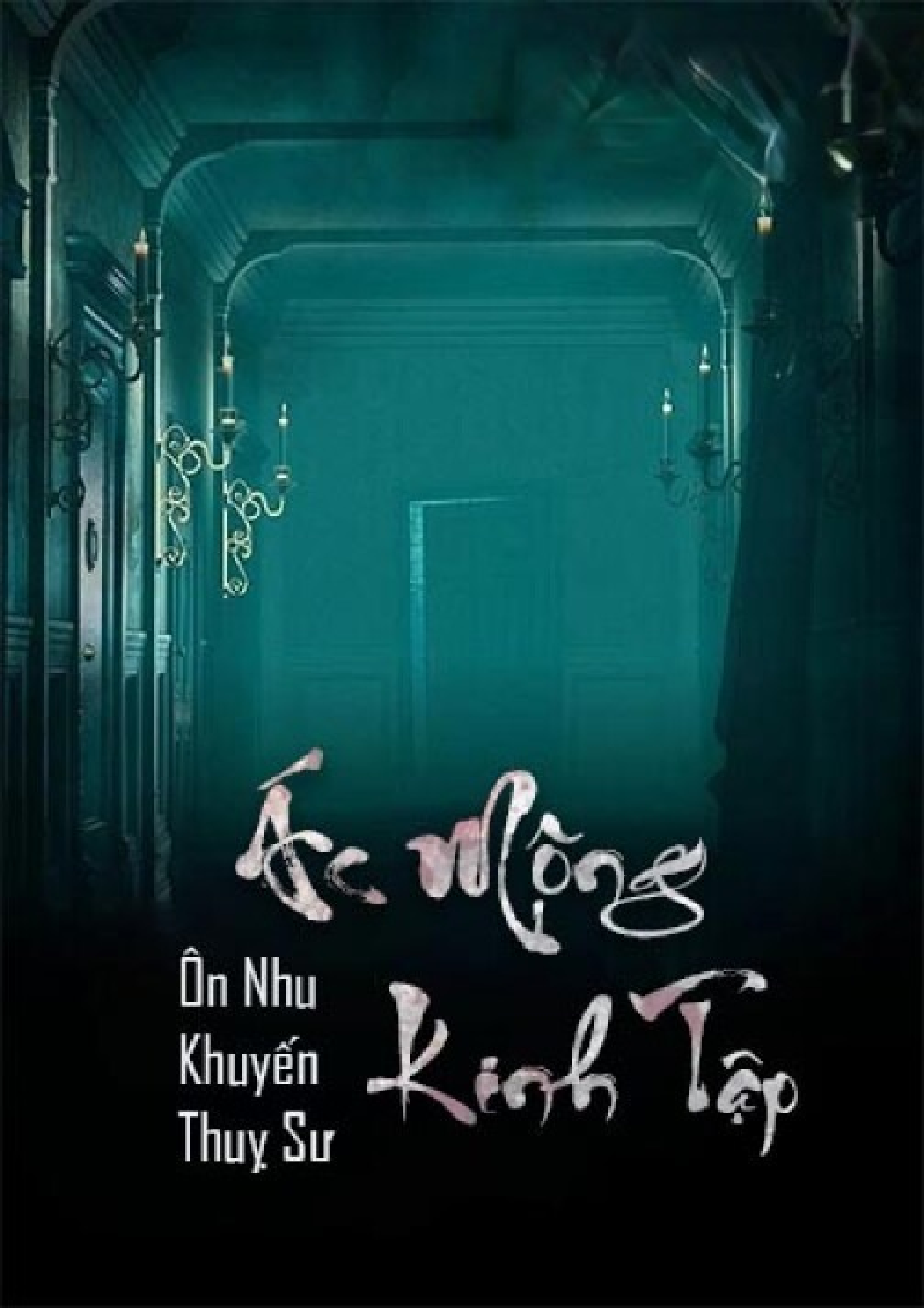
Ác Mộng
Kinh Tập
Ôn Nhu
Khuyến
Thuỵ Sư

ÁC MỘNG KINH TẬP

Tác giả: Ôn Nhu Khuyến Thuỵ Sư

Thể loại: Linh Dị, Võng Du, Vô Hạn Lưu, Hiện Đại, Tác Đại Thần

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Tỉnh dậy trong giấc mộng, trong nhà xuất hiện một cánh cửa lạ lẫm… Đằng sau mỗi cánh cửa đều là một thế giới xa lạ. Giang Thành thêm mắm thêm muối vào tin tức có được từ tên vạm vỡ rồi nói với tên mập một lượt, nghe xong anh ta suýt chút nữa đã khóc nói: “Nếu như chết ở đây, cả nhà đều sẽ chảy máu chết bất đắc kỳ tử?” “Đúng là như vậy.” “Sao tôi thấy anh cũng không quá sợ hãi thế?” Giang Thành quay đầu lại, ngữ khí vô cùng trịnh trọng nói: “Bởi vì tôi là một cô nhi.”

Table of contents

Chương 1: Ác mộng
Chương 2: Trò chơi bắt đầu
Chương 3: Hành trình
Chương 4: Biệt thự
Chương 5: Gác đêm
Chương 6: Cấm kỵ
Chương 7: Mọi người rút đi
Chương 8: Mẫu nam
Chương 9: Dưới giường
Chương 10: Kích cỡ
Chương 11: Phân tích
Chương 12: Chiếc hộp
Chương 13: Dép lê
Chương 14: Mất tích
Chương 15: Thời gian
Chương 16: Cạm bẫy
Chương 17: Đường về nhà
Chương 18: Tờ báo
Chương 19: Cảm xúc con tin
Chương 20: Bác sĩ Giang
Chương 21: Bì Nguyễn
Chương 22: Sườn xám
Chương 23: Thuốc
Chương 24: Cà phê
Chương 25: Trường học
Chương 26: Kí túc xá 404
Chương 27: Thần bảo vệ
Chương 28: Giờ trò
Chương 29: Âm thanh
Chương 30: Bác sĩ, tôi không buồn ngủ chút nào
Chương 31: Mục tiêu
Chương 32: Ai đang gõ cửa?
Chương 33: Rượt đuổi
Chương 34: Hiện trường
Chương 35: Nghi hoặc

Chương 36: Dậy thì lần hai
Chương 37: Các anh là cùng một băng đảng!
Chương 38: Người mới
Chương 39: Tên mập chuyên gia suy luận
Chương 40: Máy ảnh
Chương 41: Như này không tốt đâu
Chương 42: Tôi tên là Hách Soái
Chương 43: Tôi nhớ kĩ anh rồi
Chương 44: Tùng! Tùng! Tùng!
Chương 45: Đi rồi
Chương 46: Dấu vết
Chương 47: Chưa ai có thể lừa được tôi
Chương 48: Hợp xướng
Chương 49: Người chỉ huy
Chương 50: Diễn sâu, diễn giỏi
Chương 51: Dấu tay
Chương 52: Ếch Xanh
Chương 53: Quy định
Chương 54: Đêm mưa
Chương 55: Giày cao gót
Chương 56: Tình báo
Chương 57: Nguồn gốc
Chương 58: Giẫu cợt
Chương 59: 304
Chương 60: Gương
Chương 61: Mất tích
Chương 62: Quy tắc
Chương 63: Ám ảnh
Chương 64: Ổ khóa cửa
Chương 65: Cô muốn sống không?
Chương 66: Giải thích
Chương 67: Chiếc gương
Chương 68: Cộng sự
Chương 69: Ngón tay
Chương 70: Hồ sơ
Chương 71: Ảnh tập thể
Chương 72: Biến mất
Chương 73: Kỳ quái
Chương 74: Vùng biển phụ nữ
Chương 75: Nghĩa Hải Hào Tình

Chương 76: Người đến
Chương 77: Trần Dao
Chương 78: Múa đơn
Chương 79: Âm mưu
Chương 80: Kính râm
Chương 81: Không về
Chương 82: Xin mời anh biểu diễn
Chương 83: Bóng giấy
Chương 84: Ngẫu nhiên
Chương 85: Thế giới bên ngoài
Chương 86: Cửa gỗ
Chương 87: Nhòm
Chương 88: Tô Úc cốt khí kiên định
Chương 89: Đừng trở lại đây
Chương 90: Có mắt như mù
Chương 91: Bất ngờ
Chương 92: Môi giới
Chương 93: Đôi mắt của tôi rất đẹp
Chương 94: Đau không?
Chương 95: Đám mây ngờ vực
Chương 96: Đường sống
Chương 97: Cứu
Chương 98: Dễ nói dễ nói
Chương 99: Tôi tư duy, nên tôi tồn tại
Chương 100: Món sườn
Chương 101: Kỳ vọng
Chương 102: Ghen tị
Chương 103: Chìa khóa
Chương 104: Giới hạn
Chương 105: Ông lão
Chương 106: Lữ quán An Bình
Chương 107: Người quen
Chương 108: Bạn tốt
Chương 109: Doãn Chí Bình hành hiệp trượng nghĩa
Chương 110: Thôn Tiểu Thạch Giản
Chương 111: Phụ nữ
Chương 112: Phe cánh
Chương 113: Tên mập lợi hại
Chương 114: Ác mộng
Chương 115: Hóa đá

Chương 116: Nến trắng
Chương 117: Cao nhân
Chương 118: Vào thôn
Chương 119: Đầm Hàn Trinh
Chương 120: Viện lạc
Chương 121: Chúng ta ở cùng nhau nhé
Chương 122: Theo dõi
Chương 123: Đáng tiếc
Chương 124: Mất tích
Chương 125: Nhà họ Tiền
Chương 126: Tín đồ
Chương 127: Có thể
Chương 128: Hồng Hồng
Chương 129: Giao dịch
Chương 130: Bữa tối
Chương 131: Bệnh tình
Chương 132: Cháy nhà
Chương 133: Biển lửa
Chương 134: Nhà họ Tiền
Chương 135: Chán ghét
Chương 136: Đường lui
Chương 137: Vào tròng
Chương 138: Bức ảnh
Chương 139: Dấu giày
Chương 140: Lựa chọn
Chương 141: Hàng xóm
Chương 142: Tôi xin thề
Chương 143: Kì lạ
Chương 144: Chú
Chương 145: Âm mưu
Chương 146: Thật kích thích
Chương 147: Mẹ
Chương 148: Hồi ức
Chương 149: Màn thầu
Chương 150: Chuyên nghiệp
Chương 151: Viện địa chí thị trấn
Chương 152: Sợ hở
Chương 153: Chân tướng
Chương 154: Gài bẫy
Chương 155: Đồng bọn

Chương 156: Mật thất
Chương 157: Người bình thường
Chương 158: Giao dịch
Chương 159: Người đàn ông
Chương 160: Báo thù
Chương 161: A Tô Mộc
Chương 162: Vào tròng
Chương 163: Ngọn nguồn
Chương 164: Nhìn lại
Chương 165: Nguyên nhân
Chương 166: Nước đường nâu
Chương 167: Trợ giúp
Chương 168: Lợi hại
Chương 169: Chiếm vị trí đầu tiên
Chương 170: Bà chủ Lâm
Chương 171: Tách ra
Chương 172: Bản đồ mới
Chương 173: Mai phục
Chương 174: Tai nạn trên biển
Chương 175: Tuyệt mật
Chương 176: Truyền tin
Chương 177: Trần Nhiên
Chương 178: Cửa đá
Chương 179: Hiềm nghi
Chương 180: Mật thất
Chương 181: Khách đến
Chương 182: Phản bội
Chương 183: Nó
Chương 184: Mật thất
Chương 185: Trốn
Chương 186: Đáng thương
Chương 187: Bà già
Chương 188: Đúng là người tốt!
Chương 189: Hoài nghi
Chương 190: Rừng rậm
Chương 191: Cứu tôi
Chương 192: Cổ quái
Chương 193: Bảo vệ
Chương 194: Biện pháp
Chương 195: Nhân chứng

Chương 196: Trò đùa
Chương 197: Lời mời
Chương 198: Đứa trẻ
Chương 199: Lũ quét
Chương 200: Mục sư
Chương 201: Nhận thức
Chương 202: Môn đồ
Chương 203: Bậc thang
Chương 204: Mộng
Chương 205: Mảnh vỡ
Chương 206: Lạ lẫm
Chương 207: Bịp bợm
Chương 208: Kí ức
Chương 209: Đỏ Thẫm
Chương 210: Màu sắc
Chương 211: Người dò đường
Chương 212: Bản xô-nat bão tố
Chương 213: Hợp tác
Chương 214: Chốt kèo
Chương 215: Thoải mái không
Chương 216: Tranh đá
Chương 217: Lịch sử
Chương 218: Cám dỗ
Chương 219: Ông già
Chương 220: Dị biến
Chương 221: Uy hiếp
Chương 222: Phục hay không
Chương 223: Tự phụ
Chương 224: Tạm biệt
Chương 225: Chốt kèo
Chương 226: Lương tâm
Chương 227: Săn bắt
Chương 228: Quen thuộc
Chương 229: Tạm biệt
Chương 230: Ánh trăng
Chương 231: Kí ức
Chương 232: Cổ quái
Chương 233: Đảo
Chương 234: Nước sâu
Chương 235: Tập kích

Chương 236: Chuyện tốt
Chương 237: Tít tít
Chương 238: Cứu rỗi
Chương 239: Nhân nhượng
Chương 240: Nút thắt trong lòng
Chương 241: Núi băng
Chương 242: Tìm thấy rồi
Chương 243: Sợ
Chương 244: Quà tặng
Chương 245: Cậu đang đợi cái gì
Chương 246: Quá khứ tan biến như gió
Chương 247: Tổ chức
Chương 248: Ý chí
Chương 249: Tập kích
Chương 250: Lạnh lùng
Chương 251: Xuất phát
Chương 252: Kinh dị của taxi
Chương 253: Bắt đầu
Chương 254: Tòa nhà
Chương 255: Vào cửa
Chương 256: Xuyên không
Chương 257: Duyên phận
Chương 258: Nhà cổ
Chương 259: Thật là một người tốt mà
Chương 260: Sương mù
Chương 261: Đồng minh
Chương 262: Thiếu gia
Chương 263: Hoàng lão gia
Chương 264: Thương xót
Chương 265: Hí phục
Chương 266: Thăm khám
Chương 267: Thứ tự
Chương 268: Hàm nghĩa
Chương 269: Nói dối
Chương 270: Liên minh
Chương 271: Kịch
Chương 272: Đạo cụ
Chương 273: Kịch hay bắt đầu
Chương 274: Sai lầm
Chương 275: Tân nương

Chương 276: Đủ rồi
Chương 277: Kiềm chế
Chương 278: Thêm thức ăn
Chương 279: Bạn đồng hành
Chương 280: Tình báo
Chương 281: Cười
Chương 282: Tịch thu
Chương 283: Cô tin không
Chương 284: Giày thêu hoa
Chương 285: Lợi ích
Chương 286: Đường chết
Chương 287: Lộc tại ngân sương
Chương 288: Đáng sợ
Chương 289: Trò chơi
Chương 290: Lựa chọn
Chương 291: Thành rồi
Chương 292: Cơ hội
Chương 293: Nhìn chằm chằm
Chương 294: Bất thường
Chương 295: Người nhỏ
Chương 296: Tương đối rồi
Chương 297: Biến hóa
Chương 298: Lầu gác
Chương 299: Dò đường
Chương 300: Người tốt
Chương 301: Trên trời linh thiêng
Chương 302: Góc nhìn
Chương 303: Gợi ý
Chương 304: Trình diễn
Chương 305: Để tâm một chút
Chương 306: Đi thuyền
Chương 307: Dưới làn nước đen
Chương 308: Động cơ giết người
Chương 309: Mở cửa
Chương 310: Nhắc nhở
Chương 311: Gác đêm
Chương 312: Nỗi lòng
Chương 313: Vậy thì tôi không biết rồi
Chương 314: Tiểu Uyển
Chương 315: Không quen

Chương 316: Ngõ Chiêng Trống
Chương 317: Yến tiệc
Chương 318: Giới hạn
Chương 319: Đón dâu
Chương 320: Vỗ vai
Chương 321: Cạch cạch cạch
Chương 322: Người tiếp theo
Chương 323: Trời sáng rồi
Chương 324: Ngả bài
Chương 325: Mệnh lệnh
Chương 326: Sống sót
Chương 327: Nói thật
Chương 328: Đường sống
Chương 329: Dị biến
Chương 330: Hiểu rõ
Chương 331: Quyết định
Chương 332: Bí mật
Chương 333: Yên tâm đi
Chương 334: Nhất ngôn cửu đỉnh
Chương 335: Miêu Gia Trại
Chương 336: Trời sáng rồi
Chương 337: Lãng quên
Chương 338: Tự chất
Chương 339: Đối thủ
Chương 340: Đáng tiếc
Chương 341: Cửa
Chương 342: Sám hối
Chương 343: Tấm lòng
Chương 344: Lợi ích
Chương 345: Câu chuyện lạ
Chương 346: Bình An
Chương 347: Duyên phận
Chương 348: Phong thủy
Chương 349: Kin kít
Chương 350: Khiến mọi người chê cười rồi
Chương 351: Chờ đợi chính là lời tỏ tình dài nhất…
Chương 352: Thông báo
Chương 353: Chuyện làm ăn
Chương 354: Móng tay
Chương 355: Tiểu Du

Chương 356: Ngọc Lan
Chương 357: Đi rồi
Chương 358: Chiếc nhẫn
Chương 359: Thứ tự
Chương 360: Nhạc chuông
Chương 361: Livestream
Chương 362: Quay video
Chương 363: Khách sáo
Chương 364: Biến mất
Chương 365: Tìm được rồi
Chương 366: Xin nghỉ phép
Chương 367: Bệnh viện Hoa Nhân
Chương 368: Thật đặc biệt
Chương 369: Khám sức khoẻ
Chương 370: Đường hầm
Chương 371: Sống sót
Chương 372: Là ngươi
Chương 373: Kiều Vũ
Chương 374: Tiểu phân đội diệt vong
Chương 375: Mất tích
Chương 376: Video
Chương 377: Sơ hở
Chương 378: Nguy hiểm
Chương 379: Ghi lại
Chương 380: Nhật ký
Chương 381: Đau đớn
Chương 382: Thân phận
Chương 383: Chị Tình
Chương 384: Chú ý
Chương 385: Giao dịch
Chương 386: Phòng ngủ
Chương 387: Con đường sống sót
Chương 388: Báo cáo
Chương 389: Họa sĩ minh họa
Chương 390: Ngăn kéo
Chương 391: Thư
Chương 392: Truyện tranh
Chương 393: Ăn mòn
Chương 394: Sự sống
Chương 395: Chị gái

Chương 396: Đoạt cửa
Chương 397: Ngụy trang
Chương 398: Hợp tác
Chương 399: Ấm áp
Chương 400: Trò chuyện
Chương 401: Lê Tổ Mai
Chương 402: Cô gái bên trong bức tranh
Chương 403: Cứu tôi
Chương 404: Tiếp diễn
Chương 405: Cầu thang
Chương 406: Biển lửa
Chương 407: Đồ đỏ
Chương 408: Đừng ngoảnh lại
Chương 409: Bụp bụp
Chương 410: Quái vật
Chương 411: Cảm ơn
Chương 412: Ảnh cưới
Chương 413: Đồng đội
Chương 414: Tình báo
Chương 415: Hào quang
Chương 416: Có được không?
Chương 417: Ghi chép
Chương 418: Đừng cử động
Chương 419: Người thân
Chương 420: Ánh nắng
Chương 421: Báo thù
Chương 422: Thế thôi hả
Chương 423: Câu hỏi
Chương 424: Mặt tối
Chương 425: Đoạt cửa
Chương 426: Ác và thiện
Chương 427: Rời đi
Chương 428: Mục đích
Chương 429: Giấc mộng
Chương 430: Quái vật
Chương 431: Bà chủ Lâm là ánh sáng của bác sĩ
Chương 432: Cảnh cáo
Chương 433: Về nhà
Chương 434: Rời đi
Chương 435: Đồ chơi

Chương 436: Nghị quyết
Chương 437: Thanh trừng
Chương 438: Cám dỗ
Chương 439: Tù nhân
Chương 440: Ăn mòn
Chương 441: Thời cơ
Chương 442: Tư chất
Chương 443: Mất tích
Chương 444: Nam Cẩn
Chương 445: Giám sát
Chương 446: Gọi người
Chương 447: Vi diệu
Chương 448: Bóng người
Chương 449: Hành lang
Chương 450: Làm càn
Chương 451: Người lao công
Chương 452: Ca đêm
Chương 453: Giải quyết
Chương 454: Phòng bệnh
Chương 455: Vấn đề
Chương 456: Bước chân
Chương 457: Ngăn chặn
Chương 458: Bệnh nhân
Chương 459: Y tá
Chương 460: Nguy hiểm
Chương 461: Một người phụ nữ
Chương 462: Thời gian
Chương 463: Bữa trưa
Chương 464: Hóa ra là thế
Chương 465: Nhảy lầu
Chương 466: Trở lại
Chương 467: Suy đoán
Chương 468: Nghi ngờ
Chương 469: Trịnh mù
Chương 470: Hãm hại
Chương 471: Gối
Chương 472: Dây dưa
Chương 473: Lựa chọn
Chương 474: Tiêu huỷ
Chương 475: Tai nạn

Chương 476: Thỉnh cầu
Chương 477: Cứu người
Chương 478: Cơ hội
Chương 479: Vết thương
Chương 480: Ngủ lại qua đêm
Chương 481: Biệt thự
Chương 482: Uy hiếp
Chương 483: Nhận nuôi
Chương 484: Chứng kiến
Chương 485: Nhà xác
Chương 486: Tôi sai rồi
Chương 487: Cơ hội
Chương 488: Yên bình
Chương 489: Về nhà
Chương 490: Tầng -1
Chương 491: Đến cũng đến rồi
Chương 492: Vết cào
Chương 493: Vết máu
Chương 494: Kịch
Chương 495: Cơ hội chiến thắng
Chương 496: Đạo lý
Chương 497: Chó hoang
Chương 498: Tấn công
Chương 499: Nội tình
Chương 500: Lá bùa cứu mạng
Chương 501: Cuối cùng cũng tìm được rồi.
Chương 502: Đối mặt với gió lớn
Chương 503: Hồ sơ bệnh án
Chương 504: Tiên đoán
Chương 505: Chấp niệm
Chương 506: Tôi muốn tất cả
Chương 507: Tại sao anh không đi cướp?
Chương 508: Thường xuyên về thăm nhà một chút
Chương 509: Ghi âm
Chương 510: Mất kiểm soát
Chương 511: Rắc rối
Chương 512: Nghi thức
Chương 513: Lái xe
Chương 514: An toàn
Chương 515: Tập hợp

Chương 516: Người anh em thông minh hơn người Hòe Dật của tôi có ở đó không?
Chương 517: Mục tiêu
Chương 518: Dễ bị tổn thương
Chương 519: Dừng lại ở đây thôi
Chương 520: Vết xước
Chương 521: Hấp dẫn
Chương 522: Phòng an toàn
Chương 523: Xin lỗi
Chương 524: Trang web
Chương 525: Giấy đỏ
Chương 526: Bị tấn công
Chương 527: Cổ quái
Chương 528: Cẩn thận
Chương 529: Bố trí
Chương 530: Chiếc đĩa vàng
Chương 531: Lôi Lão Hổ
Chương 532: Chết lặng
Chương 533: Thê thảm
Chương 534: Thân phận
Chương 535: Giao dịch
Chương 536: Câu cá
Chương 537: Báo cảnh sát giả sẽ phải ngồi tù
Chương 538: Qua cầu rút ván với Bì Nguyễn
Chương 539: Bây giờ mày đã kết thúc rồi
Chương 540: Người hành quyết của Đỏ Thẫm
Chương 541: Gió nồm
Chương 542: Bác sĩ tôi về rồi
Chương 543: Bảo tàng dân tộc
Chương 544: Tiếng cười kỳ quái
Chương 545: Đường mặt trời lặn
Chương 546: Ăn vạ
Chương 547: Đây không phải là vấn đề tiền bạc
Chương 548: Vảy ngược
Chương 549: Sự kiện sân ga Tháng Năm
Chương 550: Tay gãy
Chương 551: Dị biến
Chương 552: Người đẹp sườn xám
Chương 553: Phân tích
Chương 554: Tập hợp

Chương 555: Vẫn còn giả vờ
Chương 556: Lữ quán Phúc Xương
Chương 557: Gọi điện
Chương 558: Dân làng
Chương 559: Phong tỏa
Chương 560: Chứng nhận
Chương 561: Uy hiếp
Chương 562: Kế hoạch vực thẳm
Chương 563: Vòng tròn khép kín
Chương 564: Lối rẽ
Chương 565: Số hiệu Tháng Năm
Chương 566: Vô duyên vô cớ, anh ngáng chân cụ ta làm gì?
Chương 567: Vương pháp
Chương 568: Toa tàu
Chương 569: Gương mặt quái đản
Chương 570: Diệt môn
Chương 571: Âm binh
Chương 572: Phùng phủ
Chương 573: Cổ quái
Chương 574: Người rơm
Chương 575: Quy củ
Chương 576: Phục kích
Chương 577: Tâm nguyện
Chương 578: Bắt cóc
Chương 579: Sương mù
Chương 580: Đoàn tàu lại xuất hiện trở lại
Chương 581: Biến mất
Chương 582: Con thỏ
Chương 583: Ngõ cụt
Chương 584: Cổng phủ
Chương 585: Studio chụp ảnh
Chương 586: Toa tàu
Chương 587: Tiếng ca
Chương 588: Thoả thuận
Chương 589: Diệt khẩu
Chương 590: Hợp tác
Chương 591: Tâm thiện
Chương 592: Haha
Chương 593: Hành động
Chương 594: Vào lầu

Chương 595: Khác thường
Chương 596: Tranh trang trí
Chương 597: Bất thường
Chương 598: Người vợ
Chương 599: Người đàn ông tốt
Chương 600: Thần linh
Chương 601: Bức ảnh
Chương 602: Làm thời vụ
Chương 603: Tôi sợ
Chương 604: Ảnh tập thể
Chương 605: Phòng tối
Chương 606: Năng lực
Chương 607: Mộng
Chương 608: Tiên đoán
Chương 609: Hãm hại
Chương 610: May mắn
Chương 611: Nhận thấy
Chương 612: Giao chiến
Chương 613: Căn cứ bí mật
Chương 614: Ngã rẽ
Chương 615: Vậy anh làm đi
Chương 616: Án mạng
Chương 617: Tiếp ứng
Chương 618: Lễ đường
Chương 619: Tiệc mừng thọ
Chương 620: Triệu Hưng Quốc
Chương 621: Ký ức
Chương 622: Lâm Diên
Chương 623: Chữa trị
Chương 624: Trại trẻ mồ côi
Chương 625: Xấu tính
Chương 626: Cuối cùng
Chương 627: Chờ đợi
Chương 628: Thói quen
Chương 629: Tua ngược
Chương 630: Giằng co
Chương 631: Đồng bào
Chương 632: Phá vỡ cục diện
Chương 633: Truy bắt
Chương 634: Anh cũng không tệ

Chương 635: Thế giới mới
Chương 636: Anh đừng vội
Chương 637: Xét xử
Chương 638: Kế hoạch
Chương 639: Tính sổ
Chương 640: Như vậy cũng tốt
Chương 641: Nghi ngờ
Chương 642: Lão Hội Trưởng
Chương 643: Cọc ngầm
Chương 644: Cái giá
Chương 645: Tôi nhớ anh ấy quá
Chương 646: Pháo hoa
Chương 647: Nguy hiểm
Chương 648: Số điện thoại
Chương 649: Trạm xe buýt
Chương 650: Không may
Chương 651: Chuyện kinh dị
Chương 652: Chúc mừng
Chương 653: Ước định
Chương 654: Chiếc nhẫn
Chương 655: Bạn bè
Chương 656: Không phải tao
Chương 657: Khách đến nhà
Chương 658: Là ai?
Chương 659: Người quản trang
Chương 660: Không dễ chọc
Chương 661: Đã học được chưa
Chương 662: Đến rồi
Chương 663: Đường không lối về
Chương 664: Hành khách
Chương 665: Giúp đỡ
Chương 666: Đại học Giang Đàm
Chương 667: Chỗ ngồi
Chương 668: Mất tích
Chương 669: 5 địa điểm đều cần phải đi?
Chương 670: Câu lạc bộ truyện kinh dị
Chương 671: Trình diễn tài năng
Chương 672: Giang trong giang hồ hiểm ác, thành trong thành phủ
Chương 673: Tạp chí

Chương 674: Suy đoán
Chương 675: Bất thường
Chương 676: Trung tâm hoạt động
Chương 677: Ngờ vực
Chương 678: Dấu vết
Chương 679: Thiên thần áo trắng
Chương 680: Đến rồi
Chương 681: Suy nghĩ quá mức
Chương 682: Vương Kỳ
Chương 683: Nhu cầu riêng
Chương 684: Gõ cửa lúc nửa đêm
Chương 685: Khó tránh tai kiếp
Chương 686: Phòng phẫu thuật
Chương 687: Đàn anh, em chỉ tin tưởng anh mỗi anh mà thôi
Chương 688: Khoa Y học
Chương 689: Chia ra hành động
Chương 690: Phòng triển lãm
Chương 691: Tôi đã sơ ý rồi
Chương 692: Căn phòng số 9
Chương 693: Hiện trường
Chương 694: Đơn đăng kí
Chương 695: Phòng triển lãm số 1
Chương 696: Đột nhiên có một ngày
Chương 697: Bản thân hắn chính là kì tích
Chương 698: Khuôn mặt thứ hai
Chương 699: Quái vật
Chương 700: Tìm thấy rồi
Chương 701: Cạm bẫy
Chương 702: Người nhà
Chương 703: Nữ áo đỏ
Chương 704: Điều tra
Chương 705: Bàn tay vô hình
Chương 706: Người thừa ra
Chương 707: Trò chơi đoán tay
Chương 708: Phòng thiết bị
Chương 709: Con mắt
Chương 710: Đại thông minh
Chương 711: Gián đoạn
Chương 712: Điện thoại
Chương 713: Lựa chọn

Chương 714: Sờ đầu
Chương 715: Vạch đỏ
Chương 716: Người ra câu đố
Chương 717: Chuyện bao đồng
Chương 718: Trước khi trời sáng
Chương 719: Cứu người
Chương 720: Cuốn sổ
Chương 721: Đàn chị
Chương 722: Tin đồn
Chương 723: Lương y nhân từ
Chương 724: Mã hóa
Chương 725: Thư viện
Chương 726: Tôi không thích trò này của cậu
Chương 727: Viện bảo tàng
Chương 728: Chiếc gương
Chương 729: Nghi thức
Chương 730: Đặc sản
Chương 731: Xuất thân nghề y
Chương 732: Điều tra không ra những người này
Chương 733: Tai nạn
Chương 734: Tiểu Huệ
Chương 735: Phòng đọc sách
Chương 736: Thần bí học
Chương 737: Sổ tay
Chương 738: Ký hiệu
Chương 739: Ai đang nghịch ngợm?
Chương 740: Lửa lớn
Chương 741: Bảng đen
Chương 742: Tố chất
Chương 743: Câu chuyện ngụ ngôn
Chương 744: Đêm kinh hồn trong thư viện
Chương 745: Món bảo bối đầu tiên
Chương 746: Giật gân
Chương 747: Tầng ba
Chương 748: Dấu chân
Chương 749: Chiều cao
Chương 750: Đồng hồ cát
Chương 751: Cấm kỵ
Chương 752: Giáng xuống
Chương 753: Tin nhắn

Chương 754: Gợi ý
Chương 755: Gặp được mọi người thật tốt
Chương 756: Rời đi
Chương 757: Dối trá
Chương 758: Đại sảnh điêu khắc
Chương 759: Chụp ảnh
Chương 760: Tái hiện
Chương 761: Tin đồn
Chương 762: Đây là không sao mà cô nói
Chương 763: Kí túc xá
Chương 764: Tờ báo
Chương 765: Khăn trùm đầu đỏ
Chương 766: Rắc rối
Chương 767: Lột xác
Chương 768: Quyết không từ bỏ!
Chương 769: Tôi cần cô phối hợp
Chương 770: Mày đừng như vậy
Chương 771: Chớp mắt
Chương 772: Cái bóng
Chương 773: Một mặt khác
Chương 774: Tôi tin anh
Chương 775: Cúc bình an
Chương 776: Anh là chỗ dựa của tôi
Chương 777: Đêm ở hồ bơi
Chương 778: Cuộc thi
Chương 779: Xin lỗi
Chương 780: Phòng tắm
Chương 781: Phòng bảo vệ
Chương 782: Điều kiện
Chương 783: Tưởng Yên Nhiên
Chương 784: Nhà
Chương 785: Không thể
Chương 786: Kẻ làm ngơ
Chương 787: Hộp mù
Chương 788: Tủ đựng đồ
Chương 789: Mặt
Chương 790: Chìa khóa
Chương 791: Đánh dấu
Chương 792: Chào mừng về nhà
Chương 793: Tìm thấy rồi

Chương 794: Kết thúc
Chương 795: Đích đến
Chương 796: Ý chí cao nhất
Chương 797: Quái vật
Chương 798: Chị gái
Chương 799: Thế giới mới
Chương 800: Ghép hình
Chương 801: Bà Bùn
Chương 802: Lỗ hổng
Chương 803: Nói chuyện phiếm
Chương 804: Tự lợi
Chương 805: Tụ Long
Chương 806: Cứu viện
Chương 807: Xóa bỏ
Chương 808: Suy đoán
Chương 809: Giám sát
Chương 810: Tiệm chạm khắc gỗ
Chương 811: Ma-nơ-canh
Chương 812: Dấu ấn
Chương 813: Vé xe
Chương 814: Hộp quà
Chương 815: Người quen
Chương 816: Khách hàng
Chương 817: Đồng nghiệp
Chương 818: Đồng hồ báo thức
Chương 819: Vết lõm
Chương 820: Huy hiệu tên
Chương 821: Đêm mưa
Chương 822: Lâm Mục Vân
Chương 823: Khởi động lại
Chương 824: Rút thăm
Chương 825: Cố lên
Chương 826: Truman
Chương 827: Buông tay
Chương 828: Đường nét
Chương 829: Lẩn trốn
Chương 830: Khủng hoảng
Chương 831: Team-building
Chương 832: Kịch bản
Chương 833: Cánh cửa gỗ

Chương 834: Ông chủ cũ
Chương 835: Người quản trò
Chương 836: Hơi thở
Chương 837: Toa tàu
Chương 838: Mở cửa
Chương 839: Đằng sau cánh cửa
Chương 840: Bức tranh sơn dầu
Chương 841: Sền sệt
Chương 842: Bản chép tay hành động của người chơi
Chương 843: Bóng tối
Chương 844: Khung tranh
Chương 845: Mất tích
Chương 846: Lo lắng
Chương 847: Đến rồi
Chương 848: Lưới sắt
Chương 849: Góc chết
Chương 850: Lựa chọn
Chương 851: Đường sống
Chương 852: Trợ thủ
Chương 853: Bận tâm
Chương 854: Thang máy
Chương 855: Lựa chọn
Chương 856: Thoát thân
Chương 857: Giải thích
Chương 858: Đi thang máy
Chương 859: Khoảng trống
Chương 860: Sống sót
Chương 861: Phá vỡ cục diện
Chương 862: Thẻ thân phận
Chương 863: Lựa chọn
Chương 864: Tôi biết
Chương 865: Tin tưởng
Chương 866: Âm thanh
Chương 867: Phía sau cửa
Chương 868: Tập kích
Chương 869: Kéo dài
Chương 870: Áp lực
Chương 871: Đợi tôi
Chương 872: Thay đổi
Chương 873: Cảm ơn

Chương 874: Mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi
Chương 875: Tạm biệt
Chương 876: Tình báo
Chương 877: Xung đột
Chương 878: Ý đồ
Chương 879: Thế giới mới
Chương 880: Kế hoạch quét sạch
Chương 881: Người sống sót
Chương 882: Kí ức
Chương 883: Bộ phận đặc biệt
Chương 884: Thức tỉnh
Chương 885: Giao dịch
Chương 886: Thương lượng
Chương 887: Tính toán
Chương 888: Giải quyết
Chương 889: Chiếm chỗ
Chương 890: Chỗ ngồi
Chương 891: Núi tuyết
Chương 892: Thánh nữ
Chương 893: Đồng đội
Chương 894: Ngôi làng
Chương 895: Sơ hở
Chương 896: Bão tuyết

Chương 1: Ác mộng

Xẹt…

“Thưa chị, có tiện lặp lại những gì chị vừa nói một lần nữa không?”

Xẹt…

Xẹt…

“… Được, nhưng xin… tuyệt đối đừng nói với bất kì ai, đặc biệt là chồng của tôi, và con gái của tôi!”

“Tôi hiểu, vậy… tiếp theo có thể bắt đầu được chưa?”

“Mọi chuyện đều bắt đầu từ một cuộc điện thoại.

Cuộc gọi là của em gái tôi, thời gian là ba đêm trước.

Trạng thái lúc đó của em rất kì lạ, răng va vào nhau lập cập, giọng nói như vắt ra khỏi cổ họng từng chút một.

Tôi hỏi em có phải là không khỏe không, nhưng em không trả lời, chỉ lặp đi lặp lại nói rằng em gần đây có mơ một giấc mơ.”

“Mơ?”

“Đúng, là mơ.

Em nói những ngày gần đây thường mơ thấy mình thức dậy vào ban đêm, sau đó rời khỏi giường, đi xuống cầu thang từ căn gác nơi em ở, cuối cùng dừng lại trước cửa tầng hầm.

Rất chân thật, đặc biệt chân thật, chân thật đến… không giống như mơ.”

“Nhưng em gái của chị vẫn dùng giấc mơ để miêu tả, vì sao?”

“Bởi vì… trong nhà em không có tầng hầm nào cả!”

Càng đáng sợ hơn chính là khi đối mặt với cánh cửa kỳ lạ kia, em lại có một loại ý muốn mở nó ra.”

“Kết quả thì sao?”

“Em đã biến mất, chính vào cái đêm em gọi cho tôi.”

“Cho nên, hôm nay chị tìm đến tôi là muốn…”

“Bác sĩ Giang!”

“Vâng… chị cứ nói.”

“Tôi cũng mơ thấy một cánh cửa, mới hôm qua thôi.”…

Tắt chiếc bút ghi âm trong tay, căn phòng không lớn lại chìm vào yên tĩnh.

Giang Thành ngồi trước bàn làm việc, ánh mắt cụp xuống, trên bàn là một tờ báo buổi tối của Dung Thành.

“Thông báo tìm người: Hồ Yến, nữ, 47 tuổi, cao 160cm, khuôn mặt vuông, làn da trắng, gần đây do trạng thái tinh thần khá kém đã rời khỏi nhà vào đêm khuya ngày 13, khi đi mặc bộ đồ ngủ bằng lụa màu hồng nhạt, hy vọng ai biết…”

Tầm mắt lướt qua phương thức liên hệ, ở vị trí bên trái một chút trên thông báo tìm người có in một bức ảnh, trong ảnh là một người phụ nữ cũng đã hơi lớn tuổi.

Đó cũng là người phụ nữ đã đến gặp hắn ngày hôm qua và để lại đoạn ghi âm.

Giang Thành không có thói quen đọc báo, báo được cảnh sát mang tới khoảng một giờ trước.

Bọn họ dựa trên manh mối, biết được Hồ Yến đã từng đến đây một ngày trước khi mất tích.

Hắn nói thật trạng thái tinh thần của Hồ Yến và câu chuyện mà chị đã mang đến.

Với sự cho phép của Hồ Yến, các bản ghi âm lưu lại cũng sẽ giao nộp hết.

Sau khi ghi chép xong, hai viên cảnh sát một nam một nữ mang theo đoạn ghi âm rời đi, trong đó nữ cảnh sát buộc tóc đuôi gà chỉnh tề không khỏi quay đầu lại nhìn Giang Thành vài lần.

Còn người đàn ông trạc tuổi cô này thì lại biểu hiện ra có phần quá bình tĩnh, bất luận là đang bị thẩm vấn hay đang kể một câu chuyện khó tin.

Sau khi lễ phép đứng dậy tiễn bọn họ, Giang Thành ngồi trở lại chỗ của mình.

Tiếng gõ bàn phím lanh lảnh thỉnh thoảng vang lên, mọi thứ đang diễn ra bình thường và có trật tự.

Bóng đêm càng ngày càng tối, phía xa đèn nê-ông từng chút từng chút một sáng lên.

Liếc nhìn thời gian ở góc dưới bên phải màn hình máy tính, Giang Thành đứng dậy và đi tới cửa phòng làm việc, trước tiên đóng cửa kính bên ngoài, sau đó đóng cửa bên trong, rồi khóa trái lại.

Làm xong những thứ này, hắn dành thời gian pha cho mình một tách cà phê.

Cầm ly cà phê, hắn bước đến sô pha và ngồi xuống.

Sô pha được chuẩn bị cho những khách hàng đến phòng làm việc của hắn, cô Hồ Yến hôm qua, còn có hai viên cảnh sát một giờ trước đều từng ngồi ở đây.

Da ghế sô pha bóng loáng ban đầu đã trở nên xám xịt, trên tay vịn xuất hiện những nếp nhăn.

Giang Thành thò tay vào khe hở giữa tay vịn và ghế sô pha, tiện tay lấy ra một chiếc bút ghi âm.

Đèn báo bật sáng, sau vài cái búng nhẹ của ngón trỏ, giọng nói của một sĩ quan cảnh sát bắt đầu phát ra từ bên trong.

Sau đó đến giọng nói của chính hắn.

Giang Thành vừa lắng nghe, vừa nhâm nhi cà phê.

Sau khi uống xong ly cà phê, cuộc đối thoại giữa viên cảnh sát và hắn cũng kết thúc, cho đến khi ngồi dậy từ ghế sô pha, trên mặt hắn cũng không có biểu cảm gì đặc biệt.

Treo ngược cốc cà phê đã rửa bằng nước sạch lên giá phơi, lau khô tay rồi đi đến bàn làm việc.

Khi đi ngang qua ghế sô pha tiện tay nhặt chiếc bút ghi âm lên.

Gần đây công việc làm ăn không tốt lắm, lần ghi âm trước chính là người phụ nữ tên Hồ Yến này, nên Giang Thành đối với cô có ấn tượng rất sâu sắc.

Những câu chuyện cô kể thật kỳ lạ, nhưng đối với Giang Thành người đã tiếp xúc với một số lượng đáng kể bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng nhẹ đến trung bình, hắn quan tâm nhiều hơn đến tính trung thực của những câu chuyện.

Đối với hắn, nó khác với những bệnh nhân nói chung phóng đại quá mức kết quả của một sự khác biệt nhất định và hy vọng thu hút sự chú ý của người khác, sau đó làm mờ hoặc thậm chí bỏ qua các chi tiết.

Hồ Yến miêu tả tương đối đầy đủ, các chi tiết được xử lý đúng chỗ, trong giấc mơ của chính Hồ Yến cô thậm chí còn

nhớ mình đã vô tình giẫm phải đôi dép bông của con gái khi đi xuống cầu thang.

Chuyến thăm của cảnh sát cũng mang đến cho Giang Thành một số thông tin mới.

Trong cuộc trao đổi của bọn họ đã đề cập một cách khó hiểu rằng sự biến mất của cô Hồ Yến có liên quan đến một người họ hàng, mà trong câu chuyện của Hồ Yến, em gái cô đã biến mất trước cả cô.

Chứng thực hai sự việc, chuyện biến mất của em gái Hồ Yến là đáng tin cậy.

Hơn nữa, chính là người nhà của Hồ Yến đăng tải thông báo tìm người, nói rằng khi Hồ Yến rời khỏi nhà vào đêm khuya, chỉ mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng.

Đã vào cuối thu, dựa trên hiểu biết của mình về khách hàng, Giang Thành không nghĩ rằng cô sẽ làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Kết hợp với sự biến mất bí ẩn của Hồ Yến và người em gái biến mất trước cô, Giang Thành cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Vì vậy…

Vì vậy…

Để tiết kiệm tế bào não cho công việc làm ăn ngày mai, cũng như collagen trên mặt, Giang Thành đắp mặt nạ rồi vội vàng chìm vào giấc ngủ.

Phòng làm việc của hắn được chia thành hai tầng trên dưới, tầng một được sử dụng để tiếp đón khách hàng, gác xép phía trên tất nhiên sẽ trở thành không gian sinh hoạt của hắn.

Nó rộng khoảng 30 mét vuông, hắn buộc phải chia nó thành hai phòng.

Men theo cầu thang hẹp đi lên là phòng khách, đi vào bên trong nữa là phòng ngủ.

Trong phòng ngủ không có giường, chỉ có một tấm nệm mỏng trải dưới sàn.

Giờ phút này, Giang Thành nằm ở giữa đệm, chăn kéo đến cằm, ngủ rất nề nếp.

Không biết đã ngủ bao lâu, Giang Thành đang nằm trên đệm đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà, hai mắt dần dần trở nên mê mang, một lúc sau, lại co lại còn một khe hở.

Phần thân trên rời khỏi đệm, hắn từ từ ngồi dậy.

Chuyện gì vậy… ?

Đầu óc hắn tỉnh táo, có thể cảm nhận được phản hồi từ mọi bộ phận trên cơ thể, chỉ duy không thể điều khiển được cơ thể này.

Cảm giác hoảng sợ kỳ lạ dâng lên từ tận đáy lòng, như thể… có gì đó được mở ra vậy.

Đầu tiên là chân trái của hắn rời khỏi đệm, sau đó là chân phải, hắn đứng dậy một cách máy móc.

Trong khi đại não vẫn đang suy nghĩ điên cuồng, thì cơ thể của hắn lại bắt đầu tự ý di chuyển.

Tiến về trước.

Chân trái, chân phải, chân trái, chân phải.

Một bước, hai bước…

Bước về phía cửa phòng ngủ như một cái xác không hồn.

Sau đó là phòng khách.

Cuối cùng dọc theo cầu thang gỗ bước xuống cầu thang từng bước từng bước.

Chiếc cầu thang cũ kỹ, lẽ ra phải kêu cọt kẹt không ngừng lại không phát ra âm thanh nào.

Không chỉ là cầu thang, Giang Thành sau khi tỉnh lại, căn bản không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào hết.

Đêm yên tĩnh chết chóc.

Con ngươi trong phạm vi hạn chế xoay tròn, tình huống hiện tại không nghi ngờ gì nữa chính là vừa quỷ dị lại nguy hiểm.

Màn đêm ngăn cách, khung cảnh quen thuộc cũng trở nên xa lạ.

Khi bước chân cuối cùng đặt xuống, hắn nhìn thấy một cánh cửa đứng trước mặt mình.

Một màu đen thuần.

Một cánh cửa được khảm vào trong bức tường.

Chương 2: Trò chơi bắt đầu

Phía xa là một bến xe, bên trong vắng tanh không một bóng người.

Không có xe, cũng không nhìn thấy nhân viên mặc đồng phục nào.

Bầu trời u ám, còn đang mưa bay bay, trên sân ga rộng rãi có một nhóm nhỏ người tụ tập.

Khoảng 4 đến 5 người, hẳn là hành khách.

Sự đổ nát của nhà ga có thể thấy rõ ràng, bất kể là nền gạch đỏ lộ ra ngoài hay tấm che mưa cũ nát.

Điều này cũng dẫn đến việc một số ít hành khách chỉ biết nấp vào góc sân ga để tránh mưa.

Mà lúc này, ánh mắt của một vài hành khách đều đang nhìn về một hướng.

Trong màn mưa, vị trí cách đó khoảng 30 mét, có một người đàn ông đang đứng cầm ô.

Người đàn ông bất động, đã giữ nguyên tư thế này trong 10 phút.

Ngay khi các hành khách đang thì thầm điều gì đó, người đàn ông đột nhiên di chuyển đi về phía sân ga.

Càng ngày càng gần.

Quả thực là một người đàn ông, dáng người cân đối, tướng mạo cũng không tồi, phần thân trên mặc một chiếc áo khoác lao động rõ ràng là lớn hơn vài lần so với số đo cơ thể thật, phần thân dưới…

Phần thân dưới mặc một chiếc quần ngủ kẻ sọc, chân đi một đôi dép bông hoạt hình.

Đôi dép ướt sũng nước mưa, mỗi bước đi đều phát ra tiếng bì bõm bì bõm.

Thu ô lại, người vội vàng chạy tới đây trong giấc mơ là Giang Thành ngẩng đầu nhìn mấy người trước mặt.

Nước mưa chảy xuống tấm vải dù của ô, hòa thành dòng, nhỏ giọt trên sân ga.

Một cô gái nhỏ nhắn với vẻ ngoài thuần khiết thận trọng hỏi: "Là người mới à?"

"Đừng hỏi câu ngu ngốc như vậy." Một người đàn ông vạm vỡ râu quai nón liếc nhìn cô gái, tiếp theo ánh mắt dừng lại trên đôi dép lê của Giang Thành một giây, sau đó tập trung vào khuôn mặt của hắn.

Ánh mắt anh ta nhìn Giang Thành mang theo một cảm giác như đang dò xét con mồi, hồi lâu sau mới nói: "Một người mới thật thú vị, xuất hiện ở đây mà có thể bình tĩnh đến vậy."

Tổng cộng năm người.

Giang Thành đứng ở trên sân ga tạm thời không thấy ai khác ở gần nữa.

Ngoài cô gái thuần khiết và người đàn ông vạm vỡ râu quai nón đã lên tiếng, còn có một người phụ nữ khoảng 35 tuổi với đôi môi mỏng.

Người phụ nữ có một nốt ruồi trên viền môi, tướng mạo bình thường.

Một người đàn ông trung niên hói đầu khoảng ngoài 50, trông hơi tiều tuỵ.

Một chàng trai trẻ với mái tóc được chải gọn gàng tỉ mỉ, ăn mặc như một nhân viên văn phòng.

Điều khác biệt với những người khác là chàng trai trẻ dường như vừa mới khóc, khóe mắt còn có nước mắt, dáng người hơi cúi xuống không bình thường.

Giang Thành nhìn lướt qua khuôn mặt của những người trước mặt mình một lượt, cuối cùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông vạm vỡ râu quai nón: "Đây là đâu?"

"Chúng tôi gọi nó là mộng giới, bởi vì mỗi một du khách đều đến đây từ một giấc mơ." Vạm vỡ trả lời: "Thông qua một cánh cửa sắt màu đen vốn không tồn tại."

Giang Thành gật gật đầu, điều này phù hợp với kinh nghiệm của hắn: "Chúng ta cần làm gì?"

"Dựa theo cảnh tượng xuất hiện, tìm ra manh mối để hoàn thành nhiệm vụ, sau đó cố gắng sống sót trong quá trình đó." Anh ta chỉ vào màn mưa ở phía xa nói: "Mộng giới chỉ là tên gọi được đặt cho nơi này bởi những người lần đầu tiên tiếp xúc với nó.

Chỗ này chính xác ở đâu và nó là gì thì cậu đừng hỏi, có hỏi thì chúng tôi cũng không trả lời được, vì chúng tôi cũng không rõ.

Cậu chỉ cần biết rằng sau khi mở cánh cửa của mộng giới ra, có thể sẽ nhìn thấy một thôn làng, một tòa nhà cao tầng, thậm chí có thể là một khu rừng, cánh đồng tuyết hoặc là một vùng hoang dã.

Mọi cảnh tượng xuất hiện trong thế giới hiện thực của chúng ta đều có thể xuất hiện sau cánh cửa."

"Mọi cảnh tượng xuất hiện trong thế giới hiện thực của chúng ta đều có thể xuất hiện sau cánh cửa?" Giang Thành hỏi ngược lại.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì nơi đây có gì khác biệt với thế giới của chúng ta, hoặc là nói sau cánh cửa chẳng phải là thế giới của chúng ta hay sao?”

Giang Thành đưa ra một câu hỏi rất liên quan, nhưng đồng thời cũng rất khó.

“Nhưng thế giới của chúng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ cùng lúc xuất hiện hai người chúng ta giống hệt nhau.” Giọng nói của vạm vỡ hơi bức bách.

Lời nói của anh ta nghe có vẻ khó hiểu, nhưng để mà hiểu thì cũng không khó, ít nhất là đối với Giang Thành mà nói là vậy, hắn nhíu mày: “Ý của anh là có người ở thế giới sau cánh cửa… đã gặp được chính mình?”

“Ừ.”

Vạm vỡ không biết là do nói đến những chuyện này mà sợ hãi, hay là cảm thấy thật vô nghĩa khi nói điều này với một người mới không biết liệu có thể sống sót qua nhiệm vụ này hay không.

Nói tóm lại, anh ta đã kết thúc chủ đề này.

“Sau khi nhiệm vụ kết thúc có thể trở lại thế giới hiện thực?”

“Ừ.” Vạm vỡ gật đầu, đồng thời ánh mắt nhìn vào màn mưa.

Mưa có xu hướng càng ngày càng lớn hơn, cả thế giới tràn ngập một tông màu xám xịt, bầu trời cũng dần tối lại.

“Người mới.” Người phụ nữ có nốt ruồi ở viền môi nhìn hắn, đột nhiên nói: “Chết ở thế giới này sẽ bị xóa sổ ở thế giới hiện thực, cậu không sợ ư?”

“Nói một cách chính xác thì là mất tích.” Giang Thành sửa lại.

Người phụ nữ khẽ mở lớn hai mắt, hứng thú nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới: “Đều là người mới, cậu mạnh hơn nhiều so với cái thứ phế vật chỉ biết khóc này đấy.”

Chị ta liếc nhìn chàng trai trẻ ăn mặc như một nhân viên văn phòng, trong mắt lộ rõ sự chán ghét không che giấu, sau khi nghe thấy câu này đối phương đã rùng mình dữ dội.

Cười lạnh một tiếng, người phụ nữ quay đầu hướng Giang Thành nói tiếp: “Nếu như cậu có thể sống sót qua lần này, hi vọng không ngại kết giao bằng hữu.”

Giang Thành không để ý tới chị ta nữa mà quay đầu nhìn vạm vỡ.

Vạm vỡ đứng ở bên mép màn mưa, ánh mắt không ngừng đảo qua bốn phía, lông mày có chút lo lắng.

“Anh đang đợi người à?” Giang Thành nói với vạm vỡ: “Vẫn còn một người chưa tới.”

Vạm vỡ quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Làm sao cậu biết?”

“Ừ… Tôi còn biết người mà anh đang đợi là một tên mập, rất linh hoạt.”

“Người mới, tôi càng ngày càng hứng thú với cậu rồi đấy!” Biểu cảm trên mặt vạm vỡ đã không thể dùng từ kinh ngạc để có thể miêu tả: “Quả thực còn có người chưa tới, cho nên nhiệm vụ mới chậm trễ chưa mở, nhưng tôi muốn biết… làm sao mà cậu biết? Đặc biệt còn biết là một tên mập, rất linh hoạt, chi tiết đến như vậy?”

Giang Thành không trả lời câu hỏi này, mà đi đến bên cạnh vạm vỡ, hướng về một phía bên ngoài sân ga, chắp hai tay lại

như thổi kèn, lớn tiếng gọi: "Này… ! Ở đây rất an toàn, ra đây đi, đợi mỗi anh nữa thôi!"

Lời vừa dứt, trong màn mưa từ khoảng cách chừng mấy chục mét có một người nhảy lên, sau đó chạy về phía sân ga dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hai cái chân như xúc xích vung vẩy linh hoạt, tránh những vũng nước ra, cuối cùng nhảy lên đáp xuống bục một cách vững chắc.

Lúc này trong đầu tất cả mọi người đều hiện lên một hàng chữ: Mẹ kiếp! Quả nhiên là một tên mập linh hoạt!

Tên mập vừa đi lên đã nhìn chằm chằm vào chiếc áo khoác lao động trên người Giang Thành, phần thân trên của anh ta chỉ mặc một chiếc áo kaki, bị nước mưa thấm ướt đẫm, cả người lạnh đến run lẩy bẩy.

"Có…"

"Thể!"

Giang Thành dứt khoát đánh gãy tưởng tượng của tên mập linh hoạt, nói xong liền quấn áo khoác chặt hơn.

"Các cậu… Đây là như thế nào?" Người đàn ông đầu trọc chưa từng lên tiếng ở bên cạnh mở miệng hỏi, vẻ mặt có vẻ khó hiểu.

"Gặp được ở trên đường, tôi thay anh ấy tới điều tra, giá là một cái áo khoác cùng một cái ô." Giang Thành rất thẳng thắn nói.

Tên mập đang run cầm cập vì lạnh trông thật tội nghiệp, cũng chẳng ai muốn nói chuyện với anh ta, chỉ có cô bé thuần khiết nhìn anh ta đáng thương, nên cho mượn chiếc khăn choàng cổ.

Chương 3: Hành trình

“Được rồi, có lẽ bây giờ người đều đã đến đủ.” Vạm vỡ tự nhiên vậy mà trở thành thủ lĩnh trong đội ngũ: “Tiếp theo nhiệm vụ sắp bắt đầu rồi, mọi người hãy chuẩn bị cho tốt.”

Như thể đáp lại lời nói của vạm vỡ vậy, phía xa dần dần đã có ánh sáng.

Khi ánh sáng càng ngày càng gần, hai luồng sáng xuyên qua đêm tối, một chiếc xe khách mới tinh sang trọng chậm rãi dừng ở một bên sân ga.

“Nói ít lại, quan sát nhiều hơn, trước khi làm việc gì hãy đảm bảo an toàn trước, cố gắng không hành động một mình.” Nhân lúc cửa xe khách còn chưa mở ra, vạm vỡ lại tranh thủ thời gian hạ giọng dặn dò thêm vài câu.

Người phụ nữ có nốt ruồi viền môi dường như không vừa mắt với thái độ của vạm vỡ, phá đám nói: “Rủi ro và lợi ích đi đôi với nhau, muốn đạt được thứ gì, thì phải trả giá trước.”

Vừa dứt lời, cửa xe mở ra.

Từ trên có một cậu thanh niên nhảy xuống.

Húi cua, thân trên mặc một chiếc áo hoodies màu xanh lam, nửa dưới mặc một chiếc quần jean đã giặt đến bạc màu, dáng vẻ thanh tú, khoảng ngoài 20 tuổi.

Miệng mấp máy như đang nhai kẹo cao su.

“Các vị hành khách đã đợi lâu rồi, xin lỗi vì lý do thời tiết đã làm chậm trễ.” Cậu thanh niên vừa mở miệng đã cho tất cả mọi người một sự ngạc nhiên lớn, vậy mà lại là nữ.

Cô gái tự mình giới thiệu: "Thật vinh hạnh khi được làm hướng dẫn viên du lịch cho mọi người trong chuyến đi này, tôi họ Trịnh, mọi người có thể gọi tôi là Tiểu Trịnh, hoặc là hướng dẫn Trịnh."

"Hướng dẫn Trịnh." Có người trả lời.

Tất cả mọi người đều rất ăn ý không xưng hô Tiểu Trịnh.

"Được rồi, mọi người nhanh lên xe thôi." Hướng dẫn Trịnh khách khí chào hỏi: "Thời tiết xấu, đường không dễ đi, chúng ta hãy tranh thủ thời gian."

Mọi người lên xe theo thứ tự từ trái sang phải, đầu tiên là vạm vỡ, sau đó là người phụ nữ có nốt ruồi viền môi, nam nhân viên, người đàn ông trung niên đầu trọc, Giang Thành, tên mập linh hoạt, cô gái thuần khiết lên xe cuối cùng.

Sau khi lên xe mới phát hiện đã có những hành khách khác trên xe.

Một cặp đôi tình nhân đang ngồi ở phía sau bên trái, cô gái đang đọc tạp chí, còn bạn trai đeo bịt mắt và tai nghe, dựa vào kính cửa sổ nghỉ ngơi.

Ngoài ra còn có một phụ nữ trung niên dẫn theo một cậu bé lớn ngồi ở hàng ghế đầu tiên phía sau tài xế.

Hẳn là hai mẹ con, chỉ có điều cậu bé có thể là do bị bệnh, tâm trạng không tốt, ánh mắt thất thường, Giang Thành đi ngang qua phát hiện những ngón tay trên hai bàn tay của cậu đều quấn băng.

Hướng dẫn Trịnh sau khi lên xe thì yêu cầu mọi người tìm một chỗ ngồi, sau đó đóng cửa lại, cô ta ngồi ở bên phải tài xế.

Vạm vỡ ngồi sau hai mẹ con, người phụ nữ có nốt ruồi viền môi ngồi sau hướng dẫn Trịnh.

Vị trí mà Giang Thành chọn là hàng ghế thứ hai phía sau cặp tình nhân, hắn vừa ngồi xuống, một thân hình cao lớn sáp đến: "Người anh em, hai chúng ta ngồi cùng nhau đi!"

Giang Thành ngẩng đầu lên, đúng như dự đoán là tên mập linh hoạt, hắn nói: "Được, nhưng tôi không quen ngồi bên trong."

"Không sao, tôi có thể chen chúc một chút."

Nửa phút sau tên mập đã chen vào như ý nguyện, nhưng phần thừa ra vẫn chiếm sang một ít chỗ ngồi của Giang Thành, buộc hắn phải dịch ra ngoài một ít.

Nam nhân viên nhiều lần muốn ngồi chung với người khác, nhưng đều nhận được sự lạnh nhạt, cuối cùng vẫn là cô gái thuần khiết bảo anh ta ngồi xuống bên cạnh.

Người đàn ông trung niên ngồi một mình ở hàng cuối cùng, Giang Thành quay đầu lại nhìn anh ta một cái, phát hiện sắc mặt âm trầm của anh ta đã đến mức có thể nhỏ ra giọt nước.

"Người anh em, nói cho tôi biết nơi này xảy ra chuyện gì?" Tên mập sáp đến, thấp giọng hỏi: "Tôi ngủ thiếp đi rồi tới nơi này."

Giang Thành thêm mắm thêm muối vào tin tức có được từ vạm vỡ rồi nói với tên mập một lượt, nghe xong anh ta suýt chút nữa đã khóc nói: "Nếu như chết ở đây, cả nhà đều sẽ chảy máu chết bất đắc kỳ tử?"

"Đúng là như vậy."

"Sao tôi thấy anh cũng không quá sợ hãi thế?"

Giang Thành quay đầu lại, ngữ khí vô cùng trịnh trọng nói: "Bởi vì tôi là một cô nhi."

Hành trình rất bình yên, bình yên đến mức nam nhân viên cảm thấy có thể sẽ tiếp tục bình yên như vậy, nhưng cùng với

tiếng phanh gấp đột ngột vang lên, tất cả mộng tưởng đều tan thành mây khói.

“Rầm!”

Quán tính lớn mang theo những mảnh kính vỡ, quét qua toàn bộ chiếc xe như một cơn bão.

Xe, đâm phải thứ gì đó.

Nam nhân viên thu mình trên ghế không ngừng la hét, cho đến khi vạm vỡ kéo anh ta ra khỏi xe, cho hai cái bạt tai.

“Không muốn chết thì câm miệng lại!” Anh ta hung ác uy hiếp.

Nam nhân viên người đầy bụi đất co mình lại dưới đất, một lúc lâu sau mới đứng dậy trốn ở cuối cùng của đội ngũ.

Quả thực.

Xe, đâm vào cây rồi.

Tài xế xuống kiểm tra thì phát hiện trời mưa to khiến lề đường bị sạt lở, làm thay đổi quỹ đạo bình thường của xe, mất thăng bằng và tông vào một gốc cây bên đường.

May mắn thay, không có ai bị thương nặng, đa số là trầy xước do mảnh kính vỡ làm.

Nhưng xe không lái được nữa, ở đây…

Giang Thành nhìn một vòng, có thể nói là trước không có làng, sau không có tiệm, chỉ có một con đường thẳng dẫn đến một phương hướng không xác định.

Mưa, mặc dù đã nhỏ hơn chút, nhưng vẫn đang rơi.

“Các hành khách, thành thật xin lỗi.” Hướng dẫn Trịnh xoa xoa tay đi đến, trên cánh tay có những vết máu nhỏ: “Xem ra hành trình hôm nay xôi hỏng bỏng không rồi.”

Mới gặp mặt được vài tiếng đồng hồ mà cô ta đã hai lần xin lỗi rồi, nhưng ai cũng biết chẳng lần nào là cô ta chân thành cả.

Theo lời của vạm vỡ, cô ta chỉ là một NPC để thúc đẩy cốt truyện.

"Hay là thế này đi, tôi biết trong khu rừng kia có một căn biệt thự, mọi người có thể đến đó trú mưa trước, chờ chúng tôi tìm được xe, sẽ quay lại đón mọi người." Hướng dẫn Trịnh chỉ vào khu rừng cách đó không xa.

Ngay cả một người mới như Giang Thành cũng cảm thấy đây không phải là một lựa chọn tốt, nhưng vạm vỡ và những người khác lại đồng ý, sau đó quay người đi về phía rừng cây.

Nhiệm vụ thực sự… đến rồi!

Bầu không khí thoải mái ban đầu cũng thay đổi theo.

"Đợi đã!" Hướng dẫn Trịnh gọi bọn họ lại, sau đó chạy trở lại xe lấy mấy chiếc ô xuống: "Đừng để bị ướt."

"Cảm ơn!"

Đi trên con đường lầy lội, nếu không chú ý có thể sẽ bị ngã, nhóm người đi khoảng nửa giờ, cuối cùng trước mặt cũng xuất hiện một ngôi biệt thự ba tầng.

Biệt thự được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp rừng rậm, nếu không đi khoảng cách rất gần thì cực kỳ khó tìm được.

"Trong này người có ở được không?" Cô gái thuần khiết thấp giọng hỏi.

Sự đổ nát của biệt thự là điều dễ thấy, phỏng chừng 5 năm rồi cũng chưa có ai dọn dẹp, trước cửa chất đống tầng tầng lớp lớp lá rụng.

“Nếu không muốn ở, có thể ở bên ngoài.” Vạm vỡ không thèm quay đầu lại, sau đó che ô, đi về phía biệt thự.

Giang Thành nhìn bóng lưng của vạm vỡ, tâm tình của vạm vỡ dường như càng ngày càng kém, kỳ thật tất cả mọi người đều có thể nghe ra, cô gái thuần khiết kia chỉ là đang càu nhàu một chút thôi.

Nhưng Giang Thành lại ngửi thấy một mùi sợ hãi từ những lời càu nhàu và bất mãn của hai người.

Chờ sau khi tất cả mọi người đều đã đi theo phía sau, tên mập che cùng một chiếc ô với Giang Thành thúc giục: “Nhìn cái gì vậy người anh em, mau qua đó thôi.”

“Ừm.”

Gõ cửa không ai trả lời, vạm vỡ thử đẩy vào một cái, không ngờ cánh cửa gỗ dày cộp vậy mà lại mở ra một khe hở.

Cửa, không khóa.

Sau khi cánh cửa được mở hoàn toàn, khung cảnh bên trong hiện ra trước mắt.

Phòng khách rộng rãi chỉ là hơi cũ kỹ một chút, nhưng lại không có cảm giác đổ nát, trên sàn nhà tích tụ một lớp bụi mỏng, trên chiếc bàn ăn hình chữ nhật cũng vậy.

Chương 4: Biệt thự

Dưới ghế sô pha xa hoa trải một tấm thảm lông dày, lò sưởi cách đó không xa tối om om, hình như có sót lại tàn tro của một số củi đã cháy.

Màn đêm đã tiếp quản thế giới này, bọn họ vốn dĩ không thể nhìn thấy rõ như vậy, nhưng chiếc đèn chùm pha lê trên đỉnh đầu vẫn đang sáng, ánh sáng khúc xạ cắt những vị khách thành từng mảnh rời rạc.

Biệt thự này còn có điện chạy.

"Đi xung quanh xem trước một chút." Vạm vỡ thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm đèn chùm."Đi cùng nhau, đừng tách ra."

Rất nhanh, bọn họ phát hiện trong tủ lạnh của nơi này có rất nhiều đồ ăn, bao gồm rau xanh, gạo mì, các loại thịt, thậm chí còn có một ít đồ ăn vặt, ở vị trí trong cùng còn có một rổ trứng gà.

Trông còn rất tươi mới, giống như được đưa vào một tiếng trước vậy.

Nhưng căn cứ theo bụi bẩn trên sàn nhà, đó là chuyện không thể.

Mà trọng điểm chú ý của mọi người hiển nhiên cũng không ở chỗ này, vạm vỡ nhìn đồ ăn, trên mặt vậy mà lại không có bất kỳ biểu cảm kinh ngạc nào, một lúc sau mới nói ít nhất chúng ta sẽ không bị chết đói.

Sau lưng truyền đến tiếng nước chảy xè xè, Giang Thành quay đầu lại, phát hiện là người phụ nữ có nốt ruồi viền môi đã vặn vòi nước, có nước sạch chảy ra.

Sau khi tắt vòi nước, chị ta quay người lại nhìn những người khác, chậm rãi nói: “Xem ra chúng ta cũng sẽ không chết khát.”

Tiếp theo bọn họ lại tìm thấy một lượng lớn củi trong một căn phòng nhỏ hơi khuất gần giống như phòng chứa đồ.

Củi được chất đống cạnh nhau, ngay ngắn chỉnh tề.

Tầng hai là nơi ở, có một phòng ngủ chính, một thư phòng, cùng với hai phòng ngủ nhỏ, ngoài ra ở cuối cùng còn có một gian phòng khóa lại.

Có thể nhìn ra vạm vỡ và người phụ nữ đều cảm thấy hứng thú với căn phòng khóa trái, nhưng cả hai đều rất ăn ý không đưa ra việc phá cửa đi vào trong xem.

Cầu thang dẫn lên tầng ba bị khóa bởi một cánh cửa sắt màu đen, vạm vỡ lắc lắc, nhưng cánh cửa vẫn bất động.

Cả nhóm người trở về phòng khách ở tầng một.

Mọi người ở thế giới này đã trải qua hơn nửa ngày rồi, đặc biệt là sau tai nạn xe và một hành trình dài đường sá xa xôi, lúc này vừa lạnh vừa đói.

Vạm vỡ đề nghị anh ta sẽ dẫn nam trung niên đi kiếm củi đốt lửa, người phụ nữ, Giang Thành và tên mập đi nấu ăn, còn lại cô gái thuần khiết và nam nhân viên dọn dẹp căn nhà.

Giang Thành nhìn chằm chằm một bàn nguyên liệu thức ăn rồi rơi vào mê man, người phụ nữ cười lạnh một tiếng cũng không thèm để ý tới hắn nữa.

Cũng may tên mập là người biết nấu ăn, tài dùng dao và tài nấu nướng của anh ta đều rất xuất sắc, một lúc sau đã dọn ra những món ăn thơm phức, còn chu đáo chiên cho mỗi người một quả trứng.

Khu vực xung quanh ghế sô pha trong phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, mọi người ngồi quây xung quanh bên cạnh lò sưởi, bưng bát lên ăn cơm.

Ngọn lửa trong lò sưởi đang cháy rất đượm, phát ra tiếng kêu lách tách.

Sau bữa tối, mọi người tụ tập cùng nhau thảo luận về nhiệm vụ lần này.

Nhưng sau khi thảo luận tới thảo luận lui gần như biến thành một cảnh cãi vã giữa vạm vỡ và người phụ nữ, đây cũng là chuyện không có cách nào. Dù sao thì nhiệm vụ vừa mới bắt đầu, có rất ít manh mối, mà hai người này lại là những người có nhiều tiếng nói nhất.

Trông dáng vẻ quen việc dễ làm của bọn họ hiển nhiên là đã từng thành công vượt qua mấy lần nhiệm vụ.

Đêm đã khuya.

Vạm vỡ chủ trương tất cả mọi người đều ngủ trong phòng khách, nhưng người phụ nữ cứ luôn khăng khăng mọi người nên ngủ trong phòng ngủ ở tầng hai với lý do có thể có manh mối ở đó.

Cuối cùng hai người giải tán trong sự buồn bực, cô gái thuần khiết lựa chọn đi cùng người phụ nữ, hai người đi về phía cầu thang, ngay khi bọn họ sắp đến cầu thang, nam nhân viên đột nhiên chạy tới.

Giang Thành đoán là do hai cái bạt tai của vạm vỡ đã để lại cho anh ta một bóng đen tâm lý.

Cứ như vậy, vạm vỡ, người đàn ông trung niên đầu trọc, Giang Thành và tên mập ở phòng khách qua đêm, ba người còn lại đi lên phòng ngủ trên tầng.

“Ngu ngốc!” Vạm vỡ nhìn bóng lưng mấy người rời đi, thấp giọng mắng một câu.

Ngủ ở phòng khách cũng không có yêu cầu gì quá nhiều, những người còn lại đều là đàn ông, tổng cộng có ba cái ghế sô pha, mỗi người một cái, vừa vặn để lại có một người gác đêm.

Vạm vỡ nói để anh ta sẽ gác ca đầu tiên, sau đó lấy từ trong ngực ra một chiếc đồng hồ bỏ túi, mở nắp đồng hồ đặt lên chiếc bàn nhỏ ở giữa: “Bây giờ đại khái là 10 giờ đêm rồi, 6 giờ trời sẽ sáng, tổng cộng 8 tiếng, ở đây vừa hay có 4 người, mỗi người sẽ gác 2 tiếng, như vậy ai cũng đều có đủ thời gian nghỉ ngơi.”

Không ai có ý kiến gì khác, sự sắp xếp của vạm vỡ nghe có vẻ rất hợp lý.

Vạm vỡ đang chuẩn bị nói tiếp thì nhìn thấy tên mập trước mặt cứ nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ bỏ túi trên bàn với ánh mắt kỳ lạ.

“Không cần nhìn đâu, thời gian không chính xác.” Anh ta dừng một chút, rồi giải thích nói: “Tất cả đồng hồ được đưa vào mộng giới thời gian đều sẽ bị phá vỡ, chức năng duy nhất của nó bây giờ là theo dõi thời gian.”

Thời gian hiển thị trên đồng hồ bỏ túi là 4:18, rõ ràng là không khớp với tình hình thực tế.

Vì Giang Thành và tên mập đều là người mới, nên vạm vỡ lại nói thêm vài câu, nói cho bọn họ biết trong mộng giới có bất kỳ tình huống nào đi ngược lại với lẽ thường khoa học cũng đều là chuyện bình thường.

Điều bọn họ cần làm là thông qua các loại bất thường khác nhau, tìm ra manh mối ẩn giấu đằng sau sự bất thường, sau đó phá giải nhiệm vụ, rời khỏi mộng giới.

Giang Thành giơ tay lên, vạm vỡ nhìn hắn hỏi: “Cậu có gì muốn nói à?”

“Nếu như anh đã thoát khỏi mộng giới rồi, tại sao vẫn còn quay lại?”

“Bởi vì mộng giới chỉ có 0 lần và vô số lần, chỉ cần cậu đã từng mở cánh cửa đó, nó sẽ ở bên cậu mãi mãi, cho đến khi cậu chết. Đúng rồi,” Vạm vỡ dường như nghĩ ra điều gì đó: “Tên đầy đủ của mộng giới là ác mộng kết giới.”

“Kết giới?”

“Đúng vậy, nó giống như một bức tường kết giới ngăn cách hiện thực và hư ảo, bất luận cậu có bị thương nặng đến đâu trong mộng giới, chỉ cần vẫn còn một hơi thở, sau khi nhiệm vụ kết thúc đều sẽ nguyên vẹn trở về hiện thực.” Anh ta gượng cười một tiếng: “Cái tên này có phải là rất thích hợp không?”

“Vậy làm sao mới có thể hoàn toàn thoát khỏi cái ác mộng kết giới này?” Người trung niên đầu trọc mở miệng, giọng nói anh ta khàn khàn, cho người ta một loại cảm giác không thoải mái.

Vạm vỡ liếc anh ta một cái, mở miệng nói: “Đừng có hỏi câu ngu xuẩn như vậy, anh không phải người mới, hẳn là hiểu được vấn đề này giống như việc chúng ta hiện tại không thể xác định được thế giới đang ở này rút cuộc là ở thời điểm nào vậy, đây là một câu hỏi không có lời giải.”

Người đàn ông trung niên sầm mặt, không nói thêm nữa.

Giang Thành giơ tay lần thứ hai.

Vạm vỡ có chút bất đắc dĩ nhìn hắn: “Cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi, không cần giơ tay.”

“Hiện tại hẳn là một ngày nào đó từ cuối tháng 3 đến giữa tháng 9 năm 2006.” Giang Thành rất nghiêm túc nói.

Vạm vỡ ngây ra, đồng thời ngây ra còn có người trung niên đang hơi cúi đầu xuống, tên mập cũng nghi hoặc nhìn chằm chằm Giang Thành, không biết là chuyện gì đang xảy ra với hắn vậy.

“Làm sao cậu biết?” Vạm vỡ hỏi.

Giang Thành không nhanh không chậm từ trong túi áo lấy ra một cái túi nhỏ, đưa cho những người ở gần mình, mấy người nhìn thấy rõ đó là một túi bánh mì nhỏ Đạt Cức Viên.

Giang Thành lật túi bánh mì lại, chỉ vào một hàng chữ nhỏ trên đó: ngày sản xuất: 18 tháng 3 năm 2006. Thời hạn sử dụng là 6 tháng.

Tiếp theo trước sự chứng kiến của mọi người, hắn xé cái túi ra, rút một miếng bánh mì nhét vào miệng, nhai một hồi rồi ngửa cổ nuốt xuống, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vị khá ngon, còn rất mềm và không bị ẩm, xem xét việc nó được bảo quản trong môi trường như vậy trong tủ lạnh, tôi suy đoán rằng thời gian có thể còn sớm hơn nữa.”

Chương 5: Gác đêm

Nam trung niên quay đầu lại nhìn về phía vạm vỡ, không ngờ lại bị vạm vỡ trừng mắt nhìn lại.

Cảnh tượng kết thúc trong bầu không khí có chút không tự nhiên.

Vạm vỡ đứng dậy nói quá muộn rồi, không nói nữa, anh ta đi gác đêm trước, thúc giục mọi người đi ngủ sớm.

Vạm vỡ canh gác từ 10 giờ đến 12 giờ, vẫn còn 6 giờ nữa.

Mấy người Giang Thành sau khi thảo luận thì quyết định, Giang Thành sẽ gác từ 12 giờ đến 2 giờ, nam trung niên từ 2 giờ đến 4 giờ, tên mập từ 4 giờ đến 6 giờ.

Vạm vỡ kéo đến một chiếc đệm dày, ngồi quanh lò sưởi để sưởi ấm, ánh lửa lập lòe phản chiếu khuôn mặt anh ta lúc tối lúc sáng.

Giang Thành nằm trên ghế sô pha kế bên tên mập, người trung niên cách bọn họ hơi xa một chút, ở một đầu bên kia phòng khách.

“Người anh em.” Tên mập thò đầu đến, khẽ hỏi nhỏ: “Ngủ chưa?”

Giang Thành lật người một cái, để lại cho anh ta một cái bóng lưng.

Giang Thành vẫn luôn duy trì tỉnh táo trong suốt hai tiếng vạm vỡ canh gác, nhưng cũng may, ngoại trừ tiếng củi cháy thì không có gì xảy ra.

Khi thời gian kết thúc, vạm vỡ đi đến, đẩy đẩy Giang Thành, hắn liền "tỉnh dậy".

"Gác đêm thì lanh lợi lên, có chuyện gì thì lớn tiếng đánh thức chúng tôi." Vạm vỡ có vẻ không yên tâm, lại tiếp tục nói: "Trước và sau 12 giờ đêm là có xác suất xảy ra chuyện cao nhất."

"Những chuyện gì?" Giang Thành ngồi dậy hỏi.

Sắc mặt vạm vỡ trở nên khó coi, nhưng anh ta vẫn hạ thấp giọng nói: "Chuyện linh dị."

Sau khi trao đổi ngắn gọn, vạm vỡ nằm xuống ghế sô pha trước mặt Giang Thành, còn hắn đi tới, ngồi bên lò sưởi đảm nhận nhiệm vụ gác đêm.

Xung quanh yên tĩnh, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng ngáy của tên mập ra, hầu như không có bất kỳ âm thanh nào.

Nam trung niên và vạm vỡ đều nhắm mắt lại, giống như đang ngủ, nhưng Giang Thành nghi ngờ rằng thực ra bọn họ đều tỉnh, giống như chính mình vừa rồi cũng vậy.

Hai giờ rất nhanh đã trôi qua, Giang Thành đi đến đầu bên kia phòng khách, đánh thức nam trung niên dậy.

Hai người không trao đổi gì nhiều, Giang Thành đi ngủ tiếp. Sau khi cầm bình nước khoáng uống mấy ngụm xong, nam trung niên đi đến bên lò sưởi.

Đầu tiên là thêm một ít củi vào bên trong, sau đó ngồi xếp bằng trước lò sưởi.

Chiếc đồng hồ bỏ túi cũng được anh ta cầm trên tay.

Kinh nghiệm của nam trung niên không phong phú như vạm vỡ và người phụ nữ, nhưng cũng thập tử nhất sinh qua hai nhiệm vụ, cho nên biết rất rõ hai chữ linh dị trong miệng vạm

vỡ là có ý tứ gì, càng nắm rõ hơn về sự đáng sợ của bọn chúng.

Đúng như Giang Thành suy đoán, bắt đầu từ khi vạm vỡ gác đêm, nam trung niên vẫn luôn thức, từ đầu đến cuối luôn đề phòng một số chuyện tồi tệ có thể xảy ra.

Một tiếng rưỡi trôi qua, không có gì xảy ra hết.

Trong khoảng thời gian này anh ta lại thêm củi một lần nữa, lửa trong lò sưởi cháy lên rất mạnh, sưởi ấm thân thể, dường như chuyện này có thể xua tan đi sự lạnh lẽo trong lòng anh ta.

Chẳng mấy chốc đã được hai giờ, ca gác của anh ta cũng coi như đã kết thúc, anh ta chậm rãi đứng dậy, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Qua khe hở giữa những tấm rèm cửa, dường như bầu trời bên ngoài cũng đã hơi tờ mờ sáng.

Những người trong ác mộng đều cố chấp kháng cự đêm tối, và đặc biệt yêu thích ban ngày.

Nam trung niên cũng không ngoại lệ.

Ngay khi anh ta đang cử động tay chân chuẩn bị đánh thức tên mập, một trận buồn tiểu đột nhiên cuộn trào mãnh liệt, thậm chí khiến anh ta không kịp trở tay.

Anh ta nhìn chằm chằm vào chai nước khoáng trên tay… là do uống nhiều quá rồi sao?

Trời đã gần sáng rồi nên chuyện này khiến anh ta yên tâm hơn rất nhiều, anh ta quay đầu lại, nhà vệ sinh nằm ở trong góc phòng khách, cách đó không đến 20 mét.

Ánh mắt anh ta nhìn vào nhà vệ sinh dần dần thay đổi, cảm giác cảnh giác lại xa lạ cũng dần rút đi.

Những gì tiếp theo là một cảm giác quen thuộc không thể giải thích được.

Và… một cảm giác an toàn.

Anh ta liếm liếm môi, rồi quay lại nhìn người bạn đồng hành đang ngủ say.

Tính toán thời gian, sau khi từ nhà vệ sinh quay lại vừa vặn có thể đánh thức tên mập.

Hẳn là… không có vấn đề gì.

Anh ta chỉnh lại kính, chậm rãi đi về phía nhà vệ sinh trong góc.

Cẩn thận mở cửa ra, lại cẩn thận xả nước, cửa nhà vệ sinh thì mở toang, dù sao trong phòng khách cũng đều là đàn ông.

Sau khi lắc lắc xả nước xong, nam trung niên cảm thấy cả người thư thái thoải mái.

Nói thật, lăn lộn cả một ngày, lại sáu giờ không ngủ, thể lực và tinh lực của anh ta đã có chút không theo kịp, dù sao thì cũng không phải thanh niên 20 tuổi nữa.

Nhìn bản thân mệt mỏi trong gương trước mặt, nam trung niên thở dài, tháo kính ra, mở vòi nước, xối nước lạnh lên mặt.

Nước lạnh cóng, nhưng nó khiến anh ta cảm thấy rất sảng khoái.

Vừa định rửa lần thứ hai, khi liếc mắt nhìn chiếc gương, chợt phát hiện một người đứng sau lưng mình phản chiếu trong gương.

Người đến im lặng không tiếng động, đến tiếng bước chân cũng không có.

“Ai?!”

Sự kinh ngạc kéo dài không đến một giây, sau đó nam trung niên bình tĩnh trở lại, mặc dù không đeo kính nên nhìn không rõ dung mạo người đến, nhưng thân hình mập mạp kia đã bán đứng thân phận của người đó.

“Là tôi.”

Nghe thấy giọng nói của tên mập, nam trung niên đã hoàn toàn yên tâm, sau đó bất mãn nói: “Lần sau khi đến thì lên tiếng đi, đừng có đột nhiên xuất hiện ở sau lưng tôi như vậy.”

Nam trung niên lấy tay áo lau mặt hai lần, sau đó đeo kính vào, vừa quay người vừa giũ nước trên tay.

Nhưng ngay khoảnh khắc hoàn toàn xoay người lại, anh ta cảm thấy phát lạnh từ đầu đến chân, trong mạch máu giống như bị băng tuyết bao phủ.

Sau lưng… không có người.

Tên mập đâu?

Tên mập đi đâu rồi?!

Anh ta gần như ngay lập tức đỏ mắt, vô thức muốn nhìn lại mình trong gương, nhưng anh ta không làm, bởi vì anh ta cảm thấy vai mình trùng xuống, như thể có thứ gì đó vừa đặt lên.
…

Trời, sáng rồi.

Ba người ngủ trong gian phòng trên tầng hai cũng gần giống như mấy người ở phòng khách, đều để lại một người gác đêm.

Nam nhân viên co ro trong một góc phòng ngủ đang chuẩn bị ngáp thì bị một tiếng lợn tru lên cắt ngang, khiến cả người anh ta run lên, suýt chút nữa thì ngã khỏi ghế.

Người phụ nữ và cô gái thuần khiết đang ngủ trên giường cũng bị tiếng kêu đánh thức.

Mấy người nhìn nhau vội vã xuống tầng.

Giang Thành và vạm vỡ vây quanh bên cạnh tên mập, mà tên mập ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi, tiếng la hét như chọc tiết lợn kia đến từ ai hiển nhiên không nói cũng rõ.

Cả ba người họ nhìn chằm chằm vào trong góc nhà vệ sinh.

Mang theo lo lắng, bất an và… nghi ngờ.

Người phụ nữ có nốt ruồi viền môi nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy nam trung niên, trong lòng đã có sự chuẩn bị.

Chị ta hất tay cô gái thuần khiết ra, một mình bước vào nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh mở, chị ta đứng trước cửa liếc nhanh vào bên trong.

Một người lão luyện như chị ta, mà cũng hít một hơi thật sâu.

Nam trung niên đứng thẳng trước gương, thân hướng về phía cửa, lưng hướng về phía gương, nhưng đầu lại vặn 180 độ, hướng về phía sau.

Thông qua hình ảnh phản chiếu trong gương, có thể thấy đôi mắt của nam trung niên đang mở to, gần như muốn rơi ra khỏi hốc mắt.

Sau khi trấn tĩnh lại, người phụ nữ thận trọng bước đến bên cạnh nam trung niên, rồi sau đó là vạm vỡ.

Sau khi quan sát vài giây, Giang Thành cũng đi theo, đứng ngoài cửa nhà vệ sinh nhìn vào trong.

Người phụ nữ di chuyển tay ra khỏi cổ của nam trung niên, một lúc sau mới nói: “Anh ta bị một lực rất lớn đột ngột vặn gãy cổ.”

Đây là chuyện rất hiển nhiên, tất nhiên sẽ không có ai đưa ra bất kỳ phản đối nào.

“Trước khi chết còn cực kỳ kinh hãi.” Vạm vỡ nhìn chằm chằm vào mắt nam trung niên bổ sung.

Chương 6: Cấm kỵ

Sau khi kiểm tra qua thi thể, ba người ra khỏi nhà vệ sinh, đối mặt với một thi thể quỷ dị như vậy ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

"Thời gian tử vong đại khái trong vòng ba giờ." Nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi trong tay, vạm vỡ ngẩng đầu khẳng định nói: "Cũng có nghĩa là, khoảng từ 2 giờ đến 5 giờ sáng."

"Làm sao anh có thể xác định thời gian?"

Vạm vỡ liếc nhìn cô gái thuần khiết vừa đặt câu hỏi, nói cho cô ta biết thời gian và thứ tự gác đêm mà bọn họ đã sắp xếp, đồng thời đưa cho cô ta xem chiếc đồng hồ bỏ túi, bộ đếm thời gian hiển thị bên trên vừa vặn 7 giờ.

Ca trực tiếp theo sau Giang Thành chính là nam trung niên, mà tên mập ở ca tiếp theo nữa là do buồn tiểu mà tỉnh dậy, khi đi vệ sinh thì phát hiện nam trung niên đã chết.

Lúc này tên mập run rẩy đứng dậy, hỏi nam trung niên tại sao lại chết, vạm vỡ thở dài, đóng cửa nhà vệ sinh lại, cả nhóm trở lại ghế sô pha trước lò sưởi.

Với tư cách là một người mới, Giang Thành hầu như cũng không nói gì, hắn từ đầu đến cuối luôn lắng nghe và phân tích, hầu hết những ý kiến đưa ra đều đến từ vạm vỡ và người phụ nữ nốt ruồi viền môi dày dặn kinh nghiệm nhất.

Thông qua thông tin được tiết lộ trong cuộc thảo luận của mấy người, Giang Thành hiểu rằng trên thế giới này thông thường không tồn tại chuyện vô duyên vô cớ bị giết, người bị giết nhất định đã chạm vào một số cấm kỵ nào đó.

Mà cái gọi là cấm kỵ đó rất có khả năng là manh mối then chốt để phá giải nhiệm vụ.

"Rút cuộc thì anh ta đã làm gì mà chúng ta chưa làm?" Nam nhân viên chen vào giữa Giang Thành và cô gái thuần khiết, hiển nhiên vô cùng khiếp sợ, anh ta không muốn chết một cách không minh bạch như nam trung niên.

Cô gái thuần khiết nhíu mày, mở miệng nói: "Chẳng lẽ là bởi vì anh ta đã đi vào nhà vệ sinh ở tầng một, nơi đó chính là cấm kỵ ẩn giấu trong nhiệm vụ này, ai từng đi vào đó đều sẽ chết?"

"Không phải chứ." Tên mập ngồi xổm tại chỗ, hai tay ôm đầu gối, trầm giọng nói: "Tôi cũng đi nhà vệ sinh đó rồi, chính là ngày hôm qua khi lục soát phòng khách."

Giang Thành quay đầu nhìn về phía tên mập, một lát sau mới nói: "Vậy thì anh phải cẩn thận đấy, tuy rằng cổ của anh rất dày, nhưng dùng sức bẻ chắc là vẫn có thể bẻ gãy."

Tên mập gần như đã khóc khi nghe điều này.

Vạm vỡ hình như có chút không hài lòng với thái độ của Giang Thành, nhưng vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu nói hẳn là không phải. Mấy người bọn họ hầu như đều đã từng vào nhà vệ sinh ở tầng một, nếu như xảy ra chuyện thì không thể chỉ có một mình nam trung niên.

"Có lẽ là phân đến trước đến sau?" Người phụ nữ nốt ruồi viền môi cười quỷ dị nói: "Chắc là anh hiểu, quỷ rất ít khi giết người hàng loạt trong thời gian ngắn."

Vạm vỡ trừng mắt với người phụ nữ một cái, nhưng hiếm khi phản bác.

"Quả nhiên là có những thứ đó sao…"

Suy đoán bấy lâu nay của Giang Thành đã được chứng thực, cánh cửa xuất hiện trong giấc mơ không còn nghi ngờ là thuộc về phạm trù sự kiện siêu nhiên, mà trong sự kiện siêu nhiên xuất hiện quỷ cũng có vẻ hợp lý.

"Cho nên ở thế giới này thứ chúng ta cần đối phó không phải là người, mà là quỷ?!" Nam nhân viên sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Theo sự biểu hiện của anh ta trước đó, không ai muốn để ý đến anh ta.

"Nếu như đã có người chết, vậy thì chứng tỏ biệt thự này mới là đích đến của chúng ta, cái gọi là hành trình không tồn tại, chiếc xe kia xuất hiện chỉ là để đưa chúng ta tới đây." Cô gái thuần khiết nhìn xung quanh: "Chính là căn biệt thự này có vấn đề."

"Biệt thự thì có vấn đề gì?"

Cô gái thuần khiết nhìn chằm chằm vào tên mập vừa đặt câu hỏi, một lúc sau mới nói: "Ví dụ như, trước đây đã từng xảy ra một số vụ án nghiêm trọng ở đây."

Căn biệt thự này thoạt nhìn thì vô cùng xa hoa, bên trong cũng không có dấu hiệu bị phá hoại, vậy mà lại bị bỏ hoang không rõ lý do, quả thực rất khả nghi, Giang Thành cảm thấy lời cô gái thuần khiết nói rất đáng tin cậy.

Vạm vỡ đi đến cửa biệt thự, nắm lấy tay nắm cửa, kéo mạnh ra, nhưng cánh cửa lớn không chút dịch chuyển.

"Bị khóa rồi." Vạm vỡ thậm chí còn không cần thử lại lần thứ hai, đã quay đầu lại nói: "Xem ra nơi này chính là địa điểm nhiệm vụ rồi, trước khi phá giải được những chuyện đã từng phát sinh bên trong căn biệt thự, chúng ta đều không thể rời đi."

“Nếu như đã xác định địa điểm nhiệm vụ, vậy thì mọi người hãy tản ra tìm kiếm manh mối đi, bây giờ trời đã sáng rồi, chắc là không có nguy hiểm gì nữa đâu.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng cái chết của nam trung niên đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho tất cả mọi người, đặc biệt là ba người mới Giang Thành, tên mập và nam nhân viên.

Để tăng tốc độ hiệu quả, nhóm người tự phát chia nhóm, một người cũ sẽ dẫn theo một người mới.

Tên mập đi theo vạm vỡ, nam nhân viên đi theo người phụ nữ có nốt ruồi viền môi, Giang Thành và cô gái thuần khiết một nhóm.

Vì lý do an toàn, khu vực tìm kiếm tạm thời cố định ở tầng một của biệt thự.

Nhóm của vạm vỡ phụ trách phòng khách và gần cửa, nhóm người phụ nữ phụ trách nhà kho ở xa, Giang Thành và cô gái thuần khiết thì đi vào phòng bếp và phòng ăn.

Các nhóm nằm trong phạm vi có thể nhìn thấy nhau theo đường thẳng, một khi có chuyện gì đó xảy ra cũng có thể phối hợp với nhau.

Lần này rút kinh nghiệm từ lần trước, việc khám xét kỹ càng và cẩn thận hơn.

Nửa giờ sau, ba nhóm tập hợp trước lò sưởi, trời cũng đã sáng hẳn.

“Chúng tôi tìm thấy thứ này trong nhà kho.” Người phụ nữ có nốt ruồi viền môi lấy ra một sợi dây rất dày, là một sợi dây gai dầu, trong đó bên trên có một đoạn có màu đỏ chói mắt.

Sau khi đón lấy, vạm vỡ dùng sức chà xát hai cái, rồi đưa tới mũi ngửi ngửi: “Là máu.” Anh ta ngẩng đầu nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ gật gật đầu: “Ngay sau một đống củi, tôi còn nhặt được cái này ở gần đó.”

Chị ta mở bàn tay phải ra, trong lòng bàn tay là một chiếc trâm cài ngực màu xanh lá nhạt, có hình lá phong, cho người ta cảm giác chủ nhân của chiếc trâm cài ngực này hẳn là một cô gái rất dịu dàng.

Đã từng có một cô gái bị trói trong nhà kho.

“Mọi người có phát hiện gì?” Người phụ nữ nhìn về phía vạm vỡ.

“Mọi người cùng tôi tới đây xem một chút.” Nói xong vạm vỡ đi hướng cửa, một đám người đi theo phía sau.

Đứng ở bên cửa, vạm vỡ sờ soạng ấn một vị trí trên tường, Giang Thành có thị lực tốt, hắn nhìn ra đó là một cái nút ấn màu lam nhạt.

Nút ấn được lồng vào bức tranh sơn dầu cạnh cửa, hòa với nền ảnh xanh da trời, nếu không xem kỹ sẽ khó phát hiện.

Cùng lúc với việc nhấn nút ấn, một vết nứt hiện ra trên bức tường bên phải cánh cửa, sau đó nó từ từ mở ra, để lộ một chiếc tủ giày âm tường được giấu kỹ bên trong.

Trong tủ giày tổng cộng có ba tầng, ngoại trừ tầng thứ ba vẫn còn nguyên vẹn, vách ngăn giữa tầng một và tầng hai đã bị phá vỡ, các loại giày dép lẫn lộn với nhau.

Sau khi phân loại, trước mặt có hai đôi giày da nam, một đôi giày cao gót màu đỏ của nữ và ba đôi giày casual của nữ.

Người phụ nữ có nốt ruồi viền môi chọn một trong ba đôi giày casual đặt cạnh đôi giày cao gót màu đỏ: “Hai đôi giày này hẳn là của cùng một người.”

Mà hai đôi giày casual còn lại rõ ràng là của một cô gái còn tương đối trẻ, hai đôi giày cũng có cùng size với nhau.

Tầng thứ ba là một đôi giày thể thao nam, sau khi so sánh, kích thước chênh lệch khá nhiều so với đôi giày da nam.

“Hiện tại có thể thấy căn biệt thự này từng là nơi ở của một gia đình bốn người, nam chủ nhà, nữ chủ nhà, một người con trai và một người con gái.” Cô gái thuần khiết ngẩng đầu nói: “Cái này cũng phù hợp với việc phân chia phòng ngủ trên tầng hai, có phòng ngủ chính cho nam chủ nhà và nữ chủ nhà, cũng như một phòng ngủ cho con gái và một phòng ngủ cho con trai.”

Chương 7: Mọi người rút đi

Tầng hai Giang Thành đã lên xem ngày hôm qua, phù hợp với những gì cô gái thuần khiết nói.

Phòng ngủ của con trai và con gái rất dễ phân biệt, một bên chất đầy búp bê các loại, một bên treo các loại áp phích vũ khí quân dụng trên tường, trên bàn còn có tạp chí quân sự, tràn đầy mùi vị hâm mộ quân đội.

Tiếp theo, hai nhóm người đều hướng sự chú ý về phía Giang Thành và cô gái thuần khiết.

“Không khí gia đình trong gia đình này không được hòa thuận cho lắm, chúng tôi tìm thấy nhiều đĩa và cốc vỡ trong thùng rác, một số bên trên còn có vết máu.” Giang Thành nói.

Cô gái thuần khiết bổ sung tiếp: “Trên tay vịn cầu thang gỗ vẫn còn một số vết tích, chúng tôi phân tích rằng đó có thể là vết xước do móng tay cào để lại.”

Đây là một manh mối không thể bỏ qua, đám người đi tới cầu thang, lần theo vị trí ngón tay của cô gái thuần khiết chỉ, quả nhiên phát hiện có chút vết tích ma sát để lại.

Vạm vỡ đi lên đưa tay sờ sờ, sắc mặt hơi thay đổi: “Đúng vậy, là một vết cào xước.”

Gia đình bốn người, không khí gia đình tồi tệ, bát đĩa bị đập vỡ, vết cào xước, cô gái trẻ bị giam cầm…

Bất kỳ sự kết hợp nào dường như cũng đều chỉ ra một bi kịch gia đình.

Đã từng có một cô gái chịu đủ ngược đãi ở đây.

“Vậy kế tiếp chúng ta nên làm cái gì?” Nam nhân viên thấp giọng nói: “Cứu cô gái đáng thương này ra sao?”

“Bất luận ở đây đã xảy ra chuyện gì đều đã thuộc về quá khứ, chúng ta bất lực trong việc thay đổi quá khứ.” Người phụ nữ có nốt ruồi viền môi nói: “Tất cả những gì chúng ta có thể làm là tìm ra chân tướng, sau đó kết thúc nhiệm vụ.”

“Nhưng chẳng phải chúng ta đã suy luận ra chân tướng rồi sao?”

Vạm vỡ càng ngày càng nóng nảy nói: “Suy luận ra cái con khỉ! Cô gái đã bị ngược đãi như thế nào, có những ai đã tham gia ngược đãi, cô gái đó bây giờ đã chết hay còn sống? Những chuyện này đều không biết thì kết thúc nhiệm vụ như thế nào!”

Bị vạm vỡ cho một tràng, nam nhân viên sợ hãi không dám lên tiếng.

Cô gái thuần khiết nhìn nam nhân viên với ánh mắt thương hại, anh ta quá yếu đuối, lại không thông minh, phỏng chừng rất khó để có thể sống sót trong nhiệm vụ.

Cho dù lần này có may mắn thoát được, lần sau cũng…

Ùng ục ùng ục…

Mọi người nhìn về nơi phát ra âm thanh, tên mập xấu hổ ôm bụng: “Cái kia…”

“Bỏ đi, tầng một cũng lục soát tương đối rồi, chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi.” Vất vả cả một buổi sáng rồi, vạm vỡ cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Ngay khi mọi người chuẩn bị nấu ăn, một giọng nói từ phía sau truyền đến: “Ở đó vẫn còn chưa kiểm tra.” Giang Thành chỉ vào nhà vệ sinh nơi có thi thể của nam trung niên: “Tôi cảm thấy ở đó có thể có manh mối.”

Nghe được câu này, sắc mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng, Giang Thành có thể nghĩ đến thì tất cả mọi người cũng đều có thể nghĩ đến, nhưng làm thế nào để thuyết phục bản thân đi kiểm tra thì lại rất khó.

Dù sao thì cũng đã có người chết ở đó, nói không chừng tiến vào nhà vệ sinh sẽ chạm vào điều cấm kỵ dẫn đến tử vong.

Khi phân chia phạm vi lục soát, tất cả mọi người đều ngầm tránh nơi đó ra.

Cuối cùng lý trí cũng chiến thắng sợ hãi, vạm vỡ hít sâu một hơi nói: "Cậu ấy nói đúng, ở đó rất có khả năng cất dấu manh mối, tuy rằng mạo hiểm một chút, nhưng không phá giải nhiệm vụ mọi người đều sẽ chết."

Người phụ nữ có nốt ruồi viền môi hiếm thấy không phản bác, hiển nhiên chị ta cũng hiểu được mối quan hệ lợi hại bên trong, nhưng vẫn cổ quái nói: "Vậy thì ai sẽ đi?"

Lúc này Giang Thành xen vào nói: "Có những ai đã từng vào qua nhà vệ sinh ở tầng một?"

Tất cả mọi người đều giơ tay.

Giang Thành đếm xong số người tiếp tục nói: "Vậy thì tất cả mọi người đều có khả năng kích hoạt cấm kỵ chết chóc, cho nên đây không phải chỉ những là tìm manh mối, cũng còn là cứu lấy tính mạng của chính mình."

Cô gái thuần khiết cau mày hỏi: "Vậy cũng không thể để mọi người đều cùng vào chứ?"

Vạm vỡ vuốt râu trên cằm, gật đầu nói: "Bên trong không gian quá nhỏ, quá nhiều người đi vào một khi gặp phải chuyện gì cũng không phát huy được gì."

“Anh nói đúng.” Giang Thành gật đầu: “Tôi thấy hai người đi vào là đủ rồi.”

“Vậy… ai tình nguyện đi vào?” Nam nhân viên ở cuối kích động nói.

Mọi người đều câm như hến.

“Được rồi, chúng ta rút thăm quyết định đi, như vậy đều công bằng cho mọi người.” Giang Thành xòe tay ra.

“Được!”

“Tôi đồng ý.”…

Sau khi chuẩn bị một hồi, Giang Thành lấy ra mấy mảnh giấy, trong đó có hai mảnh ngắn hơn, lại cuộn mảnh giấy thành cuộn nhỏ trước mặt mọi người, lần lượt đặt vào lòng bàn tay: “Ai rút phải mảnh ngắn sẽ đi vào, không vấn đề chứ.”

“Cách này chắc chắn là không vấn đề, chỉ là…” Tên mập nhìn chằm chằm mấy cuộn giấy nhỏ trong tay Giang Thành, nuốt nước miếng nói: “Nhưng tại sao chỉ có 5 cuộn, chúng ta hiện tại có 6 người mà.”

Những người khác cũng chú ý tới vấn đề này, đều nghi ngờ nhìn Giang Thành.

“Bởi vì tôi không rút á.” Giang Thành nói rất tự nhiên.

Mọi người ngây ra trong chốc lát, sau đó có chút tức giận, vạm vỡ lớn tiếng quát: “Cậu dựa vào đâu mà không rút?”

“Bởi vì tôi chưa đi vào nhà vệ sinh.”

“Anh đến đây đã một ngày một đêm rồi, lại uống nhiều nước như vậy, làm sao có thể chưa đi vệ sinh?” Nam nhân viên như tìm được biện pháp phát tiết, cuồng loạn quát lên: “Anh chính là muốn giở trò! Cứ để một mình anh ta vào là được rồi!!”

Người phụ nữa có nốt ruồi viền môi nhìn chằm chằm Giang Thành với vẻ mặt không mấy thiện cảm, cười lạnh nói: "Giở trò ở đây là sẽ phải trả giá đấy"

"Tôi biết." Giang Thành mặt không chút thay đổi nói: "Nhưng thật sự là tôi chưa từng đi vệ sinh, tôi có chứng cứ."

Hắn giơ ngón tay lên chỉ đến một hướng, đại khái là chỗ bệ cửa sổ, lúc này một trận gió thổi qua, vén một góc rèm lên, lộ ra hai bình nước khoáng đặt phía sau.

Một chai đầy, còn chai kia chỉ còn một nửa, cả hai đều có màu vàng nhạt, chắc chắn không phải màu của nước khoáng thông thường.

Tỏa ra một ánh sáng quyến rũ trong ánh sáng ban mai.

"Đây là…" Nam nhân viên đột nhiên mở to hai mắt.

"E hèm!" Giang Thành gật gật đầu, có chút ngượng ngùng thừa nhận suy đoán của bọn họ: "Tôi cảm thấy trong nhà vệ sinh hơi tối, cho nên tôi liền…"

Vạm vỡ nhìn Giang Thành với vẻ mặt phức tạp: "…"

Sau đó là người phụ nữ: "…"

Nam thư ký: "…"

Cô gái thuần khiết: "…"

Tên mập: "… Anh đúng là con quỷ lanh lợi!"

Nếu như Giang Thành chưa từng vào nhà vệ sinh, mọi người cũng khó nói gì nữa, năm người còn lại rút thăm, Giang Thành vươn cổ ra xem.

Cuối cùng, vạm vỡ và nam nhân viên may mắn được chọn ra.

Chờ sau khi cả hai mở cửa nhà vệ sinh ra, thì phát hiện thi thể của nam trung niên đã biến mất.

Nhà vệ sinh không quá lớn, căn bản không giấu được thi thể của một người trưởng thành.

“Ở đây không phải là thế giới mà chúng ta ở.” Người phụ nữ phía sau đột nhiên nói: “Phát sinh một số chuyện không thể lý giải cũng là chuyện rất bình thường, cứ quen dần đi.”

Đúng như lời chị ta nói vậy, trên mặt vạm vỡ không có chút kinh ngạc nào, chỉ là khổ cho nam nhân viên kia, anh ta đứng trước cửa khóc lóc, bị vạm vỡ đá cho một phát vào trong.

Những người còn lại đợi bên ngoài.

Việc khám xét được tiến hành vô cùng hiệu quả, không đến năm phút, hai người đã đi ra, vạm vỡ cầm trên tay một tờ giấy vệ sinh màu trắng.

Trước tiên đóng cửa nhà vệ sinh lại, mọi người đi tới phòng khách, vạm vỡ mở tờ giấy vệ sinh ra, bên trong là một sợi tóc.

“Tôi tìm thấy nó trong bồn tắm của nhà vệ sinh, hôm qua còn chưa có.”

Vạm vỡ rất thận trọng, thậm chí không chạm tay vào sợi tóc.

Sợi tóc rất dài, vừa nhìn là biết của phụ nữ.

Chương 8: Mẫu nam

“Có khi nào là của cô gái bị ngược đãi không?” Cô gái thuần khiết phân tích: “Cô gái đó bị ngược đãi đến chết, oán khí không tan hóa thành lệ quỷ, giết chết nam trung niên vào sáng sớm chính là cô ta.”

Với tình hình hiện tại, phân tích của cô gái thuần khiết khá là hợp lý.

“Có thể là như vậy, có điều chúng ta vẫn còn cần một ít chứng cứ nữa.” Sau khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, khí thế của vạm vỡ đã yếu đi rất nhiều, thậm chí có thể nhìn thấy trên trán anh ta còn có mồ hôi lạnh.

Giang Thành biết rõ, anh ta không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

“Đi ăn cơm trước đi.” Có người đề nghị.

Việc nấu cơm giao cho một mình tên mập, cô gái thuần khiết giúp rửa rau.

Chẳng mấy chốc một bữa cơm ngon lành thơm phức đã được làm xong, cho dù là trong hoàn cảnh như vậy thì mọi người vẫn ăn sạch sẽ thức ăn, không cần nghĩ cũng biết tay nghề của tên mập.

“Cậu là đầu bếp à?” Vạm vỡ húp một ngụm canh nóng, thậm chí nhìn khuôn mặt của tên mập cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

“Không phải.” Tên mập gãi gãi đầu xấu hổ nói: “Chỉ là chạy khắp nơi, làm đủ loại công việc, cho nên cái gì cũng biết một chút.”

“Mọi người làm gì thế? Tụ tập ở đây cũng coi như là duyên phận.” Vạm vỡ đặt bát xuống, ánh mắt nhu hòa hơn rất nhiều: “Tôi tên là Phàn Lực, là một vệ sĩ.”

“Tôi… tôi tên là Tạ Vũ, làm việc trong công ty bảo hiểm.” Nam nhân viên nhỏ giọng nói.

“Tôi tên là Trần Hiểu Manh, đang học đại học, chuyên ngành luật.” Cô gái thuần khiết tự giới thiệu.

Đến lượt người phụ nữ có nốt ruồi viền môi, vốn còn tưởng chị ta sẽ chẳng thèm ngó tới, nhưng một giọng nói chậm rãi vang lên: “Mọi người cứ gọi tôi là chị Noãn, tôi lớn tuổi hơn mọi người, nghề nghiệp…” Chị ta cười một cách khó hiểu: “Tôi là người bán hàng.”

Mọi người đều dùng ánh mắt không thể nói rõ nhìn chị ta, khí chất mà người phụ nữ này thể hiện tuyệt đối không phải là một thương nhân bình thường,“hàng” mà chị ta nói đến rút cuộc là để chỉ cái gì, trong này e rằng có rất nhiều ẩn ý.

Nhưng không ai lăn tăn vào vấn đề này, tất cả đều thống nhất nhìn sang Giang Thành, mức độ tò mò của mọi người về hắn thậm chí còn lớn hơn cả người phụ nữ tự xưng là chị Noãn.

Giang Thành ưỡn thẳng người, nghiêm túc nói: “Tôi tên là Hách Soái, là một mẫu nam.”

“Anh là người mẫu ư?” Cô gái thuần khiết có vẻ không tin: “Anh là người của công ty điện ảnh và truyền hình à?”

Giang Thành chậm rãi quay đầu lại, dùng ánh mắt đầy thâm ý liếc cô một cái: “Tôi làm ca đêm ở KTV.”

Mọi người đều dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn hắn chằm chằm, nhưng không ai có bình luận gì, mỗi người đều có quyền lựa chọn nghề nghiệp của mình, hơn nữa bọn họ cảm thấy Giang Thành cũng thật sự có điều kiện thân hình như vậy.

Ban ngày ở thế giới bọn họ đang ở dường như cực kỳ ngắn ngủi, sau khi đám người tán gẫu thêm một chút, trời lại tối sầm lại.

Vạm vỡ đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, sau đó quay lại và nói: "Không phải trời sắp mưa, mà thực sự sắp tối rồi."

Đúng như lời anh ta nói, nửa tiếng sau, màn đêm lại buông xuống.

Đám người ngồi quanh lò sưởi trong phòng khách, vừa sưởi ấm bên ngọn lửa, vừa phân tích các manh mối khác nhau mà bọn họ nắm được cho đến hiện tại.

Vì vấn đề an toàn, ban ngày bọn họ chuyển một ít củi từ nhà kho đến phòng khách, như vậy không đến mức ban đêm không đủ củi rồi mới đi lấy.

Tên mập ngồi gần đống củi nhất, thỉnh thoảng lại ném một cây vào đó.

Ngọn lửa đang cháy rất mạnh, khuôn mặt của mọi người đều đỏ rực.

Trần Hiểu Manh vẫn kiên định với quan điểm trước đây, cho rằng các thành viên khác trong gia đình đã ngược đãi cô gái, cuối cùng dẫn đến cái chết thương tâm của cô, quỷ trong căn biệt thự này chính là cô gái trong gia đình bốn người.

Cô dường như có chấp niệm với quan điểm này, mỗi khi nói đến đây cảm xúc đều trở nên kích động, khác hẳn với vẻ ngoài dịu dàng lúc trước.

Liên tưởng đến việc học chuyên ngành luật của cô, Giang Thành cảm thấy đây có thể là một cô gái có câu chuyện.

Sau khi thảo luận mấy vòng cũng không có tiến triển gì mới, ngược lại thì có người đã ngáp, xem ra đêm qua không chỉ có Giang Thành là ngủ không ngon.

Phàn Lực đứng dậy, di chuyển đôi chân hơi tê cứng, đề nghị nói: "Đi ngủ trước đã."

Đề nghị của anh ta nhanh chóng nhận được hưởng ứng.

Bởi vì nam trung niên chết không rõ nguyên nhân ở tầng một, nên tối nay mọi người quyết định ngủ ở tầng hai.

Tạ Vũ nhỏ giọng hỏi liệu mọi người có thể ở cùng với nhau không, như vậy mới an toàn, nhưng còn chưa dứt lời đã bị chị Noãn từ chối, chị ta nói rằng như vậy có thể sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Đôi mắt của Tạ Vũ mở to vì sợ hãi, nhưng sau cuối cùng cũng không có ai hỏi điều gì đó trong lời chị Noãn là đang ám chỉ điều gì.

Mặc dù là nói như vậy, nhưng mọi người vẫn ngầm tránh phòng ngủ nơi cô gái ở ra.

Chuẩn bị chia thành hai nhóm, một nhóm ngủ trong phòng ngủ con trai, một nhóm ngủ trong phòng ngủ chính.

Chị Noãn và Trần Hiểu Manh đều là phụ nữ, tất nhiên sẽ ở cùng nhau, bọn họ lựa chọn phòng ngủ chính ở tầng hai, cũng chính là phòng của nam chủ nhà và nữ chủ nhà, đêm qua bọn họ cũng ngủ ở đây.

Tên mập sống chết cũng phải ở cùng một phòng với Giang Thành, nên Giang Thành và tên mập cùng nhau vào phòng ngủ của con trai.

Tiếp theo là Phàn Lực và Tạ Vũ, có thể nhìn ra bọn họ đều muốn ở trong phòng của chị Noãn, dù sao thì hai người đó cũng có kinh nghiệm hơn, đi theo bọn họ sẽ có xác suất sống sót cao hơn.

Cuối cùng, sau khi thảo luận chị Noãn và Trần Hiểu Manh đã chọn Phàn Lực, ba người bọn họ sau khi vào phòng liền

đóng cửa lại.

Trong hành lang chỉ còn lại một mình Tạ Vũ.

Một trận gió lạnh thổi qua, khiến anh ta bất giác ôm chặt lấy chính mình, trên cánh tay nổi đầy da gà.

Anh ta chạy bước nhỏ một mạch đến cửa phòng ngủ nơi Giang Thành đang ở, vội vàng gõ cửa.

Bang bang bang!

"Là tôi, mau mở cửa!"

Giang Thành một bên vừa chậm rãi kiểm tra trong phòng, một bên không để ý nói: "Anh lúc trước không phải muốn ném tôi một mình vào nhà vệ sinh à? Anh tự sang phòng bên cạnh ở đi."

Tạ Vũ nhìn chằm chằm vào cánh cửa bên cạnh để hở ra một khe hở, cánh cửa khẽ rung lên theo làn gió, giống như giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó lao ra ngoài vậy.

Đó là phòng ngủ của con gái.

Tạ Vũ sợ tới giật nảy mình, quay người lại khóc lóc cầu xin tha thứ: "Tôi xin lỗi, tôi sai rồi! Tôi không nên nói như vậy, cầu xin anh thứ lỗi cho tôi!"

Sau khi kiểm tra xong một lượt căn phòng, Giang Thành mới yên tâm ngồi xuống, vặn chai nước khoáng mới tinh, nhấp một ngụm, ngả ngớn hướng cửa hỏi: "Anh gọi tôi là gì?"

"Hách Soái! Hách Soái!"

Giang Thành thoải mái híp mắt lại.

"Hách Soái! Hách Soái!"

Tên mập: "…"

“Hù…” Giang Thành hài lòng thở ra một tiếng, sau đó vung tay lên, ra hiệu cho tên mập phía sau cửa đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Tạ Vũ lao vào như một cơn gió, sau đó “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Với sự việc vừa rồi, Tạ Vũ không dám nổi giận nữa, ngoan ngoãn ở trong góc phòng ngủ, sợ gây ra phiền phức Giang Thành sẽ đuổi anh ta ra ngoài.

“Anh.” Giang Thành gãi gãi cằm, nhìn vào Tạ Vũ: “Lên giường ngủ.”

“Tôi, ngủ trên giường?” Tạ Vũ lộ ra biểu cảm không thể tin được.

Đây là một phòng ngủ đơn, giường cũng là một chiếc giường đơn bình thường, cũng có nghĩa là trong số ba người bọn họ chỉ có một người có thể ngủ trên giường.

Hai người còn lại hoặc là trải nệm ngủ dưới sàn hoặc là ngủ trên sô pha.

Chương 9: Dưới giường

Anh ta cho rằng sẽ không bao giờ đến lượt mình ngủ trên giường.

Hôm qua trong phòng ngủ chính, còn là giường đôi mà anh ta còn không được đãi ngộ này.

“Không muốn?”

“Không không không.” Tạ Vũ vừa mừng vừa lo sợ nói: “Cám ơn anh Soái.”

“Người anh em, thế tôi ngủ ở đâu?” Tên mập nhìn Giang Thành hỏi.

Tên mập không gọi hắn là Hách Soái hay là anh Soái, nên Giang Thành không hài lòng, nhưng vẫn đáp: “Anh ngủ sô pha đi, tôi trải nệm ngủ sàn.”

Tên mập đứng ở bên giường, nhìn chằm chằm vào Tạ Vũ đang nằm trên giường, trong mắt tràn đầy oán hận.

Tiếp theo anh ta quay đầu lại nói với Giang Thành: “Tôi nghĩ tôi có thể ngủ ở trên giường.”

Giang Thành lấy chăn trải trên mặt đất, sau đó nằm lên trên, vặn vẹo cơ thể nói: “Không, anh không được.”

Gác đêm là việc của tên mập và Giang Thành, dù sao thì cũng không ai có thể tin tưởng người trên giường kia.

Giang Thành cho rằng Tạ Vũ giữ lại đồng hồ đeo tay cũng chẳng có tác dụng gì, cho nên đã lấy nó đi.

Hắn và tên mập đã thỏa thuận rằng, tên mập sẽ gác ba giờ đầu tiên, sau đó sẽ đến hắn.

“Thế tôi cần làm gì?” Tạ Vũ cuộn cả người trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu hỏi.

“Cần anh ngủ.”

Tạ Vũ tự chuốc lấy sự giễu cợt lại co rụt lại, lần này đầu cũng chui vào trong chăn, cả người bao bọc thành một cái nhộng tằm.

Trong biệt thự mặc dù có điện, nhưng cứ đến ban đêm là điện áp không ổn định lắm, ngọn đèn sợi đốt trên đầu không ngừng chập chờn, thỉnh thoảng phát ra tiếng xẹt xẹt.

Trong một môi trường như vậy kết hợp với hiệu ứng ánh sáng và âm thanh này, không còn nghi ngờ gì chính là phim kinh dị.

Giang Thành không còn cách nào đành phải tắt đèn điện đi.

Mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, miễn cưỡng cũng có thể nhìn thấy môi trường trong phòng.

Tên mập dựa vào ghế sô pha, một giờ đầu tiên vẫn bình thường, nhưng dần dần mí mắt anh ta bắt đầu đánh nhau. Mặc dù anh ta biết như vậy rất nguy hiểm, nhưng điều kỳ lạ là anh ta không thể kiểm soát được bản thân, cuối cùng nghiêng đầu, hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này rất sâu, nhưng thời gian hẳn không kéo dài quá lâu, ít nhất khi anh ta mơ hồ tỉnh lại, trong phòng vẫn là một vùng tối đen.

Anh ta dụi dụi mắt, không nén nổi có chút sợ hãi.

Bên cạnh giường có một người đang nằm, chính là Giang Thành, Tạ Vũ trên giường thì cuộn mình thành nhộng tằm.

Hiện tại mọi thứ trông có vẻ đều rất bình thường.

Tên mập mặc dù buồn ngủ, nhưng cũng không dám ngủ tiếp, càng không ngờ tới chính là anh ta uống nhiều nước quá, nên muốn đi toilet.

Trong phòng ngủ này có một nhà vệ sinh, cách vị trí tên mập khoảng 5 mét, rất nhỏ, xung quanh đều là thủy tinh trong mờ.

Nhưng kể từ sau khi nam trung niên chết không rõ ràng trong nhà vệ sinh, tên mập đối với nhà vệ sinh có một loại tâm lý thậm chí có thể nói là phản kháng, anh ta không muốn đến đó.

Thậm chí kháng cự tiếp cận.

Anh ta đột nhiên nghĩ biện pháp lúc trước của Giang Thành.

Chai nước khoáng!

Nhưng rất nhanh anh ta lại rơi vào một vòng tuyệt vọng mới.

Trước khi đi ngủ, Giang Thành đã ném chai nước vào thùng rác, mà thùng rác thì…

Tên mập nuốt nước bọt, thùng rác đang lặng lẽ đặt trước cửa nhà vệ sinh.

Tên mập không còn cách nào khác đành phải nhích người lại gần nhà vệ sinh hơn một chút, mỗi bước đi dường như đều đang thăm dò bên bờ vực nguy hiểm.

Cuối cùng anh ta cũng đến gần thùng rác, nhanh chóng đồng thời thành công lấy được chai nước khoáng rỗng.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng, qua khóe mắt anh ta phát hiện có thứ gì đó khác thường, anh ta quay đầu lại một cách máy móc thì thấy một cánh tay thò ra từ sau cửa kính nhà vệ sinh. …

Tầng hai phòng ngủ chính.

Phàn Lực đột nhiên từ trên ghế sô pha ngồi dậy, sau đó bước nhanh đi tới cửa, áp tai vào cửa.

“Chuyện gì vậy?”

Chị Noãn và Trần Hiểu Manh đang nằm trên giường cũng ngồi dậy, để đối phó với nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào, bọn họ đến áo cũng không cởi, ngủ cũng không dám ngủ quá say.

Phàn Lực đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng.

Nhìn thấy cảnh này, chị Noãn và Trần Hiểu Manh lập tức im lặng, không khí như thể đông cứng lại.

Sau khoảng một phút, bọn họ nghe thấy một âm thanh cót két rất nhỏ.

Giống như có một cánh cửa nào đó, đột nhiên mở ra.

Vài giây sau, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân chậm rãi.

Lạch bạch, lạch bạch.

Mỗi bước đi đều như bước trên nước.

Ngoài ra còn có một âm thanh ma sát kỳ lạ, giống như ai đó đang kéo một vật nặng trên sàn hành lang.

Tiếng bước chân dần đi xa về một hướng, rồi cuối cùng biến mất.

Sắc mặt của bọn người Phàn Lực lạnh đến có thể vắt ra nước, phương hướng biến mất chính là cuối hành lang, nơi đó chẳng có gì ngoài một căn phòng khóa kín.

Xảy ra chuyện rồi…

Nhất định là đã xảy ra chuyện rồi!

Lần này là ai?

Tên mập biết nấu ăn, nhân viên nhát gan tên Tạ Vũ, hay là… cái tên Hách Soái kỳ lạ đó?

Trong một căn phòng khác, trong một nhà vệ sinh nhỏ hẹp.

Tên mập nhìn chằm chằm vào đôi mắt sợ hãi, toàn thân run rẩy không kiểm soát.

Anh ta không phát ra chút âm thanh nào.

Một bàn tay bịt chặt miệng anh ta lại.

Giang Thành ngồi xổm bên cạnh tên mập, hai người ở rất gần, bàn tay bịt chặt miệng tên mập là của Giang Thành.

Ánh mắt của cả hai đều đang dán chặt vào bên ngoài cánh cửa.

Cửa phòng đang mở, có ánh trăng tràn vào qua cửa sổ.

Trên giường đã không một bóng người, ngay cả chăn cũng không thấy đâu, vừa nghĩ đến cảnh tượng nhìn thấy, tên mập sợ hãi va hai hàm răng vào nhau lập cập.

Bóng người nằm trên sàn cạnh giường loạng choạng đứng dậy, động tác quỷ dị, tư thế vặn vẹo, thân thể béo phệ dị thường, hiển nhiên không phải là Giang Thành.

Đương nhiên là không phải.

Bởi vì Giang Thành đang trốn sau cửa nhà vệ sinh, một tay lôi tên mập vào, đồng thời bịt chặt miệng anh ta lại.

Hai người ngồi xổm trên mặt đất, đến thở cũng không dám thở mạnh, xuyên qua thủy tinh trong mờ nhìn chằm chằm bên ngoài.

Thân hình béo phệ dọc theo một góc chăn lộ ra chui vào bên trong, Tạ Vũ ở bên trong không biết là đã ngủ say rồi hay là thế nào, động tác của bóng người rất lớn, cả chiếc giường

đều bị đè đến mức phát ra âm thanh quá tải, nhưng anh ta lại không hề phát giác.

Cho đến khi chiếc chăn khẽ lay động, trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Giang Thành và tên mập không dám động đậy.

Cho đến khi bóng người chui ra khỏi chăn, sau đó chậm rãi từng bước đi về phía cửa, không ngừng có tiếng nước truyền đến, trong màn đêm yên tĩnh càng đặc biệt rõ ràng.

Nhờ ánh trăng mỏng manh, Giang Thành phát hiện phía sau bóng người có kéo lê theo một cái chăn, mà bên trong chăn…

Hắn quay đầu nhìn về phía vị trí chiếc giường, bên trên đã trống không.

Tên mập quá kinh hãi, thân thể to lớn run rẩy khiến cho Giang Thành hoàn toàn không khống chế được, chỉ có thể dùng đầu ngón tay nhéo anh ta một cái thật mạnh.

Tên mập nhịn đến đỏ bừng cả mặt, nhưng lại không còn run rẩy nữa.

Sau khi tiếng nước và tiếng kéo vật nặng biến mất ở cuối cửa, Giang Thành và tên mập vẫn không nhúc nhích như cũ.

Bọn họ duy trì tư thế này, cũng không biết đã qua bao lâu, cho đến khi có tiếng mở cửa.

Phàn Lực là người đầu tiên xuất hiện, chị Noãn và Trần Hiểu Manh theo sau, cả ba dán vào tường, thận trọng bước vào trong phòng.

Lúc này Giang Thành mới buông tên mập ra, hai người từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Tên mập môi còn đang run rẩy, cho nên chỉ có thể do Giang Thành trần thuật lại chuyện phát sinh vừa rồi.

Hắn vốn dĩ đang ngủ, nhưng đột nhiên bị một cảm giác ớn lạnh đánh thức, trong lúc mơ hồ, hắn đột nhiên phát hiện dưới giường Tạ Vũ đang ngủ có một cái bóng đen xì.

Tứ chi của cái bóng nằm bò trên mặt đất, khớp xương đảo ngược một cách bất thường, đang từ từ bò ra ngoài.

Chương 10: Kích cỡ

Giang Thành không phát ra bất kì tiếng động nào, sau khi nhẹ chân nhẹ tay đứng dậy thì trốn vào nhà vệ sinh.

Mà tên mập sau khi tỉnh lại nhìn thấy bóng người "ngủ" trên sàn nhà cạnh giường không phải là Giang Thành, là cái bóng vừa mới bò ra ngoài.

Nói cách khác, là quỷ.

Giang Thành thật sự đang trốn sau cửa nhà vệ sinh, thừa lúc tên mập đứng ngây người trước cửa nhà vệ sinh liền kéo anh ta vào.

Trần Hiểu Manh lần mò bật đèn trong phòng ngủ lên.

Sau khi đèn sáng lên, mọi người thấy trên giường một đống bừa bộn, trên sàn còn đọng lại những vũng nước.

Các vệt nước men dọc theo giường, kéo dài đến tận cửa.

Đám người đi đến cửa nhìn ra bên ngoài, phát hiện trong hành lang cũng có vệt nước.

Vệt nước kéo dài mãi cho đến tận cuối hành lang, dừng lại ở trước cửa căn phòng khóa trái.

Tạ Vũ bị quỷ bọc trong chăn mang đi rồi, nghĩ đến đã khiến người ta lạnh sống lưng.

Đã không còn ai hy vọng rằng anh ta còn sống nữa.

Phàn Lực cố nén hàn ý trong lòng lại, quay đầu nhìn Giang Thành: "Con quỷ đó trông như thế nào, hai cậu có nhìn rõ không?"

Tên mập lắc đầu nguầy nguậy, nói lúc đó trong phòng quá tối, còn anh ta thì…

Những người khác biết anh ta muốn nói là anh ta lại quá sợ hãi.

Dù sao là một người mới, cũng có thể hiểu được.

Ngay lúc chị Noãn mở miệng đang muốn nói gì đó, Giang Thành đột nhiên nói: "Là cô con gái đó."

"Cái gì?"

"Con quỷ đó là cô con gái của gia đình bốn người!"

Sau khi tới đây chưa có ai nhìn thấy bất kỳ bức ảnh nào của gia đình này, vì vậy cũng không có cách nào để biết họ trông như thế nào.

Tất nhiên, ngoại trừ nam trung niên và Tạ Vũ.

Giang Thành ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm cánh cửa bị khóa ở cuối hành lang, một lúc sau mới nói: "Con quỷ đó đi một đôi giày casual của phụ nữ, tôi đã thấy qua trong tủ giày."

Trần Hiểu Manh sắc mặt tái nhợt nói: "Xem ra suy luận trước đây của chúng ta không sai, chính là những thành viên gia đình khác trong biệt thự đã ngược đãi cô gái, cuối cùng giết chết cô, mà hiện tại… cô ấy đã quay lại báo thù."

"Cái chết của cô ta thì liên quan gì đến chúng ta, cô ta tìm chúng ta làm gì?" Tên mập nhớ lại chuyện vừa rồi, vẫn không khỏi sợ hãi.

Chị Noãn cười lạnh một tiếng: "Cậu muốn nói lý lẽ với quỷ sao?"

"Được rồi." Phàn Lực xen vào: "Bớt nói đi một chút! Tôi chuẩn bị đến đó xem một chút, mọi người đi cùng với tôi chứ?"

Anh ta đang đề cập đến tất nhiên là căn phòng bị khóa ở cuối hành lang, quỷ kéo Tạ Vũ đi cũng biến mất trước cánh cửa của căn phòng đó.

Đây là một manh mối rất quan trọng.

Cuối cùng mọi người quyết định đi cùng nhau, dù sao thì tách ra chỉ càng thêm nguy hiểm.

Hơn nữa căn cứ theo những gì Phàn Lực và chị Noãn đã nói, quỷ trong mộng giới hiếm khi giết người hàng loạt trong một khoảng thời gian ngắn.

Lần này khác với lần trước, Phàn Lực chỉ đẩy nhẹ một cái, cửa liền mở ra.

Khóa… đã bị mở ra.

Sau cánh cửa là một căn phòng nhỏ, bởi vì không có cửa sổ, cho nên chỉ có thể dựa vào một chút ánh sáng phản chiếu trên hành lang mới có thể nhìn rõ được một chút.

Diện tích chỉ bằng khoảng 2/3 phòng ngủ con trai.

Bên trong tối om, tạm thời không ai dám đi vào.

Cho đến khi Giang Thành tiến lên vài bước, vươn tay sờ soạng một hồi trên bức tường gần cửa, cùng với tiếng bật công tắc giòn vang, đèn trong phòng cũng sáng lên.

Tuy rằng đã có sự chuẩn bị, nhưng khi nhìn rõ căn phòng, mọi người vẫn vô thức hít một hơi thật sâu lạnh lẽo.

Một chiếc chăn cuộn lại được đặt ở giữa phòng, một đôi giày nhô ra khỏi chăn, treo lủng lẳng trên sàn nhà.

Sau vài giây bình tĩnh lại, chị Noãn bước tới, từ từ vén chăn lên.

“A… !” Trần Hiểu Manh không nén nổi bịt miệng lại.

Tạ Vũ cuộn mình trong chăn, hai mắt lồi ra, đồng tử giãn, sắc mặt tái xanh, phần mặt và cổ vặn vẹo, rõ ràng là đã chết rồi.

Hai cánh tay của anh ta cứng ngắc, thành dạng móng vuốt bảo vệ trước ngực, dường như đang phòng ngự cái gì đó, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên rất cao.

Giang Thành tiến lên kéo một góc áo Tạ Vũ ra.

Trên cơ thể anh ta đầy vết máu, giống như đã bị đánh bằng thứ gì đó giống như roi da, còn có một số vết thương do vật sắc nhọn để lại, hai tay anh ta bị còng chặt vào nhau.

Chị Noãn đang cầm trên tay một chiếc ba lô, được tìm thấy ở bên cạnh, bên trong ba lô có roi da, dao găm, dây gai, còng tay và một vài cây nến to nhỏ khác nhau.

Sau khi so sánh, sợi dây gai trong ba lô giống với sợi dây được tìm thấy trong nhà kho trước đó.

Tên mập nhìn chằm chằm những dụng cụ đẫm máu, sợ đến mức nói cũng run rẩy: "Tạ Vũ bị quỷ tra tấn đến chết sao?"

"Không phải." Giang Thành đứng dậy: "Vết thương trên người anh ta vô cùng ngay ngắn, không hề có dấu vết giãy giụa lưu lại, cũng có nghĩa là, khi anh ta bị ngược đãi thì đã không có ý thức nữa rồi."

"Tôi nghĩ anh ta trước là bị hù chết, sau đó bị quỷ kéo tới đây hành hạ ngược đãi."

"Roi thi?"

Giang Thành gật gật đầu: "Tôi nghĩ là như vậy."

"Người anh em, anh có cần bình tĩnh như vậy không!" Tên mập mạp mếu máo: "Nếu như không phải tôi ở cùng anh, thì dựa vào phản ứng này, tôi sẽ nghi ngờ chính là do anh làm?"

Giang Thành nghiêm mặt: "Đừng nói nhảm, loại chuyện này vào buổi biểu diễn tối chúng tôi cũng có, nhưng đều là dựa trên cơ sở cả hai đều đồng thuận, hơn nữa bình thường cũng không quá mức đến như này."

Mắt thấy Giang Thành lại sắp lạc đề, Phàn Lực vội vàng đứng lên ngăn cản, nói chuyện phiếm lát nữa rồi nói, tranh thủ thời gian tìm kiếm manh mối trước.

Không ngờ Giang Thành chỉ vào đôi giày trên chân thi thể Tạ Vũ nói: "Đôi giày này không đúng, không phải là đôi anh ta đi lúc trước."

Sau khi được Giang Thành nhắc nhở, mọi người đều chuyển sự chú ý từ khuôn mặt của Giang Thành sang đôi giày.

Đó là một đôi giày thể thao, rất bình thường, còn có chút hơi cũ, quả thực không phù hợp với trang phục trông như nhân viên khá tinh tế của Tạ Vũ, hơn nữa đôi giày này trông có vẻ vô cùng mập mạp.

Phàn Lực lấy con dao găm từ trong chiếc ba lô mà chị Noãn tìm thấy ra, ngồi xổm trên sàn, dùng lưỡi dao để tháo từng sợi dây giày thắt chặt, sau đó cởi giày ra.

Một cảnh tượng mà không ai ngờ tới đã xuất hiện.

Trong đôi giày thể thao vậy mà lại còn bao bọc một đôi giày khác!

Đó là một đôi giày da bị ép biến dạng, bên trong giày, mu bàn chân của Tạ Vũ bị vặn vẹo một cách kỳ lạ, như thể tất cả xương đều bị nghiền nát rồi sau đó nhét vào đó.

Rất hiển nhiên, đây mới là đôi giày của Tạ Vũ.

"Đây là giày của cậu con trai trong gia đình bốn người?" Trần Hiểu Manh nhìn xuống đôi giày thể thao, thắc mắc hỏi:

“Nhưng đôi giày thể thao chúng ta tìm thấy trong tủ giày phòng khách ở tầng một…”

Giang Thành biết cô nghĩ không thông chỗ nào, hai đôi giày thể thao này tuy kiểu dáng giống nhau, nhưng kích cỡ lại khác biệt rất lớn, không giống như là của cùng một người.

“Có khi nào đôi trong tủ giày là đôi giày mà cậu con trai đã đi trong quá trình lớn lên? Còn đôi này là đôi của cậu ta sau khi đã trưởng thành.”

Giang Thành suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cũng có thể, nhưng tôi cho rằng khả năng là không lớn lắm, chúng ta đã tìm khắp căn biệt thự rồi, ai trong mọi người từng thấy qua đôi giày nào có cùng kích cỡ này không?”

Tất cả mọi người đều im lặng, một lúc sau, chị Noãn thần sắc kỳ quái nói: “Vậy nên ý của cậu là trong căn biệt thự này có ba người đàn ông, một người nam chủ, và hai đứa con trai của ông ta.”

Chương 11: Phân tích

Dường như nghĩ tới gì đó, thần sắc của Phàn Lực trở nên cổ quái trong nháy mắt, sau đó nhấc giày thể thao lên, xoay người đi ra cửa.

Men theo hành lang, giống như muốn đi xuống cầu thang.

Mọi người đều đi theo sau, tên mập và Giang Thành ở cuối cùng đội ngũ, mà khi đi ngang qua phòng ngủ của con trai, tên mập bị Giang Thành lôi vào trong phòng ngủ.

“Anh muốn làm gì?” Tên mập ôm lấy cơ thể của mình, hoảng hốt hỏi.

“Kiểm tra một số thứ.”

“Anh kiểm tra thì kéo tôi làm gì?”

Giang Thành mở từng ngăn kéo trong phòng ngủ ra, một lúc sau lại ngồi xổm xuống cạnh giường, từ trong gầm giường lôi ra một đôi dép lê, sau đó cầm dép lên ngẩng đầu nhìn tên mập, bình tĩnh nói: “Bởi vì tôi sợ.”

Tên mập: “…”

Một lúc sau, Giang Thành và tên mập xuống phòng khách dưới tầng, thì thấy đám người chị Noãn đang vây quanh tủ giày, tất cả giày đã được lấy ra hết, những đôi giày xếp ngay ngắn trên sàn nhà.

Nghe thấy tiếng Giang Thành đi xuống tầng, Phàn Lực đặt đôi giày casual nữ trong tay xuống, tên mập nhìn thấy sắc mặt của ba người bọn họ đều rất không tốt.

Ngay lúc Trần Hiểu Manh vừa mở miệng muốn nói, Giang Thành liền nói: "Có phải là phát hiện trong căn biệt thự này không những chỉ có hai con trai, mà còn có hai cô gái?"

Ánh mắt Phàn Lực run lên, giống như lập tức muốn nói gì đó, nhưng lại nhịn xuống, một lát sau mới nhẹ giọng nói: "Người mới, rút cuộc cậu có lai lịch gì?"

"Đừng nói những chuyện vô dụng, hãy nói anh đã phát hiện ra cái gì trước." Giang Thành đặt đồ vật trong tay xuống, vô cùng bình tĩnh nhìn anh ta.

Phàn Lực cho Giang Thành xem hai đôi giày, đó là hai đôi giày casual nữ, kích cỡ hoàn toàn giống nhau, theo phán đoán trước đây của bọn họ, chúng là của cùng một cô gái.

Sắc mặt Phàn Lực ảm đạm lật hai đôi giày lại, lộ ra đế giày: "Đế ngoài của đôi giày bên trái đã bị mòn nghiêm trọng, còn đôi giày bên phải vết mòn tập trung ở mặt trong."

Anh ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành: "Đế giày bị mòn có liên quan đến tư thế đi đứng, thói quen này một khi đã hình thành thì hầu như không sửa được, cho nên đây là giày của hai người, trong căn biệt thự này có hai cô gái."

"Nhưng tại sao tầng hai chỉ có một phòng ngủ của nữ?" Trần Hiểu Manh hỏi: "Mà trong phòng ngủ chỉ có một chiếc giường đơn?"

Giang Thành lắc lắc đầu: "Hai phòng ngủ nhỏ trên tầng đều là của nữ, đương nhiên là mỗi người một chiếc giường đơn."

"Ý anh là gì?"

"Tôi tìm thấy những thứ này trong phòng ngủ dán đầy áp phích quân sự." Giang Thành lấy ra đôi dép lê tìm được dưới gầm giường trong phòng ngủ,"Kích cỡ hơi nhỏ, anh có thể so sánh với đôi giày casual kia."

Thực ra không cần so sánh, nhưng Phàn Lực vẫn đón lấy, đặt chung với đôi giày casual, bây giờ mọi người có thể thấy rõ chủ nhân của đôi dép lê này hẳn là một phụ nữ.

“Chỉ dựa vào một đôi dép lê nói rằng trong căn phòng đó là một cô gái ở thì có khiên cưỡng quá không? Nói không chừng cô gái để quên đôi dép này trong phòng ngủ của cậu con trai.”

“Hơn nữa nhìn cách bố trí phòng ngủ đó, nhìn thế nào cũng phải là một cậu con trai ở.”

“Nhưng trong phòng ngủ của nam sẽ không dùng thứ này.” Giang Thành đưa tay từ trong túi lấy ra một gói đồ, đưa cho Trần Hiểu Manh người đặt câu hỏi.

Đối phương nhướng mày sau khi nhận được, đó là một gói băng vệ sinh còn chưa mở ra.

“Tôi tìm thấy trong ngăn kéo phòng ngủ, không chỉ một cái.” Giang Thành tiếp tục nói.

Chị Noãn nhìn Giang Thành,“Nói như vậy là hai phòng ngủ trên tầng đều là của con gái, hơn nữa trong đó có một phòng có tính cách nghiêng nam tính nhiều hơn.”

Giang Thành gật đầu,“Đúng vậy.”

Trần Hiểu Manh tựa hồ vừa mới hoàn hồn lại, trong mắt lộ ra vẻ mê mang,“Vậy hai người con trai thì ở đâu? Căn biệt thự này chúng ta chỉ tìm được ba phòng ngủ.”

Một phòng ngủ chính nơi vợ chồng chủ nhà ở.

Theo suy luận, hai phòng ngủ nhỏ còn lại thuộc về hai cô gái trong biệt thự.

“Có khi nào là ở tầng ba không?” Tên mập thấp giọng nhắc nhở,“Nơi đó chúng ta còn chưa lên.”

Còn chưa dứt lời, chị Noãn liền lắc đầu nói: “Chắc là không đâu, lúc tới đây tôi đã quan sát rồi, căn biệt thự này chỉ có cửa sổ ở tầng một và tầng hai, còn tầng ba là một phòng tối.”

Theo lý thông thường, không ai lại đặt phòng ngủ trong một căn phòng tối tăm không có cửa sổ, đặc biệt là một gia đình giàu có như chủ nhân của căn biệt thự này.

Trần Hiểu Manh dường như nhận ra điều gì đó, thần sắc lo lắng nói: “Vậy nên… hai người con trai không phải là thành viên trong gia đình này, bọn họ là người ngoài!”

Phàn Lực liếc cô một cái, lạnh lùng nói: “Nên gọi là kẻ đột nhập.”

“Hơn nữa đây cũng không phải là hai cậu bé, mà là hai người đàn ông trưởng thành.” Giang Thành bổ sung.

Nghe điều này, cơ thể của Trần Hiểu Manh run rẩy dữ dội.

Quả thực, sau khi giả thiết hai người này là con của ông bà chủ bị lật đổ, xét từ hai đôi giày còn lại, một đôi gần bằng kích cỡ của Giang Thành, còn đôi kia thậm chí còn lớn hơn cả kích cỡ của Phàn Lực

Giang Thành nhìn hai đôi giày thể thao xếp trên mặt đất: “Khi nhìn thấy đôi giày này lần đầu tiên, tôi đã cảm thấy rất kỳ lạ, nó quá rẻ tiền, lại vô cùng cũ nát, rõ ràng khác hẳn với những đôi giày khác trong tủ giày, mà những người sống trong biệt thự này dường như không phải là những người sẽ dùng tạm.”

Phòng khách rơi vào im lặng một lúc, mạch suy luận trước đó bị lật ngược, hướng câu chuyện cũng thay đổi từ một bi kịch gia đình thành một cuộc xâm lược của kẻ ác.

Một lát sau, tên mập nhìn chung quanh, trầm giọng nói: “Cho nên có hai người đàn ông đã xông vào căn biệt thự này,

đầu tiên là xử lý ông bà chủ, sau đó giam cầm hai cô con gái của bọn họ, cuối cùng giết chết bọn họ.”

“Còn nhớ vết nước do nữ quỷ để lại không? Còn có sợi tóc lưu lại trong bồn tắm ở phòng tắm tầng một.” Chị Noãn sắc mặt âm trầm nói: “Con quỷ kia rất có khả năng là bị dìm chết đuối trong bồn tắm rồi.”

“Về phần Tạ Vũ sau khi bị sợ chết, rồi kéo đi ngược đãi, cũng là nữ quỷ báo thù, cái này cũng có thể giải thích cho việc nữ quỷ vì sao đem đôi giày của kẻ đột nhập lưu lại đi vào cho anh ta.”

“Bởi vì cô ấy đã tưởng tượng Tạ Vũ là người đã hành hạ cô khi đó.”

Trong khoảng thời gian mấy người phân tích chân tướng vụ án, trời đã sáng, lần này không có ai thúc giục tên mập nấu cơm nữa, chỉ ăn chút bánh mì nhỏ cùng mấy món ăn vặt cho đỡ đói.

Không phải là thương xót tên mập linh hoạt này, mà là thời gian của bọn họ không còn nhiều nữa.

Giang Thành đã phát giác ra, ban ngày ở thế giới này càng ngày càng ngắn, còn đêm càng ngày càng dài.

Dựa theo dự tính của hắn, nhiều nhất là sau hai đêm nữa, ánh sáng ban ngày của thế giới này sẽ hoàn toàn biến mất.

“Sau khi ban ngày biến mất sẽ như thế nào?” Tên mập mở hai mắt to như hai cái bóng đèn, yết hầu lăn lộn kịch liệt.

Giang Thành quay người lại, vỗ vỗ vai tên mập an ủi: “Không cần lo lắng…”

Đôi má nhợt nhạt của tên mập hơi ửng hồng.

Giang Thành tiếp tục nói: “Cùng lắm là quỷ sẽ hiện thân ngang ngược giết người.”

Tên mập: “???”

Đám người đi ở hành lang tầng hai, bọn họ muốn tranh thủ thời gian tương đối an toàn trong ngày hoàn thành việc lục soát căn biệt thự lần thứ hai.

Chương 12: Chiếc hộp

Đã có phân tích sơ bộ về vụ án, hiện tại các tìm kiếm của bọn họ cũng càng có tính mục tiêu nhiều hơn.

Tên mập từ đầu đến cuối đều kè kè bên cạnh Giang Thành, Phàn Lực chê thân hình to lớn của anh ta chắn mất tầm nhìn của mình, nên đã nói mấy câu, nhưng tên mập giả vờ không hiểu, người khác cũng không thể làm gì được anh ta.

Rất nhanh, bọn họ đã có phát hiện bên trong phòng ngủ chính.

Trên bức tường cạnh giường có treo một khung ảnh gỗ chắc chắn, trong khung ảnh có một bức ảnh cũ.

Bức ảnh hình như là đã từng bị ngấm nước, phông nền xung quanh đã ngả sang màu vàng, chỉ có vị trí chính giữa có thể nhìn rõ một gia đình bốn người đang đứng cùng nhau.

Ông bà chủ đứng ở giữa, bà chủ hai tay đỡ vai một cô gái tết hai bím tóc, cô bé ngoan ngoãn đứng trước bà mẹ.

Cô gái còn lại có vẻ cao hơn trông rõ ràng là nổi loạn hơn, ống quần và cổ tay áo của cô được xắn lên, lộ ra ngoài những dấu vết trông như vết xăm trên cổ tay mảnh mai.

Cô đứng bên cạnh người đàn ông, cằm hất lên cao.

Xem ra đây mới là một gia đình bốn người sống trong căn biệt thự.

Có điều kỳ lạ là, khuôn mặt của từng người bọn họ đều vô cùng mờ, cảnh nền của bức ảnh cũng vậy, khiến người ta không thể phán đoán ra bọn họ đang ở đâu khi chụp bức ảnh này.

Trần Hiểu Manh ngây ra nhìn bức ảnh, sau đó đột nhiên kích động: "Tôi nhớ bức ảnh này buổi sáng còn chưa có, bức tường này trống trơn!"

Chị Noãn biểu hiện tương đối bình tĩnh, giống như đã quen quá hoá thường giải thích rằng chuyện này rất bình thường, trong mộng giới thường xuyên phát sinh những chuyện như vậy.

"Hẳn là do chúng ta đã tìm được một số manh mối chính xác, sau đó kích hoạt được giai đoạn tiếp theo của cốt truyện." Phàn Lực nói.

Giang Thành liếc mắt nhìn anh ta: "Giống như phần thưởng giai đoạn trong game?"

"Cũng tương tự thế."

Tiếp theo bọn họ lại phát hiện một chiếc kìm trong căn phòng nơi thi thể của Tạ Vũ được tìm thấy, bên cạnh chiếc kìm là một chiếc hộp sắt hình tròn bẹt bẹt, giống như loại đựng kẹo mềm.

Tên mập cầm hộp sắt lên lắc lắc, bên trong phát ra tiếng lạch cạch lạch cạch.

"Cái gì thế?"

Ngay khi anh ta định vươn hai tay mũm mĩm để mở chiếc hộp ra, Giang Thành đã túm lấy, hắn một bên vừa ôm lấy tên mập, một bên vừa nhìn chằm chằm cái kìm, sắc mặt dần dần trở nên cổ quái.

"Làm sao thế?" Tên mập vô cớ có chút sợ hãi.

Biểu cảm của Giang Thành chậm rãi khôi phục bình tĩnh, tiếp tục nói: "Không có gì, tôi đột nhiên nghĩ đến trong phòng ngủ khả năng còn có chút manh mối, tôi qua đó xem một chút."

“Ồ, được.” Tên mập gật đầu, vốn dĩ anh ta cũng muốn đi cùng Giang Thành, nhưng lại không chịu được ngứa ngáy, tò mò không biết trong hộp có cái gì.

Chỉ ba giây sau khi Giang Thành rời đi, tên mập cuối cùng cũng mở chiếc hộp ra.

Đôi mắt của anh ta từ sự tò mò ban đầu chuyển thành nghi ngờ, sau đó từng chút một lồi ra, cuối cùng cho đến khi sắp rơi ra khỏi hốc mắt: “A… ! A… a… !”

Chờ khi Giang Thành bịt tai đi vào, tên mập đã hét không ra tiếng nữa, Phàn Lực đang bịt miệng anh ta lại, khinh bỉ kéo tên mập đang run rẩy sang một bên.

Giang Thành thò đầu vào, phát hiện chiếc hộp úp ngược trên mặt đất, xung quanh hộp vương vãi vài thứ nho nhỏ màu trắng sữa.

“Quả nhiên là răng.” Giang Thành gật gật đầu với vẻ mặt tôi đã nói rồi tôi đoán không sai mà.

Phàn Lực và chị Noãn dường như đã đoán được trong chiếc hộp có gì nên trên mặt không lộ ra nhiều kinh ngạc, ngược lại là sắc mặt của Trần Hiểu Manh thì tái nhợt, trông như răng đang va vào nhau lập cập.

“Đàn ông quả nhiên không có cái gì tốt đẹp.” Chị Noãn lạnh lùng nói: “Đều là cầm thú!”

Nghe vậy, Giang Thành ngẩng đầu nhìn Phàn Lực.

Phàn Lực sửng sốt, sau đó bất mãn nói: “Cậu nhìn tôi làm gì?”

Giang Thành chỉ đành điều tốt nhất tiếp theo, quay đầu nhìn tên mập trong góc, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt oán hận của anh ta. Giang Thành xoa xoa cằm, có chút ngượng ngùng quay đi.

Gần đó không có manh mối gì nữa, vì vậy Giang Thành đề nghị đến phía sau cánh cửa trên tầng ba để xem xem, nhưng Phàn Lực đã ngăn hắn lại, sau đó chỉ ra ngoài cửa sổ.

Trời đã gần tối rồi.

Đêm tối, lại sắp đến gần.

Khám phá một khu vực chưa biết vào ban đêm không phải là một lựa chọn sáng suốt, vì vậy sau khi thảo luận, mọi người quyết định dừng việc tìm kiếm, quay về nghỉ ngơi trước.

Tên mập vốn cho rằng bởi vì chuyện tối hôm qua, đêm nay mọi người sẽ ngủ cùng nhau cho an toàn.

Nhưng không ngờ chị Noãn không những không có ý định đó mà còn đuổi Phàn Lực ra ngoài.

Cánh cửa đóng "sầm" lại một tiếng.

Phàn Lực đang đứng trước cửa phòng ngủ chính với một chiếc chăn trong tay, giống như một người chồng bị đuổi ra khỏi nhà vô gia cư.

Trên vai còn có một chiếc gối hoa.

"Không sao, đại huynh đệ." Tên mập an ủi nói: "Anh có thể tới phòng của chúng tôi ngủ."

"Không cần đâu, các cậu cứ ngủ đi, tôi xuống tầng ngủ." Phàn Lực thật sự bê chăn gối đi xuống tầng, trên tầng truyền đến tiếng bước chân lộp cộp lộp cộp.

Giang Thành xoay người đi vào phòng ngủ lúc trước, tên mập nghĩ nghĩ, cũng dũng cảm đi theo.

Sau khi tiến vào phòng ngủ, đầu tiên là Giang Thành bật tất cả đèn lên, sau đó dựa vào cửa, giống như đang nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Một lúc sau, Giang Thành mới chậm rãi lui ra sau, đi tới sô pha ngồi xuống.

“Người anh em, đêm nay chúng ta không phải vẫn ở đây đấy chứ?” Tên mập sắc mặt tái nhợt, không khỏi nhìn thoáng qua dưới gầm giường, anh ta nhớ tới việc đêm qua con quỷ kia chính là chui ra từ gầm giường này.

“Đương nhiên là không, lát nữa tôi sẽ tới thư phòng.” Giang Thành vô cùng thẳng thắn nói.

“Tôi cũng đi!”

Lại qua khoảng 10 phút nữa, bên ngoài cửa sổ trời đã tối hẳn, Giang Thành nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó đứng dậy, đi tới sau cửa nhẹ nhàng mở cửa ra.

Sau đó nhẹ tay nhẹ chân đi sang trước cửa một căn phòng, từ từ đẩy cửa ra, xẹt một cái chui vào bên trong.

Tên mập theo ngay sau hắn.

Sau khi đóng cửa lại, hai người tìm một cái ghế ngồi xuống, tên mập muốn bật đèn, lại bị Giang Thành ngăn lại.

Tên mập nhìn chung quanh tối đen, mồ hôi đầm đìa, không nhịn được nói: “Anh vẫn nên để tôi bật đèn đi, nếu không tôi cứ cảm thấy khắp nơi đều có quỷ.”

Giang Thành lần này không kiên trì nữa, gật đầu nói: “Được…”

Tên mập di chuyển thân thể, cuối cùng tìm được một cái công tắc trên tường, vừa định ấn, giọng nói của Giang Thành từ phía sau truyền đến: “Bây giờ thì quỷ không cần phải lo đi tìm anh nữa rồi.”

“…”

Trong phòng ngủ chính, trên giường.

Trần Hiểu Manh ôm một chiếc gối, khẽ nức nở.

Con quỷ trong nhiệm vụ này còn kinh khủng và đáng sợ hơn nhiều so với quỷ trong nhiệm vụ trước của cô.

Khi cô vừa nghĩ đến những công cụ khủng khiếp kia, còn có những chiếc răng trong hộp, cơ thể không ngừng run rẩy.

Chị Noãn ngồi trên ghế sô pha, ánh mắt cũng không còn ngạo mạn như lúc đầu nữa, em gái dễ thương Trần Hiểu Manh này khiến chị ta nhớ đến bản thân trước đây của mình.

"Được rồi, đừng khóc nữa." Chị an ủi: "Cô hẳn là cũng nhìn ra được, con quỷ trong biệt thự này đều chỉ nhằm vào đàn ông, Phàn Lực đi rồi, chúng ta sẽ bình an vô sự."

Trần Hiểu Manh ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ hoe: "Vậy còn lại ba người không phải là rất nguy hiểm sao?"

"Đừng nói điều ngốc nghếch nữa, trong nhiệm vụ có thể tự bảo vệ mình đã là tốt lắm rồi, làm sao mà lo được cho người khác nữa." Chị Noãn liếc nhìn vị trí cửa, tựa hồ nghĩ tới điều gì không tốt, sắc mặt trở nên khó coi, sau đó xoay người lại, dừng một chút, tiếp tục nói: "Hơn nữa trong mộng giới, cô cần cẩn thận không chỉ có quỷ, mà còn có người bên cạnh mình."

Chương 13: Dép lê

"Người?" Trần Tiểu Manh trợn tròn mắt.

"Đúng vậy." Chị Noãn vô thức siết chặt cổ áo của mình, sợ hãi nói: "Có đôi khi bọn họ còn đáng sợ hơn cả quỷ."

Ngọn lửa trong lò sưởi đang cháy rất mạnh, ánh lửa phản chiếu sáng rực một nửa phòng khách.

Phàn Lực ngồi trước lò sưởi, sắc mặt âm trầm, thỉnh thoảng bỏ thêm mấy thanh củi vào.

Anh ta biết lý do tại sao chị Noãn nhất quyết đuổi mình ra ngoài.

Con quỷ trong ngôi biệt thự này là bị hại chết bởi hai người đàn ông, vì vậy mục tiêu báo thù của con quỷ cũng đều là đàn ông.

Nam trung niên chết thảm và Tiết Vũ chính là những ví dụ.

Vừa nghĩ tới đây, Phàn Lực dùng bàn tay to lớn chộp thêm hai thanh củi, ném vào trong lò sưởi.

Lửa, càng mạnh hơn.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể xua đi cảm giác ớn lạnh trong lòng anh ta.

Xét từ tình hình hiện tại, quá trình của sự việc nói chung là đã rõ ràng, nói cách khác, nhiệm vụ sắp kết thúc, nhưng con quỷ sẽ càng ngày càng trở nên điên cuồng hơn vào lúc này.

Đêm nay nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Vấn đề chỉ là ai chết mà thôi.

Cũng chính vì suy nghĩ thấu đáo điểm này, nên anh ta mới từ chối kế hoạch ngủ cùng với bọn tên mập.

Anh ta có một mình, xác suất gặp quỷ là 1/3, nhưng nếu như ở cùng với hai người kia thì chính là 100%.

Mà kết cục của người bị quỷ nhắm đến… Trong mắt anh ta hiện lên một tia sợ hãi, quỷ rất ít khi cùng một lúc giết nhiều người, nhưng cũng không phải là không thể.

Bên cạnh đó, anh ta còn có kế hoạch của riêng mình.

Anh ta chắc chắn rằng nếu ở lại đây, anh ta có thể sống sót đến rạng sáng ngày mai.

Tầm mắt anh ta dần chuyển đến bên trong lò sưởi.

Theo những bằng chứng hiện có, con quỷ trước khi chết rất có khả năng là bị chết đuối, mà trước mặt anh ta… có một ngọn lửa đang rực cháy.

Trong thư phòng, tên mập ngồi xổm trong bóng tối, thở cũng không dám thở mạnh.

Cho đến khi không chịu nổi nữa, anh ta vươn cổ, nhích lại gần chỗ Giang Thành đang ngồi, dùng giọng rất nhỏ hỏi: “Anh nói chúng ta trốn ở đây, quỷ không biết sao?”

“Không biết.”

Tên mập hơi thả lỏng một chút: “Vậy thì tốt.”

“Tôi nói tôi không biết.” Giang Thành dùng ngữ điệu du dương nói.

Ở bên cạnh Giang Thành cũng lâu, nên sức chịu đựng tâm lý của tên mập cũng mạnh hơn rất nhiều, lần này anh ta chỉ rùng mình chưa đến 5 giây, đã có thể giao tiếp như người bình thường trở lại.

“Nói thật nhé, người anh em.” Tên mập nhìn chằm chằm Giang Thành, nuốt nước bọt nói: “Tôi cảm thấy anh không phải là một người bình thường, ngày hôm qua khi con quỷ kia xuất hiện tôi đã sợ đến ngây ngốc, vậy mà anh vẫn còn có thể nhớ rõ trên chân nó đi dép lê.”

“Anh chắc chắn không phải là người mẫu, anh là cảnh sát, có đúng không?”

Tên mập càng nói càng cảm thấy suy đoán của mình đáng tin cậy, khuôn mặt cũng trở nên kích động.

Không ngờ Giang Thành liếc cho anh ta một cái: “Anh cảm thấy tôi là cảnh sát thì anh có thể sống sót, hay là nếu tôi móc thẻ sĩ quan cảnh sát ra thì quỷ sẽ không giết hai chúng ta?”

Tên mập vừa mới nhóm lên hy vọng lại bị dập tắt, anh ta có chút cam chịu nói: “Cho nên chúng ta chết chắc rồi phải không?”

Giang Thành đang định nói tiếp, tên mập phất phất tay cắt ngang hắn, vẻ mặt khổ sở nói: “Tôi đoán anh lại muốn nói rằng, người chết là tôi, không phải là chúng ta, đúng không?”

Giang Thành hậm hực ngậm miệng lại.

Một lúc lâu sau, Giang Thành lại mở miệng nói: “Có điều mập này, anh cũng không cần bi quan như vậy, biết đâu sẽ có bước ngoặt thì sao.”

Ngay lúc tên mập ngẩng đầu lên định nói thêm gì đó, Giang Thành đột nhiên ra dấu tay im lặng, tên mập lập tức im bặt.

1 phút…

2 phút…

5 phút… …

Cho đến khi khoảng 10 phút trôi qua, tên mập vẫn không nghe thấy gì, trong phòng cũng không có gì xuất hiện.

Thần kinh của anh ta căng thẳng cao độ, hai tai vểnh lên.

Giang Thành từ trên ghế đứng lên, vội vàng nhìn về phía hướng bàn làm việc, tên mập nghe được hắn lẩm bẩm gì đó về việc tại sao không có động tĩnh.

"Người anh em!" Tên mập sợ đến giọng nói cũng biến đổi: "Không phải anh ở chỗ này đợi quỷ đấy chứ?"

"Đừng nói chuyện." Giang Thành cau mày đi về phía cửa: "Đợi ở đây, tôi ra ngoài xem một chút."

Tên mập lon ton chạy theo: "Đừng, cùng nhau đi."

Giang Thành và tên mập đi đến hành lang, ngọn đèn trên đầu vẫn còn sáng, tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Giang Thành không chút do dự, đi thẳng tới cửa phòng ngủ chính, khẽ gõ cửa một cái.

Vài giây sau, một giọng nữ cảnh giác vang lên: "Ai?"

"Là tôi." Giang Thành đáp: "Hách Soái."

"Cậu đến đây làm gì?"

Giang Thành nghiêm túc nói: "Tôi nghĩ Phàn Lực đã xảy ra chuyện rồi."

Nghe đến đây, cửa khẽ mở ra, nhưng chỉ là một kẽ hở, chị Noãn đang nói chuyện chỉ lộ nửa con mắt: "Làm sao cậu biết?"

Giang Thành nhanh chóng nhìn thoáng qua cuối hành lang bên cạnh cầu thang, sau đó quay đầu vội nói: "Vào trong rồi nói, ở đây không an toàn."

Chị Noãn lại nhìn Giang Thành và tên mập qua khe cửa, cuối cùng gật đầu: "Được."

Cửa, mở ra.

Chị Noãn đứng ngay sau cánh cửa.

Bọn họ cũng không dám bật đèn, căn phòng tối om.

Sau khi nghe Giang Thành nói Phàn Lực đã gặp chuyện, vẻ mặt tên mập đột nhiên trở nên căng thẳng, anh ta không biết Giang Thành làm sao lại đưa ra kết luận này, nhưng lại rất cổ quái lựa chọn tin tưởng hắn.

Giang Thành vào trước tiên, tên mập đi theo phía sau hắn.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa định bước vào cửa, cơ thể Giang Thành đột nhiên khựng lại, hắn dừng ở cửa, điều này cũng khiến tên mập đi theo đụng phải hắn.

Còn không đợi tên mập kịp hỏi có chuyện gì, Giang Thành đã nhanh chóng lui trở lại hành lang.

Đồng thời, hắn ấn vào vai tên mập, cũng kéo anh ta trở lại.

Chị Noãn đã nhường đường cho bọn họ vào cửa: "Mau vào đi, còn chần chừ gì nữa!" Chị Noãn thúc giục.

Thỉnh thoảng, chị ta lo lắng nhìn về phía bên kia hành lang, như thể sắp có thứ gì đó sẽ xuất hiện ở đó.

"Tôi để quên một thứ rất quan trọng ở trong phòng rồi." Giang Thành đột nhiên nói: "Chờ tôi quay về lấy đã."

Không đợi chị Noãn phản ứng lại, hắn liền đặt một tay lên vai tên mập, sau đó hai người quay người đi nhanh về phía bên kia hành lang.

Tên mập không ngờ Giang Thành nhìn gầy gầy mà sức lực lớn như vậy, anh ta gần như là bị Giang Thành dẫn đi.

Toàn bộ đại não của anh ta đều ở trong một trạng thái trống rỗng.

Nhưng lúc này anh ta rất khôn ngoan không có bất kì ý kiến gì, mãi cho đến khi đi đến một góc cạnh hành lang và cầu thang, Giang Thành mới kéo anh ta nhanh chóng trốn vào trong.

“Anh phát hiện ra gì rồi?” Tên mập thở hổn hển hỏi.

Anh ta nhìn thấy trên mặt Giang Thành chảy xuống vài đường mồ hôi lạnh.

Giang Thành ra hiệu cho anh ta đừng nói vội, sau đó đi tới sát vách hành lang, tựa hồ đang nghe ngóng cái gì đó, mấy phút sau, vẻ mặt hắn mới khôi phục bình thường.

“Chị Noãn kia có gì đó không đúng.” Giang Thành nén nhỏ giọng nói.

Mỡ trên mặt tên mập run lên: “Không đúng chỗ nào?”

“Trên chân chị ấy đang mang một đôi dép lê.”

“Dép lê?”

“Ừm.” Giang Thành gật đầu: “Lúc tôi vào cửa tình cờ nhìn thấy.”

Hắn tiếp tục nói: “Ngôi biệt thự này nguy hiểm đến như thế nào chúng ta đều biết, có thể đối mặt với sự truy đuổi của lệ quỷ bất cứ lúc nào, làm sao chị ấy có thể cởi giày của mình để thay ra một đôi dép lê không tiện hành động?”

Chương 14: Mất tích

"Đây cũng không phải là đi nghỉ dưỡng."

Tên mập hình như nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt tái nhợt nói: "Vì vậy ý của anh là chị Noãn vừa rồi… là quỷ?"

"Sợ là như vậy." Giang Thành gật gật đầu.

"Vậy chị Noãn thật, còn có cô gái tên Trần Hiểu Manh trong phòng há chẳng phải là…"

"Được rồi." Giang Thành ngắt lời anh ta, vài giây sau mới nói: "Chúng ta đến phòng khách."

Vì để tránh không gây ra hiểu lầm không cần thiết, khi Giang Thành đi xuống cầu thang không cố ý nhẹ nhàng bước đi, nhưng mà khi hắn và tên mập xuống tầng, trong lò sưởi chỉ còn lại đống củi đang cháy ngùn ngụt.

Phàn Lực đáng lẽ phải ở bên cạnh lò sưởi, đã biến mất.

Tên mập hơi sợ hãi hỏi: "Có khi nào anh ấy cũng xảy ra chuyện rồi không?"

Giang Thành liếc nhìn chung quanh, sau đó nói: "Ra đây đi, chúng tôi là người, không phải quỷ."

Lời vừa dứt, một thân ảnh cường tráng như con gấu từ sau ghế sô pha đứng lên, Phàn Lực mặt đầy cảnh giác nhìn bọn họ chằm chằm, con dao sắc bén trong tay phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

"Sao hai người lại xuống đây?" Anh ta vội liếc nhìn cầu thang, sau đó tập trung ánh mắt vào mặt Giang Thành: "Hai người kia đâu?"

“Bọn họ xảy ra chuyện rồi.”

Phàn Lực nghi ngờ nhìn bọn họ chằm chằm, dựa theo suy đoán trước đó, phụ nữ hẳn phải an toàn trong nhiệm vụ này, làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy.

Tên mập ngữ khí rất nhanh kể lại chuyện vừa rồi một lượt cho Phàn Lực.

Phàn Lực sắc mặt khẽ biến, sau đó thở dài nói: “Dựa theo cách nói của anh, bọn họ e là đã lành ít dữ nhiều rồi.”

Nào chỉ là lành ít dữ nhiều, tên mập thầm nghĩ, chỉ mong bọn họ đừng chết khó coi như Tạ Vũ đã là tốt lắm rồi.

Nếu như tối nay quỷ đã xuất hiện rồi, vậy cũng có nghĩa là ba người Giang Thành cũng an toàn hơn không ít, nhưng sau chuyện vừa rồi, ngay cả tên mập cũng không thể ngủ được.

“Vẫn nên nghỉ ngơi một lát đi.” Giang Thành nói: “Tôi không ngủ, hai giờ nữa tôi đánh thức hai người.”

Có lẽ Phàn Lực đã trải qua nhiều chuyện như vậy nên quen rồi, tóm lại anh ta nằm xuống, nhưng không phải trên sô pha, mà là trước lò sưởi.

Không ai biết anh ta có thực sự ngủ hay không, nhưng anh ta đã cất con dao nhọn tìm được trong bếp đi, hẳn là đã giấu ở đâu đó trên người.

Bên ngọn lửa ấm áp, thần kinh của tên mập cũng bắt đầu dao động, đã lâu anh ta chưa có một giấc ngủ ngon rồi, chỉ còn lại ý thức vẫn đang gắng gượng chống đỡ.

Anh ta ngồi trên sô pha, cảnh tượng trước mắt từng chút một dần mơ hồ.

Chờ khi anh ta mở mắt ra lần nữa, trời đã tờ mờ sáng, Giang Thành và Phàn Lực đang nhỏ giọng thảo luận điều gì

đó, sắc mặt Giang Thành vẫn như bình thường, nhưng Phàn Lực lại thỉnh thoảng có chút kích động.

Tên mập vừa cử động cơ thể, ghế sô pha liền phát ra âm thanh bị đè nhẹ.

Giang Thành quay đầu lại, nhìn anh ta nói: "Tỉnh rồi à?"

"Ừm." Tên mập hơi xấu hổ xoa xoa mặt: "Trời đã sáng rồi, chúng ta có nên lên trên tầng xem một chút không?"

"Không vội, chờ trời sáng hẳn rồi tính sau."

Cứ như vậy, bọn họ lại đợi thêm khoảng nửa giờ, trong khoảng thời gian này ba người chỉ ăn chút bánh mì nhỏ các loại, miễn cưỡng cũng có thể lấp đầy cái bụng.

Trời đã sáng hẳn, Giang Thành đứng dậy, nói cũng đến lúc rồi, ba người cầm đồ trong tay lên, men theo cầu thang bắt đầu đi lên tầng.

Phàn Lực vẫn cầm con dao sắc tối hôm qua, trên tay Giang Thành có thêm một cây cán bột, tên mập thấy phòng bếp không có gì nữa thì cầm theo chiếc thớt đi, dùng làm tấm chắn trước ngực.

Ba người chậm rãi đi tới hành lang tầng hai, từng chút một đến gần phòng ngủ chính.

Lúc này bọn họ đã có thể chắc chắn rằng bọn chị Noãn nhất định đã xảy ra chuyện.

Cánh cửa phòng ngủ chính đã mở ra một phần ba, bên trong không có bất kì tiếng động nào.

Giang Thành đưa tay, một cái đẩy cửa ra.

Tên mập lập tức giơ thớt lên.

Bọn họ vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần để nhìn thấy hai thi thể, thậm chí là có quỷ lao tới, nhưng khi cánh cửa mở ra, bên

trong lại không có gì cả.

Không có thi thể, không có quỷ, không có vết máu.

Thậm chí còn không có dấu vết giãy giụa.

Trong phòng chăn mền gấp chỉnh tề, trên bàn ghế bày biện ngăn nắp, trên ghế sô pha còn có một bộ lụa ngủ, như thể chủ nhân mới vừa rời đi.

"Người đâu?" Tên mập trợn tròn mắt hỏi.

Giang Thành đến kiểm tra gầm giường, Phàn Lực vẻ mặt âm trầm đi kiểm tra tủ quần áo, sau đó là phòng tắm, phía sau ghế sô pha… Cuối cùng, bọn họ thậm chí còn lục soát mấy căn phòng gần đó, bao gồm cả căn phòng nơi tìm thấy thi thể của Tạ Vũ.

Không có.

Đều không có.

Chị Noãn và Trần Hiểu Manh hai người sống sờ sờ dường như đã biến mất trong không khí vậy.

Giang Thành suy nghĩ một chút, đột nhiên nói với Phàn Lực: "Liệu có tồn tại một khả năng, hai người bọn họ chưa chết, hơn nữa đã thành công thoát khỏi nơi này."

"Ý của cậu là bọn họ đã kết thúc nhiệm vụ rồi?" Phàn Lực sắc mặt âm trầm bất định, một lát sau mới đáp: "Khả năng là rất nhỏ, nhưng cũng không thể không loại trừ khả năng này."

Tên mập xen vào: "Nếu nói như vậy, vậy thì con quỷ tối hôm qua chúng tôi gặp phải thì giải thích thế nào?"

Giang Thành biết tên mập định nói gì, nếu như con quỷ kia đã biến thành hình dáng của chị Noãn, hơn nữa còn xuất hiện trong phòng ngủ chính nơi chị Noãn và Trần Hiểu Manh đang ở, vậy thì đáng lẽ bọn họ phải xảy ra chuyện rồi.

Đêm qua lúc trước khi gặp con quỷ kia, Giang Thành vẫn luôn ở tầng hai, trong hành lang cũng không nghe thấy có người đi lại, có nghĩa là hai người chị Noãn vẫn chưa ra khỏi phòng.

Các cửa sổ trong biệt thự đều không thể mở được, vì vậy cũng không có khả năng rời khỏi từ cửa sổ.

Vì vậy, hoặc là hai người chị Noãn đã bị quỷ giết chết, chỉ là thi thể bị giấu đi, hoặc là trước khi quỷ xuất hiện, hia người chị Noãn đã kết thúc nhiệm vụ, rời khỏi mộng giới trở về thế giới hiện thực.

Còn về con đường rời khỏi nhiệm vụ, Phàn Lực đưa ra kinh nghiệm của bản thân, anh ta nói rằng sau khi tìm ra tất cả manh mối, một cánh cửa sắt màu đen sẽ xuất hiện.

Thông qua cánh cửa đó, là có thể trở lại thế giới hiện thực.

Nhưng đồng thời anh ta cũng nhấn mạnh, cửa sắt màu đen có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào, nhưng thông thường mà nói sẽ không quá hẻo lánh, hơn nữa phần lớn đều có quan hệ với manh mối quan trọng trong nhiệm vụ.

“Giống như cánh cửa sắt mà chúng ta đẩy ra trong giấc mơ kia?” Giang Thành hỏi.

Phàn Lực gật đầu: “Đúng vậy, cậu có thể coi nó như một lối đi nối liền mộng giới với thế giới hiện thực.”

Trở lại phòng khách tầng một, Giang Thành ngồi trên tấm thảm dày, Phàn Lực và tên mập cũng ngồi xuống, ngay đối diện Giang Thành.

Tình hình mà bọn họ đang phải đối mặt bây giờ có phần phức tạp.

“Được rồi.” Giang Thành ngẩng đầu nói: “Cứ cho là hai người chị Noãn đã thành công rời khỏi đây đi, chúng ta hãy

thử nghĩ xem bọn họ đã làm như thế nào.”

Tên mập rụt cổ, ngập ngừng nói: “Nhưng sao tôi cứ cảm thấy hai người bọn họ đã bị quỷ giết rồi?”

Giang Thành nhìn anh ta, lạnh lùng mở miệng: “Vấn đề này không có ý nghĩa gì, nếu như anh cứ kiên quyết bọn họ đã bị quỷ giết, vậy chúng ta cũng chỉ có thể chờ chết.”

Tên mập bị thái độ của Giang Thành dọa sợ, nhất thời không dám mở miệng nữa.

Phàn Lực lúc này mới gật đầu nói: “Cậu nói không sai, hai người chị Noãn nhất định là đã tìm được cách rời đi rồi!”

“Vì vậy… tiếp theo đến phiên chúng ta rồi.” Giang Thành vỗ vỗ ống quần, đứng lên.

Chương 15: Thời gian

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng có chút chói mắt, nhưng hắn biết rõ, dựa theo cách tính toán trước đó, thời gian một ngày nhiều nhất chỉ có ba giờ, hiện tại ba giờ đã trôi qua được một nửa rồi.

Chờ khi đêm tối lại buông xuống lần nữa, thế giới mà bọn họ đang ở này sẽ bước vào màn đêm vĩnh hằng.

"Thời gian không nhiều nữa rồi, chúng ta tách ra tìm kiếm." Giang Thành quay đầu nhìn xung quanh: "Phàn Lực một mình anh một nhóm, tên mập đi theo tôi, hành động cố gắng nhanh chóng, đặc biệt chú ý những đồ vật loại chìa khóa, đằng sau cánh cửa sắt tầng ba có thể có manh mối, nhưng tôi đã thử qua, nếu như không có chìa khóa chỉ dựa vào công cụ trong tay chúng ta là không thể mở được."

"Được."

Hai nhóm cũng không nói gì thừa thãi, giải tán ngay tại chỗ.

Nhóm của Giang Thành bởi vì nhiều hơn một người nên chịu trách nhiệm tìm kiếm tầng một có diện tích tương đối lớn, tầng hai được giao cho Phàn Lực.

Cuộc tìm kiếm nhanh chóng có kết quả, Giang Thành tìm thấy một sợi dây thừng ở một góc khuất phía sau cầu thang, sợi dây thừng được buộc vào góc hành lang cạnh cầu thang tầng hai, đầu còn lại được rủ trên mặt đất.

Giang Thành chạy lên cầu thang, phát hiện đầu kia của sợi dây buộc vào tầng hai.

Vị trí đó chính là nơi hắn và tên mập trốn tối qua, nhưng lúc đó ở đây làm gì có dây thừng.

Phàn Lực nghe thấy tiếng hai người lên tầng, cũng chạy từ trong thư phòng ra: "Sao vậy?"

Giang Thành chỉ vào sợi dây thừng cho anh ta xem.

Một lúc lâu sau, bọn họ quay trở lại tầng dưới, dọc theo sợi dây thừng rủ xuống đi đến phía bên kia của phòng khách, cánh cửa căn phòng nhỏ chứa củi được khép hờ, vừa đẩy là mở ra.

Sắc mặt Phàn Lực đột nhiên biến đổi: "Hôm qua tôi đã dùng dây thừng cột tay vặn của cánh cửa này vào cái đinh bên cạnh cửa, dây thừng sao không còn nữa?"

Tên mập tinh mắt, sau khi bước vào cửa, anh ta lấy ra một sợi dây thừng từ sau đống củi.

Sợi dây bị đứt làm đôi, chỗ vết cắt rất gọn gàng.

Phàn Lực nhận lấy dùng tay sờ sờ, ngẩng đầu xác nhận: "Là loại như dao găm cắt đứt."

Sau căn phòng nhỏ chứa củi còn có một cánh cửa, củi trước cửa đã được dỡ bỏ, để lại một khoảng trống.

Giang Thành đi tới, dùng tay đẩy một cái, nhưng không đẩy ra.

Hắn thông qua tấm kính trên cửa nhìn ra bên ngoài, đây là mặt sau của biệt thự.

Lá rụng trên mặt đất không nhiều, nhưng bởi vì trước đó có mưa, nước còn chưa khô, mặt đất đều là bùn ướt.

Mà trên mặt đất lầy lội có lưu lại một vài vết bánh xe rõ ràng.

"Là của chiếc xe khách lớn đó lưu lại." Tên mập ngạc nhiên nói.

Nhưng điều kỳ lạ là xung quanh đây toàn là rừng, hoàn toàn không có đường cho xe khách chạy vào.

Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là bọn họ đã làm rõ cách hai người chị Noãn rời đi.

Phàn Lực đứng phía sau đột nhiên nói: "Là thời gian."

"Thời gian?"

"Đúng." Phàn Lực nhìn tên mập ngơ ngác, gật đầu nói: "Là thời gian không đúng, chỉ khi đến thời gian nhất định, chiếc xe khách đó mới xuất hiện, sau đó cửa mới có thể mở."

"3:07 sáng." Giang Thành nói.

Phàn Lực có chút bất ngờ nhìn hắn, gật đầu nói: "Cậu cũng nghĩ tới rồi."

"Hai người đang nói gì vậy?" Tên mập chớp chớp mắt: "3:07 cái gì?"

"Còn nhớ Tạ Vũ chết lúc nào không?" Giang Thành nói: "Lúc đó tôi có xem qua đồng hồ, thời gian hiển thị bên trên là 3:07."

Tên mập kinh ngạc hỏi: "Nhưng trong thế giới này, thời gian hiển thị trên đồng hồ chẳng phải là không chính xác hay sao?"

Phàn Lực sau đó nói: "Đúng là không chính xác, nhưng đến một thời điểm nhất định nó sẽ chính xác trở lại. Vào cái đêm mà Tạ Vũ chết, cùng lúc khi tôi nghe thấy âm thanh cổ quái, cũng đã liếc nhìn thời gian." Anh ta lấy chiếc đồng hồ bỏ túi trong túi ra, lắc lắc trước mặt tên mập: "Bên trên hiển thị cũng là 3:07."

"Nhưng trước đó không lâu, tôi vừa mới kiểm tra thời gian, lúc đó thời gian hiển thị là 6:00, cũng có nghĩa là tại một thời

khắc nào đó trên tất cả công cụ hiển thị thời gian sẽ đột nhiên thống nhất thành 3:07.”

Đôi mắt của tên mập đột nhiên nhíu lại, sau đó nhìn Giang Thành như chợt nghĩ ra điều gì: “Vậy nên tối hôm qua ở thư phòng anh đợi đến khi đồng hồ hiển thị 3:07! Bởi vì đến lúc đó quỷ sẽ xuất hiện!”

Trên mặt Giang Thành không nhìn ra phản ứng gì, tên mập lại tiếp tục nói: “Đến thời gian quỷ không tìm tới chúng ta, cho nên anh đã thử đi tìm chị Noãn, mà ngay sau khi phát hiện chị Noãn vẫn còn sống, anh mới nói với chị Noãn là Phàn Lực đã…”

Anh ta nói đến đây thì đột ngột dừng lại.

Dù sao thì Phàn Lực vẫn còn tay chân lành lặn đứng ở đây.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn rất nhiều, ba người trở lại phòng khách, Giang Thành ngồi trên sô pha, Phàn Lực ở trước lò sưởi sưởi ấm, tên mập tranh thủ thời gian nấu một bữa cơm.

Sau khi ăn xong, ba người tụ tập cùng nhau, Phàn Lực nói trên mặt đất phía sau biệt thự tổng cộng đã đếm được 6 vết bánh xe, cũng có nghĩa là chiếc xe khách kia đã tới đó ba lần, mà bọn họ vừa vặn đã ở trong biệt thự ba đêm.

Trời đã hoàn toàn tối, Phàn Lực nắm chặt đồng hồ bỏ túi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn thời gian.

Không biết đã qua bao lâu, khi đầu óc tên mập đang căng phồng, cơn buồn ngủ đang ập đến, Giang Thành đột nhiên nói: “Đến giờ rồi!”

Phàn Lực cũng đồng thời đứng lên, nhét đồng hồ vào trong túi áo.

Mọi người đi đến phòng chứa đồ ở góc phòng khách, dọc đường đi Giang Thành và Phàn Lực đều rất cẩn thận, dù sao

thì nhiệm vụ đã đến thời khắc cuối cùng, không ai biết được quỷ có đột ngột xuất hiện hay không.

Ngay lúc bọn họ vừa bước vào phòng chứa củi, một ngọn đèn đột nhiên sáng lên ở khoảng đất trống phía sau biệt thự.

Một chiếc xe khách từ cách đó không xa chạy tới, cách biệt thự chừng 20 mét thì chậm rãi dừng lại.

Phàn Lực hít vào sâu một hơi, đặt tay lên cánh cửa trước mặt, nhẹ nhàng đẩy ra.

Cửa, mở rồi.

Khuôn mặt của tên mập đầy phấn khích, suýt chút nữa thì khóc thành tiếng.

Phàn Lực là người đầu tiên đi ra ngoài, sau đó là tên mập, tiếp theo là Giang Thành.

Bọn họ trong biệt thự luôn ở trong một môi trường ấm áp, khi mới đi ra, có chút không thích ứng với cái lạnh bên ngoài.

Phàn Lực kéo cổ áo khoác da lên, Giang Thành quấn chặt áo khoác quanh người, mà tên mập chỉ có thể ôm chặt lấy mình.

Cửa xe khách từ từ mở ra, ba người bước tới.

Trên xe vẫn là những người như cũ, cặp tình nhân kia, còn có một cặp mẹ con, đều ngoan ngoãn ngồi ở vị trí của mình.

Hướng dẫn viên tự xưng họ Trịnh đứng trên xe buýt, trông vẫn là dáng vẻ vô cùng nhiệt tình đó: "Các vị hành khách đã đợi lâu rồi! Bây giờ chúng ta sắp lên đường về nhà rồi."

Về nhà… một từ ngữ hấp dẫn biết bao, tên mập nhịn không được muốn lập tức lên xe, nhưng có người từ phía sau đã kéo anh ta lại, bị Phàn Lực tranh lên đầu tiên.

Tên mập quay đầu lại, phát hiện Giang Thành đang bình tĩnh nhìn chiếc xe.

“Sao thế?”

Giang Thành vẫn không nói gì.

“Quý khách, anh không muốn về nhà sao?” Hướng dẫn Trịnh cười ngọt ngào, hơi cúi người xuống, để lộ hình xăm hoa hồng xinh đẹp trên cổ tay mảnh khảnh: “Chậm trễ sẽ không về được nữa đâu.”

Chương 16: Cạm bẫy

Cho đến tận khi Phàn Lực đã lên xe trước cũng phát hiện ra Giang Thành và tên mập không đi theo, mới quay người lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn bọn họ.

Nhưng lúc này tên mập lại không có tâm tình quan tâm đến anh ta, bởi vì anh ta phát hiện ra hướng dẫn Trịnh trước mặt đang nhìn chằm chằm Giang Thành, sắc mặt đang trở nên càng ngày càng khó coi, ánh mắt cũng càng ngày càng căm hận.

Sau vài giây, cũng không thấy tài xế có động tĩnh gì, mà cửa xe đóng "sầm" lại một tiếng.

Tốc độ nhanh khiến tên mập giật bắn người.

Tiếp theo chiếc xe khách lao nhanh đi, chỉ để lại hai vết hằn sâu trên mặt đất.

"Không đúng! Không đúng!" Tên mập bị ánh mắt của hướng dẫn Trịnh làm cho khiếp sợ, toàn thân run rẩy không kiểm soát được, sau khi so sánh sự việc xảy ra với chị Noãn và tình hình hiện tại, anh ta giật mình hét lên: "Đây là cạm bẫy! Hướng dẫn Trịnh cũng không phải là người, là quỷ!"

Giang Thành không để ý đến tên mập, chỉ nhìn chiếc xe khách khuất bóng, cuối cùng khẽ nói: "Tạm biệt."

Trở lại biệt thự, Giang Thành đi thẳng đến cửa sắt dẫn lên tầng ba, tên mập mấy lần muốn hỏi Giang Thành vài vấn đề, nhưng đều không kịp mở miệng.

Giang Thành vươn tay, cửa sắt vậy mà lại mở ra.

Không phải là do Giang Thành đẩy cửa, mà là bên trong có một bàn tay vặn khóa cửa, sau đó mở cửa ra.

“Là cô!”

Khi cánh cửa mở ra, tên mập kinh ngạc kêu lên.

Trần Hiểu Manh xuất hiện sau cánh cửa vẫn là bộ dạng vô hại đó, cô ta mở cửa ra, Giang Thành bước vào trước, tên mập do dự một lúc rồi cũng đi theo vào.

Giống như chị Noãn đã nói, tầng ba quả thực là một căn phòng tối om không có cửa sổ, thiết bị thắp sáng duy nhất là hai ngọn nến trắng to bằng cánh tay em bé.

Nhưng dưới ánh nến yếu ớt, có thể nhìn ra căn phòng này rất lớn, còn lớn hơn cả phòng ngủ chính, cách xa mấy mét có một cánh cửa sắt đen tuyền khảm sâu vào tường.

Chỉ khi nhìn thấy cánh cửa sắt, tên mập mới hoàn toàn thả lỏng cơ thể.

Cửa sắt màu đen mang đến cho anh ta một cảm giác kỳ lạ khó tả, mà cảm giác này là không thể giả tạo được.

“Tôi rất tò mò làm thế nào mà anh phát hiện ra đó là một cạm bẫy?” Trần Hiểu Manh ngồi trên ghế, một tay chống cằm, một tay chỉ về hướng phía sau biệt thự.

Trông cô ta không chút lo lắng, thậm chí trong mắt còn mang theo một chút phấn khích.

Đương nhiên không phải là tên mập, mà là Giang Thành.

Giang Thành ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhìn cô ta nói: “Mặc dù cô sắp xếp rất chân thực, để lại dây thừng trên cầu thang, cắt dây gai trong kho rồi giấu chúng sau đống củi, ngụy tạo ra hiện tượng giả rằng hai người đã rời khỏi bằng cửa sau của nhà kho.”

“Nhưng tôi thắc mắc là nếu hai người đã rời đi rồi, vậy tại sao con quỷ cải trang thành chị Noãn vẫn xuất hiện trong phòng ngủ của hai người, điểm này không hợp lý.”

“Hơn nữa, phòng ngủ chính nơi hai người ngủ đã được dọn dẹp một cách tỉ mỉ, tôi không thể nghĩ ra lý do tại sao quỷ cần phải làm chuyện này.”

Trần Hiểu Manh cười cười: “Nhưng mà nói nhiều như vậy, anh vẫn bị chúng tôi lừa ra khỏi biệt thự, chỉ là đến phút cuối cùng không lên xe mà thôi.”

Giang Thành lắc đầu: “Cô nói không đúng.”

“Ồ?” Trần Hiểu Manh càng cười to hơn, đôi mắt híp lại thành hình lưỡi liềm: “Không đúng chỗ nào?”

Cô ta chỉ coi Giang Thành là một con vịt sắp chết còn cứng miệng, đã lâu không gặp người thú vị như vậy trong mộng giới rồi.

“Có ba điều không đúng. Thứ nhất, tôi không hề bị cô lừa ra khỏi biệt thự, là tôi tự nguyện.”

Giang Thành sau đó giải thích: “Phía sau biệt thự trên bùn đất có vết bánh xe, chỉ duy không có để lại dấu giày hai người đi qua, cho nên hai người chưa hề rời khỏi biệt thự, đây là một cú lừa.”

“Thứ hai, lừa gạt chúng tôi chỉ có cô, bởi vì chị Noãn đã chết rồi.”

Hắn vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một vật cỡ đồng xu, ném nó trước mặt Trần Hiểu Manh người đã gần như thu lại hết nụ cười.

Là một cái cúc áo.

Hình vuông, chất liệu đồi mồi, tương đối hiếm thấy.

“Tôi đã tìm thấy nó trong phòng ngủ chính, khi tôi tìm thấy nó, trên đó vẫn còn một sợi chỉ đứt.” Giang Thành nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là trên áo khoác của chị Noãn.”

“Tôi nghĩ khi tôi đến cửa phòng của hai người, con quỷ đó vừa mới giết chết chị Noãn, trong quá trình chị Noãn vật lộn chiếc cúc áo này đã bật ra, còn cô sau khi đợi con quỷ đó rời đi, đã dọn dẹp căn phòng, mục đích chính là ngăn không cho chúng tôi phát hiện ra chị Noãn đã bị quỷ giết chết, tạo ra hiện trường giả rằng hai người đã thoát khỏi nhiệm vụ.”

Sau khi nói xong những điều này, Giang Thành im bặt.

Nụ cười trên mặt Trần Hiểu Manh đã hoàn toàn biến mất, một lúc sau, cô ta trầm giọng hỏi: “Còn điểm thứ ba thì sao?”

“Điểm thứ ba cũng là điểm quan trọng nhất.” Giang Thành ngồi thẳng người, nhìn thẳng vào Trần Hiểu Manh, thậm chí ngay cả tên mập đứng bên cạnh cũng bất giác có chút căng thẳng.

“Tôi muốn biết… ai đã cho cô một người phụ nữ ngu ngốc vẻ ngoài tầm thường tướng mạo ngũ đoản tự cho là đúng vừa đần lại ngực phẳng dũng khí tính kế tôi?” Hắn nhìn Trần Hiểu Manh sâu sắc nói.

Tên mập nhất thời đơ người, anh ta chỉ biết Giang Thành là một người ngả bài không theo lẽ thường, nhưng không nghĩ tới mồm miệng lại lanh lợi như vậy.

Thời gian như ngừng lại tại thời khắc này, Trần Hiểu Manh há to miệng, không thể thốt ra một chữ nào.

“Được rồi.” Giang Thành rụt cổ lại, thoải mái dựa vào lưng ghế, hếch cằm nói: “Bây giờ tôi hỏi, cô đáp.”

“Tôi đáp cái con khỉ!”

Trần Tiểu Manh chộp lấy bình sứ trong tay ném qua, nhưng Giang Thành tránh cổ sang một bên, cô ta đỏ bừng mặt, trông bộ dạng là muốn liều mạng với hắn.

Sau khi tránh được, Giang Thành điềm tĩnh nói: "Tôi khuyên cô hãy suy nghĩ cho kỹ, ở đây là một mật thất, hơn nữa chỉ có hai cô nam quả nữ chúng ta, nếu như cô không nghe theo lời của tôi, có thể sẽ xảy ra một số chuyện rất không tốt đấy."

Trần Hiểu Manh cười lạnh một tiếng: "Anh uy hiếp tôi?"

Tên mập liếm môi cắt ngang: "Người anh em, ở đây không chỉ có mỗi anh là cô nam, còn tôi nữa."

Giang Thành liếc tên mập một cái, tiếp tục nói với Trần Hiểu Manh: "Đúng vậy, ở đây còn có một tên mập, cô hãy suy nghĩ cho kỹ."

Sắc mặt Trần Hiểu Manh từng chút tái nhợt, sau đó cô ta vội quay đầu nhìn về phía vị trí cánh cửa sắt, lúc này giọng nói của Giang Thành lại truyền đến: "Đừng cố chạy, cánh cửa đó cách cô 5 mét, tôi cách cô chỉ có 3 mét, tôi muốn bắt cô dễ như trở bàn tay."

Trần Hiểu Manh giận quá cười lớn: "Còn chưa tới 10 phút nữa cửa sẽ mở ra, tôi không tin anh sẽ làm ra chuyện gì!"

Giang Thành xoa xoa cằm, dáng vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Hóa ra vẫn còn có 10 phút." Hắn đứng lên lộ ra nụ cười đầy ẩn ý nói: "Không cần phải lâu như vậy, 30 giây là đủ rồi."

Tên mập đột nhiên trừng to mắt.

Trần Hiểu Manh nắm chặt hai tay, không biết là tức giận hay là sợ hãi, toàn thân run rẩy, một lúc sau mới nghiến răng nói: "Anh có gì thắc mắc, thì hỏi đi."

Giang Thành bĩu môi một lần nữa ngồi xuống, trông biểu cảm còn có chút hối tiếc.

"Cánh cửa này làm sao mà cô mở được?"

Trần Hiểu Manh hậm hực trừng hắn một cái, tức giận đáp: “Đêm qua sau khi anh đi, con quỷ giết chị Noãn kia đã kéo xác chị Noãn đến đây, tôi đi theo nó vào trong.”

Chương 17: Đường về nhà

“Cũng có nghĩa là, đêm qua khi tôi đến, thi thể của chị Noãn vẫn còn ở trong phòng ngủ.”

“Đúng vậy, ở ngay sau cửa.” Nói đến đây, Trần Hiểu Manh dừng lại, nhìn Giang Thành cười.

Giang Thành không để ý đến cô ta, tiếp tục hỏi: “Thi thể của chị Noãn bây giờ ở đâu?”

Trần Hiểu Manh đứng dậy đi về phía cửa, Giang Thành lập tức theo sau, giữ khoảng cách chưa đến một mét.

“Cửa còn chưa mở, tôi không chạy được đâu.” Trần Hiểu Manh cười lạnh nói.

Giang Thành vừa theo sát cô ta, vừa lắc đầu nói: “Đừng hiểu nhầm, chỉ là ở gần cô hơn một chút tôi sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn.”

Trần Hiểu Manh bị nghẹn họng, đành mặc kệ hắn. Sau khi đi đến bức tường, cô ta sờ soạng ấn một cái nút, cảnh tượng trong phòng đột nhiên hiện ra rõ ràng hơn.

Đèn trên đỉnh đầu, sáng lên.

Gần như cùng lúc, đôi mắt của tên mập gần như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, anh ta thấy căn phòng được trang trí như một nhà thờ.

Trên tường treo một cây thánh giá rất lớn, chị Noãn bị trói ngược lên cây thánh giá, khuôn mặt méo mó, rõ ràng là đã chết hẳn.

Nếu nhìn kỹ hơn, toàn bộ cây thánh giá cũng bị lộn ngược, giống như Chị Noãn vậy.

Xung quanh có đủ loại dụng cụ tra tấn, hình dáng cổ kính đẫm máu, khá giống thời trung cổ, hơn nữa phần lớn đều dính đầy vết máu gớm ghiếc.

Đây là một phòng tra tấn.

"Thánh giá tượng trưng cho Chúa, cây thánh giá lộn ngược là biểu tượng của ma quỷ." Giang Thành nhìn chằm chằm vào từng bộ phận của dụng cụ tra tấn: "Xem ra gia đình này là tín đồ của ma quỷ."

Tên mập bị cảnh tượng này làm cho giật mình, Trần Hiểu Manh lại rất có hứng thú nhìn Giang Thành: "Anh hình như đã sớm đoán được rồi?"

Việc bố trí ở đây không thể trong thời gian ngắn hoàn thành được, vì vậy chủ nhân của những dụng cụ tra tấn này sẽ có thể là chủ nhân của biệt thự, chứ không phải hai kẻ đến từ bên ngoài đáng thương kia.

Tên mập lập tức tỉnh táo lại nhìn Giang Thành: "Cho nên… hung thủ chân chính là cả gia đình trong biệt thự, mà hai người đàn ông kia…"

Giang Thành gật gật đầu: "Vừa rồi không phải anh đã thấy rồi sao?"

Trong đầu như có một tia chớp xẹt qua, tên mập đột nhiên ý thức được điều gì đó, giọng run rẩy nói: "Là chiếc xe khách tới đón chúng ta! Nam tài xế lái xe, người mẹ dẫn theo đứa con, nữ phụ xe ăn mặc như đàn ông, và cô gái trong cặp tình nhân kia… bọn họ mới là một gia đình! Là chủ nhân của ngôi biệt thự này!"

"Đúng vậy." Trần Hiểu Manh nhún vai: "Hơn nữa người nam trong cặp tình nhân, cậu con trai lớn trong hai mẹ con,

chính là những nạn nhân bị gia đình này giam cầm và ngược đãi.”

Tên mập nhớ lại tất cả những hiện tượng bất thường xảy ra với hai mẹ con và cặp tình nhân trên đường đến đây, chẳng hạn như người nam trong cặp tình nhân luôn đeo bịt mắt và bất động, còn cậu bé lớn được mẹ dắt ra ngoài chơi thì lại có ánh mắt sợ hãi, cả hành trình không nói lời nào … hóa ra là như thế.

Địa ngục trống rỗng, ma quỷ ở nhân gian.

Nữ quỷ giết người căn bản không phải là để trả thù, cô ta chỉ đang tiếp tục việc ác mà mình đã làm khi còn sống, những thứ đã khắc sâu trong xương cốt thì dù bất luận thế nào cũng không thể thay đổi được.

“Cô biết được chân tướng từ khi nào?” Giang Thành nhìn Trần Hiểu Manh nói.

“Sau khi con quỷ đó giết chị Noãn, bức ảnh mà chúng ta tìm thấy trên tường trước đó đột nhiên rõ hẳn.” Cô vừa nói vừa lấy ra một bức ảnh, khung gỗ đã biến mất, chắc hẳn là phải vất vả lắm mới gỡ được ra.

Giang Thành nhận lấy bức ảnh, bên trên là ảnh chụp chung của một gia đình bốn người trong biệt thự, mỗi khuôn mặt đều trùng khớp với những khuôn mặt trong đầu Giang Thành, bối cảnh chính là phòng tra tấn.

Ở phía xa của bức ảnh có hai người đàn ông, một người nằm thẳng một người nằm nghiêng, đều bị dùng xiềng xích khóa lại, vì cúi đầu nên không thể nhìn rõ mặt, nhưng quần áo họ đang mặc thì giống y như hai người nam trên xe khách.

Vị trí cửa bắt đầu phát ra ánh sáng yếu ớt, cả không gian bắt đầu run rẩy.

Nhiệm vụ kết thúc.

Cửa, sắp mở rồi.

“Tại sao lại lừa gạt chúng tôi, chuyện này có lợi gì với cô?” Giang Thành cố đứng vững, tranh thủ thời gian hỏi câu cuối cùng.

Trần Hiểu Manh rõ ràng đã quen với sự rung chuyển sau khi cánh cửa mở ra, trong khi tên mập vẫn đang chống đỡ vào bức tường để ngăn không để mình ngã xuống, cô ta đã đi đến trước cửa sắt.

Cửa sắt được mở hoàn toàn, sau cánh cửa là một màn sương xám.

Trần Hiểu Manh quay đầu, lẳng lặng nhìn Giang Thành hai giây, sau đó nói: “Không có lợi gì, tôi thích.”

Nói xong, cô ta biến mất trong màn sương sau cánh cửa.

Giang Thành quay đầu liếc nhìn tên mập một cái, cũng đi vào trong sương mù.

Sau một trận cảm giác choáng váng quỷ dị, thân thể Giang Thành khựng lại, giống như giẫm phải một mặt đất bằng phẳng cứng rắn.

Hắn cúi đầu xuống, nhờ ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn rõ sàn gỗ dưới chân.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên quen thuộc.

Hắn hít một hơi thật sâu, vậy mà đã thực sự quay trở lại phòng làm việc tâm lý của mình.

Ngoài cửa sổ vẫn là màn đêm, chỉ có một chút ánh trăng lọt vào, mọi thứ vẫn y nguyên như lúc hắn rời đi.

Hắn thò tay vào túi quần lấy ra một thứ gì đó, đường nét hơi thô, dưới ánh trăng mỏng manh có thể nhận ra đó là một tờ giấy được gấp làm đôi nhiều lần.

Hắn đang chậm rãi mở tờ giấy ra, thì đột nhiên cơ thể khựng lại, một bàn tay lặng lẽ đặt lên vai phải của hắn.

Người này mai phục phía sau hắn, như thể sớm biết rằng hắn sẽ quay lại ở chỗ này.

Giang Thành chậm rãi giơ hai tay lên: "Ngăn ẩn trong ngăn kéo thứ ba bên trái bàn làm việc có 20. 000 tệ, ngăn kéo có khóa, chìa khóa nằm trong chiếc cốc cà phê thứ hai trong phòng bếp."

Phía sau lưng không có bất kì âm thanh nào, hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Tiền chỉ có từng đấy thôi, nếu như muốn cướp những thứ khác, tôi đề nghị lên trên tầng, nhưng không có giường, chỉ có đệm, anh lấy tạm đi."

Một lúc lâu sau, hai tay đặt trên vai của hắn run rẩy, một giọng nói vừa nghe là đã biết tràn đầy năng lượng vang lên: "Người anh em, nơi anh ở tốt thật đấy!"

Khi nghe thấy giọng nói, Giang Thành dùng tay trái chộp lấy bàn tay đang đặt trên vai hắn, thuận thế xoay người một cái, ấn cơ thể tên mập vào tường.

"Người anh em! Người anh em!"

Tên mập bị đập vào tường đau đến nhe răng.

Giang Thành nhận ra tên mập ngắc ngoải trong mộng giới này, lạnh giọng nói: "Sao anh lại ở đây?"

Hắn nhanh chóng liếc nhìn về phía sau, nơi lẽ ra phải là cánh cửa, nhưng giờ chỉ còn lại một bức tường bình thường.

Theo như Phàn Lực nói, nếu như có thể sống sót kết thúc nhiệm vụ, vậy thì người sống sót sẽ quay trở lại điểm xuất phát của thế giới hiện thực, đơn giản mà nói chính là ai về nhà nấy.

Nhưng… nơi này rõ ràng không phải là nhà của tên mập.

Cánh tay phải của mập mạp phát ra tiếng kêu răng rắc như sắp bị vặn đứt, anh ta vội vàng giải thích: “Trước khi bước vào cánh cửa kia, tôi chỉ nghĩ rằng nếu như có thể chia sẻ với anh thì tốt biết bao, kết quả tôi vừa bước ra đã nhìn thấy bóng lưng của anh đứng ở trước mặt tôi, có lẽ là hai chúng có duyên…”

Nhưng tên mập còn chưa nói xong đã bị Giang Thành cắt ngang, hắn nói: “Thôi đi đừng xạo, anh chỉ muốn tôi dẫn anh vượt qua ác mộng kết giới.”

Chương 18: Tờ báo

Ác mộng chỉ phân lần đầu tiên và vô số lần, ắt nghĩ trong lòng tên mập cũng hiểu rõ, lần này do gặp được Giang Thành dẫn, nên anh ta mới có thể sống sót qua nhiệm vụ, mà lần sau thì sợ rằng sẽ không gặp may mắn như vậy nữa.

Tên mập bị vạch trần trông có vẻ xấu hổ, Giang Thành vội vàng lục soát một lượt người anh ta, nhưng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt, nên bèn buông anh ta, đồng thời bật đèn trên đầu lên.

Tên mập dựa vào tường, vừa xoa xoa cánh tay vừa nhìn phòng làm việc của Giang Thành.

"Người anh em." Tên mập vươn cổ nhìn thấy mấy quyển bệnh án đặt trên bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn Giang Thành, hỏi: "Anh… là bác sĩ?"

"Ừm."

"Chủ yếu điều trị gì?"

Giang Thành đi tới trước bàn làm việc, ngồi xuống, ngẩng đầu nói: "Chủ yếu điều trị các loại không phục."

Tên mập nuốt nước bọt, giống như là còn muốn nói gì nữa, nhưng lại ngoan ngoãn ngậm miệng lại, làm theo yêu cầu của Giang Thành, ngồi xuống ghế sô pha đối diện hắn.

Ghế sô pha trông có vẻ cũ kỹ, tay vịn nứt nẻ bong tróc, mặt còn lại hình như có thể gập xuống, như vậy có thể biến thành giường ngủ.

Đôi khi Giang Thành sẽ ra hiệu cho những bệnh nhân đến khám bệnh nằm xuống đây, hướng dẫn bọn họ thư giãn.

Sau khi hỏi được biết, tên mập tên là Vương Phú Quý, mấy năm nay làm đủ thứ nghề, công việc gần đây nhất là lái xe tải đường dài.

Nhưng vì một số lý do nên đã từ chức nghỉ việc, nhà ở Nga Thành cách xa Dong Thành.

Tên mập nói anh ta cũng là lần đầu tiên bước vào thế giới ác mộng.

Giang Thành vặn hỏi vậy tại sao anh ta lại ăn mặc chỉnh tề như vậy, còn biết mang theo ô bên người, đây đâu phải là trang phục của một người bình thường khi đi ngủ.

Tên mập gãi gãi đầu, có chút xấu hổ giải thích nói anh ta đã cãi nhau to với ông chủ vì bị trừ lương, sau đó bị đuổi khỏi ký túc xá nhân viên, không có tiền ở khách sạn nên phải tìm một công viên nhỏ để ở đến khi trời sáng, nhưng không ngờ…

Giang Thành biết rõ anh ta muốn nói là không ngờ vừa ngủ say liền đi tới cái nơi quỷ kia.

“Cũng là thông qua một cánh cửa?”

“Đúng vậy.” Tên mập gật gật đầu, sắc mặt dần dần trở nên khó coi: “Cánh cửa kia ở ngay trên một bức tường trong công viên, nhưng tôi nhớ là ở chỗ đó vốn dĩ không có cửa.”

Tương tự như trải nghiệm của Giang Thành, dường như tất cả những người đến với mộng giới đều đi qua một cánh cửa vốn không tồn tại, điểm khác biệt chỉ là vị trí của cánh cửa khác nhau.

Giang Thành nghiêng đầu nhìn thời gian, bây giờ là rạng sáng.

Hắn quay đầu lại rất trịnh trọng nói với tên mập: “Anh có thể ở đến khi trời sáng, nhưng sau khi trời sáng anh buộc phải rời đi.”

Tên mập tha thiết mong chờ Giang Thành.

Nhưng Giang Thành lại không hề có ý định thay đổi chủ ý, sau khi hắn nói xong thì không để ý đến tên mập nữa, ngồi ở trên ghế, từ trong túi áo lấy ra một tờ giấy được gập lại nhiều lần.

Trải ra, đặt phẳng trên bàn.

Tên mập bắt đầu rướn cổ lên nhìn, sau đó không nhịn được lẻn đến xem.

Đó là một tờ báo, mặt giấy đã hơi ố vàng, phần lớn các chỗ đã nhòe đi không rõ, Giang Thành lật qua một mặt, ở một nơi ở mặt sau có in rõ ràng một hàng chữ to ở chỗ dễ thấy: Vụ án giết người trong biệt thự đã được phá, gia đình sát nhân rơi xuống sông chết.

Phía sau tiết lộ thông tin chi tiết của vụ án.

Ông bà chủ và hai cô con gái của biệt thự này đều là tín đồ dị đoan, ông chủ lái một chiếc xe khách cải trang thành xe du lịch để lừa những nạn nhân nhẹ dạ cả tin đến biệt thự trong rừng của bọn họ, một cô con gái giả làm hướng dẫn viên du lịch, cô con gái còn lại phụ trách đăng bài lừa đảo trên mạng, bà chủ điều phối đại cục.

Bọn họ giam những nạn nhân dụ được vào biệt thự rồi dùng cực hình tra tấn, chỉ trong vòng một tháng, cảnh sát địa phương đã nhận được nhiều tin báo mất tích.

Trong đó còn có một cặp hai anh em sinh đôi.

Cuối cùng cảnh sát thông qua việc tổng kết quỹ đạo di chuyển của những người mất tích, lần theo manh mối, tìm được ngôi biệt thự ẩn mình trong khu rừng rậm này, nhưng gia đình tội phạm với khứu giác nhạy bén này đã trốn thoát được trước, còn mang theo ba nạn nhân.

Nửa đêm bọn họ lái chiếc xe khách đi trên một con đường hẻo lánh nhanh chóng bỏ chạy, tuy nhiên do trận mưa lớn cả đêm nên một đoạn đường bị cuốn trôi, chiếc xe khách phóng nhanh không kịp né tránh đã rơi xuống sông gần đó.

Khi được tìm thấy, gia đình tội phạm 4 người và 3 nạn nhân đều đã chết đuối.

Xem ra đây chính là thông tin bối cảnh của nhiệm vụ trước, cũng có thể nói là chân tướng.

Nhưng thực sự thu hút Giang Thành không chỉ có những điều này, mà là mấy bức ảnh bên dưới, trong ảnh là một thi thể của một người chết đuối, hẳn là được công bố theo yêu cầu của cảnh sát.

Ý đại khái của dòng chữ kèm theo bên dưới là thi thể này tạm thời chưa thể xác định được danh tính, hy vọng có người biết hoàn cảnh liên quan của người chết có thể liên hệ với cảnh sát.

Từ ảnh chụp, người chết có dáng người cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt bị làm mờ, có vẻ như đã qua xử lý nhất định nào đó, trên người mặc một chiếc áo khoác da cổ bẻ màu đen vô cùng bắt mắt, bên cạnh còn có một số bức ảnh chụp đồ đạc của người chết.

Ánh mắt của tên mập từ từ nhìn xuống dưới, cho đến khi nhìn thấy một chiếc đồng hồ bỏ túi, anh ta đầu tiên ngây ra, sau đó đột nhiên phấn khích nói: “Bác sĩ, đây là…”

Giang Thành không cho anh ta cơ hội nói tiếp, cắt ngang nói: “Trông dáng vẻ hình như là Phàn Lực.”

Thời gian trên báo là ngày 1 tháng 6 năm 2006. cũng có nghĩa là vụ án này đã xảy ra 14 năm trước, và Phàn Lực… đã chết trong thời gian và không gian thuộc về quá khứ.

Cũng chả trách mà cảnh sát khi đó không thể tìm thấy bất kỳ thông tin liên quan nào về anh ta.

“Cho nên… mỗi một mộng giới đều từng là tồn tại chân thực, mà cánh cửa kia chính là đưa chúng ta trở về quá khứ, trải nghiệm lại một lần nữa chuyện mà những người đó đã từng trải qua?” Tên mập kinh ngạc nói.

Giang Thành suy nghĩ một chút, đáp lại: “Có thể, nhưng chưa được kiểm chứng, cho tới nay chúng ta mới trải qua ác mộng một lần, vì vậy hiện tại đưa ra kết luận không khỏi hơi vội vàng.”

“Hơn nữa, có một điểm anh nói không chính xác.” Giang Thành thu tờ báo gấp lại, nhìn tên mập nói: “Cho dù cánh cửa kia là thật sự đưa chúng ta trở về quá khứ, vậy những cái chúng ta tái trải qua cũng chỉ là thảm án mà những nạn nhân trước đây đã trải qua, nói cách khác là một cơn ác mộng khác.”

Tên mập suy nghĩ một chút, phát hiện Giang Thành nói không sai, bởi vì người trong nhiệm vụ lần trước gọi nó là ác mộng kết giới, vậy từ đó có thể thấy được sự khủng khiếp của thế giới kia, ắt hẳn mỗi lần đều đối mặt nguy cơ sinh tử.

Chị Noãn và Phàn Lực rõ ràng đã thông qua vài lần nhiệm vụ, nhưng vẫn chết thảm trong tay lệ quỷ.

“Bác sĩ!” Tên mập môi run run nói: “Anh còn nhớ trong biệt thự nơi quỷ xuất hiện đều có vệt nước không?”

Giang Thành gật đầu: “Bởi vì gia đình làm chuyện ác đó đều là bị chết đuối, cho nên bọn họ cho dù có thành quỷ, cũng sẽ lưu lại đặc điểm này.”

Tên mập sắc mặt nhợt nhạt gật đầu, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, hai con mắt tròn xoe nhìn chằm chằm tờ báo trong tay Giang Thành.

Phát hiện vẻ mặt cảnh giác của Giang Thành, tên mập vội vàng giải thích: “Bác sĩ anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn biết tờ báo này anh từ đâu mà có thôi.”

Con ngươi Giang Thành xoay tròn, mở miệng nói: “Trần Hiểu Manh tặng tôi.”

“Cô ta?” Tên mập lộ vẻ nghi hoặc, tiếp tục nói: “Bác sĩ, mặc dù tôi không thông minh như anh, nhưng tôi cũng không ngốc, nếu cô ta thật sự có thứ này thì cô ta có đốt bỏ cũng sẽ không thể đưa cho anh.”

Chương 19: Cảm xúc con tin

Giang Thành giả vờ thở dài: “Lúc đầu tôi cũng không hiểu, nhưng bây giờ nghĩ lại, có thể cô ta mắc hội chứng Stockholm nhẹ, cũng chính là cảm xúc con tin thường gọi, cho nên tôi nghĩ…”

Tên mập tim đập thình thịch: “Anh nghĩ gì?”

“Tôi nghĩ có thể cô ta đã yêu tôi.” Giang Thành có chút bất lực nói.

Tên mập: “…”

Giang Thành đợi một lúc, phát hiện tên mập không nói gì, liền quay đầu nhìn anh ta hỏi: “Sao anh không nói gì?”

Tên mập hít sâu một hơi: “Anh chờ tôi hút điếu thuốc, bình tĩnh lại đã.”

Ngay khi Giang Thành đang nóng lòng muốn phân tích với tên mập rằng tình cảm của Trần Hiểu Manh đối với mình không đơn giản chỉ vì vẻ ngoài đẹp trai, thì chiếc bụng lại vô tình kêu lên một tiếng “òng ọc”.

Tên mập ngay lập tức lấy lại tinh thần, hỏi Giang Thành có phải đói rồi không, anh ta có thể đi làm một ít đồ ăn.

Giang Thành nhớ tới tài nghệ nấu nướng của tên mập trong lúc làm nhiệm vụ, gật gật đầu, chỉ hướng phòng bếp, tên mập mạp chạy như bay đi.

Để lại một mình Giang Thành có chút vẫn chưa đủ đã bẹp chẹp miệng.

Giang Thành rất ít khi nấu ăn, trong tủ lạnh chủ yếu chất đầy đồ đông lạnh, trong góc còn có một thùng mì ăn liền Khang Soái Phụ, lúc hạ giá đã mua tích trữ.

Tên mập vất vả nửa tiếng đồng hồ, miễn cưỡng cũng làm được hai món ăn.

Không có cơm, nên anh ta lại lấy thêm mấy bịch mì ăn liền ra xào lên, sau khi dọn ra xong một mình Giang Thành hồng hộc ăn hết hơn phân nửa.

"Bác sĩ." Tên mập xì xụp húp một miếng mì rồi đặt bát xuống: "Ở đây bình thường chỉ có một mình anh ở sao?"

Giang Thành bưng đĩa lên, đem đồ ăn còn lại cho hết vào bát của mình, tiếp theo một hơi ăn hết, sau đó lấy khăn giấy ra lau miệng, gật đầu nói: "Đa số là vậy, đồng thời cũng không có dự định tiếp nhận một người khác."

Tên mập vẻ mặt chua xót nói: "Bác sĩ, anh đừng như vậy, mặc dù tôi không khôn ngoan nhanh nhẹn như anh, cũng không đẹp trai bằng anh, nhưng tôi đã từng làm rất nhiều việc, nhất định có thể giúp được anh."

Giang Thành nhìn cái bát trống rỗng trên bàn, tựa hồ là đang thật sự suy nghĩ, không lập tức trả lời.

Tên mập cảm thấy có cửa, cả người đều phấn chấn, hưng phấn nói: "Bác sĩ, anh không cần lập tức quyết định, anh cứ suy nghĩ đi, tôi thật sự là rất có ích!"

"Chuyện này ngày mai rồi tính." Giang Thành hoạt động một chút cái cổ hơi cứng ngắc: "Tôi mệt rồi, đi ngủ trước đi."

Tên mập nhanh chóng thu dọn bát đĩa mang vào bếp, đồng thời tiếng nước rửa bát vang lên: "Bác sĩ, anh đi ngủ trước đi, tôi rửa bát rồi nằm trên sô pha là được."

Đợi đến khi tên mập rửa bát xong, vừa vẩy nước trên tay vừa đi từ trong phòng bếp ra, liền nhìn thấy Giang Thành đang ngồi ở trên sô pha trước bàn, dường như không nhúc nhích.

"Bác sĩ." Tên mập nghi ngờ hỏi: "Anh vẫn còn việc gì nữa à?"

Giang Thành nhìn tên mập từ trên xuống dưới, nhướng mày nói: "Anh cũng lên tầng ngủ đi, một mình tôi sợ tối."

Tên mập ngây ra, sau đó như nghĩ tới cái gì chuyện xấu, đột nhiên che mông lại hoảng hốt nói: "Bác sĩ, tôi không phải người tùy tiện như anh nghĩ đâu!"

"Không phải?"

Tên mập suy nghĩ một chút, quả quyết nói: "Chết cũng không!"

"Vậy thì thôi." Giang Thành tự nhiên đứng lên, hoàn toàn không làm khó cưỡng ép đối phương, đầu tiên là đi về phía cầu thang, sau đó men theo bậc thang lên trên, chờ khi bóng người sắp biến mất mới dừng lại, quay đầu nhìn về phía tên mập nói: "Ban đêm anh cẩn thận một chút." Nói rồi hắn chỉ vào bức tường đối diện: "Cánh cửa trong giấc mơ của tôi xuất hiện ở đó, còn có, tôi không giống anh, tôi không phải là tự mình bước vào cánh cửa đó, mà là bị một bàn tay quỷ khổng lồ vươn ra nắm lấy tóm vào trong."

Nói xong, Giang Thành không quay đầu lại đi lên tầng.

Sau khi Giang Thành đi, tên mập ngồi một mình trên sô pha, nhìn chằm chằm vào bức tường đó, bồn chồn không yên.

Anh ta không thể phán đoán được Giang Thành nói có đúng hay không, đây là một người không thích ngả bài theo lẽ thường, nhưng ở một khía cạnh nào đó, hắn lại đáng tin cậy, ít nhất là đã đưa mình sống sót thoát khỏi ác mộng.

Tên mập chỉ cần vừa nhắm mắt lại, liền hoảng hốt cảm thấy cửa sắt mà Giang Thành nhắc tới lại xuất hiện, sau đó từ bên trong thò ra một bàn tay quỷ cực lớn nhe nanh múa vuốt.

Tên mập sắc mặt tái nhợt ở dưới tầng chưa đầy năm phút, đã lật đật chạy lên tầng, vừa lên tầng thì đụng phải Giang Thành đang dựa vào tay vịn cạnh cầu thang, trông bộ dạng thì là đang đợi anh ta.

Còn chưa kịp mở miệng, Giang Thành đã nói: "Anh ngủ phòng khách đi, tôi ngủ bên trong."

Tên mập nhìn về hướng tầm mắt của Giang Thành, có một cánh cửa ngăn cách phòng khách diện tích không lớn này ra, chắc hẳn bên trong là phòng ngủ.

"Bác sĩ." Tên mập lí do lí trấu nói: "Nếu như anh sợ tối, tôi có thể cân nhắc chen chúc với anh một chút."

Giang Thành nằm trên đệm cũng không quá buồn ngủ, hắn khép hờ mắt, nhìn chằm chằm trần nhà trống rỗng, những cảnh tượng trong ác mộng không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu hắn.

Tên mập ở phòng khách bên ngoài cửa, anh ta từng đề nghị Giang Thành đừng khép cửa, như vậy mọi người có thể tiếp ứng cho nhau.

Nhưng Giang Thành cảm thấy bản thân không hề cần anh ta tiếp ứng, cho nên đã khéo léo từ chối, không những vẫn đóng cửa như thường ngày, mà còn khóa trái lại.

Kết hợp với những gì trải qua trước đó không lâu, Giang Thành tự nhiên nghĩ đến Hồ Yến mất tích, cũng như em gái của Hồ Yến đã mất tích trước Hồ Yến.

Sự mất tích của bọn họ e rằng cũng có liên quan đến cái gọi là ác mộng này.

Theo như Phàn Lực nói, biểu hiện của người chết trong ác mộng chính là mất tích trong hiện thực.

Không chút điềm báo nguyên do, mất tích một cách quỷ dị.

Ai cũng không tìm được ra manh mối.

Mà trên thông báo tìm người của Hồ Yến có viết rất rõ, Hồ Yến là mất tích vào đêm khuya, khi mất tích trên người vẫn mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa màu hồng nhạt.

Người chồng nằm trên cùng một giường cũng không hề phát hiện ra.

Nam trung niên đã chết trong nhiệm vụ ác mộng đầu tiên từng hỏi rằng làm thế nào mới có thể thoát ly khỏi ác mộng hoàn toàn, đối với vấn đề này câu trả lời của Phàn Lực là bảo anh ta bớt hỏi loại câu hỏi ngu xuẩn như vậy đi.

Ác mộng chỉ phân 0 lần và vô số lần, chỉ cần cánh cửa sắt kia đã từng xuất hiện trong giấc mơ của bạn, thì gần như bạn không có khả năng thoát khỏi, cho đến khi bạn chết.

Cứ suy nghĩ suy nghĩ, cơn buồn ngủ dần dần ập đến, Giang Thành cũng không cố ý kiềm chế điều này, nhắm mắt xuôi theo.

Thể lực tiêu hao trong ác mộng đều đã trở lại cỗ thân thể này khi ác mộng kết thúc, nhưng tinh lực tiêu hao lại không thể hồi phục, Giang Thành liền chìm vào giấc ngủ rất say.

Nửa mê nửa tỉnh, hắn nghe thấy âm thanh leng keng leng keng, giống như bên cạnh đang sửa nhà, hoặc gần đó chỗ nào đấy đang đóng đinh, sàn nhà cũng rung lên theo.

Hắn lật người một cái, cuộn tròn lại, trùm chăn lên đầu, lại ngủ thiếp đi.

Điều cuối cùng khiến hắn buộc phải mở mắt ra đó là một tràng tiếng gõ cửa.

“Bác sĩ.” Giọng nói sang sảng của tên mập từ ngoài cửa phòng truyền đến: “Anh dậy chưa?”

Giang Thành sau khi đứng dậy đơn giản thu dọn một chút, mở cửa đi ra ngoài.

Phòng khách bên ngoài phòng ngủ trống không, không có bóng dáng tên mập, hắn men theo cầu thang đi xuống tầng.

Điện thoại hiển thị đã 11 giờ trưa, Giang Thành không ngờ mình đã ngủ đến trưa, mà giờ phút này đầu hắn vẫn còn mê man.

Chương 20: Bác sĩ Giang

Nghe thấy tiếng đi xuống tầng, tên mập từ trong phòng bếp thò đầu ra: "Bác sĩ, anh chịu khó ngồi đợi một chút, cơm sắp xong rồi."

Giang Thành hàm hồ "ừm" một tiếng, hắn đi tới sô pha ngồi xuống, chuyện tối hôm qua trong đầu lúc thì rõ ràng, lúc lại vỡ vụn, khiến hắn hơi đau đầu.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện văn phòng dường như đã bị người ta sửa chữa lại.

Giá đựng hồ sơ của bệnh nhân vốn dĩ đã có dấu hiệu sắp sập một bên, Giang Thành vì để bớt phiền phức nên chỉ dùng băng keo bản rộng quấn lại.

Mà bây giờ băng keo đã được làm sạch, hai chiếc đinh dài được đóng vào vị trí bị hỏng để cố định, vết rỉ sét trên thanh nẹp kim loại của kệ cũng đã được loại bỏ.

Những sợi dây nhợ lằng nhằng bên tường và trên đầu cũng được tách ra cẩn thận và cố định rõ ràng về nơi nên thuộc về chúng.

Một chiếc thang gấp được cất đi dựa vào tường, chắc sợ làm bẩn tường nên nhét một tờ giấy vào giữa làm đệm.

Một tờ báo cũ vứt trên mặt bàn, trên tờ báo là một cái búa, một cái kéo cùn, một cuộn băng dính cách điện màu đen và những chiếc đinh kim loại lớn nhỏ khác nhau.

Xem ra đây chính là nguồn gốc của âm thanh vào buổi sáng sớm.

“Bác sĩ.” Giọng nói của tên mập trong phòng bếp còn kèm theo tiếng nước chảy rào rào, hiện ra vô cùng náo nhiệt vui vẻ: “Anh ăn cay được không? Tôi làm sườn kho tàu.”

“Được.” Giang Thành kéo giọng ra đáp: “Nhưng anh phải chú ý cho ít một chút, gần đây tôi đang tuổi dậy thì, dễ nổi mụn.”

Tên mập động tác rõ ràng có chút khựng lại một cái, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Giang Thành dựa vào trên sô pha, điện thoại trong túi quần đột nhiên rung lên, hắn lấy ra nhìn lướt qua, sau đó vuốt ngón tay sang phải để trả lời cuộc gọi.

“Bác sĩ Giang.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông, nghe có vẻ rất trẻ: “Bây giờ anh có ở phòng làm việc không?”

“Có.”

“Vậy bây giờ tôi sẽ đến đó ngay.” Người đàn ông vui vẻ nói: “Tôi ở gần đó, mất khoảng nửa tiếng.”

“Được.” Giang Thành gật đầu, sau đó cúp điện thoại.

Tên mập vừa hay bưng nồi đi ra, quai nồi rất nóng, anh ta rút mấy tờ khăn giấy bọc lấy quai nồi.

Cho dù là như vậy anh ta cũng đi thật nhanh đến, sau khi đặt nồi xuống không khỏi lập tức thu tay lại, mấy ngón tay thô to có chút ửng đỏ.

Nhận ra Giang Thành đang nhìn mình, tên mập xấu hổ cười “hi hi” vài tiếng, nói không tìm được cái giống cái chậu, nên đành phải dùng tạm.

“Trong bếp có giẻ lau.” Giang Thành đột nhiên nói.

Tên mập ngây ra một chút, mấy giây sau mới ý thức được ngón tay của mình đã bị bỏng, trong lòng lúc đó không khỏi có chút cảm động, nước mắt lưng tròng nói: "Bác sĩ, cám…"

Nhưng không ngờ…

Giang Thành nhìn chằm chằm khăn giấy mà anh ta đã dùng, bĩu môi nói: "Giấy lau tay không cần tiền sao, một lần còn dùng nhiều như vậy."

"…"

Mặc dù nói như vậy, nhưng tay nghề của tên mập quả nhiên không chê vào đâu được, Giang Thành một mình ăn gần hết nồi sườn, còn chén hết hai bát cơm lớn.

Nếu như không phải là tên mập nhanh tay nhanh chân chộp lấy miếng sườn cuối cùng, có lẽ anh ta còn không biết mùi vị của những món ăn mình nấu là gì.

"Thế nào?" Tên mập tràn đầy chờ mong nhìn Giang Thành: "Bác sĩ, tay nghề của tôi cũng được đấy chứ, đây là năm đó tôi đã học được đầu bếp của Túy Tiên Lâu đấy, tôi từng làm đồ đệ cho anh ta."

Giang Thành đặt bát xuống, tút khăn giấy ra lau vết dầu từ món sườn kho tàu nơi khóe miệng: "Bình thường." Hắn đột nhiên ợ một cái, sau khi bình tĩnh lại mới nói tiếp: "Nhưng tôi cảm thấy dù sao thì anh cũng đã bận rộn lâu như vậy, nếu tôi không ăn nhiều một chút sợ anh lại không vui."

Ánh sáng trong mắt tên mập từng chút một tiêu tán, giống như một đứa trẻ không được người lớn khen ngợi.

Anh ta lặng lẽ thu dọn nồi niêu, bát đũa, quay vào bếp.

Tiếng nước chảy không còn tươi vui như lúc đầu, kéo theo một âm điệu dài phức tạp.

Giang Thành nhìn màn hình bị lau đến mức cơ hồ có thể phản chiếu bóng người, đột nhiên nói: "Này mập?"

Âm thanh trong bếp im bặt, một lúc lâu sau, giọng nói của tên mập truyền ra: "Bác sĩ, anh gọi tôi?"

"Lát nữa tôi có một khách hàng tới." Giọng nói của Giang Thành cực kỳ bình tĩnh, mang theo một mùi vị không thể nghi ngờ: "Cho nên tôi cần anh…"

Tên mập thở ra một hơi, 10 giây sau mới trả lời: "Tôi hiểu rồi, chờ dọn dẹp xong tôi sẽ đi." Anh ta dừng lại một chút: "Dù sao cũng cảm ơn bác sĩ, anh đã giúp đỡ tôi trong ác mộng."

Không lâu sau, tên mập lau khô tay đi ra, Giang Thành dựa vào trên sô pha, nhìn thấy tên mập đi tới mở mắt ra.

Tên mập cầm lấy chiếc áo khoác lao động trên giá treo, mặc lại vào, đang định mở miệng nói thêm gì đó, đột nhiên bị Giang Thành cắt ngang, chậm rãi nói: "Gần đây có một siêu thị lớn, trong đó có đầy đủ các nguyên liệu nấu ăn, chủ yếu là còn rẻ."

Tên mập cau mày khó hiểu, như thể anh ta không bao giờ hiểu được người đàn ông trước mặt này.

"Tối nay tôi muốn ăn một bữa sườn hầm." Giang Thành trơ trẽn nói: "Bởi vì hầm mất khá nhiều thời gian, cho nên tôi muốn anh đi nhanh về nhanh."

Vẻ khó hiểu trên mặt tên mập dần dần được thay thế bằng sự kích động, anh ta đồng ý lia lịa: "Yên tâm đi bác sĩ."

Một lúc sau, tên mập như một cơn gió biến mất trước mặt Giang Thành, Giang Thành đứng dậy, đi tới giá đựng hồ sơ, lướt ngón tay qua đống hồ sơ bên trên, nhanh chóng lấy ra một bản.

Trên bìa bệnh án có viết hai chữ Hồ Yến.

Lật xem hồ sơ bệnh án, bên trên có ghi chép lại biểu hiện của Hồ Yến trước đây, tương đối chi tiết, thậm chí còn ghi lại động tác run chân của Hồ Yến, và đôi mắt luôn nhìn về một hướng nhất định trong quá trình giao tiếp, hiện ra là cực kỳ cảnh giác.

Hướng mà chị ta nhìn là vị trí của cánh cửa.

Sau khi mơ thấy một cánh cửa rồi Hồ Yến mất tích, theo như lời chị ta nói, em gái của chị ta cũng vậy, điểm này giống như những gì Giang Thành đã trải qua, nhưng cũng có điểm không giống.

Ít nhất Hồ Yến và em gái của mình có thể truyền tin tức rằng họ mơ thấy một cánh cửa ra ngoài. Em gái đã nói với Hồ Yến qua điện thoại, mà chị ta thậm chí còn gặp mặt nói chuyện trực tiếp với Giang Thành, cũng chứng tỏ sau khi bọn họ mơ thấy cánh cửa đó không hề ngay lập tức đi vào.

Nhưng Giang Thành thì khác, tên mập cũng vậy, một giây ngay sau khi vừa mơ thấy cánh cửa, bọn họ đã tiến vào thế giới ác mộng.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Giang Thành đang ngồi ở bàn làm việc, trong tay lật xem một bản hồ sơ khác, không ngẩng đầu nói: “Mời vào.”

Cánh cửa bị đẩy ra, một thanh niên rất trẻ bước vào.

Toàn thân mặc một bộ com-lê hiệu Armani, cặp kính đồi mồi, áo sơ mi có cổ màu đồng, cà vạt sọc trắng xanh, một đôi giày da nâu vừa chạm sàn nhà đã phát ra tiếng kêu “cộp cộp”.

Mang đậm phong cách Florentine đi kèm với những đôi giày da thủ công của Ý.

“Bác sĩ Giang.” Nam thanh niên với khí chất vốn có đã phá hỏng mọi thứ chỉ bằng một nụ cười, không biết là cố ý hay vô tình, tóc rẽ ngôi giữa giống như vai chính trong phim kháng chiến chống Nhật.

Cậu ta hơi khom người, vẻ mặt tràn đầy nịnh nọt.

Giang Thành chậm rãi đặt bệnh án trong tay xuống, sau đó mới ngẩng đầu liếc cậu ta một cái: “Bì Nguyễn, vẫn là chuyện bạn gái cậu à?”

“Đúng.” Nam thanh niên cười với hắn: “Em vì chuyện này mà đang sầu chết đây, nên mới lại đến tìm bác sĩ Giang này?”

Chương 21: Bì Nguyễn

Hai người đang nói chuyện, tên mập mang theo mấy túi đầy thức ăn trở về.

Nam thanh niên tên là Bì Nguyễn nhìn thấy tên mập rõ ràng là ngây ra một chút. Sau khi Giang Thành không nhanh cũng không chậm giải thích rằng đây là bạn của mình, khuôn mặt của Bì Nguyễn ngay lập tức thể hiện ra sự nhiệt tình như gặp lại một người bạn cũ ở một vùng đất xa lạ, điều này khiến tên mập có chút không chống đỡ nổi.

"Xin chào." Bì Nguyễn nắm lấy bàn tay còn lại của tên mập: "Tôi là Bì Nguyễn, rất vui được gặp anh."

Trên mặt tên mập lộ ra biểu cảm nghi hoặc, anh ta nhìn sang Giang Thành, nhưng trên mặt Giang Thành lại nhìn không ra bất kì điều gì, cho nên anh ta chỉ đành nhìn nam thanh niên trước mặt, biểu cảm tiếc nuối lại do dự nói: "Xin chào người anh em, mặc dù tôi cũng rất đồng tình cậu còn trẻ như vậy mà đã mắc bệnh này, nhưng tôi không phải là bác sĩ, cậu nói với tôi cũng vô dụng."

Bàn tay của Bì Nguyễn đóng băng giữa không trung.

Tên mập chợt nhớ ra mình phải gấp rút làm món sườn, bèn xin lỗi rồi đi vào bếp, ting ting tang tang bắt đầu bận rộn.

Giang Thành không nhân lúc xấu hổ này mà làm ầm ĩ lên, chỉ ra hiệu Bì Nguyễn ngồi xuống rồi hỏi: "Bạn gái cậu bây giờ có biểu hiện thế nào?"

Nghe nhắc đến bạn gái, Bì Nguyễn thở dài một tiếng: "Gần như vẫn như trước, nhưng nghiêm trọng hơn một chút, thường

xuyên nghi ngờ em đối với cô ấy không chân thành, bên ngoài còn có người khác."

Nói đến đây, Bì Nguyễn đột nhiên trở nên kích động, ngẩng đầu gãi cổ nói: "Nhưng bác sĩ Giang anh biết em mà, em sao có thể là người như vậy!"

"Ừm." Giang Thành lấy ra một cuốn sổ ghi chép bìa da màu lam, viết lên đó mấy câu, sau đó gật đầu nói: "Tôi biết."

Sau đó, Bì Nguyễn bắt đầu giống như đổ đậu phàn nàn về những nỗi khổ của mình, đếm những nỗ lực mình đã bỏ ra sau khi ở bên bạn gái, nhưng tất cả những gì cậu ta nhận lại là sự không hiểu của đối phương.

Trong sâu thẳm tình yêu nước mắt tuôn rơi lã chã.

Sau khi rửa sạch sườn, tên mập cho sườn vào nồi, hầm trên lửa nhỏ.

Nghe thấy tiếng ùng ục trong nồi phát ra, tên mập rửa tay đi ra khỏi phòng bếp.

Bì Nguyễn vẫn đang rất kích động nói, Giang Thành không tỏ ra bao nhiêu đồng cảm, chỉ thỉnh thoảng nói vài câu, phần lớn thời gian chỉ là lắng nghe.

Tên mập rất tò mò về công việc của Giang Thành nên kéo ghế đến ngồi xem.

May mắn thay, bất luận là Giang Thành hay là Bì Nguyễn đều không phản đối điều này.

Khi biết rằng Bì Nguyễn đã nỗ lực nhiều như vậy, mà bạn gái cậu ta vẫn nghi ngờ, tên mập không thể nhịn được nữa, nhưng anh ta còn chưa kịp lên tiếng an ủi, đã bắt gặp ánh mắt của Giang Thành.

Tên mập lặng lẽ nuốt lại những lời đã đến bờ môi.

“Bác sĩ Giang.” Bì Nguyễn cuối cùng cũng nói mệt, một tay xoa xoa giữa lông mày, giọng điệu mang theo mệt mỏi nói: “Đại khái tình hình là như vậy, tóm lại là bạn gái em nghi ngờ động cơ em ở bên cô ấy là không trong sạch, là có mưu đồ khác.”

Giang Thành gấp sổ lại, tiện tay kẹp chiếc bút máy vào sổ.

“Bác sĩ Giang, xin anh hãy nhanh chóng nghĩ ra phương án điều trị cho tình trạng hiện tại của bạn gái em.” Anh ta đứng dậy, thành khẩn nói với Giang Thành: “Vất vả cho anh rồi.”

Giang Thành gật gật đầu: “Trách nhiệm của tôi.”

Bì Nguyễn than ngắn thở dài rời đi.

Khi cậu ta chân trước vừa ra khỏi cửa, tên mập đã sáp đến: “Bác sĩ.” Tên mập nói: “Người này cũng không tệ mà, tuy rằng có chút nhu nhược, nhưng lại một lòng chân thành đối với bạn gái, đúng là thật sự không biết tại sao bạn gái cậu ta lại nhận định cậu ta động cơ không trong sạch nữa.”

Giang Thành mở ngăn kéo ra, đặt cuốn sổ vào trong rồi ngẩng đầu nói: “Anh nghĩ như vậy à?”

Tên mập chớp chớp mắt, giống như là đang không hiểu ý tứ của Giang Thành, chỉ hàm hồ nói: “Bác sĩ, anh đang muốn nói cái gì?”

Giang Thành ra hiệu cho tên mập đừng nói nữa, mấy giây sau, cửa lại bị đẩy ra, Bì Nguyễn sải bước đi vào, áy náy nói: “Bác sĩ Giang, anh xem trí nhớ của em, suýt chút nữa đã quên mất một chuyện quan trọng nhất, bạn gái em ngày kia là sinh nhật lần thứ 80, anh nhất định phải đến đấy nhé!”

Giang Thành ung dung đáp: “Chúc mừng, tôi nhất định sẽ tới.”

Sau khi có câu trả lời, Bì Nguyễn thoả mãn rời đi.

Miệng của tên mập há ra thành hình chữ O.

Sau khi cửa mở ra, tên mập mới chú ý tới ngoài cửa còn có một cô gái trẻ ăn mặc như thư ký, áo sơ mi trắng, váy đen công sở, còn đeo một cặp kính gọng đen, trí thức lại quyến rũ.

Sau khi Bì Nguyễn ra khỏi cửa, tay trái theo thói quen vòng qua eo của cô gái, hai người vừa nói vừa cười rời đi.

Tên mập lặng lẽ nhặt lại tam quan bị vỡ của mình, phát hiện làm thế nào cũng không thể ghép lại với nhau được nữa.

Giang Thành thu dọn một số tài liệu trên bàn làm việc, xếp trở lại theo thứ tự vào một số ngăn trên kệ, quay đầu lại phát hiện tên mập vẫn đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa.

Một chiếc siêu xe màu lam phóng ga rời đi.

"Anh đang nhìn cái gì thế?" Giang Thành hỏi.

"Bác sĩ." Tên mập đột nhiên nói: "Tôi không muốn làm việc vất vả nữa, tôi cảm thấy hạnh phúc của cậu ta thật thuần khiết."

Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu đi trở lại giá bệnh án, từ trong đó lấy ra mấy cuốn sổ được đánh dấu bằng giấy nhớ màu đỏ.

Đầu tiên hắn mở một quyển ra, sau đó quay sang đối mặt với tên mập, rồi kẹp các quyển còn lại bên dưới cánh tay: "Triệu Quế Cầm." Hắn đọc to: "Doanh nhân cá nhân, đứng tên 9 căn biệt thự, xe sang vô số, tài sản trên trăm triệu tệ, 89 tuổi." Hắn ngước mắt nhìn tên mập: "Hiện đang độc thân."

Tên mập môi run run, hình như muốn nói gì đó nhưng lại không tiện mở miệng.

Giang Thành lộ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, tiếp tục chọn ra một bản trong số những bản kẹp dưới cánh tay: "Lưu Ngưu Mã, nữ bao thuê, đứng tên hàng chục căn hộ chung cư,

tuổi 77, cũng đang độc thân.” Hắn đặt cuốn sổ ghi chép xuống, ẩn ý sâu xa nói với tên mập: “Anh đừng thấy bà ấy tuổi còn ít, nhưng mà thực ra bệnh rất nặng, chưa có con cái gì.”

Tên mập hít vào sâu một hơi, kiên định nói: “Bác sĩ, tôi cảm thấy tôi vẫn còn trẻ, còn có thể cố gắng phấn đấu.”

Giang Thành chép chép miệng, tiếc nuối cất những tài liệu trong tay đi.

Đi theo sau lưng Giang Thành, tên mập nghi ngờ hỏi: “Bác sĩ, làm thế nào mà anh có thông tin của những người này, bọn họ đều là bệnh nhân của anh à?”

“Coi là vậy.” Giang Thành nói.

“Bọn họ có những bệnh gì?”

Giang Thành nhìn tên mập, gằn từng chữ nói: “Đêm khuya cô đơn trống trải.”

Tên mập bất ngờ rùng mình, sau đó dường như đột nhiên nhận ra điều gì đó, mở to hai mắt hỏi: “Cho nên bạn gái của người anh em Bì Nguyễn lúc nãy… là do anh giới thiệu?”

Giang Thành hơi ngại ngùng sờ sờ mũi: “Đây là bổn phận với tư cách là một bác sĩ của tôi, nhìn thấy nụ cười đã mất từ lâu hiện lên trên mặt bọn họ, từ tận đáy lòng tôi cũng rất vui.”

Tên mập: “… Bác sĩ, anh hãy nói thật cho tôi biết anh đã nhận được bao nhiêu tiền chiết khấu từ những phú bà đó?”

Giang Thành không để ý tới anh ta nữa, một mình đi lên tầng không biết thần bí làm cái gì, tên mập tính toán thời gian, sườn hầm ước chừng phải một tiếng nữa mới được.

Anh ta rửa sạch rau xanh đã mua, gọt vỏ khoai mỡ và khoai tây, chuẩn bị làm một nồi sườn heo hầm bắp cải, cho thêm chút khoai mỡ để bồi bổ.

Ngoài ra còn xào thêm một đĩa khoai tây thái sợi chua cay.

Chương 22: Sườn xám

Chỉ tiếc là Giang Thành gần như không nấu ăn, cho nên trong bếp đến một con dao nấu ăn cũng không có, chỉ có một con dao gọt hoa quả cùn.

Điều này dẫn đến một số món ăn không thể làm được một cách tỉ mỉ, khoai tây thái sợi xào chua cay cũng chỉ đành biến thành khoai tây cắt miếng xào chua cay, dù sao thì tên mập cảm thấy Giang Thành cũng sẽ không để ý đến nó.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, tên mập bước ra khỏi phòng bếp.

Tiếp tục cầm đồ nghề lên lúi húi làm nốt những công việc sửa chữa còn lại trong phòng làm việc.

Anh ta cầm một chiếc tuốc nơ vít không biết lấy từ đâu ra vặn chặt từng con vít lỏng lẻo trên giá áo thẳng đứng, sau đó lại dùng búa gõ vào mối nối để nó chặt hơn.

Cuối cùng quấn thêm một vòng băng dính cách điện màu đen.

Ngay lúc tên mập đang lắc lắc chiếc giá áo để thử xem nó có lung lay nữa không, thì đột nhiên phát hiện ra một chiếc áo màu lam treo ở giữa.

Nếu không nhìn kĩ sẽ không thể thấy được.

Vạch những bộ quần áo bên cạnh sang một bên, anh ta rất ngạc nhiên phát hiện đó là một chiếc sườn xám màu lam.

Cổ áo đứng, tay ngắn, chất liệu lụa, đường may tinh xảo.

Bên trên có thêu mấy bông hoa mẫu đơn, chắc chắn là giá cả không hề rẻ, đến gần còn ngửi thấy một mùi thơm tao nhã.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là trang phục của nữ.

Tên mập ngay lập tức trở nên phấn khích.

Lúc này trên cầu thang vang lên tiếng bước chân lạch bạch, mấy giây sau, Giang Thành ôm một thùng quần áo lớn đi xuống.

Vừa bước xuống đã đụng phải khuôn mặt cổ quái của tên mập.

"Anh đang làm gì vậy?" Giang Thành ôm chiếc thùng, quần áo trong thùng gần như tràn ra ngoài, cho nên hắn chỉ có thể nghiêng đầu nhìn tên mập.

"Bác sĩ." Tên mập mang theo phương thức giao tiếp độc đáo của đàn ông, nháy mắt ra hiệu nói: "Tôi thấy một chiếc sườn xám trên giá áo của anh!"

"Hả?" Giang Thành cau mày.

"Màu lam, chỗ xẻ tà trên đùi thật lớn!" Hai tay anh ta làm dấu ra hiệu, giống như đã phát hiện ra một đại lục mới.

Không có bất kì ác ý, mọi thứ của Giang Thành đối với tên mập đều mới lạ và bí ẩn, giống như một loại khoái cảm khi tình cờ dò được bí mật của người khác.

Sắc mặt của Giang Thành bắt đầu trở nên ngưng trọng, khiến cho tên mập mạp càng thêm đắc ý. Anh ta đã bị Giang Thành chẹn họng quen rồi, cuối cùng cũng để cho anh ta thắng lại một hiệp.

Anh ta đột nhiên bắt đầu mong chờ lời giải thích của Giang Thành.

“Chỉ có một bộ thôi sao?” Giang Thành đặt thùng quần áo lớn xuống, tiện tay vạch vạch ra: “Không thể nào, vẫn còn một bộ bó sát màu hồng và một cái khăn choàng tua rua màu trắng nữa mới đúng.” Giang Thành ngẩng đầu, trừng mắt nhìn tên mập hỏi: “Anh tìm lại xem.”

Tên mập: “???”

Sau đó Giang Thành đổ hết thùng quần áo ra, tên mập ngây người, tiếp theo đồng tử đột nhiên phóng đại.

Nếu như nói rằng Bì Nguyễn đã phá vỡ tam quan của anh ta, thì khung cảnh hiện tại đã nghiền nát tam quan mà tên mập đã cố gắng gắn lại thành bột.

Sau khi đổ cái thùng ra, toàn bộ quần áo bên trong đều lăn ra ngoài, tên mập nhìn thoáng qua, phần lớn trang phục đều là của phụ nữ, thể loại gì cũng có, một chiếc sườn xám bình thường như thế này chẳng là gì cả.

Cho đến tận lúc này tên mập mới ý thức được mình đang đối mặt với một người như thế nào.

Anh ta đã đánh giá thấp Giang Thành rồi, không ngờ hắn không chỉ làm mối cho tình yêu đơn thuần giữa một người như Bì Nguyễn và phú bà, mà còn bác ái đến mức có thể dùng thân nuôi hổ.

“Sao không nói gì đi?” Giang Thành hỏi.

Tên mập hít sâu một hơi, yên lặng treo quần áo trên giá trả lại vị trí ban đầu, che lại bộ sườn xám kia, sau đó nhìn Giang Thành nói: “Bác sĩ, tôi cảm thấy hoặc là cách tôi mở ra đã sai, hoặc là thế giới này điên rồi.”

Giang Thành đảo mắt một vòng, nói: “Tôi nghĩ có thể anh hiểu lầm rồi, những trang phục này không thuộc về những người như trong tưởng tượng của anh, tôi không phải Bì Nguyễn, tôi có nguyên tắc của tôi.”

Tên mập che mặt thầm nghĩ, bác sĩ làm ơn im đi.

Nhưng lời này thì không thể nói ra, tên mập xoa dịu tâm tình của mình, hỏi: "Vậy những trang phục này là của ai?"

Anh ta dừng một chút, giống như nhận ra điều gì đó, sắc mặt trong nháy mắt tốt lên rất nhiều: "Là bạn gái của anh đúng không?" Nói xong câu này, tên mập đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Thực ra đây mới là câu trả lời bình thường và hợp lý nhất, trong lòng mình mỗi ngày đều đang nghĩ những gì vậy.

Công bằng mà nói, Giang Thành có tướng mạo rất tốt, chỉ cần không mở miệng, trông cũng không khác gì một người bình thường.

Lại còn có một công việc đàng hoàng được người ta tôn trọng.

'"Không phải." Giang Thành lắc đầu nguầy nguậy: "Là của chủ nhà của tôi, cô ấy đồng thời cũng là boss của tôi, những trang phục này đều là của cô ấy để lại đây."

Tên mập run rẩy, ánh mắt nhìn Giang Thành cũng thay đổi kịch liệt, tự nhiên cảm thấy cả thế giới này đều rất xấu.

Giang Thành không đếm xỉa đến anh ta nữa, sau khi dọn dẹp lại chỗ quần áo vương vãi trên nhà thì ôm chiếc thùng đi vào nhà vệ sinh, trong đó có một chiếc máy giặt lồng ngang siêu lớn.

Giang Thành từ trong nhà vệ sinh đi ra đến chỗ giá áo, giơ tay ra lấy chiếc sườn xám màu lam.

Hắn tìm một vòng ở xung quanh, nhưng vẫn không thấy hai trang phục mà mình đã nói kia đâu, chỉ đành chép miệng rời đi.

Một lúc sau trong nhà vệ sinh vang lên tiếng lồng của máy giặt chuyển động.

Hình như là do một lần cho quá nhiều quần áo một lúc, hoặc là máy giặt đã quá cũ rồi, nên phát ra âm thanh rất chói tai, khiến người ta hoài nghi không biết liệu nó có giặt được sạch không.

Tên mập một mình đi đến trước cửa, sau đó mở ra, lặng lẽ châm một điếu thuốc, ngậm lên trên miệng, ánh mắt trống trải và mông lung.

Nhân lúc máy giặt đang làm việc, Giang Thành lấy cái thùng đựng quần áo ra, đặt ở bên cạnh cầu thang.

Dường như là sợ sẽ chắn mất cầu thang nhỏ hẹp, lại khẽ đá vào một cái, khiến chiếc thùng dịch đến vị trí sát góc tường.

Hắn quay người lại, thì bắt gặp một nửa khuôn mặt u sầu và mông lung của tên mập, trên khuôn mặt đó có viết rất nhiều câu chuyện.

“Mập này.” Giang Thành vô cùng tự nhiên nói: “Tôi ngửi thấy mùi thơm của sườn rồi, anh xem có phải là được rồi không.”

Nghe vậy, tên mập vứt tàn thuốc, xoay người đi vào phòng bếp. Khi anh ta đi ngang qua Giang Thành đã đứng lại mấy giây, miệng mấp máy, như thể muốn nói gì đó lại không nói ra.

Một lúc sau mùi thịt thơm phức khắp phòng, tên mập cầm một mảnh vải lót nồi canh nóng hổi bốc khói đi tới, Giang Thành đã đặt trước một mảnh vải lên bàn.

Nồi canh được đặt lên chính giữa chiếc khăn, sau đó tên mập mang ra một đĩa khoai tây thái miếng chua cay và hai bát cơm lớn.

Chương 23: Thuốc

“Bác sĩ.” Khi giương mắt nhìn Giang Thành chén hết bát thứ hai, tên mập nói: “Anh ăn chậm thôi, không ai giành đâu.”

Giang Thành múc cho mình một bát canh, ừng ực uống hết rồi đặt bát xuống, mãn nguyện rút khăn giấy ra lau miệng, lúc này tên mập mới miễn cưỡng ăn hết hơn nửa bát đầu tiên.

Giang Thành dùng giọng điệu quan tâm hỏi: “Sao anh không ăn thức ăn?”

Tên mập liếc nhìn hai miếng khoai tây nhỏ còn sót lại trên đĩa cùng mấy lá bắp cải lẻ loi trong nồi canh, chậm rãi đặt đũa xuống: “Bác sĩ.” Anh ta ngẩng đầu lên nói: “Dạo này tôi giảm cân.”

“Ồ.” Giang Thành gật gù: “Vậy tôi sẽ không bảo anh ăn nữa.”

Sau bữa cơm, tên mập như thường lệ vào phòng bếp rửa bát, Giang Thành ngồi ở bàn trong phòng làm việc, tiếng gõ bàn phím lanh lảnh ít nhiều thể hiện sự thờ ơ.

Sau khi tên mập rửa bát xong thì đến ngồi trên ghế sô pha, vừa vẩy tay cho khô nước vừa hỏi Giang Thành có phải phòng làm việc này chỉ dành cho bệnh nhân mắc các bệnh về tâm lý không, Giang Thành đưa ra câu trả lời khẳng định.

Tên mập chớp chớp mắt, trông như có vấn đề nào đó vẫn chưa hiểu: “Bác sĩ, vừa rồi tôi thấy trong tủ bếp có rất nhiều các loại thuốc, nhưng phần lớn đều là chữa trị chấn thương và giảm đau, anh tích trữ những thứ này để làm gì?”

Giang Thành trông rất khỏe mạnh, tên mập thậm chí còn cảm thấy nếu để ăn thả cửa mình chưa chắc là đối thủ của hắn, nên cái này hiển nhiên là không phải đồ hắn cần.

Không ngờ khi Giang Thành nghe tên mập nói như vậy, dường như là thật sự nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó đi vào phòng bếp, tìm một hộp miếng dán giảm đau mát lạnh.

Sau khi xé hộp, Giang Thành lấy ra một miếng dán, quay đầu lại nhìn tên mập với ánh mắt dò xét.

Còn thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn miếng dán giảm đau trong tay.

Tên mập bị Giang Thành làm cho khó hiểu, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành: "Bác sĩ." Anh ta vội vàng nói: "Anh nhìn tôi làm gì?"

"Không có gì." Giang Thành cất miếng dán giảm đau, đặt về chỗ cũ, sau đó đi trở lại bàn làm việc ngồi xuống, như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc đầu tên mập còn nghi hoặc, nhưng khi vừa nghĩ đến những chuyện về ác mộng, thì lại cảm thấy đều không có gì quan trọng.

Cứ như vậy cả buổi chiều trôi qua, nhân lúc không có khách, tên mập dọn dẹp qua loa phía trước cửa một lần nữa, lúc quay vào trong nhà ngồi ở trên ghế sa phô vậy mà lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại, trời đã tối rồi, tên mập dụi dụi mắt, phát hiện Giang Thành đã không còn ở bàn làm việc, quay đầu lại, trong phòng bếp cũng không có bóng dáng của hắn, anh ta chợt giật mình bừng tỉnh.

Trời đã tối, ác mộng đến lúc nào không ai nói trước được, mà nếu như không có Giang Thành, bất kỳ ác mộng nào cũng đều là tai họa diệt vong với anh ta.

“Bác sĩ?” Tên mập gọi to một tiếng.

Xung quanh yên tĩnh, không ai trả lời.

Tên mập hoảng sợ, ngay khi anh ta đang định lên tầng tìm thì cửa đột nhiên mở ra, một bóng người mảnh khảnh phản chiếu vào.

Giang Thành xách túi to túi bé đi vào trong, tiện tay đóng cửa sau lưng lại.

“Bác sĩ!” Tên mập kích động như nhìn thấy hi vọng nói: “Anh đi đâu vậy?”

Giang Thành đưa mấy cái túi trong đó cho tên mập. Tên mập nhìn thấy bên trong là những chiếc hộp nhỏ, đều là những loại thuốc chiều nay anh ta nhìn thấy trong tủ.

‘“Đây là…”

“Thuốc.” Giang Thành cởi áo treo lên giá, sau đó quay đầu nói: “Cất vào tủ chiều nay anh đã nhìn thấy là được.”

“Bác sĩ, anh mua nhiều thuốc thế này để làm gì?”

Giang Thành đi tới giá đựng bệnh án, lấy ra một quyển sổ có đánh dấu màu đỏ, vừa mở ra vừa thờ ơ trả lời: “Cất để dùng.”

Tên mập trong lòng càng nghi hoặc nhiều hơn, nơi này chỉ có hai người là hắn và mình, hơn nữa không ai bị thương cả, vậy chỗ thuốc này là dành cho ai?

Đột nhiên, cảnh tượng nhìn thấy trong biệt thự hiện lên trong đầu, bắp đùi của tên mập phát run vì lạnh, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống.

Anh ta đoán liệu Giang Thành có phải là một kẻ biến thái không, chuẩn bị giam cầm mình trong một thời gian dài, giống như gia đình biệt thự trong nhiệm vụ vậy.

Những loại thuốc chấn thương và thuốc giảm đau đó là chuẩn bị cho mình để tránh mình bị thương nặng mà chết.

Tên mập càng nghĩ càng cảm thấy có thể, Giang Thành ban đầu lấy cớ đuổi mình xem ra cũng chỉ là kế lạt mềm buộc chặt mà thôi.

Khó trách hắn có thể phá giải âm mưu của gia đình biệt thự nhanh như vậy, bọn họ đều là cùng một loại người cả!

Cho nên vừa nhìn đã thấu cạm bẫy của bọn họ!

Anh ta bây giờ phải tìm cách thoát khỏi đây ngay, càng sớm càng tốt.

Ngay khi anh ta đang đảo mắt tìm lý do rời khỏi phòng làm việc để không khiến Giang Thành nghi ngờ, thì giọng nói của hắn đột nhiên vang lên: "Không ai có hứng thú giam cầm ngược đãi một tên mập cả."

Tên mập đột nhiên nhìn về phía Giang Thành, phát hiện hắn đang dựa vào cạnh bàn, lật xem hồ sơ bệnh án trong tay, không cả ngẩng đầu lên.

Giang Thành lật một trang, tiếp tục nói: "Chân ở trên người anh, anh thích đi lúc nào cũng được, nhưng tôi muốn nói cho anh biết, chỉ cần anh bước ra khỏi cánh cửa này, thì đừng nghĩ đến chuyện quay lại."

"Tôi có thể đi thật sao?" Nghe Giang Thành nói như vậy, tên mập lại có chút do dự. Tuy rằng người trước mắt nhìn qua thì hơi cổ quái, suy nghĩ lại hơi thiên lệch so với người bình thường, nhưng hình như cũng không phải là loại người xấu xa đến như vậy.

Vài giây sau, tên mập hạ quyết tâm nói: "Bác sĩ, tôi cảm thấy tôi ở lại thì tốt hơn, hai chúng ta còn có thể chăm lo cho nhau."

Anh ta ngừng lại, liếm liếm môi ngại ngùng nói: "Nhưng anh có thể nói cho tôi biết những thuốc này dùng để làm gì không?"

"Hừ ——" Giang Thành tựa hồ đã giải quyết xong công việc trong tay, hắn cất bệnh án đi, sau đó ngẩng đầu nhìn tên mập, ánh mắt như muốn hỏi anh thật sự muốn biết sao.

Tên mập gật đầu lia lịa.

Giang Thành hơi bất đắc dĩ mím môi, giống như đã trải qua một hồi nghiêm túc suy nghĩ nói: "Được." Hắn lại thở dài: "Vậy tôi nói cho anh biết, nhưng anh tuyệt đối không được nói ra bí mật này, nó rất quan trọng với tôi."

Bị khí thế của Giang Thành lây nhiễm, tên mập cũng trở nên nghiêm túc, thẳng lưng, khung cảnh trang nghiêm đến mức như tuyên thệ.

Anh ta âm thầm suy đoán có thể Giang Thành đang mắc một căn bệnh thầm kín nào đó không nói được, nên mới cần đến những loại thuốc này.

Nhớ tới khi Giang Thành đối mặt với Trần Hiểu Manh, đã từng nói rằng 30 giây là đủ.

Hắn có thể đã không nói dối.

Tên mập đột nhiên bắt đầu đồng cảm với nam nhân đẹp trai trước mặt.

Anh ta cảm thán ông trời quả nhiên rất công bằng, ai cũng có nỗi đau giấu tận đáy lòng mà người khác không biết, giờ đây Giang Thành lại nguyện ý thổ lộ cùng mình.

Nghĩ tới đây, ánh mắt tên mập nhìn Giang Thành tràn đầy sự khích lệ: "Bác sĩ, tôi chuẩn bị xong rồi, anh có thể bắt đầu đi."

‘“Được.” Giang Thành gật đầu: “Băng bó là dùng để trói anh, băng y tế có thể bịt miệng anh rất tốt ngăn không cho anh la hét thu hút cảnh sát đến, thuốc giảm đau khi bị ngược đãi có thể khiến anh tỉnh táo. Tôi còn có hai hộp thuốc kích thích, nhưng xin hãy hiểu cho, những thứ này không dễ mua, giá cả cũng tương đối đắt, có dùng đến hay không còn phải xem tạo hóa của anh.” Giang Thành như chợt nghĩ ra điều gì, tiếp tục nói: “Đúng rồi, tôi cũng đã chuẩn bị một số thuốc gây ảo giác để pha vào nước uống của anh, anh không cần vội, lát nữa tôi sẽ lấy cho anh uống.”

Tên mập: “???”

Chương 24: Cà phê

“Bác sĩ, anh đừng dọa tôi.” Tên mập vẻ mặt khổ sở run rẩy nói: “Anh đừng thấy tôi cường tráng, đều là mập giả thôi, lúc nào cũng lo sợ.”

Giang Thành ngẩng đầu liếc anh ta một cái, dường như cảm thấy tên mập nấu đồ ăn thật sự rất ngon, liền buông tha cho anh ta, không nói tiếp nữa.

Từ khi ở cùng Giang Thành, thần kinh của tên mập đã lớn hơn rất nhiều, một lúc sau lại bắt đầu hoạt bát trở lại: “Bác sĩ.” Tên mập liếm liếm môi, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói tối nay sau khi chúng ta ngủ say có vào ác mộng nữa không?”

Trong ác mộng nguy hiểm rình rập khắp nơi, cảm giác quỷ dị nhưng lại vô cùng chân thực đó khiến người ta phải rùng mình.

Giang Thành đang bận phơi quần áo ướt liền dừng lại, suy nghĩ vài giây rồi nói: “Chắc là không, mặc dù sau khi thoát khỏi cơn ác mộng lần trước, thể lực của chúng ta đã khôi phục hoàn toàn, nhưng tinh thần tiêu hao lại vẫn chưa thể khôi phục.”

Tên mập hiểu ý của Giang Thành, ý của hắn là tinh lực tiêu hao trong ác mộng là không thể hồi phục như thể lực, nếu cứ tiếp tục như vậy bọn họ sẽ càng ngày càng mệt mỏi, cuối cùng bị ác mộng tiêu hao cho đến chết.

Từ Phàn Lực và chị Noãn, bọn họ biết được mặc dù ác mộng rất đáng sợ, nhưng thường vẫn để lại một cơ hội sống, điều này rõ ràng là không phù hợp với quy luật của ác mộng.

“Vậy thì tốt.” Tên mập hít một hơi thật dài, sau đó lại nói: “Tôi còn đang suy nghĩ xem đêm nay có nên cố gắng thức hay không.”

“Vô nghĩa.” Giang Thành lắc đầu: “Nhiều nhất anh có thể kéo dài được mấy đêm, chờ đến khi anh không nhịn được nữa ngủ thiếp đi, vào ác mộng chết chắc.”

Cái từ chết này theo bản năng khiến tên mập lạnh cả sống lưng, anh ta nhanh chóng giải thích rằng mình chỉ đang cằn nhằn thôi chứ sẽ không làm như vậy.

“Uống cà phê không?” Giang Thành lau khô tay đi về phía phòng bếp, khi đi ngang qua tên mập thì hỏi một câu.

Tên mập được sủng lại lo sợ: “Vậy làm phiền anh rồi, bác sĩ.”

Tiếng leng keng từ phòng bếp truyền đến, Giang Thành vươn tay lấy hai chiếc cốc từ kệ cà phê: “Americano, Espresso, latte, hay cappuccino?”

Tên mập hơi ngại ngùng nói: “Bác sĩ, tôi không biết nhiều về cà phê, thường ngày tôi hay uống loại cà phê hòa tan 1 tệ 1 gói trong siêu thị, hay là anh cho tôi một cốc cappuccino đi?”

“Xin lỗi.” Giang Thành nói: “Cappuccino hết rồi.”

“Vậy đổi sang latte đi.”

“Latte cũng hết.”

“Americano?”

“Hết.”

“Không thì Espresso vậy.” Tên mập rụt cổ lại: “Vất vả cho anh rồi, bác sĩ.”

“Không vất vả.” Giang Thành cao giọng trả lời: “Bởi vì Espresso cũng không còn.”

Tên mập ngây ra: “Americano, Espresso, latte, hay cappuccino đều không có? Vậy thì anh có cái gì?”

“Hòa tan.” Giang Thành bưng hai cốc cà phê từ trong bếp đi ra: “Nhưng tôi phải đính chính lại với anh, giá bán lẻ của cái này bây giờ là 1. 5 tệ, không phải 1 tệ nữa, nó tăng giá rồi.”

“Chỉ có hòa tan, anh bảo tôi chọn cái gì?” Tên mập kích động nói.

Ngồi đối diện với tên mập, Giang Thành nhấp một ngụm cà phê, chậm rãi nói: “Bởi vì cuộc sống cần có nghi thức.”

Tên mập cảm thấy tranh luận với Giang Thành cũng vô ích, nên khôn ngoan lựa chọn im lặng để tránh bị hắn cuốn vào.

“Nhân lúc nóng uống đi.” Giang Thành nói: “Lần này tôi không bỏ quá nhiều thuốc an thần, anh nếm thử hương vị trước, lần sau tôi còn biết.”

Tên mập: “…”

Màn đêm dần tối hơn, xa xa ánh đèn nê-ông từng chút từng chút sáng lên, xuyên qua cánh cửa kính mở ra một nửa có thể nhìn thấy yến hội náo nhiệt của thế giới bên ngoài, tên mập chống cằm, ngây người bên cửa sổ.

Nhớ lại những thứ trong ác mộng, mới càng thêm trân trọng sự tươi đẹp của thế giới hiện thực.

Giang Thành một mình ngồi ườn ra ghế xem phim kinh dị, ăn khoai tây chiên chấm tương cà, hắn gọi cả tên mập, nhưng đối phương sống chết cũng không đến.

Sau khi xem xong bộ 《Sơn Thôn Lão Thi》, Giang Thành gần như ngủ thiếp đi.

Mở mắt ra nhìn thấy tên mập đang cuộn tròn trên ghế sô pha, bịt chặt hai tai, với vẻ mặt đầy khó chịu.

Thấy Giang Thành đã tỉnh, tên mập buông tay như nhìn thấy cứu tinh, hét lớn: “Bác sĩ, anh xem phim gì vậy, con quỷ kia đáng sợ quá.”

Giang Thành nghe xong tên mập giải thích mới hiểu, hóa ra là tên mập nghe thấy một đoạn hát kinh kịch vô cùng quỷ dị, muốn qua tắt bộ phim đi, thế là đúng lúc Sở Nhân Mỹ hiện thân.

“Con quỷ mà anh nói tên là Sở Nhân Mỹ.” Giang Thành giải thích: “Đó là một phụ nữ khổ nạn trong xã hội phong kiến, cũng là nguyên mẫu của 《Trà Hoa Nữ》 do ông Lỗ Tấn viết.”

Tên mập tự động chặn lời Giang Thành.

Sau khi tắt máy, cả hai lên tầng ngủ.

Tên mập phản ánh tối hôm qua hơi lạnh, Giang Thành lại đi tìm cho anh ta một cái chăn. Nhân cơ hội cuối cùng trước khi Giang Thành đi vào phòng ngủ, tên mập nói với hắn nếu như xem phim kinh dị xong thấy sợ, thì mình có thể ngủ cùng hắn.

Lời còn chưa dứt, cửa phòng ngủ “rầm” một tiếng đóng lại, sau đó là tiếng khóa trái.

Tên mập chép miệng không cam tâm nằm xuống, trước đó Giang Thành đã từng nhắc nhở anh ta, trước khi đi ngủ nên mặc sẵn quần áo và đi giày.

Cho nên hôm nay tên mập tranh thủ lúc trời nắng đã cọ sạch đôi giày của mình, lại nhân lúc đi mua rau mua cho mình một đôi giày thể thao mới, lúc này đang mang trên chân.

Vị trí của phòng làm việc tương đối hẻo lánh, vô cùng yên tĩnh vào ban đêm.

Giang Thành theo thói quen kéo chăn lên đến cằm, hô hấp đều đều.

Thể chất của hắn rất khác với người bình thường, hắn không quá mẫn cảm với nóng lạnh, rất ít khi mắc bệnh, thần kinh đau đớn cũng tương đối chậm chạp.

Có đôi lúc hắn thậm chí còn cảm thấy mình như một cỗ máy không có cảm xúc.

Hắn mơ mơ màng màng rồi chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này rất sâu.

Bên tai văng vẳng giai điệu kì lạ

Không phải cổ điển, không phải thịnh hành, cũng chẳng phải jazz, giai điệu của bản nhạc này không giống bất kỳ thể loại nào mà hắn từng biết.

Âm thanh này dường như được sinh ra trong bóng tối.

Sinh ra trong bóng tối, lại thuộc về bóng tối.

Giang Thành cảm thấy mọi thứ đều đang rời xa mình, hắn giống như chìm vào đáy biển sâu, lại giống như đi vào một con đường hầm vô tận.

Tuyệt vọng, chỉ có tuyệt vọng, ngoài ra… không có gì hết.

Một tiếng răng rắc lanh lảnh vang lên, giống như một mảnh vải đen thuần khiết bị dùng lực xé rách, Giang Thành đột ngột tỉnh lại.

Hắn phát hiện mình đang đứng ở một góc tầng một của phòng làm việc, trước mặt là một cánh cửa sắt màu đen.

Cơ thể ra lệnh cho đại não trước, hắn vươn tay, đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Sau một cảm giác choáng váng quỷ dị, dưới chân hắn như đã tìm lại được điểm tựa, bước trên nền đất vững chắc.

Trước mặt là một tòa nhà giống như trường học, quy mô không lớn, có thể nhìn thấy tất cả trong tầm mắt.

Mấy tòa nhà đứng lặng lẽ trong ánh chiều tà của mặt trời lặn, đổ bóng màu xám đen, mang theo chút lãng mạn.

Hắn nheo mắt nhìn tà dương, phán đoán thời gian hiện tại của thế giới này là khoảng 4,5 giờ chiều.

Xung quanh tạm thời không nhìn thấy có ai khác, cổng của trường học cũng đã đóng.

Hắn lấy tay che đi ánh nắng chói mắt, nhìn chằm chằm về phía trường học một lúc mới xoay người, đi về hướng ngược lại.

Chương 25: Trường học

Trước mặt là một dãy nhà cao 2 - 3 tầng.

Nó tương tự như trường học bình thường ở lân cận, có đầy đủ quán ăn, quán cà phê Internet, cửa hàng văn phòng phẩm, …

Quán cà phê Internet kinh doanh rất tốt, nhưng nữ chủ đứng trước cửa hàng văn phòng phẩm thì sắc mặt khó coi giống như sắp chết vậy.

Giang Thành đi tới cửa một quán cà phê, dừng lại vài giây, sau đó mở cửa bước vào.

Tầng một hầu như không có ai, vì vậy hắn tìm cầu thang để đi lên tầng hai, rồi lại đi thẳng lên tầng ba.

Vừa bước lên đã thấy dãy ghế bên cửa sổ đã chật kín người.

Có khoảng 7 - 8 người, ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào khuôn mặt của Giang Thành.

“Bác sĩ!” Tên mập đang chen chúc trong góc tường rưng rưng nước mắt nhìn Giang Thành: “Thật tốt khi có thể gặp được anh ở đây!”

Giang Thành quả thật không ngờ sẽ gặp tên mập ở đây, nhưng hắn chỉ liếc tên mập một cái rồi quay đi.

Những người trước mặt này dường như là đồng đội cho nhiệm vụ lần này.

Số người nhiều hơn lần trước.

Lần này tính cả Giang Thành, tổng có 9 người.

“Xin chào.” Một nam nhân mặc vest màu trắng đứng dậy, mỉm cười chào hỏi Giang Thành: “Anh thật lợi hại, có thể một mình tìm tới đây.”

Quả thật, Giang Thành không phải ngẫu nhiên mà chọn quán cà phê này.

Hầu hết các tòa nhà gần đây đều khá thấp, cho nên chỉ có nơi này là có tầm nhìn tốt nhất, chưa kể tầng ba có cửa sổ kính lớn nên có thể nhìn rõ tình hình của trường học phía đối diện.

Giang Thành nhìn trường học bên ngoài cửa kính, chậm rãi quay đầu lại: “Địa điểm nhiệm vụ lần này là trường học kia?”

“Chắc là thế.” Nam nhân mặc vest nhún vai: “Vừa nãy tôi đã hỏi qua phục vụ ở đây rồi, đây không phải là một trường học bình thường, mà là một học viện nghệ thuật.”

Khi nam nhân mặc vest còn muốn nói gì nữa, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận dữ: “Đây là nơi nào? Các người là ai? Tôi muốn báo cảnh sát!!”

Giang Thành ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một nam nhân trung niên mặc áo may ô đang lớn tiếng chất vấn, tâm trạng anh ta kích động, xem ra là lần đầu tiên bước vào thế giới ác mộng.

“Cần nói thì chúng tôi đều đã nói với anh rồi, còn có thể chấp nhận hay không là tùy thuộc vào anh.” Một chàng trai trẻ đội mũ lưỡi trai ngả người trên ghế sô pha, nheo mắt nhìn nam nhân trung niên, bất ngờ nhoẻn miệng cười nói: “Tôi không phải là bố anh, cho nên không có nghĩa vụ phải lo sống chết cho anh.”

“Tôi muốn báo cảnh sát! Kiện các người tội giam giữ trái phép!” Vẻ mặt nam nhân trung niên vô cùng hung dữ, nhưng Giang Thành vừa liếc đã biết, anh ta chỉ đang sợ mà thôi.

Nam nhân trung niên chắc hẳn đã nhận ra thế giới này khác với thế giới hiện thực, chỉ là kháng cự lại sự thật này từ tận đáy lòng.

Nếu không thì anh ta đã có thể lựa chọn rời đi thay vì ở lại đây.

Lần này có ba người mới, ngoại trừ nam nhân trung niên mặc áo may ô ra, còn có một nam một nữ.

Nữ nhân mặc một bộ đồ ngủ hình khủng long dễ thương, đằng sau còn có một chiếc đuôi ngắn, khuôn mặt tái nhợt, trông như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Người nam thì đỡ hơn nữ nhân một chút, nhưng sau này theo lời tên mập, nam nhân lúc mới xuất hiện còn tệ hơn cả nam nhân trung niên, không chỉ kích động chất vấn tất cả những người có mặt mà còn lật ngược bàn trong quán cà phê trước mặt đám người.

“Được rồi.” Nam nhân mặc vest tiến lên, rất tự nhiên nói: “Nếu như mọi người đều đã tới đủ, vậy chúng ta đến trường học xem một chút đi.”

“Trường học chắc chắn là địa điểm nhiệm vụ sao?” Lần này là một nữ nhân mặc sườn xám lên tiếng, trang điểm màu khói nhạt tràn đầy vẻ quyến rũ của thế kỷ trước, dáng người cực phẩm, nhưng dung mạo lại bình thường.

“Chưa chắc.” Nam nhân mặc vest nhìn cô mỉm cười: “Nhưng thử một chút cũng không có nguy hiểm gì, chúng ta đều biết, chỉ sau khi thực sự đến đúng địa điểm nhiệm vụ mới có thể gặp phải những thứ kia.”

Nghe thấy nam nhân nhắc tới những thứ kia, ánh mắt mọi người trở nên nghiêm túc, cũng không ai lên tiếng nữa.

Một nhóm người bước ra khỏi quán cà phê, ngay cả nam nhân trung niên cuồng loạn cũng lặng lẽ đi theo cuối nhóm.

Tên mập nhân lúc này chen tới: “Bác sĩ.” Anh ta trầm giọng nói: “Mới tới chưa thấy anh, tôi sợ muốn chết.”

Giang Thành lười nói nhảm với anh ta, hỏi thẳng: “Làm sao anh tìm được quán cà phê?”

Không ngờ tên mập liếm môi, hơi ngượng ngùng nói: “Không phải là tôi tìm đến, mà điểm sinh ra đã ở đây, tôi mở cửa ra là đã đứng ở bên bàn tầng ba của quán cà phê, đối diện là trường học.”

Giang Thành liếc xéo tên mập một cái, hồi lâu không nói gì, một lúc sau mới tiếp tục hỏi: “Những người khác thì sao?”

“Bọn họ đều đến sau tôi.”

“Điểm sinh ra của bọn họ cũng ở trong quán cà phê?”

“Cũng không phải là toàn bộ.” Tên mập lắc lắc đầu, sau đó hếch cằm, ra hiệu cho Giang Thành nhìn về phía trước, nam nhân mặc vest trắng đang nghiêng đầu an ủi cô gái mặc đồ ngủ khủng long: “Vest trắng kia giống anh, là tự mình tìm đến.”

Giang Thành hít vào một hơi: “Nói cách khác, ngoại trừ tôi và anh ta, bảy người còn lại đều sinh ra ở quán cà phê, đặc biệt là anh còn đứng luôn ở bên cạnh bàn ở tầng ba.”

“Bác sĩ, nếu như anh cứ nói như vậy, tôi cũng không tranh luận với anh nữa.” Tên mập trông mạnh hơn rất nhiều so với lần đầu tiên vào ác mộng, ít nhất còn có thể nói chuyện rất rành mạch, anh ta tiếp tục nói: “Nhưng xin anh đừng dùng từ ngữ là sinh ra, tôi nghĩ là dùng giáng sinh sẽ thần thánh hơn.”

Giang Thành “chậc” một tiếng, đang định giáo huấn tên mập một trận, thì đã đi tới trước cổng trường học.

Ngoài cổng trường không có động tĩnh gì, nhưng cánh cổng nhỏ bên cạnh lại phát ra một tiếng “cót két” dài.

Sau đó có một nữ nhân trung niên bước ra, tự xưng là giáo viên tiếp đón ở đây, đến nghênh đón bọn họ.

Bởi vì còn chưa rõ nội dung nhiệm vụ này cũng như thân phận của bọn họ là gì, cho nên mọi người rất sáng suốt không nói một lời lựa chọn đi theo sau nữ nhân trung niên, cũng là NPC đầu tiên.

Thông thường mà nói, vai trò của NPC đầu tiên là giải thích thân phận cho những người chơi trong này, cũng như bối cảnh của các nhiệm vụ mà bọn họ phải đối mặt.

Sau khi giao tiếp với nữ nhân, bọn họ đã biết được thân phận nhân vật mà mình đảm nhiệm.

Bọn họ là nhóm chụp ảnh của một công ty truyền thông văn hóa nào đó, lần này được đặc biệt mời đến để quay phim chụp ảnh cho buổi lễ kỷ niệm thành lập ngôi trường này trong thời gian sắp tới.

Cũng quả đúng như lời nam nhân mặc vest nói, đây là một ngôi trường nghệ thuật chủ yếu tuyển sinh thanh nhạc và các chuyên ngành liên quan, quy mô không lớn, nhưng theo lời nữ nhân thì rất nổi tiếng, đã bồi dưỡng ra nhiều ngôi sao.

"Người của công ty các anh chị đã giao thiết bị đến trước một ngày rồi." Nữ nhân trung niên nói: "Bây giờ đang để ở trong phòng thiết bị của chúng tôi, các anh chị không cần lo lắng."

"Chúng tôi có thể đến phòng thiết bị xem không?" Chàng trai trẻ đội mũ lưỡi trai đột nhiên hỏi.

Lúc này, cậu ta đang đội ngược mũ lại, chiếc khuyên trên một bên tai hình như được khảm thứ gì đó, phản quang trong ánh nắng chiều tà.

Nữ nhân đột nhiên dừng lại, sắc mặt sa sầm xuống nhìn về phía chàng trai trẻ: "Không được, tuyệt đối không!"

Chương 26: Kí túc xá 404

Mọi người đều bị dọa sợ trước sự thay đổi đột ngột này, tên mập lập tức lùi lại sau một bước, còn không quên kéo theo Giang Thành, cô gái mặc bộ đồ ngủ khủng long thì loạng choạng, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất.

Chỉ có nam nhân mặc vest đẩy chàng trai đội mũ lưỡi trai đang ngơ ngác sang một bên, đi tới trước mặt nữ nhân, trên mặt nở nụ cười như gió xuân: "Chúng tôi chỉ hỏi thế thôi, vì dù gì trang thiết bị cũng tương đối đắt tiền, nếu như không được bảo quản đúng cách hay dịch chuyển sai cách, sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết cho lần quay chụp này của chúng tôi."

Không thể không nói, phong thái của nam nhân rất tốt, tài ăn nói cũng vậy, vẻ mặt đang như người chết của nữ nhân dường như cũng bị anh ta lây nhiễm, sắc mặt dần dần trở lại bình thường, thậm chí còn có chút ngượng ngùng nói: "Các anh chị cũng đừng hiểu lầm, ý của tôi là hôm nay đã muộn rồi, giáo viên của phòng thiết bị chắc đã tan làm rồi."

Nam nhân mặc vest tinh ý gật gật đầu, sau đó nói: "Hóa ra là vậy, vậy thì chờ khi nào thuận tiện đi."

Giang Thành từ xa quan sát màn trình diễn của nam nhân, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào. Trên mặt của nam nhân mặc vest luôn nở nụ cười, giống như hoàn toàn không biết gì về sự nguy hiểm của thế giới này vậy.

"Bác sĩ." Tên mập sán đến nhỏ giọng nói: "Có phải anh cũng cảm thấy người này không phải là người tốt không?"

Giang Thành liếc anh ta một cái: “Có phải người tốt không tôi không biết, nhưng tóm lại là không đơn giản.”

“Vậy nên… chúng ta có cần cẩn thận đề phòng anh ta không?”

Kể từ sau lần trước, tên mập đã hiểu ra mối nguy hiểm trong nhiệm vụ không chỉ đến từ những con quỷ hung tàn, mà đồng đội trong nhiệm vụ đôi khi cũng không đáng tin cậy.

Nhưng không ngờ Giang Thành lại tỏ ra thờ ơ, khoát tay nói: “Đối xử bình thường là được, người khác với mọi người khi mới bắt đầu nhiệm vụ cùng lắm chỉ được coi là không đơn giản, chứ chưa thể nói là đáng sợ. Mối nguy hiểm thực sự thường ẩn giấu ở những nơi mà anh ít ngờ tới nhất, giống như rắn độc, một đòn chí mạng.”

Tên mập chớp chớp đôi mắt nhỏ quét qua đám người một lượt, đột nhiên cảm thấy không thể tin tưởng được ai, anh ta bước một bước về phía bác sĩ, hai người gần như là sát vào nhau.

Khuôn viên trường lớn hơn một chút so với bọn họ tưởng tượng, phong cảnh cũng không tệ, cây cối bên đường thưa thớt có trật tự, khi đi ngang qua một khu vườn nhỏ, bên trong còn có hoa đang nở rộ.

Nếu như không phải là đang làm nhiệm vụ, có thể xem là một chuyến tản bộ thư thái.

Nữ nhân dẫn đường ít khi nói chuyện, nhưng may là đều trả lời mọi câu hỏi, vì vậy mọi người cũng đã hiểu đại khái một số tình hình của trường học từ miệng cô ta.

Trường học có tên là Học viện âm nhạc Dục Anh, giống như cái tên vậy, đi theo con đường tinh anh.

Đừng thấy diện tích khuôn viên trường không nhỏ, thực ra không có nhiều học sinh, mỗi lớp còn chưa tới 20 học sinh.

Khi đi ngang qua tòa nhà giảng dạy chính, nữ nhân cố ý dừng lại một lúc, nhưng sau khi thấy đám người Giang Thành không có ý định chụp ảnh làm kỷ niệm, nên đã dẫn bọn họ rời đi.

Còn chưa đến giờ tan học, cả khuôn viên trường vắng tanh, không một bóng học sinh.

Lần này nữ nhân dẫn bọn họ đến một tòa nhà kí túc xá cũ kĩ.

Đó là một tòa nhà ống loại lâu đời, vẫn theo cấu trúc của mấy chục năm trước, có phần lạc quẻ với khuôn viên hiện đại hóa của trường.

Tiếng ma xát chói tai của chiếc bản lề cửa cũ kỹ, khiến người nghe chợt thấy căng thẳng.

"Mọi người hãy ở lại đây." Nữ nhân trung niên mặt không biểu cảm nói, chỉ vào sâu trong hành lang tối om: "Muốn ăn cơm thì đến nhà ăn, mọi người có thẻ nhân viên, nhà ăn sinh viên hoặc nhà ăn nhân viên đều ăn được, nhưng tốt nhất là tránh giờ ăn cao điểm ra."

Nữ nhân mặc sườn xám đang khoanh tay, bất ngờ nói: "Ở đây làm sao mà ở được, tồi tàn quá." Cô ta chê bai nhìn bức tường trước mặt, bên trên bao phủ đầy nấm mốc không rõ, quạt quạt không khí trước mũi nói: "Còn bẩn như vậy nữa."

"Có chỗ ở là tốt lắm rồi, còn kén cá chọn canh như vậy." Chàng trai đội mũ lưỡi trai lúc trước bị nữ nhân chặn họng giễu cợt "xùy" một tiếng.

Không ngờ lần này lại là nữ nhân dẫn đường chủ động giải vây cho nữ nhân sườn xám: "Mọi người hãy yên tâm, mặc dù bên ngoài trông có vẻ cũ nát, nhưng những phòng mà mọi người ở chúng tôi đã dọn dẹp qua rồi, không hề có vấn đề."

Nếu như nữ nhân đã nói như vậy, thì cũng không còn cách nào khác, có thể thấy phần lớn mọi người đều không hài lòng với việc ở đây, đương nhiên, thứ mà bọn họ cân nhắc chắc chắn không phải là vấn đề vệ sinh, mà là cảm giác ngột ngạt mà tòa nhà mang lại.

Khi đứng trước tòa nhà này, mọi người đều có một cảm giác quỷ dị.

Cảm giác đó thật khó diễn tả, giống như nó có sinh mệnh, đang lặng lẽ nhìn những người sống tiến lại gần mình.

Nữ nhân đưa cho nam nhân mặc vest 4 chiếc chìa khóa, Giang Thành nhìn thấy đó là những chiếc chìa khóa bằng đồng đi với loại ổ khóa kiểu cũ đã bị loại bỏ từ lâu, hiện nay đã rất hiếm thấy rồi.

Ở cuối mỗi chiếc chìa khóa đều có dán một mẩu băng dính màu trắng, dùng bút bi màu xanh viết các con số.

404,405,406,407.

Bốn căn phòng.

Giang Thành vẫn còn ở trong đại sảnh tầng một đi tới một căn phòng gần nhất, vươn tay đẩy cửa ra, khoảnh khắc cửa vừa mở ra, một mùi hôi xộc vào mũi, hắn vội vàng lui về phía sau một bước.

Khi mùi hôi kia tan đi, cảnh tượng bên trong cũng dần rõ ràng hơn.

Trong ký túc xá có hai chiếc giường, một bên trái và một bên phải, kê sát vào tường, trên tường còn có áp phích của người nổi tiếng, chỉ là lúc này không nhìn rõ.

Có hai cái bàn nhỏ, ký túc xá hình như đã rất lâu không có người ở, hai cái bàn xếp chồng lên nhau, tất cả đều chất đống ở trong góc tường.

Rác ở khắp mọi nơi trong phòng, còn có những chai nước khoáng rỗng phủ đầy một lớp bụi.

Cửa sổ duy nhất chỉ còn lại một nửa, nửa còn lại đã bị thứ gì đó phá vỡ, để lại một cái lỗ lớn, gió thổi dọc theo cái lỗ vào trong.

Bố cục của các phòng ở mỗi tầng chắc đều tương tự nhau, điều đó cũng có nghĩa là các phòng 404 hay 405 cũng đều là ký túc xá đôi.

Giang Thành không hề tuỳ tiện xông vào căn phòng xa lạ này, hắn lùi lại phía sau, nhìn nữ nhân hỏi: "Bốn gian phòng chỉ có 8 cái giường, chúng tôi có 9 người."

"Đúng đấy." Tên mập phụ họa: "Không có đủ giường, chị bảo chúng tôi ngủ thế nào?"

Ý định của hắn là để nữ nhân đổi một chỗ khác cho bọn họ ngủ, kể cả tìm một phòng học trải nệm cũng được, nơi quỷ này thực sự quá dị thường, khiến hắn cảm thấy toàn thân khó chịu.

Không ngờ nữ nhân lại lộ ra nụ cười khiến người ta cảm thấy khó hiểu: "Hôm nay mọi người cứ ở tạm trước, biết đâu ngày mai sẽ đủ."

Biểu cảm của tên mập đóng băng trên khuôn mặt.

"Được." Giang Thành nói: "Vậy đêm nay chúng tôi sẽ ở lại đây." Hắn chuyển đề tài: "Buổi lễ khi nào thì bắt đầu? Chúng tôi còn biết mà chuẩn bị trước."

"Bảy ngày sau."

Giang Thành gật đầu, biểu thị mình biết rồi.

"Có thời gian chúng tôi có thể đi dạo trong khuôn viên trường không." Nam nhân mặc vest tiếp lời nói: "Phong cảnh nơi đây thực sự rất đẹp, chúng tôi muốn đi dạo một chút, dù sao thì cơ hội như vậy cũng không nhiều."

Nữ nhân suy nghĩ vài giây, miễn cưỡng trả lời: “Được, nhưng mọi người hãy chú ý thời gian một chút, trời vừa tối là phải lập tức trở về phòng của mình.”

Chương 27: Thần bảo vệ

"Tôi vẫn chưa hiểu ý của cô." Nam nhân mặc vest dịu dàng ôn hòa nói: "Sau khi trời tối có chuyện gì khác thường hay sao?"

Nữ nhân quay đầu lại, nhìn anh ta với ánh mắt rất kì lạ.

Nam nhân mặc vest không lảng tránh ánh mắt của nữ nhân, mỉm cười với đối phương, cho đến khi nữ nhân quay đi, rời khỏi tòa nhà ký túc xá cũ kĩ mà không nói gì thêm.

Trong đó, nam nhân trung niên mặc áo may ô muốn đuổi theo hỏi thêm vài câu, nhưng nữ nhân giống như ma quỷ vậy, trông có vẻ bước chân không nhanh, nhưng vừa rẽ là đã biến mất.

"Cô… cô ấy đâu rồi?" Nam nhân trung niên sắp suy sụp lúc trước run rẩy hỏi, anh ta hoàn toàn không hiểu thế giới mà mình đang ở, nghĩ không ra sao một người sống lớn như vậy mà chớp mắt đã biến mất.

"Tôi cảm thấy anh đúng là một người tốt." Giang Thành nhìn anh ta, nói một cách vô cùng chân thành: "Có thể cùng một đội với anh tôi cảm thấy cơ hội sinh tồn của tất cả mọi người đều sẽ tăng lên rất nhiều, anh không chỉ lạc quan, mà còn rất nhiệt tình giúp đỡ người khác."

Nam nhân mặc vest ngây người ra, suy nghĩ một chút cũng không hiểu vì sao Giang Thành lại đột nhiên nói như vậy, nhưng những lời này anh ta vẫn cảm thấy rất dễ chịu, còn có thể giúp anh ta quản lý hình tượng cá nhân của mình.

“Không có gì.” Nam nhân mặc vest mỉm cười gật đầu, mái tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ: “Nếu như mọi người đã gặp nhau chính là duyên phận, tôi sẽ cố gắng hết sức đưa mọi người bình an rời khỏi đây.”

Đây là lần đầu tiên tên mập nghe thấy Giang Thành khen người khác, trong lòng tự nhiên cảm thấy có dự cảm không tốt.

“Nói hay lắm.” Giang Thành tán thưởng, sau đó quay đầu nhìn mấy người mới đến như cô gái mặc đồ ngủ khủng long và nam trung niên áo may ô: “Người anh em mặc vest đã bày tỏ rồi, mọi người còn không mau đến bên cạnh anh ấy đi, anh ấy sẽ bảo vệ mọi người, anh ấy chính là thần bảo vệ của tất cả chúng ta!”

Nam nhân mặc vest: “???”

Tên mập: “… cốt truyện này hình như mình đã thấy ở đâu rồi thì phải.”

Gần như ngay lập tức, mấy người lao thẳng đến bên cạnh nam nhân mặc vest, cô gái khủng long trông có vẻ yếu ớt nhưng lại là người đầu tiên đến được chỗ đó, nắm lấy cánh tay trái của anh ta.

Một người mới nam khác có hơi chậm hơn một chút, chộp lấy cánh tay phải.

Có lẽ là do tuổi tác, phản ứng của nam trung niên áo may ô vẫn bị chậm hơn nửa nhịp.

Khi đến được nơi thì những vị trí tốt bên cạnh đã bị phân chia hết, anh ta chỉ đành vươn dài tay ra, nắm lấy cổ áo của nam nhân mặc vest.

Cứ như vậy mà nam nhân mặc vest lúc nào cũng bị bọn họ đẩy lên đầu tiên, muốn không đi cũng không được, quan trọng

nhất là anh ta còn phải không ngừng nhẹ nhàng ôn tồn an ủi mọi người.

Chật vật mãi mới lên đến tầng 4, nam nhân mặc vest lấy cớ moi chìa khóa, mới rũ bỏ được mấy người như mọc trên người mình ra.

Lúc này mặt anh ta đỏ bừng, ngoài việc bị chèn ép quá mạnh ra, còn lại chắc là bởi vì Giang Thành.

Giang Thành lúc này đang ngưỡng mộ nhìn anh ta, từ tận đáy lòng cảm thấy anh ta quả là một người tốt.

"Được rồi" Nam nhân mặc vest nói: "Nếu như mọi người đã tin tưởng tôi như vậy, thì để tôi chia phòng nhé."

Dưới sự phân công của nam nhân mặc vest, nữ sườn xám và nữ đồ ngủ khủng long ở phòng 407; nam trung niên áo may ô, nam người mới và một người phụ nữ khác có làn da ngăm đen ở phòng 406, còn anh ta và chàng trai mũ lưỡi trai ở phòng 405.

Ánh mắt của anh ta lần lượt nhìn từng người, khi đến Giang Thành đột nhiên nở một nụ cười giả tạo: "Người anh em này, tôi thấy cậu và cậu mập bên cạnh đã quen nhau từ trước à, hai người hãy ở phòng 404 đi."

404, vừa nghe đã thấy không may mắn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là sự trả thù của nam nhân mặc vest.

Tên mập vừa định mở miệng cự tuyệt, không ngờ Giang Thành lại vỗ vai mình, dùng ngữ khí rất thoải mái vui vẻ cắt ngang: "Được, đều nghe thần bảo vệ."

Mặt của nam nhân mặc vest nghẹn đến tái xanh, nhưng vẫn phải giả vờ rằng tôi là một người tốt, tên mập nhìn còn cảm thấy ngại.

Có thể thấy ngoài tên mập ra còn có cả những người không hài lòng với việc sắp phòng, nhưng trời sắp tối rồi, nên dù có bất mãn đến đâu mọi người cũng chỉ đành về phòng.

Dù sao có một cánh cửa che chắn cũng sẽ an toàn hơn là đứng trong một hành lang u ám.

Sau khi lấy chìa khóa, mở cửa, cho dù đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khung cảnh bên trong vẫn khiến tên mập không khỏi giật nẩy người.

Chương 28: Giở trò

Không phải là bởi vì lâu năm không tu sửa, mà là vô cùng sạch sẽ.

Chiếc giường được sắp xếp gọn gàng, chiếc bàn được lau sạch sẽ, trên bậu cửa sổ duy nhất còn đặt một chậu hoa không rõ tên.

Hoa có màu tím nhạt, mang theo cảm xúc bi thương khó tả.

Tên mập cảm kích nói: "Bác sĩ, anh nói chúng ta bị cuốn vào ác mộng có giống như một đóa bèo trong thế giới loạn lạc, trôi dạt bất định, không biết phải bén rễ ở đâu, sống hôm nay không biết ngày mai, cái chết có thể sẽ đến vào giây tiếp theo."

"Có lẽ vậy." Giang Thành thở dài: "Nhưng ít nhất có anh ở bên cạnh với tôi."

Tên mập nghe vậy thì lập tức cảm động, rơm rớm nước mắt nói: "Bác sĩ, không ngờ chúng ta mới ở cùng nhau mấy ngày, tình cảm đã thăng hoa đến mức này rồi, có phải anh cảm thấy có tôi ở bên cạnh vào giây phút cuối cùng của cuộc đời rất hạnh phúc không?"

Giang Thành nhìn ánh mắt chân thành của tên mập, cảm khái nói: "Mập này, anh hãy tĩnh tâm suy nghĩ kỹ xem, nếu như anh còn có thể sống sót, vậy thì nguy hiểm gặp phải lúc đó lấy được mạng tôi sao?"

"Tôi khả năng cao là sẽ chết sau anh." Giang Thành tiếp tục nói: "Cho nên yên tâm đi, nếu như thực sự có ngày đó, tôi sẽ cố hết sức đem tro cốt của anh ra ngoài chôn trong chậu hoa

ở phòng làm việc của tôi. Thân hình anh to lớn, hàm lượng canxi và phốt pho trong tro sẽ cao hơn so với người bình thường."

Tên mập: "… Bác sĩ, anh biết nói thì nói thêm mấy câu đi."

Giang Thành đã cẩn thận kiểm tra căn phòng hết một lượt, ngoại trừ một chiếc tủ rất nhỏ bị khóa không thể mở ra, tạm thời không phát hiện chỗ nào khả nghi.

Sau khi xác định đã an toàn, tên mập đập đầu xuống giường, bụng anh ta đồng thời cũng phát ra tiếng òng ọc: "Bác sĩ, tôi đói quá."

Nhưng bây giờ trời đã tối hẳn rồi, việc di chuyển trong bóng tối mà không có bất kỳ manh mối nào chắc chắn là ngu ngốc và nguy hiểm.

Huống hồ nữ nhân dẫn đường còn đặc biệt nhắc nhở bọn họ không được đi lại vào ban đêm, hiện tại tạm thời chưa rõ nguyên nhân.

Không ngờ, Giang Thành lấy từ trong túi áo ra một miếng sô cô la lớn, vỏ ngoài màu đỏ, tên mập còn nhớ đó là loại rất phổ biến khi anh ta còn rất nhỏ.

"Anh lấy ở đâu ra thế?" Tên mập lập tức từ trên giường ngồi dậy, hai mắt sáng ngời.

"Trên đường đến." Giang Thành bẻ một miếng đưa ra, tên mập vội vàng đón lấy.

Tên mập cắn một miếng nhỏ, vừa nhai vừa như nhận ra điều gì, ngẩng đầu lên hỏi: "Là trên đường đến quán cà phê?"

Lúc tên mập đi ra khỏi quán cà phê nhìn thấy gần đó có rất nhiều siêu thị lớn nhỏ, nhưng điều anh ta không hiểu là làm sao Giang Thành có thể mua sô-cô-la mà không cần tiền.

Hầu hết các đồ vật trên người đều sẽ bị loại bỏ sau khi bọn họ bước vào ác mộng, bao gồm cả tiền.

Giang Thành cũng cắn một miếng sô cô la nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ tối đen, chậm rãi nhai, rồi nói: "Không phải mua."

"Không phải mua?"

"Ừm."

"Thế ở đâu ra?" Tên mập vừa nói xong câu này đột nhiên hai mắt mở to, giống như phát hiện ra chuyện gì động trời, kinh ngạc nói: "Anh trộm à?"

"Vớ vẩn!" Giang Thành bất mãn nhìn tên mập: "Là bà chủ siêu thị cứ nhét cho tôi, tôi nói không cần bà ấy còn tức giận nữa."

Tên mập nghi ngờ nhìn chằm chằm Giang Thành: "Này, bác sĩ anh nói cho tôi biết, bà chủ hèn mọn như vậy ở đâu có, mang đến cho tôi một tá đi."

Khi Giang Thành đặt miếng sô cô la xuống muốn đấu với tên mập 300 hiệp về chủ đề có bà chủ hèn mọn như vậy không, tên mập đã tự giác bỏ cuộc, giơ một tay lên nói: "Bác sĩ, tôi bị anh làm lạc lối rồi, bây giờ chúng ta đang ở trong ác mộng, có thể ngày mai sẽ chết."

"Đừng bi quan như vậy." Giang Thành vỗ vai anh ta an ủi: "Có thể đêm nay anh cũng không sống nổi."

Tên mập: "…"

407.

Cô gái đồ ngủ khủng long cuộn tròn trên giường, trùm chăn gần hết người, không ngừng run rẩy.

"Chị ơi." Nữ đồ ngủ khủng long nhìn nữ nhân sườn xám ngồi trên ghế, âm thanh run rẩy nói: "Chị có thấy ở đây rất

lạnh không, em mặc đồ ngủ còn thấy lạnh, chị không lạnh à?"

Nữ sườn xám cũng giống như Giang Thành, việc đầu tiên làm khi bước vào phòng là kiểm tra kỹ lưỡng toàn bộ căn phòng.

Ngoài một chiếc lược bị gãy mất một nửa được tìm thấy trên bàn, thì không có bất thường nào khác.

Ngay cả thùng rác cũng rất sạch sẽ, bên trong còn lồng chiếc túi đựng rác mới tinh.

"Nếu như cô không có việc gì chỉ muốn tìm chủ đề nói chuyện, để tôi nói chuyện với cô cho bớt sợ, thì tôi khuyên cô đừng lãng phí tâm tư nữa." Giọng nữ sườn xám lạnh lùng nói: "Vô nghĩa, chỉ làm uổng phí phân tán sự chú ý của chúng ta, từ đó làm giảm cơ hội sống sót."

Nữ đồ ngủ khủng long dường như bị khí thế của nữ sườn xám làm cho giật mình nên không nói nữa, nhưng bụng vẫn phát ra tiếng kêu "òng ọc".

"Xoay người, kéo rèm cửa lại." Nữ sườn xám nói với giọng ra lệnh.

Giường của nữ đồ ngủ khủng long nằm cạnh cửa sổ, trên cửa sổ có treo một tấm rèm màu lam, nó không quá lớn nhưng chắc cũng đủ để che kín cửa sổ, nữ đồ ngủ run rẩy đưa tay ra khỏi chăn, nhanh chóng kéo rèm lại.

"Làm khẽ thôi." Nữ sườn xám nói bằng giọng điệu khó nghe: "Nếu như kéo rách rèm xuống còn không biết sẽ gây ra rắc rối gì nữa."

Nữ đồ ngủ ngây người: "Sẽ có rắc rối gì?"

Nữ sườn xám liếc nhìn cô ta vài lần, cuối cùng quay đi phớt lờ lời nói của cô ta, đứng dậy đi đến giường của mình, nằm xuống đắp chăn đến cằm.

“Bác sĩ.” Giang Thành chuyển chăn đệm xuống dưới đất, tên mập khó hiểu nhìn hắn hỏi: “Có giường không ngủ, sao lại phải trải đệm dưới đất?”

Một lúc sau, tên mập như có linh cảm lóe lên, khóe miệng run rẩy nói: “Anh cảm thấy trong lần này vẫn sẽ có quỷ chui ra khỏi gầm giường, cho nên chuẩn bị trước đúng không?”

“Không phải.” Giang Thành trải chăn ra, sắp xếp lại gối, dùng sức vỗ vài cái, cho đến khi xuất hiện một vết lõm to bằng đầu người, sau đó thoải mái nằm xuống, vặn vẹo thân thể nói: “Chỉ là quen rồi.”

Tên mập gật gù, mặc dù ở thế giới hiện thực anh ta chưa từng vào phòng ngủ của Giang Thành, nhưng anh ta nhớ hắn đã từng nói với mình: Nếu như muốn cướp những thứ khác ngoài tiền ra, có thể vào phòng ngủ của hắn, nhưng không có giường, chỉ có đệm, phải dùng tạm.

“Đúng rồi.” Tên mập gãi gãi đầu, hơi kỳ lạ hỏi: “Bác sĩ, tại sao anh lại nhắm vào nam nhân mặc vest kia?”

Anh ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Người ta không đắc tội với chúng ta, tôi cảm thấy anh làm như vậy chả có ý nghĩa gì, còn vô cớ tạo ra một kẻ địch không hề đơn giản cho mình. Nói trắng ra là, nếu như anh không nhắm vào anh ta, chúng ta cũng không đến nỗi phải ở trong phòng 404 này.”

Giang Thành nhìn trần nhà, hai tay ôm đầu, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Bởi vì anh ta giở trò trước.”

Nghe vậy tên mập giật mình, ngồi dậy mở to mắt nói: “Anh nói gì cơ bác sĩ?”

Chương 29: Âm thanh

"Sau khi nhận 4 chiếc chìa khóa từ nữ nhân kia, anh ta đã đút chìa khóa vào túi bên trái." Giang Thành bình tĩnh nói: "Sau đó, anh ta thò tay trái vào trong túi không biết đang làm gì, cùng lúc đó anh ta còn không ngừng nói chuyện để làm chúng ta mất tập trung."

Tên mập cảm thấy đầu óc bắt đầu cạn kiệt, vô cùng cảnh giác nói: "Chẳng lẽ anh ta đã làm gì đó với những chiếc chìa khóa?"

"Tạm thời còn chưa rõ." Giang Thành đáp: "Lúc nãy tôi đã kiểm tra chìa khóa rồi, không phát hiện ra điểm gì khác thường."

Tên mập vừa gật đầu, vừa tự giải thích với chính mình: "Cho nên bác sĩ đã để nữ đồ ngủ qua đó là để cắt ngang chuyện mờ ám của anh ta?"

"Ừm, nhưng tôi cũng không chắc nó có hiệu quả hay không."

Tên mập nghiến răng, phẫn nộ nói: "Bác sĩ, cái tên mặc vest này trông cũng không đến nỗi nào, không ngờ sau lưng lại xấu xa như vậy, còn trả thù phân chúng ta vào phòng 404."

"Tôi chợp mắt một lát." Giang Thành không để ý tới anh ta nữa, quay người lại: "Một tiếng sau nhớ đánh thức tôi."

"Được." Tên mập nhận lấy chiếc đồng hồ đeo tay Giang Thành ném qua, dây không đủ dài nên anh ta không đeo được, chỉ có thể cầm trên tay.

Mặc dù không quá buồn ngủ, nhưng anh ta vẫn ngồi dậy, quấn chăn quanh người để tránh mình vô tình ngủ thiếp đi.

Đêm rất yên tĩnh, cả khuôn viên trường như đã chết vậy.

Tên mập đang nghĩ chắc hẳn xung quanh đây chẳng có sinh viên nào ở, nếu không tuyệt đối sẽ không yên tĩnh như vậy.

Một tiếng đã hết, tên mập ra khỏi giường, đánh thức Giang Thành.

Giang Thành ngủ giấc nông, lúc tên mập vừa xuống giường hắn đã tỉnh rồi, nhưng hắn vẫn đợi tên mập đẩy mình mấy cái mới mơ màng mở mắt ra.

Sau khi ngồi dậy, hắn cử động cái cổ và bả vai, gối ở đây không thoải mái cho lắm, hắn đã quen ngủ trên gối kiều mạch ở nhà, không quen ngủ trên gối bông mềm.

"Có chuyện gì kỳ lạ xảy ra trong thời gian này không?"

"Không." Tên mập nói: "Bác sĩ, anh yên tâm đi, kể cả nhìn thấy một con gián, tôi cũng sẽ đánh thức anh, chắc là anh cũng biết, tôi cảnh giác rất cao."

Giang Thành đứng lên, trước tiên đi tới chỗ cửa, không đứng quá gần, xuyên qua cửa lắng nghe động tĩnh trên hành lang.

Một lúc lâu sau, hắn trở lại giường, nằm bò ra, lắng nghe động tĩnh bên cạnh một lúc.

"Bác sĩ." Tên mập nói: "Bọn họ chắc là ngủ hết rồi, xung quanh đây yên tĩnh lắm."

Giang Thành liếc anh ta một cái, không nói gì, lấy lại đồng hồ từ tay tên mập, đeo vào cổ tay mình.

Mặc dù đã không còn đói sau khi ăn sô cô la, nhưng tên mập lại cảm thấy rất khát nước.

Cứ như vậy thêm nửa tiếng nữa, Giang Thành thầm tính toán thời gian cũng tương đối rồi, chuẩn bị bắt đầu hành động, hắn cảnh cáo tên mập trước cho dù lát nữa có xảy ra chuyện gì cũng phải giả bộ như không biết.

Tên mập nghe xong trong đầu đầy dấu chấm hỏi, nhưng vì tin tưởng Giang Thành nên vẫn đồng ý.

Giang Thành lấy từ góc sàn nhà ra một đồng xu kiểu cũ, sau đó nhặt đồng xu đi trở lại bức tường cạnh giường, dùng mép đồng xu nhẹ nhàng cào lên bức tường.

"Rẹt rẹt rẹt…"

Lặp đi lặp lại.

Độ mạnh vừa phải, âm thanh không lớn, nhưng rất rõ ràng trong bóng đêm yên tĩnh.

"Anh đang làm gì vậy?" Âm thanh ma sát khe khẽ khiến cho tên mập cả người nổi da gà, rất nhiều người có sự phản kháng bẩm sinh đối với loại âm thanh ma sát này.

Giang Thành không trả lời, vẫn tiếp tục cào.

Dần dần, bắt đầu có âm thanh truyền đến từ phòng bên, mặc dù không lớn nhưng từ những âm thanh hỗn loạn và không có trật tự đó, có thể phán đoán được sự hoảng loạn của những người phòng bên.

Bên cạnh là phòng 405.

Phòng của nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai.

Một lúc sau, trong hành lang truyền đến tiếng đẩy cửa, sau đó là tiếng bước chân vội vã hỗn loạn.

Nghe thấy tiếng bước chân, Giang Thành lập tức ngưng dùng đồng xu chà xát lên tường, cẩn thận lau sạch những

mảnh vụn trên tường còn sót lại trên đồng xu, sau đó ném nó vào một góc khuất trên sàn nhà.

Những tiếng bước chân hướng về phòng 404 nơi Giang Thành ở, rồi đứng sững lại, có tiếng gõ cửa lộn xộn cùng giọng nói của nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai.

Một lúc sau, trong hành lang bắt đầu náo nhiệt.

Giang Thành làm bộ như vừa mới ngủ dậy, chậm rãi đẩy cửa phòng ra, như thể không ngờ mọi người lại đều ở bên ngoài, vẻ mặt đột nhiên kinh hãi: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Nhìn thấy Giang Thành đi ra, nam nhân mặc vest dẫn đầu ngây ra một chút, một lúc sau mới kỳ lạ hỏi: "Cậu có nghe thấy âm thanh kì lạ không?"

"Âm thanh kì lạ?" Giang Thành gãi gãi đầu: "Không, tôi vừa mới ngủ một giấc, xung quanh đây rất yên tĩnh."

"Không?" Sắc mặt nam nhân mặc vest trở nên khó coi, anh ta như đột nhiên nghĩ tới gì đó, vội vàng nói: "Tên mập trong phòng cậu đâu?"

"Tôi ở đây." Nghe vậy tên mập đi ra, thò cái đầu to ra khỏi phòng: "Thần bảo vệ, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Chuyện gấp gáp nên nam nhân mặc vest cũng lười để ý đến danh xưng kia, nói thẳng: "Tôi hỏi cậu, cậu có nghe thấy những âm thanh kì lạ không?" Anh ta dừng lại, rồi miêu tả: "Giống như tiếng một cái thìa cào cào?"

Tên mập mở to hai mắt như quả trứng gà, nghi hoặc nói: "Không, nãy giờ tôi vẫn chưa ngủ, nhưng chẳng nghe thấy gì cả."

Nghe thấy câu trả lời của Giang Thành và tên mập, ngoại trừ nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai, tất cả mọi người trong

hai căn phòng còn lại đều thở phào ra nhẹ nhõm.

Đồng thời, bọn họ nhìn vào khuôn mặt của nam nhân mặc vest đang viết đầy ý vị sâu xa.

Chỉ có người trong phòng 405 nghe thấy âm thanh kì lạ, như vậy có nghĩa là… bọn họ sẽ gặp phải những thứ kia trước.

Nói cách khác, bọn họ sẽ chết trước.

“Chúng tôi quay về đây.” Nữ sườn xám nói.

Sau đó cô ta đi thẳng về phòng của mình, theo sau là nữ đồ ngủ khủng long như một cái đuôi, chỉ sợ bị bỏ rơi.

Ba người 406 thấy 407 đã quyết đoán như vậy, nên cũng không ở lại nữa, sau khi nói vài câu, cũng vội vàng chạy trở về phòng.

Cánh cửa đóng “rầm” một tiếng, như sợ có thứ gì đó xông vào vậy.

Giờ chỉ còn lại nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai với khuôn mặt âm trầm như có thể nặn ra nước.

Giang Thành dựa vào cửa, vẻ mặt nghi hoặc, sau đó như chợt nghĩ đến chuyện gì, buột miệng nói: “Chẳng lẽ nghe thấy âm thanh ma sát kỳ lạ chính là điều kiện kích hoạt lệ quỷ giết người, đáng sợ quá!”

“Mập này!” Giang Thành quay đầu lại, hoảng hốt nói: “Anh thật sự không nghe thấy?”

Tên mập cực kì phối hợp trả lời: “Người anh em tốt, tôi thật sự không nghe thấy, anh thì sao?”

“Tôi cũng như mọi người, ngủ thiếp đi, không nghe thấy gì cả.” Giang Thành xòe hai tay, bày ra biểu cảm tôi vô tội khiến người ta thương xót.

“Vậy thì tốt quá.” Tên mập nói: “Chúng ta không cần phải chết rồi.”

Nói xong hai người đóng cửa lại, để lại nam nhân mặc vest, và mũ lưỡi trai đứng một mình trong hành lang dưới ánh đèn lờ mờ.

Chương 30: Bác sĩ, tôi không buồn ngủ chút nào

Mũ lưỡi trai có vẻ tức tối, bước nhanh vài bước giơ nắm đấm như muốn đập nát cánh cửa phòng 404, nhưng nam nhân mặc vest đã nhanh hơn, tiến lên một bước ngăn anh ta lại.

Nam nhân mặc vest nhìn chằm chằm vào cửa phòng 404, sau đó nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, trầm giọng nói: "Trở về trước đã, nơi này nhìn có vẻ không ổn lắm."

Sau khi trở lại phòng, nam nhân mặc vest quay người đóng cửa lại rồi cẩn thận khóa trái cửa.

Chàng trai đội mũ lưỡi trai túm lấy mũ của mình ném mạnh xuống giường, quay người lại, giọng điệu khó nghe: "Âm thanh kia có phải là do hai tên bên phòng 404 giở trò quỷ không?"

Trên đầu của mũ lưỡi trai có vài vết sẹo sâu, vết sẹo lớn nhất bắt đầu từ sau đầu kéo dài đến sau tai, đây là một trong những nguyên nhân khiến anh ta luôn đội mũ lưỡi trai.

Anh ta rõ ràng là đã không còn trẻ như vẻ bề ngoài, trông cũng phải 30 tuổi rồi chỉ là cách ăn mặc trông trẻ trung.

Nam nhân mặc vest dựa vào tường, sắc mặt u ám đáng sợ, một lúc lâu sau mới nói: "Chắc là không, mới vừa vào đây, trước mắt vẫn chưa biết điều kiện kích hoạt lệ quỷ là gì, tôi không tin bọn họ dám làm ra chuyện như vậy." Anh ta dừng lại, rồi nói tiếp: "Trừ khi đầu óc bọn họ không bình thường."

Sau khi được nam nhân mặc vest nhắc nhở, cơn tức giận của mũ lưỡi trai dần dần nguôi ngoai, anh ta vốn không ngốc,

tự nhiên sẽ biết nam nhân mặc vest nói có lý.

Sắc mặt anh ta dần trở nên mất tự nhiên: "Cho nên một loạt âm thanh ma sát kia quả thực không phải là do người chơi tạo ra, mà là…" Anh ta nhìn nam nhân mặc vest, cuối cùng cũng không nói ra từ "quỷ".

Có một quy tắc bất thành văn trong thế giới ác mộng, sau khi nhiệm vụ bắt đầu, trừ khi cần thiết, nếu không chẳng ai muốn nhắc đến từ đó, giống như nhắc đến sẽ mang lại xui xẻo cho mình vậy.

"Cho đến bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì, cho nên đừng tự mình dọa mình." Nam nhân mặc vest nói: "Tránh lục đục nội bộ."

Anh ta cởi cúc áo chỉnh tề và hai nút trên cùng của áo sơ mi ra, sau đó hít một hơi thật sâu, nói với người bạn đồng hành: "Phòng 405 mà chúng ta chọn trên lý thuyết là vị trí an toàn nhất, hai bên trái phải đều có người ở, hơn nữa tên phòng 404 nghe đã thấy xui xẻo, rất có thể đã từng xảy ra án mạng. Vì vậy, bất kể bọn họ xảy ra chuyện gì, chúng ta đều có thể nắm bắt được ngay lập tức, chỉ cần đảm bảo chúng ta không phải là người đầu tiên đến là được."

Nghe vậy mũ lưỡi trai tự nhiên nghĩ tới điều gì đó, nhắc nhở: "Chúng ta phải cẩn thận một chút, tên gầy ở phòng 404 kia hình như là cố ý nhắm vào anh."

Nam nhân mặc vest mỉm cười, lộ ra một hàng răng trắng tinh, khinh thường nói: "Tôi sẽ chú ý, sau đó tìm cơ hội để cậu ta vĩnh viễn ở lại đây."

Nghe nam nhân mặc vest nói vậy, mũ lưỡi trai cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Sau khi bàn bạc với nam nhân mặc vest về chuyện gác đêm, anh ta đi ngủ trước.

Dù sao thì tinh lực có dồi dào hay không, cũng sẽ ảnh hưởng đến việc có thể sống sót vượt qua ác mộng hay không.

Phòng 404.

Sau khi trở về phòng, Giang Thành không nằm xuống nữa, mà ngồi ở trên ghế, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Tên mập cảm thấy đã đến lúc nói chuyện nghiêm túc, nên từ trên giường ngồi dậy, thò đầu ra ngoài nói: "Bác sĩ, anh cảm thấy đêm nay liệu có người chết không?"

Trong nhiệm vụ biệt thự trước, nam trung niên đã chết một cách kỳ lạ ngay trong đêm đầu tiên, cổ bị vặn 180 độ, ngón chân hướng về phía trước, mặt hướng về phía sau.

Đáng sợ hơn chính là, tên mập là người đầu tiên phát hiện ra, lúc đó anh ta còn đang ngơ ngác chuẩn bị đi toilet, kết quả bị dọa sợ tới mức thiếu chút nữa mất khống chế tại chỗ.

Bây giờ cảnh tượng hãi hùng đó thỉnh thoảng vẫn hiện ra trong đầu anh ta.

"Tôi cảm thấy chắc là không." Giang Thành suy nghĩ vài giây mới trả lời.

Tên mập thấp giọng nói: "Bác sĩ, anh đã nói là đêm nay chúng ta sẽ không tiến vào ác mộng, nhưng không phải là chúng ta đã tiến vào rồi đó thôi."

Giang Thành quay đầu lại, nhìn chằm chằm tên mập một lúc, đột nhiên nói: "Mập này, đột nhiên tôi nhớ tới một chuyện rất quan trọng."

"Anh nói gì bác sĩ?" Tên mập gật đầu rất tự nhiên, hiếm khi thấy bác sĩ nghiêm túc như vậy, anh ta cảm thấy đối phương có lẽ đã tìm được chút manh mối quan trọng.

"Tối nay khi anh ngủ cẩn thận một chút, tốt nhất nên đắp chăn đến cằm." Giang Thành vừa nói vừa khoa tay múa chân,

ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Tên mập không khỏi có chút sợ hãi, vội vàng nhìn xung quanh một lượt, rồi quấn chăn lên người, thận trọng hỏi: "Sao anh lại nói như vậy?"

Giang Thành vỗ vỗ tay đứng dậy: "Bởi vì như vậy ban đêm có quỷ đến bẻ cổ anh, anh còn có thể giãy giụa một chút."

Tên mập: "…"

Có lẽ là bởi vì thấy tên mập run rẩy quá đáng thương, hoặc là lương tâm cắn rứt, nên Giang Thành chủ động nói để mình gác đêm, bảo tên mập đi ngủ trước, đến thời gian sẽ đánh thức anh ta dậy, cả hai lại đổi ca.

Nhưng tên mập lắc đầu nguầy nguậy, thở dài nói: "Không cần đâu bác sĩ, câu chuyện anh vừa kể hưng phấn quá, bây giờ tôi cứ nhắm mắt lại là thấy có quỷ bẻ cổ mình, tôi không buồn ngủ chút nào."

Nếu như tên mập cứ khăng khăng như vậy, Giang Thành cũng đành thỏa hiệp, giao hẹn thời gian để tên mập đánh thức mình, rồi đi ngủ trước.

Tên mập ngồi ở trên giường, toàn thân quấn chăn kín mít, cứ như vậy, anh ta không thể ngăn được cơn ớn lạnh đang toát ra ngoài.

Nói thật, vừa bước vào tòa ký túc xá này, anh ta đã có một dự cảm rất xấu, có gì đó không ổn.

Nhưng cẩn thận quan sát một lượt, anh ta lại không tìm được cảm giác kỳ quái đó từ đâu mà ra.

Khi Giang Thành nói hắn có dự cảm, trong lòng tên mập thực ra cũng có dự cảm, anh ta cảm thấy đêm nay khả năng cao là sẽ có người chết.

Không có cơ sở nào, chỉ thuần túy là trực giác của tên mập.

Cái rễ bẻ cổ có thể nói đã cắm sâu trong lòng tên mập, anh ta thay đổi tư thế ngồi tận mấy lần đều cảm thấy không an toàn.

Cuối cùng anh ta dựng gối lên đặt vào cạnh tường, sau đó dựa lưng vào gối, như vậy lưng sẽ dựa vào tường, chắc là sẽ không bị quỷ bẻ gãy cổ.

Một lúc sau, chỗ Giang Thành đã vang lên tiếng ngáy khe khẽ.

Tên mập không khỏi khâm phục Giang Thành, bất kể lúc nào, ở đâu, muốn ngủ là đều có thể ngủ được.

So với việc phân công rõ ràng của phòng 404 và 405, thì mấy người phòng 406 kém hơn rất nhiều.

Mặc dù bọn họ có ba người, nhưng lại đều không tin tưởng lẫn nhau.

Hơn nữa trong phòng chỉ có hai cái giường, đồng nghĩa với việc một người chỉ có thể qua đêm trên ghế.

Hai nam một nữ, nhưng kết quả lại là nữ chiếm ưu thế.

Nữ nhân trông không có gì đặc biệt, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, đôi mắt sắc bén như dao.

Nếu như Giang Thành ở đây, chắc còn có thể nhìn ra từ vòng eo thẳng tắp của nữ nhân, đến vết chai trên kẽ ngón trỏ và ngón cái, phán đoán có thể cô ta là một người luyện võ, thậm chí đã từng đụng vào súng.

Nhưng hai nam nhân này không có bản lĩnh như vậy, chỉ có thể nhìn ra nữ nhân không dễ chọc.

Hơn nữa tuyệt đối không phải lần đầu tiên vào ác mộng, nếu không đã không bình tĩnh như vậy.

Nữ nhân chiếm chiếc giường tốt nhất trong phòng, sát tường, cách xa cửa sổ.

Vì dù sao thì không ai biết lúc nào bên ngoài cửa sổ sẽ xuất hiện một khuôn mặt xanh lè.

Nam nhân áo may ô và một nam nhân còn lại đều là lần đầu tiên bước vào ác mộng, hai người ngồi cạnh nhau trên giường, trông cực kì bất an.

Chương 31: Mục tiêu

"Này…" Nam trung niên áo may ô nhìn khuôn mặt nghiêng của nữ nhân, khóe miệng khẽ run, cho đến khi mở miệng mới phát hiện ra mình không biết tên của đối phương, trên mặt lộ ra sự ngượng ngùng: "Tôi có thể biết tên cô là gì không?"

Nữ nhân liếc anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Dư Văn."

Giọng nói của cô ta rất đặc trưng, mang chút thăng trầm của giọng khói hiếm thấy.

Nữ nhân chịu trả lời câu hỏi dường như đã mang đến một tia hy vọng cho nam trung niên áo may ô, anh ta vội vàng thẳng người, làm ra vẻ nghiêm túc đàm phán, hơi nghiêng người về phía trước, mang theo một chút nịnh nọt: "Cô Dư, xin chào, tôi tên là Chu Thái Phúc, gia đình tôi kinh doanh trang sức."

Nữ nhân tự xưng là Dư Văn quay đầu lại, nhìn anh ta với vẻ rất hứng thú: "Nói tiếp đi."

Chu Thái Phúc liếm liếm môi: "Tôi có thể nhìn ra cô Dư không phải là người bình thường, đối phó với tình huống hiện tại chắc là tương đối có kinh nghiệm rồi, cho nên…"

"Cho nên anh muốn tôi bảo vệ anh, chờ sau khi ra ngoài sẽ trả cho tôi một khoản lớn tiền bảo vệ." Dư Văn đột nhiên cười: "Có phải không? Anh Chu."

Chu Thái Phúc vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, cô Dư, chỉ cần cô có thể bảo vệ tôi sống sót ra ngoài, thì thù lao không thành vấn đề, cô nhất định sẽ hài lòng."

“Tôi nhất định sẽ hài lòng…” Dư Văn sờ sờ cằm, như là đang thực sự suy xét đến chuyện này.

Thấy thái độ của Dư Văn, nam nhân còn lại ngồi bên cạnh nam trung niên áo may ô không thể ngồi yên được nữa, lập tức nói: “Cô Dư, mong cô cũng có thể giúp tôi, mặc dù tôi không giàu có như anh Chu, nhưng nếu còn sống rời khỏi đây, tôi có thể bỏ ra mọi thứ.”

“Ồ?” Dư Văn nghiêng đầu, giống như cũng có hứng thú với đề nghị của người sau.

Không ngờ, Chu Thái Phúc vốn tưởng đã tìm được người chống lưng, chỉ vào nam nhân kia lớn tiếng khiển trách: “Cô Dư đã hứa với tôi trước rồi, cộng thêm anh nữa là thế nào?”

Anh ta quay đầu nhìn Dư Văn, thẳng thừng nói: “Cô Dư, cô chỉ cần chuyên tâm chịu trách nhiệm cho sự an toàn của tôi là được rồi, bất luận tên nghèo này có trả bao nhiêu, tôi cũng sẽ trả gấp đôi, không!” Anh ta ra sức xua tay: “Tôi trả gấp 10!”

“Anh đúng là hào phóng thật đấy.” Dư Văn thở dài.

Mím mím môi, Chu Thái Phúc lập tức hưng phấn, run rẩy đứng lên, nói: “Cho nên, cô Dư, cô đồng ý rồi?”

Dư Văn không trực tiếp trả lời câu hỏi này, mà nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau, sắc mặt đầy ý vị sâu xa hỏi lại: “Ông chủ trang sức, anh Chu Thái Phúc, anh cảm thấy ý nghĩa tồn tại của ác mộng là gì?”

“Ý nghĩa?” Chu Thái Phúc ngây người ra, ý nghĩa cái gì có quan trọng không?

Không phải ưu tiên hàng đầu bây giờ là suy nghĩ làm thế nào để sống sót thoát ra ngoài hay sao?

Hoặc là ngồi xuống và thương lượng một mức giá.

Không ngờ Dư Văn còn không thèm nhìn, cho Chu Thái Phúc một cảm giác là, anh ta có đáp án hay không đều không quan trọng, mà cảm giác này làm cho anh ta vô cùng khó chịu.

Nhưng không còn cách nào khác, mình đang cầu cứu người ta, nên chỉ đành nhẫn nhịn chịu đựng.

"Công việc của tôi khá đặc biệt." Dư Văn chậm rãi nói, cô ta dựa vào lưng ghế, thể hiện trạng thái cực kỳ thoải mái: "Có người trả tiền cho chúng tôi để làm một số việc, đương nhiên…" Cô ta bổ sung: "Không phải một nơi như đất nước của chúng ta, mà ở những nơi có chiến tranh, vì vậy cũng có người gọi chúng tôi là lính đánh thuê."

Ánh mắt cô ta dần thất thần, giống như rơi vào hồi ức lâu lắm rồi: "Nơi đó vô cùng nghèo đói, thứ duy nhất có thể hấp dẫn chúng tôi chỉ có tiền, mà chúng tôi vì tiền cũng tình nguyện làm bất cứ chuyện gì." Cô ta dừng lại một chút, sau đó cúi đầu lặp lại lần nữa: "Tôi đang nói là… bất cứ chuyện gì."

Chu Thái Phúc cảm thấy sự tình phát triển có hơi chệch hướng, run giọng nói: "Dư… cô Dư, rút cuộc cô muốn nói gì?"

"Không có gì." Dư Văn đưa tay vén tóc ở thái dương.

Nhưng kỳ lạ là, động tác này không hề lộ ra một chút cảm giác nữ tính nào trên người cô ta, mà là cảm giác tiêu điều như gió thu cuốn hết lá vàng.

Cho dù là nam trung niên áo may ô, hay là nam nhân bên cạnh, hai người đều cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

"Tôi chỉ cảm thấy không công bằng." Cô ta ngẩng đầu lên, cảm giác lạnh lẽo đó lại hiện lên trong mắt, trong đôi mắt đen láy kia dường như có thể nuốt chửng tất cả ánh sáng.

"Ở thế giới hiện thực, của cải và quyền lực có thể giúp anh muốn làm gì thì làm, nhưng hãy hiểu, ở đây là thế giới ác

mộng, tất cả những gì anh có thể tự hào và khoe khoang trong thế giới hiện thực chỉ là một cái rắm."

"Muốn sống được ở đây, chỉ có thể dựa vào cái này." Cô ta uốn cong đầu ngón tay, gõ gõ vào đầu mình, đột nhiên cười: "Đây cũng là lý do tại sao tôi thích nơi này."

"Vì vậy, hãy tôn trọng nơi này, cũng như các quy tắc ở đây."

Phòng 407.

Nữ đồ ngủ khủng long cuộn tròn run rẩy trên giường, chiếc chăn quấn hết cả người cô ta, chỉ lộ ra hai con mắt nhỏ.

"Chị sườn xám ơn." Giọng nói cô ta run rẩy: "Âm thanh đó vẫn còn, hình như chỉ cách chúng ta có một bức tường."

Khuôn mặt của nữ sườn xám không còn bình tĩnh nữa, mới mười mấy phút trước, nữ đồ ngủ khủng long đột nhiên nói với cô ta rằng mình nghe thấy một loạt âm thanh cọ xát kỳ lạ.

Điều này khiến cô ta lập tức nghĩ đến âm thanh mà hai người trong phòng 405 đã nghe thấy.

Chẳng lẽ… thứ đó đã chuyển hướng mục tiêu?

Cô ta không khỏi bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Nhưng bình tĩnh nghĩ lại, chắc là không, thông thường nếu thứ đó đã thật sự nhắm vào người 405 rồi, thì sẽ không thay đổi mục tiêu nữa.

Điều duy nhất khiến nữ sườn xám cảm thấy may mắn là bản thân không nghe thấy cái gọi là âm thanh ma sát kia.

Bất luận thế nào, phòng 407 này cũng không thể ở lại được nữa, thứ đó đã nhắm vào nơi này, mà có khả năng cao là nữ đồ ngủ khủng long ngây ngô không hiểu gì kia sẽ là nạn nhân đầu tiên của đêm nay.

“Em gái.” Nữ sườn xám hỏi: “Bây giờ em vẫn còn nghe thấy âm thanh ma sát đó sao?”

Cô ta đang xác nhận lại lần cuối.

“Vâng.” Nữ đồ ngủ khủng long liên tục gật đầu, hiển nhiên là đã cực kì sợ hãi: “Nhưng không còn rõ như lúc nãy nữa, âm thanh đó hình như không ngừng chuyển động.”

Cô ta dùng ngón tay mô phỏng vị trí của âm thanh, dọc theo bức tường, từng chút từng chút chỉ vào gần nữ sườn xám.

“Chị ơi.” Nữ khủng long như sắp khóc thành tiếng: “Âm thanh đó hình như ở trên đầu chị.”

“Cái gì?!”

Nữ sườn xám đột ngột ngẩng đầu lên, nhưng trên đầu trống rỗng không có gì cả.

Điều đáng sợ hơn nữa là cho đến nay cô ta vẫn chưa nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Đêm, trong tai cô ta yên tĩnh như đã chết vậy.

Cô ta nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, chẳng lẽ ngay từ đầu đã phán đoán sai, nghe thấy tiếng ma sát không phải là dấu hiệu quỷ sẽ giết người, mà là người không nghe thấy mới chính là mục tiêu!

Cô ta càng nghĩ càng cảm thấy có thể.

Lý do rất đơn giản, nếu như người nghe thấy tiếng ma sát là mục tiêu mà quỷ đánh dấu, vậy thì người chết đầu tiên phải là hai người trong phòng 405.

Nói theo cách khác, nếu như người của phòng 405 đã chết rồi, vậy thì đêm nay sẽ không có ai chết nữa, tiếng ma sát sao có thể vẽ thêm chuyện tìm đến bọn họ nữa?

Chương 32: Ai đang gõ cửa?

Nữ sườn xám không thể ngồi yên được nữa, cô ta đứng dậy đi ra hướng cửa.

“Chị sườn xám ơi.” Nữ đồ ngủ trông bộ dạng có vẻ sợ lắm rồi, để cô ta một mình ở lại căn phòng này, cô ta sẽ không bao giờ dám: “Chị đi đâu đấy?”

Cô ta lập tức nhảy xuống giường, giày cũng không đi, cứ thế đứng chân trần trên sàn bê tông lạnh lẽo, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn nữ sườn xám.

“Chị đi hỏi những người khác xem có phát hiện bất thường không.” Cô ta giả vờ an ủi nữ đồ ngủ: “Em yên tâm, chị hỏi xong sẽ về ngay.”

Nữ đồ ngủ dường như cũng sợ hành lang yên tĩnh và tăm tối, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy chị đi nhanh về nhanh nhé, một mình em sợ lắm.”

“Được, chị hứa.”

Hít vào một hơi thật sâu, nữ sườn xám chầm chậm kéo cửa ra, nhưng chỉ là một khe hở rất nhỏ rất nhỏ.

Trong hành lang vô cùng yên tĩnh, cô ta đi ra khỏi phòng, tiếp theo lại quay người nhanh chóng khép cửa lại.

Không sai, cô ta hoàn toàn không chuẩn bị sẽ trở lại nữa.

Không chỉ có vậy, cô ta còn để lại một khe hở ở cửa phòng 407.

Một là gặp phải nguy hiểm cô ta có thể lập tức rút về.

Hai là cho dù mình an toàn được các phòng khác tiếp nhận, vậy thì căn phòng 407 không đóng chặt cửa kia sẽ chính là mục tiêu tốt nhất để quỷ tấn công.

Bây giờ cô ta đã nghĩ kĩ, mục tiêu cô ta muốn đến là phòng 404.

Người trong phòng ở giữa 405 đã nghe thấy tiếng ma sát quỷ dị, bất luận tiếng ma sát kia đại diện cho cái gì, cô ta đều không muốn mạo hiểm.

Đặc biệt là hai tên ở bên trong nhìn là đã thấy không phải người tốt đẹp gì.

Trong ác mộng không phải là không có người tốt, chỉ là sẽ chết nhanh hơn, chết thảm hơn mà thôi.

Còn nguyên nhân không chọn phòng 406 là bởi vì bên trong quá nhiều người mới.

Người mới quá nhiều chứng tỏ nhân tố không xác định nhiều, mà chỉ cần sơ suất một chút sẽ mang đến họa diệt thân cho chính người ở gần trong gang tấc.

Cô ta không thích người mới, cũng giống như đại đa số người cũ khác vậy.

Mà Giang Thành và tên mập cô ta thấy khá được, đặc biệt là Giang Thành.

Trông hắn ngốc nghếch, còn hơi ngơ ngơ.

Nói thật, cô ta cũng không thể hiểu được người đàn ông này.

Trong ác mộng không phải là cô ta chưa từng gặp qua mấy tên ngốc, nhưng có thể sống thoải mái như Giang Thành thì tương đối hiếm gặp, nhất là hắn còn không phải người mới.

Mấy lần nhiệm vụ ác mộng đã dạy cho cô ta một đạo lý: Ở đây ngọa hổ tàng long, có rất nhiều người giả heo ăn thịt hổ.

Khoảng cách giữa hai căn phòng không xa, nhưng mỗi bước đi cô ta đều rất cẩn thận, giống như sợ làm ồn quá sẽ quấy rầy thứ gì đó đang ngủ say trong bóng tối.

Cả đoạn đường cô ta luôn duy trì cảnh giác, tầm nhìn không dám buông lỏng.

Gần rồi.

Gần hơn rồi.

Cô ta lặng lẽ nhìn cánh cửa cách đó không xa, suy nghĩ xem phải lấy lý do nào đó để lừa bọn họ mở cửa, sau đó vượt qua đêm nay.

Người bên trong cũng không ngốc, tất nhiên không thể nói cho bọn họ biết người trong phòng của mình nghe thấy tiếng ma sát, nếu không ai lại đi mở cửa cho mình.

Đứng lại, cô ta lo lắng suy nghĩ.

Ừm? Đột nhiên ngây ra, đêm đã khuya, đèn trong hành lang đã tắt từ lâu, làm sao cô ta có thể nhìn rõ mọi thứ?

Cô ta quay đầu nhìn xung quanh, rất nhanh đã tìm được nguồn sáng.

Nó phát ra từ một cánh cửa hé mở cách đó không xa, có một khe hở nhỏ bên trên, có ánh sáng lọt qua từ khe hở.

Đồng tử cô ta đột nhiên run lên, sau đó ánh mắt nhích lên trên từng chút một cho đến khi nhìn rõ số phòng.

407.

407!!

Cô ta rùng mình dữ dội, giống như một quả bom băng nổ tung trong lòng.

Làm sao có thể là 407?

Phòng của cô ta?

Cô ta vừa mới ra khỏi 407, hơn nữa… cô ta vội quay đầu nhìn lại, mọi thứ phía sau cô ta đều bị bóng tối bao phủ, giống như một màn sương mù không thể vượt qua.

Phòng 407 mà cô ta vừa rời đi đã biến mất…

Quả nhiên!

Người không nghe thấy tiếng ma sát mới là mục tiêu của quỷ!

Quỷ sẽ tấn công cô ta…

Nỗi sợ hãi quá mức dường như càng kích thích khát vọng sống sót của nữ sườn xám gấp mười lần, còn chưa tới thời khắc cuối cùng, cô ta biết rằng mình vẫn còn một cơ hội nhỏ nhoi.

Nếu như biết cách đối phó, cô ta vẫn còn cơ hội sống sót.

Trong ác mộng rất hiếm khi là cục diện chết chắc.

Ở đây tất cả đều công bằng.

Nhiệm vụ cấp bách nhất là xác định xem đó có đúng là phòng 407 không, hay chính xác hơn là, người bên trong đang đợi cô ta là nữ đồ ngủ khủng long, hay là quỷ?

Năng lực của quỷ không thể dùng khoa học, hay là logic cơ bản để giải thích.

Vì vậy, 407 trước mặt cũng có khả năng cao đúng là phòng 407.

Cũng là con đường sống duy nhất của cô ta.

Cô ta chuẩn bị cược một phen.

Quỷ có lẽ muốn cô ta nghĩ rằng đây không phải là phòng 407 thật, để bỏ lỡ cơ hội sống sót.

Sau khi hiểu ra điều này, cô ta lập tức chạy về phía 407, khi cô ta di chuyển, nơi vốn được ánh sáng chiếu đến ở phía sau cô ta cũng lần lượt bị bóng tối nuốt chửng.

Như thể nó chưa từng tồn tại vậy.

"Bùm bùm bùm bùm!"

Cô ta gõ cửa phòng 407, chứ không lập tức đẩy cửa vào ngay.

"Ai… ?" Một giọng nữ kinh hãi vang lên: "Ai đang gõ cửa?"

Đó là giọng nói của nữ đồ ngủ khủng long, nghe rất chân thật.

Tràn đầy sợ hãi và bất an, như thể giây tiếp theo sẽ chết vì sợ hãi.

"Là chị!" Nữ sườn xám vội vã trả lời: "Mau mở cửa!"

Nói xong những lời này, cô ta vội quay đầu nhìn lại, bóng tối sau lưng cách mình càng ngày càng gần, không bao lâu nữa sẽ tới gần cô ta.

Sau đó… Cô ta nghiến răng, sau đó là không còn sau đó nữa.

Nếu may mắn, hôm sau mọi người sẽ phát hiện một thi thể khá hoàn chỉnh ở đó.

Của cô ta.

"Nhanh lên!" Cô ta bắt đầu đập cửa: "Mở cửa cho chị!"

Nữ đồ ngủ khủng long bên trong dường như bị thái độ như vậy làm cho khiếp sợ, bắt đầu khóc, trong miệng lầm bầm chị là ai, có phải quỷ không, đồng thời cầu xin đừng giết mình.

Cần bao nhiêu đáng thương cũng có bấy nhiêu.

Nữ sườn xám ngoài cửa thậm chí có thể nghe thấy tiếng kẽo kẹt của tấm ván giường do nữ đồ ngủ đang khóc gây ra.

Nữ sườn xám nói với bên trong: "Thật sự là chị, chị là chị sườn xám vừa mới rời đi đây, xin hãy tin chị, bây giờ…" Cô ta dừng lại một chút: "Bây giờ chị đi vào đây."

"Hu hu hu…"

Bên trong vẫn là tiếng khóc, cố gắng hết sức kìm nén lại tiếng khóc, cô ta có thể tưởng tượng ra vẻ mặt bất lực của nữ đồ ngủ.

Quá chân thật, chân thật đến không giống như là giả.

Vì vậy, nữ sườn xám ngoài cửa vừa nói vừa chậm rãi lùi lại, cuối cùng quay người bỏ chạy.

Quỷ dị là, ngay lúc cô ta chạy đi, tiếng khóc bên trong đột nhiên liền biến mất.

Khe sáng do cánh cửa khép hờ để lại cũng không thấy đâu.

Thay vào đó là một loạt âm thanh "sột soạt", như có thứ gì đó ngụy trang thành 407 bò ra khỏi cánh cửa đó bằng bốn chân.

Tóm lại chắc chắn không phải là nữ đồ ngủ khủng long.

Vở kịch rất thật, nhưng nữ sườn xám vẫn phát hiện ra sơ hở, nữ đồ ngủ cải trang thành quỷ đã khóc lóc và nói rằng cửa không khóa chị cứ vào đi, chị có phải là quỷ không?

Cửa là do nữ sườn xám tự khép, nữ đồ ngủ làm sao mà biết được?

Chương 33: Rượt đuổi

Nữ sườn xám rất chắc chắn rằng với lá gan của nữ đồ ngủ, sau khi mình rời đi, sẽ không bao giờ dám đến gần cửa, chứ đừng nói đến việc kiểm tra xem cửa đã đóng chặt hay chưa.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều như vậy, loạt âm thanh quỷ dị đó ở ngay sau lưng cô ta, giống như những con giòi trên thân cây vậy.

Ngay khi âm thanh vang lên càng ngày càng gần, như giây tiếp theo sẽ làm cô ta ngã xuống, thì một ánh sáng đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Khác với ánh sáng nhìn thấy trước đó, ánh sáng lần này rất rõ ràng, có cảm giác ấm áp, giống như ánh sáng thánh thiện tỏa ra từ thiên đường.

Đó cũng là một cánh cửa.

Một cánh cửa mở một nửa.

Một khuôn mặt vừa xa lạ vừa thân thiện hiện ra sau cánh cửa khép hờ.

Giang Thành đứng đó, sau lưng hắn nhô ra một nửa cái đầu to tròn.

Tên mập chớp chớp mắt nhìn bộ dạng thảm hại của cô ta, sau đó đồng tử đột nhiên co rút lại, giống như nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ kinh khủng nào đó.

Nữ sườn xám biết có lẽ anh ta đã nhìn thấy cái tên đang đuổi theo mình.

Tên mập rất lo lắng nói điều gì đó với Giang Thành, nhưng hắn hoàn toàn phớt lờ anh ta.

Sau đó, tên mập hơi tức giận, vượt qua Giang Thành, muốn chủ động đóng cửa lại theo ý mình.

Lúc này khiến nữ sườn xám đang chạy tới đó vội muốn chết.

"Đừng đóng cửa!"

Cô ta cố gắng hét lên, cánh cửa trước mặt là hy vọng duy nhất của cô ta, cô ta đã cảm nhận rất rõ hơi thở lạnh lẽo phát ra từ thứ phía sau lưng mình rồi.

May thay, Giang Thành luôn đứng chắn trước mặt tên mập, nên anh ta vẫn chậm một bước.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nữ sườn xám từ khe cửa xông thẳng vào, Giang Thành kịp thời lùi lại sau một bước, cô ta đụng trúng phải người tên mập.

Không kịp đề phòng, tên mập bị đụng phải lộn nhào, ngã xuống đất kêu "á" một tiếng.

Giây tiếp theo, nữ sườn xám nhanh chóng quay người đóng sầm cửa lại.

Được cứu rồi…

Nói ra kể cũng lạ, ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, tiếng chạy rầm rầm trong hành lang liền biến mất.

Đêm, lại khôi phục sự yên tĩnh trước đó.

Như thể mọi thứ vừa xảy ra chỉ là ảo ảnh.

Bám vào cửa, nữ sườn xám thở hổn hển dữ dội, cơ thể không thể kiểm soát được run rẩy.

Lúc này tên mập đã tự mình đứng dậy, xoa xoa bả vai và bụng bị va chạm đau đớn, trong mắt tràn đầy bất mãn và hoài

nghi.

Ngược lại, ánh mắt Giang Thành bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn nhìn nữ sườn xám từ trên xuống dưới, có vẻ như đang đợi cô ta nghỉ ngơi đủ rồi chủ động giới thiệu chuyện xảy ra vừa rồi.

"Phù ——" Nữ sườn xám hít sâu một hơi, chậm rãi bình tĩnh lại rồi từ từ xoay người, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Giang Thành: "Cám ơn anh." Cô ta gật đầu, tóc dính lung tung ở trên mặt, trông hơi nhếch nhác.

Thực ra từ lúc cô ta rời khỏi phòng 407 đến bây giờ chạy vào phòng 404 của Giang Thành và tên mập, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài phút, nhưng đối với cô ta mà nói, lại dài như cả thế kỷ.

Đây là một cuộc rượt đuổi sinh tử.

Giang Thành hếch cằm: "Nói đi, cô đã gặp phải chuyện gì." Hắn dừng một chút, lại bổ sung: "Bây giờ cô rất an toàn, vì vậy tôi cần cô nói càng tỉ mỉ càng tốt."

Có lẽ là bởi vì vẫn còn nghi ngờ đối với thân phận của nữ sườn xám, Giang Thành trước sau đều duy trì một khoảng cách an toàn với cô ta, đối với điểm này, nữ sườn xám cũng không nghĩ có gì sai.

Nói thật, cô ta không ngờ Giang Thành lại cho mình vào.

Mặc dù vì vậy mà cô ta được cứu, nhưng từ tận đáy lòng, cũng không thể không coi thường Giang Thành vài phần.

Tất nhiên, cô ta không thể hiện sự khinh bỉ này trên khuôn mặt.

Nếu đổi lại là cô ta tuyệt đối sẽ không bao giờ mở cửa cho một người đang bị quỷ đuổi, một là chuyện này có thể dẫn đến việc chính mình cũng bị quỷ đuổi vào trong giết chết.

Hai là không ai biết được đây có phải là trò bịt mắt của quỷ hay không, thật sự rất khó để phân biệt được cứu người hay là cứu quỷ.

Vì vậy, cách làm an toàn nhất là nín thở, phớt lờ, coi như không nghe thấy gì hết.

Sau khi hít một hơi, nữ sườn xám bắt đầu kể về âm thanh ma sát kỳ lạ mà nữ đồ ngủ trong phòng nghe thấy, rồi kể về những gì cô ta đã trải qua sau khi rời khỏi phòng: Căn phòng 407 xuất hiện trước mặt cô ta một cách khó hiểu, và thứ đuổi phía sau cô ta.

Cô ta cũng không nói thẳng rằng thứ đuổi theo sau là quỷ, nhưng đây là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.

Sau khi nghe nữ sườn xám thuật lại, tên mập cau mày nói: "Cô nói người nghe thấy tiếng ma sát kỳ lạ không phải là dấu hiệu quỷ giết người, người không nghe thấy mới phải?"

Nữ sườn xám như nhớ lại cuộc rượt đuổi vừa rồi, khuôn mặt tái nhợt gật đầu: "Tôi nghĩ là vậy."

"Vậy thì thật kỳ lạ." Giang Thành suy nghĩ một chút nói.

"Anh nghĩ đến chuyện gì?"

"Tôi đang nghĩ mục đích nó làm thế là gì?" Giang Thành giải thích: "Chẳng lẽ gây ra âm thanh chỉ để hù dọa người?"

Câu hỏi của Giang Thành quả thực khiến nữ sườn xám hứng thú, cô ta theo thói quen vén mái tóc của mình, vô thức nhìn về hướng cửa.

Nhưng giây tiếp theo, cô ta như đột nhiên ý thức được gì đó, đồng tử kịch liệt co rút lại, một hơi thở lạnh lẽo trong nháy mắt xông lên sống lưng.

Máu lạnh đi, trong mạch máu như kết đầy giọt băng.

Chỉ có đầu óc đặc biệt tỉnh táo, từng khung hình của cảnh tượng cách đây vài phút lướt qua tâm trí cô ta như một bản trình chiếu kiểu cũ.

Ngay lúc cô ta sắp bị quỷ tóm được, chính Giang Thành đã mở cửa ra và cứu mình.

Đúng!

Chính là Giang Thành sau lưng này "kéo" cửa ra!

Nhưng cô ta nhớ rõ là… cửa ký túc xá tầng này đều phải đẩy từ trong ra ngoài, sao có thể…

"Ọc ọc" một tiếng, yết hầu cô ta lăn lộn dữ dội.

Toi rồi…

Một giây sau, giọng nói như cười như không của Giang Thành âm u từ phía sau truyền đến, sự bình tĩnh trong giọng nói đã biến mất, thay vào đó là một loại quái dị và điên cuồng mà hắn cố gắng áp chế.

"Sao cô không nói gì?" Giang Thành hỏi.

Nữ sườn xám toàn thân run rẩy không nói được lời nào.

Tên mập sau lưng cũng lên tiếng, ngữ khí bắt đầu trở nên cổ quái, thanh âm càng ngày càng cao, cũng càng ngày càng vặn vẹo nói: "Tại sao cô không nói gì?"

"Cô nói đi! Tại sao không nói!!" Đến cuối cùng, giọng nói sắc bén dường như có thể chọc thủng màng nhĩ.

Phẫn nộ, méo mó, oán hận… Vô số cảm xúc tiêu cực trộn lẫn vào nhau.

Đã có thể nghe thấy rất rõ ràng, đó là giọng của một người phụ nữ, tuổi tác không lớn lắm, nhưng oán hận ngập trời.

Nữ sườn xám cũng không chống đỡ được nữa, cô ta điên cuống muốn đẩy cửa ra, nhưng cánh cửa không hề nhúc nhích,

giống như bị hàn chết trên tường vậy.

Ngay lúc giọng nói phía sau càng ngày càng gần, cô ta hét lên quay người lại, lúc này ký túc xá sạch sẽ ngăn nắp đã hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Lớp da tường mục nát bong tróc, trên giường chất đống những thứ đồ đen sì, trong góc phòng có một chiếc bàn ghế gãy chân bị lật đổ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, trên mặt đất hiện ra những vết màu đỏ tươi, cả không gian tràn ngập dấu vết do thời gian bào mòn lưu lại.

Bóng dáng Giang Thành và tên mập biến mất.

Ngay khi nữ sườn xám chuyển từ vẻ mặt sợ hãi sang vẻ mặt khó hiểu, cô ta nghe thấy một âm thanh kì lạ: “Cưa cưa cưa cưa!”

Âm thanh như đang nghiến răng, lại giống có thứ gì đó đang cười.

Trên đỉnh đầu.

Chương 34: Hiện trường

Nữ sườn xám kìm nén sự sợ hãi, ngước nhìn lên đỉnh đầu.

Giây tiếp theo, vẻ mặt cô ta đông cứng lại.

“Ah ah ah ah!!!” Hai mắt lồi ra khỏi hốc mắt, nữ sườn xám ngã ngửa ra đất, miệng vô thức há to, phát ra tiếng thét chói tai.

Bóng đen xẹt qua trước mắt, kịch liệt đau đớn chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó mọi thứ đều yên tĩnh trở lại.

Hành lang tối tăm tràn ngập màu sắc sương mù, rất lâu cũng không tan. …

Đây là một đêm yên bình, ít nhất là đối với nhóm của Giang Thành và tên Mập.

Cho đến khi vang lên tiếng hét thất thanh, tên mập vẫn còn đang ngủ say.

Trên người anh ta đắp hai cái chăn, nghe theo ý tốt của Giang Thành, đắp chăn lên đến tận cằm, chỉ lộ ra một khuôn mặt đầy đặn.

Đúng vào lúc này, bên ngoài phòng bọn họ vang lên một tiếng thét sắc bén: “A a a a, có người chết rồi!”

Tên mập bị dọa cho giật mình, suýt chút nữa lăn từ trên giường xuống.

Giang Thành thay tên mập gác đêm mấy tiếng trước, cho tới tận bây giờ.

Người hét lên là một cô gái trẻ, Giang Thành nhận ra giọng cô ta.

Là một trong ba người mới đến — nữ đồ ngủ khủng long.

“Bác sĩ.” Tên mập run rẩy muốn nói gì đó, nhưng có lẽ là vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc còn chưa tỉnh táo, những gì anh ta nói tiếp theo đa số chỉ là lặp đi lặp lại biểu đạt rằng mình đang rất hoảng sợ, hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Vì vậy Giang Thành bảo anh ta câm miệng, sau đó ngay lập tức tới gần cửa.

Cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, cùng với tiếng bước chân lộn xộn, hắn mới mở cửa đi ra ngoài.

Tên mập đi theo sau hắn với vẻ mặt kinh hãi.

Lúc này cách đó không xa, nữ đồ ngủ ngồi bệt ra đất, mà ở cửa phòng đối diện với cô ta đang vây kín người, có máu tươi từ trong căn phòng bị vây kín tràn ra, đỏ tươi chói mắt.

Chỉ xét riêng về lượng máu chảy ra, người bên trong chắc chắn là đã lành ít dữ nhiều.

Tên mập đảo đôi mắt nhỏ như rang lạc, một lúc sau mới nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Nữ sườn xám không thấy nữa.”

Thật ra thì không cần tên mập nói, Giang Thành đã lập tức nhận ra chỉ có nữ sườn xám không có mặt trong đám người, cho nên người chết là ai, không cần nói cũng biết.

Nữ đồ ngủ sợ tới mức mặt mày tái mét, không thèm quan tâm gì nữa, chỉ ở đó không ngừng la hét.

“Mẹ kiếp!” Mũ lưỡi trai vốn đã rất bực bội, lại bị cô gái làm ồn đến phiền chết, chửi thề xong, mặt mũi xám nghoét quay người đi về phía cô gái, giơ tay cho cô ta một cái bạt tai.

Âm thanh giòn tan vang lên, cả thế giới chìm trong im lặng.

Nữ đồ ngủ bị hất văng xuống đất, cô ta im miệng, nằm bò trên mặt đất, thân thể run rẩy mất tự chủ, nhưng trong mắt lại viết đầy tuyệt vọng đến nghẹt thở.

Lần này không có ai giúp đỡ cô ta, thậm chí một lời an ủi cũng không.

Nam nhân mặc vest vốn dịu dàng lịch thiệp cũng làm ngơ với cô ta.

Sau khi nhìn thấy vết máu chói mắt, dường như tất cả mọi người đều bị đánh trở lại hình dạng ban đầu.

Theo một nghĩa nào đó, cho đến khi có người chết rồi, nhiệm vụ mới được coi là thực sự bắt đầu.

Giang Thành dẫn theo tên mập từng bước tới gần, lúc này đám người cũng phát hiện bọn họ tiến đến, nam trung niên áo may ô thậm chí còn nhường chỗ cho bọn họ.

Đây cũng là một căn kí túc xá, chỉ là trông có vẻ như đã bỏ hoang rất lâu rồi, đến cửa sổ cũng không có cái nào hoàn chỉnh.

Một cặp chân trắng nõn thò ra từ sau chỗ ngoặt, chú ý nhìn kĩ, bên trên còn có vết máu bắn lấm chấm.

Giang Thành đã chắc chắn, đây chính xác là thi thể của nữ sườn xám.

Khi cô ta xuất hiện Giang Thành đã chú ý đến, nữ sườn xám có mặc một đôi quần tất dài màu trắng, vì tôn trọng chi tiết bên trong nhiệm vụ, hắn không thể không quan sát nó một cách tỉ mỉ.

Cuối cùng, phát hiện kết cấu của chiếc tất rất nhẵn mịn, đôi chân của cô ta cũng rất đẹp, vừa trắng lại vừa thẳng, chắc chắn là đã trải qua việc đặc biệt luyện tập.

Cánh cửa hé mở, nhưng hắn không chắc là lúc đến nó như thế, hay là có người sắp đặt thành như vậy.

Hắn đưa tay mở cửa ra hoàn toàn, sau đó là người đầu tiên bước vào trong.

Cơ thể của tên mập kịch liệt rùng mình một cái, chấn động lan tràn toàn thân, khuôn mặt như mặt hồ gợn sóng. Anh ta mở miệng muốn ngăn cản Giang Thành, nhưng vẫn chậm một bước.

Giang Thành đã đi vào trong phòng, sau đó cúi đầu nhìn chăm chú vào một góc nào đó.

Khi đến gần góc tường, có một thi thể nữ đang nằm đó.

Xung quanh thi thể là vết máu diện rộng.

Vết máu hỗn loạn khó coi, bàn, tủ cũng như chiếc giường bỏ phế, thậm chí là trên tường bốn xung quanh, đều lốm đốm vết máu.

Mặt đất trong kí túc xá rõ ràng là không bằng phẳng, máu tươi hội tụ về một hướng gần giường, cuối cùng biến thành một vũng máu.

Mặt đất hơi lầy lội, thỉnh thoảng giẫm lên sẽ có cảm giác trơn trượt rất khó chịu.

Đúng là thi thể của nữ sườn xám, mặt cô ta hướng xuống dưới ngã ra đất, từ góc độ hiện tại thì không có dấu hiệu giãy giụa hay chịu tác động ngoại lực, nên tạm thời chưa tìm được điểm chảy máu.

Lúc này, lại có thêm vài người đi vào, nam nhân mặc vest, mũ lưỡi trai, và một nữ nhân khác, ba người nhìn thấy thi thể của nữ sườn xám, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Đôi khi, phỏng đoán được chứng thực rồi cũng là một nỗi đau.

Sau đó, tên mập dũng cảm bước vào, anh ta giẫm phải vết máu tươi, trượt một cái, suýt ngã.

Không khí tràn ngập một loại mùi lạ xen lẫn với mùi ngọt ngào cay nồng và mùi thiu thiu nhàn nhạt, khiến trong đầu Giang Thành không tự chủ được hiện lên một số hình ảnh kỳ lạ.

Đây là bệnh cũ của hắn, hắn lắc lắc đầu, cố gắng đè nén cảm giác này, nhưng không ngờ nó lại phản tác dụng.

Hắn hoảng hốt lùi lại một bước.

Không ngờ một hành động đơn giản như vậy lại gây ra phản ứng dây chuyền, nam nhân mặc vest, mũ lưỡi trai và nữ nhân buộc tóc đuôi ngựa ở phòng 406… tất cả mọi người đều đồng loạt lùi lại một bước.

“Sao vậy?” Mũ lưỡi trai kêu lên.

Giang Thành cũng không đáp lại anh ta, tay phải mở, ngón cái và ngón giữa giang ra, dùng sức bóp thái dương.

Sau một lúc, hắn đã cảm thấy tốt hơn một chút. Nhưng lúc này ngẩng đầu lên, nam nhân mặc vest và những người khác đều đã lui về phía cửa phòng.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào hắn, chuẩn bị quay đầu bỏ chạy.

“Mọi người làm sao vậy?” Giang Thành cau mày hỏi.

Mũ lưỡi trai nghi ngờ nhìn hắn từ trên xuống dưới một hồi, phát hiện không có gì khác thường, mới nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy cậu rất kỳ lạ.” Anh ta mím môi, mang theo ý dò hỏi nói: “Cậu… có phát hiện gì rồi phải không?”

“Không.”

“Thật không chứ?” Nam nhân mặc vest có vẻ không tin.

“Thật sự là không.” Giang Thành khẳng định nói: “Bây giờ tôi cần người tới giúp lật thi thể của cô ta lại xem, nói không chừng có thể tìm được chút manh mối.”

“Mấy người ai đến làm?” Hắn bổ sung hêm.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều im bặt, cho dù chuyện lật thi thể sẽ không kích hoạt quỷ giết người, nhưng cái chết quỷ dị như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng.

Chương 35: Nghi hoặc

Khi tên mập chuẩn bị gắng gượng tiến lên trợ giúp, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Giang Thành chiếu đến.

Trong ánh mắt đó rõ ràng lộ ra sự từ chối, tên mập vô thức rụt cổ lại.

Những lời đang định nói ra cũng nuốt lại vào trong.

Giang Thành rời tầm mắt đi, nhìn thẳng vào nam nhân mặc vest.

Nam nhân bị Giang Thành nhìn như vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên mất tự nhiên, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Anh ta đang muốn nói gì đó thì bị Giang Thành cắt ngang: "Anh thần bảo vệ." Giang Thành khách sáo nói: "Mong anh giúp tôi."

Nam nhân mặc vest nhìn thi thể quay lưng về phía mình, khóe miệng đột nhiên giật giật, lúc này mũ lưỡi trai và nữ nhân buộc tóc đuôi ngựa bên cạnh mới lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt, biểu cảm của bọn họ lại tràn ngập sự lo lắng sâu sắc.

"Tôi?" Nam nhân mặc vest cau mày.

Giang Thành nhìn nam nhân mặc vest gật đầu nói: "Đúng, chính là anh."

Nghe thấy cuộc đối thoại trong phòng, nam trung niên áo may ô và một nam nhân khác, với nữ đồ ngủ đều nhích lại gần cửa, nhưng không bước vào trong ngưỡng cửa.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào người nam nhân mặc vest.

Chuyện đã đến bước này, nam nhân mặc vest suy nghĩ vài giây vẫn đồng ý, anh ta cùng Giang Thành ngồi xổm hai bên nữ sườn xám.

Theo như Giang Thành nói, bọn họ mỗi người sẽ nắm lấy một bên vai của nữ sườn xám, rồi sau đó lật cô ta lại.

Sau khi thấy Giang Thành chạm vào thi thể của nữ sườn xám đã chết, nam nhân mặc vest mới đưa tay ra nắm lấy vai bên kia của cô ta, sau đó hai người hợp tác để lật cô ta lại.

"Ah!!" Nữ mặc đồ ngủ ngoài cửa kinh hô một tiếng, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã vào trong vũng máu.

Ngay cả nữ buộc tóc đuôi ngựa, từng là lính đánh thuê đã quen nhìn thấy đủ loại thi thể, khuôn mặt cũng không khỏi biến sắc.

Cái chết của nữ sườn xám cực kì tàn bạo.

Điều ớn lạnh nhất là chiếc cằm của cô ta đã bị mất, nửa miệng trên lộ ra trước mắt mọi người, còn mang theo cả những cơ thịt ngoằn ngoèo.

Hiển nhiên là có thứ gì đó đã chộp lấy hàm dưới của cô ta.

Sau đó dùng vũ lực xé toạc quai hàm ra.

Nhìn thấy tình cảnh thê thảm này, tên mập không nhịn được suýt chút nữa nôn ói.

Lúc này, nữ sườn xám nằm trên đất, chiếc sườn xám tao nhã bị thấm đẫm máu tươi, giống như một bức tranh thủy mặc được vẽ bằng chu sa.

Điều đáng sợ nhất chính là đôi mắt của nữ sườn xám.

Đôi mắt cô ta trừng to, khóe mày nhướng lên một cách khoa trương, chắc chắn là trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp.

Cho dù đã chết rồi, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ sợ hãi không nói nên lời, thậm chí còn không nhắm mắt, nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy được tia máu bên trong.

Sau khi cảm giác khó chịu ban đầu qua đi, nữ cột tóc đuôi ngựa bước lên phía trước, ngồi xổm bên cạnh thi thể nữ sườn xám, một lúc sau mới nói: "Lưỡi của cô ấy cũng mất rồi."

Giọng nói của cô ta bình tĩnh lạ thường, không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ là đang mô tả một sự thật.

Nhưng lúc này, giọng điệu bình tĩnh như vậy khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Cô… cô ấy chết rồi?" Nam may ô run rẩy kịch liệt, mặc dù anh ta đã sớm ý thức được điểm này, nhưng vẫn không thể so sánh với cảm giác kinh hãi sau khi tận mắt nhìn thấy thi thể.

Không ai thèm để ý tới anh ta, người chết trong ác mộng là chuyện rất bình thường, việc bọn họ cần làm chính là tìm hiểu xem người đó đã chết như thế nào?

Và từ đó suy ra cấm kỵ của nhiệm vụ này là gì, sau đó cẩn thận tránh khỏi nó.

Máu tươi bắn tung tóe khắp phòng, trên tường, trên giường, trong tủ quần áo, thậm chí cả trên trần nhà. Mùi máu đã lâu không thấy xộc vào lỗ mũi, tạo nên một cảm giác khó chịu cho nhiệm vụ lần này.

"Chắc là bị người ta vặn đứt ngay tức thì, rồi xé toạc cằm ra." Ngồi xổm trước thi thể, sau khi kiểm tra nữ buộc tóc đuôi ngựa cẩn thận nói.

Mặc dù cô ta đang nói là người, nhưng mọi người đều biết rằng đó chắc chắn là do quỷ làm.

Con quỷ trong nhiệm vụ này… đã giết cô ta.

Ngoại trừ quỷ ra, khó có thể tìm được cách giải thích khác cho mức độ sức mạnh và tốc độ này.

Sau khi quan sát xong, mũ lưỡi trai khoanh tay đề nghị rời khỏi nơi này, mọi người đều đồng ý, Giang Thành nhìn nữ sườn xám vài giây nữa rồi cũng đi theo ra khỏi phòng.

Đám người đứng ngoài cửa trao đổi ngắn gọn một số ý kiến về cái chết của nữ sườn xám, nhưng ngay cả tên mập còn nghe ra đều không có tính thực tiễn, chỉ toàn nói nhảm nhí.

Sau khi đám đông giải tán, nữ đồ ngủ đang trốn ở cuối đột nhiên rụt rè hỏi có cần xử lí thi thể của nữ sườn xám không, tốt nhất có thể chôn cô ta đi, cũng coi như giữ được thể diện…

Trên khuôn mặt thanh tú của cô ta có một dấu tay đỏ như lửa, lúc này trông cô ta càng đáng thương hơn.

Nếu là ở bên ngoài, có lẽ sẽ có người thật sự giúp đỡ, nhưng nơi đây là thế giới ác mộng.

Nam nhân mặc vest trực tiếp phớt lờ cô ta, cuối cùng vẫn là tên mập thấy cô ta đáng thương, nói với cô ta rằng đây là mộng giới, không cần quá chú ý đến những thứ này, nói không chừng một lúc nữa thi thể sẽ biến mất.

Không ngờ cô gái vừa nghe nói thi thể sẽ vô cớ biến mất, càng thêm hoảng sợ, hiển nhiên là liên tưởng đến nhiều thứ kỳ quái.

Đây không phải là chuyện mà tên mập lo lắng, anh ta chỉ nói với cô gái sự thật.

Mặc dù rất tàn khốc.

Theo lời nữ nhân dẫn đường, mục đích lần này của bọn họ là được mời quay phim chụp ảnh kỷ niệm thành lập học viện.

Thời gian là 7 ngày sau.

Tính toán thời gian vẫn còn 6 ngày.

Nói cách khác, đây chính là giới hạn thời gian của nhiệm vụ.

Thời gian cấp bách, sau một hồi thảo luận ngắn gọn, mọi người quyết định xuống căn tin ăn sáng trước, sau đó đi dạo một vòng trong trường.

Nếu như thân phận trong nhiệm vụ này là nhiếp ảnh gia đến quay phim chụp ảnh, vậy thì nên đi xem nhiều hơn, manh mối rất có thể được giấu ở một nơi nào đó không dễ thấy.

Tên mập đột nhiên nhắc nhở: "Đừng quên, camera của chúng ta vẫn còn ở phòng thiết bị."

Giang Thành quay đầu lại nói: "Vậy chúng ta sẽ tản ra hành động trước, buổi trưa tập hợp trước phòng thiết bị."

Đề xuất tương đối thích hợp, không có ai phản đối.

Giang Thành và tên mập xoay người đi xuống tầng, lúc này nữ đồ ngủ đuổi theo, tội nghiệp đi phía sau, cái đuôi nhỏ sau bộ đồ ngủ vẫy vẫy, thật sự rất đáng yêu.

Có lẽ là bởi vì vừa rồi chỉ có tên mập để ý đến cô ta, cho nên cô ta lựa chọn thử vận may xem sao.

Dù sao thì nữ sườn xám đã chết rồi, ở trong phòng 407 cô ta đã trở thành một người cô đơn thực sự.

"Đi theo chúng tôi cũng vô dụng." Giang Thành bình thản nói: "Ban ngày tương đối an toàn, nếu như tôi là cô, thì sẽ suy nghĩ xem đêm nay sẽ vượt qua như thế nào."

Nữ đồ ngủ sững người dừng lại, sau đó quay người chạy sang một hướng khác như thể đã đoán ra điều gì đó.

Nữ buộc tóc đuôi ngựa đứng trước cửa phòng 406, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Khuôn viên rộng hơn trong tưởng tượng, hôm qua có nữ nhân dẫn đường nên không nghĩ ngợi gì, nhưng bây giờ tự mình đi tìm vị trí nhà ăn, cũng phải mất một hồi.

Giang Thành cả đường đi đều có vẻ lơ đãng, nhiệm vụ tìm đường cũng giao cho tên mập, đây chính là nguyên nhân khiến hai người lâu như vậy cũng không tìm được nhà ăn.

“Bác sĩ.” Tên mập nuốt nước bọt: “Anh phát hiện ra chuyện gì sao?”

Giang Thành không trực tiếp trả lời, chỉ gật gù nói: “Ăn cơm trước, ăn xong rồi nói.”

Chương 36: Dậy thì lần hai

Nhà ăn là một tòa nhà hai tầng độc lập, có diện tích khá lớn, nhưng vị trí lại tương đối hẻo lánh.

Nó nằm cạnh một khu rừng ở quảng trường phía tây của học viện.

Gần đó còn có một vài tòa nhà chưa hoàn thành trông giống như nhà dân.

Giang Thành vốn tưởng tầng một của tòa nhà là nhà ăn của sinh viên, còn tầng hai là nhà ăn của nhân viên.

Nhưng sau khi đi vào, mới phát hiện không gian ở tầng một bị mấy tấm bình phong cực lớn ngăn cách theo chiều dọc, chia thành hai bên đông tây.

Khu bên đông có diện tích rộng hơn, các cô gái trẻ trung đang bê đĩa cơm, hoặc tụ tập thành nhóm nhỏ 3 5 người, trông có vẻ là khu ăn uống của sinh viên.

Khu bên Tây diện tích hơi nhỏ, khá ít người là nhà ăn của nhân viên.

Lúc này đang là giờ ăn sáng, trong nhà ăn người ra người vào, từng khuôn mặt các cô gái thuần khiết dễ thương, hoạt bát sôi nổi không khỏi khiến tên mập đắm chìm vào trong đó.

“Bác sĩ.” Tên mập hít sâu một hơi nói, sắc mặt ửng hồng: “Cảm giác của tuổi trẻ thật tốt, tới đây tôi thấy mình như trở về thời còn đi học.”

Không ngờ, Giang Thành nói trúng tim đen: “Anh chẳng qua chỉ thích nhìn trộm gái đẹp, liên quan gì đến tuổi trẻ bi thương của anh.” Ngừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Giống

như mọi người đều không thích nhảy quảng trường vậy, thực ra không phải là mọi người bài xích nhảy quảng trường, mà là không thích mấy bà dì nhảy thôi."

Tên mập suy nghĩ một chút, muốn tìm một chút lý lẽ để phản bác lại hắn, nhưng lại không tìm được, chỉ đành ngậm miệng lại.

Giang Thành dẫn tên mập đi một lượt khu ăn uống của học sinh, sau đó xuyên qua bình phong đến khu ăn uống của nhân viên.

Tên mập hơi ngạc nhiên là, bọn họ không gặp những người khác trong nhiệm vụ.

"Bác sĩ." Tên mập hoài nghi hỏi: "Bọn họ không ăn cơm à? Tối hôm qua cũng không ăn cơm."

Giang Thành tùy ý đáp lại: "Ngày hôm qua, trên đường nữ nhân dẫn đường đưa chúng ta tới có một siêu thị, chắc là bọn họ đi siêu thị mua đồ ăn liền, ở đó người qua lại tương đối ít, nguy hiểm cũng ít hơn."

Sau khi ngây người vài giây, tên mập đột nhiên phản ứng lại, không khỏi than thở những đồng đội này xảo quyệt quá, không muốn mạo hiểm mở màn sương mù chiến tranh nên đã dùng hai người bọn họ mở màn.

Lúc này Giang Thành đã tìm được một vị trí vừa ý, ngồi xuống, tên mập tức giận ngồi đối diện, một tay chống cằm.

"Hai điểm." Giang Thành giơ lên hai ngón tay, lắc qua lắc lại nói: "Thứ nhất, tôi không bị bọn họ gài bẫy, thông tin tìm được cũng không thể chia sẻ một cách vô điều kiện với bọn họ."

"Thứ hai." Giang Thành nhìn tên mập nói: "Đừng có động tí là trách người khác gian xảo, trước khi nói ra câu này thì hãy hỏi bản thân mình trước tại sao lại ngu như vậy."

Tên mập ỉu xìu, đặt cả hai tay lên đầu gối dưới gầm bàn.

Nhưng anh ta bây giờ đã kiên cường hơn rất nhiều, chỉ mấy phút sau đã lấy lại tinh thần, nhìn Giang Thành hỏi: "Bác sĩ, chúng ta ăn gì đây? Tôi đói sắp chết rồi."

Hai người đến chỗ cửa sổ bán hàng.

Không thể không nói ngôi trường này ở một số phương diện làm rất tốt, món ăn trong nhà ăn nhân viên và học sinh hoàn toàn giống nhau.

Tất nhiên, điều này cũng có thể liên quan đến học phí đắt đỏ.

Nghệ thuật, tóm lại là tốn tiền.

"Sườn chua ngọt, cháo hải sản, cá áp chảo…" Giang Thành thông qua cửa kính ra hiệu cho cô gắp thức ăn 5 6 món, sau đó rút thẻ nhân viên tạm thời ra quẹt.

Sau tiếng "bíp", tất cả những thứ này đều thuộc về Giang Thành và tên mập.

Bởi vì thức ăn khá nhiều, tên mập phải đi hai lần mới bê được hết ra bàn.

"Thế này có nhiều quá không?" Tên mập nhìn chằm chằm đồ ăn chiếm hơn nửa bàn, hơi khó hiểu: "Buổi sáng ăn nhiều như vậy không dễ tiêu hóa đâu."

Giang Thành nhét nguyên một miếng cá vào miệng, sau đó cẩn thận lọc xương cá ra, rồi lại húp một ngụm cháo hải sản, chậm rãi nói: "Gần đây tôi đang phát triển, nên phải ăn nhiều một chút."

"Anh đã không dậy thì từ mười năm trước được rồi chứ?" Tên mập thực sự không nhịn được nữa, nói lại một câu.

Không ngờ…

Giang Thành đặt đũa xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn tên mập giải thích: "Đây là tôi dậy thì lần hai, tập trung cường hóa một số bộ phận trên cơ thể!"

Tên mập: "… Bác sĩ, anh mau im miệng đi!"

Sau khi ăn cơm xong, cuộc đối thoại giữa Giang Thành và tên mập mới bình thường hơn một chút. Bị Giang Thành quấy rầy như vậy, nhưng tên mập chợt phát hiện mình bây giờ đã không còn căng thẳng nữa.

Thậm chí còn có một chút háo hức muốn thử.

"Anh cảm thấy nữ sườn xám kia tại sao lại chết?" Vừa nhắc tới nữ sườn xám, biểu cảm của tên mập hơi kì lạ.

Bị quỷ trong nhiệm vụ xé mất cằm, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến người ta rùng mình.

Giang Thành vừa rồi ăn vội quá, cổ họng đã bị mắc một cái xương cá, hồi lâu mới nuốt được cái xương cá xuống, nhưng chuyện này cũng khiến cổ họng hắn hơi khó chịu, giọng nói cũng thay đổi: "Anh cũng cảm thấy kỳ lạ?"

"Ừm." Tên mập gật đầu: "Theo lý mà nói cô ta không phải là người mới, nên biết rằng buổi tối ở bên ngoài không an toàn." Anh ta dừng một chút, nhỏ giọng bổ sung: "Đặc biệt còn là một mình."

"Không tồi." Giang Thành nói: "Nói tiếp đi."

"Tạm thời tôi chỉ có thể phân tích được như vậy." Tên mập nhìn Giang Thành, khiêm tốn nói: "Bác sĩ, anh nhất định nghĩ được nhiều hơn tôi, anh nói cho tôi biết đi."

Giang Thành liếc nhìn hướng bình phong, sau đó quay đầu lại, mở miệng nói: "Đầu tiên, nữ sườn xám chạy ra ngoài một mình vào ban đêm nhất định là không bình thường, nhất định cô ta đã gặp phải chuyện gì đó, hơn nữa chuyện này còn vô

cùng quan trọng đối với cô ta, có khả năng cao gây nguy hiểm đến tính mạng.”

Vẻ mặt tên mập ngây ra, sau đó nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói: “Ý của anh là cô ta… gặp phải quỷ?”

“Có khả năng, nhưng xác suất không cao.” Giang Thành nói xong, trên mặt không còn lộ ra vẻ giễu cợt nữa, tựa hồ như thật sự đã suy nghĩ rất kỹ: “Giả sử như cô ta thực sự gặp quỷ, vậy thì tại sao quỷ không giết cô ta trong ký túc, mà phải lái cô ta ra ngoài hành lang.”

“Bởi vì hành lang vừa tối lại vừa vắng, quỷ sẽ dễ ra tay.” Tên mập lập tức đáp lại.

Sau đó anh ta lại cảm thấy nghi hoặc, đây là chuyện rất hiển nhiên, Giang Thành trong ấn tượng của anh ta sẽ không hỏi những vấn đề như vậy.

Giang Thành gật gù, dùng ánh mắt mà tên mập không hiểu được nhìn anh ta nói: “Đúng vậy, bởi vì hành lang vừa tối lại vừa vắng, là địa điểm tuyệt hảo để quỷ giết người, sự thật cũng đã chứng minh điều này, cô ta đã chết ở đó.”

“Bác sĩ.” Tên mập càng lúc càng bối rối: “Rút cuộc thì anh đang muốn nói gì?”

Giang Thành khẽ thở dài: “Mập này, anh hãy nghĩ kỹ đi, đến anh còn dễ dàng nhận ra, chẳng lẽ nữ sườn xám lại không nhìn ra?”

Tên mập suy nghĩ một chút: “Vậy anh cảm thấy là chuyện gì?”

Giang Thành chậm rãi đưa ánh mắt ra xa, thần sắc phát tán, giống như đặt chính mình vào tình cảnh của nữ sườn xám lúc đó: “Nếu như tôi là cô ta, có thể đuổi tôi ra khỏi ký túc một không gian tương đối an toàn như vậy, đi tới hành lang một nơi có vẻ không an toàn, chỉ có một khả năng.” Hai mắt hắn

tập trung lại, nhìn tên mập, trong nhãn cầu như có thứ gì đó đang chảy: “Đó chính là tôi đã bị quỷ nhắm tới, không đi chết chắc, rời đi có lẽ còn có một cơ hội sống.”

Chương 37: Các anh là cùng một băng đảng!

Tên mập chỉ nghĩ thoáng qua, đã biết Giang Thành nói không sai: "Bác sĩ, mặc dù nói như vậy, nhưng lúc đó chúng ta đều chưa có ai từng gặp quỷ, càng không biết được đặc điểm thói quen của quỷ, cô ta làm sao có thể khẳng định mình bị quỷ nhắm đến."

Giang Thành cười nói: "Còn nhớ hai người ở phòng 405 không?"

Tên mập cau mày: "Nam nhân mặc vest và đội mũ lưỡi trai?"

"Đúng." Giang Thành gật đầu: "Đêm hôm qua tại sao bọn họ sợ đến ngủ không ngon?"

"Còn không phải là bởi vì anh xấu xa, dùng tiền xu cào tường phát ra tiếng động dọa bọn họ hay sao?" Tên mập nói xong bỗng nhiên dừng lại, sau đó đồng tử co rụt, giống như đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng nói: "Bác sĩ, ý của anh là có người cố ý gieo rắc cho cô ta, ám chỉ xung quanh cô ta có quỷ, và đã nhắm tới cô ta rồi!" Anh ta dần dần trở nên kích động: "Không đi thì sẽ chết!"

"Ừm." Giang Thành đáp lại một tiếng, sau đó nói: "Đây không phải là ý của tôi, chỉ là dựa theo quy luật phát triển logic để suy luận mà thôi."

"Nhưng…" Tên mập cúi đầu trầm tư một hồi: "Nữ sườn xám trông không giống người dễ bị mắc lừa, phải biết rằng, thời gian cô ta ra ngoài là đêm khuya, còn hai người nam nhân

mặc vest kia là ở thời gian chúng ta chỉ vừa mới nằm xuống, những rủi ro và áp lực tâm lý mà hai bên phải đối mặt là hoàn toàn khác nhau."

"Có đôi khi không cần nói quá rõ ràng, chỉ cần gieo mầm nghi ngờ vào trong người cô ta là được, còn lại…" Giang Thành chậm rãi nói: "Cô ta dùng đầu óc bổ sung là có thể hoàn thành."

"Điểm này càng là người thông minh và thận trọng lại càng dễ lạc hướng."

"Đặc biệt là ở một nơi như mộng giới hoàn toàn không thể giải thích bằng lý lẽ thông thường, bất kỳ nghi ngờ nào cũng sẽ được phóng đại vô hạn, thận trọng là chuyện tốt, nhưng thận trọng vô tận và nghi ngờ quá mức sẽ phản tác dụng."

Tên mập phải rất lâu sau mới tiêu hóa được hết những lời Giang Thành nói, hầu hết mọi người trong nhà ăn đều đã rời đi, tên mập mới thở ra một hơi thật sâu: "Bác sĩ, giả sử, ý tôi là giả sử, tất cả những giả thiết mà anh nói đều là sự thật, vậy ai là người đã đẩy nữ sườn xám vào hành lang giết cô ta?"

Giang Thành không ngờ tên mập lại nói ra từ đẩy, nhưng hắn rất thích từ này, cũng cảm thấy vô cùng thích hợp.

"Theo anh thì sao?"

"Nếu chỉ đơn thuần xét về vị trí, nữ đồ ngủ ở cùng phòng nhất định là đối tượng khả nghi nhất, nhưng như anh thấy đấy, cô ta là một người mới chuyện bé xé ra to." Sắc mặt khó coi, tên mập tiếp tục nói: "Còn lại cũng chỉ còn hai người nam mặc vest và mũ lưỡi trai, còn có nữ buộc tóc đuôi ngựa ở phòng 406."

Nhắc tới nữ buộc tóc đuôi ngựa, ánh mắt của tên mập tối sầm lại, liếm liếm đôi môi hơi nứt nẻ, ngẩng đầu lên nói: "Tôi cảm thấy nữ nhân này không đơn giản, không biết vì sao, ở

gần cô ta tôi cảm thấy không thoải mái, giống như có một luồng khí lạnh lẽo vây xung quanh người, sau khi rời đi thì cảm thấy tốt hơn nhiều."

"Là sát khí." Nghe thấy nhắc đến nữ nhân tóc đuôi ngựa, trên mặt Giang Thành cũng có chút kì lạ: "Anh cảm thấy không thoải mái là bởi vì khí chất của cô ta."

"Nếu như quan sát kỹ, anh sẽ phát hiện ra ánh mắt của cô ta đầy sắc bén, giống như một con dao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, từng chút từng chút xé nát anh ra." Giang Thành dựa vào lưng ghế nhựa, hai mắt nhìn thẳng, nói tiếp: "Khi tôi bắt tay với cô ta, phát hiện cổ tay của cô ta sâu hơn so với phụ nữ bình thường, kẽ ngón tay giữa ngón cái và ngón chỏ có vết chai, khi thực hiện động tác vung tay, khuỷu tay chìm xuống, một là thuận tiện để bảo vệ xương sườn và những chỗ yếu khác, hai là thuận lợi cho tung lực đột ngột. Hiển nhiên cô ta là một người luyện võ, hơn nữa còn không phải là một người luyện võ thông thường."

"Khả năng cao đã từng dùng súng, thậm chí tay đã từng nhuốm máu, khi bất ngờ đối mặt với thi thể của nữ sườn xám không cằm, chỉ có cô ta là người duy nhất cư xử bình tĩnh nhất, thậm chí còn quỳ xuống cẩn thận quan sát chi tiết rằng lưỡi đã bị mất." Giang Thành hít một hơi thật sâu: "Đây là điều mà người bình thường không thể tưởng tượng được."

Tên mập nhìn Giang Thành, chắc nịch gật đầu: "Vậy nên để tôi nói, nhất định là do cô ta làm! Cô ta ở ngay phòng bên cạnh nữ sườn xám, khoảng cách cũng khá thích hợp."

Giang Thành quay đầu lại nhìn tên mập vài giây, đối với vấn đề của tên mập cũng không trả lời khẳng định hay phủ định, cho nên hắn không hiểu, bản thân chỉ phân tích sơ qua những hiện tượng thấy được trước mắt, nhưng tại sao một số

người luôn vội vàng đưa ra kết luận chỉ thông qua những thứ bề ngoài này.

Tên mập là vậy, Phàn Lực trong nhiệm vụ trước cũng thế.

"Sao thế?" Tên mập nghi hoặc hỏi: "Là tôi nói sai chỗ nào à?"

"Chẳng lẽ là hai người nam mặc vest và mũ lưỡi trai?" Tên mập trợn to hai mắt: "Không thể nào, bọn họ đã bị anh dọa thần hồn nát thần tính, làm sao còn có tâm tư mưu hại người khác?"

Đúng lúc này, tiếng chuông lanh lảnh đột nhiên vang lên.

Tên mập giật nảy mình.

Đó là tiếng chuông vào lớp buổi sáng, ngắn gọn nhưng dồn dập, khi đang nói đến tình tiết quan trọng của vụ án, tiếng chuông khiến tên mập không khỏi bực bội.

"Đi thôi." Giang Thành đứng dậy: "Chúng ta đi chỗ khác tìm xem."

"Ừm, bác sĩ."

Hai người đi dạo trong khuôn viên nhìn qua rộng hơn rất nhiều so với diện tích thực tế, bởi vì các học sinh đều đã lên lớp nên trong khuôn viên khá ít người, lác đác có một hai nhân viên.

Điều mà tên mập không thể hiểu được là tất cả các nhân viên mà anh ta gặp đều nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ lạ, như thể đang nhìn một con thú quý hiếm nào đó.

"Bác sĩ." Sau khi gặp phải tình huống như này lần thứ ba, tên mập nhịn không được nữa: "Anh có phát hiện ra, ánh mắt bọn họ nhìn chúng ta có vẻ không đúng?"

“Ừm.” Giang Thành đáp: “Quả thật không bình thường, vừa rồi ở nhà ăn tôi đã phát hiện ra rồi, chẳng qua là lúc đó bọn họ vẫn còn lén la lén lút, bây giờ càng ngày càng rõ ràng hơn rồi.”

Như nghĩ tới điều gì, tên mập lẩm bẩm trong cổ họng, lo lắng nói: “Bọn họ không phải đều là quỷ biến thành đấy chứ, sau đó theo thời gian dần dần hiện nguyên hình, cuối cùng giết sạch chúng ta…”

Anh ta càng nói càng sợ hãi, càng nói càng nhỏ giọng hơn, còn chưa nói xong đã dọa cho chính mình sợ tới mức mềm nhũn hai chân.

“Chắc là không.” Giang Thành lắc đầu.

Lúc này tên mập cần gấp thuốc trợ tim của Giang Thành, anh ta lập tức hoàn hồn, hưng phấn hỏi: “Tại sao vậy, bác sĩ?”

“Bởi vì pháp luật không cho phép.” Giang Thành chính trực trả lời: “Đặc biệt loại tụ tập biến thành quỷ này, thuộc về gây án đỉnh phong, nếu bị bắt được đều bị kéo đến một căn phòng nhỏ tối tăm.”

Tên mập: “???”

Từ khi gặp Giang Thành, tên mập gặp một số vấn đề trong việc quản lý biểu cảm, thường xuyên dở khóc dở cười, giống như lúc này, trên mặt bắt đầu lên cơn co giật.

“Bác sĩ.” Tên mập co giật kịch liệt một cái, sau đó cố gắng áp chế, run giọng nói: “Nếu như tôi không biết về anh, chắc chắn tôi sẽ nghi ngờ anh và những thứ trong ác mộng là cùng một băng đảng, thật đấy.”

Lúc này, Giang Thành đột nhiên dừng bước.

Chương 38: Người mới

Một siêu thị ở phía tây của khuôn viên trường.

Cánh cửa kính khá cũ được mở ra một nửa, bên trên có dán một tấm áp phích quảng cáo của một sinh viên Hallyu nào đó.

Bộ vest nhỏ nhắn với chất liệu sequin và phom dáng ôm sát không mang lại cảm giác tươi sáng cho người đối diện mà ngược lại, trông khá quê mùa.

Nam nhân mặc vest đánh một que diêm dài, quay mặt lại, châm một điếu thuốc cho mình.

Sau đó anh ta vẩy vẩy tay, dập tắt ngọn lửa trên que diêm.

Mũ lưỡi trai đứng dưới chân bậc thang đối diện với anh ta, uống một chai nước khoáng và nhấm nháp chiếc bánh mì khô trên tay.

Nhìn chằm chằm tấm áp phích trước mặt, nam nhân mặc vest khinh thường cười cười, chậm rãi phun một làn khói mây lên mặt học sinh Hallyu: "Thẩm mỹ hồi đó kém như vậy sao?"

Mũ lưỡi trai vừa ăn xong một cái bánh mì, đang ngấu nghiến mút nốt chỗ mứt còn sót lại trên ngón tay.

Tuy nhiên, anh ta không nhìn vào nam nhân mặc vest hay tấm áp phích, mà nhìn chằm chằm vào trên người các cô gái.

Đôi mắt như sói đói lang thang bừa bãi trên người các cô gái.

Các cô gái đứng không xa cũng không gần, mấy người tạo thành một vòng tròn.

Ăn mặc khá hở hang.

Trong đó một cô gái cao với dáng người mảnh khảnh và mái tóc xõa, thỉnh thoảng còn nhìn về đây, ngón tay vẫn kẹp điếu thuốc.

Mặc dù cô ta đã cố gắng hết sức để giả vờ bình tĩnh và thờ ơ, nhưng sắc mặt đã phản bội cô ta, động tác hút thuốc cũng không quen tay.

Cô ta vốn không thuộc nhóm nhỏ này, chỉ mới tham gia gần đây.

"Nếu đây không phải là mộng giới, thì tuyệt vời biết bao." Mũ lưỡi trai liếm đôi môi nứt nẻ.

Nam nhân mặc vest nghe vậy cúi đầu, cẩn thận cài cúc áo trên tay phải, sau đó cười nói: "Đừng nói mớ nữa, nếu như là trong thế giới hiện thực anh dám tới một nơi như này không?"

"Anh chỉ có thể trốn trong tầng hầm tối tăm." Nam nhân mặc vest không nhìn anh ta nói tiếp: "Đừng quên, cảnh sát đang tìm anh ở khắp nơi đấy."

Câu nói của nam nhân mặc vest như kéo mũ lưỡi trai trở về thực tại, khuôn mặt anh ta đơ ra một lúc, nụ cười cũng vụt tắt.

Sau khi lau lau tay trái lên người, anh ta cầm lấy vành mũ lưỡi trai, ấn mạnh xuống.

Anh ta đứng trong bóng tối, nhìn từ góc độ của nam nhân mặc vest chỉ để lộ một nửa cằm.

"Không cần căng thẳng đến thế." Nam nhân mặc vest nói với giọng có vẻ khó hiểu, anh ta chỉnh lại cổ áo, vô tình lắc lắc để lộ bức tranh phù thế tuyệt đẹp trên lớp lót của bộ vest.

"Tôi sẽ giữ bí mật cho anh." Nam nhân mặc vest mỉm cười: "Anh biết tôi muốn gì mà."

"Nhưng đồ ở trên người ai, chúng ta không hề biết." Mũ lưỡi trai nói bằng một giọng nghèn nghẹn.

“Vậy thì đi tìm, tìm từng người một, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian. Nữ sườn xám đã chết đầu tiên, chứng tỏ xác suất có thứ đó trên người cô ta cực kỳ thấp, nói cách khác, cũng đã bị người ta lấy đi rồi.” Nam nhân mặc vest lúc này như biến thành một người khác, dưới khuôn mặt dịu dàng tao nhã như có một con quỷ xấu xa đang ẩn náu.

Mũ lưỡi trai như ý thức đến gì đó, ngẩng đầu lên, đôi mắt híp dưới vành mũ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của nam nhân mặc vest: “Ý của anh là có người mưu hại cô ta chết?”

Trong mắt anh ta, diện tích đồng tử màu đen khá nhỏ, diện tích tròng trắng tương đối lớn nên nhìn lâu sẽ khiến người ta cảm thấy nham hiểm, mặc dù anh ta quả đúng là người như vậy.

“Không sai.” Nam nhân mặc vest gật đầu.

“Là ai?”

“Tạm thời còn chưa rõ.”

“Chẳng lẽ là cô gái ở phòng 406 kia?” Mũ lưỡi trai đột nhiên trở nên căng thẳng: “Khí chất của cô ta rất kì lạ, nắm đấm, chỗ kẽ ngón tay giữa ngón cái và ngón trỏ có vết chai, anh nói… có khi nào là cảnh sát không?”

Nam nhân mặc vest đưa một ngón tay ra vuốt cằm, một lúc sau mới trả lời: “Chắc là không, cô ta cho tôi loại cảm giác rất hung hãn, cảnh sát không thể như vậy.”

Mũ lưỡi trai thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt.”

“Hừ,” Nam nhân mặc vest nhìn mũ lưỡi trai từ trên xuống dưới, giọng điệu giễu cợt: “Chỉ cần anh lựa chọn hợp tác với tôi, thì cô ta có phải cảnh sát hay không cũng không quan trọng.” Anh ta nghiêng người về phía trước, nhếch khóe miệng sang một bên: “Bởi vì… … không đời nào tôi để cô ta còn sống rời đi.”

Nam nhân mặc vest dập tắt tàn thuốc trong tay, lạnh lùng nói: “Cũng giống như hai tên ngốc ở 404 kia cũng vậy.”…

“Ắt xì!”

Giang Thành hắt hơi một cái.

Tên mập ôm lấy cánh tay, quan tâm hỏi: “Bác sĩ, không phải anh bị cảm rồi đấy chứ?”

Giang Thành lắc đầu, sau đó nhìn xung quanh: “Không, e là có người lại nhớ tôi rồi, ở phương xa âm thầm nói nhớ nhung tôi.”

Tên mập phớt lờ nửa câu sau của Giang Thành.

Bọn họ đã đi lang thang trong khuôn viên trường khá lâu, từ nhà ăn đến sân chơi ở phía cực tây, sau đó đổi một con đường khác, quay lại.

“Bác sĩ.” Tên mập tò mò hỏi: “Rút cuộc chúng ta phải đi đâu? Sao tôi cảm thấy anh như đang đi lang thang không mục đích vậy?”

“Đúng vậy.” Không ngờ Giang Thành lại rất hào phóng thừa nhận: “Tôi đúng là đang đi lang thang.”

Tên mập nhất thời sửng sốt, càng ngày càng không hiểu người này đang suy nghĩ cái gì.

“Tôi ngắm đủ rồi.” Nói xong Giang Thành dừng lại, chống tay lên trán che nắng, sau khi xác định xong phương hướng hắn chỉ vào một con đường nói: “Chúng ta đến phòng thiết bị, tập hợp với bọn họ trước.”

Mọi người gặp nhau trước phòng thiết bị vào buổi trưa, lịch đã được hẹn vào sáng sớm.

Chặng đường tương đối dài, trong lòng tên mập lại bắt đầu cảm thấy bất an, nhiều lần lén lút nhìn Giang Thành, khóe

miệng mấp máy vài lần, như muốn hỏi gì đó, nhưng lại không nói ra được.

“Anh muốn hỏi nữ sườn xám rút cuộc đã chết trong tay ai?” Giang Thành thản nhiên nói.

Không có giọng điệu thẩm vấn như bình thường, hắn bình tĩnh như thể đang mô tả một số sự thật đã được chứng minh vậy.

“Đúng đúng.” Tên mập gật đầu lia lịa.

Lúc nãy bọn họ đã thảo luận về vấn đề này, nhưng bị gián đoạn bởi tiếng chuông đột ngột.

“Là con quỷ trong nhiệm vụ đã giết cô ta.” Giang Thành nói.

Tên mập lo lắng nói: “Đương nhiên tôi biết là do quỷ giết cô ta, ý của tôi là…”

“Là nữ đồ ngủ.” Giang Thành dừng lại, quay đầu nhìn tên mập: “Chính cô ta đã lợi dụng nỗi sợ quỷ của nữ sườn xám để đuổi cô ta ra khỏi phòng 407, dẫn đến cái chết của người này.”

Tên mập mặc dù rất kinh ngạc đối với kết quả của Giang Thành, nhưng không hề có bất kỳ nghi ngờ nào đối với câu này.

Bởi vì anh ta biết đối phương không bao giờ nói đùa về những vấn đề như vậy.

“Cô ta đã làm điều đó như thế nào?” Tên mập đột nhiên kích động: “Cô… cô ta một người mới làm sao dám?”

Giang Thành nói: “Câu hỏi thứ nhất tạm thời tôi chưa thể trả lời anh, nhưng câu hỏi thứ hai tôi nghĩ rất đơn giản, nữ đồ ngủ không phải là người mới. Tất cả những gì chúng ta nhìn thấy, bao gồm cả sự sợ hãi, hèn nhát, la hét, khóc lóc… mà cô

ta biểu hiện, thậm chí cả bộ đồ ngủ khủng long được mặc khi xuất hiện, đều là do cô ta ngụy trang.”

“Trình độ thiết lập hình tượng cá nhân của nam nhân mặc vest rõ ràng là yếu hơn cô ta cả một bậc.” Hắn nhún vai: “So với người kia, anh ta hoàn toàn là một tên ngốc.”

Tên mập dần dần bình tĩnh lại, anh ta cẩn thận suy nghĩ về nữ đồ ngủ này, nhưng không tìm thấy bất kỳ sơ hở nào trong trí nhớ của mình: “Bác sĩ,” Anh ta ngẩng đầu lên: “Có thể nói ra chứng cứ của anh không?”

Chương 39: Tên mập chuyên gia suy luận

“Sáng nay anh đã tỉnh giấc như thế nào?”

Tên mập không chút do dự nói: “Bị tiếng la hét của nữ đồ ngủ đánh thức, lúc đó cô ta hét chết người rồi.”

“Ừm, vậy anh đã nhìn thấy gì khi chạy ra ngoài?”

“Mọi người đều vây quanh trước một cánh cửa, trên sàn nhà trước cửa còn có một vũng máu lớn…” Anh ta vừa nhớ lại vừa giải thích.

“Thế nữ đồ ngủ thì sao?”

“Cô ta…” Tên mập nghiêm túc suy nghĩ: “Lúc đó cô ta ngã ngồi trên mặt đất, như thể rất kinh sợ, không ngừng la hét, sau đó bị mũ lưỡi trai cho một cái bạt tai mới yên tĩnh.”

“Anh còn nhớ vị trí của cô ta không?”

“Nhớ.” Tên mập ngây người, như không thể nghĩ thông, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Ở ngay phía sau đám người, đối diện cánh cửa nơi xảy ra tai nạn.”

Anh ta mô tả tình hình lúc đó rất rõ ràng.

“Thế thì có vấn đề gì?” Anh ta lại hỏi tiếp.

“Đương nhiên là có vấn đề rồi.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Vị trí của cô ta không đúng.”

“Căn phòng xảy ra chuyện không có đánh số, nếu như căn cứ theo thứ tự của số phòng để kiểm tra, thì phải là phòng 414,

cũng có nghĩa là căn phòng xảy ra tai nạn gần phòng 407 nhất trong bốn căn phòng của chúng ta.”

“Lúc đó trời đã sáng rồi, theo lý mà nói nữ đồ ngủ ra khỏi phòng sẽ nhanh chóng phát hiện ra vũng máu lớn trước cửa phòng 414, sau đó sẽ lập tức hét lên, làm sao có thể đi đến trước cửa phòng 414 rồi mới bắt đầu la hét, sau đó ngã ngồi ra đó?” Giang Thành nhìn tên mập: “Cô ta có mù đâu.”

Tên mập không thể tin được trợn tròn mắt nhìn Giang Thành.

Không thể không nói, chuyện này quả thực đi trái lại với lẽ thường.

“Đây chỉ là một điểm.” Giang Thành không cho tên mập có cơ hội nói, một mình nói tiếp: “Thứ hai, với tư cách là một người mới, hơn nữa bạn cùng phòng duy nhất còn đã rời đi vào đêm hôm trước, không rõ tung tích, ai cho cô ta dũng khí là người đầu tiên mở cửa đi ra ngoài, không sợ ngoài cửa có một con quỷ đang đứng à?”

Giang Thành tiếp tục: “Nếu như tôi là cô ta, tôi sẽ không bao giờ làm vậy, cũng không dám làm vậy.”

“Còn… điểm thứ ba thì sao?”

Giang Thành dừng vài giây rồi chậm rãi nói: “Thi thể của nữ sườn xám đã bị ai đó động vào, trước khi chúng ta đi vào, đã có người tới trước.”

Tên mập suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên, khóe miệng vừa mới mở ra, đã nghe Giang Thành nói: “Tôi biết anh muốn nói cái gì, anh cảm thấy quỷ cũng có thể làm một số chuyện đối với thi thể đúng không?”

Tên mập gật đầu.

Trong nhiệm vụ cuối cùng, thi thể của chị Noãn bị quỷ bắt đi, treo ngược lên cây thánh giá, còn nam nhân viên Tạ Vũ thì bị quỷ dọa chết rồi quấn chăn kéo đi, tra tấn dã man.

"Nhưng kỳ lạ là, toàn thân từ trên xuống dưới của nữ sườn xám chỉ có một vết thương, cũng chính là phần dưới cằm bị bẻ gãy." Giang Thành suy nghĩ một lát, lại tiếp tục: "Nhưng vị trí của khuy áo chỗ cổ áo sườn sám đã thay đổi."

"Khuy áo?" Tên mập cau mày: "Vị trí?"

"Ừm." Giang Thành gật đầu: "Trên cổ áo bộ sườn xám mà cô ta mặc tổng cộng có ba cái khuy, lần đầu tiên khi gặp cô ta, cô ta chỉ cài hai cái trên cùng. Khi mọi người chạy ra khỏi phòng 404 lúc chuẩn bị đi ngủ, cô ta cũng kinh động chạy ra ngoài, lúc đó trên cổ áo cũng chỉ cài hai cái trên cùng, cái dưới cùng đang bị bung ra."

"Nhưng trên thi thể của nữ sườn xám, ba chiếc khuy áo đều được cài ngay ngắn."

"Tôi không nghĩ là quỷ sau khi giết người xong sẽ có tâm trạng cài nốt chiếc cúc áo cuối cùng cho cô ta." Hắn liếc về hướng ký túc xá: "Cho nên tôi nghĩ lời giải thích hợp lý nhất là có người đã cẩn thận kiểm tra thi thể của cô ta sau khi chết, nhưng trong quá trình khôi phục hiện trường đã bỏ qua chi tiết chiếc nút này, vội vàng cài hết vào.

"Bác sĩ," Tên mập nói: "Đầu tiên phần lớn tôi đều đồng ý những suy luận của anh, nhưng chỉ là một chiếc cúc áo…" Anh ta dừng một chút: "Chẳng lẽ không thể là nữ sườn xám tự mình cài vào hay sao?"

"Không." Giang Thành nói một cách chắc nịch.

"Tại sao?"

Giang Thành hít sâu một hơi, hai tay đặt ở trước ngực, làm ra một động tác không được lịch sự cho lắm: "Rất đơn giản,

bởi vì nếu cài hết cả ba cái khuy vào, cô ta sẽ bị bó chặt không thở nổi.”

Đôi mắt của tên mập sáng lên, ngay lập tức nhớ lại tỷ lệ cơ thể đáng kinh ngạc của nữ sườn xám.

Khuôn mặt của cô ta bình thường không có gì nổi bật, nhưng khi nói đến dáng người thì…

Một lúc sau, tên mập ra sức gật đầu: “Bác sĩ, anh nói rất đúng, tôi hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của anh.”

“Nếu như những điều trên chỉ là suy luận dựa trên lẽ thường, thì điểm cuối cùng chính là bằng chứng thép đóng vào nữ đồ ngủ.” Tên mập đột nhiên cảm thấy hình tượng của Giang Thành đã cao lớn hơn, chỉ nghe đối phương nói: “Ở đế giày của cô ta có vết máu, tôi đã tình cờ nhìn thấy khi cô ta ngã ngồi trên mặt đất.”

“Điểm này tôi hiểu.” Tên mập kích động nói, cuối cùng anh ta cũng cảm thấy mình đã cùng tần số với Giang Thành: “Với hình tượng của cô ta, nhất định sẽ không dám bước vào nơi có máu, trước khi chúng ta đến, cô ta cũng không tiến vào trong căn phòng, cho nên hình tượng của cô ta chưa đánh đã khai, cô ta chính là người đã động vào thi thể trước khi chúng ta đến hiện trường!”

“Không,” Giang Thành lắc đầu: “Dưới đế có máu không phải là quan trọng nhất, cũng có thể giải thích là do cô ta vô tình giẫm phải, hoặc là hành vi vô ý thức do quá sợ hãi gây ra, đây không thể coi là bằng chứng thép.”

Sự nhiệt tình của tên mập đã nguội: “Vậy bằng chứng thép là cái gì?”

“Đế giày của cô ta có vết máu, nhưng ở mép giày lại không có.” Giang Thành khẽ cử động cái cổ cứng ngắc, lần đầu tiên thấy việc phân tích vụ án cho tên mập còn mệt hơn cả việc tự

mình phá án: “Mép giày của cô ta rất sạch sẽ, như vừa mới được làm sạch vậy.”

Tên mập sắp xếp lại suy nghĩ của mình, vài giây sau anh ta mới lộ ra vẻ mặt giác ngộ.

Không sai, Giang Thành nói không sai, đế giày có máu cũng không phải chuyện gì lớn, ngay cả anh ta, hay Giang Thành, đế giày nhất định đều có vết máu.

Không chỉ có đế giày, anh ta cúi đầu phát hiện mép giày của mình cũng có màu đỏ tươi.

Giang Thành cũng vậy.

Tất cả những người tiến vào trong phòng ít nhiều đều sẽ có, vì máu của nữ sườn xám đã loang ra một lớp trên mặt đất, thậm chí có nơi còn tạo thành vũng máu.

Nhưng nếu như là cố ý lau sạch vết máu ở hai bên mép giày thì sẽ giải thích được vấn đề.

Trong lòng cô ta có tật giật mình.

Nếu không tại sao phải làm như vậy?

Vấn đề cũ được làm sáng tỏ, vấn đề mới lại nổi lên: “Bác sĩ,” Tên mập cắn môi ngẩng đầu nói: “Nữ đồ ngủ tại sao phải làm như vậy?”

Nhược điểm của việc giết đồng đội là rất rõ ràng, đặc biệt là nữ sườn xám còn không phải là người mới.

“Mập này!” Giang Thành âm trầm nói: “Anh có cảm thấy nữ đồ ngủ rất giống một người mà chúng ta biết không?”

“Ai?” Tên mập vừa hỏi ra câu này, trong đầu hiện lên một bóng người, run rẩy nói: “Ý anh là cô gái thuần khiết kia?!”

“Ừm.” Giang Thành liếc anh ta một cái: “Cô ta nói mình tên là Trần Hiểu Manh, nhưng tôi đoán chắc là tên giả.”

Tên mập hình như đã nhận ra điều gì đó, đôi môi của anh ta bắt đầu run rẩy một cách bất thường: “Cho nên…”

Giang Thành gật đầu, thần sắc cũng trở nên mất tự nhiên, hắn mở nắp chai nước khoáng còn một nửa ra, hớp một ngụm, cũng không có nuốt xuống.

“Nữ đồ ngủ chính là Trần Hiểu Manh biến thành!!” Tên mập gầm to lên.

Giang Thành không nhịn được nuốt thẳng ngụm nước trong miệng xuống, sau đó điên cuồng ho khan.

Hắn sặc rồi.

Chương 40: Máy ảnh

…

“Bác sĩ,” Tên mập gãi gãi khuôn mặt mũm mĩm, tự nhiên hơi xấu hổ: “Ý của anh là nữ đồ ngủ và Trần Hiểu Manh có cùng một mục đích?”

Giang Thành liếc anh ta một cái.

Thực vậy.

Nghĩ kĩ lại hành vi của hai người quả thực có những điểm tương đồng, cả hai đều sử dụng các quy tắc trong nhiệm vụ để ra tay với đồng đội của mình.

Trong nhiệm vụ trước, Trần Hiểu Manh đã giết Phàn Lực.

Nếu không nhờ Giang Thành cơ trí, chính mình và hắn đã đi theo vết xe đổ của Phàn Lực rồi.

Bây giờ nghĩ lại, cái chết của chị Noãn nói không chừng cũng có mối liên hệ không thể giải thích với nữ nhân này.

Nữ đồ ngủ sát hại nữ sườn xám ở cùng một phòng ký túc.

Mới chỉ hai nhiệm vụ thôi, bọn họ đã gặp phải hành vi giết đồng đội gần như giống nhau, chuyện này không dùng sự ngẫu nhiên để giải thích.

Nữ đồ ngủ giống hệt Trần Hiểu Manh.

Nhất định là đang có mục đích nào đó.

Liên tưởng đến việc nữ sườn xám bị lục soát thi thể, phản ứng đầu tiên của Giang Thành là bọn họ đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tên mập cũng nhận ra điểm này.

Khiến bọn họ cam tâm chấp nhận rủi ro lớn như vậy, cho thấy thứ này vô cùng quan trọng, hơn nữa có khả năng cao là có liên quan đến tình trạng khó khăn mà bọn họ đang phải đối mặt.

"Có khi nào là thứ có thể giúp chúng ta thoát khỏi ác mộng không?" Tên mập thận trọng hỏi: "Khi bắt đầu nhiệm vụ, thứ này sẽ ngẫu nhiên được đưa cho một người trong số chúng ta, sau đó ai lấy được sẽ sống sót, cuối cùng rời đi."

"Giống như trong game vậy."

Giang Thành suy nghĩ một chút, gật gù nói: "Có khả năng, nhưng không chính xác, nếu như nói lấy được thứ này có thể gia tăng cơ hội sống sót của chúng ta thì sẽ đúng hơn."

Chuyện đến nước này cũng không có cách nào để xác minh phỏng đoán, vì vậy hai người cũng không đào sâu vào nó nữa.

Bọn họ tiếp tục đi về phía phòng thiết bị.

Có Giang Thành dẫn đường, bọn họ rất nhanh đã tìm được phòng thiết bị.

Nó ở đầu kia của trường, vị trí tương đối hẻo lánh.

Trên một ngôi nhà một tầng, có treo tấm biển trung tâm quản lý thiết bị.

Vẫn là thiết kế cửa sổ trượt cũ kỹ từ mấy chục năm trước, cửa sổ được dựng lên bằng song sắt, bên trên đã rỉ sét.

Cánh cửa bọc tôn cũng như vậy, tôn đã cuộn hết lên ở các góc.

Nhưng cũng may là chưa bị rỉ sét như song sắt.

Bởi vì bên trên có tráng một lớp kẽm kim loại mỏng.

Thời gian như đặc biệt yêu thích nơi này, năm tháng lưu lại dấu vết ở đâu đâu cũng thấy, tên mập chớp chớp mắt nói: Khi anh ta còn rất nhỏ, nhà bà nội ở thị trấn trông cũng như thế này.

Giang Thành nhìn quanh một lượt, không nói lời nào dẫn tên mập đi đến.

Ngay khi vừa định bước vào cửa lớn, cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên trong.

Một khuôn mặt phụ nữ xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Vào trong đi."

Khi nói nữ nhân đã quay người lùi lại sau, đưa lưng về phía hai người, giống như đang dẫn đường.

Đó là nữ nhân buộc tóc đuôi ngựa ở phòng 406.

Giọng của cô ta có cảm giác hơi khàn, nhưng lại không thô.

Trong lòng tên mập bỗng dưng dâng lên một cảm giác kì lạ.

Anh ta cảm thấy nữ nhân phù hợp một cách khó tả với môi trường này.

Giống như rất nhiều năm trước khi anh ta vẫn còn ở nhà bà nội, một buổi chiều ảm đạm, cát ướt trong chậu hoa đất đỏ.

Giang Thành đi bên cạnh liếc xéo anh ta một cái, không nói gì.

Không gian trong phòng thiết bị rộng hơn Giang Thành tưởng tượng, bọn họ đi qua một khoảng sân trải đầy cát mịn.

Ở một góc sân, có chất đống ngẫu nhiên bàn ghế học sinh, nhưng xem ra những bàn ghế này đã bị bỏ phế, không có giá trị bảo trì nữa.

Bên cạnh bức tường là một tấm bảng đen thủy tinh bị bể một góc, báo bảng trên đó đã nhòe đi một mảng lớn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy chữ đầu và chữ cuối.

Một chữ "ĐỪNG".

Và một chữ "ĐÂY".

"Bác sĩ," Tên mập khẽ gọi Giang Thành một tiếng, mới bước ra khỏi trạng thái suy nghĩ.

Giang Thành nhìn đi chỗ khác, phát hiện căn phòng trong sân chính là điểm đến của bọn họ.

Nữ nhân buộc tóc đuôi ngựa, nam trung niên áo may ô và một nam nhân khác ở cùng phòng đều ở đây.

Nữ đồ ngủ mà tên mập đang nghĩ đến, trốn sau mọi người, trông có vẻ lo lắng và sợ hãi, hai tay kéo gấu áo ngủ, trong ánh mắt đầy diễn kịch.

Nhưng không nhìn thấy nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai.

"Có bao nhiêu người đến đây cũng vô ích." Có tiếng giọng nam vang lên, già nua, nhưng tràn đầy khí thế, hiển nhiên không phải là đồng đội trong nhiệm vụ lần này.

"Cái gì cần nói tôi đã nói hết rồi, thiết bị của mọi người đưa tới đã như vậy, không có liên quan gì đến tôi."

Ánh sáng ở đây không được tốt, dẫn đến việc hai người không nhìn thấy người trong bóng tối ngay.

Giang Thành đột nhiên nheo mắt lại.

Đó là một ông lão đã lớn tuổi, khoảng 65 tuổi, nước da nhợt nhạt bất thường, như thể đã lâu không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Cơ thể ông ta uốn cong một cách bất thường, nhưng đôi mắt lại cho người ta một ảo giác không thể bỏ qua.

Ông lão bước một bước về phía Giang Thành.

Lúc này mọi người mới nhận ra hình như tay chân ông lão có vấn đề, đi lại khó khăn, tay trái cầm một thanh gỗ đã được gọt đẽo thành gậy chống.

“Chuyện gì vậy?” Giang Thành quay đầu nhìn tóc đuôi ngựa.

“Chúng tôi đã nói đến lấy thiết bị, kết quả phát hiện máy ảnh có vấn đề.” Tóc đuôi ngựa nói ngắn gọn.

Trừ cô ta ra, sắc mặt những người khác đều không tốt lắm, đặc biệt là nam trung niên áo may ô, đang nghiến răng nghiến lợi, như muốn đánh cho ông lão một trận cho hả giận.

Sau khi nghe nói thiết bị có vấn đề, tên mập chủ động đi tới: “Là vấn đề gì?”

Tóc đuôi ngựa ra hiệu cho nam nhân còn lại mang máy đến.

Sau khi bật máy ảnh lên, nam nhân chỉ vào ống kính và nói: “Bên trong có hơi nước.”

Tên mập chớp chớp mắt: “Rất nghiêm trọng sao?”

“Ừm.” Nam nhân thở dài, nhìn vẻ mặt của anh ta là cũng biết chuyện này không đơn giản: “Sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu quả quay phim chụp ảnh, nếu như chỉ có một chút thì không sao, nhưng bây giờ có thể nhìn thấy những giọt nước nhỏ bé ngưng tụ bên trong qua thấu kính, thông thường trong trường hợp này có thể cân nhắc mua một thấu kính mới rồi.”

“Không có dự phòng à?”

“Có, nhưng không bằng cái này.” Nam nhân trầm giọng nói: “Đây là chúng ta đã chọn lọc qua rồi.”

Tồi tệ…

Bọn họ đến là để quay lễ kỷ niệm, nhưng bây giờ máy ảnh lại có vấn đề.

Lúc này, nam nhân cắn môi, ghé sát vào nhỏ giọng nói: "E rằng không phải là sự cố ngoài ý muốn, mà là có người đã cố ý động vào." Anh ta lấy ra túi để máy ảnh, mở ra nói với hai người: "Bên trong này có silicone chống ẩm, loại túi máy ảnh này cũng có chức năng chống ẩm nhất định, vì vậy không thể nào có chuyện một đêm đã xuất hiện vấn đề."

Nói xong anh ta nhìn về phía ông lão, trong mắt lộ ra ý tứ sâu xa.

Nhưng ông lão vẫn như vậy, chống gậy, hai mắt mờ mịt, như bị một tầng sương mù bao phủ.

"Hai người phòng 405 đâu?" Giang Thành quay đầu nhìn tóc đuôi ngựa: "Sao không thấy bọn họ?"

"Không biết." Tóc đuôi ngựa trông bình tĩnh hơn nhiều so với ba người còn lại: "Lúc tới đây đã không thấy bọn họ, có lẽ là đi chỗ khác tìm manh mối rồi."

Không biết là cố ý hay vô tình mà tóc đuôi ngựa cắn khá sâu hai chữ "manh mối".

Đồng thời để lại một góc nghiêng khuôn mặt đầy ẩn ý với Giang Thành.

Chương 41: Như này không tốt đâu

Giang Thành quay đầu lại, nhìn ông lão một lát rồi chủ động rời tầm mắt: "Cầm máy ảnh đi." Hắn nói với nam nhân kia: "Chúng ta đi thôi."

Ngay khi mọi người chuẩn bị bước ra khỏi sân…

"Chờ đã."

Nghe vậy mọi người đều dừng lại, quay người nhìn.

Ông lão chống gậy khó khăn bước tới, trên tay cầm một chiếc túi màu đen.

"Nếu như máy ảnh của mọi người đã không dùng được nữa, có thể dùng tạm cái này thay thế." Không đợi nam nhân ở phòng 406 kịp phản ứng, ông lão đã nhét chiếc túi đen vào trong lòng anh ta.

Nam nhân không hiểu ý của ông lão, theo bản năng muốn đẩy chiếc túi ra.

Nhưng ông lão không cho anh ta cơ hội, đã xoay người loạng choạng lui vào trong sân, sau đó "cạch" một tiếng đóng cửa lại.

Trong túi là một chiếc máy ảnh màu đen.

Kiểu dáng rất cũ, một số góc đã bị mài mòn nghiêm trọng, để lộ ra màu kim loại nguyên bản bên trong.

Nhưng không sao, ít nhất thì nó cũng có thể sử dụng bình thường.

Tên mập nhìn chiếc máy ảnh không rõ lai lịch, trong lòng không khỏi hơi khó chịu, lẩm bẩm nói: "Đây là cái gì? Vô tình kích hoạt phần thưởng nhiệm vụ phụ?"

"Không." Giang Thành nhìn chằm chằm cửa sân đóng kín, lắc đầu nói: "Đây không phải nhiệm vụ phụ."

Vì ngay từ đầu khi giới thiệu bối cảnh của nhiệm vụ đã có nhắc đến, thiết bị mà bọn họ cần đã được gửi đến phòng thiết bị trước.

Vì vậy, nơi này bọn họ chắc chắn sẽ đến.

Việc hư hỏng máy ảnh trước đó cũng đã được sắp xếp.

Nói cách khác, mọi thứ xảy ra kể từ khi họ bước vào khu nhà đều đã được diễn tập.

Giống như nữ nhân dẫn đường, ông lão cũng là một NPC.

Mục đích sự xuất hiện của ông ta là để đưa chiếc máy ảnh này cho người chơi.

Đây là nhiệm vụ chính thực sự.

Sau khi nghe Giang Thành phân tích xong, nam nhân cầm máy ảnh trở nên vô cùng sợ hãi.

Cơ thể anh ta run lên, như thể giây tiếp theo sẽ làm rơi máy ảnh xuống đất.

Giống như có một con quỷ trốn trong máy ảnh.

Không ai bước tới an ủi anh ta.

An ủi trong ác mộng là thứ rẻ tiền nhất ngoại trừ lương thiện, nó chẳng thay đổi được gì ngoại trừ phơi bày sự ngu ngốc của bạn.

Ở đây, ngu ngốc mới là nguyên tội.

Lúc này Giang Thành đi tới, trước tiên cầm lấy máy ảnh, cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó bỏ vào cái túi màu đen.

Tiếp theo quàng chiếc túi vào cổ nam nhân, vỗ nhẹ vào vai anh ta an ủi nói: "Đừng sợ, hãy suy nghĩ tích cực về mọi chuyện, tôi nghĩ anh sẽ ổn thôi".

Nam nhân ngây người ra một giây, kể từ khi đặt chân đến không gian quỷ dị được gọi là mộng giới này, đây là lần đầu tiên anh ta cảm nhận được hơi ấm giữa người với người.

Và… anh ta còn nhìn thấy sự chân thành trong mắt người đàn ông đẹp trai trước mặt mình đây.

"Cảm ơn anh…" Nam nhân miệng run rẩy nói.

Khi nam nhân vừa định nói tiếp gì đó, đã thấy Giang Thành xua xua tay nói: "Không cần cảm ơn, tôi cũng chỉ cảm thấy anh có thể sống sót, nhưng kết quả cuối cùng thế nào còn phải xem vận mệnh của anh có cứng không."

"Dù sao ở lần nhiệm vụ trước, tôi cũng cảm thấy có hai người có thể sống sót, cuối cùng một người bị quỷ bẻ gãy cổ, một người thì suýt chút nữa đã bị vặt mất đầu."

Nam nhân: "???"

Mọi người: "???"

Tên mập: "… Đừng có chuyện bé xé ra to."

"Được rồi, được rồi." Tên mập lo lắng Giang Thành sẽ bị mọi người coi là người không bình thường rồi bị bài xích, vì thế vội vàng chuyển đề tài nói: "Bây giờ chúng ta đã có máy ảnh rồi, tiếp theo làm thế nào?"

Nữ nhân tóc đuôi ngựa suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước tiên, hãy tìm một vài người ngẫu nhiên trong khuôn viên trường để chụp ảnh, xem máy ảnh có vấn đề gì không."

Đây không thể nghi ngờ là một biện pháp rất thông minh, dù sao cũng không ai biết máy ảnh có phải là một trong những điều kiện kích hoạt quỷ giết người hay không, tốt nhất là dùng học sinh làm thí nghiệm.

Thật trùng hợp là vừa bước ra khỏi trung tâm thiết bị thì có một số nữ sinh từ bên cạnh đi tới, ăn mặc rất trào lưu.

Nam nhân lấy máy ảnh ra, quỳ một gối xuống đất, chuẩn bị chụp ảnh bọn họ.

"Như này không tốt đâu…" Một giọng nói từ phía sau truyền đến, yếu ớt nhỏ bé, mang theo mùi vị đáng thương.

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Là nữ đồ ngủ.

Cô ta hơi thu cằm lại, nhón chân lên, dường như cũng biết đề nghị của mình có thể sẽ không được tiếp nhận, nhưng vẫn lấy hết can đảm nói tiếp: "Dù sao thì bọn họ cũng vô tội, chúng ta ở thế giới này mới là người ngoại lai."

Ở nửa sau của câu giọng cô ta càng nhỏ hơn, cần phải lắng nghe cẩn thận mới nghe được rõ.

Ngay khi tên mập đang thầm mắng bạch liên diễn kịch giỏi, nam trung niên áo may ô trốn ở rìa nhóm người liền nhảy ra, tên mập mơ hồ nhớ tên của anh ta hình như là Chu Thái Phúc.

Anh ta vừa tiến lên đã chỉ vào nữ đồ ngủ chửi bới, động tác cơ thể hung hăng như một con khỉ bị mất chuối.

Nói đi nói lại chẳng qua cũng là nói cô muốn chết thì chết một mình đi, đừng có liên lụy người khác.

Có thể thấy, nam nhân chụp ảnh cũng tỏ ra rất bực bội sau khi bị cắt ngang.

Nhưng sự chú ý của anh ta vẫn tập trung nhiều hơn vào nữ nhân tóc đuôi ngựa.

Có vẻ như cô ta là người cuối cùng có thể ra quyết định.

Nhưng nữ nhân tóc đuôi ngựa cũng không vội nói, ánh mắt dần dần kéo dài đến nữ đồ ngủ, sự dò xét trong mắt nhất thời biến mất, nhưng Giang Thành đứng bên cạnh vẫn phát hiện ra.

Những nghi ngờ trong lòng cũng dần được giải tỏa.

"Các vị." Giọng nói của nam nhân mặc vest vang lên, dáng vẻ vẫn tao nhã như cũ, trong mắt mang theo một chút thờ ơ: "Bây giờ không phải lúc tranh cãi."

Anh ta dọc theo một con đường đi ra khỏi rừng cây, mũ lưỡi trai sắc mặt u ám đi theo phía sau.

Giang Thành nhìn về hướng nam nhân mặc vest đi tới.

Rừng cây bên này tương đối rậm rạp, đường đi ẩn trong rừng, có thể nói là vô cùng khuất.

"Đã hẹn là buổi trưa gặp nhau ở đây." Tên mập nổ súng trước: "Các anh chạy đi đâu vậy?"

Mũ lưỡi trai cười lạnh một tiếng, đang định trả lời thì bị nam nhân mặc vest cắt ngang.

Anh ta quay đầu cười đáp: "Đã làm phiền người anh em mập lo lắng rồi, chúng tôi gặp phải một ít chuyện, vừa xử lý xong là vội tới đây ngay, không làm lỡ kế hoạch ban đầu chứ?"

"Cái này thì không." Giang Thành đáp: "Chỉ là đến giờ rồi các anh còn chưa tới, chúng tôi còn tưởng là…" Hắn dừng một chút, ngượng ngùng nói: "Thần bảo vệ à, chắc anh cũng hiểu, nơi này là mộng giới, chuyện gì cũng có thể xảy ra, chỉ cần các anh đến chậm, chúng tôi sẽ coi như các anh đã chết rồi."

Nụ cười trên mặt nam nhân mặc vest đông cứng.

“Này đừng có không biết xấu hổ nhá!”

Mũ lưỡi trai không biết đã xảy ra chuyện gì, mới tới đây sắc mặt đã không được tốt lắm, bây giờ nghe Giang Thành nói như vậy, anh ta xắn tay áo muốn nổi điên tại chỗ.

“Đừng hiểu lầm.” Giang Thành vội vàng xua tay, lập tức trốn ở phía sau nữ nhân tóc đuôi ngựa, vẻ mặt kinh hãi vươn cổ hét lớn: “Tôi không phải cố ý sỉ nhục các anh, tôi chỉ nghi ngờ các anh có phải là người không!”

“Mẹ kiếp…”

Lúc này, nữ nhân tóc đuôi ngựa thấy tình hình sắp phát triển theo hướng không thể kiểm soát nên không còn cách nào khác là phải đứng ra.

Nhưng trái với dự đoán của mọi người, cô ta đã chọn đứng về phía Giang Thành.

Đối mặt với nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai bước tới, nói: “Tôi cho rằng sự nghi ngờ của anh ấy là có cơ sở, các anh cần chứng minh mình không phải quỷ, mà là người.”

Chương 42: Tôi tên là Hách Soái

Sắc mặt nam nhân mặc vest đã rất tệ, nhưng anh ta vẫn nén lửa giận trong lòng, không có ý tốt nói: "Làm sao để chứng minh?"

Nữ nhân tóc đuôi ngựa ăn miếng trả miếng đáp: "Đây là vấn đề mà anh phải suy nghĩ."

Việc tập hợp tại trung tâm sửa chữa thiết bị đã được sắp xếp từ trước đó.

Nơi này là một trong những địa điểm được NPC nhấn mạnh, chắc chắn phải có một số manh mối ẩn giấu ở đây.

Tương ứng với nó, cũng có những rủi ro tiềm ẩn chưa biết.

Nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai rõ ràng là không muốn mạo hiểm, cho nên mới lựa chọn xuất hiện sau khi mọi người đã đi ra ngoài.

Ngay cả Chu Thái Phúc cũng đã phản ứng được về điểm này.

Sắc mặt mọi người nhìn hai người nam nhân mặc vest dần trầm xuống.

"Tôi có cách." Lúc này Giang Thành từ phía sau nữ nhân tóc đuôi ngựa nhảy ra.

"Chúng ta đều biết, quỷ trong nhiệm vụ là những tồn tại không thể giải quyết được, bọn chúng đáng sợ, quỷ dị và khát máu… đại diện cho sự tổng hợp của tất cả những cảm xúc tiêu cực cực độ."

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần chỗ nam nhân mặc vest và mũ lưỡi trai đang đứng.

Cái nhìn thận trọng đó khiến cho hàm răng của mũ lưỡi trai ngứa ngáy tức giận.

"Cậu muốn nói cái gì?"

Anh ta không nhịn được hỏi.

Giang Thành liếm liếm môi: "Ý của tôi là, sự khác biệt lớn nhất giữa quỷ và người chính là, quỷ dựa vào bản năng thúc đẩy, nó không có tình cảm, không cách nào khống chế được chính mình."

"Nhưng người thì khác, người có nhân cách đạo đức cao có thể kiểm soát cảm xúc của mình một cách hợp lý bất kể khi nào, ở đâu và gặp phải tình huống nào."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân mặc vest bằng ánh mắt ngưỡng mộ và nói: "Tôi tin rằng thần bảo vệ anh nhất định có thể làm được điều này."

Lời khen đột ngột khiến nam nhân mặc vest càng thêm hoang mang về mục đích của Giang Thành.

Anh ta cau mày, nhìn chằm chằm Giang Thành trước mặt, nghi hoặc nói: "Cho nên…"

Lời còn chưa dứt.

Chỉ thấy Giang Thành giơ tay phải lên, sau đó một cái tát giáng xuống nam nhân mặc vest trước mặt.

"Bốp!"

Trong nháy mắt, anh ta hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cho đến khi nửa mặt bên trái nóng bừng và sưng tấy, anh ta vẫn không thể tin được chuyện vừa xảy ra.

Anh ta bị ăn một cái tát…

Giang Thành dám tát mình!!

Nhưng rất nhanh anh ta biết mình đã sai.

Không phải một cái.

Má phải cũng đã được đãi ngộ giống như má trái.

Hai gò má sưng lên đối xứng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Anh ta sờ lên khuôn mặt kiêu ngạo của mình, ngón tay không ngừng run rẩy, sau đó muốn điên cuồng vồ về phía trước.

Anh ta tức giận rống to: "Tao giết chết mày!!"

Giang Thành thấy không ổn liền quay người bỏ chạy.

Tên mập khum tay thành hình chiếc loa, hét lên với mấy người còn lại đang sững sờ: "Mọi người mau chạy đi, anh mặc vest này là quỷ!"

Anh ta dừng lại một nhịp, rồi tiếp tục hét lên: "Anh ta không thể khống chế được chính mình!"

Cho đến khi mũ lưỡi trai giữ chặt nam nhân mặc vest đang nổi giận lại thì tình trạng hỗn loạn này mới kết thúc.

Mũ lưỡi trai nói điều gì đó vào tai nam nhân mặc vest, cơn giận của người sau cũng dần dần nguôi ngoai.

Sau khi cho Giang Thành một cái nhìn mày cứ đợi đấy, anh ta không thèm để ý đến hắn nữa.

Tiếp theo, mũ lưỡi trao thay nam nhân mặc vest, giải thích cho mọi người lý do tại sao đến muộn.

Bởi vì khi bọn họ đến tòa nhà dạy học tìm manh mối, đã gặp chủ nhiệm giáo vụ.

Chủ nhiệm trò chuyện với bọn họ một lúc, cuối cùng thông báo bọn họ mang theo thiết bị.

Một lúc nữa đến phòng lớn học nhạc ở tầng 4 tòa C.

Hôm nay có một buổi diễn tập ở đó.

"Có thời gian cụ thể không?" Nữ tóc đuôi ngựa hỏi.

Mũ lưỡi trai liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Không có, cô ấy bảo chúng tôi sau khi tìm được mọi người thì đến thẳng đó."

Cứ như vậy, nhóm người đến cơm trưa cũng không ăn, dưới sự dẫn đường của mũ lưỡi trai, tiến đến tòa C.

Trên đường đi, mọi người trao đổi với nhau thông tin có được.

Nhưng đúng như Giang Thành nói, chẳng có tin tức gì đáng giá cả.

Thay vì nói là trao đổi thông tin, thì nó giống như đang chia sẻ kinh nghiệm từ ác mộng hơn.

"Bác sĩ." Tên mập tiến lại gần Giang Thành, nhỏ giọng nói: "Anh thấy có giống như khi đi học, giáo viên bắt học tiết phân tích không?"

Anh ta nuốt nước miếng, tiếp tục nói: "Tôi nhớ mỗi lần xem xong bộ phim, bài tập về nhà ngày hôm đó sẽ có thêm một phần cảm nghĩ, 800 chữ, không viết không được."

Giang Thành suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Trước đây chúng tôi cũng có, nhưng có một lần giáo viên chủ nhiệm sơ suất đã mở ổ C ra, phát nhầm phim, sau đó tiết phân tích của toàn trường đều đã hủy bỏ."

Tên mập: "…"

“Đúng rồi.” Chu Thái Phúc đi cuối đột nhiên nói xen vào: “Mọi người làm những nghề gì ở trong thế giới hiện thực? Mọi người gặp nhau cũng là có duyên, chi bằng hãy kết bạn với nhau.”

Tên mập liếc anh ta một cái, bất đắc dĩ nói: “Anh làm gì?”

“Tôi tên là Chu Thái Phúc, là một người kinh doanh trang sức có chút tiếng tăm.” Anh ta chỉnh mấy sợi tóc trên đầu, cố gắng làm cho mình trông trang trọng hơn: “Chắc mọi người đã từng nghe đến tên của tôi.”

Có thể nhìn ra, người này cũng là một người được nuông chiều trong hiện thực.

Hơn nữa rất tự hào về thân phận và sự giàu có của mình trong thế giới hiện thực.

Nếu như Chu Thái Phúc đã đưa ra chủ đề này, mọi người cũng đều thuận theo anh ta.

Mũ lưỡi trai tên là La Nhất, một cái tên rất bình thường, tự xưng là mở siêu thị.

Nam nhân mặc vest đi cùng anh ta tên là Chân Kiến Nhân, nghe nói anh ta làm việc cho một công ty luật nổi tiếng, tuổi còn trẻ mà hiện tại đã đảm nhận vị trí phó tổng.

Sau khi nghe thấy tên của nam nhân mặc vest, tên mập hơi đơ ra một giây.

Giang Thành thì kêu lên một tiếng “Hử?”

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn Giang Thành, thì thầm: “Nói thật đi, có phải là anh nghĩ đến điều gì không?”

“Hai người đang thì thầm gì vậy?” Chân Kiến Nhân sầm nét mặt, anh ta bây giờ hận không thể giết chết Giang Thành với cái tên mập đáng chết bên cạnh hắn.

“Không có gì.” Giang Thành vội vàng giải thích: “Anh Kiến Nhân, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm thấy dì đặt cho anh cái tên rất hay.”

Nữ tóc đuôi ngựa không khỏi bật cười thành tiếng, càng phát hiện ra Giang Thành rất thú vị.

“Thế anh tên gì?” Nữ tóc đuôi ngựa nhìn Giang Thành, vô cùng hứng thú hỏi: “Làm nghề gì?”

Mặc dù cô ta dáng vóc bình thường, nhưng có một loại anh khí rất độc đáo.

Đây là một loại phụ nữ thông thường không thể có.

“Tôi tên là Hách Soái.” Giang Thành thành thật trả lời: “Mọi người cứ gọi thẳng tên tôi, hoặc là gọi tôi bằng Soái ca đều được, tôi là một người mẫu nam, hiện đang làm việc trong nhóm cao cấp ban đêm KTV Điệp Liên Hoa.”

Tên mập: “…”

“Người mẫu sao?” Nữ tóc đuôi ngựa càng cảm thấy thú vị hơn, một tay chống cằm, như có ý tứ sâu xa: “Loại người kiếm sống bằng khuôn mặt?”

“Không.” Giang Thành ngay thẳng nói: “Còn bằng thể lực và sự yêu thích của các chị em.”

Chương 43: Tôi nhớ kĩ anh rồi

“Hách Soái phải không?” Nữ tóc đuôi ngựa gật gù: “Tôi nhớ kĩ anh rồi.”

“Cô nhớ tên tôi cũng vô dụng.” Giang Thành ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Cô muốn gọi tôi nhất định phải nhớ số của tôi, tôi là nhóm cao cấp số 49.”…

Sau đó, nữ nhân cũng giới thiệu thông tin, cô ta tên là Dư Văn, là chuyên gia quan hệ quốc tế.

Theo như cô ta nói, cô ta bôn ba bên ngoài quanh năm, nhưng không ngờ vừa mới về nước đã bị cuốn vào trong ác mộng.

Đây là nhiệm vụ lần thứ 4 của cô ta.

Rất nhanh, giọng nói rụt rè của nữ đồ ngủ cũng vang lên, cô ta tên là Trương Nhân Nhân, là giáo viên mầm non, vẫn đang trong giai đoạn thực tập chưa làm việc chính thức.

Cuối cùng là nam nhân cầm chiếc máy ảnh, anh ta và Chu Thái Phúc là những người mới duy nhất trong lần này.

Chiếc áo sơ mi không vừa vặn và miếng vải trùm đầu khiến cả người trông rất ngớ ngẩn.

“Xin chào mọi người.” Anh ta giới thiệu: “Tôi tên là Long Đào, hiện đang làm diễn viên phụ trong đoàn làm phim.”

Bây giờ chỉ còn lại tên mập.

Ngay khi tên mập ngập ngừng chuẩn bị tự giới thiệu, Giang Thành đột nhiên nói: “Tình cảnh của anh ấy tương đối đặc

biệt, không có tên, bởi vì…” Hắn mím môi, trong mắt lộ ra bi thương nói: ” Anh ấy là trẻ mồ côi.”

“Từ nhỏ đã không có cha mẹ sao?” Trương Nhân Nhân mặt đầy thương hại: “Thật đáng thương.”

“Mọi người cứ gọi anh ấy là mập là được.” Giang Thành quan tâm nói: “Nghe nói trong cô nhi viện mọi người đều gọi anh ấy như vậy.”

Tên mập: “…”

Một lúc sau, nhóm người đứng trước một tòa nhà giảng dạy.

Thỉnh thoảng lại có những cô gái ngây thơ ăn mặc xinh đẹp ra vào.

“Đến rồi.” Chân Kiến Nhân thu hồi tầm mắt, mở miệng nói: “Chúng ta vào trong đi.”

Không gian bên trong lớn hơn so với tưởng tượng của Giang Thành, hai bên hành lang tương ứng với từng gian phòng học, thỉnh thoảng lại có tiếng nhạc cụ và tiếng hát truyền ra.

Mặc dù có thang máy nhưng mọi người đều mặc nhiên bỏ qua, chọn đi thang bộ bên phải để lên tầng trên.

Phòng lớn học nhạc nằm ở cuối hành lang tầng 4, khi bọn họ đến gần, một nữ nhân đi giày cao gót chạy lon ton đến.

Nữ nhân có lẽ khoảng ngoài 30 tuổi, trang điểm nhẹ nhàng, vừa đến đã hỏi: “Là thầy cô chụp ảnh phải không?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, nữ nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong cuộc trao đổi sau đó, nữ nhân giải thích rằng mình là do chủ nhiệm sắp xếp, ở đây để làm việc với nhóm chụp ảnh.

Hôm nay là lần tổng duyệt đầu tiên.

Sau khi suy xét một lát, Dư Văn mở miệng hỏi: "Trước buổi lễ có bao nhiêu lần tổng duyệt?"

"Ba lần." Nữ nhân quyết đoán trả lời.

"Bắt đầu lúc nào?"

"Bây giờ có thể bắt đầu rồi." Nói rồi, nữ nhân mời nhóm người vào phòng học nhạc.

Nói đây là phòng học nhạc, nhưng trông nó giống một lễ đường hơn.

Dưới ánh đèn sân khấu là một sân khấu hợp ca đã được dựng sẵn, trên đó đã có những học sinh thay sẵn trang phục.

Thỉnh thoảng, có người đi tới đi lui để điều chỉnh đèn và các thiết bị khác nhau.

Có thể thấy nhà trường rất coi trọng buổi lễ kỷ niệm này.

"Thầy chụp ảnh ơi." Sau khi nói chuyện với người điều phối hiện trường, nữ nhân phụ trách lại chạy trở lại, vẫy tay ra hiệu: "Bên chỗ chúng tôi đã sẵn sàng."

Nhóm người Giang Thành đã dựng xong máy ảnh.

Vị trí do nam nhân tên là Long Đào lựa chọn.

Dù sao thì anh ta đã làm việc trong đoàn làm phim, biết nhiều về quay phim chụp ảnh hơn những người còn lại.

"Lần tổng duyệt này chúng ta cần quay bốn đoạn." Nữ nhân khách khí nói, cô ta vuốt những lọn tóc nhỏ trên hai bên mai, tiếp tục: "Ba đoạn đầu tiên là hợp xướng do ba lớp được chọn tổ chức, đoạn cuối cùng là cả ba lớp cùng hợp xướng."

"Được." Giang Thành đáp: "Vậy thì nhanh chóng bắt đầu đi."

Sau khi trở về chỗ của mình, Giang Thành lại đón lấy túi máy ảnh, lấy chiếc máy ảnh được cất giữ trong trung tâm thiết bị ra.

Sau khi nhìn thấy, tên mập nghi hoặc hỏi: "Anh cầm nó làm gì?"

Ống kính của máy ảnh này có hơi nước bên trong, mặc dù vẫn có thể chụp nhưng hiệu quả chụp sẽ bị ảnh hưởng.

"Nhàn rỗi thôi mà." Giang Thành lấy máy ảnh ra, bật lên chụp sân khấu hợp xướng, hắn liên tiếp thay đổi nhiều góc độ, trông rất nghiêm túc.

Nằm ngoài dự đoán của tên mập, sau khi Chân Kiến Nhân và Dư Văn nhìn thấy Giang Thành cầm máy ảnh, đều đồng thời đi tới.

Giang Thành cử động bả vai, ngẩng đầu, lắc lắc máy ảnh, nói với Chân Kiến Nhân: "Anh muốn thử không?"

Chân Kiến Nhân lại lùi lại sau.

Chỉ là sự chú ý vẫn ở đây.

Hợp xướng của lớp đầu tiên rất nhanh đã kết thúc, bọn họ rời đi một cách có trật tự.

Học sinh của các lớp khác bắt đầu vào sân khấu.

Bởi vì có giá ba chân nên Giang Thành cũng không cần phải lúc nào cũng cầm máy ảnh.

Sau khi hướng máy ảnh vào sân khấu hợp xướng, hắn bắt đầu nhìn các học sinh trên sân khấu.

Bọn họ mặc trang phục đồng nhất, với một chiếc váy liền thân color-block thân trên màu trắng tinh khiết, thân dưới là màu xanh biếc

Đường viền cổ áo và tay áo được trang trí bằng nơ ruy băng.

Phong cách ôm vừa vặn được cắt may khéo léo tôn lên vòng eo thon gọn của các cô gái, chiếc váy giống như hoa sen làm nổi bật phong cách preppy cổ điển của Anh.

Ánh mắt Giang Thành quét qua một lượt, thỉnh thoảng còn đụng phải ánh mắt của các cô gái.

Chỉ khác biệt là ánh mắt của các cô gái vừa chạm đã đổ, còn Giang Thành thì ngang ngược tùy tiện, không có chút kiềm chế nên có nào.

Tranh thủ lúc nhóm học sinh thứ hai rời khỏi sân khấu, không có ai chú ý tới đây, tên mập cúi người nói nhỏ: "Bác sĩ, anh làm cái trò quỷ gì vậy?"

Giang Thành bất mãn bĩu môi: "Đừng nói nhảm, đến lúc đó nếu quỷ nghe thấy tôi muốn làm nó thì còn ra thể thống gì nữa."

Tên mập: "… Bác sĩ, tôi đúng là rất khâm phục anh, đã là lúc nào rồi anh còn có tâm tình làm trò con bò."

Giang Thành không thèm nhìn anh ta, nói ngắn gọn: "Tôi nghĩ rằng NPC sẽ không vô duyên vô cớ làm hỏng thiết bị của chúng ta, vì vậy tôi nghi ngờ trong này có vấn đề."

Tên mập cả kinh: "Có thể có vấn đề gì?"

"Tạm thời còn chưa rõ." Hắn quay đầu nhìn về phía tên mập, nhỏ giọng nói: "Chỗ tôi anh không cần lo, anh mau đi theo dõi chặt chiếc máy ảnh còn lại, đừng để ai đó giở trò."

Tên mập đồng ý gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi, bác sĩ."

Chẳng mấy chốc tiết mục của nhóm học sinh thứ ba kết thúc.

Hợp xướng cuối cùng sắp bắt đầu.

Lúc này, Long Đào phụ trách quay phim nhíu mày, ôm bụng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

La Nhất đang theo dõi chiếc máy ảnh là người đầu tiên nhận thấy điều bất thường, liền hỏi: "Anh bị sao vậy?"

"Tôi… tôi đau bụng." Long Đào vẻ mặt đau khổ nói: "Chắc là sáng nay ăn gì bị đau bụng."

Chu Thái Phúc nhìn dàn hợp xướng cách đó không xa, trên sân khâu đã đứng chật kín người, gần đó còn có mấy người đi tới đi lui, trong tay cầm những sợi dây hoặc dụng cụ có màu sắc khác nhau.

Trông giống như đang tiến hành những điều chỉnh cuối cùng.

"Anh không thể nhịn một chút được à?" Chu Thái Phúc không khỏi có chút bực bội, chỗ này cho anh ta cảm giác không tốt.

Rõ ràng ai trông cũng đều rất bình thường, nhưng sự bình thường này lại mang theo một sự quỷ dị không thể giải thích được.

Còn chỗ nào quỷ dị, anh ta cũng không thể nói rõ.

"Quay xong là chúng ta sẽ trở về!"

"E rằng không được." Long Đào toàn thân run lên, hai gò má chảy ra mồ hôi lạnh: "Tôi đau đến không chịu nổi nữa, có lẽ là bệnh viêm ruột trước đây lại tái phát rồi."

Chương 44: Tùng! Tùng! Tùng!

Bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn, cuối cùng vẫn là Dư Văn ra mặt, đi tìm nữ nhân phụ trách.

Nét mặt nữ nhân ngại ngùng, sau đó rất uyển chuyển nói với mọi người, nhà vệ sinh nam ở tầng này bởi vì một số nguyên nhân nên đã ngưng sử dụng, nếu như không ngại thì…

Lúc này sắc mặt Long Đào càng ngày càng khó coi, cơn đau dữ dội ập đến khiến phần bụng anh ta như bị dao đâm.

Ắt nghĩ chắc anh ta cũng sẽ không ngại đâu.

Nữ nhân nói rồi chuẩn bị dẫn Long Đào đến nhà vệ sinh.

Dư Văn bảo Chu Thái Phúc, và Trương Nhân Nhân đang trốn ở một bên đi cùng.

Mặc dù Chu Thái Phúc không hề vui vẻ, nhưng anh ta cũng không dám đắc tội với Dư Văn, chỉ có thể cắn răng đi cùng, sắc mặt khó coi đến có thể vắt ra nước.

Trương Nhân Nhân thì vẫn là bộ dạng nhút nhát đó, trông giống như một cái đuôi nhỏ đi theo phía sau.

Không lâu sau.

Hợp xướng cuối cùng đã bắt đầu.

Nữ sinh của ba lớp bị đảo lộn trật tự, thỉnh thoảng lại cao vút mạnh mẽ, dưới sự hướng dẫn của chỉ huy, hợp xướng dần đạt đến cao trào…

“Đùng! Đùng! Đùng!”

Giày cao gót nhọn hoắt vang lên liên hồi trên nền đá hoa.

Nữ nhân bước đi rất nhanh, một mặt là lo lắng cho Long Đào, mặt khác lại phải quay lại nhìn chằm chằm hiện trường tổng duyệt.

Dù sao thì có bất kì vấn đề gì xảy ra, cô ta cũng phải chịu trách nhiệm.

Sau khi rẽ qua một khúc quanh, nữ nhân dừng lại, chỉ về phía trước nói rất nhanh: "Đi về phía trước chính là nhà vệ sinh, nơi này tương đối vắng vẻ, rất ít người tới đây."

Quay người lại, cô ta nhìn Long Đào nói: "Có bạn của anh ở bên ngoài trông chừng, anh cứ yên tâm đi."

"Cảm… cảm ơn."

"Tôi còn có việc, không đợi mọi người nữa." Nữ nhân đánh tiếng xong rồi quay người trở về.

Cô ta vừa đi vừa nhìn điện thoại di động, như có việc gì rất gấp.

Sau khi nữ nhân rời đi, hiện trường đột nhiên yên tĩnh, Chu Thái Phúc vốn đã vạn phần không vui, lúc này không ngừng thúc giục Long Đào nhanh lên.

"Được, vậy tôi đi đây." Long Đào mới chạy được hai bước, lại đột nhiên dừng lại, anh ta xoay người, vẻ mặt khẩn cầu nói: "Mọi người nhất định phải chờ tôi ra, nhất định đừng đi trước."

"Biết rồi, biết rồi." Chu Thái Phúc không kiên nhẫn phất phất tay.

Sau đó, Long Đào mới tiếp tục chạy về phía trước.

Vị trí của nhà vệ sinh còn xa và vắng vẻ hơn anh ta nghĩ, ở cuối hành lang bên trái.

Dọc đường anh ta đi qua rất nhiều phòng học, nhưng những phòng học này hình như đã bị bỏ hoang lâu lắm rồi, cửa đóng then cài, nắm cửa phủ đầy bụi.

Loại cảm giác đổ nát này khiến anh ta cảm thấy rất khó chịu, giống như những gì anh ta đang trải qua bây giờ không phải là thời đại của mình, mà là thời gian bị năm tháng lãng quên vậy.

Anh ta chỉ là khách qua đường.

Sẽ chỉ dừng lại, nhưng không thể lay động.

Anh ta đột nhiên tò mò về ngôi trường này và quá khứ của nó.

Anh ta càng nghĩ nhiều, suy nghĩ cũng càng ngày càng trôi xa, vô số cảnh tượng trong tiềm thức đều bị đánh thức.

Anh ta không thể chịu đựng được nữa, chỉ biết ôm đầu lao về phía trước, tiếng bước chân của anh ta vang vọng trong hành lang vắng vẻ, giống như hành trình của một người tuyệt vọng trước khi chết.

Cuối cùng… đã đến.

Cả đoạn đường anh ta đều rất cảnh giác, ánh mắt không lúc nào buông lỏng, vô cớ lo lắng khi đi qua một cánh cửa nào đó sẽ đột nhiên mở ra, sau đó xuất hiện một ác quỷ mặt xanh nanh vàng.

Cho đến khi đứng trước cửa nhà vệ sinh, tim anh ta vẫn đang đập loạn xạ.

Bên trái là nhà vệ sinh nữ.

Cũng là điểm đến trong chuyến đi này của anh ta.

Anh ta hít vào một hơi thật sâu.

“Có người không?”

Sau một lúc không có ai đáp lại, bên trong yên tĩnh như đã chết vậy.

Ngay khi anh ta chuẩn bị bước vào nhà vệ sinh, mí mắt phải đột nhiên giật giật, không kịp đề phòng, anh ta đột ngột dừng lại.

Một bộ phim kinh dị đã xem nhiều năm trước đột nhiên hiện lên trong tâm trí.

Anh ta đã quên tên từ lâu, nhưng một khung cảnh bên trong vẫn còn nguyên trong ký ức.

Nữ chính trong phim tin lời tùy tùng, vào nhà vệ sinh, sau đó bị một nữ quỷ bị mất nửa thân dưới, chỉ có thể bò bằng hai chi trước móc mất hai mắt.

Cái chết vô cùng bi thảm.

Theo hiểu biết của bản thân anh ta, ác mộng còn không phải là một bộ phim kinh dị hay sao, mà bọn họ chính là những nhân vật chính được lựa chọn trong đó.

Vì thế…

Anh ta từ từ lùi lại, quay người, nhìn về phía sau.

Đối diện là nhà vệ sinh nam.

Nhà vệ sinh nam rõ ràng là rất lâu rồi không có người dùng, cánh cửa sắt màu xanh nhạt khép hờ, vài chỗ loang lổ gỉ sét.

Anh ta quay người lại lần nữa, so ra thì nhà vệ sinh nữ tốt hơn nhiều, cửa rộng mở, bên trong lát gạch màu trắng sữa.

Từ nơi anh ta đang đứng, thậm chí có thể nhìn thấy một chiếc bồn rửa tay khá sạch sẽ.

Ngoài ra còn có một lọ nước rửa tay dạng pum được đặt chu đáo ở góc bên phải.

Ánh sáng dịu nhẹ được phản chiếu trước tấm gương lớn.

Thực là… đã quá dụng tâm ngụy trang rồi.

Mà điều này cũng khơi dậy sự cảnh giác của anh ta.

Long Đào không chút do dự đẩy cánh cửa sắt của phòng vệ sinh nam đối diện ra.

Bản lề cửa sắt phát ra tiếng nghiến dài chói tai, nhưng anh ta không chút quan tâm.

Ngược lại, vẻ ngoài có vẻ khác thường này mới là tín hiệu an toàn trong mắt anh ta.

Đây là một cái bẫy được giăng ra trong quá trình làm nhiệm vụ, nếu nghe lời nữ nhân mà vào nhà vệ sinh nữ sẽ thực sự rất nguy hiểm.

Loại không phải tự tin hay kiêu ngạo này đã luôn cùng anh ta hoàn thành những sự kiện trọng đại trong cuộc đời.

Anh ta mãn nguyện kéo quần lên, chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhưng anh ta còn chưa kịp đẩy cửa ra, đã nghe thấy một loạt âm thanh kì lạ.

“Tùng tùng tùng.”

Âm thanh không quá lớn, cũng không quá gần, Long Đào nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm trần nhà hơi ố vàng.

Chắc là từ trên tầng truyền đến, anh ta giỏng tai lên nghe vài giây phát hiện âm thanh không hề hỗn loạn, mà mang theo một tiết tấu rõ ràng nào đó.

Tiết tấu này rất kỳ lạ, như thể có một sức chấn động mệ hoặc lòng người, đôi chân của Long Đào đập theo nhịp điệu một cách vô thức.

Nhịp trống?

Không giống, Long Đào nhanh chóng suy nghĩ.

Âm thanh nặng hơn tiếng trống, nhưng anh ta lại không hiểu về nhạc cụ nên không xác định được đó là nhạc cụ gì.

"Tùng! Tùng! Tùng!"

Tiết tấu càng lúc càng nhanh, từng nhịp như giẫm lên trái tim Long Đào.

Anh ta vô thức nuốt nước bọt.

Âm thanh tiết tấu nhanh trở nên rõ ràng và dồn dập hơn, cho đến khi một tiếng "tùng" cuối cùng.

Tiếng này đã hoàn toàn khiến Long Đào thức tỉnh.

Bởi vì tiếng này khác với tất cả các âm thanh trước đó, âm thanh này… là phát ra từ phía đối diện.

Nhà vệ sinh nữ!!

Người diễn tấu… không, ai lại đi chơi nhạc cụ trong nhà vệ sinh, chẳng lẽ là… thứ đó?!

Thứ đó đang ở trong nhà vệ sinh nữ?

Anh ta thực sự không dám nhắc đến từ đó.

Tùng… tùng… tùng…

Tiết tấu rộn ràng lại vang lên lần nữa.

Rất nhanh đã dừng lại bên ngoài cửa nhà vệ sinh nam.

Lúc này, Long Đào vốn đang run rẩy như cái sàng vì sợ hãi, đột nhiên sững người, anh ta chợt nhận ra điều gì đó.

Tòa C nơi anh ta đang ở chỉ có 4 tầng.

Vậy cái thứ bên ngoài cánh cửa kia… từ đâu xuống?

Chương 45: Đi rồi

“Cót két—”

Có tiếng cửa bị đẩy ra, là cửa của ngăn thứ nhất.

Long Đào che miệng lại, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Nhà vệ sinh ở đây không lớn, chỉ có 5 ngăn.

Mỗi ngăn đều không cao, người kiễng chân lên, là có thể nhìn thấy tình hình ở phòng bên cạnh.

Anh ta đang co ro trong ngăn thứ tư.

Tùng… tùng…

“Cót két—”

“Cót két—”

Cánh cửa thứ hai và cánh cửa thứ ba lần lượt được đẩy ra.

Âm thanh quỷ dị cuối cùng cũng dừng lại bên ngoài cửa phòng anh ta.

Thời gian đứng yên tại thời điểm này.

Ngay khi Long Đào hạ quyết tâm, khoảnh khắc thứ đó vừa đẩy cửa vào, sẽ xông ra ngoài ngay.

Cánh cửa bên cạnh đột nhiên bị đẩy ra, đó là ngăn trong cùng, bản lề cửa cũ phát ra tiếng ma sát.

Thứ đó vậy mà lại từ bỏ ngăn mà anh ta đang ở…

Tiếp theo, vài giây sau, tiếng tùng tùng lại vang lên lần nữa.

Thứ đó rời khỏi nhà vệ sinh, tiếng trống quỷ dị dần dần biến mất.

Đi rồi?

Đi rồi?!

Tâm trạng chết hụt không thể diễn tả bằng lời.

Long Đào hai chân nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Sau nửa phút, anh ta gắng gượng đứng dậy.

Không liên quan gì đến dũng khí, mà anh ta sợ thứ kia sẽ quay lại.

Anh ta nằm bò lên cửa, lặng lẽ lắng nghe một lúc.

Sau đó lặng lẽ đẩy cửa ra.

Bên trong nhà vệ sinh yên tĩnh, không một bóng người.

Long Đào không khỏi vui mừng khôn xiết, vội vàng khẽ bước chân đi về phía cửa.

Anh ta đi bằng đầu ngón chân, cho nên gần như không phát ra âm thanh.

Gần rồi…

Gần hơn rồi…

Ngay khi anh ta chuẩn bị bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh, một cơn ớn lạnh hoang đường lại quỷ dị ngay lập tức bao trùm lấy anh ta, khiến anh ta rùng mình một cái.

Anh ta chưa bao giờ có cảm giác này.

Gần như vô thức, anh ta nhìn ra phía sau lưng mình.

Phần cổ quay ra từng chút một, giống như một con vít bị ăn mòn.

“Phù-”

Đằng sau… trống rỗng, không có gì ở đó cả.

Không có người.

Càng không có lệ quỷ nhe nanh giơ vuốt như trong tưởng tượng.

Nhưng khi anh ta vừa thở phào nhẹ nhõm quay mặt đi, tình cờ liếc nhìn chiếc gương trước bồn rửa tay.

Giây tiếp theo, như bị sét đánh.

Chiếc gương trong nhà vệ sinh nam xám xịt, bị nứt một góc.

Những vết nứt như mạng nhện bao phủ hơn nửa mặt gương.

Hiển nhiên là đã bỏ phế rồi.

Nhưng những thứ này ở trong mắt Long Đào đều không quan trọng, đồng tử anh ta co rút kịch liệt, khóe mắt co giật liên tục, giống như giây tiếp theo sẽ nổ tung.

Thông qua hình ảnh phản chiếu của gương, anh ta nhìn thấy một đôi chân lơ lửng trên đỉnh đầu của mình!

Một cơn gió không biết từ đâu thổi vào trong không gian chật hẹp, âm u lạnh lẽo, đôi chân khẽ đung đưa theo làn gió.

“Cót két—”

“Cót két—”

Long Đào run lên, ngẩng đầu lên một cách máy móc, đập vào mắt là một đôi mắt đỏ tươi hung ác.

Đôi mắt ẩn trong mái tóc đen dày, giống như một con dao khiến người ta kinh hãi.

Long Đào há to miệng, nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào.

Miệng anh ta càng lúc càng lớn, thậm chí vượt quá cực hạn người thường có thể làm, khóe miệng bắt đầu rách ra, máu đỏ tươi lập tức phun ra.

Khi tiếng "khắc" cuối cùng vang lên, mọi thứ lại chìm vào im lặng.

Một giọt máu bắn vào đôi mắt chết không nhắm mắt.

Dần dần, nở ra như chu sa. …

"Anh ta làm cái gì mà lề mề vậy?" Chu Thái Phúc quay đầu nhìn hành lang, bất mãn cằn nhằn.

Trương Nhân Nhân sau một lúc mới tiếp lời nói: "Có lẽ tình hình hơi tồi tệ." Dừng lại một chút, cô ta như tự lẩm bẩm nói: "Nhưng đúng là thời gian đi đã quá lâu rồi."

Hai chữ "tồi tệ" không khỏi làm cho Chu Thái Phúc có một dự cảm chẳng lành, anh ta dập tắt đầu thuốc lá, cau mày lại, tự nhiên hoảng hốt cảm thấy hành lang sau lưng cũng trở nên âm u.

"Anh ta đi bao lâu rồi?"

"Không biết." Giọng nói của Trương Nhân Nhân vẫn yếu đuối như thế: "Nhưng chắc cũng phải 20 phút rồi."

20 phút…

Sắc mặt của Chu Thái Phúc trở nên khó coi.

Anh ta duỗi thẳng chân đi về hướng phòng học nhạc.

Trương Nhân Nhân dường như bị hành động của Chu Thái Phúc làm cho sợ hãi, vội vàng hỏi: "Anh Chu, anh đi đâu vậy?"

"Tôi trở về gọi người." Chu Thái Phúc không quay đầu lại nói: "Cô ở lại chỗ này canh chừng!"

“Tôi… tôi không dám.” Cô ta cũng ý thức được tình huống không ổn, nên đi theo Chu Thái Phúc như một cái đuôi nhỏ.

Một bầu không khí kỳ lạ ập xuống, hai người bước đi càng lúc càng nhanh, người này trước người kia, cuối cùng thậm chí chạy luôn.

Như thể ai về cuối sẽ bị hồn quỷ kéo đi vậy.

Tổng duyệt vừa kết thúc, Giang Thành và những người khác đang thu dọn đồ đạc.

Chu Thái Phúc thường ngày đã quen với việc được nuông chiều, quãng đường này đã chạy hết cả hơi.

Cuối cùng vẫn là Trương Nhân Nhân đã giải thích cặn kẽ vấn đề cho mọi người.

“Mọi người không đi xem à?” La Nhất hỏi.

Đây là một câu nói nhảm tiêu chuẩn.

Bởi vì không ai có thể nghĩ rằng quỷ sẽ xuất hiện vào ban ngày, đặc biệt là ở đây lại tập trung nhiều người như vậy.

“Chớ loạn.” Giang Thành đứng ra nói: “Sự tình còn chưa chắc chắn.”

Mặc dù Giang Thành nói như vậy, nhưng ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy Long Đào chắc là lành ít dữ nhiều rồi.

“Anh biết nhà vệ sinh ở đâu không?” Dư Văn hỏi.

“Biết.”

Chu Thái Phúc lúc này liếc mắt nhìn sân khấu hợp xướng bên cạnh, yếu ớt nói: “Có cần mang theo nữ nhân kia không?”

Anh ta đang nói về nữ nhân phụ trách.

Theo ý tưởng của Chu Thái Phúc, có thể để nữ nhân đó đi vào trước.

Nếu như Long Đào không sao tất nhiên là tốt, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, bọn họ cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì ở bên ngoài.

"Ha ha." Chân Kiến Nhân trước giờ chưa từng bày tỏ ý kiến đứng khoanh tay, cười nhạo một tiếng: "Tôi khuyên mọi người không nên, bớt gây thêm phiền toái ở thế giới này thì tốt hơn."

Về việc xử lý vấn đề này, Giang Thành, Dư Văn và Chân Kiến Nhân hiếm khi lại có cùng một quan điểm nhất trí.

Nói xong, mấy người lặng lẽ bước ra khỏi cửa.

Không ngờ vừa đi được vài bước, nữ nhân phụ trách đã chạy đến, hỏi thẳng vào vấn đề: "Anh bạn kia của mọi người đâu rồi?"

Mọi người đồng loạt im lặng.

Sắc mặt nữ nhân chậm rãi thay đổi, trông có vẻ càng ngày càng khẩn trương, những sợi tóc nhỏ bị mồ hôi làm ướt nhẹp, dính vào trán và gò má: "Không phải anh ấy đã xảy ra chuyện rồi chứ?"

Nghe xong câu này, mấy người Dư Văn đều lập tức biến sắc, ngay khi cô ta đang định mở miệng, Giang Thành đột nhiên nói: "Không phải, cơ thể anh ấy không chịu nổi nữa, nên quay về trước rồi."

"À à." Khuôn mặt tái nhợt của nữ nhân cuối cùng cũng dần nhuận sắc trở lại, giống như một trái tim rơi xuống đất.

Từng nhóm học sinh đi ra, trong đó có một nữ sinh đeo kính mắt tròn trông giống như cán bộ, ánh mắt không ngừng nhìn khắp nơi, cuối cùng dán chặt vào trên người nữ nhân: "Cô giáo Phùng?"

Sau khi nghe thấy nữ nhân đáp lại một tiếng, sau đó giải thích với đám người Giang Thành rằng mình vẫn còn công việc, nên không tiễn nữa.

Giang Thành gật đầu: "Cô cứ làm việc của mình đi, chúng tôi về trước."

"Buổi tổng duyệt tiếp theo là khi nào?"

Câu hỏi này dường như đã khiến nữ nhân bối rối, cô ta suy nghĩ một chút, rồi trả lời: "Việc này cần được lãnh đạo nhà trường quyết định sau khi xem phát lại."

Sau khi rời đi, cả nhóm đi thẳng vào nhà vệ sinh nơi Long Đào đang ở.

Đám người càng đi sắc mặt càng tệ hơn, ngay cả Chu Thái Phúc và Trương Nhân Nhân đã từng đến đây cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 46: Dấu vết

Hành lang quá sâu, quá yên tĩnh…

Sâu như không có tận cùng.

Lúc đi có nữ nhân dẫn đường nên không cảm giác gì, bây giờ xem ra đây đúng là cảnh mở đầu tiêu chuẩn của một bộ phim kinh dị.

Sau khi rẽ qua khúc cua cuối cùng, nhóm người cũng đi đến cuối hành lang.

Bên trái là nhà vệ sinh nữ, bên phải…

Giang Thành quay đầu nhìn cánh cửa sắt loang lổ bên phải mở hé một nửa, lông mày hiện lên một cảm xúc kỳ dị.

"Ở đây." Dư Văn hếch cằm, ra hiệu là cửa nhà vệ sinh nam bên phải: "Vào trong xem đi."

Không ai chất vấn quyết định của cô, bởi vì hầu như tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi máu tanh.

Mà ở càng gần cửa nhà vệ sinh nam, mùi máu tanh càng nồng nặc.

Cuối cùng vẫn là La Nhất đưa tay mở cửa ra.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, anh ta nhanh chóng lùi lại một bước. Ánh sáng bên trong rất tối, nhóm người không có ai lập tức đi vào, mà đang chờ để cho mắt thích ứng với môi trường tối trước.

Dần dần, khung cảnh bên trong trở nên rõ ràng hơn.

Chu Thái Phúc bị đẩy lên phía trước, mềm nhũn và ngồi phịch xuống đất.

Trương Nhân Nhân sợ đến mức mặt mày tái nhợt, đôi môi trắng bệch.

Hai hàm răng không ngừng va vào nhau lập cập, nửa chữ cũng không nói được.

Long Đào lúc này đang đứng trước mặt mọi người, đầu hơi ngẩng lên, thân thể đã cứng ngắc, cả người giống như vừa mới vớt lên từ trong suối máu.

Cũng giống như nữ sườn xám, cằm của anh ta đã bị mất.

Phần nướu lộ ra thật gớm ghiếc và xấu xí, những chiếc răng gãy cắm sâu vào lớp thịt xù xì, giống như những con giòi đang sinh sôi trong xác thối.

Tên mập sáng nay cũng giống như Giang Thành, ăn rất nhiều, lúc này bụng đang không ngừng cuộn trào.

Máu phun khắp nơi.

Trên chiếc gương, trước bồn rửa tay, thậm chí trên trần nhà mốc meo… hiển nhiên là án mạng được xảy ra trong tích tắc, chỉ trong vài phần mười giây, hàm của Long Đào đã bị một lực cực lớn xé toạc.

Dấu vết máu thịt vặn vẹo, xé rách có thể nhìn thấy rất rõ.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy cổ họng nhợt nhạt và các mô bị hỏng khác.

Dư Văn là người đầu tiên bước lên phía trước, Giang Thành theo sát phía sau cô ta.

Cả hai cẩn thận chọn vị trí đặt chân.

Âm thanh và cảm giác trơn trượt khi giày dẫm lên vũng máu khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hai tay của thi thể trực tiếp buông thõng ở hai bên, Giang Thành sờ vào, phát hiện bắp thịt ở cánh tay của người chết rất

căng chặt.

Không có bất kì dấu vết tranh đấu, hiện trường được bảo tồn cực kỳ tốt.

"Bác sĩ." Tên mập run rẩy nói: "Anh nhìn… nhìn vào mắt anh ta đi."

Đôi mắt của thi thể trừng to, khóe mắt nhướng lên một cách khoa trương, trước khi chết nhất định đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Mặc dù đã chết nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ sợ hãi khó tả.

Ngay cả khóe mắt cũng loang lổ vết máu.

"Lưỡi của anh ta cũng mất rồi." Dư Văn rút tay về, giọng bình tĩnh lạ thường.

Điều này không khỏi khiến một số người thắc mắc không biết cô ta có thường xuyên xử lý xác chết hay không, bằng không không thể bình tĩnh như vậy.

Đặc biệt là thi thể lại ở ngay trước mắt.

Trong ác mộng có người chết là chuyện vô cùng bình thường, điều bọn họ cần làm là tìm ra nguyên nhân của cái chết.

Và điều cấm kỵ đằng sau nguyên nhân cái chết.

Lúc này, Chu Thái Phúc sắc mặt đã cải thiện được một chút, vội vàng nói: "Long Đào… Long Đào tại sao lại vào nhà vệ sinh nam? Theo như lúc trước đã nói, anh ta phải vào nhà vệ sinh nữ mới đúng."

"Đúng vậy." Trương Nhân Nhân thì thào phụ họa: "Tôi nhớ nữ nhân kia bảo anh ấy vào nhà vệ sinh nữ."

La Nhất vuốt vuốt cằm, một lúc sau mới nói: "Có khi nào là Long Đào đã vào nhà vệ sinh nữ trước, kết quả phát hiện ở

đó nguy hiểm, sau đó mới đổi sang nhà vệ sinh nam?”

“Không phải.” Giang Thành vừa nói vừa nhìn xung quanh: “Long Đào chưa hề đi vào nhà vệ sinh nữ, anh ta đã chọn thẳng nơi này.”

“Cậu có bằng chứng gì?”

Không ngờ Giang Thành chỉ hờ hững liếc đối phương một cái, sau đó nói: “Nếu như anh ta thật sự phát hiện trong nhà vệ sinh nữ có bất thường, anh cảm thấy anh ta còn có cơ hội chạy khỏi nhà vệ sinh nữ rồi sang nhà vệ sinh nam hay sao?”

“Hoặc có thể là quỷ cố ý dẫn anh ta vào nhà vệ sinh nam?” Chân Kiến Nhân cười lạnh: “Chuyện này cũng không phải là không thể.”

Thái độ của Giang Thành khiến anh ta vô cùng ngứa mắt.

Giang Thành xòe hai tay ra, dáng vẻ vô cùng vô tội: “Nếu như thần bảo vệ anh kiên quyết nói như vậy, thì tôi cũng không tranh cãi với anh nữa.”

“Ừm, tôi cũng cảm thấy những gì anh Hách nói có lý.” Dư Văn suy nghĩ một lúc, rồi nói tiếp: “Việc tiếp theo chúng ta cần làm là xác định thân phận của con quỷ này, sau đó tìm ra câu chuyện đằng sau nó.”

Nghe Dư Văn nói xong, vẻ mặt Chu Thái Phúc kích động: “Mọi… mọi người còn muốn đi tìm quỷ? Chúng ta trốn đi không được sao, dù sao thì 7 ngày sau nhiệm vụ sẽ kết thúc!”

La Nhất thè lưỡi liếm liếm môi, đột nhiên cười phá lên, nói: “Trong ác mộng luôn không thiếu những người ngây thơ, thật khiến người ta phiền não, bởi vì bạn không thể dùng từ ngây thơ để sửa đổi cho ngu xuẩn.”

Chu Thái Phúc trừng lớn mắt: “Anh có ý gì?”

“Anh Chu Thái Phúc kinh doanh trang sức này,” La Nhất nghiêng vành mũ lưỡi trai sang bên phải, lộ ra vết sẹo trên trán, khiến khí chất cả người anh ta đều thay đổi: “Anh có chắc bảy ngày sau sẽ bình an vô sự rời khỏi đây không?”

Chu Thái Phúc nhìn chàng trai trẻ cởi bỏ lớp ngụy trang này… Không, không, anh ta không còn trẻ nữa, trông ít nhất cũng phải 30 tuổi rồi.

Sự tà ác trong mắt anh ta không phải là giả vờ, trông như đã ăn sâu trong xương cốt.

Tại thời điểm này…

“Hử?” Giang Thành ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm một góc nhà vệ sinh.

Nghe tiếng, mấy người khác cũng chạy tới.

Theo hướng nhìn của Giang Thành, trên mặt đất lộn xộn có một dấu vết bất thường.

Nếu không nhìn kỹ, sẽ rất khó phát hiện.

“Đây là cái gì?” Tên mập nghi ngờ hỏi.

Đúng lúc này, mấy người Dư Văn cũng chú ý đến bất thường trên mặt đất.

Hầu hết các dấu vết đều tập trung gần cơ thể của Long Đào, trông như của một con vật nào đó để lại.

Dư Văn đưa tay sờ sờ, dấu vết còn rất mới, rất dễ dàng phân biệt với vết bẩn cũ lưu lại trên mặt đất: “Hình như là vết móng chân của thứ gì đó để lại.”

Kinh nghiệm của Dư Văn dường như rất phong phú, sau khi quan sát vài giây đã đưa ra kết luận, ngẩng đầu lên nói: “Gần giống sơn dương, hoặc linh dương.”

Tên mập mở to hai mắt nhìn Dư Văn, lắp bắp nói: "Cô… cô không phải muốn nói là một con sơn dương cắn đứt hàm anh ta đấy chứ?"

Chuyện này quá khó tin rồi, cũng đâu phải thần thoại Hy Lạp cổ đại.

Dư Văn phớt lờ anh ta, sau đó cúi đầu đi theo hướng của dấu vết, phát hiện ra thứ để lại dấu vết đã đi lòng vòng trong nhà vệ sinh rất lâu.

Sau khi đẩy từng cánh cửa của các ngăn ra, nhóm người đã tìm thấy một đống phân trong ngăn thứ tư.

Vẫn còn rất tươi.

Chắc là của Long Đào để lại.

"Anh ta là sau khi đi vệ sinh xong, chuẩn bị bước ra khỏi nhà vệ sinh thì bị quỷ giết." Tên mập hít một hơi thật sâu, đây là một vấn đề rất hiển nhiên.

Dù đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng khi nạn nhân thứ hai xuất hiện, bầu không khí của cả đội như đông cứng lại.

Một phần là vì cái chết kỳ lạ của nữ sườn xám và Long Đào.

Phần lớn hơn vẫn là bởi vì con sơn dương bí ẩn kia.

Chương 47: Chưa ai có thể lừa được tôi

“Hàm dưới của anh ta cũng biến mất.” La Nhất nói.

Biểu cảm của anh ta vô cùng quái dị, như đang rơi vào một mối nghi ngờ nào đó.

Một lúc sau, anh ta mới lại tiếp tục: “Giống như nữ nhân chết lúc trước.”

Là nữ sườn xám.

Lúc đó tại hiện trường cũng không tìm thấy hàm dưới của cô ta.

Chu Thái Phúc hình như đang liên tưởng tới rất nhiều thứ tồi tệ, kịch liệt rùng mình một cái, đôi môi run rẩy nói: “Là quỷ… Là quỷ đã lấy mất hàm dưới của bọn họ!!”

Đây là chuyện rất hiển nhiên.

Nhưng việc nói ra lại khiến cho bầu không khí vốn đã quỷ dị càng thêm áp bức hơn.

Giang Thành lúc này đang đứng bên cạnh thi thể, lông mày nhíu lại, giống như đang suy nghĩ.

Sau khi khảo sát hiện trường, Dư Văn đi tới chú ý đến hắn, hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Giang Thành nhún vai, giống như vừa mới thoát khỏi trạng thái xuất thần.

Hắn nhìn chằm chằm vào thi thể, sau một lát mới nói: “Mọi người hãy chú ý đến đôi mắt của anh ta.”

Nhãn cầu của Long Đào gần như lồi ra khỏi hốc mắt.

Đồng tử phóng đại, khóe mắt thắt chặt, các tia máu nhỏ tràn ngập trong mắt, mang theo nỗi kinh sợ khủng khiếp.

Ngước nhìn một cách khoa trương.

Cái chết của anh ta chắc chắn là rất khủng khiếp, nhưng lần này có người đã chú ý đến một thứ khác.

Gần như ngay lập tức, hai người Dư Văn và Chân Kiến Nhân dường như đã nhận ra điều gì đó, đột nhiên ngẩng đầu ngước nhìn lên trần nhà.

"Phù -"

Bên trên trần nhà trống rỗng.

Nơi đáng lẽ ra là vị trí của đèn điện chỉ còn lại một mớ dây điện chằng chịt.

Cùng với một vết ố màu vàng nhạt không rõ nguồn gốc.

Đồng tử dần dần siết lại, Dư Văn điều chỉnh hô hấp, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Cảnh tượng này không hề lạ lẫm…

Đúng vậy, giống y hệt như nữ nhân đã chết đầu tiên!

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi bọn họ chết… đôi mắt đều ngước nhìn lên.

Cứ như thể có thứ gì đó ở trên đỉnh đầu, một tồn tại quỷ dị mà bọn họ không thể hiểu được và kháng cự.

Chưa đầy 24 giờ sau khi đến thế giới này, 9 người chỉ còn lại 7 người.

Hai người đã chết, theo một cách quỷ dị mà mọi người không thể hiểu được.

Điều đáng sợ nhất là cho đến nay, bọn họ vẫn chưa có bất kì manh mối gì.

Những dấu chân kỳ lạ tương tự như sơn dương để lại, thực sự không thể gọi là bằng chứng.

Trên đường trở về, bầu không khí thật ngột ngạt và đáng sợ.

Tên mập mấy lần muốn nói gì đó, nhưng đều bị Giang Thành dùng ánh mắt ngăn lại.

Về đến phòng, chuyện đầu tiên sau khi tên mập đóng cửa lại là lao đến bên cạnh Giang Thành: "Bác sĩ!" Anh ta vẫn còn sợ hãi nói: "Quỷ lại ra tay giết người vào ban ngày, thật đáng sợ!"

Giang Thành ngồi ở trên giường gật đầu nói: "Xem ra quỷ trong nhiệm vụ lần này khác với nhiệm vụ lần trước, bối cảnh của bọn chúng cũng không giống nhau."

Tên mập liếm môi, vô thức nhìn lên trần nhà, sau khi không phát hiện có gì khác thường mới tiếp tục nói: "Anh nói con quỷ kia có khi nào sẽ đột nhiên xuất hiện từ trần nhà không?"

Giang Thành nhìn chằm chằm về phía cửa, như thể xuyên qua cửa có thể nhìn thấy bên ngoài: "Không biết, nhưng ít nhất hai người chết đã gióng cho chúng ta một hồi chuông cảnh báo."

"Nguy hiểm rất có khả năng đến từ đỉnh đầu."

Vài giây sau, tên mập quấn chặt quần áo, anh ta cố gắng đè nén nỗi hoảng sợ trong lòng, hỏi: "Vậy kế tiếp chúng ta phải làm gì?"

"Đợi."

Tên mập hơi ngây ra một chút: "Đợi cái gì?"

Quay đầu nhìn tên mập, trong mắt Giang Thành mang theo thứ mà đối phương không thể hiểu được.

Một lúc lâu sau, hắn mấp máy môi: "Đợi người tiếp theo chết."

"Cái gì?!"

Chân Kiến Nhân nhấp một ngụm nước, lắc lắc đầu: "Không thể là bọn họ, cái tên Hách Soái kia hành sự quá cao ngạo, người có đồ vật rồi không thể ngu ngốc như vậy."

"Vậy chẳng lẽ không phải là bọn họ đang diễn kịch sao?" La Nhất nhíu mày, sau đó hỏi: "Ý của tôi là bọn họ cố ý làm như vậy cho chúng ta xem."

"Đừng có chất vấn phán đoán của tôi." Chân Kiến Nhân đưa một ngón tay ra, sau đó khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười tự tin: "Anh chắc là hiểu tôi, chưa ai có thể lừa được tôi, tuyệt đối không!"

Anh ta dừng một chút, chợt phát hiện ra La Nhất ở đối diện đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình chằm chằm.

Môi mím lại, như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không tiện nói ra.

Mà lúc này, trên mặt anh ta cũng truyền đến một cơn đau rát.

Anh ta chợt nhớ ra một chuyện…

"Đó chính là tên ngu xuẩn!" Anh ta cả giận nói: "Đại ngu xuẩn!"

Chương 48: Hợp xướng

5 giờ đúng.

Tên mập đi tới, vỗ nhẹ vào vai Giang Thành: "Bác sĩ, tỉnh dậy đi, đến giờ rồi."

Ngơ ngác mở mắt ra, Giang Thành ngồi dậy.

Hắn thực sự đã quá mệt, nên ngủ một giấc ngon lành.

"Có tình hình gì sao?" Hắn vừa vươn vai đứng dậy, vừa hỏi.

"Người của 406 đến đây." Tên mập trả lời: "Nói là có chuyện muốn gặp anh."

Giang Thành quay đầu lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "Tại sao không đánh thức tôi? Còn nữa, sao anh dám cho anh ta…"

Tên mập đã sớm đoán được hắn định nói gì phía sau, nên vội vàng giải thích nói: "Bác sĩ, anh yên tâm, tôi đã thăm dò rồi, bọn họ không có vấn đề!"

"Thăm dò của anh?"

Giang Thành cảm thấy thật nhức đầu, hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, có phải kỹ năng sống của tên mập đều tập trung hết vào tài nghệ nấu nướng rồi không.

"Đúng vậy, bác sĩ." Tên mập tự tin nói: "Tôi cũng đã nghi ngờ thân phận của tên bên ngoài, cho nên tôi đã kêu anh ta sủa ba tiếng, để dò xét anh ta."

Ngừng một chút, anh ta tiếp tục nói: "Quỷ hung dữ như thế nào thì anh cũng biết rồi đấy bác sĩ, cho nên tôi nghĩ quỷ chắc

sẽ không thèm làm chuyện như vậy đâu.”

Nghe vậy, Giang Thành dừng lại một giây: “Sau đó thì sao?”

Tên mập mở bàn tay ra: “Anh ta kêu không giống lắm, nghe qua thì có vẻ hơi miễn cưỡng.”

Hít sâu một hơi, Giang Thành chuyển hướng đề tài: “Sau khi vào anh ta đã nói gì?”

“Bác sĩ, anh hiểu lầm rồi, tôi không cho anh ta vào.” Lúc này, vẻ mặt của tên mập đột nhiên trở nên nghiêm túc, vươn cổ đến gần hắn, thì thầm nói: “Bởi vì tôi sợ anh ta là một con quỷ không có giới hạn.”

Giang Thành liếc xéo tên mập hồi lâu, cuối cùng chép chép miệng phát ra một tiếng “chậc”.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn về phía cửa, hình như có chút sợ hãi hỏi: “Anh nói cái tên đến kia… không phải là quỷ thật chứ?”

Giang Thành quả quyết lắc đầu: “Không phải.”

Tên mập bất mãn với sự hời hợt của Giang Thành, lẩm bẩm nói: “Anh có mặt lúc đó đâu, làm sao biết được?”

“Mập này.” Giang Thành tiến lên, vỗ vỗ vai anh ta an ủi nói: “Nếu như tôi là anh, bắt đầu từ thời khắc này sẽ bắt đầu cầu nguyện, cái tên bên ngoài kia không phải là quỷ.”

“Bác sĩ, anh đừng nói như vậy, anh nói thế tự nhiên tôi lại cảm thấy sợ.” Tên mập nuốt nước miếng, thấp giọng đáp lại.

“Ừm…” Giang Thành nghĩ ngợi, trịnh trọng nói: “Mập à, anh yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây…”

Tên mập hưng phấn ngẩng đầu lên.

Giang Thành nói tiếp: “Tôi sẽ tìm cách mang tro cốt của anh ra ngoài.”

“…”

Nhân lúc trời còn chưa tối hẳn, Giang Thành mở cửa, đi tới phòng 406.

Hành lang cực kì yên tĩnh.

Hai bên cuối hành lang được trải dài dưới ánh chiều tà, tràn ngập mùi bụi bặm và mục nát, giống như thời quang bị lãng quên trong dòng sông dài thời gian.

Tên mập nhắm mắt đi theo phía sau.

Chỉ hận không thể dán chặt vào trên người Giang Thành.

Khi đi qua phòng 405, Giang Thành dừng lại.

Tên mập trông rất hoảng hốt, nhưng vẫn cố khống chế giọng nói của mình, cảnh giác hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.” Giang Thành vội vàng đáp, sau đó tiếp tục đi tới cửa phòng 406.

Nhưng hắn còn chưa kịp gõ, cửa đã mở ra.

Một khuôn mặt đội mũ lưỡi trai xuất hiện trước mặt hắn.

Vành mũ được ấn xuống cực thấp, dưới đó là một đôi mắt không rõ cảm xúc.

Là La Nhất của 405.

Đưa mắt nhìn vào trong phòng, tất cả những gì có thể thở đều ở bên trong, Dư Văn nhìn Giang Thành, sau đó nói: “Chỉ chờ anh thôi.”

Cô ta ngồi ở mép giường, thân thể thẳng tắp như một ngọn giáo.

Chân Kiến Nhân mặt đầy ngả ngớn ngồi ở trên ghế, nhìn thấy Giang Thành đến gần, trên mặt hiện lên một chút ghen tị, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

"Cô Dư." Giang Thành nhìn Dư Văn bình tĩnh nói: "Nghe nói cô tìm tôi có chuyện."

"Lúc nãy tôi bảo anh ấy đi tìm anh, nhưng bạn anh không mở cửa." Dư Văn liếc mắt nhìn Chu Thái Phúc đang cuộn tròn trên giường, ý tứ không nói cũng biết.

Không ngờ chỉ có vài câu hỏi đáp đơn giản lại khiến cho tên mập hưng phấn, hai mắt sáng ngời phấn khích nhìn chằm chằm Chu Thái Phúc, kích động nói: "Người anh em, đúng là anh sủa tiếng chó? Thật tốt quá!!"

Sắc mặt Chu Thái Phúc trong nháy mắt tối sầm lại, dù sao trong hiện thực anh ta cũng là một nhân vật có máu mặt, chưa bao giờ phải chịu tức giận như vậy.

Nhưng anh ta hiện cũng đã hiểu rõ tình cảnh của mình.

Vì vậy, ngoài việc sắc mặt có kém một chút, cũng không nói bất cứ điều gì quá đáng.

"Được rồi." Dư Văn ngắt lời tên mập đang phấn khích, ánh mắt quay trở lại Giang Thành, dừng lại trên chiếc túi máy ảnh màu đen mà hắn đang đeo: "Cho tôi xem máy ảnh."

Giang Thành đưa máy quay tới: "Tôi xem qua rồi, không thấy có gì kì lạ."

Sau khi nhận lấy máy ảnh, Dư Văn mở nó ra xem xét cẩn thận.

Chân Kiến Nhân ra hiệu nháy mắt với La Nhất, rồi cũng đi đến bên cạnh Dư Văn, quan sát đoạn video do máy ảnh ghi lại.

La Nhất quay đầu lại, đôi mắt dừng lại trên Giang Thành như không có gì.

Cùng lúc đó, Giang Thành cũng cầm một chiếc máy ảnh khác trong phòng 406 lên, mở ra bắt đầu xem video.

Đó là cái mà ông lão trong phòng thiết bị đã cho bọn họ mượn.

Tên mập cũng sáp đến, trốn sau lưng Giang Thành.

Hai mắt hơi nheo lại.

Ưu điểm của việc làm như vậy là, ngay cả khi trong video có đột nhiên xuất hiện cảnh tượng rùng rợn, anh ta cũng có thể nhắm mắt lại ngay lập tức.

Bốn đoạn video đều không dài.

Dù sao cũng là tổng duyệt, cho nên rất nhiều bước đã được đơn giản hóa.

Như vậy cũng dẫn đến việc tất cả các video cộng lại cũng chỉ mới hơn 20 phút.

Sau khi xem xong, Dư Văn đặt máy ảnh trong tay xuống, vẻ mặt dần trở nên bình thường.

Giống như Giang Thành đã nói, không có manh mối nào có giá trị.

Ngoại trừ góc quay khác nhau, những cái khác gần như giống hệt nhau.

Chẳng lẽ hướng lập luận lúc đầu là sai?

Cô ta không khỏi hoài nghi suy đoán của mình.

Nhưng dựa trên kinh nghiệm của mình, bên trong chiếc máy ảnh do NPC đưa cho này phải nên có manh mối quan trọng mới đúng, nếu không sẽ quá vô lý rồi.

Cô ta thậm chí còn nghi ngờ rằng nguyên nhân khiến Long Đào chết có liên quan đến việc quay video này.

Dù sao thì trong các nhiệm vụ trước đây, chưa từng có tiền lệ quỷ mới ngày thứ hai đã xuất hiện để giết người vào ban ngày.

Điểm này là rất bất thường.

Nghĩ mãi không ra, cô ta hít một hơi thật sâu, vô thức nhìn sang Giang Thành, nhưng điều cô ta không ngờ tới là, Giang Thành không chỉ vẫn đang cầm máy ảnh để xem, mà thần sắc cũng trở nên vô cùng cổ quái.

Trong ấn tượng của cô ta, chưa bao giờ từng thấy biểu cảm tương tự trên khuôn mặt người đàn ông này.

"Anh Hách." Dư Văn đột nhiên nói.

Giang Thành cũng không để ý đến cô ta, vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình máy ảnh, ngón tay phải thỉnh thoảng bấm vào nút ấn.

Có lời nhắc nhở của Dư Văn, tất cả mọi người đều chú ý đến sự khác thường ở Giang Thành.

Đám người vây quanh, phát hiện Giang Thành đang không ngừng phát lại, phát lại, rồi lại phát lại… một chuỗi các bước.

Chu Thái Phúc bị hành động của Giang Thành làm cho cả kinh, không thể nhịn được hỏi: "Cậu… rút cuộc cậu đang làm gì vậy?"

Nhưng Giang Thành không thèm để ý tới anh ta, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt va phải Dư Văn. Ánh mắt sắc bén của hắn khiến cho đối phương sởn da gà: "Nhóm hợp xướng thứ nhất có bao nhiêu người?"

Gần như vô thức, Dư Văn tua lại đoạn video trong tay, một lúc sau trả lời: "16."

"Nhóm thứ hai thì sao?"

“15.”

“Nhóm thứ ba?”

“17.”

Lúc này, Giang Thành chậm rãi giơ máy ảnh trong tay lên, màn hình dừng lại ở thời điểm cuối cùng ba nhóm đứng cùng nhau trên sân khấu hợp xướng biểu diễn.

Dư Văn nhìn chằm chằm vào màn hình, tất cả những gì cô có thể thấy là quần áo chỉnh tề và mái tóc đen dài của các cô gái.

Giây tiếp theo, đồng tử của cô đột nhiên co rút mạnh, như thể đã nhận ra điều gì đó.

Trên sân khấu… là 49 cô gái.

Chương 49: Người chỉ huy

"Người thừa ra… là ai?"

Lúc này La Nhất cũng nhìn ra vấn đề.

Nhưng động tác nhanh hơn anh ta là cô gái tên Trương Nhân Nhân, cô ta đưa tay cầm lấy một chiếc máy ảnh khác, động tác dứt khoát khiến người ta phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Sau một hồi…

"Không phải." Cô ta đặt máy ảnh xuống, sắc mặt trở nên khó coi, nhưng lời nói tiếp theo lại khiến mọi người vô cùng hoang mang bất an.

Cô ta nén giọng nói: "Trong đoạn video này chỉ có 48 người."

Chu Thái Phúc run rẩy nhìn chằm chằm chiếc máy ảnh trong tay Giang Thành, không tự chủ được cao giọng nói: "Cho nên… chúng ta có một chiếc máy ảnh có thể quay được quỷ?!"

Không có ai trả lời.

Đây là câu trả lời không thể nghi ngờ.

Lời nói từ miệng anh ta vào lúc này, tác dụng duy nhất là giải tỏa sự lo lắng cho anh ta.

Quả nhiên, là đã gần với dự đoán ban đầu.

Hai chiếc máy ảnh này đều có câu chuyện đằng sau.

Trong số đó, cái do NPC đưa cho có thể quay được những tồn tại kỳ lạ mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Không ai nói nữa.

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng ngột ngạt đến đáng sợ…

“Được rồi.” La Nhất lúc này đứng dậy, đầu tiên anh ta liếc nhìn Chân Kiến Nhân, thấy đối phương không ngăn cản, sau đó mới nói: “Đừng bi quan như vậy, ít nhất chúng ta đã tìm thấy con quỷ trong nhiệm vụ.”

“Bước tiếp theo,” Anh ta dừng lại một chút: “là xác nhận thân phận của con quỷ.”

Không ngờ, Dư Văn ngay lập tức tiếp lời: “Làm thế nào để xác nhận?”

“Đầu tiên thông qua các bức ảnh so sánh hình dáng của con quỷ, sau đó có bức ảnh rồi…” Nhìn người đặt câu hỏi Dư Văn, La Nhất lộ ra vẻ khó hiểu trên khuôn mặt.

Điều này không khó hiểu, vì dù sao thì Dư Văn cũng không phải là người mới.

Làm sao cô ta có thể hỏi loại câu hỏi như vậy?

Vừa dứt lời, Giang Thành liền đem máy ảnh trong tay đưa tới: “Vậy thì làm phiền anh rồi.” Hắn gật gật đầu.

Tuy rằng không biết tại sao, La Nhất vẫn cầm lấy máy ảnh bắt đầu so sánh xem ai là người thừa.

Không lâu sau, La Nhất như đã phát hiện ra gì đó, sắc mặt hơi cổ quái.

Tên mập hỏi anh ta có chuyện gì, nhưng anh ta không trả lời, thay vào đó là cầm lấy chiếc máy ảnh còn lại trên tay Trương Nhân Nhân.

Chiếc máy ảnh còn lại là bình thường.

Chỉ là ống kính bị ẩm, video được quay không rõ lắm.

“Làm… làm sao lại như vậy?!”

Dư Văn nhìn La Nhất mất kiểm soát, sự bình tĩnh trong mắt cô ta giống hệt với Giang Thành.

Anh ta tạm dừng cả hai máy ảnh trên giao diện đoạn hợp xướng cuối cùng, cố gắng so sánh xem ai là người thừa ra.

Nhưng quỷ dị là, đã thất bại.

La Nhất dường như rất tức giận, hai mắt đỏ lên, anh ta so sánh từng người một, từ hàng đầu tiên đến hàng cuối cùng, theo thứ tự từ trái sang phải, rõ ràng không bỏ sót một ai.

Nhưng kết quả cuối cùng là… tất cả những người có mặt trong bức ảnh đầu tiên đều có thể được tìm thấy trong bức ảnh kia.

Không có người thừa ra…

Nhưng điều này là không thể, bởi vì bức ảnh đầu tiên cho thấy rõ ràng là 49 người.

Mà bức thứ hai chỉ có 48.

Sau khi phát hiện số lượng người bất thường, Giang Thành đã nhạy bén nắm bắt được điểm này, lý giải của hắn là do cấm kỵ trong nhiệm vụ gây nên.

“Đủ rồi.” Chân Kiến Nhân ngăn cản La Nhất, trạng thái tinh thần của anh ta bây giờ đã hơi không đúng rồi, trong bức ảnh có thể có những mối nguy hiểm khác ẩn giấu.

Rời khỏi máy ảnh, trạng thái của La Nhất suy yếu với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, như thể anh ta đã bị rút cạn năng lượng.

Đưa La Nhất đến bên giường nghỉ ngơi, Chân Kiến Nhân nghiến răng nhìn Dư Văn: “Tiếp theo phải làm sao?”

Dù sao anh ta cũng kết luận là đồ vật đang trên người Dư Văn.

“Anh Hách.” Dư Văn quay đầu nhìn Giang Thành: “Anh có ý tưởng gì không?”

Giang Thành cũng không từ chối, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như quỷ đã xuất hiện bằng cách này, vậy tôi nghĩ chắc cô ta là học sinh của nơi này, hơn nữa có khả năng cao là đã từng tham gia hợp xướng.”

“Tất nhiên.” Hắn ngừng lại: “Ý của tôi là đã từng, cũng chính là khi cô ta còn sống.”

“Cho nên sau khi cô ta chết mới không bỏ được chấp niệm, đến địa điểm tổng duyệt để lặp lại những gì đã trải qua trước đó.” Trương Nhân Nhân cau mày, nói tiếp ngay sau đó.

Giang Thành nhìn cô ta một cái, cảm thấy cảm giác trên người cô ta đã khác với lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng sáng tỏ nói: “Tôi cảm thấy hai chữ oán niệm thì thích hợp hơn.”

Mọi người đều coi đó là hiển nhiên.

“Còn nhớ nữ nhân phụ trách tổng duyệt đã từng nói gì không?” Dư Văn ngẩng đầu lên, thần sắc hơi cổ quái nói: “Lúc đó Long Đào chẳng qua chỉ là ở trong nhà vệ sinh hơi lâu một chút thôi, nhưng cô ta lại ngay lập tức nghi ngờ rằng có chuyện xảy ra.”

Tên mập gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng nhớ rõ, lúc đó dọa tôi sợ chết đi được.”

“Cho nên… nhất định là cô ta biết gì đó.” Chu Thái Phúc sờ sờ cằm, chậm rãi nói: “Chúng ta có thể bắt đầu từ cô ta, lần sau khi gặp lại, có thể nói bóng nói gió hỏi thăm một chút, xảy ra chuyện trong lời cô ta là chỉ chuyện gì?”

Lúc này, anh ta như trở thành một con người khác, không chỉ bắt kịp suy nghĩ của mọi người mà còn chủ động đưa ra ý kiến của bản thân.

Suy nghĩ đã được làm rõ, chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều.

Dựa trên những manh mối biết được, mọi người đơn giản ghép lại cốt truyện của nhiệm vụ này.

Quỷ khi còn sống là một học sinh của trường học.

Nữ giới.

Chết vì một nguyên nhân nào đó chưa rõ.

Có khả năng cao là một sự việc ác độc, nếu không thì không thể giải thích được sự tàn nhẫn trong thủ đoạn giết người của cô ta.

So với việc giết người thuần túy, đây giống như một cuộc trả thù được lên kế hoạch từ lâu.

Về vấn đề này, Dư Văn mạnh dạn đưa ra một giả thuyết, cho rằng cô gái có thể bị phân xác dã man sau khi bị giết hại.

Bằng chứng là trong một ngôi trường học viện lớn như vậy nhưng có rất ít nam giới, ngay cả bảo vệ cũng là nữ, điều này rất không bình thường.

Tuy nhiên, nếu nói vì để xảy ra vụ nữ sinh mà nhà trường gặp áp lực khủng khiếp, sa thải hàng loạt nhân viên, giáo viên nam thì có vẻ cũng có lý.

“Cho nên trọng điểm công việc sắp tới của chúng ta nên tập trung vào việc xác minh thân phận của cô gái.” Giang Thành ngồi trên ghế, ngẩng đầu lên, bộ dạng như một cán bộ kỳ cựu: “Tiếp theo để tôi sắp xếp nhiệm vụ cho mọi người.”

“Đầu tiên,” Hắn nhấn mạnh: “chúng ta nên có một một nhóm người đến chỗ nữ nhân tổng duyệt, tìm hiểu tình hình.”

“Thứ hai, còn phải có một nhóm đi sâu vào cơ sở để tìm hiểu xem có bất kỳ tin đồn nào trong học sinh hay không.” Hắn hơi ngưng lại: “Nhà trường nhất định sẽ cố gắng hết sức để che đậy những chuyện như vậy, nhưng rất khó để bảo đảm không có gió lọt vào tai học sinh, bọn họ thường rất hiếu kì đối với những chuyện như vậy.”

Hắn hít sâu một hơi, nhìn chung quanh nói: “Kế tiếp chính là trung tâm thiết bị, vì dù sao chiếc máy ảnh có thể chụp được quỷ này cũng là từ nơi đó, cho nên chúng ta còn cần một nhóm…”

Nghe vậy, mọi người sắc mặt tối sầm lại.

Hai cái đầu tiên còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng cái cuối cùng này…

Vừa nghĩ đến đôi má tái nhợt và bộ dạng ốm yếu của ông lão, đã khiến người ta cảm thấy không khỏi lạnh gáy.

“Tôi đồng ý sự sắp xếp của anh.” Sắc mặt Dư Văn dần dậy sóng, cô ta nhìn vào mắt Giang Thành, một lát sau, môi mấp máy, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Ngược lại là Chân Kiến Nhân bên cạnh cười lạnh nói: “Bàn tính này của cậu khá đấy, lấy danh nghĩa chỉ huy, muốn để người khác đến trung tâm thiết bị để dò đường.”

Có người bắt đầu, thì sẽ có người phụ họa nói: “Không sai, trung tâm thiết bị nguy hiểm nhất, ai muốn đi thì đi, dù sao tôi cũng không đi!”

Giống như sợ bị người khác bài xích, Chu Thái Phúc quấn chặt cổ chiếc áo may ô duy nhất trên người, tiếp tục kêu to: “Hai cái đầu bảo tôi đi, tôi không có ý kiến.”

Chương 50: Diễn sâu, diễn giỏi

“Tôi cũng không đi.” La Nhất dựa vào giường, sắc mặt tái nhợt của anh ta đã dịu xuống đôi phần.

Vốn dĩ anh ta ở cùng Chân Kiến Nhân, thế nên nhất trí lẫn nhau về cách nhìn nhận vấn đề.

Theo anh ta, tình huống trước mắt không hề lạc quan chút nào.

Chẳng ngờ rằng…

“Mọi người hiểu lầm rồi!” Giang Thành bình tĩnh nói: “Không ai ép các người đi trung tâm thiết bị cả. Nếu không muốn, vậy để tôi đi.”

Tên mập run nhẹ khi nghe vậy.

Anh ta lập tức nhìn sang Giang Thành, thậm chí còn tưởng mình vừa gặp ảo giác thính lực.

Nhưng cơ bản là Giang Thành không định nói đùa. Hắn vẫn ngồi ngay ngắn, giữ ánh mắt lạnh nhạt như nước, đầy vẻ vững vàng.

Bình tĩnh, không sợ hãi, và đáng tin cậy.

Cách biệt một trời một vực khi so với bọn mưu mô xảo quyệt khác.

Chẳng ai ngờ rằng, Giang Thành sẽ nhận lấy phần việc này về mình. Chân Kiến Nhân và La Nhất thoáng liếc nhau, tỏ vẻ khó tin ra mặt.

Cả hai không thể hiểu nổi lý do mà Giang Thành làm thế.

“Giờ đến lượt các anh.” Giang Thành nói tiếp: “Ai sẽ đi tìm nữ nhân tổng duyệt?” Hắn quay đầu nhìn sang hướng khác: “Và ai đi điều tra bên phía nhóm học sinh?”

Một lát sau…

“Tôi đi tìm cô gái kia.” Dư Văn đột nhiên bảo. Ánh mắt của cô nhìn về phía Giang Thành dần dần thay đổi.“Tôi biết sẽ tìm ra cô ấy ở đâu. Chúng tôi hẳn là có thể giao tiếp thuận lợi hơn.”

Giang Thành gật đầu: “OK.”

Trương Nhân Nhân và Chu Thái Phúc dĩ nhiên tình nguyện đi cùng cô ta.

Đặc biệt là Chu Thái Phúc. Thậm chí anh ta còn ngồi dậy, đứng ngay sau lưng Dư Văn.

Từ khi Giang Thành nhận nhiệm vụ đi điều tra trung tâm thiết bị, sắt mặt của Chân Kiến Nhân dần trở nên kỳ lạ hẳn. Anh ta buộc lòng phải tự nghi ngờ về những gì mà mình từng phán đoán về Giang Thành.

Nhưng lúc này, lực chú ý của mọi người đều dời khỏi Giang Thành, chuyển hướng về phía anh ta. Anh ta đành phải hàm hồ đáp: “Vậy chúng tôi phụ trách việc đi tìm đám học sinh.”

“Tốt thôi.” Giang Thành đứng lên: “Quyết định vậy đi. Ngày mai, chúng ta chia ra hành động.”

Không cần phải rườm rà với mấy câu kiểu “chú ý an toàn…”, vì sắc trời bên ngoài cửa sổ đã sập tối. Mọi người bèn hối hả quay về phòng mình.

“Bác sĩ này!” Vừa đóng cửa, tên mập lập tức xông đến,“Anh định làm gì thế? Mới thoạt nhìn thôi là đã biết trung

tâm thiết bị chính là địa điểm nguy hiểm nhất.” Anh ta kích động bảo: “Vậy mà anh còn giành phần đi điều tra nơi đó?”

Anh ta hoàn toàn không hiểu cách làm của Giang Thành, cũng giống như có đôi khi Giang Thành không thể nào hiểu anh ta vậy.

Ai ngờ đâu, Giang Thành chỉ ung dung vặn mở chai nước suối, nhấp một ngụm nhỏ, sau đó xé gói sô-cô-la ra, bẻ một miếng nhỏ rồi cho vào mồm.

Xong xuôi mọi việc, hắn nhàn nhạt nói với tên mập: “Ở đâu cũng vậy, cả bên phía học sinh và cô gái tổng duyệt đều nguy hiểm.”

Tên mập trừng to hai mắt: “Sao giống nhau được?”

“Yên tâm đi.” Giang Thành ngồi nhai sô-cô-la trên giường, sau đó tựa hồ nhớ tới cái gì, bèn nhìn tên mập mà nói: “Nếu cảm thấy nguy hiểm, anh có thể đi theo nhóm của Dư Văn.”

Tên mập đột nhiên đứng dậy, nhíu chặt mày, đỏ bừng cả mặt, tựa như vừa phát hiện ra một mối thù sâu tựa biển vậy.

Lúc này, Giang Thành mới phát hiện, tên mập này cũng rất cường tráng đấy.

Cả cơ thể anh ta đã chắn mất cả một vùng sáng của ánh đèn.

“Anh nghĩ tôi là ai?” Tên mập mặt đỏ bừng có điệu bộ như bản thân vừa bị sỉ nhục vậy. Tiếp đó, anh ta cả giận nói: “Chỉ cần anh bác sĩ đây không chết, cô ấy vĩnh viễn chỉ là lốp xe dự phòng của tôi mà thôi.”

Đang nhai sô-cô-la, Giang Thành chợt cảm thấy miệng mình như bị tê liệt. …

Trong căn phòng 405.

Gương mặt của Chân Kiến Nhân trông lạnh lùng như nước đá, mà La Nhất cũng không hơn gì anh ta.

Hai người, một đứng và một ngồi.

Đặc biệt là La Nhất, trông anh ta đang rất lo lắng.

La Nhất cắn môi, đột nhiên đứng dậy khỏi giường, ném điếu thuốc đang cháy dở trong ngón tay xuống đất rồi lạnh lùng nói: "Thằng Hách Soái đó đang mưu tính cái quái gì vậy?"

"Tại sao nó dám chủ động nhận việc đi điều tra trung tâm thiết bị?" La Nhất không hiểu,"Dù phân tích bằng mông cũng có thể nhận ra nơi đó có vấn đề mà!"

Một lúc sau, giọng nói của Chân Kiến Nhân mới vang lên. Không còn vẻ kiêu ngạo hơn người nữa, anh ta dường như đã quay lại với hình tượng ban đầu.

Tinh tế, tế nhị, tỉ mỉ.

"Ắt hẳn nó có mục đích riêng khi làm thế."

"Mục đích gì?"

"Anh có nhớ người phụ nữ kia đã nói gì trong buổi diễn tập không?" Chân Kiến Nhân không hề nhìn anh ta, tiếp tục độc thoại: "Cô ấy nói, Ban lãnh đạo nhà trường muốn xem lại video nhằm xác định thời gian cho lần diễn tập tiếp theo."

La Nhất không rõ tên này đang muốn biểu đạt vấn đề gì.

Anh ta có ấn tượng khá mơ hồ về giai đoạn nói chuyện ấy. Nếu Chân Kiến Nhân không nhắc đến, anh ta cũng đã quên mất rồi.

"Cuối cùng thì ý của anh là…"

Chân Kiến Nhân liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, mở lời với một chất giọng đầy ý vị mơ hồ: "Nhưng đến tận lúc này, vẫn chưa

có ai đến.”

Tựa như có một tia chớp vừa lóe lên ngay trước mắt, La Nhất đột nhiên hiểu ra hàm ý của Chân Kiến Nhân.

Nhà trường coi trọng bữa tiệc kỷ niệm này đến vậy, nhưng tại sao đến bây giờ vẫn chưa có ai đến đây lấy đi đoạn phim ghi hình buổi diễn tập?

Bọn họ không cần biết về buổi diễn tập hôm nay à?

Ngoài ra, còn bên Ban lãnh đạo nhà trường theo như lời nói của người phụ nữ kia…

“Thế cho nên… Chuyện Ban lãnh đạo nhà trường muốn xem lại video quay chụp chỉ là một cái cớ.” La Nhất nói: “Mục đích thực sự là mách nhỏ chúng ta cần chú ý hơn đến đoạn video này, bởi vì chúng ta là những người duy nhất có thể xem nó à?”

Chân Kiến Nhân ném tàn thuốc đi, vung tay vẫy tan làn khói thuốc mơ hồ trước mặt.

Móng tay của anh ta rõ ràng là đã được cắt tỉa kỹ lưỡng, phản chiếu lên một vầng sáng dịu nhẹ dưới ánh đèn mờ ảo.

Hai người đàn ông ở cùng một phòng, và thật khó mà tưởng tượng rằng một người như thế lại có quyền lên tiếng hơn.

Anh ta đến chiếc tủ kim loại màu xanh đậm, vươn tay trái ra, chậm rãi mở cánh cửa lưới ô vuông đang khép hờ một nửa.

Không có gì trong đó cả.

Anh ta cũng biết rõ là vậy, thế nên chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên gì.

Anh ta liên tục lặp lại hành vi máy móc này, kèm theo đó là âm thanh ma sát rất khó chịu.

La Nhất cực kỳ phản cảm.

Nhưng anh ta không hề ngăn cản, chỉ biết nhíu mày và bịt chặt lỗ tai.

Bởi vì đây là thói quen của người đàn ông trước mặt.

Có rất nhiều người thường thực hiện các hành động vô nghĩa một cách lặp đi lặp lại trong lúc tự suy tính một điều gì đó.

Ví dụ, các nhà văn hay vò đầu bứt tai mỗi khi bí ý tưởng, hay một tên nghi phạm sẽ thường xuyên nâng gọng kính mỗi khi bị cảnh sát điều tra khẩu cung.

Và thói quen khi suy nghĩ của Chân Kiến Nhân là liên tục đóng mở cửa tủ, hoặc những thứ đại loại như ngăn kéo.

Điều này có thể liên quan đến kinh nghiệm sống trước đây của anh ta.

Nhưng La Nhất không hứng thú cho lắm.

Cuối cùng, âm thanh ma sát khó chịu kia đột ngột dừng lại.

La Nhất nghiêm túc nhìn Chân Kiến Nhân. Điều này cũng nói lên rằng, những nghi vấn trong lòng người đàn ông kia đã được cởi bỏ.

“Có hai khả năng!” Chân Kiến Nhân đột nhiên bảo: “Cái bọn bên căn phòng 404 đã lấy được một loại manh mối mà chúng ta vẫn chưa nhận ra. Manh mối này cực kỳ quan trọng, và bọn chúng thậm chí không ngần ngại mạo hiểm vì nó.”

Suy nghĩ một hồi, La Nhất hạ giọng hỏi: “Vậy còn khả năng thứ hai thì sao?”

“Đám người bên phòng 404 đã có một cái nhìn chung với người phụ nữ trong căn phòng 406.” Chân Kiến Nhân liếc

nhìn tên đồng đội của mình, nói,“Bọn chúng đã bắt đầu hợp tác rồi.”

“Vừa rồi… đó chẳng qua chỉ là một vở kịch mà họ cùng nhau diễn mà thôi.”

Con ngươi bên trong đôi mắt của La Nhất chợt giật bắn lên.

Chương 51: Dấu tay

Sáng sớm hôm sau.

Khi trời vừa tờ mờ sáng.

Cánh cửa của căn phòng 405 từ từ hé mở.

Đứng sau cánh cửa quan sát một hồi, cuối cùng La Nhất mới gật đầu với Chân Kiến Nhân sau lưng.

Kế tiếp, anh ta đẩy cánh cửa vừa đủ cho một người bước ra.

Hai người lần lượt ra khỏi phòng.

Cả quá trình không hề phát ra tiếng động nào.

Lúc này, xung quanh rất yên tĩnh, như thể những người bên trong căn phòng 404 và 406 vẫn đang ngủ say.

La Nhất nghiêng đầu nhìn về phía cuối hành lang.

Tia nắng ban mai đầu tiên vẫn còn chưa ghé thăm, khiến không gian xung quanh vẫn im lìm giữa bóng tối mờ ảo, như thể bị một tầng sương mù ngăn cách.

Một mùi vị bất an nào đó vẫn lượn lờ giữa không khí…

Ngay khi Chân Kiến Nhân xoay người chuẩn bị đóng cửa, dường như ánh mắt của anh ta bị một thứ gì đó hấp dẫn lấy. Anh ta cau mày ngờ vực rồi chậm rãi tiến gần đến.

Một giây kế tiếp, anh ta đột nhiên dừng bước, mà mồ hôi lạnh cũng lập tức ướt đẫm sống lưng.

Có một dấu bàn tay in lên ngay cửa.

Máu đỏ tươi kia vẫn còn mới mẻ, hắt lên một sắc màu huyễn hoặc, khiến vừa thấy là đã giật bắn cả mình.

Đây là dấu bàn tay đẫm máu!

Càng đáng sợ hơn chính là, ngón tay của dấu bàn tay ấy rất mảnh khảnh, nhưng lại dài gấp đôi người bình thường!!!

La Nhất cũng phát giác ra dấu tay trên cánh cửa kia. Anh ta run lên bần bật, trợn lồi cả mắt, chẳng rõ là không nói nên lời hay đã đánh mất luôn dũng khí lên tiếng.

Thật khó mà tưởng tượng nổi, cách đây không lâu, lại có một tồn tại đáng sợ như vậy vẫn luôn đứng im lặng chờ đợi ngoài cửa.

Thậm chí, nó còn định đẩy mở cánh cửa này…

"Lấy cho tôi ít nước…" Chân Kiến Nhân hạ giọng, rít nhẹ từ khoé miệng. …

Cốc cốc cốc…

Kèm theo tiếng gõ cửa chính là tiếng rên rỉ thoải mái của Giang Thành.

Nằm giữa lớp chăn đệm trên sàn phòng, hắn thoải mái lăn qua lăn lại.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu thẳng vào phòng, rọi sáng mọi thứ bên trong.

Vừa đẹp đẽ, lại vừa chân thực.

"Anh mập!" Giang Thành híp mắt khi ánh sáng chiếu vào mặt hắn. Hắn nhích nhẹ bờ mông đầy đặn săn chắc của mình sang một bên, hỏi: "Anh thấy tôi có giống một chàng thiên sứ lười biếng không?"

Đang mở cửa, tên mập quay đầu lại, nói: "Bác sĩ, anh không biết xấu hổ à?"…

Sau khi mở cửa, hoá ra là nhóm người bên phòng 406 đến đây.

Dư Văn là kẻ đứng gần cửa nhất, và cảnh tượng bên trong căn phòng rõ ràng là khiến cô rất ngạc nhiên.

Cô ăn mặc khá chỉnh tề, như thể sắp đi đánh trận vậy.

Nhưng Giang Thành, người vốn dĩ phải nên tự lo lắng cho bản thân nhất, lại trông không khác gì đang đi nghỉ dưỡng.

“Cô Dư…” Giang Thành giả vờ kinh hoảng: “Xin lỗi! Tôi đang tập thiền, khiến cô chê cười rồi.”

“Sang đây tìm tôi là có chuyện gì à?” Giang Thành vừa kéo quần, vừa hỏi.

Dư Văn cảm thấy hơi lúng túng, để rồi bèn nhanh chóng xao lãng và trả lời với giọng điệu tương đối bình tĩnh: “Anh Hách, lát nữa nhớ cẩn thận.”

“Ừm, cô cũng vậy nhé.” Giang Thành đáp.

“Hai người bên phòng 405 đã đi rồi.” Dư Văn quay đầu lại, nói tiếp: “Bọn họ có ghé sang đánh tiếng với anh không?”

“Không hề.”

“Vậy tạm biệt nhé.”

“Thượng lộ bình an.”

Trương Nhân Nhân là người cuối cùng rời khỏi đây. Cô ta nhìn thẳng vào mắt Giang Thành như thể muốn nhìn thấy một điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

“Cô Trương…” Giang Thành nhiệt tình chào hỏi,“Cô định tham gia cùng chúng tôi à?”

Trương Nhân Nhân sững người một lúc.

Sau khi nhận ra Giang Thành đang tiến đến gần, cô ta vô thức lùi lại một bước.

Sau khi tự nhận ra bản thân hơi mất lịch sự, cô ta bèn quay đầu nhìn về hướng mà Dư Văn vừa rời đi, để rồi kinh ngạc nhận ra là chẳng thấy bóng dáng của Dư Văn đâu cả.

"Cẩn thận nhé, tôi cũng đi đây." Đối đáp chiếu lệ một câu xong, cô ta bèn đuổi theo người bạn đồng hành của mình, chạy một mạch chẳng hề quay đầu lại.

Giang Thành nhìn về phía cánh cửa trống rỗng, dần dần mím lại nụ cười.

Thấy Giang Thành như thế, tên mập cũng trở nên cảnh giác hơn. Anh ta hạ giọng hỏi: "Bác sĩ, anh thấy thế nào?"

"Anh có cảm giác cô ấy giống với người quen của chúng ta hay không?" Giang Thành nhìn chằm chằm ra cửa, nói một câu lạc đề.

"Ý của anh là… Trần Hiểu Manh?" Tên mập vẫn còn nhớ rõ, Giang Thành từng nói hai người này khá giống nhau.

"Ừm!" Giang Thành hít sâu một hơi, tỏ vẻ nghiêm túc hiếm thấy: "Bọn họ có mục đích giống nhau."

Tên mập ớn lạnh khi nghe thế.

Anh ta đã từng chứng kiến thủ đoạn của Trần Hiểu Manh trước đây. Nếu Giang Thành không ở đó, cô ta có thể là người sống sót duy nhất thoát ra khỏi nhiệm vụ kia.

Phàn Lực đáng thương đã rơi vào bẫy rập của cô ta.

"Bác sĩ…" Tên mập hoảng sợ hỏi: "Chẳng lẽ Trương Nhân Nhân cũng định hại chết tất cả mọi người à?"

"Không phải." Giang Thành lắc đầu: "Đó chỉ là một mục tiêu nhỏ mà thôi. Mục tiêu cuối cùng của bọn chúng… chính

là tôi.”

Tên mập giật mình,“Bọn họ muốn giết anh à?”

Do dự hồi lâu, Giang Thành mới chậm rãi mở lời: “Đúng vậy.”

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt dần nhòe đi.

Tên mập chưa bao giờ thấy cảnh Giang Thành trông hoàn toàn u sầu như vậy.

Dường như ánh mắt của hắn đang chất chứa những áng mây cao và núi non xa xăm.

Tên mập bỗng cảm thấy hơi nhói lòng: “Bác sĩ, đừng bi quan như vậy. Tôi tin chúng ta có thể sống sót ra khỏi đây!” Anh ta bèn động viên.

Giang Thành đột nhiên thở dài, lắc đầu nói: “Không được! Anh không hiểu phụ nữ. Nếu đã không chiếm hữu được, bọn họ thà đích thân huỷ đi. Đối với những người phụ nữ ấy, tình yêu… chính là một thứ như vậy.”

Tên mập: “…”…

Tại giảng đường trung tâm.

Có hai bóng người đang bước xuyên qua hành lang. La Nhất vẫn còn đắm chìm trong hình ảnh dấu tay đẫm máu kia. Anh ta thả nhẹ bước chân, tựa như hơi thất thần.

Chân Kiến Nhân cũng không còn bình tĩnh như trước.

Những sợi tóc vụn bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dính tán loạn trên vầng trán.

Nếu âm thanh ma sát kỳ lạ mà bọn họ nghe thấy vào đêm đầu tiên có thể được cho là trùng hợp ngẫu nhiên, vậy dấu tay đẫm máu này chắc chắn chứng tỏ rằng: Bọn họ đang bị quỷ theo dõi.

Lúc rời đi, anh ta đã tra xét qua căn phòng số 404,406 và thậm chí là căn phòng trống 407.

Nhưng chỉ mỗi cánh cửa của căn phòng mà anh ta đang ở là bị in lên dấu tay đẫm máu kia.

Tại sao lại như thế?

Có phải cả hai đã vô thức kích hoạt một điều cấm kỵ nào đó à?

Từ đó mới dẫn đến chuyện bản thân trở thành mục tiêu của lệ quỷ?

Hay do chính căn phòng 405 này có vấn đề?…

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, khiến đầu óc của Chân Kiến Nhân rối bời, trong khi manh mối sở hữu hiện tại lại quá eo hẹp.

Bây giờ, rõ ràng là anh ta đang bị lệ quỷ nhắm đến. Phương pháp duy nhất hiện nay chính là tìm ra manh mối mấu chốt và kết thúc nhiệm vụ ngay trước khi lệ quỷ kịp thời ra tay.

Bọn họ phải tăng nhanh tốc độ, thậm chí còn phải chấp nhận một số rủi ro.

“Rốt cuộc, con quỷ kia là dạng tồn tại gì thế?” Giọng nói run rẩy của La Nhất vọng đến từ sau lưng,“Trước đó, nó đã lưu lại vết chân tựa như móng dê rừng, giờ lại thêm một dấu tay to tướng kinh khủng.”

Lúc này, Chân Kiến Nhân cũng rất khó chịu,“Đừng lải nhải nữa!” Anh ta ngắt lời: “Mặc kệ nó là gì, tôi và anh cũng không thể nào chống đỡ nổi. Đừng có phí công nói mấy câu vô nghĩa như thế.”

Điều duy nhất khiến anh ta cảm thấy may mắn vào lúc này chính là mình đã dùng giẻ ướt lau sạch đi dấu tay đẫm máu trên cửa.

Anh ta hiểu rằng, nếu để đám người trong phòng 404 và 406 nhìn thấy dấu tay ấy, tình thế của bản thân mình sẽ rơi vào trạng thái gian nan hơn.

Trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, ai mà bị lệ quỷ nhắm vào thường sẽ bị tất cả đồng bạn vứt bỏ.

Chiếc cà vạt trên cổ đã bị anh ta xé toạc đi, chẳng rõ là vứt ở xó xỉnh nào. Lúc này, trông Chân Kiến Nhân tựa như một con bạc cùng hung cực ác vậy.

Chính xác! Anh ta thực sự định đánh cuộc một lần.

Mà La Nhất càng giống như chấp nhận lấy số phận, sau khi rơi vào tuyệt vọng cùng cực.

Anh ta là một kẻ bạo dâm.

Trong thế giới thực của bọn chúng.

Những nữ nhân viên văn phòng hay đi một mình vào ban đêm, hay các nữ sinh dạo phố đêm một mình, đều là con mồi của anh ta.

Anh ta tự khoe khoang bản thân là một kẻ độc hành lúc nửa đêm.

Chương 52: Ếch Xanh

Có những ham muốn nguyên thủy mà ta không thể nào kiểm soát nổi.

Anh ta là một tên sát nhân ma quỷ, với biệt danh Ếch Xanh Đêm Mưa.

Nạn nhân đầu tiên mà anh ta giết chính là một bác sĩ, người đã thẳng thừng nói rằng anh ta đang mắc một căn bệnh kín.

Anh ta vẫn còn nhớ rõ.

Khi ấy cũng là nửa đêm.

Trời đang mưa rất to.

Một mình xuống xe, cô nàng bác sĩ xinh đẹp ấy trông cực kỳ "ngon miệng." Bóng dáng cao gầy của nàng ta hắt xuống đường phố, gợi nên một đường cong cực kỳ quyến rũ.

Kể từ đó, tất cả những kẻ bị anh ta giết đều man mác giống với cô nàng bác sĩ kia.

Anh ta nghĩ rằng, mình rất mạnh mẽ.

Dù là cơ thể hay tâm trí, đều cực kỳ mạnh mẽ.

Cho đến khi anh ta gặp người đàn ông trước mặt.

Chân Kiến Nhân.

Lần này, anh ta nhắm đến một cô nàng thực tập sinh tại một công ty luật nổi tiếng.

Mục tiêu là nhất quán, trẻ trung và xinh đẹp.

Lại mang theo tính cách chảnh choẹ, lạnh lùng tránh người.

Sau khi cải trang chuẩn chỉ, anh ta đã chủ động tạo cơ hội cho mình bằng cách yêu cầu dịch vụ tư vấn.

Trong quá trình giao tiếp, anh ta đã tìm lại được cảm giác kia từ cô gái này.

Sau khi kể rõ hoàn cảnh của bản thân, cô gái xinh đẹp ấy không thể giấu được sự khinh thường từ đáy mắt.

Diễn biến tiếp theo chính là sự ghẻ lạnh một cách lịch sự, và cuối cùng chính là sự kiêu ngạo tột bậc.

Sau nhiều lần dậm chân tại chỗ, cuối cùng anh ta cũng chờ được đến lúc ra tay với cô ấy.

Nhưng điều khiến anh ta không thể ngờ tới chính là, mọi âm mưu của anh ta đã bị Chân Kiến Nhân, một người đàn ông làm việc trong cùng công ty luật ấy, nhìn thấu cả.

Trong ga-ra dưới tầng hầm yên tĩnh ấy, không chỉ mỗi mình anh ta là tên thợ săn.

Người đàn ông dịu dàng kia cởi bỏ đi bộ đồ vest, trông cường tráng như một con hổ dữ, và anh ta đã bị đánh gục chỉ sau vài đòn.

Tên đó cụp mắt nhìn xuống anh ta từ phía trên cao.

Đôi giày da lạnh lẽo giẫm lên mặt anh ta…

Lúc này, con mồi vừa "ngon cơm", lại vừa đáng hận kia đang mở to đôi mắt đầy lấp lánh, tựa như muốn nhảy thẳng vào lòng Chân Kiến Nhân và ôm chặt lấy.

Anh hùng cứu mỹ nhân.

Vở kịch cũ rích, nhưng rất thực dụng.

Lại là cảm giác xấu hổ quen thuộc ấy sao? Anh ta vô thức nhớ lại vẻ mặt chán ghét của người nữ bác sĩ kia, vào cái thời điểm mà cô ấy thông báo mình bị bệnh kín.

Chết tiệt.

Nhưng chẳng ngờ rằng…

“Này…” Chân Kiến Nhân cúi đầu nhìn anh ta, đi kèm với câu nói này là một vẻ mặt khó hiểu: “Mày muốn em ấy à?”

Anh ta ngẩn người.

Mà cô bé vừa sống sót sau đại họa cũng vô cùng sửng sốt.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, anh ta cố gắng hé miệng ra đáp, nhưng vô vọng. Mùi máu tanh nồng đậm vẫn bao phũ khắp cả đầu lưỡi của anh ta.

“Xin lỗi!” Chân Kiến Nhân cười bảo: “Tao quên.”

Chân Kiến Nhân dời bàn chân đang đạp vào La Nhất ra; cuối cùng anh ta đã có thể hít thở thoải mái.

“Muốn!” Anh ta trừng lên đôi mắt đỏ ngầu, trong khi khóe miệng vẫn đang ứa ra từng giọt máu sẫm.

“Nhưng sau chuyện này, tao cần mày đi cùng tao đến một nơi khác.” Chân Kiến Nhân nghiêng đầu, không hề né tránh ánh mắt sợ hãi và tràn đầy vẻ khó tin của cô gái trẻ đẹp kia.

Chân Kiến Nhân đang đợi câu trả lời của La Nhất.

“OK.”

“Mày không hỏi tao định dẫn mày đi đâu à?” Dường như Chân Kiến Nhân hứng thú dần với anh ta. Hai mắt của Chân Kiến Nhân nóng rực, phảng phất như từ đáy mắt kia đang nhảy nhót một thứ gì đó, một thứ không thuộc về thế giới này.

Bị ánh mắt này nhìn chằm chằm, một kẻ luôn tự xưng mình là một tên điên bỗng dưng cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Anh ta chợt nhận ra.

So với người đàn ông trước mặt, một kẻ từng phạm vào hàng đống tội ác như mình cũng chỉ được sắp xếp vào hàng ngũ công dân tuân thủ luật pháp mà thôi.

Chân Kiến Nhân chậm rãi kìm nén nụ cười, cũng không đợi câu trả lời từ La Nhất: "Nơi ấy là địa ngục!" Chân Kiến Nhân chậm rãi thở hắt ra, sau đó quay người rồi tiến về khu vực bị bóng tối che phủ gần đó.

"Tao sẽ đến tìm mày sau." Đó là câu nói cuối cùng của người đàn ông kia, vọng ra từ bóng tối.

Sau sự cố này, dường như La Nhất đã rơi vào một vòng luẩn quẩn nào đó.

Không như thường lệ, anh ta phi tang xác của cô gái trẻ kia ở rất xa.

Thậm chí, nơi chôn xác cũng ở tận rừng sâu núi thẳm.

Anh ta di chuyển sang thành phố khác, náu thân trong một thị trấn nhỏ.

Khi đối mặt với cảnh sát, anh ta không sợ hãi như vậy. Nhưng chỉ khi đối mặt với người đàn ông này… anh ta phải thừa nhận rằng, tên kia đã trở thành cơn ác mộng của chính anh ta.

Sự bình tĩnh và điên cuồng trong mắt người đó chắc chắn không phải thứ mà anh ta có thể lay chuyển nổi.

Anh ta đổi xe buýt vài lần, sau đó thuê lại một tầng hầm nằm bên trong một khu cư xá có tên là Ấm Áp, từ một lão già nọ.

Anh ta đã sớm quen với nếp sống ngày đêm đảo lộn, nên chẳng hề gặp vấn đề gì với nơi tá túc âm u và ẩm ướt.

Nhưng vấn đề vẫn xuất hiện, chính là sau nửa đêm đầu tiên.

Trời bắt đầu mưa nặng hạt.

Trong đêm mưa ấy, có một đôi giày da màu đen giẫm lên màn mưa, tìm đến anh ta.

“Xin chào!” Đối phương vẫn mặc Âu phục trắng tinh, cầm chiếc ô cán dài màu đen ướt sũng vẫn còn nhỏ nước rũ xuống bên cạnh.

Tên kia ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười quen thuộc. Ánh mắt ấy đang chất chứa một sự điên cuồng nồng đậm khiến ai nhìn vào cũng phải giật thót cả mình.

“Tao… tìm thấy mày rồi.”

Vách phòng ngự tâm lý của La Nhất sụp đổ hoàn toàn. Thậm chí, anh ta cũng không nghĩ đến việc chống cự hay bỏ trốn nữa.

Bởi vì Chân Kiến Nhân ngồi trước mặt anh ta, cho anh ta xem kỹ một đoạn video.

Đó là trong bãi đậu xe đêm đó.

Nhưng chỉ có mỗi bản thân anh ta, và cô gái trẻ kia.

Mọi thứ sau đó giống như một giấc mơ vậy. Anh ta bị Chân Kiến Nhân đưa đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, không khác gì một lần mộng du.

Đây là một thế giới chất chứa cái ác thuần tuý.

Thông qua một cánh cửa vốn dĩ không nên tồn tại.

Là thế giới Ác mộng.

Hay Mộng giới, là tên gọi mà những kẻ nơi đây thường bảo nhau.

Ở đây, anh ta là trợ thủ cho Chân Kiến Nhân. Và đổi lại, Chân Kiến Nhân sẽ chịu trách nhiệm xử lý các tội ác mà anh ta đã gây ra ở thế giới thực.

Chân Kiến Nhân có tư duy tỉ mỉ khác hẳn người bình thường, có mạng lưới quan hệ rộng lớn cùng vòng ngoại giao chỉ toàn bọn người giàu sang, quyền thế.

Chính vì có sự bảo vệ của tên đó, anh ta mới có thể sống sót cho đến bây giờ.

Cả hai đã hợp tác cùng nhau qua nhiều nhiệm vụ.

Nhưng chỉ lần này, anh ta cảm thấy ngay cả Chân Kiến Nhân cũng bắt đầu mê mang.

Anh ta thẫn thờ nhìn bóng lưng của Chân Kiến Nhân, như thể đang suy nghĩ một điều gì đó.

Chân Kiến Nhân dừng bước,"Không còn quá nhiều thời gian, chúng ta phải chia nhau ra hành động." Anh ta quay đầu lại, nói với La Nhất như vậy.

"Chia ra hành động?" La Nhất sửng sốt.

"Tôi sẽ vào điều tra ở lớp 1 năm 3, còn anh dạo sang lớp 2 năm 3 nhé." Chân Kiến Nhân ra lệnh: "Nhớ sử dụng danh tính của chúng ta, vậy mới không khiến họ nghi ngờ."

Thành viên của ca đoàn lần này được tuyển chọn từ các sinh viên của một vài lớp thuộc năm thứ 3.

Nghe vậy, La Nhất tái mặt,"Sao mạo hiểm quá vậy? Nếu trực tiếp chen chân vào cốt truyện như thế, e rằng lệ quỷ sẽ…"

Anh ta không dám nói chuyện quá rõ ràng.

"Tôi biết anh muốn nói gì." Chân Kiến Nhân đáp: "Trước tiên, cứ tùy tiện tìm vài lớp học, sau đó thông qua manh mối hiện có mà loại bỏ từng trường hợp một. Chỉ là… chúng ta không còn đủ thời gian!" Anh ta hít sâu một hơi, nói tiếp: "Hiện tại, kẻ thù lớn nhất của chúng ta chính là thời gian! Chúng ta đang bị nó nhắm vào!"

“Thôi được rồi.” La Nhất gật đầu. Anh ta cũng hiểu mức độ nghiêm trọng của vấn đề, thế nên lập tức xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã!”

La Nhất quay lại, nhìn Chân Kiến Nhân.

“Nếu có sinh viên hỏi anh tên gì, anh sẽ trả lời như thế nào?” Chân Kiến Nhân hỏi.

Anh ta sửng sốt một chút, sau đó đáp: “La Nhất, dù sao cũng là tên giả mà.”

Chân Kiến Nhân lắc đầu: “Không được.” Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt La Nhất, chậm rãi nói: “Nói cho họ biết, anh tên là Chu Thái Phúc.”

La Nhất đột nhiên mở to mắt, sau đó gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Còn anh thì sao?” Anh ta hỏi ngược lại.

“Thằng mập tự nhận là trẻ mồ côi, không có tên họ, còn tên Hách Soái kia có lẽ cũng chỉ là tên giả mà thôi, huống chi là Dư Văn.” Dường như La Nhất đang tính toán giùm cho người bạn đồng hành của mình: “Thật đáng tiếc. Trương Nhân Nhân là tên nữ, không thì anh có thể sử dụng tên của cô ấy.”

“Tôi tự có biện pháp.” Chân Kiến Nhân nói: “Hai tiếng đồng hồ sau, chúng ta gặp nhau trước cửa.”

“OK.”

La Nhất sải bước rời khỏi đây.

Chân Kiến Nhân đứng im một hồi lâu, dõi mắt nhìn La Nhất đi xa. Mãi đến khi bóng dáng anh ta biến mất ở một góc hành lang, vẻ mặt cảnh giác của Chân Kiến Nhân mới dần bình tĩnh lại.

“La Triển Phi…”

Chương 53: Quy định

Sau khi rời khỏi khu ký túc xá, cả nhóm Dư Văn bắt đầu di chuyển về phía Nam khuôn viên trường.

Trương Nhân Nhân bám theo ở cuối hàng, không xa cũng không gần.

Nơi đó tương đối vắng vẻ. Ngoại trừ một vài cô gái đang tập thể dục buổi sáng, cả bọn không gặp ai khác dọc đường.

Ánh mắt của các nữ sinh viên cũng rất kỳ lạ. Họ trực tiếp phớt lờ Dư Văn và Trương Nhân Nhân, chỉ nhìn chằm chằm vào Chu Thái Phúc đang đi giữa nhóm.

Cũng khiến anh ta cảm thấy vô cùng lo lắng.

"Bọn họ… Bọn họ muốn làm gì tôi thế này?" Chu Thái Phúc che lại lớp áo đơn độc trên người, tái mét cả mặt.

May mắn thay, các nữ sinh viên kia cũng chỉ quan sát từ xa, không hề gây ra bất cứ hành vi xấu xa nào.

Thế giới này quá đáng sợ. Chu Thái Phúc âm thầm nuốt nước miếng.

Nếu bị lạc đàn, vậy đừng nên tưởng tượng đến hậu quả.

Cuối cùng, đã đi xong quãng đường này.

Cả bọn dừng chân lại.

Trước mặt là một khoảnh sân tennis với hàng rào cao chừng vài mét, rỉ sét loang lổ.

Mảnh sân không một bóng người.

Khi ánh ban mai lan toả, có từng lớp bụi mịn đang lơ lửng giữa không khí.

Mùi ẩm mốc tràn ngập cả khoang mũi.

Như thể trời vừa mưa đêm qua.

Mặt bằng của mảnh sân tennis này là một lớp bê-tông cũ kỹ; phần nền vẫn còn dấu sơn trắng, nhưng rất mờ nhạt.

Lưới chia sân đã bị tháo mất từ lâu, nay chỉ còn những chiếc cọc trơ trụi.

Bên cạnh hàng rào là các dãy ghế trông như bậc tam cấp.

Dưới nắng và gió, chúng bị khô nứt, bong tróc sần sùi.

Rõ ràng, khu sân tennis này đã bị bỏ hoang từ lâu.

Chu Thái Phúc nhìn Dư Văn, người đã dẫn bọn họ đến đây, với cảm giác bối rối đầy khó hiểu hiện rõ nơi đáy mắt.

Dường như Trương Nhân Nhân cũng muốn nói gì đó, nhưng sau khi nhận ra Dư Văn đã rẽ vào một ngã ba gần đó thì vẻ mặt của cô ta bỗng chốc kỳ lạ dần.

Đó thậm chí không phải là một con đường, mà chỉ là một dạng đường mòn được đắp tạm bợ từ mớ cát vụn.

Chỉ có một người đi vừa.

Một lúc sau, ba người ngẩng đầu lên. Trước mặt họ là một tòa nhà gần như giống hệt khu kiến trúc ký túc xá mà cả bọn đang ở.

Nhìn chằm chằm nơi này, Chu Thái Phúc vô thức nuốt ực một cái

Khác với khu ký túc xá mà cả đám đang tá túc, nơi này không bị bỏ hoang.

Từ cửa sổ của một số căn phòng, mọi người trông thấy một vài chậu hoa cỏ được trồng trong lớp bùn đỏ; bên cạnh đó, còn có những dãy phơi quần áo và thậm chí là các vật phẩm gia dụng, ví dụ như chậu rửa mặt…

Vẫn có người sống ở đây. …

Cốc cốc cốc…

Cấu trúc của tòa nhà giống hệt như khu ký túc xá kia. Dư Văn dễ dàng tìm ra căn phòng mục tiêu mà mình cần đến. Cô vội vàng gõ cửa.

Âm thanh rất khô khốc, cũng chính là hương vị độc đáo của thời đại đó.

Cót két…

Bản lề cũ kỹ vọng ra tiếng ma sát chói tai, giống như một lão già sắp gần đất xa trời.

Cảnh tượng này tương phản rõ rệt với khuôn mặt trẻ trung xuất hiện từ sau cánh cửa.

Vừa gặp bọn họ, cô gái nhất thời hoảng sợ,“Là các người à?”

Dư Văn mỉm cười, nói: “Cô giáo Phùng, xin lỗi vì đã làm phiền cô.”

Đó chính là người phụ nữ phụ trách buổi diễn tập.

Do dự một lát, người phụ nữ kia vẫn đứng chặn cửa, không hề nhúc nhích, tựa như đang cân nhắc xem có nên cho bọn họ vào phòng hay không.

“Cô giáo Phùng.” Dư Văn chỉ vào bên trong, tiếp tục nói: “Chúng tôi có tiện vào ngồi một lát hay không?”

“Chuyện này…” Cô hơi xấu hổ.

“Cám ơn nhé.” Dư Văn gật đầu, lách người đi vào.

Mà cô gái kia cũng vô thức nhích người, né sang một bên.

Sau đó là Trương Nhân Nhân.

Chu Thái Phúc là người cuối cùng.

Sau khi đi vào, anh ta quan sát xung quanh. Kết cấu phòng ốc ở đây giống với những căn phòng của họ, chỉ khác mỗi nơi đây dành cho một phụ nữ đang sống độc thân.

Vì chỉ có một chiếc giường đơn trong này.

Không gian còn lại chất đầy đồ dùng cá nhân của cô ta. Móc tủ quần áo có gắn một cái giá áo, treo lưa thưa vài bộ quần áo cá nhân.

Dường như đó là đống quần áo vừa mới được giặt xong, vì phần nền bên dưới vẫn còn đọng lại một vệt nước sẫm màu.

Lúc này, cô gái ấy đang ngồi trên giường, nhìn ba người bọn họ chằm chằm. Dư Văn vừa định nói chuyện, người phụ nữ kia đã vội ngắt lời: "Tôi biết các người muốn hỏi chuyện gì."

Chu Thái Phúc sửng sốt.

Ngay sau đó, tựa hồ sợ bị người khác nghe được, cô ta bèn hạ giọng hỏi: "Có phải trong nhóm mọi người… có kẻ từng gặp phải loại chuyện đó, đúng không?"

"Mời cô nói tiếp." Dư Văn không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ gật đầu đơn giản.

Sau đó, cô lấy giấy bút mà mình mang theo ra, chuẩn bị ghi chép.

Nhưng người phụ nữ kia dường như hiểu được gì đó, bèn lo lắng hỏi: "Người ấy không sao chứ?"

Dư Văn cẩn thận suy nghĩ một hồi. Phần cằm của người kia đã mất hẳn, cũng không được tính là không sao nhỉ? Nhưng vì

không để cô gái này hoảng sợ, Dư Văn bèn gật đầu, đáp: "Vẫn tạm ổn."

"Trời ạ! Vậy là người đó may mắn quá rồi." Người phụ nữ này siết chặt quần áo, tựa như rất sợ hãi.

Một lúc lâu sau, cô ta mới nhìn chằm chằm vào Dư Văn, tiếp tục bảo: "Sau khi buổi diễn tập kết thúc ngày hôm qua, thấy mọi người vội vàng hấp tấp như vậy, tôi đã ngờ rằng mọi người đã gặp phải chuyện đó.

Trên thực tế, đã có rất nhiều thầy cô giáo ở đây gặp phải chuyện như vậy…"

Giọng điệu của cô ta nặng nề dần.

Dư Văn ngẩng đầu, dừng bút, bình tĩnh hỏi: "Có bao gồm cả cô hay không? Cô giáo Phùng?"

Nghe vậy, người phụ nữ trước mặt run lên bần bật, nhưng cuối cùng cũng gật đầu, sau một lúc lâu mới nói ra: "Khi ấy… là năm đầu tiên mà tôi đến dạy học ở ngôi trường này.

Một ngày nọ, cũng giống như những giáo viên khác, tôi rời văn phòng sau khi tan sở.

Do nhà ở tỉnh khác, thế nên tôi xin trọ lại tại ký túc xá của trường, vào buổi tối cũng có thể ghé căng-tin ăn cơm. Nhưng hôm đó, mãi đến khi về đến ký túc xá sau buổi cơm tối, tôi mới nhận ra là mình bỏ quên chìa khoá trong ngăn kéo tại văn phòng.

Lúc đó, tôi rất lo lắng vì trời gần như sập tối hẳn."

Nói đến đây, cô dừng lời, vội giải thích: "Trường học của chúng tôi có một quy định bất thành văn. Đó chính là, cố gắng đừng đi lang thang trong khuôn viên sân trường sau khi trời tối, đặc biệt là không được đến gần khu C giảng đường."

“Nhưng mà…” Người phụ nữ ngẩng đầu lên, sắc mặt dần khó coi hẳn: “Văn phòng của tôi nằm ở khu C.”

Nghe đến đây, Chu Thái Phúc không khỏi nuốt ực một cái.

“Đó là lần đầu tiên tôi về trường công tác…” Cô kể tiếp: “Tôi chỉ đơn thuần là nghe người ta thông báo quy định này, nhưng cũng không rõ lý do hay xuất xứ. Vì tò mò, tôi từng hỏi thêm thông tin từ các giáo viên lâu năm, nhưng chẳng ai chịu tiết lộ cả. Họ chỉ khẳng định rằng, đây là nội quy của trường học, bắt buộc phải tuân thủ.”

“Nhưng cô vẫn quay lại để lấy chìa khóa, đúng không?” Dư Văn nhìn thẳng vào mắt của người phụ nữ này.

Dù sao đi nữa, mạch truyện vẫn phải có diễn biến mới.

“Đúng vậy!” Người phụ nữ này thở dài, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể không muốn người khác nhìn thẳng vào mắt mình.

“Lúc tôi quay lại khu C giảng đường, trời đã tối hẳn.” Cô dừng lời một chút, sau đó mới nhỏ giọng bảo: “Cả tòa nhà kia cũng thế. Đó là loại sắc thái đen đặc, không tồn tại bất cứ một chút sáng nào. Không những thế, màu đen kia không phải là sắc tố đen đang hoà tan vào màn đêm xung quanh, mà cứ như thể… Nó đang cắn nuốt lấy đêm tối xung quanh vậy.

Mọi người có hiểu được cảm giác ấy không?”

Cô nhìn chằm chằm vào mắt của Dư Văn, để rồi đột ngột kích động hẳn: “Tòa nhà đó… tòa nhà đó dường như là một thể sống vậy! Nó đang sống, nó đang… chờ tôi chui đầu vào lưới!”

“Cô bình tĩnh lại đi.” Dư Văn không hề bị cuốn vào tiết tấu của người phụ nữ này. Cô nhìn chằm chằm vào cô giáo Phùng, chậm rãi nói: “Bây giờ là ban ngày, và cô không ở Khu C. Cô đang an toàn.”

“Phù phù phù…”

Một lúc lâu sau, người phụ nữ này tựa như vừa thành công thoát ra khỏi miền ký ức sau những lần vùng vẫy cật lực. Cô ta gật đầu, mím chặt đôi môi lại bằng một cách rất bất thường.

Chương 54: Đêm mưa

“Hôm đó trời mưa.” Người phụ nữ bảo: “Trời mưa rất to, còn tôi cũng che ô nhưng nửa người ướt sũng.”

“Nhưng khi tôi xếp ô vào và vọt đến cổng chính khu C thì mới phát hiện là cánh cổng ấy đã bị khóa bằng hai sợi dây xích sắt rất dày.”

Nghe đến đây, Chu Thái Phúc tái mặt, sau đó bèn quay đầu thủ thỉ gì đó với Dư Văn. Tuy nhiên, Dư Văn chẳng thèm nhìn anh ta lấy một lần.

“Lúc đó, tôi rất lo lắng, vì mình mới đến đây và không có bạn bè thân quen nào, thế nên cảm thấy rất ngại nếu đi gặp các đồng nghiệp khác để hỏi ngủ nhờ qua đêm.

Có lẽ vì không muốn bỏ cuộc, tôi vô thức bước tới đẩy nhẹ cánh cửa, còn trong lòng thì cầu may là có khi bên nhân viên bảo vệ sơ ý, quên bóp ổ khóa lại…”

Vừa nói xong, ngay khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt của người phụ nữ này đột nhiên biến đổi hẳn.

Dư Văn ngừng viết, nhìn cô ta một cách vô cảm, sau đó bình tĩnh nói: “Xem ra, đã có biến cố thực sự xảy ra rồi.”

Một lúc sau, cô giáo Phùng gật đầu: “Đúng vậy! Cả hai ổ khóa đều mở, dường như do có người cố ý treo lên tại đó.”

Nhưng khi ấy, trong đầu tôi chỉ nghĩ chăm chăm đến việc lấy được chìa khóa phòng mình mà không phải làm phiền đến người khác. Thế nên, tôi đâu có băn khoăn đến những vấn đề khác, chỉ vội vàng chạy đến văn phòng mà thôi.”

“Văn phòng ở tầng mấy?” Dư Văn ngẩng đầu.

“Tầng 3.” Người phụ nữ này nói thêm” “Phòng 304.”

Dư Văn cầm bút ghi vào sổ tay.

Đây có thể là một thông tin rất quan trọng.

“Khi đó, cả tòa nhà rất yên tĩnh. Tất cả các phòng học đều tối om, chỉ có một vài ngọn đèn thoát hiểm còn thắp sáng lờ mờ ở sâu trong hành lang, vô cùng rợn tóc gáy.”

Chu Thái Phúc rất nghiêm túc lắng nghe. Anh ta đã đặt mình vào đêm mưa đó, thế nên khi cô giáo Phùng đề cập đến một số vấn đề quỷ dị kia, anh ta cũng trở nên căng thẳng hơn.

“Không còn cách nào khác, tôi đành bật đèn pin trong điện thoại di động lên, sau đó chạy một mạch lên thẳng tầng ba, đến trước cửa văn phòng. Sau khi mở cửa, tôi quay người, khóa kín cửa lại. Không rõ tại sao tôi lại làm thế nữa. Nếu phải giải thích cho hành vi này, tôi nghĩ đó là trực giác.”

Trương Nhân Nhân, người vẫn luôn giữ im lặng từ ban đầu, đột nhiên nói: “Cô đã phát hiện ra chuyện gì?”

“Tôi… tôi không biết.” Người phụ nữ này lắc đầu,“Cho đến bây giờ, tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra nữa. Nhưng dù thế nào, tôi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Âm thanh đó… Âm thanh đó…”

Dư Văn dừng bút, cuối cùng cũng phải thay đổi sắc mặt khi nhìn về phía người phụ nữ này.

“Âm thanh?” Chu Thái Phúc chen vào giữa Dư Văn và Trương Nhân Nhân, yếu ớt hỏi,“Âm… Âm thanh gì thế?”

“Là tiếng bước chân.” Cô giáo Phùng quay đầu nhìn Chu Thái Phúc, đáp: “Tiếng bước chân của tôi lúc chạy đến. Vì ban đêm vô cùng yên tĩnh, thế nên tiếng bước chân vang vọng rất rõ rệt trong hành lang trống rỗng kia. Thế nhưng mà…” Cô ta đột nhiên tái mặt: “Nhưng tiếng bước chân không đúng!”

“Đó chắc chắn không phải là tiếng bước chân của mỗi một mình tôi!” Người phụ nữ lạc giọng hẳn đi.

“Ý của cô là, có người theo dõi cô ư?” Dư Văn cau mày.

Cô giáo Phùng lắc đầu: “Tôi không biết. Tôi không nhìn thấy ai cả.”

“Vậy làm thế nào mà cô biết tiếng bước chân kia không đúng?” Trương Nhân Nhân tiếp lời bằng giọng điệu rất ôn hòa, cộng thêm bộ dáng đáng yêu kia, nhờ thế mà dễ dàng gợi lên hảo cảm của kẻ đối diện.

Cô an ủi: “Có thể là do tâm lý đang sợ hãi thì sao? Khung cảnh và bầu không khí kỳ quái lúc đó sẽ khiến cõi lòng của cô thêm bất an. Cô bảo rằng mình nghe ra tiếng bước chân của người khác, có lẽ đó chỉ là một dạng âm thanh vọng lại mà thôi.”

Ấy vậy mà, câu nói tiếp theo của cô giáo Phùng đã khiến gương mặt của Trương Nhân Nhân tái mét ngay lập tức.

“Không thể nào!” Người phụ nữ đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu,“Lúc đó, tôi mang giày thể thao, nhưng xen lẫn với tiếng bước chân của tôi chính là âm thanh nện giày cao gót!”

Chu Thái Phúc sững người trong vài giây, để rồi cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

“Nhưng khi tôi đóng cửa văn phòng lại, tất cả âm thanh kia đều biến mất. Tôi trốn sau cánh cửa, không dám nhúc nhích. Tôi vểnh tai lắng nghe rất lâu, khoảng 10 phút, và bên ngoài cửa thực sự yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.

Tôi bật tất cả các bóng đèn trong văn phòng lên, khiến không gian sáng sủa hẳn.”

“Rốt cuộc, cô quyết định ngủ lại qua đêm trong văn phòng luôn à?”

Nghe vậy, người phụ nữ này chậm rãi lắc đầu,“Tôi cũng định thế, nhưng rốt cuộc đành đổi ý.” Vừa nói, cô vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhíu mày một cách mất tự nhiên: “Là do tôi… không dám. Tòa nhà ấy khiến tôi cảm thấy xa lạ đến mức không muốn ở lại thêm bất cứ một giây nào nữa.”

“Sau khi tìm được chìa khóa, tôi đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định rời đi. Lúc đó, tôi từng nghĩ đến việc dùng điện thoại di động để soi đường rồi lao nhanh ra ngoài. Nhưng khi vừa dốc hết mọi dũng khí và chuẩn bị mở cửa, điện thoại trong văn phòng đột nhiên reo lên.

Chắc mọi người không hiểu được đâu, nhưng lúc đó tôi như suýt ngất đi vì sợ hãi đấy.

Chần chừ mãi, tôi mới dám bước đến gần cái điện thoại kia. May mắn là tôi nhận ra dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, người gọi là bên bộ phận bảo vệ nhà trường. Sau khi nhấc máy, tôi mới biết đấy là do bọn họ trông thấy có đèn sáng bên trong văn phòng tại khu C từ xa xa. Vì không rõ chuyện gì đang xảy ra ở đây, họ mới bấm điện thoại gọi thử.

Tôi như muốn vỡ oà đi. Đó là lần đầu tiên mà tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi có người gọi điện thoại cho mình. Sau khi biết chuyện, họ đồng ý đến đón tôi và yêu cầu tôi ở yên trong văn phòng, không được đi lung tung.”

Nghe đến đây, Dư Văn chợt có biểu cảm hơi mất tự nhiên trên gương mặt nhưng lập tức giấu đi ngay, và người phụ nữ bên cạnh cũng không hề phát hiện.

“Thế sau đó?”

“Ngay sau đó, tôi chợt nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập. Có khoảng 3 hoặc 4 người đang di chuyển từ xa đến

gần. Sau đó, có người gõ cửa. Khi mở cửa ra và gặp được bọn họ, trong nháy mắt ấy, tôi cảm thấy như mình vừa được hồi sinh, đến nỗi không thể kiềm lại được nước mắt nước mũi.

Kẻ dẫn đội là một người đàn ông đầu trọc, cao lớn vạm vỡ, trông rất cường tráng. Phía sau anh ta là hai nam, một nữ. Họ đều mặc đồng phục của bộ phận bảo vệ. Khi đến nơi, họ đã phê bình tôi và hỏi tại sao tôi không tuân thủ nội quy nhà trường.

Lúc ấy, tôi không còn quan tâm đến bất cứ một điều gì nữa. Tôi chỉ có thể liên tục xin lỗi họ mà thôi. Rốt cuộc, cũng vì vấn đề của bản thân tôi mà khiến họ phải mệt nhọc sang đây một chuyến giữa cái tiết trời mưa dầm thế này. Bên cạnh đó, tôi cũng mong họ đừng báo cáo lại Ban giám hiệu nhà trường. Tôi chỉ vừa đến đây làm việc, không muốn để lại ấn tượng xấu với cấp trên…

Vào thời điểm đó, vì thấy tôi còn rất trẻ nên chẳng ai muốn hơn thua gì nữa, định im luôn cho qua chuyện. Tuy nhiên, người đội trưởng đầu trọc kia lại thỉnh thoảng liếc mắt về phía hành lang đen kịt, tựa như đang cảnh giác một thứ gì đó.”

“Tôi còn nhớ rõ mà, ban đầu anh ấy chính là người quát mắng dữ dội nhất.” Trông cô giáo Phùng vẫn còn nhớ như in quãng thời gian kia: “Tôi nhớ rằng, anh ta đã lặp đi lặp lại một giọng điệu kiểu… chẳng lẽ cô muốn chết sớm à… Trông anh ta khi đó rất đáng sợ.”

“Sau đó, họ bảo tôi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đưa tôi về. Nhưng khi vừa định bước ra khỏi cửa, tôi chợt nhận ra là mình để quên chiếc ô trên bàn làm việc, thế nên vội vàng quay lại lấy…”

Nói đến đây, cô đột nhiên dừng lại, sau đó dùng một ánh mắt rất kỳ quái mà nhìn chằm chằm người trước mặt, trong khi sắc mặt của bản thân dần tím tái đi.

“Tôi đột nhiên nhận ra một chuyện…” Cả cơ thể của người phụ nữ này bắt đầu run rẩy dị thường, còn giọng nói tiếp theo dường như đang cố rít ra từ cuống họng: “Bọn họ… Bọn họ không mang theo ô, cũng không mặc áo mưa, nhưng quần áo lại mới toanh, không hề bị ướt át gì cả.”

Chương 55: Giày cao gót

“Đáng sợ hơn chính là… nữ nhân kia đi một đôi giày cao gót màu đỏ!”

Nghe đến đây, sắc mặt của Dư Văn và Trương Nhân Nhân đều thay đổi.

Bọn họ nghĩ ngay đến điều mà nữ nhân vừa nhắc tới, tiếng giày cao gót ẩn hiện trong tiếng bước chân.

Chẳng lẽ…

Không cho bọn họ có thời gian tiếp tục suy nghĩ, nữ nhân khàn giọng nói: “Cũng từ đó, tôi bắt đầu nghi ngờ thân phận của những người này.”

“Mặc dù tôi mới tới trường học không lâu, nhưng mấy người bên chỗ bảo vệ tôi cũng có tiếp xúc mấy lần, trong ấn tượng của tôi, chưa bao giờ gặp qua những người này.”

“Hơn nữa người của bộ phận bảo vệ trong thời gian làm việc, không được phép đi giày cao gót.”

“Tôi cố ý lề mề một hồi, nói muốn tìm ít đồ, bọn họ đứng ở ngoài cửa đợi tôi, nhưng rất nhanh nam nhân dẫn đầu, chính là tên đầu trọc hung ác kia.” Nữ nhân nhấn mạnh.

“Thái độ của anh ta càng ngày càng tệ, sắc mặt u ám như sắp vắt ra nước, mặc dù tôi đang sợ chết đi được, nhưng vẫn kiên quyết khẳng định, chưa tìm thấy đồ thì tuyệt đối sẽ không đi.”

“Bọn họ từ đầu đến cuối đều đứng ở ngoài cửa, không hề đi vào văn phòng, phải không?” Dư Văn hỏi.

Nữ nhân gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu: "Đúng vậy, tôi vẫn luôn nghĩ không ra, rõ ràng là cửa đang mở, nhưng bọn họ không vào, chỉ ở bên ngoài đợi tôi."

"Sau đó thì sao?" Trương Nhân Nhân không nhịn được hỏi: "Cô đã thoát thân như thế nào?"

"Lúc đó khi tôi ý thức được việc bọn họ tạm thời sẽ không xông vào, mới bình tĩnh lại được một chút, sau đó lấy cớ đến văn phòng chủ nhiệm lấy tài liệu, nhưng thực ra là muốn trốn vào bên trong."

Nói đến đây, nữ nhân giải thích: "Lúc đó, văn phòng của chúng tôi là một gian rất lớn, tất cả các giáo viên cùng khoa đều làm việc ở đây, trong đó có một phòng duy nhất được đặc biệt ngăn ra ở phía trong cùng, được sử dụng làm văn phòng của chủ nhiệm khoa."

"Tôi không cách nào để ý phản ứng của bọn họ, tóm lại là đã hạ quyết tâm, đến văn phòng của chủ nhiệm khoa, dùng điện thoại của chị ấy, để gọi cho các giáo viên khác cứu giúp."

"Trên cánh cửa đó có một tấm gương lớn, treo lên để cho giáo viên chỉnh lí quần áo đầu tóc."

"Ngay khi tôi mở cửa ra một nửa, góc gương vừa vặn có thể phản chiếu vị trí của cánh cửa, tôi vô thức liếc nhìn nó…"

Nói đến đây thì nữ nhân không nói nữa, Dư Văn chú ý tới hai mắt của cô ta chậm rãi mở to, trong con ngươi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chu Thái Phúc sợ đến suýt nữa khóc thành tiếng, ôm chặt bả vai nói: "Cô này đừng có nói lấp lửng như vậy, rốt cuộc cô nhìn thấy cái gì."

"Trước cửa có… bốn người đang đứng." Nữ nhân thở hổn hển, trong không gian nhỏ hẹp, như lắp đặt một ống bễ cũ nát.

Trương Nhân Nhân đột nhiên cau mày.

Điều này không khớp với suy đoán của cô ta.

Dư Văn cũng dừng bút trong tay, khó hiểu nhìn nữ nhân trước mặt.

Rất lâu sau ——

“Bọn họ đều không có quai hàm.” Nữ nhân ngẩng đầu gằn từng chữ nói. …

“Bác sĩ.” Tên mập vừa húp cháo kê, vừa vô cùng hào hứng nói với Giang Thành: “Anh thật lợi hại! Làm sao anh biết hai tên 405 kia sẽ lẳng lặng lau dấu tay máu đi?”

Giang Thành nhồm nhoàm một hồi, cuối cùng chậm rãi nhổ ra một cái xương cá, cá chiên hôm qua rất ngon, hôm nay tâm tình rất tốt nên hắn lại gọi tiếp.

“Những người bị quỷ nhắm đến trong nhiệm vụ nhất định sẽ bị những người khác bỏ rơi.” Giang Thành giải thích: “Độ khó của nhiệm vụ lần này không thấp, anh ta chỉ dựa vào bản thân thì khó mà chơi được.”

——

Thời gian quay trở lại vài giờ trước, khoảng 4 hoặc 5 giờ.

Ngoài cửa sổ trời vẫn còn tối.

Tên mập dựa vào tường, nghiêng đầu và ngủ say.

Giây tiếp theo, cổ đột nhiên lành lạnh.

Anh ta chợt bừng tỉnh, trong tiềm thức tưởng có quỷ đến bẻ cổ mình.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn Giang Thành đang cầm chai nước suối trước mặt, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt dò xét, nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ, lắp bắp nói: “Tôi thề là tôi chỉ vừa mới ngủ thôi, trước đó tôi đều có gác đêm.”

Giang Thành cũng lười so đo với anh ta, chỉ bảo anh ta khẽ thôi, lát nữa ra ngoài với hắn một chuyến.

Tên mập lắc lắc cái đầu không tỉnh táo, xuống giường, vén góc rèm lên, đầu tiên là nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu lại, nghi hoặc nói: "Trời còn chưa sáng, bây giờ ra ngoài có nguy hiểm không."

Giang Thành đã thu dọn xong đồ đạc cần thiết, quay đầu lại hỏi: "Nếu không tôi sẽ đi một mình, anh ở lại chờ tôi."

Tên mập suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: "Được, vậy bác sĩ, anh chú ý an toàn nhé."

Ngay khoảnh khắc Giang Thành định mở cửa rời đi, thân thể hắn đột nhiên khựng lại, sau đó như chợt nhớ tới điều gì, quay người thấp giọng nói với tên mập: "Đúng rồi, lúc nãy khi tôi tỉnh ngủ, mơ màng hình như nhìn thấy dưới gầm giường của anh có một bóng người."

Tên mập rùng mình một cái: "???"

"Đương nhiên," Giang Thành nói tiếp,"Cũng có thể là tôi hoa mắt nhìn nhầm."

Lần này tên mập đã hoàn toàn tỉnh táo, cổ họng cuộn lên, lập tức cách xa chiếc giường.

"Bác sĩ." Vẻ mặt anh ta khiếp sợ, nhưng lại không dám lớn tiếng, trông bộ dạng vô cùng mâu thuẫn: "Anh đừng có dọa tôi, trông tôi bề ngoài to lớn, nhưng thật ra bên trong rất mỏng manh yếu đuối."

"Không sao, anh đừng để ý." Giang Thành an ủi nói: "Mọi chuyện hãy nghĩ theo hướng tích cực, cho dù có đúng là quỷ đi nữa, cũng chưa chắc là tới giết anh. Nói không chừng chỉ muốn làm gãy tứ chi của anh, sau đó bẻ hết răng, treo ngược lên cột cờ làm linh vật thôi?"

Tên mập run rẩy cầm lấy áo khoác mặc vào: “Bác sĩ, anh đừng nói nữa, tôi… tôi đi với anh thì hơn.”

“Anh có muốn suy nghĩ lại không?” Giang Thành chưa bao giờ ép buộc người khác, hắn chỉ đang hỏi ý kiến của tên mập.

“Không cần đâu.” Tên mập lắc đầu: “Cho dù tôi không đi cùng anh, tôi cảm thấy cũng không thể ở trong phòng này nữa.”

“Vậy thì được.”

Nhưng chuyện khiến tên mập không ngờ tới chính là, hai người không hề rời khỏi tòa nhà ký túc xá, thậm chí còn không đi cách phòng quá xa.

Hai người đứng trước cửa phòng 405.

Trong ánh sáng yếu ớt, tên mập nhìn Giang Thành lấy từ trong túi ra một cái lọ nhỏ màu trắng.

Chính là loại dùng để đựng thuốc, rất phổ biến.

Sau đó là sự chờ đợi rất lâu. Nhiệm vụ của tên mập chính là canh chừng cho Giang Thành.

Anh ta có thị lực tốt, khi còn đi học, có thể cách một người, nhìn thấy phiếu trả lời của học sinh top đầu.

Bây giờ cổ của anh ta đang linh hoạt chuyển động, giống như một chiếc radar hình người rắn chắc.

“Phù-”

“Phù-”

Một cơn gió không biết từ đâu ập đến, quét qua hành lang, thổi tung những đồ lặt vặt dưới đất và vài cánh cửa khép hờ, tạo nên những tiếng động quái dị không thể diễn tả được.

Giang Thành lập tức úp ngược lọ thuốc vào lòng bàn tay phải.

Đôi mắt sắc bén của tên mập, nhìn thấy đó là một chất lỏng hơi sền sệt, có màu sẫm.

Cùng lúc đó, một mùi quen thuộc từ trong khoang mũi truyền đến.

Một mùi khá tanh, còn xen lẫn một chút vị ngọt.

Là máu!

Đồng tử của anh ta co lại.

Sau đó liền thấy Giang Thành trải đều máu lên lòng bàn tay, rồi nhẹ nhàng in lên cửa phòng 405.

Sau khi lòng bàn tay rời đi, một dấu tay đẫm máu rõ ràng còn sót lại ở đó.

Tên mập mở to mắt, cổ họng "ục ục" một tiếng.

Tiếp theo, Giang Thành lại lật ngược lọ thuốc, gõ gõ, tiếp tục dùng số máu còn lại vẽ vẽ, mỗi ngón tay đều dài ra gấp đôi bình thường.

Chương 56: Tình báo

Sau khi trở lại phòng, tên mập vẫn chưa hết bàng hoàng.

Nhưng trong đêm khuya yên tĩnh, anh ta lại không tiện nói chuyện lớn tiếng, chỉ có thể dùng giọng rất nhỏ nói.

"Bác sĩ, anh đang làm gì vậy?"

"Không có gì." Giang Thành vừa dùng giẻ ẩm lau tay, vừa nhỏ giọng nói: "Tôi thấy bọn họ không tích cực gì cả, nên tạo chút áp lực cho bọn họ thôi, anh cũng biết, tôi cũng là vì tốt cho bọn họ mà."

Tên mập đã quen với chiêu trò của Giang Thành nên ngược lại hỏi: "Vậy máu này là…"

"Thì như những gì anh nghĩ." Hắn nhún nhún vai: "Mượn của Long Đào."

Biểu cảm của tên mập càng thêm đặc sắc.

Anh ta do dự một chút, như đang cân nhắc suy đoán của mình, rồi nói: "Bác sĩ, tôi đoán anh muốn tạo ra việc bọn họ đã bị quỷ nhắm tới, nếu không kịp thời giải quyết nhiệm vụ, bọn họ sẽ chết trước."

"Uh-huh."

Tên mập liếm môi, theo sát sau lưng Giang Thành: "Cái này tôi có thể hiểu được, nhưng anh in dấu tay là được rồi, tại sao còn phải vẽ ngón tay dài như vậy?" Anh ta nhìn người phía trước, khó hiểu hỏi: "Có ý nghĩa gì sao?"

"Anh muốn làm loạn phương hướng điều tra của hai người kia, làm cho bọn họ nghĩ rằng quỷ giết người nhất định có một

bàn tay khổng lồ!" Tên mập như đã nghĩ ra điều gì, ngữ khí trở nên kích động: "Có phải là như vậy không? Bác sĩ!"

"Thật ra cũng không phải." Giang Thành hơi xấu hổ gãi gãi đầu, quay đầu nhìn tên mập nói: "Chủ yếu là tôi thấy đáy lọ không phải vẫn còn sao, cho nên không muốn lãng phí."

Khóe miệng tên mập co giật: "… Tôi đặc biệt thay mặt Long Đào cảm ơn anh."

"Không cần khách khí."

Sau khi dùng hết hai chai nước khoáng duy nhất còn sót lại, cho đến khi mùi máu trên tay không còn nồng nặc nữa, Giang Thành mới vẩy hết nước trên tay đi, hài lòng trở lại giường ngủ.

"Bác sĩ." Một lúc lâu sau, tên mập khẽ gọi: "Anh ngủ rồi à?"

"Ngủ say như chết." Giang Thành trả lời rất rõ ràng: "Vừa mơ thấy Long Đào, anh ta nói không có quai hàm không thể ăn sườn xào chua ngọt, muốn mượn quai hàm của anh hai ngày, rồi sẽ trả lại cho anh."

"Tôi đang nói giúp anh, thì lại bị anh làm cho tỉnh giấc." Giang Thành chép chép miệng, quay người nói: "Anh không cần vội, chắc anh ta cũng sắp tới rồi, có chậm cũng chỉ chậm vài phút thôi."

"Bác sĩ của tôi à…" Tên mập nức nở, hận không thể khâu miệng Giang Thành lại: "Anh câm miệng lại đi."

Bây giờ vẫn còn khoảng hai tiếng nữa mới đến sáng, Giang Thành cảm thấy tên mập nghe xong chắc sẽ không ngủ được đâu.

"Bác sĩ." Tên mập lén lén lút lút nói: "Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh, tôi cũng là vừa mới nghĩ tới thôi." Anh ta hạ

thấp giọng nói vốn đã nhỏ lại càng nhỏ hơn: "Vừa rồi chúng ta ở trong hành lang, anh không sợ bị quỷ tấn công à? Anh phải biết, nữ sườn xám vừa mới chết ở hành lang."

Giang Thành kéo chăn che cằm, cũng làm cho giọng nói của hắn càng trầm hơn.

Vào tai tên mập thậm chí còn có chút quỷ dị: "Chính là bởi vì nữ sườn xám chết ở hành lang, cho nên mới không sợ."

Tên mập mở to hai mắt nhìn: "Anh nói cái gì cơ, bác sĩ?"

"Không có gì." Giang Thành lại quay lưng đi, để lại một bóng lưng cho tên mập: "Tôi mệt rồi."

"Ôi chao, được rồi bác sĩ." Tên mập gật đầu như gà mổ thóc: "Anh cứ yên tâm ngủ đi, có chuyện gì tôi sẽ đánh thức anh dậy."

Nói xong, tên mập cũng không dám quấy rầy Giang Thành nữa mà nhấc chân ngồi khoanh chân ở trên giường.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, rất khó có thể tưởng tượng chân của tên mập to như vậy mà vẫn có thể cuộn lại được.

Nếu như Giang Thành thấy cảnh này, nhất định sẽ lớn tiếng cảm thán trước kỳ tích của tạo hóa. …

Trong nhà ăn, Giang Thành nhàn nhã xỉa răng.

Hầu hết học sinh đều đã vào lớp, lúc này chỉ còn lác đác vài nhóm đang ăn sáng.

Tên mập vừa nghĩ đến việc đi đến trung tâm thiết bị để dò hỏi tình báo, hai lông mày như nhíu lại với nhau vì lo lắng.

"Bác sĩ." Anh ta rời mắt khỏi cô gái ăn mặc mát mẻ, quay sang Giang Thành: "Chúng ta khi nào thì đi?"

Anh ta chớp chớp đôi mắt nhỏ, đề nghị: “Hay là khoảng 12 giờ trưa hãy đi, lúc đó dương khí đầy đủ, những thứ đó ít nhiều có thể kiềm chế một chút.”

“Chưa chắc” Giang Thành ngậm tăm trong miệng liếc anh ta một cái: “Anh còn nhớ Long Đào chết lúc nào không?”

Tên mập suy nghĩ một chút, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Giang Thành nói không sai, Long Đào chết cách buổi trưa cũng không xa, xem ra thời gian đối với quỷ trong nhiệm vụ này cũng không có hạn chế gì lớn.

Nói tới đây, tên mập lại bắt đầu rên rỉ, ngữ khí oán giận nói: “Bác sĩ, anh nói lúc đó anh thể hiện cái gì, cứ nhất định phải chọn trung tâm thiết bị. Ở đó vừa nhìn là đã biết nguy hiểm nhất!”

“Bây giờ thì hay rồi.” Anh ta thở dài: “Thôi bỏ đi, tôi cũng không nói anh nữa, khi nào chúng ta xuất phát?”

Giang Thành ngẩng đầu: “Xuất phát cái gì?”

“Đến trung tâm thiết bị!” Tên mập kinh ngạc hỏi: “Không phải anh mất trí nhớ rồi đấy chứ?”

“Anh đã biết là chỗ đó nguy hiểm nhất rồi, tại sao chúng ta phải đến đó?”

Tên mập bị hỏi lại đến ngây ra, một lúc sau mới lắp bắp nói: “Không phải, bác sĩ, trong cuộc họp ngày hôm qua không phải anh đã quyết định sao?” Anh ta dừng lại: “Chân Kiến Nhân và La Nhất đi tìm các học sinh, ba người 407 đi tìm nữ nhân tổng duyệt, chúng ta đến trung tâm thiết bị.”

“Ồ.” Giang Thành như tỉnh ngộ gật đầu: “Hóa ra là anh đang nói đến cái này à, lúc đó tôi chỉ nói bừa thôi.”

“Nói bừa?”

“Đúng vậy.” Giang Thành dùng thìa khuấy tào phớ trước mặt, nhưng không có ý định uống,“Trung tâm thiết bị vừa nhìn đã thấy là một nơi vô cùng nguy hiểm, chỉ có kẻ ngốc mới tới đó.”

Tên mập cảm thấy đầu óc đã hoàn toàn kiệt quệ, thậm chí còn không bằng bát tào phớ trước mặt: “Vậy… vậy chúng ta trở về làm sao báo cáo kết quả?”

Lo lắng của anh ta không phải là không có lý, muộn chút nữa bọn họ nhất định sẽ tập hợp lại với nhau, để trao đổi thông tin đã thu hoạch được trong ngày hôm nay.

Nếu như bên phía mình không có được bất cứ thu hoạch gì thì…

“Bác sĩ.” Tên mập sáp lại gần, hết nước hết cái khuyên bảo: “Tôi nghĩ chúng ta không nên khôn lỏi như vậy, nếu như hai chúng ta trở về tay không, không có bất kỳ tình báo gì, thì hai nhóm kia sẽ không bỏ qua đâu.”

“Ai nói chúng ta sẽ trở về tay không?” Giang Thành cười nói.

Không biết tại sao, khi Giang Thành cười, mí mắt phải của tên mập bắt đầu giật giật, đồng thời, kèm theo đó là một loạt phản ứng dây chuyền như căng tắc hậu môn.

“Bác sĩ, anh đừng cười nữa.” Tên mập ấn mí mắt phải của mình, lại bất lực phát hiện không thể kiểm soát được.

Giang Thành quả nhiên bắt đầu đàng hoàng hơn, hắn hạ thấp giọng, vô cùng nghiêm túc nhìn tên mập nói: “Buổi sáng chúng ta đến trung tâm thiết bị, nhưng vừa mới đi tới cửa, còn chưa bước vào cửa, từ xa đã nhìn thấy bên trong có một nữ nhân.”

“Nữ nhân này đầu bù tóc rối, cúi gập người, tư thế rất kỳ lạ. Điều đáng sợ hơn là nữ nhân này có một bàn tay to bất

thường.”

“Chúng ta không dám tới gần, chỉ có thể núp sau cửa nhìn trộm.”

“Một lúc sau, nữ nhân rời đi, lúc này chúng ta mới phát hiện ra, cô ta đang cúi đầu vẽ một bức tranh.”

“Tranh chân dung.” Giang Thành chớp chớp mắt: “Trong tranh là một người.”

Tên mập như đang nghe thiên thư, nhưng kì lạ lại bị câu chuyện nhảm nhí do Giang Thành bịa ra hấp dẫn, anh ta quay đầu lại nhìn Giang Thành hỏi: “Vẽ ra ai?”

“Hù-”

Giang Thành thở ra một hơi dài, nhướng mày nói: “Chân Kiến Nhân.”

Chương 57: Nguồn gốc

“Anh bị sao vậy?” Nhìn chằm chằm Chân Kiến Nhân bên cạnh, La Nhất không thể không mở miệng hỏi.

Cách đây không lâu, hai người vừa gặp nhau trước tòa giảng đường trung tâm. Trong lúc đang trao đổi thông tin lẫn nhau, chẳng ngờ Chân Kiến Nhân đột nhiên dừng lời.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, anh ta ngẩng đầu nhìn xung quanh bằng ánh mắt sắc bén, đầy vẻ cảnh giác.

Dường như La Nhất đã nhận ra gì đó. Anh ta bèn chậm rãi tìm tòi dựa theo phương hướng mà Chân Kiến Nhân đang nhìn.

Trước mặt là một khu công viên nhỏ cùng một hồ nước ở giữa.

Hồ đã khô cạn từ lâu, được ngăn cách bởi một hàng rào thấp.

Có một bồn hoa được xây bằng gạch đỏ bên phải hàng rào.

Xa hơn về phía Đông, nơi ấy là một khu rừng nhỏ. Tuy nhiên, vào mùa này thì lá cây đã rụng gần hết, khó mà được dùng để làm nơi trú ẩn. Chỉ cần nhìn thoáng qua là đã có thể thấy thông thoáng từ ngoài vào trong.

Ngoại trừ thỉnh thoảng có một vài giảng viên và sinh viên đi ngang qua, xung quanh cũng chẳng có chuyện bất thường gì.

Không nhìn thêm nữa, anh ta nghi hoặc nhìn sang Chân Kiến Nhân, khẽ giật khoé môi, nhưng khi còn chưa kịp nói

tiếng nào thì Chân Kiến Nhân do dự bảo: “Vừa rồi, tôi đột nhiên có một trực giác rất xấu.”

Vì phải căng thẳng kéo dài nên La Nhất rất mệt mỏi. Anh ta bèn định thần lại, trầm giọng hỏi: “Ở phương diện nào?”

Sau một lúc lâu im lặng, Chân Kiến Nhân mới lắc đầu,“Tóm lại, tôi cũng không rõ. Khả năng cao là chúng ta đang bị lệ quỷ nhắm tới. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra manh mối và rời khỏi nơi chết tiệt này.”

“Vậy cần làm gì tiếp theo?”

“Chia ra hành động.” Chân Kiến Nhân đứng dậy, nhìn về phía La Nhất bên cạnh: “Anh đi sang phòng lưu trữ hồ sơ xem có tìm được thông tin của cô gái mà họ nhắc đến hay không. Còn tôi sẽ đi thông báo cho những người khác.”

“2:00 chiều, chúng ta sẽ gặp nhau tại phòng học âm nhạc ở khu C.”…

Chân Kiến Nhân là người cuối cùng đến đây.

Vừa bước vào nhà ăn, anh ta lập tức trông thấy hai nhóm người, Giang Thành và Dư Văn, ngồi cùng một bàn.

Tên mập có thị lực rất tốt, vừa nhìn thấy Chân Kiến Nhân là nhiệt tình gọi đến ngồi cùng: “Quý ngài thần hộ mệnh, chúng tôi đang chờ anh nè!”

Dư Văn đang chia sẻ thông tin mà cô nhận được từ cô giáo Phùng Lan, người phụ trách buổi diễn tập.

Sau khi nghe chuyện Phùng Lan từng bị mắc kẹt trong văn phòng và các nhân viên bảo vệ trước cửa bị thiếu mất quai hàm, Chân Kiến Nhân đột nhiên bảo: “Có vẻ như câu chuyện mà tôi nghe ngóng được lại nằm ở một nửa đoạn đầu trong câu chuyện của cô.”

Anh ta và La Nhất đã dạo sang lớp 1 và lớp 2 của năm thứ 3 để tìm hiểu tình hình.

Hai lớp này là những lớp tham gia buổi diễn tập.

Trong video, con nữ quỷ bị ghi hình kia đang đứng cạnh các nữ sinh viên ấy.

Theo Chân Kiến Nhân, có một truyền thuyết trong giới sinh viên trường này liên quan đến phòng học âm nhạc ở Khu C.

Tin đồn rằng, khu C vào ban đêm sẽ khác biệt hẳn khi so với ban ngày.

Ở đó rất u ám và lạnh lẽo, ngay cả giữa mùa hè thì mọi người vẫn bị rùng mình vì cơn lạnh tại đó.

Lạ lùng hơn, dù có ăn mặc dày đến đâu thì cũng không thể chống lại cảm giác lạnh lẽo kia.

Bởi vì… cơn lạnh ấy tựa như lan toả từ tận đáy lòng của bạn, từng chút từng chút một.

Đặc biệt là… vào những đêm mưa.

Nói đến đây, Chân Kiến Nhân đột nhiên nhìn Dư Văn, ánh mắt của anh ta trông rất khó đoán.

Rốt cuộc, trong câu chuyện của Dư Văn cũng là vào một đêm mưa.

Vào đêm ấy, Phùng Lan, một giảng viên vừa đến trường chưa lâu, đã gặp phải một cảnh tượng kinh hoàng mà cô không bao giờ quên được: 4 "con người" bị mất cằm, đẫm máu toàn thân, đứng nhìn cô chằm chằm từ ngoài cửa.

"Chuyện gì sẽ xảy ra vào một đêm mưa?" Dư Văn lạnh lùng hỏi.

Có thể thấy rõ, người phụ nữ luôn điềm tĩnh này đã không còn bình tĩnh như trước.

Giọng điệu hơi lạnh lùng này chẳng qua là để che giấu đi sự sợ hãi trong lòng.

Các manh mối bị phân mảnh, nhưng thời gian không chờ đợi một ai.

Người ta đồn rằng: Vào một đêm mưa, khi có người đến tòa nhà khu C một mình, sau đó bước lên cầu thang đi thông từ tầng 3 đến tầng 4, vậy sẽ có chuyện lạ cực kỳ cổ quái phát sinh.

Vốn dĩ là 48 bậc thang, bỗng dưng dư thêm một bậc thứ 49 vô cùng kỳ dị.

Mà ngay thời điểm đó, không gian xung quanh cũng sẽ thay đổi hẳn.

Dù là vách tường, sàn nhà hay hành lang, lớp học, bàn ghế… mọi thứ đều hoá thành mới tinh như chưa hề được sử dụng, chẳng khác gì thời gian và không gian bị đảo ngược.

Và bạn cũng sẽ được gặp một số người khác ở đây.

Chu Thái Phúc nuốt nước miếng, thấp giọng hỏi: “Gặp ai?”

“Mọi người,” Chân Kiến Nhân nhìn chằm chằm vào Chu Thái Phúc,“Giảng viên, sinh viên và thậm chí cả… những người mặc đồng phục bảo vệ nữa.”

Nghe vậy, Chu Thái Phúc sững sờ trong giây lát. Sau đó, cả người anh ta run lên bần bật.

Anh ta nhìn Dư Văn như thể đang cầu cứu, nhưng tầm chú ý của cô ta hoàn toàn không hướng về phía anh ta.

Giang Thành nhắc nhở: “Anh còn chưa đề cập đến phòng học âm nhạc.”

Chân Kiến Nhân nhìn sang vị trí khác: “Các sinh viên ấy nói rằng, nếu đẩy mở cửa phòng học âm nhạc, bạn sẽ có thể nhìn thấy một nữ sinh viên bên trong. Cô ta đang nhảy múa liên tục. Cô ấy múa rất đẹp, và bất cứ ai bước vào đều sẽ bị cuốn theo nhịp điệu của cô ấy. Dần dần, sau khi bài hát kết thúc, bạn sẽ được nữ sinh viên ấy hỏi một vài câu, nhưng họ tuyệt đối không thể trả lời.”

“Không thể trả lời…” Tên mập cau mày. Anh ta nghĩ rằng, mình vừa bắt được trọng điểm của vấn đề: “Tại sao không thể trả lời?”

“Vì dựa theo truyền thuyết, nếu dám trả lời câu hỏi của nữ sinh viên kia, ắt hẳn sẽ có một điều tồi tệ nào đó sẽ xảy ra.”

Chân Kiến Nhân nhớ rằng, khi nữ sinh mà mình hỏi chuyện đề cập đến đoạn này, cô ta đã dùng âm điệu lí nhí từ cuống họng, thậm chí còn không nghe được đến hết câu.

Nhưng Chân Kiến Nhân vẫn nghe rõ những lời cuối cùng của nữ sinh viên ấy. Cô ta cho biết, nếu không nghe theo thì sẽ vĩnh viễn bị kẹt lại chốn đó, y hệt như những người khác.

Nói đến đây, chẳng những bản thân Chân Kiến Nhân mà tất cả những người còn lại đều tái mặt.

“Có phải nữ sinh viên đó đó đang múa… ba-lê không?” Trương Nhân Nhân lên tiếng lần đầu tiên, sau khi im lặng một lúc lâu.

“Đúng vậy.”…

Có vẻ như… Nữ sinh viên đó chính là nguồn gốc của nhiệm vụ lần này.

Sau khi xác định được lệ quỷ, dấu móng vuốt từng được cả đám trông thấy tại hiện trường cũng đã có lời giải đáp.

Đó hoàn toàn không phải là dấu chân của một con dê rừng, mà là những dấu vết còn sót lại từ đôi giày mũi nhọn mà nữ quỷ ấy đã mang trong lúc múa ba-lê.

Nữ quỷ vừa múa ba-lê, vừa giết người phụ nữ mặc sườn xám và cả Long Đào.

Ngẫm lại, hình ảnh ấy thật quỷ dị, khiến ai nấy đều rung mình.

Liên quan đến nhiệm vụ lần này, bọn họ lập tức xác định được 2 quy tắc.

Nói cách khác, đó cũng là các điều cấm kỵ trong nhiệm vụ này.

Đầu tiên, khi đối mặt với nữ quỷ, đừng trả lời các câu hỏi của cô ấy dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Và nếu có thể, cố gắng không phát ra âm thanh.

Điều thứ hai, khi quay phim ở phòng học âm nhạc tại khu C, tất cả mọi người phải đi cùng nhau, không được tách rời. Nếu không thực sự cần thiết, tuyệt đối không đến những nơi như vậy vào ban đêm.

“Anh bạn đi chung với anh đâu rồi?” Dường như Chu Thái Phúc đột nhiên nghĩ ra gì đó, thế là lập tức tái mét cả mặt: “Chẳng lẽ anh ta đã…”

“Không.” Chân Kiến Nhân ngắt lời anh ta: “Anh ta đến phòng lưu trữ hồ sơ xem thử có thể tìm ra được thông tin về cô nữ sinh viên kia hay không. Lát nữa anh ta sẽ đến đây gặp chúng ta.”

Tên mập tựa như phát hiện ra một mánh khoé nào đó, thế là ỏn ẻn hỏi: “Anh bạn La Nhất kia tự đi một mình à? Sao nguy hiểm quá vậy?”

“Anh mập, không cần hao tâm tổn trí về chuyện đó đâu.” Chân Kiến Nhân mỉm cười: “Tôi rất tin tưởng vào bạn bè của mình, thế nên chỉ lo lắng cho mỗi các anh chị tại đây mà thôi.”

Tiếp theo, anh ta không nhìn tên mập nữa, mà chuyển ánh mắt sang Giang Thành, ác ý hỏi: “Còn anh có phát hiện gì ở bên trung tâm trang thiết bị hay không?”

Chương 58: Giễu cợt

Nghe vậy, sắc mặt Giang Thành nhất thời trở nên mất tự nhiên, hắn ngại ngùng, ánh mắt đảo qua đảo lại, giống như đang cố ý che giấu điều gì.

Rất lâu sau…

"Hách Soái." Chân Kiến Nhân cười lạnh, nói: "Mọi người đều đang đợi cậu đấy!"

"Không phải là cậu sợ nguy hiểm nên không đi đấy chứ?" Chu Thái Phúc nhìn chằm chằm Giang Thành, bộ dạng ngại ngùng của đối phương khiến anh ta cảm thấy suy đoán của mình càng có khả năng, giọng nói cũng theo đó mà lớn hơn, thậm chí hơi chói tai: "Không phải cậu đã hứa với chúng tôi rồi!!"

Lúc này, Dư Văn cũng lên tiếng, cô ta nhìn vào Giang Thành, chậm rãi nói: "Hai nhóm của chúng tôi đều đã làm theo hẹn ước hoàn thành nhiệm vụ, anh Hách, anh cũng nên tuân thủ…"

Sự do dự của Giang Thành dường như cuối cùng cũng đi đến quyết định, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Hách Soái tôi nam tử hán đại trượng phu, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chuyện đã đồng ý với mọi người tất nhiên sẽ không thoái thác, chỉ là…"

Hắn quay đầu nhìn Chân Kiến Nhân, vẻ mặt bất giác lộ ra một chút không nỡ.

"Haizz… !" Hắn thở dài một cái, rồi nhìn đi chỗ khác, chậm rãi lắc đầu.

Dần dần, hốc mắt cũng đỏ lên.

Mọi người đều sững sờ.

Trong đó, người sững sờ nhất tất nhiên là Chân Kiến Nhân, vì Giang Thành ánh mắt cuối cùng là nhìn anh ta.

Anh ta chợt nhớ đến điềm báo chẳng lành trước khi đến.

Chẳng lẽ… là ứng ở đây sao?

"Cậu nhìn tôi thở dài để làm gì?" Chân Kiến Nhân dần bắt đầu cảm thấy bất an.

Không ngờ lúc này tên mập cũng sáp tới, đầu tiên là vỗ vai Giang Thành, biểu thị an ủi.

Sau đó, anh ta chậm rãi nhìn về phía Chân Kiến Nhân, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

"Người anh em thần bảo vệ." Tên mập xót xa nói: "Vốn dĩ chuyện này chúng tôi không định nói với anh, nhưng nếu như anh đã hỏi đến, chúng tôi cũng không giấu diếm nữa."

"Anh…" Tên mập cắn môi: "Anh hãy chuẩn bị tinh thần nhé."

Tâm lý bất an trong lòng Chân Kiến Nhân lại phóng đại lên một lần nữa, nhưng ít nhất vẫn giữ được sự bình tĩnh ngoài mặt.

Anh ta không biết ý nghĩa trong câu nói này của tên mập.

Từ tận đáy lòng, anh ta cũng không tin tưởng Giang Thành và tên mập.

"Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?" Chân Kiến Nhân cau mày, nghiêm mặt nói: "Có gì thì nói đi, tôi không dễ mắc bẫy thủ đoạn này của cậu đâu."

Ngay khi tên mập kích động muốn kể lại toàn bộ câu chuyện lúc nãy Giang Thành đã nói, một bàn tay vươn ra, vừa

hay chặn miệng tên mập lại.

“Cứ để tôi nói đi.” Sắc mặt Giang Thành có hơi cải thiện được đôi chút, nhưng ngữ khí vẫn bi thương như cũ.

Trương Nhân Nhân nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Giang Thành, dường như muốn nhìn thấu thứ ẩn dấu dưới khuôn mặt này.

“Sau khi chúng tôi ăn xong bữa sáng, thì đến trung tâm thiết bị, lúc đó cửa lớn đang mở, trong viện trống không, ông lão kia không có ở đó, cũng không có ai khác.”

“Vì vậy, chúng tôi đã âm thầm lẻn vào, muốn nhân lúc không có ai, tìm kiếm một số manh mối.”

“Nhưng đi đi lại lại tìm rất nhiều căn phòng, bên trong nếu không phải là bàn ghế hỏng, thì là bóng chuyền bóng rổ gì đó, cho đến khi…” Giang Thành dừng một chút, cảnh giác nhìn chung quanh, giọng nói đột nhiên trầm xuống: “Cho đến khi chúng tôi phát hiện ra căn phòng đó.”

Tên mập ngay lập tức bắt đầu run rẩy, cả cái bàn cũng bắt đầu rung chuyển theo.

Có câu chuyện của Dư Văn và Chân Kiến Nhân làm bước đệm, bầu không khí càng trở nên quỷ dị hơn…

“Phòng… phòng gì?” Chân Kiến Nhân nhỏ giọng hỏi.

Giang Thành phất phất tay ra hiệu đừng cắt ngang hắn, do dự một chút, hắn nói tiếp: “Vị trí của căn phòng đó cực kỳ bí mật, chúng tôi cũng là rất tình cờ tìm được.”

Hai mắt hắn trống rỗng, giống như đang hồi tưởng lại: “Thật ra cũng có thể nói chúng tôi là dựa vào cảm giác mà tìm được, khi chúng tôi đi tới gần căn phòng đó đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch, cả tôi và tên mập đều vậy.”

Tên mập nghe vậy càng thêm run rẩy: "Đúng, anh ấy nói không sai, cảm giác lúc đó vô cùng cổ quái, giống như trái tim bị treo lên vậy." Anh ta vừa nói vừa chạm vào vị trí trái tim, biểu cảm rất nghiêm túc.

"Chúng tôi rẽ chỗ nọ đâm chỗ kia tìm đến được căn phòng đó, trên cửa phòng có hai cái xích khóa lại, nhìn như đã có từ rất lâu rồi."

Khi nghe đến đây, Dư Văn mở miệng hỏi: "Là loại xích sắt rất dày, rất dày phải không? Cái loại từng mắt cài vào với nhau?"

Giang Thành gật đầu với cô ta: "Đúng vậy, tôi nghĩ chắc là loại mà cô đang nói đến."

Vẻ mặt của Dư Văn thay đổi, không tiếp tục nói gì nữa.

Cô ta đột nhiên nhớ lại những gì mà Phùng Lan đã trải qua - hai sợi xích sắt khóa cửa tòa C.

Liệu có khi… có mối liên hệ nào đó giữa chúng chăng?

Giang Thành tiếp tục nói.

"Chúng tôi càng đi càng gần, cảm giác hoảng loạn đó càng ngày càng rõ ràng, chúng tôi dần dần đi chậm lại, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào."

Lời kể của Giang Thành vô cùng cụ thể, khiến mọi người có ảo giác rằng mình đang ở đó.

"Lúc này chúng tôi nghe thấy một âm thanh không thể diễn tả được phát ra từ bên trong."

"Hử?" Chu Thái Phúc ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: "Bên trong có một nam một nữ?"

"Không phải." Giang Thành giải thích: "Bên trong chỉ có một nữ nhân thôi, tôi xuyên qua khe cửa nhìn thấy."

“Hoặc nói là nữ sinh thì thích hợp hơn.” Giang Thành tiếp tục nói: “Cô ấy mặc đồng phục học sinh, nhưng đã rất sờn cũ, kiểu dáng cũng khác với hiện tại.”

“Tóc hai bên rủ xuống, cúi người, tư thế quái dị không thể tả.”

“Chúng tôi không dám tới gần, chỉ có thể núp sau cửa nhìn trộm.”

“Một lúc sau, chờ khi cô gái rời đi với những bước chân hoàn toàn khác với người bình thường, chúng tôi mới phát hiện, cô ta cúi đầu, là để vẽ một bức tranh.”

“Tranh?” Chân Kiến Nhân cau mày.

“Chính xác hơn, là một bức tranh chân dung.” Giang Thành hạ thấp giọng, quay đầu nhìn về phía Chân Kiến Nhân, ánh mắt dần dần thay đổi: “Trên bức tranh là một người.”

“Người gì?”

“Anh nên hỏi là ai?” Giang Thành sửa lại.

Chân Kiến Nhân chớp chớp mắt, anh ta không hiểu ý của Giang Thành, nhưng để biết kết quả như thế nào, nên vẫn miễn cưỡng hỏi: “Là ai?”

Giang Thành hít sâu một hơi, mấy giây sau mới nói: “Bên trên vẽ… anh.”

Giống như một quả bom đột ngột phát nổ, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào khuôn mặt của Chân Kiến Nhân.

Có quỷ dị, có khó hiểu, có nghi ngờ, thậm chí… còn có một chút hả hê.

Những biểu cảm phong phú bất thường được chồng lên trên mỗi khuôn mặt, thậm chí làm mờ đi sự phân lớp giữa các khuôn mặt đó.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, đều không thể che giấu nỗi… kinh sợ sâu thẳm nhất.

Giờ khắc này, chỉ có kinh sợ mới là thuần khiết nhất!

Trong một căn phòng xa xôi và tối tăm, quỷ đang vẽ từng nét vẽ chân dung cho người…

Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến người ta phải rùng mình.

“Chẳng lẽ…” Chu Thái Phúc với đôi môi run rẩy nhìn Chân Kiến Nhân: “Mục tiêu tiếp theo của quỷ chính là anh? Người bị vẽ đều sẽ chết.”

Cả Dư Văn và Trương Nhân Nhân đều không bày tỏ ý kiến, mà lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Chân Kiến Nhân mím môi, sắc mặt tái nhợt đến khó tin, anh ta nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành, một lúc sau…

Anh ta chợt cười phá lên.

Đó là kiểu cười không thể kìm lại được ngay cả khi đã hết sức kiểm soát.

Ban đầu có chút nặng nề, nhưng khi tiếng cười càng lớn hơn, cũng càng ngày càng cường điệu hơn, thậm chí bắt đầu chói tai.

Trong mắt anh anh tràn đầy giễu cợt.

Lúc này, Dư Văn và Trương Nhân Nhân cũng nhận ra vấn đề, ánh mắt nhìn về phía Giang Thành dần trở nên lạnh lẽo.

Trái tim của tên mập đập lỡ một nhịp.

Toi rồi…

Lộ tẩy rồi…

Ngay khi tên mập đang hoảng hốt lúng túng, thì thấy Giang Thành chậm rãi giơ tay phải lên, dùng ngữ khí chậm rãi mà

kiên định nói - “Tay phải của con quỷ đó to gấp đôi tay tôi.”

Tiếng cười đột ngột dừng lại.

Chương 59: 304

Trên đường đi, cả nhóm rất yên tĩnh.

Chu Thái Phúc khoác trên mình bộ quần áo đi mượn, đi bên phải nhóm người, thỉnh thoảng lén liếc nhìn Chân Kiến Nhân bên cạnh.

Khuôn mặt của đối phương xanh mét, một lời không nói.

Đối lập hoàn toàn với nó là Giang Thành.

Hắn ưỡn ngực cao đầu, đi đầu, mở đường cho mọi người.

Tên mập lon ton theo sát phía sau hắn.

Dư Văn và Trương Nhân Nhân thì ở phía sau cùng nhóm người, không gần cũng không xa.

Người đi trước thì tốt hơn một chút.

Khí chất của người sau đã có thay đổi lớn, cảm giác yếu đuối đã biến mất, thay vào đó là một đôi mắt lạnh lùng.

Tình hình phức tạp hơn tưởng tượng, cô ta không thể đánh giá liệu những gì mà Giang Thành và tên mập đã trải qua, có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả.

Nhưng điều cô ta có thể chắc chắn là, bức tranh đó, còn có quỷ, chắc là tồn tại thật sự.

Đặc biệt là bàn tay quỷ đó…

Cô ta vẫn nhớ, khi nghe đến bàn tay quỷ đó có kích thước gấp đôi người bình thường, Chân Kiến Nhân vốn dĩ vẫn đang ở thế thượng phong, liền lập tức ủ rũ.

Sự điên cuồng đột nhiên tiêu tán, nỗi kinh sợ trong mắt gần như có thể ngưng tụ thành thực thể.

Bên trong này chắc là rất hấp dẫn đây.

Trương Nhân Nhân đoán không ngoài hai khả năng:

Thứ nhất, chính là Chân Kiến Nhân và La Nhất, thông qua thủ đoạn không rõ nào đó, đã thu thập được một số thông tin về nữ quỷ kia.

Từ đó mới biết tay phải của nữ quỷ khác với người thường.

Tất nhiên, bọn họ không có ý định chia sẻ một thông tin quan trọng như vậy.

Thứ hai, cũng là trực tiếp hơn, bọn họ… có thể đã nhìn thấy con quỷ đó.

Cho nên mới nắm rõ đặc điểm nhận dạng của nó.

Ánh mắt của Trương Nhân Nhân dần dần di chuyển đến sau lưng Chân Kiến Nhân, đôi mắt càng lạnh lùng hơn.

Chẳng lẽ…

Ở trên người anh ta?…

Khi ba nhóm chia ra hành động, đều nhận được thông báo.

Hai giờ chiều, tổng duyệt lần thứ hai.

Vẫn cần bọn họ phải có mặt ở hiện trường để quay phim.

Địa điểm vẫn như cũ.

Phòng học nhạc tòa C.

Bây giờ cả nhóm đang trên đường đến tòa C.

Trong số những người còn sống, chỉ thiếu có La Nhất.

Theo Chân Kiến Nhân nói, anh ta đã một mình đến phòng hồ sơ để tìm manh mối về nữ quỷ.

Còn chưa đi đến tòa C, từ xa đã nhìn thấy một người.

Người đó đứng trước cửa lớn tòa C, đi đi lại lại, có vẻ rất căng thẳng.

Tên mập có thị lực rất tốt, anh ta là người đầu tiên nhìn rõ người đó.

Đó là một phụ nữ.

"Cuối cùng mọi người cũng đến rồi." Nhìn thấy nhóm người Giang Thành tiến đến, nữ nhân vội vàng đi tới trước mặt, chính là người phụ trách tổng duyệt đã tiếp xúc trước đó.

Dư Văn nói, cô ta tên là Phùng Lan.

"Có một người bạn của mọi người đã xảy ra xung đột với người của phòng bảo vệ." Phùng Lan vội vã nói: "Bây giờ người đã bị khống chế rồi, nhà trường chuẩn bị sẽ báo cảnh sát để xử lí."

"La Nhất?"

"Tôi không biết anh ấy tên là gì." Trông dáng vẻ của Phùng Lan rất lo lắng, vừa kể lại tình hình, vừa thúc giục mọi người lên tầng: "Anh ấy đội mũ, trên trán còn có vài vết sẹo."

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là La Nhất…

Ngoại trừ anh ta, tất cả những ai có thể thở được đều đã ở đây rồi.

"Tại sao lại phát sinh tranh chấp?" Chân Kiến Nhan biết rõ còn cố ý hỏi.

Vì La Nhất luôn đứng về phía anh ta, cho dù là bạn đồng hành, hay là làm lá chắn.

Trừ khi thật sự cần thiết, nếu không anh ta cũng sẽ không từ bỏ.

“Cụ thể thì tôi không rõ.” Tâm tư của Phùng Lan đều không đặt vào chuyện này, trả lời cũng có phần mơ hồ: “Nhưng tôi nghe nói hình như là ăn trộm thứ gì đó, bị một học sinh tình cờ đi ngang qua phát hiện, sau đó gọi điện thông báo cho bảo vệ.”

Nói đến đây, cô ta có vẻ do dự một chút, nói với giọng điệu kỳ lạ: “Người bị bắt ở tầng 5 tòa B khu dạy học, theo lý mà nói, ở đó chỉ có vài phòng học trống chất đống hồ sơ cũ, đã nhiều năm không có người tới, anh ấy tới đó làm gì?”

Không ai trả lời câu hỏi.

“Bọn họ bây giờ ở đâu?” Giang Thành hỏi.

“Tầng 3 tòa C.” Phùng Lan đi đầu dẫn đường, cũng không quay đầu lại: “304.”

Mọi người đều khựng lại.

Lúc này bọn họ đã đi tới một căn phòng bên phải hành lang.

Cho dù Phùng Lan không nói, bọn họ cũng nhìn thấy tấm biển treo trên cửa.

Nền xanh, chữ trắng.

Có viết số 304.

Nhìn vào cách bố trí, là một văn phòng.

Nhưng điều khiến người ta phải ấn tượng sâu sắc là, nó đã từng xuất hiện trong câu chuyện do Dư Văn kể.

Đứng ở đây, đã có thể nghe thấy rất rõ tiếng cãi vã từ bên trong.

“Tôi phải nói bao nhiêu lần các anh mới hiểu?”

Có người hét lên.

Còn kèm theo tiếng đập bàn, sau đó là tiếng bàn ghế va vào nhau, cảnh tượng một hồi vô cùng kịch liệt.

Vẻ mặt của Chân Kiến Nhân đông cứng lại.

Đúng là giọng nói của La Nhất.

"Mọi người mau vào trong giải thích đi." Phùng Lan đứng ở trước cửa, xoay người nói: "Cảnh sát mà tới, mọi chuyện sẽ phiền toái rồi."

Người trong phòng dường như cảm giác được có người tới, đều nhìn về hướng cửa.

Bên trong quả thực là một văn phòng.

Phong cách hơi già.

Mấy chiếc bàn làm bằng gỗ nguyên khối sẫm màu được ghép thành từng cặp, 3 - 4 giáo viên có thể ngồi cạnh nhau để làm việc cùng một lúc.

Hầu hết các bàn đều lộn xộn, chất đống sách giáo khoa, sách bổ trợ và những thứ tương tự.

Trên mặt đất cạnh góc tường, có một số hộp các tông lớn.

Có thể nhìn thấy bên trong là trang phục biểu diễn còn chưa bóc ra.

La Nhất đang ngồi sau bàn, trên chiếc ghế bên cạnh hộp các tông, ba nữ nhân trung niên tay to eo tròn, người ngồi người đứng.

Điều thống nhất là biểu cảm hung ác trên khuôn mặt và trang phục của nhân viên bảo vệ.

"Cô Phùng, mấy người này là…" Nữ nhân trung niên cầm đầu ngữ khí không mấy thiện cảm.

"Bọn họ đều là nhiếp ảnh gia được trường mời đến để chụp ảnh buổi lễ kỉ niệm." Phùng Lan lập tức giới thiệu: "Anh này

cũng vậy, tôi nghĩ chắc giữa mọi người đang có hiểu lầm gì đó."

"Chính là hiểu lầm!" Thấy có người tới, La Nhất càng kích động hơn: "Tôi vội mắc tiểu quá, muốn tìm nhà vệ sinh, cuối cùng ai biết lại đi nhầm vào đó."

Nữ nhân cầm đầu cười lạnh hỏi: "Tầng dưới bao nhiêu nhà vệ sinh như vậy anh không đi, sao lại cứ phải đến đó?"

"Tôi…"

Bên trong cãi vã không có hồi kết, nhưng cổ quái là, nhóm người Giang Thành ngoài cửa không những không có ý định tiến vào giúp đỡ, thậm chí ngay cả một câu an ủi cũng không có.

Hay nói chính xác hơn là, bọn họ không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Chỉ âm thầm lặng lẽ đứng đó, khoanh tay đứng nhìn.

"Mọi người…" Phùng Lan cau mày, không nhịn được thúc giục: "Sao mọi người không đi vào giúp anh ấy?"

Đáp lại cô ta vẫn là ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt như cũ.

Cùng với một khoảng lặng dài.

Mồ hôi lạnh… chảy dài trên đôi má căng đầy của tên mập.

Nhưng đến nhúc nhích cũng không dám.

Người bên trong dường như cũng không ngờ lại là một cảnh như vậy, thậm chí cuộc cãi vã cũng dần lắng xuống.

Hai nhóm người… được ngăn cách bởi một cánh cửa.

Nhìn nhau.

Dần dần, Giang Thành động đậy.

Hắn mở chiếc túi đeo chéo, lấy máy ảnh từ trong đó ra, nhắm thẳng vào cửa, khi những người bên trong còn chưa kịp phản ứng ——

“Tạch” một tiếng.

Chụp một bức ảnh.

Giây tiếp theo, mọi người đều tập trung lại, vây xung quanh máy ảnh.

Máy ảnh trong tay Giang Thành là do ông lão ở phòng thiết bị đưa cho, chức năng đã rõ.

Nó có thể chụp được quỷ.

Bức ảnh hiện ra rất rõ ràng, sau khi nhìn thấy bức ảnh, vẻ mặt của mọi người dần khôi phục bình thường.

Tên mập thở ra một hơi, giơ tay lên, lau mồ hôi lạnh trên má.

Những người trong ảnh đều bình thường, không hề ẩn dấu thứ gì quỷ dị.

Nữ nhân bảo vệ cầm đầu thậm chí còn mở to mắt nhìn, như không hiểu tại sao bọn họ lại làm như vậy.

Chương 60: Gương

“Anh à.” Phùng Lan mở to mắt nhìn chằm chằm vào máy ảnh trong tay Giang Thành: “Anh đây là…”

“Ai cho phép cậu chụp ảnh!” Nữ bảo vệ cầm đầu lớn tiếng mắng, tức giận xông về phía cửa, hiển nhiên là hoài nghi nhóm người Giang Thành muốn mượn chuyện này thổi phồng lên.

Những bài báo tương tự trong các tin tức rất phổ biến.

Cơ thể của cô ta có thể sánh ngang với tên mập, phỏng chừng nếu thực sự phải động thủ, sức chiến đấu của ba nữ nhân viên bảo vệ cũng đủ khiến bọn họ chịu không nổi.

Ngay khi nữ bảo vệ bước ra khỏi cửa, Giang Thành đã thức thời giơ máy ảnh lên, sau đó xóa đi bức ảnh trước mặt cô ta.

Nữ nhân sững người, như thể không ngờ người đàn ông trước mặt mình lại dễ nói chuyện đến thế.

‘“Đều là hiểu lầm.” Chân Kiến Nhân là người đầu tiên lên tiếng, khoảnh khắc nhìn thấy nữ bảo vệ bước ra khỏi cửa, cuối cùng anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm: “Bạn tôi chắc chỉ bị lạc đường thôi.”

“Đúng rồi.” Anh ta ra vẻ nghi hoặc hỏi: “Mọi người… đã bị mất thứ gì sao?”

Nữ nhân quay đầu liếc La Nhất một cái, ánh mắt hơi cổ quái, một lúc sau mới nói: “Cái này thì không.”

Chân Kiến Nhân thấy vậy tiếp tục hỏi: “Nếu như không mất thứ gì, sao cô có thể nói anh ấy là kẻ trộm?”

Bên trong lại có một nữ nhân đi ra, trông gầy hơn nữ nhân cầm đầu, nhưng cường tráng hơn.

Eo có ghim một chiếc dùi cui, khàn giọng nói: "Chúng tôi cũng không muốn làm lớn chuyện, nhưng đây là ý của lãnh đạo."

Đôi mắt của nữ nhân dài và hẹp, trông có vẻ bất lực.

"Vị lãnh đạo nào?" Dư Văn đột nhiên hỏi.

Nữ nhân do dự một lát, sau đó dường như cảm thấy có nói với bọn họ cũng không sao, nên nói: "Là."

"Chủ nhiệm Lý là chủ nhiệm giáo vụ của chúng tôi." Phùng Lan trông cũng như là lần đầu tiên biết chuyện này, giải thích với mọi người: "Cô ấy vào trường đã rất nhiều năm rồi, nghe nói trường có thể phát triển như ngày nay, cũng là nhờ vào cô ấy."

"Lời nói của cô ấy rất có trọng lượng ở đây."

Chủ nhiệm Lý…

Mọi người ghi nhớ cái tên này.

Xem ra lại là một NPC quan trọng khác.

"Thế chủ nhiệm Lý đâu?"

"Cô ấy không có ở đây." Nữ nhân cầm đầu trả lời.

"Nhưng chúng tôi muốn dẫn bạn của chúng tôi đi." Chân Kiến Nhân hơi khom người, tỏ vẻ rất thân thiện, anh ta nhìn nữ nhân trước mặt nói: "Chúng tôi là được quý trường mời đến đây để quay phim cho lễ kỷ niệm, buổi chiều có tổng duyệt."

"Tôi nghĩ nếu vì sự hiểu lầm này mà bị trì hoãn, có thể sẽ gây ra rất nhiều rắc rối không cần thiết."

"Cái này…" Mấy nữ bảo vệ sắc mặt khó coi.

Bọn họ cũng biết về lễ kỷ niệm sắp tới.

Lễ kỷ niệm được tổ chức mười năm một lần, rất hoành tráng.

Đến lúc đó tất cả lãnh đạo nhà trường đều sẽ tham dự.

Hàng loạt hậu quả do việc trì hoãn hoạt động như vậy gây ra, bọn họ có nghĩ cũng không dám.

Nhưng xử lý thật nghiêm chuyện này, lại là ý định của chủ nhiệm Lý.

Phùng Lan nhìn thấy sự bối rối của các nhân viên bảo vệ, vì vậy lên tiếng nói: "Các chị xem thế này được không, để anh ấy đi trước, để anh ấy đi quay phim."

"Nếu như trong khoảng thời gian này các chị tìm được chứng cứ xác thực có thể chứng minh anh ấy trộm đồ, thì tới tìm anh ấy cũng không muộn."

"Thế nếu như anh ta chạy mất thì sao?" Bảo vệ chưa nói câu nào lên tiếng hỏi, giọng nói nặng nề.

"Tôi sẽ để mắt đến anh ấy." Phùng Lan đảm bảo.

Sau khi cân nhắc, các nữ bảo vệ chỉ có thể đồng ý.

"Vậy giao cho cô đấy." Nữ bảo vệ cầm đầu nói: "Cô Phùng."

Nói xong thì hướng về phía La Nhất phất phất tay, ý bảo có thể rời đi.

La Nhất đi vài bước đã đến chỗ mọi người, sau khi Chân Kiến Nhân thay mặt mọi người cảm ơn, nhóm người quay lưng rời đi.

Trương Nhân Nhân một mình ở cuối cùng, cô ta đi rất chậm, sau khi tách ra một đoạn với mọi người, cô ta nhanh

chóng lấy ra một thứ nhỏ sáng bóng từ trong bộ đồ ngủ của mình.

Là một tấm gương.

Chiếc gương cực kỳ thông tắc, đường viền sắc bén, giống như một mảnh vỡ sau khi một tấm gương lớn bị vỡ.

Cô ta cầm chiếc gương lên, quay lưng về phía phòng 304, thông qua hình ảnh phản chiếu quan sát các nhân viên bảo vệ bên trong.

Sau một lúc…

"Phù-"

Cô ta từ từ thở ra một hơi, may mắn thay, tình huống xấu nhất trong dự liệu của cô ta đã không xảy ra.

Ngay khi cô ta định cất chiếc gương, quay người rời đi.

Khóe mắt vô tình liếc nhìn mép gương.

Giây tiếp theo, cô ta đột ngột mở to mắt.

Trong ảnh phản chiếu của gương, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt cực lớn.

Mặt lớn không ngừng đến gần, như sắp chiếm toàn bộ mặt gương!

Điều đáng sợ hơn nữa là trên khuôn mặt đó có một cái miệng lớn đầy máu!

"A! A a!!"

Cô ta thất thanh hét lên.

Tay rung mạnh, chiếc gương rơi xuống đất, vỡ thành vô số mảnh vụn.

Giang Thành đứng sau lưng cô ta ngậm cái miệng đầy máu lại, sờ sờ cằm, có chút bất mãn nói: "Cô Trương, tôi chỉ muốn

mượn chiếc gương của cô để quan sát răng hàm sau của tôi thôi, bởi vì gần đây tôi đang tuổi dậy thì, nó hình như bị viêm, nhưng…”

Giang Thành còn chưa nói xong, mấy người đã đi xa lại chạy trở về.

Dư Văn nhìn chằm chằm vào Giang Thành và Trương Nhân Nhân, theo thói quen đưa mắt nhìn người đang có tinh thần bất an.

“Chuyện gì vậy?” Dư Văn lạnh lùng hỏi.

“Không… không có gì…” Trương Nhân Nhân toàn thân run lên, như còn chưa hồi phục.

“Không có gì, cô kêu cái quỷ gì?”

Chu Thái Phúc sớm đã không thích Trương Nhân Nhân, tiếng hét đột ngột vừa rồi khiến anh ta suýt chút nữa đã ngã xuống cầu thang.

“Được rồi, được rồi.” Giang Thành đứng ra, chủ động giải vây cho Trương Nhân Nhân.

“Cô Trương cũng không phải cố ý, chỉ là quá căng thẳng thôi, mọi người đừng trách cô ấy.”

Lúc này, có người chú ý tới những mảnh vụn trên mặt đất.

Khuôn mặt dần trở nên cổ quái.

Phùng Lan liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đột nhiên hô lên: “2:10 rồi!”

Tổng duyệt là nhiệm vụ chính, cho dù Phùng Lan không giục, cũng không ai dám chậm trễ.

Mọi người chạy một mạch đến phòng học nhạc ở tầng 4.

Tuy chỉ cách nhau một tầng nhưng văn phòng và phòng học nhạc một hướng nam một hướng bắc.

Khoảng cách thật sự không gần.

Khi bọn họ chạy đến cửa, đã có những sinh viên trông giống như cán bộ chờ đợi bên ngoài, khi bọn họ nhìn thấy Phùng Lan, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cô Phùng.” Trong đó có một nữ sinh đeo kính tròn chạy lon ton về phía trước chào hỏi: “Chỉ đợi mọi người nữa thôi, thầy Ngô nói thiết bị của bọn họ đã điều chỉnh xong rồi, còn hỏi khi nào thì bắt đầu.”

Cô ta nói rất nhanh, xem ra cũng bị giục một cách bất lực nên nhỏ giọng phàn nàn: “Đã đến giục tới lui mấy lần rồi.”

“Bây giờ em đi nói với bọn họ, chúng ta đến rồi, 5 phút sau bắt đầu.”

Nữ sinh đáp lại rồi mở cửa đi vào.

“Tôi đi xem các nhóm khác, đối chiếu danh sách nhân sự một chút.” Phùng Lan nói với Dư Văn.

Cô ta có ấn tượng khá tốt với người phụ nữ này, đối phương thuộc dạng hiếm thấy không tồi, nhưng không gây khó chịu cho phụ nữ.

Anh khí, ít nói, điềm tĩnh, trông rất đáng tin cậy.

“Được.” Dư Văn gật đầu với cô ta, mặt không chút biểu cảm.

Phùng Lan xoay người rời đi.

Nhưng mới đi được vài bước, dường như nhớ tới chuyện gì, cô ta quay đầu nhìn La Nhất mấy lần, cuối cùng cũng không nói gì.

Sau khi Phùng Lan đi, ánh mắt của mọi người đều liếc nhìn La Nhất.

Chuyện mà anh ta bị bắt, chắc chắn không phải ngẫu nhiên.

Đặc biệt là lại bị nhắm tới như vậy.

Cái người được gọi là chủ nhiệm giáo vụ kia có khả năng cao cũng biết rõ nội tình.

Nhưng… điều mà mọi người quan tâm nhất là -

Rốt cuộc anh ta đã lấy được thông tin gì?

Có lẽ…

Anh ta đã biết thân phận của nữ quỷ, thậm chí là cả chân tướng về cái chết… ?

Chương 61: Mất tích

Bị mọi người nhìn như vậy, sắc mặt La Nhất dần trở nên mất tự nhiên.

Cuối cùng vẫn là Giang Thành đứng ra, nói là việc quay phim quan trọng, những chuyện khác quay trở về rồi nói sau.

Đẩy cửa ra, cả nhóm người bị cảnh tượng trước mặt làm cho choáng váng.

Trong một phòng học nhạc lớn chật kín người, có không ít học sinh không có tiết học cũng đến xem náo nhiệt.

Đưa tầm mắt ra nhìn, đều là những nét mặt tươi trẻ rạng ngời.

Nhưng lúc này, lại âm ỉ khiến người ta bất an.

Ở nơi nhiều nữ sinh không tránh khỏi việc ồn áo huyên náo, các cán bộ học sinh duy trì trật tự chạy ngược chạy xuôi, bộ dạng tất bật.

Cho đến khi một nữ giáo viên phụ trách ánh sáng nổi đóa, tình hình mới đỡ hơn chút.

Hai chiếc máy ảnh.

Chiếc có thể chụp được ảnh ở trong tay Giang Thành, chiếc còn lại, được Dư Văn đeo sau lưng.

Giang Thành cầm máy ảnh, nhìn mọi người, hỏi: "Để tôi, hay là mọi người?"

Giá ba chân bên cạnh đã dựng xong.

Không ai giơ tay ra đón lấy máy ảnh, cũng không có ai tiếp lời.

Tất cả mọi người đều biết, Long Đào là sau khi quay hợp xướng xong thì chết, chính là dùng chiếc máy ảnh này.

Trương Nhân Nhân đã định thần lại thậm chí còn lén lút trừng mắt với Giang Thành một cái.

Nhưng đã bị ánh mắt sắc bén của Giang Thành phát hiện.

Hắn kéo dài cổ, nhìn chằm chằm Trương Nhân Nhân, dùng ngữ điệu du dương hỏi: "Cô Trương, cô muốn thử à?"

"Không không…" Trương Nhân Nhân liên tục xua tay: "Tôi không."…

Có kinh nghiệm của lần trước, lần này thực hiện vô cùng thuận lợi.

Ba nhóm hợp xướng đầu rất nhanh đã kết thúc.

Nhóm hợp xướng lớn cuối cùng… bắt đầu rồi.

Dư Văn tháo cái túi máy ảnh đang đeo xuống, lấy một chiếc máy ảnh khác ra, tiếp theo dựng giá ba chân lên, đặt bên cạnh chiếc máy ảnh đầu tiên.

Không ngừng điều chỉnh góc độ, để thu được toàn bộ ba nhóm người vào trong ống kính.

Ba nhóm nữ sinh bị đảo lộn trật tự, xen kẽ đứng trên sân khấu hợp xướng.

Nhìn từ xa, thân cao, kiểu tóc và trang phục của bọn họ gần như thống nhất, vậy mà quỷ dị lại trông như là một người.

Tiếng hát lúc thì nhẹ nhàng, lúc lại lên cao đầy nội lực, dưới sự chỉ đạo của chỉ huy, khi chuyển âm cuối cùng kết thúc, hợp xướng đạt đến cao trào…

Điều rất khác so với bầu không khí tại hiện trường là bầu không khí ở phía đoàn quay phim.

Chu Thái Phúc sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm camera màn hình, không tự chủ được run lên,“Người… Người đâu? Tại sao không thấy nữa?!”

Hình ảnh hiển thị bởi cả hai máy ảnh là giống hệt nhau.

Trên sân khấu hợp xướng có 48 người.

Người thừa ra kia… biến mất rồi.

Không, là quỷ!

Quỷ biến mất rồi.

Chân Kiến Nhân nghiến răng, rút máy ảnh ra, quay người bước ra khỏi cửa.

Anh ta cầm chiếc có thể quay được quỷ đi.

Buổi tổng duyệt thứ hai kết thúc, các học sinh cũng như các giáo viên phụ trách thiết bị, ánh sáng… cũng lần lượt ra về.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng học nhạc, bọn họ không khỏi chú ý tới góc ngoài cửa có một chiếc camera đang chĩa về phía mình.

Nhóm người Giang Thành giải thích rằng, hy vọng thu thập được một số cảnh hậu trường.

“Làm phiền mọi người rồi.” Sau khi tiễn nhóm giáo viên cuối cùng đến dự giờ về, Phùng Lan kéo theo cơ thể mệt mỏi bước tới.

Đầu tiên cô ta liếc La Nhất một cái, để xác nhận rằng anh ta vẫn còn.

Sau đó lại chuyển ánh mắt sang Dư Văn: “Cô Dư.” Giọng nói của cô ta hơi kì lạ: “Tôi có thể … có thể nói riêng với cô mấy câu được không?”

“Có chuyện gì cứ nói ở đây đi.” Dư Văn hờ hững đáp.

“Ở đây…”

“Không tiện sao?”

“Không.” Phùng Lan vội vàng lắc đầu, cô ta nhìn vào chỗ sâu trong hành lang trước, thấy hầu như tất cả mọi người đã rời đi, chỉ còn lại một số ít người cũng không chú ý đến đây.

Vì vậy quay đầu lại, hạ thấp giọng, vẻ mặt thần bí vội vàng nói: “Mọi người… có phải đã từng đến trung tâm thiết bị không?”

Vẻ mặt của Dư Văn cuối cùng cũng thay đổi, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, lại khôi phục bình thường: “Phải, trước khi đến đây, thiết bị của chúng tôi được cất giữ ở đó.”

“Mọi người tuyệt đối đừng đi nữa.” Phùng Lan có vẻ lo lắng.

“Tại sao?”

Nghe đề cập đến trung tâm thiết bị, Chân Kiến Nhân cũng không thể nhịn được nữa, dù sao thì mình cũng chính là người bị quỷ vẽ.

“Chuyện này tôi cũng không biết rõ, tóm lại mọi người đừng tới đó nữa là được, người trong trường đều tránh nơi đó ra.” Giọng của Phùng Lan càng nói càng nhỏ: “Mọi người đến đó, lãnh đạo trường biết được cũng sẽ không vui.”

Dư Văn suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Tôi biết rồi, cám ơn.”

“Vậy tôi đi trước đây, mọi người cũng về sớm nghỉ ngơi đi.”

“Tạm biệt.”

Sau khi Phùng Lan đã đi xa, Chân Kiến Nhân như không bỏ cuộc, cầm máy ảnh, nhắm thẳng vào lưng Phùng Lan.

Rất tiếc là, không có gì bất thường.

Bọn họ gần như đã quay được hầu hết tất cả những người có mặt hôm nay, nhưng không tìm được nữ sinh thừa ra đó.

Con quỷ kia… cứ như là đã biến mất khỏi không trung.

Khuôn mặt của Chân Kiến Nhân ngày càng khó coi, anh ta đã bị quỷ nhắm đến, nói không chừng giây tiếp theo, anh ta sẽ bị quỷ xé mất quai hàm giống như Long Đào và nữ sườn xám.

Dư Văn lúc này mới đứng ra, nhìn anh ta nói: "Trở về đã, nơi này không thích hợp để nói chuyện."

Bây giờ là hơn 3 giờ chiều.

Nhân lúc trời còn sớm, Giang Thành đòi đến nhà ăn ăn cơm.

Lúc buổi trưa, hắn đã nhìn thực đơn được dán trên bảng đen bên ngoài nhà ăn.

4 giờ chiều, lần lượt sẽ có thịt kho tàu, bít tết tiêu đen, gà xé kiểu Tứ Xuyên, đầu vịt cay được phục vụ.

"Mọi người đi gọi món đi." Chân Kiến Nhân tìm một cái bàn, ngồi xuống.

Ý định ban đầu của anh ta là mua một ít bánh mì và những thứ tương tự khi đi ngang qua siêu thị để lấp đầy cái bụng là được.

Nhưng Giang Thành khuyên anh ta hãy nghĩ thoáng một tý, nói không chừng lại là bữa cơm cuối cùng.

Chân Kiến Nhân vừa cầm đũa lên, tay run rẩy, chiếc đũa suýt nữa rơi xuống đất.

"Mọi người ăn đi." Chân Kiến Nhân đặt đũa xuống,"Tôi không đói."

Những người khác cũng câu được câu chăng, tùy ý ăn vài miếng, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Có thể thấy chỉ có Giang Thành ăn rất ngon, hắn ăn hai bát cơm đầy, cuối cùng còn gói thêm một cái đầu vịt khô cho bữa tối.

"Tôi thật là khâm phục cậu." Chu Thái Phúc đi phía sau Giang Thành, sầu đến phát khóc: "Đã là lúc nào rồi, cậu vẫn ăn được ?"

Nói kể cũng lạ, chuyện quỷ biến mất, còn khiến người ta lo sợ hơn cả việc quỷ xuất hiện.

"Tôi ăn hay không thì liên quan gì đến quỷ?" Giang Thành một tay cầm cái đầu vịt, một tay xách một thùng lớn trà đen đá mua ở siêu thị, phản bác nói: "Tôi ăn là cho bản thân, tôi đang phát triển chiều cao, chứ có ăn cho quỷ đâu."

Chu Thái Phúc suy nghĩ một chút, nhưng lại không thể tìm thấy điểm nào để bác bỏ.

Chờ sau khi về đến ký túc xá, Dư Văn ngăn La Nhất đang muốn trở về phòng lại.

Khi mọi người đều yên lặng nhìn anh ta, sự căng thẳng của La Nhất lại bắt đầu xuất hiện, anh ta ngồi xuống chiếc ghế trong phòng 406.

Chiếc ghế được đặt ở giữa, bị mọi người vây xung quanh.

Giống như động vật trong sở thú.

"Tôi biết mọi người muốn biết cái gì." La Nhất thở dài: "Nhưng mọi người phải thất vọng rồi, trong phòng hồ sơ đó chẳng có gì hết, chỉ có một ít sách cũ và tài liệu bỏ đi."

"Chỉ có một ít sách và tài liệu?"

La Nhất gật đầu: "Đúng vậy."

Trên mặt Dư Văn không nhìn ra bất kỳ biểu cảm gì, nhưng ngữ khí lại lạnh lẽo: “Vậy bọn họ tại sao phải bắt anh?”

Chương 62: Quy tắc

“Vậy cô phải đi hỏi bọn họ chứ.” La Nhất trả lời.

“Chủ nhiệm Lý kia đã nói gì với anh?”

La Nhất cau mày: “Chủ nhiệm Lý cái gì?”

“Chính là người cầm đầu bắt anh đó, chủ nhiệm giáo vụ.” Chu Thái Phúc ở bên cạnh hỗ trợ giải thích: “Cô ta họ Lý, chủ nhiệm Lý.”

La Nhất trông bộ dạng càng thêm hoang mang: “Làm gì có chủ nhiệm nào, chỉ có ba nữ bảo vệ, mọi người đều đã thấy rồi đó.”

“Xì-”

Tên mập hít sâu một hơi, hướng phát triển của kịch bản này không đúng cho lắm.

Nhưng nếu như La Nhất đã nói như vậy, mọi người cũng không còn lựa chọn nào khác, nhưng nhìn từ ánh mắt, không ai tin lời anh ta nói.

Đều nhận định anh ta đang che giấu bí mật cho riêng mình.

Cuối cùng, giải tán trong sự buồn bực.

Sau khi trở lại phòng, đầu tiên Chân Kiến Nhân dán người vào cửa, im lặng lắng nghe trong vài phút, xác định không có ai nghe lén, mới đi đến giường của La Nhất ngồi xuống.

Anh ta hất hất cằm, chậm rãi nói: “Bây giờ anh có thể nói rồi.”

Không ngờ…

“Những gì tôi nói đều là sự thật.” La Nhất lộ ra vẻ bất đắc dĩ, khoát khoát tay nói: “Ở đó thật sự là không có manh mối gì, tôi đang định đi thì bị mấy nữ bảo vệ xông vào bắt được.”

“Bọn họ đóng cửa lại, không nói lời nào, đã cho tôi một trận.”

“Sau đó nữa… thì các anh đến.”…

“Bốp!”

Giang Thành ném cái xương vịt đã gặm vào trong túi, rồi quay sang nói với tên mập: “Mập này, vặn chai hồng trà lạnh cho tôi, tay tôi có dầu.”

Tên mập vặn nắp chai đưa tới, sau khi nhận lấy, Giang Thành “ừng ực” nốc vài ngụm, cảm giác cay cay trong miệng cũng dịu đi rất nhiều.

“Mập này.” Giang Thành vừa vật lộn với cái đầu vịt, vừa nghiêng đầu hỏi: “Anh không ăn à?”

Tên mập lắc đầu, trên khuôn mặt mập mạp hiện lên sự lo lắng.

Một lúc lâu sau, anh ta ngẩng đầu lên hỏi: “Bác sĩ,” Anh ta nhìn chằm chằm Giang Thành: “Anh cảm thấy La Nhất có nói thật không?”

Giang Thành để đầu vịt trong tay xuống, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Chắc là thật.”

“Nói thế nào?”

“Anh ta không cần thiết phải nói dối.” Giang Thành nói: “Bọn họ cho rằng mình đã bị quỷ nhắm tới, cho nên hiện tại người vội chạy trốn khỏi nhiệm vụ nhất chính là bọn họ.”

“Dưới điều kiện như vậy, bọn họ sẽ không làm chuyện tổn hại đến lợi ích đoàn đội, bọn họ muốn những người khác

nhanh chóng tìm ra manh mối, để kết thúc nhiệm vụ.”

“Anh có thể hiểu là như vậy.” Giang Thành quay đầu nhìn về phía 405 bên cạnh, vẻ mặt cung kính nói: “Hai anh em Chân Kiến Nhân và La Nhất, bọn họ bây giờ là tay sai trung thành nhất của chúng ta.”

Tuy rằng lời ẩn dụ của Giang Thành luôn rất kỳ lạ, nhưng tên mập suy nghĩ đơn giản một chút thì biết hắn nói có lý.

“Bác sĩ.” Anh ta ngẩng đầu, tiếp tục hỏi: “Nữ quỷ kia quỷ đột nhiên biến mất là như thế nào?”

Nghe được câu hỏi này, sắc mặt Giang Thành hơi thay đổi, hắn dừng lại một chút, như thể vì nể mặt nữ quỷ, hắn vứt nửa cái đầu vịt trong tay đi.

Một lúc sau, mới trả lời: “Hiện tại có thể khẳng định là, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, bây giờ manh mối quá ít, tôi không thể đưa ra phán đoán cụ thể, nhưng tôi nghi ngờ có liên quan đến quy tắc.”

Tên mập hơi mở to mắt ra: “Anh nói… quy tắc?”

Phàn Lực đã từng đề cập đến những câu tương tự, nhưng thật đáng tiếc còn chưa nói hết, thì người đã không còn.

Thi thể cũng bị phơi bày trên báo, yêu cầu người nhà đến nhận.

“Đúng.” Giang Thành gật đầu: “Mỗi một nhiệm vụ đều có quy tắc của mình, quy tắc này không chỉ có ràng buộc chúng ta, mà cũng ràng buộc quỷ trong nhiệm vụ.”

“Nhưng khi thời hạn nhiệm vụ đến gần, quy tắc cũng dần dần bị mờ đi, lấy nhiệm vụ lần này làm ví dụ, trong buổi tổng duyệt đầu tiên, quỷ bất luận thế nào cũng phải bị chụp lại.”

“Nói cách khác, trong một thời gian cố định, quỷ nhất định phải xuất hiện ở nơi đó, nếu không cốt truyện không thể tiến

triển được.”

“Nhưng lần này anh cũng thấy đó.” Giang Thành nói: “Quỷ biến mất rồi, cho tới bây giờ, chúng ta cũng không biết cô ta đi đâu.”

“Hơn nữa nếu như nhiệm vụ có thời hạn, tôi cảm thấy khi thời hạn kết thúc chính là lúc chúng ta chết, nhưng chúng ta sẽ bị quy tắc vốn có xóa bỏ ư?”

Giang Thành lắc đầu: “Tôi nghĩ sẽ không, tôi cho rằng sự sắp xếp hợp lý nhất chính là, quỷ sẽ phá vỡ tất cả quy tắc áp đặt lên nó, xuất hiện ở trước mặt chúng ta trong tư thế ngang ngược, không cần biết điều kiện thời gian, không gian hay địa hình, giết chết tất cả những người sống sót.”

“Sau đó, tất cả các thành viên sẽ bị tiêu diệt, nhiệm vụ kết thúc.”

Sống lưng ớn lạnh, tên mập nuốt nước miếng nói: “Bác sĩ, thực ra anh không cần giải thích tỉ mỉ như vậy cho tôi, tôi chỉ muốn biết làm thế nào để sống sót là đủ rồi, chết như thế nào tôi còn rõ hơn anh.”

“Mập này?”

Tên mập ngẩng đầu nhìn Giang Thành, đột nhiên cảm thấy toàn thân biến hóa không ít, anh ta do dự vài giây, mới cẩn thận hồi đáp: “Bác sĩ, anh muốn nói cái gì?”

“Đêm nay bất luận xảy ra chuyện gì, cũng đừng rời khỏi căn phòng này.”

“Được… được.”

Tên mập nuốt nước bọt xuống một cái.

Giang Thành thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm nay hình như tối hơn bình thường, trên đường trở về, xa xa có vài đám mây đen lững lờ trôi, âm u đến rợn người.

Lại một đêm mưa…

Giang Thành nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, trong đôi mắt như ẩn chứa thứ mà tên mập không thể hiểu, một lúc sau hắn mới chậm rãi quay đầu nói: "Anh ngủ đi, đêm nay tôi gác cả đêm."…

Đêm, càng tối dần.

Không có sấm sét, một cơn mưa cuối thu, thong dong đến muộn.

Hạt mưa không to cũng không nhỏ, gõ vào cửa sổ, phát ra âm thanh nặng trĩu.

Tên mập chui cả người vào trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt nhỏ, trên dưới liếc trái nhìn phải.

Cơn gió không biết từ đâu thổi tới, quét qua hành lang và khe cửa, phát ra âm thanh rên rỉ, giống như tiếng thút thít của người sắp chết.

Tên mập không chút buồn ngủ.

Giang Thành ngồi một mình trên chiếc nệm trên mặt đất, im lặng gặm cái đầu vịt.

Một nửa khuôn mặt của hắn ẩn hiện trong bóng tối, đôi mắt đen láy dường như còn sâu hơn cả màn đêm, trong lòng tên mập đột nhiên hiện lên một cảm giác kỳ lạ.

Đêm nay… sẽ có người chết.

Suy nghĩ dâng lên một cách khó hiểu.

Vô cùng mãnh liệt.

Bóng tối trong phòng gần như áp xuống.

Nguồn sáng duy nhất là chiếc máy ảnh bên cạnh Giang Thành.

Màn hình máy ảnh đang sáng, không ngừng nhấp nháy.

Chắc là đang phát video.

Nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Toàn bộ tòa nhà như bị mưa gió bao phủ, không có bất kỳ âm thanh nào của sự sống lướt qua.

405,406.

Tất cả đều quá yên tĩnh.

Giang Thành vứt cái đầu vịt cuối cùng đi, lấy khăn ướt ra, cẩn thận lau khô tay.

Sau đó, từ từ đứng lên.

“Mập này.” Hắn nhẹ giọng gọi, như thể biết đối phương không có ngủ.

Nhưng điều khiến tên mập sợ hãi nhất chính là, giọng nói bình tĩnh lạ thường của hắn.

Trong ấn tượng, chưa bao giờ thấy một bác sĩ như vậy.

Giang Thành dừng một chút, sau đó tiếp tục nói: “Xảy ra chuyện rồi…”

Tên mập bật dậy ngay lập tức, phản ứng đầu tiên của anh ta là nhìn về phía cửa ra vào và cửa sổ, nhưng không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

Tiếp theo, anh ta như chợt nhận ra điều gì, nuốt nước bọt.

Giây tiếp theo, ngẩng cổ lên một cách máy móc, nhìn lên trần nhà.

Chương 63: Ám ảnh

Đêm càng ngày càng tối, nhưng xuyên qua màn đêm vẫn có thể nhìn rõ vô số vết lốm đốm trên trần nhà.

Không có gì ngoài những vết bẩn đó.

Tên mập thu hồi ánh mắt, nghi hoặc nhìn Giang Thành, khóe miệng động đậy một hồi, mới cẩn thận nói: "Bác sĩ, tôi không hiểu ý của anh…"

"Đã 12 giờ rồi." Giang Thành cầm máy ảnh trong tay, nhưng lại nhìn về phía cửa.

Tên mập càng nghi hoặc.

"Hôm qua… không có người chết." Giang Thành nói.

Nghe vậy, thân thể tên mập dừng một chút, sau đó không khỏi run rẩy, nhìn chằm chằm khuôn mặt Giang Thành nói: "Bác sĩ, không có người chết chẳng lẽ không tốt hay sao?"

"Tốt." Mặt của Giang Thành không nhìn ra biểu cảm gì: "Nhưng không bình thường."

"Chẳng lẽ ngày nào cũng có người chết mới là bình thường?" Tên mập cao giọng nói.

"Đúng." Giang Thành gật đầu khẳng định: "Ít nhất một người."

Bọn họ đã ở được tròn ba ngày trong nhiệm vụ này.

Nữ sườn xám chết vào đêm ngày đầu tiên Long Đào chết vào buổi chiều ngày thứ hai.

Bây giờ đã là ngày thứ tư rồi.

Thật vậy, ngày hôm qua không có ai chết.

Cho dù có đôi chút khó khăn, nhưng mọi người đều bình an trở về ký túc xá.

“Bác sĩ.” Tên mập nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Có khi nào là do anh căng thẳng quá rồi không? Quỷ chắc cũng cần nghỉ ngơi.”

Giang Thành không để ý đến anh ta.

Một lúc sau, tên mập lại thuyết phục: “Bác sĩ, anh đã làm rất tốt rồi, cũng đừng đặt áp lực quá lớn cho mình.”

Giang Thành nhìn đi nhìn lại chiếc máy ảnh trong tay.

Chân Kiến Nhân đã quay lại gần như toàn bộ phòng học nhạc từ trong ra ngoài, thậm chí cả giáo viên và học sinh, nhưng vẫn không có tăm tích của quỷ.

Quỷ… như biến mất trong không khí vậy.

“Xẹt xẹt!”

Đèn trong phòng đột nhiên sáng lên.

Ánh mắt Giang thành tập trung, lập tức nhìn về hướng cửa.

Công tắc đèn treo ở ngay cạnh cửa.

Tên mập đứng trước công tắc bị ánh mắt đột ngột của Giang Thành làm cho giật mình.

“Bác sĩ.” Anh ta vội vàng giải thích: “Tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn, tôi có linh cảm rất xấu, tôi nghĩ chúng ta nên bật đèn lên thì tốt hơn.”

Như vậy cũng tốt, dù sao thì đêm nay hắn cũng không định ngủ.

Có tên mập bầu bạn, cũng sẽ không thấy chán.

Nhưng ngay khi hắn cúi đầu xuống, chuẩn bị xem lại video một lượt.

Cơ thể hắn đột ngột đông cứng lại.

Chiếc đèn treo trên đầu vẫn sáng, tỏa ra thứ ánh sáng vàng nhạt.

Theo tầm nhìn của hắn, có một cái bóng nhỏ ngay dưới người hắn.

Như sương mù không bao giờ tan.

Tên mập phát hiện ra bất thường của Giang Thành, lập tức lên tiếng hỏi: "Bác sĩ, anh làm sao thế?"

Không có ai trả lời.

"Bác sĩ?" Tên mập nhấn mạnh.

Nỗi bất an trong lòng anh ta ngày càng mạnh mẽ.

Ngay khi anh ta sắp mất bình tĩnh—

Giang Thành đột nhiên động đậy, hắn đặt máy ảnh xuống, sau đó cầm lấy chiếc túi đựng máy ảnh màu đen treo bên cạnh, cho máy ảnh vào.

"Mập này." Giang Thành vừa thu dọn vừa nói: "Mau thu dọn đi."

"Bác sĩ, trên người tôi chỉ có chút tài sản này, hơn nữa tất cả đều ở trong quần áo rồi." Tên mập nhìn màn đêm đen như mực ngoài cửa sổ, cổ họng cuộn lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu: "Nhưng mà… đi bây giờ có phải nguy hiểm quá không?"

Anh ta hiện tại cũng có chút hoang mang, dù sao chỉ mới mấy giờ trước cũng là Giang Thành đã nói với mình, đêm nay có chuyện gì cũng không thể rời khỏi đây.

Anh ta nghi ngờ nhìn Giang Thành.

Sau khi nói xong, trước tiên đối phương thu dọn hết rác trên mặt đất, sau đó gói chúng lại cùng với những chai hồng trà lớn và rỗng đã uống, đặt chúng sau cánh cửa.

Tiếp theo quay lại, cởi áo khoác của mình ra, rồi đến quần dài.

Tên mập bất đắc dĩ nhìn Giang Thành, đang cởi chỉ còn một cái quần đùi.

“Bác sĩ.” Tên mập trợn to hai mắt: “Anh đây là…”

Một giây sau, giống như một con cá, Giang Thành “vung” một tiếng chui vào trong chăn.

“Mập này.” Giang Thành phát ra tiếng kêu thoải mái, giọng nói hơi trầm: “Mau thu dọn, trước tiên tắt đèn đi, tôi phải đi ngủ rồi.”…

Đêm nay chắc chắn là một cực hình đối với tên mập, anh ta bụng chất chứa đầy thắc mắc, chưa kịp hỏi thì Giang Thành đã ngủ mất.

Tuy rằng anh ta cũng hoài nghi Giang Thành giả vờ.

Có thể một lúc sau, lại đột nhiên chồm dậy kéo anh ta bỏ chạy.

Vì vậy, anh ta không cởi quần áo mà ngồi đợi cả đêm.

Cho đến khi trời tờ mờ sáng.

Có tiếng bước chân ngoài cửa.

“Ai?!” Tên mập cảnh giác hỏi.

“Là tôi.” Người đến trả lời: “La Nhất.”

Đúng là giọng nói của La Nhất, hơn nữa …

Tên mập quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã rạng sáng.

Giang Thành cũng từ trong chăn thò đầu ra, mơ màng nói: "Để anh ta chờ một chút, tôi không quen mặc quần áo trước mặt đàn ông."

Tên mập theo ý Giang Thành, đáp: "Chờ một chút, chúng tôi còn chưa dậy!"

Bên ngoài cửa truyền đến một tiếng "xì—", như thể La Nhất cũng không nổi nóng với hai người này.

"Anh có chuyện gì không?" Tên mập hỏi.

"Lát nữa đến phòng của chúng tôi họp, mọi người nghiên cứu xem tiếp theo phải làm như thế nào?"

"Được."

Nghe vậy tên mập đồng ý, La Nhất rời đi, anh ta còn phải đi thông báo cho người của 406.

Không ngờ đúng lúc này cánh cửa 404 sau lưng đột liên mở ra, cái đầu của Giang Thành thò ra từ bên trong, gọi với: "Người anh em La Nhất, xin hãy dừng bước!"

La Nhất nghe vậy xoay người lại, nhìn Giang Thành trong bộ dạng này, biểu cảm có hơi kì lạ.

"Lát nữa hãy đến phòng của chúng tôi họp đi, Giang Thành tràn đầy tự tin nói: "Như vậy tôi sẽ cảm thấy mình được coi trọng một chút."

La Nhất ngây người ra, như thể chưa hiểu ra ý của Giang Thành, nhưng vẫn gật đầu, nói: "Được rồi, vậy cậu hãy nhanh chóng chỉnh lý đi."

20 phút sau, mọi người đều tập trung tại phòng 404.

Tối hôm qua có mưa, nhưng hôm nay lại là một ngày đẹp trời hiếm có.

Tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua màn mây.

Trải đều vào bên trong phòng.

Mở cửa sổ ra, còn ngửi thấy mùi tươi mát sau cơn mưa.

Về việc của La Nhất ngày hôm qua, mấy người 406 đều không thích anh ta.

Chu Thái Phúc càng biểu lộ ra sự nghi ngờ không che đậy với anh ta.

Khi thời hạn của nhiệm vụ càng ngày càng gần, bầu không khí cũng ngày càng căng thẳng hơn.

“Thời gian còn lại không nhiều nữa.” Sắc mặt của La Nhất cực kém, anh ta cũng cảm thấy sự bài xích của mọi người đối với mình.

Nhưng anh ta không giải thích, bởi vì như vậy sẽ chỉ làm cho mọi việc rắc rối hơn.

“Cái này còn cần anh nói?” Chu Thái Phúc lầu bầu, anh ta cậy lúc này có Dư Văn đang ngồi cạnh mình, tự tin nhiều hơn không ít.“Chờ đến khi lễ kỉ niệm bắt đầu, chúng ta đều sẽ phải chết ở đây.”

La Nhất thấy thế sắc mặt sa sầm xuống.

Chân Kiến Nhân lườm Chu Thái Phúc một cái, cười lạnh nói: “E rằng anh Chu đã quá lạc quan rồi.”

“Anh có ý gì?”

“Anh cho rằng chúng ta vẫn còn mạng để kéo dài đến lúc đó sao?’ Chân Kiến Nhân cởi cúc áo sơ mi, nhìn chằm chằm anh ta nói: “Buổi tổng duyệt thứ hai quỷ đã biến mất, điều này chứng tỏ nó đã hoàn thành một loại đột phá nào đó, những quy tắc trước đó đã không thể trói buộc nó được nữa.”

“Tôi nghĩ rằng buổi tổng duyệt thứ ba chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta, nếu như không thể kết thúc nhiệm vụ này

trước buổi tổng duyệt thứ ba, mọi người đều phải chết!”

Tên mập nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Vậy ai biết buổi tổng duyệt thứ ba là khi nào?”

Không ai trả lời.

Tên mập lặng lẽ yên tâm hơn.

“Ngày mai.” Dư Văn đột nhiên lên tiếng, cô ta móc từ trong túi ra một cái điện thoại màu đỏ, vung vẩy nói: “Phùng Lan thông báo với tôi, 10 phút trước.”

Sau đó sắc mặt cô ta dần thay đổi: “Địa điểm như cũ, thời gian là… nửa đêm.”

Chương 64: Ổ khóa cửa

“Nửa đêm?” Chu Thái Phúc hô to.

Có vẻ như những gì Chân Kiến Nhân nói là chính xác. Thời gian của họ không còn nhiều nữa, và hạn cuối là trước buổi diễn tập lần ba.

“Hiện tại, có 3 phương hướng khả nghi nhất.” Sau khi suy nghĩ, Dư Văn nói: “Thứ nhất là chủ nhiệm Lý. Từ đầu đến giờ, chúng tôi chưa từng trông thấy cô ấy, nhưng cô ấy cứ nấp trong bóng tối và chú ý đến hành động của chúng ta. Tôi nghĩ, ít nhất thì cô ấy cũng là người trong cuộc liên quan đến sự việc xảy ra năm đó.

Thứ hai, chính là phòng học âm nhạc ở khu C. Đó là lần đầu tiên và duy nhất mà chúng ta quay chụp được hình ảnh của quỷ, chứng tỏ nơi ấy có ý nghĩa rất quan trọng với lệ quỷ.

Cuối cùng, chính là trung tâm thiết bị.”

Nói đến đây, Dư Văn mới quay đầu nhìn về phía Giang Thành: “Lần trước, anh Hách bảo là đã gặp một con quỷ vẽ tranh ở nơi đó…”

“Đúng vậy!” Giang Thành rất ngoan ngoãn gật đầu, sau đó chỉ vào Chân Kiến Nhân, nói: “Trong tranh chính là anh ấy. Tôi nhận ra mà! Nét vẽ rất giống!”

Chân Kiến Nhân lườm hắn một cái, tức giận nói: “Anh nói thì nói, đừng chỉ tay vô mặt tôi.”

“Được rồi.” Trước hai kẻ này, Dư Văn sắp sửa mất hết mọi kiên nhẫn. Cô bèn tiếp tục phân tích: “Manh mối hẳn là ở giữa

3 phương hướng này. Thời gian không còn nhiều, chúng ta chia ra điều tra thôi.”

Đề xuất của Dư Văn nghe có vẻ hợp lý, và không ai đưa ra bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Giang Thành và tên mập đã chọn nhiệm vụ đi gặp chủ nhiệm Lý để tìm hiểu tình hình, trong khi Dư Văn và những người khác thừa dịp sẽ dạo sang phòng học âm nhạc để tìm manh mối ngay lúc nơi đây đang trống lịch diễn tập.

Phương hướng cuối cùng – trung tâm thiết bị – được giao cho Chân Kiến Nhân và La Nhất.

Nhiệm vụ sắp sửa kết thúc, lúc này không ai dám so đo tính nguy hiểm của từng địa điểm cả.

Nếu không tìm thấy manh mối quan trọng và kết thúc nhiệm vụ trước nửa đêm ngày mai, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Nói xong, Dư Văn và nhóm của cô ấy rời đi trước.

Khi Chân Kiến Nhân đi tới cửa, anh ta đột nhiên dừng lại. Sau đó, kẻ này đột ngột quay đầu, nhìn về phía căn phòng số 404 như thể vừa bất ngờ nhận ra gì đó.

Dần dần, một cảm giác nghi ngờ xuất hiện trong mắt anh ta.

Tại vấn đề này… Anh ta khẽ cau mày, dường như còn thiếu thứ gì đó.

“Anh trai thần bảo hộ!” Có giọng nói vang lên, Giang Thành nhiệt tình chào hỏi gã: “Nếu tìm ra bức chân dung của anh, anh nhớ chú ý góc dưới bên phải của bức tranh nhé!”

Mạch suy nghĩ của Chân Kiến Nhân bị cắt ngang. Anh ta hơi biến sắc: “Ý anh là gì?”

La Nhất còn chưa ra khỏi phòng, thế là cũng quay đầu nhìn về phía Giang Thành, biểu lộ dần quái dị hơn.

"Hít hà…"

Hít một hơi thật sâu, Giang Thành ngồi thẳng người, giữ vẻ mặt trang nghiêm tựa như đang cúng bái tổ tiên.

Chân Kiến Nhân không thể không lo lắng.

Giờ phút này, duy chỉ mỗi khí thế của kẻ trước mặt này thôi đã khiến anh ta cảm thấy khó chịu khắp người.

Chỉ mỗi tên béo ngửi được một mùi vị quen thuộc…

"Ở vị trí đó, có lẽ con quỷ sẽ ký tên của nó xuống." Giang Thành nói.

Con ngươi của Chân Kiến Nhân vô thức co rụt lại. Và dần dần, cả cơ thể của anh ta trở nên phấn khích hẳn: "Ý anh là… bức tranh kia có chữ ký à?" Anh ta tự nhủ: "Từ bức tranh, chúng ta sẽ có thể biết tên của con nữ quỷ đó. Sau đó, lại từ cái tên ấy mà đi điều tra…"

Chẳng ngờ rằng…

Giang Thành ngồi thẳng lưng, lắc đầu nói: "Không phải, ý của tôi là tốt xấu gì cũng để anh chết được rõ ràng."…

Con đường hơi lầy lội sau cơn mưa. Chân Kiến Nhân bước xuống, cảm thấy khá trơn trượt.

Bức tranh mà Giang Thành nhắc đến cứ lởn vởn trong tâm trí anh ta, cứ như một cơn ác mộng.

"Chúng ta thật sự phải đi nơi đó à?" La Nhất đang theo sau anh ta giở giọng khá kỳ quái.

Chân Kiến Nhân nhìn chằm chằm vào con đường phía trước, chẳng thèm nhìn kẻ sau lưng: "Không cần phải thảo luận vấn đề này."

La Nhất im miệng.

Bước chân hai người giẫm lên con đường trơn trượt âm vang lên từng tiếng "lạch bạch, lạch bạch…"

Khi đi ngang qua một siêu thị mi-ni, cả hai mua một ít bánh mì và xúc xích hun khói, nước khoáng, sau đó vừa đi vừa ăn.

Cơn đói từ đêm qua vẫn tiếp tục cho đến thời điểm này.

Chân Kiến Nhân xoa nhẹ mi tâm. Từ hôm qua đến nay, linh cảm không lành của anh ta vẫn chẳng hề tiêu tan.

Như thể có một đôi mắt nào đó đang nhìn chằm chằm vào anh ta vậy.

Vị trí của trung tâm thiết bị tương đối hẻo lánh, nằm cạnh thao trường cũ.

Khu sân chơi trao trường này đã bị bỏ hoang từ lâu.

Sau cơn mưa, trông không khác gì một cái đầm đầy bùn nhão.

Bọn họ đi ngang qua một bên thao trường, cố gắng chọn một con đường sạch sẽ hơn nhưng đôi giày dưới chân vẫn dính bẩn thê thảm.

Cuối cùng, cả hai dừng bước.

Chân Kiến Nhân ngẩng đầu nhìn lên.

Tấm biển đổ nát được dựng sang một bên, bề mặt là các ký tự màu đen trên nền trắng, ghi rõ Trung tâm thiết bị.

Cửa rộng mở, nhưng không thấy ai bên trong cả.

"Ở đây không có ai trực ca ư?" La Nhất cau mày nhìn vào bên trong,"Ngay khung thời gian này, có lẽ mọi người đang dùng bữa sáng tại căn-tin."

Sau khi suy nghĩ một lúc, Chân Kiến Nhân lắc đầu,“Có lẽ là không! Theo miêu tả của Dư Văn, ông già kia có làn da nhợt nhạt, bị cà thọt một chân. Nơi này cũng không nằm gần căn-tin, đường xá lại trơn trợt như thế, ắt hẳn sẽ không đi đến căn-tin.”

“Ý của anh là… ông ta vẫn ở đây?”

“Chắc chắn phải như vậy.”

La Nhất dần nghiêm túc hơn: “Lão già này thoạt nhìn cũng không giống NPC phổ thông, hẳn là một đầu mối quan trọng.”

Vừa cảnh giác, Chân Kiến Nhân vừa cùng La Nhất đi dạo một vòng. Cả hai nhận ra trung tâm thiết bị to lớn như thế, mà chỉ có một cánh cửa ra vào. Đúng là còn có một cánh cửa nhỏ nữa, nhưng đã bị ai đó dùng ván gỗ niêm phong kín kẽ từ bên ngoài.

Sau khi đi kiểm tra xung quanh và quay lại cửa chính lần nữa, hai người bèn tiến tới.

Không dám tùy tiện bước vào, bọn họ chỉ trốn ngoài cửa và quan sát.

Nín thở, cẩn thận chờ một hồi, nhóm hai người mới nhận ra là không gian bên trong yên tĩnh như chết vậy.

“Làm sao bây giờ?” La Nhất thấp giọng hỏi.

Đứng tại đây, cảm giác bất an trong lòng Chân Kiến Nhân càng lúc càng mãnh liệt.

Theo Dư Văn, có một ông già bên trong.

Thế nhưng mà… Điều này cũng đồng nghĩa với việc, đó là một người đàn ông.

Đến bây giờ, trừ bọn họ ra, ông lão ấy chính là kẻ có giới tính nam duy nhất trong ngôi trường.

Không những thế… Chân Kiến Nhân liếc nhìn cánh cửa trước mặt. Trên cửa có treo một sợi dây xích thật dày cùng một ổ khóa bằng sắt sẫm màu, thoạt nhìn rất chắc chắn.

La Nhất lúc này cũng trở nên căng thẳng. Dù sao đi nữa, Giang Thành từng nói rằng nơi đây có một luồng hơi thở kinh khủng khó mà hình dung được. Đứng ở đây, anh ta không khỏi nghĩ đến cảnh tượng nữ quỷ vẽ tranh kia.

Điều đáng sợ hơn nữa là… còn có dấu tay đẫm máu khổng lồ quỷ dị.

"Kỳ quái…" Chân Kiến Nhân đột nhiên nói.

Cổ họng La Nhất bỗng nhích nhẹ; anh ta trầm giọng hỏi: "Có gì kỳ quái?"

"Ông già ấy thường sống ở đâu?"

"Hẳn là sinh hoạt ngay tại đây luôn nhỉ…" La Nhất quan sát một vòng xung quanh.

Từng đến một số trường có nhiều nữ sinh, thế nên anh ta biết là sau khi nghỉ hưu, một số giáo viên sẽ cân nhắc ở lại trường để đảm nhiệm một vài vị trí công tác phù hợp với khả năng bản thân, vì lý do sức khỏe và một số lý do khác.

Ví dụ như giáo viên quản lý ký túc xá, hay nhàn nhã hơn là giáo viên tạp vụ, thủ thư, …

Ông lão kia hẳn là thuộc diện nhân viên này.

"Nhưng mà…" Chân Kiến Nhân chỉ vào ổ khóa trên cửa, tỏ vẻ kỳ lạ: "Khóa ở bên ngoài."

La Nhất sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi nhíu mày lại.

Đúng vậy, điểm này xác thực đáng ngờ. Nếu ông già kia ngủ lại đây vào buổi tối, vậy hẳn phải khóa cửa từ bên trong, hà cớ gì lại lắp ổ khoá từ phía ngoài?

Trừ khi…

Chân Kiến Nhân đột nhiên nghĩ đến cánh cửa nhỏ kia.

Cánh cửa nhỏ được bịt kín từ bên ngoài bằng những tấm ván gỗ, xung quanh là những mũi đinh cố định to bằng ngón tay trẻ sơ sinh.

“Ông ta không tình nguyện ở đây đâu!” Chân Kiến Nhân quay đầu, nhìn chằm chằm La Nhất, lạnh lùng nói,“Đây là bị giam cầm.”

Chương 65: Cô muốn sống không?

Sau khi suy nghĩ một lúc, La Nhất nhận ra Chân Kiến Nhân nói rất có lý. Anh ta nhìn chằm chằm vào ổ khóa lớn trên cửa, ngẫm nghĩ,"Nhưng… ai đang giam cầm ông ấy? Và tại sao kẻ đó lại giam cầm ông ta?"

"Kẻ có thể làm ra chuyện như vậy trong trường học, nhất định phải là cán bộ cấp cao của cả ngôi trường." Chân Kiến Nhân nói: "Còn về lý do tại sao giam cầm, tôi nghĩ là chúng ta phải vào trong gặp ông ấy để hỏi trực tiếp."

"Bây giờ luôn à?" La Nhất rụt cổ lại.

Chân Kiến Nhân gật đầu: "Ừ, ngay bây giờ."

"Đợi đã!" La Nhất quay đầu, nhìn về phía Chân Kiến Nhân, cau mày nói: "Nếu thật sự đang bị cầm tù, tại sao ông ta không chạy trốn hoặc báo cảnh sát?"

Chân Kiến Nhân dừng bước. Rất hiển nhiên, câu nói vừa rồi của La Nhất đã chạm vào một dây thần kinh nào đó của anh ta.

Vài giây sau, Chân Kiến Nhân mím môi, nhìn khoảng sân trống rỗng bên trong cửa, bình tĩnh nói: "Tôi nghĩ là mình đã biết tại sao ông ta lại bị cụt một giò rồi…"

Nghe thế, La Nhất đang theo sát phía sau cũng run mạnh cả người. …

Trong bộ quần áo mượn được, Chu Thái Phúc cẩn thận đi theo phía sau Dư Văn.

Trương Nhân Nhân đi ở phía bên kia, cách xa hai người đồng bạn một chút.

"Lạnh quá…" Chu Thái Phúc siết chặt cánh tay, nhỏ giọng than thở. Nhưng cùng lúc đó, khóe mắt của anh ta cũng vừa kịp nhìn thấy Dư Văn cau mày. Thế là anh ta bèn ưỡn cổ, ngoan ngoãn nuốt xuống những lời còn lại.

Cả ba người im lặng suốt cả quãng đường.

Buổi sáng vì chưa ăn gì, Chu Thái Phúc lúc này vừa đói vừa lạnh. Khi đi ngang qua siêu thị, anh ta chạy vội vài bước, xông vào mua ba ly sữa đậu nành nóng.

Khi lao ra ngoài, một số nữ sinh viên đang đứng xếp hàng nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh ta với vẻ mặt càng lúc càng kỳ lạ hơn.

Cầm ly sữa đậu nành nóng hổi trong tay, sự can đảm của Chu Thái Phúc càng thêm vững chắc, mà khuôn mặt tái nhợt của anh ta cũng dần hồng hào lên: "Cô Dư!" Anh ta ngập ngừng hỏi: "Chỉ có vài người chúng ta đến phòng học âm nhạc, vậy có nguy hiểm không? Hay là… hay là nên gọi cái người tên Phùng Lan kia đến đi cùng chúng ta?"

Dường như Phùng Lan có biết một chút về lịch sử của ngôi trường này, lại có bản tính thân thiện, dễ nói chuyện.

Và điều quan trọng nhất chính là, Chân Kiến Nhân đã thử dùng máy ảnh để thăm dò cô ta.

Cô ta không phải là một con quỷ.

Dư Văn bước lên bậc thềm, tránh chỗ đọng nước ngay vị trí trũng trước mặt.

Cô không thích cảm giác ẩm ướt; nó khiến cô nhớ đến quãng thời gian tác chiến trong những khu rừng mưa nhiệt đới ở Đông Nam Á cùng đồng đội.

Ngay khi Chu Thái Phúc đang tự giễu, giọng nói của Dư Văn đã vọng đến: "Bây giờ, lệ quỷ trong nhiệm vụ này đã thay đổi. Phùng Lan của ngày hôm qua không phải là quỷ, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy sẽ không thành quỷ vào ngày hôm nay."

Nghe vậy, Chu Thái Phúc giật thót mình, một lúc lâu sau mới bảo: "Không… Không đến nỗi như vậy chứ?"

Còn chưa dứt lời, Dư Văn đang dẫn đầu cả nhóm bỗng đột ngột dừng bước.

Sau đó, cô từ từ ngẩng đầu lên.

Trước mặt cô là một tòa nhà xa lạ.

Trông hoành tráng hơn khu C, toà nhà mà phòng học âm nhạc nằm trong đó.

Sau khi Chu Thái Phúc đứng vững, anh ta bèn quan sát tòa nhà trước mặt, cảm thấy hơi bối rối trong một lúc.

"Đây là đâu?" Chu Thái Phúc hỏi, sau đó vô thức nhìn về phía Dư Văn: "Chúng ta… Chẳng phải chúng ta đi phòng học âm nhạc à?" Anh ta dừng lời một lát, rồi nhắc nhở: "Nằm tại toà nhà Khu C."

"Xem ra, chúng ta đi nhầm nơi rồi." Trương Nhân Nhân đang im lặng lại đột nhiên cười khẩy. Tiếng cười của cô ta khá kỳ lạ, lộ ra mùi vị khó tả, khiến người ta rất khó chịu.

Chu Thái Phúc quay đầu nhìn cô ta, để rồi phát hiện cô ta cũng đang nhìn mình chằm chằm.

"Vậy anh có thể tự rời khỏi đây." Trương Nhân Nhân cởi chiếc mũ của bộ đồ ngủ khủng long ra. Bên dưới chiếc mũ trùm đầu ấy là một mái tóc ngắn gọn gàng, phần đuôi tóc hơi cuộn lại, nhưng không còn cảm giác ngọt ngào như trước nữa.

"Dù sao thì… chúng ta đã đến nơi cần đến."

Bất kể lúc này bản thân có ngu xuẩn thế nào, Chu Thái Phúc cũng kịp phản xạ. Anh ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Trương Nhân Nhân, kinh ngạc nói: "Các người vốn dĩ không định đi phòng học âm nhạc à?"

Dư Văn - kẻ vẫn đang im lặng không khác gì một nhà sư già đang nhập định - lúc này bỗng chậm rãi quay lại. Ánh mắt của cô lướt ngang Chu Thái Phúc, sau đó dừng lại tại Trương Nhân Nhân. Một lúc sau, Dư Văn lên tiếng: "Cô muốn sống không?"

Chỉ 4 chữ.

Không có bất kỳ một cảm xúc chập chùng nào, nhạt nhẽo như một hớp nước lã.

"Không đến phiên cô chất vấn tôi." Sau khi trút bỏ lớp áo đáng yêu kia, Trương Nhân Nhân sẵn sàng đối đáp ăn miếng trả miếng với Dư Văn: "Lấy vật phẩm kia ra, tôi sẽ suy nghĩ chuyện hợp tác với cô. Như vậy… Tất cả mọi người đều có thể sống sót."

Dư Văn chậm rãi lắc đầu,"Tôi vừa hỏi… Cô muốn sống không?"

Sắc mặt của Trương Nhân Nhân dần lạnh lùng hơn. Xem ra, tình huống không lạc quan như cô ta tưởng tượng. Người phụ nữ trước mắt này còn khó đối phó hơn nhiều khi so với cô gái mặc sườn xám.

"Ý cô là sao?" Trương Nhân Nhân có vẻ không vui.

Dư Văn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng: "Tôi muốn đi làm một chuyện rất quan trọng. Ở nơi đó rất nguy hiểm, không được phép phạm sai lầm. Tôi có thể cân nhắc dẫn cô đi cùng…" Cô nói ngắt quãng: "… Nếu cô vẫn muốn sống."

Thay vì giận dữ, Trương Nhân Nhân lại bật cười: "Chỉ bằng cô mà định khống chế tôi à?"

“Vậy nghĩa là…” Dư Văn dừng lời một chút, nhướng mắt nói: “Cô muốn chết ư?”

“Đừng tưởng chỉ có cô…”

Đang chế nhạo, Trương Nhân Nhân đột nhiên dừng lời. Nụ cười khinh bỉ đông cứng lại trên khuôn mặt cô ta.

Một ngụm máu lớn ọc ra từ trong miệng, cô ta xoay người lại, để rồi chỉ thấy một khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn mình.

“Anh…” Đôi mắt của cô ta chứa đầy vẻ khó tin.

Chu Thái Phúc cẩn thận lau sạch lưỡi dao mà mình giấu bên trong áo lót. Vẻ mặt của anh ta rất bình tĩnh, như vừa giết một con gà.

Cơ thể của Trương Nhân Nhân rung lên, rồi cô ta ngã xuống đất.

Ý thức dần tan rã; máu tươi từ lưng bắt đầu chảy ra…

“Xử lý thi thể của cô ta sao đây?” Chu Thái Phúc cất con dao găm vào, nhìn sang Dư Văn: “Cần soát người hay không?”

Dư Văn nhìn từ trên cao xuống, quan sát Trương Nhân Nhân vừa chết không nhắm mắt; bộ đồ ngủ khủng long của cô ta sắp bị máu tươi nhuộm đỏ cả rồi.

“Không cần.” Dư Văn lắc đầu,“Nơi này rất hẻo lánh, một lát sau thì thi thể tự biến mất thôi.” Tiếp đó, cô bảo: “Anh có nghe cô ta nói không? Cô ta tưởng là em đang giữ vật phẩm kia.”

Chu Thái Phúc khẽ cau mày, thở hổn hển nói: “Vậy ai đang giữ vật đó?”

Hiện tại chỉ còn lại 2 đội, Giang Thành cùng tên béo đi gặp chủ nhiệm Lý, và Chân Kiến Nhân cùng La Nhất đi điều tra

bên trung tâm thiết bị.

“Được rồi.” Dư Văn ngắt lời: “Công tác thăm dò bên phía chủ nhiệm Lý và trung tâm thiết bị ắt hẳn cũng không hề thuận lợi. Thậm chí, bọn họ còn có nguy cơ mất mạng tại đó.”

“Lần này, chúng ta không chiếm được lợi thế ban đầu. Nhưng chỉ cần bọn họ đều chết cả…” Ánh mắt của cô lạnh lùng dần: “Vậy vật phẩm ấy sẽ là của chúng ta vào lần tiếp theo.”

Chu Thái Phúc đứng thẳng người, bất đắc dĩ gật đầu: “Chỉ còn mỗi cách này thôi.”

Trong suốt quãng thời gian làm nhiệm vụ hiện tại, Chu Thái Phúc vẫn luôn cúi đầu và khúm núm, khiến ai nấy cứ tưởng anh ta là một tên thiếu gia thường sống trong cảnh an nhàn.

Ngu ngốc, buồn cười và dốt nát.

Nhưng vào lúc này, anh ta đứng thẳng người lên; thậm chí, trên cổ còn lộ ra mấy thớ cơ dữ tợn, còn ánh mắt thì ẩn chứa sát ý đậm đặc.

“Theo anh thấy, chúng ta nên mang thi thể của cô ta vào rừng.” Chu Thái Phúc liếm môi, nhìn xung quanh: “Anh lo có sinh viên hoặc giáo viên nào đó đi ngang qua rồi phát hiện ra chuyện này. Chúng ta không nên gây thêm phiền toái.”

Không ngờ rằng, Dư Văn lại lắc đầu. Cô nhìn xung quanh trước, sau đó mới nhăn mặt bảo: “Không cần thiết đâu. Anh không nhận ra à? Hiện tại, rất ít thấy giảng viên và sinh viên xuất hiện tại môi trường gần đây.”

Chương 66: Giải thích

"Nhiệm vụ sắp kết thúc rồi ư?" Chu Thái Phúc cau mày.

"Hẳn là như vậy." Dư Văn ngẩng đầu nhìn toà nhà giảng đường trước mặt, tỏ vẻ bất an: "Chúng ta giết người ngay trước mặt bọn chúng, mà chẳng ai phản ứng gì cả."…

Cách đây 2 tiếng…

Trong căn phòng số 404.

"Bác sĩ." Nhìn Giang Thành lôi ra một cái máy chụp hình từ gầm giường, tên mập vô cùng kinh ngạc: "Anh cất dưới đó từ lúc nào thế? Sao tôi không hay biết gì cả?"

Giang Thành cầm máy ảnh lên, gõ nhẹ vào màn hình, đáp: "Là lỗi của tôi. Lần sau nếu có chuyện thế này xảy ra, tôi sẽ báo anh trước một tuần.

Tên mập: "…"

Tuy nhiên, sau khi kết thân với Giang Thành suốt quãng thời gian này, khả năng chịu đòn của tên mập đã được cải thiện về chất. Anh ta nhanh chóng vặn vẹo cơ thể một lần nữa rồi tiến gần đến một cách rất tự nhiên.

"Bác sĩ, mấy giờ chúng ta đi?"

"Chờ xíu."

"Thời gian không chờ đợi một ai." Tên mập hiếm khi sốt ruột như bây giờ. Anh ta liếc mắt ra bên ngoài cửa sổ. Sắc trời đã sáng rõ, những kẻ còn lại cũng đã xuất phát rồi: "Nửa đêm ngày mai là thời hạn cuối. Nếu đến lúc đó mà vẫn chưa tìm ra manh mối…"

Đúng lúc này, thân thể của Giang Thành đột nhiên run lên bần bật, cắt đứt câu nói tiếp theo của tên mập.

Tên mập nhìn chằm chằm Giang Thành, để rồi nhận ra sắc mặt của hắn trông rất khó chịu: "Bác sĩ!" Anh ta quan tâm hỏi: "Anh không sao chứ?"

Một lúc lâu sau, Giang Thành mới yên lặng đặt máy ảnh xuống, hồi phục lại vẻ mặt bình thường.

"Này mập!" Giang Thành chậm rãi nói: "Tôi biết tại sao ngày hôm qua không có ai chết rồi."

Biên độ chủ đề bị lệch pha khá lớn. Tên mập sửng sốt một hồi, sau đó mới ý thức được đề tài này không mấy vui vẻ gì. Anh ta nuốt ực một cái, nhỏ giọng hỏi: "Tại sao?"

Giang Thành đưa máy ảnh qua; do góc chụp chỉ bắt được vị trí từ giày đến bắp chân, thế nên tên mập nhíu mày, không rõ Giang Thành có ý gì.

Mãi cho đến khi…

Trong 7 đôi chân, anh ta nhìn thấy một đôi giày thể thao.

Mu bàn chân cong lên quá mức, trong khi mũi chân đang chĩa thẳng xuống đất.

Bước chân… nhẹ nhàng vô cùng.

"Đây là…" Tên mập siết chặt máy ảnh bằng hai tay, nhìn chằm chằm vào màn hình, đứt quãng nói: "La Nhất?"

"Người chết ngày hôm qua chính là La Nhất!" Anh ta đột nhiên nhận ra một chuyện,"La Nhất hiện tại chính là… quỷ đội lốt!!"

Sau khi phát tiết xong, tên mập lập tức nhìn Giang Thành, mà Giang Thành lại đang giữ lấy máy ảnh, xóa từng video một.

“Hôm qua, hôm qua… anh đã phát hiện rồi, đúng không?” Tên mập có vẻ hơi chậm hiểu, thế là kích động nói: “Cho nên anh mới dám yên tâm đi ngủ, còn dám cởi quần áo, bởi vì anh đã biết rõ vị trí của con quỷ kia!”

Giang Thành ngẩng đầu, cho anh ta một ánh mắt kiểu, ‘giờ chú mày đã biết rồi đấy’.

Tên mập lại lập tức ỉu xìu lần nữa.

Vừa rồi, chẳng qua là anh ta muốn to tiếng để bớt căng thẳng mà thôi. Giờ ngẫm lại, chẳng có ý nghĩa thực tế gì cả.

“Bác sĩ!” Một hồi lâu sau, tên mập mới nhỏ giọng oán trách: “Tôi không thông minh như anh. Lần sau nếu anh nghĩ ra cái gì, có thể âm thầm nói riêng cho tôi biết được không? Đêm qua, tôi cứ nơm nớp lo sợ, bị thâm quầng cả mắt luôn rồi.”

Giang Thành vừa thu dọn đồ đạc, vừa cất thiết bị chụp hình này vào túi máy ảnh rồi khoác lên vai, cuối cùng bèn thản nhiên đáp: “Hai điều.”

“Điều đầu tiên, chuyện tối hôm qua chỉ là do tôi phỏng đoán. Đến tận bây giờ, giả thuyết mà tôi phỏng đoán này còn chưa được xác nhận.”

“Chuyện thứ hai…” Giang Thành lấy ra một nửa thỏi sô cô la còn thừa rồi nhét vào trong túi, quay người thở dài: “Mập, anh thử nghĩ xem. Nếu đêm qua mà tôi nói tình hình thực tế cho anh nghe, liệu anh có ngủ được không?”

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, tên mập cảm thấy Giang Thành nói có lý.

Nếu biết rõ đêm qua có quỷ ngủ ở căn phòng cạnh bên… chắc chắn anh ta còn không dám nhắm mắt lại, huống chi là đi ngủ.

Tên mập nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó dồn tất cả những gì mà anh ta nghĩ là hữu ích vào trong túi, cuối cùng mới hỏi Giang Thành: "Bác sĩ! Tiếp theo, chúng ta nên làm gì?"

Rốt cuộc… Lệ quỷ đã thâm nhập vào nội bộ bọn họ.

Giang Thành suy nghĩ một chút rồi đáp: "Tạm thời, có lẽ con quỷ này vẫn chưa có thời gian để đối phó với chúng ta. Nó đang ở cùng với Chân Kiến Nhân, mà nhóm bên ấy lại còn chuẩn bị đi đến một nơi như phòng chứa trang thiết bị nữa."

Tên mập mím môi, sẵng giọng mà chẳng có bất cứ một chút đau xót nào: "Nghe giống như anh trai thần hộ mệnh sắp toang nhỉ…"

Giang Thành không có hứng thú với đàn ông, thế nên chẳng thèm quan tâm đến việc Chân Kiến Nhân sẽ sống hay chết.

Hắn chỉ hy vọng rằng, Chân Kiến Nhân có thể giữ quỷ hồn đó lâu hơn một chút, nhằm câu giờ thêm cho hắn. …

Nay là một ngày đẹp trời sau cơn mưa, chỉ là hơi lạnh.

Tên mập quấn chặt áo khoác quanh người, nhưng không khí lạnh vẫn luồn qua kẽ hở mà thẩm thấu vào cơ thể.

Thỉnh thoảng, khi gió thổi qua, những tán cây trên đầu lại đổ một cơn mưa nhẹ.

"Bác sĩ!" Tên mập theo sát Giang Thành. Giữa tiếng bước chân loạng choạng, hai người di chuyển theo một hàng thẳng: "Chúng ta nên tìm chủ nhiệm Lý ở đâu?"

"Tìm cô ấy làm gì?"

Tên mập đã quá quen thuộc với mạch não của Giang Thành, thế nên nói tiếp: "Tôi biết rồi nha, bác sĩ. Đây cũng là

một trò lừa bịp khác của anh. Anh lại định giở trò lưu manh hại người nữa à?"

Giang Thành bất mãn "hừ" một tiếng.

Một lúc sau, tên béo hơi bối rối, bảo: "Bác sĩ! Hai gã ở bên căn phòng 405 đoán chừng sắp toang rồi, nhưng tôi thấy cô gái bên căn phòng 406 tên Dư Văn cũng không tệ lắm, thẳng thắn, còn chủ động chia sẻ thông tin mật với chúng ta." Anh ta dừng lời một chút, sau đó ngẩng đầu lên và nói,"Tôi nghĩ rằng, dù có gài bẫy cô ấy thì cũng không có ý nghĩa gì. Chẳng bằng chúng ta hợp tác…"

Nghe vậy, Giang Thành dừng bước, quay đầu nhìn tên mập chằm chằm, khiến anh ta ớn lạnh cả sống lưng.

"Bác sĩ!" Tên mập nuốt một ngụm nước miếng: "Anh muốn nói gì ư?"

Giang Thành nhìn anh ta chằm chằm bằng ánh mắt rất khó hiểu. Ngay lúc tên mập sắp mất bình tĩnh, Giang Thành mới hỏi: "Anh thích cô ấy à?"

Tên mập giật mình, một hồi lâu mới hoàn hồn lại, thế là hơi ngượng ngùng đáp: "Bác sĩ, anh nói cái quái gì vậy?"

"Anh không thích cô ấy." Giang Thành gật đầu, tựa như đang xác nhận cái gì, tiếp tục hỏi: "Vậy anh quen cô ấy?"

"Không… không quen."

"Vậy anh hẳn là hiểu rõ cô ấy." Giang Thành khẽ gật đầu.

"Không không không!" Tên mập vội vàng xua tay,"Tôi không hề nói là tôi hiểu rõ gì cô ấy cả. Đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt cô ấy tại thế giới này. Tôi thề, tôi chưa bao giờ gặp cô ấy ngoài đời cả!"

Tên mập giơ tay lên trời, thề son thề sắt.

Dáng vẻ của Giang Thành rất cổ quái, khiến anh ta sợ hãi trong vô thức.

Vài giây sau, Giang Thành đột nhiên nở nụ cười, sau đó bèn vươn tay vỗ vào vai của tên mập.

Ngay lúc tên mập cho rằng mọi chuyện sẽ ổn, cổ áo của anh ta đột nhiên bị một ngoại lực cực lớn kéo thẳng về phía trước. Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Giang Thành dùng một đôi mắt đen tuyền, nguy hiểm nhìn chằm chằm vào anh ta.

“Tôi thật tò mò! Anh đã không thích cô ấy, không quen cô ấy, không hiểu rõ cô ấy, vậy tại sao anh dám nhận định là cô ấy thẳng thắn? Thậm chí… anh còn không ngần ngại mạo hiểm mạng sống của mình vì cô ấy…”

“Tôi muốn nghe một lời giải thích từ anh.” Giang Thành gằn từng chữ: “Nói đi, mập!”

Chương 67: Chiếc gương

"Nơi này…" La Nhất cẩn thận bước vào trung tâm thiết bị. Anh ta và Chân Kiến Nhân nối đuôi nhau, cùng vểnh tai lên, lắng nghe âm thanh từ xung quanh.

Bên trong lớn hơn so với dự đoán; tuy cấu trúc trông có vẻ đơn giản khi nhìn từ bên ngoài, nhưng khi bước vào và rẽ tới rẽ lui một vài vị trí, cảm giác sắp lạc đường sẽ dần xuất hiện.

Những bức tường gạch đan chéo cao hơn 4 mét, như có thể xẻ đôi bầu trời.

Chân Kiến Nhân không khỏi ngưỡng mộ Giang Thành. Hắn lại có thể lẻn vào một nơi như thế này, không chỉ gặp phải lệ quỷ, mà còn có thể trốn thoát thành công.

Hiện tại, đối với Chân Kiến Nhân thì muốn tìm được đường vào sâu bên trong cũng đã là một vấn đề khó khăn rồi.

Điều duy nhất khiến anh ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút chính là, bên cạnh mình vẫn còn một người khác đồng hành cùng.

Hầu hết mọi thời điểm, quỷ chỉ có thể giết một người/lần.

Nói cách khác, ngay cả khi quỷ hồn muốn tấn công hai người bọn họ, một trong hai vẫn có thể sống sót.

Chân Kiến Nhân nghĩ rằng, anh ta sẽ là người đảm trách danh ngạch sống sót ấy.

Vì lý do rất đơn giản.

Anh ta thông minh hơn La Nhất và cũng có thể lực tốt hơn.

Không những thế… Tên thật của La Nhất đã bị chính anh ta vạch trần rồi - chính là cái tên La Triển Phi kia.

Con quỷ trong nhiệm vụ này rất đặc biệt.

Chân Kiến Nhân cảm giác rằng, cô ta sẽ không phớt lờ chi tiết này.

Nhìn từ phòng này sang phòng khác, đa phần bên trong phòng đều chứa một vài bộ bàn ghế cũ, hoặc mấy quả bóng rổ, bóng đá quá hạn sử dụng.

Có vẻ như mớ đồ cũ này đã bị bỏ lại đây trong suốt một thời gian rất lâu, dẫn đến việc tích tụ lại một lớp bụi dày trên bề mặt.

Đúng lúc này…

Cách đó không xa, có tiếng bước chân "sột soạt" vang lên.

Tiếng bước chân ấy khác hẳn tiếng bước chân của người thường. Có thể nghe ra được, người đi tới có lẽ phải đang chống lấy một cây nạng rất nặng nề để di chuyển.

Thỉnh thoảng, đế nạng đập xuống đất, âm lên tiếp "cốp" vang giòn.

Ngay lúc này, âm thanh kia không khác gì một tiếng chuông đòi mạng.

Đó là một ông lão!

Chân Kiến Nhân thầm giật mình.

Thân phận của ông lão kia vẫn chưa rõ ràng. Chân Kiến Nhân quyết định không nên vội vàng tiếp xúc với ông ấy. Anh ta quay đầu lại, tìm La Nhất, để rồi nhận ra sau lưng mình chẳng có ai.

La Nhất… đã biến mất.

Nhưng chẳng còn phương pháp nào tốt hơn ở ngay thời điểm hiện tại, Chân Kiến Nhân đành phải bước nhanh hơn, muốn tìm một căn phòng bất kỳ để tạm lẩn trốn.

Sau khi liên tiếp đẩy mở cửa một vài căn phòng, anh ta nhận ra tất cả các cánh cửa đều bị khóa lại, cùng lắm chỉ có thể đẩy hé ra một kẽ hở nhỏ mà thôi.

Tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, Chân Kiến Nhân càng hoảng sợ.

Khu vực mà anh ta đang di chuyển lại là ngõ cụt, trong khi tường gạch xung quanh quá cao, khó mà trèo qua nổi.

Càng chết tiệt hơn, đã không đủ thời gian nữa rồi.

Chân Kiến Nhân thầm chửi rủa thằng ngu La Nhất, chẳng biết nó đã đi lạc nơi đâu.

Ngay khi sắp tuyệt vọng, lỗ tai của anh ta chợt run nhẹ. Trong thoáng chốc, anh ta nghe thấy một âm thanh cọ xát rất quỷ dị.

Két…

Nhìn về phía phát ra âm thanh, anh ta trông thấy một cánh cửa cũ cách đó không xa đột nhiên hé mở ra một khe hổng nhỏ.

Chính là ở cuối hành lang, căn phòng lớn nhất kia.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, như thể hai người chỉ cách nhau một ngã rẽ.

Vài giây sau, ông già quỷ dị chống nạng sẽ xuất hiện trước mặt anh ta.

Đây là một mối đe dọa rất thực tế.

So với trường hợp của bản thân, cánh cửa đột nhiên mở ra kia dường như chẳng là gì cả.

Chân Kiến Nhân hạ quyết tâm chạy về phía căn phòng ở cuối hành lang.

Anh ta cẩn thận mở cửa.

Vì luồng không khí bị xáo trộn, vô số bụi mịn bay tán loạn trong không khí.

Có một lớp bụi dày tích tụ trên mặt đất.

Bụi đất phân bố đồng đều, nhuốm đầy vết tích của thời gian.

Căn phòng trông lớn hơn khi so với bên ngoài, xung quanh treo rèm đỏ, hệt như một giảng đường đã bị bỏ hoang nhiều năm trước.

Sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường ngay lúc này, anh ta bèn đóng cánh cửa sau lưng lại.

Nằm cách cửa phòng không xa là một chiếc hòm gỗ sơn đỏ. Chiếc hòm gỗ này rất lớn, giống như cái loại hộp dùng để đựng chăn ga gối đệm cách đây mấy chục năm; bên trong vẫn là trống rỗng.

Mặc dù căn phòng này khá lớn, nhưng lại thông thoáng, không có vật cản, về cơ bản là chẳng thể ẩn nấp được. Nếu có ai khác bước vào phòng là có thể lập tức phát hiện ra anh ta ngay.

Không còn lựa chọn nào khác, Chân Kiến Nhân đành mở chiếc hòm ra, trốn vào bên trong.

Anh ta vội nín thở, im lặng lắng nghe.

Tiếng bước chân kia chậm rãi bước vào một căn phòng khác gần đó, tiếp theo là hàng loạt âm thanh va chạm của động tác xê dịch vật nặng, nghe rất chói tai. Chân Kiến Nhân cảm thấy khá phiền lòng khi phải chịu đựng loại âm thanh này.

Đó có lẽ là đống bàn, ghế, hay những vật tương tự.

May mắn thay, ông lão cũng không muốn dọn sạch bàn ghế kia đi, mà chỉ muốn đặt chúng sang vị trí khác.

Thế là sau hơn 10 phút ồn ào, ông ta bèn khóa cửa bỏ đi.

Sau khi tiếng bước chân biến mất, Chân Kiến Nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay khi anh ta định mở nắp hòm…

Cộp… Cộp… Cộp…

Một âm thanh kỳ lạ nào đó vang lên bên tai anh ta.

Âm lượng không lớn, nhưng rất gần, hình như là ở ngay ngoài cửa.

Trái tim của Chân Kiến Nhân tựa như nhói lên một nhịp.

Anh ta lấy hết can đảm để lắng nghe kỹ âm thanh ấy trong vài giây, để rồi phát hiện ra âm thanh không hề hỗn loạn, mà dường như vang lên theo một tiết tấu nhất định.

Nhịp điệu này rất kỳ lạ, như thể bao hàm một loại sức mạnh mê hoặc lòng người.

Hai chân của anh ta đung đưa nhẹ theo tiết tấu ấy.

Tiết tấu?

Đồng tử trong đôi mắt của Chân Kiến Nhân đột nhiên co rút lại. Sau đó, cả cơ thể của anh ta bắt đầu run rẩy một cách mất kiểm soát.

Tiếng "cộp… cộp… cộp…" kia càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng linh động. Chân Kiến Nhân nghiến chặt răng, thậm chí còn có thể cảm nhận được tư thế khiêu vũ xinh đẹp của cô gái kia.

Chính xác!

Đó là âm thanh khi đôi giày múa ba lê chạm xuống sàn nhà.

Bên ngoài… chính là con quỷ đó!

Ngay khi Chân Kiến Nhân cảm thấy mình sắp phải chết, âm thanh quỷ dị ấy cuối cùng cũng dừng lại bên ngoài chiếc hòm, nơi anh ta đang trốn.

Thời gian tựa như đứng yên ngay khoảnh khắc này.

Két…

Nghe như âm thanh khi cửa phòng bị đẩy ra; tấm bản lề cửa cũ kỹ kêu lên từng tiếng ma sát nhức nhói, khiến ai nghe phải đều có cảm giác như buốt giá cả hàm răng.

Cộp… Cộp… Cộp…

Không ngờ, con nữ quỷ này lại thực sự từ bỏ chiếc hộp mà Chân Kiến Nhân đang trốn trong đó…

Tiếng bước chân quỷ dị dần dần đi xa.

Đi rồi ư?

Đi thật rồi à?

Thật khó để diễn tả tâm trạng của một người khi vừa thoát khỏi tai nạn chí mạng.

Toàn thân Chân Kiến Nhân như sụp đổ; hai chân của anh ta mềm nhũn, nằm co quắp bên trong chiếc hòm.

Một lúc sau, lại có tiếng bước chân sột soạt.

Lần này, Chân Kiến Nhân không quá căng thẳng, bởi vì thông qua khe hở trên nắp hòm, anh ta đã trông thấy La Nhất - kẻ bặt tăm từ ban nãy đến giờ - đang thận trọng bước vào phòng.

Chân Kiến Nhân bèn đẩy nắp hòm lên, thở ra một hơi dài: "Tôi ở đây."

Đang định đóng cửa lại, La Nhất chợt sửng sốt, nhưng khi nhận ra đó là Chân Kiến Nhân thì mới thở phào nhẹ nhõm: "Anh làm tôi sợ muốn chết. Vừa rồi, tôi…"

La Nhất rùng mình một cái, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi: "Anh có biết vừa rồi tôi nhìn thấy cái gì không?"

"Con quỷ kia…" Chân Kiến Nhân yếu ớt trả lời. Ám ảnh kinh khủng vừa rồi dường như rút cạn toàn bộ thể lực của gã.

Sau khi nhảy ra khỏi chiếc hòm, cả hai bèn dựa lưng vào cửa để nghỉ ngơi.

Chân Kiến Nhân, người sống sót sau tai nạn cách đây ít lâu, bắt đầu quan sát căn phòng có bài trí kỳ lạ này. Anh ta vén một góc tấm rèm đỏ lên, để rồi biết rõ hoá ra tấm vải đỏ này là để che phủ những tấm gương lớn đằng sau.

Anh ta cúi đầu, dùng giày da để xoá đi lớp bụi, phủi sạch lớp sàn gỗ bên dưới.

Ngoài ra, còn có một bộ xà song song nằm úp ngược ở một bên của căn phòng.

Chân Kiến Nhân biết, dụng cụ đó được gọi là đòn bẩy với chức năng là hỗ trợ các vũ công hoàn thành các động tác cơ bản trước khi luyện tập khiêu vũ.

Đây là… một phòng học khiêu vũ.

Trong lúc tiếp tục suy nghĩ, Chân Kiến Nhân tình cờ thoáng trông thấy một góc của tấm vải đỏ được vén lên, để lộ một chiếc gương ngay phía sau.

Trong gương, anh ta đang đứng thẳng, mà La Nhất bên cạnh đang đứng trong tư thế nhón lên bằng mũi chân. Hai cánh

tay của La Nhất rũ xuống một cách bất thường, mà phần cằm của gã ấy…

Đôi mắt của Chân Kiến Nhân đột nhiên trừng to lên.

La Nhất không có cằm, một nửa khuôn mặt bên dưới đang chảy máu đầm đìa, mà đôi mắt u ám của anh ta được phản chiếu từ trong gương lại… đang nhìn thẳng vào đôi mắt của chính bản thân Chân Kiến Nhân.

Chương 68: Cộng sự

"Rầm rầm rầm."

Trong hành lang trống rỗng vang vọng tiếng bước chân gấp gáp hỗn loạn, một nam một nữ dọc theo lối đi an toàn bên phải đi lên tầng, ánh mắt không tự chủ nhìn ngó xung quanh.

"Chắc chắn là chỗ này không?" Bộ dạng cầu kì bóng loáng đã không còn nữa, hiện tại giọng nói của Chu Thái Phúc âm trầm khàn khàn, ánh mắt sắc bén như dao.

Đi bên cạnh đương nhiên là cộng sự của anh ta - Dư Văn.

Đồng thời… hai người cũng là người yêu.

Không giống với nơi hẹn hò tiệc rượu phòng hoa mà nam nữ thời nay đã quen, hai người gặp nhau và yêu nhau trong bùn lầy của rừng nhiệt đới Đông Nam Á.

Nơi đó mưa bom bão đạn, kiến rắn ở khắp mọi nơi.

Những con giòi trắng đục chui ra từ hốc mắt người chết rơi xuống bùn, cuộn tròn làm vấy bẩn cơ thể mập mạp.

Cả hai đều là lính đánh thuê.

Ai trả tiền nhiều hơn, thì bán mạng cho kẻ đó.

Bất luận là quân đội chính phủ, hay quân nổi dậy, hoặc là lãnh chúa lớn nhỏ, thủ lĩnh tôn giáo, thủ lĩnh bộ lạc… thì tất cả đều là chủ thuê của bọn họ, và cũng là mục tiêu.

Trong hang động chống bom giống như một vũng lầy, thấp, ẩm ướt và hôi hám, hai người đã hẹn ước kiếm đủ 2 triệu tệ sẽ dừng lại, sau đó trở về quê hương, mở một siêu thị vừa phải.

Sống một cuộc sống yên bình ổn định.

Nhưng…

2 triệu, 3 triệu, 4 triệu…

Khi khả năng và sự phối hợp càng trở nên thành thạo hơn, bọn họ đã nổi tiếng trong ngành này.

Những chủ thuê đều thích những người như vậy.

Bọn họ thầm lặng, máu lạnh nhưng hiệu quả cao, dù là những người lính đã hạ vũ khí, hay những người già và trẻ em bị cưỡng bức, đều không để lại một ai sống sót.

Thi thể bị đẩy vào vũng lầy thối rữa, máu tươi đầm đìa trong rừng rậm.

Chỉ chờ một cơn mưa lớn.

Mưa lớn sẽ gột rửa mọi dấu vết, kể cả tội lỗi.

Điều này cũng giải quyết được nỗi lo cho chủ thuê.

Dần dần, hai người đều đã quên đi hẹn ước trước đó, bọn họ nở rộ trong chém giết, khói của súng đạn bắn ra trong đêm vẽ nên một đường đẹp mắt…

Mạng sống con người như cây cỏ.

Chỉ khi đó, hai người mới có thể hoàn toàn yên tĩnh.

Dưới gốc cây đại thụ mấy người ôm không xuể, hai người dựa vào nhau, trong không khí ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc và mùi thuốc súng còn chưa tan.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy xác người dính đầy mảnh đạn, máu nhỏ xuống đầu lá như mưa tí ta tí tách…

Gần đường chân trời, tàn dương như máu.

Mãi đến thời khắc này, bọn họ mới hiểu rằng.

Hóa ra…

Thứ bọn họ muốn không chỉ là tiền, mà là sự thỏa mãn nhất thời do sự điên cuồng tột độ này mang lại.

Nhưng… lòng người như thung lũng.

Như này còn xa mới đủ.

Cho đến khi bọn họ trong giấc ngủ, đẩy một cánh cửa lạ lẫm ra.

“Em chắc chắn phòng hồ sơ ở đây?” Chu Thái Phúc cau mày hỏi lần thứ hai.

Nghề nghiệp lính đánh thuê đã mang lại cho anh ta ý thức cảm nhận mạnh mẽ, cũng khiến tính cách của anh ta trở nên cố chấp hơn.

“Chắc là không sai.” Dư Văn đánh mắt nhìn xung quanh, những cánh cửa quanh đó đều đã bị khóa, đúng là không giống như có người thường xuyên đến đây, cô tiếp tục nói như thể xác nhận: “Em đã hỏi qua Phùng Lan, phải dùng rất nhiều lời hoa mỹ, cô ta mới nói với em.”

Chu Thái Phúc nghiêng đầu hỏi: “Phùng Lan liệu có vấn đề gì không?”

Dư Văn suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Không biết, nhưng cẩn thận một chút.”

Cô đưa tay lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua thời gian trên đó rồi thúc giục: “Mau lên, Chân Kiến Nhân kia chỉ sợ không thể kéo dài được lâu, để tránh đến lúc đó đều thu hút học sinh và giáo viên đến…”

Trong mắt Chu Thái Phúc hiện lên một ánh nhìn hung ác: “Nếu như bọn họ dám tới, thì chỉ có thể trách mạng họ không tốt thôi!”

“Cố gắng đừng giết người nữa.” Vẻ mặt Dư Văn không được tốt, quay đầu lại, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc hơn:

“Anh đừng quên, nơi này có quy tắc của nơi này.”

“Được rồi, anh biết rồi.”

Hai người vừa mới rẽ vào một góc, một căn phòng rất kì lạ hiện ra trước mắt.

Nhìn từ bên ngoài vào, căn phòng chiếm diện tích lớn bằng ba bốn căn phòng bình thường, nhưng cánh cửa lại rất kỳ lạ, là một loại cửa chống trộm hợp kim tương đối mới.

Trông có vẻ cũng mới được thay thế chưa đầy nửa năm.

Phải biết rằng, những căn phòng khác trong hành lang ở tầng này thậm chí khóa cửa cũng đã bị ăn mòn.

Cùng lúc đó, biểu cảm của hai người đều thay đổi.

Một hồi sau, Chu Thái Phúc sắc mặt lạnh lùng nói: “Em ngửi thấy không?”

Dư Văn gật đầu, thần sắc hơi mất tự nhiên nhìn về phía cửa phòng: “Là mùi máu tanh.”

Bên trong… hình như có gì đó không ổn.

Chu Thái Phúc đứng chắn cho Dư Văn, còn mình thì dùng tay trái kéo tay nắm cửa chống trộm, cổ tay phải chậm rãi xoay, một con dao găm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hai người đã hợp tác nhiều năm, phối hợp ăn ý, Dư Văn đã quen với việc giúp anh ta bảo vệ phía sau lưng.

Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, Chu Thái Phúc lập tức lui về sau.

“Cót két—”

Có tiếng ma sát chói tai từ trục cửa, nhưng không gặp phải nguy hiểm nào.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, một mùi máu tanh nồng nặc ập tới.

Bên trong, có một người nằm sấp sát vách tường, đầu hướng ra ngoài, chân hướng vào trong, nhìn trang phục không thể nghi ngờ chính là La Nhất.

"Quả nhiên là anh ta…"

Dư Văn lạnh lùng nói, trên khuôn mặt không có bất kỳ sự ngạc nhiên nào.

Cũng giống như Giang Thành, cô cũng nhìn ra La Nhất có vấn đề, cách đây không lâu khi họp ở phòng 404, cô phát hiện chiếc máy ảnh vốn do Giang Thành bảo quản đã biến mất.

Cô bình tĩnh tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy chiếc camera giấu dưới gầm giường khi ngồi xổm xuống buộc dây giày.

Ống kính chiếu ra bên ngoài, ẩn hiện phản chiếu một tia sáng yếu ớt.

Giang Thành ngồi ở bên giường, như cố ý vô ý dùng hai chân che lại.

Gần như cùng lúc đó, Dư Văn cau mày, nghĩ đến lý do tại sao Giang Thành lại làm như vậy.

Trong số bọn họ… e rằng đã có quỷ trà trộn.

Điều này cũng giải thích, tại sao càng đến gần thời hạn nhiệm vụ, tốc độ người chết ngược lại càng chậm đi, thậm chí quỷ cũng vô duyên vô cớ biến mất.

Sau khi thắt dây giày xong, cô lại ngồi trở lại, vẻ mặt rất tự nhiên, hoàn toàn im lặng.

Đó có thể là ai?

Cô đang nghĩ trong đầu.

Đầu tiên loại trừ là Giang Thành, sau đó tên mập cũng có thể loại trừ.

Nếu như tên mập là quỷ, Giang Thành hoàn toàn không cần tập hợp mọi người lại với nhau để thăm dò như thế này, phỏng chừng hắn sớm đã chuồn mất từ lâu.

Tất nhiên, cũng có khả năng là chết rồi.

Tiếp theo là ba người bên phía mình cũng có thể loại trừ, bởi vì ba người từ đầu đến cuối chưa bao giờ tách rời, quỷ không có cơ hội thay thế sau khi giết chết họ.

Còn lại… chính là hai người của 405.

Ánh mắt Dư Văn như có như không nhìn Chân Kiến Nhân và La Nhất từ trên xuống dưới.

Nhưng bất luận cô nhìn thế nào cũng không nhìn ra được điều gì, hành vi cử chỉ của hai người đều hợp với lẽ thường, không chút sơ hở.

Khi La Nhất nghe đến phân tích về quỷ, thậm chí còn có một chút sợ hãi trong ánh mắt.

Đầu bỗng nảy số, Dư Văn đột nhiên nhìn vào chỗ của Trương Nhân Nhân.

Giác quan của đối phương cũng cực kì đáng sợ, chỉ mấy giây sau, đã chú ý tới ánh mắt của Dư Văn.

Ánh mắt của cả hai chỉ chạm nhau trong khoảnh khắc, rồi đều di chuyển không chút dấu vết.

Sau khi rời khỏi phòng 404, nhóm người Dư Văn trở lại phòng 406.

Trong khi sắp xếp vật phẩm, từ khóe mắt Dư Văn phát hiện một tia sáng lướt qua tay Trương Nhân Nhân, nhưng khi cô nhìn lại, thì trên tay lại không có gì nữa.

Cô đi tới không chút báo trước, cúi đầu, áp vào bên tai Trương Nhân Nhân, thì thầm: “Chiếc gương trong tay cô có thể chiếu ra quỷ, hôm qua tôi đã thấy cô dùng.”

Bàn tay đang sắp xếp đồ đạc của Trương Nhân Nhân dừng lại.

Một giây sau, Dư Văn tiếp tục nói: “Bây giờ … quỷ đã lẻn vào rồi.”

Chương 69: Ngón tay

Cũng chính trong hình ảnh phản chiếu của gương, Dư Văn và Trương Nhân Nhân đã xác nhận danh tính của La Nhất.

Anh ta là quỷ.

La Nhất thực sự đã bị quỷ giết.

Không ai dành ra ít cảm xúc của mình cho cái chết của anh ta, giây tiếp theo, Dư Văn và Trương Nhân Nhân đồng thời nghĩ đến một vấn đề.

La Nhất… đã chết khi nào?

Và chết ở đâu?

Đáp án gần như đã rõ…

Bọn họ vẫn còn nhớ, theo những gì Chân Kiến Nhân đã nói ngày hôm qua, anh ta vội đến tập hợp với mọi người trước, trong khi La Nhất một mình đến phòng hồ sơ để điều tra.

Hiển nhiên, anh ta đã gặp phải quỷ ở đó, đồng thời bị giết chết, để thay thế.

Điều này cũng giải thích tại sao "La Nhất" sau khi trở về lại nói rằng mình không tìm thấy gì trong phòng hồ sơ.

Quỷ… tất nhiên sẽ không tiết lộ thông tin của mình. …

Chu Thái Phúc bước vào phòng trước.

Diện tích bên trong rất lớn, gần chỗ La Nhất ngã xuống đất có một cái bàn gỗ, còn có một chiếc ghế bành kiểu cũ, da ở lưng ghế đã cũ sờn.

Bên trên tích tụ một lớp bụi mỏng.

Căn phòng dài và hẹp, nhìn vào sâu, đều là những dãy kệ sắt màu xanh lục thẫm.

Ngoài ra còn có những chiếc kẹp ghi chú màu xanh lam nhạt trên một số kệ sắt gần đó.

Mà trên kệ sắt phía xa chất đầy các túi giấy kraft.

Bên trong sâu đến mức không nhìn thấy tận cùng.

Căn phòng không thể rộng vô hạn, chỉ là vấn đề về ánh sáng.

Cửa sổ duy nhất cách không xa bàn làm việc.

Sâu bên trong phòng chắc cũng có cửa sổ, nhưng có thể đã bị bịt kín hoặc che bằng rèm tối màu.

Dưới ánh sáng yếu ớt, bên trong mờ mờ ảo ảo, khiến Chu Thái Phúc có cảm giác khó chịu, cổ họng không khỏi chuyển động.

Thu hồi ánh mắt, anh ta chuẩn bị nhanh chóng thu thập manh mối, sau đó rời khỏi nơi này.

Thấy bên trong không có chuyện gì xảy ra, Dư Văn cũng bước vào, bước chân của cô cực kỳ nhẹ nhàng, giống như sợ đánh thức thứ gì đó vậy.

Khi bước vào, cô liền tìm xem có công tắc đèn ở cửa không.

“Tạch.”

Sau khi tìm thấy công tắc, cô ấn xuống, nhưng không có phản ứng.

“Đã quá lâu rồi.” Chu Thái Phúc ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi nói: “Cho dù có đèn, chắc cũng đã hỏng.”

Du Văn dựa vào cửa sổ, như vậy một là để thuận tiện quan sát La Nhất, hai là ít nhất ở đây có ánh sáng, nơi có ánh sáng

sẽ an toàn hơn một chút.

La Nhất yên tĩnh nằm trên mặt đất, phần trên cơ thể anh ta thấm đẫm máu, cổ áo bị xé toạc, cơ thể anh ta vặn vẹo một cách bất thường.

Cánh tay trái bị gãy ở khuỷu tay, bị bẻ khớp trẹo ra sau.

Trước khi chết có thể đã vật lộn…

Bởi vì không ai muốn lật anh ta lại, nên cũng không nhìn rõ mắt của anh ta.

“Em xem.” Chu Thái Phúc ngồi xổm xuống, nhìn La Nhất đã hoàn toàn chết, sắc mặt hơi thay đổi: “Động tác của anh ta giống cái gì?”

Dư Văn nhìn nhìn, sau đó lại nhìn vào vị trí của chiếc bàn.

Đầu của La Nhất hướng ra cửa, nhưng chân lại hướng vào bên trong.

“Anh ta bị tấn công khi đang định rời đi…” Một lúc sau, Dư Văn nói: “Đó là lý do tại sao anh ta lại có tư thế này sau khi ngã xuống đất.”

“Đúng.” Chu Thái Phúc gật đầu.

“Quai hàm của anh ta cũng đã biến mất.” Dư Văn nghiêng đầu nhìn vào khuôn mặt nghiêng của La Nhất, tiếp tục nói:

“Xem ra đây là thói quen của quỷ, nhưng…” Chu Thái Phúc sờ sờ khuỷu tay bị gãy của La Nhất, sắc mặt trở nên rất khó coi: “Là bị một lực lượng cực lớn bẻ gãy, xương bên trong hầu như đều đã gãy vụn.”

Anh ta ngẩng đầu lên: “Trong số những thi thể mà chúng ta đã thấy, chỉ có anh ta là người duy nhất gặp phải chuyện này, anh ta có gì đặc biệt sao?”

Dư Văn tiếp tục nhìn xuống khuỷu tay của La Nhất, ánh mắt đột nhiên dừng lại: "Anh xem." Cô lên tiếng: "Ngón tay của anh ta hình như cũng…"

Nghe vậy Chu Thái Phúc ngồi xổm xuống, dùng tay giơ ngón tay của La Nhất lên.

Ngón tay của La Nhất có một nửa đều chìm trong vũng máu, toàn bộ cảnh tượng trông rất bi thảm.

"Ngón tay của anh ta cũng bị bẻ gãy!" Chu Thái Phu kinh ngạc kêu lên.

Sau đó, anh ta lập tức nâng cánh tay phải đang đè dưới thân của La Nhất lên.

Ngoại trừ vết máu, cánh tay phải vẫn còn nguyên vẹn.

Ngón tay cũng vậy.

"Em nhớ La Nhất… anh ta hình như thuận tay trái." Dư Văn nhìn chằm chằm vào thi thể, nói.

Chu Thái Phúc như đã nghĩ thông chuyện gì, lập tức nhìn vào chỗ sâu trong phòng hồ sơ, nơi đó có để vô số túi giấy kraft nhiều không kể xiết, dưới ánh đèn lờ mờ, thế mà lại có chút âm u.

"Anh biết rồi." Chu Thái Phúc nói: "La Nhất có lẽ đã tìm ra manh mối về con quỷ, đang chuẩn bị mang theo manh mối rời đi, thì bất ngờ bị quỷ tấn công. Sau đó, trong lúc giằng co, con quỷ đã nghiền nát cánh tay trái của anh ta."

"Bởi vì anh ta thuận tay trái, cho nên lúc đó anh ta cũng đang dùng tay trái để nắm tài liệu có liên quan đến con quỷ."

Dư Văn gật đầu nói: "Chắc là như vậy rồi."

"Chết tiệt!" Chu Thái Phúc nghiến răng nghiến lợi, tức giận nói: "Bây giờ tài liệu đã bị con quỷ lấy mất, thậm chí có

thể đã tiêu hủy, manh mối này coi như đã bị đứt."

Vậy bọn họ chỉ có thể đến phòng thiết bị, hoặc là tòa C để thử vận may, nhưng dù nghĩ thế nào, nguy hiểm đều rất cao.

Đặc biệt là trong phòng thiết bị, quỷ rất có thể đã xử lý Chân Kiến Nhân, đang chờ bọn họ tự chui đầu vào rọ.

"Đừng bi quan như vậy." Dư Văn chậm rãi nói: "Em nghĩ cho dù quỷ đã lấy mất tài liệu, thì khả năng cao cũng sẽ không tiêu hủy, biết đâu chúng ta có thể tìm thấy nó ở nơi khác."

Chu Thái Phúc cau mày: "Nói thế nào?"

"Quy tắc." Dư Văn lại liếc nhìn La Nhất trên mặt đất, sau đó quay đầu lại nhìn vào mắt Chu Thái Phúc, tiếp tục nói: "Em nghĩ quy tắc sẽ không cho phép quỷ làm như vậy, nếu không nó đã có thể giết chết La Nhất trước khi anh ta tìm thấy thông tin về mình, tại sao phải đợi đến khi anh ta lấy được thông tin chuẩn bị rời đi rồi mới ra tay."

"Hoặc tiến thêm bước nữa, trước khi La Nhất đến đây, tiêu hủy các manh mối có liên quan đến mình, không phải sẽ đơn giản hơn hay sao?" Dư Văn nói.

Nghe vậy, sắc mặt của Chu Thái Phúc tốt lên rất nhiều, anh ta đứng lên nói: "Ý của em là, quy tắc trong nhiệm vụ không cho phép quỷ làm như vậy?"

"Đương nhiên." Dư Văn đáp: "Chúng ta đều biết, mặc dù quỷ trong mỗi nhiệm vụ đều có năng lực, cách thức giết người và sở thích khác nhau, nhưng chúng có một điểm chung, đó là đều bị hạn chế bởi các quy tắc trong nhiệm vụ."

Dừng một chút, Dư Văn tiếp tục nói: "Mặc dù khi thời hạn nhiệm vụ càng đến gần, bọn chúng sẽ được giải phóng ra càng nhiều năng lực kinh khủng hơn, giống như là phong ấn áp chế bọn chúng dần được mở. Nhưng chỉ cần chưa đến thời khắc cuối cùng, bọn chúng vẫn không phải là không có đối thủ."

“Nói cách khác, bọn chúng nhiều nhất chỉ là giấu diếm manh mối đi kĩ hơn, càng ngày càng kĩ, nhưng không cách nào triệt bỏ tận gốc manh mối.”

Nói xong câu này, Dư Văn nhìn Chu Thái Phúc, nói với giọng rất nghiêm túc: “Đây là con đường sống cuối cùng mà chúng ta có trong quy tắc nhiệm vụ.”

Chu Thái Phúc suy nghĩ một chút, biết Dư Văn nói có lý, ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Vậy dựa theo suy đoán của em, em cảm thấy quỷ sẽ cất giấu manh mối ở nơi nào?”

“Phòng học nhạc?” Chu Thái Phúc sờ sờ cằm nói ra suy đoán của mình: “Hay là phòng thiết bị, hay là một góc nào đó hoàn toàn không liên quan?”

Dư Văn nhìn người yêu của mình, bật cười: “Không.” Cô trông như có vẻ ngẫu nhiên liếc nhìn vào chỗ sâu trong căn phòng một cái, chậm rãi nói: “Nếu như em là quỷ… em sẽ để nó trở lại chỗ cũ.”

Chương 70: Hồ sơ

Chu Thái Phúc đang đứng trước một kệ đựng hồ sơ, thần sắc trông có vẻ hơi kỳ lạ, Dư Văn đứng bên cạnh anh ta.

Ở đây rất tối, nguồn sáng duy nhất đến từ chiếc điện thoại di động trong tay của Dư Văn.

Khuôn mặt của họ được che khuất trong bóng tối.

"Tại sao lại vậy?" Dư Văn nhìn cảnh tượng trước mắt, lông mày hơi cau lại, sự ung dung đã không còn.

Kệ hồ sơ được chia làm 4 tầng, từ trên xuống dưới.

Ngoại trừ tầng một không có dấu vết bị lục lọi, ba tầng còn lại đều bị lục lọi lung tung lộn xộn, trên mặt đất có vương vãi rất nhiều túi giấy kraft.

Chu Thái Phúc quỳ xuống, đưa tay sờ vào.

Trên túi giấy không có bụi lưu lại, là gần đây mới làm thành như vậy.

Nói cách khác, là La Nhất đã làm.

Có vẻ như anh ta đã lấy đi manh mối về nữ quỷ ở đây.

Nhưng… vừa rồi bọn họ đã tìm kiếm rồi, không hề có bất kì phát hiện gì.

Chu Thái Phúc chậm rãi đứng lên, giọng nói lạnh lùng: "Xem ra quỷ đã mang manh mối đi rồi."

Đây là tình huống mà anh ta không mong muốn nhất.

Nửa đêm ngày mai là thời hạn cuối cùng.

Thời gian của bọn họ không còn nhiều nữa.

“Đi.” Không do dự nữa, Dư Văn xoay người đi ra ngoài.

Chu Thái Phúc đi theo phía sau cô, do dự nói: “Đi đâu? Trung tâm thiết bị à?”

“Tòa C, phòng học nhạc.”

Sau khi đóng cửa lại, cả hai nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang…

Nơi đây lại khôi phục sự im lặng chết chóc.

Một vài phút trôi qua.

Có một loạt tiếng ma sát cực kỳ khẽ, cánh cửa đóng chặt bị đẩy ra một khe hở.

Cánh cửa này nằm đối diện với phòng hồ sơ.

Trông không có gì nổi bật.

Một lúc sau, từ trong khe cửa có một con mắt đầy tia máu từ từ xuất hiện.

Con mắt đó nhìn trái nhìn phải, quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ, bọn họ đi rồi.”

Giang Thành từ trên chiếc ghế mây đầy bụi ngồi dậy, sau khi đứng dậy, trước tiên hắn vỗ vỗ phủi bụi trên mông, kẹp dưới cánh tay là một túi giấy kraft.

Nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy vết máu ở góc túi giấy.

“Bác sĩ.” Tên mập nuốt nước miếng, nhìn Giang Thành, biểu cảm nịnh nọt cùng khâm phục nói: “Anh thật là lợi hại, làm sao anh biết bọn họ sẽ tới phòng hồ sơ tìm manh mối?”

“La Nhất bị quỷ thay thế, tất nhiên bọn họ sẽ nghĩ đến việc anh ta chết trong phòng hồ sơ, từ đó liên tưởng đến anh ta có thể đã tìm thấy một số manh mối quan trọng nên bị quỷ giết người diệt khẩu.” Giang thành đơn giản trả lời.

“Nhưng…” Tên mập nghi hoặc một hồi, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Bọn họ không có máy ảnh, làm sao có thể chắc chắn La Nhất bị quỷ đóng giả?”

Giang Thành cầm túi giấy kraft trong tay, miệng túi đã bị xé ra, hiển nhiên La Nhất đã nhìn thấy đồ vật bên trong.

“Là gương.” Đổ lật túi giấy kraft, một quyển sổ nhỏ rơi ra từ bên trong, Giang Thành vừa mở ra, vừa thản nhiên trả lời: “Tôi thấy Trương Nhân Nhân đã từng sử dụng, thông qua gương phản chiếu cũng có thể xác thực quỷ.”

Nghe Giang Thành nhắc đến Trương Nhân Nhân, tên mập chợt nhận ra vừa rồi không nhìn thấy nữ nhân này.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn về phía cửa, nói với giọng điệu kỳ lạ: “Trương Nhân Nhân kia đã tách khỏi bọn họ rồi.”

“Ừm.” Giang Thành nhìn chằm chằm tập tài liệu, vừa lật từng trang, vừa đáp: “Không những đã tách khỏi bọn họ, mà cũng tách khỏi thế giới này rồi.”

Như chợt hiểu ra điều gì, tên mập kinh ngạc nói: “Ý của anh là… cô ta chết rồi?”

“Ừm.”

Tên mập hơi ngây người ra: “Nhưng quỷ không phải ở…”

“Không phải quỷ làm.” Giang Thành khép sổ lại, sắc mặt dần dần thay đổi: “Là Dư Văn và Chu Thái Phúc.”

Hắn nhìn vị trí của cánh cửa, ánh mắt như có thể nhìn xuyên qua cửa, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

“Thời gian… sắp đến rồi.”

Tuy rằng nghe không hiểu lời nói của Giang Thành, nhưng tên mập theo bản năng cảm thấy xen lẫn trong đó có một ít

nghi vấn sâu xa, anh ta biết cho dù mình có hỏi, Giang Thành cũng sẽ không giải thích cho mình.

Đây là một người đàn ông vừa cổ quái, lại cực kì ích kỷ.

Quy tắc ứng xử thúc đẩy hắn hành động, nằm ngoài tầm hiểu biết của mình.

Ngay trên đường tới đây, Giang Thành nắm lấy cổ áo anh ta, khoảnh khắc cúi đầu nhìn anh ta, anh ta thậm chí còn có cảm giác đối phương sẽ giết mình.

"Bác sĩ." Anh ta cẩn thận chuyển chủ đề, vươn cổ nhìn quyển sổ trong tay Giang Thành, hỏi: "Trong đó viết cái gì vậy?"

Giang Thành tùy ý ném quyển sổ qua.

Quyển sổ không lớn, cộng thêm cả bìa cũng không dày, bên trên thiếp vàng mấy chữ viết "hồ sơ học sinh khoa vũ đạo khóa 09".

Đúng như Dư Văn suy đoán, sau khi giết La Nhất, quỷ đã lấy tập tài liệu trên tay anh ta và, đặt nó trở lại chỗ cũ.

Thật tiếc là việc tìm đường và xử lí Trương Nhân Nhân đã lãng phí quá nhiều thời gian của hai người bọn họ.

Kết quả là Giang Thành đã lấy được hồ sơ trước.

Và khi nghe thấy tiếng có người đi lên tầng, bọn họ trốn trong căn phòng nhỏ đối diện với phòng hồ sơ.

Nơi này chắc từng là một văn phòng, không lớn nhưng trang thiết bị rất đầy đủ.

Giang Thành liếc nhìn xung quanh.

Cửa sổ duy nhất trong phòng bị tấm rèm đen che kín, chỉ có một chút ánh sáng lọt qua khe hở ở giữa.

Một giá sách màu nâu sẫm đứng cạnh tường, bên cạnh một bình lọc nước màu trắng.

Lúc này, nước trong bình lọc nước đã cạn.

Có 4 hoặc 5 bình rỗng đã thay thế đặt trên mặt đất.

Bình rỗng bị lật sang một bên, bẩn đến không còn nhìn ra màu sắc ban đầu.

Vài chậu đất sét đỏ để trồng hoa được xếp ngay ngắn và đặt dưới cửa sổ.

Cây cối bên trong sớm đã khô héo không ra hình dạng gì.

Ngay phía sau tên mập, có một cái giá áo bằng gỗ, bên trên có treo vài chiếc áo.

Trên bàn làm việc cũ kỹ có một quyển lịch để bàn, đã lâu Giang Thành không nhìn thấy thứ này, hắn cầm quyển lịch lên xem, phát hiện thời gian cuối cùng dừng lại ở tháng 12 năm 2009.

"Bác sĩ." Tên mập cũng chú ý tới trên quyển lịch để bàn, nhíu mày thật sâu nói: "Người trong văn phòng này hình như là đều rời đi rất vội vã, cũng không mang bất cứ thì gì bên trong đi."

Tháng 12 năm 2009…

Giang Thành như đang suy nghĩ.

Tên mập cầm hồ sơ trong tay, nghi hoặc: "Tại sao, trong trường học viện này còn có khoa vũ đạo?"

Tên mập nhớ đây là một trường học viện chuyên về âm nhạc, giáo viên dẫn bọn họ vào đây ban đầu cũng giới thiệu như vậy.

"Học viện âm nhạc Dục Anh đương nhiên là không có khoa vũ đạo, nhưng Học viện nghệ thuật Dục Anh thì có."

Giang Thành đáp: “Đó là tiền thân của học viện này.”

Nghe vậy tên mập ngây người ra một chút.

“Ở trong hồ sơ có.” Giang Thành vội vàng đáp.

Mở lại hồ sơ, tên mập tìm thấy cái tên Học viện nghệ thuật Dục Anh trong đó.

“Nó đổi tên từ khi nào vậy?”

“Mười năm trước, tôi tìm thấy hồ sơ 10 năm tại nơi cất giữ lưu trữ hồ sơ, khi đó, tên đã được đổi thành Học viện âm nhạc Dục Anh.” Hắn hơi ngưng lại một chút, nhìn tên mập, nói đầy ẩn ý: “Khoa vũ đạo cũng đã bị hủy bỏ.”

Tên mập vô thức ngửi thấy mùi gì đó.

Trường đổi tên đột ngột, khoa vũ đạo bị cắt bỏ, hồ sơ bất minh khó hiểu… tất cả những điều này dường như đều chỉ ra rằng, ở đây có che giấu một số bí mật không ai biết.

Đặc biệt là… liên tưởng đến nữ quỷ với những bước múa ba lê.

“Là bởi vì cái chết của nữ sinh đó, mới phát sinh ra một loạt biến cố này!” Tên mập nắm chặt tập hồ sơ, khẳng định nói.

Chương 71: Ảnh tập thể

Theo ghi chép trong hồ sơ, thì ở khoa vũ đạo khóa 09 chỉ có hai lớp.

Trong đó lớp 1 có 11 học sinh, lớp 2 chỉ có 9 học sinh.

Khi tên mập đang xem thông tin của lớp 1, Giang Thành vươn tay lật qua vài trang, đi thẳng tới lớp 2.

Lớp 1 học chuyên ngành nhảy hiện đại.

Lớp 2 mới là ba lê.

Ở phía trước là một bức ảnh tập thể.

Lớp hai tổng có chín học sinh, tất cả đều là nữ sinh.

Khi đó bọn họ còn rất non nớt, đều là những tân sinh viên vừa mới nhập học, ánh mắt tràn đầy khát khao đối với tương lai.

Chín nữ sinh ngồi ở hàng đầu tiên, mặc trang phục múa ba lê, tạo dáng xoạc trên một đường thẳng tiêu chuẩn, phía sau có đứng mấy giáo viên.

Nhìn bối cảnh chắc là đang ở trong phòng tập, với một tấm gương soi toàn thân bằng cả bức tường phía sau.

Phía trước gương còn có một dãy tay cầm.

Bức ảnh trông rất bình thường, không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt.

Lật tiếp về sau, là thông tin cụ thể của học sinh.

Nhưng hồ sơ đáng lẽ phải có chín trang, thì hiện chỉ còn lại tám trang.

Trang cuối cùng đã bị xé toạc, vẫn còn những đường răng cưa lởm chởm ở chân trang.

“Tại sao lại thiếu một trang?” Tên mập nhíu mày, nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

Hiển nhiên trang này bị người ta cố ý xé ra, mà phản ứng đầu tiên của tên mập chính là La Nhất.

Rất nhanh, tên mập lật tới trang cuối cùng, lại là một tấm ảnh tập thể.

Dưới bức ảnh tập thể có một hàng chữ nhỏ, tên mập sáp lại gần xem trên đó viết cái gì.

Kỉ niệm tốt nghiệp lớp 2 chuyên ngành múa ba lê cổ điển khoa vũ đạo khóa 09.

Thời gian chụp hiển thị ở góc dưới bên phải là tháng 12 năm 2009.

Tốt nghiệp…

Tên mập nhìn chằm chằm hai chữ này, một lúc sau, hai mắt đột nhiên trợn to.

“Bác sĩ!” Anh ta quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Không đúng! Bọn họ là học sinh khóa 09, cũng có nghĩa là tốp tân sinh này năm 2009 mới nhập học, làm sao có thể năm đó đã tốt nghiệp rồi?”

Nói xong, anh ta đột nhiên dừng lại, sau đó như nghĩ đến điều gì, lập tức nhìn về phía bàn làm việc một lúc.

Bên trên đó có đặt một quyển lịch để bàn.

Thời gian cuối cùng ở trên lịch bàn là tháng 12 năm 2009.

Chẳng lẽ…

“Tiếp tục.” Giang Thành đi tới cắt đứt suy nghĩ của tên mập.

Đối phương lại chuyển sự chú ý trở lại quyển sổ trong tay.

Thoạt nhìn, bức ảnh tập thể tốt nghiệp này trông cũng không có gì, nhưng dần dần, ánh mắt của tên mập ngày càng trở nên kỳ lạ.

Đây là một bức ảnh tốt nghiệp, nhưng bên trên chỉ còn lại 8 học sinh.

Không cần phải nói, nữ sinh bị thiếu kia, chắc chắn chính là người bị xé hồ sơ.

Tên mập hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, vội vàng dùng tay so sánh hai bức ảnh tập thể trước và sau để tìm ra nữ sinh "biến mất".

Đó là một cô gái có nụ cười rất ngọt ngào, cho dù còn trẻ nhưng không khó để nhận ra cô ấy là một mỹ nhân đẹp từ trong trứng nước.

Tương lai có ngày, chắc chắn sẽ trổ mã khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Giang Thành lấy máy ảnh ra, chụp lại tất cả những thông tin mà hắn thấy hữu ích.

"Bác sĩ." Tên mập cau mày nói: "Tôi nghĩ nữ sinh biến mất này chắc chính là nữ quỷ trong nhiệm vụ, cô chết bởi vì một biến cố nào đó, sau khi chết, chấp niệm không tan, đã biến thành quỷ."

Giang Thành đặt máy ảnh xuống, một lúc lâu sau mới nói: "Chỉ có một mình cô ta thôi à?"

Tên mập giật mình, sau đó như chợt nhận ra điều gì, trong tay cầm hai tấm ảnh tập thể, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Trong bức ảnh tập thể… ngoài nữ sinh này biến mất, còn có một người đàn ông.

Cũng là người đàn ông duy nhất xuất hiện trong bức ảnh tập thể.

Không nổi bật.

Nhìn trang phục là một giáo viên. …

“Chị Dư.” Giọng nói của Phùng Lan truyền đến, mang theo một cảm giác kỳ lạ: “Đồ vật đó quan trọng như vậy sao? Chúng ta… chúng ta có thể đợi một chút rồi hãy đi…”

Có thể nghe ra, cô ta thậm chí còn có một chút kinh sợ.

Dư Văn và Chu Thái Phúc đi theo sau, chỉ có tiếng bước chân của mấy người vang vọng trong hành lang trống rỗng.

Bọn họ đang dọc theo cầu thang lên trên.

Tại tòa C.

“Làm phiền cô rồi.” Dư Văn nói: “Trong buổi tổng duyệt trước, chúng tôi đã sơ ý làm mất một ống kính, chắc là ở trong phòng học nhạc.”

Giọng nói của cô ta nghe có vẻ khiêm tốn lịch sự, nhưng có một cảm giác xa cách mơ hồ.

Phùng Lan nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Phòng hồ sơ không tìm thấy gì, hai người không còn cách nào khác là đến phòng học nhạc ở tòa C để tìm kiếm manh mối, để đảm bảo an toàn, Dư Văn gọi điện thoại cho Phùng Lan đến.

Một là cô ta là giáo viên ở đây nên quen thuộc hơn.

Quan trọng hơn là, cũng có thể sử dụng cô ta để khám phá những nơi nguy hiểm.

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi và thận trọng của Phùng Lan, Chu Thái Phúc đang đi sát bức tường, cảm thấy thật buồn

cười.

Anh ta sớm đã nhìn ra, nữ giáo viên tên Phùng Lan này, có một chút tình cảm rất vi diệu đối với người yêu của mình là Dư Văn.

Bởi vì những gì đã trải qua, nên trên người Dư Văn có một anh khí độc nhất vô nhị, bây giờ cô lại đang để tóc ngắn, trông càng giỏi giang hơn.

Lần đầu tiên vào ký túc xá của Phùng Lan, anh ta đã chú ý đến rất nhiều áp phích dán trên tường.

Nhưng không giống như hầu hết các cô gái trẻ thích treo áp phích của các ngôi sao nam mà họ yêu thích, các bức tường trong phòng Phùng Lan đều dán áp phích của các ngôi sao nữ.

Hơn nữa đều là loại không chính thống.

Tóc ngắn, giỏi giang, anh khí, mới là chủ đề chính ở đây.

Trong đó có một khuôn mặt nghiêng trên một tấm áp phích, phải có đến tám chín phần giống với Dư Văn.

Nếu những điều trên vẫn chỉ là phỏng đoán, vậy thì việc tặng điện thoại di động, và sẵn sàng một mình dẫn bọn họ đến phòng học nhạc tòa C, chưa đủ để diễn tả cho sự ưu ái đơn thuần chỉ dừng lại ở phép xã giao này.

Kể từ khi bọn họ bước vào tòa C, vẫn chưa nhìn thấy một bóng người nào.

Chu Thái Phúc nhìn chằm chằm những cánh cửa khép hờ lướt qua, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành: “Cô Phùng.” Anh ta hạ giọng: “Hôm nay… ở đây không có tiết học à?”

Bây giờ còn chưa đến tối, ở đây có vẻ hơi yên tĩnh quá mức.

“Không biết.” Phùng Lan trông cũng rất căng thẳng, cô thò tay vào lấy chiếc chìa khóa trong túi ra, nhưng tiếng chìa khóa lạch cạch phát ra ngược lại khiến cô giật nảy mình.

“Việc sắp xếp tiết học do giáo viên khác phụ trách.” Cô cầm chìa khóa, chỉ cúi đầu vội vàng đi, một lòng chỉ muốn nhanh chóng tìm lại ống kính đã bị mất, sau đó rời khỏi đây.

“Nhưng…” Phùng Lan do dự một giây, sau đó quay đầu lại, dùng giọng khó hiểu tự nói một mình: “Kỳ lạ thật, hôm nay ở đây… sao lại khác thế.”

Chương 72: Biến mất

Dư Văn nhướng mày, dừng chân lại, nhìn chằm chằm Phùng Lan hỏi: "Cô nói gì cơ?"

Bị Dư Văn dùng ánh mắt này nhìn chằm chằm, Phùng Lan đột nhiên trở nên mất tự nhiên, cô theo bản năng cảm thấy là bởi vì lời nói vừa rồi của mình đã khiến Dư Văn không vui.

Sợ bị hiểu lầm, cô vội vàng xua tay, dùng ngữ khí ngượng ngùng đáp: "Không có gì đâu, cô Dư, chúng ta… chúng ta nên nhanh lên đi, trời tối sẽ rất phiền phức."

Có lẽ bởi vì là ban ngày nên trong toàn bộ tòa C đều không bật đèn, việc này cũng khiến Phùng Lan dẫn đường bị vấp phải cầu thang trong bóng tối.

Nếu không phải Dư Văn nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy, chỉ sợ sẽ rất khó coi.

"Cám… cám ơn, cô Dư." Phùng Lan bám lấy cánh tay Dư Văn, trên mặt hiện lên một tia ngượng ngùng không thể nhận ra, ngón tay đang nắm cánh tay Dư Văn hơi siết chặt.

"Cẩn thận." Dư Văn nhắc nhở.

"Ừm."

Chu Thái Phúc bị cuộc nói chuyện vô nghĩa giữa hai người làm cho khó chịu. Sau khi đến đây, dường như anh ta bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó, trong lòng càng thêm lo lắng, tính tình cũng trở nên cáu kỉnh.

Anh lấy con dao găm từ trong túi ra, nhét vào ống tay áo, ấn xuống dưới cổ tay.

Hai mắt thỉnh thoảng quan sát xung quanh, sẵn sàng đối phó với tình huống khẩn cấp bất cứ lúc nào.

Bọn họ đã đến tầng 4 của tòa C.

Phòng học nhạc là ở tầng này.

Để đảm bảo an toàn, Dư Văn đã chọn một con đường tương đối an toàn để đi lên tầng.

Điều này cũng khiến bọn họ dọc theo hành lang rẽ sang hai góc, đi bộ một lúc lâu mới đến địa điểm của phòng học nhạc.

Hành lang trước mắt vô hình cho tất cả mọi người một loại ảo giác, như thể kéo dài vô tận, tại điểm cuối đen tối như bị một tầng sương mù màu xám ngăn cách.

Mà bọn họ… đang từng bước đi vào màn sương.

"Xin, xin lỗi." Phùng Lan nhỏ tiếng xin lỗi, cô nhìn nhà vệ sinh bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ khó coi.

Sắc mặt Chu Thái Phúc còn khó coi hơn so với Phùng Lan: "Chúng ta đến phòng học nhạc, tìm ống kính rồi đi." Anh ta hạ giọng: "Rất nhanh có thể rời khỏi đây, sau đó…"

Phùng Lan ôm bụng, sắc mặt càng ngày càng khó coi: "Anh Chu, phiền hai người chờ tôi một chút."

Cô vừa nói xong liền chạy vào nhà vệ sinh, để Chu Thái Phúc và Dư Văn ở bên ngoài.

Đến đây đi vệ sinh… khiến bọn họ bất giác nghĩ đến Long Đào.

Đôi mắt chết cũng không nhắm được và quai hàm bị mất.

Chu Thái Phúc trầm giọng hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Trong một môi trường cực kỳ yên tĩnh thường dễ suy nghĩ lung tung, đặc biệt là những chuyện đó lại xảy ra ở đây, cảm

xúc tên gọi là bất an cứ thế lên men, không ngừng ăn mòn tâm trí hai người.

Dư Văn nhìn chằm chằm vào bóng tối xung quanh, quay lại và nói: "Vào trước đi."

Hai người lần lượt người trước kẻ sau bước vào nhà vệ sinh nữ.

Nhà vệ sinh này không phải là nơi Long Đào chết, mà là nơi giao nhau của hai hành lang, vị trí không tệ, cơ sở vật chất bên trong cũng tốt hơn.

Mặt trước bồn rửa tay sạch sẽ gọn gàng, trong góc còn sót lại nửa lọ nước rửa tay, bên mép ném một sợi dây da màu đen, không có gì đặc biệt, nhưng lại tương phản mạnh mẽ với bồn rửa trắng tinh.

Dư Văn đoán có lẽ là của nữ sinh nào đã sơ ý để quên lại đây.

Ngẩng đầu nhìn lên, có một tấm gương lớn treo trên tường.

Viền khung gương được làm theo lối xưa, được xử lý vừa phải, đầu tiên xây một vòng tròn viền cạnh nhau, sau đó phủ một lớp vân màu gỗ khiến người nhìn cảm thấy rất thoải mái.

Nhìn vào bên trong, là một sàn nhà bằng đá cẩm thạch trong suốt, sáng đến mức có thể phản chiếu cả bóng người.

Bên trong sát cạnh tường là hai dãy vách ngăn được xây.

Tổng cộng có hơn 10 phòng, tất cả đều được sơn màu xanh lam đậm, trông rất sạch sẽ.

Vách ngăn có cửa, bản che cách mặt đất khoảng 15 cm, chừa ra một khe hở.

Có một mùi thơm dễ chịu của hoa nhài trong không khí.

Không giống như nhà vệ sinh nam nơi Long Đào chết, nhà vệ sinh này tốt hơn nhiều cả về quy mô và mức độ sạch sẽ.

Nhưng… Dư Văn và Chu Thái Phúc không có bất kỳ biểu hiện thoải mái nào trên khuôn mặt, bọn họ để cửa nhà vệ sinh mở và đứng ở phía bên phải của bồn rửa.

Tại đây có thể nhìn bao quát toàn bộ nhà vệ sinh, nếu gặp bất kỳ nguy hiểm nào, có thể thoát ra trong một bước.

“Cô Phùng ơi.” Dư Văn đột nhiên nói, quay mặt về phía vách ngăn.

Mọi cánh cửa trong khoang ở đây đều đóng, nên cô ta không thể chắc chắn vị trí chính xác của Phùng Lan.

Đặc biệt là… từ khi vào nhà vệ sinh, cô không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ Phùng Lan.

Điểm này rất bất thường.

“Chuyện này là sao?” Chu Thái Phúc nhìn chằm chằm chỗ sâu vách ngăn, ngữ khí đột nhiên căng thẳng.

Dư Văn bước một bước về phía vách ngăn, sau đó ngồi nửa người xuống, quay đầu sang một bên và nhìn vào khe hở dưới cửa.

Thông thường, từ góc độ này, người ta có thể nhìn thấy chân của người bên trong.

Bên trái, không có, chỉ có thể nhìn thấy đáy bồn cầu.

Cô lại quay đầu sang phải, ngăn thứ nhất, ngăn thứ hai… cô ngồi xổm tại chỗ, nhìn hết phòng này đến phòng khác cho đến phòng cuối cùng…

Không có…

Vậy mà lại không có?!

Phùng Lan dường như đã biến mất!

Dư Văn đột ngột đứng dậy, ngay khi cô định ra hiệu cho Chu Thái Phúc phía sau mau chạy đi-

"Cót két—"

Cửa khoang bên phải đột nhiên bị đẩy ra, sau đó là tiếng xả nước bồn cầu, Phùng Lan đi nhón chân bước ra.

Hành động này khiến Dư Văn chỉ cách vài bước giật nảy mình.

Chu Thái Phúc không rõ đầu đuôi, hỏi thẳng: "Vừa rồi gọi cô, tại sao không lên tiếng?"

Đã quá muộn để Dư Văn ngăn lại, theo suy đoán ban đầu, một trong những điều kiện để quỷ giết người rất có thể là nạn nhân cần phải phát ra âm thanh.

Ngay khi Dư Văn che miệng mình lại, chuẩn bị chấp nhận sự thật về cái chết của người yêu, Phùng Lan bất ngờ khom người xuống.

Sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngượng ngùng nói: "Thực xin lỗi, tôi biết cô Dư là quan tâm nên mới đi vào cùng, nhưng tôi cảm thấy đi toilet giao tiếp rất bất lịch sự, cho nên…"

"Cho nên cô không trả lời?" Chu Thái Phúc hơi ngơ ngác, thầm nghĩ trong đầu người này có lẽ có vấn đề gì đó.

"Ừm." Phùng Lan gật đầu, nhưng khi cô chợt nhận ra Chu Thái Phúc cũng đi theo vào, vẻ mặt lại trở nên kỳ lạ, cô ngẩng đầu lên và hỏi: "Anh Chu, tại sao anh lại…"

Cô nghi hoặc nhìn về phía cửa nhà vệ sinh.

Cánh cửa mở rộng, từ vị trí của mình, cô chỉ có thể nhìn thấy logo chiếc váy được đánh dấu trên cửa.

Là nhà vệ sinh nữ, không sai mà.

"Tôi…" Chu Thái Phúc nhất thời không nói nên lời.

Cuối cùng vẫn là Dư Văn giải vây cho anh ta, đầu tiên cô bình tĩnh lại, sau đó khẽ nói: “Là tôi gọi anh ấy vào.”

Dư Văn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Phùng Lan: “Tôi gọi cô nhiều lần như vậy, cô đều không trả lời, tôi lo…”

Cô dừng lại, không nói tiếp nữa, nhưng trong mắt không tự chủ được lộ ra một tia lo lắng.

Tuy rằng chỉ là thoáng qua, nhưng vẫn bị Phùng Lan nhìn thấy, trong đáy mắt cô tựa hồ như có ánh sao lấp lánh.

Chương 73: Kỳ quái

“Hoá ra là vậy.” Trong lòng Phùng Lan cứ như nai con chạy loạn, khiến hai má đỏ bừng. Tuy nhiên, cô vẫn siết chặt ngón tay, giả vờ bình tĩnh nói: “Cám ơn cô Dư.”

Chu Thái Phúc nhìn Phùng Lan - người đã phớt lờ mình ngay khi mới gặp mặt - rồi thầm cảm thấy khó chịu.

Dư Văn cũng không thích bầu không khí hiện tại. Nơi đây rất kỳ quái, cả con người lẫn hoàn cảnh. Cô đúng lúc đổi chủ đề, quay người thúc giục: “Chúng ta đi nhanh lên, cô Phùng.”

“Ừ.”

Nhưng vào khoảnh khắc đi ngang qua Phùng Lan, Dư Văn lập tức tiến nhanh vài bước, đứng ngay gian phòng mà Phùng Lan từng vào trước đó.

Lúc này, cửa đã được mở ra, có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Sau vài giây, khuôn mặt căng thẳng ban đầu của cô dần dần bình tĩnh trở lại. Cuối cùng, cô cũng hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Trên thành bồn cầu trắng tinh có hai dấu giày, một bên trái và một bên phải. Vừa rồi, Phùng Lan đã giẫm lên thành bồn cầu mà ngồi, nên cô cúi xuống nhìn nhưng chẳng thấy đôi chân nào cả.

“Cô Dư?” Phùng Lan sắp sửa ra tới ngoài, sau đó bèn phát hiện Dư Văn không đi theo sau, thế là quay đầu lại, để rồi trông thấy Dư Văn đang đứng trước buồng phòng vệ sinh.

“À…” Dư Văn lập tức phản ứng lại, thong thả bước ra ngoài.

“Cô đang nhìn cái gì vậy?”

“Vừa rồi hình như tôi trông thấy một con chuột,” Dư Văn dày mặt trả lời qua loa, còn cố ý giả vờ sợ hãi, vỗ ngực nói: “Tôi đặc biệt sợ những thứ đó, nên nhất thời không phản ứng kịp.”

Không rõ là do các NPC trong nhiệm vụ bị ép buộc phải ngu muội, hay bản thân Phùng Lan có chỉ số IQ đáng lo ngại, cô ta lại thực sự tin tưởng lời giải thích đầy sơ hở này.

Chu Thái Phúc không khỏi thầm thở dài, giá mà các NPC trong mấy nhiệm vụ sau này đều dễ bị lừa như vậy.

Vừa định bước ra khỏi cửa, Phùng Lan như chợt nhớ ra điều gì đó, thế là chạy đến bồn rửa tay, mở vòi nước, làm ướt tay, lại xịt thêm một ít nước rửa tay.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô ấy, Dư Văn và Chu Thái Phúc thầm cảm thấy hơi may mắn. NPC này có thể được coi là một trợ lực bên lề rất hiếm có. Ít nhất, hai người bọn họ đã có thế mạnh hơn bọn người ở căn phòng 404 và 405.

Bên cạnh đó…

Dư Văn và Chu Thái Phúc đồng thời nhớ đến khuôn mặt của Giang Thành và những gì mà hắn nói.

Cánh tay quái quỷ gì mà to gấp đôi tay tôi, rồi thì gần đây tôi đang dậy thì, cơ thể vẫn đang phát triển…

Chân Kiến Nhân có lẽ đã toang rồi, nhưng không rõ là Giang Thành và tên mập đó đã điều tra được đến đâu.

Chẳng biết rốt cuộc hai người đó có tìm được chủ nhiệm Lý và nhờ thế mà thu thập được thêm manh mối hay không đây?

Hay ngược lại, dính phải xui xẻo như Chân Kiến Nhân rồi bị quỷ giết quách đi nhỉ?

Thời hạn kết thúc nhiệm vụ này đã không còn xa nữa. Quỷ hồn sẽ càng ngày càng trưởng thành, hoàn thiện. Ở giai đoạn này, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu quỷ hồn đột phá được mọi quy tắc đang áp đặt lên nó, vậy tất cả sẽ phải chết…

Dư Văn vẫn còn nhớ, theo lời của một đàn anh mà cô từng gặp trong thế giới ác mộng, ít nhất là một nửa số lượng nhiệm vụ ở đây có kết cục là chết sạch mọi người chơi.

Rốt cuộc, cả độ may mắn và thực lực, nếu muốn sống trong Ác mộng thì phải có đủ cả hai.

Chỉ mong rằng… Cô nhìn mình trong gương, vô thức nuốt ực một cái.

Lần này sẽ không…

Ngay khoảnh khắc Phùng Lan tỉ mỉ lau khô tay và ngẩng đầu lên, khuôn mặt của cả 3 người đồng thời xuất hiện trong gương.

Như thể một loại phản ứng hóa học tinh vi nào đó đã xảy ra, ba người bọn họ lập tức nhìn chằm chằm vào mình trong gương.

Cách một tấm gương, đối mặt với một người giống mình y như đúc, là một việc rất cổ quái.

Nói chính xác hơn, là cực kỳ quỷ dị.

Đặc biệt là trong hoàn cảnh như lúc này.

Theo thời gian từng chút một trôi qua, Chu Thái Phúc nhận ra "mình" ở trong gương càng lúc càng xa lạ. Làn da của anh ta dần tái nhợt đi, giống như sắc máu toàn thân đang rút đi vậy.

Mà cơ thể của gã cũng đang lạnh dần theo một cách mất kiểm soát.

Anh ta rất giỏi chịu lạnh.

Cụ thể hơn, Chu Thái Phúc không hề mẫn cảm với nóng và lạnh.

Nhiều năm lang thang trong các khu rừng nhiệt đới ở Đông Nam Á và miền hoang dã phía Bắc Siberia đã tôi luyện cho anh ta không chỉ về kỹ năng giết người siêu hạng, mà còn cả một thể chất dẻo dai.

Nhưng vào lúc này, kỹ năng giết người và thể chất mà anh ta tự hào là hoàn toàn vô dụng.

Anh ta thẫn thờ nhìn mình trong gương, mất dần quyền kiểm soát cơ thể, chỉ có ý thức là tự do.

Một cảm giác hồi hộp xa lạ dâng lên từ tận đáy lòng, đôi đồng tử trong mắt Chu Thái Phúc từ từ co lại; sức sống dần bị tước bỏ khỏi cơ thể cường tráng này của anh ta.

Vặn vẹo, oán độc, yên tĩnh, giá lạnh…

Và còn cả một dạng bóng tối vô tận đánh mạnh về phía anh ta, trông cứ như một cơn thủy triều đang cố gắng nuốt chửng lấy Chu Thái Phúc.

Không còn bất cứ một tia sáng trong thế giới của anh ta nữa.

Kể cả hy vọng…

Anh ta tựa như đã lao đầu vào biển sâu, chung quanh là vô số bọt khí, nhưng chẳng thể hữu ích mảy may…

“Rắc!”

Tiếng vang lanh lảnh giống như có gì đó nứt ra, khiến cả thế giới chìm vào bóng tối này phải run rẩy nhẹ.

Chu Thái Phúc khẽ nhíu mày.

“Rắc! Rắc! Rắc!”

Lại thêm một vài tiếng vang khác.

Khi định thần lại, Chu Thái Phúc nhận ra mình đang đứng sững sờ trước gương, và khuôn mặt của bản thân…

Anh ta bèn ngờ vực đưa tay chạm vào mặt mình.

“A…”

Mặt của anh ta nóng bừng bừng.

Lúc này, Chu Thái Phúc mới phát hiện hai gò má của mình trong gương đang ửng đỏ, có dấu bàn tay in lên rõ rệt, tựa như vừa mới biểu diễn xong một màn nghệ thuật đáng xấu hổ nào đó.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo…

Chát…

Lại là một cái tát giáng thẳng vào mặt của Chu Thái Phúc. Anh ta mới tỉnh táo lại, loạng choạng, suýt nữa đã ngã thẳng xuống sàn nhà.

Đang đứng tại vị trí chếch nhẹ sang một bên so với điểm trước mặt Chu Thái Phúc, Dư Văn đang xoắn tay áo, trên trán thì lấm tấm mồ hôi.

“Anh Chu tỉnh rồi.”

Phùng Lan reo lên, vừa vui mừng, vừa nghi hoặc.

Vừa rồi, khi bọn họ chuẩn bị rời khỏi nhà vệ sinh, Chu Thái Phúc lại trông như bị ma nhập vậy. Anh ta im lặng đứng trước gương, mặc kệ lôi kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

Hoàn toàn đứng yên một chỗ.

Đôi mắt của anh ta nhìn đăm đăm, lặng lẽ đối mặt với chính mình bên trong tấm gương.

Hình ảnh này cực kỳ quỷ dị.

Dư Văn thực sự quyết đoán. Sau khi nhận ra các phương pháp thông thường không thể đánh thức Chu Thái Phúc được, cô đã xắn tay áo lên, tát mạnh hai bạt tay vào mặt anh ta.

Cho đến khi miệng anh ta rỉ máu.

Chu Thái Phúc mới tỉnh lại.

Nhận ra anh ta đã tỉnh, Dư Văn mới yên tâm hẳn. Rõ ràng, cô rất quan tâm Chu Thái Phúc. Nếu trường hợp này xảy ra với người khác, cô đã chạy mất từ lúc nào.

Nhưng hiện tại, niềm vui của cô chỉ có thể chôn chặt trong lòng, trong khi vẻ mặt cũng không có vẻ gì là mừng rỡ cho lắm.

“Tôi…” Dần dần, Chu Thái Phúc mới hoàn toàn tỉnh táo hẳn.

Anh ta vặn nhẹ cổ từ bên này sang bên kia, cảm nhận cơ thể mình hơi căng cứng.

“Vừa rồi, tôi bị gì thế?” Chu Thái Phúc hỏi Dư Văn.

Thoáng liếc qua tấm gương trong nháy mắt, Dư Văn lập tức nhìn sang chỗ khác.

“Có gì đó quái lạ, chúng ta nên rời khỏi đây rồi tình tiếp.”

Anh ta được Dư Văn nắm tay kéo đi, trong khi hai chân cũng cứng đờ ở một mức độ nhất định. Vẫn là loại cảm giác xốp giòn, khó chịu ở bên tai kia, không những thế mà động tác của cả cơ thể cũng bị mất cân đối nhẹ.

Lợi dụng khoảng cách di chuyển gần cạnh Chu Thái Phúc, Dư Văn mới kể ngắn gọn lại tình huống vừa rồi cho Chu Thái

Phúc rõ.

Nghe đến chuyện mình như người mất hồn đứng sững sờ trước gương, đối mặt với chính bản thân trong gương, anh ta bỗng nhói lên một cảm giác sợ hãi trong vô thức.

Chẳng lẽ… mình đã bị quỷ hồn nhắm đến rồi ư?

Chương 74: Vùng biển phụ nữ

Hoặc có thể là, có những bí mật khác ẩn giấu trong tòa nhà khu C này?

Dù sao đi nữa, đây không phải là một tin tức tốt.

Anh ta không hiểu nổi, tại sao quỷ hồn không đi tìm Giang Thành và tên mập, hà cớ gì lại đến gây sự với mình.

"Đừng suy nghĩ nhiều." Dư Văn nhìn chằm chằm con đường phía trước, rất thận trọng: "Từ giờ trở đi, đừng tiếp xúc với bất cứ thứ gì nếu không cần thiết."

"Nhưng…" Chu Thái Phúc chưa thể hồi phục hẳn từ cơn sợ hãi; vẻ mặt của anh ta vẫn trắng bệch: "Có một số nơi, chúng ta cần phải…"

Dư Văn nháy mắt với Chu Thái Phúc; anh ta bèn hiểu ý mà nhìn theo tầm mắt của Dư Văn - cũng chính là người phụ nữ gầy gò nhỏ bé đang đi phía trước. Phùng Lan đang đi đầu cả đội, vừa cầm điện thoại soi đường, vừa nhỏ giọng nhắc nhở: "Cô Dư, anh Chu! Phía trước khá tối. Mọi người coi chừng bước chân nhé."

"Em cũng phải cẩn thận nhé…" Chu Thái Phúc thì thầm bằng âm điệu chỉ có hai người đủ nghe.

Két…

Két…

Thỉnh thoảng, có tiếng cọ xát đâu đó bên trong nhà vệ sinh nữ, tại nơi giao nhau của hai hành lang.

Tiếng cọ xát không lớn lắm, nhưng kỳ quái là gợi lên một loại ma lực khó tả.

Đó là loại cảm giác mà mọi người tựa như muốn thả cả linh hồn của mình ra để chạy đến đó cảm thụ lấy.

Một cơn gió lặng yên lướt qua nhà vệ sinh; sợi dây da màu đen bị bỏ quên trên thành bồn rửa tay lay động, sau đó cuộn lại, để rồi cuối cùng sắp sửa rơi xuống đất.

Nhưng vật ấy đột ngột dừng lại một cách quỷ dị giữa không trung.

Như thể có một bàn tay vô hình nào đó đã kịp bắt lấy nó.

Vài phút trước, khi 3 người Dư Văn, Chu Thái Phúc và Phùng Lan vội vàng rời đi…

Nhưng nếu 3 người ấy không vội vàng như vậy, thay vào đó là cẩn thận hơn, vậy sẽ phát hiện đúng là hai người phụ nữ quả thật đã rời đi rồi, còn Chu Thái Phúc thì…

Sắc trời tối dần; khung cảnh bên trong nhà vệ sinh nữ cũng mơ hồ đi. Tất cả mọi thứ đều biến thành từng dị thể đen đặc.

Tựa như chúng đã bị bóp nát, sau đó chui rúc vào bóng tối một lần nữa.

Ánh sáng lờ mờ lan tràn dần trên mặt gương, đó là một con dao găm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Mà con dao găm này đang tồn tại bên trong tấm gương.

Nằm trong tay của một bóng đen không thể nhìn rõ mặt. …

Tên mập nhìn chằm chằm vào người đàn ông duy nhất trong tập hồ sơ, và vô số cảnh tượng căm phẫn dần xuất hiện trong đầu anh ta.

Nữ sinh viên múa ba lê bị thiệt mạng, gã thầy giáo mất tích, lứa sinh viên tốt nghiệp chỉ trong vài tháng, trường học bị

đổi tên, Khoa vũ đạo bị hủy bỏ, ảnh tốt nghiệp không có sức sống và không khí vui vẻ… Chỉ cần kết hợp những manh mối này một cách ngẫu nhiên, thì vẫn có thể cho ra kết quả là một trận bi kịch.

"Bác sĩ!" Tên mập nặng nề nói: "Tôi nghĩ rằng, chính tên thầy giáo này đã làm gì đó cô bé sinh viên kia, sau đó cô bé ấy đã tự sát vì không thể chịu đựng được nỗi nhục này. Sau khi chết, cô ta hóa thành lệ quỷ nhằm quay lại báo thù.

Vụ việc ác liệt này đã ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng và hoạt động tuyển sinh. Vì để ngăn chặn những sự cố như vậy xảy ra lần nữa, họ đã không ngần ngại đóng cửa Khoa vũ đạo, vội vàng phê duyệt cho những sinh viên đang theo học tốt nghiệp trước hạn, sau này còn đổi tên ngôi trường.

Điều này cũng giải thích được tại sao chúng ta không thấy bất cứ người đàn ông nào trong trường, ắt hẳn là vì sự việc đó nên trường học đã ngừng việc tuyển dụng nam giáo viên."

Tựa như tên mập còn nghĩ tới một chuyện gì khác, thế là ngẩng đầu nhìn Giang Thành, bảo: "Còn nữa nha! Bác sĩ, anh có nhớ không? Bộ phận An ninh trong trường đều do phụ nữ đảm trách, kể cả căn-tin cũng vậy."

"Ở địa phương này, ngoại trừ chúng ta ra thì tất cả đều là phụ nữ." Tên mập liếm môi: "Nơi đây đúng thật là một vùng biển phụ nữ nha."

Giang Thành nghiêng đầu nhìn tên mập; ánh mắt mà hắn đang nhìn khiến tên mập cảm giác hơi chột dạ.

"Bác sĩ!" Cầm bộ hồ sơ trong tay, tên mập khẩn trương nuốt nước miếng, hỏi: "Anh muốn nói gì thì cứ nói đi. Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Tôi bị đau lưng."

"Tại sao anh lại liếm môi?" Giang Thành nghiêm túc hỏi.

Tên mập cảm thấy tựa như hàng trăm dấu chấm hỏi hiện ra trong đầu. Anh ta nhíu mày, khuôn mặt mũm mĩm tự thóp lại vào nhau: "Bác sĩ! Anh vừa nói gì thế?"

"Tôi vừa nói rằng, lúc anh nói cái câu mà trường học này chỉ toàn phụ nữ mà thôi, tại sao anh lại liếm môi khi nói câu đó?"

"Ủa có hả?" Tên mập sửng sốt.

"Có!" Giang Thành gật đầu: "Không tin anh thử lặp lại câu nói ấy xem. Cái câu mà 'nơi đây đúng thật là một vùng biển phụ nữ' đấy."

"Tại nơi này, ngoại trừ chúng ta ra thì tất cả đều là phụ nữ. Nơi đây đúng thật là một vùng biển phụ nữ nha." Sau khi nói xong, tên mập dừng lời một lát, kế tiếp là liếm môi một cái.

"Anh thấy đấy!" Giang Thành nói: "Anh lại liếm môi!"

Tên mập: "… Bác sĩ, tôi nghĩ rằng, bây giờ không phải lúc chúng ta thảo luận là tôi có liếm môi hay không. Tình hình hiện tại của chúng ta rất nghiêm trọng. E là nữ sinh viên kia đã gặp phải một chuyện gì đó rất khủng khiếp, thế nên oán khí của cô ta cực kỳ đáng sợ."

Giang Thành lắc đầu, bảo: "Chưa đúng!"

"Chưa đúng?" Ánh mắt của tên mập nhìn về phía Giang Thành dần biến đổi. Người bác sĩ này luôn nhìn nhận sự việc từ một góc độ rất độc đáo, thế nên tên mập nghĩ rằng hắn đã phát hiện ra một điều gì đó.

Thế là anh ta bèn thân thiện hỏi dò: "Bác sĩ, theo anh thì vấn đề không phải do cô gái kia hay sao?"

"Không phải!" Giang Thành vẫn lắc đầu: "Ý tôi là, câu trước đó của anh chưa đúng!"

Tên mập trừng mắt nhìn Giang Thành, tức giận bảo: "Giờ anh nhất quyết xoáy vô vấn đề liếm môi, đúng không?"

"Không phải, anh lặp lại câu đó xem."

"Lặp lại lần nữa à?" Tên mập chớp mắt, chậm rãi nói: "Tại nơi này, ngoại trừ chúng ta ra thì tất cả đều là phụ nữ. Nơi đây đúng thật là một vùng biển…"

"Đấy…" Giang Thành ngắt lời tên mập, sau đó nghiêng người về phía trước, dùng một kiểu giọng điệu vô cùng đặc biệt mà nói rằng: "Trong ngôi trường này, không phải tất cả mọi người đều là phụ nữ. Ngoại trừ chúng ta, vẫn còn một người đàn ông khác."

Tên mập im lặng một lúc; sau đó, một khuôn mặt già nua tái nhợt đột nhiên xuất hiện trong đầu anh ta.

Đúng là còn có một người đàn ông khác.

Nhưng anh ta gần như quên béng trong vô thức, bởi vì… người đàn ông kia đã rất cao tuổi rồi, lại bị gãy chân nữa. Cho dù thời gian có quay trở lại 10 năm trước, ông ta vẫn ở độ tuổi khá già.

Hoàn toàn không có động cơ và năng lực gây án.

"Bác sĩ!" Tên mập ngượng ngùng nói,"Anh cho rằng người đó… còn đủ sức làm. . đủ sức để làm…"

"Ai mà biết?" Giang Thành xòe hai tay ra: "Như tôi phát dục rất muộn nè, bây giờ vẫn còn đang ở tuổi dậy thì. Tôi vừa mới nổi mụn trứng cá đấy thôi. Có lẽ ông ta còn dậy thì muộn hơn cả tôi thì sao? Tuy nhìn ông ấy già, nhưng thực ra súng ống không hề lão."

Tên mập tức tối nói: "Bác sĩ! Này là anh nói nhăng nói cuội. Theo tôi á, kiểu phát dục muộn như anh chính là trường

hợp siêu hiếm, dù cả 100 năm cũng chưa chắc xuất hiện thêm một người. Anh không cần quá đề cao ông lão kia.

Bên cạnh đó, nếu ông ấy cáo già bằng một nửa anh thôi, thì cũng không có kết cục thảm hại với hình hài như bây giờ." Tên mập khẳng định.

Đáng tiếc là người đàn ông trong ảnh đứng ở vị trí tương đối lệch, đồng thời bị ảnh hưởng bởi thiết bị chụp và điều kiện chụp lúc đó nên nhìn không rõ mặt ông ta, chỉ có thể trông thấy bóng dáng mơ hồ.

Với những manh mối này, dù hai người có tiếp tục thảo luận thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vì vậy, sau khi cất kỹ máy ảnh và cầm theo bộ hồ sơ, cả hai bèn chuẩn bị rời đi.

Sau khi kiểm tra lại, chiếc máy ảnh này chỉ còn 10% pin và dải pin đã chuyển sang màu đỏ, e là không còn sử dụng được lâu.

Lục tung chiếc túi máy ảnh, cả hai vẫn không thấy bộ sạc pin nào cả.

"Đi thôi!" Giang Thành vỗ vào chiếc túi máy ảnh, nói: "Xem ra chúng ta bắt buộc phải đi sang trung tâm thiết bị rồi, nói không chừng còn có thể tìm ông già kia để xin một bộ sạc."

"Bác sĩ! Phẩm chất mà tôi ngưỡng mộ ở anh nhất chính là tâm trạng lạc quan nha." Tên mập theo sát sau lưng Giang Thành, lẩm bẩm nói: "Tôi chỉ sợ là, chẳng những chúng ta không lấy được bộ sạc, mà còn chôn thây ở nơi đó luôn ấy chứ!"

Đang đi ở phía trước, Giang Thành bỗng nhiên dừng lại.

Thấy vậy, tên mập nghi hoặc nhếch người, nhìn về phía trước. Giang Thành đã đẩy cửa ra, nhưng cảnh tượng bên ngoài cửa lại khiến tên mập giật thót cả mình.

Chương 75: Nghĩa Hải Hào Tình

Ba nữ bảo vệ cao lớn vạm vỡ, sắc mặt lạnh lùng đứng chặn trước cửa, không biết đã đứng ở đó bao lâu rồi.

"Ăn trộm…"

Nữ bảo vệ cầm đầu đang cầm dùi cui đen trong tay, đôi mắt tỏa ra tia sáng lạnh lẽo, tức giận nghiến răng ken két.

Ba nữ bảo vệ này đã từng gặp trước đó, ở tòa C phòng 304, La Nhất chính là bị bọn họ bắt được.

Khi đó tên mập còn ở sau lưng nói đùa La Nhất sao mà yếu thế, đánh không lại chẳng lẽ chạy cũng không nổi, nhưng bây giờ xem ra… vẫn là lơ là rồi.

Mấy giây sau, chỉ thấy Giang Thành hít vào một hơi thật sâu, hét lớn: "Mập! Chạy!"

Tên mập gần như nhận lệnh là chạy, cắm đầu cắm cổ, bất chấp tất cả lao ra ngoài.

Cơ thể rắn chắc mang lại cho anh ta một lực tác động lớn, tên mập chạy đi như một cỗ xe tăng hình người.

Nhưng…

Đối mặt với sự hung hãn xông lên của tên mập, hai nữ bảo vệ còn lại không hề nhúc nhích, chỉ có nữ bảo vệ cầm đầu bước sang một bên, chặn đứng tên mập.

Tên mập đụng phải người nữ bảo vệ, nữ bảo vệ lùi lại nửa bước, mặt không biến sắc, nhưng tên mập lại bị phản lực cực lớn dội ngược trở lại, từ cổ họng tràn ra một vị ngọt tanh tanh.

Cú va chạm này đã đánh bật mất một nửa hồn của tên mập.

Nó khiến anh ta nhớ lại cảm giác khi còn nhỏ đạp xe đạp tông vào đuôi xe máy kéo.

Tên mập cả kinh hoảng hốt, lảo đảo lui về phía sau vài bước, cái mông ngồi phịch xuống góc tường.

Đôi mắt mê man, nhìn ai cũng là ảnh kép.

Nữ bảo vệ trước mặt dường như mọc ra ba đầu sáu tay.

Anh ta cố hết sức quay đầu lại, bởi vì trong lòng vẫn còn nhớ tới Giang Thành, cho nên muốn xem Giang Thành có đột phá được vòng vây ra ngoài hay không.

Trong tâm trí anh ta luôn có một sự tín nhiệm khó giải thích đối với Giang Thành, đây là một người đàn ông không ra bài theo lẽ thông thường, hắn nhất định phải có cách lao ra ngoài.

Chỉ cần hắn có thể thoát được, nhất định sẽ quay lại cứu mình.

Đây là một người đàn ông bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp, mỗi khi gặp nguy hiểm, đều sẽ… tên mập nghĩ đến đây, khóe mắt không khỏi ươn ướt, anh ta đã thành công khiến mình cảm động.

Vì tình yêu… tình bạn bền gan vững chí của anh ta và bác sĩ.

“Bác sĩ…” Anh thì thầm.

Nhưng không ngờ…

Bóng người trước mặt lúc hư ảo lúc rõ ràng, anh ta nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang bị ba nữ bảo vệ vây quanh.

Bóng dáng đó không hề sợ hãi khi đối mặt với nguy hiểm, hiên ngang ưỡn thẳng người.

Đầu tiên là thong dong điềm tĩnh gỡ máy ảnh ra, tiếp sau đó là cởi áo khoác, ngay khi tên mập trợn to hai mắt, cho rằng Giang Thành muốn thể hiện thực lực chân chính.

Mắt thấy Giang Thành giơ cao hai tay, dọc theo chân tường, quỳ 'phịch' xuống, tiếp theo còn thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình, trong miệng lầm bầm nói gì đó.

Tên mập ù tai hoa mắt, cố gắng nghe hồi lâu mới có thể nghe rõ.

"Đồ là tên mập kia trộm, chủ ý cũng là của anh ta, tôi chỉ phụ trách canh gác." Giang Thành quỳ trên mặt đất, vẻ mặt kích động cáo tội tên mập, căm phẫn trào dâng, giống như một thiếu niên lầm lỡ bị ông chú xấu lừa gạt.

"Các chị ơi!" Hắn vỗ ngực bảo đảm: "Em có thể làm nhân chứng thay các chị buộc tội anh ta, cứ phạt tám đến mười năm đi!"

Tên mập suýt chút nữa đã phun ra máu.

Trước mắt tối đen, hoàn toàn bất tỉnh.

Theo chỉ dẫn của Giang Thành, một nữ bảo vệ đúng là đã lục soát thấy một quyển hồ sơ bị mất trên người tên mập.

"Xem ra đúng là không liên quan gì đến cậu ta…"

Nữ bảo vệ cầm đầu từ trên cao nhìn xuống Giang Thành, ánh mắt cũng không khỏi trở nên dịu dàng hơn, đây là một nam nhân có ngoại hình không tồi, sự đáng yêu ngớ ngẩn khiến người ta hoàn toàn chống đỡ không nổi.

Hơn nữa còn mang theo khí chất của một tên mọt sách hiếm có.

"Cậu đứng dậy trước đi, còn chuyện này phải xử lý như thế nào…" Nữ bảo vệ cầm đầu do dự một chút, mới nói: "Còn phải xin chỉ thị của lãnh đạo nhà trường."

“Chuyện nhỏ này phải làm phiền các chị rồi.” Hai mắt Giang Thành bling bling sáng ngời, từ dưới đất đứng lên, tiện tay phủi bụi trên đầu gối.

Loạt hành động này thế nào mà lại khiến cho một nữ bảo vệ sắc mặt đỏ bừng, cổ họng không khỏi lăn lộn.

Nhưng sau đó cô nghiêng đầu quay đi, cảm thấy hành vi vừa rồi của mình quá xấu hổ, cô đã gần 40 tuổi rồi, sao còn có thể…

Ngay khi cô vừa quay đầu đi, một cảnh tượng mà bản thân không hề ngờ tới đã xuất hiện, cả người Giang Thành dán lại gần, một tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Chị à!” Giang Thành ngẩng đầu lên, trong mắt như cả một dải ngân hà: “Sao tay chị lại bị thương thế này?”

“Không… không sao.” Nữ bảo vệ mím môi: “Vừa rồi động tác hơi lớn, không cẩn thận nên…”

Giang Thành đột nhiên quay đầu lại, nhìn tên mập đã ngất xỉu trên mặt đất, tức giận nói: “Đều tại cái tên mập này, nên chị mới bị thương như vậy, hay là… hay là chúng ta ném anh ta từ đây xuống đi, để xả giận cho chị!”

Nữ bảo vệ không khỏi sửng sốt, nơi này là tầng 5 đấy, nếu như ném tên mập này xuống dưới, chắc chắn là chỉ có chết.

Tên mập co giật một cái trong cơn hôn mê.

“Trước khi ném xuống, cho anh ta tám chục trăm nhát dao.” Sắc mặt Giang Thành dần dần biến thái: “Cứ đâm vào trên thận, cho dù không chết, thì đời này cũng vô dụng rồi!”

“Thôi bỏ đi, cũng không có gì to tát cả.” Nữ bảo vệ bị ý tưởng của Giang Thành làm cho giật nảy mình, thủ đoạn vốn định dùng đối với hai người cũng thu lại rất nhiều, thậm chí ngược lại còn khuyên Giang Thành: “Trông cậu, cũng không

giống người xấu, tên mập này tuy rằng ngoại hình gớm ghiếc, nhưng…”

“Được rồi, được rồi.” Nữ bảo vệ cầm đầu đi tới làm người hòa giải, xua xua tay nói: “Hôm nay coi như thôi, anh ta cũng không trộm cái gì quý giá, hai người đi đi, không có lần sau!”

“Các chị thả anh ta đi như vậy á?” Giang Thành không bỏ qua: “Có cần suy nghĩ kĩ lại không, bỏ qua lần này sẽ không…”

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Nữ bảo vệ cầm đầu bắt đầu mất kiên nhẫn: “Hai người có đi không, hai người không đi, tôi đi!”

Nói xong, cô ta thật sự xoay người dẫn hai nữ bảo vệ khác đi, nghe tiếng bước chân, là đang đi xuống tầng.

Bỏ đi trong hoảng loạn, như thể bọn họ mới là trộm vậy.

Nói trắng ra, bọn họ chỉ là bảo vệ, lấy lương sống qua ngày, làm sao có thể giống như lời Giang Thành nói được.

Trừng phạt một chút là được rồi, nếu như thật sự khiến người khác bị thương tật, nhà trường chẳng những không đền bù giúp, ngược lại còn phủi sạch sẽ trách nhiệm, nói rằng họ chỉ là nhân viên thời vụ.

Chuyện này bọn họ vẫn nắm rất rõ.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần, Giang Thành đi đến bên cạnh tên mập, khi vừa định vỗ cho anh ta tỉnh lại, tay hắn đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Phía sau lưng truyền đến thanh âm ma sát cực kỳ khẽ, rất chậm rất chậm, chắc là một cánh cửa… bị đẩy ra.

Mà đằng sau lưng mình lại là…

Phòng hồ sơ!!

Thứ từ trong đó chui ra, chắc chắn là không dễ đối phó như bảo vệ rồi, sẽ là con quỷ kia? Hay là… La Nhất đã chết đi sống lại?

Giang Thành thậm chí không dám nghĩ tiếp, trên trán trong nháy mắt đổ đầy mồ hôi lạnh.

Lần thứ hai trong ngày hôm nay, hắn từ từ giơ tay lên.

Bất kể đối phương là ai, đều không phải là thứ bản thân có thể chống lại, hơn nữa địch trong tối ta ngoài sáng, cơ hội đã mất rồi.

Cảm giác lạnh lẽo dần dần tới gần, hắn đã có thể nghe thấy tiếng thở dốc của đối phương, dần dần, một cái bóng phản chiếu trên bức tường đối diện Giang Thành.

Chương 76: Người đến

Cái bóng trông rất mảnh khảnh, cũng không hề có vẻ quái dị kiểu đầu mình tách rời.

Giang Thành nhìn chằm chằm cái bóng, không dám nhúc nhích.

“Đứng dậy đi.” Người đến nói.

Khi Giang Thành nghe thấy giọng nói này, toàn thân bất giác run lên.

Đó là một giọng nói tương đối trẻ, một phụ nữ, khoảng trên dưới 30 tuổi, không hiểu tại sao, giọng nói của cô ta cho người khác cảm giác rất bức bách, như thể cứ luôn nén giọng xuống vậy.

Giang Thành chậm rãi đứng lên, nhưng không nói gì, cũng không quay người lại.

Đúng là chỉ đứng dậy thôi, ngay cả chân cũng không di chuyển.

“Anh có thể quay người lại.” Cô nói.

Giang Thành do dự một chút: “Vậy cô phải bảo đảm không được giết tôi.”

“Được, tôi bảo đảm.”

“Chỉ là bảo đảm e vẫn chưa đủ.” Hành động giơ tay của Giang Thành rất thành thạo, cho dù có giơ tay lâu một chút, cũng vẫn rất chuẩn, hai tay hắn giơ cao qua đầu, nghĩ ngợi một chút, gợi ý nói: “Hay là cô thề đi.”

Nữ nhân ho dữ dội, như là cổ họng hơi khó chịu, đợi đến khi tiếng ho yếu đi một chút, mới nói tiếp: “Phiền phức vậy à, tôi thấy hay là cứ giết anh đi.”

Lời còn chưa dứt, Giang Thành đã lập tức xoay người lại: “Thôi, cô không cần thề nữa, nghe giọng nói là biết một tỷ tỷ xinh đẹp rồi. Mỹ nhân không bao giờ nói dối, bởi vì kết cục của mỹ nhân nói dối đều rất thê thảm, tôi từng biết một mỹ nhân, đã bị xe lu đè chết chỉ vì nói dối.”

Nữ nhân trầm mặc hồi lâu: “Thực ra anh có thể mở mắt ra.”

Giang Thành nhắm chặt hai mắt, mò mẫm đi đến bên cạnh tên mập, đầu tiên đá mạnh mấy cái vào anh ta, chờ khi tên mập bất tỉnh bên cạnh đã có phản ứng, hắn liền hỏi anh ta: “Mập này, anh thấy sao rồi?”

“Tôi…” Tên mập mơ mơ màng màng, như vừa mới tỉnh ngủ, sau đó giọng nói anh ta trở nên kinh sợ: “Cô này là ai? Ba bảo vệ vừa rồi đâu?”

Giang Thành không trả lời, một lúc sau, hắn mới nói tiếp: “Mập này?”

“Bác sĩ, tôi đây.” Tên mập run rẩy đứng dậy, bụi đất trên người còn chưa kịp phủi hết, trừng mắt nhìn nữ nhân xa lạ trước mặt.

Đó là một nữ nhân xa lạ, anh ta chưa từng gặp ở trường học.

“Mập, anh không sao chứ?” Giang Thành hỏi lần thứ ba.

“Bác sĩ, tôi ổn.” Tên mập như nhớ lại chuyện gì, biểu cảm hơi bất mãn nói: “Nếu như anh không bán đứng tôi, hẳn là còn ổn hơn nữa.”

“Anh… vẫn còn sống?”

Nếu như không phải nể mặt nữ nhân cổ quái xuất hiện trước mặt, tên mập đã sớm làm ầm lên rồi, bây giờ anh ta chỉ đành kiềm chế bản thân một chút, liếc mắt nhìn vị trí của Giang Thành: "Bác sĩ, chúng ta có thể giống người bình thường hơn chút được không? Anh có phải người mù…"

Tên mập đột nhiên ngưng bặt, bởi vì anh ta phát hiện Giang Thành cứ nhắm chặt mắt lại, mãi đến lần trả lời thứ ba của mình, hắn mới mở mắt ra.

"Vậy tôi yên tâm rồi." Giang Thành cuối cùng cũng mở mắt ra, tiếp theo thở phào nhẹ nhõm.

Tên mập chợt ý thức đến điều gì, sau đó sắc mặt còn khó coi hơn cả ăn phải ruồi.

Giang Thành bắt đầu quan sát nữ nhân trước mặt, toàn thân nữ nhân này khoác một chiếc áo trench coat màu be, dáng người bình thường, không ấn tượng sâu sắc như nữ sườn xám.

Kỳ lạ là trên mặt cô đeo một chiếc khẩu trang rất lớn.

Khẩu trang gần như che gần hết khuôn mặt của cô, không chỉ vậy, kiểu khẩu trang này trông rất dày, trông mỗi lần hít thở đều khá tốn sức.

Cô đeo kính râm, vừa vặn che hết nửa trên khuôn mặt.

"Cô là ai?" Tên mập hỏi.

Nữ nhân hơi nghiêng đầu, đại khái là vị trí của tên mập: "Anh này là Mập, vậy chắc anh là…" Nữ nhân lại đưa mắt nhìn Giang Thành: "Chắc là anh Hách Soái rồi?"

"Cô là…"

Giang Thành với tư cách là người quanh năm lăn lộn trong giới, biết cách đoán tuổi của một phụ nữ, xem tay của cô ta còn chính xác hơn cả xem mặt.

Nhưng điểm này hình như không áp dụng được với người phụ nữ này, bàn tay của nữ nhân thu lại trong ống tay áo, phần đầu ngón tay lộ ra trông khá thô ráp, thậm chí còn có vết chai trên khớp ngón tay.

Nữ nhân rõ ràng là người không lo cơm ăn áo mặc, điểm này có thể cảm nhận được từ cách ăn mặc và khí chất của cô, người sinh ra đã giàu có tuy rằng chỉ là thiểu số, nhưng Giang Thành lại biết một số.

Cảm giác từ bọn họ rất giống nhau.

"Tôi họ Lý." Nữ nhân tự giới thiệu: "Lý Nghiên Vy."

Sắc mặt Giang Thành khẽ thay đổi, hắn nhìn nữ nhân này từ trên xuống dưới một lượt, sau đó đột nhiên lên tiếng: "Cô không phải là chủ nhiệm giáo vụ của trường học, chủ nhiệm Lý đấy chứ?"

Nữ nhân gật đầu, bởi vì bị khẩu trang che mất, cho nên cũng không nhìn ra biểu cảm của cô: "Là tôi."

Thanh quản của cô ta thật kỳ lạ, không phải thứ mà nên có ở độ tuổi của mình.

Giang Thành có thể chắc chắn rằng cô ít nhất cũng ngoài 30 tuổi rồi.

"Cô chính là chủ nhiệm Lý?" Tên mập nhíu mày, rất hiển nhiên, anh ta không tin, chủ nhiệm giáo vụ mà lại là một nữ nhân trẻ tuổi như vậy.

Giang Thành cũng không tin lắm, nhưng cuối cùng logic đã thuyết phục hắn, là một phần trong nhiệm vụ, nhất định phải có sự xuất hiện của chủ nhiệm Lý.

Cô đã được các NPC khác nhắc đến nhiều lần trong nhiệm vụ, vì vậy cô chắc chắn là một đầu mối quan trọng.

Nhưng nhiệm vụ còn một ngày nữa là kết thúc rồi, nếu còn không xuất hiện thì thật vô lý.

NPC đầu tiên đề cập đến chủ nhiệm Lý là Phùng Lan, vì vậy nếu không thể tìm thấy người được gọi là chủ nhiệm giáo vụ - chủ nhiệm Lý ở gần phòng hồ sơ thì Giang Thành sẽ đi tìm Phùng Lan.

Để bổ sung thêm manh mối cho mình.

Gặp được chủ nhiệm Lý ở đây cũng là điều Giang Thành đã sớm đoán trước, đặc biệt là sau khi ba nữ bảo vệ xuất hiện.

Theo những gì La Nhất nói sau khi được giải cứu từ trong tay bảo vệ, lãnh đạo trực tiếp của ba nữ bảo vệ chính là chủ nhiệm Lý.

Những gì Giang Thành nói với các bảo vệ vừa rồi, thực ra là nhằm mục đích làm lớn chuyện, đến mức các bảo vệ hoàn toàn không thể giải quyết được.

Vậy thì sau đó, bọn họ chỉ có thể tìm đến cấp trên trực tiếp của mình, cũng chính là chủ nhiệm Lý để giải quyết.

Nhưng Giang Thành không ngờ mấy nữ bảo vệ đó lại nhát gan như vậy.

Mặc dù đã đoán được chủ nhiệm Lý sẽ xuất hiện, nhưng cách xuất hiện này thực sự nằm ngoài dự đoán của Giang Thành.

Đầu tiên hắn nhìn người trước mặt vài lần, rồi nhìn cửa phòng hồ sơ phía sau lưng chủ nhiệm Lý.

Một phỏng đoán dần hình thành trong tâm trí hắn.

Cô ta đã đến lúc nào?

Là cùng với mấy nữ bảo vệ sao?

Giang Thành rất nhanh phủ nhận câu trả lời này, lý do rất đơn giản, nếu như các nữ bảo vệ biết chủ nhiệm Lý ở đây, chuyện ngày hôm nay có lẽ sẽ không cứ thế cho qua.

Tận tâm với công việc, nghiêm túc có trách nhiệm.

Trước mặt lãnh đạo, ít nhiều vẫn phải thể hiện một chút.

Nói cách khác, chủ nhiệm Lý đã ở trong phòng hồ sơ trước khi các nữ bảo vệ đến.

Vậy cụ thể khi nào?

Khi càng đi sâu vào suy nghĩ, sắc mặt Giang Thành dần trở nên khó coi.

Tên mập nhìn sắc mặt đang dần thay đổi của Giang Thành, thân thể mình cũng bắt đầu không yên phận run lên.

Chẳng lẽ… tên mập cả kinh, nữ nhân này thật sự là quỷ?

Không biết từ lúc nào, Giang Thành đã có một suy đoán táo bạo trong đầu:

Chẳng lẽ nữ nhân còn đến sớm hơn nhiều so với hắn tưởng tượng?

Sớm hơn bảo vệ, cũng sớm hơn Dư Văn và Chu Thái Phúc, thậm chí… còn sớm hơn cả mình!

Cô lặng lẽ trốn trong bóng tối chỗ sâu nhất của phòng hồ sơ, cảm nhận mọi thứ xảy ra.

Người, còn có… quỷ.

Chương 77: Trần Dao

"Tên cô ấy là Trần Dao." Chủ nhiệm Lý nhìn chằm chằm vào Giang Thành hồi lâu mới lên tiếng.

Tên mập vừa mới tỉnh lại, đầu óc vẫn còn mơ hồ, anh ta không hiểu ý của chủ nhiệm Lý, vô thức hỏi: "Ai? Cô nói ai là Trần Dao?"

"Nữ sinh mất tích trong sổ hồ sơ." Chủ nhiệm Lý nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu, dùng giọng điệu cực kì kiềm chế, chậm rãi nói: "Cũng chính là… quỷ mà các anh đang tìm."

Chữ "quỷ" vừa nói ra, sắc mặt Giang Thành và tên mập đột nhiên thay đổi.

Quả thực có một số NPC trong nhiệm vụ đã chú ý đến sự tồn tại của sự kiện linh dị, chẳng hạn như Phùng Lan.

Nhưng mặt đối mặt như thế này, nói thẳng ra từ đó, thì chủ nhiệm Lý là người đầu tiên.

Giang Thành nhìn cô, hỏi: "Cô biết cô ấy?"

Theo như manh mối hiện tại nắm được, thời gian nữ sinh trong hồ sơ xảy ra chuyện là 10 năm trước, mà nữ nhân trước mặt hiện có thể ngồi vào vị trí chủ nhiệm giáo vụ, chắc chắn cũng đã làm việc trong trường này rất lâu rồi.

Bọn họ… nói không chừng thực sự có tiếp xúc.

Tên mập dường như cũng đã nghĩ đến điểm này, ngập ngừng mở miệng hỏi: "Cô… đã từng gặp cô ấy?"

“Hay là… cô ấy từng là học sinh của cô?” Tên mập trừng mắt, lại hỏi tiếp.

Khuôn mặt của chủ nhiệm Lý bị kính râm và khẩu trang che mất, nên không thể nhìn rõ biểu cảm của cô ta, nhưng giọng nói thì có hơi dao động, điều này cũng cho thấy nữ nhân trước mặt không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Tên mập càng tin vào suy luận của mình là đáng tin cậy.

Chủ nhiệm Lý ngẩng đầu lên, cặp kính râm mang đến cho tên mập một cảm giác chưa từng có trước đây, nhìn thẳng vào nữ nhân, giống như nhìn chằm chằm vào vực sâu.

Anh ta không khỏi rùng mình một cái.

“Tôi là bạn học của cô ấy.” Chủ nhiệm Lý nói: “Bạn cùng lớp.”

Tên mập chợt mở to hai mắt nhìn.

Giang Thành lúc đầu hơi nghi hoặc một chút, sau đó rất tự nhiên che đi, nhìn nữ nhân trước mặt, ngẩng đầu lên, ngữ khí bình thường hỏi: “Lớp 2 khoa vũ đạo khóa 09, chuyên ngành múa ba lê?”

“Đúng vậy.” Chủ nhiệm Lý gật đầu.

“Không đúng.” Tên mập lấy lại tinh thần, kich động nói: “Tôi nhớ trong ảnh làm gì có cô.”

Tên mập nói xong liền hối hận ngay lập tức, nhìn bộ dạng hiện tại của nữ nhân này, đừng nói là người lạ không quen biết, cho dù là mẹ ruột cô ở đây, cũng chưa chắc đã nhận ra.

Hơn nữa, bức ảnh với hiện tại đã là tròn 10 năm rồi.

Khi nữ nhân chuyển ánh mắt lên khuôn mặt của tên mập, mặt anh ta lập tức tái nhợt, may thay, Giang Thành đã kịp thời tiếp lời, thu hút sự chú ý của nữ nhân.

“Có thể nói cho chi tiết hơn không?”

“Anh ấy nói không sai.” Nữ nhân nói: “Đúng là tôi không có trong bức ảnh, tôi chuyển từ lớp khác đến, chuyên ngành trước đó là bel canto, sau đó mới chuyển đến lớp 2 khoa vũ đạo để học chuyên ngành múa ba lê.”

“Trong phòng hồ sơ có hồ sơ chi tiết của tôi.” Nữ nhân nhìn Giang Thành, hơi lùi lại một bước, nhường ra đường đi sang phòng hồ sơ, bên dưới cặp kính đen giống như một vũng nước đọng: “Nếu anh không tin có thể đi xem.”

Giang Thành lắc đầu: “Không cần thiết, tôi tin cô.”

Có chuyện vừa rồi, tên mập lý trí lựa chọn ngậm miệng, anh ta vểnh hai tai lên, hai con mắt nhỏ đảo một vòng.

“Tại sao lại chuyển chuyên ngành?” Giang Thành tiếp tục hỏi, giọng nói của hắn bắt đầu dao động: “Tôi nghĩ… chắc là có liên quan đến Trần Dao này.”

Nữ nhân ngẩng đầu lên, giống như đang nhớ lại, sau đó khuôn mặt bắt đầu căng thẳng, làn da lộ ra gần khóe mắt dần trở nên gớm ghiếc: “Trần Dao, … cô ta là một con khốn!” Nữ nhân hung ác nói.

Nghe vậy, Giang Thành lập tức nhìn xung quanh, đặc biệt là những nơi tối tăm và những ngóc ngách mà mặt trời không thể chiếu tới.

Sau đó hắn vội vàng nói với những người xung quanh: “Đừng nói như vậy, đứng ở góc độ của tôi thấy, nữ sinh kia cũng khá tốt, nói không chừng có nỗi khổ riêng cũng nên!”

“Tôi cảm thấy người anh em Hách Soái nói rất có lý.” Tên mập cuối cùng cũng nhanh trí được một chút, anh ta vừa nói câu này, vừa đi từng bước nhỏ, hướng đến nơi có ánh mặt trời, ngữ khí vô cùng chân thành nói: “Tôi cảm thấy nữ sinh kia

tướng mạo xinh đẹp, trông không giống người không thông tình đạt lý, chắc chắn có sự hiểu lầm nào đó ở đây rồi."

Thấy xung quanh không có động tĩnh gì, Giang Thành và tên mập mới yên tâm hơn.

"Hiểu lầm?" Nữ nhân dường như đã bị những lời nói của hai người không chút lập trường này chọc tức, toàn thân cũng bắt đầu run lên: "Con khốn kia đã dụ dỗ chồng chưa cưới của tôi, đây cũng là hiểu lầm sao?"

Giang Thành xoa xoa cằm, dừng vài giây mới nói: "Chồng chưa cưới của cô chính là giáo viên dạy múa của Trần Dao."

Trong bức ảnh tập thể đúng là cũng có một nam nhân mất tích.

Lồng ngực phập phồng dữ dội, rất lâu sau nữ nhân mới điều chỉnh được cảm xúc của mình.

Có vẻ như sự cố này đã ảnh hưởng nặng nề đến cô ta, đến nỗi sau 10 năm, cô ta vẫn ôm mối hận này trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, dưới cằm khẽ động đậy: "Đúng vậy."

"Chồng chưa cưới của cô tên là gì?" Tên mập cắt ngang hỏi.

"Tô Úc."

Giang Thành cau mày, sau đó nói: "Trung tâm quản lý thiết bị, là ông…" Hắn đột nhiên dừng lại, mấy giây sau mới đổi lời: "Nam giáo viên kia?"

Nữ nhân cũng không ngờ Giang Thành lại biết chuyện này, trầm mặc một hồi, mới chậm rãi gật đầu: "Đúng, anh ấy chính là chồng chưa cưới của tôi, Tô Úc."

Từ cách xưng hô của nữ nhân, hai người cuối cùng chỉ dừng lại ở giai đoạn đính hôn, chứ cũng chưa đi đến kết quả

gì.

Thủ phạm đầu xỏ, xem ra chính là nữ sinh — Trần Dao.

Đôi mắt của nữ nhân liên tục đảo qua đảo lại giữa hai người, động tác của cô ta rất kỳ lạ, phần cổ không ngừng thay đổi góc độ.

Tên mập đột nhiên có một ảo giác rằng, chủ nhiệm Lý xuất hiện đột ngột này… giống như một con rắn hổ mang đang chuẩn bị tấn công con mồi.

Khi suy đoán này xuất hiện, đã dọa cho tên mập giật nảy mình.

Anh ta nuốt nước bọt, vô thức trốn sau lưng Giang Thành.

Không ngờ…

Tốc độ của Giang Thành còn nhanh hơn, không biết từ lúc nào đã co người lại sau lưng anh ta, chỉ để lộ nửa người để giao tiếp với nữ nhân.

Trong khi giao tiếp, Giang Thành thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh khi có cơ hội.

Tiếp xúc với Giang Thành lâu rồi, tên mập cũng đại khái có thể đoán ra kế hoạch của hắn.

Tên này có đến tám phần là đang muốn tìm đường lui cho mình.

Một khi cuộc đàm phán đổ vỡ, bước tiếp theo chính là chạy trốn.

Tên mập nghe xong câu hỏi này không khỏi có chút khẩn trương, anh ta rất sợ giây tiếp theo chủ nhiệm Lý sẽ cười lạnh nói người là do tôi giết, sau đó…

Não tên mập lại bổ sung thêm, bình thường ở chỗ này chiếu phim xã hội đen, phe phản diện trong phim cũng sẽ có

lời thoại tương tự, cái gì mà các người đã biết quá nhiều rồi, tôi chỉ tin người chết sẽ không thể tiết lộ… sau đó nữa là từ trong ngực rút súng ra, giết người diệt khẩu.

Nếu sự việc thực sự phát triển đến mức đó, mặc dù bọn họ là hai đấu một, chiếm ưu thế về số lượng, nhưng chủ nhiệm Lý đã dám một mình xuất hiện, thì nhất định đã có quân bài để đối phó với hai người.

Tên mập nhìn chằm chằm chủ nhiệm Lý trước mặt, từ trên xuống dưới, ánh mắt dần trở nên kỳ lạ.

Quả thật, nữ nhân này cho mình cảm giác quá cổ quái, động tác thân thể của cô ta không thể nói là không đúng, chỉ là cho người ta cảm giác rất không hài hòa.

Nhìn lâu rồi, thậm chí còn có vẻ hơi quỷ dị.

Cứ như thể… phần thân trên và phần thân dưới của cô ta là được tạm thời ghép lại với nhau, là thuộc về hai người khác nhau vậy.

Chương 78: Múa đơn

“Bác sĩ…”

Tên mập lại bắt đầu nhiều lời, anh ta dùng giọng rất nhỏ rất nhỏ nói, giống như đang nhắc nhở Giang Thành.

Nhưng phần eo bị véo mạnh một cái, làm anh ta lại lập tức im bặt.

Ý của Giang Thành đã rất rõ ràng rồi.

Sau đó tên mập lại thoải mái hơn, nếu như mình còn có thể nhìn ra bất thường trên người chủ nhiệm Lý, thì không cần nói đến Giang Thành.

E rằng hắn đã nghĩ ra cách để thoát thân rồi.

“Trần Dao đã chết như thế nào?” Giang Thành mở miệng hỏi lần thứ hai.

Chủ nhiệm Lý ngẩng đầu lên, khuôn mặt dưới cặp kính râm quả thực khiến bọn họ cảm thấy lạ lẫm, một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn lại vang lên: “Cô ta treo cổ tự tử.”

“Tự tử?”

Nữ nhân gật đầu: “Đúng.”

Nói thật, tên mập không hề tin tưởng nữ nhân trước mắt này, thậm chí anh ta còn hoài nghi nữ nhân này rút cuộc có phải là chủ nhiệm Lý hay không.

Cái tên Trần Dao có thể là thật, là nữ sinh biến thành nữ quỷ sau khi chết, nhưng… tên mập mím môi, mồ hôi lạnh trượt xuống cổ, thấm ướt áo.

Ai có thể khẳng định nữ nhân trước mặt không phải là Trần Dao?

Cô ta… có thể là quỷ.

Phản ứng vô thức của tên mập chính là đi lấy máy ảnh trên người Giang Thành để thử, nhưng khi anh ta vừa đưa tay ra liền bắt gặp ánh mắt sát khí của Giang Thành.

Tên mập nhanh trí, lại bỏ tay xuống.

Khi tên mập nhìn lại lần nữa, sắc mặt Giang Thành vẫn như bình thường.

Đối phương mím chặt khóe miệng nhìn nữ nhân, dường như đang đợi cô ta mở miệng.

"Trần Dao là tân sinh khóa 09." Nữ nhân chậm rãi nói.

Giọng nói khàn khàn rất đắm chìm, trong nháy mắt kéo hai người vào thời đại thuộc về bọn họ.

"Tôi lớn hơn cô ta 1 tuổi, có thể coi là đàn chị của cô ta."

"Tôi là MC trong bữa tiệc chào đón tân sinh năm đó, tôi là MC, cô ta có tiết mục biểu diễn trong bữa tiệc, chúng tôi cũng vì vậy mà quen nhau."

"Cô ta rất xinh đẹp, lại hát hay nhảy giỏi, tỏa sáng rạng rỡ trong bữa tiệc chào mừng, thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người. Tôi nhìn ra cô ta rất có khí chất, càng có năng khiếu hơn trong múa ba lê, vì thế đã đề xuất cô ta chuyển sang học chuyên ngành múa ba lê."

Cô ta dừng một chút, giải thích: "Khi mới vào trường, cô ta đăng kí học múa hiện đại."

"Lớp 1 khoa vũ đạo?" Giang Thành hỏi.

"Ừm." Nữ nhân gật đầu, sau đó im lặng một lúc mới nói tiếp: "Đây cũng là quyết định mà tôi hối hận nhất trong đời."

Giọng cô trầm thấp, đôi môi hiện thành một đường cong rất kỳ lạ.

Tự tay đưa tình địch tặng cho chồng chưa cưới của mình… Tên mập không khỏi thầm nghĩ, nữ nhân này thật có dã tâm.

Tất nhiên, anh ta sẽ không bao giờ dám nói ra những câu như vậy.

Khuôn mặt cũng thuận theo nữ nhân, nét mặt căm phẫn trào dâng.

"Đầu tiên vẫn rất tốt đẹp, trình độ múa ba lê cổ điển của cô ta cao hơn nhiều so với múa hiện đại, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, tư thế, hình thể, bước chân… đều đạt đến trình độ khá cao."

Cô ta tiếp tục: "Ngay cả chồng chưa cưới của tôi, cũng hết lời khen ngợi nữ sinh này, thậm chí có một số giáo viên còn nói riêng với nhau rằng Trần Dao… được sinh ra để dành cho múa ba lê cổ điển."

"Vận khí của tân sinh khóa 09 cực kì tốt, bọn họ nhập học còn chưa đến nửa năm, đã kịp dự Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường. Đến lúc đó không chỉ toàn thể giáo viên học sinh của trường sẽ có mặt đông đủ, hơn nữa, một số cựu sinh viên nổi tiếng, thậm chí một số ngôi sao, ông chủ và nhà sản xuất của các công ty điện ảnh và truyền hình sẽ được mời tham gia."

"Có thể hai người không hiểu, đối với những người học nghệ thuật như chúng tôi, tầm quan trọng của các cơ hội kết nối, thậm chí còn cao hơn cả trình độ nghiệp vụ tự thân."

"Có những cây giống tốt theo đuổi nghệ thuật cả đời, chính là bởi vì không có cơ hội, cho nên đến chết cũng không chút tiếng tăm."

Giang Thành gật gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã nói: "Chuyện trong giới giải trí ít nhiều tôi cũng biết chút ít, sự tàn

khốc của nó là ăn thịt người không nhả xương, một con người tốt đẹp bước vào, có thể mấy năm sau khi nhìn lại, ngay cả anh ta cũng không thể nhận ra chính mình."

Nữ nhân ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Giang Thành như có hơi thay đổi: "Anh cũng từng ở trong giới này bước ra?"

Tên mập trong lòng đổ mồ hôi hột thay cho Giang Thành, trong lòng thầm nhủ, anh cứ để cô ta nói liền một mạch đi, sao cứ phải ngắt lời làm gì, bây giờ thì hay rồi, nếu không trả lời được, chắc vài ngày nữa thi thể của hai người cũng sẽ bốc mùi.

Không, ở đây có điểm này khá tốt, thi thể sẽ không bốc mùi.

Nhiều nhất chỉ là vô duyên vô cớ biến mất thôi.

"Cũng tương tự vậy." Giang Thành ưỡng thẳng lưng, một tay cởi thêm mấy cúc áo sơ mi, thần sắc vô cùng ung dung.

Tên mập đầu nảy số, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

"Tôi đứng đầu bảng ở dạ trường chỗ chúng tôi." Giang Thành trịnh trọng gật đầu: "Đứng đầu bảng cô hiểu không, chính là sau khi khách đã gọi tôi rồi, thì sẽ không nhìn đến bất kì người nào khác."

Một giây sau, Giang Thành chậm rãi duỗi tay phải ra, nắm đấm hướng lên trên, đối mặt với nữ nhân trước mặt, vẻ mặt nghiêm nghị khiến tên mập còn tưởng rằng hắn là một người bình thường.

Tên mập vốn đã choáng váng, hai hàm răng va vào nhau lập cập, anh ta không hiểu Giang Thành đã uống nhầm thuốc gì, mà từ đây bắt đầu đột nhiên trở nên nhiệt huyết không thể hiểu nổi.

Cho đến khi Giang Thành hét lên câu tiếp theo——

“Bọn họ nói tôi ngoài việc đắt ra, không có bất kì khuyết điểm nào!”

Tên mập: “…”

Nữ nhân dường như cũng bị những ngôn luận kì lạ này của Giang Thành làm cho bối rối, rất lâu sau mới phản ứng lại, mà ngay sau khi nhận ra thì lập tức vạch rõ ranh giới với hắn.

“Anh… anh Hách.” Nữ nhân lần đầu tiên lộ ra biểu cảm ngượng ngùng trước mặt hai người: “Chúng ta… chúng ta hình như đang nói về hai chuyện khác nhau, chúng tôi là người làm nghệ thuật, anh… không, anh là…”

“Tôi cũng là người làm nghệ thuật.” Giang Thành bất mãn hét lên: “Tôi thậm chí còn hiến thân cho nghệ thuật đấy!”

Tên mập: “… Chết tiệt, hiến thân cho nghệ thuật.”

“Anh… anh Hách.” Nữ nhân hít sâu một hơi, thậm chí ngay cả khẩu trang cũng hơi thay đổi: “Tóm lại, chúng ta không giống nhau.”

“Không sao.” Giang Thành nói: “Tôi biết chuyện gì là được.”

Nữ nhân cảm thấy không thể đi đến thống nhất với Giang Thành về vấn đề này, nên đành phải chuyển về chủ đề trước đó, nhưng khi cô ta tiếp tục nói, tên mập dần cảm thấy có chút khác thường.

Bầu không khí quỷ dị xung quanh nữ nhân dường như đã yếu đi rất nhiều, các chuyển động cơ thể của nữ nhân cũng trở nên phối hợp nhịp nhàng hơn, không còn cảm giác như con rối giật dây ban đầu.

Anh ta đột nhiên ý thức đến điều gì, lập tức nhìn về phía Giang Thành.

Giang Thành cũng không có gì khác so với lúc trước, hắn thỉnh thoảng đáp lại nữ nhân một tiếng, như thể rất có hứng thú vậy.

Nhưng mắt của tên mập rất tốt, phát hiện trên trán Giang Thành có một tia sáng.

Đó là một giọt mồ hôi, từ từ trượt xuống theo khóe mắt.

Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, đầu của Giang Thành… tự nhiên đã xuất hiện rất nhiều giọt mồ hôi, dùng mồ hôi đầm đìa để miêu tả chắc cũng không ngoa.

“Bởi vì Trần Dao tiến bộ nhanh như vậy, cho nên nhà trường chuẩn bị chọn cô ta biểu diễn.” Nữ nhân nghiến răng nghiến lợi: “Cơ hội múa đơn đó, vô cùng hiếm có.”

“Sau đó thì sao?” Giang Thành hỏi.

Nghe vậy, nữ nhân đột ngột ngẩng đầu lên, xuyên qua cặp kính râm, dường như có thể cảm nhận được ánh mắt u ám từ đôi mắt kia: “Nhưng cô ta đã từ bỏ, cô ta nói hy vọng… tìm một người bạn múa cùng mình!”

Chương 79: Âm mưu

Không cần hỏi, ngay cả tên mập cũng đoán được bạn múa mà Trần Dao mời là ai.

Chính là giáo viên của cô ta, đồng thời cũng là chồng chưa cưới của Lý Nghiên Vy - Tô Úc.

Giọng nói của Lý Nghiên Vy bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát, tự thuật như vậy đối với cô ta là một loại cực hình.

"Kể từ đó, Trần Dao mượn danh nghĩa tập múa tiếp xúc thân mật với Tô Úc, ban ngày cô ta tìm đủ mọi lý do để trì hoãn, mục đích chính là để đến tối, Tô Úc phải ở lại luyện múa với cô ta, tạo cơ hội để hai người bọn họ ở riêng với nhau."

"Lãnh đạo trường học rất coi trọng thành tích biểu diễn này, lúc đó Tô Úc mới nhận chức không lâu, tâm khí rất cao, một lòng muốn tìm cơ hội chứng tỏ bản thân, hơn nữa…" Lý Nghiên Vy dừng lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ai có thể ngờ một nữ sinh thoạt nhìn ngây thơ như vậy, lại có tâm cơ thâm sâu đến thế."

"Tôi lúc đó đúng là đã bị mù rồi!"

Giang Thành và tên mập yên lặng nghe, không phát biểu ý kiến gì, cũng chẳng an ủi cô ta.

So với những gì mà nữ nhân trước mặt đã trải qua, vài lời an ủi vô thưởng vô phạt rõ ràng là quá nhạt nhẽo.

Lý Nghiên Vy bình tĩnh lại trong vài giây, dần dần điều chỉnh cảm xúc của mình, tiếp tục nói: "Khi cử chỉ của Trần Dao ngày càng thân mật hơn, thậm chí một số tiếp xúc cơ thể đã vượt quá giới hạn bình thường, Tô Úc dần cảm thấy có điều

gì đó không ổn, tình cảm của Trần Dao dành cho anh ấy đã vượt qua ranh giới tình cảm thầy trò bình thường.”

“Sau khi nhận thức được điều này, Tô Úc bắt đầu giữ khoảng cách với Trần Dao, anh ấy thậm chí còn có chút sợ hãi, nhiệm vụ diễn tập đã sắp xếp xong cũng trì hoãn, buổi tối cố gắng không đến phòng học vũ đạo để hướng dẫn Trần Dao nữa.”

Nghe vậy, Giang Thành đột nhiên cắt ngang: “Phòng học vũ đạo ở đâu?”

“Tòa C.” Lý Nghiên Vy khẽ nhìn Giang Thành, nói với giọng điệu như đang ám chỉ gì đó: “Hai người đã đến đó, chính là phòng học nhạc nơi tổng duyệt.”

“Sau sự việc đó, nhà trường đã phải chịu áp lực và giải tán toàn bộ khoa vũ đạo, toàn bộ nhân viên nam bị sa thải, phòng học vũ đạo cũng bị phong tỏa.”

“Mãi cho đến năm ngoái, lãnh đạo mới được bổ nhiệm đã ra lệnh cải tạo lại, mới được đổi thành phòng học nhạc như hiện tại.”

Tên mập nuốt nước bọt, ngập ngừng nói: “Trần Dao… tự sát trong phòng học vũ đạo?”

“Đúng vậy.” Một lúc lâu sau, Lý Nghiên Vy mới gật đầu, trên trán lộ ra những đường gân xanh, nhìn rất đáng sợ: “Trần Dao cô ta điên rồi, cô ta chính là một kẻ điên hoàn toàn!”

“Mắt thấy dụ dỗ không thành, cô ta lại dám nghĩ đến chuyện uy hiếp.”

“Cô ta uy hiếp Tô Úc nếu như không chia tay với tôi, ở bên cô ta, cô ta sẽ… báo cáo với giáo viên và học sinh toàn trường rằng Tô Úc lấy danh nghĩa giáo viên, mưu đồ quấy rối cô ta!”

Nghe vậy vẻ mặt tên mập trở nên cổ quái, trong lòng không khỏi cảm khái trên đời này còn có chuyện tốt như vậy.

Nói đến đây, Lý Nghiên Vy đột nhiên dừng lại, một lúc lâu sau mới nói tiếp: "Nhưng Tô Úc đã từ chối, mặc dù anh ấy ngưỡng mộ Trần Dao, nhưng đó chỉ là tình cảm giữa thầy và trò, vì vậy đã kiên quyết từ chối Trần Dao."

"Vào một đêm mưa, Trần Dao một mình đợi Tô Úc trong phòng học vũ đạo, nhưng anh ấy không đến… nên đã treo cổ tự tử, thi thể được bảo vệ phát hiện ra vào ngày hôm sau trong quá trình đi kiểm tra."

"Sau đó, theo suy đoán của chúng tôi, Trần Dao hẳn đã mắc một số bệnh về tâm thần, điều này cũng dẫn đến việc tâm lý cô ta méo mó, tính cách cực kỳ ngoan cố, cuối cùng mới lạc vào một mối quan hệ vốn đã méo mó, dẫn đến hậu quả như vậy."

Lý Nghiên Vy khẽ lắc đầu, cảm xúc mà cô ta thể hiện ra vào lúc này rất phức tạp.

Tên mập muốn nói gì đó, nhưng anh ta không biết bắt đầu từ đâu.

"Đúng rồi." Lý Nghiên Vy nhìn hai người trước mặt, thở dài, sau đó chuyển chủ đề: "Mấy người đi cùng với hai người đâu?"

"Bọn họ…"

"Có ba người chắc chắn đã chết." Giang Thành ngắt lời tên mập đang nói, rất tự nhiên tiếp lời: "Do Trần Dao làm."

Nghe vậy, trên mặt tên mập hiện lên vẻ khiếp sợ, kinh ngạc nhìn Giang Thành, chuyện này… có thể nói với NPC sao?

Điều anh ta lo lắng hơn là Lý Nghiên Vy trước mặt nói không chừng chính là Trần Dao cải trang, thảo luận về chủ đề

giết người trước mặt quỷ, có khi nào sẽ khiến quỷ trở nên hung hãn hơn không.

Không ngờ, Lý Nghiên Vy trước mặt không hề lộ ra chút kinh ngạc nào, cô ta gật đầu, vô cùng bình tĩnh hỏi: "Người chết đều bị xé mất quai hàm."

"Không sai."

Lý Nghiên Vy im lặng một lúc, mới nói: "Cô ta vẫn không thể nuốt trôi cục tức này."

"Là thế nào?"

"Vì để buộc Tô Úc phải phục tùng, cô ta đã từng báo cáo với nhà trường rằng Tô Úc không tôn trọng đạo đức của giáo viên, có mưu đồ bất chính với mình trong khi luyện tập."

"Nhưng điều cô ta không ngờ tới là, cảnh cô ta quyến rũ Tô Úc trong phòng học vũ đạo đã bị các bảo vệ tuần đêm bắt gặp, cũng chính vì lời khai của nhiều bảo vệ, cuối cùng Tô Úc mới được giải oan."

"Cô ta đúng là ác giả ác báo." Lý Nghiên Vy mang theo một chút nhẹ nhõm nói.

"Hình tượng thuần khiết mà cô ta dày công tạo dựng trong trường đã hoàn toàn bị hủy hoại, mọi người đều chỉ trích sau lưng cô ta, nhà trường cũng đã hủy bỏ sân khấu múa đơn của cô ta, thậm chí còn có tin đồn rằng, một số lãnh đạo cấp cao đang chuẩn bị đuổi học cô ta nữa."

Nghệ thuật trước tiên phải học đức, một kết quả xử lý như vậy cũng coi như nằm trong dự tính của hai người.

"Xem ra sự nghiệp nghệ thuật của cô ta đã hoàn toàn bị hủy hoại bởi chuyện này." Tên mập cảm khái nói.

"Không chỉ là sự nghiệp nghệ thuật." Giang Thành xoa xoa cằm, ngữ khí giễu cợt nói: "Đối với một nữ sinh mà nói, nhân

sinh của cô ta có lẽ đã chết rồi.”

Trong hành lang vốn đã không được sáng rõ, lúc này đột nhiên bị bao trùm bởi một bầu không khí bi thương không thể giải thích được.

Tên mập ghét nhất hành vi tọc mạch chồng chưa cưới của người khác, thậm chí còn bịa đặt uy hiếp, nhưng nghĩ đến kết cục thê thảm của Trần Dao, trong lòng vẫn không khỏi có chút thương hại.

Nếu như nói con người là một thể mâu thuẫn kỳ lạ, thì mức độ mâu thuẫn của tên mập phải tỷ lệ thuận với kích thước cơ thể của anh ta.

“Vì vậy, tất cả những chuyện này đều là sự trả thù của Trần Dao.” Lý Nghiên Vy nói: “Không lâu sau cái chết của Trần Dao, mấy bảo vệ từng đứng ra làm chứng cho hành vi không đoan chính của cô ta đã xảy ra chuyện.”

Như nhớ lại tình cảnh thê thảm lúc đó, Lý Nghiên Vy không khỏi rụt cổ lại, cả người cũng trở nên căng thẳng.

Về những gì đã xảy ra với mấy bảo vệ, Giang Thành và tên mập đã nghe Dư Văn kể lại, là Phùng Lan đã kể cho bọn họ nghe khi ở trong ký túc xá của giáo viên.

Lúc này, hai manh mối cuối cùng cũng quy kết lại với nhau.

“Ngoại trừ mấy bảo vệ trực ban, còn có ai bị hại nữa không?”

Lý Nghiên Vy gật đầu: “Còn mấy giáo viên, và hai học sinh của lớp nhạc cụ.”

Tên mập cau mày hỏi: “Bọn họ cũng tham gia làm chứng chống lại Trần Dao?”

“Cũng coi là vậy.” Lý Nghiên Vy trả lời: “Mấy giáo viên này nói rằng bọn họ đã từng nhìn thấy Trần Dao nũng nịu với giáo viên, còn cố ý thực hiện một số động tác vũ đạo dựa vào người Tô Úc.”

“Hai học sinh kia chịu trách nhiệm phát nhạc đệm, bọn họ đã từng tham gia buổi tổng duyệt ba lê của Trần Dao, lời khai của bọn họ… đại khái là giống nhau.”

Giang Thành suy nghĩ một chút: “Có số người bị hại cụ thể không?”

“Cả trước sau cộng lại, tổng có 9 người.” Lý Nghiên Vy khẳng định.

Chương 80: Kính râm

“Trạng thái tử vong giống nhau?”

“Đúng.”

“Thời điểm tử vong thì sao?” Giang Thành không bỏ qua, tiếp tục hỏi.

“Kể từ ngày thứ hai sau khi Trần Dao tự sát đã có người chết rồi, là mấy người bảo vệ.” Lý Nghiên Vy vừa gật đầu, vừa nói: “Thời hạn cuối cùng…” Cô ta suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên như nghĩ đến điều gì đó, ngay lập tức nói: “Là trước buổi tổng duyệt thứ ba!”

“Đúng rồi.” Cô ta nhớ lại nói: “Chắc chắn là trước buổi tổng duyệt thứ ba! Bởi vì chuyện này, thời gian chuẩn bị cho lễ kỷ niệm còn lại rất eo hẹp, thậm chí có những tiết mục trọng điểm còn phải diễn tập đến rất khuya.”

“Buổi tổng duyệt thứ ba bắt đầu lúc nửa đêm!” Cô ta kích động nói: “Tôi còn nhớ rất rõ!”

Chương trình lúc nửa đêm…

Tổng cộng đã chết 9 người…

Tên mập bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Theo thông tin bọn họ nhận được, buổi tổng duyệt thứ ba sắp diễn ra cũng vào lúc nửa đêm.

Càng trùng hợp hơn nữa là, số người trong nhiệm vụ lần này của bọn họ… cũng vừa hay là 9 người.

Máu trên mặt dần dần nhạt đi, đồng tử của tên mập từ từ siết lại.

Chẳng lẽ lần này, sẽ lặp lại thảm án của 10 năm trước…

“Cô Lý.” Giang Thành đột nhiên nói.

Dòng suy nghĩ của tên mập bị cắt đứt, quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Giang Thành, nam nhân hành vi cổ quái này có lẽ chính là cọng rơm cuối cùng trong nhiệm vụ.

Những người khác thì anh ta không biết.

Nhưng với anh ta, chắc chắn là vậy.

Tên mập mím môi, ý nghĩ bám đùi ăn sâu vào trong lòng…” Cho dù mình có chết, cũng phải chết cùng với bác sĩ!” Anh ta kiên định.

Khi Lý Nghiên Vy quay đầu hướng về phía mình, Giang Thành đột nhiên thay đổi thành một giọng điệu nhẹ nhàng: “Tôi muốn gọi cô như vậy, được không?”

Giọng nói của Lý Nghiên Vy kéo tên mập từ thế giới tưởng tượng trở lại hiện thực, cô ta gật đầu: “Được.”

“Cô Lý!” Giang Thành vừa cài cúc áo khoác, vừa nói: “Tôi có một câu hỏi, có thể sẽ hơi mạo phạm, mong cô thông cảm cho.”

Khóe mày Lý Nghiên Vy cau lại, vài giây sau, cô ta vẫn nói với giọng điệu không nghe ra thăng trầm như trước: “Anh cứ nói.”

Giang Thành nghiêng đầu, chậm rãi lên tiếng: “Nếu như Trần Dao thật sự như những gì cô nói, vì báo thù giết nhiều người như vậy, thế thì…” Hắn ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt bên dưới cặp kính râm của Lý Nghiên Vy: “Tại sao cô không chết?”

“Là vợ chưa cưới của Tô Úc, tôi thật sự nghĩ không ra lý do cô ta buông tha cho cô.”

Bầu không khí trong nháy mắt đông cứng lại, tên mập đã ngửi được một mùi vị nào đó, đến thở mạnh cũng không dám thở ra.

Giang Thành lật bài quá đột ngột.

Lúc trước tên mập còn tưởng rằng Giang Thành sẽ giả bộ nhát gan, ổn định nữ nhân trước, chờ sau khi rời khỏi đây sẽ tính kế lâu dài.

Với tư cách là người hiện tại đang đứng ở giữa hai bên, tên mập có hơi áp lực, anh ta lặng lẽ thử động đậy bắp chân, phát hiện bắp chân đã bị chuột rút.

Giây tiếp theo-

Nữ nhân trước mặt đưa tay, tháo kính râm ra.

Ngay lúc cô ta tháo kính râm ra, cơ thể tên mập bắt đầu cứng ngắc, miệng há to, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Dưới cặp kính râm không phải là đôi mắt, mà là một cặp lỗ trũng sâu xuống, có màu da thịt!

Xung quanh hốc mắt có những vết cào gớm ghiếc giống như những con rết cố thủ, dường như có thứ gì đó, dùng thủ đoạn tàn bạo nhất, cứ như thế khoét mắt cô ta ra!

“Nếu như anh Hách cho rằng như này được coi là buông tha, vậy tôi tình nguyện để cô ta đừng buông tha tôi.” Lý Nghiên Vy hướng về phía Giang Thành lạnh lùng nói. …

“Bì bõm.”

“Bì bõm.”

Dư Văn và Chu Thái Phúc sánh bước bên nhau, Phùng Lan một thân một mình đi ở phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, nhắc nhở Dư Văn chú ý dưới chân.

Bởi vì dưới chân bọn họ không biết từ khi nào đã xuất hiện một vũng nước đọng.

Phạm vi nước đọng rất rộng, trải dài trong hành lang dẫn đến phòng học nhạc.

Dư Văn hỏi Phùng Lan có thể tránh được không, nhưng sau khi suy xét, đối phương trả lời rằng rất khó, trừ khi ngày mai rồi hãy quay lại.

Ngày mai sao… Dư Văn nhìn chằm chằm vào vũng nước đọng dưới chân, cổ họng vô thức lăn lộn.

Nơi này mang đến cho cô ta một cảm giác vô cùng tệ, hành lang tối tăm như đã mất đi sự che chở của ánh sáng, vũng nước đọng dưới chân bị bước chân của bọn họ di chuyển tạo nên những vòng gợn sóng đen kịt.

Những gợn sóng lan đến tận sâu trong hành lang, nhưng không có dấu hiệu sẽ quay trở lại.

Dường như không có điểm dừng…

Hay là… cứ nghe theo lời Phùng Lan, rời đi trước, chờ…

Cô xuất thần trong một giây, nhưng giây tiếp theo, cô cắn chặt môi, ánh mắt lại trở thành nữ Tu La trên chiến trường thu hoạch sinh mệnh.

Thời gian không chờ đợi ai… bất thường của hôm này đã càng ngày càng rõ ràng, quỷ đang không ngừng biến hóa, mỗi một lần biến hóa kết thúc, nó đều sẽ càng ngày càng mạnh.

Hạn chế của quy tắc áp đặt lên nó sẽ không còn lại bao nhiêu.

Nếu còn đợi nữa, tất cả những gì bọn họ còn lại là cơ hội sống sót càng ngày càng mong manh.

Cô từ chối đề nghị của Phùng Lan, lý do cũng rất chính đáng, nói rằng ống kính rất đắt, nếu như không cẩn thận bị nước vào là sẽ hỏng mất.

Với chỉ số IQ là một bí ẩn, có vẻ như Phùng Lan không nghi ngờ gì.

Tiếng nước róc rách vang vọng trong hành lang trống rỗng, không một chút nhiệt độ, trong khúc xạ của gợn sóng biến hóa bất định, giống như một con dao sắc bén, cắt đồ vật xung quanh thành từng mẩu rời rạc.

Bọn họ thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim của nhau.

"Cô Dư, hãy nhanh lên một chút." Phùng Lan lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng học nhạc rồi nói.

Trong môi trường tối tăm, mặt cô chập chờn lúc sáng lúc tối, nhìn lâu, còn cảm thấy rất kỳ lạ.

Phùng Lan ló đầu vào, liếc nhanh vào phòng học nhạc, rồi ngay lập tức co rúm người lại: "Tôi… tôi không vào đâu." Cô thì thào: "Tôi ở đây đợi hai người."

"Đèn ở đâu?" Chu Thái Phúc quay đầu hỏi.

Bên ngoài trời đã sẩm tối, phòng học nhạc rất rộng, nếu không có đèn…

Chu Thái Phúc từ từ nhìn vào bên trong, khắp nơi đều là một đám sương đen, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hình dáng của những vật thể lớn một chút.

Linh cảm chẳng lành lên men trong lòng.

"Anh Chu." Giọng nói của Phùng Lan nghe có vẻ lo lắng: "Không được bật đèn, tòa C không được phép đến vào giờ này."

Cô dừng lại một chút, sau đó nói: “Nếu như bật đèn lên, bị bảo vệ trường học nhìn thấy, bọn họ sẽ đến kiểm tra.”

Mấy nữ bảo vệ đó sao…

Chu Thái Phúc nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định này.

Mặc dù nếu thực sự phải động thủ, mấy nữ bảo vệ chắc chắn không phải là đối thủ của anh ta và Dư Văn, hai cựu lính đánh thuê chân chính, nhưng vì thế mà đánh rắn động cỏ thì không cần thiết.

Còn một điểm nữa, trong ác mộng có một luật bất thành văn -

Trừ khi cần thiết, không thể tấn công đồng đội hoặc NPC, bởi vì chuyện này có thể gây ra những hậu quả không lường trước được.

Đó cũng là lý do tại sao, mãi đến khi nhiệm vụ đã được một nửa chặng, bọn họ cuối cùng mới hạ quyết tâm loại bỏ Trương Nhân Nhân, nhân tố không ổn định mai phục bên cạnh.

Cô ta quá không trung thực, thường âm thầm tính kế hãm hại hai người.

Có một lần nếu không phải Dư Văn nhắc nhở kịp thời, e rằng người tiếp theo bị quỷ giết chính là anh ta.

Thu hồi suy nghĩ, hai người bàn nhau nhanh chóng tìm kiếm, nhất định phải rời khỏi tòa C trước khi trời tối hẳn.

Chương 81: Không về

May mà một đầu của phòng học nhạc này có dạng bậc thang, nước tràn vào chỉ ngập ở dưới bậc một.

Bước lên bậc thang, cuối cùng bọn họ cũng tạm biệt cảm giác cổ quái khi bước trên mặt nước.

Âm thanh bì bõm đó sắp khiến bọn họ phát điên.

Chu Thái Phúc rũ bỏ nước trên giày, nhìn chằm chằm xung quanh, không tự chủ được thấp giọng nói: "Nơi này lớn quá, muốn lục soát toàn bộ, chỉ sợ không kịp."

"Thử tìm trước, nếu như không tìm được gì hết rồi hãy tính." Dư Văn cũng không muốn chia nhau ra.

Đứng tại vị trí của bọn họ nhìn ra xung quanh, bóng tối gần như nuốt chửng nơi này, mọi thứ đều mịt mù.

Hai người bắt đầu từ ngoài cùng bên trái.

Ở đó có đặt một đống nhạc cụ, chắc là được sử dụng trong buổi tổng duyệt, di chuyển qua lại cũng rất rắc rối, nên đặt luôn lại đây.

Vừa nghĩ đến còn không tới 30 giờ nữa, bọn họ sẽ phải tới đây lúc nửa đêm để tham gia buổi tổng duyệt thứ ba, động tác trên tay của hai người càng tăng tốc hơn.

Sau khi tìm kiếm qua, vẫn chưa phát hiện có gì đặc biệt.

Hai người tiếp tục đi vào trong, may thay, ngoài chiếc điện thoại di động trong tay của Dư Văn, Chu Thái Phúc còn mượn Phùng Lan một chiếc đèn pin cỡ nhỏ.

Chính Phùng Lan đã cởi nó ra khỏi chùm khóa.

Ánh sáng không mạnh, chỉ có thể tỏa ra trong một khoảng cách ngắn, nhưng có còn hơn không.

Chu Thái Phúc thận trọng bước từng bước, trên mặt đất rải rất nhiều dây điện, đủ màu sắc sặc sỡ, thoạt nhìn giống như mạng nhện do nhện tinh giăng trong động bàn tơ.

Anh ta cố hết sức nhấc thật cao chân để không vấp phải dây.

Mười phút trôi qua, hai người chỉ tìm kiếm được trong một khu vực rất nhỏ, dựa theo tốc độ này, bọn họ sẽ không kịp rút lui trước khi trời tối.

"Không được." Chu Thái Phúc đứng thẳng lưng: "Chúng ta hãy tản ra một chút, như vậy diện tích cũng có thể lớn hơn."

Dư Văn nhận thấy cũng không còn cách nào tốt hơn, đành gật đầu trả lời: "Vậy anh hãy cẩn thận một chút, có tình huống gì hãy gọi em, còn nữa." Cô nghiêm túc nói: "Ở đây có quá nhiều chướng ngại vật, một số có thể chặn tầm nhìn, gặp phải chỗ như thế hãy cẩn thận hơn."

Chu Thái Phúc gật đầu: "Được, chúng ta hãy giữ khoảng cách trong vòng 10 mét."

Ngay khi Chu Thái Phúc chuẩn bị xoay người đến phía bên kia lục soát, Dư Văn đột nhiên kêu lên một tiếng về hướng cửa: "Cô Phùng!"

Sau một lúc…

"Cô Dư." Từ cửa truyền đến tiếng đáp lại của Phùng Lan, nhưng nghe từ giọng nói, Phùng Lan rõ ràng là đã rất sợ rồi: "Làm ơn… hai người hãy nhanh lên, trong này tối quá."

Sau khi nghe Phùng Lan trả lời, Dư Văn mới yên tâm hơn một chút, cô ra hiệu tay cho Chu Thái Phúc đi.

Đi sang phía bên còn lại để tìm kiếm.

Nhưng giữa lý tưởng và hiện thực luôn có một khoảng cách, hai người đang chạy đua với thời gian, dần dần, kỳ quặc phớt lờ khoảng cách giữa nhau, khiến khoảng cách giữa hai người ngày càng xa.

Bầu không khí kỳ lạ và không thể giải thích được dần dần ăn mòn bọn họ, bọn họ ngày càng hấp tấp, hành động cũng thô bạo hơn rất nhiều.

Chu Thái Phúc xắn tay áo lên, dịch chuyển ra một chiếc tủ có vẻ có vấn đề, nhưng kết quả cuối cùng lại cho thấy anh ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Trong tủ lại sạch sẽ bất thường, không có gì hết.

Trong các khe hở bên dưới chiếc tủ cũng là.

"Cót két—"

Một loạt tiếng cọ xát đột ngột vang lên khiến Chu Thái Phúc đang thở dốc chú ý đến, quay đầu nhìn xung quanh, ngoại trừ đèn điện thoại di động của Dư Văn bên kia không ngừng nhấp nháy ra thì không có gì khác thường.

"Âm thanh gì vậy?" Anh ta cau mày.

"Cót két—"

Như đang chơi trò trốn tìm với anh ta vậy, vừa cúi người xuống, thì lại nghe thấy âm thanh đó.

Lần này nó khiến cho anh ta phải sởn tóc gáy.

Đó không phải là âm thanh ma sát chói tai do bản lề cửa cũ được đẩy ra, mà là phát ra từ dây thừng, như thể nó sẽ bị đứt vì vượt quá tải trọng vào giây tiếp theo.

Là một cựu lính đánh thuê, ám sát cũng là một trong những kỹ năng cần phải thành thạo.

Anh ta đã từng tự tay siết cổ một kẻ phản bội bằng một sợi dây, khi người đó sắp chết, sợi dây cũng phát ra âm thanh này.

Anh ta không lập tức hành động, mà hướng phía Dư Văn, dùng giọng khá lớn hỏi: "Em không nghe thấy tiếng gì sao?"

Ánh đèn bên kia lay động, sau đó truyền đến giọng nói của Dư Văn: "Không."

Giọng của cô rất bình tĩnh, Chu Thái Phúc không khỏi thở ra một hơi thật dài.

"Em chú ý một chút." Anh ta nhìn ra xung quanh, đồng thời nhắc nhở đồng đội của mình.

Ở đây đã tối hơn trước, những nơi vốn dĩ còn nhìn thấy đường viền, giờ chỉ còn lại những cái bóng đen xì.

Chu Thái Phúc lấy trong túi ra một gói thuốc lá, thuốc lá là do anh ta đã tiện tay lấy khi đi mua sữa đậu nành vào sáng sớm.

Anh ta không hề nghiện thuốc lá, mà có một cố chấp khó nói.

Có nguồn gốc từ loài muỗi vằn hoành hành trong các khu rừng rậm ở Đông Nam Á.

Cựu chiến binh ở đó đã hút thuốc lá riêng do mình tự cuộn, loại thuốc này có thêm lá cây đã xay.

Nhấp một ngụm rất sảng khoái, cả ngày lẫn đêm không nhắm mắt cũng không thấy mệt.

Anh ta từng hỏi người cựu chiến binh tên của loại cây đó là gì, nhưng ông lão nghiến hàm răng vàng sém, cười nói với anh ta rằng, ở chỗ bọn họ gọi nó là Sang Jiji.

Còn có một tên nữa, là cỏ người chết.

Loài cỏ này rất kỳ lạ, nó mọc ở nơi chôn cất rất nhiều thi thể trong bùn lầy, hơn nữa chỉ mọc ở nơi chôn thi thể còn tươi.

Bàn tay đầy chai sạn của người lính già nắm lấy cánh tay anh ta nói, ông đã tận mắt nhìn thấy, cỏ này, mọc ra từ cánh tay của người chết.

Chu Thái Phúc khi đó đã rất sốc.

Đầu tiên là một chồi non nho nhỏ, sau đó từng chút một hút các chất dinh dưỡng từ trong máu thịt, cuối cùng cây trưởng thành cao khoảng 20 cm.

Màu đỏ như máu.

Từ rất xa đã có thể nhìn thấy.

"Đó là máu thịt của con người ở bên trong đấy." Người cựu chiến binh mỉm cười, cuộn đôi chân đầy bùn của mình trong đôi dép rơm, nhìn chằm chằm vào khoảng không.

Trong ánh mắt mang theo thứ mà Chu Thái Phúc không thể hiểu được.

"Chàng trai." Người cựu chiến binh thậm chí còn không cả nhìn anh ta, cổ họng hút tẩu thuốc quanh năm khô ráp như sỏi: "Hãy nghe một câu khuyên của tôi, đi đi, nhân lúc còn có thể, rời khỏi nơi này, tùy ý đi đâu cũng được, vĩnh viễn cũng đừng quay lại."

"Nhưng… tiền thuê của tôi mới lấy được một nửa." Chu Thái Phúc nói như thể không đành lòng cắt ngang suy nghĩ của người cựu chiến binh, anh ta nửa dỗ dành nửa an ủi: "Tôi làm xong việc này sẽ dừng lại, về nhà lấy vợ, sống một cuộc sống ổn định."

Người cựu chiến binh dường như cũng nhìn thấy sự quanh co của anh ta, thở dài một cái, cũng không nói gì thêm nữa.

Những điếu thuốc lá tự chế thô ráp đang cháy giữa các ngón tay, ngọn lửa cháy rực như máu, hút vào một hơi, cả khoang mũi tràn ngập mùi máu tươi tanh ngọt.

Người cựu chiến binh hút hết một điếu thuốc, vỗ mông rời đi mà không nói tiếng nào, mang theo khẩu súng trường Aka 47 với bao tay không biết đã bị gãy bao nhiêu lần.

Quần của ông bẩn đến không nhìn thấy màu sắc, một đầu ống quần xắn lên, một đầu kia trực tiếp buông thõng dưới chân, giẫm lên nước bùn phát ra tiếng "bì bõm bì bõm".

Ngay khi Chu Thái Phúc chuẩn bị đứng dậy rời đi, từ khóe mắt vô tình phát hiện, ở bên dưới vị trí mà cựu chiến binh ngồi khoanh chân có một hòn đá.

Không, anh ta nhìn kỹ hơn, đó không phải là hòn đá bình thường.

Đó là một cái bia.

Trên bia có khắc bằng chữ địa phương.

Không biết đã trải qua bao nhiêu năm, những chữ khắc đã bị gió bào mòn nghiêm trọng.

Anh ta không thành thạo chữ viết địa phương, chỉ có thể nheo mắt, phân biệt từng chữ một-

"Trong tay… Người nhuốm máu… Không về."

Chương 82: Xin mời anh biểu diễn

Không về…

Anh ta đang đắm chìm trong ký ức, vô thức đốt một que diêm, ánh lửa yếu ớt như hạt nến nhảy múa, khói bay đầy không trung, mờ ảo trước mắt như một giấc mơ.

Quá khứ trong tâm trí từng chút một hiện ra.

Những khuôn mặt tàn tạ, đau đớn hay sợ hãi cứ lởn vởn trước mắt.

Những con người áo quần tả tơi bất lực quỳ trước mặt anh ta, khóc lóc khẩn cầu van xin người đàn ông trước mặt để cho họ một con đường sống.

Chu Thái Phúc rất thích cảm giác này.

Nắm quyền sinh tử trong tay, cao cao tại thượng như một vị thần, người phàm, chỉ đáng hèn mọn bò dưới chân anh ta, bất lực cầu xin.

Một giây sau, tiếng súng nổ vang, tiếng dao sắc bén đâm vào da thịt, cùng với tiếng cơ thể ngã xuống đất…

Vui tai, giống như âm thanh của thiên nhiên.

“Hừ… khụ… khụ khụ…”

Đồng tử của Chu Thái Phúc đột nhiên co lại, ho lên dữ dội.

Hình ảnh trong trí nhớ của anh ta chằng chịt vết nứt như mạng nhện, rồi đột nhiên vỡ tan. Anh ta nhìn chằm chằm điếu thuốc cháy dở trong tay, khóe mắt không tự chủ được giật giật.

Mùi hương quen thuộc lan tỏa trong khoang mũi…

Sang Ji Ji!

Không, là cỏ người chết!

Thuốc này có thêm vào cỏ người chết!!

Đây không phải là rừng nhiệt đới ở Đông Nam Á, làm sao có thể… làm sao có thể… có thứ này?

Ngay khi anh ta rơi vào tình trạng hoảng loạn tột độ, thì từ khóe mắt bỗng xẹt qua một tia sáng.

Ở vị trí sát tường.

Như bị ma xui quỷ khiến, anh ta như bị thứ gì đó dẫn đường, giơ chân lên, bước từng bước qua.

Ngồi xổm xuống, mới nhận ra đó là một mảnh giấy dán tường nhàu nát.

Giấy dán tường bị ẩm khiến một góc bị cong lên, lộ ra vật phản quang bên dưới.

Anh ta đưa tay ra, từ từ bóc lớp giấy dán tường lên.

Đằng sau… là một tấm gương lớn.

Gần cao bằng một nửa người anh ta.

Chiều rộng không rõ, nhưng tóm lại phải rộng hơn nhiều so với chiều cao.

Bởi vì bị ẩm ướt nên phía trước gương có hơi nước mờ mịt.

Chu Thái Phúc nhìn bản thân mơ hồ trong gương, vô duyên vô cớ có cảm giác xa lạ.

Trong cơn hoảng loạn, anh ta nhìn đi chỗ khác.

Ở một góc của gương, có dán vài tờ giấy giống như giấy ghi chú.

Anh ta đứng dậy, với tay giật nó xuống.

Mặt sau tờ giấy có chữ, nét chữ đẹp, nhìn qua cũng đoán được là của một nữ sinh ngoan hiền ít nói.

Đây là nhật ký của nữ sinh.

Chỉ là không rõ tại sao nó lại được giấu ở đây.

Anh ta xem qua từng tờ, dần dần, tốc độ càng lúc càng nhanh, cả khuôn mặt cũng theo đó mà thay đổi.

Khi đọc xong dòng cuối cùng của trang cuối, đôi mắt Chu Thái Phúc dừng lại ở dòng chữ phía dưới bên phải, con ngươi anh ta bất giác co giật.

"Trần Dao…"

Mặc dù Chu Thái Phúc chưa bao giờ nghe nói đến cái tên này, nhưng những điều được ghi lại trong nhật ký kết hợp với những manh mối mà anh ta nắm được cũng đủ để ghép lại phần lớn tình tiết câu chuyện.

Đáp án… đã được mở ra một nửa.

Ngay khi anh ta kích động chuẩn bị quay người lại, thông báo cho Dư Văn rằng mình đã tìm ra manh mối để vượt qua, đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào, phía sau lưng đã biến thành một vùng im lặng chết chóc.

Anh ta lập tức quay người lại.

Đập vào mắt là một vùng tối đen.

Ánh sáng từ điện thoại của Dư Văn… đã biến mất.

Anh ta tiếp tục nhìn sang vị trí trước cửa, Phùng Lan cũng đã tắt điện thoại.

Trong phòng học nhạc khổng lồ, dường như chỉ còn lại anh ta là người sống duy nhất.

Anh ta không gọi tên bất kỳ ai trong số hai người, mà dứt khoát quyết định, lập tức mai phục xuống đất, đồng thời dập tắt chiếc đèn pin thu nhỏ trong tay.

Anh ta nín thở, cũng nương náu trong bóng tối.

Nhất định đã xảy ra chuyện, trên trán lạnh lẽo, anh ta có thể chắc chắn.

Phùng Lan thì anh ta không rõ, nhưng khiến Dư Văn tắt điện thoại chỉ có thể có hai lý do.

Thứ nhất, cô ấy đã phát hiện ra bất thường gần đó, có khả năng cao là quỷ, tắt điện thoại là để ẩn mình.

Thứ hai, trong lòng anh ta đột nhiên co thắt lại, có lẽ… Dư Văn đã chết rồi.

Nhưng cho dù là điểm nào, có một điểm có thể chắc chắn, quỷ… nhất định ở quanh đây.

"Cót két—"

Tiếng ma sát đột ngột vang lên khiến da đầu anh ta tê dại.

Âm thanh cực kỳ gần, cách anh ta không quá 5 mét.

Anh ta tận lực áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, ánh mắt chậm rãi quét qua bóng tối mờ mịt chung quanh.

Không có.

Cũng không có…

Âm thanh này… rút cuộc phát ra từ đâu?

Cho đến khi-

"Cót két—"

Anh ta chợt giật nảy mình, lần này thì đã nghe rất rõ, âm thanh quỷ dị này phát ra từ… sau lưng mình!!

Nhưng sau lưng không phải là tấm gương hay sao?

Anh ta chậm rãi quay người lại một cách máy móc, như thể đang cho mình thời gian để thích ứng, trong gương, hai mắt anh ta lồi ra, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là đã sợ hãi đến cùng cực.

Mặc dù đáng sợ, nhưng cuối cùng anh ta cũng xác nhận rằng người trong gương đúng là mình.

Ngay khi anh ta định thở phào nhẹ nhõm, thì tình cờ liếc mắt ra ngoài, phát hiện ra một bóng đen mờ ảo phía sau mình trong gương.

Vị trí của bóng đen cao hơn nhiều so với chính mình.

"Cót két—"

Bóng đen khẽ lay động một cái, lúc này Chu Thái Phúc đã nhìn rõ hoàn toàn.

Anh ta chậm rãi mở to hai mắt, con ngươi cơ hồ muốn rớt ra khỏi hốc mắt, miệng há to, nhưng lại không phát ra được âm thanh.

Đó là một thi thể.

Một thi thể bị siết cổ bằng một sợi dây, treo trên trần nhà!!

Chân của thi thể đi đôi giày ba lê màu trắng, mu bàn chân căng lên, các ngón chân hướng xuống dưới.

Một cơn gió thoảng qua không trung trong không gian im lặng và hạn chế, thổi thi thể khẽ rung lên, sợi dây treo thi thể phát ra âm thanh ma sát quen thuộc.

"Cót két—"

Sau âm thanh đó, toàn bộ phòng học nhạc lại chìm vào im lặng. …

Trời đã sẩm tối.

Trong khuôn viên không có nhiều đèn đường, cách rất xa mới có một cái, ánh sáng của mỗi ngọn đèn chỉ có thể tỏa ra một khu vực nhỏ xung quanh.

Dưới ánh đèn đường, hai bóng người đang đi cạnh nhau.

"Bác sĩ." Tên mập ngập ngừng nói, vẻ mặt bối rối: "Những lời của Lý Nghiên Vy có thể tin được không?"

Giang Thành không chút do dự đáp: "Không thể."

Tên mập sửng sốt, ánh mắt nhìn Giang Thành cũng trở nên kỳ lạ.

Anh ta vốn còn tưởng rằng Giang Thành sẽ nói chỉ có thể tin một phần, nhưng không ngờ Giang Thành lại bác bỏ toàn bộ như vậy.

"Xin mời anh biểu diễn." Tên mập thành khẩn nói.

Giang Thành vừa đi nhanh, vừa duỗi bốn ngón tay ra, lắc qua lắc lại nói: "Bốn điểm."

"Chờ một chút!" Tên mập vội vàng kêu dừng, sau đó lục tung trong túi, cuối cùng tìm được một quyển vở cùng một cây bút, rút nắp bút, mở vở ra, sau khi xong xuôi mới nói với Giang Thành: "Anh nói đi, bác sĩ."

Giang Thành liếc nhìn tên mập đang chuẩn bị ghi chép, rồi "chậc" một tiếng.

"Đầu tiên—" Giang Thành kéo dài giọng nói ra, tên mập thật sự cảm thấy điệu bộ của hắn giống như giáo viên trong lớp công khai khi mình còn học tiểu học: "10 năm trước, Lý Nghiên Vy chỉ là một sinh viên, muốn chuyển lớp là chuyển lớp hay sao, tự mình chuyển đã đành, còn giúp cả Trần Dao chuyển, cô ta nghĩ mình là ai? Trường học là của nhà cô ta mở chắc?"

“Thứ hai, giá trị của buổi lễ kỷ niệm không nói cũng hiểu, có phải là múa đơn, có thể thêm bạn múa không, loại chuyện này một tân sinh mới nhập học vài tháng như Trần Dao có thể quyết định được hay sao?”

Tên mập vừa nghe vừa ghi chép trong vở, có chỗ nghe không hiểu cũng không ngắt lời Giang Thành, mà đánh dấu bên cạnh, chuẩn bị sau giờ học sẽ hỏi lại sau.

Chương 83: Bóng giấy

“Kế đến.” Giang Thành cười cười, một tay kéo kéo dây đeo túi máy ảnh lên, nói: “Trần Dao có thật sự nhất thiết phải ép giáo viên của mình như vậy không? Thà đặt cược cả thanh danh của mình, thậm chí cả sinh mạng?”

Hắn lắc lắc đầu: “Làm ơn, đây là hiện thực, chứ đâu phải Mary Su ngốc bạch ngọt không có não.”

Ngay khi tên mập chuẩn bị chen vào, tâng bốc Giang Thành, đối phương lại nói tiếp: “Diện mạo và dáng người của Trần Dao anh cũng thấy rồi, miễn cưỡng cũng hợp với tôi, nhưng Tô Úc thì sao, tôi là đàn ông làm ca đêm ở KTV, tôi còn là số một trong nhóm cao cấp…”

“Bác sĩ!” Tên mập hận không thể bịt miệng hắn lại: “Ở đây không có người ngoài, anh đừng diễn nữa, được không?”

Giang Thành bất mãn bĩu bĩu môi.

“Được rồi, điểm thứ tư thì sao?” Tên mập cầm một cuốn sổ nhỏ trong tay, vừa đi vừa ghi chép.

Chiếc bút vốn đã không to lắm, trên bàn tay mũm mĩm của tên mập lại càng như đang bỏ túi.

“E hèm.” Giang Thành e hèm một tiếng: “Điểm thứ tư này rất lợi hại, cũng là điểm quan trọng nhất.” Hắn hạ thấp giọng: “Lý Nghiên Vy nói sau đó cô ta từng chuyển đến lớp ba lê, anh còn nhớ không?”

Tên mập suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Đúng, cô ta đã nói như vậy.”

“Anh đã từng nghĩ về lý do tại sao cô ta phải chuyển lớp chưa?”

“Chắc là bởi vì Tô Úc.” Tên mập dùng đầu kia của bút gãi gãi cằm, không chút do dự nói: “Nếu như bạn trai của tôi ngày nào cũng bị người khác dụ dỗ như vậy, tôi nhất định phải tận mắt canh chừng mới yên tâm.”

Giang Thành ngây ra một giây, mấy giây sau mới lặng lẽ nghiêng người bước sang trái một bước, kéo giãn khoảng cách giữa hắn và tên mập.

“Nhưng Lý Nghiên Vy lại không nhắc đến một chữ nào về khoảng thời gian sau khi cô ta chuyển lớp.” Giang Thành cân nhắc nói: “Trần Dao, Lý Nghiên Vy và Tô Úc, ba người bọn họ cùng nhau lên lớp, chỉ nghĩ thôi đã thấy náo nhiệt rồi.”

Cây bút của tên mập dừng lại.

“Nếu tôi nhớ không lầm, Trần Dao cũng là sau khi Lý Nghiên Vy chuyển lớp mới tự sát.”

Giang Thành nhìn chằm chằm màn đêm phía trước, trong giọng nói đột nhiên có chút sầu muộn khó hiểu.

Tên mập như đã nghĩ thông chuyện gì, cất vở và bút đi, nói với Giang Thành: “Bác sĩ, nếu như anh nói, Trần Dao chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Lý Nghiên Vy, vậy anh nói xem… Lý Nghiên Vy… có khi nào là đã chết rồi không?”

“Cô ta là quỷ?” Giọng nói của tên mập hơi run rẩy: “Là quỷ bị Trần Dao khống chế, dùng để lừa gạt chúng ta?”

“Mục đích là để giết chết tất cả chúng ta!” Anh ta lại nói thêm.

Một lúc lâu sau, Giang Thành lắc lắc đầu: “Chắc là không.”

“Lý do là gì?”

Giang Thành dừng lại, quay đầu nhìn tên mập, trong ánh mắt của hắn mang theo một mị lực mê người, tên mập không biết vì sao đến thở mạnh cũng không dám.

“Bây giờ chúng ta vẫn còn sống.” Giang Thành lạnh lùng nói: “Đây chính là lý do.”…

Không có gió, không có âm thanh.

Chỉ có sự lạnh lẽo, im lặng, và… bóng tối cùng nỗi sợ hãi vô tận.

Dư Văn nhìn bốn xung quanh, cổ họng lăn lộn không kiểm soát được.

Cô ta nằm bò trên mặt đất, không dám cử động.

Chu Thái Phúc đoán không sai, Dư Văn quả thật là bởi vì phát hiện có quỷ, mới tắt điện thoại di động, sau đó im lặng, chui vào trong bóng tối.

Điều đáng sợ hơn nữa là khi cô ta phát hiện ra con quỷ đó, quỷ đang treo sau lưng Chu Thái Phúc mà không hề có một tiếng động nào.

Theo chuyển động của Chu Thái Phúc, thân thể treo lơ lửng giữa không trung của nó trông có vẻ như cứng ngắc, lại linh hoạt đến quỷ dị.

Dư Văn tự hỏi rằng bản thân yêu Chu Thái Phúc, nhưng điều đó không có nghĩa là mình phải chết cùng anh ta.

Trong ác mộng bị quỷ nhắm đến, gần như là kết cục chết chắc, Dư Văn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn là chết cùng Chu Thái Phu, bởi vì nó thật vô nghĩa.

Cô ta tin rằng, ngay cả Chu Thái Phúc gặp phải tình huống tương tự, anh ta cũng sẽ lựa chọn từ bỏ mình.

Cô ta nằm sấp ở đó, bất lực nhìn quỷ xé quai hàm của Chu Thái Phúc, đồng thời kéo thi thể chết không nhắm mắt, chậm rãi đi vào trong gương.

Kiễng chân, bước những bước nhảy thanh thoát, quý phái.

Như một chú thiên nga trắng kiêu hãnh.

Quỷ… biến mất rồi.

Biến mất rất lâu.

Bây giờ… Dư Văn từ từ di chuyển cơ thể, sau đó đứng dậy với những động tác rất khẽ.

Không phát ra bất kì âm thanh nào.

Thậm chí còn không làm xáo trộn không khí ở đây.

Cô ta khom eo đi về phía cửa với tốc độ tương đối nhanh, đồng thời cũng nhón gót, đầu ngón chân chỉ chạm đất, cố gắng phát ra tiếng động nhỏ nhất có thể.

Cô ta thậm chí còn không dám nhìn chiếc gương, vì sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Bây giờ cô ta chỉ muốn trốn thoát.

Đi càng xa càng tốt.

Cô ta cúi đầu, trong bóng tối cẩn thận sàng lọc chướng ngại vật dưới chân, đột nhiên, bước chân dừng lại, phát hiện trên mặt đất đối diện với gương có một cục gì đó màu trắng.

Lúc đến đây cô ta đã tìm kiếm qua nơi này, chắc chắn không có cục màu trắng nào như vậy.

Đây là… do quỷ để lại?

Suy nghĩ trong nháy mắt bị cắt đứt, cô ta nhớ lại khoảnh khắc trước khi Chu Thái Phúc chết, anh ta vung cánh tay phải

và nghiêng người sang một bên, như thể sắp ném thứ gì đó về phía mình.

Chẳng lẽ…

Cô ta nhìn chằm chằm vào cục trắng dưới chân mình.

Không kiểm soát được cúi xuống, nhặt nó lên.

Đây là một quả bóng giấy.

Cảm giác và trọng lượng của nó trong tay đã cho cô biết điều này.

Không có ý định mở nó ra ở đây, cô ta nhặt nó lên rồi vội vàng rời đi.

Cánh cửa hé mở, không có ánh sáng bên ngoài cửa.

Cô không rõ là Phùng Lan cũng giống như mình sau khi nhìn thấy quỷ thì trốn đi, hay là đã bị quỷ giết chết.

Chính xác khống chế sức lực của mình, Dư Văn rời khỏi đây mà gần như không gây ra nhiều tiếng động từ cửa, vấn đề phiền phức là nước đọng dưới chân.

Khi giày giẫm lên, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng bì bõm bì bõm.

Ngay khi cô ta đi đến góc rẽ, chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm thì cánh cửa phòng học bên cạnh lặng lẽ mở ra, một bàn tay đặt lên vai cô.

Nếu là trên chiến trường, cô ta có ít nhất mười thủ đoạn để xử lý kẻ thò tay ra này.

Nhưng giờ khắc này, cô ta lại biểu hiện vô cùng chân thực, sững người tại chỗ, không dám động đậy, cả khuôn mặt không còn chút máu, trắng bệch như tờ giấy trong tay.

Cho đến khi-

“Cô Dư.” Là giọng của Phùng Lan, âm thanh cực kỳ trầm thấp, còn mang theo tiếng nức nở yếu ớt, hiển nhiên là vô cùng kinh hãi: “Vừa rồi… sau lưng anh Chu…”

Dư Văn xoay người, bịt miệng đối phương lại: “Muốn sống sót thì hãy ngậm miệng, đi theo tôi.”

Sự hung dữ đột ngột của Dư Văn khiến Phùng Lan sợ hãi, lợi ích của việc này là Phùng Lan ngoan ngoãn đi theo sau cô, đến thở mạnh cũng không dám.

Hai người giẫm lên mặt nước đọng, từ từ di chuyển ra bên ngoài.

Nơi đây màn đêm đã hoàn toàn bao trùm, nước đọng đen kịt thỉnh thoảng cuộn trào, giống như biển sâu không thấy đáy.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng Dư Văn có một loại cảm giác rất kỳ lạ, không liên quan gì đến sợ hãi, chỉ đơn thuần là kỳ lạ, dường như cô ta đã bỏ sót một thứ vô cùng quan trọng.

Hơn nữa… thứ đó ở rất gần cô ta, đặc biệt gần.

Như thể vươn tay ra…

“Bì bõm.”

Dư Văn rùng mình một cái, nhất thời không thể kiểm soát được sức nặng của bước chân, chân trái bước ra đã giẫm thẳng vào nước đọng.

Cô ta chợt nhận ra một điểm.

Từ sau khi ra khỏi phòng học nhạc cho đến tận bây giờ, hoàn toàn không nghe thấy tiếng giẫm nước của Phùng Lan, chỉ có tiếng bước chân của cô vang vọng cả hành lang.

“Hỏng rồi…”

Chương 84: Ngẫu nhiên

Tòa C, cạnh cầu thang góc hành lang.

Hai bóng người một béo một gầy đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm mặt đất cách đó không xa.

“Bác sĩ.” Tên mập run run nói như thể lưỡi mình có vấn đề: “Đây là…”

Khoảng 2 mét ở phía trước, một cánh tay bị đứt lìa vô lực rũ xuống đất.

Nhìn từ vị trí của cả hai, còn có thể nhìn thấy các cơ bị xoắn và xương bị gãy tại mặt cắt.

“Là Dư Văn.” Giang Thành gật gật đầu.

Tên mập không khỏi nuốt nước bọt, dời tầm mắt đi, nhìn về phía xung quanh vách tường, một lượng lớn máu tươi phun ra, thậm chí có cả ở trên trần nhà.

Mặc dù không tận mắt nhìn thấy thi thể của Dư Văn, nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Sau khi rẽ vào góc này, đi bộ thêm một chút, chính là phòng học nhạc.

Tên mập thò đầu vào, nhìn thoáng qua bóng tối trước mắt, trầm ngâm nói: “Cho nên… Dư Văn muốn đến phòng học nhạc, nhưng không ngờ trên đường lại bị quỷ giết.”

Giang Thành quay đầu nhìn chằm chằm hai bên hành lang, một lúc sau mới trả lời: “Không đúng, sau khi từ phòng học nhạc đi ra, cô ta đi đến đây rồi mới bị giết.”

Ngay khi tên mập cau mày, nghi ngờ Giang Thành thông qua điểm gì mà đưa ra kết luận này, bên tai đột nhiên vang lên một hồi chuông.

Tiếng nhạc chuông của điện thoại di động.

Cả hai cúi đầu xuống, phát hiện âm thanh đến từ lòng bàn tay của cánh tay bị đứt.

Đó là một chiếc điện thoại màu đỏ.

Vì quá giống màu máu nên không được chú ý đến ngay.

Tên mập sợ tới mức toàn thân run rẩy, nếu không có Giang Thành ở bên cạnh, anh ta suýt chút nữa đã ngất đi.

Giang Thành bước tới, mở những ngón tay đang nắm chặt điện thoại ra, sau đó cầm điện thoại lên, áp vào tai, nhấn nút trả lời.

Trong giây lát không khí như đông cứng lại.

Vì khoảng cách nên tên mập chỉ có thể nhận ra đầu dây bên kia là nữ, giọng nói cũng vô cùng kì lạ.

"Tôi không phải." Giang Thành nghe một hồi lâu, mới lên tiếng nói: "Dư Văn, cô…" Khóe mắt Giang Thành liếc nhìn cánh tay đứt trên mặt đất, sau đó ngữ khí ổn định nói: "Cô ấy ở bên cạnh tôi, cô ấy rất tốt, cô yên tâm, chỉ là hiện tại không tiện nghe điện thoại."

Không biết nói đến cái gì, Giang Thành bước lui ra mấy bước, lấy tay che miệng lại, nhỏ giọng đáp lại vài câu.

Tên mập muốn đi theo, nhưng Giang Thành dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc ngăn lại.

Mãi cho đến khi rời khỏi tòa C, tên mập mới như được sống lại, tiếp cận Giang Thành đưa ra những nghi vấn.

"Bác sĩ, vừa rồi là ai gọi tới?"

Giang Thành cũng đút điện thoại di động vào trong túi, trong túi của hắn trông hơi phồng lên, không biết đã nhét những cái gì trong đó nữa.

"Phùng Lan." Giang Thành không quay đầu lại nói: "Cô ta nói Dư Văn từng hẹn mình có chuyện muốn bàn, nhưng cô ta đã đợi ở địa điểm hẹn gặp gần hai tiếng đồng hồ, cũng không thấy tới."

Đương nhiên là không đợi được, vì người đã chết ngoài phòng học nhạc tòa C rồi.

Tên mập như nghĩ tới gì đó, ánh mắt đột nhiên trở nên căng thẳng: "Bác sĩ." Anh ta nhìn Giang Thành, kinh sợ hỏi: "Gọi điện thoại cho Phùng Lan không phải là quỷ đóng giả đấy chứ?"

Giang Thành sờ sờ cằm: "Có lẽ là không, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng này."

"Vậy anh phải cẩn thận một chút." Tên mập lo lắng nói: "Nói không chừng trả lời điện thoại là một trong những cơ chế kích hoạt quỷ giết người, có khả năng anh đã bị quỷ chốt rồi."

Nghe vậy, Giang Thành quay người lại, vỗ vỗ vai tên mập, cảm động nói: "Anh em tốt, anh không cần lo lắng cho tôi, tôi đã nghĩ tới điểm này, và cũng chuẩn bị trước đối sách ứng phó rồi."

Tên mập càng ngày càng bái phục Giang Thành, cảm thấy có thể gặp được người như vậy trong ác mộng dẫn dắt mình đúng là phúc phận của kiếp trước, anh ta cũng đưa một tay ra, vỗ vỗ bả vai Giang Thành, hưng phấn hỏi: "Bác sĩ, anh làm thế nào vậy?"

"Đối phương cuối cùng hỏi thân phận của tôi." Giang Thành thong thả ung dung nói: "Tôi nói mình tên là Vương Phú Quý."

“Bác sĩ, tôi cảm ơn tám đời tổ tiên anh!”…

Ở dưới tầng trong khu tập thể cũ, một người phụ nữ quàng khăn đưa tay che miệng ngáp.

Thân hình cô không quá cao, nhưng hiển nhiên rất chăm chút cho việc ăn mặc, cổ áo len màu hồng lật ra bên ngoài, trông rất dễ thương.

Chiếc quần jean màu xanh nhạt rủ thẳng xuống, bên dưới là một đôi giày da rộng miệng màu trắng với một trái tim nhỏ màu đỏ ở mép.

Cũng có thể coi là tâm cơ nhỏ của nữ nhân.

Cô ta đã đợi ở đây rất lâu rất lâu rồi, nhưng người cô chờ vẫn chưa xuất hiện.

Trời càng ngày càng tối, nhiệt độ càng ngày càng thấp.

Cô rút tay ra khỏi túi áo khoác, nhìn chiếc điện thoại trên tay, mắt chợt nhòe đi.

“Cô Dư…” Cô dùng giọng rất nhỏ nói.

“Tại sao điện thoại di động tôi tặng cô, lại ở trong tay một người đàn ông…”

Nắm chặt điện thoại, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng, cô ta nhìn chằm chằm vào màn đêm xa xăm, khóe miệng biến thành một đường thẳng.

“Vương Phú Quý…”…

“Mập này.” Giang Thành hỏi: “Anh cảm thấy khỏe hơn chưa?”

Sau khi Giang Thành và tên mập rời khỏi tòa C, thì dọc theo con đường có đèn đường, đi về phía trung tâm thiết bị.

Trên đường đi ngang qua nhà ăn, Giang Thành ngửi thấy mùi thịt thơm ngào ngạt, nên đã lấy danh nghĩa tiếp phong tẩy

trần cho tên mập, cưỡng ép kéo tên mập đi vào.

Đồng thời hào phóng bảo tên mập cứ túy ý gọi món, hắn mời.

“Sao tôi cứ cảm thấy nơi này có gì đó không đúng?” Tên mập nhìn nhà ăn trống rỗng, sợ đến sắc mặt cũng thay đổi.

Không có một ai ở đây, nhưng tất cả đèn đều sáng, các món ăn vừa lấy ra khỏi chảo được chất đầy sau tấm kính trong khu vực ăn uống.

Giang Thành đưa tay sờ sờ, vẫn còn rất nóng.

Hai người tranh thủ thời gian đi dạo một vòng phòng bếp phía sau, cửa phòng ở đó không đóng, trên lưng ghế còn treo vài bộ đồng phục mà đầu bếp mặc.

Mọi thứ trông có vẻ trật tự, như thể mọi người đều đã rời đi cùng một lúc trước khi bọn họ bước vào.

Mở nắp xoong ra, nước dùng vẫn còn ùng ục bên trong.

Khí nóng cùng với mùi thơm tỏa ra.

Giang Thành nhìn chằm chằm nước dùng trong nồi, như nghĩ đến chuyện gì, liền đi tìm một cái thìa sạch trong ngăn tủ gần đó, lấy một ít nếm thử.

Tên mập bị giật mình bởi hành động của Giang Thành, không hiểu đối phương rút cuộc định làm gì.

Nhưng sau đó-

“Ọe…”

Giang Thành đột nhiên thay đổi sắc mặt, khuôn mặt nhăn nhó.

“Bác sĩ.” Tên mập kêu lên: “Anh sao thế?”

Anh ta vô thức nhìn vào nồi canh, dựa trên kinh nghiệm phim truyền hình nhiều năm của mình, nồi canh này có thể có độc.

Nhưng… tên mập nghi hoặc, chẳng lẽ quỷ cũng hạ độc?

Có cần thiết phải làm vậy không?

Ngay khi tên mập đang suy nghĩ làm sao để cứu Giang Thành, đối phương đột nhiên lên tiếng.

“Nóng quá.” Giang Thành há to miệng, vừa dùng tay quạt, vừa hít hà hít hà.

“Nóng?” Tên mập trừng mắt.

Cảm thấy cũng đỡ hơn rồi, Giang Thành che miệng, đặt thìa trong tay xuống, cầm lấy thìa canh mà đầu bếp dùng để trên kệ, nói với tên mập đứng bên cạnh: “Vẫn nên múc ra, chờ nguội trước mới uống.”

Tên mập: “…”

Giang Thành quay đầu nhìn tên mập hỏi: “Anh không uống à?”

Tên mập trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu rất nghiêm túc nói: “Bác sĩ, anh có bao giờ nghĩ, có lẽ chuyện anh là cô nhi không phải là ngẫu nhiên.”

Chương 85: Thế giới bên ngoài

Bữa ăn này rất thịnh soạn. Có lẽ là vì không cần phải trả tiền, Giang Thành đều lấy mỗi món một phần.

Hắn nhét một cái đùi quay vào miệng, trong khi bàn tay vẫn còn gắp nhanh một con tôm càng, mà vỏ tôm trên đĩa sắp chất đống thành một ngọn núi luôn rồi: "Mập này! Dù sao thì anh cũng nên ăn một chút đi."

Tên mập thở hắt ra, quả thật là bó tay với Giang Thành luôn rồi.

Nhưng thấy thịt cá, tên mập ăn không vô. Thế là anh ta dùng đũa gắp một miếng bánh ngô bỏ vào miệng, nhai chậm rãi.

"Bác sĩ!" Anh ta nhìn quanh một vòng, thấp giọng hỏi: "Anh có nghĩ rằng… Đây là thế giới thực hay không?"

Dường như câu nói này đã lẩn quẩn trong tâm trí của tên mập từ rất lâu rồi, giờ mới dám nói ra. Anh ta mím môi nói tiếp: "Dù muốn bảo không phải, nhưng đối với tôi thì mọi người ở đây đều rất chân thực, giống như thế giới mà chúng ta đang sống vậy. Cơ mà…"

"Nhưng nếu đây là thế giới thật, thì làm gì thế giới của chúng ta lại vô cớ xuất hiện tình huống như vậy." Vừa nhổ mẩu xương trong miệng ra, Giang Thành thản nhiên nói.

"Ừ."

Lấy một chiếc khăn giấy miễn phí ra để lau tay, Giang Thành nhìn tên mập: "Tôi cũng từng nghĩ qua rồi. Nếu bản chất của Ác mộng là thời gian và không gian đảo lộn, vậy mỗi khi chúng ta mở cửa, thì nơi mà chúng ta đến đều chính là những gì mà người ta trải qua trong thực tế."

Tên mập hiểu chỗ được chỗ không, thể là nghi hoặc hỏi: "Bác sĩ, ý anh là sao?"

"Nếu đây chính là quá khứ, vậy về cơ bản là chúng ta không thể nào thay đổi được kết quả. Nói cách khác, dù chúng ta có đến đây hay không, thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thế giới này cả."

"Anh nói khó hiểu quá…"

Tên mập còn chưa nói xong, Giang Thành đã ngắt lời. Hắn nhìn chằm chằm về phía cửa, sắc trời bên ngoài đã tối sầm.

"Nhưng chúng ta đã thay đổi nơi này rồi, đúng không? Anh thử nhìn xung quanh xem… Nếu đây là thế giới hiện thực, cảnh tượng như vậy làm sao lại có thể xảy ra? Nơi đây…" Hắn dừng lời một hỏi, sau đó đổi giọng: "… giống như chuẩn bị sẵn cho chúng ta vậy."

Đồng tử trong mắt của tên mập chậm rãi co lại: "Vậy theo ý anh, đây là thế giới chỉ chuẩn bị cho một mình chúng ta à?"

"Tôi cũng không biết. Những chứng cớ mà tôi nắm giữ đến hiện tại vẫn chưa đủ để chứng minh cho suy luận của tôi. Lúc này, mọi thứ đều là suy đoán."

Giang Thành rút lấy hai chiếc khăn giấy sạch, gấp chúng lại và cho vào túi áo khoác.

Động tác rất nghiêm chỉnh, cẩn thận và tỉ mỉ.

Lúc này, người đàn ông trước mặt chợt mang đến cho tên mập một cảm giác hoàn toàn lạ lẫm. Hắn trông cứ như một cỗ

máy tinh vi.

Từng bánh răng, mọi ổ trục và các thành phần trụ cột đều đang hoạt động hoàn hảo trên quỹ đạo của nó.

“Này mập.” Giang Thành đột nhiên mở lời, khiến tên mập đang trong trạng thái suy nghĩ vu vơ phải giật mình.

“Bác sĩ, anh nói đi.” Tên mập gật đầu lia lịa: “Tôi đang nghe đây.”

“Anh có từng nghĩ đến… thế giới bên ngoài chưa?” Giang Thành nhìn chằm chằm về phía cửa, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở nhẹ ra.

“Thế giới bên ngoài?”

“Ừ!” Giang Thành quay đầu nhìn lại; ánh mắt của hắn bao hàm chút gì đó mà tên mập không thể nào hiểu nỗi.“Là không gian bên ngoài ngôi trường này, không chỉ mỗi góc phố đối diện, quán cafe bên kia, mà ý tôi chính là… những nơi xa hơn.

Ở nơi đó… sẽ có hình dạng như thế nào?”

Vốn dĩ tên mập chưa bao giờ suy nghĩ đến những gì mà Giang Thành vừa nói. Cuối cùng, anh ta mới nhận ra được điểm khác biệt giữa bản thân và Giang Thành… Không đúng, phải là điểm khác biệt lớn nhất giữa bọn họ và Giang Thành.

Hầu hết mọi người chỉ đang tìm cách sống sót qua nhiệm vụ này, và họ sẽ không tiếc công sức để bày bố âm mưu lẫn dương mưu.

Vì để sống sót trong nhiệm vụ, bọn họ dường như bị vắt kiệt sức lực.

Nhưng bố cục của Giang Thành đã vượt qua bản thân nhiệm vụ này từ lâu. Hắn đang suy nghĩ về những điều sâu xa hơn, tại một tầng thâm thuý hơn.

Ví dụ về ác mộng, và cả quy tắc tồn tại bên trong từng nhiệm vụ của thế giới ác mộng.

Hòng tìm ra một quy tắc thực sự.

Tên mập là một người rất trung thực. Bất kể trong cuộc sống hay công việc, anh ta đều thực hiện đúng nghĩa vụ của chính mình, nhận lấy những gì mà bản thân nên nhận lấy, không dám tưởng tượng hay kỳ vọng xa vời.

Nhưng anh ta không ngốc. Rõ ràng rằng, câu nói vừa rồi của Giang Thành đã mở ra một cánh cửa mới cho tên mập.

"Tôi cũng không biết." Tên mập xấu hổ cúi đầu, thành thật trả lời, sau đó lắc đầu, thấp giọng nói: "Tôi cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này."

Nhất thời, bầu không khí hơi xấu hổ.

Tít… Tít… Tít…

Vừa cúi đầu xuống, tên mập bỗng nghe thấy âm thanh nhấn phím.

Anh ta ngẩng đầu, ngờ vực nhìn sang Giang Thành.

Để rồi trông thấy Giang Thành ngồi thẳng lưng, cầm điện thoại di động và bấm số gì đó bằng tay phải.

Đĩa và bát trên bàn ăn đều được đặt sang một bên, vị trí trung tâm là một tờ giấy trắng vừa được trải thẳng ra.

Chắc hẳn tờ giấy kia đã bị xé ra từ một thứ gì đó, ở cạnh và góc vẫn còn những điểm thủng không đồng đều.

Nếu nhìn kỹ, trên đó ghi dày đặc những cái tên người, phía sau còn có số điện thoại tương ứng.

Tên mập chậm rãi mở to mắt: "Đây là…"

Anh ta nhận ra chất liệu của tờ giấy này, rất giống với loại giấy của cuốn sổ lưu niệm mà bọn họ tìm thấy trong phòng lưu

trữ hồ sơ, cái loại mà dường như bị tẩm vào dầu bóng nhờn nhờn vậy.

Kê điện thoại lên tai, Giang Thành vẫn im lặng, khiến tên mập không khỏi nín thở căng thẳng.

Lần này, Giang Thành vẫn không lên tiếng trước. Tuy nhiên, tên mập dần dần phát hiện ra rằng, từ lúc gọi điện thoại, sắc mặt của Giang Thành đang chậm rãi biến đổi hẳn.

Nhưng dù lo lắng đến đâu, anh ta cũng không dám xen vào.

Sự thật đã chứng minh rằng, mặc dù đôi khi Giang Thành khá cà lơ phất phơ, nhưng đôi khi hắn lại cực kỳ đáng tin cậy.

Ít nhất, cái cơ thể hơn 100 kg hiện tại của mình bây giờ vẫn còn sống và tung tăng nhảy nhót, phần lớn là nhờ vào Giang Thành.

Một lúc sau, Giang Thành tắt máy, lấy ra cái túi mà hắn từng cất vào trước đó.

Sau đó là nhét tờ giấy trước mặt vào.

“Bác sĩ!” Tên mập nuốt nước miếng: “Đối phương nói gì thế?”

Giang Thành đứng lên, đeo túi máy ảnh sau lưng: “Gọi không được, thuê bao ngoài vùng phục vụ.”

Tên mập sửng sốt một chút.

Tại sao lại như thế?

Anh ta không cố ý đếm số phút mà Giang Thành nghe điện thoại, nhưng chắc chắn là vượt quá 01 phút.

Không gọi được… mà mất thời gian chờ lâu đến vậy à?

Tuy không hiểu, nhưng tên mập vẫn mơ hồ hít hà nhẹ.

Anh ta sáng suốt không hỏi quá nhiều.

Giang Thành đã nói như vậy, nhất định là có lý do của hắn. Hơn nữa, sau khoảng thời gian tiếp xúc này, anh ta cũng hoàn toàn tin tưởng vào Giang Thành.

Dù Giang Thành thỉnh thoảng lại đột nhiên lên cơn bại não, nói vài câu nhảm nhí kiểu như mình là trai bao hạng Vip của mấy quán chuyên làm ăn kinh doanh về đêm.

Tiên sinh Lỗ Tấn đã từng nói rằng, lòng tin là một kiểu thiện chí khá buồn cười.

Tên mập cũng đồng ý luận điệu này.

"Đi thôi." Giang Thành thu dọn đồ đạc. Sau khi kiểm tra thấy không còn sót lại gì, hắn bèn bước ra khỏi cửa.

Tên mập chậm hơn một bước, cuối cùng cũng bắt ra tới bên ngoài: "Bác sĩ!" Anh ta vội vàng nói: "Chúng ta quay về ký túc xá à?"

"Không!" Đứng cạnh cửa vào phòng ăn, Giang Thành nhanh chóng phân biệt phương hướng rồi chỉ vào một bên nọ: "Đi hướng này. Chúng ta dạo sang trung tâm thiết bị."

Tên mập dừng bước, nhăn nhó mặt mày; "Nhưng mà… Hiện tại, trời đã sập tối rồi. Nếu mà đi bây giờ…"

"Này mập." Giang Thành quay đầu lại, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tên mập: "Từ lúc chúng ta rời khỏi phòng lưu trữ hồ sơ cho đến tận thời điểm này, anh có gặp bất kỳ một bạn sinh viên nào không?"

Tên mập cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó vô thức nuốt ực một cái: "Không gặp ai cả."

"Biết tại sao không?"

Nhìn vẻ mặt của Giang Thành, tên mập chợt có một dự cảm không lành, thế là run giọng hỏi: "Tại sao?"

Giang Thành ngẩng đầu, nhìn ngắm màn đêm bên trên.

Bầu trời đen đặc, tựa như bị một lớp màn mực bao phủ lên; chẳng hề có trăng sáng, cũng chẳng thấy ánh sao đầy trời đâu.

“Bởi vì… trời sẽ không bao giờ sáng nữa.” Giang Thành nói.

Chương 86: Cửa gỗ

Lời nói của Giang Thành khiến tên mập nhớ lại nhiều chuyện không hay. Trong nhiệm vụ trước, khi sắp kết thúc, thế giới ấy cũng gần như chìm vào màn đêm vĩnh hằng.

Lúc này, khuôn viên trường vắng lặng.

Tiếng kêu thê lương của bọn côn trùng mùa thu thỉnh thoảng vẫn vang lên, nay lại biến mất bặt tăm.

Giang Thành và tên mập cũng không chậm trễ nữa, nhanh chóng di chuyển về hướng Tây dựa theo lộ trình đã định.

Dọc theo đường đi, ngũ quan của tên mập đều rối rắm cùng nhau. Anh ta nhìn Giang Thành, lặp đi lặp lại động tác đóng mở miệng rất nhiều lần, cuối cùng mới lo lắng nói: "Bác sĩ, anh có nghĩ là ngoại trừ chúng ta ra, những người khác đều bị quỷ giết hết rồi hay không?"

Suy nghĩ một chút, Giang Thành đáp: "Không nhất định."

Nghe việc có lẽ còn có đồng đội sống sót, sắc mặt của tên mập dần dần đỏ hồng trở lại.

"Có lẽ vẫn còn một hay hai người bị quỷ bắt đi." Giang Thành vừa đi vừa nói: "Rồi bị bẻ tay hay bẻ chân gì đó, cuối cùng là bị quỷ nuôi nhốt để lâu lâu làm trò tiêu khiển cho nó."

Nghe vậy, tên mập như bị mềm nhũn cả chân, suýt khóc thành tiếng.

Sau khi đi bộ khoảng 20 phút, cả hai nhìn thấy một mảnh sân trong không gian trống trước mặt.

Ban đêm hẳn là không quang đãng như vậy, nhưng trước cửa mảnh sân ấy có treo hai chiếc đèn lồng lớn màu đỏ trên cao.

Chúng toả ra ánh sáng đỏ tươi, nhìn từ xa trông rất kỳ quái.

Nó giống như đôi mắt của một con quái thú khổng lồ đang nằm rạp trên vùng hoang dã, dõi cái nhìn ác ý chằm chằm vào những người sống đang đến gần.

“Bác sĩ!” Tên mập trốn sau một gốc cây bên đường, đổi giọng kinh hãi: “Hai cái đèn lồng kìa!”

Ngồi xổm cạnh tên mập, Giang Thành dùng tay đè cành cây, chỉ về phía trung tâm thiết bị thông qua khe hở: “Cảm ơn anh…” Giang Thành nói: “Anh mập.”

Tên mập sửng sốt một chút, sau đó dùng ánh mắt khó hiểu mà nhìn Giang Thành: “Tại sao lại cảm ơn tôi ?”

“Tôi cảm ơn vì anh nói cho tôi biết đó là hai chiếc đèn lồng.” Giang Thành không thèm nhìn gã, chỉ tự nhủ: “Không thì tôi cũng không biết.”

Tên mập: “…”

Sau khi quan sát gần 10 phút, phòng chứa trang thiết bị rất yên tĩnh, giống như không có gì bất thường - ngoại trừ hai chiếc đèn lồng đỏ chướng mắt kia.

Từ khi bị Giang Thành chặn họng, tên mập càng cẩn thận hơn trong lời nói. Anh ta cố gắng bỏ qua mấy câu cảm thán vô nghĩa: “Bác sĩ!” Tên mập liếm môi: “Anh tính tiếp theo phải làm sao?”

“Qua nhìn thử xem tình hình thế nào?” Giang Thành nói sau khi ngẫm nghĩ một lúc.

Giống như Giang Thành suy nghĩ, càng đến gần cửa chính của trung tâm thiết bị, cả hai càng phát hiện ra nhiều dấu hiệu

bất bình thường. Đó không phải là một cảm giác hư vô mờ mịt, mà sự bất bình thường kia đã hiện ra rõ rệt.

Một ổ khóa to đùng đang khóa chặt cửa chính từ bên ngoài, xung quanh là một sợi dây xích thật dày quấn chặt lấy cửa chính. Ổ khóa sắt kia có màu đen bóng loáng, trông rất chắc chắn.

"Kỳ quái…" Tên mập trừng to hai mắt: "Tại sao ổ khóa này lại khóa ngược từ bên ngoài?"

Đứng trước cửa, Giang Thành suy nghĩ một hồi: "Đi thôi." Hắn quay người, nói: "Chúng ta đi dạo xung quanh một vòng."

Tên mập cẩn thận bước tới, sau đó ngoái đầu nhìn lại ba lần, tựa như đang lo lắng cánh cửa ấy sẽ đột ngột mở ra, tiếp theo là một con quỷ với đầu tóc bù xù hung ác phóng tới.

Rời đi chưa được bao lâu, hai người tìm được một cánh cửa phụ, nằm ẩn đằng sau một bụi cây tại một vị trí không dễ thấy cho lắm.

Đó là một cánh cửa bằng gỗ với kích thước tương đương với cửa nhà phổ thông, điểm đặc biệt duy nhất chính là khá cũ kỹ.

Cạnh cửa loang lổ những vết mốc.

Nhưng điểm thực sự thu hút sự chú ý của Giang Thành cũng không phải những thứ này, mà là… cánh cửa trước mặt lại bị niêm phong từ bên ngoài bằng những tấm ván gỗ rất chắc chắn, xung quanh là hàng đống mũi đinh to bằng ngón tay trẻ em đóng chặt vào.

Giang Thành tiến lên, đẩy nhẹ một cái, sau đó nhận ra là kết cấu này vô cùng cứng cáp.

Tên mập khá lanh lẹ, nhanh chóng trông thấy một thứ gì đó có màu vàng nằm bên dưới khe cửa, thế là với tay đến, cẩn thận kéo nó ra.

Sau khi lấy được thứ đó, anh ta nhận ra đây là một mảnh giấy màu vàng được gấp lại rất chặt chẽ.

"Bác sĩ!" Tên mập cẩn thận mở tờ giấy ra, nhỏ giọng gọi Giang Thành đến gần: "Anh xem, đây là cái gì?"

Trên tờ giấy, có một bức tranh trừu tượng được vẽ bằng màu mực đỏ tươi. Nét vẽ rất mạnh mẽ và ngông cuồng, vừa nhìn đã biết đây không phải là một tác phẩm cẩu thả, mà là đã rất cố gắng để hoạ nên.

Phần hai bên của bức tranh cũng có một đoạn chữ viết giống nhau, đáng tiếc là tên mập không thể nhận ra.

Giang Thành đứng yên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ. Tiếp theo, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống. Một lát sau, tên mập chợt nghe được hắn hít sâu một hơi.

Nhìn theo tầm mắt của Giang Thành, tên mập mới phát hiện dưới khe cửa nhét đầy những mẩu giấy màu vàng tương tự. Không những thế, chuyện càng kỳ quái hơn chính là mỗi tờ giấy ấy đều được gấp thành hình tam giác, tương đối chuẩn xác.

Bàn tay đang cầm tờ giấy vàng của tên mập run lên bần bật; anh ta thầm sinh ra một dự cảm không lành.

"E rằng trong khu vực này đã xảy ra chuyện ma quái gì đó rồi." Đột nhiên chuyển sang giọng điệu nghiêm túc, Giang Thành nói: "Đây là bùa chú của Đạo gia. Nếu đã được nhét ở vị trí này, ắt hẳn là để xua ma đuổi quỷ."

Trên thực tế, tên mập cũng mơ hồ đoán được, nhưng chỉ vì sợ hãi mà không dám nói thẳng ra mà thôi.

Một giây sau, tên mập lập tức ném tờ giấy màu vàng xuống đất.

“Bác sĩ!” Trên đường trở về, tên mập hận mình không thể leo thẳng lên lưng của Giang Thành rồi nằm luôn trên đó. Sắc mặt của anh ta cứ nhăn nhó, tưởng chừng như đang hấp hối vậy: “Đáng sợ quá, khe cửa nhét bùa chú đến chật ních. Này phải là hận thù cao cỡ nào mới làm đến mức đó vậy?”

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, lồng ngực của tên mập cứ đập mạnh thình thịch.

Theo những manh mối trước đó, tên mập bèn bày tỏ ý kiến của bản thân: “Chẳng lẽ là khi Trần Dao còn sống, vì sự can thiệp của Lý Nghiên Vi mà cô ta đã không được ở bên cạnh Tô Úc như mong muốn. Đến khi chết đi, vì không thể chịu được sự cô đơn lạnh lẽo mà Trần Dao muốn đến sống cùng Tô Úc, diễn nên một vở kịch tình yêu giữa người và quỷ à?

Thế là mỗi ngày, cô ta đều đến gõ cửa nhà Tô Úc, nhưng vì Tô Úc quá sợ nên mới thỉnh hàng đống bùa chú này về, sau đó tự nhốt bản thân bên trong khu vực trung tâm thiết bị, quyết tâm không ra ngoài.”

Giang Thành khẽ nhíu mày,“Vậy tại sao ông ta không quyết đoán rời khỏi ngôi trường này luôn? Nếu vẫn mãi ở đây, sớm muộn gì thì Trần Dao cũng tìm được ông ấy.”

“Bên cạnh đó, anh có từng nghĩ qua hay không…” Giang Thành hỏi tiếp: “Tô Úc chỉ là một nhân viên quản lý quèn tại trung tâm thiết bị, hoàn toàn không phải công nhân viên chức có quyền lên tiếng trong ngôi trường này. Chuyện cải tạo trung tâm thiết bị như thế này không phải là một hạng mục nhỏ, và chắc chắn nếu chỉ mỗi ông ta gật đầu thì công trình này chẳng thể khởi công được đâu. Ắt hẳn phải có lãnh đạo cấp trên ngầm đồng ý thì mới bắt đầu xây dựng, cải tạo được.”

Ánh mắt của tên mập kỳ quái dần. Cuối cùng, dường như có một tia sáng đột nhiên lóe lên trên đầu anh ta. Anh ta nhìn Giang Thành, đột nhiên nói: "Bác sĩ, ý anh là… Lý Nghiên Vi? Những chuyện này đều do Lý Nghiên Vi ngầm đồng ý à?"

Lúc trò chuyện đến đoạn này, cả hai cũng đã quay lại khu vực cửa chính. Khi Giang Thành vẫn chưa kịp trả lời câu hỏi của tên mập, cả hai chợt nghe thấy một âm thanh nào đó vọng ra từ bên trong cánh cửa.

Giang Thành và tên mập lập tức nín thở, sau đó nhẹ nhàng trốn vào sau bức tường thấp gần đó. Khi không gian xung quanh trở nên yên tĩnh hơn, âm thanh kia cũng rõ ràng dần.

Xì… Xì…

Âm thanh kia nghe giống như thanh âm mỗi khi bọn rắn thè lưỡi ra, nhưng nếu cẩn thận nghe kỹ thì lại thấy không giống nhau. Ngay lúc hai người đang định cẩn thận tiến đến gần hơn để nghe cho rõ, bỗng nhiên ngay vị trí cánh cửa ấy lại vang lên một tiếng "lạch cạch"…

Chương 87: Nhòm

Có thứ đằng sau cánh cửa!

Sự phát hiện này khiến cho cả Giang Thành và tên mập đều lạnh sống lưng.

Suy nghĩ chợt bay đi trong tích tắc, giây tiếp theo Giang Thành nghĩ đến là thứ kia đã ở sau cửa bao lâu rồi, có lẽ… bọn họ vừa đến đây thì đã bị phát hiện.

Thứ kia… vẫn đang đợi bọn họ đến gần.

"Bác sĩ." Tên mập cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng sự run rẩy của cơ thể nặng hơn 100 cân hoàn toàn không phải là thứ mà anh ta có thể kiểm soát: "Có lẽ nào… đó là … là Trần Dao? Cô ta đang đợi chúng ta?!"

Hai hàm răng va vào nhau lập cập, lời nói cũng lộn xộn.

"Hay là chúng ta vẫn nên quay về thôi." Tên mập nhìn Giang Thành bên cạnh, cảm giác an toàn trong lòng đều đã bị dập tắt: "Đêm nay mà vào chỉ sợ là chết chắc, chúng ta đã bị quỷ phát hiện ra rồi."

"Ngày mai sẽ không phải chết sao?" Giang Thành quay đầu nhìn tên mập, trong ánh mắt của đối phương chỉ còn lại nỗi kinh sợ, lý trí còn sót lại đã hoàn toàn bị nhấn chìm.

Giang Thành không thích loại người này, cũng không thể hiểu được bọn họ.

Trong mắt hắn, nguy hiểm và kinh sợ là hai chuyện khác nhau, nguy hiểm là chỉ bản thân sự việc, kinh sợ là thái độ nảy sinh đối với sự việc.

Nhưng… kinh sợ không thể giải quyết được nguy hiểm, ngược lại, nó chỉ là trở ngại để giải quyết nguy hiểm.

Cho nên Giang Thành gần như chưa từng nảy sinh cảm xúc kinh sợ, cho dù chỉ là một chút ít, cũng sẽ bị hắn bóp chết, càng không để nỗi kinh sợ của mình ảnh hưởng đến suy nghĩ của những người khác trong đội.

Đây không phải là giải toả cảm xúc.

Đây là mưu sát.

“Anh quay về đi.” Giang Thành nói với tên mập: “Tôi muốn ở lại đây.”

“Anh không đi?” Tên mập như có chút kinh ngạc, hiện tại tình hình đã rất rõ ràng, quỷ ở ngay sau cửa, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Nếu quỷ có vũ khí, anh ta đã có thể tưởng tượng ra nó đang xách một con dao lớn mài nhọn sắc bén, đắc chí ẩn phía sau cửa.

“Trời sẽ không sáng nữa, cho nên đối với tôi không có ngày mai.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Anh muốn đi, tôi không ngăn cản, hơn nữa tôi ở đây rồi, tạm thời quỷ sẽ không đi tìm anh, vậy nên anh có thể an toàn quay về ký túc xá, ngủ ngon một giấc cuối cùng.”

“Cuối cùng…” Hai chữ này bản năng khiến lòng tên mập thắt lại.

Rời khỏi Giang Thành, hoặc là Giang Thành thật sự chết ở đây, vậy chỉ còn lại một mình anh ta… tên mập nuốt nước bọt, chắc là quỷ muốn anh ta chết thế nào, anh ta sẽ phải chết thế ấy.

Chỉ là không biết liệu có như lời Giang Thành nói, trở thành đứa trẻ bị quỷ chọn trúng, đầu tiên là giam lại, vặt mất

tứ chi, sau đó treo ngược dưới cột cờ để làm trò tiêu khiển gì đó.

"Cho nên…" Giang Thành từ sau bức tường lách mình đi ra, dưới ánh đèn hơi ngả màu đỏ, con ngươi như đang phát sáng, hắn nhìn tên mập, nhỏ giọng hỏi: "Quyết định của anh là gì?"

Tên mập hít sâu một hơi, kiên định nói: "Tôi đi theo anh, bác sĩ."

Hai người lần lượt kẻ trước người sau mò mẫm đi tới hướng cửa lớn, trên đường đi tên mập thì thầm đề xuất hay là chúng ta tìm một chỗ khuất nhảy vào trong đi, nghênh ngang xông vào như thế này thật sự là…

"Nếu như chúng ta đã bị quỷ phát hiện rồi, thì có đi vào từ đâu cũng vẫn sẽ gặp quỷ." Giang Thành trả lời ngắn gọn: "Hơn nữa vị trí nhảy vào chúng ta còn không quen thuộc."

Lời nói của Giang Thành không khó hiểu, tên mập chỉ nghĩ mấy giây liền nhẹ nhõm, ở một nơi vừa hẻo lánh, vừa tối tăm, lại vừa xa lạ mà gặp phải quỷ, tình hình có lẽ càng nguy cấp hơn.

Càng đến gần vị trí cửa, cảm giác bất an trong lòng tên mập càng mãnh liệt, nhưng khi liếc nhìn Giang Thành bên cạnh, lại đột nhiên cảm thấy bớt đáng sợ hơn.

Đứng trước cửa, Giang Thành như đang cảm nhận được khí tức bên trong, hắn không nhúc nhích, hô hấp cũng như đã rơi vào trạng thái tĩnh.

Tên mập phát hiện ra, ở giữa cửa gỗ có một chòm bị phá hoại, nín thở nhìn kỹ, là một lỗ khóa, chắc là ổ khóa trước của cánh cửa này, nhưng sau này đã bị tháo bỏ vì nguyên nhân nào đó.

Lỗ khóa này vẫn còn lưu lại đây.

Tên mập hít sâu một hơi, không chịu nổi tò mò cảnh tượng sau cửa, anh ta chậm rãi sáp tới, kỳ quái là, thân thể to lớn đang di chuyển của anh ta lại không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Anh ta nuốt một miếng nước bọt, ổn định tâm trí.

Cảnh tượng kinh dị như đã nghĩ trong tưởng tượng như nữ quỷ đầu bù tóc rối, hay bóng đen miệng hộc máu há to đều không xuất hiện.

Trong sân của trung tâm thiết bị dường như có một tầng sương mù, sương rất dày, trắng mờ mịt, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Nhưng …" Tên mập ngừng giây lát: "Tại sao trong sương này còn có một ít màu vàng nhàn nhạt, và những sợi đỏ chi chít chằng chịt không đếm xuể?"

Anh ta càng nhìn càng thấy kỳ lạ, không nhịn được tiến đến gần hơn.

Đột nhiên, sương dày trong sân chợt run lên.

Sau đó, nó đột ngột rút lui, có ánh sáng màu đỏ sẫm chiếu vào.

Sương dày càng rút càng xa, tên mập cũng nhìn thấy càng ngày càng rõ hơn, đôi mắt nhỏ cũng từ mờ mịt ban đầu chuyển thành khiếp sợ, cuối cùng là gan mật đều vỡ.

Nỗi kinh sợ trong lòng bùng nổ ngay lập tức, đè bẹp dây thần kinh mà tên mập cho rằng mình đã điều chỉnh được.

Hoàn toàn không có sương mù nào cả.

Đó là một đôi mắt trắng dã, tràn đầy oán hận cùng ghen ghét!

Là… đôi mắt của quỷ.

Trên nhãn cầu màu vàng đục trắng sữa bao phủ đầy tia máu!

Thứ sau cánh cửa vừa rồi đã giữ nguyên tư thế giống như tên mập, nằm trên lỗ khóa dòm ngó ra phía ngoài sân, ở giữa chỉ cách cánh cửa sắt lốm đốm rỉ sét!

"A! A a… !" Tên mập bị cảnh tượng xuất hiện đột ngột này dọa đến hồn bay phách lạc, anh ta lui lại ngã ngửa ra sau trên mặt đất, hai cái chân như xúc xích liều mạng đạp về phía sau, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Trốn!

Trốn càng xa càng tốt!

Ngay cả khi ngày mai có chết, cũng tốt hơn là bây giờ chết trong tay quỷ!

Nhưng khiến tên mập không ngờ tới là, Giang Thành đã nhanh chóng chạy lên, đẩy mạnh vào cửa.

Trên cửa có khóa, đương nhiên là không thể đẩy ra.

Nhưng bởi vì sợi xích không hề được khóa chắc chắn như đã nghĩ, nên ở giữa hai cánh cửa lộ ra một khe hở to bằng đầu người, qua khe hở này, cuối cùng Giang Thành cũng nhìn rõ chân dung của cái tên đứng sau cửa.

Cho dù là người bình tĩnh như hắn, trong lòng cũng không khỏi nổi lên một cơn sóng.

Đó là một người đàn ông, bị què một chân, phải chống gậy.

Đầu nghiêng sang một bên, một nửa người không cân đối đang đứng, quần áo vừa vặn nhưng cũ một cách bất thường, giống như một con búp bê vải bám bụi lâu ngày.

Người quản lý của trung tâm thiết bị, cũng là chồng chưa cưới trong miệng của Lý Nghiên Vy —— Tô Úc.

Ông ta là nhân chứng của sự việc 10 năm trước, cũng là giao điểm của tất cả các manh mối được biết hiện tại.

Cuối cùng, ánh mắt Giang Thành rơi vào trên mặt Tô Úc.

Sắc mặt của ông ta trắng nhợt đến dị thường, mặc dù ban ngày khi nhìn đã phát hiện ra điểm này, nhưng lúc này sắc mặt của ông ta khác xa với mức độ trắng của người bình thường.

Trắng nhợt không chút màu máu.

Đáng sợ hơn chính là, đôi mắt của ông ta!

Con ngươi màu đen gần như đã biến mất, tròng mắt màu vàng sữa đục ngầu trôi nổi trong hốc mắt, các tia máu chằng chịt bên trong, trong đồng tử chứa đầy oán niệm vô tận.

Như này… vẫn còn có thể gọi là con người sao?

Tô Úc… ông ta mới là quỷ chân chính?!

Bọn họ đã bị tính kế rồi…

Đầu óc tên mập như đang dời sông lấp bể, ngay khoảnh khắc anh ta sắp ngất đi, mắt thấy Tô Úc dùng bước chân cực kỳ quái dị xông đến, giống như một con nhện què chân…

Chương 88: Tô Úc cốt khí kiên định

Cơ thể của Tô Úc vặn vẹo, chen vào khe cửa có kích thước bằng đầu người, với cánh tay gầy khô vươn ra xa, giống như muốn tóm lấy chân của tên mập, trong ánh mắt của ông ta tỏa ra tia sáng quỷ dị.

Ngay khi tên mập đang bất lực đạp hai chân, cho rằng mình sắp chết, đột nhiên nghe thấy một tiếng "rầm" cực lớn, Tô Úc vốn đã lao được ra nửa người liền dừng lại.

Sau đó, đầu nghiêng đi, như thể để bị hút mất phần lớn sức lực, ngã sấp mặt xuống đất.

Chỉ còn lại những ngón tay gầy guộc lộ cả khớp thỉnh thoảng vẫn run lẩy bẩy.

Tên mập trừng to mắt.

Khóe mắt anh ta nhìn Giang Thành đứng bên cạnh Tô Úc, hai tay nâng cao chậu hoa thứ hai lên, sau đó đập mạnh xuống.

"Bộp!"

Những ngón tay trước mặt run rẩy dữ dội, ngừng động đậy.

Kinh sợ liên tiếp khiến tên mập không thể chống đỡ được nữa, tầm mắt dần dần mơ hồ, cuối cùng ngửa đầu ngất lịm…

Khi tỉnh lại lần nữa, anh ta thấy mình đã nằm ở trong sân, lưng dựa vào một cây cột.

Trước mặt không xa là một bãi cát, giữa bãi cát có một chiếc ghế.

Chính là loại dùng thời học sinh, không cao, có tựa lưng, còn rất cứng, quan trọng nhất là bên trên ghế có một người đang bị trói.

"Tô Úc!"

Gần như vừa nhìn thấy Tô Úc, tên mập đã tỉnh táo lại, lập tức xoay cái cổ cứng ngắc bắt đầu tìm kiếm Giang Thành.

Một lúc lâu sau, xa xa truyền đến tiếng sột soạt, bóng của Giang Thành từ trong một góc xuất hiện, mỗi tay trái phải đều cầm một vật hình tròn.

Mãi đến khi lại gần, tên mập mới nhận ra đó là hai chậu hoa màu đỏ.

"Bác sĩ!" Tên mập kích động đến giọng nói cũng thay đổi.

Giang Thành nhìn về phía tên mập, gật gật đầu: "Tỉnh rồi."

Tên mập dường như có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, tóm lại là cảm thấy bác sĩ thật ác, chỉ cần hai chậu hoa là bắt sống được một con quỷ.

Sau đó còn trói con quỷ lại.

Giang Thành như nhìn ra được lo lắng của tên mập, hắn vừa đặt hai chậu hoa xuống đất, vừa chỉ vào Tô Úc nói: "Trong thời gian ngắn ông ta sẽ không tỉnh lại đâu, anh cứ yên tâm."

"Bác sĩ." Tên mập nghe vậy thì thả lỏng cổ họng, thần sắc không khỏi kích động hơn: "Anh cũng ác quá, dám dùng chậu hoa đập đầu quỷ!"

Giang Thành ngẩn ra một chút, sau đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tên mập nói: "Anh bị bệnh à, ông ta là người, không phải quỷ."

“Không phải quỷ tại sao lại có bộ dạng như vậy, còn thò tay bắt tôi?” Tên mập lắc đầu không thể tin được.

“Này,” Giang Thành tiến lên vỗ vỗ mặt Tô Úc: “Tỉnh lại đi, tôi có chuyện muốn hỏi ông.”

Tên mập đứng dậy lon ton chạy tới.

Sau khi tỉnh lại, Tô Úc đã không còn bộ dạng quỷ dị như vừa nãy, hai tay ông ta bị trói sau lưng ghế, hai chân cũng bị trói vào nhau, sắc mặt tái nhợt đến mức như thể một giây sau lại ngất đi.

“Mấy tên đồng loã các người… , đáng chết! Đều đáng chết!!” Ông ta nói yếu ớt, nhưng sự hung dữ vẫn còn đó, khiến cho tên mập tự nhiên lại nghĩ đến con cua lông bị trói lại cho vào nồi.

“Một mớ hỗn độn gì thế này.” Tên mập trừng mắt nhìn.

Lúc này anh ta cũng chắc chắn, Tô Úc đúng là người, không phải quỷ.

Vì cái đầu bị ăn hai cái chậu hoa vẫn còn đang chảy máu, Giang Thành tìm một chiếc khăn tắm quấn sơ qua cho ông ta, bên trên còn thắt thành hình chiếc nơ điệu đà.

Tức nhất là, bất kể tên mập hỏi gì, Tô Úc đều chỉ lặp lại những lời này.

Có thể nhìn ra, oán khí của ông ta cực lớn, những từ được nhắc đến nhiều nhất là: đồng lõa, đáng chết, biến thái, chiếm hữu, chó, Trần Dao, và… Lý Nghiên Vy.

“Ha… haha…” Hai má Tô Úc đều là máu, ông ta cúi đầu cười lạnh: “Các người đều cùng một giuộc, các người trốn không thoát đâu…”

“Trần Dao, cô ấy sẽ tới tìm các người…”

“Các người chờ chết đi, tôi ở đây, các người sẽ không có được gì hết, các người… cô ấy sẽ không bỏ qua cho một ai.”

Nghe vậy, tên mập không khỏi nuốt nước miếng, Trần Dao là quỷ, điểm này gần như đã có thể khẳng định, nhưng về phần lời Tô Úc nói…

“Có lẽ là ông hiểu lầm rồi.” Giang Thành đột nhiên lên tiếng: “Chúng tôi không đồng lõa với Lý Nghiên Vy, chúng tôi chỉ muốn tìm ra chân tướng năm đó, trả lại sự trong sạch cho người đã mất.”

Tên mập ở bên cạnh cũng phụ hoạ nói: “Đúng, chúng tôi cũng không phải, chúng tôi là sứ giả của chính nghĩa.”

Tô Úc ngẩng đầu lên, mở miệng, khàn giọng nói: “Cậu cho rằng tôi sẽ bị các cậu lừa sao? Cậu cho rằng tôi không biết các cậu đã bị Trần Dao bám vào hay sao? Cậu cho rằng… các cậu còn có thể sống bao lâu? Con khốn Lý Nghiên Vy đó…”

“Chậc chậc…” Giang Thành như đã mất kiên nhẫn, nói với tên mập: “Anh ra ngoài trước đi, một mình tôi nói chuyện một chút với người anh em Tô Úc.”

Tên mập quay đầu nhìn Tô Úc một cái, rồi ngoan ngoãn rời đi.

Trong sân chỉ còn lại Giang Thành và Tô Úc.

Tên mập rời đi không dám đi xa, trốn ngay ở trong một căn phòng gần đó.

Đây là nơi nghỉ ngơi của Tô Úc, có một chiếc bàn cũ nát, một chiếc giường tương đối sạch sẽ.

Trong phòng không tìm thấy đèn, chỉ có ngọn nến trắng đang cháy yếu ớt, tỏa ra một thứ ánh sáng chập chờn.

Trên mặt bàn có đặt một tấm kính thủy tinh lớn.

Tên mập tò mò đi tới, phát hiện bên dưới kính có vài bức ảnh, đều là ảnh đôi của một nam một nữ, hai người mặc trang phục múa, phối hợp ăn ý, động tác uyển chuyển linh động, như không thể tách rời.

Người nam không cần nói cũng biết, nhưng nữ nhân… tên mập chậm rãi mở to hai mắt.

Là Trần Dao.

Vài hình ảnh ngắn ngủi chắp nối trong đầu, anh ta như ý thức được chuyện gì, xoay người đi ra ngoài, mới đi mấy bước đã đụng phải Giang Thành đang đến tìm mình.

"Bác sĩ," Tốc độ rất nhanh, tên mập giành nói trước: "Tôi biết rồi, anh nói không sai, đúng là Lý Nghiên Vy đang nói dối."

"Tô Úc không phải bị Trần Dao dụ dỗ, bọn họ tự do yêu đương, Lý Nghiên Vy mới là người cản đường!"

Giang Thành mặt không biểu cảm gật đầu.

Tên mập thần sắc kỳ quái trong chốc lát, sau đó như có chút muộn màng nhận ra, mở miệng thăm dò hỏi: "Bác sĩ, Tô Úc kia… đã khai hết rồi sao?"

"Ừm."

Tên mập thở dài, nhìn về phía trong sân, cảm khái nói: "Để ông ta chịu mở miệng đã hao phí không ít sức lực của bác sĩ rồi."

"Không sao." Giang Thành xoa cằm: "Chỉ tiếc hai chậu hoa kia thôi."

Tên mập: "…"

Khi Giang Thành bắt đầu giới thiệu khẩu cung của Tô Úc với tên mập, anh ta dần dần trừng to hai mắt.

Anh ta không ngờ Tô Úc có thể hợp tác đến mức độ như vậy, việc lớn việc nhỏ, lần lượt kể hết, thậm chí còn giao cuốn nhật ký mà Trần Dao đã đưa cho mình trước đây ra.

Sự tương phản quá rõ ràng với hành vi của nam nhân cốt khí kiên định trước đó.

Theo như lời Tô Úc, tâm lý có vấn đề không phải Trần Dao, mà là Lý Nghiên Vy.

Cô ta lợi dụng thân phận con gái hiệu trưởng để tác oai tác quái trong trường học, cưỡng bức can thiệp vào mối quan hệ của Trần Dao với mình.

Cô ta là một kẻ biến thái, tâm thần có vấn đề, có tính chiếm hữu cực cao, Trần Dao chính là bởi vì đã không làm theo yêu cầu của cô ta chia tay với mình, mới bị cô ta vu oan là một nữ nhân phóng đãng.

Chương 89: Đừng trở lại đây

Trần Dao có trăm miệng cũng không thể biện bạch được, cuối cùng mới đi đến đường cùng.

Những cái gọi là lời khai kia, tất nhiên cũng là do Lý Nghiên Vy bày mưu đặt kế, mà bảo vệ, giáo viên và hai học sinh khai man cuối cùng cũng đều chết thảm dưới tay của Trần Dao.

Bọn họ đã bị Trần Dao hóa thành lệ quỷ tàn nhẫn xé mất quai hàm và lưỡi.

Đây chính là sự trả thù vì đã nói dối.

Kể từ sau khi Trần Dao chết, Lý Nghiên Vy đã giam cầm ông ta ở đây, trong quá trình này ông ta đã từng trốn thoát một lần trong thời gian ngắn, nhưng nghĩ đến việc linh hồn của Trần Dao vẫn còn vương vấn ở đây, nên đã âm thầm quay về lần nữa, nhưng không ngờ đã bị bảo vệ thuộc hạ của Lý Nghiên Vy phát hiện.

Bóng dáng của ba nữ bảo vệ hiện ra trước mắt tên mập, anh ta bất chợt rùng mình một cái.

Sau khi bị bắt lại, để ngăn ông ta trốn thoát, Lý Nghiên Vy không chỉ giật mất điện thoại di động, mà còn chỉ đạo cho bảo vệ đánh gãy chân ông ta.

Sau đó, cô ta sắp xếp cho người giao đồ ăn hàng ngày cho ông ta, đối xử với ông ta như… như một con chó!

Giang Thành nhớ lại dáng vẻ của Tô Úc nói về những chuyện này, cảm thấy ông ta sắp phát điên rồi.

Ổ khóa và bùa chú trên hai cánh cửa cũng là do Lý Nghiên Vy sắp xếp, để ngăn không cho ông ta và hồn quỷ Trần Dao gặp nhau, cho dù có chết, cũng không để cho bọn họ được như ý nguyện.

Tên mập nghiến răng nghiến lợi: "Con mụ này thật xấu xa… !"

Giang Thành thò tay vào túi, lấy ra một cuốn sổ nhỏ mà Trần Dao đã đưa cho Tô Úc, ông ta đã luôn giữ nó cẩn thận bên mình.

Tên mập từ từ lật một trang ra.

Ngày 17 tháng 9, nắng

Hôm nay là tiết kiến thức nền tảng, đã học được rất nhiều kiến thức từ thầy Tô, cảm thấy rất vui

Ngày 24 tháng 9, mưa nhỏ

Bên ngoài mưa rồi, buổi biểu diễn theo lịch trình bị hủy bỏ, tâm trạng của các bạn đều rất chán nản, nhưng thầy Tô đã động viên chúng tôi rằng lần sau vẫn còn có cơ hội, mọi người cùng nhau cố gắng!

Ngày 29 tháng 9, mây

Buổi biểu diễn đầu tiên đã thành công rực rỡ! Thầy Tô thật là một người dịu dàng

Ngày 12 tháng 10, mưa rào…

Hầu như mỗi ngày đều có bóng dáng của Tô Úc trong nhật ký, không khó để nhìn ra địa vị của người đàn ông này trong trái tim của Trần Dao.

Tiếp tục lật ra sau, ánh mắt tên mập khẽ thay đổi: "Bác sĩ," Anh ta cầm quyển nhật ký nghi hoặc hỏi: "Tại sao chỉ có một nửa? Nửa sau quyển nhật ký đâu rồi?"

Cuốn nhật ký đã bị xé ra từ giữa, chỉ còn lại nửa đầu, thời gian cuối cùng dừng lại ở ngày 27 tháng 10.

"Nghe nói là bị Trần Nghiên Vy cướp mất." Giang Thành trả lời: "Cô ta tâm lý vặn vẹo, không thể chịu nổi bất cứ thứ gì của Trần Dao xuất hiện bên cạnh Tô Úc."

Tên mập nhìn Giang Thành, khó hiểu hỏi: "Không đúng, bác sĩ, cướp đi cuốn nhật ký thì tôi có thể hiểu được, nhưng làm gì có chuyện lấy một nửa để lại một nửa?"

"Tô Úc chắc cũng sẽ không xé cuốn nhật ký làm hai phần để cất giữ chứ?"

Giang Thành dùng ánh mắt vô cùng vi diệu liếc nhìn tên mập một cái, không trả lời vấn đề của anh ta, mà xoay người đi về hướng sân, đồng thời nói: "Đi theo tôi."

Tên mập nắm chặt nửa cuốn nhật ký, loạng choạng đi theo.

Trước tiên bọn họ xuyên qua sân, tên mập kinh ngạc phát hiện Tô Úc vẫn bị trói trên ghế như cũ, cúi đầu xuống, không biết là tỉnh hay là lại ngất đi.

Gần ghế có một ít đất, và một số mảnh vỡ của chậu hoa.

Sau khi rẽ hai lượt, bọn họ đến một hành lang rất hẹp.

Hành lang rất dài, hai bên toàn là cánh cửa.

Nơi này hẳn là nhà kho gì đó, bởi vì cửa sổ tương đối nhỏ, hiển nhiên chỉ có thể cất giữ một số thứ khuất tất, người không thể ở lâu.

Tên mập kinh hồn bạt vía bước đi, vách tường ở đây rất cao, anh ta ngẩng đầu phát hiện, bầu trời cũng tựa như bị chia cắt, anh ta nhỏ giọng nói: "Bác sĩ, nơi này tối quá."

Đi đến cuối, Giang Thành tùy ý đẩy ra một cánh cửa gỗ đang khép hờ, bên trong rất tối, nhưng vẫn có thể cảm giác

được không gian rất lớn, cho dù có nhảy múa bên trong chắc cũng không thành vấn đề.

"Còn nhớ lần trước chúng ta tới nhìn thấy một cái bảng đen không?" Giang Thành hỏi.

Tên mập vừa thò đầu vào trong nhìn, vừa nhỏ giọng đáp lại: "Là cái đặt ở trong sân à? Bác sĩ, anh không nói chắc tôi đã quên mất."

Giang Thành nhanh chóng nhìn lướt qua căn phòng, không phát hiện có gì khác thường mới đi vào: "Đúng, Tô Úc nói chữ trên đó là của Trần Dao để lại cho ông ta."

Tên mập lộ ra vẻ mặt không thể tin được: "Là của Trần Dao để lại?!"

"Ừm." Giang Thành gật đầu, lúc này hắn như đã phát giác được gì đó, bước chân nhẹ nhàng, từng chút đến gần một hướng: "Anh còn nhớ trên đó viết cái gì không?"

"Hình như là…" Tên mập vắt óc suy nghĩ, một lúc lâu sau, ngữ khí không xác định trả lời: "Hình như chữ đầu tiên là ĐỪNG, chữ cuối cùng cũng có thể nhìn rõ, nhưng… Tôi quên mất rồi."

Anh ta ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Khi đó anh ta cũng không coi trọng chữ trên bảng, cho nên không nhớ cũng là chuyện bình thường.

"Chữ cuối cùng là ĐÂY." Giang Thành đột nhiên nói, sau đó hắn tháo một mảnh lụa đỏ trước mặt xuống, phía sau là một tấm bảng đen, một góc đã bị nứt.

Ánh mắt tên mập dừng lại, lập tức nhận ra đây chính là tấm bảng bọn họ nhìn thấy lúc đầu.

Quả nhiên!

Chữ đầu tiên là ĐỪNG, chữ cuối cùng là ĐÂY.

Theo kích thước của mỗi chữ, ở giữa chắc phải còn hai chữ nữa, nhưng không biết vì sao đã bị xóa mất.

Ngay khoảnh khắc Giang Thành tháo tấm vải đỏ xuống, tên mập đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi vào mặt.

Trận gió này nổi lên vừa quỷ dị, lại lạnh đến thấu xương, lúc này tên mập đã tin những chữ này đúng là của quỷ lưu lại.

Cũng là Trần Dao.

Tên mập nhìn chằm chằm bảng đen, đôi mắt nhỏ không ngừng trừng lớn, trong lòng dần dần dâng lên một cảm giác lạc quẻ không thể nói rõ.

Như thể có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói ra.

Giang Thành trầm mặc một lúc lâu, rồi chậm rãi lên tiếng: "ĐỪNG… QUAY LẠI ĐÂY."

"Đừng quay lại đây?" Nghe vậy, tên mập trong nháy mắt lấy lại tinh thần, kích động nói: "Bác sĩ, xem ra đây đúng là của Trần Dao để lại cho Tô Úc, cảnh báo ông ta đừng quay trở lại tìm mình, sợ ông ta sẽ bị Lý Nghiên Vy mai phục."

Không đợi Giang Thành kịp phản ứng lại, tên mập đã tự mình suy luận: "Xem ra nhiệm vụ lần này đã rõ ràng rồi, hung thủ thực sự là Lý Nghiên Vy, 10 năm trước cô ta đã hãm hại Trần Dao để thỏa mãn dục vọng chiếm hữu của mình với Tô Úc, dẫn đến cái chết oan uổng của Trần Dao."

"Mà sau khi Trần Dao trở thành quỷ, đã lần lượt trả thù những người đã làm tổn thương mình, đây cũng coi như là một vòng nhân quả, quả báo thích đáng."

Tên mập vuốt cằm, dùng ngữ khí rất chậm nhưng cực kì hùng hồn nói: "Bác sĩ, xem ra đường sống cuối cùng vẫn ở

trên người Lý Nghiên Vy, tôi nhớ Trần Dao tự sát trong phòng học nhạc, có lẽ chúng ta bắt Lý Nghiên Vy, áp giải đến phòng học nhạc, nhiệm vụ lần này coi như là hoàn thành."

Anh ta lảm nhảm rất nhiều, nhưng Giang Thành trước sau vẫn ngồi xổm trước bảng đen, không có chút phản ứng nào, điều này làm cho tên mập có chút mất hứng, anh ta kiễng chân lên, nhìn Giang Thành hỏi: "Bác sĩ, anh cảm thấy tôi nói thế nào?"

Giang Thành vẫn bất động như cũ, chỉ có giọng nói truyền đến, hơn nữa giọng nói của hắn khác với trước kia hoàn toàn, khiến cho tên mập cảm thấy không nói nên lời.

"Anh nhìn chữ ĐỪNG này đi… vị trí có phải là hơi lệch không?"

"Có sao?" Nghe Giang Thành nói vậy, tên mập di chuyển thân thể nhích lại gần, dần dần, anh ta cũng phát hiện ra điểm kỳ quái: "Anh nói như vậy… hình như là có một chút." Anh ta vươn tay ra vẽ trong không khí, miệng lẩm bẩm: "Hình như, hình như là hơi cao hơn một chút."

Giang Thành cởi chiếc túi trên người ra, lấy ra một chai nước suối vẫn còn một nửa, đổ một ít nước vào lòng bàn tay, sau đó nhúng tay vào nước, chậm rãi vẽ một nét ngoằn ngoèo lên bảng đen.

Ánh mắt của tên mập từ nghi hoặc lúc đầu, đến kinh ngạc lúc sau, cuối cùng là… chấn kinh.

Giang Thành thêm một nét dưới chữ "ĐỪNG" thành chữ "TRẢ".

Bây giờ, cảm giác lạc quẻ không nói lên lời trên bảng đen đều đã biến mất.

"TRẢ… ĐÂY."

“Mẹ kiếp!” Tên mập rống to một tiếng: “TRẢ MẠNG LẠI ĐÂY!!”

Chương 90: Có mắt như mù

Tại sao lại như vậy?!

Giang Thành thì ngược lại trên mặt không có biểu cảm gì đặc biệt, hắn chậm rãi đứng lên, nửa khuôn mặt ẩn vào trong bóng tối, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

"Này mập." Hắn nói: "Anh có bao giờ nghĩ đến, khi Trần Dao bị vu khống, Tô Úc đã làm những gì không?"

Nghe xong, tên mập hơi híp mắt lại, sau đó đột nhiên mở ra.

Một lời đánh thức kẻ mộng mơ.

Nếu như không có lời khai của một người có quan hệ trực tiếp như Tô Úc, làm sao Trần Dao có thể bị dồn vào đường cùng một cách dễ dàng như vậy.

"Ông ta…" Khóe miệng tên mập cũng đang run rẩy theo: "Ông ta cũng tham gia vào làm chứng, là ông ta! Chính là ông ta! Cung cấp chứng cứ ngụy tạo trực tiếp nhất về việc… Trần Dao dụ dỗ mình!"

Nói theo cách khác, ông ta là bước mấu chốt nhất, đã đẩy Trần Dao vào chỗ chết.

"Nhưng… rốt cuộc là vì sao?" Trong mắt tên mập lộ ra nghi hoặc: "Tô Úc tại sao lại làm như vậy? Chẳng lẽ ông ta không yêu Trần Dao ư?"

"Trần Dao còn trẻ như vậy, lại xinh đẹp như thế, ông ta tất nhiên là thích rồi." Giang Thành nói, trong giọng nói có chút u sầu khiến tên mập không thể hiểu: "Nhưng vì Trần Dao mà từ bỏ con gái của hiệu trưởng, hiển nhiên là không sáng suốt."

“Nếu như tôi đoán không nhầm…” Giang Thành ngưng một giây: “Lý Nghiên Vy có khả năng không nói dối.”

“Bác sĩ, tôi không hiểu ý của anh cho lắm.” Tên mập thành thật thừa nhận.

“Từ đầu đến cuối, Lý Nghiên Vy cũng là nạn nhân, cô ta đã bị tên Tô Úc này lừa gạt, trong ấn tượng của cô ta, quả thực là Trần Dao quyến rũ chồng chưa cưới của mình trước.”

“Bởi vì… chồng chưa cưới của cô ta Tô Úc đã nói với cô như vậy.”

Tên mập dường như đã nghe hiểu một chút, cả khuôn mặt trở nên cổ quái, ánh mắt vòng qua Giang Thành, nhìn chằm chằm bảng đen, như có điều suy nghĩ.

“Tôi cảm thấy chân tướng của sự việc có lẽ là như vậy.” Giọng nói của Giang Thành vừa lạnh lùng lại xa lạ, như thể người kể chuyện lịch sử, tên mập bản năng bị cuốn vào thời không phủ bụi.

“Lý Nghiên Vy nói không sai, cô ta và Tô Úc quả thực là một cặp tình nhân, nhưng bởi vì thân phận của Lý Nghiên Vy tương đối đặc biệt, cho nên mối quan hệ này không được công khai trong trường học, đây cũng dẫn đến việc gieo mầm tai hoạ cho Tô Úc quyến rũ Trần Dao.”

Tên mập không thể tin được nói: “Anh nói là Tô Úc quyến rũ Trần Dao? Chứ không phải là Trần Dao…”

“Ừm.” Giang Thành gật đầu, tiếp tục nói: “Lý Nghiên Vy nói là thông qua mối quan hệ của mình sắp xếp cho Trần Dao vào lớp múa ba lê của Tô Úc hẳn cũng là thật, điều cô ta nghĩ đến chỉ là thiên phú nổi trội của Trần Dao, mà không lâu nữa cũng là lễ kỷ niệm 10 năm một lần của trường.”

“Nếu như Trần Dao là một tân sinh bỗng nhiên nổi tiếng, vậy thì với tư cách là giáo viên của cô ta, một người mới vào

nhậm chức như Tô Úc cũng sẽ ghi được dấu ấn của mình trong ngôi trường lớn này, điều này giúp ích rất lớn cho sự nghiệp của ông ta."

Một lúc lâu sau, Giang Thành khẽ thở dài: "Cô ta không xấu, chỉ là ngu ngốc mà thôi."

Giang Thành ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia sáng nhàn nhạt: "Tôi vẫn luôn suy nghĩ tại sao bảo vệ, giáo viên và hai học sinh kia, tất cả những người khai man đều phải chết, còn Lý Nghiên Vy chỉ bị khoét mất đôi mắt."

"Bây giờ xem ra, Trần Dao cũng đã nghĩ thông suốt nguyên do trong này, cô ta chỉ hận nữ nhân có mắt như mù này, đã nhìn nhầm Tô Úc, dễ dàng tin vào lời nói một phía của người này."

"Những người khai man đó không phải do Lý Nghiên Vy tìm đến, mà là Tô Úc, Lý Nghiên Vy từ đầu đến cuối đều không biết gì hết."

"Mục đích Tô Úc làm như vậy cũng rất dễ hiểu, chắc là vì ông ta thấy đẹp nổi ý, sau nhiều lần bày tỏ tình cảm với Trần Dao nhưng không thành, sợ rằng sự việc sẽ bị bại lộ, vì thế trước khi Trần Dao vạch trần mình, kẻ ác đi tố chuyện trước, cắn lại Trần Dao."

"Đổi trắng thay đen, nói rằng Trần Dao quyến rũ mình trước, mà bản thân bởi vì thân phận giáo viên, và đã có bạn gái, mới không thể không nghiêm khắc từ chối, nhưng Trần Dao vẫn không bỏ qua, thậm chí ông ta còn thêu dệt nên chuyện cô ta đã đe dọa mình…"

"Ông ta tự miêu tả mình là nạn nhân, còn Trần Dao thì trở thành đối tượng bị mọi người khinh bỉ."

"Đây cũng là lý do tại sao ông ta chỉ dám lấy ra nửa đầu cuốn nhật ký." Giang Thành quay đầu nhìn tên mập: "Tôi nghĩ

ở trong nửa sau cuốn nhật ký hẳn là sẽ có những lời phàn nàn của Trần Dao về sự quá chu đáo ân cần của Tô Úc, thậm chí là phản cảm."

"Tôi đồng ý với những gì anh nói, bác sĩ." Tên mập gật đầu lia lịa.

Thông qua nửa phần đầu của cuốn nhật ký đã có thể tưởng tượng ra sự ân cần của Tô Úc đối với Trần Dao, nếu không làm sao có chuyện mỗi trang đều có mô tả liên quan đến Tô Úc.

"Hơn nữa, cái gọi là múa đơn cuối cùng đổi thành múa đôi, trong này e rằng cũng là do Tô Úc đã giở trò. Ông ta đơn giản chỉ là muốn có thời gian và cơ hội ở một mình với Trần Dao, tiện cho mình ra tay." Giang Thành chậm rãi nói.

Tên mập vừa nghĩ đến khuôn mặt Tô Úc, hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Cái tên khốn mặt người dạ thú này, tôi nói mà, luyện múa thì luyện múa, làm sao phải luyện buổi tối, lại còn vu khống nói là do nữ sinh người ta yêu cầu!"

Nói đến đây, tên mập đột nhiên mở to hai mắt nhìn Giang Thành: "Bác sĩ," Anh ta kinh ngạc nói: "Anh sớm đã nghĩ tới những chuyện này rồi đúng không?"

Anh ta nhớ lại vừa cách đây không lâu, Giang Thành hung ác nhặt chậu hoa ném mạnh xuống đầu Tô Úc, nên cảm thấy rất có khả năng là vậy.

Giang Thành không trả lời, tên mập coi như là đồng ý, sau đó anh ta la lối ồn ào muốn đến sân, để cho tên khốn Tô Úc kia một trận.

Ngay khoảnh khắc tên mập quay người lại, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai hắn.

Tên mập giật nảy mình, cho đến khi giọng nói của Giang Thành vang lên.

“Đứng yên.”

Trong ác mộng, nghe lời bác sĩ mới có thể sống sót, đây gần như đã trở thành sự thật duy nhất trong lòng tên mập, nghe đến đây, anh ta quả thực đã đứng im bất động.

Dần dần, tên mập cũng nhận thấy những bất thường xung quanh.

Ánh mắt của anh ta dần quét đến vị trí cửa, sau đó biểu cảm khẽ run rẩy, anh ta kinh ngạc phát hiện cửa không biết từ lúc nào đã đóng chặt, còn anh ta cũng không hề nghe thấy bất kỳ thanh âm nào.

“Bảng đen ở đây…” Giọng nói của Giang Thành cực kì nhỏ: “Cũng là Tô Úc nói với tôi.”

Tên mập nghe được lời này, cổ họng lăn lộn kịch liệt, suy nghĩ của anh ta chưa bao giờ nhanh đến như vậy.

Anh ta nhớ trước đó bảng đen được đặt ở trong sân, nhưng hiện tại lại xuất hiện ở trong căn phòng này, rất hiển nhiên là có người dịch chuyển nó, mà người dịch chuyển nó… không thể nghi ngờ chính là Tô Úc.

Đây là… một cái bẫy!

E rằng Tô Úc đã sớm đoán được trước sẽ có một nhóm người đến tìm mình.

Cùng lúc này, tên mập nghĩ đến một vấn đề thậm chí còn chấn động hơn, Chân Kiến Nhân và La Nhất… đã đi đâu rồi?

Theo kế hoạch trước đó của bọn họ, bây giờ hai người họ nên ở trong trung tâm thiết bị mới đúng.

Nhưng… tại sao không thấy một ai?

La Nhất là quỷ, điểm này đã có thể chắc chắn, vậy Chân Kiến Nhân đã chết rồi, hay đã xảy ra chuyện gì đó còn khủng

khiếp hơn nữa?

Tên mập vì quá kinh sợ, nên cơ thể bắt đầu có dấu hiệu run rẩy như gợn nước.

Hiện tại có thể chắc chắn là, bọn họ đã bị tên khốn Tô Úc tính kế, bị mắc kẹt trong căn phòng trông rất khác biệt này.

Lúc đi vào, tên mập đã quan sát qua cánh cửa gỗ của căn phòng, do thời gian nên đã cũ kĩ phong hóa nghiêm trọng, hiển nhiên là không đủ để ngăn cản anh ta và Giang Thành.

Chương 91: Bất ngờ

"Tí tách."

Trong phòng có tiếng nước chảy tí tách.

Mặc dù cực kỳ khẽ, nhưng trong một môi trường im lặng tuyệt đối, vẫn bị Giang Thành và tên mập bắt được.

Hai người nhìn về hướng phát ra tiếng giọt nước, nơi đó là một góc của căn phòng, vì lý do ánh sáng, nên rất tối tăm, giống như bị một tầng sương mù ngăn cách.

Giang Thành suy nghĩ vài giây, sau đó nhấc chân đi tới.

Tên mập đưa tay ra muốn ngăn cản Giang Thành, nhưng cuối cùng đến tay áo của đối phương cũng không chạm được vào, chỉ đành cắn răng chọn đi theo.

Một bước, hai bước…

Trái tim tên mập đang treo lên tận cổ họng.

Khi khoảng cách ngày càng gần, cuối cùng anh ta cũng nhìn thấy nguồn gốc của tiếng nước nhỏ giọt, đó là… một chiếc rương gỗ gụ khổng lồ.

Kiểu cách đơn giản mộc mạc, bốn góc khảm đồng, ước chừng cũng phải mấy chục năm lịch sử.

Trong trí nhớ của tên mập, lần cuối cùng nhìn thấy một chiếc rương như thế này là khi còn nhỏ, đến nhà bà ngoại ở dưới quê.

"Tí tách."

Lại là tiếng một giọt nước nhỏ xuống.

Theo tầm mắt nhìn xuống, bên dưới chiếc rương gỗ đỏ được bố trí một cái kệ làm bằng gỗ, làm cho tổng thể chiếc rương cao hơn mặt đất khoảng 20 cm.

Tên mập tinh mắt, vừa nhìn đã thấy một vũng nước đọng dưới kệ gỗ.

Không, đó không phải là nước đọng, mà là… một vũng máu!

Có một mùi máu tanh nhàn nhạt lan đến chóp mũi.

Đã thấy qua rất nhiều đại cảnh, tên mập vậy mà lại kỳ quái không biểu hiện ra bao nhiêu kinh sợ.

Nếu như Tô Úc nhốt bọn họ trong phòng, chỉ nghĩ đến việc dùng một vũng máu để hù dọa bọn họ, thì tên mập hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Nhưng… hiển nhiên là không phải.

Ngay khi tầm nhìn của tên mập di chuyển từ dưới vũng máu đến trên chiếc rương, đúng lúc nhìn thấy một giọt máu rỉ ra từ đáy rương, sau đó chậm rãi nhỏ xuống dưới vũng máu.

Bắn lên vô số hoa máu li ti.

"Tí tách."

Trong rương có thứ gì đó đang chảy máu…

Tên mập nhìn chằm chằm chiếc rương, không khỏi nuốt nước miếng, trong đầu dần dần hiện ra vô số hình ảnh khủng khiếp rùng rợn.

Nhưng khi anh ta đang chần chừ do dự, Giang Thành vài bước đi tới, động tác dứt khoát nhấc tấm chắn bên trên chiếc rương lên.

Lúc này thì tên mập đã nhìn thấy rõ, anh ta không tự chủ được hít vào một hơi lạnh lẽo.

Bên trong… là Chân Kiến Nhân.

Không, phải nói là thi thể của Chân Kiến Nhân thì thích hợp hơn.

Tay chân của anh ta bị vặn vẹo một cách bất thường, như thể bị nhét vào trong khi hoàn toàn không thể chống cự, một cánh tay lộ ra bên ngoài đã bị gãy ở khớp chống.

Nhưng điều đáng sợ nhất là đôi mắt của Chân Kiến Nhân.

Hai con mắt của anh ta đã không còn, hốc mắt biến thành hai lỗ máu, máu tươi liên tục chảy ra dọc theo khóe mắt và sống mũi, cảnh tượng hết sức kinh hoàng.

Giống hệt như Lý Nghiên Vy, đôi mắt của anh ta cũng đã bị Trần Dao móc mất.

“Bác sĩ,” Tên mập rụt cổ, giọng nói không ngừng run rẩy: “Tại sao những người khác đều bị vặn mất quai hàm, còn anh ta thì bị móc mắt?”

Một lúc lâu sau, Giang Thành mới chậm rãi nói: “Mắt của anh ta không phải là bị Trần Dao móc đi.”

“Hả?” Tên mập chợt ngây ra, khó hiểu nhìn Giang Thành: “Bác sĩ, anh đang nói…”

Lời còn chưa dứt, Giang Thành thò tay vào trong rương, nắm lấy một tay của Chân Kiến Nhân.

Tên mập thấy tay của anh ta bê bết máu, hơn nữa còn nắm chặt thành nắm đấm, nắm đấm tương đối lớn, bên trong hình như có thứ gì đó.

Cho đến khi… Giang Thành từ từ bẻ ngón tay của anh ta ra.

Tên mập tò mò vươn cổ đến nhìn, một giây sau, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, giống như đã bị rút sạch máu.

Anh ta nhìn thấy trong tay của Chân Kiến Nhân đang nắm… hai thứ màu trắng sữa.

Là… nhãn cầu!!

Trong đó có một cái nghịch ngợm trượt xuống, sau khi rơi xuống đất lại nảy lên, bịch bịch bịch lăn về phía tên mập.

Tiếng "bịch" cuối cùng va vào giày của tên mập.

Không động nữa rồi.

Tên mập sợ tới mức không nói nên lời, phản ứng đầu tiên chính là hai chân mềm nhũn, muốn ngồi xuống đất.

Nhưng lý trí còn sót lại cảnh báo anh ta rằng, nếu như ngã xuống đất, rất có thể sẽ nghiền nát nhãn cầu của người anh em Chân Kiến Nhân.

Tên mập rùng mình một cái, rồi cố gắng vượt qua cú sốc đột ngột này, không gây ra tiếng động, cũng không có động tác thừa thãi.

Anh… anh ta tự mình dùng tay…"

Nhìn chằm chằm vào tay của Chân Kiến Nhân, tên mập cảm thấy giới hạn nhận thức của mình đã bị phá vỡ, thật không thể tưởng tượng được, đồng đội trên danh nghĩa trong nhiệm vụ của mình đều là những thứ quái vật gì vậy.

Thật đáng sợ…

Chân Kiến Nhân, Dư Văn, Trương Nhân Nhân…

Bản thân trong sáng giống như một con cừu nhỏ trong số đó, tuy có ưu thế về thể chất nhưng trí tuệ, kinh nghiệm và sự tàn nhẫn thì hoàn toàn không phải là đối thủ.

Anh ta như đột nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức quay đầu nhìn về phía Giang Thành, phát hiện người sau đang nhìn vào một nhãn cầu còn lại trong tay.

Khi phát hiện Giang Thành thỉnh thoảng lại véo vào nó như một quả bóng nảy, tên mập gần như muốn ngừng thở.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh ta:

Nếu nói những người đồng đội kia là những con quái vật đáng sợ, vậy thì… bác sĩ là gì?

Đây là nam nhân đã sắp xếp rõ ràng những con quái vật đó!

Người khác không nói, chỉ nói đến đứa bé xui xẻo Chân Kiến Nhân này thôi, lúc đến đây thích giở trò tâm cơ bị bác sĩ phát hiện, sau đó bị treo lên đánh trong toàn bộ hành trình.

Đầu tiên là bị đồng xu nát làm cho sợ hãi cả đêm không ngủ được, sau đó vẽ một dấu tay đẫm máu to gấp đôi trên cửa, còn tung tin đồn rằng nữ quỷ đã bí mật vẽ anh ta.

Tên mập trợn mắt ngoác mồm, dùng ánh mắt đồng cảm liếc nhìn Chân Kiến Nhân trong rương, người có muốn chết không nhắm mắt thì cũng không có cơ hội nữa rồi, đột nhiên cảm thấy người này cũng thật đáng thương.

Tư chất của anh ta trông cũng khá tốt, nhưng biết làm sao bây giờ khi gặp phải bác sĩ.

Ngay lúc tên mập vô tình nhìn thấy bàn tay nhuốm máu của Chân Kiến Nhân, ánh mắt của anh ta đột nhiên không thể rời đi, ngón tay trên bàn tay đó đang khe khẽ run lên.

Tên mập vừa há miệng ra, còn chưa kịp nhắc nhở Giang Thành.

Giây tiếp theo, bàn tay kia chợt bật lên, nắm chặt cổ tay Giang Thành.

“Bác sĩ!” Tên mập lớn tiếng cảnh cáo.

Giang Thành như cũng bị một màn này làm cho kinh động, ngây người đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Dưới sự kinh sợ không thể diễn tả của tên mập, Chân Kiến Nhân trong rương vậy mà lại cử động cơ thể, bằng một cách không thể tin được, từ từ đứng dậy.

Cái khó ló cái khôn, tên mập lăn tròn chai nước khoáng trên tay, ném nó vào Chân Kiến Nhân đang "chết đi sống lại".

Xem ra… tên Chân Kiến Nhân đã biến thành quỷ này chính là con át chủ bài do Tô Úc sắp xếp…

Chỉ là không rõ ông ta đã làm thế nào để làm được.

Cú ném cực kỳ chính xác, đập vào ngay cái đầu bê bết máu của Chân Kiến Nhân, phát ra một tiếng "bộp".

Nhưng dù sao cũng chỉ là một chai nước khoáng, uy lực có hạn, chỉ có thể khiến cho thân thể của anh ta rung lắc một chút mà thôi.

Chân Kiến Nhân há miệng ra, huyết lệ chảy ra từ hai hốc mắt trống rỗng đều đổ vào miệng.

Ngay khi tên mập nghĩ rằng anh ta sẽ há miệng ra cắn, kết thúc những trải nghiệm truyền kì của bác sĩ, thì một giọng nói khàn khàn khác thường như bị sặc bởi bọt máu vang lên.

"Cứu cứu tôi!" Chân Kiến Nhân đứng dậy, đau đớn nói: "Tôi vẫn chưa chết… hụ hụ… tôi… tôi vẫn còn sống!!"

Trong miệng anh ta không ngừng ho ra bọt máu, trong môi trường tối tăm không nhìn rõ, kết hợp với cảnh tượng như vậy, cùng với giọng nói kiểu đó, hoàn toàn không cách nào khiến người ta bình tĩnh suy nghĩ.

Chương 92: Môi giới

Nhưng biểu hiện sau đó của Giang Thành lại một lần nữa khiến tên mập đổi mới nhận thức về hắn.

Hắn bình tĩnh nhìn khuôn mặt đầy máu kia, sau đó vỗ nhẹ vào tay của Chân Kiến Nhân: "Tôi biết anh chưa chết. Mạch của anh vẫn còn đập."

Giọng nói của Giang Thành đầy sức thuyết phục, và Chân Kiến Nhân cũng không hề kích động như lúc ban đầu.

"Anh buông tay ra trước đã, để tôi kiểm tra vết thương cho." Dừng lại một chút, Giang Thành nói thêm vào.

Chân Kiến Nhân thở hổn hển, không rõ là vì đau hay vì lời Giang Thành nói. Tóm lại, anh ta dần buông bàn tay đang nắm chặt cổ tay của Giang Thành ra.

Hai hốc mắt trông như hai lỗ máu nhìn chằm chằm về phía Giang Thành, như thể đặt mọi hi vọng cuối cùng vào hắn.

Nhưng trong nháy mắt khi tay của anh ta rời khỏi cổ tay Giang Thành, tên mập nhìn thấy Giang Thành rất bình tĩnh cởi túi máy ảnh bên hông ra, sau đó tự quấn dây đeo túi vào xung quanh tay mình.

Tên mập trợn tròn mắt, không rõ Giang Thành định làm gì.

Mãi cho đến khi… Giang Thành vung vẩy chiếc túi máy ảnh trông như đang vung vẩy một cây búa. Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của tên mập, hắn đập mạnh cái túi máy ảnh vào mặt Chân Kiến Nhân.

Bốp!!!

Vì không hề chuẩn bị trước, Chân Kiến Nhân không thể đứng vững nổi, sau khi trúng một cú trời giáng thì ngã ngược vào trong rương. Sống mũi cao nghiêng của anh ta bị vẹo thành mấy khúc, trong khi máu mũi cứ liên tục chảy ra.

Giang Thành phóng mạnh về phía trước, đóng khoá trên nắp rương lại, sau đó bèn quay người thét to: "Chạy mau!"

Tên mập còn chưa kịp phản ứng, Giang Thành đã chạy tới cửa.

Giang Thành vừa giơ chân lên, vừa định dùng sức đá tung cánh cửa gỗ vướng bận này, thì bỗng nhiên có một âm thanh nọ vang lên bên tai.

Cốp cốp cốp cốp…

Thanh âm không lớn, cũng không gần lắm, nhưng lại có một loại ma lực mê muội lòng người.

Giang Thành hạ cái chân đang giơ lên xuống.

Tên mập còn thảm hại hơn, đứng ngay đơ, chẳng thể nào nhúc nhích.

Mặc dù bản thân không thể động đậy, nhưng suy nghĩ của tên mập vẫn còn rất rõ ràng.

Anh ta vểnh tai lắng nghe vài giây, để rồi nhận ra thanh âm ấy không hề lộn xộn, dường như đang ngân lên theo một tiết tấu nào đó.

Tiết tấu này rất quái lạ; vừa nghe, hai chân của tên mập vô thức nhịp theo tiết tấu ấy.

Nhịp trống ư?

Không giống, tên mập nghĩ nhanh.

Âm thanh này nặng hơn tiếng trống một chút, nhưng vì không có nhiều kiến thức về nhạc cụ nên tên mập cũng không

thể xác định được đó là gì.

Cốp cốp cốp cốp…

Tiết tấu càng lúc càng nhanh, mỗi một nhịp đập đều giống như đạp vào trái tim của anh ta.

Anh ta vô thức nuốt ực một cái.

Âm điệu lưu loát ấy trở nên rõ ràng và dồn dập hơn, cho đến khi tiếng "cốp" cuối cùng vang lên.

Âm thanh này hoàn toàn đánh thức tên mập.

Mà Giang Thành cũng vô thức run nhẹ.

Hai người gần như đồng thời ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ra một cảm xúc vô cùng phức tạp.

Âm thanh này… khác với tất cả những âm thanh trước đó, nó… rất gần, như thể đang ở ngay sau lưng vậy!

Tên béo run rẩy quay đầu lại, nhìn về tấm rèm cửa màu đỏ sẫm đang treo trên bức tường ở khoảng cách chừng vài mét. Rõ ràng, thứ phát ra âm thanh ấy… đang trốn đằng sau tấm rèm.

Nó là thứ quái gì đây?

Đồng tử trong tròng mắt của anh ta giật mạnh.

Trần Dao ư?

Hoặc… một thứ gì đó giống như Chân Kiến Nhân trong rương.

Đến tận lúc này, anh ta vẫn không thể xác định được rốt cuộc Chân Kiến Nhân vẫn còn là người, hay là một thứ quái quỷ gì nữa.

Cảm giác áp bức mãnh liệt ấy khiến miệng của tên mập khô khốc. Anh ta không dám nhúc nhích, tựa như đã chấp

nhận với kết cuộc thê thảm này rồi.

Mãi cho đến khi Giang Thành bước tới, xé toang tấm rèm cửa kia.

Đằng sau nó…

Tên mập khẽ mở to hai mắt, hoá ra đó là một tấm gương lớn.

Nhưng điều thực sự khiến anh ta chú ý chính là cảnh tượng đang phản chiếu bên trong tấm gương.

Đó là một cô gái đang đứng kiễng chân.

Dù chỉ là một hình bóng đơn giản, nhưng không khó để nhận ra cô gái ấy có một vóc dáng tuyệt vời và khả năng kiểm soát cơ thể thật xuất sắc.

Cô ta đang đứng ở một nơi tương tự như phòng học vũ đạo, có dáng người cao thẳng, nhưng đưa lưng hướng về phía mặt gương. Dưới ánh đèn lờ mờ, cô ấy chẳng nói lời nào, cực kỳ quỷ dị.

"Là Trần Dao…" Tên mập nói ngay.

Rốt cuộc, sự xuất hiện của nữ quỷ thậm chí còn khiến tên mập quên mất sự vô lý của cảnh tượng trước mắt. Hình ảnh trong gương rõ ràng là phòng học âm nhạc trước thời điểm cải tạo cơ mà.

Lúc này, mặt gương dường như đã mất đi khả năng phản xạ ánh sáng, trở thành vật trung gian giữa hai khoảng thời gian.

Mặt ngoài của gương là thời điểm hiện tại, còn mặt trong của tấm gương lại chính là 10 năm về trước.

Theo thời gian trôi qua, tên mập dần nhận ra sự bất thường ở những vị trí khác trong gương. Hóa ra Trần Dao không phải là "người" duy nhất trong thế giới gương kia.

Có 10 bóng đen đứng xung quanh cô ấy, hướng về phía Trần Dao với cử chỉ tựa như quỳ lạy vậy.

Trong gương chợt có ánh sáng hắt ra.

Cường độ không mạnh cho lắm, chỉ tựa như đèn pin cỡ nhỏ chiếu đến mà thôi.

Với nguồn ánh sáng duy nhất có sẵn ấy, tên mập mơ hồ nhận ra vài người mặc đồng phục bảo vệ và hai học sinh trong đám bóng đen xung quanh kia.

Anh ta chậm rãi đảo mắt, từ trái sang phải, cho đến khi nhìn rõ một nửa khuôn mặt của một người đàn ông nào đó trong gương.

Chính là… Chu Thái Phúc!

Không sai, là Chu Thái Phúc!

Ánh đèn pin kia dần di chuyển xuống dưới chân của anh ta.

Cũng giống như những người chết khác, đôi mắt của anh ta trợn lên một cách quỷ dị. Khóe mắt nhếch lên một cách khoa trương, khiến ai nấy nhìn vào đều khó có thể đoán ra biểu cảm trước khi chết của kẻ này.

Nhưng rõ ràng, không phải anh ta chết vì hoảng sợ, bởi vì tất cả mọi người ở đây đều… bị mất hàm và lưỡi.

Những vết máu gớm ghiếc loang lổ trên ngực, giống như một bữa đại tiệc đẫm máu.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên tên mập nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, nhưng quá nhiều xác chết tập trung lại với nhau thế kia lại gợi lên cảm giác như đây là một sự kiện hiến tế vô cùng quỷ dị.

Nỗi sợ hãi lan toả khắp tứ chi và xương cốt, sau đó quấn chặt lấy cơ thể của tên mập như một rặng dây leo, siết anh ta

đến mức ngạt thở.

Ngay khi đôi chân của mình khôi phục lại cảm giác, tên mập cứng nhắc chạy thẳng về phía Giang Thành. Chỉ khi ở bên cạnh Giang Thành, anh ta mới có thể cảm thấy an toàn.

"Bác sĩ!" Tên mập nhếch môi, vừa định tìm kiếm sự an ủi từ Giang Thành, lại bị hắn vung tay tát mạnh đến.

Tuy nhiên, Giang Thành có khả năng kiểm soát lực tay vô cùng tốt. Khi bàn tay sắp chạm vào mặt tên mập, hắn bèn xoay chuyển bàn tay, che kín miệng của tên mập lại.

Không có bất kỳ âm thanh nào phát ra.

Tên mập kinh hãi nhìn Giang Thành, không biết mình lại làm sai chuyện gì.

Chẳng lẽ… không nên tới đây hay sao?

Anh ta phát hiện ánh mắt của Giang Thành cứ đảo qua đảo lại liên tục trên mặt gương, chẳng những thế mà còn… Anh ta nhận ra vẻ nghiêm túc rõ rệt trên gương mặt của hắn.

Điều này đã khiến tên mập rất sợ hãi. Trong ấn tượng của anh ta, tên bác sĩ này chính là đại diện uy tín nhất của câu nói "lâm nguy không sợ", thậm chí có lúc hắn còn có thể đùa cợt trước mặt kẻ sắp chết nữa.

Thế là, tên mập bèn ngờ vực nhìn sang mặt gương.

Gần như ngay lập tức, anh ta tái mét mặt mày.

Ngay vị trí chính giữa tấm gương… trống rỗng!

Trần Dao… đã biến mất!!

Hơn nữa, từ biểu hiện của Giang Thành, tên mập biết hắn vẫn không thể điều tra ra xem Trần Dao đang ở vị trí nào.

Điều gì đáng sợ hơn cả việc một con quỷ xuất hiện?

Chính là sau khi quỷ hồn xuất hiện thì biến mất ngay trong khoảnh khắc kế tiếp.

Chúng ta không hề biết nó sẽ xuất hiện ở đâu trong giây phút tiếp theo.

Có thể là trong tủ quần áo, nhà tắm, hoặc thậm chí là dưới gầm giường, ngay trong chăn bông…

Nỗi sợ hãi lớn nhất… đến từ những gì chưa biết.

Cót két…

Hai người gần như đồng thời quay đầu lại vì nghe được một âm thanh ma sát kỳ quái từ sau lưng.

Âm thanh ấy cứ như một sợi dây thừng đã bị mài mòn nghiêm trọng, cuối cùng không thể nào chịu nổi sức nặng của vật đang treo mà đứt phăng.

Chương 93: Đôi mắt của tôi rất đẹp

Đằng sau… không có gì cả.

Nhưng điều này cũng không thể giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng tên mập. Bởi vì, khi vừa nhìn theo tầm mắt của Giang Thành, anh ta lập tức trông thấy một bóng người xuất hiện trên tường.

Cũng không biết nên diễn tả cái bóng ấy như thế nào.

Tóm lại, là rất cao, cao vô cùng.

Nó giống như bị một nguồn lực nào đó kéo lên trên, treo lơ lửng giữa không trung.

Cái bóng khẽ đung đưa.

Cót két…

Đồng tử đột nhiên co rụt lại, tên mập lập tức nhận ra cái bóng ấy là thứ gì. Hoá ra, đó chính là một… một người đang treo cổ tự tử!

Nhưng chẳng có gì xung quanh cái bóng ấy cả.

Là Trần Dao…

Trần Dao đã rời khỏi phòng học vũ đạo của 10 năm trước, ghé đến căn phòng của thời điểm hiện tại.

Thông qua một tấm gương.

Điều đáng sợ hơn chính là, nếu dùng mắt thường thì không thể trông thấy cô ta.

Cót két…

Cái bóng lại lay động; và càng quỷ dị thay, dường như khoảng cách giữa nó và hai người bọn họ càng lúc càng gần hơn.

Trong điều kiện cực đoan như vậy, tên mập không dám chắc liệu mình có gặp phải ảo giác hay không, hay đây chính là sự thật.

Nói tóm lại, sự xuất hiện của Trần Dao đã trực tiếp đưa cốt truyện vốn đã khó hiểu lên thẳng đến đoạn cao trào.

Cót két…

Cót két…

Bóng đen ấy lay động với tần suất càng lúc càng nhanh; tên mập ướt đẫm mồ hôi, thậm chí không dám nháy mắt lấy một lần.

Anh ta đã có thể chắc chắn rằng, cái bóng thực sự đang tiếp cận bọn họ theo một cách không thể tưởng tượng được, và kết quả cuối cùng chắc chắn là cả hai sẽ bị giết sạch.

Tựa như nhóm người trong gương kia.

Nghĩ đến đây, tên mập vô thức liếc mắt nhìn về phía sau tấm gương - và một hình ảnh kinh hãi cũng kịp thời hiện lên.

Những người đã chết từ lâu trong gương kia, chẳng biết từ lúc nào đã quay người lại, tiến tới trước gương, dùng một đôi mắt vô hồn mà nhìn chằm chằm vào anh ta.

Oán độc, vặn vẹo, điên cuồng…

Phảng phất như chỉ cần giơ tay là có thể bắt gọn anh ta vào bên trong thế giới gương.

Tên mập sợ tới mức tròng mắt phồng to lên, tựa như sắp rớt ra ngoài. Tuy nhiên, Giang Thành vẫn không quên bịt

miệng anh ta lại, thế nên anh ta chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ bất lực.

Giang Thành hiển nhiên cũng chú ý tới diễn biến dị thường kia, thế nên liên tục đảo mắt quan sát bốn phía.

Căn cứ vào những gì mà các người chơi khác giới thiệu cùng hiểu biết của bản thân về Ác mộng, thế giới trong mộng chắc chắn không có trường hợp tuyệt đối tử vong, thế nên vẫn còn đường sống ở đâu đó.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, hy vọng sống sót càng ngày càng mong manh.

Con đường sống sót… Rốt cuộc đang ở đâu đây…

Bóng đen kia cách họ chưa đầy 3 mét, và tốc độ vẫn đang tăng lên.

Cao lắm là nửa phút…

KHÔNG! Trong tối đa 20 giây, bóng đen ấy có thể chạm vào cơ thể của họ.

Tên mập sắp gục ngã; bản năng sinh tồn của anh ta lấn át đi mọi thứ.

Anh ta điên cuồng dùng ánh mắt ra hiệu cho Giang Thành.

Phương hướng của bóng đen đối lập với phương hướng của cửa ra vào. Chỉ cần bọn họ đủ nhanh, nhất định có thể xông ra ngoài.

Nhưng Giang Thành lại không hề dao động. Về cơ bản, dường như hắn không thèm để ý đến ý kiến của người khác. Đây là một kẻ cực kỳ tự cao tự đại. Điều này sẽ giết chết hắn, ít nhất thì tên mập nghĩ thế.

Khi ánh mắt quét đến một phương hướng nào đó, Giang Thành đột ngột phản ứng lại.

Có một rương gỗ lớn ở nơi đó.

Nhưng ngay thời điểm này, nắp rương đáng lẽ phải đóng lại, nay đang ở trong trạng thái mở toang. Không những thế, vốn dĩ Chân Kiến Nhân ở bên trong cái rương ấy… nay lại không thấy đâu.

Trên mặt đất để lại một vết máu dày đặc, bắt đầu từ chiếc rương và kết thúc ở trước mặt gương kia.

Cứ như thể… Chân Kiến Nhân bị thứ gì đó kéo vào trong gương vậy.

Giang Thành chợt hiểu ra.

Cót két…

Tiếng ma sát ấy lại vang lên, rất gần; tên mập vùng ra khỏi tay Giang Thành, dùng tay trái nắm lấy cổ tay của hắn, định kéo theo hắn chạy ra ngoài.

Nhưng có một việc mà anh ta không ngờ tới, chính là anh ta không thể nào kéo bật được Giang Thành. Cứ như thể, Giang Thành vừa bám rễ xuống mặt đất vậy.

Trái lại…

Anh ta bị một nguồn lực mạnh mẽ tác động vào tay, kéo ngược lại, để rồi tự mình ngã ngửa ra sau, té sấp mặt xuống tấm gương.

Tên mập không hề nghe thấy tiếng gương vỡ, cũng không bị nữ quỷ bẻ gãy quai hàm. Trong cơn hoảng hốt, anh ta mở mắt ra, để rồi trông thấy mình đang ở bên ngoài căn phòng vừa rồi.

Dưới chân là một vùng đất cát.

Anh ta chống tay xuống đất, lồm cồm bò dậy.

“Hả?”

Vừa đứng lên, tên mập lập tức ngẩn người ra. Sau đó, anh ta chậm rãi cúi đầu, nhìn lòng bàn tay mình… đang dính đầy đất cát và… máu tươi.

Anh ta sững sờ nhìn xuống đất, và rồi kinh hoàng phát hiện ra một xác chết đẫm máu đang nằm bên cạnh.

Phản ứng đầu tiên của anh ta chính là nghĩ đến việc bác sĩ bị nữ quỷ kia sát hại chỉ vì cứu mình.

Vừa định ngồi xổm xuống để thử xem có kịp cứu Giang Thành hay không, thì giọng nói của Giang Thành đã vọng đến từ sau lưng: "Là Chân Kiến Nhân…"

"Bác sĩ!" Tên mập rất kinh ngạc.

Lúc này, dù ngu ngốc đến đâu, anh ta cũng hiểu rằng sự lựa chọn của bác sĩ là đúng đắn. Trông tấm gương kia rất đáng sợ, nhưng đó chính là đường sống duy nhất.

Nếu chọn hướng cửa mà xông ra ngoài, e rằng lúc này cả hai phải để lại cái cằm bên trong đó.

Sau khi nghĩ thông suốt, tên mập bèn nhìn chằm chằm vào Chân Kiến Nhân đang nằm trên mặt đất, hoảng hốt hỏi: "Bác sĩ, tại sao anh ta lại chết ở đây?"

Giang Thành im lặng một lúc, cuối cùng mới nói "Anh ta tự mình bò ra ngoài."

Tên mập trợn mắt: "Anh ta bị thương nặng như thế mà còn bò ra nổi ư?"

"Cũng bởi vì anh ta bị như vậy…" Giang Thành bình tĩnh đáp: "… mới có thể chạy thoát đấy."

Dần dần, tên mập tựa hồ đã nghĩ ra: "Bác sĩ!" Anh ta tỏ vẻ kỳ quái: "Ý của anh là… Vì bị mù, hai mắt nhìn không thấy những cảnh tượng kia, thế nên anh ta mới có thể lựa chọn con đường chính xác, cuối cùng trốn thoát thành công."

“Ừ!” Giang Thành xoay người, nhìn vào căn phòng mà cả hai vừa gặp nạn.

Tên mập nhìn theo tầm mắt của hắn, để rồi kinh ngạc phát hiện cửa chính nơi ấy đang mở toang, hoàn toàn không hề đóng lại. Hơn nữa… tấm rèm cửa đỏ sẫm kia vẫn nằm ngay vị trí cũ, chẳng hề nhích nhẹ một ly.

Thân thể to lớn của anh ta bắt đầu run rẩy; cổ họng tên mập cuộn lên, thật lâu sau mới có thể phát ra âm thanh: “Vậy là… Những thứ chúng ta nhìn thấy trước đó… đều là ảo ảnh?”

Một vết máu dữ tợn đang lan ra ngay trước mặt cửa. Đó chính là máu tươi do Chân Kiến Nhân bò lê mà dính lại, trông thật gớm ghiếc dị thường.

Bất giác, tên mập nhận ra rằng, La Nhất là một con quỷ. Nhưng Chân Kiến Nhân lại đồng hành cùng La Nhất đi thẳng một đường đến trung tâm thiết bị, nguy cơ trùng trùng thế mà cuối cùng vẫn chưa chết. Nguyên nhân trong đó ắt hẳn là một câu chuyện vô cùng cam go.

Bây giờ, có vẻ như hầu hết các trường hợp mà quỷ hồn giết người đều là thông qua tấm gương để tạo ảo ảnh - nạn nhân rơi vào ảo giác, cuối cùng quỷ hồn mới có thể ra tay giết người trúng ảo giác.

Anh ta cẩn thận nhớ lại. Trong ký túc xá có một chiếc gương bám đầy bụi - nơi mà cô gái mặc sườn xám tử vong; Long Đào tử nạn ngay phía trước tấm gương trong nhà vệ sinh nam, và phòng lưu trữ hồ sơ nơi mà La Nhất qua đời… cũng có một chiếc gương vuông treo trên tường.

Thì ra là thế…

Tấm gương… mới là điều cấm kỵ lớn nhất trong nhiệm vụ lần này.

“Bác sĩ!” Tên mập mở lời với giọng điệu đầy đau đớn: “Để sống sót, chẳng lẽ chúng ta phải… phải…” Anh ta nhìn Chân Kiến Nhân, người đã nằm bất động trên mặt đất, tỏ vẻ kinh hãi.

“Nếu muốn móc mắt thì anh tự móc của anh đi!” Giang Thành đáp: “Dù sao thì tôi cũng không tự móc của mình.”

Vài giây sau, hắn nói thêm: “Mắt tôi rất đẹp, rất nhiều khách hàng tìm đến tôi cũng vì đôi mắt này. Các cô gái ấy khen ngợi đôi mắt của tôi có ánh sáng, trông không khác gì hot-boy lý tưởng của bọn họ, lại còn muốn sinh em bé…”

“Bác sĩ…” Vừa tìm được đường sống trong cõi chết, tên mập nghe thế thì cảm giác nhức hết cả đầu: “Anh bạn Chân Kiến Nhân vẫn còn ở đây nè, anh có thể tôn trọng anh ta một chút hay không?”

Chương 94: Đau không?

Lúc này tên mập đột nhiên phát hiện, Giang Thành vừa quay người lại, trong tay đang nắm một vật giống như cây thương.

Nheo nheo mắt, anh ta trông rất giống cái nạng của Tô Úc.

"Bác sĩ, đây là…"

"Khi tôi đi ra, chính vật này đã đâm trên người của người anh em Chân Kiến Nhân." Giang Thành giơ cái nạng lên, ra dấu trên cơ thể của Chân Kiến Nhân, cố gắng khôi phục lại hiện trường cho tên mập.

"Nhìn đây." Hắn chọc vào thi thể một cái, tiếp theo ngẩng đầu ngước nhìn tên mập, ra hiệu nói: "Đâm vào ngay chỗ này."

Bỏ qua hành vi không chút nhân tính của Giang Thành, tên mập nhướng mày, trầm ngâm nói: "Ý của anh là… anh ta không phải bị quỷ giết, mà là bị Tô Úc đợi sẵn ngoài cửa giết?"

"Tô Úc dùng một đầu của cái nạng… đâm chết Chân Kiến Nhân?"

Ngữ khí của tên mập trở nên kỳ lạ.

Giang Thành sờ sờ cằm, sau đó giơ nạng lên, dùng tốc độ nhanh như chớp chọc vào tên mập.

Lúc này tên mập hoàn toàn không có phòng bị, bị hung hăng chọc một cái vào mông.

"Bác sĩ!" Tên mập ôm mông: "Anh chọc tôi làm gì?"

Không ngờ, Giang Thành làm như không có chuyện gì xảy ra, nghiêng đầu nhìn anh ta, chậm rãi nói: "Đau không?"

"Ừm…" Một lúc lâu sau, tên mập xoa mông, thật thà đáp: "Cũng được, không đau lắm."

Lúc này anh ta cũng phát hiện ra, đầu nhọn của cái nạng do quanh năm ma sát với mặt đất nên đã bị cùn, vì vậy… lực sát thương không hề lớn.

"Bác sĩ," Tên mập hưng phấn kêu lên như là đã nghĩ thông chuyện gì: "Tôi hiểu ý của anh rồi, đây là hiện trường giả được cố ý bố trí, cái nạng cùn thì không thể giết chết người!"

Giang Thành nghi hoặc nhìn anh ta, dừng một chút, nói: "Anh hưng phấn thế, chỉ nghĩ được cái này?"

"Nếu không thì sao?" Tên mập hỏi.

"Nếu như hung thủ có thể lợi dụng đầu cùn của cái nạng đâm chết người, vậy thì sức mạnh dùng đến, cùng với kỹ năng, tuyệt đối không phải là thứ người bình thường có thể so sánh."

Anh ta chỉ vào thi thể trên mặt đất: "Anh xem, trên thi thể chỉ có một vết thương chí mạng, ở sau tâm, một đòn chí mạng, tôi đoán hung thủ chắc là nấp sau tường bao, sau đó đột nhiên tập kích."

"Hung thủ không giống như giáo viên dạy múa Tô Úc." Giang Thành lắc đầu nói: "Giống như một sát thủ chuyên nghiệp."

Tên mập suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nói: "Bác sĩ, anh nói như vậy thì tôi nhớ ra rồi, trước đó ở trong gương tôi nhìn thấy người đã từng bị Trần Dao giết."

"Có bảo vệ, học sinh, giáo viên và… người của chúng ta, đại khái khoảng 10 người." Anh ta nhớ lại.

Giang Thành xoay người nhìn về phía sâu trong căn phòng, nơi đó không biết đã chìm vào bóng tối từ lúc nào: "Không tính Trần Dao, tổng cộng 15 người." Giọng điệu hắn kiên định, như thể đã kiểm tra thực hư.

Rất hiển nhiên, ngoại trừ 9 người đã chết từ 10 năm trước, còn lại đều là những người của nhiệm vụ này.

Tên mập như đã hiểu ý của Giang Thành, sắc mặt dần trở nên hơi mất tự nhiên: "Cũng có nghĩa là, ngoại trừ chúng ta, vẫn còn một đồng đội nữa còn sống?"

Nữ sườn xám, Long Đào, La Nhất, Chân Kiến Nhân, thi thể của bốn người này bọn họ đã nhìn thấy, cho nên có thể loại trừ.

Bằng cách này, chỉ còn lại ba người Dư Văn, Chu Thái Phúc, và Trương Nhân Nhân chưa nhìn thấy thi thể.

"Bác sĩ." Tên mập đột nhiên nói: "Chu Thái Phúc chắc là chết rồi, vừa rồi tôi đã nhìn thấy anh ta ở trong gương, bởi vì dưới chân anh ta có một cái đèn pin, nên tôi nhìn thấy rất rõ."

Thực ra khi Giang Thành nhắc đến bốn từ "sát thủ chuyên nghiệp", tên mập ngay lập tức nghĩ đến Dư Văn thần bí, khí chất trên người cô ta quá giống.

Mặc dù chưa nhìn thấy thi thể của Dư Văn, nhưng ở tòa C, hai người từng phát hiện ra một cánh tay bị đứt của cô ta.

Căn cứ theo chỗ vết thương gớm ghiếc chỗ cánh tay bị đứt, không còn nghi ngờ gì nữa là do quỷ làm, vì vậy khả năng cao là Dư Văn cũng đã chết rồi.

Như vậy, chỉ còn lại Trương Nhân Nhân.

Sống không thấy người, chết không thấy xác.

"Bác sĩ," Tên mập chần chờ một chút nói: "Chẳng lẽ Trương Nhân Nhân vẫn chưa bị giết chết, mà là trốn đi?"

Giang Thành nhìn chằm chằm cái nạng trong tay, trầm ngâm nói.

Nhiệm vụ tiến hành đến hiện tại, thời gian ở đây đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa, Giang Thành từng tiên đoán mặt trời sẽ không bao giờ mọc nữa, bây giờ xem ra, tiên đoán đã thành sự thật.

Tên mập nhìn chằm chằm vào đêm tối đen xì, nỗi sợ hãi trong lòng ngày càng nổi rõ.

"Bước tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Tên mập nuốt nước miếng, thấp giọng hỏi: "Theo tôi thấy phòng học nhạc nhất định có vấn đề, chúng ta…"

"Tới phòng học nhạc." Giang Thành không nói lời thừa thãi.

Tên mập đi theo phía sau, phát hiện với tốc độ của mình vậy mà lại không đuổi kịp bước chân của Giang Thành: "Chúng ta không mang theo Tô Úc à?" Anh ta đuổi đến, nghi hoặc hỏi: "Ông ta chắc chắn là có liên quan đến việc phá giải nhiệm vụ."

"Ông ta đã ở trong phòng học nhạc rồi." Giang Thành thản nhiên đáp.

Tên mập nghe thấy thì khựng lại, sau đó ánh mắt dần sáng lên, tự lẩm bẩm giải thích nói: "Tôi hiểu rồi bác sĩ, nếu như Trương Nhân Nhân có thể tìm được cái nạng đâm chết Chân Kiến Nhân, vậy thì cô ta tự khắc cũng có thể tìm được Tô Úc, mà Tô Úc với tư cách là nhân vật manh mối quan trọng, chắc chắn đã bị cô ta bắt đi rồi."

"Bây giờ nơi bọn họ có thể đến cũng chỉ có phòng học nhạc, bởi vì ở đó không chỉ là nơi Trần Dao treo cổ tự tử, mà còn là địa điểm diễn ra buổi tổng duyệt thứ ba."

Không rõ là bởi vì chán ghét tên mập lải nhải, hay là chán ghét những thứ khác, mà Giang Thành không nói thêm lời nào nữa.

Khi đi ngang qua sân, tên mập phát hiện ra Tô Úc vốn đang bị trói trên ghế quả nhiên đã biến mất.

Dây thừng đã bị cắt đứt, một đầu vắt trên ghế, nửa còn lại buông lỏng trên mặt đất.

Rời khỏi trung tâm thiết bị, trên đường đi đến phòng học nhạc, bước chân của tên mập đã nhanh hơn rất nhiều.

Cốt truyện của nhiệm vụ đã tương đối rõ ràng, bắt đầu bằng dục vọng, kết thúc bằng dối trá.

Mà kết quả cuối cùng chính là chấm dứt hơn chục mạng người.

"Bác sĩ." Giọng nói của tên mập truyền đến: "Tôi có một điểm không hiểu, tại sao Trần Dao lại giết nhiều người như vậy, nhưng lại mãi vẫn chưa ra tay với Tô Úc, ông ta mới là người đáng chết nhất!"

"Chẳng lẽ những bùa chú kia thực sự có tác dụng?" Giọng anh ta ngày càng nghi hoặc.

Giang Thành chậm rãi lên tiếng: "Là quy tắc…"

Đây không phải là lần đầu tiên tên mập nghe thấy từ này nữa rồi, mỗi lần gặp phải vấn đề nan giải, Giang Thành đều sẽ đưa ra mệnh đề huyền diệu khó giải thích này.

Như đã trở thành một loại lấy lệ.

"Tôi không hiểu…" Tên mập rất thẳng thắn nói: "Tôi chỉ biết, nếu mà là tôi, tôi sẽ không chút do dự giết chết Tô Úc, dốc hết sức lực của mình."

“Trong ác mộng không có con đường chết tuyệt đối, quy tắc đều chừa lại con đường sống cho mọi người.” Giang Thành liếc tên mập bên cạnh một cái, giọng điệu đột nhiên xa lạ: “Ý tôi là mọi người, không chỉ nói đến những người tham gia như chúng ta, còn có người ở thế giới này, thậm chí cả… quỷ.”

Tên mập đột nhiên ngẩng đầu, thất thanh nói: “Quỷ?”

“Nếu như nhất định phải dùng từ nhiệm vụ để miêu tả, vậy thì không chỉ có chúng ta có nhiệm vụ, Tô Úc với tư cách là nhân vật then chốt, cùng với Trần Dao đã biến thành quỷ, trên người bọn họ cũng đều có nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ của chúng giao nhau, gắn bó chặt chẽ với nhau, nhưng có một điểm là thống nhất.” Giang Thành đột nhiên dừng chân lại, ngẩng đầu lên, trước mặt hắn là một tòa kiến trúc to lớn và tối tăm.

“Chúng đều có quy tắc ràng buộc.”

Chương 95: Đám mây ngờ vực

Đã đến tòa C.

Phòng học nhạc nằm trên tầng 4 của tòa C, đứng ở đây, ngước nhìn lên, có thể thấy cửa sổ của phòng học nhạc.

Có lẽ… bây giờ gọi là phòng học vũ đạo thì đúng hơn.

Quay lại đây một lần nữa, không rõ là do ảnh hưởng tâm lý, hay là do ảnh hưởng của một số nhân tố không xác định nào đó, tóm lại, cho bọn họ cảm giác khác biệt rất lớn so với vài giờ trước.

"Anh mập." Giang Thành không lập tức đi vào, mà nhìn chằm chằm vào tòa C tối đen như mực, nói: "Tôi nghĩ buổi tổng duyệt thứ ba chính là thời hạn còn lại của chúng ta, trước lúc đó tra rõ chân tướng, là có thể kết thúc nhiệm vụ."

Hắn ngưng một giây, tiếp tục nói: "Tất nhiên, ý tôi là… nhiệm vụ của chúng ta."

Tên mập hoảng hốt một chút, vô thức hỏi: "Thế nhiệm vụ của những người khác thì sao?"

Sau khi nói xong câu này, tên mập như cảm thấy biểu đạt của mình vẫn chưa đủ rõ ràng, vì vậy rất nhanh lại giải thích: "Ý của tôi là. . Tô Úc, còn có… còn có… quỷ."

Nhiệm vụ của Tô Úc rất dễ hiểu, nhất định là ngăn cản người trong nhiệm vụ tìm ra chân tướng, tránh khỏi sự truy sát của quỷ, sau đó là ngắc ngoải sống tiếp.

Điều mà tên mập tò mò là cái gọi là thời hạn, chẳng lẽ thời hạn của ông ta… khác với của mình?

“Còn nhớ lúc mới bắt đầu nhiệm vụ đã nói như thế nào không?” Giang Thành nhắc nhở: “Nữ nhân dẫn đường ấy?”

“Ý của anh là lễ kỷ niệm?” Tên mập muộn màng nhận ra, anh ta mới chậm rãi trừng to mắt: “Lễ kỷ niệm mới là thời hạn của Tô Úc?”

“Điều này cũng giải thích cho lý do tại sao Trần Dao cho đến bây giờ vẫn chưa giết ông ta, bởi vì so với trả thù, cô ta càng quan tâm đến thanh danh của mình hơn, cô ta phải chọn một thời điểm thích hợp nhất để công bố chân tướng năm đó, tôi nghĩ không có dịp nào thích hợp hơn lễ kỷ niệm nữa.”

“Đương nhiên,” Giang Thành tiếp tục nói: “Sau lúc đó, Tô Úc nhất định sẽ chết.”

Suy nghĩ trong nháy mắt trở nên rõ ràng, tên mập nghĩ thông rất nhiều chuyện trước đó không nghĩ ra, anh ta tiêu hóa rất lâu, mới khàn giọng nói: “Bác sĩ,” Anh ta ngẩng đầu lên,“Vì vậy… đây chính là điều mà anh đã đề cập đến trước đây, bất kể chúng ta làm gì, làm như thế nào, thậm chí chúng ta có đến hay không, đều không thể ảnh hưởng đến kết quả của những việc đã xảy ra trước đây trên thế giới này. Cái chúng ta làm chỉ có thể ảnh hưởng đến quá trình mà thôi.

“Nói cách khác, cho dù chúng ta có hoàn thành nhiệm vụ hay không, Tô Úc cuối cùng đều sẽ chết ở trong tay Trần Dao.” Tên mập ngưng lại, trên mặt lộ ra thần sắc kỳ quái, qua mấy giây mới chậm rãi nói tiếp: “Trong lễ kỷ niệm sắp tới ở thế giới này.”

“Là như vậy đấy.” Khóe miệng Giang Thành khẽ cong lên, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối khiến tên mập giật mình:

“Quá khứ không thể thay đổi, cái chúng ta có thể làm chính là cố gắng hết sức sống tiếp, xoay chuyển… kết cục của mình.”

Giây phút này, hình ảnh của Giang Thành trong lòng tên mập càng lúc càng cao lớn.

Không chỉ cao lớn, mà còn thần bí.

Tên mập chậm rãi ưỡn thẳng người, ngay khi anh ta cho rằng giây tiếp theo Giang Thành sẽ để lộ thân phận, nói ra những lời hào hùng kiểu tôi chỉ thuộc về thế giới cũ, thế giới mới không có con tàu nào có thể chở tôi thì-

“Tôi không thể chết.” Giang Thành ưỡn ngực, âm thanh du dương nói: “Có rất rất nhiều tiểu mỹ nhân bởi vì tôi, mới nạp thẻ siêu VIP của KTV, tôi phải chịu trách nhiệm với bọn họ.”

Tên mập rùng mình một cái.

Suýt chút nữa thì trật khớp lưng. …

Tòa C.

Tầng 4.

Phòng học nhạc.

Trong phòng học trống rỗng không có đèn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng người.

Một ngồi, một đứng.

Trong đó người ngồi như cực kì sợ hãi, thân thể gầy như gỗ khô không ngừng run rẩy, trên trán thỉnh thoảng còn chảy xuống một giọt máu.

Một ít máu chảy vào trong mắt, khiến ông ta mỗi lần chớp mắt đều rất khó khăn.

Nhưng ông ta không dám nhắm mắt lại, dù chỉ một giây cũng không dám, ánh mắt kinh hãi dán chặt vào trước mắt.

Cách đó không xa… có một tấm gương cực lớn.

Xám mờ mịt, giống như chướng khí bốc lên từ địa ngục.

Không, ông ta không phải là ngồi, mà là bị người ta tàn nhẫn đánh gãy hai chân!

Lúc này, ông ta đang quỳ trước gương với một tư thế quỷ dị, giống như một người xưng tội trong phòng cầu nguyện.

Một luồng lạnh lẽo lơ lửng bên cạnh người ông ta.

Giống như một đôi mắt tràn đầy hận ý.

"Tha… tha cho tôi." Ông ta mở miệng, dùng giọng nói cố gắng đè nén đau đớn cầu xin tha thứ.

Khóe miệng có máu tươi tràn ra, có thể thấy được, người đàn ông bị thương rất nặng, trên người gần như không có một mảnh da lành lặn.

Nữ nhân bên cạnh vẫn không chút lay chuyển.

Thay vào đó, sự ồn ào khiến cô ta bực mình, nên đá thẳng vào bụng ông ta, lại nôn ra một ngụm máu khác.

Nữ nhân dáng người cường tráng, nhưng động tác hơi biến dạng, dường như là do cân bằng cơ thể đã xuất hiện vấn đề.

Cô ta đưa tay trái ra, siết chặt miếng băng trên cánh tay phải.

Vẻ đau đớn trên khuôn mặt chỉ tồn tại trong giây lát, rồi vẻ lạnh lùng lại lập tức quay trở lại.

Bị đứt một cánh tay đối với Dư Văn mà nói vẫn có thể chấp nhận được, dù sao thì chỉ cần thông qua nhiệm vụ, là có thể rời khỏi ác mộng, trở lại thế giới hiện thực.

Tất cả các vết thương của mình cũng có thể được phục hồi toàn bộ.

Nhưng… cô ta cắn chặt đôi môi mỏng, hai mắt tối sầm lại.

Người yêu đã chết thì không bao giờ có thể trở lại được nữa.

Cô ta lấy từ trong túi ra mấy mảnh giấy mà Chu Thái Phúc để lại cho mình trước khi chết, giấy đã bị vò nhàu nát, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc đọc.

Đó là nhật ký do Trần Dao lưu lại.

Mặc dù chỉ có nửa sau, nhưng kết hợp với những manh mối mà cô ta đã tìm thấy, cũng đủ để ghép nối phần lớn cốt truyện lại với nhau.

Tô Úc là một kẻ dối trá.

Lừa sắc không thành thẹn quá hóa giận, đã bịa đặt ra một lời dối trá thấu trời, sau khi đẩy Trần Dao vào chỗ chết, không ngờ cũng là mở ra một cánh cửa địa ngục cho chính mình.

Hơn chục sinh mạng cũng vì thế mà kết thúc.

Bằng một phương thức cực kỳ khủng khiếp…

Nhiệm vụ lần này thật là khó tin.

Tính cả cô ta, hiện tại cũng chỉ có ba người còn sống.

Nhưng… Cuối cùng có thể sống sót rời khỏi ác mộng, chỉ có thể là một mình cô ta.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể đạt được vật đó.

Có được nó… hoàn chỉnh.

Cô ta nhìn chằm chằm vào cánh tay bị đứt của mình, trên mặt không biết là đang khóc, hay đang cười, cũng chính vì vật đó, mà bản thân mới có thể sống sót sau cuộc tấn công bất ngờ của quỷ.

Nhưng nếu như không có vật này, thì bản thân… đã có thể đoàn tụ với người yêu của mình rồi.

Cô ta không bao giờ hối hận, nghĩ gì thì làm nấy, bởi vì hối hận không thể giải quyết vấn đề, nó sẽ chỉ làm tăng thêm lo lắng mà thôi.

Nhưng lần này cô ta đã hối hận, hối hận vì đã không nhắc nhở khi Chu Thái Phúc bị quỷ nhắm đến.

Cô ta chùn bước.

Khoảnh khắc đó nỗi sợ hãi đã lấn át mọi thứ, dù sao… cô ta của lúc đó vẫn chưa chắc chắn về lợi ích của vật khó khăn lắm mới có được kia.

Nếu như lại cho cô ta một cơ hội nữa thì…

Trong cuộc sống không bao giờ có nếu như, trong ác mộng càng là như thế, cô ta đã từng thấy quá nhiều người tài năng xuất chúng héo úa trong ác mộng, chỉ bởi vì một chút sai lầm.

Ác mộng khác hẳn với rừng mưa Đông Nam Á lầy lội hay vùng đất hoang Siberia lạnh giá, cằn cỗi, hiểm nguy ở đây tiềm ẩn, như một con rắn độc đang rình rập.

Nó sẽ lao ra và cắn bạn khi bạn cho rằng đó là nơi an toàn nhất.

Đây là nỗi kinh hoàng của những cơn ác mộng, cũng là mị lực của nó.

Cô ta là một người hiếm hoi, tự mình chủ động bước vào ác mộng…

Cô ta chậm rãi ngẩng đầu lên, phía trước gương đám mây ngờ vực tiêu tán, để lộ ra từng khuôn mặt tái nhợt.

Cuối cùng - cũng đến rồi.

Chương 96: Đường sống

Khi hai người Giang Thành và tên mập lén lén lút lút đến tầng 4, khoảnh khắc đẩy cửa phòng học nhạc ra, cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến bọn họ phải chấn kinh.

Nhìn từ bên ngoài, căn phòng vốn tối om được bao phủ bởi một vầng hào quang nhàn nhạt, quang ảnh thay đổi, vừa mơ hồ lại quỷ dị.

Nuốt một ngụm nước bọt, tên mập đưa mắt nhìn sâu vào trong phòng học.

Ở đó… là nguồn sáng.

Toàn bộ giấy dán tường bị xé toạc, giẫm đạp trên mặt đất, để lộ ra một tấm gương lớn phía sau giấy dán tường.

Ánh sáng hắt ra từ tấm gương, chiếu sáng cả phòng học.

Hai người không khỏi hơi mở to mắt.

Trong chiếc gương… đang diễn ra một cảnh biểu diễn long trọng.

Nữ sinh dẫn đầu trên sân khấu kiễng chân, dáng người cao ráo, vũ đạo mộng ảo mà linh động, hơn chục bạn nhảy vây quanh, bước đi vụng về, hoặc nhanh nhẹn, vây quanh cô.

Điều quỷ dị nhất là, lại không có bất kì âm thanh nào.

Nó giống như một vở kịch câm từ nhiều năm trước.

So với nữ sinh dẫn đầu, tư thế múa của các bạn nhảy hiển nhiên là một lời khó mà nói hết.

Đặc biệt là một người trung niên có cái bụng phệ trong đó, cơ thể khổng lồ khiến người ta tự hỏi liệu nó có đè bẹp mu bàn

chân đang căng ra của anh ta hay không.

Khoảnh khắc khi anh ta quay người lại, đồng tử của tên mập đột nhiên co mạnh lại.

Chu Thái Phúc…

Máu dưới cằm của anh ta đã đông lại, nhưng vết thương cực lớn vẫn khiến người ta phải kinh hãi.

Tên mập chuyển động cái cổ cứng ngắc, ánh mắt quét qua từng người một, những khuôn mặt vốn hoạt bát giờ đây tàn tạ như ác quỷ.

Nữ sườn xám, Long Đào, La Nhất, Chân Kiến Nhân, Chu Thái Phúc, còn có… Trương Nhân Nhân!

Trương Nhân Nhân đã chết rồi.

Vậy thì người còn lại kia là ai, không cần nói cũng biết.

Nhưng lúc này, không ai bận tâm chuyện này nữa, bởi vì bọn họ nhìn thấy Dư Văn đang ngồi ở trong khán phòng, đóng vai khách mời duy nhất trong buổi biểu diễn.

Người còn lại là Tô Úc, toàn thân đầy máu.

Tất nhiên, bọn họ cũng đang ở thế giới trong gương.

Thế giới của… 10 năm trước.

Tên mập miệng run rẩy hồi lâu mới có thể nặn ra một câu hoàn chỉnh: "Đây… Đây mới là buổi tổng duyệt lần thứ ba thực sự…"

Không phải là giọng điệu nghi vấn, anh ta đã có thể chắc chắn.

Giang Thành nhìn màn trình diễn quỷ dị trong gương, vài giây sau, nhấc chân bước lên.

Sau khi do dự một chút, tên mập lựa chọn đi theo sát phía sau hắn.

Khoảnh khắc Giang Thành đưa tay ra chạm vào chiếc gương, một màn khó có thể tin được xuất hiện.

Mặt gương vỡ ra như mặt nước, giây tiếp theo, cơ thể của hắn xuất hiện trong gương.

Tên mập làm theo, cũng nghiến răng nghiến lợi, cắm đầu xông vào.

Mở hai mắt ra, tên mập không thể tin được nhìn chằm chằm xung quanh, nơi này bài trí tương đối khác biệt với phòng học nhạc, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra phần khung của hai bên về cơ bản là giống nhau.

Phòng học nhạc… quả nhiên là sau sự việc đó, đã được tân trang lại từ phòng học vũ đạo.

Ai có thể ngờ rằng, chỉ cách nhau một tấm gương, lại là khoảng cách thời không 10 năm.

Dư Văn cũng chú ý đến hai vị khách không mời này, khuôn mặt dần trở nên khó coi.

Chỉ là không biết Tô Úc còn ôm ảo tưởng nào nữa hay không, sau khi nhìn thấy Giang Thành và tên mập đột nhiên xuất hiện, trong miệng không ngừng phát ra tiếng ‘ư ư’.

Hàm răng của ông ta đã bị Dư Văn đánh gãy gần hết, nếu không phải là nhét một cái khăn cầm máu, e là cũng không cầm cự được đến hiện tại.

Cũng không phải là do Dư Văn quá tàn nhẫn, cô ta cũng lười tốn sức với người sắp chết này, chỉ là Tô Úc quá không thành thật.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó xuất hiện trong gương, ông ta như bị ma nhập, điên cuồng vùng vẫy, thậm chí

còn định dùng răng cắn vào cổ Dư Văn.

Giang Thành làm bộ như vừa mới phát hiện ra Dư Văn, lặng lẽ lẻn tới nói: "Cô Dư," Hắn bám vào vị trí bên cạnh, dùng một giọng rất nhỏ nhưng lại khó che giấu sự phấn khích nói: "Thật tốt khi gặp được cô ở đây."

Hắn nhìn cánh tay gãy của Dư Văn, ánh mắt đột nhiên dừng lại: "Tay của cô…"

"Không thành vấn đề." Dư Văn nói: "Anh Hách, hai người có thể ra ngoài thật sự là tốt quá rồi, tôi còn tưởng hai người…"

Hai người anh một câu tôi một câu, thì thầm khách khí hàn huyên.

Tên mập lười xem hai người bọn họ diễn kịch, lại không dám xem màn biểu diễn quỷ dị trên sân khấu, vì thế chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Tô Úc đang thoi thóp.

Nghĩ đến hành vi của Tô Úc, tên mập càng nghĩ càng tức, đi lên cho ông ta hai cái bạt tai thật mạnh.

"Vù vù…"

Trong không gian vốn đang yên tĩnh đột nhiên phát ra tiếng rung động cổ quái, trực tiếp khiến tên mập sợ tái mặt, anh ta còn tưởng là do cái đầu này đã gây ra họa.

Ánh sáng yếu ớt lóe lên rồi vụt tắt, phía sau sân khấu không biết từ đâu xuất hiện một cánh cửa.

Trước cửa mờ mịt một lớp sương mỏng.

Giang Thành hơi híp mắt, mơ hồ có thể nhìn ra, đó là một cánh cửa sắt màu đen tuyền.

Cũng vào lúc này, bọn họ cũng phát hiện ra toàn bộ các "diễn viên" trên sân khấu đều đã ngừng di chuyển, lần lượt

quay lưng lại với bọn họ, khung cảnh thông qua sự khuếch đại của quang ảnh, quái dị không thể tả nổi.

Nhưng may mắn thay, nữ sinh dẫn đầu… không, chính xác hơn nên gọi là Trần Dao.

Cô cũng không di chuyển.

Cô đứng lặng lẽ ở giữa sân khấu, như đang chờ đợi điều gì đó.

Về phần rút cuộc là cái gì, thì tên mập không biết, anh ta đoán có lẽ Giang Thành biết rõ, nhưng xét đến tình hình hiện tại, không phải là cơ hội tốt để đặt câu hỏi.

“Anh Hách,” Dư Văn nghiêng đầu nhìn sang Giang Thành,“Cửa… xuất hiện rồi.”

“Ừm, tôi đang đợi cô, cô Dư.” Giang Thành hồi tưởng quá khứ, trên khuôn mặt đang gật gù tràn đầy sự thành khẩn,“Từ nhỏ bố mẹ đã dạy tôi, ưu tiên phụ nữ!”

Tên mập nhìn Giang Thành: “???”

Dư Văn hít một hơi thật sâu, bọn họ đều biết rõ lúc này mới là thời điểm nguy hiểm nhất, muốn đến được cửa sắt nhất định phải đi ngang qua đám “diễn viên” rõ ràng là không dễ kết thân này.

Đường đến cánh cửa sẽ không thuận lợi, nhưng đường sống đang ở trước mắt, bất luận thế nào cô ta cũng phải thử.

Dư Văn tóm lấy Tô Úc, kéo ông ta xuống đất,“Anh Hách, không ngại nếu tôi mang theo tên này chứ?” Cô ta hơi lùi lại sau nửa bước, giữ khoảng cách với Giang Thành và tên mập.

“Đương nhiên,” Giang Thành hào phóng giơ tay ra,“Cô Dư xin mời.”

Máu tươi của Tô Úc chảy ra để lại một dấu vết dày đặc trên sàn nhà, giống như một cái bút lông rất lớn.

Lúc đầu, Dư Văn vẫn có thể giữ một phần sự chú ý của mình để theo dõi Giang Thành phía sau lưng, nhưng cho đến khi cô ta bước lên sân khấu, đối mặt với những người đã từng là người sống đang quay lưng lại với mình.

Cô ta mới nhận ra rút cuộc nó đáng sợ đến như thế nào.

Cô ta đi qua hết người này đến người khác, cửa càng ngày càng gần, chắn trước mặt cô ta lúc này chỉ còn có Trần Dao…

Tô Úc sợ tới mức suýt chết, hai mắt trừng to, tứ chi mềm nhũn, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

“Bịch bịch-”

Dư Văn vứt Tô Úc lại phía sau Trần Dao, người đang quay lưng lại với mình.

Một giây sau, một màn khiến cô ta kinh ngạc đã xảy ra, thân hình Trần Dao lay động, rồi biến mất một cách quỷ dị ngay trước mặt.

Cùng lúc biến mất, còn có Tô Úc đang gục dưới đất.

Quả nhiên!

Tra rõ chân tướng, đưa Tô Úc đến phòng học vũ đạo cũ, giao cho Trần Dao… Đây chính là đường sống ẩn trong nhiệm vụ.

Cánh cửa… gần trong gang tấc.

Nhưng sau niềm vui ban đầu, Dư Văn đột nhiên dừng bước, một tia ác độc không hề che giấu từ từ hiện ra từ trong đôi mắt của cô ta.

“Chỉ cần… một mình tôi sống sót ra ngoài là được rồi.”

Chương 97: Cứu

“Bác sĩ,” Cổ họng tên mập chuyển động một cái, lo lắng nói: “Chúng ta còn chưa đi sao?”

Theo anh ta, Trần Dao biến mất cũng đại diện cho nhiệm vụ đã kết thúc.

Mà thời gian cánh cửa hiện ra… là có hạn.

Trong thời gian quy định, không đi qua cánh cửa, quay trở lại thế giới của bọn họ, vậy thì sẽ mãi mãi ở lại đây.

Anh ta đã từng thảo luận qua vấn đề này với Giang Thành.

Nếu như bị lưu lại đây, sẽ xảy ra chuyện gì?

Giang Thành lúc đó đang đeo tai nghe, lén la lén lút xem gì đó trước máy tính, trông vô cùng kích động, cho nên thái độ đối với tên mập cũng chỉ qua loa lấy lệ.

“Sẽ bị một cỗ sức mạnh không rõ xóa sổ…”

Đây là nguyên văn lời của Giang Thành.

Lý do hắn đưa ra là, quá khứ không thể thay đổi, vì vậy chỉ có thể thay đổi chúng ta những người đột nhiên bước vào thế giới đó, mà cách thay đổi dễ dàng nhất là, xóa sổ không để lại dấu vết.

Vừa nhắc tới hai chữ “xóa sổ”, tên mập đột nhiên rùng mình, anh ta liếm liếm môi, nhẹ giọng hỏi: “Vậy phương thức xóa sổ là…”

“Không rõ.” Giang Thành nói,“Có thể là anh cứ đi cứ đi rồi đột nhiên thăng thiên, hóa thành tro bụi, đương nhiên, nếu vận khí tốt hơn chút, thì còn có thể lưu lại một cỗ thi thể.”

“Kiểu không thể nhận rõ mặt mũi.” Hắn bổ sung thêm.

“Ý anh là… Phàn Lực?”

Tên mập đột nhiên nhớ tới khi rời khỏi nhiệm vụ lần đầu tiên, đã từng nhìn thấy thông báo truy tìm di vật của Phàn Lực trên báo chí, thi thể của anh ta cũng ở trên đó, chỉ là không nhìn rõ mặt.

“Được rồi.” Giang Thành tháo tai nghe ra, ra lệnh cho tên mập rời đi,“Anh đừng quấy rầy tôi nữa, tôi đang học.”

Tên mập bất đắc dĩ vỗ vỗ mông, đứng lên, lúc anh ta rời đi tiện thể hỏi một câu: “Bác sĩ, anh đang xem video nói về phương pháp trị liệu bệnh tâm thần à?”

“Đại khái vậy.” Giang Thành vừa phấn khích nhìn máy tính, vừa đáp lại: “Nhưng tôi chủ yếu là học động tác.”

“Động tác?”

Tên mập bối rối quay đầu lại.

Giang Thành đột nhiên ngồi thẳng dậy, cả người cũng trở nên nghiêm túc hơn, nói: “Dù sao thì mọi người cũng đều biết tôi là đệ nhất. Tôi muốn dùng những tuyệt chiêu của mình, để bồi dưỡng trái tim cằn cỗi của các tỷ tỷ!”

Nghe vậy, tên mập ngây người ra, sau đó xoay người đi về phía Giang Thành,“Bác sĩ, tôi cũng muốn học, dù sao ước mơ thuở nhỏ của tôi là trở thành một bác sĩ tâm lý vẻ vang…”

Khi thời gian trôi qua, tên mập càng ngày càng lo lắng, cho đến khi anh ta thấy Dư Văn đứng lại.

Anh ta không thể hình dung ra Dư Văn muốn làm gì.

Cô ta… chẳng lẽ không vội rời đi ư?

Khoảng cách giữa hai bên không xa cũng không gần, tên mập rất muốn lớn tiếng hỏi cô ta vài câu, nhưng lại bị Giang

Thành trừng mắt ngăn lại.

Dù sao thì… chỉ có Trần Dao và Tô Úc biến mất.

Mà trên sân khấu vẫn còn 15 thân ảnh quỷ dị đang quay lưng lại với hai người.

Bọn họ cúi đầu, không nhúc nhích, không nói một lời.

"Anh Hách," Dư Văn xoay người, dùng giọng vừa đủ để đối phương nghe thấy nói với Giang Thành: "Cửa sắp biến mất rồi, hai người mau tới đây."

"Bác sĩ, chúng ta…"

Khi tên mập bắt gặp ánh mắt của Giang Thành, giọng nói của anh ta đột ngột dừng lại.

Ánh mắt của Giang Thành không mang đến uy hiếp cho anh ta, chỉ là để anh ta hiểu được, hiện tại anh ta cần phải câm miệng, ngay lập tức!

Sau đó Giang Thành dời ánh mắt đi, nhìn về một hướng hoàn toàn không liên quan khác, tên mập còn đang kinh ngạc theo bản năng nhìn theo ánh mắt của hắn.

Là chiếc gương.

Thông qua chiếc gương, ở vị trí tương ứng với phòng học vũ đạo 10 năm trước, bên trong phòng học nhạc, cũng xuất hiện một cánh cửa sắt tương tự.

Cánh cửa đen tuyền được bao bọc trong ánh sáng yếu ớt.

Tên mập từ từ mở to mắt.

Lúc này, Dư Văn cũng nhận thấy sự khác thường của hai người Giang Thành, kế hoạch ban đầu của cô ta là dụ bọn họ đến, dù sao thì…"các diễn viên" ở giữa hai nhóm, trông cũng có gì đó không đúng.

Theo suy đoán của cô ta,“các diễn viên” sẽ chỉ cho phép người mang Tô Úc an toàn rời đi, còn sẽ không ngần ngại giết hết tất cả những người khác tiếp cận.

Nhưng bây giờ…

Ngay khi cô ta dời tầm mắt, quay đầu nhìn về phía hai người Giang Thành, thì tầm nhìn lại bị che khuất.

Là một bóng người quay lưng về phía cô ta.

Khá cao.

Trên bộ vét màu trắng dính đầy máu.

Cô ta gần như ngay lập tức nhận ra đó là ai.

Chân Kiến Nhân…

Giây tiếp theo, nghi hoặc trong mắt Dư Văn dần dần bị nỗi kinh sợ xóa tan.

Anh ta… tại sao lại xuất hiện ở đây?

Không phải là nên đứng cùng với những “diễn viên” khác, đứng ở sau lưng mình hay sao?

Cảnh tượng lại hiện ra như sóng nước.

Dưới sự dẫn dắt của Giang Thành, tên mập lại một lần nữa xuyên qua chiếc gương, trở lại phòng học nhạc hiện tại.

Cửa… gần trong gang tấc.

Hơn nữa cánh cửa này lại cho tên mập một cảm giác cực kì khác, tóm lại, khiến anh ta lập tức ý thức được, cánh cửa này mới là thật.

Cũng chỉ có thông qua cánh cửa này, mới có thể trở lại thế giới thuộc về mình.

Cánh cửa trong gương kia… là giả.

Đó là cái bẫy cuối cùng, cũng là chí mạng nhất.

Anh ta chậm rãi nuốt nước bọt, không tự chủ được nhìn vào gương, cánh cửa kia đã mở ra rồi, mà Dư Văn người mở cửa thì đang nằm trên mặt đất.

Dùng cả hai chân và hai tay bò lại phía sau.

Nỗi kinh sợ trong mắt gần như ngưng tụ thành chất.

Sau khi nhận thấy bất thường trên người Chân Kiến Nhân, cô ta lập tức chạy về phía cửa.

Nhưng điều cô ta không ngờ tới là, ngay khoảnh khắc cô ta vừa mở cửa ra, đối diện với cô ta không phải là ngôi nhà quen thuộc, mà là người đang quay lưng về phía cô… Chân Kiến Nhân.

Sao lại thế?

Cô ta hoàn toàn sững sờ, trong cửa… sao có thể là anh ta?

Vậy người phía sau mình kia…

"Phập!"

Cơn đau dữ dội nhanh chóng lan khắp toàn thân dọc theo mắt cá chân, Chân Kiến Nhân ở trong cửa nhấc ngược một cái nạng lên, giống như một ngọn giáo, ngay lập tức đâm xuyên qua mắt cá chân của Dư Văn.

Động tác chính xác và gọn gàng mạnh hơn Dư Văn xuất thân sát thủ không biết bao nhiêu lần.

Máu tươi bắn tung tóe, một giọt rơi ngay vào mắt Dư Văn, giống như một giọt chu sa rơi xuống trên giấy Tuyên Thành.

Sau khi ngã xuống đất, Dư Văn bò như điên về phía sau, Chân Kiến Nhân vẫn quay lưng về phía cô ta như cũ, không nhanh không chậm theo sát phía sau, giống như một người đang đi ngược, cảnh tượng quỷ dị như một bộ phim kinh dị.

Cánh tay cầm nạng xoay ngược khớp tay, nhưng chuyển động cơ học này lại không tạo ra bất kỳ âm thanh nào.

“Phập!”

Mắt cá chân bên kia cũng bị đâm thủng, tiếng xương gãy vang lên chói tai.

“Ah! Ah ah ah… !”

Tiếng la hét không dứt bên tai, sức chịu đựng của Dư Văn vượt xa người thường, nên có thể thấy nỗi đau mà cô ta phải đối mặt lúc này là không thể tưởng tượng được.

Thông qua gương, cô ta chú ý đến tên mập và Giang Thành, khoảnh khắc nhìn thấy cánh cửa ngoài gương, cô ta chợt nhận ra mình đã chọn sai đường.

“Cứu tôi!” Dư Văn đau đớn kêu lên, vẻ tuyệt vọng hiện rõ trên gương mặt anh khí vốn có, cô ta bò về phía tấm gương, trong miệng bởi vì máu mà mơ hồ không rõ,“Cầu… xin hai người… cứu tôi với!”

Một tấm gương ngăn cách hai khoảng thời không, hai người chỉ có thể nhìn thấy những gì đã xảy ra trong gương, chứ không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

“Bác sĩ!” Tên mập kinh ngạc kêu lên: “Chiếc gương… trong chiếc gương…”

Vai anh ta bị đẩy mạnh một cái.

“Anh đi trước đi,” Giang Thành nói,“Tôi đi cứu cô ta.”

Chương 98: Dễ nói dễ nói

"Cứu?" Tên mập nhìn chằm chằm Giang Thành, như thể là lần đầu tiên quen biết.

Nói xong Giang Thành chạy lon ton về phía chiếc gương.

Còn tên mập suy nghĩ, biết rõ mình có ở lại cũng không giúp được gì, chỉ làm cản trở cho bác sĩ, cho nên đành lòng, cắm đầu lao ra ngoài khi cửa vừa mới mở ra.

Quang ảnh chuyển động, dưới chân tên mập thấy vững vàng.

Mở mắt ra lần nữa, đã trở lại phòng làm việc quen thuộc.

Ngoài cửa sổ là màn đêm tĩnh mịch chết chóc.

"Bác sĩ," Tên mập hình như có hơi hối hận vì đã không ngăn cản Giang Thành, anh ta đứng tại chỗ, nghiến răng nói: "Anh thật là hồ đồ!"

Giang Thành đi qua chiếc gương một lần nữa, kéo Dư Văn toàn thân máu me bê bết ra ngoài, quá trình diễn ra rất suôn sẻ.

Chân Kiến Nhân giống như con rối theo sau từng bước một cách máy móc, nhưng không hề phát động công kích.

Hắn đang dìu Dư Văn, để cô ta dựa vào người mình.

"Cô Dư! Cô thế nào rồi?"

Dù sao… Dư Văn hiện tại chỉ còn chút hơi tàn, một cánh tay còn lại cũng bị cái nạng đâm xuyên qua, sâu trong miệng vết thương thậm chí còn có thể nhìn thấy vụn xương trắng nhợt.

Hai chân và một cánh tay của cô ta đều bị phế rồi.

Bây giờ đã là một phế nhân đúng nghĩa, nếu muốn rời khỏi đây, chỉ có thể dựa vào Giang Thành.

“Cảm… cảm ơn, anh Hách.” Dư Văn thở ra hổn hển, cơn đau từ vết thương suýt chút nữa đã khiến cô ta ngất đi, cô ta cũng không bao giờ nghĩ rằng người đàn ông trước mặt này sẽ thực sự quay lại cứu mình.

Tiếng kêu cứu trước đó của cô ta chẳng qua chỉ là bản năng sinh tồn.

“Cũng may… Cũng may, anh Hách, anh lúc nãy… không đi qua cùng tôi.” Dư Văn vừa nói, vừa đau đớn thở gấp,“Nếu không… cũng đã liên lụy cả đến anh rồi.”

Giang Thành có thể nhìn thấy sự chân thành sâu sắc trong mắt cô ta.

“Vu vu…”

Cánh cửa thực sự vang lên tiếng vu vu, loáng thoáng đã có dấu hiệu sắp sụp đổ.

Cửa… sắp đóng lại.

“Anh… anh Hách,” Dư Văn hít sâu một hơi, gấp gáp nói: “Chúng ta… chúng ta mau đi thôi, cửa sắp đóng rồi.”

“Không cần vội,” Giang Thành thay Dư Văn lau đi vết máu trên một nửa mặt, vô cùng ân cần nói: “Tôi vẫn còn một số vấn đề muốn thỉnh giáo cô Dư, không biết… có tiện hay không.”

Dư Văn chợt khựng lại.

Giang Thành nghiêng đầu nhìn cô ta, bắt đầu hỏi: “Cánh tay của cô Dư chắc là bị Trần Dao làm gãy, nhưng tôi rất tò mò, làm thế nào mà cô thoát được khỏi tay cô ta?”

“Tôi…”

“Tôi đề nghị chúng ta hãy nhanh lên một chút.” Giọng nói của Giang Thành nghe vừa tao nhã lại ân cần, giống như một quý ông mặc lễ phục cho người phụ nữ trong bữa tiệc tối.

Hắn nhìn vị trí của cánh cửa, lại nhắc nhở: “Cửa… e rằng không còn bao lâu nữa.”

“Tôi có được một vật, nó có thể chống đỡ được công kích của quỷ!” Dư Văn vội vàng nói, thậm chí không dừng lại chút nào.

“Hử?” Hai mắt Giang Thành sáng lên, lập tức thò tay sờ soạng trên người Dư Văn,“Ở đâu thế?”

Dư Văn hoàn toàn không có sức lực phản kháng lại, chỉ có thể vừa lắc đầu vừa nói: “Vật đó chỉ dùng một lần, tôi đã dùng rồi.”

Nghe vậy, Giang Thành thu tay về rồi chỉnh lại cổ áo, vô cùng chính nhân quân tử nói: “Cô Dư, tôi lấy bố mẹ tôi ra thề, tôi tuyệt đối không phải là bởi vì thèm muốn vật này, cho dù cô có cho tôi xem, rồi tôi cũng sẽ trả lại cho cô,” Ngưng một giây, hắn lại tiếp tục nói: “Tôi chỉ tò mò mà thôi.”

“Anh Hách, tôi đã thành như vậy rồi,” Cơ thể cô ta khẽ run lên, vô cùng yếu ớt nói: “Còn cần gạt anh nữa sao?”

“Nếu như thứ đó vẫn còn tác dụng, tôi… tôi sao có thể trở thành bộ dạng này.”

Giang Thành cũng không đi sâu vào vấn đề này nữa, xoay chuyển hỏi: “Đó là vật như thế nào?”

“Một tờ… một tờ giấy.”

“Giấy báo?”

“Không,” Dư Văn nuốt xuống bọt máu trào ra từ cổ họng, nói một cách yếu ớt: “Chỉ là một tờ giấy, một tờ giấy trắng.”

“Cô có được nó ở đâu?”

“Ở… nhiệm vụ lần trước.”

“Tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ,” Giang Thành hỏi: “Vậy tại sao tôi không có?”

Sắc mặt Dư Văn trở nên khó coi.

“Có phải là… trừ khi tất cả đồng đội đều chết hết, chỉ còn lại một người sống sót, mới có được vật hộ mệnh này?”

“Anh đã biết rồi?!” Nói xong Dư Văn bị máu làm cho nghẹn, bắt đầu ho khan dữ dội.

Hiểu rồi…

Trong mắt Giang Thành thỉnh thoảng lại lóe lên gì đó, trước đây hắn đã nghi ngờ rồi, đáng lẽ mọi người phải đồng tâm hiệp lực, thì xác suất vượt qua mới tối đa hóa.

Nhưng những người trong nhiệm vụ rõ ràng đều không làm như thế.

Trần Hiểu Manh trong nhiệm vụ lần trước, cùng với Trương Nhân Nhân, Chân Kiến Nhân của nhiệm vụ này, còn có Dư Văn trước mặt đây…

Hắn vuốt cằm, giễu cợt nói: “Cho nên… Chân Kiến Nhân là do cô giết?”

Dư Văn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ trong ánh mắt của Giang Thành, cổ họng không khỏi lăn lộn chuyển động,“Là anh ta… là anh ta muốn giết tôi trước, tôi chỉ tự vệ mà thôi!”

Một tên mù không nhìn thấy gì hết, bị trọng thương, chỉ có thể bò ra ngoài, lại chủ động giết người?

Lời nói dối như vậy thì cũng quá hời hợt rồi.

“Cho nên… giết người trong ác mộng, thì sẽ bị người bị giết báo thù.” Giang Thành gật gù tự nói với mình, nhưng ngữ

khí lại rất kiên định: “Có phải không?”

Khuôn mặt Dư Văn trở nên tái mét.

Khi Chu Thái Phúc chết, cô ta cũng lờ mờ nhìn thấy, từ trong gương thò ra một cánh tay, một dao đâm vào sau tim của Chu Thái Phúc, sau đó mới bị Trần Dao vặn mất quai hàm, kéo vào thế giới trong gương.

Phương pháp giết người giống hệt như khi Trương Nhân Nhân bị giết.

Người thực sự giết Chu Thái Phúc chính là Trương Nhân Nhân.

Trương Nhân Nhân… sau khi đã chết.

Dường như cũng phát hiện ra sự nghi ngờ của Giang Thành đối với mình, Dư Văn đổi chủ đề khác: “Anh Hách,” Cô ta lập tức nói: “Chỉ cần anh có thể đưa tôi rời đi, tôi sẽ cho anh tiền, rất nhiều… rất nhiều tiền!”

“Tôi không có hứng thú với tiền…” Giang Thành chậm rãi lắc đầu, ánh mắt càng ngày càng phóng đãng nhìn Dư Văn, đồng thời học cách liếm liếm môi như tên mập.

Dư Văn trong nháy mắt hiểu ra, khi liên tiếng lần nữa, ngữ khí đã dịu dàng hơn rất nhiều, mang theo một chút ý tứ khiến người ta khó nắm bắt được: “Đương nhiên, nếu như… nếu như… anh Hách nguyện ý cứu tôi, tôi cũng có thể…”

“Hi hi hi,” Giang Thành lộ ra nụ cười thỏa mãn,“Dễ nói dễ nói.”

Dư Văn vừa như cố ý lại như vô ý dán chặt vào người Giang Thành, vừa dùng ánh mắt ôn nhu như nước đánh giá hắn. Một người trước giờ luôn thể hiện mặt khí khái của mình như cô ta, hiện tại với bộ dạng này lại đúng là có một sức hút đặc biệt.

“Anh Hách,” Cô ta trìu mến, thì thầm vào tai: “Anh rút cuộc là người như thế nào? Để tôi có thể tìm được anh ở đâu?”

“Cái gì?” Giang Thành giả bộ kinh ngạc, trợn to hai mắt: “Chẳng lẽ cô Dư định mang người tới giết tôi?”

Dư Văn bị nhìn thấu tâm tư chợt sửng sốt, vội vàng giải thích: “Không không, tôi không có ý đó, nếu như anh Hách không tin tưởng tôi, vậy thì đừng gặp lại nữa, cứ cho tôi số tài khoản, tôi sẽ chuyển tiền…”

Sắc mặt của Giang Thành khiến cho cô ta càng ngày càng khó đoán, càng nói càng nhỏ, tự tin cũng càng ngày càng yếu.

“Anh Hách,” Dư Văn gần như là đang cầu xin,“Tôi biết đây chỉ là một cái tên giả, ngay cả tên thật của anh mà tôi cũng không biết, thì cho dù có ra ngoài, cũng không tìm được anh, huống chi là uy hiếp đến anh!”

Nhưng không ngờ——

“Giang Thành,” Giang Thành nghiêng đầu, đột nhiên nói,“Tôi tên Giang Thành, Giang của dòng sông chảy về hướng đông, Thành trong Thành Cát Tư Hãn.”

Dư Văn đơ ra.

Ngay sau đó, một cơn ớn lạnh bao trùm lấy cô ta trong tích tắc.

Một giây sau, Giang Thành nhe răng cười nói: “Bây giờ thì cô đã biết rồi đó, cô Dư?”

Chương 99: Tôi tư duy, nên tôi tồn tại

Bả vai bị một lực nhẹ đẩy đi một cái, Dư Văn không hề phòng bị, ngã về phía sau.

Trong mắt cô ta, mọi động tác dường như đều đang chậm lại, Giang Thành chỉ lẳng lặng đứng đó, mặt cười ẩn hiện trong bóng tối, khiến người ta khó có thể nhìn rõ.

"Không…"

Lời nói cuối cùng của cô ta đột ngột kết thúc với bọt máu phun ra.

Một cái nạng xuyên qua trái tim cô ta.

Từ phía sau.

Cô ta ngã trở lại trong gương, mà ở đầu bên kia của chiếc gương, Chân Kiến Nhân đã lạnh lùng nhìn rất lâu rồi.

Rút cái nạng ra từng chút một, sự sống trong mắt Dư Văn nhanh chóng tiêu tán, cùng với sự co giật kịch liệt vài cái, cuối cùng… buông thõng hai bàn tay đang nắm chặt ra.

Dư Văn… đã chết.

Chân Kiến Nhân cũng biến thành một cơn gió màu đen, biến mất trong gương.

Cánh cửa bắt đầu phát ra mấy tiếng kêu vù vù cuối cùng.

Giang Thành sải bước rời đi.

Chỉ vài giây trước khi cánh cửa sắp sập xuống, vụt xông vào.

Sau khi trải qua cảm giác choáng váng quen thuộc, cuối cùng hai chân hắn cũng đứng vững trên mặt đất, đập vào trong mắt là phòng làm việc của mình, cùng với một thân hình mập mạp.

“Bác sĩ!” Tên mập vui mừng lao tới,“Anh dọa tôi sợ muốn chết, cửa sắp…”

Phương hướng mà anh ta vừa nhìn vào, cửa sắt đen xì đột nhiên nứt ra, sau đó chậm rãi tiêu tan như cát bụi.

Để lộ ra bức tường bình thường phía sau.

“Phù ——” Giang Thành thở phào nhẹ nhõm, tâm tình trông có vẻ rất phiền muộn.

Tên mập đại khái cũng đoán được, liền lên tiếng an ủi: “Bác sĩ, anh đã cố gắng hết sức rồi, hơn nữa nữ nhân kia cũng không phải người tốt đẹp gì.”

Giang Thành xua xua tay, ngăn cản tên mập định nói tiếp: “Thận trọng lời nói, người chết là quan trọng, cho dù cô Dư đã không còn nữa, chúng ta cũng đừng nói xấu sau lưng người ta.”

“Bác sĩ,” Tên mập không khỏi kinh ngạc nói: “Không ngờ anh còn là người như vậy.”

Giang Thành ngước mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa vầng trăng đang treo trên trời, cảnh tượng nhất thời trở nên có chút bi thương.

“Anh mập,” Giang Thành chậm rãi nói,“Người trong ác mộng bất luận mạnh yếu, xuất thân, địa vị, kinh nghiệm thế nào, suy cho cùng đều là những người đáng thương, chúng ta chẳng qua là một tấm bèo trong loạn thế, một cái cây không rễ, không đoán được bắt đầu, không nhìn thấy kết thúc.”

“Có thể giúp thì giúp, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.” Giang Thành vỗ vai tên mập, chân thành nói: “Những lời tôi nói, anh hiểu không?”

Tên mập nhìn Giang Thành.

Giang Thành không đợi được câu trả lời trong tưởng tượng của tên mập, cau mày hỏi: “Anh có suy nghĩ gì?”

“Bác sĩ,” Tên mập há to miệng,“Tôi đang nghĩ nếu như người anh em Chân Kiến Nhân có thể nghe thấy những lời anh nói thì tốt.”

“Anh ta có thể vui vẻ mở nắp quan tài, sau đó băm vụn, nấu súp cho anh uống.”

Giang Thành “chậc” một tiếng, nghiêng đầu nhìn chằm chằm tên mập, rất lâu sau mới nói: “Anh mập, tôi cảm thấy gần đây anh có tiến bộ rất lớn.”

“Có sao, bác sĩ?” Tên mập xấu hổ gãi gãi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Kỳ thật tôi cũng cảm thấy được một chút.”

“Có,” Giang Thành gật đầu,“Nhiệm vụ tiếp theo anh tự đi một mình đi.”

Hắn xoay người đi lên tầng, trên cầu thang phát ra tiếng bước chân “đùng đùng”, khi tên mập phản ứng lại, muốn hỏi Giang Thành để được giải thích.

Giọng nói của đối phương xa xăm vang xuống: “Đúng rồi, quên không nói với anh, Trần Dao về đây cùng với tôi, có thể sẽ ở nhà chúng ta mấy ngày, buổi tối đi vệ sinh cẩn thận một chút, dù sao thì nam nữ cũng khác nhau.”

Tên mập: “???”

Sau một phút.

“Đùng đùng đùng,” Tên mập ôm chăn gối, đứng trước cửa phòng ngủ của Giang Thành, nhẹ giọng hỏi: “Bác sĩ, anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Thật tốt quá,” Tên mập nuốt nước miếng, thỉnh cầu nói: “Nếu như anh không ngủ được, tôi có thể ngủ cùng anh đi.”

“Dồn sức mà ở bên Trần Dao đi,” Bên trong vang lên tiếng trở mình của Giang Thành: “Cô ấy cô đơn một mình nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng.”

Đêm nay, tên mập chìm vào giấc ngủ trong sự kinh sợ tột độ.

Trong mộng, anh ta mơ thấy Trần Dao xông tới bẻ cổ, may thay có một người áo đen đã đẩy lui.

Tên mập vô cùng biết ơn người áo đen, nhưng không ngờ giây tiếp theo người áo đen cũng lao tới, vừa dùng động tác tương tự bẻ cổ của mình, vừa hét lên: Cổ của anh ta chỉ được thuộc về tôi.

Người áo đen… có khuôn mặt của bác sĩ.

Tên mập sợ hãi tỉnh giấc lúc 5 giờ sáng.

Anh ta mơ mơ màng màng, vì để hòa hoãn quan hệ với Giang Thành, chuẩn bị nấu một nồi cháo với táo đỏ và lúa mạch.

Anh ta nhớ Giang Thành đã nói gần đây đến tuổi dậy thì, nên bồi bổ cho hắn một chút.

Thức ăn lần trước mua vẫn còn một ít, tên mập đi rửa mặt bằng nước lạnh trước cho sảng khoái, sau đó dùng con dao gọt hoa quả đã rất cùn, cắt rau thành từng khúc.

Trộn đều với nước tương và giấm, dùng nó làm món ăn kèm với cháo.

Thật ra trong tủ lạnh có mấy gói cải chua, nhưng tên mập cảm thấy không bổ dưỡng, hơn nữa nhìn bộ dáng của Giang Thành, hắn đã ăn những thứ này trong một thời gian rất dài rồi.

Tên mập cảm thấy hắn cũng khá đáng thương.

Nghề nghiệp của Giang Thành trong mắt tên mập là cao cấp tuyệt đối, anh ta vốn nghĩ rằng điều kiện tài chính của đối phương chắc là rất tốt.

Nhưng sau một thời gian tiếp xúc mới phát hiện chỉ có cách xa điều kiện kinh tế thường thường bậc trung, nói là đang phải vật lộn trên ranh giới ăn no mỗi ngày cũng không ngoa.

Giang Thành từng vô tình nhắc tới, trước khi gặp tên mập, hắn một ngày chỉ ăn hai bữa.

"Hay là buổi trưa làm cho bác sĩ món sườn đi…" Tên mập nghĩ thầm trong lòng,"Lần trước hình như anh ấy rất thích ăn."

Được rồi, mặc dù bác sĩ hình như chưa từng kén ăn.

Tiền ăn gần đây đa phần là do tên mập tự móc hầu bao của mình trả, Giang Thành chỉ hỏi một câu mang tính tượng trưng, sau đó miễn cưỡng lấy ra mấy tờ 10 tệ nhàu nát, dặn dò tên mập tiết kiệm một chút.

Nhưng khi tên mập đến chợ mua rau trả tiền, anh ta mới phát hiện ra, số tiền đó chỉ có tờ tiền đầu tiên và tờ cuối cùng có mệnh giá 10 tệ, ở giữa đều là 5 tệ, còn có cả 1 tệ nữa.

Điều bực tức nhất là một trong hai tờ 10 tệ, có một tờ là giả!!

Mặc cho tên mập hết lời giải thích, chị bán thịt vẫn dùng ánh mắt phức tạp xen trộn đủ thứ kiểu mày là tên lừa đảo, dối

trá đáng xấu hổ, hy vọng không bao giờ phải gặp lại mày nữa, để tiễn anh ta rời đi.

Tính toán thời gian cháo nấu xong, tên mập xách làn đi chợ.

Cái làn được tìm thấy ở trong bếp.

Anh ta cũng không hiểu, Giang Thành chưa từng vào bếp nấu ăn, mua cái làn xách rau về làm gì.

Đồ ăn chợ sớm vừa tươi vừa rẻ, tên mập cố ý lượn một vòng lớn, để tránh chị gái bán sườn lần trước.

Gặp phải người ta sẽ thật xấu hổ.

Sau khi mua sườn xong, khi đi ngang qua một người bán cá, tên mập lại chọn một con cá trông cũng có vẻ còn khá tươi, chuẩn bị buổi tối nấu canh cho bác sĩ.

Anh ta loanh quanh lượn lờ một hồi lâu, chỉ để đợi con cá tắt thở.

Tắt thở chính là cá chết rồi, giá cũng rẻ hơn nhiều.

Ông chủ bán cá cũng là một người cứng đầu, không tắt hơi thở cuối cùng thì vẫn phải bán như cá sống.

Tên mập ngồi xổm gần đó, thỉnh thoảng lại tới chọc con cá vài cái, mãi cho đến lần cuối cùng, con cá đã không còn động đậy nữa.

Ông chủ với cái đầu hói đúng tiêu chuẩn của một lập trình viên cao cấp, đi loanh quanh trong chiếc áo khoác cao su, vừa gói cá cho tên mập, vừa lẩm bẩm không vui, nói rằng con cá này nói không chừng là bị tên mập chọc chết, nếu không phải là bị chọc chết thì cũng là bị anh ta làm cho tức chết.

Chương 100: Món sườn

Về đến nhà, cháo cũng vừa lúc nấu xong, tên mập nhấc nắp nồi nhìn một chút, cảm thấy vừa đúng tầm, vì thế đi lên tầng đánh thức Giang Thành.

Không ngờ mới đi được nửa đường, anh ta chợt nghe thấy tiếng động trong nhà vệ sinh.

Khi anh ta quay người lại, thì cửa nhà vệ sinh mở, Giang Thành xách quần từ bên trong đi ra.

"Bác sĩ," Tên mập niềm nở chào hỏi,"Anh dậy rồi, buổi sáng còn chưa ăn đúng không?"

Giang Thành ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt tên mập, mấy giây sau lại liếc nhìn nhà vệ sinh còn chưa đóng cửa lại, phòng tắm vẫn đóng chặt, giọng nói trầm bổng: "Anh đoán xem?"

Tên mập cảm thấy có lẽ Giang Thành đã hiểu lầm ý mình, nên vội vàng nói thêm: "Bác sĩ, tôi không có ý đó."

Dừng một chút, anh ta lại vươn cổ ra nói: "Tôi đã nấu cháo cho anh rồi, buổi sáng anh ăn tạm, rồi buổi trưa chúng ta ăn món sườn."

Nghe thấy hai chữ món sườn, sắc mặt Giang Thành dần hồng hào lên.

Vốn dĩ hắn còn muốn dùng danh nghĩa Trần Dao hù dọa tên mập một chút, nhưng lại sợ nếu tên mập sợ quá sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của món sườn buổi trưa, cho nên tạm thời từ bỏ.

“Vậy thì tôi sẽ ăn tạm một chút vậy.” Giang Thành rất giữ thể diện mà thay đổi phương hướng, nhấc chân đi về phía văn phòng.

Có lẽ là bởi vì buổi trưa muốn ăn món sườn, Giang Thành hiếm khi thấy không ăn hết sạch cháo, mà để cho tên mập không ít.

“Bác sĩ,” Tên mập miễn cưỡng nuốt miếng cháo trong miệng xuống, xua xua tay nói: “Đừng múc cho tôi nữa, tôi thật sự không ăn nổi nữa rồi.”

“Uống chút cháo tốt cho sức khỏe.” Giang Thành cướp lấy bát của tên mập, múc đầy một bát khác cho anh ta, đích thân đặt bát trước mặt, đồng thời nói: “Tốt hơn ăn thịt.”

Tên mập nhai lẹp bẹp lẹp bẹp, như đã ý thức được gì, thành khẩn nói: “Bác sĩ, không phải anh đang lo buổi trưa tôi sẽ giành ăn sườn đấy chứ?”

Giang Thành nổi giận nói: “Vớ vẩn! Tôi là bác sĩ được mọi người tôn kính, là thiên sứ áo trắng cứu người, sao tôi có thể làm ra chuyện như vậy!”

Tên mập bị biểu hiện của Giang Thành làm cho kinh ngạc, trong lòng anh ta, bác sĩ ít nhiều có chút không bình thường, nếu có thể không kích thích, thì tốt nhất không nên kích thích hắn.

Tránh cho lát nữa lại nói mấy chuyện như kể về quá khứ huy hoàng của mình khi còn làm ca đêm ở KTV gì đó.

“Bác sĩ,” Tên mập lập tức ngắt lời hắn, sau đó chuyển chủ đề sang phương hướng mà Giang Thành có hứng thú,“Món sườn buổi trưa anh muốn kho tàu… hay là hầm với chút rau củ?”

Vấn đề này vừa hỏi ra, sắc mặt Giang Thành lập tức thay đổi, hắn chậm rãi ngồi xuống, rơi vào trầm tư.

Tên mập hít vào một hơi thật dài.

Trong ác mộng, vào thời khắc sinh tử, Giang Thành đều chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

Một lúc sau, Giang Thành mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hỏi tên mập: "Trong bếp có tỏi không?"

Tên mập gật gật đầu,"Có, lần trước tôi đã mua một ít, vẫn còn đấy."

Giang Thành không lăn tăn nữa, quyết định nói: "Vậy thì cho thêm rau củ vào hầm ăn đi, sau đó anh hãy bóc tỏi, rửa sạch rồi thái nhỏ, thêm chút xì dầu và giấm, ở ngăn thứ hai trên cùng của tủ lạnh chắc là vẫn còn một chai dầu mè, cho thêm một ít dầu mè vào nữa." Hắn lảm nhảm nói: "Tôi muốn chấm sườn ăn."

"Hành lá và rau thơm cần không?" Tên mập cầm một quyển sổ nhỏ lên, vừa ghi chép, vừa hỏi.

Giang Thành suy nghĩ một chút, rồi đáp: "Thêm một chút cũng không sao, nhưng anh phải chú ý, hành lá thái nhỏ cần phi dầu trước, như vậy sẽ thơm hơn."

Tên mập buông quyển sổ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm hỏi: "Bác sĩ, anh không cảm thấy yêu cầu của mình có hơi nhiều sao?"

"Anh phải hiểu." Giang Thành hào sảng nói: "Tôi không giống anh, dù sao tôi phải dựa vào cái mặt để kiếm cơm, nếu như các chị em không thích tôi nữa chỉ bởi vì trên mặt tôi có mụn…"

Tên mập không đợi hắn nói xong đã đứng dậy rời đi.

Một lúc sau anh ta lại quay lại dọn dẹp bát đĩa trên bàn, rồi mang vào trong bếp.

Tiếng nước chảy "rào rào" từ vòi nước phát ra.

Giang Thành ngẩng đầu đi tới bàn làm việc, ngồi xuống, mở máy tính lên.

Kéo các URL quen thuộc khỏi lịch sử, bắt đầu ngồi xem một cách thích thú.

Một lúc sau, tên mập từ trong bếp ló đầu ra: "Bác sĩ." Anh ta hét lên: "Lát nữa anh có bận không?"

Giang Thành đã tiến vào trạng thái hiền triết, bình tĩnh đóng trang web lại, dùng giọng lớn y hệt đáp lại: "Anh nói cho tôi biết anh có việc gì không trước, sau đó tôi mới quyết định lát nữa có bận hay không?"

Lần lượt đặt đĩa, bát, đũa… về vị trí ban đầu.

Tên mập làm việc rất tỉ mỉ, sẽ không vì không lâu nữa lại quay vào làm món sườn, mà chỉ thu dọn qua loa. Anh ta dùng giẻ lau bếp cẩn thận, sau đó rửa sạch thớt và phơi khô, để vi khuẩn không dễ sinh sôi.

Sau khi làm xong những việc này, tên mập lau tay từ trong bếp đi ra.

"Uống cà phê không?" Tên mập hỏi: "Bác sĩ."

Giang Thành đặt một tay lên bàn gõ nhẹ: "Một cốc caramel cappuccino hương hạt dẻ, cám ơn."

Tên mập cắn răng một cái: "Bác sĩ, chắc anh còn chưa tỉnh ngủ, điều kiện của anh thế nào anh còn không biết rõ hay sao?"

Giọng của anh ta vọng ra từ trong bếp, hơi có chút không thật.

"Cho dù là hòa tan, anh cũng chỉ có thể uống nửa gói một, bởi vì tổng cộng chỉ còn lại một gói."

Tên mập cầm gói cà phê cuối cùng đi ra, vừa lắc lắc, vừa nhấn mạnh nói: “Anh một nửa, tôi một nửa.”

Mặc dù nghe có vẻ chua xót, nhưng đây chính là cuộc sống hàng ngày của Giang Thành.

Tên mập ngồi đối diện Giang Thành, cầm cốc lên, nhấp một ngụm nhỏ cà phê: “Bác sĩ,” Anh ta đặt cốc xuống, tò mò hỏi: “Tôi cảm thấy anh không nên sống như vậy, chẳng lẽ…”

Anh ta như đột nhiên ý thức được chuyện gì, nhìn về phía Giang Thành, tức giận nói: “Mấy phú bà kia không phải trả tiền làm mai cho anh ư?”

“Tôi nhắc lại lần nữa,” Giang Thành ngồi thẳng người lên, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi làm như vậy hoàn toàn là vì lo lắng cho tâm lý của bọn họ, xin đừng dùng những lời lẽ thô tục để bôi nhọ một cử chỉ thiêng liêng như vậy.”

Tên mập: “…”

Giang Thành cúi đầu, thờ ơ dùng thìa khuấy cà phê trong cốc, sau đó lấy thìa ra gõ nhẹ vào thành cốc.

Dứt tiếng gõ giòn tan, anh ta cầm cốc cà phê lên hớp một ngụm nhỏ cho đến khi phát ra tiếng ngân nga dễ chịu cuối cùng.

“À-”

“Bác sĩ,” Tên mập có vẻ ngại ngùng, sau đó liếm liếm môi, hếch cằm ra hiệu, ám chỉ cốc cà phê trong tay Giang Thành: “Nó chỉ là một cốc cà phê hòa tan trị giá 7 hào 5 xu, tôi cảm thấy nó không xứng đáng được hưởng đãi ngộ như vậy.”

“Tất nhiên, nếu anh cảm thấy rằng cuộc sống cần phải có nghi thức hay gì đó, thì cứ coi như tôi chưa nói gì.”

Giang Thành liếc anh ta một cái: “Anh không hiểu, dù sao tôi…”

“Được rồi.” Tên mập chặn lời tiếp theo của Giang Thành.

Đầu tiên anh ta nhìn về phía cánh cửa, sau đó quay người lại, thay đổi thành sắc mặt nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Nói thật, bác sĩ, tôi có một chuyện không thể hiểu được.”

“Rốt cuộc vật mà những người đó dốc hết tâm tư tìm kiếm là cái gì?” Giang Thành vừa thổi hơi nóng bốc lên từ cốc cà phê, vừa không quan tâm trả lời.

Tên mập không khỏi trừng to hai mắt.

Chương 101: Kỳ vọng

"Chịu anh luôn đó, bác sĩ." Tên mập kinh ngạc: "Cái này mà anh cũng đoán được?"

Đặt cốc cà phê xuống, Giang Thành nhìn tên mập hỏi: "Anh nghĩ như thế nào?"

Biểu cảm của tên mập có hơi mất tự nhiên một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường: "Bác sĩ, tôi nhớ trước đây chúng ta có nói qua vấn đề này." Anh ta nhắc nhở: "Khi còn ở trong nhiệm vụ."

"Lúc đó anh nói, vật này hẳn là có liên quan đến việc phá giải nhiệm vụ…"

"Tiếp tục." Giang Thành cúi đầu nhấp một ngụm cà phê: "Tôi đang nghe."

"Nhưng… tôi không hiểu, nếu như trong số bọn họ đã có người nắm được manh mối, tại sao còn đều bị diệt sạch?" Trong mắt tên mập lóe lên một tia nghi hoặc: "Độ khó của nhiệm vụ lần này cao quá? Hay là… … suy đoán của chúng ta đã sai?"

Đối với tên mập mà nói, nhiệm vụ thứ nhất và nhiệm vụ thứ hai hoàn toàn không có gì khác biệt về bản chất, nếu như không có bác sĩ dẫn dắt mình, chỉ sợ có thêm ba cái mạng nữa cũng không đủ dùng.

"Bác sĩ, thật lòng mà nói, tôi cảm thấy đồng đội của chúng ta lần này không hề tầm thường." Đôi mắt của tên mập nhìn xa xăm, như lạc vào trong ký ức: "Dư Văn, Trương Nhân Nhân, còn còn cái tên…"

Anh ta duỗi hai ngón tay ra, chỉ vào mắt mình, gương mặt tự nhiên giật giật vài cái: “Cái tên Chân Kiến Nhân đó, anh ta… anh ta đến chính mình cũng có thể ra tay được, thật quá tàn nhẫn…”

Giang Thành nghe vậy cũng không lộ ra biểu cảm gì, điều này cũng làm cho tên mập không cách nào phán đoán được tâm tư của hắn.

Trước mặt đối phương, anh ta từng cảm thấy mình là một tờ giấy trắng.

Nhưng nhiệm vụ lần này đã mang đến cho anh ta một hiểu biết mới mẻ đối với Giang Thành, anh ta đã đánh giá quá cao chính mình, nên nói rằng anh ta là một tờ giấy vụn thì đúng hơn.

Anh ta thậm chí còn có một loại ảo giác, cảm thấy chỉ có Giang Thành trong ác mộng mới là con người thật của hắn, còn người trước mặt mình… chỉ là một con rối đội lốt bác sĩ.

Ngay lúc tên mập đang suy nghĩ, Giang Thành ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Vài giây sau, tên mập nghe thấy một loạt tiếng bước chân.

Tiếng bước chân giòn giã, là tiếng giày cao gót nhọn hoắt nện xuống nền đá hoa.

“Cộc, cộc, cộc.”

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa, sau đó là ba tiếng gõ nhịp nhàng.

Người đến không hề bất ngờ.

Thay vào đó, mang theo tất cả sự chân thành và lịch sự.

“Mời vào.” Giang Thành nói.

Cửa bị đẩy ra, ánh nắng phản chiếu có phần chói mắt, tên mập ngược chiều ánh sáng nhìn lại, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một người.

Dần dần, sau khi hai mắt có thể thích ứng với ánh sáng, tên mập không khỏi sửng sốt.

Từ dưới lên trên, đập vào mắt đầu tiên chính là một đôi chân thon dài thẳng tắp.

Đôi chân không chỉ thon và dài, mà còn trắng đến phát sáng.

Đi trên một đôi giày cao gót màu bạc nạm kim cương, ánh sáng khúc xạ cắt căn phòng không quá tối thành từng mảnh.

"Bác sĩ Giang." Người đến nói, giọng nữ dịu dàng như nước: "Ông chủ của chúng tôi mời anh qua."

Đó là một cô gái ăn mặc như thư ký, khoảng ngoài 20 tuổi.

Áo sơ mi trắng, váy công sở màu đen rất ngắn, đeo một cặp kính gọng đen, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, trí tuệ lại không mất đi sự quyến rũ.

Lúc này tên mập cũng phản ứng lại, anh ta đã từng thấy cô gái này, là khi… anh ta nhanh chóng nhớ lại, là khi người anh em Bì Nguyễn đến.

Cô ấy là thư ký của người anh em Bì Nguyễn!

"Cô Lâm." Giang Thành thậm chí còn không đứng dậy, chỉ nhìn cô ta nói: "Tôi nhớ tiệc sinh nhật là ngày mai."

"Ngày mai là chính thức." Cô gái được gọi là cô Lâm khẽ cúi đầu, lịch sự đáp lại: "Hôm nay chỉ chiêu đãi một số vị khách đặc biệt, Bì tổng anh ấy… mời bác sĩ Giang vui lòng đến dự."

Cô gái trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt sáng ngời, một cái cau mày một nụ cười như muốn câu mất linh hồn của tên mập, anh ta không khỏi nuốt nước bọt, tưởng tượng ra niềm hạnh phúc của người anh em Bì Nguyễn.

Anh ta có hơi hối hận rồi.

Có lẽ… nữ bao thuê tên Lưu Ngưu Mã mà bác sĩ giới thiệu cho lúc trước cũng không tệ, tuy rằng tuổi tác có hơi lớn một chút, bệnh có hơi nặng một chút, nhưng trông cũng có vẻ là người có thể chung sống qua ngày.

"Thực sự xin lỗi, cô Lâm, lát nữa tôi còn có bệnh nhân." Giọng nói của Giang Thành bình tĩnh đến khác lạ, tên mập thậm chí còn nghe ra được sự lãnh đạm và xa lánh trong đó.

Tên mập kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ, đây có phải là bác sĩ không, chẳng lẽ nào đã bị quỷ trong nhiệm vụ thay thế rồi?

Nhưng không ngờ tới là, cô Lâm dường như đã đoán được lời Giang Thành, mỉm cười nói: "Bì tổng nói xin lỗi vì đã làm chậm trễ công việc của bác sĩ Giang."

Một giây sau, Giang Thành đứng dậy, cởi chiếc áo khoác nhàu nhĩ ra, lập tức lấy một bộ âu phục mặc vào.

Sau đó, vừa đi vừa thắt cà vạt nói: "Ý tốt của Bì tổng thì không thành vấn đề, nhưng cô Lâm đã đích thân đến đón rồi, tôi thực sự không tìm được lý do gì để từ chối."

Dưới ánh mắt chấn kinh của tên mập, tay trái của Giang Thành rất tự nhiên ôm lấy eo cô Lâm, không biết hắn ghé vào tai cô Lâm thì thầm cái gì, mà khiến tai của cô ấy đỏ bừng.

Hai người sáp lại rất gần, vừa cười vừa nói rời đi.

Tên mập một thân một mình đứng trước cửa, thần sắc phức tạp mắt tiễn một chiếc siêu xe màu lam nhấn ga rời đi, cảm

thấy cảnh tượng này hình như đã thấy ở đâu.

Một lúc lâu sau, tên mập đứng trước điện thoại, trên bàn làm việc có đặt một quyển sổ dày cộp lấy từ trên kệ đựng hồ sơ, mở ra.

"Lưu Ngưu Mã, 13042888888…"

"Triệu Quý Cầm, 13886666666…"

"Âu Dương Quý Phương…"

Đôi tay run run bấm số đầu tiên … Giữa tiếng chờ đợi, niềm háo hức về một cuộc sống mới bừng lên trong lòng. …

Mặt trời đang lặn.

Chờ sau khi Giang Thành cơm no rượu say trở về, trời đã tối hẳn.

Dưới ánh đèn lờ mờ, tên mập nằm một mình trên sô pha, lưng như có một cục u lớn, đầu gục xuống, trông rất đáng thương.

Trong phòng không có mùi thức ăn, sau khi hắn rời đi, thì tên mập cũng không ăn cơm, sườn, hay cá gì đều được xếp ngay ngắn trong tủ lạnh.

Trong phòng cũng chỉ bật một ngọn đèn.

Giang Thành đi tới bật đèn trên bàn, sau đó cởi bộ âu phục thơm phức treo lên móc áo.

Ngay sau đó, hắn như đột nhiên ý thức được điều gì, dừng lại một chút, lập tức cởi bộ vest ra, vo tròn lại, trước tiên tìm một chiếc túi để gói lại, sau đó nhét vào ngăn tủ dưới bàn làm việc.

Sau khi làm tất cả những điều này xong, Giang Thành mới thở phào nhẹ nhõm.

Tên mập không chủ động bắt chuyện, vì vậy Giang Thành đi tới, ngồi xuống bên cạnh tên mập, một lúc sau liếc nhìn bàn làm việc, ý tứ hàm xúc hỏi: "Điện thoại không gọi được?"

Tên mập ủ rũ cũng không quan tâm hắn có kinh ngạc hay không, dù sao thì cuốn bệnh án ghi lại tình trạng của phú bà gì đó, cứ trải ra trên bàn làm việc của Giang Thành như vậy.

Chỉ cần là người bình thường, đều có thể nhìn thấy.

Tên mập cúi đầu, vẫn không nói gì.

Có người gõ cửa, Giang Thành đứng dậy mở cửa, một người đàn ông xách năm, sáu cái túi đóng gói đi vào.

"Anh Giang Thành?" Đối phương nhìn đơn hàng trong tay, xác nhận lại một lần nữa.

"Đúng." Giang Thành vươn tay nhận lấy bao đóng gói, gật đầu nói: "Là tôi."

Tên mập khịt khịt mũi, ngửi thấy một mùi thơm tươi mát thoang thoảng, đó là…

Giang Thành cầm lấy túi đóng gói, đem túi đặt lên bàn trước mặt tên mập: "Gọi một ít hải sản." Giang Thành nói: "Anh ăn tạm một miếng đi."

Chương 102: Ghen tị

Mở túi hàng ra, bên trong là một hộp chứa hải sản đã được đóng gói sẵn.

Nhìn sơ qua, có ghẹ, tôm tích, tôm hùm chua cay, còn có một con cua xào lăn cắt khúc…

“Bác sĩ…” Tên mập suýt nữa cảm động muốn khóc. Anh ta cứ cảm giác như việc không có bạn gái bao nuôi thì cũng chẳng quan trọng gì, vì chỉ cần có bác sĩ ở bên cạnh là đủ rồi.

“Còn nóng, ăn đi.” Giang Thành vỗ lưng tên mập.

“Cảm ơn bác sĩ!”

Trong các loại thực phẩm, tên mập thích ăn hải sản nhất. Nhưng tiếc thay, giá hải sản tương đối đắt đỏ, nên anh ta không thường xuyên có cơ hội để ăn.

Tên mập bèn chộp lấy một con ghẹ, bẻ “rắc” một cái thành hai phần. Nhìn lớp trứng ghẹ sắp tràn ra ngoài, cảm giác không thoải mái trước đó lập tức tan biến ngay.

Giang Thành quay đầu nhìn về phía cửa, để rồi đột nhiên phát hiện người giao hàng vẫn còn đứng đó.

“Còn gì nữa à?” Giang Thành hỏi.

Người đàn ông mỉm cười, lễ phép đáp: “Anh Giang, anh…” Gã xoa tay,“Anh còn chưa trả tiền mà!”

Sắp sửa đốm miếng ghẹ, tên mập kịp thời dừng mồm.

Giang Thành ngẩn người: “Trả tiền gì?”

“Đương nhiên là tiền hải sản.” Người nọ cũng bối rối, nhìn Giang Thành bằng ánh mắt khá kỳ lạ: “Bốn con ghẹ, một con

tôm tích, một con tôm hùm, một phần cua tẩm xào lăn, một phần… tổng cộng là 1070 NDT.”

Anh ta vừa cầm hoá đơn, vừa chỉ rõ số liệu cho Giang Thành xem.

“Không phải đã thanh toán xong rồi à?” Giang Thành nói: “Chính tôi kêu bọn họ đóng hộp giao đến mà.”

“Thật xin lỗi, Anh Giang.” Dường như người đàn ông này không tin lời giải thích của Giang Thành cho lắm. Giọng điệu của anh ta trở nên cứng rắn hơn: “Hôm nay là tiệc riêng, mọi nguyên liệu đều đã được đặt trước theo giới hạn cố định, chứ không phải dịch vụ trọn gói. Đây làm sao đóng hộp mà giao tận nhà được?”

Một giây sau, Giang Thành quay người, giật lấy con ghẹ mà tên mập chưa kịp cắn xuống, sau đó mạnh mẽ ép hai phần ghẹ vừa bị tách ra kia vào chung với nhau.

Sau khi trả tất cả nguyên liệu về chỗ cũ, hắn lập tức nhét chúng vào tay người đàn ông nọ.

“Tôi không cần nữa.” Hắn ngửa cổ lên, gằn từng tiếng.

Người giao hàng: “???”

Tên mập: “???”

Nói xong, trong khi người giao hàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã tiễn anh ta ra khỏi nhà.

Từ nhà bếp dần có âm thanh “ào ào” vang lên.

Vừa rửa tay, tên mập vừa nói: “Bác sĩ.” Giọng nói của anh ta tựa hồ có chút rối rắm, dường như hơi ngượng ngùng: “Thực ra, tôi có ghẹ để ăn hay không thì cũng chẳng quan trọng, nhưng anh đừng nên làm khó làm dễ người giao hàng kia.”

Tên mập mím môi, vẫy tay: “Tôi cũng từng làm shipper giao đồ ăn. Trên thực tế, vất vả lắm đó. Chưa nói đến chuyện dãi nắng dầm mưa, nhỡ xui rủi gặp phải khách hàng vô lý, chẳng những không kiếm được tiền, mà còn phải bồi thường tiền ăn cho họ nữa.”

“Con ghẹ vừa rồi…” Anh ta dừng lời, sau đó hạ giọng nói thêm: “Có thể là hai ngày lương của người nhân viên kia.”

Giang Thành vẫn ngồi trước máy vi tính; tiếng gõ bàn phím lách cách tô đậm một cảm giác hững hờ. Tên mập thở dài, biết bác sĩ hoàn toàn không nghe mình.

Đây là một người đàn ông làm mọi việc chỉ theo phong cách riêng của bản thân.

Ít khi nhận lời khuyên từ người khác.

Huống chi… là từ mình.

Anh ta bèn rửa tay ba lần bằng nước rửa chén, mãi cho đến khi không còn mùi hải sản thì mới dùng khăn lau khô tay và bước ra khỏi nhà bếp.

Không phải tên mập không muốn dùng dung dịch rửa tay, mà nhà Giang Thành không có mấy thứ này. Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn dùng nước rửa chén.

Tên mập không rõ lý do thực sự, nhưng khả năng cao là vì rẻ.

“Anh mập!” Giang Thành gỡ tai nghe xuống, nói to lên: “Không cần dùng nước rửa chén, rửa bằng nước sạch đi.”

“Biết rồi, bác sĩ.”

“Lát nữa còn phải rửa lại, thật lãng phí…” Sau khi Giang Thành đeo tai nghe vào, tên mập vẫn nghe thấy hắn lầm bầm gì đó.

Khi tên mập vừa nhíu mày, đang tự hỏi Giang Thành nói vậy là sao…

Lại có người gõ cửa.

Tên mập chạy ra mở cửa; kẻ đến vẫn là người anh em ban nãy, nhưng lúc này lại xuất hiện với một nụ cười tươi rói: "Anh Giang Thành có ở nhà không?" Ánh mắt của anh ta lướt qua khỏi tên mập, nhìn thẳng vào trong.

"Anh ta đang trong nhà." Tên mập sửng sốt, trầm giọng hỏi: "Sao vậy, anh trai? Bên chủ quán không cho trả hàng, gây khó dễ…"

"Anh Giang Thành!" Vừa nhìn thấy Giang Thành, gã lập tức kích động hô lên: "Phiền anh ra đây một xíu!"

Tên mập nghi hoặc quay đầu lại, nhìn chằm chằm Giang Thành.

Hắn bèn tháo tai nghe xuống, bước tới một cách bình tĩnh.

Người đàn ông kia lại đưa ra một túi hải sản ban nãy, sau đó sờ soạng khắp người, hệt như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Anh không cần tìm." Giang Thành nói: "Đưa hoá đơn cho tôi. Tôi có bút ở đây."

Người shipper bèn cười nịnh nọt, sau đó đưa hoá đơn ra. Giang Thành nhận lấy hoá đơn, thuần thục ký "rẹt rẹt" tên mình vào đó, cuối cùng là trả lại tờ hoá đơn.

"Xin lỗi nhé, anh Giang." Người shipper cười toe toét đến mang tai: "Tôi chỉ vừa nhận việc shipper của nơi này, thế nên không nhận ra anh, thiệt là ngại quá."

"Không sao cả."

Mãi cho đến khi người đàn ông kia vui vẻ rời đi và tên mập ngồi vào bàn ăn đầy ắp hải sản, anh ta vẫn ôm một đầu đầy

dấu chấm hỏi.

Tôi là ai?

Và đây là đâu?

Chuyện gì vừa xảy ra thế?

“Ăn đi!” Giọng nói của Giang Thành vọng đến. Hắn vẫn ngồi ở bàn làm việc, hững hờ cào phím: “Để nguội là không ngon đâu.”

Tên mập bèn cầm con ghẹ lên - chính là con ghẹ không rõ đã gây nên ác nghiệp gì ở kiếp trước, đến nỗi kiếp này bị tách ra, rồi bị ép trở lại, giờ lại bị tách ra - mà trong lòng vẫn còn suy nghĩ miên man.

Anh ta lập tức nhớ đến câu nói của Giang Thành ban nãy: Lát nữa còn phải rửa lại, thật lãng phí…

“Bác sĩ!” Tên mập kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi: “Anh biết anh ta sẽ quay xe, giao ngược đồ ăn về đây à?”

“Với lại, ai trả tiền cho anh vậy? Tại sao anh ta bảo là vì mới đến nên không nhận ra anh? Chẳng lẽ…” Tên mập trừng to mắt, đặt liên tục 3 câu hỏi: “Anh thường xuyên đến mấy nơi như vậy à?”

Chỉ cần ký tên một cái là có thể thanh toán xong một bữa ăn trị giá gần 1000 NDT.

Tuy số tiền này không nhiều, nhưng đối với tên mập thì cũng không phải một khoản tiền nhỏ.

“Đúng vậy.” Giang Thành lần này không phớt lờ tên mập. Hắn cúi đầu gõ gì đó vào máy tính, rồi trả lời: “Tôi quen ông chủ khách sạn đó, kể như bạn bè…”

“Bảo sao…”

Tuy ngón tay của tên mập tương đối thô, nhưng bóc tôm rất linh hoạt. Một lúc sau, cả miếng tôm hùm đã được xử xong; tên mập bắt đầu chuyên tâm đấu trí, đấu dũng cùng con tôm.

"Bác sĩ!" Vì ăn cay không nổi, anh ta vừa nhai, vừa bật nắp lon Coca tặng kèm, mơ hồ nói: "Tôi thực ghen tị với anh, toàn quen bạn bè giàu có như thế."

Những lời mà tên mập vừa nói chính là tiếng lòng thực sự của anh ta. Đã trôi dạt trong xã hội nhiều năm nay, thay đổi rất nhiều công việc, anh ta cũng đã từng ước rằng mình trúng phải số đỏ trong một đêm, sau đó là bước chân vào xã hội thượng lưu.

Nhưng khác với một số đông những kẻ khốn khó kia, anh ta cũng không ghét giới giàu sang.

Ngày trước, gã phụ xế lái xe đường dài của anh ta thường cố ý chạy ép những chiếc xe sang chảnh trên đường cao tốc, dùng kích thước của xe lớn để hù dọa những chiếc ô tô xịn sò kia, đồng thời còn chửi bới thậm tệ. Người kia bảo rằng, tiền của đám giàu có này đều đến từ các hoạt động bẩn thỉu, không làm vợ lẽ thì cũng do hãm hại, lừa gạt mà có được…

Nhưng tên mập lại không nghĩ vậy. Anh ta luôn cảm thấy xã hội nàu vẫn còn rất nhiều người tốt.

Những người giàu sang kia, họ giàu là vì họ đã cố gắng nhiều hơn mình.

"Bác sĩ!" Tên mập nhanh nhẹn gắp lấy một con tôm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Giang Thành, tò mò hỏi: "Có phải người bạn kia của anh có phải đã vất vả, lao động rất lâu, cuối cùng mới đầu tư được một khách sạn như vậy hay không?"

Giang Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng đáp: "Không lâu lắm, ước chừng một đêm mà thôi. Qua ngày hôm sau là

người ta đã tặng anh ta căn khách sạn đó. Tôi là người đi làm thủ tục cùng anh ta mà."

"À phải rồi…" Tựa như Giang Thành đột nhiên nhớ tới gì đó, thế là nhìn sang tên mập, nói: "Anh cũng biết người kia đấy thôi, là Bì Nguyễn."

Nghe thế, tên mập mắc nghẹn cả miếng thịt tôm hùm ngay giữa họng.

Chương 103: Chìa khóa

Dọn dẹp xong chỗ hải sản còn lại, tên mập rửa tay, vừa vẩy nước, vừa bước ra khỏi nhà bếp rồi ngồi xuống ghế sô-pha đối diện Giang Thành.

"Bác sĩ!" Anh ta ngập ngừng nói: "Anh có đang bận gì không?"

Giang Thành nằm hờ trên ghế, vừa xỉa răng, vừa lướt xem mấy clip video ngắn. Chị gái trẻ đẹp trong clip đang múa hát cực kỳ hăng say, mà gương mặt của hắn cũng đỏ hồng theo vũ điệu ấy.

"Lúc này bọn họ đang ngủ để bảo dưỡng nhan sắc, gọi không bắt máy đâu…" Hắn chiếu lệ bảo.

Tên mập sửng sốt, và phải mất mấy giây sau mới kịp phản ứng. Anh ta vội vàng giải thích: "Bác sĩ! Anh hiểu lầm rồi. Tôi không định hỏi về mấy bà chị đại gia kia. Tôi đang muốn nói về… về… chuyện nhiệm vụ ấy mà."

Nghe được hai chữ 'nhiệm vụ', Giang Thành vẫn biểu hiện ra một sự tôn trọng cơ bản nhất.

Sau khi suy nghĩ ít lâu, hắn bèn tắt điện thoại rồi đặt lên bàn.

Thấy vậy, tên mập cũng điều chỉnh cử chỉ nghiêm chỉnh hẳn.

Anh ta ngồi thẳng lên, hơi đổ người về phía trước: "Bác sĩ! Vẫn là câu hỏi trước đó." Dừng một chút, anh ta tiếp tục: "Đầu mối kia rốt cuộc là ám chỉ cái gì? Và nằm trong tay ai?"

Nghe vậy, Giang Thành ngẩng đầu lên, mà ánh mắt nhìn về phía tên mập cũng thay đổi nhẹ. Bị ánh mắt này nhìn chằm chằm vào, phản ứng đầu tiên của tên mập chính là né tránh theo bản năng.

Thật giống như… lo lắng đối phương phát hiện ra chuyện gì đó.

"Nói tiếp."

Giang Thành khẽ nâng cằm, giống như khá là hứng thú; ngón trỏ đang gõ nhẹ xuống mặt bàn của hắn cũng dừng lại.

Mím chặt môi, dường như tên mập đã hạ quyết tâm, thế nên giọng nói cũng dần trầm xuống: "Tôi nghĩ, nếu Trương Nhân Nhân đã khám xét thi thể của người phụ nữ mặc sườn xám, vậy cái gọi là manh mối kia phải là một thứ gì đó hữu hình, chứ không phải là thông tin truyền miệng.

Cùng lúc đó, chúng ta cũng vừa mới tiến vào nhiệm vụ ấy. Thế cho nên, manh mối kia chắc chắn không thể xuất hiện trong quá trình làm nhiệm vụ được, mà phải là mang theo sẵn trong người trước khi đến đây."

Anh ta tiếp tục phân tích: "Kích thước của vật đó không lớn cho lắm, bằng không thì không thể giải thích được tại sao Trương Nhân Nhân lại cởi lớp sườn xám kia ra để tìm kiếm. Mà những vật có thể giấu được trong bộ sườn xám bó sát ấy thì ắt hẳn là có kích thước rất nhỏ, hoặc là…"

Tên mập đột nhiên ngừng lời, nhìn Giang Thành với ánh mắt cứ cổ quái dần và sắc mặt cũng kỳ quặc hẳn đi.

"Hoặc là rất mỏng." Giang Thành thản nhiên đón nhận câu nói này. Hắn ngả người ra sau; một nửa cơ thể tựa vào chiếc ghế làm việc êm ái.

Từ góc nhìn của tên mập, một nửa khuôn mặt của tên bác sĩ đã bị che khuất trong bóng tối.

“Ví dụ như…” Hắn vươn tay: “Mỏng gần bằng một tờ báo.”

Nghe vậy, đồng tử của tên mập co rút lại.

Quả nhiên…

Mặc dù không thông minh, nhưng anh ta cũng không ngu ngốc.

Do quá căng thẳng trong lúc làm nhiệm vụ, không rõ tính mạng của mình sẽ đi về đâu, nên đương nhiên anh ta cũng không có thời gian để suy ngẫm đến những chuyện khác.

Thế là phớt lờ luôn một số chi tiết cổ quái.

Nhưng sau khi rời khỏi nhiệm vụ, đặc biệt là sau khi bị cơn Ác mộng sáng nay đánh thức, vào thời điểm hồi tưởng lại nhiệm vụ kia, những nghi vấn kỳ quái ấy mới lần lượt hiện ra trong đầu.

Tên mập thừa nhận Giang Thành rất mưu trí, nhưng… biểu hiện của hắn trong nhiệm vụ lần này vẫn là hơi quá xuất sắc rồi.

Không chỉ kiểm soát tiết tấu rất chính xác, mà hắn còn có thể được xem như điểm sáng duy nhất trong cả khối đồng đội kia.

Tên mập có thể nhìn ra được một thực tế rõ nét, rằng tất cả mọi người gồm Trương Nhân Nhân, Dư Văn, Chân Kiến Nhân, La Nhất… đều là các tay chơi khó nhằn, nhưng đến cuối cùng thì đều chết sạch.

Trong khi đó, dù phải gánh theo một thằng vướng víu như mình thì bác sĩ Giang Thành vẫn khoẻ như trâu.

Hóa ra, không phải những cá nhân kia nắm giữ manh mối, mà chính là bác sĩ.

Manh mối chính là tờ báo mà Trần Hiểu Manh từng đưa cho bác sĩ.

Đương nhiên, đến tận lúc này thì tên mập vẫn không tin hành vi tặng tờ báo của cô nàng Trần Hiểu Manh kia. Tất cả chỉ là lời nói một chiều của Giang Thành.

"Bác sĩ!" Tên mập ngẩn người một lúc rồi mới hỏi tiếp: "Anh đã sớm biết tờ báo ấy chính là đầu mối?"

Giang Thành cầm cốc nước lên, uống một ngụm, nhưng lời hắn nói lại khiến tên mập bắt đầu suy nghĩ: "Nếu tôi biết sớm hơn, anh nghĩ tôi có dám mang theo tờ báo ấy trong người hay không?"

Tên mập cau mày, vài giây sau mới nói: "Vậy là…" Anh ta nhấn mạnh: "Lần này, chúng ta bị cuốn vào nhiệm vụ đó là do tờ báo kia à?"

Đối với nhiệm vụ lần thứ hai này, tên mập vẫn luôn hoang mang.

Đến hiện tại, có một chi tiết đã được xác định chắc chắn, là dù một cơn Ác mộng có kinh khủng đến đâu chăng nữa, thì vẫn luôn luôn tồn tại một con đường sống cho người chơi.

Ác mộng sẽ không cho phép xuất hiện tình huống tuyệt vọng toàn phần.

Đây chính là quy tắc.

Nhưng thực tế là trong vòng chưa đầy 24 giờ, trong giấc ngủ của đêm thứ hai, bọn họ lại bị cuốn vào một cơn Ác mộng khác.

Tất cả những thứ này đều trái ngược với tiền đề 'không cho phép xuất hiện tình huống hoàn toàn tuyệt vọng' dựa theo quy tắc của nhiệm vụ.

Vì mặc dù sau mỗi một lần làm nhiệm vụ thì thương thế trên người sẽ khôi phục, nhưng sức khoẻ tinh thần thì không thể nào hồi phục nhanh chóng như vậy được.

Hoàn cảnh này có thể ví von kiểu, bọn họ đã phải động não suy nghĩ với cường độ cao trong suốt mấy ngày mấy đêm, sau đó nghỉ ngơi chưa đầy một ngày, để rồi tiếp tục bị ném vào một trò chơi cân não khác.

Và điều đáng sợ hơn chính là, cái giá của việc thua cuộc chính là tử vong.

Trong thế giới hiện thực, người đó sẽ phải biến mất một cách quỷ dị.

Không một ai - dù kẻ đó có mạnh mẽ đến đâu - đủ khả năng sống sót sau khi liên tục bị các cơn Ác mộng tra tấn mà không thể nghỉ ngơi đầy đủ.

Kể cả Giang Thành.

Tên mập nghĩ rằng, nếu với trạng thái tinh thần hiện giờ của Giang Thành thì hắn khó mà sống sót an toàn qua nhiệm vụ thứ ba.

“Tờ báo kia chính là chìa khoá mở ra nhiệm vụ lần này.” Giang Thành mở lời bằng âm điệu vừa lạnh lùng, vừa bình tĩnh. Tên mập cũng hiếm khi gặp Giang Thành trong bộ dạng hiện giờ.

Sau khi bỏ đi những bông đùa cà giỡn lúc trước, khuôn mặt hiện tại của hắn đã mang đến một cảm giác hoàn toàn xa lạ đối với tên mập, cũng khiến tên mập bất giác ngồi thẳng dậy. Một cảm giác nặng nề, dồn nén cứ thế mà ập đến như một cơn thủy triều, khiến tên mập dần cảm thấy khó thở.

“Trần Hiểu Manh…” Tên mập bắt đầu giận đỏ mặt, rối loạn dần nhịp thở: “Hoá ra… Tờ báo kia chính là phần thưởng

trong nhiệm vụ trước, và Trần Hiểu Manh là người nhận được vật ấy.”

Chờ một hồi mà không nghe Giang Thành hỏi ngược lại, nên tên mập biết rõ là mình đã nói đúng.

Diễn biến tiếp theo đã quá rõ rồi. Do Giang Thành cũng là người mới, thế nên không biết tác dụng của tờ báo này, từ đó mới cất kỹ nó trên người rồi đi ngủ.

Tình cờ nối tiếp tình cờ, hắn đã kích hoạt một vòng Ác mộng mới.

Đúng như Giang Thành đã nói, tờ báo đó là một thanh chìa khóa.

Nhưng khác với lần đầu tiên bị động tham gia vào Ác mộng, lần này, họ đã chọn cách chủ động.

Ở một mức độ nào đó, việc nắm giữ “chìa khóa” trong tay cũng đồng nghĩa với việc bạn đã chủ động bước vào cơn ác mộng.

Đừng phán xét tên mập suy nghĩ quá nhiều. Suy cho cùng, nếu bất ngờ hiểu rõ một nút thắt nào đó trong mạch suy nghĩ, thế là toàn bộ mạch suy nghĩ có thể thông suốt lẫn nhau, dễ dàng hiểu rõ từ đầu đến đuôi trong một vấn đề phức tạp. Cả quá trình chỉ mất khoảng mười mấy giây mà thôi.

“Bác sĩ!” Tên mập ngẩng đầu, mím môi, thấp giọng hỏi: “Anh phát hiện ra chi tiết này lúc nào vậy?”

Giang Thành liếc anh ta, bình tĩnh nói: “Anh đang hỏi chi tiết nào?”

“Là manh mối…” Tên mập vô thức nuốt ực, thấp giọng nhắc nhở: “Manh mối không nằm trong tay bọn họ, mà ở trong tay anh. Chính là tờ báo kia đấy.”

Giang Thành dựa lưng vào ghế, tựa hồ nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng bảo: “Có lẽ là vào cái đêm mà chúng ta phát hiện việc quỷ hồn giả dạng lẫn vào trong nhóm chúng ta.”

“La Nhất ư?” Tên mập nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Chương 104: Giới hạn

Đêm đó, bác sĩ từng nhắc nhở anh ta rằng, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được rời khỏi phòng. Anh ta vẫn nhớ như in ánh mắt của bác sĩ lúc nhấn mạnh vấn đề này.

Nhưng không lâu sau, Giang Thành lại đi ngủ vô tư vô lự.

Không những đi ngủ, mà còn ngủ say, vô cùng thoải mái, trong lúc ngủ còn thay đổi khá nhiều tư thế kỳ lạ, khiến tên mập đây phải mở rộng tầm mắt.

Có lẽ là bác sĩ đã nhận ra manh mối trên tờ báo kia, thế nên mới biết được điều gì đó qua vật này, cuối cùng mới không hề sợ hãi.

"Bác sĩ!" Tên mập cúi người, tò mò hỏi: "Tôi từng xem qua tờ báo kia. Trên đó chỉ ghi lại đầu đuôi vụ án giết người trong biệt thự thôi mà, nhưng…" Anh ta ngẩng đầu lên: "Có liên quan gì đến nhiệm vụ tại ngôi trường vừa rồi đâu?"

Giang Thành nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ. Đêm còn chưa sâu, xa xa thỉnh thoảng có tiếng xe cộ bấm còi inh ỏi. Hắn ẩn nấp nửa người trong bóng tối, không hề trả lời ngay.

Cơ thể của tên mập dần cảm giác không được thoải mái cho lắm.

Anh ta không sợ Giang Thành ăn nói nhảm nhí, mà là sợ hắn đột nhiên im lặng.

Thời gian trôi qua, điều này khiến anh ta càng lúc càng nhận ra khoảng cách giữa hai người, dù Giang Thành không cố ý thể hiện như vậy.

Nhưng tên mập biết rằng, hai người dù sao cũng thuộc về hai thế giới.

Nếu Giang Thành tình nguyện, hắn có thể hòa nhập vào cuộc sống của chính tên mập; nhưng nếu hắn không muốn, thì thế giới của hắn không bao giờ có một vị trí dành cho tên mập đây.

May mắn thay, ngay trước khi sợi dây cung trong lòng tên mập đứt đoạn, Giang Thành cuối cùng cũng lên tiếng.

"Nội dung của tờ báo đã thay đổi." Hắn nói: "Tin tức trước đó đã biến mất, và khoảng trống trên tờ báo đã hiện ra quy tắc cấm kỵ liên quan đến nhiệm vụ vừa rồi."

Một vẻ lo nghĩ loé lên trong mắt tên mập.

Anh ta nhạy bén bắt được một từ mà Giang Thành vừa nhắc đến.

Cấm kỵ.

Thay vì… manh mối.

"Trong nhiệm vụ kia, quỷ hồn không thể lặp lại hành vi giết người tại cùng một địa điểm." Giang Thành quay đầu, nói.

Tên mập trừng to mắt, và suy nghĩ của anh ta ngay lập tức quay trở lại với nhiệm vụ.

Người phụ nữ mặc sườn xám chết trong ký túc xá, Long Đào chết trong nhà vệ sinh nam hẻo lánh, La Nhất chết trong phòng lưu trữ hồ sơ, Chân Kiến Nhân tử vong tại trung tâm thiết bị, và Dư Văn… mất mạng trong một nơi được xem như là thế giới gương…

Thật vậy! Sau khi liệt kê các địa điểm xảy ra án mạng, có thể thấy rằng chẳng bao giờ có 2 người tử vong ở cùng một nơi.

Có lẽ đây cũng là lý do tại sao bác sĩ tự tin ngủ thẳng cẳng vào ban đêm.

Rốt cuộc, người phụ nữ mặc sườn xám kia đã tiên phong chết tại nơi đó.

Tên mập liếm nhẹ đôi môi nứt nẻ, nhỏ giọng hỏi: "Còn… còn điều cấm kỵ gì khác không?"

"Còn." Giang Thành gật đầu, cũng không hề giấu diếm gì mà nhìn thẳng vào mắt tên mập: "Nhưng anh không cần biết."

Nghe vậy, tên mập chỉ do dự một giây, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Tôi hiểu rồi, bác sĩ."

Trong lòng tên mập biết rõ, với năng lực của Giang Thành thì việc lấy cớ lừa dối anh ta là một chuyện thừa thãi, vả lại vô cùng dễ dàng.

Nếu hắn đã nói như vậy, ắt hẳn phải có lý do của mình.

Về phần lý luận của Giang Thành, ngoại trừ đoạn liên quan đến mấy quán Karaoke là không mấy đáng tin cậy, đa phần những chi tiết khác vẫn rất đáng tin cậy.

Cuộc nói chuyện tối nay lẽ ra nên kết thúc tại đây. Tên mập đứng dậy, đang định rót đầy ly nước ấm cho bác sĩ; nhưng vừa chạm tay vào ly, thân thể anh ta bỗng nhiên chấn động mạnh.

"Bác sĩ!" Tên mập nhìn Giang Thành với ánh mắt khẩn trương rõ rệt: "Có phải tờ báo đó là phần thưởng thông quan của nhiệm vụ lần trước hay không?"

Giang Thành nhìn ngược lại anh ta, mắt đối mắt.

"Đúng vậy."

"Thế còn phần thưởng lần này?"

Không nhận được câu trả lời, nhưng anh ta khá ngạc nhiên khi trông thấy ánh mắt của Giang Thành đang nhìn chằm chằm

vào mình. Kiểu ánh mắt này… khác với mọi khi.

Không khí nhất thời trở nên căng thẳng hẳn.

Đột nhiên, tên béo chợt nhận ra một điều gì đó.

Anh ta không dám động đậy, qua mấy giây mới chậm rãi vươn tay, mò mẫm tới lui trên cơ thể mình.

Đầu tiên, anh ta kéo phọt-mơ-tuya áo khoác, sau đó là mấy cái túi…

Cuối cùng, tên mập tìm ra một mảnh giấy hơi ố vàng trong một chiếc túi áp sát người mình.

Nó trông giống như một tờ báo vậy.

Cạnh góc trang báo vẫn còn vết răng cưa, chứng tỏ bị xé ngang. Xem ra… vẫn là một trang báo không hoàn chỉnh.

Tên mập cũng không lật ra, mà thành thật đưa đẩy tờ giấy về phía trước, đặt xuống mặt bàn trước mặt Giang Thành.

Không ngờ…

Giang Thành cũng không đọc trang báo ấy, mà vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt của tên mập. Trông ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh như biển.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, tên mập cảm thấy hồn phách của mình sắp bay ra ngoài mất rồi. Hai chân của anh ta run rẩy, cứ tưởng sẽ phải quỳ sụp xuống ở ngay khoảnh khắc tiếp theo.

“Bác sĩ!” Tên mập chua xót nói: “Nghe tôi giải thích. Tôi thật sự không biết thứ này nằm trên người. Nếu biết, tôi đã sớm đưa cho anh rồi. Tôi… tôi không có ý giấu riêng đâu…”

Tên mập thổ lộ thành khẩn, suýt nữa là đưa tay ra thề rồi.

Cũng may, cuối cùng Giang Thành đã nhìn sang nơi khác.

Thoát khỏi ánh mắt kia, tên mập lập tức bắt đầu thở dốc. Vừa rồi, áp lực nặng tựa núi cao kia khiến hô hấp của anh ta gần như đình trệ. Anh ta chỉ biết vươn tay lau đi lớp mồ hôi lạnh trên trán, ngay cả sống lưng cũng ướt đẫm.

Tên mập lo lắng nhìn Giang Thành, giống như một học sinh mắc lỗi, chỉ dám trốn trong bóng tối, âm thầm quan sát thầy giáo của mình.

Sau khi cầm tờ báo lên, Giang Thành cũng không mở ra đọc trước mặt tên mập, mà chỉ đút ngay vào túi.

Vừa thoáng nhìn thấy thế, tên mập ớn lạnh cả người.

Nhưng cũng không dám biện minh gì.

Anh ta không nhớ nổi người bác sĩ này đã cứu mình biết bao nhiêu lần trong Ác mộng. Nếu không có bác sĩ, anh ta đã toang từ lâu, đáng buồn thay là chuyện thế này lại xảy ra.

Mặc dù… anh ta thực sự không cố ý.

"Bác sĩ… bác sĩ…" Dường như tên mập không muốn từ bỏ ý định giải thích, chỉ là khi vừa ngẩng đầu lên thì…

Két két…

Chân ghế cọ xát với mặt đất, tạo nên một âm thanh rất choi tai. Giang Thành đứng dậy, đầu tiên là kéo căng góc quần áo nhăn nhúm, sau đó quay đầu rời đi.

Tiếng chân bước trên cầu thang âm vang từng tiếng "cộp cộp", tương đối trầm đục, và tên mập nghe thế thì càng cảm thấy khó chịu.

Chẳng biết phải làm gì, anh ta ngồi chờ ở đó một lúc lâu. Mãi cho đến khi không còn tiếng động nào từ phía trên, tên mâp mới chậm rãi lên lầu. Anh ta thầm biết rõ, chuyện này chỉ có thể trách ở bản thân mình.

Dù sao đi nữa, anh ta và bác sĩ cũng chỉ là tình cờ gặp nhau, huống chi là ở một nơi quỷ dị như Ác mộng.

Bác sĩ đồng ý cho mình ở lại đã là một hành vi hết lòng giúp đỡ rồi.

Nếu nghĩ theo một hướng khác, giả sử chuyện như vậy xảy ra với bản thân anh ta - với tư cách là Giang Thành - anh ta sẽ có cảm giác gì?

Đương nhiên anh ta cũng sẽ hoài nghi đối phương muốn chiếm làm của riêng.

Niềm tin… luôn có giới hạn.

Huống chi là loại vật phẩm có thể cứu lấy tính mạng như thế này.

Tên mập đi đến tầng hai, tạm thời thu dọn chỗ ngủ trước mặt. Anh ta thở dài, yên lặng đóng gói đồ đạc, chuẩn bị ra đi.

Bác sĩ không chủ động đuổi anh ta, vậy là đã giữ thể diện cho anh ta lắm rồi.

May mắn thay, tên mập không có quá nhiều gia tài, chỉ là một chiếc túi nhỏ nên có thể đóng gói nhanh chóng.

Anh ta xách túi lên, quay đầu nhìn lại nơi không mấy quen thuộc này, thầm cảm thấy hơi mất mát.

Tiếp theo, tên mập dán lại một mảnh giấy ngay nắm đấm cửa phòng ngủ, chủ yếu là nhắc nhở Giang Thành đừng quên món sườn và cá trong tủ lạnh.

Đặc biệt là món sườn không thể bảo quản lâu ở chế độ bình thường.

Vừa lúc tên mập xoay người rời đi, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra.

Một cái bóng hắt dài xuống sàn nhà.

“Tối nay nếu anh không giao vật ấy ra, anh đoán xem, sẽ phát sinh chuyện gì đây?” Giang Thành lạnh lùng nói: “Suy nghĩ thử xem, anh mập chết tiệt.”

Chương 105: Ông lão

Bàn chân đang bước tới, đột ngột dừng lại.

Như kiểu cuối cùng mới nhận ra, cả người tên mập tê cứng ngay lập tức.

Ừ nhỉ! Nếu bản thân đi ngủ mà không để ý đến tờ báo mang theo bên mình, vậy chuyện gì… sẽ xảy ra sau đó?

Anh ta sẽ giống y hệt với Giang Thành đêm qua.

Bị cuốn vào một cơn Ác mộng.

Và rồi… Anh ta sẽ chết.

Trở thành đúng kiểu 'anh mập chết tiệt' theo như lời Giang Thành vừa nói.

Chiếc túi đã được gấp lại gọn gàng trong tay tên mập rơi "phịch" xuống đất; nửa bình hồng trà bên trong lăn ra, kêu xoành xạch cho đến khi đập vào tường, âm vang lên một tiếng "cốp".

"Bác sĩ… bác sĩ…"

Gương mặt của tên mập đã tái mét; anh ta run rẩy quay đầu lại, để rồi nhận ra cửa phòng ngủ đã đóng kín, trong khi tờ giấy mà anh ta dán trên tay nắm cửa cũng không còn ở đó nữa.

Vài giây sau, từ đằng sau cửa vang lên giọng nói của bác sĩ: "Sáng mai đừng làm phiền tôi." Giọng nói của hắn có phần nghèn nghẹt, như thể đã trùm kín người trong chăn rồi.

"Trước 11 giờ, tôi muốn nhìn thấy món sườn bày trên bàn." Hắn nói tiếp: "Ngoài ra, nên có tỏi giã, giấm, nước chấm hải sản… Hành thái phải được phết dầu."…

Tên mập còn ngoan ngoãn hơn những gì mà Giang Thành từng căn dặn. Sau khi thức dậy vào buổi sáng, anh ta di chuyển rất cẩn thận, hầu như không phát ra bất kỳ một âm thanh nào.

Bước chân khi xuống cầu thang cũng rất nhẹ nhàng.

Tên mập đi chợ sáng, mua mấy củ khoai từ, sau đó gọt vỏ, cắt thành từng miếng rồi cho vào nồi hầm cùng sườn heo đã làm sạch.

Anh ta còn mua mấy quả dưa chuột nhỏ hơn ngón tay, ướp với một ít muối, nước tương, giấm… dùng để làm đồ nguội sau khi bác sĩ thức dậy.

Món sườn được cho vào nồi hầm lúc 8:00 sáng. Tên mập tính toán kỹ thời gian, chỉ cần đánh thức Giang Thành lúc 10:50 là vừa.

Suốt quãng thời gian còn lại, anh ta bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Đeo găng tay cao su vào, anh ta bắt đầu từ phòng làm việc của Giang Thành, vệ sinh bàn ghế, máy vi tính… Lúc cầm lấy bàn phím máy tính của Giang Thành, tên mập không khỏi nhíu mày.

Trong ngăn kéo duy nhất không được khóa lại chính là hai cuộn giấy vệ sinh lớn.

Anh ta lau chùi rất cẩn thận, không để sót một xó xỉnh nào.

Tên mập từng làm giúp việc, thế nên cũng hiểu biết một chút về chuyện lắp đặt trang thiết bị. Vì vậy, những việc này không khó lắm đối với anh ta, chỉ là hơi mất thời gian mà thôi.

Ngay lúc đang ngồi xổm trên mặt đất, một tay cầm bình xịt khử trùng, tay kia dùng giẻ lau những vết bẩn cứng đầu, chợt có tiếng bước chân “thình thịch” trên cầu thang.

Tên mập vừa ngẩng đầu lên, Giang Thành đã rẽ vào khúc quanh, xuất hiện trước mặt.

“Bác sĩ!” Anh ta nhiệt tình chào hỏi: “Anh dậy sớm vậy? Mới hơn 10 giờ. Vẫn chưa hầm xong món sườn đâu.”

Dường như Giang Thành còn chưa tỉnh ngủ, thậm chí còn không nhếch nổi mí mắt lên, trông không khác gì zombie, cứ lảo đảo mà quẹo thẳng vào nhà vệ sinh.

Không lâu sau, bên trong vọng ra tiếng rửa mặt.

Lúc tiếng nước chảy róc rách vang lên, Giang Thành mới chậm rãi nói: “Không sao, tôi có thể chờ một lát.”

“Vất vả cho anh rồi, bác sĩ.”

Bởi vì thời gian hầm tương đối lâu, thế nên chỉ cần dùng đũa hất nhẹ là phần thịt trên sườn đã bong ra. Giang Thành gắp một miếng thịt lớn, nhúng vào nước chấm, lăn vài vòng rồi cho vào trong miệng mình.

Khi đang múc nước súp sườn cho Giang Thành, tên mập không quên nhắc nhở: “Cẩn thận bị bỏng đấy, bác sĩ.” Anh ta dừng lời một lát, sau đó nói thêm: “Yên tâm! Không ai giành ăn với anh đâu.”

Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, Giang Thành đã xử xong cả nồi canh sườn. Sau khi ăn cơm xong, tên mập xuống nhà bếp rửa bát như thường lệ, còn Giang Thành ngồi xỉa răng bên ghế sô-pha.

“Anh mập!” Giang Thành thoải mái híp mắt: “Một lát nữa, anh có bận gì không?”

Tiếng nước chảy trong nhà bếp dần nhỏ đi.

“Cũng không bận lắm.” Tên mập dùng khăn lau khô tay, quay đầu lại hỏi: “Anh cần làm gì à?”

“Buổi chiều ra ngoài với tôi một xíu.”

“OK, bác sĩ.”

Trước khi rời nhà vào buổi chiều, Giang Thành cũng ăn mặc đàng hoàng lại. Vốn dĩ, hắn đã có một khuôn mặt rất được lòng của các tiểu thư nhà giàu. Nhưng hôm nay nhìn lại, còn tạo ra một loại ảo giác kiểu hắn ta chính là một tay tinh anh, tuổi trẻ tài cao trong ngành nữa.

“Bác sĩ!” Tên mập đứng trước cửa, nhìn chằm chằm xuống mũi giày của mình, lấy hết can đảm ra mà ngập ngừng nói: “Anh xem… Tôi có cần sửa soạn lại mình…”

“Tôi đi gặp khách hàng, không phải hẹn hò với mấy chị đẹp giàu có.” Giang Thành vuốt thẳng cà vạt, thẳng thừng ngắt lời.

Khi hai người đứng ở ven đường, tên mập lại gặp vấn đề mới. Vốn tưởng rằng bệnh nhân sẽ cho xe đến đón, tệ nhất cũng là sẽ bắt taxi đến đó, ai ngờ Giang Thành lại dẫn anh ta đi thẳng đến trạm xe buýt.

Tên mập mím môi, một lúc lâu mới dám nói: “Bác sĩ, chúng ta… đi xe buýt à?”

“E hèm!”

“Cơ mà…” Tên mập tiếp tục bảo: “Bác sĩ, anh có mang theo tiền lẻ không? Chứ tôi hết rồi đấy.”

Nghe đến vấn đề tiền bạc, ánh mắt của Giang Thành đột nhiên trở nên đen tối hơn. Nhưng ngay sau đó, hắn bèn nhìn vòng qua người tên mập, quan sát chằm chằm vào góc đường gần đó.

Thuận theo tầm mắt của Giang Thành, tên mập phát hiện có một ông lão đang chống nạng, bước khập khiễng tiến về phía bên này.

Ông lão ấy mặc một chiếc áo len rách màu đỏ sậm, phần cổ đã sờn rách.

Hơn nữa, có lẽ do một chân đã bị gãy, cả cơ thể của ông ta đang cuộn tròn thành một góc rất mất cân đối. Đôi mắt của ông ta đờ đẫn và đục ngầu, hiển nhiên là đã bị mù.

Ông lão đang cầm một chiếc bát vỡ mất một góc, trong đó vương vãi vài đồng xu.

Có vẻ như đây chính là thủ đoạn mưu sinh của ông ta.

Chính là đi ăn xin.

Những người chờ xe dọc đường lần lượt né tránh ông lão mỗi khi ông lão tiến đến gần, duy chỉ có một số người ném một đồng tiền khắc hình ngũ giác vào chiếc bát, gợi lên từng âm thanh lách cách giòn vang.

Bọn họ khó mà che giấu được cảm xúc chén ghét từ đáy mắt.

Trông thật đáng thương…

Ông lão ấy khiến tên mập không thể không nhớ đến ông nội của chính mình, thế là tâm trạng bắt đầu nặng nề hẳn đi.

Không lâu sau đó, ông lão kia đã tiến đến gần vị trí của tên mập và Giang Thành. Ông ta ngẩng đầu lên, dùng đôi tay run rẩy để nâng chiếc bát vỡ lên, cất lời bằng một giọng điệu rất tội nghiệp: “Lạy ông, lạy bà tốt bụng, đã 3 ngày qua, tôi…”

Với vành mắt đỏ hoe, ngay lúc tên mập định moi ra một đồng tiền 5 NDT, hoặc một tờ tiền giấy 10 NDT, thì…

Vào khoảnh khắc tiếp theo.

Dưới cái nhìn sửng sốt của tên mập, Giang Thành rất thản nhiên vươn tay, sờ soạng gì đấy bên trong chiếc bát mẻ.

Cuối cùng, hắn chọn ra hai đồng xu sạch sẽ nhất, siết chặt trong tay.

Ông lão giật mình. Chẳng những không cảm thấy cái bát trong tay trở nên nặng hơn, mà còn nhẹ đi, ông ta bèn lập tức nhận ra được chuyện gì vừa xảy ra.

Khuôn mặt bẩn thỉu của ông ta hơi đỏ lên vì tức giận; cánh tay còn lại của ông lão vọt tới, bắt lấy ống tay áo của Giang Thành.

Ông lão há miệng, để lộ một hàm răng đen vàng lởm chởm.

Ngay khi tên mập cho rằng Giang Thành sẽ bị ông lão mắng chửi hay thậm chí là bị đánh, Giang Thành bèn bình tĩnh đứng thẳng người, chậm rãi hắng giọng.

"Khụ."

Chính âm thanh bình thường không có gì lạ lẫm này, ấy vậy mà có thể khiến động tác của ông lão mù loà dừng lại.

Ngay sau đó, lửa giận trên mặt nhanh chóng rút đi, thay vào đó là vẻ kinh hãi tràn ngập.

Dường như ông ta nhận ra người trước mặt mình là ai.

Bàn tay đang nắm lấy ống tay áo của hắn lập tức buông ra; sau đó, ông ta dùng chính bàn tay ấy để che kín chiếc bát sứ của mình.

Cuối cùng, dưới cái nhìn cảnh giác của tên mập, ông ta hùng hổ bỏ chạy đi thật xa.

Chương 106: Lữ quán An Bình

Mãi cho đến khi tên mập cùng Giang Thành từ nhà khách hàng trở về, đầu óc anh ta vẫn còn rất mông lung.

Anh ta lén liếc nhìn bác sĩ đang đánh vật với món cá chua ngọt, cổ họng bất giác cuộn lên một cái.

Đây không phải con người…

Ít nhất không phải là một người anh ta có thể hiểu được.

Sau bữa tối, không ngờ Giang Thành lại xắn tay áo, chủ động thu dọn bát đĩa.

Cái này làm cho tên mập đang chờ ở bên cạnh hoảng sợ: "Bác sĩ," Tên mập vội vàng ngăn lại, kinh ngạc nói: "Anh đang làm gì vậy?"

Điều này khiến anh ta cảm thấy ý nghĩa tồn tại duy nhất của mình ở đây cũng đã không còn.

"Chờ dọn dẹp xong, anh hãy đi ngủ đi." Giang Thành suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm: "Chúng ta ngủ cùng nhau, sau đó anh hãy nhớ đặt đồng hồ báo thức, 12 giờ đánh thức tôi."

"Muộn như vậy rồi anh còn muốn ra ngoài?" Tên mập khó hiểu hỏi.

Nhưng anh ta cũng đã quen với việc Giang Thành không đưa ra giải thích, cho nên sau khi thu dọn sơ qua, hai người liền lên tầng nghỉ ngơi.

Tên mập vốn còn tưởng rằng mình có thể vào phòng ngủ để ngủ, nên cố ý thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ mới mua, nhưng Giang Thành lại nhìn chằm chằm bộ đồ ngủ mới của anh ta một lúc,“chậc” một tiếng rồi đóng cửa phòng ngủ lại.

Để tên mập tự vật lộn một mình trong phòng khách.

Nguyên tắc sinh tồn đầu tiên của tên mập chính là cẩn thận nghe lời của bác sĩ.

Những thói quen tốt trong ác mộng cũng được giữ lại trong cuộc sống hiện thực.

Sau khi rất nghiêm túc đặt hai cái đồng hồ báo thức, tên mập ngủ thiếp đi, bị đồng hồ báo thức đánh thức trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Anh ta bập môi, để khiến mình tỉnh táo, sau đó đến gõ cửa Giang Thành, điều anh ta không ngờ tới là cửa không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là đã mở ra.

Thay vì đột ngột xông vào, anh ta an phận đứng ở cửa.

“Bác sĩ,” Anh ta vươn dài cổ ra, khe khẽ gọi,“Đã đến giờ rồi, anh tỉnh chưa?”

Giang Thành nằm trên đệm, an yên như đã chết rồi vậy.

“Chưa,” Hắn không hề mở mắt, chỉ mấp máy môi: “Tôi vẫn còn dư vị.”

Tên mập: “… Bác sĩ, anh đùa một chút mà vui vẻ như vậy sao?”

Nhưng tên mập rất khôn ngoan biết rằng, bác sĩ bảo đánh thức vào lúc này không chỉ là để đùa, chắc là còn có chuyện quan trọng.

Anh ta nuốt nước miếng, dò hỏi: “Có ai đến vào giờ này sao?”

“Khách hàng?” Anh ta tiếp tục theo dòng suy nghĩ này…

Ngay sau đó, đồng tử của anh ta đột nhiên co rút lại.

Khách hàng gì mà lại không tiện đến vào ban ngày, nhất định nửa đêm mới lén lút đến?

Tên mập lập tức nghĩ đến phú bà có sở thích viết thư tay trên kệ đựng bệnh án.

Phỉ!

Là giấy chẩn đoán bệnh tình của phú bà.

Hầu hết bọn họ đều sẽ phát bệnh vào lúc nửa đêm trống vắng, cô đơn và lạnh lẽo.

Ngay lập tức, ánh mắt anh ta nhìn Giang Thành liền thay đổi.

Giang Thành cũng không quan tâm tên mập đang nghĩ gì, vén chăn lên, chậm rãi ngồi dậy, sau đó rời khỏi đệm, đứng lên.

Tiếp theo trước mặt tên mập, cởi bộ đồ ngủ ra, thay một bộ đồ thể thao dễ nhẹ nhàng.

Tên mập nghi hoặc nhìn hắn chằm chằm, dần dần, cũng đã nhìn ra một chút manh mối.

Anh ta mở to mắt và nói,“Bác sĩ, không phải đêm nay anh lại muốn … ?”

“Ngủ đủ chưa?” Giang Thành liếc anh ta một cái, ngồi xổm xuống buộc chặt dây giày, cắt ngang lời tiếp theo của anh ta: “Ngủ đủ rồi, thì đêm nay đừng ngủ nữa.”

“Chúng ta chỉ vừa mới thoát khỏi ác mộng!” Tên mập cảm thấy như sắp suy sụp.

“Đừng kích động,” Giang Thành buộc xong dây giày, từ trong túi áo trước đó lấy ra một tờ báo ố vàng, sau khi kiểm tra

kỹ càng thì cất kĩ bên người: “Tôi không chuẩn bị dẫn anh đi cùng.”

“Không phải chứ, bác sĩ, đây không phải vấn đề là dẫn hay không dẫn, anh…”

“Được rồi.” Sau khi kiểm tra xong hết mọi thứ, Giang Thành lại trở lại chăn, hơi ấm còn sót lại bên trong khiến hắn thoải mái rên rỉ, kéo chăn ra, đắp đến tận cằm.

“Tôi phải đi ngủ rồi.” Hắn bình tĩnh nói.

Tên mập biết mình không đánh lại được bác sĩ, nên dù muốn ngăn cản cuối cùng cũng đành chịu thua, có lẽ… bác sĩ có kế hoạch của riêng mình.

“Vậy bác sĩ, anh chú ý an toàn nhé.” Anh ta suy nghĩ một chút, đột nhiên nhắc nhở: “Còn nữa, lần này đừng nghĩ đến việc cứu người nữa, anh lo tốt cho mình là được rồi.”

“Biết rồi.” Giang Thành từ từ nhắm mắt lại: “Anh mập, đóng cửa lại từ bên ngoài đi, tôi phải… ngủ rồi.”

Trong bóng tối, hô hấp của Giang Thành đều đều.

Nghe khiến người ta thật an lòng.

Dần dần, hắn đã thực sự chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, hắn mơ thấy mình chậm rãi đứng dậy, đi xuống cầu thang tầng một, lại đẩy cánh cửa sắt đen kịt ra.

Khi mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt là một không gian chật hẹp.

Trên đỉnh đầu là một ngọn đèn dầu lờ mờ đang cháy.

Không biết là do gió, hay do nhiên liệu có vấn đề, mà ngọn lửa chập chờn lúc tối lúc sáng.

Trần nhà rất thấp, xuyên qua ánh đèn lờ mờ có thể nhìn thấy trên trần nhà giăng đầy mạng nhện, cũng may hiện tại

không nhìn thấy có con nhện nào xứng với cái mạng nhện.

Từ tận đáy lòng, hắn cực ghét những tên có rất nhiều chân, người còn đầy lông lá.

Nơi đây thấp tối, lờ mờ, hắn khịt khịt mũi, còn kèm theo… từng đợt mùi kì lạ.

Cái mùi này, hắn không còn xa lạ nữa.

Hắn chậm rãi cúi đầu xuống, cuối cùng cũng xác nhận được vị trí của lần đến này.

"…"

Hắn đang ở trong một nhà vệ sinh vô cùng chật chội.

Không chỉ chật chội, lại còn bẩn thỉu.

Trên bức tường xung quanh loang lổ những vết ố vàng không rõ nguyên nhân.

Trước mặt chỉ có một cánh cửa gỗ mỏng manh, phần dưới cửa gỗ vẫn còn nhiều vết cháy đen.

Hắn nín thở, đẩy cửa bước ra ngoài.

Còn chưa đi mấy bước, sau khi hắn đẩy một cánh cửa sắt màu xanh lục ra, trước mặt liền xuất hiện một nơi tương tự đại sảnh, diện tích ước chừng 100 mét vuông.

Mặt đất tối đen, không biết là xi măng, hay là một loại chất liệu đặc biệt nào đó.

Tóm lại là rất thô.

Bàn ghế cũng như vậy, trông đã rất cũ kỹ rồi, ngay cả chiếc bàn gần hắn nhất cũng đầy vết nứt, trên đó còn sót lại vết dầu mỡ không thể lau sạch được nữa.

Trong ấn tượng của Giang Thành, hắn chưa từng tới một nơi như này, hắn chỉ xem qua trong điện ảnh hoặc phim truyền

hình có cảnh tương tự như vậy, đều là những phim cổ trang những năm thập niên 1970. 1980.

Có vẻ như lần này, khoảng thời gian xuyên không của hắn tương đối dài.

Hắn đứng tại chỗ nhìn chung quanh một lượt, nơi này chắc là một lữ quán quy mô không nhỏ, tầng này được xem là nhà ăn do chính lữ quán điều hành.

Hắn tìm thấy tên của lữ quán ở một vị trí nổi bật.

Lữ quán An Bình.

Môi trường xung quanh đã được xác nhận, bước tiếp theo là gặp gỡ các đồng đội trong nhiệm vụ này.

Có lẽ bọn họ cũng ở trong lữ quán này.

Người ngồi ăn xung quanh không nhiều, hơn mười bàn thì chỉ có ba bàn có người ngồi.

Ánh mắt hắn từ từ quét qua.

Tất cả mọi người đều đang cúi đầu ăn, không có ai chú ý đến hắn.

Hắn nhấc chân đi về một hướng, nơi đó không có cửa, chỉ có một tấm màn trắng chắn ngang.

Là phòng riêng duy nhất trong lữ quán này, cũng được nhưng vẫn đơn giản.

Vừa mở rèm ra, sáu bảy con mắt từ bên trong chiếu thẳng vào.

Giang Thành không hề khách sáo bước vào, kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, quần áo của người bên trong hiển nhiên không hợp với thời đại này, bọn họ cũng giống như Giang Thành, đều đến từ thế giới mấy chục năm sau.

Tính cả Giang Thành, không hơn, không kém.

Năm nam và ba nữ.

Chương 107: Người quen

Ánh mắt từ trái qua phải, chậm rãi quét qua mấy người trước mặt, mãi cho đến cô gái cuối cùng, ánh mắt Giang Thành đột nhiên có hơi vi diệu.

Cô gái trông còn rất trẻ, ăn mặc theo phong cách nhẹ nhàng quen thuộc, áo màu be kết hợp với váy xanh lục, trong sự tao nhã có nét tinh nghịch.

Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, trông chẳng khác gì một thanh niên vừa ra trường, bước vào công sở.

Trên người vẫn là đường nét thanh xuân không phai mờ.

Cô gái rất yên tĩnh, đôi mắt màu hạt dẻ nhạt cho người ta ảo giác yếu đuối, không chút phản kháng.

Không sai, là ảo giác.

Bởi vì Giang Thành có thể cảm nhận rõ địch ý ẩn chứa bên trong ánh mắt này.

Gần như sắp xuyên thủng hắn.

Giang Thành không ngờ ở đây lại có thể đụng phải người quen.

Trần Hiểu Manh.

Cũng là cô gái thuần khiết ăn mặc như một học sinh cấp hai ở trong nhiệm vụ đầu tiên.

Sau khi ánh mắt hai người gặp nhau, lại đều rời đi không một dấu vết.

Bởi vì có thêm đồng đội mới gia nhập, bầu không khí trong phòng riêng lập tức trở nên vi diệu, nhất thời không ai lên

tiếng, mọi người đều yên lặng quan sát.

“Xem ra chúng ta gặp may rồi.” Một người đàn ông chừng 40 tuổi nho nhã nhìn xung quanh mỉm cười, ngữ khí bình tĩnh mà mạnh mẽ nói: “Mọi người đều rất trấn tĩnh, lần này không có người mới, hẳn là dễ dàng hơn nhiều.”

Khi Giang Thành tới đã chú ý đến người đàn ông này, anh ta có khuôn mặt tuấn tú nho nhã, quần áo chỉnh tề, dáng người cao thẳng, đeo một chiếc kính gọng bạc mỏng, rất nổi bật trong đám người.

Anh ta cười khổ xoa xoa trán, nói lần nhiệm vụ trước thành lập đội với ba bốn người mới, khi mới vào nhiệm vụ, hai người mới vì áp lực mà đánh nhau, không chấp nhận được hiện thực.

Kết quả là náo động quá lớn, thu hút cảnh sát đến, suýt chút nữa làm chậm lại sự phát triển của cốt truyện.

“Trong nhiệm vụ… còn có cảnh sát xuất hiện?”

Người lên tiếng là một phụ nữ, trông cô ta rất cẩn trọng, ăn mặc tương đối bình thường, khoảng trên dưới 35 tuổi, dung mạo cũng ở mức trung bình.

Nếu nhìn kỹ, khóe mắt còn có những vết chân chim mờ mờ.

Người đàn ông tựa như đã đoán được tâm tư của người phụ nữ, anh ta liếc nhìn đối phương một cái, rồi cười nói: “Mặc dù thân phận của bọn họ là cảnh sát, nhưng sẽ không trực tiếp nhúng tay vào cốt truyện của chúng ta, trợ giúp mang lại cũng có hạn.”

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt người phụ nữ lại từ từ vụt tắt.

Xem ra… chỉ dựa vào cảnh sát để giải quyết vụ án, thông quan nhiệm vụ là không khả thi.

“Mọi người ở chỗ này bao lâu rồi?” Giang Thành đột nhiên hỏi.

“Tôi đến khoảng 10 phút trước.” Tên mập đầu như tổ quạ bên cạnh là người đầu tiên lên tiếng, thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, giọng điệu của anh ta vô thức yếu dần đi, nhỏ giọng nói: “Tôi đẩy cửa ra, đã xuất hiện ở đây rồi.”

“Ở đây là chỉ…”

“Chính là phòng riêng này.” Anh ta mím mím môi, chỉ vào một dấu giày còn sót lại trên bàn, ngượng ngùng nói: “Tôi bước ra khỏi cửa, là đứng trên cái bàn này.”

“Chậc chậc,” Giang Thành mấp máy khóe miệng, không khỏi nghĩ đến tên mập của nhà mình.

Chẳng lẽ… giữa ác mộng và những tên mập có thỏa thuận gì sao?

Nếu không thì chẳng hiểu sao điểm sinh ra của những người chơi mập lần nào cũng đều tốt như vậy. Trong nhiệm vụ lần trước, tên mập cũng trực tiếp đứng trên bàn quán cà phê tầng ba, đối mặt với trường học.

Còn lần ác mộng này thật là quá đáng với hắn, vậy mà lại để hắn sinh ra trong nhà vệ sinh.

“Mọi người thì sao?” Giang Thành chưa từ bỏ nhìn sang những người khác.

Đáp án đa dạng đủ kiểu.

Có người ở trong phòng bếp, bên cạnh nồi thịt kho tàu, có người ở trên giường trong phòng trên tầng, nhưng vẫn có nhiều người sinh ra ở trong phòng riêng hơn, chỉ là không trực tiếp như tên mập đầu tổ quạ.

“Người anh em.” Tên mập đầu tổ quạ hình như đột nhiên phản ứng đến chuyện gì đó, ánh mắt lóe lên: “Chỉ có một mình anh sinh ra trong nhà vệ sinh à.”

Giang Thành dựa người ra sau, tựa vào lưng ghế bọc vải, lơ đãng nói: “Không sao.” Sau đó lại dùng giọng điệu trầm bổng du dương nói tiếp: “Không phải anh còn đứng trên bàn sao?”

Tên mập đầu tổ quạ nghi hoặc nhìn hắn.

“Tôi có một người bạn mập cũng đứng trên bàn mà sinh ra.” Giang Thành liếc nhìn anh ta một cái, nói: “Mới vừa nhiệm vụ lần trước thôi.”

Tên mập đầu tổ quạ sững người ra, do dự một lúc: “Sau… sau đó thì sao?”

“Bỏ đi.” Giang Thành phất phất tay, thái độ lập tức trở nên nghiêm túc: “Việc hoàn thành nhiệm vụ là quan trọng, tôi còn phải trở về thăm người bạn kia của tôi nữa, thứ bảy này là lễ cúng tuần đầu tiên của anh ta.”

Tên mập đầu tổ quạ: “? ? ?”

Mặc dù người đàn ông nho nhã đã kịp thời đưa chủ đề trở lại đúng hướng, nhưng tên mập đầu tổ quạ trông dáng vẻ ít nhiều cũng đã mắc chứng tự kỷ.

Theo như nam nho nhã, bọn họ hiện đang ở một thị trấn tên là An Bình.

Thị trấn không lớn, thậm chí ở thời điểm đó, cũng là một tồn tại vô cùng lạc hậu.

Nhà trọ này là cái duy nhất trong thị trấn, thoạt nhìn khá lớn, nhưng thực ra tổng chỉ có ba tầng.

Bọn họ hiện đang ở tầng một, quán ăn do lữ quán tự vận hành.

Tầng hai và tầng ba mới là nơi ở của du khách.

Nói xong, anh ta lại giải thích nguồn gốc của tin tức, anh ta không hề rời khỏi lữ quán này, mà từ những vị khách và chủ quán trong lúc trò chuyện tiết lộ cho mình.

“Xem ra đây chính là nơi diễn ra nhiệm vụ của chúng ta.” Trần Hiểu Manh nói một cách rất bình tĩnh, khác một trời một vực với khi ở trong nhiệm vụ đầu tiên.

“Hơ hơ…”

Có tiếng cười khúc khích đầy mỉa mai vang lên.

Sau đó, một giọng nữ quyến rũ chậm rãi truyền đến: “Cái này cũng chưa chắc, chỉ dựa vào tình hình hiện tại, mà anh dám nói những lời như vậy, nghĩ mình sống quá lâu rồi phải không?”

Giang Thành nhìn theo hướng giọng nói, nhìn thấy một người phụ nữ có thân hình mê người dựa vào lưng ghế, hai mắt sáng ngời, giống như một con rắn quyến rũ.

Trần Hiểu Mạnh đang định bác bỏ——

“Bớt nói vài câu đi.” Khuôn mặt của nam nho nhã lộ ra một chút phiền muộn.

Giang Thành trong lòng đã rõ, chả trách mình vừa xuất hiện, người đàn ông này đã nhắc tới tiến độ cốt truyện bị ảnh hưởng bởi sự bất hòa trong đội ở nhiệm vụ lần trước.

Hóa ra, là đang ngấm ngầm mỉa mai hai người phụ nữ này.

Xét từ mùi thuốc súng hiện tại, trước khi mình đến, hai người chắc đã xảy ra tranh chấp gì rồi.

“Tình huống bây giờ còn chưa rõ ràng, mọi người không nên lục đục nội bộ.” Nam nho nhã vừa an ủi, lại vừa mỉa mai nói.

Về phương diện lãnh đạo, anh ta gần giống với Phàn Lực trong nhiệm vụ đầu tiên, nhưng mức độ thuận buồm xuôi gió rõ ràng là mạnh hơn nhiều.

Sau khi anh ta nói xong câu này, nữ quyến rũ và Trần Hiểu Manh quả nhiên đều đã ngậm miệng.

Điều này khiến Giang Thành không khỏi nhìn anh ta thêm vài cái.

“Bây giờ, làm phiền mọi người hãy giới thiệu bản thân một chút.” Nam nho nhã nói: “Xưng hô, nghề nghiệp và phương hướng hoặc kỹ năng mà mình giỏi.” Anh ta dừng lại, bổ sung thêm: “Cái này rất quan trọng.”

Sau đó, anh ta làm gương trước, nhìn về đám người và nói: “Tôi tên là Chu Vinh, là phó chủ tịch của Tập đoàn quốc tế Thiên Thành, giỏi phân tích dữ liệu lớn.”

Anh ta không cho người khác cơ hội từ chối, lập tức nhìn về phía người bên cạnh.

Đó là một nam trung niên thân hình gầy yếu, ăn mặc khá chỉnh tề, nhưng trong đôi mắt nhỏ không giấu được vẻ mệt mỏi, anh ta không chịu nổi cái nhìn của Chu Vinh, vội vàng trả lời: “Tôi tên là Tưởng Trung Nghĩa, là… là một mục sư thực tập, giỏi…”

Chương 108: Bạn tốt

Ánh mắt mọi người đảo qua anh ta, nhìn người bên cạnh.

Đây là một ông lão râu tóc bạc trắng, nhìn qua đoán chừng cũng phải trên dưới 70 rồi, nhưng may mà trạng thái tinh thần khá tốt, ngồi ở đó trông vô cùng khí thế.

"Bùi Càn." Ông lão khẽ gật đầu: "Giáo sư học viện mỹ thuật, chuyên môn là hội họa Trung Quốc."

Ông lão khí khái bất phàm, lời nói ngắn gọn nhưng mạnh mẽ.

Người tiếp theo chính là tên mập đầu tổ quạ, anh ta đưa tay gãi mái tóc biến dạng của mình, hơi thận trọng nói: "Tôi tên là Bôn Phú, là một menial, à, chính là một lập trình viên mà mọi người hay nói. Tôi năm nay 28 tuổi, nhưng tôi vào ngành sớm, đã làm việc sắp được 10 năm rồi."

Nói xong, anh ta lại cúi đầu, nhỏ giọng nói thêm: "Ngoại trừ chuyên ngành ra, tôi không có sở trường gì."

Anh ta biết rất rõ, trong thời đại này, kỹ năng của anh ta e rằng có thể không dùng đến.

Chỉ thấy Giang Thành lắc lư cơ thể của mình, nhìn chằm chằm người trước mặt, đột nhiên nói: "Anh nói dối! Tôi chưa từng thấy một lập trình viên lâu năm nào mà không bị hói đầu cả!"

Hắn chỉ vào cái tổ quạ trên đầu Bôn Phú và nói: "Tại sao anh lại rậm rạp như vậy?"

Bôn Phú nghe thấy những lời này thì không khỏi rùng mình, vội vàng tháo bộ tóc giả trên đầu xuống, cầm trên tay để

chứng minh với mọi người: “Cái này của tôi là đồ giả thôi, tôi vào nghề năm thứ ba đã…”

Mọi người nhìn biển Địa Trung Hải trên đầu Bôn Phú, cuối cùng cũng thấy yên tâm hơn.

Tiếp theo là nữ bổn phận và nữ quyến rũ.

Nữ bổn phận là một bà nội trợ tiêu chuẩn, tên là Lý Lộ.

Theo giới thiệu của cô ta, cô có chồng công chức đi sớm về muộn, và một con gái 3 tuổi.

Thường ngày ở nhà chăm sóc con gái, dọn dẹp vệ sinh, nấu nướng, khi rảnh rỗi thì chăm sóc hoa cỏ, cũng giống như tên mập, về phương diện gia chánh là một người rất giỏi.

Còn những cái khác thì không thể trông mong được gì.

Nữ quyến rũ tự giới thiệu rất đơn giản, cô ta tên là Vu Mạn, không chút do dự nói mình là người chạy bộ, sau đó mím đôi môi mỏng gợi cảm, thở nhẹ như tơ nói: “Câu lạc bộ đêm”.

Nghe vậy, cơ thể Giang Thành khẽ run lên.

Nhưng ánh mắt của người đàn ông tự xưng là Chu Vinh lại mờ đi.

Linh mục, nhà hội họa, lập trình viên, nữ nội trợ, nữ câu lạc bộ đêm…

Ít nhất theo tình hình hiện tại, không một ai là hữu ích.

Điều anh ta cần là một người có kỹ năng chuyên nghiệp, chẳng hạn như điều tra tội phạm, khảo sát, lập bản đồ, tính toán thống kê… hoặc một người cẩn thận như anh ta, giỏi về phân tích và tổng hợp.

Đều là những cái gì vậy không biết…

Trần Hiểu Manh liếc nhìn một cuốn sách trên bậu cửa sổ.

Cuốn sách trông rất cũ, bên trên phủ đầy bụi.

Còn là một cuốn sách kiểu cũ gáy bằng chỉ, bìa đã mòn đến mức chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai chữ chính giữa của tiêu đề.

Một chữ "ĐIÊU", một chữ "HIỆP".

Trần Hiểu Manh khẽ mỉm cười, trong lòng biết rõ, ngẩng đầu nói: "Mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Long Nữ là được, tôi là sinh viên học viện luật, hiện tại đang là thực tập sinh cho một văn phòng luật."

Tiểu Long Nữ…

Trong lòng mọi người tuy có nghi ngờ, nhưng không ai đi sâu vào cái tên xưng hô không đáng bận tâm này.

Chu Vinh càng là vậy, họ tên chẳng qua chỉ là mật danh, điều anh ta coi trọng hơn chính là giá trị của bản thân người đó.

Sinh viên học viện luật, luật sư… nghe cũng không tệ.

Anh ta đưa mắt nhìn người cuối cùng.

Không chỉ có anh ta, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía người đàn ông này.

Dần dần, ánh mắt của Chu Vinh ngày càng mãnh liệt, với tư cách là phó chủ tịch trẻ nhất từ trước đến nay của tập đoàn Thiên Thành, cái anh ta dựa vào chính là khả năng phân tích chính xác và tầm nhìn sâu sắc của mình.

Điểm này khiến anh ta trở thành một cú hích lớn trong ngành đầu tư, và hiếm khi gặp được kì phùng địch thủ.

Anh ta chắc chắn rằng, người đàn ông trước mặt mình… không hề tầm thường.

Giang Thành chỉ mỗi bình tĩnh ngồi ở đó thôi, đã toát ra một khí chất phi thường, anh ta đang dùng sự chuyên nghiệp

và sự sáng suốt của mình để đánh giá Giang Thành.

Người đàn ông trước mặt anh ta dường như mới ngoài 20, mặc dù trông cũng ưa nhìn, nhưng gu ăn mặc của hắn ở mức trung bình, trông không giống người thừa kế của một gia tộc lớn.

Động tác rõ ràng dứt khoát, không có các động tác cơ thể rời rạc, thừa thãi như sờ cằm hay gãi đầu. Chứng tỏ người này có tố chất tâm lý rất tốt, tiến vào ác mộng không hề làm cho hắn cảm thấy căng thẳng.

Đáng sợ nhất chính là đôi mắt của Giang Thành, bên trong… có bảy phần kiêu ngạo và ba phần lãnh đạm, hơn nữa thái độ hoàn toàn thờ ơ của người này, chứng tỏ hắn không hề thích những người có mặt ở đây, bao gồm cả chính mình.

Trời ạ, đây rút cuộc là một người như thế nào…

Sự tò mò của Chu Vinh đã lên đến đỉnh điểm.

Anh ta có linh cảm rằng người này sẽ là chìa khóa để phá giải nhiệm vụ.

“Người anh em này.” Chu Vinh khách sao nói, rất cung kính cúi đầu, rót cho Giang Thành một chén trà nóng,“Anh làm ở lĩnh vực gì…”

Giang Thành chậm rãi ưỡn thẳng nửa người trên, Trần Hiểu Manh vốn xưng là Tiểu Long Nữ đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt vi diệu lướt qua mặt mình, chờ khi cô ta nhìn lại, Giang Thành đã thu hồi ánh mắt, ngồi ngay ngắn.

Cô ta không hiểu sao tự nhiên lại cảm thấy hoảng loạn, như thể… như thể sắp có chuyện lớn xảy ra.

“Xin chào mọi người,” Giang Thành lên tiếng: “Tôi là bạn tốt của Tiểu Long Nữ, tôi tên là Doãn Chí Bình.”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí đột nhiên yên lặng.

Tên mập đầu tổ quạ ngây ra hai giây, sau đó buột miệng nói: “Long… Long kỵ sĩ Doãn Chí Bình?”

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều nhìn Trần Hiểu Manh với ánh mắt kỳ lạ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, khuôn mặt của Trần Hiểu Manh từ nghi hoặc đến chấn kinh, rồi tức giận và cuối cùng là mặt mày trắng bệch.

Cô ta tức giận đến run lên, từ trên ghế đứng dậy: “Đmm, đồ lừa đảo!”

Chu Vinh không quan tâm đến mối quan hệ giữa hai người, điều anh ta quan tâm là giá trị của Giang Thành, mắt thấy tình hình sắp vượt khỏi tầm kiểm soát, anh ta phải vội vàng đứng ra.

Anh ta vội vàng hỏi Giang Thành: “Anh Doãn, anh làm nghề gì?”

“Tôi là người mẫu,” Giang Thành tự hào nói: “Tôi làm ca đêm ở KTV, nhưng tôi không giống cô ấy.” Hắn chỉ vào Vu Mạn lẩm bẩm nói: “Tôi thuộc nhóm cao cấp, nhóm cao cấp các anh hiểu không? Chính là tôi sẽ không ra ngoài nếu như không có hẹn trước, khách hàng bình thường muốn gặp tôi còn khó hơn lên trời.”

Chu Vinh: “? ? ?”

Mọi người: “???”

Vu Mạn: “…”

Trần Hiểu Manh: “Người này đầu óc có vấn đề, mọi người đừng tin lời anh ta! Tất cả những gì anh ta nói… đều là dối trá!”

Ngay khi Giang Thành đang nóng lòng muốn biện hộ cho mình, chứng minh mình thực sự ở trong top đầu của nhóm cao

cấp, thì ngoài cửa vang lên tiếng cãi vã.

Tiếng cãi vã lúc đầu không lớn nhưng có chiều hướng ngày càng dữ dội, kèm theo đó là tiếng khóc của phụ nữ, tiếng bàn ghế va vào nhau nghe rất thương tâm.

Những người trong phòng riêng đã thành công bị thu hút.

Chu Vinh tiến lên một bước mở rèm cửa ra, người đang khóc là một phụ nữ trung niên trạc 40 tuổi.

Nữ trung niên đang đứng ở cổng lữ quán, một người đàn ông da ngăm đen đang đuổi chị ta ra ngoài, thái độ ác liệt, trong lời nói lại càng mất kiên nhẫn.

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, không nhìn thấy, chính là không nhìn thấy!"

Nam da đen quấn một chiếc tạp dề bẩn thỉu, vừa đẩy người phụ nữ ra ngoài vừa hung ác uy hiếp: "Nếu còn để tao nhìn thấy mày dám lẻn vào lần nữa, xem tao có đánh gãy chân mày ra không!"

Nữ trung niên khóc lóc không chịu rời đi, vẫn còn muốn xông vào, nam da đen tức quá, vô thức nắm lấy một thanh gỗ dày phía sau cửa gỗ.

Chương 109: Doãn Chí Bình hành hiệp trượng nghĩa

Ngay khi anh ta giơ cây gậy lên, định vung về phía người phụ nữ, sức mạnh từ một đầu kia của cây gậy khiến anh ta khựng lại.

Anh ta nghi ngờ nhìn lại, một người đàn ông ăn mặc bảnh bao xuất hiện sau lưng mỉm cười.

"Lưu đại ca." Chu Vinh nắm chặt một đầu gậy gỗ, hỏi: "Có chuyện gì lớn, mà khiến anh tức giận như vậy?"

Nam da đen họ Lưu, là chủ của lữ quán An Bình, đồng thời kiêm cả đầu bếp, vợ anh ta Chu Vinh cũng đã gặp qua, chủ yếu phụ trách thu ngân và đăng ký thuê phòng.

Mắt thấy Chu Vinh muốn ra mặt ngăn cản, sắc mặt nam họ Lưu có hơi khó xử, nhưng vẫn không chịu buông cây gậy trong tay xuống, nhỏ giọng nói: "Anh Chu, chuyện này không liên quan đến anh, anh đừng xen vào."

Khi mọi người cho rằng Chu Vinh sẽ làm người tốt đến cùng, thì không ngờ đối phương lại buông thanh gỗ trong tay ra, gật đầu nói: "Được."

Người phụ nữ sẽ bị đuổi đi nếu không có gì bất ngờ xảy ra.

Chị ta khóc đến xé ruột xé gan, như thể thực sự có chuyện gì đó vô cùng thương tâm vậy.

Nhưng có lẽ bởi vì sự xuất hiện của Chu Vinh, nam họ Lưu cũng không làm gì quá đáng, ít nhất cũng không dùng gậy gỗ làm tổn thương người phụ nữ, chỉ đuổi chị ta đi mà thôi.

Khi phần lớn sự chú ý của mọi người đổ dồn vào nam họ Lưu và người phụ nữ khốn khổ kia, Giang Thành một mình ở đó nhìn đông ngó tây, Trần Hiểu Manh hung ác nhìn hắn chằm chằm, như muốn lột da hắn ra.

Nhìn về phía Giang Thành đang nhìn, Trần Hiểu Manh chợt nhận ra ở đó còn có một bàn khách đang ngồi.

Nhưng khác với biểu hiện của bọn họ ở đây, những vị khách ngồi ở bàn đó rất bình tĩnh, bọn họ cũng không thèm nhìn sang đây, chỉ cúi đầu ăn.

Cứ như thể… đã quá quen với chuyện này rồi.

Cô ta thu hồi ánh mắt, lại nhìn Giang Thành, hắn như ý thức được điều gì, đồng thời cũng quay đầu lại, chậm rãi chớp chớp mắt, nhìn về phía Trần Hiểu Manh.

Một lúc sau, đôi mắt của Trần Hiểu Manh mở to.

Cô ta nhìn thấy Giang Thành vậy mà lại đang uốn éo thân thể, lộ ra bộ dạng thẹn thùng đã thích còn ngại.

Một cơn ớn lạnh chạy khắp cơ thể cô ta như có dòng điện chạy qua, Trần Hiểu Manh đột nhiên cảm thấy mình không được khỏe.

Sau một lúc ồn ào cãi vã, nơi này lại trở lại yên tĩnh.

Các vị khách vẫn yên lặng ăn uống, anh Lưu chủ quán có vẻ cảm thấy mất hết thể diện, sau khi đuổi nữ trung niên đi thì quay vào bếp mà không chào hỏi lấy một tiếng.

“Đây là cái gì?” Bôn Phú ngồi xổm xuống, từ dưới đất nhặt lên một mảnh giấy.

Mảnh giấy không lớn, sau khi mở ra cũng chỉ là một góc nhỏ, hẳn là một mảnh của cả một tờ giấy, nhìn như bị xé rách mép.

Những mảnh giấy như thế này vẫn còn rất nhiều trên mặt đất.

Chu Vinh suy nghĩ một chút, rồi nói: "Hãy nhặt lên trước đi, rồi ghép vào nhau xem xem."

Nửa tiếng trước khi Giang Thành đi ngang qua đây, mặt đất vẫn còn rất sạch sẽ, xem ra những mảnh giấy vụn này mới vừa xuất hiện không lâu.

Hơn nữa, khả năng cao là có quan hệ với nữ trung niên.

Không né tránh những người khác, sau khi mọi người bận rộn một lúc, bọn họ cũng đã ghép ra được hình dạng đại khái của tờ giấy trên một chiếc bàn trống ở giữa quán ăn.

Bên trên là… một bức chân dung.

Vì một số mảnh bị thiếu nên chỉ có thể nhìn ra đường nét đại khái.

Tóm lại, chắc chắn là một người đàn ông.

"Người này có khi nào là chồng của người phụ nữ kia không?" Tưởng Trung Nghĩa thăm dò hỏi,"Nhưng vì một lý do nào đó đã mất tích, nên người phụ nữ đã cầm bức chân dung đến đây để tìm chồng của mình."

Nhớ lại cuộc trò chuyện giữa nữ trung niên và chủ quán, thì cách nói của Tưởng Trung Nghĩa là hoàn toàn có cơ sở.

"Nhưng… chuyện này rất bình thường mà." Lý Lộ rụt cổ, thận trọng liếc nhìn về phía nhà bếp, như thể sợ chủ quán nghe được: "Nhưng tại sao anh ta lại đối xử với người phụ nữ như vậy, đuổi chị ta đi là được rồi, có đến mức xé cả bức chân dung nữa không?"

Thật vậy, cách làm này thực sự là hơi quá đáng.

Hơn nữa, thái độ thờ ơ của những vị khách khác cũng rất cổ quái.

Trong này nhất định có vấn đề.

Bôn Phú nhìn sang hai chiếc bàn khách khác, một lúc lâu sau, anh ta ngập ngừng nói: "Có cần đi hỏi…"

"Không cần."

Chu Vinh và ông lão Bùi Càn gần như nói cùng một lúc.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Chu Vinh đưa ra lý do: "Tình huống bây giờ còn chưa rõ ràng, tốt nhất là không nên đánh rắn động cỏ."

Vu Mạn cười quyến rũ, nhìn anh ta chằm chằm, ánh mắt lẳng lơ nói: "Vậy theo ý anh Chu, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua manh mối này à? Nói không chừng…" Cô ta một tay quấn lọn tóc: "Nói không chừng đây còn có thể là manh mối để khởi động nhiệm vụ thực sự cũng nên."

Vừa dứt lời, Chu Vinh liền lui về phía sau một bước, nhường đường: "Cô Vu, xin mời."

Thái độ của anh ta vô cùng thẳng thắn, nếu cô không tin lời tôi thì cứ đi thử.

Sắc mặt Vu Mạn nhất thời xấu hổ, sau đó không nói gì nữa.

Cô ta cũng không ngốc, tất nhiên biết làm như vậy là rất nguy hiểm, còn về những lời vừa nói ra, cũng không phải là thật lòng, chẳng qua là trả thù cho việc lúc nãy Chu Vinh không chút nể mặt mình mà thôi.

Nhưng bây giờ… ngược lại khiến bản thân cảm thấy rất mất mặt.

May thay, Bùi Càn đã đứng lên, nói vài câu hình thức, chuyện này cũng coi như qua.

Bùi Càn đề xuất, mọi người tạm thời rời khỏi đây trước, ra ngoài tìm kiếm manh mối, nữ trung niên chắc không chỉ đến lữ quán An Bình để tìm người.

Bọn họ có thể bắt đầu từ góc nhìn của những người qua đường không quan trọng khác, điều này cũng có thể tránh được một số rủi ro không cần thiết.

Câu nói của ông lão khiến mọi người đều gật gù.

Chỉ có Giang Thành là không.

Người đàn ông ngoại hình không tệ này dường như là một tồn tại đặc biệt bên ngoài toàn bộ nhóm người.

Tư thế đứng của hắn khá kỳ lạ, nửa người trên nghiêng về phía trước, kiễng chân, hai mắt nhìn chằm chằm vào một chỗ, sắc mặt ửng hồng.

Bôn Phú bởi vì đang đứng đối diện với Giang Thành nên anh ta là người đầu tiên nhận thấy bất thường.

Anh ta nghi hoặc nhìn theo hướng ánh mắt của Giang Thành, cho đến khi… dừng lại ở phần thân trên của Vu Mạn.

Vu Mạn hẳn là vừa đi từ quán bar ra, chỉ mặc một chiếc váy ống màu đỏ tía giống như vải tuyn, xuyên qua làn sương mù… là sóng biển đang dâng trào.

“Đẹp không?”

Đột nhiên bên tai truyền đến một luồng gió thơm.

Bôn Phú đang mải mê cũng không chút nghĩ ngợi, vô thức gật đầu theo bản năng, đồng thời liếm liếm môi.

Ngay sau đó, anh ta cảm thấy đỉnh đầu ớn lạnh, ngay lúc anh ta thu hồi lại ánh mắt, Giang Thành đã tức giận đứng trước mặt anh ta, tay trái nắm lấy tóc giả, tay phải bẻ cong ngón tay, cốc cho anh ta một cái thật mạnh.

Lực của cú đánh này như khiến anh ta muốn ngất đi.

“Biến thái!” Giang Thành vốn đã cao hơn Bôn Phú nửa cái đầu, lúc này càng thêm trịch thượng, toát ra khí chất cao quý của một người chính trực: “Anh dám nhìn trộm cô Vu xinh đẹp mê người à!”

“Được rồi, được rồi,” Bùi Càn dường như cũng không thể làm gì Giang Thành, vội vàng ngăn cản nói: “Chúng ta hãy vào công việc chính đi, việc chính quan trọng.”

Lúc này Giang Thành mới hậm hực buông tha cho Bôn Phú.

Sau khi cả nhóm rời khỏi lữ quán An Bình, bọn họ đi dạo trên phố không mục đích, Bôn Phú xem ra đã bị Giang Thành làm cho hoảng sợ, ôm chặt cục u sưng phồng trên trán, chạy lon ton theo sát phía sau cả nhóm.

Bộ tóc giả của anh ta đã bị Giang Thành tịch thu, lúc này đang nằm trong túi của hắn, nói rằng đó là hình phạt cho hành vi dung tục của anh ta.

Còn Giang Thành thì nhân cơ hội đi theo bên cạnh Vu Mạn, thỉnh thoảng còn ghé vào tai đối phương nói gì đó, khiến Vu Mạn nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ, hai người vừa nói vừa cười, vô cùng vui vẻ.

Chương 110: Thôn Tiểu Thạch Giản

Không chút quan tâm đến ánh mắt thâm độc đang dõi theo phía sau mình.

Càng nhìn bộ mặt Giang Thành, Trần Hiểu Manh càng khó chịu, hận không thể bóp chết hắn ngay lập tức.

Thị trấn An Bình có diện tích không lớn, lữ quán lại nằm ở vị trí trung tâm của thị trấn, rất nhanh bọn họ đã đến ven rìa thị trấn, một ông lão đang dựa vào hàng rào, trong miệng đang hút tẩu thuốc.

Trông ông lão có vẻ sống trong cảnh nghèo khó, quần áo sờn rách, vá chồng chất lên nhau, ống quần lấm lem bùn đất, hai con mắt hơi hé mở nhìn vẩn đục, có thể đã bị mù.

Hàng rào phía sau bẩn thỉu, nhếch nhác, có lẽ trước đây dùng để chăn nuôi gia súc như lợn hay lừa, nhưng giờ chỉ còn lại những đống rơm ngổn ngang lẫn trong dòng nước đục ngầu, thoang thoảng mùi hôi thối theo gió đưa.

Bùi Càn từ xa nhìn ông lão một lúc, sau đó chắp tay sau lưng rất tự nhiên đi về phía trước.

Trần Hiểu Manh có suy nghĩ cũng muốn đi theo, nhưng bị Chu Vinh ngăn lại.

Bùi Càn đi đến bên cạnh ông lão, không chút do dự dựa vào hàng rào bên cạnh, một lúc sau, hai ông lão trạc tuổi bắt đầu nói chuyện.

Dần dần, ông lão dường như đã có hứng thú, thậm chí còn quay lại chỉ vào hàng rào, như thể đang giới thiệu gì đó với Bùi Càn.

Mười phút sau, Bùi Càn chào tạm biệt và rời đi.

Ông lão chất phác run rẩy lấy từ trong túi áo vá rách nát ra một điếu thuốc lá tự chế nhàu nhĩ, muốn đưa cho Bùi Càn.

Bùi Càn lịch sự từ chối, nhưng ông lão dường như rất bướng bỉnh, liên tục yêu cầu ông ta nhận nó, Bùi Càn gật đầu và cảm ơn ông lão sau khi đã nhận nó.

Sau đó, quay trở lại đội của mình.

"Ông Bùi." Chu Vinh vừa đi vừa nói: "Có manh mối gì về người phụ nữ đó không?"

Bùi Càn gật đầu, đưa điếu thuốc khó kiếm được vào miệng, cũng không hút, giống như đang cảm nhận hương vị của thời đại này.

"Người phụ nữ đó không phải người trong thị trấn, mà là người thôn bên cạnh." Ông ta chậm rãi nói: "Đến đây khoảng nửa tháng trước, nói rằng chồng cô ta mất tích rồi, sau đó cầm vài bức ảnh chụp đi tìm kiếm khắp nơi, dáng vẻ điên điên khùng khùng, những người ở gần đây đều đã thấy chị ta."

Tưởng Trung Nghĩa khom người, thấp giọng hỏi: "Có phải chồng chị ta đã mất tích trong thị trấn không?"

Bùi Càn lắc lắc đầu: "Không phải, là ở trong thôn mà bọn họ ở."

Bôn Phú vẫn im lặng nãy giờ cau mày, ngẩng đầu lên nghi hoặc nói: "Nếu như là mất tích ở trong thôn, vậy thì phải tìm ở xung quanh thôn, chứ đến thị trấn tìm cái gì?"

Vấn đề của Bôn Phú cũng đại diện cho thắc mắc của những người khác, chuyện này quả thực không hợp với lẽ thường.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Bùi Càn, một vấn đề hiển nhiên như vậy ông ta không thể nào không nghĩ đến, trầm mặc một lát, Bùi Càn dừng chân lại, nhìn về một hướng.

Theo tầm nhìn của ông ta, đó là một con đường đất ngoằn ngoèo, có lẽ đêm qua trời mới mưa nên đường đầy ổ gà và lầy lội.

Xa xa nhìn lại, có dãy núi, dưới chân núi có rừng rậm tươi tốt.

Trời đã tối, nhưng không thấy chim chóc nào về tổ, cũng không nghe tiếng kêu của côn trùng thú vật, núi rừng hiện ra một cảm giác yên tĩnh lạ thường, như thể… đã chết rồi vậy.

Nhìn lâu rồi, thậm chí còn hơi quỷ dị.

Chu Vinh như nhận ra điều gì đó, nhìn Bùi Càn bằng ánh mắt khó tả, nói với giọng điệu kỳ lạ: "Cái thôn đó… ở ngay trong núi?"

Bùi Càn gật gật đầu, khàn giọng nói: "Người đó cảnh cáo tôi, không được quan tâm đến người phụ nữ đó, càng không cần thông cảm với chị ta, bất kể chúng ta đến làm gì, làm xong cũng phải rời đi ngay, tuyệt đối không lo chuyện bao đồng."

Vu Mạn mím môi, đột nhiên hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì cái thôn đó." Bùi Càn xoay người lại, trừng mắt nhìn cô ta, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Ông ấy nói… chuyện của thôn đó, không phải là chuyện người có thể nhúng tay vào."

Trái tim của tất cả mọi người đều lỡ một nhịp.

Nhiệm vụ… cuối cùng cũng đến.

Sắc trời cũng đã tối, hoàng hôn ở đây đến nhanh hơn dự kiến, còn chưa đi bộ về đến lữ quán, trời đã nhá nhem tối.

Trong một thế giới xa lạ như vậy, bóng tối luôn mang đến cho con người ta một ý nghĩa liên quan đến cái chết, ai nấy đều rảo bước nhìn những con đường vẫn quen thuộc ban ngày, nhưng bỗng chốc lại trở nên xa lạ vào lúc này.

Những tòa nhà ẩn mình trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, giống như những bóng quỷ đội lốt người, sẵn sàng lao ra nuốt chửng bọn họ.

Cuộc sống về đêm hồi đó còn lâu mới thịnh vượng như bây giờ, đặc biệt là ở một thị trấn xa xôi như này, gần như trời vừa tối là đã lên giường đi ngủ.

Việc thiếu giải trí vào buổi tối, cũng dẫn đến tỷ lệ sinh nở cao.

Đương nhiên, hiện tại chỉ có tâm tình lo lắng cho quốc gia an dân ở phương diện này, cũng chỉ có một mình Giang Thành.

Những người khác đều đang lo lắng vội lên đường.

May mắn thay, lữ quán An Bình là một tòa nhà nổi tiếng trong thị trấn, có những chiếc đèn lồng lớn màu đỏ treo ở bốn góc, rất dễ thấy vào ban đêm.

Khi đến gần lữ quán, bọn họ cũng ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng cửa lữ quán không chỉ chưa đóng, mà còn có rất nhiều người đang đứng bên ngoài.

Khoảng 8 - 9 người.

Trong số đó, chủ quán mà lúc chiều vừa thấy đang đứng trước cửa, với khuôn mặt đỏ bừng, trên tay vẫn còn cầm một cây gậy, giống như đang tranh cãi gì đó với một nhóm người khác.

Tiếng cãi vã xen lẫn tiếng địa phương truyền đi rất xa trong màn đêm tĩnh mịch.

Khi nhóm người đến gần, một số người đang tranh cãi với chủ quán đã chú ý đến bọn họ, sau đó những người còn lại cũng tràn đến.

"Mọi người chính là cao nhân tới trợ giúp chúng tôi!" Có một người đàn ông chừng 60 tuổi được dìu đi tới.

Ông ta rõ ràng là người phụ trách nhóm người này, những người khác vây quanh ông ta: "Tôi… tôi là trưởng thôn của thôn Tiểu Thạch Giản, khụ… khụ khụ, tôi họ Lưu."

Người đàn ông tự xưng là trưởng thôn Lưu nhìn thấy bọn họ thì vô cùng kích động, nắm chặt lấy tay Chu Vinh không buông, như thể nhận định những người trước mắt này chính là cứu tinh của mình.

Toàn thân ông ta run rẩy, nói rằng nước mắt đầm đìa cũng không ngoa.

Những người khác xung quanh cũng bắt đầu khóc lóc kêu la.

Biểu hiện của Chu Vinh thì vô cùng bình tĩnh, không đồng ý cũng không phủ nhận, chỉ đơn giản đáp: "Xin chào, trưởng thôn Lưu, mọi người đây là…"

Một nam cường tráng bên cạnh kích động nói: "Tôi nghe nói mọi người đã tới thị thấn An Bình, cho nên, trưởng thôn đặc biệt dẫn chúng tôi tới đây để nghênh đón mọi người!"

Người đàn ông này cao ít nhất cũng phải hai mét, cao hơn Giang Thành cả nửa cái đầu, nước da ngăm đen, thể chất cực kỳ cường tráng, đứng trong bóng đêm nhìn như thần cửa vậy.

Ánh đèn lồng đỏ phản chiếu cơ bắp cuồn cuộn của người đàn ông với những góc cạnh sắc nhọn.

Tưởng Trung Nghĩa, người gầy nhất trong số bọn họ nhìn thấy thì không khỏi nuốt nước bọt, anh ta hoài nghi người đàn

ông này dùng cơ bắp cũng có thể bóp chết mình.

Trong các cuộc trao đổi sau đó, nhóm người đã xác nhận rằng cái gọi là thôn Tiểu Thạch Giản chính là cái thôn trong lời ông lão hút thuốc, vị trí nằm ở ngọn núi phía sau lưng.

Mà thân phận của bọn họ chính là những người được thôn mời đến giúp đỡ.

"Giúp đỡ" này… chắc chắn là nhiệm vụ rồi.

Nếu như đã xác định được địa điểm nhiệm vụ, thì cũng nên rời đi thôi.

Bọn họ đã thỏa thuận với trưởng thôn rằng, sáng sớm ngày mai sẽ gặp nhau trước cửa lữ quán, sau đó cùng đến thôn Tiểu Thạch Giản.

Chương 111: Phụ nữ

Sau khi đôi bên hàn huyên một lúc, trưởng thôn dẫn mọi người đi, lúc này Giang Thành đột nhiên lên tiếng: "Trưởng thôn!"

Khi nhóm người trưởng thôn quay người lại, Giang Thành chỉ vào màn đêm đen kịt và hỏi: "Trời tối rồi mọi người vẫn về ư?"

"Chúng tôi…" Trên mặt trưởng thôn lộ vẻ ngại ngùng, nhưng nhanh chóng lại thay thế bằng nụ cười khổ: "Cảm ơn cậu đã quan tâm, buổi tối chúng tôi sẽ không về."

"Vậy thì vào trong ở cùng nhau đi." Giang Thành nói rất tự nhiên: "Buổi tối mọi người còn có thể nói cho chúng tôi biết chuyện đã xảy ra trong thôn."

Vừa nghe nhắc đến chuyện xảy ra trong thôn, sắc mặt của mấy thanh niên bên cạnh trưởng thôn đều thay đổi, cuối cùng vẫn là trưởng thôn tiếp lời: "Cảm ơn cậu, thôi chúng tôi… chúng tôi không làm phiền nữa, mọi người hãy nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đến đón."

Nói xong những lời này, đoàn người trưởng thôn rời đi, nhìn dáng vẻ vội vàng của bọn họ, giống như có cái gì kinh khủng lắm đang đuổi theo vậy.

Sau khi đứng tiễn đoàn người trưởng thôn biến mất trong màn đêm, mọi người xoay người, chuẩn bị trở về lữ quán nghỉ ngơi, thì bất ngờ phát hiện chủ quán đang đứng ở cửa lớn, nhìn chằm chằm bọn họ, không nói một lời.

Mãi cho đến khi bọn họ đã đi đến gần hơn, mới kinh ngạc nhận ra, chủ quán cứ nhìn chằm chằm về hướng đoàn người trưởng thôn rời đi, trong mắt hiện lên vẻ cổ quái khó tả.

Chán ghét, còn có… nỗi sợ hãi không thể che giấu.

"Lưu đại ca." Chu Vinh tất nhiên cũng đã nhìn ra được sự kỳ quái của chủ lữ quán, rõ ràng là anh ta có quen biết với đoàn người trưởng thôn, hơn nữa còn có ấn tượng rất xấu với bọn họ, nếu không cũng sẽ không đến mức qua cửa cũng không cho vào.

Nhớ đến người phụ nữ gặp hồi chiều, cùng với lời nói của ông lão đưa cho thuốc lá, có vẻ như người đi ra từ thôn Tiểu Thạch Giản không hề được hoan nghênh ở thị trấn An Bình.

Không phải là nhắm vào một người cụ thể nào đó, mà là toàn bộ thôn Tiểu Thạch Giản.

Thôn làng này… rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chủ quán bị Chu Vinh gọi một tiếng như tỉnh mộng, anh ta vô thức rùng mình một cái, tất cả những điều này đều bị nhóm người âm thầm để ý.

"Lưu đại ca." Thái độ của Chu Vinh cực kì tốt, biểu hiện ra vẻ vô cùng thân thiện, hơn nữa còn nhìn về hướng chủ quán đang nhìn một cái, giả vờ tò mò hỏi: "Anh đang nhìn gì vậy?"

Chủ quán nghẹn ngào, đầu tiên là mím môi, sau đó vội vàng thấp giọng nói: "Mọi người vào trong trước, vào trong rồi nói."

Sau khi người cuối cùng bước vào lữ quán, ông chủ lập tức đóng cửa lớn lại, sau đó anh ta ngập ngừng một chút, dường như không yên tâm, lại đi tìm một thanh gỗ dài để giữ cửa từ bên trong.

Làm xong tất cả những chuyện này, khuôn mặt vốn căng thẳng của ông chủ mới dịu đi được một chút, anh ta thận trọng nằm bò trên khe cửa nhìn ra ngoài, một lúc lâu sau mới rụt cổ lại.

"Nhóm người đến từ nơi khác các anh sao lại dính líu vào bọn họ?" Ông chủ vừa mới định thần lại nhìn nhóm người rồi nói, giọng điệu không mấy khách khí.

"Chúng tôi trở về thăm họ hàng." Tưởng Trung Nghĩa cách ông chủ gần nhất, cho nên định kiếm một cái cớ để qua mắt anh ta, tiếp tục nói: "Mấy người chúng tôi đã lăn lộn bên ngoài nhiều năm, lần này chuẩn bị về quê sống… …"

Nhưng không ngờ——

"Anh nói dối!"

Sắc mặt ông chủ đột nhiên tối sầm lại, như muốn nuốt chửng Tưởng Trung Nghĩa, câu nói tiếp theo của anh ta khiến tất cả mọi người đều lập tức đứng hình.

"Không thể nào vẫn còn người muốn quay về cái thôn đó." Thần sắc ông chủ căng thẳng, trừng mắt nhìn Tưởng Trung Nghĩa, gần như là gằn từng chữ một nói ra: "Người muốn quay lại nơi đó đều chết hết rồi!"

Nghe vậy, vẻ mặt của Tưởng Trung Nghĩa lập tức cứng đờ.

Cuối cùng vẫn là Bùi Càn chậm rãi lên tiếng, giải vây cho Tưởng Trung Nghĩa: "Ông chủ." Bùi Càn nói rất chậm nhưng có khí thế, ông ta nhìn vào mắt ông chủ, nói một cách chân thành: "Quả thật không dám giấu anh, chúng tôi được mời đến đây để giải quyết một chuyện cho thôn Tiểu Thạch Giản."

Chủ quán thậm chí còn không hỏi nguyên do đầu đuôi, đã nhận định chuyện mà vị khách nhắc đến chính là chuyện trong nhận thức của mình, biểu cảm sốt sắng nói: "Ông lão này, các ông hồ đồ quá!"

“Chuyện của thôn Tiểu Thạch Giản, là chuyện mà các ông có thể nhúng tay vào sao?”

“Đó là nguyền rủa!” Ông chủ đột nhiên trở nên kích động, hai tay nắm chặt, trên cổ nổi đầy gân xanh: “Là những người chết oan kia đến tìm thôn Tiểu Thạch Giản để đòi nợ!”

Chu Vinh nhìn chủ quán, vẻ kích động mà anh ta biểu hiện không chỉ vì sợ hãi, mà còn có một phần là vì tức giận, xem ra trước đó ở thôn Tiểu Thạch Giản chắc chắn đã xảy ra chuyện khiến người thần đều nổi giận.

Chuyện này không chỉ dẫn đến cái gọi là nguyền rủa của những người chết oan, mà còn khiến người ở lân cận đều vô cùng thù địch với những người đến từ thôn Tiểu Thạch Giản, ngay cả là một người phụ nữ bơ vơ khốn khó mất chồng cũng không ngoại lệ.

Nghĩ tới đây, Chu Vinh nhỏ giọng hỏi: “Thôn Tiểu Thạch Giản này… rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thở dài một cái, chủ quán kéo một chiếc ghế dài ra, chậm rãi ngồi xuống, trên bàn thắp một ngọn đèn dầu, thỉnh thoảng có cơn gió thoảng qua, ánh lửa lập lòe ánh lên mặt.

“Chuyện này phải bắt đầu từ 20 năm trước.” Giọng nói của anh ta trở nên khác hẳn trước đó, như thể đã rơi vào ký ức xa xôi.

“Thôn Tiểu Thạch Giản nằm ở trong núi, địa hình hẻo lánh, phát triển rất chậm, bao đời thôn dân đều sống dựa vào đánh cá và săn bắn.”

“Nhưng rất nhiều năm trước hạ lưu sông Gia Lam đã bị ngăn dòng xây đập, khởi công xây dựng hồ chứa nước, dẫn đến việc đánh cá cũng bị ảnh hưởng nặng nề, vốn đã thâm sơn cùng cốc rồi, nay lại khó khăn chồng chất khó khăn.” Anh ta

thở dài, chậm rãi lắc đầu: "Làm gì có người phụ nữ nào nguyện ý gả đến đó."

"Nhưng không có phụ nữ thì không được, tội bất hiếu có ba điều, mà không con nối dõi là lớn nhất, các nhà các hộ không thể tắt hương hỏa, cho nên có người đề xuất tìm phụ nữ ở bên ngoài." Chủ quán cười lạnh một tiếng, đột nhiên giải thích: "Nói là tìm, thực ra là lừa, là bắt cóc."

"Nhưng những người phụ nữ cũng không ngốc, sau khi bị lừa bị bắt cóc đến đây, phát hiện tình hình hoàn toàn khác với những gì bọn họ được hứa hẹn hoặc tưởng tượng, nên lần lượt muốn về nhà, không cho về nhà sẽ gây chuyện, thậm chí còn lén lút chạy trốn."

"Nhưng làm sao có thể chạy được thoát, nơi đó mỗi một nhà đều có nam giới độc thân, đều… đều cần phụ nữ."

"Bất luận có trốn đi đâu, chờ đợi bọn họ vẫn là địa ngục."

Trần Hiểu Manh đứng bên cạnh anh ta, nhạy bén quan sát thấy khi chủ quán nói đến đây, trong mắt hiện lên vẻ sắc bén, hai cánh tay buông thõng hai bên của anh ta, trong nắm đấm nắm chặt nổi lên những mạch máu xanh tím.

Anh ta đang đồng cảm với những người phụ nữ đó, đồng cảm với hoàn cảnh bi thảm của bọn họ.

"Sau đó thì sao?" Vu Mạn khẽ hỏi.

Lúc này, cô ta cũng đã thu lại thái độ thờ ơ trước đó của mình, coi như là sự tôn trọng cuối cùng đối với những người phụ nữ đau khổ hồi đó.

"Không có bức tường nào kín gió." Chủ quán đặt tay lên bàn, biểu cảm hơi nhẹ nhõm được đôi chút: "Cuối cùng, cảnh sát dựa vào manh mối, đã tìm thấy thôn ẩn náu trong núi sâu này. Ngày hôm đó có rất nhiều rất nhiều người đến, không chỉ

có cảnh sát, còn có rất nhiều bậc cha mẹ lo lắng khi biết tin con gái họ bị bắt cóc.”

“Khi cha mẹ của những cô gái nhìn thấy hoàn cảnh bi đát của con mình, thì đau đớn muốn chết, phẫn nộ vượt qua hàng rào phong tỏa của cảnh sát dựng lên, tóm lấy thủ phạm chính thực hiện vụ bắt cóc khỏi tay cảnh sát, sau đó cứ thế đánh chết.”

“Nghe nói, cảnh tượng ở hiện trường lúc đó vô cùng máu me, máu cùng bùn trộn lẫn vào nhau, đến một cỗ thi thể nguyên vẹn cũng không còn.

Chương 112: Phe cánh

Chủ quán nói đến đây thì dừng lại một chút, giống như đang nhớ lại cảnh tượng lúc đó, vẻ mặt không tự chủ được trở nên sợ hãi, mãi đến khi cầm lấy bát nước do Chu Vinh đưa tới uống mấy ngụm mới bình tĩnh trở lại.

Trần Hiểu Manh ngồi ở trên ghế gỗ, nửa người trên hơi hướng về phía trước, thấp giọng nói: "Cho nên… thôn Tiểu Thạch Giản là bị những người phụ nữ đã chết kia nguyền rủa?"

"Ừm." Chủ quán gật đầu: "Sau khi cảnh sát rời đi không lâu, người dân ở thôn Tiểu Thạch Giản bắt đầu có người mất tích, nhưng khi người mất tích càng ngày càng nhiều, mới có người ý thức được, đó là sự trả thù của những người phụ nữ đã chết."

"Đặc biệt là…" Giọng nói của anh ta đột nhiên trở nên cổ quái, bờ môi run rẩy mấy lần: "Sau khi tìm được thi thể của những người đàn ông đó."

"Thi thể làm sao?" Người lên tiếng là Bôn Phú, anh ta co rúm người lại, đồng tử hơi mở rộng, lộ ra vẻ tò mò và sợ hãi.

"Thi thể… thi thể chết trong tình trạng cực kì thê thảm." Nói đến đây, chủ quán như thể đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, kéo chiếc áo khoác trên người lên, rồi mới tiếp tục: "Nghe nói có người bị khoét cả mắt mũi, còn có người bị bẻ gãy chân tay treo trên cây, da toàn thân bị lột ra một cách hoàn chỉnh, xếp ngay ngắn dưới gốc cây… Nói tóm lại là cực kì thảm."

"Mọi người nói đi, loại chuyện này con người có thể làm được sao?"

Không còn nghi ngờ gì về sự tồn tại của quỷ trong cái gọi là nguyền rủa, ít nhất là đối với nhóm người Giang Thành, các nhiệm vụ mà bọn họ đã trải qua cho đến nay đều liên quan đến các sự kiện linh dị.

“Cót két-”

“Cót két-”

Sau lưng có giọng nói truyền đến, theo âm thanh đó, trong bóng tối có một tia sáng yếu ớt, một người phụ nữ cầm đèn dầu chậm rãi đi xuống cầu thang.

Người phụ nữ có nước da vàng như nghệ, ăn mặc giản dị.

Chu Vinh nhìn thoáng qua đã nhận ra người phụ nữ này, là vợ của chủ quán.

Cầu thang gỗ lâu năm không tu sửa, kêu rên như chết theo bước chân của người phụ nữ.

Chủ quán có vẻ rất sợ vợ, vừa nhìn thấy người phụ nữ thì vội vàng đứng dậy, cuối cùng quay đầu lại nói với cả nhóm: “Hãy nghe một câu khuyên của tôi, bất luận vì lý do gì cũng đừng dính dáng đến những kẻ đó, và cái thôn đó!”

Anh ta nhìn chằm chằm quần áo của Chu Vinh, mím chặt môi, khi ngẩng đầu lên dùng tốc độ cực nhanh nói: “Tôi có thể nhìn ra, mọi người đều không phải là người bình thường, nhưng chuyện trong thôn cũng không phải chuyện mà mọi người có thể giải quyết. Những năm nay vì để giải quyết lời nguyền này, thôn Tiểu Thạch Giản đã chi rất nhiều tiền và thuê những người có năng lực từ khắp nơi trên đất nước đến, nhưng những người đó vào thôn rồi, thì không bao giờ ra nữa.”

Nghiến răng, chủ quán dường như đã đưa ra quyết định cho mọi người: “Tối nay mọi người cứ nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đưa mọi người ra cửa sau rời đi, tiền ăn

và tiền ở thì sẽ không thu của mọi người nữa, mọi người hãy đi thật nhanh, đừng bao giờ quay lại nữa.”

Có thể thấy, chủ quán là một người rất thật thà chất phác, anh ta không muốn mọi người bị cuốn vào lời nguyền rủa của thôn Tiểu Thạch Giản, rồi chết một cách vô ích.

Nhưng anh ta không hiểu, đến giải quyết lời nguyền chính là nhiệm vụ của nhóm người Giang Thành.

Nếu như lời nguyền không thể được giải trừ trong thời gian quy định, thì những người trước mặt này đều sẽ phải chết.

Tất nhiên, những lời này không thể nói ra với chủ quán.

Nói xong, chủ quán đỡ người phụ nữ rời đi, Giang Thành mơ hồ liếc nhìn phần bụng của người phụ nữ.

Dưới bộ trang phục giản dị, phần bụng của người phụ nữ hơi phình ra, có lẽ là đang mang thai.

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao khi nhìn thấy người phụ nữ đi xuống cầu thang, chủ quán lại căng thẳng đến như vậy, hóa ra là lo lắng sẽ xảy ra chuyện.

Sau khi chủ quán và người phụ nữ rời đi, mọi người ngồi quanh bàn, bắt đầu thảo luận về bước tiếp theo.

Đương nhiên, bọn họ sẽ không nghe lời chủ quán rời đi, nhưng phải làm gì tiếp theo, dần dần chia ra hai phái.

Mấy người do ông lão Bùi Càn đứng đầu chủ trương bảo thủ hơn một chút, ngày mai bọn họ sẽ chưa đi đến thôn Tiểu Thạch Giản cùng trưởng thôn vội, mà ở lại thị trấn An Bình, tiếp tục tìm hiểu tin tức, chờ khi thời cơ đã chín muồi, rồi đi cũng không muộn.

Nhưng Chu Vinh lại phản đối, anh ta chủ trương ngày mai đến thôn Tiểu Thạch Giản, nhiệm vụ này mặc dù không có hạn định thời gian, nhưng cũng không thể chậm trễ.

Hơn nữa, thị trấn An Bình không phải là địa điểm của nhiệm vụ, khả năng tìm ra manh mối là rất thấp.

Hai bên không ngừng tranh cãi, không bên nào thuyết phục được bên nào.

Cuối cùng, có người đề xuất bỏ phiếu bằng cách giơ tay.

Đề xuất đã được chấp thuận.

Tưởng Trung Nghĩa chậm rãi giơ tay nói: "Tôi ủng hộ ý kiến của lão tiên sinh Bùi Càn, chúng ta… chúng ta nên điều tra rõ ràng mới đi, nếu không liều lĩnh xông vào sẽ… sẽ chết người."

Lời vừa dứt, Vu Mạn ôm ngực cũng cười lạnh: "Tôi đồng ý, ngày mai ai muốn đi thì đi, tôi sẽ ở lại."

Nói xong, cô ta liếc Chu Vinh một cái, rõ ràng là có ý ra oai.

Dù sao thì hai người trước đó đã không hợp nhau rồi.

Đứng về phía Chu Vinh cũng có ba người: Chu Vinh, Trần Hiểu Manh và Lý Lộ.

Lý Lộ nhìn có vẻ yếu đuối, giọng nói thì lí nhí, nhưng đối với việc đi đến thôn Tiểu Thạch Giản thì lại vô cùng kiên quyết.

Điều này cũng khiến một số người khác có cái nhìn khác về cô.

Tiếp theo chỉ còn lại Giang Thành và Bôn Phú chưa bày tỏ ý kiến, thái độ của hai người này cũng quyết định lựa chọn cuối cùng của nhóm này.

Dù sao đều không phải là người mới, đương nhiên hiểu được quy tắc của phim kinh dị, chưa đến thời khắc cuối cùng thì không nên tách ra.

Dưới ánh mắt áp bức của hai bên, Bôn Phú cảm thấy áp lực lớn như núi.

Anh ta hiểu rất rõ ràng về bản thân, mình chỉ là một người đi theo, lần nhiệm vụ trước cũng là bởi vì đã ôm được đúng người mới ngắc ngoải sống sót đến cuối cùng.

Anh ta không đủ khả năng để đắc tội với bất cứ ai trong nhóm.

"Tôi… tôi bỏ phiếu trắng." Anh ta liếc trái nhìn phải một cái, rồi thì thào.

Bùi Càn liếc anh ta một cái, không nói gì, Chu Vinh lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta.

Sau khi Bôn Phú phát hiện ra, cũng không dám nhìn Chu Vinh mà lựa chọn cách trốn tránh.

Tiếp theo, chỉ còn lại Giang Thành.

Một phiếu của hắn là vô cùng quan trọng.

Bùi Càn vẫn luôn tỏ ra lãnh đạm, lên tiếng trước: "Cậu em này," Giọng nói của ông ta không lớn, nhưng lại mang đến một cảm giác rất đáng tin: "Sự lựa chọn mà cậu sắp đưa ra rất có thể sẽ quyết định đến sống chết của nhóm chúng ta, tôi hy vọng cậu hãy thận trọng."

Thấy Bùi Càn lên tiếng, Chu Vinh cũng không chịu kém cạnh: "Anh Doãn," Anh ta nhìn Giang Thành, cấp thiết nói: "Thời gian trong nhiệm vụ trân quý đến mức nào, tôi tin anh nhất định là biết rất rõ, mặc dù tôi làm như vậy có hơi rủi ro một chút, nhưng… …"

Giang Thành lơ đãng ngồi trên chiếc ghế gỗ ở giữa, cảm nhận được ánh mắt xoay quanh đó, hắn chậm rãi cầm cốc nước trong tay lên, lại phát hiện chiếc cốc đã trống không, không khỏi cau mày, miệng phát ra một tiếng "chậc".

Thấy vậy, Tưởng Trung Nghĩa lập tức cầm lấy chiếc ấm và rót đầy chiếc cốc trong tay Giang Thành.

Sau khi thỏa mãn uống hết nước trong cốc, Giang Thành nheo mắt lại, hài lòng nhìn Tưởng Trung Nghĩa đang cầm chiếc ấm trước mặt, sau đó chậm rãi nói: "Tôi ủng hộ…"

Khuôn mặt kích động của Tưởng Trung Nghĩa đã ửng hồng.

"Tôi ủng hộ Chu Vinh." Giang Thành nói: "Dù sao thì Tiểu Long Nữ cũng là bạn tốt của Doãn mỗ, chúng tôi…" Hắn vô cùng nghiêm túc nhìn Trần Hiểu Manh.

"Chúng tôi cũng đã từng mập mờ."

Chương 113: Tên mập lợi hại

Mọi người: "???"

Trần Hiểu Manh ngây ra mấy giây, đồng tử đột nhiên co rút: "Hách Soái, tôi… tôi giết chết anh!!"

Khung cảnh đang vô cùng nghiêm túc ban đầu, đột nhiên trở nên hỗn loạn như gà bay chó chạy, nhưng may thay cũng đã được đưa ra được lựa chọn cuối cùng.

Sáng sớm ngày mai, mọi người sẽ đi theo đoàn người trưởng thôn đến đích của chuyến đi này — thôn Tiểu Thạch Giản.

Nếu như đã đưa ra quyết định, mặc dù mấy người Bùi Càn không muốn, nhưng vẫn phải chấp nhận kết quả này, nhiệm vụ ngày hôm nay đã kết thúc.

Đêm đã khuya, việc tiếp theo là nghỉ ngơi thật tốt, để chuẩn bị cho chặng đường dài ngày mai.

Sự gian khổ của việc đi đường núi trong nhiều giờ không phải là thứ mà những người bình thường sống trong thành phố có thể hiểu được, đặc biệt là trong nhóm còn có những người như Bùi Càn hay Bôn Phú.

Những người trong nhiệm vụ không ai biết mình có thể sống sót đến ngày mai hay không, nên những lời hàn huyên không cần thiết cũng được lược bỏ. Bởi vì ý kiến của mình được tiếp thu nên hiển nhiên là tâm tình rất tốt, Chu Vinh bắt đầu giới thiệu cho mọi người nơi ngủ qua đêm.

Theo lời anh ta nói, chủ quán đã mở bốn phòng cho nhóm bọn họ.

Ngoại trừ một phòng ở tầng ba, ba phòng còn lại đều ở tầng hai.

Điểm sinh ra của anh ta cũng là một căn phòng trên tầng hai, 208.

207 và 209 cạnh 208 là phòng của bọn họ, vợ của chủ lữ quán đã giao chìa khóa cho mình, đều ở trên người anh ta.

Nhưng vấn đề bây giờ là bọn họ có tám người, nhưng trong đó lại có năm nam và ba nữ.

Rất hiển nhiên là phải có hai người khác giới ở trong cùng một phòng.

Nhưng…

Ánh mắt của mọi người đều vô thức liếc nhìn Giang Thành và Trần Hiểu Manh.

Giang Thành tỏ ra không quan tâm, nhưng nằm ngoài dự đoán là Trần Hiểu Manh. Thái độ của cô ta khác thường, không hề tỏ ra phản đối, mà ngược lại là đồng ý.

Nhưng cô ta đã chủ động yêu cầu nói, mình muốn ở căn phòng tầng ba.

Đối với việc này, những người khác thở phào nhẹ nhõm, căn phòng trên tầng 3 vắng vẻ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mặc dù còn chưa đến thôn Tiểu Thạch Giản, nhưng mọi người cũng không khỏi đề cao cảnh giác.

Việc chia phòng kết thúc.

Chu Vinh vẫn ở trong phòng của mình, 208, Tưởng Trung Nghĩa ở cùng với anh ta.

Bôn Phú không có tí lập trường nào ở cùng với Bùi Càn, trong phòng 207.

Hai người phụ nữ còn lại là Lý Lộ và Vu Mạn ở phòng 209.

Giang Thành và Trần Hiểu Manh ở tầng ba, phòng 307.

Ở ngay trên Bôn Phú và Bùi Càn.

Tiện nghi trong phòng khá cũ, thậm chí còn có vài vết vá trên ga trải giường, nhưng cũng may là rất sạch sẽ, một chiếc bàn gỗ đổ nát không chút bụi bặm, xem ra ông chủ cũng thường xuyên lau chùi.

Giang Thành vừa vào phòng liền không chút ngại ngùng nhào lên giường, giãy giụa một hồi rồi làm ra một tư thế rất kỳ quái, sau đó quay đầu lại, nháy mắt với Trần Hiểu Manh sa sầm mặt mũi đang đứng phía sau, ngượng ngùng hỏi: "Cô tắm trước hay tôi tắm trước?"

Trần Hiểu Manh như đã đạt được mục đích nên cũng không vội vã, ánh mắt cô ta nhìn Giang Thành như nhìn một người chết vậy, lạnh lùng nói: "Đồ đâu?"

Giang Thành giả vờ kinh ngạc, mở to mắt: "Đồ gì cơ?"

"Đồ mà anh đã lấy cắp của tôi!"

"Tờ báo kia à." Giang Thành như nhớ lại, chép miệng nói: "Nhưng đó không phải là cô tặng cho tôi à? Lúc đó cô thấy tôi đẹp trai, nên thèm muốn thân thể này của tôi, bởi vì lúc đó thời gian gấp gáp, không cho phép chúng ta có thể tiếp xúc sâu hơn, vì vậy cô đã tặng tờ báo đó cho tôi, để làm bằng chứng cho sự ngưỡng mộ của cô đối với tôi…"

Hắn đột nhiên cười ha ha, hưng phấn vỗ giường nói: "Nào đến đây! Cơ hội của cô tới rồi, cơ hội chỉ có một lần thôi đừng bỏ lỡ!"

"Anh là đồ khốn kiếp!"

Trần Hiểu Manh suýt chút nữa bị bộ mặt lưu manh của Giang Thành làm cho tức muốn xỉu, trước đó cô ta đã nhặt được một sợi dây gai ở tầng dưới, chắc là dùng để trói mấy loại súc sinh như lợn hay trâu bò gì đó.

Cô ta đã thử nó bằng tay, cảm thấy siết chết Giang Thành chắc là không thành vấn đề.

Không ngờ, cô ta vừa rút dây gai ra, Giang Thành liền chùn bước, nhìn chằm chằm vào dây gai, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, chỉnh đốn lại quần áo, hành động rất có khí chất chính nhân quân tử.

Huống chi, trong phòng ánh đèn lờ mờ, Giang Thành lúc này đang lộ ra một nửa khuôn mặt, quả thực rất anh tuấn

“Cô đừng có thô lỗ như vậy.” Giang Thành bày ra vẻ đáng thương nói: “Đêm nay đều nghe cô hết được chưa?”

“Đưa tờ báo đây!”

Trần Hiểu Manh hạ giọng, cô ta cũng không muốn làm ầm ĩ lên, dù sao người ở tầng dưới cũng là người thông minh, nếu biết mình có thứ như vậy trong tay, mọi chuyện chắc chắn sẽ trở nên rắc rối.

Về phần Giang Thành sau khi giao đồ ra, cô ta đương nhiên cũng không chuẩn bị buông tha, nhưng không cần cô ta tự tay động thủ, giết chết đồng đội trong lúc làm nhiệm vụ sẽ gây nên chuyện rất đáng sợ.

Trong lòng cô ta đã có chủ ý, sẽ mượn tay quỷ, giết chết Giang Thành.

Bằng cách này, vừa không kích hoạt cơ chế trả thù trong nhiệm vụ, lại có thể loại bỏ vĩnh viễn cái tên đáng ghét Giang Thành này.

Tên này nhìn thì có vẻ vô hại, nhưng Trần Hiểu Manh, người từng cùng hắn trải qua một nhiệm vụ, biết rõ rằng người này rất mưu mô, đặc biệt rất giỏi giả heo ăn thịt hổ. Trong nhiệm vụ lần trước nếu không phải là hắn phá rối, thì mình sẽ còn thu được lợi ích lớn hơn.

"Tờ báo tôi đã định trả lại cho cô rồi." Giang Thành rụt người lại, lộ ra vẻ mặt rất đáng thương: "Nhưng hiện tại không có trong tay tôi, bị người ta cướp mất rồi."

"Bị ai cướp mất?" Trần Hiểu Manh hơi nhíu mày.

"Bị một tên mập." Giang Thành lập tức nói: "Chính là tên mập không chết trong nhiệm vụ lần trước, cũng không biết làm thế nào mà anh ta tìm được nhà của tôi, tóm lại là anh ta đã tìm đến, sau đó uy hiếp tôi đưa tờ báo cho anh ta."

Ngừng một giây, Giang Thành như nhớ lại thảm cảnh lúc đó, cả người đều run lên vì sợ hãi: "Tôi không đưa cho anh ta, sau đó anh ta đã đánh cho tôi một trận, đánh rất hung bạo! Tôi không còn cách nào khác, chỉ đành đưa tờ báo cho anh ta."

Nói xong, Giang Thành nhìn Trần Hiểu Manh, trong mắt tràn đầy quan tâm, hắn mở miệng, trầm giọng nhắc nhở: "Lần sau nếu cô gặp được anh ta, cô cũng phải cẩn thận, tốt nhất là giết chết luôn, đừng cho anh ta cơ hội phản ứng lại!"

Hắn đột nhiên lớn tiếng nói: "Anh ta cực kì lợi hại!"

Trần Hiểu Manh nghĩ ngợi một chút, không khỏi có chút kinh ngạc.

Trong ấn tượng của cô, tên mập đó vừa ngu ngốc vừa ngơ ngơ, đồng thời cũng rất nhát gan, ngoại trừ tài nấu ăn và thuộc tính linh hoạt hiếm có ra thì dường như không có năng lực gì khác.

Anh ta… có thể lợi hại như vậy sao?

Nhưng theo quan sát của cô ta, lúc Giang Thành nói ra những lời này, vẻ mặt rất chân thành, không giống như đang nói dối, hơn nữa… cô cắn cắn môi, trong trí nhớ, người giả heo ăn thịt hổ trong ác mộng còn ít sao?

Quan trọng nhất là, từ nhiệm vụ đầu tiên đến nay mới cách có đúng ba ngày.

Trong nhiệm vụ đầu tiên, cô đã dùng cách của mình xác minh Giang Thành đúng là người mới, cô không tin chỉ trong ba ngày, Giang Thành có thể hiểu được tác dụng và cách sử dụng của tờ báo.

Vì vậy, cô ta phán đoán, những gì Giang Thành nói có khả năng cao là thật.

Chương 114: Ác mộng

Nhưng theo thói quen, cô ta vẫn nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, cố gắng làm ra vẻ dữ tợn: "Nếu như để tôi phát hiện ra anh gạt tôi, thì anh biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy!"

"Gạt cô tôi sẽ trở thành cô nhi!" Giang Thành giơ tay phải lên, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Đã vất vả lâu như vậy, Trần Hiểu Manh cũng mệt rồi, cô ta cầm sợi dây trong tay, chỉ vào Giang Thành nói: "Anh, cút khỏi giường cho tôi."

"Xì!!!" Khóe miệng Giang Thành khẽ co giật, lộ ra bộ dạng cực kỳ đáng thương không chút cam tâm, nhưng cuối cùng đành phải khuất phục trước quyền uy của đối phương.

Hắn chậm rãi rời khỏi giường.

"Anh bày ra bộ dạng này làm gì?" Trần Hiểu Manh nhìn thấy bản mặt hắn là thấy phiền, trong lòng lúc đó hơi tức giận: "Tôi có làm gì anh đâu!"

Giang Thành ngẩng đầu suy nghĩ mấy giây, sau đó dùng ánh mắt không thể diễn tả được nhìn Trần Hiểu Manh, một lúc sau mới ưỡn ẹo thân thể nói: "Thực ra tôi mềm yếu hơn nhiều so với cô tưởng tượng đấy."

Trần Hiểu Manh: "… Anh muốn nhất định cút ra ngoài thì mới thấy vui phải không?"

"Tôi không biết đâu." Như lấy lại dũng khí, Giang Thành lầm bầm nói: "Ở đây chỉ có một chiếc giường, dựa vào đâu mà chỉ có cô mới được ngủ? Tôi cũng muốn ngủ trên giường."

“Cơ thể tôi rất mỏng manh, nếu ngủ dưới đất quá lạnh, những chị em yêu quý tôi sẽ không buông tha cho cô đâu, cô hãy suy nghĩ cho kỹ!” Hắn uy hiếp nói.

“Tôi đã suy nghĩ rất kĩ rồi.” Trần Hiểu Manh xoay người, chỉ về phía cửa, rất dứt khoát nói: “Bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn, một là im lặng nằm dưới đất ngủ, hai là lập tức cút ra ngoài cho tôi!”

“Nếu như cô để cho tôi ngủ trên giường, tôi có thể tiết lộ cho cô một ít tin tức.” Giang Thành khéo léo thay đổi giọng điệu, nhướng mày ám chỉ nói: “Về nhiệm vụ lần này.”

Nghe vậy, sắc mặt Trần Hiểu Manh lập tức trở nên vi diệu, cô ta nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới, vài giây sau mới gật đầu: “Được, nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng cố ý gạt tôi.”

Giang Thành như con chó săn sáp đến trước mặt Trần Hiểu Manh, sau khi nhận ra ánh mắt của đối phương không thân thiện, lại lý trí giữ khoảng cách.

“Tôi cảm thấy Lý Lộ có gì đó không ổn.” Hắn hạ giọng.

Trần Hiểu Manh liếc hắn một cái, rất hiển nhiên là muốn hắn nói tiếp.

“Lý Lộ nói rằng cô ta chỉ là một bà nội trợ bình thường, có một người chồng công chức đi sớm về muộn, và một cô con gái 3 tuổi, cuộc sống tầm thường và vụn vặt, điều này cũng giống với tính cách mà cô ta thể hiện ra.” Giang Thành nói thêm: “Trong các cuộc thảo luận trước đây của chúng ta, cô ta chưa bao giờ chủ động bày tỏ ý kiến của mình, mà thể hiện ra kiểu tính cách phụ thuộc nhiều hơn, cũng chính là kiểu quan một cũng ừ, quan tư cũng gật.”

“Tuy nhiên, khi đối mặt với câu hỏi ngày mai có đến thôn Tiểu Thạch Giản hay không, cô ta lại hành động khác thường, vô cùng tích cực, thậm chí có thể nói là cứng rắn.” Giang

Thành liếc về phía cửa một cái, rồi nói tiếp: "Điều này không phù hợp với hình tượng tính cách của cô ta, cô ta nên ủng hộ phe bảo thủ của Bùi Càn chứ không phải Chu Vinh."

Trần Hiểu Manh gật đầu, vẻ mặt càng trở nên thận trọng hơn: "Cho nên… anh nghi ngờ cô ta đã nắm được manh mối nào đó, mới đưa ra quyết định như vậy."

"Ờ-huh."

Khi Trần Hiểu Manh nhìn lại chỗ Giang Thành đã đứng trước đó, thì không thấy hắn đâu nữa, mà trong chiếc chăn trên giường thì lại đang nhô lên một hình người.

"Chúng ta tranh thủ thời gian ngủ đi." Giang Thành từ trong chăn thò đầu ra, vô cùng nhiệt tình nói với Trần Hiểu Manh: "Ngủ muộn không tốt cho da đâu."

Trần Hiểu Manh đi tới, cố nén không kéo Giang Thành ra khỏi chăn ấm, trầm giọng hỏi: "Anh cho rằng đồ vật đang trên người cô ta?"

"Cái này thì tôi không rõ, tôi chỉ thấy kỳ quái thôi." Giang Thành di chuyển trái phải dưới chăn, giống như đang làm gì đó.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Hiểu Manh, vươn tay, lấy cái quần vừa cởi từ trong chăn ra, đặt ngay ngắn trên chiếc ghế bên cạnh giường.

Sau đó hắn quay đầu nhìn Trần Hiểu Manh, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Trần Hiểu Manh sắc mặt lạnh lùng giơ chân lên.

Trước khi bị đá vào người, Giang Thành rất tự giác lăn đến bên kia giường, Trần Hiểu Manh chỉ nằm xuống mà không hề cởi quần áo, ở ngay vị trí vừa rồi của Giang Thành.

Ngọn lửa của ngọn đèn dầu dần dần mờ đi.

Trong lúc Trần Hiểu Manh nửa mê nửa tỉnh, cô ta phát hiện người bên cạnh mình đột nhiên động đậy, động tác kịch liệt đến mức cả giường rung chuyển.

Cô ta lập tức ngồi dậy, nhìn chằm chằm Giang Thành ở bên kia giường, hỏi: "Anh đang làm gì vậy?!"

"Không có gì." Giang Thành vùi đầu vào trong chăn, giọng nói nghèn nghẹt: "Tôi vừa gặp ác mộng, đáng sợ quá."

Gặp ác mộng trong ác mộng, không biết liệu có bị cuốn vào ác mộng sâu hơn không, giống như trong bộ phim khoa học viễn tưởng Kẻ trộm giấc mơ.

Trần Hiểu Manh vô thức nghĩ đến, đột nhiên cảm thấy ý tưởng này thật là khủng khiếp.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, những chuyện này đều là Giang Thành trải qua, cho nên không khỏi có chút mong đợi.

Cô ta từ từ nhắm mắt lại, không ngờ——

"Lạch cạch—"

"Cọt kẹt—, cọt kẹt—"

"Lạch cạch—"

"Cọt kẹt—, cọt kẹt—"

Giang Thành co giật dữ dội như bị động kinh, khiến Trần Hiểu Manh ở bên cạnh giật mình sợ hãi, mặc dù còn chưa đi đến địa điểm chính là thôn Tiêu Thạch Giản, nhưng nhiệm vụ đã sớm vô thức bắt đầu.

Không hề nghi ngờ… Giang Thành là người đầu tiên cảm nhận được dị thường.

Trong phút chốc, Trần Hiểu Manh xoay người rời khỏi giường, động tác nhanh nhẹn và chính xác, như thể đã diễn tập.

Dưới tình huống như vậy, ứng phó nguy cơ của tân thủ và cựu thủ là hoàn toàn khác nhau. Sau khi rời khỏi giường, Trần Hiểu Manh lập tức đến gần cửa, trong quá trình đó, cô ta mím chặt môi không nói lời nào.

Phản ứng đầu tiên là ý tưởng vừa rồi đã được chứng thực, ít nhất trong nhiệm vụ ác mộng này, nếu như ngủ quên và gặp ác mộng thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Giống như Giang Thành hiện tại.

Cả người hắn co ro dưới chăn, cơ thể thỉnh thoảng phồng lên rồi nặng nề ngã xuống, giống như một con cá rời khỏi nước, đang giãy đành đạch một cách tuyệt vọng.

Tấm ván giường vốn đã cũ kĩ phát ra những âm thanh "cọt kẹt cọt kẹt" chói tai theo chuyển động của hắn.

Cô ta nghi ngờ nó sẽ sụp đổ trong một giây nữa.

Khoảng một phút hoặc ngắn hơn, ngay lúc Trần Hiểu Manh căng thẳng muốn bỏ chạy, Giang Thành đang run rẩy kịch liệt trên giường đột nhiên ngừng cử động.

Cả căn phòng lập tức trở nên im bặt.

Ngọn lửa đang yếu ớt cháy, trong không khí có thể nhìn thấy bụi bặm do hành động của Giang Thành gây ra.

"Phù-"

Trên giường vang lên tiếng thở dài của Giang Thành, đưa tay gãi gãi tóc, sau đó trở người với vẻ mặt rất bình thản, như thể đó chỉ là một bài tập đơn giản, hoặc… một trò chơi.

Đồng tử Trần Hiểu Manh đột nhiên co rút lại, như thể nhận ra mình lại bị Giang Thành lừa gạt, cơn tức giận trong lòng không thể kìm nén được nữa, cô ta tiến lên vài bước, đá vào thân ảnh trong chăn.

Cú đá này mạnh đến mức khiến Giang Thành ngã xuống đất, phát ra tiếng "bụp".

Sau đó… thì không còn sau đó nữa, đêm nay Giang Thành quấn chăn ngủ dưới đất, không có gối, nên đành dùng tạm cái quần gối đầu.

Chương 115: Hóa đá

Sáng sớm khi tỉnh lại, Giang Thành tranh thủ thời gian Trần Hiểu Manh đi tắm rửa, chạy đến trên giường giở mánh cũ, sau đó không ngoài ý muốn lại bị Trần Hiểu Manh bắt được.

Nhưng lần này, bởi vì trên người vừa hay đang cầm dây thừng, nên liền quất mạnh cho Giang Thành một cái.

Giang Thành muốn trốn tránh, nhưng bởi vì vị trí đang đứng mà không tránh được, nên bị quật vào cẳng tay, chỗ bị quật trúng lập tức đỏ lên.

"Tôi cảnh cáo anh." Trần Hiểu Manh giơ sợi dây thừng trong tay lên, hung ác uy hiếp: "Đừng có giở trò gì, nếu không… tôi đánh chết anh!"

Giang Thành ngay lập tức ngoan ngoãn.

Nói xong Trần Hiểu Manh rời đi, nghe thấy tiếng bước chân, chắc là xuống tầng.

Hôm qua bọn họ đã hẹn nhau buổi sáng sẽ tập hợp ở tầng một, sau đó đợi đoàn người trưởng thôn qua đón, dẫn bọn họ đến thôn Tiểu Thạch Giản.

Sau khi Trần Hiểu Manh rời đi, Giang Thành loạng choạng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Trong gương trước mặt, vết sưng đỏ trên cánh tay của hắn rất dễ thấy, sau khi nhìn chằm chằm một lúc, biểu cảm của hắn dần dần trở nên vi diệu.

Liếc qua khóe mắt, hắn thoáng thấy một sợi dây treo trên tường, trên sợi dây có treo khăn tắm hay giẻ lau gì đó.

Hắn đưa tay ra, cởi hai đầu sợi dây, gấp đôi hai bên rồi cầm trên tay, cảm thấy kết cấu và trọng lượng đúng vừa phải.

Sau khi đi qua đoạn cầu thang gỗ mục nát, Trần Hiểu Manh đi tới tầng một, xung quanh chiếc bàn gỗ thô sơ có mấy người đang ngồi vây quanh, bên trên đặt một nồi cháo.

Cô ta nhìn lướt qua từng người trên bàn, phát hiện ngoại trừ mình và Giang Thành, tất cả mọi người đều đã có mặt.

Vị trí ngồi cũng rất được xem trọng, Bùi Càn ngồi bên trái, Tưởng Trung Nghĩa và Vu Mạn ủng hộ ông ta ngồi ngay sát bên cạnh.

Chỗ của Chu Vinh vừa hay ngược lại, Lý Lộ đang cúi đầu lặng lẽ ăn, Bôn Phú cũng ở đó, nhưng sắc mặt không được tốt lắm, có hơi nhợt nhạt một chút, dường như đêm qua không nghỉ ngơi được tốt.

Cô ta do dự một chút, sau đó đi tới, múc một bát cháo trước, rồi ngồi xuống chiếc bàn trống ngay bên cạnh.

Cô ta nhấp một ngụm cháo, không giống như thường ngày vẫn ăn, có vị chát, chủ yếu là ngũ cốc thô, thỉnh thoảng còn có một số hạt rất nhỏ lạo xạo, không thể nhai được.

Nhưng ngay khi cô ta cúi đầu húp cháo, đột nhiên cảm nhận thấy những ánh mắt kỳ lạ từ các vị trí khác nhau đang nhìn về phía mình.

Đây là trực giác đã có được trong những lần nguy hiểm gặp phải, cô ta ngay lập tức ngẩng đầu lên, nhìn vào một người trong số bọn họ.

Là Tưởng Trung Nghĩa.

Anh ta đang nhìn chằm chằm vào mình với ánh mắt rất kỳ lạ, nhưng sau khi bị phát hiện, dường như lương tâm cắn rứt nên lại cúi đầu ăn cháo để che đậy.

Cùng lúc đó, những ánh mắt khác cũng đột nhiên biến mất.

Trần Hiểu Manh đang cảm thấy khó hiểu, cô ta không hề nhìn ra chút uy hiếp nào trong mắt Tưởng Trung Nghĩa, ngược lại là tràn đầy nghi hoặc, quái dị, thậm chí là… kinh ngạc.

Mới một đêm không gặp, những người này… rút cuộc làm sao vậy?

Một linh cảm không lành đang dần hình thành trong lòng, cô ta đang muốn cảm nhận được điều gì đó, nhưng chưa kịp hiểu sâu hơn thì đã nghe thấy tiếng bước chân ngắt quãng trên cầu thang gỗ.

Quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng Giang Thành đang chậm rãi bước xuống cầu thang, chỉ là… động tác của hắn vô cùng kỳ quái.

Một tay vịn vào cầu thang, một tay đỡ eo của mình, bước đi luộm thuộm, thân thể thỉnh thoảng run lên, giống như đang hồi phục sau cơn bệnh nặng, hoặc là thể chất kiệt quệ vậy.

Khi càng ngày càng có nhiều người nhìn hắn, biểu cảm của Giang Thành càng trở nên tinh tế hơn.

Sắc mặt nhợt nhạt, nhưng khác với vẻ nhợt nhạt của Bôn Phú, trong vẻ nhợt nhạt của hắn còn có chút ngượng ngùng.

Như sợ bị người ta nhìn thấy, Giang Thành cúi đầu, bước từng bước nhỏ, đi một mạch đến bên cạnh Trần Hiểu Manh.

Lúc này mọi người không còn che giấu sự kinh ngạc trong mắt nữa, Bùi Càn cũng vậy, ông ta nhìn Giang Thành và Trần Hiểu Manh một lượt từ trên xuống dưới, trong ánh mắt vô tình hiện lên một tia ngưỡng mộ.

Cảm giác của tuổi trẻ thật tuyệt, ở nơi như thế này mà vẫn có thể làm được chuyện đó.

Trần Hiểu Manh bất luận thế nào cũng không thể tưởng tượng được, lúc Giang Thành gặp "ác mộng" đêm qua, những người ở ba phòng tầng dưới đã có biểu cảm như thế nào.

Bọn họ đồng loạt ngẩng cao đầu, nhìn chằm chằm vào trần nhà đang rung chuyển dữ dội trên đầu, với tiếng giường "cọt kẹt" không thể gánh được vang vọng bên tai, biểu cảm đó, giống như… phàm nhân đang ngước nhìn Chúa.

Điều khiến bọn họ ấn tượng nhất là, ngay vừa rồi, mới sáng sớm… bọn họ lại nghe thấy âm thanh "cọt kẹt" quen thuộc.

Tuy không dài bằng đêm qua, nhưng mức độ dữ dội không hề thua kém.

Khi đó Tưởng Trung Nghĩa đang đánh răng, nhất thời kích động, suýt chút nữa đã cắn đứt bàn chải đánh răng.

Cổ họng Bôn Phú không khỏi cuộn lên cuộn xuống, anh ta thừa nhận Trần Hiểu Manh trông cũng rất xinh, bản thân cũng đã từng có suy nghĩ tương tự, nhưng bảo anh ta làm chuyện đó trong ác mộng, chắc chắn là không có hứng.

Anh ta đưa mắt nhìn về phía Giang Thành, trong lòng đang nghĩ người anh em Doãn… Doãn Chí Bình này, quả nhiên là không tầm thường.

"Múc giúp anh bát cháo." Giang Thành rụt rè nhìn Trần Hiểu Manh, biểu cảm vừa thuần khiết lại vừa đáng thương: "Có được không?"

Sau đó còn không đợi Trần Hiểu Manh kịp định thần, hắn lại nhỏ giọng nói tiếp: "Chỗ này đau, vừa rồi vất vả quá." Hắn chống eo, giả vờ thở hổn hển nói.

Sắc mặt Trần Hiểu Manh đột nhiên thay đổi, cho đến bây giờ cô ta mới nhận ra, tại sao vừa rồi mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt đó.

Hóa ra…

Ánh mắt cô ta nhìn Giang Thành tràn đầy sát ý, nếu như ánh mắt có thể giết người, e rằng Giang Thành đã chết mấy lần rồi.

Tuy nhiên, cơn thịnh nộ của Trần Hiểu Manh chỉ kéo dài trong chốc lát, sau vài giây, cô ta đột nhiên mỉm cười, một nụ cười rất quyến rũ.

Cô đưa tay ra, từ từ chỉnh lại quần áo của Giang Thành, thuận tiện còn vuốt mớ tóc rối bù trên trán của hắn về đúng vị trí, bằng một cử chỉ rất thân mật.

"Đã bảo anh đừng thể hiện rồi." Cô ta nhếch khóe miệng, nở nụ cười vừa ngây thơ lại vừa đáng yêu, tạo cho người ta một cảm giác khác biệt giữa thuần khiết và quyến rũ, tóm lại là Bôn Phú đã nhìn đến đờ người ra.

Cô tiếp tục thì thầm: "Phương diện đó của anh không được cũng có phải ngày một ngày hai đâu, hà tất phải cưỡng ép mình như vậy?" Cô ta xấu hổ đấm vào ngực Giang Thành một cái, nheo mắt nhìn hắn, tức giận nói: "Anh cũng không sợ đột tử hay sao?"

Đám người đột nhiên lộ ra biểu cảm "bỗng nhiên hiểu ra", sau đó nhìn Giang Thành bằng ánh mắt đồng cảm hoặc chán ghét.

Tay của Trần Hiểu Manh trượt xuống gò má Giang Thành, trong mắt người khác đó là sự thân mật giữa hai người yêu nhau.

Nhưng chỉ có người trong cuộc là Giang Thành mới biết, cô ta hung dữ véo tai hắn một cái từ góc độ không ai nhìn thấy, mạnh đến mức suýt chút đã đứt ra luôn.

Trần Hiểu Manh dịu dàng nhìn Giang Thành, nhưng trong mắt lại có một sự mỉa mai điên cuồng.

Không ngờ-

Giang Thành không những không khó chịu, ngược lại vẻ mặt càng đáng thương hơn, yếu ớt nói: “Còn nói nữa, không phải đều tại em à, lần nào cũng muốn thử kiểu mới!”

“Anh ngại không đồng ý, thì em lại ép anh bằng cách khác.”

Hắn trông như rất không cam tâm xắn tay áo lên, để lộ những vết bầm xanh tím trên cánh tay.

“Em nhìn chuyện tốt em đã làm đi.” Hắn khẽ nức nở, rên rỉ nói: “Dùng roi đã đành rồi, em còn muốn dùng nến đốt anh, cũng may đêm qua anh đã giấu cây nến đi trước, nếu không thì không biết em sẽ làm ra chuyện gì nữa!”

Trần Hiểu Manh hóa đá ngay tại chỗ.

Chương 116: Nến trắng

Nghe vậy, máu mũi của Bôn Phú cũng không thể chịu nổi nữa, anh ta vô thức dùng một tay chặn lại, kết quả là tay bê bết máu, chân tay lúng túng trông chẳng ra sao cả.

Một lúc sau, ánh mắt của mọi người đổ dồn về Trần Hiểu Manh đều đặc sắc một cách bất thường.

Chờ khi Trần Hiểu Manh phản ứng lại, thẹn quá hóa nộ rút sợi dây thừng ra, muốn xử tử ngay tên khốn trước mặt mình, thì đám người chợt ồ lên kinh ngạc.

Mọi người nhìn chằm chằm vào sợi dây thừng trong tay Trần Hiểu Manh, như thể một ý tưởng kỳ lạ nào đó đã được xác nhận.

Vì thế… trước khi trưởng thôn đến, Trần Hiểu Manh chỉ mới ăn vài ngụm cháo, đã tức giận đến không thể uống nổi nữa, còn Giang Thành thì đã ăn hết ba bát, còn chén sạch sẽ cả đồ ăn kèm dưa chuột muối.

Cuối cùng còn ngập ngừng hỏi Trần Hiểu Manh còn ăn nữa không, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt xanh lại của đối phương, mới bỏ cuộc.

Hình như là bởi vì chuyện không vui hôm qua với chủ quán, đoàn người trưởng thôn chỉ đứng trước cửa lữ quán, chứ không đi vào, thỉnh thoảng ghé mắt nhìn vào bên trong.

Nhìn thấy trưởng thôn, Chu Vinh đứng dậy rời khỏi bàn, đi tới trước.

“Xin chờ một chút.” Chu Vinh nói: “Tôi đi gặp ông chủ trả chìa khóa trước, sau đó sẽ đi cùng mọi người.”

Lão trưởng thôn với đầy nếp nhăn trên trán không giấu được vẻ hưng phấn, xoa xoa hai tay, cười nói: "Không cần vội, mọi người nguyện ý tới chính là tích đức của tổ tiên cả làng chúng tôi rồi."

Nghe vậy, Vu Mạn, người đang khoanh chân dựa vào chiếc ghế gỗ, cười nhạo báng và nói: "Nếu như tổ tiên có tích đức, các ông đã không có kết cục như thế này."

Tất nhiên, giọng nói của cô ta không lớn, chỉ có một số người xung quanh nghe thấy.

Lý Lộ cau mày, không nói gì.

Lại chờ thêm một lúc, vẫn không thấy chủ quán xuất hiện, từ sáng đến giờ cũng không thấy vợ chồng chủ lữ quán đâu.

Chu Vinh là người thức dậy sớm nhất, nhưng anh ta chỉ mở cửa, đứng trước cửa, đợi đến khi cánh cửa tiếp theo mở ra, rồi mới cùng mọi người xuống tầng.

Cháo từ sáng sớm đã được đặt ở dưới tầng, tám đôi bát đũa được sắp xếp chu đáo dọc theo nồi cháo, hiển nhiên là để dành cho bọn họ ăn sáng.

Giang Thành chậm rãi nuốt xuống ngụm cháo cuối cùng, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào cầu thang.

Trần Hiểu Manh cũng vậy.

Cô ta đang đợi, nhưng chủ quán vốn nói sẽ dậy sớm để đưa bọn họ rời đi vẫn chưa xuất hiện.

Ngược lại, đoàn người trưởng thôn đã tìm đến cửa.

Trời đã sáng hẳn, Chu Vinh cầm mấy cái chìa khóa trong tay, như cũng không thể đợi thêm nữa, đứng dậy, quay đầu đi lên tầng.

Còn chưa đợi anh ta đi tới cầu thang, sau lưng liền có một bóng người đuổi theo: "Anh Chu." Giang Thành rất thân thiết đi tới bên cạnh, cùng sóng vai với anh ta: "Tôi đi cùng với anh."

"Được."

Đối với việc Giang Thành ủng hộ mình ngày hôm qua, nên anh ta có ấn tượng rất tốt, mặc dù anh ta biết Giang Thành trông không đơn giản như vậy.

Bọn họ tìm một lượt tầng hai, nhưng không thấy hai vợ chồng chủ lữ quán.

Tầng ba cũng như vậy.

Bọn họ không ngờ, trong lữ quán có diện tích không hề nhỏ này vậy mà chỉ có tám vị khách bọn họ.

"Có khi nào là ra ngoài rồi không?" Giang Thành nhìn quanh hỏi: "Tôi có từng nghe một tên mập nói, rau dưa sáng sớm ở chợ vừa rẻ lại vừa tươi, có rất nhiều chủ nhà hàng đều thích đi mua hàng vào sáng sớm."

"Có lẽ là vậy." Chu Vinh đáp rồi xoay người lại nói: "Xem ra chỉ đành đặt chìa khóa ở trên quầy lễ tân, như vậy bọn họ trở về có thể nhìn thấy."

Nghe vậy, Giang Thành vỗ tay tán thành: "Không hổ là anh Chu, có thể nghĩ ra cách như vậy!"

Vừa quay người lại Chu Vinh không khỏi ngây ra một giây, nghi hoặc nghiêng đầu nhìn.

Giang Thành nói tiếp: "So sánh tại hạ với anh, giống như so sánh mặt trời với ngọn nến này, mới ba ngày không gặp đã phải nhìn với cặp mắt khác xưa!" Hắn chỉ vào một cây nến ở cuối hành lang, mặt không biến sắc ẩn dụ nói.

Chu Vinh: "? ? ?"

Cái mớ hỗn độn này là cái quái gì vậy…

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng theo bản năng vẫn nhìn về phía hướng ngón tay Giang Thành, không gian tầng ba nhỏ hơn rất nhiều so với tầng hai, chỉ có mười gian phòng.

Ngăn cách bởi một hành lang, mỗi bên năm phòng, quay mặt vào nhau.

Chỉ có bên phía mình đi lên là có cầu thang, phía bên kia bị chặn bởi một bức tường.

Để chiếu sáng, phía trên tường có treo một cái giá cắm nến.

Ngọn nến trắng nhợt nhạt đang cháy yếu ớt, mang đến cho mọi người cảm giác bức bách khó tả.

Giống như… đang đến phòng tang lễ.

Vừa rồi chỉ nghĩ đến việc đi tìm hai vợ chồng chủ lữ quán, lúc này Chu Vinh đột nhiên chú ý đến ngọn nến này, và vị trí của cái giá cắm nến.

Vị trí của cái giá cắm nến khá kỳ lạ, không lên không xuống ở ngay chính giữa bức tường, điều này cũng dẫn đến hiệu ứng ánh sáng rất hạn chế, hơn nữa… như thể phát hiện ra chuyện gì, đôi mắt anh ta chợt trở nên kỳ quái.

Bức tường đối diện cũng có gì đó không ổn, lại được sơn một màu đen hiếm khi thấy.

Điều này cũng dẫn đến việc tầng ba vốn đã cực kỳ tối, đứng trước cầu thang nhìn vào trong, thứ đứng trước mặt không giống một bức tường, mà giống như lối vào địa ngục.

Người sống ở thời đại này chỉ là hơi lạc hậu một chút, nhưng không hề ngốc, làm sao có thể thiết kế ra một bố cục như vậy.

Một giây sau, con ngươi của Chu Vinh đột nhiên co rút lại.

Anh ta có thị lực rất tốt, vừa nhìn thấy lửa của ngọn nến rung động dữ dội một cái.

Ngay sau đó, anh ta cảm thấy một cơn gió thổi qua mặt, rất nhẹ, nhưng… anh ta nhìn sang hai bên hành lang, tất cả các cửa đều đóng kín, gió từ đâu đến?

Thực tế đã chứng minh rằng việc tìm ra vấn đề không phải là điểm mạnh của anh ta, mà là phân tích và giải quyết vấn đề, anh ta lập tức huy động thông tin về lữ quán này trong đầu.

Tổng có ba tầng, nhìn từ bên ngoài, tầng một và tầng hai dài ngắn bằng nhau, chỉ có tầng ba rõ ràng là ngắn hơn một chút.

Điều này cũng giải thích tại sao tầng hai có 14 phòng nhưng tầng ba chỉ có 10 phòng.

Nói cách khác, tầng hai rộng hơn tầng ba khoảng hai phòng.

Nhưng theo trí nhớ của Chu Vinh, trên thực tế không hề có.

Vì vậy… đằng sau bức tường đó, có thể có một khoảng trống.

Mà hai người vợ chồng chủ lữ quán, chính là đang trốn ở đó.

Không kịp giải thích với Giang Thành, anh ta bước thật khẽ đi thẳng tới, khi đến trước bức tường, anh ta lặng lẽ đứng im, đưa một ngón tay đã dùng lưỡi làm ướt ra, sau đó chậm rãi mò mẫm quanh tường.

Ngay sau đó, anh ta cảm thấy sự mát lạnh đến từ những đầu ngón tay.

Anh ta phát hiện ra một khoảng trống ngay sát bức tường.

Thực ra khoảng trống tương đối gồ ghề, nhưng bởi vì bản thân bức tường tối tăm, cộng thêm ánh sáng kém, cho nên nếu không để ý thì cho dù có đứng trước mặt cũng khó có thể nhận ra.

Không ai có thể nghĩ rằng, phía sau này lại có một mật thất.

Khoảng trống tương đối lớn, sau khi yết hầu cuộn lên cuộn xuống một lát, Chu Vinh không chút do dự mà nhích đầu lại gần.

Bên trong quả thực có một cái giếng trời, một ngọn nến trắng gần như giống hệt bên ngoài cắm ở một góc mật thất, đang lờ mờ cháy lên.

Dưới ánh sáng yếu ớt, anh ta nhìn thấy một bóng người quen thuộc từ phía sau, đeo tạp dề bẩn thỉu, đó là chủ quán.

Toàn thân anh ta run rẩy, giống như đang kích động giải thích gì đó, bởi vì góc độ nên không thể nhìn rõ người trước mặt chủ quán, chỉ có thể nhìn thấy một đôi chân.

Đôi chân đó rất nhỏ, trông không giống như chân của bà chủ.

Chương 117: Cao nhân

Chủ quán giống như đang nói đến phần kích động, đầu khẽ lắc lắc, chỉ trong nháy mắt đó, Chu Vinh đã nhìn thấy người đứng trước mặt ông chủ khách sạn.

Anh ta ngây người ra, sau đó như phải chịu kinh sợ tột độ, cả người đột nhiên lùi lại phía sau.

Cánh tay không kiểm soát được, đã va phải cây nến trên giá cắm nến.

Ngay khoảnh khắc cây nến sắp chạm đất thì có một bàn tay nhanh chóng đỡ lấy, sau đó dùng tốc độ cực nhanh đặt cây nến trở lại giá cắm nến.

Giang Thành tóm lấy Chu Vinh, dùng ánh mắt ra hiệu, hai người lặng lẽ lùi lại, đẩy cửa chui vào một căn phòng.

Gần như ngay lúc cửa đóng lại, một loạt tiếng "cót két-" khe khẽ vang lên.

Giống như có một cánh cửa rất nặng bị đẩy ra.

Một lúc sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ dồn dập, người đó hình như suy nghĩ một lát, rồi đi thẳng đến cửa phòng hai người đang trốn.

Tiếng chìa khóa va chạm leng keng vang lên, Chu Vinh giật mình, anh ta không ngờ trong tay chủ quán lại có chìa khóa dự phòng.

Khi tiếng ổ khóa bật mở, cánh cửa cũng bị đẩy ra.

Tiếng bước chân xông vào phòng vang lên, theo sau là tiếng lục lọi tìm kiếm, nhưng mà anh ta sẽ không bắt gặp được

đâu, vì hai người Giang Thành đang trốn trong phòng 308, đối diện phòng 307.

Chủ quán tìm kiếm một hồi, dường như không tìm thấy dấu vết có người ở, liền rời đi, quay trở lại bức tường phía trước mật thất, sau một loạt tiếng ma sát, bên ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Tuy nhiên, Giang Thành và Chu Vinh đều rất ăn ý không hề có động tĩnh gì, tiếng thở giữ ở mức nhỏ nhất.

Một phút, hai phút… Cho đến khi sắp hết phút thứ ba, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất rõ ràng, cách hai người cực gần, sau đó tiếng ma sát vang lên, ngoài cửa… trở về yên tĩnh.

Giang Thành và Chu Vinh vẫn không nhúc nhích.

Phải đến năm phút sau, quá trình đó lại lặp lại một lần nữa, hai người mới lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

Nhưng thay vì đi xuống tầng dưới để tập hợp cùng đồng đội, thì lại đến góc tầng hai.

“Anh Chu.” Giang Thành giả vờ sợ hãi tột độ, thấp giọng hỏi: “Vừa rồi anh đã nhìn thấy gì vậy?”

Vẻ mặt Chu Vinh so với Giang Thành còn kinh hãi hơn, nhưng anh ta không phải là giả bộ, hô hấp lúc này vẫn còn chưa điều chỉnh được lại.

Vừa rồi anh ta trốn sau cánh cửa phòng 308, qua khe cửa nhìn thấy chủ quán đã thay đổi hoàn toàn so với bộ dạng người tốt ngày hôm qua, khuôn mặt méo mó gớm ghiếc.

Đáng sợ hơn nữa là trên tay anh ta có một con dao sắc bén sáng loáng lạnh lùng.

Nếu như bị phát hiện, kết cục không cần nói cũng biết.

“Mật thất… trong mật thất ngoài chủ quán ra, vẫn còn một người phụ nữ nữa.” Như đang nhớ lại cảnh tượng lúc đó, sắc mặt Chu Vinh càng ngày càng kém: “Không phải là vợ anh ta, mà là một bà lão, bà… bà ấy đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ, một nửa khuôn mặt dường như đã bị nấu chảy, chỉ còn lại một con mắt, mũi và môi… đều mất rồi!”

Đồng tử của Giang Thành từ từ siết lại.

“Anh Doãn.” Chu Vinh đột nhiên nắm lấy cổ tay Giang Thành, nói: “Tôi biết anh không phải người bình thường, hẳn là anh cũng có thể thấy được, độ khó của nhiệm vụ lần này khác hẳn với những gì chúng ta từng trải qua trước đây, lần này thậm chí đều không có người mới.”

Giang Thành không nói gì, chỉ cho anh ta một cái nhìn rằng mặc dù tôi rất sợ hãi, nhưng vẫn có thể kiên trì nghe anh nói tiếp.

Chu Vinh thì không quan tâm đến điều này, nhanh chóng nói: “Tôi muốn liên thủ với anh, anh Doãn.” Anh ta nuốt nước bọt: “Tôi đã thành công vượt qua năm nhiệm vụ, đây là lần thứ sáu.”

Anh ta liếc nhìn cầu thang đi lên một cái, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Nhưng nhiệm vụ lần này có lẽ còn khó khăn hơn cả năm nhiệm vụ trước đó của tôi cộng lại, còn chưa vào vực, đã xảy ra chuyện như vậy rồi, tôi có một loại dự cảm rất xấu.”

Không để ý đến việc Chu Vinh đang cảm khái nhiệm vụ đáng sợ như thế nào, cùng với những lời nói nhảm bản thân ưu tú đến mức nào, hắn ngẩng đầu lên, hỏi thẳng: “Vực mà anh nói là có ý gì?”

Lời này vừa nói ra, Chu Vinh không khỏi sửng sốt, ánh mắt anh ta nhìn Giang Thành dần dần thay đổi, nhưng cũng chỉ là

trong chốc lát, lại trở về dáng vẻ trước đó.

“Chính là phạm vi mà quỷ có thể hành động, hoặc can thiệp vào.” Anh ta giải thích.

“Vậy ý của anh là thị trấn An Bình không nằm trong phạm vi quỷ có thể đến, hoặc có thể can thiệp?” Giang Thành hỏi ngược lại.

Chu Vinh gật đầu: “Theo phán đoán của tôi thì chắc là như vậy.”

Giang Thành không đi sâu vào nghiên cứu phương pháp phán đoán của anh ta là gì, thứ nhất là vì thời gian cấp bách, nếu còn chậm trễ thì người ở tầng dưới sẽ nhận ra dị thường.

Thứ hai là không cần thiết, bởi vì đây là điểm mù nhận thức của bản thân, nên cho dù Chu Vinh có giải thích thế nào, thì mình cũng không có cách nào để xác nhận thật giả.

Thà rằng không hỏi, như vậy sẽ thể hiện được sự thâm sâu khó lường của mình.

Hắn nhìn Chu Vinh bằng ánh mắt kỳ quái có ý là, tôi sẽ không nói gì, nhưng tốt nhất anh hãy suy nghĩ cho kỹ, sau đó không đồng ý đề nghị hợp tác của Chu Vinh, nhưng cũng không từ chối.

“Xuống dưới thôi.” Hắn nói một cách rất tự nhiên.

Hai người đi xuống tầng không nhắc đến nửa chữ về chuyện xảy ra vừa rồi, chỉ nói không tìm được chủ quán.

“Vậy hai người ở trên tầng làm gì mà lâu thế?” Người lên tiếng là Trần Hiểu Manh, cô ta hằn học nhìn Giang Thành, hận không thể xông lên cắn chết hắn.

“Chẳng lẽ hai người các anh…”

Sắc mặt Trần Hiểu Manh trở nên quái dị, để tạt nước bẩn vào người Giang Thành, cô ta sẽ làm đủ mọi cách, kể cả không ngần ngại ảnh hưởng đến Chu Vinh vô tội.

Bôn Phú nghe đến đây, anh ta nhìn Giang Thành với ánh mắt rực lửa hơn.

“Long Nhi.” Giang Thành thâm tình nhìn Trần Hiểu Manh, ưỡn ẹo nói: “Em đang nói cái gì vậy? Tối hôm qua anh đã gắng gượng… như thế nào, chẳng lẽ em còn không biết sao.”

Nghe vậy, mặt Trần Hiểu Manh sa sầm xuống, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

“Các vị cao nhân!”

Trưởng thôn đứng ngoài cửa lữ quán, háo hức nhìn chằm chằm những vị cứu tinh này, khó khăn lắm mới ngóng được hai người đi xuống, thì lại phát hiện ra bọn họ gặp nhau là tán tỉnh ve vãn, không hề có ý định đi theo về thôn, điều này khiến ông ta rất sốt ruột.

Khi mọi người đều nhìn về ông ta, ông ta dùng vài chiếc răng cửa còn sót lại cố gắng nở nụ cười tươi nhất có thể: “Cũng không còn sớm nữa, đường núi gồ ghề khó đi, chúng ta vẫn nên…”

“Được.” Giang Thành gật đầu: “Chúng ta xuất phát thôi.”

Nghe vậy, trưởng thôn và thôn dân đều vui mừng khôn xiết.

Trên đường đi theo bọn họ, Bùi Càn sánh vai đi với trưởng thôn, hai người thỉnh thoảng trao đổi quan điểm về phong tục địa phương, trong khi Giang Thành ở bên cạnh bọn họ nheo mắt lắng nghe.

Trần Hiểu Manh bắt đầu lên kế hoạch tìm cơ hội ở một mình siết cổ giết chết Giang Thành, nhưng Giang Thành như

đã nhìn thấu suy nghĩ của cô ta, thỉnh thoảng đi vệ sinh cũng phải kéo ai đó đi cùng.

Có điều có vẻ hắn cũng không kén chọn việc ai đi cùng mình, lần gần đây nhất vậy mà còn kéo cả Vu Mạn.

Phải mất khoảng 15 phút hai người mới quay lại.

"Nói cách khác, thôn nằm trong khe hở giữa hai ngọn núi." Bùi Càn dường như nghĩ đến điều gì đó, nhìn trưởng thôn như xác nhận.

"Đúng vậy, cao nhân, là như thế." Trưởng thôn vô cùng kính trọng Bùi Càn, mở miệng là cao nhân này cao nhân nọ, đồng thời còn bảo người dùng ô giấy che nắng cho Bùi Càn.

Giang Thành liếc xéo ông ta một cái, đột nhiên kêu to: "Tôi cũng nóng, tôi cũng muốn một anh trai che ô cho tôi!"

Trưởng thôn ngây ra, sau đó nhìn về phía Giang Thành giải thích nói: "Vị tiểu huynh đệ này…"

Nhưng không ngờ là——

"Ông đang nói với ai đấy?!" Giang Thành nhéo eo, trợn mắt nói: "Dựa vào đâu ông ấy là cao nhân, tôi lại là tiểu huynh đệ?"

"Tôi cũng là một cao nhân đấy!"

Chương 118: Vào thôn

Trưởng thôn không còn cách nào khác, lại không dám đắc tội với Giang Thành, đành phải nháy mắt, để nam da đen đang cầm ô cho mình đi che ô cho Giang Thành. Mãi cho đến khi đã được đứng dưới bóng râm mát rồi, Giang Thành mới lộ ra biểu hiện hài lòng.

"Cô Vu!" Giang Thành nhiệt tình mời Vu Mạn đi ô cùng, hai người sóng vai nhau cùng đi.

Có lẽ là vì hai người có nghề nghiệp giống nhau, như thể có vô số chủ đề nói không hết, Giang Thành thỉnh thoảng ghé vào tai đối phương thì thầm to nhỏ gì đó, khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô ta ửng đỏ, không nhịn được cười không ngớt.

Sau đó hai người cùng nhau quay đầu lại, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Trần Hiểu Manh, sau đó lại là một cái nhíu mày trao đổi có thể hiểu ý chẳng thể dùng lời.

Trần Hiểu Manh thấy bản mặt của Giang Thành là thấy phiền, dứt khoát quay đầu đi, làm như không thấy.

Đường núi khó đi hơn tưởng tượng, nói là hành trình mấy tiếng đồng hồ, nhưng đoàn người vừa đi vừa dừng lại, mãi cho đến khi trời đã tối mịt mới nhìn thấy một cái thôn.

Trưởng thôn chống gậy đứng bên tảng đá núi, nhìn thôn với ánh mắt xúc động.

Mọi người lần lượt đều đứng yên.

Sơn thôn bao phủ bởi tà dương có một sức quyến rũ đặc biệt, ánh chiều tà tỏa sáng như được mạ một lớp sơn thần

thánh, những ngôi nhà màu trắng và ngói đen được xếp lớp rõ ràng.

Thỉnh thoảng, khói nấu ăn bốc lên từ mái nhà, giống như một con rắn dài bay về phía sâu trong rừng.

Nó giống như một bức tranh Trung Quốc đổ bóng trên một tờ giấy Tuyên Thành.

Cho dù là đang ở trong nhiệm vụ, Bùi Càn xuất thân là một nhà hội họa, vẫn vô cùng tán thưởng phong cảnh của thôn Tiểu Thạch Giản, những lời ông ta nói ra hoàn toàn đều xuất phát từ trái tim.

Lội qua một con suối trong vắt đến mắt cá chân, dưới chân xuất hiện một phiến đá xanh, nhìn về phía trước là một con đường đá xanh ngoằn ngoèo uốn lượn vào thôn.

Thôn xóm không lớn, khoảng một trăm hộ gia đình.

Sau khi trưởng thôn đã đuổi những thôn dân đi theo về, chỉ còn lại nhóm người Giang Thành, và nam da đen.

Nhóm người đầu tiên đi tới một viện lạc, nói là viện lạc, nhưng thực ra chỉ là mấy ngôi nhà thấp mái ngói, bên ngoài có hàng rào bao quanh, tạo thành hình dạng của viện.

Trời đã sắp tối, trưởng thôn đi vào trước, dường như là để sắp xếp nơi ở qua đêm cho mọi người.

Mọi người cũng không tùy tiện tiến vào, mà đợi ở ngoài viện. Giang Thành tò mò nhìn lên nhìn xuống nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt dừng ở mấy cái thùng rác lớn đặt ở trong viện.

Thùng rác được đặt cạnh hàng rào, bên trong có những củ khoai lang khổng lồ.

Khoai lang còn rất tươi, bên trên vẫn còn đất ẩm, như thể vừa mới được đào lên khỏi mặt đất.

Chờ một lúc, bọn họ đột nhiên nghe thấy tiếng tranh cãi xen lẫn tiếng địa phương, một lúc sau, trưởng thôn vẻ mặt u ám, ảo não đi ra.

Cánh cửa trong viện mở hé một nửa, sau cánh cửa hiện ra một khuôn mặt phụ nữ.

Chu Vinh nhìn thấy người phụ nữ đang cầm một cây gậy gỗ với một đầu trước bị cháy đen, vẻ mặt cực kì lãnh đạm.

Sau khi nhìn thấy đám người Giang Thành, sắc mặt trưởng thôn càng ngại ngùng hơn. Ông ta há miệng ngưng lại một chút, nhưng cũng không thể không lên tiếng giải thích: "Nhà này nam nhân đi vắng, nên không tiện cho lắm, chúng ta… chúng ta đi tới nhà tiếp theo xem thử."

Kết quả nhà tiếp theo cũng như vậy, chỉ là thay đổi cách nói.

Cuối cùng, trưởng thôn đành phải dẫn bọn họ đến một viện lạc tương đối hẻo lánh, lần này thì đúng là một viện lạc thật, kiến trúc so với hai căn nhà nhìn thấy trước đó không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Chỉ là có hơi đổ nát, sau khi cửa gỗ được đẩy ra, bản lề cũ kĩ phát ra tiếng ồn chói tai.

Trong viện tổng có ba gian phòng, một gian lớn tương đối lộng lẫy đứng một mình ở phía tây, cửa lớn đóng kín, phía trên treo một chiếc khóa lỗ đồng cổ màu đen.

Trưởng thôn dẫn bọn họ vào một gian trong hai gian nhỏ hơn ở phía đông.

Bên trong tương đối sạch sẽ, bước vào cửa là một đại sảnh nhỏ rộng hơn 20 mét vuông, ở giữa có một chiếc bếp lò làm bằng vật liệu gì đó không rõ.

Nhìn vào trong lò, bên trong có tàn tro đã tắt từ lâu.

Trưởng thôn hình như rất quen thuộc với nơi này, ông ta đi tìm than củi trong giỏ tre cạnh tường, sau đó nam da đen từ ngoài cửa bước vào, trong tay cầm một bó củi không biết lấy ở đâu ra.

Dưới sự phối hợp của hai người, chẳng mấy chốc, ngọn lửa bắt đầu cháy lên kêu lách tách.

Mọi người ngồi quanh bếp lò giơ tay hơ lửa, hơi ấm dần xua tan cái lạnh, cảm giác mệt mỏi dọc đường cũng vơi đi rất nhiều.

Người đàn ông đi theo đến rất ít nói, ánh mắt cũng vô cùng đờ đẫn, chờ sau khi ngọn lửa đã ổn định, anh ta lại ôm củi và than củi đến gian nhỏ bên cạnh, lửa trong gian phòng nhỏ đó cũng được đốt lên.

Trưởng thôn xin lỗi nói: "Hôm nay mọi người ở tạm đây một đêm." Ông ta chỉ vào hai bên trái phải của gian nhà này: "Hai bên này đều là phòng ngủ, đều có giường lò, mọi người có thể ở gian này bốn người, hai người ở mặt này, còn hai người ở mặt bên kia, rồi gian phòng kia cũng ở bốn người như thế."

"Không cần phiền phức đến thế." Người lên tiếng là Bùi Càn, ông ta ngồi đó trông rất có khí thế, nhìn về phía trưởng thôn và nói: "Chúng tôi đều ở gian này là được rồi."

Trưởng thôn dường như không ngờ ông ta sẽ nói như vậy, vì thế ngưng vài giây, sau đó lúng túng cười nói: "Không sao, đều là cao nhân ông…"

Nói đến đây, trưởng thôn như đột nhiên nghĩ tới gì đó, liền đổi miệng nói: "Đều là ý của… các cao nhân."

Giang Thành liếc ông ta một cái, ậm ừ nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Trưởng thôn liếm môi, hồi hộp như vừa thoát khỏi một kiếp nạn.

“Bây giờ có thể nói các ông đã gặp phải chuyện gì được rồi.” Vu Mạn ngồi đó nhóm lửa, ngón tay mảnh khảnh, ánh lửa phản chiếu gương mặt cô ta càng quyến rũ hơn, cô ta mỉm cười nói: “Xa như vậy mời chúng tôi đến đây, không phải là để du sơn ngoạn thủy chứ.”

Nhóm người đều ngầm hiểu không tiết lộ câu chuyện do chủ quán kể lại, trong ác mộng không có ai đáng tin cậy, bất luận là NPC, hay đồng đội.

Nghe Vu Mạn nói, trưởng thôn không khỏi nuốt nước bọt, sau khi nhìn thấy nam da đen đã quay lại, ông ta đứng dậy, đóng cửa phòng, sau đó tìm một thanh gỗ cắm vào làm chốt cửa.

Mọi chuyện xong xuôi, trưởng thôn lại ngồi xuống, lúc này mọi người mới chú ý tới sắc mặt của ông ta đã thay đổi, đó là một cảm xúc phức tạp có xen lẫn sợ hãi, bất lực, hối hận.

Ông ta ngẩng đầu lên, dùng một giọng điệu rất kỳ quái hỏi: “Mọi người… có tin là có quỷ không?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy thật bất lực, chỉ muốn bỏ qua ngay lập tức phần mở đầu nhàm chán của bộ phim kinh dị hạng ba này, điều mọi người muốn nghe chính là câu chuyện! Sự cố đã xảy ra thật!

Nhưng bọn họ lại không dám đẩy nhanh tiến độ cốt truyện sợ bỏ sót điều gì, vì thế Chu Vinh chỉ đành gật đầu, nói lấy lệ: “Tôi tin, ngẩng đầu ba thước có thần linh.”

“Nhưng tôi đang nói đến… quỷ! Không phải thần linh.” Trưởng thôn nuốt nước bọt, nhỏ giọng miêu tả: “Là lệ quỷ vô cùng khủng khiếp, có thể giết người.”

Nói đến đây, không biết là do nhiệt độ đột ngột giảm xuống hay sao mà ai nấy đều cảm thấy ớn lạnh.

Cơn ớn lạnh đột ngột ập đến, vừa khó hiểu lại vừa quỷ dị, thậm chí còn ảnh hưởng đến lửa than trong lò, dưới sự chú ý của mọi người đã tối đi rất nhiều.

Chương 119: Đầm Hàn Trinh

Sau đó, theo lời kể của trưởng thôn, khoảng thời gian lịch sử đen tối của thôn Tiểu Thạch Giản từ từ được hé mở.

Giọng ông ta khàn khàn, rất phù hợp cho việc vén bức màn lịch sử.

So với tin đồn của chủ lữ quán ở thị trấn An Bình, lời kể của trưởng thôn càng chi tiết hơn, thậm chí ông ta còn có thể kể cả họ tên của một số cô gái bi thảm, và những câu chuyện đã xảy ra với bọn họ.

Những chuyện này tuy đã trôi qua lâu rồi, nhưng khi nghe vẫn cảm thấy chối tai. Những người sống trong ánh nắng của một xã hội văn minh không thể tưởng tượng được cảnh tra tấn của những phụ nữ bị giam cầm trong địa ngục tăm tối.

"Cho nên…" Lý Lộ thận trọng lên tiếng: "Là những cô gái ôm mối hận chết đi đã biến thành lệ quỷ, trở về báo thù."

Không phải là ngữ khí nghi vấn, đây là một vấn đề đã thấy hiển nhiên.

Chủ quán cũng đã xác nhận điểm này.

Nhưng chuyện không ngờ là, trưởng thôn lại lắc đầu với vẻ mặt kỳ quái: "Không phải những cô gái đó." Như nhớ ra điều gì, đôi môi ông ta chợt run lên: "Là cô ta!"

"Cô ta là ai?" Trần Hiểu Manh nghiêng người hỏi.

"Chính là… chính là nữ nhân bị cha mẹ của những cô gái bị bắt cóc đánh chết!"

Theo dòng chảy kí ức, sắc mặt Tưởng Trung Nghĩa dần dần trở nên kì lạ, anh ta nhìn chằm chằm vào trưởng thôn, nghi hoặc hỏi: "Thủ phạm chính bị cảnh sát bắt được? Đó là một nữ nhân?"

Trưởng thôn gật đầu, đồng tử trở nên hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn lên tiếng nói: "Các cô gái trong thôn đều là do cô ta lừa từ bên ngoài vào, cô ta trông còn rất trẻ, rất dễ dàng lấy được lòng tin của những cô gái bị lừa."

"Cô ta tên là gì?"

"Triệu Hương Muội."

"Ý của ông là lệ quỷ là do thủ phạm chính Triệu Hương Muội này biến thành, cũng chính là Triệu Hương Muội này đã giết chết nhiều người trong thôn đến như vậy?" Vu Mạn trợn trừng hai mắt.

Trưởng thôn thở dài một cái: "Đúng vậy."

"Nhưng… tại sao nói là cô ta?" Vu Mạn tiếp tục hỏi: "Chứ không phải là những cô gái chết oan kia?"

Không chỉ Vu Mạn, mà điểm này tất cả mọi người đều không thể nghĩ ra.

Hóa thành lệ quỷ báo thù không phải là những nạn nhân ôm mối hận chết, mà là thủ phạm đáng bị trừng phạt, đây là đạo lý quái quỷ gì vậy?

Trưởng thôn tất nhiên nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt mọi người, nên lên tiếng giải thích: "Thật sự không phải là những cô gái khốn khổ đó, mặc dù bọn họ đã chịu rất nhiều cực khổ, nhưng… nhưng dù sao cũng không có ai chết cả." Ông ta dang tay ra, vẻ mặt chua xót nói: "Người còn chưa chết thì làm sao mà biến thành quỷ được."

Chu Vinh nhìn chằm chằm một bên mặt trưởng thôn, một lát sau mới thận trọng nói: “Ông chắc chắn là không một ai bị chết?”

“Tôi chắc chắn.” Trưởng thôn quyết liệt gật đầu: “Năm đó cảnh sát đã đến thống kê rồi, tổng cộng bắt cóc 29 cô gái, ngoài 21 cô gái bị nhốt trong thôn, còn có 6 người bị bán cho nơi khác, 2 người đang ở nhà bà đỡ chờ sinh, một người cũng không thiếu, toàn bộ đều còn sống.”

Sau đó, vẻ mặt ông ta lại kỳ quái giải thích: “Dù sao thì trong mắt của thôn dân lúc đó, bọn họ cũng là một loại tài sản, phải tốn rất nhiều tiền mới có thể…”

Do dự một lát, Bôn Phú hỏi: “Con quỷ đó… xuất hiện từ khi nào?”

Trưởng thôn nhìn một cái là biết anh ta đang nghĩ gì, thở dài nói: “Sau khi người trong thôn phát hiện ra thôn dân lần lượt bị giết, cũng lập tức nghi ngờ là cô gái nào đó đã nghĩ quẩn tự sát sau khi được giải cứu nhưng không thể chịu nổi ký ức đau buồn, từ đó hóa thành lệ quỷ quay lại báo thù.”

“Nhưng sau đó chúng tôi đã kiểm tra, và phát hiện bọn họ đều còn sống.” Trưởng thôn nhìn mọi người, gật đầu nói: “Tất cả 29 người đều còn sống.”

“Nói như vậy quỷ chỉ có thể là cô gái duy nhất đã chết kia, thủ phạm chính Triệu Hương Muội.” Chu Vinh nói.

Trưởng thôn như nghĩ đến điều gì, giọng nói dần dần trầm xuống: “Điểm này có thể chắc chắn rồi.” Ánh mắt ông ta không ngừng chớp động, thỉnh thoảng vang lên tiếng những cơn gió bên ngoài khiến ông ta cũng trở nên căng thẳng: “Chúng tôi… chúng tôi đã phát hiện ra một tấm bia đá ở nơi thi thể của Triệu Hương Muội, đằng sau bia đá có viết một dòng chữ máu…”

Nói đến đây, ông ta đột nhiên không nói nữa, Giang Thành nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nam da đen có vẻ ngoài đặc biệt cường tráng này một cái, phát hiện anh ta cũng đột nhiên khom người xuống, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Trên đó là nguyền rủa sao?" Giang Thành mở to mắt, chép miệng lên tiếng: "Kiểu như là nguyền rủa chó gà cũng không tha cho mày, mở mì ăn liền không có gói gia vị, sinh con trai không có dương vật…"

Trưởng thôn đang chìm trong sợ hãi, nhất thời không theo kịp mạch não của Giang Thành, nhưng khi nghe thấy hai chữ nguyền rủa, ông ta bắt đầu gật đầu: "Đúng vậy, nhất định là nguyền rủa! Nhất định là vậy rồi!"

Những người khác thì lại đã miễn dịch với lời của Giang Thành, thậm chí Bôn Phú còn mong chờ Giang Thành thỉnh thoảng nói mấy câu tục tĩu, như vậy có thể khiến anh ta mở ra cánh cửa đến một thế giới mới.

"Bia đá ở đâu?"

"Ở bên cạnh đầm sâu sau núi." Dừng một chút, trưởng thôn trầm giọng bổ sung: "Thi thể của Triệu Hương Muội cuối cùng cũng bị ném vào đầm sâu."

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm trưởng thôn, đột ngột hỏi: "Tôi nhớ ông đã nói Triệu Hương Muội bị cha mẹ của những cô gái phẫn nộ cướp đi, sau đó thì đánh chết, nếu đã như vậy, cô ta làm sao có cơ hội để lại nguyền rủa trên bia đá?"

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào gương mặt trưởng thôn, chờ đợi lời giải thích của ông ta.

Hiện trường tạm thời yên tĩnh.

"Triệu Hương Muội đúng là bị cướp đi." Trưởng thôn nói, trong giọng điệu có thêm một chút bi thương khó hiểu:

“Nhưng cô ta không hề bị đánh chết ngay tại chỗ, cô ta chỉ bị thương cực kì nặng, rồi bất tỉnh.”

“Sau khi những cha mẹ phẫn nộ bỏ đi, cô ta đã gắng gượng tỉnh lại.”

“Sẩm tối, có thôn dân phát hiện ra cô ta vẫn còn sống, cô ta đưa bàn tay bị gãy ra, run rẩy và cầu xin thôn dân cứu cô ta, nhưng không một ai muốn dính dáng đến, mọi người chỉ nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, mặc dù… mặc dù có một số người còn vừa mua nữ nhân từ trong tay cô ta.”

“Nghe nói tiếng khóc đau đớn của cô ta kéo dài suốt một đêm, cho đến sáng sớm ngày hôm sau mới tắt thở.” Trưởng thôn mím môi: “Cô ta mở trừng mắt ra khi chết, đồng tử gần như lồi ra, một bên mắt bị đánh đến mù, giống như một cái lỗ máu, toàn bộ khuôn mặt bị người ta dùng gạch vụn cào nát, tứ chi bị một lực rất lớn bẻ gãy.”

“Không ai biết cô ta đã làm thế nào mà viết được dòng chữ máu đó, cánh tay của cô ta… cánh tay rõ ràng là đã bị gãy, nhưng cô ta quả thực đã làm được, hơn nữa…” Trưởng thôn đột nhiên ngẩng đầu lên, đồng tử run rẩy kịch liệt: “Nguyền rủa đã ứng nghiệm rồi!”

Nghe hết toàn bộ câu chuyện, nội tình sự việc đều đã vô cùng rõ ràng, theo góc nhìn của Triệu Hương Muội, thôn dân thấy chết không chịu cứu quả thật đáng hận, nói là đáng chết cũng không ngoa.

Khi thôn dân cần cô ta, thì mỉm cười chào đón, nhưng lúc nguy cấp nhất, lại rất quyết đoán bỏ rơi cô ta, thậm chí còn lo cô ta mà còn sống sẽ khai ra mình, nên đã chọn cách nhìn cô ta đau đớn đến chết.

“Thi thể của cô ta…” Lý Lộ cắn môi.

“Thi thể của cô ta là bị thôn dân ném xuống đầm sâu vào ngày hôm sau.” Trưởng thôn nhìn Lý Lộ đang đặt câu hỏi, lên tiếng: “Lúc đó đã chết hẳn rồi.”

“Đúng rồi, đầm sâu sau núi còn có một tên gọi, được truyền từ cách đây rất lâu rồi, tên gọi là đầm Hàn Trinh, trước khi giải phóng, đó là nơi chuyên dành để hành quyết những người phụ nữ không tuân theo chuẩn mực đạo đức.”

“Người phụ nữ như vậy một khi bị phát hiện, thì sẽ bị nhét vào lồng heo, sau đó trước mặt toàn bộ người trong thôn, trói vào một tảng đá, dìm xuống đáy đầm.”

Chương 120: Viện lạc

“Dìm xuống đầm à…” Bùi Càn như đang suy nghĩ .

Mọi người tuy đều là người hiện đại, nhưng nhờ phim truyền hình và điện ảnh, cũng đã từng nghe nói đến loại hình trừng phạt tàn khốc này trong xã hội phong kiến, cho nên không tỏ ra quá ngạc nhiên.

“Với tư cách là thủ phạm chính, cho dù có chết rồi, tôi nghĩ cảnh sát cũng sẽ đến tìm thi thể của cô ta.” Chu Vinh ngẩng đầu nhìn trưởng thôn nói: “Nếu không thì ai có thể chứng minh là cô ta đúng là đã chết rồi?”

Cùng lúc khi Chu Vinh hỏi những lời này, ánh mắt của anh ta vô tình quét qua khuôn mặt Giang Thành, như thể chờ đợi phản ứng của đối phương.

Nhưng hiển nhiên là anh ta đã nghĩ nhiều rồi.

Giang Thành nheo mắt sưởi ấm bên đống lửa, thoải mái như một con mèo lười.

Chu Vinh đành phải thu hồi lại ánh mắt, anh ta vốn tưởng rằng trưởng thôn miêu tả Triệu Hương Muội sẽ khiến đối phương nhớ đến một người, cái người mà… ánh mắt anh ta hơi thay đổi, khuôn mặt khủng khiếp của người phụ nữ trốn trong mật thất ở lữ quán hiện lên trong đầu.

Trong đầu Chu Vinh hiện lên một giả thuyết: Có khi nào trên thực tế Triệu Hương Muội không hề chết, mà sống sót bằng một cách nào đó không rõ, cuối cùng đến thị trấn An Bình, ẩn náu trong lữ quán An Bình.

Mặc dù nghe có vẻ viển vông, nhưng với một người đã trải qua năm nhiệm vụ như Chu Vinh biết rõ, trong ác mộng vốn dĩ là một nơi cực kỳ quỷ dị, chuyện có nhảm nhí đến đâu cũng có thể xảy ra ở đây.

Điều quan trọng duy nhất là, liệu có đủ bằng chứng ủng hộ giả thuyết hay không.

Hoặc là manh mối.

"Triệu Hương Muội quả đúng là chết thật rồi." Trưởng thôn thở dài: "Điểm này tôi có thể cam đoan với mọi người, bởi vì… bởi vì khi ném thi thể tôi cũng có mặt tại hiện trường, thi thể cô ta lạnh ngắt, tôi động một chút thôi mà về nhà gặp ác mộng mấy ngày liền… đó tuyệt đối không thể nào là nhiệt độ của người sống được!"

Chu Vinh lúc này lại có chút hung hãn: "Vậy… thi thể đâu?"

"Ở đáy đầm sau núi."

"Thế sau đó chẳng lẽ cảnh sát không tổ chức vớt lên hay sao?" Lần này là Bôn Phú ôm đầu gối lên tiếng, vẻ mặt như trẻ con đang nghe chuyện kinh dị.

Trưởng thôn chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc nói: "Mọi người không rõ đó thôi, đầm sâu đó rất kỳ quái, nhiệt độ nước quanh năm cực thấp. Bất luận là người hay vật gì, chỉ cần rơi vào đó đều sẽ biến mất không dấu vết."

Ông ta liếm liếm môi, đột nhiên hạ thấp giọng nói: "Người già trong thôn nói, nơi đó thông với âm phủ."

Trần Hiểu Manh nghe vậy cười khẩy, có thông với âm phủ hay không thì cô ta không biết, tóm lại là chắc chắn có vấn đề.

"Ngày mai chúng tôi muốn đến đầm sâu sau núi xem thử." Chu Vinh nói, sau đó lại như chợt nhớ ra chuyện gì: "Bia đá có

viết nguyền rủa kia còn ở đó không?"

"Vẫn còn." Trưởng thôn gật đầu.

Sau khi nói đến đây, nam da đen chưa từng nói một lời đột nhiên đi tới, vẻ mặt ngại ngùng nói với trưởng thôn: "Trưởng thôn." Sau đó dùng ánh mắt ám chỉ ra ngoài cửa sổ.

Mọi người cũng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối hẳn.

Nhìn thấy cảnh này trưởng thôn bắt đầu khẩn trương, ông ta tự cho rằng mình che đậy rất tốt, nhưng lại không thể thoát khỏi ánh mắt của những người trước mặt này.

"Có lẽ là ban đêm trong thôn không quá an toàn." Chu Vinh là người đầu tiên nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay người lại, cười cười nhìn trưởng thôn, quan sát phản ứng của ông ta.

"Các vị… các vị cao nhân đi nghỉ sớm đi, chúng tôi không làm phiền nữa." Trưởng thôn nhanh chóng đứng dậy, nháy mắt với nam da đen, người này lập tức bắt đầu cúi xuống thu dọn đồ đạc.

Khi đồ đạc gần như đã thu dọn xong, cả hai mở cửa rời đi.

Trước khi rời đi, trưởng thôn hứa sẽ dẫn mọi người đến đầm sâu sau núi để xem xét vào sáng sớm ngày mai, đồng thời cảnh báo mọi người không được đi lang thang ban đêm mà phải ở trong nhà.

Nguyên nhân cho dù ông ta không nói mọi người cũng đều biết.

Sau khi hai người trưởng thôn rời đi, mọi người tổ chức một cuộc họp ngắn, trong cuộc họp Chu Vinh có chấp niệm rất lớn với đầm sâu sau núi, cho rằng ở đó sẽ có manh mối.

Bùi Càn thì vẫn bảo thủ như cũ, ông ta đề nghị nghe ngóng quanh thôn trước, chờ khi thời cơ chín muồi, rồi mới đến đầm

sâu sau núi cũng chưa muộn.

Sau đó, ông ta đưa ra một giả thuyết rất đáng sợ, nhưng lại có phần hợp lý.

“Có lẽ đến trước đầm sâu, hoặc tận mắt chứng kiến bia đá có viết nguyền rủa, chính là điều kiện kích hoạt nguyền rủa.” Ông ta dùng ánh mắt chậm rãi quét qua mọi người, giọng nói trầm trầm đều đều, khiến người ta cảm thấy rất đáng tin cậy.

“Sẽ… sẽ như vậy sao?”

Bôn Phú sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, vốn dĩ đã ở trạng thái dễ dao động, anh ta lập tức chuẩn bị ngả về bên Bùi Càn.

Ngay khi mọi người đang tranh cãi xem ngày mai có nên đi hay không, khi nào nên đi đến đầm sâu sau núi, Giang Thành đột nhiên giơ cao tay phải lên.

Từ người đầu tiên chú ý đến hắn, cho đến khi tất cả mọi người ngừng tranh cãi, nhìn sang hắn, tổng cộng cũng không vượt quá 10 giây.

Sắc mặt Chu Vinh hơi kỳ quái, nhưng vẫn lên tiếng hỏi: “Anh Doãn, anh có gì muốn nói sao?”

“Thật ra cũng không có gì.” Giang Thành buông tay xuống, sau đó nhìn trái nhìn phải, nói: “Tôi chỉ cảm thấy cái viện này rất kỳ lạ, vừa giống như có người sinh sống, nhưng lại vừa giống như đã bị bỏ hoang một thời gian rất dài rồi.”

Người thông minh ở đây không ít, gần như ngay lập tức, có người nhận ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Nhìn từ bên ngoài, viện lạc tráng lệ này trông có vẻ đã xuống cấp, cỏng lớn không cần nói đến, một số nơi tưởng chừng như được dùng để trồng hoa, thì cỏ mọc um tùm do quanh năm không có người chăm sóc.

Nhưng nhìn môi trường trong phòng, thì lại không phải vậy.

Trong lò lửa còn sót lại tro tàn, vài chiếc sọt tre lớn chất ở góc bếp.

Lật nắp ra, bên trong có than củi.

Lúc đến, nam da đen đi tay không tới, nhưng một lúc sau lại mang vào một bó củi, chứng tỏ xung quanh viện này có chỗ chứa củi.

Tất cả những điều này cho thấy, ở đây hẳn là có người sinh sống thường xuyên, hơn nữa… Giang Thành đứng dậy, đẩy cửa một mặt bên ra, trong phòng tương đối tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên chiếc giường đất trải chiếu có vài chiếc chăn màu trơn.

Được gấp gọn gàng chỉnh tề.

Mặc dù cũ kĩ, nhưng vẫn khá sạch sẽ, ngửi cũng không có mùi lạ.

Vu Mạn cúi đầu, ngọn lửa trong lò chập chờn lúc tối lúc sáng trên mặt: "Cũng có nghĩa là…" Cô ta chậm rãi nói: "Người sống ở đây sẽ không giúp quét dọn sân viện, bọn họ chỉ đơn giản là ở thôi, cũng không có ý định sống ở đây lâu dài."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Bùi Càn, Chu Vinh và Trần Hiểu Manh đều sáng lên.

Đây không phải là đang nói đến… bọn họ hay sao?

Bọn họ đến đây để điều tra vụ án, tất nhiên sẽ không ở lại đây lâu, chứ đừng nói đến giúp thu dọn sân vườn và chăm sóc cây cối, tất cả những gì bọn họ cần chỉ là một nơi có thể nghỉ ngơi.

Chu Vinh nhìn mọi người, nhỏ giọng nói: “Còn nhớ lời của chủ lữ quán đã nói không?”

“Những người… những người trừ tà mất tích kia?” Tưởng Trung Nghĩa trừng to mắt, anh ta là một tín đồ, đã quen với việc dùng ma quỷ để mô tả những tồn tại khó hiểu và đáng sợ.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều trở nên kinh hãi.

Theo như suy đoán của bọn họ, những nhân tài nơi khác mà thôn bỏ ra số tiền lớn mời đến chắc hẳn đều sống ở đây, sau đó… bọn họ đã biến mất một cách quỷ dị.

Không bao giờ xuất hiện nữa.

Chương 121: Chúng ta ở cùng nhau nhé

"Chúng ta đi thôi!" Bùi Càn ủ rũ đứng dậy: "Xem thử căn phòng lớn kia coi thế nào."

Hai căn phòng lớn cách nhau không xa, ước chừng 15 mét. Nhờ có nam da đen kia bê theo bếp lò ở một căn phòng khác qua đây, thế nên vừa bước vào cửa là có cảm giác ấm áp ngay.

Điều này khiến mọi người phần nào cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi kiểm tra đơn giản, có thể thấy cách bày trí bên trong hai căn phòng lớn gần như giống nhau. Mỗi một căn phòng lớn đều bao gồm một phòng khách nhỏ ở giữa, ở hai hướng Đông và Tây đều có một phòng ngủ.

Ngoài ra, không hề phát hiện có thứ gì kỳ quái cả.

"Chúng ta…" Tưởng Trung Nghĩa ngập ngừng: "Tối nay, chúng ta ngủ ở đây à?"

Bùi Càn nhìn bốn phía, đặc biệt là đứng tại chỗ ngay cửa rồi nhìn ra ngoài hồi lâu, cuối cùng mới đột nhiên nói: "Đêm nay chia ra ngủ. Bốn người sẽ ngủ ở đây, và 4 người còn lại về căn phòng lớn kia mà ngủ."

Nghe thế, Tưởng Trung Nghĩa thậm chí còn nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề. Vừa rồi còn bảo ở đây rất kỳ lạ, e là trong đêm sẽ phát sinh nguy hiểm, tại sao bây giờ lại…

Chu Vinh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng. Thái độ cấp tiến của anh ta đã phát sinh mâu thuẫn với Bùi Càn không chỉ một lần,

nhưng hai người ấy lại có cái nhìn chung về vấn đề này. Anh ta gật đầu, nói: "Tôi đồng ý với ông Bùi."

"Mọi người nhìn xem…" Chu Vinh chỉ về phía cửa: "Từ đây có thể nhìn thấy sân trước, mà từ hướng này cũng có thể quan sát căn phòng lớn còn lại."

"Và từ căn phòng lớn ấy, có thể nhìn thấy sân sau và căn nhà kia." Chu Vinh nhìn chằm chằm vào căn nhà lớn nhất ở mảnh sân bên trong.

Sở dĩ không thể gọi nó là phòng, trên thực tế là do nó quá to, to hơn cả gấp hai lần của hai căn phòng lớn này gộp lại.

Giờ phút này, căn nhà ấy đứng sừng sững một mình ở phía Tây, hoà mình thành một bóng đen giữa đêm tối.

Và cái bóng đen kia mang đến cho mọi người một cảm giác bất an khó mà giải thích được.

"Chúng ta chia nhau ra nghỉ ngơi tại hai căn phòng lớn này; mỗi nơi đều phải có thành viên gác đêm. Như vậy, sẽ đảm bảo được tầm nhìn. Nếu xảy ra trường hợp khẩn cấp, vậy cũng có thể kịp thời báo động." Chu Vinh vẫn nhìn chằm chằm vào bóng đen kia trong lúc nói chuyện.

Những gì mà anh ta nói cũng khá hợp lý.

Ọt ọt…

Một loại âm thanh bất chợt, nhưng khá lúng túng, bỗng vang lên sau lưng mọi người,

Cả đám quay lại, để rồi trông thấy kẻ đang đứng cuối cùng là Trần Hiểu Manh đang xấu hổ liếc xéo về hướng khác, như thể… tiếng động vừa rồi không liên quan gì đến cô ta vậy.

Cũng khó trách, đi đường núi hơn nửa ngày, mà buổi sáng chỉ húp vài ngụm cháo, có thể chịu đựng được đến bây giờ

cũng đã là một thành công với cô ta. Do đó, ai nấy đều nhìn cô với ánh mắt đầy thiện ý.

Duy chỉ có…

Kéo tên Bôn Phú đang ngăn cản mình ra, Giang Thành vội vàng đi tới trước mặt Trần Hiểu Manh, chớp mắt hỏi: "Long Nhi, em có đói không? Có cần Bình Nhi anh đây tìm gì đó cho em ăn hay không?"

Trần Hiểu Manh thấy hắn gây hấn như vậy thì nghiến răng nghiến lợi, nhỏ giọng nói: "Anh cút đi! Dù có đói chết thì tôi cũng không ăn đồ ăn của anh đâu."

"Ồ…" Giang Thành đứng thẳng người, vừa tự nhiên lấy khoai lang từ trong bộ quần áo căng phồng của mình ra, vừa gật đầu đáp: "Vậy anh yên tâm rồi."

Những người còn lại đều sửng sốt khi nhìn thấy Giang Thành lôi đống khoai lang ấy ra. Họ không hiểu tại sao Giang Thành cứ phải giấu chúng trong quần áo, luôn mang theo bên mình.

Nhưng có khoai lang để ăn thì ai còn quan tâm quá nhiều nữa?

Mọi người ngoan ngoãn vây thành một vòng tròn, nhìn Giang Thành sắp xếp từng củ khoai lang, đặt lên mép bếp nướng.

Có tổng cộng tám củ khoai lang, cả lớn và nhỏ, nhưng tất cả đều trông rất ngon lành.

Đi bộ trên đường núi một ngày, sau khi hít được mùi thơm của khoai lang, não bộ của tất cả dường như chỉ muốn sập nguồn, đình chỉ suy nghĩ.

Lúc này, Bôn Phú - cái tên hay có những suy nghĩ oái oăm - thậm chí còn nảy ra một ý tưởng kiểu, liệu quỷ hồn có đột

nhiên xuất hiện rồi ra tay cướp đoạt khoai lang của bọn họ hay không.

Nhưng may mắn thay, nỗi lo lắng của anh ta đã tan biến khi những củ khoai lang thơm ngon ra lò.

Ngay cả Bùi Càn, một họa sĩ giàu kinh nghiệm và thận trọng, cũng vô thức nuốt vài ngụm nước bọt.

Mọi người đều cố gắng nhịn xuống, không ra tay đoạt trước, chờ Giang Thành phân phát khoai lang cho từng người.

Dù sao đi nữa, khoai lang là do hắn mạo hiểm trộm lấy… À không, là cầm lấy.

Giang Thành tìm một mảnh vải trông cũng sạch sẽ, dùng vải quấn lấy hai tay mình vào trong rồi nhanh chóng nhặt một củ khoai lang lên, nhẹ nhàng bẻ ra; phần ruột với một màu vàng óng hiện ra trong mắt của tất cả mọi người.

Cổ họng của Chu Vinh mạnh mẽ nhích nhẹ; anh ta chưa bao giờ nghĩ khoai lang lại ngon đến thế này.

“Ông Bùi.” Giang Thành mỉm cười, đưa khoai lang đến: “Của ông đây.”

Bùi Càn sửng sốt một lúc, sau đó nhanh chóng đứng dậy, dùng một tư thế lễ nghi cực kỳ trân trọng để nhận lấy củ khoai lang hiếm có này, cuối cùng bèn gật đầu nói: “Cảm ơn anh Doãn.”

“Ông khách sao rồi.”

Sau đó, theo thứ tự, Giang Thành phân phát từng củ khoai lang một.

“Cảm ơn anh Doãn.” Lý Lộ chân thành cảm ơn hắn rồi nhận lấy củ khoai lang trong tay.

Vẫn còn lại ba củ khoai lang, một củ lớn nhất dành cho bản thân hắn và hai củ nhỏ hơn đã được nướng chín, sắp cháy đến lớp nhân khoai rồi.

Cả Vu Mạn và Trần Hiểu Manh vẫn chưa nhận được khoai.

Lúc này, có lẽ do bị ảnh hưởng bởi mùi thơm từ khoai lang, bụng của Trần Hiểu Manh càng lúc càng cồn cào. Tuy nhiên, cô vẫn bướng bỉnh quay đầu đi, không thèm nhìn Giang Thành, cũng không nói một lời nào.

"Còn lại hai củ khoai lang." Giang Thành dùng mỗi tay cầm một củ, không hề sợ nóng bỏng tay, lại còn tỏ vẻ vô cùng khó xử: "Một lớn một nhỏ, làm sao chia đây?"

"Đương nhiên là chúng tôi đều nghe theo quyết định của anh Doãn." Ánh mắt của Vu Mạn vừa nóng bỏng, lại mê ly, ngay cả lời nói cũng toát ra mùi vị quyến rũ, khiến người nghe phải tơ tưởng đủ điều.

Giang Thành nhân cơ hội này mà liếc nhìn một chút cảnh sắc "lộ hàng" do cô nàng Vu Mạn này đang ngồi dưới đất. Một lúc sau, với gương mặt hơi hồng hào lúc này, hắn bèn mở lời: "Vậy thì chia theo kích cỡ đi."

Nói xong, hắn đưa củ khoai lang lớn hơn cho Vu Mạn, rồi chia củ khoai lang nhỏ hơn rõ rệt cho Trần Hiểu Manh.

Ngay thời điểm này, nhờ có Lý Lộ thuyết phục, Trần Hiểu Manh bèn tạm thời nhịn xuống cục tức này, chờ ăn xong cho có sức thì sẽ bóp cổ chết cái tên khốn nạn này.

Nhưng đúng lúc Trần Hiểu Manh đang cố nén giận, vừa định noi gương người xưa chịu nhục để nhận lấy khoai lang, một cảnh tượng bất ngờ khác đã xảy ra.

Giang Thành ấy thế mà rút tay trở về, sau đó bèn bẻ củ khoai lang vốn dĩ đã nhỏ này ra làm hai. Kế tiếp, hắn lại so

sánh hai phần khoai vừa phân chia này một chút, cuối cùng mới giữ lại phần nhỏ hơn cho bản thân.

“Được rồi, hẳn là đồng đều rồi đấy.” Giang Thành gật đầu nói.

Tuy có hành vi bắt nạt rõ rệt thế này, nhưng chẳng ai mở lời chỉ trích hắn cả. Ai nấy đều vùi đầu ăn lấy ăn để củ khoai lang trong tay. Đây là một cơn Ác mộng, những gì ở thế giới hiện thực đều không có giá trị tại nơi này.

Tất cả những lễ nghi cơ bản, lẽ phải, sự trung thực hay xấu hổ… đều có thể bị lãng quên tại đây, miễn là… cần thiết.

Mục đích duy nhất của mọi người chính là sống sót.

“Được rồi!” Chu Vinh xoa tay, đứng dậy trước tiên, sau đó bèn đề nghị: “Cũng đã muộn rồi! Mọi người đi ngủ sớm thôi.”

Điều họ cần nhất sau một ngày mệt mỏi chính là nghỉ ngơi. Trước đây, họ chưa từng cảm nhận được điều đó. Nhưng giờ đây, khi đã được bổ sung một phần năng lượng, cảm giác uể oải kia cứ tràn đến như một cơn thuỷ triều.

Bước tiếp theo chính là sắp xếp chỗ ngủ nghỉ.

Ngay lúc mọi người đang u sầu vì chẳng biết phải sắp xếp Giang Thành và Trần Hiểu Manh thế nào, Trần Hiểu Manh cũng đã ăn xong khoai lang, lau khô miệng rồi đứng dậy.

Cô nhìn Giang Thành, khuôn mặt vốn dĩ tái xanh lạnh lùng như băng giá kia đột nhiên tan đi.“Anh Doãn!” Cô mỉm cười, trìu mến nói: “Tối nay, chúng ta ở cùng nhau nhé.”

Chương 122: Theo dõi

Ban đêm rất yên tĩnh. Trong căn phòng phía Đông, Bôn Phú rúc vào cạnh đống lửa để sưởi ấm; anh ta chính là người gác đêm được chọn trong căn phòng lớn này.

Anh ta gác ca hai, còn ca một chính là Vu Mạn ở sát vách.

Nơi này không có triết lý "lady first", và mỗi một người đều phải tạo ra giá trị cho tập thể. Vẫn quy tắc cũ, mỗi người canh gác hai tiếng đồng hồ, khi hết giờ thì ca tiếp theo sẽ thức dậy.

Anh ta nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ nữ trước mặt.

Ca gác của anh ta sắp kết thúc; còn 20 phút nữa, anh ta sẽ có thể đánh thức Bùi Càn trực ca tiếp theo.

Bôn Phú chậm rãi đứng dậy, làm nóng cơ thể một hồi. Anh ta dùng tay xoa phần cạnh đùi, vì ngồi một hồi lâu nên chân hơi tê dại.

Bôn Phú ngáp dài một cái, tùy ý liếc nhìn về phía trước. Cửa sổ trong phòng có một cái lỗ lớn, từ lỗ hổng đó mà anh ta có thể nhìn thấy vị trí ngoài cửa lớn.

Nhưng cũng chính cái nhìn này đã khiến anh ta không thể rời mắt được.

Trong bóng tối, Bôn Phú nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Dù biến mất trong nháy mắt, nhưng anh ta vẫn nhận ra đó là Chu Vinh.

Chu Vinh xoay lưng về phía anh ta, đứng cạnh hàng rào sát cổng. Vốn dĩ là thân hình cao lớn, lúc này kẻ đó lại hơi khom lưng, có động tác lén lút, mà bên cạnh còn có một bóng người khác nữa.

Bôn Phú nhìn chằm chằm vào người bên cạnh kia, để rồi con ngươi đột nhiên co rụt lại. Đó chính là Doãn Chí Bình!

Đêm hôm khuya khoắt, hai người kia đi ra làm gì?

Anh ta lập tức nghĩ tới chuyện lúc sáng sớm tại quán trọ. Chu Vinh và Doãn Chí Bình lấy cớ trả lại chìa khóa, nhưng chẳng hiểu sao mà lảng vảng trên lầu hơn 10 phút.

Lúc đó, anh ta cảm thấy rất kỳ quái, nhưng bây giờ xem ra chính là do hai người kia ắt hẳn đã có thoả thuận riêng gì đó.

Mặc dù Bôn Phú nhát gan, nhưng vẫn hiểu tổng thể mọi chuyện. Cảm giác đầu tiên của anh ta chính là hai người bọn họ đã tìm được một manh mối nào đó, không thì chắc chắn chẳng bao giờ đi ra ngoài vào thời điểm này.

Lại còn lén lút như vậy.

Sau khi suy nghĩ vài giây, anh ta đã đưa ra một quyết định táo bạo.

Bôn Phú không định gọi ba người còn lại trong phòng, mà cẩn thận tháo thanh gỗ đè sau cánh cửa, bước ra ngoài, lặng lẽ bám theo.

Chu Vinh và Doãn Chí Bình tỏ ra rất thận trọng. Họ chọn một con đường vô cùng khó đi, hạ thấp cơ thể hết mức có thể, khiến bản thân hòa vào màn đêm.

Càng như vậy, Bôn Phú cách đó không xa càng cảm thấy hai người kia có vấn đề.

Nhưng điều khiến anh ta càng ngạc nhiên hơn chính là, bọn họ không rời khỏi khu viện này, mà tiến đến tòa nhà bỏ hoang

sau khi lượn quanh một vòng.

Bôn Phú bỗng nhiên nuốt ực một cái. Anh ta ngồi xổm sau một bụi cây rậm rạp, đẩy cành cây sang một bên, nhìn ra ngoài, để rồi trông thấy Chu Vinh mở miệng thì thầm điều gì đó. Kế tiếp, Doãn Chí Bình cạnh bên gật đầu thật mạnh với vẻ mặt cực kỳ nặng nề.

Hai người kia vậy mà lại tìm ra cửa sổ, thế là lần lượt tiến vào trong.

Điều này thực sự khiến Bôn Phú ngạc nhiên. Anh ta không ngờ hai người bọn họ lại dũng cảm đến vậy.

Ngôi nhà trước mặt khiến anh ta có ấn tượng rất bất ổn, chẳng rõ tại sao, chỉ tựa như một điềm báo trong hư vô vậy.

Khoảng nửa phút sau khi Chu Vinh và người đồng bạn bước vào, Bôn Phú mới lặng lẽ xông tới. Anh ta cẩn thận chọn vị trí đặt chân, sợ giẫm phải cành cây khô hay thứ gì đó rồi gây ra tiếng động.

Đến nơi này, anh ta không khỏi khâm phục Chu Vinh và Doãn Chí Bình. Đúng là người chơi kỳ cựu có khác, đi đứng mà chẳng hề vang lên tiếng bước chân.

Anh ta nấp dưới cửa sổ, hít một hơi thật sâu rồi thò đầu ra thật nhanh, nhìn lướt vào bên trong.

Trùng hợp thấy được khoảnh khắc Chu Vinh và Doãn Chí Bình vừa biến mất ngay góc ngoặt cầu thang.

Bọn họ đi lên lầu.

Chẳng lẽ… Bôn Phú có cảm giác khá kỳ quái; manh mối nằm ở tầng trên ư?

Anh ta nhìn chằm chằm vào vị trí cuối cùng trước khi cả hai biến mất. Nơi đó tối đen như mực, giống như một cái

miệng to tướng của một con quái vật, chờ đợi nuốt chửng lấy mọi thứ đến gần.

Cùng lúc đó, bàn tay vịn vào vách tường của anh ta bắt đầu nổi gân xanh.

Lúc này, dường như Bôn Phú biến thành một người khác vậy. Đôi mắt méo mó của anh ta hằn rõ sự điên cuồng khó kiềm nén, đi kèm đó là một chút cảm giác đắn đo. Anh ta đang có kế hoạch cho một lần hành động táo bạo.

Anh ta muốn đi theo, xem thử có gì bên trong.

Ý tưởng tuy táo bạo, nhưng cũng là một bước đi bất đắc dĩ.

Anh ta chỉ là một người bình thường, có thể cảm nhận rõ sự coi thường của đồng đội xung quanh. Lần này, đồng đội của anh ta mạnh hơn những đồng đội cũ trong các nhiệm vụ trước rất nhiều.

Đây là một điều tốt, nhưng ở một khía cạnh nào đó, cũng là một điều xấu.

Theo hiểu biết của Bôn Phú, nếu trong đồng đội không có người mới, tức là nhiệm vụ lần này có độ khó cao hơn, đồng nghĩa với việc tỷ lệ thuận với số người sẽ chết.

Là 3 hay 4… dù là 5 người - anh ta mím chặt môi - thì mình cũng không nằm trong số đó.

Anh ta quá yếu, yếu đến nỗi dù có rơi vào bẫy rập của quỷ thì cũng không hề hay biết.

Vì vậy, để tồn tại, anh ta phải tìm một phương pháp riêng.

Bôn Phú thầm tính toán: Chu Vinh và Doãn Chí Bình không phải hạng người tầm thường. Họ đã sẵn sàng mạo hiểm lớn đến vậy, bên trong chắc chắn phải có manh mối quan trọng.

Có lẽ dựa vào manh mối này, anh ta có thể tự mình sống sót.

Anh ta không lo lắng lắm về việc bị phát hiện, vì có người trong nhiệm vụ lần trước đã mơ hồ tiết lộ rằng, hành vi giết chết đồng đội sẽ dẫn đến hậu quả cực kỳ đáng sợ trong cơn Ác mộng.

Vì vậy, cho dù có bị phát hiện thì hai người nhóm Chu Vinh cũng không dám làm gì anh ta. Ngược lại, bọn họ còn đuối lý vì bị Bôn Phú bắt quả tang vì lén lút rời đội.

Nói cách khác, chi phí thử lỗi trong vấn đề này là rất thấp, còn lợi ích thì cực kỳ cao.

Bôn Phú không do dự nữa, im lặng lắng nghe một lúc, sau khi không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường thì đặt tay lên bệ cửa sổ, cố gắng thử nhiều lần, cuối cùng cũng leo lên được.

Khi đến ngôi nhà này, anh ta nhận ra nó sang trọng hơn với những gì mà mình tưởng tượng. Nếu phải dùng một phép ví von, thì mấy căn phòng ngoài kia trông không khác gì những căn nhà xí nếu so sánh với ngôi nhà này.

Chỉ là ở đây rất tối, anh ta chỉ có thể quan sát được một khoảng cách gần xung quanh. Sau khi tìm được một bức tường, Bôn Phú bèn dựa lưng vào tường, chậm rãi đến gần cầu thang.

Đùng…

Vì quá chú ý vào cầu thang, anh ta không ngờ chân mình bỗng nhiên đụng phải một thứ gì đó. Tuy âm thanh không lớn lắm, nhưng lại rất chói tai giữa sự im lặng tuyệt đối của đêm đen thế này.

Bôn Phú cảm thấy bất ổn cả người.

Anh ta vểnh tai lên, cẩn thận lắng nghe chuyển động phía trên lầu.

Tầng trên… không có âm thanh nào cả, như thể hai người bọn họ đã biến mất giữa không khí rồi.

Bọn họ đương nhiên sẽ không biến mất. Bôn Phú đoán chắc, cả hai người kia đã nghe thấy tiếng động dưới này, thế là bèn lặng lẽ ẩn nấp đâu đó, không dám nhúc nhích.

Nghĩ đến đây, Bôn Phú không giấu giếm bước chân của mình nữa, mà chạy "bộp bộp bộp" thẳng lên cầu thang.

Trong khoảnh khắc bước ra khỏi cầu thang, khuôn mặt lo lắng của Bôn Phú dần hồng hào hơn. Anh ta bước chậm lại để tỏ vẻ là mình rất tự tin.

"Giữa đêm không ngủ, các anh đến đây làm gì?"

Bôn Phú nhấc chân lên, tiến về phía hai người.

Chu Vinh và Doãn Chí Bình đứng cách anh ta không xa lắm. Cả hai dõi mắt lạnh lùng nhìn anh ta, trong khi hai tay thì buông thõng tự nhiên, chẳng nói một lời.

Bôn Phú cau mày; cảnh tượng này khác với những gì mà anh ta từng nghĩ.

Anh ta dừng lại, một lúc sau mới dám hỏi lại: "Sao các người không nói gì vậy?"

Vừa dứt lời, anh ta chợt thấy Chu Vinh và Doãn Chí Bình chậm rãi giơ tay phải lên. Họ chỉ vào anh ta với tư thế rất quỷ dị. Sau đó, dường như phần cổ của cả hai không thể chống đỡ được sức nặng của đầu, cuối cùng gãy đổ sang bên phải.

Rắc…

Bôn Phú lập tức xoay người bỏ chạy.

Chương 123: Đáng tiếc

Cho dù anh ta không thông minh, vậy vẫn có thể nhìn ra Chu Vinh và Doãn Chí Bình trước mặt có gì đó không ổn. Dù không phải bị quỷ hồn giả mạo, thì cũng là xác chết bị quỷ hồn thao túng.

Có lẽ… Chu Vinh và Doãn Chí Bình thật đã chết sau khi bước vào ngôi nhà này.

Nhưng vừa mới xoay người đi chưa được mấy bước, anh ta đột nhiên dừng lại.

Chẳng rõ từ lúc nào, đã có một bóng đen xuất hiện ngay trên cầu thang trống rỗng.

Con ngươi hơi co lại, trái tim của Bôn Phú như bị ai đó đột nhiên tóm chặt lấy. Sau đó, trong đầu anh ta bỗng hiện lên một ý nghĩ kỳ quái. Mục tiêu mà hai người vừa rồi vươn ngón tay chỉ vào… chẳng lẽ là bóng đen này.

Nhưng khi suy nghĩ đột xuất của anh ta chưa được chứng thực, mây đen bỗng đúng lúc tan đi và ánh trăng sáng ngời chiếu vào trong phòng thông qua ô cửa sổ vỡ, Bôn Phú cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy rõ ràng. Đó chẳng phải là một cái bóng nào cả, mà là một bóng người đang ngồi xổm trên mặt đất. …

“Thấy rõ ràng là ai chưa?” Chu Vinh hạ giọng.

Giang Thành, Trần Hiểu Manh, Tưởng Trung Nghĩa đều chen nhau đứng sau cửa, không mở cửa, mà chỉ để hở một khe cửa nhỏ rồi dõi mắt quan sát thông qua khe hở đó.

Cổ họng của Tưởng Trung Nghĩa bỗng nhích nhẹ; anh ta mở lời đắn đo: “Hình như… Hình như là Bôn Phú.”

Trước đó, chính là ca trực của anh ta. So với ca trước đó của Giang Thành, anh ta thực sự tận tâm. Cứ cách vài phút, Tưởng Trung Nghĩa lại cẩn thận di chuyển ra gần phía cửa, quan sát không gian bên ngoài.

Mới 10 phút trước, anh ta lại làm thế, để rồi đột nhiên phát hiện có ai đó lén lút bên ngoài.

Tuy nhiên, do vấn đề về vị trí nên sau khi phát hiện ra bóng đen kia, anh ta còn chưa kịp quan sát kỹ thì kẻ đó đã biến mất khỏi tầm nhìn trong nháy mắt.

Trong lúc bối rối, Tưởng Trung Nghĩa chỉ mơ hồ nhớ được phần lưng của người kia, cuối cùng mới phán đoán đó là Bôn Phú.

“Làm sao bây giờ?” Tưởng Trung Nghĩa nhìn sang Chu Vinh theo thói quen, hỏi: “Cần thông báo cho những người khác hay không?”

Chu Vinh cúi đầu suy nghĩ, tạm thời không trả lời.

Đối với Chu Vinh, anh ta càng lo lắng hơn về việc tại sao Bôn Phú dám rời khỏi phòng một mình, vẫn là ngay lúc ban đêm. Trước khi trưởng thôn rời đi, ông ta đặc biệt nhấn mạnh là không được ra ngoài vào ban đêm.

Bôn Phú có lẽ hơi chậm hiểu, nhưng không hề ngu ngốc, thế nên chắc chắn có điều gì đó bất thường đã xảy ra.

“Anh Doãn.” Dường như Chu Vinh nghĩ gì đó, bèn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Giang Thành: “Anh thấy sao?”

Ngay từ lúc vừa rồi, vẻ mặt của Giang Thành dần mất tự nhiên, kiểu rối rắm, tiếc nuối, thậm chí có chút hối hận… Những cử chỉ này đều không thoát khỏi tầm mắt Chu Vinh. Từ

đó, anh ta nghĩ rằng có lẽ Giang Thành đã phát hiện ra được một manh mối nào rồi.

Nhưng Giang Thành chỉ xoa cằm, một lúc sau mới tiếc nuối bảo: "Thật tiếc thay cho củ khoai lang kia."

Chu Vinh: "???"

Tưởng Trung Nghĩa: "???"

Trần Hiểu Manh: "Tôi đã nói đầu óc của anh ta có vấn đề, vậy mà mọi người không tin…"

Chu Vinh đã bình tĩnh lại, sau đó cố gắng phân tích câu nói của Giang Thành từ một góc độ khác,"Anh Doãn." Anh ta nuốt nước bọt, nhìn Giang Thành rồi nhanh chóng nói: "Ý anh là… Bôn Phú đã…"

"Nếu vừa rồi thật sự là Bôn Phú, hoặc anh ta tìm được manh mối gì đó, hoặc là bị thứ gì đó dụ dỗ dẫn đi." Trần Hiểu Manh mất kiến nhẫn liếc nhìn Chu Vinh: "Nhưng kết quả vẫn giống nhau."

Tưởng Trung Nghĩa tái mặt; mọi người đều biết cụm từ "thứ gì đó" trong câu nói của Trần Hiểu Manh có ý nghĩa gì.

"Đương nhiên, còn có khả năng thứ hai." Trần Hiểu Manh lạnh lùng nói: "Tên Bôn Phú vừa rồi chính là do quỷ hồn giả trang thành, mục đích là dụ chúng ta ra ngoài."

Tưởng Trung Nghĩa lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nhận định là con quỷ này có thể đã lo nghĩ quá nhiều rồi. Bên ngoài tối như vậy, ai mà điên khùng đi ra ngoài… ?

Két…

Tiếng động xoay bản lề từ cánh cửa cũ kỹ nghe giống như tiếng của một cây kéo, lập tức cắt đứt linh hồn của Tưởng Trung Nghĩa ra thành từng đoạn. Anh ta trừng to mắt, nhìn Giang Thành mở cửa bước ra ngoài.

Sau đó, đến lượt Trần Hiểu Manh và Chu Vinh.

Anh ta bèn vội vàng nhìn ra ngoài, cuối cùng mới phát hiện cánh cửa của một căn phòng khác cũng bị đẩy ra. Bùi Càn, Vu Mạn và Lý Lộ cũng đang đứng sau cánh cửa bên ấy với vẻ mặt hết sức khó coi.

Đặc biệt là Lý Lộ, từ khoảng cách xa như vậy, vẫn có thể nhìn thấy cơ thể của cô ta đang run rẩy.

Sau khi choáng váng vài giây, Tưởng Trung Nghĩa cũng co cẳng chạy theo.

Kêu anh ta ở trong phòng một mình, thà giết anh ta còn hơn.

Bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ. Xem ra, người lén lút rời đi kia quả thực là Bôn Phú, chứ không phải quỷ giả dạng.

"Tôi… tôi không ngủ say cho lắm." Lý Lộ run rẩy; hơi nóng từ bếp lò không thể xua tan được cơn lạnh giá trong lòng cô: "Tôi nghe bên ngoài có tiếng gió nên ngồi dậy xem chuyện gì. Ai ngờ sau khi vừa mở của thì… thì chẳng còn thấy Bôn Phú đâu nữa!"

Và đến khi nghe Tưởng Trung Nghĩa trình bày xong, Bùi Càn sa sầm cả mặt, một lúc sau mới lên tiếng: "Bôn Phú chắc chắn bị quỷ hồn lừa đi rồi, e là dữ nhiều lành ít."

Ngoài ra, mọi người thật sự không tìm được bất cứ một lý do nào khiến anh ta lại dám một mình rời đi như thế. Dù sao đi nữa, nhiệm vụ chỉ mới bắt đầu mà thôi. Nếu chỉ mỗi một mình anh ta, ắt hẳn không thể nào tự tìm ra manh mối mấu chốt, trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ được cả.

Nhưng bây giờ, dù nói gì cũng đã quá muộn.

May mắn thay, ở đây cũng không có người mới. Mặc dù có một số người trông có vẻ hơi dao động cảm xúc một chút,

nhưng suy cho cùng, đó chẳng qua chỉ là kiểu thương cảm khi thấy đồng loại mất mạng mà thôi.

Trong Ác mộng, thiệt mạng là chuyện thường xuyên xảy ra. Điều mà mọi người cần làm là vịn vào đó để suy ra những điều cấm kỵ trong nhiệm vụ, sau đó tránh việc trở thành người chết tiếp theo.

Điểm cộng của việc những người chơi cũ cùng tụ hợp một chỗ chính là sẽ không có ai hỏi những câu hỏi ngu ngốc, đại loại như 'chúng ta có nên đi tìm anh ấy hay không?' Ai nấy đều tự giác tập trung lại trong cùng một căn phòng, nghỉ ngơi tại đó.

Đóng chặt cửa, đốt lò lửa cực nóng, đồng thời còn tăng số lượng người gác đêm thành 2 người.

Mỗi ca trực là một tiếng rưỡi, bảo đảm cho từng người có đủ thời gian để nghỉ ngơi.

Cứ thế cho đến bình minh.

Mãi cho đến khi có tiếng bước chân bên ngoài, Chu Vinh mới mở cửa.

Vẫn là trưởng thôn và nam da đen lực lưỡng. Anh ta đang vác một cây đòn gánh dài có giỏ treo ở hai đầu, phía ngoài được một tấm vải dày bao phủ, từ bên trong tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Trưởng thôn vừa đi tới, vừa vội xin lỗi: "Có lẽ các vị cao nhân đều đói bụng rồi, đến đây ăn tạm nhé."

Xốc tấm vải dày lên, bên dưới là một lồng bánh màn thầu.

Nhưng đó không phải là bánh màn thầu trắng thường gặp, mà là màn thầu có màu vàng nhạt, nhìn kỹ sẽ thấy trên bánh có những vết sần sùi rất thô.

Ở thời đại này, bột mì trắng chắc hẳn là một mặt hàng xa xỉ; thậm chí dù là những loại ngũ cốc linh tinh này có lẽ cũng do vị thôn trưởng đây phải đi thu gom ở từng nhà.

Cảm ơn xong, mọi người bèn lấy màn thầu, bắt đầu ăn. Trong chiếc giỏ còn lại là một chiếc vò màu đen chứa thứ gì đó giống như quả bầu chẻ làm đôi, mà bên trong quả bầu là một loại chất lỏng nào đó - có lẽ là nước uống.

Nếu ăn màn thầu mà cảm giác bị nghẹn họng, vậy là có nước uống ngay.

Mọi người ăn uống trong im lặng, không ai nói gì.

Trưởng thôn thỉnh thoảng quan sát từ người này đến người nọ, định mở miệng mấy lần, nhưng cuối cùng dường như muốn lấp liếm gì đó, thế là mở lời vài câu xã giao cho qua chuyện.

Trần Hiểu Manh dựa lưng vào cửa sổ, nhấm nháp màn thầu, thỉnh thoảng còn liếc nhìn ông trưởng thôn. Trên thực tế, từ lúc trưởng thôn mới xuất hiện, cô đã phát hiện ra ông ta đang cố ý, hoặc vô ý, kiểm tra số lượng của bọn họ.

Thỉnh thoảng, còn vươn cổ liếc nhìn vào bên trong phòng.

Ông ta đã nhận ra việc thiếu đi một người, nhưng lại phớt lờ như không có chuyện gì xảy ra. Ánh mắt của Trần Hiểu Manh dần dần trở nên tế nhị hẳn.

Chương 124: Mất tích

“Trưởng thôn! Trưởng thôn!” Một người đàn ông chạy vào từ bên ngoài, vừa chạy vừa hét: “Trong trấn lại xảy ra chuyện rồi!”

Nghe vậy, ánh mắt vốn dĩ kỳ quái của trưởng thôn dường như đã tìm được tiêu điểm. Ông ta lập tức nhìn sang Bùi Càn, kẻ trông có vẻ như là trưởng nhóm tại đây: “Thưa cao nhân!” Ông ta bối rối nói: “Anh bạn mập của các anh… đi đâu rồi?”

Bùi Càn nuốt bã màn thầu trong miệng xuống, bình tĩnh trả lời: “Tôi không biết. Buổi sáng thức dậy là đã không thấy cậu ấy rồi.”

Nghe Bùi Càn nói vậy, thanh niên chất phác vốn dĩ chỉ đứng im bên cạnh cũng tái mặt, như thể vừa nghĩ đến một điều gì đó rất khủng khiếp.

Trưởng thôn thở dài, xua tay với người dân vừa chạy đến thông báo: “Trong trấn xảy ra chuyện gì vậy?”

Hiển nhiên, ông ta biết rõ chuyện vừa xảy ra trong trấn; mục đích đặt câu hỏi chỉ là để người đưa tin giải thích cho mọi người mà thôi.

“Lại có một thi thể khác xuất hiện trong thị trấn. Cái xác ấy bị treo trên cây, bụng bị xé toạc, các loại nội tạng như tim, phổi… đều bị ném xuống đất…” Người kia càng nói càng nhỏ; trong ánh mắt không thể giấu được nỗi sợ hãi.

“Đi hỏi xem trong thôn có ai mất tích không?” Trưởng thôn ra lệnh chon nam da đen.

Nhưng trước khi nam da đen rời đi, kẻ đưa tin lại ngăn cản: "Lúc tới đây thì tôi có hỏi rồi." Gã nuốt ực một tiếng, cảnh giác nhìn mọi người, nhỏ giọng nói: "Trong thôn không có ai mất tích cả."

Vậy xem ra, nạn nhân chết thê thảm kia chính là Bôn Phú.

Trưởng thôn xụ mặt, ngập ngừng vài lần.

Suy cho cùng, chính ông ta là người đã mời bọn họ đến. Vừa vào thôn chưa tới một ngày, đã có một người tử vong, chẳng những thế mà còn chết trong tình trạng thê thảm như vậy.

Ông ta thực sự không biết phải giải thích thế nào.

Hiện trường rơi vào tình trạng bế tắc trong một lúc lâu.

May mắn thay, Bùi Càn lão luyện đã chậm rãi mở lời, giải vây cho ông ta: "Trưởng thôn Lưu!" Bùi Càn nói: "Ông không cần phải tự trách mình. Chúng tôi đã cân nhắc rủi ro trước khi đến đây, huống chi là do Bôn Phú lặng lẽ tự rời đi. Chuyện này không liên quan gì đến ông cả."

Nghe vậy, sắc mặt xấu hổ của trưởng thôn dịu đi đôi chút: "Thật xin lỗi! Do chúng tôi sơ suất, mới khiến cậu mập kia gặp nạn. Chúng tôi… cả thôn chúng tôi sẽ cố gắng để bù đắp."

Vu Mạn sẵng giọng: "Nói thì dễ, làm sao bù đắp được?"

"Gấp đôi!" Trưởng thôn kiên quyết ngẩng đầu lên: "Trước đó, chúng tôi đã đồng ý tăng gấp đôi tiền công. Phần dư ra kia kể như là bồi thường cho gia đình anh mập."

Trần Hiểu Manh nhìn kỹ ông lão 60 tuổi này. Ánh mắt kiên quyết của ông ta ắt hẳn không thể bị xem thường. Chẳng biết Triệu Hương Muội đã gây ra tai hoạ gì mà khiến cả thôn Tiểu Thạch Giản phải trở thành bộ dạng như bây giờ.

Trong khi mọi người vẫn còn đang chú ý đến biến cố trước mắt, Giang Thành vội vàng nhét số bánh màn thầu còn lại vào quần áo, khiến bộ ngực của hắn phình ra, trông còn hùng vĩ hơn cả Vu Mạn.

Nam da đen nhìn chằm chằm vào chiếc bánh màn thầu trong tay hắn, sau đó cổ họng của anh ta bất giác cuộn lên.

Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó bèn lấy một cái màn thầu từ trong quần áo ra, im lặng nhét vào ống tay áo của nam da đen. Thanh niên kia cũng mím môi, chất phác gật đầu với Giang Thành.

Làm xong hết thảy, Giang Thành mới xoay người, chậm rãi giơ cánh tay phải lên.

"Tôi có một câu hỏi." Giang Thành mở lời trong lúc mọi người vẫn nhìn chằm chằm vào hắn: "Tại sao Bôn Phú biến mất trong thôn này, nhưng thi thể của anh ta lại xuất hiện ở thị trấn?"

Chẳng lẽ tất cả những ai mất tích, cuối cùng thi thể rồi sẽ xuất hiện tại thị trấn à?"

Im lặng một lúc, Chu Vinh vô thức nghĩ đến người phụ nữ từng lao vào lữ quán, cầm theo bức chân dung để tìm người. Theo lời ông già ngay cổng rào vào trấn, chồng của người phụ nữ này cũng mất tích tại thôn, nhưng cô ấy lại đến thị trấn để tìm người.

"Haizzz!" Trưởng thôn thở dài, gật đầu nói: "Anh nói đúng, thi thể của những người mất tích trong làng cuối cùng sẽ xuất hiện xung quanh thị trấn, chính là trấn An Bình." Ông ta nói thêm.

"Nhưng… tại sao lại thế?" Lý Lộ cầm màn thầu bằng hai tay; ánh mắt của cô đầy vẻ nghi hoặc.

“Nói thật, chuyện này chúng tôi cũng không biết rõ cho lắm.” Trưởng thôn cau mày bảo: “Có lẽ… Có lẽ do Triệu Hương Muội không thể nuốt trôi cục tức năm đó, muốn để mọi người biết rõ thôn này rốt cuộc đã gây ra một chuyện tàn ác cỡ nào và từng đối xử với cô ta như thế nào.”

Thoạt nghe thì có vẻ hợp lý, nhưng chưa đủ thuyết phục.

“Khi nào chúng ta có thể khởi hành?” Chu Vinh lên tiếng. Ánh mắt mà anh ta nhìn về phía trưởng thôn bao hàm một vẻ dò xét gì đó.

“Chúng tôi muốn trở về trấn An Bình.”

Khi nhận ra là anh ta muốn trở về trấn An Bình, trưởng thôn bỗng dưng tỏ vẻ hơi mất tự nhiên: “Đừng lo lắng! Chúng tôi đã sai người mang thi thể về đây, ước chừng muộn chút là về tới rồi.”

“Xảy ra vụ án lớn như vậy, cảnh sát trong thị trấn cho phép ông đưa thi thể về à? Tưởng Trung Nghĩa hỏi một câu đúng ngay trọng tâm.”

Nhưng lão trưởng thôn này lại giả vờ không nghe thấy, còn bảo mọi người thu dọn đồ đạc để di chuyển đến khu đầm sâu ở sau núi, nơi có bia đá nguyền rủa mà Triệu Hương Muội đã lưu lại, như đã thỏa thuận ngày hôm qua.

Sau khi bị phớt lờ, Tưởng Trung Nghĩa có vẻ hơi bối rối. Anh ta bèn tiến lên vài bước, vừa định mở miệng hỏi lại câu hỏi vừa rồi thì chợt có một vật gì đó nhét ngay vào miệng anh ta.

Mềm mềm, và tương đối lớn.

Đó là một chiếc bánh màn thầu.

“Ăn nhiều một chút, màn thầu ngon lắm.” Giang Thành rút tay lại, lơ đãng nói: “Ăn màn thầu cho bổ não.”

Tưởng Trọng Nghĩa sửng sốt một hồi. Anh ta chắc chắn không dám gây xích mích với Giang Thành. Trong Ác mộng, có rất nhiều người bị tra tấn đến mức bị bệnh tâm thần. Nhưng khi đã bị bệnh tâm thần mà vẫn còn sống sót, quả thật không có nhiều người như vậy.

Ngoài ra, anh ta cũng nhận ra được một vấn đề.

Chỉ e rằng cảnh sát trong thị trấn đã biết mấy chuyện quỷ dị trong thôn từ lâu, nhưng chẳng hiểu sao lại nhắm mắt làm ngơ, để mặc thôn Tiểu Thạch Giản ôm khổ.

Những chuyện như vậy, dĩ nhiên là không tiện để bàn luận trực tiếp.

Kế tiếp, vì ban đầu mọi người cũng không mang theo hành trang gì, nên chẳng cần phải thu dọn gì cả. Dưới sự dẫn dắt của trưởng thôn, cả bọn bèn mặc quần áo gọn gàng, bắt đầu tiến đến khu đầm sâu sau núi.

Men theo con đường đá xanh đã vào làng ngày hôm qua, mọi người tiếp tục đi sâu vào thôn làng này hơn.

Hôm qua khi vào thôn, sắc trời đã tối, nên cả đám không có cơ hội nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, từ đó mới tưởng nhầm khu viện nhỏ mà bản thân đang ở là vị trí hẻo lánh.

Nhưng giờ xem ra, khu viện nhỏ đấy lại nằm ngay vị trí trung tâm của toàn bộ ngôi làng. Nếu lấy con đường đá xanh trải dài trước sân làm trung tuyến, vậy có thể chia đôi đồng đều cả thôn làng này.

Tuy nhiên, xung quanh khu viện này hoàn toàn bị bỏ hoang phế. Khung cảnh rất tiêu điều, vắng tanh; cửa nhà nào cũng đóng kín, thậm chí có nhiều khung cửa còn treo bản lề mục nát, khiến cả cánh cửa treo xiêu xiêu vẹo vẹo ngay cạnh khung.

Có một cơn gió thổi qua, tạo nên những âm thanh kỳ quái.

Không khó để tưởng tượng ra rằng, những người rời bỏ chốn này có thể chính là nạn nhân tử vong của Triệu Hương Muội, hoặc những kẻ chạy trốn cùng gia đình. Dù sao đi nữa, nếu vẫn cứ ở lại thì cũng chết vào một ngày nào đó thôi.

Dường như nhìn ra được suy nghĩ của mọi người ở đây, ông trưởng thôn đang chống gậy đi một mình trước mặt bèn hạ giọng nói: "Sau chuyện đó, cảnh sát đã bắt giữ và kết án tất cả những người đàn ông mua bán phụ nữ. Nhưng… Thật không ngờ…" Ông ta ngập ngừng: "Cuối cùng, từng người một trong bọn họ đều mất tích trong tù."

Chương 125: Nhà họ Tiền

“Ban đầu, cảnh sát nghi ngờ đây là một vụ vượt ngục có tổ chức, thế nên mới cử người đi canh gác ở thôn này. Tuy nhiên, chúng tôi không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Cuối cùng, những thương nhân từ nơi khác trở về trấn An Bình đã vội vã đi báo án, bảo rằng nhìn thấy rất nhiều thi thể treo lơ lửng trong một khu rừng nhỏ cách thị trấn không xa.

Xác chết đẫm máu, bị tra tấn dã man đến mức mất luôn hình người. Lúc đầu, đám lái buôn kia còn tưởng đó là gia súc bị giết thịt”.

“Là đám đàn ông đang ngồi tù kia à?” Sắc mặt Tưởng Trung Nghĩa hơi thay đổi.

Trưởng thôn xụ mặt xuống, một lúc sau mới gật nhẹ: “Từ khi bắt đầu, chính là những người đang ở tù ấy. Nhưng khi tất cả những kẻ ngồi tù đều chết, thì đến lượt dân làng của thôn này.

Triệu Hương Muội không hề buông tha bất kỳ một ai trong số những người từng có liên hệ với cô ấy. Toàn bộ các cửa hàng của nhà họ Tiền đã gần như bị cô ấy xóa sổ.”

Nói đến đây, dường như trưởng thôn cảm thấy bản thân hơi mất bình tĩnh một chút. Ngay lập tức, thân thể vốn dĩ đang căng thẳng của ông ta chợt thả lỏng hơn, và giọng nói cũng không còn khàn khàn nữa. Trưởng thôn bèn giải thích ngắn gọn cho mọi người.

Hóa ra, trưởng thôn của thôn Tiểu Thạch Giản vào thời gian ấy chính là người nhà họ Tiền.

Họ Tiền là gia tộc nổi bật nhất trong thôn. Vào những năm đó, đa phần các gia tộc lớn này sẽ nắm mọi quyền thế của cả thôn làng vào trong tay.

Vì vậy, việc Triệu Hương Muội gây ra năm đó đều được nhà họ Tiền đồng ý, thậm chí còn ủng hộ.

Nhưng khi bị cảnh sát thẩm vấn, bọn họ đều đổ lỗi cho Triệu Hương Muội về tất cả tội lỗi. Đây cũng là nền móng cho tất cả những bi kịch về sau.

Nhà họ Tiền là gia đình đầu tiên bị trả thù. Chỉ trong vòng một tháng, cả gia tộc ấy đã tan nát thành từng mảnh, chẳng còn bao nhiêu người sống sót.

Một ít thành viên họ Tiền đã trốn khỏi làng, cuối cùng biệt tăm biệt tích hẳn.

Phần lớn những ngôi nhà trống trước mặt mọi người bây giờ đều thuộc về nhà họ Tiền.

“Chẳng lẽ không còn ai sống sót sao?” Lý Lộ khoanh tay lại. Cô ta vẫn chưa thể bình tĩnh lại sau cái chết của Bôn Phú, lúc này lại nghe thêm một câu chuyện kinh hoàng thế này.

“Không có.” Trưởng thôn lắc đầu.

Chu Vinh có thị lực rất tốt. Anh ta nhìn về phía bên trái cách đó khoảng 100 mét - ở đó có một ngôi nhà trông giống như một ngôi miếu, nhưng cũng ở vào trạng thái tan hoang, rách nát như các căn nhà xung quanh.

Nhìn từ xa, cửa chính nơi ấy đang mở rộng. Những ô cửa sổ có lẽ được làm bằng giấy đã mục nát hoàn toàn, bên trong tối đen như mực.

“Đó là nơi nào?” Nhìn xung quanh xong, Chu Vinh bèn quay lại, đặt câu hỏi với trưởng thôn.

Nhìn thấy ngôi nhà kia, trưởng thôn như chợt nhớ lại một ký ức xa xưa nào đó, thế là thở dài bảo: "Trước đây, nơi đó chính là nhà tổ của gia tộc họ Tiền. Sau khi họ Tiền lụng bại, chẳng còn ai quét tước, dọn dẹp nơi đó nữa."

Từ xa xa, Trần Hiểu Manh dõi mắt nhìn về phía từ đường họ Tiền. Cô thầm nghĩ, không những không có ai dám dọn dẹp, mà dường như trong thôn này cũng chẳng có ai dám tới gần.

Vừa đi, vừa nói chuyện trong suốt cả chặng đường, thời gian đã trôi qua khá nhanh.

Sau khi mặt trời lên cao hẳn, con đường đá xanh dưới chân cũng biến mất; bọn họ đã đặt chân đến một khu tựa như thung lũng.

Con đường núi nơi này khác với con đường từ thị trấn về làng trước đây. Con đường hiện tại hiểm trở và quanh co hơn, thậm chí có nhiều nơi phải cần cả đám dìu nhau mới qua được.

Về vấn đề này, trưởng thôn cũng mở lời giải thích. Ông ta bảo, do đã lâu không có người đến đây, con đường ban đầu đã bị lũ quét xói mòn và phá huỷ nghiêm trọng, thế nên phải đổi sang một con đường khác.

"Vậy còn bao lâu… bao lâu nữa?"

Thể lực của Tưởng Trung Nghĩa rất yếu, thậm chí còn không bằng Bùi Càn và Lý Lộ. Đi được một lúc, anh ta thở dốc, thỉnh thoảng còn có cả mùi máu tanh bay ra từ cổ họng.

Dù chống gậy trong tay, trưởng thôn vẫn cần nam da đen kia dìu dắt. Đang đi được vài bước, ông ta đột nhiên nói: "Chúng ta đến rồi."

Đẩy những cành cây ngăn cản tầm mắt sang một bên, quả nhiên, một không gian vô cùng rộng lớn hiện ra trước mặt mọi người.

Một con đầm hẻo lánh đang đổ nước xuống, trông chẳng khác gì một dải Ngân hà, nằm trải dài giữa những khe núi.

Hai bên có rất nhiều núi non, trùng trùng điệp điệp; có vô số thân cây khổng lồ mọc lên đến tận trời, tầng tầng lớp lớp, hệt như muốn bóp nghẹt con đầm u ám này.

Bùi Càn nhìn xung quanh, sau đó lại dõi mắt trông về nơi xa; ở tầm mắt của ông ta, những rặng núi phía xa kia đang tạo thành một đường nối thẳng, vô viên vô tận.

"Lạ thật…" Ông ta đột nhiên nói.

Tưởng Trung Nghĩa đang đứng gần Bùi Càn nhất, thế nên vừa nghe ông ta nói vậy thì cau mày nhìn sang rồi hỏi: "Có gì kỳ lạ vậy?"

Bùi Càn không để ý đến anh ta, chỉ quay đầu nhìn trưởng thôn: "Trưởng thôn Lưu." Ông ta hỏi: "Dân làng phát hiện ra khu hồ sâu này từ khi nào thế?"

"Cũng lâu rồi." Trưởng thôn mím đôi môi khô khốc, ho hai tiếng rồi nói: "Chắc chắn không nằm trong 100 năm gần đây, phải lâu hơn. Nhưng tôi không biết chính xác đã bao lâu rồi."

Giang Thành thận trọng đi tới mép hồ, chọn một tảng đá trông không mấy trơn trượt rồi ngồi xổm xuống. Hắn vươn tay nhúng xuống mặt nước, để rồi đột nhiên cảm thấy nước trong cái hồ này lạnh buốt thấu xương.

Trong phút chốc, cả người hắn run rẩy kịch liệt.

Hắn chưa bao giờ mường tượng rằng, nước sẽ lạnh đến thế và… trong khi còn chưa đóng thành băng cơ mà?

"Nước rất lạnh!" Nam da đen đứng cách Giang Thành không xa. Hành động lén đưa cho anh ta một cái bánh bao khiến thiện cảm của gã này đối với Giang Thành tăng lên rất nhiều.

Anh ta mở lời nhắc nhở: “Cẩn thận đấy! Nếu ngã xuống dưới đó, thế thì hết cứu nổi.”

Giang Thành rút tay lại, nhìn chằm chằm vào đầm nước tĩnh mịch, một lúc sau bèn đột nhiên hỏi: “Hồ nước này có cá hay không?”

“Cá?” Nam da đen kia dường như không hiểu ý của Giang Thành, thế là nhíu mày lại thật sâu.

Đây từng là nơi thôn làng xử tử những người phụ nữ không chung thủy. Suốt trăm năm qua, hài cốt của những kẻ bị sát hại phía dưới này có số lượng dù không đến hàng trăm, thì cũng ở hàng chục.

Huống chi, xương cốt của Triệu Hương Muội cũng ở dưới này.

Anh ta thực sự thắc mắc, liệu có con cá nào dám sống ở một nơi tà môn như thế này không?

“Tôi không biết.” Anh ta nuốt ực một cái, thành thật trả lời: “Có lẽ… có lẽ là không.”

Nước ở đây cực kỳ lạnh, dù chỉ là chạm nhẹ vào cũng khiến lòng người hoang mang trong nhiều ngày. Trong thôn từng có một bà lão bị mù, tay chống gậy đầu rắn, nói rằng bản thân bà có một số ngón nghề.

Theo bà ta, nước trong đầm Hàn Trinh này mang theo oán hận của những người phụ nữ đã tử vong. Do đó, chỉ cần bước xuống nước là sẽ bị oán khí cuốn vào, không bao giờ nổi lên được nữa.

Gã thanh niên lực lưỡng đen đúa kia không hiểu chi tiết này; anh ta chỉ biết nơi này rất nguy hiểm, nếu có thể không tiến tới thì tốt nhất không nên tới, cứ tránh xa là an toàn nhất.

Nước dưới này… chạm vào là gặp điềm xấu.

“A Đạt!”

Chợt nghe trưởng thôn gọi mình, nam da đen bèn ứng tiếng, sau đó lập tức chạy sang, trông rất nghe lời trưởng thôn.

Ở đây khá trơn trượt, đoán chừng trưởng thôn dẫn bọn họ đến đây là để chỉ cho mọi người xem tấm bia đá bị nguyền rủa kia.

Giang Thành cúi đầu, nhìn chằm chằm vào khu đầm Hàn Trinh này.

Toàn bộ mặt hồ rộng khoảng vài trăm mét vuông; nước xung quanh tương đối trong trẻo. Nhưng càng ra đến giữa hồ, màu nước càng đậm. Phần tối nhất ở vị trí trung tâm hồ dường như có thể nuốt chửng cả ánh sáng.

Nhìn hồi lâu, thậm chí Giang Thành còn cảm thấy có chút choáng váng. Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh cổ quái, tựa như muốn xông thẳng xuống hồ ngay lập tức vậy.

Hắn kìm nén cảm xúc thôi thúc này. Và ngay trong khoảnh khắc thoát ra được, Giang Thành trông thấy một khuôn mặt của phụ nữ ở giữa đầm nước sâu thẳm.

Mãi đến khi hắn lấy lại nhận thức và quan sát kỹ hơn, nơi ấy vẫn là một màu đen kịt.

Từ khóe mắt, hắn thoáng nhìn thấy đôi chân của mình. Thông qua hình ảnh phản chiếu của mặt nước gần đó, Giang Thành trông thấy một bóng người đứng phía sau bản thân trong vô thức.

Nhìn dáng vẻ, chắc chắn đó là một người phụ nữ.

Cô ta đang giơ một chân lên, tựa như đang tụ lực.

Chương 126: Tín đồ

"Cứu tôi với!" Giang Thành hét lớn không chút do dự.

Bầu không khí yên bình ban đầu bị phá vỡ, xung quanh lập tức có vài tiếng bước chân chạy đến.

Nam da đen bởi vì mới chưa đi được bao xa, nên là người đầu tiên chạy đến.

Anh ta trừng lớn đôi mắt phân rõ lòng đen lòng trắng, nhìn chằm chằm vào một nam một nữ trước đầm sâu, trên mặt hiện lên biểu cảm khó hiểu.

Lúc này Giang Thành chậm rãi quay đầu lại, vừa hay bắt gặp ánh mắt không cam lòng của Trần Hiểu Manh, bây giờ cô ta đã thu chân lại, hoàn toàn không có ý định đá Giang Thành xuống đầm sâu.

"Có chuyện gì vậy?" Nhóm người trưởng thôn thở hổn hển cuối cùng cũng chạy tới, nhìn thấy hai người bên đầm sâu, biểu cảm kinh hãi hỏi.

Ông ta bắt đầu hối hận khi đưa mọi người đến đây, nơi này nhìn đã thấy âm u, tốt nhất đừng nên xảy ra chuyện gì.

"Không có gì." Giang Thành bình tĩnh đáp: "Vừa rồi tôi nhìn thấy khuôn mặt của một người phụ nữ ở giữa đầm sâu, bây giờ nghĩ lại, có lẽ đã nhìn nhầm rồi."

Mặc dù nghe hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng trưởng thôn hiển nhiên là không nghĩ như vậy, cả người ông ta trở nên căng thẳng, môi run run nói: "Một khuôn mặt…"

"Đúng vậy, khuôn mặt của một người phụ nữ." Nói xong Giang Thành quay đầu nhìn Trần Hiểu Manh, nhưng dần dần,

hắn như phát hiện ra điều gì, đồng tử co rút, sắc mặt bắt đầu méo mó.

Mọi người đều phát hiện ra biểu cảm khác thường của Giang Thành, tất cả học theo hắn, nhìn chằm chằm Trần Hiểu Manh.

Nhưng bọn họ tất nhiên không nhìn ra điều gì bất thường.

Trong khoảnh khắc đối phương thất thần, Giang Thành liền hét lên: "Trời đất ơi! Mặt cô ấy giống hệt khuôn mặt trong nước!"

Lời này vừa nói ra, đám người đầu tiên yên lặng mấy giây, sau đó giống như dầu rán bắn tung tóe văng ra khỏi nồi.

Nam da đen và Tưởng Trung Nghĩa gần Trần Hiểu Manh nhất, như phản xạ có điều kiện đồng thời lùi lại một bước lớn, phản ứng của trưởng thôn còn tốc độ hơn cả hai người bọn họ, vứt nạng chống, quay người bỏ chạy luôn.

Mãi đến khi chạy đến sau lưng Bùi Càn, ông ta mới lấy lại được một chút cảm giác an toàn.

Đón lấy chiếc nạng được nam da đen đưa tới, một tay tựa vào nạng, tay kia vòng ra sau, hơi nghiêng người về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh và khoan thai.

Chỉ trong chốc lát, đã trở lại dáng vẻ như cũ của trưởng thôn.

"Tiểu… Cao nhân!" Đồng tử giật giật, trưởng thôn đột nhiên phản ứng lại, sau đó hạ giọng hỏi: "Cậu chắc chắn không nhìn nhầm chứ? Khuôn mặt bên trong đầm nước kia có chắc là vị cô nương này…"

"Ha ha!" Trần Hiểu Manh lạnh lùng cười: "Nếu mọi người muốn tin lời tên điên này thì cứ việc, bia đá có viết nguyền rủa ở đâu? Tôi muốn đi xem bia đá."

Một người thận trọng như Bùi Càn dường như cũng nhìn ra mối quan hệ vi diệu giữa Trần Hiểu Manh và Giang Thành, nên cũng không giữ chặt vào chuyện này nữa, mà quay người lại bảo trưởng thôn dẫn đường, đi tìm tấm bia.

Bước chân giẫm lên những tảng đá mọc rêu, mọi người bước đi hết sức cẩn thận, cứ như vậy, chỉ mấy phút sau, nhóm người đã đi đến dưới một gốc cây đại thụ.

Cây đại thụ hùng vĩ dị thường, to bằng bốn năm vòng tay người ôm.

Ngẩng đầu nhìn lên, tán cây che khuất cả bầu trời, mọi thứ che phủ dưới tán cây đều mờ ảo, chỉ để lại một đường viền màu đen nhạt.

Những dây leo rậm rạp quấn quanh thân cây như một tấm lưới khổng lồ.

Trưởng thôn nuốt nước miếng, một mình đi về phía trước, dùng chiếc nạng mang theo để gạt bớt cây cỏ dưới gốc cây ra, một lát sau, vài cái cây đã chết khô héo từ lâu bị gạt sang một bên, lộ ra một góc tấm bia đá.

Bia đá tuy ở trong bóng tối nhưng toàn thân lại tỏa ra ánh sáng xanh quỷ dị, khi mọi người vừa đến gần, trong lòng đồng thời xuất hiện một cảm giác rất kỳ lạ.

Cảm giác này mọi người đã không còn xa lạ nữa, ở những nhiệm vụ trước đó, một số manh mối quan trọng cũng sẽ cho bọn họ cảm giác tương tự như vậy.

Xem ra… không sai rồi.

Ánh mắt Chu Vinh trở nên rực cháy.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ những thực vật bám trên bia đá, dòng chữ máu lộ ra sau tấm bia khiến ai nấy đều kinh hãi.

Chữ viết nguệch ngoạc, có những chỗ còn chồng lên nhau, chứng tỏ người viết lúc đó đã không còn sức lực để hiệu đính nữa, theo lời trưởng thôn, Triệu Hương Muội lúc đó gần như đã mù rồi.

Dòng chữ máu trên bia đá còn tồn tại mãi mãi, tươi tắn đến mức như vừa mới được viết bằng một cây bút nhúng máu, chỉ mỗi nhìn vào nó thôi, cũng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và phẫn uất khi đó của Triệu Hương Muội.

Nhìn lâu, đầu óc cảm thấy từng cơn choáng váng.

"Thi thể của Triệu Hương Muội cuối cùng được tìm thấy ở phía trước tấm bia, lúc sắp chết, tay cô ta vẫn còn đặt trên bia đá…" Trưởng thôn đứng một bên, biểu cảm trên mặt thật khó mà có thể diễn tả.

Tưởng Trung Nghĩa một mình đứng ở vị trí cách khá xa tấm bia, cảm giác tim đập thình thịch đó vẫn chưa vơi bớt, một tay đút vào trong áo, không ngừng vẽ dấu thánh giá lên ngực.

Anh ta là một tín đồ sùng đạo.

Nhưng không phải là sùng đạo từ cách đây rất lâu, mà mới gần đây, nói chính xác hơn là mới nửa tháng trước, sau khi sống sót đi ra từ nhiệm vụ trước, mới trở nên sùng đạo như vậy.

Anh ta nhớ rõ, địa điểm của nhiệm vụ trước là ở một nhà thờ Công giáo.

Cuối cùng trên đường bị quỷ truy đuổi, chính cây thánh giá khổng lồ trên đỉnh đầu rơi xuống, khiến động tác của con quỷ bị hơi chậm lại, nhờ đó anh ta mới có thể sống sót.

Cũng từ khi đó, anh ta cảm thấy trái tim lạc lối trong ác mộng cuối cùng cũng tìm được nơi quy thuộc, anh bước vào đại điện của Chúa, được che chở bởi Thánh Quang.

Sức mạnh của phàm nhân là không thể đạt được, chỉ có dựa vào sức mạnh của ánh sáng mới có thể chiến đấu chống lại ma quỷ.

Trần Hiểu Manh quỳ một gối trước tấm bia, một tay chạm vào tấm bia, từ trên xuống dưới, sắc mặt lạnh lùng, không rõ là đang suy nghĩ chuyện gì.

Đột nhiên, sắc mặt Trần Hiểu Manh chợt thay đổi.

"Trưởng thôn." Cô ta quay đầu lại hỏi: "Trong thôn có người từng có ý định phá hủy tấm bia phải không?"

Trưởng thôn sửng sốt một chút, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Đúng vậy, sau khi tin tức về lời nguyền rủa được truyền ra, tất cả đàn ông trong thôn chỉ cần còn thở thì đều cảm thấy nguy hiểm. Sau đó lựa chọn ra bảy tám người đàn ông cường tráng, đặc biệt tìm một ngày nắng chói chang, mang theo dụng cụ, máu chó đen, một con gà trống lớn, … lên núi để phá hủy bia đá.

"Bọn họ cho rằng nếu bia đá bị phá hủy thì nguyền rủa sẽ được phá bỏ." Trưởng thôn nghẹn ngào nói, từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe: "Người dẫn đầu… là anh trai tôi."

"Bọn họ… sau đó đã xảy ra chuyện gì?" Lý Lộ nhỏ giọng hỏi.

"Bọn họ mất tích rồi." Trưởng thôn dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, nếp nhăn trên mặt tựa hồ càng sâu hơn: "Sau đó thi thể cũng được tìm thấy ở gần thị trấn, cảnh tượng vô cùng thê thảm."

"Thi thể của bọn họ được chôn ở đâu?" Giang Thành đột nhiên hỏi.

Chu Vinh hơi khẽ mở miệng, nhưng lại lặng lẽ ngậm lại, anh ta cũng nghĩ tới vấn đề này, nhiều năm trôi qua như vậy, số người trong thôn bị Triệu Hương Muội giết chết có lẽ không phải là một con số nhỏ.

Nhưng bọn họ lại không hề thấy nghĩa trang xung quanh thôn.

Nghe vậy, sắc mặt của trưởng thôn càng trở nên xấu hơn.

Lúc này, người đàn ông báo tin đi theo đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt chua xót, giống như một cô con dâu bực tức: "Ai mà dám lập nghĩa trang gì chứ, đều là một mồi lửa lớn thiêu đi là xong."

"Nếu như nhà nào dám thu thập hài cốt để chôn cất, thì ngày thứ hai không chỉ ngôi mộ bị rẽ ra, mà ngay cả xương cốt cũng sẽ bị ném ở khắp nơi, sau đó…" Mặt anh ta trở nên lạnh lùng: "Người sống ở nhà này cũng sẽ xui xẻo lớn."

Chương 127: Có thể

Vậy mà ngay cả thi thể cũng không buông tha, nghĩ cũng biết oán khí của Triệu Hương Muội nặng đến cỡ nào.

Bùi Càn nhìn chằm chằm vào tấm bia một lúc lâu, ánh mắt đảo qua đảo lại trên dòng chữ máu, có lẽ vì kinh nghiệm mà năm tháng đã mang lại cho ông, mà vị trưởng giả này trông có vẻ rất bình tĩnh.

"Triệu Hương Muội này cũng là người trong thôn sao?" Bùi Càn nghiêng đầu hỏi.

Ông ta không nhìn người báo tin mà nhìn thẳng vào trưởng thôn.

"Không phải." Trưởng thôn lắc đầu: "Cô ta được lão trưởng thôn tìm đến từ bên ngoài, cụ thể ở đâu thì tôi không biết, chính là trưởng thôn họ Tiền." Ông ta nhắc nhở.

Hiện tại xem ra, tình thế không mấy lạc quan, trong số người chơi đã có người bị giết, nhưng cho đến nay, bọn họ vẫn chưa thu được nhiều tin tức liên quan đến quỷ.

Ngoại trừ việc biết họ và tên, và là một cô gái trẻ ra, những cái khác đều không biết.

Cũng không phải là do bọn họ hành động chậm, mà là các NPC lần này thật sự quá bất tài, chỉ biết luôn nhấn mạnh đến việc quỷ đáng sợ như thế nào, thủ đoạn tàn ác đến đâu, không hề có tính thực tế nào.

"Chúng ta…" Người báo tin liếm môi, thăm dò hỏi: "Chúng ta có thể đi được chưa?"

Ở lại đây khiến cả người anh ta đều cảm thấy không thoải mái.

Nếu không phải bị trưởng thôn bắt đến, anh ta còn lâu mới đồng ý đến.

Trưởng thôn liếc anh ta một cái, rõ ràng là đang nói với anh ta, lời nói của tôi ở đây không tính, đi lúc nào phải nghe theo sự sắp xếp của cao nhân.

Vì vậy người đàn ông báo tin lại đáng thương nhìn Bùi Càn.

Lúc này, đối phương đang dùng áo của mình để sao chép lại một bản nguyền rủa trên bia đá, sau đó đứng dậy, liếc nhìn chung quanh một lượt, chậm rãi nói: "Đi thôi."

Nhận được câu trả lời người đàn ông báo tin lập tức bước về sau, trưởng thôn và nam da đen cũng không thể chờ đợi được nữa đi theo, bước chân của bọn họ so với lúc tới nhanh hơn rất nhiều.

Giang Thành đi ở phía sau cùng nhóm người, khi đã đi được khoảng mấy chục mét, hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía sau.

Đây là phản ứng cơ thể đưa ra trước bộ não, bởi vì hắn cảm nhận thấy một ánh mắt tràn đầy ác ý đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hận thù, méo mó, điên cuồng… tất cả những điều này đều không đủ để diễn tả cảm giác mà ánh mắt đó mang lại cho Giang Thành.

Đôi mắt hắn chậm rãi di chuyển đến một nơi.

Dưới làn nước đen giữa vực sâu có một đôi mắt đỏ ngầu.

Ngay khoảnh khắc khi Giang Thành nhìn vào đôi mắt đó, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, như thể…

bị thứ gì khoanh vùng.

Hắn lập tức tránh né ánh mắt, xoay người chạy tới đuổi theo Trần Hiểu Manh: "Long Nhi." Hắn vỗ vỗ vai đối phương, thuận tay chỉ vào giữa đầm nước: "Em xem đó là cái gì vậy?"

Không ngờ… Trần Hiểu Manh không thèm nhìn về hướng ngón tay, mà dùng biểu cảm vi diệu nhìn chằm chằm vào hắn.

Sau đó ghé vào bên tai Giang Thành, biểu cảm cực kì không nỡ lại bất lực, dùng giọng nói mà chỉ hai người nghe được nói: "Chúc mừng anh Hách Soái, anh trúng số rồi."

Ngay khi nụ cười trên khuôn mặt cô ta sắp mất kiểm soát thì một tiếng kinh hô bùng nổ bên tai cô.

"Mẹ kiếp!" Tưởng Trọng Nghĩa nhìn chằm chằm vào hướng ngón tay của Giang Thành, nhãn cầu sắp rớt ra ngoài: "Đó là thứ gì vậy?"

Nghe thấy giọng nói của Tưởng Trung Nghĩa, tất cả mọi người đều nhìn lại phía sau, nhưng lúc này, đôi mắt kia vậy mà đã biến mất một cách quỷ dị.

Trung tâm đầm nước giống như một khối mực sẽ không bao giờ hòa tan được.

"Ngu ngốc!" Trần Hiểu Manh nhép miệng, nhưng không phát ra thanh âm nào.

Nhưng lúc này Giang Thành lại đang cười híp mắt, hắn nhìn Trần Hiểu Manh, sau đó đưa tay vịn chặt bộ ngực căng phồng vì nhồi quá nhiều bánh bao, liếc nhìn Trần Hiểu Manh, vẻ mặt kiêu ngạo bước đi.

"Tiểu… Tiểu Long Nữ." Tưởng Trung Nghĩa đi tới trước mặt Trần Hiểu Manh, khẩn trương nói: "Cô vừa rồi không nhìn thấy gì sao? Tôi nhìn thấy ở đó có…"

“Không nhìn thấy.” Trần Hiểu Manh lập tức xoay người rời đi.

Tưởng Trung Nghĩa nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của Trần Hiểu Manh, không hiểu rút cuộc mình đã đắc tội gì với cô ta, rồi lại nhìn vào chỗ bất thường trong đầm nước, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Đường về bình an không có chuyện gì, chỉ là có một chỗ ẩm ướt và trơn trượt, Lý Lộ bị ngã, vô tình đập vào một cái cây, và bị bong gân chân phải.

Nhóm người trên núi dường như đã mất đi khái niệm về thời gian, hoặc thời gian trôi qua trong thế giới ác mộng khác với thế giới hiện thực.

Sau khi trở về thôn đã là buổi chiều, cũng sắp tối rồi.

Trưởng thôn nói còn có việc phải xử lý nên dặn dò nam da đen đưa nhóm người về nơi ở.

Ông ta nói rằng lát nữa sẽ có người mang đồ ăn đến.

“Có thịt không?” Giang Thành bước tới trước một bước, tóm lấy trưởng thôn hỏi.

Trưởng thôn vẻ mặt có chút ngại ngùng, một lúc sau mới như đã hạ quyết tâm, gật đầu: “Có.”

Nghe vậy, Giang Thành buông tay ra.

Về đến nơi ở, mọi người còn không kịp nghỉ ngơi, đã tập trung lại ở một phòng để họp.

Chu Vinh rất lịch sự đỡ Lý Lộ ngồi một bên, làm cho cô ta đỏ mặt, liên tục cảm ơn.

Bùi Càn lấy ra huyết thư nguyền rủa chép lại từ trên bia đá, trải ra mặt bàn.

“Triệu Hương Muội này không phải là người bình thường.” Ông ta ngẩng đầu lên, câu đầu tiên đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Tưởng Trung Nghĩa dường như có chút kháng cự với những chữ viết lộn xộn này, cho dù chỉ là bản sao chép.

Biểu cảm kỳ quái, anh ta do dự hỏi: “Những chữ này… có vấn đề gì sao?”

“Tôi đoán ông Bùi đang muốn nói rằng Triệu Hương Muội này không những biết chữ biết đọc, thậm chí còn có khả năng được giáo dục tốt.” Chu Vinh sờ sờ cằm, biểu cảm trên mặt cho thấy anh ta đang rất nghiêm túc.

“Đúng vậy.” Bùi Càn gật đầu, nhìn những người xung quanh, thấp giọng nói: “Mặc dù chữ máu nguyền rủa rất lộn xộn và khó phân biệt, nhưng từ các chi tiết nhỏ có thể nhìn ra kỹ năng thư pháp của người này, ngoài ra… tôi còn tìm thấy một vài từ hiếm thấy trong lời nguyền rủa.”

Ông ta chậm rãi đứng thẳng người: “Khi chúng ta suy xét vấn đề, phải đưa nó vào hoàn cảnh thời điểm đó, ở thời điểm này còn phải đẩy lùi thêm 20 năm về trước nữa, một cô gái trẻ như thế nào mới có được giáo dục tốt như vậy?”

Vu Mạn nheo mắt lại: “Người sinh ra ở thành phố lớn.”

“Không chỉ.” Bùi Càn nói: “Phải nói là dòng dõi thư hương, giàu sang quyền quý.”

“Nhưng nếu như một người như vậy, làm sao có thể tham gia vào việc bắt cóc mua bán phụ nữ?” Tưởng Trung Nghĩa tỏ vẻ không tin, lại nói: “Hơn nữa, Triệu Hương Muội cũng không giống một cái tên mà một gia đình dòng dõi thư hương có thể đặt ra.”

“Cái này rất đơn giản, Triệu Hương Muội chẳng qua chỉ là một cái tên giả.” Trần Hiểu Manh thản nhiên nói: “Còn về việc

một người trong dòng dõi thư hương có thể dính líu đến việc buôn bán phụ nữ hay không… Tôi nghĩ giữa hai cái này không có mối liên hệ tất yếu.”

Lời còn chưa dứt, cô ta liếc nhìn Giang Thành đang đứng cách đó không xa, trông có vẻ lơ đãng, cười lạnh nói: “Mặt người dạ thú chính là nói tới loại người này.”

Giang Thành ra vẻ ngây ngô nhìn Trần Hiểu Manh, như thể không hiểu lời chửi gà mắng chó của đối phương.

“Khụ khụ.” Trước khi tình hình leo thang, Bùi Càn kéo sự chú ý của mọi người trở lại vụ án, thuận tiện củng cố uy tín của mình.

Ông ta rất nghiêm túc nhìn Giang Thành, giả vờ khiêm tốn nói: “Bỉ nhân chẳng qua chỉ tung gạch nhử ngọc, cậu Doãn có cao kiến gì không, không ngại chỉ giáo chứ?”

Không ngờ…

Giang Thành như thể cuối cùng cũng tìm được cơ hội lộ mặt, vừa kích động xoa xoa tay, vừa liếm môi nói: “Vậy thì tôi qua cầu rút ván đây.”

Bùi Càn: “???”

Chương 128: Hồng Hồng

Lời này vừa nói ra, ngay cả Chu Vinh một người trước giờ luôn thể hiện hình ảnh tích cực đáng tin cậy cũng không khỏi giật mình, một lúc sau mới ngượng ngùng nói: "Anh Doãn… vẫn hài hước như vậy."

Giang Thành nhéo eo, nói oang oang: "Tôi không thể nào hiểu được tại sao trưởng thôn Tiền lại dám giao phó một chuyện bí mật như vậy cho một người nơi khác làm, ông ấy không sợ xảy ra chuyện hay sao?"

Lời nói của hắn đã mở ra những mạch suy nghĩ mới cho mọi người.

Chủ đề thảo luận của mọi người trước đó đều tập trung vào thân phận của Triệu Hương Muội, nhưng Doãn Chí Bình này lại có cách tiếp cận khác, nghi ngờ mối quan hệ giữa trưởng thôn Tiền và Triệu Hương Muội.

Căn phòng đột nhiên trở nên im lặng.

Quả vậy, buôn bán phụ nữ là trọng tội sẽ bị xử bắn, làm sao bọn họ có thể tin tưởng một người nơi khác?

Lý Lộ nhẫn nhịn cơn đau ở chân, mở miệng nói: "Có khi nào… chồng của Triệu Hương Muội này chính là người của thôn Tiểu Thạch Giản không? Cho nên cô ta cũng được xem như là một nửa người của thôn này."

"Cũng có khả năng." Chu Vinh suy nghĩ xong lên tiếng.

Có thể đứng ở đây đều không phải là người mới, bọn họ đã cảm nhận được độ khó của nhiệm vụ lần này khác với những lần trước. Một ngày một đêm đã qua rồi, ngoại trừ việc bị mất

đi một mạng người, thì cốt truyện không hề có tiến triển mang tính thực chất nào.

Không thể cứ tiếp tục như vậy…

Nheo mắt liếc ra cửa sổ một cái, Giang Thành quay đầu lại nói: "Bây giờ trời còn chưa tối, tôi nghĩ chúng ta chia thành hai nhóm, một nhóm ở lại đây chờ người đưa cơm tới, nhóm còn lại vào trong thôn lượn lờ xem sao."

"Có nguy hiểm quá không?" Tưởng Trung Nghĩa nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói.

Anh ta lo lắng cũng không phải là vô lý, bầu trời trên núi không như bên ngoài, nói tối là tối, nếu như không về kịp trước khi trời tối, thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bùi Càn gật gù, như thể đã cân nhắc kỹ lưỡng: "Vậy thì làm phiền cậu Doãn rồi." Ông ta ngẩng đầu lên, rất quan tâm nhìn Giang Thành: "Ở đây mọi người không cần lo lắng, tôi sẽ ở lại xoay chuyển bọn họ."

"Chẹp." Giang Thành hết sức thích thú đánh giá Bùi Càn từ trên xuống dưới, cái lão già ra vẻ đạo mạo này có thể so sánh với Chân Kiến Nhân trong lần trước, thậm chí bề ngoài còn hơn thế.

"Vậy thì ông Bùi phải hết sức cẩn thận." Giang Thành cũng đáp lại ông ta bằng ánh mắt lo lắng tương tự.

Sau khi xác định được phương hướng hành động, sau đây là chia nhóm.

Lý Lộ bị thương ở chân nên chỉ có thể ở lại, Vu Mạn có vẻ cũng không mấy lạc quan với kế hoạch đi vòng quanh làng, nên thẳng thừng nói muốn ở lại.

Tính cả Bùi Càn, đã có ba người ở lại.

“Tôi sẽ ra ngoài.” Chu Vinh trước tiên gật đầu với Giang Thành, sau đó tuyên bố.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Trần Hiểu Manh cũng chọn đi dạo trong thôn.

Như vậy, quyết định ở lại và ra ngoài, mỗi bên đều có ba người.

Trong số những người còn thở, chỉ có Tưởng Trung Nghĩa là vẫn chưa nói gì.

Theo lẽ thông thường, người ra ngoài tìm manh mối phải nhiều hơn người ở lại trông nhà, Tưởng Trung Nghĩa mặc dù cũng muốn ở lại, nhưng vì thấp cổ bé họng, cuối cùng vẫn khôn ngoan ngậm miệng lại.

“Tôi… tôi cũng sẽ đi cùng mọi người…”

Tưởng Trung Nghĩa vẻ mặt khổ sở, từ biểu cảm có thể thấy anh ta cực kì không muốn.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của anh ta…

“Không cần anh.”

Giang Thành nói xong cũng không thèm nhìn anh ta lấy một cái, cùng hai người Trần Hiểu Manh và Chu Vinh rời đi.

Tưởng Trung Nghĩa kích động tột độ, nhưng lại không tiện biểu hiện quá rõ ràng, mặt nhịn đến đỏ bừng.

Điều duy nhất khiến anh ta khó chịu chính là, ánh mắt của Trần Hiểu Manh khi cô ta đi ngang qua, ánh mắt lạnh lùng lại quái dị, như thể… đang nhìn một thi thể vậy.

Bản thân Tưởng Trung Nghĩa cũng bị suy nghĩ của chính mình làm cho sợ hãi, vội vàng lắc đầu, khi ngẩng đầu lên lần nữa, mấy người đã đi xa.

Hoàng hôn buông xiên trên đỉnh núi, bước đi chậm rãi trên con đường trong thôn, xa xa thỉnh thoảng lại có khói bếp bay lên.

Xem ra ngay cả khi có chuyện như vậy xảy ra, thì vẫn có người lựa chọn ở lại đây.

Đây chính là cái gọi là quê hương khó bỏ.

Những phiến đá xanh dưới chân, như ngăn ra thành hai thế giới, một bên là cửa nhà đóng kín, hoặc là khung cửa vỡ nát, đã bị bỏ hoang.

Một bên còn lại tuy đã đổ nát, nhưng vẫn còn vài luống rau, chứng tỏ còn có người ở.

Nghèo đói là âm điệu chính ở đây, thiếu hụt lớn lực lượng lao động, đối với một thôn làng phụ thuộc vào đánh cá và săn bắn để sinh tồn, thì chắc chắn là một tai hoạ ngập đầu.

Địa hình vùng núi hiểm trở, nên cũng không thích hợp cho việc trồng trọt lương thực trên quy mô lớn.

Trần Hiểu Manh như nhìn ra được suy nghĩ của Giang Thành, vừa nhìn mấy luống rau, vừa cười lạnh nói: “Cho dù thôn dân có thể tự nuôi sống mình bằng cách khai hoang ruộng đất, Triệu Hương Muội liệu có buông tha cho bọn họ không?”

Nguyên nhân là vì Triệu Hương Muội chính là kiếp nạn mà thôn dân này không thể tránh khỏi.

Tiếng bước chân của mấy người vang lên, giống như đang đi dạo không mục đích, Giang Thành nhìn trái nhìn phải, Chu Vinh vốn muốn tìm cơ hội ở một mình với Giang Thành, nhưng không ngờ Trần Hiểu Manh lại đi theo.

“Ai?” Chu Vinh cảnh giác hỏi.

Nhìn theo tầm mắt của Chu Vinh, có một cái đầu nhỏ xuất hiện sau hàng rào trong sân cách đó không xa.

Đó là một cô bé, khoảng 6 7 tuổi, mặc một bộ quần áo vải thô màu xanh nhạt, đôi mắt to tròn ngây thơ đang tò mò nhìn bọn họ.

Chắc là cô bé cho rằng mình nấp rất kĩ, sẽ không bị phát hiện, nên sau khi bị Chu Vinh tìm ra, trông rất hoảng sợ.

Cô bé nhảy xuống hàng rào nửa bước, quay người định chạy về nhà.

Nhưng đột nhiên, cô bé dừng lại, nhìn chằm chằm Giang Thành.

Giang Thành mỉm cười nhìn cô bé, duỗi lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay cầm một chiếc màn thầu nhàu nát.

Cổ họng cô bé không khỏi cuộn lên cuộn xuống.

Việc tiếp theo đơn giản hơn nhiều, Giang Thành đã thành công dụ được cô bé ra ngoài bằng chiếc màn thầu, mấy người chọn một chỗ mát mẻ để ngồi xuống.

“Cháu tên là gì?” Trần Hiểu Manh nghiêng đầu hỏi.

“Hồng Hồng.”

Cô bé ngấu nghiến ăn chiếc màn thầu, màn thầu không quá nhỏ, nhưng mới chỉ mấy miếng cô bé đã ăn hết hơn phân nửa, cuối cùng thì có chút nghẹn không nuốt được xuống.

Ở khoảng cách càng gần, mọi người đều phát hiện cô bé còn gầy hơn vẻ bề ngoài, nước da cũng vàng vọt, không khỏe mạnh.

“Cháu sống ở trong viện kia à?”

“Vâng.” Cô bé gật đầu, đồng thời thè cái lưỡi nhỏ nhắn của mình ra, rất chăm chú liếm vụn màn thầu trong tay.

Cái viện mà cô ta nhắc đến chính là căn nhà có ruộng rau trước cửa kia.

“Trong nhà cháu có những ai?” Chu Vinh xen vào hỏi.

Cô bé liếm môi, cảm thấy vẫn chưa đủ đã, mới tiếp xúc có một chút, cũng khiến cô bé trở nên táo bạo hơn.

Cô liếc nhìn Giang Thành cũng đang cắn một chiếc màn thầu, nuốt nước bọt, đưa tay ra nói: “Đưa màn thầu trong tay chú đây, cháu sẽ nói cho chú biết.”

Sau khi nhận được nửa chiếc màn thầu Giang Thành đưa cho, ánh mắt cô bé sáng lên vui sướng, không ngừng nuốt nước bọt, nhưng như nghĩ ra điều gì đó, lại kìm lại.

Cuối cùng, cẩn thận nhét nửa chiếc màn thầu kia vào trong túi áo.

“Nhà cháu không còn ai nữa.” Cô bé cúi đầu xuống: “Chỉ còn lại một mình Hồng Hồng thôi.”

Khi nói cô bé nhìn chằm chằm vào ngón chân của mình, trông có vẻ rất đáng thương, nhưng đôi mắt to tròn của cô bé lại thỉnh thoảng xoay tròn trong khoang mắt. Ngay khi cô bé cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình đã đủ để thoát khỏi mấy người, thì sau gáy thắt lại, hai chân rời khỏi mặt đất.

Giang Thành nhấc cô bé lên không trung như tóm một con gà nhỏ.

Sau đó, hắn đưa tay lấy lại một nửa chiếc màn thầu từ trong túi áo của cô bé, nhét lại vào trong túi của mình.

“Vậy thì chú sẽ không chiều cháu nữa đâu.” Giang Thành nói: “Chú đâu phải bố cháu.”

Chương 129: Giao dịch

Đối với hành động của Giang Thành, Trần Hiểu Manh và Chu Vinh đều không có ý định ngăn cản. Ngược lại, nếu Giang Thành không hành động, bọn họ cũng sẽ có cách riêng của mình để khiến cô bé lên tiếng.

Ngôi nhà mà cô bé nhắc đến mặc dù đổ nát, nhưng nhìn những quả ớt khô treo dưới mái hiên và những loại rau trồng trước cửa có thể biết trong nhà có người lớn.

Cô bé không ngờ Giang Thành lại lật mặt nhanh như vậy, còn dữ tợn như thế, hai mắt lập tức đỏ lên. Đúng lúc cô bé không nhịn được đang định bật khóc thì nghe thấy giọng nói chậm rãi của Giang Thành: "Nếu còn dám khóc, thì cô này sẽ đi phá hết rau mà nhà cháu trồng đấy."

Cô bé nghe vậy, đúng là đã sợ không dám khóc nữa.

Đối với cô bé, kiểu đe dọa này còn đáng sợ hơn việc nói rằng sẽ đánh cho mình một trận, dù sao thì gia đình bọn họ còn phải sống bằng số rau đó.

Từ khi cô bé bắt đầu nhớ được, cái đói đã là một phần xoay quanh cuộc sống.

"Không được." Đôi mắt ngân ngấn nước mắt, nhưng lại không dám để nước mắt rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt vào nhau, trông rất đáng thương: "Đó là do a nương (*) trồng, mọi người… mọi người đừng phá nó." (*: một cách gọi mẹ)

Giang Thành đặt cô bé lại trên mặt đất, cô bé vốn định quay người chạy về nhà, nhưng cô có thể chạy trốn, nhưng

mấy luống rau trồng trước cửa thì lại không chạy được, nghĩ đến đây, cô lại không dám chạy trốn nữa.

"Chúng ta đổi điều kiện khác đi." Giang Thành cúi người, nhìn vào mắt cô bé, bình tĩnh nói: "Mỗi lần cháu trả lời một câu hỏi, chú sẽ cho cháu nửa cái màn thầu, thế nào?"

"Được." Cô bé nhìn hắn chằm chằm, rụt rè trả lời.

"Trong nhà chỉ có cháu và a nương thôi sao?"

"Còn có bà ngoại." Cô bé mím môi: "Nhưng bà ngoại bệnh rất nặng, a nương phải lên núi hái thuốc chữa bệnh mới được."

"Thế bố cháu đâu?"

Cô bé ngẩng đầu nhìn Giang Thành, trong mắt dường như có thứ gì đó đang chảy.

Giang Thành lấy ra một nửa chiếc màn thầu từ trong ngực, nhét vào trong túi cô bé, cô bé lập tức nói: "Hồng Hồng chưa từng gặp bố, nhưng a nương nói bố đã đi đến một thành phố lớn bên ngoài, đợi Hồng Hồng lớn lên, bố sẽ trở về, sau đó mua thật nhiều màn thầu cho Hồng Hồng."

Trong mắt cô bé lấp lánh, nhưng ánh mắt của những người khác lại mờ đi.

Xem ra món màn thầu bằng bột mì này chính là giới hạn trí tưởng tượng của cô bé tên Hồng Hồng này.

Hơn nữa mọi người càng biết rằng, e rằng cô bé cũng sẽ không thể đợi được bố trở về nữa.

Bố của cô bé… chắc đã chết trong tay Triệu Hương Muội rồi.

"A nương và bà ngoại cháu." Giang Thành hỏi: "đều ở nhà chứ?"

Cô bé gật đầu.

Lúc này Chu Vinh chợt phát hiện ra, không biết mặt trời đã lặn được một nửa từ lúc nào, lúc này ngoài núi chỉ còn lộ ra một chút.

Đêm tối đang dần đến.

Giang Thành lấy ra một cái màn thầu khác từ trong ngực, nhét vào trong tay cô bé: "Bọn chú phải trở về rồi." Hắn nói,"Sẩm tối ngày mai chú lại ở đây đợi cháu, quy tắc cũ, một câu hỏi là nửa cái màn thầu."

"Nhưng…" Cô bé nhìn chằm chằm vào chiếc màn thầu còn nguyên trong tay, ngẩng đầu hướng về Giang Thành, nghi hoặc hỏi: "Chú cho cháu thừa một nửa rồi."

"Một nửa cái này coi như là đặt cọc." Nói rồi, Giang Thành quay người chạy một mạch về phía nơi ở của mình.

Ngay trước thời khắc khi mặt trời lặn hẳn, ba người cuối cùng cũng xông vào trong phòng, trên chiếc bàn gỗ đổ nát có một chiếc nồi đen và vài bộ bát đũa.

"Anh Doãn." Bởi vì chân bị thương nên Lý Lộ không tiện đi lại, ngồi ở đó nồng nhiệt chào đón: "Mau tới ăn cơm đi, canh vẫn còn nóng đó, trưởng thôn vừa mới phái người mang đến."

Chu Vinh liếc nhìn căn phòng trống trải, chỉ có một mình Lý Lộ ngồi ở mép ghế.

"Bùi Càn và Tưởng Trung Nghĩa đâu?"

"Ông Bùi và Tưởng Trung Nghĩa nói muốn đi dạo trong sân một chút." Nói đến đây, Lý Lộ như đột nhiên nhận ra điều gì, đồng tử hơi mở to: "Sao vậy, lúc vào đây mọi người không thấy bọn họ sao?"

Tất nhiên là không rồi…

"Bọn họ đi từ lúc nào?" Giang Thành hỏi.

“Khoảng 10 phút trước.” Lý Lộ cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, sắc mặt tái mét, trông vô cùng nhợt nhạt: “Bọn họ ăn xong thì đi.”

Trần Hiểu Manh xoay người kéo cửa ra, Lý Lộ nhìn ra bên ngoài qua khe cửa, phát hiện trời đã tối hẳn.

Đêm tối ở đây nguy hiểm đến nhường nào không cần nói cũng biết, bọn họ đi lâu như vậy mà chưa trở lại, nhất định là đã xảy ra chuyện rồi.

Nhưng theo lời Lý Lộ nói, bọn họ ra ngoài 10 phút trước, cũng có nghĩa là khi bọn họ ra ngoài tất nhiên cũng có thể thấy là trời sắp tối rồi, cho nên chắc chắn sẽ không đi xa.

Hẳn là bọn họ đã bị một sự việc đột nhiên phát sinh nào đó quẩn chân, hoặc là nói… bị thu hút rồi.

Kết quả là không kịp về phòng trước khi trời tối.

Mà chuyện có thể thu hút sự chú ý của hai người ở khu vực lân cận này… Trong mắt ba người chợt lóe lên, gần như cùng lúc đó, trong đầu bọn họ cũng xuất hiện một tòa nhà.

Ngay trong viện.

Tòa nhà lớn nhất đã bị bỏ hoang và phong tỏa.

“Cô Tiểu Long Nữ.” Chu Vinh nhanh chóng nói với Trần Hiểu Manh: “Làm phiền cô ở lại với cô Lý, tôi và anh Doãn đi xem xem.”

Lần này thì Trần Hiểu Manh không muốn đi cùng nữa, mà đồng ý ở lại ngay.

Lý Lộ gật đầu xin lỗi mọi người, tự biết rằng mình đã làm cản trở đến đồng đội.

Chu Vinh kéo cửa, vừa bước ra ngoài, vừa nói: “Anh Doãn, chúng ta hãy tranh thủ thời gian…”

Nhưng không ngờ Giang Thành lại không hề nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm Trần Hiểu Manh và Lý Lộ, sau đó đột nhiên lên tiếng: "Hay là cứ để tôi ở lại đi, tôi rất biết cách chăm sóc người khác." Hắn ngưng một chút, cực kì trịnh trọng nói: "Tôi là một bác sĩ."

"Ha ha!" Trần Hiểu Manh cười khẩy, không chút nể mặt bật lại: "Xin hãy tôn trọng nghề bác sĩ, bọn họ sẽ không chấp nhận sự tồn tại của loại người như anh đâu."

Ngay lúc Giang Thành mặt dày đòi đổi vị trí với Trần Hiểu Manh bằng được, thì mấy người đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn.

"Bộp!"

Âm thanh vô cùng nặng nề, như thể có thứ gì đó rơi từ trên cao xuống, hơn nữa… khoảng cách không xa.

Ba người lập tức xoay người chạy ra ngoài, Lý Lộ tuy rằng tò mò, nhưng cũng biết mình đi đến vừa không có tác dụng gì, lại còn sẽ liên lụy đến mọi người nữa.

Vài giây sau, lại có một tiếng hét chói tai khác vang lên.

Giọng của người đang la hét rất trầm và khàn, nghe có vẻ đã lớn tuổi, ba người lập tức nhận ra người đang la hét chính là Bùi Càn.

Mọi người đều thắc mắc rút cuộc chuyện gì đã xảy ra, mà khiến ông ta kêu la thảm thiết như vậy.

Giang Thành trở lại trong phòng, cầm chiếc đèn dầu trên bàn lên, sau đó đi về phía phát ra tiếng la hét, Chu Vinh theo sát phía sau, Trần Hiểu Manh trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định đi theo.

Phán đoán của bọn họ không sai, hai người quả nhiên đã đi đến tòa nhà bỏ hoang trong viện, tiếng hét cũng truyền ra từ

đó.

Ánh sáng mờ nhạt, chỉ có thể xua tan bóng tối ở một khoảng cách nhỏ, màn đêm xung quanh dày đặc như mực, bọn họ chậm rãi tiến về phía trước, trong không khí phảng phất một thứ mùi khiến người ta bất an.

Giang Thành dừng lại.

Hắn hít vào một hơi thật chậm, ánh mắt dần thay đổi.

Quả thực là mùi bất an, hơn nữa hắn còn ngửi thấy cả mùi máu tanh.

Nhưng so với chuyện này, càng khiến hắn bất an hơn cả chính là Bùi Càn, tiếng hét của ông ta chỉ kéo dài trong chốc lát, rồi đột nhiên biến mất.

Xung quanh lại im lặng như chết.

Chương 130: Bữa tối

Bước chân của Trần Hiểu Manh dần dần chậm lại, nhưng vẫn luôn giữ trong phạm vi ánh sáng, cô ta cũng nhận ra sự kỳ quái, đồng thời nghi hoặc liệu đây có phải là một cái bẫy do quỷ giăng ra hay không.

Nín thở, tòa nhà khổng lồ đang ở gần trong gang tấc, tất cả khung cảnh trước mắt chỉ có một đường nét tối tăm, như thể chúng có thể tự di chuyển bất cứ lúc nào.

Khi mấy người đến gần hơn, đột nhiên, Chu Vinh nghe thấy một loạt âm thanh kỳ lạ.

"Xoạt xoạt xoạt xoạt…"

Giống như âm thanh của vải cọ xát vào cành cây hoặc vào đá.

Anh ta nhìn theo hướng âm thanh, vài giây sau, đôi mắt đang nheo lại đột nhiên mở to.

Dưới góc tường, có một khuôn mặt nhăn nheo đang bị co chặt lại nhất có thể!

Giang Thành và Trần Hiểu Manh đồng thời cũng nhận ra bất thường.

Bùi Càn lúc này không còn vẻ mặt khó thâm sâu khó lường như trước nữa, hai mắt đầy tia máu, hai tay ôm chặt miệng, trốn vào góc, run rẩy.

Nhưng may thay, theo như hiện tại có thể thấy, ngoài việc bị bẩn ra, thì không phát hiện có vết thương nào.

Nói cách khác, toát ra mùi máu tanh là một người khác.

Ánh mắt của Bùi Càn dán chặt vào một chỗ, Giang Thành di chuyển ngọn đèn dầu chiếu về hướng Bùi Càn đang nhìn, đó là vị trí bệ cửa sổ.

Trước bệ cửa sổ có một cái cây nhỏ, cây nhỏ bị gãy ở đoạn giữa, phần lộ ra sắc nhọn một cách bất thường.

Mà lúc này, có một thi thể đang bị treo ngược trên cây, vết gãy sắc nhọn xuyên qua từ miệng, đâm ra ngoài từ thân dưới, phần bụng bị rạch phanh ra, nội tạng trộn lẫn máu tươi chảy theo xuống, cảnh tượng vô cùng bi thảm.

Là Tưởng Trung Nghĩa…

Trong bàn tay đang thõng xuống của anh ta vẫn đang nắm chặt một cây thánh giá bằng gỗ thô ráp, giờ đây đã nhuốm đỏ máu.

Thỉnh thoảng còn có máu tươi nhỏ giọt xuống dọc theo cây thánh giá.

Chu Vinh không khỏi ngây người.

Khung cảnh trước mắt tràn ngập màu sắc tôn giáo, nếu không phải trong ác mộng, anh ta thậm chí đã nghĩ rằng mình đang trở về thời trung cổ đen tối của châu Âu.

Bởi vì góc độ nên bọn họ không thể nhìn thấy đôi mắt của Tưởng Trung Nghĩa.

Chu Vinh chậm rãi ngẩng đầu lên, phát hiện cửa sổ trên tầng hai của tòa nhà đã bị đập vỡ, chỉ còn sót lại một số kết cấu bằng gỗ.

Có vẻ giống như Tưởng Trung Nghĩa đã tự mình nhảy ra khỏi cửa sổ tầng hai, sau đó xui xẻo, không nghiêng không lệch đâm thẳng vào cái cây này.

Nhưng đây là ác mộng, Tưởng Trung Nghĩa cũng không phải kẻ ngốc.

Sau đó, Bùi Càn dần dần bình tĩnh, giải thích chuyện đã xảy ra với mọi người.

Khoảng nửa tiếng trước, người được trưởng thôn phái đi giao đồ ăn đã tới, chính là cái tên nam da đen lúc trước, người này không nói nhiều, bỏ đồ đạc xuống rồi rời đi, nhưng Bùi Càn lại phát hiện ra bất thường.

Lúc đó trời đã gần tối rồi, sau khi người đàn ông giao đồ ăn tới, có lẽ sẽ khó quay về kịp trước khi trời tối.

Mà trong khi nỗi sợ hãi đối với đêm tối của thôn dân đã đạt đến mức không thể tin được.

Bùi Càn không nói toạc ra, mà để Lý Lộ ở lại, sau đó lấy cớ ra ngoài đi dạo, dẫn theo cả Tưởng Trung Nghĩa đi cùng, hai người đi theo người đàn ông đó, muốn xem rút cuộc là chuyện gì.

Kết quả đúng như dự đoán, nam da đen sau khi ra ngoài cửa, đi một vòng rồi quay trở lại viện qua một khoảng trống hàng rào rất kín đáo.

Sau đó đi thẳng đến tòa nhà bỏ hoang, rồi lẻn vào tòa nhà dọc theo cửa sổ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bùi Càn đề nghị trở về trước đã, sau đó đợi mọi người tập hợp lại mới đưa ra kế hoạch lâu dài.

Nhưng lúc đó Tưởng Trung Nghĩa lại nóng nảy, khẳng định đây là thời điểm tốt để tìm ra manh mối, cơ hội chỉ đến một lần thôi.

Bùi Càn không lay chuyển được anh ta, chỉ có thể thương lượng để Tưởng Trung Nghĩa vào trong kiểm tra, còn ông ta thì thì ở bên ngoài tiếp ứng.

Đồng thời cũng cảnh báo Tưởng Trung Nghĩa, nếu tình hình không ổn, hãy sơ tán nhanh chóng, an toàn là trên hết.

Nói đến đây, trong mắt ông ta hiện lên vẻ hối hận.

Đám người đều biết là ông ta đang nói xạo.

Tưởng Trung Nghĩa nhát gan đến như vậy, có cho anh ta mười lá gan cũng không dám tự mình đi vào, trước khi tiến vào chắc chắn là đã bị lão già Bùi Càn này lừa gạt và hù dọa nên mới đi vào.

Thi thể chắc chắn là không có cách nào xử lý rồi, muốn mang đi, có lẽ phải cưa cả một đoạn cây mang cả đi mới được.

Sau khi quan sát, mấy người quyết định rời đi.

Tòa nhà cô độc này chắc chắn có vấn đề.

Sau khi trở về phòng, Lý Lộ nghe tin Tưởng Trung Nghĩa đã chết, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ buồn bã.

Mà đặc sắc là sau khi được biết nam da đen có vấn đề, thần sắc Lý Lộ dừng lại một chút, sau đó như chợt nhận ra điều gì đó, lao ra cửa, ọe một tiếng nôn ra ngoài.

Số ít người còn lại không hề ngạc nhiên.

Rốt cuộc… chỉ có Lý Lộ ăn đồ ăn do "người đàn ông" mang đến.

Hơn nữa còn là canh thịt.

Giang Thành chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy kích thích.

Vu Mạn dựa vào cửa, những chuyện liên tiếp xảy ra khiến vẻ mặt cô ta không còn bình tĩnh như trước, chỉ mới một ngày một đêm vào thôn, bọn họ đã mất đi hai người đồng đội.

Lúc trước cô ta đã đi sang một gian phòng khác chuyển một ít than củi về.

Đêm nay mọi người quyết định tập trung lại với nhau.

Còn lại ba nam ba nữ, nên phòng cũng rất dễ phân bổ.

Giang Thành rất miễn cưỡng lấy từ trong ngực ra mấy cái màn thầu, nhìn thẳng Vu Mạn và Lý Lộ.

Vốn dĩ hắn định chia mỗi người một nửa cái, nhưng còn chưa kịp dùng tay bẻ ra, đã bị Trần Hiểu Manh giật mất.

Vì vậy, thay đổi thành mỗi người một cái.

Vì chuyện này mà Giang Thành đã rên rỉ mất một hồi lâu.

"Tòa nhà đó nhất định có vấn đề." Lý Lộ sắc mặt tái nhợt nói, sau khi nôn mửa xong, trông cô ta yếu ớt, như thể sắp ngất đi vậy.

Bùi Càn ngồi khoanh chân trên giường, lắc đầu nói: "Tôi sợ không chỉ có mỗi tòa nhà có vấn đề."

Ông ta ngẩng đầu lên, trầm giọng nói tiếp: "Mọi người đã nghĩ tới chưa, với vị trí của khu viện này và mức độ quý phái của nó, thì người như thế nào mới có thể sống ở đây?"

"Trong thôn có một đại gia tộc." Trần Hiểu Manh bẻ một khúc củi ném vào bếp, ngẩng đầu nhìn: "Ví dụ như gia đình của trưởng thôn Tiền."

Những người còn sống sót hiện tại đều là người thông minh, một chút là có thể nhìn thấu.

Hơn nữa sau khi Tưởng Trung Nghĩa xảy ra chuyện, thì đã có người nghi ngờ về lai lịch của khu viện này.

Bùi Càn chẳng qua là nói rõ hẳn ra mà thôi.

"Nếu như đây thực sự là đại viện của nhà họ Tiền, vậy thì cũng có thể hiểu được việc Triệu Hương Muội tại sao lại giết người ở đây." Lý Lộ lên tiếng: "Rất có khả năng cô ta đã coi chúng ta là người nhà họ Tiền."

Chuyện xảy ra tiếp theo có chút vi diệu rồi, trưởng thôn lại không hề nói cho bọn họ biết đây là đại viện của nhà họ Tiền,

cũng không nhắc nhở bọn họ sống ở đây sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu như suy đoán được xác nhận, thì thái độ của trưởng thôn cũng rất có vấn đề.

Suy cho cùng, theo lời kể của chủ lữ quán ở thị trấn An Bình,"các cao nhân" đã từng đến thị trấn An Bình cuối cùng đều biến mất mà không rõ lý do.

Mà những người này, cũng đều từng sống ở đây trước đó.

Giống như bọn họ bây giờ vậy.

Kết thúc cuộc thảo luận ngắn gọn, mọi người đều rút ra được ba nghi vấn.

Thứ nhất: Chủ nhân trước đây của khu đại viện này rốt cuộc là ai?

Thứ hai: Thân phận thật sự của Triệu Hương Muội.

Thứ ba: Tại sao quỷ sau khi giết người ở trong thôn xong, lại treo xác ở gần thị trấn An Bình?

Bọn họ đã hỏi trưởng thôn về câu hỏi thứ hai và thứ ba, nhưng đều không nhận được câu trả lời có giá trị nào, còn câu hỏi thứ nhất thì trưởng thôn không thể nào không biết rõ.

Ngày mai bọn họ chuẩn bị sẽ đi hỏi trưởng thôn cho rõ ràng.

Thực ra vẫn còn có một chuyện nữa mà mọi người đều ngầm hiểu nhưng không nói, trong tòa nhà khổng lồ cách đại viện không xa… rất có thể ẩn chứa manh mối.

Chương 131: Bệnh tình

Trong đêm vẫn sắp xếp người gác đêm như thường lệ, hơn nữa vì đã liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên mọi người quyết định hai người một ca.

Nam kèm với nữ.

Như vậy có thể bảo đảm mỗi gian phòng đều ít nhất có hai người.

Trong ác mộng, đặc biệt là đêm tối, một người lạc lõng cực kì dễ trở thành con mồi của quỷ, điểm này đã trở thành sự đồng thuận của tất cả những người từng trải qua ác mộng.

Giang Thành may mắn được ở cùng một nhóm với Trần Hiểu Manh, hai người ngồi quanh bếp lò, ngọn lửa cháy đượm bập bùng trên mặt Giang Thành.

Hắn thoải mái nheo mắt lại, sau đó không khỏi lắc lắc người, giống như một con mèo lười.

Trần Hiểu Manh cực kỳ hứng thú nhìn hắn từ trên xuống dưới, đôi mắt sắc bén giấu trong bóng tối giống như một con dao mổ, đã xẻ Giang Thành thành vô số mảnh, lục phủ ngũ tạng cũng phải đem đi phơi khô.

Có rất nhiều lúc cô ta tưởng mình đã nhìn thấu người đàn ông này, nhưng thực tế đã chứng minh hóa ra không phải vậy.

Trong ác mộng có rất ít người khiến cô ta phải cảm thấy khó giải quyết, những người này không có ngoại lệ đều xuất sắc ở các lĩnh vực khác nhau.

Hoặc có thân thủ cực tốt, hoặc có kiến thức chuyên môn, hoặc có khả năng phân tích và phán đoán xuất sắc, đầu óc

điềm tĩnh… Tất nhiên, hầu hết bọn họ đều có tất cả những điều trên.

Nhưng người đàn ông trước mặt thì khác, hắn không hoàn hảo đến thế, hắn chỉ là vô liêm sỉ, đê tiện, không có giới hạn… một cách không thể tin được.

Thiếu đạo đức xã hội, những từ như cá lọt lưới trong chín năm đi học là chưa đủ để mô tả về hắn.

Người bình thường đều mong muốn xuất hiện trong một hình ảnh tích cực và tươi sáng trong các nhiệm vụ, ngay cả khi cải trang, cũng sẽ tỏ ra rất đáng tin cậy.

Nhưng hắn thì khác, hắn vậy mà lại không cho rằng là xấu hổ còn cảm thấy tự hào.

Hùng hồn kể về những trải nghiệm đáng hổ thẹn của mình, chẳng hạn như hạng nhất trong vũ trường, thủ lĩnh nhóm cao cấp… Đồng thời, còn cười bí ẩn như thể mọi người đang ngưỡng mộ lắm.

Không ai biết hắn đang nghĩ gì, càng không ai có thể đoán trước được hắn chuẩn bị sẽ làm gì tiếp theo.

Đây mới là đáng sợ nhất.

Bởi vì ác mộng, Trần Hiểu Manh tự học một phần tâm lý học, cô ta cực kì nghi ngờ sự kì quái của Giang Thành không phải là giả vờ, mà là bẩm sinh.

Hắn có vẻ như mắc chứng rối loạn nhân cách chống đối xã hội.

Loại rối loạn nhân cách này còn được gọi là rối loạn nhân cách vô cảm, biểu hiện là những bất thường về cảm xúc, cực kỳ thờ ơ, giỏi nói dối và thao túng cảm xúc của người khác.

Bỏ qua nỗi đau và tiếng nói của người khác, không bị ràng buộc bởi những chuẩn mực đạo đức chung của xã hội, tôi thích

thì tôi làm, thường làm ra những chuyện mà hầu hết mọi người đều khó có thể chấp nhận.

Mà điều đáng sợ nhất là, cực kỳ hung hãn và máu lạnh.

Giang Thành tuy rằng hiện tại còn chưa biểu hiện ra mặt này, nhưng Trần Hiểu Manh khẳng định mình không hề nhìn sai.

Người như vậy rất nguy hiểm, bất luận là đồng đội hay kẻ thù, bởi vì bạn không thể dùng lối suy nghĩ của mình để phán đoán hành vi của hắn.

Mà đối với những người không thể nhìn thấu và kiểm soát được, thì để hắn biến mất mãi mãi là lựa chọn tốt nhất.

Đây là lời của một người trước đây đã từng nói với Trần Hiểu Manh.

Mà anh ta… chưa từng nói sai.

Ngay lúc Trần Hiểu Manh ngây ra nhìn Giang Thành, hắn ngẩng đầu đón ánh mắt của cô ta, ngay khi hai ánh mắt chạm nhau, ánh mắt của Trần Hiểu Manh liền sụp đổ.

Không phải vì sợ hãi, mà là… Giang Thành nhìn cô ta bằng ánh mắt cô hiểu tôi cũng hiểu.

“Bọn họ chắc đều đã ngủ say rồi.” Giang Thành bĩu môi, ngượng ngùng nhìn Trần Hiểu Manh, tựa hồ tràn đầy chờ mong chuyện sẽ xảy ra tiếp theo: “Tôi cũng mệt đến không thể chống cự nữa rồi.”

“Cô muốn làm gì thì làm đi.”

Trần Hiểu Manh hít sâu một hơi, từ trong áo lấy ra một sợi dây thừng.

Giang Thành bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, trên mặt tràn đầy đạo đức của một người đứng đắn: “Cô đừng lúc nào cũng như

vậy.” Cổ họng hắn lăn lộn lên xuống: “Tôi không dễ dàng bị siết chết như vậy đâu.”

Sau đó hắn hạ thấp giọng, nghiêng người về phía trước nói: “Cô thử nghĩ xem, nếu như cô không thể siết cổ tôi chết ngay lập tức, sau đó gây ra động tĩnh để mọi người phát hiện, bắt ngay tại trận, cô đoán xem tôi sẽ nói gì?”

Trần Hiểu Manh cau mày.

“Cô không có được thân thể của tôi khi còn sống, liền muốn giết chết tôi để chiếm đoạt.” Hắn giả vờ oán hận chỉ vào chóp mũi Trần Hiểu Manh: “Cô cô cô… cô vô đạo đức!”

“Đừng nói nhảm nữa.” Trần Hiểu Manh hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng đúng là không dám gây ồn ào quá mức: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Tôi muốn sống.” Giang Thành chớp đôi mắt to tròn ngây thơ, đổi chủ đề: “Tôi không giống cô, cô không có ai cần, nhưng nếu như tôi không thể quay về, thì rất nhiều các chị em sẽ phải đau lòng lắm.”

“Vậy thì anh hãy báo mộng cho bọn họ, bảo bọn họ đốt thêm chút giấy cho anh.” Trần Hiểu Manh cảm thấy hai người hoàn toàn không cách nào giao tiếp bình thường.

“Hứ!” Giang Thành bĩu môi: “Những kẻ vô lương tâm đó nhất định sẽ lấy danh nghĩa nghĩ đến tôi mượn rượu giải sầu, sau đó nhân cơ hội nạp tiền vào thẻ của người khác, tôi quá hiểu bọn họ rồi.”

“Nhưng anh không hề hiểu tình cảnh hiện tại.” Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm Giang Thành.

“Anh mới tới ác mộng không lâu, có biết rõ cơ chế vận hành của nơi này không? Có biết ác mộng là không cần kích hoạt không?” Giọng nói của Trần Hiểu Manh tuy nhỏ nhưng đầy thuyết phục.

“Tôi có thể nói với anh những điều này, nhưng anh phải hợp tác với tôi.”

“Cót két-”

Đột nhiên có tiếng ma sát phát ra cắt đứt lời Trần Hiểu Manh, cửa phòng mở ra, Lý Lộ quấn đầy quần áo đi ra.

Bởi vì trước đó đang trao đổi với nhau, nên Giang Thành và Trần Hiểu Manh ngồi tương đối gần, Trần Hiểu Manh thân trên vẫn còn đang hơi nghiêng đi, vì vậy trong ánh sáng ấm áp của ngọn lửa, cảnh tượng lúc này có hơi mập mờ.

Lý Lộ cũng như nhận ra, sắc mặt nhất thời có chút ngượng ngùng, tựa như muốn nói cái gì đó để xoa dịu sự việc, nhưng lại không nói được ra.

Cũng may Giang Thành lên tiếng trước, Lý Lộ như được cứu tinh. Cô ta cảm kích nhìn Giang Thành, quyết định bất luận hắn có nói gì thì mình cũng thuận theo tiếp một hai câu. Dù sao thì cô ta cũng không phải là cố ý, chỉ muốn dậy đi đại tiện thôi.

“Khụ khụ, lần sau… lần sau nhớ lên tiếng.” Giang Thành như muốn che giấu gì đó vậy, cúi đầu không dám nhìn Lý Lộ, mặt ửng đỏ, cùng lúc đó còn chỉnh lại cổ áo.

Cổ áo vốn cũng không lệch lạc gì sau khi được chỉnh xong, lại như đã bị kéo một cách thô bạo.

Lý Lộ ngây ra, sau đó như đã xác nhận cho suy nghĩ của mình, mặt đột nhiên đỏ lên, còn là loại đỏ như ráng chiều.

Mặc dù là người lớn tuổi nhất trong số ít phụ nữ ở đây, hơn nữa đã lập gia đình và có con, nhưng có lẽ chính vì vấn đề quan niệm, đã làm cho cô trở thành một người rất bảo thủ.

Cô ta hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi… tôi chỉ đang gấp quá, chứ không có ý làm phiền hai người.”

“Cô muốn ra ngoài đại tiện à?” Giang Thành cũng giả vờ như vừa mới thoát khỏi sự xấu hổ, muốn đổi chủ đề khác.

Lý Lộ thận trọng gật đầu: “Ừ.”

Tuy rằng mọi người đều ý thức được bên ngoài nguy hiểm, nhưng có một số việc khó tránh khỏi, trong phòng cũng không có dụng cụ để đại tiện, nhưng cũng đâu thể giải quyết tại chỗ.

Để có thể đưa ra quyết định này, e rằng Lý Lộ cũng đã phải trải qua đấu tranh tâm lý một hồi.

“Không sao.” Giang Thành hiểu ý gật đầu, sau đó quay đầu nói: “Vậy để Tiểu Long Nữ đi cùng với cô.”

Chương 132: Cháy nhà

“Cái này…” Lý Lộ sắc mặt vui mừng, mặc dù trong nhiệm vụ quỷ rất hiếm khi giết người hàng loạt, nhưng nếu có người đồng ý đi cùng cô thì chẳng tốt hơn sao.

Cô ta không vội vàng đồng ý mà mím chặt môi, nhìn Trần Hiểu Manh bằng ánh mắt mong đợi.

Trần Hiểu Manh chậm rãi đứng dậy.

Thái độ đã nói lên tất cả.

“Vậy thì cảm ơn cô Tiểu Long Nữ.” Lý Lộ nghiêng người về phía trước, đôi mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Trần Hiểu Manh thờ ơ lên tiếng: “Cô không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì nên cảm ơn anh Doãn.” Sau đó dùng ánh mắt rất tự nhiên nhìn Giang Thành, khẽ mỉm cười nói: “Dù sao thì anh Doãn ga lăng như vậy, sẽ không đứng nhìn hai người phụ nữ phải mạo hiểm đâu, anh ấy cũng sẽ đi cùng với chúng ta, để đảm bảo cho chúng ta được an toàn.”

“Em nói có đúng không, anh Doãn?” Trần Hiểu Manh chớp chớp mắt.

“Đương nhiên.” Giang Thành ưỡn ngực, ra vẻ can đảm và mạnh mẽ.

Sau đó Giang Thành bước tới, gỡ bỏ thanh gỗ đang giữ cửa, kéo cửa ra, gió đêm “xào xạc” thổi từng cơn, quất vào mặt người như một mũi dao.

Không ngờ chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở đây lại lớn đến vậy.

Giang Thành một tay che mặt, một tay giữ cửa để nó không va đập, ngoảnh đầu nhanh chóng nói với Trần Hiểu Manh và Lý Lộ: "Hai người nhanh lên, đừng có đi xa, tôi sẽ giúp hai người để ý động tĩnh xung quanh."

"Anh đứng ở đây giúp chúng tôi á?" Trần Hiểu Manh đột nhiên cao giọng.

Lý Lộ gấp quá rồi, cũng không có thời gian tính toán những chuyện này, quấn chặt áo, nhanh chóng đi ra.

Tiếp theo là Trần Hiểu Manh, cô ta liếc Giang Thành một cái, rồi cũng ra ngoài cùng Lý Lộ.

Hai người cũng không hề đi xa, mà đến một nơi có lùm cỏ bao phủ, thời gian khu đại viện này bị bỏ hoang chắc không hề ngắn, cỏ dại đã cao gần bằng nửa người.

Giang Thành vắt kiệt thị lực của mình nhìn về phía hai người, cuối cùng nhìn thấy Lý Lộ biến thành một cái bóng trong đêm, sau khi rùng mình vài cái liền ngồi xổm xuống, chỉ để lại một cái đầu cao hơn đám cỏ dại, lộ ra bên ngoài.

Trần Hiểu Manh đứng cách Lý Lộ khoảng 3 mét.

Ở giữa Lý Lộ và Giang Thành.

Đoán chừng, cô ta cũng đã có dự định, một khi xảy ra chuyện gì, chỉ cần xoay người là có thể trở về phòng, còn Lý Lộ đang đại tiện nên di chuyển không tiện, chính là mục tiêu tốt nhất của quỷ.

"Ưm?"

Ước chừng nửa phút, Trần Hiểu Manh đột nhiên phát ra âm thanh, cô ta nhìn chằm chằm vào một vị trí nào đó, giống như phát hiện ra điều gì.

Lý Lộ đang ở trạng thái không thể dịch chuyển vốn đã vô cùng căng thẳng rồi, sau khi nghe thấy giọng của Trần Hiểu

Manh, cô cứng người, cơ thể run rẩy dữ dội.

“Chuyện gì … chuyện gì vậy?” Lý Lộ hoảng sợ hỏi.

Sau khi nghe thấy tiếng của Trần Hiểu Manh phát ra, Giang Thành cũng không có lập tức nhìn về phía nơi đối phương đang nhìn, hắn tiếp tục nhìn Trần Hiểu Manh, hơi nheo mắt lại.

Cho đến khi… hắn nghe thấy tiếng kinh hô của Lý Lộ.

“Cháy nhà rồi!!”

Cô ta không hề kìm nén giọng nói của mình, khiến cho âm thanh cực kì chói tai trong đêm tĩnh lặng, theo sau là những tiếng động dồn dập từ gian phòng phía sau.

Một lúc sau, Vu Mạn, Chu Vinh, Bùi Càn lần lượt chạy ra ngoài, mọi người đều ngầm hiểu chen chúc sau cửa gỗ, cố gắng nhìn ra bên ngoài.

Chứ không hề có ý định ra khỏi căn phòng.

Qua một góc khung cửa sổ vỡ, mấy người chú ý đến phía xa có một đám lửa, đồng tử Chu Vinh đột nhiên co rút lại: “Là từ đường nhà họ Tiền.” Anh ta nói rất chắc chắn.

“Tại sao từ đường lại bốc cháy vậy?” Bùi Càn nhìn chằm chằm về hướng ngọn lửa, phát hiện ngọn lửa ngày càng dữ dội hơn, sau đó một khu vực lửa lớn bắt đầu sụp đổ.

Anh ta cho rằng có thể kết cấu chịu lực của từ đường đã bị đốt cháy, nên toàn bộ từ đường đã sụp xuống.

“Ở đó phải bỏ hoang rồi mới đúng, lửa ở đâu ra vậy?” Anh ta tự nhủ.

Sáng nay bọn họ đi ngang qua chỗ cách không xa từ đường, phát hiện mấy căn phòng gần đó đều trống rỗng, như

cũng đã bị bỏ hoang từ lâu, nhưng đúng lúc này, lại đột nhiên bốc cháy…

Trần Hiểu Manh và Lý Lộ chạy về, vết thương ở chân của Lý Lộ chưa lành, lúc chạy còn khập khiễng, nhưng vẻ sợ hãi trên mặt lại rất chân thật.

Chu Vinh quay người, ánh mắt chậm rãi quét qua thôn trang, ngọn lửa lớn như vậy, trong thôn vậy mà không có chút động tĩnh gì.

Chuyện này không khỏi khiến anh ta tự hỏi, liệu trong thôn trang này có người ở không, hay nói cách khác, những người đang sống ở đây rút cuộc là những người như thế nào. …

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, nhóm người đi đến trước từ đường nhà họ Tiền.

Một kiến trúc lớn như vậy mà chỉ sau một đêm đã không thể nhận ra.

Tro tàn và đống đổ nát vương vãi khắp mặt đất, chỉ còn lại kết cấu đá xây nguyên thủy nhất, nhưng lúc này, kết cấu đá xây cũng đã bị đốt cháy đến mức không khác gì than đen.

Xung quanh vẫn còn có những ngọn lửa thưa thớt đang cháy, thỉnh thoảng phát ra âm thanh tanh tách.

Có một cơn gió thổi, làm tung lên một đám tro bụi.

Xung quanh không nhìn thấy một ai, không rõ là người trong thôn không rảnh bận tâm đến đây, hay là hoàn toàn không có ý định liên quan dính líu gì đến nhà họ Tiền bị quỷ nhắm tới gần như đã diệt vong này.

Chu Vinh chọn một lối đi tương đối sạch sẽ, tránh bức tường gạch có thể sụp đổ bất cứ lúc nào ra, nhóm người bước vào.

Đứng trong đó, từ đường này cũng không lớn như bọn họ tưởng tượng.

Diện tích trong sảnh chưa đến 200 mét vuông.

Mọi người tự giác tản ra tìm kiếm manh mối, Lý Lộ tạm thời ở nguyên tại chỗ vì chân bị thương, khả năng di chuyển hạn chế.

Đều nói nước lửa vô tình, trong mắt Vu Mạn hiện lên một tia đau thương, lúc này đứng ở đây, cô tựa như đang ở trong một biển lửa, chung quanh có sóng nhiệt dâng trào, mấy bóng người vặn vẹo lờ mờ trong biển lửa.

Bên tai vang vọng tiếng la hét đau thấu tim gan của bọn họ.

Vụ hỏa hoạn một năm trước đã khiến cô mất đi những người bạn thân nhất, cũng như người đàn ông cô yêu thương nhất.

Đối với một cô gái xuất thân từ một gia đình tan vỡ như cô, dường như rất dễ trở thành một kẻ khác loài trong mắt các bạn cùng lớp, cô hút thuốc, uống rượu, xăm mình… dám xách chai bia đánh nhau với những tên của trường khác.

Giáo viên và thậm chí cả hiệu trưởng đều đã từ bỏ việc liên lạc với bố mẹ cô.

Tất cả họ đều biết cô có một người cha nghiện rượu và một người mẹ vâng vâng dạ dạ, mắc bệnh tâm thần.

Cô không thích về nhà, căm ghét chiếc cầu thang tối tăm và chật chội dán đầy những mẩu quảng cáo nhỏ.

Còn cả đôi mắt đục ngầu bất lực của mẹ.

Cô căm ghét tất cả.

Nhưng tất cả những điều này không ngăn cản cô trở thành một học sinh có thành tích xuất sắc.

Cũng không hẳn là quá xuất sắc, top 10 của lớp.

Khi tốt hơn có thể xếp ở vị trí thứ 4 hoặc thứ 5.

Nhưng đối với những tên "côn đồ" đánh nhau cùng với cô thì đó chắc chắn là một thành tích xuất sắc.

Bọn họ không thể hiểu nổi, làm sao một cô gái cùng bọn họ trốn học, lướt Internet, chơi điện tử, kéo bè kéo lũ đánh nhau lại có thể học giỏi như vậy?

Cô ấy làm gì có thời gian để học?

Rõ ràng là cùng nhau đánh nhau, cùng nhau trốn học, lại bị chủ nhiệm giáo vụ bắt gặp, phạt đứng trước phòng hiệu trưởng.

Bọn họ sẽ không bao giờ biết được, trong đầu cô gái đang thờ ơ nhai kẹo cao su khi nghe ông hiệu trưởng già lải nhải đang nghĩ những gì.

Chương 133: Biển lửa

Thực ra không chỉ có bọn họ không hiểu được cô gái, mà ngay cả bản thân cô gái đôi khi cũng không thể hiểu được chính mình.

Cô ấy giống như một người đã quen buông thả, không biết cách kiềm chế bản thân.

Nhưng… rõ ràng là cô ấy không muốn như vậy.

Rốt cuộc, cô đã sống theo cách mà cô ghét nhất.

Một kẻ nghiện rượu, cũng giống như bố mình.

Sau kỳ thi tuyển sinh đại học, cô được nhận vào một trường đại học khá tốt, nhưng các bạn cùng lớp vẫn còn chưa quen mặt hết tất cả, cô lại bắt đầu chơi trò mất tích. Những người bạn cùng phòng trong cùng ký túc xá đều đồn thổi rằng cô không yêu bản thân mình, ra ngoài vào ban đêm là chuyện thường tình.

Cô nghe thấy cũng không hề khó chịu, chỉ vô tình khoe ra những món mỹ phẩm đắt tiền và đồ trang sức hàng hiệu mà người khác mong đợi từ lâu, rồi thu hoạch ác ý của mọi người.

Không chút cảm xúc dư thừa nào khác, cô chỉ là thích thôi.

Cô vốn tưởng rằng mình sẽ tiếp tục như thế này, sống một cách vô tri vô giác, rồi cũng sẽ chết đi một cách vô tri vô giác.

Cho đến… một ngày, gặp được người đàn ông đó.

Anh là đàn anh lớn hơn cô một khóa, được trường bổ nhiệm làm tư vấn sức khỏe tâm thần cho sinh viên năm nhất.

Anh ấy đã bốc trúng phòng ký túc xá của mình.

Đó là một ngày mưa âm u.

Dự báo thời tiết nói sẽ có mưa, nhưng vẫn mãi chưa thấy mưa, mây đen cuồn cuộn như bất cứ lúc nào cũng có thể ập xuống, mang đến một cơn mưa xối xả hiếm có.

Cô đang một mình ở bên ngoài lướt Internet, tiếng gõ bàn phím vô hồn vang vọng trong quán cà phê Internet trống trải.

Cô bị người hướng dẫn mình gọi điện kêu về, đó là một cô gái cũng không lớn hơn cô mấy tuổi, nói chuyện với tốc độ rất nhanh, lời nói không dễ nghe, nhưng cũng không phải là người xấu.

Luôn mắng cho cô một trận sau khi cô gây ra rắc rối, sau đó ra lệnh cho cô phải tự kiểm điểm.

Thật trùng hợp là, cô cũng không quá quan tâm đến việc bị la mắng hay tự kiểm điểm.

Vừa bước tới cửa ký túc xá, cô đã nghe thấy bạn cùng phòng lớn tiếng nhất đang kể lại các tội của mình, thậm chí còn từng nghi ngờ rằng cô có vấn đề về tâm thần, có khuynh hướng hưng cảm, rất có khả năng làm tổn thương người khác.

Cô dừng lại ở ngoài cửa, không đi vào ngay.

Một cô gái khác sống ở giường trên thấp giọng nói thêm, tựa hồ đang bênh vực cô, nhưng thực chất lại lén chỉ ra cô là người mất trật tự, thường xuyên đi qua đêm, tiêu tiền hoang phí, nhất định là … .

“Chính mắt em đã nhìn thấy sao?” Giọng nói của đàn anh rất trong trẻo, khác hẳn với mọi người.

Tiếng rôm rả náo nhiệt của mấy người bạn cùng phòng liền ngưng lại.

“Em… em nghe người khác nói, nhưng nhất định là như thế.” Cô gái không cam tâm giảo biện, như muốn chiếm được

cảm tình của đàn anh, giọng nói vừa nhẹ lại vừa dịu dàng: "Anh có thể đi các phòng ký túc xá khác hỏi mà xem."

"Các em ở trong cùng một phòng còn không biết, vậy hỏi những phòng khác thì được gì?" Giọng nói của đàn anh vừa đều đều lại vừa vững vàng, nghe rất thuyết phục: "Chẳng qua chỉ là đổi một loại nghe nói mà thôi."

"Người hướng dẫn nói với anh, em ấy sắp về rồi, anh sẽ đợi em ấy ở đây."

Trong lòng mỗi người đều có bạch nhật quang của riêng mình, Vu Mạn vốn tưởng rằng mình sẽ không như vậy, nhưng khoảnh khắc mở cửa ra, cô đã thay đổi chủ ý.

"Hạ Vãn An phải không?" Đàn anh đeo kính, là một chàng trai có khí chất thư sinh, nhẹ nhàng và dịu dàng hiếm có, cầm một cuốn sổ, kiểm tra rất cẩn thận rồi ngẩng đầu lên mỉm cười: "Xin chào, anh tên là Hàn Kinh Niên."

Một mối duyên phận đơn giản bắt đầu từ đây, mọi thứ tiếp theo đều đến một cách rất tự nhiên.

Bọn họ đã đến với nhau.

Vu Mạn, không, có lẽ gọi cô là Hạ Vãn An thì đúng hơn, cũng chính vào lúc gặp Hàn Kinh Niên, cô cảm thấy như thế giới của mình đã có ánh sáng trở lại.

Cô gặp những người bạn mới, cảm nhận được hơi thở đã lâu không có, nhưng không ai có thể ngờ, một cơn ác mộng ập đến lại phá hỏng mọi thứ.

Đó là một cơn ác mộng thực sự.

Trong chuyến du lịch tốt nghiệp.

Khi đó, bị cuốn vào ác mộng ngoài cô ra, còn có Hàn Kinh Niên và mấy người bạn thân nhất của bọn họ.

Bọn họ đến một thế giới xa lạ.

Khi nhìn rõ thế giới này, đồng tử của Hạ Vãn An run rẩy kịch liệt, cơ thể cô cũng vậy, cô thực sự… đã quay trở lại thành phố nơi cô ở khi còn nhỏ.

Giống như có người ép thời gian dừng lại, 10 năm đã qua đi, nơi này vẫn như cũ, giống hệt như trong trí nhớ của cô.

Giống như hầu hết những cơn ác mộng đã trải qua, bọn họ bị một hồn ma cực kỳ đáng sợ truy sát, một số bạn bè lần lượt mất mạng dưới tay lệ quỷ.

Lúc đó cô vô cùng sợ hãi, đại não đã từ bỏ việc suy nghĩ, may mắn thay Hàn Kinh Niên luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.

Hàn Kinh Niên rất thông minh, chỉ với một vài manh mối, anh ấy đã tìm được đường sinh, đường sinh ở ngay dưới lòng đất một quán bar.

Nhưng ngay sau khi bọn họ đến nơi thì con quỷ cũng kịp tới.

Hơn nữa, nó còn đứng xiêu xiêu vẹo vẹo trước cánh cửa sắt rời đi.

Hy vọng muốn rời đi lại dần tan vỡ.

Mọi người giải tán, trong bóng tối thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết, chính là những người bạn đơn độc bị truy lùng.

Sương mù phía trước cánh cửa sắt màu đen càng ngày càng mỏng, có một giọng nói trong lòng mách bảo cô rằng đó là dấu hiệu cho thấy cánh cửa sắt sắp biến mất.

Mà sau khi cửa sắt biến mất, bọn họ sẽ bị mắc kẹt ở thế giới này mãi mãi.

Điều chờ đợi họ sẽ là một cái kết còn thê thảm hơn cả cái chết.

Cảm giác bất lực đã đồng hành cùng tuổi thơ đó, chứng kiến người bố nghiện rượu dùng thắt lưng đánh mẹ lại ùa về.

Cô tưởng rằng mình đã thoát khỏi cơn ác mộng do thành phố này mang đến, nhưng không ngờ cơn ác mộng lại đưa cô trở lại.

Hơi thở tuyệt vọng đang lan rộng, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được ác ý khủng khiếp của con quỷ đang kéo lê nửa cơ thể trên sàn nhà.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trước mắt lóe lên một ngọn lửa, Hàn Kinh Niên bên cạnh châm lửa đốt áo khoác, sau đó ném nó ra xa.

Tất cả những chai rượu vừa vỡ đều rải rác đầy dưới đất, trong phút chốc ngọn lửa bùng lên mất kiểm soát.

Nhưng quỷ dường như cũng mờ tầm mắt, tấn công trái phải loạn xạ, nhưng không bắt được ai.

Cánh cửa cách hai người không xa, mặc dù bạn bè ở xa hơn một chút, nhưng thời gian còn lại vẫn đủ để bọn họ chạy tới và rời đi.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo đã thay đổi ấn tượng của Hạ Vãn An về Hàn Kinh Niên.

Anh ta chộp lấy cái chai trên quầy bar, đập nó xuống đất.

Ngay lập tức, một dòng lửa bùng cháy trước mặt, chặn hết tất cả bạn bè ở đầu bên kia.

Mà ở đầu bên kia, sắp biến thành biển lửa.

“Nghe này,” Hàn Kinh Niên nắm lấy vai cô, ánh mắt chưa bao giờ nghiêm túc như vậy: “Loại ác mộng như này chỉ có

phân lần đầu tiên và vô số lần, nếu như em đã bước vào rồi, vậy thì vĩnh viễn cũng không thể thoát ra được nữa, tất cả những gì em có thể làm là cố gắng hết sức để tồn tại.”

Ngọn lửa sắp thiêu rụi đến những người bạn, không cam tâm vừa khóc vừa chửi bới.

Nhưng những thứ này không hề ảnh hưởng chút nào đến Hàn Kinh Niên.

“Em nhớ kĩ, trong ác mộng đừng tin bất cứ ai.” Anh hít một hơi thật sâu, giọng nói đột nhiên thay đổi: “Hơn nữa… nếu như có thể, hãy cố gắng biến mình trở thành người sống sót duy nhất.”

Anh ta nói rất nhanh, trước mặt từng đợt sóng nhiệt ập đến: “Sau khi ra ngoài, trên người em sẽ có thêm một thứ gì đó, bất kể là thứ gì, em cũng phải cất kĩ, nó sẽ khiến em dễ dàng sống sót được hơn trong ác mộng tiếp theo.”

Chương 134: Nhà họ Tiền

Nói xong, cô bị một lực nhẹ nhàng đẩy ra, loạng choạng rời khỏi thế giới này.

Đầu óc cô lúc đó trống rỗng, như bị dao động bởi một ý nghĩ kỳ lạ.

Vừa mở cửa bước vào, cô chợt tỉnh lại, ngoảnh đầu lại đã nhìn thấy Hàn Kinh Niên đang bị con quỷ xuyên thủng cơ thể, treo lơ lửng giữa không trung.

Quỷ trong mỗi một nhiệm vụ tối đều có những đặc điểm riêng, con quỷ này sẽ lựa chọn thời điểm bọn họ xoay chuyển cơ hội để phát động tấn công, vì vậy… trong hai người chỉ có thể có một người sống sót trốn ra cửa, sau đó rời đi.

Ánh sáng và bóng tối trước mắt cô thay đổi, cô lại trở về khu cắm trại ở lưng chừng núi, chỉ là trong khu cắm trại rộng lớn chỉ có một mình cô.

Hàn Kinh Niên đã chết…

Tất cả mọi người… đều đã chết, ngoại trừ cô.

“Bịch bịch-”

Chìm đắm trong hồi tưởng, cô đang bước đi không mục đích thì đột nhiên vấp phải vật gì đó cứng cứng, phát ra âm thanh va chạm.

Như vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ, cô ta cúi đầu xuống, phát hiện thấy vài viên gạch đen kịt.

Gạch rơi vãi trên mặt đất không theo quy luật nào, kết cấu móng tường vẫn nghiêng về một bên, có thể tưởng tượng đây

từng là một bức tường, sau đó bị sập trong đám cháy.

Nhìn chằm chằm vào những viên gạch sẫm màu, trong lòng Vu Mạn đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nhấc những viên gạch vẫn còn nóng khi chạm vào ra, phía dưới có mấy thứ giống như ván gỗ.

Dùng tay lau đi tro trên bảng gỗ, đã hiện ra ba chữ màu vàng kim: Tiền Kiến Quốc.

"Là bài vị của nhà họ Tiền?"

Bùi Càn đến trước một bước, dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào bảng gỗ trong tay Vu Mạn.

Chu Vinh cúi người nhặt hai tấm bảng còn lại lên, sau khi lau tro đi, anh ta phát hiện trên đó có viết tên của Tiền Kiến Thiết và Tiền Kiến Tú.

Quả thực là bài vị của nhà họ Tiền.

Hơn nữa xét theo chữ Kiến trong tên của bọn họ, ba người này hẳn là cùng một vai vế trong nhà họ Tiền.

Trần Hiểu Manh rời mắt khỏi bài vị, nhìn quanh, trận hỏa hoạn đêm qua rất dữ dội, ngọn lửa gần như thiêu rụi tất cả, nhưng duy chỉ còn lại mỗi ba tấm bài vị này, chuyện này hiển nhiên là không hợp lý.

"Ah… ah!!"

Tiếng hét đột ngột cắt đứt suy nghĩ của Trần Hiểu Manh, gần như theo bản năng, cô ta lập tức cúi người xuống, một tay chạm vào eo.

Đồng tử của Giang Thành hơi co lại.

Người hét lên là Lý Lộ, sắc mặt cô ta tái nhợt chỉ vào Vu Mạn, đồng tử run rẩy nói: "Tay… cô Vu… tay của cô… !"

Máu tràn ra giữa những ngón tay đang cầm bài vị của Vu Mạn.

Lật bài vị lại, mấy người kinh hoàng phát hiện một dấu tay đỏ tươi được in ngay chính giữa bài vị, năm ngón tay rõ ràng, trên đó có những vệt máu dường như vừa được in lên, thỉnh thoảng vẫn còn giọt máu đang lăn.

"Xem ra trận hỏa hoạn này là do Triệu Hương Muội gây ra." Bùi Càn vuốt râu, mạnh dạn lý luận: "Mục đích là dụ dỗ chúng ta tới đây, sau đó tìm thấy ba tấm bài vị của nhà họ Tiền."

"Chẳng lẽ ba người nhà họ Tiền này đã làm gì cô ấy?" Lý Lộ trầm giọng hỏi.

"Có khả năng."

"Nhưng cho dù có làm gì thì bây giờ bọn họ cũng đã chết rồi." Lý Lộ tỏ ra khó hiểu, vẻ mặt mất tự nhiên nhìn chằm chằm vào ba bài vị: "Cho dù đã chết rồi, vẫn không muốn buông tha cho bọn họ sao?"

"Cũng có thể là bọn họ có liên quan đến một sự việc nào đó." Trần Hiểu Manh trông có vẻ như tùy ý nói: "Ví dụ như chân tướng bị chôn vùi, có thể chân tướng của sự việc không phải như những gì chúng ta nghe được."

Manh mối có hạn, mọi người đều biết cho dù tiếp tục tranh luận cũng sẽ không có kết quả, vì vậy Bùi Càn đề nghị cất các bài vị đi trước, sau đó tính toán sau.

"Được!" Giang Thành là người đầu tiên bày tỏ sự ủng hộ, sau đó quay đầu nháy mắt với Vu Mạn, không chút do dự nói: "Còn không mau đưa bài vị cho ông Bùi, ông ấy lớn tuổi rồi, có thể dùng đến những thứ này."

Cơ thể của Bùi Càn run lên một cái.

Ngay lúc trên đường trở về, bọn họ gặp mấy người trưởng thôn, trưởng thôn dẫn đầu trông sắc mặt rất khó coi, như thể bị đốt cháy đêm qua chính là nhà của ông ta vậy.

"Cao nhân!" Sau khi nhìn thấy đám người Giang Thành, hai mắt của trưởng thôn sáng lên: "Chúng tôi vừa mới tìm mọi người ở trong viện, không ngờ mọi người cũng tới đây."

"Tối hôm qua chúng tôi nhìn thấy từ đường nhà họ Tiền bị cháy, nên muốn tới xem thử." Chu Vinh bình tĩnh nói: "Nghĩ là có thể tìm được một ít manh mối."

"Nơi này có thể có manh mối gì?" Trưởng thôn dừng một chút lại hỏi.

"Hừ, cái này cũng khó nói." Vẻ mặt khó hiểu đi về phía trước, Giang Thành vươn cổ thấp giọng hỏi: "Ngọn lửa đêm qua, ông có biết là thế nào không?"

Trưởng thôn là sợ hắn từ tận đáy lòng, cũng không biết tại sao, nhưng vừa nhìn thấy hắn là không thoải mái, hồi lâu mới mím môi nói: "Thế nào… là thế nào?"

Giang Thành khẽ mỉm cười, khẩu hình miệng nhép lại lời ông ta.

Sau khi nhìn thấy khẩu hình miệng của Giang Thành, trưởng thôn như phát điên lên: "Triệu Hương Muội?!"

"Đúng rồi!" Trên mặt Giang Thành tràn đầy biểu cảm trưởng thôn ngài thật giỏi, có kinh ngạc không, có bất ngờ không.

Trưởng thôn máu không kịp dồn lên não, suýt chút nữa đã ngã khuỵ, may mắn thay người đàn ông phía sau nhanh mắt, nhanh tay đã đỡ lấy ông ta.

Thấy tình thế sắp mất kiểm soát, Bùi Càn vội vàng lấy ra ba tấm bài vị, ngắt lời: "Trưởng thôn Lưu, ông xem có quen

người trên này không?”

Tiền Kiến Quốc, Tiền Kiến Thiết, Tiền Kiến Tú…

Giày vò một hồi lâu, đôi mắt của trưởng thôn cuối cùng cũng có thể tập trung trở lại, ông ta nhìn tấm bài vị, đến giọng nói cũng đã yếu ớt đi rất nhiều: “Đây đều là con của lão trưởng thôn Tiền, Tiền Kiến Quốc, Tiền Kiến Thiết là con trai của ông, Tiền Kiến Tú là con gái út.”

“Bọn họ đều bị Triệu Hương Muội giết chết?”

“Hai anh em Tiền Kiến Quốc, Tiền Kiến Thiết thì phải.” Trưởng thôn thở dốc, vài giây sau, ông nói tiếp: “Tiền Kiến Tú không phải, cô bé đã chết khi còn rất nhỏ, người ta nói rằng cô bé mắc bệnh đậu mùa.”

Chu Vinh suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Trưởng thôn Tiền có bao nhiêu người con?”

“Bốn.”

“Vậy còn một người nữa…”

“Đó là anh cả Tiền Kiến Nghiệp, anh ta cũng đã chết rồi.” Trưởng thôn liếm liếm đôi môi nứt nẻ, ánh mắt tối sầm, thở dài nói: “Cũng bị Triệu Hương Muội giết chết.”

Tất cả mọi người đều không có hứng thú với sự sống chết của nhà họ Tiền, điều bọn họ quan tâm chính là tại sao từ đường của nhà họ Tiền lại bị thiêu rụi, chỉ còn lại ba tấm bài vị.

Hơn nữa, tấm bài vị của Tiền Kiến Nghiệp cũng không còn nữa.

Đám người trưởng thôn không chậm trễ quá lâu, mang theo người và dụng cụ chữa cháy lao về phía từ đường nhà họ Tiền, bọn họ muốn dập lửa, ngăn chặn cháy rừng.

Khi chia tay, trưởng thôn dường như chợt nhớ ra điều gì, nói với mọi người với vẻ xin lỗi: “Hôm qua lúc về tới nơi trời cũng đã tối rồi, cho nên không sắp xếp người mang bữa tối đến cho mọi người.” Cổ họng ông ta chuyển động, hoảng sợ nói: “Mong các cao nhân đừng để ý nhé!”

Nghe vậy, cơ thể Lý Lộ run rẩy kịch liệt, sau đó chạy đến bãi cỏ cách đó không xa, cúi người xuống, bắt đầu nôn mửa.

Đám người trưởng thôn nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Lý Lộ, vừa rồi còn khoẻ mạnh, tại sao đột nhiên lại… Nhưng sau đó, như đã kịp phản ứng lại, lại nhìn những người đàn ông trong nhóm với ánh mắt vi diệu.

Chương 135: Chán ghét

Giang Thành chậm rãi xoay người lại, dán ánh mắt vào người Bùi Càn, mấy người trưởng thôn chợt ngây ra, tiếp theo cũng quay đầu lại, nhìn vào Bùi Càn theo Giang Thành.

Bùi Càn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, mở trừng mắt lên.

Vài giây sau, Giang Thành đột nhiên nói lớn: "Chúc mừng ông Bùi!"

Ánh mắt mấy người trưởng thôn chợt như đông cứng, tiếp theo lại như đồng thời được bật một công tắc nào đó trên cơ thể, mọi người lại đồng loạt bắt đầu chúc mừng Bùi Càn.

"Chúc mừng cao nhân!"

"Cao nhân đúng là chân bất lộ tướng, càng già càng dẻo dai!"

"Tuổi già nhưng chí chưa già!"

"…"

Bùi Càn vội vàng xua tay, phủ sạch quan hệ với Lý Lộ: "Tôi không phải, không phải tôi, tôi không có…"

Trần Hiểu Manh thì lại thích sự náo nhiệt như vậy, dù sao cô ta cũng không mấy thích Bùi Càn này.

Cuối cùng vẫn là Chu Vinh "có lòng" nhắc nhở mấy người trưởng thôn rằng gần từ đường nhà họ Tiền vẫn còn lửa, nên bọn họ mới cáo từ rời đi.

Ngay khi Bùi Càn mặt tái mét đang định tìm Giang Thành để yêu cầu một lời giải thích, thì Lý Lộ cách đó không xa

loạng choạng trở lại.

Cô ta nhìn những người bạn đồng hành đang có bầu không khí kỳ lạ, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Bùi Càn lời đã đến miệng lại đành phải bỏ cuộc.

Giang Thành với tư cách là thủ phạm đầu xỏ thì lại tỏ ra thờ ơ, đút hai tay vào túi, nheo mắt rồi cùng mọi người đi về.

Còn chưa đi vào trong viện, đã thấy thi thể của Tưởng Trung Nghĩa đã biến mất, qua khe hở trên hàng rào.

"Đáng lẽ đã phải biến mất vào buổi sáng rồi chứ." Chu Vinh đứng ở cửa viện, suy nghĩ một chút rồi nói: "Chỉ là lúc đó trời còn chưa sáng hẳn, vội vã rời đi, nên mới không ai để ý."

"Có khi nào lại bị chuyển đến vùng lân cận thị trấn An Bình rồi không?" Lý lộ hỏi.

Vẻ mặt của mọi người không khỏi kỳ quái, mặc dù không có căn cứ, nhưng hẳn là như thế rồi.

Triệu Hương Muội này rốt cuộc có chấp niệm gì đối với thị trấn An Bình, để mỗi lần sau khi giết người đều không ngại khó khăn đặt thi thể gần thị trấn An Bình vậy.

Đẩy cửa ra, trên bàn có một chiếc nồi đen được người nông dân sử dụng, trông rất cũ kỹ.

Nâng nắp nồi lên, một mùi thơm của đồ ăn xộc thẳng vào mặt, bên trong là cháo ngô.

Đám người trưởng thôn đã mang tới từ sáng sớm, cháo vẫn còn đang bốc khói, nhưng bởi vì để lâu nên đã nhão rồi.

Lúc này cũng không có gì để kén chọn, mấy người tụ tập quanh nồi, đầu tiên mỗi người múc một bát cho mình, sau đó

ngồi xuống bàn bạc công việc trong khi ăn cháo.

“Mọi người không cảm thấy việc Triệu Hương Muội treo thi thể ở gần thị trấn An Bình, giống như là có ngụ ý gì sao?”

Bùi Càn chậm rãi nhấp một ngụm cháo, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm rãi quét qua đám người, thể hiện vẻ thâm sâu khó đoán.

“Ông Bùi.” Hai tay cầm bát, Lý Lộ cẩn thận hỏi: “Ông đã nhìn ra gì rồi sao?”

Có lẽ là bởi vì chuyện vừa rồi, bây giờ Bùi Càn vừa nghe thấy giọng nói của Lý Lộ đã cảm thấy toàn thân khó chịu, chứ đừng nói đến việc nhìn vào mắt đối phương.

“Quả thật rất kỳ lạ.” Chu Vinh tiếp tục nói: “Giống như là… đang ra oai với thị trấn An Bình.”

Tất nhiên không phải là ra oai với toàn bộ thị trấn, đối tượng bị ra oai chỉ có thể là người.

Triệu Hương Muội đã hóa thành lệ quỷ, đang ra oai với người trong thị trấn.

Lý lộ dường như ý thức đến chuyện gì, trong mắt cô ta lóe lên một tia sáng: “Chẳng lẽ là năm đó người nhà họ Tiền vẫn chưa chết hết, vẫn còn một số ẩn thân ở thị trấn An Bình.”

Cô ta càng nói càng kích động, như thể suy đoán của mình đã được xác nhận: “Mà Triệu Hương Muội chính là đang ra oai với bọn họ, cô ta muốn tìm được bọn họ, sau đó giết chết toàn bộ!”

Gần như cùng lúc đó, trong mắt Chu Vinh xẹt qua một cảm xúc không thể giải thích được.

Anh ta giả vờ vô tình liếc Giang Thành một cái, nhưng phát hiện ra đối phương đang lợi dụng lúc mọi người đang

đắm chìm trong suy luận không ai để ý đến mình, lẳng lặng đưa tay ra, múc thêm một bát nữa cho mình.

Chu Vinh hít sâu một hơi, quay mặt đi, cũng không vạch trần hắn.

"Nếu như toàn bộ bài vị của nhà họ Tiền đã bị đốt cháy, chỉ còn lại của ba anh chị em nhà họ Tiền, có khi nào đây cũng là một gợi ý không?" Vu Mạn nhỏ giọng: "Điều Triệu Hương Muội thực sự muốn nói với chúng ta chính là, mặc dù hầu hết người nhà họ Tiền đều đã tan thành mây khói, nhưng ba người này thực ra vẫn chưa chết, hơn nữa…" Giọng cô ta chợt ngưng lại: "Đang trốn ở ngay trong thị trấn An Bình."

"Nhưng… nếu như đã xác nhận được bọn họ đang trốn ở thị trấn An Bình, dựa theo năng lực của quỷ, muốn tìm ra ba người bọn họ cũng không khó, vậy tại sao còn phải cần dùng đến cách ra oai này?" Lý Lộ nghi hoặc hỏi: "Cứ thẳng tay giết chết luôn không được hay sao?"

Chu Vinh liếc cô ta một cái, lập tức giải thích: "Là quy tắc trong nhiệm vụ đã hạn chế cô ta, trong thị trấn, cô ta không thể tùy ý giết người như ở thôn Tiểu Thạch Giản, tôi đoán thậm chí cô ta còn không thể vào được thị trấn An Bình."

Lý Lộ gật gù, thuận theo mạch suy nghĩ của Chu Vinh nói tiếp: "Cho nên… đường sinh của lần này chính là tìm ra ba anh chị em nhà họ Tiền đang ẩn náu ở thị trấn An Bình, sau đó giao cho quỷ, không, là Triệu Hương Muội!"

Khuôn mặt cô ta kích động nhìn mọi người, lại phát hiện tất cả những người cô ta nhìn đều vô thức tránh né tầm mắt của mình, đặc biệt là Bùi Càn, người có biểu cảm quái dị nhất.

Cứ như thể có chuyện gì đó đang giấu cô ta vậy.

Có hơi muộn màng, cô ta cũng cảm thấy mình nói thẳng ra như vậy có chút lỗ mãng rồi, đi tìm mấy người sống, sau đó

khống chế lại giao cho quỷ giết chết…

Mặc dù là ở một nơi quỷ dị như trong ác mộng, nhưng rốt cuộc nghe vẫn có chút khó chịu.

May mắn thay, mọi người cũng đều đã từng trải qua nên không ai đi sâu vào những chuyện vặt vãnh như vậy.

Cái chết liên tiếp của hai đồng đội vô hình chung đã gây áp lực rất lớn cho mọi người, vì vậy sau bữa ăn, Chu Vinh đề nghị mọi người hành động theo nhóm, như vậy sẽ hiệu quả hơn.

Sau một hồi thảo luận, ba người đàn ông là Giang Thành, Chu Vinh và Bùi Càn một nhóm, ba người phụ nữ còn lại là một nhóm.

Lý Lộ có chút lo lắng nhìn chân mình, qua một khoảng thời gian rồi mà vết thương ở chân không những không thuyên giảm mà còn trở nên nghiêm trọng hơn, cả mắt cá chân sưng tấy lên.

Trần Hiểu Manh đi tới, khẽ vỗ vai cô ta, trấn an rằng mình sẽ chăm sóc cho cô ta.

Lý Lộ tỏ ra rất áy náy, liên tục cảm ơn.

Sau khi thống nhất được thời gian và địa điểm gặp nhau, hai nhóm đồng thời rời khỏi viện.

Nhóm của Giang Thành chuẩn bị đi dạo khu vực xung quanh thôn.

Còn ba người Trần Hiểu Manh đều là phụ nữ, có sức tương tác mạnh hơn thì lựa chọn đi sâu vào trong thôn, tìm hiểu về tình hình của thôn Tiểu Thạch Giản một cách chi tiết hơn.

Đặc biệt là khu viện mà mình đang ở, liệu có liên quan gì đến nhà họ Tiền trước đây hay không.

Và tòa nhà quỷ bên trong ngôi viện đó.

Khi đến nơi, bọn họ liền phát hiện trong thôn có một số nhà chỉ có phụ nữ ở, đàn ông nhà bọn họ có xác xuất là đã chết trong tay Triệu Hương Muội, những người phụ nữ sống một mình này chính là mục tiêu trọng điểm của ba người Trần Hiểu Manh.

Bọn họ rất có thể biết một số nội tình mà không ai biết.

Có điều ngoài những chuyện này ra, Trần Hiểu Manh còn có một chủ ý khác.

Vào buổi tối khi trưởng thôn đưa bọn họ đến nơi tìm chỗ để ở, cô ta nhìn thấy trong ánh mắt của người phụ nữ lộ ra nửa người sau cánh cửa không phải là sợ hãi, mà là chán ghét sâu sắc.

Trực giác mách bảo cô ta rằng, loại chán ghét này không phải là nhắm vào nhóm người bọn họ.

Chương 136: Đường lui

"Ông Bùi." Chu Vinh đi trên con đường đá xanh nghiêng đầu, vô cùng hào hứng hỏi: "Ông nói chúng ta nên đi theo con đường nào thì tốt hơn?"

Bùi Càn chống lên chiếc gậy do trưởng thôn tặng, trên gậy gỗ chạm khắc rất tinh xảo, tay cầm có hình một con cóc kim tiền quý hiếm, ông ta nheo mắt, khẽ mỉm cười: "Nếu như anh Chu đã quyết định rồi, sao còn phải vẽ vời hỏi?"

"Lão già cổ hủ này không thể bằng mấy người trẻ các anh được, thế giới trong tương lai đều thuộc về một người tài đức vẹn toàn như anh Chu…"

"Khụ khụ…" Giang Thành ho khan hai tiếng, sau đó sờ sờ vào cổ họng mình, khiến người ta tưởng là cổ họng hắn khó chịu chứ không phải nguyên nhân nào khác.

Còn về Giang Thành, Bùi Càn không thèm nói chuyện với hắn.

Sau đó, mấy người đi bộ đến một nơi có phong cảnh khá đẹp, từ đây vừa vặn có thể nhìn thấy một con suối nhỏ chảy bao quanh thôn trang.

Dòng suối trong vắt, nước chảy êm đềm, dưới đáy suối là những viên sỏi đủ màu sắc được dòng nước đánh bóng, thỉnh thoảng có vài chú cá thong thả bơi qua, ngắm nhìn vô cùng thoải mái.

Bùi Càn nhàn nhã nhìn khung cảnh đẹp đẽ trước mặt, như thể đã quên đi mối nguy cơ hiện tại.

Chu Vinh cũng vậy, đưa tầm mắt nhìn ra xa, bởi vì ánh sáng ngược, ranh giới giữa núi và rừng ngày càng mờ nhạt, núi sông ở phía xa dường như được nối thành một đường.

Tại thời khắc này, trò chơi sinh tồn hiểm họa khắp nơi, đã bị suy yếu đi vô số lần, biến thành một chuyến du hành trong lòng ngầm hiểu.

Chu Vinh và Bùi Càn đang âm thầm đấu sức, cứ như thể lúc này ai cư xử bình tĩnh hơn, nhàn nhã hơn và càng ít quan tâm hơn, thì người đó sẽ có khả năng sống sót cao hơn vậy.

Bùi Càn thỉnh thoảng mở miệng bình luận về núi sông non nước, nói với địa thế sơn mạch ở đây, trong núi nhất định phải có một ngôi mộ lớn, cho dù không phải là của quy cách đế vương, thì chắc chắn cũng là dòng dõi tướng quân.

Sau đó lại ông ta lại nói rằng đã từng đi du ngoạn nhiều nơi cùng với ân sư của mình, từng thấy không biết bao nhiêu núi sông hùng vĩ, nhưng có rất ít nơi có phong cảnh đẹp hơn ở đây.

Chu Vinh khẽ mỉm cười: "Vậy xem ra ông Bùi vẫn chưa đi được nhiều cho lắm, ở Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên và Thiểm Tây, cảnh tượng như thế này chẳng là gì cả."

Bùi Càn cũng không hề khó chịu, chậm rãi đặt chiếc gậy gỗ bên gốc cây, dựa vào đó, đứng trên sườn dốc, mái tóc bạc thỉnh thoảng tung bay theo gió: "Thiếu niên ngắm phong cảnh chính là ngắm gió ngắm nước, nhưng khi đến tuổi tác như tôi, thì nhìn không nổi phong cảnh nữa rồi, đập vào mắt đều thành cốt cách."

Bùi Càn đứng ngược gió, trông hơi ẩn dật mà độc lập, rất có cốt cách mọi người đều say chỉ có tôi là tỉnh.

Vốn dĩ hai người chỉ muốn giết thời gian, sau đó đợi đến lúc mặt trời đủ mạnh mới đi làm việc chính, nhưng khi bắt đầu

anh một câu tôi một câu, không ngờ lại trở nên nghiêm túc như vậy.

Ngay khi hai người đang định đưa ra phán quyết thế kỷ dựa trên khung cảnh này thì bất ngờ bị một loạt tiếng động lạ cắt ngang.

"Tồ tồ…"

Hai người quay đầu lại, phát hiện Giang Thành đang đứng quay lưng về phía bọn họ, đứng bên dòng suối trong vắt, eo cố gắng đẩy về phía trước, sau đó không ngừng run rẩy, mấy giây sau lại lắc lên lắc xuống.

Chu Vinh và Bùi Càn đột nhiên mở to mắt.

Khi Giang Thành xách quần đi tới trước mặt hai người, hai người vẫn như còn chưa hết kinh ngạc.

Giang Thành nhìn bọn họ, sau đó dường như chợt nhận ra điều gì, đồng tử co rút lại, lập tức cúi người xuống, lén lút nhìn xung quanh, sau đó dùng giọng nói chỉ có ba người nghe được nhỏ giọng nói: "Có người bắt nộp phạt hay sao?"…

Khi rời khỏi chỗ này, mặt trời đã lên đến cao nhất, ánh nắng đang sưởi ấm cho cơ thể của bọn họ.

Ba người rất hiểu ý cùng nhau trở về, đồng thời cũng cẩn thận lựa chọn một con đường đi vòng quanh thôn.

Bằng cách này, sẽ không thể tình cờ gặp ba người Trần Hiểu Manh.

Tất nhiên, mọi người đều không chỉ ra điểm này.

Trở lại ngôi viện quen thuộc, ba người đi thẳng về phía tòa nhà bỏ hoang.

Lúc này, bọn họ càng cảm nhận rõ được sự cổ quái của tòa nhà này.

Đứng dưới tòa nhà, ba người không còn cảm thấy ấm áp nữa ngay cả khi ánh nắng chói chang đang chiếu vào người, mà là một cảm giác âm u kỳ lạ không thể giải thích được.

Chu Vinh phát hiện lông tơ trên người mình đều đang dựng đứng lên.

Bôn Phú chết ngay trong đêm đầu tiên chính là biến mất ở gần tòa nhà này.

Mà tối hôm qua, Tưởng Trung Nghĩa cũng gặp tai nạn sau khi vào tòa nhà, cái chết của anh ta có thể nói là thảm thương không nỡ nhìn.

Theo hồi ức của Bùi Càn may mắn sống sót, thôn dân giả vờ là người mang bữa tối cũng đã thần bí vào tòa nhà này, và không đi ra nữa.

Hiện tại xem ra, mọi manh mối về cái chết đều hướng về tòa nhà bí ẩn này.

Lúc trước là bọn họ đang đợi, đợi đến giữa trưa khi mặt trời lên cao nhất, mới khám phá tòa nhà này.

Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng sự phát triển của sự việc đã vượt quá sức chịu đựng của bọn họ, nhiệm vụ lần này khác với những lần trước, cũng không có thời hạn rõ ràng.

Đây là một nhiệm vụ sinh tồn không có giới hạn thời gian.

Nhưng nhìn từ một góc độ khác, điều này cũng cho thấy độ khó của nhiệm vụ lần này.

Hơn nữa… không có người mới nào trong nhiệm vụ.

Lần này có thể thật sự sẽ có khả năng toàn quân bị tiêu diệt.

Tất cả những điều trên đang buộc bọn họ phải khám phá tòa nhà chắc chắn có vấn đề này, bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm

lý cho việc phải trả giá bằng một mạng người.

Còn người này là ai thì phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người.

Không lựa chọn hợp tác với ba người phụ nữ, nguyên nhân là gì trong mấy người đều hiểu rõ.

Theo manh mối hiện tại đang nắm được, mục tiêu của quỷ có vẻ như chỉ tập trung vào nam giới, mở màn có năm nam ba nữ, hiện tại số lượng nam nữ đều bằng nhau.

Ngay cả một người phụ nữ bị thương ở chân từng ở một mình trong phòng như Lý Lộ, cũng không phải chịu uy hiếp nào.

Vì vậy gọi thêm những người phụ nữ cùng khám phá, không những không làm giảm bớt rủi ro, lại còn phải chia sẻ những manh mối thu thập được với bọn họ, như vậy thật quá đáng.

Chu Vinh nhìn chằm chằm vào cửa sổ vốn rất tối dù đang là ban ngày với vẻ mặt nghiêm nghị, thấp giọng hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Được rồi.” Bùi Càn lãnh đạm gật đầu.

“Ừm hứm!” Giang Thành cũng hừm một tiếng.

Tiếp theo, ba người chọn cửa sổ xa nhất với cửa sổ mà Tưởng Trung Nghĩa tối hôm qua đã mở, sau khi mượn gậy của Bùi Càn để dọn dẹp phần gỗ gãy ở cửa sổ, mới lần lượt tiến vào.

Thân thủ của Chu Vinh tốt đến bất ngờ, khi tiếp đất gần như không gây ra tiếng động nào.

Tiếp theo là Bùi Càn, dù sao thì cũng đã lớn tuổi, thân thủ không thể khỏe mạnh như người trẻ, nhưng dưới sự giúp đỡ của Chu Vinh, cuối cùng cũng đã chạm đất thuận lợi.

Nhưng khi hai người chuẩn bị đón Giang Thành, thì phát hiện không thấy Giang Thành đâu.

Hai người chợt hoảng sợ, Bùi Càn ở gần cửa sổ nhất vươn cổ nhìn ra ngoài, tìm kiếm một lúc mới phát hiện Giang Thành đang co ro dưới cửa sổ bên ngoài, im lặng không phát ra tiếng nào.

“Cậu đang làm cái gì vậy?” Bùi Càn tức giận nói, nhưng cũng không dám lớn tiếng, khiến khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Giang Thành vẫn trầm mặc như cũ.

Mãi đến hơn 10 giây sau, Giang Thành mới lén lút thò đầu ra, nhanh chóng liếc nhìn cửa sổ, sau khi nhận thấy mọi chuyện vẫn bình thường, hắn lập tức đứng dậy, phủi phủi bụi đất, sau đó bằng tư thế rất tiêu sái nhảy vào trong.

Sau khi chạm đất, hắn rất bình tĩnh thì thầm với Chu Vinh và Bùi Càn với vẻ mặt đang không mấy tốt đẹp: “Vừa nãy là tôi sợ quỷ sẽ đột nhiên xuất hiện cắt đứt đường lui của chúng ta.”

Chương 137: Vào tròng

Chu Vinh hít sâu một hơi, không nói gì.

Nghe vậy, Bùi Càn thực sự không thể chịu được nữa, lạnh lùng cười nói: "Vẫn là anh Doãn suy nghĩ chu đáo."

Hiện tại mọi người đều đã tiến vào, cũng không thể làm gì Giang Thành, cho nên một chuyện dù lớn hay nhỏ cuối cùng cũng bỏ qua cho xong.

Ánh mắt chậm rãi quét qua căn phòng, không biết là do cách bố trí trong phòng có vấn đề hay sau này có người sửa chữa lại, cho dù đang là giữa trưa, căn phòng vẫn rất tối tăm.

Giống như được cho qua filter màu xám.

Ba người không dám tách ra, vì vậy sau khi xác định qua phương hướng xong, Chu Vinh men theo nơi có ánh sáng tốt một chút để mò vào trong.

Vẫn như cũ, Chu Vinh đi đầu tiên, Bùi Càn ở giữa, Giang Thành co lại phía sau cùng để ngăn con quỷ chặn đường lui.

Sàn nhà là sàn vôi trát kiểu cũ, nên không phát ra âm thanh "cọp ẹp" như sàn nhà cũ, như vậy cũng giúp giảm nguy cơ bị bại lộ.

Mặc dù không ai mong đợi có thể đánh lừa được quỷ bằng cách này.

Nhưng sau tất cả vẫn cảm thấy tốt hơn một chút.

Vị trí bọn họ lẻn vào là một căn phòng giống như phòng khách, rất rộng lớn, Chu Vinh đi đến một tấm ván gỗ hơi lọt sáng, sau đó từ từ dùng lực bẻ vỡ tấm ván gỗ.

Có ánh mặt trời chiếu vào, lúc này tầm nhìn đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Căn nhà bố trí đầy cảm giác cổ xưa, có những chiếc ghế gỗ chạm khắc, một chiếc bàn trông rất dày nặng.

Bàn ghế chất đống trong góc tường, Bùi Càn bước tới như phát hiện ra điều gì, đưa tay chạm vào, vài giây sau, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Gỗ hòe?"

"Gỗ hòe?" Chu Vinh theo sát, từ trên xuống dưới quan sát chiếc bàn gỗ dày nặng này, nhưng có thể thấy anh ta không am hiểu về các loại gỗ.

Vì thế một lúc sau, Chu Vinh quay mặt đi, nghiêm nghị nói: "Ông có thể chắc chắn đây là gỗ hòe?"

Bùi Càn mạnh mẽ gật đầu, trong mắt thậm chí còn có một tia kinh sợ.

Đối với một họa sĩ, đặc biệt là tranh Trung Quốc, có một số họa sĩ lớn tuổi vô cùng bảo thủ, đôi khi, để thu thập cảm hứng, bọn họ sẽ về vùng quê để sưu tầm các làn điệu dân ca.

Dân gian có câu "gỗ hòe không làm quan, gỗ liễu không làm nhà".

Chữ hòe (槐), trái mộc phải quỷ, nên cũng còn được gọi là gỗ quỷ, gỗ người chết.

Dùng làm quan tài, nhẹ thì người mất phải chịu khổ, nặng thì gia đình không được yên ổn, khi dân gian chôn cất cũng thích dùng gỗ hòe lâu năm để khắc một số đồ chơi quý hiếm, đặt chúng cách xa quan tài một chút, với ý nghĩa trừ dương, nạp âm.

Ở một thôn cổ trên núi vô cùng coi trọng phong tục như này, lại còn là một gia tộc giàu có sung túc, làm sao có thể xuất hiện một chiếc bàn gỗ hòe lớn như vậy.

Đây không phải chính là đang nguyền rủa chính mình hay sao?

Hơn nữa, vị trí đặt chiếc bàn gỗ cũng có vấn đề, nó nằm ở góc tối và ẩm ướt nhất trong căn phòng, nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Trong mắt Bùi Càn chợt lóe lên thứ gì đó, có suy nghĩ nhưng nhiều hơn là nghi ngờ.

Có điều rất nhanh, nghi ngờ đã bị nhấn chìm bởi nỗi kinh sợ dâng trào đột ngột.

"Không hay rồi!" Bùi Càn nhỏ giọng gầm lên: "Căn phòng này không phải dành cho người ở!"

Lời vừa nói ra, ông ta liền hối hận ngay, tuy rằng giọng nói ông ta không lớn lắm, nhưng ở trong một môi trường như vậy, chỉ cần là có tai, thì nhất định có thể nghe được.

Càng không nói đến quỷ.

Nhưng điều mà Bùi Càn không ngờ tới là, Chu Vinh và Giang Thành trước mặt đều không có ý định ngăn cản mình, ánh mắt bọn họ thậm chí còn không thèm nhìn mình, mà chỉ lo lắng nhìn ngó xung quanh.

Bùi Càn lập tức ngậm miệng lại, nhìn theo ánh mắt của bọn họ, ngay sau đó, hơi thở của ông ta bắt đầu trở nên gấp gáp.

Không biết lúc nào, xung quanh đã lại rơi vào trạng thái xám xịt mịt mù, tấm ván gỗ vừa mới bị Chu Vinh bẻ gãy vẫn còn khảm nguyên trên tường.

Bốn xung quanh ván gỗ được cố định bằng hàng chục chiếc đinh sắt lớn dày như ngón tay em bé, chắc không đẩy nổi.

Chuyện khiến Bùi Càn càng tuyệt vọng hơn là, khi ông ta quay người lại, phát hiện chiếc cửa sổ mà mình vừa nhảy

vào… đã biến mất.

Lúc này, ưu thế của người chơi cũ so với người chơi mới đã được thể hiện, cả ba người không ai hét lên vì sự thay đổi đột ngột của môi trường xung quanh mà lập tức tập trung lại, cơ thể dán chặt vào tường.

Ít nhất đảm bảo quỷ sẽ không thể tấn công từ phía sau.

Khi thời gian trôi qua, hơi thở của ba người ngày càng trầm xuống, ngay cả nhịp tim cũng bị áp chế trong phạm vi có thể chấp nhận.

Chu Vinh có thói quen trầm tư, lúc này đang co rúm vào một chỗ, nếu không phải ánh mắt vẫn đang cảnh giác quét qua quét lại, chắc người ta sẽ nghĩ anh ta ngủ say rồi.

Bùi Càn vừa mất thất thố, lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, với tư cách là một bậc thầy xuất sắc về hội họa truyền thống Trung Quốc, mỗi lần trước khi ông ta vẽ tranh đều phải thiền định trong một khoảng thời gian.

Dùng để xóa bỏ những tạp niệm trong tâm trí, đạt đến trạng thái xuất thần trong hội họa.

So với sự chuyên nghiệp của hai người, Giang Thành trông có vẻ nghiệp dư hơn nhiều, hắn chỉ đơn giản là dựa lưng vào tường, không động đậy, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cơ thể không hề lên xuống theo nhịp hơi thở.

Ngược lại, nếu nhìn từ một góc độ khác, lúc này hắn là người ẩn mình tốt nhất trong ba người, cả cơ thể gần như hòa vào làm một với khung cảnh u ám.

Bên dưới chiếc quần rộng thùng thình là cơ bắp căng cứng.

Không giống như Chu Vinh và Bùi Càn mù quáng theo đuổi việc lẩn trốn, hắn dường như đang có kế hoạch khác.

“Tu… Tu… Tu…”

“Tu… Tu… Tu…”

Bên tai đột nhiên vang lên một loạt âm thanh.

Không nhanh, nhưng nghe rất uy lực, hơn nữa… sở dĩ không dùng cổ quái để miêu tả là bởi vì Giang Thành cảm thấy âm thanh quen thuộc như đã từng nghe ở đâu.

Hắn tìm kiếm theo những ký ức còn sót lại trong đầu, giây tiếp theo, nảy ra là khuôn mặt lớn không hợp thời của tên mập.

Hắn có thể tưởng tượng được tên mập sẽ sợ hãi đến mức nào nếu ở đây.

Trong vòng ba giây sau khi nghĩ đến tên mập, đồng tử của Giang Thành đột nhiên thu nhỏ, cuối cùng hắn cũng nhận ra loạt âm thanh đó là phát ra từ cái gì rồi.

Đây là… âm thanh của việc thái rau.

Sau khi dao cắt đứt rau, sẽ phát ra âm thanh khi cắt vào thớt.

Âm thanh nặng nề, chỉ dựa vào âm thành này, có thể tưởng tượng ra con dao được sử dụng chắc chắn không phải là con dao làm bếp gia dụng bình thường.

Mà thay vào đó, chắc hẳn là một con dao chặt xương dày và nặng, có thể chặt đứt xương chỉ trong một nhát.

Trong tòa nhà kỳ quái này… có người đang thái rau!

Với một con dao rất lớn!!

Chu Vinh và Bùi Càn cũng không phải là những người mười ngón không dính nước xuân quen được nuông chiều, hai người cũng rất nhanh ý thức được câu chuyện đằng sau âm thanh này, cả ba đều nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Đó là phía bên kia của căn phòng.

Ở đó… có một cánh cửa mở hé, âm thành chính là truyền ra từ trong cánh cửa đó.

Trong cửa hình như có ánh sáng yếu ớt lọt ra.

Cổ họng Chu Vinh chợt chuyển động một cái.

Sắc mặt của Bùi Càn cũng vô cùng khó coi.

Với tư cách là những người chơi cũ, bọn họ sẽ không tự an ủi mình rằng trong cánh cửa đó chỉ là một người phụ nữ nhà lành hay một thiếu nữ đi nhầm vào tòa nhà, và phải tự nấu ăn vì đói bụng.

Điều gần với thực tế hơn là, ở đó có một lệ quỷ chết cực kì thê thảm, cầm một con dao cực lớn lai lịch bất minh, đang thái thứ gì đó.

Sẽ là thứ gì đây?

Loại suy nghĩ này không hiểu sao lại hiện lên trong đầu Chu Vinh.

Anh ta không biết, nhưng chắc chắn không phải thứ gì đó giống như rau củ, bởi vì quỷ trong ấn tượng của anh ta chắc chắn sẽ không có hứng thú với những thứ này.

Là thịt, trên cái thớt kia nhất định là thịt!

Nhưng là thịt gì thì…

Ngay vào khoảnh khắc này, anh ta chợt nghĩ đến chuyện xảy ra với Lý Lộ đêm qua.

Cô đã uống một bát canh thịt.

Chương 138: Bức ảnh

Mà "thôn dân" mang canh thịt đến, cuối cùng lại quay về tòa nhà này.

Vì thế…

Khi càng suy nghĩ sâu hơn, sắc mặt Chu Vinh càng trở nên tệ hơn, ngay đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên xuất hiện sau lưng, đập mạnh một cái vào người, khiến anh ta gần như hét lên vì sợ hãi.

Anh ta lập tức quay người lại, khuôn mặt rất trịnh trọng của Giang Thành đã ở trước mặt.

Giang Thanh chỉ về phía sau Chu Vinh.

Đối phương hơi ngây người ra, sau đó cổ họng không tự chủ mà cuộn lên, chậm rãi quay đầu lại, trên bức tường phía sau có treo một khung ảnh gỗ.

Khung tranh rất cũ kĩ, bên trên bám đầy bụi.

Trước đó bởi vì xung quanh tương đối tối, nên không có ai để ý đến nó.

Chu Vinh cau mày, cẩn thận tháo khung ảnh xuống, phát hiện trong một môi trường như vậy, khung ảnh đã có hơi mục nát rồi, gỗ quanh khung cũng có dấu hiệu lỏng lẻo.

Anh ta dùng một tay nhẹ nhàng phủi bụi bên trên.

Trong khung ảnh là một bức ảnh tập thể, tổng có 6 người.

Trong đó phía trên cùng là một đôi vợ chồng già, hai người ngồi trên chiếc ghế gỗ, phía sau lưng là bốn người đàn ông trung niên đứng cạnh nhau.

Hiển nhiên bốn người đàn ông đó chắc là con trai của họ.

Ông lão trông tướng mạo bình thường, nhưng nhìn cách ăn mặc thì lại không phải là con nhà bình thường.

Bà lão của đôi vợ chồng già thì hơi gầy yếu, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt đờ đẫn, hai tay đeo vòng vàng và nhẫn vàng, trên cổ còn đeo một chuỗi vòng ngọc trai.

Ông lão của đôi vợ chồng già thì khí thế ngồi trên chiếc ghế gỗ, choàng áo khoác da, dưới chân đi ủng da lộn, trên tay cầm một chiếc tẩu.

Một đôi mắt nhỏ hơi nheo lại, trông lúc nào cũng âm hiểm cay nghiệt.

Chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến người ta cảm thấy không dễ dây vào.

Bốn người đàn ông phía sau cũng đều cao lớn vạm vỡ, thể chất cường tráng.

Có người vai đeo súng săn, có người đang xách bàn tính, có người đang cầm một cuốn sách trông khá giống được đóng buộc bằng chỉ, người cuối cùng đeo một chiếc tạp dề hoa màu lam nhạt.

Bởi vì bảo quản không đúng cách, nên khuôn mặt của mấy người đã bị mờ.

Nhưng tổng thể nhìn chung, ấn tượng đầu tiên về người nhà này cũng không tốt lắm, chắc cũng là một gia tộc rất có thế lực trong thôn.

Bọn họ nghĩ ngay đến nhà họ Tiền đã bị diệt môn.

Nhưng… ánh mắt của Bùi Càn nhìn vào bức ảnh tập thể dần dần trở nên khó hiểu, trong này có một điểm không hợp lý.

Theo lời trưởng thôn, nhà họ Tiền quả thực có bốn người con, nhưng không phải là bốn người con trai, mà là ba nam một nữ, trong đó cô con gái út Tiền Kiến Tú còn đã chết vì bạo bệnh từ rất sớm.

Chờ đã… Chu Vinh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tựa hồ đột nhiên nhận ra điều gì.

Anh ta quay lại nhìn cánh cửa mở hé.

Loạt âm thanh thái rau cổ quái kia… không biết từ lúc nào, đã đột ngột biến mất.

Không chỉ vậy, biểu hiện vừa rồi của ba người bọn họ cũng vô cùng kỳ lạ.

Đều là những người chơi có kinh nghiệm, nhưng khi đối mặt với sự uy hiếp của quỷ ở cự ly cực gần, bọn họ lại bị một bức ảnh thu hút.

Vẻ mặt của Bùi Càn ngày càng cổ quái, ông ta bước tới, nhìn thẳng vào khung ảnh trong tay Chu Vinh, ánh mắt dần dần trở nên rực lửa, như thể giây tiếp theo ông ta sẽ cướp khung ảnh đi, chiếm lấy cho riêng mình.

Bây giờ Chu Vinh đã hiểu ra, e rằng chính bức ảnh này có gì đó không ổn, đây lại là một manh mối quan trọng có liên quan đến quỷ.

Giang Thành tiến lên trước một bước, dùng cơ thể của mình chặn tầm nhìn của Bùi Càn.

Vài giây sau, Bùi Càn chớp mắt dữ dội như thể vừa tỉnh táo lại, chờ khi mở mắt ra lần nữa, đôi mắt ông ta đã trở lại bình thường.

Ông ta lập tức hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Giang Thành đưa tay cầm lấy bức ảnh, sau đó nhanh chóng tháo khung gỗ ra, gấp đôi bức ảnh lại rồi nhét vào trong ngực.

Bùi Càn và Chu Vinh đều sửng sốt.

Bức ảnh đúng là manh mối, nhưng không ai biết nếu mang bức ảnh đi liệu có dẫn đến quỷ phát động tấn công hay không, đặc biệt là… con quỷ kia lúc này lại đang chỉ cách một cánh cửa.

Nếu như bị quỷ tấn công, Giang Thành chết là cái chắc.

Mặc dù âm thanh từ con quỷ đã biến mất nhưng cả ba người đều chắc chắn rằng con quỷ vẫn còn ở trong căn phòng đó, bởi vì có một luồng khí lạnh lẽo và rùng rợn không ngừng tràn ra từ cánh cửa đang mở hé.

Bọn họ đều là những người chơi cũ, cũng đều từng đối mặt với quỷ ở cự ly rất gần.

Chính là loại cảm giác này.

Chu Vinh đang ở gần cửa nhất, đến thở mạnh cũng không dám, anh ta không hiểu, hiện tại xem ra con quỷ sớm đã phát giác ra sự tồn tại của mấy người, nhưng tại sao nó lại không tấn công bọn họ.

Thần kinh của Bùi Càn cũng căng thẳng không kém Chu Vinh, ánh mắt ông ta sợ hãi nhìn khắp xung quanh, chập choạng tối qua, ông ta đã nhìn quanh tòa nhà rất lâu.

Ông ta biết chính xác có bao nhiêu cửa ra vào, bao nhiêu cửa sổ và chúng nằm ở những đâu trong tòa nhà, đây cũng là cơ sở để ông ta dám bước vào.

Theo quan sát của ông ta, phía bên trái của cánh cửa mở hé, cách đó khoảng ba bốn mét có một cánh cửa dẫn ra bên ngoài.

Nhưng lúc này chỗ đó đang là một vùng tối đen như mực.

Mặc dù cửa sổ đã bị quỷ dùng thủ đoạn che mất, nhưng cửa ra vào thì chưa chắc, trong ác mộng sẽ không có cục diện chết

chắc.

Ông ta nghĩ có ít nhất 50% khả năng, cánh cửa chính là đường sinh.

“Cọt kẹt-”

Ngay khi ba người đang căng thẳng tột độ, thì cánh cửa khép hờ kia, đã mở hẳn ra.

Kèm theo dư vị u ám, một thân ảnh cuộn tròn, rời rạc vụn vỡ xuất hiện sau cửa.

Cùng lúc thân ảnh xuất hiện, một cảm giác lạnh lẽo bao trùm lấy ba người ngay lập tức.

Quỷ… cuối cùng đã hiện thân.

Lúc này quay đầu bỏ chạy chắc chắn là đã quá muộn, hơn nữa có khả năng cao sẽ trở thành mục tiêu của quỷ, nên ba người Chu Vinh đều nín thở.

Thời khắc này, tất cả những gì bọn họ có thể làm chỉ là cầu nguyện.

Cầu nguyện mình không phải là người đầu tiên bị quỷ tấn công.

Trong ác mộng, rất hiếm khi xuất hiện tình huống có nhiều người chết cùng một lúc, chỉ cần mình không phải là người đầu tiên bị quỷ tấn công, là có thể trốn thoát.

Ba người cố gắng hết sức dán chặt vào tường, Chu Vinh ở phía trước cảm thấy áp lực nhất, cơ thể bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát.

Trên mặt của quỷ dường như được bao phủ bởi một lớp sương mù, nhưng nhìn hình dáng thì chắc là một phụ nữ.

Cách cô ta di chuyển về phía trước vô cùng quỷ dị, giống như đang lúc nhúc, tất cả các khớp đều vặn vẹo ngược chiều

nhau, như thể toàn bộ xương trong cơ thể đều đã bị đánh gãy.

Sau khi ra khỏi cửa phòng bếp, nằm ngoài dự đoán là cô ta không chạy thẳng về phía ba người mà chậm rãi rẽ sang trái, sau đó lúc nhúc cách đó vài mét, rồi sau một tiếng "lạch cạch", đột nhiên, có ánh sáng đâm xuyên vào.

Ánh mắt của ba người mờ đi, giây tiếp theo, cánh cửa lại đóng sầm lại.

Quỷ… đã rời đi.

Ba người Chu Vinh không dám động đậy, mãi đến mấy phút sau mới tiếp nhận sự thật này.

Trên mặt Bùi Càn đầy vẻ khó tin, ông ta dùng giọng bình tĩnh nhất có thể hỏi: "Cô… cô ấy đã đi rồi?"

Chu Vinh hít sâu một hơi, gật gật đầu: "Chắc là vậy."

"Cô ta không phát hiện ra chúng ta?"

"Phải là do chúng ta chưa kích hoạt cấm kỵ trong nhiệm vụ." Chu Vinh trầm giọng sửa lại, ánh mắt không hề rời khỏi cánh cửa đó dù một giây, như đang lo lắng quỷ sẽ đột nhiên quay trở lại, mím môi anh ta lại tiếp tục: "Nếu như khi chúng ta nghe thấy âm thanh hoặc nhìn thấy cô ta gây ra phản ứng thái quá, e là đã…"

Đúng vậy, nếu đổi lại là người mới đến đây, e là đã sớm bỏ chạy, hoặc suy sụp tinh thần rồi.

Chương 139: Dấu giày

"Nếu như quỷ đã đi rồi, chúng ta cũng mau tranh thủ thời gian." Chu Vinh quét qua bốn xung quanh một cái, trong khung cảnh mờ mịt, lòng anh ta tràn đầy bất an: "Mọi người tản ra tìm kiếm, tôi đi vào phòng bếp."

"Tôi ở gần đây, phòng trường hợp quỷ đột ngột quay lại." Bùi Càn nói ngay.

Nói xong, hai người cùng nhau nhìn về phía Giang Thành, hiện tại chỉ còn lại tầng hai chưa có người tìm kiếm.

Hiển nhiên, là bọn họ chuẩn bị để lại địa điểm xa lạ này cho hắn.

"Kích thích!" Giang Thành bỗng nhiên kích động.

Chu Vinh vốn đang căng thẳng cực độ lại bị tiếng hét đột ngột của Giang Thành dọa sợ đến sắp bay mất hồn phách, Bùi Càn càng thảm hơn, bởi vì tuổi tác, nên đột nhiên cảm thấy thân dưới ướt át.

"Vậy… vậy làm phiền anh Doãn rồi."

Sắc mặt tái nhợt, nói xong Chu Vinh cũng không ở lại nữa mà đi thẳng đến cửa phòng bếp, quỷ vừa đi ra từ cửa này, tiếng thái rau cách đây không lâu cũng vậy.

Bùi Càn bây giờ thực sự sợ Giang Thành từ tận đáy lòng, người này… hình như đầu óc có vấn đề, vì để không bị Giang Thành liên lụy, Bùi Càn cũng chọn cách tránh xa hắn, đi tìm kiếm ở một phương hướng khác.

Còn Giang Thành thì lang thang đến gần cầu thang, hắn không lập tức đi lên tầng ngay, mà suy nghĩ một lúc, rồi đột

nhiên ngồi xổm xuống, áp tai vào bức tường gần cầu thang.

Bởi vì vấn đề tầm nhìn, Bùi Càn tạm thời không thể nhìn thấy hắn, tưởng rằng hắn đã lên tầng.

Có một lớp bụi mỏng trên mặt đất bên trong tòa nhà.

Ánh mắt Giang Thành chậm rãi quét qua bậc thang, có mấy chỗ bụi như đã bị quét sạch.

Hắn hơi nheo mắt lại, sau đó bước lên mấy bước, có điều động tác trông như hiên ngang, trên thực tế âm thanh phát ra nhỏ đến mức không thể nghe được.

Chọn một vị trí có tầm nhìn tốt hơn, ngồi xổm người xuống, ở đây… hắn phát hiện ra vài chỗ dấu giày.

Các dấu giày lộn xộn, lại không rõ ràng, trông giống như có ai đó đã hoảng loạn chạy xung quanh để lại.

Kết hợp với những gì Bùi Càn nói, đây chắc là của Tưởng Trung Nghĩa để lại trước khi chết.

Hắn cẩn thận phân biệt dấu giày ở các chỗ, rất nhanh phán đoán đây không phải dấu giày của một người mà là của hai người, hơn nữa xét theo kích thước thì chắc chắn là hai người đàn ông trưởng thành.

Hắn lập tức nghĩ ngay đến Bôn Phú, người đã mất tích vào đêm đầu tiên.

Xem ra anh ta cũng có khả năng cao đã từng đến đây, hơn nữa còn bị quỷ tấn công ở đây.

Ngay lúc Giang Thành đứng dậy, chuẩn bị đổi một vị trí khác, cẩn thận nhìn mấy dấu giày còn sót lại, khóe mắt hắn chợt lóe lên, chân đang chuẩn bị đặt xuống chợt khựng lại.

Ở ngay nơi sắp đặt chân xuống, hắn lại phát hiện ra một dấu giày khác.

Kích thước của dấu giày này rõ ràng là khác với hai chỗ trước, cỡ nhỏ hơn một chút, chiều rộng cũng hẹp hơn, giống như là do một người phụ nữ để lại.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nhìn xuống chân mình.

Bên cạnh chỗ mình đang đứng một chút, cũng có dấu vết bụi bị quệt đi.

Giống như… đã từng có một người phụ nữ chọn đứng cùng tư thế với động tác giống như Giang Thành, quan sát dấu giày trên cầu thang.

Lần đầu tiên, trong mắt Giang Thành hiện lên một cảm xúc khác.

Hắn nhìn lên góc cầu thang tối tăm, rồi từ từ lùi lại với động tác cực kỳ chậm rãi.

Ngay khoảnh khắc hắn quay người lại, chợt phát hiện một khuôn mặt xuất hiện sau cửa bếp.

Là Chu Vinh.

Nhưng lúc này, trông mặt anh ta có vẻ nhợt nhạt hơn.

Bùi Càn sau khi tìm kiếm xung quanh một vòng cũng đã quay lại.

Giang Thành giả vờ như mình đã tìm kiếm trên tầng xong, đi xuống cầu thang như không tìm thấy gì.

“Thế nào rồi?” Bùi Càn nhìn Giang Thành, nhỏ giọng hỏi.

Giang Thành lắc đầu, giả vờ trầm ngâm.

Bùi Càn liếm liếm môi, liếc nhanh lên cầu thang, sau đó nói với giọng điệu kỳ quái: “Sao tôi không nghe thấy tiếng bước chân đi lên tầng? Anh Doãn không phải là sợ nên không đi tìm kiếm đấy chứ.”

Giang Thành nghe vậy thì lập tức nhường bước lên tầng, ánh mắt ủy khuất nhìn Bùi Càn nói: “Không tin thì ông lên tìm xem.”

Bùi Càn liếc nhìn góc tối cuối cầu thang, cổ họng không khỏi cuộn lên, sau đó mở miệng ra, nhưng cũng không nói gì nữa.

“Tôi nghĩ… tôi nghĩ hai người có thể đi vào nhìn xem.” Giọng nói của Chu Vinh có hơi kì lạ, giống như đang cố gắng kìm nén, như thể nếu không nén lại thì sẽ phun ra ngay lập tức.

Cùng lúc đó, từ trong bếp thoang thoảng bay ra mùi máu tanh.

Sắc mặt của Bùi Càn trong nháy mắt trở nên khó coi, hiển nhiên là ông ta đã liên tưởng đến thứ gì.

Nhưng cuối cùng vẫn nhấc chân lên, cùng Giang Thành đi đến.

Chu Vinh lùi lại nhường đường ở cửa cho hai người.

Bùi Càn đi vào trước, Giang Thành theo phía sau.

Vừa vào cửa, mùi máu tanh nồng nặc ập vào mặt, lại còn trộn lẫn với mùi thịt hôi thối, Bùi Càn không nhịn được, suýt nữa đã nôn ra ngoài.

Trên mặt đất là một bếp lò lớn tối tăm, toàn bộ phần thân được xây bằng gạch đá, phần cạnh nền đá vôi phủ một lớp bùn vàng dày đặc.

Có vài chiếc bát sứ trắng xanh dùng để đựng bộ đồ ăn, rải rác đây đó, hầu hết đều bị mất góc.

Ngoài ra còn có một cái chậu lớn được che bằng ván gỗ.

Vết máu trên bếp lò tối đen trông giống như cảnh bị phân xác trong phim.

Không phải là giống, mà ở đây chính là!

Chu Vinh hiển nhiên đã xem qua thứ bên trong chậu, cho nên lần này khi nhấc tấm gỗ che chậu lên lên, anh ta chỉ hít một hơi thật sâu, nhưng sắc mặt của Bùi Càn lập tức tái nhợt.

Bên trong cái chậu… là những miếng thịt vụn bị lột ra, một số có màu sắc kỳ lạ hẳn là những thứ như nội tạng.

Điều đáng sợ hơn nữa là bọn họ nhìn thấy một… ngón tay bị chém một nhát, xương bị vụn ra, nhưng vẫn còn dính một ít thịt.

Dạ dày như sóng biển cuộn trào, Bùi Càn có thân thể yếu nhất, cuối cùng đã nôn ra ngoài.

Giang Thành ngay lập tức nhảy ra chỗ khác.

Phản ứng của Chu Vinh chậm một bước, lúc anh ta muốn tránh ra thì đã muộn, có vết nôn đã bắn tung tóe vào giày, anh ta liền vội vàng lùi lại.

Trên sàn đá trải đầy vết máu.

Vết máu tuy chưa khô nhưng đã trở nên dính dớp đặc lại, khi chân dẫm lên phát ra tiếng "lạch bạch lạch bạch", khiến người ta sởn tóc gáy, đồng thời còn để lại một dấu giày mờ nhạt.

"Hử?" Giang Thành đột nhiên lên tiếng.

Chu Vinh lập tức nhìn về phía Giang Thành, nhưng anh ta còn chưa kịp nói gì, đối phương đã hạ giọng, cảnh giác hỏi: "Vừa rồi hai người không nghe thấy tiếng gì à?"

"Tiếng… tiếng gì?"

"Hình như là ở trên tầng" Giang Thành vội vàng quay người đi về phía cửa, nói rất nhanh: "Hai người ở lại đây, tôi đi xem xem."

“Tôi đi cùng anh.” Chu Vinh đi theo.

Đột nhiên, cánh tay của anh ta bị kéo lại, thân hình đột ngột dừng lại.

“Anh Chu.” Sắc mặt Bùi Càn rất khó coi, nhưng vẫn nắm chặt lấy cánh tay Chu Vinh, thấp giọng nói: “Để cậu ấy đi một mình là được rồi, chúng ta… tìm manh mối trước, quỷ chắc là sắp quay lại rồi.”

Chỉ chậm có vài giây, Giang Thành đã rời khỏi phòng bếp, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chu Vinh chậm rãi quay đầu lại, nhìn vẻ mặt bi thương của Bùi Càn, mấy giây sau đột nhiên mỉm cười: “Được.”

“Tôi đã tìm được manh mối rồi.” Chu Vinh vừa đi lùi vừa nói, tư thế bước đi của anh ta khá quái dị, hơn nữa lực cũng mạnh hơn rất nhiều, Bùi Càn yếu ớt gần như là bị anh ta dẫn đi.

Chương 140: Lựa chọn

Đôi mắt của Bùi Càn mở to kinh hãi, ông ta chợt nhận ra rằng với sức mạnh của mình, hoàn toàn không thể thoát khỏi Chu Vinh, cánh tay của Chu Vinh giống như một chiếc kẹp sắt vậy.

Ông ta lập tức nghĩ tới việc Giang Thành lấy cớ rời đi, sau đó, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi không che giấu được.

"Anh… anh Chu." Ông ta gần như là cầu xin, thân thể run lên không ngừng: "Chúng ta cùng nhau đi tìm anh Doãn được không? Cậu ấy chắc là ở ngay bên ngoài thôi, hơn nữa đã tìm ra manh mối rồi."

Chu Vinh lúc này đã đứng ở góc phòng, nơi này tối tăm đến lạ thường, bên cạnh Chu Vinh là một vại nước lớn đến lạ thường.

Bề mặt vại nước cực kỳ gồ ghề, trên đó có một chiếc nồi sắt màu đen lộn ngược.

"Không gấp." Chu Vinh nói: "Xem manh mối mà tôi tìm thấy đã, rồi đi tìm anh Doãn cũng không muộn."

Khi anh ta nói, trong giọng nói có lẫn tiếng gió vùn vụt, như thể một chiếc ống thổi cũ bị giấu trong phổi, hoặc như thể cổ họng của anh ta đã bị đâm thủng, rò rỉ ra ngoài.

Chiếc nồi sắt thoạt nhìn rất nặng, vậy mà lại bị Chu Vinh dùng một tay nhấc ra, Bùi Càn đang ở thế cưỡi trên lưng cọp cố lấy can đảm nhìn vào trong. Bên trong tối đen, chắc là chứa đầy chất lỏng như nước, thỉnh thoảng phản chiếu ra ánh sáng yếu ớt.

Ngay lúc ông ta cau mày, khóe miệng bất giác mím chặt, trong bể nước đột nhiên xuất hiện một loạt bong bóng nhỏ.

Ngay sau đó, một khuôn mặt người tái nhợt đột nhiên nổi lên từ làn nước đen.

Đôi mắt mở to hết cỡ, hốc mắt gần như nứt ra, miệng há hốc một cách đáng sợ, từ vẻ mặt có thể biết được nỗi sợ hãi của người này trước khi chết, anh ta hẳn là đã bị dìm chết, nếu không thì có lẽ anh ta đã bị sợ chết.

Nhưng những điều này đối với Bùi Càn đã không còn quan trọng nữa, bởi vì… khuôn mặt này là của Chu Vinh.

Mà Chu Vinh… lúc này đang đứng trước mặt mình.

Ngay khi ông ta không nhịn được, đã há hốc miệng, muốn hét lên, trước mắt hàn quang xẹt qua.

Giây tiếp theo, thế giới của ông ta bắt đầu đảo lộn trên dưới.

Vào giây phút cuối cùng, thứ ông ta nhìn thấy là một thân ảnh vặn vẹo và một con dao cực lớn trên tay. …

Sau khi rời khỏi bếp, Giang Thành lập tức bước thật khẽ, đi thẳng đến vị trí cửa, dùng tay nắm lấy nắm cửa, khẽ thử, có cảm giác kẹt từ tay nắm cửa vang lên, cửa đã bị khóa rồi.

Hắn lập tức từ bỏ ý định rời đi từ cửa, quay đầu lại nhìn cầu thang tối tăm, sau đó quay người bước nhanh về phía cầu thang mà không chút do dự.

Khi hắn cẩn thận chọn nơi đặt chân xuống, cẩn thận đi lên cầu thang theo những bậc thang gỗ, thì đột nhiên nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống từ phòng bếp phía sau.

“Bộp!”

“Gululu…”

Vật thể rơi xuống đất có vẻ tương đối tròn, sau khi rơi xuống đất lăn tròn hai vòng, cho đến khi chạm phải vật gì đó thì mới dừng lại.

Giang Thành nuốt nước miếng, lập tức tăng tốc.

Cửa sổ và cửa ra vào ở tầng một đã bị một loại lực nào đó phong ấn lại, hắn muốn thử vận may ở tầng hai.

Dù sao trong ác mộng cũng sẽ không có cục diện chết chắc, nếu như tầng hai vẫn không thoát ra được, thì hắn dự định sẽ cho một mồi lửa, để thử xem có thể tạo ra cơ hội trốn thoát hay không.

Dù sao thì hắn cũng đã phát hiện ra vấn đề trên người Chu Vinh.

Tư thế anh ta di chuyển rất kỳ lạ, hơn nữa kỳ lạ nhất là dấu chân anh ta để lại khi đi lùi.

Dấu chân chỉ có một chút đầu ngón chân.

Cứ như thể anh ta luôn đi nhón chân vậy.

Điều này rõ ràng là có gì đó không đúng.

Cách bố trí của tầng hai hoàn toàn khác với tầng một, toàn bộ tầng hai là một căn phòng rộng không có vách ngăn, tầm nhìn rộng rãi, không bị cản trở.

Hơn nữa vì có ánh sáng nên tầm nhìn tốt hơn nhiều so với tầng một.

Một chiếc cửa sổ sáng sủa cách Giang Thành khoảng mười mét, chỉ cần chạy lên là có thể lao qua.

Nhưng Giang Thành vẫn quay người lại nhìn xung quanh trước.

Tầng hai mặc dù không quá cao, thông thường mà nói thì không có gì nguy hiểm.

Nhưng ở đây là ác mộng, không ai biết sau khi nhảy xuống sẽ có thứ gì đó đột nhiên xuất hiện, rồi đẩy hắn một cái hay không.

Hoặc là bên dưới đột nhiên xuất hiện một cái cây gãy, đâm thủng qua người hắn giống như Tưởng Trung Nghĩa, bị treo trên cây chết một cách bi thảm.

Tầm mắt chậm rãi quét qua xung quanh, tầng hai bố trí tương đối đơn giản, hình như nơi này từng được dùng làm thư phòng.

Cạnh tường là một tấm bình phong bằng gỗ, một chiếc ghế bành kiểu cổ, một chiếc bàn rất chính thống, trên bàn có hộp đựng bút, lọ mực, thước kẻ và các dụng cụ vẽ tranh, thư pháp.

Một số cây bút lông có độ dày khác nhau được treo phía trên chiếc giá đựng bút chế tác tinh xảo.

Ngoài ra còn có một chiếc ghế bập bênh bụi bặm ở trong góc.

Một vài viên đá có hình dạng kỳ lạ được ném bên cạnh cầu thang, trông có vẻ không có gì đặc sắc.

Mắt hắn hiếm khi dừng lại ở những thứ này cho đến khi hắn nhìn thấy một chiếc tủ quần áo khá lớn.

Hình dáng của chiếc tủ quần áo có phần giống với một chiếc tủ quần áo hiện đại, nhưng tay nghề và chất liệu rõ ràng chắc chắn hơn, chiếc tủ quần áo này có thể nói là thứ gần nhất với hiện đại trong tòa nhà này.

Nhưng khi sử dụng trong hoàn cảnh này, chiếc tủ quần áo này lại cực kì không phù hợp về mặt cảm quan.

Bởi vì bề mặt tủ quần áo… có nhiều vết xước dày đặc.

Vết xước dài có ngắn có, nhưng không ngoại lệ là đều rất sâu, trong khoảnh khắc nhìn thấy vết xước, những hình ảnh

tuyệt vọng chợt hiện lên trong đầu Giang Thành.

"Cót két-"

Đột nhiên có tiếng mở cửa ở tầng dưới.

Môi trường hiện tại cũng không quá yên tĩnh, tiếng mở cửa ở tầng dưới đáng lẽ không thể rõ ràng như vậy khi truyền đến tai Giang Thành.

Tất cả mọi thứ đều quá lộ liễu, giống như là đang cố ý làm như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, là quỷ.

Cửa bếp bị kéo ra.

Sau đó vang lên một loạt tiếng ma sát chậm rãi nhưng kéo dài, nhịp tim Giang Thành xuất hiện dao động, hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh thân thể không xương mềm nhũn của con quỷ đang quằn quại trên mặt đất.

Xem ra Bùi Càn đã lạnh hẳn rồi, ông ta không thể giữ chân con quỷ được lâu.

"Bộp!"

Quỷ đã bước lên cầu thang, đang hướng thẳng đến vị trí của mình.

Bây giờ chỉ có hai lựa chọn.

Một là lao tới cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Hai là trốn ngay vào trong tủ quần áo, sau đó nín thở, không phát ra tiếng động, phó mặc sự sống chết cho số phận.

Người bình thường đều sẽ không do dự mà chọn luôn phương án thứ nhất, dù sao chỉ cần nhảy ra ngoài cửa sổ cũng đồng nghĩa với việc rời khỏi phạm vi tòa nhà, quỷ hẳn sẽ không đuổi theo mà truy sát dưới ánh mặt trời thiêu đốt.

Hơn nữa, tủ quần áo đầy vết xước khiến người ta cảm thấy toàn thân khó chịu, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khủng khiếp.

Một khả năng xấu nhất là, thực ra trong tòa nhà này có hai con quỷ, mà con còn lại… đang trốn trong tủ quần áo.

Khoảnh khắc ai đó mở tủ quần áo ra, quả trứng tử thần trong nhiệm vụ sẽ được kích hoạt.

Thời gian không còn nhiều, tiếng bước chân của con quỷ đã xuất hiện ở góc cầu thang, đồng thời kèm theo đó là tiếng cọ xát sắc bén.

Nghe như một con dao sắc đang chậm rãi cạo dọc theo bức tường vôi trát thô ráp.

Là con quỷ đó!

Cô ta đang lê thân thể tàn tạ của mình, cầm con dao cực lớn trong tay, lưỡi dao bám vào tường và chậm rãi bước về phía mình.

Giống như một thợ săn kỳ cựu dày dạn kinh nghiệm, đang chơi đùa con mồi không còn đường thoát trong bẫy.

Chương 141: Hàng xóm

Giang Thành cảm thấy mình chắc là người bình thường, vậy nên hắn quyết đoán từ bỏ nhảy cửa sổ mà lựa chọn tủ quần áo có tỷ lệ tử vong cao đến bất ngờ trong phim kinh dị. Khi chạy đến bên cạnh tủ quần áo, hắn hít sâu vào một hơi, sau đó kéo cánh tủ ra.

Cũng may là không có quỷ quái gì nhảy ra ngoài.

Hắn lập tức xoay người chui vào trong.

Cùng lúc đó, một loạt tiếng bước chân kỳ quái cũng đã đến tầng hai.

Hai bên người trước kẻ sau, chỉ cách nhau có vài giây.

Sau khi Giang Thành xoa dịu cảm xúc, dần dần đè nén nhịp tim hỗn loạn, rất nhanh, ngay cả hô hấp cũng trở lại bình thường, hắn chậm rãi hít vào một hơi, rãi sau đó nín thở.

Bởi vì hắn nghe thấy tiếng bước chân sau khi đi lên đến tầng hai, tần số đột nhiên tăng lên rất nhiều, đầu tiên là đi về một hướng, nghe vị trí phát ra âm thanh, chắc hẳn là chỗ cửa sổ.

Trên cửa tủ quần áo có một khe hở không lớn không nhỏ, lúc này Giang Thành dần dần sáp tới, dùng một mắt nhìn ra ngoài.

Hắn phát hiện bên ngoài có một thân ảnh rời rạc lộn xộn, hơn nữa đúng như ý nguyện của hắn, trong tay của thân ảnh đó đang cầm một con dao lớn đáng sợ.

Con quỷ nhúc nhích thân thể, nhưng tốc độ lại nhanh đến đáng kinh ngạc, chỉ trong nháy mắt đã đến trước cửa sổ.

Giây tiếp theo, Giang Thành đột nhiên trừng to hai mắt.

Hắn giương đôi mắt nhìn thấy, con quỷ đó duỗi cánh tay trơ xương ra rồi xé cái cửa sổ xuống.

Không sai, là xé ra, giống như xé một tấm áp phích dán trên tường vậy.

Cửa sổ… hóa ra là giả!

Sau đó, con quỷ dường như nhận thấy âm mưu của mình đã bị nhìn thấu, trong miệng phát ra tiếng "gru gru" phẫn nộ, tiếp theo xé bức tranh "cửa sổ" cực kỳ chân thực kia thành từng mảnh vụn.

Giang Thành cau mày, lập tức nghĩ đến dụng cụ bút lông trên bàn làm việc ở tầng hai.

Nếu như nhớ không nhầm thì ở đó còn có giấy vẽ và những chiếc lọ nhỏ đủ màu sắc xếp chồng lên nhau.

Nó trông giống như những chiếc lọ sơn màu được thế hệ đời trước sử dụng để vẽ tranh.

Ngay cả một người có tâm lý ổn định như một con chó, Giang Thành cũng không khỏi khuất phục với hành động của quỷ trong nhiệm vụ này, cô ta còn tự tay vẽ một bức tranh "cửa sổ", sau đó dán lên trên tường.

Bằng cách này, chỉ cần có người muốn trốn thoát qua cửa sổ, thì…

E là sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng thảm khốc.

Giang Thành thậm chí còn đang nghĩ, liệu quỷ có lập tức bò ra khỏi "cửa sổ" hay không.

Theo hiểu biết về ác mộng của Giang Thành, chuyện này hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Sau khi đã xé vụn "cửa sổ", con quỷ nhìn bốn xung quanh, lập tức nhắm đến chiếc tủ quần áo lớn rất dễ thấy.

Gần như ngay lập tức, cô ta đã xuất hiện trước tủ quần áo.

Chỉ cách Giang Thành một tấm cửa mỏng.

Giang Thành vẫn đang thu mình chỗ khe hở, nhìn ra bên ngoài.

Con quỷ giơ tay lên, móng tay sắc nhọn như tia chớp xẹt qua.

Lực của cú đánh này đủ để hất văng đầu của một người đàn ông trưởng thành, nhưng nó không làm gãy cánh cửa gỗ mảnh mai của tủ quần áo, mà chỉ để lại một vết xước.

Hoàn toàn giống với giả thiết của Giang Thành.

Chiếc tủ quần áo trông không chút đáng tin cậy này mới là đường sinh duy nhất.

Chính những vết xước cực kỳ khủng bố và dày đặc đó đã thực sự khiến Giang Thành hạ quyết tâm, tin tưởng chắc chắn rằng đây chính là đường sinh mà nhiệm vụ lưu lại.

Theo quan sát của hắn, tủ quần áo tuy trông mỏng manh nhưng chất liệu lại rất chắc chắn, người bình thường khó có thể để lại vết xước sâu và nhiều vết xước như vậy trên đó.

Cho nên chỉ có thể là quỷ.

Nhưng tại sao con quỷ lại để lại vết xước trên đó?

Mục đích của nó là gì?

Điều đầu tiên Giang Thành có thể nghĩ đến là có người đang trốn bên trong, mà quỷ vì để bắt được cũng như giết chết người này, nên mới tấn công tủ quần áo.

Điều quan trọng nhất là sau khi trải qua vô số lần bị quỷ tấn công, tủ quần áo vẫn không bị hư hại gì.

Điều đó có nghĩa là gì?

Chúc mừng người chơi đã nhắc đến phòng an toàn, những lời này nhanh chóng lướt qua trong đầu Giang Thành.

Nhưng sau khi trải qua mấy lần nhiệm vụ, Giang Thành biết, quỷ tuy rằng đại biểu cho ác niệm cùng cực, nhưng không có nghĩa là chúng không có ý thức. Bọn chúng không những kế thừa một phần hành vi, thói quen khi còn sống, mà suy nghĩ cũng tiếp tục chấp niệm trước đó.

Giống như đòi mạng sống của kẻ đã giết bọn chúng.

Bọn chúng thậm chí có thể giả làm đồng đội trong nhiệm vụ, sau đó dụ dỗ đồng đội vô tình kích hoạt cấm kỵ trong nhiệm vụ, từ đó giết chết bọn họ.

Cách đây không lâu, Bùi Càn chính là một tấm gương sống.

Giang Thành vì phản ứng cực nhanh, nên mới thoát được kiếp nạn này.

Quỷ ở bên ngoài điên cuồng tấn công tủ quần áo, một đôi mắt đỏ tươi ẩn trong bóng tối nhìn có vẻ quen thuộc, Giang Thành đang trốn trong tủ, nội tâm không có chút gợn sóng.

Ác mộng tuy đầy rẫy nguy hiểm, nhưng dù sao cũng có những hạn chế của quy tắc.

Hơn nữa những quy tắc này không chỉ hạn chế người chơi mà còn hạn chế cả quỷ trong nhiệm vụ.

Trong khuôn khổ quy định, người và quỷ đều có thể hành động trắng trợn.

Giống như bây giờ, Giang Thành tìm được đường sinh mà nhiệm vụ lưu lại, trốn vào tủ quần áo như một phòng an toàn, cho nên theo quy tắc, quỷ không thể làm tổn thương hắn.

Cho dù là đang giả vờ im lặng giống như hắn bây giờ, hay là hát bài "Trên đời này chỉ có mẹ là tốt nhất" của Lưu Huân trong tủ, quỷ cũng hết cách.

Nhưng tiền đề là hắn không được ra khỏi tủ.

Bằng không có gọi bố, hắn cũng phải ngoan ngoãn để cái đầu lại.

Đây chính là quy tắc.

Giang Thành là một người biết lễ phải trái, hắn cảm thấy có quy tắc là một chuyện vô cùng tốt, hắn cũng chân thành hy vọng quỷ và người chơi có thể cùng nhau phối hợp tuân thủ, tôn trọng quy tắc.

Ngay khi Giang Thành đang định thi triển kỹ năng của mình một chút, thăm dò một chút giới hạn của con quỷ, hắn đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng kêu rên kỳ quái.

Đây chắc chắn không phải là âm thanh mà quỷ có thể phát ra.

Hơn nữa… hắn từ từ quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào vách ngăn cạnh mình.

Tủ quần áo này tổng có hai cánh cửa, bên trái một cánh, bên phải một cánh, Giang Thành đang ở phía sau cánh cửa bên trái.

Hai cánh cửa đều là không gian riêng biệt, được ngăn cách bằng một tấm ván gỗ.

Nói cách khác, không gian phía sau cánh cửa tủ bên phải rút cuộc như thế nào, Giang Thành không hề biết.

Dưới sự tấn công liên tục của con quỷ, tủ quần áo lung lay như muốn sụp đổ, tuy Giang Thành biết đây chỉ là vẻ bề ngoài thôi, nhưng tủ quần áo không ngừng rung chuyển, vẫn bay lên rất nhiều bụi bặm.

Giang Thành cũng cảm thấy khó chịu trong cổ họng.

Hiển nhiên… nhà bên cạnh cũng vậy.

Phía sau cánh cửa bên phải… cũng có một người đang trốn!

Nghĩ đến dấu chân của người thứ ba trên cầu thang, Giang Thành hơi nheo mắt lại.

Cuộc tấn công của con quỷ dữ dội như cuồng phong bão táp, nhưng chỉ kéo dài trong thời gian ngắn, sau khoảng một phút, quỷ đã bỏ cuộc, trong đôi mắt đẫm máu lộ ra cảm giác không cam tâm nồng đậm.

Nhưng không có cách nào khác, quy tắc chính là quy tắc, cô ta có không cam tâm đến đâu chăng nữa, cũng chỉ có thể quay người bỏ đi.

Tiếng bước chân mềm oặt đi xuống cầu thang, rồi cuối cùng từ từ biến mất.

Sau khi quỷ rời đi, bầu không khí trong tủ liền trở nên vi diệu.

Người đó trốn trong tủ quần áo trước Giang Thành, chắc chắn đã biết rõ trong tủ bên cạnh có người, Giang Thành cũng đã nhận ra có người ở vách bên cạnh, nhưng hai người đều rất ăn ý duy trì im lặng.

Nhưng tục ngữ có câu, ưu tiên đàn ông, sau khi xác định quỷ đã rời đi, Giang Thành đẩy cửa tủ bước ra trước.

Sau khi rời khỏi tủ quần áo, hắn không lập tức mở cửa tủ bên phải để xác nhận xem có ai ở bên trong hay tìm cách trốn thoát mà thay vào đó, di chuyển một chiếc bàn gỗ đến, khẽ chặn phía trước cửa tủ bên phải.

Như thể sợ giữ không nổi, nên lại dời một tấm bình phong đến chặn phía sau.

Chương 142: Tôi xin thề

Làm xong tất cả những điều này, Giang Thành rón rén đi đến cửa sổ thật đã xuất hiện, ném cây bút lông trong tay ra ngoài, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Sau khi cây bút lông vẽ một hình parabol lên không trung… thì đáp xuống đất một cách an toàn.

Không hề bị nghiền nát bởi một lực lạ nào đó trong không khí, hay tan rã một cách tự do.

Không chỉ vậy, Giang Thành còn tìm được một sợi dây thừng bên cửa sổ.

Một bên sợi dây được móc vào móc sắt uốn cong, đầu còn lại treo xuống cửa sổ.

Có vẻ như người bị nhốt trong tủ chính là thông qua cách này, nên đã tránh được con quỷ ở tầng một, sau đó lẻn vào tòa nhà để tìm kiếm.

"Bụp."

Âm thanh đột nhiên vang lên phía sau khiến Giang Thành chú ý, âm thanh được phát ra từ trong tủ quần áo, chắc là người bên trong đã nhận ra có gì đó không đúng, muốn mở cửa đi ra ngoài.

Cánh cửa tủ va vào chiếc bàn gỗ chặn phía trước, nên phát ra tiếng động.

Không chần chừ nữa, Giang Thành dùng tay thử sợi dây, sợi dây vẫn còn chắc, sau đó dùng một chân bước ra ngoài cửa sổ, sau đó quay người lại, hít một hơi thật sâu, hướng về phía

cầu thang hét lên: “Mau đến đi, có người bị mắc kẹt trong tủ quần áo rồi!”

Lời còn chưa dứt, thì có một thân ảnh lao lên tầng hai với tốc độ cực nhanh, trong khi Giang Thành một chân đá mạnh, theo sợi dây trượt ra ngoài, vững chãi tiếp đất.

Sau khi hạ cánh, Giang Thành cũng thu lại sợi dây.

Lúc này trong lòng hắn mới cảm thấy yên tâm hơn.

Trong tòa nhà chỉ im lặng vài giây, sau đó một tiếng động lớn nổ tung, âm thanh đó chắc là tủ quần áo.

Một giả thiết khác của Giang Thành đã được xác nhận.

Cái gọi là phòng an toàn trong nhiệm vụ không phải được thiết lập mãi mãi mà còn phải tuân theo những điều kiện nhất định.

Cũng giống như tủ quần áo vừa rồi, nhìn có vẻ không thể phá hủy, nhưng thực chất nó chỉ dựa vào lần tấn công đầu tiên của con quỷ trong một khoảng thời gian nhất định, chẳng hạn như nó chỉ có thể chịu được đòn tấn công trong một ngày chẳng hạn.

Nhưng bây giờ điều kiện tiên quyết đã thay đổi, tương ứng với nó thì, phòng an toàn cũng không còn an toàn nữa.

Giang Thành ngồi co ro dưới bệ cửa sổ, lặng lẽ đếm thời gian.

Hắn đợi bên trong hoàn toàn yên tĩnh mới tìm cơ hội dùng sợi dây bò trở lại, sau đó thử xem liệu mình có thể tìm thấy thi thể của người bí ẩn hay không.

Biết đâu lại tìm được thứ gì hay ở trên người này cũng nên.

“Bùm!”

Một bóng người nhảy lên từ không trung và rơi xuống cùng với những mảnh vỡ từ khung cửa sổ cũ.

Thân ảnh này rõ ràng thân thủ cực kì điêu luyện, từ tầng hai nhảy xuống, nhưng cơ thể cũng chỉ hơi loạng choạng một chút, ngay khi thân hình đã đứng vững, chuẩn bị đứng dậy, thì đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi đến sau đầu.

Tiếp theo là mọi thứ trước mắt trở nên tối tăm, không biết gì nữa.

Giang Thành buông nửa thanh gỗ trong tay xuống, nheo mắt, bước tới trước, kéo Trần Hiểu Manh đang bất tỉnh trên mặt đất đến một nơi hẻo lánh không người.

Ngoại trừ phía sau đầu hơi sưng một chút, trên người Trần Hiểu Manh còn có một số vết xước không đáng kể, chắc là bị trầy xước khi nhảy ra khỏi cửa sổ.

Giang Thành cẩn thận lục soát một lượt trên người cô ta, nhưng không tìm thấy thứ mà mình muốn.

“Giấu ở đâu vậy?” Giang Thành bĩu môi, dò dẫm tới lui.

Cho đến khi hắn cảm nhận được một cảm giác rất lạ truyền đến từ đầu ngón tay xuyên qua quần áo.

Hai mắt Giang Thành sáng lên. …

Một lúc lâu sau, Trần Hiểu Manh dần dần tỉnh lại, sau khi cố gắng mở mắt ra, thứ cô ta nhìn thấy chính là khuôn mặt chính nhân quân tử của Giang Thành.

Cô ta nằm nghiêng trong phòng, Giang Thành ở bên cạnh với vẻ mặt quan tâm.

Trần Hiểu Manh lắc lắc đầu, tựa hồ vừa rồi đã bị cây gậy đánh đến mất trí.

“Đầu còn đau không?” Giang Thành chu đáo bưng một bát nước, đưa tới miệng Trần Hiểu Manh: “Vừa rồi cô bị quỷ truy sát, may mà gặp được tôi cứu, sau đó muốn lấy thân báo đáp ngay tại chỗ, tôi không đồng ý, cô còn muốn dùng vũ lực…”

Trần Hiểu Manh có chút ngơ ngác, cô ta rất khát nước, vô thức nghiêng người qua, muốn uống chút nước, nhưng không ngờ…

“Phù… !”

Sắc mặt cô ta đột nhiên thay đổi, ngụm nước trong miệng liền phun ra ngoài, sau đó há miệng thở dốc, cả khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Nước này… là nước sôi!

Trên bếp lò bên ngoài có treo một chiếc nồi sắt sẫm màu, bên trong truyền đến tiếng nước sôi “ục ục”.

Trần Hiểu Manh tỉnh táo cả người.

Không bởi vì Giang Thành dùng nước sôi chơi khăm mà lập tức gây phiền phức cho hắn, cô ta xoay người bắt đầu mò mẫm khắp người, một lúc sau, sắc mặt lạnh như băng.

“Đồ đâu?” Cô ta tức giận hỏi, nhìn chằm chằm Giang Thành.

Giang Thành vẻ mặt vô tội: “Đồ gì?”

“Đừng giả vờ nữa! Bức ảnh đó!”

Cách đó không lâu, Giang Thành tìm ra được một bức ảnh ở trên người Trần Hiểu Manh.

Nó rất giống với bức ở trên người của Giang Thành, cũng có hai vị lão nhân và bốn đứa con trai của họ.

Nhưng điểm khác biệt là, trong bức ảnh này có 7 người.

Có thêm một… người phụ nữ.

Giang Thành phán đoán, Trần Hiểu Manh chắc là đã tìm được bức ảnh này ở tầng hai.

Nhưng câu hỏi tiếp theo là tại sao trong cùng tòa nhà, khung ảnh treo ở tầng một chỉ có sáu người, mà trong bức ảnh được tìm thấy ở tầng hai lại có thêm một người phụ nữ.

Giang Thành vội vàng lấy bức ảnh ra, lắc lắc trước mắt Trần Hiểu Manh: "Bức ảnh này cô đã tìm được ở đâu?"

"Không biết."

"Đã như vậy, tôi sẽ chưa trả lại cho cô vội." Giang Thành đứng dậy, cất bức ảnh đi, rồi chậm rãi đi đến cửa: "Tôi đi tìm người khác để hỏi."

"Được thôi." Thay vì tức giận Trần Hiểu Manh lại mỉm cười, đôi mắt nheo lại như một con cáo: "Tôi cũng muốn biết sau khi biết anh có thứ này, bọn họ sẽ lựa chọn hợp tác với anh, hay là tìm cơ hội giết chết anh, rồi đoạt lấy thứ này."

Nghe được lời này Giang Thành khựng lại.

Ngay khi Trần Hiểu Manh tưởng rằng cuối cùng mình đã thắng ván đấu và giành lại thế chủ động, Giang Thành đột nhiên bước trở lại, không nói một lời, dùng dây trói cô ta lại.

"Anh… anh muốn làm gì?" Trần Hiểu Manh kinh ngạc đến sắc mặt tái nhợt.

Cô ta tự nhận mình thân thủ không tồi, nhưng thực lực của Giang Thành rất mạnh, hơn nữa cô ta cũng đã bị thương, chỉ một lát, đã bị Giang Thành trói chặt.

Đối diện với đôi mắt tựa như đang cười mà không cười của Giang Thành, Trần Hiểu Manh cảm thấy chột dạ: "Tôi cảnh cáo anh." Cô ta giả vờ rất tự tin: "Trong nhiệm vụ, giết chết đồng đội sẽ bị trừng phạt đấy!"

Nghĩ một chút, cô ta lại nhanh chóng nói thêm: “Gây thương tích trái với ý muốn của người khác cũng không được, cũng sẽ bị trừng phạt!”

“Tôi biết.” Giang Thành nheo mắt, tùy ý nói: “Tôi chỉ muốn nhét cô trở lại, sau đó nhân lúc quỷ đang dọn dẹp cô, tôi sẽ trở lại tầng hai tìm manh mối.”

Nếu như là người khác nói điều đó, Trần Hiểu Manh có thể sẽ không tin, nhưng người đàn ông trước mặt cô thì khó nói.

Đầu óc hắn có vấn đề, phong cách hành sự cũng hoàn toàn khác với người bình thường.

Trần Hiểu Manh thậm chí còn cảm thấy sợ hãi hiếm thấy khi đối mặt với hắn.

“Tôi có thể nói cho anh biết chuyện về bức ảnh.” Trần Hiểu Manh nói: “Nhưng anh phải hứa trả lại bức ảnh cho tôi!”

“Được.” Giang Thành giơ tay lên mái nhà, chính trực thề rằng: “Tôi hứa sẽ trả lại bức ảnh cho cô, nếu như không làm được, thì Vương Phú Quý tôi sẽ chổng ngược xoay tròn thất khiếu chảy máu đến chết!”

Chương 143: Kì lạ

Da mặt Trần Hiểu Manh co giật một cái, nhưng vẫn lên tiếng: "Anh chết là được rồi, không cần chổng ngược xoay tròn phiền phức như vậy."

Giang Thành cũng không để ý đến cô ta, tiếp tục hỏi: "Bức ảnh này cô tìm được ở đâu?"

"Tầng hai." Trần Hiểu Manh nói: "Ở trong ngăn tủ quần áo mà tôi trốn, vốn dĩ còn có khung ảnh, nhưng tôi thấy phiền phức nên đã tháo ra rồi."

"Khung ảnh bằng gỗ?" Giang Thành dùng tay biểu thị kích thước: "Lớn khoảng này?"

Ánh mắt của Trần Hiểu Manh hơi thay đổi, sau vài giây như thể lập tức ý thức được điều gì đó.

Nhưng chưa kịp hỏi thì Giang Thành đã lấy ra một bức ảnh khác giống hệt… Không, đồng tử của cô ta đột nhiên co rút lại, trong bức ảnh này chỉ có 6 người!

Thiếu mất một người phụ nữ.

"Các anh đã tìm thấy ở tầng một?" Trần Hiểu Manh ngẩng đầu hỏi.

"Không." Giang Thành lắc đầu: "Là tôi phát hiện ra trước, không liên quan gì đến hai người bọn họ."

Trần Hiểu Manh mím chặt môi, ánh mắt không tin tưởng nhìn Giang Thành.

"Tôi biết cô đang nghĩ gì." Ngồi ở bên cạnh Trần Hiểu Manh, Giang Thành nhướng mày nói: "Cô đang thắc mắc vì

sao tôi lại chủ động giao ra một bức ảnh khác trong tay.”

Trần Hiểu Manh tiếp tục im lặng.

Giang Thành không để ý phản ứng của cô ta, tự mình nói: “Con quỷ trong nhiệm vụ này rất kỳ lạ, theo tôi được biết, quỷ rất hiếm khi giết chết hai người trong thời gian ngắn, nhưng con quỷ này cô cũng đã thấy rồi, nếu không phải tôi có lòng tốt giúp cô, thì ba người các cô đều game over.”

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm Giang Thành, hỏi: “Anh muốn… hợp tác?”

“Ờ-huh.”

“Anh Doãn liệu sự như thần tâm như rắn rể, tôi không nghĩ mình có thể giúp được gì.” Bởi vì bị trói ngược lại sau lưng, Trần Hiểu Manh rất khó chịu, thậm chí ánh mắt nhìn Giang Thành cũng cực kỳ bất mãn.

“Nếu như không phát hiện ra gì đó, cô lại dám một mình mạo hiểm đến toà nhà bỏ hoang hay sao?” Giang Thành cười hỏi.

Suy nghĩ một hồi, Trần Hiểu Manh đột nhiên nói: “Anh có điều kiện gì?”

“Sau khi nhiệm vụ kết thúc, tôi muốn là người đầu tiên rời đi.” Đây là giới hạn của Giang Thành.

Trần Hiểu Manh gật đầu: “Được.”

“Vậy điều kiện của cô Trần là gì?” Giang Thành nheo mắt hỏi.

“Tôi không có điều kiện gì,” Trần Hiểu Manh thẳng thừng nói: “Tôi chỉ muốn kết bạn với anh Doãn đây, hy vọng mọi người rời khỏi đây có thể gặp lại nhau.”

Ngay sau đó, cô ta hạ giọng rất trịnh trọng nói: “Tôi có rất nhiều thông tin liên quan về ác mộng, có thể cung cấp cho anh Doãn, đương nhiên, cũng hy vọng một nhân tài như anh Doãn có thể cung cấp cho tôi một số dịch vụ.”

Giang Thành nheo mắt, cười lạnh một tiếng nói: “Bỏ trò đó đi! Cô chẳng qua là muốn moi được chỗ ở trong hiện thực của tôi, sau đó tìm người bắt cóc tôi, để chiếm đoạt tôi làm của riêng, phải không?”

Trần Hiểu Manh: “…”

“Tôi hỏi cô.” Giang Thành nghiêng người qua, nhìn chằm chằm vào mắt Trần Hiểu Manh, thì thầm hỏi: “Lý Lộ và Vu Mạn đâu rồi?”

“Vẫn đang tìm kiếm manh mối trong thôn.”

“Tại sao lại tách ra?”

“Anh hãy cởi trói cho tôi trước đã.” Trần Hiểu Manh sắc mặt lạnh lùng nói: “Tôi không thoải mái, không thể trả lời câu hỏi của anh.”

Giang Thành cởi dây thừng ra, Trần Hiểu Manh nhân cơ hội cử động tay chân tê dại tìm kiếm sơ hở của Giang Thành, xem xem có cơ hội khuất phục hắn hay không.

“Đừng nhìn nữa.” Giang Thành trừng mắt, vừa cuộn dây thừng lại, vừa khinh thường nói: “Tôi khuyên cô nên suy nghĩ kĩ trước khi động thủ, nếu như thất bại và bị tôi bắt được thì hậu quả sẽ thế nào.”

Hắn vừa nói như vậy, Trần Hiểu Manh đúng là không dám hành động lỗ mãng nữa.

Cô ta vừa cử động cánh tay tê dại, vừa giả vờ cứng cỏi đáp: “Có người dân nói với chúng tôi, ngôi viện mà chúng ta đang ở chính là đại trạch nhà họ Tiền trước đây.”

Nghe vậy Giang Thành đặt hai bức ảnh ngay ngắn trước mặt, vị trí ghế ngồi và các nhân vật đều giống hệt nhau, chỉ khác ở người phụ nữ.

Tại sao trong bức ảnh tầng một chỉ có sáu người, mà trong bức ảnh giấu trong tủ quần áo tầng hai lại có thêm một người phụ nữ.

Rõ ràng, người phụ nữ này có vấn đề rất lớn.

Trần Hiểu Manh lúc này cũng sáp tới, dù sao thì quỷ trong nhiệm vụ mới là uy hiếp lớn nhất của bọn họ.

Giang Thành so với quỷ, chỉ là cái rắm.

"Người phụ nữ này hẳn là cô con gái út của nhà họ Tiền mà được đồn là đã chết từ sớm vì bạo bệnh, Tiền Kiến Tú." Trần Hiểu Manh chỉ vào người phụ nữ và nói: "Sở dĩ giấu ảnh của cô ta đi chính là bởi vì sợ sẽ có người phát hiện ra cô ta vẫn còn sống."

Xem ra nhà họ Tiền đã đưa con gái ra khỏi thôn từ rất sớm, sau đó ở trong thôn nói dối rằng con gái đã chết vì bạo bệnh.

Về phần tại sao, Giang Thành nghĩ vẫn là bắt nguồn từ phong tục của thôn Tiểu Thạch Giản.

Ở đây có rất ít phụ nữ, những người đàn ông chờ kết hôn rất nhiều, theo thời gian đã phát sinh ra tập tục xấu là sinh con gái không được rời khỏi thôn.

Mà gia đình nhà cựu trưởng thôn Tiền không thể chịu đựng được việc con gái mình phải chịu khổ trong thôn, nên đã bí mật đưa con gái ra khỏi thôn dưới chiêu bài giả chết.

Nhiều năm sau, một cô gái với cái tên Triệu Hương Muội quay trở lại thôn Tiểu Thạch Giản.

Mà cô ta, cũng thực hiện những giao dịch hổ thẹn ở thôn Tiểu Thạch Giản.

Bán những cô gái lừa gạt từ bên ngoài, cho những người đàn ông không có vợ trong thôn.

Triệu Hương Muội… chính là Tiền Kiến Tú trước đây.

Bây giờ mọi thứ đã thông suốt rồi…

Tại sao Triệu Hương Muội lại có oán hận lớn đến như vậy với nhà họ Tiền, bởi vì cô ta vốn dĩ chính là một thành viên của nhà họ Tiền.

Nhưng khi cảnh sát ập tới, nhà họ Tiền đã phủi sạch sẽ mọi tội ác trên người mình, để Tiền Kiến Tú dưới cái tên Triệu Hương Muội, nhận hết mọi trách nhiệm, nói rằng cô mới là kẻ chủ mưu.

Để mặc cho cô ta bị cha mẹ của các cô gái đánh đập, thậm chí đến cuối cùng khi đã thoi thóp, người nhà họ Tiền cũng không ra tay cứu giúp, mà lựa chọn đứng nhìn cô chết trong đau đớn.

Sau đó, thi thể của cô bị ném xuống đầm Hàn Trinh, tượng trưng cho nỗi nhục nhã.

Sau những chuyện như vậy, Tiền Kiến Tú oán khí ngập trời, xác chết không vùng dậy mới lạ.

“Cho nên… Triệu Hương Muội, không, là Tiền Kiến Tú, mới chĩa mũi dùi vào nhà họ Tiền.” Trần Hiểu Manh chậm rãi nói: “Nhà họ Tiền mới gần như bị chết cả nhà.”

Giang Thành suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng: “Nghe có vẻ là như thế này, nhưng… tại sao Tiền Kiến Tú không tấn công những người phụ nữ đã từng bị lừa gạt, và cha mẹ của người phụ nữ đã đánh cô ta? Dù sao thì cô ta cũng đã bị đánh mà chết.”

“Có lẽ cảm giác bị người thân phản bội còn khó buông bỏ hơn cả nỗi đau thể xác.” Trần Hiểu Manh thở dài nói.

“Tôi chỉ thấy rất kỳ lạ.” Giang Thành nhún vai: “Nếu như tôi là cô ta, tôi chắc chắn sẽ giết chết tất cả những người có thù với mình. Bất luận là người nhà họ Tiền, những người phụ nữ đó, hay là cha mẹ của họ… một người cũng không tha, dù sao tôi cũng đã là quỷ rồi, còn sợ cái gì nữa?”

“Hận lớn một chút thì để bọn họ chết thật đau đớn, hận nhỏ hơn thì một nhát dao chém chết, sau đó cho một mồi lửa, khiến toàn bộ thôn Tiểu Thạch Giản biến mất trên bản đồ!” Giang Thành càng nói càng mạnh mẽ, sắc mặt cũng trở nên ửng đỏ.

Ngữ khí của Giang Thành rất tùy ý, nhưng Trần Hiểu Manh ở bên cạnh lại dựng tóc gáy, cô ta càng tin chắc vào phán đoán trước đây của mình đối với Giang Thành.

Hắn bị bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ.

Biểu hiện đáng chú ý nhất của rối loạn nhân cách chống đối xã hội là ý thức trả thù mạnh mẽ, phớt lờ những ràng buộc của đạo đức xã hội và dễ có những hành vi không thể chấp nhận được đối với hầu hết mọi người.

Đó là lý do tại sao nó được gọi là rối loạn nhân cách vô cảm.

Chương 144: Chú

Giang Thành chợt nhận ra mặt trời đang rơi trên vai mình, hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện mặt trời đã xuống đến sườn núi.

Từ lúc lẻn vào nhà chính của nhà họ Tiền, tính đến thời điểm hiện tại, cũng không quá 2 giờ đồng hồ.

Bọn họ lẻn vào nhà chính vào buổi trưa khi nắng gay gắt nhất, nhanh như vậy mặt trời đã sắp lặn rồi?

“Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa rồi.” Trần Hiểu Manh liếc nhìn hoàng hôn trên lưng núi và giải thích: “Nhiệm vụ càng gần đến hồi kết, những dị thường trong thế giới của chúng ta sẽ càng rõ ràng.”

Giang Thành gật gật đầu, hai nhiệm vụ đầu tiên hắn trải qua cũng vậy.

Ngày càng ngắn lại cho đến khi cuối cùng cả thế giới chìm vào màn đêm vĩnh cửu.

Thời gian còn lại cho họ… sắp hết rồi.

“Còn nhớ suy đoán trước đây của chúng ta không?” Trần Hiểu Manh nói rất nhanh: “Sở dĩ quỷ sau khi giết người lại để thi thể ở gần thị trấn An Bình, chính là vì có người nào đó mà cô ta thực sự muốn giết đang ẩn náu ở trên thị trấn.”

“Muốn kết thúc nhiệm vụ, nhất định phải tìm được người này.”

“Người nhà họ Tiền.” Giang Thành nói.

Trần Hiểu Manh gật đầu: “Hẳn là vậy, theo trưởng thôn nói, lão trưởng thôn Tiền có ba người con trai, hơn nữa đều đã chết trong tay quỷ, nhưng trong bức ảnh, không phải ba con trai, mà là bốn người! Tôi nghĩ người cuối cùng đang trốn ở trong thị trấn An Bình!”

“Chỉ cần tìm được ra anh ta, đưa ra khỏi thị trấn An Bình, tôi nghĩ nhiệm vụ lần này cũng sẽ kết thúc.”

Nghe vậy Giang Thanh cau mày.

Tựa hồ nghĩ đến điều gì, Trần Hiểu Manh quỷ dị nói: “Không phải là anh không muốn làm như vậy đấy chứ?”

Trong ấn tượng của Trần Hiểu Manh, bệnh nhân mắc chứng rối loạn nhân cách vô cảm không có lòng trắc ẩn cơ bản nhất chứ đừng nói đến đối với người lạ, thậm chí cả người thân…

“Không phải.” Giang Thành lắc đầu: “Tôi đang nghĩ người mà quỷ đang tìm có thể không phải là một người đàn ông, mà là một phụ nữ.”

“Anh nói cái gì?!”

Sau đó, Giang Thành kể cho Trần Hiểu Manh những gì mình nhìn thấy ở lữ quán An Bình, khiến cho cô ta tâm tình đều không tốt: “Anh nói rằng cuối tầng ba lữ quán An Bình có một mật thất, trong đó có một người phụ nữ hủy dung trốn ở đó?”

“Đúng vậy.”

“Đó cũng là lý do vì sao anh và Chu Vinh ở trên tầng lâu như vậy.”

“Không sai.” Giang Thành tức giận nói: “Lúc đó tôi muốn nói cho mọi người biết rồi, nhưng Chu Vinh sống chết không chịu đồng ý, anh ta đe dọa nếu dám tiết lộ chuyện này, anh ta

sẽ cho tôi biết tay, sau đó còn cười hả hê nói cho lũ ngốc các người một vố gì đó.”

Trần Hiểu Manh: “…”

Giang Thành đợi một lát mới hỏi: “Sao cô không cảm ơn tôi?”

Trần Hiểu Manh trợn mắt nhìn hắn: “Sở dĩ hiện tại anh tiết lộ chuyện này với tôi, chẳng qua là bởi vì lữ quán An Bình là địa điểm manh mối quan trọng, trong đó nhất định ẩn chứa nguy hiểm. Anh nói cho tôi biết, là muốn dẫn dụ tôi đến đó, chia sẻ rủi ro thôi, nói cho cùng thì vẫn là tôi giúp anh, muốn cảm ơn thì cũng là anh cảm ơn tôi.”

“Chì!” Giang Thành bất mãn nói: “Tôi thấy vẫn nên đưa cô lại chỗ con quỷ còn tốt hơn, người đâu mà không biết cảm ơn!”

“Bớt nói nhảm đi.” Trần Hiểu Manh vắt chân lên ngồi đó, mặc trang phục nhẹ nhàng quen thuộc, nhưng nhìn lại trông rất ra dáng ngự tỷ: “Tiếp theo anh muốn làm thế nào?”

Lời còn chưa dứt, Giang Thành đột nhiên đứng dậy, dường như chợt nghĩ tới điều gì, khiến Trần Hiểu Manh giật mình, còn tưởng rằng quỷ đuổi tới.

“Tôi còn có một cuộc hẹn.” Giang Thành nói: “Suýt nữa thì quên mất.”

“Cuộc hẹn?”

“Ừm.” Giang Thành cầm hai bức ảnh, nhét vào túi rồi chạy ra ngoài: “Tôi đi trước, cô muốn làm gì thì làm.” Một lát sau, giọng nói méo mó của Giang Thành truyền đến từ ngoài cửa.

Trần Hiểu Manh nghiến răng nghiến lợi đuổi theo, hai bức ảnh kia chính là manh mối quan trọng.

Sự kéo dài của mặt trời lặn lâu hơn Giang Thành nghĩ, hắn chạy dọc theo con đường lát đá xanh trước cửa đến một khoảng sân đơn giản. Ở đây, hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng dưới gốc cây, nhìn xung quanh.

"Hồng Hồng." Giang Thành chào hỏi: "Chú tới rồi."

Nhưng nằm ngoài dự đoán của Giang Thành, cô bé Hồng Hồng lại không nhiệt tình như hắn tưởng tượng mà đứng đó chờ hắn bước tới, biểu cảm cũng vô cùng kỳ quái.

Lúc này Trần Hiểu Manh cũng đuổi theo đến, khoảnh khắc vừa nhìn thấy Hồng Hồng, liền thầm mắng Giang Thành không biết xấu hổ.

Hồng Hồng dùng hai bàn tay đỏ bừng lạnh lẽo nắm lấy vạt áo khoác bông, vẻ mặt không tự nhiên nói: "Lần sau mọi người đừng đến tìm cháu nữa, mẫu thân nói, cháu còn nhỏ, nam nữ… nam nữ…"

Nói xong, Hồng Hồng tựa hồ quên lời, lo lắng kéo bím tóc trên đầu, gấp gáp quay tròn.

"Nam nữ thụ thụ bất thân." Trần Hiểu Manh cười cười đi tới, so với Giang Thành, dung mạo của cô không thể nghi ngờ là tốt hơn rất nhiều.

Cô ta lấy ra một loại trái cây không biết lấy ở đâu ra, trêu chọc Hồng Hồng: "Chị không phải đàn ông, giữa chúng ta cũng không cần phải sợ nam nữ thụ thụ bất thân, phải không?"

Hồng Hồng nhìn chằm chằm trái cây trong tay Trần Hiểu Manh, ánh mắt nhìn trái cây đó lên, xuống, trái, phải, nhưng lại không đưa tay ra.

Cho đến khi…

"Cót két-"

Cửa viện bị đẩy ra, Giang Thành và Trần Hiểu Manh đồng thời nhìn đến, một người đàn ông trông cũng đáng tin cậy từ trong đó đi ra.

Khoảng trên dưới 35 tuổi, áo lao động màu lam, quần màu xanh quân đội, cả người trông rất khỏe khoắn.

Anh ta vẫy vẫy tay với Hồng Hồng trước, Hồng Hồng không nỡ nhìn lại trái cây lần cuối rồi chạy trở lại viện, đứng cách chỗ người đàn ông không xa cũng không gần.

Sau đó người nọ ngẩng đầu cười với Trần Hiểu Manh và Giang Thành: "Là các cao nhân được trưởng thôn mời đến phải không, cảm ơn mọi người đã không quản ngại vất vả tới đây giúp đỡ chúng tôi."

Trần Hiểu Manh nhìn anh ta hỏi: "Anh là… ?"

Người đàn ông xắn tay áo ống quần, bước đến ruộng rau trước viện, khéo léo dùng dụng cụ dọn sạch cỏ dại trong ruộng rau rồi trả lời: "Tôi là chú của Hồng Hồng, hôm nay đến đây để trông coi ruộng vườn, mẫu thân của Hồng Hồng một mình chăm con vất vả quá, nên mới đổ bệnh rồi, tôi đến đây giúp được cái gì thì giúp."

"Vất vả cho anh rồi." Trần Hiểu Manh gật đầu hỏi thăm.

"Không vất vả, không vất vả." Người đàn ông đáp: "Mẫu thân của Hồng Hồng mới vất vả, thời gian trước tôi cũng chưa có thời gian đến đây."

Giang Thành nheo mắt lại, đột nhiên hỏi: "Nghe nói bà ngoại của Hồng Hồng bị bệnh, hiện tại thế nào rồi?"

"Hàizz. ." Người đàn ông nghe vậy có vẻ buồn bã, tâm trạng u ám, một lúc lâu sau mới thở dài nói: "Bà ngoại của Hồng Hồng vẫn là bệnh cũ, mỗi năm vào thời điểm này đều phải chịu hành hạ, năm nay đặc biệt nghiêm trọng, đã không thể nói được, không thể ra khỏi giường rồi."

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Giang Thành nói rồi định bước vào trong: “Cũng may là tôi biết một chút về y học, để tôi đi xem có thể…”

Người đàn ông lập tức lao tới cổng viện, chặn Giang Thành lại: “Ý tốt của các cao nhân gia đình chúng tôi xin ghi nhận, nhưng bệnh tình của bà ngoại Hồng Hồng rất phức tạp, trong thôn đã đưa vào thị trấn rồi, điều kiện ở đó tốt hơn một chút, bác sĩ cũng tốt hơn nhiều thầy lang trong thôn.”

“Vậy mẫu thân của Hồng Hồng chắc là có nhà.” Giang Thành vô cùng lo lắng nói: “Tôi là bác sĩ ở thành phố lớn, hẳn có thể giúp được chị ấy.”

Chương 145: Âm mưu

“Đại phu trong thôn đã đến khám cho chị ấy rồi.” Người đàn ông nói: “Không có gì nghiêm trọng cả, trước khi đại phu đi có đặc biệt dặn dò mẹ Hồng Nương cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

“Vậy à.” Giang Thành nhìn cánh cửa đã đóng lại, có chút tiếc nuối gật đầu,“Vậy thì chúng tôi không làm phiền nữa.”

“Cao nhân đi thong thả.”…

Trên đường trở về, Trần Hiểu Manh thỉnh thoảng nhìn về phía Giang Thành, nhưng đối phương lại giống như một vị lão thần, không thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì.

“Người đàn ông đó có vấn đề.” Trần Hiểu Manh nói: “Hồng Hồng hình như rất sợ anh ta, hơn nữa cô bé cũng không thể nói ra những câu như nam nữ thụ thụ bất thân, là người đàn ông đã dạy cho cô bé.”

Giang Thành nheo mắt che đi ánh hoàng hôn đang ập đến, thản nhiên đáp: “Đương nhiên là có vấn đề, nếu không tại sao lại chọn lúc này ra ngoài dọn dẹp ruộng rau, rất hiển nhiên là nhìn thấy chúng ta tới, sau đó mới vội vã ra ngoài.”

Mặt trời sắp lặn, màn đêm đang đến gần, đêm tối chắc chắn là ác mộng đối với thôn dân, nhưng người đàn ông này lại lựa chọn lúc này ra ngoài dọn dẹp ruộng rau, khó mà không khiến người ta nghi ngờ.

Trần Hiểu Manh nói thêm: “Nhìn bộ dạng của anh ta thì có vẻ không phải đến đây làm việc đồng áng, đôi giày da anh ta đang đi còn khá mới.”

Một người đàn ông lạ lẫm, ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ, nhưng lại nói là đến nhà Hồng Hồng để giúp làm việc đồng áng…

Nghĩ tới đây, hai người đều không nói chuyện nữa, nếu như bọn họ đều đã nhìn thấu sự ngụy trang của người đàn ông này, bước tiếp theo chính là phán đoán mục đích của anh ta.

Điểm này cũng rất đơn giản, làm việc là giả, giám sát mới là thật.

Mục đích thực sự của người đàn ông này là ngăn cản bọn họ tiếp xúc với gia đình Hồng Hồng, cũng như ngăn cản bọn họ lấy được một số thông tin nào đó.

Rất có khả năng là do đám người trưởng thôn sắp xếp.

Khả năng cao là việc ba người Trần Hiểu Manh đi vào trong thôn nghe ngóng đã khơi dậy sự cảnh giác của bọn họ.

Dọc đường đi, mặc dù một số ngôi nhà gần đó thoạt nhìn có vẻ thấp tè cũ nát, nhưng nhìn rau trong vường, và mấy bộ đồ rách treo lủng lẳng thì tất cả đều có người ở.

Nhưng chưa từng thấy người nào ra ngoài đi lại.

Trần Hiểu Manh dừng một chút, sau đó hạ giọng hỏi: “Anh có từng nghĩ tới…”

“Đã từng nghĩ tới.” Giang Thành ngắt lời.

“Anh biết tôi muốn hỏi cái gì?” Trần Hiểu Manh kinh ngạc hỏi.

Không dừng chân, Giang Thành tùy ý đáp: “Cô nghĩ không ra nếu như quỷ giết người với tốc độ này, thì 20 năm qua đi rồi, tại sao trong thôn vẫn còn có nhiều đàn ông như vậy?”

Đôi mắt của Trần Hiểu Manh mở to.

“Nhưng bây giờ cô đã hiểu rồi.” Giang Thành nghiêng đầu liếc nhìn cô ta một cái: “Phải không?”

Trần Hiểu Manh hít sâu một hơi, không biết là bởi vì Giang Thành, hay là bởi vì cái thôn này, sau đó chậm rãi nói: "Là trưởng thôn bọn họ."

Ánh mắt cô ta nhìn xa xăm về phía tòa nhà bỏ hoang của nhà họ Tiền, rõ ràng là cao hơn những ngôi nhà khác một khoảng, giọng điệu đầy suy tư: "Trưởng thôn mời chúng ta đến ở trong khu nhà họ Tiền vì mục tiêu của quỷ là người nhà họ Tiền, mà khi chúng ta ở đây, quỷ sẽ coi chúng ta là người nhà họ Tiền và giết chết, những người khác trong thôn tạm thời sẽ được an toàn."

"Đây cũng chính là bí mật mà thôn trang cổ trong vùng núi sâu này có thể tiếp tục tồn tại. Tôi nghĩ cứ cách một thời gian, sẽ có một số người đến từ bên ngoài được mời vào thôn Tiểu Thạch Giản với đủ các lý do khác nhau, sau đó sống trong đại viện nhà họ Tiền, cuối cùng bỏ mạng ở đó."

Thông tin mà bọn họ thu thập được từ thị trấn An Bình cũng đã xác minh cho điểm này.

Thỉnh thoảng, có người đến từ bên ngoài biến mất sau khi đến thôn Tiểu Thạch Giản, hơn nữa người phụ nữ xông vào lữ quán An Bình để tìm chồng ăn mặc cũng khác với những người xung quanh, chỉ sợ cũng có thể là người bên ngoài bị lừa vào trong thôn.

Còn chồng của người phụ nữ đó đã chết trong tay của quỷ rồi.

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao người dân ở thị trấn An Bình lại bài xích người dân ở thôn Tiểu Thạch Giản như vậy.

Đúng như ông lão chăn nuôi ở rìa thị trấn đã nói, đừng liên quan dính dáng gì đến người dân trong thôn này, bọn họ… tượng trưng cho sự xui xẻo.

Giang Thành có chút hứng thú nhìn người phụ nữ trước mặt.

Hắn không bài xích người xấu, bởi vì cái xấu của người xấu thường luôn có lý do, nhưng hắn ghét những kẻ ngốc, bởi vì ngu ngốc thì không có lý do, bọn họ… chỉ là ngu ngốc mà thôi.

Cũng may Trần Hiểu Manh không hề ngu ngốc, cô ta còn tốt hơn nhiều so với hai tên ngốc Bùi Càn và Chu Vinh tự cho mình là đúng, đây cũng là lý do Giang Thành tìm đến cô.

Trong ác mộng, cả người tốt lẫn người xấu đều không nhất thiết phải chết, chỉ có kẻ ngu ngốc mới chết.

“Anh biết đường ra khỏi đây không?” Trần Hiểu Manh nhướng mày hỏi.

“Không biết.”

“Hiếm thấy.” Trần Hiểu Manh bỗng nhiên mỉm cười: “Cũng may tôi biết.”

“Cô định rời đi bây giờ á?”

“Nếu không thì sao? Chờ trưởng thôn lật mặt với chúng ta à?” Trần Hiểu Manh nhún nhún vai, sau đó lấy trái cây ra, thờ ơ cắn một miếng nhỏ.

Trái cây nhìn qua không lớn, nhưng lại rất mọng nước, Giang Thành đã đói bụng, cổ họng không nhịn được cuộn lên cuộn xuống: “Muốn đi thì cũng phải buổi tối đi, tôi muốn đến nhà Hồng Hồng xem một chút.”

“Tùy anh.” Trần Hiểu Manh tiện tay ném cái hạt đi.

Sau khi trở lại đại viện, trời đã tối hẳn, may thay đống lửa than trong phòng vẫn đang cháy, trong phòng trống rỗng không có một ai.

Lý Lộ và Vu Mạn vẫn chưa trở về.

“Bọn họ đâu rồi?” Trần Hiểu Manh hỏi.

“Cô nhìn tôi làm gì?” Giang Thành hừ một tiếng: “Buổi sáng có phải là tôi ra ngoài với bọn họ đâu.”

Đã muộn như này còn chưa về, chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.

Chỉ là không rõ bọn họ gặp phải quỷ, hay là bọn họ cũng đã nhìn thấu âm mưu của đám người trưởng thôn, sau đó bị đối phương phát hiện, cuối cùng bị khống chế hoặc đã bị giết rồi.

Giang Thành trước đó đã nghĩ đến sự cân bằng của nhiệm vụ, theo những manh mối hiện có, quỷ trong nhiệm vụ này không giết phụ nữ, nhưng điều này không có nghĩa là người chơi nữ có thể ngồi yên và thư giãn trong nhiệm vụ này.

Theo sự hiểu biết của Giang Thành, ác mộng mặc dù trông có vẻ vô cùng quỷ dị, nhưng thực ra đều được vận hành bởi một bộ cơ chế tỉ mỉ và phức tạp, mỗi người chơi được kết hợp đều có xác suất sống sót như nhau khi bắt đầu nhiệm vụ.

Có thể quỷ có chút thân thiện với phụ nữ hơn, nhưng theo quy tắc công bằng, loại thân thiện này sẽ bị ác ý của một bộ phận khác bù đắp.

Hắn gần như có thể tưởng tượng được hậu quả của việc hai cô gái trẻ xinh đẹp bị lạc một mình trong thôn trang này.

Bọn họ chắc là sẽ không chết, mà sống không bằng chết.

Trần Hiểu Manh cũng ý thức được điểm này, cùng là phụ nữ, sắc mặt của cô ta trầm xuống: “Buổi tối khi đến nhà Hồng Hồng, chú ý một chút động tĩnh xung quanh, nếu như có thể cứu bọn họ, chi phí thử sai tại lữ quán An Bình của chúng ta sẽ giảm đi rất nhiều.”

“Tsk.” Giang Thành mặt không biểu cảm nhìn cô ta.

Trần Hiểu Manh không quan tâm đến sự sống chết của Lý Lộ và Vu Mạn, cô ta chỉ là từ tận đáy lòng bài xích hành vi này của thôn dân, cô ta lựa chọn tìm cơ hội cứu bọn họ chẳng qua cũng là để vắt kiệt giá trị còn lại của họ, lợi dụng họ để giúp mình.

Lý trí cao hơn tình cảm, đây là một người phụ nữ biết điều gì là quan trọng, Giang Thành rất hài lòng với cô ta.

Ngược lại, Giang Thành chợt nghĩ đến tên mập không biết phấn đấu ở nhà, và… món sườn heo hầm bắp cải hấp dẫn không thể cưỡng lại được của anh ta.

Chương 146: Thật kích thích

"Gululu…"

Chiếc bụng của Giang Thành không chịu nổi kêu lên, khiến cơn đói mà Trần Hiểu Manh khó khăn lắm mới kìm nén được cũng đánh thức, cả một ngày bọn họ chưa ăn gì ngoài một ít cháo vào buổi sáng.

Đám người trưởng thôn dường như đã bỏ quên bọn họ, dù sao thì cũng chỉ là những công cụ để chặn ngòi súng, chứ chẳng phải cao nhân gì.

Thật không đáng để lãng phí thức ăn cho bọn họ.

Ngay lúc Trần Hiểu Manh chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, chờ đến buổi tối sẽ hành động, thì thấy Giang Thành đi tới chỗ ngủ của mình, sau đó mò mẫm dưới chăn mấy cái, trong tay liền xuất hiện hai củ khoai lang cực lớn.

Đôi mắt của Trần Hiểu Manh mở to vì kinh ngạc.

"Cũng may mà lần trước tôi đã giấu được hai củ." Giang Thành một tay cầm một củ khoai lang, hài lòng nói.

Cẩn thận đặt củ khoai lang bên cạnh bếp lò, Giang Thành bỏ thêm mấy cục than vào, sau đó nheo mắt lại bên bếp sưởi ấm.

Trần Hiểu Manh nuốt nước miếng, rồi cũng đi tới trước mặt hắn, ngồi xuống.

Hai người đều không lo lắng việc thôn dân sẽ đột kích.

Bây giờ trời đã tối, bọn họ trốn đi còn chẳng được, hơn nữa đừng quên, nơi đây còn là đại viện nhà họ Tiền, quỷ không

biết đã giết chết bao nhiêu người ở đây.

Bếp lửa rất nóng, chỉ một lúc sau, khoai lang đã được nướng ngoài cháy trong mềm.

Trần Hiểu Manh cũng không cần Giang Thành phải nói, dùng một mảnh vải quấn vào tay, sau đó chọn ra củ khoai lang trông có vẻ ngon hơn, Giang Thành đã chậm hơn một bước.

Hai người hiển nhiên là đã rất đói rồi, Trần Hiểu Manh dù sao cũng tiết chế hơn một chút, ăn phần vỏ khoai rất sạch sẽ, trong khi Giang Thành thậm chí ăn luôn cả vỏ khoai.

Ăn xong cái trong tay mình, lại nhìn chằm chằm nửa nhỏ củ khoai lang trong tay Trần Hiểu Manh.

Khi phát hiện ra cô ta nhét hết số khoai lang còn lại vào miệng, vừa phồng má nhai vừa nhìn Giang Thành với thái độ đắc thắng, như muốn nói rằng bây giờ anh đã hết hi vọng.

Cũng may lần trước đám người trưởng thôn để lại một nửa vò nước, nếu không bọn họ còn phải lo đến chuyện khát nước nữa.

“Lúc nào bắt đầu?”

Trần Hiểu Manh ăn no uống đủ dựa vào tường, cảm thấy ngay cả bản mặt của Giang Thành cũng không còn đáng ghét đến như thế nữa.

“Chờ thêm chút nữa, chờ mọi người trong thôn đều ngủ say hết.” Giang Thành dùng thanh gỗ chọc vào đống lửa than trong bếp để nới lỏng bên trong, giúp cho quá trình đốt cháy được tốt hơn.

Ở thời đại này còn không có điện thoại di động, chứ đừng nói đến Internet, cuộc sống về đêm cằn cỗi nằm ngoài sức tưởng tượng của con người hiện đại, cho nên ban đêm sau khi

trằn trọc đủ thứ trên giường rồi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi ngủ.

Bầu trời đen như một cái nồi sắt úp ngược trên mặt đất, nhìn lâu rồi khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Thôn trang dưới màn đêm tĩnh lặng như đã chết vậy.

Bọn họ đã ở trong thôn lâu như vậy, vậy mà chưa bao giờ nghe thấy tiếng gà gáy hay tiếng chó sủa.

Trong thôn cổ ở núi sâu có tên Tiểu Thạch Giản này, dường như chỉ có một đám người sống trong nỗi sợ hãi mỗi ngày, nán lại đến hơi thở cuối cùng.

Ước đoán đã gần đến giờ, Giang Thành đánh thức Trần Hiểu Manh không biết là đang giả vờ ngủ hay đã ngủ thật dậy, hai người kiểm tra đồ đạc bên người rồi đẩy cửa ra.

Rời khỏi đại viện nhà họ Tiền, hai người đi dọc theo con đường lúc chiều đã đến, lặng lẽ xuất hiện bên ngoài ngôi viện nhà Hồng Hồng.

Cả đoạn đường đi bọn họ đều vô cùng cẩn thận, không hề kinh động đến bất kì người nào, cũng không gây ra âm thanh gì.

Trần Hiểu Manh dường như có kinh nghiệm theo dõi và chống theo dõi, khi đã đến bên ngoài viện nhà Hồng Hồng, cô nghiêm túc gật đầu với Giang Thành, không có ai theo dõi.

Cửa viện làm bằng gỗ, bề mặt rất thô, dù đóng hay mở cũng sẽ phát ra âm thanh ma sát, thế là hai người quyết định vượt tường vào.

Nói là tường viện nhưng thực ra là một dãy hàng rào thấp.

Trần Hiểu Manh chạy lấy đà, tay bám vào hàng rào nhảy một phát qua, thân hình biến mất trong không trung, rất gọn gàng, khi tiếp đất gần như không có âm thanh.

Khi cô ta quay đầu lại nhìn Giang Thành, phát hiện hắn đã tìm thấy một chỗ hàng rào bị hỏng, sau đó vặn vẹo từ bên này sang bên kia với khuôn mặt gần như chạm đất.

Nhưng khi hắn phát hiện ra Trần Hiểu Manh đang nhìn mình, lập tức như trở thành một người khác, đứng dậy vỗ vỗ vết bẩn trên người, giả vờ duỗi thẳng eo, tựa như cũng vừa mới nhảy vào.

Bọn họ rón rén đi đến cửa nhà, ở đây vẫn còn một cánh cửa gỗ, thông qua khe cửa có ánh sáng phản chiếu.

Hai người tiến lại gần khe cửa, lén lút nhìn vào.

Không gian trong nhà không lớn, bài trí cũng rất đơn giản, trên đầu giường đất chỉ có một chiếc bàn gỗ thấp, trên bàn gỗ đặt một chiếc đèn dầu, một người phụ nữ trông khoảng 30 tuổi đang ngồi xếp bằng trên giường đất, vá lại quần áo nhờ ánh đèn yếu ớt.

Trên giường đất còn có một cái mẹt lớn làm bằng tre, trong đó có một chiếc kéo sắt lớn màu đen, kim, chỉ và một số thứ như khăn đội đầu.

Có vẻ như vì lạnh mà người phụ nữ vẫn quấn chăn bên dưới người.

Giữa nhà có một bếp sưởi, xung quanh bếp rất sạch sẽ, hình như đã lâu không dùng đến.

Mọi thứ trong căn nhà này đều nói lên sự nghèo khó của gia đình.

Người phụ nữ chắc là mẹ của Hồng Hồng.

Bọn họ tạm thời vẫn chưa nhìn thấy Hồng Hồng, và bà nội Hồng Hồng như trong lời nói, nhưng đã muộn như vậy, bọn họ chắc là đã ngủ rồi, hơn nữa trong ngôi viện này cũng không chỉ có một căn phòng, có thể là bọn họ ở phòng bên cạnh.

Trần Hiểu Manh đặt tay lên cửa, ánh mắt hơi thay đổi, cô ta đã chuẩn bị sẵn sàng để xông vào.

Đột nhiên, cô ta cảm thấy có một ngón tay chọc vào mình.

Quay đầu lại, quả nhiên là khuôn mặt xấu xa của Giang Thành.

Hắn chỉ vào trong phòng, sau đó lại chỉ vào mình, khẩu hình miệng nói với Trần Hiểu Manh, chứ không lên tiếng nói: "Để tôi vào trước cho."

"Tại sao?" Trần Hiểu Manh ra hiệu bằng mắt.

Giang Thành liếm môi, đỏ mặt, nghiêng người nhỏ giọng nói: "Đây là lần đầu tiên tôi đột nhập nhà góa phụ vào ban đêm, cảm giác thật kích thích."

Trần Hiểu Manh: "…"

Lợi dụng bóng tối, Trần Hiểu Manh có thể thấy rõ vẻ mặt kích động của Giang Thành.

Một giây tiếp theo, Giang Thành cổ tay dùng lực, lập tức đẩy cửa ra, sau đó, trước khi người phụ nữ đang vá quần áo kịp phản ứng, hắn đã lao tới, bóp cổ cô ta.

Quán tính cực lớn thậm chí còn khiến toàn bộ cơ thể người phụ nữ nghiêng về sau, đập vào chiếc tủ sau lưng.

Bởi vì có chiếc chăn đỡ, nên âm thanh nghe thấy chỉ gần giống như tiếng của một cuốn từ điển Tân Hoa Xã bị rơi xuống đất.

Sau khi đi vào, Trần Hiểu Manh lập tức quay người đóng cửa lại.

Giang Thành không có ý định buông tay, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt đang dần xanh mét vì ngạt thở của người phụ nữ, trên khuôn mặt lạnh lùng không có chút biểu cảm nào.

Người phụ nữ vô cùng sợ hãi, cơ thể không ngừng run rẩy, mất hết sức lực để phản kháng và suy nghĩ, tất cả những gì cô ta có thể làm là trợn mắt kinh hãi.

“Tiếp theo, tôi muốn hỏi cô mấy vấn đề.“Giọng nói Giang Thành vừa trầm vừa lạnh lùng: “Nếu đúng cô hãy gật đầu, nếu không thì lắc đầu, ngoài cái này ra nếu như có bất kì động tác thừa thãi, hoặc cố gắng kêu cứu nào, tôi sẽ đâm chết cô, sau đó sẽ đâm chết con gái Hồng Hồng của cô.” Hắn hất hất cằm, khuôn mặt lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn chập chờn: “Hiểu chưa?”

Người phụ nữ ngây ra, rồi sau đó điên cuồng gật đầu.

Chương 147: Mẹ

Không giống như người phụ nữ được cho là tâm điểm, sự chú ý của Trần Hiểu Manh hoàn toàn bị Giang Thành thu hút, cô ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng của đối phương, không nói một lời.

Bộ mặt hung ác của người đàn ông này thể hiện ra sau khi vào cửa nằm ngoài dự liệu của cô, trong lúc nhất thời, cô ta đã thực sự cảm thấy Giang Thành là một kẻ sát nhân đột nhập vào nhà người ta, muốn giết người diệt khẩu.

Trong ác mộng, cô ta đã từng gặp rất nhiều kẻ hung ác, phần lớn đều bị nhiệm vụ làm cho phát điên, nhưng Giang Thành thì khác, cái ác trên người hắn… là bẩm sinh.

Cô ta tin chắc nếu người phụ nữ không nghe lời, hắn sẽ dùng dao đâm chết như lời hắn nói, hoặc trực tiếp vặn đứt cổ luôn.

"Người đàn ông chiều nay còn ở gần đây không?"

Đôi mắt người phụ nữ kinh hãi mở to, đôi môi run rẩy, cho đến khi Giang Thành khẽ buông tay ra, người phụ nữ hít thở lại không khí, rồi mới mạnh mẽ gật đầu như thể mình đã sống lại.

"Là người được trưởng thôn phái tới?"

Người phụ nữ tiếp tục gật đầu.

"Trong nhà ngoài cô ra, còn ai khác nữa không?"

Người phụ nữ đầu tiên hơi ngây ra, tiếp theo lại điên cuồng lắc đầu.

“Nghĩ cho kĩ rồi hãy trả lời.” Giang Thành chậm rãi nắm chặt ngón tay, trong mắt người phụ nữ, chàng trai trẻ tuấn tú trông như một ác quỷ, đôi môi thon dài cử động lên xuống, từng chi tiết đều phản chiếu trong mắt cô: “Nếu như bị tôi tìm ra, hậu quả sẽ rất khó tưởng tượng đấy.”

Đồng tử run rẩy kịch liệt, người phụ nữ òa khóc, nhưng cuối cùng vẫn phải gật đầu, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

“Bắt đầu từ giờ trở đi, tôi sẽ buông tay.” Giang Thành nhìn cô ta chằm chằm, chậm rãi nói: “Nhưng nếu như cô kêu lên. .”

Giang Thành không nói tiếp phần phía sau nữa, nhưng hắn tin rằng người phụ nữ đã hiểu rõ.

Hắn chậm rãi buông cánh tay của mình ra, vài giây sau mới thấp giọng hỏi: “Bây giờ có những ai đang ở nhà?”

“Con gái tôi Hồng Hồng, còn có… còn có bà ngoại của Hồng Hồng.”

Khi Giang Thành đi vào, nhìn thấy trong phòng còn một cánh cửa khác bị chăn bông chặn lại, hắn nhìn về phía đó, sau đó quay đầu nhìn người phụ nữ: “Bọn họ ở trong đó?”

“Phải.” Người phụ nữ trả lời, lập tức lo lắng muốn bổ sung điều gì đó, nhưng Giang Thành không cho cô ta cơ hội.

Hắn hạ giọng: “Chỉ cần cô trả lời thành thật những câu hỏi của tôi, thì bọn họ sẽ không có chuyện gì.”

Người phụ nữ thận trọng nuốt nước bọt.

Trông cô ta có vẻ còn trẻ, chắc cũng chỉ trên dưới 30 tuổi, nhưng sắc mặt không được tốt lắm, vàng vọt xỉn màu, khóe mắt cũng có nhiều vết chân chim.

Những vết cước nhỏ trên tay gần như đã thành từng mảng.

Gánh nặng cuộc sống đè nặng lên người phụ nữ nghèo, nhất là ở một thôn trang như thế này.

Sau khi xác định âm thanh vừa rồi không thu hút ai đến, Trần Hiểu Manh cũng đi tới, cô ta giữ khoảng cách với Giang Thành, đối với bộ dạng vừa rồi của người đàn ông này cô ta có chút bài xích.

"Chúng tôi có chuyện muốn hỏi mẹ cô." Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm vào mắt người phụ nữ.

Người phụ nữ lắc đầu, khe khẽ nức nở: "Mọi người không hỏi được gì đâu, cổ họng của mẹ tôi bị hỏng rồi, không nói được."

"Viết ra cũng được."

"Mẹ không biết chữ."

Trần Hiểu Manh hít sâu một hơi, cảm giác được sự kiên nhẫn của mình sắp cạn kiệt, mỗi phút trôi qua ở đây đều là mỗi phút nguy hiểm.

Bọn họ còn phải vội lên đường trở lại thị trấn An Bình trong đêm, cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ trước khi đám người trưởng thôn kịp phản ứng lại.

Ngay lúc người phụ nữ phát giác sắc mặt của Trần Hiểu Manh và Giang Thành thay đổi, liền lập tức nói: "Hai người đừng vội, tôi biết hai người muốn nghe ngóng chuyện gì, mẹ tôi cũng từng vô tình tiết lộ một chút về chuyện đó trước đây."

Nghe vậy, ánh mắt Trần Hiểu Manh lóe lên: "Cô biết chúng tôi muốn hỏi cái gì sao?"

Người phụ nữ thở dài, sợ hãi nhìn ra ngoài cửa sổ, như sợ bị thứ gì đó nghe lén: "Còn có thể là chuyện gì nữa?" Cô nhỏ giọng nói: "Mọi người là đầu heo bị trưởng thôn bắt về, chuyện muốn hỏi chắc chắn là liên quan đến nữ quỷ."

“Đầu heo?” Trần Hiểu Manh lần đầu tiên nghe thấy chữ này, không khỏi tò mò hỏi: “Là sao?”

“Chuyện này nói ra thì dài, tóm lại là trong thôn đã rất lâu không có người dân nào bị quỷ giết chết rồi.” Người phụ nữ mím môi nói: “Người chết đều là những người ngoài được trưởng thôn mời về với giá cao như mọi người, cũng chính là những người ngoài này đã chặn tai họa cho thôn, làm quỷ chết thay cho bọn họ, cho nên bọn họ gọi các người là đầu heo.”

Giang Thành nheo mắt lại: “Trong thôn tất cả mọi người đều biết chuyện này?”

“Ừm.” Người phụ nữ gật đầu, sau đó như chợt nhận ra ánh mắt của người đàn ông trước mặt đã thay đổi, cô lập tức trở nên căng thẳng.

“Tôi… tôi không hề đồng tình với cách làm của bọn họ, còn có một số người cũng không tán thành, nhưng… nhưng không có cách nào khác, chiều nay anh cũng thấy rồi đấy, trưởng thôn động một tí là sẽ kiểm soát chúng tôi, không để cho chúng tôi tiếp xúc với mọi người!”

“Chuyện về con quỷ kia, cô biết những gì?”

“Con quỷ đó rất hung ác, nhưng chỉ nhắm vào người nhà họ Tiền, đặc biệt là đàn ông, một nhà họ Tiền lớn như vậy mà gần như đã bị cô ta giết hết.” Nói đến đây, ánh mắt người phụ nữ trở nên lảng tránh, sau đó giọng nói cổ quái: “Đều nói con quỷ tên là Triệu Hương Muội, là một kẻ buôn người từng lừa gạt các cô gái đến thôn, sau đó bị đánh chết, nhưng…”

Trần Hiểu Manh lập tức hỏi: “Nhưng cái gì?”

“Nhưng mẹ tôi thì không nói như vậy.” Người phụ nữ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nghi hoặc: “Đều nói trước khi chết, Triệu Hương Muội đã để lại lời nguyền viết bằng

máu trên bia đá cạnh đầm sâu sau núi, nhưng mẹ tôi nói Triệu Hương Muội mà bà biết… hoàn toàn không biết chữ!"

Người không biết chữ sao có thể viết được lời nguyền bằng máu?!

Giang Thành nhìn chằm chằm vào đôi mắt của người phụ nữ, trong đôi mắt bình tĩnh của hắn hiện lên gợn sóng: "Mẹ cô là … ?"

Người phụ nữ cắn môi, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, giọng điệu nặng nề nói: "Mẹ tôi chính là một trong 29 người phụ nữ đã bị Triệu Hương Muội lừa đến đây."

Không khí trong phòng đột nhiên thay đổi.

"Nếu như mẹ cô đã nghi ngờ Triệu Hương Muội không phải là quỷ, vậy thì bà cho rằng ai là quỷ?" Giang Thành hỏi.

"Tôi không biết." Người phụ nữ lắc đầu: "Nhưng chắc chắn là một trong 29 người phụ nữ đó."

"Không phải 29 phụ nữ đều được cứu hết hay sao?" Trần Hiểu Manh cau mày: "Có người đã bị chết?"

Tin tức toàn bộ 29 phụ nữ được cứu đều do trưởng thôn tiết lộ, có vẻ như ông ta đã không nói sự thật cho mọi người.

"Không." Người phụ nữ nhìn Trần Hiểu Manh bằng ánh mắt kỳ quái, một lúc lâu sau mới nói: "29 người phụ nữ đều còn sống."

Trần Hiểu Manh mở to mắt.

Nhưng Giang Thành dường như đã hiểu ra chuyện gì, hắn sờ sờ cằm, sau đó nói với người phụ nữ: "Mẹ cô nghi ngờ Triệu Hương Muội đã giả mạo thân phận của một trong 29 người, để trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật, còn người phụ nữ bị giả mạo thân phận đó thì trở thành quỷ chết thay cho cô ta, bị cha mẹ của những cô gái bị hại hiểu lầm là Triệu

Hương Muội, đánh đập đến chết, sau đó không thể buông bỏ oán hận, nên mới biến thành quỷ.”

Bây giờ đến lượt người phụ nữ ngạc nhiên, cô không ngờ mình còn chưa nói gì, người đàn ông trước mặt đã đoán được tám chín phần.

“Có chứng cứ gì không?” Giang Thành nhìn người phụ nữ, hất hất cằm.

Chương 148: Hồi ức

“Lúc đó khi Triệu Hương Muội bị cảnh sát bắt được thì mẹ tôi có mặt tại hiện trường.” Người phụ nữ nói: “Theo hồi ức của bà, Triệu Hương Muội bị cảnh sát bắt được trong đại viện nhà họ Tiền, mà lúc đó cô ta đã bị thương rất nặng, toàn thân đều là máu, tóc trộn lẫn máu và bùn đất bám đầy lên mặt, trán bị rách ra, hoàn toàn đã nhìn không rõ diện mạo ban đầu.”

“Ngoại hình bị hủy, nhưng giọng nói thì hẳn là có thể nhận ra chứ.” Trần Hiểu Manh nói.

Người phụ nữ lắc đầu, vẻ mặt kỳ quái: “Hình như cổ họng của cô ta cũng có vấn đề, hoàn toàn không nói được, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.”

“Ngay khi cảnh sát tìm thấy một vài cô gái bị bắt cóc, muốn bọn họ nhìn kỹ hơn xem liệu có phải Triệu Hương Muội đã bắt cóc bọn họ hay không, thì không biết là ai đã cầm đầu hét lên đánh chết cô ta, sau đó cha mẹ của những cô gái đang đè nén cơn tức giận không thể kiềm chế được nữa, tràn lên như ong vỡ tổ, trực tiếp phá vòng vây của cảnh sát, cướp cô ta đi.”

Chuyện sau đó nữa thì Giang Thành và Trần Hiểu Manh đều đã biết rồi.

Cô gái đáng thương bị coi là kẻ buôn người đã bị những cha mẹ giận dữ đánh đập, cuối cùng bỏ xác bên đầm Hàn Trinh.

Tất nhiên là khi đó cô ấy vẫn còn một chút hơi tàn.

Nghe vậy, trong mắt Giang Thành và Trần Hiểu Manh đều xẹt qua một tia vi diệu.

Bọn họ đã từng đến đầm Hàn Trinh trước đó, nó nằm trong núi sâu, đường đi gồ ghề, vị trí rất khuất, ngay cả những người trẻ tuổi trong làng cũng không thể tìm được đường đi đến đó.

Làm thế nào mà cha mẹ của các cô gái lần đầu tiên đến đây lại có thể tìm ra?

Hiển nhiên là có người đã bí mật dẫn dắt bọn họ.

Đầu tiên là chiêu thay xà đổi cột, sau đó là lừa trời dối đất, cuối cùng là tiêu hủy thi thể, xóa sạch dấu vết.

Người nhà họ Tiền đã dùng một cô gái nạn nhân vô tội để tráo đổi với con gái Tiền Kiến Tú của mình, sau đó lại biến Tiền Kiến Tú thành cô gái nạn nhân biến mất kia.

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao không một ai bị thiếu trong số 29 cô gái bị bắt cóc.

Tất cả… đều còn sống.

Giang Thành hơi nheo mắt lại, hiện tại hắn đã biết Tiền Kiến Tú trốn ở đâu, chính là tại lữ quán An Bình ở thị trấn An Bình!

Người phụ nữ hủy dung, trốn trong mật thất đó… chính là kẻ sát nhân 20 năm trước, Tiền Kiến Tú, con gái của lão trưởng thôn Tiền!

Và người mà quỷ muốn tìm kiếm, chính là cô ta!

Điều này cũng giải thích tại sao quỷ giết người xong, lại đặt những thi thể không toàn thây đó ở gần thị trấn An Bình.

Đây là sự đe dọa thầm lặng!

Giang Thành nhớ đến đôi mắt đỏ như máu mà hắn nhìn thấy ở sâu trong đầm Hàn Trinh, trong đôi mắt đó ẩn chứa oán

niệm ngập trời.

Khi còn sống bị hành hạ thê thảm, chết rồi còn bị bêu danh, cũng khó trách…

Cùng là thân phận nữ nhân nên Trần Hiểu Manh càng hiểu rõ hoàn cảnh của người phụ nữ đáng thương này hơn Giang Thành, cô thật khó tưởng tượng rằng, nếu chuyện tương tự xảy ra với mình thì sẽ như thế nào.

Từ một tiểu thư nhà giàu phải lưu lạc đến một sơn thôn xa xôi như vậy.

Bị người ta giày vò nhục mạ, cuối cùng khó khăn lắm mới chờ được cảnh sát đến giải cứu, nhưng lại bị người ta hủy mất dung mạo, làm cho bị câm, bị chính những người thân của mình hiểu lầm đánh chết.

Với thân hình mỏng manh yếu đuối bị đánh đập hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không muốn trút hơi thở cuối cùng.

Không phải là do niềm tin lớn lao nào đó đang ủng hộ cho cô, mà là hận!

Hận thuần khiết nhất.

Khi cô lê lết cánh tay gãy của mình viết lời nguyền rủa lên tấm bia đá, cô gái trẻ toàn thân là máu này đã chết rồi.

Nhưng cũng từ thời khắc đó.

Ác mộng của thôn Tiểu Thạch Giản… đã đến.

Cô gái từng yếu đuối mỏng manh thậm chí chỉ biết bảo sao nghe vậy này hóa thân thành lệ quỷ khủng khiếp nhất, không ai biết rõ, cơ thể gầy gò đó rút cuộc đã mang theo bao nhiêu lửa giận.

Cô lang thang trong đêm tối, kéo tất cả những người đã làm tổn thương cô xuống vực sâu.

Giang Thành có thể tưởng tượng được sự đau đớn và sợ hãi của những người đàn ông đó trước khi chết, bọn họ sẽ quỳ xuống cầu xin sự tha thứ, vùng vẫy và la hét vì đau đớn…

Thật là một hình ảnh khiến người ta cảm động mà…

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi bật cười thành tiếng.

Lấy ác trị ác, máu trả bằng máu, chính nghĩa là phải như thế này.

Nếu như mặt trời dung túng cho cái ác, vậy hãy để bóng tối phán xét chính nghĩa.

Người phụ nữ mở to mắt nhìn Giang Thành.

Cô ta không hiểu tại sao người đàn ông trước mặt lại cười, hơn nữa… bộ dạng khi hắn cười rõ ràng còn kinh khủng hơn cả vẻ mặt lạnh lùng vừa rồi.

Nghĩ đến đây, người phụ nữ không khỏi run rẩy.

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm khuôn mặt Giang Thành, hai mắt ẩn ở trong bóng tối, tựa như hòa vào làm một với màn đêm.

“Nói tiếp đi.” Giang Thành nhịn cười, mỉm cười nhìn người phụ nữ, trên mặt hiện ra thứ cả hai người đều không hiểu.

Hắn có vẻ… đang có tâm trạng rất tốt.

Bị Giang Thành nhìn chằm chằm, hơi thở của người phụ nữ đột nhiên trở nên gấp gáp.

Ngay bản thân cô cũng không nhận ra, từ khi Giang Thành bắt đầu cười, cô đến thở mạnh cũng không dám.

“Khi mẹ tôi tận mắt nhìn thấy bia đá, thì lại càng tin chắc vào phán đoán của mình. Bà nói Triệu Hương Muội tuy trông rất có khí chất, nhưng lại hoàn toàn mù chữ, cô ta không biết

đọc, càng không thể biết viết.” Người phụ nữ rất căng thẳng: “Cho nên người chết kia chắc chắn không phải là Triệu Hương Muội.”

“Ở thời đại lúc đó, nữ nhân biết viết chữ rất ít, trong thôn lại càng không có ai, cho nên người đó chắc chắn là một trong những phụ nữ đã bị bắt cóc đến.”

“Mẹ cô có biết ai trong số những cô gái bị bắt cóc viết chữ được không?” Giang Thành hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu: “Tôi không biết, những cô gái bị bắt cóc đều được chia ra trông coi, đề phòng bọn họ không bỏ cuộc, bàn cách trốn khỏi thôn.”

“Mẹ cô có kể cho ai khác về chuyện này không?”

“Phù——” Người phụ nữ thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một sự tức giận không thể che giấu: “Đương nhiên là bà làm vậy, bà không nhẫn tâm nhìn một cô gái số mệnh khổ như mình sau khi chết còn phải chịu oan ức đến thế, càng không mong muốn Triệu Hương Muội ung dung ngoài vòng pháp luật.”

“Bà đi khắp nơi phản ánh chuyện này, nhưng không ngờ, trong thôn hoàn toàn không có ai để ý đến, đặc biệt là nhà trưởng thôn Tiền, cứ nhất quyết cho rằng vụ án đã khép lại, thủ phạm chính là Triệu Hương Muội đã chết, thi thể đã bị ném vào trong đầm Hàn Trinh.”

“Lúc đó, trưởng thôn Tiền đã bị cảnh sát bắt đi, đồng thời còn bắt cả một số đàn ông nhà họ Tiền, nhưng nhà họ Tiền ở trong thôn có thế lực rất lớn, nên trên thực tế vẫn là bọn họ nói sao thì là vậy.” Người phụ nữ giải thích.

“Mẹ tôi vì chuyện này mà ăn không ngon ngủ không ngủ yên, cuối cùng đổ bệnh, chỉ có thể nằm ở nhà dưỡng bệnh.” Người phụ nữ nói đến đây, giọng điệu đột nhiên trở nên lạnh

lùng: “Một ngày nọ, tôi đi làm ruộng trở về, phát hiện có mấy người nhà họ Tiền, còn có cả đại phu trong thôn đang ở nhà tôi, bọn họ nói là đến chữa bệnh cho mẹ tôi.”

“Tôi còn lâu mới tin bọn họ lại tốt bụng như vậy, nên muốn đuổi bọn họ đi, kết quả bọn họ cũng không nói gì, chỉ lấy đồ rồi rời đi.”

“Nhưng sau khi bọn họ rời đi, tôi phát hiện trên khóe miệng của mẹ lúc đó có cặn thuốc, trên gối cũng có vết đen thẫm, tôi lại đi vào bếp, phát hiện ra có một cái bát vừa mới được rửa sạch.”

“Kể từ đó, mẹ tôi không còn nói được nữa, phần thân dưới cũng bị liệt, bà chỉ có thể nằm trên giường, không thể đi đâu được.” Người phụ nữ nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 149: Màn thầu

Mẹ của người phụ nữ đã bị đầu độc dẫn đến bị câm, người nhà họ Tiền đã thành công bịt miệng bà, mà chuyện này cũng khiến Giang Thành nghĩ đến cô gái đáng thương bị đánh bầm dập khắp người, nhưng lại không thể nói ra kia.

Cổ họng của cô cũng là người nhà họ Tiền đã giở thủ đoạn, chính là để tránh không cho ai nghe được lời nói của cô.

Cùng một thủ đoạn, cùng sự bỉ ổi khiến người ta căm phẫn.

Hiện tại cốt truyện nhiệm vụ đã rõ ràng, nhưng vẫn cần phải xác nhận thân phận của quỷ.

Bọn họ cần phải làm rõ họ tên của quỷ.

Nhưng người nhà họ Tiền gần như đã chết hết rồi, nhân chứng như mẹ của người phụ nữ cũng không còn được mấy người, phải đi đâu để tìm thân phận của nữ quỷ đây?

Người phụ nữ từ từ ngồi thẳng dậy, đột nhiên nói: "Nghe mẹ tôi kể rằng, lúc đó cảnh sát đã lập biên bản tất cả những cô gái bị bắt cóc, ghi lại chi tiết thời gian bọn họ bị bắt cóc và những gì xảy ra với họ sau đó, biên bản này chắc là vẫn còn."

Trần Hiểu Manh lập tức truy hỏi: "Cô có biết bản ghi chép ở đâu không?"

"Cụ thể tôi không rõ." Người phụ nữ nói với ngữ khí không chắc chắn lắm: "Nhưng tôi nghĩ trong thị trấn chắc là còn lưu hồ sơ, dù sao thôn Tiểu Thạch Giản cũng thuộc thị trấn An Bình."

Thông tin mong muốn gần như đã thu thập xong, hai người đứng dậy chuẩn bị rời đi không chút chậm trễ.

“Đúng rồi.” Trần Hiểu Manh quay lại hỏi: “Cô có thấy hay nghe thôn dân nói đến hai người phụ nữ đi cùng chúng tôi không?”

“Sao cơ?” Người phụ nữ mở to mắt hỏi lại: “Trong số mọi người có hai người phụ nữ mất tích rồi?”

“Ừm.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Chiều nay.”

Người phụ nữ tựa hồ nghĩ đến việc gì, sắc mặt trở nên khó coi, một lúc sau mới nói: “Chỉ sợ là không xong rồi, con quỷ đó hiếm khi ra tay với phụ nữ.”

Giang Thành và Trần Hiểu Manh đều hiểu ý của cô, Lý Lộ và Vu Mạn có lẽ đã bị người trong thôn hại rồi.

“Tôi biết rồi.”

Trần Hiểu Manh vốn dự định có thể cứu thì cứu, cứu ra cũng sẽ dùng bọn họ làm bia đỡ đạn, bây giờ mạo hiểm cứu bọn họ, chẳng phải là đã đảo lộn lại rồi sao.

Có bọn họ ở lại, nói không chừng còn có thể trì hoãn tiến độ của một số đàn ông trong thôn, tranh thủ thêm nhiều thời gian cho mình hơn.

Nói xong hai người bước ra ngoài.

“Hai người chuẩn bị đi đâu vậy?” Người phụ nữ đuổi theo hỏi, nghiêm túc nhắc nhở: “Ngày mai trưởng thôn có thể sẽ phái người đến bắt hai người rồi, hai người hãy cẩn thận, tốt nhất là rời khỏi đây càng sớm càng tốt.”

Trần Hiểu Manh ánh mắt lóe lên nói: “Chúng tôi sẽ đến đầm sâu sau núi tránh né trước, tiện thể xem xem nơi đó có manh mối gì không.”

Người phụ nữ suy nghĩ một chút: “Cũng tốt, vậy hai người nên cẩn thận một chút, nếu bị trưởng thôn bắt được, thì sẽ bị đưa về đại viện nhà họ Tiền.”

Trước khoảnh khắc bước ra ngoài, Giang Thành quay người nói với người phụ nữ: “Nếu như có cơ hội, hãy rời khỏi đây đi.”

Người phụ nữ lắc đầu với nụ cười gượng gạo và không nói gì.

Hai bóng người hòa vào trong màn đêm.

Khi người phụ nữ đóng cửa lại, quay người đi về phía giường đất, cánh cửa trong phòng được đắp bằng chăn mở ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn bước ra, hét lên lanh lảnh: “A nương!”

Người phụ nữ giật nảy mình, sau khi biết đó là con gái, cơn hoảng loạn mới bình tĩnh lại một chút, nhưng vẫn nghiêm mặt mắng: “Nhỏ tiếng một chút, không lại làm bà ngoại thức giấc.”

“Vâng.” Hồng Hồng đứng ở khe cửa, thỉnh thoảng liếc nhìn người phụ nữ một cái.

Người phụ nữ bị con gái nhìn với ánh mắt kỳ lạ, không khỏi mắng: “Con không đi ngủ, nhìn a nương làm gì vậy?”

Cổ họng cuộn lên, Hồng Hồng liếm môi nói: “A nương, Hồng Hồng đói rồi, a nương lấy một nửa cái màn thầu cho Hồng Hồng ăn được không? Chỉ một nửa thôi.”

Người phụ nữ ngây người ra: “Màn thầu gì cơ?”

“Chính là màn thầu mà chú vừa rồi đưa cho.” Hồng Hồng nói, vài giây sau, cô bé dường như nhận ra điều gì đó, dùng giọng điệu kỳ quái hỏi: “A nương, chú ấy không đưa màn thầu cho a nương à?”

Người phụ nữ: “… Không.”

Nghe vậy, ngọn lửa trong lòng Hồng Hồng bùng lên, cô bé tức giận đến chống hông, chửi mắng ngoài cửa: “Cái tên khốn này! Rõ ràng đã nói là nửa cái màn thầu một câu hỏi, muốn ăn không của người khác à!”

Sắc mặt người phụ nữ tối sầm lại một lúc, rồi vứt quần áo trên tay đi, quay người đi lấy cây chổi. …

Hai người bước đi rất nhanh trong đêm, họ không chọn con đường lát đá xanh tương đối bằng phẳng, vì khi giẫm phải sẽ phát ra tiếng “lạch cạch”.

Họ đi trên con đường đất cạnh con đường đá xanh, tuy hơi lầy lội nhưng hệ số an toàn tăng lên rất nhiều.

Hai người phối hợp ăn ý, từ sau khi rời khỏi nhà Hồng Hồng, dọc đường đi đều im lặng, phi nước đại về phía cổng thôn.

Về phần Trần Hiểu Manh nói đi tới đầm sâu sau núi để tránh né, hoàn toàn là nói nhảm vô nghĩa, cả hai người đều không ai coi là thật.

Đầm sâu sau núi và trở lại thị trấn An Bình, là hai hướng hoàn toàn ngược nhau.

Cho dù người phụ nữ có phản bội bọn họ, chủ động báo cáo với trưởng thôn, hay là bị trưởng thôn đe dọa nói ra sự thật về chuyến viếng thăm tối nay của bọn họ, đều sẽ chỉ làm hỗn loạn phương hướng theo dõi của bọn họ mà thôi.

Khi trưởng thôn dẫn người tới đầm sâu sau núi, có lẽ bọn họ đã kết thúc nhiệm vụ, về nhà ngủ tiếp rồi.

Trong ác mộng, đừng tin bất kì ai.

Câu này Trần Hiểu Manh đã nghe đến chán ngán rồi.

“Cô chắc chắn có thể tìm được đường về thị trấn chứ?” Giang Thành núp sau bụi cây cách cổng thôn không xa,

nghiêng đầu liếc nhìn, Trần Hiểu Manh cũng đang trong tư thế y hệt ở bên cạnh hắn, ánh mắt dán chặt vào cổng thôn.

Mặc dù bọn họ phán đoán rằng khả năng cao là thôn dân sẽ không dám ra ngoài đi lại vào ban đêm, nhưng vẫn lo lắng sự cố bất ngờ phát sinh.

Đây là một vị trí phục kích tuyệt vời.

Cũng là con đường duy nhất ra khỏi thôn.

"Nếu không tin tôi thì anh đi một mình đi." Trần Hiểu Manh lạnh lùng nói, không thèm nhìn hắn.

Ban đêm gió rất lớn, thị trấn ẩm ướt, quần áo của Trần Hiểu Manh ướt đẫm, dính chặt vào người, môi trắng bệch vì lạnh.

Giang Thành cũng không khá hơn là bao, nhưng hắn đã tự tẩy não cho mình, thuyết phục bản thân rằng mình vẫn đang ở trong căn phòng mình ở trước đây, trước mặt là một bếp lò đang cháy mạnh, cơ thể được hơi nóng sưởi ấm.

Một lúc sau, sắc mặt Giang Thành đột nhiên trở nên hồng hào hơn.

Sau khi quan sát một lúc, ngoại trừ tiếng gọi của gió đêm, thì không có gì xảy ra.

Trần Hiểu Manh vốn đã lạnh cóng tay chân, cuối cùng không nhịn được nữa, cúi người thận trọng đi về phía cổng thôn dọc theo nơi có bụi cây và cỏ dại mọc um tùm nhất.

Giang Thành thì ngược lại giống như một con nai vui vẻ đi sau lưng cô.

Bước chân của hắn thậm chí còn nhẹ hơn cả Trần Hiểu Manh.

May mắn thay, bọn họ đã an toàn vượt qua khu đất trống ở lối vào thôn, đi tiếp về phía trước khoảng 20 mét thì thấy một tảng đá lớn, vòng qua tảng đá là coi như đã rời khỏi thôn.

Ngay lúc Trần Hiểu Manh bước nhanh về phía trước, đang định đi đến phía sau tảng đá, Giang Thành ở phía sau đột nhiên lao tới ôm lấy cô ta.

Đồng tử của Trần Hiểu Manh run rẩy kịch liệt, trong mắt hiện lên sát ý, cô vô thức muốn thực hiện một cú ném ngược kinh điển cho cái tên không biết sống chết này, sau đó bẻ gãy cổ hắn.

Nhưng sau đó lời nói của Giang Thành lại khiến cô ta đông cứng ngay lập tức.

“Đừng cử động!” Hắn lạnh lùng nói: “Có mìn.”

Chương 150: Chuyên nghiệp

Một sợi dây được căng thẳng tắp đang ngáng trước chân cô ta, cao cách mặt đất khoảng 10 cm.

Trong bóng tối, nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không thể phát hiện ra.

Một đầu của sợi dây được buộc vào một bụi cây khuất, đầu còn lại biến mất trong lớp đất gần tảng đá.

Đây là một quả mìn theo kiểu vấp ngã.

Mặc dù tay nghề có hơi thô sơ, nhưng lại là một quả mìn theo đúng nghĩa.

Trên trán Trần Hiểu Manh lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chẳng trách đám người trưởng thôn không cần sắp xếp người gác đêm, hóa ra con đường duy nhất ra khỏi thôn đã bị gài mìn.

Thật nguy hiểm…

Hai người cẩn thận bước qua sợi dây gai, lại quan sát kỹ hơn xung quanh một lượt.

May mắn thay, chỉ có quả này.

Khi Trần Hiểu Manh đang cố gắng phân biệt phương hướng, chuẩn bị tìm con đường núi dẫn tới trấn An Bình, thì đột nhiên phát hiện Giang Thành đã không thấy đâu nữa.

Quay đầu lại, cô ta ngạc nhiên nhìn thấy Giang Thành đang nằm trên mặt đất, bò về phía trước theo hướng sợi dây gai, sau đó cẩn thận đẩy một chỗ bùn đất sang một bên.

Tiếp theo lại lấy thứ gì đó ra khỏi túi áo.

Hành động vô cùng chuyên nghiệp.

Sau khi bận rộn ở đó mấy phút, Giang Thành đứng lên, trong tay có thêm một vật thể màu đen xì.

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm Giang Thành như nhìn người ngoài hành tinh.

Hắn vậy mà lại còn quay lại để rà phá quả mìn này nữa?!

Bỏ qua kỹ năng rà phá chuyên nghiệp, điều khiến cô ta khó hiểu hơn là mục đích của Giang Thành là gì.

Nhưng rồi cô ta đã hiểu.

Cô nhìn Giang Thành ôm quả mìn như báu vật, rồi chạy lon ton quay lại hướng về thôn, đem chôn quả mìn ở cổng thôn, sau khi sắp xếp xong, phủ cỏ dại lên sợi dây gai để che đi.

Làm xong tất cả những điều này, Giang Thành vui vẻ chạy đi: "Chúng ta đi thôi."

Trần Hiểu Manh cổ họng không tự chủ mà cuộn lên, như muốn nói gì đó, nhưng do dự một hồi, vẫn không lên tiếng.

Hai người đi về hướng mà Trần Hiểu Manh đã lựa chọn.

Khi bước vào rừng cây, hai người bắt đầu tăng tốc, dù sao thỉnh thoảng ở đây cũng có những loài động vật hoang dã như thỏ rừng, cáo núi… nên người trong thôn sẽ không đặt mìn ở những nơi như vậy.

Thể lực của bọn họ mạnh hơn người bình thường rất nhiều, cũng không kém hơn thôn dân quanh năm đi đường núi bao nhiêu, dựa theo tốc độ này, trước khi bình minh là bọn họ có thể đến được thị trấn An Bình.

Trong rừng thỉnh thoảng có những tiếng động lạ, giống như động vật đi ngang qua, hoặc như có người đi theo.

“Rốt cuộc là anh làm nghề gì?” Trần Hiểu Manh trầm giọng hỏi.

Suy nghĩ một hồi, Giang Thành trả lời: “Tôi có rất nhiều nghề, chủ yếu là xem tối hôm đó khách hàng thích nghề nào, cá nhân tôi thích kiểu bác sĩ hơn.” Hắn hưng phấn nói: “Bởi vì áo blouse trắng khá rộng rãi, nên thật tiện khi thu thập tiền boa mà không cần nói với quản đốc.”

Trần Hiểu Manh: “… sao vừa rồi phá mìn không nổ chết anh đi?”

“Tsk,” Giang Thành bất mãn kêu một tiếng.

“Cho dù anh là quân bài hàng đầu trong nhóm cao cấp, thế giải thích thế nào về chuyện phá mìn vừa rồi?” Trần Hiểu Manh cảnh giác nhìn chằm chằm hắn: “Tôi không tin anh còn được dạy cái này trong huấn luyện.”

Giang Thành suy nghĩ một chút, thần bí nói: “Cô nói cái này à, tôi tự học, mua video cũ trên mạng, tốn 15 tệ để dạy đặt mìn, nếu điều kiện kinh tế cho phép, có thể thêm 10 tệ nữa vào, phá mìn cũng có thể học.”

Trần Hiểu Manh nghe những lời của Giang Thành cũng cảm thấy đau đầu, nên cô ta im lặng, không để ý đến hắn nữa.

“Cái này thực sự rất đơn giản,” Giang Thành nói,“Nhiều kỹ năng sẽ tốt hơn, tôi đề xuất cô cũng học xem, hay là cô cho tôi wechat của cô, tôi sẽ gửi cho.”

Trần Hiểu Manh cười lạnh: “Xác định không phải là để thông qua wechat khóa danh tính của tôi, sau đó dẫn người tới bắt tôi đấy chứ?”

“Tôi bắt cô làm gì?” Giang Thành vô tội dang hai tay ra: “Với bộ dạng và dáng người này của cô, cái nhóm 200 có lẽ cũng không muốn nhận.”

Trần Hiểu Manh bị Giang Thành chọc tức đến mặt đỏ bừng, khí huyết sôi sục, cơ thể cũng không còn cảm thấy lạnh nữa.

Đi bộ khoảng mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người cũng ra khỏi cánh rừng đó.

Bọn họ đứng dưới chân núi, nhìn về thị trấn An Bình cách đó không xa.

Lúc này khoảng 2,3 giờ sáng, thị trấn vô cùng yên tĩnh.

Những chiếc đèn lồng đỏ, trắng lớn nhỏ được treo bên ngoài một số ngôi nhà.

Ngọn đèn đung đưa theo gió đêm thổi nhẹ, mang đến cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm những chiếc đèn lồng này, trong mắt hiện lên một sự cổ quái.

“Liệu những chiếc đèn lồng này có liên quan đến quỷ không?” Cô ta nhỏ giọng.

Giang Thành nheo mắt lại, chậm rãi quét qua thị trấn, một lúc sau mới gật đầu nói: “Có khả năng.”

Trước đây trong thị trấn bọn họ nhìn thấy có nhà nuôi chó, nên từ bỏ kế hoạch nhân lúc đêm hôm lẻn vào thị trấn An Bình, để tránh đánh rắn động cỏ.

Hai người tìm chỗ trú gió ở bìa rừng.

Địa hình ở đây là vùng trũng, có đá và một vài cây cối chắn ngang nên rất thích hợp để nghỉ ngơi.

Bước tiếp theo là chờ đến khi trời sáng, thừa cơ quay trở lại thị trấn, tìm bản hồ sơ niêm phong đó, sau đó tìm ra tên của nữ quỷ, để hoàn thành manh mối.

Dựa theo tình hình tại hiện trường, quyết định có nên đến thẳng lữ quán An Bình để bắt Tiền Kiến Tú đang lẩn trốn hay không.

Hiện tại tất cả manh mối đều hướng về lữ quán An Bình, điểm cuối cùng và quan trọng nhất của nhiệm vụ, chắc chắn ở đó ẩn chứa những mối nguy hiểm mà bọn họ chưa hề biết.

"Tôi có một linh cảm," Trần Hiểu Manh nép mình giữa những tảng đá và cây cối đột nhiên nói,"Ngày mai chính là ngày trời sáng cuối cùng, sau khi mặt trời lặn, sẽ không bao giờ mọc lại nữa."

Giang Thành suy nghĩ một hồi, rồi nói: "Thật đáng sợ."

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm vào Giang Thành trông rõ ràng không chút sợ hãi gì, sự tò mò trong lòng đối với đối phương đã đạt đến đỉnh điểm.

Hắn rút cuộc là người như thế nào, môi trường lớn lên, và… đang làm nghề gì?

Cô ta hoàn toàn không thể đoán được trong đầu người đàn ông này đang suy nghĩ những cái gì.

Nhưng có một điểm cô ta biết rõ, đồng thời cũng chứng nhận.

Đó chính là năng lực của hắn.

Hắn trông có vẻ cợt nhả cà lơ phất phơ, chẳng để tâm đến bất cứ điều gì, nhưng thực tế lại tinh tế tỉ mỉ, làm việc đâu ra đấy, hơn nữa khi gặp những việc khó khăn thì quyết đoán kiên quyết, sau đó cũng không cảm thấy có cảm giác tội lỗi.

Hắn trông giống một cỗ máy tinh vi, hơn là một con người.

Hắn không có nhiều cảm xúc dư thừa, thỉnh thoảng ngoại trừ vài lời tán tỉnh, gần như không thể nhìn thấy bất kỳ cảm xúc thăng trầm nào ở hắn.

Cho đến hiện tại, Trần Hiểu Manh chỉ có thể đoán rằng hắn dường như có một chấp niệm cổ quái đối với một nghề nghiệp nào đó trong KTV, trong hai lần làm nhiệm vụ, hắn đều không ngại giới thiệu nghề nghiệp của mình với mọi người.

Trong lúc giới thiệu, khuôn mặt hắn còn tràn đầy vẻ tự hào, như thể đang nói về điều gì đó đáng vinh dự với tổ tiên.

Trần Hiểu Manh suy đoán, chuyện này có thể liên quan đến trải nghiệm thời thơ ấu của hắn.

Ví dụ, một trong những hoặc thậm chí mấy người thân của hắn đã làm công việc trong ngành tương tự.

Mà đồng thời với việc những người nhà ảnh hưởng đến hắn, thì cả ngành nghề mà bọn họ làm cũng âm thầm ảnh hưởng.

Tuổi thơ của một người là giai đoạn quan trọng trong quá trình phát triển tính cách, và sự phát triển tính cách này gần như không thể đảo ngược.

Hầu hết những người mắc chứng rối loạn nhân cách vô cảm đều từng phải đối mặt với sự đối xử bạo lực và lạnh lùng lâu dài từ trong gia đình hoặc từ thế giới bên ngoài khi còn nhỏ, những kích thích tiêu cực thường xuyên dẫn đến tâm lý nạn nhân dần tê liệt, theo thời gian, họ sẽ trở nên thờ ơ và méo mó.

Chương 151: Viện địa chí thị trấn

Giang Thành phát hiện ra Trần Hiểu Manh đang lén nhìn mình, thế nên cũng đột ngột thay đổi sắc mặt: "Tại sao cô lại nhìn tôi?"

Trần Hiểu Manh sửng sốt trong chốc lát. Ngoại trừ nhiệm vụ ra, cô không muốn tiếp xúc gì với tên quái đản Giang Thành này. Do đó, tạm thời Trần Hiểu Manh phải tìm một chủ đề nào đó để nói: "Anh nghĩ xem, phần hồ sơ liên quan đến nhóm phụ nữ năm đó sẽ được lưu trữ ở đâu?"

"Đồn cảnh sát." Giang Thành đáp mà không cần suy nghĩ.

"Ý anh là muốn đến đồn cảnh sát để trộm đồ?" Trần Hiểu Manh khoanh tay ngay ngực, nhướng mày hỏi.

Đây rõ ràng không phải là một lựa chọn sáng suốt. Vì cảnh sát không biết lai lịch của bọn họ, thế nên không thể chỉ nghe họ trình bày xong là mang hồ sơ ra cho xem được.

Thậm chí, còn dễ dẫn đến hiểu lầm.

"Vậy ghé sang viện địa chí thị trấn thôi." Giang Thành vuốt cằm: "Nơi đó hẳn là có ghi chép vụ án này lại, chỉ là không đủ chi tiết như ở đồn cảnh sát mà thôi."

"OK!" Trần Hiểu Manh gật đầu: "Không còn nhiều thời gian nữa. Tôi đề nghị chúng ta chia binh hai đường. Anh đi viện địa chí để tìm thông tin về cô gái kia, còn tôi đi canh chừng xung quanh lữ quán An Bình. Chờ anh tìm được thông tin về những cô gái đó, chúng ta sẽ họp mặt."

“Nằm mơ đi.” Giang Thành điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái hơn, sau đó híp mắt bảo: “Mặc dù nghe có vẻ như phía bên lữ quán An Bình sẽ nguy hiểm hơn, nhưng chẳng lẽ cô nghĩ là tôi không rõ cô đang âm mưu gì à?

Trước khi tôi lấy được tin tức về nhóm phụ nữ kia, cô không hề dám đến gần lữ quán An Bình, đúng không? Cô chỉ tìm một nơi nào đó để trốn, kế tiếp là giả vờ nghiêm túc giám sát nơi đó một khi tôi đến tìm cô?”

Dù bị đoán trúng tâm tư, Trần Hiểu Manh vẫn bày ra vẻ mặt rất vô tội. Tuy vậy, cô nàng cũng âm thầm đào sạch mồ mả nhà Giang Thành từ tận đáy lòng. Tên này ma mãnh như quỷ quái vậy, muốn chơi trên đầu hắn quả thật còn khó hơn lên trời.

“Sao anh lại lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử?” Trần Hiểu Manh giả vờ tức giận: “Vậy anh nghĩ xem, chúng ta nên làm thế nào?”

Giang Thành suy nghĩ một chút rồi nghiêng người tới trước, trầm giọng thăm dò: “Vậy… đổi ngược nhiệm vụ hai bên nhé?”

Trần Hiểu Manh chân thành từ chối, sau đó cười khẩy, bảo: “Người khác thì không sao, nhưng với anh thì không được.”

Vài giây sau, cô lại nói thêm: “Tính cách của anh quá tệ.”

Sau rất nhiều cuộc mặc cả, cuối cùng cả hai kẻ âm mưu đầy bụng, lòng dạ xấu xa này mới hình thành nên một nhận thức chung cực kỳ quân tử.

Cả hai người… sẽ không tách nhóm.

Họ không những không thể tách ra, mà còn phải đảm bảo đối phương luôn ở trong tầm mắt của nhau.

Rốt cuộc, nhiệm vụ đã tiến đến những đến giây phút cuối cùng và sẽ kết thúc bất cứ lúc nào - nếu có ai đó kích hoạt được manh mối then chốt.

Đêm nay, cả hai người ngủ đều không thể ngon giấc. Trần Hiểu Manh không ngủ được vì điều kiện ẩm ướt và lạnh lẽo, còn Giang Thành lại bị Trần Hiểu Manh đá tỉnh mấy lần vì ngáy quá to, dễ gây chú ý.

Giang Thành rất tức giận, thế là dứt khoát ngồi dậy, không ngủ nữa.

Hắn bèn cử động cơ thể trong một phạm vi nhất định. Vì ngủ quên không để ý, chân tay của hắn đều tê dại cả. Tiếp đó, hắn lấy một hộp diêm từ trong túi ra, sau đó lại lôi ra một điếu thuốc xì gà nhàu nát từ một bên túi khác.

Đôi mắt của Trần Hiểu Manh sáng bừng lên. Cô nhận ra rằng, điếu xì gà này là do ông lão chăn nuôi gia cầm trong trấn từng tặng cho Bùi Càn.

Sau một tiếng "tạch", hắn đã châm lửa điếu xì gà.

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm khuôn mặt của Giang Thành. Nhưng khi cô chưa kịp nói gì, giọng nói bất mãn của Giang Thành đã vang lên trước: "Tôi hút thuốc thôi mà cô còn muốn phàn nàn gì à?"

Trần Hiểu Manh đột nhiên quên mất mình định nói gì. …

Trời đã sáng.

Trong thị trấn cách đó không xa, gà gáy liên tục. Sau đó còn có vài con chó sủa vang trời. Thị trấn vốn yên tĩnh về đêm, lúc này lại sống dậy.

Ở rìa thị trấn, có một vài gã đàn ông ăn mặc giản dị, gánh theo đòn gánh đi loanh quanh.

“Ăn mặc thế này, chúng ta sẽ dễ bị chú ý khi vào trấn.” Trần Hiểu Manh nấp sau bụi cây rậm rạp, nhìn qua khe hở.

Giang Thành cũng nấp sau một bụi cây khác bên cạnh.

Suy nghĩ thoáng qua, Giang Thành đáp: “Cứ cẩn thận tiến vào thôi. Sau đó, chúng ta nhìn xem nhà nào treo quần áo bên ngoài thì mượn tạm rồi tìm chỗ thay đồ. Xong xuôi hết mới đi điều tra tài liệu.”

“Nhất trí.”

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ hơn cả hai người tưởng. Khi vừa đến rìa thị trấn, Giang Thành và Trần Hiểu Manh trông thấy có một căn nhà đang mở cửa, thế là nhanh chóng lẻn vào.

Người mở cửa là một phụ nữ khoảng 40 tuổi. Trông cô ta có vẻ như không ngủ đủ giấc vậy, nom khá là mệt mỏi.

Người phụ nữ ấy cầm một chiếc chậu gỗ, đầu tiên là đặt nó xuống đất, sau đó mới lấy những bộ quần áo trong chậu ra treo lên dây phơi thô sơ bằng dây gai dầu trước cửa.

Xong xuôi mọi việc, cô ngáp dài quay vào nhà, đóng cửa lại.

Đợi chừng nửa phút, Giang Thành và Trần Hiểu Manh lập tức phóng tới, tranh giành nhau bộ quần áo đã chọn trước, sau đó cũng không hề né tránh đối phương mà thay ngay tại chỗ.

Trước sau chỉ mất 20 giây, hai người này tựa như biến thành một người khác vậy.

Duy chỉ có giày là giày cũ, nhưng vẫn tạm ổn. Màu giày của cả hai đều là màu xám, kiểu dáng không có gì đặc biệt, vì đi một chặng đường dài nên dính rất nhiều bùn đất. Tuy nhiên, nếu không nhìn kỹ thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Giải quyết xong chuyện trang phục, đã đến lúc bắt tay vào công việc.

Dân làng của thôn Tiểu Thạch Giản ở xa có lẽ cũng nhận ra rằng hai người bọn họ đã trốn khỏi đây rồi. Về cơ bản, hắn và Trần Hiểu Manh còn khoảng 4 đến 5 tiếng đồng hồ.

Ngoại hình của Trần Hiểu Manh thuộc loại dễ gây chú ý giữa đám đông, thế nên việc nghe ngóng tài liệu chỉ có thể giao cho Giang Thành.

Đầu tiên, hắn hái một ít hoa cỏ dại rồi cùng nhét vào miệng, nhai xong thì nhổ lên tay, cuối cùng là bôi mớ dung dịch ấy lên mặt.

Bằng cách này, khuôn mặt khôi ngô trắng trẻo vốn rất chiều lòng các quý bà của Giang Thành đã biến thành một khuôn mặt xám vàng y hệt như người dân thị trấn.

Trần Hiểu Manh cố chịu đựng cảm giác bài xích tự nhiên, sau đó bèn lấy một ít dung dịch từ trong tay Giang Thành rồi tự trát lên mặt mình.

May mắn thay, thị trấn An Bình này cũng cởi mở hơn thôn Tiểu Thạch Giản xa xôi kia.

Ở đây tuy ít người bên ngoài, nhưng dù sao cũng có một số gương mặt lạ lẫm. Theo lời của ông chủ lữ quán An Bình, phần lớn bọn họ đều là tiểu thương đến mua lâm sản.

Giang Thành đến gặp một gã bán tạp hoá để hỏi thăm, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Có một tòa nhà được xây để làm viện địa chí tại thị trấn An Bình, nằm ở phía Đông, đi bộ khoảng 20 phút.

Trong lúc tiến đến viện địa chí thị trấn, Trần Hiểu Manh nghi hoặc nói: “Tôi sợ chúng ta sẽ vồ hụt nơi rồi. Viện địa chí thị trấn chỉ thường lưu trữ lại những thông tin mang tính chính quy của từng địa phương, làm gì ghi chép các tin tức bên lề khác.”

“Không hẳn như vậy.” Giang Thành có vẻ lạc quan,“Có thể đó chỉ là tên gọi mà thôi, nhưng trên thực tế thì cơ quan này sẽ là một phòng lưu trữ với nhiều hạng mục khác nhau.”

Hắn nói tiếp: “Hiện tại không phải là thời đại mà chúng ta đang sống, thế nên việc quản lý và phân chia chức năng không hề có một chuẩn mực cụ thể như vậy”.

Trần Hiểu Manh suy nghĩ một hồi, cảm thấy Giang Thành nói có phần đúng, thế là bất ngờ khen ngợi: “Không ngờ anh nhảm nhí như thế, vậy mà còn có nhiều kiến thức đến vậy.”

“Chuyện vặt vãnh mà thôi!” Nghe thế, Giang Thành lập tức ưỡn ngực, nghiêng người, hồng hào cả mặt mà nhiệt tình mời gọi: “Nếu cô có đủ điều kiện trở thành khách VIP và đặt được hạng mức phòng mà tôi phụ trách, cô sẽ có cơ hội biết được tôi là chuyên gia ở mảng nào.”

Chương 152: Sơ hở

“Được thôi.” Trần Hiểu Manh cười bảo: “Anh cho tôi xin địa chỉ. Sau khi ra ngoài, tôi đến đăng ký thành viên để trải nghiệm thử, xem có tốt như anh quảng cáo hay không.”

“Không thành vấn đề!” Giang Thành thẳng thắn: “Trước tiên, cô cho tôi xin số điện thoại nhé.” Hắn dõng dạc giải thích: “Dù sao đi nữa, tôi thuộc về tầng lớp cao cấp, địa vị khác với người bình thường, cần phải đặt hẹn trước.”

Trần Hiểu Manh nhún vai, tiếc nuối nói: “Vậy thôi, tôi ghét phiền phức lắm.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Trên đường có rất nhiều người qua lại, nhưng vì cả hai đã thay đổi quần áo và phong cách nên chẳng ai để ý đến họ.

Đi dọc theo con phố, rẽ qua vài lối khác nhau, cuối cùng cũng trông thấy một tòa nhà cao hai tầng.

Vị trí của tòa nhà này tương đối hẻo lánh, xung quanh được đắp đất vững chắc; có một tấm bảng gỗ được treo thẳng đứng trên cây cột cạnh cổng, ghi là “Viện địa chí thị trấn”.

“Chúng ta đến rồi.” Trần Hiểu Manh ngẩng đầu nói.

Cửa không đóng, hai người đứng ngoài cửa nhìn một lúc rồi bước vào.

Không gian bên trong tương đối rộng nhưng bày trí rất đơn giản. Ở lối vào có vài chiếc bàn gỗ dài, đằng sau là một nơi tựa như bàn dành cho khách mượn tài liệu ngồi đọc.

Xung quanh là các kệ gỗ lớn cao bằng thân người; trên kệ có nhiều vách ngăn, mỗi ngăn lại chứa đầy sách vở, tài liệu.

Một người đàn ông trông giống như nhân viên phục vụ đang nằm sấp ngủ gật trên chiếc bàn màu đen; tại mép bàn có vài cuốn sách đóng gáy.

Giang Thành bước đến, vỗ vào anh ta: "Chàng trai trẻ, thức dậy đi."

Nhân viên phục vụ này là một thanh niên chạc tuổi 20. Chẳng rõ đêm qua anh ta đã làm gì mà lúc này trông cứ mơ mơ màng màng: "Các anh chị là…"

Anh chàng vừa mở miệng là bị Giang Thành dùng ánh mắt rất nghiêm khắc ngắt lời ngay. Hắn giở giọng lạnh lùng: "Ngủ trong giờ làm việc, đây là thái độ làm việc của cậu sao?"

Cơn buồn ngủ của anh bạn nhân viên lập tức biến mất. Giang Thành cứ mang đến cho anh ta một cảm giác tựa như cấp trên đi kiểm tra vậy, đặc biệt hơn là khi hai người này trông rất xa lạ, không giống các cư dân trong thị trấn.

Tuy người đàn ông trước mặt mặc quần áo rất bình thường, nhưng cả người đều toát ra khí chất ưu việt, đặc biệt là khóe miệng hơi nhếch lên kia.

Anh ta đã từng gặp các lãnh đạo lớn của quận, nhưng không ai trong số họ có khí chất tương đương với người đàn ông trước mặt này.

Để được nhận vào vị trí này, anh ta đã trải qua cả một đoạn đường nhấp nhô, còn phải tốn kém quà tặng rất nhiều nơi, thế nên lúc này lại càng cảm giác căng thẳng hơn rất nhiều. Ngay lập tức, anh chàng nhân viên này bèn bày tỏ thái độ cung kính tận tuỵ ngay.

"Anh… à không, anh chị cần gì?" Thanh niên ngập ngừng thăm dò, giả vờ như không nhận ra vị lãnh đạo đang cải trang vi hành này. Đây là thái độ khá chu đáo của anh ta khi tiếp đãi người bình thường.

“Cậu biết thôn Tiểu Thạch Giản không?” Giang Thành thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế trước mặt thanh niên phục vụ; chỗ ngồi vẫn còn ấm áp.

Thanh niên kia sửng sốt một lúc, sau đó rất lâu mới hoàn hồn lại, chậm rãi gật đầu: “Tôi biết.”

“Anh bạn trẻ, cậu biết điều đấy.” Giang Thành nhìn cậu ta từ trên xuống dưới, híp mắt lại, bảo: “Xem ra, cậu đã đoán được thân phận của chúng tôi rồi.”

“Các anh, chị là lãnh đạo trên huyện xuống kiểm tra à?” Thanh niên cung kính hỏi, nhưng giọng nói lại rất thấp, sợ làm bại lộ hành vi giấu kín thân phận của các vị cấp trên này.

Cậu ấy liếm môi: “Chúng tôi đã nhận được thông báo cách đây không lâu, nhưng không ngờ các anh đến nhanh như vậy, vả lại…” Anh chàng mỉm cười: “Vả lại còn đến đây dưới hình thức này.”

Giang Thành không hề giải thích gì, chỉ thoải mái dựa lưng vào ghế, ngẩng đầu hỏi: “20 năm trước, ở thôn Tiểu Thạch Giản từng xảy ra một vụ án kinh hoàng. Nơi này còn lưu hồ sơ không?”

“Vẫn còn.” Thanh niên phục vụ lập tức xoay người, chạy về phía góc tối bên trong căn phòng này. Sau đó, cậu ta khiêng một cái thang ra, đặt nó tựa vào một chiếc kệ rất kín đáo nằm trong góc, cuối cùng mới lấy một cuốn sách từ tầng trên cùng xuống.

Khi chạy trở lại, cậu ấy bèn cẩn thận đưa cuốn sách ra, thở hổn hển nói: “Báo cáo thủ trưởng, đều ở đây. Tuy nhiên, có lẽ là không nhiều chi tiết cho lắm, nếu muốn tìm hiểu nhiều thông tin hơn thì anh có thể ghé sang đồn cảnh sát.”

Thấy vậy, cả Giang Thành và Trần Hiểu Manh đều cau mày.

Hỏng bét rồi…

Giang Thành vẫn nở nụ cười. Hắn dùng một tay cầm lấy cuốn sách mà nhân viên phục vụ đưa cho, trong khi tay kia thì lặng lẽ thò vào túi, lấy ra một miếng sắt được mài bóng loáng rồi âm thầm giấu trong lòng bàn tay của mình.

Đồng thời lúc này, Trần Hiểu Manh cũng run nhẹ cổ tay; một vật gì đó trông giống như một cây tram trượt xuống lòng bàn tay của cô. Cô cũng âm thầm giấu món hung khí này trong lòng bàn tay.

Tiếp đến, Trần Hiểu Manh giả vờ vô tình nhìn xung quanh, lén lút quan sát cách bố trí nơi đây.

Vụ án lừa gạt ở thôn Tiểu Thạch Giản đã xảy ra cách đây 20 năm, là một vụ án rất cũ. Nói một cách đơn giản, tuổi đời của vụ án này thậm chí còn lớn hơn cả tuổi đời của tên thanh niên phục vụ.

Tài liệu liên quan đến vụ án được cất trên nóc kệ ở một vị trí rất xa, cần phải kê thang mới lấy được. Điều này chứng tỏ rằng, rất ít người tìm đọc nó trong một quãng thời gian khá lâu.

Nhưng mà… trông tên nhân viên phục vụ này có vẻ ngu ngốc, ấy thế mà chẳng cần dò lại danh sách lưu trữ tài liệu mà đã có thể trực tiếp biết ngay vị trí cất giữ bộ tài liệu từ 20 năm trước kia, bắt thang lên lấy chính xác ngay lập tức…

Phản ứng đầu tiên của Giang Thành chính là nghĩ rằng nhóm mình đã trúng kế. Có lẽ viện địa chí này cũng đã bị tên thôn trưởng thôn Tiểu Thạch Giản kia gài người vào nằm vùng rồi.

Địch ngoài sáng, mình trong tối, nhưng khi chưa vạch mặt lẫn nhau thì Giang Thành vẫn sẵn lòng trì hoãn. Trong lúc này,

Trần Hiểu Manh cũng chỉ là chuẩn bị sẵn sàng, thay vì ra tay tấn công đột ngột.

Giang Thành mỉm cười, chậm rãi mở xấp tài liệu ra.

Bộ tài liệu này quả thực chính là những sự việc đã xảy ra của 20 năm trước. Sau khi đọc thoáng qua phần tổng quan, Giang Thành bèn lật ngược lại; tình tiết vụ án gần như phù hợp với những gì mà bọn họ đã biết.

Phần sau của bộ tài liệu cũng có ghi chép đầy đủ về tên, quê quán, địa điểm và phương thức lừa gạt, bắt cóc 29 người phụ nữ kia.

Tất nhiên, điều quan trọng hơn chính là diễn biến cuộc đời của những người phụ nữ đó trong khoảng thời gian sau này.

Giang Thành lật từng trang, còn Trần Hiểu Manh đứng phòng thủ bên cạnh, sẵn sàng ứng phó tình huống khẩn cấp bất cứ lúc nào.

Thanh niên phục vụ trừng to mắt, im lặng quan sát hai người.

Khi lật đến trang cuối cùng, ngón tay của Giang Thành chợt dừng lại.

Trang tài liệu này ghi lại thông tin của một người phụ nữ, tên Tô Dĩnh.

21 tuổi, là sinh viên của một trường đại học từ thành phố lớn, chuyên ngành Mỹ thuật.

Quan trọng hơn, theo bản ghi chép trong này, kể từ sau khi được cứu thì dung mạo của cô ấy đã bị hủy hoại hoàn toàn, cuống họng cũng không thể phát ra âm thanh được nữa.

Vì gia đình của cô ấy là danh gia vọng tộc tại địa phương, nên từ sau sự việc này thì đám người nhà cổ hủ kia vô cùng xấu hổ, dứt khoát từ chối việc nhận lại cô về nhà.

Chỉ cho người đưa cô một khoản tiền, để cô ấy tự tìm đường mưu sinh.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo lại rất mơ hồ. Bộ tài liệu này chỉ đề cập đến việc cô tiếp tục sinh sống ở khu vực lân cận và không hề nhắc gì đến các thông tin như cô làm nghề gì, sống tại địa chỉ nào.

Đây hẳn là do thư ký ghi lại bộ tài liệu này muốn âm muốn bảo vệ người phụ nữ tội nghiệp đó, không nỡ gây tổn thương cho cô lần thứ hai.

Sau khi đóng quyển sách lại, Giang Thành lại nhìn về phía thanh niên trước mặt.

Tuy cậu ta còn trẻ tuổi nhưng nguỵ trang rất khéo, ngay cả Giang Thành cũng không thể nhìn ra sơ hở ngay từ lúc ban đầu.

"Tại sao cậu nhìn tôi như vậy?" Trong lúc nhìn chằm chằm vào thanh niên phục vụ, Giang Thành đột nhiên hỏi một câu.

Anh chàng kia sững người một lúc, vì chẳng rõ tại sao giọng điệu của người đàn ông trước mặt lại thay đổi đột ngột thế này: "Không… Không có gì, chỉ là…" Cậu ta ấp úng mãi, không dám nói thẳng, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc vào bộ tài liệu trong tay Giang Thành.

"Cậu có hứng thú với vụ án này à?" Hắn lắc nhẹ quyển sách trong tay.

"Không, không hề." Thanh niên phục vụ nhanh chóng xua tay: "Tôi không hề có hứng thú với nó. Tôi chỉ… chỉ tò mò là tại sao gần đây lại có nhiều người đến hỏi thăm vụ án này đến thế?" Cậu ta nghi hoặc đáp.

Trần Hiểu Manh đột nhiên nhận ra chi tiết kỳ quái trong câu nói này: "Gần đây, lại có người tìm đến xin đọc phần tư liệu này à?"

Chương 153: Chân tướng

“Vâng.” Thanh niên phục vụ gật đầu: “Cục Cảnh sát huyện đã cử người tới đây. Họ cũng yêu cầu đích danh bộ hồ sơ này.”

“Lúc mấy giờ?”

“Khoảng một tiếng trước.” Nam thanh niên nhìn bộ hồ sơ trong tay Giang Thành, nghi hoặc nói: “Khi đó, trời vừa mới rạng sáng. Tôi còn đang ngủ, thế là bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Người kia vừa đến là chỉ đích danh muốn xem hồ sơ của vụ án này. Tôi không thể nào nhớ được một vụ án ở thời điểm xa lơ xa lắc như vậy, thế nên phải lục lọi trong ngăn tư liệu rất lâu thì mới tìm ra.”

“Không ngờ khi tôi mới cất lại quyển tài liệu vào ngăn tủ chưa được bao lâu thì anh, chị đã đến.” Anh chàng ngượng ngùng sờ chóp mũi, sau đó còn thì thầm: “Sớm biết thế, tôi khỏi phải cất đi.”

“Người kia trông như thế nào?” Trần Hiểu Manh hỏi.

Thanh niên phục vụ chớp chớp mắt, tựa như không hiểu ý của cô ta, thế là mơ hồ đáp: “Là người của Cục Cảnh sát huyện, mặc đúng đồng phục, còn vác theo một cái bao vải.”

“Ý tôi là, dáng dấp của người đó thế nào?” Dường như Trần Hiểu Manh nhận ra gì đó nên chợt nóng nảy dần, cũng bắt đầu to tiếng hơn: “Là nam hay nữ?”

“Là phụ nữ.” Thanh niên trả lời ngay lập tức.

Là phụ nữ… Một cảm xúc khó nói đồng thời bừng lên trong mắt Giang Thành và Trần Hiểu Manh.

“Một người phụ nữ hay hai người phụ nữ?”

Dường như thanh niên phục vụ này không hiểu được tại sao lãnh đạo trên huyện lại quan tâm đến người của Cục Cảnh sát huyện đến thế, nhưng vì mơ hồ cảm thấy chuyện này có dính líu đến một sự vụ gì đó rất quan trọng nên không dám nghĩ ngợi nhiều, bèn cố gắng hình dung lại: “Kẻ bước vào điều tra thông tin chỉ là một người phụ nữ, tôi chẳng rõ còn ai ngoài cửa không nữa.”

“Cậu có nhớ cô ta trông như thế nào không?”

“À…” Thanh niên phục vụ hơi xấu hổ: “Cô ấy đội một chiếc mũ rộng vành, và tôi… tôi chỉ lo tìm kiếm tài liệu cho cô ấy mà thôi. Lúc đó, trời rất tối, nên… tôi không để ý.”

Ở thời điểm này, tại sao lại có một người phụ nữ đơn độc đến viện địa chí thị trấn An Bình để điều tra vụ lừa gạt bắt cóc ở thôn Tiểu Thạch Giản cách đây 20 năm nhỉ? Giang Thành dần nghiền ngẫm về chi tiết này.

Hắn lập tức nghĩ đến Vu Mạn và Lý Lộ, hai cô gái đã mất tích.

Tuy người kia đến đây trong trang phục cảnh sát, nhưng ít nhất là đối với Giang Thành thì muốn có được loại trang phục đó cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Trần Hiểu Manh hiển nhiên cũng nhận rõ chi tiết này, thế là vội vàng hỏi: “Cậu có nhớ cô ta rời khỏi đây rồi đi theo hướng nào không?”

“Về chuyện này thì tôi biết.” Thanh niên phục vụ nuốt nước bọt, chỉ về phía cửa: “Vừa ra ngoài, cô ta rẽ phải.”

Trần Hiểu Manh lập tức đứng dậy, bước ra ngoài.

“Chờ một chút.” Giang Thành gọi Trần Hiểu Manh lại, sau đó quay sang quan sát tên nhân viên phục vụ này bằng ánh mắt

rất mịt mờ, cũng khiến cậu ta sởn cả gai ốc.

“Cô ta đến đây còn làm gì khác không, ngoài việc điều tra hồ sơ vụ án kia?” Giang Thành nghiêm túc hỏi.

“Cô ấy cũng mượn bộ hồ sơ liên quan đến dân làng trong thôn Tiểu Thạch Giản.” Thanh niên phục vụ thận trọng đáp, sợ mình vô tình xúc phạm đến cấp trên.

Trần Hiểu Manh dừng bước khi nghe đến đoạn này.

“Bộ hồ sơ đó đâu?” Giang Thành gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, hơi nheo mắt lại.

Thanh niên phục vụ lập tức quay lại tìm. Chưa đầy một phút, cuốn sổ ghi chép các thông tin liên quan đến dân làng của thôn Tiểu Thạch Giản, thị trấn An Bình, đã xuất hiện trong tay Giang Thành.

Hắn giả vờ giả vịt lật xem.

Nhưng chỉ nửa phút sau, con ngươi của Giang Thành đột nhiên co lại. Hắn đã phát hiện ra một cái tên quen thuộc trong bộ tài liệu này: Lưu Tồn Nghĩa.

Ở cột chức vụ có ghi hai chữ “Trưởng thôn”.

Ông ta là trưởng thôn hiện tại của thôn Tiểu Thạch Giản, và ông ta cũng là người đã mời Giang Thành và những kẻ khác đến thôn Tiểu Thạch Giản.

Nhưng điều mà Giang Thành thực sự quan tâm không phải là chi tiết này, mà là dấu ngoặc đơn đằng sau cái tên Lưu Tồn Nghĩa.

Bên trong dấu ngoặc đơn ấy chính là ba chữ “Tiền Kiến Quốc”.

Trần Hiểu Manh sa sầm cả mặt khi thấy cái tên này. Cô lập tức nghĩ tới ba tấm bài vị bên trong phế tích của từ đường nhà

họ Tiền: Tiền Kiến Quốc, Tiền Kiến Thiết và Tiền Kiến Tú.

Hóa ra, người đứng đầu thôn Tiểu Thạch Giản hiện tại chính là Tiền Kiến Quốc, đứa con trai may mắn còn sống sót của cựu trưởng thôn họ Tiền năm đó, để rồi thay tên đổi họ nhằm tránh việc bị quỷ hồn truy sát.

Chẳng trách sao…

Đến lúc này, đã rõ vì sao ông ta lại có hành vi như vậy.

Trong vấn đề này, sở dĩ Tô Dĩnh đã đốt đi từ đường nhà họ Tiền nhưng lại không phá đi bài vị của Tiền Kiến Quốc, Tiền Kiến Thiết và Tiền Kiến Tú, đây ắt hẳn là để nhắc nhở mọi người rằng: ba người này là giả chết và họ vẫn còn sống.

Theo bản ghi chép thông tin về dân làng, nhà họ Tiền có tổng cộng 5 người con. Trong đó, người con cả và người con thứ đã chết, mà cũng chẳng rõ nguyên nhân tử vong. Người con thứ ba chính là Tiền Kiến Quốc, sau khi đổi tên thì trở thành trưởng thôn của thôn Tiểu Thạch Giản.

Tiền Kiến Thiết là người con thứ tư. Ông ta sau này…

Giang Thành lật qua trang kế, để rồi đột nhiên phát hiện trang giấy ghi chú thông tin về Tiền Kiến Thiết đã biến mất. Phía dưới mép trang có vết răng cưa không đều nhau.

Hiển nhiên, có ai đó âm thầm xé trộm đi trang giấy này.

“Mẹ kiếp!” Trần Hiểu Manh thầm mắng.

Giang Thành cũng không kiêng kỵ gì tên nhân viên phục vụ, thẳng thừng lấy ra tấm ảnh mà hắn từng tìm được bên trong căn nhà bỏ hoang của họ Tiền.

Sau khi so sánh đối chiếu, Giang Thành xác nhận người mang khẩu súng săn trên vai chính là con cả Tiền Kiến Nghiệp, còn kẻ cầm bàn tính chính là Tiền Kiến Lâm - người chuyên phụ trách việc làm ăn buôn bán, Tiền Kiến Quốc là

người con thứ ba - kẻ đang ôm đống sổ sách và hiện nay đang giữ chức trưởng thôn của thôn Tiểu Thạch Giản dưới cái tên Lưu Tồn Nghĩa.

Vậy, người còn lại đeo tạp dề màu xanh nhạt kia chắc chắn là Tiền Kiến Thiết, người con thứ tư.

"Là ông chủ của lữ quán An Bình." Trần Hiểu Manh hạ giọng.

Cô nhớ rằng, ông chủ kia cũng họ Lưu. Ông ấy đeo tạp dề trong lúc bận rộn nơi nhà bếp, mà tay nghề cũng khá ổn.

Ông ta chịu trách nhiệm kinh doanh lữ quán trong thị trấn, sau đó là chăm sóc người em gái Tiền Kiến Tú đã bị huỷ hoại dung nhan.

Đồng thời, còn có nhiệm vụ dẫn dắt các vị "cao nhân" bị thu hút bởi những phần thù lao hào phóng. Chuyện tranh chấp với nhóm người trưởng thôn trước đó vốn dĩ chỉ là một màn kịch của hai anh em nhà bọn họ hợp tác diễn nên mà thôi.

Mục đích là lấy được lòng tin của đám người Giang Thành.

Giang Thành hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra.

Đây chính là diễn biến của toàn bộ vụ án.

Tiếp theo, cả hai cũng không cần tốn thời gian với thanh niên phục vụ này nữa, thế là vội đứng dậy rồi trực tiếp rời đi.

Thanh niên phục vụ bị hai nhóm "lãnh đạo cấp cao" liên tục tập kích, lúc này đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, cậu ta còn âm thầm khấn vái tổ tiên, cầu mong đừng vì chuyện này mà mình bị mất việc.

"Nhưng kỳ lạ nhỉ?" Vừa thu dọn bàn ghế, cậu ta vừa lẩm bẩm: "Tại sao khẩu âm của bọn họ cứ lạ lạ, chẳng lẽ là người nơi khác điều động đến đây?"

Cậu ấy chỉ lắc đầu, tiếp tục lau bàn, cho đến khi chiếc bàn gỗ được lau sáng bóng. …

Sau khi rời khỏi viện địa chí thị trấn, Giang Thành và Trần Hiểu Manh lập tức tăng tốc, chạy về phía lữ quán An Bình.

Ban đầu, họ cho rằng Lý Lộ và Vu Mạn đã bị mắc kẹt tại thôn Tiểu Thạch Giản, thậm chí là đã gặp bất trắc rồi.

Nhưng sự thật chứng minh rằng, cả hai đã lo xa.

Một người trong số họ, thậm chí là cả hai người, đã sớm rời khỏi thôn Tiểu Thạch Giản. Cái cảm giác bị áp chế hoàn toàn thế này, vì đã lâu không được cảm thụ nên Trần Hiểu Manh cực kỳ khó chịu.

Có rất nhiều người giả heo ăn thịt hổ, kể như cả hai đã nhìn lầm người trong nhiệm vụ này.

“Anh nói xem, là ai vậy?” Trần Hiểu Manh lạnh lùng hỏi: “Hay chính là cả hai cô gái ấy cùng nhau hợp tác?”

Giang Thành cũng bỏ đi thái độ đùa giỡn lúc trước, nghiêm túc đáp: “Ắt hẳn là chỉ một người. Nếu là hai người, vậy quá lộ rõ mục tiêu.” Hắn vừa đi, vừa nói: “Bên cạnh đó… Nếu không để lại một người trong làng, cô nghĩ xem… Chúng ta có dễ dàng rời đi như vậy hay không?”

Chương 154: Gài bẫy

Trần Hiểu Manh suy nghĩ một hồi, sau đó biết rõ Giang Thành nói có lý. Trong đầu cô thỉnh thoảng còn xuất hiện hình ảnh của Lý Lộ và Vu Mạn, tựa như đang lựa chọn giữa hai người.

"Đừng suy nghĩ nhiều, sớm muộn sẽ biết thôi." Giang Thành dừng bước, vì đã có thể trông thấy lữ quán An Bình từ xa xa.

Không có nhiều các tòa nhà ba tầng trong thị trấn.

Dòng thời gian ở thế giới này càng ngày càng kỳ quái. Đêm cực dài, ngày cực ngắn, chỉ ghé sang viện địa chí thị trấn có một lúc thôi mà bây giờ đã là giữa trưa.

Người đi bộ trên đường phố cũng có biểu hiện kỳ quái, tựa như chỉ là đi lang thang không mục đích; các hàng quán ven đường và những người bán hàng rong trên phố cũng rơi vào trạng thái âm u, đầy tử khí.

Nếu bắt buộc phải miêu tả, thì biểu hiện của mọi người chẳng có gì khác thường, nhưng nếu gộp chung nguyên đám người ấy lại thì trông vô cùng quỷ dị.

Giang Thành cũng từng trải qua tình huống tương tự - đây chính là điềm báo trước khi nhiệm vụ kết thúc.

Hai người dừng chân khi còn cách lữ quán An Bình một đoạn. Hôm nay, ngôi lữ quán này mang đến cho bọn họ một cảm giác rất cổ quái. Cả hai bèn đổi góc độ, tìm nơi có thể nhìn thấy thẳng vào mặt chính diện của ngôi lữ quán này.

Cửa chính của lữ quán đang đóng kín; tất cả các ô cửa sổ lộ ra bên ngoài cũng đóng kín, và ngay cửa còn treo thêm một tấm biển ngừng kinh doanh.

Rõ ràng, có điều gì đó không ổn ở bên trong.

"Có lẽ trưởng thôn và những người khác đều tới rồi." Trần Hiểu Manh nấp trong bóng tối, lặng lẽ quan sát động tĩnh chung quanh lữ quán. Sau đó, cô quay đầu, nhìn về phía Giang Thành: "Bọn họ đang mai phục bên trong, chờ đợi chúng ta tự rơi vào bẫy."

Ngẫm nghĩ một hồi, Giang Thành đột nhiên hỏi: "Cô nói xem, tên đồng bọn đã đi trước chúng ta một bước kia bây giờ đang ở đâu?"

"Đồng bọn?"

Trần Hiểu Manh bài xích cụm từ này theo bản năng, nhưng cô lại không thể phủ nhận cụm từ đó rất thích hợp với hoàn cảnh hiện tại. Bên cạnh đó, cô cũng không cần ý kiến ý cò về cách chơi chữ của Giang Thành, vô ích mà thôi.

"Có lẽ là đã bị bắt mất rồi." Trần Hiểu Manh nói thẳng.

Dù sao đi nữa, mụ đầu sỏ Tiền Kiến Tú đang trốn ở đây, thế nên lữ quán An Bình cũng là đích đến cuối cùng của mọi người.

Trưởng thôn và những người khác đương nhiên biết điều này.

"Không hẳn…" Giang Thành suy nghĩ: "Từ việc xé trang ghi chú thông tin đó ra, có thể thấy rằng cô ấy đang nhắm vào những người chơi có thể sống sót khác."

Trần Hiểu Manh nhướng mày: "Rốt cuộc, ý anh là sao?"

"Cô đều có thể nhận ra lữ quán An Bình có vấn đề, chẳng lẽ người phụ nữ kia không nhận ra ư?" Nhìn chằm chằm vào

lữ quán An Bình một lúc lâu, Giang Thành càng cảm thấy nó kỳ quái.

Một lúc sau, hắn tiếp tục nói: "Nếu tôi là cô ấy - sau khi phát hiện lữ quán có vấn đề - vậy sẽ ẩn nấp ở phụ cận, chờ đợi một thằng ngu nào đó bước vào trước để ăn đạn dùm tôi.

Chờ đến khi an toàn, tôi sẽ vào sau."

"Nhưng cô ấy không phải là anh." Trần Hiểu Manh không hề nể mặt: "Tôi không nghĩ là cô ấy sẽ từ bỏ một cơ hội tốt như vậy. Cả tôi và anh đều biết rằng, càng kéo dài thì mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn đối với tất cả chúng ta cơ mà."

Trần Hiểu Manh nói cũng có lý. Nếu gã trưởng thôn kia gọi người tới phục kích ở lữ quán An Bình, và nếu không quen thuộc với nơi đây thì cơ hội chiến thắng sẽ vô cùng nhỏ nhoi.

Người phụ nữ giấu mặt cao tay kia cũng phải biết rõ điều này.

"Tôi mặc kệ, muốn đi thì cô tự mà đi." Giang Thành giả vờ như bản thân rất nhút nhát.

Thấy hắn như vậy, Trần Hiểu Manh cực kỳ khó chịu.

Khi cần quyết đoán mà không chịu quyết đoán, ắt hẳn sẽ phản tác dụng. Trần Hiểu Manh - người đã giãy giụa ít lâu trong Ác mộng - hoàn toàn hiểu được ý tứ của câu nói này. Tuy người đàn ông bên cạnh rất cẩn thận, nhưng nếu cẩn thận quá mức sẽ tự hại chết bản thân anh ta.

Không hiểu tại sao, sau khi nhận ra Giang Thành cũng có lúc đi lệch hướng, cô lại thở phào nhẹ nhõm, tựa như đây vốn dĩ chính là phẩm chất của một người bình thường nên có.

"Anh cứ ở đây chờ chết đi!" Đây là câu nói cuối cùng mà Trần Hiểu Manh gửi cho Giang Thành trước khi rời đi.

Giang Thành lẩm bẩm gì đó, bày tỏ sự bất mãn trong lòng.

Mặc dù Trần Hiểu Manh đã quyết định tiến vào lữ quán An Bình, nhưng trước khi hành động thì cô vẫn chuẩn bị khá đầy đủ.

Những gì mà Giang Thành từng nói không phải là không có lý. Đầu tiên, cô dạo một vòng lớn xung quanh lữ quán, nhưng chẳng thể phát hiện ra bất cứ một dấu hiệu mai phục nào đến từ tên "đồng bọn" hay trưởng thôn bên kia.

Sau đó, cô lặng lẽ lẻn tiến đến một bức tường kín đáo của ngôi nhà lữ quán, xác nhận xong xung quanh không có ai thì mới thử đẩy mạnh cửa sổ. Bất ngờ thay, cửa sổ lại mở toang vì động tác đẩy của cô.

Hoá ra, cửa sổ chỉ là đóng lại, nhưng không hề bị khoá kín.

Trong phòng tương đối tối tăm. Cô nheo mắt lại để thích nghi với không gian u tối này, sau đó mới đứng dậy, phóng người vào.

Thân thủ của Trần Hiểu Manh rất khá, nhảy chạm đất mà chỉ gây ra một âm thanh bé tí mà thôi.

Đây chính là căn phòng mà cả đám từng dùng bữa trước đó.

Diện tích không lớn lắm, bày trí cực kỳ đơn giản; ở giữa có đặt một chiếc bàn tròn, xung quanh có bảy tám chiếc ghế xếp xiêu vẹo, không khác gì khung cảnh trước khi bọn họ rời đi.

Chỉ là, cửa của căn phòng này được đóng kín nên trong phòng tương đối tối tăm mà thôi.

Từ lúc đáp xuống sàn phòng, Trần Hiểu Manh không hề cử động, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Cô chỉ vểnh tai lên, cố gắng lắng nghe động tĩnh xung quanh mình.

Thính giác của cô rất tốt, đó chính là ưu điểm của cô. Trong một hoàn cảnh rất yên tĩnh, cô có thể nhạy cảm cảm

nhận rõ ràng từng hơi thở, thậm chí là cả nhịp tim của những người đứng gần mình.

Nhờ năng lực có thể được xem như một hệ thống cảnh báo trước thế này, cô đã sống sót qua nhiều cơn Ác mộng.

Trần Hiểu Manh im lặng khoảng 01 phút. Ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng gió thổi ngoài cửa sổ, cô ta không nghe thấy bất kỳ tiếng động dị thường nào. Cả ngôi nhà 3 tầng dường như… đã chết hẳn, từ trong ra ngoài.

Trần Hiểu Manh nín thở đứng dậy, chậm rãi bước về phía cửa. Sau đó, cô ta bèn nắm lấy tay đấm cửa, hé mở ra một khe nhỏ.

Đại sảnh bên ngoài cũng như thế, hoàn toàn trống rỗng.

Ngay cả cửa nhà bếp cũng được đóng lại, cô thậm chí còn thắc mắc liệu ông chủ lữ quán có nghe trước tin tức về chuyện này rồi bỏ trốn cùng người em gái Tiền Kiến Tú hay không.

Đang chuẩn bị tiếp tục hành động, cô đột nhiên nghe thấy có tiếng động lạ từ sau lưng.

Trần Hiểu Manh lập tức quay người lại, thế là phát hiện ngoài cửa sổ còn có thêm một cái đầu thò vào.

Giang Thành lén nhìn một hồi, và có lẽ vì nhìn không rõ nên hắn phải híp mắt lại. Gió thổi qua kẽ tóc, chẻ ngôi giữa, trông rất giống một thành viên của Đảng kháng chiến thời chống Nhật.

Nhìn một hồi, hắn tựa hồ nhìn thấy Trần Hiểu Manh. Sau đó, sắc mặt của hắn bỗng hồng hào hẳn lên. Đầu tiên, hắn thò một chân bước vào, tiếp đó chui cả cơ thể vào bên trong.

Vừa tiếp đất xong, Giang Thành lập tức trườn tới bên cạnh Trần Hiểu Manh, thấp giọng quan tâm bảo: “Tôi đã suy nghĩ rất lâu, vì không an tâm cô ở đây một mình nên mới theo vào.”

Nghe một câu như vậy, nhưng khi lọt vào tai của Trần Hiểu Manh thì lại biến thành nghĩa khác. Bởi vì, cô chợt nhớ đến những gì Giang Thành từng nói trước đó, đại loại kiểu: ‘Nếu tôi là cô ấy, sau khi phát hiện trong lữ quán có vấn đề, thì tôi sẽ ẩn nấp xung quanh, chờ thằng ngu nào đó vào trước để hứng đạn’.

Chờ thằng ngu nào đó…

Mặc dù Trần Hiểu Manh ép buộc mình không suy đoán lung tung, nhưng sự thật rành rành đó.

Lý do mà cô chọn một địa điểm xa xôi như vậy để tiến vào là vì tránh việc Giang Thành lợi dụng cô. Ai ngờ đâu, tên Giang Thành vô liêm sỉ này lại theo sát sau lưng cô như vậy.

Giang Thành lén nhìn ra ngoài cửa, một lúc sau mới ghé sát vào tai Trần Hiểu Manh, nói: “Đừng sợ!” Hắn nuốt nước miếng, tiếp tục nhẹ giọng nói: “Một hồi, cô cứ ra ngoài trước đi. Tôi sẽ theo sau lưng cô, bảo vệ cô.”

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm vào bệ cửa sổ phía sau gáy của Giang Thành, nơi có một dãy chậu hoa đất sét màu đỏ. Đột nhiên, cô bỗng dưng muốn chộp lấy chậu hoa kia, đập chết cái tên Giang Thành này.

Chương 155: Đồng bọn

Trần Hiểu Manh sa sầm mặt, ánh mắt dần chuyển thành lạnh lùng; có một nửa cây trâm cài tóc sắc nhọn dần lộ ra từ ống tay áo bên trái của cô ta.

Giang Thành im lặng vài giây, sau đó đột nhiên hạ giọng bảo: "Thấy cô hồi hộp như vậy, nên vừa rồi chỉ là đùa tí cho vui thôi mà." Hắn ngẩng đầu, dõng dạc nói: "Để tôi ra ngoài trước."

Trần Hiểu Manh không nói gì cả, chỉ cất cây trâm cài tóc lại, nhường vị trí cho hắn.

Giang Thành lặng lẽ tiến đến đằng sau cửa, nhìn vào khe hở dọc cánh cửa một hồi lâu. Cuối cùng, dưới áp lực của Trần Hiểu Manh, hắn chậm rãi mở cửa, bước ra ngoài sau khi chờ đợi một hồi lâu.

Toàn bộ căn lữ quán rất yên tĩnh, như không hề có người sống vậy.

Cả hai không đi thẳng lên cầu thang, mà kiểm tra toàn bộ tầng một trước.

Dù sao đi nữa, giả sự gặp phục kích tại đây, nếu hai người hấp tấp chạy lên tầng trên thì sẽ gặp phải tình huống là bị chặn cứng ở trên lầu.

Trần Hiểu Manh lặng lẽ đi theo Giang Thành, cách khoảng 2 mét. Cô hạ quyết tâm, nếu gặp phải phục kích thì cô sẽ dứt khoát bỏ rơi Giang Thành, xông lên tầng ba và tóm lấy Tiền Kiến Tú.

Cô chỉ hy vọng Giang Thành có thể trì hoãn thêm ít lâu để bản thân kịp thời rời đi an toàn.

Trước hết, cả hai thử vào phòng tắm kiểm tra. Dù gì thì nơi đây cũng là nơi mà Giang Thành 'sinh ra' khi mới đến thế giới này, thế nên hắn cảm thấy khá đặc biệt.

Do vấn đề ánh sáng, bên trong vô cùng tối tăm. Trần nhà thấp phủ đầy mạng nhện, trên tường còn sót lại những vết ố màu nâu nhạt cùng mùi hôi thối rợn người khắp phòng.

Trần Hiểu Manh và Giang Thành mở tất cả các cửa phòng tắm nhưng không tìm thấy ai bên trong.

Hai người ra hiệu bằng mắt rồi lặng lẽ rút lui.

Kế tiếp, bọn họ tiến đến cửa nhà bếp. Đây là khu vực duy nhất còn sót lại, nơi mà cả hai chưa từng thăm dò ở tầng một. Nếu địa phương này vẫn chưa có ai bước vào, vậy chứng tỏ đám người trưởng thôn vẫn còn chưa tới.

Đây là một tin tốt đối với cả hai, nhưng Trần Hiểu Manh và Giang Thành trông chẳng vui vẻ gì.

Bởi điều này cũng đồng nghĩa với việc tên "đồng bọn" kia đã thành công.

Thậm chí, đã hoàn thành nhiệm vụ và rời khỏi thế giới này.

Giang Thành hít một hơi thật sâu, đẩy cửa nhà bếp ra. Tiếng "kẽo kẹt" sắc bén như một cây kéo, cắt đứt trái tim của hai người.

Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm Giang Thành, tựa như trách hắn sơ suất, tại sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng Giang Thành thầm rõ, đây không phải vấn đề của hắn. Hắn kéo cửa không hề mạnh, chỉ là do có người khác từng động tay động chân vào cánh cửa này.

Nếu việc đã đến bước này, Trần Hiểu Manh cũng không thể oán trách gì thêm nữa. Nhóm hai người lập tức tiến vào nhà bếp. Lúc này, Giang Thành không quên lấy ra một mảnh sắt bén nhọn, còn Trần Hiểu Manh cũng cầm theo một cây trâm cài tóc bằng gỗ.

Hơn mười giây trôi qua, bên trong nhà bếp vẫn không thay đổi gì.

Hiện tại, đến phiên Trần Hiểu Manh khó hiểu.

Dường như Giang Thành nhận ra gì đó. Hắn bèn nhấc chân tiến vào sâu trong nhà bếp, còn Trần Hiểu Manh thì xoay người đóng cửa nhà bếp lại. Sau đó, cô đứng cách xa Giang Thành ra, giữ một khoảng cách tương đối an toàn.

Nhà bếp rộng hơn họ tưởng tượng. Đi lướt qua cả một dãy nồi niêu xoong chảo sắt sẫm màu, cả hai trông thấy một căn phòng vách tạm dùng để chứa củi.

Khắp nơi đều là những đống củi được hình thành từ các bó củi được xếp đặt ngay ngắn.

Sắc mặt Trần Hiểu Manh đột nhiên tối sầm lại; cô ngửi thấy một mùi hương khiến bản thân vô cùng bất an.

Đó là mùi máu.

Sau khi tiến vào căn phòng chứa củi, Giang Thành đẩy một bó củi nằm gần bờ tường ra. Tầm nhìn của Trần Hiểu Manh đột nhiên thay đổi. Từ vị trí hiện tại, cô có có thể nhìn thấy một đôi chân đang để lộ ra ngoài.

Giang Thành chậm rãi quỳ xuống, cởi chiếc tạp dề hoa màu xanh nhạt đang phủ lên mặt nạn nhân. Quả nhiên, người chết chính là Tiền Kiến Thiết, ông chủ lữ quán.

Thi thể của ông ta bị ép cuộn tròn lại; đôi tay bị trói chặt sau lưng bằng một sợi dây gai dầu; miệng bị nhét một miếng

giẻ rách nát; đôi mắt của ông ta trợn to, toàn bộ khuôn mặt vặn vẹo một cách kỳ lạ; cuối cùng, chính là cơ thể của Tiền Kiến Thiết bị một mảng máu rất lớn phủ kín, trông vô cùng khủng khiếp.

Trong lúc này, Trần Hiểu Manh cũng tìm thấy thêm hai thi thể khác ở một vị trí sâu nơi góc phòng.

Một người là phụ nữ, bụng phình to, đó cũng là kẻ mà bọn họ đã từng gặp – cô vợ đang mang thai của Tiền Kiến Thiết, cũng chính là bà chủ của lữ quán An Bình.

Ngoài ra, còn có một thi thể không quá lớn tuổi, có lẽ vừa mới trưởng thành. Về cá nhân này, Giang Thành và Trần Hiểu Manh chưa từng gặp bao giờ, nhưng từ cách ăn mặc thì trông cậu ta giống nhân viên phục vụ trong lữ quán.

Phần cổ của cả ba người đều bị rạch toang, thủ đoạn gọn gàng, một dao đứt cổ họng.

Giang Thành đứng dậy, đi đến cạnh ô cửa sổ bị màn tre phủ kín, sau đó kéo tấm màn ra.

Bây giờ, căn phòng đã sáng sủa hơn nhiều.

Hai người cẩn thận kiểm tra ba thi thể và phát hiện ra rằng, bên cạnh vết thương chí mạng ở cổ thì ông chủ Tiền Kiến Thiết còn dính nhiều vết thương hỗn loạn trên cơ thể.

Với đôi tay bị trói và miếng giẻ nhét trong miệng, không quá khó để đoán ra rằng, kẻ này đã bị tra tấn rất tàn nhẫn trước khi tử vong.

Chính người "đồng bọn" đã mất tích của bọn họ gây ra chuyện này.

Mục đích của kẻ đó không chỉ là tra tấn, mà là để moi móc thông tin.

Khi căn phòng sáng lên, cả hai bèn phát hiện trên nền đất bị thấm dầu này có vài dấu chân máu. Vết máu bắt đầu từ đây, sau đó là dẫn ra bên ngoài.

Lần theo dấu chân, Giang Thành và Trần Hiểu Manh tiến đến một ngã rẽ bên trong nhà bếp.

Nơi này rất khuất, bị che phủ bởi một chồng chổi lớn bằng tre; bên cạnh có một vạc nước màu xanh đậm.

Chính tại đây, dấu chân đã biến mất.

Trần Hiểu Manh lập tức cảnh giác hẳn.

Cô nghi ngờ người kia đang rình rập đâu đây…

Ai ngờ rằng, Giang Thành lại bước thẳng tới, đi xuyên qua khe hở của đống chổi và vạc nước, cuối cùng tìm ra một cánh cửa ngầm thấp bé.

Độ cao của cánh cửa bí mật này chỉ cho phép một người lớn ngồi xổm mà đi vào; trên cửa còn buộc lấy một chiếc vòng bằng đồng.

Giang Thành nín thở - vừa kéo chiếc vòng ra, hắn đã trốn ngay về phía sau vạc nước với tốc độ cực nhanh.

Nhưng may mắn thay, không có thứ gì đột ngột xuất hiện tập kích hắn cả.

Một lúc sau, hắn cẩn thận thò đầu ra.

Có ánh sáng hắt ra từ cánh cửa bí mật trong góc tường có một chân nến tinh xảo, phía trên còn có một ngọn nến trắng dày như cánh tay em bé đang cháy yếu ớt.

Một cầu thang gỗ nhỏ hiện ra trước tầm mắt.

Dấu chân máu kia cũng hằn lên trên bậc thang.

Giang Thành lặng lẽ lui về phía sau, đi đến bên cạnh Trần Hiểu Manh, đột nhiên nói: “Lúc gặp cô tại ngôi nhà đổ nát của

họ Tiền, cô đã làm cách nào để tiến vào ngôi nhà đó vậy?"

Trần Hiểu Manh vốn không muốn trả lời câu hỏi của hắn, nhưng vẻ mặt của Giang Thành lúc này lại khác hẳn trước đây, thậm chí còn mơ hồ tạo ra một cảm giác đe dọa đối với cô.

Hiện tại, cô không hề hiểu được ẩn ý trong câu hỏi của Giang Thành, nhưng vẫn vô thức trả lời: "Đi vào từ tầng 2, bằng sợi dây kia đấy."

"Cô không hề đi qua tầng 1 à?"

"Không! Vừa mới lục soát ở tầng 2 xong, tôi phát hiện có người đi vào. Sau đó, là do các anh gây động tĩnh đánh thức quỷ hồn, rồi sau đó…" Trần Hiểu Manh không nói tiếp nữa.

Vì Giang Thành đã biết hết mọi diễn biến tiếp theo.

Hắn nheo mắt lại, một lúc sau mới nói: "Là Lý Lộ."

Trần Hiểu Manh chớp mắt: "Là cô ta ư?"

"Ừ, trên cầu thang trong tòa nhà bỏ hoang của họ Tiền, tôi từng trông thấy một số dấu chân rất kỳ lạ, có lẽ do phụ nữ để lại." Hắn nhìn Trần Hiểu Manh, chậm rãi nói: "Trước đây, tôi tưởng là cô."

Đột nhiên, Trần Hiểu Manh chợt hiểu ra.

Lý Lộ trước đó đã lấy cớ là chân bị thương, từng một mình ở yên tại ngôi nhà cũ của họ Tiền.

Trong tất cả mọi người, cô ta là người duy nhất có đầy đủ thời gian để thăm dò cả tòa nhà bỏ hoang của họ Tiền kia, đồng thời còn có thể tránh được tai mắt của những người khác.

Chương 156: Mật thất

“Vậy Vu Mạn…”

Ngưng một giây, Giang Thành bình tĩnh nói: “Cô ấy có khả năng là bị trưởng thôn khống chế, cũng có khả năng là đã chết rồi.”

Trong ác mộng xuất hiện chuyện đồng đội tử vong là chuyện rất thường gặp, nhưng đa phần đều do quỷ làm, còn như Vu Mạn bị NPC trong nhiệm vụ làm hại thì không nhiều.

Trần Hiểu Manh không muốn suy đoán Vu Mạn sau khi rơi vào trong tay đám người trưởng thôn sẽ gặp phải chuyện gì, cô ta thậm chí hy vọng rằng Vu Mạn đã chết trước khi bị bắt được.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.” Giọng nói của Giang Thành truyền đến: “Có thời gian nghĩ đến người khác chi bằng nghĩ cho chính mình, bất luận Vu Mạn như thế nào thì cũng là sự thật rồi, cô hay tôi đều không thể thay đổi được nữa.”

“Nếu như cô không muốn có kết cục như cô ấy, thì phấn chấn lên, đi tìm manh mối, nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Biểu hiện của Trần Hiểu Manh vừa rồi chẳng qua là xuất phát từ sự đồng cảm cùng là nữ giới, sau sự chậm trễ ngắn ngủi, sự kiên cường đã quay trở lại khuôn mặt: “Chúng ta vào trong đi.” Cô ta nhỏ giọng nói.

Cầm tấm sắt trong tay, Giang Thành là người đầu tiên lẻn vào cánh cửa ngầm.

Trần Hiểu Manh đi theo phía sau hắn.

Không gian bên trong rất chật hẹp, hai người chỉ có thể khom người đi về phía trước.

Nhưng cũng chính vì vậy, Giang Thành phụ trách mở đường, cũng không cảm thấy quá căng thẳng.

Hắn phán đoán Lý Lộ sẽ không lựa chọn mai phục ở đây.

Sau khi rẽ vài vòng, hai người tiếp tục đi lên phía trên, Giang Thành thầm đếm từng bước cho đến khi đến cuối cầu thang.

Trên đỉnh đầu có một chỗ ván lật, trên ván lật có một nắm cửa đơn giản làm bằng sợi sắt uốn cong.

Dựa vào số lượng cầu thang phán đoán, hiện tại đã đang ở vị trí tầng ba của lữ quán.

Hai người đều nhận ra, đằng sau chỗ ván lật chắc hẳn là mật thất nơi Tiền Kiến Tú ở.

Thành bại đều vào lúc này.

Giang Thành dùng tay cầm vào nắm cửa, quay đầu nhìn Trần Hiểu Manh, Trần Hiểu Manh gật đầu với hắn, tỏ ý đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Giang Thành dùng tốc độ cực nhanh lật ván ra, xẹt người qua từ cái lỗ lộ ra, đồng thời lập tức bước ra một bước, để nhường chỗ cho chỗ cái lỗ.

Trần Hiểu Manh theo sau xuất hiện.

Mặc dù trong phòng rất tối nhưng Giang Thành vẫn lập tức nhận ra ngay đây không phải là mật thất gì, mà là phòng 307 nơi bọn họ đã ở trước đây.

Cánh cửa ngầm này được xây dựng dưới bàn gỗ, rất kín đáo, một khi đóng lại, đứng trong phòng rất khó có thể nhìn ra sơ hở.

Một cảm giác ớn lạnh xuất hiện trong lòng hai người cùng một lúc.

Ai ngờ, trong căn phòng bọn họ ở lại có một lối đi bí mật, nếu như đợi khi bọn họ ngủ say, chủ quán dẫn người đến đột nhiên ám sát… hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Cùng lúc đó, Giang Thành cũng nghĩ thông một chuyện khác đã xảy ra.

Chẳng trách khi phát hiện ra có người ngoài cửa, chủ quán Tiền Kiến Thiết lại lập tức cầm dao đến phòng 307, hóa ra không chỉ là đang nghi ngờ bọn họ, mà còn để xác nhận xem lối đi bí mật có bị lộ hay không.

Những dấu chân dính máu đã biến mất ở đây.

Giang Thành và Trần Hiểu Manh vô cùng ăn ý chia ra kiểm tra dưới gầm giường, trong tủ quần áo, trong phòng tắm và những nơi khác mà người ta có thể dễ dàng ẩn nấp, nhưng không hề phát hiện được gì.

Kéo cửa ra, cuối hành lang ngoài cửa vẫn là ngọn nến lẻ loi kia.

Vị trí của chân nến khá kì lạ, không lên không xuống nằm ngay chính giữa bức tường, điều này cũng dẫn đến hiệu ứng ánh sáng rất hạn chế.

Phía sau bức tường cuối hành lang, chính là mật thất nơi Tiền Kiến Tú ở.

Ánh mắt của Trần Hiểu Manh trở nên cổ quái.

Người trước kẻ sau, thận trọng đi về phía cuối hành lang.

Trần Hiểu Manh duy trì khoảng cách một mét với Giang Thành, luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh, trong mắt cô ta, cánh cửa bên cạnh có thể mở ra bất cứ lúc nào, sau đó ai đó sẽ cầm dao lao ra ngoài.

Mãi cho đến khi hai người đã đi đến được bức tường ở cuối hành lang.

Bức tường tối đen, cho dù có ánh nến nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác bất an, tựa như có một luồng gió hung ác xuyên qua bức tường, Trần Hiểu Manh theo bản năng nuốt nước miếng.

Giang Thành tìm được khe hở của cánh cửa bí mật trên tường, dùng tay khẽ đẩy nhẹ, cánh cửa bí mật mở ra một khe hở.

Điều này thực sự khiến bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Điều bọn họ lo lắng nhất chính là không thể mở được cánh cửa bí mật, manh mối đều đã tìm được rồi, kết quả bởi vì không mở được cửa mà mọi nỗ lực trước đó đều tốn công vô ích, chắc hai người sẽ ói ra máu mất.

Giang Thành dùng một tay nắm lấy khe hở trên cánh cửa ngầm, cánh tay chậm rãi dùng lực.

Sức nặng của cánh cửa ngầm vượt quá sức tưởng tượng, hắn lại không hy vọng gây ra động tĩnh quá lớn, vì vậy sau khi làm cho khe hở lớn hơn, Giang Thành thận trọng tiến lại gần nhìn vào bên trong.

Bên trong rất tối, ngọn nến trắng mà Chu Vinh từng miêu tả cũng không còn nữa, hắn chỉ có thể nhìn thấy một số đường nét mơ hồ tối tăm, trông có vẻ là đồ nội thất.

Khi ánh mắt quét qua một chỗ, hắn chợt nhận ra hình như có một vật hình trụ đứng sau cánh cửa ngầm, cao khoảng nửa người, giống như một chiếc ghế cao.

Chỉ có điều…

Ngay khi hắn tập trung ánh mắt, muốn nhìn xem đó là thứ gì thì một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong bóng tối, Giang

Thành lập tức ngã về phía sau.

Ngay sau đó, một con dao găm có ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện ở nơi mắt của Giang Thành vừa rồi.

Nếu như chỉ chậm nửa giây thôi, hiện tại con dao găm đó đã đâm vào hốc mắt của hắn rồi.

Khi đòn tấn công thất bại, con dao găm nhanh chóng được rút ra, sau đó cánh cửa ngầm đã mở ra một khe hở lại "bang" một tiếng đóng lại.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh, đến lúc Trần Hiểu Manh kịp phản ứng và lao về phía trước thì cánh cửa ngầm đã bị đóng lại, không thể tìm ra kẽ hở nữa.

"Khốn kiếp!" Trần Hiểu Manh đá vào cánh cửa ngầm.

Độ dày của cánh cửa ngầm đối với bọn họ là không thể tưởng tượng được, thậm chí còn không cả run rẩy một cái.

Giang Thành lập tức đứng dậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ lại bị Lý Lộ tính kế rồi.

Thứ hình trụ đằng sau cánh cửa ngầm vừa rồi chính là Lý Lộ đang ẩn nấp ở đó, chờ phục kích bọn họ.

Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ, Lý Lộ một mực đều rất cẩn thận, sao có thể phạm sai lầm, để lại cho bọn họ một cánh cửa ngầm? Hóa ra lại là một âm mưu khác.

Bây giờ cánh cửa ngầm đã hoàn toàn đóng lại.

Cơ chế mở cánh cửa ngầm có thể không khó tìm nhưng nó cần tiêu tốn thời gian, thứ mà bọn họ đang thiếu nhất.

Vài giây sau khi cánh cửa ngầm đóng lại, điều khiến bọn họ lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra.

"Vù…"

Trái tim của Giang Thành và Trần Hiểu Manh đồng thời đập thình thịch.

Cửa… đã xuất hiện.

Ánh sáng nhợt nhạt vụt tắt, cánh cửa sắt xuất hiện trong mật thất của Tiền Kiến Tú.

Ở một mức độ nào đó, trò chơi này đã kết thúc.

Lý Lộ là người chiến thắng cuối cùng.

Cô ta cũng chắc chắn sẽ nhận được tất cả phần thưởng.

Điều mà Giang Thành và Trần Hiểu Manh có thể làm bây giờ, chỉ là vào được mật thất trước khi cánh cửa biến mất, trở về thế giới của mình thông qua cánh cửa.

Phần thưởng thì không cần nghĩ đến nữa, chỉ cần sống sót là đã tốt lắm rồi.

Lúc hai người đang chặn trước cửa để nghiên cứu xem cơ chế mở cửa ở đâu thì đột nhiên nghe thấy một tiếng "rầm" lớn.

Một tiếng động lớn phát ra từ tầng dưới, giống như tiếng cửa bị dùng lực đạp ra vậy.

Sau đó là tiếng bước chân dày đặc và hỗn loạn, lập tức lao vào trong.

"Lão tứ!!"

Một tiếng gầm thét xé lòng vang lên từ tầng dưới, rung chuyển màng nhĩ của Giang Thành đến mức muốn nổ tung.

Đó là giọng của trưởng thôn Tiểu Thạch Giản, nếu không phải tận tai nghe được, Giang Thành sẽ không bao giờ tưởng tượng ra một trưởng thôn 60 tuổi lại có sức bùng nổ như vậy.

Rất hiển nhiên, ông ta đã phát hiện ra thi thể của Tiền Kiến Thiết.

Chương 157: Người bình thường

Vài giây sau, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân "tùng tùng tùng", âm thanh nặng nề và nghèn nghẹt, giống như có nhiều đôi bốt nặng đập bên trên vậy.

Bọn họ đang lên tầng rồi.

Mà hiện tại Giang Thành và Trần Hiểu Manh đều rất bị động, bọn họ sắp bị đám trưởng thôn chặn lại ở hành lang tầng ba.

Giang Thành và Trần Hiểu Manh gần như đồng thời hành động, hai người cùng chạy đến phòng 307 vẫn đang mở cửa.

Người trước vung chiếc ghế gỗ cạnh bàn đập thẳng vào cửa sổ, sau một tiếng vỡ đinh tai nhức óc, chiếc ghế gỗ văng ra ngoài cửa sổ, vang lên một tiếng nặng nề xuống đường bên ngoài.

Trên đường có người qua lại, Trần Hiểu Manh hy vọng có thể thu hút được sự chú ý của người qua đường.

Nhưng khi cô từ khung cửa sổ vỡ nhìn ra, trong lòng nhất thời lạnh đi, trên đường vẫn còn có người, nhưng không ai chú ý tới chuyện vừa xảy ra.

Những người bán hàng rong vẫn bán hàng rong, hai người phụ nữ xách giỏ rau đi ngang qua những chiếc ghế gỗ, dường như không hề hay biết đến chiếc ghế gỗ bị bỏ rơi giữa đường.

Chuyện này quá quỷ dị rồi.

Nhưng ở đây là ác mộng, một nơi hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Giang Thành dùng sức kéo chiếc chăn ra, sau đó cầm đèn dầu lao trở lại hành lang.

Trần Hiểu Manh cũng cùng hắn lao ra ngoài, dù sao hai người đều biết nếu bị nhốt trong phòng sẽ chết càng thê thảm hơn.

Lúc này, mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ cũng đã lao ra từ cầu thang, khoảng 5,6 người, đều là da ngăm đen, tên cầm đầu để râu quai nón, mắt tam giác, vẻ mặt đầy hung dữ.

Giang Thành nhận ra hai người phía sau, khi trưởng thôn dẫn người đến từ đường nhà họ Tiền dập lửa, hai người này cũng đi theo trong đội.

Chỉ là những người này bộ dáng có chút thảm hại, thân hình nhếch nhác, trên người đầy những vết máu li ti.

Trên nửa chân của người đàn ông bên phải người râu quai nón đều là máu, chỉ dùng mảnh vải quấn vài vòng đơn giản, mới không có máu tiếp tục rỉ ra.

Khi mấy người nhìn chằm chằm vào Giang Thành, trong mắt tràn đầy sát ý, nhưng khi nhìn Trần Hiểu Manh, sát ý đó đột nhiên tiêu tan, biến thành một loại dục vọng nguyên thủy.

Trần Hiểu Manh siết chặt chiếc trâm gỗ trong tay.

“Tam Nha Tử!”

Có giọng nói phát ra từ phía sau cầu thang, như đang kìm nén phẫn nộ đến cùng cực.

Trưởng thôn được người đỡ xuất hiện trên cầu thang, người đỡ trưởng thôn cũng không phải ai khác, chính là người đàn ông cao lớn, nước da ngăm đen được Giang Thành nhét cho một cái màn thầu.

Đám người tản sang một bên, trưởng thôn với sắc mặt cực kỳ khó coi đứng ở giữa, vẻ mặt giả tạo tốt bụng bị thay thế bằng vẻ mặt hung hãn, lúc này chỉ muốn xé nát Giang Thành thành từng mảnh.

Người phụ nữ đó cũng phải chết, trưởng thôn nhìn chằm chằm Trần Hiểu Manh.

Nhưng không phải bây giờ.

"Bố." Người đàn ông râu quai nón cầm đầu hai mắt đỏ ngầu: "Đại ca bị bọn họ giết chết rồi, nhị ca cũng bị trọng thương…"

Trưởng thôn tên thật Tiền Kiến Quốc nghiến răng nghiến lợi nói: "Tứ thúc của con cũng bị bọn họ hại chết rồi, lên cho ta! Giết chết tên đàn ông kia, nữ nhân thì bắt về!"

"Ai giết được tên kia, nữ nhân chính là của người đó!"

Nghe vậy, đám nam giới gầm lên lao tới như bị tiêm máu gà.

Tuy rằng trên người bị thương, nhưng sự dũng mãnh của những người dân núi lúc này đã bộc lộ rõ ràng, đôi mắt của bọn họ trừng lớn, trong tròng mắt đen trắng rõ ràng tràn đầy tia máu, thậm chí trong tay còn không có vũ khí.

Có lẽ là cảm thấy đối phó với mấy người bình thường này, thì không cần dùng đến.

Nhưng Giang Thành và Trần Hiểu Manh đâu có phải là người bình thường mà bọn họ có thể hiểu được, trong hành lang không gian chật hẹp, chỉ có thể đủ chỗ cho ba người đứng song song, cho nên dù đám trưởng thôn có nhiều người hơn nữa, cũng chỉ có thể vài người cùng lúc xông lên.

Một người đàn ông cơ bắp mặc vải nâu vung nắm đấm về phía Giang Thành, khí thế mạnh mẽ đầy uy lực.

Trong ấn tượng của anh ta, sau khi người đàn ông yếu ớt trước mặt chịu cú đấm này, cho dù không chết thì cũng ngất đi.

Nhưng ngay khi anh ta cho rằng mình nắm chắc phần thắng, thì người đàn ông trước mặt lắc lư cơ thể, vậy mà lại tránh được cú đấm, sau đó một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trước mắt anh ta.

Động tác của anh ta khựng lại, sau đó cổ họng dần dần ấm lên, rồi đột nhiên nứt ra, một lượng lớn máu tươi nóng hổi phun trào, thậm chí bắn tung tóe lên trần nhà.

Sinh cơ trong mắt người đàn ông nhanh chóng biến mất, anh ta quỳ xuống, giây tiếp theo ngã xuống đất, không bao giờ đứng dậy nữa.

Trên mảnh sắt sáng bóng trong tay Giang Thành có vết đỏ tươi chảy ra.

Tất cả chuyện này xảy ra trong nháy mắt, đến nỗi người đàn ông da đen đang lao về phía Giang Thành cũng không nhìn thấy rõ chuyện gì đang xảy ra.

Anh ta giơ cánh tay mạnh mẽ của mình lên đánh ngang về phía Giang Thành.

Uốn cong khuỷu tay để chặn, Giang Thành thậm chí còn không tránh né, mà cứ như thế cho người đàn ông một đòn.

Sau một đòn này, Giang Thành vẫn không sao, nhưng sắc mặt người đàn ông lại đột nhiên thay đổi, anh ta cảm thấy như mình đánh vào một cái cây vậy.

Chỉ một khoảnh khắc chậm trễ, Giang Thành đã tiến lên một bước, dùng cùi chỏ cứng đánh vào ngực người đàn ông.

Toàn thân người đàn ông trở nên nhẹ bẫng, cảm giác đó như bị một chiếc búa đập trúng, toàn thân gần như bị một lực cực lớn thổi bay, đập mạnh vào bức tường phía sau.

Tim ngừng đập, đầu óc trống rỗng.

Dọc theo quần áo của anh ta, có thứ gì đó rơi xuống.

Nó trông giống như một mảnh vụn của quần áo, màu đen, còn có viền ren trang nhã, tay nghề tinh xảo không phải là sản phẩm của thời đại này.

Bàn tay vốn đã đâm vào tim người đàn ông của Giang Thành đột nhiên dừng lại.

Một cảm giác khó tả tràn ngập trong mắt Giang Thành, đồng thời trong nháy mắt chiếm quyền chủ động, đồng tử hơi co lại, tròng mắt đen trắng rõ ràng như bị chấm mực.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, người đàn ông ngã ngồi trên mặt đất bị mất một cánh tay phải.

Đúng lúc anh ta chuẩn bị kêu lên thành tiếng, mảnh sắt được cắm chính xác vào chỗ nối giữa cánh tay và vai, cắm sâu vào khớp xương của bả vai.

Các mô sụn bị phá hủy, nhưng Giang Thành không hề thu tay, dẫn đến việc không ngừng phát ra những âm thanh "rắc rắc rắc".

Tiếng hét thảm thiết vang vọng bên tai, còn Giang Thành dùng tay trái lau đi vết máu bắn trên mặt.

Ở bên kia, Trần Hiểu Manh cũng đã giải quyết đối thủ của mình.

Đó là người đàn ông có râu quai nón.

Nghe cuộc trò chuyện của bọn họ, người đàn ông râu quai nón chính là con trai của trưởng thôn.

Mục tiêu mà người đàn ông lao tới chính là Trần Hiểu Manh, nhưng anh ta không ngờ Trần Hiểu Manh cũng đâu phải là một nữ nhân yếu đuối chỉ biết khóc lóc, sau vài chiêu,

đối phương đã chính xác cắt đứt gân tay và gân chân của anh ta.

Người đàn ông lúc này trông như một kẻ vô dụng, nằm rũ rượi trên mặt đất.

"Tam Nha Tử!"

Trong mắt trưởng thôn sắp khóc ra máu.

Ông ta có tổng cộng ba người con trai, con trai lớn giẫm phải mìn và đã thiệt mạng trên đường đến đây, con trai thứ hai cũng bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, phần thân dưới bị thương nặng, hiện tại con trai thứ ba thì…

"Bố… cứu… , ah… ah… ah!!"

Người đàn ông râu quai nón chưa kịp nói xong đã bị một tiếng hét thảm thiết cắt ngang.

Trần Hiểu Manh giẫm nát ngón tay cái của anh ta, tiếp theo dùng gót giày chậm rãi xoay tròn.

Ba tên đàn ông vóc dáng cường tráng trong nháy mắt đã bị hai người giải quyết, đây là chuyện mà trưởng thôn và bất kì người nào mà ông ta dẫn theo đều không ngờ tới.

Lúc này tuy rằng bọn họ người đông thế mạnh, nhưng dù sao con trai cũng đang ở trong tay người ta, trưởng thôn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ đối phương cá chết lưới rách, thì sẽ khiến cho gia đình vốn đã bị quỷ giày vò chịu không nổi này sẽ tuyệt hậu.

Giây tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Giang Thành mặt không biểu cảm nhấc người đàn ông đang ngồi trên mặt đất lên, dùng tay nắm lấy đầu anh ta, đập mạnh vào tường.

Chương 158: Giao dịch

“Bụp!”

Đầu người đàn ông bị đập đến bầm dập chảy máu, để lại một mảng đỏ tươi trên tường.

Giang Thành không có ý định dừng lại.

“Bụp!”

“Bụp!”

Hết cái này lại đến cái khác, máu tươi bắn tung tóe nhuộm đỏ bức tường, giống như vật tổ đẫm máu từ thời xa xưa.

Giang Thành buông tay đang nắm tóc người đàn ông ra, vật thể hình người be bét máu ngã nhoài ra đất, giống như một vũng bùn.

Một nửa đầu của người đàn ông đã bị xẹp xuống, chất nhầy màu đỏ và trắng trộn lẫn với nhau, vẫn đang chảy ra ngoài.

Giang Thành lau tay trái vào quần áo, sau đó quay đầu nhìn vị trí của trưởng thôn và những người khác, ánh mắt bình tĩnh như đêm trước bão tố.

Tất cả mọi người đều bị màn biểu diễn của Giang Thành và Trần Hiểu Manh làm cho giật mình, đặc biệt là những người trước, chỉ một cái nhìn đã sợ hãi đến mức không ai dám xông tới, cổ họng không thể khống chế mà lăn lộn.

Bọn họ cũng tự nhận là những kẻ tàn nhẫn thủ đoạn độc ác, bất cứ ai nhìn thấu được âm mưu sẽ bị giết không thương tiếc, rất nhiều oan hồn đã bị chôn vùi trong đại viện nhà họ Tiền rồi.

Nhưng phải đến hôm nay, bọn họ mới nhận ra rằng sự tàn ác của mình chẳng khác gì trò trẻ con trước mặt người đàn ông cách đó vài mét.

Hắn mới đúng là tàn nhẫn.

Loại tàn nhẫn ăn sâu đến tận xương tủy.

"Anh… thế nào rồi?" Trần Hiểu Manh nhỏ giọng nói.

Cô ta không nghĩ Giang Thành bị thương, bởi vì là một cục diện nghiền ép hoàn toàn, lúc này cô ta hỏi ra câu hỏi chẳng qua là để giải tỏa sự lo lắng của mình nhiều hơn.

Khí thế kinh khủng tràn ra từ cơ thể Giang Thành khiến cô ta cảm thấy không thể hít thở.

Giang Thành nhìn tay mình, dùng hai ngón tay xoa xoa, đột nhiên nói: "Hơi dính."

Trần Hiểu Manh cảm thấy lạnh sống lưng.

"Anh định giữ gã này bao lâu?" Ánh mắt hắn quay sang nhìn người đàn ông râu quai nón đang nằm co ro trên mặt đất.

Sau khi nhìn thấy biểu hiện của Giang Thành, râu quai nón bắt đầu bật chế độ giả chết, chịu đựng cơn đau kịch liệt nhưng không phát ra âm thanh nào, ngoan ngoãn ngã xuống đất như lợn chết, nhưng vẫn bị Giang Thành chú ý tới.

Trái tim của anh ta lúc này như muốn nhảy ra ngoài.

"Các người… các người không thể giết tôi!" Râu quai nón sợ hãi hét lên: "Bố tôi là trưởng thôn, nếu như các người giết tôi, bố tôi sẽ không tha cho các người đâu!"

Giang Thành bật cười, hàm răng trắng đều chỉnh tề trên khuôn mặt nhuốm máu: "Nói cứ như thể tôi sẽ bỏ qua cho bố anh vậy."

Nghe vậy sắc mặt của Trần Hiểu Manh tràn đầy lo lắng, người đàn ông này hiển nhiên đã bất bình thường rồi, mặc dù đợt tấn công đầu tiên đám người trưởng thôn bị tổn thất, vì đã đánh giá thấp đối phương.

Nếu như Giang Thành chủ động tấn công trưởng thôn, vậy thì cho dù có ba đầu sáu tay, cũng sẽ bị bao vây, cuối cùng chết rất khó coi.

Trần Hiểu Manh thì không ngại việc Giang Thành chết, nhưng không phải bây giờ.

Một khi Giang Thành game over, vậy thì người tiếp theo sẽ là cô ta.

"Đừng kích động." Trần Hiểu Manh cố gắng khuyên can, cô ta nuốt khan, nhỏ giọng nói: "Chúng ta giữ lại mạng cho anh ta, đợi đến khi tìm được cơ chế mở cửa, anh muốn làm gì thì làm."

Bên phía trưởng thôn không thể nhịn được nữa, ông ta chỉ còn lại một đứa con trai có thể nối dõi tông đường, nếu lại xảy ra chuyện, vậy thì gia đình sẽ tuyệt hậu.

Đối với những người miền núi coi trọng thừa kế hơn tất cả, nó sẽ như việc bầu trời sụp đổ.

Trưởng thôn khàn khàn nói lớn: "Các người đừng làm hại Tam Nha Tử nhà chúng ta, chỉ cần các người tha cho nó, bất cứ… bất cứ điều kiện nào cũng có thể thương lượng."

Trần Hiểu Manh thật sự sợ Giang Thành sẽ đưa ra yêu cầu kỳ quái nào đó, dẫn đến hai bên cá chết lưới rách, nên ngay lập tức lên tiếng: "Muốn thả người đi cũng không phải là không thể, ông hãy nói cho chúng tôi biết làm sao để mở cánh cửa phía sau trước."

Nghe vậy, trong mắt trưởng thôn xẹt qua thứ gì đó.

Trần Hiểu Manh lập tức cảnh cáo: "Tôi nói cho các người biết, đừng có nghĩ đến chuyện giở trò!"

Cô ta dùng đầu nhọn của trâm gỗ đến sát mắt râu quai nón, dọa đối phương sợ hãi đến mức suýt tè ra quần, lớn tiếng cầu xin bố mình nhanh chóng đồng ý yêu cầu của bọn họ.

"Cái này…" Trưởng thôn do dự một chút rồi trả lời: "Cái này không thành vấn đề, nhưng cô phải thả người ra trước."

Trần Hiểu Manh cười lạnh một tiếng, trâm gỗ đâm thẳng vào một bàn tay của râu quai nón, đóng đinh bàn tay của anh ta xuống đất.

"Ah ah!!"

Tiếng hét vang lên, trưởng thôn bối rối nóng lòng bảo vệ con trai, nhanh chóng xua tay nói: "Đủ rồi đủ rồi, để cho công bằng, chúng tôi phái hai người đến giúp cô mở cửa là được chứ gì."

Ông ta liếm đôi môi nứt nẻ, nói tiếp: "Sau khi cửa mở, hãy trả lại con trai cho tôi."

"Không được!"

"Vậy thì một người!" Sắc mặt của trưởng thôn dần dần tối sầm lại, có thể thấy được chút kiên nhẫn của lão già nham hiểm này sắp cạn kiệt rồi.

Trần Hiểu Manh hít sâu một hơi, nói: "Được!"

Chỉ có một người cô ta tự cho rằng có thể đối phó được, chờ khi cửa mở rồi, cô ta sẽ đi thẳng vào mật thất, rời đi qua cửa sắt.

Về phần Giang Thành, muốn hành hạ như thế nào, thì không liên quan gì tới mình.

Đám người trưởng thôn tụ tập lại thì thầm, Trần Hiểu Manh nheo mắt, một lúc sau, có một người đi tới.

Giang Thành mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm anh ta.

Chính là người đàn ông dùng cái sào vác đồ ăn cho bọn họ, Giang Thành còn lén đưa cho anh ta một cái màn thầu.

Người đàn ông da mặt đen xì này rõ ràng khác biệt với những người khác trong thôn, trong mắt không có vẻ điên cuồng mà bình tĩnh như Giang Thành vậy.

Anh ta cũng rất ít nói, phần lớn thời gian đều ở một mình, khi Giang Thành đưa màn thầu cho anh ta, anh ta cũng chỉ mím môi mỉm cười.

Thân cao gần 2 mét, thân hình vạm vỡ, cơ bắp đen bóng dưới lớp quần áo phồng lên như ngọn đồi.

Lúc này đang đối mặt đi tới, thật sự mang đến cho Trần Hiểu Manh một chút áp lực.

Đám người trưởng thôn rõ ràng là đang có ý đồ khác, nhưng Trần Hiểu Manh hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn, cô ta tóm người đàn ông râu quai nón lên, kéo anh ta đến vị trí cánh cửa.

Cảnh giác phòng bị.

Giang Thành đổ dầu hỏa trong đèn dầu ra, đổ lên chiếc chăn rồi lấy từ trong túi ra một hộp diêm.

Động thái của hắn ngay lập tức khiến trưởng thôn và những người khác hoảng sợ.

Lữ quán này gần như hoàn toàn được làm bằng gỗ, chưa kể nội thất và sàn nhà, nếu thật sự bùng phát hỏa hoạn thì hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Giang Thành rõ ràng là đang nói với bọn họ.

Nếu như giở trò gì, thì mọi người sẽ cùng chết.

Sắc mặt trưởng thôn tối sầm đến nỗi có thể cắt ra nước.

Người đàn ông cao lớn cường tráng chậm rãi bước tới, anh ta vừa đi vừa vén gấu quần áo thô ráp lên để chứng minh rằng mình không mang theo vũ khí.

Nhưng điều này cũng vô tình làm lộ ra những đường cơ bắp của mình.

Anh ta rất cường tráng, vô cùng cường tráng.

Khi anh đi tới trước mặt Giang Thành, hắn thậm chí còn phải ngước nhìn anh ta.

Anh ta từ từ quay người lại, ra hiệu rằng phía sau cũng không có giấu vũ khí.

Sau đó anh ta quay người, đi đến mép bức tường sơn đen, cúi xuống và đâm một vật gì đó vào góc tường, bức tường chợt rung lên, sau đó một khe hở mở ra.

Cánh cửa ngầm… đã mở ra.

Sắc mặt Trần Hiểu Manh rạng rỡ trở lại.

Sau đó, người đàn ông lùi lại một bước, dường như ra hiệu cho Giang Thành đang ở phía sau dõi theo mình, tự đến mở cửa.

“Tôi biết anh đang nghĩ cái gì.” Giang Thành nhìn anh ta, im lặng vài giây rồi mới nói: “Muốn nhân lúc tôi mở cửa để đánh lén từ phía sau.”

Chương 159: Người đàn ông

Người đàn ông cường tráng nghe xong không vội vã cũng không khó chịu, đôi mắt trên khuôn mặt sạm đen từ trên cao cứ nhìn chằm chằm vào Giang Thành.

Với chiều cao của Giang Thành, hắn hiếm khi được đối đãi như vậy.

"Đến mở cửa ra." Trần Hiểu Manh cũng thấy có gì đó không ổn, cô ta dùng trâm gỗ chiếu thẳng vào thái dương của râu quai nón, giọng uy hiếp: "Mau lên!"

Đám người trưởng thôn dường như cũng đến gần hơn một chút, hai nhóm người có lẽ chỉ cách nhau vài mét.

"Ông có thể tiến lên một bước nữa, thử xem." Giang Thành nghiêng đầu nhìn đám người trưởng thôn đang chuẩn bị ra tay.

Khác với lời đe dọa của Trần Hiểu Manh, lời cảnh cáo của Giang Thành có hiệu quả ngay lập tức, trưởng thôn và những người xung quanh lập tức không dám cử động nữa.

Mọi ánh mắt của bọn họ đều mơ hồ tập trung vào trên người đàn ông cường tráng.

Giang Thành dùng diêm đốt nửa ngọn nến trên chân nến rồi cầm cây nến lên, ý tứ của hắn đã rất rõ ràng.

Thân hình người đàn ông gần như sắp chạm đến trần nhà, khuôn mặt đen nhánh sáng bóng, nhưng cuối cùng anh ta vẫn không ra tay, thay vào đó là bước tiếp về phía trước, một tay ấn chặt khe hở, sau đó chậm rãi mở cánh cửa ngầm ra.

Chỉ riêng về điểm này, người đàn ông đã vượt trội hơn Giang Thành về sức mạnh.

“Lùi lại!” Trần Hiểu Manh lớn tiếng nói.

Người đàn ông nhìn cô ta, rồi lùi lại hai bước mà không nói một lời.

Giang Thành kéo tên râu quai nón đã rũ xuống trên mặt đất, dùng anh ta làm lá chắn, để Trần Hiểu Manh đi vào kiểm tra trước.

Chờ sau khi cô ta bước vào, Giang Thành mới kéo râu quai nón chậm rãi đi về phía cửa.

Lúc này, trưởng thôn và những người khác đã không còn bình tĩnh nữa, từ từ tiến về phía trước.

Tình cảnh của Giang Thành bây giờ có chút xấu hổ, nếu hắn muốn lôi râu quai nón vào trong cửa ngầm thì cần phải mở cửa rộng hơn, nếu không anh ta sẽ không thể vào được.

Nhưng nếu làm vậy, hắn sẽ không thể đảm bảo được mình sẽ trốn vào trong cánh cửa ngầm và đóng nó lại trước khi người đàn ông cường tráng ra tay.

Cảm giác khẩn trương quỷ dị càng ngày càng rõ ràng, đó là dấu hiệu cho thấy cửa sắt sắp sập rồi.

Lý Lộ sớm đã trở lại thế giới hiện thực thông qua cửa sắt.

Mà kết cục của Vu Mạn, bọn họ cũng đã đoán được ra.

“Mau đóng cửa lại!” Giọng nói của Trần Hiểu Manh truyền đến.

Giang Thành không do dự nữa, lập tức đẩy râu quai nón về phía người đàn ông cường tráng, sau đó lùi về phía sau với tốc độ cực nhanh, trốn vào trong cửa, chuẩn bị đóng cửa lại.

Một loạt hành động được hoàn thành ngay lập tức, nhưng ngay khi cánh cửa chuẩn bị đóng lại, một bóng người như một chiếc xe tăng lao vào.

Giang Thành tuy đã chuẩn bị trước, nhưng vẫn bị đánh văng ra xa hai mét.

Sức mạnh lớn đến thế nào, không cần nói cũng biết.

"Pụp!"

Trong bóng tối, một bóng người ngã xuống đất, tru lên như một con lợn bị giết thịt.

Là tên râu quai nón.

Thân ảnh cao hai mét đứng ở cửa ngầm, xem ra anh ta không hề để ý đến râu quai nón, lao vào người của râu quai nón cũng phải xông vào.

Mà khó xử nhất là vị trí của cửa sắt.

Nó ở ngay trên bức tường cạnh cánh cửa ngầm.

Người đàn ông cường tráng không nhìn rõ mặt, đứng đó như một tòa tháp sắt.

Toi rồi…

Trần Hiểu Manh không còn do dự nữa, lập tức lao về phía người đàn ông cường tráng, qua khe cửa, cô ta đã nhìn thấy trưởng thôn và những người khác đang lao về phía này với vẻ mặt đầy sát khí, đợi đến lúc bọn họ lao vào thì cũng sẽ muộn rồi.

Nếu đã như vậy, Trần Hiểu Manh sẽ kết thúc trước.

Lợi dụng lúc người đàn ông cường tráng vừa bước vào môi trường tối tăm, mắt chưa thích ứng, cô ta nhảy lên cao, định dùng chiếc trâm gỗ để chọc mù đôi mắt của anh ta trước.

Nhưng cô ta đã đánh giá thấp người đàn ông cường tráng này rồi.

Một cơn gió ập đến, người đàn ông cường tráng giơ hai tay lên như lăn khúc gỗ khi cô ta vẫn còn ở trên không, tốc độ

nhanh đến mức trái tim của Trần Hiểu Manh nhất thời lạnh đi.

Giang Thành không kịp cứu, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta đụng phải nắm đấm của người đàn ông.

Cảnh tiếp theo là có thể đoán được rồi, Trần Hiểu Manh yếu đuối sẽ bị một quyền đánh gãy ít nhất hơn chục cái xương, sau đó ngã xuống đất, không biết còn sống hay đã chết.

Tên râu quai nón giả chết một hồi lâu, lúc này hai mắt sáng lên.

Giây tiếp theo…

"Phập!"

Đó là âm thanh của dụng cụ sắc nhọn đâm vào da thịt.

Đòn tấn công của Trần Hiểu Manh không hề thất bại, cô ta đâm mạnh vào lòng bàn tay của người đàn ông cường tráng.

Nắm đấm hung hãn của bên kia không hề đánh vào cơ thể gầy gò của Trần Hiểu Manh mà thay vào đó hóa thành một nắm tay vào giây phút cuối cùng, kiên quyết bắt lấy Trần Hiểu Manh giữa không trung.

Sau đó, với ánh mắt không thể tin nổi của đối phương, từ từ đặt cô ta xuống.

Sau khi người đàn ông cường tráng nghe thấy tiếng bước chân nặng nề từ ngoài cửa truyền đến, anh ta dùng tấm lưng rắn chắc đập mạnh vào sau, cánh cửa ngầm "cạch" một tiếng đóng lại.

Trần Hiểu Manh nhìn người đàn ông cường tráng như đang mơ, cô ta muốn tìm hiểu xem rút cuộc tại sao anh ta lại làm như vậy.

Người đàn ông lấy chiếc trâm gỗ trong lòng bàn tay ra, lau lên quần áo rồi lại đưa cho Trần Hiểu Manh, từ khi bị thương

đến giờ anh ta một tiếng cũng không kêu.

“A Tô Mộc!” Tên râu quai nón chứng kiến tất cả những chuyện này tức giận lớn tiếng chửi bới: “Đồ khốn nạn ăn cây táo rào cây sung này, khi mày và mẹ mày rơi vào đường cùng là ai đã thấy chúng mày đáng thương cứu giúp! Cho chúng mày một miếng ăn!”

“Là bố tao! Là trưởng thôn của thôn Tiểu Thạch Giản!” Mặt anh ta kích động đỏ bừng, vết thương trước đó thỉnh thoảng vẫn còn đang chảy máu: “Mày báo đáp ông ấy như vậy sao?! Mày…”

Anh ta nói đến đây thì kết thúc, bởi vì Giang Thành bước tới, đá anh ta mạnh đến mức lệch cả quai hàm.

“Anh…” Trần Hiểu Manh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cao lớn cường tráng của người đàn ông này, như đang cố gắng tìm ra câu trả lời mà mình muốn.

“Trưởng thôn và những người khác… không tốt.” Người đàn ông cường tráng lắc đầu, giọng nói tuy khàn khàn nhưng ánh mắt lại vô cùng trong trẻo.

Anh ta cúi đầu xuống như một đứa trẻ vừa làm sai điều gì đó.

“Bọn họ không nên giết người.” Anh ta ngưng một giây, lại nói thêm: “Rất nhiều người, tôi đã nói với ông ấy rồi, nhưng ông ấy không nghe, ông ấy không thể tiếp tục sai lầm nữa.”

“Mẹ tôi trước khi trở về Trường Sinh Thiên (*) đã nói, bất luận làm gì thì cũng sẽ mắc nợ, Trường Sinh Thiên sẽ ghi nhớ từng món nợ một, rồi sẽ từng món từng món đòi lại.” Giọng nói của anh ta khàn khàn thành khẩn. (*: Trường Sinh Thiên là vị thần cao nhất của dân tộc Mông Cổ, bởi vì người Mông Cổ lấy “trời xanh” làm thần vĩnh cửu, nên gọi là Trường Sinh Thiên.)

Cửa sắt phát ra tiếng vù vù cuối cùng, sắp chuẩn bị tiêu tán rồi.

Giang Thành suy nghĩ một chút, rút mảnh sắt ra, đi về phía tên râu quai nón đang run rẩy trên mặt đất, anh ta như biết rõ hắn sẽ làm gì tiếp theo, nên dùng hết sức lực bò về phía góc tường.

Nhưng làm sao có thể bằng tốc độ của Giang Thành.

Chỉ là người đàn ông cường tráng bước tới ngăn cản, anh ta lắc đầu: "Xin đừng giết anh ta, trưởng thôn chỉ còn một đứa con trai này nữa thôi!"

Giang Thành nhìn anh ta: "Vậy anh nên làm thế nào?"

Người đàn ông cường tráng lắc đầu an ủi, duỗi một ngón tay ra, chỉ lên trần nhà nói: "Trường Sinh Thiên đã nói, mọi thứ đều là nợ, không thể trốn tránh."

Tên râu quai nón bị cú đá đánh gãy quai hàm đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ, như thể đồng tình với quyết định tha mạng của người đàn ông cường tráng.

Giang Thành suy nghĩ một chút rồi nói: "Hay là thế này đi, anh quay người lại, sau đó tôi đâm chết anh ta, anh cứ coi như không nhìn thấy, như thế nợ này là của tôi rồi, không liên quan gì tới anh."

Tên râu quai nón ngây người ra, sau đó tiếng "hooahh"càng to hơn, cả người giãy đành đạch như cá vớt khỏi nước, đập mạnh xuống đất.

Chương 160: Báo thù

Người đàn ông cường tráng vẫn đứng trước mặt Giang Thành, thái độ của anh ta đã nói lên tất cả.

“Không kịp nữa rồi.” Trần Hiểu Manh thúc giục.

Tiếng cửa vù vù càng lúc càng dồn dập, làn sương mù xám nhạt bao phủ trước cửa sắt sống động chảy xiết.

Nhiều nhất là nửa phút nữa, cánh cửa sẽ sập xuống.

Người đàn ông cường tráng không biết cửa ngầm để làm gì, mặc dù trưởng thôn và những người khác ở bên ngoài chửi bới, la hét, tiếng đập cửa không ngừng nghỉ, nhưng cửa ngầm lại như đã nhập vào làm một với bức tường.

“Ở đó có một cánh cửa ngầm, anh có thể rời đi từ đó.” Người đàn ông cường tráng chỉ vào một góc phòng, nơi có một chiếc tủ quần áo đặc biệt lớn, kiểu dáng giống hệt tủ quần áo trong tòa nhà bỏ hoang của nhà họ Tiền.

“Mở tủ ra là có thể nhìn thấy cửa, dọc theo hành lang đi ra ngoài, sẽ nhìn thấy đường bên cạnh tiệm bánh ngọt. Trưởng thôn chỉ để lại hai người ở đó, họ không thể ngăn cản được hai người đâu.” Anh ta nói rất nhanh.

Cánh cửa sắt bên cạnh cánh cửa ngầm bị sương mù bao phủ, thỉnh thoảng có một vầng sáng đen tối tràn vào, nhưng người đàn ông cường tráng lại như không thể nhìn thấy.

Đây chắc cũng là hạn chế do quy tắc ác mộng đặt ra.

Trong lúc Giang Thành đang suy nghĩ, Trần Hiểu Manh lập tức chạy về phía cửa, mỗi giây trong ác mộng đều nguy hiểm, chỉ khi trở về thế giới của mình mới có thể thực sự an toàn.

Không nói lời từ biệt, một tia sáng lóe lên, Trần Hiểu Manh biến mất trong cửa.

Người đàn ông cường tráng bị sốc ngay tại chỗ.

Trong tầm nhìn của anh ta, cô gái vừa rồi lao thẳng về phía bức tường, rồi… đã biến mất.

Thuật xuyên tường?

Giang Thành đương nhiên sẽ không giải thích với anh ta, không cần thiết cũng không có thời gian, hắn nhìn vào đôi mắt của người đàn ông cường tráng, gật đầu nói: "Bảo trọng."

Sau đó hắn cũng chạy đến cửa sắt.

Ngay khi hắn vừa bước vào cửa sắt được nửa bước, động tác của hắn cứng đờ, sắc mặt cũng theo đó thay đổi, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Bọn họ không hề tìm thấy Tiền Kiến Tú.

Cũng không phát hiện con quỷ.

Nếu như cửa sắt đã xuất hiện, có nghĩa là vụ án đã được làm sáng tỏ, tuy có thể là do Lý Lộ đã đi trước bọn họ một bước can thiệp vào, nhưng bọn họ lại không nhìn thấy thi thể của Tiền Kiến Tú.

Sự nghi hoặc thúc đẩy hắn phải nhìn lại sau một cái ngay khi bước vào cửa.

Vào lúc này, ngay cả thời gian dường như cũng dừng lại.

Mọi thứ trông như một đoạn phim quay chậm được chiếu lại trong mắt hắn.

Cánh cửa tủ quần áo trong góc từ từ mở ra một khe hở.

Một con mắt đỏ như máu xuất hiện sau khe cửa.

Giây tiếp theo, cửa tủ đột nhiên mở ra, một thi thể đẫm máu rơi ra ngoài, ngã xuống đất, máu bắn tung tóe khắp nơi.

Đó là một cái xác không đầu.

Một bóng người méo mó xuất hiện trong phòng, ôm một cái đầu đẫm máu với cánh tay bị gãy.

Bóng người phát ra một tiếng gầm gừ giữa giận dữ và hưng phấn, sau đó trực tiếp đập nát cánh cửa ngầm lao ra ngoài, cánh cửa ngầm dày như một bức tường nhưng lúc này trông mỏng manh như một tờ giấy.

Tiếng chửi bới và đập cửa của đám người trưởng thôn lập tức biến mất.

Tiếng la hét, tiếng chạy, tiếng cơ thể con người bị xé nát, tiếng máu bắn tung tóe trên mặt đất… Hành lang giống như một địa ngục.

Cửa sắt đã thay đổi tầm nhìn của Giang Thành, hắn mơ hồ có thể xuyên qua bức tường, nhìn thấy cảnh tượng ở hành lang.

Một lượng lớn máu văng tung tóe trên mặt đất, tay chân tứ tung khắp nơi, những người lợi dụng lúc hỗn loạn trốn trong phòng gần đó cũng không thoát khỏi sự truy đuổi của quỷ.

Cô ta tóm lấy một người đàn ông đang trốn dưới gầm giường, bịt miệng anh ta lại.

Kéo anh ta ra khỏi gầm giường, sau đó nắm lấy vai ở hai bên, xé anh ta ra làm đôi giữa tiếng la hét của người đàn ông.

Nhất thời toàn bộ tòa nhà tràn ngập sát ý tanh máu, con quỷ báo thù này cuối cùng đã đến thế giới với ác tâm tột độ nhất của mình để trừng phạt những kẻ đã phạm tội.

Bây giờ đã không còn quy tắc nào có thể ràng buộc được cô nữa.

Ít nhất vào thời khắc này, cô ta là tồn tại không có biện pháp nào.

Giang Thành đột nhiên đã hiểu, hóa ra đây chính là nguyên nhân trước đó quỷ không xuất hiện.

Cũng là quy tắc.

Nếu như quỷ hiện thân, vậy thì tất cả bọn họ đều sẽ chết.

Quỷ cũng đang chờ đợi.

Bất luận bọn họ không vào được cửa sắt đúng thời gian quy định, hay ngu ngốc mở cửa tủ vì tò mò thì bọn họ đều sẽ chết.

Nhưng mặt khác, nếu bọn họ không chủ động mở cửa tủ, thì quỷ ẩn nấp bên trong không thể làm hại bọn họ mà chỉ có thể nhìn họ rời đi.

Quỷ sẽ không tha cho bạn chỉ vì bạn đã giúp cô ta trả thù, giống như những gì Phàn Lực đã nói trong nhiệm vụ đầu tiên, chúng đại diện cho ác ý cực độ, tập hợp tất cả những điều tiêu cực mà bạn có thể nghĩ tới hoặc thậm chí là không thể nghĩ tới.

Điều duy nhất có thể hạn chế chúng… chỉ có quy tắc.

Trong quy tắc không cần kiêng nể, ngoài quy tắc hài cốt cũng không còn.

Ngay lúc Giang Thành đang tức tốc suy nghĩ về những thông tin liên quan đến quy tắc thì vụ thảm sát ở hành lang đã kết thúc.

Chỉ còn lại trưởng thôn và tên râu quai nón con trai của trưởng thôn, cùng với người đàn ông cường tráng còn sống sót.

Bóng dáng méo mó giơ tên râu quai nón vốn đã trợn tròn mắt sợ hãi cùng chất lỏng có mùi hôi thối từ quần của hắn, lắc

lắc về phía trưởng thôn, như thể đang thể hiện điều gì đó.

Trạng thái của trưởng thôn tốt hơn tên râu quai nón nhiều, ít nhất ông ta không bị liệt trên mặt đất, miễn cưỡng đứng dựa vào tường, nhưng trong mắt đã tràn ngập một màu xám chết chóc.

Dường như ông ta đã sớm dự đoán được ngày này sẽ đến.

Đúng như người đàn ông cường tráng đã nói, nợ cuối cùng vẫn phải trả.

Bây giờ… đến lượt ông ta trả nợ rồi.

"Rắc… rắc…"

Trước mặt trưởng thôn, quỷ dùng một tay cố định tên râu quai nón, tay kia nắm lấy đỉnh đầu anh ta rồi từ từ xoay tròn, cổ của râu quai nón phát ra âm thanh rắc rắc khiến người ta sởn tóc gáy, há hốc mồm bọt máu tràn ra từ khóe miệng.

Đôi mắt của râu quai nón nhìn chằm chằm vào bố mình, như thể đang cầu cứu.

Nhưng hơn mười giây sau, anh ta không thể làm được nữa, bởi vì đầu đã quay ngoắt 180 độ, dấu vết sự sống cuối cùng biến mất, nghiêng đầu, đã chết.

Đôi mắt của trưởng thôn đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào bóng người méo mó, như thể có thâm thù đại hận không phải là quỷ, mà là ông ta vậy.

Quỷ cũng không vội, phần cổ mềm oặt nghiêng người nhìn trưởng thôn, đôi mắt màu đỏ máu như chứa đầy ngọn lửa thảo nguyên.

Đối với cô ta, chỉ giết trưởng thôn thôi cũng không đủ, điều cô ta muốn là chết một cách đau đớn nhất.

Tiền Kiến Tú đã bị cô ta tra tấn đến mức không thành hình người.

Hiện tại, mục đích của cô ta đã đạt được.

Cánh tay của cô ta từ từ duỗi ra, rõ ràng còn cách trưởng thôn vài mét, nhưng đã chạm được vào trưởng thôn, cảnh tượng quỷ dị này khiến Giang Thành không khỏi cau mày.

Bàn tay hơi run lên vì phấn khích chạm vào ngực trưởng thôn, cảm nhận nhịp tim đang đập mạnh vì sợ hãi kia.

Thân hình méo mó phát ra một âm thanh cực kì chói tai, Giang Thành có thể cảm nhận được hưng phấn bị đè nén đến cực điểm, cuối cùng đã báo thù được.

Quỷ đang cười.

Hắn có thể chắc chắn.

Nhưng khi quỷ cuộn ngón tay thành móng vuốt, chuẩn bị moi trái tim của trưởng thôn Tiền Kiến Quốc, một thanh gỗ dày từ trên trời rơi xuống, làm gãy cánh tay nhô ra của quỷ.

Trong giây tiếp theo, cánh tay quỷ dị đó đã trở lại chiều dài bình thường.

Đồng tử của Giang Thành co rút lại, hắn nhìn thấy người đàn ông cường tráng cầm một cây gậy gỗ đứng chắn trước mặt trưởng thôn.

Chương 161: A Tô Mộc

Người đàn ông cường tráng nhìn rất kiên quyết, thân hình cao lớn gần như chặn đứng trưởng thôn phía sau.

Nếu là bình thường, ngay cả ba hay năm người bình thường cũng không thể sánh được với anh ta, nhưng đáng tiếc, lần này đối thủ của anh ta lại là một con quỷ.

Là một sự tồn tại quỷ dị mà anh ta hoàn toàn không thể hiểu được.

Có vẻ như quỷ cũng đang chìm trong suy nghĩ, nên không hành động ngay lập tức.

"Trưởng thôn." Người đàn ông cường tráng nhìn chằm chằm vào từng cử động của bóng người vặn vẹo đó, thấp giọng nói: "Ông thế nào rồi?"

Bàn tay cầm cây gậy khẽ run lên, dường như người đàn ông cường tráng này không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, mà thực sự cũng đã bị sốc khi quỷ đột nhiên xuất hiện.

Mãi đến khi quỷ chuẩn bị tấn công trưởng thôn, anh ta mới hoàn hồn lại.

Trưởng thôn có một chút thời gian ngắn ngủi để thở bình thường dường như đã lấy lại tinh thần, đôi mắt hơi sáng lên: "A Tô Mộc!" Ông ta thở hổn hển: "Cậu đến đây làm gì? Còn không mau đi đi!"

Người đàn ông cường tráng tên A Tô Mộc không hề dịch chuyển, cây gậy gỗ trong tay anh ta càng siết chặt hơn.

"Cậu không giống như chúng ta!" Trưởng thôn vội vã nói: "Trong tay cậu không có mạng người, cậu đi mau!"

“Tôi bảo cậu đi mau!!”

Trưởng thôn mặc dù giơ cánh tay yếu ớt của mình lên đẩy mấy cái, nhưng anh ta vẫn không dịch chuyển, ngược lại tựa lưng vào trưởng thôn, đẩy trưởng thôn về phía cầu thang.

“A Tô Mộc!” Trưởng thôn hét lên: “Cậu như vậy chúng ta không ai có thể đi được, cô ta sẽ không tha cho tôi đâu, mẹ của cậu trước khi chết đã nói đúng, Trường Sinh Thiên nhớ kỹ từng món nợ, những món nợ này sớm muộn gì cũng có người trả!”

Một đôi mắt màu máu lạnh lùng nhìn hai người, quỷ bất ngờ không ra tay, mà nhìn A Tô Mộc đưa trưởng thôn đến bên cạnh cầu thang.

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo.

Tình thế yên tĩnh bị phá vỡ, bóng người méo mó trong chốc lát lao tới, lúc này, A Tô Mộc dùng sức siết chặt trưởng thôn, đẩy ông ta xuống cầu thang, sau đó dùng gậy gỗ lao về phía bóng người kia.

“Đi mau!” A Tô Mộc hét lên.

Một bên là bóng người gầy gò cao khoảng 1,5 mét, một bên thì là người đàn ông cường tráng cao 2 mét đang vung cây gậy gỗ, trưởng thôn loạng choạng ngã xuống cầu thang.

Chiến thắng hay thất bại chẳng qua chỉ trong chớp mắt.

Quang ảnh trước mắt A Tô Mộc thay đổi, sau đó anh ta nhìn thấy một thi thể không đầu đang cầm một thanh gỗ,“rầm” một tiếng ngã xuống.

Trước mắt bắt đầu mờ đi.

“Tích tắc!”

“Tích tắc!”

Bóng người méo mó đứng phía trên cầu thang, nhìn xuống ông lão ngồi rũ xuống dưới chân cầu thang.

Mái tóc bạc của ông lão rối bù, đôi mắt mất đi tia sáng cuối cùng, ông ta nhìn chằm chằm vào bàn tay của bóng người đó và lẩm bẩm: "A Tô Mộc…"

Bóng người méo mó buông tay ra, một cái đầu người to lớn lăn xuống cầu thang, cuối cùng lăn đến trước mặt ông già, đập vào bức tường ở góc tường, phát ra tiếng "bụp".

Cuối cùng cũng dừng lại.

Một đôi mắt kiên quyết mở to, liếc nhìn trưởng thôn, miệng há hốc như muốn nói xong lời còn dang dở.

Ông lão duỗi đôi tay run rẩy của mình ra, dùng hết sức ôm lấy cái đầu, ôm chặt nó như thể đang bảo vệ kho báu của mình."A Tô Mộc…" ông lão bật khóc nức nở.

Trong mắt ông, người đàn ông cường tráng hiền như khúc gỗ này chính là đứa con trai thứ tư của mình, thậm chí còn thân thiết hơn ba đứa con ruột còn lại của ông.

Ba người con trai kia ra vẻ nịnh bợ, nhưng trong lòng chỉ thầm mong bố chết sớm đi, sau đó nhường chức trưởng thôn cho bọn chúng.

Chỉ có đứa trẻ ngốc nghếch này suốt ngày đi theo ông, nhưng hỏi cái gì cũng không nói, có miếng ăn là tốt rồi, sức lực thì mạnh hơn bất kỳ con thú kéo cối xay nào.

Khi xay đậu nành vào cuối mùa thu, một mình có thể kéo cối đá lớn nhanh đến mức không cần phải mượn con lừa của làng bên cạnh.

Không bao giờ lười biếng, cũng không bao giờ phàn nàn.

Nó cũng coi như lớn lên trong mắt mình, giống như mẹ nó vậy, đều không phải người trong thôn mà đến từ vùng thảo

nguyên xa xôi, nghe nói là chạy nạn đến.

Trong lúc đi xin ăn, mẹ nó vô tình giẫm phải bẫy gấu do người trong núi giăng sẵn, mãi đến ngày hôm sau bà mới được một thợ săn già trong làng phát hiện.

Bên cạnh người phụ nữ bất tỉnh, ngoài đứa trẻ A Tô Mộc đang ngồi xổm ra, còn có xác của một con sói.

Con sói ngửi thấy mùi máu tanh nên tìm đến.

Chúng rất thông minh, biết bẫy đặt ở đâu, những người thợ săn thường chỉ tìm thấy bàn chân hoặc chân bị gãy của con vật trong bẫy khi kiểm tra thu hoạch.

Lão thợ săn chỉ có thể phán đoán dựa vào dấu chân xung quanh, rất có thể con mồi có đến tám phần lại bị sói xé xác rồi.

Nhưng lần này con sói đã được mở mang tầm mắt rồi, nó vẫn là đánh giá thấp sức chiến đấu của đứa trẻ 10 tuổi này, cuối cùng bị bóp cổ đến chết.

Nhìn đứa trẻ có đôi mắt trong veo này, trưởng thôn hiếm thấy đã động lòng thương xót, nên đã thu nhận giúp đỡ.

Mẹ của A Tô Mộc mấy năm sau thì qua đời vì bạo bệnh, theo thầy lang trong thôn nói, là trên đường đến đây đã phải chịu quá nhiều cơ cực, cơ thể đã không thể chống đỡ nổi nữa.

Chứng kiến A Tô Mộc lớn lên từng ngày, người trong thôn không khỏi cảm thán, đàn ông ở thảo nguyên rút cuộc thì vẫn cường tráng rắn chắc hơn người trên núi, còn chưa thành niên mà đã cao 1,9 mét.

Ba năm cao thủ trong thôn cũng không thể đến gần được anh ta.

Con trai lớn của trưởng thôn hung hãn nhất có một lần sau khi uống rượu nhìn A Tô Mộc không thuận mắt, tình cờ gặp

thêm cả mấy tên côn đồ trong thôn gây ồn ào nên lợi dụng cơn say để dạy cho nó một bài học.

A Tô Mộc chỉ quan tâm đến việc tránh né, nếu không né được thì sẽ bị đánh hai ba cái, bị đánh cũng không đánh lại, bị chửi cũng không cãi lại.

Khi trưởng thôn từ thị trấn trở về, nhìn thấy những vết thương trên cơ thể A Tô Mộc, đau lòng muốn phát khóc, vì thế ông đã yêu cầu A Tô Mộc đừng chiều theo ý con trai cả của mình nữa.

Kết quả A Tô Mộc cũng là một người thật thà, một tay nhấc bổng con trai cả của trưởng thôn, rồi ném vào chuồng lợn.

Bây giờ thì tốt rồi, trưởng thôn lại phải đau lòng thêm vài ngày nữa.

Người con trai cả phải nằm trên giường 4 tháng mới dám ra khỏi giường, từ đó về sau, sau khi nhìn thấy A Tô Mộc thì bị chuột rút ở bắp chân, sau khi có con rồi cũng chưa khỏi được.

Nhưng A Tô Mộc không phải là một người thù dai, anh ta đối xử với mọi người đều như nhau, nhưng tốt nhất với trưởng thôn.

Đám đàn ông trong thôn sau lưng đều thì thầm rằng, trưởng thôn có thể ngồi vững chãi ở vị trí này, A Tô Mộc chắc chắn là một nhân tố quan trọng.

Mấy đứa con trai bất tài của ông ta còn nghĩ rằng mình lợi hại lắm.

Trưởng thôn bao nhiêu lần lợi dụng cơn say để dụ ra lòng tham của A Tô Mộc, cười híp mắt hỏi anh ta thích loại phụ nữ nào, để có thể giúp anh ta đưa ra lời khuyên, lần sau khi ra ngoài lừa người đến thôn cũng sẽ có sự lựa chọn hơn.

Đàn ông thì giết chết, phụ nữ thì giữ lại một số, việc này bọn họ đã quá thành thạo rồi.

Nhưng lần nào A Tô Mộc cũng lắc đầu, hơn nữa sau ba ly rượu, anh ta đều sẽ khuyên trưởng thôn đừng làm những việc như vậy nữa, điều này cũng khiến hai người mỗi lần uống rượu đều không vui vẻ.

Cuối cùng, trưởng thôn quyết định ngừng uống rượu, mặc quần áo trở về đi ngủ.

Theo lý mà nói, A Tô Mộc mạnh mẽ và đẹp trai nên chắc chắn sẽ có những cô gái thích anh, nhưng xấu là xấu ở chỗ đây là thôn Tiểu Thạch Giản, bởi vì đã có tiền án, nên không có ai trong các thôn và thị trấn trong bán kính mấy chục dặm, bằng lòng gả con gái mình qua.

Đừng nói là con gái, ngay cả góa phụ cũng không thèm đến.

Nói chuyện công việc thì được, nói chuyện hôn nhân thì đừng mơ có cửa.

Cứ như vậy mà đã bị trì hoãn cho đến tận bây giờ, trưởng thôn vuốt ve khuôn mặt của A Tô Mộc, cả người như đã bị ma chướng.

Chương 162: Vào tròng

Liên tiếp mất đi ba đứa con trai, và A Tô Mộc, khiến ông lão đã ngoài 60 này hoàn toàn suy sụp tinh thần, ông ta cúi đầu lẩm bẩm những lời không ai có thể hiểu được.

Sau đó, tiếng thì thầm cuối cùng cũng kết thúc.

Trưởng thôn mất đi trái tim ngã vào tường, trước ngực có một cái lỗ máu, máu chảy róc rách, cả một dòng máu xóa sạch bức tường ngả vàng.

Đầu của ông ta cũng không giữ được.

Bóng người méo mó khẽ lắc lư, giây tiếp theo, liền xuất hiện trong mật thất.

Ba cái đầu bị tùy ý ném xuống đất.

Trưởng thôn, Tiền Kiến Tú, và… A Tô Mộc.

Đầu của A Tô Mộc chỉ cách Giang Thành khoảng một mét, đầu của anh ta to hơn hai cái còn lại cả một vòng, do góc nghiêng nên Giang Thành không thể nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, chỉ có một mớ tóc hỗn độn bê bết máu.

Những vết máu hung dữ chảy bừa bãi dọc theo mặt đất đen như mực.

Bóng người méo mó mở cửa tủ bằng những động tác chống khớp mà con người hoàn toàn không thể thực hiện được, rồi bước vào, cánh cửa "cạch cạch" đóng lại.

Cô ta đi rồi.

Cũng đúng, cô ta không đi còn ở lại làm gì?

Mối thù lớn cuối cùng cũng đã được báo, đó cũng là một sự giải thoát đối với cô.

Giang Thành không khỏi nghĩ tới những người phụ nữ ở thôn Tiểu Thạch Giản, trên mặt bọn họ đều là địch ý và tiều tụy, cuộc sống như vậy đối với bọn họ chỉ là một cực hình.

Trong lòng một số người không khác gì đã chết.

Cho dù sau này bọn họ có thể rời khỏi thôn Tiểu Thạch Giản, e rằng cũng khó có thể giống như trước đây.

Sự tra tấn mà bọn họ phải chịu đựng trong nhiều năm, cùng với với ánh mắt thế tục, sẽ trở thành con dao thứ hai kề vào cổ.

Cứ nghĩ cứ nghĩ, đột nhiên Giang Thành phát giác thấy một loại cảm giác quỷ dị, giống như… có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Hắn lập tức nhìn về phía tủ quần áo.

Cửa tủ đang đóng chặt, trong mật thất yên tĩnh đến đáng sợ.

Sau đó hắn chậm rãi dời ánh mắt, tìm kiếm trong mật thất, nơi này bị bao phủ bởi một vầng sáng kỳ lạ, Giang Thành đoán đây hẳn là của cửa sắt dành cho mình.

Từng món đồ đạc đều được đặt ở vị trí cũ, có ánh sáng kỳ lạ chảy ra từ đó, căn mật thất này… không, là ngôi lữ quán này, hẳn là đã không còn người sống nào.

Nhưng cảm giác bị nhìn chằm chằm này…

Giang Thành chậm rãi thu lại ánh mắt, trong nháy mắt, mắt hắn lóe lên một tia sáng, sau đó toàn thân không tự chủ được cứng đờ.

Cuối cùng hắn đã tìm thấy nguồn gốc của cái nhìn đó.

Là… A Tô Mộc!!

Cái đầu lâu xiêu vẹo của anh ta gục dưới đất, đôi mắt mở to, khóe miệng hé mở, nhìn thẳng vào chính mình, như muốn nói nốt những lời còn chưa nói xong.

Cảnh tượng tương tự này lẽ ra sẽ không gây ra dao động gì đối với Giang Thành, nhưng lần này thì khác vì hắn nhớ rõ ràng rằng trước đó đầu của A Tô Mộc đã quay về một hướng khác.

Làm sao có thể… ?

Hắn ngờ vực nhìn vào mắt A Tô Mộc.

Giang Thành đã cảm thấy có điều gì đó không ổn, hắn cố gắng hết sức khiến mình nhìn đi nơi khác, nhưng không thể. Đôi mắt của A Tô Mộc giống như một hồ nước lạnh không đáy, lạnh đến đáng kinh ngạc, nhưng lại khiến người ta không thể rời mắt.

Tinh thần của hắn cũng bị ảnh hưởng, hắn không tự chủ nhấc chân phải lên, dường như là muốn rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của cửa, trở lại trong thế giới nhiệm vụ.

Cảm giác này thật kỳ lạ, hắn biết chính xác mình đang phải đối mặt với điều gì và nên làm gì, nhưng tay chân lại mất kiểm soát.

Hỏng rồi…

Cảm giác tương tự lập tức khiến hắn nhớ đến một nơi - Đầm Hàn Trinh.

Hắn nhận ra mình đã rơi vào tròng, là con quỷ kia đã giở trò.

Cô ta vẫn chưa rời đi.

Vẫn còn ở đây.

Hơn nữa… cô ta có thể nhìn thấy chính mình, hoặc nhận thức được sự tồn tại của mình.

Tuy nhiên, vì bị hạn chế bởi quy tắc, nên cô ta không thể làm hại đến mình ở trong cửa, nhưng có thể thu hút bản thân ra ngoài bằng cách ảnh hưởng đến tinh thần của mình.

Có một điểm hắn biết rất rõ, chỉ cần rời khỏi cửa sắt, nhất định sẽ chết.

Hắn cố cắn đầu lưỡi, hy vọng dùng cơn đau dữ dội để đánh thức bản thân, nhưng đầu lưỡi sắp bị cắn đứt rồi mà hắn vẫn không thể thoát ra được.

Điều đáng sợ hơn nữa là hắn lại không hề cảm thấy chút đau đớn nào.

Con quỷ đang dần ăn mòn suy nghĩ, điều khiển ý thức của hắn.

Đầu của A Tô Mộc chính là một cái bẫy do quỷ cố tình giăng ra.

Dường như có một con nhím liên tục hung hãn lao vào trong đầu hắn, những suy nghĩ vừa ngưng tụ lại bị phá hủy, cơn đau đầu như muốn nổ tung.

Giọng nói của A Tô Mộc vang vọng bên tai hắn.

Anh ta dường như rất đau đớn, đôi khi cầu xin Giang Thành đừng bỏ rơi mình, đôi khi lại cầu xin Giang Thành đến và vuốt mắt cho mình.

Chân phải giơ lên của Giang Thành càng ngày càng đến gần rìa vầng sáng.

Cuộc đấu tranh của hắn không phải là không có kết quả.

Hắn đang trì hoãn thời gian.

Thời gian tồn tại của cửa sắt là có hạn, khi hết thời gian, là hắn có thể quay trở lại thế giới hiện thực, chỉ cần… hắn có thể kiên trì cho đến lúc đó.

Sẽ mất bao lâu, hắn không biết, tốc độ thời gian ở đây không thể phán đoán bằng lẽ thông thường, nhưng cứ như vậy mà vô duyên vô cớ chết ở đây, thì Giang Thành từ chối.

Cho đến khi hắn nghe thấy một âm thanh giòn tan vỡ vụn vang lên.

Giây tiếp theo, trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

Ở ngay khoảng cách chưa đầy 20 cm với hắn, là một thứ miễn cưỡng được gọi là con người đang đứng.

Cái tên đó có một khuôn mặt tan nát khiếm khuyết.

Đang đối mặt với chính mình.

Bên phải mặt vẫn còn khá nguyên vẹn, nhưng bên trái đã bị nứt hoàn toàn, một cặp kính mỏng với cái gọng méo mó và tròng kính vỡ treo chéo trên tai phải.

Nướu lộ ra bên trong, răng rải rác lấm tấm trên thịt đỏ như máu, giống như một đàn giòi đang ăn xác thối.

Có thể thấy, phần mặt bên trái đã bị dùng vật cứng đánh chết.

Hắn đoán đó rất có thể đó là một hòn đá góc cạnh.

Đột nhiên Giang Thành lập tức cảm thấy cà người khó chịu.

Xem ra đây chính là bộ mặt thật của quỷ.

Ẩn sau mái tóc rối bù, một đôi mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn hắn chằm chằm, Giang Thành tin chắc nếu mình chậm vài giây thôi, chờ khi bước ra khỏi vầng sáng, cũng sẽ bị túm lấy vặt đầu.

Giây tiếp theo, khung cảnh xung quanh bắt đầu vặn vẹo, một lực hút cực lớn kéo Giang Thành bay về phía sau.

Sau cảm giác choáng váng quen thuộc, cuối cùng hắn cũng đứng vững trên đôi chân của mình, dưới ánh sáng mờ ảo, phòng làm việc hiện ra trước mắt.

Hắn loạng choạng, gần như ngã xuống đất.

Cửa sắt phía sau đã biến mất trước khi hắn quay đầu lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, rồi bước đi với đôi chân tê cứng, đến bên bàn trà, rót cho mình một cốc nước.

Nước vẫn còn ấm.

Cảm giác ấm áp tiến vào cổ họng, toàn thân hắn đã cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Hắn không cố ý giấu tiếng động của mình, nên một lúc sau, gần cầu thang vang lên tiếng bước chân ngập ngừng, Giang Thành vẫn có thể nhớ tới bộ dáng thận trọng của tên mập.

Chắc hẳn là anh ta đã nghe thấy động tĩnh ở tầng dưới, nhưng không biết là do thứ gì phát ra.

“Bác sĩ?” Tên mập còn chưa tới gần, giọng nói đó đã truyền đến: “Là… là anh phải không?”

Giang Thành lại uống một ngụm nước, ngậm trong miệng mấy giây mới chậm rãi nuốt xuống: “Không phải.”

Lúc này tên mập đã từ trong góc cầu thang thò ra một cái đầu to, nhìn thấy Giang Thành ngồi ở trên sô pha, vẻ mặt lập tức hưng phấn: “Bác sĩ, anh nhanh quá! Tôi mới kịp thay bộ quần áo thôi anh đã xong rồi.”

Chương 163: Ngọn nguồn

“Sao rồi?” Tên mập lon ton chạy tới, nhìn Giang Thành hỏi: “Mọi chuyện thuận lợi không?”

Giang Thành trầm mặc mấy giây, rồi đột nhiên hỏi: “Lần này tôi đã đi khoảng bao lâu?”

Tên mập nghĩ ngợi một chút: “20 phút?” Anh ta lại bổ sung: “Tóm lại là thời gian không dài, bởi vì ở đây ban đêm lạnh quá, tôi vừa mới đi thay một bộ quần áo dày hơn, kết quả… kết quả nghe thấy có động tĩnh dưới tầng, đi xuống xem thì anh đã trở lại.”

Sau khi nghe được câu trả lời của tên mập, Giang Thành cũng có nhận thức rõ ràng hơn về ác mộng.

Thời gian hắn tiến vào ác mộng chắc chắn không dài đến 20 phút, 20 phút mà tên mập nhắc tới chắc hẳn sẽ được tính từ lúc hắn vào phòng ngủ.

Nhưng anh ta không tính cả thời gian cần thiết để chìm vào giấc ngủ.

Trừ đi khoảng thời gian này, Giang Thành nghĩ thời gian thực sự tiêu hao trong ác mộng sẽ chỉ có vài phút, thậm chí còn ngắn hơn.

Phải biết rằng, hắn đã trải qua vài ngày trong thế giới ác mộng.

Hiển nhiên, dòng thời gian ở đó khác với dòng thời gian ở thế giới hiện thực, mà lối đi nối liền hai thế giới chính là cửa sắt màu đen.

Tên mập đứng bên cạnh Giang Thành, cũng nhận thấy hắn khác hẳn lúc mới ra ngoài, tâm tình không được tốt, thậm chí cũng không nói nhiều nữa.

“Bác sĩ,” Tên mập nuốt khan, nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể: “Anh… anh vẫn ổn chứ?”

“Trong thời gian tôi rời đi, có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?”

Tên mập suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: “Không có.”

“Sau khi anh về phòng đi ngủ, tôi vẫn luôn túc trực bên ngoài, nhưng không phát hiện ra chuyện gì.” Anh ta tiếp tục nói,“Tôi không hề nhìn thấy anh đi ra khỏi phòng ngủ, nhưng sau đó anh lại xuất hiện ở đây.”

Giang Thành cầm cốc lên, lại uống một ngụm nước: “Âm thanh thì sao?”

“Cái này…” Tên mập bắt đầu có vẻ do dự.

Giang Thành quay đầu nhìn anh ta, biểu cảm của tên mập không giống như có chuyện gì giấu diếm không nói với hắn, mà giống như không chắc chắn nên không biết phải biểu đạt thế nào.

“Anh nói hiện tượng là được rồi.” Giang Thành lên tiếng.

“Bác sĩ, thật ra… thật ra khi anh sắp ra ngoài, tôi đã có dự cảm được.” Tên mập ấp a ấp úng nói.

Giang Thành nhạy bén cau mày, cốc nước trong tay ngưng lại: “Nói tiếp đi.”

“Tôi cũng không biết phải diễn tả cảm giác này như thế nào, giống như một luồng điện chợt lóe lên trong đầu, chính là… chính là một cảm giác rất kỳ lạ, tóm lại sau khi cảm giác đó ập đến, tôi biết chắc chắn là có chuyện gì xảy ra, liên hệ với

việc anh tiến vào ác mộng, nên tôi đoán có khả năng là anh đã trở về.”

Giang Thành dần dần nheo mắt lại.

Tên mập như nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói, nhưng lại không tự chủ được mà hạ thấp giọng: “Bác sĩ, lúc trước khi tôi ở bên ngoài lái xe tải, thường xuyên cảm thấy buồn ngủ vào sau nửa đêm, có một đêm khuya nọ, tôi chợt tìm thấy một đài phát thanh chuyên kể về những câu chuyện linh dị.”

“Tôi chỉ muốn nghe để đầu óc tỉnh táo, hóa ra chủ đề ngày hôm đó của bọn họ tình cờ là thảo luận về cách nhìn thấy quỷ, cũng chính là làm thế nào để nhìn thấy quỷ.”

“Bọn họ còn đặc biệt kết nối với mấy vị khách, nói bọn họ đều là những người đều đã từng gặp qua quỷ.”

“Tôi nhớ người đầu tiên nói rằng mình là sinh viên, cô ấy nói rằng đã nhìn thấy quỷ bằng cách chơi bút tiên, sau đó, một người bạn ở cùng với cô ấy đã bị gãy chân vào ngày hôm sau, cô ấy nhận định là có liên quan đến trò chơi bút tiên.”

“Nhưng mà cái này thì tôi không tin lắm.” Tên mập giải thích: “Người này nói rằng mình là học sinh cấp 3, nhưng giọng nói của cô ấy nghe như khoảng cuối 30 hoặc gần 40 tuổi, tôi đoán cô ấy chính là người mà tổ chương trình đã sắp đặt.”

Giang Thành không trả lời, chỉ im lặng lắng nghe, hắn biết tên mập có thể nói nhiều như vậy chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

“Cách của người thứ hai là gõ vào bát gạo ở ngã tư đường, gạo sống là loại cơm nấu nửa chín nửa sống.”

Anh ta nuốt khan nói tiếp: “Người đó nói rằng anh ấy nhìn thấy hơn chục bóng người gầy gò màu đen, đột nhiên xuất

hiện, những người xuất hiện đều là những người đã bị chết đói.”

“Anh ấy còn nhấn mạnh, trong quá trình này, đũa đánh vào bát không được dừng lại, nếu không sẽ bị quỷ phát hiện.”

Tiếp đó, tên mập nhắc đến hàng loạt phương pháp được cho là có thể nhìn thấy quỷ như cầm ô trong nhà, cúi xuống nhìn sau háng, nhắm mắt trước gương và thầm niệm tên mình lúc nửa đêm, chải đầu vào lúc nửa đêm và dùng bút đỏ vẽ lông mày lên chân dung của những người đã chết.

Giang Thành khẽ cau mày, có thể thấy được sự kiên nhẫn của hắn gần như đã cạn kiệt.

Hắn ngồi ở đây không phải là muốn nghe tên mập nói những điều này.

“Bác sĩ.” Tên mập mím môi: “Anh hãy nghe tôi nói hết.”

Giang Thành nhìn vào mắt tên mập, lời nói đến miệng quả thực cũng không nói ra, hắn hiếm khi thấy tên mập trong bộ dáng như vậy.

Anh ta đang kinh sợ, Giang Thành có thể khẳng định.

Tên mập hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Cho đến khi bọn họ kết nối với người cuối cùng.”

“Đó là một người đã rất lớn tuổi, tôi có thể cảm nhận được sức khỏe của ông ấy cũng không được tốt, khi nói chuyện phải thở rất nặng nhọc.”

“Cách ông ấy giới thiệu là…” Tên mập ngẩng đầu nhìn Giang Thành, môi run run nói: “Sóng não.”

“Nhưng sau đó tôi đã kiểm tra qua những cái tương tự, tôi nghĩ thứ mà ông ấy muốn biểu đạt là sóng điện não, nhưng…” Tên mập không nói tiếp nữa.

Anh ta dường như đang đắm chìm trong một ký ức nào đó, logic trong lời nói cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn: "Ông ấy… không, cho đến tận bây giờ tôi vẫn không rõ người đó là nam hay nữ, rất có khả năng là cổ họng có vấn đề."

"Tốc độ nói của người này rất chậm rất chậm, nhưng tôi cảm thấy rất khó khăn mới nghe hiểu được những gì ông ấy đang nói, tôi chỉ nghe rõ câu nói cuối cùng của ông."

"Ông ấy nói nếu muốn nhìn thấy quỷ, thì sóng điện não của bạn phải đồng nhất với sóng điện não của quỷ."

"Nói theo cách khác…" Tên mập ngẩng đầu lên: "Lúc bạn đang nghĩ tới việc nhìn thấy nó, thì đồng thời quỷ cũng phải đang nghĩ tới bạn."

Tên mập vẫn còn nhớ rất rõ, khi người đó nói xong câu này, khách mời tại hiện trường và MC lúc trước vẫn còn giễu cợt ông ấy cố ý giả thần giả quỷ để tạo ra bầu không khí kinh dị, ngay lập tức liền im lặng.

Bởi vì… chương trình này của bọn họ đang thảo luận làm thế nào để gặp quỷ.

Theo như logic của người này, bây giờ, ngay bây giờ!

Quỷ rất có khả năng đã xuất hiện bên cạnh bọn họ.

"Bác sĩ." Biểu cảm trên mặt tên mập đang rất khó có thể diễn tả bằng lời, anh ta nhìn Giang Thành, dùng giọng nói nặng nề khác thường chậm rãi nói: "Cho đến rất lâu sau, tôi mới nhận ra một chuyện."

"Đêm ngày hôm đó, có lẽ không phải là do người đó nói ngọng khiến tôi không nghe được rõ những gì ông ấy nói," Anh ta ngưng lại vài giây, cơ thể hơi run lên vì sợ hãi: "Mà là… mà là có thứ gì đang ở bên cạnh ông ấy, bởi vì tần số sóng điện não của cả hai rất gần nhau, cho nên…"

“Cho nên gây ra nhiễu sóng.” Giang Thành lạnh lùng nói: “Tương tự như sóng điện từ vậy.”

“Đúng vậy!” Tên mập mạnh mẽ gật đầu, sắc mặt méo xệch vì sợ hãi.

Nhưng điều khiến tên mập không ngờ tới là, sắc mặt Giang Thành sau vài giây cũng đột nhiên trở nên cổ quái, đồng tử chợt co rút lại.

Giang Thành đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Trong đoạn ghi âm do Hồ Yến lần đầu tiên tìm đến cầu cứu, đã xuất hiện những đoạn tạp âm lớn.

Chương 164: Nhìn lại

Sáng sớm, Giang Thành một mình nằm trên giường, hai tay đặt lên chăn, ở vị trí giữa bụng dưới và ngực.

Tên mập vẫn còn đang ngủ ở phòng khách ngoài phòng ngủ.

Điều khác biệt là hôm nay Giang Thành không đóng cửa phòng ngủ.

Có lẽ tên mập đúng là sợ thật, lật qua lật lại trên chiếc ghế sofa cũ trong phòng khách, cuối cùng chuyển chiếc ghế sofa đến cửa phòng ngủ, để vừa mở mắt ra đã có thể nhìn thấy Giang Thành đang nằm ở bên trong.

Nhưng chuyện này đối với Giang Thành lại có hơi kinh khủng, hắn chỉ cần hơi nghiêng đầu lại, là đã có thể nhìn thấy một cái đầu to tròn ngay trước cửa phòng ngủ, sau đó đang trừng hai mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Cũng may Giang Thành không làm như vậy, hắn dần dần ổn định hô hấp, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Giang Thành bình tĩnh như vậy, tên mập không khỏi cảm thấy mình cũng an toàn, có lẽ nói như vậy không hẳn là chính xác, chỉ cần ở bên cạnh Giang Thành, tên mập sẽ cảm thấy mình không thể chết được.

Càng gần càng an toàn, càng không thể chết được.

Nghĩ tới đây, mí mắt của tên mập bắt đầu sụp xuống, sau đó ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Sáng sớm, một loạt âm thanh kì lạ đã đánh thức tên mập đang ngủ say.

Anh ta lật người lại, vài giây sau mới nhấc mí mắt nặng trĩu lên.

Trong tầm mắt, Giang Thành ở phòng ngủ đã biến mất.

Tên mập lập tức tỉnh ngủ,“gulu” một tiếng ngồi bật dậy khỏi ghế sofa.

“Cót két—”

Có tiếng động từ tầng dưới phát ra.

Một lúc sau, tên mập cuối cùng cũng mãn nguyện tìm thấy Giang Thành ở tầng dưới, lúc này hắn đang dịch chuyển kệ để bệnh án, tên mập rất tinh ý đi đến giúp đỡ.

“Bác sĩ,” Tên mập vừa dùng vai đỡ, vừa nói: “Sau này loại việc như này cứ giao cho tôi là được, anh không cần phải đích thân làm.”

Sau khi đặt xong giá quần áo, tên mập lại rất tự giác đi tắm rửa trước, sau đó lao vào bếp chuẩn bị bữa sáng bổ dưỡng cho Giang Thành.

Hôm nay thức dậy khá gấp, nên tên mập chỉ đơn giản chuẩn bị hai bát yến mạch, sau đó pha với chai sữa nguyên chất 1L mà mình đã giành được trong siêu thị lúc giảm giá, cuối cùng sợ không đủ dinh dưỡng, lại luộc thêm hai quả trứng cho Giang Thành.

Tên mập thấy Giang Thành ăn hết mới thở phào nhẹ nhõm.

“Bác sĩ, anh ăn no chưa?” Tên mập hỏi khi đang thu dọn bát đĩa: “Có cần chiên thêm một quả trứng nữa cho anh không, tôi vừa mới mua được một loại nước sốt thịt nướng khá ngon.”

“No rồi.”

“Bác sĩ vất vả rồi, anh ngồi nghỉ ngơi đi,” Tên mập nói rồi bê bát đĩa vào bếp rửa.

Tên mập vừa xuống tầng việc đầu tiên là đun nước sôi, sau đó đổ vào bình giữ nhiệt Peppa Pig màu hồng mà Giang Thành hay dùng nhất, vì vậy Giang Thành bây giờ có thể vừa ngồi nghỉ ngơi, vừa pha cà phê uống.

Hắn nâng cốc cà phê lên, chậm rãi nhấp một ngụm, tận hưởng cảm giác cà phê hòa tan 1,5 tệ bùng nổ trên đầu lưỡi.

"Anh mập," Giang Thành đột nhiên hỏi,"Hôm nay là thứ mấy?"

Giọng nói của tên mập hòa lẫn với tiếng va đập của nồi niêu xoong chảo và tiếng nước chảy, khiến cho bầu không khí trở nên vô cùng náo nhiệt: "Thứ sáu đó bác sĩ."

"Cuối tháng rồi à?"

"Bác sĩ, trí nhớ của anh thật tuyệt vời!"

Giang Thành đánh giá cao nhất tên mập ở điểm này, mặc dù anh ta rất nhát gan, nhưng lại có năng lực tự điều chỉnh siêu tốt, chỉ cần ngày hôm trước không bị dọa sợ chết, vậy thì sau khi ngủ dậy lại là một tên mập hoàn toàn mới.

Tên mập lớn tiếng nói ở trong bếp: "Bác sĩ, bữa trưa chúng ta ăn cá chua ngọt hay cá luộc? Tôi phải bắt đầu chuẩn bị rồi!"

Giang Thành nhấp một ngụm cà phê, mấy giây sau mới trả lời: "Chua ngọt đi, cá luộc lại phải dùng thêm gia vị để chấm."

"Đã rõ, bác sĩ."

Sau khi đã nghe Giang Thành nói, tên mập dọn dẹp bát đĩa xong lại lấy con cá mua ngày hôm trước trong tủ lạnh ra.

Làm xong mọi việc, tên mập đi vào nhà vệ sinh, dùng nước rửa tay rửa tay ba lần, mãi đến khi không còn ngửi thấy mùi tanh tanh mới ra khỏi nhà vệ sinh, đến gần Giang Thành.

Anh ta ngoan ngoãn ngồi trên sô pha đối diện với Giang Thành, không nói một lời, đặt hai tay lên đầu gối, cứ nhìn hắn chằm chằm.

Giang Thành cầm điện thoại lên, trả lời vài tin nhắn, sau đó đặt điện thoại xuống, như đang suy nghĩ điều gì đó, đồng thời uống ngụm cà phê cuối cùng.

Tên mập liếm môi, trong mắt không giấu được sự háo hức.

"Tôi không nhận được phần thưởng nhiệm vụ." Giang Thành đặt cốc xuống, ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Có người đã giành đi qua cửa trước."

Tên mập chớp mắt không thể tin được.

"Còn nữa," Giang Thành rút tay lại, dựa lưng vào ghế: "Lần này tôi đã gặp một người quen."

Tên mập chớp chớp mắt: "Cô gái thuần khiết Trần Hiểu Manh à?"

Bây giờ thì đến phiên Giang Thành cau mày: "Sao anh biết?"

Trong tiềm thức hắn cho rằng sóng điện não của tên mập đã truyền lại thông tin cho hắn, đêm qua hắn đã nhận ra ác mộng rất có thể là do sóng điện não gây ra, chẳng lẽ là…

"Bác sĩ, chúng ta tổng cộng mới chỉ trải qua hai nhiệm vụ." Tên mập hình như cũng hiểu ra sự hiểu nhầm của Giang Thành, nên sắc mặt có hơi ngượng ngùng: "Hai nhiệm vụ, ngoại trừ hai người chúng ta ra, cũng chỉ có Trần Hiểu Manh là người sống sót còn lại."

Giang Thành: "…"

"Bác sĩ, những thứ này đều không quan trọng, anh mau nói cho tôi biết nhiệm vụ lần này của anh như thế nào đi?" Tên mập tò mò hỏi.

Anh ta rất tinh tế rót đầy nước vào cốc cho Giang Thành.

Giang Thành cũng không phụ sự mong đợi, bắt đầu nhìn lại những chuyện mình đã gặp phải trong lần nhiệm vụ này.

Phải nói rằng Giang Thành có tài kể chuyện cực kì tuyệt vời, bản thân cốt truyện vốn dĩ đã kịch tính, đến chỗ hắn, có thể so sánh với một bộ phim sử thi.

Tất nhiên, hắn là nam chính duy nhất.

Hơn nữa trong câu chuyện của hắn, còn có ba người phụ nữ khác tranh giành cấu xé ghen tuông vì hắn.

Tên mập nghe mà mê mẩn.

Khi Giang Thành nói về việc mình đào ra quả mìn do đám người trưởng thôn gài xuống, sau đó thay đổi địa điểm và chôn chúng ở lối vào thôn, tên mập đã hoàn toàn kinh ngạc, không khỏi buột miệng khen ngợi: "Nếu như bác sĩ không phải là cô nhi, người bình thường ai có thể làm được ra chuyện này."

"Tsk," Giang Thành lập tức ngừng nói, nghiêng đầu nhìn về phía tên mập.

Tên mập đã phát hiện ra mình lỡ lời, lập tức giải thích: "Bác sĩ, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn khen anh cơ trí mà thôi."

Sau khi dỗ dành một hồi lâu, chuyện này mới kết thúc.

Tên mập hứa buổi trưa sẽ chiên thêm món gà cay như một lời xin lỗi với Giang Thành.

Nhưng sau đó khi nghe được câu chuyện của A Tô Mộc, tên mập im lặng, một lúc sau mắt anh ta đỏ hoe, thẳng thừng nói rằng A Tô Mộc quả là một nam tử hán, thậm chí vì quỷ đã giết chết A Tô Mộc nên sự đồng cảm trước đó dành cho cô ta cũng ít đi rất nhiều.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại,” Tên mập quấn chặt quần áo nói: “Người phụ nữ tên Lý Lộ kia thật lợi hại, vậy mà có thể giấu được anh và Trần Hiểu Manh, lại còn gài bẫy muốn giết chết hai người.”

Trong này tất nhiên còn có cả nguyên nhân đến từ việc Giang Thành và Trần Hiểu Manh cùng đề phòng lẫn nhau, nhưng người có thể làm được đến như thế này quả thật cũng không có nhiều.

Lúc này, ánh mắt tên mập đột nhiên trở nên vi diệu, anh ta đến gần Giang Thành, cười híp mắt hỏi: “Bác sĩ, tôi có một câu hỏi.”

Giang Thành liếc anh ta một cái, rất hiển nhiên là ra hiệu cho anh ta tiếp tục nói.

Tên mập nuốt nước bọt, cả khuôn mặt có chút hưng phấn ửng đỏ: “Đêm hôm anh và Trần Hiểu Manh ở cùng nhau đó… không xảy ra chút chuyện gì sao?”

Chương 165: Nguyên nhân

“Xảy ra rồi.” Giang Thành trả lời không chút do dự.

Trên mặt tên mập lộ ra một nụ cười xấu xa khó hiểu, anh ta vươn dài cổ ra, liếm môi, nheo mắt cố ý hỏi: “Hai người đã làm những gì vậy?”

“Cô ta đã hỏi tôi chuyện về tờ báo trước đây,” Giang Thành trả lời: “Sau khi cô ta nhận ra mình không xứng với tôi thì đã trở mặt không nhận người, muốn lấy lại tờ báo.”

Tên mập sửng sốt một lát, sau đó chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Giang Thành ngẩng đầu nhìn tên mập, không nói ngay, nhưng ánh mắt của hắn đã lộ ra rất nhiều tin tức cho tên mập.

Tên mập nhất thời nghẹn họng, đột nhiên có một loại dự cảm rất xấu.

“Tôi nói với cô ta tờ báo đã bị anh cướp mất rồi,” Giang Thành dựa lưng vào ghế, vài giây sau mới ngẩng đầu nhìn tên mập rồi nói tiếp: “Chuyện còn lại thì anh nhớ tự mình biên nốt, lần sau nếu lại gặp phải cô ta thì đừng để lộ sơ hở.”

“Bác sĩ,” Khuôn mặt tên mập co giật mấy cái,“Anh không cảm thấy chuyện mình là một cô nhi cũng phải tìm một nguyên nhân sao?”

Cuộc trò chuyện giữa hai người dường như kết thúc rất vội vàng và không mấy vui vẻ, Giang Thành có thể nhìn ra điều này từ hành vi của tên mập sau đó.

Ăn sáng xong, Giang Thành ngồi vào bàn bắt đầu làm việc, hắn lấy ra hồ sơ bệnh án của một số bệnh nhân đang theo dõi,

sau đó gọi điện cho người thân của họ để hỏi thăm tình trạng hồi phục của bệnh nhân.

Nhưng vừa kết nối điện thoại, đã có tiếng "ping ping pong pong" đang sửa chữa đồ đạc từ trên tầng truyền xuống, hoặc là tiếng cắt rau củ điên cuồng trong phòng bếp.

Người hiểu thì biết rằng tên mập đang làm cá, người không hiểu còn cho rằng là đang chặt xác.

Không còn cách nào khác, Giang Thành đành phải hẹn người đến nói chuyện trực tiếp.

Thời gian hẹn là vào buổi chiều.

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Giang Thành muốn tranh thủ thời gian ăn trưa để cư xử tốt hơn một chút, cố gắng hòa giải với tên mập.

Hắn định khen ngợi tay nghề nấu nướng của tên mập một chút.

Nhưng đồ ăn vừa bưng lên, Giang Thành liền tắt lửa.

Tên mập đều chia mỗi món ăn thành hai phần bằng nhau.

Ví dụ như món gà cay, đĩa trước mặt Giang Thành chứa đầy ớt, trong khi đĩa trước mặt tên mập lại đầy thịt gà.

Cá chua ngọt cũng vậy, đầu cá thuộc về mình, thân cá thuộc về tên mập.

Giang Thành cúi đầu gắp mấy miếng đồ ăn, cuối cùng không khỏi ngập ngừng đưa đũa vào đĩa của tên mập, không ngờ giây tiếp theo, tên mập lại im lặng gắp miếng thịt trên đĩa đặt lên, đổ tất cả vào bát, rồi cúi đầu trộn lên ăn.

Giang Thành nhìn chằm chằm vào những hạt cơm đỏ rực trong bát tên mập, không khỏi chép chép miệng vài cái.

“Anh mập,” Giang Thành hỏi với vẻ rất trìu mến: “Tôi nhớ anh từng làm đầu bếp ở khách sạn Hoàng Hạc Lâu đúng không, tài nấu nướng của anh thật sự rất tuyệt, nếu như có thể tiếp tục làm ở đó, nói không chừng vị trí đầu bếp sẽ là của anh!”

“Bác sĩ, anh nhớ nhầm rồi,” Tên mập cũng không ngẩng đầu lên nói,“Tôi làm người quét dọn ở Hoàng Hạc Lâu, chủ yếu phụ trách nhà vệ sinh.”

Sau một lúc…

“Tôi ăn xong rồi,” Tên mập đứng dậy vừa dọn đĩa vừa nói: “Tôi còn phải đi rửa bát, bác sĩ, anh cứ ăn từ từ.”

Tên mập bưng bát đũa trở lại phòng bếp, mấy giây sau đã có tiếng nước chảy, cùng tiếng bát đũa lanh canh vang lên.

Giang Thành cúi đầu nhìn nửa con cá chua ngọt mà tên mập để lại trên đĩa còn nguyên vẹn.

Sau khi ăn trưa xong, Giang Thành lên tầng nghỉ trưa một chút, dù sao hôm qua hắn vừa thoát khỏi ác mộng, năng lượng tiêu hao trong một đêm không thể bù đắp lại ngay được.

Sau ba nhiệm vụ ác mộng, hắn dần dần hiểu ra một số cấm kỵ, hay còn gọi là… quy tắc.

Đầu tiên, đằng sau mỗi cánh cửa đều là một thế giới hoàn toàn khác biệt, nhưng thế giới đó theo một nghĩa nào đó là có thật, như thể nó là một mảnh vỡ được bàn tay của thần lấy ra từ trong lịch sử xa xôi.

Bất luận bọn họ có làm gì đi nữa, cũng không thể thay đổi được cái kết của câu chuyện, tất cả những gì bọn họ có thể thay đổi chỉ là quá trình.

Chỉ vậy mà thôi.

Thứ hai, ác mộng gần giống như một cơ chế lựa chọn được khuếch đại, có phần thưởng và hình phạt riêng.

Hình phạt thì không cần nhắc đến nữa rồi, quỷ bên trong sẽ nói với bạn.

Còn cái gọi là phần thưởng, mới chính là mối quan tâm lớn nhất của Giang Thành.

Hiện tại hắn đã biết, với điều kiện tiên quyết là tất cả đồng đội đều tử vong, nếu người cuối cùng còn lại có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, thì hắn sẽ nhận được một tờ giấy trắng.

Mà nghe nói tờ giấy này có thể ngăn chặn việc quỷ làm hại mình.

Tất nhiên nó sẽ không tồn tại vĩnh viễn, chỉ được dùng một lần thôi, sau khi sử dụng, tờ giấy trắng này sẽ biến mất.

Đây là lời mà Dư Văn, người được hắn cứu trong nhiệm vụ trước đã nói với hắn, cô ta cũng là dựa vào tờ giấy trắng mới sống sót dưới sự tấn công của quỷ.

Nghĩ đến đây, Giang Thành bất giác nheo mắt, trong đầu hắn lại hiện ra bóng dáng của Trần Hiểu Manh.

Trong tòa nhà bỏ hoang của nhà họ Tiền, Trần Hiểu Manh vậy mà lại có thể thoát được khỏi tay quỷ, trong điều kiện tủ quần áo bị khóa trái, chuyện này e rằng không thể dùng may mắn để giải thích.

Trong tay cô ta chắc là cũng có một tờ giấy như này.

Chỉ là cũng dưới sự tấn công của quỷ nên đã dùng mất.

Điều này cũng giải thích cho việc sau đó khi lục soát trên người, hắn chỉ tìm thấy bức ảnh chụp, chứ không tìm thấy tờ giấy trắng hộ mệnh.

Đánh giá từ lần tiếp xúc trong nhiệm vụ đầu tiên, chuyện Trần Hiểu Manh hãm hại đồng đội hoàn toàn là xe nhẹ chạy đường quen, nếu không phải có mình xuất hiện lật ngược tình thế, thì cô ta lại thành công rồi.

Cô ta mạnh hơn Dư Văn nhiều, nên tất nhiên sẽ có thứ này trong tay.

Giang Thành lần này lựa chọn đi làm nhiệm vụ một mình, cũng bởi vì muốn có được thứ này, nhưng không ngờ, lần này lại bị một người phụ nữ tên Lý Lộ cướp mất.

Hắn không đủ tự đại đến mức giết hết tất cả đồng đội, nhưng hắn có cách để lấy được một số thứ tốt từ bọn họ.

Trần Hiểu Manh là ví dụ điển hình nhất.

Tiếc rằng hắn đã ra tay chậm mất một bước, nếu không tờ giấy trắng đó đã là của hắn rồi.

Thứ ba, đây cũng là một điểm mà hiện tại Giang Thành vẫn chưa nghĩ ra, chính là mối quan hệ giữa tờ báo trong phần thưởng và tờ giấy trắng, nhưng hắn có thể nhìn ra, mức độ ưu tiên của tờ báo thấp hơn mức độ ưu tiên của tờ giấy trắng.

Dù sao thì tờ giấy trắng có thể bảo toàn mạng sống.

Nhưng nếu phải nói rằng giấy trắng mạnh hơn tờ báo thì cũng không hẳn như vậy, vì chức năng của hai loại này là khác nhau.

Giấy trắng được dùng để hộ mệnh, tờ báo thì ghi lại một số manh mối trong nhiệm vụ.

Lấy một ví dụ, nếu như phải chọn một trong hai, giả dụ là người bình thường, vậy thì vẫn nên cố gắng lựa chọn tờ báo manh mối để có cơ hội sống sót cao hơn.

Bởi vì trên con đường hoàn toàn dựa vào suy đoán để sống sót, cho dù bọn họ có cơ hội hộ mệnh một lần, vậy thì sau khi

đã dùng hết rồi, thì vẫn phải chết.

Hơn nữa cái chết sẽ còn đau đớn hơn nhiều.

Lấy một so sánh không phù hợp, giống như một tù nhân bị bịt mắt quỳ dưới đất chờ bị bắn, nhưng khi người thi hành nổ súng mới phát hiện ra đó là một quả đạn xịt.

Sau đó chỉ có thể thay viên đạn khác, rồi bắn lại lần nữa.

Nhưng kết quả vẫn như nhau, dù sao đều phải chết, trước khi chết còn phải chịu một cơn kinh sợ, nghĩ như vậy, thì thà bọn họ không có có tờ giấy trắng còn tốt hơn.

Nhưng đối với những người chơi cao tay như Lý Lộ hay Trần Hiểu Manh, thì tình hình lại hoàn toàn khác.

Chương 166: Nước đường nâu

Chỉ riêng về tính độc lập, tự thân các cô gái ấy đã rất lợi hại rồi, thế nên cạm bẫy phổ thông cũng không thể nào đối phó bọn họ được. Nếu lại giữ thêm một tờ giấy trắng hộ mệnh, thế thì kết quả đã rõ rành rành rồi.

Đây cũng là lý do tại sao Trần Hiểu Manh lại ghét Giang Thành như vậy.

Tên khốn này không chỉ trộm đi tờ báo manh mối của chính mình trong nhiệm vụ đầu tiên, mà còn tự đào hố chôn mình trong nhiệm vụ lần này, từ đó đã dẫn đến việc lãng phí mất một lá bùa cứu mạng quý giá.

Nếu chuyển góc nhìn mà phân tích tiếp, giả sử có người đối xử với Giang Thành như vậy, hắn chắc chắn sẽ rượt tới nhà, sau đó đào mộ tổ tiên của tên kia lên.

Điểm thứ tư, chính là sóng điện não mà tên mập từng nhắc đến.

Từ trước đến giờ, Giang Thành vẫn luôn suy nghĩ về cơ chế hình thành Ác mộng và phương pháp thu nạp người chơi vào. Những gì mà tên mập nói đã mở ra một cánh cửa mới cho hắn.

Hắn lấy một chiếc bút ghi âm tinh xảo màu đen tuyền ra, đặt bên cạnh mình. Bên trong cây bút này có lưu cuộc trò chuyện giữa một người phụ nữ tên Hồ Yến và hắn.

Giang Thành hơi nheo mắt lại.

Cuộc đối thoại rất rối loạn, đầy những tiếng động lạ.

Điều kỳ lạ hơn nữa chính là, âm thanh nghe như dòng điện xẹt kia chỉ xuất hiện mỗi khi Hồ Yến lên tiếng, trong khi giọng nói của chính hắn lại vang lên rất rõ ràng trong đoạn ghi âm kia. …

Đến tận giữa trưa, hắn cũng không được nghỉ ngơi thoải mái. Nói chính xác hơn, mãi đến khi chuông báo thức từ điện thoại reo vang thì hắn cũng không hoàn toàn ngủ sâu.

Những di chứng của việc lạm dụng trí não quá độ đã bắt đầu xuất hiện.

Hắn đã mắc phải hội chứng này từ rất lâu rồi.

Giang Thành lắc đầu, cố gắng để bản thân tỉnh táo.

Khách có hẹn trước sắp ghé tới. Hắn thường không gọi họ là bệnh nhân, vì dù sao đi nữa, nếu những vị khách này mà khoẻ lại thì hắn sẽ thất nghiệp.

Hắn luôn giữ tấm lòng biết ơn đối với những người này.

Mở cửa ra, Giang Thành tiến đến cầu thang trong phòng khách, vừa định đi xuống lầu thì không ngờ đụng phải tên mập đang ôm quần áo đi ngược lên cầu thang.

Thấy sắc mặt hơi tái nhợt của Giang Thành như vậy, tên mập bèn vứt đống quần áo ra, bước tới quan tâm hỏi: “Bác sĩ, anh bị sao vậy?”

Giang Thành lắc đầu, không lên tiếng.

Dường như tên mập hiểu ra gì đó. Chắc chắn là do những sự kiện dồn dập gần đây đã ảnh hưởng đến sức khỏe của anh chàng bác sĩ này rồi. Anh ta nhìn Giang Thành với ánh mắt đầy lo lắng: “Cần tôi đưa anh đi bệnh viện không?”

“Không cần đâu.” Giang Thành hít một hơi thật sâu; toàn thân trông tiều tuỵ hơn rất nhiều. Không những thế, giọng nói của hắn cũng mất đi sức sống trước đó: “Tôi chỉ cần nghỉ ngơi nhiều hơn là ổn.”

Tên mập im lặng đỡ Giang Thành xuống lầu, sau đó vịn hắn ngồi xuống ghế sô-pha.

Giang Thành trông rất yếu ớt. Lúc tên mập giúp hắn, anh ta có thể cảm giác được Giang Thành dường như không thể dùng sức vậy, thậm chí cả cơ thể còn run nhẹ.

Anh ta chưa bao giờ thấy tay bác sĩ này rơi vào trường hợp như vậy.

Giang Thành cuộn người trên sô-pha; đôi mắt tinh tế của hắn mất đi vẻ tươi sáng vốn có.

Đầu tiên, tên mập rót cho Giang Thành một cốc nước nóng, sau đó dường như chợt nhận ra điều gì - anh ta bèn chạy trở lại nhà bếp, lục lọi gì đó mà phát ra hàng loạt tiếng ‘lách cách, lách cách… ‘.

Trong khoảnh khắc tên mập biến mất khỏi tầm mắt của Giang Thành, hắn lập tức ngừng run rẩy.

Chẳng những ngừng run rẩy, mà khuôn mặt của hắn ta còn trở nên hồng hào hơn.

Đôi mắt đen láy của hắn đầy vẻ vui thích và thú vị.

Khoảnh khắc này chỉ kéo dài cho đến vài phút sau, cho đến khi tên mập vội vã quay lại với một cái bát.

“Bác sĩ!” Giọng điệu đau lòng của anh ta cũng thay đổi hẳn: “Uống chút nước đường nâu đi. Tôi nghe đồn rằng, giới chị em phụ nữ phải dựa vào món này để sống sót đấy.”

Giang Thành ốm yếu dựa vào ghế sô-pha; cả người toát ra một loại cảm giác kiểu ‘lần này mình chết chắc rồi, nhưng

mình sẽ dùng một hơi thở cuối cùng để cố gắng thêm lần nữa'.

"Khục khục…" Giang Thành yếu ớt che miệng ho vài tiếng, cố gắng không nhìn thẳng vào ánh mắt của tên mập, mà giọng nói cũng nhỏ dần.

Trong mắt tên mập, mọi thứ trước mắt đều chứng tỏ bác sĩ đã bị thương rất nặng. Tất cả đều là nội thương, và điều khiến anh ta cảm động nhất chính là ánh mắt của vị bác sĩ này.

Có lẽ là bác sĩ sợ anh ta lo lắng.

Tên mập cố chấp nghĩ thế; hắn đã thành công khiến tên mập cảm động.

Sau khi uống nước đường nâu, Giang Thành dần dần khoẻ hơn, mà sắc mặt cũng hồng hào trở lại.

"Bác sĩ, anh thấy đỡ hơn chưa?" Tên mập chớp mắt hỏi.

"Cám ơn anh mập." Giang Thành cố gắng nhúc nhích cơ thể trong một diện tích nhỏ, vừa cử động vừa nói: "Tôi đỡ hơn nhiều rồi, cũng không còn lạnh nữa."

Rốt cuộc, tên mập cũng an tâm.

Đối với anh ta, phương pháp dưỡng thể tốt nhất chính là ăn uống đủ chất bổ. Vì vậy, anh ta bèn hỏi Giang Thành muốn ăn gì vào buổi tối, để anh ta còn đi chợ mua thức ăn.

Do dự một lát, sau đó Giang Thành hạ giọng xấu hổ bảo: "Hải sâm xào hành tây, tôm om dầu, lẩu đầu vịt, tôm hùm chua cay, ếch nướng, gà tẩm Tứ Xuyên, muối tiêu…"

Hắn nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm tên mập đã biến sắc rõ rệt, nhẹ nhàng nói: "Nếu có thể thì nấu thêm canh sườn heo với cải thìa nhé. Mấy món trước nhiều dầu mỡ quá, tôi muốn húp chút canh sườn heo cho đỡ béo."

Tên mập im lặng suy nghĩ một lát, sau đó đứng dậy nói với Giang Thành: "Bác sĩ! Thôi thì chúng ta đi bệnh viện khám bệnh đi."

Dù sao đi nữa, trông Giang Thành đã khoẻ hơn rất nhiều. Nghe ra khẩu vị của hắn thèm nhiều món đến vậy, tên mập cũng yên tâm hơn.

Sau khi nói vài câu cuối cùng với Giang Thành, tên mập bèn xách giỏ lên, chuẩn bị đi chợ.

Ông chủ quầy cá lần trước cũng tốt bụng, thế nên tên mập muốn sang đó lần nữa, thử xem có thể tình cờ gặp được một con cá ngáp ngáp nào đó hay không.

Lần này, anh ta định nấu một nồi canh cá cho Giang Thành bồi bổ sức khỏe.

Nhưng còn chưa đi đến cửa, anh ta đã nghe thấy tiếng bước chân "lộp bộp" từ bên ngoài vọng vào.

Sau đó chính là tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc…

Giang Thành nhích nhẹ người, nói: "Vào đi."

Cánh cửa rất ngoan ngoãn nghe lời mà mở ra, sau đó là một kẻ xa lạ bước vào.

Khách đến mặc một chiếc áo choàng trắng và đeo một cặp kính râm siêu to, gần như che kín cả khuôn mặt. Nếu không gặp ngoài đời như thế này, tên mập còn tưởng người này bị bệnh, hoặc đang cố tình đeo thế để quay video.

Cho đến khi…

"Bác sĩ Giang!" Người lạ kia há miệng, phát ra một giọng nói cực kỳ quen thuộc và nồng nhiệt để chào hỏi Giang Thành đang ngồi trên ghế sô-pha.

Tên mập lập tức nhận ra kẻ đến là ai.

Chính là tên Bì Nguyễn kia!

Anh ta cũng từng gặp rồi.

“Anh mập, tới đây ngồi nào!” Bì Nguyễn trong bộ trang phục quái đản khá là nhiệt tình.

Tên mập cảm thấy hơi hãnh diện.

Nhưng khi nhìn đến Bì Nguyễn, tên mập không thể không tỏ vẻ bi thương một cách chân thành: “Cậu Bì Nguyễn.” Tên mập buồn bã nói: “Cậu ăn mặc thế này là do bạn gái cậu vừa qua đời ư?”

“Đừng nói nhảm!” Giang Thành bảo: “Đây là cách ăn mặc của người Ả Rập Saudi. Bọn họ vẫn luôn mặc áo choàng quanh năm suốt tháng.”

Tên mập hơi xấu hổ khi nhận ra mình nói sai lời.

Bì Nguyễn là một người đàn ông tốt bụng hiếm có, chỉ cần cười ha ha vài tiếng là qua chuyện. Cũng chẳng thể trách tên mập trong chuyện này, vì đây cũng không phải là áo choàng kiểu tiêu chuẩn của đàn ông Ả Rập. Sau khi có khách hàng tặng cho anh ta bộ đồ này, anh ta còn cảm thấy kiểu dáng nó quá xấu xí, thế là lại đưa đến một người thợ may khác để sửa lại, thêm thắt một vài chi tiết mang tính chất địa phương vào.

Mà hành động vừa rồi của Bì Nguyễn cũng giúp tăng mạnh độ thiện cảm của tên mập đối với người đàn ông này.

Anh ta nghĩ rằng, không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài được. Mặc dù anh chàng Bì Nguyễn này trông có vẻ là một vị đại gia tay to mặt lớn, nhưng khi vừa bước vào cửa là gật đầu cúi chào gia chủ ngay, quả thật là một kẻ hết sức hoà đồng.

Nhưng ấn tượng tốt đẹp này chỉ tồn tại cho đến câu nói tiếp theo.

“Nếu bạn gái của cậu ấy chết, cậu ấy chắc chắn sẽ mặc quần áo màu đỏ.” Giang Thành nhấp một ngụm nước đường nâu, bình tĩnh nói.

Chương 167: Trợ giúp

Dường như Bì Nguyễn rất hiểu Giang Thành, thế nên cũng không hề xấu hổ gì. Anh ta lập tức kéo ghế đến ngồi đối diện Giang Thành, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì Giang Thành đã liếc sang: "Tháo kính râm xuống rồi hẵng nói chuyện với tôi."

Tên mập nghĩ rằng, nếu Bì Nguyễn vừa đến mà mình đi liền thì cũng mất lịch sự, thế nên bèn kéo ghế tìm nơi ngồi xuống, chỉ là khoảng cách có hơi xa hơn.

Anh ta sợ gây phiền hà cho công việc của bác sĩ.

Và sau khi nghe Giang Thành yêu cầu, Bì Nguyễn cũng do dự một lúc rồi miễn cưỡng tháo kính râm xuống.

Lúc này, tên mập lập tức đơ người.

Khuôn mặt vốn dĩ không đẹp trai lắm của Bì Nguyễn đang có vài vết sẹo, bị nhiều nhất là ở gò má bên phải, dường như do bị móng tay dài cào xước. Các vết thương này chỉ vừa mới đóng vảy mà thôi.

Nhưng điều khiến tên mập sốc nhất chính là mắt trái của Bì Nguyễn đang sưng tấy, đến mức chỉ có thể mở ra một khe hở. Khu vực xung quanh hốc mắt của anh ta đen đặc, chứng tỏ một quyền từng đấm vào mắt của anh ta là một quyền chí mạng.

Bì Nguyễn bị… ai đánh ư?

Tên mập cảm thấy vô cùng khó hiểu. Trông anh ta là một kẻ tai to mặt lớn thế này, tại sao lại bị đánh thê thảm đến vậy?

Tuy nhiên, trông Giang Thành dường như không hề ngạc nhiên chút nào. Hắn dựa vào ghế sô-pha, chậm rãi quan sát Bì Nguyễn, như thể rất quen thuộc với tình huống này.

Hắn cầm cốc lên, uống một ngụm nước mà tên mập đã rót trước đó. Sau khi đặt chiếc cốc trở lại vị trí ban đầu, Giang Thành mới bình tĩnh bảo: "Nói tôi nghe xem, lần này đã xảy ra chuyện gì."

Bì Nguyễn bất mãn nói: "Thì do phần gia sản nhỏ nhoi của bạn gái em đấy!"

"Lần này, là hai đứa cháu gái của bà ấy, và cả… cả đứa cháu trai vô dụng kia nữa!" Dường như Bì Nguyễn đang nghĩ đến tình cảnh lúc bị đánh, thế nên tức giận đến mức run cả bờ môi: "Bọn họ mời em đến khách sạn, bảo là cùng nhau thương lượng sự việc lần này. Ai mà ngờ, mọi người biết kết quả rồi đấy!"

Chỉ vào vết thương trên mặt, anh ta tức giận nói: "Bọn họ giở trò!"

"Bọn họ muốn hủy hoại khuôn mặt tuấn tú của em, từ đó mà khiến bạn gái xa lánh mình!" Anh ta nghiến răng, gầm gừ: "Bọn họ tính giỏi nhỉ?"

Tên mập càng nghe, càng cảm thấy có gì đó không đúng, thế là thầm nghĩ rằng tên nhãi Bì Nguyễn này rõ ràng đang ăn cơm chùa, nhưng có vẻ là vừa ăn vừa nhai sạn nha!

Nhưng nơi đây là địa bàn của bác sĩ - tên mập cũng là một người biết rõ phải trái. Trên phương diện làm ăn, anh ta chắc chắn không dám mở miệng xen vào.

Im lặng vài giây, Giang Thành cuối cùng cũng bày tỏ thái độ. Hắn làm ra một động tác rất quen thuộc theo cái nhìn của tên mập, chính là thản nhiên duỗi ra hai ngón tay, sau khi lắc nhẹ thì nói: "Có 2 điểm."

Tên mập và Bì Nguyễn lập tức ngồi thẳng dậy.

Đặc biệt là tên mập tựa như gặp phải phản xạ có điều kiện vậy, anh ta vội vàng loay hoay tìm những thứ như giấy bút xung quanh mình.

"Thứ nhất!" Giang Thành chậm rãi liếc nhìn Bì Nguyễn: "Không nên gọi 600 triệu là phần gia sản nhỏ nhoi."

Nghe vậy, tên mập hơi sửng sốt. Khi định thần lại, toàn bộ khuôn mặt của anh ta đều méo mó đi vì tự đau đớn lòng vì phận nghèo của mình.

"Thứ hai!" Giang Thành hơi nghiêng người về phía trước, tạo ra một dạng áp lực nặng nề cho Bì Nguyễn. Hắn liếc mắt nhìn Bì Nguyễn, nói tiếp: "Chẳng phải tôi đã nhắc nhở cậu đừng quá tham lam rồi còn gì?"

Bì Nguyễn nuốt ực, nhỏ giọng bảo: "Bác sĩ Giang, em đã làm đúng theo lời anh nói. Anh bảo em giành bao nhiêu, là em lấy đúng bấy nhiêu. Ngay cả nhiều hơn 1 đồng bạc mà em còn không dám tranh đấy."

Giang Thành cau mày: "Thỏa thuận được lập thế nào?"

"Nếu bạn gái của em bất hạnh qua đời hoặc bị liệt, tài sản của cô ấy sẽ được chia 3/7. Em chỉ lấy phần mà em xứng đáng được lấy." Bì Nguyễn thề son thề sắt.

Nghe đến đây, đôi mắt của tên béo sáng hẳn lên. Anh ta lập tức hiểu vì sao mà bác sĩ lại nói, nếu bạn gái của Bì Nguyễn xảy ra chuyện gì, anh ta chắc chắn sẽ mặc cả một set đồ đỏ hồng.

30% của 600 triệu NDT, vậy tổng cộng là khoảng 18 triệu NDT nha! (Là khoảng 58 tỷ VNĐ)

Chỉ mới một giây nghĩ về con số này, vô số biểu tượng tượng trưng cho tiền bạc hiện lên trong mắt của tên béo.

Anh ta không thể tưởng tượng nổi đây là một phần tài sản nhiều đến mức nào. Dù một tháng có kiếm được 6. 000 NDT, vậy cũng phải mất đến 3000 năm mới kiếm được 18 triệu!

Đó là chưa tính đến chi phí ăn uống!

Nếu suy nghĩ theo một hướng khác, tên mập cảm giác rằng, nếu mình là Bì Nguyễn thì chuyện mặc trên thân nguyên set đỏ hồng thế kia cũng chỉ là chuyện cỏn con. Thậm chí, có lẽ anh ta còn ra tay thực hiện các hành động kỳ công khác, ví dụ như dùng đầu băng qua quần thể La Bố Bạc giữa sa mạc rộng lớn, bằng không sẽ không nỡ nhận lấy phần tiền này.

Im lặng vài giây, sau đó dường như chợt nhận ra điều gì đó, Giang Thành chợt ngẩng đầu nhìn Bì Nguyễn, hỏi: "Con mẹ nhà cậu, đừng nói với tôi là cậu định giành lấy cục tiền 70% kia nhé?"

Bì Nguyễn có vẻ hơi bối rối, một lúc lâu sau mới trả lời: "Không đúng à?"

Giang Thành: "…"

Lúc này, tên mập chợt giơ tay lên. Anh ta vốn dĩ không muốn phát biểu ý kiến, nhưng rốt cuộc đã chẳng thể nhịn được nữa: "Cậu Bì Nguyễn!" Tên mập mím môi nói: "Giờ cậu tranh thủ chạy trốn đi thôi, chậm xíu nữa là không kịp đâu."

Tên mập cũng nhận ra, Giang Thành thực sự không muốn can thiệp vào chuyện của Bì Nguyễn, nhưng bất đắc dĩ ở chỗ Bì Nguyễn lại đau khổ cầu xin, cuối cùng còn trợn mắt, tiến đến thì thầm gì đó vào tai Giang Thành.

Vừa nghe xong, mặt Giang Thành đỏ bừng. Sau đó, hắn lại dùng ánh mắt chờ nghiệm chứng mà liếc nhìn Bì Nguyễn vài lần. Chẳng những thế, Bì Nguyễn cũng chớp mắt mạnh mẽ vài cái, ý bảo là 'cứ để em lo. '

“Vậy được rồi.” Giang Thành chậm rãi ngồi lại xuống ghế sô-pha, thở dài, sẵng giọng nói: “Chỉ trách bản thân tôi… quá tốt bụng.”

“Bác sĩ Giang, anh không những tốt bụng…” Bì Nguyễn cúi người, liên tục nịnh nọt: “… Mà còn ưu tú, và quan trọng nhất là cực kỳ đẹp trai!”

“Ừ ừ!” Giang Thành xua tay, bảo: “Đối với chuyện này, trước ngày mai tôi sẽ nghĩ ra phương án ứng phó. Cậu cứ chờ lấy tin tức của tôi.”

“Cảm ơn bác sĩ Giang.” Bì Nguyễn cúi đầu 180 độ.

Tên mập nghi ngờ rằng, có thể do mình có mặt tại đây nên đã làm hạn chế đi các biểu hiện của Bì Nguyễn. Nếu không có anh ta, thậm chí tên Bì Nguyễn này còn dập đầu quỳ lạy bác sĩ luôn ấy chứ.

“Vậy, lần này đã làm phiền bác sĩ Giang rồi.” Bì Nguyễn hưng phấn xoa xoa tay: “Anh cứ làm việc tiếp nhé; em không quấy rầy nữa…”

Nói xong, Bì Nguyễn xoay người tiến về phía cửa chính. Anh ta biết rõ tính tình của Giang Thành, đó là không thích ‘tám’ chuyện, đặc biệt là khi ‘tám’ xong mà chẳng có lợi ích gì.

Giang Thành cầm lấy một cái túi da màu nâu trên ghế sô pha, chậm rãi nói: “Chờ đã.”

Nghe vậy, Bì Nguyễn lập tức dừng chân. Anh ta quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Giang Thành, hỏi: “Bác sĩ Giang, còn chuyện gì nữa à?”

“Tôi cần cậu giúp một việc.” Giang Thành đưa chiếc túi da màu nâu về phía Bì Nguyễn.

Khoảng cách giữa hai người hiển nhiên không đủ để Bì Nguyễn nhận lấy túi giấy. Anh ta lập tức chạy chậm về phía trước, cung kính nhận lấy chiếc túi da màu nâu, vừa mở ra thì trông thấy bên trong có vài bức tranh.

Là tranh chân dung.

Nội dung của tranh vẽ một vài người phụ nữ.

Tất cả đều được phác họa bằng bút chì, nét vẽ đơn giản và sắc nét, thậm chí dường như nét chân mày phác hoạ của các cô gái ấy cũng cong vút như lưỡi đao.

Tổng cộng có 4 bức tranh.

Mỗi tranh là một người phụ nữ.

Bì Nguyễn tò mò xem qua mấy bức, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: "Những thứ này…"

"Tổng cộng có 2 người phụ nữ." Giang Thành dùng mắt ra hiệu: "Ba bức đầu tiên là của cùng một người phụ nữ. Hai bức này, theo thứ tự, chính là vẽ cô ấy mặc hai bộ trang phục khác nhau. Còn bức thứ ba, đấy là tôi tự vẽ dựa theo suy đoán của mình về cách cô ấy ăn mặc khi đeo kính."

Vừa nhìn thấy tranh, tên mập đã trừng to mắt mà nhìn. Anh ta lập tức nhận ra người trong tranh chính là Trần Hiểu Manh, mà đồng thời bản thân anh ta cũng giật mình bởi tài vẽ tranh của Giang Thành.

Chỉ với vài nét vẽ, phong cách đặc hữu của Trần Hiểu Manh đã hiện lên rõ rệt trên giấy.

Ít nhất là giống nhau đến 90%.

Chương 168: Lợi hại

Bì Nguyễn dùng hai tay nhận lấy bức tranh một cách cung kính, sau đó khó hiểu nhìn Giang Thành: "Bác sĩ Giang, anh đang định… tìm người?"

Giang Thành gật đầu, nói: "Thông qua mạng lưới quan hệ của cậu, thử xem có thể tìm được hai người này hay không?"

"Mấy cô gái này ở Dong Thành luôn à?"

"Tôi không biết." Giang Thành trả lời: "Bọn họ có thể ở tại bất cứ một thành phố nào?"

Bì Nguyễn bĩu môi, cẩn thận xem xét mấy bức tranh: "Ở gần thì dễ, nhưng nếu ở những địa phương vắng vẻ hơn thì hơi khó."

Anh ta dừng lời một lúc, kẹp túi da nâu vào người, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Thành, tiếp tục hỏi: "Còn manh mối nào khác không? Ví dụ như thân phận, sở thích, nghề nghiệp…"

Chỉ bằng vào một bản phác hoạ để tìm người, vậy chẳng khác gì mò kim đáy biển.

"Không có."

Nghe vậy, Bì Nguyễn dần rối rắm.

"Không có gì cụ thể cả." Giang Thành bổ sung: "Nhưng tôi có một số suy đoán, cậu có thể dùng để tham khảo."

Bì Nguyễn vội vàng gật đầu: "Mời nói."

"Cô gái trong 3 bức tranh đầu tiên có lẽ ở độ tuổi từ 18 đến 23, có thể đang học đại học, chuyên ngành khoa học tự nhiên."

Giang Thành dựa vào ghế so-fa, vừa suy nghĩ, vừa dựa vào ký ức của mình mà miêu tả Trần Hiểu Manh: "Về phương diện điểm số trong trường học, cô ấy sẽ rất xuất sắc, nhưng chắc chắn không đứng hạng nhất, cũng không đạt mấy danh hiệu tương đối vẻ vang tại trường hay các mặt báo, website của trường.

Cô gái này sẽ thường xuyên xin nghỉ phép và xin về sớm vào các ngày đi học. Quan hệ của cô ta và thầy cô, bạn bè cũng bình thường, đa phần là độc lai độc vãng.

"Còn nữa…" Nhìn Bì Nguyễn đang cầm một quyển sổ nhỏ ghi tốc ký, Giang Thành nghiêm túc nói: "Cô ấy sẽ không cư trú trong ký túc xá mà trường sắp xếp, và chắc chắn không mang họ Trần."

Tên mập cẩn thận suy nghĩ những gì mà Giang Thành vừa nói, để rồi kinh ngạc vì bản thân lại có thể hiểu ít nhiều.

"Có rất ít thông tin về cô gái thứ hai. Cô ấy ở độ tuổi từ 25 đến 35, có những vết chai dày ở đầu ngón tay; các cơ ngón tay đầy đặn và khỏe mạnh. Cô ấy hẳn là một người chơi đàn thành thạo, ví dụ như là piano; tính tình của cô ấy trầm lặng, thờ ơ và không thích xuất hiện ở nơi công cộng."

Giang Thành dừng một chút rồi nói tiếp: "Có lẽ cô ấy có rất ít kinh nghiệm biểu diễn ở các sự kiện lớn hoặc các buổi hòa nhạc, mà nghề nghiệp của cô ấy cũng tương đối kín đáo.

Phương hướng tìm kiếm đại khái là nhằm vào nhóm nghề gia sư kèm riêng hoặc những người làm nghề điều chỉnh âm cho đàn piano, và khả năng cao là cô ấy sẽ không mang họ Lý."

Nghe đến đây, tên mập vô thức cảm thấy mình đã theo đúng người. Chỉ với trí khôn của bác sĩ thế này, cả Ác mộng

hay các đồng đội khác trong Ác mộng thì cũng đừng hòng giết hắn dễ dàng.

Tên mập bèn bắt đầu cân nhắc nghiêm túc, xem có nên nấu cho bác sĩ thêm một món ngon vào buổi tối này hay không.

Bì Nguyễn đã nghiêm chỉnh nhớ kỹ thông tin của trang ghi chú này. Trong lúc lật sang trang ghi chú tiếp theo, anh ta vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tựa như đã quá quen thuộc đối với khả năng của Giang Thành.

Bì Nguyễn ngẩng đầu lên, nhìn Giang Thành và hỏi: "Bác sĩ Giang, sau khi em tìm được bọn họ thì…"

"Không dính líu gì đến cậu cả."

Bì Nguyễn cũng chẳng tỏ vẻ bất mãn, sau khi cất bức tranh và cuốn sổ ghi chú vào túi da thì gật đầu nói: "Em hiểu rồi."

Nói xong, anh ta cũng chẳng nói nhảm tiếp, lập tức xoay người rời đi.

Trước khi đi khỏi, dường như anh ta chợt nhớ ra trong phòng còn có một người khác, thế là quay sang chào tên mập một câu, cuối cùng mới đi hẳn.

Khi Bì Nguyễn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, tên mập nhìn Giang Thành đang nằm tản mạn trên ghế sô-pha, trong mắt đầy sắc thái kiểu "Anh thật lợi hại, sao anh lại lợi hại như vậy."

"Bác sĩ!" Anh ta liếm môi: "Anh đúng là quá lợi hại!"

Giang Thành cử động cái cổ có phần hơi đơ của mình, cầm cốc nước lên rồi uống một ngụm; ánh nắng đầu chiều đang dán lên mặt hắn.

Một khoảnh khắc tuyệt đẹp lúc này thế mà khiến tên mập có hơi cảm động.

Trong nhất thời, tên mập đột nhiên cảm thấy mình có thể nhìn thấu sự mệt mỏi của người đàn ông trước mặt.

Anh ta khinh thường việc nguỵ trang.

Huyền bí, cao quý, mộng ảo… Ngay cả mớ tóc rối bù trên trán dường như cũng có linh hồn! Đúng vậy, hắn vốn dĩ nên là một con thú hoang gầm thét trong thiên hạ, hà cớ gì lại phải hèn mọn ở chốn này.

“Anh mập.” Giang Thành chậm rãi nói.

Được nói lời nhẹ nhàng nên cảm thấy hơi sợ hãi, tên mập mừng rỡ trả lời: “Bác sĩ, tôi đây nè!”

“Sau này, không cần khen tôi lợi hại nữa. Anh hiểu không?”

Cổ họng của tên mập vô thức cuộn lên; tim của anh ta như muốn nhảy hẳn ra ngoài. Giọng nói lọt vào lỗ tai nghe như vừa âm vang, lại vắng lặng, như thể chỉ cần để lọt qua lỗ tai bên kia thì chính là một hành vi khinh nhờn với âm thanh này.

“Dù sao đi nữa, anh cũng chưa từng thấy tôi vào mấy đêm mà tôi phục vụ trong phòng tổng thống.” Giang Thành tựa như nhớ lại những năm tháng phấn khởi ngày xưa, hưng phấn nói: “Tôi chính là người duy nhất trở thành thành viên chính thức trước khi thời gian thử việc kết thúc, là nhân viên trấn phái trong nhóm dịch vụ VIP đấy! Một mình tôi đã từng…”

Ngay lúc Giang Thành đang hớn hở kể về việc bản thân đã tự giúp quán karaoke tăng gấp đôi doanh số như thế nào, cửa chính đột nhiên mở ra, mà Bì Nguyễn cũng nhích nửa người vào.

Tên mập như vừa được ân xá vậy.

“Sao cậu lại quay lại?” Giang Thành có vẻ rất không hài lòng với hành vi xen ngang của Bì Nguyễn thế này.

“Bác sĩ Giang,” Bì Nguyễn cười nói: “Em vừa nhìn thấy xe của bà chủ Lâm bên ngoài, nên định hỏi cô ấy có tới đây không?”

“Không hề.”

“Vậy em không làm phiền nữa.” Bì Nguyễn rút đầu trở lại, cúi đầu khom lưng nói: “Hai người đừng chú ý đến em, cứ… cứ tiếp tục đi.”

Do Bì Nguyễn đeo kính râm, nên ngay cái khoảnh khắc anh ta thò đầu vào, tên mập còn tưởng là có đạo tặc ghé thăm đấy.

Bị Bì Nguyễn quấy rầy như vậy, dường như Giang Thành cũng mất hết cả hứng. Hắn vuốt gọn quần áo xộc xệch trên người, khoanh chân ngồi trên ghế so-fa, lẩm bẩm gì đó.

Vừa giành lại được cuộc sống mới, tên mập cũng chẳng dám ở lại, thế là bèn xách giỏ rau lên, lấy cớ đi chợ mua thức ăn rồi bỏ chạy ra khỏi nhà.

Giang Thành, kẻ bị bỏ lại một mình, đầu tiên là nằm xuống ghế so-fa một lúc, sau đó dường như vì quá buồn chán mà nghịch điện thoại. Nhưng thay vì tìm kiếm hình ảnh của những cô hot-girl Nhật Bản quen thuộc kia, hắn lại từ từ mở album ảnh của mình ra.

Chính xác phải là 4 bản phác thảo.

Hắn nhấp vào một trong những bức ảnh này. Đó là một cô gái còn rất trẻ; tà váy theo phong cách Bohemian tung bay trong gió; nét linh động hiện ra rõ rệt giữa vẻ ngoài hoạt bát - ít nhất, đây là một cô bé cực kỳ vô tư.

Giang Thành duỗi ra hai ngón tay, chậm rãi kéo màn hình để phóng to bức ảnh lên nhiều lần, mãi cho đến khi trên màn hình chỉ còn lại một đôi mắt.

Cách một màn hình, hai đôi mắt nhìn nhau.

Nắng chiều dần dần lui đi, những đốm sáng không còn chói lóa nữa; mọi thứ trong căn phòng này đều chìm vào im lặng. …

Reng… Reng…

Reng… Reng…

Có ai đó chộp lấy điện thoại, một giọng nói vang lên ngay lập tức, nghe như rất lo lắng: “Sao cháu không đi thi? Giáo sư Tôn đã gọi điện trực tiếp cho chú đấy!”

Cô gái kia nằm ngửa trên một chiếc giường lớn, quấn mình trong chiếc chăn bông mềm mại màu trắng tinh. Mái tóc rối bù của cô xõa tản mạn trên gối, giống như một con bạch tuộc đang giương nanh múa vuốt.

Cô ngáp dài, đôi mắt buồn ngủ như vẫn đang đắm mình trong giấc mơ. Sau khi suy nghĩ một lúc, cô đáp: “Chú Cung, cháu bị bệnh.”

“Thôi được rồi, cháu cũng nói như vậy vào cái hôm đầu tuần!”

“Lần này là cháu bệnh thật.” Cô gái mạnh dạn nói, rồi còn ho lên vài tiếng tượng trưng.

Người đàn ông được gọi là chú Cung kia dường như cũng bó tay với cô gái này. Ông ta thở dài, bảo: “Được rồi, được rồi! Lần sau không được như vậy nữa. Nếu có lần sau. .”

“À quên…” Cô gái đột nhiên ngắt lời, sau đó ngồi bật dậy: “Chú Cung, chuyện mà cháu bảo, chú đã làm đến đâu rồi?”

Chương 169: Chiếm vị trí đầu tiên

“Trước mắt, vẫn chưa có tin tức gì.” Giọng điệu của người đàn ông kia vừa mạnh mẽ, vừa tự tin: “Người của chú đã kiểm tra hơn 10 bệnh viện tâm thần có bệnh nhân xuất viện tại khu vực gần đây với quãng thời gian trong một năm qua, nhưng chẳng thể tìm được kẻ mà cháu đề cập đến.”

“Mở rộng phạm vi tìm kiếm đi.” Cô chợt nhíu mạnh hai hàng chân mày: “Ngoài ra…” Cô dừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Bên cạnh gã ấy, rất có thể là còn có một tên mập.”

“Một tên mập à?” Người đàn ông kia ứng tiếng, sau đó lập tức nhận ra gì đó mà cười khổ, bảo: “Nhưng đây cũng đâu phải chi tiết gì đặc biệt cho lắm. Mấy người mập mạp ấy mà, ở đâu mà chẳng có?”

“Nhưng tên mập này thì khác.” Cô gái bèn nhớ lại sự bất tương đồng giữa hình thể và khả năng đáng kinh ngạc của anh ta. Cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra, cuối cùng nói: “Anh chàng mập mạp này rất rất linh hoạt. Mọi người nhớ chú ý chi tiết này.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia rõ ràng sửng sốt một chút, cuối cùng mới ậm ừ nghe theo.

Ông ta chẳng thể hiểu nổi, một tên mập mạp thì có thể linh hoạt đến nhường nào.

Cô gái cúp điện thoại.

Căn phòng ngủ to đùng bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

Cô thản nhiên buộc mái tóc đang buông xõa thành một chùm đuôi ngựa, nhảy ra khỏi giường, đi chân trần đến ô cửa sổ to tướng kéo dài tận sàn phòng.

Cô mở tấm rèm cửa sổ sáng màu ra; ánh nắng chiều phản chiếu lên khuôn mặt của cô.

Cô gái trẻ hơi nheo mắt lại, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng màu đỏ tía, bên dưới lớp áo là làn da trắng ngần gần như trong suốt. Đúng như ai đó miêu tả, cô có một thân thể mềm mại, hấp dẫn nhưng không hề yếu đuối.

Đứng ở đây, cô sẽ không phải lo lắng bị kẻ khác nhòm ngó, bởi trước mặt cô chỉ có mỗi một hồ nước trong xanh.

Vài phút sau, khi cảm giác được bản thân đã tỉnh táo, cô chậm rãi nhìn sang chỗ khác. Cách đó khoảng 2 mét, có một chiếc giá vẽ được dựng bên trên mặt thảm lông của một loài động vật nào đó, bên dưới là sàn phòng bằng gỗ cứng.

Trên giá vẽ lại treo một bức phác thảo.

Bức phác thảo ấy đang hiện rõ chân dung của một người đàn ông thông qua những đường nét rất đơn giản.

Kiểu nét cọ chính xác trông như điêu khắc thế này rõ ràng là một đợt thử thách rất lớn đối với tay nghề của người họa sĩ. Nhưng chỉ với vài nét vẽ như vậy, mọi thần thái của người đàn ông kia đều hiện lên một cách sống động trên trang giấy.

Ngoại hình hiếm thấy, chính là hình mẫu điển hình yêu mãi không rời trong mắt mấy nữ đại gia kia.

Cô gái tựa người vào cửa sổ kính trong suốt cao chạm sàn, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào bức tranh dưới ánh đèn một hồi lâu, mãi cho đến khi ánh mắt càng lúc càng lạnh

lùng.“Anh Doãn.” Cô gái đột nhiên nở nụ cười, khoảnh khắc ấy cứ như một nụ hoa xinh đẹp nở rộ: “Anh phải trốn thật kỹ nhé.”…

Trong khu chợ, người đến kẻ đi tấp nập. Tên mập đang xách giỏ rau đi tới đi lui, vừa nhìn xung quanh, vừa quệt mũi. Đến tận lúc này, anh ta đã át xì hơn hai mươi lần.

Một số tiểu thương không thể không đeo lên khẩu trang sau khi trông thấy tên mập tiến đến gần.

Chẳng lẽ bác sĩ đang nghĩ đến mình?

Đây là suy nghĩ trong tiềm thức của tên mập, nhưng sau đó anh ta lại bị chính tiềm thức ấy dọa sợ: “Chết cm mình rồi. Tại sao người đầu tiên mà mình suy nghĩ đến lại là tên bác sĩ kia?”

Ý nghĩ này thực sự quá đáng sợ. Tên mập nhanh chóng xách theo chiếc giỏ nhỏ, bước đi vội vã. Anh ta cho rằng, có lẽ do sóng từ trường nơi đây có vấn đề, thế nên mới ảnh hưởng đến suy nghĩ của bản thân.

Những người tiểu thương đó đúng là đang sợ hãi. Vì sau khi tên mập bước đi xa, tất cả bọn họ đều tháo khẩu trang ra rồi bắt đầu rao hàng ầm ĩ.

Đi loanh quanh một lúc, trước tiên tên mập định mua một ít sò và các loại hải sản nhỏ khác, chuẩn bị nấu món hải sản xào chua cay, cuối cùng là ghé sang sạp bán cá quen thuộc.

Trải nghiệm mua cá lần này rất suôn sẻ. Ông chủ vừa nhìn thấy anh ta là không hề lãng phí chút thời gian nào, trực tiếp chộp lấy một con cá đang hấp hối rồi nói thẳng: “Lấy con này liền, cậu khỏi cần đợi nó chết rồi ép tôi bán theo giá cá chết.”

Tên mập có da mặt khá mỏng, thế nên phải hít một hơi thật sâu rồi mới mở lời từ chối: “Không sao đâu!” Anh ta liếm môi, nhìn ông chủ mà nói: “Tôi có thể đợi.”

“Đừng đợi nữa, bằng không tao sẽ tức chết vì mày.” Trong lúc nói chuyện, ông chủ bán cá cũng đã gói con cá kỹ lưỡng vào bao bì, ném nó lên bàn cân điện tử rồi thẳng tay đưa sang tên béo, sau đó nghiêm túc thuyết phục anh ta: “Chỉ là một con cá mà thôi, không đáng phải trải qua nhiều thăng con mẹ nó trầm như vậy.”

“Thế thì… cảm ơn ông chủ nhé.”

“Nhớ quay lại ủng hộ nhé.”

Tên mập xách một giỏ rau, cá và nghêu sò bên tay trái, còn tay phải cầm lấy thịt sườn được chủ quán cắt sẵn, rảo bước quay lại phòng làm việc.

Chỉ có hai người - anh ta và bác sĩ - nên chừng nhiêu đây là đủ cho một bữa ăn thịnh soạn rồi.

Mặt trời chiều đổ dốc về hướng Tây. Tên mập đã đi mua sắm bên ngoài khá lâu, do không phải đường đi quá xa xôi, mà vì trong chợ có quá ít tiểu thương thấu tình đạt lý.

Không phải bọn họ không cho anh ta trả giá, mà là không cho anh ta chọn tới chọn lui.

Ngoài ra, còn có một cửa hàng không chấp nhận tiền giả.

Tên mập cẩn thận cầm tờ 10 tệ giả do Giang Thành đưa, đang tìm nơi vứt đi để không ai phải chịu thiệt thòi lần nữa.

Kết quả là, vừa rẽ xong một cua quẹo thì anh ta nhận ra đã gần về đến phòng làm việc rồi.

Trước khi kịp đến trước cửa, tên mập trông thấy một chiếc ô tô kiểu dáng thể thao chạy ngang qua mình. Sau đó, chiếc xe ấy từ từ lùi lại, đỗ vững vàng ở ngay bãi đậu xe phía trước phòng làm việc.

Thấy cảnh tượng như thế, tên mập bèn lập tức chạy ngay tới, thét to vào chiếc ô tô thể thao: “Đây là chỗ đậu xe tư nhân,

không được phép đỗ xe tại đây. Mời anh chị tìm nơi khác mà đậu nhé!”

Từ lúc tên mập đến đây ở, anh ta chưa bao giờ thấy có xe dám đỗ nơi này.

Dù là đỗ tạm thời cũng không.

Mỗi lần Bì Nguyễn đến, anh ta đều phải tìm nơi đậu xe rất lâu, hoặc để thư ký tự lái xe chạy vòng quanh khu phố.

Đây chính là quy định.

Bác sĩ cũng từng nói cho anh ta rõ, quy định này là do bác sĩ đặt ra.

Mục đích chính là… Gần đây, anh ta có quá nhiều việc phải làm, không còn sức lực, cũng lười suy nghĩ, nhưng tóm lại, nếu bác sĩ đã nói vậy thì phải nghe theo, chẳng ai dám trái ý.

Tên mập cau mày, nhưng người vừa tới đỗ xe kia dường như cũng không muốn nể mặt anh ta. Sau khi xe dừng hẳn, một bên cửa kéo được nâng lên. Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử trong đôi mắt của tên mập chợt run rẩy kịch liệt.

Anh ta trông thấy một cô gái bước ra khỏi xe.

Không chỉ là một cô gái, mà là… Tên mập đang cố tìm kiếm tất cả những tính từ do giáo viên tiếng Trung dạy mình từ mẫu giáo đến trước khi tốt nghiệp trung học cơ sở, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

“Đậu xanh rau má!” Tên mập thốt lên.

Cô gái kia mặc một bộ sườn xám màu sáng, gương mặt đẹp như tranh vẽ, dáng người với bộ sườn xám phủ lên có độ lồi lõm rõ nét, cực kỳ hoàn hảo, tựa như hoàn toàn không cần phải mập thêm hay ốm đi bất cứ một milimet nào. Bàn tay

cầm chìa khóa xe của cô mịn màng như một ngó sen, vẽ nên một đường cong đẹp mắt giữa không trung.

Mái tóc dài được vén lên, buộc giản đơn thành một búi tóc sau gáy, nơi có một chiếc trâm Lạc Vân cấm vào vừa đúng vị trí, góp phần tăng thêm một nét xinh đẹp không gì sánh được dành cho phái nữ.

Hương thơm thoang thoảng tràn ngập xung quanh. Tên mập cảm giác như mình được trở lại lầu Tần, quán Sở của hàng nghìn năm trước, nơi có thể nằm nghiêng người trên đài cao đỏ thẫm, mơ màng say khướt mà vui đùa cùng các mỹ nhân.

Hoá ra các vị quân vương lười biếng việc tảo triều… trước khi chết còn có thể hưởng thụ cảm giác sung sướng đến như vậy.

Cô gái này có dung mạo đẹp như tranh vẽ, nhưng trên người lại không hề toát ra bất cứ sắc thái quyến rũ nào. Thậm chí, tên mập còn không dám tưởng tượng đến cảnh khi cô ta mỉm cười thì sẽ ra sao, e là có thể đoạt hẳn hồn phách của người nhìn nhỉ?

Ngay thời điểm này, hai hàng chân mày của cô ta cũng chẳng hề nhíu lại, ánh mắt cũng chẳng khó chịu gì. Cô gái lạ ấy chỉ mang theo một vẻ mặt thờ ơ mà đi ngang qua người anh ta.

Nói một cách ngay thẳng hơn, người phụ nữ ấy chỉ đơn giản là phớt lờ tên mập đang đứng đấy, tiếp theo là bước thẳng đến cửa phòng làm việc. Kế tiếp, cô ấy lại chẳng hề gõ cửa, mà cứ tự nhiên bước thẳng vào bên trong.

Lúc đẩy mở cửa, động tác của cô ấy rất tuỳ ý, như thể là đang trở về nhà mình.

Chương 170: Bà chủ Lâm

Tên mập còn chưa kịp ngăn cản, người phụ nữ kia cứ thế mà tiến vào…

Xách theo giỏ thức ăn, tên mập cũng chạy lúp xúp lên bậc thang, nhưng khi vừa bước vào phòng làm việc thì đột ngột choáng váng với cảnh tượng trước mặt. Giang Thành đang ngồi trên ghế so-fa cùng một người phụ nữ trông như một bà dì khoảng 50 tuổi.

Hai người ôm nhau; Giang Thành còn thỉnh thoảng vỗ nhẹ vào lưng dì ấy, thì thầm gì đó.

Ngay khoảnh khắc này, tên mập cảm thấy toàn thân mình như muốn sụp đổ mất.

Có lẽ vì quá tập trung nên ban đầu Giang Thành thậm chí không để ý đến người phụ nữ mặc sườn xám và tên mập bước vào. Đến khi hắn nhận ra, thì đã quá muộn.

Giang Thành trông thấy tên mập thì vẫn bình thường, nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ mặc sườn xám thì vẻ mặt biến đổi đáng kể. Hắn lập tức buông bà dì 50 tuổi đang thút thít nức nở kia ra.

Nhưng hắn lại không để ý một điều rằng, bà dì kia đang khóc đến mức cực kỳ xúc động, thế là càng ôm chặt lấy Giang Thành hơn.

Tình hình bỗng chốc rơi vào hoàn cảnh khá lúng túng.

Sau khi tiễn bà dì luống tuổi vẫn luôn liếc mắt đưa tình kia đi về, Giang Thành bèn bước từng bước nhỏ lùi về phía sau.

Từ đầu đến cuối, người phụ nữ mặc sườn xám và tên mập đều đứng yên một chỗ.

Người phụ nữ vẫn bình tĩnh, còn tên mập thì ngạc nhiên.

Giang Thành mím môi, một hồi lâu mới phun ra vài chữ: "Chị… vừa mới đến à?"

"Chị đến được một lúc rồi!" Giọng nói của người phụ nữ này trong trẻo như một dòng suối lạnh, nhưng là lạnh thấu tận xương tuỷ: "Thấy cậu bận bịu như vậy, chị không dám làm phiền."

"Hít hà…"

Tên mập hít một hơi thật sâu; giọng điệu thế này… nghe sao là lạ nhỉ?

Giang Thành lại hướng sự chú ý về phía tên mập, mà tên mập cũng nhanh nhạy phản xạ ngay lúc này.

Anh ta lập tức xách giỏ thức ăn mà lao vào nhà bếp, sau đó là hàng loạt tiếng "lách cách loảng xoảng" vang lên, như thể đang biểu đạt rằng: Các anh các chị muốn nói gì thì cứ nói đi, tôi chẳng nghe thấy gì đâu.

Dù vậy, anh ta vẫn vểnh tai lên, sợ mình sơ suất bỏ lỡ một điều gì đó thú vị.

Hiện tại đã rõ ràng lắm rồi. Người phụ nữ mặc sườn xám xinh đẹp tuyệt trần này chính là BẠN GÁI của bác sĩ.

Không phải tên mập không ghen tị, nhưng thật ra anh ta vui mừng thay cho bác sĩ hơn.

Bác sĩ giỏi tay nghề, đẹp trai, và quan trọng nhất là rất thông minh. Ngoài việc hay nói xàm nói nhảm ra, mọi đặc điểm khác đều rất tốt. Nếu bản thân tên mập là phụ nữ, có lẽ cũng sẽ yêu thích tên bác sĩ này.

Anh ta trốn trong nhà bếp, bận rộn gần một tiếng đồng hồ, thậm chí còn ráng nhịn không đi vệ sinh, chính là để tạo đủ không gian cho bác sĩ và người đẹp mặc sườn xám kia.

Canh cá trong nồi kêu ùng ục; tên mập rất nghiêm túc trong việc nấu bữa tối.

Mãi đến khi cảm thấy mọi việc đã gần xong, anh ta mới mang bát đĩa ra khỏi nhà bếp.

Lúc này, anh ta chợt phát hiện ra rằng, người đẹp mặc sườn xám đang ngồi trong phòng làm việc của Giang Thành, còn Giang Thành kéo ghế ngồi đối diện với cô ta.

Tên mập đã từng trông thấy kiểu ngồi như thế trước đây rồi. Khi mà quản lý của bộ phận trong công ty gặp phải cấp trên xuống kiểm tra, điệu bộ cũng y hệt như lúc này.

Hơn nữa…

Với đôi mắt tinh tường, tên mập còn trông thấy mấy cọc tiền được sắp đặt chỉnh tề trên bàn làm việc.

“Thu nhập tháng này không bằng tháng trước.” Giang Thành chủ động thú nhận.

“Ừm.” Người phụ nữ mặc sườn xám gật đầu: “Lý do?”

Giang Thành suy nghĩ một chút: “Gần đây, một vài khách hàng giàu có đã tổ chức tour du lịch đi Singapore, Malaysia và Thái Lan. Có lẽ phải tháng sau họ mới về.”

“Tên gì?” Cô ấy nhấc bút lên, lấy cuốn sổ tay mà Giang Thành xem như bảo vật rồi tìm một trang giấy trống.

“Tiền Chân Mỹ, Tôn Hữu Tài, Phương…”

Người đẹp mặc sườn xám viết lại những cái tên ấy với gương mặt vô cảm, đây rõ ràng là thái độ giải quyết công việc chung. Trước phản ứng của Giang Thành, tên béo đoán rằng,

nếu hắn không giải thích rõ lý do với cô gái này, thì hậu quả theo sau sẽ rất bất ổn.

Chẳng lẽ… Đồng tử trong mắt của tên mập đột nhiên run lên.

Anh ta lập tức nhớ tới câu nói mà Bì Nguyễn từng hỏi vào lần quay lại thứ hai. Đại khái, cậu ấy hỏi rằng: Bà chủ Lâm đến đây à? Tôi vừa trông thấy xe của cô ấy bên ngoài.

Bà chủ Lâm!

Người phụ nữ mặc sườn xám này là bà chủ của bác sĩ!

Không những thế, vì bị Ác mộng tra tấn tinh thần trong mấy ngày nay, tên mập cũng hoảng hốt theo. Chẳng phải anh ta đã tìm thấy rất nhiều bộ sườn xám của phụ nữ trong nhà à? Tại sao anh ta lại có thể quên chuyện này chứ?

Hoá ra, những bộ sườn xám này chính là… Tên mập nuốt nước bọt, nhìn cô ta, sau đó cảm thấy khí chất của người và trang phục hoàn toàn xứng đôi nhau.

Nhưng cũng không thể trách tên mập đã nhìn nhầm lúc ban đầu. Trên thực tế, bà chủ Lâm và bác sĩ cũng rất xứng đôi đấy. Nếu hai người ấy mà đứng cạnh nhau, đây ắt hẳn sẽ là một khung cảnh rất đẹp trong mắt nhiều người.

Tên mập cẩn thận đặt đĩa thức ăn lên chiếc bàn nhỏ trước ghế sô-pha. Hắn và bác sĩ vẫn thường ngồi ăn tại đây.

Ngay tại lúc bản thân đang do dự không biết nên mời bọn họ ngồi ăn vào thời điểm này thì có thích hợp hay không, Giang Thành cũng đã nhận ra có đồ ăn, thế là nói ngay: “Anh mập, cơm chín rồi à?”

Tên mập cũng hùa theo: “Ừ ừ, chín rồi… Mời mọi người dùng cơm. Chờ cơm nước xong xuôi rồi hẵng…”

Tên mập còn chưa nói xong, mỹ nhân mặc sườn xám đã ngồi vào bàn cùng Giang Thành, sau đó bèn cầm đũa, bắt đầu ăn cơm.

Hai người bọn họ rất ăn ý lẫn nhau, tựa như tuy hai mà một vậy.

Tên mập hơi xấu hổ, vì ban đầu chỉ đem ra hai bộ chén đũa mà thôi, thế nên đành phải quay vào nhà bếp để tự lấy thêm cho bản thân một bộ khác.

Bữa ăn này kể như bữa ăn im ắng nhất mà tên mập từng ăn trong đời. Bác sĩ và mỹ nữ mặc sườn xám đều không nói lời nào, mà bản thân tên mập cũng lúng túng, không dám gợi chuyện.

Do đó, tất cả mọi người đều giữ im lặng mãi đến khi ăn xong và đứng dậy khỏi bàn.

Ăn tối xong, một mình tên mập đi rửa bát đĩa.

Vì ăn cơm muộn, khi ăn xong là đã gần 10:00 đêm; bên ngoài tối đen như mực.

Trong khi đang lau tay bằng khăn giấy, tên mập cũng bắt đầu suy nghĩ xem, rốt cuộc bác sĩ và bà chủ Lâm xinh đẹp này có mối quan hệ ra sao.

Tóm lại, chắc chắn không thể là một mối quan hệ công việc đơn giản như vậy được. Bằng không, một kẻ keo kiệt như bác sĩ thì làm sao có thể sống khốn khổ như thế này.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta vô thức nhớ lại cảnh tượng mà mình và bác sĩ gặp nhau lần đầu tiên.

Chính là bên trong ngôi biệt thự sang trọng nấp sâu trong rừng rậm kia.

Cả gia đình nhà đó đều có ham muốn biến thái là giam cầm, đặc biệt là hai cô gái mới ngoài 20 tuổi. Khi tên mập nhớ

đến thân hình vặn vẹo chui ra từ gầm giường kia, cả người của anh ta không khỏi run lên cầm cập.

Chẳng lẽ bác sĩ cũng bị bà chủ Lâm cưỡng ép giam giữ ở đây?

Dù khá vớ vẩn, nhưng ý tưởng này vừa xuất hiện là đã chiếm trọn lấy tâm trí của tên mập.

Chẳng lẽ là do một loại giao dịch nào đó hay sao…

Dường như cái ý nghĩ to gan nhưng kỳ quái này cứ lan rộng dần, anh ta chợt nghĩ đến những bộ quần áo mà bà chủ Lâm để lại tại đây.

Dường như còn có cả nội y nữa đấy…

"Ừng ực…" Cổ họng của tên mập quặn thắt lại.

"Anh mập!" Giọng nói của Giang Thành vang lên, hơi xa, có lẽ là từ trên lầu.

Tên mập bèn vứt ngay mảnh khăn giấy trong tay, vội vã chạy lên lầu. Kế tiếp, anh ta trông thấy bác sĩ và bà chủ Lâm đang ngồi trong phòng ngủ. Ánh mắt của tên mập bắt đầu chuyển sang cổ quái dần.

"Anh mập…" Giang Thành nói: "Đêm nay, anh đừng ngủ ở phòng khách. Anh…"

"Tôi hiểu rồi, bác sĩ! Tôi xuống ngủ ở tầng dưới." Tên mập gật mạnh.

Anh ta vẫn có thể nhận ra tình hình lúc này.

"Không." Giang Thành lắc đầu, sau đó nói: "Tôi xuống lầu ngủ. Anh và chị ấy có thể ngủ chung trong phòng này." Suy nghĩ một lúc, hắn bổ sung thêm: "Gần đây, tôi bị đau xương sống cổ, thế nên muốn thử ngủ trên ghế sô-pha."

Chương 171: Tách ra

Tên mập như không hiểu bác sĩ nói gì, anh ta nghi ngờ nhìn chằm chằm đối phương, mãi đến mấy giây sau, anh ta cuối cùng mới phản ứng lại thì suýt chút nữa đã tách ra.

“Fuck!” Tên mập đuối lý buột miệng.

“Được rồi, không nói nữa, tôi còn có việc.” Giang Thành trong bộ dạng như đang thực sự rất gấp, xoay người đi về phía cửa.

Để lại tên mập bất lực, và một người đẹp sườn xám.

“Chờ đã.”

Một giọng nói điềm tĩnh vang lên, Giang Thành vội vàng đã mở cửa phòng ngủ ra, nhưng vẫn lập tức đứng lại, sau đó miễn cưỡng quay người lại nhìn người phụ nữ sườn xám vừa phát ra âm thanh.

Tên mập cũng đang quan sát người phụ nữ, nhưng không dám nhìn thẳng, chỉ có thể lén lút liếc mắt.

Cổ họng không khỏi cuộn lên.

Người phụ nữ đứng cạnh tấm nệm rách của Giang Thành, khuôn mặt lạnh lùng như sương đột nhiên mở ra, khóe miệng đang cười hơi nhếch lên, dịu dàng nói: “Cùng nhau đi.”

Nghe vậy, tên mập đỏ bừng mặt, tim đập mạnh hơn trống.

Giang Thành đứng ở cửa, do dự hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ đi tới, người phụ nữ sườn xám nhìn Giang Thành đang chậm rãi đi tới, sự long lanh trong mắt khiến toàn bộ mùa xuân đều mất màu.

Tên mập ngẩn ngơ đứng nhìn.

Nhưng điều mà tên mập không thể hiểu được là tại sao bác sĩ không chỉ có vẻ không vui, mà còn như sắp đi lên pháp trường.

Có điều nghĩ đi nghĩ lại, anh ta lại cảm thấy nhẹ nhõm, có lẽ đây chính là cái gọi là dưa hái sớm không ngọt.

Hoặc… chính là bác sĩ…

Đồng tử của anh ta khẽ run lên, đột nhiên nhớ tới vấn đề thể chất mà bác sĩ thích nhắc tới nhất.

Chẳng phải có câu nói rằng, càng thiếu cái gì thì càng thích khoe ra khía cạnh đó, đây là một ví dụ điển hình của việc tự ti.

Nghĩ đến đây, tên mập lại cảm thấy có chút đồng cảm với bác sĩ.

Tên mập còn chưa nghĩ xong, Giang Thành đã quay trở lại bên cạnh anh ta, hít một hơi thật sâu, nhìn người phụ nữ sườn xám trước mặt rồi nói: “Gần đây cơ thể không được tốt.” Hắn ngưng một chút rồi nói tiếp,“nhẹ nhàng một chút.”

Người phụ nữ sườn xám càng cười tươi hơn: “Cố gắng.”

Tên mập cảm thấy máu toàn thân mình đang sôi lên.

Nhưng giây tiếp theo, máu của tên mập lại lạnh đi, người phụ nữ sườn xám thậm chí không thèm nhìn anh ta, bàn tay tạo thành một hình phẳng chém thẳng vào cổ tên mập, tầm mắt của đối phương tối sầm lại, sau đó thì không còn biết gì nữa.

Giang Thành liếc nhìn một cái, tên mập ngã thẳng xuống đệm, trong miệng phát ra một âm thanh khó hiểu: “Tsk.”

Người phụ nữ sườn xám nhìn chằm chằm vào Giang Thành, trong đôi mắt biến hóa mang theo một chút quyến rũ,

cộng thêm môi trường tối tăm và đường cong lúc ẩn lúc hiện của cơ thể người phụ nữ, Giang Thành hắn …

Trong lòng không chút xáo trộn.

Người phụ nữ sườn xám nhìn chằm chằm một hồi lâu, dường như đã cảm thấy vô vị, vì thế lại giơ tay lên.

“Chờ đã!”

Giang Thành đưa tay ra, ra hiệu dừng lại.

Người phụ nữ sườn xám quả thực đã dừng lại, sau đó đặt tay xuống, nhìn hắn bằng một đôi mắt rất đẹp, như thể đang chờ hắn nói tiếp.

Giang Thành nghiêng cái cổ vốn đã nghiêng sang trái sang phải, thở ra một hơi đáp: “Đổi bên kia.”

Một giây tiếp theo, hắn cũng ngã xuống nệm.

Hơn nữa không xiên không vẹo nằm ngay trên người tên mập.

Sáng sớm hôm sau, Giang Thành bị đánh thức bởi một tiếng hét giống như tiếng mổ lợn, âm thanh từ tai trái truyền vào, xuyên qua tai phải, xuyên ngang qua toàn bộ não bộ của hắn.

Mở mắt ra, thứ xuất hiện trước mặt Giang Thành là một tên mập đang trần như nhộng.

Anh ta che thân thể với làn da trắng nõn vẫn đang run rẩy, nhìn Giang Thành bằng ánh mắt kinh hoàng.

Nếu bỏ qua việc là một tên mập, và có lông chân dày trông như đang mặc quần len, thì theo cốt truyện, phải đến lượt hắn giơ gối lên, thoải mái tựa vào rồi châm một điếu thuốc, nheo mắt hít vào một hơi, sau đó chậm rãi phun ra: “Mọi chuyện đã như vậy rồi…”

Nhưng đây không phải kịch bản thô tục, đây là hiện thực, cho nên Giang Thành trực tiếp nhìn tên mập một cách hung ác, đối phương lập tức hiểu ý ngậm miệng lại.

Bản thân Giang Thành cũng đã cởi gần hết, chẳng qua là trên người vẫn đang đắp chăn, cho nên trông không có thảm hại đến như vậy.

"Thu dọn đi" Giang Thành không có gì ngạc nhiên nói,"Mặc quần áo vào, dậy đi."

Tên mập nhìn đối phương với vẻ mặt kiểu, đã như vậy rồi anh còn không cho tôi một lời giải thích sao.

Trong phòng hơi lạnh lẽo, tên mập mặc quần áo trước, chờ anh ta mặc xong quần áo, Giang Thành mới đứng dậy, nhưng ngay khoảnh khắc Giang Thành nhấc chăn lên, ánh mắt tên mập liền tập trung lại.

Anh ta nhìn thấy một bộ sườn xám trong chăn.

Chính là bộ mà người đẹp sườn xám đã mặc ngày hôm qua!!

Giang Thành ngược lại không chút để tâm, hắn cuộn chiếc sườn xám lại ném vào giỏ đựng quần áo bên cạnh, tên mập nhón chân nhìn xem, bên trong có rất nhiều bộ sườn xám giống nhau.

Lúc này, tên mập nhớ tới sự phân chia tế bào mà mình đã học ở môn sinh học cấp hai, anh ta cảm thấy nữ giáo viên mập mạp đeo kính lúc đó đã sai.

Không chỉ tế bào mới có thể phân chia mà con người cũng có thể phân chia.

Anh ta đã hoàn toàn bị tách ra rồi.

Giây tiếp theo, Giang Thành vừa mặc quần áo xong đã kéo anh ta trở về hiện thực: "Đừng suy nghĩ lung tung, tất cả

những gì anh thấy đều không phải là thật.” Hắn ngập ngừng một chút, rồi lại nói tiếp: “Lần đầu tiên tôi cũng đã an ủi mình như vậy, sau này rồi sẽ quen thôi.”

Quen…

Tên mập trợn tròn mắt: “Cô ấy thường xuyên làm vậy với anh à?”

Giang Thành suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng không thường xuyên, khoảng một tháng một lần. Bình thường khi cô ấy kiểm tra tài khoản vào cuối tháng, nếu phát hiện có chênh lệch bất thường thì cô ấy sẽ chỉ đến đây một lần.”

“Sau đó lục tung phòng làm việc lên để tìm tiền, xem tôi có giấu ở đâu không”.

Tên mập: “???”

“Được rồi,” Giang Thành nhìn về phía tên mập,“Trong khoảng thời gian này anh vẫn nên chú ý tới bản thân nhiều hơn.”

Tên mập cau mày nghi ngờ.

Giang Thành chỉ vào cái cổ vẹo của mình, hỏi: “Anh không đau à?”

Câu nói này dường như chạm đến huyệt đau của tên mập, cổ anh ta lập tức đau thấu tim, khi dùng tay chạm vào thì phát hiện cổ mình đã cong vẹo, sưng tấy đến mức không thể quay lại được nữa.

Anh ta từng bị cứng cổ vì ngủ sai tư thế, cảm giác này còn đau hơn cả bị cứng cổ rất nhiều.

Tên mập đau đớn rên rỉ.

Hai người nghiêng cổ sang trái phải rồi đỡ nhau xuống cầu thang, mỗi bước xuống cầu thang đều vô cùng đau đớn.

Sau khi đi xuống tầng, Giang Thành bỏ lại tên mập ở phía sau, một mình đi vào phòng bếp, sau đó xách theo một cái túi lớn đi ra.

Sau khi lật ngược chiếc túi, hàng chục hộp thuốc lăn ra.

Tên mập ngay lập tức nhận ra chúng, tất cả đều là của bác sĩ đã lưu trữ trước đó.

Sau đó lại chính xác lấy ra một hộp thuốc giảm đau làm mát từ đống hộp.

Mở túi ra, dán nó lên cổ tên mập.

Một mùi bạc hà mát lạnh lan tỏa, tên mập cảm thấy toàn thân dễ chịu hơn hẳn.

Giang Thành nhìn chằm chằm chỗ đau của tên mập một lúc, mới bất đắc dĩ bóc một miếng khác ra đắp lên, không vì lý do gì khác, tên mập quá béo, một miếng là không thể đủ.

“Bác sĩ,” Tên mập nằm liệt trên sô pha, thoải mái kêu lên,“Anh không dán à?”

“Tôi lát nữa tính sau,” Giang Thành không ngẩng đầu lên, thu dọn thuốc trên bàn,“Chưa hết hạn để trong một cái túi khác.”

Chương 172: Bản đồ mới

Liên tiếp phải chịu đựng những đả kích như vậy, tên mập đột nhiên cảm thấy mình đã thông suốt, cho dù thuốc dán trên cổ có là thuốc đã hết hạn, anh ta cũng không nghĩ là chuyện gì quá to tát.

"Bác sĩ," Tên mập nghiêng đầu hỏi: "Người phụ nữ sườn xám đó là sếp của anh à?"

"Ừm."

"Cô ấy tên là gì?"

Lúc này Giang Thành cũng đang dán thuốc giảm đau lên người, đi đến đối diện với tên mập, ngồi xuống nói: "Lâm Uyển Nhi."

Tên mập suy nghĩ một chút, trông người thì cũng như tên, chỉ là thủ đoạn thì…

Nghĩ tới đây, tên mập đột nhiên hưng phấn, sau đó nhìn chằm chằm Giang Thành, kinh hãi hỏi: "Cô ấy đi rồi lát nữa có quay lại không?"

Chậm rãi nuốt một ngụm nước, Giang Thành ngẩng đầu nói: "Không," hắn suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy nói như vậy không chính xác cho lắm, vì vậy lại bổ sung thêm: "Thông thường thì không."

Nhắc đến người phụ nữ này dường như khiến cho Giang Thành cảm thấy không thoải mái, tên mập có thể cảm nhận rõ bác sĩ đang lảng tránh đề tài Lâm Uyển Nhi, ánh mắt cũng có vẻ lơ đãng.

“Anh mập,” Giang Thành ngắt lời anh ta, đứng thẳng lên,“Anh có bao giờ nghĩ đến việc chúng ta có thể nhận được gì từ ác mộng chưa?”

Giang Thành hỏi quá đột ngột, tên mập còn đang nghĩ đến Lâm Uyển Nhi, nhất thời đầu óc chưa xoay chuyển kịp, chớp chớp mắt: “Anh nói gì cơ?”

“Chẳng lẽ chỉ có giấy trắng và tờ báo thôi sao…”

Lời của Giang Thành là như đang tự hỏi tự đáp.

Tác dụng của giấy trắng và tờ báo đã rõ ràng, cái trước có thể hộ mệnh một lần, cái sau có thể cung cấp manh mối, nhưng thực sự… chỉ vậy thôi sao?

Tên mập im lặng, hắn nhìn Giang Thành, biết rằng mỗi khi hắn hỏi câu hỏi như vậy, tức là trong đầu hắn đã có câu trả lời hoặc suy đoán đáng tin cậy.

“Bất kể là giấy trắng hay tờ báo, đều chỉ có tác dụng ở nhiệm vụ ác mộng, không dễ dàng có được, nhưng chỉ có một cơ hội sử dụng.” Giang Thành nhìn tên mập: “Cái này có quá khắc nghiệt không?”

“Nói theo cách khác, anh đã vất vả mới có được những thứ này, cho dù anh có dùng hết vào nhiệm vụ tiếp theo, có thể vẫn phải chết, vậy thì… tại sao lại phải đến nhiệm vụ tiếp theo?”

Tên mập do dự một chút nói: “Bác sĩ, có đến nhiệm vụ tiếp theo không đâu phải là chúng ta có khả năng…”

Nói đến đây, tên mập lập tức dừng lại, anh ta chợt nhớ tới cách bác sĩ vượt qua nhiệm vụ lần trước.

Chỉ cần mang theo tờ báo manh mối bên mình, vậy thì có thể bắt đầu nhiệm vụ ác mộng tương ứng với nó!

Sau đó ánh mắt anh ta rơi vào mê man, cuối cùng anh ta cũng hiểu được ý nghĩa trong lời nói của bác sĩ -

Tại sao lại phải đến nhiệm vụ tiếp theo?

Thực ra cách nói của bác sĩ còn chưa đủ chính xác, nên đổi thành, vậy thì tại sao lại có người sẵn sàng chủ động đến nhiệm vụ tiếp theo?

Chẳng có bất kì ích lợi gì, chỉ đơn giản là đến trước hạn thời gian của ác mộng, chuyện ngu ngốc như vậy thật sự có người sẽ làm sao?

Có thể tồn tại nhưng lại hợp lý.

Tất cả những gì bọn họ phải nghĩ đến là mục đích của những người tìm cách chủ động bước vào ác mộng.

Ánh mắt của tên mập trở nên tinh tế.

Bọn họ nhất định là có mục đích, hơn nữa mục đích này phải tương xứng với những rủi ro mà bọn họ sắp phải đối mặt!

Trong số những người có thể nhiều lần trải qua ác mộng chắc chắn sẽ không bao giờ có kẻ ngốc, vì những kẻ ngốc trong ác mộng tro cốt đã tiêu tán rồi, thứ có thể lấy mạng người trong ác mộng cũng không chỉ có quỷ.

“Bác sĩ,” Tên mập nhìn Giang Thành, như hiểu ra điều gì, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ mục đích của bọn họ là thu thập càng nhiều tờ báo càng tốt, thậm chí là cả giấy trắng có mức độ ưu tiên cao hơn?” Anh ta dừng lại một chút,“Rồi cung cấp cho những người giàu có nhu cầu?”

Giang Thành gật gật đầu: “Có khả năng này, nhưng không phải là tất cả.”

Sau đó Giang Thành đưa ra giả thiết của mình, hắn đoán, lựa chọn tự nguyện tiến vào ác mộng có thể sẽ giảm bớt độ khó của ác mộng, hoặc kéo dài thời gian đến ác mộng tiếp theo.

Tên mập nghe xong thì liên tục gật đầu.

Nhưng Giang Thành trông có vẻ cũng không đồng tình với những đáp án này, hắn vẫn luôn cho rằng đây chỉ là phần ngoài lề, hắn còn chưa chạm vào cốt lõi chân chính.

“Được rồi, bác sĩ,” Tên mập an ủi,“bất kể đó là gì, một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ tìm ra.”

Giang Thành ngẩng đầu nhìn tên mập với đôi mắt hình tam giác cụp xuống, cùng với cái cổ vẹo vọ, trông rất buồn cười.

Tên mập không khỏi bật cười.

“Bác sĩ,” Anh ta cười hỏi,“anh nhìn tôi làm gì?”

“Nhất định là một ngày nào đó tôi sẽ tìm ra,” Giang Thành nói với giọng điệu đều đều,“nhưng anh có thể nhìn được thấy ngày đó hay không, tôi khuyên anh không nên vui mừng quá sớm.”

Tên mập lập tức ngưng cười.

Những ngày tiếp theo, tên mập luôn trong tình trạng thấp tha thấp thỏm, anh ta sợ đúng như lời bác sĩ nói, sẽ không nhìn thấy ngày sự thật được phơi bày.

Mà Giang Thành bởi vì hù dọa tên mập, nên cũng nhận phải báo ứng.

“Anh mập,” Giang Thành mặt không biểu tình nhai miếng cá chua ngọt,“Có phải anh nhầm nước tương với dấm không?”

“Vậy sao bác sĩ?”

“Anh tự mình nếm xem.”

Những chuyện tương tự khiến Giang Thành tức giận đến mức ban đêm không ngủ được, đe dọa tên mập nếu chuyện này còn xảy ra nữa, hắn đặt đồ ăn bên ngoài, sau đó sẽ do tên mập thanh toán hết hóa đơn.

“Bác sĩ,” Tên mập vừa rửa bát vừa ló đầu ra khỏi bếp: “Chuyện đặt đồ ăn bên ngoài anh đừng nghĩ đến nữa, chúng ta làm gì có tiền.”

Đang nghiên cứu phú bà Lưu Ngưu Mã nghe thấy lời này, Giang Thành kéo cái cổ quay lại đáp: “Ở chỗ anh không phải vẫn còn à? Lần trước tôi đã nhìn thấy rồi, vẫn còn mấy tờ màu đỏ mà!”

Tên mập thở dài.

Lúc này Giang Thành như ý thức đến chuyện gì, buột miệng nói: “Không phải cũng bị tịch thu rồi chứ?”

Tên mập đau khổ gật đầu: “Trước khi sếp Lâm đến vẫn còn ở trong túi áo, sau khi sếp Lâm đi thì không nhìn thấy đâu nữa.”

Đám người Trần Hiểu Manh tuyệt đối sẽ không bao giờ nghĩ đến, Giang Thành như cá gặp nước trong ác mộng, lại là một tên phải vất vả vì cơm ăn áo mặc trong cuộc sống hiện thực.

“Bác sĩ,” Tên mập hỏi,“chúng ta ăn xong bữa này, bữa sau chỉ có thể ăn đồ đông lạnh nhanh trong tủ lạnh thôi, nhưng tôi vừa mới kiểm tra, có rất nhiều thứ hạn sử dụng đã bị mờ, nên tôi không biết rõ…”

“Không cần nhìn hạn sử dụng,” Giang Thành nói,“lúc mua đã hết hạn rồi.”

“Sếp Lâm không trả lương cho anh sao?” Tên mập bất mãn lẩm bẩm.

“Có,” Giang Thành nói,“phải đợi mấy ngày nữa.”

“Vậy bình thường anh gặp phải tình huống như này thì làm thế nào?”

Giang Thành suy nghĩ một chút, nhấc điện thoại lên, mở chat ra, rất trịnh trọng nói thẳng vào điện thoại : "Bì Nguyễn, nhận được hãy trả lời."

Sau đó-

"Ợ-"

Tên mập ôm bụng, ợ lên một tiếng rất hạnh phúc.

Trên bàn bày đầy vỏ hải sản và các món ăn khác nhau nhưng chẳng còn lại thứ gì.

Điều khiến tên mập hài lòng nhất chính là chiếc tủ lạnh lúc này chứa đầy đủ các loại nguyên liệu, tất cả đều được mang trực tiếp từ bếp của khách sạn hạng sang theo lệnh của Bì Nguyễn.

Cơm no rượu say, hai người lên giường đi ngủ.

Tên mập ngủ ở phòng khách, Giang Thành ngủ ở trong phòng ngủ.

Trong giấc ngủ, Giang Thành mơ thấy mình chậm rãi đứng dậy, vẫn không tự chủ được mà đi xuống cầu thang dẫn đến tầng một, nơi có một cánh cửa tối tăm đứng trước mặt.

Sau khi quang ảnh thay đổi, chân hắn lại chạm đất, trong bóng tối, hắn chỉ kịp nhận ra mình đang ở trong một tòa nhà trống trải, bên tai… hắn nín thở.

Là tiếng sóng dâng cao hết đợt này đến đợt khác.

Chương 173: Mai phục

Ở đây là… bờ biển.

Hắn gần như không nghĩ tới cái khác, bởi vì với tiếng sóng lớn như vậy, ngoài biển ra, rất ít sông lớn hồ lớn có được.

Mùi mặn tanh trong không khí cũng đã khẳng định cho điểm này.

Hắn tạm thời chưa nhìn thấy đồng đội của mình.

Cũng không rõ tên mập ở nhà có theo cùng không.

Trong một môi trường xa lạ, bất luận là la hét, hay là đi lang thang không mục đích, đều là chí mạng, mặc dù nhiệm vụ vừa mới bắt đầu, nhưng Giang Thành vẫn cúi thấp người, trốn trong bóng tối.

Tòa nhà này vô cùng cổ quái, theo góc nhìn của hắn, mái vòm rất cao, ít nhất mắt thường không thể xuyên qua bóng tối mỏng manh, bốn xung quanh đều là những bức tường dốc dựng đứng trông giống như những vách đá.

Sở dĩ nó không phải là vách đá là vì có dấu vết rõ ràng có người chạm khắc, hơn nữa những khối đá cẩm thạch đều đặn và nhẵn bóng lộ ra ở những nơi này, cũng xác nhận cho điều này.

Xung quanh rải rác những cột đá đổ sập, nhỏ thì bằng cái đùi, lớn phải hai người ôm mới được.

Một phần lớn nguyên nhân Giang Thành bất động là do những cột đá này bị đổ, một số cột đá dường như đã rơi từ vị trí rất cao xuống, vỡ thành từng mảnh.

Những viên đá mịn nằm rải rác khắp người Giang Thành, mỗi khi hắn cử động sẽ phát ra âm thanh "cạch, cạch, cạch".

Giang Thành có trực giác rằng, mình không phải là người duy nhất ở trong tòa nhà kỳ quái này.

Còn có những người khác ẩn nấp trong bóng tối.

Bất luận là bạn hay thù, Giang Thành đều chuẩn bị sẽ là người cuối cùng xuất hiện.

Tầm mắt hắn từ từ quét qua bóng tối gần đó.

Nói là bóng tối cũng không hoàn toàn chính xác, bóng tối ở đây không phải đen như mực, mãi đến khi mắt Giang Thành dần dần thích ứng với môi trường ở đây mới phát hiện bóng tối ở đây giống như một lớp sương mù mỏng hơn.

Bởi vì sương mù có màu đen nhạt, cho nên…

Hắn chậm rãi xua xua tay, sương đen trước mặt tản ra một cách quỷ dị, sau đó hắn nhìn thấy cột đá nằm dưới chân mình.

Đã nhìn thấy rõ ràng.

Trên cột đá chạm khắc chi chít dày đặc với những hoa văn khó hiểu, phần trên cùng vỡ ra và rơi xuống bên cạnh hắn, đó là một… Giang Thành khẽ cau mày.

Sự xói mòn của gió và nước đã khiến bức chạm khắc mất đi hình dáng ban đầu, hắn chỉ có thể nhìn ra đường nét mơ hồ.

Chỉ có thể nói rằng đó hẳn là một loại sinh vật.

Ít nhất người chạm khắc nó muốn làm cho nó trông giống như một sinh vật.

Nhưng Giang Thành không biết.

Nó có vảy cá, nhưng lại mọc ra hai cánh, hơn nữa phía sau có một cái đuôi sắc nhọn như ngọn giáo.

Đây là cái quái quỷ gì vậy?

Lần cuối cùng Giang Thành nhìn thấy thứ như thế này là trong cái gọi là game điện thoại di động, hắn mở một quả trứng ngoài hành tinh và tìm thấy thứ gì đó trông hoàn toàn khác, sau đó hắn nghĩ nó quá xấu nên quyết định bỏ đi không nuôi.

"Cạch cạch——"

Âm thanh đột ngột khiến Giang Thành có hơi mất cảnh giác.

Hắn lập tức nhìn về hướng phát ra âm thanh, ở đó xuất hiện một khe sáng.

Ngay sau đó, khoảng sáng càng ngày càng lớn.

Giang Thành lập tức nhắm một mắt lại, chỉ dùng một mắt nhìn vào khe sáng.

Hắn cần để mắt thích nghi từ từ, như vậy mới không có khoảng thời gian điểm mù khi cả hai mắt đều cùng một lúc bị chiếu vào.

Rất nhanh, hắn liền nhận ra ánh sáng đó là vị trí một cánh cửa.

Khe hở ánh sáng là do có người ở bên ngoài đẩy vào.

"Cánh cửa này nặng thế…" Có một giọng nói quen thuộc vang lên, mặc dù nghe tràn đầy năng lượng, thậm chí còn mang theo chút giang hồ, nhưng Giang Thành biết rất rõ người này chỉ đang cố làm ra vẻ.

Thực chất anh ta là một tên mập cực kì nhát gan.

Khoảnh khắc cửa được mở hoàn toàn, tòa nhà trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, sương mù xám xịt bị xua tan, Giang Thành từ từ đứng dậy trước ánh sáng.

“Có người!”

Có người hét lên, nghe có vẻ hơi chói tai nhưng đó là một giọng nam chân chính.

Đôi mắt tên mập vừa nhìn thấy Giang Thành đã sáng lên, anh ta mở miệng, hiển nhiên đang làm khẩu hình miệng “bác sĩ”.

Nhưng sau đó tựa hồ ý thức được điều gì, anh ta chậm rãi khôi phục vẻ mặt hưng phấn, nhìn Giang Thành như một người xa lạ.

Mọi người dứt khoát đều tập trung sự chú ý vào sự xuất hiện của Giang Thành, cũng không có người để ý tới anh ta.

Xem ra… đây chính là những người đồng đội cho nhiệm vụ lần này rồi.

Giang Thành nhìn mấy người.

Chỉ là tại sao lần nào hắn cũng là người cuối cùng được cả nhóm tìm thấy?

Giống như một đứa trẻ mồ côi vậy.

Ngay khi hắn tiến lên một bước, chuẩn bị rơi vào vòng tay của đồng đội, toàn bộ chuyển động của hắn như cứng lại trong giây lát, hắn nghe thấy thứ gì đó khác với tiếng sóng.

Rất gần! Rất gần!

Ở ngay sau lưng hắn!!

Hắn lập tức quay người lại, đứng cạnh cột đá phía sau là một chàng trai trẻ khuôn mặt tuấn tú, tuổi tác tương đương với hắn, thậm chí còn nhỏ hơn hắn một hai tuổi.

Sau khi chàng trai trẻ nhận ra mình đã bị phát hiện, anh ta gật đầu với Giang Thành, sau đó mỉm cười nói: “Xin lỗi, không làm anh giật mình chứ.”

Chàng trai trẻ trước trán có mấy sợi tóc dài bồng bềnh, mềm mại, ánh mắt nhìn Giang Thành xuyên qua kẽ hở của sợi tóc, khuôn mặt ôn nhu như ngọc tràn đầy lễ phép.

Giống như một công tử xuất thân từ gia đình quý tộc hàng nghìn năm trước.

Trang phục trên người cũng giống luôn, anh ta chắc là một người yêu thích cổ trang, phục trang tuy ôm vào người, nhưng vẫn toát lên vẻ phóng khoáng hoạt bát.

"Không sao." Giang Thành bình tĩnh nói.

Sau khi nhận được câu trả lời của Giang Thành, tên công tử thở dài một hơi như đã nhận được sự tha thứ nào đó, sau đó hướng Giang Thành gật đầu xin lỗi, rồi nhìn về phía tên mập và những người khác.

Giang Thành nhìn bên cạnh tên công tử, nơi có một cây cột đá cực lớn.

Khi mới đến đây, hắn đã cẩn thận quan sát xung quanh, sau khi xác nhận xung quanh không có nguy hiểm gì, hắn mới nghiên cứu những cột đá và tượng đá trước mặt.

Mà lúc đó hắn đã chú ý đến cột đá phía sau mình rồi.

Không hề có ai xung quanh cả.

Cho nên… Giang Thành hơi nheo mắt lại, tên công tử này hẳn là đã lẻn tới sau lưng hắn.

Tận dụng âm thanh của sóng.

Từng bước một, đi tới phía sau lưng mình.

Đám người tên mập đã bước tới.

Nhiệm vụ lần này tính cả Giang Thành và tên công tử, tổng cộng có 8 người.

Có thể là cần sự tương xứng, nên có 4 nam và 4 nữ, trong đó có một người đàn ông phải cao đến hơn 2m.

Người đàn ông đứng đằng sau một cô gái mặc váy lolita, cô gái chỉ cao tới thắt lưng anh ta.

Từ miệng tên mập biết được, bên ngoài chính là biển, tòa nhà cổ quái này nằm cách bờ biển khoảng 100 mét.

Xung quanh không có bất kì tòa nhà nào khác, chỉ lẻ loi một mình.

Phía sau tòa nhà, một bên là vách đá dựng đứng, một bên là rừng rậm bất tận.

Nói cách khác, nếu muốn rời khỏi đây, hoặc là phải leo lên vách đá, hoặc là xuyên qua rừng rậm, hoặc là đóng thuyền và thử vận may trên biển.

Giang Thành nhìn một người phụ nữ đen gầy trong này, hỏi: "Cô làm sao vậy?"

Người phụ nữ này tuy rằng nhìn gầy gò, nhưng thể chất hẳn là rất tốt, chỉ là toàn thân lúc này đầy những vết xước nhỏ, máu vẫn rỉ ra từ một vài chỗ.

"Tôi muốn leo lên vách đá để nhìn xung quanh," Người phụ nữ không hề giấu diếm.

Rất hiển nhiên, là cô ta đã thất bại.

Người phụ nữ nhìn ra ngoài cửa nói: "Những vách đá xung quanh đây đã bị gió biển bào mòn nghiêm trọng, rất nhiều chỗ hoàn toàn không thể chịu lực."

Chương 174: Tai nạn trên biển

Giang Thành cũng nhìn theo hướng nhìn của cô ta, quả nhiên thấy vách đá mà cô ta đã nhắc đến.

Độ dốc này trông như đã bị một chiếc rìu khổng lồ bổ xuống.

“Mọi người muốn rời khỏi nơi này?” Giang Thành thu hồi lại tầm nhìn, đột nhiên hỏi.

Bất luận là người phụ nữ leo lên vách đá, hay lời đề nghị đi bộ xuyên rừng, chặt cây và đi thuyền trước đó, tất cả đều tiết lộ ra rằng bọn họ dự định rời khỏi đây.

Không phải rời khỏi ác mộng, mà là rời khỏi mảnh đất nơi mình sinh ra này.

“Đúng.” Có người đáp lại.

Giang Thành quay đầu nhìn cô ta: “Tại sao?”

Giang Thành không hiểu được, bọn họ mới tới nơi này, thậm chí còn chưa thăm dò hết địa hình, đã nóng lòng muốn rời đi, chẳng lẽ là phát hiện ra nguy hiểm gì đó hay sao.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía người phụ nữ ở ngoài cùng bên phải, như thể ý định rời đi là do chị ta truyền đạt cho mọi người.

Người phụ nữ này có lẽ khoảng ngoài 50 tuổi, đeo một chiếc vòng cổ bằng ngọc trai, tóc uốn thành những lọn xoăn như lông cừu, quần áo cũng rất bình thường.

Khác với vẻ ngoài và cách ăn mặc giản dị, đôi mắt sắc bén như đại bàng mang đến cho người khác đầy áp lực, hiển nhiên không phải là một nhân vật dễ chung sống.

Nhưng ánh mắt Giang Thành đang nhìn chị ta lại bình tĩnh như nước.

Giây tiếp theo, người phụ nữ mở miệng, đưa ra cho Giang Thành một câu trả lời mà hắn chưa từng ngờ tới.

“Tôi đã từng đến đây,” Người phụ nữ nói.

Chị ta dường như không quan tâm đến ánh mắt cổ quái của Giang Thành, lựa chọn tiếp tục nói chuyện một mình, tên công tử đằng sau Giang Thành cũng tỏ ra rất hứng thú.

“Lúc đó con tàu chúng tôi đang đi trên biển thì gặp bão, sau khi thân tàu bị lật, chúng tôi lênh đênh trên xuồng cứu sinh suốt đêm trên biển, cuối cùng, đến rạng sáng ngày hôm sau, thì phát hiện được một mảnh đất liền.”

“Ở đây?”

“Ừ,” Người phụ nữ gật đầu,“chúng tôi đưa xuồng cứu sinh cập bờ.”

Sau khi nói đến đây, người phụ nữ dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên im lặng, không nói nữa.

“Sau đó thì sao?” Tên mập không nhịn được hỏi.

“Chúng tôi dùng thiết bị mang theo để phát tín hiệu định vị, sau đó được một con tàu đi ngang qua cứu.” Chị ta tiếp tục nói: “Tóm lại là hãy nhanh chóng tìm cách thoát khỏi đây.”

Đơn giản vậy thôi sao?

Tất cả mọi người ở đây đều không phải kẻ ngốc, nếu như đơn giản như vậy, người phụ nữ sao lại không ngừng thúc giục mọi người tìm cách rời đi chứ?

Giống như… đám người bọn họ ở đây gặp phải quỷ vậy.

“Chuyện từ bao giờ?”

“32 năm trước,” Người phụ nữ trả lời rất rõ ràng.

“32 năm trước,” Chàng trai trẻ ăn mặc như một công tử cười,“Các chị lúc đó đã có thiết bị có thể gửi tín hiệu vệ tinh mang theo bên mình rồi?”

“Còn là sau một tai nạn đột ngột trên biển?”

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn tên công tử trước mặt, sau đó nhìn Giang Thành, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của bọn họ hơi giống nhau.

“Chỉ sợ đây không phải là một vụ tai nạn trên biển bình thường.” Tên công tử nhún vai.

“Chàng trai trẻ,” Người phụ nữ khàn giọng nói, khí chất lúc này hiện ra đã khiến sự nghi ngờ của Giang Thành được xác nhận,“Tôi khuyên cậu nên tập trung vào việc làm thế nào để trốn thoát khỏi đây, thay vì hỏi về những điều mà mình không nên biết.”

“Nếu không, cho dù cậu có thể sống sót rời khỏi nơi này, khi ra đến bên ngoài cũng sẽ có người tới tìm cậu đấy.”

Hiện tại trong lòng mấy người đại khái đã có phán đoán, nếu như lời của người phụ nữ nói là sự thật, vậy thì xuất thân của chị ta chắc chắn không tầm thường, có thể là ăn cơm lính.

Mà những gì chị ta tham gia hồi đó rất có thể là một nhiệm vụ tuyệt mật.

Hoàn toàn không tồn tại chuyện tai nạn trên biển, chỉ là năm đó bọn họ được lệnh đến đây, rồi lại gặp phải thứ khó có thể hiểu được hay gì đó ở đây.

Điều này dẫn đến việc chị ta vừa đến đây, đã chật vật muốn rời đi ngay.

Đội ngũ của bọn họ năm đó có lẽ đã chịu tổn thất nặng nề, thậm chí có thể người phụ nữ trước mặt là người duy nhất còn sống sót.

“Chuyện đó để sau đi,” Tên công tử nhìn thẳng vào mắt chị ta nói,“Bây giờ tôi chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng làm thế nào mới có thể rời đi.”

Người phụ nữ nhìn tên công tử, rồi lại nhìn Giang Thành, cuối cùng là những người khác đang vây lại đi đến.

Bây giờ tình thế đã rõ ràng, nếu không nói ra nguyên do của câu chuyện này, có lẽ chị ta sẽ rất khó thoát thân.

Ở đây không phải là thế giới bọn họ đang sống, nơi đó có luật pháp, nơi phụ nữ có chỗ dựa thì nắm quyền tuyệt đối.

Ở đây chỉ có quy tắc.

Mà kết cục của việc đắc tội với tất cả đồng đội, hiển nhiên ai cũng rõ.

“Các người sẽ phải hối hận,” Người phụ nữ nói với nỗ lực cuối cùng.

“Câu này cũng tặng cho chị.” Người phụ nữ mặc áo khoác da đối diện lắc vai, lên tiếng: “Nếu như chị không nói.”

Chiếc áo khoác da trên người đầy đinh tán, cô ta đi đôi bốt đen dài đến đầu gối, đôi chân xinh đẹp trắng nõn và thẳng tắp.

Vẻ ngoài bình thường nhưng lại mang đến cho người nhìn một phong cách mô tô punk mạnh mẽ.

“Đừng có uy hiếp tôi,” người phụ nữ bình tĩnh nói,“Tôi già rồi, có cái gì mà chưa từng thấy, bây giờ trên vai vẫn còn hai viên đạn gãy chưa lấy được ra.”

“Nếu như tôi không nói thì các người muốn thế nào? Giết chết tôi?” Người phụ nữ sắc mặt căng thẳng.

Những gì người phụ nữ nói không phải là dối trá, đám người Giang Thành và tên công tử đều có thể cảm nhận được luồng sát khí đang thiêu đốt trên người phụ nữ, chị ta không hề coi trọng tính mạng của mình.

Chị ta không sợ chết.

Trong mắt chị ta, những người trước mặt này chỉ là một nhóm trẻ con thậm chí còn chưa mọc đủ lông tóc.

“Không ai muốn làm gì chị,” Giang Thành lên tiếng,“Mọi người đều chỉ muốn sống sót, hãy suy nghĩ theo một cách khác, nếu một trong số những người chúng tôi có thông tin tương tự nhưng không chia sẻ nó ra, chị sẽ nghĩ gì.”

“Chúng tôi không có hứng thú với mấy chuyện cơ mật,” Giang Thành tiếp tục: “Chỉ muốn sống sót mà thôi, dù sao…” Đôi mắt hắn đột nhiên ươn ướt, sau đó giọng nói trở nên khàn khàn.

Người phụ nữ, tên mập, mọi người đều nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái.

Người này thoạt nhìn không giống một người mới, sao tố chất tâm lý lại…

Giang Thành nắm lấy tay người phụ nữ, kìm nén nước mắt: “Thật ra tôi sống hay chết không quan trọng, đáng tiếc ở nhà tôi còn có mẹ già nằm liệt giường, bố tôi mất sớm, một mình mẹ đã vất vả nuôi tôi khôn lớn, tôi…”

Tên mập: “…”

Diễn xuất của Giang Thành có hơi nằm ngoài dự đoán, mặc dù kỹ năng diễn xuất của hắn khá ổn, nhưng trong mắt những người cùng tuổi khác thì mức độ có hơi quá đáng.

Ngay lúc tên mập đang đổ mồ hôi hột thay cho Giang Thành thì đối phương đã thực sự thành công.

Chị ta không biết đúng là đã cảm động, hay là thương hại những đứa trẻ còn ít tuổi này, ngoại trừ việc giữ bí mật một số chi tiết về nhiệm vụ và kết quả, đều đã kể hết mọi chuyện khác.

“Lúc đó chúng tôi nhận được một nhiệm vụ khẩn cấp,” Người phụ nữ dần dần nhớ lại,“nghe nói một trong những chiếc tàu chở khách của chúng tôi bị tại nạn ở một nơi trên biển.”

“Đêm hôm đó chúng tôi tập hợp khẩn cấp, sau khi có đủ đồ cứu hộ tạm thời, liền lập tức vội vã đến vùng biển nơi xảy ra sự việc”.

“Tôi chịu trách nhiệm chính trong việc kiểm tra vật tư trên tàu, trong tình huống bình thường, tôi phải kiểm tra xem vật tư đã đầy đủ hay chưa trước khi khởi hành, nhưng nhiệm vụ lần đó rất kỳ lạ, tất cả mọi người đều rất vội vã, vật tư được phân bổ cũng không được đóng gói trong các loại bạt chống nước thông dụng, mà được vận chuyển toàn bộ trong các thùng chứa màu xanh lục đậm.”

Chương 175: Tuyệt mật

“Một số người trên tàu của chúng tôi đã phát giác ra có điều gì đó không ổn, bởi vì tiêu chuẩn của vật liệu hộ tống lần này rất cao, ngay cả bộ phận chất lượng trong nội bộ của đơn vị chúng tôi cũng không có quyền kiểm tra chúng.”

“Nhưng chúng tôi có kỷ luật, chỉ phục tùng mệnh lệnh, không nghe không nói không hỏi những gì không nên biết, vì vậy sau khi đơn giản chuẩn bị xong, con tàu của chúng tôi đã khởi hành.”

“Nhưng không ngờ là…” Người phụ nữ nói đến đây thì đột nhiên dừng lại,“Chúng tôi khởi hành ra khơi đến vùng biển quốc tế vào khoảng sáng sớm, lúc đó đã đến thời gian nghỉ ngơi thay ca, nhưng… nhưng… vừa đi ngang qua các thùng đựng hàng đặt trên boong, chuẩn bị quay về cabin nghỉ ngơi thì chợt nghe thấy bên trong các thùng đựng hàng có tiếng động”.

“Âm thanh không lớn nhưng rất đặc biệt”, Chị ta nhớ lại: “Giống như có vật gì rất sắc cào vào tấm sắt vậy”.

“Lúc đó tôi cứ như bị quỷ ám vậy, trong lòng lại dâng lên một sự tò mò không thể kiềm chế được, từ từ tiến lại gần, càng đến gần thùng đựng hàng, sự tò mò đó càng không thể kiểm soát được, sau đó phát sinh một sự thôi thúc muốn mở nó ra xem.” Nói đến đây, người phụ nữ tỏ ra hối hận.

Mặc dù rất nhanh chị ta đã kìm nén biểu hiện cảm xúc, nhưng những người có mặt ở đây không phải là người bình thường, bọn họ đương nhiên nắm bắt được điểm này.

“Sau đó thì sao?” Có người hỏi, chính là người phụ nữ leo núi lúc trước.

“Chờ sau khi tỉnh dậy lần nữa, thì đã bị nhốt lại rồi.” Người phụ nữ lớn tuổi thở dài: “Có một người đàn ông ngồi đối diện, lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm, tôi chưa từng gặp anh ta bao giờ, khoảng 50 tuổi, ăn mặc giản dị, trên vai hay cổ áo không có bất kì kí hiệu nào.”

“Không phải người ở tàu của chị?”

“Không phải,” Người phụ nữ lắc đầu,“Nhưng tôi có thể cảm nhận được, anh ta cũng là người như chúng tôi, nhưng địa vị của anh ta cao hơn chúng tôi rất nhiều. Bởi vì thuyền trưởng của chúng tôi đã đi vào dưới sự hộ tống của hai người, mà thái độ của thuyền trưởng cũng đã chứng minh cho điều này.”

Người phụ nữ chỉ vào vai mình, nói thêm: “Thuyền trưởng của chúng tôi có hai vạch bốn sao.”

“Sau đó bọn họ có hỏi tôi một số chuyện nào đó, nhưng lúc đó tôi mơ mơ hồ hồ, nên cũng không nhớ được.”

Về phần vì sao người phụ nữ không nhớ được thì mọi người đều hiểu.

“Sau đó tôi bị hai người khiêng đi, bọn họ đều đội mũ bảo hiểm và đeo tròng kính màu xanh lục đậm mà tôi chưa từng thấy bao giờ, tôi không thể nhìn rõ mắt của họ, nhưng tôi có thể cảm nhận được đôi mắt lạnh lùng đằng sau tròng kính.”

“Lúc đó tôi cảm thấy rất kì lạ, tại sao lại có nhiều người tôi không quen biết đột nhiên xuất hiện trên tàu như vậy, nhưng phải đến khi bị bọn họ đưa đến phòng họp lớn, lúc đi ngang qua boong tàu tôi mới nhận ra bốn thùng đựng hàng màu xanh đậm đã bị mở ra, hơn chục người đang vận chuyển thứ gì đó ở xung quanh, trong số đó còn có những người mặc trang phục tương tự đang cầm súng canh gác.”

“Thứ họ di chuyển là những chiếc thùng gỗ ngay ngắn, có lớn có nhỏ, nhưng trông có vẻ rất nặng, có lúc phải cần tới ba, bốn người hợp lực.”

Nghe đến đây, ánh mắt mọi người đều trở nên tinh tế, trong các thùng gỗ chắc hẳn có chứa những thứ như vũ khí và đạn dược.

Nhưng… đây là đang ở trên vùng biển quốc tế.

Nếu không chú ý sẽ gây ra rắc rối lớn.

Rốt cuộc là chuyện gì mới gây ra động tĩnh lớn đến như vậy, tất cả mọi người đều đang âm thầm suy đoán.

“Khi tôi đang nhìn về phía đó thì người hộ tống phía sau dùng báng súng đẩy tôi một cái, lúc đó quá đột ngột, tôi không đứng vững nên đã ngã xuống, vừa hay bên cạnh đang có thứ gì đó, trong lúc khẩn cấp tôi đã dùng tay tóm lấy, kết quả hóa ra đó là một tấm bạt chống nước lớn màu xanh đậm.”

“Sau khi tấm bạt chống nước bị kéo ra, bên trong là một khẩu đại bác.”

“Nhưng nó không phải loại bắn đạn pháo, mà là một cây pháo bốn móng cực lớn cắm ở đầu nòng pháo, mặt trước nhọn, dài khoảng hai mét.”

“Pháo săn cá voi?!” Có người kinh hô.

Tất cả mọi người đều nhìn vào cô ta, là loli nhỏ nhắn từ đầu đến giờ chưa nói lời nào.

Không biết tại sao, thứ có mùi thép nồng nặc này ở thời hậu công nghiệp dường như đã thay đổi mùi vị khi thoát ra từ miệng loli.

Người phụ nữ lớn tuổi liếc cô ta một cái, không xác nhận, cũng không phủ nhận, mà chỉ nhẹ nhàng nói thêm: “Một mặt

bên kia không rõ, nhưng bên này có khoảng 4 đến 5 cửa tương tự được phủ bạt chống nước.”

Tên công tử trước đó biểu hiện có hơi ngả ngớn cũng trầm mặc, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Tàu của các chị có trọng tải không nhỏ nhỉ.”

“Mời tiếp tục.” Giang Thành gật đầu ra hiệu.

Người phụ nữ dừng một chút rồi nói tiếp: “Sau đó, tôi bị đưa đến phòng họp lớn nhất trên tàu. Vừa bước vào cửa, tôi đã thấy gần như tất cả thuyền viên đều có mặt ở đó, bọn họ ai nấy đều rất căng thẳng, tiếng đẩy cửa cũng làm họ sợ.”

“Người đàn ông 50 tuổi mà tôi nhìn thấy trước đó đang đứng ở vị trí dễ thấy nhất, xung quanh có vài người cầm súng đứng canh gác, trong góc cũng có bóng dáng của những tay súng.”

“Tôi nhìn người áp giải tôi, đột nhiên phát hiện ngón tay của anh ta đang đặt trên cò súng, hơn nữa…” Người phụ nữ hít một hơi thật sâu,“Anh ta không hề tắt chốt an toàn.”

“Người đàn ông có địa vị không thấp đó đã lấy một cái túi giấy kraft từ một người giống như phụ tá khác trước mặt chúng tôi, sau đó xé nó ngay tại chỗ, trong đó chỉ có một trang giấy, anh ta đọc tài liệu trên tờ giấy trước mặt mọi người, rồi tuyên bố sẽ lập tức tiếp quản con tàu này.”

“Tất cả mọi người trên tàu, bất kể chức vụ cao thấp, đều phải tuân theo mệnh lệnh của anh ta, nghiêm chỉnh chấp hành pháp lệnh.”

“Kể từ thời điểm này, bước vào trạng thái kiểm soát thời chiến, tất cả mọi người phải tuân thủ vô điều kiện các quy định kiểm soát tạm thời.”

“Cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, giữ im lặng trong suốt quá trình và thực hiện cắt điện toàn bộ con tàu khi

ra khơi vào ban đêm. Ít nhất hai người ở vị trí chủ chốt phải túc trực cùng lúc.”

“Nếu có vi phạm, sẽ xử theo quân luật!”

Người phụ nữ không hổ là người dạn dày sương gió, khi nói về những điều này, chị ta diễn đạt một cách bình tĩnh và rõ ràng, trong lời nói không có chút ấm áp nào, chỉ theo thói quen kể lại sự thật.

Con người ở thời đại đó lớn lên với những câu chuyện đẫm máu của tổ tiên, nên họ có niềm tin vào việc tuân thủ tuyệt đối các quy định, ngay cả khi không có ai chĩa súng vào họ.

Người phụ nữ thở ra, như muốn cho mình và những người khác một cơ hội để thở,“Sau đó anh ta để thuyền trưởng và những người phụ trách các bộ phận ở lại, những người còn lại trở về vị trí của mình dưới sự thúc giục của các tay súng.”

“Sau đó anh ta lại lấy ra một tài liệu khác, đó là về nhiệm vụ lần này của chúng tôi.”

Bây giờ tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, lần này chắc chắn không phải là cuộc giải cứu tai nạn trên biển đơn giản như đã đề cập trước đó, mà là một nhiệm vụ quân sự tối mật tiêu chuẩn.

Từ góc độ tổ chức nhiệm vụ và tuân thủ các quy định kiểm soát thời chiến, mức độ bí mật của nhiệm vụ này cao đến mức khó có thể tưởng tượng, chính quyền địa phương khó có được quyền ra quyết định lớn như vậy, nói không chừng mệnh lệnh này được ban hành trực tiếp từ đế đô.

Người phụ nữ này cũng rất cân nhắc trong lời nói, trông thì có vẻ như tiết lộ rất nhiều, nhưng muốn thông qua lời nói của chị ta để truy ra nguồn gốc thì lại rất khó.

Bởi vì thứ nhất, ở đây không đề cập đến tọa độ, thứ hai, không có tên người và địa điểm nào xuất hiện, đơn giản là một

câu chuyện không đầu không cuối như vậy, tác giả trong top đầu kênh huyền nghi mạng Qidian đều có thể viết được ra.

Đây cũng là một loại bảo vệ cho đám người Giang Thành, cũng như cho chính người phụ nữ.

Chương 176: Truyền tin

“Tôi nghĩ mọi người chắc cũng đoán được rồi,” Người phụ nữ thở ra một hơi, chậm rãi nói: “Đây không phải là một tai nạn trên biển, không, phải nói là không phải một vụ tai nạn trên biển đơn giản.”

“Tài liệu cuối cùng mà người đàn ông lấy ra đã tiết lộ toàn bộ câu chuyện.” Người phụ nữ dường như không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, giọng nói run run: “Chúng tôi đã mất bốn con tàu ở đó, trong đó có một chiếc là tàu chị em với con tàu chúng tôi đang ở.”

“Con tàu đó thuộc cùng bộ phận với chúng tôi, cũng neo đậu ở cùng một cảng.”

“Nửa tháng trước khi xảy ra sự việc, khi tôi đang ngủ say thì bất ngờ nghe thấy tiếng chuông tập trung khẩn cấp ở cảng vang lên. Kết quả là sáng sớm hôm sau, con tàu chị em đã biến mất cùng với các thủy thủ đoàn trên tàu”.

“Nhưng lúc đó chúng tôi không ai để ý tới chuyện đó. Dù sao, nhiệm vụ khẩn cấp đối với chúng tôi là chuyện bình thường, hơn nữa chúng tôi cũng đã từng trải qua việc bị đánh thức vào nửa đêm để làm nhiệm vụ.”

“Nhưng dần dần, một số người phát hiện ra có điều gì đó không ổn, bọn họ… đã rời đi quá lâu rồi”, người phụ nữ giải thích: “Do hạn chế về trang thiết bị lúc đó, tàu hoạt động quá gồ ghề trong điều kiện biển và khả năng tự vận hành kém, nên chúng tôi hiếm khi đi tuần tra ở những vùng biển xa.”

“Nói chung, tối đa phải mất khoảng một tuần mới có thể quay lại cảng lấy vật tư, nhưng họ đã biến mất nửa tháng và

không có một tin tức nào cả.”

“Sau đó, có nhiều tin đồn lan truyền, nói rằng có khả năng cao là bọn họ đã xảy ra chuyện rồi.”

“Người của bộ phận an ninh trực ban cho biết, bọn họ có người đã nhìn thấy một chiếc ô tô bí mật lái vào tòa nhà trụ sở căn cứ cảng của chúng tôi vào ban đêm, một chiếc xe con màu đen tuyền, hơn nữa không bật xe, không rõ là chưa treo biển, hay là đã dùng vải đen che đi rồi.”

Như cảm thấy mình đã nói quá xa, người phụ nữ giữ bình tĩnh, tiếp tục kể lại những gì đã thấy trên tàu trước đó: “Nguyên nhân sự việc không rõ ràng, tôi nghĩ ngay cả người đàn ông năm đó cũng không biết, chúng tôi chỉ biết ở vùng biển đó đã xảy ra cổ quái, sau đó cấp trên đã cử hai con tàu đi điều tra.”

“Nhưng không ngờ là, không lâu sau khi hai con tàu vào vùng biển xảy ra sự việc thì mất liên lạc với cấp trên”.

“Lúc này cấp trên đã không thể ngồi yên được nữa, liền lập tức cử tàu chị em của chúng tôi khẩn trương đi kiểm tra, đồng thời bố trí lực lượng vũ trang ở bên trên, nhưng không ngờ, bọn họ cũng xảy ra chuyện”.

“Đó là ngày thứ hai sau khi bọn họ đến nơi, đêm khuya, việc truyền tin vốn dĩ vẫn bình thường trước đó đột nhiên trở nên hỗn loạn, giống như gặp phải nhiễu điện từ mạnh, trong kênh liên lạc đều là âm thanh điện xèo xèo.”

Giang Thành nghe xong khẽ cau mày, hắn mơ hồ cảm thấy đoạn này thật quen thuộc.

“Sau đó thì sao?” Có người thúc giục.

Người phụ nữ liếc cô ta một cái, người đó lập tức không nói nữa, cô ta chỉ là có hơi vội vã thôi.

“Sau đó, con tàu chị em của chúng tôi cũng biến mất trên vùng biển đó, cùng với tất cả trang bị và người trên tàu.”

Ngay sau khi mọi người cho rằng đây lại là một câu chuyện không đầu không cuối khác, thì sắc mặt người phụ nữ liền thay đổi, trạng thái cũng không đúng lắm, phần cổ hơi đỏ lên, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Tiếng thở hổn hển dữ dội khiến phổi khó chịu, phát ra tiếng thở khò khè như ống thổi cũ.

“Anh ta… anh ta đã bật một đoạn ghi âm, bật một đoạn ghi âm cho chúng tôi nghe,” Người phụ nữ cố gắng kiềm chế lên tiếng,“Đó là đoạn truyền tin cuối cùng bọn họ gửi ra trước khi biến mất.”

“Nội dung truyền tin?” Nữ mô tô vội vàng hỏi.

“Không nghe rõ, rất loạn, cực kì loạn, khắp nơi đều là tiếng súng, còn có tiếng người ta la hét.” Tâm trạng của người phụ nữ rõ ràng là không ổn, nhưng lúc này cũng không có ai ngắt lời chị ta.

“Âm thanh cuối cùng là của thuyền trưởng con tàu đó phát ra, tôi biết anh ấy, tôi nhớ rất rõ, anh… anh ấy hét lên… là địa ngục, cửa địa ngục đã mở rồi!”

“Đừng đến đây! Ah ah… !!”

“Điều đáng sợ hơn là, sau khi tất cả tiếng súng và tiếng la hét của con người chấm dứt, chúng tôi nghe thấy một loạt âm thanh rùng rợn khiến người ta sởn tóc gáy.”

“Răng rắc… răng rắc…”

“Là… là tiếng nhai!”

Người phụ nữ hoàn toàn đắm chìm, chỉ đang kể lại thôi cũng khiến những người có mặt đều phải rùng mình.

Thật khó để tưởng tượng nhóm người này sẽ như thế nào sau khi bọn họ đích thân nghe đoạn ghi âm này.

Sắc mặt của tên mập trở nên tái nhợt, máu trên mặt như bị ép xuống cổ, anh ta không biết mình đã làm gì sai, có đức hạnh hay năng lực gì mà lại có thể nghe được câu chuyện kinh khủng và quỷ dị đến như vậy.

"Kết… kết thúc chưa?" Tên mập ôm lấy thân thể đang run rẩy của mình hỏi, hắn bị câu chuyện của người phụ nữ này dọa đến sống lưng lạnh buốt, vô thức muốn ra ngoài đứng phơi nắng cho ấm.

Người phụ nữ không thèm để ý đến anh ta, mà nhìn thẳng vào Giang Thành, sau đó chuyển ánh mắt sang khuôn mặt của tên công tử.

Giang Thành hơi nheo mắt lại, trong lòng cảm thán, người phụ nữ này quả nhiên không tầm thường, ánh mắt cực kì nham hiểm, tên công tử bên cạnh hắn hiển nhiên cũng không phải là một anh chàng đơn giản.

Thậm chí hắn còn có một suy đoán, nếu như đám người tên mập đẩy cửa ra chậm một chút, có lẽ chỉ có thể nhìn thấy một trong hai người hắn hoặc tên công tử.

Mà có khả năng cao là người sau.

Giây tiếp theo, người phụ nữ chậm rãi mở miệng, ánh mắt lơ đãng, môi run rẩy khá lâu, mới dùng giọng điệu cổ quái nói: "Cuối của đoạn ghi âm đó, còn có một âm thanh rất kỳ lạ."

Người phụ nữ dường như đang cố gắng hết sức tìm tính từ để miêu tả âm thanh này nhưng không thành công.

Chị ta lắc đầu và nói với giọng rất chắc chắn: "Tóm lại, đó tuyệt đối không phải là âm thanh của giới tự nhiên nên có, đó là được phát ra từ một thứ gì đó, nó có sự sống, giống như cậu và tôi, là sống!"

Nói xong, người phụ nữ như bị rút hết sinh lực, loạng choạng lùi về phía sau, may mà Giang Thành nhanh mắt, nhanh tay đã giữ được chị ta.

Sau đó đỡ chị ta tựa vào một cột đá bên cạnh nghỉ ngơi.

Người phụ nữ dù sao cũng lớn tuổi rồi.

Trong khi chờ người phụ nữ bình tĩnh lại, mấy người còn lại tự do phân nhóm, bắt đầu khám phá tòa nhà duy nhất trong tầm mắt.

Cô gái Loli và người đàn ông cao 2 mét phía sau rõ ràng là quen biết nhau, hai người trực tiếp chọn một đống đổ nát ở phía bên trái tòa nhà, sau đó tay nắm tay rời đi.

Mọi người đều tiễn nhìn hai người đi.

Tiếp đến là nữ mô tô và nữ leo núi, hai người bọn họ có lẽ không hề quen biết nhau, ít nhất nhìn bề ngoài thì có vẻ cả hai đều là những người rất độc lập.

Vì thế sau khi trao đổi ngắn gọn, bọn họ đã chọn hướng đi hoàn toàn trái ngược với hai người cô gái Loli.

Bọn họ khám phá phía bên phải của tòa nhà.

Tầm nhìn ở đó tương đối tốt hơn một chút, địa hình cũng không phức tạp.

Sau khi thu hồi ánh mắt, Giang Thành không nhìn theo hai người nữ mô tô nữa, mà vô tình chạm phải ánh mắt của tên công tử, hắn chỉ là trùng hợp thôi, nhưng đối phương thì lại giống như đang ôm cây đợi thỏ.

Tên công tử mỉm cười gật gật đầu: “Vậy thì làm phiền người anh em, và người anh em mập này.” Anh ta quay đầu nhìn về phía tên mập, nhẹ nhàng nói: “Hai người hãy cùng nhau đi một vòng tìm kiếm manh mối đi.”

Có thể ở cùng một nhóm với bác sĩ, tên mập cầu còn không được nữa là, ngay khi anh ta chuẩn bị đồng ý, thì Giang Thành đã lên tiếng trước: “Tôi không thích ở cùng với tên mập, anh đi với anh ta đi.”

Giang Thành nhìn đôi mắt ẩn dưới lọn tóc rối bù, nói tiếp: “Tôi sẽ ở lại chăm sóc chị này.”

Chương 177: Trần Nhiên

Ánh mắt của tên công tử đảo quanh Giang Thành và tên mập một lúc, sau đó anh ta mỉm cười nói: "Tôi sợ là không thể nào ăn ý bằng anh và anh mập, nói không chừng sẽ có sơ suất trong hành động."

Nghe vậy, tên mập ngây ra, sau đó mới giật mình, anh ta không ngờ tên công tử này đã nhìn ra anh ta có quen biết với bác sĩ.

"Được rồi," Lên tiếng là người phụ nữ đang dựa vào cột đá, thở dốc, dường như vẫn chưa thoát khỏi ký ức, chị ta đau khổ nhướng mi,"Các cậu cùng nhau đi, tôi muốn yên tĩnh một mình."

Sau đó, người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, nói: "Những gì có thể nói tôi đã nói rồi, thời gian đã quá lâu rồi, những cái khác thì tôi không nhớ nổi nữa." Chị ta ngưng lại một chút, tiếp tục bổ sung: "Các cậu có canh chừng tôi, cũng vô dụng."

Lúc này tên mập mới phản ứng kịp, hóa ra bác sĩ và tên công tử bên cạnh đều có cùng một chủ ý.

Bọn họ muốn tranh thủ cơ hội được ở một mình với người phụ nữ, để moi được phần còn lại và quan trọng nhất mà người phụ nữ nắm được.

Thật ra tên mập cũng không ngốc, anh ta biết rõ người phụ nữ vẫn còn che giấu rất nhiều thứ.

Căn cứ từ những gì chị ta nói và nỗi sợ hãi khi ở đây, chuyện đã xảy ra trên những con tàu đó cũng đồng thời đã xảy ra trên con tàu của bọn họ.

Bọn họ bị một sinh vật chưa biết nào đó, hoặc một loại thế lực méo mó nào đó tấn công, sau đó những người sống sót bị mắc kẹt trên một hòn đảo hoang, xem ra trải nghiệm bị mắc kẹt trên đảo hoang không được tốt lắm, nếu không cũng đã không cứ đòi rời đi.

Nói cách khác, nguy cơ không chỉ tồn tại ở trong biển, mà ở hòn đảo hoang này… cũng tồn tại nguy cơ!

Nghĩ tới đây, tên mập theo bản năng nhìn xung quanh, nếu muốn nói thứ kỳ lạ nhất trên hòn đảo hoang này thì nhất định chính là tòa nhà này rồi.

Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà khổng lồ này có phần giống với những nhà thờ thường xuất hiện trong phim ảnh truyền hình, nhưng quy mô lớn hơn rất nhiều so với những nhà thờ bình thường, khung hình bán nguyệt có chóp nhọn cao chót vót, giống như một con dao sắc nhọn xuyên qua bầu trời.

Những bức tường lốm đốm dường như đã chịu đựng lễ rửa tội vô số năm tháng, dưới sự ăn mòn của gió biển, lộ ra một cảnh tượng vô cùng bi thảm.

Bầu không khí cổ xưa thấm đẫm nơi đây, tồn tại rất lâu.

Theo lý mà nói, trong một cảnh tượng như vậy, sẽ càng làm tôn lên tòa nhà khổng lồ này, không còn nghi ngờ gì là cho người ta cảm giác về ngày tận thế, hoặc là tận cùng của thế giới.

Cho dù có lùi lại một bước, cũng phải là những lời kiểu uy nghiêm và cao cả.

Nhưng không, nơi này chỉ cho tên mập một cảm giác ngột ngạt áp bức.

Dù đang ở trong một không gian tòa nhà rộng lớn, đứng dưới một mái vòm nhìn thoáng qua gần như không thấy tận cùng, nhưng anh ta vẫn cảm thấy áp bức như cũ.

Giống như có một tảng đá lớn đè nặng lên trái tim vậy.

Đến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Khắp nơi đều là những cột đá đổ nát, và những cột đá bị làm gãy, mặt đất không bằng phẳng, sỏi đá bừa bộn trên đất, mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận.

Những cột đá gãy va chạm với nhau, ép chặt vào nhau, ma xui quỷ khiến lại tạo ra hiệu ứng quang ảnh vô cùng quỷ dị, như có thứ gì đó không thể diễn tả được đang ẩn nấp trong những bóng tối giao nhau, sẵn sàng di chuyển.

Anh ta không thể hiểu được cảm giác áp bức chết tiệt này đến từ đâu, hay đó chỉ là sự tưởng tượng của chính mình.

Người phụ nữ từ từ nhắm mắt lại, như là đang nghỉ ngơi, nhưng những người khác đều hiểu rằng đây là dấu hiệu cho thấy người phụ nữ không muốn tiết lộ thêm bất kỳ thông tin nào khác.

“Anh mập,” Tên công tử đột nhiên nói,“Hay là anh ở lại với chị ấy nhé, tôi với người anh em này đi dạo quanh quanh đây một chút.”

Biểu cảm và giọng điệu của anh ta khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, nụ cười trên khuôn mặt cũng mang lại cho người ta cảm giác rất có học thức.

“Dù sao thì chỉ có chúng ta là hai người duy nhất chưa nhìn thấy bên ngoài như thế nào.” Anh ta mỉm cười nói.

Tên mập vô thức nhìn Giang Thành.

Nhưng ánh mắt còn chưa tập trung, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc thản nhiên vang lên: “Được thôi.” Giang Thành nói.

Hai người lần lượt rời đi, hướng về phía cánh cửa đã mở.

Tên mập nhìn hai người rời đi, cho đến khi tiếng bước chân xa dần, đôi mắt nhắm nghiền của người phụ nữ lại mở ra, nhưng tên mập không chú ý đến điều này, sự chú ý của anh ta đều tập trung vào bác sĩ và tên công tử đang rời đi, suy đoán chuyện sắp xảy ra giữa hai người.

Người phụ nữ cúi đầu, đôi mắt ẩn trong bóng tối nhìn chằm chằm vào vị trí cách chân mình chưa đầy nửa mét.

Ở đó có một hòn đá vụn nhô lên.

Hòn đá vụn có hình dạng kỳ lạ, như thể được bóc ra từ một khối nào đó, trên đó có hai chiếc vảy to bằng lòng bàn tay người được chạm khắc hoa văn màu đen.

Khi một tia sáng không biết từ đâu chiếu ra, những hoa văn lốm đốm chợt xuất hiện trên vảy, uốn éo kỳ lạ như những gợn sóng trên mặt nước, trông như… đã sống dậy.

Người phụ nữ đột nhiên nhắm chặt mắt lại. …

Hoàn toàn trái ngược với những gì tên mập tưởng tượng, hai người vừa rời đi sẽ bắt đầu chiến đấu, bọn họ đã bước ra khỏi tòa nhà, bước lên bãi biển cát trắng, tắm mình trong nắng và gió biển, cùng nhau trò chuyện vui vẻ.

“Người anh em tên gì?” Giang Thành hỏi.

“Tôi họ Trần,” Tên công tử đáp, sau đó quay đầu nhìn Giang Thành, cười tươi: “Trần trong nhất quyển thanh ty trảm phàm trần, tên có một chữ Nhiên, Trần Nhiên.”

“Còn anh thì sao?” Gió biển vén tóc mái trên trán tên công tử lên, đằng sau phần tóc mái là một đôi mắt phượng đỏ rực tuyệt đẹp, cùng với khuôn mặt được chạm khắc tỉ mỉ, đầy vẻ thư sinh.

“Tôi họ Hách.” Giang Thành đối mặt với gió biển, tóc rối bù, nheo mắt, cao giọng hét lên: “Hách Soái!”

Tên công tử ngây ra, sau đó lại nhìn Giang Thành vài lần như muốn xác nhận, vài giây sau, mới do dự nói: "Tên hay."

"Bạn bè của tôi ai cũng nói vậy." Giang Thành dường như rất hài lòng với lời tên công tử, tiếp tục nói: "Bọn họ đều nói tôi người cũng như tên!"

"Ừm… Anh Hách thấy tình huống hiện tại như thế nào?" Tên công tử có chút không chịu được lời nói của Giang Thành, nên dứt khoát không vòng vo nữa, mà vào thẳng chủ đề nhiệm vụ.

Trời cao biển rộng, ở đây chỉ có bãi biển trống trải và biển cả vô tận, nói chuyện cũng không cần lo lắng gì, càng không tồn tại việc có người nghe lén.

Giang Thành hạ giọng, làm ra vẻ thần bí nói: "Người phụ nữ này chắc chỉ tiết lộ một phần nhỏ thôi, quan trọng nhất là con tàu của bọn họ đã xảy ra chuyện gì, và những người sống sót bị mắc kẹt trên đảo hoang rút cuộc đã gặp phải cái gì, chị ta đều không nói."

"Chính xác." Tên công tử gật đầu, nhìn Giang Thành nói: "Hơn nữa cuối cùng người phụ nữ đó đã rời đi như thế nào, điểm này chị ta cũng không đề cập đến."

"Nói không chừng không chỉ đơn giản chỉ là bịt miệng." Tên công tử cười nói.

Giang Thành nhìn anh ta, trong mắt xẹt qua một số thứ vi diệu.

Cảm xúc thăng trầm tinh tế trong mắt hắn không thoát khỏi tầm mắt của tên công tử, anh ta bất đắc dĩ vung tay lên, cười khổ nói: "Anh Hách, anh đừng suy nghĩ nhiều, tôi chỉ có một linh cảm, mà linh cảm của tôi không bao giờ được tính đến."

"Giống như tòa nhà này vậy," Tên công tử nhìn tòa nhà khổng lồ cách đó không xa, thở dài: "Nó cho tôi cảm giác như

có sự sống vậy, ở bên trong như đang ở trong bụng của quái thú, ngột ngạt đến khó thở.”

Chương 178: Cửa đá

"Ù-!"

Một trận âm thanh hòa lẫn với tiếng gió đồng thời thu hút sự chú ý của cả hai người.

Có một người đứng ở bên phải cổng tòa nhà, nhảy lên vẫy tay chào hai người.

Là tên mập.

"Xem ra bọn họ đã có phát hiện rồi." Tên công tử đột nhiên nói.

Trên đường trở về, Giang Thành liếc nhìn khu rừng mà những người khác đã nhắc đến trước đó. Bìa rừng cách tòa nhà khoảng trăm mét, bên ngoài có những cây cối bình thường, nhưng càng vào sâu, sự phát triển của cây cối càng trở nên cường điệu.

Thậm chí có thể nhìn thấy những tán cây cao chót vót của những cây trong cùng từ xa.

E rằng phải cao đến hàng chục mét.

Toàn bộ khu rừng được bao phủ bởi một bầu không khí kỳ lạ, khoảng cách giữa các cây cối rất nhỏ, từ vị trí của hắn nhìn vào, dường như có một làn sương đen lơ lửng bên trong.

Nó giống như… sương mù trong tòa nhà lúc đầu, màu đen, vô hình và không có thực chất, có kết cấu tương tự như cát mịn, sẽ tan biến chỉ bằng một cái búng nhẹ của tay.

Nhìn thấy bác sĩ và tên công tử đi tới trước mặt, tên mập vội vàng tiến lên vài bước, sau đó nhanh chóng nói: "Hai

người mau tới xem đi, bọn họ đã tìm ra đồ vật ở bên trong rồi."

"Đồ vật gì?" Giang Thành hỏi.

Mím môi, tên mập liếc nhìn tên công tử bên cạnh đang nhìn chằm chằm mình, sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Giang Thành nói: "Một cánh cửa bí mật."

Dưới sự dẫn đường của tên mập, cả ba cuối cùng cũng gặp được đại đa số mọi người ở một góc khuất.

Nữ mô tô và nữ leo núi rúc vào nhau thì thầm, trong khi Loli nhìn chằm chằm vào hai người họ với ánh mắt bất mãn, người đàn ông cao 2 mét vẫn đứng sau lưng cô ta.

Người đàn ông này tuy rằng cao lớn, nhưng lại không có chút nào cho người ta cảm giác uy nghiêm lực lưỡng. Giang Thành đã từng nghe qua giọng nói của anh ta, không những không bá đạo mà còn hơi dẹo.

Nhận ra Giang Thành đang nhìn mình, người đàn ông cao 2 mét chợt sửng sốt, sau đó lúng túng quay mặt đi.

Sau đó Loli tựa như cũng chú ý tới tình cảnh khó khăn của người đàn ông cao lớn, vỗ nhẹ vào tay anh ta, rồi kiễng chân lên, dùng hết sức để đến gần người đàn ông đó, nói vài câu gì đó.

Người phụ nữ lớn tuổi ngồi trên một cột đá cách cửa bí mật khoảng 3- 4 mét, không nói gì, vì lý do ánh sáng nên không thể nhìn rõ nét mặt của chị ta.

Nhìn thấy tên mập dẫn hai người còn lại tới, nữ mô tô và nữ leo núi đang chặn cửa đều tự giác tránh ra, lúc này cánh cửa hoàn toàn lộ ra trước mặt bọn họ.

Đây là một cánh cửa đá.

Nó nằm ở phía bên trái của tòa nhà, gần như nằm trong phạm vi tìm kiếm của cô gái lolita và người đàn ông cao lớn, nhưng nhìn vào khung cảnh hiện tại, rất có thể hai người nữ mô tô đã đến trước.

Theo lý mà nói, đây cũng không phải là chuyện gì to tát, dù sao nhiệm vụ cũng vừa mới bắt đầu, lúc này khả năng tìm ra manh mối mấu chốt là rất mong manh.

Hơn nữa cánh cửa đá vẫn còn đang đóng.

Toàn bộ thân cửa đá được làm bằng những loại đá thô nhất, trên đó vẫn còn nhiều vết đánh bóng, tông màu tổng thể là tối, dưới ánh sáng xám hiện ra màu đỏ nhạt tương phản.

Cảm giác như toàn bộ cánh cửa đã từng ngập trong máu, dù đã được vớt lên và rửa sạch nhưng vẫn còn máu thấm vào.

Tên mập không khỏi giật mình trước ý tưởng đột nhiên xuất hiện trong đầu này.

Anh ta hít một hơi thật sâu, tiến về phía trước vài bước để có thể đến gần bác sĩ nhất có thể, từ khi bước vào tòa nhà này, một số suy nghĩ kỳ quái thường xuyên nảy ra không thể kiểm soát được.

Anh ta duỗi ngón tay ra, nhéo thật mạnh vào thái dương. Anh ta cảm thấy sau khi đến đây, có thể mình đã sợ hãi và căng thẳng quá mức, thường xuyên nảy sinh những suy nghĩ lung tung bừa bãi.

Đều tại những câu chuyện của người phụ nữ thật đáng sợ, nghe như những cảnh trong phim kinh dị.

Tên công tử quay đầu lại, nhìn hai người nữ mô tô rồi hỏi: “Đã thử qua chưa?”

“Chúng tôi đã hợp lực cùng nhau đẩy mấy lần,” Nữ leo núi trả lời trước,“Nhưng cửa không hề dịch chuyển, chắc là không

phải mở ra như thế.” Câu cuối cùng nói không quá lớn, chỉ là suy đoán của cô ta mà thôi.

Dù sao đây là một cánh cửa đá không biết đã trải qua bao nhiêu năm bụi bặm, cho dù có thể đẩy ra được, chắc chắn cũng sẽ cần rất nhiều sức lực.

Giang Thành bước tới phía trước chậm rãi chạm vào cánh cửa, đặc biệt là vị trí mép khe cửa, tên công tử thì lùi lại vài bước, tìm kiếm cơ quan ở gần những cột đá gãy và trong đống đổ nát.

Ngay khi tên mập đang không tự chủ nhớ lại những lời người phụ nữ đã kể, Giang Thành đột nhiên phát ra một tiếng: “Hả?”

Âm thanh này rất đột ngột, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Giang Thành hướng sang bên trái bước một bước, sau đó đứng sát tường, nhìn về phía cửa với một góc gần như song song, mấy giây sau, dường như vẫn chưa nhận được câu trả lời thỏa đáng, hắn lại đổi góc độ ba bốn lần.

Nhưng cho đến cuối cùng, hắn vẫn tỏ vẻ nghi ngờ.

“Anh phát hiện ra cái gì rồi?” Nữ mô tô nuốt nước bọt hỏi.

Trước khi bọn Giang Thành đến, cô ta đã nghiên cứu rất lâu nhưng không tìm thấy gì đặc biệt, nó chỉ là một cánh cửa đá bình thường mà thôi.

“Trên cửa có thứ gì đó,” Giang Thành nói,“Chắc là một loại hoa văn chạm khắc nào đó, nhưng chỉ có thể dùng tay sờ vào, chứ không thấy được.”

Hắn còn chưa nói xong, hầu như tất cả mọi người đều lao tới, tranh nhau đưa tay chạm vào cửa đá, sau đó, trên mặt mỗi người đều hiện lên một tia sáng khác nhau.

Quả thực đây là vết khắc, nhưng rất nông, không nhìn thấy được, chỉ có thể dùng tay sờ vào.

Tên công tử nghĩ ngợi một chút, lùi lại sau vài bước, vốc một nắm đất trên mặt đất ném lên cửa đá, trong chốc lát, hình chạm khắc trên cửa đã hiện ra.

Đó là một sinh vật gần giống như cá, trên đầu có mọc sừng, thân hình mập mạp, toàn thân phủ đầy vảy dày đặc, càng khó tin hơn là đằng sau thứ này có hai đôi cánh giống như dơi.

Cặp trên cùng lớn hơn, cặp ở dưới hơi nhỏ hơn.

Không có tứ chi, vị trí tứ chi đều là như vây cá, nhưng dày hơn vây cá thông thường, nếu phải mô tả thì Giang Thành cho rằng đó hẳn là một mối liên hệ nhất định trong quá trình tiến hóa của sinh vật dưới nước với sinh vật trên cạn.

Không biết là bị mờ đi, hay là hoàn toàn không hề sơn vẽ gì, tóm lại là không thấy bộ phận nào giống mắt, chỉ có một cái miệng lớn gần như há ra một nửa cơ thể.

“Cái quái quỷ gì thế này?” Giọng nói đó phát ra từ nữ leo núi, đôi mắt cô ta mở to, tính đến hiện tại, cô ta đã trải qua năm nhiệm vụ, cũng đã gặp qua rất nhiều chuyện khó tin, nhưng đây là thứ tà môn nhất.

Trước đây bọn họ đều đối phó với những con quỷ chân chính, phần lớn là những con quỷ xấu xa tìm cách trả thù, cũng có một số ít kẻ biến thái khi còn sống đã là biến thái, sau khi chết càng trở nên trắng trợn hơn.

Nhưng lần này… cổ họng cô ta không thể khống chế mà cuộn lên, không khỏi nghĩ đến đoạn ghi âm mà người phụ nữ lớn tuổi đã nhắc tới, người trong đoạn ghi âm rõ ràng đã bị thứ gì đó tấn công.

Hơn nữa quan trọng nhất là… thứ đó đi ra từ biển.

Chương 179: Hiềm nghi

Chẳng lẽ tấn công bọn họ là thứ như này?

Ngay lúc này tất cả mọi người đều im lặng, có lẽ đã nhận thức được sự tồn tại của vấn đề.

"Ha ha," Phá vỡ sự im lặng là một tiếng cười ngả ngớn, theo sau âm thanh đó là khuôn mặt tuấn tú của tên công tử, anh ta nhìn sinh vật lộ ra trên cửa, nhún vai nói: "Không phải có người thực sự tin rằng có một thứ như vậy tồn tại chứ?"

"Mọi thứ trong nhiệm vụ đều là những chuyện thực sự đã xảy ra vào một thời điểm nào đó trong quá khứ, mọi thứ xuất hiện trong đó cũng có thể truy tìm nguồn gốc trong hiện thực, mọi người đều không phải là người mới, chắc là biết những gì tôi nói là đúng hay sai." Tên công tử nói tiếp: "Mà kết cấu cơ thể của sinh vật này, cũng như tỷ lệ cơ thể rõ ràng là không phù hợp với thế giới hiện thực, ở đây…"

Anh ta nhìn xung quanh và nói tiếp: "Chắc là một nơi tương tự như nhà thờ hoặc nơi linh mục thực hiện các chức năng như hiến tế, không còn nghi ngờ gì nữa, là do con người tạo ra, mà người kiến tạo nên nó là một nhóm người đã sống lâu đời bên bờ biển."

"Trong lịch sử lâu đời, tổ tiên dựa vào núi để ăn núi, dựa vào biển để ăn biển, đối với cư dân gốc ở đây, đại dương là nơi bọn họ dựa vào để sinh tồn."

"Khi đánh bắt tốt, thì tất cả mọi người đều có thể sinh tồn, còn khi đánh bắt được kém thì chỉ có thể chịu đựng cơn đói."

“Thời gian lâu dần, bọn họ tất nhiên sẽ hình thành một loại tôn sùng đại dương, thậm chí cả biển sâu huyền bí.”

“Trong tưởng tượng của bọn họ, sẽ gán tất cả những sự kiện không may như thiên tai, điều kiện biển xấu, lật tàu, … cho sự giận dữ của đại dương. Mà đại dương lúc này sẽ được ban tặng những cảm xúc, cũng sẽ được nhân cách hóa lên một mức độ nào đó.”

“Bởi vì con người cần thứ gì đó cực kỳ mạnh mẽ mới có thể sùng bái.” Anh ta bổ sung thêm: “Nói chính xác hơn là mang theo nỗi kính sợ và sự sợ hãi của bọn họ!”

“Cảm xúc lâu đời nhất và mạnh mẽ nhất của con người là nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi lâu đời nhất và mạnh mẽ nhất đến từ những điều chưa biết.”

“Đại dương, biển sâu, là một trong số ít những điều chưa biết trên hành tinh này.”

“Đây cũng là ước nguyện ban đầu của bọn họ khi xây dựng tòa nhà này, chắc là bọn họ tiến hành tế thần biển, cầu nguyện bình an trở về và thu hoạch cá dồi dào ở đây.”

Lời nói như một bài phát biểu của tên công tử này như tràn đầy ma lực quyến rũ, cách nói chuyện tao nhã và tự nhiên, giống như một tia sáng, xé toạc nỗi sợ hãi của mọi người đối với sinh vật xa lạ này.

Dù sao thì đối phó với quỷ, có thể thông qua bằng cách giúp nó hoàn thành nguyện vọng, chẳng hạn như phục thù hoặc trốn thoát, để kết thúc nhiệm vụ.

Còn nếu như trong nhiệm vụ xuất hiện một thứ trông quỷ dị đến khó tả mà có thể tưởng tượng ra này trên cửa đá, mọi người ngoài việc chờ chết ra, thì không thể làm gì khác.

Thứ này lẽ ra chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của các thành viên trong gia đình, hoặc trong truyện cổ tích.

Dần dần, có người mở miệng ra, chính là tiểu Loli vẫn luôn ít nói, cô ta nhìn tên công tử, chậm rãi nói: "Vì vậy ý của anh là… thứ này không hề tồn tại, mà chỉ là sự tưởng tượng của những người sống ở đây vào thời điểm đó để bày tỏ những mong muốn nào đó?"

Khi nói ra những lời cuối cùng của câu này, cô ta mơ hồ liếc nhìn người phụ nữ im lặng đang ẩn mình trong bóng tối.

Chị ta bình thản ngồi đó, như một tác phẩm điêu khắc.

"Đúng vậy," Tên công tử gật đầu nói: "Nó giống như vật tổ do các bộ lạc đánh cá và săn bắn sơ khai phát triển, phần lớn đều được lấy từ những thứ mà họ khó chinh phục như gió, lửa, sấm sét." Anh ta dừng lại rồi nói thêm: "Còn có những con thú hung dữ như sư tử, hổ và sói."

Lời nói của tên công tử khiến mọi người thay đổi suy nghĩ, vài ánh mắt khó hiểu bắt đầu nhìn về phía người phụ nữ im lặng, những gì chị ta nói trước đó… rút cuộc có phải là thật hay không?

Hay mọi chuyện chỉ là do chị ta nhất thời dựng lên vì một mục đích nào đó.

Mặc dù thoạt nhìn logic có vẻ tự nhiên, nhưng khi đào sâu hơn, vẫn có rất nhiều sơ hở, thời gian, địa điểm, nhân vật và sự kiện đều không rõ ràng, thậm chí cảnh ngộ không may cũng rất mơ hồ, chỉ thông qua một đoạn ghi âm kỳ quái.

Hơn nữa, người phụ nữ khẳng định do cần phải bảo mật nên việc cung cấp thông tin chi tiết là không thuận tiện.

Đương nhiên, cái cớ bây giờ của chị ta là… mình đã quên mất rồi.

Nói không chừng không phải là quên, mà tất cả những điều này đều là giả!

Chị ta muốn đánh lừa tất cả mọi người.

Hoàn toàn không có tai nạn trên biển nào cả, chị ta cũng không phải là thành viên của cơ quan bí mật nào hết, mà chỉ là một con sâu tội nghiệp đang cố gắng sống sót trong nhiệm vụ mà thôi.

Suy cho cùng thì đây là ác mộng, một nơi mà người ta có thể ăn thịt người mà không cần nhổ xương ra.

Lần đầu tiên khi gặp chị ta, chị ta đã hoang tưởng và yêu cầu tất cả mọi người phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, trước khi khám phá địa hình hoặc gặp phải bất kỳ nguy cơ nào.

Điều này là hoàn toàn không thể tưởng tượng được trong các nhiệm vụ trước đây.

Hơn nữa… người phụ nữ nói rằng mình đã từng đến đây trước đây, nếu như đã từng đến đây, vậy thì nhất định sẽ không thể bỏ qua tòa nhà rất dễ thấy giống như một nhà thờ này, mà chỉ cần tiến hành khám xét sơ bộ tòa nhà, thì chắc chắn sẽ không thể bỏ qua cánh cửa đá.

Nhưng ít nhất người phụ nữ không hề tỏ ra quen thuộc với nơi này trước khi phát hiện ra cánh cửa đá, nơi cũng được những người khác tìm thấy thông qua tìm kiếm.

Cũng có người còn suy đoán rằng, nói không chừng người phụ nữ này là một người điên, là người mới, sau khi mới bước vào ác mộng, mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn đều khiến chị ta sợ hãi đến phát điên, sau đó bắt đầu nói năng điên cuồng.

Một lượng lớn thông tin thật thật giả giả, hoặc từ những nguồn bí ẩn, sẽ được đưa vào não của mọi người trong một khoảng thời gian ngắn, bọn họ cần đưa ra quyết định càng sớm càng tốt.

Ánh mắt của tên công tử mơ hồ nhìn sang bên cạnh, phát hiện Giang Thành đang kéo tên mập lại thì thầm to nhỏ gì đó, trên mặt không có chút suy nghĩ hay cảm xúc căng thẳng nào.

Ngược lại là tên mập bên cạnh dường như đang được cung cấp quá nhiều thông tin đến nỗi trí óc khó có thể xử lý được kịp.

Anh ta không có thời gian để phân tâm vào lúc này, bởi vì mục tiêu quan trọng hơn của anh ta là người phụ nữ im lặng, anh ta không cần phải nói toạc ra, chỉ cần gieo hạt giống tiếp theo xuống là được.

"Bác sĩ," Tên mập mở to mắt, nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Ý của anh là cái tên trông đẹp trai hơn anh vừa nói này đều là nói dối?"

"Là để xúi giục… không, là khiêu khích quan hệ của bà già này với nhóm người, buộc chị ta phải nói ra tất cả mọi chuyện?"

"Chậc," Giang Thành bất mãn liếc tên mập một cái, rõ ràng là vì vừa rồi hắn đã có nhận xét không thích hợp, nhưng một lúc sau, hắn lại nheo mắt giải thích: "Đại khái là như vậy, nhưng để khiến chị ta nôn ra là không thể, nên có thể nôn được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, ít nhất cũng phải đủ để không khiến mọi người cảm thấy nghi ngờ chị ta nữa."

"Cho nên…" Thân hình to lớn của tên mập bắt đầu run lên, ánh mắt liếc nhìn cửa đá,"Cái kia… cái thứ phía trên đó kia, thật sự có tồn tại?"

Giang Thành đồng thời cũng nhìn về phía cửa đá, nhưng hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của tên mập, mà nhẹ nhàng nói một câu: "Lúc đó chúng ta còn chưa phát hiện ra cánh cửa này."

Tên mập nghi hoặc chớp chớp mắt, rồi đột nhiên sững người, tiếp theo đó sắc mặt tối sầm lại.

Bác sĩ đã nói đúng, lúc đó… cánh cửa vẫn chưa được phát hiện chứ đừng nói đến sinh vật bí ẩn trên cửa.

Vậy thì… ý hắn nói là… làm sao người phụ nữ biết rằng có thứ gì đó ở trong biển, hơn nữa còn bịa ra chuyện bị tấn công bởi một sinh vật lạ trong biển?

Chương 180: Mật thất

Có thể nhìn ra, mọi người đều muốn moi thêm chút tin tức từ miệng của người phụ nữ lớn tuổi, nhưng lúc này đối phương lại đang ngồi im lặng trên cột đá phía sau cách đó không xa, không nói một lời.

Chính sự im lặng của chị ta, hoặc có thể nói là sự bài xích theo một nghĩa nào đó, ngược lại khiến mọi người không dám quá ép buộc.

Mỗi một người đều muốn lấy được thông tin từ chị ta, nhưng mỗi người lại đều không muốn trở thành kẻ xấu cưỡng ép, dù sao trong trường hợp đó, rất có thể phải gánh chịu sự báo thù từ chị ta.

Một khi những gì chị ta nói đều là sự thật, vậy thì đối với những người khác mà nói, khả năng sống sót của người phụ nữ sẽ cao hơn rất nhiều.

Chị ta được coi như là cốt truyện thứ hai.

“Bây giờ làm thế nào?” Có người hỏi.

Hiện trường rơi vào im lặng.

Tất cả mọi người đều biết rõ, khả năng cao là đằng sau cánh cửa này có cất giấu bí mật, nhưng không có cơ chế để mở nó nên cách duy nhất để phá cửa là dùng vũ lực.

Nhưng mấu chốt là… ai sẽ là người phá cửa.

Đôi khi tụ tập quá nhiều người thông minh cũng là chuyện không tốt, mỗi người đều có mục đích riêng, dẫn đến hiệu quả hành động cực kỳ thấp.

Nếu có mấy thằng lỗ mãng ở đây, phỏng chừng đừng nói đến cửa, rút cuộc có quái vật hay không chắc cũng đã thử ra rồi.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng tiếp theo cả đoàn sẽ bị tiêu diệt.

Một cơn gió từ đâu thổi tới, bụi trên cửa đá bị thổi bay, toàn bộ sinh vật dị hình cũng trở nên mờ ảo.

Như vậy cũng tốt, bớt đi sinh vật dị hình trên cửa nhìn thẳng vào, áp lực tâm lý của mọi người cũng giảm đi rất nhiều.

Cửa đá yếu hơn trong tưởng tượng, bốn người đàn ông miễn cưỡng nhấc một cột đá có kích thước vừa phải, bắt chước kiểu công thành, hai lần là đã đập mở cửa đá.

Cánh cửa đá không mở ra như cửa thông thường mà đổ ngược về phía sau như quân domino.

"Rầm" một tiếng đổ xuống đất, bắn tung tóe một lượng lớn bụi ra xung quanh.

Ngay lúc cánh cửa đá đổ xuống, bốn người lập tức rút lui, cho đến khi bụi tan hẳn, để lộ khung cảnh phía sau cửa đá.

Đó là một dãy bậc thang làm từ đá.

Từ góc nhìn của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy những bậc thang hướng lên trên, dần dần biến mất trong bóng tối.

Giang Thành ngẩng đầu nhìn phía trên, hình như phía trên mái vòm của tòa nhà vẫn còn không gian.

Tên công tử xua xua tay để xua tan đám bụi bay trước mặt, quay đầu nhìn về phía mấy người phụ nữ, gật đầu nói: "Đến lượt các cô rồi."

Đây là một thỏa thuận được thống nhất trước khi phá cửa.

Nam giới có trách nhiệm phá cửa, sau khi cửa mở ra, nữ giới phải vào trước để dò đường.

Trong ác mộng, mọi người đều bình đẳng, nam quyền nữ quyền gì đều vô dụng.

Mạng mất rồi, thì ai còn quan tâm đến thể diện?

Ba người phụ nữ bất đắc dĩ tụ lại với nhau, hiển nhiên mỗi người đều có mục đích riêng của mình.

Phía cuối cầu thang xoắn ốc có cái gì, không ai biết chắc chắn, những cái chưa biết ẩn giấu trong bóng tối mới là đáng sợ nhất.

Người đàn ông cao lớn đi cùng Loli bước từng bước nhỏ về phía cô ta, giống như là muốn đi cùng cô, nhưng sau khi đối phương phát hiện ra, lại cho anh ta một cái trừng mắt dữ tợn.

Người đàn ông cao lớn hai mét vậy mà không dám cử động nữa, còn làm ra bộ dạng vô cùng ủy khuất.

Tên mập trông vậy thì ngây ra.

Khi sự chú ý của tất cả mọi người đều đang tập trung vào bóng tối phía sau cửa đá, thì một bóng người lọt vào trong tầm mắt của bọn họ.

Người phụ nữ lớn tuổi không biết từ lúc nào đã đi tới, sau đó đi thẳng vào trong cửa đá.

Đám người phản ứng lại đều lần lượt đi theo.

Đi trên cầu thang đá, kết cấu dưới chân bọn họ là một cảm giác se lạnh khó tả, như thể thứ dưới chân bọn họ không phải là cầu thang bình thường mà là một mảnh lịch sử bị chôn vùi trong dòng sông thời gian không gian dài.

Giai đoạn lịch sử này rất có khả năng là chưa được ghi vào bất kỳ ghi chép lịch sử nào, là một thời kỳ bị lãng quên.

Không biết có phải là do cố ý hay do sự bào mòn của thời gian, cầu thang bị hư hỏng nhiều chỗ, thậm chí có một số đoạn còn sụp xuống theo quy tắc.

Nhìn xuống vị trí sụp xuống, đôi mắt khó mà tìm được nơi tập trung, tất cả những gì có thể nhìn thấy chỉ là bóng tối.

Nhìn lâu rồi, có cảm giác như toàn bộ cơ thể mình sắp chìm vào trong đó.

Bọn họ đi sát mép tường, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

Giang Thành dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve trên tường, trên tường cũng được chạm khắc những hoa văn khó hiểu, có thể là sinh vật lạ trên cửa đá, hoặc cũng có thể là thứ gì khác.

Cuối cùng… bọn họ đã đến cuối cầu thang.

Ở đó cũng có một cánh cửa đá, nhưng điểm khác biệt là cánh cửa đá này đang mở.

Mặc dù chưa mở hết cỡ nhưng khoảng trống khổng lồ lộ ra cũng đủ để một người đàn ông trưởng thành lẻn vào.

Người phụ nữ lớn tuổi đi thẳng vào cửa đá.

Giang Thành nhìn bóng dáng người phụ nữ biến mất, trong mắt hiện lên một tia cổ quái.

Tên công tử vượt lên, là người thứ hai theo sau người phụ nữ vào cổng đá.

Trong số tất cả mọi người chỉ có tên mập là khó khăn, bên trong tên công tử kéo anh ta vào, Giang Thành ở bên ngoài đẩy, cuối cùng mới nhét được tên mập vào trong.

Tên mập cũng biết mình đang làm vướng chân mọi người, hứa với Giang Thành khi về nhà sẽ giảm cân.

Nếu không thể giảm được 10kg trong một tháng sẽ là cô nhi.

“Chậc.” Vừa mới đi vào Giang Thành nghiêng mắt nhìn anh ta, cứ cảm thấy trong lời nói của anh ta còn có hàm ý khác.

Bên trong cửa đá là một không gian rộng khoảng chục mét vuông, tổng thể có hình vòng cung.

Theo quan sát của bọn họ từ bên ngoài tòa nhà, đây hẳn là đỉnh chóp của toàn bộ tòa nhà.

Các bức tường không còn là đá thông thường nữa mà được tạo thành từ một cấu trúc tinh thể dạng mảng tương tự như mica.

Thoạt nhìn, nó trông giống như kính mờ.

Chắc có độ dày đáng kể, bởi vì căn phòng tương đối yên tĩnh.

Hầu như không nghe thấy được tiếng gió.

Trên tường ở những nơi khác nhau lộ ra ánh sáng khác nhau, mặc dù không rõ ràng, nhưng quả thật là như vậy, Giang Thành nhìn mấy lần, tạm thời vẫn chưa nhìn ra quy luật gì.

Giữa phòng có một chiếc kệ cao khoảng nửa người.

Toàn bộ thân kệ có màu trắng, khi chạm tay vào có cảm giác rất đặc biệt, khả năng dẫn nhiệt rất tốt, nhìn không giống đá hay kim loại.

Một chiếc bình lớn hơn chậu rửa mặt được đặt trên kệ, sau khi phủi một lớp bụi mỏng, chiếc bình chứa đầy chất rắn màu trắng đục.

Tên công tử dùng tay lau đi, sau đó dùng hai ngón tay nghiền nát, rồi đặt dưới mũi ngửi ngửi, ngẩng đầu khẳng định:

“Là dầu mỡ.”

Giang Thành đưa tay vào thao tác một hồi, cuối cùng tay đầy dầu mỡ nhấc một sợi dây làm từ chất liệu kỳ lạ lên.

Sợi dây bị dính đầy dầu mỡ nóng chảy, Giang Thành không chút bận tâm lôi nó ra.

Mọi người đều nhìn hắn bằng ánh mắt vô cùng kính trọng.

Ở phần nóc tòa nhà, những bức tường mờ, dụng cụ chứa đầy dầu mỡ ở giữa phòng, sợi dây màu đen trong dụng cụ…

Đặt những thứ này lại với nhau, mục đích của căn phòng này đã trở nên rõ ràng hơn.

Đây là một ngọn hải đăng.

Nó dùng để chỉ dẫn hướng tàu thuyền ra vào hoặc quay về cảng.

“Tòa nhà này là một ngọn hải đăng?” Tên mập hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, bộ trang thiết bị ở trung tâm kia chính là một cây nến khổng lồ.

Tên công tử cười nói: “Anh mập nói rất đúng, chỉ là không chính xác, căn phòng này là ngọn hải đăng, nhưng tòa nhà này thì không.”

“Ai lại rảnh rỗi đến việc xây dựng ngọn hải đăng lớn như thế này,” Giang Thành nói với giọng điệu trầm bổng,“Bọn họ chỉ lạc hậu thôi, chứ không ngu dốt.”

Tên mập bỗng nhiên có chút xấu hổ, sau đó lại có chút buồn bực.

Một người ngoài như tên công tử còn đối xử với anh ta dịu dàng hơn bác sĩ.

Chương 181: Khách đến

“Bác sĩ,” Tên mập nói bằng giọng chỉ có anh ta và bác sĩ nghe được.

“Hả?” Giang Thành ngẩng đầu.

“Anh có thể ngừng xoa dầu trên tay mình lên người tôi được không?”

“Tsk,” Giang Thành rút bàn tay sạch sẽ ra khỏi người tên mập, bĩu môi nói: “Đồ keo kiệt.”

“Mọi người mau đến xem!”

Giọng của nữ mô tô vang lên, cô ta đang đứng bên cạnh một chiếc kệ gỗ rất lớn.

Sau khi đi tới, vài người phát hiện ra phía sau kệ gỗ có mấy chiếc sọt, trên sọt vốn dĩ là có nắp.

Nhưng lúc này, những chiếc nắp đã được nhấc lên và ném xuống đất, bên trong sọt là những bó củi.

Bọn họ còn tìm thấy mấy đồ vật giống như mảnh vải trong một chiếc sọt khác.

“Những thứ này hẳn là được dùng để chế tạo ngọn đuốc.” Giang Thành nói.

Hắn chọn ra một vài thanh gỗ vừa tay, sau đó buộc vải lên đó, cuối cùng lại ra hiệu rằng có thể nhúng một ít dầu mỡ trong dụng cụ.

Một ngọn đuốc đã được hoàn thành.

Bọn họ cũng tìm thấy một số viên đá dùng để đốt lửa bên dưới các dụng cụ.

“Đây là cái gì?” Đôi mắt sắc bén của tên mập nhìn thấy một tảng đá lớn rất đều đặn đứng lẻ loi bên cạnh kệ gỗ.

Bởi vì màu sắc của cả hai giống nhau nên ban đầu không ai để ý.

Anh ta bước tới và di chuyển nó, nhưng lại không thể dịch chuyển.

Giang Thành và tên công tử cũng nhận ra điều này, định giúp đỡ, tuy nhiên do góc độ, điểm dùng sức không được khống chế tốt nên ba người gộp lại cũng không bằng một người.

“Tất cả các anh tránh ra,” Cô gái Loli đứng đằng sau bọn họ.

Mọi người quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông cao 2 mét.

Người đàn ông cao lớn sắc mặt hơi đỏ lên, bị ba người cùng lúc nhìn chằm chằm, sau đó lợi dụng khoảng trống giữa ba người tránh đường, một mình bước về phía trước.

Cũng không thấy dùng lực gì mấy, tảng đá đã dịch chuyển vị trí.

Trong lúc tảng đá bị dời đi, một cơn gió mạnh đột nhiên ập vào khiến mọi người không thể mở mắt ta.

Tên công tử lấy tay che mắt, vẻ mặt rất tò mò, như thể đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra.

Đây là một cửa sổ nhỏ, hình vuông, có chức năng giống như một đài quan sát.

Nó hướng thẳng ra biển.

Sau khi vất vả một hồi lâu, bầu trời bên ngoài đã dần trở nên tối hơn.

Giang Thành và những người khác thắp vài ngọn đuốc tự chế, một là để thắp sáng, hai là để chống lạnh.

Vì dù sao ở đây thật quá lạnh.

Mọi người bất giác túm tụm lại với nhau.

Chỉ có người phụ nữ lớn tuổi ngồi một mình trong góc, cả khuôn mặt ẩn trong bóng tối.

Tên mập muốn gọi chị ta lại, nhưng chưa kịp nói đã bị Giang Thành tát vào mặt, vì vậy đành phải kìm lại.

Nhiệt độ không ngừng giảm dần, có quỷ mới biết tại sao ở đây lại lạnh đến thế.

"Chúng ta… chúng ta có cần đốt thứ đó lên không?" Nữ leo núi hai hàm răng va vào nhau lập cập vì lạnh.

Cô ta tập luyện quanh năm, sức khỏe rất tốt, nhưng cho dù là vậy, cũng lạnh đến không chịu được, chứ đừng nói đến những người khác.

"Được." Giang Thành là người đầu tiên đồng ý.

Những người còn lại nhìn hắn với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, bởi vì…

"Anh mập," Giang Thành vô cùng thoải mái nheo mắt, nhỏ giọng nói: "Anh ôm chặt hơn chút đi, sao tôi luôn có cảm giác như vẫn có gió lọt vào vậy?"

Hắn được tên mập ôm trọn trong lòng, cũng được hưởng đãi ngộ tương tự còn có cô gái Loli.

Người đàn ông cao lớn chăm sóc cô ta tỉ mỉ như một quản gia vậy.

Cuối cùng, tên công tử đứng dậy, đầu tiên cử động thân thể, sau đó rút ra một ngọn đuốc đang cháy, tiến đến chiếc bình đầy dầu mỡ.

Tất cả mọi người hoặc là che lại, hoặc là nhắm mắt lại, tiếp theo một ngọn lửa rất mạnh lao lên.

Căn phòng lập tức trở nên sáng sủa đến mức gần như không có góc chết.

Ngọn hải đăng… đã được thắp sáng.

Cùng với ngọn lửa bùng cháy, một mùi thơm rất kỳ lạ lan tỏa trong không khí.

Mọi người sau một ngày vất vả không ăn không uống, sau khi ngửi thấy mùi thơm, dường như toàn bộ năng lượng mất đi đã quay trở lại cơ thể.

"Mùi… mùi này là mùi gì vậy?" Sau khi hít một hơi thật sâu mùi thơm, nữ mô tô tham lam lên tiếng hỏi.

Tên mập nuốt nước miếng, rất không hiểu biết dò hỏi: "Không phải là long diên hương đấy chứ, tôi nghe nói thứ này thần kì lắm."

Tên công tử lắc đầu: "Long diên hương không có mùi như thế này, hơn nữa… màu sắc của sáp cũng không phù hợp, long diên hương có màu hơi xám vàng, thậm chí là màu đen."

Sau khi nhiệt độ trong phòng tăng lên, Giang Thành rời khỏi vòng tay tên mập.

Hắn thoải mái đứng dậy, thản nhiên liếc nhìn gần cửa sổ, giây tiếp theo, cả người cứng đờ.

Thông qua ô cửa sổ hình vuông nhỏ, hắn nhìn thấy vùng biển vốn tối tăm bên ngoài lại sáng lên rực rỡ.

Các tòa nhà có độ cao khác nhau được sắp xếp dày đặc và trật tự với nhau, trong đó còn có các điểm sáng thỉnh thoảng di chuyển qua lại.

Trên mặt biển… vậy mà lại xuất hiện một thành phố!

“Sao… sao chuyện này có thể xảy ra được?” Nữ mô tô chen lấn bên ô cửa sổ vuông, sắc mặt cũng thay đổi.

Nữ leo núi nuốt khan, nhìn chằm chằm vào thành phố biển rực rỡ ánh đèn, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ là ảo ảnh?”

Sau đó, như để chứng minh cho lời của mình, lại tiếp tục nói: “Ảo ảnh không chỉ xuất hiện ở sa mạc, chúng còn có thể xuất hiện trên biển…”

Lời còn chưa dứt, cô ta đã dừng lại, rồi từ từ trừng mắt lên.

Bởi vì cô ta nhìn thấy một số điểm sáng rời khỏi thành phố, sau đó tạo thành một chuỗi dài, lắc lư lao thẳng về phía bọn họ.

Bây giờ tất cả mọi người đều đã hiểu, là ngọn hải đăng đã được thắp sáng, những thứ này chính là theo hướng dẫn của ngọn hải đăng mới tìm đến bọn họ.

Nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn, khoảng cách giữa thành phố biển và tòa nhà vẫn chưa rõ ràng, nhưng chắc chắn có vẻ như không còn xa nữa.

Bởi vì những đốm sáng đó lắc lư, nhìn như chúng di chuyển không nhanh lắm, nhưng thực ra chúng đã đi được một phần ba quãng đường.

“Để lại một người canh giữ ngọn hải đăng, những người còn lại đều xuống hết,” Người ra lệnh vào thời khắc then chốt vậy mà lại là cô gái Loli.

“Tôi sẽ ở lại,” Nữ mô tô nói ngay lập tức.

Những người khác không còn do dự nữa, lập tức cầm đuốc đi xuống tầng.

Nói là để lại một người, nhưng thực ra là để lại hai người, bởi vì người phụ nữ lớn tuổi không hề nhúc nhích, thậm chí

chị ta còn không di chuyển đến cửa sổ hình vuông để nhìn thành phố kia.

Mục đích để lại một người ở đây chẳng qua là để canh chừng người phụ nữ này.

Nữ mô tô cũng rất thức thời, không hề đến làm phiền chị ta.

Cầu thang đi lên có cảm giác rất dài nhưng đi xuống lại rất nhanh, ít nhất là trước khi những đốm sáng đến, mọi người đã hợp lực cùng nhau đóng cửa lớn của tòa nhà lại.

Sau đó dập tắt những ngọn đuốc, tất cả mọi người phân thành từng nhóm mai phục trong bóng tối.

Tên mập và Giang Thành một nhóm, cô gái Loli và người đàn ông cao lớn một nhóm, còn lại là tên công tử với nữ leo núi một nhóm.

Ba nhóm người ẩn nấp thành hình tam giác ngược, Giang Thành và tên mập chọn vị trí phía sau một cây cột đá gãy, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy vị trí cửa lớn.

Một loạt âm thanh lộn xộn càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại trước cửa lớn.

Sau đó có tiếng gõ cửa vang lên.

Âm thanh vừa trầm vừa nặng nề, thứ đang gõ cửa có sức lực rất mạnh mẽ.

Tất cả mọi người đều bất động, sáu cặp mắt đang lo lắng nhìn chằm chằm vào cửa lớn.

“Có người không?”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của con người, mặc dù tiếng thở hổn hển nặng nề và cách phát âm không chuẩn lắm nhưng đó thực sự là giọng nói của con người.

“Chúng tôi là người của thị trấn Đá Đen,” Thứ có giọng nói con người bên ngoài nói,“Chúng tôi đã nhìn thấy ánh sáng từ ngọn hải đăng rồi.”

Chương 182: Phản bội

Trong toàn nhà im lặng không một tiếng động.

Cứ như thể thực sự không có ai vậy.

Đột nhiên-

"Trưởng trấn!" Bên kia vang lên một giọng nói, rất sắc bén đến mức khó có thể phân biệt được là nam hay nữ: "Bọn họ ở kia!"

Đám người Giang Thành lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện đó là vị trí của cô gái Loli và người đàn ông cao cao lớn đang ẩn nấp.

Người đàn ông cao lớn không biết là cố ý hay vì lý do nào đó mà ngồi xổm vào một khe nhỏ, điều này cũng dẫn đến việc lộ ra gần hết cơ thể.

Vừa hay bị thân ảnh đứng ngoài cửa sổ phát hiện.

Không chỉ vậy, sau khi người đàn ông cao lớn bị phát hiện, lại còn lộ ra vẻ mặt không biết phải làm sao, cuối cùng… cuối cùng như bị mê hoặc đứng dậy.

Bây giờ ngay cả cô gái Loli bên cạnh anh ta cũng đã bị lộ.

Bên ngoài có rất nhiều thân ảnh chen chúc quanh khung cửa sổ đổ nát, nhìn vào trong.

May mắn thay… ít nhất nhìn bề ngoài thì có vẻ đúng là con người rồi.

Cầm đầu là một người đàn ông rắn chắc khoảng ngoài 40 tuổi, thân hình cao lớn cường tráng có thể so sánh với người

đàn ông cao lớn, mái tóc xoăn màu vàng rất bắt mắt, trên lưng có đeo một khẩu súng.

Sau khi người đàn ông cao lớn và cô gái Loli bị phát hiện, việc ẩn nấp của Giang Thành và tên công tử đều trở nên vô nghĩa.

Ở bên ngoài mỗi người đều có một ngọn đuốc trong tay, nếu đã biết bên trong có người, chỉ cần tiến vào tìm kiếm là không thể trốn thoát.

Hơn nữa nhìn vào cơ thể vóc dáng của những người này, nếu mà đánh nhau thì chắc chắn người bên mình sẽ chịu thua thiệt.

Nhìn thấy lại có thêm mấy người nữa đi ra, người đàn ông tóc vàng dẫn đầu ánh mắt sáng lên, lập tức giải thích cho mọi người biết mình chính là quyền trưởng trấn của thị trấn Đá Đen cách đó không xa.

Nghe được chữ "lại", trong mắt Giang Thành chợt lóe lên tia sáng.

Người đàn ông tóc vàng tự xưng là quyền trưởng trấn cư xử rất đúng mực, bọn họ chỉ đứng ngoài cửa, chứ không hề có ý định cậy đông người mà xông vào.

Mà đám người Giang Thành và tên công tử cũng không chuẩn bị khách khí với anh ta, hai bên bắt đầu nói chuyện thông qua cửa sổ.

"Anh vừa mới nói "lại" là có ý gì?" Tên công tử nói: "Chẳng lẽ anh đã từng gặp những người như chúng tôi?"

"Phải," Người đàn ông tóc vàng gật đầu, sau đó thở dài và nói,"Nhưng mọi người cũng thật xui xẻo, bị lạc thế nào mà đi vào đây."

Cô gái loli ngắt lời và hỏi: "Ở đây thì sao?"

“Ở đây…” Người đàn ông tóc vàng như đang nghĩ tới chuyện gì đó, vẻ mặt trở nên vô cùng sợ hãi, mấy giây sau mới tiếp tục nói, giọng nói cũng rất nhỏ,“Tóm lại, ở đây là một nơi không tốt, tất cả những ai bước vào đây đều sẽ bị nguyền rủa.”

“Nguyền rủa như thế nào?”

Phía sau người đàn ông tóc vàng, một người đàn ông ăn mặc rất kỳ lạ bước tới, những người ở hai bên đều lần lượt nhường đường với vẻ mặt rất cung kính.

“Bị tước đoạt ánh sáng, rơi vào bóng tối vĩnh hằng, bạn sẽ bò trong đống đổ nát ngoằn ngoèo và hiểm trở, bầy rắn độc sẽ vây quanh và gặm nhấm thể xác tàn tạ của bạn, bạn có thể cảm thấy đau đớn, nhưng sẽ không chết, linh hồn của bạn được giữ trong thân thể vĩnh viễn, giương mắt nhìn nó thối rữa, nhưng bạn lại không thể làm gì được, chỉ có thể quỳ lạy dưới ngai vàng của nó, cầu nguyện sự tha thứ từ nó, những kẻ phản bội trước đây đã dùng máu…”

Giọng nói như đang ngâm thơ vang vọng, giống như một người hát rong từ nhiều thế kỷ trước, người ăn mặc kỳ lạ này thậm chí không thể phân biệt được giới tính bằng mắt thường, toàn thân được bao phủ bởi một chiếc áo choàng đen có hoa văn kỳ lạ.

Khi tên mập đang nhìn chằm chằm vào các hoa văn, thì một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra, anh ta đã nhìn thấy các hoa văn động đậy.

Bọn chúng quấn vào với nhau như những con rắn, lăn tròn và lao về phía mình.

Nhưng chỉ một giây trước khi nó lao thẳng vào mặt anh ta, mọi thứ trước mặt lại biến mất.

Người đàn ông cổ quái đó chắc là nhân vật kiểu pháp sư hoặc thầy tế gì đó, những gì anh ta nói giống như một loại lời

tiên tri nào đó, mang theo sự bất lực, nhưng thần bí.

Sau khi người đàn ông cổ quái nói xong, cả tên công tử và cô gái Loli đều tỏ ra suy tư.

Chỉ có Giang Thành liếc nhìn người đàn ông cổ quái khó đoán này mấy cái, sau đó quay đầu lại nhìn người đàn ông tóc vàng tự xưng là quyền trưởng trấn, thẳng cổ nói: "Nào, phiên dịch đi."

Người đàn ông tóc vàng ngây người ra, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Tôi nghĩ đã nói…"

Tên công tử cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người, đầu tiên liếc nhìn người đàn ông cổ quái mấy cái, sau đó quay lại nhìn người đàn ông tóc vàng: "Ý anh là chúng tôi chính là kẻ phản bội?"

Người đàn ông tóc vàng gật đầu: "Đúng vậy, bất cứ ai bước vào tòa nhà này đều sẽ bị coi là kẻ phản bội và bị nguyền rủa."

"Phản bội ai?"

Người đàn ông tóc vàng lại rơi vào im lặng, hiển nhiên là anh ta biết rõ đáp án, nhưng lại không dám nói ra.

Dường như việc đặt tên cho thứ đó là một sự báng bổ và mang lại vận hạn cho chính mình.

"Được rồi," Tên công tử không tiếp tục chủ đề này nữa mà hỏi: "Bây giờ hãy nói về các anh đi, các anh từ đâu đến?"

"Thị trấn Đá Đen," Một người trẻ tuổi cầm đuốc trả lời: "Chúng tôi đều đến từ thị trấn Đá Đen."

Trước đó tên mập đã cảm thấy những người này nói chuyện rất kỳ quái, không chỉ giọng nói khập khiễng, thậm chí nhìn bọn họ…

Đồng tử của anh ta không khỏi run rẩy, cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

Lời mà những người này nói ra… không khớp với khẩu hình miệng!

Cảm giác này giống như là đang xem phiên bản tiếng phổ thông của một bộ phim nước ngoài.

Nhưng nỗi sợ hãi và ảnh hưởng của nó khi đem vào trong hiện thực là chưa từng có, phản ứng trong tiềm thức của tên mập là những người này không phải là con người, mà đều là quỷ.

Hoặc là đã chết từ lâu rồi, là những con rối bị quỷ điều khiển.

Anh ta cố gắng báo cho bác sĩ dưới tiền đề không làm kinh động đến đối phương.

Nhưng trước khi bàn tay run rẩy của anh ta chạm vào bác sĩ, đối phương đã nắm lấy cánh tay anh ta một cách rất tự nhiên, rồi sau đó hơi siết nhẹ.

Tên mập lập tức ngừng run rẩy.

Tên công tử nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp: "Vậy…"

"Tại sao thành phố của các anh lại nổi trên biển? Hơn nữa ban ngày không thể nhìn thấy, chỉ có ban đêm mới…"

Người đàn ông cao lớn đột nhiên lên tiếng, giọng nói của anh ta vang lên như thể thời kì đổi giọng vẫn chưa kết thúc, nghe rất khó chịu.

Anh ta còn chưa kịp nói xong đã bị Loli bên cạnh đá vào đầu gối.

Tình thế đột nhiên trở nên căng thẳng.

Thành phố đột nhiên xuất hiện kia nhất định rất đáng ngờ, những người đến đây còn càng cổ quái hơn, nhưng nếu hỏi trực tiếp như vậy, e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Suy cho cùng, không ai biết người bên ngoài là bạn hay thù.

Một khi…

"Đúng vậy," Người đàn ông tóc vàng hít một hơi dài, sau đó nhìn những người trước mặt, chậm rãi nói: "Thị trấn của chúng tôi quả thực giống như những gì các bạn đã thấy, trôi nổi trên biển, và chỉ xuất hiện vào những thời điểm như này," Anh ta ngưng một chút rồi tiếp tục: "Bởi vì chúng tôi cũng giống như các bạn, đều là những người bị nguyền rủa."

Sau khi ra lệnh cho người đàn ông cao lớn theo sau mình im lặng, cô gái Loli không nhịn được hỏi: "Các anh cũng đã vào tòa nhà này rồi?"

Ngay khi những lời này vừa nói ra, khuôn mặt của người đàn ông tóc vàng và những người đi cùng anh ta tối sầm lại, cùng với đó còn có những đôi mắt cũng ảm đạm đi rất nhiều.

Thật khó để diễn tả đây là trạng thái gì, nhưng tên mập có thể cảm nhận được cảm giác bất lực và tuyệt vọng sâu sắc từ trên người của bọn họ.

Mười mấy giây sau, người đàn ông tóc vàng ngẩng đầu lên, khàn giọng nói: "Tòa nhà này chính là do chúng tôi xây dựng."

Cô gái Loli dừng lại ánh mắt: "Tại sao?"

"Vì để… tiếp tục sống."

Chương 183: Nó

“Trưởng trấn! Trưởng trấn!” Có người ở cuối hàng hét lên.

Người đàn ông tóc vàng quay lại, người hét lên là một người đàn ông mặc quần áo da, trên vai anh ta cũng đeo một chiếc túi làm từ chất liệu không xác định, bên trong nhét mấy thứ giống như cây thương, đầu nhọn phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Giang Thành và tên công tử cũng nhìn về phía người đàn ông.

Người đàn ông tựa hồ đang hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt,“Trưởng trấn,” anh ta thậm chí còn không thèm nhìn mấy người Giang Thành, chỉ nhìn chằm chằm vào người đàn ông tóc vàng, đồng tử run rẩy,“Anh nghe!”

Đám người vốn dĩ còn có chút ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại, Giang Thành và tên công tử cũng thuận thế nín thở theo.

Bọn họ không phát hiện được gì, cũng không nghe thấy gì, chỉ đơn giản là bị người dân trong thị trấn Đá Đen lây nhiễm, trong nháy mắt bầu không khí vô cùng quỷ dị.

Dần dần, người đàn ông tóc vàng dường như cảm nhận được điều gì đó, đồng tử đột nhiên co lại thành một khe hở.

“Tại sao… lần này lại đến nhanh như vậy?” Một tên cường tráng khác bên cạnh người đàn ông tóc vàng nói, anh ta có vẻ sợ hãi đến tột độ, quần áo trên người cũng run rẩy theo.

Tên công tử hơi ngẩng đầu, nhìn vào mắt người đàn ông tóc vàng, còn chưa kịp mở miệng, người đàn ông tóc vàng đã đột nhiên nhìn về phía anh ta, sau khi ánh mắt bọn họ giao

nhau trong chốc lát, lông mày của tên công tử càng nhíu chặt hơn.

“Nó đến rồi…” Người đàn ông tóc vàng đột nhiên nói.

Cô gái Loli vỗ nhẹ vào người đàn ông cao lớn đang nắm chặt cánh tay mình, như muốn an ủi, rồi nhìn người đàn ông tóc vàng với ánh mắt dò xét.

Cô ta không thích những người giả thần giả quỷ, ghét bị dẫn vào nhịp điệu do người khác sắp đặt trước khi nhận ra bất kỳ dấu hiệu bất thường nào, điều đó sẽ chỉ khiến cô cảm thấy rất ngu ngốc.

“Ai tới?” Cô gái Loli bình tĩnh nói: “Xin giải thích rõ ràng.”

Giọng nói của cô ta vang lên lúc này, tuyệt đối sẽ là một luồng không khí trong lành, sau khi nghe được sự bình tĩnh trong giọng nói của cô, tên mập thở phào nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhưng người đàn ông tóc vàng rõ ràng đang rất loạn, anh ta còn không thèm nhìn cô gái Loli, chỉ hướng về phía tên công tử nói: “Chúng tôi phải đi rồi, mọi người hãy bảo trọng, còn nữa!”

Anh ta đã quay người lại rồi cố vội vàng nói: “Muốn hóa giải nguyền rủa của nó thì phải đảm bảo ánh sáng trong ngọn hải đăng không tắt, chỉ có ánh sáng từ đó thắp lại mới có thể xua tan cơn giận của nó!”

“Mọi người mới có cơ hội sống sót!”

Trưởng trấn còn chưa nói xong, phía sau đã không có bao nhiêu người lưu lại, có người thậm chí đến bóng lưng cũng không thấy nữa, chỉ còn nhìn thấy ngọn đuốc trong bóng tối.

Ngọn đuốc lơ lửng trong bóng tối như một bóng ma, vỡ vụn và có thể bị sóng biển nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Người đàn ông tóc vàng tự xưng là quyền trưởng trấn của thị trấn Đá Đen sau khi nói xong cũng chạy về phía thành phố rực rỡ trên biển, tốc độ của anh ta không hề chậm hơn những người trước đó.

Rất nhanh, đuốc xen lẫn đuốc, chỉ để lại những đốm sáng xa xa, không thể phân biệt được ai là ai nữa.

Tên mập nhớ lại người đàn ông tóc vàng và sự hoảng sợ hiện rõ trên khuôn mặt người dân thị trấn, anh ta không cho rằng đó là diễn kịch nên vô thức quay đầu lại hỏi bác sĩ bên cạnh xem hắn nghĩ gì.

Nhưng khi nhìn rõ ánh mắt của bác sĩ, toàn thân anh ta liền khựng lại.

Giang Thành rất bình tĩnh nhìn thành phố trên biển, ánh sáng nhàn nhạt chậm rãi nhảy múa trong mắt hắn, là diện mạo của thành phố đó, nhưng điều khiến tên mập cảm thấy kỳ lạ là, thông qua thành phố phản chiếu qua đôi mắt của Giang Thành, rõ ràng hơn nhiều những gì anh ta nhìn thấy.

Tên mập nhất thời ngây người ra.

Mãi cho đến khi Giang Thành di chuyển ánh mắt, bắt gặp tên mập đang nhìn mình, anh ta mới tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là nuốt nước miếng.

“Chậc,” Giang Thành nghiêng đầu nhìn hắn, dùng giọng điệu trầm bổng lên xuống thường ngày: “Tôi đã nói mà rõ ràng là có người nhìn lén tôi trong lúc ngủ, bây giờ thì bắt được rồi!”

Tên mập nghe vậy gần như muốn khóc lên: “… Bác sĩ, anh có thể nghiêm túc hơn được không?” Anh ta chỉ về phía biển xa xa nói: “Anh không nghe tóc vàng dẫn đầu vừa nói gì à,

chúng ta đã bị nguyền rủa, nếu như ngọn lửa trên ngọn hải đăng tắt, mọi người đều sẽ kết thúc.”

Lúc này tên công tử cũng đi tới, do dự một lát rồi lên tiếng: “Vừa rồi các anh có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Không.”

“Không.”

Cô gái loli cũng nắm lấy tay người đàn ông cao lớn và bước tới, vì chiều cao của mình, cô gái loli cần phải giơ tay lên giữa không trung để có thể với tới người đàn ông.

Người đàn ông cao lớn dường như cũng ý thức được bởi vì mình mới dẫn đến mọi người bị bại lộ trước đó. Với thân hình cao lớn của mình, anh ta cúi xuống và thận trọng tiến về phía trước như một con mèo, hơn nữa cả quá trình đều luôn rúc vào phía sau cô gái Loli, giống như thân hình nhỏ nhắn của cô gái này hoàn toàn có thể che chắn cho anh ta, không bị phát hiện vậy.

Tên mập nhìn qua nhìn lại bộ đôi kỳ lạ này, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng không thích hợp cho lắm, trông như cô gái Loli đang dắt không phải là một người, mà là một con thú cưng.

Chính là loại rất quấn người.

Sau khi đứng yên, cô gái Loli nhìn về phía ba người Giang Thành, lắc đầu nói: “Tôi cũng không.”

Nhưng nhìn cảnh tượng vừa rồi, người đàn ông tóc vàng và những người khác rõ ràng đã bị một âm thanh nào đó kinh động, hơn nữa dường như họ sợ âm thanh đó đến mức chưa kịp nói xong thì đã bỏ chạy.

“Chỉ sợ không phải là sợ âm thanh,” Tên công tử nói,“Mà là sợ thứ phát ra âm thanh.” Anh ta dừng lại, liếc nhìn hướng

biển, chậm rãi nói: “Mọi người không nghe anh ta nói sao? Nó… … đến rồi…”

Tên công tử có năng khiếu diễn đạt cực kỳ tốt, anh ta chỉ đơn giản là thuật lại một chuyện, không cầu kỳ hoa mỹ nhưng lại khiến mọi người cảm thấy thoải mái.

Cùng là một câu nói, dường như phát ra từ miệng anh ta, thì có vẻ dễ dàng được chấp nhận hơn.

“Nó được đề cập đến ở đây, mới chính là điểm mấu chốt,” Anh ta đơn giản thở ra,“Thậm chí có khả năng liên quan đến căn nguyên của nguyền rủa.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao?” Tên mập lên tiếng hỏi: “Như bọn họ đã nói, đảm bảo ngọn hải đăng không tắt?”

Nói xong những lời này, tên mập dừng một chút, sau đó nói với giọng điệu thăm dò: “Nhưng tôi cứ cảm thấy những người đó thật kỳ quái, lai lịch của bọn họ cũng rất đáng ngờ, có khi nào là quỷ biến ra để đến lừa gạt chúng ta không.”

Một thành phố đột nhiên xuất hiện trên vùng biển rộng lớn, một nhóm người dân thị trấn cầm đuốc đến thăm vào đêm khuya, một lời nguyền rủa không rõ nguồn gốc, và một tòa nhà khổng lồ đổ nát, trống rỗng, cùng với “nó” khiến những người dân thị trấn nhắc đến liền thay đổi.

Nếu như không xuất hiện trước mắt, những người nghe đều sẽ chỉ coi “nó” như một thần thoại Bắc Âu dùng để săn lùng những điều mới lạ khi rảnh rỗi, hoặc là một tác phẩm kém cỏi của các tiểu thuyết gia.

Mọi thứ xuất hiện trước mặt đã đảo lộn nhận thức hiện có của mấy người đối với nhiệm vụ, ít nhất là đối với Giang Thành và tên mập.

Theo suy đoán trước đó, mọi thứ xuất hiện trong nhiệm vụ đều là đã từng xảy ra ở thế giới hiện thực, nhưng những thứ

này…

“Chúng ta… có nên trở lại trước không?” Tên mập nuốt nước miếng, đề nghị.

Ngay khi ba người Giang Thành đã đi về phía cửa bí mật, cô gái Loli đang kéo người đàn ông cao lớn liền dừng lại, cô ta nghi ngờ quay người lại nhìn người đàn ông bảo sao nghe vậy phía sau mình.

Bàn tay nắm lấy tay cô của người đàn ông hơi dùng lực, thậm chí còn làm cô cảm thấy đau.

Một giây tiếp theo, người đàn ông cúi xuống ghé sát vào tai cô với ánh mắt rất dè dặt,“Chị ơi,” Người đàn ông thì thầm,“Âm thanh mà mọi người nói… em nghe thấy rồi.”

Chương 184: Mật thất

Có sự chiếu sáng của ngọn đuốc, bậc thang vốn âm u đáng sợ cảm giác đã đỡ hơn rất nhiều, đương nhiên, tiền đề là không có ai nghĩ ngợi lung tung.

Bọn họ cẩn thận tránh những vị trí bị đổ sập ra, tên mập dán cả người lên tường, dùng tay từng chút một mò mẫm theo tường, chỉ sợ rơi xuống dưới, điều này khiến Giang Thành, người cũng có cùng kế hoạch và đang bước đi trước mặt anh ta, cảm thấy rất bất tiện.

Vì vậy hắn quay người lại nói nhỏ vào tai tên mập mấy câu.

Một giây tiếp theo, thân hình to lớn của tên mập trong nháy mắt bật ra khỏi tường, sợ đến dựng tóc gáy, nhìn vào bức tường như đang nhìn quái vật nào đó.

“Đừng chạm vào nữa,” Giang Thành thấp giọng nói,“Không thứ trên tường sống lại bây giờ.”

Dựa theo quan sát và xúc giác trước đây, bức tường cạnh cầu thang cũng được khắc một số hoa văn không rõ ràng tối màu, nhìn là không thấy, chỉ có thể chạm vào bằng tay.

Kỹ thuật này tương tự như cánh cửa đá đầu tiên.

Chắc là được thực hiện bởi cùng một nhóm thợ thủ công.

Trong đầu tên mập lập tức hiện lên con quái thú có hình dáng kỳ lạ kia, cổ họng không tự chủ mà cuộn lên, tự hỏi không biết trong Sơn Hải Kinh có thu nhận thứ này hay không.

Cô gái loli và người đàn ông cao lớn đi ở phía cuối, bọn họ đặt ngọn đuốc thật thấp để có thể nhìn rõ bậc thang dưới chân.

Tên mập leo được nửa đường, chuẩn bị dừng lại nghỉ một chút, quay người lại nhìn về phía sau.

Hai người cô gái Loli bị đội ngũ bỏ lại phía sau khoảng 10m, bước đi rất chậm, thậm chí còn có chút thờ ơ.

Tên mập thầm nghĩ trong lòng, hai người này thật bạo gan, nếu như là mình, chắc chắn sẽ không dám rời khỏi đội ngũ xa như vậy.

Giang Thành dựa vào tường, như cũng đang nghỉ ngơi, nhưng lồng ngực lại lên xuống đều đặn, trên mặt cũng không có dấu hiệu đỏ bừng hay đổ mồ hôi.

Nhưng ngay khi tên công tử cũng dừng lại, quay đầu lại nhìn hắn, Giang Thành lập tức như trở thành một người khác.

Đầu tiên là một cơn ho, sau đó là thở hổn hển, mặt đỏ bừng như sắp chết.

Tên mập: "…"

Tên công tử một tay cầm đuốc, khuôn mặt tiếp xúc với ánh lửa lộ ra nụ cười khó nắm bắt,"Anh Hách," Anh ta quan tâm nói,"Xem ra cơ thể của anh cần vận động tập luyện nhiều hơn rồi."

Giang Thành thở hổn hển, liên tục xua tay lắc đầu, khiến tên mập muốn độn thổ.

Cuối cùng, Giang Thành dùng sức hắng giọng một cái, sau đó yếu ớt nói với giọng mệt mỏi trầm trọng: "Anh Trần, anh không biết đấy, tôi không giống với các anh, tôi là bị kéo vào ác mộng khi đang làm việc." Hắn vỗ vỗ phần eo của mình, toàn lực đẩy về phía trước, nghiêng đầu nói: "Vậy nên thực sự mệt mỏi lắm."

Sau khi nhìn thấy động tác đỡ eo của Giang Thành, tên mập cau mày, đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Tên công tử xem ra vẫn chưa hiểu Giang Thành đang nói gì, mấy giây sau mới nghi hoặc hỏi: "Anh không phải là vào ác mộng khi đang ngủ sao?"

"Đúng rồi."

"Thế sao lại…"

"Công việc của tôi không giống với mọi người," Giang Thành ôm eo mình làm động tác xoay tròn, không quan tâm nói,"Tôi chỉ cần nằm xuống là có thể kiếm tiền."

"Nằm xuống…" Tên công tử ngây ra, sau đó nhìn từ trên xuống dưới một lúc lâu, có thể thấy được sự tò mò của anh ta đối với Giang Thành đã lên đến đỉnh điểm.

Ngay lúc Giang Thành nheo mắt, khẽ mở miệng, đè nén hưng phấn trong lòng, chờ anh ta hỏi ra vấn đề đó để khoe khoang, tên mập đột nhiên đi tới, không chút thức thời thúc giục hắn: "Mau đi thôi, ở đây không an toàn."

"Ừm." Tên công tử gật gật đầu, sau đó liếc nhìn Giang Thành lần cuối, rồi quay người rời đi.

Đi rồi…

"Bác sĩ," Tên mập nhìn Giang Thành đang tức giận với vẻ mặt hiền nhân: "Chúng ta cũng đi thôi."

Sau đó không đợi Giang Thành trả lời, liền đi thẳng tới trước mặt hắn.

Đứng trước cánh cửa đá thứ hai, cảm nhận được ánh sáng và hơi ấm tỏa ra từ khe hở hé mở, bọn họ cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nữ leo núi không hề có chút cảm giác hiện diện nào trên đường đi, là người đầu tiên bước vào phòng.

Một lúc sau, ngay khi Giang Thành đang chờ đợi để trả thù tên mập, chuẩn bị cho anh ta nếm chút đau khổ, rồi nhét anh ta vào khe cửa, thì bên trong đột nhiên truyền đến một trận kinh hô.

Đó là nữ leo núi.

Giang Thành dừng lại một chút, sau đó lập tức kéo tên mập đã đứng ở khe cửa, ném anh ta ra phía sau.

Tên mập bị đẩy ra đến choáng váng, cũng đã có cái nhìn sâu hơn về sức mạnh của bác sĩ.

Giang Thành và tên công tử đều lùi ra khỏi cửa đá, không ai có ý định tiến vào, hai người dựa vào nhau, một bên trái một bên phải, thể hiện ra một sự ăn ý đáng kinh ngạc.

Tiếng kinh hô bên trong chỉ vang lên một lần, rồi kết thúc.

Hiển nhiên là có điều gì đó không ổn.

Tên công tử hướng về phía cửa, nhỏ giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Tôi… không… không sao,” Giọng nói của nữ leo núi lại vang lên, giọng nói của cô ta nghe rất kì lạ, như thể dây thanh đang run rẩy.

Cô ta đang kinh sợ.

Nhưng so với kinh sợ, càng giống như phát hiện ra chuyện gì khó hiểu hơn.

“Mọi người mau vào trong xem đi, bọn họ biến mất rồi!” Giọng nói của nữ leo núi lại vang lên.

Ngoài cửa không có ai dịch chuyển, mọi người đều nín thở, thậm chí còn cảm thấy nếu như có thể không thở là tốt nhất.

Giọng nói của nữ leo núi dường như đang không ngừng chuyển động.

Một lúc sau, Giang Thành đột nhiên nói: "Cô Doãn, vừa rồi khi hai chúng ta cùng một nhóm đã nhìn thấy những gì?"

Âm thanh chuyển động bên trong đột nhiên dừng lại.

Giang Thành và tên công tử đều chen nhau lùi lại sau, tên công tử thậm chí còn liếc nhìn cầu thang phía sau, như muốn tìm lối thoát cho mình.

Giây tiếp theo, đột nhiên có tiếng bước chân nhanh chóng di chuyển về phía cửa, trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng lại đã lao ra ngoài, nữ leo núi lộ ra gần hết cơ thể vội vàng nói: "Mọi người nhanh vào trong xem đi!" Sau đó như trong lúc vội vã đã nghĩ ra gì đó, cô ta nhăn mặt nói tiếp: "Vừa rồi cùng nhóm với tôi là anh này, hơn nữa tôi cũng không phải họ Doãn, tôi là người! Không phải…"

Chờ sau khi mọi người đã vào trong phòng, bọn họ rất ngạc nhiên phát hiện, nữ mô tô ở lại, và người phụ nữ lớn tuổi đều đã biến mất.

Căn phòng này vốn dĩ không lớn, vậy tại sao hai người sống sờ sờ to lớn như vậy lại biến mất?

"Chẳng lẽ là do những người đó làm?" Tên mập nói: "Bọn họ lợi dụng lúc chúng ta ở phía dưới nói chuyện, sau đó có người khác lẻn tới bắt cóc?"

"Không đâu," Tên công tử lắc đầu phủ nhận mà không hề suy nghĩ: "Xung quanh đây không có dấu vết giằng co, hai người đó không thể nào bị bắt đi mà không có phản ứng gì, tính cảnh giác của bọn họ sẽ không tệ đến thế."

"Nếu như loại trừ hiện tượng siêu nhiên nào đó, thì khả năng cao là bọn họ chủ động rời đi." Tên công tử tiếp tục nói.

“Còn chưa đến bước đó, cứ coi như tiền đề bọn họ tự nguyện rời đi đã được xác lập,” Giang Thành nói rất tự nhiên, chậm rãi nhìn căn phòng rồi nói tiếp: “Hãy suy nghĩ xem nguyên nhân là gì.”

“Bọn họ gặp phải loại nguy hiểm nào đó, sau đó chủ động trốn khỏi đây.” Nữ leo núi thăm dò nói.

Đây là khả năng duy nhất cô ta có thể nghĩ tới, dù sao nơi này vị trí rất tốt, dễ phòng thủ nhưng khó tấn công, lại có ngọn lửa hừng hực, nhìn cũng khiến người ta yên tâm.

“Có lẽ bọn họ đã phát hiện ra chuyện gì đó cực kỳ quan trọng,” Giang Thành sờ sờ cằm, đột nhiên nói: “Sau đó nghĩ đến việc đi xuống thông báo cho chúng ta.”

Chương 185: Trốn

Vừa dứt lời, tên mập như đột ngột phản ứng lại, sau đó ngẩng đầu lên, ngập ngừng hỏi: "Chẳng lẽ… chẳng lẽ là bọn họ đã nghe thấy cái gì sao?"

Theo như biểu hiện của người đàn ông tóc vàng và những người khác, bọn họ dường như đã nghe thấy một loại âm thanh nào đó, âm thanh này khiến bọn họ sợ hãi đến mức bỏ chạy luôn.

"Ý anh là trong căn phòng này, có thể nghe thấy những âm thanh mà người bình thường không thể nghe thấy?" Ánh mắt của nữ leo núi trở nên kỳ quái.

Lời vừa nói ra, mọi người đều nín thở, như thể chỉ cần im lặng là có thể thực sự nghe được cái gì vậy.

Ngoài cửa sổ hình vuông, thành phố nổi trên biển vẫn sáng rực rỡ, thỉnh thoảng có những đốm sáng xuyên qua, nếu không có gì khác thì chính là những người cầm đuốc.

Một lớp sương mù đen mỏng bao trùm thành phố, tiếng sóng vỗ khiến thành phố trên biển càng thêm huyền bí.

Vài giây sau, đồng tử của Giang Thành và tên công tử đột nhiên co rút lại, bọn họ vậy mà đã thực sự nghe thấy!

Đó là một loạt tiếng hô hấp yếu ớt, nhưng dồn dập một cách bất thường.

Ngay tại căn phòng này.

Ngoài mấy người bọn họ ra, trong căn phòng này còn có người khác !

Hai người nhanh chóng xác định được vị trí phát ra tiếng thở, ở ngay trong chiếc sọt đựng củi lúc trước.

Tên công tử một tay cầm ngọn đuốc tiến tới, còn Giang Thành cầm ngọn đuốc đã tắt trong tay ra sau lưng, cũng coi như là tiện tay.

Lúc này, lợi thế của đội ngũ gồm toàn những người chơi kỳ cựu đã được thể hiện ra, bọn họ có kinh nghiệm phong phú, không những không ai hoảng sợ mà còn hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

Ba người là tên mập, tên công tử và Giang Thành tiến về phía trước, người đàn ông cao lớn, nữ leo núi và cô gái Loli canh giữ lối ra duy nhất phía sau, bất kể bên trong là người hay là quỷ, con đường rút lui cũng không thể bị đánh mất.

Tên công tử đưa tay ra, dùng tốc độ nhanh nhất có thể mở nắp sọt ra, thứ anh ta nhìn thấy là một khuôn mặt méo mó đến biến dạng.

“Là chị!” Tên mập kêu lên.

Chỉ thấy người phụ nữ lớn tuổi co ro trong sọt, sắc mặt tái xanh, khuôn mặt méo mó một cách quỷ dị, hai bàn tay khô héo như chân gà bịt chặt miệng, hốc mắt gần như muốn nứt ra.

Ngay khi nhìn thấy người phụ nữ này, trong đầu tên mập lập tức nhớ lại hình dáng của Tiết Vũ trong nhiệm vụ đầu tiên khi anh ta chết.

Người phụ nữ đã bị thứ gì dọa sợ đến mức này?

Hơn nữa cái sọt này… tên mập nhìn từ trong ra ngoài rất lâu, nhưng không nghĩ nó có thể chứa được một người lớn, cùng lắm là có thể vừa với một đứa trẻ 6,7 tuổi, thực sự không biết làm thế nào mà người phụ nữ lại chui được vào.

Đại đa số những người có mặt đều có cùng suy nghĩ với anh ta, nhưng cũng chính vì định kiến ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, trong lúc hấp tấp, bọn họ đã không kiểm tra tất cả các sọt.

Đây là sơ suất của bọn họ.

Giang Thành và tên công tử một người bên trái, một người bên phải, đưa người phụ nữ này ra ngoài, chị ta có vẻ đã quá sợ hãi, ngoài việc không ngừng run rẩy ra, thì lại dùng hai tay che miệng.

Khi nắm lấy cánh tay của người phụ nữ, Giang Thành nhận ra chị ta cực kỳ gầy, là loại gầy hoàn toàn không thể tưởng tượng được, một lớp da bọc xương rất mảnh, giống như người Do Thái bị giam trong trại tập trung trong chiến tranh thế giới thứ hai.

Hắn đỡ người phụ nữ sang một bên rồi ngồi xuống, chị ta vẫn còn run rẩy, đôi mắt trống rỗng khó tập trung, mọi người đều dùng một ánh mắt đánh giá để quan sát chị ta.

Nữ leo núi cố gắng đóng cánh cửa đá của căn phòng, nhưng bị cô gái Loli ngăn lại.

Mấy người vây quanh tạo thành hình vòng cung, người phụ nữ lớn tuổi tựa vào một góc run rẩy.

Bọn họ mở những chiếc sọt còn lại rồi lục soát khắp căn phòng một lần nữa, chiếc kệ cũng đã dịch ra mà vẫn không tìm thấy nữ mô tô.

“Người phụ nữ ở lại đã đi đâu rồi?” Nữ leo núi hỏi.

Cô ta đã nhìn đủ bộ mặt cau có của người phụ nữ này rồi, sau khi hết kiên nhẫn thì bước tới nắm lấy cổ áo của người này, cơ bắp cánh tay phồng lên, kéo cả người chị ta đứng dậy: “Tôi đang hỏi chị đấy! Người phụ nữ đó đi đâu rồi, có phải là chị đã hại cô ấy rồi không?!”

Trong ác mộng có rất nhiều người không phải bị quỷ giết, bọn họ là sau khi mất kiểm soát cảm xúc, đã chết dưới tay của chính mình, tên công tử bước tới, tách hai người ra.

Nữ leo núi lắc mạnh người phụ nữ, đẩy chị ta xuống đất.

Người phụ nữ ngã xuống đất trông như sắp chết, đôi mắt đờ đẫn, cơ thể khô héo đến đáng sợ,"Nó đến rồi…" Người phụ nữ đột nhiên nói: "Tất cả mọi người đều phải chết."

"Chị nói cái gì?" Tên mập sợ đến giọng nói cũng thay đổi, ánh mắt không ngừng nhìn chung quanh: "Ai tới rồi? Là có thứ gì đó đã tới đây sao?"

"Tôi nghe thấy tiếng của nó rồi," Người phụ nữ đột nhiên kích động, giọng nói trở nên chói tai,"Tôi nghe thấy tiếng của nó rồi, nó đang gọi tôi! Nó đang gọi tôi!"

"Nó nhận ra tôi rồi, nó chắc chắn là đã nhận ra tôi rồi!!"

Người phụ nữ như bị quỷ ám, không ngừng lẩm bẩm một mình, càng lúc càng nhanh, cảm giác như đang nói chuyện với một người khác trong cơ thể mình vậy: "Năm đó đáng lẽ tôi nên chết ở đây, chết cùng với bọn họ ở đây!"

"Không đúng!" Người phụ nữ trừng mắt đỏ ngầu, lớn tiếng hét lên: "Không chỉ có tôi, nó nhất định cũng đã cảm nhận được bọn họ, bọn họ chưa chết! Mọi người đều chưa chết!"

"Mọi người đều còn sống! Không, là các người, các người đều còn sống, đều sống trong cơ thể của tôi," Người phụ nữ vừa khóc vừa cười, sự hung dữ và sùng đạo hiện ra trong mắt chị ta đang hô ứng lẫn nhau.

"Nó đang đợi chúng ta, đợi chúng ta trở về… Không ai có thể trốn thoát, không một ai!!"

Người phụ nữ nói xong đột nhiên nghiêng đầu ngã xuống đất, không còn phát ra âm thanh.

Sau một chút do dự, tên công tử nhanh chóng bước tới, đầu tiên là cảm nhận hơi thở của người phụ nữ, sau đó sờ vào cổ chị ta, quay đầu lại thở ra và nói: "Ngất đi rồi."

Sức khỏe của người phụ nữ không tốt nên ngất xỉu vì quá kích động cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi đặt người phụ nữ xuống, những người khác ngồi thành vòng tròn, bắt đầu thảo luận xem nên làm gì tiếp theo.

"Thật sự là có âm thanh gì sao?" Tên mập liếm môi, liếc nhìn vị trí người phụ nữ nằm, nhỏ giọng nói: "Chị ta cũng nói đã nghe thấy rồi."

"Cũng có thể là chị ta điên rồi, chỉ toàn nói những điều nhảm nhí điên rồ," Nữ leo núi tức giận nói,"Tôi nghi ngờ việc người kia mất tích có liên quan đến chị ta."

Tên công tử mỉm cười: "Nhưng mụ điên này đã gặp người đến từ thị trấn Đá Đen đâu."

Nữ leo núi sững người ra một lúc, sau đó sắc mặt trở nên rất khó coi.

Anh ta nói không sai, người phụ nữ này đã gặp người đến từ thị trấn Đá Đen đâu, cho nên không thể nào biết những thông tin mà bọn họ mang đến, nhưng lời nói của hai bên… lại giống nhau một cách kì lạ, đặc biệt là đối với cái gọi là "âm thanh".

Người phụ nữ nói rằng cô ấy cũng nghe thấy âm thanh đó.

Một cảm giác ớn lạnh dần dần tràn ngập trong lòng mọi người, hiện tại xem ra cái gọi là "âm thanh" này có thể là thật sự tồn tại, chỉ là hầu hết mọi người đều không thể nghe thấy mà thôi.

Hơn nữa điều bức xúc nhất là người duy nhất bên phía này có thể cảm nhận được "âm thanh" đó đã bất tỉnh, tinh thần

không bình thường, những gì nói ra hoàn toàn không có logic.

“Đến đây thôi, mọi người nghỉ ngơi trước.” Tên công tử liếc nhìn thành phố trên biển một cái,“Tôi trực ca đầu tiên, sau đó…”

“Là tiếng hát của cá voi.” Cô gái Loli nhẹ nhàng nói.

Giọng nói của cô ta rất nhẹ nhàng, nhưng mang một uy lực không thể nghi ngờ, cô ta ngước mắt nhìn người đàn ông cao lớn ngồi xổm bên cạnh, đang ôm chặt cánh tay mình, vỗ nhẹ vào tay anh ta, sau đó quay đi nói tiếp: “Âm thanh đó là tiếng hát của cá voi, người bình thường không thể nghe thấy nhưng cậu ấy thì có thể.”

Chương 186: Đáng thương

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của tên mập, Giang Thành lên tiếng: "Tiếng hát của cá voi còn được gọi là ngôn ngữ của cá voi, hay bài hát của cá voi, là âm thanh do cá voi tạo ra khi chúng giao tiếp với nhau."

"Nhưng do tần số thấp nên người bình thường rất khó nghe được."

Sau khi được phổ biến kiến thức khoa học, tên mập tò mò nhìn chằm chằm vào người đàn ông cao lớn bên cạnh cô gái Loli, người đàn ông biểu hiện ra rất ngoan, bám chặt lấy cô gái Loli, tính cách và ngoại hình thể hiện ra có sự tương phản mạnh mẽ.

Khi phát hiện có nhiều người đang nhìn mình, người đàn ông thậm chí còn cúi đầu xuống, trông rất căng thẳng, trong khi cô gái Loli liên tục vỗ vào tay anh ta để an ủi.

Liên hệ đến hành vi bí ẩn của người đàn ông trước đó, tên công tử như đã nhìn ra điều gì đó.

"Anh ấy… là người nhà của cô à?" Tên công tử hỏi.

Cô gái Loli vuốt vuốt mái tóc của người đàn ông cao lớn lần cuối, nhìn đối phương bằng ánh mắt dịu dàng, vài giây sau mới trả lời: "Cậu ấy là em trai tôi."

"Chúng tôi là sinh đôi, nhưng…" Cô gái Loli chỉ vào đầu mình,"Em trai tôi phát triển không toàn diện, não bộ có khiếm khuyết." Cô dừng lại một chút, rồi tiếp tục bổ sung: "Cậu ấy rất ỷ lại vào tôi."

Bây giờ tên mập cuối cùng cũng hiểu được những hành vi khó hiểu của người đàn ông này đến từ đâu, nói một cách đơn giản, người đàn ông cao lớn là một người thiểu năng trí tuệ, não bộ phát triển bất thường.

Gọi tắt là thiểu năng.

"Tuy nhiên cũng nhờ đó mà anh ta đã có được một loại năng lực đặc biệt nào đó," Tên công tử mỉm cười,"Hy vọng cô không phiền khi tôi gọi anh ấy là Rainman."

Cô gái Loli không có hứng thú với những điều này, chỉ gật đầu đáp: "Tùy anh."

"Cũng có nghĩa là… người dân ở thị trấn Đá Đen sau khi nghe thấy âm thanh của loài cá voi, mới sợ hãi bỏ chạy." Tên mập mở to mắt: "Nó trong miệng bọn họ… là một con cá voi?"

Giang Thành chậm rãi lắc đầu: "Không đúng."

Nghe thấy câu trả lời phủ định của Giang Thành, tên mập thở dài một hơi, bây giờ anh ta miễn cưỡng chấp nhận sự sắp đặt của quỷ, dù sao khi còn sống thì quỷ cũng là con người, có suy nghĩ, cũng như nhu cầu riêng của chính mình, nhưng một con cá thì…

Giang Thành quay người, vỗ vỗ vai tên mập: "Phải là một đầu cá voi."

Hắn giải thích: "Cá voi không phải là cá, nó là động vật có vú, vì vậy xin đừng dùng lượng từ như vậy để mô tả nó, phải dùng đầu." (* trong tiếng trung lượng từ dùng cho cá và các loại động vật thân lớn trên cạn khác nhau)

Tên mập: "…"

Nữ leo núi mở to mắt nhìn Giang Thành, thắc mắc làm sao mà người đàn ông đẹp trai này vẫn còn có thể nói đùa được,

chẳng lẽ là bởi vì trước đó chưa từng chết sao?

Hiển nhiên dễ thấy là, con cá voi này hoàn toàn không phải là loại cá voi mà bọn họ vẫn hiểu theo nghĩa thông thường.

Về phần rút cuộc nó là cái gì, bọn họ cũng không biết rõ.

Nhưng có một điểm có thể chắc chắn là, thứ giống với cá voi này có liên quan gì đó đến nguyền rủa.

Khi thời gian trôi qua, màn đêm càng lúc càng tối.

Đêm ở đây khác với những gì bọn họ đã trải qua trước kia, nhìn ra ngoài cửa sổ hình vuông, bóng tối bên ngoài không tĩnh tại mà có kết cấu mờ mịt.

Khắp nơi đều mang theo hơi thở cổ quái, liệu nó có thực sự là… thế giới đã từng xuất hiện trong hiện thực trước đây không?

Bầu không khí ngột ngạt lan rộng, mọi người đều đang suy nghĩ, tên mập cũng từng nghi ngờ tính xác thực của tiếng hát cá voi do cô gái Loli kể lại, suy đoán liệu đó có phải lại là một lời nói dối khác hay không.

Tên công tử thì anh ta không biết, nhưng bác sĩ có vẻ không phải là người thích một lời nói dối đến như vậy.

Vì vậy anh ta phán đoán những gì cô gái Loli nói chắc là sự thật.

Ít nhất có một phần là như vậy.

“Đã đến đây lâu như vậy rồi, mà vẫn chưa biết tên của mọi người.” Tên công tử cười nói, nhìn đám người ngồi dưới ngọn đuốc chung quanh,“Đúng là thất lễ rồi.”

“Bắt đầu từ tôi trước đi, tôi họ Trần,” tên công tử nói,“Trần trong nhất quyển thanh ty trảm phàm trần, tên có một chữ Nhiên, Trần Nhiên, tôi là trợ giảng đại học.”

Lời còn chưa dứt, nữ leo núi hơi mở mắt ra, giây tiếp theo buột miệng nói: “Anh chính là Trần Nhiên à?”

Tên công tử tên Trần Nhiên chớp chớp mắt, nhìn nữ leo núi, có chút không tin hỏi: “Cô biết tôi sao?”

Chỉ có điều vẻ ngoài khó tin của anh ta trong mắt Giang Thành lại trở thành khoe khoang.

Tên mập nhận thấy ánh mắt của bác sĩ thay đổi khi nhìn Trần Nhiên, anh ta mơ hồ nhớ ra mình đã từng nhìn thấy ánh mắt tương tự như này trước đây.

Là khi xem thế giới động vật.

Những con sư tử đực lớn tuổi hơn đang đánh giá các đối thủ trẻ hơn của chúng, những kẻ sắp thách thức địa vị của chúng trong niềm kiêu hãnh và quyền giao phối của những con sư tử cái.

Tên mập tin chắc vị bác sĩ coi trọng thể diện này nhất định là cảm thấy tên công tử đã cướp mất ánh hào quang của mình trước mặt người khác giới.

Sắc mặt của nữ leo núi trở nên khó coi, nhưng một lúc sau, cô ta vẫn trả lời: “Không biết, tôi chỉ cảm thấy cái tên này quen quen, hình như… hình như đã nghe ở đâu đó.”

Tên công tử gật đầu, không đi sâu vào chủ đề này nữa, mà nhìn sang người tiếp theo.

Cô gái Loli.

Cô gái Loli ngẩng đầu lên, đôi mắt đen như đá quý đính trên khuôn mặt được chạm khắc tinh xảo.

Khác với lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, trên khuôn mặt cô bây giờ mang theo chút thờ ơ lạnh nhạt như ở cách xa ngàn dặm với mọi người.

“Tôi họ Tô, Tô Tiểu Tiểu,” cô nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, có thể cảm nhận được, quan hệ của cô và người đàn ông này rất tốt: “Đây là em trai tôi, Tô An.”

Trong mắt tên công tử hiện lên một tia ngưỡng mộ, anh ta nói: “Cô Tô có thể dẫn dắt em trai mình cùng vào ác mộng, thật là đáng quý.”

“Tôi quen rồi,” Tô Tiểu Tiểu nhàn nhạt đáp: “Chúng tôi từ nhỏ đã nương tựa vào nhau.”

Cô ta nói rồi, chỉnh lại quần áo cho em trai mình, để trông không quá nhếch nhác.

Người đàn ông cao lớn không dám nhìn những người khác, nhưng lại lén cười thật tươi với chị gái, đưa tay ra bắt chước động tác của chị gái, kéo mạnh góc phải quần áo của mình.

“Cô làm nghề gì?” Nữ leo núi nhìn Tô Tiểu Tiểu, hai chị em này trông rất kỳ lạ.

“Tôi không làm gì cả, tài sản để lại trong nhà đủ cho tôi và em trai tôi sống rồi, mong muốn duy nhất của tôi là sống thật tốt cùng với em trai mình”.

Người tiếp theo là nữ leo núi, cô ta nói mình tên là Lương Long.

Đó là một cái tên rất khó nghe nhưng lại rất phù hợp với tính cách của cô ta, về phần là thật hay giả thì không rõ.

Thân phận là một huấn luyện viên leo núi, nghe nói còn từng là vận động viên leo núi chuyên nghiệp.

Nói xong nữ leo núi nhìn người tiếp theo.

Vì ám ảnh tâm lý lúc trước bị bác sĩ vội vàng giá họa cho là trẻ mồ côi nên lần này anh ta không vội mở miệng mà đầu tiên liếc nhìn bác sĩ một cách thăm dò trước.

Phát hiện bác sĩ dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cúi đầu xuống, không có thời gian để tâm đến mình.

Tên mập thở phào nhẹ nhõm, đang định lấy ra bộ thông tin mà mình đã chuẩn bị từ lâu trong đầu, chưa kịp mở miệng thì giọng nói của bác sĩ vang lên bên tai.

“Hoàn cảnh của anh ấy khá đặc biệt, anh ấy không có tên, bởi vì…” Giang Thành mím môi, ánh mắt buồn bã nói: “Anh ấy cũng là một người thiểu năng trí tuệ, nhưng không giống như người anh em cao lớn này.” Giang Thành thở dài nói: “Anh ấy là thiểu năng trí tuệ thuần túy, không có kỹ năng đặc biệt gì.”

“Mọi người cứ gọi là anh mập là được,” Giang Thành nói,“Tôi nghe những người trong trại trẻ mồ côi đều gọi anh ấy như vậy.”

Tên mập: “…”

Chương 187: Bà già

Giang Thành vừa dứt lời, tên mập cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình đột nhiên thay đổi, đặc biệt là nữ leo núi Lương Long, cố ý hay vô ý giữ khoảng cách giữa hai người với nhau.

"Xem ra anh Hách và anh mập quen biết nhau," Trần Nhiên nhướng mày, nói rất tự nhiên: "Hai người cùng nhau à?"

Giang Thành gật đầu: "Đúng vậy."

Tô Tiểu Tiểu và Trần Nhiên đều tập trung ánh mắt vào khuôn mặt của Giang Thành, hiển nhiên cũng bắt đầu tò mò về tên mập.

Như hiện tại có thể thấy, mặc dù tên mập biểu hiện không xuất sắc, nhưng cũng không giống như người thiểu năng trí tuệ.

Hay là… bệnh của tên mập này là diễn ra từng đợt?

Lương Long, người đã kéo giãn khoảng cách, nhìn tên mập từ trên xuống dưới, như thể đang nhìn một loài vật mới lạ nào đó.

Nhưng sự chú ý của cô ta rất nhanh đã bị Giang Thành hấp dẫn, không chỉ có cô mà tất cả những người khác đều dùng ánh mắt rất quái dị nhìn chằm chằm vào hắn.

Lời tự giới thiệu của Giang Thành đã khiến bọn họ mở mang tầm mắt.

Nhóm cao cấp, cái tên đứng đầu bảng, hộp đêm, tiền boa, phòng riêng … Đặc biệt là những thứ như vừa tu luyện thể

thao vừa nằm kiếm được tiền, hay là pháp quyền phải được mã hóa trực tuyến trước khi được phát sóng, đã được Giang Thành rất tự hào nói ra.

Sau một hồi pha trộn của Giang Thành, nỗi sợ hãi về nhiệm vụ trước đó của hầu hết mọi người đã tan biến đi hơn nửa.

Sau khi bình tĩnh lại, bây giờ là lúc cảm thấy vừa đói vừa mệt.

Bọn họ đã đến thế giới này hơn nửa ngày rồi, đừng nói đến ăn, đến một ngụm nước còn chưa có.

"Nghỉ ngơi sớm đi," Trần Nhiên nói,"Tôi sẽ canh gác ca đầu tiên, sau đó…"

"Thêm một người nữa đi," Giang Thành nói,"Hai người, hai vị trí, tình hình ở đây quá phức tạp, đừng để ngày mai tỉnh giấc lại mất thêm một người nữa."

Cho đến tận bây giờ, vẫn không ai biết nữ mô tô đã đi đâu và chuyện gì đã xảy ra với cô ta, nhưng khả năng cao là đã lành ít dữ nhiều rồi.

Suy nghĩ một chút, Trần Nhiên gật đầu, ánh mắt quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở trên mặt Giang Thành, cười nói: "Vậy thì làm phiền anh Hách cùng tôi gác ca đầu tiên nhé."

Không ngờ…

"Tôi không gác ca đầu," Giang Thành nói,"Tôi không giống mọi người, tôi là trong lúc đang làm việc thì tiến vào nhiệm vụ, hiện tại thể lực đã hao tổn nghiêm trọng, cần phải nghỉ ngơi."

Đồng tử của Trần Nhiên hơi co rút, vài giây sau, anh ta dời tầm mắt nhìn về phía tên mập.

Nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, Giang Thành đã hét lên: “Tên mập này phải để lại cho tôi, ban đêm tôi lạnh, không có anh ấy ôm, tôi ngủ không ngon.”

Tương tự, Lương Long cũng từ chối yêu cầu lập nhóm của Trần Nhiên, lý do cũng giống như Giang Thành, nói là mệt rồi.

Bây giờ chỉ còn lại Tô Tiểu Tiểu, người vẫn luôn giữ im lặng, Tô An, người hoàn toàn nghe theo Tô Tiểu Tiểu.

Có thể thấy Trần Nhiên không muốn cùng hai người này lập nhóm, vẻ mặt cũng lộ ra cảm giác bị ép làm ăn.

“Vậy thì mong cô Tô… hãy chiếu cố.” Cuối cùng Trần Nhiên nói. …

Tên mập đang dựa vào tường đã bị đánh thức để thay ca, Giang Thành bên cạnh quấn trong quần áo, thoải mái co ro trong góc, thỉnh thoảng ngọn lửa hơi bùng lên, đôi mắt hắn lại hơi hé mở lộ ra khí tức đặc biệt.

Lương Long, cộng sự của bọn họ, đang ngồi ở phía bên kia, cách khá xa, hành vi trước đó của tên mập và Giang Thành khiến cô ta cảm thấy ngờ vực, nên không có ý định tiếp xúc thêm.

“Bác sĩ,” Tên mập thì thầm,“Cái tên Trần Nhiên kia có phải là có vấn đề không?”

“Ờ-huh.”

Tên mập liếc nhìn vị trí của Trần Nhiên một cái, phát hiện anh ta đang nằm trong bóng tối, ánh sáng không thể chạm tới, chỉ nhìn thấy một đường nét thô sơ, cũng không biết rút cuộc có phải đang ngủ hay không.

Nuốt khan một cái, tên mập quay mặt đi, nói tiếp: “Tôi thấy mọi người đều không thích anh ta, Lương Long kia hình

như còn đã nghe nói đến anh ta, chỉ là không biết là đã nghe được chuyện gì?"

"Nhưng tôi nghĩ đó chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp," Tên mập dừng một chút,"nếu không thì cũng không đến mức như thế, tôi cảm thấy Lương Long hình như có hơi sợ anh ta."

Đạo lý việc thiện không vượt khỏi cửa, việc ác lại lan xa ngàn dặm, tên mập vẫn hiểu, đặc biệt là ở một nơi như ăn thịt người không nhả xương như ác mộng.

Ắt nghĩ cái tên Trần Nhiên này nhất định đã làm gì đó trong ác mộng, nên để lại ấn tượng sâu sắc cho những người đồng đội cùng sống sót.

"Bác sĩ," tên mập thấp giọng nói: "Tôi biết vì sao anh đề nghị hai người một nhóm, bởi vì như vậy có thể giám sát lẫn nhau, tránh cho người nào đó bí mật ngáng chân."

"Hơn nữa tôi cũng hiểu tại sao anh ghép Tô Tiểu Tiểu và Trần Nhiên một nhóm, bởi vì Tô Tiểu Tiểu kia cũng không phải tầm thường, đúng không?" Tên mập càng nói càng trở nên kích động, anh ta cảm thấy mình đã có thể theo kịp suy nghĩ của bác sĩ rồi.

"Nhìn dáng vẻ của cô ta là biết đã vượt qua rất nhiều nhiệm vụ rồi, lại còn có thể dắt theo một người thiểu năng trí tuệ, cuối cùng còn có thể sống sót, đây là…"

"Thế thì có gì to tát?" Giang Thành bĩu môi,"Tôi còn dẫn anh vượt qua đấy thôi!"

Tên mập: "… bác sĩ, anh còn nói chuyện như vậy dễ mất bạn bè lắm."

"Những điều anh nói tới chỉ là một phần nhỏ nguyên nhân." Giang Thành ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc kéo áo ra sau,"Lý do quan trọng hơn là vì bản thân nơi này."

“Bác sĩ, ý của anh là…”

“Người phụ nữ kia là biến mất ở đâu?” Giang Thành hỏi.

“Ở đây.”

“Cụ thể hơn đi.”

“Chính là căn phòng này, à không, ngọn hải đăng này.” Tên mập vội vàng thay đổi lời nói.

Giang Thành lắc đầu: “Tôi không nghĩ vậy.”

“Anh phát hiện được gì rồi sao?” Tên mập cổ họng cuộn lên, nhìn chung quanh mấy lần, phát hiện không có người chú ý, sau đó thấp giọng hỏi: “Bác sĩ?”

Giang Thành tựa lưng vào tường, nheo mắt lại, chậm rãi nói: “Hiện tại còn chưa chắc chắn, chờ tôi nghĩ thông sẽ nói với anh.”

“Được.”

“Anh mập.”

Tên mập hơi ngây ra, còn tưởng bác sĩ đã thay đổi chủ ý, định nói với mình nên hưng phấn xoa xoa tay nói: “Bác sĩ, anh nói đi, tôi đang nghe đây!”

Giang Thành nhướng mi, liếc nhìn một góc khác, nơi đó có một thân hình gần như vặn vẹo đang cuộn tròn: “Cẩn thận với bà già đó.”

Hắn ngưng một chút, rất hiếm thấy nói: “Nếu như chúng ta tách ra, anh tuyệt đối đừng đến gần chị ta, chị ta nói cái gì, anh cũng đừng tin.”

Chương 188: Đúng là người tốt!

Mặc dù bác sĩ thường xuyên có những hành động không đúng mực, nhưng trong lòng tên mập biết rõ, một khi đối phương trở nên nghiêm túc, tức là sự việc đã đến mức rất nghiêm trọng, khiến hắn cũng phải cảm thấy khó giải quyết.

Còn nếu như khiến bác sĩ khó giải quyết… Cổ họng tên mập vô thức cuộn lên, vậy thì nhất định sẽ có người chết.

Người phụ nữ lớn tuổi có vấn đề, điểm này tên mập cũng không ngạc nhiên, điều khiến anh ta ngạc nhiên chính là thái độ của Giang Thành, hắn còn đề cập đến việc nếu hai người tách ra.

Tại sao lại tách ra?

Đây là nhiệm vụ thứ ba mà tên mập và bác sĩ cùng nhau trải qua, kể từ khi bước vào ác mộng, hai người chưa bao giờ tách rời kể từ nhiệm vụ đầu tiên.

Nói chính xác hơn là, tên mập suốt ngày bám lấy bác sĩ.

Anh ta biết rất rõ phạm vi an toàn của mình là nằm trong bán kính từ 3 đến 5 mét với bác sĩ là trung tâm.

Một khi anh ta đã ra khỏi tầm nhìn của bác sĩ, chỉ dựa vào bản thân, chắc hai phát là đầu của anh ta sẽ bị vặt mất.

Có đánh chết anh ta cũng sẽ không rời khỏi bác sĩ.

Mà bác sĩ dường như cũng không giống người chủ động đuổi mình đi.

Cho nên… Loại trừ tất cả các yếu tố can thiệp, điều duy nhất tên mập có thể nghĩ đến là rất có thể họ sẽ bị buộc phải tách ra vì một lý do bất khả kháng nào đó.

Nghĩ tới đây, tên mập bất giác nhìn về phía góc của người phụ nữ lớn tuổi.

Tầm nhìn từ từ lệch đi, đúng lúc đang chuẩn bị chuyển hướng về phía chị ta thì…

"Anh mập!" Giang Thành đột nhiên nói.

Bởi vì tập trung cao độ nên anh ta giật bắn mình, nhưng còn chưa đợi anh ta kịp phản ứng lại, chuẩn bị mở miệng hỏi bác sĩ chuyện gì.

Qua khóe mắt… anh ta đột nhiên cảm thấy một cảnh tượng không thể giải thích được.

Từ góc nơi người phụ nữ trốn!

Một giây tiếp theo, một nỗi sợ hãi mơ hồ nhưng rất chân thực lập tức tràn ngập trong mắt tên mập.

Anh ta kiềm nén muốn quay đầu nhìn lại, hơi xoay cái cổ cứng đơ của mình nhìn bác sĩ, mới phát hiện ra đối phương đang tựa vào trong góc, đôi mắt hơi nhắm lại, như thể… đã ngủ say vậy. …

"Anh Hách…"

"Anh Hách…"

Dưới sự giám sát của tên mập, Trần Nhiên đã đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ vài lần rồi đi tới, nhẹ nhàng gọi bác sĩ đang co ro ngủ say trong góc.

Một lúc sau, bác sĩ dường như là thật sự vừa mới tỉnh lại, nghiêm ngặt tuân theo đầu tiên là từ từ mở mắt ra, sau đó nhìn thấy Trần Nhiên trước mặt, thì sững sờ trong giây lát.

Biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng tinh tế.

Từ mơ màng khi vừa mới tỉnh dậy, đến ngạc nhiên khi đột nhiên phát hiện có người trước mặt, cuối cùng là có chút xấu hổ vì mình lười biếng ngủ quên mà bỏ qua sự an toàn của đồng đội.

Hắn khẽ mở miệng, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu…

Trần Nhiên như đã nhìn ra sự áy náy của Giang Thành, rất ân cần nói trước: "Anh Hách chắc là đã mệt quá rồi, sau khi trời sáng nghỉ ngơi thêm một chút cũng là điều dễ hiểu."

"Đúng vậy." Giang Thành gật đầu, lập tức trả lời: "Chính là như vậy."

Thừa dịp Trần Nhiên đưa tay kéo mình đứng dậy, Giang Thành vỗ nhẹ bụi bặm trên quần áo, ngượng ngùng hỏi: "Anh Trần nghỉ ngơi thế nào?"

"Cũng được, cảm ơn anh Hách đã quan tâm."

"Anh Trần khách sáo rồi."…

Tên mập nhìn thấy hai người giả tình giả nghĩa với nhau, xấu hổ đến mức muốn dùng ngón chân đào ra ba phòng một sảnh, nếu như anh ta đoán không lầm, có lẽ hai con cáo già này cả đêm đều là giả vờ ngủ.

Người duy nhất thực sự ngủ quên vào đêm qua có lẽ chỉ có chính mình.

Không, vẫn còn một người khác.

Tên mập quay mặt đi, nhìn chằm chằm Tô An ở bên cạnh Tô Tiểu Tiểu, đêm qua anh ta cũng ngủ rất ngon, thậm chí còn ngáy nữa.

Anh ta chợt cảm thấy thực ra bác sĩ dẫn dắt mình vượt qua nhiệm vụ cũng chẳng dễ dàng gì.

Người phụ nữ lớn tuổi cũng đã tỉnh lại, nhưng dường như tâm trạng rất tệ, chị ta co ro trong góc nơi mình ở đêm qua, miệng không ngừng run rẩy, như đang nói với chính mình, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

“Này,” Lương Long đứng trước cửa sổ hình vuông, quay lại nhìn mọi người và nói,“Thị trấn Đá Đen đó… đã biến mất rồi.”

Nói chính xác hơn, sau khi trời sáng lên, thành phố trên biển liền biến mất, mặt biển tĩnh lặng tràn ngập những đợt sóng lấp lánh, đưa tầm mắt xa xa có thể nhìn thấy biển và bầu trời.

Sau khi một ngày mới bắt đầu, biển lớn dường như đã mất hết ký ức về đêm qua.

“Mọi người có để ý không?” Lương Long hạ giọng,“Ở đây trời sáng rất nhanh, cảm giác như sự chuyển đổi giữa ngày và đêm hoàn thành chỉ trong chớp mắt vậy.”

“Đâu có khoa trương đến vậy.” Người lên tiếng là Tô Tiểu Tiểu, giọng nói của cô ta mang đến cho người ta một loại bình tĩnh đến áp bức, nghe rất khó chịu, cô ta nhướng mắt lên, nhìn Giang Thành nói: “Trước sau khoảng 20 giây, chỗ sương đen kia liền tan đi.”

“Ý của cô là đêm ở đây không phải là đêm theo đúng nghĩa, mà là sương mù đen tạo thành ảo ảnh?” Tên mập không nhịn được hỏi.

“Có thể nói như vậy.”

Lời nói của Tô Tiểu Tiểu đã cho tên mập cú sốc lớn, đến mức anh ta không ngừng lẩm bẩm khi ở bên Giang Thành.

Bọn họ vừa ra khỏi tòa nhà, đang đi dọc theo bờ biển.

“Bác sĩ,” Tên mập hỏi,“Tô Tiểu Tiểu nói có phải là thật không?” Anh ta dừng một chút,“Không phải là lừa chúng ta đấy chứ?”

“Không phải.” Giang Thành không nghĩ ngợi lập tức đáp lại.

Tên mập nhìn Giang Thành, hiển nhiên là muốn nghe hắn giải thích.

“Chuyện này là không thể giấu được, chỉ cần sáng mai chúng ta có người chú ý đến, là có thể dễ dàng biết được.” Giang Thành quay mặt về phía biển, gió biển thổi mạnh, thanh âm nghe có chút không thật.

Tên mập gật đầu nói: “Xem ra Tô Tiểu Tiểu này cũng không tệ, sẵn sàng chia sẻ những tin tức mình có, tốt hơn nhiều so với những người chúng ta từng gặp trước đó.”

“Ý anh là… tiếng hát của cá voi?” Giang Thành quay người lại.

“Đúng vậy, bác sĩ,” Tên mập nhìn Giang Thành, tự tin gật đầu nói: “Chuyện này nói cho cùng chỉ có một mình cô ta biết, nhiều nhất còn thêm em trai cô ta, anh nghĩ xem, nếu như không phải cô ta chủ động nói ra, chúng ta bây giờ vẫn còn chưa biết gì hết!”

“Đó chỉ là bởi vì cô ta không ngốc.” Giang Thành liếc nhìn tên mập, hừ lạnh nói: “Không liên quan quái gì đến cô ta tốt hay không.”

Tên mập sửng sốt, một lúc lâu sau mới nói: “Bác sĩ, tôi không hiểu…”

“Cô ta có biết tiếng ca của cá voi có tác dụng gì không?” Giang Thành hỏi ngược lại: “Là cô ta có thể tìm được nguồn

gốc của âm thanh, hay là cô ta có thể giải quyết được thứ phát ra âm thanh kia?"

"Cô ta đều không làm được, cô ta thậm chí còn không biết nữ mô tô đã biến mất như thế nào!"

"Loại thông tin có thuộc tính độc lập mạnh mẽ này gần như vô dụng đối với các cá nhân, bởi vì nó chỉ cung cấp một ý tưởng chung chung. Tốt hơn là nên chia sẻ nó và sử dụng sức mạnh của tập thể để mở ra một bước đột phá."

"Dùng tập thể để chia sẻ rủi ro và giảm chi phí thử nghiệm và sai sót cho các sự kiện độc lập," Giang Thành nhìn tên mập nói,"Đây là điều mà một người có suy nghĩ bình thường nên làm."

Tên mập nghe xong mím chặt môi, một lúc sau, hốc mắt cũng đỏ bừng.

Giang Thành cau mày: "Đang yên đang lành anh khóc cái gì?"

"Bác sĩ," Tên mập chua xót nói: "Đôi khi tôi cảm thấy chúng ta không phải là một giống loài, hình như tôi đã bỏ lỡ một mắt xích trong quá trình tiến hóa."

"Đừng nói như vậy," Giang Thành thở dài, vỗ vỗ vai tên mập an ủi,"Tự tin lên, bỏ 'hình như' đi."

Chương 189: Hoài nghi

Mọi người đến thế giới này đã một ngày một đêm rồi, đừng nói đến đồ ăn, ngay cả một ngụm nước cũng không có, nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần những thứ quỷ dị kia tìm đến, thì cũng đã chết khát.

Vì vậy mọi người quyết định tản ra tìm kiếm nước và thức ăn.

Đồng thời, bởi vì nguyền rủa mà những người dân thị trấn Đá Đen nhắc đến, chỉ khi ngọn lửa trên ngọn hải đăng không bị dập tắt, mới có thể thoát khỏi nguyền rủa, vì vậy lại phải để người canh giữ ngọn lửa.

Sau khi sự việc xảy ra với nữ mô tô, cho dù là ban ngày, mọi người cũng cảm thấy âm u rùng rợn, cuối cùng ngoại trừ người phụ nữ lớn tuổi ra, quyết định ở lại hai người nữa, như vậy có thể chăm sóc lẫn nhau.

Tô Tiểu Tiểu lấy lý do em trai hành động không tiện, hy vọng ở lại, nhưng Giang Thành và Trần Nhiên liên thủ bác bỏ, lý do là Tô An có giác quan mạnh mẽ, ra ngoài đi dạo biết đâu có thể phát hiện được manh mối mới chưa biết.

Cuối cùng ở lại là Trần Nhiên và Lương Long.

Lương Long nghe được tin này xong, trong lòng liền cảm thấy không tốt, dường như muốn tranh giành lại lần nữa, nhưng Giang Thành đã quay người dẫn tên mập rời đi. Sau khi nhìn lại một lần nữa về Trần Nhiên và người phụ nữ lớn tuổi trong góc, Tô Tiểu Tiểu cũng rời đi.

Lương Long trông bộ dạng là muốn đi theo bọn họ, nhưng sau khi phát giác ánh mắt khó hiểu sau lưng, thì như mất đi năng lực hành động, ngây ra một lúc xong, lại ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trần Nhiên vẫn là khuôn mặt ôn hoà đó, chỉ là không phải đối với Lương Long, mà là người phụ nữ lớn tuổi đang lẩm bẩm ở phía bên kia.

Một cảm giác nguy cơ mạnh mẽ dần dần dâng lên dọc sống lưng của Lương Long. …

Giang Thành dẫn tên mập đi dạo trên bờ biển, sóng đập vào chân, ống quần ướt đẫm, lòng bàn chân giẫm lên đôi giày ướt, phát ra âm thanh "lạch bạch" kỳ quái.

Giang Thành nhìn chằm chằm dưới chân, thỉnh thoảng liếc nhìn mặt biển, vẻ mặt suy tư.

"Bác sĩ," Tên mập tò mò hỏi,"Anh đang nhìn gì vậy?"

"Biển này… thật sạch sẽ…" Giang Thành nói.

"Đúng là rất sạch sẽ, anh xem cát mịn chưa này." Tên mập dùng chân đẩy một lớp cát mịn trên mặt đất sang một bên, lộ ra lớp cát bên dưới cũng vẫn rất mịn. Gác lại nguy cơ ở đây, thì nó quả là một nơi nghỉ mát lý tưởng.

"Tôi không phải nói những thứ này," Giang Thành thở ra, nhìn con đường bị nước biển làm ướt dưới chân mình, nói tiếp: "Bây giờ là thời gian thủy triều xuống, bãi triều đã lộ ra, người sống bên bờ biển sẽ tranh thủ trong thời gian này để nhặt các loại hải sản, cũng chính là một số loài cá, tôm, ốc hến hay những thứ tương tự bị mắc kẹt ở vùng trũng vì không có thời gian quay trở lại biển do thủy triều xuống."

Hắn chỉ vào một khu vực rộng lớn trước mặt: "Nhưng anh nhìn xem, đừng nói gì đến cá tôm, ngay cả nửa cái vỏ sò chết cũng không có, trong biển này… hình như trống không."

Tên mập chớp chớp mắt, sau đó như tỉnh táo lại, gật đầu nói: "Bác sĩ đừng nói nhé, lúc mới đến đây tôi đã nghĩ đến chuyện này, sao bãi biển này lại sạch sẽ như vậy, hóa ra là thế."

Biển ở hiện thực trong điều kiện bình thường chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện này, tên mập dường như đã nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi nói: "Bác sĩ, đây có phải là điềm báo sắp xảy ra chuyện gì không?"

Anh ta liếm môi, liếc qua nhìn lại rồi nói tiếp: "Tôi nhớ đã nghe qua chuyện này, đại khái nói rằng ngư dân duyên hải phát hiện ra bất thường ở gần bờ biển, kết quả là không lâu sau đó đã xảy ra một thảm họa lớn, làm chết rất nhiều người."

Giang Thành lắc đầu,"Không giống nhau, tình huống mà anh đề cập hẳn là dấu hiệu trước khi sóng thần ập đến. Sóng thần thường do lớp vỏ dưới đáy biển nứt ra, lở đất hoặc phun trào núi lửa."

"Nó thường biểu hiện dưới dạng những sinh vật dưới biển sâu, chẳng hạn những sinh vật như cá mái chèo mắc cạn trên bờ với số lượng lớn, cá voi vô cớ va chạm với nhau và tự sát trong bãi cạn. Điều này hoàn toàn trái ngược với tình hình hiện tại."

Tình huống hiện tại là bờ biển quá sạch và chẳng có gì cả.

Tên mập nuốt nước miếng, nhìn Giang Thành, thấp giọng hỏi: "Bác sĩ có ý kiến gì không?"

Sự dị thường ở đây hiển nhiên là dễ thấy, nhưng đối với loại người như Giang Thành, có dị thường cũng tức là có manh mối.

Trong ác mộng, hắn không lo lắng về những sự việc hay hiện tượng có vẻ kỳ quặc, mà là sợ mọi thứ đều có vẻ rất hợp lý.

Sờ sờ cằm, Giang Thành tựa hồ cũng đang suy nghĩ.

Chờ hồi lâu, tên mập không thấy Giang Thành nói chuyện với mình thì đứng ngồi không yên, dừng một chút, sau đó dùng giọng van xin nói: "Bác sĩ, anh đang nghĩ gì thì cứ nói cho tôi biết đi, không giấu gì anh, bây giờ tôi hơi sợ…"

Giang Thành hiếm thấy không nhân cơ hội hù dọa anh ta, mà nói thẳng: "Có hai tình huống," hắn nói: "Thứ nhất, nơi này bị một thế lực kì lạ nào đó ảnh hưởng, dẫn đến cục diện hiện tại."

Tên mập nhìn Giang Thành, một lúc sau mới hỏi: "Vậy… cái thứ hai thì sao?"

"Phù…" Giang Thành thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn vào mắt tên mập, khiến anh ta không khỏi sửng sốt một lát,"Anh mập," Giang Thành chậm rãi nói: "Tôi nghi ngờ nơi đây hoàn toàn không phải thế giới của chúng ta."

Tên mập nghe xong dừng lại vài giây, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy, lời nói của bác sĩ hoàn toàn lật đổ suy đoán trước đó của hai người về ác mộng.

Trong suy đoán ban đầu, ác mộng là thực sự đã từng tồn tại, là một lịch sử có thật bị một thế lực nào đó dọc theo dòng sông dài thời gian chặn lại, nói cách khác, nó có sự bắt đầu và kết thúc.

Bất kể những người được chọn đã làm gì, dù họ sống hay chết, điều đó sẽ không ảnh hưởng đến kết quả của sự kiện tồn tại như một sự kiện có thật này.

Tất cả những gì họ có thể ảnh hưởng chỉ là quá trình.

Nhưng nếu như ác mộng không phải là thế giới chân thực, thực sự chỉ là… một giấc mơ huyễn hoặc, khi đó tự nhiên nó không cần phải tuân theo sự mở đầu và kết thúc được tóm tắt bởi sự kiện có thật.

Càng quan trọng hơn là… logic.

Vì vậy… !!

Nó rất có khả năng là không giải quyết được!

Cũng có nghĩa là bất luận bọn họ có làm gì, có được manh mối như thế nào, hay có phát hiện ra chân tướng hay không, kết cục cuối cùng đều là chết, cách chết có thể còn không chút logic, đủ kiểu kỳ quái, thậm chí cực ngớ ngẩn.

Sóng thần, động đất, tòa nhà đột nhiên sụp đổ, thậm chí không biết từ đâu nhảy ra một vài con yêu quái xé xác đám người…

Tất cả đều có thể.

Suy cho cùng, giấc mơ thì không cần logic, nó chỉ là một vật dẫn khó hiểu, trống rỗng, tồn tại trong hư ảo.

“Bác… bác sĩ…” Nghĩ đến đây, hai hàm răng của tên mập va vào nhau lập cập, hai con mắt hơi lồi ra ngoài,“Ý anh… ý anh là chúng ta…”

Giang Thành chỉ liếc tên mập một cái, đã đại khái đoán được anh ta đang nghĩ gì: “Đây chỉ là ví dụ cực đoan nhất, có khả năng chưa chắc đã tồi tệ đến vậy, ít nhất những nhiệm vụ chúng ta từng trải qua trước đây đều có dấu vết để đi theo.”

“Có lẽ…” Giang Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

“Bác sĩ,” Tên mập nói,“Cầu xin anh hãy để cho tôi chết cũng phải chết một cách rõ ràng, lần sau khi đầu thai, tôi còn nói trước với người nhà.”

Giang Thành do dự một chút rồi mới nói: “Có lẽ… ý tôi là có lẽ, nơi đây chỉ là một cách thể hiện khác của thế giới chúng ta đang sống, đúng… một cách thể hiện khác.”

“Cách thể hiện?” Tên mập ngơ ngác nhìn bác sĩ, hiển nhiên là không hiểu ý của đối phương.

“Anh có thể hiểu là, nơi đây là tồn tại có thật trong thế giới của chúng ta, nhưng nơi đây không phải là thế giới của chúng ta, mà là…” Hắn ngưng một giây, ngước mắt lên và nói,“Ảnh chiếu của thế giới chúng ta đang sống.”

Chương 190: Rừng rậm

“Anh có thể hiểu, đây là hình chiếu của thế giới hiện thực dựa trên những điều kiện nhất định nào đó,” Giang Thành ám chỉ cái bóng bên cạnh tên mập trên bãi biển, trầm ngâm một lúc rồi nói,“Giống như việc anh đại diện cho thế giới hiện thực, thì nơi đây chính là cái bóng của anh.”

Tên mập mấp máy môi một lúc mới lắp bắp nói: “Cho nên… cho nên mặc dù đây không phải thế giới của chúng ta, nhưng hai thế giới này có quan hệ cộng sinh.”

“Quan hệ cộng sinh…” Giang Thành suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu phủ nhận: “Mối quan hệ cộng sinh là mối quan hệ cùng có lợi giữa hai người, không ai có thể tồn tại nếu không có người kia, nhưng…”

Hắn ngẩng đầu nhìn tên mập nói tiếp: “Nếu tôi bắn một phát vào cái bóng của anh, anh có chết không?”

Ví dụ hắn đưa ra rất dễ hiểu.

Những gì xảy ra ở thế giới này, không hề ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

“Bác sĩ,” Một lúc sau, tên mập đã tiêu hóa hết những thông tin mà đối phương truyền tải cho mình, nhìn bác sĩ, cau mày hỏi: “Nhưng… cái này và điều anh nói trước đó có gì khác nhau?”

“Cho dù anh nói là đúng, nơi đây quả thực là hình chiếu của thế giới hiện thực, vậy thì sao?”

Tên mập chớp mắt, dường như lo lắng bác sĩ hiểu sai ý của mình, lại nói thêm: “Ý tôi là, chúng ta có thể lấy được thông

tin gì khác từ trong đó không?”

“Nếu đã là hình chiếu, vậy có khả năng cao sẽ tuân theo quy luật cố hữu của thế giới chúng ta.” Giang Thành nhìn mặt biển rộng lớn, một lúc lâu sau mới trả lời: “Điểm này rất quan trọng.”

“Đi thôi,” Giang Thành thu hồi ánh mắt, đi về hướng khác,“Chúng ta qua bên kia xem thử.”…

Theo phân chia trước khi hành động, Giang Thành và tên mập phụ trách khu vực ven biển, rừng rậm được giao cho hai chị em Tô Tiểu Tiểu và Tô An.

Mục đích chuyến đi lần này của bọn họ chủ yếu là tìm kiếm thức ăn, đặc biệt là nguồn nước.

Bọn họ một ngày một đêm đều chưa được một giọt nước nào, lúc này cổ họng khô khốc, nếu như không phải là trao đổi về manh mối, gần như không có ai muốn nói chuyện.

Đương nhiên, ngoại trừ việc ngụy trang cần thiết.

Hai người Giang Thành đầu tiên là đi dọc theo vách đá một vòng, tên mập dùng những viên đá nhặt được nhẹ nhàng gõ lên vách đá, phát hiện bức tường đá tưởng như kiên cố đã bị gió biển bào mòn nghiêm trọng.

Chỉ hơi dùng lực một chút, những mảng đá đã bong ra rồi.

Xem ra những gì Lương Long nói không sai, muốn từ đây men theo vách đá để leo lên, đặc biệt nếu không có sự trợ giúp của các dụng cụ chuyên nghiệp, thì gần như là không thể thực hiện được.

“Bác sĩ,” Tên mập bị nắng chiếu đến sợ luôn, ngồi xổm trong chỗ râm ngẩng đầu lên hỏi: “Có khi nào nơi đây là một hòn đảo biệt lập không?”

Ngoại trừ khu rừng trải dài ngút tầm mắt, khắp nơi ở đây đều không giống như có thể đi thông được.

Ở gần khu rừng không nhìn thấy bóng dáng hai chị em Tô Tiểu Tiểu, cũng không rõ là chạy đến đâu trốn rồi, hay là đã thực sự bước vào khu rừng yên tĩnh lạ thường này.

Không nghe thấy Giang Thành trả lời, tên mập nhìn theo hắn, liếm môi, bất đắc dĩ thấp giọng nói: "Bác sĩ, có phải anh cảm thấy khu rừng này có vấn đề không?"

"Ừm."

"Vậy thì bọn Tô Tiểu Tiểu…"

"Anh mập," Giang Thành nheo mắt nhìn về hướng rừng cây, đột nhiên nói: "Anh còn nhớ con đường mà người phụ nữ lớn tuổi đã dẫn các anh đi không?"

Tên mập sửng sốt, chớp mắt nói: "Anh nói là trước khi tìm thấy anh và Trần Nhiên sao?"

"Ừm."

"Chúng tôi gặp được nhau trên bờ biển, khi đó người phụ nữ lớn tuổi kia đang ở dưới nước", Tên mập nhớ lại: "Sau đó chúng tôi đi dạo một vòng quanh bờ biển, rồi chị ta dẫn chúng tôi đến bên cạnh vách đá, nói hãy thử xem… …"

"Cũng có nghĩa là, chị ta thà mạo hiểm leo lên vách đá còn hơn đến gần khu rừng," Giang Thành thở dài, nhìn khu rừng bằng ánh mắt suy tư.

Tên mập hạ giọng, hỏi như xác nhận: "Cũng có nghĩa là trong khu rừng kia có cổ quái không?"

"Ở đây khắp nơi đều có cổ quái, ngọn hải đăng, đại dương, tòa nhà… chỉ là cổ quái trong rừng thì lớn hơn, cũng nguy hiểm hơn," Giang Thành trả lời," Cho nên người phụ nữ lớn tuổi khi đến đây lần thứ hai mới thẳng thừng lựa chọn tránh nó

ra, tôi nghĩ nhóm người lưu lạc đến đây năm đó chắc hẳn là đã gặp phải chuyện gì trong rừng.”

Nghe được, sắc mặt tên mập dần dần thay đổi, bác sĩ suy đoán cũng có lý.

Nhưng có một điều hắn không nói rõ ràng, đám người kia nhất định ở trong rừng đã gặp phải chuyện gì khó hiểu, dẫn đến tổn thất nặng nề, thậm chí có khả năng chỉ còn người phụ nữ lớn tuổi sống sót.

Chuyện đó đã khiến người phụ nữ lớn tuổi khắc cốt ghi tấm, từ đó loại bỏ ngay việc khám phá.

“Bác sĩ,” Như thể vừa nghĩ ra điều gì, sắc mặt tên mập cực kì khó coi, môi run run, nửa ngày mới dặn được ra: “Vậy thì bọn Tô Tiểu Tiểu… không phải đều chết hết bên trong rồi chứ?”

“Tôi không biết.” Giang Thành nhìn nghiêng không lộ chút cảm xúc nào,” Nhưng tôi nghĩ cho dù bọn họ có thể đi ra ngoài, chắc chắn cũng sẽ giống như chúng ta thôi.”

“Giống như…” Tên mập thì thầm lặp lại lời nói của bác sĩ, sau đó dường như đã tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên nói: “Bác sĩ, ý của anh là cho dù bọn họ có thể quay lại, cũng sẽ không thể tìm được thức ăn và nguồn nước?”

“Ừm.”

“Nhưng… tại sao?” Tên mập không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ mục đích của nhiệm vụ lần này là bao vây chúng ta đến chết?”

Kể từ sau khi tiếp xúc với nhiệm vụ ác mộng quỷ dị, tên mập đã vô số lần tưởng tượng mình sẽ chết như thế nào, chẳng hạn như bị quỷ kéo đứt đầu, hoặc là bẻ gãy cổ, hay treo ngược lên cho máu chảy ra…

Nhưng anh ta chưa bao giờ tưởng tượng rằng trong ác mộng còn có cách chết đói chết khát như vậy.

Hmm… anh ta nghĩ có khả năng cao là sẽ chết khát.

Bởi vì con người có thể nhịn ăn một thời gian nhưng không có nước thì chỉ vài ngày là giới hạn rồi.

Anh ta đã suy nghĩ nghiêm túc về tính khả thi của sự việc, nếu quả thực không còn cách nào khác, thì có thể gặm nhấm vỏ cây.

Trầm mặc hồi lâu, thân thể Giang Thành ẩn trong bóng râm.

Không biết tại sao, dù gặp phải hoàn cảnh tuyệt vọng thế nào, dường như chỉ cần có bác sĩ ở bên cạnh, anh ta đều cảm thấy mình có thể sống sót.

Ngay khi tên mập cảm thấy bác sĩ bởi vì chùn bước nên im lặng, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói hơi khàn khàn.

“Anh mập,” Bác sĩ lại lên tiếng, nhưng lần này giọng nói của đối phương khiến anh ta cảm thấy rất kỳ lạ, thậm chí còn rùng mình, anh ta còn tưởng đó là ảo giác thính giác do căng thẳng tinh thần gây ra.

“Bác sĩ… bác sĩ… tôi đây.”

“Anh còn nhớ người phụ nữ lớn tuổi kia… đã nói những gì không?” Giang Thành dừng một chút, nhắc nhở: “Đêm ngày hôm qua?”

Nghĩ ngợi một chút, tên mập vừa nhớ lại vừa lưỡng lự nói, khung cảnh lúc đó vô cùng quỷ dị, cho nên tên mập nhớ khá rõ: “Chị ta nói nó đến rồi, chị ta nghe thấy âm thanh rồi, sau đó lại nói tất cả mọi người đều phải chết!”

Tên mập cẩn thận nuốt nước bọt quý giá, cổ họng khô khốc khó chịu,“Chị ta còn nói có thứ gì đang kêu gọi mình, lẽ ra

năm đó chị ta phải chết ở đây, chết ở đây cùng với bọn họ!”

Cảnh tượng đêm qua hiện lên trong đầu tên mập, khuôn mặt hung ác cùng giọng nói sắc bén quái dị của người phụ nữ giống như một con dao sắc nhọn, liên tục cắt vào dây thần kinh của anh ta.

Cơn đau dữ dội kích thích đầu của anh ta, nhớ lại trạng thái của người phụ nữ khi đó, tên mập như bị một thứ gì đó khó hiểu quấy nhiễu, hoàn toàn nhập vai vào người phụ nữ.

Chương 191: Cứu tôi

“Không đúng!” Tên mập ôm đầu, lớn tiếng hét lên: “Không chỉ có tôi, nó nhất định cũng đã cảm nhận được bọn họ, bọn họ vẫn chưa chết! Mọi người đều chưa chết!”

Bằng cách nào đó, cách xưng hô trong lời nói của anh ta đã thay đổi, từ người phụ nữ chuyển thành chính mình.

“Mọi người đều còn sống! Không, là các người, các người đều còn sống, hi… hi… , đều sống trong cơ thể của tôi…”…

Khi mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt là ánh nắng chói chang, tên mập phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, không, chính xác hơn là trên bãi biển ẩm ướt, dưới chân đang bị một cơn sóng đánh vào.

Anh ta sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Tỉnh rồi?”

Đó là giọng của bác sĩ.

Tên mập ngạc nhiên quay lại thì thấy bác sĩ đang nằm trong một hố cát đào cách đó không xa, che mặt bằng một chiếc lá lớn nhặt ở đâu đó để chắn ánh nắng trực tiếp.

Nếu không phải ở một nơi như vậy, tên mập còn tưởng hắn đang đi nghỉ mát.

“Bác sĩ, xảy ra chuyện gì vậy…”

“Cảm thấy thế nào?” Giang Thành nhặt lá cây lên, vì ánh nắng chói chang khiến hắn không thể mở mắt nên phải đội lá lên đầu, nheo mắt nhìn tên mập nói: “Không sao, đứng dậy đi lại vài bước đi.”

Trước khi làm rõ tình hình, tên mập quyết định đều nghe theo bác sĩ, anh ta đã đứng dậy đi hai vòng, sau đó theo chỉ dẫn của bác sĩ dậm dậm chân.

"Bác sĩ, tôi cảm thấy mình không sao rồi, tất cả các bộ phận trên cơ thể đều ổn." Anh ta đứng thẳng trên đôi chân tê dại, nuốt khan, hơi nghi ngờ nói: "Tôi chỉ muốn biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao vừa mở mắt ra tôi lại ở đây?"

Giang Thành suy nghĩ một chút, nói: "Vừa rồi anh đã bị ngất, tôi giúp đưa anh tới đây."

"Chỉ vậy thôi?" Tên mập chớp chớp mắt không thể tin được.

"Chỉ vậy thôi."

Tên mập nhìn bốn phía, bất đắc dĩ nói: "Bác sĩ, ở đây không có người ngoài, anh đừng trêu nữa, anh lười như vậy, nếu không phải vì chuyện gì đó liệu anh có dùng hết sức khiêng tôi tới đây không?"

Trong kí ức của anh ta đã xuất hiện khoảng trống.

Anh ta chỉ nhớ rằng bác sĩ đã hỏi mình một câu hỏi nào đó, sau đó… sau đó thì không nhớ gì nữa, khi mở mắt ra đã nằm ở đây.

Tên mập nhìn thấy Giang Thành lại mở miệng ra, trong lòng không khỏi sục sôi.

Anh ta âm thầm có cảm giác rằng, đoạn ký ức đã mất này rất quan trọng với mình, nếu như có thể tìm lại được, có một số chuyện sẽ trở thành…

"Bản thân anh như thế nào, anh cũng không rõ sao?" Giang Thành ôm một chiếc lá lớn trên đầu, dùng giọng điệu du

dương nói: “Còn khiêng anh nữa? Anh nằm mơ à, nói thật với anh, anh bị tôi kéo đến tận đây đấy.”

Tên mập nhìn sang bên cạnh như muốn xác nhận, quả nhiên trên mặt đất có một vệt ngoằn ngoèo, giống như một con rắn bò, cách chân anh ta không xa, kéo dài đến gần vách đá.

Ở giữa có một số hố lớn hình vòng cung.

Tên mập có thể nghĩ đến, đây chắc chắn là kết quả của việc bác sĩ cảm thấy rất khó chịu khi kéo mình, nên đã ném mình xuống đất, dùng chân đá, để mình lăn lộn dịch chuyển.

“Nếu như vẫn còn sức, thì theo tôi đi vào trong rừng xem thử.” Giang Thành hừ một tiếng nói: “Nếu như hết sức rồi, vậy…”

“Bác sĩ,” tên mập thở dài,“Tôi đi với anh.”

Gần bờ biển, tên mập mặc dù không tiếp xúc trực tiếp với nước biển, nhưng toàn thân vẫn bị sóng đánh vào ướt đẫm, lúc này Giang Thành chọn những chỗ râm mát dưới vách đá bắt đầu đi.

Một trận gió thổi qua, tên mập không khỏi rùng mình một cái.

“Anh ở gần tôi như vậy làm gì?” Giang Thành nghiêng đầu hỏi: “Lạnh thì đi phơi nắng đi.”

Tên mập đi bước nhỏ theo Giang Thành, liên tục lắc đầu nói: “Không đâu bác sĩ, ở gần anh hơn một chút, tôi sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Chậc.” Giang Thành nghĩ ngợi, cảm giác như đã từng nghe thấy có người nói như vậy.

Về phần sau đoạn kí ức bị mất kia, tên mập không hề có suy đoán gì, suy đoán đi suy đoán lại, chẳng qua cũng đều có liên quan đến nhiệm vụ ác mộng, nhưng hiện tại manh mối rất

ít, thông qua việc này mà tra ra được điều gì đó hiển nhiên là không thực tế.

May mắn là sau khi bản thân mất kí ức, vẫn có bác sĩ ở bên cạnh.

Có lẽ hắn đã nhìn ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, tên mập mím môi, sau đó nhìn bác sĩ, bọn họ đi một vòng lớn dọc theo vách đá, bây giờ đã đến bìa rừng.

Theo lời bác sĩ, trong thời gian anh ta hôn mê không hề thấy hai chị em Tô Tiểu Tiểu và Tô An từ trong rừng đi ra.

E rằng hai người đã… lành ít dữ nhiều.

Nhưng chỉ khi đứng ở đây rồi, tên mập mới thực sự cảm nhận được sự quỷ dị của khu rừng này.

Trong một khu rừng rộng lớn đến thế, vậy mà lại hoàn toàn không có một âm thanh nào.

Không có tiếng chim hót, cũng không có tiếng động vật nhỏ chạy trốn, khu rừng… im lặng như đã chết vậy.

Rõ ràng mọi cái cây, mọi loài thực vật trong tầm mắt đều hoàn toàn bình thường, nhưng khi chúng được đặt cùng nhau, cảm giác quỷ dị đó không biết từ đâu đã hiện ra.

Khi tầm nhìn kéo dài vào trong theo khe hở giữa những tán cây, cảm giác quỷ dị đó càng ngày càng rõ ràng, cho đến khi tên mập nhận ra có điều gì đó không đúng, muốn quay đi, anh ta phát hiện mình không thể làm được.

Bóng tối sâu trong rừng rậm giống như một vũng chất lỏng sền sệt, một khi đã dính vào thì không thể thoát ra được, anh ta cảm thấy toàn thân mình đang dần chìm xuống, lại chìm xuống…

Xung quanh trở nên tối tăm, như thể bị chìm xuống biển sâu.

Bên tai…

Đồng tử của tên mập đột nhiên co lại, rơi vào trạng thái ngưng trệ, bên tai… vang vọng một loạt âm thanh rất kỳ diệu.

Du dương và hùng vĩ, anh ta chưa bao giờ nghe thấy âm thanh tương tự như vậy trước đây, nhưng gần như cùng lúc đó, anh ta đã nhận ra đó là âm thanh gì…

Tiếng ca của cá voi!

Nhất định là tiếng ca của cá voi mà bọn họ đã đề cập!!

Từ âm thanh hùng vĩ đó, anh ta nghe thấy một âm thanh bị bóp nghẹt rất lớn giống như bom nổ dưới nước sâu, chậm rãi và cực kì mạnh mẽ, đó là nhịp tim của con cá voi này, anh ta gần như là vô thức đưa ra phán đoán.

Áp lực hùng vĩ trút xuống, trong nháy mắt phá tan bóng tối trước mắt, giây tiếp theo, tên mập đã tỉnh táo lại.

Tấm lưng đã được gió biển làm khô lại lại đổ đầy mồ hôi lạnh.

Anh ta… vậy mà cũng đã nghe thấy rồi…

Tiếng ca của cá voi.

“Lui về sau!”

Tên mập còn chưa kịp định thần lại đã nghe thấy một tiếng gầm lớn, anh ta vô thức nhìn về hướng phát ra âm thanh, nhưng sau đó lại bị một lực lượng cực lớn đánh ngã.

Xét về chất lượng, vật đánh ngã anh ta không hề nặng, nhưng lại có cảm giác uy lực rất mạnh, nếu không thì kể cả mình có không chuẩn bị, thì thân thể to lớn này cũng đâu phải là vật trưng bày.

Nhưng sự thật là anh ta không chỉ bị thứ đó đánh ngã mà còn bị cưỡi lên trông vô cùng xấu hổ.

Bị đè đến không thể động đậy.

Tên mập bị va đập đến choáng váng đầu óc, trong nhiều hình ảnh kép cuối cùng cũng tìm ra danh tính cái tên đang cưỡi trên mình.

Lúc này bác sĩ hoàn toàn không để ý đến anh ta, mà lập tức đứng dậy, nhìn về phía khu rừng, hai bóng người đỡ nhau loạng choạng chạy ra.

Đó là Tô Tiểu Tiểu và em trai Tô An.

"Cứu… cứu chúng tôi!"

Khoảnh khắc nhìn thấy Giang Thành, đôi mắt cực kỳ yếu ớt của Tô Tiểu Tiểu đột nhiên sáng lên, nhưng sau đó, như bị đốt cháy, cả cơ thể nghiêng đi.

Cả hai cùng rơi xuống bìa rừng.

Chương 192: Cổ quái

Thân hình cao lớn của Tô An ngã xuống đất, không hề có chút vùng vẫy hay hành động bám vào cây cối xung quanh nào.

Xem ra sớm đã bất tỉnh từ lâu, Tô Tiểu Tiểu cả đường kéo anh ta ra ngoài.

Không hề từ bỏ.

Cố gắng ngẩng đầu lên, tên mập nhìn thấy cảnh này cổ họng cuộn lên, sau đó nhìn về phía Giang Thành. Nhưng chưa kịp nói chuyện đã thấy Giang Thành nhảy dựng lên, sau đó lao thật nhanh về phía vị trí của hai chị em Tô Tiểu Tiểu và Tô An.

Vài giây sau, tên mập như đã định thần lại, đứng dậy đi tới giúp đỡ.

Kết quả là anh ta nhìn thấy Giang Thành bế Tô Tiểu Tiểu nhỏ nhắn lên, ném về phía mình như một cái bao tải.

Sau đó bắt đầu kéo Tô An bỏ chạy.

Cứ như thể… có thứ gì đó trong rừng đang truy sát vậy.

Sau khi vừa trải qua chuyện vừa rồi, nỗi sợ hãi đối với khu rừng của tên mập đã lên đến đỉnh điểm, anh ta thậm chí còn không dám nhìn, ôm lấy Tô Tiểu Tiểu, là quay người bỏ chạy.

Giang Thành kéo Tô An, tốc độ nhanh như sắp bay lên, tên mập ôm Tô Tiểu Tiểu, ở đằng sau muốn đuổi theo cũng không kịp, mãi cho đến khi chạy xuống chân vực mới dừng lại.

Sau khi dừng lại, Giang Thành lập tức cúi xuống kiểm tra vết thương của bọn họ.

Tô Tiểu Tiểu không sao cả, phần lớn là vết thương ngoài da, nhiều chỗ chắc là bị trầy xước khi đi trong rừng, lúc này cô ta đang nhắm chặt mắt lại, nếu không phải hô hấp gấp gáp, thì trông như một con búp bê tinh xảo vậy.

Nhưng tình trạng của Tô An thì không ổn, ngoài những vết xước giống như Tô Tiểu Tiểu ra, còn có những vết do vật sắc nhọn cắt vào xương sườn bên trái và thắt lưng.

Máu nhuộm đỏ quần áo của anh ta.

Tên mập vô cùng tinh ý giúp Giang Thành cởi áo của Tô An ra, áo của đối phương và máu bám vào trên người, trong quá trình bị Giang Thành kéo đi còn dính rất nhiều cát.

"Bác sĩ," tên mập bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Đây là cái gì?"

Giang Thành đang cau mày nhìn vết sẹo dưới xương sườn trái của Tô An, ngẩng đầu nhìn vị trí ngón tay của tên mập, một giây tiếp theo, đồng tử của hắn run rẩy kịch liệt.

Phía dưới vai phải của Tô An có một vết sẹo hình lỗ máu, xung quanh vết sẹo có vết đen hơi bỏng, theo hơi thở yếu ớt của Tô An, thỉnh thoảng có những dòng máu nhỏ tràn ra.

Đây là… vết thương do đạn bắn!!

Trong khu rừng này có người bắn súng!

Nghe Giang Thành nói vậy, toàn bộ khuôn mặt của tên mập đều run rẩy, sau đó lấy dũng khí, quỳ xuống đất, cẩn thận kiểm tra vai phải của Tô An, một lúc lâu sau mới run rẩy nói: "Bác sĩ… Ý anh là bọn họ đã gặp ai đó có súng trong khu rừng đó à?"

“Không,” tên mập thay đổi, thận trọng nói: “Là cầm thứ tương tự như… súng?”

Giang Thành không trả lời, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên tia sáng, một số thông tin ban đầu bị phá vỡ, đồng thời cũng có một số thông tin mới được tổ chức lại.

“Bác sĩ!” Tên mập như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó: “Có khi nào là đồng đội của người phụ nữ lớn tuổi! Bọn họ… bọn họ chưa chết, vẫn còn ở trong khu rừng này!”

Trong câu chuyện của người phụ nữ lớn tuổi, trước khi con tàu của bọn họ gặp nạn, một nhóm người bất ngờ xuất hiện chiếm lấy con tàu, đồng thời thực thi nhiều lệnh cấm, mà trong tay bọn họ… có mang theo rất nhiều trang bị vũ khí.

Nghe nói trên tàu còn lắp pháo săn cá voi.

Manh mối càng ngày càng mạch lạc, nhưng sắc mặt của tên mập lại càng trở nên khó coi, anh ta khàn giọng nói: “Chiếc tàu đó nhắm vào con cá voi này! Những vụ tai nạn trên biển trước đó cũng không phải là ngẫu nhiên xảy ra, mà là do con cá voi kia, nó… bảo vệ nơi này!”

“Lần này bọn họ đến là để giết nó!”

Sau khi nhìn thấy vết đạn và nghĩ đến những lời người phụ nữ lớn tuổi đã nói lúc trước, trái tim của tên mập như đang trên ranh giới suy sụp.

Sau khi nghe được tiếng ca của cá voi đó, nhận thức của tên mập về con cá voi này đã hoàn toàn thay đổi, anh ta bây giờ thà đối mặt với con quỷ hung bạo, còn hơn là đối đầu với con cá voi này.

Âm thanh hào hùng đó trong ký ức… thực sự là thứ mà con người có thể sánh được sao?

Giang Thành lắc đầu, giây tiếp theo, hắn lại cho tên mập một câu trả lời càng ngoài dự đoán: "Anh nói không chính xác, không phải là giết, mà là… bắt giữ."

Hắn ngưng một giây, nhìn ra phía biển, vài giây sau mới nói tiếp: "Bọn họ muốn chiếm lấy nó."

Tên mập hơi ngây ra một chút, sau đó trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh lẽo. Ngay khi anh ta đang muốn nói tiếp gì đó, Giang Thành chậm rãi đứng dậy, nhìn sang Tô Tiểu Tiểu bên cạnh tên mập.

Đối phương đang nghiêng đầu nhắm chặt mắt, vẫn chưa tỉnh lại.

"Cô vẫn có thể giả vờ thêm một lát, tiếp tục nghe lén chúng tôi nói chuyện," một lúc sau Giang Thành mới bình tĩnh nói,"Nhưng tôi muốn nói cho cô biết, chúng tôi vẫn chưa cầm máu cho em trai cô đâu, máu của anh ta… sắp chảy hết rồi."

Vừa dứt lời, Tô Tiểu Tiểu liền mở mắt đứng dậy, thân thể gầy gò tuy lắc lư nhưng xem ra nhất định đã tỉnh táo được một lúc.

Không nói nhảm, cô ta đến thẳng bên cạnh Tô An, sau khi kiểm tra sơ bộ vết thương thì xé áo khoác của mình ra, kéo thành dải vải để băng bó cho Tô An.

Tên mập nhìn thấy một hòn đá sắc nhọn nơi Tô Tiểu Tiểu đã nằm.

Nhưng anh ta nhớ rõ ràng, lúc mình đặt Tô Tiểu Tiểu xuống, ở đó chẳng có gì cả.

Con bé gian xảo này…

Sau khi đã dùng hết áo khoác của mình rồi, Tô Tiểu Tiểu ngước mắt nhìn tên mập mấy giây, rồi lại nhìn sang Giang Thành, đưa tay ra nói: "Đưa áo cho tôi."

Giang Thành nheo mắt lại, bất động.

“Đưa áo cho tôi!” Tô Tiểu Tiểu dùng giọng ra lệnh nói: “Nếu như anh muốn biết trong rừng có gì.” Cô ta dừng lại, giọng điệu đã mang theo ý uy hiếp: “Nếu như em trai tôi xảy ra chuyện, vậy thì mọi người sẽ cùng chết.”

“Anh mập,” Giang Thành nhìn sang tên mập,“Đưa áo cho cô ta.”

“Tôi không muốn của anh ta, của anh ta rất bẩn, tôi muốn của anh!” Giọng nói của Tô Tiểu Tiểu càng cấp bách: “Mau lên!”

Bị Giang Thành kéo đi khoảng cách với vách đá khoảng 100m, quần áo ướt đẫm của tên mập đều dính đầy cát, túi quần cũng đầy sỏi, cũng không có gì lạ, nhưng nghe có vẻ hơi đau lòng.

Giang Thành lấy áo từ tay tên mập, ném thẳng vào mặt Tô Tiểu Tiểu, ánh mắt trắng dã từ trên cao nhìn xuống trông rất gợi đòn, nói: “Cô có cốt khí thì đừng dùng.”

Không nói nhảm thêm nữa, Tô Tiểu Tiểu xé toạc mấy chỗ ở áo khoác của tên mập, sau đó chọn một nơi sạch sẽ để băng bó cho em trai mình, động tác rất điêu luyện, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này rồi.

Sau đó, tên mập tiến lên giúp đỡ, khiêng Tô An đã bị gói thành cái bánh trưng ra sau một tảng đá tránh gió.

Do mất máu quá nhiều, mặt và môi của Tô An bắt đầu tái nhợt.

Khả năng sống sót của anh ta là rất nhỏ, ít nhất thì tên mập nghĩ như vậy, bọn họ thiếu sự chăm sóc y tế, thậm chí không có cả thức ăn và nước uống.

Tô Tiểu Tiểu đi thẳng đến trước mặt Giang Thành ngồi xuống, mức độ dậy thì của cô ta dường như không tương xứng với tuổi tác, tên mập không tự chủ liếc nhìn mấy cái, cái người trong bộ dạng như một cô gái này nhìn là biết không dễ dây.

Không hề dài dòng, những lời mở đầu như anh muốn biết gì thì hỏi đi, Tô Tiểu Tiểu đi thẳng vào vấn đề: “Trong khu rừng kia có cổ quái.”

Chương 193: Bảo vệ

“Chúng tôi đi vào không lâu thì đã lạc đường rồi.”

“Có thể đối với hai người cảm thấy lạc đường là chuyện rất bình thường, nhưng chỉ cần đi theo em trai tôi thì tuyệt đối không thể lạc đường, ít nhất cũng có thể quay lại theo đường cũ.”

Cô ta như nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi: “Suy nghĩ của em trai tôi khác với người thường, cậu ấy có thói quen dùng chữ số để đánh dấu cho từng người hoặc một loại sự vật nào đó. Khi ở trong rừng, cậu ấy sẽ liên tục đánh số cho phương hướng, phương vị, và những thứ tương đối đặc biệt xung quanh.” Ngưng một chút, cô ta liếc nhìn Giang Thành rồi nói: “Không phải kiểu đánh số bắt đầu từ 1 như anh tưởng tượng, còn về phần nó là gì…”

“Ngắt lời một chút,” Giang Thành nói,“Tôi không có chút hứng thú nào với thiên phú của em trai cô, tôi chỉ muốn biết chuyện xảy ra trong rừng.”

Tô Tiểu Tiểu gật đầu,“Tôi cũng không biết phải mô tả khu rừng này với anh như thế nào. Tóm lại, khu rừng này không phải là thứ mà anh và tôi có thể hiểu được, em trai tôi có vẻ đã hiểu ra, đáng tiếc, biểu đạt của cậu ấy có hạn.”

“Tôi chỉ biết, cậu ấy cứ luôn nhấn mạnh một câu.” Tô Tiểu Tiểu đột nhiên ngồi thẳng dậy, sau đó toàn bộ khí tức thay đổi, bắt đầu trang trọng: “Cậu ấy nói khu rừng này… là sống.”

“Khu rừng… là sống?” Tên mập sáp tới chớp chớp mắt.

Anh ta vô cớ nhớ đến sương mù màu đen đã nhìn thấy ở khe hở trong rừng, thứ đó giống như một vũng lầy, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta không thể rời mắt, cuối cùng càng ngày càng lún sâu.

"Đúng vậy." Tô Tiểu Tiểu tựa hồ lo lắng Giang Thành nghe không hiểu, sau khi nhìn khu rừng, vội vàng quay đầu lại: "Ít nhất trong sự lý giải của em trai tôi, ở những thời điểm khác nhau, gặp cùng một cái cây, cậu ấy sẽ đánh cho cái cây này một mã số khác."

Giang Thành dựa vào tảng đá, nhưng ánh mắt lại tập trung vào khu rừng,"Ý cô là… trong nhận thức của em trai cô, cái cây này không còn là cái cây mà cậu ấy đã gặp trước đó nữa."

"Chính là như vậy."

"Thế trong cảm nhận của cô thì sao?" Tên mập hỏi: "Cái cây này có biến hóa gì không?"

"Không."

"Vết thương trên người hai người là như thế nào?" Giang Thành đột nhiên hỏi.

Sau khi nghe xong câu hỏi này, cơ thể của Tô Tiểu Tiểu rùng mình một cái dữ dội, có điều cô ta kiểm soát rất tốt, rất nhanh đã trở lại bình thường.

"Chúng tôi bị lạc trong rừng, cuối cùng tìm được một chỗ…" Cô ta nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, Giang Thành cũng không thúc giục, hắn biết rõ không phải là đối phương không muốn nói, mà là đang tìm một tính từ thích hợp.

"Tế đàn?" Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu nói.

Tên mập ngây người ra, sau khi phản ứng lại trong lòng thầm nghĩ, đây là chúng tôi đang hỏi cô, chứ đâu phải cô đang

hỏi chúng tôi, làm sao chúng tôi biết được cô tìm thấy cái quỷ quái gì trong rừng.

"Nói hiện tượng đi." Giang Thành an ủi nói.

"Đó là một cái bàn đá hình tròn khổng lồ có đường kính khoảng 10 mét." Tô Tiểu Tiểu nhớ lại: "Màu trắng thuần khiết, xung quanh gần đó chi chít dày đặc những ngôi mộ."

Giang Thành suy nghĩ một chút, nói: "Theo tôi được biết, bất luận bộ tộc nào, đều không có phong tục xây lăng mộ để làm tế phẩm, bọn họ chỉ lấy đầu của những thủ lĩnh bộ tộc thù địch hoặc quý tộc."

"Hãy nghe tôi nói hết." Tô Tiểu Tiểu không có ý bất mãn, cô ta chỉ là quá căng thẳng, căng thẳng đến mức không muốn nhắc lại trải nghiệm này: "Gần bàn đá khổng lồ là những ngôi mộ, nhưng trên bàn đá khổng lồ lại chất đầy các loại hài cốt khác nhau."

Cô ta cẩn thận nuốt một miếng nước bọt: "Có người, còn có… còn có đủ các loại sinh vật."

Giang Thành nhìn cô ta, có thể cảm nhận rõ nỗi sợ hãi trong lòng cô gái này, đồng thời hắn cũng hiểu, cô gái chắc chắn không phải bị những ngôi mộ và hài cốt này dọa sợ, cô ta nhất định đã phát hiện ra những thứ khác.

Đặc biệt là cách lựa chọn từ ngữ của cô ta.

Các loại sinh vật …

Tại sao không phải là các loại động vật?

Rõ ràng loại từ ngữ này mới là những gì mà một người bình thường nên sử dụng.

"Cô đã nhìn thấy cái gì trong đống hài cốt kia?" Giang Thành hạ giọng.

Tô Tiểu Tiểu dường như không ngờ Giang Thành lại hỏi thẳng ra như vậy. Cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt run rẩy nhìn chằm chằm vào đối phương, như thể đang cố gắng tìm ra manh mối nào đó bên trong.

Nhưng hiển nhiên, cô ta đã thất bại.

Đôi mắt của Giang Thành… chỉ phản chiếu cái bóng của chính mình.

"Tôi cũng không biết những thứ đó là gì. Tóm lại, không phải là những sinh vật nên tồn tại trong thế giới của chúng ta." Tô Tiểu Tiểu nói với giọng run run: "Bọn chúng kì quặc đủ kiểu, có cái thì trông giống ếch và thằn lằn, nhưng lại lớn hơn nhiều so với những con bình thường, 2 mét… không, chắc phải được 3 mét, hoặc thậm chí lớn hơn nữa, bọn chúng… bọn chúng có một số thậm chí sau lưng còn mọc cánh!"

Nhớ lại những cảnh tượng đã nhìn thấy, sắc mặt Tô Tiểu Tiểu trở nên tái nhợt, màu máu duy nhất cũng mờ đi sạch sẽ,"Bọn chúng như trở về từ hàng trăm triệu năm trước…"

Giang Thành trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Tin tôi đi, mấy trăm triệu năm trước cũng không có thứ như vậy."

Tô Tiểu Tiểu chắc chắn là đã quá kích động, điều này cũng dẫn đến phổi bị tổn thương, bắt đầu ho dữ dội. Nhưng ngay khi cô ta đang muốn nói tiếp, đi mô tả nơi quỷ dị, khủng khiếp nhất, thì phát hiện ra Giang Thành hơi thẳng người dậy.

Đây là một loại cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời, chỉ trong chốc lát, cô ta như nhìn thấy được cái bóng của thứ gì đó trên người đối phương, là cái gì?

Hoặc có thể… là ai?

Cảm giác quen thuộc kỳ lạ thoáng qua, nhưng Tô Tiểu Tiểu chưa bao giờ nghi ngờ cảm xúc của chính mình, cũng giống

như cô ta chưa bao giờ nghi ngờ khả năng phán đoán của em trai mình.

“Nếu như tôi đoán không lầm, những thứ trên tế đàn, mà cô nói đến,” Giang Thành thở ra, khi hắn quay mặt lại, mọi thứ vẫn như bình thường,“đã sống lại, phải không?” hắn nhẹ giọng hỏi.

Tên mập đột nhiên cứng đờ.

Tô Tiểu Tiểu mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng cũng không đến mức mất bình tĩnh, bởi vì cô ta biết rõ Giang Thành có lẽ đã nhìn thấy vết thương trên cơ thể em trai Tô An, đặc biệt là… vết thương do đạn bắn trên lưng.

“Ngoại trừ những sinh vật mà cô đề cập, những người trên tế đàn cũng sống dậy,” Giang Thành nói,“Một số người trong số họ có súng, chính là bọn họ đã làm bị thương em trai cô.”

“Đúng.”

Đại não tên mập đã ngừng hoạt động rất lâu, cuối cùng cũng bắt đầu kết nối lại: “Cô nói… cô nói những tên đã hóa thành hài cốt đã sống lại?”

“Còn dùng súng bắn em trai cô bị thương?!”

“Đúng vậy,” Tô Tiểu Tiểu trông như đang trả lời câu hỏi của tên mập, nhưng sự chú ý của cô ta vẫn không rời khỏi Giang Thành, có thứ rất đặc biệt ở hắn đang thu hút cô ta.

Tựa như đã từng quen biết.

“Tôi nghĩ hẳn là các anh cũng đã đoán được rồi.” Tô Tiểu Tiểu nói: “Những người đó chính là đồng đội đã lên bờ cùng với người phụ nữ lớn tuổi.”

“Có điều không biết vì lý do gì, mà đã chết trong rừng, hài cốt chất thành đống trên tế đàn, đến một thời cơ nào đó, mọi thứ trên tế đàn đều sẽ sống lại, sau đó…”

Tô Tiểu Tiểu không nói gì nữa, dù sao đối với người đàn ông trước mặt cũng không cần thiết nữa rồi.

Điều này rất giống một loại cơ chế phòng thủ tự động nào đó của khu rừng này thậm chí là cả hòn đảo này, một khi có người ngoài bước vào, vậy thì sẽ kích hoạt tế đàn trong rừng, tiếp theo chính là khoảnh khắc giết chóc của những "binh khí" được hồi sinh.

Còn những "vị khách" bị giết chết, lại sẽ được tái hòa nhập vào cơ sở phòng thủ này, trở thành những "người bảo vệ" mới.

Giả thuyết này đối với tên mập không khó hiểu, nhưng lại khó mà tin được.

Thực sự có một cơ sở như vậy tồn tại sao?

Không phải bác sĩ nói đây là cái bóng của thế giới hiện thực à?

Nếu đã là cái bóng, vậy thì… điều đó có nghĩa là trong thế giới hiện thực cũng có một nơi như vậy, hơn nữa ở nơi đó cũng sẽ có một tế đàn như vậy.

Trên tế đàn… chất đồng đầy hài cốt.

Điều này không thể nào…

Chương 194: Biện pháp

Tranh thủ lúc Tô Tiểu Tiểu chăm sóc cho em trai Tô An, tên mập ghé sát vào tai Giang Thành nhỏ giọng nói: "Bác sĩ, lời cô ta nói có phải là thật không?"

Trải nghiệm bị đồng đội lừa dối nhiều lần khiến tên mập mất đi niềm tin cơ bản nhất giữa người với người, giờ anh ta chỉ tin vào lời của bác sĩ, ngay cả chính mình cũng không tin.

"Tôi cảm thấy cô ta đồng ý nhanh quá." Tên mập liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu đang quay lưng về phía hai người, quỳ xuống lau má cho em trai mình, lại nói: "Tôi còn tưởng rằng chúng ta phải dùng thủ đoạn gì đó, mới cạy được miệng cô ta chứ."

Giang Thành nhìn tên mập với đôi má phồng lên, ánh mắt tà ác, cảm thấy tên mập này bây giờ đã khác rất nhiều so với trước đây.

Anh ta bị làm hỏng rồi, mở mồm ra toàn là những thứ như đặc vụ địch thẩm vấn chí sĩ phe ta thà chết chứ không chịu khuất phục.

"Hơn nữa còn tế đàn gì đó, đây cũng…"

"Những gì cô ta nói có lẽ là thật," Giang Thành cắt đứt càm ràm lải nhải không ngừng nghỉ của tên mập, đồng thời thắt chặt dây giày lỏng lẻo, liếc nhìn vị trí của Tô Tiểu Tiểu,"Bây giờ cô ta muốn sớm kết thúc nhiệm vụ hơn ai hết, như vậy em trai cô ta mới có thể sống sót, còn về việc ai là người đầu tiên ra ngoài, ai lấy được phần thưởng, cô ta đã không còn quan tâm nữa rồi."

“Bác sĩ của tôi ơi…” Tên mập có vẻ rất lo lắng về sự khinh địch của bác sĩ, nhưng anh ta vẫn nói với giọng điệu bình tĩnh nhất có thể: “Cô ta nói đó là em trai thì anh sẽ tin sao, chẳng lẽ không thể là giả vờ ư?”

“Anh cũng đã nhìn thấy rồi, tiểu tử kia tuy rằng cao lớn, nhưng đầu óc còn chẳng bằng tôi.” Tên mập chỉ vào đầu mình, lo lắng nói: “Nói không chừng là bị Tô Tiểu Tiểu lừa vào đây, để dùng làm lá chắn vào thời khắc mấu chốt, còn có thể mê hoặc chúng ta.”

“Chậc.” Dừng một chút, Giang Thành tò mò nhìn tên mập từ trên xuống dưới: “Anh mập, hãy nói thật cho tôi biết, trong lúc tôi đi vắng, có phải ác mộng đã nhân lúc tôi không có mặt để làm gì anh rồi?”

“Bác sĩ, ngay cả anh có mặt thì ác mộng cũng chẳng nuông chiều tôi.” Tên mập cau mày trả lời.

“Hai điểm.” Sau khi Giang Thành ngồi thẳng dậy, hắn duỗi ra hai ngón tay lắc lắc: “Đầu tiên, không ai lại kéo theo cả lá chắn bỏ chạy khi mạng sống của mình đang gặp nguy hiểm.”

“Thứ hai,” Giang Thành nói,“Anh giải thích thế nào về vết thương do đạn bắn trên vai Tô An?”

Tên mập dừng lại, có điều lại mở miệng ra, như muốn tiếp tục biện hộ.

Nhưng đã bị Giang Thành cắt ngang, hắn nhéo nhéo khuôn mặt mũm mĩm của anh ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ,“Anh mập.” Giang Thành thở dài.

“Bác sĩ, anh muốn nói gì?” Tên mập trợn tròn mắt.

“Lúc anh cố gắng trông rất đẹp trai,” Giang Thành chân thành nói,“Nhưng đừng tự làm khó mình quá, bởi vì anh… hoàn toàn không có đầu óc như tôi.” Giọng Giang Thành đột nhiên trở nên cuồng nhiệt.

Tên mập: "…"

Ít nhất đã 4,5 tiếng trôi qua kể từ khi bọn họ ra ngoài, nhưng mặt trời trên đầu vẫn chói chang như vậy, mở to mắt hướng về mặt trời, ánh sáng chói mắt gần như muốn choáng váng.

Thời gian ở đây dường như đã mất đi ý nghĩa.

Giang Thành núp sau tảng đá, Tô Tiểu Tiểu cũng kéo em trai vào, phơi nắng đúng cách tự nhiên là chuyện tốt, nhưng nhiều quá cũng không nên.

Tên mập tranh thủ đến kiểm tra Tô An, mà anh ta vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng kỳ lạ thay, khuôn mặt vốn nhợt nhạt và không có chút máu ấy lại khá lên được một chút, máu cũng đã ngừng chảy.

Tô Tiểu Tiểu lấy cát lau máu trên tay, sau đó đến ngồi bên cạnh Giang Thành.

Hai người không nói chuyện, một người nhìn biển, một người ánh mắt trống rỗng.

Tên mập đột nhiên cảm thấy cảnh này hình như đã từng xem qua trong phim, có một số cặp đôi trước khi chia tay đều sẽ diễn như vậy.

Chờ một hồi, tên mập không nhịn được nữa, anh ta lo lắng lát nữa trời sẽ đột nhiên tối sầm lại, như vậy ở bên ngoài tòa nhà có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Những thứ trong rừng, cũng như những người được gọi là ở thị trấn Đá Đen, có thể nhân cơ hội này xuất hiện.

Trên thực tế, so với những thứ trong rừng, tên mập cho rằng người dân ở thị trấn Đá Đen đáng nghi hơn. Một thành

phố trên biển chỉ xuất hiện vào ban đêm, người dân thị trấn sống ở đó là loại gì vậy?

“Làm phiền một chút,” tên mập giơ tay lên,“Khi nào chúng ta… sẽ quay lại?”

Giang Thành liếc Tô Tiểu Tiểu một cái, cô ta không có phản ứng gì,“Chờ thêm một chút.” Giang Thành nheo mắt nói.

Nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn về phía tòa nhà, cửa ở đó đang mở to, bên trong dường như có sương mù không thể tan đi.

“Hai người đang đợi cái gì ư?” Tên mập chớp mắt, cảm giác như mình nhìn ra được âm mưu của hai người.

“Cũng tương đối rồi.”

Tô Tiểu Tiểu dùng một tay chống đỡ, nhảy khỏi tảng đá, tuy thân hình nhỏ nhắn nhưng tỷ lệ rất chuẩn, bắp chân trắng sáng đường nét cân đối.

Trong lúc tên mập còn đang ngơ ngác, lại bị phân công cõng Tô An bất tỉnh, Giang Thành và Tô Tiểu Tiểu đi phía trước, tên mập đi bước nhỏ phía sau.

Bởi vì đây không chỉ là ý của Tô Tiểu Tiểu, bác sĩ cũng không có phản đối.

Trước khi vào tòa nhà, Giang Thành và Tô Tiểu Tiểu dừng lại một lúc, sau đó mới bước vào bóng tối trước mặt.

Bên trong tòa nhà đổ nát tàn tạ, dấu vết thời gian vẫn còn ở khắp mọi nơi, hai người dứt khoát bước đi rất chậm, như vậy tên mập đang cõng theo người trên lưng mới miễn cưỡng theo kịp.

Sau khi đi qua một cột đá gãy, Giang Thành đột nhiên dừng lại. Tên mập luôn giữ khoảng cách dưới 1m với Giang Thành, không kịp phanh gấp, suýt chút nữa đã va chạm với hắn.

“Ai?!”

Giây tiếp theo, một viên đá sắc bén xuất hiện trong tay Tô Tiểu Tiểu.

Một bóng người từ sau cột đá chậm rãi đi ra: “Đừng lo lắng.” Trần Nhiên rất thoải mái nói: “Là tôi.”

Tên mập nhìn chằm chằm vào anh ta và hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Trong căn phòng đó không có manh mối gì, nên tôi muốn ra ngoài đi loanh quanh một chút.” Khóe môi anh ta hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nheo mắt nói: “Dù sao cũng còn tốt hơn là ngồi chờ đợi.”

Anh ta nhìn Tô An phía sau tên mập, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Sao anh ấy lại thế này? Chẳng lẽ… đã xảy ra chuyện gì sao?”

Rõ ràng là, Trần Nhiên đã phát hiện ra bọn họ sau khi đám người đi vào.

Sau đó, anh ta trốn trong bóng tối, nhưng bây giờ lại giả vờ như tình cờ gặp nhau…

“Anh đi ra lúc nào?” Tô Tiểu Tiểu hỏi.

“Cái này à…” Trần Nhiên đưa tay gõ đầu, một lúc sau mới mỉm cười đáp: “Chắc là sau khi mọi người rời đi không lâu.”

Giọng nói tuy khách khí nhưng lại đầy ngả ngớn, tên mập nhìn bác sĩ và Tô Tiểu Tiểu, lại phát hiện trên mặt bọn họ không có biểu cảm gì đặc biệt, tựa như đã đoán được ra Trần Nhiên sẽ rời đi.

Lúc này tên mập cũng đã ý thức được vấn đề, là người phụ nữ lớn tuổi kia!

Bác sĩ từng nhắc nhở mình nhất định phải cẩn thận với chị ta, về nguyên nhân thì bác sĩ không nói, nhưng tên mập chợt

nhớ đến một câu mà người phụ nữ lớn tuổi kia nói lúc phát điên.

Chị ta nói rằng mọi người đều còn sống, không có ai chết cả, đều sống trong … cơ thể của chị ta.

Trong cơ thể!!

Anh ta đột nhiên ngẩng đầu lên, suy nghĩ lập tức quay lại lúc nữ mô tô từng ở chung với người phụ nữ lớn tuổi trước đó, nhưng đã biến mất một cách bí ẩn.

“Các vị,” Trần Nhiên mỉm cười và nói,“Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau đi lên, nếu như bên trong lại xảy ra chuyện tương tự, vậy thì…”

Anh ta ngưng lại, bất lực dang hai tay ra: “E rằng cần phải thực hiện một số biện pháp bất đắc dĩ rồi.”

Chương 195: Nhân chứng

“Tạch tạch tạch.”

Giày dép khi bước lên những bậc đá cũ kỹ, phát ra âm thanh buồn tẻ.

Trần Nhiên chủ động yêu cầu để mình cõng Tô An đang bị thương nặng hôn mê bất tỉnh. Điều này có hơi nằm ngoài dự đoán của tên mập, nhưng anh ta cũng rất vui vẻ thoải mái, dù sao việc cõng Tô An cao lớn lên ngọn hải đăng cũng không phải là dễ dàng.

Bước chân của Trần Nhiên cũng đã chứng minh cho điều này.

Tô Tiểu Tiểu không nói gì, thậm chí không có lời cảm ơn cơ bản nhất mà chỉ theo sát Trần Nhiên, như một người bảo vệ, nửa bước không rời.

Trong ác mộng không có cái gọi là tin tưởng, đặc biệt là ý tốt bố thí bất ngờ.

Tên mập dựa vào sau lưng Giang Thành, đôi mắt nhỏ trợn ngược nhìn Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu đang đi phía trước.

“Bác sĩ,” Anh ta cả người dán vào, thì thầm nói: “Không đúng lắm, Lương Long đó đâu phải kẻ ngốc, sau khi nữ mô tô biến mất, sao cô ta còn dám ở một mình với người phụ nữ lớn tuổi?”

“Cô ta không sợ…” Nghĩ đến khuôn mặt quái dị vặn vẹo của người phụ nữ lớn tuổi cùng lời nói của chị ta, bắp chân của tên mập bắt đầu run rẩy.

“Cô ta đương nhiên không dám.” Giang Thành nói, ánh mắt lại đảo quanh phía sau Trần Nhiên cùng Tô Tiểu Tiểu, đặc biệt là Trần Nhiên, hắn tựa hồ đã đoán ra được điều gì đó, nhưng vẫn chưa xác nhận.

Tên mập hỏi với giọng điệu bối rối: “Vậy là chuyện gì?”

Vẫn như thường lệ, anh ta không nhận được câu trả lời từ bác sĩ, ở chung với hắn một quãng thời gian, tên mập đối với tính tình của bác sĩ cũng có phần hiểu rõ.

Hắn là người vừa bao dung với bản thân, nghiêm khắc với người khác.

Hắn không có thói quen trả lời mọi câu hỏi.

Ngay cả tên mập cũng cảm thấy phần lớn là xem tâm trạng trong ngày hôm đó của bác sĩ, nhưng nếu đổi lại là hắn đặt câu hỏi, nếu như không nhận được câu trả lời mình mong muốn, hậu quả sẽ khôn lường rồi.

Nhưng những chuyện này không thể làm lung lay địa vị của bác sĩ trong mắt tên mập.

Suy cho cùng bản thân còn sống đến hiện tại, gần đây còn đáng xấu hổ tăng vài cân, đều là nhờ công lao của bác sĩ.

“Anh mập,” Giang Thành đột nhiên nói,“Anh nấp sau lưng tôi đi.”

Tên mập rùng mình một cái, sau đó sắc mặt thay đổi, dùng tốc độ nhanh nhất trốn ở sau lưng Giang Thành, ánh mắt sợ hãi nhìn bốn phía, chỉ ước có thể cuộn mình thành một quả bóng nhét vào túi của bác sĩ.

“Bác sĩ, anh phát hiện ra nguy hiểm gì sao?” Tên mập sợ tới mức giọng nói cũng thay đổi: “Ở trước mặt chúng tôi?”

Ngay sau đó-

“Hừ…” Giang Thành thở ra một hơi thoải mái, bình tĩnh nói: “Như này tôi không cần phải lo quỷ đánh lén phía sau rồi.”

Tên mập: “???”

Trải qua thời gian huấn luyện gần đây của Giang Thành, tên mập cảm thấy nội tâm của mình đã được rèn luyện rất nhiều, lần này anh ta chỉ run rẩy không đến một phút, lại hoạt bát trở lại.

“Bác sĩ,” Tên mập nhất quyết đi trước mặt Giang Thành nghiêng đầu qua, nói bằng giọng chỉ có hai người nghe được: “Trần Nhiên này cũng khá đấy.”

Anh ta ngưng một chút, rồi nói tiếp: “Cái tên Tô An kia ít nhất cũng phải nặng 100 cân, anh xem, anh ta đã cõng lâu như vậy, còn là đi lên trên, mà tốc độ không hề thay đổi.”

Giang Thành nheo mắt, kinh ngạc liếc nhìn tên mập, thở dài nói: “Không những tốc độ không thay đổi, mà hơi thở cũng không có xáo trộn.”

Tên mập nuốt nước bọt: “Bác sĩ, trước đây tôi từng quen biết một cao nhân, tôi nghe anh ta nói, trên đời đại khái có hai loại cao thủ.”

“Một loại là ngạnh khí công, nhấn mạnh vào vũ lực, có khả năng chiến đấu và chống cự, đặc biệt là khả năng chống đỡ các đòn rất tốt, đại diện cho một loại Muay Thai.”

“Loại còn lại chủ yếu tập trung vào một chữ khéo, mượn lực đánh lực, hơi thở lâu dài.” Anh ta ngưng một chút, lại bổ sung: “Tôi nghĩ Trần Nhiên này thuộc loại phía sau, e rằng cả hai chúng ta cùng nhau xông lên, cũng không phải là đối thủ của anh ta.”

Giang Thành đột nhiên dừng chân lại, sau đó giương mắt nhìn tên tên mập trước mặt, đến mức anh ta sởn tóc gáy.

“Hai điểm.” Hắn chậm rãi duỗi ra hai ngón tay, khua khoắng trước mặt tên mập.

“Thứ nhất, bớt đọc mấy thứ văn chương đường phố đi, mấy thứ đó hại não, thứ hai…” Giang Thành hừ lạnh một tiếng,“Đối phó với anh ta, một mình tôi là đủ.”

“Bác sĩ, tôi biết anh sức lực mạnh mẽ, nhưng… nhưng không giống nhau,” Tên mập có ý tốt khuyên nhủ,“Tôi cảm thấy chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, đừng xung đột với anh ta, nếu thực sự phát động chiến đấu, chúng ta chưa chắc đã lợi dụng được gì.”

“Vì sao phải phát động chiến đấu?” Giang Thành nghi hoặc nhìn tên mập.

Tên mập sửng sốt một lát.

“Đánh lén không tốt ư?” Giang Thành hỏi ngược lại: “Anh đánh lạc hướng anh ta, sau đó tôi nhân cơ hội chọc vào mắt anh ta, sau đó…” Giang Thành duỗi tay phải ra, lấy phần vai làm trục tròn làm ra tư thế vớt trăng đáy biển, sau đó tay phải nắm chặt lại.

Tên mập như cảm nhận được, cơ thể run lên.

Giang Thành nheo mắt cười lạnh nói: “Tôi sẽ kêu bạn gái anh ta đêm nào cũng phải khóc.”

Tên mập kết thúc cuộc trò chuyện với bác sĩ. …

“Đến rồi.”

Trần Nhiên cõng Tô An đi đến căn phòng hải đăng, cuối cùng cũng dừng lại, quay đầu nhìn lại phát hiện Giang Thành và tên mập cũng đã lên đến nơi.

“Bây giờ tiếp theo tất cả chúng ta hãy cùng nhau làm nhân chứng,” Trần Nhiên mỉm cười nói.

Như thể vì lo lắng về chuyện sắp xảy ra, dưới sự ra hiệu của Tô Tiểu Tiểu, Trần Nhiên đặt Tô An đang bất tỉnh cạnh tường.

Tô An dựa vào tường, vẫn cúi đầu xuống.

“Các anh vào trong đi.” Tô Tiểu Tiểu không ngẩng đầu lên, nói: “Tôi muốn ở cùng với em trai tôi.”

Trần Nhiên cười toe toét,“Tôi e là không ổn thỏa, cô Tô, nếu đã là nhân chứng, tốt nhất tất cả chúng ta đều nên có mặt.” Anh ta quay lại nhìn Giang Thành, một lúc sau, mỉm cười và nói: “Tôi nghĩ đây cũng là ý của anh Hách.”

Mặc dù lời nói của anh ta rất khách khí, nhưng ngay cả tên mập cũng có thể nghe ra hùng hổ hăm doạ trong đó, anh ta nghiêng đầu nhìn bác sĩ, trong ấn tượng của anh ta, bác sĩ rất ghét việc người khác dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với mình…

“Anh Trần nói rất có lý,” Giang Thành nói rất tự nhiên,“Cô Tô vẫn nên đi cùng chúng tôi đi.”

Trần Nhiên đi vào cửa đá trước, sau đó một mình đỡ Tô An lên, Tô Tiểu Tiểu sắc mặt lạnh lùng, tên mập dưới sự giúp đỡ của Giang Thành cũng chen được vào, Giang Thành là người cuối cùng.

Nhưng giây tiếp theo, ánh mắt của mấy người đều thay đổi theo những mức độ khác nhau, đặc biệt là tên mập, tóc tai như muốn dựng ngược, lưng bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Bên trong căn phòng đá… không có ai cả.

Không chỉ nữ leo núi Lương Long mất tích, mà cả người phụ nữ lớn tuổi thần kinh cũng không thấy đâu nữa!

Tấm đá lớn chặn cửa sổ vuông đã bị dỡ bỏ, gió biển thỉnh thoảng lùa vào trong phòng.

Ngoài cửa sổ hình vuông là biển xanh trong và êm đềm.

Hiện tượng kỳ lạ lại xảy ra, hàm răng trên và dưới của tên mập không khỏi va vào nhau phát ra âm thanh "ta-da-da".

Một luồng khí tức kỳ quái lan tràn trong phòng đá, còn có ngột ngạt…

Giang Thành đứng canh ở cửa đá, duy trì tư thế có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Chỉ có Trần Nhiên đi vào trước là có vẻ vô tư như đang ở nhà, đi vòng qua kệ sách, đi về phía cửa sổ hình vuông.

Phía sau có vài chiếc sọt đựng củi và đồ linh tinh.

Một tay đặt lên nắp sọt, chậm rãi vuốt ve, sau đó quay đầu nhìn ba người Giang Thành, trên mặt Trần Nhiên lộ ra nụ cười khiến người ta rất không thoải mái.

"Sau đây… chính là thời điểm mọi người cùng làm chứng!"

Chương 196: Trò đùa

Ngay lúc nắp sọt được mở ra, một khuôn mặt ngạc nhiên lộ ra.

Đó là Lương Long!

Tay chân cô ta bị trói ra sau lưng, bị cưỡng ép nhét vào trong sọt, trong miệng có một cục vải không biết là giẻ rách hay gì đó, mắt mở to nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Thực ra nói như vậy cũng không chính xác.

Nếu nghe kỹ, vẫn có tiếng "woo woo", chỉ là bị tiếng gió lấn át, nên nhỏ như không nghe thấy.

"Xem ra cô Lương thật may mắn." Trần Nhiên từ trên cao nhìn xuống cô ta, ánh mắt toát ra như đang đánh giá một món đồ thủ công.

Không cho anh ta cơ hội tiếp tục khoe khoang, Giang Thành bước tới, mở một cái sọt khác có nắp lên.

Đúng như mong đợi.

Bên trong… là người phụ nữ lớn tuổi.

Nhưng không giống như đãi ngộ trói buộc đủ kiểu của Lương Long, người phụ nữ lớn tuổi chỉ bị trói hai tay bằng một mảnh vải, không trói sau lưng, xem ra muốn thoát ra cũng không phiền toái lắm.

Người phụ nữ lớn tuổi vẫn giữ dáng vẻ vô hồn đó, đôi mắt trống rỗng như bị lấy đi linh hồn, đôi môi run rẩy, lẩm bẩm những lời không ai có thể nghe rõ.

“Đồ điên…” Tô Tiểu Tiểu lạnh lùng nói.

Cổ họng tên mập cuộn lên dữ dội, sau đó ánh mắt nhìn Trần Nhiên cũng thay đổi, anh ta không ngờ, chàng trai dịu dàng ấm áp này vậy mà lại lấy đồng đội của mình ra làm thí nghiệm.

Hơn nữa… còn không chút kiêng nể như vậy!

Chưa vội nói đến thủ đoạn của anh ta, mục đích mọi người đều hiểu rõ, Lương Long bị trói chính là vật thí nghiệm, hoặc nói cách khác… là thức ăn để cho ăn.

Để kiểm tra xem nữ mô tô rút cuộc có phải là…

Giang Thành vươn tay lấy thứ đó từ trong miệng Lương Long ra, tên mập vốn tưởng sẽ nghe thấy một tràng chửi bới như “anh ta là kẻ điên, mày là một tên khốn nạn”, hoặc ít nhất cũng là một giọng bất mãn.

Nhưng…

Anh ta lại không nghe thấy gì hết.

Lương Long được giải cứu thậm chí còn không dám nhìn Trần Nhiên, tay chân cô ta tê cứng và cứng ngắc vì bị trói lâu, nhưng dù vậy, vẫn cố gắng tránh xa Trần Nhiên và rúc vào góc một mình.

Đó chính là nơi người phụ nữ lớn tuổi đã ở trước đó.

Toàn thân run rẩy không thể kiểm soát.

Trần Nhiên trông vẫn vui vẻ hài lòng như cũ, không chút xấu hổ hay bất an, trước ánh mắt của mọi người.

Ánh mắt tên mập dừng lại, đột nhiên hiểu ra nghi hoặc trước đó của mình, chẳng trách Lương Long không cùng Trần Nhiên rời đi, và câu nói của bác sĩ - cô ta đương nhiên không dám.

Đúng vậy, Lương Long đương nhiên không dám ở một mình với người phụ nữ lớn tuổi!

Nhưng cô ta bị ép buộc phải làm vậy!

Chính Trần Nhiên đã khống chế cô ta, thậm chí còn làm gì đó, sau đó trói cô ta lại như một con cua lông, rồi ném bên cạnh người phụ nữ lớn tuổi.

Nếu như sau khi bọn họ đi vào, phát hiện Lương Long đã mất tích hoặc đã chết… vậy thì bọn họ có thể xác định được một trong những mối đe dọa trong nhiệm vụ lần này.

Đó là người phụ nữ lớn tuổi.

Mà sau khi mối đe dọa được xác định, bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Đúng như những gì Trần Nhiên đã nói.

E rằng cần phải thực hiện một số biện pháp bất đắc dĩ rồi.

Nên trói người phụ nữ lớn tuổi rồi ném xuống biển cho chết đuối, hay là đuổi vào trong rừng để chị ta tự sinh tự diệt… đều trong phạm vi bất đắc dĩ.

Mối đe dọa phải được loại bỏ.

Nếu không mọi người đều sẽ chết.

“Đây chính là phương pháp mà anh nói ư?” Giang Thành dùng ánh mắt trống rỗng nhìn người phụ nữ lớn tuổi, sau đó quay đầu nhìn sang Trần Nhiên.

Trần Nhiên nheo mắt lại, đôi mắt hơi hé mở dường như đang ám chỉ điều gì đó.

Tên mập cảm thấy có gì đó không ổn, sợ hai người xung đột bác sĩ sẽ phải chịu thiệt, vì thế lặng lẽ lấy một cây gậy gỗ đứng cạnh tường giấu sau mông.

Sau đó, xem náo nhiệt như không có ai khác ở xung quanh.

Ngay lúc tim tên mập đập thình thịch, lo lắng xung đột có thể nổ ra bất cứ lúc nào, anh ta chợt nhận thấy khóe mắt mình có một tia sáng.

Anh ta khó hiểu nghiêng đầu, nhận ra tia sáng thoáng qua phát ra từ tay áo Tô Tiểu Tiểu, bàn tay chắp sau lưng, chỗ cổ tay áo len dệt kim có một nơi rõ ràng đang phồng lên.

Nhưng điều khiến tên mập khó hiểu chính là ánh mắt của Tô Tiểu Tiểu đều dán chặt vào trên người bác sĩ.

Hít sâu một hơi, tên mập biết tình huống hôm nay phức tạp hơn mình tưởng.

Bác sĩ dù có lợi hại đến đâu, e rằng cũng chỉ 50/50 với Trần Nhiên, cộng thêm một Tô Tiểu Tiểu nữa… Tên mập siết chặt thanh gỗ trong tay, định ra đòn trước nếu có chuyện gì xảy ra.

Không khí trong phòng đá tự nhiên trở nên căng thẳng.

Đột nhiên, Trần Nhiên mở mắt ra, nhếch lên đôi môi đang mím chặt, chợt bật cười, vừa vỗ nhẹ vào cổ tay áo bụi bặm vừa nói: “Hóa ra anh Hách không thích phương pháp này, là tôi đã đường đột rồi.”

Nói xong, anh ta nhìn Lương Long đang run rẩy trong góc, hơi cúi đầu như một quý ông, sau đó cười nói: “Cô Lương, chỉ là một trò đùa nho nhỏ, cô đừng để bụng.”

Nghe vậy, Lương Long càng run rẩy hơn.

Giang Thành dời tầm mắt, hơi liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu trong giây lát, thân thể sau đó đột nhiên căng thẳng, nhưng tiếp theo lại nhìn đi chỗ khác như không có chuyện gì xảy ra.

“Mọi người… mọi người nhìn kìa.” Tên mập chỉ ra ngoài cửa sổ, giọng nói cao lên mất tự nhiên.

Giang Thành trước tiên lùi lại hai bước, gần như chạm vào tường, rồi mới nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật ra cũng không cần phải như vậy, bởi vì vốn dĩ trong phòng sáng chói mắt đã bắt đầu xuất hiện bóng tối, vật chiếu sáng duy nhất còn lại là ngọn lửa ở trung tâm.

Trời… lại tối rồi.

Nhưng lần này, vì tên mập tỉnh táo nên mọi người vẫn phát hiện ra một số điểm khác biệt, sự khác biệt đột ngột của màn đêm.

Nói chính xác hơn… Trần Nhiên nhướng mày, là quỷ dị.

Màn đêm ở đây quả thực khác biệt với thế giới bên ngoài, từ lúc tên mập nhắc nhở, đến khi toàn bộ thế giới bên ngoài tối hẳn, cũng chưa đầy 10 giây.

Mọi người đều đã nhìn thấy rõ!

Sương mù đen dày đặc như châu chấu che trời rợp đất tràn ra, rồi che mất bầu trời trong xanh vốn có.

Sương mù đến từ mọi hướng, không có vị trí xác định.

Đây không phải là đêm thực sự.

Là sương đen quỷ dị.

Sau khi nhìn thấy sương đen, đôi mắt của tên mập bắt đầu trở nên cổ quái, sương đen mang lại cho anh ta một cảm giác xa lạ mà quen thuộc, thậm chí càng cổ quái hơn là… nỗi sợ đến từ chỗ sâu nhất trong tim.

Anh ta há miệng như định nói điều gì đó nhưng lại kìm lại.

Anh ta nhìn sang bác sĩ, phát hiện nửa khuôn mặt của bác sĩ đã bị bóng tối che khuất, không nhìn thấy được đôi mắt.

Anh ta rất muốn nói với bác sĩ ngay bây giờ rằng, làn sương mù này anh không hề xa lạ, chính loại sương mù này đã

tràn ngập ở sâu trong rừng.

Bóng tối do sương mù ngưng tụ giống như một vũng lầy không đáy, nhìn hồi lâu, dường như cả người chìm vào trong đó, trước đó anh ta cũng đã từng như vậy.

May mắn thay, vào thời khắc quan trọng một loạt tiếng cá voi thì thầm vang vọng bên tai.

Tên mập ngây người ra, sau đó đồng tử từ từ nheo lại, anh ta chợt nhận ra một chuyện, chính là loạt tiếng cá voi xuất hiện đã phá tan bóng tối trước mắt mình…

Sao có thể?

Giữa bọn chúng không phải…

“Các bạn ơi, mọi người hãy phấn chấn tinh thần lên,” Trần Nhiên vỗ tay, trong mắt phản chiếu ánh sáng như đam mê, sau đó nhìn mọi người, cười toe toét và nói: “Người bạn cũ của chúng ta đến rồi!”

Bên ngoài cửa sổ, trên mặt biển đen như mực, một đốm sáng uốn khúc ngoằn ngoèo đang vội hướng về đây.”

Chương 197: Lời mời

Đi xuống là nhất định rồi, bất luận người đến là bạn hay thù, không gian trong tòa nhà đều đủ để bọn họ vật lộn một lúc, nhưng bị kẹt trong ngọn hải đăng thì không chắc rồi, dù sao cũng chỉ có một cầu thang đá dẫn tới đây.

Một khi khống chế cầu thang, bọn họ sẽ trở thành những con vật bị nhốt trong lồng, những con cừu non chờ bị giết thịt.

Trần Nhiên dùng ánh mắt phóng đãng nhìn mấy người, khóe miệng hiện lên một nụ cười không dễ thấy.

“Chúng tôi ở lại đây.” Tô Tiểu Tiểu nói thẳng.

Tất nhiên cô ta nói chúng tôi là đang ám chỉ mình và em trai Tô An. Cô ta biết rất rõ, dựa theo tình trạng thể chất hiện tại của em trai, thì không thể chịu đựng được dày vò nữa, hơn nữa sau khi đi xuống, sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể chắc chắn.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu đồng ý ở lại, ánh mắt Lương Long mới sáng lên một chút.

Theo người dân ở thị trấn Đá Đen, sở dĩ nơi này trở nên như vậy, đều là bởi vì nguyền rủa, mà cách phá giải nguyền rủa, chính là đảm bảo rằng ngọn lửa của ngọn hải đăng sẽ mãi mãi cháy lên.

Dưới tiền đề còn chưa rõ người dân ở thị trấn Đá Đen có nói dối hay không, mọi người vẫn chọn tạm thời tin vào điều đó, vì vậy cần phải có người canh giữ ngọn lửa.

Điều này rất quan trọng.

Sau khi giúp Tô Tiểu Tiểu dịch chuyển Tô An vào góc, Trần Nhiên đi ra khỏi phòng trước, theo sau là Giang Thành và tên mập, Lương Long là người đứng dậy cuối cùng.

Sau khi liếc nhìn người phụ nữ lớn tuổi trong sọt, động tác không được linh hoạt bỏ chạy.

Khi ở một mình trong phòng, người phụ nữ lớn tuổi không làm gì mình cả, nhưng… cô ta chính là sợ thôi, rõ ràng không nhìn thấy, cũng không nghe thấy gì.

Nỗi sợ hãi không biết đến từ đâu…

Nếu như nhất định phải nói rõ ràng, cô ta đang đi xuống cầu thang theo tiềm thức nuốt nước miếng, có lẽ là dựa vào trực giác… Nghĩ đến đây, cô ta không khỏi tăng tốc bước chân.

Chờ khi bọn họ đến tầng một trống không của tòa nhà, nhóm người cầm đuốc cũng đi tới, hai bên nhìn nhau qua cửa sổ.

Người dẫn đầu bên kia vẫn là người đàn ông cao tóc vàng.

Có điều số người đến từ thị trấn Đá Đen lần này nhiều hơn lần trước, có lẽ phải đến hàng chục người.

Dưới ánh đuốc, bọn họ tụ tập lại với nhau, trên những loại vũ khí tương tự như cây lao móc đâm cá trên vai và trong túi da sau lưng, mơ hồ có một luồng ánh sáng lạnh lẽo chảy qua.

Một linh cảm không lành xuất hiện trong tâm trí Lương Long.

Ánh mắt của người đàn ông tóc vàng đảo quanh đám người một lúc, sau đó thở dài nói: “Xem ra mọi người cũng gặp phải một số chuyện, đã tổn thất nhân lực.”

“Ừm,” Trần Nhiên gật đầu.

Tên mập không dám đến gần cửa sổ, chỉ có thể liếc nhìn biển qua khe hở. Ánh đèn thành phố trên biển rực rỡ nhưng lại bị bao phủ bởi một lớp sương mù mỏng, khiến người ta có cảm giác không chân thực.

Anh ta mở miệng, rụt rè hỏi: "Trận sương đen kia là thế nào? Tại sao đêm ở đây lại là sương đen…"

Anh ta còn chưa kịp nói xong, người đàn ông tóc vàng đã nhìn anh ta rồi nói: "Nơi đây không thích hợp để nói, mời mọi người đi cùng tôi đến thị trấn Đá Đen xem thử."

"Chúng tôi cũng đã rất lâu chưa tiếp xúc với người bên ngoài rồi," Người đàn ông cao tóc vàng cười khổ: "Nhìn thấy mọi người, người trong thị trấn sẽ rất vui mừng."

Trần Nhiên nheo mắt nhìn người đàn ông tóc vàng, một lúc sau mới gật đầu: "Được."

Tên mập không khỏi sửng sốt.

Yêu cầu như vậy cũng có thể đồng ý được sao?!

Bọn họ rõ ràng còn chưa tìm hiểu chi tiết về những người ở thị trấn Đá Đen, không sợ đó là một cái bẫy ư?

Lương Long cũng có ý nghĩ tương tự với anh ta. Sau chuyện xảy ra trước đó, cô ta bây giờ biểu hiện còn tệ hơn cả tên mập, có lẽ trong ấn tượng của cô ta, Trần Nhiên vẫn có ý định lợi dụng mình để làm thí nghiệm.

Hai người đều đặt hy vọng cuối cùng vào Giang Thành, nhưng điều họ không ngờ tới là…

"Vậy thì làm phiền rồi." Giang Thành nhìn người đàn ông tóc vàng, gật đầu ra hiệu.

Cho đến khi đi trên đường đến thị trấn Đá Đen, đầu của tên mập vẫn còn ong ong, không hiểu sao bác sĩ cũng đồng ý với yêu cầu như vậy.

Là hắn đã phát hiện ra gì rồi ư?

Lương Long không đi cùng, cô ta vô cùng kiên quyết từ chối, nói rằng sẽ ở lại đợi bọn họ trở về, gọi bằng tên mĩ miều là tìm kiếm manh mối.

Tên mập thực ra cũng nghĩ như vậy, nhưng anh ta lại không yên tâm về bác sĩ, vì thế chỉ đành cắm đầu đồng ý.

Thực sự đi trên con đường đến thị trấn Đá Đen, tên mập càng có cái nhìn sâu sắc hơn về sự quỷ dị của thế giới này, xung quanh bọn họ là những cơn sóng phun đầy bọt nước, nhưng dưới chân lại là một con đường màu đen tuyền.

Rộng khoảng 3- 4 mét, quanh co khúc khuỷu dẫn vào thành phố trên biển.

Hóa ra thứ mà bọn họ nhìn thấy ở cửa sổ vuông của ngọn hải đăng không phải là người dân của thị trấn Đá Đen đang đi trên biển, mà là con đường quỷ dị này.

Khi giẫm lên trên, có ảo giác giây tiếp theo sẽ chìm xuống dưới, nhưng điều đó đã không xảy ra, tên mập cúi đầu, vừa bước đi vừa quan sát, phát hiện con đường màu đen này, dường như có mối liên hệ căn nguyên với sương đen che trời rợp đất.

“Bác sĩ,” Tên mập lợi dụng tình hình sáp đến bên cạnh bác sĩ, dùng giọng chỉ có hai người mới nghe được phàn nàn: “Rút cuộc anh đang nghĩ cái quái gì vậy? Làm sao có thể đồng ý đến nơi này với bọn họ?”

“Nơi này…” Anh ta nhìn trái nhìn phải, cổ họng lăn lộn,“Nơi này nhìn có gì đó không đúng, tôi nghi ngờ cái tên Trần Nhiên này đã thông đồng trước với những người ở thị trấn Đá Đen, để cố tình gài bẫy chúng ta.”

Giang Thành nheo mắt, tựa hồ đang nhìn chung quanh, không chú ý tới tên mập, nhưng lại có giọng nói truyền

tới,“Anh không cảm thấy kỳ quái sao?” Giang Thành hỏi: “Một hòn đảo lớn như vậy, nhưng lại không thể tìm thấy chút thức ăn hay nước uống nào?”

Tên mập đã từng nghĩ tới vấn đề này trước đó, nhưng vẫn không nghĩ ra cái gì.

Theo lý mà mói, có biển, còn có rừng, bọn họ sao có thể đến bước đường chết đói, chết khát.

Nhưng thế giới này… đã làm được điều đó.

Nghĩ tới đây, đồng tử tên mập hơi co rụt lại: “Bác sĩ, ý của anh là tới đây chính là một trong những cài đặt cơ bản trong nhiệm vụ lần này, cũng có nghĩa, nó là một phần cần thiết.”

Dừng một chút, anh ta tiếp tục nói: “Mục đích hạn chế lương thực và nước uống của chúng ta, chính là để ép chúng ta đến thị trấn Đá Đen, nơi này… có manh mối quan trọng.”

Giang Thành gật gật đầu, giọng điệu cũng trở nên thận trọng: “Chúng ta đã kiên trì được hơn một ngày rồi, không biết có thể kiên trì được bao lâu nữa, nhưng thay vì kiên trì đến mức không thể kiên trì được nữa, tốt hơn là nên đến đây khi chúng ta vẫn còn sức để kiểm tra.”

“Hơn nữa…” Giang Thành đột nhiên hạ giọng, ánh mắt nhìn chung quanh, phát hiện không có người chú ý, mới nói tiếp: “Anh cho rằng hôm nay chúng ta không tới, những người này sẽ cứ thế bỏ qua hay sao?”

Tên mập mở to mắt.

“Anh hãy nhìn số lượng người và vũ khí bọn họ mang theo đi,” Giang Thành nói,“Trông giống như hòa bình đến mời chúng ta làm khách à?”

Những người tới đây đều là những người đàn ông khỏe mạnh, quần áo làm bằng vải rất ít, trong đó phần lớn là quần

áo da, xét về chất liệu thì không phải là những bộ quần áo bọn họ nhìn thấy hàng ngày.

Những cơ bắp lộ ra bên ngoài chiếc áo khoác da đầy những đường thô ráp như đá, nhìn là đã thấy ẩn chứa sức mạnh, cộng với chiều cao trung bình của họ gần 2 mét…

Tên mập nuốt nước bọt chột dạ.

Đây không phải là chủ nhà đến mời khách, bọn họ rõ ràng là thổ phỉ từ trên núi xuống cướp bóc mới đúng, hơn nữa còn là một đám có sức chiến đấu bùng nổ.

“Tới rồi,” Người đàn ông tóc vàng đột nhiên đứng lại, thành phố trước mặt đang chìm trong một vùng ánh lửa.”

Chương 198: Đứa trẻ

Quy mô của thành phố này vượt quá sức tưởng tượng của tên mập, cho đến khi bước lên những con đường đá gồ ghề, trông anh ta vẫn như nhìn thấy quỷ vậy.

Hầu hết các tòa nhà đều được làm bằng đá, có thể thấy rằng chúng đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Một số góc thậm chí còn có xu hướng bị mài nhẵn.

Giữa đường để lại hai vết lún sâu do vận chuyển hàng rời trong nhiều năm, như một đường phân cách, chia cả thành phố ra làm hai.

Giang Thành vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Thời gian như một con dao khắc, để lại dấu vết thuộc về riêng thành phố biển kỳ lạ này.

Ngoài cảm giác nặng nề về thời gian, một điều khác khiến mấy người khó chịu nữa chính là đèn lửa quá chói lóa của thành phố này.

Khi mới bước vào, bọn họ thậm chí còn không thể mở mắt.

Tên mập cũng chỉ có thể nheo mắt lại rồi đi, đến mức không thể nhìn rõ đường, suýt trượt ngã ở một góc rẽ.

Cũng may Giang Thành tinh mắt nhanh tay, đã kéo được anh ta.

Khoảnh khắc đỡ tên mập, Giang Thành nhìn thấy dưới chân anh ta có một lớp màu xanh lá đậm, rất nhỏ và mỏng, trông giống như rêu.

“Chắc các cậu cũng mệt rồi,” Người đàn ông tóc vàng quay người lại, dùng ngữ khí không được nhiệt tình là bao nói: “Người trong thị trấn của chúng tôi biết các cậu đến nên đã đặc biệt chuẩn bị một ít đồ ăn, nếu không chê…”

“Vậy cảm ơn trưởng trấn.” Trần Nhiên đút hai tay vào túi, giọng điệu cũng không hẳn là được sủng ái mà lo sợ.

Người đàn ông tóc vàng nhìn anh ta hai cái, rồi sau đó gật gật đầu,“Mời đi theo tôi.”

Tiếp theo, ba người được rất nhiều đàn ông vây quanh, đã đi đến một quảng trường, diện tích nơi này rất rộng, tên mập ước tính gần bằng một nửa diện tích của một sân vận động tiêu chuẩn.

Trên quảng trường có rất nhiều người tụ tập, nam nữ già trẻ đều có, còn có cả một số phụ nữ ôm con nhỏ xem náo nhiệt, mọi người trông giống như đang chiêm ngưỡng một loại động vật quý hiếm nào đó vậy.

Những đôi mắt tò mò nhìn bọn họ từ trên xuống dưới.

“Bác sĩ,” Tên mập thì thầm,“Anh trông bọn họ có giống như chúng ta đang xem động vật trong vườn bách thú không?”

Anh ta ngưng một chút, rồi nói tiếp: “Nếu như tôi đoán không sai, chắc một lát nữa sẽ ném đồ ăn vào chúng ta, sau đó đứng xem chúng ta tranh giành đồ ăn cho vui…”

Từ khi gặp bác sĩ, tên mập đã có thêm một tật.

Một khi gặp phải tình huống tương đối căng thẳng, thì cái miệng này không còn chịu sự kiểm soát của đại não nữa, thích nói những lời vô nghĩa một cách vô thức, anh ta nghiêm túc nghi ngờ rằng đây là do bác sĩ đã lây nhiễm cho mình.

Nhưng lợi ích là nó sẽ làm giảm bớt sự lo lắng căng thẳng của anh ta đi rất nhiều.

“Anh mập,” Giang Thành trả lời với âm lượng tương tự: “Anh nói xem nếu tôi nói với anh rằng, lát nữa bọn họ rất có khả năng sẽ trói anh lại, cho lên nướng trên lửa, đến khi lách tách chảy ra mỡ, sau đó lại dùng dao ăn, liệu có ảnh hưởng đến tâm trạng hiện tại của anh không?”

Tên mập lập tức ngậm miệng lại, sắc máu hồng hào trên khuôn mặt đã phai đi sạch sẽ.

Dưới sự sắp xếp của người đàn ông tóc vàng, đám đông vây quanh đã giải tán, mọi người đều tìm chỗ ngồi xuống, lúc này tên mập mới nhìn thấy phía sau đám người có rất nhiều bàn đá làm bằng đá hình đĩa.

Nó không cao, chỉ vừa đủ để ngồi khoanh chân trên mặt đất, trên đó có một số món ăn và những thứ khác không thể nhận ra, bên trong đầy ắp cá, tôm, cua sò.

“Xin mời!” Người đàn ông tóc vàng bước tới chiếc bàn đá ở giữa và ngồi xuống.

Ba người Giang Thành cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện với người đàn ông tóc vàng.

Mỗi người đều có một cái đệm cỏ dưới mông, Trần Nhiên luôn tỏ ra nhàn nhã khoan thai, tên mập liếc anh ta một cái, chỉ số cảnh giác trong lòng dành cho anh ta đã đầy.

Cho đến khi một người phụ nữ mang một cái vò tiến tới, đổ đầy từng chiếc bát trước mặt bọn họ, buổi lễ chào đón mới chính thức bắt đầu.

Tên mập nhìn chằm chằm con cua lớn nhất trên đĩa ở giữa, không khỏi nuốt nước bọt, nhưng không có ai động đũa trước, nên có đánh chết anh ta cũng không dám ăn, ngoại trừ người đàn ông tóc vàng.

Bởi vì nếu có hạ độc, thì người đàn ông tóc vàng chắc chắn là có thuốc giải.

Trần Nhiên rất lịch sự tách một con cua, bắt đầu ăn nó một cách chậm rãi.

Sau đó…

Tên mập nhìn chằm chằm vào con cua lớn nhất, trong tầm mắt anh ta xuất hiện một bàn tay, bàn tay đó nhéo nhéo móng phải của con cua, lắc lắc rồi ném về phía trước mặt mình.

“Ăn đi.” Giang Thành bình tĩnh nói.

Tên mập ngay lập tức không khách khí bắt đầu ăn.

Phía sau luôn có hai người phụ nữ đứng chờ phục vụ, rượu trong bát hết là lập tức được rót đầy, các loại thức ăn cá tôm muốn có bao nhiêu cũng được, nhưng nhược điểm duy nhất là không có trái cây và rau quả.

Sau khi uống một ngụm rượu lớn, tên mập không khỏi nhíu mày, không biết rượu làm từ gì, nhưng cứ có mùi tanh khó tả.

Ăn xong hai con cua, Trần Nhiên vứt chân cua đi, nheo mắt nhìn người đàn ông tóc vàng từ đầu đến cuối không nói gì: “Trưởng trấn mời chúng tôi tới đây, chắc không chỉ đơn giản là ăn uống.”

Nghe vậy, người đàn ông tóc vàng đặt bát rượu trong tay xuống, anh ta ăn không nhiều, hầu như chỉ im lặng uống rượu, hiển nhiên là tâm sự ngổn ngang.

“Các cậu bị nó chọn trúng, chỉ có các cậu mới có thể giúp chúng tôi thoát khỏi lời nguyền.” Anh ta ngẩng đầu, ánh mắt vẫn nặng nề như cũ.

“Đương nhiên,” Anh ta lại tiếp tục nói: “Đây cũng chính là các cậu tự cứu chính mình, dù sao thì nếu lời nguyền không được giải trừ, các cậu cũng không thể rời khỏi đây.”

Trần Nhiên ngả người ra sau, vô cùng tùy ý tiếp tục nói: “Vậy làm phiền trưởng trấn hãy nói cho chúng tôi biết chuyện

về lời nguyền đó.”

Nói đến lời nguyền, tên mập buông con cua trên tay ra.

“Chuyện này phải bắt đầu từ mấy chục năm trước,” Người đàn ông tóc vàng thở dài: “Bắt đầu từ tổ tiên, chúng tôi sống ở ven biển, ở ngay phụ cận khu rừng, chủ yếu dựa vào nghề đánh cá trên biển để duy trì cuộc sống.”

“Đương nhiên,” người đàn ông tóc vàng nói thêm,“con mồi trong rừng, những thứ như quả mọng cũng rất ngon.”

“Nhưng cho đến một ngày, một gia đình trong thôn sinh hạ được một bé trai.” Nói đến đây, sắc mặt của người đàn ông tóc vàng bắt đầu thay đổi, giọng nói cũng trở nên run rẩy,“Không, đó không phải là đứa trẻ của loài người, nó là… là một ma vật! Ma vật!”

Sau khi nghe thấy hai từ ma vật, Giang Thành hơi nheo mắt lại, còn Trần Nhiên đang khẽ gõ ngón tay lên bàn, cũng hơi ngưng lại.

Ma vật… Nghe thế nào cũng không giống như một từ mà những người sống ven biển có thể nói ra, mà giống như cách nói của những người trong giáo hội hơn.

Trong đầu Giang Thành chậm rãi hiện ra tòa nhà hình chóp cổ quái kia…

“Kể từ sau khi nó ra đời, mọi thứ đã thay đổi, tàu thuyền của chúng tôi thường xuyên gặp nạn, đôi khi, ngay cả trong ngày trời trong nắng ấm, cũng sẽ đột nhiên nổi lên bão tố, làm lật tàu của chúng tôi, thậm chí là làm vỡ vụn!”

“Người vào trong rừng săn bắn, người hái hoa quả cũng bắt đầu thường xuyên xảy ra chuyện, đang yên đang lành vào trong rừng, đều đã mất tích!”

“Sau đó, chúng tôi tập hợp những thợ săn giàu kinh nghiệm nhất, cùng nhau đi vào rừng để xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng… bọn họ cũng giống như những người trước đó! Một đi không trở lại.”

“Cho đến… cho đến mấy ngày sau!”

Người đàn ông tóc vàng dường như nhớ lại một cảnh tượng kinh dị đến cực điểm, toàn thân bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát, thậm chí còn làm đổ rượu lên người mà cũng không hề hay biết.”

Chương 199: Lũ quét

Bị lây nhiễm cảm xúc của người đàn ông tóc vàng, vẻ mặt ba người Giang Thành cũng trở nên thận trọng, ngay cả Trần Nhiên biểu hiện ra rất tùy ý cũng đã bất giác thu lại rất nhiều.

"Mấy ngày sau xảy ra chuyện gì?" Giang Thành bình tĩnh hỏi.

Người đàn ông tóc vàng mím môi, sau đó nhấp một ngụm rượu lớn, người phụ nữ phục vụ không biết là phân tâm, hay là bị sắc mặt của người đàn ông tóc vàng dọa sợ, mà không bước tới rót đầy rượu vào ly.

"Mấy ngày sau, người phụ trách canh giữ bìa rừng đột nhiên xông vào nhà tôi, vui mừng nói với tôi rằng, những người mất tích trước đó… đã trở về."

"Đã trở về?" Tên mập trợn tròn mắt.

Giang Thành liếc tên mập một cái, anh ta lập tức im lặng.

"Đúng vậy, bọn họ đã trở về." Người đàn ông tóc vàng ngưng một chút, rồi tiếp tục nói: "Bất luận thế nào, thì đây cũng là một chuyện rất tốt của thị trấn, người già lại có con, đàn bà lại có chồng, con cái… … lại có bố."

"Đêm hôm đó, chúng tôi ở trong thị trấn hoan ngênh chiêu đãi các dũng sĩ trở về, thị trấn đã rất lâu không náo nhiệt như vậy rồi. Mọi người đều mang ra loại rượu ngon nhất mà họ đã sưu tầm được, những người đàn ông hẹn ước không say không về."

"Trong lúc uống rượu, bọn họ đã kể lại chuyện xảy ra sau khi vào rừng…"

Từ đây trở đi, ký ức của người đàn ông tóc vàng bắt đầu trở nên không rõ ràng, có lẽ đó là vấn đề của chính anh ta, hoặc có lẽ ký ức của những người đàn ông ra khỏi rừng đã xuất hiện sai lệch.

Tóm lại, theo ký ức của người đàn ông tóc vàng với tư cách là trưởng trấn, không lâu sau khi những người thợ săn vào rừng, bọn họ gặp phải một trận mưa lớn hiếm thấy, gây ra lũ quét.

Khi đó bọn họ đang ở vùng trũng, ít chỗ để ẩn náu, lũ quét dữ dội đến mức những ai không kịp né tránh đều bị cuốn trôi trong tích tắc, chờ sau khi lũ quét qua đi, lúc điểm danh quân số thì phát hiện thiếu mất một người.

Người đó là một thợ săn còn rất trẻ, nhưng kinh nghiệm phong phú, được coi là một trong những thủ lĩnh của đội.

Tình cảm của những người dân trong thị trấn với nhau rất thắm thiết, đều là những anh em chơi từ nhỏ đến lớn, đương nhiên không thể bỏ rơi anh ta, nên dù biết là lành ít dữ nhiều, nhưng vẫn men theo hướng chảy của lũ quét để tìm người.

Không đúng, chính xác hơn là tìm thi thể.

Người dân bị lũ quét cuốn trôi gần như không còn cơ hội sống sót, nhất là ở trong núi sâu.

Tất cả những gì bọn họ phải làm là mang thi thể về để an táng.

Nếu như có thể.

Lúc này, bọn họ đã từ bỏ việc tìm kiếm người mất tích trước đó, bởi vì dựa vào suy đoán về thời tiết, rất có khả năng bọn họ cũng sẽ gặp phải thảm họa tương tự như lũ quét, cơ hội sống sót gần như rất mong manh.

Nhưng điều không ngờ tới là, men theo hướng dòng nước trong núi, bọn họ vậy mà đã đến một nơi trước đây chưa từng đến.

Nơi này nằm ở sâu trong rừng, tại đây bọn họ đã phát hiện ra một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá có màu trắng tinh khiết, trên đó có ánh sáng kỳ lạ đang trôi nổi.

Rất hiển nhiên, tảng đá trước đó chắc là bị đất cát che mất, bây giờ bởi vì xảy ra lũ quét, nên mới xối đi hết để hiện ra.

Bọn họ ngạc nhiên khi phát hiện gần tảng đá có cây ăn quả, trái trên đó ăn ngọt vô cùng, có một dòng suối uốn khúc dọc theo phiến đá, nước trong đến mức có thể nhìn thấy cả cá bơi lội bên dưới…

Những người đàn ông nói về tảng đá bí ẩn đến mức nào, mọi người trong thị trấn nghe đều ngây ra.

Đến nỗi mà bọn họ đã quên mất mục đích ban đầu của mình là tìm người.

Cũng chả trách bọn họ lại có hứng thú với nơi đó, hiện tại biển cả đã không còn là sự tồn tại giống như mẹ nữa, việc kiếm được thức ăn từ biển ngày càng trở nên khó khăn hơn, tảng đá bí ẩn tình cờ được phát hiện vừa hay bù đắp cho sự thiếu hụt của nguồn cung cấp.

Đặc biệt vẫn là nguồn nước tuyệt vời, có vẻ như việc di cư cũng là một lựa chọn rất tốt…

Hầu như không cần phải bàn cãi, mọi người nhất trí quyết định ngày mai thợ săn sẽ dẫn đường, mọi người đi vào rừng xem xét.

Đêm đó, người đàn ông tóc vàng là trưởng trấn bởi vì vui quá, nên uống rất nhiều rượu, mới nửa bữa tiệc đã phải có

người cõng về.

Anh ta nằm trên giường ngủ say, thì mê man bị ai đó vỗ cho tỉnh, là loại vỗ rất mạnh, người đến hình như đang rất vội, liên tục nhỏ giọng gọi tên anh ta.

Nhưng khi người đàn ông tóc vàng mở mắt nhìn người đó, tâm trí vốn đang hôn mê bất tỉnh của anh ta bỗng bừng sáng, không những sáng lên mà ngay cả tóc cũng dựng đứng.

Người đàn ông ngồi xổm trước mặt đầu bù tóc rối, người đầy bùn đất, chỉ có hai con mắt đỏ ngầu nhìn thẳng vào anh ta. Nhưng dù vậy, người đàn ông tóc vàng nhìn thoáng qua vẫn nhận ra ngay!

Chính là người thanh niên đã bị lũ quét cuốn trôi!

Nhưng… không phải anh ta đã chết rồi sao?

Chẳng lẽ… ?!

Ngay khi người đàn ông tóc vàng đang run lên vì sợ hãi, nói không nên lời, thì người thanh niên bị lũ quét cuốn trôi lên tiếng.

“Trưởng trấn,” Anh ta nói với giọng đầy nghẹn ngào,“Chúng tôi gặp phải một trận lũ quét, ngoại trừ tôi, những người khác trong đội đều đã chết rồi!”

“Cái gì?!”…

Nghe vậy, cảm xúc của tên mập nhất định cũng giống như trưởng trấn trước đây, trái tim treo lên tận cổ họng. Nếu như những gì đám đàn ông trở về bên ngoài kia nói là sự thật, vậy thì người thanh niên trước mặt chính là quỷ!

Nhưng nếu điều người thanh niên nói là sự thật thì sao?

Vậy thì những người đàn ông ở bữa tiệc bên ngoài… lại cái quỷ quái gì vậy?

Nhưng sau đó, đầu óc của tên mập đã quay lại, anh ta lập tức chắc chắn, lời nói của người thanh niên lẻn vào phòng người đàn ông tóc vàng chắc là sự thật, anh ta mới là người.

Nếu không… tên mập nhìn người đàn ông tóc vàng mặt tái mét, hôm nay có lẽ anh ta đã không có cơ hội ngồi đây kể cho mình nghe câu chuyện này rồi.

Trong lòng chợt ớn lạnh, những thứ bên ngoài thực là tà môn, có điều đáng sợ hơn là… tảng đá màu trắng mà người đàn ông tóc vàng nhắc tới.

Trong lời kể của Tô Tiểu Tiểu, cũng từng xuất hiện một tảng đá màu trắng quỷ dị.

Đồng thời, trên tảng đá chất đống vô số xương trắng.

Hơn nữa… những xương trắng đó còn có thể sống dậy, giết chết những người đến gần.

Chỉ sợ những thứ mà hai chị em Tô Tiểu Tiểu gặp phải chính là những người đàn ông "trở về" từ rừng trong câu chuyện của người đàn ông tóc vàng.

Bọn họ là cái gì?

Quỷ?

Tên mập nghĩ đi nghĩ lại, nhưng cứ cảm thấy không giống, bọn họ không phù hợp với hình tượng của quỷ trong đầu anh ta, mà giống như những tồn tại quỷ dị điều khiển hành động thông một loại bản năng nào đó hơn.

Như thể có thứ gì đó sâu xa hơn đang điều khiển bọn họ, nhưng trưởng trấn nhất thời không biết.

Về phần sau đêm đó đã xảy ra chuyện gì, người đàn ông tóc vàng không đề cập đến, nhưng từ ánh mắt của anh ta có thể cảm nhận được thị trấn sau đêm đó đã phát sinh những thay đổi to lớn.

Bởi vì câu tiếp theo của anh ta là: “Tôi dẫn theo những người đàn ông còn lại trong thị trấn…”

Còn lại…

“Cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy tảng đá đó.” Ánh đuốc chiếu vào khuôn mặt dao khắc rìu chạm của người đàn ông tóc vàng chập chờn lúc tối lúc sáng, anh ta lại mở miệng, giọng khàn khàn như thể nuốt phải cát: “Xung quanh tảng đá là một vùng đất chết cằn cỗi, không có cỏ cây, lớp đất đỏ sậm trông như đã thấm đẫm máu, trên tảng đá…”

Anh ta ngưng một chút, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe như sắp chảy ra máu,“Tầng tầng lớp lớp chất đầy thi thể của những người dân thị trấn! Nam nữ già trẻ đều có, tất cả những người mất tích đều ở đây!”

Chương 200: Mục sư

Sắc mặt của Trần Nhiên khiến người ta phải suy ngẫm, ly rượu anh ta cầm trong tay, nhưng không uống, chỉ thỉnh thoảng xoay chuyển một cái, như thể còn quan tâm đến chiếc ly hơn cả câu chuyện của người đàn ông tóc vàng kể.

Không ai để ý đến Trần Nhiên, Giang Thành đang suy nghĩ tính khả thi trong câu chuyện của người đàn ông tóc vàng, còn tên mập đã bị sự dị dạng trong câu chuyện của người đàn ông tóc vàng thu hút.

Hít một hơi thật sâu, tâm trạng của người đàn ông tóc vàng dịu đi một chút.

Mặc dù thời gian đã trôi qua rất lâu nhưng khi nghĩ lại, những cảnh tượng khủng khiếp, thậm chí quỷ dị hoang đường vẫn còn hiện rõ trong tâm trí.

"Đều chết rồi…" Giang Thành khẽ lặp lại một lần, như đang tự nói với chính mình.

Người đàn ông tóc vàng dừng lại, quay đầu nhìn bóng tối vô biên xung quanh thị trấn, một lúc lâu sau, anh ta lạnh lùng nói: "Nếu như chết rồi… cũng đã tốt."

Tên mập nghe vậy mím môi, như thể đã đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Giang Thành lặng lẽ uống một ngụm rượu chát, sau khi đặt ly xuống, cau mày hỏi: "Là sao?"

"Sau khi chúng tôi cố gắng đến gần tảng đá để mang thi thể của người dân thị trấn đi thì đã xảy ra dị biến," Người đàn ông tóc vàng trả lời: "Chúng tôi đã bị tấn công."

“Là những người… đã chết kia?”

Người đàn ông tóc vàng nhìn Giang Thành, như muốn nhìn thấy điều gì đó trong mắt hắn, nhưng rõ ràng anh ta đã thất bại,“Đúng vậy.” Người đàn ông tóc vàng gật đầu,“Bọn họ sống dậy một cách quỷ dị, sau đó điên cuồng tấn công chúng tôi.”

“Chúng tôi chỉ có chưa đến một phần ba số người trốn thoát được, điều đáng sợ hơn nữa là, bọn họ lại chất thi thể của những người dân thị trấn bị giết lên tảng đá.”

Lúc này, hơi thở của người đàn ông tóc vàng lại trở nên gấp gáp,“Các cậu không thể tưởng tượng được, có một số người dân bị chặt đứt tứ chi, thậm chí cả đầu, những người dân chết rồi tái sinh mạnh đến mức có thể xé xác mọi người thành từng mảnh bằng chính đôi tay trần của bọn họ.”

“Hơn nữa… hơn nữa những thi thể bị xé nát đó, không lâu sau khi được đặt trên tảng đá, vậy mà cũng có thể sống lại, vết thương cũng biến mất như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.”

“Việc này có liên quan gì tới tòa nhà các anh xây dựng?” Trần Nhiên đặt ly rượu đang nghịch ngợm xuống, nhìn người đàn ông tóc vàng: “Tôi không hiểu.”

Tên mập nuốt khan, nhỏ giọng hỏi: “Tòa nhà đó có thể chống lại… chống lại những thứ đó?”

“Không phải.” Người đàn ông tóc vàng lắc đầu,“Tòa nhà đó được xây dựng bởi một người tự xưng là mục sư, con tàu của mục sư đã bị chìm gần đó, chỉ có mục sư là người duy nhất sống sót, chúng tôi đã tìm thấy mục sư trên một tấm ván gỗ ở bãi biển.”

“Theo lời mục sư nói, thì là đang đi sang bên kia đại dương để truyền đạo.”

“Sau khi chúng tôi kể cho mục sư nghe những chuyện cổ quái xảy ra trong rừng, mục sư đã thẳng thừng nói rằng tất cả đều là định mệnh. Sở dĩ mục sư không chết trong vụ tai nạn trên biển, chính là để đến giúp chúng tôi, đây là sứ mệnh của mục sư.”

“Dựa theo miêu tả của chúng tôi, mục sư phán đoán tảng đá trong rừng là một tế đàn, tế lễ cho thứ ô uế đang ngủ say dưới biển sâu, càng đáng sợ hơn là, mục sư nói… rất có thể nó đã thức tỉnh rồi.”

“Những người chết rồi tái sinh kia… chính là sản vật lây lan nguyền rủa, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng tất cả mọi người đều sẽ không cách nào may mắn thoát khỏi.”

“Chỉ dựa vào sức mạnh của mục sư và chúng tôi thì hoàn toàn không thể chống lại được nó, chỉ có xây dựng một tòa nhà hùng vĩ mà mục sư cần, sử dụng sức mạnh của giáo hội, mới có thể chân chính chống lại nó, từ đó hóa giải nguyền rủa.”

Giáo hội sao?…

Tên mập nhớ lại phong cách của tòa nhà, tuy rằng không hiểu, nhưng quả thực rất giống với nhà thờ trong ấn tượng của anh ta.

“Xem ra cuối cùng vẫn thất bại.” Giang Thành không chút do dự nói, nhìn chung quanh, tòa thành trên biển cổ quái này e rằng là nơi ẩn náu cuối cùng của bọn họ.

Hơn nữa… bọn họ cũng không nhìn thấy người được gọi là mục sư kia.

“Chúng ta đã xây dựng được tòa nhà này theo như mong muốn.” Ánh mắt của người đàn ông tóc vàng nói thâm sâu: “Chỉ cần… chỉ cần đảm bảo đèn hoa tiêu trên ngọn hải đăng luôn luôn cháy sáng, chúng tôi có thể được cứu rỗi.”

“Nhưng không ngờ, vào ngày cuối cùng, vào ngày cuối cùng! Mục sư đã xảy ra chuyện…”

“Mục sư bị con ma vật kia… giết chết!” Như nhớ tới tình huống bi thảm lúc đó, người đàn ông tóc vàng nói với vẻ mặt kinh hãi: “Không, không chỉ bị giết chết, mà là bị ăn thịt! Mục sư đã bị ăn thịt!”

Ma vật…

Tên mập trợn tròn mắt, sao anh ta nhớ, lần trước khi người đàn ông tóc vàng nhắc đến từ này là đang nói về một đứa trẻ, hay chính xác hơn là một đứa bé sơ sinh vừa mới sinh ra trong thị trấn.

“Đó không phải là một đứa trẻ, đó là một ma vật!” Người đàn ông tóc vàng gầm gừ,“Chính là nó, nó đã ăn thịt mục sư! Khiến nỗ lực phá bỏ nguyền rủa cuối cùng đã thất bại!”

“Con ma vật đó đầu tiên lên kế hoạch cho cái chết của bố mẹ, sau đó mục sư thấy nó đáng thương nên đã nhận nuôi nó, nhưng nó vậy mà lại nhân lúc mục sư cho bú…”

“Chờ đã!”

Gần như cùng lúc đó, Giang Thành và Trần Nhiên vẫn luôn nheo mắt, đồng thời lên tiếng.

“Mục sư là phụ nữ?”

Người đàn ông tóc vàng ngây ra, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Đúng vậy, mục sư là một phụ nữ, ma vật đã lợi dụng điểm này để tiếp cận mục sư, cuối cùng ăn thịt mục sư.”

Trần Nhiên liếc nhìn Giang Thành, sau đó quay đầu gật đầu với người đàn ông tóc vàng,“Tôi hiểu rồi, xin hãy tiếp tục.”

Phải mất một lúc lâu, người đàn ông tóc vàng mới thoát ra khỏi ký ức. Trong giây lát, người đàn ông mạnh mẽ này dường

như già đi rất nhiều, khom lưng nhìn chằm chằm vào ly rượu trống rỗng.

“Mục sư đã chết, ngọn lửa trên tháp hải đăng cũng tắt, nguyền rủa cuối cùng đã bộc phát, đất liền chìm xuống, nước biển dâng lên, thị trấn ban đầu của chúng tôi bị nguyền rủa xâm chiếm, biến thành một thị trấn nổi trên mặt biển mênh mông.”

“Cả ngày bị sương đen quỷ dị bao quanh, không bao giờ có thể nhìn thấy mặt trời nữa, chúng tôi chỉ có thể trốn trong bóng tối và ẩm ướt để sinh sống, cũng chỉ khi bị sương đen bao phủ, chúng tôi mới có thể vào bờ.”

“Giống như một loài bò sát biển đáng ghét!” Anh ta nói một cách ác độc.

“Cũng có nghĩa là, chỉ sau khi sương đen bao phủ không gian này, các anh mới có thể nhìn thấy chúng tôi, hơn nữa mới có thể lên bờ hoạt động.” Giang Thành nói theo ý hiểu của mình.

“Là như vậy đấy.”

“Vậy ban ngày trong mắt chúng tôi, thì trong mắt các anh trông như thế nào?”

“Chỉ là một màn sương đen bao phủ một khu vực rất nhỏ xung quanh thị trấn của chúng tôi, bốn bề là biển, nhưng không phải là biển theo đúng nghĩa. Không ai dám ngồi tàu xuống biển, bởi vì khi đó ngay cả người và thuyền cũng đều sẽ biến mất không tăm tích. Chúng tôi chỉ có thể sử dụng phương pháp truyền thống nhất là, đánh bắt gần bờ hoặc đánh bắt một ít cá tôm để miễn cưỡng duy trì cuộc sống.”

Nói đến đây, người đàn ông tóc vàng nhìn cá tôm cua trên bàn, có chút đau lòng nói: “Những thứ này đã là thực phẩm tốt nhất mà chúng tôi có thể lấy ra rồi.”

Anh ta nhìn ra xung quanh, Giang Thành và những người khác cũng nhìn theo ánh mắt của anh ta. Trên bàn của những người dân thị trấn khác không có nhiều đồ ăn như bọn họ, một số thậm chí chỉ có một vài con cá hình thù cổ quái.

Có vẻ như cuộc sống của người dân thị trấn đã rất gian nan đến một mức độ nhất định rồi.

"Những… những… trong khu rừng."

Tên mập còn chưa nói xong đã bị người đàn ông tóc vàng cắt ngang, anh ta hít một hơi thật sâu, giọng điệu lần đầu tiên trở nên thoải mái hơn một chút: "Chuyện này thì phải cảm ơn mục sư."

Chương 201: Nhận thức

“Mặc dù nguyền rủa đã lan rộng, nhưng sự tồn tại của tòa nhà dường như có thể kiềm chế nguyền rủa ở một mức độ nhất định, những cổ quái trong khu rừng không thể xâm chiếm thị trấn của chúng tôi.”

“Tất nhiên, khi chúng tôi có thể lên bờ, cũng tuyệt đối không đến gần khu rừng.”

“Cũng có nghĩa là, ngoại trừ một số điều kiện hạn chế ra, cuộc sống của các anh ở đây cũng không khác gì trên bờ,” Giang Thành chậm rãi nói: “Ví dụ như sinh lão bệnh tử thông thường, tôi có thể hiểu như vậy không?”

“Nếu như không có ngày và đêm, vĩnh viễn bị sương đen vây hãm trên biển, cùng với những chuyện như thiếu thốn lương thực chẳng hạn, trong mắt cậu đều không là gì cả, vậy thì đương nhiên có thể.” Người đàn ông tóc vàng thẳng thắn nói.

“Phương thức hóa giải nguyền rủa là thắp sáng ngọn hải đăng, sau đó giữ cho nó luôn luôn bùng cháy?”

“Đúng rồi.”

“Mất bao lâu?”

Người đàn ông tóc vàng suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Mục sư không nói gì, bà chỉ nói với chúng tôi cách giải trừ nguyền rủa, nhưng có thể chắc chắn sẽ không mất nhiều thời gian.”

Trần Nhiên đặt một tay lên bàn, nhìn người đàn ông tóc vàng và nói: “Nếu như mục sư đã nghĩ ra phương thức giải

quyết nguyền rủa, vậy thì chắc chắn cũng đã nhận ra màn hiến tế này, cũng chính là nguồn gốc của nguyền rủa là ai.”

“Nó… là ai?” Trần Nhiên hỏi.

Nghe vậy, vẻ mặt tên mập trở nên nghiêm túc hơn, anh ta đã nghe thấy loạt tiếng ca của cá voi quỷ dị kia, còn đối với thứ có thể phát ra tiếng ca của cá voi…

Tò mò?

Không, tên mập theo bản năng cự tuyệt từ này.

Bởi vì quá mỏng manh yếu đuối, hoàn toàn không thể sánh được với thân phận của thứ tạo ra tiếng ca của cá voi, cũng như… tiếng nhịp tim nặng nề như bom nổ dưới nước sâu kia.

Đó nhất định là một tồn tại vượt ngoài tầm nhận thức của bọn họ.

Giống như chỉ tồn tại sau khi đã uống say, trong ảo tưởng của thi nhân, hoặc ở một chiều không gian hoàn toàn chưa biết…

Thực lòng mà nói, tên mập thực sự không tin lắm vào chuyện ngọn hải đăng luôn cháy có thể hóa giải nguyền rủa, nhưng không tin là chuyện của không tin, làm thì vẫn phải làm, nếu bảo anh ta không làm gì cả, chỉ sợ là sẽ càng hoang mang hơn.

Nhưng cũng may, anh ta vẫn còn có bác sĩ, tên mập lén nhìn bác sĩ với ánh mắt đầy hy vọng, chợt phát hiện ánh mắt của bác sĩ dường như đang chăm chú lắng nghe lời nói của người đàn ông tóc vàng, hơn nữa còn đang suy nghĩ theo.

Nhưng tay của hắn… cổ họng của tên mập bất giác cuộn lên, phát hiện bác sĩ đang lén di chuyển càng cua lớn từ bàn đá ra mép bàn, rồi từ từ nhét vào túi của mình.

Tiếp theo, lại lấy con khác…

Giống như một con sóc, đang dự trữ thức ăn cho mùa đông.

“Chúng tôi không biết tên của nó, nhưng theo như mục sư nói, không ai có thể nhìn trộm chân dung của nó. Mỗi một mảnh vảy cứng trên cơ thể to lớn của nó có kích thước bằng một ngọn đồi, những chiếc răng sắc nhọn giống như những đỉnh núi dốc nhất, đứng trên hai đầu cơ thể của nó, có thể lần lượt nhìn thấy mặt trời mọc và mặt trời lặn. Nó là một tồn tại nằm ngoài nhận thức, người bình thường khi đứng trước mặt nó chỉ có thể bò rạp trên mặt đất.”

“Nó chỉ hơi lắc lư cơ thể một chút thôi, những vách đá dưới biển sẽ bị nó san phẳng, mỗi một hô hấp của nó, đều sẽ tạo ra một cơn sóng cực lớn đáng sợ, lật úp tất cả những tàu thuyền đi qua.”

“Nó không quan tâm đến hạnh phúc vui vẻ, bởi vì tất cả chúng sinh chỉ là những con kiến trong mắt nó.”

Những điều này giống như những lời nói xằng bậy của các pháp sư thời trung cổ, vào lúc này lại thực sự khiến mấy người đau tai, như thể khi nghe chúng, bọn họ đã trải qua những năm tháng đen tối và không có khoa học vậy.

Các nhóm phù thủy bị trói vào cọc và bị thiêu chết, trên đầu có quạ bay lượn, các cô gái trên đường phố đang cầu nguyện và khóc lóc, mọi thứ đều thì thầm trong bóng tối.

Bóng tối… không có ánh sáng.

Ngay khi tên mập đang dần chìm vào suy nghĩ trong bóng tối, âm thanh đó lại xuất hiện, mênh mang, lanh lảnh… mang theo sự uy nghiêm như nghiền nát mọi con đường phía trước.

Giây tiếp theo, chờ sau khi anh ta phản ứng lại, đã đang đi trên con đường trở về.

Trần Nhiên đi phía trước, cầm một ngọn đuốc.

Bác sĩ ở bên cạnh mình.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thị trấn Đá Đen rực rỡ ánh lửa dần dần trở nên mờ ảo.

Bọn họ đã rời đi từ lúc nào, anh ta thậm chí còn không biết.

Dưới chân ba người là một con đường được tạo thành từ sương đen, khác hẳn với lúc họ đến, xung quanh đã không còn người đến từ thị trấn Đá Đen.

Tên mập nghĩ ngợi một chút, cho rằng có lẽ bọn họ sợ nếu sương đen biến mất, sẽ không thể chạy về thị trấn Đá Đen kịp thời.

"Bác sĩ," Tên mập hạ thấp giọng,"Anh cảm thấy lời bọn họ nói có phải là thật không? Thật sự có… loại tồn tại kia sao?"

Trong tay Giang Thành cũng đang cầm một ngọn đuốc, chỉ là đặt rất thấp, tên mập chỉ có thể nhìn thấy nửa dưới khuôn mặt của bác sĩ, không thấy được đôi mắt của hắn, điều này khiến cho anh ta cảm thấy hơi khó chịu.

"Bác sĩ?" Tên mập chờ một lát rồi khẽ hỏi.

Giang Thành đột nhiên dừng chân lại, khiến cho tên mập đi cùng hắn cũng dừng lại, bác sĩ trong bóng tối ngẩng đầu lên, tựa hồ đang nhìn về phía trước, tên mập chớp chớp mắt cũng nhìn theo.

Ngọn đuốc phía trước… Không biết đã tắt từ lúc nào, ngoại trừ ngọn lửa trên ngọn hải đăng cao chót vót phía xa, phía trước chỉ có bóng tối.

Giọng nói của Trần Nhiên từ trong bóng tối vang lên, anh ta dường như cũng đồng thời thở dài, khiến cho giọng nói không được rõ ràng.

"Anh Hách chắc cũng đã nghĩ đến rồi đúng không." Giọng Trần Nhiên vẫn tiếp tục: "Giáo hội, nữ mục sư… ha ha." Anh

ta khẽ cười: “Chỉ có nam giới đã rửa tội mới có thể lãnh nhận chức thánh một cách hợp lệ. Mặc dù có rất nhiều con chiên đều không tuân theo Kinh thánh, nhưng giáo hội vẫn phải tuân theo giáo luật, đặc biệt là ở… thời kì đen tối đó.”

“Xem ra lần này chúng ta thật sự đã gặp phải một tên rất phi thường rồi.” Ánh mắt của Trần Nhiên trong đêm tối đột nhiên trở nên rõ ràng hơn: “Anh Hách…”…

“Rắc rắc rắc.”

Ngọn lửa trước mặt đang bùng cháy.

Dưới ánh lửa là một cơ thể khoẻ mạnh, chỉ là lúc này cơ thể đang co rúm lại, lộ ra vẻ bất lực hiếm thấy.

Lương Long ngồi xổm một mình trong đại sảnh trống trải ở tầng một của tòa nhà, xung quanh yên tĩnh đến lạ thường.

Sau khi bị tách khỏi ba người Giang Thành, cô ta không quay lại ngọn hải đăng mà lựa chọn ở lại.

Ở đây mặc dù tối tăm và yên tĩnh, cách xa những người bạn đồng hành, nhưng… cô ta chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ lớn tuổi với khuôn mặt vặn vẹo đó, là toàn thân lại thấy khó chịu.

Chị ta có điều gì đó không đúng.

Lương Long có thể chắc chắn.

Hơn nữa nếu như muốn quay lại, vậy thì phải một mình đi qua cầu thang tối tăm, nếu ở đó xảy ra chuyện gì, có vẻ như cũng là chuyện rất bình thường.

Nghĩ đến đây, cô ta lại ném thêm mấy thanh củi vào lửa, may mắn thay, ngoài các loại cột đá và tượng đá ra, trong đại sảnh này còn có một số cành cây khô rải rác.

Nếu không cô ta đành phải cầm đuốc chờ cho đến khi ba người kia quay lại.

Trong suy nghĩ tự nhiên tràn ngập một khuôn mặt, Lương Long theo bản năng rùng mình một cái, chính là người đàn ông tên Trần Nhiên kia…

Cô ta đã nghe nói về người đàn ông này từ lâu.

Nó bắt đầu với một trong những đồng đội cũ của cô ta.

Mặc dù đồng đội của cô ta lần đó đã sống sót thoát khỏi ác mộng nhưng khi quay trở lại thế giới hiện thực, đã bị phát điên, liên tục lặp lại cái tên Trần Nhiên.

Bất kỳ kích thích bên ngoài nào cũng sẽ khiến cô ta cực kì kinh hãi, cô ta sẽ hoàn toàn khép mình lại, thậm chí thu mình lại thành một quả bóng nhỏ, nhét mình vào một không gian nhỏ hẹp.

Chương 202: Môn đồ

Vài ngày sau, chờ sau khi cô ta biết được thông tin của đối phương.

Người đã chết rồi.

Cô ta cũng đã nhìn qua thi thể, cả người nhét vào trong một chiếc tủ mà ngay cả trẻ em cũng không thể chui vừa, đôi mắt trừng to, đã gầy đến mức không thể nhận ra.

Bác sĩ nói… là bởi vì bệnh tim tái phát, bị đột tử mà chết.

Nhưng cô ta biết rõ, tất cả mọi thứ đều là do Trần Nhiên làm.

Bởi vì… trong chiếc tủ nơi đồng đội chết cuối cùng, cô ta đã phát hiện ra các dòng chữ chạm khắc chi chít dày đặc, lộn xộn và vặn vẹo… mỗi một từ như chứa đầy oán niệm và nỗi sợ hãi vô biên.

Trần Nhiên… môn đồ…

Các môn đồ…

Cơ thể của Lương Long bất giác run lên.

Bọn chúng cũng bị cuốn vào rồi sao…

Chết tiệt…

“Cạch-”

Một loạt tiếng động nhỏ đã thức tỉnh Lương Long đang chìm trong ký ức, cô ta sửng sốt trong giây lát, sau đó lập tức lặng lẽ lui về sau, giấu cơ thể vào trong bóng tối.

Cô ta cúi thấp người xuống, nấp bên cạnh một cột đá gãy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Phản ứng đầu tiên của Lương Long là những người tự xưng là thị trấn Đá Đen đã lén lẻn vào, bởi vì âm thanh cô ta nghe thấy đến từ hướng cửa.

Mặc dù cô ta đã đóng cửa lớn, nhưng vẫn có thể trèo qua cửa sổ để vào.

Mặc dù không gian ở đây rất lớn nhưng không dễ để tìm thấy một người do những cột đá và vô số tác phẩm điêu khắc bằng đá bị vỡ.

Tất nhiên, tiền đề là những tên đó… phải thực sự là con người.

Chứ không phải những thứ kỳ quái.

Cô ta nín thở, nhìn xung quanh với đôi mắt hơi lóe sáng.

Bởi ánh lửa cách đó không xa, cô ta tình cờ phát hiện địa hình xung quanh phức tạp hơn mình tưởng tượng rất nhiều, bao phủ đầy những cột đá và các loại đá chạm khắc.

Cô ta ngờ vực chớp mắt, nhưng… tại sao cứ luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng?

Vị trí này được cô ta cẩn thận lựa chọn, nằm ở bên phải trung tâm tòa nhà, có tầm nhìn tương đối rộng, giúp cô ta lập tức phát hiện được sự trở lại của đồng đội hoặc người đang đến.

Từ bao giờ xung quanh lại có nhiều chướng ngại vật đến vậy?

Cô ta chợt nhận thức được điểm này.

Hoặc là nói… tác phẩm điêu khắc bằng đá?

Đôi mắt cô ta chậm rãi quét qua các tác phẩm điêu khắc bằng đá, trong đầu hiện lên một ý nghĩ rất kỳ lạ. Những tác phẩm điêu khắc bằng đá này có kích thước khác nhau, cái lớn cao ba bốn mét, cái nhỏ cao khoảng hai mét.

Điểm chung duy nhất là đều trông rất khủng khiếp.

Chúng có hình dạng khác nhau, một số trông giống cá mập với một đôi cánh phía sau, một số trông giống sự kết hợp giữa con cóc và thằn lằn… Tóm lại, chúng đều trông giống như những con quái vật chỉ tồn tại trong thần thoại.

Người có thể khắc ra những thứ này… cũng khá kỳ lạ.

Nói không chừng còn là một kẻ điên của phái trừu tượng, Lương Long thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi cô ta thu hồi ánh mắt, chuẩn bị tập trung tìm kiếm "kẻ xâm nhập", một cái liếc mắt vô tình khiến cô ta chú ý.

Bên cạnh cô ta hình như có thứ gì đó… động đậy một cái.

Quay đầu nhìn lại, trái tim đang căng thẳng trong chốc lát bỗng nhiên thả lỏng trở lại.

"Phù-" Cô ta thở hắt ra một hơi dài.

Là một tác phẩm điêu khắc bằng đá.

Chiều cao chưa đầy 2 mét, là một tên nhỏ bé không nổi bật nhất trong số tất cả các tác phẩm điêu khắc bằng đá.

Những bức chạm khắc trên đá đang trong tình trạng đổ nát, đầy những vết nứt nhỏ, như thể chỉ cần chạm vào một cái là vỡ ngay.

Tuy nhiên, điều khiến Lương Long hơi khó chịu là tác phẩm điêu khắc đá nghiêng đầu, một đôi mắt to đối xứng như mắt ruồi nhìn thẳng vào vị trí của mình.

“Chỉ là một tác phẩm điêu khắc mà thôi…” Cô ta tự an ủi trong đầu rồi ép mình rời mắt đi, tìm kiếm một vị trí mà trước đây cô ta chưa từng tìm kiếm.

Vẫn bắt đầu ở gần đống lửa, cô ta hơi thò đầu ra ngoài, nhìn ra cửa sổ.

Chỉ là vừa thực hiện ra tư thế này, lại như có thứ gì đó đang chỉ dẫn mình vậy, toàn bộ cơ thể cô ta đột nhiên dừng lại.

“Tại sao… tại sao lại phải thò đầu ra?”

Rõ ràng vừa ngồi xổm ở đây là có thể nhìn rõ vị trí cửa sổ, tại sao bây giờ lại không thấy được?

Theo ánh mắt của mình, cô ta đã phát hiện ra nguyên nhân.

Một tác phẩm điêu khắc đá kỳ lạ nằm trên mặt đất đã che mất một phần tầm nhìn của cô ta.

Như nhận ra điều gì đó, hai hàm răng bắt đầu không tự chủ được va vào nhau lập cập, cô ta quay cái cổ cứng đờ, rất nhanh, cô ta đã thấy một cảnh tượng mà cả đời này cũng sẽ không bao giờ quên.

Bên cạnh ngọn lửa, tất cả các tác phẩm điêu khắc bằng đá trong tầm mắt đều nghiêng đầu một góc kỳ lạ.

Nhìn chằm chằm vào chính mình. …

Bên cạnh đống lửa đang lụi tàn là một người đàn ông có vóc dáng to lớn, bóng của anh ta phản chiếu trên mặt đất, đung đưa theo những cơn gió thoảng qua.

Lý do tại sao lại dùng vóc dáng to lớn để mô tả, mà không phải là cường tráng, là bởi vì anh ta chỉ béo thôi.

“Lương Long bởi vì sợ quá, nên đã tự mình… trở về trước rồi sao?” Tên mập nuốt nước bọt hỏi.

Giang Thành ngồi xổm trên mặt đất, tựa hồ đang nhìn gì đó, một lúc sau mới đứng dậy nhìn chung quanh nói: "Cô ấy cũng không thể mò mẫm quay về trong bóng tối chứ."

Giang Thành chỉ vào một góc khuất trên mặt đất, nơi đó có vứt một thanh gỗ có đầu cháy.

Đây là ngọn đuốc tự chế của bọn họ.

Mặt trước được bọc bằng thứ gì đó tương tự như vải tìm thấy trong sọt ở tháp hải đăng, sau đó nhúng vào một ít dầu mỡ để có thể tiếp tục cháy lâu.

Lúc đi xuống, bốn người bọn họ mỗi người một cây.

Mặc dù có những cành cây khô được nhặt trên mặt đất, nhưng chúng rõ ràng không hữu dụng bằng đuốc.

Giang Thành đi thêm vài bước, thật ra chủ yếu là do hắn ngửi được một mùi rất đặc biệt, cách đống lửa chưa đầy 2m, hắn phát hiện ra một vũng chất lỏng.

Lượng rất ít, nhưng mùi… thực sự rất đặc biệt.

Tên mập lon ton chạy đến, đảm bảo khoảng cách thẳng tắp giữa mình và bác sĩ đều nằm trong vùng an toàn 3 mét.

"Đây là… cái kia do Lương Long để lại…"

Không phải là giọng điệu nghi vấn, tên mập chỉ cảm thấy Lương Long này cũng khá thận trọng.

Nếu đổi lại là anh ta, chắc chắn cũng sẽ không bao giờ đi quá xa ngọn lửa.

Trong ác mộng, không có nhiều thứ có thể an ủi bản thân, sự ấm áp và ánh sáng do ngọn lửa mang lại chắc chắn là điều mà mọi người đều mơ ước.

"Cô ta đều đi vệ sinh ở đây, vậy thì chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ đi xa," Tên mập vừa nói vừa bịt mũi: "Nhất định

cô ta đã gặp phải chuyện gì, hoặc là thứ gì, bất đắc dĩ mới phải rời đi.”

“Có khả năng đã chết ngay cạnh đống lửa.” Trần Nhiên nhìn xung quanh và nói: “Điều này cũng nói không chừng.”

Tên mập đang đứng trước đống lửa sưởi ấm bỗng thấy toàn thân khó chịu.

Anh ta tránh né Trần Nhiên ra, chọn cách dựa sát vào bác sĩ, thì thầm: “Bác sĩ, chẳng lẽ những tên ở thị trấn Đá Đen đã bắt được Lương Long?”

“Không,” Giang Thành không muốn trả lời.

Tên mập chớp mắt: “Tại sao?”

“Tôi không thể nghĩ ra mục đích bọn họ làm như vậy là gì?” Giang Thành đáp: “Là muốn tra khảo tình báo? Hay là như thế nào? Chúng ta đã đưa tới cửa rồi, bọn họ còn chạy đến bắt lại Lương Long chẳng phải là rất thừa thãi à?”

“Hay là anh cho rằng một Lương Long còn có giá trị hơn ba người chúng ta?”

Tên mập suy nghĩ một lúc rồi gật gật đầu.

“Anh Hách!” Giọng Trần Nhiên vang lên từ phía sau: “Mau nhìn xem tôi tìm thấy gì?”

Một chiếc đồng hồ thể thao bằng kim loại xuất hiện trong tay Trần Nhiên.

Anh ta chỉ vào chân mình, ra hiệu mình đã tìm thấy nó ở đây: “Xem ra vận may của cô Lương không phải lúc nào cũng tốt như vậy.” Trần Nhiên nhún vai nói.

Chương 203: Bậc thang

"Lương Long cô ta…" Tên mập nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ thể thao trong tay Trần Nhiên, khuôn mặt co giật mấy lần: "Là ở đây bị thứ gì tóm đi rồi sao, cho nên mới đánh rơi chiếc đồng hồ ở đây?"

"Có khi nào… có khi nào là thứ đã bắt nữ mô tô không?" Tên mập cảnh giác nhìn bốn phía, giọng run rẩy nói: "Lần trước nữ mô tô bị bắt đi ở ngọn hải đăng, bây giờ là Lương Long ở đây…"

"Xung quanh đây hình như có rất nhiều thứ kỳ quái." Trần Nhiên nheo mắt, tùy ý ném chiếc đồng hồ có thể là di vật của Lương Long đi, sau đó đi đến một bên, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Vị trí của Trần Nhiên đã bị bóng tối che khuất một nửa, tên mập trông có vẻ không muốn đi qua đó, kể từ sau khi bước vào ác mộng, nỗi sợ hãi đối với bóng tối của anh ta đã đạt đến đỉnh điểm.

Nhưng anh ta không phải là người có thể đưa ra quyết định trong đội, mà là bác sĩ.

Ngay cả khi bác sĩ nói rằng tên mập phải tự mình quay lại thị trấn Đá Đen ngay bây giờ, vậy thì anh ta cũng sẽ… , ừm… suy nghĩ kỹ càng về điều đó.

"Đi thôi," Giang Thành nhìn chung quanh, nói với tên mập: "Trở về trước."

Tên mập nhìn Giang Thành, lại nhìn Trần Nhiên đang ngồi xổm trong bóng tối, chỉ lộ ra nửa lưng, tựa hồ đang hỏi phải

làm sao với tên này.

“Anh Trần Nhiên cứ thong thả làm việc nhé.” Giang Thành kéo tên mập, dùng ngữ điệu khách khí nói: “Chúng tôi về trước đây.”

Nghe xong, Trần Nhiên đứng phắt dậy, rồi sải bước đi tới.

Đối với cái tên tuy rằng ngoài miệng nói không, nhưng lại rất thành thật về mặt thể chất này, tên mập phải cảnh giác 120 nghìn lần.

Khuôn mặt của anh ta có vẻ có thể sánh ngang với bác sĩ, hơn nữa dáng vẻ giả tạo đó… cũng diễn xuất tương tự.

“Anh Hách đang nói gì vậy.” Trần Nhiên như sắp dán sát vào mặt Giang Thành rồi, thậm chí đối phương đã có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta: “Tôi không yên tâm để hai người một mình trở về, chúng ta… cùng nhau đi.”

Giang Thành nhìn vào mắt anh ta, đột nhiên kéo tên mập về phía sau, động tác của bác sĩ quá đột ngột, tên mập không chú ý, suýt chút nữa đã bị hắn kéo ngã.

“Được.” Giang Thành trả lời bằng giọng rất đặc biệt,“Nhưng anh không được đến quá gần tên mập này.” Hắn ngưng lại, nghểnh cổ lên, rồi lại tiếp tục: “Tên mập này là của tôi.”

Trần Nhiên nhìn Giang Thành và tên mập mấy cái, sau đó cười ha ha nói: “Hiểu rồi.”

Ba người mỗi người cầm một ngọn đuốc, Trần Nhiên bị yêu cầu đi phía trước, lý do Giang Thành đưa ra là vì hắn cảm thấy đối phương đặc biệt giống lớp phó thể dục bị xe tông chết khi còn học tiểu học.

Hắn từng đi theo lớp phó thể dục trong giờ thể dục, cảm thấy đặc biệt có cảm giác an toàn.

Tên mập vẫn đi cuối cùng như cũ, anh ta càng đi càng thấy bất an, vì nhớ đến một lần mình bị mất ngủ, bị bác sĩ đi vệ sinh ban đêm bắt gặp, vì thế bác sĩ đã nhiệt tình kể lại cho anh ta mấy câu chuyện ngắn để giúp dễ ngủ.

Cái gì mà quỷ nghĩa trang bịt mắt, cuộc thi hùng biện trong nhà xác lúc sáng sớm… đáng sợ nhất là cái cuối cùng - bậc thang dài vô tận lúc nửa đêm.

Kể về một nữ nhân viên văn phòng tăng ca một mình trong công ty cho đến sáng sớm, kết quả là công ty bị cúp điện, một mình đi xuống cầu thang, bất luận đi thế nào, vẫn phát hiện ra mình đang dừng lại ở tầng 18.

Sau đó, cô ấy thậm chí còn nhảy xuống vài bậc thang một.

Nhưng kết quả hóa ra là sau lưng của cô gái đang có một con quỷ bị thang máy cắt ngang qua eo, mất đi phần thân dưới.

Con quỷ bám trên lưng cô gái, lấy tay che mắt cô.

Thực ra cô gái vẫn đang di chuyển, nhưng không phải ở cầu thang mà là trong hành lang tối tăm, hướng về một trục thang máy bị bỏ hoang… nhảy nhảy về phía trước…

Thang máy đó… chính là nơi con quỷ chết.

Sau khi nghe bác sĩ kể xong, tên mập sợ đến cả đêm không ngủ được, luôn cảm thấy như có vật gì đè sau lưng, tuy nhiên Giang Thành lại đi ngủ một cách hài lòng, còn ngáy vui vẻ.

Hậu quả trực tiếp của sự việc này là tên mập không dám đi thang máy cũng như không dám đi bộ một mình trên cầu thang bộ nữa.

Đặc biệt là vào ban đêm.

Bây giờ… ngay bây giờ! Câu chuyện bác sĩ kể không ngừng hiện ra trong đầu, anh ta luôn có cảm giác như có thứ gì đó đang theo sau mình.

Đi được vài bước, lại quay người nhìn phía sau.

“Bác sĩ,” tên mập cắn răng nói: “Anh… anh đi chậm một chút, tôi sợ không theo kịp.”

Giang Thành thật sự đã đi chậm lại, sau đó hạ nhỏ giọng nói với tên mập: “Anh mập, tôi sợ nếu tôi đi chậm, sẽ bị thứ phía sau lưng anh đuổi đến.”

Tên mập lập tức ngậm miệng lại.

May mắn thay, cho đến khi đi đến cánh cửa đá thứ hai, bọn họ cũng không gặp phải điều gì kỳ lạ, Trần Nhiên nheo mắt, là người đầu tiên bước vào ngọn hải đăng.

Ngọn lửa bên trong rất mạnh, hơi ấm tràn ngập sưởi ấm trái tim tên mập.

Trong ngọn hải đăng mọi chuyện vẫn bình thường, Tô An ngủ say trong góc, Tô Tiểu Tiểu một mình canh giữ cửa đá, không biết là do Tô Tiểu Tiểu làm, hay là do chính người phụ nữ lớn tuổi, mà chị ta đã trèo ra khỏi cái sọt.

Bây giờ đang rúc vào khoảng trống giữa hai chiếc sọt.

Tô Tiểu Tiểu rất cảnh giác, kể từ sau khi mọi người bước vào không nhìn ra cô ta có biểu hiện gì đặc biệt, rõ ràng là đã nghe thấy tiếng bước chân của mấy người, thậm chí còn đã nhìn thấy bọn họ từ cửa đá.

Nhưng phải đến khi tên mập bị Giang Thành nhét vào, mọi người ngồi thành vòng tròn, sắc mặt Tô Tiểu Tiểu mới bắt đầu thay đổi, cô ta nhìn qua vị trí cửa đá, sau đó sắc mặt sa sầm xuống.

Không cần hỏi, Lương Long không trở về chắc chắn là lành ít dữ nhiều rồi.

“Chuyện gì vậy?”

Giang Thành tự tại sưởi ấm bên đống lửa, tên mập thấy Giang Thành không trả lời cũng không nói gì, Trần Nhiên chậm rãi kể cho Tô Tiểu Tiểu chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Đặc biệt là những gì nhìn thấy ở thị trấn Đá Đen, và… hiện trường mà Lương Long biến mất.

"Đồng hồ của cô ấy đâu?" Tô Tiểu Tiểu đột nhiên hỏi.

Trần Nhiên nhếch mép cười: "Mất rồi."

"Mất rồi?" Tô Tiểu Tiểu khẽ trừng to mắt.

"Cô Tô, xin hãy tin tôi." Trần Nhiên sau đó có chút hứng thú liếc nhìn Giang Thành: "Đương nhiên, theo phán đoán của anh Hách, cô Lương rất có thể đã chết rồi, cho nên tôi nghĩ chúng ta không cần phải giữ lại cái đồng hồ đó nữa, chúng ta không có cơ hội để trả lại cho cô Lương nữa rồi." Anh ta dang tay ra nói.

Trong ác mộng có người chết là một chuyện rất bình thường, cho nên sau khi Tô Tiểu Tiểu biết mình không thể nắm được thông tin chi tiết về sự biến mất hay cái chết của Lương Long, đã rất tự nhiên chuyển sự chú ý sang những gì họ biết được ở thị trấn Đá Đen.

Ít nhất thì bọn họ cũng đã biết được sơ lược về nguồn gốc của nguyền rủa và tòa nhà khổng lồ này.

Tô Tiểu Tiểu không giấu giếm những gì mình phát hiện được trong khu rừng, bất luận là đối với hai người Giang Thành tên mập, hay là Trần Nhiên, mục đích duy nhất của cô ta chính là kết thúc nhiệm vụ càng sớm càng tốt.

Mặc dù tình trạng của em trai Tô An đã ổn định kể từ sau khi trở lại căn phòng đá này, nhưng không ai biết anh ta có thể chống đỡ được bao lâu.

Tên mập nhìn thấy ba người trao đổi sôi nổi thì không khỏi chen vào: "Cho nên lời của người ở thị trấn Đá Đen đều là thật, chúng ta chỉ cần bảo vệ ngọn lửa trong ngọn hải đăng cho tốt, là có thể an toàn sống sót thông qua nhiệm vụ lần này."

Tô Tiểu Tiểu đang nói chuyện đột nhiên dừng lại.

Sau đó nhìn sang tên mập bên cạnh với ánh mắt kỳ quái.

Tên mập bị cô ta nhìn đến căng thẳng.

"Người người đàn tóc vàng khoảng bao nhiêu tuổi?" Giang Thành bình tĩnh hỏi.

"Khoảng… khoảng 35." Tên mập nói.

"Nhưng theo mạch truyện của anh ta." Giang Thành buông tay đang nhóm lửa, ngẩng đầu nhìn tên mập nói: "Mấy chục năm trước anh ta đã là trưởng trấn rồi."

Chương 204: Mộng

“Tôi đã hỏi anh ta, bị nhốt trong sương đen ở thị trấn Đá Đen thì sinh lão bệnh tử có giống với thế giới hiện thực hay không,” Giang Thành tiếp tục: “Anh ta trả lời là có.”

Trần Nhiên ngồi trên mặt đất nheo mắt lại nhìn tên mập, đột nhiên mỉm cười nói: “Lời anh Hách nói, tôi có thể làm chứng.” Anh ta ném ngọn đuốc đã tắt ra sau lưng, vỗ vỗ tàn tro trên tay: “Tôi cũng nghe thấy rồi.”

Tên mập giống như đang cố gắng thử hiểu những gì bọn họ đang nói, chỉ sau vài giây, toàn bộ khuôn mặt của anh ta tối sầm lại, đó là một màu xám xịt.

“Cho nên…” Tên mập kinh hãi trừng mắt: “Trưởng trấn bọn họ… bọn họ đã…”

“Bọn họ không hề như những gì trưởng trấn nói, tạm thời thoát khỏi những thứ đó…” Giang Thành nói đến đây, đột nhiên dừng lại, tựa hồ đang suy nghĩ nên dùng từ ngữ nào để miêu tả cho chính xác hơn.

Trần Nhiên ở một bên nhếch mép cười: “Đồng hóa.”

Giang Thành nhìn hắn một cái, sau đó nói tiếp: “Đúng vậy, là đồng hóa.” Hắn nhìn về phía tên mập, bình tĩnh nói: “Không ai trong bọn họ đã thoát khỏi sự đồng hóa của vật quỷ dị chết rồi tái sinh kia.”

“Rất có khả năng là bọn họ đã từng bị giết chết một lần, sau đó thi thể được đặt trên tảng đá, rồi đã quỷ dị sống lại.”

“Người chết vẫn giữ lại ký ức khi còn sống, vì vậy… tiếp tục sống ở trong thị trấn Đá Đen.” Hắn dừng lại: “Giống như

khi bọn họ còn sống vậy.”

“Nhưng điểm khác biệt duy nhất là bọn họ sẽ không già đi, sinh mệnh của mỗi người đều được cố định vĩnh viễn vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết.”

“Bọn họ không thể thoát khỏi thành phố biển này được nữa.” Tô Tiểu Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ hình vuông, lạnh lùng nói thêm: “Đối với bọn họ, nó giống như một cái lồng giam trên biển.”

Lượng tin tức nhận được lần này hơi lớn, đầu óc tên mập có chút choáng váng, một lúc sau mới nhìn bác sĩ, mơ màng nói: “Cho nên… bảo đảm ngọn lửa hải đăng luôn luôn cháy không hề cứu được chúng ta khỏi ác mộng, là vậy sao?”

“Điều này chỉ có lợi cho bọn họ… những người ở thị trấn Đá Đen!” Tên mập kích động nói: “Bọn họ đã gạt chúng ta!”

“Hiện tại chúng ta còn chưa thể phán đoán ngọn lửa trong ngọn hải đăng có liên quan đến việc chúng ta thoát khỏi ác mộng hay không, nhưng có một điều chắc chắn, nó nhất định là tốt cho mọi thứ ở thị trấn Đá Đen.” Giang Thành quay đầu lại liếc nhìn thị trấn trên biển tối, khắp nơi đều có màu sắc tươi sáng, dường như rất sống động náo nhiệt.

Từ “thứ” này theo bản năng khiến tên mập cảm thấy khó chịu.

Những tên đã nói chuyện với bọn họ, mời bọn họ ăn tối, nói chuyện thoải mái… vậy mà lại đều không phải là người, toàn bộ thị trấn Đá Đen nổi trên biển… chính là một tòa “thành chết”.

“Màn đêm” ngoài cửa sổ dày đặc như một khối mực không thể hòa tan.

Lại vất vả cả một ngày, Giang Thành trở lại vị trí cũ, tựa lưng vào tường.

Tên mập rất tinh ý đi tới, thân thể to lớn cuộn lại thành một khối, hạ giọng nói: "Bác sĩ, anh cứ yên tâm ngủ đi, đêm nay tôi gác đêm là được."

"Anh ngủ một mình đi." Giang Thành tựa đầu vào cánh tay mình, mắt cũng không mở: "Chắc hai ba tiếng nữa là trời sẽ sáng rồi, đợi trời sáng rồi tôi mới ngủ."

"Vậy… vậy vất vả cho anh rồi, bác sĩ."

Tên mập cũng không dài dòng, bác sĩ bảo ngủ liền ngoan ngoãn đi ngủ, dù sao trong ác mộng, chỉ có những đứa trẻ nghe lời bác sĩ mới có thể sống sót với tứ chi nguyên vẹn.

Đối với những người không vâng lời bác sĩ, thậm chí muốn lừa bác sĩ, cỏ trên mộ của bọn họ đã cao ba tấc rồi, nhìn từ xa, xanh um tươi tốt, tình hình sinh trưởng rất đáng mừng.

Tên mập chọn một tư thế nằm cạnh bác sĩ, để đảm bảo bác sĩ có thể chú ý đến mình.

Đặc biệt là sau lưng và cổ của mình.

Áo khoác của anh ta đã bị xé thành từng dải quấn quanh người Tô An, lúc này anh ta chỉ có thể cố gắng thu mình lại, may mắn thay có lửa nên trong phòng rất ấm áp.

Công bằng mà nói, tên mập cũng không muốn dập tắt ngọn lửa.

Anh ta vừa mới nằm xuống, mặt hướng về nơi Trần Nhiên, nửa người đối phương ẩn trong bóng tối ngoài phạm vi của ngọn lửa, tên mập cũng không biết anh ta rút cuộc đã ngủ chưa, hay đang… nhìn mình.

Tại sao Trần Nhiên lại nhìn chằm chằm vào mình, nếu anh ta muốn nhìn, thì cũng phải nhìn bác sĩ chứ.

Tên mập chột dạ nuốt khan, sau đó vô cùng không tự tại xoay người lại, để thoát khỏi trạng thái mặt đối mặt với Trần

Nhiên.

Nhưng giây tiếp theo, khóe mắt của anh ta lại vô tình bắt gặp một cái nhìn khác.

Gần như ngay khi chú ý đến ánh mắt này, cơ thể của tên mập bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát.

Đây là một phản xạ tương tự như bản năng của cơ thể.

Giống như… những gì xảy ra khi một sinh vật phải đối mặt với một kẻ săn mồi cấp cao hơn, xuất phát từ sự ức chế trong máu.

Từ bóng tối ngoài tầm với của ngọn lửa, từ từ ló ra một khuôn mặt.

Một đôi mắt đẫm máu trên khuôn mặt vặn vẹo của người phụ nữ lớn tuổi nhìn chằm chằm vào mình, giây tiếp theo, một chiếc lưỡi đỏ tươi thò ra từ miệng chị ta, tham lam quấn quanh môi.

Đêm đó, tên mập rúc vào ngủ cạnh bác sĩ, anh ta nghĩ mình đã hiểu được nguyên nhân vì sao bác sĩ không chịu ngủ rồi.

Nếu như hắn ngủ, chỉ dựa vào bản lĩnh của tên mập, hoàn toàn không phải là đối thủ của bất kì ai trong số ba người là người phụ nữ lớn tuổi, Trần Nhiên hay Tô Tiểu Tiểu.

Nếu như bọn họ dùng một số thủ đoạn nào đó, e rằng cái đầu của mình và bác sĩ sẽ phải chuyển nhà vào giữa đêm rồi.

Đêm nay anh ta đã có rất nhiều giấc mộng kỳ lạ, thậm chí có thể nói là hết sức hoang đường. Anh ta mơ thấy một tảng đá trắng tinh khổng lồ, vô số người đang vây quanh hò hét điều gì đó.

Máu nóng bắn tung tóe lên tảng đá, đỏ tươi chói mắt.

Trên tảng đá khắc một bức tranh cổ quái, màu đỏ tươi theo các rãnh trên tảng đá trào ra, khiến bức tranh càng ngày càng rõ ràng, dần dần, đôi mắt anh ta mở to.

Đây là… một sinh vật mà anh ta chưa từng thấy trước đây.

Ngay khi toàn bộ bức tranh sắp xuất hiện, tên mập bị người ta đánh thức, anh ta còn đang đắm chìm trong mộng, không khỏi rùng mình một cái.

Người đánh thức tên mập tỉnh lại xong, rất tự nhiên nằm xuống.

"Hai tiếng nữa đánh thức tôi dậy." Giang Thành nhắm mắt lại, gối đầu lên một cánh tay của mình: "Canh giữ ở đây, đừng đi đâu." Cuối cùng hắn nói.

Trong khoảng thời gian này, tên mập tận tâm trách nhiệm ở bên cạnh Giang Thành, ước tính thời gian đã sắp hết, mới đánh thức hắn dậy.

"Bác sĩ." Tên mập khẽ vỗ vào hắn: "Đã đến giờ dậy rồi."

"Bác sĩ?"

"Đã…"

Tên mập kêu ba tiếng, Giang Thành mới mở mắt. Sau khi tỉnh lại, Giang Thành chậm rãi ngồi dậy, một lúc sau mới đứng dậy, cử động thân thể.

Tên mập đột nhiên cảm thấy có chút thương xót bác sĩ.

Rõ ràng là hắn đã rất mệt rồi, trong mắt cũng mơ hồ hiện lên tia máu đỏ ngầu.

"Bọn họ đâu hết rồi?" Giang Thành nhìn chung quanh, sau đó quay đầu nhìn tên mập.

Trong phòng chỉ còn lại người phụ nữ lớn tuổi và Tô An tuy đã tỉnh nhưng rõ ràng vẫn còn rất yếu, đối phương đang

dựa vào trong góc, thỉnh thoảng dùng đôi mắt to tròn nhìn Giang Thành.

Tô Tiểu Tiểu và Trần Nhiên… đều đã biến mất.

“Bác sĩ.” Tên mập nhỏ giọng nói: “Bọn họ nói đi loanh quanh tìm kiếm manh mối, sau đó bảo chúng ta ở lại canh giữ ngọn lửa, còn có… còn có Tô An và người phụ nữ kia.”

Chương 205: Mảnh vỡ

Giang Thành xoay người đi ra ngoài.

"Bác sĩ." Tên mập chạy lon ton theo sau, quay đầu cau mày hỏi: "Chúng ta đi rồi, bọn họ… phải làm thế nào?"

"Phải làm thế nào thì làm thế ấy?" Giang Thành đang đi xuống bậc thang, trả lời: "Tôi cũng không phải là phụ huynh của bọn họ, dựa vào đâu mà phải giúp bọn họ trông con?"

Trông con…

Tên mập nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch của Tô An, thực ra nói cũng không sai.

"Bọn họ đi khi nào?"

Tên mập suy nghĩ một chút rồi đáp: "Khoảng một tiếng trước."

"Đi cùng nhau?"

"Ừm."

Giang Thành đi ngủ lúc trời vừa sáng, cũng có nghĩa là sau khi bản thân đã ngủ được một tiếng, mới bắt đầu rời đi.

Thời điểm này rất thú vị rồi đây.

Ít nhất theo lý giải của Giang Thành, sau khi đã chắc chắn mình ngủ say rồi, bọn họ mới cùng nhau rời đi, nếu không đã có thể đợi đến khi mình tỉnh lại rồi cùng nhau hành động.

Nhưng theo như tên mập nói, khi bọn họ rời đi hoàn toàn không hỏi gì, chỉ dặn dò tên mập ở lại trông ngọn hải đăng.

“Bác sĩ.” Tên mập đứng dựa vào một bên tường cầu thang, xuất phát từ một sự cân nhắc nào đó, chuẩn bị rời đi còn mang theo một cây đuốc: “Tôi cảm thấy Tô Tiểu Tiểu kia hình như có gì đó không đúng.” Anh ta tiếp tục nói.

“Nói tiếp đi.” Giang Thành đi phía trước.

“Sao cô ta có thể yên tâm giao em trai mình cho người khác chăm sóc, hơn nữa… còn ở cùng với người phụ nữ lớn tuổi đó?” Nghĩ đến bộ dạng của người phụ nữ lớn tuổi đêm qua, tên mập cảm thấy kinh hãi từ đáy lòng.

Sau đó tên mập lại nuốt khan nói: “Cô ta không sợ xảy ra chuyện sao?”

“Thế anh nghĩ thế nào?” Giọng nói của Giang Thành truyền đến.

Tên mập liếm môi, tiếp tục nói, nhưng giọng nói rõ ràng đã nhỏ hơn một chút: “Tôi nghĩ hoặc là cô ta đã nhận ra manh mối quan trọng nào đó, có thể nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ, nên mới nguyện ý mạo hiểm.”

“Hoặc là… hoặc là Tô An hoàn toàn không phải em trai cô ta, mà chỉ là một thủ đoạn để cô ta đánh lừa đồng đội, bây giờ tình thế trở nên nguy kịch, nên dứt khoát từ bỏ quân cờ này đi.”

Tên mập từ đầu đến cuối vẫn luôn hoài nghi về thân phận của Tô An, điểm này anh ta đã nói ngay từ đầu.

“Là trường hợp đầu tiên.” Giang Thành nói: “Nhưng không phải là cô ta đã chú ý tới, là Trần Nhiên, cũng là Trần Nhiên khuyến khích cô ta bỏ lại em trai mình và đi cùng anh ta.”

“Làm sao anh biết?” Tên mập nghi ngờ hỏi.

Giang Thành ngưng lại, bước chân cũng chậm lại một chút: “Anh mập.” Giang Thành hỏi: “Anh hãy nghĩ thử xem, nếu Tô

Tiểu Tiểu phát hiện ra tin tức quan trọng như vậy, mà có thể đợi đến bây giờ hay sao?"

"Em trai cô ta còn chống đỡ được bao lâu nữa?"

"Trần Nhiên xem ra là đã tìm ra một số manh mối rất then chốt, sau đó lôi kéo Tô Tiểu Tiểu đang nóng lòng cứu người. Tô Tiểu Tiểu cần thông tin của anh ta, anh ta thì cần Tô Tiểu Tiểu giúp thử sai, hai người rất tâm đầu ý hợp."

"Nhưng bác sĩ, anh cũng thấy Tô Tiểu Tiểu rồi đấy, cô ta đâu phải đồ ngốc." Tên mập rất kinh ngạc nói.

"Đúng là cô ta không ngốc." Giang Thành nheo mắt, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Nhưng cô ta không có lựa chọn nào khác, tôi đoán tin tức mà Trần Nhiên tiết lộ cho cô ta nhất định phải vô cùng cụ thể, thậm chí là chính xác, nếu không Tô Tiểu Tiểu sẽ không đồng ý chấp nhận rủi ro."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến đại sảnh tầng một của tòa nhà.

Dù khắp nơi đều có những cột đá bị sập và nhiều tác phẩm điêu khắc bằng đá bị hư hỏng nhưng vẫn không khó để nhận ra sự hùng vĩ của nơi này.

Sự đổ nát ở đây dường như được tạo ra chỉ trong chốc lát.

Sự biến mất bí ẩn của Lương Long đêm qua khiến tên mập cũng có cảm giác sợ hãi tương tự ở đây. Anh ta cẩn thận nhìn xung quanh, mặc dù bây giờ trời đang sáng rất rõ, nhưng do địa hình và chướng ngại vật nên xung quanh vẫn có những khu vực bị bao phủ bởi bóng tối.

Nhìn thoáng qua, giống như có sương đen đang quấn quanh.

"Bác sĩ." Tên mập thấp giọng hỏi,"Chẳng lẽ Trần Nhiên đã tìm thấy thứ gì đó tại vị trí mà Lương Long biến mất đêm qua?

Chính là chỗ tìm thấy chiếc đồng hồ đó.”

Thật ra không cần tên mập nói, Giang Thành ngay lập tức đã đi đến đó, rất nhanh, bọn họ đã tìm thấy chiếc đồng hồ thể thao mà Trần Nhiên tùy ý vứt bên đống lửa.

Nhưng ngoài cái này ra, tên mập không hề phát ra điều gì bất thường.

Không có vết máu, cũng không có những cái khác kiểu như mảnh vụn áo quần để lại.

Chỉ có những tác phẩm điêu khắc bằng đá nứt vỡ, cát đá bụi bặm khắp mặt đất.

Giang Thành chậm rãi đứng lên, sau đó nhìn quanh nơi tìm thấy chiếc đồng hồ, tên mập nhìn thấy bác sĩ hơi cau mày.

“Bác sĩ.” Cổ họng tên mập hơi chuyển động một chút: “Anh có phát hiện được gì không?”

Giang Thành không để ý tới anh ta, sau đó đi đến đống lửa đã tắt từ lâu, đứng trên một cột đá gãy nhìn xung quanh.

Tên mập không dám quấy rầy hắn nữa nên kiên nhẫn chờ đợi.

Cho đến khi bác sĩ nhảy xuống khỏi cột đá.

“Bác sĩ…”

Tên mập vừa mở miệng đã bị Giang Thành ngắt lời: “Anh mập.” Giang Thành nói với giọng điệu hơi khó hiểu: “Anh có cảm thấy… nơi này hình như có hơi khác so với hôm qua không?”

Chớp chớp mắt, sắc mặt tên mập cổ quái, sau đó quay người nhìn chung quanh, hồi lâu mới hạ giọng nói: “Bác sĩ, tôi không hiểu ý anh cho lắm.”

“Anh đã… phát hiện được gì à?” Tên mập thăm dò hỏi.

Giang Thành cúi đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên tầm nhìn dừng lại, đi mấy bước về phía đống lửa đã tắt, sau đó ngẩng đầu nhìn tên mập: "Đưa cây đuốc cho tôi."

Tên mập lập tức đưa đuốc ra.

Với sự giúp đỡ của ngọn đuốc, bây giờ đã có thể nhìn rõ hơn rồi, trong đống lửa vậy mà lại có một số mảnh vỡ tương tự như đồ sứ nứt ra, chỉ là chúng được làm bằng đá.

Giang Thành nhặt những mảnh vỡ lên, phát hiện ra kết cấu và màu sắc của những mảnh vỡ giống như những cột đá và hình chạm khắc trong tòa nhà.

Nó giống như… bị rơi ra từ đâu đó vậy.

Hơn nữa, tổng thể mảnh vỡ có hình vòng cung cổ quái, hơi giống giáp vai được sử dụng bởi những người lính cổ đại, nhưng rõ ràng là có kích thước vượt trội hơn, còn tay nghề lại thô hơn nhiều.

Giang Thành nhìn đi nhìn lại mảnh vỡ, sau đó tựa hồ phát hiện ra cái gì, hoặc là… nhận thức được cái gì, hắn đặt mảnh vỡ ở trước mặt, rồi dùng mũi khẽ ngửi ngửi.

Giây tiếp theo, một mùi tanh thoang thoảng… lọt vào trong khoang mũi của hắn.

Vài giây sau, Giang Thành đột nhiên ngẩng đầu nhìn chung quanh, sau đó hô hấp trở nên gấp gáp.

Tên mập hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt như vậy của bác sĩ, bị dọa sợ đến tái mặt. Anh ta nhìn theo ánh mắt của bác sĩ cũng nhìn bốn phía, nhưng không phát hiện được gì ngoại trừ bóng tối cách đó không xa.

Một lúc sau, anh ta mới mở miệng nói: "Bác sĩ… bác sĩ…"

"Ngậm miệng lại." Giọng nói của Giang Thành cũng bắt đầu dao động, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra: "Theo sát

tôi, chúng ta… ra ngoài.”

Tên mập gần như áp sát sau lưng bác sĩ, hai người cùng nhau bước ra ngoài.

Tốc độ của Giang Thành không thể nói là nhanh đến đâu, nhưng tên mập thực ra phải thỉnh thoảng chạy lên một hai bước mới theo kịp.

Bác sĩ chắc chắn đã cảm nhận được mối nguy hiểm nào đó nên mới làm như vậy, điểm này tên mập biết rất rõ, nhưng điều anh ta không biết là rút cuộc bác sĩ đã phát hiện ra điều gì.

Hơn nữa trông dáng vẻ của bác sĩ, nguy hiểm đang ẩn giấu ngay trong tòa nhà này, cách bọn họ… rất gần, rất gần.

Chương 206: Lạ lẫm

Đi ra bên ngoài tòa nhà, tắm mình dưới ánh nắng, sắc mặt Giang Thành mới khôi phục được một chút. Tên mập quay đầu nhìn tòa nhà có chút âm u, tim đập thình thịch.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, rõ ràng anh ta không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, thậm chí không nhận thấy bất kỳ điều gì bất thường, nhưng lại trở nên như vậy chỉ bởi ảnh hưởng của bác sĩ.

Anh ta quay mặt đi nhìn sang bác sĩ, môi run run mấy lần, chưa kịp phát ra âm thanh thì đã nghe thấy bác sĩ nói: "Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu có nói bọn họ sẽ đi đâu không?"

Tên mập suy nghĩ một chút, rất chắc chắn lắc đầu: "Không có."

"Bác sĩ," Tên mập đột nhiên hỏi: "Bọn họ… không phải là bọn họ đã đi vào khu rừng đó rồi chứ?" Nhìn khu rừng rõ ràng xanh tươi um tùm, nhưng lại mang theo một khí tức âm u chết chóc, tên mập bài xích từ tận đáy lòng.

Anh ta đã đích thân trải nghiệm sự cổ quái trong khu rừng, làn sương quỷ dị tràn ngập sâu trong rừng giống như một vũng lầy, một khi đã rơi vào thì khó thoát ra được.

Anh ta sẽ không bao giờ muốn trải qua trải nghiệm tương tự lần thứ hai nữa.

Nhưng tình huống hiện tại là bọn họ không tìm thấy hai người Trần Nhiên trong tòa nhà, bờ biển vắng tanh, vách đá cũng vậy, mấy tảng đá lớn gần đó cũng không giống như có thể che giấu người.

Vì thế…

Kết quả đã rất rõ ràng, trong khi bác sĩ đang ngủ, Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu đã cắm đầu lao vào rừng.

“Đi thôi.” Giang Thành nhấc chân đi về phía rừng cây: “Đi xem xem.”

Mặc dù tên mập rất muốn thuyết phục bác sĩ không nên đến gần khu rừng, nhưng rõ ràng là có những bí mật quan trọng về nhiệm vụ này ẩn giấu trong rừng, hoặc là nói đó là ngọn nguồn cũng không quá lời.

Suy cho cùng, tất cả những chuyện này… chỉ xảy ra sau khi tảng đá màu trắng cổ quái đó bị phát hiện.

Bất luận là những thứ quỷ bị “đồng hóa”, hay là bản thân nguyền rủa…

Hơn nữa, tên mập không ngừng suy nghĩ trong đầu, nguyền rủa này rốt cuộc ám chỉ cái gì, còn có những thứ bị đồng hóa ở thị trấn Đá Đen, bọn họ… không, là bọn chúng!

Mục đích của bọn chúng… lại là gì?

Càng đến gần khu rừng, trong lòng tên mập càng có cảm giác bất an, đó là khởi đầu của mọi bí ẩn, đồng thời cũng hàm chứa mối nguy hiểm lớn nhất trong toàn bộ nhiệm vụ.

Dừng một chút, tên mập dường như nghĩ đến cái gì, anh ta thậm chí còn không để ý tới phản ứng của bác sĩ, lập tức nói: “Bác sĩ, nếu ở gần tảng đá thực sự nguy hiểm như vậy, Tô Tiểu Tiểu… Tô Tiểu Tiểu và em trai Tô An làm sao lại trốn thoát được?”

“Đừng quên, rất nhiều người ở thị trấn Đá Đen đều đã…”

Tên mập còn chưa nói xong, Giang Thành đã đi vào trong rừng, bên tai vang lên tiếng bước chân “xào xạc”, giống như có vô số mèo rừng đang cào cấu.

Tên mập không khỏi ngây người ra.

Sao hôm nay bác sĩ… lại kì lạ thế?

Tuy nhiên, suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong chốc lát, sau đó anh ta đã chống lại sự phản kháng trong lòng, kiên quyết đi theo bác sĩ.

Bọn họ bước chậm rãi đi vào sâu trong rừng.

Càng đi vào trong, sự phản kháng trong lòng tên mập càng ngày càng rõ ràng, thậm chí khó có thể đè nén. Anh ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng của bác sĩ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ khó tả.

Mặc dù trước đây bác sĩ luôn đi theo con đường riêng của mình nhưng hôm nay mọi chuyện có hơi quá đà rồi.

Dần dần, sắc mặt của tên mập hơi thay đổi, đột nhiên nảy sinh một suy đoán táo bạo.

Không chỉ táo bạo mà còn đáng sợ đến mức chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến hai chân như xúc xích của tên mập run bần bật.

Hơn nữa quan trọng hơn là, nếu như suy đoán này một khi được xác nhận, vậy thì… hôm nay chính là ngày mất của anh ta, khu rừng này… chính là nơi chôn cất của anh ta!

Nếu Tô Tiểu Tiểu và Tô An có thể bị "đồng hóa", vậy còn bác sĩ thì sao?

Có khi nào hắn cũng bị đồng hóa rồi không?

Theo sự hiểu biết của tên mập về nguyền rủa, sợ rằng không chỉ có tận mắt nhìn thấy tảng đá mới bị nguyền rủa ảnh hưởng, có lẽ… còn có những cách khác nữa.

Lương Long và nữ mô tô mất tích, cũng chưa chắc đã chết rồi, bọn họ rất có thể cũng đã bị "đồng hóa", bây giờ đang

quấn quýt cùng với những thứ quỷ trên thị trấn Đá Đen.

Còn có… còn có người phụ nữ lớn tuổi kia, chị ta cũng không đúng…

Suy nghĩ của tên mập càng ngày càng xa, các loại manh mối phức tạp chồng chất trong đầu, dây dưa với nhau, sinh ra những suy đoán mới.

Lý luận không phải là điểm mạnh của anh ta, bây giờ đầu óc anh ta chỉ là một mớ hỗn độn.

Tuy rằng anh ta đã suy nghĩ rất rất nhiều, nhưng phản ứng trong hiện thực cũng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hơn nữa anh ta cũng chỉ đi theo bác sĩ vào rừng mấy chục mét, thậm chí còn ngắn hơn.

Nhưng cũng chỉ đến đây thôi.

Bởi vì… bác sĩ trước mặt đã quay người đứng đó, nhìn tên mập bằng ánh mắt mà anh ta không hiểu nổi, rồi từ từ nghiêng cổ sang một bên… …

“Huh-” Có người nheo mắt, gió biển mặn chát thổi vào mặt, tóc mái trên trán rối tung trong gió. Tuy nhiên, vì vẻ ngoài nổi bật nên anh ta mang đến cho người ta một phong cách ẩn sĩ độc lập hiếm có.

“Bọn họ vào trong rồi.” Giọng nói của Tô Tiểu Tiểu vang lên bên tai, không chút cảm xúc hay ấm áp nào.

Cô ta quay đầu nhìn Trần Nhiên vẫn đang nhìn về hướng rừng cây, bình tĩnh nói: “Anh Trần, phương pháp của anh đã thành công rồi.”

Như thể đã được xác nhận, Trần Nhiên từ từ thu hồi ánh mắt lại, sau đó tập trung vào khuôn mặt thanh tú của Tô Tiểu Tiểu, một lúc sau, anh ta cười toe toét và nói: “Cô Tô lại trêu

rồi, đây đâu phải công lao của một mình tôi.” Anh ta dừng lại một lúc, mới nói tiếp: “Cô cũng có phần.”

Đối với việc này, Tô Tiểu Tiểu không hề dứt khoát, bảo vệ mình trong ác mộng mới là lựa chọn duy nhất, hơn nữa… em trai cô, Tô An sắp không thể chống đỡ được nữa rồi.

Cô ta hoàn toàn biết rõ Trần Nhiên là người như thế nào, rủi ro khi hợp tác với anh ta, lớn đến kinh ngạc. Thành thật mà nói, sự ưu ái của cô ta đối với Trần Nhiên còn không tốt bằng anh chàng tên Hách Soái đó.

Ít nhất thì tên kia trông còn có vẻ chân thành hơn.

Nhưng… ý kiến luôn thay đổi theo kiến thức sâu sắc hơn, đặc biệt là… Trần Nhiên đã cho cô ta thấy những gì anh ta đã tìm thấy, hay đúng hơn là manh mối.

Manh mối cực kỳ quan trọng.

Đó là… một bức chạm khắc, được khắc phía sau một cột đá gãy mà bọn họ thường đi qua, đối diện là cánh cửa đá lần đầu tiên bọn họ mở ra.

Xung quanh cột đá gần như không có thứ gì, nhưng chính sự tương phản này đã khiến mọi người không để ý đến nó, dù sao cũng không ai ngờ rằng manh mối lại có thể để lại ở một nơi rõ ràng như vậy.

“Anh Trần, tôi muốn biết làm thế nào mà anh lại chú ý đến bức chạm khắc đó?” Ánh mắt sắc bén của cô ta có chút kiềm chế, không hung hãn mà chỉ là… tò mò bất thường.

Suy cho cùng, những cột đá tuy rõ ràng nhưng hình chạm khắc được tạo ra giống như những sinh vật trên cổng đá, đều là hoa văn đen tối, không thể nhìn thấy trực tiếp, chỉ có thể lộ ra khi dùng nước hoặc bụi.

“Ha ha ha,” Trần Nhiên quay đầu lại nhìn cô ta, một lúc sau, anh ta nhếch khóe miệng một cách khoa trương, sau đó lấy ra một mảnh giấy gấp từ trong tay, kẹp vào một góc và vẫy nó trước mặt Tô Tiểu Tiểu.

“Cô Tô.” Trần Nhiên mỉm cười nói: “Còn thắc mắc nào nữa không?”

Chương 207: Bịp bợm

“Vậy à.” Tô Tiểu Tiểu cũng cười theo: “Vậy thì làm phiền anh Trần rồi, tôi chỉ cần mình và em trai sống sót, còn về phần ai là người đầu tiên bước ra khỏi cửa, tôi không quan tâm.”

Trần Nhiên tò mò mở to hai mắt: “Chẳng lẽ cô Tô không phải muốn tranh giành một chút sao?”

“Không.” Tô Tiểu Tiểu hạ giọng, vô cùng trịnh trọng nói: “Tôi không muốn đối đầu với kẻ điên, đặc biệt còn là… một đám những kẻ điên.”

Trần Nhiên nheo mắt, như thể đã rất quen với danh hiệu này rồi, thậm chí còn rất thích thú. Khóe miệng anh ta từ từ mở ra, tạo nên một cảnh tượng ấn tượng về mặt thị giác với khuôn mặt điềm tĩnh của anh ta.

Giống như một tác phẩm nghệ thuật vừa mắt, bỗng nhiên sụp đổ.

“Anh là môn đồ.” Tô Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm vào mặt Trần Nhiên: “Anh là… người của Đỏ Thẫm.”

Miệng của Trần Nhiên càng trở nên khoa trương hơn.

Hai người trao đổi đến đây kết thúc, Trần Nhiên đi trước dẫn đường, Tô Tiểu Tiểu đi theo phía sau anh ta khoảng 2 mét.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, kế hoạch ban đầu của họ là đánh lừa Giang Thành và tên mập nghĩ rằng bọn họ đã vào rừng để tìm kiếm manh mối, nhưng chính họ cũng không thể kìm lòng, từ đó đi vào trong rừng.

Trên thực tế, bọn họ đã luôn trốn ở trong đại sảnh bỏ hoang ở tầng một của tòa nhà, cho đến khi hai người rời đi, mới đi

theo ra ngoài, dõi theo Giang Thành và tên mập tiến vào khu rừng từ xa.

Cho dù là trong lời kể của Tô Tiểu Tiểu hay câu chuyện của người dân ở thị trấn Đá Đen, tảng đá màu trắng đều là điểm khởi đầu của câu chuyện.

Nguyền rủa cũng bắt nguồn từ đây.

Một thứ như vậy, nếu không được xem một cái, trong lòng sẽ luôn cảm thấy không yên.

Điều này lại sinh ra một vấn đề khác?

Ai… là người đầu tiên đi xem?

Sở dĩ Tô Tiểu Tiểu và Tô An lần đầu tiên đến đó, hoàn toàn là bởi vì không biết sự quỷ dị của tảng đá, nếu không có đánh chết cô ta cũng sẽ không đến gần, chưa kể đến, cô ta cũng chưa đến rất gần.

Ít nhất là chưa dùng tay sờ vào.

Vì vậy… mấy đồng đội chịu trách nhiệm dò đường là rất quan trọng.

Bọn họ cố ý đợi khi Giang Thành ngủ say mới lấy cớ rời đi, trước khi rời đi còn đặc biệt "dặn dò" tên mập không được đi đâu mà phải ở lại canh gác trong phòng.

Chính là vì lo lắng khi Giang Thành tỉnh sẽ không lừa được hắn bằng những thủ đoạn này, hắn nhất định sẽ đòi đi theo.

Nói thật, Tô Tiểu Tiểu đang đặt cược sự an toàn của em trai mình trong đó, để cược Giang Thành sẽ không nhìn thấu.

Về phần tên mập… hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hai người.

Căn cứ theo kinh nghiệm, những thứ kì dị cổ quái trong nhiệm vụ ác mộng phần lớn đều không phải là thứ tốt, nói

cách khác, thứ tốt cũng không thể xuất hiện trong ác mộng.

Vì vậy kế hoạch của bọn họ là đi theo sau hai người Giang Thành, dùng bọn họ để dò đường.

Còn như những gì người dân ở thị trấn Đá Đen nói, tảng đá quỷ dị được giấu ở sâu trong rừng, một nơi cực kỳ khó tìm và hoang vu.

Loại chuyện vớ vẩn như này hoàn toàn không có ai thèm để ý tới, dù sao đối với người trong nhiệm vụ mà nói, bất luận có khó tìm đến đâu, thì một địa điểm trọng yếu như vậy cuối cùng cũng sẽ bị tìm ra, nếu không nhiệm vụ sẽ không thể tiếp tục.

Đây là quy tắc.

Thậm chí có khả năng bọn họ còn chưa đi bao xa, đã phát hiện ra tảng đá quỷ dị đó rồi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến bìa rừng.

Trần Nhiên vẫn mang vẻ mặt cổ quái đó, nhưng Tô Tiểu Tiểu thì khác, cô ta vừa trốn thoát khỏi khu rừng giống như cơn ác mộng này ra ngoài.

Bây giờ… lại phải quay lại lần nữa.

Trong đầu cho dù có tính toán, cân nhắc tỉ mỉ đến đâu thì tâm lý lúc đầu cũng rất khó vượt qua.

Khu rừng này đối với cô ta mà nói chính là ác mộng trong ác mộng, chỉ đến gần đã vô cùng kháng cự.

Trong lòng cô ta có linh cảm rằng nếu bước vào khu rừng này một lần nữa thì… mình sẽ không bao giờ ra ngoài được.

“Cô Tô.” Giọng nói của Trần Nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô ta, đánh thức cô ta từ trong hồi ức, anh ta mỉm cười nói: “Vẫn phải làm phiền cô đi trước dẫn đường.”

Ngoại hình, cảm xúc và thậm chí cả biểu cảm vi mô của Trần Nhiên đều không liên quan dính dáng gì với uy hiếp đe dọa, nhưng khi kết hợp lại với nhau, khuôn mặt của anh ta khiến người ta bắt đầu cảm thấy căm ghét.

Tô Tiểu Tiểu rất ghét bị người khác đe dọa, nhưng lần này cô ta không còn cách nào khác ngoài việc thỏa hiệp.

"Anh Trần." Ngay khoảnh khắc cuối cùng trước khi bước vào khu rừng, Tô Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn chằm chằm vào mắt Trần Nhiên, một lúc lâu sau, lạnh lùng nói: "Tôi hy vọng người dò đường có một đội… là đủ rồi."

Trần Nhiên như không hiểu lời đối phương nói, hơi trừng mắt lên: "Cô Tô, cô đang nói cái gì vậy? Chúng ta là bạn đồng hành mà!"

"Mong là như vậy."

Tô Tiểu Tiểu bước vào rừng, Trần Nhiên đi loanh quanh tại chỗ một lúc, sau đó cũng bước vào.

Dưới sự dẫn đường của Tô Tiểu Tiểu, cả hai đi về phương hướng trong ký ức.

Bọn họ sẽ ở đó, để chứng kiến quá trình "đồng hóa", thậm chí là cả nguồn gốc của nguyền rủa.

Tô Tiểu Tiểu đang bước đi nhanh chóng, đột nhiên có một ảo ảnh cổ quái, dường như hai người đi vào trước đó, chính là tế phẩm của bọn họ dâng hiến cho khu rừng này.

Đúng vậy, rất thích hợp, bởi vì trong ấn tượng của em trai Tô An, khu rừng này… là sống.

Nó đang giương mắt nhìn bọn họ bước vào, hết nhóm này… rồi lại nhóm khác. Bọn họ, những thuyền viên bị đắm tàu ở đây, cùng với toàn bộ người dân ở thị trấn Đá Đen!

Bọn họ đều là tế phẩm, đang… hiến tế cho cả khu rừng.

Có lẽ còn có cả…"nó" trong lời của những người dân Đá Đen, cái tên không thể miêu tả, không thể đoán trước, không thể chống đối.

Sau khi Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu tiến vào trong rừng, bìa rừng lại rơi vào im lặng chết chóc.

Có vẻ như sự im lặng chết chóc này mới là chủ đề chính ở đây.

Nhưng chỉ vài phút sau, sự im lặng chết chóc này đã bị phá vỡ bởi một âm thanh chói tai.

"Xẹt -, bụp!"

Dọc theo thân cây thẳng tắp, một bóng người uyển chuyển từ trên thân cây chắc chắn trượt xuống, sau đó buông tay, xoay 180 độ, hơi khuỵu chân, tiếp đất nhẹ nhàng.

Bóng người nhìn về phương hướng Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu biến mất, đôi mắt trắng dã, chép chép miệng một cách thờ ơ.

Sau đó-

"Bác sĩ." Giọng nói của tên mập từ trên cây truyền đến, anh ta có vẻ đang vô cùng sợ hãi, nhưng lại không dám lớn tiếng vì sợ chọc tức những thứ quỷ có khả năng đang tồn tại trong rừng.

"Tôi xuống thế nào bây giờ?"

Giọng nói của tên mập đang run rẩy, anh ta sợ độ cao, thân thể hiện tại cách mặt đất khoảng năm sáu mét, với thể hình của anh ta, nếu như ngã thẳng xuống, có lẽ gãy một chân là còn may chán.

Anh ta chỉ cần nhìn xuống, bắp chân đã run rẩy.

Sau đó vẫn là Giang Thành dùng một số phương pháp đặc biệt, để cho tên mập từ trên cây xuống an toàn hơn.

“Bác sĩ.” Tên mập vừa xuống, còn chưa kịp đứng vững đã nhìn Giang Thành với ánh mắt khâm phục, thậm chí tôn sùng: “Anh thật là lợi hại, làm sao anh biết hai người này đang diễn kịch, mục đích là để lừa chúng ta đi vào trong rừng?”

Giang Thành hít sâu một hơi, trịnh trọng nói với tên mập: “Anh mập, nếu như tôi nói… thủ đoạn của bọn họ thực ra tôi cũng đã nghĩ tới rồi, nhưng còn chưa kịp dùng, đã bị bọn họ dùng trước rồi, anh có tin không?”

Tên mập liên tục gật đầu: “Tin, tôi tin bác sĩ, nếu không tại sao lại nói anh là trẻ mồ côi chứ!” Sắc mặt hồng hào, tên mập ngước cổ nói: “Những thứ này đều có đạo lý cả!”

Chương 208: Kí ức

“Anh mập.” Giang Thành nhìn anh ta, đột nhiên nói: “Hay là… anh trèo lại lên cây đi?”

Giang Thành và tên mập đi theo phương hướng của Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu, càng đi vào sâu trong rừng, càng cảm thấy sự quỷ dị của nơi đây.

Mỗi cái cây ở đây thoạt nhìn đều giống nhau, nhưng nhìn hồi lâu, bỗng nhiên lại có một cảm giác xa lạ.

Loại cảm giác này lập tức thu hút sự chú ý của Giang Thành, thậm chí cả tên mập.

Bọn họ ngẫu nhiên chọn một cái cây, hai người đứng vây quanh nhìn, càng nhìn, cảm giác quỷ dị đó càng rõ ràng, như thể… nó đang không ngừng biến hóa.

“Bác sĩ.” Tên mập nuốt khan: “Anh có cảm thấy không?”

“Ừm,” Giang Thành sờ cằm nói: “Trong cảm tri tiềm thức của tôi, cái cây này đang không ngừng biến hóa, nhưng đôi mắt lại nói với tôi, nó không hề thay đổi.”

“Đúng đúng.” Tên mập liên tục gật đầu, anh ta không có nhiều tính từ như Giang Thành, nhưng cảm giác mà Giang Thành nói ra, là thứ tên mập thật sự có thể cảm nhận được.

Cái cây này… đang không ngừng biến hóa, hơn nữa loại biến hóa này là không thể đảo ngược, không lặp lại.

Ít nhất trong nhận thức của hai người là như vậy.

“Đừng nhìn nữa.” Giang Thành ngắt lời tên mập, sau đó đi về hướng đã định: “Đi theo bọn họ trước, để xem tảng đá kia.”

Trên đường đi, tên mập theo sát bác sĩ, cho dù bác sĩ mấy lần phàn nàn cản đường của hắn, nhưng đều bị tên mập không biết xấu hổ lấy cớ cho qua.

"Bác sĩ." Tên mập sáp đến nói: "Anh có cảm thấy hai chúng ta giống như là một người không?"

Giang Thành nheo mắt, cẩn thận dò xét tầm nhìn của mình, thấp giọng nói: "Câu này nếu như trước khi anh khen tôi là trẻ mồ côi mà nói, có lẽ tôi còn có thể tin."

Tên mập hậm hực ngậm miệng lại.

Từ khi ở bên bác sĩ, tên mập cảm thấy thần kinh toàn thân của mình lớn hơn rất nhiều, nếu trước đây gặp phải tình huống tương tự, chắc chắn anh ta đã sợ đến mức đầu óc trống rỗng rồi.

Nhưng bây giờ, mặc dù vẫn còn sợ hãi nhưng cũng chỉ là sợ hãi mà thôi.

Ngoại trừ sợ hãi ra, những thứ khác đều bình thường. Đêm qua bị mấy cặp mắt nhìn chằm chằm, đặc biệt là ánh mắt của người phụ nữ lớn tuổi, nhưng cuối cùng anh ta vẫn ngủ được.

Chỉ là mộng không được hoàn hảo thôi.

Đây là điều mà trước đây có nghĩ cũng không dám.

Anh ta đã tiến hóa rồi!

À không, là tiến bộ rồi!

Anh ta thậm chí vẫn có thời gian để cãi nhau với bác sĩ khi gặp nguy hiểm, đây đều là những hành vi được làm ra một cách vô thức, tuy nhiên, sau khi giao tiếp thân mật với bác sĩ xong, toàn bộ thần kinh của anh ta sẽ dịu đi, không còn căng thẳng như cũ nữa.

“Bác sĩ.” Tên mập hạ giọng: “Chúng ta có cần đi nhanh hơn không? Bọn họ có Tô Tiểu Tiểu dẫn đường, chắc chắn sẽ nhanh hơn chúng ta rất nhiều.”

Giang Thành lắc đầu: “Không được, ở đây quá yên tĩnh, đi quá nhanh rất dễ bị phát hiện.”

“Vậy… bác sĩ, bọn họ hẳn là sẽ đến tảng đá khổng lồ trước chúng ta, nhưng nếu bọn họ đến trước mà không tìm thấy chúng ta, chẳng phải sẽ bị lộ sao?” Tên mập nghiêng đầu hỏi.

“Cũng không hẳn.” Giang Thành nói: “Dù sao tảng đá khổng lồ quỷ dị đến mức nào, hoặc là… rút cuộc sẽ sản sinh hiệu quả như thế nào, thì không ai biết rõ.”

“Những gì Tô Tiểu Tiểu mô tả có lẽ chỉ là bề ngoài, tôi luôn cảm thấy tảng đá này không đơn giản như vậy.” Giang Thành tiếp tục nói.

“Có thể khiến thi thể tái sinh còn mới chỉ là bề ngoài thôi sao?” Tên mập cho rằng bác sĩ có phải điên rồi không.

“Anh mập.” Giang Thành đột nhiên hỏi: “Đối với người ở thị trấn Đá Đen, anh cảm thấy thế nào?”

Tên mập hơi ngây ra một chút, sau đó ngập ngừng trả lời: “Không phải anh nói là… là thứ bị đồng hóa sao?” Anh ta chớp chớp mắt, như thể không hiểu dụng ý của bác sĩ: “Còn có thể cảm thấy gì nữa?”

“Vậy anh cảm thấy bọn họ có biết mình là sản vật sau khi bị đồng hóa không?” Giang Thành hỏi lại.

“Chắc là… biết.” Giọng điệu của tên mập có hơi vặn vẹo, nhìn biểu cảm của anh ta, hẳn là chắc chắn, nhưng giọng điệu đã phản bội anh ta.

Anh ta đang do dự.

Vấn đề này… mang tính nguyên tắc, không phải số một thì cũng là số hai, không có chỗ cho sự dao động.

Tên mập cũng không khỏi trở nên cảnh giác.

Rất nhanh, anh ta đã hiểu ra lý do tại sao bác sĩ lại hỏi như vậy.

Điều này liên quan đến mục đích của những thứ ở thị trấn Đá Đen.

Không cho tên mập có cơ hội tiếp tục suy nghĩ, Giang Thành tiếp tục nói: "Anh mập, tôi nghĩ bọn họ có xác suất là biết, cho dù trước đó bọn họ không biết, nhưng trong những ngày sau này, cũng sẽ cảm thấy thân thể này khác với thân thể lúc trước."

"Hơn nữa quan trọng nhất là, còn có ký ức về tảng đá kia nữa."

"Tôi nghĩ nếu như bọn họ đã quên đoạn ký ức bị giết chết và tái sinh kia, vậy thì trong kí ức của bọn họ cũng sẽ bị loại bỏ tình tiết có liên quan đến tảng đá quỷ dị đó." Giang Thành nói: "Bọn họ không có lý do gì để nhớ."

Tên mập suy nghĩ một lúc rồi gật gật đầu: "Tôi cảm thấy anh nói có lý, bác sĩ, nếu như ký ức trước đây của bọn họ bị xóa đi, vậy thì ký ức về tảng đá cũng không nên tồn tại chứ."

"Được rồi." Giang Thành nói: "Bây giờ giả sử người dân trong thị trấn Đá Đen biết bọn họ không phải là con người thật sự, bọn họ chỉ là những con quái vật mang thân xác và cảm xúc của con người, vậy thì…" Giang Thành đột nhiên nhìn về phía tên mập: "Tại sao bọn họ lại muốn phá bỏ nguyền rủa?"

"Nói cách khác, hiện tại bọn họ có thể ngắc ngoải sống sót, đều là nhờ vào cái gọi là nguyền rủa này, nhưng một khi nguyền rủa bị giải trừ, bọn họ… sẽ biến thành bộ dạng như thế nào?"

Nghe đến đây, tên mập chậm rãi mở to hai mắt, kinh hãi nhìn bác sĩ: "Bọn họ… bọn họ sẽ biến trở lại thành thi thể!"

"Cũng có thể." Giang Thành đưa ra một câu trả lời mơ hồ nước đôi: "Nhưng tóm lại tôi nghĩ cũng sẽ chẳng thể biến thành thứ gì tốt lành, nói trắng ra còn không bằng hiện tại, ít nhất có thể ngắc ngoải sống, nhưng nếu giải trừ nguyền rủa, bọn họ…"

Giang Thành còn chưa nói xong, tên mập đã hiểu rõ ý tứ của hắn.

"Cho nên… mục đích của bọn họ hoàn toàn không phải là để phá bỏ nguyền rủa?!" Tên mập nói: "Cách thức bọn họ nói cho chúng ta, duy trì ngọn lửa trong hải đăng, đều là… đều là dối trá!"

"Là dối trá không sai, nhưng tôi đoán việc duy trì ngọn lửa trong hải đăng luôn luôn cháy, chắc chắn sẽ có ích lợi gì đó đối với bọn họ." Giang Thành nhìn tên mập với ánh mắt kỳ lạ: "Nếu không bọn họ cũng sẽ không làm lớn chuyện đến như vậy."

"Có ích lợi gì?" Tên mập nuốt nước miếng.

"Đặt vào vị trí người khác." Giang Thành đẩy những cành cây xấu xí sang một bên, giảm tốc độ bước đi: "Nếu như anh là bọn họ, anh muốn có được điều gì nhất?"

"Tôi muốn thoát khỏi thị trấn Đá Đen, không muốn cả đời ở trong cái nơi tối tăm đó!" Sau đó, như đột nhiên nhận ra điều gì đó, tên mập kích động nói: "Vì vậy… bác sĩ! Bọn họ chỉ muốn thoát khỏi thị trấn Đá Đen giống như cái lồng giam kia, chứ không phải là phá giải nguyền rủa!"

"Nguyền rủa… và thoát khỏi thị trấn Đá Đen trên biển là hai việc hoàn toàn khác nhau!"

Giang Thành gật đầu, lời nói tiếp theo của hắn làm cho tên mập đông cứng tại chỗ: “Anh mập.” Hắn nhướng mi chậm rãi nói: “Anh thật sự tin rằng tảng đá kia… là do bọn họ vô tình phát hiện ra sao?”

Chương 209: Đỏ Thẫm

Bên trong ngọn hải đăng.

Ngọn lửa ở trung tâm bùng cháy mãnh liệt, Tô An đã tỉnh lại, một mình trốn ở trong góc, thân hình cao lớn co rúm lại, khắp người đều có dấu vết băng bó.

Đơn giản, anh ta không nhạy cảm lắm với đau đớn.

Ngay cả vết cào rất lớn dưới xương sườn cũng chỉ khiến anh ta cau mày mấy cái.

Anh ta cúi đầu rất thấp, thỉnh thoảng nhìn về phía cánh cửa đá đang hé mở.

Anh ta đang đợi Tô Tiểu Tiểu.

Trước khi chị gái rời đi, đã nói vào tai anh ta rằng, cô ta đi rồi sẽ quay lại ngay.

Trong thế giới của Tô An, trên thế giới này chỉ có hai loại người, chị gái, và những người khác ngoại trừ chị gái.

Anh ta chỉ có chị gái là người thân duy nhất.

Chị gái… cũng là người duy nhất có thể hiểu anh ta.

Giữa bọn họ thậm chí còn có cách thức liên lạc với nhau mà người ngoài không bao giờ có thể hiểu được, khác với sự ngớ ngẩn trong ấn tượng của người ngoài, chỉ có chị gái mới biết rõ, người em trai này của cô ta… phi thường như thế nào.

Anh ta sở hữu một năng lực mà người ngoài không thể tưởng tượng được.

Đồng cảm…

Nhưng đó không phải là sự đồng cảm theo nghĩa đơn giản giữa con người với nhau.

Anh ta có thể đồng cảm với bất kỳ những thứ có sinh mệnh nào, đi sâu vào cảm xúc của chúng, để từ đó hiểu chúng, hiểu tình cảnh và tâm trạng của chúng lúc đó.

Bất kể đối thủ là một con mãnh hổ, hay là cỏ dại không nổi bật trên đường phố.

Tô Tiểu Tiểu cũng chỉ là vô tình phát hiện ra em trai mình có năng lực như vậy.

Khi còn rất nhỏ, Tô Tiểu Tiểu đã đưa anh ta đến công viên Hải Dương để xem buổi biểu diễn cá heo, toàn bộ buổi biểu diễn rất sôi động, nhưng sau buổi biểu diễn, Tô Tiểu Tiểu chợt nhận ra người em trai ngốc nghếch của mình đã bật khóc nức nở.

Khi đó, anh ta còn có thể diễn đạt một số câu không mạch lạc, vừa khóc vừa tự nhủ: "Chị… những con cá lớn đó thật đáng thương, bọn chúng còn chịu đói."

Tương tự, Tô An đỡ bông hoa bị chính mình giẫm xuống lên, nghiêm túc nói với chính mình: "Nó bị mày dọa sợ rồi, còn làm bị thương nữa."

Lần thú vị nhất là ở trong sở thú.

Tô Tiểu Tiểu không chú ý có một chút, mà em trai mình Tô An đã rơi vào vườn hổ nơi nuôi dưỡng hổ, ngay lập tức, anh ta bị nhiều con hổ đi tới bao vây.

Nhưng không có cuộc tấn công nào được tung ra cho đến khi một con hổ khổng lồ từ xa lao tới, toàn thân tràn đầy sức mạnh, các cơ ở chi trước cực kì dũng mãnh.

Con hổ này hiển nhiên là con đầu đàn.

Nhưng một con thú như vậy lại đột nhiên cứng đờ khi đến gần Tô An, sau đó, mọi người có mặt đều đã nhìn thấy một cảnh tượng khó tin trong đời.

Tô An mới 7,8 tuổi loạng choạng đi về phía con hổ, sau đó giống như đối xử với mèo nhà vậy, đầu tiên là gãi tai nó, sau đó lại vuốt ve sờ đầu nó.

Giây tiếp theo, con hổ đẩy đầu về phía trước, thậm chí còn dụi cái đầu to bằng nửa cơ thể Tô An vào trong lòng anh ta, sau đó vừa vuốt ve, vừa phát ra âm thanh nức nở giống như tiếng người khóc thút thít.

Sau chuyện này, Tô An thắt dây an toàn, ngồi ở ghế phụ, cùng chị gái trở về biệt thự, mới chậm rãi nói: "Chị, con mèo lớn đó nói nơi đây không phải là nhà của nó…" Anh ta cúi đầu, nói rất nhỏ: "Nó nói nó muốn về nhà."

Tô Tiểu Tiểu đạp gấp chân phanh.

Đến lúc này, Tô Tiểu Tiểu cuối cùng mới chắc chắn, em trai mình không phải là rác rưởi trong mắt người khác, mà là… một tồn tại mà bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được.

Trong thời gian sau đó, Tô Tiểu Tiểu cũng cố gắng tìm hiểu thế giới trong mắt em trai theo cách riêng của mình, dần dần hiểu được, trong mắt anh ta, mọi thứ không phải như những gì mà mình nhìn thấy.

Những gì mắt anh ta nhìn thấy… Càng giống "bản chất" hơn.

Lời này là do Tô Tiểu Tiểu tự mình tìm hiểu ra, Tô An sẽ đánh số cho một số sự vật hứng thú, chẳng hạn như cốc nước mà anh ta uống, hay chậu cây trên bậu cửa sổ.

Chúng là một con số rất phức tạp, rất cổ quái.

Tô Tiểu Tiểu đặc biệt thuê những nhà mật mã thông thạo các con số để cố gắng giải mã thế giới trong mắt em trai mình, nhưng tất cả đều thất bại.

Trước khi rời đi, người viết mật mã đã khéo léo nói bóng gió với Tô Tiểu Tiểu rằng những con số do em trai cô biên soạn hoàn toàn là hành vi logic hỗn loạn và vô thức, không có ý nghĩa thực tế nên không có cách nào giải mã được.

Nhưng Tô Tiểu Tiểu không coi trọng điều đó, sau khi đưa cho người giải mã một khoản tiền, đã yêu cầu quản gia đưa anh ta đi.

Bởi vì lúc này Tô Tiểu Tiểu đã phát hiện ra, hiểu biết về loài người của em trai mình, cũng rất kỳ quái.

Trong tiềm thức của anh ta, mọi người sẽ được chia thành những màu sắc giống nhau.

Mức độ từ nhạt đến đậm.

Ví dụ như Tô Tiểu Tiểu đã thử nghiệm nó với những người khác nhau. Theo đánh giá của em trai Tô An, một đứa trẻ sơ sinh có màu trắng tinh khiết, khi tuổi tác và kinh nghiệm tăng lên, màu sắc cũng đậm hơn.

Người giúp việc trong nhà cô ta là màu trắng, quản gia cũng là màu trắng ngả xám…

Tô Tiểu Tiểu cũng từng bắt một tên sát nhân đã giết rất nhiều mạng sống để em trai mình phán xét, trong phán đoán của anh ta, kẻ sát nhân lộ ra một màu đỏ nhạt.

Tô Tiểu Tiểu mạnh dạn đoán rằng người càng đơn giản và nông cạn thì màu sắc càng nhạt, còn người càng phức tạp và nguy hiểm thì trong mắt em trai mình có màu sắc càng đậm.

Từ trắng đến đỏ, người có màu sắc càng đậm, càng đáng để cô ta cảnh giác.

Hơn nữa loại năng lực này ở trong ác mộng… thực sự rất hữu dụng, cũng không quá lời khi nói nó là radar hình người có thể phát hiện các loại ngụy trang.

Dù bạn có giả vờ giỏi thế nào, tự nhiên đến đâu, hồn nhiên hay ngây thơ đến mấy thì trong mắt em trai Tô An đều vô dụng.

Có điều chỉ hơi tiếc là, bởi vì do cách diễn đạt có vấn đề, nên cô ta vẫn không hiểu được hết ý của em trai mình. Năng lực của em trai cô ta thường xuyên gây ra một số vấn đề mà cô ta không thể hiểu được trong khi làm nhiệm vụ.

Ví dụ như… người phụ nữ lớn tuổi lần này.

Lúc lần đầu tiên gặp nhau, Tô Tiểu Tiểu đã ra ám hiệu cho em trai mình tìm hiểu về họ, khi đó người phụ nữ lớn tuổi trong mắt Tô An là màu trắng, có pha một chút xám, tương tự như người quản gia có hơi tâm cơ.

Nhưng một lúc sau, người em trai lại đưa ra một câu trả lời hoàn toàn khác, người phụ nữ lớn tuổi từ màu trắng xám chuyển sang màu trắng tinh khiết, không, theo lời diễn đạt của em trai, nó còn hơn cả màu trắng tinh, đó chính là… không màu?

Đánh giá của em trai đối với đứa trẻ sơ sinh mới là màu trắng tinh, chẳng lẽ người phụ nữ lớn tuổi này còn không bằng cả một đứa trẻ sơ sinh?

Cô ta không thể hiểu được.

Nữ mô tô là màu trắng ngả xám, nữ leo núi Lương Long màu trắng ngả đỏ, nhưng đến Trần Nhiên lại là… một màu đỏ thẫm cực kỳ hiếm thấy!

Kết quả này trực tiếp khiến Tô Tiểu Tiểu chấn động.

Cô ta chưa bao giờ gặp tình huống nào tương tự, nhưng thông qua kênh riêng của mình, cô ta cũng tìm hiểu được một số thông tin về ác mộng và những người chơi liên quan đến ác mộng.

Có một tổ chức có tên là Đỏ Thẫm.

Những người trong số bọn họ… tự gọi mình là môn đồ.

Vì giữa những người sống sót có sự sai lệch khác nhau, nên rất ít người biết đến sự tồn tại của tổ chức này, nhưng những người từng chạm trán với chúng, hơn nữa đã sống sót thành công đều có những đánh giá nhất trí một cách đáng kinh ngạc về chúng.

Những kẻ điên…

Chương 210: Màu sắc

Thông qua các kết nối, cô ta tìm thấy một người chơi đã chạm trán với bọn chúng trước đó.

Là một phụ nữ đầy đặn khoảng 40 tuổi, trong hiện thực phụ trách một công ty công nghệ cao quy mô lớn, nhiều năm làm việc chăm chỉ trong giới kinh doanh đã mài giũa ý chí của chị vượt xa người thường.

Theo tìm hiểu của Tô Tiểu Tiểu, bối cảnh xã hội của chị ta cũng vô cùng phức tạp, thuộc ngành công nghiệp màu xám, bắt đầu sự nghiệp của mình bằng một công việc phụ.

Nhưng chính là một người như vậy, một người chơi cũ đã nhiều lần thoát khỏi ác mộng, vậy mà lại phát điên một cách quỷ dị, không lâu sau khi gặp phải những người đó.

Chỉ có thể sống qua ngày dưới sự chăm sóc của người nhà, cuộn mình trên giường, quấn chăn dày, đóng chặt cửa ra vào và cửa sổ.

Bất cứ người lạ nào đến gần, hay thậm chí là một giọng nói xa lạ cũng sẽ khiến chị ta lo lắng, đôi môi run run dường như đang nói điều gì đó mà không ai có thể hiểu được…

Không lâu sau khi Tô Tiểu Tiểu đến thăm, thì nghe tin chị ta đã chết.

Nguyên nhân cái chết vẫn còn là một bí ẩn.

Sau một thời gian dài, cô ta mới nhận được tin từ người bạn trong hệ thống cảnh sát rằng, cái chết của người phụ nữ đã bị đóng hồ sơ vĩnh viễn trong đồn cảnh sát, ngay cả quyền hạn của anh ta cũng không thể tiếp cận.

Chỉ biết là… rất quỷ dị, vị bác sĩ pháp y già, người chịu trách nhiệm khám nghiệm tử thi, ngay sau đó đã xin chuyển khỏi vị trí ban đầu, rồi sau một thời gian như đã bốc hơi khỏi thế giới.

Tô Tiểu Tiểu ngửi thấy một mùi rất đặc biệt từ trong này.

Cô ta không sử dụng mối quan hệ của mình để điều tra thêm sự việc, cũng không tìm kiếm tung tích của vị bác sĩ pháp y già, người có thể biết điều gì đó.

Cô ta lo lắng rằng mình cũng sẽ bị liên lụy.

Nước ở đây… không phải thứ cô ta có thể kiểm tra được.

Hơn nữa… nhiệm vụ lần này không phải chỉ có một mình Trần Nhiên khó giải quyết, còn có cả anh chàng tên Hách Soái kia nữa.

Chấn kinh mà hắn mang đến không kém gì Trần Nhiên đến từ Đỏ Thẫm, thậm chí còn hơn thế, bởi vì trong mắt em trai Tô An, màu sắc mà hắn đại diện… càng cổ quái hơn.

Khi cô ta hỏi em trai mình về phán đoán đối với hắn, Tô An im lặng hiếm thấy, một lúc sau mới chậm rãi đưa tay ra, chỉ ra ngoài cửa sổ.

Lúc đó bọn họ đang ở trong ngọn hải đăng, ngoài cửa sổ là màn đêm tĩnh lặng.

Tô Tiểu Tiểu chớp mắt rồi nhìn em trai, cô không hiểu em trai có ý gì.

Nhưng một lúc sau, cô ta đã hiểu ra, ý em trai muốn nói, người đàn ông đó… là màu đen.

Giống như màn đêm ở đây vậy.

Cô ta chưa bao giờ nghe nói đến màu sắc này trong cảm nhận của em trai mình, cũng càng chưa bao giờ nghĩ đến còn

có màu đen đó tồn tại.

Màu đen… là để ám chỉ cái gì?

Đó là phép ẩn dụ cho thấy trái tim hắn là màu đen, hay là nói rằng chỉ số nguy hiểm của hắn còn hơn cả Trần Nhiên màu đỏ thẫm? Hoặc… có lẽ ngay cả em trai cũng không thể nhìn thấu hắn.

Vì thế, người ta dùng một màu rất đặc biệt chỉ nó để nhằm phân biệt.

Tô Tiểu Tiểu không biết gì cả.

Nhưng điều cô ta chắc chắn là anh chàng tên Hách Soái không hề đơn giản, bởi vì cô ta không phải là người duy nhất để ý đến hắn, ngay cả Trần Nhiên đến từ Đỏ Thẫm cũng vô cùng hứng thú với hắn.

Nói cách khác… đó là sự cảnh giác lẫn nhau giữa những người giống nhau.

Đến mức cô ta phải hợp tác với anh ta diễn kịch, lừa hắn cùng với tên mập bên cạnh vào rừng, dự định mượn tảng đá quỷ dị xử lí bọn họ.

Không còn nghi ngờ gì nữa về sự quỷ dị của nhiệm vụ này, ngay cả đồng đội trong nhiệm vụ cũng không phải là người bình thường, Tô Tiểu Tiểu có thể nhìn ra, nữ mô tô đã gặp bất trắc và nữ leo núi Lương Long cũng vô cùng cảnh giác.

“Cạch!”

Trong căn phòng đá im lặng, đột nhiên phát ra một âm thanh kỳ quái.

Tô An co rúm trong góc không khỏi rùng mình một cái.

“Cạch!”

“Cạch!”…

Tần số của âm thanh càng lúc càng nhanh, giống như nhịp trống liên hồi, mỏng nhẹ, nhưng đầy kết cấu, như thể có thứ gì đó nhăn nheo đột nhiên duỗi ra trên cơ thể, hoặc giống như một loại sinh vật nào đó được bao phủ bởi một lớp vỏ cứng đang… cởi bỏ lớp vỏ.

Mặc dù ẩn dụ này rất kỳ quái, nhưng đây chính xác là điều mà Tô An vốn đã khác với người bình thường, đang nghĩ vào lúc này.

Anh ta run rẩy ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp một đôi mắt đỏ ngầu.

Trong góc tối, người phụ nữ lớn tuổi vươn dài cổ, thò ra một khuôn mặt vặn vẹo, một đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm anh ta, miệng há ra, chiếc lưỡi mảnh khảnh đảo quanh khóe môi.

Đôi môi màu xanh tím đầy những vết khô nứt, khi đầu lưỡi lướt qua, máu lại chảy ra.

Đồng tử của Tô An đột nhiên co lại.

Đến rồi!

Lại đến rồi!

Loạt tiếng ca của cá voi quỷ dị lại vang vọng bên tai anh ta.

Trống rỗng, lạnh lẽo, cô đơn… Cảm giác như bị nhấn chìm dưới Bắc Băng Dương, chỉ có thể nhìn lên thế giới bên ngoài qua lớp băng dày.

Nhưng rồi… lớp băng nứt ra, ánh nắng chói chang dường như tràn vào đồng tử của anh ta.

Giây tiếp theo, anh ta như từ trong mộng tỉnh lại, người vẫn ở trong phòng đá.

Ánh nắng chói chang trước đó chẳng qua chỉ là ngọn lửa rực cháy ở giữa căn phòng đá.

Trong bối cảnh ngọn lửa đung đưa, Tô An chậm rãi chuyển ánh mắt từ người phụ nữ lớn tuổi sang bức tường bên cạnh.

Ở đó… phản chiếu cái bóng của chị ta.

Cái bóng cứ đung đưa trước ánh lửa, ngày càng cao hơn, ngày càng lớn hơn.

Tiếng "cạch" lúc trước là do nó gây ra, rõ ràng ban đầu có kích thước tương đương với người phụ nữ lớn tuổi, nhưng sau đó lại biến thành 2 mét, 3 mét, 4 mét… Cái bóng thậm chí còn vượt quá chiều cao của căn phòng đá.

Nó dựa vào tường, lắc lư vặn vẹo, toát ra mùi vị chẳng lành nồng đậm.

Càng quỷ dị hơn nữa là, người phụ nữ lớn tuổi vẫn ở nguyên tại chỗ, không hề dịch chuyển, nhưng cái bóng… lại bắt đầu đến gần Tô An.

Một bước… hai bước…

Hai màu sắc hoàn toàn khác nhau đan xen trong mắt Tô An.

Một là của người phụ nữ lớn tuổi, màu trắng ngả xám, trong khi cái bóng trên tường là màu thuần khiết, hay nói cách khác là một tồn tại trong suốt.

Nói là dùng mắt nhìn thấy cũng không thích hợp, đối với Tô An mà nói, anh ta cảm giác nhiều hơn, cái tên để lại bóng trên tường… là một tồn tại mà mắt thường không nhìn thấy được.

Nó là cái gì?

Anh ta không biết, nhưng anh ta cũng không sợ, bởi vì đối với anh ta mà nói, tên này cũng chẳng có gì khác biệt với con hổ khi rơi vào vườn hổ trước kia.

Anh ta đứng dậy, ưỡn ngực, đưa tay về phía khoảng trống trước mặt, như thể vẫn đang đợi con mèo lớn dễ thương dụi đầu vào lòng mình.

Giống hệt như mình năm đó.

Trong căn phòng đá ấm áp, lại chỉ còn lại một mình người phụ nữ lớn tuổi, chị ta trốn trong một góc mà ánh sáng không thể chạm tới, trong mắt lóe lên một tia sáng vô nghĩa.

Kèm theo đó, còn có một loạt tiếng nhai thô ráp, khiến người ta kinh sợ. …

“Cô sao thế?”

Trần Nhiên nheo mắt, anh ta giữ khoảng cách khoảng 2 mét với Tô Tiểu Tiểu đang dẫn đường, để nếu xảy ra tình huống khẩn cấp, thì sẽ có đủ cơ hội cảnh báo.

Nhưng vừa rồi, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên dừng lại mà không hề báo trước.

Cô ta ôm lấy trái tim mình, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, cơ thể bất giác run rẩy: “Đây là… đây là làm sao vậy?” Cô ta thở hổn hển, sau đó như cảm nhận được điều gì đó, lập tức quay người nhìn lại hướng đến: “Em trai tôi… cậu ấy có thể đã xảy ra chuyện rồi!”

“Không thể nào.” Trần Nhiên nghe vậy lắc đầu: “Cô Tô, cô cũng đã nhìn ra manh mối mà tôi cung cấp, em trai cô trong thời gian ngắn…”

“Không đâu.” Đồng tử của Tô Tiểu Tiểu run lên, cô ta nuốt khan nói: “Em trai tôi nhất định đã xảy ra chuyện rồi! Tôi có thể cảm nhận được.”

Chương 211: Người dò đường

"Hửm?" Trần Nhiên nhướn nhướn mày.

Không có hứng thú dây dưa với Trần Nhiên, Tô Tiểu Tiểu thẳng thắn nói: "Chúng tôi là chị em ruột, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cậu ấy gặp nguy hiểm… tôi có thể cảm nhận được."

Trần Nhiên nghĩ ngợi một chút, sau đó nhìn vào sâu trong rừng, một lúc sau, anh ta quay lại cười nhẹ: "Cho nên cô Tô muốn… nuốt lời?"

Hai chữ này vừa nói ra, cơ thể đang run rẩy của Tô Tiểu Tiểu lập tức ngừng bặt, cô ta có thể cảm nhận được rõ sự… ớn lạnh đằng sau hai chữ "nuốt lời".

Nó giống như một thanh kiếm chĩa vào giữa lông mày của mình.

"Không." Tô Tiểu Tiểu ngay lập tức trả lời, cô ta bình tĩnh lại, lời nói tiếp theo cũng không còn quá khẩn cấp nữa.

Cô ta thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trần Nhiên, sau đó nói: "Bây giờ bất luận em trai tôi như thế nào đi nữa, tôi quay lại cũng đã muộn rồi, nếu như có thể tìm ra manh mối trên tảng đá, em trai tôi có lẽ vẫn còn một cơ hội sống."

Trần Nhiên tán thành gật đầu, cười nói: "Cô Tô quả nhiên thông minh!"

"Được rồi." Tô Tiểu Tiểu quay người, tiếp tục tiến sâu vào trong rừng: "Chúng ta nhanh lên đi, dọc đường chúng ta đều

không tìm thấy dấu vết nào của hai người đó, có lẽ bọn họ đã tìm thấy tảng đá rồi.”

Trần Nhiên rút tay ra khỏi túi, mỉm cười đi theo: “Đều nghe cô Tô sắp xếp.”

Lại tiếp tục đi bộ ước chừng nửa giờ nữa, dựa vào trí nhớ của Tô Tiểu Tiểu, cuối cùng bọn họ cũng tìm được tảng đá màu trắng quỷ dị kia, Trần Nhiên ngồi xổm xuống, trốn sau một bụi cây rậm rạp.

Tô Tiểu Tiểu cách anh ta khoảng hai hoặc ba mét, trốn sau một cái cây, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt nhìn chằm chằm vào tảng đá.

Hai người lặng lẽ chờ đợi con mồi cắn câu.

Đôi mắt lạnh lùng của Trần Nhiên chậm rãi quét qua tảng đá, quả thực, nó giống với những gì Tô Tiểu Tiểu đã mô tả trước đó cho anh ta, tảng đá lặng lẽ nằm ở trung tâm.

Bên trên chất đầy xương khô.

Mà xung quanh tảng đá… là vô số ngôi mộ không đếm xuể.

Xung quanh một số ngôi mộ còn rải rác binh khí, tất cả đều là vũ khí lạnh như lao và giáo, những người được chôn trong những ngôi mộ này hình như là… thân phận chiến binh.

Thật cổ quái…

Nhưng điều cổ quái hơn nữa là vị trí của nó, nơi này nằm sâu trong rừng, cách bìa rừng bao xa, bọn họ không thể chắc chắn, nhưng tóm lại cách một quãng đường.

Tại sao… phải tốn bao công sức đưa người đến đây chôn cất?

Hơn nữa, đất ở đây là một màu đỏ sậm quỷ dị, như đã bị ngâm trong một lượng máu lớn, cầm một nắm đặt lên chóp mũi, mùi vị phản hồi lại thật kinh tởm.

Trần Nhiên hơi nheo mắt lại.

Rõ ràng là những kẻ ở thị trấn Đá Đen đã gạt bọn họ, nơi này tuyệt đối không thể nào lại bị lũ quét cuốn trôi được.

Vùng đất bằng phẳng gần tảng đá là một vùng đất trống hoàn toàn không có bất kỳ thảm thực vật nào, không hề cường điệu khi nói rằng ngay cả một ngọn cỏ cũng không mọc được.

Muốn mượn lũ quét của địa thế là không thể nào, càng không có khả năng có sức xối tới đây.

Mọi thứ ở đây… ngược lại giống như do con người tạo ra.

Trần Nhiên chậm rãi nhếch miệng cười, càng ngày càng thú vị rồi đây.

Giọng nói của Tô Tiểu Tiểu truyền tới, đầy khẩn trương và bất an: "Hai người đó… sao vẫn còn chưa xuất hiện?" Cô ta quá lo lắng cho em trai mình, đến mức hơi không có chừng mực.

Đôi mắt của Trần Nhiên quét dọc theo rìa của khu rừng và đất màu đỏ sậm, một lúc sau, anh ta lại nhìn lên bầu trời.

Sắc trời vẫn vậy, nhưng… thời gian đã trôi đi quá lâu rồi.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Trần Nhiên quay đầu, tập trung ánh mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu vẫn đang nhìn đông ngó tây, không để ý đến.

Sau một lúc-

"Cô Tô." Trần Nhiên đột nhiên lên tiếng: "Tôi nghĩ…" Anh ta mỉm cười nói: "Chỉ sợ hai người đó đã đến đây rồi."

"Đã đến đây rồi? Ở đâu?" Tô Tiểu Tiểu mở to mắt.

Trần Nhiên đưa tay ra, chỉ về phía tảng đá màu trắng ở trung tâm vùng đất trống: "Nếu tôi đoán không lầm thì bọn họ ở trên đó."

"Ý của anh là bọn họ đã chết rồi?"

Trần Nhiên không tỏ ý kiến gì, trong mắt lóe lên một tia sáng khác thường, nhưng khi ánh mắt Tô Tiểu Tiểu chạm đến mắt anh ta, ánh sáng trong mắt anh ta lại đột nhiên biến mất.

"Tôi nghĩ là như vậy." Trần Nhiên thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía tảng đá im lặng chết chóc và những ngôi mộ, hạ giọng nói: "Theo những manh mối mà tôi đã nắm được trước đó, tảng đá này không thể yên tĩnh như vậy."

Tô Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, cũng gật đầu: "Anh nói không sai, lần trước tôi tới đây cũng không có yên tĩnh như vậy, tảng đá hiện tại… giống như đã ăn no, đang nghỉ ngơi."

"Đúng vậy." Trần Nhiên nhún vai, bước ra khỏi khu rừng trước: "Vậy nên… cô Tô, xin hãy tranh thủ thời gian." Giọng anh ta vang lên, có chút không chân thật: "Đừng quên, trời sắp tối rồi."

Những lời này đã đánh trúng điểm yếu của Tô Tiểu Tiểu, một khi trời tối, chưa kể đến việc em trai sẽ xảy ra chuyện gì, ngay cả bản thân cô ta cũng chưa chắc có thể sống sót bước ra khỏi rừng.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi, sau đó bước ra khỏi rừng, đi theo Trần Nhiên, đi về phía tảng đá.

Đi qua hết ngôi mộ này đến ngôi mộ khác, cô ta cố gắng không nhìn hay nghĩ về nó, nhưng lại không thể làm được, nhiều hình vẽ và đường nét quỷ dị lộn xộn bắt đầu hiện lên trong đầu.

Giống như một chiếc dùi đang xuyên qua đầu cô ta, tiêm mạnh thứ gì đó vào bên trong.

Hai người càng ngày càng gần tảng đá, Trần Nhiên dần dần chậm lại, tiếp tục di chuyển với tốc độ như Tô Tiểu Tiểu, đôi mắt dịu dàng của anh ta dần dần tràn ngập những màu sắc khác.

"Bác sĩ." Tên mập thò mông ra, lấy một cành cây gãy có lá xanh làm lá chắn, đôi mắt nhỏ nhìn qua khe hở, nhỏ giọng nói: "Bọn họ hành động rồi."

Giang Thành núp sau một tảng đá lớn phủ đầy rêu, tiếp tục bình tĩnh quan sát Tô Tiểu Tiểu và Trần Nhiên từng bước một đến gần tảng đá.

Tên mập nuốt khan, quay đầu lại: "Bác sĩ." Anh ta hạ giọng, nhưng trong giọng nói lại có chút kinh ngạc: "Anh thật là lợi hại! Làm sao anh biết bọn họ không thể đợi được chúng ta, sẽ tự mình đi tìm tảng đá?"

Theo quan điểm của tên mập, điều này không hề khôn ngoan, chẳng khác nào hai cơ thể máu thịt bắt đầu tuyên chiến.

Nhưng bác sĩ dường như không hề ngạc nhiên, thậm chí không thèm nhìn tên mập mà chỉ trả lời qua loa: "Trời sắp tối rồi, bọn họ không thể chờ được nữa."

Tên mập suy nghĩ một chút rồi đáp lại: "Dù sao nếu là tôi, nhất định sẽ cứ chờ, cùng lắm là đến khi trời tối thì game over. Hai người này cứ như vậy mà ngốc nghếch đi tới đó, một khi xảy ra chuyện, không phải là tự tìm cái chết hay sao?"

Giang Thành thản nhiên nói: "Cái này thì chưa chắc."

Tên mập sửng sốt, sau đó nhìn bác sĩ, chớp mắt nói: "Chẳng lẽ bọn họ có con át chủ bài nào chưa tiết lộ à? Loại có thể hộ mệnh ấy?"

Lời còn chưa dứt, tên mập tựa hồ nghĩ tới điều gì, hưng phấn nói: "Trong tay bọn họ có loại giấy trắng hộ mệnh kia ư?"

Giang Thành thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn về phía tên mập, một lúc sau mới nói: “Có giấy trắng hay không thì tôi không biết, nhưng người tự tìm cái chết không phải hai người, mà chỉ có ả đàn bà ngu ngốc kia thôi.”

“Anh cho rằng dùng để dò đường chỉ có một mình chúng ta thôi sao?” Giang Thành tiếp tục nói.

Chương 212: Bản xô-nat bão tố

“Bác sĩ, ý của anh là Tô Tiểu Tiểu kia cũng là…” Tên mập tức hiểu ý của Giang Thành.

Giang Thành vẫn đang nhìn chung quanh, tùy ý trả lời: “Đừng có động một tí là ý của tôi ý của tôi, đây là ý của Trần Nhiên, là anh ta muốn dùng chúng ta để dò đường, Tô Tiểu Tiểu chỉ là dự phòng, dùng để đề phòng ngộ nhỡ thôi.”

“Người này thật âm hiểm!” Tên mập thì thầm chửi rủa: “Cái này rõ ràng là đang không coi người là người ư? Nếu có một ngày anh ta rơi vào trong tay tôi, tôi nhất định phải…”

“Ngậm miệng lại đi.” Giang Thành nói: “Đừng nằm mơ nữa, trước hết, anh ta không thể nào rơi vào tay anh được, đầu óc của anh còn không bằng bát đậu phụ trước mặt anh ta nữa.”

“Còn nữa, anh ta gài Tô Tiểu Tiểu thì liên quan gì đến anh? Anh thích cô ta à, hay là tham lam thân thể của cô ta?”

Giang Thành khẽ liếc tên mập một cái, khiến cho anh ta rùng mình: “Mục đích Tô Tiểu Tiểu hợp tác với anh ta là để sống sót, sau đó tiện tay xử lý chúng ta luôn, hiểu không?”

Tên mập căng thẳng: “Hiểu rồi, hiểu rồi, bác sĩ.”

Bị bác sĩ cho một trận, trên mặt anh ta có hơi xấu hổ, một lúc sau mới đỏ mặt nói: “Tôi… tôi chỉ nói vậy thôi, bác sĩ, anh hiểu tôi mà.”

Giang Thành phớt lờ anh ta, tiếp tục quan sát mọi hành động của Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu.

Tên mập chán nản, cũng không dám nói nữa, tiếp tục giơ cành cây lên giả vờ mình là một cái cây nhỏ thờ ơ với thế giới.

"Hình như… hình như có gì đó không đúng." Tô Tiểu Tiểu đã cách tảng đá chưa đầy 10 mét, cau mày quay lại nhìn Trần Nhiên: "Trên đó không có thi thể của bọn họ, hơn nữa… hơn nữa hài cốt bên trên đó đều là xương cũ, đã chuyển sang màu vàng rồi."

Trần Nhiên nhìn tảng đá, một lúc sau mới nói: "Tới gần một chút, chúng ta nhìn kỹ hơn xem sao."

"Không được." Tô Tiểu Tiểu lắc đầu: "Trước đó tôi và em trai đến quá gần, sau đó đã kích hoạt cơ chế nào đó trên tảng đá này, nên hài cốt trên đó mới sống dậy."

Cô ta xắn tay áo lên, chỉ vào những vết xước trên cơ thể mình và nói: "Những vết thương trên cơ thể tôi và trên người em trai tôi đều là do người và quái vật sống lại đó để lại."

Trần Nhiên nheo mắt, mỉm cười nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tô Tiểu Tiểu, gật đầu nói: "Là như vậy sao…"

Tô Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm vào anh ta, con ngươi vô thức co lại, như thể đột nhiên nhận ra chuyện gì sắp xảy ra.

"Cô Tô." Trần Nhiên nghiêng đầu, trêu chọc nhìn cô ta, rồi đột nhiên nói: "Tôi sợ phải làm phiền cô diễn lại cho tôi xem rồi."

Tô Tiểu Tiểu mở to mắt, một lúc lâu sau mới lớn tiếng hỏi: "Anh bị điên rồi sao?!"

Trần Nhiên dang rộng hai tay, bất đắc dĩ thở dài: "Cô Tô, nếu như yêu cầu nho nhỏ này cũng không đáp ứng được…" Khóe miệng đột nhiên nhếch lên nụ cười, Trần Nhiên ngẩng đầu lên nói: "Vậy tôi nghĩ… chúng ta cũng không cần làm bạn đồng hành nữa."

Trong mắt Tô Tiểu Tiểu lóe lên một tia lạnh lùng, sau đó cô ta lập tức ra tay, một con dao găm gỗ giấu dưới cổ tay đột nhiên đâm ra, đạo lý ra tay trước thì chiếm được lợi thế, cô ta biết rất rõ, đặc biệt là… đối mặt với đối thủ như vậy.

Nếu như cho anh ta có cơ hội phản ứng lại, chỉ sợ người đau khổ chính là mình.

Trần Nhiên xảo quyệt đến mức nào, cô ta còn chưa biết rõ, nhưng cô ta vẫn tự tin vào kỹ năng của mình, cô đã đặc biệt tìm người huấn luyện cho mình, không phải cơ sở đào tạo mà là lính đánh thuê thực sự.

Cô ta thiếu sức mạnh nên tập trung vào kỹ năng và đặc biệt giỏi trong các đòn tấn công tầm gần bằng dao găm.

Cú đâm của cô ta thật bất ngờ, vị trí lựa chọn không phải là mắt và cổ họng, những nơi khó đánh hơn, cô ta chọn phần bụng cho cú đâm này.

Chỉ cần anh ta bị thương nặng thì việc chiến đấu hay trốn thoát sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Mặc dù sau khi giết người trong ác mộng, sẽ bị người bị giết biến thành quỷ bám lấy, nhưng hiện tại rõ ràng là không thể quan tâm nhiều như vậy nữa.

Trần Nhiên không chết, người phải chết chính là cô ta.

Muốn bảo hổ lột da, thực chất là tự tìm đường chết.

Nhưng…

Chiến thắng hay thất bại đến nhanh hơn cô ta nghĩ.

Cô ta giương mắt nhìn vết đâm của mình sắp đâm vào bụng anh ta, mà Trần Nhiên hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng lại, cho đến một giây trước khi nó sắp đâm vào bụng anh ta, vẫn còn đang nhìn mình cười.

Nhưng… cô ta vậy mà đã đâm hụt.

Sau đó một cơn đau nhói từ bụng lan ra, cô ta bị một lực cực lớn đánh bay lên không trung, một lòng bàn tay của Trần Nhiên đập vào bụng dưới của cô ta.

Sau đó cô ta lại bị ném đi khi vẫn còn ở giữa không trung, đập mạnh xuống đất.

"Phù-"

Vừa đáp xuống đã nôn ra một ngụm máu tươi.

Trần Nhiên từ trên cao nhìn xuống cô ta, như thể đang nhìn một con chó chết.

Cơn đau dữ dội từ bụng khiến cô ta co lại thành một quả bóng, không nghi ngờ gì nữa, ít nhất vài chiếc xương sườn của cô ta đã bị gãy. Những chiếc xương sườn cong vào trong có thể đã đâm thủng phổi của cô ta, mỗi lần thở đều có máu phun ra.

Trần Nhiên thở dài, nhún vai vô tội và nói: "Cô Tô, cô đang làm gì vậy?"

Anh ta quỳ xuống vỗ nhẹ khuôn mặt vốn trắng bệch nhưng bây giờ đầy vết máu, cơ thể Tô Tiểu Tiểu không khỏi run lên.

Trần Nhiên nắm lấy cánh tay cô ta, vươn tới lấy con dao găm trong tay: "Hử?" Trần Nhiên dừng lại, muốn rút con dao găm ra nhưng lại không thành công.

"Cũng ngoan cường thật đấy…" Trần Nhiên đứng lên, sau đó dùng sức giẫm lên cổ tay đang đang cầm dao của Tô Tiểu Tiểu.

"Rắc!"

Âm thanh giòn tan khiến Trần Nhiên say sưa, anh ta không nhớ mình đã làm việc này bao nhiêu lần nữa, nhưng lần nào

cũng hưng phấn như lần đầu, máu tươi chảy ra.

Giống như anh ta si mê đàn piano vậy, nhưng anh ta không thích những bản nhạc nhẹ nhàng và yếu ớt, anh ta thích loại giai điệu khiến máu phun ra, cổ họng vỡ tung.

Giống như bản xô-nát bão tố của Beethoven.

Cả thế giới như đang nổ tung trong tai, mỗi lần nghe khúc dạo đầu, anh ta có cảm giác như đang đi trên đường phố dưới cơn mưa lớn.

Trên đường không có một bóng người, ngẩng đầu nhìn bầu trời, mưa to dường như che khuất tầm mắt.

Nhưng phần sau của bài hát quá nhàm chán khiến người ta kinh tởm, điệu ngâm nga bi ai lại khiến người ta khinh bỉ, vậy mà nhất định phải tạo ra sầu muộn sống dở chết dở, đó thực sự là một tội ác không thể tha thứ.

Giống như người phụ nữ ngu ngốc trước mặt này.

Anh ta hít một hơi thật sâu không khí có mùi máu tươi trước mặt, sau đó tiến lại gần, chuẩn bị lấy con dao găm trong tay Tô Tiểu Tiểu, cổ tay cô ta bị giẫm nát, vặn vẹo không theo quy tắc.

“Hử?” Trần Nhiên khẽ cau mày.

Anh ta lại thất bại lần nữa, đôi tay Tô Tiểu Tiểu nắm chặt con dao găm, tuy đau đến run rẩy nhưng cô ta vẫn không buông ra.

Vẫn còn kiên trì sao?

Trần Nhiên đột nhiên mất hứng thú với nhiệm vụ, nhưng sự hứng thú của anh ta đối với người phụ nữ nhỏ nhắn này lại tăng lên rất nhiều, anh ta đã lâu không gặp một cô gái dễ thương như vậy rồi.

Trước đây, bất luận là nam nhân cường tráng như trâu hay là nữ nhân đã quen với bộ mặt thành phố, nếu rơi vào trong tay anh ta, đều chỉ có run rẩy vì sợ hãi, đến nói cũng không lưu loát.

Tự tử… là một điều xa xỉ.

Anh ta cúi đầu, không, là quỳ trên mặt đất, hết sức ép toàn bộ phần thân trên của mình vào người Tô Tiểu Tiểu, anh ta muốn nghe xem người phụ nữ ngoan cường này cuối cùng muốn nói gì.

Chương 213: Hợp tác

"Khụ… khụ…" Trong miệng Tô Tiểu Tiểu không ngừng phun ra bọt máu, xương sườn bị gập vào trong, đâm thủng phổi, khiến mỗi hơi thở của cô ta đều vô cùng khó khăn.

Trần Nhiên tựa hồ rất mong đợi, như không muốn bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc tuyệt vời nào, anh ta ghé sát vào tai Tô Tiểu Tiểu, liếm môi khẽ nói: "Cô Tô, xin hãy đoán xem, tiếp theo tôi sẽ chiêu đãi cô như thế nào?"

Anh ta hưng phấn nuốt nước miếng, miệng cười toe toét, sự phấn khích và điên cuồng trong mắt khó có thể áp chế, nhưng vẫn giả vờ trầm lắng nói: "Tôi sẽ chặt đứt một cánh tay của cô trước, ném lên trên tảng đá."

"Nếu như có thể đạt được thứ mà tôi muốn, thì tất nhiên là tốt, nếu không thì…" Anh ta ngưng lại: "Chúng ta vẫn còn một cánh tay, và hai cái chân nữa để thử sai."

"Đương nhiên, tôi tin vận may của cô Tô tuyệt đối sẽ không tệ đến thế, nhất định phải dùng đến phần thân mới được." Miệng mở ra, để lộ một hàm răng trắng sáng, Trần Nhiên cười nói: "Cô nói phải không, cô Tô?"

Trần Nhiên không thích giết người trong ác mộng, vì điều này sẽ làm ô uế cái gọi là nhân quả, anh ta chỉ thích tra tấn, bộ dạng đáng thương của những người cố gắng sống sót đó mới là điều khiến anh ta cảm động nhất.

Bởi vì chỉ có lúc này, những người đó mới hiểu được giá trị của sinh mạng.

Anh ta thậm chí còn nổi lòng từ bi ném những người đồng đội bị tra tấn đang ngắc ngoải vào cửa trước, để bọn họ rời đi, trở về thế giới thực.

Tra tấn không phải mục đích, chỉ là một loại thủ đoạn, điều anh ta thực sự muốn chính là… giáo dục cảm hoá!

Vâng, đó là giáo dục cảm hoá!

Có một số người thực sự quá yếu đuối, ngay cả khi mới đến thế giới ác mộng, chỉ mới gặp phải một chút quỷ dị, đã kêu khóc đòi quay trở về, không muốn mạo hiểm dù chỉ một chút, thậm chí là… để tìm manh mối.

Có quá nhiều kẻ ngu ngốc, thấp kém và đáng xấu hổ muốn ngồi không ăn sẵn.

Hoàn toàn là nô lệ của nỗi sợ hãi.

Nếu cả đội bị thương vong nặng nề hoặc gặp phải sự kiện linh dị khủng khiếp nào đó, một số người trong số bọn họ… thậm chí có thể sẽ tự sát vì sợ hãi.

Mỗi lần gặp người như vậy, Trần Nhiên đều sẽ khống chế anh ta, sau đó tra tấn giày vò từng chút một.

Đầu tiên anh ta sẽ thử cắt mạch máu của bọn họ, để bọn họ giương mắt nhìn máu tươi chảy ra từ cổ tay, từng chút từng chút một, càng ngày càng nhiều, nhuộm đỏ thực vật và vùng đất bên cạnh…

Nhưng điều mà Trần Nhiên không hiểu là mỗi lần vào thời điểm này, những người một lòng muốn tìm chết này, lại sẽ cố gắng cầu xin mình, nói không muốn chết, muốn sống.

Thật là một lũ lừa đảo.

Không chút tôn trọng sinh mạng.

Tất nhiên, cuối cùng anh ta cũng đã thoả mãn bọn họ, nhưng trước khi mang bọn họ nửa sống nửa chết ném vào cửa sắt, những người này không tránh được việc sẽ phải chịu một số đau khổ.

Trần Nhiên quen với việc chặt đứt tay chân của bọn họ hơn.

Như vậy vác lên sẽ nhẹ hơn rất nhiều, cũng dễ dàng mang theo hơn, chỉ là cầm máu lại quá phiền toái, cho nên chỉ có thể sử dụng trong thời gian ngắn trước khi cửa mở.

Sau khi trở về hiện thực, tứ chi bị mất sẽ được trả lại cho bọn họ, đặc điểm này trong ác mộng khiến Trần Nhiên vô cùng hài lòng.

Anh ta không phản cảm việc khi người khác gọi mình là kẻ điên, bởi vì từ này về nguồn gốc không có ý nghĩa khen ngợi hay chê trách rõ ràng, nó chỉ là một vấn đề khái niệm, có nghĩa là không được thế giới hiểu.

Giống như Beethoven, Van Gogh, Nietzsche… (Beethoven: soạn giả người Đức, Vincent Van Gogh: họa sĩ hậu người Hà Lan, Friedrich Nietzsche: triết gia người Đức)

Bọn họ cũng đã từng bị người đời gọi là kẻ điên, không được con mắt thế gian dung thứ.

Nhưng sở dĩ thời gian vĩ đại là vì nó sẽ làm nên những khung cảnh chân thực, tuyệt vời và tỏa sáng tồn tại mãi mãi, đồng thời chôn vùi đi sự đạo đức giả và thô tục.

Beethoven dùng giai điệu điên cuồng như bão tố để phản bác lại luận điệu từ khi Bach (*) đến nay rằng âm nhạc phải nằm ngoài cảm xúc cá nhân và phải là một tác phẩm nghệ thuật vui tai vui mắt (*: Johann Sebastian Bach (1685-1750), nhà soạn nhạc người Đức)

Van Gogh chỉ khi rời bỏ đôi tai của mình, đến sống ở Saint-Remy, mới có Đêm đầy sao và Hoa diên vĩ biến dạng đến khoa trương, cũng như những tông màu xanh lam đậm khiến người ta bồn chồn bất an.

Còn … Nietzsche.

Ồ, Nietzsche!!

Ánh mắt Trần Nhiên hiện lên cảm xúc si mê.

Tính cách kiêu ngạo, bướng bỉnh và những suy nghĩ bi quan của ông là cái mác mà Nietzsche không thể xóa bỏ.

Trong mắt Trần Nhiên, cho dù đó là sự mập mờ với Salome, sự chia ly với Wagner, hay thậm chí là bị chị gái đóng gói như một cha đỡ đầu của linh hồn độc ác, cuối cùng chết trong nhà thương điên… đều không thể ngăn cản được đối phương chỉ vào tấm bảng Ki-tô giáo, lãnh đạm nói với thế giới câu "Chúa đã chết".

Những người cô độc không phải bởi vì bọn họ muốn cô độc, mà bởi vì xung quanh bọn họ không có những người cùng loại.

Trần Nhiên mỉm cười với khuôn mặt nước mắt giàn giụa.

Bi kịch của Nietzsche không lặp lại trên người anh ta, thứ mà Nietzsche không tìm thấy, anh ta… đã tìm thấy rồi.

Đỏ thẫm…

Chính là chốn trở về của anh ta.

"Cô Tô." Trần Nhiên nheo mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Trời không còn sớm nữa, nếu như cô không còn có gì để nhắn nhủ nữa, vậy chúng ta sẽ…"

Tô Tiểu Tiểu đang co ro trên mặt đất động đậy một chút, Trần Nhiên đầy hứng thú nhìn, rõ ràng là cô ta đang phản ứng

lại những gì mà mình nói, cô ta… có điều gì đó muốn nói?

“Em trai tôi… khụ khụ…” Tô Tiểu Tiểu phun ra một ngụm bọt máu, thậm chí có một ít còn bắn lên người Trần Nhiên, nhưng cả hai đều không quan tâm, cô ta khó khăn run rẩy nói: “Cậu ấy có phải là…”

“Cô Tô xin hãy yên tâm.” Trần Nhiên ngắt lời, sau đó nheo mắt lại, ghé vào tai Tô Tiểu Tiểu thì thầm: “Em trai cô rất có thể đã chết rồi, cho dù chưa chết, chờ sau khi tôi quay về, cậu ấy cũng có khả năng là sẽ chết.”

“Khụ khụ…” Tô Tiểu Tiểu nghe xong liền ho ra một ngụm máu lớn, hô hấp phát ra tiếng “hù ù” dồn dập, như thể đó là một cái ống thổi cũ bị rò rỉ không khí vậy.

Trần Nhiên rất hài lòng với phản ứng của Tô Tiểu Tiểu.

Anh ta đã quyết định rồi, sẽ giữ lại mạng cho cô ta. Dù sao người thú vị như thế này cũng rất ít, anh ta rất mong chờ lần gặp mặt tiếp theo giữa hai người, có lẽ… bớt đi gánh nặng về em trai, người phụ nữ này sẽ càng thú vị hơn.

“Cô Tô, xin cô duỗi thẳng cánh tay phải của mình ra.” Trần Nhiên nhặt một vũ khí giống như ngọn giáo bên cạnh ngôi mộ, dùng ngón tay kiểm tra cạnh, nghiêng đầu nói: “Vũ khí ở đây không dễ sử dụng, cô hợp tác một chút, như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta.”

Trần Nhiên đang tìm một góc và một nơi thoải mái hơn để ra tay, đột nhiên nghe thấy một âm thanh chói tai, anh ta thu cây thương lại, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tiểu lúc này đang như một con chó chết.

“Hi… Hi…”

Mặc dù âm thanh rất thấp, xen lẫn những tiếng thở khò khè nhưng vẫn có thể nghe rõ.

Cô ta đang cười.

Người phụ nữ sắp bị chính mình chặt đứt tứ chi, thậm chí sẽ chết nếu không chú ý, vậy mà lại cười.

“Cho dù… cho dù anh có thể… khụ khụ, giết chết… giết chết tôi, anh… cũng không thể đánh bại anh ta.” Tô Tiểu Tiểu khàn giọng nói.

“Ai?” Trần Nhiên nhướng mày: “Cái tên Hách Soái sao?”

“Anh… anh không phải thực sự cho rằng tôi tin những gì anh nói đấy chứ?” Tô Tiểu Tiểu cười càng lúc càng điên cuồng, toàn thân cô ta co giật vì cơn đau dữ dội do tiếng cười gây ra: “Anh đoán thử xem?” Cô ta thở hổn hển: “Tại sao hai người Hách Soái không xuất hiện?”

Một lúc sau, Trần Nhiên thu vũ khí lại, nhìn Tô Tiểu Tiểu, sắc mặt cũng sa sầm xuống: “Xem ra đối tác của cô Tô không phải chỉ có một mình tôi.”

Chương 214: Chốt kèo

“Bọn họ… ở đâu?”

Tô Tiểu Tiểu đau đớn cuộn tròn người lại, sức mạnh trong lòng bàn tay của Trần Nhiên kinh hãi đến mức trong nháy mắt khiến cô ta bị thương nặng, chưa kể đến cổ tay cũng đã bị anh ta giẫm nát.

Mỗi lần cử động, đều là cảm giác đau đến thấu tim.

“Tôi đang hỏi cô đấy…”

Sau một tiếng gầm nhẹ, sự điên cuồng trong mắt Trần Nhiên dần dần bị sát ý che đậy, anh ta không ngờ rằng thứ ngu ngốc mà mình vốn coi là con mồi ngược lại đang chơi lại anh ta.

Điều anh ta càng không ngờ tới là, cho dù… có phải trả giá bằng cả mạng sống, cũng phải giữ được chân mình.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu không nói gì thêm nữa, chỉ không ngừng phát ra tiếng cười trầm thấp, chế giễu kẻ tự cho mình là đúng trước mặt, cộng với động tác cuộn tròn của cô ta, trong mắt Trần Nhiên giống như đang cười đến đau cả bụng.

Anh ta bước tới, dùng chân giẫm gãy mắt cá chân của Tô Tiểu Tiểu.

Tiếng xương gãy không giòn như mong đợi mà tràn ngập cảm giác mềm mại của xương và thịt dính vào nhau.

Tô Tiểu Tiểu nghiến răng, thở hổn hển vì đau mà không nói được lời nào.

Máu từ từ chảy ra thấm đẫm lớp đất dưới cơ thể Tô Tiểu Tiểu, ở một nơi mà bọn họ không hề chú ý đến, một cảnh tượng cổ quái đã xảy ra, máu giống như bị một sức mạnh nào đó kéo đi, đang tiến gần đến tảng đá.

Khoảnh khắc nó chạm vào tảng đá, một vầng sáng màu đỏ nhạt đột nhiên mở ra, giống như một kết giới màu máu lật ngược trên tảng đá, bao phủ toàn bộ tảng đá và một không gian rộng lớn gần đó.

"Kẹt… kẹt…"

Một âm thanh run rẩy nhỏ nhưng dày đặc vang lên, như thể vô số động vật chân đốt giáp xác khổng lồ đang đến gần bọn họ.

Trần Nhiên nheo mắt nhìn tảng đá màu trắng đã bị sương máu bao phủ, âm thanh rung chuyển… chính là phát ra từ đống hài cốt bên trên tảng đá.

Bọn chúng run rẩy, cọ sát vào nhau, trong tiềm thức, anh ta dường như nghe thấy tiếng cười chói tai phát ra từ những hài cốt đó, đó là khúc dạo đầu của cuộc đi săn.

Những hài cốt đó… giống như sẽ đứng dậy trong giây tiếp theo.

Một cảnh tượng càng quỷ dị hơn lại xuất hiện, máu thịt không ngừng tụ lại trên những bộ xương vàng nhạt, mùi tanh tanh xộc thẳng vào mũi, tảng đá màu trắng… biến thành chiến trường Tu La.

Trần Nhiên lùi lại vài bước, sát ý trong mắt dần dần tiêu tan.

Một lúc sau, một cảm giác choáng váng kỳ dị ập đến, hết hình ảnh này đến hình ảnh khác bắt đầu hiện lên trước mắt anh ta, những hình ảnh quỷ dị xuất hiện, không hề thông qua mắt, như thể chúng được phản chiếu trực tiếp trong đầu anh ta vậy.

Chiếc thuyền gỗ khổng lồ, vũ khí trên vai, dây sắt, giáo có ánh sáng lạnh lẽo, những biểu tượng hình vẽ quỷ dị…

Nhiều người trong trang phục mỏng manh cổ quái tụ tập xung quanh, nắm tay nhau, lúc quỳ lạy, lúc khóc lóc, những người phụ nữ mặc trang phục kỳ dị đổ bình chứa đầy máu lên người mình.

Có những con quạ đang bay lượn trên đầu, nhìn xuống có những xác chim biển dày đặc…

Những hình ảnh này cưỡng ép tiêm vào tâm trí Trần Nhiên, giống như một cây kim đâm vào hộp sọ của anh ta, sau đó mạnh mẽ tràn vào, khiến anh ta không thể quên được.

Đồng thời, anh ta còn cảm nhận được sự không cam tâm mãnh liệt và… oán hận.

Ngay sau đó trong mắt Trần Nhiên lóe lên tia sáng, anh ta bật cười, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tiểu đang nằm liệt trên mặt đất, choáng váng vì ảnh hưởng quỷ dị, vừa cười vừa nói: “Cô Tô, tôi đi trước một bước đây, cô làm gì tùy thích.”

Nói xong, ngay khi máu thịt trên hài cốt sắp lành lại, Trần Nhiên quay người chạy ra khỏi rừng.

Tên mập cũng đang đứng gần đó đã sớm choáng váng trước hình ảnh trong đầu và cảnh tượng đẫm máu trên tảng đá màu trắng, anh ta thậm chí còn không để ý Trần Nhiên đã rời đi rồi.

Cho đến khi… bác sĩ xuất hiện trong tầm mắt anh ta.

Giang Thành chạy rất nhanh về phía vị trí của Tô Tiểu Tiểu.

Khi tên mập phản ứng lại, theo bản năng muốn ngăn hắn lại, vì dù sao thứ trên tảng đá đang chậm rãi đứng lên rồi,

nhưng bác sĩ đã chạy xa, anh ta chỉ đành cắn răng, đuổi theo bác sĩ.

Khi bước vào kết giới màu máu, Giang Thành cảm thấy rất áp bức ngột ngạt, hắn chạy đến bên cạnh Tô Tiểu Tiểu để kiểm tra vết thương cho cô ta.

Tên mập rất nhanh cũng bất chấp áp lực chạy đến chỗ hai người.

Tô Tiểu Tiểu vẫn nằm liệt trên mặt đất như cũ, một tay và một chân bị vặn xoắn bất thường, hiển nhiên là đã bị gãy.

"Cô không thể đi nữa rồi." Sau khi kiểm tra sơ qua, Giang Thành ngẩng đầu lên, rất thẳng thắn nói: "Cô bị thương thành như thế này, chúng tôi không thể mang thêm một người nữa đi."

Tô Tiểu Tiểu động đậy một chút, như muốn để bản thân thoải mái hơn, vài giây sau cô ta mới gật đầu: "Tôi biết."

Không biết vì sao, vừa nghe được câu này, tên mập bỗng nhiên cảm thấy thương hại người phụ nữ trước mặt này.

"Trần Nhiên đã nói những gì với cô?" Giang Thành không hề vòng vo, dù sao trên những tên trên tảng đá đã bắt đầu thành hình, dự kiến sẽ sớm bắt đầu đi săn thôi.

Thời gian có hạn, nói nhanh gọn lẹ.

Tô Tiểu Tiểu chịu đựng cơn đau ngồi thẳng dậy, nhưng cổ tay và mắt cá chân của cô ta đều đã bị vẹo, cực kì bất tiện, tên mập nhìn chằm chằm vào hai vết thương, và bộ ngực đẫm máu, trong lòng cảm thấy đau xót thay cho cô.

Nhưng người phụ nữ bướng bỉnh này lại nhìn chằm chằm Giang Thành, không nói một lời.

"Bây giờ cô không còn cách nào khác, ngoài việc lựa chọn tin tưởng tôi." Giang Thành nói: "Cô nói cho tôi manh mối, tôi

sẽ cố gắng hết sức để cứu em trai cô.”

Tô Tiểu Tiểu nuốt bọt máu trong miệng, gật đầu, khàn giọng nói: “Chốt kèo!”

“Mặt bên cột đá ngoài cửa đá đầu tiên… có manh mối, trên đó có một bức tranh khắc hoa văn chìm.” Tô Tiểu Tiểu liếc nhìn tảng đá, tốc độ cực nhanh nói: “Còn có, nhiệm vụ lần này là Trần Nhiên khởi động, manh mối tờ báo ở trong tay anh ta.”

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn chằm chằm vào đám người đã bắt đầu giãy giụa cơ thể, chậm rãi cử động trên tảng đá, giọng nói thay đổi đầy sợ hãi: “Mau đi thôi, nếu không đi thì không ai có thể rời đi được nữa đâu!”

Giang Thành liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu, môi mấp máy, kết quả Tô Tiểu Tiểu bật cười trước, dùng tay còn lại che bụng, như muốn ngăn sinh mạng đang dần tuột khỏi ngón tay mình: “Tôi biết… anh đang nghĩ cái gì.” Cô ta nói.

Giang Thành thở ra một hơi, gật đầu nói: “Vậy trông cậy vào cô rồi.”

Nói xong, hắn kéo theo tên mập, hai người chạy về phía rừng. Những sinh vật trên phiến đá giống con người hoặc kỳ quái đến mức chưa từng được ghi nhận đã thức dậy, bắt đầu những bước đi vụng về xuống dưới tảng đá.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, động tác cũng càng ngày càng thuần thục, giống như một sinh vật sau khi ngủ đông đã tái thích ứng với cơ thể này.

Tô Tiểu Tiểu cố gắng hết sức để lấy vũ khí bị ném xuống đất, sau đó đứng dậy một cách khó khăn, ngay trước khi tên xấu xí đầu tiên chuẩn bị rời khỏi tảng đá, Tô Tiểu Tiểu vài bước đã nhảy đến mép tảng đá.

Giây tiếp theo, ném cây thương dùng để đỡ cơ thể gầy gò của mình đi, lao mạnh về phía tảng đá.

Máu thịt đã mọc ra lại bong ra lần nữa, vô số hài cốt dị dạng ngã xuống trên tảng đá, ánh sáng đẫm máu bao trùm không gian xoay ngược lại.

Mọi thứ đều trở về dáng vẻ ban đầu.

Giống như… chưa từng có ai đến.

Chương 215: Thoải mái không

Tên mập đã lao vào trong rừng luôn chú ý tới động tĩnh phía sau lưng, trong trí tưởng tượng của anh ta, sau khi thứ trên tảng đá sống lại, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để bọn họ rời đi.

Vẻ mặt nghiêm túc của bác sĩ vừa rồi, cũng đã cho thấy điều này.

"Bác sĩ." Tên mập quay đầu lại nhưng vẫn không hề dừng chân, thắc mắc: "Tại sao hình như không có thứ gì đuổi theo chúng ta? Hơn nữa… kết giới màu đỏ như máu cũng đã biến mất rồi."

Giang Thành cũng không đáp lại, chạy còn nhanh hơn cả chó, khi tên mập quay đầu lại, khoảng cách giữa hai người lại tăng thêm vài mét.

"Nếu anh cảm thấy tiếc nuối thì quay lại xem đi."

Giọng nói của Giang Thành truyền đến tai tên mập, bởi vì do tốc độ quá nhanh, nên có hơi không chân thật.

Hai người cứ đi mãi cho đến khi gần đến bìa rừng, Giang Thành mới dần dần dừng lại, tên mập thở hổn hển, thận trọng đi theo bác sĩ.

Một đôi mắt nhỏ chớp chớp nhìn ngó xung quanh.

Bác sĩ đang lo lắng chuyện gì, anh ta biết rất rõ, cái tên Trần Nhiên trông rất khó đối phó kia rất có thể đang mai phục ở bìa rừng, chờ bọn họ xuất hiện.

Sở dĩ trước đó để lại mạng sống cho Tô Tiểu Tiểu, cũng là để dụ rắn ra khỏi hang.

Nghe bác sĩ và Tô Tiểu Tiểu nói chuyện, nhiệm vụ lần này là Trần Nhiên khởi động, tờ báo có manh mối ở trong tay anh ta, chẳng trách người đàn ông này luôn tỏ ra rất tự tin.

"Bác sĩ." Tên mập sáp đến, nhỏ giọng hỏi: "Có khi nào cái tên Trần Nhiên này đã lấy được hết manh mối rồi không?"

"Không biết."

"Vậy tiếp theo chúng ta…"

Tên mập đột nhiên ngừng nói giữa chừng, bởi vì anh ta phát hiện cơ thể Giang Thành trong nháy mắt đã căng cứng, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn chằm chằm về một phương hướng.

Tên mập nhìn theo tầm mắt của Giang Thành, nhìn thấy một bóng người nhàn nhã từ sau gốc cây đi ra: "Anh Hách, anh mập." Trần Nhiên đút hai tay vào túi, cười toe toét: "Đã lâu không gặp."

Tên mập vô thức nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm một vũ khí hữu dụng, bất kể là gậy hay đá đều được, thân thủ của tên Trần Nhiên này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh ta.

Tô Tiểu Tiểu rõ ràng cũng là một người luyện võ, nhưng trong tay người đàn ông này đến một chiêu cũng không đỡ được.

Ngay khi tên mập cho rằng tình thế đã đến mức nguy kịch, giây tiếp theo hai bên chuẩn bị giao chiến thì…

"Tôi đã tìm hai anh ở gần đây rất lâu rồi." Trần Nhiên nhướng mày, giọng điệu quan tâm nói: "Không ngờ hai người lại đi vào rừng." Anh ta nheo mắt, cười hỏi: "Thế nào, có phát hiện gì không?"

Tên mập hơi ngây ra, trong lòng thầm nghĩ tên Trần Nhiên này đã mất trí nhớ rồi à.

Hay là… tâm thần phân liệt?

"Cũng không có phát hiện được nhiều." Giang Thành bình tĩnh trả lời: "Chúng tôi đã tìm được tảng đá màu trắng đó, hoặc nói là tế đàn thì thích hợp hơn, còn xem được một vở kịch ở quanh đó."

Trong mắt Trần Nhiên hơi lóe lên, miệng há ra, nụ cười càng cường điệu hơn: "Kịch?"

"Đúng vậy, chính là hai tên ngốc tự cho mình là đúng hợp tác với nhau để lừa người, kết quả đã bị nhìn thấu, cuối cùng nội bộ tranh chấp xảy ra mâu thuẫn, một người chết, một người trốn thoát." Giang Thành nhìn Trần Nhiên, dùng giọng điệu vô cùng tiếc nuối nói: "Anh Trần đã bỏ lỡ rồi, thật là đáng tiếc."

Nghe đến lời này, cổ họng tên mập cứng ngắc, không khỏi khâm phục tài nghệ chửi rủa mà không dùng lời thô tục của bác sĩ.

"Là vậy sao…" Trần Nhiên nheo mắt lại, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Theo như anh Hách nói, bỏ lỡ rồi thật là đáng tiếc."

"Không sao." Giang Thành nhún vai an ủi: "Lần sau nếu có tên ngốc như vậy, tôi sẽ thông báo trước cho anh."

"Vậy thì làm phiền anh Hách rồi."

"Khách sáo rồi."

Trong cái đầu to của tên tên mập vang lên tiếng "vo ve", giống như bị nhét vào một đàn ong, cho đến khi theo Giang Thành và Trần Nhiên trở về, anh ta vẫn còn chưa thoát được khỏi nghi ngờ vừa rồi.

Càng khiến anh ta bối rối hơn là, hai người vừa mới gặp nhau còn giương cung bạt kiếm ban nãy, lúc này lại đang như là một người, Giang Thành ôm cổ Trần Nhiên, Trần Nhiên ôm eo Giang Thành.

Hai người không ngừng anh một câu tôi một câu "anh Hách, anh Trần" gì gì đó, tình cảm thắm thiết như anh em nhiều năm không gặp.

"Anh Trần, anh cảm thấy nhiệm vụ lần này thế nào?" Giang Thành ôm lấy cổ Trần Nhiên, nhiệt tình ấm áp nhìn anh ta.

Trần Nhiên suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Nếu như căn cứ theo những gì anh Hách nói, thì tảng đá màu trắng chắc hẳn là một nơi tương tự như tế đàn, một trong những công dụng của nó là hồi sinh người chết."

"Đương nhiên, thứ sống lại lần nữa đã không thể gọi là người nữa, chẳng qua chỉ là một con quái vật đội lốt người mà thôi."

Trần Nhiên siết chặt eo Giang Thành, cười hỏi: "Anh Hách có cao kiến gì không?"

"Cao kiến thì tất nhiên là có, cũng cao hơn anh không chỉ một cấp." Giang Thành nói: "Nhưng hiện tại không tiện nói với anh, bởi vì tôi còn chưa chắc chắn."

"Là còn thiếu một số manh mối?" Biểu cảm của Trần Nhiên khiến người ta càng cảm thấy thú vị.

"Đúng vậy."

Trần Nhiên gật đầu, vô cùng chân thành nói: "Trước đó tôi không biết là hai người đã vào rừng, bản thân tôi lại không dám đi vào tìm hai người, cho nên chỉ đành đi loanh quanh ở gần, nhưng không ngờ lại vô tình phát hiện được một số manh mối."

“Chính là ở trên cột đá cách cửa đá thứ nhất không xa có một bức tranh khắc hoa văn chìm.” Trần Nhiên cười nói: “Ai mà lại ngờ ở đó cơ chứ? Nếu như không phải tôi buồn chán đi lung tung, e rằng đã bỏ lỡ rồi.”

Giang Thành vừa ríu rít vừa giơ ngón tay cái lên khen ngợi Trần Nhiên: “Anh Trần quả nhiên không phải là tiểu nhân hèn hạ, sẵn sàng chia sẻ những manh mối quan trọng như vậy, nếu như không biết rõ con người anh Trần thế nào, còn tưởng rằng anh là loại khốn nạn lấy được manh mối tờ báo rồi âm thầm gài người khác nữa cơ!”

“Hehe… Hehe… Anh Hách lại nói đùa rồi.”

Tên mập giương mắt nhìn toàn bộ khuôn mặt của Trần Nhiên đã bắt đầu không ổn, nụ cười của anh ta càng ngày càng dữ tợn, mí mắt bên phải dường như không ngừng co giật.

Anh ta từng hỏi riêng bác sĩ nhân lúc tâm trạng hắn đang vui vẻ, chỉ cần làm theo lời hắn nói, khi còn nhỏ hay khi đi học, sẽ không bị đánh sao?

Đặt vào vị trí người khác, tên mập tin rằng nếu như trong trường của anh ta có một học sinh biết nói chuyện như bác sĩ, thì có lẽ một ngày sẽ bị đánh tám trận. Buổi sáng bắt đầu từ khi bước vào cổng trường, muộn nhất là đi đến cột cờ thì đã bị người ta chặn lại rồi.

Nhưng bác sĩ trả lời rằng hắn chưa bao giờ bị đánh, cả bạn cùng lớp và giáo viên đều rất tôn kính hắn.

Tên mập biết miệng bác sĩ đầy dối trá nên cuối cùng sự việc cũng bị bỏ qua, dù sao hắn còn tự xưng rằng đã chinh phục được Trần Hiểu Manh bằng sự quyến rũ của mình, đối phương đã cam tâm tình nguyện đưa cho hắn tờ báo có manh mối.

“Đây chính là manh mối sao?” Giang Thành ngồi xổm trên mặt đất, trước mặt chính là cột đá đang nhắc đến.

Trần Nhiên gật đầu: “Đúng vậy.”

Một lúc sau: “Anh Hách.” Giọng Trần Nhiên lại vang lên: “Anh có thể bỏ tay ra khỏi cổ tôi được không?”

Giang Thành ôm chặt Trần Nhiên, nên đối phương chỉ có thể ngồi xổm trên mặt đất cùng tư thế với hắn, rất bất tiện, càng rất khó coi.

“Anh không thoải mái à?” Giang Thành kinh ngạc hỏi.

“Tôi thì không sao.” Trần Nhiên nhún vai, sau đó liếc nhìn tên tên mập đang trốn ở đầu bên kia với ánh mắt ‘anh hiểu tôi cũng hiểu’, rồi đột nhiên bật cười: “Tôi chỉ sợ anh mập không thoải mái thôi.”

Chương 216: Tranh đá

“Hai người không cần nghĩ tới tôi.” Tên mập vội vàng xua tay: “Trái tim của tôi lớn hơn hai người nghĩ nhiều.”

“Là như vậy à…” Trần Nhiên nheo mắt nhìn tên mập, anh ta lại nhìn đi chỗ khác, ánh mắt của Trần Nhiên mang đến áp lực không kém gì bác sĩ.

Về phần nguyên nhân tại sao bác sĩ lại làm như vậy, trong lòng tên mập đại khái đã biết rõ.

Bác sĩ lo lắng Trần Nhiên sẽ bất ngờ tấn công hắn từ phía sau khi đang quan sát manh mối nên dứt khoát kéo luôn Trần Nhiên đến cùng nhau xem.

Tô Tiểu Tiểu thì chưa nói được chính xác.

Trên cột đá không chỉ có một bức tranh, mà là rất nhiều, miêu tả những cảnh tượng khác nhau nhưng đều có liên quan đến nhau, tên mập nhìn đến mê mẩn.

Nét vẽ của người khắc tranh tuy có hơi thô, nhưng vẫn có thể nhìn ra là có trình độ nhất định, bố cục từng bức tranh rất rõ ràng, nhìn thoáng qua là có thể thấy rõ.

Nhìn tổng thể mà nói, cho tên mập ấn tượng rằng người khắc tranh đang kinh sợ tột độ, hoặc là hoàn thành một loạt bức tranh trong tình trạng cực kì cấp bách.

Tổng cộng có chín bức tranh, sắp xếp theo dạng lưới, tám bức đầu tiên đều có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng chỉ có bức thứ chín… Tên mập chớp mắt, hình như bức tranh chỉ mới hoàn thành một nửa.

Đó là một bức tranh khiếm khuyết.

Còn thiếu khoảng hai phần ba góc trên bên trái của bức tranh, mà ở góc dưới bên phải, tên mập nuốt nước miếng, đi vòng qua nơi Trần Nhiên đang đứng, nhìn kỹ hơn, bên trên… là một người.

Một người ăn mặc cổ quái.

Cuộn tròn cơ thể, trốn vào trong một góc rất rất nhỏ.

Hơn nữa… hình như là một người phụ nữ.

Ngay khoảnh khắc ấn tượng này vừa mới xuất hiện, tên mập bất giác rùng mình một cái, anh ta lập tức nghĩ tới người phụ nữ lớn tuổi điên điên khùng khùng đang trốn trong ngọn hải đăng.

Nhưng… khi anh ta tập trung tinh thần, nhìn lại bức tranh cuối cùng một lần nữa, cảm giác quen thuộc quỷ dị đó lại biến mất.

Bức tranh đại diện cho người chẳng qua chỉ có vài nét, thậm chí còn không bằng một bức vẽ đơn giản của một đứa trẻ học mẫu giáo, đừng nói là ăn mặc, ngay cả nam hay nữ còn không thể nhìn ra.

Nhưng chính vừa ngay khoảnh khắc đó, anh ta có thể chắc chắn, người trong tranh chính là người phụ nữ lớn tuổi kia.

Làm sao có thể?!

Tên mập thở dồn dập, thân hình trông rất to lớn bắt đầu run rẩy, vô thức khống chế mình không nuốt nước bọt, nhưng lại hoàn toàn không làm được.

Bức tranh có từ bao giờ anh ta không biết rõ, nhưng xét theo mức độ bị gió bào mòn thì ít nhất nó cũng phải hàng trăm năm rồi, người phụ nữ lớn tuổi kia… , chị ta… chị ta làm sao có thể…

Chẳng lẽ vào lúc đó, chị ta đã xuất hiện rồi sao?

Vậy thì chị ta… còn là người không…

Tên mập vừa định thần lại muốn nhắc nhở bác sĩ đến chuyện về người phụ nữ lớn tuổi, nhưng vì Trần Nhiên ở bên cạnh nên anh ta không thể giải thích rõ ràng. Hiện tại bác sĩ và Trần Nhiên đang vai kề vai với nhau, trông như hai đứa trẻ sinh đôi bị dính liền cơ thể vào nhau vậy.

"Hiện tại anh Hách đã có phát hiện gì chưa?" Trần Nhiên nheo mắt hỏi.

Giang Thành đứng lên, suy nghĩ một lát rồi nói: "Bây giờ vẫn còn chưa rõ ràng, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên lên tầng xem xét trước."

Nghe thấy bác sĩ chuẩn bị đi lên tầng, tên mập sau lưng dựng tóc gáy, anh ta gần như có thể đoán trước được, sự ủy thác của Tô Tiểu Tiểu đã thất bại, có lẽ Tô An đã lạnh người rồi.

À không, là giống như nữ mô tô và Lương Long, đều biến mất một cách bí ẩn.

Tất cả đều liên quan đến người phụ nữ lớn tuổi.

Tư duy một khi đã mở ra, thì sẽ cảm thấy như mình đã nắm bắt được mọi thứ, những điều mà trước đây không thể hiểu được thì bây giờ dường như đã có những lời giải thích hợp lý.

Lúc đầu, anh ta vẫn đang thảo luận với bác sĩ, tại sao đều cùng gặp tai nạn trên biển, nhưng chỉ có người phụ nữ lớn tuổi sống sót, hơn nữa… theo cách hiểu của bác sĩ về ác mộng, mỗi một người khi được lựa chọn cho nhiệm vụ ác mộng, xác suất sinh tồn ban đầu hẳn đều là xấp xỉ nhau.

Làm sao có thể xuất hiện một người chơi cấp hai?

Điều này không phù hợp với cơ chế ác mộng được suy luận.

Bây giờ những chuyện này đều đã có đáp án.

Người phụ nữ lớn tuổi hoàn toàn không phải là người chơi gì hết, nói chính xác thì chị ta hẳn là một NPC rất đặc biệt, đặc biệt đến mức có thể tấn công bừa bãi tất cả người chơi.

Nghĩ đến ánh mắt của người phụ nữ lớn tuổi đêm trước nhìn chằm chằm vào mình, cái lưỡi đỏ tươi lướt qua môi, tên mập không khỏi run lên, hai chân như thịt giăm bông sắp khuỵu xuống.

"Ây yô!"

Một giây tiếp theo, tên mập sợ hãi nhảy lên cao nửa mét ngay tại chỗ.

Chờ khi anh ta tỉnh táo lại, quay người nhìn sang, tay trái Giang Thành vòng qua cổ Trần Nhiên, tay phải duỗi thẳng… vẫn giữ nguyên động tác chọc vào tên mập.

"Anh…"

"Đi thôi," Giang Thành lớn tiếng nói với tên mập: "Chúng ta lên tầng xem xem, anh… đi theo sau chúng tôi là được."

"Được… được."

Ngoan ngoãn đi theo phía sau Giang Thành và Trần Nhiên, tên mập lúc này đã hiểu rõ hơn cuộc giằng co giữa hai người, các cơ bắp săn chắc trên cánh tay của Giang Thành quanh cổ Trần Nhiên phồng lên, như thể giây tiếp theo sẽ siết chết đối phương.

Trần Nhiên cũng gần như vậy, ôm một bàn tay có vẻ thân mật vòng qua eo Giang Thành.

Nhưng xét theo đường gân nổi lên trên mu bàn tay thì rõ ràng là có ẩn chứa sức mạnh, nếu đột ngột ra lực, có lẽ sẽ không kém lòng bàn tay đánh trúng Tô Tiểu Tiểu là bao.

Hít một hơi thật sâu, anh ta cũng âm thầm lấy lại tinh thần, sợ rằng hai bên trở mặt chỉ là vấn đề thời gian, thắng bại cũng sẽ định đoạt trong nháy mắt.

Suy cho cùng, một khi bác sĩ thất bại, vậy thì chỉ cần Trần Nhiên vẫn còn một hơi thở, bản thân cũng rất khó là đối thủ của anh ta.

Cầu thang tương đối tối, cũng không biết trước đó ngọn đuốc đã ném đâu mất rồi. Anh ta thận trọng đi theo hai người, cầu thang hình xoắn ốc, ở giữa có một vực sâu tối tăm, mọi người đều đi sát gần bức tường nhất có thể.

Tên mập cũng đang nghiêm túc cân nhắc trong đầu khả năng hợp tác với bác sĩ để thả quả bom hẹn giờ là Trần Nhiên xuống dưới.

Những lời khách khí giả tạo cũng chuẩn bị đi đến hồi kết, Giang Thành và Trần Nhiên cùng nhau đi về phía trước một cách chậm rãi và vững vàng, cả hai đều không phát ra một tiếng động nào.

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng trong giây lát.

Càng đến gần ngọn hải đăng, ảo giác mơ hồ về sự thật trong lòng tên mập cũng bớt mãnh liệt hơn rất nhiều.

Trên đường trở về từ thị trấn Đá Đen vào đêm hôm trước, bác sĩ đã kể cho anh ta nghe một số vấn đề mà hắn đã phát hiện ra.

Nhưng lúc đó tên mập không có suy nghĩ gì, nên cũng chỉ nghe mà kinh ngạc, mãi đến bây giờ anh ta mới nhận ra bác sĩ đáng sợ đến thế nào.

Trong số những câu hỏi của bác sĩ, có vài điểm đã để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho anh ta.

Theo như bác sĩ nói, lúc đó khi bọn họ được mời ngồi xuống ở thị trấn Đá Đen, ngoại trừ người đàn ông tóc vàng là trưởng trấn, vẫn còn bốn ghế trống.

Cũng có nghĩa là,"người" ở thị trấn Đá Đen, mặc định có 7 vị "khách".

Con số 7… làm thế nào mà bọn họ có được?

Chỉ là tình cờ thôi sao?

Bởi vì dù sao thì lúc đó người phụ nữ lớn tuổi và nữ mô tô đều ở trong ngọn hải đăng, tối đa chỉ có sáu người từng xuất hiện trong tầm mắt của người dân thị trấn.

Lần thứ hai, càng chỉ có mỗi bác sĩ, mình, Trần Nhiên và Lương Long.

Cuối cùng, chỉ có ba người bọn họ đến thị trấn.

Nhưng nếu như nói… những người ở thị trấn Đá Đen biết được toàn bộ số người bọn họ, thông qua một loại ghi chép nào đó hoặc một cách nào đó chưa biết, thì sao?

Suy đoán sâu hơn nữa, người dân thị trấn không chỉ biết tổng số người bọn họ, mà còn… còn biết rằng một trong số đó không phải là người, cho nên cũng không có chuyện chuẩn bị đồ ăn cho chị ta.

Nghĩ đến dáng vẻ tham lam nhìn mình của người phụ nữ lớn tuổi, con ngươi của tên mập co rút lại, trong đầu chậm rãi hiện ra một suy đoán.

Cực kì kinh dị.

Chương 217: Lịch sử

“Anh mập.” Giọng nói của Giang Thành cắt ngang suy đoán của anh ta, chờ khi anh ta định thần lại, phát hiện mình đã tới trước cánh cửa đá thứ hai.

Bác sĩ và Trần Nhiên đã thoát khỏi trạng thái thân mật của cặp song sinh dính liền.

Hai người bọn họ, một người bên trái và một người bên phải, lần lượt chiếm giữ một địa hình.

“Ở bên ngoài chờ tôi.” Giang Thành dùng giọng điệu quen thuộc nói: “Tôi phải cùng anh Trần đi vào làm một số việc trước, nếu tôi không gọi, anh đừng vào quấy rầy việc tốt của chúng tôi đấy.”

Nghe vậy, tên mập hơi ngây ra một chút, đầu óc vẫn còn mắc kẹt ở suy đoán trước đó, chưa kịp phản ứng lại, nhưng vì tin tưởng bác sĩ, anh ta vẫn gật đầu, khóe miệng khẽ co giật nói: “Hai người cứ từ từ, không vội, tôi có thể đợi được.”

Trần Nhiên cười toe toét, nheo mắt nhìn chằm chằm tên mập, nói: “Vậy thì vất vả cho anh mập phải chờ đợi rồi.”

“Anh ấy vất vả cái gì?” Giang Thành nghiêng mắt nhìn Trần Nhiên, bất mãn hét lên: “Có vất vả, cũng là tôi vất vả!”

Trần Nhiên nghiêng đầu, liếc nhìn Giang Thành một lần nữa, sau đó để lại một ánh mắt, cũng không nói nữa, lùi lại một bước, xoay người đi vào cửa đá.

Nhìn thấy Trần Nhiên đi rồi, tên mập lập tức chạy đến trước mặt Giang Thành, thấp giọng nói: “Bác sĩ, anh một mình

vào trong sẽ không có chuyện gì chứ, sao tôi cứ cảm thấy bên trong…”

Giang Thành chép chép miệng, sau đó quay đầu với vẻ mặt quan tâm nhìn về phía tên mập nói: “Yên tâm.” Hắn vỗ vỗ eo mình, nhe răng: “Tôi lợi hại thế nào anh còn không biết sao? Tôi là hộp đêm…”

Những lời phía sau tên mập tự động chặn lại, nhưng anh ta vẫn khuyên bác sĩ cẩn thận một chút, có chuyện gì chỉ cần hét thật to là anh ta sẽ chạy tới giúp đỡ.

“Ở lại đây lanh lợi một chút.” Bác sĩ nhìn chằm chằm vào cầu thang đi lên, đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt đùa giỡn biến mất, sau khi hắn thu lại ánh mắt thì chỉ vào dưới chân mình, vài giây sau mới nói: “Bên dưới có vấn đề.”

Tên mập chậm rãi mở to hai mắt. …

“Anh Hách.” Trần Nhiên nhìn Giang Thành thận trọng bước vào, cười nói: “Anh đang làm gì vậy? Có tôi ở đây, anh còn lo lắng sau cửa có người đánh lén à?”

Giang Thành vỗ vỗ quần áo của mình, có chút áy náy nói: “Anh Trần đừng giận nhé, lúc nhỏ tôi đã từng bị con chó trốn sau cửa cắn trộm.”

Hắn nhìn xung quanh, ngoại trừ người phụ nữ lớn tuổi rúc vào trong góc, không còn bóng dáng của Tô An nữa.

Tô An… cũng mất tích rồi.

Nhưng không giống như hai người biến mất trước đó, bọn họ có thể chắc chắn rằng, Tô An đã biến mất ở ngay trong căn phòng này, hơn nữa bởi vì anh ta bị thương nặng nên hoàn toàn không thể rời khỏi đây được.

Vì vậy… hai người cùng lúc nhìn về phía người phụ nữ lớn tuổi đang run rẩy trong góc.

Hung thủ là ai, không cần nói cũng biết.

Hai người đều là những người thông minh, từ những thông tin thu được từ tảng đá và những bức tranh khắc hoa văn ngầm trên cột đá, cộng với phán đoán của chính bọn họ cũng đủ để tái hiện lại phần lớn cốt truyện.

Không thể không nói, lịch sử của thị trấn Đá Đen phức tạp hơn bọn họ tưởng rất nhiều.

Mà câu chuyện được kể bởi "những thứ" ở thị trấn Đá Đen, lại là dối trá hoàn toàn.

Bọn họ hoàn toàn không phải là cư dân gốc.

Giang Thành đã nghi ngờ từ sớm, cư dân gốc trên hòn đảo biệt lập này làm sao có thể chế tạo ra công cụ bằng sắt để làm vũ khí? Hoặc sản xuất hàng loạt…

Bọn họ là những kẻ xâm lược, những kẻ xâm lược đến đây trên những con tàu gỗ khổng lồ.

Giống như vào thế kỷ 15, những người đổ bộ vào Plymouth - Mỹ trên con tàu "Mayflower", đều là những người Thanh giáo không được chính phủ dung thứ vào thời điểm đó. (giáo phái ở nước Anh, thế kỉ XVI- XVII)

Hình khắc đầu tiên trên cột đá ghi lại nguồn gốc của nhóm quân xâm lược này.

Trên biển có sóng lớn, nhóm kẻ xâm lược này có lẽ đã vô tình phát hiện ra hòn đảo, hoặc cũng có khả năng là sau khi gặp tai nạn trên biển, con tàu gỗ mắc cạn ở bờ biển gần đảo.

Những thổ dân địa phương đơn thuần đã tiếp đón bọn họ một cách tử tế, cung cấp cho họ thức ăn và chỗ ở cần thiết.

Chẳng bao lâu, bọn họ đã quen thuộc với thổ dân địa phương, cũng chính là những người dân thị trấn Đá Đen thực sự.

Đây cũng chính là điều mà bức tranh thứ hai muốn thể hiện, hai nhóm người ăn mặc hoàn toàn khác nhau tụ tập lại với nhau, bối cảnh là biển, các nhân vật đang uốn éo, như đang ca hát và nhảy múa.

Trong bức tranh thứ ba, một số người đang đốn củi trong rừng, trong khi những người khác đang lên xuống một chiếc tàu gỗ mắc cạn trên bãi biển, dường như bọn họ đang giúp sửa chữa con tàu.

Nhưng điều kỳ lạ là dù đang đốn củi hay sửa tàu, thì đều là những người dân địa phương mặc trang phục cổ quái, trong khi những người ngoài lẽ ra phải tự mình làm công việc đó thì lại tụ tập trong bóng tối và thì thầm to nhỏ.

Thỉnh thoảng lại chỉ trỏ về hướng khu rừng.

Hiển nhiên, bọn họ đã phát hiện ra gì đó.

Mà cũng chính bởi vì phát hiện này, bọn họ không cam lòng rời khỏi thị trấn Đá Đen, mà là lại có suy nghĩ khác.

Trong những bức tranh tiếp theo, phối cảnh không còn đơn lẻ mà bắt đầu nối tiếp nhau, các nét vẽ trở nên sắc sảo và đậm nét hơn.

Vào một đêm đen như mực, một hàng dài người tụ tập bên ngoài thị trấn, lặng lẽ tiến vào rừng.

Sở dĩ có thể hiểu được là đêm khuya, là do họa sĩ đã sử dụng kỹ thuật tương phản.

Bên trái là nhóm người tiến vào rừng, còn bên phải bức tranh đó là tác phẩm điêu khắc một nhóm người đang nằm trên giường, ngủ say.

Người vào rừng là người bản địa, còn người đang ngủ ngon lành, tất nhiên là những người ngoài.

Những thổ dân cố ý lẻn vào rừng lúc đêm khuya, đương nhiên là để tránh tai mắt của người ngoài, hơn nữa… có một vài người trong số bọn họ còn mang theo một thứ gì đó giống như một tấm ván gỗ.

Trên tấm ván gỗ có một người đang nằm.

Một người chết với một cánh tay buông thõng trong không trung.

Đêm khuya, một đám người dân trong thị trấn lặng lẽ khiêng một người chết vào sâu trong rừng mà không thắp đuốc, nghĩ đến đã thấy quỷ dị.

Nhưng càng quỷ dị hơn là… những người ngoài kia.

Bọn họ nằm trên giường với nhiều tư thế khác nhau, mọi người đều ngủ trong tư thế thoải mái, nhưng ở vị trí đại diện cho đôi mắt, từ trên xuống dưới đều khắc ra một khe hở.

Giống như đôi mắt thẳng đứng của con rắn.

Bọn họ đương nhiên không phải là quái vật, Giang Thành chậm rãi hít một hơi, hắn nghĩ họa sĩ muốn biểu đạt là… bọn họ đều đang còn thức, chứ không phải đã ngủ say.

Hơn nữa hoàn toàn biết rõ bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Những bức tranh tiếp theo cũng đã xác nhận điểm này.

Trong bức tranh tiếp theo, góc nhìn thay đổi, cảm giác như đang chụp lén của hiện đại.

Ở giữa bức tranh, một nhóm người mặc trang phục cổ quái đang tụ tập quanh mép một tảng đá khổng lồ, nắm tay nhau, có người dập đầu bái lạy, có người đang khóc.

Trên tảng đá có một người đang nằm bất động.

Ngay sau đó, một người phụ nữ mặc váy trắng từ trên tảng đá chậm rãi bước ra, nét khắc họa hình ảnh người phụ nữ này chi tiết hơn nhiều so với những người khác, tạo cảm giác ngay cả nếp gấp trên váy cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Có người dân kính cẩn tiến tới đưa cho cô ta một chiếc thùng hình chiếc niêu đất, người phụ nữ sau khi nhận lấy đã nâng chiếc thùng lên cao quá đầu rồi bất ngờ lật úp xuống.

Trong thùng chứa máu!

Máu màu đỏ tươi!

Đây không phải là suy đoán, mà là người vẽ tranh đã dùng máu bao phủ phần này của bức tranh, màu đỏ tươi không hề phai nhạt theo thời gian, vẫn đỏ rực và chói mắt.

Chương 218: Cám dỗ

Kết hợp với các yếu tố như đêm khuya, sâu trong rừng, quỳ lạy, tảng đá, đổ máu tươi, không khó suy đoán, những cư dân gốc của thị trấn Đá Đen này đang thực hiện một loại nghi lễ nào đó vào lúc này.

Hoặc là nói cúng tế.

Người phụ nữ rõ ràng đóng một vai trò tương tự như chủ tế trong việc này.

Ở bức tranh tiếp theo, phong cách vẽ tranh đột nhiên thay đổi, một con quái vật to lớn và hung dữ xuất hiện từ trên tảng đá…

Nó có một sừng nhọn và xoắn, cơ thể to khoẻ cường tráng, vây khỏe và mạnh hơn nhiều so với vây cá, lại còn có hai đôi cánh giống như cánh dơi dính trên lưng phủ đầy vảy mịn.

Điều đáng sợ hơn nữa là… cái miệng khổng lồ kinh khủng kia gần như có thể cắt đứt một người.

Đối mặt với một tên như vậy, Trần Nhiên và Giang Thành đều im lặng khác thường.

Bọn họ không xa lạ gì với nó, đã từng nhìn thấy nó một lần trước đây, chính là ở trên cánh cửa đá đầu tiên, với những hình chạm khắc ngầm tương tự.

“Anh Hách.” Trần Nhiên nhìn Giang Thành, như thể nhìn thấu những gì hắn đang suy nghĩ lúc này, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Nhóm người tiến vào rừng có 35 người.”

Giang Thành nhìn chằm chằm người phụ nữ lớn tuổi, một lúc sau mới đáp lại: “Là 36 người, anh còn chưa tính người

chết kia nữa.”

“Ừ nhỉ.” Trần Nhiên nheo mắt lại, mỉm cười.

Khi vào rừng có 35 người sống khiêng một người chết, sau khi ra khỏi rừng, người chết bị khiêng kia đã biến mất, trên tấm ván gỗ trống không, nhưng trong đội lại biến thành 36 người.

Kết hợp với những cảnh tượng bọn họ đã tận mắt chứng kiến gần tảng đá, tảng đá… không, nói chính xác hơn là năng lực của cảnh cúng tế này đã rất rõ ràng.

Tái sinh…

Nó có thể khiến người chết tái sinh.

Khiến cho người chết sống lại, một chuyện quỷ dị như vậy, thế mà lại thực sự xảy ra.

Giang Thành có thể tưởng tượng được sự chấn kinh trong lòng của những người ngoài đã có chút kiến thức cơ bản về y học hiện đại khi vô tình phát hiện ra cảnh tượng này.

Không, phải nói là chấn động!

Điều này đã phá vỡ hoàn toàn nhận biết của bọn họ.

Để rồi tiếp theo, hạt giống tham lam trong lòng bọn họ bắt đầu bén rễ và nảy mầm.

Rất ít người có thể cưỡng lại sự cám dỗ của bất tử, và bọn họ cũng không ngoại lệ.

Những cảnh tượng tiếp theo cũng đã chứng thực cho điểm này.

Bọn họ bắt đầu tiếp xúc với những người dân thị trấn ngày càng thường xuyên hơn, rình mò xung quanh để tìm ra một số bí mật về lễ cúng tế.

Và bọn họ cũng không còn quan tâm đến việc sửa chữa con tàu nữa, mà dành toàn bộ sức lực để tìm cách khám phá bí mật của lễ cũng tế, từ đó sử dụng nó, cũng như người dân địa phương, để phục vụ cho chính mình.

Khi thời gian trôi qua, người dân thị trấn dần nhận ra rằng những người ngoài này càng ngày càng ít quan tâm đến việc rời khỏi đây, sự quan tâm của bọn họ đối với khu rừng cũng tăng lên rất nhiều.

Vì thế-

Xung đột… là không thể tránh khỏi đã xảy ra.

Người kích hoạt là một đứa trẻ.

Là con của một người ngoài.

Dường như nó đang mắc một căn bệnh rất hiếm gặp, được người mẹ ôm trong lòng, đang hấp hối.

Một nhóm người ngoài cùng với phụ nữ và trẻ em đi đến tòa nhà lớn nhất và sang trọng nhất thị trấn, sau đó, một ông già bước ra khỏi tòa nhà.

Quần áo của ông già rõ ràng tinh xảo hơn những người dân thị trấn khác, Giang Thành nghĩ rằng ông ta chắc chắn là trưởng trấn hoặc thủ lĩnh của bộ tộc.

Trong bức tranh trước đó lẻn vào rừng lúc đêm khuya để cúng tế, chính ông già là người dẫn đầu đoàn người.

Lúc đầu, thái độ của hai bên khá ôn hòa, nhưng sau đó, tình thế chuyển biến theo chiều hướng xấu, sắc mặt hai bên ngày càng khó chịu, cuối cùng một cuộc cãi vã nảy lửa đã nổ ra.

Người dân thị trấn tiếp tục kéo đến từ mọi phía, mà trợ thủ của những người ngoài cũng càng ngày càng đông, bọn họ lấy vũ khí từ trong thuyền ra phân phát cho mọi người, vũ khí giống như ngọn giáo phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Thứ còn lạnh hơn ánh sáng lạnh lẽo chính là ánh mắt của những người này.

Không khó để đoán rằng bọn họ hy vọng ông già sẽ sử dụng năng lực của tế đàn để giúp đỡ đứa trẻ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Có lẽ trong suy nghĩ của bọn họ, nếu cúng tế có thể làm người chết sống lại thì việc cứu một người sắp chết không phải là vấn đề, đương nhiên tiền đề là người dân thị trấn cũng nghĩ như vậy.

Nhưng sự thật là ông già đã nghiêm khắc từ chối yêu cầu của bọn họ.

Hơn nữa, trong bức tranh sau đó, ông già có vẻ rất tức giận, chỉ vào con tàu đã sửa chữa đang neo đậu trên bờ, ý đồ của ông ta rất rõ ràng, yêu cầu bọn họ phải nhanh chóng rời đi.

Cuối cùng, đôi bên chia tay trong buồn bực.

Nhưng ngay trong đêm đó, dục vọng và lòng tham tích lũy cuối cùng cũng bộc phát.

Mặc dù số lượng người ngoài ít hơn một chút so với người dân ở thị trấn Đá Đen, nhưng vũ khí của bọn họ tinh vi hơn, bọn họ tạo thành một nhóm nhỏ khoảng 10 người, tay cầm vũ khí. Đầu tiên là tước vũ khí của tất cả lính canh được bố trí trong thị trấn, sau đó đuổi những người dân thị trấn đang ngủ say ra khỏi nhà, đuổi đến quảng trường trung tâm thị trấn.

Đúng, đó là quảng trường nơi đám người Giang Thành đã ăn cơm.

Chẳng bao lâu, ông già với hai tay bị trói sau lưng bị dẫn đến trước mặt người cầm đầu.

Người dân thị trấn không có vũ khí bị yêu cầu quỳ xuống, người ngoài được trang bị vũ khí đứng canh gác bên cạnh,

thân phận của người giải cứu và người được giải cứu trong nháy mắt bị tan vỡ.

Ở đây không còn nạn nhân nào cần được giải cứu, chỉ có một đám cường đạo nhân cơ hội để gây chuyện.

Trong lòng mọi người đều biết, cầu xin người dân thị trấn cứu đứa bé chỉ là cái cớ, đứa trẻ có chết hay không không liên quan gì đến bọn họ, cùng lắm chỉ là vật thí nghiệm mà thôi.

Điều quan trọng là, những người tự cho mình là văn minh như bọn họ, cần một cái cớ đường đường chính chính.

Cụ thể cuộc đối thoại giữa bọn họ là gì thì không thể biết được, nhưng theo thông tin được tiết lộ trong bức tranh, sau khi hơn chục người dân thị trấn thiệt mạng, ông già cuối cùng đã thỏa hiệp.

Dưới sự dẫn đường của ông ta, một nhóm người hộ tống người dân thị trấn và tiến về phía rừng một cách hùng mạnh.

Những người ngoài tàn nhẫn dùng dây thừng xuyên qua xương quai xanh của người dân thị trấn, xâu thành hàng dài, tay cầm vũ khí và đuốc, đi từng nhóm bên cạnh để hộ tống.

Không giống như những người dân thị trấn sợ hãi, khuôn mặt của những người ngoài đều tràn đầy nhiệt huyết và khát khao, từ xa xưa, khát vọng sống của con người đã đạt đến trạng thái bệnh hoạn.

Không ai có thể thoát khỏi cái chết, nhưng vô số người đều cố gắng hết sức để thử.

Mà bây giờ… cơ hội đang ở ngay trước mắt bọn họ.

Làm sao bọn họ có thể bình tĩnh được.

Những người sùng bái khoa học đã quỳ lạy trước cú sốc do phép màu mang lại, giống như thời kỳ đen tối nhất khi thần học và khoa học luân phiên đấu tranh với nhau.

Đôi mắt của những người phụ nữ bị vu khống là dị giáo và bị trói vào cột đá nhìn nhà thờ công giáo trong ngọn lửa rực cháy.

Những kẻ đeo nhẫn ngọc lục bảo trên ngón tay út đã ra lệnh cho những tín đồ ngu dốt dựng những đống củi dưới chân chúng.

Bọn họ không sợ địa ngục, bởi vì đây chính là địa ngục.

Chẳng bao lâu, dưới sự dẫn đầu của ông già, bọn họ đã tìm thấy tảng đá màu trắng quỷ dị, đám đông bắt đầu trở nên bồn chồn, thứ mà vô số người hằng tìm kiếm trong đời giờ đã được bọn họ chạm tới.

Trước khi buổi lễ bắt đầu, ông già đã nhiều lần khuyên nhủ bọn họ.

Nhưng làm sao có người có thể nghe lời khuyên vào lúc này, khi một người đàn ông hung dữ và mạnh mẽ kề vũ khí vào cổ một cô bé đang run rẩy, ông già không còn cách nào khác là phải ngậm miệng lại.

Sau đó, ông ta đích thân bế đứa trẻ đang hấp hối khỏi vòng tay người phụ nữ, rồi bước đến bên tảng đá, kính cẩn đặt xuống, rồi lại đặt tay của đứa trẻ một cách chắc chắn lên trước ngực.

Chương 219: Ông già

Người phụ nữ mặc váy trắng lại xuất hiện lần nữa.

Giang Thành và Trần Nhiên đều có ấn tượng sâu sắc với người phụ nữ mặc váy trắng. Người phụ nữ này chưa từng xuất hiện ở thị trấn Đá Đen, cũng chưa từng xuất hiện trong đội ngũ, cô ta giống như xuất hiện từ hư không vậy.

Cô ta dường như có mối liên hệ đặc biệt với tảng đá màu trắng.

Khi người phụ nữ xuất hiện, buổi lễ chính thức bắt đầu.

Ông già đầu tiên quỳ xuống, theo sau là những người dân thị trấn bị bắt khác, những tiếng kêu khóc trầm thấp dần dần cấu thành nên chủ đề chính ở đây.

Những hình ảnh hiện lên trong đầu Giang Thành, từ những góc độ và phương hướng khác nhau, tựa như hắn đã du hành ngược thời gian và đang lặng lẽ quan sát mọi thứ trước mắt bằng con mắt của người dân thị trấn vậy.

Một thân ảnh to lớn hung ác từ trên tảng đá hiện ra, còn chưa ngẩng đầu lên đã cao bốn năm mét, một từ như cường tráng để dùng trên người nó thì hoàn toàn là yếu ớt bất lực.

Những chiếc vảy giống như thanh kiếm phản chiếu ánh sáng tối tăm sắc bén, cơ thể cường tráng không hề nặng nề… Nó chỉ đứng đó, bất động và không phát ra âm thanh, vốn đã hùng vĩ như núi sông.

Không ai biết nó là gì, nhưng thực sự phải ấn tượng bởi vẻ uy nghiêm lan tỏa của nó.

Trên mặt những người ngoài đang canh giữ người dân thị trấn đều lộ ra vẻ sùng bái nhiệt thành như người phàm gặp thần, bọn họ không khỏi quỳ xuống tỏ lòng thành kính với "sinh vật" đã trải qua vô số năm tháng này.

Dị biến… đã phát sinh ngay lúc này!

Nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người là, đứa trẻ được đặt trên tảng đá kia vẫn không khá hơn, mà… ngay sau đó đã bị "sinh vật" cổ quái kia nuốt chửng.

Một tiếng nhai cực lớn vang lên khiến người ta sởn tóc gáy, cơ bắp, xương cốt, da thịt… đều bị hàm răng sắc nhọn nghiền nát, tất cả mọi người đều chấn động tại chỗ.

Mãi cho đến khi "sinh vật" trên tảng đá biến mất, một khoảng thời gian dài trôi qua, mới có tiếng la hét vang lên.

Người phụ nữ trên tảng đá cầm một góc ống tay áo rộng, lau khóe miệng một cách vô cùng tự nhiên.

Giống như một cô gái quý tộc chuẩn bị rời đi sau bữa tối.

Ác quỷ…

Người phụ nữ trong mắt tất cả người ngoài đã thay đổi, cô ta vậy mà lại… lại cho phép quái vật ăn thịt đứa trẻ, cô ta là ác quỷ, nhất định là hóa thân của ác quỷ!

Một vầng sáng màu máu mờ nhạt xuất hiện, dần dần phát triển thành một kết giới màu máu ở rìa tảng đá, kết giới tiếp tục kéo dài, nhốt người dân thị trấn và những người ngoài vào trong đó.

Đôi mắt của những người ngoài bắt đầu đỏ lên như máu, sức mạnh quỷ dị đang ăn mòn sự tỉnh táo còn sót lại của bọn họ. Nỗi sợ hãi nguyên thủy đối với quái vật và chủ tế bí ẩn bắt đầu trở nên mỏng manh hơn, phẫn nộ và tham lam đang giằng co trong mắt bọn họ.

“Giết cô ta!!”

Trong đám đông có người hét lên.

Sự tỉnh táo còn lại cuối cùng đã bị bao phủ, những người bên ngoài được trang bị nhiều loại vũ khí khác nhau tràn về phía trước như thể đã nhận được một mệnh lệnh nào đó.

Những người dân thị trấn trước đây tương đối nghe lời đã tự động chặn những người ngoài lại, nhưng vô ích, chẳng bao lâu, các nhóm người dân thị trấn ngã xuống vũng máu, những vệt máu lớn nhuộm đỏ mặt đất dưới chân bọn họ.

Nhặt một nắm đất lên, máu sẽ chảy ra từ đó.

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, không nhìn cảnh tàn sát đang diễn ra xung quanh mình, như thể… chuyện này không liên quan gì đến cô ta vậy.

Thân là người đứng đầu thị trấn Đá Đen, ông già là người cuối cùng bị giết. Trước mặt ông, người đàn ông đến từ bên ngoài tàn nhẫn chia cháu gái của ông ra làm đôi, dùng mũi dao giữ một nửa và ném nửa còn lại lên trên tảng đá.

Vẻ mặt hung dữ của bọn họ dường như đang tự hỏi liệu vẫn có thể tái sinh chỉ với một nửa cơ thể hay không.

Hai mắt ông già đỏ như máu, nắm chặt nắm đấm nhìn chằm chằm những tên cướp đáng xấu hổ này, hận ý trong mắt gần như có thể ngưng tụ thành hiện thực, nhưng một lúc sau, ông già đột nhiên bật cười.

Khi những người ngoài cố dùng những ngọn giáo đẫm máu đâm vào ngực ông, ông đã quay người người bỏ chạy.

Ông ta chật vật chạy đi, lao thẳng về phía tảng đá màu trắng, khi hai tay chạm vào tảng đá, một cảnh tượng càng kinh hoàng hơn đã xuất hiện.

Bắt đầu từ hai bàn tay, máu trong cơ thể ông ta như đang sôi lên, trên bề mặt da nổi lên những mụn mủ máu me kinh hoàng, những mảng máu thịt lớn không ngừng rơi ra, chỉ còn lại xương trắng ở hai cánh tay.

Nhưng dù vậy, ông ta vẫn không chịu buông tay.

Những người ngoài có đôi mắt đỏ như máu đang tiến lại gần, trong mắt chỉ có sự cuồng tín thuần túy.

Nếu như… người phụ nữ đã để cho ác quỷ ăn thịt đứa trẻ của bọn họ, vậy thì bọn họ… sẽ ăn thịt người phụ nữ. Nước bọt ghê tởm chảy ra từ khóe miệng đang cười toe toét của bọn họ, giống như con quái vật cấp thấp nhất và đê hèn nhất trong bóng tối

Có lẽ… nếu ăn thịt người phụ nữ, có thể lấy được sức mạnh của cô ta.

Sức mạnh của sự bất tử…

Những lời nói như vậy hiện lên trong đầu mọi người, đồng tử lồi ra, gân tay cầm vũ khí lộ ra, bao quanh tảng đá.

Người phụ nữ vẫn ở trên tảng đá như cũ, cơn gió đêm đẫm máu làm tung vạt váy của cô ta lên, vết máu vô tình vương vãi trên người vẽ nên vệt máu đẫm máu trên chiếc váy trắng tinh.

Người phụ nữ chỉ đứng đó, như thể mọi thứ xung quanh đều không liên quan gì đến mình.

Cho dù đó là vụ thảm sát đẫm máu hay những người dân thị trấn đứng chắn trước mặt, lần lượt ngã xuống, và chết vì mình.

Không có sự tức giận, chứ đừng nói đến nỗi buồn và bi thương.

Thay vì nói là bình tĩnh, thì nó giống thờ ơ hơn.

Trong mắt cô ta như nhìn thấy một lịch sử rộng lớn và cổ xưa, bánh xe lịch sử lăn về phía trước, máu thịt nghiền nát dưới bánh xe, bất kể là ông già thông thái hay trẻ con nghịch ngợm, cũng đều chỉ vội vàng liếc nhìn một cái.

Dù sao, giây tiếp theo, máu thịt mới sẽ được lấp đầy.

Đối với cô ta mà nói, về cơ bản không có gì khác biệt.

Ông già hấp hối đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt đã biến thành nửa xương trắng, máu thịt bong tróc, râu trắng lộ ra, ngay cả giọng nói cũng mơ hồ đến đáng sợ.

Đôi môi đã biến mất từ lâu, nướu lộ ra ngoài trông thật gớm ghiếc và kinh khủng.

Ông già cười toe toét, huyết lệ chảy ra từ mắt, giống như một tù nhân đang bị tra tấn trong địa ngục.

Giang Thành khẽ cau mày, trong đầu vang lên tiếng cười phóng túng của ông già. Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, một số manh mối trong ác mộng quả thực có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người.

Đối với những người yếu đuối, việc hấp tấp tiếp xúc với manh mối có thể dẫn đến những hậu quả khó lường.

Hắn kì lạ là… đã bắt gặp cảm giác đó trong tiếng cười của ông già.

Cả gia tộc bị tàn sát, người thân chết thảm trước mặt, bí mật về tế đàn có thể tái sinh đã bị những kẻ xâm nhập biết được… hận thù chồng chất như vậy, việc ông lão mất trí và cười điên cuồng cũng là điều dễ hiểu.

Giang Thành đều có thể hiểu được những loại cảm xúc như bi thương, bất lực, oán hận, nguyền rủa, nhưng tại sao trong tiếng cười của ông già lại không có những thứ này, mà chỉ có một loại đặc biệt, ừm… giải thoát.

Đúng!

Chính là giải thoát!

Giống như một tù nhân sắp được ra tù sau khi mãn hạn tù.

Máu thịt tan ra, bộ xương của ông già "lạch cạch" rơi xuống dưới tảng đá, hộp sọ tròn lăn ra một quãng dài, mãi đến khi chạm vào chân người phụ nữ mới dừng lại.

Đôi mắt trống rỗng của nhìn thẳng vào người phụ nữ.

Chương 220: Dị biến

Tầng tầng bóng người bám chặt vào tảng đá, người phụ nữ bí ẩn bị người đàn ông dẫn đầu đâm xuyên ngực, máu phun ra như mực, nhuộm đỏ chiếc váy trắng và đôi môi của những kẻ xâm nhập.

Không hề phản kháng, người phụ nữ chỉ thờ ơ nhìn bọn họ lao tới, dùng vũ khí trên tay chém cô ta thành từng mảnh rồi lao vào cô ta một cách thèm khát, gặm nhấm hài cốt của cô ta như một bầy sói đói.

Những người không có cơ hội lao tới chỉ có thể tụ tập xung quanh bên ngoài, liếm máu từ bên trong lan ra và chảy xuống đất với vẻ mặt hài lòng.

Tất cả những điều này diễn ra trên một tảng đá phủ màu đỏ như máu, toàn bộ bức tranh mang họa tiết giống như một bức tranh sơn dầu, trên nền màn đêm phản chiếu một tông màu u ám và thê lương.

Trần Nhiên đắm chìm trong sự ảnh hưởng của những hình chạm khắc lên tiềm thức của bọn họ với vẻ mặt thích thú. Anh ta không nghĩ hành động của người dân thị trấn có gì sai trái, nhưng điều duy nhất khiến anh ta tiếc nuối là không có nhạc nền phù hợp tại thời điểm này.

Một bức tranh mang phong cách đại chúng mang tính tôn giáo cao như vậy đã bị thất bại do thiếu nhạc nền tương xứng.

Thật là… phí phạm của trời.

Giống như buổi chiều thức dậy trên bãi biển Croatia, với làn nước trong xanh trải dài trước mặt, người phục vụ lặng lẽ

bước đi với tay áo xắn cao, mọi thứ thật hài hòa và thoải mái.

Nhưng giây tiếp theo, người phục vụ với nụ cười không chê vào đâu được, đầu tiên cầm rượu vang đỏ từ Tuscany đổ lên trứng cá muối, sau đó bốc một nắm trứng cá muối bôi lên mặt bạn.

Đây chính là lý giải của Trần Nhiên về bức tranh.

Một sự lý giải như vậy hiển nhiên không phải là thứ mà một người vẫn đang loay hoay ở ranh giới ăn no mỗi ngày như Giang Thành có thể nghĩ tới.

Người phụ nữ đã bị bao phủ bởi những bóng người dày đặc, trong quá trình đó, cô ta không hề vùng vẫy, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Giang Thành buộc mình dời sự chú ý ra khỏi người phụ nữ, trong mắt phản chiếu tia sáng nhàn nhạt.

Ánh mắt hắn đảo quanh tảng đá, hắn không phải thợ săn, đây chỉ là bản năng sinh tồn khi hắn cực kỳ bình tĩnh.

Bức ảnh này cũng mang đến cho hắn một cảm giác khó chịu, nhưng hắn nhạy bén cảm nhận thấy, trong sự khó chịu này ẩn chứa một cảm giác lạc quẻ cổ quái.

Đối với Giang Thành, khó chịu chỉ là tác động của bức tranh, suy cho cùng, trong một xã hội hiện đại có quan niệm pháp lý tương đối đúng đắn, những bi kịch như ăn thịt người hiếm khi xảy ra.

Hung thủ thậm chí sẽ bị phong cho danh hiệu ác quỷ, chẳng hạn như một con quỷ ăn thịt người nào đó.

Nhưng cảm giác lạc quẻ kia lại khác, nó đại diện cho việc đang có chỗ nào đó có vấn đề.

Sau một lúc, đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại.

Tìm thấy rồi…

Những người lao lên tảng đá không đúng lắm!

Không, không phải những người đó, mà là… người phụ nữ kia!

Trên tảng đá đã chật kín người, có người đang ăn thịt, trong khi phần lớn những người kém may mắn thì tụ tập ở gần đó, tham lam quỳ xuống liếm máu tươi.

Ước tính sơ bộ, trên tảng đá có không dưới vài chục người, và không dưới một trăm người tụ tập quanh tảng đá.

Toàn bộ tảng đá gần như nhuốm đỏ máu.

Máu từ đâu mà nhiều thế?

Trên tảng đá chỉ có một người phụ nữ, tính cả ông già và cô bé chết không nhắm mắt chỉ còn lại nửa thân thì cũng chỉ có ba người, làm sao có thể…

Chờ đã!

Khi ánh mắt quét qua thi thể của cô bé, Giang Thành không khỏi khựng lại, hắn nhìn thấy… khóe mắt cô bé hơi nhếch lên, khóe miệng lại càng rộng hơn.

Cô bé… vậy mà lại đang cười?

Cô bé bị xẻ đôi một cách tàn nhẫn, bị vứt thi thể trên tảng đá này lại đang cười?!

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt đột nhiên phóng đi, cho dù Giang Thành có bình tĩnh, hơi thở của hắn cũng bắt đầu trở nên gấp gáp.

Người đàn ông bị chặt tứ chi vứt sang một bên, người phụ nữ bị mổ bụng, đầu bị chặt và đâm bằng giáo như chiến lợi phẩm, đầu của một ông già đứng trên mặt đất, người đàn ông bị xẻ thịt, những đứa trẻ toàn thân là máu…

Tất cả những người bị giết… đều đang cười.

Khuôn mặt trắng nhợt của bọn họ nhuốm đầy máu, nhưng điều đó không cản trở những nụ cười quỷ dị kia.

Đáng sợ hơn nữa là Giang Thành có thể cảm nhận rõ ràng nụ cười này xuất phát từ trái tim.

Bọn họ không hề oán giận những người đã tàn sát mình, trái lại còn có một cảm giác tương tự như biết ơn.

Biết ơn… giết chết kẻ xâm lược của bọn họ.

Tại sao?

“Kakaka-”

Những âm thanh liên tục vang lên trong tai Giang Thành, hình ảnh trong đầu hắn bắt đầu thay đổi, kết giới màu máu xuất hiện trước đó cũng bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Trái tim hắn không khỏi run lên, một tin nhắn như mệnh lệnh đập vào đầu, một điều gì đó khủng khiếp… sắp bắt đầu.

Giây tiếp theo, những người trên tảng đá lần lượt ngã xuống đất, giãy giụa, lăn lộn trong vũng máu, như đang chịu đựng vô cùng đau đớn.

Mỗi một người đều há to miệng như đang gầm lên.

Nhưng cho dù khóe miệng bọn họ sắp nổ tung, Giang Thành vẫn không nghe được giọng nói của bọn họ.

Một người đàn ông trung niên co giật trên mặt đất nhìn chằm chằm vào cánh tay của mình, làn da trên cánh tay của anh ta từ từ sưng lên, kéo giãn, rồi lại kéo giãn… cuối cùng trở nên đỏ như máu và trong suốt.

Giây tiếp theo, một chiếc cựa xương dày đặc bộc phát ra khỏi cơ thể, một đôi cựa xương giống như vây cá lại mọc ra trên cánh tay của người đàn ông.

Dị biến lây lan như bệnh dịch, lưng của một người trông giống như một cậu bé bị xé toạc, lớp da dưới quần áo đẫm máu, cột sống lộ ra thậm chí còn dày hơn cả một người đàn ông trưởng thành.

Điều đáng sợ hơn nữa là dọc theo hai bên cột sống lộ ra, một đôi cánh với màng xương đẫm máu lại trải ra.

Đã không còn rõ đó là một cậu bé hay một con quái vật, la hét, ngã lăn trong nước máu.

Có người trên đầu mọc ra sừng nhọn, một số thậm chí còn có hai cánh tay dày đặc khác giống như chi trước của loài bò sát mọc dọc theo xương sườn của bọn họ.

Còn có người đã hoàn toàn biến thành quái vật cao tới 2 mét, thậm chí 3 mét.

Bọn họ gầm lên, gào rú, thậm chí lăn lộn trong máu.

Trong lúc dị hóa, nỗi đau tột cùng hiện rõ, cơ thể đầy máu và chất nhầy, cắn xé lẫn nhau, trút bỏ nỗi đau và sự không cam lòng.

Giang Thành nắm chặt nắm đấm, đầu ngón tay hơi trắng bệch vì thiếu máu, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn lật đổ nhận thức của hắn, đây không phải là cúng tế, đây là… tiến hóa!

Giống như Gamayya đến thiên sứ.

Nhưng điểm khác biệt là bọn chúng tiến hóa hoàn toàn không có quy luật và mục đích, từ góc độ tiến hóa, hầu hết những thứ trên chúng đều là hàng bị lỗi.

Nó hoàn toàn không phù hợp với khả năng sinh tồn cơ bản nhất của sinh vật.

Ý nghĩa sự tồn tại của chúng dường như chỉ là một sự thách thức đối với một loại quyền lực nào đó, để cho giáo hoàng nhà thờ và những người tự nhận là chính nghĩa và chính

thống khác thấy rằng các cánh đồng Shura vẫn tồn tại trên thế giới.

Sau khi sương mù màu máu tan đi, những kẻ xấu xí này bắt đầu chia thành từng nhóm nhỏ chạy về phía rừng rậm, tuy to lớn nhưng động tác lại vô cùng vụng về, giống như trẻ con mới biết đi.

Chẳng mấy chốc, tất cả đều biến mất gần tảng đá.

Giang Thành nhìn chằm chằm vào hướng ngược lại với hướng khởi hành của bọn họ, đó là… hướng đối diện với biển.

Cảnh tượng mà người phụ nữ lớn tuổi miêu tả lập tức hiện lên trong đầu, mấy con tàu bị tấn công không thể giải thích được, và đội đặc nhiệm trên tàu của người phụ nữ lớn tuổi được trang bị vũ khí đến tận răng.

Ngoài ra còn có cuộc trò chuyện qua điện báo còn lại của thuyền trưởng sau vụ tấn công.

Anh ta hét lên: “Là địa ngục! Cửa địa ngục… mở rồi!”

Hóa ra… là thế.

Chương 221: Uy hiếp

Tấn công con tàu của đám người người phụ nữ lớn tuổi, chính là những thứ này.

Trên biển lúc đêm khuya, những thứ xấu xí và hung dữ này từng đàn từng lũ tấn công các tàu thuyền đi qua, chỉ dựa vào bộ dạng trông như thế này của bọn chúng, nếu như không ăn thịt người thì thật quá có lỗi với tướng mạo của bọn chúng.

Tàu thuyền thông thường gặp phải bọn chúng, rất khó có thể trốn thoát.

Mặc dù trông vụng về trên cạn nhưng hầu hết bọn chúng đều là động vật lưỡng cư hoặc thậm chí là động vật sống dưới nước tùy theo phạm vi tiến hóa của chúng.

Ở dưới biển, những thứ này dựa vào hình dáng và cơ bắp cường tráng của chúng, chắc chắn cũng có rất ít đối thủ.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ liệu đạn súng trường cỡ nòng thông thường có thể gây ra mối đe dọa chí mạng đến những thứ này hay không.

Hãy tưởng tượng những thứ này lẻn vào mạn tàu trên vùng biển tối đen như mực, lúc này bọn chúng đột nhiên xuất hiện trước mặt thủy thủ đoàn, đoán chừng… phản ứng của bọn họ chắc cũng giống như vị thuyền trưởng.

Nghi ngờ những thứ xấu xí và to lớn này đến từ địa ngục, từ đó hét ra câu - "Cánh cổng địa ngục đã mở!"

Có phải là địa ngục hay không thì Giang Thành không rõ, nhưng hắn biết rõ, mình sẽ gặp rắc rối rồi.

Trong bức tranh tiếp theo, bọn họ nhìn thấy mặt trời và mặt trăng đảo ngược, thủy triều không còn đều đặn, nước biển tràn vào, toàn bộ thị trấn Đá Đen rơi vào một đại dương rộng lớn.

Tế đàn đó hoàn toàn không phải là bảo địa để người chết tái sinh gì hết, đó là một nơi đầy rẫy những lời nguyền rủa chết chóc!

Những kẻ xâm nhập tội nghiệp đó cuối cùng đã phải trả giá cho sự ngu ngốc của mình!

Cạm bẫy!

Đều là cạm bẫy!

Dần dần, những thứ mà trước đây nghĩ không thông suốt cũng đã liên kết được với nhau, hắn vẫn còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên gặp những người ở thị trấn Đá Đen trước cửa tòa nhà.

Người đàn ông ăn mặc cổ quái, trông giống như một thầy tế đã từng nói một đoạn như thế này -

"Bị tước đoạt ánh sáng, rơi vào bóng tối vĩnh hằng, bạn sẽ bò trong đống đổ nát ngoằn ngoèo và hiểm trở, bầy rắn độc sẽ vây quanh và gặm nhấm thể xác tàn tạ của bạn, bạn có thể cảm thấy đau đớn, nhưng sẽ không chết, linh hồn của bạn được giữ trong thân thể vĩnh viễn, giương mắt nhìn nó thối rữa, nhưng bạn lại không thể làm gì được, chỉ có thể quỳ lạy dưới ngai vàng của nó, cầu nguyện sự tha thứ từ nó, những kẻ phản bội trước đây đã dùng máu…"

Bây giờ nghe lại, đây hoàn toàn chính là những lời tự thuật của các nạn nhân.

Bọn chúng bị phong ấn trong thể xác của quái vật, sống một cuộc sống bẩn thỉu không nhìn thấy ánh sáng ban ngày, chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm với hy vọng cầu nguyện được nó tha thứ.

Từ đó giải thoát.

Còn ở trên thị trấn Đá Đen, người đàn ông tóc vàng mượn men rượu, thầm chửi rủa, nói: "Giống như một đám bò sát biển xấu xí!"

Đó không phải là điều bọn họ đang nói tới chính mình sao?

Những người dân thị trấn hiện đang sống ở thị trấn Đá Đen chính là những kẻ xâm lược đã từng giết chết người dân bản địa.

Nhưng vì lời nguyền rủa, bọn họ đã biến thành bộ dạng không người không quỷ, hơn nữa chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, mong muốn duy nhất của bọn họ chính là hóa giải lời nguyền.

Giang Thành nheo mắt, suy đoán thêm bước nữa, bọn họ rất có khả năng là đến tự sát cũng không thể làm được.

Đồng thời, sự quỷ dị trên các tác phẩm điêu khắc bằng đá ở tầng một của tòa nhà cũng đã có ngọn nguồn. Thông qua những phán đoán đối với các hiện tượng, Giang Thành đã có thể chắc chắn những tác phẩm điêu khắc bằng đá không phải là vật chết.

Mà là sống.

Lương Long rất có thể đã bị tấn công bởi những tác phẩm điêu khắc bằng đá đó.

Kể từ sau khi bọn họ đến nơi này đến hiện tại, những tác phẩm điêu khắc bằng đá đã bắt đầu dần dần khôi phục, lúc đầu còn không có biểu hiện rõ ràng, nhưng bây giờ tình thế hiển nhiên đã nguy cấp hơn rất nhiều.

Khi nhiệm vụ dần đi đến hồi kết, những tác phẩm điêu khắc bằng đá bắt đầu hồi sinh trên quy mô lớn, những tác

phẩm điêu khắc bằng đá đó… rõ ràng là những tên ở thị trấn Đá Đen.

Về lý do tại sao bọn chúng lại biến thành tác phẩm điêu khắc bằng đá, và tại sao chúng lại xuất hiện ở đây thì tạm thời vẫn chưa rõ.

Trước kia mỗi lần Giang Thành đi qua tầng một đại sảnh đều cảm nhận được một số ánh mắt không rõ nguyên nhân, hắn cũng đã nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, nhưng lúc đó bị hạn chế bởi không có manh mối, cho nên trong lòng còn rất mơ hồ.

Phải đến sau khi Lương Long biến mất, câu trả lời cho câu hỏi này mới xuất hiện.

Trên mảnh đá hắn nhặt trước đó còn sót lại một ít chất nhầy có mùi tanh, mùi tanh của sinh vật biển.

“Anh Hách.” Giọng nói của Trần Nhiên cắt ngang dòng suy nghĩ của Giang Thành, hắn chuyển sự chú ý sang đối phương, Trần Nhiên mỉm cười nói: “Vì vậy… anh nghĩ thế nào?”

Anh ta dang hai tay ra, trông hoàn toàn có vẻ thờ ơ lơ đãng, nhưng sự sắc bén trong mắt là không thể giả tạo được.

Anh ta đang tìm kiếm sơ hở.

Cuộc gọi vừa rồi chỉ là thăm dò mà thôi, nếu như đoán không lầm thì Trần Nhiên cũng vừa thoát khỏi ảnh hưởng của lực lượng chưa biết đó.

Nếu không thì anh ta đã sớm ra tay với mình rồi.

Không thể nào đợi đến bây giờ.

“Nghĩ thế nào là thế nào?” Giang Thành bình tĩnh lại tâm thần, hỏi ngược lại.

Trần Nhiên cười toe toét, không che đậy nữa mà nói thẳng: "Tô Tiểu Tiểu đã chết rồi, Tô An cũng đã bị chị ta… , hiện tại chỉ còn lại ba người chúng ta."

"Nhưng anh đã từng nghĩ, đường sống trong nhiệm vụ lần này là gì chưa?"

Giang Thành lạnh lùng nhìn anh ta, không hề trả lời, hiển nhiên là đang đợi anh ta nói tiếp.

Trần Nhiên cũng không ngại ngùng, nhún vai tiếp tục: "Theo ý kiến của tôi, đường sống trong nhiệm vụ lần này có hai bước, bước đầu tiên tương đối đơn giản, chúng ta…"

Anh ta cười cười, chỉ vào người phụ nữ lớn tuổi đang rúc trong góc, thẳng thừng nói: "Chúng ta giết chết chị ta, chị ta là một trong những mối đe dọa trong nhiệm vụ, ít nhất chúng ta có thể chắc chắn Tô An, thậm chí cả nữ mô tô người mất tích đầu tiên, đều là chết trong tay của ả."

"Dựa trên kinh nghiệm trước đây, việc loại bỏ mối đe dọa thường là chìa khóa để giải quyết thế cục."

Nói xong, Trần Nhiên đột nhiên dừng lại, hai tay đút vào túi quần, hơi nghiêng đầu, nheo mắt lại, vẻ mặt rất khoa trương nhìn chằm chằm Giang Thành.

Giang Thành hất hất cằm: "Tiếp tục." Hắn nói: "Tôi muốn nghe xem bước thứ hai của anh Trần là gì."

Trần Nhiên nhếch mép cười, khóe miệng giương lên đến mức khiến người ta cảm thấy khó chịu: "Bước thứ hai này." Anh ta lè lưỡi, tham lam liếm qua môi: "Có thể sẽ phiền phức hơn một chút."

"Anh nói đi." Giang Thành gật đầu: "Tôi đang nghe đây."

"Bởi vì manh mối không đồng nhất, không ai có thể chắc chắn việc giết chết người phụ nữ lớn tuổi sẽ mang đến ảnh

hưởng gì với chúng ta, có thể nhiệm vụ sẽ kết thúc, hoặc cũng có thể không.” Anh ta cười: “Đặc biệt là… đối với người đó của đối thủ.”

“Cho nên ba người chúng ta nhất định phải chọn một con chuột bạch làm thí nghiệm, giống như Tô Tiểu Tiểu vậy: “Giang Thành sờ sờ cằm, hừ một tiếng, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Là như vậy sao, anh Trần?”

“Anh Hách thật thông minh.” Trần Nhiên mỉm cười nói.

“Vậy anh Trần cảm thấy trong ba người chúng ta, ai xứng đáng với nhiệm vụ quan trọng này?” Giang Thành hỏi rất trịnh trọng, cố ý hạ giọng, tựa như… không muốn có người thứ ba ngoài hai người nghe thấy.

Trần Nhiên nheo mắt lại, sau đó giơ tay chỉ vào vị trí cửa đá.

Hiển nhiên, tên mập chính là con chuột bạch tốt nhất, anh ta ngoan ngoãn nghe lời, tuy rằng nhát gan, nhưng chỉ cần bác sĩ yêu cầu quyết liệt, tẩy não một chút, đoán chừng chuyện này sẽ không khó khăn gì.

Giang Thành sờ sờ cằm, vừa tự cho phép gật gật đầu, dường như cảm thấy đề nghị này cũng không tồi: “Như vậy cũng tránh việc hai anh em chúng ta xung đột với nhau.”

Chương 222: Phục hay không

Nói xong Giang Thành chủ động đi về phía cửa đá, vừa đi được hai bước, hắn đã quay đầu lại, nhìn Trần Nhiên nói: "Anh Trần không cùng đi xem ư?"

Trần Nhiên liếm liếm môi, cười nói: "Nếu như anh Hách chịu bỏ tay ra khỏi túi áo thì tôi cũng không ngại đi cùng anh."

Giang Thành nghĩ ngợi một hồi, chép chép miệng, miễn cưỡng đồng ý nói: "Như thế này à."

Hắn chậm rãi rút tay ra khỏi túi, dưới cẳng tay cân đối của hắn, có một con dao găm gỗ.

Trần Nhiên không khỏi bật cười.

Giang Thành cũng vậy.

Hai chàng trai trẻ rất đẹp trai nhìn nhau và mỉm cười trong căn phòng chỉ được thắp sáng bởi ngọn lửa ở giữa.

Ánh lửa phản chiếu hai bóng người trên tường, theo cơn gió từ đâu thổi vào, những bóng người đó khẽ run lên, khung cảnh trong chốc lát thậm chí có chút mơ hồ.

"Đừng bận tâm." Giang Thành hơi cử động vai, cầm ngược con dao, lắc lắc nói: "Con dao này là do Tô Tiểu Tiểu tặng cho tôi, nguyên nhân có lẽ là cô ấy đã luôn yêu thầm tôi, không muốn tôi xảy ra chuyện."

Ánh mắt Trần Nhiên hơi lay động, một lát sau, mới khẽ hỏi: "Hai người trước đây… từng quen nhau?"

“Cũng không phải.” Giang Thành lắc lắc đầu, trong mắt hắn toàn là diễn kịch: “Chỉ là một đoạn nhân duyên sương sương thôi, anh Trần có thể không biết rõ con người tôi.”

Hắn hơi nghiêng người về phía trước, cố ý giả vờ thần bí, nhỏ giọng nói: “Tôi không thích phụ nữ quá chủ động, tôi thích thụ động.”

Hắn nuốt khan, tiếp tục nói với giọng điệu ti tiện: “Nam nữ đều được.”

Khẽ nheo mắt lại, Trần Nhiên đợi một lúc mới gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Giang Thành kinh ngạc trợn to hai mắt: “Anh hiểu cái gì? Anh không phải muốn…” Hắn há miệng thành hình chữ O, ánh mắt không ngừng nhìn lên nhìn xuống trên người Trần Nhiên.

Một lúc lâu sau, Trần Nhiên mới lên tiếng: “Anh Hách, không xem xét lại lời đề nghị của tôi sao?”

“Tôi cũng không có cách nào mà.” Giang Thành rất vô lại xòe hai tay ra: “Vậy quan hệ giữa tôi và tên mập anh cũng biết rõ rồi, anh nói làm thế nào để tôi giúp anh châm chước đây.”

“Hay là…” Giang Thành nuốt nước bọt, thận trọng dò hỏi: “Anh Trần, anh… anh ở với tôi hai đêm trước, để tôi kiểm tra hàng trước đã?”

Trần Nhiên hít sâu một hơi, chậm rãi rút hai tay từ trong túi ra: “Thôi không làm phiền anh Hách nữa.” Anh ta cười nói: “Xem ra vẫn là giải quyết cả hai người có vẻ đơn giản hơn một chút.”

“Ờ-huh.”

Khi Trần Nhiên từ từ mở tay ra, Giang Thành đột nhiên tỏ ra xấu hổ, hắn nhìn thấy… trong hai tay của đối thủ đều có

một con dao găm, tay nghề và chiều dài rõ ràng là tốt hơn con dao trong tay hắn.

Để so sánh thì cái trên tay hắn trông giống như hàng bày bán rong trên đường phố.

"Chờ đã!"

Chỉ một giây trước khi Trần Nhiên chuẩn bị tấn công, Giang Thành đột nhiên chịu thua.

"Tôi có một đề nghị." Hắn chính trực nói: "Tôi nghĩ anh và tôi đều là những người đàn ông tốt bụng và bốc lửa hiếm có trên đời, vì vậy tôi đề nghị tất cả chúng ta hãy vứt bỏ vũ khí trong tay đi."

"Đánh tay không thì thế nào?" Giang Thành hét lên: "Chúng ta hãy giải quyết bất đồng bằng cách nam tính nhất."

Trần Nhiên phớt lờ hắn, trực tiếp tấn công.

Anh ta đã được học một cách có hệ thống từ một bậc thầy, người đã cống hiến hết mình cho việc nghiên cứu kỹ thuật đâm của sát thủ, vì vậy nắm bắt được một cách hoàn hảo sức mạnh và thời điểm của những cú đâm gần.

Mà trong trận đấu tay đôi ngày xuất ngũ, anh ta đã đâm mù hai mắt của người thầy.

Anh ta vẫn còn nhớ những lời cuối cùng của người thầy khi quỳ trên sàn nhà đầy máu, ông nói rằng chỉ có cái chết mới là đích đến cuối cùng của sát thủ, ông cảm ơn người đệ tử yêu quý vì đã chỉ hủy hoại đôi mắt của mình.

"Tạm biệt."

Trước khi đóng cửa phòng riêng của giáo viên, Trần Nhiên khom người nói.

Anh ta hoàn toàn tự tin khi đối phó với Giang Thành, nhưng anh ta thích xem cuộc chiến giữa bạn bè, người thân… thích nhìn thấy ánh mắt do dự của bọn họ sau khi nghe lời đề nghị hơn.

Chính là một con mồi đáng thương.

Bọn họ cần học cách tôn trọng, quyết tâm nhượng bộ mọi thứ khi đối mặt với sinh mạng.

Sự hiểu biết của anh ta về giáo dục cảm hoá rất đơn giản và thực tế, anh ta không bao giờ cố gắng dùng lời nói để tác động đến bọn họ, anh ta không có thời gian, sự kiên nhẫn cũng có hạn, anh ta quen với việc trực tiếp hủy hoại thể xác, ý chí và tinh thần của họ hơn.

Chỉ trong sự hủy diệt mới có thể có tái sinh.

Chỉ bằng cách này mới sạch sẽ triệt để.

Anh ta không bao giờ hy vọng người đàn ông trước mặt này sẽ phản bội đồng đội của mình ở bên ngoài, nói ra đây chỉ là một niềm an ủi cho đỡ nhàm chán, đồng thời cũng muốn thử xem người đàn ông trước mặt có thể mang đến cho anh bao nhiêu bất ngờ.

Trên người hắn, anh ta vậy mà lại ngửi thấy một loại mùi vị đặc biệt hiếm có.

Trần Nhiên cười toe toét, đó là… mùi vị của Đỏ Thẫm.

Hắn là người có đủ tư chất để làm môn đồ.

Trong cuộc chiến, người đàn ông tự xưng là Hách Soái càng ngày càng mang đến cho anh ta nhiều bất ngờ hơn, hắn rất mạnh mẽ nhưng hiểu biết về dao găm rõ ràng là không đúng chỗ.

Những bước đi dưới lực đẩy của chân không thể theo kịp.

Cán cân thắng thua đã được xác định ngay từ đầu, nhưng chỉ là có chút phiền toái, anh ta rất nhân từ, để lại vết thương trên tay chân đối phương, nhát cuối cùng khắc lên trên mặt.

Không sâu, nhưng vẫn có máu chảy ra từ từ.

Áo gió được vứt đi, Trần Nhiên tra dao vô cùng tao nhã, hai bên thắt lưng có vị trí để nhét dao găm vào.

"Anh Hách." Trần Nhiên nghiêng đầu, nhìn hắn bằng ánh mắt như cười như không: "Bây giờ anh vẫn có cơ hội cân nhắc đề nghị trước đó của tôi."

Anh ta mỉm cười dịu dàng, nói: "Thỏa thuận giữa chúng ta vẫn còn hiệu lực."

Giang Thành dựa vào tường, hắn không bị thương nặng, nhưng đây chỉ là do đối phương không cố gắng hết sức mà thôi, tay phải cầm dao găm của hắn hơi run rẩy, con dao trên cánh tay phải cắt chính xác các cơ mà hắn dùng để cầm dao.

"Huh-" Hắn thở dài một cái.

Trần Nhiên nghiêng đầu nhìn hắn chằm chằm, đôi mắt đẹp tựa như biết nói.

"Anh chờ tôi một lát." Giang Thành ho khan hai tiếng, cổ họng như bị đờm chặn lại: "Chỉ 10 phút."

Trần Nhiên khẽ lắc đầu: "Không được."

"Vậy thì… 5 phút?"

"Một phút cũng không được." Trần Nhiên nhìn hắn, thở ra nói: "Anh Hách, anh phải đưa ra lựa chọn ngay bây giờ, là anh sẽ là con chuột bạch, hay là anh mập bên ngoài."

"Ồ." Anh ta mỉm cười: "Anh đừng nghĩ đến việc đợi anh mập ở ngoài đến cứu, một mình phiền toái của anh ấy chỉ sợ cũng đủ nhiều rồi."

“Ý anh là bức tranh dưới đất bên ngoài.” Giang Thành dựa vào tường, thở dốc nói: “Anh nên từ bỏ việc đó đi, tôi đã hủy nó rồi.”

“Bởi vì anh dùng nhiên liệu ở đây, anh ấy có thể sẽ rơi vào ảo giác trong chốc lát, nhưng sẽ không quá lâu.” Bởi vì duỗi thẳng tay ra sẽ đau, nên Giang Thành đổi thành hất hất cằm, ra hiệu cho Trần Nhiên nhìn vào ngọn lửa ở giữa.

“Chắc là cũng tương đối rồi.” Sau một giây, Giang Thành bỗng nhiên thẳng lưng, ngẩng đầu, lớn tiếng tự tin nói với Trần Nhiên: “Bại dưới tay Hách Soái tôi, anh có phục hay không?”

Chương 223: Tự phụ

Hơi ngây người ra một chút, Trần Nhiên giơ cánh tay trái của mình lên, trợn mắt nhìn Giang Thành, vẻ mặt cường điệu ra hiệu nói: "Không phải anh Hách đang nói đến cái này đấy chứ?"

Có một vết thương gọn gàng trên cánh tay trái của Trần Nhiên, ngay dưới cẳng tay.

Không nghiêm trọng lắm, dài khoảng 4,5 cm, máu tươi thỉnh thoảng rỉ ra, vệt máu tươi sáng trải dài trên làn da nhợt nhạt, tương phản cực mạnh, cuối cùng tụ lại trên đầu ngón tay, nhỏ xuống đất.

Nhưng… người đàn ông trước mặt rõ ràng đã mất đi khả năng phản kháng, trở thành một con cừu non bị làm thịt, còn mình chỉ bị thương nhẹ bởi bàn tay vô lý của đối phương.

Tại sao lại là… hắn thắng rồi?

Đột nhiên, đồng tử của Trần Nhiên co lại, sau đó anh ta lập tức nhìn về phía trung tâm căn phòng nơi ngọn lửa đang cháy.

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội, trong không khí tràn ngập một mùi thơm kỳ lạ thoang thoảng.

"Ha ha." Trần Nhiên chậm rãi buông cánh tay xuống, nheo mắt nhìn Giang Thành, người đang nhe hàm răng trắng nõn ra nhìn mình, sau khi âm mưu thành công nở nụ cười quái dị, không khỏi thở dài: "Trên con dao găm… có độc."

"Ờ-huh." Giang Thành nhìn Trần Nhiên vẫn còn có thể duy trì ý thức, nhưng một chút nữa thôi là sẽ để cho làm bất cứ

điều gì mình muốn, nụ cười càng ngày càng biến thái: "Con dao găm này quả thật có độc, nhưng không phải là do tôi làm."

"Là Tô Tiểu Tiểu."

"Đúng vậy." Giang Thành nhún vai nói tiếp: "Cô ấy không ngu ngốc như anh nghĩ đâu, cô ấy cũng đã nhìn ra sự huyền bí trong ngọn lửa này, trong nhiên liệu có chứa một loại thành phần gây ảo giác nào đó."

"Sai lầm duy nhất cô ấy mắc phải là quá yếu đuối, phải phân tâm chăm sóc em trai mình, nếu cô ấy có thể dùng dao găm làm tổn thương anh, vậy thì người bị ném lên tảng đá chính là anh." Giang Thành cười nói: "Thật là nguy hiểm mà, anh Trần."

Ngọn lửa trong ngọn hải đăng nhất định có điều gì đó để nói, nếu không những "thứ" ở thị trấn Đá Đen kia cũng sẽ không nhấn mạnh nhiều lần như thế.

Sau khi Lương Long biến mất, Giang Thành đã nghĩ ra bí ẩn trong đó.

Tại hiện trường Lương Long mất tích, Giang Thành ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc.

Đúng vậy, đó là mùi thơm được tạo ra khi đốt chất giống như dầu mỡ màu trắng đục trong bình chứa ngọn lửa hải đăng.

Bọn họ đã biết rõ mùi hương này có tác dụng làm chậm phản ứng của con người, và kìm nén cảm xúc.

Nếu đoán không nhầm, Lương Long đã bí mật lấy ra một ít từ bên trong dụng cụ, có lẽ là nhằm mục đích nghiên cứu khi không có ai, kết quả bởi vì một mình đợi ở trong đại sảnh ở tầng một vào ban đêm và cần đốt lửa, nên đã lấy ra một ít dầu mỡ, dùng nó làm nhiên liệu.

Dầu mỡ có khả năng chịu cháy cực cao, cũng cung cấp một lượng nhiệt lớn.

Kết quả chính hành động này đã tình cờ đánh thức con quái vật đang ngủ trong bức tường đá.

Từ đó khiến bản thân bị giết.

Từ góc độ này, rõ ràng mục đích của những kẻ ở thị trấn Đá Đen xúi giục bọn họ thắp sáng ngọn hải đăng, là để thức tỉnh "đồng loại" đã biến thành tác phẩm điêu khắc bằng đá.

Giang Thành đoán rằng Lương Long chỉ là vô tình mở phong ấn trước cho một số quái vật, mà nếu thực sự đợi bọn họ thắp sáng ngọn hải đăng vài ngày, hoặc thậm chí lâu hơn, vậy thì tất cả các tác phẩm điêu khắc bằng đá đang ngủ trong đại sảnh đều sẽ sống dậy.

Trong trường hợp đó… bọn họ chắc chắn sẽ toi đời.

Cơ thể bắt đầu tê liệt, mặc dù thể chất vượt xa người bình thường, nhưng Trần Nhiên lúc này lại cảm thấy choáng váng, hoàn toàn dùng ý chí chống cự, không chịu ngã xuống.

Những thứ quái quỷ trong ác mộng thực là…

Trần Nhiên loạng choạng lùi lại cho đến khi va vào bức tường phía sau, sau đó tựa lưng vào tường, từ từ trượt thân xuống, và ngã xuống đất.

Anh ta dường như muốn vùng vẫy thêm vài lần nữa, nhưng cơ thể không còn cho phép.

"Khạc khạc khạc…"

Bên tai vang lên âm thanh cổ quái đến thót tim, anh ta dùng hết sức quay đầu lại, lờ mờ nhìn thấy một khuôn mặt vặn vẹo dị thường nhưng lại vô cùng hưng phấn.

Người phụ nữ lớn tuổi thò đầu ra khỏi khe hở, tham lam nhìn chằm chằm Trần Nhiên đang không thể cử động.

Nó giống như đang tích lũy sức mạnh, càng giống như chờ đợi hơn.

Giống như một con nhện đang đánh giá một con bướm đêm đã lao vào mạng của nó, vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Khi nó ngừng vùng vẫy, đó là lúc nó chết.

"Khạc khạc khạc…"

Người phụ nữ lớn tuổi há miệng, chiếc lưỡi đỏ tươi như rắn quấn quanh đôi môi tím ngắt, từ cổ họng phát ra âm thanh quái dị đến lạ lùng.

Giống như một người già sắp chết có đờm trong cổ họng.

Âm thanh này kết hợp với vẻ mặt hiện tại của người phụ nữ lớn tuổi, không còn nghi ngờ gì chính là một bộ phim kinh dị.

Giang Thành đồng ý với suy đoán của Trần Nhiên, người này rất thông minh, khéo léo, nhưng lại quá tự phụ, nếu anh ta dùng dao tới cắt đứt gân của mình thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đúng như anh ta đã nói, người phụ nữ lớn tuổi này không phải là một trong những người chơi mà là một NPC rất đặc biệt.

Cuộc khủng hoảng trong nhiệm vụ lần này đến từ hai mặt.

Mặt thứ nhất là bên ngoài, chính là những thứ quỷ ở thị trấn Đá Đen, nhưng theo suy đoán của Giang Thành, những thứ quỷ đó không thể vào tòa nhà này, thậm chí… sẽ hóa đá ngay khi bước vào tòa nhà này.

Đây là cách các tác phẩm điêu khắc bằng đá ở đại sảnh tầng một ra đời.

Còn một mặt là đến từ nội bộ.

Tức là người phụ nữ lớn tuổi xuất hiện với tư cách là "đồng đội".

Theo tên mập nói, thì bọn họ đã "nhặt được" người phụ nữ lớn tuổi ở bãi biển.

Nếu tưởng tượng tòa nhà như một ngôi nhà an toàn để đối phó với những tên ở thị trấn Đá Đen, thì người phụ nữ lớn tuổi chính là mối đe dọa ẩn náu trong ngôi nhà an toàn, nếu không một khi nhiệm vụ lần này phân phối đến những người chơi nhát gan, đóng kín không chịu ra ngoài.

Khi đó thời gian thực hiện nhiệm vụ sẽ bị kéo dài.

Nếu ác mộng thực sự bị ai đó hoặc thứ gì đó điều khiển thì thỏa thuận này sẽ trở nên vô lý.

Vì thế…

Giọng nói đột ngột của Trần Nhiên lại thu hút sự chú ý của Giang Thành.

"Anh Hách." Giọng nói của anh ta yếu ớt, nhưng cảm giác ngả ngớn vẫn không hề thay đổi, lúc sắp chết vẫn là dáng vẻ bình tĩnh lãnh đạm.

Trần Nhiên nheo mắt lại, bởi vì không còn sức lực nên anh ta miễn cưỡng nhấc cằm lên được một chút, cười khúc khích nói: "Anh chuẩn bị… chuẩn bị lợi dụng tôi như thế nào?"

Lợi dụng…

Đối với những người khác, đây có thể chỉ là lời nói của một kẻ điên, nhưng Giang Thành không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy người này khá phi thường, anh ta là một người hiếm hoi có cách suy nghĩ giống mình.

Nếu đổi là Lương Long và những người khác, có lẽ lúc này bọn họ nhất định sẽ không cầu xin tha mạng, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không ngừng nhấn mạnh rằng việc làm hại đồng đội trong ác mộng sẽ bị quả báo.

Đúng, còn có Trần Hiểu Manh.

"Muốn… Muốn mượn tay của tôi, giết chết người phụ nữ lớn tuổi đáng chết này sao?" Trần Nhiên hỏi.

Giang Thành sờ sờ cằm, vết thương trên người tuy rằng không chí mạng, nhưng chỉ cần cử động sẽ rất đau.

"Không, chuyện giết người rẻ tiền như vậy thì không làm phiền đến anh, ngộ nhỡ nếu đây thực sự là đường ra khỏi đây thì sao." Giang Thành nói: "Vậy chẳng phải là để anh Trần trốn thoát rồi à?"

"Tôi chuẩn bị để anh lại đây." Suy nghĩ một chút, hắn lại nói thêm: "Để một mình anh ở đây, tôi cần phải xác minh một số chuyện."

Giang Thành vẫn luôn quan sát người phụ nữ lớn tuổi, hình như chị ta rất có hứng thú với Trần Nhiên đã mất đi khả năng phản kháng, lưỡi gần như sắp chạm vào mặt đối phương.

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hề hành động, thay vào đó là chị ta cứ nhìn chằm chằm vào chính mình một cách thiếu kiên nhẫn.

Chương 224: Tạm biệt

Quả nhiên…

Người phụ nữ lớn tuổi này chính là bí mật ẩn giấu trong nhiệm vụ, chị ta là NPC, hơn nữa bị giới hạn bởi quy tắc, chỉ có thể tấn công khi ở một mình với người chơi khác.

“Là vậy à…” Trần Nhiên yếu ớt cười, dựa vào tường.

Giang Thành không để ý đến anh ta, so với sự sống chết của Trần Nhiên, rõ ràng hắn quan tâm đến việc làm thế nào để sống sót hơn, hơn nữa… bên ngoài có vẻ quá yên tĩnh.

Không biết tên mập kia có lại gặp rắc rối gì nữa không.

“Chờ… chờ đã, khụ khụ…” Giọng nói của Trần Nhiên đột nhiên vang lên, Giang Thành cau mày quay đầu lại, chẳng lẽ… anh ta vẫn còn lời muốn nói.

Cho dù biết có ở đây chỉ lãng phí thời gian, nhưng Giang Thành vẫn dừng bước, nhìn chằm chằm người đàn ông phiền toái này, như đang chờ đợi lời nói tiếp theo của anh ta.

“Anh Hách.” Trần Nhiên cười toe toét: “Anh cứ… cứ như vậy rời đi à?”

“Anh không sợ tác dụng của thứ này đối với tôi không lớn lắm, sau đó tôi sẽ bình phục được lại, đâm chết bà già này hay sao.” Anh ta miễn cưỡng ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn tràn ngập sự kiêu ngạo khiến người ta chán ghét.

Giống như… vị trí của hai người đã bị đảo ngược, chính anh ta là người đã đẩy Giang Thành vào tình thế tuyệt vọng vậy.

Giang Thành nhìn chằm chằm anh ta, một lát sau mới nói: "Vậy nên…"

"Tôi khuyên anh không nên khoan hồng quá mức, làm việc phải quyết đoán triệt để." Anh ta lại ho mấy tiếng, mặt đỏ bừng, hơi thở rõ ràng có gì đó không ổn, thứ cổ quái trên con dao găm dường như còn có tác dụng khác.

"Tốt nhất là anh hãy lấy con dao găm của tôi đi, sau đó chặt đứt cánh tay của tôi, tốt nhất… tốt nhất là chặt luôn cả chân của tôi nữa." Vài giây sau, Trần Nhiên thở hổn hển và cười khẩy: "Nếu như có thể, thì hủy luôn đôi mắt của tôi, cắt lưỡi đi."

"Biến tôi… biến tôi hoàn toàn trở thành một kẻ vô dụng, không nhìn thấy, không thể chiến đấu, không thể trốn thoát." Anh ta đề nghị: "Như vậy mới ổn thỏa."

"Anh có thù oán gì với cơ thể này à?"

Giang Thành nheo mắt lại, sự nguy hiểm của Trần Nhiên trong lòng tăng lên rất nhiều, trong ác mộng có rất nhiều kẻ điên, sự áp bức và điên cuồng ở đây chính là thiên đường của bọn họ.

Nhưng điên đến mức như Trần Nhiên, thì đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Hắn không ngờ rằng người đàn ông này không chỉ tàn nhẫn với người khác mà còn tàn nhẫn với cả chính mình. Hai ánh mắt giao nhau, Giang Thành không nhìn thấy chút sợ hãi nào trong mắt anh ta.

Đối với những gì sắp xảy ra, anh ta rất thẳng thắn.

Trong ác mộng, cho dù là người tốt, kẻ xấu, kẻ điên hay bất kỳ danh hiệu nào khác, chúng hầu như không liên quan gì đến sự sống và cái chết, điều thực sự có thể quyết định liệu mọi

người có sống sót hay không chính là một bộ não cực kỳ khôn ngoan và bình tĩnh.

Tất nhiên, cũng có một phần… may mắn.

Điều này cũng quan trọng không kém.

“Tôi chỉ đang nhắc nhở anh, nếu như anh, còn có tên mập bên ngoài rơi vào trong tay tôi, thì sẽ có kết quả thế nào.” Trần Nhiên trả lời, giọng nói yếu ớt của anh ta bắt đầu trở nên quyến rũ hơn: “Con dao trong tay anh, có một bữa tiệc lớn như tôi đây cho anh thưởng thức, anh thật sự… không muốn thử sao?”

Trần Nhiên chật vật ngẩng đầu lên, sự điên cuồng trong mắt cơ hồ ngưng tụ thành thực chất: “Cơ hội không phải lúc nào cũng có, tin tôi đi.” Anh ta cười khúc khích nói: “Nhân lúc vẫn còn ở trong tay anh.”

Giang Thành bước tới phía trước, vòng cung do dao găm vẽ ra hiện lên trước mắt, máu nóng bắn tung tóe trên tường, giây tiếp theo, thế giới của Trần Nhiên rơi vào bóng tối.

“Tạm biệt.”

Giang Thành tìm thấy hai con dao găm dưới áo gió của Trần Nhiên, hắn chậm rãi đứng dậy, xoay người rời đi.

Ánh mắt của người phụ nữ lớn tuổi càng ngày càng háo hức, chiếc lưỡi thon dài như rắn tham lam liếm máu trên mặt Trần Nhiên, anh ta được như ý muốn bị phế mất đôi mắt. Nhưng nụ cười nơi khóe miệng lại ngày càng cường điệu.

Giây phút Giang Thành bước đi ra ngoài “tạm biệt”, Trần Nhiên cuối cùng cũng nói.

Giang Thành rời khỏi phòng, nhìn thấy tên mập ở ngoài cửa đá. Lúc này tên mập hình như đang sợ hãi tột độ, co rúm trong góc, toàn thân run rẩy không thể kiểm soát.

Anh ta bịt chặt miệng mình lại, như sợ sẽ có thứ gì đó tìm đến, sau khi nghe thấy giọng nói của mình.

Nhìn thấy tên mập như vậy, Giang Thành cũng không lập tức đi tới, ngược lại quan sát một hồi, mới chậm rãi đi tới nói: "Anh mập." Hắn hạ giọng xuống.

Tên mập sửng sốt một chút khi nghe thấy giọng của bác sĩ, sau đó anh ta giống như đã tìm được cứu tinh: "Bác sĩ," anh ta run rẩy nói: "Anh không biết đâu, anh vừa vào trong không lâu, thì bên dưới có tiếng động truyền tới, lạch cạch lạch cạch, giống như có thứ gì đó đang đi trên cầu thang, muốn lên đây!

Nhìn về phía tên mập chỉ tay, cầu thang tối đen như mực, hắn cũng không rõ rút cuộc bên trên có thứ gì nữa.

Huống chi, hắn cũng không biết lời tên mập nói có thật sự xảy ra hay không hay chỉ là ảo giác do Trần Nhiên thao túng gây ra.

Cá nhân hắn thích cái sau hơn.

Bây giờ nhiệm vụ sắp kết thúc, nếu trong bóng tối thật sự có thứ gì đó mai phục, tên mập chắc sớm đã lạnh rồi.

"Đừng nghĩ tới nữa." Giang Thành vỗ vỗ vai tên mập: "Chắc là ảo giác thôi, nếu không với thân hình mập mạp này của anh, có lẽ những thứ đó cũng không nhịn nổi đâu."

Tên mập vô cùng thức thời lựa chọn tin tưởng lời bác sĩ nói, anh ta nuốt khan, cưỡng ép rời mắt khỏi cầu thang tối tăm, anh ta đã nhìn chằm chằm ở đó suốt 10 phút rồi.

Đến thở mạnh cũng không dám.

"Bác sĩ." Tên mập cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn thấy vết thương trên người Giang Thành, không chỉ trên người mà một bên mặt cũng bị dao rạch, thỉnh thoảng vẫn còn chảy máu: "Anh bị thương rồi!"

“Không chết được.” Giang Thành ngắt lời tên mập, dùng mu bàn tay lau mặt nói: “Trần Nhiên đã bị tôi xử lí rồi, lát nữa chúng ta đi vào trong xem kết quả.”

Nghe vậy, sắc mặt tên mập lập tức sáng ngời, hưng phấn nói: “Bác sĩ, anh đánh lén thành công rồi?”

Giang Thành nghẹn ngào, lập tức bất mãn trừng mắt nói: “Rõ ràng là anh ta đánh không lại tôi, liên quan gì đến đánh lén? Tôi cũng không ngại nói cho anh biết sự thật, tôi còn nhường anh ta một cánh tay và một cái chân đấy.”

Tên mập không quan tâm đến những chi tiết này, bởi vì chuyện bác sĩ bốc phét chém gió cũng không có gì lạ nữa, cổ họng anh ta lên xuống mấy lần, hạ giọng nói: “Bác sĩ, ý của anh là lát nữa bà già kia… sẽ làm gì đó với anh ta?”

“Ờ-huh.”

“Sau đó thì sao” Tên mập hỏi: “Vậy chúng ta phải làm thế nào?”

Giang Thành tranh thủ giải thích hiểu biết của mình về ngục tối này cho tên mập, nghe vậy, tên mập dựng tóc gáy, anh ta nuốt nước bọt, nhìn về phía trước, yếu ớt nói: “Bác sĩ, anh nói người phụ nữ lớn tuổi đó là NPC thì tôi có thể hiểu được, nhưng… nhưng anh nói chị ta là một phần của lời nguyền có phải là hơi tâng bốc chị ta rồi không.”

“Hơn nữa…” Tên mập nghi ngờ nhìn hắn: “Anh nói cái người váy trắng… nữ váy trắng xuất hiện trên tảng đá…”

“Chủ tế.” Giang Thành bổ sung thêm.

“Đúng đúng, chính nữ chủ tế váy trắng kia cũng là người phụ nữ lớn tuổi, là ý gì?” Tên mập nhìn hắn chớp chớp mắt: “Nữ chủ tế váy trắng kia tôi nhìn thấy rất rõ, trông rất xinh đẹp, không hề lớn tuổi, trông chẳng giống người phụ nữ lớn tuổi chút nào cả!”

Cùng Trần Nhiên tiếp xúc nhiều, bất thình lình đổi thành tên mập, Giang Thành nhất thời có hơi không quen: “Không liên quan gì đến ngoại hình.” Giang Thành lắc đầu, giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Anh có thể hiểu là… một loại kế thừa.”

Chương 225: Chốt kèo

“Kế thừa?” Tên mập trợn tròn mắt.

“Ừm.” Giang Thành gật gật đầu, vừa chú ý động tĩnh xung quanh, vừa nhanh chóng giải thích với tên mập: “Kết cục của nữ chủ tế váy trắng anh cũng nhìn thấy rồi.”

“Đúng vậy.” Tên mập gật đầu, một lúc sau mới nói: “Cô ta chết rất thảm, bị những kẻ xâm nhập đó giết chết và ăn thịt.”

Đại khái là nhớ lại cảnh tượng lúc đó đã in sâu vào tiềm thức của mình, tên mập không khỏi run lên mấy cái. Đối với những người bị ảnh hưởng bởi tư tưởng hiện đại mà nói, cảnh tượng ăn thịt người thật sự là…

“Nhưng lời nguyền rủa vẫn tồn tại.” Giang Thành đột nhiên nói.

Tên mập chớp mắt, lông mày rậm gần như nhíu lại: “Bác sĩ, tôi chưa hiểu…”

Giang Thành thở dài một hơi, đổi chủ đề: “Anh có bao giờ nghĩ tới chuyện người phụ nữ lớn tuổi đã trốn thoát như thế nào không?” Hắn dừng một chút: “Tất cả đồng đội của chị ta đều chết trong khu rừng, hơn nữa ở đó cũng không có thức ăn hay nước uống.”

“Bác sĩ.” Tên mập vẻ mặt có chút ngượng ngùng: “Thật ra tôi cũng đã nghĩ tới chuyện này rồi, chẳng phải trước đó anh cũng đã nhắc tới…”

Trong lời kể của người phụ nữ lớn tuổi khi phát điên, chị ta từng cười toe toét nói rằng tất cả những người đã biến mất

trước đó đều còn sống, vẫn đang sống… trong cơ thể của mình.

Hiện tại xem ra, có vẻ như những gì chị ta nói đều là sự thật, những người đó đều đã bị chị ta ăn thịt.

Hơn nữa, vào cái đêm nữ mô tô biến mất, Giang Thành đang tựa người trong góc rất nhạy bén chú ý thấy, tất cả mọi người đều vì đói mà bụng đang "ùng ục" kêu gào, chỉ có người phụ nữ lớn tuổi là vô cùng yên tĩnh.

Khuôn mặt chị ta ẩn trong bóng tối, chỉ có một đôi mắt lờ mờ phát sáng.

Chị ta dường như không đói, cũng không khát.

Tên mập ngây người ra, sau đó tựa hồ chợt nhớ ra điều gì, suy nghĩ nhanh chóng quay trở lại cảnh tượng trong rừng mấy giờ trước.

Trưởng trấn của những cư dân gốc đón lấy đứa trẻ, đặt đứa trẻ lên tảng đá, sau đó đã bị "quái vật" do nữ chủ tế mặc váy trắng triệu hồi nuốt chửng.

Tiếng cơ xương trộn lẫn với máu thịt bị nhai đi nhai lại nhiều lần khiến tên mập khiếp sợ cho đến tận bây giờ.

"Rắc… rắc… rắc…"

"Rắc… rắc… rắc…"

Đồng tử của tên mập chợt nheo lại, đây không phải ký ức mà là… hắn lập tức nhìn về phía cánh cửa đá đang hé mở.

Tiếng nhai khủng khiếp lại vang lên…

Âm thanh phát ra từ vết nứt trên cửa.

Giống hệt nhau…

Đó chính xác là âm thanh giống như âm thanh của "quái vật" do nữ chủ tế váy trắng triệu hồi ra đang nhai xác!

Quả nhiên.

Bác sĩ nói không sai, người phụ nữ lớn tuổi chính là nữ chủ tế váy trắng trong quá khứ, ít nhất năng lực của bọn họ là giống nhau!

Con quái vật đáng sợ đó… đang ẩn náu trên cơ thể bọn họ!

Đó là sự kế thừa…

Sở dĩ người phụ nữ lớn tuổi là người sống sót duy nhất không phải vì sức mạnh của chị ta mà vì… chị ta may mắn được chọn làm vật dẫn mới.

Đúng vậy, là vật dẫn!

Tên mập thậm chí còn không nhận ra, một từ như vậy sẽ lóe lên trong đầu mình, nhưng không thể phủ nhận rằng vào lúc này, anh ta quả thực đã tìm được từ đó.

Thật thích hợp.

"Con quái vật" gây ra lời nguyền hiện đang ẩn náu trong cơ thể người phụ nữ lớn tuổi, nó… mới là ngọn nguồn của lời nguyền.

"Bác sĩ." Giọng nói hưng phấn của tên mập đã thay đổi, anh ta nắm lấy tay Giang Thành: "Tôi hiểu rồi, chúng ta chỉ có thể kết thúc nhiệm vụ này bằng cách giết chết người phụ nữ lớn tuổi này!"

"Chị ta là ngọn nguồn của lời nguyền, những kẻ ở thị trấn Đá Đen chỉ là một thế lực quỷ dị dựa vào chị ta mà thôi." Anh ta nuốt khan, tiếp tục nói nhanh: "Chỉ cần người phụ nữ lớn tuổi chết, thì tôi nghĩ những tên ở thị trấn Đá Đen cũng sẽ không còn tồn tại nữa."

Ngược lại với vẻ mặt hưng phấn của tên mập, vẻ mặt Giang Thành bình tĩnh hơn rất nhiều, đầu tiên hắn hất tay tên mập ra, sau đó ngượng ngùng sờ sờ mũi.

“Bác sĩ.” Tên mập do dự, một lúc sau mới thấp giọng dò hỏi: “Là tôi nói có chỗ nào không đúng à?”

“Cũng không hẳn.” Sắc mặt Giang Thành có chút bối rối, hắn nhìn chằm chằm tên mập, chậm rãi nói: “Thật ra lời anh vừa nói có tám chín phần đã trùng hợp với suy nghĩ của tôi.”

“Vậy tại sao anh lại biểu hiện như thế?” Hiện tại đến phiên tên mập bối rối.

“Tôi cũng không rõ.” Giang Thành thành thật trả lời, bĩu môi nói: “Chỉ là trong lòng cứ cảm thấy kỳ kỳ, nhất là anh đã có thể đoán ra mọi chuyện ở đây, điều này khiến tôi cứ có cảm giác như đã bỏ sót thứ gì.” Hắn lại bổ sung: “Một thứ rất quan trọng.”

Tên mập: “… Bác sĩ, tôi cảm thấy trong lời nói của anh đang có ẩn ý gì đó.”

“Được rồi.” Giang Thành lại đợi thêm một lát, thấy ngọn hải đăng không có động tĩnh gì mới nói: “Chúng ta vào trong xem xem.”

“Được, bác sĩ.”

Giang Thành đi tới cửa, dừng lại một chút, đột nhiên nhường vị trí cửa ra: “Anh mập.” Hắn quay đầu gọi: “Tôi sẽ đẩy anh vào trước, cơ thể anh to lớn, ở một mình không tiện.”

“Bác sĩ, anh đừng như vậy, nếu như sợ bên trong có nguy hiểm cần đích thân đi vào kiểm tra thì cứ nói.” Tên mập nói với giọng điệu cân nhắc, bắt chước giọng điệu của Giang Thành.

“Ờ-huh.”

Sau khi tên mập ra hiệu bên trong an toàn có thể vào, Giang Thành đợi thêm một phút nữa mới thận trọng chui vào,

động tác này khiến tên mập đang trốn sau cửa đá bắt đầu chép chép miệng.

Trần Nhiên đang nằm cạnh bức tường… quả thực đã biến mất.

Chỉ còn lại người phụ nữ lớn tuổi thu mình vào góc với nụ cười mãn nguyện.

Như biết thân phận của mình đã bị phát hiện, người phụ nữ lớn tuổi nhướng mày, dùng bàn tay khô héo sờ bụng mình, như đang an ủi điều gì đó bên trong.

Tên mập cảm thấy một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân truyền đến sau đầu.

Anh ta luôn cảm thấy đối với người phụ nữ lớn tuổi, cơ thể thịt ba chỉ của mình chắc chắn sẽ hấp dẫn hơn cơ thể toàn xương của bác sĩ.

"Bác sĩ." Tên mập không dám nhìn người phụ nữ lớn tuổi, chỉ có thể nhìn bác sĩ, môi run run nói: "Sao tôi lại có cảm giác như chị ta luôn nhìn chằm chằm vào tôi vậy?"

"Đừng lo lắng." Giang Thành đang định nói tiếp thì bị tên mập ngắt lời: "Bác sĩ." Vẻ mặt anh ta buồn bã nói: "Tôi xin anh hãy làm người đi, có suy nghĩ gì thì nói cho tôi biết đi, tôi sợ một lát không còn cơ hội lắng nghe nữa."

"Hai phương án." Giang Thành không hề né tránh ánh mắt của người phụ nữ lớn tuổi, bởi vì dựa trên những thông tin đã biết, ít nhất trong căn phòng đá này, chưa từng có tiền lệ người phụ nữ lớn tuổi ăn thịt người trừ khi chỉ có một mình.

Hắn không nghĩ mình và tên mập xứng đáng để chị ta phá lệ.

"Phương án thứ nhất, anh qua đó một nhát đâm chết chị ta." Giang Thành lấy dao găm ra lắc lắc, sau đó suy nghĩ một

chút, rồi thay đổi tùy người nới lỏng yêu cầu: “Hai nhát cũng được, nhiều nhất ba nhát! Tôi sợ anh đâm nhiều quá sẽ chọc giận chị ta, cả hai chúng ta đều không gánh nổi.”

Tên mập liếc nhìn người phụ nữ lớn tuổi, khi hai ánh mắt va chạm với nhau, toàn thân anh ta run rẩy.

“Bác sĩ, tôi chọn phương án thứ hai.” Anh ta đáng thương nói: “Không giấu gì anh bác sĩ, ở nhà đến gà tôi còn chưa từng giết, mua rau mua cá cũng đều là chọn những con mới chết, nhảy nhót tung tăng là tôi còn không nỡ động vào.”

“Chốt kèo!” Giang Thành cười toe toét.

Chương 226: Lương tâm

Nhìn thấy Giang Thành nhanh chóng đồng ý, tên mập ngơ ngác: "Bác sĩ." Đối môi run rẩy: "Phương án thứ hai là…"

"Chúng ta ở lại chờ." Giang Thành nói.

"Hù…" Tên mập thở dài một hơi, anh ta còn tưởng mình lại bị bác sĩ gài bẫy.

"Chờ đến buổi tối khi những thứ kia ở thị trấn Đá Đen xuất hiện, anh hãy đi gặp bọn họ, thăm dò ý tứ của bọn họ." Giang Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, tràn đầy khích lệ nói: "Nếu như nhiệm vụ sắp kết thúc rồi, vậy thì tôi nghĩ bất thường trên người bọn họ sẽ rất nhiều, anh đến thị trấn đi dạo một vòng, rồi quay về nói cho tôi biết."

Tên mập đơ ra, một lúc sau mới kinh ngạc nói: "Một mình tôi đi?"

"Nói nhảm." Giang Thành nói: "Nguy hiểm như vậy, anh còn muốn kéo tôi theo, anh có chút lương tâm nào không vậy?"

Cứ thế, hai người thắp đuốc lên, lấy vài cái dự phòng chuẩn bị đợi ở tầng dưới, đương nhiên lần này bọn họ không hề chấm vào lớp dầu mỡ màu trắng lúc trước.

Vốn dĩ tên mập còn hy vọng rằng thị trấn Đá Đen trên biển sẽ không xuất hiện nữa sau khi trời tối, nhưng hiện thực đã sớm đập vào mặt anh ta, thị trấn rực rỡ ánh đèn không chỉ xuất hiện.

Mà còn… huy động toàn lực.

Một đội quân thủy triều gồm vô số ngọn đuốc bắt đầu tiến về phía bọn họ.

Ước tính sơ bộ là có lẽ không dưới vài trăm người.

Toàn bộ thị trấn Đá Đen đang sôi sục.

Xem ra bọn họ đã đoán không sai, những thứ quỷ không phải người cũng không phải cá kia quả thực có thể cảm ứng được một ít sự tình phát sinh ở bên cạnh mình, nhưng lại không biết từ góc độ nào.

Là kích hoạt tảng đá, hay là người phụ nữ lớn tuổi bên cạnh.

"Bác sĩ." Tên mập buồn bã kêu lên: "Không phải tôi độc ác, theo tôi nếu chúng ta đi xuống gặp những thứ đó, thì chỉ có đường chết, chi bằng cứ làm người phụ nữ lớn tuổi đi."

"Vậy… anh làm?"

"Bác sĩ, tôi không thể làm được, anh đừng ép tôi." Tên mập sắp khóc đến nơi, một bên là đội quân quái vật đội lốt người như thủy triều tràn vào, một bên là… đúng là quái vật.

Câu hỏi trắc nghiệm này quá khó khăn đối với anh ta.

Giang Thành hít sâu một hơi, nhìn ngọn đuốc bốc lên trên mặt biển tối tăm, chậm rãi nói: "Hãy tin tôi lần cuối." Hắn nói: "Theo tôi xuống dưới, tôi vẫn còn một số chuyện phải xác nhận."

"Bác sĩ lần này không giống như trước đây, nếu như… nếu như mà nhầm, thì sẽ đúng là lần cuối cùng đó."

"Biết rồi."

Thấy bác sĩ kiên trì, tên mập cũng không còn gì để nói, nếu đúng như lời bác sĩ nói, hắn dễ dàng đã xử lí được Trần Nhiên

như vậy, thì với chỉ số chiến đấu của bác sĩ, nói không chừng có thể đánh qua đánh lại với những người cá nhỏ hơn.

Nghĩ tới đây, tên mập cảm thấy yên tâm lạ thường.

"Bác sĩ." Trước khi đi ra ngoài, tên mập chỉ vào người phụ nữ lớn tuổi đang co ro trong góc, cười "hi hi hi" với bọn họ: "Chúng ta… cứ để chị ta ở đây như vậy sao?"

Sau khi nhận ra người phụ nữ lớn tuổi đang nhìn mình chằm chằm, tên mập lập tức rút ngón tay lại, như sợ bị cắn.

Giang Thành suy nghĩ một chút, nói: "Trói lại."

Sau khi trói chặt người phụ nữ lớn tuổi, nhét vào sọt củi, cả hai cùng nhau rời đi.

Trong lúc giúp bác sĩ, tên mập vô tình chạm vào bụng người phụ nữ lớn tuổi thì phát hiện nó đang phình ra, anh ta sợ đến mức lập tức rút tay lại, sắc mặt thay đổi.

Hai người cầm đuốc đi xuống cầu thang, tên mập nhân cơ hội cuối cùng hỏi bác sĩ rất nhiều câu hỏi.

Ví dụ như hắn nhìn nhận thị trấn Đá Đen như thế nào.

Câu trả lời của bác sĩ là, thị trấn Đá Đen chắc là tồn tại có thật, nhưng không phải trên mặt biển mà là dưới đáy biển.

Mỗi khi đêm đến mới từ dưới biển nổi lên một cách quỷ dị, nước biển chảy ngược nhìn thấy gần tảng đá, nhấn chìm thị trấn, chính là như vậy.

Những thứ quỷ xấu xí đó sử dụng thị trấn Đá Đen dưới đáy biển làm căn cứ để tấn công những con tàu tình cờ đi ngang qua, vì thủ đoạn tàn ác của bọn chúng nên hầu như không có người sống sót, vì vậy … bí mật của bọn chúng mới bị chôn vùi cho đến ngày nay.

Tất nhiên, không loại trừ khả năng một số tổ chức lớn biết về nơi này, nhưng chỉ hạn chế biết rằng ở đây có cổ quái, tàu thuyền thường xuyên gặp nạn ở gần đó.

"Vậy cũng có nghĩa là bọn họ đều xuất hiện như quái vật trong mắt những người đó?" Tên mập hỏi.

"Hẳn là vậy."

"Vậy tại sao trước mặt chúng ta bọn họ lại …"

"Tại sao là người?" Giang Thành liếc anh ta một cái.

"Phải."

"Vẫn là câu nói đó, quy tắc đã hạn chế chúng ta, chúng ta không thể nhìn thấu được thân phận của bọn họ, nếu không bọn họ làm sao có thể mê hoặc được chúng ta." Giang Thành cầm đuốc đáp một cách tự nhiên.

"Nhưng điều này… đối với chúng ta quá không công bằng." Tên mập lo lắng nói: "Ưu thế đều nằm trong tay đối phương, với tư cách là những người được chọn vào thế giới này và trải qua nó, chúng ta gần như không có lợi thế gì, cho dù có được giấy trắng hộ mệnh, hay là tờ báo manh mối, cũng đều tốn rất nhiều sức lực, hơn nữa còn phải ưu tiên đảm bảo mình có thể sống sót trong nhiệm vụ đầu tiên."

"Hai điểm." Giọng điệu của Giang Thành đột nhiên có chút cứng ngắc: "Anh mập, sao anh vẫn chưa hiểu, quy tắc không chỉ dành cho chúng ta, mà còn cho nhiệm vụ này, thậm chí mỗi cây cỏ trong thế giới nhiệm vụ, đều phải tuân theo quy tắc này."

"Tôi hỏi anh." Hắn rẽ vào một góc, giữ cơ thể sát tường nhất có thể: "Nếu trong hiện thực, điều gì sẽ xảy ra nếu những thứ quỷ ở thị trấn Đá Đen nhìn thấy con người?"

Tên mập không chút do dự trả lời: "Kéo đi ăn thịt."

Giang Thành nói: “Nhưng khi bọn họ gặp chúng ta, thì lại không như thế, ít nhất là ban đầu không phải là như thế, còn mời chúng tôi ăn thịt, còn giải thích cho chúng ta về lời nguyền cũng như những chi tiết sâu sắc về trải nghiệm của bọn họ.”

“Tất nhiên.” Hắn nói thêm: “Bọn họ không nói sự thật, điểm này cũng là thật.”

“Anh có thể lý giải là, chúng ta đang trải qua một trò chơi nhập vai được khôi phục nguyên trạng cực cao, mỗi người đều có một vai diễn, chúng ta chỉ có thể diễn theo quy tắc của vai diễn đó, bất kể là chúng ta hay những thứ khác trong kịch bản.”

“Còn một chuyện nữa.” Giang Thành dừng lại, quay đầu nhìn về phía tên mập, ngọn đuốc trong tay Giang Thành hạ xuống, khiến khuôn mặt hắn mờ đi.

Khoảnh khắc đó, đột nhiên khiến tên mập cảm thấy thật xa lạ.

“Nếu như không có quy tắc hạn chế, anh cảm thấy… chúng ta có thể đánh bại những thứ quỷ dị đó sao?” Giang Thành bình tĩnh hỏi.

Câu nói tưởng chừng như không dễ thấy này lại thực sự đánh trúng điểm yếu nhất trong lòng tên mập.

Trong nhiệm vụ đầu tiên, có một gia đình bốn người thích giam cầm và tra tấn, trong nhiệm vụ thứ hai có một cô gái bị mất hàm dưới, và… trong nhiệm vụ hiện tại xuất hiện quái vật khổng lồ ăn thịt người, bám lên cơ thể con người.

Khi các quy tắc bị bỏ qua, những thứ này hoàn toàn không thể cưỡng lại được, thậm chí còn là tồn tại không thể hiểu được.

Cho dù bạn có thông minh và tháo vát đến đâu thì cũng không thể chống lại được những điều này.

Bản thân sự tồn tại của chúng đã là một thách thức đối với nhận thức và nền tảng lý thuyết hiện có của con người.

“Cho nên…” Tên mập mở to mắt, hô hấp không thể kiểm soát trở nên gấp gáp: “Những quy tắc đó… thực ra… là đặt ra để bảo vệ chúng ta?!”

Giang Thành xoay người đi xuống.”

Chương 227: Săn bắt

Lý luận của Giang Thành nghe thì không có gì, thậm chí ngay cả đối với nhóm người chơi, đó chắc chắn là một tin tốt đủ để khiến mọi người phát điên.

Nhưng tên tên mập lại không như vậy, thay vì hưng phấn, sắc mặt anh ta lại tái xanh như thể vừa rơi vào một nơi cực lạnh.

Từ khi tiếp xúc với ác mộng cho đến bây giờ, trong đầu tên mập luôn có một câu hỏi không thể giải đáp được, cấu thành của ác mộng, cơ chế của ác mộng… rút cuộc là ai, hay cái gì… đã tạo nên nó?

Rõ ràng là nó có ý thức.

Nó không ngừng khám phá, tìm kiếm giữa con người và quỷ dị, mới mò mẫm ra một đường màu đỏ khá hợp lý.

Mà đường màu đỏ này… chính là quy tắc!

Nó đảm bảo rằng những người được chọn, nhóm người chơi vốn dĩ đã yếu thế, có thể có cơ hội đối đầu với quỷ dị trong điều kiện tương đối công bằng.

Chứ không phải vừa mới lên bởi vì sự khác biệt quá lớn về khả năng, sức mạnh thể chất và sức mạnh tinh thần, bị quỷ dị giết chết ngay lập tức, hay thậm chí là cả nhóm bị xóa sổ.

Nếu chỉ nhìn vào điểm này, người đặt ra các quy tắc… hẳn là con người.

Suy cho cùng, xét một cách tương đối, nó đã thể hiện nhiều thiện chí hơn và khoan dung hơn đối với phe loài người.

Nhưng… nếu là con người thì anh ta đã làm như thế nào, thậm chí đào sâu hơn, mục đích của anh ta là gì … ?

Mục đích của hệ thống tuyển chọn gần như khắc nghiệt này rút cuộc là gì…

Đợi đã!

Một tia sáng lóe lên trong mắt tên mập.

Lựa chọn…

Từ này… Tại sao nó lại thốt ra từ miệng mình một cách tự nhiên như vậy, đây không phải là lần đầu tiên.

Anh ta nhìn tay mình, đột nhiên cảm thấy mình có chút xa lạ, giống như… đối với bác sĩ vậy.

Không đúng!

Nhất định là đã xảy ra vấn đề ở đâu!

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu bắt đầu chảy xuống dọc theo má anh ta, đối với nỗi sợ hãi về nhiệm vụ lần này và những con quái vật sắp tới đều bị đẩy lùi bởi một sự quỷ dị thuần khiết và rộng lớn khác.

Mà những thứ đó tầm thường đến mức không đáng được nhắc đến trước cảm giác quỷ dị không thể tìm thấy ở đâu kia.

Tại sao?

Tại sao… lại như vậy?

Trong bóng tối, anh ta có thể rõ ràng cảm nhận được trong cơ thể mình có thứ gì đó đã bị sửa đổi, giống như mật mã bị giả mạo, lớp da vẫn không thay đổi, thứ bọn họ sửa đổi chính là thứ sâu nhất trong cơ thể này.

Linh hồn sao?

Tên mập không khỏi giật mình trước ý tưởng bất ngờ của mình.

Trước đây anh ta đã từng nói chuyện với bác sĩ, bọn họ đều đồng ý rằng phần thưởng do ác mộng mang lại rất thiên về yếu tố rủi ro, bất luận là giấy trắng hộ mệnh, hay là tờ báo manh mối thì cũng cực kỳ khó lấy được.

Tuy nhiên, ngay cả khi có được những thứ này, thường cũng chỉ có được lợi thế nhất định trong ác mộng.

Vậy… tại sao lại có nhiều người lần lượt rơi vào vũng lầy ác mộng, thậm chí còn dùng tờ báo manh mối, để tiến vào trước?

Kẻ điên sao?

Tất nhiên là không, cách giải thích duy nhất là bọn họ chắc chắn đã thu được đủ lợi ích từ vũng lầy ác mộng này, lợi ích này đã thôi thúc và cám dỗ bọn họ tiếp tục rơi vào ác mộng lần nữa.

Trần Hiểu Manh, Dư Văn, còn có Trần Nhiên trong nhiệm vụ lần này… tất cả đều như vậy.

Về phần rút cuộc là gì, thì tên mập không biết, nhưng anh ta có linh cảm rằng ngày sự thật được phơi bày không còn xa nữa.

Rất gần.

Gần đến… chỉ còn lại một lớp giấy dán cửa sổ.

Chờ khi anh ta định thần tỉnh táo lại, phát hiện bác sĩ đang đứng ngay bên cạnh, chen vào giữa anh ta và bức tường, không khỏi khiến anh có chút cảm động.

Đừng thấy con người bác sĩ không tập trung vào công việc cho lắm, lời tục tĩu lại nhiều, nhưng trong thâm tâm, tên mập

hiểu rõ bác sĩ thực sự rất tốt với mình, hắn chính là một người nói năng chua ngoa sắc bén nhưng tâm địa thiện lương.

"Bác sĩ." Tên mập chậm rãi gật đầu: "Cám ơn anh."

Giang Thành đột nhiên trừng lớn mắt, sau đó dùng ngữ khí rất tự nhiên nói: "Trần Nhiên, anh đang thất thần cái gì vậy?"

Trần Nhiên? !

Vừa mới phản ứng lại, tên mập sợ đến da đầu sắp bay ra, Trần Nhiên đã lạnh hết người rồi, bị nhai đến cặn xương cũng không còn, còn Trần Nhiên từ đâu nữa?

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt thất thần của tên tên mập, Giang Thành thở dài một hơi, lén chọc vào bàn chân đang giơ lên, rồi lại đặt xuống.

"Anh đang thất thần cái gì vậy!" Giang Thành bất mãn nói: "Vừa rồi tôi suýt chút nữa đã đá anh ngã xuống rồi biết không?"

Lúc này tên mập mới phản ứng lại, hóa ra bác sĩ chen vào giữa mình và bức tường là có kế hoạch cả, hoặc là mình không trả lời hoặc là phản ứng chậm, theo tính cách của bác sĩ, hắn thực sự sẵn sàng đá anh ta một phát xuống dưới.

"Bác sĩ, tôi đã nghĩ đến rất nhiều chuyện, anh nghe tôi…"

"Nó có liên quan đến tình hình hiện tại không?"

"À… có lẽ là một chút, nhưng liên quan không lớn lắm."

"Vậy thì đừng nói nữa" Giang Thành trực tiếp cắt ngang lời nói tiếp theo của anh ta, nhìn bóng tối dưới gầm bậc thang: "Cho có thể sống sót trở về, rồi nói cũng không muộn."

"Được, bác sĩ."

Sau khi đáp lại xong, tên mập ngoan ngoãn đi theo Giang Thành, hai người chậm rãi đi xuống.

Sau khi đã bước xuống hết bậc thang, bước ra khỏi cánh cửa đá đầu tiên, trái tim của tên mập cũng như nhảy lên tận cổ họng.

Giang Thành đột nhiên dừng lại.

Điều này khiến cho tên tên mập không kịp né tránh phía sau đã đụng phải hắn: "Bác sĩ." Hắn nhìn khắp bốn xung quanh, khẽ giọng nói: "Ở đây… yên tĩnh quá."

Xung quanh trống không, cửa ra vào và cửa sổ của tòa nhà vắng tanh, những cảnh tượng ban đầu về những "người dân" đứng cầm đuốc hay đám đông quái vật đều không xuất hiện.

Điều này khiến cho tên mập đang chuẩn bị chạy trở lại có hơi ngạc nhiên.

Theo tính toán thời gian, những "người dân" đang nhanh chóng tiếp cận nơi này chắc hẳn cũng phải có mặt ở đây rồi.

Tên mập nhìn thấy Giang Thành đứng như vồ ở đó, vô thức muốn vươn tay kéo hắn, nhưng vừa chạm vào người bác sĩ, tên mập cũng không khỏi khựng lại.

Tiếp theo, anh ta bắt đầu run rẩy dữ dội.

Bởi vì bác sĩ cũng vậy.

Anh ta vậy mà lại nhìn thấy một cảm xúc tương tự như tuyệt vọng trong mắt bác sĩ…

Tên mập lập tức cúi người xuống nhìn xung quanh, nhưng xung quanh lại chẳng có gì cả.

"Bác sĩ… bác sĩ…" Tên mập sợ đến mức thay đổi cả giọng nói: "Anh đừng làm tôi sợ, tôi…"

Giang Thành đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy cánh tay của tên mập, sau đó bước một bước, hai bước, máy móc đi về phía trước dọc theo con đường bọn họ thường đi.

Tên mập hoàn toàn choáng váng, vì tin tưởng bác sĩ nên cắn môi, không phát ra âm thanh nào, chỉ chậm rãi đi theo bác sĩ về phía cửa ra vào.

Đi được nửa đường, anh ta chợt nhận ra rằng đại sảnh không chỉ im lặng mà còn rất vắng vẻ, tất cả những tác phẩm điêu khắc bằng đá xiêu xiêu vẹo vẹo chỗ này chỗ kia đều đã biến mất.

Khi còn cách lối ra khoảng 10 mét, Giang Thành đột nhiên dừng lại.

Tên mập vốn đã hoảng sợ, môi run rẩy nhưng không dám hỏi gì, đứng ở đây, anh ta đã có thể nhìn thấy mặt biển qua cửa sổ đổ nát, cũng như thị trấn Đá Đen trên biển.

Nhưng chính là không thấy dấu vết của những "người dân" kia.

Bọn họ đã đi đâu rồi?

Chạy tới tảng đá trong rừng rồi?

Tên mập thắc mắc, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng khi nhìn về phía Giang Thành, anh ta mới phát hiện ánh mắt của hắn đang dán chặt vào một không gian nhỏ trống trải trước mặt, hôm nay vô cùng hiếm thấy lại xuất hiện mặt trăng.

Trăng tròn.

Ánh trăng mỏng manh trải dài trên mặt đất, trên đó phản chiếu một cái bóng không biết là thứ gì.

Phần trên dày và hình trụ, phần dưới giống như một cái đầu tròn nhỏ hơn phình ra từ phần dưới, như thể nó bị treo ngược vậy…

Sau đó, tên mập bất lực nhìn cái bóng khẽ run lên, tiếp theo "bụp" một tiếng, nó dang rộng đôi cánh sau lưng.

Giang Thành tóm lấy tên mập chạy về phía rừng cây, trên đầu vang lên tiếng móng vuốt dày đặc bò lổm ngổm, tiếng đập của đôi cánh khiếm khuyết

Đang đến ngay sát phía sau bọn họ.

Chương 228: Quen thuộc

Những "người dân" của thị trấn Đá Đen đã từ bỏ việc giả vờ, bắt đầu tàn sát những người sống sót trong nhiệm vụ một cách tàn bạo nhất.

Tên mập chưa bao giờ nghĩ mình có thể chạy nhanh đến thế.

Tất cả những tác phẩm điêu khắc bằng đá đó… toàn bộ đều đã sống lại!

Hơn nữa còn kết hợp với những "người dân" đang chạy tới khác, ẩn nấp mai phục, treo ngược mình trên nóc đại sảnh tầng một của tòa nhà, từng bước chờ đợi con mồi đến gần.

Hiệu quả của tòa nhà như một khu vực an toàn đã biến mất, đó là lý do tại sao bác sĩ nhất quyết xông ra ngoài.

Tiếng móng vuốt sắc nhọn, tiếng đập cánh và các loại âm thanh tạp nham theo sát phía sau, tên mập muốn quay đầu lại nhìn xem, nhưng lại không dám.

Anh ta sợ sau khi thực sự nhìn rõ những thứ quỷ đó, sẽ mất đi bản năng sinh tồn.

Những con quái vật xấu xí đó không vụng về như lúc đầu đã thấy, tốc độ của bọn chúng rất nhanh, cắn xé phía sau hai người như một bầy sói.

Mãi cho đến khi lao vào trong rừng, được cây cối che phủ thì tình hình mới khá hơn đôi chút.

"Bác sĩ, những hạn chế mà tòa nhà áp đặt đối với bọn chúng đã biến mất rồi." Tên mập thở phì phò, sắc mặt trắng bệch như xoa một lớp sơn.

Giang Thành đang ở phía trước tìm đường, đẩy bụi cây rậm rạp sang một bên, vẻ mặt quái dị, ánh mắt càng kì lạ hơn, như đang do dự cái gì đó, khiến cho tên mập cảm thấy rất bất an thấp thỏm.

Xung quanh liên tục có những âm thanh cọ xát và cành cây gãy liên tục, những thứ quỷ đó cũng đã lao vào khu rừng cùng với bọn họ.

"Bác sĩ." Tên mập đi dọc theo con đường Giang Thành mở ra, anh ta dừng lại, miệng hơi hé mở rồi lại ngưng, dường như muốn nói điều gì nhưng lại không biết nên nói thế nào.

"Muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi." Giang Thành nói mà không quay đầu lại: "Nếu quá muộn, thì không có cơ hội nữa đâu."

Nghe vậy, tên mập không còn do dự nữa, hạ giọng nói: "Bác sĩ, tôi đang nghĩ, nếu như tác dụng hạn chế của tòa nhà đối với bọn họ đã không còn, vậy thì tại sao vừa rồi ở đại sảnh bọn họ không ra tay?"

Anh ta nuốt nước bọt, bên tai vang lên tiếng "xào xạc" buộc mình phải tăng tốc độ: "Nếu như lúc đó bọn họ ra tay, tôi nghĩ chúng ta hoàn toàn sẽ không có cơ hội chạy vào trong rừng."

Con đường Giang Thành chọn rất dốc, như vậy thứ nhất là có thể ẩn nấp rất tốt, thứ hai, xét hình dáng cơ thể của những thứ quỷ đó thì có vẻ như chúng không giỏi leo trèo.

So với việc truy đuổi trên vùng đất bằng phẳng, lợi thế lớn hơn của bọn chúng chắc hẳn là ở trên biển.

Giang Thành đi phía trước cẩn thận thăm dò đường đi, giẫm phải chỗ trũng, xác định có thể chịu được lực lượng của mình, sau đó tiếp tục đi lên phía trên: "Là đi săn." Hắn mở miệng nói.

"Đi săn?" Tên mập sửng sốt.

Từ này không xa lạ với anh ta, khi còn rất nhỏ, anh được ông bà ngoại nuôi dưỡng ở một huyện nông thôn nhỏ, mỗi buổi chiều ấm áp, ông nội đều tựa vào chiếc ghế xích đu gãy bằng mây, một bên vừa nheo mắt nghe đài radio kể chuyện, một bên vừa nhìn anh chơi đùa.

Lúc phấn khích còn tóm anh đến bên cạnh, kể cho anh nghe một số điển cố lịch sử mà tự mình cho là rất thú vị, mặc dù lần nào anh cũng rất kháng cự.

Nhưng cứ lặp đi lặp lại, thực sự đã dạy cho anh ghi nhớ ra rất nhiều thứ.

Đi săn là một trong số đó.

Khi nhắc đến các hoạt động quy mô lớn mà hoàng thất cổ đại tham gia, đi săn có tỷ lệ lên hình cực kì cao, bất luận là vương triều trung nguyên, hay là những người du mục phương Bắc, đều làm không biết chán.

Đây là môn vận động có rất nhiều người tham gia.

Cụ thể hơn là xua đuổi dã thú ở một khu vực nhất định đến một nơi thông qua vòng vây, sau đó tập trung bắn giết.

“Bọn họ muốn đuổi chúng ta tới gần tảng đá sao?” Tên mập kinh sợ hỏi, điểm này không hề khó đoán.

“Trừ lý do đó ra, tôi không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.” Mấy vết dao trên người Giang Thành đã hạn chế nghiêm trọng khả năng di chuyển của hắn, đặc biệt là bụi rậm thỉnh thoảng lại cào xước các vết thương ra.

“Bác sĩ, tôi thấy việc đi săn mà anh nhắc đến không có vấn đề gì, nhưng tôi luôn cảm thấy bọn họ…” Tên mập suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Mục đích của bọn họ không đơn giản chỉ là giết chúng ta.”

Tên mập dừng một chút, sau đó vươn tay nắm lấy cánh tay Giang Thành: "Bác sĩ." Tên mập đột nhiên nói: "Cảnh tượng này… anh không cảm thấy quen sao?"

Động tác dưới chân Giang Thành ngưng lại, hắn chậm rãi hạ người xuống, dùng tảng đá bên cạnh chặn người mình lại, sau đó quay người nhìn về phía tên mập: "Nói tiếp đi."

"Anh còn nhớ cảnh tượng trước đó mà chúng ta đã nhìn thấy ở gần tảng đá không?" Tên mập không dám chậm trễ, nói rất nhanh.

"Ý anh là… những kẻ xâm lược đó áp giải những người dân bản địa của thị trấn Đá Đen…"

Tên mập liếm môi, gật đầu với bác sĩ: "Đúng, bác sĩ anh hãy nghĩ thử xem, những kẻ xâm lược đó đã tập hợp những người dân bản địa lại với nhau, sau đó đuổi bọn họ từ thị trấn vào rừng, cuối cùng dừng lại ở gần tảng đá…"

"Có phải… rất giống với tình huống hiện tại của chúng ta không?" Tên mập nhắc nhở.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành ngẩng đầu nhìn về phía tên mập, trong mắt hắn có gì đó mà anh ta không hiểu lắm: "Anh nói đúng." Giang Thành gật đầu: "Mục đích giữa hai bên hẳn là nhất quán, nếu không sẽ không thể giải thích được."

Sai khi nấp sau phiến đá, tên mập nhìn qua khe hở trong bụi cây, cố gắng tìm xem đám quái vật đang truy đuổi ở đâu, sau đó thở dài: "Nhưng tôi không biết âm mưu của bọn họ là gì."

Giang Thành dựa vào phiến đá, âm thanh "xào xạc" xung quanh khiến hắn cảm thấy khó chịu, nhiệm vụ sắp kết thúc, bầu không khí quái dị trong rừng càng mạnh hơn trước rất nhiều.

Thậm chí đã có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn ở một mức độ nhất định.

Nhưng xem ra… hắn ngẩng đầu lên, tên mập trước mặt đã khá hơn nhiều, tuy rằng trông anh ta đang rất sợ hãi, nhưng đầu óc lại minh mẫn hơn trước.

Hành động đi săn cách nhau cả trăm năm, nếu như nói trong này không có mối liên hệ nào, hiển nhiên là không thể, nhưng… trong đôi mắt của Giang Thành không ngừng lóe lên ánh sáng.

Liên hệ… rút cuộc là ở đâu?

Vẫn còn đường sống…

Nhiều manh mối khác nhau hiện lên trong đầu hắn, bọn chúng được chia thành các bộ phận khác nhau, ghép lại với nhau, tích hợp… những phần tạm thời vô nghĩa đã bị loại bỏ, những phần mới lại được tinh chế.

Cho đến khi… một khuôn mặt đầy máu tươi xuất hiện trong tâm trí hắn.

Khung cảnh đột nhiên đóng băng.

Đó là khuôn mặt của một cô bé, cũng không được coi là quá đẹp, nhưng cũng không tầm thường, khuôn mặt tươi cười đầy máu tươi, thân thể bị cắt làm đôi.

Là cháu gái của ông già.

Sau đó, giống như mở cơ cấu nhả cửa trập trên máy ảnh vậy, trong đầu hắn hiện lên những khuôn mặt tươi cười đáng sợ, bọn họ không có ngoại lệ, bị tàn sát một cách tàn nhẫn, nhưng cũng không ngoại lệ, vẫn còn lại một khuôn mặt tươi cười quỷ dị.

Là những người dân bản địa đã bị thảm sát trước đó…

Bọn họ đang cười, như thể… âm mưu đã thành công vậy.

Một lượng lớn tin tức tụ tập trong đầu Giang Thành, quấn lấy nhau, gần như nổ tung, nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên yên tĩnh.

Mối liên hệ giữa hai bên… hắn đã tìm thấy rồi.

Mục đích của những con quái vật đang đuổi theo phía sau kia, hắn cũng đã hiểu rồi.

Giết chết đám người bọn họ không phải là mục đích, mục đích thực sự của những thứ quỷ đó là xua đuổi bọn họ đến gần tảng đá, bị bọn chúng giết chết, giống như… những "người dân bản địa " đã chết với nụ cười trên môi kia.

Bọn chúng chỉ muốn được giải thoát.

Luân hồi này…

Chương 229: Tạm biệt

“Anh mập.” Giang Thành vỗ vỗ vai đối phương: “Chúng ta đi thôi.” “

Tên mập trợn tròn mắt: “Đi đâu?”

“Tảng đá.”

“Tảng đá?”

Dường như nhận ra giọng mình có hơi lớn, tên mập lập tức hạ giọng, run rẩy nói: “Bác sĩ, mấy tên đó là muốn đẩy chúng ta tới chỗ tảng đá kia.”

Theo lý giải của tên mập, nếu làm theo ý muốn của những kẻ đó thì chỉ có chết.

“Đây không còn là chuyện chúng ta có thể quyết định nữa.” Giang Thành nói.

Tên mập gần như không cần suy nghĩ cũng biết bác sĩ nói đúng, những tên đó đã tản ra, thành mạng lưới đang tiến về phía bọn họ, nếu không muốn bị bắt tại chỗ thì đành phải trốn vào sâu trong rừng.

Nhưng… điều này tương đương với việc tự sát từ từ.

Khi âm thanh xung quanh ngày càng dày đặc, cả hai bắt đầu di chuyển dọc theo con đường và tiến sâu hơn vào rừng.

Vài phút sau, một cái màng khổng lồ giống như loài lưỡng cư đập vào phiến đá nơi tên mập và Giang Thành từng tạm thời nghỉ chân ban nãy, móng tay sắc nhọn trên đó phản chiếu ánh sáng mờ ảo.

Một nhóm những tên cao 2,3 mét từ khắp nơi xuất hiện, vây quanh và đuổi theo bọn họ dọc theo con đường gồ ghề.

Những vũng chất nhờn kinh tởm đọng lại trên thân cây và đá khi bọn chúng đi qua.

Lại đi đến tảng đá lần nữa, không hề gặp phải trở ngại nào, lúc này tảng đá đã sạch sẽ như mới, xương trắng, thit thể, máu tươi… đều đã biến mất.

Nếu như không biết rõ tảng đá có ý nghĩa gì thì đó thực sự là một tác phẩm thủ công khổng lồ.

Toàn thân trắng toát, phần thân có vầng sáng lập lòe, tên mập chăm chú quan sát tảng đá, anh ta vậy mà lại có ảo giác tảng đá có sự sống, đang nhấp nhô lên xuống theo hơi thở.

Anh ta kiềm chế bản thân nhìn đi chỗ khác rồi quay lại nhìn bác sĩ.

Ánh mắt bác sĩ chậm rãi quét qua tảng đá, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, tên mập thật sự không muốn quấy rầy hắn, nhưng đã không thể được nữa, lần lượt những sinh vật cổ quái đến khó tin xuất hiện ở gần bọn họ.

Làn da màu xanh lục đậm, một số có lưỡi dạng màng với móng tay sắc nhọn, một số có cánh phía sau, nhưng xét theo kích thước thì chúng chắc chắn không thể bay.

Lần lượt, những sản phẩm tiến hóa khiếm khuyết dường như đã lạc khỏi phòng thí nghiệm sinh học này dần dần vây quanh hai người.

Lúc này tên mập ngược lại đã bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, như muốn trút bỏ hết oán hận tích tụ suốt đường đi.

“Bác sĩ.” Anh nói với một nụ cười gượng: “Không có đường nữa rồi.”

“Ừm.”

Bác sĩ tựa hồ còn đang suy nghĩ, nhắm mắt làm ngơ trước những tên đang càng ngày càng áp sát, tên mập không khỏi có chút tiếc nuối cho người đàn ông này, đến lúc này rồi, vẫn còn không chịu bỏ cuộc sao?

Ngay cả khi thực sự vẫn còn đường sống, đối với bọn họ mà nói, cũng vô ích.

Không có thời gian nữa rồi.

Nói ra cũng kì lạ, tên mập thực ra lại là một người rất sợ chết, không chỉ sợ chết mà còn sợ đau, có lần anh ta đang thái rau khi đang nói chuyện với bác sĩ thì vô tình bị đứt tay.

Chỉ là một vết thương nhỏ, Giang Thành có lẽ đến cau mày cũng sẽ không, nhưng tên mập thì lại không ngừng phàn nàn hồi lâu, trách cứ bác sĩ đã nói chuyện với mình.

Thế là trong số ba món ăn đã thỏa thuận ngày hôm đó, đã bị anh ta cắt đi một món.

Nhưng bây giờ, anh căn bản không có cảm giác gì, giống như đang đi du lịch hay gì đó, bình tĩnh đến mức ngay cả chính mình cũng không nhận ra.

Anh chỉ cảm thấy thật đáng tiếc.

Không phải đáng tiếc cho mình, mà đáng tiếc cho bác sĩ.

Con người này khá tốt, tuy hắn có một số khuyết điểm nhỏ nhưng hắn… là một người thực sự tốt, nhờ có hắn mà cuộc sống của mình mới có thể trì hoãn được đến bây giờ.

Anh ta thậm chí còn nghĩ rằng nếu bác sĩ không phân tâm chăm sóc cho mình, có lẽ… đã sớm rời đi từ lâu rồi.

Dù sao thì những nhân vật rắc rối như Trần Nhiên và Tô Tiểu Tiểu đều đã đổ gục trong tay bác sĩ.

Một người như hắn không đáng phải chết, nếu có đủ thời gian, hắn có thể thật sự có thể tìm ra bí mật ẩn giấu trong ác mộng, thậm chí… phá giải được bí mật này.

Anh ta có một niềm tin không thể giải thích được đối với các bác sĩ.

Hắn không đáng phải chết, đáng chết là chính mình một người chỉ biết làm vướng chân, lại còn mặt dày nữa.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng: "Bác sĩ," anh khàn giọng nói, hai người đã ở rất gần,"có thể cho tôi biết tên của anh được không?"

Giang Thành quay mặt lại nhìn sang anh ta.

"Không có gì đâu, bác sĩ," anh ta cười gượng nói,"chỉ là đã quen biết lâu như vậy rồi, nhưng tôi vẫn chưa biết tên anh, cảm thấy rất hối tiếc."

"Tôi không có tên," Giang Thành nói,"Tôi là trẻ mồ côi."

"Vậy họ của anh…"

"Lấy đại thôi."

Tên mập: "…"

Ngoài bộ não thông minh, điều tên mập khâm phục nhất ở vị bác sĩ này chính là khả năng phá hỏng bầu không khí, vốn định sẽ chào tạm biệt hắn một cách đàng hoàng, sau đó sẽ nói vài lời cảm ơn.

Trong trí tưởng tượng của tên mập, cuối cùng bọn họ thậm chí sẽ ôm nhau chết, cảnh tượng đó rất xúc động.

Nhưng bây giờ, bị hai câu nói của bác sĩ làm mất hết rồi.

Chẳng trách là trẻ mồ côi…

Trong đầu anh ta hiện lên một số thứ nghiêm túc và không nghiêm túc, tên mập chợt nhận ra bác sĩ có ảnh hưởng rất lớn

đến mình, nếu đối mặt với tình thế tuyệt vọng hiện tại, chắc hẳn đã không thể đứng dậy nổi rồi.

Chưa kể đến việc cuối cùng vẫn phải nhờ bác sĩ khuấy động mọi chuyện.

"Hả?" tên mập dường như chợt nhận ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn bác sĩ vẫn đang nhìn quanh tảng đá, anh ta cảm thấy mọi chuyện dường như không giống như mình tưởng tượng.

Bác sĩ có vẻ như…

Anh ta lập tức nói: "Bác sĩ, có phải anh đã nghĩ ra điều gì không?"

"Coi là vậy đi." Giang Thành đưa tay kéo tên mập đến bên cạnh, bởi vì những thứ giống quái vật kia càng ngày càng gần: "Tôi tìm được đường rồi, anh mập." Hắn nói.

Nghe vậy, tên mập lập tức hưng phấn, anh ta không sến sẩm nữa, cảm thấy khí lực trong người đã trở lại, năng lượng tràn đầy.

Giang Thành vẫn đang nhìn anh ta như cũ, trong mắt có thêm thứ mà tên mập không hy vọng nhìn thấy.

Chỉ chốc lát sau, tên mập mới hiểu ra: "Bác sĩ… bác sĩ." Môi anh ta run run: "Có… phải là…"

"Phương pháp của tôi chỉ có thể bảo đảm một người rời đi." Giang Thành nói: "Hai người có lẽ cũng được, nhưng có rủi ro, kết quả cuối cùng có khả năng là không ai có thể rời đi."

Hy vọng được nhen nhóm rồi lại tan vỡ, đó là sự chuyển đổi từ mất hy vọng sang tuyệt vọng, máu trên mặt rút đi, đôi môi tím tái của tên mập run rẩy không ngừng.

"Nếu như anh nói hy vọng tôi dẫn anh đi." Giang Thành ngưng một chút: "Tôi sẽ cố gắng dẫn anh rời đi, nhưng hy

vọng anh hiểu, việc này rất mạo hiểm, cũng không hợp lí.”

Những quái vật đó đang dần dần đến gần, thậm chí mùi hôi thối trên cơ thể chúng cũng lan ra, nhưng lúc này không ai quan tâm đến điều đó, Giang Thành nhìn chằm chằm vào tên mập, một lúc sau, hắn nói với giọng trang trọng trước đây chưa từng thấy: “Vậy nên … . .”

Tên mập cúi đầu, mấy giây sau…

“Anh đi đi, bác sĩ.” Anh ta ngẩng đầu lên, nhưng vẻ mặt lại khác với tưởng tượng của Giang Thành, mặc dù không thể che giấu vẻ u ám trong mắt, nhưng vẫn nhếch miệng cười nói: “Rất vui được gặp anh, bác sĩ.”

Chương 230: Ánh trăng

“Bác sĩ.” Tên mập chỉ vào mũi những thứ đang vây đến xung quanh nói: “Có cần tôi giúp anh dụ những thứ này đi không?” “

Đường sống chắc chắn có liên quan đến tảng đá, nhưng điều bác sĩ cần nhất lúc này chính là thời gian.

“Không cần” Giang Thành nói thẳng: “Tôi cần anh giúp tôi kích hoạt tảng đá.”

“Được.”

Dùng dao găm rạch bàn tay của tên mập ra, tên mập chỉ rùng mình một cái, rồi không động đậy nữa, sau đó anh ta hít một hơi thật sâu, ấn bàn tay đang chảy máu của mình lên tảng đá.

Trong nháy mắt, vầng sáng màu đỏ mà anh ta từng thấy trước đó đột nhiên nở rộ, bao phủ tảng đá và hai người Giang Thành tên mập.

Mặt trăng trên bầu trời cũng biến thành trăng máu.

Buổi lễ… đã bắt đầu.

Sau khi nhìn thấy vầng hào quang màu đỏ, đôi mắt của những con quái vật xung quanh chuyển sang màu đỏ, một cảm giác ngây ngất giống như con người tràn ngập hốc mắt lồi ra, bao phủ trong đôi mắt với lớp màng màu trắng.

Bọn chúng tranh giành nhanh lao về phía trước, khoảng khắc chạm vào kết giới màu máu, đều lần lượt ngã xuống đất như thể bị trúng độc.

Không, không phải là trúng độc!

Mà là… có cảm giác như bị đổ axit mạnh vào vậy.

Làn da của chúng bắt đầu tan chảy, theo sau là các cơ bắp sần sùi, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, những bộ xương dày trắng nõn lộ ra từng chút một, cảnh tượng vô cùng máu me.

Nhưng những tên ở phía sau vẫn lao về phía trước.

Niềm vui và sự điên cuồng trong mắt gần như tràn ra khỏi hốc mắt.

Nhưng tên mập không có thời gian để ý đến bọn chúng nữa, bởi vì… anh bất lực nhìn thấy một bóng người gầy gò xuất hiện trên tảng đá.

Đó là người phụ nữ lớn tuổi!

Người phụ nữ lớn tuổi phóng ra năng lượng quái dị khổng lồ và nuốt chửng những đồng đội hết người này đến người khác!

Chị ta vậy mà cũng xuất hiện…

Có vẻ như bác sĩ đã nói đúng, quả nhiên là kế thừa, sở dĩ người phụ nữ lớn tuổi không chết như những người đồng đội trước đây của mình, chỉ là vì chị ta được chọn làm vật dẫn cho vòng quỷ dị mới.

Lời nguyền này là không thể giải được.

Sau làn sóng "kẻ xâm lược" mới tàn sát các "thổ dân", lại biến thành "thổ dân" ở đây, rồi đau đớn chờ đợi làn sóng xâm lược tiếp theo giúp bọn họ giải thoát.

Nó giống như luân hồi nối tiếp luân hồi.

Cứ kéo dài vô tận, mà sinh vật quỷ dị bám trên người người phụ nữ lớn tuổi chính là chìa khóa để mở ra luân hồi.

Bây giờ… lần luân hồi tiếp theo, sắp bắt đầu rồi.

“Bác sĩ.” Tên mập quay đầu lại: “Tiếp theo…” Anh ta ngưng một chút, nghiến răng nghiến lợi lần nữa, sau đó mới nói: “Có phải cần tôi cũng bị ăn thịt không?”

Giang Thành nhìn anh ta, không nói gì.

“Tôi hiểu rồi.” Tên mập gật đầu, khi thu hồi lại tầm mắt, cũng nhảy phắt lên tảng đá, máu chảy theo vết thương trên tay, dọc theo đầu ngón tay, nhỏ xuống mặt đất trắng tinh.

Giống như một giọt chu sa, vẩy trên giấy Tuyên Thành.

Người phụ nữ lớn tuổi vẫn nở nụ cười cực kỳ vặn vẹo, cái lưỡi thon dài như rắn quấn quanh môi, tên mập đã từng nhìn thấy bộ dạng này trước đây, lúc Trần Nhiên bị ăn thịt chị ta cũng giống như vậy.

Chỉ là không ngờ rằng, mới một tiếng sau, đã đến lượt mình.

Một cái bóng to lớn xuất hiện bên cạnh người phụ nữ lớn tuổi, vị trí mà lẽ ra là cái bóng của chị ta càng ngày càng méo mó, hiển nhiên không nhìn thấy gì nữa, chỉ để lại một cái bóng to lớn có sừng và một cái đuôi trên tấm đá.

Có một thứ gì đó khổng lồ quỷ dị đang ở ngay trước mặt mình.

Nhưng tên mập không nhìn thấy.

Anh ta thậm chí còn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo tỏa ra từ thứ đó.

“Tạm biệt, bác sĩ.” Tên mập quay lưng về phía bác sĩ, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Tạm biệt.” Giang Thành khẽ nói.

Một giây tiếp theo, thân thể to lớn của tên mập tựa hồ bị thứ gì đó nhấc lên, chỉ còn lại hai chân giãy giụa trên không

trung mấy lần, phát ra tiếng răng rắc của xương và gân gãy, hai chân ngừng cử động.

Tiếp sau đó bị nuốt vào trong bụng.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, người phụ nữ lớn tuổi lại chuyển sự chú ý sang Giang Thành, chị ta hài lòng liếm khóe miệng, một tên mập… dường như không thể lấp đầy cái bụng của chị ta.

Giang Thành quay đầu nhìn những tên xông vào kết giới màu máu, máu thịt hóa thành nước mủ, chỉ còn lại xương cốt trắng bệch, không khỏi lộ ra vẻ chán ghét.

Sắp kết thúc rồi, chỉ còn lại khoảng chục con quái vật vẫn đang vùng vẫy trong làn nước đẫm máu.

Một giây tiếp theo, Giang Thành đột nhiên mỉm cười, quay người lại, nhìn từ trên xuống dưới người phụ nữ lớn tuổi với khuôn mặt khao khát kia, rồi thở ra: “Thôi bỏ đi, coi như chị được hời.”

Sau đó, trước mặt bà lão và con quái vật vô hình, hắn dùng dao tự hủy đôi mắt của mình, nhảy lên tảng đá.

Một lúc sau, âm thanh nhai đáng sợ và dị thường lại vang lên.

Nhưng người phụ nữ lớn tuổi lại không còn cười nữa.

Khuôn mặt vặn vẹo u ám đến mức tưởng như có thể nhỏ ra nước. …

Một tiếng trước.

“Phù…”

Trên chiếc giường lớn chạm khắc bằng gỗ nguyên khối, có người mở mắt ra.

Là một chàng trai trẻ rất đẹp trai, tóc mái xõa trên trán, khí chất ôn nhu như ngọc.

Một đôi mắt màu hạt dẻ nhạt không những không hung hãn mà còn có chút yếu đuối.

Nó rất giống với dáng vẻ đi ra từ trong văn học nỗi đau tuổi trẻ.

Anh ta không vội đứng dậy, lắc lắc cái cổ tê dại vài lần, sau đó nheo mắt nhìn trần nhà tối tăm, mấy phút sau mới từ từ ngồi dậy.

Đây là một phòng ngủ lớn đến ngạc nhiên.

Nhưng không có cách nào có thể biết được danh tính chủ nhân của ngôi nhà cũng như sở thích của anh ta.

Bởi vì… trong phòng hầu như không có gì cả.

Phòng ngủ lớn gần như trống rỗng ngoại trừ một chiếc giường.

Người đàn ông rời giường đi ra phía bên kia phòng ngủ, nơi có một cánh cửa gỗ đôi cao ba mét.

Đặt tay lên tay nắm cửa gỗ, người đàn ông chợt mỉm cười, nhưng không ai có thể ngờ rằng một người đàn ông hiền lành như vậy khi cười lại dữ tợn đến thế.

Khóe miệng nhếch lên quá mức, để lộ một hàm răng trắng.

“Cạch cạch——”

Cánh cửa gỗ sơn hoa văn lộng lẫy bị đẩy ra, ánh sáng nhàn nhạt lan ra như lưới, người đàn ông nheo mắt lại, bên ngoài là một không gian rộng lớn, có hơn chục hàng ghế được xử lý đặc biệt sắp xếp theo thứ tự.

Tiếng đàn piano ai oán vang vọng bên tai.

Đó là khúc Moonlight của Chopin, nó đã đạt đến điểm nhẹ nhàng ở cuối chương thứ hai, và sự căng thẳng của chương thứ ba sắp ập đến. (*: Frederic Chopin nghệ sĩ piano và nhà soạn nhạc người Ba Lan)

Trước mặt anh ta có một cây đàn piano lớn đặt cách đó khoảng mười mét, ánh đèn sân khấu yên tĩnh bao phủ nó, trên mặt hiện lên một luồng khí hào nhoáng và quyến rũ thời hậu Baroque.

“Quay lại rồi.” Tiếng đàn piano ngừng chơi, một giọng nữ khẽ vang lên.

Trần Nhiên cười toe toét, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, nheo mắt nói: “Có phải chỉ có một mình tôi cảm thấy… ca khúc này chỉ thích hợp cho tang lễ thôi phải không?”

Những ngón tay thon dài nhảy múa trên phím đàn đen trắng, người phụ nữ như đang thể hiện kỹ năng của mình, lại càng giống như đang giết thời gian một cách vô nghĩa: “Dù sao thì đối với anh cũng đều như nhau thôi.” Người phụ nữ nhẹ nhàng nói.

Nụ cười trên môi Trần Nhiên càng thêm cường điệu.

“Tiên sinh đang đang đợi anh.” Người phụ nữ lần đầu tiên nghiêng đầu nhìn anh ta.

Dưới ánh sáng mờ ảo, có một khuôn mặt bình thường, bộ trang phục đơn giản không hợp với cây đàn piano đắt tiền trước mặt, thứ duy nhất phù hợp… chỉ có khí chất.

“Là… muốn hỏi chuyện về người đó sao?” Trần Nhiên khoa trương nhướng mày, sau đó cười nói: “Tiên sinh thật quan tâm đến anh ta.”

Chương 231: Kí ức

“Đừng nhiều chuyện.” Người phụ nữ nhìn anh ta: “Sẽ chết đấy.” “

Trần Nhiên quay người rời đi, nhưng khi anh ta đi đến một góc của tòa nhà trông giống như phòng hòa nhạc thì ở đó lại có một cánh cửa khác, Trần Nhiên xoa tay nắm cửa, đột nhiên nói: “Nếu như nhớ không lầm, số 7 cô cũng đã gặp qua anh ta rồi.”

“Ồ, thực xin lỗi.” Trần Nhiên vỗ nhẹ vào trán, cười nói: “Tôi quên mất, bây giờ tôi nên gọi cô là… Cô Lý Lộ.”…

“Wooooooooo…”

“Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Wooooooooo…”

“Vừa vừa phai phải thôi nhé!”

“Bác sĩ, wo wo… , anh không biết đâu,” tên mập toàn thân nằm rạp trên mặt đất, khóc đến nước mũi chảy ròng, toàn thân run lên theo nhịp khóc,“tôi sợ chết mất, cái miệng lớn đó anh không thấy đâu, to như thế này này!

“Không, phải to như này!”

Anh ta giơ tay ra hiệu, khóc lóc trông còn tệ hơn cả một cô bé bị xã hội đen quấy rối chọc ghẹo, Giang Thành đã vào nhà vệ sinh lấy cho anh ta một cuộn giấy khác, cuộn giấy trước đó đã dùng hết.

Ném khắp sàn nhà.

Người không biết chắc còn cho rằng ở đây đã xảy ra đại chiến gì đó.

“Bác sĩ, không thể mang cho tôi một gói khăn giấy sao?” Tên mập giật giật, hai mắt đỏ hoe nói: “Đã lúc nào rồi, anh còn muốn tiết kiệm tiền, anh không thấy mình có chút không đúng sao?”

“Không phải anh cũng có chết đâu?” Giang Thành xòe tay nói: “Không tin anh lên cân xem, có phải là một cân cũng không thiếu không?”

“Bác sĩ à, anh một ngày nhất định phải vô đạo đức đến như thế.” Tên mập ngồi xổm trên mặt đất, anh ta cũng đã hiểu ra, chắc chắn bác sĩ chỉ là lợi dụng anh ta làm trò tiêu khiển mà thôi, cái quái gì mà chỉ có thể đảm bảo một người rời đi, toàn là những điều vớ vẩn.

Bác sĩ chắc chắn đã cười chết mất, khi nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của anh ta.

Càng nghĩ càng tức, chỉ vào bác sĩ, môi run run nói: “Anh, anh, anh… Những chuyện cần làm với mọi người thì anh không làm được chuyện gì hết!”

Giang Thành vẻ mặt thờ ơ, bởi vì lời nói của tên mập hoàn toàn không động đến lợi ích cốt lõi của mình.

Mãi đến khi tên mập đề nghị vứt hết đồ ăn trong tủ lạnh, sau này không bao giờ nấu ăn cho hắn nữa, thái độ của Giang Thành mới khá hơn, lại chạy lên tầng lấy nửa gói khăn giấy từ trong gối cho tên mập.

Cứ như vậy, tên mập mới chịu từ dưới đất đứng dậy, hai người ngồi trên ghế sô pha trò chuyện.

“Bác sĩ.” Tn mập hỏi: “Vì vậy bị con quỷ đó… không không, thứ mà người phụ nữ lớn tuổi triệu hồi ra ăn, mới được coi là qua màn?”

“Ờ-huh.”

“Vậy chẳng phải tất cả chúng ta đều qua màn rồi sao.” Tên mập chớp chớp mắt, tiếp theo lại như nhớ ra điều gì đó: “Không đúng, ý tôi là ngoại trừ Lương Long.”

Lương Long là chết trong miệng của những tác phẩm điều khắc bằng đá tái sinh quỷ dị kia.

Trừ cô ta ra, những người khác đều có liên quan đến người phụ nữ lớn tuổi và tảng đá, ngay cả Tô Tiểu Tiểu chắc cũng như vậy.

Trong số 8 người, có 7 người sống sót, chuyện này có phải hơi… quá nhân từ rồi sao?

Mặc dù quá trình này thực sự rất đáng sợ.

“Làm sao có thể?” Giang Thành cầm cốc nước lên uống một ngụm, sau đó lau miệng nói: “Nếu mà như thế, không cần làm gì cả, chỉ cần ở yên tại chỗ chờ chết là được rồi.”

Tên mập vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn, rõ ràng là đang chờ Giang Thành giải thích.

Giang Thành nheo mắt, gõ gõ vào chiếc cốc trống không.

Tên mập tức giận nói: “Bác sĩ, anh vừa vừa phai phải thôi nhé, chuyện đó tôi còn chưa xong đâu! Bây giờ tôi còn đang tức điên lên đây.”

“Tks.” Giang Thành hừ một tiếng, bất đắc dĩ giải thích: “Anh còn nhớ âm thanh lúc trước nghe được không?”

“Tiếng ca của cá voi?”

Giang Thành gật đầu: “Đúng vậy, tiếng ca của cá voi.” Hắn mỉm cười, nói tiếp: “Không phải tất cả mọi người đều có thể nghe thấy, nếu muốn sống sót thì tiền đề là phải nghe được tiếng ca của cá voi, tôi nghĩ nếu như không kích hoạt tảng đá,

hoặc tiếp xúc sâu hơn với người phụ nữ lớn tuổi, thì sẽ không thể cảm nhận được tiếng ca thanh tao của cá voi kia."

Tên mập suy nghĩ một chút, lập tức ngẩng đầu, còn chưa kịp mở miệng đã bị Giang Thành cắt ngang: "Anh muốn nói tại sao Tô An có thể nghe được trước tiên phải không?"

Tên mập gật đầu.

"Nói thật, điểm này tôi cũng không biết." Giang Thành nhún nhún vai: "Nhưng chuyện trên đời này ai có thể nói được hay đây?" Trong mắt tên tên mập, Giang Thành tương đối thoải mái, dễ dãi, nhưng khi anh ta nghĩ đến chuyện anh chàng này troll mình, hình tượng bác sĩ lại trở nên xấu xí.

"Bác sĩ, vậy cũng có nghĩa là nữ mô tô gặp chuyện đầu tiên, còn có … còn có Lương Long, bọn họ đều thật sự đã chết rồi, còn những người bị ăn thịt sau đó thì chưa chết?"

"Không biết."

"Chết tiệt, đúng là đã quá hời cho cái tên Trần Nhiên kia rồi, nếu sớm biết…"

"Anh mập."

Tiếng phàn nàn của tên mập dừng lại, anh ta nhìn Giang Thành, lập tức biết đối phương đã bắt đầu trở nên nghiêm túc, nói thật thì tên mập có chút sợ hãi lúc bác sĩ nghiêm túc.

"Anh thực sự nghĩ rằng chúng ta đã bắt được anh ta sao?"

Tên mập chậm rãi trừng mắt lên, kinh ngạc nói: "Bác sĩ, ý của anh là… anh ta là cố ý bị anh bắt được?"

Giang Thành cầm cốc nước trong tay, hiển nhiên bên trong không có nước, nhưng vẫn không đặt xuống, ngược lại chậm rãi nghịch nghịch mép cốc.

Tên mập nuốt nước miếng, cảnh giác nói: “Bác sĩ, vậy thì anh ta thật quá đáng sợ, tôi không chỉ nói năng lực của anh ta, mà còn có thân thủ.” Anh ta ngưng một chút, rồi nói tiếp: “Còn có khả năng khống chế lòng người của anh ta.”

“Anh ta thực sự không sợ chúng ta sẽ ra tay, lấy mạng anh ta sao?” Tên mập nói: “Mặc dù rất có thể sẽ gặp phải quả báo, nhưng… nhưng loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra trong ác mộng, trong nhiệm vụ lần trước chẳng phải chúng ta cũng đã gặp phải rồi sao.”

“Sao anh ta dám đặt cược vào chuyện này…”

“Điều đó không còn quan trọng nữa rồi.” Giang Thành nhìn ra ngoài cửa sổ: “Điều quan trọng là anh ta không chỉ đã đặt cược, mà còn đã thắng cược.”

Tên mập vốn đã quen với việc cần chú ý khi giao tiếp với bác sĩ nên sau khi bác sĩ nói xong, anh ta lập tức nhận ra, chắc là bác sĩ đã nhìn ra điều gì đó.

“Bác sĩ.” Anh ta bước tới, cẩn thận hỏi: “Anh đã nhìn ra gì sao?”

Giang Thành chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn vào mắt tên mập, hồi lâu mới nói: “Trong ác mộng một thời gian ngắn như vậy, anh ta rất khó có thể đoán ra được hành vi và thói quen của chúng ta.”

Cổ họng tên mập cuộn lên, nhỏ giọng nói: “Vậy nên…”

“Anh mập.” Giang Thành ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh ta: “Tôi nghi ngờ anh ta biết tôi, thậm chí… trong cuộc sống cũng đã từng tiếp xúc với tôi.”

“Không phải chứ.” Tên mập trả lời: “Bác sĩ, đầu óc anh tốt như vậy, nếu như anh đã từng gặp anh ta, chắc chắn anh sẽ nhận được ra, anh gian xảo như vậy, muốn lừa anh cũng rất khó.”

“Hơn nữa…” Tên mập xấu hổ xoa xoa tay nói: “Tên đó trông như thế nào, bác sĩ anh cũng đã nhìn thấy rồi, trông không hề kém gì anh, nếu như trong cuộc sống có một người như vậy, đoán chừng đi đến đâu cũng là tiêu điểm, thật khó để không chú ý đến anh ta.”

“Tks-”

Trong tầm mắt của tên mập, Giang Thành ngả người ra sau ghế sô pha, sắc mặt cũng thay đổi: “Nếu như trong lúc tôi có ý thức, anh ta tất nhiên sẽ không lừa được tôi.”

“Hả?” Tên mập hơi ngây người ra.

“Tôi đã mất đi một đoạn ký ức.” Giang Thành nép mình trong bóng tối: “Nghĩ như vậy… cũng không nghĩ ra nổi.”

Chương 232: Cổ quái

"Bác sĩ, ý của anh là… anh bị mất trí nhớ?" Tên mập chớp chớp mắt, sau đó anh ta như an ủi, lại như tự nhủ: "Không sao đâu, được rồi."

Giang Thành ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm tên mập.

Bất ngờ nhận ra, tên mập nuốt nước miếng, bác sĩ hiển nhiên đang chờ đợi lời giải thích của anh ta: "Bác sĩ." Tên mập ngượng ngùng lên tiếng: "Anh đừng hiểu lầm nhé, dựa vào kinh nghiệm đọc tiểu thuyết nhiều năm của tôi suy đoán, kiểu bố mẹ bắt đầu tế trời, bị sếp nữ xinh đẹp chèn ép, điềm tĩnh thông minh, lại có thêm một chút chút khiếm khuyết nhân cách…"

Tên mập kích động nói: "Đây chính xác là số phận của nhân vật chính mà! Hơn nữa bác sĩ, anh còn mất trí nhớ, cái này thật đúng là đã ổn càng thêm ổn!"

"Nhân vật chính anh có hiểu không? Là được vầng sáng phù hộ, một chốc một lát không chết được!"

"Vậy… cũng là việc của tôi." Giang Thành nghiêng đầu: "Liên quan gì tới anh?"

"Tôi là tay sai số một của anh cơ mà!" Tên mập vỗ đùi, phiền muộn trước đó đều đã biến mất, kiêu ngạo nói: "Nói cách khác, tôi là vai phụ số một của anh, nhân vật phụ chính bên cạnh nhân vật chính cũng rất khó ngỏm được."

Liếc tên mập một cái, Giang Thành yên lặng đứng dậy, lên tầng đi ngủ.

Tên mập đi theo bác sĩ từng bước một, dù sao thì hạnh phúc cả nửa đời sau cũng đã gắn liền với hắn rồi.

“Anh làm gì vậy?” Giang Thành hơi cau mày.

Tên mập ôm chăn chặn trước cửa phòng ngủ, trên mặt viết đầy mong đợi: “Bác sĩ.” Anh ta vui vẻ nói: “Tôi cảm thấy hôm nay mình đã bị tổn thương, anh phải bồi thường cho tôi.”

Giang Thành trầm mặc một lát: “Cút.”

“Được thôi, bác sĩ.”

Ngay khi cửa phòng ngủ sắp đóng lại, tên mập lại quay một vòng, rồi trở lại.

“Chờ một chút, bác sĩ.” Nhìn thấy vẻ mặt của bác sĩ bắt đầu vi diệu, tên mập vội vàng nói: “Về nhiệm vụ lần trước tôi vẫn có một số điểm chưa hiểu, nhân vật chính bác sĩ có thể giải thích cho tôi được không, nếu không thì tôi sẽ không thể yên tâm ngủ ngon được.” Anh ta nói với giọng cầu xin.

Giang Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không đóng cửa lại.

Vừa nhìn thấy có cửa, tên mập nóng lòng hỏi: “Bác sĩ, làm thế nào mà anh nghĩ được ra là bị người phụ nữ lớn tuổi ăn thịt có thể qua màn?” Anh ta ngưng một giây, rồi ngại ngùng nói: “Cái này… sợ là rất khó để nghĩ được ra.”

“Người bị ăn đầu tiên là ai?” Giang Thành dựa vào tường nhìn anh ta hỏi.

“Nữ mô tô.” Tên mập không cần suy nghĩ trả lời.

“Suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời.”

Tên mập hơi ngây ra, sau đó trầm mặc hồi lâu, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia sáng: “Bác sĩ.” Anh ta vội vàng nói: “Là đứa bé được ông già đặt lên trên tảng đá.”

Giang Thành gật đầu: “Đúng vậy, đứa nhỏ kia bị ăn thịt rồi, sau đó thì sao?”

“Sau đó… sau đó lời nguyền đã bắt đầu! Những người dân bản địa đó bị tàn sát, những kẻ xâm lược bị dị hóa thành những người bản địa mới, sau đó… chờ đợi tốp tiếp theo…”

Tên mập nói càng lúc càng nhanh, càng nói càng hưng phấn, nụ cười trên mặt những người bị tàn sát lặp đi lặp lại trong đầu anh ta, nó tượng trưng cho sự giải thoát.

Cũng có những kẻ xâm lược bất ngờ tấn công.

Sau khi đứa trẻ bị ăn thịt, bọn họ mới mất đi lý trí, biến thành bộ dạng như vậy, chính là lời nguyền, ánh sáng máu nở ra sau khi lời nguyền được khởi động đã ảnh hưởng đến bọn họ.

“Là luân hồi.” Giang Thành quay đầu liếc nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, đêm nay so với mọi đêm yên tĩnh hơn, trong giọng điệu tràn đầy u sầu: “Là luân hồi mới lại được bắt đầu, điều này cũng đại diện cho sự kết thúc của luân hồi trước.”

“Cho nên… muốn kết thúc luân hồi hiện tại, chỉ có thể dùng sinh mạng hiến tế.” Tên mập môi run run: “Nhưng không phải đối với người dân bản địa, hay là những tác phẩm điêu khắc bằng đá tái sinh kia, mà là hiến tế cho người phụ nữ lớn tuổi?”

“Không, không, ý tôi là… con quái vật bám trên người của người phụ nữ lớn tuổi đó.”

“Chủ tế của thế hệ này là người phụ nữ lớn tuổi, còn người phụ nữ mặc váy trắng là chủ tế của thế hệ trước, tác dụng của bọn họ đều là như nhau, đều là để đảm bảo rằng lời nguyền có thể tiếp nối duy trì.”

“Ừm.”

Tên mập thở dài, không khỏi xấu hổ vì khoảng cách giữa mình và bác sĩ, trong nhiệm vụ này nếu đổi lại chỉ có một mình anh ta, chắc là đã chết rồi.

“Hơn nữa người trên thị trấn Đá Đen cũng đã nhắc nhở chúng ta.” Giang Thành thản nhiên nói: “Bọn họ nói trong thị trấn từng sinh ra một đứa trẻ được gọi là ma vật, đã ăn thịt nữ tu phụ trách xây dựng nhà thờ.”

Tên mập hồi tưởng lại một lát, gật đầu nói: “Đúng vậy, bác sĩ.” Một lúc sau, anh ta nhìn Giang Thành như chợt nhận ra điều gì, nói: “Vì vậy… đây cũng là một loại nhắc nhở, đúng không?, nhưng trong đó đã có sự can thiệp, quan trọng không phải là ma vật ăn thịt nữ tu, mà là bị ma vật bám trên người nữ tu bị ăn thịt!

“Bác sĩ, anh thật lợi hại.” Anh ta nói với sự ngưỡng mộ chân thành.

“Hừ-” Giang Thành thở dài, chuyển ánh mắt sang khuôn mặt của tên mập, tia sáng nhàn nhạt chiếu vào trên mặt tên mập, cảm thấy phú bà không chỉ là tiền nhiều ngốc nghếch, mà con mắt cũng vô cùng tinh tường.

“Cái này hoàn toàn không phải là do tôi nghĩ ra.” Giang Thành nói: “Tôi chỉ nghĩ được một nửa, nhưng chỉ dựa vào một phần mà tôi nghĩ tới, thì lần này tôi cũng không dám đánh cược.”

Tên mập sửng sốt một chút, sau đó tựa hồ nghĩ đến điều gì: “Bác sĩ, ý của anh là… Trần Nhiên.”

“Ừm.” Giang Thành gật đầu, hắn không hề né tránh điều này, trong trận quyết đấu trong nhiệm vụ lần trước, hắn đã bị thanh niên cùng tuổi này ăn đến chết.

Hơn nữa… hắn còn ngửi được từ trong mắt Trần Nhiên một mùi vị vừa cổ quái vừa quen thuộc.

Đúng rồi, chính là từ đôi mắt của anh ta.

Đây chính là nguyên nhân thực sự khiến Giang Thành dùng dao hủy đi đôi mắt của anh ta.

Bởi vì… hắn cảm nhận được sự quen thuộc đó, sự ghê tởm không thể giải thích được, thậm chí… nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Bác sĩ.” Tên mập chú ý đến vẻ mặt khác thường của Giang Thành, giống như đang cố gắng kìm nén điều gì đó, vẻ mặt có chút thống khổ: “Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Một lúc sau, bác sĩ quen thuộc lại quay trở lại.

Tên mập chớp mắt, ngày càng không hiểu.

Nhưng anh ta vẫn tranh thủ thời gian hỏi mấy vấn đề cuối cùng, theo như hiểu biết của anh ta với bác sĩ, bác sĩ chỉ dựa vào tâm trạng để trả lời vấn đề của người khác.

Nếu tâm trạng tốt, có thể sẽ đáp lại bạn vài câu, nhưng nếu tâm trạng không tốt, một chữ cũng sẽ không nói với bạn, hơn nữa… chẳng có lý do gì cả.

Anh ta lo lắng khi tỉnh dậy, tâm trạng bác sĩ sẽ bình thường.

“Bác sĩ.” Anh ta hỏi nhanh: “Anh có nhớ nhiên liệu màu trắng ngà trong ngọn hải đăng kia không, cái đó là như thế nào?”

Sau đó, anh ta nghe các bác sĩ nói rằng nhiên liệu sau khi đốt sẽ tỏa ra một mùi vị cổ quái, không chỉ gây ảo giác cho con người mà còn có thể đánh thức các tác phẩm điêu khắc bằng đá gần đó.

Lương Long đã chết vì điều này.

Hơn nữa bất luận là Tô Tiểu Tiểu hay Trần Nhiên, đều thổi phồng về loại nhiên liệu này.

Giang Thành im lặng một lát, sau đó nói: “Cái đó chắc là mỡ của một loài sinh vật nào đó.”

Tên mập khụt khịt, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ, anh còn nhớ không? Thứ đó khi đốt có mùi rất thơm, hơn nữa sau khi ngửi một hồi, hình như không còn quá đói nữa.”

Chương 233: Đảo

"Ừm."

Giang Thành dường cũng không muốn giải thích quá nhiều về vấn đề này, nên chỉ gật gật đầu.

Đối với tên mập mà nói, có thể sống sót trở về là tốt rồi, anh ta nhìn bác sĩ, mang theo chút cảm khái hỏi câu cuối cùng: "Bác sĩ." Anh ta hắn hỏi: "Anh cũng đã nghe được tiếng ca của cá voi phải không?"

"Ừm."

"Vậy thì…" Anh ta dịch chuyển cơ thể, đến gần bác sĩ, vẻ mặt thận trọng thậm chí còn có chút khôi hài: "Vậy anh cảm thấy loạt tiếng ca của cá voi kia là do thứ gì phát ra?"

Tên mập dừng lại, vẻ mặt kỳ quái, anh ta mở miệng, nhưng giọng nói lại vô thức đè xuống: "Bác sĩ, không biết tại sao, nhưng tôi luôn cảm thấy người phát ra tiếng ca của cá voi không phải là con quái vật đã ăn thịt chúng ta kia."

"Trông nó không có vẻ lớn đến thế." Tên mập tiếp tục với giọng nghi ngờ.

Anh mím môi nói: "Tôi đã nghe thấy tận mấy lần tiếng ca của cá voi, lần nào cũng đều vô cùng chấn kinh, nói ra có thể anh không tin, cảm giác đó giống như được truyền thẳng vào linh hồn, tôi cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể mình đang run rẩy, hơn nữa… tôi còn nghe thấy nhịp tim đập của cái tên phát ra tiếng ca của cá voi kia."

Anh ta dường như đang bị cuốn vào một loại ký ức nào đó, thậm chí còn không nhận ra sự thay đổi rõ ràng trên khuôn mặt

của bác sĩ: "Loạt nhịp tim đập đó rất chậm, rất chậm, nhưng lại rất mạnh mẽ, tôi thậm chí có thể tưởng tượng lực nó tác dụng khi giãn nở và ép vào vùng nước sâu."

"Tôi nghĩ…" Anh ta ngẩng đầu lên, tên mập nuốt khan với vẻ mặt kỳ quái, sợ hãi nhìn bác sĩ: "Có lẽ những người ở thị trấn Đá Đen không hề nói dối về chuyện này."

"Tiếp tục."

Một lúc lâu sau, tên mập mới nghe được giọng nói của bác sĩ, không biết vì sao, giọng nói của bác sĩ khiến anh có chút bất an.

Nhưng tên mập cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ theo nội tâm suy nghĩ tiếp tục nói: "Bác sĩ, anh còn nhớ miêu tả của bọn họ về… nó không?"

Suy nghĩ của anh ta dần dần bắt đầu chảy ngược, tên mập dường như bị mắc kẹt trong một vòng luẩn quẩn của sự phủ nhận và tự mình phủ nhận một cách kỳ quái.

Một mặt, anh hy vọng có thể quên đi tất cả những điều này càng sớm càng tốt, giải thoát khỏi nhiệm vụ mà mình đã thoát ra, mặt khác, thứ phát ra tiếng ca của cá voi kia lại cứ tràn ngập trong tâm trí, khiến anh luôn phải trốn tránh nó.

Giống như… mọi chuyện xảy ra ở thế giới đó… vẫn chưa kết thúc vậy.

Cổ quái, và nỗi sợ hãi sâu sắc, tất cả hòa quyện vào với nhau.

Anh ta cũng không biết mình đang mong đợi điều gì ở bác sĩ, nhưng nếu không nói ra, anh lo lắng cảm giác kỳ lạ trong lòng sẽ nghiền nát mình mất.

Anh ta không khỏi lặp lại những gì mình đã nghe trước đây, giống như những lời say rượu của những nhà thơ thời

xưa.

“không ai có thể nhìn trộm chân dung của nó. Mỗi một mảnh vảy cứng trên cơ thể to lớn của nó có kích thước bằng một ngọn đồi, những chiếc răng sắc nhọn giống như những đỉnh núi dốc nhất, đứng trên hai đầu cơ thể của nó, có thể lần lượt nhìn thấy mặt trời mọc và mặt trời lặn.”

“Nó là một tồn tại nằm ngoài nhận thức, người bình thường khi đứng trước mặt nó chỉ có thể bò rạp trên mặt đất…”

Bởi vì đèn không được bật nên khuôn mặt của Giang Thành ẩn trong bóng tối, chỉ lộ ra vài góc cạnh, đôi mắt như mực dường như còn tối hơn cả màn đêm.

Lời nói của tên mập hiển nhiên có ảnh hưởng nhất định đến hắn, nhưng không phải vì lời nói của tên mập đã soi sáng hay giải thích điều gì, mà là… nó khiến hắn nhớ tới một số chuyện mà hắn đã lựa chọn quên đi.

“Còn nhớ… những gì Tô Tiểu Tiểu đã nói không?” Hắn khẽ nói.

Tên mập sửng sốt, lời nói của bác sĩ có một loại cảm giác cổ quái, tựa hồ cũng không muốn giải thích cái gì, chỉ là bình tĩnh giao tiếp.

Nhưng bác sĩ rõ ràng không phải là người như vậy.

“Bác sĩ vừa nói gì cơ?” Tên mập theo bản năng hỏi lại.

“Anh còn nhớ những gì Tô Tiểu Tiểu đã nói không?” Giang Thành nói: “Về em trai của cô ta.”

“Tô An?”

Bác sĩ không để ý đến anh ta, tiếp tục lẩm bẩm: “Tô Tiểu Tiểu nói, em trai cô ta là Tô An khi ở trong rừng, đối với từng cái cây và từng tảng đá bên trong… đều đánh số theo phương thức của mình.”

“Đúng vậy, bác sĩ.” Tên mập đáp: “Tôi nhớ cô ta đã từng nói thế, cô ta còn nói rằng trong nhận thức của em trai mình, bọn chúng… không, ý tôi là những cái cây đó, còn có từng ngọn cỏ trong rừng, đều đang không ngừng biến đổi, bọn chúng… đều còn sống.”

Giang Thành lắc đầu, thở ra một hơi nói: “Tôi nghĩ điều Tô An thật sự muốn biểu đạt không phải bọn chúng còn sống, mà là bọn chúng đang không ngừng… dịch chuyển.”

“Bởi vì tọa độ vị trí không ngừng thay đổi, cho nên trong nhận thức của anh ta, mọi thứ trong rừng đều khác với bọn chúng của một giây trước.”

Tên mập chậm rãi mở mắt, tuy không hiểu lời bác sĩ nói, nhưng anh ta quả thực đã ngửi thấy thứ gì đó chứa đầy nỗi kinh hoàng tột độ.

Đó là… mùi của chân tướng.

“Anh đã bao giờ nghĩ về điều đó chưa,” Giang Thành tiếp tục nói: “Nếu như hòn đảo này là hình chiếu từ hiện thực, vậy thì trong thế giới hiện thực mà chúng ta đang sống, cũng sẽ có một hòn đảo tương tự.”

Lời hắn nói không khó hiểu, đã có cái bóng thì đương nhiên sẽ có vật thể có thể tạo ra cái bóng.

Đây không phải là sự ngụy biện logic như con gà và quả trứng mà là một hiện tượng có thật.

“Nhưng nếu nó tồn tại, tại sao nó lại không được chúng ta nhận thức trong hiện thực?” Giang Thành tiếp tục: “Đừng nói là người phụ nữ lớn tuổi và đồng đội của chị ta, tôi nói cho anh biết, nếu như thực sự có một chuyện quỷ dị như vậy xảy ra, với quy mô của tổ chức đằng sau người phụ nữ lớn tuổi, cho dù có tổn thất lớn hơn nữa cũng đều có thể gánh chịu.”

“Đây là một cuộc khám phá những điều chưa biết, ý nghĩa của nó, nằm ngoài sức tưởng tượng của chúng ta.”

Chắc là đã quen với bộ dạng ngả ngớn của bác sĩ, một khi trở nên nghiêm túc, tên mập lại có chút không quen, nhưng điều khiến anh ta càng không quen là đôi mắt của bác sĩ ẩn trong bóng tối, đang nhìn trộm anh ta.

Hắn dường như có rất nhiều điều muốn nói với chính mình, nhưng… vì lý do nào đó, lại không thể diễn đạt nhanh chóng được.

Có phải vì lo lắng mình quá ngu ngốc để hiểu chăng?

Tên mập không nghĩ như vậy, anh ta âm thầm có một loại cảm giác, có lẽ… có lẽ là phỏng đoán.

Bác sĩ không muốn anh ta bị hút vào vòng xoáy, vì bản thân bác sĩ cũng không thể chỉ lo thân mình trong vòng xoáy đó.

Đó không phải là khu vực mà anh ta có thể chạm vào, bác sĩ cũng vậy.

“Cho nên…” Tên mập môi run run, nhưng vẫn nói ra.

“Bọn họ không tìm được hòn đảo đó.” Giọng nói của Giang Thành cũng trở nên cổ quái, giọng điệu càng kì lạ hơn trước: “Người phụ nữ lớn tuổi lần đó có lẽ là lần cuối cùng bọn họ tiếp xúc với nơi này.”

Tên mập trợn tròn mắt: “Không tìm được… làm sao có thể không tìm được?”

Trong ký ức của tên mập, hòn đảo này lớn đến mức có lẽ đủ để chứa một thành phố.

Là hình thức tổ chức quan trọng nhất của xã hội loài người, người đứng sau lưng người phụ nữ lớn tuổi sở hữu năng lượng và sức mạnh công nghệ ngoài sức tưởng tượng.

Hầu như mọi thứ trên hành tinh này đều không thể che giấu khỏi tầm mắt của nó.

“Anh mập.” Giang Thành vào giây cuối cùng trước khi đóng cửa lại, nhìn chằm chằm vào mắt anh ta nói: “Tôi nghĩ hiện tại hòn đảo đó đã không còn ở trên biển nữa rồi.”

Chương 234: Nước sâu

Khoảnh khắc trước khi cửa đóng lại, tên mập vô thức muốn gọi bác sĩ, nhưng một cơn ớn lạnh đột ngột làm gián đoạn mọi thứ.

Bàn tay mà tên mập vừa giơ lên dừng lại giữa không trung.

Dù vô tình hay cố ý, một số chi tiết của nhiệm vụ vẫn hiện ra trong ký ức.

Anh ta vẫn còn nhớ lúc mình và bác sĩ đi dạo trên bãi biển, bác sĩ cúi xuống nhìn chằm chằm vào những vòng sóng trắng xóa, một lúc sau mới nói: "Biển này… hình như là trống không."

Chính vì câu nói này đã khiến bản thân quá sốc, nên đã bỏ qua những câu nói tiếp theo của bác sĩ.

Nhìn sóng dâng lên rồi rút xuống, bác sĩ chậm rãi nói: "Thủy triều ở đây cũng có vấn đề."

Hóa ra vấn đề không phải là thủy triều mà là… hòn đảo.

Nhịp tim tưởng chừng như vỡ tung dưới làn nước sâu cuối cùng cũng tìm được nguồn gốc.

Sợ hãi, điên cuồng, bối rối và do dự, quá nhiều cảm xúc hiện lên trong mắt tên mập chỉ trong vài giây.

So với bác sĩ, anh là người giàu cảm xúc, nhưng về việc quản lý và kìm nén cảm xúc, thì còn kém hơn bác sĩ rất nhiều.

Anh ta bắt đầu cảm thấy lồng ngực thắt lại, như thể có ai đó đang ấn mình xuống đất, áp từng viên đá xanh lên ngực mình.

Lồng ngực bị bóp chặt, phổi cũng vậy, anh ta ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu thở hổn hển.

Đây có phải… vẫn là thế giới mà anh ta biết không?

Phải chăng sự quỷ dị đã xâm chiếm thế giới này, hay… vô tình, trong lúc tấm màn chưa khép lại, anh ta đã thoáng nhìn thấy hiện thực đằng sau thế giới này?

Có lẽ… thế giới đằng sau cánh cửa cũng là có thật.

Và mọi chuyện không như dự đoán của bác sĩ, mọi thứ trong thế giới bên trong cánh cửa của họ chỉ là sự lặp lại của lịch sử quá khứ.

Dù bọn họ có làm gì đi nữa cũng không thể thay đổi được tiến trình lịch sử…

Nhưng anh ta có thể chắc chắn rằng cánh cửa đã bắt đầu thay đổi bọn họ, ít nhất nó đã thay đổi bản thân mình!

Bởi vì… tên mập một tay túm tóc, tay còn lại run rẩy giơ lên trước mặt.

Anh ta nhìn chằm chằm vào bàn tay này, một cảm giác kỳ lạ chưa từng cảm nhận được từ từ hiện lên trong lòng.

Giây tiếp theo, nó lan ra toàn thân.

Nằm thẳng trên đệm, ngoan ngoãn trùm chăn lên cằm, Giang Thành thở đều đều như không có chuyện gì xảy ra.

Hai tay hắn đặt phẳng trên ngực, chiếc chăn hơi nhấp nhô, mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, như có người đang treo ngược trên đó.

Nếu như có, người đó chắc chắn sẽ có khuôn mặt giống hệt như Trần Nhiên.

“Anh Hách, anh đừng suy nghĩ nhiều, tôi cũng chỉ là có một loại dự cảm, hơn nữa dự cảm của tôi trước giờ đều không

đếm xuể.”

“Giống như tòa nhà này, cảm giác nó mang đến cho tôi giống như là đang sống, ở bên trong giống như đang ở trong bụng một con quái vật, đè nén tôi không thể thở được.”

“Dao trong tay anh, có một bữa tiệc lớn giống như tôi đây để anh thưởng thức, anh thật sự… không muốn thử sao?”

“Cơ hội không phải lúc nào cũng xuất hiện, tin tôi đi, nhân lúc nó vẫn còn trong tay anh.”…

Từng lời người đàn ông nói lần lượt lọt vào tai Giang Thành.

Còn có những biểu cảm nhỏ của anh ta khi nói những điều này.

Cái miệng cười toe toét để lộ hàm răng trắng.

Anh ta kiêu ngạo và cực kỳ tự tin.

Đặc biệt là… ánh mắt khi anh ta nhìn mình chằm chằm.

Giang Thành luôn có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó.

Có lẽ đó không phải là anh ta, chỉ là một người khác trông rất giống anh ta.

Nhưng… rút cuộc là ai?

Vì sao lại dùng ánh mắt đó… nhìn mình.

Một nỗi đau không ngừng truyền đến từ sâu trong tâm trí, bóng tối dần dần che mất đôi mắt của hắn.

Hắn từ từ nhắm mắt lại. …

Giang Châu.

Đêm khuya.

Một ngôi nhà riêng hẻo lánh bên bờ sông Phú Hàn ở phía nam thành phố.

Gần cánh cửa sắt cao đóng kín, một người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng trực ban chán nản lướt điện thoại.

Nằm bò bên cạnh anh ta là một con chó già đã nhiều tuổi.

Con chó già hiểu rõ bản chất con người, biết chủ nhân sống trong ngôi nhà này thích yên tĩnh hay ồn ào.

Vì vậy vào ban đêm không gây ra bất kì âm thanh nào.

Trừ khi gặp phải một số trường hợp đặc biệt.

Vì dụ như… ngay bây giờ.

Nó đứng dậy ngay lập tức sau trạng thái ngủ gật, tai vểnh lên, lông khắp người run rẩy.

Nhưng giây tiếp theo, có người dùng cuốn tạp chí cuộn lại đánh vào đầu con chó.

“Vừa vừa phai phải thôi nhá.” Người đàn ông trung niên làm bảo vệ ban đêm tại một nhà riêng thậm chí còn không thèm nhìn con chó già, một tay lướt điện thoại di động, nói với giọng mắng mỏ và đe dọa: “Lần trước tao đã tin vào mày, kết quả hành động lỗ mạng, bị quản gia mắng cho một trận, lần này mày còn muốn lừa tao sao?”

“Cẩn thận, tao sẽ trộn cơm ăn hết thức ăn cho chó của mày!” Người đàn ông trung niên càu nhàu.

Anh ta vẫn rất hài lòng với công việc này, ông chủ ít việc mà lại nhiều tiền, ai lại không thích làm việc cho người như vậy?

Nếu con chó này làm hỏng công việc tốt đẹp của mình thì nó thực sự là… một con chó đáng xấu hổ.

“Gâu! Gâu!” Con chó già lao tới, đứng dậy bằng hai chân trước, đặt lên cửa và không ngừng kéo.

Điều này khiến người đàn ông trung niên sợ hãi, vội vàng chạy tới, cố gắng khống chế nó hoặc ít nhất là khiến nó im lặng.

Nhưng con chó già dường như đã phát điên, nhe răng và chảy nước dãi.

Lần trước cũng vậy.

Tuy nhiên, lần trước anh ta thiếu kinh nghiệm, tưởng có trộm vào nhà nên đã thả chó ra ngoài và cầm dùi cui đuổi theo.

Nhưng khi theo đến nơi, thấy con chó già nằm trên bậc thềm trước nhà chủ, sủa vang bên trong.

Cuối cùng, người quản gia đến, mắng cho cả con chó và anh ta một trận.

Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng người đàn ông trung niên cũng cảm nhận được một mùi vị rất kì lạ.

Không, không phải là mùi vị.

Đó là… một loại phán đoán trong tiềm thức.

Anh ta cảm thấy tòa nhà trước mặt có chút khác biệt so với trước đây.

Nhưng anh ta đã nhìn rất lâu, cũng không tìm thấy.

Người quản gia nói, nếu chuyện như thế này xảy ra lần nữa, anh ta sẽ thu dọn đồ đạc và cút đi.

Cuối cùng, chủ nhân mặc bộ đồ thể thao sáng màu đã xuất hiện.

Cô ta là một người phụ nữ có vẻ ngoài rất thanh tú, thân hình không cao, tuổi tác cũng không lớn, có thể nói là một cô gái ở độ tuổi mười tám đôi mươi.

Nghe nói bố mẹ của người phụ nữ đó đã qua đời từ rất sớm, nhưng may mắn thay họ đã để lại một khối tài sản rất

lớn.

Nghe một đồng nghiệp có kinh nghiệm lâu năm hơn nói rằng người phụ nữ này còn có một đứa em trai, nhưng nghe nói cậu ấy có vấn đề về não nên rất ít khi đưa cậu ấy ra ngoài.

Ngày thường, hai chị em sống ẩn dật, nên theo thời gian, một số tin đồn khó nghe thậm chí còn lan truyền ra ngoài.

Vẻ mặt người phụ nữ vẫn lạnh lùng như cũ, không nói nhiều, chỉ bảo quản gia mau chóng xử lý sự việc, không được làm chậm trễ việc em trai cô nghỉ ngơi.

Nhưng phải đến khi người đàn ông rời đi, quay lại phòng trực ban, anh ta mới chợt nhận ra đã là 1 giờ sáng.

Nhưng người phụ nữ đang mặc đồ thể thao.

Cô ta đang vận động tập luyện gì sao?

Chỉ có một mình?

Thật là kì lạ…

Có lẽ đây là lối sống của người có tiền, anh ta quay người đóng cửa lại, đang định dạy cho con chó già rắc rối một bài học thì chợt phát hiện con chó già đã ỉu xìu, không những không sủa nữa mà còn co rúm lại dưới gầm giường.

Một mùi khai hôi hôi đặc trưng bốc ra từ dưới gầm giường.

Chương 235: Tập kích

Tè rồi…

Người đàn ông trung niên nhìn con chó già đang run rẩy dưới gầm giường với vẻ mặt khó hiểu.

Không ngờ phản ứng đầu tiên không phải là dạy cho nó một bài học, mà là thuận theo cửa kính nhìn ngay vào vị trí nơi chủ nhân ở.

Dần dần, một sự nghi ngờ và cảm xúc kỳ lạ hiện lên trong mắt anh ta.

Vài giây sau, anh ta như đột nhiên nhận ra điều gì, đồng tử đột nhiên nheo lại, trong đôi mắt run rẩy tràn đầy sợ hãi.

Trên gác mái của một tòa nhà giống như pháo đài, trong một góc tối, một thân hình vạm vỡ cố gắng hết sức thu nhỏ mình thành một quả bóng nhỏ.

Anh ta co đầu gối lại ôm chặt lấy mình, giống như… khi người đó vẫn còn ở đây, đã làm với mình như vậy.

Nước mắt lặng lẽ rơi, đôi mắt đỏ hoe sưng tấy, nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt.

Anh ta đang chờ đợi, chờ đợi người ấm áp duy nhất trên thế giới quay trở lại.

“Chị…” Anh ta khàn giọng nói, khẽ nức nở.

Nếu như bị người đàn ông trung niên trong phòng trực ban nhìn thấy, anh ta sẽ phát hiện ra, bộ dáng đáng thương của người đàn ông vạm vỡ này rất giống con chó già dưới gầm giường, chỉ là thiếu đi sự sợ hãi mà thôi.

“Vù vù…”

Ngay trước khi cánh cửa sắt biến mất, cánh cửa lại mở ra giữa làn sương mù xám xịt.

Một bóng người gầy gò nhỏ bé bước ra từ cánh cửa sắt.

Trong phút chốc, đôi mắt của người đàn ông đang co ro trong góc sáng lên, anh ta đột nhiên đứng dậy, loạng choạng đi về phía bóng người đó.

Mãi cho đến khi ôm thân hình đó vào lòng, thực sự cảm nhận được hơi ấm của cơ thể tưởng chừng như vô cùng nhỏ bé trong vòng tay mình, anh ta mới cảm thấy thoải mái.

“Chị ơi…”

Bóng người đó có vẻ vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt, đôi tai và mái tóc của người đàn ông vạm vỡ một cách trìu mến, rồi cười nói: “Đừng khóc nữa, chị… đã về rồi.”

Người đàn ông cao như gấu lại càng khóc to hơn.

Vẻ mặt của người phụ nữ trở nên có chút bất lực, mỗi lần thoát khỏi ác mộng, hai chị em gặp lại nhau ở hiện thực đều là như thế này.

“Nếu như em còn không buông tay ra.” Tô Tiểu Tiểu cười khổ nói: “Chị sẽ chết ngạt mất.”

Tô An nghe vậy lập tức buông tay ra, ngồi xổm trước mặt chị gái với vẻ mặt rất nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt không giấu được sự quan tâm.

Cơ thể khỏe mạnh và đôi mắt rụt rè như một con vật nhỏ tạo nên sự tương phản mạnh mẽ về phong cách.

Anh ta không những không hung dữ mà còn rất dễ thương.

Cô mỉm cười đưa tay ra, đầu tiên là nhéo mũi em trai, sau đó đưa hai tay ra xoa tóc.

Lắc đầu, Tô An cười ngây thơ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tô Tiểu Tiểu rất yêu thương em trai mình, sau khi bố mẹ anh lần lượt qua đời, hai chị em nương tựa vào nhau trong biệt thự rộng lớn.

Điều này đúng trong cuộc sống cũng như trong ác mộng.

"Chị ơi." Vào đêm nữ mô tô biến mất, Tô An đang dựa đầu vào lòng Tô Tiểu Tiểu chợt sáp tới, thần bí nói với bản thân một số thứ.

Anh ta đã phải biểu đạt rất lâu, Tô Tiểu Tiểu mới hiểu, ý anh ta là, người phụ nữ lớn tuổi tượng trưng cho màu trắng pha chút xám, nhưng cái bóng của chị ta lại là màu trắng tinh khiết, thậm chí trong suốt.

Người phụ nữ lớn tuổi và cái bóng của… là hai thứ tách biệt.

Vừa đến đây không lâu, em trai Tô An đã phát hiện người phụ nữ lớn tuổi có điều gì đó kỳ lạ, nhưng Tô Tiểu Tiểu vẫn khó chấp nhận lời nói thẳng thắn như vậy.

Cái bóng… làm sao điều đó có thể xảy ra được?

Và điều quan trọng nhất là… em trai nói rằng, mình không cảm thấy bất kì ác ý nào từ cái bóng trong suốt.

Đây cũng là lý do cuối cùng cô quyết định để em trai ở lại một mình.

Nhưng… điều khiến Tô Tiểu Tiểu thực sự sốc, thậm chí tuyệt vọng chính là đoạn biểu đạt tiếp theo của em trai.

Anh ta yếu ớt nhìn mình, rồi lặng lẽ bày tỏ điều gì đó.

Tô Tiểu Tiểu nhìn em trai bằng ánh mắt kỳ lạ cho đến khi anh ta gật đầu chắc chắn.

Lập tức, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy sau lưng một cơn ớn lạnh.

Cô sợ hãi trước câu nói của em trai.

Nỗi sợ hãi chưa từng có lan tràn trong cơ thể, cô cúi đầu nhìn chằm chằm vị trí dưới chân, bắp chân thon dài thẳng tắp đang run rẩy bất thường.

Cô cố gắng hết sức để kìm nén, hy vọng có thể lấy lại quyền kiểm soát cơ thể này trước khi có ai nhận ra sự bất thường ở đây.

Nhưng hiển nhiên là cô đã thất bại, lúc này cô bị Trần Nhiên đang nheo mắt trong bóng tối nhìn chằm chằm.

Theo những gì em trai nói, lúc này họ đang ngồi trên người của một vật thể khổng lồ.

Và điều đáng sợ nhất là nó còn sống, có ý thức và có sinh mệnh!

Bởi vì… trong tiềm thức của em trai, nó tượng trưng cho màu đen.

Màu đen cũng giống như người đàn ông tên Hách Soái kia.

Khi cô hầu như không kìm nén được cảm xúc của mình, cô hỏi em trai bằng giọng bình tĩnh nhất có thể hỏi vật thể này, không, cái… vật sống này rút cuộc lớn đến mức nào.

Em trai hiếm khi thấy im lặng trong giây lát, rồi dường như đang chìm vào một suy nghĩ sâu sắc nào đó.

Cho đến cuối cùng, anh ta mới từ từ ngẩng đầu lên, dùng tay tạo ra một hoa văn cổ quái.

Một lát sau, Tô Tiểu Tiểu chớp mắt, cảm giác được một luồng khí lạnh từ dưới chân truyền đến, sau đó đột nhiên xông

lên đầu.

Vì em trai Tô An không thể tiếp xúc bình thường với thế giới nên phần lớn hiểu biết của anh ta về thế giới được hoàn thiện nhờ các bộ phim giới thiệu trên truyền hình.

Theo lời nói của em trai, anh ta muốn nói là núi băng.

Núi băng khổng lồ nổi trên mặt nước.

Và nói rộng hơn, điều anh ta thực sự muốn nói là toàn bộ hòn đảo phía trên mặt nước chẳng qua chỉ là một góc núi băng của tên đó.

Thật đáng sợ…

Khi nghĩ đến quái vật khổng lồ thần bí đó, vô số phân đoạn rời rạc hiện lên trong đầu Tô Tiểu Tiểu.

Một số giống như các video clip, trong khi một số khác chỉ là những tiếng rên rỉ và gầm rú vô nghĩa…

Nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều mang đến cho Tô Tiểu Tiểu một cảm giác thăng trầm quỷ dị.

Thở ra nặng nhọc, cô có ảo giác như bị dìm xuống nước sâu và ngạt thở.

Xung quanh đều là nước sâu tối tăm.

Do dự, bất lực và tĩnh lặng… Cô thậm chí có thể cảm nhận được đôi mắt nặng trĩu như núi từ phía sau mình.

Tên đó đang nhìn mình chằm chằm…

Bóng tối vô tận bao trùm và xâm chiếm cô, từ linh hồn đến thể xác, sau khi bị hủy diệt, lại được đúc lại, cô dường như đã mất đi thứ gì đó, một số thứ mới bắt đầu xuất hiện trong cơ thể này… mở mắt ra.

Cô loạng choạng lùi lại, em trai Tô An vô thức muốn đỡ lấy cô nhưng bị cô thô bạo đẩy ra, dựa vào bức tường nơi cánh

cửa sắt vừa biến mất, mồ hôi như tắm.

“Chị.” Tô An háo hức nhìn cô, giống như một đứa trẻ không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Chị… chị mệt rồi.” Loạng choạng đi về phía phòng ngủ, Tô Tiểu Tiểu nói rất nhanh.

Tô An còn chưa kịp phản ứng, Tô Tiểu Tiểu đã đẩy cửa phòng ngủ rầm một tiếng, đóng lại.

Tô An là người duy nhất còn lại trong căn phòng rộng lớn…

Không!

Không chỉ một mình anh ta!

Đôi mắt mờ mịt của Tô An đột nhiên sáng lên.

Anh ta nhìn chằm chằm vào vị trí mà chị gái vừa đứng trước đó, sau đó ánh mắt từ từ di chuyển, trên bức tường bên cạnh … có một cái bóng gầy gầy nho nhỏ, giống chị gái đến tám chín phần.

Giây tiếp theo, cái bóng vỡ tan thành từng mảnh.

Chương 236: Chuyện tốt

Nếu như Tô An ở trong phòng chị gái, anh ta sẽ chú ý thấy, người phụ nữ một tay tựa vào cửa sổ sát đất thở hổn hển dữ dội, bây giờ lại có chút khiến anh ta cảm thấy lạ lẫm.

Ngẩng đầu lên, ánh trăng sáng ngoài cửa sổ phản chiếu vào trong, đêm nay quả là một ngày trăng tròn hiếm hoi.

Cái bóng của Tô Tiểu Tiểu cô độc lẻ loi trên bức tường.

Sau khi nhìn một lúc lâu, cái bóng càng ngày càng méo mó, như thể… có thứ gì đó cổ quái, còn sống, sắp thoát ra từ đó. …

Ánh nắng đồng đều chiếu dọc theo cửa sổ vào bên trong, trong một văn phòng nhỏ, bầu không khí vừa ấm áp lại vừa hài hòa.

“Bác sĩ.” Tên mập ngẩng đầu lên nói: “Làm phiền anh tránh ra một chút.”

Giang Thành rên rỉ ngồi dậy khỏi ghế văn phòng, sau đó lấy một cuốn sổ nhỏ bìa màu xanh lam ghi lại nhu cầu của những phú… , đi đến ghế sô pha, tập trung bắt đầu nghiên cứu.

“Anh tranh thủ thời gian nhanh lên chút.” Giang Thành vừa nói vừa chậm rãi cầm cốc lên nhấp một ngụm cà phê xay mà tên mập đã pha từ sáng sớm.

Tên mập tay phải đeo găng tay cao su, cầm một miếng giẻ, tay trái phun chất tẩy rửa lên bàn, liên tục đáp: “Bác sĩ, vất vả cho anh đợi một lát, lau xong bàn tôi sẽ gọi anh.”

“Ờ-huh.”

Cảm nhận được hương vị cà phê tan ra trên đầu lưỡi, Giang Thành dễ chịu nheo mắt lại.

Cà phê hòa tan giá 1,5 tệ một túi đã không còn thỏa mãn được vị giác kén chọn của hắn.

Vốn dĩ, xét theo khả năng tài chính của mình, hắn không đủ điều kiện để thưởng thức loại cà phê thượng hạng đến từ Ethiopia này.

Đây là do Bì Nguyễn gửi tặng.

Trong tủ lạnh còn chứa đầy những món quà khác của anh ta.

Tên mập nhìn chằm chằm vào miếng thịt bò vân đá cẩm thạch cảm thán nói, anh ta thấy loại thịt bò như thế này ở Hoàng Hạc Lâu đều là được bán theo gram.

Vì thế Giang Thành vẫy vẫy tay, nói bữa trưa muốn ăn món bò viên áp chảo.

"Bác sĩ." Tên mập vừa lau lưng ghế, vừa quay đầu tò mò hỏi: "Hôm nay có chuyện tốt gì sao? Cảm giác tâm trạng của anh đặc biệt tốt."

Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó nhìn tên mập với ánh mắt rất nghiêm túc nói: "Tối nay tôi sẽ đi làm một việc."

"Một chuyện rất quan trọng." Hắn nhấn mạnh.

Vẻ mặt vui vẻ của tên mập lập tức dừng lại, sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Tâm trạng của anh ta không hề tốt như vẻ ngoài, chỉ là anh ta lại dùng thời gian khiến bản thân bận rộn để quên đi những chuyện đã xảy ra trước đó một cách có chọn lọc.

Còn có những … suy đoán phi lý kia.

Đối với những vấn đề không thể giải quyết hoặc thậm chí không thể hiểu được, cách tiếp cận của tên mập là tạm thời gác chúng sang một bên, dù sao cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau khi mở miệng, thái độ của tên mập trở nên thận trọng hơn rất nhiều, anh ta nhìn chằm chằm vào bác sĩ, một lúc sau mới nói: "Bác sĩ, tối nay anh vẫn định vào cánh cửa đó à?"

Tuy biết bác sĩ khó có thể chấp nhận đề nghị của mình, nhưng anh ta vẫn do dự rồi nói: "Bác sĩ, tôi khuyên anh nên nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng quá nóng vội." Anh ta ngưng một chút: "Tôi cảm thấy… tôi cảm thấy một số thứ trong ác mộng vẫn cần phải…"

"Không liên quan gì đến ác mộng, là chuyện của riêng tôi." Giang Thành tiếp tục nhấp một ngụm cà phê, nheo mắt phát ra một tiếng rên vui vẻ: "Ah-"

Tên mập: "…"

"Cô cần tôi làm gì?" Anh ta dò hỏi.

Giang Thành cũng không thèm nhìn anh ta, đóng sổ lại, một mình nhìn ra ngoài cửa, lắc đầu nói: "Không cần, anh trông nhà là được."

"Tôi biết rồi, bác sĩ."

Dựa theo cường độ của cơn ác mộng, đêm qua vừa thoát khỏi ác mộng, đêm nay sẽ không bị cuốn vào ác mộng nữa.

Tất nhiên, tờ báo manh mối tương tự như cái lần trước bác sĩ mang theo bên người lại là một chuyện khác.

Bọn họ đã biết rõ, đó là cách để chủ động bước vào ác mộng.

Có điều cho dù anh ta có muốn, cũng không thể làm được, bởi vì lúc này trên người bọn họ chẳng còn gì nữa.

Tờ báo manh mối duy nhất đã bị bác sĩ sử dụng mất.

Cả ngày trôi qua trong bầu không khí tương đối thoải mái, những người từng gặp ác mộng dường như đã thực sự học được cách đối mặt với cuộc sống.

Trái ngược với dự đoán ban đầu của tên mập, trong lúc chờ đợi bước vào ác mộng, thay vì tê liệt vì sợ hãi, mất hy vọng vào cuộc sống, biến thành một vũng bùn, ngược lại còn sống một cuộc sống có ý nghĩa hơn trước.

Ít nhất… đối với bác sĩ thì đúng là như vậy.

Anh ta bận rộn trước sau, đầu tiên là giúp bác sĩ dọn dẹp nhà cửa, sửa lại giá sách, bàn ghế cũ nát trong văn phòng, sau đó sắp xếp lại hệ thống dây điện lộn xộn, sửa lại bằng đinh cùn và băng dính cách điện.

Cuối cùng lại sắp xếp cho bác sĩ một chế độ ăn uống cân bằng.

Điểm trừ duy nhất là món bò viên áp chảo vào buổi trưa bị hoãn lại đến tối do một số yếu tố không thể cưỡng lại được.

Vội vàng gắp một miếng nhét vào miệng, bác sĩ nóng nảy cau mày, hiếm khi thấy không đưa ra ý kiến gì.

Nhưng nhìn vẻ mặt của hắn thì biết, bác sĩ rất hài lòng với bữa tối.

Nếu không thì ít nhiều gì hắn cũng sẽ đưa ra một vài nhận xét.

“Anh mập.” Giang Thành nheo mắt, tựa người vào ghế sô pha, hét với tên mập đang bận rộn trong bếp: “Phần thịt bò còn lại anh chiên một chút ở cả hai mặt là được, tôi muốn nó một phần chín.”

Hắn nghĩ ngợi một chút, rồi nói tiếp: “Đừng lãng phí nguyên liệu tốt như vậy.”

“Hay là sao anh không ăn sống luôn đi, bác sĩ.” Tên mập hét lại: “Dù sao chúng ta cũng không có muối biển và tiêu đen, ở đây vẫn còn nửa gói tương ớt, vừa hay anh có thể ăn cùng.”

Dưới sự chăm sóc của tên mập, gần đây sắc mặt Giang Thành đã khá hơn rất nhiều, bữa tối hắn cũng không ăn quá nhiều, chỉ ăn no khoảng bảy tám phần liền không nỡ mà buông nĩa trong tay xuống.

Sau khi đếm số viên thịt bò còn lại, tiếp theo hắn đi vào bếp, mở tủ lạnh, nhìn xung quanh.

Sau khi tên mập làm xong những công việc cần làm, anh ta ngáp một cái, nghĩ đến việc sẽ lên tầng ngủ một lát, nhưng vừa bước lên tầng nằm xuống, cảm giác tối tăm xung quanh vẫn khiến anh ta rùng mình.

Anh không khỏi tưởng tượng khả năng và cơ hội sống sót sau khi ngủ sẽ gặp ác mộng.

Ác mộng là một khái niệm vô cùng huyền học đối với tên mập, nếu phải đưa ra một phép so sánh, anh ta cảm thấy hơi giống một chút với việc ngồi máy bay.

Khả năng gặp ác mộng đêm nay cũng thấp như bị tai nạn máy bay vậy.

Nhưng một khi tiền đề này được xác lập, thì dựa vào năng lực của bản thân, xác suất sống sót có lẽ cũng tương đương với sau khi máy bay rơi.

Nghĩ đến đây, tên mập sáng suốt lựa chọn cuộn chăn lại, sau đó xách chăn xuống tầng, trải lên ghế sô pha rồi nằm xuống đối mặt với bác sĩ.

Tại vị trí này, vừa vặn có thể nhìn thấy bác sĩ.

Anh ta ngay lập tức cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Sau nhiều lần được bác sĩ nhắc nhở tận tình, giờ đây anh ta phải đắp chăn che cổ quá cằm khi đi ngủ, theo bác sĩ, như vậy nếu có quỷ đến vặn cổ, ít nhiều vẫn còn cơ hội vùng vẫy.

“Bác sĩ.” Tên mập che nửa mặt dưới trong chăn, giọng nói có chút nghèn nghẹt: “Sau bữa ăn mà vận động mạnh là không tốt đâu.” Anh ta ân cần khuyên nhủ: “Có một người bạn học trước đây của tôi chính là vì thế mà chết.”

Giang Thành đang chống đẩy bằng một tay giật mình suýt ngã nhoài ra đất, sau đó đứng dậy, nghiêng cổ, nghi ngờ nhìn chằm chằm tên mập.

Chương 237: Tít tít

“Bạn học của anh có phải đều không có kết cục tốt không?” Giang Thành hỏi.

Hắn nhớ rằng tên mập đã từng nói qua, bạn cùng bàn với anh ta say rượu lái xe tai nạn chết, bàn cùng bàn tiếp theo hai năm trước bởi vì bị cắm sừng, nghĩ không thông suốt nên đã nhảy lầu.

Nhiều năm như vậy chỉ nghe qua khắc chồng, kiểu khắc bạn học như tên mập thì là lần đầu tiên gặp.

“Bác sĩ, anh đừng nói như vậy.” Tên mập duỗi ra một cánh tay từ trong chăn, gãi đầu một cách xấu hổ, sau đó lấy thu nó trở lại, gấp nó gọn gàng từ bên trong: “Tôi vẫn còn có một số bạn học đã không còn liên lạc, tạm thời còn chưa rõ tình hình như thế nào.”

Giang Thành nghĩ một lát, ẩn ý sâu xa nói: “Thôi đừng liên lạc, đến lúc đó lại chết nữa, anh cũng không thể nói rõ ràng.”

Tên mập: “…”

Sau khi thực hiện một vài động tác, Giang Thành đứng dậy, cởi chiếc áo mỏng trên người ra, cuộn thành một quả bóng, ném nó sang một bên.

Hắn thuộc thể hình mặc gì trông cũng gầy, nhưng cởi đồ thì có thịt, các cơ bắp được sắp xếp hợp lý đồng đều, không giống như sức mạnh bùng nổ của những người đàn ông vạm vỡ ở châu Âu và Mỹ, hắn phù hợp hơn với tính thẩm mỹ của người châu Á.

Tên mập nhìn thẳng, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Giang Thành nhìn vào chiếc gương cao nửa người, nhìn lên nhìn xuống cơ thể, hắn nheo mắt, rồi quay ngang người, vỗ vỗ vào bàn tọa rắn chắc của mình, cảm nhận phạm vi rung rẩy của nó, lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Cảnh tượng hiện tại đột nhiên khiến tên mập nghĩ đến những lời đã nói, khi bọn họ ở trong nhiệm vụ trường học, bác sĩ nằm bò trên giường, cái nhìn chói mắt chiếu lên trên khuôn mặt của anh ta.

"Anh mập." Lúc đó bác sĩ nheo mắt hỏi: "Anh thấy tôi có giống một thiên sứ lười biếng không?"

Âm thầm nuốt nước bọt, tên mập cảm thấy bác sĩ ít nhiều là có vấn đề tâm lý, hắn dường như đặc biệt hài lòng với một số bộ phận trên cơ thể.

Sau vài phút, bác sĩ nhận một cuộc gọi điện thoại, tên mập nhìn thấy bác sĩ trông có rất kích động, hắn liên tục gật đầu, trong đôi mắt dường như có ánh sáng phát ra.

Anh ta hiếm khi nhìn thấy một bác sĩ như vậy, hầu hết thời gian, bác sĩ đều là trong bộ dạng kiêu ngạo và cố chấp, anh ta rất tò mò, người phía bên kia điện thoại là ai.

Cho đến hiện tại, người có thể xử lý và khiến bác sĩ nghe lời răm rắp, anh ta chỉ thấy có một.

Bà chủ của bác sĩ, cũng chính là chủ thực sự của phòng tư vấn tâm lý này-Lâm Uyển Nhi.

Trước mặt người đẹp sườn xám, bác sĩ không có chút năng lực phản kháng nào, ngay cả bản thân mình còn bị cô xử lí, còn tiện tay thu mất mấy trăm tệ cuối cùng của mình.

Chẳng lẽ … thực sự là cô ấy ?

Ngay khi tên mập bắt đầu động não, Giang Thành đã cúp điện thoại, tiếp theo dưới ánh mắt chú ý của đối phương,

Giang Thành nhảy nhót đi đến trước bàn làm việc, tìm ra một cái chìa khóa, sau đó mở ra ngăn bên dưới cùng.

Từ bên trong lấy ra một thứ được bao bọc vô cùng chắc chắn, sau đó mở nó ra trước tên mập, bên trong … tên mập mở to mắt nhìn.

Là một cái áo… kiểu đồng phục.

Màu trắng tinh khiết, còn rất mới, tương tự như đồng phục màu trắng của bác sĩ mà hắn vẫn thường mặc, nhưng rõ ràng chất liệu tốt hơn một bậc.

Phần thân trên tương đối rộng, có thiết kế thu vòng eo ở giữa, kỳ lạ là, chỉ có hai nút dọc theo viền áo.

Các cạnh của các nút được khảm bạc, kết hợp những đường viền hẹp của những chiếc tua vàng rực rỡ trên vai, tin rằng nó sẽ hoạt động tốt trên sàn nhảy hoặc trong ánh sáng mờ trong phòng riêng.

Bác sĩ vừa cài hai cái nút duy nhất, vừa dặn dò với tên mập đang ngây người ra: “Tôi phải ra ngoài một chuyến.” Hắn vui vẻ lên tiếng: “Anh ở lại trông nhà, đêm có thể về muộn một chút.”

“Tít! Tít!”

“Tít tít!”

Tiếng còi xe dồn dập vang lên từ bên ngoài cửa sổ.

Không rõ tại sao, tên mập lại nghe ra một chút không thể chờ đợi từ tiếng còi xe.

Giang Thành đã thay quần áo xong chạy lon ton đến trước cửa, sau đó mở cửa, lao ra ngoài.

Ngay giây tiếp theo, tên mập từ ghế sô pha bật dậy, sau đó vội vã đến vị trí cửa sổ, nhón gót chân nhìn ra bên ngoài.

Có một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc dừng ở trước cửa, phần thân thon gọn khoe vẻ đẹp nguyên bản, anh ta vừa lúc nhìn thấy bác sĩ bám vào cánh cửa, sau đó là một bước nhảy vọt, ngồi vững chãi ở vị trí ghết lái phụ.

Những chiếc tua vàng trên vai tung bay lên xuống, động tác rất sang trọng.

Đó là một chiếc xe thể thao mà tên mập không thể nhận ra nhãn hiệu, hơn nữa… biển số xe còn bị chặn bởi một tấm vách ngăn màu đen.

Bên trên ngoại trừ bác sĩ, cộng thêm cả tài xế, tổng có 4 cô gái.

Ba người chen chúc ở hàng sau, oanh ca yến hót trò chuyện rất sôi nổi với bác sĩ vừa lên xe, một người trong số họ còn táo bạo hơn, hận không thể dán cả cơ thể mình vào người hắn.

Sau đó, trong tiếng gầm của động cơ, chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đã biến mất.

Tên mập đứng trước cửa sổ, trong tâm trí anh ta không ngừng hiện lên những lời bác sĩ đã từng nói, âm thanh "ù ù" trong đầu, giống như gõ chuông vậy.

"Tối nay tôi sẽ đi làm một việc, một chuyện rất quan trọng."

"Không liên quan gì đến ác mộng, là chuyện của riêng tôi."

"Tôi là một người mẫu …"

"Tôi làm ca đêm ở KTV … hạng đầu …"

"Nhóm cao cấp anh hiểu không? Chính là không có hẹn trước thì tôi sẽ không đi, khách hàng thông thường muốn gặp tôi khó hơn lên trời …"

Tên mập phản ứng lại, mở miệng ra là câu "wow, vãi!"

Hóa ra … những gì bác sĩ nói đều là sự thật, chỉ là chẳng ai tin cả, bọn họ đều cho rằng đầu óc bác sĩ có vấn đề, hoặc đó chỉ là sự ngụy trang mà hắn đã sử dụng để chuyển hướng ánh nhìn.

Chú hề hóa ra lại là chính mình …

Đêm nay, tên mập đã trải qua một cách vô cùng thấp thỏm, khi thời gian ở với bác sĩ gia tăng, anh ta đã từng nghĩ rằng mình đã nhìn thấu nội tâm thuần khiết của người đàn ông mệt mỏi vì ngụy trang.

Nhưng hiện thực đã tát cho anh ta một cái thật mạnh

Điều này cũng làm cho anh ta nhìn thấy khoảng cách giữa mình và bác sĩ.

Bọn họ không phải là người của một thế giới, hoặc thậm chí là không cùng một hướng.

Vào lúc 3:30 sáng, bác sĩ kéo cơ thể mệt mỏi của trở về nhà, khi hắn mở cửa, nhìn thấy tên mập quấn chăn gục đầu xuống, cô đơn một mình trên ghế sô pha, hiển nhiên đã hơi ngây ra.

“Sao anh không đi ngủ đi?” Bác sĩ toàn thân phả ra mùi hỗn hợp của đồ uống và nước hoa nghi ngờ hỏi, hắn nhìn xung quanh, tiếp tục nói: “Đêm nay chắc sẽ không vào ác mộng, tần suất sẽ không cao như vậy đâu.”

Hắn dường như đã uống rất nhiều rượu, nhưng thần trí thì vẫn được coi là tỉnh táo.

Bởi vì bật đèn, vậy nên vết son môi trên má trông rất rực rỡ, bên dưới xương đòn vai của hắn hình như vẫn còn một số dấu vết không rõ ràng.

Nút trên quần áo cũng bị thiếu mất một chiếc, chỉ cắt vẫn còn bên trên.

Có thể đoán được là đã chơi vui vẻ đến như thế nào.

Hắn hình như đang rất hào hứng, lao về phía tên mập, sau đó khuôn mặt đỏ ửng đưa tay vào trong áo, móc ra một tệp tiền giấy dày cộp.

Trong vòng mười mấy giây, hắn lại lần lượt móc ra một số tiền khác từ khắp các vị trí trên cơ thể, chồng chất lên nhau, số lượng vô cùng khả quan.

Hắn vừa đếm, vừa phát ra tiếng cười không thể diễn tả được, đôi mắt nheo lại thành một đường: "Hừ-, cũng may đêm nay quản đốc không kiểm tra nghiêm ngặt." Hắn cất hết tất cả số tiền vừa đếm được đi, vô cùng vui mừng nói.

Chương 238: Cứu rỗi

"Bác sĩ." Tên mập mở miệng ra, sau vài giây, biểu hiện vô cùng bối rối nói: "Nếu như tôi nhớ không lầm thì ở nước ta … trả tiền hầu hạ là bất hợp pháp."

"Tôi đã từng thấy trên TV." Không đợi Giang Thành đối đáp, tên mập ẩn ý sâu xa nói: "Vào thời điểm đó, những người kia hai tay ôm đầu, ngồi xổm gọn gàng trật tự bên cạnh tường, nghe nói sau đó bị một chiếc xe khách lớn kéo đi, đều phải đến phòng nhỏ tối." (Phòng nhỏ tối: là một từ thông dụng trên Internet, có nghĩa là phong tỏa những người phạm pháp, nghiêm cấm phát nói chuyện.)

"Thế thì có liên quan gì đến tôi?" Giang Thành nhíu nhíu cặp lông mày đẹp, khinh bỉ nói.

Tên mập lúc này mới phát hiện ra, ở vị trí cuối lông mày của bác sĩ vẫn còn một dấu môi, chỉ bởi vì ánh sáng hơi mờ, cho nên không được rõ ràng cho lắm.

Sau khi nghe xong những lời của bác sĩ nói, toàn bộ khuôn mặt của tên mập đều xoắn lại với nhau, trong lòng thầm nghĩ với bộ dạng của bác sĩ bây giờ, cũng không cần bị bắt tại chỗ, chỉ cần nhìn vào quần áo, dấu môi trên mặt và vết cào lộ ra bên ngoài da, chính là bằng chứng thép rồi.

Phát hiện tên mập đang nhìn mình chằm chằm, hơn nữa ánh mắt cũng ngày càng cổ quái, Giang Thành cân nhắc từ sự an toàn của chính mình, hơi kéo vạt áo vào bên trong.

"Không phải như những gì anh tưởng tượng đâu." Hắn giải thích: "Những cô gái đó đều là những thiếu nữ sẩy chân đang

trong giai đoạn nổi loạn, mục đích chủ yếu của tôi là vì để cứu rỗi họ."

Tên mập chỉ vào dấu môi trên khuôn mặt của Giang Thành, hào hứng nói: "Cứu rỗi như này sao?"

"Đây chỉ là phương thức, không phải là mục đích." Giang Thành nói một cách bình tĩnh: "Anh phải biết, tôi là một thiên sứ áo trắng, nếu như có thể cứu rỗi bọn họ, thì cho dù tôi có chịu nhiều ủy khuất hơ nữa, cũng cam tâm tình nguyện."

Nói xong hắn tiện tay lau dấu môi in trên mặt, kết quả là càng xoa lại càng lem.

Tên mập: "…"

"Anh nghĩ rằng tôi là đi uống rượu, đi chơi, đi tìm vui vẻ?" Đặt tay xuống, Giang Thành lắc lắc đầu, thở dài một cái rồi trịnh trọng nói: "Anh sai rồi, tôi là đang thử hiểu bọn họ từ đủ các góc độ khác nhau, với tư cách là một bác sĩ tâm lý, tôi cần phải hiểu một cách chân thực về trạng thái cuộc sống của đối tượng mà tôi phục vụ… không, đối tượng mà tôi chữa trị."

"Thật ra, tôi không vui vẻ như anh thấy đâu, đây đều là bề ngoài thôi." Giang Thành vô cùng tự nhiên gấp tiền giấy lại, sau đó nhét nó vào trong túi áo.

Bởi vì sấp tiền giấy khá dày, cho nên nhìn từ góc độ của tên mập, trong túi áo căng phồng, trông đặc biệt cồng kềnh.

"Mỗi quá trình điều trị đối với tôi mà nói, đều là một sự giày vò, sự trống trải và cô đơn hiện rõ trong ánh mắt của mỗi cô gái lạc vào thế giới hào nhoáng, đều là một loại thúc đẩy đối với tôi."

Ôm lấy lồng ngực, Giang Thành biểu hiện ra ngày càng đau đớn cùng cực: "Chỉ bằng cách không ngừng uống rượu, lợi dụng sự tê dại của rượu, mới có thể thuyết phục bản thân, tiếp tục kiên trì."

“Mối quan hệ bác sĩ - bệnh nhân truyền thống sẽ chỉ khiến mọi chuyện ngày càng phức tạp hơn, điều tôi tìm kiếm là một cách tiếp xúc hòa bình hơn với họ, chẳng hạn như trở thành bạn bè.” Ánh mắt của Giang Thành sáng ngời: “Kiểu đối xử chân thành, tin tưởng nhau hoàn toàn.”

“Cùng bọn họ trải nghiệm những gì họ nghĩ là cách tận hưởng, rồi từ ngoài vào trong, từ nông đến sâu, tìm ra mấu chốt cốt lõi, vạch trần một lần, thức tỉnh hoàn toàn những cô gái đã lạc lối này.”

Đối với Giang Thành vào lúc này mà nói, như thể việc cứu rỗi những cô gái lạc lối này là ý nghĩa duy nhất cho sự tồn tại của hắn, mặc dù tương lai rất gập ghềnh, phải đối mặt với sự nhầm lẫn và hiểu lầm của vô số người, hắn cũng đều thản nhiên đối mặt.

Ngay khi miệng của tên mập co giật, hỏi: “Vậy bây giờ anh đã tìm thấy chưa, bác sĩ?”

“Tạm thời vẫn chưa.” Giang Thành dựa vào ghế sô pha, vặn vẹo cơ thể một cách thoải mái: “Nhưng tôi cảm thấy sắp rồi.”

“Bác sĩ.” Nhìn chằm chằm vào Giang Thành đang nheo mắt, tên mập hơi ngượng ngùng nói: “Thật ra, anh không cần phải giải thích nhiều với tôi như vậy, tôi đều có thể hiểu, mặc dù bây giờ điều kiện của chúng ta không tốt, nhưng … nhưng anh không cần thiết phải học theo cậu Bì Nguyễn kia, chúng ta vẫn phải đường đường chính chính …”

Giang Thành rất tự nhiên duỗi ra hai ngón tay.

Tên mập ngay lập tức dừng nói, biết rằng bác sĩ lại sắp bắt đầu rồi.

“Hai điểm.” Giang Thành lắc lắc ngón tay và nói: “Đầu tiên, tôi không giống với Bì Nguyễn, tư chất của tôi mạnh hơn

cậu ta nhiều, thứ hai, tôi không có thói quen lấy lòng phú bà, nhóm khách hàng của tôi phân bổ rất đồng đều theo độ tuổi."

"Còn một điểm quan trọng nhất." Hắn nói: "Buổi đêm nay là do một tiểu tỷ tỷ tổ chức, không liên quan gì đến phú bà, tôi không biết gì về thế giới phú bà kia hết."

"Chỉ biết rằng nếu là những phú bà có gia thế, bọn họ sẽ không lái xe thể thao mui trần lộ mặt, như vậy mục tiêu quá lớn."

"Bọn họ thường dùng là xe bảo mẫu cao cấp màu đen, là loại kính không trong suốt, biển số xe cũng có mấy bộ, mỗi lần ra ngoài đi chơi đều không trùng lặp.

"Hơn nữa cũng sẽ không lựa chọn KTV một nơi người ra người vào như vậy, bọn họ thường chọn những câu lạc bộ tư nhân cao cấp có hệ thống thành viên, thành viên mới muốn tham gia phải nhận được lời mời chung từ ít nhất ba thành viên cũ."

"Trước cửa câu lạc bộ có người tận tình tiếp khách, người bình thường đến hỏi lúc nào cũng đều là đã kín phòng, chỉ có người quen mới được dẫn lên tầng."Giang Thành suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm.

"Đây là không biết gì hết của anh à?" Tên mập kích động đứng dậy.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, trong lòng của tên mập, hình tượng về bác sĩ đã phát sinh những thay đổi long trời lở đất, từ một nhân tài dịch vụ cao cấp, trở thành một nhân viên dịch vụ cao cấp.

Mãi cho đến tận sáng hôm sau, Giang Thành vẫn cảm thấy ánh mắt tên mập nhìn mình cứ kì quái, giống như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, hơn nữa … còn mang theo chút xíu bài xích.

Thông qua kinh nghiệm chữa trị bệnh nhân nhiều năm của mình, tình trạng hiện tại của tên mập rõ ràng đang bị mắc kẹt trong một vòng luẩn quẩn của sự nghi ngờ và thiếu tự tin.

Sau khi ăn sáng xong, Giang Thành đang đi dạo loanh quanh cửa sổ để tiêu hóa thức ăn, thì nhận được một cuộc gọi, âm thanh trên điện thoại không thể che giấu được niềm vui sướng, nhưng thái độ của Giang Thành lại rất lạnh lùng, bộ dạng với công tư phân minh.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Giang Thành nghiêng đầu qua, nói với tên mập đang dùng búa "ding ding dang" xử lí một góc sô pha lỏng lẻo: "Anh mập, tranh thủ thời gian dọn dẹp đi, sau đó lau bàn và sàn nhà qua một lượt, lát nữa sẽ có người tới đây."

"Tôi biết rồi, bác sĩ."

Khoảng nửa tiếng sau, ngoài cửa vang lên một loạt tiếng giày cao gót, lạch cạch lạch cạch hiển nhiên không phải chỉ có một người, người đến dừng lại ở ngoài cửa, lịch sự gõ cửa trước.

Ngồi trên ghế sê pha, Giang Thành cũng không nhìn vào cửa, đầu tiên là thổi khí nóng trên tách cà phê, sau đó nhấm nháp một ngụm, sau khi đặt xuống rồi mới từ từ nói: "Mời vào."

Cánh cửa bị đẩy ra, sau đó bước vào trong ánh nắng là vài người phụ nữ trông như những quý phu nhân quý phái nhưng vẫn có nét duyên dáng hấp dẫn.

"Bác sĩ Giang." Người đứng đầu là một người phụ nữ đi bốt dài, quàng khăn choàng màu lạc đà, có vẻ rất phấn chấn, gật đầu liên tục với bác sĩ trên ghế sô pha: "Thực sự đã vất vả cho cậu rồi, chuyện của Viên Viên đã khiến cậu nhọc lòng rồi."

“Chuyện trong bổn phận thôi.” Bác sĩ lạnh lùng trả lời.

“Hôm qua sau khi tài xế đưa con bé về nhà, tôi và con bé đã trò chuyện rất lâu, chúng tôi… chúng tôi đã rất lâu không trò chuyện như thế rồi.” Người phụ nữ nói rồi, mắt đỏ hoe: “Tóm lại là cảm ơn cậu nhiều lắm, bác sĩ Giang.”

Chương 239: Nhân nhượng

Sau khi người phụ nữ dẫn đầu nói xong, mấy người phụ nữ cũng khác lần lượt đi tới bày tỏ lòng biết ơn với bác sĩ, có thể nhìn ra, bọn họ đều rất nghiêm túc, sự chân thành trong mắt là không thể lừa dối.

Tên mập đứng trong góc, im lặng mở to mắt nhìn, hình như những người phụ nữ này chính là mẹ của các cô gái tối qua.

Trong xe có bốn cô gái, mà trước mặt đang có bốn người phụ nữ.

Số lượng người cũng trùng khớp.

"Bà Tần." Giang Thành đặt ly cà phê trong tay xuống, nghiêng đầu, lần đầu tiên nhìn thẳng vào những quý bà quyến rũ này: "Theo như quan sát của tôi về Viên Viên, cô ấy không giống như những gì bà đã nói."

Người phụ nữ dẫn đầu hơi ngây người ra một chút, một lúc sau mới ngập ngừng hỏi: "Bác sĩ Giang, cậu…"

"Có thể nhìn ra, mặc dù cô ấy biểu hiện ra là rất vui vẻ trong hộp đêm, nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi, khi môi trường trở nên ồn ào hơn, cô ấy sẽ vô thức thực hiện những biểu cảm và cử động vi mô như cau mày và chỉnh lại kính." Giang Thành ngưng một chút, rồi lại tiếp tục nói: "Môi trường trong hộp đêm sẽ khiến cô ấy cảm thấy bất an."

"Cô ấy không thích ở đó, cô ấy chỉ đang cố gắng hòa nhập, cố gắng để khiến mình trông hòa đồng hơn."

"Điều cô ấy thực sự cần là bầu bạn." Giang Thành nói: "Cô ấy rất cô đơn."

Sắc mặt của người phụ nữ nhìn trong chốc lát trở nên cổ quái, sau đó ngẩng đầu lên mở miệng như muốn tranh luận điều gì, nhưng giây tiếp theo lại bị Giang Thành cắt ngang.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt quý bà, lãnh đạm nói: "Một tuần ăn sáng với cô ấy hai đến ba lần không được coi là bầu bạn."

"Càng giống như bố thí hơn." Giọng điệu của Giang Thành bình tĩnh: "Cũng giống như một người qua đường vội vàng vứt đi một ít thức ăn thừa để đuổi những con chó hoang đi, chẳng qua chỉ là để tránh những quấy rầy phiền nhiễu không đáng có."

"Nhưng bà không phải là một người đi đường tầm thường, cô ấy cũng không phải là con chó hoang cầu xin lòng thương xót." Hắn dừng lại, một lúc sau mới nói: "Bà là mẹ của cô ấy."

Vẻ mặt của người phụ nữ càng trở nên tồi tệ hơn khi nghe những điều này.

Bà ta đã quen với cuộc sống trong nhung lụa rồi, những ẩn dụ như bố thí, thức ăn thừa, chó hoang, quấy rầy… quá xa vời với bà, cũng chính vì xa với, mới càng chói tai hơn.

Nhưng cảm nhận của bà ta… hiển nhiên không nằm trong phạm vi suy xét của Giang Thành.

Trước ánh mắt của mấy người, Giang Thành quay đầu nhìn về phía một người phụ nữ khác: "Bà Lộ." Hắn bình tĩnh nói: "So với Viên Viên, tình hình của con gái bà có hơi phức tạp hơn một chút."

"Cô ấy quá nhạy cảm, bất kỳ sự thay đổi nào của môi trường bên ngoài đều có thể khiến cô ấy lo lắng và bồn chồn, cô ấy quen ngồi cùng một vị trí, đi cùng một con đường, chỉ uống một loại rượu."

“Khi ở ngoài môi trường quen thuộc, cô ấy trở nên cáu kỉnh và lo lắng hơn bình thường.”

“Ngay cả một điều gì đó nhỏ nhặt như sự thay đổi địa vị của bạn bè cũng sẽ khiến cô ấy khó chịu một cách khó hiểu.” Giang Thành nhìn sắc mặt người phụ nữ có vẻ hơi thay đổi, mới tiếp tục nói: “Thứ cô ấy thiếu là cảm giác an toàn.”

“Hành vi này có thể bắt nguồn từ thời thơ ấu của cô, tôi đoán có thể đã có chuyện gì đó xảy ra xung quanh khi cô ấy còn rất nhỏ.”

“Tiểu học.” Giang Thành suy nghĩ một chút rồi nói: “Thậm chí còn sớm hơn nữa.”

“Khi giao tiếp với tôi, cô ấy đã cố tình làm mờ ký ức của mình về khoảng thời gian này.”

“Nhưng đối với những ký ức sớm hơn nữa thì lại nhớ rất rõ.”

“Mất trí nhớ có chọn lọc.” Giang Thành nói: “Người theo chủ nghĩa lý tưởng cực đoan và người mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương sẽ có loại biểu hiện này.”

Khác với biểu hiện của người phụ nữ đầu tiên, người phụ nữ bị Giang Thành nhìn gật đầu đồng ý với suy đoán của Giang Thành: “Lúc con bé 7 tuổi, tôi đã ly hôn với bố con bé, lúc đó chúng tôi vướng vào vụ kiện về việc phân chia tài sản công ty, nên thời gian đó không thể chăm sóc được cho con bé, đành phải tìm một trường nội trú cho con bé.”

Đối với những chuyện quá khứ, người phụ nữ không có gì giấu diếm, ở đây ngoại trừ bác sĩ Giang, và một tên mập trông có vẻ giống như người quét dọn, ba người phụ nữ còn lại ở đây đều là bạn thân của nhau.

Đối với những bất hạnh trong quá khứ của mình, trong lòng bọn họ đều biết rõ.

Hơn nữa… nhu cầu của mọi người đều là giống nhau.

Đều là vì con gái.

Bởi vì ảnh hưởng của những bà mẹ, bốn cô gái cũng thành lập một nhóm nhỏ, tuy có gập ghềnh vấp ngã, nhưng mối quan hệ thì lại rất tốt.

Dựa vào điều kiện của người phụ nữ, ngôi trường mà bà tìm ban đầu cho con gái mình chắc chắn phải là một trường tư thục cao cấp, đắt tiền, nhưng không phải mọi thứ đều có thể giải quyết được bằng tiền.

Trong giai đoạn quan trọng phát triển tính cách khi cần sự đồng hành của bố mẹ nhất, cảm xúc của cô gái rơi vào khoảng trống, cô ấy có thể đã phải chịu những tổn thất về mặt tinh thần như bị bố mẹ bỏ rơi, hay trở thành gánh nặng.

Có thể tưởng tượng ra nỗi buồn và sự bất lực của cô gái lúc đó, nằm một mình trên giường, trốn dưới tấm chăn dày, thu mình thành một quả bóng nhỏ.

Trong mô tả của người phụ nữ cho Giang Thành, bà cho biết, con gái bà thường xuyên nổi nóng vô cớ, không bao giờ cho bà vào phòng, kết quả là hai người thường xuyên xảy ra tranh chấp.

Sau khi bảo mẫu giúp cô thu dọn quần áo vứt trên sàn, cô nhốt mình trong phòng cả ngày không ra ngoài.

Còn đối với các bác sĩ tâm lý tìm đến nhà thì lại càng không thể gặp.

Bởi vì chuyện kinh doanh làm ăn nên cô quen biết với Bì Nguyễn, từ đó dưới sự giới thiệu mãnh liệt của đối phương, nên đã tìm đến bác sĩ Giang, sự thật đã chứng minh con người Bì Nguyễn này khá đáng tin cậy.

Mặc dù hầu hết những người trong vòng tròn của mình đại đa số đều coi thường anh ta.

Sau đó, bác sĩ lần lượt giải thích quan điểm của mình cho hai người phụ nữ còn lại, trong phút chốc, bầu không khí trong phòng trở nên vi diệu.

Bác sĩ phân tích đâu ra đấy, ví dụ đưa ra cũng rất dễ hiểu, ít nhất là tên mập đã nghe hiểu, đôi mắt anh ta mở to, theo như phân tích của bác sĩ dường như đã đi vào trái tim của hết các cô gái.

Con gái của người phụ nữ dẫn đầu tên là Viên Viên, cô cảm thấy rất cô đơn vì thiếu người đồng hành bầu bạn.

Cô ấy có thói quen làm hài lòng tất cả những người cô ấy tiếp xúc, cố gắng hòa nhập vào cuộc sống của mọi người, mặc dù… cô ấy không thích kiểu sống này.

Cô chỉ là sợ ở một mình.

Vì thế cố gắng thích ứng cả nể.

Cô gái thứ hai tên là Thi Giai, bị bố mẹ bỏ rơi từ nhỏ nên cảm thấy vô cùng bất an.

Bất kỳ thay đổi nào trong cuộc sống cũng sẽ khiến cô ấy lo lắng và bất an, bao gồm việc thay đổi địa điểm sống, gặp gỡ những người mới và làm những việc mà cô ấy chưa từng làm trước đây.

Đối với cô, căn phòng của mình chính là vùng đất tịnh độ cuối cùng, là phần mở rộng của chiếc giường chật hẹp lạnh lẽo ở trường nội trú.

Bất cứ ai bước vào lãnh thổ của cô ấy cũng đều sẽ phá hủy cảm giác an toàn của cô.

Bảo mẫu giúp cô thu dọn quần áo vương vãi, là chưa có sự cho phép của cô đã xông vào, bao gồm cả bác sĩ tâm lý đã đến

trước cửa phòng ngủ cũng vậy.

So với bọn họ, thì người thanh niên này có bề ngoài bảnh bao đã lựa chọn quán bar mà họ quen thuộc nhất cho lần gặp đầu tiên, tự gọi mình là Giang Phan An thay vì bác sĩ Giang này hiển nhiên là dễ thương hơn nhiều.

Hơn nữa điều đáng khen hơn nữa là hắn chỉ yêu… loại rượu duy nhất mà mình uống.

Hắn dường như đã quen với sự im lặng, sẽ không bao giờ nói trừ khi có ai đó nhắc đến chủ đề này.

Mặt mày lẳng lơ, cư xử chừng mực.

Hắn ngồi một mình trong góc, đôi mắt xa xăm và mờ mịt, chiếc cốc trong tay khẽ run lên, ánh sáng phản chiếu từ rượu vang đỏ nhạt cắt khuôn mặt xinh đẹp say xỉn của các cô gái thành từng mảnh.

Chương 240: Nút thắt trong lòng

“Anh Giang.” Giọng nói rụt rè của cô gái vang lên, tên cô là Nam Cẩn, không giống như những người khác, rượu dường như có tác động rất hạn chế đối với cô.

Ngay cả bản thân cô cũng không thể nhớ nổi đây là ly rượu thứ bao nhiêu rồi.

Cô cũng là người duy nhất trong số mấy người gọi Giang Thành là anh Giang, thay vì những cái tên linh tinh ngẫu nhiên khác như “Giang Phan An”,“cái người kia”,“soái ca”,“tiểu khả ái”…

Vài giây sau, Giang Thành mới chậm rãi dời tầm mắt nhìn cô.

Khuôn mặt Nam Cẩm ẩn trong bóng tối dường như càng đỏ hơn, nhưng cô vẫn lấy hết can đảm, dùng giọng bình tĩnh nhất có thể hỏi: “Anh Giang, anh… đang nghĩ gì vậy?”

Ánh sáng sắc màu tràn ngập thỉnh thoảng chảy vào trong mắt cô, cô có một đôi mắt rất đẹp, giống hệt mẹ cô.

Nhưng không giống như vẻ mặt cứng rắn và lạnh lùng trong mắt đối phương, trong mắt cô ẩn chứa một cảm giác nhút nhát, mơ màng, giống như một con nai bị lạc.

Xa cách, phòng thủ, nhưng khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

Một số người cho rằng rượu là chất độc, ngay cả khi pha với nước ngọt.

Nhưng đối với Nam Cẩn chỉ có "chất độc" như vậy mới có thể khiến cô mở lòng.

Cô mắc phải một vấn đề tâm lý tương đối hiếm gặp.

Rối loạn nhân cách tránh né.

Đó là một loại rối loạn nhân cách được đặc trưng bởi sự ức chế xã hội toàn diện, cảm giác thiếu thốn và cực kỳ nhạy cảm với những đánh giá tiêu cực.

Tập hợp các vấn đề phát sinh có thể có tác động đáng kể đến hoạt động xã hội và nghề nghiệp của bệnh nhân.

Những bệnh nhân như vậy luôn cảm thấy mình thiếu kỹ năng xã hội, kém hấp dẫn và thiệt thòi về mọi mặt, do đó quá nhạy cảm và có lòng tự trọng thấp.

Lòng tự trọng thấp, kết hợp với sự nhạy cảm quá mức và sợ bị người khác từ chối, khiến bệnh nhân đặc biệt khó chủ động và thiết lập mối quan hệ thân thiết với người khác.

Loại bệnh nhân này thường bắt đầu tỏ ra nhút nhát, cô lập, sợ gặp người lạ và hoảng sợ không thể giải thích được trước những điều lạ hoặc âm thanh lạ đột ngột, rất khác so với các bạn cùng trang lứa thời thơ ấu.

Khác với bà Tần, người quá tập trung vào công việc đến mức phớt lờ cảm xúc của con gái, mẹ Nam Cẩn lại là người "tỉ mỉ từng li từng tí", quan tâm đến con gái.

Bà thậm chí còn từ bỏ vị trí điều hành công ty vì con gái và trở thành người mẹ toàn thời gian ở nhà.

Lo mọi việc từ ba bữa một ngày cho đến ăn mặc, học tập, sở thích, cách cư xử, thói quen của con gái, …

Bà đang cố gắng hết sức để biến con gái mình thành một món đồ thủ công hoàn hảo nhất thế giới.

Cho dù là thành tích học tập, khiêu vũ, hội họa, piano… những chuyện này Nam Cẩn đều là người giỏi nhất trong số các bạn cùng lứa.

Đối lập hoàn toàn với sự hào hứng, vui sướng khi ngồi ở hàng ghế đầu nhìn con gái bước lên bục vinh quang, phản chiếu trong ánh đèn sân khấu là khuôn mặt thanh tú nhưng lãnh đạm của Nam Cẩn.

Thay vì nói rằng mẹ cô yêu cô, thì càng giống thích … thao túng cô hơn.

Thao túng cô chạy tới một cuộc sống "hoàn hảo" không thuộc về mình.

Mẹ … chỉ đang dùng chính mình để bù đắp những nuối tiếc của bà mà thôi.

Từ rất lâu từ khi người mẹ còn chưa tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình, đã có ước mơ trở thành diễn viên.

Bà rất mong một ngày được xuất hiện trên màn ảnh, thể hiện bản thân tốt nhất của mình trước mặt mọi người.

Nhưng sau khi giấc mơ này bị hiện thực nghiền nát, bà đã đúc nó lên người mình.

Cô không biết liệu mẹ cô có nhìn thấy hình bóng quá khứ của bà trong chính mình hay không.

Nhưng cô biết rất rõ một điều, dựa theo tính cách của mẹ, cho dù bà không nhìn thấy bóng dáng quá khứ của mình trên người, thì… bà cũng sẽ cắt bỏ hình bóng của chính mình, dán nó lên người mình.

Mạnh mẽ… là ấn tượng trực quan nhất của cô về mẹ mình.

Bà nói là nhất định phải làm, bà thích và muốn có được, thì nhất định phải lấy được trong tay, mà những gì bà yêu cầu bản thân làm, cũng buộc phải làm được.

Chỉ có như vậy, mẹ mới yêu cô như thường ngày.

Bà chỉ yêu… bản thân rạng rỡ kia thôi.

"Vịt con xấu xí" rũ bỏ mọi thành tích và hào quang, là không xứng đáng với tình yêu thương của mẹ.

Chính áp lực và lo lắng cao độ kéo dài đã khiến cô, vốn rất ưu tú, nhưng lại thường xuyên rơi vào vòng luẩn quẩn, nghi ngờ bản thân.

Lời động viên mãnh liệt của mẹ vang lên như tiếng còi báo tử bên tai cô.

Đang chỉ trích cô, tại sao không giỏi hơn một chút chút nữa thôi…

Chỉ cần cô giỏi hơn một chút nữa thôi, cô sẽ có thể tiến gần hơn một bước tới ước mơ của mẹ mình rồi.

Nhưng… đó là giấc mơ của mẹ, không phải của cô.

Cô không có hứng thú, thậm chí là sợ hãi khi thể hiện mình trên màn ảnh.

Đối với cô, những tài liệu nhàm chán, những ký tự số khắt khe, những tài liệu hóa học lạnh lùng mới hấp dẫn cô hơn.

Cô chỉ muốn làm một người bình thường, không ồn ào cũng không khoa trương, ẩn mình ở hậu trường, sống một cuộc sống bình lặng một mình, bên người mình yêu và cũng yêu mình.

Bị anh Giang trong mắt nhìn, Nam Cẩn càng cảm thấy bất an, sự im lặng của đối phương khiến cô băn khoăn không biết lời mình nói có phù hợp hay không, hay là… cô đang tự trách mình đã làm gián đoạn suy nghĩ của hắn.

"Tinh."

Một tiếng va chạm giòn tan vang lên, rượu vang đỏ nhạt trong ly rượu gợn sóng, bị ánh sáng khúc xạ, giống như máu.

Trước khi Nam Cẩn kịp nhận ra, Giang Thành đã đưa tay chạm nhẹ vào ly rượu trong tay cô.

“Anh Giang…”

Nam Cẩn hơi ngây người ra, khi phản ứng lại liền hoảng sợ như một đứa trẻ làm sai chuyện gì, mặc dù không biết tại sao.

Nhưng vào lúc này, cô quả thực đã nghĩ như vậy.

Cũng giống như người nhặt rác đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Marquez vì muốn nhặt lon Coke, sau này anh ta mới nhận ra nhưng không thể tự chủ được.

Giang Thành nhấp một ngụm rượu, sau đó ôm ly rượu ngồi trên ghế sô pha, khí tức xung quanh không hợp với nơi này.

“Tôi đang đợi người.” Hắn nói.

Vì ánh sáng nên cô chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt của hắn.

Ở đây ồn ào náo nhiệt đến mức không thể kiểm soát được, nhưng nhìn vào ánh mắt của người đàn ông trước mặt, cô thực sự có một ý nghĩ kỳ lạ, dường như… mọi âm thanh ồn ào đều kết thúc ở đây.

Nó giống như một gáo nước sôi đổ vào tảng băng trôi.

Hơn nữa… rõ ràng là mình đang đứng, còn anh Giang thì đang ngồi trên ghế sofa, lẽ ra phải là hắn ngẩng cao đầu nhìn mình, nhưng cuối cùng lại giống như mình đang ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn chỉ ngồi đó, trông lạc lõng với mọi người ở đây.

Rõ ràng cách đây không lâu hắn còn đang hưng phấn uống rượu cùng mấy người, nhưng giây tiếp theo liền đột nhiên im

lặng, một mình cố thủ trong góc, giống như một con rắn độc nhiều màu sắc.

Sau khi cất đi những chiếc răng nanh, thì lặng lẽ chờ đợi đợt con mồi tiếp theo tới.

“Bạn như thế nào?” Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nói ra như thế.

Nhưng cô vừa dứt lời liền hoảng sợ, bọn họ mới quen nhau có mấy ngày, xem ra hỏi một câu thân mật như vậy có hơi vượt quá…

Một giây tiếp theo, cô nhìn thấy người đàn ông trước mặt lật ngược chiếc ly rượu rỗng trên bàn đá cẩm thạch, tạo thành một đường đẹp đẽ trong không khí bằng ngón tay mảnh khảnh.

“Tôi đang đợi một người nguyện ý cùng tôi uống ly rượu này.” Giang Thành ngước mắt trả lời: “Cô Nam Cẩn.”

Chương 241: Núi băng

Không biết sau đó giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi ý thức của Thi Giai dần dần mơ hồ, cô vô tình liếc mắt một cái, ánh mắt bắt đầu tập trung.

Giây tiếp theo, cô lập tức quay lại vỗ nhẹ vào hai người bạn bên cạnh.

Viên Viên say quá nên ngủ quên, ngả lên vai một cô gái khác, nhưng vẫn bị lay động một cách thô bạo tỉnh dậy, khuôn mặt mơ màng hướng về phía bọn họ ra hiệu.

Những hình ảnh mờ ảo trước mắt dần chồng lên nhau từng chút một, cho đến cuối cùng…

“WTF!”

Người cảm thán là một cô gái khác tên là Kim Hee Jin, cô ấy mang hai dòng máu Trung Quốc và Hàn Quốc, có ngoại hình trung bình, khoác hờ hững mặc một chiếc áo khoác da kiểu dáng mô tô mạnh mẽ, kết hợp với mái tóc thông minh, xương đòn lộ ra ngoài có hình xăm đầu lâu cuộn rắn hiếm thấy ở các cô gái.

Một con rắn hổ mang chúa với cái cổ sưng tấy chui ra từ hốc mắt của hộp sọ,“xì xì” rít lên và phun ra những thông điệp ra bên ngoài.

Tuy là người nhỏ tuổi nhất trong số bọn họ, nhưng cô lại nói chuyện như một người chị lớn, mỗi lần nói về văn hóa Yakuza, ba cô gái còn lại chỉ cười chứ không vạch trần cô.

Nếu không sẽ khiến cô ấy cảm thấy rất mất mặt.

Người lái chiếc xe thể thao để đưa mọi người đến đây tối nay chính là cô.

Điều khiến mẹ của Hee Jin lo lắng là, cô con gái bảo bối của bà dường như có một số vấn đề về xu hướng tính dục.

Lớn lên ở trường tư thục, cô đã quen với việc đánh nhau, trốn học, nhưng điều khiến gia đình cô phiền não nhất là việc hiệu trưởng nhà trường gọi điện đến một cách khéo léo, nói rằng Hee Jin ở trường học … chòng ghẹo bạn học nữ.

Hơn nữa đã không chỉ một lần.

Cũng may mà thỏ không ăn cỏ gần hang, cho đến hiện tại nay Kim Hee Jin vẫn chưa hề tỏ ra có hứng thú với ba người bạn kia của mình.

Ngồi trên sô pha trong quán bar, Viên Viên người tính cách rất tốt lắc đầu, sau đó lại mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt thật sự nói cho cô biết, cô không hề nhìn lầm.

“Xong rồi.” Viên Viên uống rượu đến mức đã nửa tỉnh nửa mê, một lúc sau mới thở dài: “Tôi mù rồi.”

Thi Cẩn mím mím môi, tiếp lời: “Tính thêm cả mình nữa.”

Nam Cẩn vốn là người nhút nhát nhất trong nhóm nhỏ bốn người, lúc này đang ngồi trên đùi Giang Thành, một tay cầm ly rượu, mạnh dạn sáp đến gần hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ánh sáng mờ ảo khó có thể chiếu tới bọn họ, khung cảnh nhất thời mập mờ đến quá mức.

Giang Thành nhấp một ngụm rượu, sau đó ghé vào tai Nam Cẩm, luồn qua mái tóc dài của Nam Cẩm, môi khẽ mấp máy mấy cái.

Giây tiếp theo, Nam Cẩn đột nhiên cứng đờ, sau đó những giọt nước mắt lớn trào ra, cô đưa tay ra ôm lấy cổ Giang

Thành, hắn giãy giụa tượng trưng mấy cái, vn không thể chịu nổi sự hung hãn của Nam Cẩn, bị kéo vào vòng tay.

Chiếc ly đế cao trong tay vỡ ra theo âm thanh, chất lỏng màu đỏ rượu chảy trên mặt đất, sáng lên những ánh pha lê nhỏ.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, ba người đã chứng kiến niềm vui nỗi buồn của người bạn thân nhất, có lúc cô khóc lóc với Giang Thành, như một đứa trẻ bị đối xử tệ bạc, có lúc lại im lặng, đôi mắt đẹp tựa như chứa đựng một thế giới khác.

"Nam Cẩn sao thế?" Hee Jin chớp chớp mắt, cô đã uống rất nhiều rượu rồi nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo, nói xong loạng choạng đứng dậy: "Để mình đi xem."

Nhưng chưa kịp thực hiện động tác tiếp theo, cô đã bị hai lực lượng mỗi bên một tay là Viên Viên và Thi Giai kéo trở lại ghế sô pha.

"Hai người…" Hee Jin vốn đã cảm thấy khó chịu trong bụng, nuốt xuống cảm giác sắp trào ra trong cổ họng, khó hiểu nhìn sang trái phái.

"Tin mình đi, đừng đi." Thi Giai thậm chí không thèm nhìn, sự chú ý của cô vẫn đổ dồn vào Nam Cẩn, một lúc sau, cô liếm môi nói tiếp: "Nếu như sau này cậu vẫn còn muốn Nam Cẩn để ý đến cậu."

Từ đầu đến cuối, Giang Thành đều cẩn thận đóng vai người nghe, rất ít khi nói chuyện hay bày tỏ ý kiến của mình.

Trong những năm qua, Nam Cẩn đã nhận quá nhiều sự giáo dục, chỉ trích, khiển trách, vô số người đã dạy cô điều này điều nọ với vẻ mặt nghiêm túc và hào quang tốt cho cô, nhưng không ai chịu ngồi xuống và im lặng để nghe cô bày tỏ sự bất bình của mình.

Giang Thành cũng không nhớ mình đã nghe bao nhiêu lâu, ngay cả Nam Cẩn cũng không nhớ, may mà lúc đó đêm đã

khuya, những người còn ở đây cũng đã say nên không ai chú ý tới.

Nam Cẩn cúi đầu, như thể toàn bộ sức lực đều bị rút cạn, cô không hề say, nhưng có quá nhiều cảm xúc cùng lúc bộc phát, khiến cô cảm thấy say và kiệt sức một cách thần bí.

"Thật xin lỗi, anh Giang." Cô thì thầm: "Tôi… có phải tôi đã nói quá nhiều điều không nên nói rồi không? Tôi nói bừa thôi, không làm phiền anh chứ, ngay cả tôi cũng không nhớ mình đã nói đến đâu rồi, anh có muốn …"

"Có mang theo tiền mặt không?" Giang Thành ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt bình tĩnh ôn nhu nhìn cô, rõ ràng không hề hung hãn nhưng lại khiến trái tim đối phương run rẩy.

Một lúc lâu sau, Nam Cẩn dường như đột nhiên phản ứng lại, cầm túi xích của mình vứt lên bàn, một thỏi son xinh đẹp lăn dọc trên bàn, cuối cùng rơi xuống đất, mất tích.

Nam Cẩn lấy ví tiền của mình ra, trong đó chỉ có một ít tiền giấy.

Cô không có thói quen mang theo tiền mặt.

Lấy hết tiền mặt ra đưa cho Giang Thành, sau đó chớp mắt nhìn hắn.

Đưa tay ra, Giang Thành đặt ly rượu trong tay xuống, lấy đi tờ trên cùng trước ánh mắt nhìn trộm của Nam Cẩn và ba cô gái còn lại.

Sau đó anh ấn tờ tiền giấy xuống bàn, chậm rãi gấp thành một thứ gì đó.

Ngón tay hắn bay lên bay xuống, kỹ thuật hỗn loạn như một con bướm lộng lẫy, dưới sự xúc tác của rượu, làn da trắng ngần của hắn hơi ửng đỏ, thỉnh thoảng có ánh sáng phản chiếu trên khuôn mặt, phác họa ra một đôi lông mày sắc sảo.

“Phù-”

Giang Thành đưa tay ôm lấy miệng của một chai rượu rỗng, chậm rãi xòe ngón tay thon dài ra, giây tiếp theo, đôi mắt đẹp của Nam Cẩn đột nhiên run lên.

Cô nhìn thấy… một bông hồng nở ở miệng chai.

Sau đó, cơ thể cô bắt đầu run lên không thể kiểm soát, cô chợt nhớ lại những gì mình vừa nói với người đàn ông trước mặt.

Vì sự kỷ luật và kiềm chế nghiêm khắc của mẹ, cô luôn bị cô lập trong số các bạn cùng lớp, cô ưu tế đến mức không thực tế, một người có tính cách hèn nhát và kiệm lời như cô trong mắt mọi người là một núi băng lạnh lùng.

Từ trước đến giờ cô chưa từng yêu chứ đừng nói đến việc nhận được một món quà như hoa hồng.

Công chúa dù xinh đẹp đến mấy cũng sẽ có hoàng tử xứng đôi.

Nam Cẩn từ trong tay lấy ra hết tờ tiền này đến tờ tiền khác, bông hoa hồng trên miệng chai rỗng càng ngày càng đẹp, không lâu sau đó, hoặc có lẽ đó chỉ là điều Nam Cẩn nghĩ không lâu trước mắt cô… một biển hoa hồng đã nở rộ.

“Cô Nam Cẩn.” Giang Thành chậm rãi đứng lên, dưới cái nhìn sửng sốt của ba người bạn đồng hành, hướng vào Nam Cẩn đang không nói lời nào, tặng một món quà nhỏ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Chương 242: Tìm thấy rồi

Nam Cẩm suốt cả buổi tối không rời mắt khỏi người đàn ông trước mặt, mãi đến khi bữa tiệc kết thúc, cô mới như bừng tỉnh từ trong mộng, ai cũng đã uống rượu, nên mỗi nhà đều cử lái xe đến đón.

Viên Viên, Thi Giai và Hee Jin, ba người đều rất biết ý chào xong vội vàng rời đi.

Thực ra Hee Jin vẫn không biết ý cho lắm, nhưng không chống lại ánh mắt như có thể giết người của Viên Viên và Thi Giai.

"Anh Giang." Người duy nhất còn lại Nam Cẩm, tựa hồ cũng không vội rời đi, tài xế đeo găng tay trắng chắp tay đứng bên cạnh: "Đêm khuya rồi, để… để lái xe đưa anh về."

"Được." Giang Thành không từ chối: "Nhưng xin hãy đợi một lát, tôi muốn quay lại chào hỏi mấy người quen một chút."

"Chúng tôi đợi anh."

Gật đầu sau, Giang Thành rời đi không chút lưu luyến.

Nam Cẩn không rời mắt đi, cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất sau góc cửa trong quán bar, người lái xe đứng buông tay bên hông đã che giấu rất kỹ, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra vẻ khó hiểu.

Lúc này đã gần ba giờ sáng, trong quán bar này chỉ còn lại mấy bàn khách, sau khi đi ngang qua mấy người phục vụ đang dọn dẹp quán bar, Giang Thành đi tới góc đường, mở một cánh cửa khá kín đáo ra.

Bên trong có khói, một người đàn ông có hơi hói đầu ngồi trên ghế của ông chủ, nheo mắt, ngậm điếu thuốc trong miệng, chiếc gạt tàn bằng đồng trước mặt đã chất đầy tàn thuốc.

Vài lon Red Bull rỗng được ném lên bàn, cùng với một cuộn giấy vệ sinh thô ráp.

Có thể thấy, người đàn ông này không phải là người để ý đến ngoại hình, dù mặc áo sơ mi nhưng lại luộm thuộm và cài nhầm cúc.

"Người anh em Giang." Người đàn ông vừa nhìn thấy Giang Thành đi vào liền thay đổi diện mạo, vặn vẹo cổ, ngồi thẳng dậy, để bản thân trông trang trọng hơn.

"Ừm." Giang Thành sau khi đi vào, rất tự nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, rõ ràng là đã rất quen rồi.

Người đàn ông luộm thuộm không hề khách sáo mà trực tiếp gọi điện, mấy phút sau, có tiếng gõ cửa.

"Mời vào." Người đàn ông nói lớn.

Một người trông giống như người phục vụ cung kính bước vào: "Cung tổng, của anh Giang, hoa giấy tổng cộng 2. 900, tiền hoa hồng của đồ uống…"

Anh ta nói đến đây đột nhiên ngừng lại, sau đó nhìn Giang Thành đang ngồi ở một bên với ánh mắt thăm dò, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

"Người anh em Giang." Người đàn ông luộm thuộm được gọi là Cung tổng cười nói: "Cậu xem chúng ta vẫn làm theo trước đây đi, được không?"

"Như thường lệ, tôi đang vội."

"Như thường lệ, Như thường lệ" Người đàn ông luộm thuộm nheo mắt vui mừng khi nghe những lời của Giang

Thành, anh ta gật đầu liên tục, sau đó ra lệnh cho người phục vụ ngay lập tức chuẩn bị.

Anh ta biết thói quen của người trước mặt, hắn không thích thẻ ngân hàng các loại, chỉ muốn tiền mặt.

Cung tổng này nói ra cũng thật kì lạ, anh ta cũng giống như Bì Nguyễn, cũng mượn thế lực nhà vợ mở quán bar, lấy danh nghĩa ông chủ, nhưng thực chất chỉ phụ trách điều hành công việc kinh doanh, tài chính tiền nong vẫn là vợ quản.

Một lúc sau, người phục vụ cầm trên tay một tá tiền mặt mới toanh chạy lại.

Giang Thành dùng máy tính tiền ở đây đếm tiền không chút ngại ngùng, sau đó đem tiền cất kĩ trong người, mở cửa rời đi.

Sau khi miễn cưỡng từ biệt Giang Thành, Nam Cẩn ngồi một mình ở ghế sau lặng lẽ cúi đầu, trong tay cầm một đóa hồng đang nở rộ, cảm giác đặc biệt của tờ tiền khiến nó có hơi thô ráp.

Giống như… đó là một bông hồng thật, với những chiếc gai gãy khó chịu.

Nhưng Nam Cẩn không quan tâm, cô cẩn thận cầm bông hồng mang tên Kawasaki bằng cả hai tay, trong đầu hiện lên hình ảnh của người đó.

“Anh Giang…” Cô thì thầm.

“Phì! 86,87… 90.” Giang Thành ngồi xổm trên bậc thang dẫn đến cửa trước văn phòng, đếm số tiền trong tay mấy lần, sau đó hơi nheo mắt, cười “hi hi hi”.

Sau khi nhận ra âm thanh có hơi quá lớn, hắn đột ngột kìm lại, rải tiền khắp nơi trên người rồi vênh váo đi về nhà.

Cho đến tận ngày hôm sau những người phụ nữ tìm tới cửa, thực ra Giang Thành vẫn còn cảm thấy hơi say.

Tên mập bất lực nhìn Giang Thành đang xé tấm màn che khỏi mặt bọn họ một cách không thương tiếc.

Sở dĩ bốn cô gái biến thành bộ dạng như vậy, không khỏi có liên quan đến bốn người phụ nữ trước mặt này, bọn họ đều hy sinh lợi ích và hạnh phúc của bản thân để đạt đến đỉnh cao mà họ thừa nhận.

Biến con của mình thành con nhà người ta trong miệng của mọi người.

"Bác sĩ Giang." Một người phụ nữ đẫy đà cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng.

Bị một Tiểu bạch kiểm không có địa vị xã hội gì, hơn nữa tuổi tác gần như có thể làm con trai của bọn họ chế giễu lâu như vậy, bà ta đã đỏ hết cả mặt: "Đầu tiên chúng tôi rất cảm ơn cậu đã giúp đỡ con gái, nhưng về phương diện là thế nào để dạy dỗ con cái, thì cậu không thể nào có nhiều kinh nghiệm hơn chúng tôi, đầu tiên là cậu không có con."

"Tôi muốn nói với cậu là, tuy phương pháp của chúng tôi có thể hơi cực đoan nhưng sau này khi chúng lớn lên, chúng sẽ biết ơn những gì chúng tôi đã làm và hiểu được ý tốt của chúng tôi".

"Chính chúng tôi đã để chúng giành được chiến thắng ngay từ vạch xuất phát, xã hội này rất tàn khốc, nền giáo dục khắt khe hơn sẽ đảm bảo cho chúng chiến thắng trong những cuộc đấu tranh trong tương lai."

Khi bà ta nói những lời này một cách tức giận, Giang Thành chỉ im lặng nhấp một ngụm cà phê, cho đến khi người phụ nữ nói xong, hắn mới đặt cốc cà phê xuống, nhẹ nhàng

nói: “Bây giờ bà có biết tại sao con gái bà lại thích con gái không?”

Người phụ nữ đẫy đà sửng sốt, cau mày hỏi: “Cậu muốn nói cái gì?”

“Bởi vì hầu hết đàn ông đều không đủ dịu dàng.” Giang Thành thở ra một hơi, sau đó ngước mắt lên nói: “Giống như bà vậy.”

“Cậu…”

Cuộc trò chuyện kết thúc trong bầu không khí không mấy hòa thuận, có thể thấy bốn người phụ nữ đều nhận ra năng lực của Giang Thành, nhưng lại tương đối miễn cưỡng tiếp nhận cách nói chuyện của hắn.

Đặc biệt là mẹ của Hee Jin, tức giận đến nỗi mặt cũng biến sắc, nhưng lại không thể làm gì được.

Dù sao thì những bác sĩ tìm đến trước đó con gái chỉ gặp mặt thôi cũng không muốn, duy chỉ có người đàn ông trước mặt này là còn được coi là không bài xích.

Sau khi đám người rời đi, tên mập đi tới, do dự một lúc mới nói: “Bác sĩ, tôi nghĩ anh cần điều chỉnh cách nói chuyện một chút.” Anh ta mím môi: “Dù sao thì người ta cũng là khách hàng, lại còn được cậu em Bì Nguyễn giới thiệu…”

Anh ta đột nhiên ngừng nói, bởi vì bác sĩ đã quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào mặt anh ta.

“Anh đang dạy tôi làm việc?” Im lặng mấy giây, Giang Thành mở miệng.

Đó không phải là giọng điệu thắc mắc, hắn bình tĩnh như thể đang mô tả một sự thật nào đó.

Cổ họng tên mập hung bạo cuộn lên cuộn xuống theo bản năng: “Không có, bác sĩ.”

Đúng lúc tên mập đang lo lắng tình hình sẽ trở nên tồi tệ hơn thì tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên đã cứu anh ta, Giang Thành từ trên ghế sô pha ngồi dậy, đi đến bàn làm việc của mình, nhấc điện thoại lên.

“Bác sĩ Giang.” Khoảnh khắc điện thoại được kết nối, giọng nói rất dễ nhận biết của Bì Nguyễn vang lên một cách thiếu kiên nhẫn: “Người mà anh nhờ em tìm, đã tìm thấy rồi!”

Chương 243: Sợ

"Ai?"

"Chính là… chính là cô gái đó." Bì Nguyễn cười khúc khích như đang chiếm đoạt công lao: "Nói ra cũng thật trùng hợp, em lại có một vài người bạn làm ăn ở Đế Đô, em đã nhờ bọn họ giúp tìm ở quanh đó, kết quả không ngờ, đúng là đã tìm thấy thật."

Hồi lâu không nghe được câu trả lời của Giang Thành, Bì Nguyễn lập tức cảm thấy áy náy khen ngợi: "Nhưng xét đến cùng thì người quyết định cuối cùng là bác sĩ Giang, cô gái đó quả thực là đang học đại học, sinh viên khoa học tự nhiên, thường xin nghỉ phép về sớm, không sống ở nơi do trường sắp xếp, hơn nữa cũng không ở ký túc xá công cộng, các bạn cùng lớp xung quanh không biết nhiều về cô ấy."

"Đúng rồi, cô ấy tên là Hạ Manh." Bì Nguyễn thở dài bổ sung.

"Người bạn kia của cậu hiện tại đang ở đâu?" Giọng nói của Giang Thành lạnh lùng, dường như không có chút vui vẻ nào.

"Em đã bảo anh ấy lập tức trở về Dong Thành rồi, bây giờ chắc là sắp xuống máy bay rồi." Bì Nguyễn suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Anh ấy sẽ đến chỗ em trước, sau đó em sẽ đưa anh ấy đến văn phòng của anh, cần biết chi tiết anh cứ hỏi anh ấy…"

"Anh ta biết địa chỉ công ty của cậu sao?" Giang Thành đột nhiên ngắt lời.

“Biết chứ.” Bì Nguyễn vô thức trả lời.

Nhưng ngay sau đó anh ta mới nhận ra hôm nay bác sĩ Giang có chuyện gì vậy, mặc dù bình thường cũng không được bình thường cho lắm, nhưng hôm nay có vẻ kỳ quái hơn.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Giang Thành mới chậm rãi vang lên: “Tính toán thời gian anh ta xuống máy bay, gọi điện cho anh ta, bảo trực tiếp đến gặp tôi.”

Bì Nguyễn chớp chớp mắt: “Bác sĩ Giang, vậy em…”

“Tranh thủ thời gian rời khỏi công ty, dùng giấy tờ tùy thân dự phòng để đặt phòng ở một khách sạn xa xôi một chút, không được mang theo điện thoại di động, thanh toán bằng tiền mặt, đừng lái xe, tự mình bắt taxi đi.” Hắn ngưng một chút, rồi tiếp tục nói: “6 giờ chiều, dùng điện thoại của của khách sạn gọi cho tôi, đổ chuông 4 lần, rồi sau đó cúp máy, tôi sẽ liên lạc lại cho cậu.”

“Nếu như trong vòng 5 phút không nhận được cuộc gọi của tôi, hãy rời khỏi khách sạn ngay lập tức, đến thẳng đồn cảnh sát, sử dụng hết các mối quan hệ của cậu, xin được bảo vệ.”

Sở dĩ Bì Nguyễn có thể sống được cuộc sống như ngày hôm nay là không thể thiếu công lao của Giang Thành, cho nên anh ta gần như vô thức thực hiện theo những lời bác sĩ Giang nói, bởi vì đầu óc của anh ta quả thực không bằng người khác, cho nên rất ít khi hỏi tại sao.

Nhưng dựa trên sự hiểu biết của anh ta về bác sĩ Giang, cũng như cách mô tả và giọng điệu của hắn, anh ta kết luận rằng vấn đề này chắc chắn không phải là chuyện nhỏ và thậm chí còn đe dọa đến sự an toàn cá nhân của mình.

“Em hiểu rồi, bác sĩ Giang.”

Trước khi cúp điện thoại, Bì Nguyễn nghe được giọng nói cuối cùng của bác sĩ Giang phát ra từ trong điện thoại: “Nói

với bạn của cậu, tôi tên là Hách Soái.”

Sau khi Giang Thành để điện thoại xuống, tên mập trợn to hai mắt đi tới: “Bác sĩ.” Anh ta nuốt nước bọt, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì à?”

Giống như cảm giác của Bì Nguyễn, anh ta cũng hiếm khi nhìn thấy bác sĩ như thế này.

Đặc biệt… bác sĩ lại nhắc đến cái tên Hách Soái.

Trong ấn tượng của tên mập, bác sĩ chỉ dùng cái tên này trong ác mộng.

“Anh mập.” Giang Thành đột nhiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của anh ta: “Lát nữa sẽ có một người bạn tới gặp tôi, anh ra ngoài đi đâu đấy đi, đi chợ cũng được, nếu tôi không gọi thì anh đừng quay về.”

“Được rồi, bác sĩ.”

Đúng lúc tên mập đang định thay quần áo đi dạo theo chỉ dẫn của bác sĩ, giọng nói của Giang Thành vang lên sau lưng anh ta: “Anh mập.” Hắn đột nhiên nói.

Tên mập khó hiểu quay đầu lại.

“Hãy cơ trí một chút.”

Sau khi tên mập xách làn rau rời đi, Giang Thành lặng lẽ ngồi ở bàn làm việc, dựa lưng vào ghế, đầu tiên nhìn đồng hồ trên tường một lúc, sau đó cầm điện thoại lên gõ gì đó.

Ánh sáng từ cửa sổ phản chiếu vào phòng dần dần mạnh hơn, ánh sáng yếu ớt lúc sáng sớm đã biến mất, Giang Thành hơi nheo mắt, tựa như đang nhắm mắt tập trung.

Ngoài cửa vang lên một tiếng bước chân không thể miêu tả là nhanh hay nặng nề, sau đó là tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Người đến có vẻ là một người rất hiền lành, nhịp điệu nhanh nhẹn, gõ cửa với cường độ vừa phải.

“Mời vào.”

Cửa không khóa, vừa đẩy ra, một mảng nắng ập vào, nhưng giây tiếp theo, ánh nắng trên sàn đã bị một bóng người xinh đẹp bước vào giẫm nát.

Gió thổi dọc theo cửa, chiếc váy kiểu bohemian tung bay trong gió, bộc lộ sự nhanh nhẹn trong vui tươi, cô gái đội chiếc mũ rơm đi biển có thắt nơ đen.

Sau khi nâng chiếc cằm thanh tú lên, một khuôn mặt vô cùng thuần khiết lộ ra.

“Anh Hách.” Trần Hiểu Manh cười nói: “Đã lâu không gặp!”

Theo sau Trần Hiểu Manh là một người đàn ông trung niên lớn tuổi, tóc bạc ở thái dương, đôi mắt sắc bén, chỉ cần đứng đó là đã có khí chất mạnh mẽ.

Dưới sự chỉ dẫn của ông ta, hai thanh niên từ sau cửa đi vào bắt đầu lục soát khắp nơi, cho đến khi từ trên tầng đi xuống với một bộ quần áo rách nát trên tay.

Đó là một bộ đồ lao động cỡ lớn.

Của tên mập.

Trần Hiểu Manh chỉ nhìn thoáng qua rồi gật đầu với người đàn ông, sau đó hai thanh niên một người bỏ lại phía sau, người còn lại cầm quần áo đi qua cửa.

Xem ra, bọn họ không chỉ có những người này, ngoài cửa còn có những người khác, hiện tại phỏng chừng đang đi tìm tên mập.

Từ đầu đến cuối, Giang Thành vẫn không hề nhúc nhích, điện thoại để ở góc bàn.

Hắn bị người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm, ánh mắt như có như không đó khiến hắn hiểu rằng người đàn ông trung niên này có lẽ không phải là một nhân vật dễ gần.

Trần Hiểu Manh không khách sáo tựa vào bàn làm việc của Giang Thành, nheo mắt lộ ra hai cái răng hổ nhỏ ở khóe miệng, cố ý làm ra vẻ khoa trương hỏi: "Bị tôi tìm thấy rồi, anh không sợ sao?"

"Sợ." Giang Thành lời nói ngắn gọn, đi vào trọng điểm.

Trần Hiểu Manh càng cười càng tươi hơn, khóe mắt hơi nhếch lên, giống như một con cáo đã thành công trong âm mưu của mình: "Anh dám dùng những người thiếu chuyên nghiệp như vậy đến tìm tôi, đây không giống với phong cách trộm gà của anh Hách lắm nhỉ."

Cô ta chậm rãi lấy ra một tờ giấy trải lên bàn, đó là bức chân dung Giang Thành đưa cho Bì Nguyễn, cô gái trong tranh thanh nhã và nhanh nhẹn, gần giống hệt Trần Hiểu Manh ngoài đời.

"Biết anh Hách thích kiểu ăn mặc như này, nên tôi mặc đến này." Cô ta cười nói.

Cô ta giả vờ tiếc nuối nhún nhún vai, giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ nói: "Nhưng bây giờ anh đã rơi vào trong tay tôi rồi, kết cục mà… chỉ sợ sẽ không được đẹp cho lắm, anh nên chuẩn bị tinh thần đi."

Giang Thành giống như một quả bóng cao su xì hơi, dùng biểu cảm tôi đã cam chịu số phận rồi, cô muốn làm gì thì tùy, đáng thương nhìn Trần Hiểu Manh.

Nhìn vẻ mặt của Giang Thành như vậy, đối phương cảm thấy vô cùng hài lòng, thằng hầu trước mặt này đã không chỉ

một lần uy hiếp mình trong ác mộng rồi.

Chưa nói đến việc trộm đồ, còn đánh mình.

Cô ta chống hai tay lên bàn, ngẩng đầu kiêu ngạo, sau đó cúi người nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành một cách trịch thượng.

"Vậy anh nghĩ tôi nên trừng phạt anh như thế nào đây?" Cô ta cười nham hiểm nói: "Anh Hách người đã làm sai?"

Giang Thành rất nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên như đã có một loại hạ quyết tâm nào đó, hắn cũng cúi người ngập ngừng nói, dùng giọng nói chỉ có hai người bọn họ nghe được: "Trên tầng không có giường, nhưng có một cái đệm, nếu cô không chê thì…"

Chương 244: Quà tặng

Nghe vậy, Trần Hiểu Manh sắc mặt tức giận, cô ta nghiến răng nghiến lợi chống lại ý muốn đâm chết hắn, cô ta lặn lội đường xá xa xôi đến tận đây không phải chỉ để giết hắn trút giận.

Dường như nghĩ ra điều gì đó, vẻ mặt cô ta lại tốt lên: "Đúng rồi." Cô ta tươi cười rạng rỡ, vỗ tay nói: "Xem lần này tôi mang quà gì đến cho anh đây."

Cô ta đón lấy chiếc túi được người đàn ông trung niên đưa cho, mở ra, lấy từng thứ bên trong ra đặt trước mặt Giang Thành.

Một cặp kìm có kích thước vừa phải.

Vài ngọn nến đỏ.

Ngoài ra còn có một chiếc roi da trông rất không thân thiện.

Cán roi đã mòn đến mức bong tróc và sáng bóng.

"Biết anh Hách thích những thứ này, bởi vì đi vội quá, cho nên chuẩn bị không được chu đáo, anh đừng để ý nhé." Cô ta chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, hỏi: "Anh xem… chúng ta nên bắt đầu từ cái nào trước đây?"

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh không khỏi nhíu mày.

Anh ta là người đã thấy nha đầu này lớn lên, cũng biết cô ta có tính cách có thù ắt phải báo, nhưng điên cuồng đến mức này… vẫn là có hơi quá đáng rồi.

Người Bì Nguyễn cử đi theo dõi đã bị người của ông ta phát hiện, người này rõ ràng không có kinh nghiệm điều tra và phản trinh sát, lại là một thanh niên ngu ngốc chỉ biết dùng "vũ lực".

Đều không cần bọn họ ra tay gì cả, mới dùng đến bộ não thôi đã khai ra hết rồi.

Không những vậy, còn vô cùng hợp tác công việc với bọn họ.

Theo lời khai của anh ta, doanh nhân tên Bì Nguyễn cũng được người khác ủy thác, trùng hợp là trên đường đến đây, người đàn ông này nhận được điện thoại của Bì Nguyễn, người này cho anh ta địa chỉ và bảo anh ta trực tiếp đến đây.

Có một người đàn ông tên Hách Soái đang đợi anh ta.

Sau khi nghe đến cái tên Hách Soái, Trần Hiểu Manh lập tức ra lệnh chuyển hướng, thay vì đến công ty tìm kiếm Bì Nguyễn, thì trực tiếp đến đây để tìm người đàn ông tên Hách Soái.

Hơn nữa đang trong lúc vội vã, đỗ xe trước một cửa hàng tạp hóa và mua vài món đồ chơi nhỏ.

Một chiếc kìm và vài cây nến.

Điều đáng nói là khi đi qua một đoạn đường tương đối hẻo lánh, Trần Hiểu Manh gặp phải một chiếc xe lừa đang kéo dưa và trái cây, Trần Hiểu Manh hét lên dừng lại, sau đó mua bằng được chiếc roi da với giá cao từ ông già đánh chiếc xe lừa.

Sau đó trên đường tới đây, Trần Hiểu Manh nắm chặt roi da, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên một tia hung ác, dường như đang nghĩ đến một cảnh tượng thú vị nào đó.

Công bằng mà nói, ông ta có ấn tượng khá tốt với người thanh niên ngồi bên kia bàn, ít nhất hắn nhìn không giống một

kẻ xấu xa, có lẽ hắn… không liên quan gì đến những người đó.

Hơn nữa nếu như là những người đó thì cách làm của bọn họ sẽ không bao giờ vụng về đến thế.

Như đang nhớ lại cảnh tượng nào đó trong trí nhớ, trong mắt người đàn ông trung niên hiện lên một tia sắc bén.

Sở dĩ ông ta đồng ý đi cùng cô gái này đến đây là vì lo lắng sẽ gặp phải những kẻ đó, đối với sự đáng sợ của bọn họ, người trung niên đã từng đích thân trải qua nỗi kinh hoàng khắc cốt ghi tâm.

"Cô Hạ Manh." Giang Thành ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi thấy chuyện này giữa chúng ta không cần thiết phải như vậy, cô suy nghĩ kỹ lại đi, sự hợp tác của chúng ta trong ác mộng khá hiệu quả, hơn nữa… tôi đã cứu cô rất nhiều lần." Hắn cau mày, đột nhiên dùng giọng điệu cân nhắc nói: "Tôi là ân nhân cứu mạng của cô đấy."

Trần Hiểu Manh lười cùng hắn nói nhảm nữa, cô ta trực tiếp ngả bài nói: "Trước đây anh đã lấy đồ của tôi, còn uy hiếp tôi, cho nên… anh cần phải bồi thường."

"Nếu như biết điều thì giao tất cả đồ vật tích lũy trong ác mộng ra." Trần Hiểu Manh hung ác nói: "Sau khi để cho tôi đánh một trận, tôi có thể cân nhắc tha cho anh."

Giang Thành vô tội dang hai tay: "Không có."

Trần Hiểu Manh sửng sốt, theo suy đoán của cô, người đàn ông tên Hách Soái này khá có năng lực và tàn nhẫn, chắc chắn hắn có rất nhiều thứ tốt trong tay.

"Không có?" Trần Hiểu Manh nhìn chằm chằm vào hắn, như muốn nhìn thấy sơ hở trong mắt hắn.

"Cái lông cũng không có." Giang Thành nói thêm.

Cầm lấy chiếc roi, Trần Hiểu Manh duỗi ra, cười lạnh nói: "Xem ra anh nhất định phải chịu ít đau khổ mới chịu giao ra, đúng không."

Vừa dứt lời, người thanh niên vừa đi ra ngoài đã đẩy cửa bước vào, thì thầm điều gì đó vào tai người đàn ông trung niên.

Nói xong, người đàn ông trung niên đột nhiên mỉm cười, sau đó nhìn Giang Thành, dùng giọng điệu thăng trầm của thời gian nói: "Người bạn mập của cậu cũng được chúng tôi mời đến rồi."

Nói xong liếc nhìn người thanh niên bên cạnh, người thanh niên quay người rời đi, khi vào phòng lần nữa, trên tay cầm theo một làn rau quen thuộc.

Quai tre của chiếc làn đã bị gãy, xét theo dấu vết trên vết gãy thì chắc chắn trong quá trình giằng co, nó đã bị một lực rất lớn xé nát.

Người đàn ông trung niên cầm lấy chiếc làn, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Giang Thành, nhẹ nhàng đặt chiếc làn xuống giữa bàn.

"Anh bạn trẻ." Đôi mắt sắc bén như đại bàng mang đến cảm giác áp bức mãnh liệt, nhưng lại nói rất chậm rãi: "Nếu không muốn xảy ra chuyện gì với bạn mình, tôi khuyên cậu hãy hợp tác một chút."

Ngẩng đầu lên, Giang Thành đối mặt với núi áp lực, đối mặt với người khó nhằn nhất bên người Trần Hiểu Manh, một lúc sau, hắn đột nhiên nói: "Chú không cần phô trương thanh thế, tên mập không có trong tay các chú, anh ta chạy mất rồi."

Người đàn ông trung niên ánh mắt trầm lặng như biển, sự thăm dò của Giang Thành không gây ra gợn sóng nào, sau đó,

người đàn ông trung niên đột nhiên mỉm cười: "Anh bạn trẻ, chúng ta có muốn đánh cược không?"

Ông ta mặc một bộ vest màu xám chì rất chính thống, cao khoảng 180cm, khóe môi dưới có một vết sẹo rõ ràng, chỉ đứng đó thôi cũng khiến người ta có cảm giác áp bức không thể lay chuyển.

Một góc của bộ đồ nằm ở cạnh bàn, những hình in ukiyo-e lộng lẫy trên lớp lót của bộ đồ lộ ra ở các nếp gấp.

Không đợi Giang Thành trả lời, người đàn ông trung niên lạnh lùng lên tiếng: "Một phút nữa, tôi sẽ cho cậu thấy lỗ tai của cậu ta."

Tư thế thản nhiên, khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt điềm tĩnh nhưng không u ám… tất cả đều cho thấy trạng thái tinh thần của người đàn ông trung niên là vô cùng mạnh mẽ.

Những người như vậy… khả năng nói dối là rất thấp.

Bọn họ hoặc là không nói dối, hoặc cho dù là có, bọn họ cũng cố gắng hết sức để biến những lời nói dối thành hiện thực.

"Chỉ còn có nửa phút thôi." Trần Hiểu Manh hai mắt nheo lại thành hình lưỡi liềm, rõ ràng tâm tình rất tốt, dựa vào trên bàn của Giang Thành, cơ thể dưới váy uốn cong quyến rũ.

"Chú Cung là rất hiếm khi ra tay đấy, lần này cũng coi như tên mập kia may mắn." Cô ta cười nói.

Vài giây sau, Giang Thành gật đầu: "Được."

Trần Hiểu Manh khóe môi mỉm cười.

Ngay cả ánh mắt của người đàn ông trung niên thường ngày điềm tĩnh cũng lộ ra một tia dao động, nhưng sau sự dao động ngắn ngủi đó, ánh mắt của ông ta nhìn về phía Giang Thành lại mang theo sự lạnh lùng.

“Tên mập kia sống ở đây với cậu, hơn nữa hai người còn cùng nhau vào ác mộng để tìm đường sống, chắc chắn mối quan hệ rất thân thiết.” Giọng điệu của người đàn ông trung niên lạnh lùng hơn trước rất nhiều, ánh mắt cũng vậy: “Cậu thật sự không quan tâm đến sự sống chết của cậu ta sao?”

“Bản thân tôi còn không thể lo nổi rồi, còn quan tâm đến anh ta làm gì?” Giang Thành trợn mắt lên: “Tôi nuôi anh ta là để làm việc cho tôi, thay tôi dò đường trong ác mộng.” Hắn lẩm bẩm nói: “Tôi có phải là bố anh ta đâu, không có trách nhiệm phải thực hiện nghĩa vụ với anh ta.”

Chương 245: Cậu đang đợi cái gì

Ừm… dường như cũng không có gì là sai cả.

“Người của tôi quả thực không bắt được tên mập đó.” Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm vào Giang Thành, lại nói: “Cậu ta quả thực… rất linh hoạt.”

“Đặc biệt linh hoạt.”

“Nhưng có thể cậu chưa nghĩ tới một điểm, mặc dù cậu lấy cậu ta ra làm vũ khí, nhưng cậu ta vẫn rất quan tâm đến cậu.” Người đàn ông trung niên nghiêng đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho người thanh niên bên cạnh.

Như nhận được chỉ thị, người thanh niên lập tức hướng Giang Thành nói: “Sau khi chúng tôi phát hiện tên mập chạy trốn khỏi chợ, đã lại lén lút quay về khu vực này, hiện tại anh ta đang nằm trên nóc tòa nhà đối diện, quan sát động tĩnh ở đây.”

Người thanh niên dùng tay chỉ về một hướng đại khái.

Ở đó là một tòa nhà dân cư cũ bị bỏ hoang, đã không còn bao nhiêu cư dân sinh sống nữa, điện nước hàng ngày cũng là một vấn đề.

Quả thực là một điểm quan sát tuyệt vời.

Nhưng đối với tên mập một người không có ý thức phản trinh sát này, có thể anh ta không hề biết, vị trí quan sát ưu việt này thường sẽ khiến người bị quan sát cảnh giác hơn.

Hơn nữa xét theo tình hình hiện tại, e rằng anh ta đã không thể rút lui được nữa.

Suy cho cùng, anh ta chỉ là linh hoạt, còn kỹ năng đấm đá của anh ta kém hơn nhiều.

Nếu như đã bị bại lộ, vậy thì việc bị bắt chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Cho nên… chú muốn giết hết toàn bộ chúng tôi phải không?” Giang Thành nhìn người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm vào hắn, và hỏi ngược lại: “Tại sao lại nói như vậy?”

Giang Thành nhìn người thanh niên vừa mới nói: “Trên người anh ta có một mùi rất đặc biệt, là mùi thuốc khử trùng.”

“Nơi này các chú cũng không quen thuộc, cho nên sau khi giết chúng tôi, các chú chuẩn bị mang thi thể đi, nhưng đường đi rất dài, để ngăn thi thể bốc ra mùi đặc biệt, các chú đã chuẩn bị chất khử trùng để che đi mùi cơ thể.”

Trong mắt người đàn ông trung niên dần dần sáng lên, ông ta không xác nhận cũng không phủ nhận mà chỉ đơn giản nói: “Nói tiếp đi.”

“Tôi đoán kế hoạch tốt nhất của các chú chính là dùng dây thừng thắt cổ chúng tôi đến chết.” Hắn ngưng một chút: “Ưu điểm của việc này là hiện trường sẽ sạch sẽ hơn, sau đó dễ dàng ngụy trang thành mất tích.”

“Nhưng tôi rất tò mò, mặc dù xung quanh đây không có nhiều camera giám sát, nhưng dù sao vẫn có một ít, một số là camera riêng của các cơ sở kinh doanh gần đây, các chú nhiều người đến đây như vậy, làm sao có thể đảm bảo rằng cảnh sát sẽ không điều tra các chú?”

“Các chú là lái xe đến đây, còn không chỉ là một chiếc, camera giám sát dọc đường và rò rỉ thông tin cũng là một vấn đề lớn.” Hắn ngẩng đầu lên, chậm rãi hỏi: “Những vấn đề này xử lý như thế nào?”

“Việc này thì không cần anh Hách phải lo lắng đâu.” Trần Hiểu Manh vén mép váy lên, như sợ váy của mình sẽ bị cạnh bàn thô ráp làm rách: “Nếu như anh đã cứng miệng như vậy, lại thường nói làm ca đêm ở một nơi như KTV, vậy thì hãy làm một con vịt chết cứng miệng được rồi.”

“Ừm…” Cô ta giả vờ nghĩ ngợi: “Đây có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, tốt nhất tôi nên gọi anh là Giang Thành.” Cô ta nói.

Trong lúc khám xét trước đó, bọn họ đã tìm ra một số thông tin về Giang Thành, tên của hắn được viết đầy đủ ở nơi ký vào các hồ sơ bệnh án.

Điểm này là không thể giấu được.

“Chú Cung, cũng muộn rồi, đưa anh ta lên đường đi.” Trần Hiểu Manh nghiêng đầu, không nhìn về phía Giang Thành, gác chân lên ghế sô pha cách bàn làm việc không xa.

Lấy điện thoại di động ra, chơi trò Liên Liên Khảm yêu thích của cô ta.

Thủ đoạn của chú Cung rất sạch sẽ và gọn gàng, chỉ trong vài phút là bọn họ có thể bọc thi thể Giang Thành vào tấm thảm của mình rồi rời đi, từ đó về sau, sẽ không còn xuất hiện ở thế giới này hay trong ác mộng nữa.

Tên mập cũng vậy.

Đưa tay ra, nắm lấy chiếc roi da mà Trần Hiểu Manh để lại trên bàn, người đàn ông trung niên tên là chú Cung cúi đầu nhìn Giang Thành, ngạc nhiên là trong mắt chàng trai trẻ này không có bất kỳ cảm xúc nào liên quan đến sự sợ hãi.

Nhưng hắn cũng không chống cự.

“Cậu không thử phản kháng một chút sao?” Mặc dù bị dây thừng quấn quanh cổ, nhưng chàng trai trẻ tên Giang Thành vẫn không nhúc nhích, điều này khiến người đàn ông trung niên vô cùng kinh ngạc.

Theo như nha đầu nói, kỹ năng của Giang Thành khá tốt, hắn đã từng hạ gục hai người đàn ông vạm vỡ lao về phía mình ngay lập tức.

Trước đó ông ta vẫn luôn đề phòng, bởi vì nghi ngờ sự chấp nhận số mệnh của chàng trai trẻ là giả vờ, hắn đang chờ chính mình mất cảnh giác, sau đó bất ngờ ra tay.

Nhưng bây giờ sợi dây đã quấn quanh cổ, chàng trai trẻ này vẫn rất yên tĩnh, ông ta không nghĩ ra được bất kỳ biến số nào khác.

“Chàng trai trẻ.” Người đàn ông trung niên nói, giọng điệu có chút đồng cảm: “Cậu rất khá, nhưng đáng tiếc, tôi không thể biết được cậu có đứng về phía chúng tôi hay không, hay cuối cùng sẽ bị ăn mòn.”

“Tiềm lực của cậu rất đáng sợ, cho nên… tôi không thể mạo hiểm giữ lại cậu, nếu không lần sau gặp lại trong ác mộng, cậu cũng sẽ là một mối đe dọa đối với Manh Manh.” Ông ta ngưng một chút, hai tay dùng sức, bắt đầu siết chặt sợi dây thòng lọng.

“Nếu muốn trách thì hãy trách cậu đã chú ý đến người không nên gây sự.” Cuối cùng ông ta nói.

“Chờ đã!”

Một giây trước khi sợi dây sắp chạm vào da Giang Thành, hắn đột nhiên hét lớn.

Cổ tay của người đàn ông trung niên chợt dừng lại.

Không phải ông ta là người có tấm lòng nhân hậu, nhưng đối với chàng trai trẻ trước mặt này, vẫn là có đủ kiên nhẫn, qua sự quan sát và miêu tả của nha đầu, hắn có tư chất rất cao.

Tâm trí rất nhạy bén và quyết đoán trong việc giết chóc, sau đó sẽ không có những cảm xúc kiểu như tội lỗi.

Đơn giản là một sát thủ bẩm sinh.

"Cậu đang đợi cái gì?" Người đàn ông trung niên thở ra một hơi, hỏi.

Giang Thành chậm rãi đưa tay ra, sau đó dùng một ngón tay bật sáng chiếc điện thoại di động mà người đàn ông trung niên đã cất đi và đặt ở đầu bàn bên kia, một tin nhắn hiện lên trên màn hình đột nhiên nhảy vào trong tầm nhìn của người đàn ông trung niên.

"Cố gắng kiên trì, chúng tôi đã xác định được vị trí của anh, 10 phút nữa sẽ đến."

Thời gian hiển thị nhận được tin nhắn là 10 phút trước.

Đồng tử của người đàn ông trung niên run rẩy kịch liệt.

Giây tiếp theo, cánh cửa hé mở bị đá tung, ba bốn người mặc đồng phục cảnh sát lao vào. Một trong số họ, một nữ cảnh sát buộc tóc đuôi ngựa với vẻ ngoài khí khái, giơ súng lên nhắm về mọi hướng hét lên: "Bỏ hết vũ khí xuống!"

Hai người thanh niên còn chưa kịp phản ứng đã bị đẩy xuống đất, Trần Hiểu Manh là nữ nên được đối xử tốt hơn một chút, nhưng cũng bị khống chế.

Trong lúc vội vàng đã đánh rơi điện thoại di động xuống đất.

"Khụ… khụ… , tôi … khụ… khụ… cứu…" Giang Thành dùng hai tay nắm sợi dây giãy giụa kịch liệt, gân xanh nổi lên

trên trán, hai mắt trợn ngược, giống như một con cá bị vớt ra khỏi nước, thân mình liên tục đập vào ghế.

"Dừng tay!" Nữ cảnh sát chĩa súng vào người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Giang Thành, người đang buông lỏng hai tay nắm sợi dây: "Thả cậu ấy ra, nếu không… nếu không tôi sẽ nổ súng!"

Một nam cảnh sát lực lưỡng đã lặng lẽ đi qua điểm mù của nghi phạm.

"Khụ… khụ… , tôi … khụ… khụ… cứu… khụ… khụ…"

Với khuôn mặt đỏ bừng, Giang Thành nắm chặt sợi dây quanh cổ, khắc họa một cách sống động hình ảnh một nạn nhân tội nghiệp sắp bị một tên tội phạm hung ác bóp cổ đến chết.

Nhưng cảnh tượng xấu hổ là vào lúc này người đàn ông trung niên đã giơ tay lên, trong khi Giang Thành vẫn còn đang diễn xuất.

Chương 246: Quá khứ tan biến như gió

“Cậu đừng sợ, hiện tại đã an toàn rồi.” Nữ cảnh sát tóc đuôi ngựa rót một cốc nước nóng, đưa cho Giang Thành.

Nhưng đối phương không đáp lời, hắn hiện tại đang run rẩy trên ghế sô pha, hai tay ôm đầu gối, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nữ cảnh sát thở dài, đành phải nhẹ nhàng đặt cốc nước lên bàn trà trước mặt.

“Bây giờ cậu đã an toàn rồi.” Nữ cảnh sát nói với giọng rất dịu dàng, như thể cô lo lắng sẽ kích thích chàng trai tội nghiệp trước mặt mình lần nữa: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ là ai, tại sao họ lại muốn làm hại cậu?”

Cô ngưng một chút, đặt tay lên tay Giang Thành, cảm nhận được thân thể hắn vẫn đang run rẩy, không khó để tưởng tượng chuyện vừa xảy ra đã gây tổn hại đến tâm lý của chàng trai trẻ hiền lành này đến mức nào.

Sau khi nữ cảnh sát an ủi một hồi, Giang Thành mới như đã thoát khỏi nỗi sợ hãi, nhưng chỉ mới thoát khỏi một chút, ánh mắt rụt rè, thậm chí còn không dám nhìn đám người Trần Hiểu Manh.

Chỉ liếc nhìn một cái, đã sợ hãi đến mức lập tức nhìn đi chỗ khác, cuối cùng cúi đầu xuống.

Cơ thể gầy gò càng run rẩy dữ dội hơn.

“Nếu như cậu không nói cho chúng tôi biết bất cứ điều gì, những người này có thể sẽ lợi dụng sơ hở và thoát khỏi sự

trừng phạt mà họ đáng phải chịu.” Nữ cảnh sát nói dùng giọng điệu tốt hơn nhiều lần so với đám người Trần Hiểu Manh để nói với Giang Thành.

Cho đến hiện tại, đám người Trần Hiểu Manh vẫn giữ im lặng, đặc biệt là Trần Hiểu Manh, người đang nhìn chằm chằm vào hắn bằng đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống Giang Thành.

Nữ cảnh sát tóc đuôi ngựa đột nhiên ngây người ra, cô từ từ cúi đầu xuống, phát hiện ra chàng trai trẻ rụt rè trước mặt đang cúi đầu chậm rãi đặt tay lên tay cô.

Sau đó mát xoa nhẹ nhàng.

Nếu như là thường ngày, cô sẽ lập tức đáp trả ngay hành động vô liêm sỉ cợt nhả này, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng, bởi vì… điều này có nghĩa là chàng trai trẻ trước mặt mắc chứng tự kỷ do bị tổn thương đã chấp nhận mình.

Là chính mình … đã khiến hắn thoát ra khỏi màn sương mù.

Hắn vẫn còn trẻ, vốn dĩ phải có một cuộc sống tốt đẹp hơn…

“Chị gái xinh đẹp.” Giang Thành ngẩng đầu, giọng nói nhu mì hèn nhát, nhưng những lời tiếp theo lại khiến cô sửng sốt: “Thật ra bọn họ cũng không phải người xấu, bọn họ đều là người nhà của Hạ Manh, còn Hạ Manh…”

Giang Thành đột nhiên dừng lại, sau đó mím môi, trong mắt hiện lên một loại cảm giác vi diệu khó tả, vừa xấu hổ vừa rụt rè, nhưng chủ yếu là thở dài tiếc nuối về quá khứ.

Sau vài giây, nữ cảnh sát dường như nhận ra điều gì đó, cô chớp mắt nhìn Giang Thành, sau đó quay đầu nhìn Trần Hiểu Manh đang sôi sục tức giận, dường như hiểu ra điều gì đó.

“Cô ấy là… bạn gái của cậu?” Nữ cảnh sát hỏi.

Hai người bất luận là về ngoại hình hay khí chất, đều vô cùng xứng đôi, khi bị ném vào đám đông chỉ cần liếc nhìn một cái là có thể nhận ra, vì thế sự tàn bạo của việc đột nhập vào nhà hành hung này còn mang theo một chút sắc thái oán hận.

Vì tình mà sinh hận.

Nữ cảnh sát chợt nảy ra một ý tưởng.

“Chị hiểu lầm rồi, không phải như chị nghĩ đâu.” Giang Thành dường như nhìn ra được ý nghĩ của nữ cảnh sát, vội vàng nói rõ: “Chúng em cũng không thân quen lắm, mà là có một đêm chúng tôi tham dự bữa tiệc của một người bạn, cả hai đã uống quá nhiều…”

Nói đến đây, Giang Thành lập tức dừng lại, hắn tựa hồ ý thức được mình đã sơ suất cái gì, hai má đỏ bừng, ánh mắt bắt đầu né tránh.

Khung cảnh ồn ào ban đầu lập tức trở nên yên tĩnh.

Hai cảnh sát đang bận đăng ký thông tin danh tính của Trần Hiểu Manh và những người khác, kiểm tra những món đồ bọn họ mang theo đã dừng việc đang làm, quay lại, chớp mắt, nhìn Giang Thành ngượng ngùng, rồi tái mặt.

Các cảnh sát đều còn rất trẻ, sau vài giây, bọn họ nhìn nhau với vẻ đã hiểu trong mắt.

Sắc máu trên mặt Trần Hiểu Manh đã phai đi sạch sẽ, đôi môi tái mét không ngừng run rẩy, nếu không phải người đàn ông trung niên đang ấn lên vai cô, tình hình có lẽ đã mất kiểm soát.

Dựa trên những thông tin hiện đã được biết, nữ cảnh sát đã đưa ra nhận định sơ bộ rằng sự việc này hoàn toàn là do mâu

thuần tình cảm giữa Giang Thành và cô gái tên Hạ Manh này gây ra.

Dưới sự xúc tác của rượu, giữa hai người đã xảy ra một số chuyện lẽ ra không nên xảy ra, sau đó họ phát triển thành tình huống hiện tại dù đã nhiều lần cố gắng trao đổi nhưng không thành công.

"Chị Vy." Một cảnh sát trẻ tuổi xách một chiếc túi đi tới: "Đội trưởng Liễu gọi điện bảo chúng ta hãy nhanh chóng tranh thủ thời gian, đêm qua lại có một người khác biến mất ở phía nam thành, trong đội không đủ nhân lực."

"Tôi biết rồi." Nữ cảnh sát đóng cuốn sổ trong tay lại, nhìn anh ta hỏi: "Đồ đạc đã thu giữ hết chưa?"

"Đều ở đây rồi." Người đàn ông vỗ vỗ túi trong tay: "Trong tay anh Lưu vẫn còn một ít, bây giờ anh ấy đang ở bên ngoài ghi chép chiếc xe."

"Trong coi người cẩn thận, chúng ta rút quân."

"Rõ."

"Đúng rồi." Nữ cảnh sát vừa đứng dậy quay lại nhìn Giang Thành: "Cậu cũng cần đi cùng chúng tôi, có một số tình huống cụ thể mà chúng tôi cần biết."

"Chắc chắn rồi." Giang Thành đứng dậy, trông dịu dàng yếu ớt đến mức như muốn dán vào người nữ cảnh sát: "Chị gái xinh đẹp, em có thể ngồi chung xe với chị được không?" Anh chớp mắt.

"Cậu có chuyện gì sao?" Nữ cảnh sát một tay cầm cuốn sổ, không hiểu hỏi.

"Có chị ở bên cạnh, em cảm thấy đặc biệt an toàn."

"Ừm… được rồi."

Trên đường trở về, tình hình có hơi khác so với tưởng tượng của Giang Thành, một cảnh sát trẻ tuổi đang lái xe, một nữ cảnh sát khí khái buộc tóc đuôi ngựa ngồi ở ghế lái phụ.

Mà ở hàng ghế sau, ngoại trừ Giang Thành, còn có hai nam cảnh sát da ngăm đen, vẻ ngoài rất nghiêm túc nữa.

Bọn họ ở hai bên trái và phải, kẹp Giang Thành ở giữa.

Bởi vì hai người cảnh sát tương đối vạm vỡ, nên Giang Thành rất khó cử động thân thể.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn vươn cổ hết mức có thể, tiến đến gần nữ cảnh sát: "Chị gái xinh đẹp, em cảm thấy chuyện ngày hôm nay là hiểu lầm thôi, có thể đừng phạt họ quá nặng được không?"

Sau khi đóng cuốn sổ bìa xanh lại, nữ cảnh sát kinh ngạc quay đầu lại, dùng ánh mắt không ngờ nhìn Giang Thành, không ngờ người này tâm địa lại tốt như vậy.

"Chuyện này chúng tôi không thể quyết định được" Nữ cảnh sát thở ra: "Nhưng tội dùng vũ khí làm bị thương người khác chắc chắn không phải là tội nhẹ."

"Tôi nói nghe nè cậu em, cậu cũng đừng quá ngây thơ như vậy." Xoay vô lăng sang trái, xe rẽ vào làn đường bên trái, người cảnh sát trẻ điều khiển xe nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu, thản nhiên nói: "Bọn họ không phải là phạm tội vì bị kích thích, mà là đã được tính toán trước, trong xe của bọn họ…"

"Khụ." Cảnh sát ngồi bên trái Giang Thành ho một tiếng, có chút đột ngột.

Người cảnh sát trẻ lái xe lập tức im lặng.

Không khí trong xe đột nhiên thay đổi.

“Cậu dùng miệng lái xe à?” Giọng điệu của nữ cảnh sát cũng trở nên nghiêm túc, hoàn toàn khác với giọng điệu cô nói với Giang Thành, người cảnh sát trẻ đang lái xe sợ hãi co rúm người lại.

Anh ta mới gia nhập lực lượng cảnh sát cách đây không lâu, vẫn còn là một tấm chiếu mới.

“Nếu như không phải là dùng miệng, thì hãy giữ miệng cho tốt.” Nữ cảnh sát tiếp tục.

Chương 247: Tổ chức

Giang Thành đại khái đã đoán được những gì bọn họ tìm thấy trong chiếc xe mà đám người Trần Hiểu Manh lái đến, có lẽ có dây thừng, một tấm thảm vừa đủ lớn để quấn một hoặc hai người, còn có thuốc khử trùng và những vật dụng khác.

Những người đã tham gia các khóa học điều tra tội phạm toàn diện hiểu rõ những điều này có ý nghĩa gì còn hơn cả chính họ.

Nhưng xem ra không tìm thấy những loại hàng hóa nguy hiểm như súng, nếu không thì thế cục nhất định sẽ không chỉ như hiện tại, Giang Thành hơi nheo mắt, cân nhắc lợi hại trong đầu.

Sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, trời đã gần tối, hắn xông vào nhà lúc 5h55, đúng 6h mới nghe thấy chuông điện thoại reo.

Bốn hồi.

Không nhiều không ít.

“Huh-” Hắn thở ra một hơi, có vẻ như Bì Nguyễn tạm thời vẫn an toàn, những người kia quả nhiên sau khi nghe đến cái tên Hách Soái, đã từ bỏ anh ta, chĩa mũi nhọn vào mình.

Sau khi hắn nhận được điện thoại của Bì Nguyễn nói rằng đã tìm thấy Trần Hiểu Manh, liền ngay lập tức nhận ra đây là một cái bẫy.

Bởi vì… nó quá nhanh, cũng quá thuận lợi.

Nếu như Trần Hiểu Manh thật sự bị mấy kẻ bất tài của Bì Nguyễn tìm được dễ dàng như vậy, thì cô ta sớm đã chết từ lâu rồi.

Theo như hiểu biết của Giang Thành, một khi nhiệm vụ ác mộng được bắt đầu, thì sẽ không bao giờ kết thúc.

Kết thúc ở đây có hai ý nghĩa, một là nhiệm vụ sẽ không ngừng tìm đến bạn, hai là sự đối đầu trong ác mộng cũng sẽ tiếp tục diễn ra ở thế giới hiện thực.

Dù sao thì phần thưởng là những thứ có thật.

Cho dù là trong ác mộng hay hiện thực, chỉ cần giết được chủ nhân phần thưởng, vậy thì bạn đều có thể nhận được những thứ tốt đẹp từ gã.

Tờ báo manh mối, hay thậm chí là giấy trắng hộ mệnh.

Cũng giống như chơi một trò chơi, giết đối thủ có thể làm lộ trang bị của gã.

Mà những thứ này không yêu cầu sử dụng xác thực dấu vân tay hoặc mống mắt, nó hoàn toàn là đến trước được trước.

So với các loại ác mộng bất định, trong hiện thực dễ dàng hơn rất nhiều, kiểu người như Trần Hiểu Manh, Giang Thành nghĩ tới một từ ngữ vô cùng thích hợp -

Câu cá.

Cuộc chiến trong ác mộng sẽ tiếp diễn đến hiện thực, nhưng khi bạn tìm thấy đồng đội đã từng ở trong nhiệm vụ của mình, thực ra bạn đã cắn câu rồi, sau đó đối phương sẽ lần theo manh mối, tóm gọn bạn trong một mẻ, thậm chí là cả thế lực phía sau bạn.

Không giống như những cuộc chiến một mình hay những cuộc đối đầu nhóm nhỏ trong các nhiệm vụ ác mộng, số lượng người trong thế giới hiện thực là không có giới hạn, chẳng hạn như hôm nay, nếu hắn không nhìn thấu thủ đoạn của đối thủ trước, chọn chỉnh sửa tin nhắn thành gọi cảnh sát trước đi, thì bây giờ chắc đã lạnh rồi.

Xác suất cao là sẽ bị bọc trong một chiếc thảm để trong cốp xe, rắc thuốc khử trùng rồi chuyển về trưng bày như một chiến lợi phẩm ngu ngốc.

Trần Hiểu Manh nhất định có thể làm được chuyện như vậy.

Mà người đàn ông trung niên bên cạnh cô ta cũng không phải là một tên đơn giản, trong tình huống một chọi một, Giang Thành không chắc có thể thắng được anh ta.

Sau sự việc này, sự hiểu biết về ác mộng của Giang Thành đã đạt đến một tầm cao mới, một phần những tưởng tượng trước đây của hắn đã trở thành hiện thực.

Nhìn vào trình độ của một số đồng đội, có thể thấy bọn họ đã vào ác mộng trong một thời gian, đặc biệt là Trần Nhiên, người có hiểu biết về ác mộng đã đạt đến trình độ khá đáng sợ.

Chỉ dựa vào một mình anh ta, là rất khó có thể làm được.

Chắc chắn phải có một thế lực nào đó đứng sau thúc giục, huấn luyện và thậm chí là… hoàn thiện anh ta.

Sự xuất hiện của Trần Hiểu Manh ngày hôm nay cũng đã xác thực cho điểm này.

Quả thực tồn tại hiện tượng người chơi trong nhiệm vụ ôm nhau giữ ấm ở thế giới hiện thực, hơn nữa khi thời gian trôi đi, hiện tượng này sẽ ngày càng rõ ràng hơn, mà những người này… cũng ngày càng trở nên chuyên nghiệp hơn.

Giống như sự chuyển đổi từ một người chơi mới thành một người chơi có kinh nghiệm.

Tất cả những điều này không chỉ nhờ kinh nghiệm của bản thân họ, e rằng nó còn không thể tách rời khỏi sự giúp đỡ của tổ chức "băng đảng" đứng sau họ, tổ chức ở đây không chỉ là một hình thức đơn giản theo nghĩa chữ viết.

Sắc mặt Giang Thành dần dần tối sầm lại, nước ở đây… có lẽ là cực kì sâu.

6 giờ 04 phút, Giang Thành đúng giờ nhấc điện thoại lên, gọi lại, gần như chỉ vang lên một hồi, cuộc gọi liền được kết nối ngay, tuy nhiên, người bên kia có vẻ rất thận trọng, Giang Thành chỉ có thể nghe được tiếng thở yếu ớt mà gấp gáp, nhưng không có giọng nói.

"Là tôi." Giang Thành thở ra.

Hèn nhát như thế này, không còn nghi ngờ gì nữa chính là Bì Nguyễn rồi.

"Ôi, làm em sợ chết khiếp!" Giọng nói nức nở của Bì Nguyễn vang lên: "Bác sĩ Giang, anh không biết đâu, em ở trong một khách sạn tồi tàn đến mức nhà vệ sinh khép kín cũng không có, phải đến nhà vệ sinh công cộng, em thực sự không nhịn được nữa, chỉ có thể đựng trong chai nước khoáng thôi…"

Giang Thành cắt ngang lời cằn nhằn như đàn bà của anh ta: "Không sao rồi, cậu quay về đi."

"Quay về đâu?" Giọng nói ríu rít của Bì Nguyễn dừng lại.

"Đến từ đâu thì quay về đó."

"Ồ."

"Còn nữa." Trước khi đặt điện thoại xuống, Giang Thành lại cảnh cáo: "Đừng liên lạc với người bạn kia của cậu nữa, nếu như anh ta đến tìm cậu, cứ đưa cho một ít tiền rồi đuổi đi."

Bì Nguyễn ở đầu bên kia chớp mắt, nghi ngờ nói: "Bác sĩ Giang, là anh ta đã đắc tội gì với anh à?" Anh ta nuốt khan nói tiếp: "Thật ra người đó rất tốt, chỉ là không biết cách nói chuyện, thuộc loại người gay gắt không nói nhiều, làm mọi

việc rất sạch sẽ và gọn gàng, điều quan trọng nhất là có một cái miệng rất kín!" Anh ta nhấn mạnh.

"Bác sĩ Giang, anh biết em mà." Bì Nguyễn ngượng ngùng nói: "Nếu không em cũng đã không dùng anh ta để giúp anh tìm người."

Giang Thành liếc mắt nhìn văn phòng bừa bộn cùng ghế gộc lật ngửa, hít một hơi thật sâu: "Sau này nếu có cơ hội gặp lại anh ta, nhớ gọi điện cho tôi nhé."

Bì Nguyễn đang ngồi trên chiếc giường đổ nát đột nhiên ngồi thẳng dậy, gật đầu nói: "Bác sĩ Giang, anh vẫn còn cần anh ta làm gì nữa à?"

"Không." Giang Thành nói: "Tôi chỉ muốn kiểm tra xem anh ta kín đến mức nào thôi."

Cuộc trò chuyện kết thúc trong bầu không khí có chút ngượng ngùng, Giang Thành ngồi thêm hai phút nữa, đột nhiên hướng về phía cầu thang hét lên: "Không sao rồi, ra ngoài đi."

Một lát sau, một cái đầu to thò ra từ cầu thang tầng một lên tầng hai: "Bác sĩ." Tên mập kích động nói: "Anh không sao chứ?"

Giang Thành uống một ngụm nước mà nữ cảnh sát đã rót cho mình lúc nãy còn chưa kịp uống: "Tôi không sao."

"Cạch cạch cạch" nhảy xuống cầu thang, tên mập mặc một chiếc áo sơ mi, nhưng cúc áo trên ngực đã bị đứt mất mấy cái, chỉ còn sợi chỉ thò ra ngoài, chắc là bị người ta túm lấy áo, thoát ra trong khi chạy trốn.

"Anh thế nào?"

Tên mập với vết trầy xước trên cánh tay thấy bác sĩ trở về, tảng đá lớn trong tim lúc này mới đặt xuống, anh ta vừa xoa

xoa cánh tay vừa cười vừa nói: “Tôi không sao, bác sĩ, anh quay lại là tốt rồi.”

“Thực ra, lúc đó tôi trốn ở ngay phía trên tòa nhà bên kia.” Anh ta chỉ về một hướng: “Tôi nhìn thấy bọn họ có rất nhiều người, nên đã cướp … không, là mượn điện thoại di động của một người phụ nữ để gọi báo cảnh sát, không ngờ cảnh sát bây giờ làm việc hiệu quả đến vậy, tôi vừa mới cúp điện thoại, bọn họ đã đến rồi.”

“Vậy xem ra lần này phải cảm tạ anh rồi.”

Tên mập gãi gãi đầu, thật thà cười: “Không có gì đâu bác sĩ, anh chưa chết là được.”

Chương 248: Ý chí

“Đúng rồi, bác sĩ.” Tên mập hỏi: “Trần Hiểu Manh làm sao mà tìm được chúng ta vậy?” Anh ta chớp chớp mắt, ngập ngừng hỏi: “Không phải Bì Nguyễn đã bán đứng anh đấy chứ?”

“Không phải.”

Giang Thành giải thích ngắn gọn cho anh ta một chút, sự tình căn bản không có gì phức tạp, ít nhất xem ra tên mập cũng có thể hiểu được.

“Vậy bối cảnh đằng sau Trần Hiểu Manh cũng khá đáng sợ đấy.” Tên mập nhăn nhó nói, có chút tiếc nuối: “Nếu sớm biết thế này, thì chúng ta không nên hù dọa cô ta trong những nhiệm vụ ác mộng trước đây, bây giờ thì hay rồi, người ta đã đem các huynh đệ tìm đến tận cửa để trả thù.”

Giang Thành duỗi hai ngón tay ra.

Tên mập cau mày nói: “Bác sĩ, anh có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, người ta đã đánh đến tận cửa nhà rồi, anh vẫn còn tâm trạng ở đây dạy tôi nữa.”

“Đầu tiên, tôi không chủ động khiêu khích cô ta, là cô ta muốn gài chúng ta trước.”

Điểm này tên mập không phản đối, nếu bác sĩ không cơ trí, e rằng hai người bọn họ đã theo chân chị Noãn và Phàn Lực ở nhiệm vụ đầu tiên rồi.

“Vậy thứ hai thì sao?” Tên mập ngẩng đầu tò mò hỏi.

“Anh không thấy kỳ quái sao?” Giang Thành dùng ánh mắt kỳ lạ liếc qua tên mập một cái, khiến cho anh ta toàn thân căng

thẳng: “Nếu như chỉ là đơn thuần xử lý tôi, thì đâu cần phải phô trương đến vậy, tôi nghi ngờ đám người Trần Hiểu Manh đối với tôi…”

“Bác sĩ.” Tên mập nghẹn ngào ngắt lời: “Nếu như anh muốn nói là Trần Hiểu Manh thích anh hay gì đó, thì tôi khuyên anh hãy mau chóng im miệng đi.”

“Tư thái lúc nãy tôi đã nhìn thấy rồi.” Anh ta tiếp tục nói: “Nếu như không phải anh có ưu thế là một đứa trẻ mồ côi, thì cô ta đã đào mộ tổ tiên của anh lên rồi.”

“Tsk.” Giang Thành lập tức không vui.

“Cót két——”

Giang Thành còn chưa kịp giải thích thì đã nghe thấy tiếng cửa sau lưng mở ra, trục cửa hình như có vấn đề gì đó, khi mở ra phát ra một âm thanh kéo dài, có chút chói tai.

Ánh nắng sắp tắt chiếu xuyên qua cửa, bóng người đi vào càng lúc càng dài.

“Cộp… cộp… cộp…”

Tiếng giày da dứt khoát kết thúc, người khách ngồi xuống ghế sô pha lúc nào không hay, tên mập há miệng nhìn chằm chằm vào người khách, như thể có thể nhét một quả bóng gôn vào miệng vậy.

“Hai người tiếp tục đi.” Người đàn ông trung niên có vết sẹo dưới môi cầm cốc nước lên uống một ngụm, đặt xuống sau đó bình tĩnh nói: “Tôi có thể đợi được.”

Đó là người đàn ông trung niên do Trần Hiểu Manh dẫn đến.

Trong mắt tên mập đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, anh ta đã giương mắt nhìn thấy người đàn ông này bị cảnh sát bắt đi, bác sĩ cũng mới được thả ra, mà sao ông ta…

Một giây tiếp theo, anh ta lập tức nhìn về phía cửa, may thay tạm thời không thấy người nào khác.

Trần Hiểu Manh, còn có một số người thanh niên khác, thì không thấy xuất hiện.

Không giống như tên mập đang vô cùng hoảng sợ, Giang Thành cũng không có quá kinh ngạc, hắn nhìn ổn định như núi Thái Sơn nhìn người đàn ông trung niên, nhàn nhạt hỏi: "Hạ Manh đâu?"

"Không đến." Người đàn ông trung niên trả lời: "Tôi nhốt con bé trong xe rồi, nếu không tình hình bây giờ sẽ rất tồi tệ."

Người đàn ông trung niên nhìn vào mắt Giang Thành, sau một lúc lâu mới hỏi: "Cậu có vẻ không quá ngạc nhiên nhỉ?"

"Cũng không thể nói như vậy, chú đến sớm hơn tôi nghĩ một chút." Giang Thành nói.

"Thật sao?" Người đàn ông trung niên bật cười.

Ông ta không cười còn đỡ, vừa cười liền khiến tên mập nổi hết da gà, bộ dạng của người đàn ông trung niên thuộc loại nghiêm túc, hiện tại khi cười, khóe môi kéo dài vết sẹo trên quai hàm, khiến ông ta trông rất đáng sợ.

"Nói điều kiện của chú đi." Giang Thành tùy ý nhặt tập tài liệu vương vãi trên mặt đất lên, phủi phủi.

Sau đó, lại đặt trở lại vị trí cũ.

"Một thời gian nữa, con bé phải vào ác mộng rồi, tôi hy vọng cậu có thể đi cùng nó." Người đàn ông trung niên nói rất ngắn gọn.

"Hạ Manh?"

"Đúng vậy." Người đàn ông trung niên gật đầu: "Tôi cần cậu bảo vệ con bé."

“Cái này có ích lợi gì cho tôi?” Giang Thành hỏi.

Người đàn ông trung niên đặt chiếc cốc xuống, trên khuôn mặt sắc như rìu hiện lên một tia mất kiên nhẫn: “Tôi sẽ không giết cậu.”

“Chú thật là hào phóng.” Giang Thành trừng mắt, hừ một tiếng.

“Cũng được.” Người đàn ông trung niên gật đầu: “Đây là giới hạn của tôi.”

“Chú lợi hại vậy, sao không đi cùng cô ta?” Giang Thành nheo mắt hỏi.

“Người biết mặt tôi quá nhiều rồi, chúng tôi cần một gương mặt mới.” Người đàn ông trung niên không giấu diếm, đứng thẳng như một ngọn giáo lộ lưỡi, một lúc sau mới ngước mắt lên nói: “Cậu là vừa vặn, bộ não và thân thủ cũng miễn cưỡng đủ dùng.”

Giang Thành khoanh tay dựa vào bàn làm việc, nheo mắt lại, cuối cùng cười toe toét nói: “Xem ra lần này các ông cũng đã bị người ta nhắm tới rồi.”

Người đàn ông trung niên không nói gì.

“Bên kia là ai?”

Nghe xong, người đàn ông trung niên dựa lưng vào ghế sô pha, ánh hoàng hôn cuối cùng đã lùi dần, trong phòng không có ánh sáng, mọi thứ đều chìm trong bóng tối mờ mịt.

Một môi trường như vậy không khỏi khiến tên mập lo lắng, như thể một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện lớn vậy.

“Cậu đã từng nghe qua… Đỏ Thẫm chưa?” Giọng điệu của người đàn ông trung niên nghiêm túc thay đổi.

Không biết có phải là do ảo giác của mình hay không, nhưng sau khi người đàn ông trung niên thốt ra hai chữ này, trong đầu Giang Thành đột nhiên tràn ngập rất nhiều mảnh vỡ, giống như một cánh cửa làm bằng gương.

Rầm rầm tan vỡ.

Nhưng cảnh tượng này chỉ kéo dài trong chốc lát, một lúc sau liền biến mất như mây khói.

"Chưa." Hắn bình tĩnh trả lời.

"Hừ…" Người đàn ông trung niên thở ra một hơi, ông ta không phát hiện ra điều gì đáng phải đề phòng trong mắt đối phương, đó cũng là điểm khiến ông ta lo lắng nhất.

"Những người ở đó đều là những kẻ điên."

Ánh mắt người đàn ông trung niên trở nên sâu thẳm, dường như đang nhớ lại chuyện xảy ra đã lâu.

"Trong ác mộng không bao giờ thiếu kẻ điên cả." Giang Thành nhìn người đàn ông trung niên, sau đó nói: "Cũng chỉ có kẻ điên mới có thể sống sót trong nhiệm vụ, bọn họ là bị ác mộng làm cho phát điên."

Người đàn ông trung niên lắc đầu: "Không giống nhau."

"Chú nhắc tới bọn họ, xem ra Đỏ Thẫm là một tổ chức." Giang Thành sờ cằm nói: "Trong đó có rất nhiều thành viên, tổ chức tên Đỏ Thẫm này có thù hận với các chú à."

"Tôi cũng không biết phải miêu tả thế nào với cậu, nhưng từ tổ chức… thì lại quá cụ thể." Ông ta ngước mắt lên nhìn vào mắt Giang Thành, ánh mắt họ gặp nhau, không ai tránh né: "Trong lý giải của tôi, Đỏ Thẫm càng giống như một loại ý chí hơn, các thành viên của nó đều bị ý chí này hấp thụ mà đến."

"Ý chí?"

“Hủy hoại, điên cuồng, giết chóc, ngược đãi, bạo lực…” Người đàn ông trung niên dừng một chút, sau đó vài giây lại nói: “Chúng là sản phẩm của tất cả ý chí tiêu cực đan xen vào nhau.”

“Đối với những người bị lún sâu trong ác mộng, Đỏ Thẫm… tượng trưng cho tuyệt vọng.”

“Gặp phải bọn họ chỉ có chết.” Giang Thành cau mày: “Là như vậy sao?”

“Đó là kết cục tốt nhất.” Người đàn ông trung niên thở ra: “Vẫn còn có một số người sẽ bị bọn họ trong ác mộng truy lùng và tra tấn.” Ông ta ngưng một chút, dường như nghĩ đến điều gì đó, một lúc sau, dùng giọng cực nhỏ nói: “Dùng thủ đoạn mà cậu không thể tưởng tượng ra.”

Chương 249: Tập kích

"Cơ thể bọn họ sẽ bị tra tấn đến không còn nguyên vẹn, sau đó bị kéo lê trên mặt đất như những con chó chết, cuối cùng bị ném ra ngoài cửa, giống như một túi rác." Người đàn ông trung niên xắn tay áo lên, một vết sẹo gớm ghiếc như một con rết khổng lồ dần lộ ra: "Bọn họ sẽ bình yên vô sự trở về thế giới hiện thực, nhưng sau đó…"

Ông ta liếc nhìn vị trí cửa, màn đêm đã buông xuống: "Tất cả bọn họ đều sẽ suy sụp tinh thần, cuối cùng chọn cách kết liễu cuộc đời mình." Ông ta nói thêm: "Trước khi ác mộng tiếp theo ập đến."

Không thể tưởng tượng được rằng nỗi sợ hãi mà Đỏ Thẫm đã gây ra cho những người đó thậm chí còn vượt xa cả ác mộng.

Quay đầu lại, người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành, đôi mắt sắc bén như đại bàng dần dần lộ ra, tựa hồ… màn đêm đen chính là sân nhà của người đàn ông trung niên.

Giang Thành mấp máy môi: "Nhóm người cuối cùng thì sao?"

Người đàn ông trung niên hơi ngây người ra, đôi mắt sắc bén như đại bàng chợt nheo lại, một lúc sau mới nói: "Chàng trai trẻ, cậu mạnh hơn tôi nghĩ đấy."

"Trước đó chú nói còn có một số người, chứ không phải là một nhóm người khác." Giang Thành nói: "Việc này không phù hợp với thói quen ngôn ngữ của người phương Đông, cho nên cũng không khó đoán."

“Đúng vậy.” Người đàn ông trung niên gật đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành: “Cuối cùng còn có một nhóm người nhỏ, chiếm tỷ lệ rất nhỏ, nhỏ đến mức chúng ta lúc đầu gần như không để ý tới.”

Người đàn ông trung niên hít một hơi thật sâu: “Bọn họ… sẽ được Đỏ Thẫm lựa chọn.”

“Chấp nhận gia nhập bọn họ.” Giang Thành gật đầu, cái này không hề khó đoán.

Trên thực tế, rất khó để tập hợp một nhóm kẻ điên mà không bị chú ý, nhưng trong ác mộng tập hợp những kẻ điên thì việc đó lại dễ dàng hơn nhiều.

Người đàn ông trung niên đột nhiên mỉm cười, một nụ cười không thể giải thích được mang theo một chút thê lương hiếm thấy: “Không, không chỉ thế.” Ông ta nghiêng người về phía trước, nói với giọng khàn khàn: “Là bị chọn trúng … để tập kích thế giới này.”

Nghe vậy, tên mập thậm chí cả Giang Thành đều không khỏi sửng sốt, nhất là tên mập, hai chữ “tập kích” theo bản năng khiến anh ta cảm thấy sợ hãi.

Điều đáng sợ hơn nữa là nỗi sợ hãi này đến từ những điều chưa biết.

“Được rồi.” Người đàn ông trung niên ngồi thẳng dậy, nói với Giang Thành: “Chàng trai trẻ, tôi đã trả tiền đặt cọc cho cậu rồi, bây giờ đến lượt cậu cho tôi một câu trả lời.”

Sau vài giây, Giang Thành gật đầu: “Chốt kèo.”

Người đàn ông trung niên không có vẻ ngạc nhiên chút nào, chậm rãi đứng dậy, chỉnh lại bộ vest sau đó quay người bước ra ngoài: “Không cần liên lạc với tôi, khi nào đến lúc, tôi sẽ đến gặp cậu.”

Khoảnh khắc bóng dáng anh ta chuẩn bị bước ra khỏi cửa, biến mất trong màn đêm, Giang Thành đột nhiên nói: “Chờ một chút.”

Người đàn ông trung niên dừng bước.

“Nhiệm vụ còn chưa bắt đầu, làm sao mà các chú biết người của Đỏ Thẫm sẽ tham gia?”

Đối với Giang Thành mà nói, người đàn ông trung niên chắc là người mà mình có thể tiếp xúc được, có hiểu biết sâu sắc nhất về ác mộng, hắn không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để hiểu rõ ác mộng, bất kể thủ đoạn hèn hạ đến đâu.

“Việc này không nằm trong phạm vi đặt cọc.” Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói.

“Vậy tôi đổi một câu hỏi khác.” Giang Thành không bị người trung niên dọa sợ, hắn có thể cảm giác được người trung niên này có lẽ sẽ không thích hắn, nhưng hiện tại, đã không có ý định giết hắn.

“Dựa vào đâu mà chú cho rằng tôi có thể cứu được cô ta? Hay là nói… dựa vào đâu mà dám tin tôi?”

Người đàn ông trung niên chậm rãi quay người lại, cách đó không xa là một dải đèn neon rộng lớn, sự hối hả và nhộn nhịp của thành phố bị màn đêm vừa mới bắt đầu bao phủ, những ngôi nhà thắp sáng đường phố, còn có tiếng nấu nướng vang vọng xa xa.

Đối với những người trong ác mộng, một cuộc sống bình thường như vậy, đối với bọn họ những người ăn bữa hôm lo bữa mai cũng là khó với tới.

“Trực giác.” Người đàn ông trung niên rất thản nhiên trả lời.

“Trực giác?” Giang Thành bật cười.

“Tôi có lý do của tôi, nhưng cậu không cần biết.” Giọng điệu của người đàn ông trung niên không thể nói là cứng rắn, mà càng giống khí chất của người nắm quyền lâu ngày mà không hề nhận ra hơn.

Không nhằm vào ai cả, chỉ là đầu mối cho tất cả chúng sinh.

“Vậy chú không sợ tôi đối với Hạ Manh…”

“Cậu không dám.” Người đàn ông trung niên cắt ngang lời nói của Giang Thành, trong mắt đột nhiên lóe lên một điều gì đó ẩn giấu trong bóng tối, một lúc sau, ông ta liếc nhìn tên mập đang lo lắng, bình tĩnh nói: “Nếu như nha đầu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ thái từng miếng thịt của anh ta ra, …

Trong đêm trời đổ cơn mưa rất lớn, gió thổi mạnh khiến những cánh cửa nhà và cửa sổ cũ kỹ phát ra âm thanh “cót-két-cót-két”.

Giang Thành ngồi ở bàn làm việc.

Tên mập đang co ro một đống trên ghế sô pha, cằm tựa vào đầu gối, vẻ mặt lo lắng.

Anh ta muốn thuyết phục bác sĩ đừng lội vào vũng nước bùn này, nhưng đồng thời trong thâm tâm biết rằng lời nói của người đàn ông trung niên không chỉ là lời nói, nếu bác sĩ không làm theo những gì anh ta nói, cả hai đều sẽ gặp chuyện.

Năng lượng đằng sau anh ta là thứ mà bọn họ không thể chống lại được.

“Bác sĩ.” Anh ta ngẩng đầu lên, ngập ngừng hỏi: “Anh nghĩ thế nào?”

“Đi.”

“Ồ.”

“Nhưng không phải là vì tôi sợ bọn họ.” Giang Thành thờ ơ gõ bàn phím: “Tôi có một số chuyện cần xác thực.”

“Vậy anh hãy cẩn thận một chút” Tên mập nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Tôi có linh cảm, người đàn ông trung niên này thoạt nhìn không có vẻ đang nói dối, chỉ sợ Đỏ Thẫm còn đáng sợ hơn cả những gì ông ta nói.”

“Còn có Hạ …” Anh ta đột nhiên ngưng lại.

“Hạ Manh.” Giang Thành nhắc nhở.

“Đúng đúng, Hạ Manh.” Tên mập vội vàng nói: “Cô ta cũng không phải thứ gì tốt đẹp, anh cũng phải đề phòng một chút.” Suy nghĩ một chút, anh ta lại bổ sung thêm: “Đặc biệt là khi nhiệm vụ sắp kết thúc, lúc đó giá trị của anh đã không còn, rất có thể cô ta sẽ xử lí luôn cả anh, anh đừng quên trước đây cô ta đã làm những gì với chúng ta.”

Giang Thành không để ý tới anh ta, hắn đang ở trên mạng tìm kiếm cái gì đó, nếu như lúc này tên mập tới xem, sẽ phát hiện một list danh sách dài dằng dặc trên màn hình.

Đó là một ảnh chụp màn hình được lấy từ một diễn đàn.

Bên trên chi chít dày đặc tên người, theo sau là thông tin, có khoảng hai mươi người, tất cả đều đã biến mất trong mấy tháng gần đây, hơn nữa… ở ngay trong Dung Thành nơi bản thân đang ở.

Trong đó có một cái tên là Hồ Yến cũng nằm bên trong.

Giang Thành hơi nheo mắt lại, không khỏi nhớ lại lời nữ cảnh sát và cảnh sát trẻ lái xe vô tình nói cách đây không lâu.

“Chị Vy” Viên cảnh sát xách chiếc túi nói: “Đội trưởng Liễu gọi điện bảo chúng ta hãy nhanh chóng tranh thủ thời gian, đêm qua lại có một người khác biến mất ở phía nam thành, trong đội không đủ nhân lực. .”

Lại…

Giây tiếp theo, hành vi thần bí và kỳ lạ của người đàn ông trung niên cũng hiện lên trong đầu Giang Thành.

“Không, còn hơn thế nữa.” Vết sẹo trên môi người đàn ông trung niên ngày càng dữ tợn, ông ta nghiêng người về phía trước, khàn giọng nói: “Là bị chọn trúng… để tập kích thế giới này.”

Như có một sự hiểu biết ngầm nào đó, viên cảnh sát và người đàn ông trung niên, hai giọng nói hoàn toàn không liên quan đột nhiên xuất hiện, sau đó quấn lấy nhau không thể cưỡng lại.

Giống như một cuộn chỉ bị mèo cào, càng ngày càng lộn xộn và phức tạp, cho đến khi… cuối cùng nó đột nhiên đứt gãy.

“Tập kích sao…” Giang Thành dựa lưng vào ghế, ánh mắt mơ hồ.

Chương 250: Lạnh lùng

Dưới màn đêm.

Trong một chiếc ô tô màu đen kín đáo trên đường phố.

“Xẹt——”

Ngọn lửa bùng lên chiếu sáng một khuôn mặt có vết sẹo ở hàm dưới.

Đường nét khuôn mặt ba chiều sắc như dao rìu, đặc biệt là đôi mắt ẩn trong bóng tối.

Người đàn ông trung niên đánh một que diêm cán dài kiểu cũ rồi châm điếu thuốc lên môi.

“Xì xì-”

Sau khi hít một hơi thật sâu điếu thuốc giữa các ngón tay, người đàn ông trung niên vứt que diêm đã tắt, âm thanh của điếu thuốc cháy dữ dội ngày càng rõ ràng trong không gian nhỏ.

Ông ta tựa lưng vào ghế, ngồi một mình trong xe.

Trước mặt là một chiếc điện thoại di động màu đen trắng kiểu cũ.

Sau thời gian một điếu thuốc, người đàn ông trung niên lấy thẻ điện thoại từ túi trong của bộ vest ra, nhét vào chiếc điện thoại di động trước mặt.

Sau khi bật điện thoại lên, một loạt âm thanh khởi động đã lâu phát ra.

Cũng không cần phải lựa chọn, khi mở sổ địa chỉ ra, trong đó chỉ có một số điện thoại.

Số điện thoại lặng lẽ nằm đó, như thể… là một ông già đã nhiều năm không gặp sắp chết vậy.

Hít một hơi thật sâu, ông ta trực tiếp bấm số gọi.

Sau âm thanh dài chờ đợi, cuộc gọi cuối cùng cũng được kết nối.

"Cậu ấy đồng ý rồi." Người đàn ông trung niên không đợi đối phương lên tiếng, đã nói trước: "Người ở đó tôi cũng đã liên lạc rồi, tin là có bọn họ ở đây, tiểu thư sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Phù-, phù-"

Bên kia điện thoại truyền đến từng đợt thở dữ dội, khiến người đàn ông trung niên khẽ cau mày, thậm chí có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trong hơi thở mang đến.

"Đã lâu rồi… chưa có ai như thế này xuất hiện." Phía bên kia cuối cùng cũng truyền đến một giọng nói, nhưng điểm khác biệt là giọng nói đó lạnh lùng đến bất thường, trong đó còn xen lẫn âm thanh của dòng điện "xèo xèo".

Giống như âm thanh hợp thành từ một hệ thống máy móc.

Đơn giản, lạnh lùng, không nghe ra chút cảm xúc nào.

"Đúng vậy." người đàn ông trung niên cung kính trả lời: "Theo thông tin chúng tôi nhận được, Đỏ Thẫm rất có hứng thú với cậu ấy, đã bắt đầu thử tiếp xúc với cậu ấy trong ác mộng rồi." Ông ta ngưng một chút: "Không chỉ một lần rồi."

"Nhưng xin ngài yên tâm, lần này chúng tôi đã chuẩn bị rất đầy đủ, tiểu thư cô…"

"Cung Triết." Người kia đột nhiên nói.

Biểu cảm của người đàn ông trung niên chợt cứng lại, vô thức ngồi thẳng dậy, giống như một vị tướng quân nghe lời

dạy của hoàng đế trước khi ra trận.

Các cơ ở phần thân trên của ông ta hơi phồng lên, khiến bộ đồ bị kéo căng ra.

“Hãy để mắt tới người này.” Giọng nói lạnh lùng tiếp tục vang lên: “Bằng mọi giá, bất luận thế nào cũng không thể để cậu ta bị Đỏ Thẫm ăn mòn, nếu như cần thiết…”

Vài giây sau, giọng nói lạnh lùng tựa như máy móc hợp thành này lần đầu tiên dao động: “Có thể từ bỏ Manh Manh.”

Người đàn ông trung niên tên Cung Triết nghe vậy đồng tử chợt co lại, vô thức mở miệng định nói điều gì đó, nhưng người đối diện không cho ông ta cơ hội.

“Chúng ta không có thời gian nữa rồi.” Đối phương thở dài: “Cũng không thể chịu được… tổn thất như vậy.”

Người đàn ông trung niên cụp mắt xuống, một lúc sau mới gật đầu: “Tôi hiểu rồi.” Giọng nói ông ta khàn khàn.

Không có lời tạm biệt nào, cuộc gọi kết thúc tại đây.

Sau khi tháo thẻ điện thoại ra, thế giới của người đàn ông trung niên lại trở nên yên tĩnh.

Ông ta ngồi một mình trong xe, từ sâu trong tâm trí hiện ra rất nhiều mảnh vỡ chứa đầy lửa và máu tươi.

Ông ta cũng là một trong những người sống sót sau vụ việc đó, cũng giống như người ở đầu bên kia của điện thoại.

Vì vậy… chỉ có bọn họ mới biết được nỗi kinh hoàng của những tên phải đối mặt.

Chậm rãi nâng cánh tay lên, chiếc tay áo lỏng lẻo thêu chỉ vàng trượt xuống cổ tay, để lộ một vết sẹo chạy dọc cổ tay xuống phía dưới, gớm ghiếc như một con rết.

Cơ bắp cẳng tay phồng lên khẽ run rẩy, vết sẹo giống như con rết dường như cũng trở nên sống động.

Rất ít người biết về quá khứ của ông ta, cũng như không ai biết rõ rằng vết sẹo trên người ông ta kéo dài từ đầu cổ tay đến tim, gần như sắp cắt đứt toàn bộ cơ thể ông.

"Vù…"

"Vù…"

Một loạt tiếng rung của điện thoại di động làm gián đoạn dòng suy nghĩ của ông ta.

Tất nhiên đó không phải là chiếc điện thoại đen trắng đã tháo thẻ điện thoại đang nằm trong túi ông ta.

Ông ta lấy điện thoại di động ra, con số hiển thị trên đó hơi khiến ông có chút xúc động.

Vừa kết nối, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy một giọng nói giận dữ vang lên: "Chú Cung, tên khốn nạn đó đâu rồi?"

"Cút ra cho tôi!"

Đây cũng là giọng nói của Hạ Manh, nhưng nghe có vẻ hơi không chân thật, chắc là không phải đang nói với mình, mà là với người xung quanh.

Mơ hồ còn có cả giọng nói của những người khác.

Người đàn ông trung niên không khỏi cười khổ, lúc rời đi đã đặc biệt nhốt Hạ Manh vào trong xe, sau đó dặn dò thuộc hạ trông chừng cô, đồng thời còn nhấn mạnh không được thả cô ra ngoài.

Nhưng nhìn vào kết quả thì quỷ nha đầu này vẫn lừa mở được cửa xe.

Tất nhiên, có nhiều khả năng là đã uy hiếp hơn.

Phản ứng đầu tiên của cô sau khi thoát khỏi rắc rối chắc chắn là đến và tìm cách trả thù chàng trai trẻ tên Giang Thành kia.

Đúng là oan gia mà…

Người đàn ông trung niên thở dài một hơi.

“Xem hôm nay cháu có lột da hắn, dùng gân của hắn làm dây nhảy không!” Hạ Manh hung ác chửi bới, từ khi gặp được người đàn ông tên Giang Thành này, cô liền bắt đầu xui xẻo.

Sau khi bị chọc ghẹo hết lần này đến lần khác, mối thù này đã bị kết thành.

“Được rồi, được rồi.” Người đàn ông trung niên khuyên giải nói: “Cháu hãy ở đó đợi chú, chú sẽ lập tức đến đó ngay, có chuyện muốn nói với cháu.”

Sau khi cân nhắc một lúc, anh ta lại nói thêm với giọng nghiêm túc hơn: “Nơi đây không phải là địa bàn của chúng ta, nếu như cháu thực sự gây ra rắc rối lớn gì…”

“Bụp.”

Bên kia đã cúp điện thoại.

Người đàn ông trung niên cầm điện thoại di động, gọi cũng không được, mà đặt xuống thì lại không nỡ, nhất thời biểu hiện có chút bối rối.

Cuối cùng, chiếc xe sang màu đen không mấy nổi bật này lái đi, nhấn ga và hòa vào dòng xe cộ bất tận

Chẳng mấy chốc, đèn hậu cũng không còn nhìn thấy được nữa. …

“Bác sĩ.” Tên mập ngồi trên sô pha, vươn cổ nhìn chằm chằm Giang Thành, thấp giọng khuyên nhủ: “Anh ăn từ từ thôi, không ai tranh giành với anh đâu.”

Có lẽ bởi vì Giang Thành lại sắp tiến vào ác mộng, đặc biệt là trông có vẻ như còn sắp phải đối mặt với Đỏ Thẫm chưa biết kia, nên mỗi bữa ăn của tên mập đều chuẩn bị cho hắn như bữa ăn cuối cùng.

Dùng lời của tên mập nói, thì chính là lo trước khỏi hoạ, ai thiệt thòi cũng đều được ngoại trừ bác sĩ.

Bác sĩ cũng không khách sáo với anh ta,"cạch" một tiếng bẻ gãy một chân của con cua hoàng đế.

Sau đó ném nó cho tên mập.

"Bác sĩ." Tên mập ngượng ngùng cầm chân cua lên, không chịu ăn nhưng cũng không nớ đặt xuống: "Anh ăn trước đi, tôi… tôi lát nữa sẽ ăn sau."

Giang Thành nghi hoặc ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn đang ngậm một con tôm, hàm hồ nói: "Ai bảo anh ăn?"

Tên mập ngây người ra, sau đó nhìn về phía chân cua trong tay.

"Tôi muốn anh bóc vỏ cho tôi." Giang Thành dùng giọng điệu lên bổng xuống trầm theo thói quen nói: "Như vậy tôi có thể ăn được nhanh hơn một chút."

Tên mập: "…"

Sau khi ăn xong, tên mập cũng chỉ dọn dẹp bát đĩa và nhà bếp qua loa, đối với văn phòng bừa bộn lộn xộn này anh ta thực sự không thể có tinh thần thu dọn.

Dù sao thì… liệu bác sĩ có thể sống sót trở về hay không cũng vẫn còn chưa biết.

"Bác sĩ." Tên mập vừa vẩy hết nước trong tay, vừa nói: "Người đó đã liên lạc với anh chưa?"

Chương 251: Xuất phát

Nhổ vỏ hải sản trong miệng ra, Giang Thành lấy khăn ướt lau tay rồi trả lời: "Vẫn chưa."

Tên mập lộ ra vẻ mặt lo lắng, chân cua trong tay không còn thơm ngon nữa, anh ta lưu luyến không nỡ đặt chân cua xuống, ánh mắt nhìn bác sĩ như đang đi thăm mộ.

"Bác sĩ." Giọng điệu của tên mập rất buồn bã, anh ta do dự một lúc lâu, sau đó vẫn lên tiếng: "Đã ba ngày rồi đấy, sao vẫn không có một chút tin tức nào, có phải là không đi nữa rồi không?"

"Chậc." Giang Thành ngẩng đầu lên, đầu tiên là cau mày, sau đó nhìn chằm chằm khuôn mặt to lớn của tên mập, như bất ngờ nhận ra hỏi: "Sao tôi cảm thấy anh còn có chút tiếc nuối nhỉ?"

"Anh mập." Giang Thành nghiêng cổ nhắc nhở anh ta: "Mặc dù tôi là cô nhi, nhưng cho dù tôi có không trở về, thì anh cũng không thể nào thừa kế được tài sản của tôi."

Hắn hơi ngưng lại một chút, giọng nói cũng bắt đầu lớn hơn: "Tôi khuyên anh nên sớm từ bỏ ý định này đi!"

Biểu cảm của tên mập trông như sắp khóc.

Tuy rằng cá nhân đều biết đầu óc của bác sĩ có vấn đề, nhưng đã đến bước này rồi, mà vẫn còn nghĩ đến việc phân chia tài sản thừa kế, tên mập cảm thấy bác sĩ ít nhiều có chút thật xuất sắc.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là bác sĩ cũng chả có tài sản gì.

“Bác sĩ, anh mau ngậm miệng lại đi.” Tên mập nói: “Tôi đây là đang quan tâm anh, lo lắng lần này sẽ không có người ở bên cạnh giúp đỡ.”

“Ai nói lần này tôi tự mình đi?” Giang Thành phồng mồm trợn má hỏi.

“Hạ Manh cũng có thể coi là đồng đội sao?” Tên mập nuốt nước miếng một cái, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó hiểu nhìn Giang Thành: “Bác sĩ, tôi có một câu có thể anh sẽ không muốn nghe cho lắm, anh có tin là, cô ta còn muốn giết anh hơn cả quỷ không?”

Ngẩng đầu lên, Giang Thành vô cùng tự nhiên nói: “Không phải còn có anh sao?”

“Tôi?”

“Đúng vậy.” Giang Thành nheo hai mắt lại: “Anh không đi cùng với tôi à? Làm sao anh có thể yên tâm để tôi một mình.”

Sau khi ngây người ra một lát, tên mập đột nhiên phản ứng lại, buột miệng nói: “Tôi đi cái đầu anh!”

Nhưng những thứ này ở trong mắt Giang Thành đều là vô dụng, hắn chỉ dùng có mấy câu đã thuyết phục được tên mập, hơn nữa còn dẫn ra mấy cái ví dụ rất tiêu biểu.

Ví dụ như, nếu như mình không có ở nhà, tên mập cũng rất có khả năng bị cuốn vào trong ác mộng, sau đó bị quỷ bắt đi rồi bẻ gãy cổ, hoặc là đánh gãy tứ chi và treo lên, để dùng làm linh vật gì đó.

Tên mập nghe đến sắc mặt tái nhợt, quan trọng nhất là những chuyện này đúng là rất có khả năng xảy ra.

Anh ta là một người trong lòng biết rất rõ, cũng cực kì hiểu rõ định vị của mình, anh ta có thể sống đến bây giờ, đều là nhờ

vào cái đùi lớn bác sĩ, mặc dù cái đùi lớn này rất hay nói linh tinh, nhưng ít nhất cho đến nay, vẫn rất đáng tin cậy.

"Bác sĩ." Tên mập liếm liếm môi, dùng ánh mắt rất đáng tin cậy nhìn Giang Thành, trầm giọng nói: "Vừa rồi có thể là trong quá trình trao đổi của chúng ta đã có một chút vấn đề, thật ra kế hoạch ngay từ ban đầu của tôi là đi cùng với anh."

Anh ta hơi dừng lại: "Bởi vì tôi không yên tâm để anh một mình."

"Là vậy à…" Giang Thành gật gù, lộ ra vẻ chợt hiểu ra: "Vậy sao tôi lại nghe nói anh lợi dụng lúc đi mua thức ăn để đến hỏi thăm bà chủ quán bánh ngọt bên cạnh là phòng làm việc này của tôi là thuê, hay là mua, còn hỏi về những chuyện như tiền điện nước các kiểu?"

Tên mập ngây người ra một chút, giây tiếp theo đột nhiên lớn tiếng nói: "Đồn thổi! Đây… đây hoàn toàn chỉ là là lời đồn thổi!"

Anh ta trông rất kích động, đến phần cổ cũng đỏ bừng: "Bác sĩ, tôi là người như thế nào anh còn không biết rõ sao? Tôi…"

"Được rồi, tôi không muốn nghe." Giang Thành uống nốt ngụm cháo hải sản cuối cùng, nheo mắt lại, lấy một tờ khăn giấy ướt ra lau miệng trước, sau đó lau tay, rồi đứng dậy.

"Anh mập, anh chắc là anh hiểu tôi." Giang Thành thở ra, dùng giọng điệu thần bí nói: "Những người đẹp xung quanh đây trong phạm vi trăm mét … làm gì có ai không nhớ nhung tới tôi?"

Nhưng cái gì phải đến thì vẫn sẽ đến, mấy ngày sau đó, vào buổi chiều ngày thứ tư sau khi người đàn ông trung niên rời đi.

Thời tiết vẫn trong sáng và đẹp đẽ như mọi khi, buổi sáng Giang Thành vẫn còn tiếp đón một người phụ nữ trông rất thú

vị khoảng trên dưới 30 tuổi, hai người trò chuyện rất vui vẻ, sau đó bác sĩ còn mời cô lên tầng ngồi chơi.

Tên mập thì ngồi xổm trên ghế xem video sinh tồn trên điện thoại di động, một lúc sau thì đi chợ mua thức ăn.

Kể từ sau khi biết bác sĩ sẽ đưa mình cùng vào trong nhiệm vụ, tên mập càng có động lực học hỏi và tiếp thu những điều mới mẻ hơn, thói quen buổi sáng của anh ta là xem các video về sinh tồn nơi hoang dã.

Buổi chiều đọc cuốn Sherlock Holmes mua ở một quầy hàng trên phố.

Sau bữa tối một tiếng thì ra ngoài chạy bộ, và trở về nhà khi trời nhá nhem tối, rồi dùng máy tính của bác sĩ để xem phim kinh dị rèn luyện lòng dũng cảm.

Để đạt được hiệu quả, anh ta thường xem một mình, có đôi khi thực sự không chịu nổi nữa, liền bỏ giữa chừng, xem vài tập Anh em Hải Nhĩ để điều tiết lại một chút.

Suy cho cùng, xem Anh em Hải Nhĩ cũng có thể học được kiến thức, mà kiến thức thì không có sự phân biệt cao thấp, chỉ là cách tiếp thu khác nhau thôi.

"Ù ù ù…"

Điện thoại di động của bác sĩ đặt trên bàn rung lên, còn hắn thì đang trốn trong nhà vệ sinh, lấm la lấm lét không biết đang làm gì.

Tên mập không còn cách nào khác đành cầm điện thoại di động lên, đi vào nhà vệ sinh tìm hắn.

Vài phút sau, Giang Thành mở cửa nhà vệ sinh ra.

Tên mập đang học tập chỉ tranh thủ liếc bác sĩ một cái, chợt không thể rời tầm mắt đi được nữa, biểu cảm của bác sĩ nặng

nề đến kì lạ, anh ta lập tức nhận ra, e rằng chuyện đó… đến rồi.

“Bác sĩ…” Anh ta khẽ mở miệng.

“Chuẩn bị một chút.” Giang Thành xoay người đi lên tầng, men theo cầu thang: “Lát nữa chúng ta sẽ đi.”

Tên mập đầu tiên là ngây ra, sau đó đứng dậy đuổi theo, vừa đuổi theo, vừa vươn cổ ra lo lắng hỏi: “Bác sĩ, chúng ta phải đi đâu?”

“Đến nơi rồi anh sẽ biết.”

Hành lý vô cùng đơn giản, vì để che giấu, hai người đều vô cùng ăn ý không mặc những trang phục đã từng mặc qua trong ác mộng, kể cả đã mặc qua trong cuộc sống cũng không.

Sau khi khóa cửa văn phòng, Giang Thành dẫn tên mập bắt taxi đến chợ nông sản gần nhất, nơi có rất nhiều thương nhân bán quần áo ngoài trời.

Ở đây người qua người lại rất đông, quần áo bày bán cũng cực kì rẻ.

Giang Thành và tên mập mỗi người chọn một bộ khá vừa vặn, thoải mái, co giãn tốt, giày thì chọn loại tốt hơn một chút, là hàng khuyến mãi của một thương hiệu thể thao trong nước.

Suy cho cùng, không ai muốn xảy ra chuyện xấu hổ đại loại như khi đang bị quỷ truy sát, thì đế giày bị tuột ra.

Sau đó, cả hai bắt một chiếc xe khác, đi thẳng ra khỏi thành phố.

Con đường tương đối xa, tài xế liên tục quan sát hai người qua kính chiếu hậu, như thể lo lắng bọn họ là bọn cướp xe khi thấy đường vắng.

“Anh cứ nhìn chúng tôi làm gì?” Tên mập bất mãn lẩm bẩm nói: “Có phải là chúng tôi không trả tiền đâu.”

“Không… không có.” Người lái xe lúng túng cười: “Tại không phải gần đây không yên ổn sao? Chú ý hơn một chút vẫn hơn.” Có vẻ như anh ta cũng cảm thấy hai người bọn họ không có ý đồ xấu, người lái xe dần dần bắt đầu nói nhiều hơn.

“Em trai à… là người địa phương à?” Người lái xe vừa lái xe vừa hỏi.

“Không phải.” Giang Thành đáp.

“Thế tối nay có quay về thành phố không?”

“Xem tình hình.”

Người lái xe mấp máy môi mấy cái, cuối cùng vẫn nói: “Em trai này, nghe lời khuyên này của anh, nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì đừng quay về.”

Chương 252: Kinh dị của taxi

Nghe vậy, Giang Thành thu ánh mắt ở bên ngoài cửa sổ lại, lần đầu tiên tập trung sự chú ý vào người lái xe, thông qua kính chiếu hậu.

"Nói thế nào nhỉ?"

Người lái xe vô thức nuốt khan, xung quanh khu vực này tương đối hoang vắng, nhưng đường lại tương đối thẳng, ít ngã ba, nên khá là dễ đi, anh ta cũng không cần lo lắng quá nhiều về việc có một chiếc xe từ đâu lao tới.

Liếc nhìn kính chiếu hậu, người lái xe hạ giọng nói: "Hai em là người ngoài thành phố, có thể không biết rõ lắm, gần đây trong Dung Thành… không yên bình."

"Chỉ mới mấy ngày gần đây đã có mấy người mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác, sợ chết đi được." Người lái xe nói với nỗi sợ hãi kéo dài.

Không nghe hai người trả lời, anh ta tự mình nói tiếp: "Anh có con của một người bạn làm việc ở trong cục." Anh ta liếm môi, ra hiệu nói: "Trong cục hai người hiểu không, nghe anh ấy nói, con trai của anh ấy rất bận đến mức một thời gian dài không thể về nhà được rồi, ngày nghỉ phép của tất cả mọi người ở trong đó đều đã bị hủy bỏ, có một số người đang công tác ở bên ngoài đang vội vã quay về."

Ngành nghề taxi bởi vì đặc tính công việc, cho nên tin tức cũng khá nhanh nhạy.

Nghe vậy, ánh mắt của Giang Thành hơi thay đổi, tên mập cũng vậy, hai người đều không khỏi nghĩ đến nhiệm vụ ác mộng.

Hơn nữa, Giang Thành còn nghĩ tới lời nói của viên cảnh sát đang lái xe với nữ cảnh sát trong văn phòng.

Cả hai tình cờ đã được chứng thực vào thời điểm hiện tại.

"Tại sao lại mất tích?" Giang Thành biểu lộ ra thái độ khá là hứng thú, hắn hơi sáp lại gần, nói với giọng điệu cũng khác hẳn lúc trước.

Trong mắt có rất nhiều sự tò mò, thậm chí còn mang theo một chút sợ hãi.

Bởi vì bác sĩ khá nhiều trò, nên tên mập cũng không có diễn mấy, chỉ lặng lẽ ngồi đó làm phông nền.

Người người lái xe vừa thấy có người phụ họa, càng trở nên hưng phấn hơn, anh ta thì thầm một cách thần bí: "Chi tiết cụ thể việc ở đó thì làm sao chúng ta biết được? Nghe nói ngay cả trong cục cũng không có manh mối gì."

"Nhưng nghe nói đều là mất tích vào ban đêm." Anh ta ngưng một giây, như đang nghĩ đến một cảnh tượng đặc biệt đáng sợ, giọng điệu trở nên cổ quái: "Điều càng kỳ lạ hơn nữa là, trong đó có một số người buổi tối vẫn còn đang ngủ ở nhà, nhưng đến sáng ngày hôm sau, thì người đã mất tíc hrồi, em nói xem có đáng sợ không?

"Hơn nữa… hơn nữa trong nhà vẫn còn có cả những người khác nữa"

"Đúng là tà môn thật đấy!" Người lái xe hung hăng đánh lái vô lăng, chiếc xe đi vào một con đường phụ, hình như đi đường này sẽ gần hơn một chút.

“Có cường điệu quá không?” Giang Thành nói: “Loại chuyện này cứ người này truyền người kia là sẽ trở nên rất cường điệu, vốn dĩ có thể chẳng phải là chuyện gì quá lớn, nhưng truyền đến cuối cùng…”

Giang Thành còn chưa nói xong, đã bị người lái xe cắt ngang: “Cậu em này.” Người lái xe cũng không lớn hơn Giang Thành bao nhiêu, đột nhiên hạ giọng nói: “Nếu như những chuyện trước đó đều là nghe hơi nồi chõ, vậy thì chuyện này chắc chắn là sự thật.”

“Nghề lái xe bọn anh vì để làm việc dễ dàng hơn, đã thành lập một nhóm chat, mấy người anh em bình thường thân thiết với nhau đều ở trong đó, tính ra cũng phải có mấy chục người.” Đột nhiên trở nên căng thẳng, giọng của người lái xe cũng trầm xuống: “Trong đó có một ông anh khoảng ngoài 40 tuổi, cũng đã xảy ra chuyện.”

“Mất tích?”

“Ừm.” Người lái xe gật đầu: “Ngay ba đêm trước thôi.”

“Bình thường anh ấy làm ca đêm, nhưng hôm đó anh ấy ra ngoài chơi mạt chược với người ta cả nửa ngày trời, buổi tối không chịu nổi nửa, có lẽ là khoảng 12 giờ đem gì đó, anh ấy muốn tìm một chỗ đỗ xe nghỉ ngơi một lát.”

“Thật ra cũng chỉ là chợp mắt có một lúc thôi” Người lái xe giải thích: “Nhưng vừa chợp mắt đã xảy ra chuyện, người liền không thấy đâu nữa.”

“Làm sao anh biết anh ấy là bởi vì ngủ nên mới mất tích?” Giang Thành nghĩ ngợi một chút, rồi hỏi.

Không phải có ý kiếm chuyện, hắn chỉ đơn thuần cảm thấy trong lời nói của người lái xe có sơ hở, theo lời người lái xe nói, người lái xe mất tích chắc là đang ở một mình khi xảy ra chuyện.

Vậy làm sao mà anh ta biết được?

Đặc biệt… là còn rõ ràng như vậy?

“Ôi dào!” Người người lái xe thở dài, có chút ảo não nói: “Ban ngày chính là mấy người bọn anh chơi mạt chược với nhau, anh cũng như anh ấy, đều là chạy ca đêm, hôm đó đúng lúc thiếu người nên anh…”

Nói đến đây, người lái xe dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt lóe lên, lập tức đổi ý nói: “Không, không… , là anh ấy, là anh ấy đã kéo anh đi.”

Sau khi thấy hai hành khách ngồi ghế sau đều không có biểu hiện gì khác lạ, anh ta mới bình tĩnh lại và nói tiếp: “Hôm đó khi bọn anh rời đi thì đã gần 6 giờ chiều rồi, nên đi ăn cơm trước, sau đó mới cùng nhau ra ngoài chạy khách.”

“Trên đường đi bọn anh mở hệ thống liên lạc nội bộ, không ngừng trò chuyện cùng nhau, cũng coi như là một cách để cổ vũ lẫn nhau, cái nghề này của bọn anh, ngày nào cũng thế, đều phải giao tiếp với chiếc xe, chỉ cần chạy trên đường, già trẻ lớn bé trong nhà đều sẽ rất lo lắng.”

“Kết quả là đến khoảng 12 giờ.” Anh ta suy nghĩ một lát, rồi tiếp tục xác nhận: “Đúng rồi, lúc đó là khoảng 12 giờ, bởi vì anh thường nghe một kênh radio đã bắt đầu, nên nhớ rất rõ.”

“Tình cờ đúng lúc đó anh ấy nói cảm thấy mệt, sau đó anh đã khuyên anh ấy về sớm nghỉ ngơi đi, nhưng anh ấy không đồng ý, nói rằng đã đi làm rồi, không thể chưa kiếm đủ tiền đổ xăng đã quay về.”

“Vì thế anh ấy nói với anh rằng, muốn tìm chỗ nào chợp mắt một lúc, vắng vẻ một chút, ít nhất phải là vị trí không bị camera giám sát ghi lại, một lúc sau, anh ấy nói đã tìm được rồi, ở đằng sau một quán há cảo.”

“Sau đó anh ấy còn rất vui vẻ nói với anh rằng, vị trí ở đây rất tốt, vừa yên tĩnh, lại không có ai để ý, sau khi nghe thấy anh ấy nói thế, anh đã bảo anh ấy gửi địa chỉ cho mình, sau này nói không chừng anh có thể dùng tới.”

“Anh ấy còn hẹn anh, là một tiếng nữa hãy gọi anh ấy dậy, thời điểm đó, khách hàng ở cổng quán bar và quán thịt nướng đều vừa mới ra nên việc kinh doanh sẽ tương đối tốt.” Anh ta nói.

“Thời gian đó việc kinh doanh của anh tương đối tốt, nên chờ khi nhớ đến anh ấy thì đã gần hai tiếng trôi qua rồi, anh liền vội vàng gọi điện thoại cho anh ấy, kết quả hiển thị cuộc gọi đã kết nối nhưng không có ai bắt máy”.

“Anh còn tưởng là do anh ấy ngủ say quá, nên cũng không để ý, được một lúc, anh tình cờ đón một vị khách, cũng xuống xe gần địa chỉ nơi anh ấy đã gửi, vì vậy anh tiện đường qua tìm anh ấy luôn.”

Nói đến đây, người lái xe đột nhiên ngừng nói.

Tên mập đang nghe chăm chú, nhưng bác sĩ không bày tỏ ý kiến gì, nên anh ta cũng không dám thúc giục.

“Phù…” Anh ta hít một hơi dài rồi từ từ giảm tốc độ xe, như muốn tạo khoảng đệm cho chính mình.

“Nhưng khi anh đến nơi thì xe trống rỗng.” Anh ta ngập ngừng: “Anh ấy không có trong xe.”

“Lúc đầu anh còn tưởng là anh ấy xuống xe đi vệ sinh rồi, nên anh cứ đứng cạnh xe chờ, lại gọi cho anh ấy một cuộc, nhưng… điện thoại của anh ấy trong xe reo lên trên vị trí ghế lái, màn hình cũng đang sáng!” Hô hấp của anh ta bắt đầu trở nên gấp gáp, nghĩ tới đây, tên mập cũng cảm thấy có chút quỷ dị.

“Tiếp theo thì sao?” Giang Thành hỏi.

“Anh vô thức đưa tay kéo cửa xe của anh ấy, thì phát hiện cửa xe đã bị khóa.” Một lúc sau, giọng anh ta đột nhiên lớn hơn: “Nhưng đây là không bình thường, khu vực đó không có vật che chắn hay rào chắn gì hết, đặc biệt hoang vắng, làm sao anh ấy có thể để điện thoại lại, một mình bỏ đi xa?

Chương 253: Bắt đầu

"Là anh đã gọi cho cảnh sát?" Giang Thành hỏi.

Người lái xe gật gật đầu: "Đúng vậy, anh đã gọi cho vợ của anh ấy, nhưng anh ấy vẫn chưa về nhà, người trong nhà cũng không biết anh ấy đã đi đâu."

Tên mập liếm môi, không khỏi dùng hai tay ôm chặt cánh tay, câu chuyện do người lái xe kể lại đã khiến anh ta có một trải nghiệm vô cùng tồi tệ.

Anh ta chợt cảm thấy một cơn ớn lạnh, ngay cả ánh nắng chiếu vào trên người qua cửa sổ xe, cũng dường như mất đi nhiệt độ.

"Vì chuyện này mà hôm đó anh ở lại đồn cảnh sát đến rạng sáng mới về nhà, về đến nhà rồi anh vẫn còn cảm thấy lo sợ cho đến… cho đến trưa ngày hôm sau…"

Người lái xe như nghĩ đến điều gì đó, giọng nói không khỏi run rẩy, sắc mặt cũng thay đổi, đôi môi càng là tái xanh đến quỷ dị.

"Đừng căng thẳng." Giang Thành nói với giọng điệu bình tĩnh: "Mọi chuyện đều qua rồi."

Hắn ngưng lại một lúc, thật lâu sau mới tiếp tục: "Anh cứ nói từ từ."

Tiếp theo, tên mập phát hiện lời nói của bác sĩ thật sự đã có tác dụng, người lái xe vốn đang căng thẳng tột độ vậy mà đã ổn định lại, vẻ mặt sợ hãi cũng đã hòa hoãn hơn nhiều.

"Ngày hôm sau có tin từ đồn cảnh sát, bọn họ đã lấy được đoạn camera giám sát của quán há cảo gần đó, theo như

camera giám sát, sau khi xe dừng lại thì không hề di chuyển nữa, cũng không có người mở cửa rồi xuống xe, anh ấy… anh ấy đã mất tích ở trong xe!”

“Khi đó ghế lái đã được gập xuống, có một chiếc áo khoác da che lại, giống như… giống như một người đang mặc áo khoác đi ngủ rồi đột nhiên biến mất vậy!”

Câu nói cuối cùng, người người lái xe không kìm nén được cảm xúc, cũng có khả năng là cảm xúc quá kích động, hoặc không kìm nén được, tóm lại, lực tác động của câu này là rõ ràng có thể thấy.

Trên người tên mập bắt đầu nổi da gà.

Một cảm giác lạnh lẽo dần dần bao trùm lấy toàn thân anh ta, anh đột nhiên có một loại cảm giác không biết là trực giác hay là ảo giác, giống như có một tấm lưới vô hình trói mình lại, hơn nữa… nó còn đang không ngừng siết chặt.

Cảm giác kỳ lạ và vô căn cứ đó thậm chí còn khiến anh ta cảm thấy nghẹt thở.

“Phía trước.” Giang Thành đột nhiên nói: “Dừng xe ở đó là được, chúng tôi sẽ xuống xe ở đó.”

“Xuống xe?” Người lái xe nhìn trái nhìn phải, sau đó nghi hoặc nhìn vị trí được đánh dấu trên điện thoại di động, nói: “Em trai, vẫn còn một chặng đường dài nữa mới đến đích, xung quanh đây nhà không có quán cũng không, hai em ở đây…”

“Hiếm khi có dịp ra ngoại ô, muốn xuống xe đi bộ một chút.” Giang Thành đáp.

Có thể thấy người lái xe khá phàn nàn về việc hai người xuống xe ở đây, dọc đường không gặp ai hay một chiếc xe nào, hơn nữa địa điểm lại quá xa nên cũng không có cơ hội để chở một lượt khách khác.

Sợ là sẽ phải chạy xe không quay về thành phố.

Nhưng may thay, số tiền khách hàng trả khá hào phóng nên vẻ mặt khó coi của người lái xe mới hơi chuyển biến một chút.

Trước khi xuống xe, Giang Thành đột nhiên quay lại hỏi: "Người bạn mất tích của anh tên là gì?"

Người lái xe cúi đầu đếm số tiền tên mập trả mấy lần, mới miễn cưỡng trả lời: "Tần Đống Quốc."

Sau khi đóng cửa lại, chiếc taxi nhanh chóng phóng đi, chỉ còn lại Giang Thành đứng nhìn chiếc xe rời đi và tên mập đang trừng mắt.

"Bác sĩ." Tên mập nhìn quanh hỏi: "Đây là đâu thế? Chúng ta không phải là…"

"Không phải." Giang Thành thu hồi tầm mắt.

Lấy điện thoại di động trong túi áo ra, lại đợi một lúc lâu, hắn gửi ra một tin nhắn, từ sau khi xuống taxi, cảm giác ớn lạnh trong người tên mập đã giảm đi rất nhiều, ánh nắng chiếu vào cơ thể khiến anh ta cảm thấy ấm áp hơn.

Trong và ngoài xe giống như là hai mùa vậy.

Dường như nghĩ tới điều gì, tên mập nhìn chằm chằm bác sĩ, khoanh tay lại, một lúc lâu sau mới do dự nói: "Bác sĩ." Anh ta thì thào nói: "Người lái xe vừa rồi kỳ lạ quá."

Anh ta đã quen với thái độ im lặng của bác sĩ, nên nhìn về hướng chiếc taxi biến mất rồi nói tiếp: "Đối với chuyện bạn anh ta mất tích, sao lại biết quá chi tiết như vậy, hơn nữa anh ta còn nói là đồn cảnh sát ngày hôm sau đã truyền tin tức đến…"

Anh ta liếm môi, ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: "Loại chuyện này sẽ được giữ bí mật cho đến khi sự thật phơi bày đúng

không, hơn nữa, anh ta chỉ là một người bình thường, cảnh sát có thực sự cần thiết phải thông báo cho anh ta hay không?"

Đặt điện thoại xuống, Giang Thành ngẩng đầu nhìn về phía tên mập, trong mắt hắn có cái thứ gì đó khiến tên mập có chút khó chịu: "Bác sĩ, anh muốn nói cái gì thì cứ nói đi." Tên mập nuốt nước bọt: "Anh cứ nhìn tôi như thế đau lưng lắm."

"Tiếp tục." Giang Thành bình tĩnh nói: "Còn có cái gì nữa?"

"Hết rồi." Tên mập suy nghĩ một lúc: "Người lái xe đó cứ cho tôi cảm giác kỳ quái, nhưng… nhưng nếu bảo tôi nói ra, thì lại không thể nói được nó kỳ quái chỗ nào."

Tên mập gãi đầu và nói: "Trực giác thôi."

"Vèo-"

Một chiếc xe địa hình từ xa chạy tới rồi lao qua hai người, vô tình làm tung lên một đám bụi, tên mập vội vàng bịt mũi và miệng lại.

Dần dần, con đường yên tĩnh đã lâu này bắt đầu trở nên náo nhiệt, ô tô đi qua càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có một số xe máy, phía sau là rau củ và các loại hàng hóa nhỏ cao gần bằng người, được buộc bằng dây thừng vài vòng.

Khi đi ngang qua bọn họ, động cơ phát ra tiếng gầm rú chói tai, mũ bảo hiểm của người lái xe vẫn được che bằng mạng che mặt.

Ắt nghĩ chắc là thương gia sáng sớm chở hàng vào thành phố bán đã trở về.

Sau vài giây, tên mập dường như nhận ra điều gì đó, đồng tử đột nhiên nheo lại.

Nhìn thấy người bắt đầu đi qua, Giang Thành hít một hơi dài, dùng giọng nói khó đoán của một tên mập chậm rãi nói:

“Lại bắt đầu náo nhiệt rồi…”

Một cảm xúc u ám và bất định hiện lên trong mắt tên mập, cuối cùng anh ta cũng nắm bắt được nguồn gốc của cảm giác kỳ quái đó, hay nói đúng hơn là ngửi thấy nó.

Là ác mộng.

Là mùi của ác mộng!

Cảm giác kỳ quái tràn ngập trên người lái xe giống như đang trong ác mộng, phải đối mặt với những NPC hỷ nộ vô thường và xảo quyệt kia.

Còn có… những con quỷ ẩn giấu bên trong.

Nhưng… làm sao có thể được?

Đây không phải là thế giới hiện thực sao?

Hơn nữa… hơn nữa bọn họ ban nãy mới ra khỏi phòng tư vấn của bác sĩ, mặt trời vẫn treo trên bầu trời, ánh nắng… ánh ắng cũng ở đó, bọn họ lại càng chưa ngủ.

Anh ta ngẩng đầu lên, ánh sáng chói lóa gần như khiến anh không thể mở mắt, gió thổi bên tai, mọi thứ xung quanh không thể chân thực hơn được nữa.

Tất cả những chuyện này … rút cuộc là thế nào?

Quá nhiều thông tin lộn xộn vướng víu trong đầu, anh ta có cảm giác mình đã nắm được một chỗ then chốt ở đâu đó, nhưng giây tiếp theo, cảm giác đó lại đột nhiên tiêu tan.

Nó giống như là tóm lấy một đám sương mù vậy.

Không biết qua bao lâu, suy nghĩ của tên mập bị cắt ngang bởi một tin nhắn nhắc nhở nhỏ nhưng rất rõ ràng, anh ta quay đầu lại nhìn bác sĩ bằng ánh mắt thăm dò.

Nhấc điện thoại lên, Giang Thành nhận được một tin nhắn thoại WeChat.

“Bác sĩ Giang.” Giọng nói của Bì Nguyễn vẫn tràn đầy sinh lực như cũ: “Biển số xe mà anh vừa gửi em đã nhờ một người bạn kiểm tra rồi, đó là một chiếc taxi, người lái xe đã mất tích ba ngày trước, vụ án vẫn chưa được phá giải, chiếc xe hiện vẫn còn đang bị tạm giữ ở trong tổ kiểm tra dấu vết của cục cảnh sát.”

“Đúng rồi.” Bì Nguyễn dường như nhớ ra điều gì đó, vui vẻ nói: “Thông tin người lái xe, em cũng đã gửi cho anh rồi đấy.”

Sau khi bấm vào, hiện ra một loạt thông tin, người lái xe tên Tần Đống Quốc, người gốc Dung Thành, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, Giang Thành lướt màn hình, thông tin không ngừng trượt xuống dưới.

Cho đến khi… trên màn hình xuất hiện một bức ảnh.

Ngón tay của Giang Thành chợt khựng lại giữa không trung.

Khoảnh khắc đến gần, nhìn rõ bức ảnh, vẻ mặt của tên mập bắt đầu trở nên cổ quái, giây tiếp theo, trong đầu anh ta vang lên một tiếng “vù vù”.

Chương 254: Tòa nhà

Là người lái xe ban nãy.

Anh ta mới là Tần Đống Quốc.

Cái người … vốn dĩ mới là người mất tích.

Ngoài ra còn có chiếc taxi vừa chở bọn họ, theo lời Bì Nguyễn, chiếc xe đó vẫn đang được dùng làm tang vật, còn đang bị tạm giữ ở trong tổ kiểm tra dấu vết của cục cảnh sát, thì lại làm sao nó có thể xuất hiện ở đây.

Còn tình cờ chở bọn họ nữa.

Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên sao?

Cơ thể không thể kiểm soát bắt đầu run rẩy, tên mập đến răng cũng đang va vào nhau lập cập, chuyện vừa xảy ra so với ác mộng còn đáng sợ hơn rất nhiều, không phải vì cái gì khác, mà là bởi vì… đây là hiện thực.

Là thế giới hiện thực thuộc về bọn họ!

Chứ không phải là không gian và thời gian quỷ dị sau khi đã ngủ say, mở cánh cửa sắt màu đen bước ra.

Anh ta mơ hồ có một cảm giác cổ quái không biết có thể gọi là dự cảm hay không, ranh giới giữa mộng cảnh và hiện thực dường như đang bị thứ gì đó ăn mòn.

Ranh giới giữa hai bên đang ngày càng trở nên mờ nhạt.

Mà kết quả của việc để mặc cho nó phát triển, không có bất kỳ hạn chế nào, kiểu gì cũng có một ngày những thứ quỷ trong ác mộng … sẽ giáng xuống nhân gian.

Giống như chuyện vừa xảy ra vậy.

Anh ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được… Không, anh là không dám, cũng ép buộc mình không được tưởng tượng.

Nếu như bác sĩ không kêu dừng lại, mà để mặc cho "người" tên Tần Đống Quốc tiếp tục lái, đi theo chiếc xe thậm chí còn không biết nó có tồn tại trong thời gian và không gian này hay không thì cuối cùng bọn họ sẽ đến nơi nào?

Nơi tận cùng… liệu cũng sẽ có một cánh cửa màu đen đứng đó phải không?

Hay là ẩn giấu thứ gì chưa biết nằm ngoài nhận thức của bọn họ.

Anh ta vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác ngồi trên chiếc xe đó.

Giống như đang ở trong hầm băng, ánh nắng đã mất đi hơi ấm.

Đó không phải là cảm giác mà thế giới nên có.

Những lời người đàn ông trung niên nói với bác sĩ lúc này chợt hiện lên trong đầu tên mập, giống như một mũi kim xuyên thẳng từ sau đầu anh ta, lạnh lùng, đột ngột nhưng vô cùng rõ ràng.

Rõ ràng như thể người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt anh ta vào lúc này vậy.

"Vẫn còn một số ít người nữa." Người đàn ông trung niên nói: "Bọn họ chiếm tỷ lệ cực nhỏ, nhỏ đến mức lúc đầu chúng tôi gần như đã bỏ qua."

"Bọn họ sẽ được Đỏ Thẫm lựa chọn." Nghiêng người về phía trước, người đàn ông trung niên khàn giọng nói: "Là bị chọn trúng … để tập kích thế giới này."

Cổ họng tên mập cuộn lên vài lần, miệng hơi hé mở, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách ngậm miệng

lại.

Bên kia đường, bác sĩ đã nhấc điện thoại di động lên.

“Ngậm miệng đi.” Bác sĩ đang nghe điện thoại, dùng giọng rất bình tĩnh nói: “Bây giờ sắp xếp xe đến đón chúng tôi ngay lập tức, vị trí tôi đã gửi cho chú rồi.” Hắn ngưng một chút, rồi tiếp tục nói: “Chú hãy trực tiếp đến, nếu như tôi không nhìn thấy chú trên xe, mọi thỏa thuận trước đó coi như vô hiệu.”

Vừa dứt lời, Giang Thành liền cúp điện thoại.

Hắn dường như hoàn toàn không có ý định lắng người phía bên kia giải thích.

Lúc này tên mập rất khôn ngoan ngậm miệng lại, bởi vì tâm tình bác sĩ hiển nhiên đang rất không tốt, trong ấn tượng của mình, anh ta gần như chưa từng thấy bác sĩ như thế này.

Đặc biệt anh ta còn biết cuộc điện thoại của bác sĩ là gọi cho ai.

Người đàn ông trung niên đó.

Người mà Trần Hiểu Manh dẫn tới.

Chưa đầy 20 phút sau, thậm chí còn ít hơn, một chiếc ô tô màu đen kín đáo đột nhiên dừng lại trước mặt bọn họ, người lái xe hiển nhiên có kĩ năng lái rất giỏi, vị trí dừng xe hoàn hảo vừa đúng vị trí.

Giang Thành tiến lên trước một bước, mở cửa ghế lái phụ, rồi sau đó ngồi xuống.

Tên mập sửng sốt một chút, sau khi kịp phản ứng lại liền mở cửa ghế sau ra, nhưng vừa định ngồi vào trong, anh ta đột nhiên khựng lại, sau đó toàn thân liền cảm thấy không tự tại.

Anh ta nuốt khan, sắc mặt trở nên khó coi, đương nhiên càng thêm sợ hãi, và một chút ngại ngùng.

Ngồi ở ghế sau là một cô gái mặc đồng phục bóng chày, đội mũ bóng chày và buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng sau gáy.

Cô gái bắt chéo chân, ánh mắt hạ thấp vừa rút khỏi Giang Thành, liền rơi lên trên người anh ta, một đôi mắt sắc bén như mũi tên nhìn anh ta từ trên xuống dưới, như đang chuẩn bị muốn giải phẫu anh ta ra vậy.

Cong môi lên, Hạ Manh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh một cách tượng trưng, để lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn ở khóe miệng, dường như phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo trong mắt tên mập.

"Vào đi." Cô ta cười nói: "Tên mập chết tiệt."

Cổ họng tên mập kịch liệt cuộn lên, anh ta nhìn bác sĩ như muốn cầu cứu, nhưng sự chú ý của đối phương rõ ràng không hướng về phía anh ta, cuối cùng không còn cách nào khác anh ta đành phải lên chiếc xe gian tà này.

Nhưng anh ta cũng rất khôn ngoan nép mình vào mép cửa xe, cố gắng không tiếp xúc nhiều với Hạ Manh.

Ánh mắt cũng như vậy.

Nhưng Hạ Manh lại rất nhiệt tình sáp tới gần, cô ta từ sau lưng rút ra một sợi dây, cũng chính là sợi dây cô ta đã mua của ông già đánh xe lừa.

Nó đã bị cảnh sát thu giữ cách đây không lâu để làm bằng chứng nhưng giờ lại đã nằm trong tay cô ta.

Lúc tới đây, cô ta đã thỏa thuận trước với chú Cung, Giang Thành hữu ích, tạm thời không thể động vào, nhưng tên mập chết tiệt này thì không nằm trong phạm vi thỏa thuận, dù sao thì chuyện lúc trước uy hiếp mình tên mập cũng có góp sức.

Cô ta chạm vào cánh tay của tên mập một cách rất không khách sáo, đối phương sợ hãi lập tức tránh ra, sau đó thân hình

to lớn của nép chặt vào cửa xe, vẻ mặt kiên quyết nếu cô còn chạm vào tôi nữa, tôi sẽ nhảy ra khỏi xe cho mà xem.

Sự hứng thú trên mặt Hạ Manh càng tăng lên.

Đúng lúc cô ta đang suy nghĩ, đôi mắt dần dần cong lên như một con cáo, giọng nói của Giang Thành đột nhiên truyền đến từ ghế lái phụ, từ khi lên xe đến nay hắn vẫn chưa nói một lời.

Người đàn ông trung niên lái xe cũng vậy.

Hai người im lặng như hai khúc gỗ.

"Để mắt tới mấy tên của chú đi." Giang Thành nói: "Cũng tìm tới tôi rồi."

Nghe vậy, vẻ giễu cợt trên mặt Hạ Manh chợt biến mất, cô ta lập tức nhìn về phía Giang Thành, trên mặt hiện lên vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có, sửng sốt hồi lâu, mới hạ giọng hỏi: "Anh nói cái gì?"

"Cô nghe rõ rồi thì đừng có hỏi thừa nữa." Giang Thành lạnh lùng nói.

Người đàn ông trung niên lái xe có vẻ rất bình tĩnh, thực ra sau khi nhận được cuộc gọi của đối phương, ông ta cũng đã đại khái đoán được, chỉ là không nói ra mà thôi.

Sau khi Giang Thành mô tả ngắn gọn nguyên nhân sự việc, bầu không khí trong xe trở nên vô cùng áp bức.

Trong mắt Hạ Manh không ngừng lóe lên thứ gì đó, trông cô ta như muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp nói thì đã cảm nhận được một ánh mắt khẽ lướt qua mình.

Ngẩng đầu lên, tình cờ nhìn thấy đôi mắt của chú Cung vừa rời đi trong gương chiếu hậu.

“Bọn họ hành động nhanh hơn tôi tưởng tượng đấy.” Người đàn ông trung niên lần đầu tiên lên tiếng, giọng nói vẫn khiến người ta khó chịu như trước, tên mập thậm chí còn cau mày lại.

Ông ta bẻ lái sang phải, chiếc xe đi vào một ngã ba nhỏ hẹp.

Rõ ràng là có rất ít người đến đây, con đường trông rất xấu, là đường trải sỏi, ổ gà khắp nơi, chiếc xe không ngừng lắc lư.

Lái xe về phía trước được một đoạn, bỗng nhiên có vài bao tải xuất hiện giữa đường.

Chúng phồng lên, bề mặt không bằng phẳng và thô ráp, dường như chứa đầy cát và sỏi, nhưng không hề nghi ngờ rằng những bao tải này được ném ở đây, hẳn là dùng để làm vật cản đường.

Quả nhiên, khi thấy chiếc xe của bọn họ đến gần, một vài người thanh niên từ sau hàng cây hai bên bước ra, cũng không cần chào hỏi, dịch chuyển bao tải ra.

Chiếc xe tiếp tục di chuyển về phía trước, ngay trước mặt bọn họ, xuất hiện một tòa nhà cao tầng.

Chương 255: Vào cửa

“Xuống xe đi.” Sau khi người trung niên dừng xe hẳn, ông ta là người đầu tiên xuống xe, tên mập là người thứ hai, động tác của ông ta thậm chí còn nhanh hơn cả Giang Thành, giống như có thứ gì đó như sài lang mãnh thú đang đuổi theo sau lưng vậy.

Giang Thành mở cửa xe, nhìn quanh không gian rộng rãi, phát hiện đây là một tòa nhà kiểu biệt thự, có diện tích rất rộng, xung quanh có tường đá làm vách ngăn.

Nhưng nhìn bề ngoài lốm đốm thì có thể thấy nó đã rất cũ kỹ, hơn nữa vị trí cũng rất hẻo lánh, ít nhất là đối với một người đã sống ở Dung Thành đã lâu như hắn, chắc chắn là không biết ở ngoại ô lại có một nơi như vậy.

Tên mập đi mấy bước đã đến bên cạnh Giang Thành, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ, đây là ở đâu?”

Giang Thành lắc lắc đầu, sau đó nheo mắt nhìn người đàn ông trung niên vừa xuống xe.

Mặc dù Hạ Manh ở trong nhóm người này trông có vẻ như được ưu tiên cao nhất , nhưng ở đây, những người khác rất hiển nhiên đều nghe theo lệnh của người đàn ông trung niên, anh ta có vẻ là quản lý.

Ngay sau khi người đàn ông trung niên vừa bước xuống xe, đã có một người thanh niên sớm đợi ở một bên đã lâu lập tức lên xe, ngồi vào ghế lái và lái đi.

Một cánh cửa cuốn ở bên hông tòa nhà từ từ nâng lên, lộ ra một không gian tối tăm như gara, chiếc ô tô màu đen chở bọn

họ từ từ lùi vào, sau đó cánh cửa cuốn hạ xuống, mọi dấu vết đã được che đậy.

Cánh cổng biệt thự dần dần đóng lại, khi một tiếng rầm vang lên, cánh cửa sắt rỉ sét đã hoàn toàn khép lại, như thể ánh nắng và hy vọng đều bị bỏ lại bên ngoài.

Cổ họng tên mập không khỏi cuộn lên hai lần.

Anh ta có vẻ như muốn nói điều gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Giang Thành, lại khôn ngoan ngậm miệng lại.

Sau khi hành xác một chập, mặt trời đang lặn dần về hướng Tây, một nửa mặt trời treo trên bầu trời, giống như một ông già hấp hối không muốn trút hơi thở cuối cùng.

Căn biệt thự đổ nát đứng dưới ánh hoàng hôn, vẽ ra một cái bóng nửa sống nửa chết trên mặt đất.

Không nói nhảm, người đàn ông trung niên đi về phía biệt thự, Giang Thành đi theo sau anh ta khoảng hai mét, còn tên mập thì đi bước nhỏ theo sau bác sĩ.

Dường như đã lâu không có người ở trong biệt thự này, ngay khi bọn họ bước vào đã thấy bên trong có người đang bận rộn dọn dẹp.

Mấy người tới ngồi xuống chiếc ghế sô pha da thật rộng lớn, trước mặt là một chiếc bàn đá hoa cương được lau vô cùng sạch sẽ, trên bàn gần như có thể soi gương kia có đặt mấy chiếc cốc.

Giang Thành đưa tay cầm một cái lên, hơi ấm truyền đến ngón tay rất vừa phải.

Hắn nhấp một ngụm, sau đó cầm chiếc chăn trong tay, cũng không đặt xuống nữa, giống như đang hấp thụ hơi ấm trong đó

để xua tan cái lạnh lẽo vừa rồi.“Xem ra chính là nơi này rồi.” Hắn ngước mắt nhìn sang phía bên kia.

Người đàn ông trung niên đối diện không nói gì, ngồi ở đó mang theo một khí thế rất mạnh mẽ, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Đúng vậy, sau khi dùng bữa tối xong, mấy người có thể chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

“Mấy người… mấy người muốn tiến vào ác mộng ở đây?” Tên mập lúc này cũng đã phản ứng lại, hóa ra những người này sở dĩ bỏ ra bao công sức để xây dựng nơi này thành pháo đài như thế này, là muốn dùng nó làm nơi trú ẩn để bước vào ác mộng.

“Không có tôi.” Người trung niên quay đầu nhìn tên mập, bình tĩnh nói: “Là mấy người.”

Mặc dù bác sĩ đã sớm nhấn mạnh rằng lần này sẽ dẫn cả mình vào trong ác mộng, nhưng lúc này điều đó đang được nói ra từ miệng của người đàn ông trung niên, mới được coi là đã xác thực cho chuyện này.

Suy cho cùng nhìn vào hiện tại, có vẻ như các bác sĩ cũng đang bị người đàn ông trung niên này điều khiển.

Tên mập biết rất rõ bác sĩ hiện tại có lẽ đang kìm nén cơn tức giận, chờ sau bước vào nhiệm vụ, ngày tháng của Hạ Manh e là sẽ không dễ dàng.

“Tờ báo manh mối ở trong tay các chú.” Giọng nói của Giang Thành rất bình tĩnh, mặc dù Hạ Manh ngồi rất gần, nghiêng đầu cũng có thể nhìn thấy, nhưng sự chú ý của hắn vẫn tập trung vào người đàn ông trung niên.

Dẫu sao thì người có thể mang đến cảm giác nguy hiểm ở đây cho hắn chỉ có một mình ông ta.

“Đúng vậy.” Người đàn ông trung niên gật đầu.

Điểm này không khó đoán, tờ báo manh mối mang theo bên người là có thể mở được cánh cửa tương ứng, Giang Thành sớm đã tự mình trải nghiệm điều này khi còn ở trong nhiệm vụ trường học, khi đó hắn vừa mới ra khỏi nhiệm vụ đầu tiên, việc tiến vào ác mộng thường xuyên còn suýt chút nữa đã khiến hắn chết yểu.

Hắn cũng không đưa ra yêu cầu kiểm tra tờ báo gì đó, dù sao lần này hắn cũng không đơn độc, mà còn có Hạ Manh, người trông như một bảo bối này đi cùng với mình.

À không, là mình đi cùng cô ta.

Sống chết có nhau, phúc họa cộng hưởng.

Dựa vào tính tình của người đàn ông trung niên, phỏng chừng nếu như Hạ Manh lạnh người, vậy cho dù bản thân có sống sót sau nhiệm vụ ác mộng, khi trở về đến hiện thực, e là tình thế cũng vô cùng tồi tệ.

Sau một bữa tối rất bình thường, Giang Thành, tên mập và Hạ Manh đều được người đàn ông trung niên dẫn lên một căn phòng lớn trên tầng.

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, nhưng hiện tại chỉ có tầng một có người ở, tầng hai và tầng ba rất yên tĩnh.

Ở đây, nhóm người tổ chức một cuộc họp đơn giản, thực ra đều chỉ là nghe người đàn ông trung niên nói về một số lưu ý trong ác mộng, sở dĩ được gọi là cuộc hội, hoàn toàn là bởi vì bộ dạng nghiêm túc của người đàn ông trung niên.

Nhưng đáng tiếc là, người đàn ông trung niên chỉ đề cập một chút đến thông tin về Đỏ Thẫm mà Giang Thành muốn biết nhất.

Ông ta chỉ nói rằng có thông tin tình báo cho biết lần này Đỏ Thẫm sẽ nhúng tay vào, nhưng không có bất kì thông tin

cụ thể nào về mức độ can thiệp, cử người như thế nào đến, là nam hay nữ, hay rút cuộc có bao nhiêu người.

Giơ cổ tay lên, người đàn ông trung niên liếc nhìn đồng hồ, ngước mắt lên nói: "Bây giờ là đúng 10 giờ, nửa tiếng nữa, tôi sẽ bắt đầu dọn trống tất cả những người khác trong biệt thự này, bao gồm cả tôi."

Trước khi rời đi, người đàn ông trung niên nhìn Hạ Manh đang cố tình tránh mặt mình, thở dài rồi đưa tay ra, tên mập nghi ngờ chớp chớp mắt bối rối, không biết bọn họ đang giở trò quỷ gì nữa.

Vài giây sau, Hạ Manh miễn cưỡng lấy ra một tờ báo từ trong vị trí sát người của mình, người đàn ông trung niên nhận lấy rồi xoay người đưa tờ báo cho Giang Thành.

Không chút do dự, Giang Thành cầm lấy ngay.

"Làm phiền cậu." Người đàn ông trung niên khẽ gật đầu.

Giang Thành nhìn chằm chằm ông ta một hồi, đột nhiên nói: "Hi vọng khi ra ngoài, chú vẫn có thể tuân theo thỏa thuận trước đó của chúng ta."

Người đàn ông trung niên liếc nhìn Hạ Manh lần cuối rồi quay người bước đi.

Sau khi cửa gỗ đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Giang Thành, tên mập và Hạ Manh, ba người trừng to mắt nhìn nhau.

Nhưng khác với cảnh tượng trong trí tưởng tượng của tên mập, Hạ Manh không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa.

Cô ta ngồi ở góc chiếc giường lớn nhất trong phòng, trừng mắt nhìn Giang Thành, thỉnh thoảng lại liếc nhìn tờ báo trong tay Giang Thành.

"Bác sĩ." Tên mập lén lút đi tới, ánh mắt sáng ngời nhìn tờ báo trong tay Giang Thành nói: "Thứ này không thể là giả

được phải không, sao tôi lại cảm thấy dễ dàng như vậy?”

Anh ta không ngừng ra hiệu cho Giang Thành dùng ánh mắt nhìn Hạ Manh, rõ ràng là muốn hỏi tại sao tờ báo không đưa cho cô ta mà lại giao cho nhóm mình.

Giang Thành thì không có suy nghĩ nhiều như Hạ Manh hay tên mập, hắn rời khỏi tên mập, đi đến chiếc giường lớn nhất và thoải mái nhất của Hạ Manh, sau đó nghiêng đầu trước mặt Hạ Manh, nheo mắt lại, với nụ cười vô cùng đểu giả áp chặt tờ báo đã được gấp lại vào mặt mình.

“Vẫn còn nóng hổi này.” Hắn cười toe toét, vui vẻ nói.

Chương 256: Xuyên không

Sau một hồi ngắn gọn giằng co kịch liệt, Giang Thành ngoan ngoãn nằm xuống dưới giường, nhưng không phải là chiếc giường lớn nhất và tốt nhất, mà là một chiếc giường nhỏ đặc biệt tàn tạ.

Tên mập ngược lại may mắn được ngủ trên chiếc giường lớn, nhưng cũng cực kì thận trọng, chỉ dám chen vào bên mép.

Hạ Manh ngủ ở trung tâm chiếc giường lớn, một hàng ba người vô cùng hài hòa.

Khi thời gian từng giây từng phút trôi qua, tên mập vốn còn định gắng gượng không ngủ, thần trí dần trở nên mơ màng, sau đó nghiêng đầu rồi không còn biết gì nữa.

Trong một vùng ý thức mơ hồ, anh ta từ trên giường ngồi dậy, một màn sương mù xám xịt nhàn nhạt bao trùm lấy quanh người, vốn dĩ anh ta đã ghi nhớ vị trí của tất cả đồ đạc trong phòng, nhưng lúc này xung quanh chỉ còn lại những đường viền đen sẫm mơ hồ.

Điều đáng sợ hơn nữa là không có một ai ở xung quanh.

Bác sĩ, còn có Hạ Manh đang ngủ bên cạnh, đều không thấy đâu nữa.

Anh ta rời khỏi giường như một thây ma, mở cửa rồi đi xuống cầu thang xoắn ốc kiểu châu Âu, tiếng bước chân "tap-tat" trên cầu thang vô cùng rõ ràng.

Cho đến khi anh ta rẽ vào một góc cua, giây tiếp theo, đôi mắt hơi không tự chủ mà nhướng lên, trên bức tường cao lớn trước mặt xuất hiện một cánh cửa màu đen.

Lảo đảo, anh ta bước tới phía trước.

Khi mở mắt ra lần nữa, ánh sáng xung quanh có chút chói mắt, anh ta nheo mắt một lúc mới có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Anh ta đang ở trong một căn phòng giống như khách sạn.

Nhưng không phải là khách sạn theo nghĩa hiện đại thông thường, mà là… loại như trong phim cổ trang.

Anh ta đang nằm trên giường, một chiếc giường gỗ có treo màn che màu trơn, hai bên chạm khắc hoa gỗ.

Gối cũng không phải là loại thường dùng, mà chất liệu bằng gỗ, hai đầu cao ở giữa thấp, bên trên có một chiếc đệm mềm không rõ làm bằng chất liệu gì.

Mọi thứ xung quanh đều tràn ngập cảm giác cổ xưa, cách đó không xa là một chiếc bàn vuông bốn góc thấp bằng gỗ, bên cạnh chiếc bàn vuông có mấy chiếc ghế màu tối.

Trên chiếc bàn có dấu vết thời gian, có một ấm trà miệng nhọn, xung quanh là vài chiếc tách trà có vết nứt như băng không giống nhau do xưởng bình thường sản xuất được đặt úp ngược.

Cửa cũng là loại cửa gỗ thường xuất hiện trong các bộ phim cổ trang, phần lưới phía trên được phủ một lớp giấy, tưởng chừng như chỉ cần dùng nước bọt chọc là thủng.

Phía sau cửa có một chiếc kệ, nửa trên treo một chiếc gương đồng màu vàng, rãnh phía dưới vừa vặn để một chiếc chậu đồng nhỏ đựng nước, chắc là để cho khách tắm rửa.

Nhìn ra xa, anh ta thấy một vài món đồ treo trên một chiếc kệ gỗ khác trông giống như một chiếc móc treo quần áo, không rõ là giẻ lau hay khăn tắm, chúng đã sờn lắm rồi, thậm chí còn có sợi chỉ tuột ra khỏi mép.

Tóm lại, đây là một khách sạn theo chủ đề cổ đại có trình độ trùng tu cực cao, ít nhất với thị lực của tên mập, hiện tại vẫn chưa nhìn ra một khuyết điểm nào.

Ngay khi tên mập còn đang nghĩ rút cuộc là mình đã xuyên không rồi, hay là đi nhầm vào một địa điểm quay phim của một đoàn làm phim cổ trang thì cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Âm thanh này thực sự khiến cho tên mập giật bắn người, anh ta lập tức ngồi dậy, quấn chiếc chăn dày quanh người.

Không biết có phải gần đây bị tẩy não bởi một số quảng cáo hay hiển thị lên hay không, anh ta vô cùng lo lắng sẽ có một cô gái xinh đẹp như hoa bước vào, mặc bộ đồ hở hang, hai tay cầm một chiếc bát sứ thô ráp, rồi sau đó dùng giọng điệu cực kì dịu dàng gọi anh ta: "Đại lang, đến giờ uống thuốc rồi."

Nhưng cũng may…

Người tới quả thực là một cô gái, dung mạo cũng xinh đẹp, chỉ là không hề dịu dàng, ngược lại trên mặt còn có chút lạnh lùng, Hạ Manh đột nhiên xông vào nói: "Tên mập chết tiệt, quả nhiên là đây."

"Cô…" Tên mập hơi ngây người ra: "Bác sĩ đâu?"

"Dậy, đi theo tôi!"

Hạ Manh dẫn đường ra khỏi phòng, ngoài cửa là một hành lang dài cũng phong cách cổ xưa không kém, một bên là tay vịn bằng gỗ, bên dưới là một gian giống như đại sảnh, mọi người ngồi thành từng nhóm hai ba người, uống rượu gọi món, đều không phải là trang phục của người hiện đại.

Phía bên kia dều là những cánh cửa, có cái thì đang mở, có thể nhìn thấy trang trí bên trong, rất giống với căn phòng tên mập vừa ở, còn có một số thì đang đóng lại.

Bọn họ đi đến cuối hành lang, rẽ vào một góc, nghe thấy tiếng ai đó cãi vã và khóc lóc, có chút gay gắt.

Hạ Manh không chút khách khí đẩy cửa ra, cảnh tượng bên trong thực sự mang đến cho tên mập nỗi kinh ngạc lớn.

Chỉ thấy bên trong một căn phòng nhỏ chật kín người, thấy hai người tên mập bước vào, tất cả mọi người đều nhìn bằng một ánh mắt đánh giá.

Tên mập lập tức hiểu ra, xem ra những người này đều là đồng đội của lần nhiệm vụ này.

Nhưng điều anh ta không ngờ là, lần này lại có nhiều đồng đội đến như vậy, trong phòng có tới 10 người, còn không rõ có cô nhi nào bị "bỏ rơi" bên ngoài như bác sĩ hay không.

"Đây là đâu thế?" Từ phía giường truyền đến tiếng khóc nức nở, nhưng vẫn làm ra vẻ cực kì tự tin: "Mấy người đều là ai? Tôi nói cho mấy người biết, nếu mấy người… mấy người còn không thả tôi ra, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát!"

Như thể lo lắng lời nói của mình không có sức thuyết phục, người kia cuối cùng lại lớn tiếng nói thêm một câu: "Để pháp luật trừng trị các người!"

Khi tên mập đang lúc đầu óc còn hỗn loạn cho rằng mình lại phải ghép cùng với một người mới ngu ngốc thì giọng nói của Hạ Manh truyền vào tai.

Giọng cô ta nén xuống cực nhỏ, dường như không muốn người khác nghe thấy, lại như đang cầu cứu vì không thể chịu đựng được nữa: "Anh… anh mau làm cho anh ta ngậm miệng lại đi."

Chớp mắt một cái, tên mập cẩn thận nhìn xuống giường, mấy giây sau, trong đầu vang lên một tiếng "ù ù", sau đó trong đầu như có vạn ngựa bùn cỏ phi nước đại qua.

Người đàn ông đáng thương nằm trên giường, quấn chăn quanh người, để lộ nửa thân trên ra ngoài, thân thể thỉnh thoảng run rẩy khóc lóc, nước mắt lưng tròng, hóa ra lại là bác sĩ!

Anh ta đã quen nhìn thấy bác sĩ mặc quần áo rồi, đột nhiên khỏa thân thế này, bản thân vậy mà không nhận ra ngay từ đầu.

Cũng may sau khi nhìn thấy tên mập và Hạ Manh xuất hiện, Giang Thành đã tiết chế đi rất nhiều, ít nhất cũng đã ngừng giãy giụa và khóc lóc, hiện tượng "lầm bà lầm bầm" cũng đỡ hơn rất nhiều.

Có lẽ để phù hợp với kỹ năng diễn xuất hoàn hảo của bác sĩ, tên mập đã "nói kháy chửi mát "bước tới, đóng vai trò là người giải thích quy tắc, để phổ cập lại một lượt cho hắn.

Trong khi nghe giảng, Giang Thành thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ánh mắt khủng hoảng trông như một con nai vàng ngơ ngác.

Hạ Manh đứng cách đó không xa, trong đầu đã xới đất mấy lần giúp bố mẹ của Giang Thành.

"Cho nên nói như vậy… chúng ta đã xuyên không?" Giang Thành ngồi ở bên giường, biểu hiện so với trước tốt hơn rất nhiều.

"Chỉ sợ chắc là như vậy rồi." Người nói là một ông lão, lông mày và râu tóc đều trắng xóa, mặc một bộ Thái Cực Quyền màu trắng như tuyết, đi một đôi giày vải đen.

Trông bộ dạng giống như một ông lão sáng sớm tập Thái Cực Quyền ở quảng trường, loại rất hoà nhã dễ gần, nhưng lúc này lông mày ông ta đang nhíu lại, hiển nhiên là tâm tình không tốt.

Trước khi bước vào ác mộng, người đàn ông trung niên cũng nói với bọn họ một số nhiệm vụ tiêu biểu, đồng thời tập trung phân tích đường sống cho bọn họ.

Mặc dù anh ta nói là mình thu thập được, nhưng từ mức độ phân tích chi tiết của anh ta, có thể phán đoán ra, nếu không phải là người đích thân trải qua thì khó mà có thể làm được, người đàn ông trung niên… cũng đã từng tiến vào ác mộng, hơn nữa kinh nghiệm cực kì phong phú.

Nhưng cho dù là trong lời kể của người đàn ông trung niên, bọn họ cũng không quá lố bịch đến mức đã xuyên không về thời cổ đại.

Chương 257: Duyên phận

“Tại sao mọi người… mọi người đều bình tĩnh đến như vậy?” “Một cô gái khác ngồi trên ghế, cuộn tròn người hỏi, trên mặt cô ta vẫn còn vệt nước mắt, hiển nhiên là vừa mới khóc xong: “Xuyên không cái gì, có phải mọi người đang quay TV show không?”

Cô gái mặc một bộ đồ ngủ gấu túi rất dễ thương, rộng thùng thình, lộ ra một nửa bắp chân trắng nõn, khiến tên mập vô thức nhớ đến Trương Nhân Nhân trong nhiệm vụ trường học.

“Cô gái à.” Một người đàn ông vạm vỡ thô kệch, với khuôn mặt đen và để râu quai nón, sau đó dùng tiếng phổ thông cực kém nói: “Chuyện có liên quan về ác mộng, chúng tôi đã giải thích qua rồi, tóm lại, nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ, cô chắc chắn sẽ không thể rời đi.”

Nghe vậy, những giọt nước mắt đã ngừng tuôn của cô gái lại bắt đầu chuẩn bị muốn trào ra.

Nhưng rất hiển nhiên, hiện tại không ai có thể quan tâm đến cảm xúc của cô ta.

Sau một khoảng thời gian làm quen, tên mập phát hiện ra, ngoài bác sĩ giả vờ là người mới, ở đây vẫn còn có hai tên tự xưng là người mới, đồng thời cũng biểu hiện như một người mới.

Nữ đồ ngủ vừa rồi được coi là một, còn lại là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần jean đã giặt bạc màu, dưới chân đi một đôi giày vải bạt được buộc gọn gàng.

Dáng vẻ không cao lớn, trông như một sinh viên đại học.

Mặc dù anh ta tỏ ra tương đối bình tĩnh, nhưng nỗi sợ hãi trong mắt đã bán đứng anh.

Anh ta rất căng thẳng, đôi môi hơi nhợt nhạt.

Đợi một lúc vẫn chưa có ai đến thêm, nên mọi người cũng không đợi nữa, bắt đầu mở màn bằng phần giới thiệu bản thân.

“Gặp nhau đã là duyên phận, mặc dù có ở một nơi như thế này.” Người đầu tiên lên tiếng là một người đàn ông nho nhã tầm khoảng 30 tuổi, khuôn mặt tuấn tú, dáng người cao ráo, ăn mặc đơn giản tươm tất, đeo một cặp kính không gọng trên cầu mũi.

Trong giọng điệu của anh ta có mang theo một chút cay đắng không thể che giấu, nhưng lại có một chút chân thật mà những kẻ ra vẻ đạo mạo trước đây không có.

“Bây giờ làm phiền các vị hãy giới thiệu một chút hoàn cảnh của mình, tên tuổi, nghề nghiệp và định hướng sở trường.” Người đàn ông nho nhã cười khổ nói: “Hy vọng lần này tất cả chúng ta đều có thể sống sót.”

Nghe vậy, khung cảnh vốn dĩ đang hơi ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh, nữ đồ ngủ đang khẽ nức nở cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào anh ta.

Đều sống sót… Đối với những người trong ác mộng, chỉ là một viễn cảnh cực kỳ xa vời mà thôi.

“Để tôi bắt đầu trước.” Người đàn ông nho nhã lấy lại tinh thần: “Tôi tên là An Hiên, nghề nghiệp là một bác sĩ pháp y.”

“Khảo sát điều tra y tế tại chỗ, theo dõi y tế và thu thập bằng chứng, kiểm tra y tế và quan sát vết thương, khám nghiệm tử thi, giám định di vật, … đều là những lĩnh vực mà tôi tham gia.”

Dường như lo lắng mọi người có thể hiểu lầm về nghề nghiệp của mình, nên anh ta giải thích khá chi tiết.

“Cảnh sát à…” Một thanh niên tóc vàng cư xử tục tĩu khụt khịt mũi, biểu cảm có hơi mất tự nhiên liếc nhìn người đàn ông nho nhã một cái, khi nhận ra đối phương cũng đang nhìn mình, ánh mắt mới bất giác dời đi.

“Phải.” An Hiên mỉm cười gật đầu: “Còn anh thì sao?” Anh ta hỏi ngược lại.

Sau khi do dự một lúc, thanh niên mới lên tiếng: “Tôi tên là Sư Liêu Trí, nghề nghiệp là … giúp người ta chuyển nhà.” Sau đó anh ta lại bổ sung thêm: “Tôi không có kỹ năng gì cả.”

“Là … loại được sự cho phép của người khác sao?”

Có một giọng nói yếu ớt vang lên, sắc mặt của người thanh niên tự xưng là Sư Liêu Trí lập tức trở nên mất tự nhiên.

Lần theo âm thanh, mọi người phát hiện người đang nói chính là người đàn ông vừa mới ăn vạ mè nheo ban nãy.

Thấy mọi người đều đang nhìn mình, trên mặt Giang Thành lộ ra biểu cảm không biết phải làm sao, càng quấn chặt mình trong chăn hơn, giống như đang lo lắng mọi người sẽ làm gì hắn.

“Anh tên là gì?” An Hiên trực tiếp bỏ qua câu hỏi kia, nghiêng đầu nhìn Giang Thành.

“Tôi tên là Hách Soái.” Giang Thành vẫn là bộ dạng sợ hãi đó, nhưng tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, trên mặt bắt đầu hiện lên một chút thẹn thùng.

Nhưng tên mập trong lòng đã biết tỏng rồi, bác sĩ không phải là thẹn thùng, mà là tự hào vì sắp cho mọi người một sự ngạc nhiên lớn.

Vài giây sau——

“Tôi là người mẫu.” Giang Thành đỏ mặt, ngẩng đầu nói: “Tôi làm ca đêm ở KTV, hơn nữa tôi là thuộc nhóm cao cấp, nhóm cao cấp mọi người hiểu không? Thông thường phải mất khoảng 20 người tài năng xuất chúng mới chọn ra được một người, tỷ lệ đào thải cao đến đáng kinh ngạc.”

“Chúng tôi là cần phải hẹn trước mới có thể gặp được, hơn nữa chỉ ở phòng riêng, tuyệt đối sẽ không bao giờ giảm giá.” Hắn ngừng một chút, rồi đổi giọng nói tiếp: “Tôn chỉ của chúng tôi là cung cấp cho khách hàng những trải nghiệm thoải mái nhất.”

Mọi người đều đang rất kinh ngạc, đến nỗi trong một khoảng thời gian rất lâu, trong phòng cũng vẫn vô cùng yên tĩnh.

Tên mập đang chăm chú lắng nghe chợt phát hiện ra có người hơi nghiêng về phía vị trí của mình, sau đó một thanh âm trầm thấp truyền đến: “Hắn ở cùng với anh cũng bốc phét chém gió như vậy sao?”

Đó là giọng nói của Hạ Manh.

Có thể nghe ra, sự kiên nhẫn của cô ta với bác sĩ đã đạt đến ngưỡng giới hạn.

Nhưng lúc này trong lòng tên mập không chút gợn sóng, bởi vì anh ta biết rõ, mỗi một chữ mà bác sĩ đang nói lúc này! Đúng! là! sự thật!

Hơn nữa tình huống thực tế so với những gì hắn mô tả thì chỉ có hơn chứ không có kém.

“Không.” Tên mập trả lời.

Sắc mặt Hạ Manh tốt lên được một chút.

“Đôi khi cũng sẽ cất cánh hạ cánh máy bay chở khách Boeing 747 gì đó.” Tên mập bình tĩnh nói: “Chủ yếu là xem

tâm trạng của bác sĩ lúc đó.”

Không rõ có phải vì Giang Thành hay không, nhưng tiếp theo mọi người đều giới thiệu bản thân ngắn gọn hơn rất nhiều, thậm chí có người chỉ giới thiệu tên và nghề nghiệp rồi vội vàng kết thúc.

Tổng cộng có mười người, ngoài bác sĩ An Hiên và Sư Liêu Trí đã giới thiệu ra, còn lại bảy người.

Tính cả tên mập và Trần Hiểu Manh, bảy nam ba nữ.

Ông lão Thái Cực Quyền đã từng lên tiếng nói chuyện trước đó tên là Tần Giản, từng làm việc trong một doanh nghiệp nhà nước, hiện đã nghỉ hưu ở nhà.

Người đàn ông vạm vỡ mặt đen tên là Vưu Kỳ, làm vận chuyển hàng hóa, trông có vẻ cường tráng gân cốt cuồn cuộn, nhưng con người lại rất dễ gần, nói chuyện ồm ồm lớn tiếng, thuộc kiểu người ngoại hình không mấy phù hợp với tính cách.

Cô gái mặc bộ đồ ngủ gấu túi có tên là Thang Thi Nhu, cái tên rất phù hợp với vẻ ngoài yếu đuối của cô ta, nghe cô ta nói mình là một blogger video nổi tiếng trên mạng, cũng tham gia vào giới cosplay.

Người thanh niên mặc sơ mi trắng tên là Trần Cường, một cái tên nghiêm chỉnh đúng mực, như đã dự đoán trước đó, anh ta là sinh viên một trường cao đẳng Khoa học và Công nghệ.

Khi giới thiệu bản thân, giọng anh ta rất nhỏ, như thể đang hết sức cảnh giác với những người xung quanh.

Ngoài ra còn có một người phụ nữ thanh lịch đoan trang, trên mặt trang điểm nhẹ, hình như là vừa đi dự tiệc về, tự giới thiệu mình là Tả Tinh, hiện đang làm thư ký trong một công ty.

Xoắn những lọn tóc quanh thái dương, Tả Tinh khoe vẻ quyến rũ đặc trưng của người phụ nữ ở độ tuổi này qua mỗi cử

động.

Hạ Manh vẫn dùng bút danh là Trần Hiểu Manh, chỉ là nghề nghiệp đã thay đổi so với hình tượng thiết lập trước đây, hiện tại cô ta tự nhận mình là sinh viên Học viện Mỹ thuật.

Cuối cùng, mọi người đều nhìn về phía tên mập, chỉ còn lại một mình anh ta.

“Xin chào mọi người.” Tên mập sắp được lần đầu tiên có tên đỏ mặt nói: “Tôi tên là Giang Phú Quý, là một tài xế xe tải, tôi không phải là cô nhi.”

Chương 258: Nhà cổ

Có thể nhìn ra, mọi người đều rất thích thú với phần giới thiệu bản thân của tên mập, một tài xế xe tải không phải là cô nhi… vừa nghe đã thấy chứa đầy những câu chuyện.

“Được rồi.” An Hiên thở ra, nói: “Xem ra nhiệm vụ này chắc là mấy người chúng ta đây, nếu như mọi người không phản đối, thì ra ngoài lượn lờ một chút.”

Dường như nghĩ đến điều gì đó, biểu cảm của An Hiên trở nên có chút kỳ lạ, anh ta ngưng lại một lúc lâu, mới tiếp tục nói: “Trước đó tôi đã trao đổi ngắn gọn với hầu bàn ở đây, những lời bọn họ nói sẽ tương đối kỳ lạ.”

Có một số lời không nói ra thì không sao, một khi vừa nói ra, ngược lại mọi người đều bắt đầu cảm thấy tò mò.

“Kỳ lạ thế nào?” Có người hỏi.

“Ừm… giọng điệu, cách dùng từ.” An Hiên suy nghĩ một lúc: “Còn có logic hành văn, sẽ có chút khác biệt so với những gì chúng ta đã tiếp xúc trước đây.”

Nhóm người rời khỏi phòng, men theo cầu thang đi xuống tầng dưới, cầu thang gỗ cũ kỹ phát ra âm thanh quá tải khó chịu.

Trái ngược với những tưởng tượng của Thang Thi Nhu đang chớp chớp đôi mắt to và nhìn ngó xung quanh, phục trang mà nhóm người bọn họ mặc không hề thu hút ánh mắt tò mò của những người xung quanh.

Xung quanh người ra người vào, hầu như không có ai chú ý đến bọn họ, như thể đã phớt lờ đi sự tồn tại của bọn họ vậy.

“Các vị khách quan.” Chỉ ngay một giây trước khi bọn họ chuẩn bị bước ra khỏi tiệm này, một người hầu bàn khuôn mặt sắc sảo trên vai vắt một chiếc giẻ lau sẫm màu đã chặn đường bọn họ.

Mấy người nhìn nhau mấy cái, cuối cùng vẫn là An Hiên điềm tĩnh hỏi: “Có chuyện gì?”

Người hầu bàn mỉm cười nịnh nọt nói tiếp: “Sáng nay quản gia trong phủ Hoàng lão gia đã phái người đến đây, lúc đó các vị khách quan còn chưa dậy, cũng không dám làm phiền, nên mới dặn dò tiểu nhân đợi các vị khách quan dậy rồi, chỉ đường cho các vị đến phủ.”

Đến rồi…

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều phát sinh thay đổi, xem ra người hầu bàn trước mặt này chính là NPC trong nhiệm vụ lần này, tác dụng chính là ngăn cản bọn họ trên đường ra khỏi tiệm, dẫn dắt bọn họ đến địa điểm nhiệm vụ tiếp theo.

“Hoàng lão gia.” Vưu Kỳ ồm ồm hỏi: “Hoàng lão gia nào?”

“Khách quan, ngài đừng giễu cợt tôi nữa.” Tư thái của người hầu bàn càng xuống thấp hơn: “Cả trấn này ngoài Hoàng đại thiện nhân Hoàng lão gia ra, thì làm gì còn có Hoàng lão gia nào khác nữa?”

An Hiên cũng không phí lời nữa, liếc nhìn ngoài cửa một cái, rồi nói: “Mời dẫn đường đi.”

Theo sự hướng dẫn của người hầu bàn, nhóm người rời khỏi lữ quán, vừa bước ra khỏi cửa, mọi thứ đột nhiên trở nên rõ ràng hơn, trước mặt là một thị trấn nhỏ cổ kính.

Trên đường phố đều là những người đi lại trong trang phục cổ trang, hai bên là những cửa tiệm, tửu lâu, còn có cả loại lữ

quán như chỗ vừa rời đi, và những quán cơm quy mô tương đối nhỏ.

Nhưng hầu hết vẫn là những quầy hàng nằm rải rác trên đường phố.

Một người bán kẹo đẩy xe bánh gỗ đang cãi nhau với một người bán kẹo hồ lô, một đám người tụ tập xung quanh để xem náo nhiệt, trang phục hai người mặc rách nát hơn nhiều so với người thường, gầy gò xanh xao vàng vọt, giống như đã lâu lắm rồi chưa được ăn một bữa no.

Một thị trấn như này kết hợp với người như này, cả hai bổ sung cho nhau rất tốt.

Trần Cường đứng bên cạnh tên mập chậm rãi chớp chớp mắt, cẩn thận nhìn mọi thứ xung quanh, trong mắt lóe lên một tia sáng không rõ.

"Thời Tống." Anh ta khẽ nói.

"Thời nhà Tống gì?" Sư Liêu Trí có đôi tai rất thính, lẩm bẩm một tiếng: "Tôi thấy chắc cũng phải thời cổ đại."

"Không giống nhau." Trần Cường thấp giọng giải thích: "Phong cách kiến trúc thời nhà Tống độc đáo ở sự nhẹ nhàng, các đường gờ và góc mái thường bị cong vênh, không mạnh mẽ như phong cách thời nhà Đường, hơn nữa nó bớt cứng nhắc và linh động hơn các triều đại thời nhà Nguyên, thời nhà Minh và nhà Thanh sau đó.

Nhắc đến chủ đề này, Trần Cường có vẻ táo bạo hơn rất nhiều.

Sau khi nghe xong, mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn sang anh ta.

"Anh học chuyên ngành gì thế?" Hạ Manh đột nhiên hỏi.

"Kiến trúc, tập trung vào lịch sử kiến trúc."

Đi thẳng qua đường, bọn họ đến khu trạch viện rất lớn, lúc này cổng lớn đang đóng kín, nhóm người đều không ai có ý định gõ cửa, nên chỉ có thể đi vòng qua bức tường trong sân.

Lại đi thêm một đoạn đường nữa, mọi người rẽ vào một con ngõ nhỏ, ở sâu trong ngõ có một cánh cửa gỗ đang mở.

Cửa gỗ không lớn, có lẽ chỉ đủ cho hai người đi sóng đôi cạnh nhau.

Nhìn từ xa, có ba người đang đứng cạnh cửa gỗ.

Một nam và hai nữ.

Nam nhân khoảng 40 tuổi, lông mày rậm, đôi mắt to, dáng vẻ uy nghiêm, mặc bộ quần áo vải lanh thô, ánh mắt có vẻ dữ tợn, đứng ở cạnh cửa gỗ như thần cửa.

Hai nữ nhân có dung mạo bình thường, biểu cảm cũng không có gì phong phú, nữ nhân lớn tuổi trên tay cầm một chiếc quạt giấy có hơi phô trương, nhưng không phe phẩy, người còn lại thì lặng lẽ đứng đó, đôi mắt trống rỗng, như thể đã mất hồn.

Thay đổi xảy ra khi nhóm người đi đến trước mặt ba người, đồng tử của ba người gần như đồng thời tập trung nhìn về phía đám người Giang Thành.

“Chu quản gia đã đợi lâu rồi.” Nữ nhân trung niên cầm quạt giấy ăn nói đâu ra đấy, ánh mắt chậm rãi quét qua đám người: “Các vị đại phu, mời đi theo tôi.”

Đại phu…

Ánh mắt của mọi người bắt đầu thay đổi, xem ra trong nhiệm vụ cổ đại này, thân phận của bọn họ là bác sĩ.

Mọi người vẫn giữ bình tĩnh, cùng nữ nhân trung niên từ cửa hông bước vào bên trong trạch viện, cảnh vật dọc đường

đi không ngừng thay đổi, đình đài thủy tạ, thực sự đã khiến mọi người mở rộng tầm mắt hơn rất nhiều.

Nếu như không phải là bầu không khí của nhiệm vụ đè nặng lên người như một ngọn núi lớn, thì đây sẽ là một cơ hội tốt để thư giãn.

"Đến rồi."

Nữ nhân trung niên dừng chân, quay người nói: "Làm phiền các vị đại phu tạm thời ở lại đây, thiếu gia vẫn đang nghỉ ngơi, muộn chút nữa sẽ mới các vị đại phu đến bắt mạch."

"Mọi thứ dùng đến ở bên trong chái phòng đều có sẵn, đều là được sắp xếp theo sở thích của các vị trước đây, ăn cơm sẽ có người đến gọi." Dừng một chút, nữ nhân với khuôn mặt người chết tiếp tục nói: "Lão gia thích yên tĩnh, nên trong nhà lúc nào cũng vắng lặng, phòng có người ở ít, ban đêm xin hãy ở trong chái phòng, đừng đi lang thang, kẻo lại khiến các vị bị quấy nhiễu."

Nữ nhân trung niên nói xong liền quay người rời đi.

"Chờ đã." An Hiên đưa tay ra, nắm lấy cánh tay của nữ nhân, cười hỏi: "Chu quản gia đâu? Chúng ta là người mới đến, tốt nhất không nên để chủ nhân đợi lâu."

Nữ nhân trung niên nhìn An Hiên với ánh mắt kỳ lạ, không chút tình cảm, như thể đang nhìn một vật chết.

Như chợt nhận ra, An Hiên cười cười buông tay ra.

"Chu quản gia đột xuất có việc, tạm thời không đến nữa." Thanh âm của nữ nhân trung niên không có một chút trầm bổng nào, giống như một cái máy đọc lại cũ kĩ.

"Vậy thì thật ngại quá, mạo muội rồi."

Chờ khi nữ nhân trung niên đã đi khỏi, mọi người mới bắt đầu nhìn ngó xung quanh, vị trí bọn họ hiện tại nằm cạnh một

ao nước, nói là ao nước, nhưng diện tích cũng không thua kém một cái hồ.

Vị Hoàng lão gia này e là nếu không phải là làm ăn lớn, thì cũng được tổ tiên phù hộ, trước khi nhàn cư cũng là một vị quan.

Nơi này nằm sâu trong khu nhà cổ, yên tĩnh đến mức chỉ có hương hoa mà không có tiếng chim hót, nói cách khác, cho dù ở đây có thật sự xảy ra chuyện gì thì thế giới bên ngoài cũng sẽ không biết.

"Vừa rồi anh quá lỗ mãng rồi đấy." Tần Giản lão luyện thành thục đi tới, đôi mắt nhìn vào An Hiên, trong ánh mắt vừa có trách móc vừa có lo lắng: "Cậu có biết nữ nhân kia lai lịch thế nào không?"

"Đều tại tôi, là tôi đã quá vội vã rồi." An Hiên cũng xin lỗi về hành vi lỗ mãng trước đó của mình.

Chương 259: Thật là một người tốt mà

“Nữ nhân kia thì có vấn đề gì sao?” Giang Thành nhanh chóng đi theo bên cạnh Tả Tinh, ánh mắt kinh sợ như con nai nhỏ hoảng sợ, cổ họng cũng lăn lên lộn xuống mấy lần, tiếp theo vừa chạm vào cánh tay của Tả Tinh vừa nói: “Thật đáng sợ.”

“Hiện tại nhiệm vụ vừa mới bắt đầu, nguy hiểm vẫn còn tương đối thấp, tốt nhất là nên tranh thủ thu thập càng nhiều manh mối càng tốt.” “Một giọng nói thô ráp vang lên, người lên tiếng là Vưu Kỳ, anh ta không khỏi nhìn chung quanh, như muốn ghi nhớ lại tất cả mọi thứ xung quanh vào trong đầu.

“Mọi người có nghe thấy bọn họ vừa gọi chúng ta là gì không?” Sư Liêu Trí nhuộm một đầu tóc vàng, nhỏ giọng nói: “Bọn họ gọi chúng ta là đại phu, cũng chính là bác sĩ.”

Tần Giản gật gật đầu, xoay người nói: “Xem ra thân phận của chúng ta trong nhiệm vụ này chính là bác sĩ, hơn nữa mọi người có để ý không, nữ nhân vừa rồi nói thiếu gia nào đó còn đang nghỉ ngơi, muộn chút nữa sẽ mời chúng ta đến bắt mạch. Xem ra người được gọi là thiếu gia này, chính là bệnh nhân cần chúng ta chẩn đoán và điều trị.”

Đối với việc nhập vai, với tư cách là những người chơi kỳ cựu, bọn họ đã quá quen rồi, sau mỗi một nhiệm vụ mới, những người chơi tham gia đều sẽ được cấp cho một thân phận mới.

Mà thứ bọn họ phải làm chính là sử dụng thân phận này để lần ra manh mối, tìm ra đường sống.

"Vẫn còn một điểm nữa, cô ta nói thứ dùng đến ở bên trong chái phòng đều có, đều là được sắp xếp theo sở thích của các vị trước đây…" Tần Giản cau mày, ngẩng đầu hỏi: "Làm sao mà cô ta ấy biết được sở thích của chúng ta?"

"Chỉ có một cách giải thích." Tả Tinh đột nhiên nói, đẩy Giang Thành càng ngày càng ngổ ngáo ra: "Trước đây chúng ta đã từng đến đây rồi."

"Nói chính xác thì hẳn là thân phận mà chúng ta đang nhập vai này đã từng đến đây."

An Hiên với bộ dạng rất đáng tin cậy sờ sờ cằm, trầm ngâm một lát, rồi bổ sung: "Nhưng lần trước tới đây, chúng ta không hề chữa khỏi bệnh cho thiếu gia."

Tên mập nhìn trái nhìn phải, thấp giọng hỏi: "Có thể là bệnh gì đây, mà một lần tìm đến mười bác sĩ cùng lúc để khám, hội chẩn sao?"

Không có ai trả lời câu hỏi của anh ta, nhưng chỉ nhìn vào gia cảnh của Hoàng lão gia, là biết bệnh tình của thiếu gia không hề nhẹ, nếu không thì đã không trì hoãn đến bây giờ vẫn chưa chữa khỏi.

"Có khi nào… có khi nào đường sống lần này chính là chữa khỏi bệnh cho thiếu gia không?" Vưu Kỳ đột nhiên nói: "Chỉ cần thiếu gia này khỏi bệnh, là chúng ta có thể rời đi."

Cũng không phải là không có khả năng này, nhưng mọi người đều cảm thấy khả năng này là không lớn.

Dù sao cũng là một nhiệm vụ cho 10 người, nên độ khó không cần nói cũng biết.

Trong đó người lớn tuổi nhất Tần Giản càng là có ẩn ý sâu xa thở dài nói: "Nếu chỉ là bệnh thể chất thì cũng còn được, chỉ sợ thiếu gia này… là mắc tâm bệnh."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng "ầm", sấm sét vang lên trên bầu trời, tiếp theo đó, sắc trời tối sầm với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, mắt thấy là sắp mưa rồi.

Cuộc trao đổi ngắn ngủi kết thúc ở đây, mọi người đều quan tâm đến vấn đề trú mưa, hay chính xác hơn là vấn đề nghỉ ngơi vào ban đêm.

Ở chỗ cách mặt hồ không xa, tổng cộng có ba chái phòng.

Theo như lời của nữ nhân vừa rời đi, đây chính là nơi bọn họ sẽ nghỉ ngơi đêm nay.

Mưa càng ngày càng to, An Hiên đề nghị mọi người chia nhau vào ở trong ba phòng, vì để đảm bảo an toàn cho người mới, mỗi gian phòng đều sẽ sắp xếp một người mới, những người chơi kỳ cựu còn lại trong phòng sẽ chăm sóc.

"Nếu như đã biết là nguy hiểm, tại sao mọi người không nghỉ ngơi cùng với nhau?" Giọng nói yếu ớt của Thang Thi Nhu truyền đến, tiếng sấm sét chợt vang lên vừa rồi khiến cô ta bị dọa sợ đến tái mét mặt mũi.

Cô ta vô thức ôm chặt cánh tay lại, hận không thể khiến tất cả mọi người đều vây quanh mình.

"Mỗi một câu nói của nhân vật manh mối đều phải cố gắng thực hiện nhiều nhất có thể, một trong ba chái phòng này có lẽ sẽ chứa đựng manh mối để phá giải nhiệm vụ." Giọng nói của An Hiên vô cùng dịu dàng, cộng với vẻ ngoài lương thiện của anh ta, khiến người ta có một cảm giác rất gần gũi.

"Đường tiểu thư." An Hiên cười vô cùng tự nhiên; "Nếu như cô không chê, thì hãy đi theo tôi."

Thang Thi Nhu đối với thiện ý bất ngờ này không khỏi cảm thấy được sủng ái mà lo sợ.

Với tư cách là người mới đến, khi mới vào ác mộng, cô ta có thể rõ ràng cảm nhận được sự thờ ơ của mọi người đối với mình, đối với vấn đề của mình lại càng hời hợt không.

Nhưng An Hiên thì khác, anh ta vô cùng dễ gần, nói chuyện với mình cũng không thô lỗ như những người khác, đặc biệt là thân phận… còn khiến người ta yên tâm như vậy, cô ta gần như là vô thức đồng ý.

Nhưng ngay khoảnh khắc trước khi cô ta lên tiếng, một giọng nói không được hài hòa cho lắm đột nhiên vang lên.

"An huynh đệ, huynh dẫn theo tôi đi!" Cách một khoảng, Giang Thành vô cùng nhiệt tình kích động nói: "Tôi còn nhỏ tuổi, lại dễ lừa hơn."

Biểu cảm dịu dàng vốn có của An Hiên chợt ngây ra.

Kết quả cuối cùng là, An Hiên, Tần Giản, Vưu Kỳ dẫn theo một người mới Thang Thi Nhu.

Tả Tinh, Sư Liêu Trí, dẫn người mới Trần Cường.

Hạ Manh, tên mập, dẫn người mới Giang Thành.

Trên thực tế, Giang Thành ngay lập tức chạy đến nhóm An Hiên là vì muốn được chuyển sang nhóm Tả Tinh, nhưng không còn cách nào khác Tả Tinh lại phớt lờ hắn, cuối cùng vẫn là tên mập chửi bới tiến lên dẫn hắn về nhà.

Nhóm người An Hiên đi thẳng đến chái phòng lớn nhất, tầm nhìn cũng đẹp nhất.

Nhóm người Tả Tinh lựa chọn gian bên trái.

Lúc này ba người ở Giang Thành chỉ còn lại một gian ở bên phải, trông có vẻ là chái phòng cũ nhất.

Tả Tinh, Sư Liêu Trí, dẫn người mới Trần Cường.

Hạ Manh, tên mập, dẫn người mới Giang Thành.

Trên thực tế, Giang Thành ngay lập tức chạy đến nhóm An Hiên là vì muốn được chuyển sang nhóm Tả Tinh, nhưng không còn cách nào khác Tả Tinh lại phớt lờ hắn, cuối cùng vẫn là tên mập chửi bới tiến lên dẫn hắn về nhà.

Nhóm người An Hiên đi thẳng đến chái phòng lớn nhất, tầm nhìn cũng đẹp nhất.

Nhóm người Tả Tinh lựa chọn gian bên trái.

Lúc này ba người ở Giang Thành chỉ còn lại một gian ở bên phải, trông có vẻ là chái phòng cũ nhất.

Ở một nơi như thế này, gian phòng càng đổ nát thì càng cho người ta một cảm giác không tốt, nhưng Giang Thành coi như không có chuyện gì, nhảy nhót đi tới, không hề có chút dấu hiệu giác ngộ nào của người mới.

Cửa phòng vừa đóng lại, mưa bên ngoài "cạch" một tiếng rơi xuống mái nhà phát ra tiếng tanh tách, hình như trong đó xen lẫn cả mưa đá.

Nếu như Hạ Manh đã biết rõ lai lịch của bác sĩ, nên tên mập khi nói chuyện cũng không còn che giấu đậy điệm nữa, đi thẳng đến trước mặt Giang Thành hỏi: "Bác sĩ, An Hiên kia có phải là có vấn đề không?"

Giang Thành đang đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, quay đầu lại hỏi: "Tại sao lại nói thế?"

"Không có gì, chỉ là cảm thấy kỳ quái thôi." Tên mập gãi đầu: "Trông anh ta cũng là một người rất thông minh, nhưng lại đột nhiên nắm lấy tay của nữ nhân dẫn đường, chẳng lẽ anh ta không sợ sẽ gây ra chuyện gì rắc rối sao?"

“Cho nên anh ta mới cần tìm đến bên cạnh mình một kẻ ngoan ngoãn nghe lời không có đầu óc để làm quỷ chết thay!” Giọng nói của Hạ Manh đột nhiên vang lên, mang theo một tia khinh thường: “Nếu không anh nghĩ anh ta thu nhận Thang Thi Nhu để làm gì, giữ lại chơi cho vui thôi à?”

Trên bàn có đặt một ấm trà, cô ta dùng tay xem thử, phát hiện vẫn còn ấm.

Hạ Manh nheo mắt lại, rót cho mình một cốc nước, khẽ nhấp một ngụm, liếc nhìn ngoài cửa sổ, cười ám chỉ nói: “Người mới là hàng hot đấy, đặc biệt là trong nhiệm vụ có độ nguy hiểm cao.”

Tên mập ngay lập tức hiểu ra, việc thu nhận Thang Thi Nhu chẳng qua chỉ là một chính sách bảo hiểm cho An Hiên, như vậy cho dù có bị quỷ nhắm vào anh ta, vậy thì anh ta cũng sẽ tìm cách đẩy Thang Thi Nhu lên trước.

Suy cho cùng, dựa trên kinh nghiệm hiện tại, hầu hết quỷ sẽ chỉ giết một người một lần.

“Hơn nữa quan trọng nhất là, An huynh đệ còn vô cùng hiền hậu.” Giang Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm khái nói: “Hạnh phúc một mình không bằng mọi người cùng hạnh phúc, anh ta còn chu đáo để lại một con quỷ chết thay cho những người chơi cũ trong mỗi một gian phòng, như vậy mọi người cũng không cần phải tranh giành với nhau nữa.”

“Thật là một người tốt hiểu lòng người mà!”

Chương 260: Sương mù

“Chết tiệt!” Tên mập hét lên: “Gần đây tại sao trong nhiệm vụ lại có nhiều lão âm bí như vậy, cô nhi viện đang đang nghỉ lễ sao?” (Lão âm bí: một thuật ngữ mới để chỉ giả heo ăn thịt hổ)

“Tsk.” Vẻ mặt cảm khái của Giang Thành lập tức thay đổi, hắn nghi hoặc đánh giá tên mập từ trên xuống dưới, luôn cảm thấy tên mập này không còn ngoan ngoãn như trước nữa, hình như trong lời nói luôn có ẩn ý.

May thay, Giang Thành chỉ nhìn chằm chằm tên mập vài giây rồi quay đi, hắn đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn Hạ Manh đang ngồi, đầu tiên liếc nhìn chiếc cốc trước mặt Hạ Manh, sau đó tự rót cho mình một cốc nước.

Gian phòng này vừa nhìn đã thấy có gì đó không ổn, có thể cẩn thận cái gì thì cẩn thận cái đó, cách an toàn nhất là đi theo bước chân của người đi trước, ví dụ như nhìn thấy có người uống nước, hơn nữa không sao, thì mình mới uống.

Hạ Manh vừa rồi đã uống một ngụm nước, hắn và tên mập đều nhìn thấy.

Dường như đọc được suy nghĩ của Giang Thành, Hạ Manh khinh thường liếc hắn một cái.

Sau khi uống một ngụm nước, làm ướt cổ họng, Giang Thành hài lòng cởi áo ra, sau đó đặc biệt đi một vòng, vô cùng đắc ý vung tờ báo manh mối ra trước mặt Hạ Manh.

Hắn nheo mắt, dùng giọng điệu trầm bổng du dương nói: “Để tôi xem bên trong viết cái gì nào?”

Còn chưa kịp đợi hắn mở tờ báo ra, Hạ Manh liền nhảy lên, ấn tờ báo lên trên bàn: “Anh là con lợn ngu ngốc à? Lúc này mở ra?”

Giọng nói của cô ta tuy không lớn, nhưng có thể nghe ra là đang cố ý nén xuống, nếu không sẽ càng hung ác hơn.

Cũng may mà chất lượng của tờ báo khá tốt, nếu đổi lại là một tờ báo bình thường, bị Hạ Manh giáng cho một phát như vậy, chắc là đã rách ra rồi.

Giang Thành chớp chớp mắt, vẻ mặt ngơ ngác, hiển nhiên là đang đợi cô ta nói tiếp.

“Có lời giải thích nào về việc khi nào thì thứ này sẽ được mở ra sao?” Tên mập cũng có nghi vấn tương tự, anh ta mím môi, tách trà vừa bưng lên chưa kịp uống, kết quả bị một màn này dọa sợ.

Những thông tin mà anh ta có về ác mộng đều là do bác sĩ kể lại cho, anh ta cũng chỉ biết rằng có những manh mối nhiệm vụ ẩn giấu trên tờ báo, hơn nữa chỉ sau khi bước vào ác mộng mới hiện ra.

Sau khi nhận ra Giang Thành và tên mập trông không giống như đang giả vờ, Hạ Manh thở ra một hơi, trừng mắt với Giang Thành một cái, cuối cùng mới từ từ ngồi xuống.

Tất nhiên, tờ báo cũng vật về chủ cũ.

“Tờ báo mở ra càng muộn, thì lợi ích thu được càng lớn.” Cô ta nói một cách ngắn gọn.

Vài giây sau…

“Cũng có nghĩa là, manh mối bên trong không phải là cố định, càng mở ra muộn, thì manh mối… manh mối cũng sẽ tiết lộ càng nhiều phải không?” Tên mập dường như đã hiểu ra

điều gì đó, nuốt nước miếng, tiếp tục nói hỏi: “Có phải là ý này không?”

“Phải.”

Tên mập sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, bí mật quay lại nhìn bác sĩ.

Sau khi nhận ra tên mập đang nhìn mình, Giang Thành lập tức gãi cổ, giọng dao động hét lên: “Tôi biết rồi!”

Mưa đến nhanh, tạnh cũng nhanh, chẳng bao lâu, tiếng mưa rơi không còn nghe thấy nữa, điều này khiến mấy người Giang Thành có cảm giác, mưa chỉ muốn xua đuổi bọn họ vào trong chái phòng.

“Nhìn xem.” Tên mập đi tới cửa sổ thò đầu ra ngoài: “Trời đã tạnh rồi.”

Hạ Manh cũng đi đến bên cửa sổ, một lúc sau mới nói: “Kỳ lạ, mưa này đã tạnh rồi, nhưng bầu trời vẫn không thay đổi, vẫn tối như vậy.”

Tên mập quay đầu lại hỏi: “Là lát nữa trời vẫn còn mưa nữa sao?”

“Không giống lắm.” Giang Thành đáp, hắn đi tới một vị trí khác của cửa, trốn sau cánh cửa, nhìn qua khe hở giữa cửa nhìn ra ngoài, ngay sau đó mới lùi lại, chậm rãi nói: “Ngược lại trông có vẻ như sắp tối rồi.”

Mặc dù tốc độ thời gian trong ác mộng luôn là một điều bí ẩn, nhưng từ khi bọn họ tỉnh dậy đến giờ cũng chỉ mới hai tiếng, từ sáng sớm đến tối đêm chỉ có hai tiếng, vẫn là quỷ dị đến mức quá đáng.

“Có khi nào liên quan tới nhiệm vụ trong nhiệm vụ này không?” Tên mập hỏi.

Hạ Manh gật đầu nói: “Cũng có khả năng này.”

Mặc dù mưa đã tạnh nhưng trên mặt hồ đối diện với cửa sổ vẫn xuất hiện một lớp sương mỏng, sương mù đến khá đột ngột, chờ khi tên mập phát hiện ra, nó đã gần như lấp đầy toàn bộ mặt hồ.

“Bác sĩ, có sương mù rồi.” Tên mập nhìn bác sĩ đang thắp mấy cây nến tìm được lên, bên trong gian phòng dần dần được ánh sáng bao phủ.

Hạ Manh thì phụ trách kiểm tra cửa ra vào và cửa sổ, đảm bảo đều đã đóng kín, cố gắng ngăn không cho sương mù thổi vào.

Suy cho cùng, sương mù bay lên từ trong hồ này quả thực rất quỷ dị, nếu như nói bên trong không có vấn đề gì, e rằng chính bọn họ cũng sẽ không tin.

Mấy người chen chúc vào một vị trí cách xa cửa sổ và cửa ra vào, lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau, một loạt âm thanh như có như không truyền vào tai tên mập, lúc đầu anh ta chỉ nghe thấy được một chút, nhưng sau đó, như cảm nhận được điều gì, đồng tử của anh ta đột nhiên co rút lại.

Đúng lúc anh ta quay đầu lại định nói gì đó với bác sĩ bên cạnh, một bàn tay từ trên vai anh ta thò ra, đột nhiên bịt miệng anh lại: “Tôi cũng nghe thấy rồi.” Một loạt âm thanh nhỏ đến mức khó nghe vang vỏng bên tai.

Là bác sĩ.

Bác sĩ không lựa chọn chất chỗ nến hạn chế xung quanh mình mà là đem nến rải rác ra, hai cây để sau cửa, hai cây còn lại để sau cửa sổ, để khiến cửa ra vào và cửa sổ đều được chiếu sáng rõ ràng.

Trong tay bác sĩ chỉ còn lại một cây, trông có vẻ như hắn vẫn chưa có ý định đốt nó lên.

Cho dù là ba người bọn họ ở cùng nhau, anh ta cũng không nhìn thấy quá rõ mặt bác sĩ và Hạ Manh, chỉ có một đường nét đại khái, mờ mờ ảo ảo, nhìn hồi lâu lại cảm thấy có chút đáng sợ.

Đó là âm thanh của tiếng hát hí khúc, i i a a, chính là phát ra từ vị trí của hồ, giọng hát cực kì sầu muộn, vô cùng quỷ dị.

Tên mập nhanh chóng tìm kiếm trong đầu, sau đó cau mày, anh ta dường như đã nghe thấy âm thanh có chút tương tự ở đâu đó.

Một lúc sau, sắc mặt anh ta đột nhiên tái nhợt, anh ta đã nhớ ra rồi, chính là lần bác sĩ xem phim kinh dị rồi ngủ quên đó, nữ quỷ trong phim chính là đã hát như thế này.

Tên của nữ quỷ đó là Sở Nhân Mỹ.

Nghĩ tới nữ quỷ áo đỏ quỷ dị đang đứng dưới đáy hồ, tên mập lập tức mất bình tĩnh, thân thể bắt đầu khẽ run rẩy, anh ta không tin lại có sự trùng hợp đến như vậy.

Chỗ sâu trong nhà cổ, trong đêm, bờ hồ, tiếng hát hí khúc, sương mù… Những thứ này bất luận kết hợp với nhau như thế nào, cũng đều là một bộ phim kinh dị hoàn hảo.

Cố gắng hết sức bịt tai bằng cả hai tay nhưng hoàn toàn vô ích, âm thanh kia như xuyên qua lòng bàn tay và truyền thẳng vào trong đầu.

Ngay khi tên mập sắp chịu không nổi nữa, tiếng hát hí khúc dần dần nhỏ đi, rất nhanh, bên ngoài đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại, mấy người Giang Thành cũng không hề lập tức đứng dậy xem xét, mà đợi một lát sau, mới dần dần đứng lên.

Đến lượt tên mập rồi, hai chân tê dại, đứng không vững, hơn nữa cũng không dám nói, bởi vì anh ta còn chưa nghe thấy Giang Thành hay Hạ Manh nói gì.

“Còn nhớ người phụ nữ đó đã nói gì không?” Đó là giọng của bác sĩ.

Ngừng một lúc, giọng nói vô cảm của Hạ Manh vang lên: “Lão gia thích yên tĩnh, nên trong nhà lúc nào cũng vắng lặng, phòng có người ở ít, ban đêm xin hãy ở trong chái phòng, đừng đi lang thang, kẻo lại khiến các vị bị quấy nhiễu.”

“Đây chắc là thứ quấy nhiễu đến chúng ta.” Giang Thành nói.

Chương 261: Đồng minh

Hạ Manh nhìn về phía hồ, tầm nhìn như có thể xuyên qua bức tường, cô ta hạ giọng nói: "Âm thanh được truyền đến trên hồ, hơn vị trí không xác định, giống như đang không ngừng dịch chuyển."

Không ngừng dịch chuyển trên mặt hồ, còn là vào một ngày nổi sương mù sau khi màn đêm buông xuống, không cần bất kỳ lời giải thích không cần thiết nào, tên mập có thể tự mình tạo ra một cảnh tượng khá kinh khủng trong đầu.

Trên mặt hồ mù sương, có một nữ quỷ mặc áo đỏ với khuôn mặt không nhìn rõ đang lơ lửng. Nữ quỷ nhảy múa duyên dáng, i i a a trong miệng, hát bài hát mơ hồ không rõ, nhưng lại vô cùng sầu muộn, khung cảnh vô cùng quỷ dị.

"Còn nhớ không?" Hạ Manh nhìn Giang Thành.

Giang Thành gật gật đầu: "Trong đầm Hàn Trinh sau núi ở thôn Tiểu Thạch Giản cũng có một nữ quỷ."

Tên mập không tham gia nhiệm vụ ở thôn Tiểu Thạch Giản, nhưng bác sĩ sau khi quay về đã nói với anh ta, quá trình mạo hiểm giật gân khiến tên mập sợ hãi đến mức cả một đêm không thể ngủ được.

Đặc biệt là con quỷ đó thích bẻ cổ người ta, sau đó vặt đầu xuống.

Lần nhiệm vụ đó cuối cùng chỉ có bác sĩ, Hạ Manh và một người phụ nữ tên Lý Lộ sống sót.

"Trong trạch viện này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, kết quả dẫn đến cái chết của một người phụ nữ, có thể cô ta đã

chết trong hồ, hoặc có thể sau khi chết bị vứt xác vào trong hồ.” Hạ Manh suy đoán.

“Hai người… hai người có ai hiểu về hí khúc không?” Tên mập rụt cổ lại, dùng một giọng rất muốn xem bên ngoài rút cuộc thế nào rồi nhưng vẫn rất vô cùng sợ hãi, thì thầm: “Về mấy bài hát ấy, nếu như có thể biết quỷ đang hát bài gì, nói không chừng có có thể tìm được một số manh mối.”

Đề xuất của tên mập cũng hay, đáng tiếc Giang Thành và Hạ Manh đều không biết gì về hí khúc, tuy nhiên Hạ Manh nói rằng chờ ngày mai sau khi trời sáng, mọi người ra ngoài rồi có thể hỏi những người khác.

Nghe vậy, ánh mắt âm trầm của tên mập lại sáng lên: “Đúng vậy.” Anh ta liên tục gật đầu: “Tôi thấy Tần Giản kia cũng đã rất lớn tuổi rồi, nói không chừng ông ta sẽ hiểu mấy cái này.”

Hiện tại nhiệm vụ vừa mới bắt đầu, chỉ có những manh mối này, cũng không thể phân tích thêm gì được nữa, về phần tờ báo manh mối trong tay Hạ Manh, tên mập hiểu nó là loại giống như túi gấm của Gia Cát, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được mở ra.

Giờ đây, trọng tâm của bọn họ chuyển từ tiếng hát quỷ dị bên ngoài sang việc làm thế nào để trải qua đêm đầu tiên an toàn ở đây.

Nhìn vào tình hình hiện tại, trong ba chái phòng chắc hẳn tạm thời sẽ không có người chết, nhưng trời chỉ vừa mới nhập nhoạng tối đã xảy ra chuyện như thế này, đêm nay định sẵn là sẽ rất dài, và không bình lặng.

“Tôi sẽ canh gác ca đầu tiên.” Giang Thành xung phong nói: “Hai người đi ngủ trước đi, gần đến giờ tôi sẽ đánh thức hai người, sau đó hai người thức dậy canh gác ca thứ hai.”

Trên bàn bày một đĩa hoa quả và các loại hạt nhỏ, Hạ Manh sau khi tách một hạt ra cho vào miệng xong, vỗ nhẹ chỗ vụn còn sót lại trên tay, ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Giang Thành đang nói, nói bằng giọng khinh thường: "Anh không cần để lại tên mập để giám sát tôi." Cô ta nhướng mày: "Ở trước mặt Đỏ Thẫm, chúng ta là đồng minh, tôi sẽ không tấn công các anh đâu."

"Manh Manh, cô đừng hiểu nhầm." Giang Thành dùng giọng cao lên vài tông giải thích: "Tôi chỉ lo sau nửa đêm cô không kiềm chế được ý nghĩ xấu xa của mình rồi ấn tôi xuống thôi."

Hạ Manh nghe vậy cười toe toét, đôi mắt xinh đẹp nheo lại, khóe miệng lộ ra hai chiếc răng hổ đáng yêu, một lúc sau, cô ta đột nhiên nói: "Anh cảm thấy chỉ để lại một tên mập thì có thể ngăn cản được tôi sao?"

Cô ta nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới bằng đôi mắt rực lửa không che giấu, sau đó cười nham hiểm: "Tôi đánh anh ta bất tỉnh, rồi trói lại thì cũng thế thôi." Cô ta thở ra như lụa.

"Tsk." Ngay lúc Giang Thành đang nheo mắt nhìn Hạ Manh, suy nghĩ xem rút cuộc gần đây xảy ra vấn đề ở đâu…

Giọng nói của tên mập đột nhiên vang lên.

"Cô Hạ Manh." Tên mập vừa mới co rúm lại đứng thẳng lên, kiên quyết nói: "Tôi nghĩ bước đánh gục tôi của cô là không cần thiết. Thứ nhất, tôi không dễ bị đánh gục như cô nghĩ. Thứ hai," tên mập nói: "chỉ cần cô không đi quá xa, tôi sẽ không làm lỡ việc của cô."

Giang Thành nheo mắt, tựa hồ đã tìm ra nguyên nhân.

Kết quả thảo luận cuối cùng là hai người đều lùi lại một bước, Giang Thành gác nửa đêm đầu, Hạ Manh gác nửa đêm

sau, hai người không ai can thiệp với ai.

Về phần tên mập … cả hai đều không muốn ở cùng anh ta.

Cho nên anh ta thích ngủ thì ngủ, muốn ngồi dậy cũng được, nhưng chỉ cần một điểm là ngậm miệng lại, không quấy rầy người khác đang gác đêm là được.

Tên mập rất tinh tường, nhìn thấy Hạ Manh đã nằm được một lúc, sau khi hô hấp dần ổn định, mới lặng lẽ đứng dậy, sau đó đi tới chỗ bác sĩ đang ngồi cách ngọn nến không xa.

Anh ta vươn cổ, vô cùng tự nhiên đưa tay ra phía đĩa trái cây bác sĩ đang ăn trước mặt, nhưng vừa đưa tay ra thì phát hiện bác sĩ đã lấy đĩa trái cây đi mất.

"Bác sĩ." Cảm thấy khá ngượng ngùng, sau đó tên mập liếm mặt nói: "Anh đừng hiểu lầm, vừa rồi tôi là sống ở trong trại Tào, nhưng lòng lại thuộc về nhà Hán." Anh ta dừng lại, kiên quyết nói: "Tôi làm vậy là để khiến cô ta bị mê hoặc, xâm nhập vào nội bộ của bọn họ."

"Đừng nói nhảm nữa." Giang Thành lại tách một quả hạch khác cho mình, ném vào miệng nhai, vừa liếc nhìn chiếc giường Hạ Manh đang ngủ, nhỏ giọng nói: "Lát nữa Hạ Manh tỉnh rồi, hãy để mắt tới cô ta một chút."

Nghe vậy, tên mập liên tục gật đầu: "Bác sĩ, tôi gác đêm thì anh cứ yên tâm."

Nói xong, vẻ mặt của tên mập có hơi thay đổi, anh ta lại nghiêng người về phía bác sĩ, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ, tôi cảm thấy nếu như người đàn ông trung niên đã yêu cầu chúng ta cùng Hạ Mạnh đọc xong cuốn sách vượt qua nhiệm vụ, điều đó có nghĩa là ít nhất trước khi nhiệm vụ kết thúc, chúng ta vẫn còn có ích, cho nên tôi không nghĩ cô ta sẽ không lừa chúng ta đâu."

“Hơn nữa trong nhiệm vụ lần này có người Đỏ Thẫm, nếu như cô ta ra ta với chúng ta, ai sẽ giúp cô ta đối phó với Đỏ Thẫm?”

Tên mập dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt thay đổi, giọng nói bắt đầu run rẩy: “Người lái xe taxi do Đỏ Thẫm phái tới tà môn đến như thế nào, anh cũng đã thấy rồi đấy, một tên như vậy, tôi cảm thấy chỉ dựa vào một mình Hạ Manh…”

“Ai nói cho anh biết, người lái xe là Đỏ Thẫm phái tới?” Giang Thành ngẩng đầu hỏi.

Tên mập sửng sốt một chút, sau đó chớp mắt nói: “Bác sĩ, tôi không hiểu ý của anh? Đây không phải là lúc trước …”

“Mọi thứ mà chúng ta biết về Đỏ Thẫm cho đến nay đều là do người đàn ông trung niên nói ra, ngay cả cái tên Đỏ Thẫm cũng là anh ta nói cho chúng ta biết, nhưng ai có thể chứng minh những gì anh ta nói là sự thật?” Giang Thành hỏi.

“Đỏ Thẫm rút cuộc như thế nào, có phải như những lời của bọn họ nói hay không, khoa trương hơn nữa là, thậm chí còn không biết liệu có một tổ chức tên là Đỏ Thẫm hay không nữa.”

Nhìn khẩu hình miệng tên mập, Giang Thành biết anh ta muốn nói gì, liền ngắt lời trước: “Nếu như anh vẫn còn muốn nhắc tới người lái xe taxi kia thì có thể ngậm miệng rồi, tôi có thể nói cho anh biết, khả năng lớn nhất không phải là Đỏ Thẫm vẫn còn bị nghi ngờ về sự tồn tại kia, mà là…” Ánh mắt của hắn thâm sâu liếc nhìn vị trí của Hạ Manh.

Sau khi ngây người ra một lúc, trái tim của tên mập chợt đập thình thịch.

Anh ta đột nhiên nhớ đến cuốn tạp chí Kê Thang mà mình đã đọc trong lúc buồn chán khi đang lái xe, trong đó có câu

chuyện nói như thế này: Cách nhanh nhất để hòa giải với đối phương là tạo ra một kẻ thù chung cho nhau.

Đỏ Thẫm… vừa hay là cái đó.

Chương 262: Thiếu gia

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Thành còn đang lưu luyến nằm trên giường thì bị tên mập đánh thức, Hạ Manh tranh thủ thời gian Giang Thành tỉnh hẳn và ngồi dậy, lại đi ngủ bù được nửa tiếng.

Chờ khi mặt trời đã hoàn toàn lên hẳn, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân từ xa đến gần, bởi vì ở sâu trong trạch viện quá vắng vẻ, nên tiếng bước chân nghe vô cùng rõ ràng.

"Các vị đại phu." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của người phụ nữ dẫn đường ngày hôm qua: "Mời ra ngoài dùng bữa sáng."

Khi Giang Thành lấm la lấm lét ra mở cửa, quả thực có một người phụ nữ trung niên đang đứng ngoài cửa, chỉ có điều người phụ nữ này vẫn mang bộ mặt người chết đó, trông như diễn viên quần chúng tan ca muộn không lĩnh được cơm trưa vậy.

Lúc này, mấy người Giang Thành cũng đã nhìn thấy người ở hai gian phòng còn lại đã đi ra, tụ tập lại cùng với nhau, đang nhìn về phía bọn họ, hơn nữa trông như đang thì thầm to nhỏ gì đó với nhau.

Mấy người Giang Thành theo đó mà cũng yên tâm, bọn họ cảm nhận được một bầu không khí bất an từ đồng đội, điều đó có nghĩa là đêm ngày hôm qua bọn họ cũng đã nghe thấy tiếng hát quỷ dị kia.

Chứ không phải mỗi nhóm của mình mới nghe thấy.

Điều này rất quan trọng.

Người phụ nữ trung niên dẫn bọn họ đi vòng một quãng đường men theo hồ, một con đường lát đá xanh uốn lượn dẫn đến một ngôi đình trên hồ.

Ngôi đình không nằm sâu trong hồ, chỉ cách bờ khoảng mười mấy mét, hôm qua khi mới đến, bọn họ cũng đã chú ý tới ngôi đình yên tĩnh này rồi.

Trong đình có đặt một chiếc bàn vuông bằng gỗ, bên trên có bày biện những món ăn, đồ uống và bánh ngọt tinh xảo, xung quanh chiếc bàn vuông đặt một vòng những chiếc ghế có tựa lưng.

Chờ khi mọi người đã ngồi xuống, người phụ nữ liền đứng trên bờ cách bọn họ khoảng mười mấy mét, với đôi mắt nhìn không ra cảm giác gì nhìn chằm chằm vào nơi này, giống như muốn ghi nhớ tất cả những người này vào trong đầu vậy.

Đồ ăn rất ngon, nhưng dưới một ánh mắt như thế này, làm sao có tâm trạng để ăn được?

Mọi người nhìn nhau một cái, rồi tranh thủ lúc ăn cơm, để thì thầm thảo luận về chuyện xảy ra tối hôm qua.

Quả nhiên mọi người đều nghe thấy tiếng hát như có như không kia, nhưng khiến tên mập không ngờ tới chính là…

“Cô nói trên mặt hồ có người nhảy múa?” Người lên tiếng là Tả Tinh, cô không hề cố ý đè nén giọng của mình xuống, biểu hiện có hơi đột ngột.

Không biết là bị dọa sợ bởi giọng điệu đột ngột của Tả Tinh, hay là vẫn chưa bình phục sau cú sốc tối hôm qua, tóm lại, khuôn mặt vốn đã run lên vì sợ hãi của Thang Thi Nhu lúc này càng trở nên nhợt nhạt, như thể đã mất hết sắc máu.

“Đúng… đúng vậy.” Cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Đêm hôm qua, sau khi tôi nghe thấy âm thanh, nên đã tò mò

nhìn ra bên ngoài, kết qủa … kết quả đúng lúc nhìn thấy một bóng người đang nhảy múa trên mặt hồ.”

Chắc là do lại nhớ lại cảnh tượng quỷ dị lúc đó, nên lưỡi của Thang Thi Nhu cũng run rẩy.

Tên mập vô thức liếc nhìn An Hiên, nhưng phát hiện đối phương đang cúi đầu, thong thả ung dung ăn đồ ăn trong đĩa, bên cạnh chiếc đĩa còn có một bát canh đang bốc khói.

“Bóng người trông như thế nào?” Hạ Manh hỏi.

“Tôi không biết.” Thang Thi Nhu lắc đầu: “Tôi thực sự không biết, bên ngoài có sương mù, tôi chỉ nhìn thấy một bóng người mờ ảo, nhưng … nhưng đó chắc chắn là một người phụ nữ.”

“Hình dáng… hình dáng rất gầy, trông cực kì gầy.” Cô ta lại vội vàng bổ sung.

Mọi người đều đã nghe thấy tiếng hát tối qua, bọn họ hoàn toàn có thể hiểu được nỗi sợ hãi của Thang Thi Nhu vào lúc này, hơn nữa … trong mắt bọn họ dù vô ý cố ý cũng đã có một chút thương hại khi nhìn Thang Thi Nhu, cũng đã có một chút thương cảm không dễ phát hiện.

Với tư cách là một người mới, sứ mệnh của cô đã kết thúc rồi.

Mặc dù người đầu tiên nhìn thấy quỷ không nhất thiết có nghĩa sẽ là người chết đầu tiên, nhưng khả năng là cao nhất, hơn nữa dựa trên mô tả của cô ta, e rằng câu chuyện về con quỷ này…

“Các vị đại phu.” Một giọng nói ma quái đột nhiên vang lên từ cách đó không xa, mọi người lập tức nhìn về phía bờ, người phụ nữ trung niên đang đứng ở đó, tư thế không hề thay đổi.

“Dùng bữa xong xin mời đi theo tôi.” Giọng nói cô ta đều đều và lạnh lùng, giống như một chiếc máy đọc lại, khiến mọi người cảm thấy rất khó chịu: “Chu quản gia vẫn đang đợi các vị, nói là có chuyện cần dặn dò.”

Sau khi đi theo người phụ nữ trung niên rời đi, bọn họ đã đi một quãng đường khá xa, khoảng 10 phút sau, mới dừng chân ở trong một viện lạc tương đối lớn, nơi này rõ ràng là sang trọng hơn nhiều so với nơi bọn họ ở.

Bên trong viện lạc, có ba người không biết đã đứng ở đây từ lúc nào.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên thân hình thấp bé, đôi mắt nhỏ hơi nheo lại, mũi khoằm, râu cá trê, mặt vừa hẹp vừa dài, dài đến mức độc đáo, nhưng trang phục trên người rõ ràng là hoa lệ hơn nhiều so với những người đang đứng cùng.

Một cô gái trẻ tuổi và một người đàn ông giống như thần cửa dữ tợn vừa gặp ngày hôm qua đang đi theo phía sau người đàn ông trung niên.

“Vị này chắc hẳn là Chu quản gia rồi, mọi người hãy chú ý đến mỗi câu nói, cũng như từng hành động của ông ta.” Khi còn cách người đàn ông trung niên một khoảng, Tần Giản lão luyện thành thục nén giọng xuống thấp nói.

Giống như ngày hôm qua, một nhóm người chậm rãi đứng trước mặt mọi người, trên mặt không nhìn ra một chút cảm xúc nào.

“Bỉ nhân họ Chu, là quản gia trong nhà của Hoàng lão gia, mọi thứ ăn mặc của các vị đại phu ở đây đều sẽ do tôi phụ trách.” Cơ mặt của vị Chu quản gia này cứng đờ, quang người toát ra một cỗ khí tức quỷ dị.

Chu quản gia cũng không quan tâm tới phản ứng của mọi người, tiếp tục tự mình nói, từ miệng ông ta, mọi người đại khái đã hiểu được niên đại và bối cảnh của nhiệm vụ lần này.

Trần Cường nói không sai, nơi đây quả thực là thời nhà Tống.

Chủ nhân của phủ trạch này họ Hoàng, từng là một thương gia buôn trà nổi tiếng ở địa phương, sau khi kiếm đủ tiền, đã mua một chức quan chức nhỏ, sau đó dành thời gian rảnh rỗi ở nhà, chăm sóc bản thân.

Bởi vì đối nhân ôn hòa, sẵn sàng giúp đỡ người nghèo, nên có được danh hiệu Hoàng đại thiện nhân, thuộc loại có danh tiếng rất tốt ở địa phương.

Nhưng người tốt thì không được báo đáp, con trai duy nhất của Hoàng lão gia mắc phải một chứng bệnh điên hiếm gặp, suốt ngày điên điên khùng khùng, tự nhốt mình trên gác mái, ai cũng không gặp, hơn nữa…

Nói đến đây, Chu quản gia đột nhiên dừng lại, sau đó ngẩng đầu lên nhìn từng người một với ánh mắt kỳ lạ, người bị ánh mắt quét đến đều có cảm giác cổ quái như bị ánh sáng xuyên qua.

“Tối hôm qua các vị… có nghe thấy âm thanh gì kì lạ không?” Chu quản gia đột nhiên hỏi.

“Không.” An Hiên thay mặt mọi người trả lời vấn đề này, anh ta khẽ gật đầu, biểu hiện rất tự nhiên nói: “Hôm qua chúng ta đều mệt quá, nên từ rất sớm đã ngủ mất rồi.”

Nghe xong câu trả lời này, khóe miệng Chu quản gia đột nhiên nhếch lên, đôi mắt hơi nheo lại càng khó nắm bắt: “Là như vậy à.” Ông ta đột nhiên mỉm cười: “Không quấy rầy đến các vị đại phu nghỉ ngơi, đương nhiên là tốt nhất rồi.”

“Chu quản gia, ngài đang nói đến cái gì vậy?” An Hiên chớp chớp mắt khó hiểu: “Cái gì quấy rầy đến chúng tôi nghỉ ngơi?”

Phối thêm tướng mạo nho nhã kia, An Hiên thuộc loại người rất dễ lấy được thiện ý của người khác, thậm chí còn tin tưởng, tất nhiên điều này chỉ dành cho những kiểu người như Thang Thi Nhu mà thôi, đối với những người như Giang Thành hay Hạ Manh, không chút tác dụng.

Nhưng không biết vì sao, Chu quản gia vậy mà lại bắt đầu giải thích: “Kể từ sau khi mắc bệnh điên, thiếu gia có một sở thích cực kì cổ quái.” Ông ta nhìn chằm chằm An Hiên, chậm rãi nói: “Thiếu gia chỉ ra ngoài vào ban đêm, để hát trên hồ.”

Chương 263: Hoàng lão gia

Nghe vậy, cơ thể của Thang Thi Nhu run rẩy dữ dội, giây tiếp theo, đồng tử cũng run rẩy không kiểm soát.

Vì để tránh sự bất thường của cô ta bị phát hiện, Hạ Manh lặng lẽ kéo cô ta ra phía sau nhóm người, lúc này khoảng cách giữa người chơi mới và người chơi cũ đã được thể hiện ra ngoài.

Sau đó Hạ Manh đưa ra một ánh mắt sắc bén, Thang Thi Nhu lập tức không dám nhúc nhích nữa.

"Hoàng thiếu gia sẽ đến hồ hát vào ban đêm?" An Hiên biểu hiện ra vô cùng ngạc nhiên, anh ta che giấu cực kì tốt, giống như là chỉ vừa mới biết chuyện xảy ra trên hồ tối qua vậy.

"Phải." Chu quản gia gật đầu, ông ta gần như không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, sau đó quay đầu lại lạnh lùng nói: "Hoàng lão gia vẫn còn đang đợi trong đại sảnh, xin mời các vị đại phu đi theo tôi."

Cô gái trẻ và người đàn ông hung dữ trông như thần cửa bên cạnh ông ta cũng đứng sang một bên, mở ra con đường đá phía sau lưng.

Nhóm người được Chu quản gia dẫn đến một chỗ trong chính viện, bức tường trong viện ở đây ngày càng cao lớn hơn, bên ngoài tường có một khu rừng trúc nhỏ mọc rất tươi tốt, không gian yên tĩnh trang nhã, hành lang dài uốn lượn hai bên trái và phải, tường trắng gạch đen, cùng bổ sung cho nhau.

Dù vô tình hay cố ý, mọi người đều giữ một khoảng cách với Chu quản gia đang dẫn đường.

Sư Liêu Trí với mái tóc màu vàng vô cùng nổi bật rụt cổ lại, ánh mắt không ngừng nhìn ngó xung quanh, trông có vẻ rất cảnh giác: "Thật là kỳ lạ." Anh ta thì thầm: "Nếu như trước đây chúng ta đã từng đến, vậy thì nhất định cũng đã phải nắm rõ bệnh tình của thiếu gia rồi, ông ta có cần thiết phải giải thích lại cho chúng ta một lượt không?"

"Đúng vậy." Một lúc sau, giọng nói nặng nề của Vưu Kỳ vang lên: "Điểm này không hợp lí."

"Có lẽ là quy tắc." Tần Giản một tay sờ cằm của mình, giọng điệu không chắc chắn nói: "Mọi người hẳn biết rõ, quy tắc của nơi này không chỉ hạn chế chúng ta, mà những thứ kia cùng với NPC, cũng đều sẽ bị quy tắc hạn chế."

"Cho nên… Cho dù Chu quản gia biết chúng ta đã từng tới đây, cũng phải nhắc lại một lượt chuyện lần trước chúng ta tới đã từng giới thiệu." Người lên tiếng là Trần Cường, với tư cách là một người mới, anh ta cũng rất ít nói.

Nhưng không giống như những người mới bình thường, khi vừa mới đến đây, anh ta đã có thể nhìn ra thế giới này thuộc về thời nhà Tống trên trục thời gian, không chỉ như vậy, hiện tại còn tìm ra một số quy tắc cơ bản của ác mộng từ lời nói của một số người chơi kỳ cựu.

Dần dần, một ánh mắt có ẩn ý nhìn về phía anh ta, chỉ là bản thân anh ta dường như vẫn chưa biết, vẫn như cũ nhìn Tần Giản hỏi: "Là như vậy sao?"

"Đại khái là vậy." Tần Giản nhìn anh ta cười cười, gật đầu nói.

Bất giác, nhóm người đã đi đến trước cửa một gian phòng vô cùng hoành tráng, Chu quản gia dẫn đường bước lên bậc đá

trước cửa, quay đầu lại nhìn những người chơi phía sau.

"Các vị đại phu" Chu quản gia đột nhiên nói: "Có một chuyện tôi vẫn phải nhắc nhở các vị, lão gia nhà chúng tôi bởi vì bệnh của thiếu gia mà đã kiệt quệ tâm sức, thể chất suy nhược, vẫn mong các vị sẽ tế nhị hơn khi nói về bệnh tình của thiếu gia trước mặt ngài, để tránh kích thích đến ngài ấy."

"Chắn chắn rồi." An Hiên khẽ gật đầu.

Đẩy cửa ra, trong gian phòng có chút tối tăm, cách đó khoảng bảy tám mét có một ông lão phúc hậu đang ngồi, nói là ông lão thôi, nhưng trên thực tế phỏng chừng tuổi tác không đến 60, nhỏ hơn rất nhiều so với Tần Giản râu tóc đều bạc trắng.

Chắc là Hoàng lão gia người đứng đầu Hoàng phủ rồi, cũng là Hoàng đại thiện nhân trong lời đồn bên ngoài.

Nhiệt độ hiện tại chỉ có thể gọi là mát mẻ, nhưng Hoàng lão gia lại đang khoác một chiếc áo khoác lông thú dày cộp, gần như che kín toàn bộ cơ thể, đôi mắt cũng hơi nhắm lại, bộ dạng ủ rũ buồn bã

Đứng bên cạnh ông ta là một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc như một tỳ nữ, giống như những người hầu khác trong phủ đã từng thấy trước đó, đều là một đôi mắt đờ đẫn, như thể đã mất hồn vậy.

Nhìn vào cảnh tượng trước mắt, sự lo lắng của quản gia cũng không phải là không có lý, cơ thể và tinh thần của ông lão phúc hậu trông đều rất kém, sắc mặt tái nhợt, gần như không có một giọt máu, ắt nghĩ có lẽ là do căn bệnh kì lạ của con trai ông ta gây ra.

"Lão gia." Chu quản gia bước tới, cung kính nói: "Các vị đại phu đến rồi."

Nghe vậy, mí mắt của Hoàng lão gia run rẩy, phải rất lâu sau mới mở ra hoàn toàn.

Chờ khi ông ta đã hoàn toàn mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt có hơi khiến mọi người bất ngờ, đôi mắt của Hoàng lão gia ố vàng, tia máu chi chít trải khắp lòng trắng trong mắt, trông có chút đáng sợ.

Đôi mắt ố vàng chậm rãi chuyển động, tầm mắt nhìn về phía mọi người, từng chút một mở miệng ra, nhưng chưa kịp nói thì đã ho lên dữ dội: "Khụ khụ… khụ…"

Tỳ nữ trẻ tuổi đang đứng thõng hai tay bên cạnh lập tức bước tới, từ từ vuốt lưng cho Hoàng lão gia, động tác rất điêu luyện.

"Làm phiền … làm phiền các vị đại phu đã … nhọc lòng về bệnh tình của tiểu nhi."

Chỉ là một câu đơn giản nhưng Hoàng lão gia phải thở mấy lần mới nói xong.

"Y giả nhân tâm." An Hiên tướng mạo tốt nhất khẽ gật đầu với Hoàng lão gia nói: "Nên làm."

"Bệnh tình … bệnh tình của tiểu nhi chắc là các vị đại phu cũng đã rõ rồi." Hoàng lão gia tiếp tục thở nặng nhọc: "Vậy thì tôi cũng không giữ các vị nữa, nếu như … nếu như có thể chữa khỏi bệnh tình cho tiểu nhi, các vị chính là quý khách của Hoàng phủ ta, ân tình này chúng ta … khụ khụ … khụ…"

Mắt thấy trạng thái của Hoàng lão gia kích động, Chu quản gia ngầm đưa cho mọi người một ánh mắt, An Hiên lập tức hiểu ý nói: "Hoàng lão gia khách khí rồi, vậy thì chúng ta xin phép đến chỗ của thiếu gia."

Hoàng lão gia gần như muốn nói nữa cũng vô cùng khó khăn, chỉ xua xua tay.

Sau khi rời khỏi gian phòng của Hoàng lão gia, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, bệnh của Hoàng lão gia này dường

như cũng cực kì nghiêm trọng, chỉ là không rõ vị Hoàng thiếu gia kia …”

“Chu quản gia.” Tần Giản đột nhiên mở miệng hỏi: “Khi nào thì thuận tiện chúng ta đến chẩn trị cho Hoàng thiếu gia?”

Bởi vì biết rõ Hoàng thiếu gia ban ngày đóng cửa không tiếp khách, chỉ đến hồ hát vào ban đêm, cho nên sự lo lắng của Tần Giản cũng không phải là không có lí, dù sao thì không ai muốn đến hồ gặp thiếu gia vào đêm hôm khuya khoắt.

Quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì?

“Các vị đại phu cảm thấy khi nào thì thích hợp?” Chu quản gia xoay người lại hỏi.

Hiện tại đang là khoảng 9-10 giờ, ánh mắt trời chiếu lên trên người, mang đến một chút ấm áp.

“Hay là bây giờ đi.” Sư Liêu Trí mím mím môi, nhỏ tiếng đề nghị.

Có lẽ bởi vì nơi này gần với hồ, hơi nước rất nặng, mọi người đều cảm thấy trên người ẩm ướt dính dính, mái tóc vàng óng như tổ gà của Sư Liêu Trí bết lại với nhau, rũ xuống dính vào trán, trông rất giống một con gà trống, bộ dạng có chút khôi hài.

Nhưng lúc này, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào trên người Chu quản gia.

Vài giây sau, Chu quản gia gật đầu nói: “Được.”

Mọi việc diễn ra suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên, khiến những người chơi đã chuẩn bị sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất lại có chút không kịp phòng bị, các NPC trong nhiệm vụ lần này có vẻ hơi quá dễ nói rồi.

“Có điều trước khi gặp thiếu gia, vẫn mong các vị đại phu có thể đi thay trang phục trước.” Chu quản gia thong thả nói.

Nghe vậy, Hạ Manh nheo mắt lại, nhưng còn chưa kịp đợi cô ta lên tiếng, thì đã nghe thấy một giọng nói rất không vui: "Thay cái gì mà thay? Muốn thay mấy người đi mà thay, tôi không thay." Giang Thành ở một bên hét lên, trông rất lợi hại rất khí thế vậy: "Đây là hàng hiệu của tôi, khó khăn lắm mới dành dụm được tiền để mua, lại còn không cho tôi mặc?"

Chương 264: Thương xót

Ánh mắt của Vưu Kỳ nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới một lúc, biểu cảm dần trở nên cổ quái, anh ta có nhìn thế nào cũng không thấy bộ quần áo này của Giang Thành rất đắt tiền.

Đường viền vẫn còn lộ ra đường chỉ thừa, tay nghề cũng rất có vấn đề.

"Là cần thay ra y phục của người trong phủ sao?" Tả Tinh vẫn luôn quan sát từ nãy đến giờ lên tiếng, giọng nói của cô ta khá là có từ tính, rất dễ nhận biết.

Đánh giá từ những thông tin có được cho đến nay, Hoàng thiếu gia có lẽ đang mắc một căn bệnh kiểu như tâm thần, hầu hết những bệnh nhân như thế này đều sợ người lạ, nếu thay ra y phục của người trong phủ với mục đích để không làm anh ta kinh động, thì cũng hợp lí.

"Đúng vậy." Bộ râu cá trê của Chu quản gia khẽ rung động: "Lát nữa tôi có việc khác, nên sẽ để cô ấy đưa mọi người đến đó." Ông ta ra hiệu cho người phụ nữ trung niên đứng sau lưng mình.

Nói xong, Chu quản gia dẫn theo người đàn ông hung dữ và cô gái trẻ rời đi.

"Các vị đại phu, xin mời đi theo tôi." Giọng nói của người phụ nữ trung niên lại vang lên.

Lại rẽ qua thêm mấy chỗ trong viện lạc, mọi người lại có một cái nhìn mới đối với không gian rộng lớn trong Hoàng phủ.

Ở đây, viện này nằm nối tiếp với viện kia, hai viện liền kề được nối với nhau bằng những mái vòm hình bán nguyệt, cùng với những kết cấu chạm rỗng có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, trông nó đầy không gian và không hề có cảm giác ngột ngạt.

Ở một số nơi ít được chú ý đến còn khắc một số dị thú không rõ tên gọi, chắc hẳn là có ý nghĩa để trấn trạch tránh tà.

Hơn nữa theo phương hướng bọn họ đi, càng ngày càng có nhiều điêu khắc như vậy.

"Theo ý kiến của tôi…"Sư Liêu Trí trông trước trông sau, yết hầu lăn lộn mấy cái, nhỏ giọng nói: "Vị thiếu gia này không phải là đã chết rồi đấy chứ, sau đó biến thành quỷ, cho nên chỉ có thể ra ngoài vào ban đêm, ban ngày thì…"

Nói đến đây, anh ta đột nhiên im lặng.

Thực ra không chỉ có anh ta, rất nhiều người cũng đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng nghĩ tới với nói ra là hai việc khác nhau, bầu không khí trong nhóm người lập tức trở nên vi diệu.

Nếu đúng là như vậy thì giờ đây bọn họ chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Nghe vậy, người rụt rè nhất là Thang Thi Nhu sợ hãi đến mức khó có thể đứng yên, suy cho cùng, cô ta là người duy nhất tận mắt nhìn thấy "chân thân " của thiếu gia.

Cũng may An Hiên kịp thời tới đỡ cô ta, cũng không ngại để đối phương dựa vào người mình.

"Cô Thang, đừng sợ." An Hiên nhẹ giọng nói: "Có tôi ở đây.".

"Cảm … cảm ơn anh An.""

"Cô cứ theo sát tôi là được."" An Hiên mỉm cười gật đầu.

Nhưng trong ác mộng có một số nguy hiểm nhất định phải chấp nhận, chẳng hạn như lần này, nếu không đi, bọn họ sẽ không thể nhìn thấy thiếu gia, từ đó không thể giải quyết được bí ẩn.

Mà ban ngày chủ động đi còn hơn là ban đêm thiếu gia đến tìm.

Sau khi lựa chọn giữa hai cái, mọi người quyết định cắn răng thay y phục, đến bái phảng thiếu gia.

"Đến rồi.""

Sau khi đẩy một cánh cửa gỗ xập xệ ra, một tòa nhà nhỏ ba tầng với cách bài trí vô cùng độc đáo hiện ra trước mắt mọi người, cửa ra vào và cửa sổ của tòa nhà nhỏ đều đóng kín, không có một âm thanh nào.

Trên tường và cột được vẽ những bức tranh vẽ các mỹ nữ hát hý khúc, với đôi bàn tay thon thả và tư thế duyên dáng.

Nhưng kết hợp với chuyện xảy ra tối qua, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

"Thiếu gia… sống ở đây?" Sư Liêu Trí hỏi với giọng không được tự nhiên.

"Phải.""

"Không phải chúng ta phải đi thay y phục trước sao?" Tên mập chớp chớp mắt: "Sao lại trực tiếp đến chỗ thiếu gia thế này?"

Người phụ nữ trung niên nghe vậy không trả lời mà chỉ bước tới đẩy cánh cửa tầng một của tòa nhà nhỏ ra, sau một tiếng ""cạch"", cánh cửa… mở ra.

Ánh nắng tràn vào đã mang lại cho tòa nhà vốn không được thông gió đúng cách trong một khoảng thời gian không xác định này một bầu không khí ấm áp.

Người phụ nữ trung niên quay lại, giọng điệu không thay đổi nhìn chằm chằm vào mọi người và nói: ““Mời các vị thay đồ.”

Khoảnh khắc cô ta nhường bước, trong mắt mọi người đột nhiên có thứ gì đó lóe lên, sau đó ngay cả hơi thở của bọn họ cũng trở nên gấp gáp.

Căn phòng phía sau người phụ nữ… treo đầy những bộ hí phục có màu sắc khác nhau.

Màu trắng, màu xanh lá, màu xanh lam … nhưng bắt mắt nhất là cái treo lơ lửng ở giữa… bộ hí phục màu đỏ.

Bộ hí phục màu đỏ đến chói mắt, giống như biển máu đang bắn tung tóe trước mặt.

Khoảnh khắc nhìn thấy bộ hí phục màu đỏ tươi, Thang Thi Nhu vốn đang kích động liền lập tức cứng người lại, sau đó trong đầu cô ta vang lên một tiếng “ù ù”, tầm nhìn tối sầm, ngất lịm đi.

Xem ra…“thứ” mà Thang Thi Nhu nhìn thấy tối qua, có lẽ là đã mặc bộ hí phục màu đỏ tươi này.

“Chúng ta… vẫn cần thay y phục sao?” Tên mập dũng cảm hỏi.

Nhưng anh ta còn chưa nói xong, đã có mấy bóng người lập tức bước vào phòng, không hề né tránh người khác, cứ như vậy trực tiếp cởi quần áo trên người, bắt đầu mặc hí phục vào.

Một lúc sau, tên mập mới chợt hiểu ra, mặc dù bên trong trông như có rất nhiều hí phục, nhưng phần lớn đều chỉ là bán thành phẩm, chỉ có một số bên trong cùng là có thể mặc được.

Hơn nữa anh ta đã đếm rồi, vừa vặn 9 bộ!

Nhưng bọn họ lại có 10 người!

An Hiên phản ứng nhanh nhất, ném thẳng Thang Thi Nhu đang bất tỉnh nhân sự ra, lao vào, lập tức chộp lấy một bộ hí phục màu xanh lam đậm, như sợ có người sẽ cướp của mình vậy.

Ngay lúc tên mập sợ mình sẽ không cướp được, đang định chạy tới cướp y phục thì đột nhiên có người từ phía sau kéo lại, anh ta vô thức nhìn lại, mới phát hiện ra là bác sĩ.

Bác sĩ ngược lại với dáng vẻ bình chân như vại, không một chút lo lắng.

Mà theo hướng hắn lúc này đang nheo mắt, Hạ Manh đã mặc lên một bộ hí phục màu xanh lam, nước da trắng nõn kết hợp với bộ hí phục này càng khiến cô ta trông xinh đẹp hơn.

"Bác sĩ." Tên mập nhỏ giọng hỏi: "Sao chúng ta còn không đi cướp y phục?"

"Gấp cái gì?" Giang Thành bình tĩnh nói: "Không phải còn có cô ta sao?"

Nhìn về hướng Giang Thành chỉ, Thang Thi Nhu lúc này đang nằm trên mặt đất, nửa khuôn mặt bị tóc che đi, nửa khuôn mặt còn lại lộ ra với đôi mắt nhắm nghiền, dường như rất đau khổ.

Sau khi nuốt khan, anh ta đã hiểu ý của bác sĩ, chỉ cần Thang Thi Nhu chưa tỉnh lại, vậy thì hí phục chắc chắn là đủ.

Mà sợ rằng sau khi cô ta tỉnh dậy, sẽ gặp phải tình thế tiến thoái lưỡng nan, hoặc là không có hí phục để mặc, hoặc chỉ có thể mặc bộ trang phục màu đỏ tươi treo ở giữa mà không ai dám hỏi kia.

Cũng chính là bộ mà "thiếu gia" đã mặc tối qua.

Nhìn chằm chằm vào cô gái còn ít tuổi này, tên mập khẽ thở dài một cái.

“Thương xót cô ta à?” Giang Thành hỏi.

“Có một chút.” Tên mập cũng không giấu diếm: “Nhưng lòng thương xót của tôi cũng vô dụng, có lẽ là do trước đây đã bị lừa quá nhiều, tôi vẫn luôn thắc mắc liệu có phải là cô ta đang giả vờ hay không, nhưng bây giờ tôi thấy…”

“Tóm lại, có phải giả vờ hay không cũng không có ý nghĩa nữa rồi.” Tên mập bỗng nhiên có chút thản nhiên: “Nếu như không giả vờ thì cô ta chết chắc rồi, nếu như là giả vờ, vậy thì nhất định là nắm được thủ đoạn và con bài thương lượng mà chúng ta vẫn chưa biết, khả năng cao là đến vì đội thảm sát, cho nên dù thế nào đi nữa, cô ta chắc chắn không phải là tồn tại của quân đội bạn đối với chúng ta.”

“Trong nhiệm vụ, không phải cứ những tên của quân đội bạn mới được coi như kẻ thù.” Tên mập nhìn chằm chằm vào Thang Thi Nhu, lạnh lùng nói: “Một khi chỉ cần có nghi ngờ, thì không được cho bọn họ họ có cơ hội rút súng ra.”

“Là anh đã dạy tôi.” Tên mập ngẩng đầu nói: “Bác sĩ.”

Chương 265: Hí phục

“Sao tôi cứ cảm giác có một ngày nào đó tất cả những thứ này của anh đều sẽ dùng hết cho tôi thế?” Giang Thành nhìn chằm chằm tên mập, lẩm bẩm nói.

“Sẽ không đâu, bác sĩ.” Tên mập ngượng ngùng giải thích: “Chúng ta vốn dĩ cũng không phải là cùng một loại người, ví dụ như nếu không có sự can thiệp của ác mộng, nếu như đối mặt với tình huống hiện tại, tôi sẽ nghĩ cách làm thế nào để cứu người, còn anh thì lại nghĩ làm sao để tranh thủ.”

Giang Thành nhìn tên mập từ trên xuống dưới, sau đó cười nói: “Anh mập, tôi rất mong chờ xem liệu anh có thể bình tĩnh nói chuyện với tôi như thế này, khi bị quỷ đè xuống đất bẻ gãy cổ hay không.”

Tên mập nhún nhún vai: “Bác sĩ.” Anh ta thở dài: “Nếu như tôi là anh, thì bây giờ sẽ không nói chuyện với giọng điệu như vậy, dù sao bây giờ anh cũng thân cô thế cô, chưa nói đến những kẻ thù hùng mạnh bao vây xung quanh, bên cạnh còn có một quả bom hẹn giờ như Hạ Manh, nói câu khó nghe, tôi chính là chỗ dựa đáng tin cậy duy nhất của anh.”

“Cá nhân tôi đề nghị.” Tên mập nói: “Bác sĩ, anh nói chuyện với tôi thì khách khí một chút.” Anh ta ngưng một chút, dường như cảm thấy ý tưởng này có chút không thực tế, vì thế lùi một bước nói: “Nói hai ba câu dễ nghe cũng được.”

“Để muộn hơn đi.” Một lát sau, Giang Thành ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Tôi vẫn còn có rất nhiều lời muốn nói với anh, chờ tôi ra ngoài rồi, sẽ chọn một ngày lành, rồi cùng đốt luôn cho anh.”

Vài giây sau, sau khi nhận ra bác sĩ hình như không hề nói đùa, tên mập đột nhiên rùng mình một cái.

Sau đó anh ta làm như đột nhiên bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn xung quanh, nói với Giang Thành: "Bác sĩ, tôi vừa rồi hình như thứ gì đó quấy nhiễu rồi, không nói gì quá đáng làm anh tức giận đấy chứ?"

Giang Thành liếc anh ta một cái, xoay người rời đi.

Sau khi tên mập vội vàng đi theo, mới phát hiện ra mình và bác sĩ không phải là những người duy nhất không đi cướp hí phục, Trần Cường và Tần Giản cũng không đi, chỉ là đứng ở phía bên kia.

Thấy bác sĩ và mình bước tới, bọn họ cũng đi lên theo.

Tần Giản là một người chơi cũ, có chút kỹ năng cũng không có gì lạ, nhưng Trần Cường này…

Biểu hiện của anh ta có hơi quá đáng, khiến cho tên mập khó mà không chú ý tới, đối mặt với người thanh niên ăn mặc như một sinh viên, nói năng thận trọng này, tên mập đột nhiên có cảm giác như lần đầu tiên gặp bác sĩ vậy.

Anh ta hoặc là một người chơi cũ giả vờ, hoặc là… e rằng chính là một loại người mới khá điềm tĩnh như bác sĩ.

Bất luận là cái nào, đối với những người nắm trong tay manh mối như bọn họ, đều không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa… Đỏ Thẫm còn chưa rõ là có tồn tại thật hay không kia, cũng có chút tin tức nào.

Ánh mắt của tên mập lặng lẽ quét qua từng người đang có mặt, trong căn phòng nhỏ này, anh ta lặng lẽ dừng lại, đã có thể cảm nhận được dòng nước ngầm hỗn loạn xung quanh mình.

Không ai đề nghị đánh thức Thang Thi Nhu, bởi vì không ai muốn đắc tội với bốn người còn chưa thay hí phục kia.

Giang Thành, tên mập, Trần Cường, Tần Giản.

Bốn người, còn lại bốn bộ hí phục.

Một bộ màu xanh lá cây, một bộ màu đen và hai bộ mặc dù đều là màu trắng nhưng kiểu dáng lại khác nhau.

Không ai ra tay, người phụ nữ trung niên chỉ khoanh tay đứng nhìn, cũng không lên tiếng thúc giục, những người đã mặc xong hí phục khác đều đang im lặng suy nghĩ điều gì đó.

Ánh mắt Hạ Manh liếc nhìn Giang Thành.

An Hiên, người đầu tiên mặc lên hí phục, khẽ cau mày, anh ta lại không quan tâm lắm đến việc người khác nhìn mình như thế nào, anh ta chỉ muốn sống sót trong ác mộng, anh ta cũng sẽ không chủ động gây thù chuốc oán với những người khó nhằn.

Nhưng bây giờ đột nhiên anh ta lại nảy ra một giả thiết cổ quái, có khi nào ngoài bộ hí phục màu đỏ khiến người ta khó chịu kia ra, thì những bộ hí phục với màu sắc khác nhau này cũng có vấn đề.

Sau khi ngẩng đầu lên lần nữa, trong ánh mắt anh ta nhìn những người vẫn chưa chọn hí phục có thêm một phần ngờ vực.

Như đã quyết định từ lâu, Giang Thành đưa tay ra, mục tiêu của hắn là bộ hí phục màu đen.

Nhưng… hắn còn chưa kịp chạm tay vào bộ hí phục màu đen thì đã có một bàn tay cởi nó xuống trước, Giang Thành quay đầu nhìn sang bên cạnh, đó là khuôn mặt được bảo dưỡng khá tốt của Tần Giản.

“Vị tiên sinh này…” Biểu cảm trên khuôn mặt của Tần Giản có hơi ngượng ngùng, nhưng bàn tay cầm hí phục lại không có ý định buông ra, rõ ràng là đang chuẩn bị cưỡng chế cướp lấy, chỉ đang chờ Giang Thành nhượng bộ.

“Ông thích thì cứ lấy mặc đi.” Giang Thành liếc nhìn ông ta một cái, nói xong lại với tay ra lấy một bộ màu trắng khác.

Tần Giản giả vờ muốn trả lại trang phục cho Giang Thành, nhưng không biết phải nói thế nào, cuối cùng, thấy Giang Thành phớt lờ mình rồi, ông ta mới không khỏi thở dài, không còn cách nào khác ngoài việc mặc bộ hí phục màu đen này.

Giang Thành nhanh chóng thay sang bộ hí phục màu trắng, tốc độ còn nhanh hơn cả Tần Giản.

Tên mập nhìn Trần Cường một chút, nói: “Huynh đệ, anh…”

“Thôi anh chọn trước đi.” Trần Cường nói, giọng điệu tuy thẳng thắn nhưng cũng không có gì khiến người ta phải khó chịu: “Cả hai bộ tôi đều có thể mặc, nhưng anh có thể chưa chắc.”

Tên mập hơi ngây ra, nhưng rất nhanh anh ta đã phản ứng lại, ý của Trần Cường đang nói đến là kích cỡ.

Trong số 10 người, chỉ có cái tên Vưu Kỳ kia là có thể hình xấp xỉ mình, mà bộ hí phục trên người anh ta hiển nhiên là lớn hơn những người khác vài cỡ, trong hai bộ hí phục còn lại, một xanh lá một trắng, quả nhiên là cũng có kích cỡ khác nhau.

Cái màu xanh lá rõ ràng là lớn hơn, trong khi cái màu trắng lại nhỏ hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, tên mập cảm kích liếc mắt nhìn Trần Cường, nếu như đối phương không nhắc nhở bản thân, mà cứ thế mặt

bộ hí phục màu xanh lá quá rộng kia, vậy thì e rằng mình không thích hợp để mặc hí phục rồi.

Tên mập gật đầu với Trần Cường, sau đó không khách khí lấy đi bộ trang phục màu xanh lá, Trần Cường cầm lấy bộ cuối cùng màu trắng, hai người thay vào.

Sau khi những người khác đều đã mặc xong hí phục, Tần Giản mới ung dung mặc xong, dù sao tuổi tác cũng lớn rồi, động tác ít nhiều cũng có phần chậm hơn, nhưng ngay khi ông ta mặc xong, khoảnh khắc ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm.

Hơn nữa… thứ ẩn giấu trong ánh mắt khiến ông ta không khỏi cau mày.

Rút cuộc… là có chuyện gì vậy?

Giây tiếp theo, ông ta lập tức ý thức được bộ hí phục trên người mình nhất định là có vấn đề, ánh mắt chậm rãi quét dọc theo thân thể, cho đến khi… ông ta phát hiện ra có một thứ tương tự như giấy vàng được may bằng chỉ vàng ở vị trí gần trong vạt áo.

Ngay sau đó, một luồng băng hàn từ trong đầu bùng nổ, trong nháy mắt xuyên thấu toàn thân ông ta.

Cuối cùng ông ta cũng nhận ra bộ y phục mà mình đang mặc không chỉ là một bộ hí phục mà còn là … một bộ tang phục mặc khi đưa đi chôn cất.

Lúc này ông ta lại ngước mắt lên lần nữa, thứ bắt gặp chính là đôi mắt sáng ngời của Giang Thành.

“Chậc.” Giang Thành chép chép miệng, vừa sờ cằm, vừa chọc chọc Tả Tinh bên cạnh: “Thế nào? Tôi đã nói là trông giống tang phục mà, kết quả là còn chưa kịp xem kỹ, thì đã bị Tần lão tiên sinh chọn mất rồi, bằng không tại sao người ta lại nói nhân lão thành tinh, cũng đúng, lão tiên sinh, ngài lo trước

tính sau, dự phòng trang phục trước, sớm muộn gì cũng sẽ cần dùng đến.”

Ngấm ngầm chịu thiệt thòi còn chưa nói đến, lại còn bị Giang Thành ẩn ý mỉa mai, dáng vẻ cao nhân trước đó của Tần Giản không còn sót lại chút gì, một ngụm máu già nghẹn lại trong cổ họng, suýt chút nữa đã phun ra ngoài.

“Hí phục đã thay xong rồi, vậy xin mời các vị đại phu lần lượt từng người một lên tầng xem bệnh cho thiếu gia.” Giọng nói ma quái của người phụ nữ trung niên đột nhiên vang lên từ phía sau.

Chương 266: Thăm khám

Từng người một…

Nghe vậy, có người sắc mặt hơi thay đổi, một lúc lâu sau, Sư Liêu Trí xoa xoa cổ, thăm dò hỏi: "Nhất định phải từng người một đi lên sao? Chúng ta cùng nhau xem bệnh cho thiếu gia cũng dễ thương lượng hơn…"

"Từng người từng người một lên." Người phụ nữ trung niên lặp lại một cách vô cảm như cái máy: "Đây cũng chính là ý của Chu quản gia."

Thấy người phụ nữ lôi Chu quản gia ra, mọi người không có lựa chọn nào khác, dù sao manh mối vẫn chưa rõ ràng, lúc này xung đột với NPC sẽ không phải là điều khôn ngoan.

Ánh mắt mọi người chạm nhau, tiến lại gần nhau hơn, nhưng còn chưa kịp bàn bạc nên làm gì tiếp theo, người phụ nữ trung niên lại lên tiếng: "Vị đại phu nào sẽ lên tầng để bắt mạch cho thiếu gia trước?"

Không có ai nói gì, Giang Thành như vô tình liếc ra ngoài cửa, trong khi tên mập thì lại càng trực tiếp hơn, cúi đầu nhìn chằm chằm vào ngón chân mình.

"Vậy thì hãy bắt đầu từ vị đại phu này đi." Người phụ nữ trung niên đột nhiên nói.

Ánh mắt cô ta đang nhìn chằm chằm vào Vưu Kỳ, trong mắt dường như có thứ gì đó lóe lên.

"Tại sao lại là tôi?" Vưu Kỳ bị điểm mặt, toàn thân đang chấn động, đừng thấy anh ta cao lớn thô kệch, nhưng nỗi sợ hãi trong ánh mắt không hề kém gì tên mập.

Anh ta lập tức duỗi cánh tay ra, chỉ vào Tần Giản vừa thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng nói: "Ông ấy mặc hợp cảnh như vậy, sao ngươi không tìm ông ta?"

Sắc mặt vốn tương đối tái nhợt của Tần Giản lập tức tái mét.

Người phụ nữ trung niên cũng không giải thích thêm, chỉ quay đầu lại nhìn về một vị trí nào đó.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của người phụ nữ, là nơi treo hí phục vừa rồi.

Trước đó, bộ hí phục màu hồng của Vưu Kỳ bị treo ở phía trước, xem ra thứ tự của những bộ hí phục sẽ quyết định thứ tự đi lên tầng gặp thiếu gia.

Ắt nghĩ lúc này chắc chắn Vưu Kỳ đang cực kì hối hận.

Anh ta hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn mọi người, rồi quay người đi lên tầng.

"Vưu huynh đệ." An Hiên đột nhiên lên tiếng.

Vưu Kỳ nghe vậy quay lại.

An Hiên bước nhanh tới gần, thì thầm nói gì đó với anh ta, một lúc sau, Vưu Kỳ lại nhìn An Hiên lần nữa, ánh mắt dần trở nên có chút cổ quái.

Ở trong cùng gian phòng đặt hí phục có một cầu thang gỗ, bậc cầu thang vô cùng nhỏ hẹp, vị trí cũng tương đối khuất, không phù hợp với khí phái mà tên mập nghĩ rằng một gia đình giàu có nên có.

Hơn nữa, cầu thang còn rất cũ nát, bằng mắt thường có thể trực tiếp nhìn thấy sự đổ nát của nó.

Có lẽ là do độ ẩm quá cao nên gỗ bị mục nát nặng, có chỗ nứt nẻ, tay vịn bị gãy vài chỗ, lộ ra những gốc rạ bằng gỗ

trông bắt mắt.

Anh ta thậm chí còn lo lắng không biết nó có chịu được sức nặng của Vưu Kỳ hay không.

Nhưng may mắn thay, nhiệm vụ vẫn đủ chặt chẽ, sau một loạt tiếng "cót két" do chịu tải, bóng dáng Vưu Kỳ biến mất ở cuối cầu thang.

Tất cả mọi người đều nín thở, vểnh tai lên chăm chú lắng nghe.

"Vừa rồi cậu đã nói gì với cậu ta vậy?" Tần Giản nhìn An Hiên, đột nhiên hỏi, toàn thân mặc một bộ tang phục màu đen, ngược lại ông ta đang khiến cho bầu không khí chợt nảy sinh một cảm giác trang nghiêm.

Đây cũng là một câu hỏi mà mọi người đều rất tò mò.

"Không cần vội vã." An Hiên nheo mắt nói: "Chờ khi Vưu Kỳ xuống sẽ biết ngay thôi."

Tần Giản lông mày giật giật, cũng không hỏi thêm câu nào nữa, nhưng nhìn bộ dạng kia, giống như đã đoán ra được điều gì đó.

Vài phút sau, trên tầng vang lên tiếng "cạch cạch cạch", bóng dáng của Vưu Kỳ lại xuất hiện ở trên cầu thang, biểu cảm của anh ta vô cùng kỳ quái, lông mày dày rậm gần như nhíu lại với nhau.

Không giống như là bởi vì sợ hãi, mà là… gặp phải chuyện gì đó không thể hiểu được.

Bắt đầu từ lúc anh ta xuất hiện cho đến khi bước xuống cầu thang, mọi người đều nhìn chằm chằm vào anh ta, nhưng lại không một người nào lên tiếng nói gì.

Hơn nữa trong ánh mắt nhìn anh ta, còn có phần cảnh giác hơn.

“Được rồi, Vưu huynh đệ.” An Hiên đột nhiên nói: “Anh cứ đứng đó là được rồi.”

Lúc này Vưu Kỳ mới giống như đột nhiên phản ứng lại, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt cảnh giác của một đám người, đặc biệt là tên mập và Giang Thành, hai người đang đứng gần cửa, trông dáng vẻ là sẽ sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

“Tôi tên là Vưu Kỳ.” Vưu Kỳ nhìn mọi người nói: “Đến từ hoàng thổ cao nguyên.”

Nghe xong lời này, sự cảnh giác của mọi người cũng giảm bớt đi một chút.

Xem ra… đây chính là mật mã được đặt ra trước đó rồi.

Mỗi một người sau khi ra ngoài, đều phải giới thiệu lại thân phận của mình.

Nếu như có gì khác biệt so với trước đây thì…

Chắc chắn là quỷ đã trà trộn vào.

Mặc dù mọi người đều đã biết căn cứ theo thứ tự thì người tiếp theo là Sư Liêu Trí, nhưng anh ta vẫn dần dà không chịu đi, cho đến khi người phụ nữ trung niên chỉ đích danh, anh ta mới miễn cưỡng đi lên tầng.

Cảm giác như chân anh ta đang run rẩy, tay phải dùng sức bám vào tay vịn ở một bên mới có thể có sức đi lên trên.

“Bác sĩ.” Tên mập nhỏ tiếng nói: “Đây có thật sự là người chơi có kinh nghiệm không vậy? Nhìn qua cũng được, nhưng sao lại nhát gan đến như vậy?”

“Chẳng lẽ là…” Tên mập hỏi: “Có người chơi cũ giả vờ là người chơi mới, thì cũng sẽ có người chơi mới giả vờ…”

“Không.” Giang Thành cắt ngang lời tiếp theo của anh ta.

Ngay lúc tên mập tò mò muốn biết lý do của bác sĩ thì bác sĩ lại đột nhiên im lặng, nhìn theo tầm mắt của bác sĩ, tình cờ bắt gặp một đôi mắt vừa mới rời đi.

Tả Tinh ở cách bọn họ không xa, tuy rằng trên mặt tỉnh bơ không biến sắc, nhưng tên mập lại có cảm giác vừa rồi cô ta là đang nhìn mình, hoặc là bác sĩ.

Anh ta lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, rồi sau đó không nói nữa.

Lần lượt từng người một đi lên, thời gian của mỗi người đều xêm xêm nhau, Hạ Manh là người đầu tiên trong nhóm ba người, men theo cầu thang cũ lên tầng, lúc này cô ta mới cảm thấy có một chút căng thẳng.

Chủ ý của An Hiên trong mắt cô ta không hề đáng tin cậy, cô đang thắc mắc liệu có phải đã có quỷ trà trộn vào bên trong rồi không, nhưng nếu đúng như vậy, thì lát nữa mình sẽ nhìn thấy là cái gì?

Chẳng lẽ… quỷ trong nhiệm vụ này không chỉ có một?

Khu viện bỏ hoang sâu trong trạch viện, thường luôn diễn biến ra một số câu chuyện hoang đường ngớ ngẩn, hy vọng nhiệm vụ lần này của mình sẽ không có vấn đề gì, cô ta hít một hơi thật sâu, bước bước cuối cùng lên tầng trên.

Nằm ngoài dự đoán của cô ta là, tầng trên và tầng dưới là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, cảm giác đổ nát ở tầng dưới dường như chỉ dừng lại ở cầu thang, tầng trên… là một căn phòng cực kì trang nhã.

Bàn ghế trang nhã, đồ sứ tinh xảo, những tảng đá nhỏ trong khung cảnh… được ngăn cách bằng những bức bình phong có vẽ tranh, tạo ra cảm giác không gian tinh tế.

Mọi khía cạnh của thiết kế đều vô cùng khéo léo.

Có thể thấy chủ nhân của căn phòng này chắc hẳn là một học giả lịch lãm, đồng thời… còn là một người rất mê hí khúc.

Khung cảnh trong phòng phần lớn được vẽ bằng các nhân vật trong hí khúc, cũng như một số tác phẩm điêu khắc tương tự, trên bàn trang điểm gần cửa sổ, trước tấm gương đồng trong suốt, có một chiếc mũ phượng lặng lẽ được đặt ở đó.

Mũ phụng trong mũ phượng long bào.

Những viên ngọc trai tròn được đính trên đó, phát sáng dịu dàng dưới ánh sáng mờ ảo, còn có một số hạt nhỏ tinh xảo được luồn qua lụa móc bằng dây bạc, đặt cạnh nhau ở hai bên trái và phải.

Nhờ thiết kế tuyệt vời, bên trên như có ánh sáng đang chuyển động, mỗi một chỗ đều không chút tạp niệm.

Ánh mắt cô ta dần dần di chuyển, cho đến khi dừng lại ở chiếc giường.

Sau tấm rèm che màu đỏ, một bóng người gầy gò đang ngồi, dáng người tương đối cao, nhưng cực kì gầy, thoạt nhìn có cảm giác giống một người phụ nữ hơn.

Một lúc sau, tấm rèm che rung lên, một bàn tay từ dưới tấm rèm chậm rãi thò ra.

Chương 267: Thứ tự

Hạ Manh đi tới, ngồi xuống chiếc ghế gỗ được đặt phía trước tấm rèm che màu đỏ.

Khung giường gỗ rộng lớn, nhưng chạm khắc rất tinh xảo, bên trên vẽ hoa văn tối màu, mỗi cái cau mày, mỗi một nụ cười của nhân vật đều trở nên sống động trong mắt.

Lòng bàn tay duỗi ra ngửa lên trên, đặt trên một miếng củ sen bằng ngọc cuộn trong vải lụa, bên trên được thêu hai con uyên ương đang đùa giỡn trong nước.

Cổ tay trắng nõn, ngón tay thon dài, móng tay xinh đẹp được cắt tỉa cẩn thận, những đường gân xanh nhạt trên cổ tay mơ hồ nổi lên, đây là một đôi bàn tay rất đẹp.

Hạ Manh chậm rãi hít một hơi, trong mắt cô, một bàn tay như vậy nên thuộc về một người phụ nữ.

Cô ta ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào bóng người phía sau tấm rèm, mặc dù khoảng cách cực kỳ gần nhưng tấm màn rơi xuống giống như một tấm chắn, ngăn cản đôi mắt tò mò nhìn mình.

Chỉ cần vén tầm rèm lên là có thể nhìn thấy hết, nhưng cuối cùng cô ta vẫn không dám.

Học theo động tác đoán mạch của người xưa, cô ta đặt ngón tay lên cổ tay của bàn tay này, sờ vào có cảm giác hơi lạnh, nhưng một phần nguyên nhân có lẽ là do cô đã quá căng thẳng.

Mạch đập yếu ớt chạy dọc đầu ngón tay, mang đến cho cô vài phần an ủi.

“Hoàng thiếu gia.” Giọng cô ta bình tĩnh hỏi: “Mạch của ngài tương đối yếu, gần đây có phải không nghỉ ngơi tốt không?”

Sau một lúc-

” Nhãn kiến tha khởi cao lâu, hảo sự thường si mâu, đa thiểu giai nhân, thác phối liễu uyên ương ngẫu. Phu thê mệnh lý bài, nan cường cầu, hữu kỷ cá mỹ mãn ân tình vĩnh đáo đầu?”

Một tiếng hát hí khúc vang lên, gần như ngay lập tức, Hạ Manh xác nhận ngay âm thanh này chính là tiếng hí khúc từ trong hồ truyền tới tối qua, bởi vì vẫn là một giọng buồn bã oán hận đó, vẫn … quỷ dị như thế.

Nếu đúng như những gì Chu quản gia nói, Hoàng thiếu gia điên rồi, vậy thì chuyện hỏi một đằng trả lời một nẻo cũng là chuyện bình thường, dù sao nhiệm vụ lần này cũng không thể thật sự dùng y thuật để chữa trị cho anh ta.

Cho dù có thể chữa bệnh, bọn họ cũng chỉ có thể chữa tâm bệnh.

Sau khi bình tĩnh lại, Hạ Manh tiếp tục hỏi: “Hoàng thiếu gia, đơn thuốc lần trước chúng ta kê cho ngài, ngài vẫn còn giữ chứ?”

“Hữu kỉ cá loan hoàng đả thưởng loan hoàng phối? Hữu kỉ cá tử yến hoàng ly ngộ hoán đào? Tướng giải ngộ nhân sinh phúc huệ tổng song tu. Vấn thiên công, nhất siếp phong lưu, phạ vô phân dã nan tiêu thụ.”

Bây giờ Hạ Manh đã hiểu vì sao ai đi xuống vẻ mặt cũng đều sững sờ rồi, bất luận hỏi cái gì, đối phương cũng chỉ đáp lại bằng lời bài hát, hoàn toàn không thu được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Mặc dù cô ta không thể phân biệt được nguồn gốc của những lời hát này, nhưng đại ý thì vẫn có thể nghe ra một chút, chẳng qua đều có nghĩa là sự chia cách sinh tử nam nữ.

Nghĩ lại, Hoàng thiếu gia này vẫn là một người giàu tình cảm.

Suy nghĩ một lúc, cô ta nhanh chóng đứng dậy, nói với thân ảnh không chút cử động của Hoàng thiếu gia nói: "Hoàng thiếu gia, xin hãy nghỉ ngơi thật tốt, tôi xin cáo từ."

Chờ khi cô ta bước nhanh về phía cầu thang, tiếng hát sau lưng lại vang lên, lần này còn buồn bã oán hận hơn trước: "Đãn đắc cá đồng tâm tử, tử đồng huyệt, sinh đồng xá, tiện tố liên chi cộng trủng, cộng trủng ngã dã tâm hoan duyệt…"

Hạ Manh lập tức bước nhanh hơn, gần như là đang chạy trốn khỏi đó, cô ta nhạy bén cảm nhận được, lời kịch đã đến cao trào, hơn nữa điều quan trọng hơn nữa là… cảm xúc của người hát cũng đã thay đổi.

Từ buồn bã, phẫn nộ… dần dần trở nên cuồng loạn.

Mãi cho đến khi đã hoàn toàn rời đi, cảm giác ngột ngạt bao trùm trong lòng mới biến mất, lời hát của Hoàng thiếu gia như có một ma lực cổ quái, mỗi một câu đều như đang đặt một hòn đá vào trong lòng vậy.

Khiến người ta cực kì khó chịu.

Xem ra mọi chuyện phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô ta, hí phục có thể chỉ là một chiêu trò, nó chỉ quyết định thứ tự, thứ thực sự chí mạng chính là những lời hát này.

Có lẽ… có lẽ đợi đến khi kịch tính lên đến cao trào, vậy thì người chơi đứng trước mặt Hoàng thiếu gia có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

Hoàng thiếu gia nói không chừng còn biến thành quỷ cũng nên.

Xét theo tình hình vừa rồi, tình thế đã không còn lạc quan nữa, Hoàng thiếu gia có thể chạy ra bất cứ lúc nào, mà người tiếp theo sau cô ta… đi xuống cầu thang, ngẩng đầu lên, một bóng người mặc hí phục màu trắng đang lật đật đi tới.

Chính là Giang Thành…

"E hèm." Khi đi ngang qua Hạ Manh, hắn còn cẩn thận e hèm một tiếng.

"Hắn hiện tại không thể chết được." Hạ Manh âm thầm nắm chặt nắm đấm, thầm nghĩ: "Người này tuy rằng nhân phẩm cực tệ, lại còn vô liêm sỉ, nhưng thân thủ và đầu óc lại rất tốt, vì để lần này có thể hoàn thành thoát ra, mình đã chuẩn bị tổng cộng ba con át chủ bài, Giang Thành chính là một trong số đó."

"Nếu như hắn có thể đồng quy vô tận với Đỏ Thẫm là hoàn hảo nhất." Hạ Manh nhìn chằm chằm vào bóng lưng biến mất ở cuối cầu thang của hắn.

Nhưng đúng lúc Hạ Manh đang chuẩn bị xoay người rời đi, tiếng bước chân lại vang lên, hơn ữa còn rất nhanh, một lúc sau, Giang Thành liền "cạch, cạch, cạch" chạy xuống cầu thang.

Trước và sau chưa đầy 10 giây.

"Làm sao anh…" Hạ Manh hơi trừng mắt.

Những người khác càng là nhìn Giang Thành như nhìn thấy quỷ.

"Hoàng thiếu gia nói, người tiếp theo." Giang Thành hét lên một câu rồi chui vào trong đám người, đến giới thiệu bản thân cũng không nói.

“Anh Hách.” An Hiên nhìn Giang Thành, vẻ mặt khó coi đến đáng kì lạ, giọng điệu cũng vậy, lạnh lùng như đã biến thành một người khác: “Có phải anh… đã quên cái gì không?”

“Hách Soái.” Giang Thành từ phía sau thò đầu ra: “Tôi tên là Hách Soái, là một người mẫu, hiện tại đang làm ca đêm ở KTV…”

“Được rồi, được rồi.” An Hiên xua xua tay: “Được rồi.”

Lúc này mọi người mới nhìn Giang Thành bằng ánh mắt nhẹ nhõm, hắn không thể nào là quỷ, không có con quỷ nào có thể nói chuyện như vậy, nếu mà thực sự có, thì cho dù bọn họ có chết cũng nhận.

Người tiếp theo sau Giang Thành chính là Tần Giản, có lẽ bởi vì bộ trang phục, nên ông ta đặc biệt thiếu tự tin vào chính mình, lúc lên cầu thang suýt chút nữa đã bị ngã.

Giang Thành nheo mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Giản, trong mắt như có thứ gì đó xẹt qua.

Tên mập dường như đã nhìn ra gì đó, anh đầu tiên là nhìn về phía Tần Giản, sau đó quay đầu giả bộ thản nhiên nhìn bác sĩ, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác đặc biệt.

Ước chừng khoảng mấy phút sau, Tần Giản run rẩy đi xuống.

Nhưng sau khi xuống tầng, ông ta vẫn cố gắng nở nụ cười, sau khi trả lời câu hỏi về thân phận của mình, lập tức bước trở lại đám đông.

Có vẻ như ông ta đặc biệt sợ ở một mình.

Mà người tiếp theo sau Tần Giản là Trần Cường.

Có thể thấy Trần Cường khá căng thẳng, một tay đang nắm lấy vạt áo sơ mi trắng của mình, thậm chí còn kéo đến biến dạng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên nghị.

Giống như một người lính sắp ra chiến trường vào giây phút tiếp theo.

Dưới cái nhìn của mọi người, anh ta chậm rãi thở ra, sau đó bước ra khỏi đám đông, đi về phía cầu thang.

“Thiếu gia mệt rồi, các vị đại phu hôm nay đến đây thôi, xin mời rời đi.” Người phụ nữ trung niên vốn đã im lặng rất lâu đột nhiên lên tiếng.

Cơ thể của Trần Cường đột nhiên khựng lại, sau đó bắt đầu khẽ run lên, tên mập nhìn thấy vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm thay cho người thanh niên này.

Trên đường trở về, người phụ nữ trung niên dẫn đường đi cách rất xa, những người khác mới có cơ hội tụ tập lại để thảo luận chuyện vừa xảy ra.

“Thiếu gia kia cũng thật là tà môn.” Sư Liêu Trí vừa đi, vừa lẩm bẩm nói: “Nằm sấp ra đó như không có xương vậy, hát cái gì mà tôi không nghe hiểu một từ nào, cũng không dám nghe, nhưng nghe giai điệu thì giống hệt như tối qua!

“Nhưng cũng may có thể khẳng định thiếu gia là người.” Anh ta tự an ủi nói: “Là người tốt hơn bất cứ điều gì khác.”

“Nằm sấp ra đó?” Hạ Manh đột nhiên quay người lại, chớp chớp mắt: “Anh ta không phải là ngồi sao?”

Chương 268: Hàm nghĩa

Nghe vậy, mọi người đều dừng lại, sắc mặt Vưu Kỳ đột nhiên thay đổi: "Thiếu gia mà tôi nhìn thấy là đang nằm ngửa."

Một lúc sau, đám người vốn dĩ đã bình tĩnh lại rơi vào một nỗi hoảng sợ mới, sau khi trải qua việc đối chiếu, một cảnh tượng vô cùng đáng sợ đã hiện ra trước mắt mọi người.

Tư thế của Hoàng thiếu gia… không ngừng thay đổi.

Khi số lượng người bước vào ngày càng tăng, lại càng thể hiện ra tư thế kỳ quái.

Vưu Kỳ là người đầu tiên lên tầng, lúc đó anh ta nhìn thấy thiếu gia đang nằm ngửa trên giường.

Sư Liêu Trí là người thứ hai, anh ta nhìn thấy Hoàng thiếu gia đang nằm sấp.

Thứ ba là người phụ nữ tên Tả Tinh, câu trả lời mà cô ta đưa ra là Hoàng thiếu gia mà mình nhìn thấy đang nghiêng người, dựa vào cạnh giường.

An Hiên là người thứ tư, nhưng lúc này anh ta đang ở phía sau rất xa đội, trên người đang cõng theo Thang Thi Nhu bất tỉnh, Tần Giản thì cách anh ta không xa.

Bởi vì Thang Thi Nhu chưa hề tỉnh lại, cho nên cô ta cũng trở thành người duy nhất không mặc hí phục.

An Hiên dường như cũng có ý định giảm bớt sự tiếp xúc của Thang Thi Nhu với những người khác, giữ cô ta trong sự kiểm soát chặt chẽ của mình.

Không ai lựa chọn kinh động đến bọn họ, mọi người đều chuyển sự chú ý về phía Giang Thành.

Dù sao thì những gì Hạ Manh xếp thứ năm đã nhìn thấy, mọi người đều đã rõ, theo lời cô ta nói, lúc đó Hoàng thiếu gia đã ngồi dậy rồi.

"Anh ta nửa ngồi xổm ở đó." Giang Thành nói, bắt chước như đang nhớ lại, chỉ thấy hắn hơi cong đầu gối, nghiêng người về phía trước, cho người ta cảm giác như đang tạo ra ấn tượng rằng hắn đang lấy đà.

Đặc biệt, Giang Thành còn nhe răng trợn mắt theo ý của mình, bổ sung cho mọi người tưởng tượng về cảnh tượng phía sau tấm màn che.

"Áo áo!" Hắn đột nhiên bước tới chỗ Sư Liêu Trí, người này tựa hồ đang chìm đắm trong tưởng tượng gì đó, sắc mặt tái nhợt, dọa cho anh ta sợ giật bắn mình, suýt chút nữa thì hét lên.

"Có phải anh bị bệnh không hả?" Sư Liêu Trí vô cùng đáng thương, lẩm bẩm nói: "Nếu như không phải anh là người thứ hai từ dưới lên đi ra, thì tôi đã nghi ngờ anh là quỷ đội lốt rồi đấy."

Những lời này vừa nói ra, giống như xuyên thủng lớp giấy dán cửa sổ cuối cùng, mọi người đều vô thức nhìn về phía Tần Giản đang tụt lại phía sau.

Lúc này, bộ tang phục màu đen của ông ta đang tung bay trong gió, trông thật chói mắt.

Ánh mắt của mọi người cũng bắt đầu trở nên đặc sắc.

Trước khi rời đi, người phụ nữ trung niên đã lấy đi quần áo ban đầu của bọn họ, bây giờ họ chỉ có thể cắn răng mặc những bộ hí phục rườm rà và cổ quái này, khiến họ bước đi có cảm giác rất kỳ lạ.

Dùng lời của Giang Thành, chính là thỉnh thoảng bên dưới có lọt gió.

Hắn không biết xấu hổ đi hỏi Hạ Manh có phải cũng cảm thấy lọt gió không, nhưng lại bị ánh mắt của đối phương đẩy trở lại, hắn vỗ vỗ mông lại quay người đến quấy rối Tả Tinh.

Trở về đến chỗ ở thì đã gần trưa, mặc dù ánh nắng chói chang, chiều lên cơ thể ấm áp, nhưng khi vừa nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trước đó, sắc mặt ai nấy cũng tương đối ngưng trọng.

Người phụ nữ trung niên để bữa trưa trong đình, rồi rời đi.

Bước chân của cô ta nhìn có vẻ chậm rãi, nhưng tốc độ lại rất nhanh, khiến người ta có cảm giác cổ quái như lửng lửng trên không, chỉ trong chớp mắt, đã biến mất tăm.

Nhìn về hướng người phụ nữ trung niên biến mất, tên mập không khỏi âm thầm nuốt khan mấy cái.

Đi me theo bờ hồ, đi đến trong ngôi đình trước đó, quả nhiên tất cả những thức ăn trước đó đều đã được thu dọn, lại thay vào một bàn mới, bữa trưa phong phú hơn bữa sáng rất nhiều.

Ở vị trí trung tâm có đặt một con cá.

Ở vị trí đặt bát đũa của mọi người còn có một bát canh cá đã múc sẵn, dùng tay chạm vào, nhiệt độ vừa vặn để dùng.

Giang Thành hơi nheo mắt lại, sự tỉ mỉ của những người hầu trong Hoàng phủ này thậm chí còn khiến hắn có cảm giác như mình vẫn đang ở nhà, tên mập đang hầu hạ hắn.

Canh cá có kết cấu đặc màu trắng, và có mùi thơm rất tươi ngon.

“Món canh cá này… mùi thơm quá.” Người lên tiếng là Thang Thi Nhu, cách đây không lâu, An Hiên bằng cách nào

đó đã đánh thức cô ta dậy, cô ta là được An Hiên đỡ suốt cả chặng đường đi.

Tình cảm của hai người trông có vẻ rất bền chặt, An Hiên thỉnh thoảng còn thì thầm to nhỏ với cô ta, cô ta thì vô cùng nghiêm túc lắng nghe, còn thỉnh thoảng gật đầu.

An Hiên cười rất lịch sự: "Cô Đường, cơ thể suy yếu, uống nhiều canh cá một chút cũng không sao." Anh ta nói rồi nhẹ nhàng đặt bát của mình trước mặt Thang Thi Nhu.

Đồng thời dùng ánh mắt cưng chiều, nhìn cô ta uống một hơi hết sạch.

Sau khi nuốt nước bọt, tên mập nhìn chằm chằm vào món canh cá trước mặt nhưng cũng không dám động vào.

Canh cá tuy rằng tươi ngon, nhưng suy cho cùng thì mạng sống mới là thứ quan trọng nhất, hơn nữa anh ta từng làm việc trong một nhà hàng nên biết rằng món canh cá này… thực sự ngon đến mức khoa trương.

Là loại thức ăn ngon có thể gây ấn tượng với người khác chỉ bằng cách ngửi mà không cần phải nếm.

Anh ta lén lút nhìn bác sĩ, phát hiện bác sĩ cũng không hề động đến canh cá.

Hạ Manh ngồi đối diện với anh ta, từ góc độ này, anh ta có thể nhìn thấy được tầm mắt của Hạ Manh, đang như có như không liếc nhìn phía sau lưng mình, mà phía sau lưng anh ta chính là… một hồ nước trong xanh.

Tên mập lập tức hiểu ra, chỉ sợ mọi người đều là đang lo lắng cá được vớt lên từ dưới hồ.

"Khụ khụ…" Có người ho khan hai tiếng.

Bàn tay đưa ra gắp thức ăn của Sư Liêu Trí đang run lên, sợ hãi đến mức suýt chút nữa đánh rơi đũa, đành ảo não rút lại.

Cũng không trách anh ta, bởi vì người phát ra tiếng ho chính là Tần Giản với bộ tang phục kia, lúc này ông ta ngồi đó, vẻ mặt nghiêm nghị như người chết vậy.

Không có người lên tiếng, Tần Giản liền hạ giọng, tự nhủ nói: "Các vị, hôm nay đi xem bệnh cho Hoàng thiếu gia, có phát hiện gì bất thường không?"

"Bất thường? Ông mới chính là người có bất thường lớn nhất ý?" Tên mập thầm nghĩ trong lòng, nhưng trên mặt lại lộ ra biểu cảm vô cùng ngoan ngoãn.

Ánh mắt Tần Giản chậm rãi quét qua đám người, tựa hồ có điều gì muốn nói.

"Tần lão tiên sinh" An Hiên đặt đũa xuống, lặng lẽ nhìn ông ta, cho đến khi ánh mắt của đối phương rơi xuống trên người mình, mới nói tiếp: "Ông đã phát hiện ra điều gì rồi sao?"

Đem câu hỏi của người khác lại ném lại cho đối phương, cái tên An Hiên này thực sự đã làm rất tốt Thái Cực Quyền.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Tần Giản bình tĩnh hỏi: "Các vị đã từng nghe qua《Kiều Hồng Ký》 chưa?"

"Lão tiên sinh, ông là … là có ý gì?" Đã uống xong hai bát canh cá, Thang Thi Nhu chớp chớp mắt hỏi.

"Ý ông là đang nói đến hí khúc mà Hoàng thiếu gia đã hát vừa nãy phải không?" Giọng của Vưu Kỳ nghèn nghẹt.

"Đúng vậy."

"Thế tại sao trước đó ông không nói?" Giọng nói Tả Tinh có hơi đột ngột, cô không chút do dự nhìn thẳng vào mắt Tần Giản: "Tối hôm qua chúng ta cũng nghe thấy tiếng hát hí khúc, tại sao sáng sớm nay ông không nói, phải đợi đến tận bây giờ?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trên bàn ăn lập tức trở nên căng thẳng, nói chuyện với một tên có khả năng cao là quỷ như vậy, cô ta… cô ta là chán sống rồi sao?

Gần như trong tiềm thức, Sư Liêu Trí đang co người bên cạnh cô ta lập tức tránh xa ra, vì sợ tai bay vạ gió.

“Tiếng hát tối qua có phần quá hư ảo, tôi chỉ thấy nghe quen quen, chứ không hề chắc chắn, mãi cho đến lúc nãy, sau khi tiếp xúc ở khoảng cách gần, tôi mới hoàn toàn nghe rõ lời hát, cũng mới chắc chắn rằng Hoàng thiếu gia là đang hát là《Kiều Hồng Ký》.” Câu trả lời của Tần Giản không chút sơ hở.

“《Kiều Hồng Ký》nghe có vẻ giống như một câu chuyện vậy.” Hạ Manh thuận thế nói thêm vào: “Vậy thì làm phiền Tần lão tiên sinh giải thích hàm nghĩa của nó cho những vãn bối như chúng tôi.”

Chương 269: Nói dối

Tần Giản nheo mắt, vô cùng ung dung gật gật đầu: “《Kiều Hồng Ký》 là một bộ hí kịch.” Ông ta tiếp tục nói: “Câu chuyện nó kể cũng rất sáo rỗng, là một câu chuyện cổ đại về một nam một nữ yêu nhau mà không thể đến với nhau .”

“Nhưng điều tôi muốn nói chính là cái kết của câu chuyện này.” Giọng điệu của ông ta đột nhiên thay đổi: “Nhân vật nữ chính ôm mối hận mà chết đi, mà nhân vật nam chính lại nguyện ý canh giữ mộ, không bao giờ cưới ai nữa.”

Nghe vậy, Giang Thành chớp mắt, vô cùng thận trọng nói: “Nói cách khác, trong câu chuyện này, nữ chính đã chết, còn nam chính thì không, có phải là vậy không? Hoàng thiếu… không, không.” Giang Thành biểu hiện ra dáng vẻ như biết mình đã lỡ lời, biểu cảm cực kì sợ hãi: “Tần lão tiên sinh?”

Tần Giản hít sâu một hơi, mỉm cười nhìn Giang Thành: “Chính là như vậy.”

“Liệu manh mối này có phải là một gợi ý không?” Sư Liêu Trí thấy không có chuyện gì xảy ra, dần dần cũng mạnh bạo hơn, vẻ mặt không còn sợ hãi như lúc đầu.

“Khúc hát này đang ám chỉ chúng ta rằng, thực ra Hoàng thiếu gia là một người sống, mà anh ta trở thành như vậy là bởi vì một người phụ nữ.”

“Người phụ nữ này có lẽ là người yêu của anh ta, sau khi người phụ nữ đó chết, Hoàng thiếu gia vì quá nhớ nhung cô ta, nên mới thành ra thần trí không tỉnh táo, biến thành bộ dạng như hiện tại.” Anh ta nói liền một mạch.

Kết hợp với tình hình hiện tại, suy đoán của anh ta nghe có vẻ khá hợp lý.

Theo quan điểm hiện tại, vị Hoàng thiếu gia này hẳn là nhân vật chủ chốt để phá vỡ thế cục, việc cấp bách nhất mà bọn họ cần làm là tìm ra câu chuyện đằng sau Hoàng thiếu gia.

Nếu không có gì bất ngờ thì câu chuyện này chính là vấn đề dẫn đến việc Hoàng thiếu gia điên điên khùng khùng.

Mà tất cả những điều này cũng đều nhất quán với thân phận của bọn họ trong nhiệm vụ lần này.

Bọn họ là bác sĩ, chức trách công việc của bác sĩ chính là chữa bệnh.

Tâm bệnh tất nhiên cũng là bệnh.

Khi mới bước vào nhiệm vụ này không lâu, manh mối mà bọn họ nắm được cũng rất hạn chế, có thảo luận thêm nữa cũng không là cần thiết, sau khi ăn xong, ba nhóm chia thành từng tốp rời đi, ai về nhà nấy.

Dù không ai nhắc đến nhưng mọi người đều có linh cảm rằng, Hoàng thiếu gia cổ quái này… sẽ lại xuất hiện vào tối nay.

Vì thế mọi người đều nhân lúc còn ánh nắng, tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi.

Cửa vừa đóng lại, Hạ Manh liền tóm lấy Giang Thành, kéo hắn đến bên giường.

“Cô nhẹ tay một chút.” Giang Thành ngượng ngùng vặn vẹo thân thể, hai má ửng hồng nói: “Tôi còn chưa chuẩn bị xong mà!”

Hạ Manh đã quen với mạch não của Giang Thành, nói thẳng vào vấn đề: “Có phải anh đã nhìn ra gì rồi không?”

Giang Thành chớp chớp đôi mắt to ngây thơ vô tội.

Hạ Manh cười lạnh một tiếng nói: "Biết điều thì anh thông minh một chút, tôi không tin anh không nhìn ra cái gì, dám chạy thẳng ra khỏi phòng của Hoàng thiếu gia?"

"Tuy rằng hành vi của Hoàng thiếu gia có chút quái dị, nhưng tôi không tin anh dám mạo hiểm lớn đến như vậy?" Hạ Manh tức giận nói: "Chẳng lẽ anh không sợ chọc giận Hoàng thiếu gia, sẽ trực tiếp bị giết chết sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Tên mập không hề có ý định giúp đỡ, cũng trừng to mắt hỏi: "Còn nữa bác sĩ, anh cũng đâu có biết trước đó Hoàng thiếu gia đang ở tư thế nào, làm sao có thể phán đoán ra Hoàng thiếu gia mà anh phải đối mặt trên tầng có nguy hiểm?"

"Chỉ dựa vào một tư thế cổ quái thôi sao?" Tên mập nói: "Tôi không tin."

Giang Thành quay đầu nhìn về phía cửa sổ, cửa sổ là đang mở, bên ngoài đang nhìn thẳng ra mặt hồ trong xanh, gió thổi qua, trên mặt hồ liền xuất hiện những gợn sóng nhỏ.

"Cô đã nhìn thấy Hoàng thiếu gia ngồi dậy?" Giang Thành nhìn Hạ Manh, đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Hạ Manh dừng lại, một lát sau mới gật đầu: "Có vấn đề gì không?"

"Ở trên chiếc giường gỗ phía sau tấm màn che màu đỏ kia?"

"Đúng vậy." Biểu cảm của Hạ Manh càng ngày càng đặc sắc, một lát sau, cô ta như đột nhiên ý thức được điều gì, ngón tay vốn dĩ đang kéo ống tay áo của Giang Thành hơi run lên.

"Tôi hoàn toàn không nhìn thấy Hoàng thiếu gia nào hết." Giang Thành thở ra: "Lúc tôi đi lên, trên chiếc giường gỗ đó

trống rỗng, trong phòng cũng không có người.”

Dường như có một cỗ khí lạnh từ đế giày xông lên, trong nháy mắt xuyên thủng phòng ngự của tên mập, nỗi sợ hãi muộn màng này khiến sắc mặt anh ta tái nhợt như thể bị rút hết máu.

“Vậy nên …” Anh ta nhìn chằm chằm vào bác sĩ, răng va vào nhau lập cập.

Cuối cùng anh ta cũng hiểu ra tại sao bác sĩ luôn thận trọng lại bất chấp nguy hiểm chạy xuống ngay lập tức, anh ta có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ đến, trong gian phòng lại có một cảnh tượng như vậy.

Hoàng thiếu gia… đã biến mất.

Không, không phải là biến mất, anh ta chỉ… tiêu tan rồi, nói chính xác hơn là anh ta đang trốn đi, trốn trong gian phòng, một nơi mà bọn họ không thể nhìn thấy.

Ví dụ như… trần nhà, hay là nằm bò sau tấm bình phong.

“Tôi nghĩ nếu chỉ là một gian phòng trống, mọi người sẽ không thể nào ở lại tận vài phút, thậm chí còn lâu hơn.” Giang Thành đưa tay kéo lại ống tay áo vẫn còn trong tay Hạ Manh: ” Điều đó không hợp lí.” Hắn tiếp tục.

“Vì vậy… Hoàng thiếu gia đó đã rời khỏi giường.” Hạ Manh miễn cưỡng thoát ra khỏi cơn chấn động, cô ta nghiến răng nghiến lợi nhìn thẳng vào mắt Giang Thành: “Anh ta đã trốn đi, trốn trong bóng tối và chờ đợi … đợi để tấn công chúng ta.”

“Cho nên bác sĩ, người phía sau anh là Tần Giản …” Cổ họng tên mập cuộn lên cuộn xuống một cái, nhìn Giang Thành nói: “Ông ta… ông ta là…”

“Ông ta đã ở lại đủ lâu.” Hạ Manh nói, trong mắt cô ta lóe lên thứ gì đó: “Trùng hợp hơn nữa là, sau khi ông ta đi xuống, Hoàng thiếu gia lại đột nhiên mệt rồi, không gặp những người khác nữa.”…

“Anh có chắc chắn không?”

Người lên tiếng chính là Sư Liêu Trí, vẻ mặt của anh ta lúc này có chút cổ quái, dường như đang muốn khẩn trương xác nhận một sự thật nào đó.

“Tôi chắc chắn.” Trần Cường, người đang ngồi thẳng trên ghế bên cạnh, gật đầu.

Tả Tinh dáng vẻ tao nhã nghiêng đầu, dưới ánh sáng, thân hình cong cong, đôi môi mỏng hơi hé ra, nhưng lời nói lại lạnh lùng như không có hơi ấm: “Anh bạn nhỏ.” Cô ta như thản nhiên nói: “Ở đây cũng không khác gì bên ngoài, mọi người đều phải chịu trách nhiệm về những gì mình nói.”

“Nếu anh cố tình bịa ra những lời nói dối để thu hút sự chú ý của chúng tôi, tạo ra ảo tưởng rằng mình có giá trị, nhằm đạt được sự bảo vệ của chúng tôi.” Cô ta khẽ cười khúc khích: “Tôi khuyên anh nên từ bỏ ý định này càng sớm càng tốt.”

“Bởi vì một khi bại lộ, anh sẽ chết một cách rất khó coi.” Cô ta nhìn thẳng vào mắt Trần Cường: “Cực kỳ khó coi.”

“Tôi chắc chắn.” Trần Cường hít một hơi và gật đầu lần nữa: “Những lời Tần Giản kia nói có vấn đề, người viết 《Kiều Hồng Ký》 năm đó tên là Mạnh Xưng Thuấn, ông ấy là người thời nhà Minh.

Anh ta ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ bình tĩnh hiếm thấy ở những người mới đến: “Nhưng nơi đây là thời nhà Tống, vị Hoàng công tử kia làm sao có thể hiểu và hát được ra tên một vở kịch mà mấy trăm năm sau mới xuất hiện?”

“Người xuyên không là chúng ta.” Trần Cường nói: “Chứ có phải anh ta đâu.”

“Cho nên… Tần Giản kia là nói dối?” Sư Liêu Trí nuốt nước bọt: “Xét theo hiểu biết của ông ta về 《Kiều Hồng Ký》, ông ta không hề bị giết chết và bị quỷ thay thế, bởi vì quỷ không thể nào biết được điều này, mục đích thực sự của ông ta là can thiệp vào tầm nhìn của người khác.”

“Ông ta là đang tìm quỷ chết thay cho mình!” Tả Tinh đột nhiên nói.

Chương 270: Liên minh

“Quả nhiên là như vậy?” Trần Cường hỏi.

Ánh mắt Tả Tinh tập trung vào khuôn mặt của Trần Cường, một lúc sau mới nói: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

“Quỷ chết thay.” Trần Cường không hề né tránh: “Người mới sẽ bị coi là quỷ chết thay để tiêu hao đi, giống như Thang Thi Nhu vậy.”

Sư Liêu Trí nheo mắt nhìn người thanh niên có vẻ ngoài học sinh trước mặt từ trên xuống dưới, rồi khen ngợi: “Không nhìn ra đấy, anh lợi hại thật.”

“Tôi không muốn chết.” Trần Cường nói.

“Vậy nên…” Tả Tinh nhìn chằm chằm vào anh ta.

“Chúng ta hợp tác.”

“Hợp tác thì phải cần có con bài mặc cả.” Sư Liêu Trí nghiêng cổ, bẻ đốt ngón tay duỗi ra, hất cằm cười lạnh nói: “Anh chỉ một người mới, dựa vào đâu mà chúng ta phải hợp tác?”

“《Kiều Hồng Ký》.” Trần Cường bình tĩnh nói: “Tôi biết vở kịch này nói về cái gì.”

Sư Liêu Trí sửng sốt, nhìn Trần Cường như thể đang phát điên: “Anh biết thì có tác dụng gì? Dù sao thì đây cũng là lời nói dối do Tần Giản bày ra.”

“Vở hí kịch do Hoàng thiếu gia hát chính là 《Kiều Hồng Ký》.” Trần Cường nói: “Tần Giản không hề lừa gạt mọi người.”

Ánh mắt Tả Tinh có chút thay đổi.

“Tiểu tử nhà anh đang giở trò gì thế?” Sư Liêu Trí nắm chặt nắm đấm, có chút tức giận: “Không phải anh nói. .”

“Tôi đã lừa anh, nhưng anh vẫn tin chắc mà không nghi ngờ.” Trần Cường ngẩng đầu, nhìn Sư Liêu Trí nói: “Con bài mặc cả này đã đủ chưa?”

“Anh…”

“Đủ rồi.” Tả Tinh đột nhiên nói, trước tiên liếc mắt nhìn Sư Liêu Trí, sau đó mới lại nhìn sang Trần Cường: “Hợp tác không thành vấn đề, bây giờ hãy nói xem 《Kiều Hồng Ký》 rút cuộc là chuyện gì.”

“Chị Tả, nếu đã là hợp tác, vậy thì tôi cũng muốn xem thành ý của hai người.” Trần Cường nói: “Nếu chỉ có mình tôi nói thì không thích hợp lắm.”

Sư Liêu Trí chợt nhận ra mình dường như đã bị gạt ra ngoài lề rồi.

Tả Tinh giơ tay, chỉ ngón tay chỉ vị trí của nhóm Giang Thành: “Tên Hách Soái kia không phải là người mới, hắn là người chơi cũ giả vờ.”

“Ừm.” Trần Cường gật đầu: “Tôi cũng cảm nhận được điều đó, hắn rất đặc biệt, hình như cũng không giỏi che giấu bản thân cho lắm.”

“Còn gì nữa không?” Trần Cường ngẩng đầu tiếp tục hỏi: “Chị còn biết những gì nữa?”

“Chị Tả, nếu đã là hợp tác, vậy thì tôi cũng muốn xem thành ý của hai người.” Trần Cường nói: “Nếu chỉ có mình tôi nói thì không thích hợp lắm.”

Sư Liêu Trí chợt nhận ra mình dường như đã bị gạt ra ngoài lề rồi.

Tả Tinh giơ tay, chỉ ngón tay chỉ vị trí của nhóm Giang Thành: "Tên Hách Soái kia không phải là người mới, hắn là người chơi cũ giả vờ."

"Ừm." Trần Cường gật đầu: "Tôi cũng cảm nhận được điều đó, hắn rất đặc biệt, hình như cũng không giỏi che giấu bản thân cho lắm."

"Còn gì nữa không?" Trần Cường ngẩng đầu tiếp tục hỏi: "Chị còn biết những gì nữa?"

"Những người ở trong đó đều là cùng một đội." Tả Tinh chậm rãi nói: "Hách Soái, Trần Hiểu Manh, Giang Phú Quý, ba người bọn họ đã biết nhau trước khi vào nhiệm vụ này."

Trần Cường hơi mở mắt.

"Được rồi." Tả Tinh nâng cằm lên nói: "Đến lượt anh rồi."

"Chờ một chút." Trần Cường nhìn chung quanh, phát hiện sắc mặt Sư Liêu Trí vẫn khó coi như cũ, liền hỏi: "Hai người cũng là một đội đến đây?"

"Không phải" Sư Liêu Trí miễn cưỡng trả lời: "Chúng tôi là nhất thời gặp nhau, cũng coi là liên minh, cô Tả đã hứa với tôi chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì sẽ không bỏ rơi tôi, tôi cũng như vậy."

Trần Cường gật đầu: "Cũng công bằng."

Ở một nơi như thế này, nếu một người không biết rõ chi tiết hứa hẹn với bạn rằng sẽ liều mạng để bảo vệ bạn thì sẽ không có ai tin, còn không thực tế bằng một lời hứa như thế này.

"Vậy thì cũng làm phiền hai vị nếu chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì cũng đừng bỏ rơi tôi." Trần Cường đứng dậy nói: "Đương nhiên, tôi cũng vậy."

"Được rồi được rồi, mau nói《Kiều Hồng Ký》 là như thế nào đi?" Sư Liêu Trí mất kiên nhẫn nói.

“Tối hôm qua quả thực tôi đã nghe thấy tiếng hát trên hồ giống với nhân vật trong 《Kiều Hồng Ký》, nhưng không chắc chắn, cho đến khi có người bước ra học vài câu vào hôm nay, thì lúc này tôi đã chắc chắn.”

“Vưu Kỳ?” Tả Tinh hỏi.

“Đúng.” Trần Cường gật đầu.

Lúc đó trên đường trở về, Vưu Kỳ quả thực đã nói một câu gì đó, lại còn kiểu đang chửi bới, cũng không cụ thể lắm, chỉ là vài chữ rải rác, ngay cả bản thân Vưu Kỳ cũng không hiểu được, Sư Liêu Trí cũng không để ý đến.

Nhưng lại vừa hay xác thực cho Trần Cường.

Đặc biệt là về sau, Tần Giản còn đem sự việc này đặt lên trên bàn, thảo luận cùng với mọi người.

“Đại ý điển cố trong 《Kiều Hồng Ký》 quả thực là những gì Tần Giản đã nói, chỉ là một đôi nam nữ si tình, tương tự nhưng lại không thể ở bên nhau, nhưng cái kết mà ông ta nói không đúng.” Giọng điệu của Trần Cường trở nên lạnh lùng hơn: “Ông ta nói nhân vật nữ chính ôm mối hận mà chết đi, mà nhân vật nam chính lại nguyện ý canh giữ mộ, không bao giờ cưới ai nữa, nhưng trong vở kịch lại là nhân vật nam chính nữ chính cả hai đều chết.”

“Đều chết hết?” Sư Liêu Trí hỏi.

“Quả thực thế.” Trần Cường nghiêm túc gật đầu: “Bọn họ đều đã chết.”

“Nếu như nói như vậy, vậy thì điển cố trong《Kiều Hồng Ký》 rất có thể sẽ suy ra đến chúng ta trong nhiệm vụ.” Sư Liêu Trí hơi thay đổi: “Cho nên… Hoàng thiếu gia kia quả thực đã chết rồi, anh ta là một con quỷ!”

“Có khả năng này.” Tả Tinh mím môi: “Nếu như nói như vậy thì mọi chuyện đều đã được giải thích, Tần Giản tuy rằng không bị quỷ thay thế, nhưng ắt nghĩ ông ta cũng đã biết chắc mình đang bị quỷ nhắm tới, cho nên đã cố ý mém miếng mồi này ra để dẫn người khác lạc lối, quỷ mỗi lần chỉ có thể giết một người, chỉ cần người khác phạm phải sai lầm lớn hơn và nghiêm trọng hơn ông ta, thì quỷ sẽ có khả năng thay đổi mục tiêu, tạm thời tha cho ông ta.”

“Quỷ mỗi lần chỉ có thể giết một người?” Trần Cường hỏi.

“Hầu hết là như vậy.” Tả Tinh đáp: “Nhưng không hẳn là tuyệt đối.”

“Hóa ra là như vậy.”

Sư Liêu Trí đứng dậy, đầu tiên kiểm tra vị trí của cửa ra vào và cửa sổ, sau đó cẩn thận đóng cửa và cửa sổ lại, chỉ để lại một khoảng trống.

Ánh sáng xuyên qua khe hở, để lại một tia sáng trên mặt đất.

Bằng cách này, nếu có người đến nghe lén, rất có thể vô tình sẽ chặn ánh sáng lại, đặc biệt là khi nhìn trộm qua khe cửa càng có hiệu quả.

“Nhưng hai người còn nhớ không?” Vừa quay người lại, Sư Liêu Trí ngồi lại trên ghế, thấp giọng nói: “Lúc đó khi Tần Giản kia vừa đi xuống tầng, sợ hãi đến mức mặt không còn chút máu, làm sao mà chỉ mới trong khoảng thời gian ngắn ngủi trên đường trở về, nói chuyện đã trở nên tự tin hơn rồi, hơn nữa… hơn nữa còn nghĩ ra một chiêu trò lừa đảo tinh vi như vậy?”

Ánh mắt Trần Cường nhìn Sư Liêu Trí cũng đã thay đổi so với trước đây.

Một lúc sau, anh ta nghiêng người rót một tách trà cho mình và hai đồng minh tạm thời mới liên kết, vài lá trà gãy xoay tròn trong tách trà cạn, cuối cùng mới từ từ lắng xuống.

“Rất đơn giản.” Tả Tinh bưng tách trà lên, nhấp một ngụm, rồi nói: “Là có người đã cho ông ta chủ ý này.”

“Đúng vậy.” Sư Liêu Trí tùy tiện vuốt vài sợi tóc vàng trên trán: “Là tên An Hiên kia.” Anh ta khẳng định: “Trên đường trở về, hai người đó đã cố tình tụt lại ở cuối đội, chắc là đang âm mưu cho chuyện này, thảo luận làm thế nào để chuyển nguy hiểm sang cho người khác.”

“Bọn họ… chắc là ở cùng một nhóm.” Sư Liêu Trí nói.

“Xem ra là vậy rồi.” Trần Cường suy nghĩ một lúc, cũng gật gật đầu: “《Kiều Hồng Ký》 mặc dù là một vở hí kịch nổi tiếng, nhưng đối với đại đa số mọi người, vẫn còn rất lạ lẫm, đặc biệt là với những người ở độ tuổi như chúng ta.”

“Bọn họ khẳng định chúng ta sẽ không thể đoán ra được, ngay cả có người biết một chút, cũng khó có thể biết được chi tiết. Hơn nữa, ông ta chỉ là giờ trò một chút ở phần kết cục, nên lại càng khó đoán hơn.”

“Ông ta muốn chúng ta nghĩ rằng Hoàng công tử là vẫn còn sống.” Tả Tinh nhướng đôi mày đẹp: “Nếu như Hoàng công tử mà vẫn còn sống, vậy thì giả thiết Tần Giản bị quỷ nhắm tới sẽ không còn tồn tại nữa, chúng ta cũng sẽ không đề phòng ông ta.”

” Đúng là… càng ngày càng náo nhiệt rồi.”

Chương 271: Kịch

"An tiên sinh." Giọng nói của Thang Thi Nhu vừa nhỏ lại vừa nhẹ, nếu nghe kỹ, dường như còn đang run run, nghe có vẻ vô cùng sợ hãi: "Bức tranh này… bức tranh này thực sự không có vấn đề gì sao?"

Cô ta nhìn An Hiên như muốn cầu cứu, người đàn ông rất lịch thiệp này là chỗ dựa duy nhất của cô trong thế giới xa lạ lại cổ quái này, ít nhất đó là những gì cô nghĩ.

Sau khi đến gặp Hoàng thiếu gia trở về, trong phòng bọn họ lại có thêm một bức tranh.

Bức tranh được treo ở một vị trí khuất tầm nhìn nên ban đầu không ai để ý đến, cuối cùng vẫn là Vưu Kỳ đang nằm trên giường nheo mắt nghỉ ngơi, đã nhận ra có điều gì đó không ổn đầu tiên, nên nhảy dựng lên.

Bởi vì theo góc độ của anh ta, vị trí này trước đó là đặt một chiếc bình hoa.

"Cậu… cậu chắc chắn chứ?" Tần Giản lập tức hỏi, toàn thân mặc một bộ tang phục màu đen, trong lòng ông đang hoảng sợ hơn bất kỳ ai khác.

Mặc dù An Hiên đã bảo đảm với ông ta sẽ không có vấn đề gì, nhưng dù sao xảy ra vấn đề thì cũng là ông ta, chứ không phải An Hiên, trong ác mộng, bảo đảm là thứ vô dụng nhất ngoại trừ lòng tốt.

"Chắc chắn." Đôi mắt trợn to, Vưu Kỳ nuốt khan mấy cái, nhìn vẻ mặt khẩn trương của anh ta, thật sự không giống như đang nói đùa, ở đây không có chỗ để đùa giỡn.

Tiêu rồi…

Vừa mới đi gặp Hoàng thiếu gia về đã gặp phải chuyện như vậy, nếu nói không có vấn đề gì là đang tự lừa dối mình.

An Hiên nheo mắt lại, biết rằng những người của mình rất có thể đang bị nhắm tới.

Điều anh ta muốn tìm hiểu nhất bây giờ, là liệu chỉ mỗi phòng của mình là có thêm một bức tranh, hay trong phòng tất cả mọi người đều có thêm một bức tranh.

Điều này rất quan trọng.

Trong bức tranh vẽ một mỹ nhân đang nhảy múa trong bộ hí phục màu đỏ tươi, bước đi nhẹ nhàng, trên tay xoay vòng hoa lan, những ngón tay ngọc ngà thon dài, chiếc cổ trắng nõn, những đường cong xinh đẹp lờ mờ lộ ra dưới bộ hí phục.

Người vẽ có tay nghề rất xuất sắc, dù vẻ đẹp trong tranh chỉ thể hiện một phần nhỏ trên khuôn mặt nhưng sức hấp dẫn tiềm ẩn vẫn toát ra từ bức tranh.

“An… An tiên sinh?” Thang Thi Nhu tựa hồ cực kỳ sợ hãi, giọng nói đang run rẩy.

An Hiên quản lý biểu cảm của mình rất tốt, sau khi anh ta chuyển sự chú ý về phía Thang Thi Nhu, trong mắt đối phương, An Hiên vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, như thể trên đời không có gì có thể khiến anh ta cảm thấy lo lắng.

Trong lúc nhất thời, Thang Thi Nhu vậy mà cũng thực sự cảm thấy bớt hoảng sợ hơn.

“Cô Đường, không cần lo lắng.” An Hiên cười nói: “Chỉ là một bức nữ hí đồ thôi, chắc là nhân lúc chúng ta rời đi, Chu quản gia đã phái người mang đến, bên trên chắc hẳn có manh mối.”

Sau khi nghe được hai từ "manh mối", Thang Thi Nhu dường như đã lấy lại được hứng thú với hội họa, mặc dù vẫn có chút sợ hãi, nhưng nỗi sợ hãi này là gì so với việc rời khỏi đây càng sớm càng tốt?

Khi cô ta đang quan sát bức tranh một cách cẩn thận, thì An tiên sinh của cô ta sớm đã không còn nhìn vào bức tranh nữa.

Tần Giản, Vưu Kỳ cũng vậy.

Bọn họ chỉ dùng khóe mắt để nhìn.

Tranh, còn có Thang Thi Nhu đang tập trung vào tranh.

Thang Thi Nhu là người cuối cùng trong phòng để ý đến bức tranh, nhưng lại cũng là người nhìn nó lâu nhất và hứng thú nhất.

Thang Thi Nhu nhìn một hồi, đột nhiên cảm giác như khuôn mặt nữ nhân trong tranh như đang có chút nghiêng về phía mình, cô ta nhắm mắt lại lắc đầu mấy cái, khi nhìn lại lần nữa, thì lại chẳng có gì nữa.

Cảnh tượng vừa rồi, tựa như chỉ là ảo giác.

"Cô Thang." Giọng nói khô khốc của Tần Giản vang lên: "Cô đã nhìn ra manh mối gì chưa?"

"Vẫn chưa." Thang Thi Nhu vẫn đang nhìn chằm chằm vào bức tranh, bộ trang phục màu đỏ tươi chói mắt, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy quen thuộc, thậm chí là cảm xúc khao khát xen lẫn trong đó.

Ngay cả bản thân cô cũng không biết rõ nguồn gốc của cảm giác này, nó dường như đã ăn sâu vào trái tim vậy.

"Vậy thì cô hãy nhìn kỹ hơn một chút." Giọng nói của Tần Giản thoang thoảng vang lên, nghe có vẻ không chân thật.

Ngay khi Thang Thi Nhu nheo mắt và muốn đến gần để nhìn rõ hơn, một loạt tiếng gõ cửa bất ngờ làm gián đoạn mọi thứ: “Bang, bang, bang!”

Người đến vô cùng không khách khí, ván cửa bị đập vang lên tiếng rất lớn.

Thang Thi Nhu như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào vị trí cửa, một lúc lâu sau mới định thần lại, cho dù cô ta có ngu ngốc đến đâu, lúc này cũng nhận ra, bức tranh này… e rằng tuyệt đối không đơn giản chỉ là có manh mối.

Sau khi cánh cửa mở ra, đứng bên ngoài là người phụ nữ trung niên lúc trước.

Người phụ nữ vẫn mang khuôn mặt chết chóc nói bằng giọng máy móc: “Hôm nay sau khi bắt mạch xong, thiếu gia đã uống thuốc theo đơn mà các vị kê, hiệu quả rất nhanh, vì để cảm ơn các vị đại phu, buổi tối thiếu gia muốn mời các vị tham gia vào một vở kịch do ngài sắp đặt.”

Dừng một chút, người phụ nữ trung niên lại nói: “Tối nay.”

“Diễn kịch?” Vưu Kỳ vốn đã cao lớn thô kệch, nghe xong liền cảm thấy gáy mình dày lên thêm một vòng nữa, rất lâu sau mới rặn ra được một câu: “Có thật không?”

“Chúng ta chỉ là một đám đại phu làm sao mà biết diễn kịch?” Tần Giản vội vàng thoái thác, sắc mặt ông ta còn không bằng Vưu Kỳ: “Kỹ năng… kỹ năng phải có chuyên môn, chúng ta thôi không gây phiền phức cho Hoàng thiếu gia nữa, để thiếu gia hát một mình là đủ rồi.”

Người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm vào Tần Giản, sự lạnh lùng trong mắt cô ta khiến Tần Giản sợ đến mức rụt cổ lại.

Thật ra, ông ta và Vưu Kỳ đều không phải là người nhát gan, dù sao cũng là người chơi cũ rồi, nhưng quả thật là nhiệm vụ này quá quỷ dị rồi.

“Ngươi là Tần Giản?” Người phụ nữ trung niên hỏi.

Tần Giản ngây người ra, sau đó nuốt khan, thận trọng gật đầu: “Đúng, là ta, có chuyện gì…”

Còn chưa kịp đợi ông ta hỏi xong thì đã thấy người phụ nữ trung niên lấy từ trong tay ra một cuốn sổ nhỏ bìa màu xanh lam, rồi như là làm trò ảo thuật lấy từ trong tay áo ra một chiếc bút lông, đưa cọ vào miệng làm ẩm nó mấy cái, rồi viết gì đó vào bên trong cuốn sổ.

“Ngươi… Ngươi đang làm gì vậy?” Tần Giản bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương.

“Tần Giản nói sẽ không đến tham gia vở kịch thiếu gia biên.” Người phụ nữ trung niên cúi đầu viết, dùng giọng như cái máy lặp đi lặp lại: “Ông ta không nể mặt thiếu gia.”

“Chết tiệt!” Tần Giản lập tức hoảng sợ: “Ta nói không nể mặt Hoàng thiếu gia khi nào hả?”

“Ông ta còn mắng chết tiệt.” Người phụ nữ trung niên tiếp tục ghi chép.

Trình độ năng lực của NPC này gần như có thể so sánh với đội sao đỏ thời học sinh, khả năng đâm thọc mách lẻo chỉ có hơn chứ không kém.

“Chờ đã.” An Hiên đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy cây bút trong tay của người phụ nữ trung niên, cười cười nói: “Làm phiền ngươi nói với thiếu gia nhà các ngươi một câu, tối hôm nay chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.”

Người phụ nữ trung niên lại đưa ánh mắt về phía ba người Tần Giản, Vưu Kỳ và Thang Thi Nhu, sau khi thấy không còn

ai có ý kiến nào khác nữa, khóe miệng giãn ra, để lộ một nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng.

Cô ta cất quyển sổ đi, tiếp theo lại lấy ra một quyển sổ khác từ trong lòng, vô cùng tự nhiên giải thích: "Đây là yêu cầu của thiếu gia, các vị đại phu chấp hành theo là được."

Sau khi An Hiên đưa tay ra nhận lấy thì phát hiện ra đó không phải là một cuốn sổ mà là một mảnh giấy đã được gấp lại rất nhiều lần.

Sau khi từ từ mở tờ giấy ra, những gì hiện ra trong tầm mắt là những khuôn mặt được trang điểm cổ quái (những nhân vật trong hí khúc), các loại hí phục với màu sắc khác nhau, còn có một số … nhân vật đang thực hiện những hành động cổ quái.

Cách vẽ gần giống như nét vẽ trong các bức tranh đơn giản của trẻ em, động tác của nhân vật cực kì đơn giản, đều là những động tác cơ bản của nâng tay hay nâng vai, nhưng không biết tại sao, khi dùng phương thức này để vẽ ra, lại trông đặc biệt quỷ dị.

Chương 272: Đạo cụ

"Đây hình như là… một vở kịch sân khấu." Thang Thi Nhu sáp tới gần thì thầm: "Tôi đã từng luyện tập với những người đến từ học viện nghệ thuật trong đoàn nghệ thuật của trường, những bức phác họa do giáo viên của bọn họ vẽ cũng hơi hơi giống như này."

"Kịch bản sao?" Vưu Kỳ trừng to mắt hỏi.

An Hiên cất tờ giấy đi, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên, hỏi: "Kịch của thiếu gia chỉ có mấy người chúng ta, hay là tất cả mọi người đều phải đi?"

"Tất cả."

"Vậy cái này cũng là tất cả mọi người đều có một bản phải không?" An Hiên ám chỉ tờ giấy trong tay.

"Không phải." Người phụ nữ trung niên lắc đầu: "Sau khi các vị xem xong, tôi còn phải mang đến cho các vị đại phu trong hai chái phòng khác xem."

Vừa dứt lời, người phụ nữ trung niên đã đưa tay ra, rõ ràng là muốn lấy lại tờ giấy.

An Hiên mỉm cười, giọng điệu rất cung kính nói: "Cô xem như thế này có được không, cũng không làm phiền cô phải đi chuyến khác nữa, để ta đi thông báo cho bọn họ những thông tin trên tờ giấy này."

Người phụ nữ trung niên lạnh lùng nhìn anh ta, một lúc sau mới hỏi: "Vậy ngài có thể đảm bảo bọn họ đều sẽ tham gia không?"

Gật đầu, An Hiên đáp: "Tôi đảm bảo."

“Nửa đêm canh ba.” Người phụ nữ trung niên dùng giọng điệu nhất quán thông báo: “Theo tiếng trống báo hiệu, tất cả các vị đại phu xin hãy chuẩn bị theo yêu cầu của thiếu gia, tập trung tại hí thủy đài bên hồ.” (theo giờ Trung Hoa cổ, có 24 giờ một ngày, canh ba là từ 23 giờ đến 1 giờ sáng ngày hôm sau.)

“Lát nữa các vị có thể đi dùng bữa, ở đình bên hồ, đồ ăn đã chuẩn bị sẵn cho các vị, những đồ dùng cho diễn kịch đều được đặt gần đình, đừng quên.”

“Yên tâm.” An Hiên trả lời.

Người phụ nữ trung niên sau khi nhìn An Hiên thêm vài cái nữa rồi quay người rời đi, cũng giống như trước đó, bước chân của người phụ nữ này nhìn có vẻ chậm rãi, nhưng tốc độ lại nhanh đến kì lạ, trong nháy mắt đã biến mất.

Diễn kịch…

“Nghe kịch đã đủ sợ rồi, lần này còn bắt chúng ta đi diễn kịch?” Vưu Kỳ đầu ong ong: “Diễn cùng ai? Quỷ sao?”

Thang Thi Nhu vốn đã kinh sợ sắp không chịu nổi, nghe thấy lời này chân mềm nhũn ra, vừa rồi cô ta bị sự quỷ dị trong bức tranh thu hút, vài tiếng sau, lại phải đi diễn kịch cùng với vị Hoàng thiếu gia kia.

“Vưu huynh đệ.” An Hiên quay người, dùng giọng điệu không thể nghi ngờ nói: “Nếu như anh không muốn đi, cũng không ai ép buộc anh.”

Vưu Kỳ liền ngưng bặt, không nói thêm gì nữa.

Anh ta vốn dĩ cũng chỉ là phàn nàn vài câu, nhưng vẫn hiểu được mức độ quan trọng của nó, nếu đi có thể sẽ xảy ra chuyện, nhưng nếu không đi thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, ngoài ra còn có bức tranh vừa nhìn là đã biết là kỳ quái này trong phòng.

“An tiên sinh.” Giọng điệu của Tần Giản đối với An Hiên khách sáo hơn rất nhiều, ông ta nhìn tờ giấy trong tay An Hiên, dò hỏi: “Chúng ta… cần đi thông báo cho những người khác không?”

An Hiên quay đầu lại, nhìn Tần Giản mấy giây, sau đó đột nhiên mỉm cười: “Tần lão tiên sinh là đang nói cái gì vậy, mọi người đều là những người đáng thương bị cuốn vào trong ác mộng, giúp đỡ lẫn nhau là điều cơ bản nhất.”

Tần Giản sửng sốt một chút, mới nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng bào chữa: “Là tôi đã lỡ lời, ý tôi là… anh xem bao giờ chúng ta đi thì thích hợp?”

“Ngay bây giờ.” Nắm chặt tờ giấy trong tay, An Hiên không chút do dự nói: “Thà sớm thông báo cho người khác còn hơn là muộn, để mọi người có thể sớm chuẩn bị.”

“An tiên sinh nói có lý.” Thang Thi Nhu lặp lại: “Chúng ta có thể cùng nhau thảo luận để đưa ra những giải pháp tốt hơn.”

Đối với lời nói của Thang Thi Nhu, Tần Giản và Vưu Kỳ thậm chí đến khách sáo bề ngoài cũng lười chẳng muốn làm.

Sau khi đóng cửa lại, bốn người An Hiên trước tiên đi về phía căn phòng bên cạnh nơi Tả Tinh và những người khác đang ở, tuy nhiên, bọn họ còn chưa kịp gõ cửa thì cánh cửa đã tự động mở ra, mái tóc vàng rối bù như tổ gà của Sư Liêu Trí vô cùng bắt mắt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tả Tinh ở bên cạnh hỏi.

Rất hiển nhiên, vừa rồi bọn họ đã nhìn thấy người phụ nữ trung niên đi vào phòng bên cạnh, nên đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Tối nay chúng ta phải diễn kịch.” An Hiên cầm tờ giấy đi vào phòng bọn họ, nói thẳng vào vấn đề: “Hoàng thiếu gia yêu cầu, cùng với anh ta.”

Trước khi Tả Tinh và những người khác kịp phản ứng, An Hiên đã quay người và đi về phía căn phòng nơi Giang Thành và những người khác đang ở.

Nhưng điều bọn họ không ngờ tới chính là mấy người Giang Thành đã đi ra trước một bước rồi, chặn đám người An Hiên ra khỏi cửa: "Xảy ra chuyện gì?" Hạ Manh nâng cằm hỏi.

Lời trong lời ngoài, cô ta cũng cũng không thèm nể mặt An Hiên.

An Hiên liếc nhìn cánh cửa phòng Giang Thành đã đóng kín, quay mặt đi, nói: "Vừa rồi Chu quản gia đã phái người đến, thông báo đêm nay sẽ diễn kịch." Anh ta ngưng một chút: "Là Hoàng thiếu gia yêu cầu, cùng với anh ta."

Nghe vậy, sắc mặt của tên mập trở nên đặc sắc ngoài dự kiến.

"Đêm nay." An Hiên nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành: "Canh ba."

Hiện trường im lặng một hồi, Giang Thành cũng đang nhìn chằm chằm An Hiên, nghiêng đầu bình tĩnh nói: "Thật sự là dọa chết tôi rồi."

Vài ánh mắt như có như không nhìn về phía khuôn mặt của Giang Thành, một lát sau lại rời đi không để lại dấu vết.

Chỉ có Thang Thi Nhu vẫn đắm chìm trong thế giới của chính mình, không nhận thấy bầu không khí có gì khác trước, cô ta nhìn Giang Thành không nghiêm túc, lo lắng nói: "An tiên sinh vừa có được tin tức liền đến thông báo cho mọi người ngay, nếu không thì đã là người phụ nữ trung niên kia đến rồi!"

Cô ta rất muốn ghi công với An Hiên, như thể trong ấn tượng của cô ta, tiếp xúc với người phụ nữ trung niên cổ quái

và đáng sợ đó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không hay.

Nghe vậy, ánh mắt An Hiên bất giác chớp động một cái.

"Vậy xem ra thực sự phải cảm ơn An tiên sinh rồi." Người lên tiếng là Tả Tinh, cô ta vốn có chút không hài lòng với việc An Hiên tự ý xông vào phòng của bọn họ, hiện tại dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

"An tiên sinh đã chặn tin tức trước, có phát hiện được gì không?" Giang Thành dùng giọng van xin hỏi.

An Hiên vẫn là bộ dạng bình thản gió nhẹ mây bay như cũ: "Đây là của Hoàng thiếu gia cử người mang đến, bên trên có đánh dấu những thứ chúng ta cần chuẩn bị, cũng như tư thế, động tác các loại gì đó." Anh ta mở tờ giấy ra, nói một cách rất tự nhiên.

"Trời sắp tối rồi." Đột nhiên có người nói.

Ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời cách đây không lâu vẫn còn ở trên đầu, lúc này đã nghiêng về hướng Tây, đường chân trời chỉ còn lại một chút dư quang, mọi người đều biết tốc độ thời gian trong thế giới ác mộng không thể so sánh với tốc độ thời gian ở thế giới hiện thực.

Nhưng thế giới này, vẫn là quá khoa trương rồi.

Có vẻ như tất cả những điều này… đều là để chuẩn bị cho vở kịch tối nay.

"Đi ăn cơm trước đi." Tên mập đề nghị: "Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện."

Bởi vì trong lòng có chuyện, nên bữa tối hôm nay cũng không ai có cảm thấy ngon, vừa nghĩ đến Hoàng thiếu gia kia sẽ xuất hiện vào đêm nay, trân tu mĩ vị gì cũng đều không nuốt được.

Sau khi ăn uống qua loa, mọi người tập trung lại cùng nhau, đi đến một cái cây bên ngoài đình.

Ở đây có đặt một vài chiếc hòm lớn, chắc đây là đạo cụ mà đêm nay sẽ dùng đến rồi.

Mở hòm ra, bên trong có những chiếc đầu người được sắp xếp ngay ngắn.

Có điều là đầu người giả, làm bằng bột giấy, bên ngoài lại dùng một ít thuốc nhuộm rẻ tiền để vẽ ngũ quan, đánh má hồng gì đó.

Bên trong đầu người là rỗng, có hai lỗ lớn đục lỗ tương ứng với mắt, cầm trên tay rất nhẹ.

Vưu Kỳ cầm một cái lên, làm động tác so sánh với đầu mình, sắc mặt kỳ quái nói: “Thứ này… sao lại trông giống như người giấy để đốt cho người chết vậy?”

Chương 273: Kịch hay bắt đầu

Vưu Kỳ giống như một kẻ hủy diệt bầu không khí biết đi, sau khi bị anh ta nói như vậy xong, tay của Thang Thi Nhu run lên, đầu giấy rơi xuống đất.

Sau khi đầu người lăn trên mặt đất mấy vòng, nó va vào chiếc hòm, phát ra một tiếng "tịch" nhẹ rồi dừng lại.

Nhưng điều mà mọi người không ngờ tới là, đầu người giấy dừng lại lắc lư, vừa vặn quay mặt về phía Thang Thi Nhu đang đứng.

Công nghệ thô sơ, khóe mắt như bị xé ra kia hơi nhếch lên, vị trí khóe miệng bị bút đỏ cào mạnh một đường, cảm giác đó giống như là … đang cười với cô ta vậy.

Một cơn ớn lạnh lan dọc sống lưng của Thang Thi Nhu.

Giây tiếp theo, nó lan ra khắp cơ thể.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, cũng giống như đêm qua, mặt hồ trong đêm dần dần bị sương mù từ đâu thổi tới, ba đội thận trọng co ro trong phòng của mình.

Tất cả các ngọn nến đều được thắp sáng, nhưng không ai phát ra bất kì âm thanh nào.

Tất cả bọn họ đều đang chờ đợi.

Đang chờ tiếng trống vang lên như tiếng còi mở màn của một vở kịch hay, và … Hoàng thiếu gia.

Ba cái đầu người được đặt trong góc phòng, dưới ánh nến mờ ảo, tên mập chỉ liếc qua một cái, đã sợ đến dựng cả tóc

gáy.

Mặc dù những cái đầu người giấy này ban ngày trông có vẻ thô ráp, nhưng khi lung linh dưới ánh nến vào ban đêm, cái nào cái nấy đều trông như đang nhe răng trợn mắt sống lại.

Sau đó, bác sĩ giải thích với anh ta rằng, tay nghề của những đầu giấy này tuy thô ráp, nhưng đều được làm rất tốn công, người làm ra nó là một bàn tay có kinh nghiệm, mỗi đường mỗi nét đều rất có thần, thợ thủ công bình thường không thể làm được.

Tên mập tựa hồ cũng đã hiểu đôi chút, nhưng anh ta biết bác sĩ cũng rất giỏi vẽ tranh, chỉ với vài nét vẽ đã có thể phác họa ra cái thần quan trọng nhất của một người, trước đây chính là thông qua vài bức tranh của bác sĩ mới tìm được Hạ Manh.

Người ta nói rằng nghệ thuật đều có sự kết nối, cả hai hẳn đều có điểm tương tự nhau.

Trong lòng anh ta đang thầm nghĩ.

"Hả?" Một giây tiếp theo, ánh mắt của tên mập đột nhiên chuyển động.

"Anh làm cái gì mà kinh ngạc như vậy?" Hạ Manh trầm giọng hỏi, lúc này cô ta cũng đang căng thẳng, âm thanh đột ngột của tên mập cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Giang Thành quay đầu lại, nhìn chằm chằm anh ta hỏi: "Sao vậy?"

Lúc đầu tên mập không lên tiếng, một lúc sau mới lí nhí không được tự tin, hỏi: "Hai người… vừa rồi có nghe thấy gì không?"

"Không."

"Anh nghe được cái gì?" Giang Thành hỏi ngược lại.

“Tôi cũng không biết.” Tên mập thành thật nói: “Lạch bạch lạch bạch, giống như… giống như có thứ gì đó …” Anh ta ngưng một chút, suy nghĩ một lúc rồi nuốt nước bọt nói: “Đang bơi lội trong hồ.”

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Manh lập tức thay đổi: “Anh chắc chắn không?”

“Không.” Tên mập có chút căng thẳng: “Nhưng tôi thật sự…”

“Tùng!”

Ánh mắt của ba người đồng thời thay đổi.

Đó là tiếng trống.

Tuy rằng âm thanh không lớn lắm nhưng có thể nói là rõ ràng trong màn đêm tĩnh mịch này.

Tiếng trống thanh tao và lan xa dọc theo mặt hồ.

“Tùng!”

Lại thêm một tiếng nữa.

“Cầm đồ đạc, chúng ta đi.” Giang Thành đội đầu người giấy lên trước, sau đó chậm rãi kéo cánh cửa ra một khe hở.

Bên ngoài mặt hồ sương mù dày đặc, thậm chí che phủ cả mặt hồ, nếu như không phải có không khí lạnh lẽo kia, nơi đây thật sự giống như tiên cảnh nơi hạ giới.

Tên mập và Hạ Manh cũng đội đầu người giấy lên, đi theo Giang Thành ra ngoài.

Hiện tại tầm nhìn không tốt, ba người bọn họ lại đều đang mặc hí phục, đội đầu người giấy, không nghe giọng nói, rất khó phân biệt được ai là ai.

Cứ như vậy, ba người mò mẫm tìm đường đến bên hồ, trong lúc này, ba người mỗi người đều kéo tay áo của một

người

Đây là chủ ý của Giang Thành, dù sao ở cái nơi quỷ này, cho dù có mất tích trong một phút, thì khi quay trở lại, nói không chừng có thể là thứ gì đó khác rồi.

Tốc độ của hai nhóm còn lại nhanh hơn bọn họ một chút, lúc này đã tập hợp, đang đứng bên hồ, nhìn về phía bên kia.

Bên kia hồ… mơ hồ có ánh sáng.

Lúc đầu chỉ có vài chiếc, sau đó là mười mấy chiếc, rồi cuối cùng là mấy chục chiếc, tất cả đều là những chiếc đèn lồng đỏ rực, bồng bềnh trên mặt hồ, lang thang trong sương mù.

Nó giống như những con mắt đỏ ngầu bị khoét ra.

"Tiếng trống đã vang lên rồi, không thể chậm trễ nữa." Giọng nói của An Hiên từ trong một cái đầu người vang lên: "Chúng ta hãy tập trung tại địa điểm đã chỉ định trước, sau đó mới bắt đầu chuẩn bị."

Không ai có ý kiến phản đối, việc này đã được quyết định ngay từ đầu.

Sau khi đi nửa vòng dọc theo hồ, cuối cùng bọn họ cũng tìm được một trạch viện hẻo lánh ở vị trí được đánh dấu trên giấy.

Dường như đã lâu không có người đến viện này, khi cánh cửa gỗ bị đẩy ra, phát ra một tiếng "cót két" kéo dài chói tai.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, bên dưới ánh trăng đang chiếu sáng, trong không gian trống trải trước mặt bọn họ, có đặt hai chiếc kiệu hình vuông màu đỏ.

Rèm che trước cửa kiệu được mở ra và kéo sang hai bên trái phải, bên trong chỉ có một chiếc ghế ngồi.

Bốn xung quanh chiếc kiệu có những hoa văn cát tường đầy màu sắc, vô cùng vui mừng, trông có vẻ như là được các gia đình giàu có sử dụng để đón dâu.

Nhưng lúc này, không ai cảm thấy vui mừng, bởi vì vở kịch mà đêm này bọn họ sắp phải diễn, chính là dùng hai chiếc kiệu đỏ này để… đón dâu.

Canh ba nửa đêm… đón dâu.

"Đều đã ghi nhớ hết các bước chưa?" Vẫn là giọng nói của An Hiên, nhưng vào lúc này, một người vốn luôn rất bình tĩnh như anh ta, trong giọng điệu lại có chút run run.

"Người trong phòng chúng ta, cộng thêm Trần huynh đệ, là tổ thứ nhất." An Hiên nói: "Sau tiếng trống thứ ba, chúng ta đi lên trước, sau đó những người còn lại là tổ thứ hai, chờ tiếng trống thứ tư vang lên xong sẽ lên trước tiếp ứng."

"Nhớ kỹ." An Hiên hạ giọng nhấn mạnh: "Sau khi vở kịch bắt đầu, tất cả mọi người đều không được nói chuyện, không được làm bất kì động tác nào không nằm trong yêu cầu, càng không được cởi đầu người giấy và hí phục ra, để tránh sinh biến."

"Tiếng trống thứ năm là đổi kiệu, người trong kiệu không cần di chuyển. Tiếng trống thứ sáu là để hai nhóm người khiêng kiệu lần lượt tản ra sang hai bên trái phải, sau đó quay lại đây tập hợp, chờ khi tiếng trống thứ bảy vang lên, thì vở kịch này kết thúc."

"Được rồi." Anh ta hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra, đôi mắt lộ ra trong đầu người giấy nhàn nhạt phản chiếu ánh sáng: "Hy vọng mọi người đều có thể bình an vượt qua cửa ải này."

Lời vừa dứt, hai nhóm người liền lao lên chiếc kiệu đỏ của mình, chuyện này đều đã được bàn bạc từ trước đó.

Một nhóm năm người, bốn người khiêng kiệu, một "tân nương".

Nếu như đã là tân nương, tất nhiên là nên do phụ nữ đảm nhiệm thì thích hợp hơn, vậy nên trong nhóm của An Hiên chỉ có Thang Thi Nhu là phù hợp, còn trong nhóm Giang Thành có hai người phụ nữ là Hạ Manh và Tả Tinh.

Mặc dù đều là diễn kịch, nhưng ít nhất ở góc độ cảm quan, đóng vai tân nương sẽ nguy hiểm hơn, mặc dù trong kịch bản không hề đề cập đến việc ai sẽ là người đón tân nương vào đêm khuya.

Nhưng chỉ cần là người hiểu biết thì đều sẽ hiểu, tân lang chính là Hoàng thiếu gia.

Bởi vì thiếu gia mới là nhân vật chính đêm nay.

Nói trắng ra thì những người như bọn họ chỉ là những nhân vật phụ để hợp tác với anh ta mà thôi.

Ngay khi tên mập nghĩ rằng Hạ Manh và Tả Tinh, hai người phụ nữ có vẻ ngoài sắc sảo sẽ phát sinh tranh chấp về vấn đề này, thì Tả Tinh đã chấp nhận nó một cách rất dễ dàng.

Điều này thực sự khiến tên mập hơi sốc.

Có vẻ như trong mắt Tả Tinh, tân nương được gả cho thiếu gia nhà họ Hoàng, mới an toàn hơn.

Chương 274: Sai lầm

Ba tiếng trống nhanh chóng vang lên, cùng với tiếng trống vang lên, là tiếng hát hí khúc.

Trên mặt hồ sương mù dâng trào, một thân ảnh màu đỏ từ trong hồ hiện ra, như đang đứng trên mây.

Dáng vẻ thướt tha, vòng eo thon thả, đầu đội mũ phượng, vai khoác ráng hồng.

Một số chiếc đèn lồng lớn màu đỏ lơ lửng ở hai bên trái phải, phản chiếu màu đỏ của hồ nước xung quanh.

Trông như những đôi mắt đỏ ngầu.

Tiếng hí khúc trôi dạt bất định, cùng với những động tác quỷ dị của người hát, càng mang đến cho người ta một cảm giác u ám buồn đau.

Hoàng thiếu gia… quả nhiên là quỷ.

Tần Giản đầu đội chiếc đầu người giấy, không khỏi run rẩy bắp chân.

Ông ta là một trong những người khiêng kiệu ở tổ thứ nhất, cùng với việc ông ta đang run rẩy, toàn bộ chiếc ghế kiệu cũng bắt đầu rung chuyển theo.

Thang Thi Nhu đang ngồi trong kiệu, hai tay chồng lên nhau, nắm chặt vạt áo, khuôn mặt không còn một giọt máu.

Thoạt nhìn, trông cũng không khác gì quỷ mấy.

Nhưng may thay, rèm che bốn xung quanh kiệu đều đã được hạ xuống, nên cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh, chứ không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra trên hồ.

Không ai dám phát ra âm thanh.

Trong khoảng thời gian rất ngắn sau khi ba tiếng trống vang lên, Tần Giản, An Hiên, Trần Cường và Vưu Kỳ, bốn người khiêng kiệu liền cùng nhau dùng sức nhấc kiệu lên, sau đó chạy về phía địa điểm đã chỉ định.

Đó là một sân khấu cũ kĩ được làm bằng gỗ.

Nó được xây dựng ngay cạnh hồ, dọc theo mặt nước.

Tuy nhiên, rõ ràng là đã bị bỏ hoang từ lâu, xung quanh toàn là lau sậy cao bằng nửa người và các loại thực vật thủy sinh, ban ngày bọn họ từ phía xa nhìn ra hồ, không hề phát hiện ra.

Bây giờ sân khấu này cũng bị sương mù ăn mòn, xung quanh là bóng tối, không biết rút cuộc đang ẩn giấu thứ gì.

Những người khiêng kiệu bước lên sân khấu bằng gỗ, phần gỗ dưới chân rõ ràng đã mục nát, thỉnh thoảng vang lên những tiếng "cót két" chói tai, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể dẫm vỡ ván gỗ, rơi xuống dưới nước.

Đi theo con đường đã được luyện tập trước đó, mất người hít một hơi thật sâu, lắc lư chiếc kiệu và chạy bộ hai lần dọc theo sân khấu gỗ.

Dùng lời trước đó của An Hiển để nói, dụng ý đại khái của cảnh này là đưa tân nương từ trong nhà ra, sau đó đưa đến phủ của tân lang.

Sau khi khiêng chiếc kiệu lắc lư một hồi, tiếng trống thứ tư cuối cùng cũng vang lên.

Đám người An Hiên lập tức cùng nhìn về một hướng.

Dựa theo sự sắp xếp của cảnh kịch này, không lâu sau, người của nhóm thứ hai sẽ đi tới từ hướng này.

Sau đó, khi đã hoàn thành việc bàn giao phân đoạn của cảnh kịch này xong, là bọn họ có thể đi rồi.

Trước mắt cũng là thời khắc An Hiên lo lắng nhất, anh ta lo lắng… nhóm thứ hai sẽ không xuất hiện.

Trên đường đi rất có khả năng sẽ xảy ra sự cố bất ngờ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã được một khoảng thời gian trôi qua kể từ sau khi tiếng trống thứ tư vang lên, nhưng phương hướng trước mặt vẫn bị bao phủ bởi một lớp sương mù mỏng như cũ.

Nhóm thứ hai vẫn chưa xuất hiện.

Hay là … đã có chuyện gì xảy ra?

Ngay lúc An Hiên đang nhanh chóng nghĩ cách làm thế nào để đối phó, thì một chiếc kiệu màu đỏ như máu lao ra khỏi màn sương, đi tới sân khấu nơi bọn họ đang đứng.

An Hiên lập tức cảm thấy phần thân chiếc kiệu rung lên một cái, xem ra những người khác cũng lo lắng giống như anh ta, sợ nhóm thứ hai không tới.

Khi nhìn thấy chiếc kiệu cuối cùng cũng xuất hiện, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ lập tức khiêng chiếc kiệu tiến lên nghênh đón, hai chiếc kiệu đỏ giống hệt nhau bắt đầu diễn kịch cùng nhau.

Nói là diễn kịch cùng nhau, nhưng cốt truyện và động tác đều vô cùng đơn giản, dù sao thì trong số bọn họ cũng chưa từng có ai diễn một vở kịch như vậy, nếu hành động phức tạp hơn thì sẽ thực sự sẽ rất phiền phức.

Chiếc kiệu của nhóm Giang Thành và chiếc kiệu của nhóm An Hiên đi vòng quanh nhau hai vòng, tiếng hát hí khúc i i a a vang vọng bên tai bọn họ, từ trái qua phải, vô cùng quỷ dị.

Mà xung quanh tràn ngập sương mù, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một khu vực nhỏ lân cận, về phần trên hồ có thứ gì thì bọn họ không nhìn thấy, cũng không dám nhìn.

Bây giờ suy nghĩ của tất cả mọi người đều là hoàn thành vở kịch này càng sớm càng tốt.

Hy vọng không có chuyện gì xảy ra.

Tiếng trống thứ năm đã vang lên.

Hai nhóm nhìn nhau một cái, rồi vô cùng ăn ý đồng loạt dừng động tác, từ từ hạ kiệu xuống, sau đó làm theo hướng dẫn trên tờ giấy, bước theo nhịp điệu của tiếng hát hí khúc, bước những bước quỷ dị và máy móc, nhảy lên nhảy xuống rời khỏi chiếc kiệu, cuối cùng đến chỗ chiếc kiệu của đối phương, để thay thế vị trí của đối phương.

Hai nhóm người đi ngang qua nhau, tương đương với việc chiếc kiệu không chuyển động, chỉ là người khiêng kiệu đổi vị trí cho nhau.

Toàn bộ khung cảnh cổ quái lại trầm mặc, Tần Giản đội đầu người giấy cảm thấy vô cùng khó chịu, như thể trong trang phục có rất nhiều giòi bọ đang bò lổm ngổm.

Bọn họ đang đợi, tất cả mọi người đều đang đợi.

Hai nhóm người dừng lại bên cạnh chiếc kiệu, đứng yên nghiêm nghị, không ai dám gây ra tiếng động, bên trong kiệu càng là đến tiếng thở cũng không nghe thấy.

Bọn họ đang đợi tiếng trống thứ sáu vang lên.

Sau khi tiếng trống thứ sáu vang lên, là bọn họ có thể tản ra rời đi, sau đó trở về trạch viện bỏ hoang tập hợp.

Mặt hồ bị nhốt trong cả một trạch viện rộng lớn này mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng tồi tệ, âm u quỷ dị, như thể dưới nước chứa đầy linh hồn người chết.

Bọn họ thậm chí còn nghi ngờ rằng khi lao tới mép nước và cầm đèn nhìn xuống, khuôn mặt phản chiếu trong nước không phải là khuôn mặt của chính họ.

Có lẽ… là một con lệ quỷ nhe nanh trợn mắt với khuôn mặt xanh lục cũng nên.

Khi tiếng hát ai oán sắp đến cao trào, cuối cùng bọn họ cũng nghe thấy tiếng trống thứ sáu.

Cả chiếc kiệu rung lên một cái, An Hiên hiểu ra, tất cả mọi người đều thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nhóm ở phía đối diện cũng như vậy vậy, đám người của Tả Tinh, Giang Thành phản ứng còn nhanh hơn nhóm An Hiên, bọn họ lập tức khởi kiệu, chạy về một hướng khác.

Với tư cách là nhóm thứ hai, bọn họ cần phải đi thêm một vòng nữa, sau khi nhóm An Hiên đã quay trở lại sân viện tập kết rồi, bọn họ mới về đến.

Nhóm người An Hiên nắm cây khiêng, lập tức đặt chiếc kiệu lên vai, sau đó sơ tán theo lộ trình đã sắp xếp.

Trên đường trở về, tốc độ của bọn họ rõ ràng đã nhanh hơn lúc đến.

Tiếng hát trên mặt hồ phía sau dần dần lắng xuống, nếu lúc này tháo đầu người giấy của Tần Giản ra, sẽ thấy thần sắc của ông ta không biết là đã tốt hơn bao nhiêu lần so với khi mới nghe thấy tiếng hát.

Ông ta vốn đã nghĩ… hôm nay sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.

Dùng khóe mắt liếc nhìn An Hiên ở hàng đầu bên cạnh, Tần Giản hơi nheo mắt lại.

Đúng như dự đoán, An tiên sinh này quả nhiên đã có một số thủ đoạn, những gợi ý mà anh ta đưa ra cho bản thân đã thực sự cứu mình một mạng.

Mặc dù lúc này còn quá sớm để nói điều này, nhưng ông ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng sau khi tiếng hát hí khúc biến mất, luồng khí quỷ dị tràn ngập mặt hồ cũng đã tiêu tán.

Đêm nay… chắc sẽ không có vấn đề gì nữa rồi.

Còn về ngày mai, còn phải xem có ai phạm phải sai lầm chí mạng hơn hay không.

Hơn nữa ông ta cũng hiểu ý của An tiên sinh, trong tay anh ta còn có Thang Thi Nhu, người có thể thế mạng.

Mặc dù không tiếp xúc nhiều với An tiên sinh, nhưng tâm tư thủ đoạn của đối phương quả thực đã khiến một ông lão mấy chục tuổi như ông ta bái phục.

Vô tình liếc An Hiên bên cạnh một cái, trong mắt Tần Giản xuất hiện ra một số suy nghĩ khác, xem ra … manh mối chắc là ở trên người anh ta.

Nhanh lên, nhanh lên chút nữa.

Vưu Kỳ chạy đến mức toàn thân đầy mồ hôi, anh ta nhìn chằm chằm vào trạch viện cách đó không xa, chỉ cần vào đến trong sân, đợi nhóm kia quay lại, nhiệm vụ này sẽ …

“Cót két——”

Một âm thanh ma sát chói tai cắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta.

Giây tiếp theo, cửa sân đột nhiên mở ra, một chiếc kiệu đỏ giống hệt lao ra khỏi sân, xông thẳng về phía bọn họ.

Chương 275: Tân nương

Tần Giản đang chạy phía trước chợt khựng lại, sau đó da đầu như muốn nổ tung, chiếc kiệu còn lại nên ở phía sau bọn họ mới đúng, làm sao có thể trở lại sân viện trước bọn họ?

Phản ứng đầu tiên của ông ta chính là quỷ đã tới tìm mình, chiếc kiệu trước mặt … là quỷ!

"Là chúng tôi!" Có người kêu lên.

Tần Giản kinh ngạc, người đang nói trước mặt đội một cái đầu người giấy, nhưng giọng nói phát ra thì lại là Trần Hiểu Manh.

Chiếc kiệu lao ra đã dừng lại trước mặt bọn họ.

Sau đó, khi Trần Hiểu Manh cởi đầu người giấy ra, ba người khiêng kiệu còn lại cũng lần lượt cởi đầu người giấy ra, để lộ khuôn mặt thật.

Hách Soái, Giang Phú Quý, còn có Sư Liêu Trí với mái tóc vàng rối bù.

Cộng thêm Trần Hiểu Manh, nhóm bốn người đều nhìn bọn họ bằng một ánh mắt cực kì cổ quái lại không thể nắm bắt được, khiến ai nấy đều sởn da gà.

Giống như có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết diễn đạt thế nào.

Lo lắng bị lừa gạt, Tần Giản ngậm chặt miệng mình lại.

Thời khắc này mà quay đầu bỏ chạy thì sẽ thật là ngu ngốc, lựa chọn tốt nhất là yên tĩnh theo dõi.

Ông ta đã bị nhắm đến, sẽ chết chắc nếu ở một mình, ẩn mình trong đám đông mới có cơ hội sống sót.

Trần Cường và Vưu Kỳ phía sau lưng cũng như vậy.

Trong cuộc đối đầu im lặng này, Tần Giản mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng ông ta còn chưa kịp suy nghĩ thì An Hiên bên cạnh cũng đã cởi đầu người giấy ra.

"Tại sao mọi người lại ở đây?" Anh ta nhìn chằm chằm vào mấy người rồi hỏi thẳng vào vấn đề: "Tại sao lại chạy ở phía trước chúng tôi rồi?"

Theo lộ trình diễn tập, nhóm thứ hai nên chạy về sau khi nhóm thứ nhất đã về mới đúng, bọn họ cần chạy thêm một vòng, khoảng cách xa hơn nhóm thứ nhất.

Có thể nhìn ra, những người còn lại cũng vẫn chưa hiểu ra điểm này.

Sắc mặt Tả Tinh hơi thay đổi, nhưng vẫn cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất để nói: "Vừa nãy sau khi các anh rời đi, cửa đi vào sân viện này đã bị khóa lại."

Nghe vậy, đồng tử của An Hiên chợt chấn động.

"Cho đến mãi vừa rồi chúng ta mới lao ra được." Tả Tinh tiếp tục nói, nhìn chằm chằm vào mắt An Hiên.

"Cái gì?!"

Người kinh hô chính là Vưu Kỳ, người đàn ông cao lớn thô kệch này trông lá gan cũng không lớn hơn Tần Giản là bao nhiêu, nghe vậy, sợ đến mức chân tay bắt đầu run rẩy.

"Vậy chúng tôi… vậy chúng tôi vừa rồi, gặp nhóm người kia là … ?" Vưu Kỳ cảm thấy máu trong đầu đột nhiên dâng trào, khiến mắt đỏ bừng.

Nỗi sợ hãi muộn màng này mới thực sự là đáng sợ.

Nghĩ đến hai nhóm người khiêng kiệu diễn kịch cùng nhau, anh ta không ngừng nuốt khan, đây là cách thức để anh ta giải tỏa căng thẳng.

Một bóng người trùm khăn trùm đầu màu đỏ bước ra khỏi chiếc kiệu đối diện, sau khi tháo khăn trùm đầu xuống, là Tả Tinh đóng vai tân nương.

Khoảnh khắc cô ta bước xuống kiệu, giống như đã kích hoạt một chương trình nào, ánh mắt của An Hiên, Tần Giản và những người khác chợt run rẩy, giây tiếp theo, gần như đồng thời thả tay ra.

Cọc khiêng nâng trên vai trượt xuống, khiến chiếc kiệu bọn họ đang nâng cũng mất thăng bằng, rơi xuống đất phát ra tiếng "dong", sau khi lắc lư vài cái, cuối cùng nó cũng ngừng chuyển động.

Giây tiếp theo, nhóm người tản ra như thỏ, khi nhìn lại chiếc kiệu được khiêng về lần nữa, ánh mắt đều đã thay đổi.

Nỗi sợ hãi khổng lồ đọng lại trong mắt, như thể sắp nổ tung.

Cách đây không lâu, bọn họ đã tráo đổi chiếc kiệu với bên nhóm không rõ nguồn gốc kia, chiếc kiệu của bọn họ đã bị khiêng đi, mà bọn họ …

Cổ họng lăn lên cuộn xuống kịch liệt, bọn họ đã khiêng chiếc kiệu của đối phương về!

Theo kịch bản gốc, Tả Tinh lẽ ra đang ngồi trên ghế kiệu của bọn họ, nhưng Tả Tinh… hiện tại lại đang đứng ngay trước mặt bọn họ.

Hơn nữa, Tần Giản trên trán toát ra mồ hôi lạnh, ông ta đột nhiên nghĩ đến cảm giác quỷ dị trước đó đến từ đâu, chính là từ chiếc kiệu được khiêng về này!

Chiếc kiệu này nhẹ hơn trước rất nhiều, tuy rằng vẫn có trọng lượng nhưng dường như chỉ còn lại trọng lượng của bản thân chiếc kiệu.

Hơn nữa … bất luận bọn họ có làm xóc đến mấy, ngay cả khi bọn họ hoảng sợ đánh rơi chiếc kiệu khiến nó rơi xuống đất, bên trong cũng không hề có một âm thanh nào.

Thứ bên trong… dường như đã chết vậy.

Ngay lúc mọi người đang suy đoán có khi nào bên trong trống rỗng không, thì một cơn gió đột nhiên thổi qua, vén một góc rèm trước kiệu lên, xuyên qua khe hở nhỏ này, mấy người cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong kiệu.

Tên mập hơi ngây người ra, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy, Tần Giản ở gần nhất thậm chí còn lùi về phía sau mấy bước.

Khí huyết trong ngực dâng trào, có làm thế nào cũng không thể kiểm soát được.

Ngồi trong kiệu thực, là … một người giấy với đôi lông mày cong và đôi má được tô vẽ.

Người giấy nữ.

Người giấy mặc váy cưới, khăn trùm đầu đã bị gió thổi bay, hai tay làm thành hình hoa lan, ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, đối lập rõ ràng với nó là một khuôn mặt âm trầm nham hiểm.

Trên khuôn mặt làm bằng giấy trắng không có một tia sắc máu, đôi lông mày quyến rũ, khóe miệng nhếch lên, chu sa đỏ tươi trên trán khiến người giấy như sống lại.

Giống như … đang mỉm cười với mọi người.

Sương mù trên mặt cơ bản đã tan đi, ánh trăng sáng chiếu xuống, chiếc kiệu màu đỏ như máu đậu một mình ở bãi đất

trống, cho người ta cảm giác không giống như một chiếc kiệu cưới, mà là một chiếc quan tài màu đỏ như máu.

"Thang Thi Nhu… đã bị gả đi cho Hoàng thiếu gia rồi." Trần Cường khẽ nói, nhìn chằm chằm vào người giấy trong kiệu. …

Chương 276: Đủ rồi

Cuối cùng, bọn họ đã nghe thấy tiếng trống thứ bảy, sương mù trên mặt hồ chậm rãi tan đi, ánh trăng bao phủ mặt hồ, cả mặt hồ mang đến cho người ta cảm giác im lặng đến chết chóc.

Mọi thứ đều đã biến mất.

Giống như nó chưa từng xảy ra vậy.

Thay đổi duy nhất là Thang Thi Nhu đã biến mất.

"Kết thúc rồi." Tả Tinh không khỏi cảm thấy trong giọng điệu có chút thất vọng, nhưng nghe có vẻ như lại xen lẫn một số cảm xúc khác ngoài thất vọng, cô ta quay người nói với đám người An Hiên: "Mau tới đây xem đi, xem chúng tôi… đã phát hiện ra cái gì."

Đẩy mấy bó củi chất ở góc khuất ra, An Hiên đi tới, dưới ánh trăng, anh ta nhìn thấy một người đang co ro trong góc.

Người này tay chân bị trói, trong miệng nhét một khối thứ gì đó, khi thấy có người tới, không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ, sau đó cử động thân thể, cố gắng tiến vào bên trong càng xa càng tốt.

"Đây là…" Tần Giản nhìn người này, trong mắt có chút nghi hoặc.

"Là chúng tôi bắt được lúc nãy." Tả Tinh nhìn chằm chằm người này, giải thích: "Mọi người rời đi không lâu, cánh cửa này đột nhiên bị khóa lại, khi chúng tôi đang bàn cách làm thế nào để thoát ra ngoài, thì nghe thấy có thứ gì đó chuyển động ở gần, lần theo tiếng động, kết quả bắt được cậu ta."

Nói xong, Tả Tinh cố ý liếc nhìn tên mập, nói như thật: "Nếu như không phải vị Giang huynh đệ này linh hoạt, thì suýt chút nữa cậu ta đã bỏ chạy mất rồi."

An Hiên quay đầu liếc nhìn tên mập, nhìn từ trên xuống dưới thân hình to lớn của anh ta.

Tên mập cũng nhìn lại anh ta với ánh mắt rất tự tin, bộ dạng trông rất lợi hại, thực lực rất mạnh mẽ.

"Giang huynh đệ đã vất vả rồi." An Hiên nói.

"Chuyện nhỏ."

"Cửa này… là do tên này khóa lại?" Người lên tiếng là Vưu Kỳ, lúc trước anh ta đã bị người giấy trong kiệu làm cho sợ hãi, hiện tại đã bình tĩnh hơn được một chút, nhưng giọng nói vẫn nghe có vẻ không tự tin.

"Chắc là không phải." Hạ Manh đáp, nói xong chỉ vào vị trí bên hồ, nơi đó với cánh cửa là hai hướng khác nhau: "Chúng tôi là tìm thấy cậu ta ở bụi rậm ven hồ."

"Đã thẩm vấn chưa?" Một lúc sau An Hiên đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, sắc mặt Tả Tinh có chút kỳ quái: "Người này hình như… hình như đầu óc có vấn đề gì đó, cứ một mực im lặng, xem ra đã lang thang rất lâu."

"Cậu ta là người vô gia cư từ bên ngoài chạy vào sao?" Lúc này xuyên qua ánh sáng, Tần Giản cũng đã hơi nhìn thấy quần áo trên người người này, đã bẩn đến mức không nhìn ra hình dạng, khắp nơi đều có vết rách.

Khuôn mặt cũng đen xì đến mức không thể nhìn ra được diện mạo thật.

"Không giống."Sư Liêu Trí hạ giọng nói: "Mặc dù trạch viện này trông có vẻ canh gác lỏng lẻo, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để một người vô gia cư lẻn vào đây được."

“Hơn nữa ông không thấy đâu, lúc chúng tôi bắt người này, rõ ràng là cậu ta rất quen thuộc với địa hình nơi này, nếu không phải Giang huynh đệ nhảy ra tóm lấy cậu ta từ bức tường đổ, thì cậu ta đã chạy thoát rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt An Hiên dần dần tối sầm, một lúc sau mới nói: “Có phải là đầu óc có vấn đề hay không, cứ thử là biết ngay.”

Anh ta gạt đám cỏ dại sang một bên, đi đến trước mặt người này, quỳ xuống, dùng đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào mắt đối phương: “Tôi không có thời gian dành cho cậu, mong cậu thành thật trả lời vấn đề của tôi.”

Anh ta đưa tay ra, chậm rãi đặt lên vai đối phương, ngón trỏ và ngón giữa hơi cong, giây tiếp theo, ngón cái đột nhiên dùng lực, đâm sâu vào khu vực mềm mại theo đường chéo phía trên xương đòn.

Cơn đau dữ dội bất ngờ khiến người này vùng vẫy dữ dội, nhưng trước mặt An Hiên, mọi thứ đều vô ích.

Trừng phạt trước khi đặt câu hỏi là một trò chơi tâm lý phổ biến trong tra tấn, ưu điểm của trò này là có thể làm giảm đáng kể sự phản kháng vô nghĩa của đối phương và thời gian dành cho việc lừa dối có thể xảy ra.

Những giọt mồ hôi lớn chảy ra từ trán người này, có thể tưởng tượng được nỗi đau mà cậu ta phải chịu đựng.

“Đủ rồi.” Chính là tên mập lên tiếng: “Anh hoàn toàn không có hỏi cái gì, thì bảo cậu ta nói cái gì, nếu là tôi, một chữ cũng sẽ không nói cho anh biết!”

Nhìn chằm chằm vào người đàn ông đau đớn và bất lực này, tên mập cố gắng không thương hại cậu ta, nhưng trong tâm trí lại luôn gắn liền sự tra tấn người này với việc mình đã bắt được cậu ta.

Hơn nữa, người này nhìn qua còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng mười hai mười ba, vẫn còn là một đứa trẻ.

An Hiên buông tay ra, sau đó kéo mảnh vải rách trên miệng người đàn ông gần như co rúm lại vì đau này ra, lạnh giọng hỏi: "Cậu tên là gì, đến đây làm gì?"

"Huh——, Huh——" Người này dựa vào tường cực kỳ yếu ớt, nhìn chằm chằm An Hiên, thở dốc, nỗi sợ hãi trong mắt gần như ngưng tụ thành thực chất.

"Còn không nói sao?" An Hiên nheo mắt lại, dường như đã nhận định người này là đang giả vờ, sau đó vươn tay ra, định lặp lại chiêu trò tương tự.

Nhưng ngay khoảnh khắc anh ta vừa đưa tay ra, bàn tay hắn đột nhiên bị người trước mặt nắm lấy, sau đó cắn thật mạnh.

"Ah!"

Người vốn đang bị trói không biết đã cởi trói từ lúc nào, sau đó đột nhiên tức giận, sau khi cắn An Hiên một miếng, lại thuận thế dùng đầu đẩy An Hiên đang nửa quỳ xuống đất ra, An Hiển bởi vì trọng tâm không vững nên lộn nhào một vòng.

Sau đó quay người, lao mình xuống mặt đất gần đó, chui luồn mấy cái rồi biến mất.

Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong nháy mắt, khi những người khác kịp phản ứng thì người này đã biến mất.

Hạ Manh đuổi theo mấy bước, phát hiện một cái lỗ to bằng cái lỗ chó dưới bức tường sân đổ nát.

Có vẻ như đây là nơi người này đã trốn thoát.

An Hiên nắm lấy ngón tay của mình, máu từ giữa chảy ra, xem ra vết cắn khá nghiêm trọng.

Khuôn mặt anh ta hơi run lên vì cơn đau dữ dội, ánh mắt trông như muốn giết người ngay lập tức.

Tên mập thì ngược lại có chút hả hê trước tai họa của người khác, nhưng nhìn vẻ mặt An Hiên, anh ta cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

"Sao lại để cậu ta chạy rồi?" Sư Liêu Trí lập tức dừng lại, mắng An Hiên: "Tốn bao nhiêu công sức mới bắt được, anh đang làm cái gì thế…"

Trước khi anh ta kịp nói ra những điều còn khó nghe hơn, đã bị những người còn lại chặn lại.

Mặc dù vở kịch đã được dàn dựng đã hát xong rồi, nhưng nếu còn tiếp tục lớn tiếng cãi vã, nói không chừng sẽ gây ra rắc rối.

Nói là Hoàng thiếu gia hát kịch trong đêm, nhưng trong trạch viện này ngoại trừ bọn họ ra, không ai có ý định cổ vũ cả.

Chu quản gia, người phụ nữ trung niên, người đàn ông mặt đen, tỳ nữ trẻ tuổi, vân vân, đều không có ai đến.

Quan trọng hơn là Hoàng lão gia cũng không đến.

Trong cả trạch viện rộng lớn, yên tĩnh như thể đều đã chết.

Sau khi bình tĩnh lại, mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, không dám trì hoãn nữa, lập tức đi theo lộ trình ban đầu trở về nơi mình ở, sau khi đóng cửa lại, tên mập mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù chỉ là một gian phòng để ở đậu, nhưng lúc này lại thoải mái hiếm thấy.

Sau khi Hạ Manh trở về, liền đi thẳng đến bàn, rót cho mình một cốc nước lớn rồi uống cạn, như thể điều này có thể làm loãng đi phần nào nỗi sợ hãi tích tụ trước đó.

“Cô để cho tôi một ít!” Giang Thành nhìn cô ta chằm chằm nói.

“Bác sĩ.” Như thể có gì đó nghĩ không ra, tên mập lại gần Giang Thành, nhưng còn chưa đợi anh ta kịp hỏi, đã nghe thấy giọng điệu Giang Thành đột nhiên trở nên trịnh trọng: “Nghĩ không ra tại sao An Hiên lại để người đó đi?”

Chương 277: Kiềm chế

Nghe vậy, tên mập đột nhiên kích động, quả nhiên bác sĩ sẽ không bao giờ làm anh ta thất vọng, bọn trẻ mồ côi luôn có đôi mắt sắc bén.

Giở thủ đoạn nhỏ này trước mặt bác sĩ, thì chỉ có chuốc vạ vào thân.

"Bác sĩ." Tên mập kích động liếm môi: "Anh mau nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Không biết." Giang Thành rất bình tĩnh trả lời.

Tên mập sửng sốt: "Anh không biết?"

"Đương nhiên là không biết." Giang Thành không vui bĩu môi: "Tôi đâu có phải là trăm vạn lý do, làm sao có thể biết hết thảy?" Hắn đổi chủ đề, chỉ vào Hạ Manh nói: "Không tin anh hỏi cô ấy đi, hỏi cô ấy có biết không?"

Tên mập quay đầu nhìn Hạ Manh.

"Tôi cũng chỉ thấy An Hiên cố ý để người đó đi." Hạ Manh cầm cốc nước dùng ngón tay xoa xoa, dường như cũng đang thắc mắc: "Cụ thể mục đích của anh ta là gì, không rõ."

"Đúng vậy, tôi cũng thấy kỳ lạ." Tên mập cau mày, nghi hoặc nói: "Người này trông bộ dạng thì có vẻ như không phải lần đầu tiên tới đây, nói không chừng lại là một manh mối, vậy tại sao anh ta…"

Như chợt nghĩ ra điều gì đó, tên mập lập tức ngẩng đầu nói: "Bác sĩ, chẳng lẽ An Hiên muốn thả cậu ta đi trước, sau đó đợi chúng ta rời đi, mới bắt lại mang về tra hỏi một mình?"

“Như vậy, nếu như trong quá trình thẩm vấn phát hiện được gì, anh ta sẽ hưởng thụ manh mối một mình!” Tên mập nói rất nhanh.

“Trước khi người đó bại lộ, năm người chúng ta suýt chút nữa đã để cậu ta trốn thoát, anh bảo anh ta nửa đêm khuya khoắt một mình đi bắt người?” Hạ Manh nói: “E là anh ta điên rồi.”

“Có lẽ anh ta còn có đồng phạm thì sao!” Tên mập nói: “Cái tên Tần Giản kia, còn có… còn có cái tên Vưu Kỳ, tôi cũng cảm thấy có cái gì không đúng! Có lẽ… có thể trong tay bọn họ có thứ gì đó chúng ta không biết…”

“Anh ta sẽ không mạo hiểm lớn như vậy.” Giang Thành nói.

Nghe vậy, tên mập lập tức liền ngưng bặt, đối với Hạ Manh có thể anh ta sẽ cãi lại, bởi vì Hạ Manh có thể sẽ mắc sai lầm, nhưng bác sĩ thì không, hắn gian xảo giống như một con chó già đã thành tinh.

“Nhưng có một điểm anh đã nói đúng.” Giang Thành nhìn về phía cửa, tựa hồ có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài xuyên qua cánh cửa: “Trong tay bọn họ, nhất định nắm được manh mối mà chúng ta không biết.”

Hạ Manh ưỡn thẳng người lên, liếc nhìn Giang Thành nói: “Chắc không phải là thông tin gì đó được truyền đạt, đại khái là một vật thật, ví dụ như… một thứ gì đó rất đặc biệt.”

“Trong một khoảng thời gian nhất định có thứ gì đó đã phát sinh thay đổi, hoặc là đã đột nhiên biến mất, hoặc là xuất hiện một cách li kỳ.” Hạ Manh bổ sung: “Đều có khả năng.”

Tên mập chớp chớp mắt, cảm thấy thuyết tiến hóa của Darwin dường như lại có sơ hở khi được thể hiện trên người mình.

Đầu tiên anh ta nhìn về phía Hạ Manh, phát hiện đối phương không thèm để ý tới mình, vì thế lại dùng ánh mắt như đang cầu cứu nhìn bác sĩ.

“Còn nhớ lúc chiều khi An Hiên dẫn người tới không?” Giang Thành hỏi.

Ánh mắt của tên mập hơi chớp động, lập tức liền ý thức được ngay vấn đề ở đâu: “Ý của hai người là… An Hiên muốn vào phòng của chúng ta xem xem?”

“Không chỉ có mỗi chúng ta, gian phòng còn lại anh ta cũng muốn tiến vào xem.” Hạ Manh nói.

“Anh ta đang so sánh!” Tên mập tựa hồ đã đoán ra được mối liên hệ: “Trong phòng của bọn họ đã xuất hiện cái gì đó bất thường, cho nên anh ta muốn đến hai phòng còn lại để xem thử, xem có phải chỉ có phòng của bọn họ có bất thường, hay là tất cả các gian phòng đều xuất hiện bất thường.”

“Nếu như chỉ có phòng của bọn họ xuất hiện bất thường, vậy cũng có nghĩa là…” Tên mập nói liền một mạch.

“Cũng có nghĩa là bọn họ đã bị nhắm tới.” Hạ Manh nheo mắt nói.

“Vì vậy…” Giang Thành quay đầu nhìn tên mập, dừng một chút, đột nhiên nói: “Anh nói xem anh ta đã phát hiện ra bất thường trong phòng của Tả Tinh chưa?”

“Vẫn chưa.” Tên mập vừa lắc đầu, vừa không chút do dự trả lời: “Nếu như phát hiện ra bất thường trong phòng của Tả Tinh, bọn họ sẽ không lo lắng gấp gáp nhìn chúng ta như vậy.”

Khi An Hiên đến, tuy che giấu rất kỹ, nhưng trên khuôn mặt của mấy người đi theo sau anh ta đã nói lên tất cả.

“Nhưng…” Tên mập dừng lại, nghi hoặc ngẩng đầu lên: “Bác sĩ.” Anh ta hỏi: “Không phải anh cảm thấy chuyện kỳ lạ

xảy ra trong phòng bọn họ có liên quan đến người này chứ?"

"Cái này thì ai biết được?" Hạ Manh xắn tay áo lên, nheo mắt nói.

Hạ Manh tương đối gầy, bộ trang phục rộng rãi nhìn rất đẹp nhưng lại cứ rơi xuống, rất khó chịu, thỉnh thoảng cô ta lại phải nhấc nó lên.

Giống như bây giờ, cô ta rất không tự nhiên kéo vạt áo thân trước lên trên.

Nhưng ngay khi cô ta vừa kéo xong, đột nhiên phát hiện ra Giang Thành đang nhìn mình, hơn nữa còn là loại nhìn trông rất đểu giả, dâm tà.

Hạ Manh suy nghĩ một chút, sau đó cũng nhìn hắn bằng ánh mắt dâm đãng, rồi dịu dàng nói: "Có đẹp không?"

"Này." Giang Thành nói: "Còn phải nói, dáng vẻ này của cô nếu như không nhìn kĩ, trông rất đẹp đấy."

Vốn dĩ vẫn còn có chút sợ hãi kéo dài do người giấy và những sự quỷ dị kia mang đến, nhưng qua mấy lời anh một câu tôi một câu, lại vô tình biến mất lúc nào không hay.

Giang Thành vẫn như thường lệ đi ngủ trước, sau đó để lại tên mập gác đêm cùng với Hạ Manh.

Nhưng không có bác sĩ, tên mập cũng không dám đắc tội Hạ Manh, vì thế ngồi cách xa một chút, hai người cứ nhìn nhau chằm chằm như vậy, cho đến khi bác sĩ thức dậy thay ca.

Không ngờ, ngay lúc Hạ Manh chuẩn bị chợp mắt, thì nghe thấy Giang Thành tức giận hét lên: "Anh mập." Hắn giả vờ hỏi: "Sao thắt lưng của tôi lại lỏng ra thế?"

Tên mập cũng vô cùng sáng suốt nói: "Tôi không biết nữa, bác sĩ, tôi chỉ ra ngoài đi tiểu có chút thôi, không thể là…" Tên mập ngạc nhiên nhìn vị trí của Hạ Manh.

“Hạ tiểu thư.” Giang Thành vươn cổ ra, bô bô nói với cô ta: “Lần sau làm phiền hãy kiềm chế một chút.”

Nghĩ ngợi một lát, hắn tiếp tục bổ sung: “Con người sở dĩ khác với động vật không chỉ là bởi vì con người có thể sử dụng công cụ một cách thuần thục, mà còn là bởi con người có thể kiềm chế dục vọng của mình.”

Nghe vậy, Hạ Manh ngồi bật dậy từ trên giường.

Một lúc lâu sau, tên mập mới lặng lẽ đứng dậy, đi tới trước mặt Giang Thành đang ngồi gác đêm, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ.” Anh ta mím môi: “Vừa rồi tôi đã luôn quan sát để ý cô ta, không có gì bất thường cả.”

“Ừm.” Giang Thành nheo mắt nhìn Hạ Manh đang nằm trên giường, khoảng cách giữa giường của hai người khá xa nhau, cho nên hắn cũng không thể biết Hạ Manh đã ngủ hay chưa.

Sau khi nuốt nước miếng, tên mập liếc nhìn Hạ Manh, tựa hồ cảm thấy không ổn thỏa, nên ghé sát mặt vào tai Giang Thành, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ, tại sao anh luôn nghi ngờ…”

Giang Thành duỗi ra một ngón tay, tên mập lập tức im lặng.

Sau đó Giang Thành vươn dài cổ, nói nhỏ vào tai tên mập mấy câu.

Mấy giây sau, ánh mắt nghi hoặc của tên mập lập tức bình tĩnh lại, anh ta nhìn chằm chằm bác sĩ, miệng hơi hé mở, hồi lâu không nói được chữ gì.

Cho đến khi Giang Thành khẽ gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, Giang Thành vẫn đang nằm ở trên giường ngủ trong tư thế kỳ quái, trực tiếp bị người ta kéo dậy:

“Mau thức dậy!” Hạ Manh vừa lay hắn, vừa lớn tiếng nói: “Xảy ra chuyện rồi!”

Chương 278: Thêm thức ăn

Giang Thành mắt lim dim, hiển nhiên vẫn đang trong trạng thái chuyển tiếp giữa ngủ và thức,“Sao vậy?”

“Thang Thi Nhu… tìm thấy rồi!”

Giang Thành lập tức mở mắt ra. …

Hậu viện của phủ nhà họ Hoàng.

Cụ thể hơn thì đó chính là khoảng sân hẻo lánh nơi bọn họ đã đến đêm hôm qua.

Một chiếc kiệu màu đỏ tươi nằm ở ngay giữa sân.

Màu đỏ tươi, như thể vừa được vớt lên từ một cái bể đầy máu vậy.

“Phát hiện ra khi nào?” Tần Giản cau mày nhìn về phía Sư Liêu Trí người thông báo tin tức này cho ông ta.

Sáng sớm, là Sư Liêu Trí đến đập cửa báo tin cho bọn họ.

“Tôi không biết.” Sư Liêu Trí nuốt khan, ánh mắt không ngừng nhìn về phía chiếc kiệu màu đỏ tươi, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi không thể che giấu: “Là người phụ nữ trung niên kia đến thông báo cho chúng tôi.”

Nhưng bọn họ đều nhìn xung quanh một lượt, thì trên dưới Hoàng phủ, không có một ai tới.

Thậm chí là người đến giải thích hay dẫn đường cũng không có.

Nơi này… quả là quá tà môn rồi.

Thực sự là một chiếc kiệu giấy làm bằng giấy trắng.

Trên đó có vẽ rồng phượng, nhìn có vẻ hơi kỳ lạ, mà quỷ dị nhất chính là… bốn hình người bằng giấy đứng xung quanh kiệu.

Trang phục bằng giấy đỏ tươi, đội mũ quả dưa xanh lục mơn mởn, lông mày của người giấy rất quyến rũ, những vòng eo xoắn lại một cách dữ dội.

Hai chiếc đèn lồng giấy trắng trơn được hai người giấy dẫn đầu cầm trên tay.

Quỷ dị phi thường.

Máu đỏ tươi thấm đẫm chiếc kiệu giấy trắng, Hạ Manh khịt khịt mũi, một mùi hương ngọt tanh xộc vào khoang mũi, không phải là cô ta chưa từng ngửi thấy mùi máu.

Lớp đất cát dưới gầm kiệu giấy đã bị máu nhuốm đỏ, khiến người ta rất nghi ngờ, không biết bên trong… bên trong là cảnh tượng như thế nào.

An Hiên hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Sư Liêu Trí: "Người phụ nữ trung niên đó nói thế nào?"

"Cô ta nói người mất tích của chúng ta đang ở trong sân bỏ hoang của Hoàng trạch." Sư Liêu Trí nhỏ giọng trả lời.

"Chỉ vậy thô?"

Sư Liêu Trí gật gật đầu: "Chỉ vậy thôi."

"Làm sao mà người phụ nữ trung niên đó biết đêm qua chúng ta mất tích một người?" Hạ Manh lên tiếng hỏi.

Câu hỏi cô ta đặt ra cũng là điều mà mọi người đều muốn biết, hơn nữa nhìn bề ngoài của chiếc kiệu giấy thì chắc là chưa có ai mở nó ra, nếu không chiếc kiệu bị thấm đẫm máu sớm đã bị hỏng từ lâu rồi.

"Còn đứng đấy nói nhảm cái gì nữa, cứ xem là biết ngay."

Là Vưu Kỳ lên tiếng, anh ta dường như cực kì không thích đứng ở đây, chỉ có chiếc kiệu này thì cũng thôi, lại còn sân viện và hồ nước này nữa.

Ở đây khắp mọi nơi đều tràn ngập quỷ dị.

"Ai đi?" Tả Tinh cười lạnh một tiếng: "Anh đi à?"

Vưu Kỳ nuốt nước bọt, dũng cảm quay lại đáp: "Tôi đi thì tôi đi." Anh ta ngưng một chút, lại lên tiếng: "Có điều lời khó nghe phải nói trước, nếu như trong đó có gì…"

"Đều là của anh." Giang Thành xúi giục: "Mau đi đi."

Vưu Kỳ liếc nhìn mọi người một cái, chậm rãi tiến lại gần, khoảng cách càng ngày càng gần, nỗi hoảng sợ không thể giải thích được càng dữ dội, anh ta hạ quyết tâm, nhặt một hòn đá trên mặt đất, trước khi mọi người kịp can ngăn, đã ném nó về phía chiếc kiệu.

Không có bất kỳ tiếng giấy bị xé rách ra nào, toàn bộ chiếc kiệu dường như đã đạt đến giới hạn tải trọng, toàn bộ nứt ra, giây tiếp theo, một tân nương khoác áo đỏ, đội khăn trùm đầu xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô ngồi thẳng trên chiếc ghế gỗ trên kiệu, hai tay đút trong tay áo, đặt ngay ngắn trên đầu gối khép lại.

Dáng vẻ vô cùng đoan trang.

Nhưng vào lúc này, điều mà mọi người cảm nhận được không phải là cảm giác của một tiểu thư khuê các xuất thân từ gia tộc danh giá, mà là một cảm giác ớn lạnh thấu xương, đây… chắc chắn là Thang Thi Nhu mất tích rồi.

Mọi người cũng không ai mong cô ta có thể sống sót, nhưng…

"Mọi người mau xem trang phục trên người của cô ấy!"

Không biết là ai đã hét lên một tiếng, sau đó, mọi người đều đã chú ý đến, vị tân nương này đang mặc bộ hí phục màu đỏ được treo ở giữa căn gác của Hoàng thiếu gia ngày hôm qua!

Bởi vì bị nhuốm đẫm máu, nên lúc đầu không ai để ý.

Một cơn gió thổi qua, vén chiếc khăn trùm đầu màu đỏ trên đầu tân nương lên, dưới chiếc khăn trùm đầu là một …

Là một khuôn mặt đầu lâu với lớp da bị cạo trọc.

Thi thể khẽ rung chuyển, bàn tay dọc theo cổ tay áo trượt xuống, trên bàn tay vốn trắng nõn máu thịt mơ hồ, thậm chí có chỗ còn lộ ra xương ngón tay màu trắng.

“Da cô ấy đâu?!”

Thang Thi Nhu lúc này chỉ còn là một bộ hài cốt hoàn chỉnh, cùng với máu thịt trên bộ hài cốt.

Da của cô ta… đã biến mất.

“Người không có… không có hí phục để mặc, thì sẽ không có da!” Sư Liêu Trí dường như nhận ra điều gì đó, kêu lên thất thanh: “Bộ hí phục này… bộ hí phục này chính là da của chúng ta!”

Giây tiếp theo, mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào bộ hí phục mình đang mặc, không còn một ai phàn nàn rằng bộ hí phục này mặc không thoải mái, muốn cởi ra nữa.

Dẫu sau thì tấm gương máu me đầm đìa cũng đang ở ngay trước mắt.

Bởi vì bị ngất xỉu, nên Thang Thi Nhu cho đến khi chết, mới mặc vào bộ hí phục màu đỏ tươi.

Mà cái giá phải trả chính là… đánh đổi nó bằng chính làn da của mình. …

Mới sáng sớm ngày ra, bởi vì chuyện của Thang Thi Nhu, mọi người đều không có tâm tình gì để ăn sáng, đi đến cũng chỉ là ngồi quanh chiếc bàn trong đình.

Những cảnh tượng khủng khiếp cứ lởn vởn trong tâm trí, khiến một số người thỉnh thoảng còn cảm thấy buồn nôn.

"Cộp."

"Cộp."

"Cộp."

Một tràng tiếng bước chân lanh lảnh, nhưng máy móc, từ xa đang đến gần.

Tên mập đang cảm thấy buồn nôn ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy người phụ nữ trung niên lúc trước đang đi tới, phía sau cô ta còn có một cô gái trẻ tuổi, hình như là người đã chào đón họ ở cửa trước đó.

Nhưng anh ta cũng không chắc chắn.

"Hoàng thiếu gia cảm tạ các vị đại phu đêm qua đã phối hợp, vở kịch đã diễn ra rất thành công." Ánh mắt của người phụ nữ trung niên trống rỗng, tựa hồ không có tiêu điểm, chỉ là làm hời hợt chiếu lệ.

Cô gái trẻ đang bưng một hộp thức ăn, hộp thức ăn trông rất lớn, có lẽ cũng khá nặng, hai tay cô ta đang xách, trông có vẻ rất khó khăn, rất chật vật, nhưng biểu cảm vẫn là bộ dạng như trước.

"Vì để cảm ơn sự phối hợp của các vị đại phu. Thiếu gia lệnh cho tôi thêm một món ăn cho các vị." Người phụ nữ trung niên hơi bước sang một bên.

Cô gái trẻ tuổi với vẻ mặt thờ ơ bước tới,"rầm" một tiếng đặt hộp thức ăn lên bàn, lực mạnh đến mức khiến chiếc bàn rung chuyển mấy cái.

Sắc mặt của mọi người dần trở nên mất tự nhiên.

Sư Liêu Trí lo lắng nhìn hai người phụ nữ, thậm chí trong đầu còn nảy ra một ý nghĩ như này, có phải tất cả những người trên dưới trong Hoàng phủ này đều có vấn đề không, mà bọn họ … cũng không muốn diễn nữa, chuẩn bị trực tiếp ngả bài.

An Hiên chậm rãi nhặt chai rượu ở mép bàn lên, sau đó lặng lẽ cầm nó trong tay, đúng lúc anh ta đang định đợi tình thế thay đổi thì sẽ đập vỡ chai rượu, cắm thẳng mảnh vỡ sắc nhọn vào người phụ nữ, thì khóe mắt phát hiện, bên người có thứ gì đó lóe lên.

Nhìn theo hướng đó, anh ta bất thình lình nhìn thấy chỗ ngồi của Giang Thành.

Hai tay hắn mỗi tay đều cầm một chai rượu, ánh sáng vừa rồi là ánh sáng của những chai rượu tráng men.

Sau khi nhận ra An Hiên đang nhìn mình, Giang Thành mím mím môi, gật đầu với đối phương, nở một nụ cười ấm áp.

Còn tên mập ngồi bên cạnh… cổ họng An Hiên bất giác cuộn lên, anh ta nhìn thấy hai tay giấu dưới gầm bàn của tên mập… đang cầm một cái vò to như quả bóng chuyền.

Chương 279: Bạn đồng hành

“Món … Món gì?” Vưu Kỳ là người ở gần nhất, nhìn chằm chằm vào hộp thức ăn cực lớn trên bàn, cơ thể tưởng chừng như cường tráng của anh ta đang run rẩy không ngừng.

Nói một cách tương đối, Trần Cường với tư cách là người mới, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng cuối cùng thì vẫn ổn định được.

Anh ta mím mím môi, nhìn hộp thức ăn trên bàn mà không nói một lời.

Không ai trả lời câu hỏi của Vưu Kỳ, nói đúng hơn là phớt lờ anh ta, cô gái trẻ tuổi với vẻ mặt thờ ơ dường như chỉ có thể nghe hiểu được lời của người phụ nữ trung niên.

“Lạch cạch-”

Nắp hộp từ từ được nâng lên, trên trán cô gái trẻ tuổi hiện lên những đường gân xanh, có thể tưởng tượng việc mở nắp hộp khó khăn đến mức nào, phải dùng hai tay mới miễn cưỡng nhấc được ra.

Sau khi nhìn rõ thứ bên trong hộp thức ăn, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, một lúc sau, một cơn ớn lạnh chạy qua sau đầu.

Bên trong là những bát … máu!

Nhưng không phải là loại máu màu đỏ tươi, mà hơi ngả nâu, vón cục như đậu phụ.

Tổng cộng có 9 cái bát, 4 cái trước và 5 cái sau, xếp sát cạnh nhau.

“Mau nhân lúc còn nóng, uống đi.” Giọng nói của người phụ nữ trung niên không chút thăng trầm nói: “Thiếu gia thích kịch như tính mạng, nên biết thứ này dùng để dưỡng cổ họng là tốt nhất.”

“Đây là thiếu gia đã đặc biệt làm thứ này cho tất cả các các vị đại phu, hy vọng các vị sẽ không phụ ý tốt của thiếu gia.” Người phụ nữ trung niên lạnh lùng nhìn mọi người.

Nhìn thấy những bát máu, mọi người không khỏi nghĩ tới cảnh tượng bi thảm vừa nhìn thấy.

Thang Thi Nhu bị lột mất lớp da, trên người từ trên xuống dưới máu thịt mơ hồ.

Chiếc kiệu giấy trắng như tuyết bị máu nhuốm ướt đẫm, vẫn còn không ngừng rỉ ra từ đáy kiệu.

Mà bây giờ…

“Ừng ực.” Sư Liêu Trí nuốt mạnh một miếng nước bọt, trước mặt bọn họ vậy mà lại đang xuất hiện những bát máu hấp nóng hổi.

Lai lịch của chỗ máu này gần như đã có thể chắc chắn.

Đây là máu của Thang Thi Nhu.

Thấy không một ai động đậy, trên mặt người phụ nữ trung niên bắt đầu lộ ra vẻ bất mãn.

Cô ta thô bạo đẩy cô gái trẻ tuổi cản đường sang một bên, đưa tay lấy ra một cái bát từ hộp thức ăn, đặt thẳng trước mặt Vưu Kỳ.

“Ăn.” Người phụ nữ trung niên vẻ mặt hung dữ, khoa trương nhướng mày lên: “Đây là ý tốt của thiếu gia, tại sao các người lại phụ ý tốt của thiếu gia được!”

Cô ta càng nói càng tức giận, dường như từ tận đáy lòng, thực sự cảm thấy những vị đại phụ này đã phụ lòng tốt của thiếu gia nhà mình vậy.

Vưu Kỳ đáng thương có nỗi khổ mang không thể nói ra, anh ta dùng ánh mắt cầu cứu nhìn mọi người.

"Vưu huynh đệ." Nhìn Vưu Kỳ, Tần Giản dùng giọng nói vô cùng tội nghiệp lại vô cùng nhỏ thuyết phục: "Hay là… Hay là cậu thử một chút trước đi, nếu không…"

Ông ta đưa mắt ra hiệu người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh, rõ ràng là đang nhắc nhở anh ta.

Nếu như anh ta không ăn, e rằng kết cục sẽ vô cùng tồi tệ.

Dưới cái nhìn của mọi người, Vưu Kỳ cầm thìa lên, run rẩy xúc một miếng nhỏ rồi từ từ đưa vào miệng, vẻ mặt còn đau đớn hơn cả uống thuốc độc.

"Thế nào?" Sư Liêu Trí là người đầu tiên hỏi.

"Không phải." Vưu Kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt viết đầy sự hoan hỉ của sự chết hụt: "Không phải, không phải người…" Nói đến đây, anh ta lập tức dừng lại, sau đó đổi cách nói: "Là máu vịt, là máu vịt!!"

Máu vịt sao… ?

Nỗi lo lắng của mọi người được vơi đi đôi chút.

Tiếp theo, dưới sự hướng dẫn của người phụ nữ trung niên, cô gái trẻ tuổi xách hộp thức ăn lớn đi vòng quanh bàn, mỗi một người đều đưa tay ra lấy một bát máu vịt.

Người phụ nữ trung niên giống như người trông coi vườn thú tận tâm, cô ta nhìn qua nhìn lại, tuần tra qua lại cho đến khi mọi người đều đã ăn hết máu vịt trong bát, mới cười toe toét và hài lòng rời đi.

Cô gái trẻ tuổi đi theo phía sau, đi theo từng bước một như một con rối.

Trước khi rời đi, người phụ nữ trung niên giải thích buổi sáng không có kế hoạch gì, họ có thể tự do đi lại trong viện nhưng không nên đi quá xa để tránh gặp rắc rối.

Về phần gặp rắc rối, người phụ nữ trung niên không có nói, mọi người đều hiểu rõ nên cũng không hỏi.

Buổi chiều thì không rõ có bị gọi đến gặp Hoàng thiếu gia xem bệnh nữa hay không, nên trước buổi trưa phải trở về.

Theo ước tính thời gian ở thế giới này, có lẽ bọn họ vẫn còn khoảng hơn một tiếng.

"Nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Chờ sau khi hai người người phụ nữ trung niên hoàn toàn biến mất, mọi người lại tập hợp lại với nhau, bắt đầu thảo luận kế hoạch tiếp theo.

Mức độ quỷ dị của nhiệm vụ này đã nằm ngoài sức tưởng tượng, nên mọi người quyết định tận dụng thời gian ban ngày để tìm kiếm manh mối, dù sao theo lời người phụ nữ trung niên nói trước đó, Hoàng thiếu gia ban ngày không ra ngoài, chỉ đến hồ nước hát vào ban đêm.

"Trạch viện bỏ hoang nơi dừng kiệu, sân khấu kịch và nơi ở của Hoàng thiếu gia." Ngẩng đầu nhìn, An Hiên tiếp tục: "Những nơi này đều có thể có manh mối, chỉ sợ phải từng cái một đi tìm."

"Còn có những người hầu trong Hoàng phủ này nữa." Hạ Manh nhìn về phía người phụ nữ trung niên biến mất, nói thêm: "Bọn họ cũng rất kỳ quái."

"Tổng cộng có bốn địa điểm." Trần Cường nói: "Kiểm tra từng cái một, chỉ sợ không đủ thời gian."

An Hiên nghiêng đầu, nhìn anh ta nói: “Thật ra cũng không phải là bốn nơi, mà là ba nơi, khoảng cách giữa trạch viện bỏ hoang và sân khấu kịch có thể chấp nhận được, nếu tranh thủ thời gian, đi lại cả hơi nơi thì vẫn kịp.”

Thời gian không còn nhiều, mọi người cũng không hàn huyên nữa, bởi vì là Hạ Manh nêu ra người hầu của Hoàng phủ có vấn đề, cho nên ba người bọn họ đi trước, theo hướng người phụ nữ trung niên biến mất để tìm kiếm.

Theo lý mà nói, Thang Thi Nhu chết rồi, hai chái phòng còn lại mỗi nhóm ba người, vừa vặn mỗi nhóm chịu trách nhiệm một hướng.

Nhưng đúng vào lúc này, trên đường hướng đến mục tiêu, mọi người lại nảy sinh bất đồng.

An Hiên muốn đến chỗ ở của Hoàng thiếu gia để xem rút cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng Vưu Kỳ lại phản đối.

Tần Giản mặc dù không nói, nhưng vẻ mặt cũng đã bán đứng ông ta, ông ta chính là bị nhắm đến ở đó, nếu lại để ông ta quay về đó… ông ta không có lá gan lớn đến vậy.

Mà ánh mắt ông ta nhìn An Hiên cũng mơ hồ có một số thay đổi vi diệu, Thang Thi Nhu đã chết rồi, trong tay An Hiên đã … không còn quỷ chết thay.

“An tiên sinh.” Tần Giản đột nhiên nói: “Đêm qua ở gần khu vực sân khấu kịch tôi mơ hồ nhìn thấy thứ gì đó kỳ lạ.” Giọng điệu và vẻ mặt của ông ta cực kì nghiêm túc: “Tôi muốn quay lại xác nhận một chút.”

An Hiên ngước mắt lên, trong mắt tràn đầy vẻ thích thú, một lúc sau mới nói: “Nếu như Tần lão tiên sinh đã có ý kiến riêng của mình, thì làm sao tôi có thể làm khó được?”

Sắc mặt Tần Giản không thay đổi.

“Chỉ là một mình tôi đi không thích hợp cho lắm thì phải?” Một lúc sau, An Hiên quay người nhìn về phía nhóm ba người Tả Tinh, ý tứ không nói đã rõ.

Mọi người đều biết rõ địa điểm mà An Hiên lựa chọn không có vấn đề, đó là nơi ở của Hoàng thiếu gia, có ẩn giấu manh mối là điều đương nhiên, không có manh mối mới là kỳ lạ.

Nhưng… mối nguy hiểm ở đó cũng là rất rõ ràng.

Suy cho cùng, chuyện Hoàng thiếu gia gần như đã chắc chắn, mà khi không được phép, dám đến nơi ở của Hoàng thiếu gia lớn vởn, có lẽ cũng không khác gì đi nhà ma, mà còn là loại có ma thật kìa.

Điều quan trọng nhất là … lại còn phải đi cùng với một người trong lòng đầy mưu mô.

Mọi hành vi của An Hiên này, mọi người đều nhìn thấy hết, lộ liễu trắng trợn trói buộc một người mới ở bên cạnh mình như vậy, cũng góp phần lớn vào việc người này không đáng để tin tưởng.

Đi cùng anh ta, chỉ sợ cũng chẳng khác nào bảo hổ lột da.

“Tôi đi cùng anh.” Đột nhiên có người nói.

Chương 280: Tình báo

Ngay lúc An Hiên xoay người chuẩn bị rời đi, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói, bởi vì ngược sáng, nên thứ đầu tiên anh ta nhìn thấy chính là một đôi chân thẳng tắp.

"Tôi đi cùng anh." Tả Tinh bước ra: "An tiên sinh."

An Hiên hiển nhiên khựng lại một chút, sau đó ánh mắt nhìn lên phần cơ thể gập ghềnh của Tả Tinh vài lần, sau một lúc mới gật đầu nói: "Vậy thì làm phiền Tả tiểu thư rồi."

"Khách khí rồi."

Sau khi An Hiên và Tả Tinh dần dần biến mất, bốn người còn lại không hề do dự nữa, bắt đầu lao về phía sân khấu kịch đêm qua. …

"Bác sĩ." Tên mập vừa nói vừa nhìn qua nhìn lại, như đang lo lắng có người mai phục hoặc theo dõi, sau khi không phát hiện điều gì bất thường, mới nói tiếp: "Vừa rồi làm tôi sợ chết khiếp đi được, tôi còn tưởng chỗ máu kia…"

"Là của Thang Thi Nhu?" Giang Thành trả lời một cách thờ ơ.

Tên mập nghe xong liền gật đầu kịch liệt: "Còn không phải sao? Vừa rồi nhìn thấy cô gái đó toàn thân… toàn thân…" Anh ta dùng tay ra hiệu, ý đại khái là toàn bộ da đã biến mất, thật đáng sợ kinh hồn biết bao nhiêu.

Hạ Manh vẫn luôn đi theo phía sau hai người, từ khi bọn họ rời đi, sắc mặt của cô ta liền trở nên rất kỳ quái, giống như có thứ gì đó vẫn chưa suy nghĩ thông suốt vậy.

“Hai người không cảm thấy kỳ lạ sao?” Hạ Manh đột nhiên lên tiếng.

Mặc dù cô ta đang hỏi là hai người, nhưng người cô ta nhìn lại chỉ có Giang Thành.

Tên mập chớp chớp mắt, thở phì phò nói: “Câu này còn phải đợi cô hỏi, cô nói cho tôi biết ở đây có cái gì không kỳ lạ? Vừa chết một người, còn là cách thức chết như vậy, mấy tên thất đức kia còn đem máu vịt lên cho chúng ta ăn?!”

“Đây không phải là đang cố ý ghê tởm người ta sao?” Tên mập tức giận nói: “Tôi sẽ không bao giờ ăn tiết vịt nữa.”

Nghe vậy, Giang Thành dừng chân lại, tên mập không để ý, suýt chút nữa đã đụng phải bác sĩ.

“Cô muốn nói cái gì?” Giang Thành nhìn cô ta hỏi.

“Có khi nào…” Ngẩng đầu lên, Hạ Manh dùng giọng thăm dò hỏi: “Trong chỗ máu vịt kia… có trộn lẫn với thứ khác?”

“Máu người.” Giang Thành nói.

Hạ Manh gật đầu.

“Cái này có lẽ không phải đâu.” Tên mập liếm môi, tựa hồ còn đang hồi tưởng lại dư vị: “Ít nhất khi tôi ăn thì chính là vị của máu vịt, chắc là không có trộn lẫn những thứ hỗn tạp khác.”

Nghe vậy, Hạ Manh liếc nhìn tên mập, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn về phía Giang Thành, hiển nhiên là đang hỏi lời của tên mập nói có đáng tin cậy không?

“Về vấn đề đồ ăn, tôi cảm thấy là cũng được.” Giang Thành nghĩ tới cảnh mình và tên mập lúc nấu lẩu, gật đầu nói.

Nghe xong lời của bác sĩ, cổ của tên mập cũng trở nên cứng ngắc.

“Vậy thì thật là kỳ lạ, NPC không nên làm những chuyện nhàm chán vô vị như vậy mới đúng.” Hạ Manh thở dài: “Bên trong này nhất định có vấn đề.”

“Chẳng lẽ…” Đồng tử của cô ta co rụt lại, tựa hồ nghĩ tới một chuyện rất quan trọng, mà bản thân sự việc này… còn cực kì khó tin.

Khi nhìn thấy ánh mắt Giang Thành, Hạ Manh chợt nheo mắt lại: “Anh cũng nghĩ tới rồi, phải không?”

Giang Thành gật đầu: “Vừa mới nghĩ tới.” hắn duỗi tay ra hiệu: “Chỉ nhanh hơn cô một giây thôi.”

Tên mập nhìn bác sĩ, sau đó quay đầu nhìn Hạ Manh, cảm thấy ưu thế của mình trong nháy mắt đã không còn: “Hai người đã nhìn thấy cái gì?”

“Trong hộp thức ăn đó có đựng…” Hạ Manh vẻ mặt âm trầm nói: “Không nhất định đều là máu vịt.”

Tên mập ngây người ra một chút, sau đó ánh mắt nhìn thẳng: “Ý của cô là… trong 9 bát máu vịt kia, có lẫn một bát máu người?”

“Không thể nào, mặc dù mùi vị của máu người…” Anh ta có vẻ ngượng ngùng, sau đó lập tức nói: “Nhưng mùi vị của máu vịt đặc biệt như vậy, nhưng khi ăn vẫn có thể cảm nhận được sự khác biệt phải không?”

“Chẳng lẽ người đó chưa từng ăn qua máu vịt sao?” Tên mập có chút căng thẳng, tựa hồ đang cố gắng hết sức củng cố suy đoán của mình để an ủi chính mình.

“Có thể người ăn phải máu người là người theo chủ nghĩa ăn chay, hoặc là vị giác có vấn đề.” Giang Thành bình tĩnh nói.

Mặc dù bác sĩ nói rất nghiêm túc nhưng tên mập lại nghe được một ý nghĩa khác trong đó.

Bác sĩ cũng cảm thấy khả năng xảy ra giả thiết này là rất thấp.

Hơn nữa bởi vì vốn dĩ bản thân tên mập rất hứng thú với những món ăn ngon, cho nên cũng rất chú ý tới các món ăn, đồ ăn hai ngày qua phần lớn đều là thịt, anh ta cũng không thấy có người nào cố ý tránh né.

Tên mập "ừng ực" nuốt nước bọt, vậy thì chân tướng chỉ còn lại một điều thôi.

Trong số bọn họ đã có người sau khi ăn phát hiện ra máu có vấn đề, nhưng không nói ra, mà đã ăn hết nó.

Suy cho cùng, khi người phụ nữ trung niên đi thu lại bát, bên trong đều đã trống rỗng.

Đều là những loại đồng đội thần tiên gì vậy?

Sau cảm giác khó chịu ban đầu, tên mập bắt đầu tự hỏi liệu có phải vì bác sĩ quá mạnh, nên những người đồng đội mà anh ta kết hợp cùng càng ngày càng biến thái hơn hay không.

Hơn nữa lần này còn có Hạ Manh.

Trong nhiệm vụ khó khăn với đầy rẫy những đồng đội như trẻ mồ côi, kẻ tâm thần, kẻ biến thái và kẻ điên ngụy trang này, tên mập cảm thấy mình thực sự không xứng đáng tham gia vào đây.

Anh ta sợ bác sĩ mất điểm, lại càng sợ chỉ cần mình lơ là sơ suất sẽ bị đồng đội lấy mất máu.

Tên mập nhìn ngó bốn phía, cảm giác như mình vừa đâm đầu vào một cái tổ trẻ mồ côi vậy: "Hãy cho một con đường sống đi, mọi người ơi ."…

"Lộc cộc lộc cộc."

An Hiên nheo mắt đi phía trước, đế giày da khi bước trên con đường lát đá phát ra âm thanh khá vui tai.

Tả Tinh đi theo phía sau anh ta.

Trên đường đi, hai người không hề có bất kì giao lưu nào.

Sau khi bọn họ đi đến nơi Hoàng thiếu gia ở, liền lựa chọn một địa điểm vắng vẻ, trực tiếp nhảy vào bên trong.

Ở đó có một núi đá giả đã bỏ hoang, có vẻ như từng được dự định làm cảnh quan nhưng sau đó đã bị bỏ hoang, bao quanh đều là cỏ dại cao khoảng nửa người.

Cho dù có người làm gì đó bên trong, cũng sẽ không có ai phát hiện ra.

Nấp sau tảng đá, An Hiên nhìn chằm chằm Tả Tinh, cảm giác cổ quái trên mặt đã biến mất, lúc này trở nên trang trọng hơn, đột nhiên nói: "Cô quá lỗ mãng rồi."

Anh ta cau mày, như thể có điều bất mãn với đối phương.

"Em nên đợi sau khi anh đã rời đi, kéo thêm một người nữa, lấy cớ nghi ngờ anh mà theo anh đến đây." An Hiên tiếp tục nói: "Sau đó tìm một cơ hội giả vờ đi theo anh rồi bị bắt gặp, sau đó để mất dấu, cuối cùng tìm cách cắt đuôi đối phương để đến địa điểm đã thỏa thuận gặp anh."

Anh ta dừng lại một chút rồi nói: "Như vậy, cho dù bọn họ có nghi ngờ thì cũng chỉ nghi ngờ anh, em cứ tùy ý bịa đặt ra cái gì đó, chĩa mọi nghi ngờ vào anh, như vậy mới không có ai nghi ngờ chúng ta."

"Em biết." Tả Tinh nhỏ giọng nói: "Nhưng trên tình báo nói…"

"Hừ -" An Hiên mím môi, nhìn chằm chằm vào khe hở phương hướng bọn họ vừa đi đến, sau đó lại nhìn Tả Tinh, giọng điệu trịnh trọng nói: "Tình báo lần này sai rồi, người có

vấn đề hoàn toàn không phải là cô gái có tên là Thang Thi Nhu kia, cô ta chỉ là một người bình thường.”

“Quả nhiên không phải cô ta.” Tả Tinh nghe xong liền gật đầu: “Ngay từ đầu em cũng cảm thấy không giống, cô ta không có chút cảnh giác nào trước thủ đoạn của anh, khứu giác thật quá kém.”

“Chết tiệt.” An Hiên nắm chặt nắm đấm: “Cô ta càng như vậy, anh lại càng cảm thấy cô ta có vấn đề, anh còn tưởng rằng cô ta đang giấu con át chủ bài nào đó.”

“Đã như vậy rồi.” Tả Tinh vỗ vỗ An Hiên, an ủi nói: “Vẫn là hoàn thành nhiệm vụ quan trọng, dù sao thì cũng là do tình báo có sai sót, cấp trên có thể hiểu được.”

“Vậy chỗ em có nghi ngờ gì không?” An Hiên hít sâu một hơi, nghiêng đầu hỏi.

Chương 281: Cười

“Có.” Tả Tinh không suy nghĩ liền nói ra một cái tên: “Trần Cường.”

“Người thanh niên đó à?” An Hiên cau mày.

“Đúng vậy.” Tả Tinh gật gật đầu: “Anh ta quá điềm tĩnh rồi, hơn nữa kiến thức cũng vượt trội so với một người bình thường, mặc dù anh ta nói rằng mình là sinh viên Đại học Kiến trúc, nên không có gì đáng ngạc nhiên khi hiểu một số kiến thức về lịch sử và văn hóa, nhưng anh ta…”

Tả Tinh suy nghĩ một lúc, tiếp tục nói: “Tóm lại, em cảm thấy anh ta có gì đó không ổn, trông anh ta có vẻ như rất ổn định về mặt cảm xúc, nhưng em có thể cảm nhận được một loại phẫn nộ vô tình nảy sinh sau khi anh ta bị mạo phạm, hoặc là vô tình bị ngắt lời.”

An Hiên nheo mắt nhìn về một phương hướng, ánh mắt tựa hồ có thể xuyên thủng vách tường, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Xem ra anh ta rất biết cách che giấu.”

“Đúng vậy.” Tả Tinh nói tiếp: “Em đã thử thả mồi nhử ra xem anh ta có cắn câu hay không rồi, trong khoảng thời gian này em sẽ để mắt thật chặt tới anh ta.”

“Mồi nhử?” An Hiên bỗng nhiên có chút kích động, nhìn chằm chằm cô ta nói: “Em… em đã nói ra thân phận của ba người kia…”

Tả Tinh lắc đầu, ngắt lời: “Anh yên tâm, đương nhiên không phải là toàn bộ, chỉ nói bọn họ là một nhóm người hợp tác với nhau mà thôi.”

“Hồ đồ!” An Hiên sắc mặt lập tức thay đổi, sắc mặt cực kỳ xấu.

“Tình báo có sai sót, anh biết hậu quả phát triển của chuyện này mà.” Tả Tinh nhìn chằm chằm vào mắt An Hiên, cô ta sẽ không nhượng bộ chuyện này: “Hoặc là tìm ra người đó, sau đó giết chết, nếu không… mọi người đều phải chết.”

“Là mồi nhử, hay là chúng ta.” Tả Tinh hạ giọng.

“Xì…” An Hiên hít sâu một hơi, một lúc sau mới lạnh lùng nói: “Em có biết nếu như cấp trên phát hiện ra chuyện này, thì sẽ như thế nào không?”

“Không biết.”

“Em sẽ bị cấp trên đánh giá là người có cảm xúc bất thường, hậu quả hành động và rủi ro mất kiểm soát, ít nhất cũng…” Anh ta dừng lại, không nói tiếp nữa, giọng điệu đầy lo lắng, như thể người phải gánh chịu là anh ta vậy.

“Bọn họ sẽ không biết đâu.” Tả Tinh chợt bật cười, khuôn mặt xinh đẹp phản chiếu trong đôi mắt đẹp của An Hiên: “Đội trưởng, anh sẽ giúp em giấu đi mà, có phải không?”

“Hừ…” An Hiên thở dài, quay mặt đi không nhìn cô ta nữa.

“Chỉ lần này thôi, không có lần sau.”

“Cảm ơn đội trưởng!”

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng một lúc, An Hiên cũng thay đổi lại vẻ mặt như cũ, bộ dạng giống như một doanh nhân: “Gốc gác, tường tận của cái tên Sư Liêu Trí kia đã tìm ra hết chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa.” Tả Tinh đáp: “Xem ra có chút bản lĩnh, hơn nữa cũng không giống như những lời anh ta đã nói,

anh ta không phải trộm cắp, hẳn là có kinh nghiệm trong quân đội.”

“Lính đánh thuê?”

Tả Tinh hồi tưởng một hồi, lắc đầu nói: “Chắc là quân đội chính quy, thói quen ngủ nghỉ của anh ta, còn có một số chi tiết vô tình bị lộ ra, rất giống.”

“Một quân nhân chính quy ngụy trang thành một tên trộm…” An Hiên đột nhiên cảm thấy có chút thú vị.

“Nhưng em cảm thấy khả năng là anh ta không cao.” Tả Tinh nói.

“Lý do?”

“Khứu giác hơi kém một chút, còn có…” Tả Tinh bỗng nhiên nói: “Anh ta giả bộ có hơi quá đà một chút, xem ra chỉ là hơi khôn vặt mà thôi, so với Trần Cường, em vẫn cảm thấy Trần Cường có khả năng cao hơn.”

“Cảm giác của em chính xác hơn của anh, đây cũng là một trong những lý do tại sao trước đây anh đã lựa chọn em.” An Hiên gật đầu: “Nhưng hãy nhớ kĩ, đừng quá tin tưởng vào cảm giác của mình, em nên hiểu rằng, những tên mà chúng ta phải đối mặt, bên cạnh sự điên rồ đến tột độ ra, ý chí tự ngược đãi mình, còn có… ngụy trang.”

“Chúng ta đã phải trả giá quá nhiều cho bài học đẫm máu về vấn đề này rồi.”

“Em hiểu.” Tả Tinh gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn trời, An Hiên thở ra, nói: “Thời gian cũng tương đối rồi, chúng ta phải đi rồi, đối chiếu khẩu cung một chút nào.”

“Em cùng anh đến đây, mục đích là để giám sát anh, nhưng dọc đường anh tựa hồ đã phát hiện ra gì đó, vì thế liền tìm cớ

cắt đuôi em, cuối cùng khi em gặp được anh, là ở chỗ bức tường thấp trong sân viện của Hoàng thiếu gia, anh vừa mới nhảy ra ngoài, rồi em đi theo anh suốt chặng đường về…"

"Không được." An Hiên trực tiếp ngắt lời: "Có hai chỗ sơ hở, thứ nhất là ở chỗ tìm cớ kia, cái cớ này bây giờ em phải nghĩ ra, nếu không đến khi quay lại bị hỏi, sẽ rất dễ bị lòi đuôi"

"Thứ hai, khi em phát hiện anh có thể cắt đuôi em bất cứ lúc nào, em cảm thấy mình vẫn còn cơ hội tìm được anh sao, hơn nữa cả chẳng đường về đi theo anh chẳng lẽ không bị phát hiện sao?"

"Cho dù em có thể dùng lời giải thích là do anh cố ý để bị em phát hiện, nhưng lời giải thích này cũng không đủ." An Hiên nói: "Những người đó không phải là những kẻ ngốc."

"Vậy…"

"Lát nữa em sẽ cùng quay lại với anh." An Hiên ngẩng đầu lên nói.

"Cùng nhau?"

"Đúng." An Hiên gật đầu: "Không những cùng nhau, còn phải giả bộ rất sợ anh."

Anh ta ngưng một chút, nhìn về phía tòa nhà của Hoàng thiếu gia, ánh mắt hơi thay đổi: "Nhưng bất luận trở về bọn họ có ép hỏi em thế nào, em vẫn khăng khăng khẳng định rằng anh rất bình thường, không có vấn đề gì, sau đó chúng ta chỉ khám phá sơ qua ở chỗ của Hoàng thiếu gia, chứ không đi sâu vào bên trong."

"Vậy bọn họ có thể sẽ cảm thấy là em và anh đã đạt được thỏa thuận nào đó." Tả Tinh nói.

“Không phải là thỏa thuận.” An Hiên lắc đầu: “Là chúng ta đã phát hiện ra gì đó, mà em đã bị anh nắm được cái thóp chí mạng.” Anh ta dừng lại: “Cũng giống như Thang Thi Nhu vậy.”

Đôi mắt Tả Tinh đột nhiên lóe lên tia sáng.

“Dù sao thì trước khi tìm được quỷ chết thay mới, bọn họ cũng sẽ không muốn đến gần anh.” An Hiên nhìn Tả Tinh và nói. …

“Chiếc kiệu kia… biến mất rồi.”

Người lên tiếng là Trần Cường, anh ta trong bộ dạng như một sinh viên, lời nói cũng nho nhã lịch sự, không quá gay gắt.

“Cái này cũng chẳng có gì là lạ.” Sư Liêu Trí chỉnh lại hai lần mái tóc rối bù, nhìn rất luộm thuộm: “Những chuyện như vậy trong nhiệm vụ rất bình thường, cứ làm quen dần đi.”

“Thi thể vô duyên vô cớ biến mất?” Trần Cường nhìn anh ta, tựa hồ đang khiêm tốn cầu xin đáp án.

“Đúng vậy.”

“Mọi người có ai còn nhớ vị trí chiếc kiệu dừng đêm hôm qua không?” Một giọng nói ồm ồm vang lên, Vưu Kỳ hỏi: “Sao tôi nhớ là nó ở gần đây?”

“Trên mặt đất không có dấu vết sao?” Sư Liêu Trí cúi đầu vừa tìm kiếm vừa nói.

“Là ở đây có phải không?”

Nhìn về hướng ngón tay của Trần Cường, Tần Giản là người đầu tiên bước tới, phát hiện trong đống dấu chân lộn xộn đó có vài vết lõm ngay ngắn gọn gàng.

Mặc dù có dấu hiệu bị dấu chân phá hỏng, nhưng vẫn rất rõ ràng nếu để ý kỹ.

“Ừm?”

Vưu Kỳ dường như đã phát hiện ra điều gì đó, anh ta ngồi xổm bên cạnh dấu vết, nhìn nó và dùng tay kéo thứ gì đó trên mặt đất.

Sau khi Sư Liêu Trí chú ý tới, liền đi tới phía sau anh ta nhìn: “Anh phát hiện ra cái gì vậy?”

Vưu Kỳ cũng không giấu diếm, anh ta hơi lui về phía sau, tránh ra một bên nói: “Anh nhìn xem.” Anh ta chỉ vào dấu vết trên mặt đất: “Đây là do cái gì để lại?”

“Chắc là chiếc kiệu.” Sư Liêu Trí nhìn xung quanh: “Tôi nhớ chiếc kiệu mà tối hôm qua các anh đã khiêng là bị bỏ ở đây.”

Nói đến đây, anh ta tựa hồ nghĩ đến gì đó, không khỏi nuốt nước miếng, nữ người giấy đêm qua trong kiệu thật là dọa chết người ta mất.

Ngay khi anh ta nhìn thấy, suýt chút nữa là đã tắt thở ra đi rồi.

Càng quỷ dị hơn nữa là, bất luận nhìn từ hướng nào, nữ người giấy kia cũng đều như đang mỉm cười với anh ta.

Chương 282: Tịch thu

Vưu Kỳ ngồi xổm trên mặt đất, chậm rãi nhìn về phía hồ nước cách đó không xa, vẻ mặt trở nên rất kỳ lạ, giống như là có điều gì đó không nghĩ ra.

"Huynh đệ." Sư Liêu Trí nuốt nước miếng nói: "Anh có ý kiến gì cứ việc nói ra, mọi người còn có thể tham mưu."

Mắt thấy bầu không khí không ổn, Trần Cường và Tần Giản cũng đều tới gần, mấy người vây quanh chỗ chiếc kiệu dừng đêm qua, không lâu sau, ánh mắt của Trần Cường liền phát sinh thay đổi.

Tiếp sau đó, Tần Giản cũng tựa như đã nghĩ ra chuyện gì.

Ông ta đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào một nơi.

"Đây là… đây là cái gì?"

"Hình như là … dấu vết do thứ gì đó đi ngang qua để lại?"

Giọng điệu của Sư Liêu Trí cũng không chắc chắn lắm, bởi vì chỗ dấu vết này quá kỳ lạ, nó có hình bầu dục không tiêu chuẩn, hơn nữa còn tương đối nhỏ, trông không giống như những con vật như mèo hay chó để lại.

Vưu Kỳ đứng dậy, giẫm một bước đến gần chỗ dấu vết, trông anh ta tương đối cường tráng, lực của bước giẫm chân này cũng rất lớn, nhưng nó chỉ để lại một dấu giày tương đối rõ trên mặt đất.

Mà dấu vết này, lại sâu hơn rất nhiều so với dấu chân của Vưu Kỳ.

Trong lòng bọn họ hiện lên một loại dự cảm vô cùng không lành, không vì lý do gì, mà chỉ đơn thuần là khiến bọn họ bất an mà thôi.

"Ở đây … ở đây cũng có!" Sư Liêu Trí có thị lực rất tốt, liếc mắt một cái là nhìn thấy một dấu vết khác cách đó không xa, nhưng chỗ đó đã bị dấu chân của người khác giẫm lên, may là vì nó tương đối sâu nên mới phát hiện được ra.

Mấy người lần theo dấu vết đó đi đến tận bờ hồ, dấu vết cuối cùng là in ở trong bùn, chỉ để lại một đường nét lộ ra bên ngoài.

"Ọc ọc."

Vưu Kỳ chớp chớp mắt, dường như linh cảm không lành trong lòng đã trở thành sự thật.

"Dấu vết vừa rồi là bắt đầu từ … chỗ chiếc kiệu, phải không?" Vưu Kỳ cổ họng nghẹn lại, chật vật lắm mới cố gắng nói được ra.

Giây tiếp theo, cuối cùng cũng có người nhận ra dấu vết vừa nhỏ vừa nhọn này là gì.

Hơn nữa loại nhận thức này dường như có tính lây lan.

Mọi người chậm rãi quay đầu lại nhìn về nơi đỗ chiếc kiệu tối qua, ngay cả Trần Cường, một người vốn không dễ biểu lộ cảm xúc, lúc này cũng cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Là giày thêu hoa được phụ nữ cổ đại mang.

Bởi vì phụ nữ cổ đại có thói quen bó chân, nên còn được gọi là ba tấc sen vàng.

Cúi đầu nhìn xuống dấu vết một lần nữa, phía trước nhọn ở phía sau rộng hơn, giống hệt như vậy.

“Người giấy đêm hôm qua cũng bó chân.” Người lên tiếng là Vưu Kỳ, khó có thể tưởng tượng được, một người đàn ông cao lớn thô kệch lại có thể bị dọa sợ thành bộ dạng này, môi run run nói: “Tôi … tôi đã nhìn thấy!”

Một cơn gió từ trong hồ thổi tới, mấy người cùng đồng thời rùng mình một cái. …

“Sang bên trái một chút.”

“Phải.”

“Bên phải thêm một chút nữa.”

“Bên trên.”

“Đúng đúng, chính là như vậy.” Giang Thành nhỏ giọng ra lệnh: “Giữ nguyên nhé, anh mập.”

“Bác sĩ.” Tên mập cố gắng hết sức, mặt cũng ửng đỏ: “Anh tranh thủ thời gian đi, dù sao không phải chỉ có một mình anh, vẫn còn một người nữa đấy!”

Người còn lại bị tên mập đẩy lên, đang treo bên cạnh bờ tường để nhìn vào chính là Hạ Manh, rõ ràng Hạ Manh không thấu tình đạt lý bằng Giang Thành, ít nhiều Giang Thành còn biết an ủi tên mập mấy câu, khiến anh ta cảm thấy mình đã có những đóng góp không thể xóa nhòa cho đồng đội.

“Ra ngoài rồi, ra ngoài rồi.” Giang Thành nhỏ giọng nói.

Trong mắt Hạ Manh lóe lên một tia sáng, lập tức xác nhận: “Chính là cậu ta!”

Một bóng người gầy gò mặc quần áo rách nát nhảy ra từ cửa sổ, tay trái cầm hai chiếc bánh bao hấp, tay phải cầm một chiếc bát vỡ, bên trong hình như có đựng một ít thức ăn.

Xét theo động tác quen thuộc này, rõ ràng đây không phải lần phạm tội đầu tiên của cậu ta.

Chính là tên tiểu ăn xin bị bọn họ bắt được đêm qua, sau đó không biết vì sao, lại bị An Hiên thả đi mất.

Không ngờ lại có thể bắt gặp ở đây.

Thực ra trên đường tới đây, bọn họ đã nhìn thấy từ xa một bóng người đang lén la lén lút, sau đó đi theo bóng người đó cho đến khi tìm được nơi này, xem ra đây chắc hẳn là nhà bếp.

Trước cửa có những đống củi chất cao, vì để tránh mưa ẩm ướt, bên trên còn dùng một tấm chiếu rách rưới để đậy lên.

Bọn họ nhìn một lúc lâu, phát hiện không có ai đến.

Sau đó vẫn là Hạ Manh nói, nếu như tên tiểu ăn xin này dám đến trộm đồ ăn vào lúc này, chứng tỏ lúc này trong nhà bếp không có người, hoặc khả năng có người là rất thấp.

"Không phải cô … không phải muốn đi vào trong xem đấy chứ?" Tên mập ngộp thở, thắc mắc hỏi.

Bức tường ở đây cao hơn hai mét, cũng không biết là tên không có mắt nào đã thiết kế ra, nhà bếp thôi mà làm như cứ điểm quân sự không bằng, thế này chỉ khổ cho tên mập, phải dùng vai đỡ cho bác sĩ và Hạ Mạnh đứng lên.

Sau khi đặt hai người xuống, tên mập cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Có dự định thế nào?" Giang Thành vừa nói vừa cử động cổ, hắn cảm thấy cổ có chút cứng ngắc sau khi duy trì một động tác trong thời gian dài.

"Bây giờ đi tìm tên tiểu ăn xin kia." Hạ Manh nói thẳng: "Tôi luôn cảm thấy trên người cậu ta có vấn đề, người trong Hoàng phủ không phải là những kẻ ngốc, chẳng lẽ ngày nào cũng để cho cậu ta ăn trộm mà chưa bao giờ phát hiện ra?"

Nghĩ đến bộ dạng đáng sợ gần như muốn ăn thịt người của người phụ nữ trung niên, tên mập cảm thấy Hạ Manh nói rất

có lý.

"Được." Giang Thành gật gật đầu: "Hai người đi đi."

Tên mập sửng sốt, nhìn Giang Thành nghi hoặc hỏi: "Còn anh thì sao?"

"Tôi vào bên trong xem xem." Giang Thành bắt đầu thực hiện bài tập giãn cơ được sử dụng trong thể dục dụng cụ trên đài phát thanh cấp tiểu học và trung học quốc gia, dường như đang chuẩn bị để tránh bị thương trèo tường vào.

Nhìn thấy những động tác quen thuộc và buồn cười của bác sĩ, bên tai tên mập lớn vởn một dòng chữ lớn - Thời đại đang kêu gọi.

Sau đó cảm xúc đột nhiên trở nên kích động.

"Anh đến nhà bếp làm gì?" Hạ Manh nhìn hắn chằm chằm, giống như muốn nhìn thấu mấy trò của hắn.

"Đương nhiên là đi xem có manh mối gì hay không rồi." Giang Thành ưỡn thẳng lưng, nheo mắt trả lời: "Nếu không chả lẽ là để đi vệ sinh à."

"Bác sĩ." Sắc mặt có chút lúng túng, tên mập nghiêm túc khuyên nhủ: "Tôi biết anh có hơi nhỏ mọn, nhưng tránh voi chẳng xấu mặt nào, tôi khuyên anh nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động." Anh ta dừng lại một chút: "Tốt hơn hết anh nên cân nhắc rủi ro mình sẽ bị bắt khi làm như vậy."

Khuôn mặt đáng sợ của người phụ nữ trung niên hiện ra trước mắt, tên mập nói: "Cẩn thận, công cụ gây án cũng đều sẽ bị tịch thu hết."

Hạ Manh nheo mắt lại, tiếp tục nói: "Cũng không có gì to tát:" Cô ta cười toe toét: "Dù sao thì khi ra ngoài cũng có thể trả lại cho anh."

Giang Thành tựa hồ thật sự đã suy nghĩ một hồi, sau đó bướng bỉnh lắc lắc đầu: "Không được, tôi vẫn phải đi." Hắn vươn một ngón tay, chỉ chỉ Hạ Manh nói: "Tốt nhất là cô nên phù hộ cho tôi không có chuyện gì."

Hạ Manh nhìn hắn chằm chằm.

Tên mập đột nhiên cảm thấy phía trước có một cảm giác phấn khích tràn đầy năng lượng.

"Dù sao, nếu bị tịch thu rồi, thì người chịu thiệt cũng chính là cô." Giang Thành vươn cổ nói với Hạ Manh: "Đến buổi tối cô đừng khóc là được."

Hạ Manh xoay người rời đi, còn kéo cả tên mập theo.

Thật ra trong lòng thì tên mập vẫn không muốn rời khỏi bác sĩ, nhưng Giang Thành lại không hề đợi anh ta, sau khi trèo mấy cái leo lên trên tường, liền nhảy qua, tên mập không còn cách nào khác đành phải đi theo Hạ Manh.

"Vương mập." Hạ Manh kéo tên mập đến một nơi không có người, tên tiểu ăn xin cũng không đuổi theo nữa, cô ta cười nói: "Bây giờ chỉ có hai chúng ta rồi."

Tên mập nuốt khan.

"Anh hãy nói cho tôi biết rút cuộc thân phận của Giang Thành là gì, làm nghề gì, làm việc cho ai?" Hạ Manh nheo mắt nói: "Tôi sẽ không làm khó anh, sau khi ra ngoài rồi tôi có thể bảo vệ sự an toàn cho anh, anh không cần phải bị anh ta khống chế nữa."

"Nếu như anh không tin, tôi có thể lập lời thề làm bằng chứng." Hạ Manh giơ tay lên, rất trịnh trọng nói.

Hạ Manh luôn nghi ngờ thân phận của Giang Thành, đương nhiên cô ta đã kiểm tra thông tin chi tiết của hắn, nhưng

tin tức trả về rất mơ hồ, loại… mơ hồ không thể hiểu được, giống như một tầng sương mù vậy.

Tên mập suy nghĩ một chút, rồi trả lời: “Tôi có thể nói cho cô biết, nhưng vấn đề là cô có tin không?”

Chương 283: Cô tin không

“Anh nói đi.” Hạ Manh gật đầu: “Tôi tất nhiên có cách đánh giá xác thực của riêng mình.”

“Anh ấy là bác sĩ tâm lý, mở một phòng tư vấn tâm lý. Trên danh nghĩa là hành nghề y dựa trên tình yêu, nhưng trên thực tế là thu phí.” Tên mập suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Hơn nữa khách hàng chính của anh ấy cũng không phải là bệnh nhân bình thường, mà là những phú bà cảm thấy trống trải và cô đơn vào đêm khuya, bác sĩ Giang sẽ giới thiệu cho bọn họ một số người bạn, kiểu đa tài đa nghệ, có thể sưởi ấm trái tim tội nghiệp của bọn họ.”

“Đương nhiên cái này cũng sẽ tính phí.” Tên mập nhấn mạnh: “Có điều gần đây công việc kinh doanh bình thường, nên thỉnh thoảng anh ấy mới ra ngoài làm việc bán thời gian.”

Như nghĩ tới điều gì, giọng điệu của tên mập đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Nhưng cô đừng tưởng bác sĩ sẽ tùy tiện ra ngoài, địa vị của anh ấy không hề tầm thường, anh ấy là số một, cho nên bắt buộc phải hẹn trước.”

“Khách hàng tự mình điều xe đến đón, hơ nữa không ngồi bàn bên ngoài, hoặc trong chỗ riêng hoặc là trong phòng riêng.” Dừng một chút, tên mập nói tiếp: “Đây là giới hạn.”

“Được rồi, tôi chỉ biết như vậy thôi.” Nhìn chằm chằm Hạ Manh, tên mập nuốt nước bọt, sau đó trầm giọng thăm dò hỏi: “Cô tin không?”

“Có quỷ mới tin!”

Hạ Manh tức giận đến sắc mặt cũng thay đổi, nhảy lên vỗ "bộp" một cái lên vầng trán nhẵn nhụi của tên mập, sau đó túm lấy tai anh ta tức giận nói: "Tên mập chết tiệt này, anh chán sống rồi đúng không?!"

Hạ Manh không hề ngạc nhiên khi tên mập không nói cho mình biết sự thật, ban đầu cô ta chỉ nghĩ tên mập sẽ bịa ra một số tin tức giả để đối phó với mình.

Nhưng vì để lừa gạt được một người như mình, tin tức thuần túy chắc chắn sẽ không được, anh ta không thể không trộn lẫn một số thông tin chân thật vào trong đó, ít nhất khi nghe thấy cũng hợp lí mới được.

Mà cô ta, có thể rút ra những thông tin hữu ích từ những thông tin không thể phân biệt được thật giả này, đồng thời hiểu rõ hơn về Giang Thành.

Dù sao thì tên mập này còn dễ lừa hơn tên Giang Thành gian xảo kia.

Nhưng điều khiến cô ta ngạc nhiên và tức giận là tên mập này lại dám bịa ra một thông tin khó tin đến như vậy để lừa gạt mình.

Không, đây không còn là lừa gạt nữa.

Đây là chọc tức thuần túy!

Là coi mình là một kẻ ngốc sao?

Càng nghĩ càng tức giận, nếu không phải sợ sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, thu hút những người khác trong Hoàng phủ đến, hôm nay Hạ Manh nhất định phải cho tên mập này một trận no đòn, bởi vì anh ta không thật thà!

Trong khi tên mập đang cảm thấy rất oan ức, trong lòng lại càng có một ý tưởng vững chắc hơn: Hạ Manh không bao giờ có thể đánh bại được bác sĩ, cả đời này cũng không thể nào.

“Xào xạc-”

“Ai?!” Hạ Manh đột nhiên nhìn về một phương hướng.

Tên mập lập tức nhìn theo, một cái đầu nhỏ lộ ra một nửa trên tường lóe lên trong giây lát rồi giây tiếp theo đã biến mất.

Hạ Manh buông tên mập ra, quay người đuổi theo.

“Là tiểu ăn xin đêm qua.”

Dù chỉ lóe lên trong chốc lát nhưng tên mập vẫn nhận ra cậu ta, sau đó anh ta chạy thật nhanh về hướng Hạ Manh đang đuổi theo.

Tốc độ của Hạ Manh rất nhanh, ban đầu tên mập đã bị tụt lại rất xa, cho nên sau khi anh ta xem xét vị trí đại khái xong, liền lựa chọn đuổi theo bằng một con đường khác.

Con đường này là con đường bọn họ đã đi trước đây, tương đối an toàn, bác sĩ không có bên cạnh, nên mọi chuyện tính mạng phải được đặt lên hàng đầu.

Thứ hai, đối diện là hồ nước, đối phương không thể chạy trên mặt hồ, cho nên đi đường này có khả năng chặn được cao nhất.

Quả nhiên, sau khi thoát khỏi Hạ Manh, tiểu ăn xin rách rưới một mình đi dọc theo bức tường, chống hai tay như muốn giữ thăng bằng.

Đang ngồi xổm xuống, chuẩn bị nhảy xuống tường, cậu ta đột nhiên phát hiện tên mập đang ngồi xổm sau hòn núi giả.

Cậu ta giật nảy mình, loạng choạng, suýt chút nữa đã ngã khỏi bức tường cao dốc ngược.

“Cẩn thận!” Tên mập theo bản năng nhắc nhở.

Người ăn mặc như một tiểu ăn xin lập tức đứng dậy quay đầu lại, như muốn quay trở lại con đường mình đã đến, nhưng

nhìn từ trong mắt cậu ta, có vẻ như Hạ Manh đã đuổi đến, khoảng cách không còn xa nữa.

Cậu ta không còn đường lui nữa, đằng sau chính là hồ nước.

Cho dù là như vậy, cậu ta vẫn không vứt chiếc bát vỡ trên tay đi, bên trong chiếc bát vỡ đã trống rỗng, màn thầu cũng đã biến mất, dường như cậu đã vô tình đánh rơi trong khi chạy trốn.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn hồ nước phía sau, cổ họng vô thức cuộn lên, dần dần, dường như đã hạ quyết tâm.

"Đừng!" Tên mập nhìn cậu ta, đột nhiên nói: "Cậu đừng nhảy xuống, hồ đó có vấn đề, nhảy xuống sẽ rất nguy hiểm!"

Lúc này anh ta đã có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của người này, mặc dù thân thể trên dưới tả tơi tàn tạ, khuôn mặt lấm lem bùn đất, nhưng nhìn làn da lộ ra bên ngoài và thân hình gầy gò, hẳn vẫn còn là một đứa trẻ.

Tên mập vừa an ủi, vừa chậm rãi lùi lại phía sau, vô cùng thành khẩn nhìn cậu ta nói: "Ta sẽ không làm hại cậu đâu." Anh ta dừng một chút: "Cậu có thể từ từ đi xuống, sau đó đi theo lối này."

Người trên tường cảnh giác nhìn anh ta, dần dần, từ phía xa đã truyền đến tiếng bước chân đang chạy nhanh.

Chắc là Hạ Manh sắp đến rồi.

Người đứng trên bức tường nhìn về một hướng, rồi nhìn về phía tên mập, dường như đang cân nhắc.

Nhưng cuối cùng, vẫn từ từ ngồi xổm, nhảy xuống khỏi bức tường một cách gọn gàng.

Sau khi hạ cánh, cậu ta lập tức giữ khoảng cách với tên mập.

Sau khi nhận thấy tên mập không có động tĩnh gì, liền quay người chuẩn bị bỏ chạy.

“Chờ đã!”

Người có dáng vẻ như một tiểu ăn xin này chợt khựng lại, sau đó nhìn tên mập bằng ánh mắt đầy cảnh giác, như thể đã nhận định rằng người đàn ông này lừa gạt mình vậy.

Cho đến khi nhìn thấy tên mập lấy từ trong túi ra một chiếc bánh màn thầu trắng, sau đó lại lấy từ trong lòng ra một chiếc khác, đặt hai cái lại với nhau rồi quay người, lấy một chiếc lá to trên cây gần đó, đặt hai chiếc màn thầu lên trên.

“Đói rồi phải không.” Tên mập đặt bánh bao xuống đất, sau đó lùi lại vài bước nói: “Mang về ăn đi, tôi biết cảm giác đói bụng là như thế nào.”

“Lần sau cậu đói, thì có thể tới tìm tôi.” Tên mập nói: “Đừng đi ăn trộm nữa.”

Nhìn thấy chiếc màn thầu trắng trẻo, người có dáng vẻ như một tiểu ăn xin nuốt nước bọt rồi chạy tới, túm lấy chiếc lá bọc màn thầu, quay người bỏ chạy.

Đến lúc Hạ Manh đuổi đến, thì không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Người đâu?” Hạ Manh thở hổn hển hỏi.

“Chạy mất rồi.” Tên mập cũng thở hổn hển theo: “Cậu ta quen thuộc địa hình, tôi không ngăn cản được.”

“Xem ra cậu ta đã hoạt động ở chỗ này rất lâu rồi.” Hạ Manh nhìn chằm chằm vào chỗ bức tường.

Cô ta là dọc theo bức tường đuổi đến, nhưng dù sao cũng không quen đường lối ở đây, chạy lòng vòng mấy lần, cuối cùng vẫn là để cậu ta trốn thoát.

“Chúng ta vẫn nên trở về trước đi.” Tên mập đề nghị.

Kể từ bọn họ bắt đầu đi cũng đã được một khoảng thời gian rồi, vị trí của mặt trời cũng đã thay đổi.

Hạ Manh liếc nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, trong lòng mơ hồ có chút bất an: “Trở về trước đã.” Hạ Manh nói: “Lần sau sẽ nghĩ cách để bắt được cậu ta.”

“Được.”

Sau khi hai người rời đi, một cánh cửa gỗ khó bị phát hiện ở chỗ ngoặt đột nhiên mở ra, sau đó một cái đầu nhỏ xám xì xám xịt thò ra ngoài.

Sau khi chớp chớp mắt mấy lần, cậu ta cúi đầu xuống, trong chiếc bát vỡ đang cầm chặt bằng hai tay, có đặt hai chiếc màn thầu.

Chương 284: Giày thêu hoa

…

Chờ sau khi tất cả mọi người đã tập hợp đầy đủ thì đã là một tiếng sau.

An Hiên và Tả Tinh là hai người cuối cùng quay lại, hơn nữa … Tần Giản nhìn chằm chằm hai người đang đi tới, trong mắt xẹt qua một thứ gì đó rất cổ quái.

Những người khác cũng vậy, chỉ là mức độ che giấu khác nhau mà thôi.

"Tại sao hai người về muộn thế?" Vưu Kỳ tức giận ồm ồm hỏi, đầu tiên anh ta nhìn Tả Tinh, sau đó lại đem ánh mắt đặt lên người An Hiên, nghi ngờ hỏi: "Có phát hiện gì sao?"

"Tạm thời vẫn chưa." An Hiên vô cùng bình tĩnh trả lời, anh ta tựa hồ đã quen với bộ dạng này rồi: "Nơi này có quá nhiều đường nhỏ, chúng tôi đã bị lạc đường, chậm trễ mất một chút thời gian."

"Lạc đường?" Sư Liêu Trí nghiêng người nhìn Tả Tinh, như muốn xác minh những gì An Hiên đang nói.

Nhưng anh ta đã thất bại.

Bởi vì … anh ta phát hiện Tả Tinh đang cố ý tránh né tầm mắt, tuy rằng hành động tương đối bình tĩnh, nhưng trước khi rời đi bộ dạng cô ta lại không như vậy.

Sau khi phát hiện có người đang nhìn mình chằm chằm, không cần An Hiên nhắc nhở, cô ta ngẩng đầu lên, nói với giọng trang trọng hơn: "Chúng tôi quả thực đã lạc đường, chờ

khi chúng tôi tìm được đến nơi ở của Hoàng thiếu gia, thì thời gian đã không kịp nữa.”

“Cho nên … hai người không vào trong?” Sư Liêu Trí cau mày hỏi.

“Không.” Một cánh tay của Tả Tinh buông thõng xuống, nhìn có vẻ như không có gì, nhưng ngón tay của cô ta đang không ngừng siết chặt, dù là cố ý hay vô ý, sau đó lại thả lỏng.

“Được rồi.” An Hiên mỉm cười nói: “Chỗ chúng tôi không tìm được gì, thế địa điểm mà mọi người phụ trách thì sao?”

Anh ta quay đầu nhìn về phía Tần Giản, trong lòng Tần Giản không khỏi có chút run rẩy.

“Tần lão tiên sinh.” An Hiên hỏi: “Không phải ông nói ông có nghĩ tới một ít manh mối sao? Tìm được chưa?”

“Tìm được … tìm được rồi.” Bị một người như An Hiên nhìn chằm chằm như vậy, giống như đang bị một con rắn độc nhắm tới vậy, Tần Giản mặc dù không phải là thật tâm hợp tác với anh ta, nhưng cũng không muốn đắc tội với một người như vậy.

“Chúng tôi đã phát hiện ra một số dấu vết cổ quái bên trong trạch viện bỏ hoang.” Tần Giản như đang nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, sắc mặt cũng sa sầm xuống: “Phía trước thì nhọn, đằng sau rộng hơn, là… là từ vị trí của chiếc kiệu được khiêng về đêm qua trải rộng ra, rồi mãi cho đến tận bên hồ nước mới biến mất.”

“Là loại giày thêu hoa dành cho những người phụ nữ có bàn chân nhỏ.” Sư Liêu Trí nói thêm: “Vưu Kỳ … Vưu Kỳ anh ấy nói… nữ người giấy mà đêm qua khiêng về cũng đi đôi giày như vậy.”

“Giày thêu hoa?”

“Đúng, đúng vậy.” Sư Liêu Trí nói tiếp: “Tôi đã thử dùng tay để đo, ước chừng…” Anh ta duỗi lòng bàn tay ra, làm một động tác đơn giản: “Ước chừng cỡ này.”

“Hơn nữa dấu giày để lại cực kỳ sâu.” Vưu Kỳ sắc mặt âm trầm nói: “Tôi đã dùng lực dẫm mấy cái, nhưng còn không sâu bằng một nửa chúng.”

“Ý của anh là … nữ người giấy kia đã tự mình đi ra khỏi kiệu, rồi đi vào trong hồ, sau khi chúng ta rời đi?” Tên mập nuốt nước bọt, giọng nói run rẩy không kiểm soát.

Khả năng liên tưởng của anh ta tương đối mạnh, đã hình dung ra cảnh tượng lúc đó.

Điều này thật khó tin, Hoàng thiếu gia đã dùng người giấy để đổi lấy Thang Thi Nhu, mà hiện tại người giấy này … lại còn sống? !

Mọi người đều im lặng, nhưng điều này cũng có nghĩa là bọn họ đều cảm thấy suy đoán này có lẽ là đúng, bởi vì không ai phản bác được.

“Có ai nhìn thấy đôi giày thêu hoa kia không?” Giang Thành yếu ớt hỏi.

“Không.”

“Tôi cũng không để ý.”

“Không …”

“Vưu huynh đệ.” An Hiên tiếp lời: “Giày thêu hoa mà anh nhìn thấy … trông như thế nào?”

“Màu đỏ.” Vưu Kỳ lập tức nói: “Là một đôi giày thêu hoa màu đỏ.” Anh ta dừng một chút, sau đó dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại nói thêm: “Bên trên… bên trên hình như có thêu hai con chim!”

“Chắc anh đang nói tới là chim uyên ương …” Một tay chống đỡ, tay kia chống cằm, một lúc sau, vốn dĩ vẫn chưa hề nói gì, Trần Cường liền ngẩng đầu khẳng định.

“Xem ra bệnh của Hoàng thiếu gia là có liên quan đến nữ nhân gả vào trong phủ này.” Tần Giản làm rõ suy nghĩ của mình nói: “Cô ta rất có khả năng là vợ của Hoàng thiếu gia.”

Theo thông tin hiện có, suy đoán này phù hợp với thực tế hơn.

“Hơn nữa nữ nhân này có lẽ đã chết rồi, cho nên Hoàng thiếu gia mới vẫn còn chấp niệm, mỗi đêm đều đến bên hồ hát hí khúc.” Sư Liêu Trí sờ sờ cằm nói thêm.

“Nguyên nhân cái chết của người phụ nữ này có vấn đề.” Tần Giản gật đầu, liếc nhìn mặt hồ một cái, ban ngày dưới ánh nắng mặt hồ trông rất đẹp, hoàn toàn khác với cảm giác quỷ dị khó đoán vào ban đêm: “Cô ta rất có khả năng là bị người ta hại trước, sau đó…” Tần Giản táo bạo suy đoán: “Bị vứt thi thể xuống hồ này.”

“Nhưng nếu như vậy thì có một điểm còn chưa giải thích được.” Hạ Manh nói: “Nếu như Hoàng thiếu gia đã yêu cô ta như vậy, cũng biết cô ta là bị hại chết, tại sao tự mình không ra tay báo thù cho người mình yêu?”

Thông qua những hành vi khác nhau của Hoàng thiếu gia trước đây, mọi người đều ngầm cho rằng Hoàng thiếu gia là quỷ.

Hơn nữa căn cứ theo những gì đã được hát trong vở kịch trước đó, đôi nam nữ si tình cuối cùng đều đã chết, điều này chắc hẳn cũng tương ứng với Hoàng thiếu gia si tình và người trong lòng của anh ta.

“Chẳng lẽ…” Giang Thành chớp chớp đôi mắt yếu ớt đáng thương, nhỏ giọng hỏi: “Tên Hoàng thiếu gia kia không phải là

quỷ gì hết, anh ta là người, chỉ là không được bình thường.”

An Hiên quay đầu lại nhìn hắn, mấy đôi mắt không rõ mục đích cũng hướng về phía hắn, mọi người lúc này đều biết Giang Thành chỉ là giả vờ, hắn chả phải là người mới gì hết.

“Anh Hách có phát hiện ra điều gì sao?” An Hiên trầm giọng hỏi.

“Không có, không có.” Giang Thành vội vàng xua tay: “Tôi chỉ đoán thôi, tùy tiện đoán bừa mà thôi.”

Hắn liếm liếm môi, nhìn mọi người bằng ánh mắt vô cùng sợ hãi và ngây thơ, rồi nhỏ giọng nói: “Dẫu sao thì mọi người cũng đều rõ rồi đấy, tôi chỉ là một người mới không hiểu gì cả.”

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều trở nên vi diệu.

Sao lời nói này lại … thật kỳ lạ.

Loại cảm giác vi diệu này kéo dài mãi đến sau bữa trưa, lần này người phụ nữ trung niên không đến, mọi người rất tự giác đi tới đình, ngồi xuống và bắt đầu ăn trưa.

Sau bữa trưa, mọi người lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi.

Mãi đến khi bóng dáng Giang Thành đã biến mất, mới có người thu lại tầm mắt.

Suy nghĩ của người này dường như khác với những người khác, nếu đổi lại người nói là Sư Liêu Trí hay Tần Giản, mọi người có thể chỉ thảo luận vài câu rồi cũng xong, nhưng người này lại mang đến cho mọi người một cảm giác rất khác.

Điều này không còn có thể giải thích là do không giỏi ngụy trang nữa, trông hắn như cố ý vậy.

Lời nói của hắn… mọi người đều đồng ý cho rằng, chúng đáng để suy ngẫm. …

“Rốt cuộc anh muốn làm cái gì vậy?”

Cửa vừa đóng lại, Hạ Manh với bộ dạng hỏi tội tiến đến, nhìn chằm chằm Giang Thành như nhìn một kẻ tâm thần: “Anh nhất định phải thu hút sự chú ý của tất cả mọi người mới hài lòng hả?”

“Đương nhiên là không.” Giang Thành bình tĩnh đáp: “Tôi có mục đích của mình, không cần thiết phải giải thích với cô.”

Biểu cảm của Hạ Manh ngây ra, cô ta đang nghĩ là Giang Thành sẽ dùng những lý do quái đản nào đó để trả lời lấy lệ, nhưng cô ta lại không ngờ, Giang Thành sẽ bình tĩnh như vậy.

Cô ta đột nhiên có một dự cảm không lành.

“Chết tiệt!” Tên mập hét lên: “Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Chương 285: Lợi ích

Sau khi quay người lại, Hạ Manh nhìn về phía tên mập đang nhìn, sau đó đồng tử đột nhiên co rút lại.

Trên bức tường trống trải trước đó đã có thêm một bức tranh.

Tên bức tranh có vẽ một mỹ nhân toàn thân mặc bộ hí phục đỏ tươi, đang nhảy múa.

Bước chân nhẹ nhàng, bàn tay vặn xoắn hoa lan, ngón tay ngọc thon dài, cổ trắng nõn, đường cong xinh đẹp lờ mờ ẩn hiển dưới bộ trang phục.

Nét vẽ của họa sĩ rất thâm hậu, cho mỹ nhân trong bức tranh chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhưng sức hấp dẫn tiềm ẩn không nói nên lời cũng đều đã tràn ra ngoài, quan niệm nghệ thuật cực kì mạnh mẽ.

Khi nhìn thấy người phụ nữ, mọi người đều nghĩ ngay đến câu chuyện của Hoàng thiếu gia.

“Hai người … hai người mau nhìn bộ hí phục đang mặc trên người của cô ta đi.” Duỗi ngón tay ra, tên mập như muốn chỉ vào bức tranh nói, nhưng còn chưa kịp duỗi ra, lại tựa hồ ý thức được điều gì, sợ hãi co lại.

“Sao tôi lại thấy nó quen thế?” Anh ta run rẩy hỏi.

Tất nhiên là quen rồi, bởi vì bộ hí phục này chính là bộ được Hoàng thiếu gia treo ở tầng dưới.

Cũng chính là bộ … mà Thang Thi Nhu bị lột da đã mặc trên người sáng sớm hôm nay.

Một bức tranh như vậy đột nhiên xuất hiện ở đây, nhất định có hàm ý của nó, Hạ Manh lập tức nghĩ tới đám người An Hiên đã cố đột nhập vào phòng của bọn họ trước đó.

"Là bức tranh này!" Hạ Manh kiên định nói: "Đây chính là bức tranh mà bọn người An Hiên lúc trước tìm kiếm!"

"Ngày hôm qua xuất hiện trong phòng của bọn họ … chính là bức tranh này?" Tên mập trừng to hai mắt, một thông tin như vậy không mang lại cho anh ta bất kỳ cảm giác an toàn nào, ngược lại càng thêm sợ hãi.

Bởi vì Thang Thi Nhu đã chết kia, là ở trong phòng của An Hiên, tối hôm qua.

Đã bị Hoàng thiếu gia "cưới" đi.

Ngồi trên chiếc kiệu làm bằng giấy…

Sự xuất hiện đột ngột của bức tranh rất khó không khiến bọn họ nghĩ đến điều tồi tệ nhất, liệu sự xuất hiện của bức tranh có phải là dấu hiệu cho thấy hôm nay trong số bọn họ … nhất định sẽ có một người phải chết?

Nhưng … đó là ai?

Nhưng tại sao?

Là bọn họ đã làm gì đó à?

Rõ ràng là địa điểm bọn họ khám phá ngày hôm nay ít nguy hiểm hơn, hai đội còn lại thì lần lượt đi đến nơi ở của Hoàng thiếu gia và trạch viện bỏ hoang bị quỷ ám đêm qua…

"Cạch!"

Vẻ mặt Hạ Manh khựng lại.

Cô ta đã nghĩ ra.

Nếu như hôm nay buộc phải nói ra là chỗ nào có vấn đề, thì đó chính là bữa ăn sáng.

Là chỗ máu vịt kia!

Chậm rãi quay đầu lại, Hạ Manh nhìn Giang Thành với ánh mắt đầy vẻ khó tin và sợ hãi, Giang Thành thì đang ngồi bên cạnh bàn, không có biểu cảm gì đặc biệt, trong tay cầm tách trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, bình tĩnh như vừa mới đi tản bộ về vậy.

"Anh!" Đôi mắt đẹp của Hạ Manh chậm rãi mở to: "Anh! Là anh!"

Tên mập chớp chớp mắt, Hạ Manh mặc dù không bình tĩnh như bác sĩ, nhưng cũng rất hiếm khi mất bình tĩnh như thế này, sự chú ý của anh ta thậm chí còn chuyển từ bức tranh kỳ lạ đột nhiên dịch chuyển đến trên người Hạ Manh.

"Là anh đã ăn phải bát máu người đó!!" Hạ Manh thất thanh nói.

Dừng một chút, ánh mắt của tên mập đột nhiên thay đổi, anh ta ngây ra mất đúng mấy giây, sau đó mới nhìn về phía bác sĩ, biểu cảm dần dần trở nên không thể kiểm soát.

Đôi môi không khỏi run lên, dường như muốn xác nhận điều gì đó, nhưng…

"Giao tờ báo ra đây." Giang Thành chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, trong mắt nhìn chằm chằm Hạ Manh đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ đáng sợ.

"Ngay bây giờ." Hắn nhìn Hạ Manh, bình tĩnh nói. …

"Tả tiểu thư." Sư Liêu Trí cười hỏi: "Cô thật sự không tìm được gì trong chuyến đi với An Hiên sao?"

Tả Tinh liếc nhìn Sư Liêu Trí một cái: "Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chúng ta chỉ là lạc đường, đợi đến chỗ Hoàng thiếu gia thì đã không kịp nữa rồi."

“Được.” Sư Liêu Trí gật đầu: “Được.”

Hai chữ liên tiếp này khiến Tả Tinh khẽ cau mày, nhưng cô ta vẫn ngồi tại chỗ, tay áo rộng thùng thình buông xuống, che lấy cổ tay.

Không giải thích gì nhiều, cô ta dường như đã thay đổi sau khi quay trở lại.

Trần Cường ngồi trên giường của mình, ánh mắt đánh giá nhìn nơi này, sự thăm dò của Sư Liêu Trí quá rõ ràng, tối nay đã hỏi rất nhiều lần, thậm chí còn khiến người ta phải khó chịu.

Xem ra An Hiên đã nắm được thóp của Tả Tinh, Trần Cường suy đoán, rất có khả năng là khi hai bọn họ bắt tay cùng nhau khám phá lầu gác của Hoàng thiếu gia, đã xuất hiện sai sót nào đó, kết quả dẫn đến việc Tả Tinh bị quỷ nhắm đến.

Nhưng An Hiên lại nói với Tả Tinh rằng, mình có cách giúp cô ta, sau đó mới…

Đối với tên An Hiên này, Trần Cường không mấy thiện cảm, anh ta chỉ thắc mắc tại sao có nhiều người nguyện ý bị anh ta thao túng như vậy.

Nếu như bản thân bị người khác bắt được thóp, vậy thì phản ứng đầu tiên là làm thế nào để phản công, thay vì bảo hổ lột da, dù sao thì … kết cục của Thang Thi Nhu chính là vết xe đổ, phải lấy đó làm răn.

Từ những hiện tượng được phát hiện cho đến nay, và đôi câu vài lời của một số người chơi, Trần Cường đã suy luận ra một số thứ, chỉ là hiện tại vẫn chưa được kiểm chứng.

Ví dụ như … những người chơi bị lựa chọn này đều là vì để cố gắng sống sót, mục tiêu cuối cùng của mọi người đều giống nhau, nhưng tại sao bọn họ lại phải mâu thuẫn nội bộ với nhau như vậy?

Chỉ là để tìm quỷ chết thay sao?

Anh ta cảm thấy không giống.

Ác ý ở đây quá lớn, lớn đến mức chỉ cần đứng đó, cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt không giấu giếm từ phía sau muốn dồn mình vào chỗ chết.

Chẳng lẽ … anh ta đột nhiên nắm chặt nắm tay, ánh mắt cũng phát sinh thay đổi.

Ngoài việc sống sót ra, ở đây còn có lợi ích nào khác?”

Chương 286: Đường chết

"Tam canh cổ hưởng, chu hành nguyệt thượng, bán phó tố nang, khả giải sầu trường."

Nhìn dòng chữ trên tờ báo, tên mập một mắt to một mắt nhỏ, mím mím môi, sau đó quay đầu nhìn sang bác sĩ và Hạ Manh, lên tiếng: "Cái này hình như là … hình như là một loại ám ngữ."

Khi còn rất nhỏ, anh ta thích đọc tiểu thuyết võ hiệp, trong đó thường hay xuất hiện các cảnh chim bồ câu bay truyền tin, để tránh bị đối thủ bắt được, cho nên thông thường hay viết rất khó hiểu.

Không biết có phải bởi vì bị bác sĩ dọa sợ hay không, nhưng lần này Hạ Manh đặc biệt phối hợp, rất thành thật giao tờ báo ra, ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt âm trầm, không biết là đang nghĩ gì.

"Tam canh cổ hưởng" không khó để hiểu, chắc là nói rằng lúc nửa đêm canh ba, có tiếng trống vang lên, cũng có nghĩa là Hoàng thiếu gia đêm nay vẫn sẽ đến trên hồ hát hí khúc.

Nhưng câu tiếp theo "chu hành nguyệt thượng" thì …

Tên mập chớp chớp mắt, cảm thấy trong chuyện này hình như có mở rộng ra đến thứ gì đó, dù sao thì "chu" nghĩa là thuyền, nhưng thuyền làm sao có thể đi tới mặt trăng?

"Là ảnh phản chiếu." Giang Thành nhìn tờ báo, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Là ảnh phản chiếu của mặt trăng trên mặt hồ, khi thuyền đi lên trên, thì cũng giống như thuyền đi tới mặt trăng."

Sắc mặt Hạ Manh không có chút thay đổi nào, dường như sớm đã đoán ra, ánh mắt của cô ta tập trung vào hai câu cuối cùng.

Bán phó tố nang, khả giải sầu trường.

Câu phía sau rất dễ hiểu, ý đại khái là nói giải quyết vấn đề nan giải hiện tại, cũng có thể mở rộng ra đến đường sống.

Điều cô ta bối rối nửa câu phía trước - Bán phó tố nang.

Suy cho cùng, hai câu trước và sau ghép lại với nhau, thì có nghĩa là Bán phó tố nang này có thể giúp họ tìm ra đường sống.

Nhưng … tố nang là cái gì?

Và tại sao lại là bán phó?

Nếu thứ được gọi là tố nang này là tồn tại thật sự thì còn tốt, chỉ sợ nó cũng giống như một chiếc thuyền du hành lên mặt trăng, chỉ là một ý suy rộng ra, là một thứ ở cấp độ hình ảnh.

Vậy thì sẽ khó đoán rồi.

“Canh ba sẽ có tiếng trống vang lên, thuyền sẽ đi tới chỗ bóng trăng phản chiếu trên mặt hồ, có được bán phó tố nang, là có thể giải quyết được nỗi lo lớn nhất của chúng ta hiện nay.”

Nhìn chằm chằm vào tờ báo trải ra trước mặt bác sĩ, tên mập dùng sự hiểu biết của mình để dịch mã manh mối lại một lượt.

Dù sao thì manh mối hiện tại có được quá ít, có thể dùng để suy luận hoặc chứng thực lẫn nhau lại càng ít, nên tình thế khó tránh khỏi rơi vào bế tắc.

Tên mập dùng lực gãi đầu, trông vô cùng nóng nảy, dù sao thì lần này người xảy ra chuyện là bác sĩ: "Đây mà được coi là manh mối?" Anh ta ngồi xuống bên cạnh bác sĩ, bắt đầu phàn nàn: "Hoàn toàn chẳng có tác dụng gì mà!"

"Cũng không hẳn." Người lên tiếng là Giang Thành, với tư cách là đương sự, tâm tình của hắn trông có vẻ còn tốt hơn hai người còn lại: "Ít nhất chúng ta còn biết Hoàng thiếu gia tối nay vẫn sẽ đến bên hồ biểu diễn, hơn nữa còn sẽ có thuyền xuất hiện."

"Thời gian quỷ tấn công cũng có thể được xác định." Hạ Manh lạnh giọng nói: "Sẽ là lúc chiếc thuyền đi tới hình ảnh mặt trăng phản chiếu trên mặt hồ."

"Thuyền của ai?" Giang Thành hỏi rất tự nhiên.

"Có thể chỉ chở Hoàng thiếu gia, cũng có thể là chở một hoặc một vài người trong số chúng ta." Hạ Manh nói: "Nếu như là mọi người cùng nhau đi thuyền thì còn tốt, nếu như là từng người một đi…" Cô ta dừng lại một chút: "Người nào đó hãy tự cầu phước cho mình đi."

Tên mập ở một bên nhìn Giang Thành, rồi lát sau lại nhìn Hạ Manh, anh ta không thể ngờ được, từ những lời nói tưởng chừng như không liên quan này lại có thể rút ra được nhiều thứ như vậy.

Nhưng có một câu anh ta nghe rất rõ: quỷ sẽ tấn công bác sĩ khi chiếc thuyền đi vào hình ảnh phản chiếu của mặt trăng.

"Bác sĩ." Tên mập đột nhiên trở nên kích động: "Vậy nếu như chúng ta không để cho chiếc thuyền đi vào hình ảnh phản chiếu của mặt trăng, chẳng phải là được sao? Hoặc là … hoặc là hôm nay chúng ta có nói thế nào cũng không lên thuyền."

Trong trí tưởng tượng của anh ta, chỉ cần có thể ngăn chặn tiền đề "chu hành nguyệt thượng" xảy ra, vậy thì quỷ tất nhiên

cũng sẽ không có cơ hội để ra tay, bác sĩ cũng sẽ an toàn.

Hạ Manh ngẩng đầu nhìn thoáng qua tên mập, sau đó không để lại dấu vết liếc nhìn Giang Thành, như thể đang hỏi, anh dẫn theo một tên như này vào nhiệm vụ, thật sao?

Nhưng điều khiến Hạ Manh không ngờ tới là, ngay cả trong điều kiện như vậy, Giang Thành cũng không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn với tên mập, chỉ là trong giọng điệu có hơi thay đổi, tốc độ nói cũng nhanh hơn một chút.

"Không phải bởi vì bát máu đó." Giang Thành nói: "Đó chỉ là nhắc nhở."

"Nhắc nhở?"

Hai người cùng cau mày, tên mập càng không hiểu, anh ta vô thức tin rằng, bác sĩ bởi vì chọn trúng bát máu người, nên mới bị quỷ nhắm đến, từ đó dẫn đến họa sát thân.

"Nhắc nhở gì?" Tên mập không thể tin nổi hỏi: "Nhắc nhở anh đã bị nhắm tới rồi?"

"Ừm."

Quả thực vậy.

Lý do này thật quá khiên cưỡng, bên trong chứa đựng quá nhiều điều không chắc chắn.

Tên mập nhớ lại một cách ngắn gọn một chuỗi sự việc đã xảy ra kể từ sau khi bọn họ bước vào trong nhiệm vụ, cảm thấy lời bác sĩ nói có lý, đây càng giống như một loại nhắc nhở hơn.

Nhắc nhở đến từ … quỷ.

Không, đồng tử của tên mập hơi thay đổi, tựa hồ đột nhiên ý thức được điều gì, nên nói là quy tắc thì đúng hơn.

Xét cho cùng, trong nhiệm vụ không có đường chết tuyệt đối.

"Vậy bác sĩ, tại sao anh lại bị nhắm tới?" Tên mập ngẩng đầu hỏi.

"Bởi vì hắn không chẩn mạch cho Hoàng thiếu gia." Giọng nói của Hạ Manh vang lên: "Còn nhớ trên đường đi đến nơi ở của Hoàng thiếu gia, người phụ nữ trung niên kia đã nói gì không?"

"Nói một cách đơn giản, chỉ có hai yêu cầu, một là buộc phải thay hí phục, hai là khám bệnh cho Hoàng thiếu gia." Giọng nói của Hạ Manh nghe có vẻ rất tự tin, giống như đang kể lại sự thật vậy.

Trong mắt lóe lên thứ gì đó, tên mập nuốt nước bọt, Thang Thi Nhu chết thảm đêm qua là người duy nhất không mặc hí phục nên bị lột da, còn bác sĩ … là người duy nhất đi lên mà không gặp Hoàng thiếu gia, càng đừng nói đến chuyện khám bệnh.

Ngay cả Tần Giản lúc sau đi lên, ông ta cũng đã nhìn thấy Hoàng thiếu gia.

Quả thực vậy.

Điều này quả thực … là thuyết phục.

"Nhưng…"

Tên mập dường như vẫn còn muốn biện hộ gì đó, xem ra chỉ có cách này bác sĩ mới có hy vọng sống sót.

Nhưng anh ta còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy Hạ Manh bình tĩnh nói tiếp: "Nếu như anh ta không lập tức xuống tầng rời đi, tôi nghĩ là Hoàng thiếu gia sẽ xuất hiện."

Sự bình tĩnh trong câu nói này đã trực tiếp đốt cháy tên mập, ánh mắt anh ta khi nhìn Hạ Manh lập tức từ kinh ngạc

chuyển sang tức giận.

“Cô sớm đã biết rồi!” Tên mập đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Hạ Manh mắng: “Tại sao không nói sớm, cô … đồ khốn này!” Anh ta nghiến răng nghiến lợi.

Tên mập trừng lớn mắt trông rất có khí thế, anh ta chỉ đứng đó thôi, đã chặn hết ánh sáng trước mắt của Hạ Manh.

Hạ Manh lúc này mới ý thức được, hóa ra tên mập vừa bị mình xử lí một trận này, thường ngày vâng vâng dạ dạ, còn có chút dung tục này, không chỉ đơn giản là mập, mà còn cực kì cường tráng.

Đôi mắt trừng lên đỏ như máu, gân xanh nổi đầy trên trán, trông như sắp ăn thịt người ta vậy.

Hơi hé miệng ra, phản ứng đầu tiên của cô ta vậy mà lại là ngây người ra, quên cả phản bác.

“Anh mập”

Cho đến khi Giang Thành lên tiếng.

Nghe được giọng nói của bác sĩ, vẻ mặt của tên mập dịu đi rất nhiều, nhưng anh ta vẫn đứng đó không ngồi xuống, như thể dự định sau khi nghe bác sĩ nói xong, sẽ tìm Hạ Manh để tính sổ.

“Không liên quan tới cô ấy.” Giang Thành nói.

Chương 287: Lộc tại ngân sương

Sau đó Giang Thành nhìn Hạ Manh, mấy giây sau, đột nhiên nói: "Giúp tôi một việc?"

Hạ Manh cười lạnh một tiếng, đúng lúc cô ta đang định nói ra mấy lời tàn ác để giữ thể diện, chẳng hạn như "các anh lợi hại như vậy, còn cần tôi?" hay là "dựa vào đâu?", chợt nhìn thấy ánh mắt của tên mập đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vì thế cô ta lại nuốt xuống, mím môi, miễn cưỡng thốt ra một chữ: "Nói!"…

"Tạch tạch tạch."

Tiếng bước chân giòn tan càng ngày càng gần, Tần Giản đang ngồi bên bàn uống trà cảnh giác đứng dậy, Vưu Kỳ cũng từ trên giường ngồi dậy.

Cửa sổ khép hờ, để lại một khe hở nhỏ, qua khe hở, An Hiên nhìn thấy có người dọc theo con đường đá đi về phía bọn họ.

Tốc độ của người đến rất nhanh, như thể có chuyện gì rất quan trọng vậy.

Là Trần Hiểu Manh

An Hiên nheo mắt lại, lập tức hạ giọng nói: "Đừng cho cô ta vào."

Tần Giản là người đầu tiên đi về phía cửa, vội chặn Hạ Manh lại trước khi cô ta kịp gõ cửa, Vưu Kỳ cũng đi theo sau, cuối cùng là An Hiên chậm rãi phía sau cùng.

“Trần tiểu thư.” Tần Giản vẫn là bộ dạng thế ngoại cao nhân như cũ, dùng ngữ khí cực kì thành khẩn nói: “Có chuyện gì không?”

“Trong phòng của mọi người có phát hiện ra thứ gì kỳ quái không?” Hạ Manh vội vàng nói, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tần Giản giả vờ tò mò: “Thứ kỳ quái gì vậy?”

“Một bức tranh.”

“Không có.” Vưu Kỳ khẳng định nói.

Tuy rằng là nói như vậy, nhưng mấy người lại đều chen chúc ở trước cửa, tựa hồ không có ý định để Hạ Manh đi vào nhìn xem.

“Bức tranh này là tự nhiên xuất hiện, đặc biệt quỷ dị, trên đó có thể có manh mối.” Hạ Manh tiếp tục nói: “Mọi người có muốn tới xem thử không?”

An Hiên khẽ mỉm cười: “Muộn chút nữa đi.” Anh ta nheo mắt nói: “Chúng tôi vẫn còn đang thảo luận về những manh mối trước đó tìm được, cũng đã có một ít manh mối rồi.”

“Được rồi.” Hạ Manh thở dài, cũng không ép buộc ai cả, chỉ nói thêm: “Trên bức tranh có vẽ một người phụ nữ, mặc hí phục nhảy múa, bộ hí phục đó rất giống với bộ hí phục mà Thang Thi Nhu đã mặc trước đó.”

Đồng tử của Vưu Kỳ đã giật giật, sau đó anh ta nói với giọng quan tâm hơn: “Vậy thì mọi người phải cẩn thận một chút.”

“Đúng rồi.” Hạ Manh đột nhiên nói: “Trên đó còn có một bài thơ.”

“Thơ?” Sắc mặt Tần Giản thay đổi, nhưng rất nhanh liền nhận ra mình đã mất bình tĩnh, lập tức điều chỉnh lại, giọng điệu bình tĩnh nói: “Thơ gì vậy? Là của thời đại này, hay là…”

Lắc lắc đầu, Hạ Manh hạ giọng nói: “Tôi cũng không biết, tổng cộng chỉ có 16 chữ, tôi nghi ngờ là có liên quan đến manh mối.”

“Ồ?” An Hiên nhìn chằm chằm vào cô ta, gật đầu nói: “Nói nghe xem nào.”

“Tam canh cổ hưởng, chu hành hồ thượng, liễm trang dạ hành, lộc tại ngân sương.”

Hạ Manh nói xong, còn cố ý liếc nhìn trang phục của Tần Giản một cái, sau đó dời tầm mắt đi không để lại dấu vết.

Sắc mặt Tần Giản lúc đầu hơi thay đổi, nhưng sau vài giây, ánh mắt nhìn Hạ Manh đã hiện lên vẻ giễu cợt không giấu giếm.

“Liễm trang…” Ông ta cúi đầu nhìn bộ tang phục màu đen trên người mình, sau đó ngẩng đầu lên, biểu cảm hơi khoa trương nói: “Trần tiểu thư … là đang nói tôi sao?”

Tần Giản nheo mắt lại, trong lòng cười lạnh.

Những người này vậy mà là coi ông ta như người mới vừa mới bước vào ác mộng, nhưng bọn họ đã chọn sai đối thủ rồi.

Chiêu này quá vụng về, đến mức chỉ cần thoáng qua là có thể nhìn thấu.

Rõ ràng bọn họ cũng biết rằng có điều gì đó cổ quái về sự xuất hiện đột ngột của bức tranh, sau đó cố gắng tự lừa dối mình, tìm cách vạch trần khuyết điểm của mình, trở thành quỷ chết thay.

Tần Giản ngay lập tức nhận ra rằng ý tưởng này chắc chắn là do tên khốn tự xưng là Hách Soái nghĩ ra, tên nhãi ranh này còn trẻ nhưng bụng dạ lại rất xấu xa.

Biết mình có thể nhìn thấu âm mưu quỷ của bọn họ, không bị bức tranh thu hút, nên đã bịa ra một số ám ngữ rắm chó

không kêu và có tính nhắm đến cực mạnh để dụ dỗ mình.

Suy nghĩ xấu xa độc ác như vậy… hắn không sợ gia đình mình sẽ phải chịu quả báo sao? !

Ngay khi Tần Giản cho rằng Trần Hiểu Manh sẽ tự biện họ cho mình vài câu, thì cô ta liền rời đi không nói một lời.

Mãi cho đến khi Trần Hiểu Manh đã biến mất trên đường quay về chái phòng, Tần Giản mới phản ứng lại, sau đó trong mắt đột nhiên xuất hiện một cảm xúc cổ quái.

“Tùng!”

“Tùng!”

“Tùng!”

“Cánh cửa vừa đóng lại thì có tiếng gõ cửa kiểu máy móc và cổ điển vang lên, Tần Giản đang suy nghĩ bỗng nhiên trong lòng có một dự cảm chẳng lành.

An Hiên mở cửa, người phụ nữ trung niên đứng bên ngoài, vẻ mặt không chút biểu cảm, nói từng chữ: “Vì để cảm ơn các vị đại phu, thiếu gia mời các vị tối nay đi du ngoạn trên hồ.” Cô ta dừng lại, nói thêm: “Canh ba nửa đêm.”

Tần Giản ngây người ra trong chốc lát, giây tiếp theo, máu trên mặt đã hoàn toàn mất đi. …

“Bác sĩ.” Tên mập đi tới, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói Tần Giản liệu có mắc bẫy không?”

Sau khi nhấp một ngụm trà, Giang Thành với tư cách là đương sự này lại cư xử rất bình tĩnh, tên mập thì trong lòng đang vô cùng lo lắng, cho rằng đúng như câu nói xưa, hoàng đế không vội, thái giám vội.

“Không biết.” Giang Thành nói: “Nhưng anh có thể hỏi cô ấy.”

Tên mập làm theo sự chỉ dẫn của Giang Thành, nhìn sang Hạ Manh, không ngờ Hạ Manh đang ngồi trên giường giống như cảm nhận được điều gì đó, liền hừ lạnh một tiếng.

Tên mập trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Xem ra khi gặp phải chuyện tương tự, ngay cả Hạ Manh cũng không chắc mình có thể gạt được hay không, đối với một cô nhi đầy một bụng xấu xa như bác sĩ, người bình thường quả thực không thể làm gì được.

Căn cứ theo nhắc nhở gợi ý trong manh mối, bọn họ có thể chắc chắn là Hoàng thiếu gia tối nay vẫn sẽ có sắp xếp, cho nên bác sĩ phục kích người phụ nữ trung niên trên đường đi đưa tin trước, sau đó chặn đường cô ta, tìm mọi cách có thể để trì hoãn thời gian.

Sau khi người phụ nữ trung niên bị ngăn lại, cũng là lúc Hạ Manh biểu diễn, cô ta đến phòng của An Hiên để báo tin cho bọn họ, đồng thời tiết lộ cho bọn họ một số tin tức liên quan.

Đặc biệt là canh ba và con thuyền, những thông tin cụ thể như vậy.

Sau đó ném ra những manh mối đã bị sửa đổi của bác sĩ cho họ.

Giang Thành đã tính toán được trước Tần Giản sẽ không mắc bẫy, ông ta không ngu ngốc đến như vậy, nhưng chỉ cần gieo vào trong người ông ta hạt giống nghi hoặc, thì bước này coi như đã thành công.

Sau đó nữa là Hạ Manh sẽ dứt khoát rời đi, rồi tiếp đó là người phụ nữ trung niên tới đưa tin, hoàn toàn củng cố manh mối.

Dù sao thì tính đến thời điểm hiện tại, trên hồ vẫn chưa có thuyền xuất hiện, với một nguồn thông tin chính xác như vậy,

Tần Giản sẽ không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

"Bác sĩ." Tên mập liếm môi, lo lắng nói: "Vừa rồi tôi lại nghĩ lại một lượt kế hoạch của chúng ta trong đầu, cứ cảm thấy có gì đó có vấn đề, hình như…" Anh ta ngưng một chút: "Cũng không hẳn là hoàn hảo đến như vậy, lão hồ ly Tần Giản kia thật sự sẽ bị lừa sao?"

"Trên đời này không có chiến lược nào thành công tuyệt đối, cái này vốn dĩ đã có rủi ro." Giang Thành thờ ơ nói: "Nhưng cũng đừng quá lo lắng, anh đã từng nghĩ tới chưa?" Hắn quay đầu nhìn về phía tên mập: "Bây giờ ai là người nguy hiểm nhất trong nhiệm vụ lần này?"

Tên mập không chút do dự trả lời: "Chắc chắn là anh rồi, bác sĩ, đến tranh người ta cũng đã treo vào trong nhà cho anh rồi, chỉ còn thiếu mỗi gửi tặng câu đối phúng điếu nữa thôi!"

"Tsk." Giang Thành đột nhiên không còn vui nữa.

Chương 288: Đáng sợ

Một loạt tiếng bước chân từ xa truyền đến gần, người tới bước đi tương đối chậm rãi, tựa hồ rất tự tin, nhưng tiếng bước chân phù phiếm đã bán đứng ông ta.

"Tùng tùng tùng!"

Có tiếng gõ cửa vang lên: "Trần tiểu thư có ở đây không?" Giọng nói của Tần Giản từ ngoài cửa truyền đến, nghe tiếng thở khá nặng nề.

Nhưng có lẽ do thành kiến nên tên mập cảm thấy lão già này nghe có vẻ hơi sợ hãi, hơi thở hổn hển.

Không cần Giang Thành lên tiếng, Hạ Manh liền xuống giường.

Sau khi đi đến phía sau cửa, cũng không có ý định mở cửa mà chỉ lạnh lùng trả lời: "Tần lão tiên sinh có chuyện gì không?"

"Cũng không có gì." Tần Giản liếm môi, giọng điệu bình tĩnh nói: "Chỗ chúng tôi vừa mới thảo luận được một số manh mối, muốn đến thương lượng với mọi người ở đây một chút, xem tiếp theo …"

Tên mập cười lạnh trong lòng, sự xấu xa trong bụng lão hồ ly Tần Giản này cũng không kém gì bác sĩ, rõ ràng là chính mình sợ chết, muốn đến xem tranh, nhưng cuối cùng lại nói như mình là vị cứu thế vậy.

"Đa tạ ý tốt của Tần lão tiên sinh." Hạ Manh không chút khách khí ngắt lời, thái độ khác một trời một vực so với lúc

trước: “Tôi mệt rồi, cần nghỉ ngơi, chờ có thời gian thì tính sau.”

Tiếp theo Tần Giản có nói thế nào, Hạ Manh cũng không trả lời.

Sau một thời gian bế tắc, Tần Giản với vẻ mặt u ám và xắn tay áo lên rời đi.

Dẫu sao thì khi chưa có bất kỳ bằng chứng nào, ông ta cũng thực sự không dám phá cửa xông vào.

Trên đường trở về, Tần Giản cau mày, ông ta đã có thể chắc chắn, người trong phòng này nhất định đang âm mưu gì đó, nếu không thì Trần Hiểu Manh tại sao không cho mình vào?

Phải biết rằng, vừa rồi chính là cô ta đã chủ động mời mình đến xem.

Cô ta rút cuộc đang lo lắng chuyện gì?

Hơn nữa… bàn tay đang buông lỏng của Tần Giản bỗng nhiên siết chặt, Trần Hiểu Manh vừa mới nói là… Tôi mệt rồi.

Tại sao không phải là chúng tôi mệt rồi?

Còn có tên mập và Hách Soái kia, tại sao bọn họ không lên tiếng?

Chẳng lẽ…

Bọn họ không có ở đó?

Trong ánh mắt hắn xẹt qua một cảm xúc kỳ lạ, ông ta đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Ông ta lập tức tăng tốc độ, không thể đợi lâu hơn được nữa, nhất định phải tìm cách xác minh tính xác thực của những lời bọn họ nói, ít nhất … phải nhìn thấy bức tranh đó!…

“Tần lão tiên sinh.” Ngồi ở đó, An Hiên với dáng vẻ gió thoảng mây trôi. Trước mặt anh ta có bày một chậu hoa không rõ tên, chắc là thời kỳ nở hoa của nó sắp kết thúc, đã hơi héo úa như sắp chết.

Vuốt ve phiến lá, anh ta đã cười, ngước mắt lên hỏi: “Không phải là ông đã thật sự tin những lời mà bọn họ nói đấy chứ?”

Tần Giản hơi nheo mắt, giữ nguyên vẻ mặt như thường: “An tiên sinh quá lo lắng rồi.”

Vưu Kỳ nghe thấy hai người nói chuyện, cũng từ trên giường ngồi dậy.

Bức tranh treo trong phòng của bọn họ đã biến mất, nếu không nó đang đối diện với chiếc giường của anh ta, anh ta sẽ tuyệt đối sẽ không dám ung dung như vậy.

“Xem ra bức tranh đó chính là vấn đề tồn tại.” Giọng nói của Vưu Kỳ nghe khác hẳn lúc trước, mang theo một chút vẻ trịnh trọng: “Sau khi bức tranh kia xuất hiện ở chỗ chúng ta, Thang…” Anh ta ngưng lại, liếc nhìn An Hiên, sau khi phát hiện ra không có gì bất thường, mới tiếp tục nói: “Cô nương kia đã xảy ra chuyện, bây giờ bức tranh đã dịch chuyển đến phòng của bọn họ, xem ra người tiếp theo sẽ gặp nạn chính là bọn họ.”

“Chỉ là không rõ là ai.” Vưu Kỳ có chút tiếc nuối nói.

Trong nhiệm vụ, dùng mạng người thử sai chính là điều bất lực nhất, nhưng đồng thời cũng là cách hữu hiệu nhất.

Chỉ cần quỷ ra tay, vậy thì chắc chắn sẽ lưu lại manh mối.

Cách thức giết người của quỷ, ngoại hình, trang phục, thậm chí là cả động tác, thói quen hành vi … những điều này đều có lợi cho những người còn lại hoàn thiện cốt truyện, từ đó tìm ra đường sống.

Lấy cái chết của Thang Thi Nhu làm ví dụ, bọn họ đã suy đoán ra rằng Hoàng thiếu gia đã từng kết hôn, hơn nữa nữ nhân đó đã chết rồi, thi thể rất có khả năng là chìm trong hồ nước.

Nhưng lúc này tâm trí của Tần Giản lại không ở đây, ông ta một bên vừa giả vờ bình tĩnh đối phó với An Hiên và Vưu Kỳ, một bên vừa thầm niệm mấy câu kia trong lòng.

"Tam canh cổ hưởng, chu hành hồ thượng, liễm trang dạ hành, lộc tại ngân sương."

Rút cuộc … là có nghĩa gì?…

"Bác sĩ." Tên mập đè nén cảm xúc kích động, nhỏ giọng nói: "Anh thật là giỏi, Tần Giản lão hồ ly kia … cắn câu rồi!"

Giang Thành nhướng nhướng mày.

"Haizzz." Hạ Manh vừa mới hợp tác với Giang Thành hiển nhiên là trong lòng không vui, cô ta nhìn chằm chằm hai người, cười lạnh một tiếng nói: "Tôi khuyên hai người không nên vui mừng quá sớm, cuối cùng sẽ như thế nào, vẫn còn chưa biết đâu." "

Tên mập đang định nói vài câu, thì người phụ nữ trung niên đã tới, vẫn là khuôn mặt người chết đó, truyền đạt một cách máy móc cho bọn họ một số quy tắc về việc du ngoạn trên hồ trong đêm.

Sau đó trước khi đi, như thường lệ thông báo với bọn họ rằng buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, bọn họ có thể tùy ý đi dạo loanh quanh trong phủ, nhưng có một số nơi đặc biệt không khuyến nghị bọn họ đến.

Nguyên nhân là sợ bọn họ sẽ bị hoảng sợ.

Về phần là loại hoảng sợ gì, người phụ nữ trung niên không nói, mấy người Giang Thành cũng ngầm hiểu ý không

hỏi.

Sau khi người phụ nữ rời đi, Giang Thành chậm rãi đứng dậy, trước tiên đóng cửa lại, sau đó thực hiện một số bài tập giãn cơ rất ngớ ngẩn, rồi nhanh chóng chạy đến giá sách trong phòng.

Giá sách cao bằng một người, chất liệu rất chắc chắn, dùng tay gõ vài cái sẽ phát ra âm thanh nghèn nghẹn.

Giang Thành duỗi hai tay ra, sau đó nắm chặt hai đầu giá sách, hiển nhiên là có ý định dời giá sách đi.

“Bác sĩ.” Tên mập chạy tới: “Để tôi, để tôi.”

Giang Thành không để cho tên mập nhúng tay vào, mà vươn dài cổ ra, bĩu môi nhìn Hạ Manh đang khoanh tay đứng nhìn, nói: “Manh Manh.” Hắn vô cùng gợi tình nói: “Tới giúp ta đi!”

Hạ Manh liếc hắn một cái, sau đó lại nhìn bức tranh treo trên tường, quay mặt đi, hoàn toàn không để ý đến hắn.

Giang Thành cũng không nản lòng,“hổn hà hổn hển” dời giá sách đặc biệt nặng này đến trước bức tranh, hoàn toàn che nó lại.

Sau đó lại đơn giản sắp xếp lại một chút, sao cho mọi thứ trong phòng đều trông cực kì hài hòa.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn chằm chằm vào giá sách đã hoàn toàn hòa nhập với môi trường, hỏi: “Anh đây là …”

“Bức tranh này có đáng sợ không?” Giang Thành thở phì phò hỏi.

Tên mập theo bản năng trả lời: “Đáng sợ.”

“Vậy … nếu bức tranh lại đột nhiên biến mất thì sao?” Giang Thành nheo mắt hỏi.

Hạ Manh thực sự không chịu nổi nữa, mở cửa ra, rời đi trước. …

Một lúc sau, một bóng người lén la lén lút bước nhanh từ con đường rải sỏi gần đó, vừa đi vừa nhìn chung quanh, như sợ bị người khác nhìn thấy.

Sau đó xẹt người qua một cái, lẻn vào chái phòng của ba người Giang Thành.

Sau khi vào trong, Tần Giản lập tức đóng cửa lại.

Ẩn trong bụi cây cách đó không xa là một đôi mắt đang chớp chớp: "Bác sĩ." Tên mập nhìn sang chỗ khác, thì thầm nói: "Tần Giản đến rồi."

"Đúng như những gì anh nói." Tên mập tiếp tục: "Lão gia hỏa nếu không tận mắt nhìn thấy, thế nào cũng không yên tâm."

Nửa giờ trước, tất cả mọi người đều tụ tập lại với nhau, thảo luận sẽ dùng thời gian buổi chiều này để đến xung quanh xem có tìm được manh mối gì không.

Tần Giản lặng lẽ đi theo sau lưng mấy người Giang Thành cho đến khi bọn họ đã đi rất xa, sau đó mới lén trở lại, chuẩn bị vào phòng của bọn họ để xem bức tranh kia.

Đặc biệt là … mấy câu trên bức tranh.

Chương 289: Trò chơi

Chái phòng không lớn, Tần Giản đưa mắt ra nhìn, cả người lập tức ớn lạnh.

Không có tranh!

Tranh đã đi đâu rồi?

Làm sao có thể, chẳng lẽ là bọn họ đã giấu bức tranh đi rồi? Trong đầu Tần Giản đang nhanh chóng phân tích.

Không, không thể nào, bức tranh đó chỉ cần nhìn là biết có vấn đề, đừng nói đến việc chạm vào, cho dù chỉ nhìn lâu một chút cũng không biết sẽ gây ra rắc rối gì lớn nữa.

Bọn họ không dám.

Chẳng lẽ… trái tim của Tần Giản đang đập thình thịch, là bức tranh … đã biến mất rồi!

Là Trần Hiểu Manh sau khi đến tìm mình đã biến mất rồi!

Nếu không thì tại sao lần thứ hai cô ta lại không cho mình vào trong phòng xem ?

Chính là lo lắng rằng mình phát hiện ra bức tranh đã biến mất rồi.

Bây giờ thì tất cả đã có thể giải thích được rồi.

Đây là một cái bẫy.

Không biết bọn họ đã dùng thủ đoạn gì chuyển sự chú ý của quỷ sang mình rồi, bây giờ … người bị quỷ nhắm đến là ông ta!

Hỏng rồi …

Nhưng mấy câu mà bọn họ nói …

Hai tai của Tần Giản giật giật, ngoài cửa có tiếng bước chân cực nhanh, đang thẳng đến nơi này, trong lúc vội vã ông ta nhìn thấy cửa sổ sau có một khe hở nhỏ, liền lập tức đẩy ra, trèo ra bên ngoài.

“Phù …” Tên mập đẩy cửa ra thở dài một cái, sau đó nói bằng giọng côn đồ: “Đại ca, không có ai cả.”

“Vậy cũng không thể lơ là thiếu cảnh giác.” Giang Thành bước vào, sau đó ngồi phịch xuống ghế: “Lão thất phu Tần Giản kia không dễ bị lừa như vậy đâu.”

“Bên phía lão Lục thế nào rồi?”

“Đại ca yên tâm đi.” Tên mập cười hắc hắc nói: “Lục ca nói mọi thứ đều ổn thỏa rồi, chỉ là mấy câu kia có thể sẽ mang lại cho lão thất phu kia một số gợi ý, Lục ca lo lắng …”

“Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác.” Giang Thành nhấp một ngụm trà, sau đó đập mạnh tách trà xuống bàn, khiến Tần Giản đang nghe lén bên ngoài giật bắn mình.

“Trong nhiệm vụ không có đường chết tuyệt đối, cho dù nguy hiểm có được chuyển sang cho lão thất phu kia rồi, căn cứ theo quy tắc, cũng sẽ để lại cho lão một tia hy vọng sống.” Giang Thành nheo mắt lại: “Chỉ xem lão có thể nắm bắt được nó hay không thôi.”

“Lão không nắm bắt được đâu.” Tên mập cười hắc hắc phụ họa theo, muốn tục tĩu bao nhiêu thì có tục tĩu bấy nhiêu.

“Lão Thất, thông báo cho những người khác, đêm nay cùng nhau ra tay, cố gắng chuyển hướng chú ý của lão thất phu càng nhiều càng tốt.” Giang Thành một tay xoa xoa chén trà, cười lạnh nói: “Để xem cái chết của lão thất phu này có thể mang lại cho chúng ta những ý tưởng mới mẻ hay không.”

“Đại ca anh minh.”…

Mãi cho đến buổi tối khi mọi người tụ tập cùng nhau ăn tối, trong đầu của Tần Giản vẫn còn “ù ù”.

Không chỉ là vì ông ta không hiểu mấy lời đó, mà điều bất ngờ lớn hơn chính là những thông tin mà Hách Soái đã vô tình tiết lộ trong quá trình trao đổi với tên mập -

Đại ca.

Tên mập kia gọi Hách Soái là đại ca.

Sau đó đối phương gọi anh ta là lão Thất.

Nghe nói còn có một người gọi là Lục ca …

Điều đáng sợ hơn nữa là sau khi bọn họ nhắc đến lão Lục xong, người đàn ông tự xưng là Hách Soái còn thuận miệng nhắc một câu, thông báo cho những người khác …

Bây giờ có một vấn đề, bọn họ rút cuộc là có bao nhiêu người đến?

Bảy anh em hồ lô đều đến đủ rồi sao?

Càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi, Tần Giản cuối cùng cũng hiểu, tại sao Hách Soái kia luôn tỏ ra tự tin như vậy, hóa ra là người ta mang theo rất nhiều anh em.

Ánh mắt vô tình quét qua từng người một đang ngồi trong bàn, Tần Giản nhìn ai cũng đều thấy giống là anh em của Hách Soái, nhìn ai cũng không đáng tin.

“Tần lão tiên sinh.” An Hiên đột nhiên nói: “Sao ông không ăn?”

Tần Giản ngây người ra, sau đó đột nhiên tỉnh táo lại, lộ ra vẻ mặt tự nhiên để chiếu lệ nói: “Tôi không đói lắm, mọi người ăn trước đi.”

An Hiên này cũng có vấn đề, e rằng chính là người của Hách Soái.

Trong lòng Tần Giản cảnh giác.

Nếu không thì tại sao anh ta lại hỏi mình một câu hỏi đơn giản đến như vậy, không phù hợp với tính cách thường ngày của anh ta chút nào.

Tên Sư Liêu Trí đang gắp thức ăn kia sợ rằng cũng có vấn đề, trong bàn ăn chỉ có anh ta là người duy nhất từ đầu đến cuối không nhìn mình đến một cái, là sợ mình sẽ phát hiện ra sơ hở gì đó sao?

Chỉ là không biết người như anh ta có thể được xếp vào lão mấy.

Không ai có thể tin được … đường sống của mình chỉ có mấy câu thơ đó, chỉ có … mấy câu thơ đó thôi! Vừa nghĩ, Tần Giản vừa bưng bát lên, bắt đầu và cơm vào miệng.

Hạ Manh gắp một miếng dưa muối chua giòn,“rộp rộp” một tiếng cắn đứt, sau đó chậm rãi nhai, khóe mắt nhìn Tần Giản thở dài, người này không ngốc, chỉ là gặp phải người bất lương mà thôi.

“Các vị đại phu.” Người phụ nữ trung niên đợi bên ngoài đình nói với giọng điệu khách khí, nhưng cực kì thờ ơ: “Trời sắp tối rồi, sau bữa tối xin hãy mau chóng trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Đừng làm ảnh hưởng đến buổi du ngoạn trên hồ đêm nay.” Người phụ nữ trung niên nói: “Tránh làm thiếu gia mất hứng.”

Vưu Kỳ nhìn người phụ nữ trung niên, há miệng, nhưng không phát ra âm thanh nào, chắc chắn anh ta đang suy nghĩ cách xưng hô thích hợp với người phụ nữ này, nhưng khi ánh

mắt của người phụ nữ đưa đến, anh ta vẫn dũng cảm nói: "Đêm nay … đêm nay du ngoạn trên hồ như thế nào?"

"Ý của tôi là dùng cách nào?" Anh ta bổ sung thêm.

Nhìn vào mắt người phụ nữ trung niên, dường như là một chuyện cần tiêu hao rất nhiều can đảm, anh ta chỉ là nhìn mấy cái, liền phải rời tầm mắt đi ngay.

"Chọn tân nương."

Khi nghe câu trả lời của người phụ nữ trung niên, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Vài giây sau, người phụ nữ đột nhiên mỉm cười, đôi mắt vừa nhỏ vừa dài hơi nheo lại, khóe miệng nhếch lên cường điệu, vẻ mặt tương tự lập tức khiến bọn họ nhớ đến người giấy tối qua.

Ngoại trừ nước da nhợt nhạt và cách trang điểm, những cái khác đều rất giống.

"Thiếu gia cần các vị đại phu chọn ra một tân nương cho ngài." Người phụ nữ trung niên nói với giọng nham hiểm.

Đã đến gần nửa đêm.

Gió lạnh trên mặt như dao cứa vào trên người và trên mặt, trang phục mỏng manh có rất ít khả năng chống lạnh nhưng không ai dám cởi ra.

Ví dụ của Thang Thi Nhu đã nói với bọn họ, bộ hí phục này có thể tượng trưng cho làn da của bọn họ.

Càng quỷ dị hơn nữa là, cho dù trên hồ có gió cũng không thể thổi bay được lớp sương mù bắt đầu xuất hiện và trôi nổi không biết từ lúc nào.

Đêm nay không có trăng.

Mặt hồ chìm trong sương mù giống như một cục mực không thể mài, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta có cảm giác vô cùng kỳ quái.

Tần Giản một mình đứng ở một nơi tương đối xa, cách mọi người khoảng 3 mét, vừa rồi Sư Liêu Trí đứng ở phía sau ông ta, nhưng Tần Giản sau đó đã bỏ đi.

Sư Liêu Trí khẽ cau mày.

Quy tắc lần này bọn họ đều đã hiểu, theo Trần Cường, người hiểu biết nhiều về phong tục dân gian, đây là một trò chơi nhỏ trước hôn nhân ở vùng sâu vùng xa Hồ Nam.

Đại ý là chọn một số phụ nữ có hình dáng tương tự, hóa trang thành tân nương, sau đó che khăn trùm đầu, để tân nương thật trà trộn vào bên trong.

Cuối cùng, để tân lang đã uống ba ly rượu vào trong lựa chọn, để xem rút cuộc ai mới là người yêu của mình.

Điểm khác biệt duy nhất lần này là bối cảnh diễn ra trên một hồ nước, bọn họ phải chèo thuyền qua đó để lựa chọn, nhưng luật chơi cơ bản vẫn như cũ.

“Chọn sai có hình phạt gì không?” Sư Liêu Trí nhỏ giọng hỏi.

“Cũng không có gì.”

Nghe Trần Cường nói như vậy, sắc mặt mọi người đều khá lên một chút.

“Chính là sau tiệc cưới, tân nương phải tự tay cởi bỏ trang phục tân lang ra, sau đó trước mặt phụ mẫu, dùng chổi đánh mấy cái, ngụ ý đuổi đi …”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt tên mập đã tái nhợt, cởi trang phục ra, vậy mở rộng ra …

Há chẳng phải lột da sao?”

Chương 290: Lựa chọn

“Mọi người nghe!”

Tên mập đột nhiên lên tiếng.

Tiếng thảo luận xì xào lập tức biến mất, mọi người đều nín thở cho đến nửa phút sau.

“Anh muốn chúng tôi nghe cái gì?” Vưu Kỳ quay đầu nhìn về phía tên mập, trong mắt hiện lên một tia không vui.

“Tôi … tôi vừa rồi hình như nghe thấy tiếng chèo thuyền.” Tên mập giải thích: “Nhưng không biết tại sao, lại biến mất rồi.”

“Có lẽ là quá căng thẳng rồi.” Tần Giản đứng cách xa hơn một chút nói, ông ta tỏ ra rất tự tin, vẻ mặt nhẹ nhõm nhìn những người khác như muốn nói rằng tôi đã nhìn thấu hết mọi chuyện: “Hoặc có thể là anh xuất hiện ảo …”

Lời còn chưa dứt, Tần Giản giống như một con ngỗng bị dẫm lên cổ vậy, thò dài cổ ra, vẻ mặt sợ hãi nhìn mặt hồ đầy sương mù.

Một chiếc thuyền cực kì yên tĩnh xuyên qua sương mù, lặng lẽ chèo ra.

Trên thuyền không có một ai.

Phải đến khi mũi thuyền đập vào bờ một tiếng “tùng” thì mọi người mới phản ứng lại.

Giây tiếp theo, tiếng trống vang lên.

Canh ba … đến rồi.

Một cơn ớn lạnh bắt đầu lan dọc sống lưng, ánh mắt của mọi người đang nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền dần dần chuyển sang mặt hồ, sương mù tràn ngập ban đầu dần dần tan đi, một bóng người màu đỏ thẫm xuất hiện trên mặt hồ.

Là Hoàng thiếu gia.

Thân hình cong queo, một tay duỗi chéo, tay còn lại uốn cong, ống tay áo rộng buông xuống, vừa hay che đi khuôn mặt.

Cảnh tượng mơ hồ về khuôn mặt che đi một nửa tay cầm một chiếc đàn tỳ bà được đặt vào đây, không những không có chút mỹ cảm nào, mà chỉ mang đến nỗi sợ hãi sâu sắc cho mọi người.

Bọn họ gần như chắc chắn rằng khuôn mặt đằng sau đó … nhất định là cực kì đáng sợ.

"Mọi người … mọi người nhìn xem …" Giọng nói của Sư Liêu Trí đang run rẩy: "Nhìn bên cạnh anh ta!"

Khi sương mù xung quanh Hoàng thiếu gia dần dần tan đi, ánh mắt của mọi người đều lập tức ngây ra, tiếp theo trong lòng bùng nổ một nỗi sợ hãi mãnh liệt, tứ chi trở nên lạnh lẽo, mạch máu như bị đóng băng.

Bên cạnh Hoàng thiếu gia trên mặt hồ, có rất nhiều tân nương mặc đồ cưới và đội khăn trùm đầu màu đỏ tươi.

Tổng cộng có 10 người, tạo thành một vòng tròn, bao quanh Hoàng thiếu gia ở trung tâm.

Hai cánh tay buông thõng tự nhiên, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Hiện tại tình hình đã rất rõ ràng, quỷ ẩn giấu ngay bên trong, nếu như ai không chú ý chọn phải quỷ ra thì …

"Bắt đầu đi." An Hiên thở dài.

Trên mặt Vưu Kỳ lộ ra vẻ rất phản kháng, nhưng vẫn di chuyển bước chân, là người đầu tiên nhảy lên thuyền.

Không có cách nào khác, thứ tự đã được xác định ngay từ đầu.

Chính là thứ tự lúc trước đi gặp Hoàng thiếu gia.

Chiếc thuyền chở Vưu Kỳ biến mất trong sương mù.

Càng cổ quái hơn nữa là ngay khi chiếc thuyền của Vưu Kỳ đi vào trong sương mù, vị trí xung quanh Hoàng thiếu gia liền trở nên hư ảo, tiếp theo dần dần, không thể nhìn thấy gì nữa.

Người trên bờ hoàn toàn không biết rõ chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Trong khi mọi người đang tâm tư bấn loạn chờ đợi thì chiếc thuyền lại xuất hiện trên hồ, nhưng điều khiến mọi người ớn lạnh là chiếc thuyền trống rỗng, Vưu Kỳ vốn phải quay lại cùng với chiếc thuyền … đã biến mất rồi.

“Anh ta đâu rồi?” Da đầu mọi người tê dại.

Đặc biệt là Sư Liêu Trí người xếp tiếp theo, hai chân anh ta đang run rẩy, vẻ mặt như người thân đã khuất, mọi người đều lo lắng anh ta sẽ vô tình rơi xuống hồ.

Nhưng may mắn thay, chiếc thuyền dường như được điều khiển bởi một thế lực nào đó, còn chưa thấy Sư Liêu Trí dùng lực gì, đã lao thẳng về phía giữa hồ.

Sau khi nhận ra mình đã đi vào sương mù, Sư Liêu Trí, người luôn giả vờ rụt rè như biến thành một con người khác, anh ta đứng giữa chiếc thuyền, đầu tiên là kiểm tra xem chiếc thuyền có đủ chắc chắn hay không, sau đó bắt đầu quan sát xung quanh.

Tốc độ của chiếc thuyền không nhanh cũng không chậm, anh ta từ từ ngồi xổm xuống, muốn nhìn dưới mặt nước, nhưng giây tiếp theo, chính bản thân anh ta lại bị những suy nghĩ thoáng qua của mình làm cho sợ hãi.

Sau khi nghĩ rằng rất có thể sẽ nhìn thấy một khuôn mặt ướt sũng ẩn dưới làn nước, hay vô số bàn tay tái nhợt đang đẩy thuyền về phía trước, anh ta vẫn lựa chọn tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút.

Anh ta là quân nhân.

Hơn nữa còn là một sĩ quan trong lực lượng đặc biệt.

Mặc dù hướng chính không phải là ám sát và chiến đấu, nhưng sự cảnh giác hay linh cảm bắt nguồn từ trong tâm trí vẫn mạnh hơn người thường rất nhiều.

Mặc dù anh ta nghi ngờ dưới nước có cổ quái, nhưng đối với anh ta mà nói, Hoàng thiếu gia sắp gặp, còn có những tân nương kia, mới là mối đe dọa lớn nhất.

“Róc rách——”

Sư Liêu Trí lập tức trở nên cảnh giác, tiếng nước dưới thuyền … đã thay đổi.

Sau đó đáy thuyền như đụng phải thứ gì đó, bắt đầu chậm rãi giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại.

Anh ta ngẩng đầu lên, cảnh tượng bất ngờ trước mắt khiến anh ta sợ hãi lùi lại vài bước, suýt nữa thì rơi từ trên thuyền xuống hồ.

Ở vị trí ngay trước mặt anh ta chưa đầy hai mét, một tân nương toàn thân mặc trang phục màu đỏ, đội khăn trùm đầu màu đỏ tươi trầm mặc đứng đó, hai tay buông thõng tự nhiên.

Gió lạnh thổi qua, Sư Liêu Trí tỉnh táo hơn một chút, tân nương trước mặt chẳng qua chỉ là một người giấy được làm

một cách sống động như thật, cũng tương tự như người giấy đã nhìn thấy đêm qua.

Điểm này có thể được nhìn ra từ bàn tay giấu trong ống tay áo.

Anh ta nhìn trái nhìn phải, phát hiện xung quanh cũng có mấy tân nương giấy đang đứng như vậy.

Anh ta đếm, tổng cộng có 9 người.

Xem ra thiếu mất một người là do Vưu Kỳ đã lựa chọn rồi.

Anh ta nheo mắt nhìn từng người một, bất kể tay nghề, hay là trang phục, khăn trùm đầu hay động tác … đều giống hệt nhau, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng anh ta đã hạ quyết tâm, trực tiếp cõng người ở gần với mình nhất đi.

Sở dĩ dùng cõng, chứ không phải là ôm, hay là khiêng vác gì, thì hoàn toàn là do quy tắc trò chơi hạn chế, nếu không anh ta thà ôm người giấy, còn hơn là cõng trên lưng.

Có quỷ mới biết ai là người đã nghĩ ra ý tưởng này.

Sau khi cõng người giấy lên thuyền, Sư Liêu Trí cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vì con thuyền ngay dưới chân anh ta đã khởi hành mà không có bất kỳ hiện tượng gì bất thường.

Tuy rằng trong sương mù không phân biệt được phương hướng, nhưng theo cảm giác của anh ta, quả thực là đang đi về.

Người giấy rất nhẹ, nhẹ đến nỗi anh ta không có bất kì gánh nặng gì trên người.

Trước đó, anh ta đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng đáng sợ rùng rợn, ví dụ như khi anh ta đưa tay ra thì bị cô dâu che mặt tóm lấy, hay khi đáp xuống đảo, Hoàng thiếu gia có những động tác quỷ dị kia …

Suy nghĩ của Sư Liêu Trí lập tức dừng lại ở đây, anh ta phát hiện ra mình đã bỏ qua một điều rất quan trọng.

Hoàng thiếu gia kia!

Hoàng thiếu gia kia đã đi đâu rồi?

Chẳng phải anh ta nên đứng ở trung tâm của những tân nương đó sao?

Nhưng tại sao vừa rồi lại không…

"Cạch -"

Anh ta đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất nhẹ, nhưng lại rất cổ quái, ở ngay bên tai, giống như … giống như tiếng một chiếc vòng thêu bị ngoại lực cưỡng bức uốn cong.

Giây tiếp theo, qua khóe mắt anh ta nhìn thấy, hai cánh tay người giấy thẳng đặt trên vai mình đang từ từ uốn cong với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, bàn tay giấu trong tay áo cũng dần lộ ra.

Đồng tử của Sư Liêu Trí dần dần mở rộng, anh ta thấy những ngón tay lộ ra từ ống tay áo dần dần khác với trước đây, sưng lên như chày gỗ, như đã bị ngâm trong nước không biết bao lâu, thậm chí còn có một màu xanh đen quỷ dị.

Phần cổ cũng có cảm giác tê dại, như thể có thứ gì đó ẩm ướt đang đến gần.

Hỏng rồi …

Chương 291: Thành rồi

“Làm sao … làm sao có thể?”

Chuyện quỷ dị xảy ra với Sư Liêu Trí, lúc này cũng đang tái hiện trên người Tần Giản.

Mấy người phía trước ông ta, đều không có ai quay lại.

Quay trở lại … chỉ có chiếc thuyền trông có vẻ có vấn đề kia.

Con thuyền lặng lẽ ra khỏi màn sương, bên trên không một bóng người.

Bao gồm cả cái tên tự xưng là Hách Soát kia.

Hắn cũng biến mất rồi.

Đồng tử không khỏi run rẩy, cánh tay cứng ngắc của người giấy bắt đầu uốn cong, những ngón tay màu xanh đen từ ống tay áo và áo choàng thò ra, trên đó khảm vài chiếc móng tay màu đỏ không ra hình thù gì.

Lúc này móng tay đã bật ra, ngón tay sưng tấy như chày gỗ, không ngừng chảy ra những giọt chất nhầy đục màu vàng, trong khóe mắt hoảng sợ của Tần Giản, giữa lưng chừng kéo ra sợi dây tóc dính dính.

Mùi hôi thối xộc vào khoang mũi, Tần Giản cảm giác như sắp tắt thở.

Trọng lượng trên lưng không ngừng tăng lên, trên cổ có cảm giác tê dại, một thứ gì đó ẩm ướt, có kết cấu từ từ trượt dọc theo xuống cổ.

Ẩm ướt, thô ráp và có cảm giác dính dính đến khó tả.

Ông ta gần như ngay lập tức nhận ra đó là gì.

Là cái lưỡi!

Con quỷ đang cõng trên lưng … đang dùng lưỡi liếm mình.

Sắc mặt hắn tái nhợt vì sợ hãi, Tần Giản giống như sắp chết, sống đến ngày hôm nay, cho đến tận thời khắc hiện tại, ông ta mới thật sự trải qua tuyệt vọng.

"Tại sao?" Tần Giản khó khăn xoay cái cổ cứng ngắc của mình, nỗi sợ hãi trong mắt dần dần bị nỗi oán hận sâu sắc lấn át: "Đường sống? Đường sống đã hứa … rút cuộc ở đâu?!"

Ông ta đã không chỉ một lần định rũ bỏ con quỷ trên lưng, sau đó nhảy xuống hồ.

Nhưng cho đến cuối cùng, ông ta vẫn gắng gượng chịu đựng.

Bởi vì ông ta biết rõ, đó không phải là lựa chọn tốt nhất.

Đường sống duy nhất của ông ta chỉ có một.

Là mấy câu đó!

Người giấy phía sau càng ngày càng nặng, đây chính là áp lực thực sự, cách đây không lâu, trọng lượng của người giấy phía sau đã vượt quá trọng lượng của một người phụ nữ bình thường, hơn nữa … cảm giác này vẫn còn đang tiếp tục.

Người treo cổ tự tử thường nhẹ hơn, còn người chết đuối thì thường sẽ nặng hơn, Tần Giản nghe được điều này từ một lão tiền bối của mình.

Tất cả các cơ bắp trong cơ thể đều đang phát huy lực lượng, các khớp xương dần dần phát ra những âm thanh khiến tim ngừng đập, như thể chúng sắp gãy trong giây tiếp theo.

Vào thời khắc sinh tử mấu chốt, Tần Giản đang nghiến răng nghiến lợi dần dần bình tĩnh lại.

“Tam canh cổ hưởng, chu hành hồ thượng, liễm trang dạ hành, lộc tại ngân sương.”

Ông ta đỏ mắt.

“Tam canh cổ hưởng” hẳn là ám chỉ sự bắt đầu của trò chơi này,“chu hành hồ thượng” cũng tương ứng với quy tắc của trò chơi, điều đáng để suy ngẫm chính là hai câu cuối cùng-

“Liễm trang dạ hành, lộc tại ngân sương.”

“Liễm trang” … chắc là đang ám chỉ chính ông ta, trong số tất cả những người chơi, chỉ có ông ta là người duy nhất mặc liễm phục áo tang màu đen.

“Dạ hành” là đi trong đêm thì dễ hiểu rồi, đi thuyền đêm khuya chẳng phải là đi trong đêm hay sao?

Nhưng “lộc tại ngân sương” này…

Ngay lúc Tần Giản đang nghiến răng chống lại áp lực càng ngày càng khoa trương, đột nhiện phát hiện sương mù xung quanh đã mỏng đi rất nhiều, sau đó, trên mặt hồ cách ông ta hơn mười mét, một vầng trăng tròn màu bạc phản chiếu trên mặt nước.

Đôi môi run rẩy, hai mắt Tần Giản đột nhiên sáng lên: “Lộc tại ngân sương … không, không phải là lộc, mà là lộ, là đường đi!” Ông ta kích động đến nỗi rơi nước mắt: “Là đường ở trong ngân sương!” (Nguyên văn 禄在银霜/Lù zài yín shuāng/, 禄 lộc và 路 lộ đều phát âm là Lù)

Ánh trăng bạc này … chính là đường sống!

Ông ta dồn hết sức lực cuối cùng, nhìn chằm chằm vào mặt trăng trong nước, một lúc sau, con thuyền thực sự làm theo ý ông ta, hướng về phía mặt trăng phản chiếu trong nước.

Ngay khoảnh khắc đi qua ánh trăng tròn, Tần Giản rõ ràng cảm giác được áp lực trên lưng mình đã biến mất.

Con quỷ kia … biến mất rồi.

“Thành rồi!” Tần Giản đột nhiên quỳ xuống thuyền, vẻ mặt cuồng loạn, nước mũi nước mắt trào ra: “Tôi … Tôi không cần phải chết nữa rồi!”

“Sống rồi …”

Lúc này, khi sương mù dần dần tan đi, những người còn lại trên bờ tự nhiên có thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra trên hồ, tuy nhiên, không giống như niềm vui sống sót sau tai họa của Tần Giản, chỉ còn lại tên mập và Trần Cường, trên khuôn mặt đều ngưng trọng đến kì lạ.

Cổ họng cuộn lên bất thường, rời mắt khỏi mặt trăng trong nước dưới chân Tần Giản, tên mập lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Toàn bộ bầu trời đêm tối đen như một vũng nước đọng nhớp nháp.

Đừng nói là mặt trăng, ngay cả một ngôi sao cũng không có. …

Tần Giản chết rồi.

Chết ngay trước mặt Vưu Kỳ, nhớ lại quá trình Tần Giản chết, Vưu Kỳ, người đàn ông có vẻ ngoài cao lớn thô kệch này, dùng từ run rẩy như sẩy trấu để miêu tả cũng không quá.

Trên thực tế, anh ta vẫn còn đang run rẩy, người ướt sũng, quấn trong chăn, hai tay bưng một chén trà ấm, như muốn hấp thụ nhiệt độ của trà để sưởi ấm bản thân.

“Đừng sốt ruột, từ từ nói, Tần Giản rút cuộc xảy ra chuyện gì?” Người lên tiếng chính là Sư Liêu Trí, mái tóc màu vàng của anh ta ướt đẫm, đặc biệt là ống quần vẫn còn đang rỉ nước.

An Hiên và Hạ Manh ngồi ở hai bên Vưu Kỳ, dùng ánh mắt không giấu giếm nhìn Vưu Kỳ, như muốn moi ra hết

manh mối mà anh ta có.

Giang Thành ngồi đối diện với Vưu Kỳ, hắn bình chân như vại, trái ngược hoàn toàn với Sư Liêu Trí đang tức đỏ cả mắt.

Trần Cường ngồi một mình trên giường, cùng mọi người giữ khoảng cách nhất định.

Tên mập muốn chen vào cùng bác sĩ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn chen vào bên cạnh Tả Tinh, cố gắng dán sát cô ta nhất có thể để giữ ấm.

Dường như cảm thấy nhiều người đã an toàn rồi, Vưu Kỳ dần dần bình tĩnh lại, anh ta liếm môi trước, sau đó dùng giọng thăm dò hỏi: "Mọi người … cũng gặp phải những chuyện đó đúng không?"

Thực ra điểm này hoàn toàn không cần suy đoán, bởi vì mọi người ai nấy đều ướt nhẹp, ngoại trừ tên mập và Trần Cường xếp ở phía sau Tần Giản.

Nghe vậy Sư Liêu Trí cằn nhằn nói: "Thôi đừng nói nữa, quá là tà môn mà, mấy tân nương đó vậy mà lại đều là quỷ!" Anh ta nuốt khan và nói với ánh mắt sợ hãi: "Cũng không biết trong phủ viện rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, chết nhiều tân nương đến như vậy."

"Có lẽ là không." An Hiên suy nghĩ một lúc rồi trả lời, giọng nói của anh ta rất bình tĩnh, khiến người ta có cảm giác lời anh ta nói đều là sự thật: "Chỉ là bất luận cuối cùng chúng ta lựa chọn tân nương giấy nào thì trên đường quay lại, cũng đề sẽ biến thành quỷ."

"Quỷ hẳn chỉ có một con." Anh ta liếc Sư Liêu Trí một cái, rồi nói tiếp.

Suy đoán của An Hiên tương đối đáng tin cậy, có thể cảm nhận được từ phản ứng của mọi người.

Nếu như trong nhiệm vụ một lần xuất hiện nhiều quỷ như vậy, thì quá đáng sợ rồi.

“Mọi người … mọi người rút cuộc còn muốn nghe tôi nói nữa không?” Vưu Kỳ đang quấn như cái bánh bao hỏi.

“Nói đi.”

Thông qua hồi ức của Vưu Kỳ, bọn họ đại khái hiểu được quá trình cái chết của Tần Giản, quỷ dị và li kì ngoài sức tưởng tượng của người bình thường.

“Khi tôi quay lại, vừa hay gặp được Tần Giản, bộ dạng của ông ta lúc đó trông rất kỳ lạ.” Như nghĩ tới điều gì đó, Vưu Kỳ co người lại nói tiếp: “Ông ta đi dạo một mình bên bờ hồ, cách mặt nước rất gần, hình như giày còn đã giẫm xuống nước.”

“Tôi vô thức muốn nhắc nhở ông ta cách nước ra xa một chút, nhưng tôi còn chưa kịp lên tiếng, thì … thì đã phát hiện …”

Chương 292: Cơ hội

Ánh mắt Vưu Kỳ chợt nheo lại, như đang nghĩ đến một cảnh tượng cực kỳ rùng rợn nào đó.

"Anh đã nhìn thấy cái gì?" Hạ Manh thúc giục.

"Quỷ!" Anh ta thở hổn hển nói: "Là quỷ!"

Đương nhiên là quỷ rồi, nếu không thì cái chết của Tần Giản giải thích thế nào, tự sát sao?

Sau khi thấy mọi người đều khó hiểu nhìn mình, Vưu Kỳ mới phản ứng lại: "Trong nước." Sau đó lại nói thêm: "Quỷ ở trong nước!"

Quỷ nước?

Mọi người cau mày.

Cho dù thật sự là quỷ nước, cũng không chắc đã đáng sợ như vậy, Vưu Kỳ cũng không phải là người mới, còn về việc sợ hãi đến mức …

"Không phải." Vưu Kỳ vô cùng gấp gáp, dường như anh ta cũng không biết nên giải thích như thế nào với mọi người, hơn nữa anh ta cứ gáp gáp là lại có thói quen nói lắp, cho nên bây giờ lại càng không rõ ràng.

"Cái bóng, không không … là, là hình ảnh phản chiếu!"

"Quỷ ở trong hình ảnh phản chiếu trên mặt nước, cô ta đang nằm trên lưng của Tần Giản, đè cơ thể của Tần Giản càng ngày càng cong xuống." Vưu Kỳ vừa nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, toàn thân đang tỏa khí lạnh toát ra bên ngoài: "Giống như một con tôm nõn lớn."

“Tần Giản thì hình như không biết gì hết, cứ cắm đầu đi.”

“Nhưng nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì không thể thấy.” Anh ta lặp lại lần nữa: “Chỉ có thể nhìn thấy nó từ hình ảnh phản chiếu bên cạnh ông ta, hình ảnh phản chiếu trong nước!”

Hình ảnh phản chiếu trên mặt hồ có thể nhìn thấy quỷ …

Trong mắt An Hiên có ánh sáng lưu chuyển, đây là một phát hiện mới, ít nhất là đã có một cách để nhận biết quỷ.

“Chính là nữ nhân trong bức tranh!” Vưu Kỳ bỗng nhiên nói: “Nữ đào kép kia!”

Giang Thành An Hiên và những người biết về sự tồn tại của bức tranh, nhìn chung đều đoán rằng người phụ nữ trong bức tranh có liên quan đến quỷ nên bọn họ cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Tuy nhiên, Sư Liêu Trí thì lại ngây người ra, sau đó cau mày hỏi: “Tranh? Tranh gì?”

Anh ta lập tức nhìn những người khác, nhưng không ai cho anh ta một lời giải thích.

Điều mà mọi người quan tâm chỉ là nữ quỷ trong tranh đã làm gì với Tần Giản, từ đó xem có thể phân tích ra được manh mối gì.

“Làm sao anh chắc chắn là cô ta?” An Hiên hỏi một vấn đề rất trọng yếu: “Chẳng lẽ không thể là Hoàng thiếu gia sao?”

Hí phục của cả hai đều có màu đỏ, thoạt nhìn quả thực rất dễ nhầm lẫn.

“Không đâu, nhất định là nữ nhân, không thể sai, tôi đã nhìn thấy đôi giày dưới chân con quỷ, là …” Anh ta nóng lòng đưa tay ra hiệu: “Đó là đôi giày thêu hoa rất nhỏ và rất cổ quái! Tôi … tôi đã nhìn thấy nó ở chiếc kiệu trước đó!”

Mọi người lập tức nghĩ đến người giấy thay thế cho Thang Thi Nhu.

Có lẽ Vưu Kỳ là đang nói về cô ta.

Mà theo những gì bọn họ nói lại sau khi khảo sát hiện trường, nữ người giấy kia thực sự đã tự mình quay trở lại hồ sau khi bọn họ rời đi!

"Ý của anh là … con quỷ đó là nằm ở trên người Tần Giản, nhưng ông ta lại không có bất kì phản ứng nào." Tả Tinh đột nhiên mở miệng.

"Đúng vậy."

"Cuối cùng ông ta đã đi đến đâu?"

"Trong hồ, cuối cùng ông ta đã đi vào trong hồ." Vưu Kỳ nói rất nhanh.

Thực ra trong này vẫn còn có một chi tiết anh ta vẫn chưa nói, lúc đó trong tiềm thức anh ta muốn nhắc nhở Tần Giản, đừng đi nữa, nhưng nữ quỷ nằm trên lưng Tần Giản tựa hồ đã đoán trước được điều đó.

Nữ quỷ trong hình ảnh phản chiếu chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Vưu Kỳ, nở ra một nụ cười cực kỳ xấu xí, sau đó duỗi ra một ngón tay sưng tấy giống như một cái chày, đặt lên trên môi.

"Suỵt-"

Khoảnh khắc đó chân Vưu Kỳ đã mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngất đi.

Trầm ngâm một lát, An Hiên đột nhiên hỏi: "Anh có nhìn thấy rõ tướng mạo của con quỷ không?"

Vưu Kỳ nuốt khan, tiếp theo chậm rãi gật đầu.

Giang Thành liếc nhìn Vưu Kỳ.

“Là bị chết đuối, hoặc là thi thể cô ấy bị ném xuống hồ sau khi đã chết.” Vưu Kỳ nhanh chóng nói: “Khuôn mặt cô ta sưng tấy to bằng hai quả bóng rổ, vị trí hai mắt bị mím chặt, chỉ còn lại một khe hở nhỏ, lưỡi thè ra ngoài…”

Nghe Vưu Kỳ miêu tả, mọi người cuối cùng cũng hiểu vì sao Vưu Kỳ lại sợ hãi như vậy, quả thực nếu ngoài ý muốn gặp phải chuyện như vậy, chỉ e là cũng sợ mất đi nửa cái mạng.

“Tần Giản là bị … chết đuối?”

“Không, không phải.” Vưu Kỳ lắc đầu: “Khi nửa người ông ta đã bước vào trong hồ, thân thể bắt đầu dần dần thẳng lên, đầu tiên trở lại bình thường, sau đó … sau đó phần eo bắt đầu cong về phía sau.”

“Trông ông ta có vẻ rất đau đớn, hai mắt mở to cực kì khủng khiếp, trong miệng cũng không ngừng ho ra bọt máu, nhưng … ông ta không thể kiểm soát được bản thân.”

Cuối cùng chính là cái kết mà mọi người đều đã đoán được.

“Cạch-”

Cơ thể của Tần Giản, gãy gập về phía sau.

Chết rồi. …

Trò chơi này vượt quá sự mong đợi của hầu hết mọi người, đặc biệt là sau khi Giang Thành kể lại những gì mình đã trải qua cho tên mập, cái miệng của anh ta rất lâu sau cũng không khép lại được.

Hạ Manh một mình trầm mặc ngồi bên bàn.

Cũng may mà bọn họ vẫn còn chút nước nóng, lòng bàn tay Hạ Manh ôm lấy cốc nước nóng, sắc mặt tái nhợt của Hạ Manh mới tốt lên một chút.

“Bác sĩ.” Tên mập căng thẳng nói: “Có vẻ như An Hiên kia nói đúng, chỉ có một con quỷ thôi, nếu không thì cô ta cũng không cần dùng đến việc tách chúng ta ra, tấn công từng người một.”

Anh ta nói tiếp: “Như vậy thật là rắc rối.”

“Nhưng chỉ là không ngờ, nhảy xuống hồ mới là đường sống.” Dường như nghĩ đến Tần Giản người tắm trong “ánh trăng”, trên mặt tên mập hiện lên vẻ cổ quái.

“Ông ta đã quá tin những lời đó rồi.” Sắc mặt Hạ Manh khôi phục lại được một chút sắc máu, xen vào nói: “Cho dù đã đến mức đó rồi mà vẫn không nhảy xuống hồ, lá gan cũng thật lớn.”

Thực ra khi đến lượt Hạ Manh và Giang Thành, bọn họ đã đại khái đoán được ra phương hướng của đường sống.

Trước bọn họ có nhiều người đã biến mất như vậy, nhưng chẳng lẽ đều bị quỷ giết hết rồi sao?

Tổng cộng còn lại chín người.

Làm sao có thể bốn người cùng chết một lúc?

Hơn nữa miêu tả bốn người này là ngọa hổ tàng long cũng không hề cường điệu chút nào.

Nếu thực sự là độ khó đến như vậy, thì chả cần phải làm gì nữa, cứ chờ chết là được rồi.

Vậy nên … biến mất không có nghĩa là chết.

Đường sống được ẩn giấu trong những người đã biến mất.

Vì vậy, khi Giang Thành và Hạ Manh phát hiện ra tân nương giấy phía sau có gì đó không ổn, liền lập tức lựa chọn nhảy khỏi thuyền, trốn thoát trước khi con quỷ tiến hóa hoàn toàn.

Không sai, chính là tiến hóa.

Giang Thành cảm thấy từ này rất thích hợp.

Bởi vì khi quỷ còn chưa có những thay đổi rõ ràng, hắn đã cảm nhận được một linh cảm cực kỳ xấu.

Giống như một cảm giác rất khó tả không thể nói rõ, lờ mờ như có như không, hắn vậy mà có thể thông qua phần lưng tiếp xúc với tân nương giấy, cảm nhận được nhịp tim mơ hồ.

Kể từ giây phút đó, hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra với những người biến mất.

Nhưng … hắn cũng đang đợi.

Đang đợi … chu hành nguyệt thượng-thuyền đi tới mặt trăng.

Suy cho cùng thì người bị quỷ nhắm đến là hắn, hắn vô cùng nghi ngờ về nguyên tắc của quỷ, nghi ngờ có khi nào chỉ có mình nhảy xuống thuyền, liền lập tức sẽ có một vầng trăng sáng từ trong nước xuất hiện hay không.

Sau đó … bản thân vừa vặn ở trung tâm của mặt trăng.

Tiếp theo, thì lạnh người.

Giang Thành liếc mắt nhìn Hạ Manh, bị đối phương nhạy bén bắt được.

“Anh nhìn tôi làm gì?” Hạ Manh cau mày.

Vài giây sau: “Cô không có gì muốn nói với tôi sao?” Giang Thành đột nhiên nói: “Nhân lúc trước khi quá muộn?”

Hạ Manh hơi ngây người ra, sau đó cười lạnh: “Chúc anh bình an, chúc anh nhất định phải sống sót, được chưa?”

Nhún vai, Giang Thành liếc nhìn Hạ Manh lần nữa rồi quay đi.

Ngay lúc Hạ Manh quay đầu lại, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, giọng nói của Giang Thành lại vang lên: “Tôi đã cho cô cơ hội rồi.” Giang Thành vừa cúi đầu vắt nước trên quần áo, vừa nói: “Cô đừng quên.”

Chương 293: Nhìn chằm chằm

“Tả tiểu thư.” Ánh mắt nhìn chằm chằm Tả Tinh của Sư Liêu Trí như muốn xuyên thấu toàn thân cô ta: “Tôi hy vọng cô có thể cho chúng tôi một lời giải thích.”

Tả Tinh liếc anh ta một cái, nói: “Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Cô không hiểu?” Sư Liêu Trí thở hổn hển hỏi: “Vậy tôi hỏi cô, bức tranh trên tường là chuyện gì?”

Sau khi ba người bọn họ trở về phòng, Sư Liêu Trí đang vắt trang phục bằng một mảnh vải treo thì bất ngờ phát hiện ra trên bức tường đối diện với giường của mình xuất hiện một bức tranh.

Trên bức tranh là một người phụ nữ đang nhảy múa.

Bước nhảy duyên dáng, người mặc hí phục, chân đi nhẹ nhàng, tay vặn hoa lan, ngón tay thon dài, cổ trắng nõn, cơ thể tròn trịa được bọc trong bộ trang phục.

Bất kể ai nhìn, cũng đều thấy là một mỹ nhân hiếm có.

Nhưng thời khắc này, trong lòng Sư Liêu Trí chỉ có một nỗi sợ hãi vô tận.

Anh ta chợt nhớ đến bức tranh mà Vưu Kỳ đã nhắc đến lúc trước.

Còn có … nữ nhân trong bức tranh.

Không, là nữ quỷ!

Nữ quỷ cưỡi sau lưng Tần Giản, vặn gãy xương sống của ông ta!

Suy nghĩ nắm bắt điểm này liền hiểu ra tất cả, anh ta sắp xếp mạch lạc từng điểm một, theo dòng những chuyện gần đây phát sinh.

Rất nhanh, một suy đoán nghe có vẻ đáng sợ nhưng lại rất gần với thực tế đã hình thành trong đầu.

Sự xuất hiện của bức tranh này tượng trưng cho điềm xấu.

Mà nghe Vưu Kỳ vừa mới nói lúc nãy, anh ta đã từng nhìn thấy bức tranh này, cũng có nghĩa là bức tranh này đã xuất hiện trước đó trong phòng anh ta, dẫn đến kết quả là Tần Giản và Thang Thi Nhu trước đó, đều đã chết thảm.

Đây là sự thật không thể chối cãi.

"Sư tiên sinh." Giọng nói của Trần Cường truyền tới, không thể nói là bình tĩnh, nhưng cũng không phải là hoảng sợ: "Trước tiên hãy bình tĩnh một chút, tranh cãi không thể giải quyết được vấn đề."

"Ngay cả khi bức tranh này thực sự sẽ mang đến nguy hiểm cho chúng ta, tôi nghĩ nó cũng sẽ không xảy ra ngay lập tức, mọi thứ đều có thể xoay chuyển." Trần Cường tiếp tục nói: "Vì vậy, tốt nhất chúng ta nên ngồi xuống, cẩn thận suy nghĩ xem sao."

Ánh mắt của Sư Liêu Trí chuyển sang Trần Cường.

Người mới này hình như đã thích ứng rất tốt với nơi này, mới trong vòng hai ngày ngắn ngủi, nỗi sợ hãi từng có đã biến mất, thay vào đó là một cảm giác thư thái.

Và sự bình tĩnh bắt nguồn từ sự thư thái này.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt giống như học sinh của thanh niên này, Sư Liêu Trí dần dần bình tĩnh lại.

Không phải bởi vì sợ anh ta, chỉ là những gì anh ta nói đều có lý mà thôi.

“Xoay chuyển?”

“Đúng vậy.” Trần Cường gật đầu: “Sau khi Vưu Kỳ đột nhiên nhắc đến bức tranh và nữ quỷ trên đó, Sư tiên sinh, anh đã vô thức để lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.”

Sau đó, anh ta lại an ủi nói: “Tôi không có ý gì khác, đây là phản ứng bình thường của con người, đặc biệt là dưới tiền đề có quỷ tồn tại và giết người này.”

“Nhưng mọi người có để ý thấy không, những người ở gian phòng còn lại căn bản không có phản ứng gì, Trần Hiểu Manh, Giang Phú Quý và Hách Soái kia.” Sau khi nói xong, Trần Cường nhìn Tả Tinh đang hơi cau mày, nói: “Vậy nên tôi đoán bọn họ cũng đã từng nhìn thấy bức tranh đó trước đây.”

“Nhưng không giống như những người ở trong phòng của An Hiên.” Anh ta nói tiếp: “Tả tiểu thư cũng đã từng nói rằng, ba người Trần Hiểu Manh đó là cùng một nhóm, tôi tin tưởng phán đoán của Tả tiểu thư.”

Sư Liêu Trí khẽ cau mày, sau đó nói: “Ý anh muốn nói là bức tranh đó cũng đã từng xuất hiện trong phòng của Trần Hiểu Manh?”

“Hẳn là vậy.”

“Vậy tại sao bọn họ không có ai xảy ra chuyện?”

“Tạm thời còn chưa rõ.” Trần Cường nói: “Nhưng nếu như chuyện đã như vậy, thì nhất định phải có nguyên nhân.”

Anh ta biểu hiện ra cực kì khiêm tốn, mặc dù luôn nắm bắt được nhịp điệu của cuộc trò chuyện nhưng cũng vẫn chừa đủ chỗ cho Sư Liêu Trí và Tả Tinh người không nói nhiều.

Ánh mắt của Sư Liêu Trí nhìn Trần Cường dần dần thay đổi, một lúc sau, anh ta thở ra và nói: "Có gì muốn nói thì cứ nói đi, tình hình bây giờ đã như thế này rồi, mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi dây."

Dường như cảm thấy không thoải mái khi đứng ở đó, Sư Liêu Trí đổi một vị trí khác.

Nói ra cũng kỳ lạ, thực ra vị trí treo bức tranh kia cực kì tỉ mỉ cầu kì, về mặt bố cục màu sắc, nó gần như hòa quyện với bức tường và khung cảnh xung quanh.

Một chậu cây có bố cục hoa văn tối màu đơn giản được đặt nghiêng về phía trước bức tranh, sự tương phản giữa cả hai mang đến vẻ đẹp khó tả cho vẻ đẹp trong tranh.

Ở trong phòng của bọn họ một lúc lâu, nhưng thực ra cũng không ai chú ý đến bức tranh.

Điều thực sự thu hút sự chú ý của Sư Liêu Trí đối với bức tranh này là … cảm giác.

Đúng, chính là cảm giác!

Một cảm giác bị nhìn chằm chằm, vô cùng cổ quái.

Anh ta ngồi trên giường, trằn trọc lật qua lật lại cũng vẫn cảm thấy không thoải mái, bởi vì với kinh nghiệm của mình, anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng mình đang mắc phải ảo giác nào đó do quá căng thẳng.

Lúc đầu anh ta nghĩ rằng đó là Tạ Tinh hoặc Trần Cường, nhưng cho đến khi … anh ta lần theo cảm giác đó, và nhìn thấy bức tranh!

Đôi mắt của mỹ nhân trong tranh đang nhìn chằm chằm vào mặt mình.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến trước đó anh ta có thái độ như vậy với Tả Tinh.

Anh ta đang hoảng sợ.

Anh ta lo lắng … mình sẽ là người tiếp theo.

Nhưng một lúc sau, anh ta nhìn sang Tả Tinh, như thể đã biến thành một người khác, khẽ cúi đầu nói: “Xin lỗi, Tả tiểu thư, vừa rồi là tôi đã quá hấp tấp rồi.”

Trần Cường cười cười, quả thực giống như anh ta nghĩ, cái tên Sư Liêu Trí có bộ dạng ngả ngớn nhưng hành vi bộc lộ quy tắc ở khắp mọi nơi này, là một người biết coi trọng nặng nhẹ.

“Là lỗi của tôi.” Tả Tinh cau mày với vẻ mặt rất khó hiểu: “Hai người đoán không sai, An Hiên quả thực có tìm đến tôi, tôi … tôi có một chút …”

Vài giây sau, Tả Tinh đổi một cách nói: “Cái tên An Hiên đó không tầm thường, tôi nghi ngờ lai lịch của anh ta có vấn đề.”

“Lai lịch?” Sư Liêu Trí như nổi hứng thú, nhưng vẫn cố gắng kìm nén cảm xúc: “Ý của cô là …”

“Chờ đã.” Trần Cường đột nhiên cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người.

Sư Liêu Trí và Tả Tinh đều nhìn anh ta với vẻ mặt nghi ngờ.

Nhìn về một phương hướng, Trần Cường tựa hồ có thể nhìn xuyên qua tường bên ngoài: “Hai người … hai người có nghe thấy âm thanh gì không?” Anh ta nhỏ giọng hỏi.

Nhưng xét theo vẻ mặt của bọn họ, rõ ràng là không nghe thấy gì cả.

“Không có.” Tả Tinh thấp giọng đáp: “Sao thế?”

“Tôi hình như … hình như nghe thấy tiếng trống.”

Nghe vậy, Sư Liêu Trí cảm thấy da đầu tê dại, bây giờ nghe thấy tiếng trống cũng không phải chuyện gì tốt đẹp, nhất là khi bức tranh quỷ dị này … còn xuất hiện trong phòng của bọn họ.

Nạn nhân tiếp theo, có thể là một người trong số bọn họ.

Hơn nữa anh ta có cảm giác rằng, khả năng cao nhất là chính anh …

"Tùng!"

Trong nháy mắt, ánh mắt của Sư Liêu Trí chợt ngưng lại, rồi ngay lập tức co lại thành một khe hở.

Anh ta đã nghe thấy rồi.

Anh ta cũng đã nghe thấy rồi.

Tiếng trống!

Làm sao có thể?

Trò chơi này không phải đã kết thúc rồi sao?

Tần Giản đã chết rồi.

Hôm nay … ít nhất là hôm nay, bọn họ chắc hẳn vẫn là an toàn.

Có một âm thanh cực kì cổ quái, lại vô cùng êm tai phát ra từ ngoài cửa.

Không xa, cũng không gần.

"Lạch bạch."

"Lạch bạch."

Nghe như có thứ gì đó ướt nhẹp giẫm lên trên phiến đá.

Thể hình rất lớn, hơn nữa còn rất nặng, cực kì nặng.

Bởi vì cùng với tiếng nước giẫm, còn có tiếng vật nặng bị kéo lê.

Đến từ hướng hồ.

Chương 294: Bất thường

Tả Tinh rời khỏi vị trí gần cửa nhất, ba người cũng không tụ tập lại để sưởi ấm mà lập tức tản ra, mỗi người chiếm một vị trí, cách nhau một khoảng cách nhất định.

Theo lẽ thông thường, quỷ mỗi lần sẽ chỉ tấn công một người, nhưng nếu tụ tập lại thì khó mà nói trước được, không ai muốn mình là người bị liên lụy đó.

Nín thở, ba người nhìn chằm chằm vào cánh cửa và cửa sổ đã đóng.

"Xẹt-"

"Xẹt-"

Âm thanh của vật nặng bị kéo lê càng ngày càng rõ ràng, khoảng cách càng ngày càng gần, xét theo âm thanh thì đối phương đã đến trước cửa, nhưng … dưới ánh trăng mỏng manh, thứ đã đi đến cửa lại không để lại cái bóng nào trên giấy cửa.

Sau khi Tần Giản chết, sương mù trên hồ và mây đen vốn che phủ bầu trời cũng tan biến.

Đêm nay là một ngày trăng tròn hiếm hoi.

Nhưng lúc này không ai để ý đến vấn đề mặt trăng nữa rồi, Sư Liêu Trí, Tả Tinh và Trần Cường, sắc mặt của cả ba người đều trông khó coi đến kì lạ.

Đặc biệt là Sư Liêu Trí, lông mày nhíu chặt, mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Một ý tưởng đáng sợ hiện lên trong đầu Sư Liêu Trí.

Chẳng lẽ cái tên bên ngoài là đã bò một mạch từ trong hồ đến đây, cho nên mới …

“Rầm!”

Tiếng gõ cửa đột ngột như một con dao làm bếp cắt đứt dòng suy nghĩ của anh ta.

“Rầm!”

“Rầm!”…

Sau vài lần gõ nữa, cánh cửa rung chuyển dữ dội, tiếng gõ cửa dần dần hướng lên trên, như thể có thứ gì đó vốn nằm trên mặt đất đang dần đứng dậy.

Một giây tiếp theo, đồng tử của Sư Liêu Trí không khỏi run rẩy, sau đó hít sâu một hơi.

Trên cánh cửa cách anh ta chưa đầy ba mét, đột nhiên xuất hiện một dấu tay máu.

Máu tươi thuận theo dấu tay rời xuống khắp xung quanh, từng chút một thấm đẫm giấy dán trên cửa, thật khó tưởng tượng vết thương nào lại để lại nhiều máu như vậy, đáng sợ hơn nữa là có máu chảy ra trên mặt đất cạnh khe hở ở cửa.

Dưới ánh nến yếu ớt, nó tỏa ra thứ ánh sáng yêu dị.

Một cái bóng có chiều cao ngang bằng một người bình thường lặng lẽ phản chiếu trên cánh cửa.

Sư Liêu Trí cổ họng lặng lẽ cuộn lên, anh ta thậm chí có thể tưởng tượng được động tác của gã đứng bên ngoài, một bàn tay đẫm máu ấn vào cửa, máu từ thân thể nát vụn của gã đang chảy ra …

“Là tôi.” Người bên ngoài lên tiếng, trong lúc nói còn có những tiếng ho liên tục, như thể cổ họng đầy máu: “Mở … Mở cửa nhanh.”

Là giọng nói của Tần Giản, Sư Liêu Trí không khỏi giật mình.

Ông ta dường như bị thương rất nặng, khi nói chuyện phải thở dốc, chắc không thể sống sót được bao lâu nữa.

Làm sao có thể là Tần Giản?

Không phải là anh ta đã chết rồi sao, bị quỷ đè sau lưng, cứ thế làm gãy xương sống.

Thương thế như vậy … cũng ó thể sống sót được sao?

Không, không thể nào, bên ngoài nhất định là quỷ!

Sư Liêu Trí mím chặt môi, không nói lời nào.

Tần Giản ở bên ngoài tựa hồ biết bọn họ đang lo lắng điều gì, ông ta thở hồng hộc, phát ra những âm thanh ngắt quãng, giống như một chiếc ống thổi cũ nát.

“Tôi … tôi chưa chết.” Ông ta dựa vào trên cửa, khó khăn mở miệng nói: “Mọi người … mọi người nhất định phải tin tôi, tôi đã bị một quỷ tấn công, nhưng … nhưng quỷ đã giết Vưu Kỳ, cho nên tôi … khụ khu … khụ…”

“Tôi đã sống sót …”

Nghe vậy, Sư Liêu Trí sửng sốt một lát, sau đó trong lòng hiện lên một cỗ cảm giác ớn lạnh khó tả.

Vưu Kỳ?

Người chết là Vưu Kỳ? !

“Tôi trốn ở bên hồ, nhìn thấy quỷ sau khi giết chết Vưu Kỳ, đã biến thành bộ dạng của anh ta…” Giọng nói của Tần Giản không đè nén được cảm giác sợ hãi: “Tôi đã chính mắt nhìn thấy nó đi tìm mọi người, nhưng tôi … nhưng tôi không dám tới đó …”

“Tôi càng không dám quay về, vì vậy … khụ khụ …” Máu bắn tung tờ giấy dán cửa màu trắng thành màu đỏ tươi: “Mọi người … xin mọi người nhất định phải tin tôi.”

“Nếu không … nếu không người tiếp theo chính là mọi người rồi …”

Những lời cuối cùng của Tần Giản đã trực tiếp đi sâu vào trong lòng của Sư Liêu Trí, bức tranh đã xuất hiện trong phòng của bọn họ, mặc dù Trần Cường nói rằng sẽ không chết ngay lập tức, nhưng lời nói của một người mới như anh ta thì có bao nhiêu sức thuyết phục?

Sư Liêu Trí sau khi phát hiện ra nữ quỷ trong bức tranh đang nhìn chằm chằm vào mình, ngay lập tức nhận ra, mình đã bị quỷ nhắm đến, mặc dù anh ta vẫn chưa biết tại sao.

Gần như vô thức quay đầu lại liếc nhìn vị trí của bức tranh.

Nhưng giây tiếp theo, thì không thể rời mắt đi được nữa.

Sắc máu trên mặt hoàn toàn mờ đi, một cơn gió mát dường như ùa ra từ sau đầu của Sư Liêu Trí, máu trong huyết quản dường như đông cứng lại, bây giờ trong huyết quản chứa đầy băng giá.

Anh ta khẽ mở miệng, nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Nữ nhân trong tranh đã khác hẳn so với những gì nhìn thấy trước đó.

Không còn là tư thế nhảy múa xinh đẹp, mà là toàn thân sưng tấy khiến bộ trang phục màu đỏ phồng lên, đặc biệt là khuôn mặt hoàn toàn mờ đi, da thịt thối rữa không thể kiểm soát, một đôi mắt bị chôn sâu trong da thịt thối rữa … tỏa ra ánh sáng khiến người ta khiếp sợ.

Điều đáng sợ hơn nữa là nữ nhân sưng tấy đang giơ hai tay ra phía ngoài, duỗi một chân ra, như thể cô ta đang cố gắng chui ra khỏi bức tranh.

Mà hướng khuôn mặt cô ta hướng tới … không ai khác chính là Sư Liêu Trí.

Toi rồi …

Tần Giản nói là sự thật! Sư Liêu Trí mở to hai mắt, cái tên … cái tên Vưu Kỳ kia mới là quỷ!

Mà bây giờ quỷ đã biết rằng mình đã bị bại lộ, muốn đến giết chết mình!

Không chút do dự nữa, Sư Liêu Trí lập tức lao về phía cửa, anh ta muốn chạy trốn, càng xa càng tốt, tốt nhất … tốt nhất là không ai có thể tìm thấy anh ta!

Anh ta không cần sự giúp đỡ của người khác, anh ta có thể tự dựa vào mình để sống sót.

Nhưng vừa mới chạy về phía cửa, dưới chân đột nhiên vấp phải thứ gì đó, khiến anh ta ngã nhoài xuống đất.

Phát ra một tiếng "rầm".

Cú ngã rất nghiêm trọng, nhưng Sư Liêu Trí lúc này làm gì còn tâm trạng để ý đến những chuyện này, anh ta vùng vẫy, dùng hết sức lực bò về phía cửa, vừa leo lên, vừa hét lớn: "Không được! Không được chạm vào tôi!" Anh ta cuồng loạn hét lên: "Thả tôi ra!"

Cuối cùng, ngay trước khi chạm vào cánh cửa, tầm nhìn của anh ta tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

"Phù-, phù-"

Người thở hổn hển kịch liệt chính là Trần Cường, toàn thân anh ta áp vào người Sư Liêu Trí, nhưng vẫn không thể giữ

được, may mắn thay, Tả Tinh đã ra quyết định nhanh chóng, đánh ngất Sư Liêu Trí.

Ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cánh cửa cách mình chưa đầy một mét, Trần Cường liếm môi, trầm giọng nói: "Là bức tranh đó …"

"Ừ." Tả Tinh gật đầu, cô ta chậm rãi đứng dậy, nhấc đầu gối đang đè lên lưng Sư Liêu Trí lên, bộ trang phục rộng lớn hạn chế khả năng di chuyển của cô ta, nếu không cũng không cần phải nhếch nhác đến như vậy.

Tất cả bọn họ đều thấy rõ rằng, bất thường chỉ xảy ra sau khi Sư Liêu Trí xem bức tranh.

Nhưng điều kỳ lạ là … hai người bọn họ nhìn bức tranh, nhưng lại không thấy có gì không đúng, ít nhất bề ngoài là như vậy.

"Đừng nhìn nữa." Tả Tinh nhẹ nhàng nói: "Chờ khi trời sáng, hãy gọi mọi người đến, cùng tham gia."

Trần Cường không hề ngạc nhiên trước sự lựa chọn của Tả Tinh, nếu như tất cả mọi người đều đã biết đến sự tồn tại của bức tranh, vậy thì nó không còn là bí mật cần phải giữ kín nữa.

Càng giống như một sự hiểu ngầm ở một mức độ nào đó.

Chương 295: Người nhỏ

Tần Giản ngoài cửa dường như đã phát giác ra gì đó, giọng nói hấp hối đã biến mất, giọng nói của ông ta bắt đầu trở nên quái dị, càng ngày càng sắc bén, càng vặn vẹo: "Tại sao anh không mở cửa?"

"Anh mở cửa ra! Tại sao không mở cửa!!"

Cuối cùng, giọng nói sắc bén như xuyên thủng màng nhĩ, mang theo oán giận, méo mó, phẫn nộ … vô số cảm xúc tiêu cực trộn lẫn vào nhau.

Đã có thể nghe rất rõ là giọng nói của một người phụ nữ, tuổi tác không lớn, nhưng oán niệm ngút trời.

"Rầm!"

"Rầm!"

"Rầm!"…

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, trên tấm giấy dán cửa màu trắng như tuyết lần lượt lưu lại những dấu tay màu đỏ tươi, xem ra cánh cửa yếu ớt này … sẽ không chống đỡ được lâu nữa.

Nhưng trên mặt Tả Tinh vẫn không có chút biểu hiện sợ hãi nào.

Bởi vì bọn họ đã nhìn thấu âm mưu của con quỷ.

Vì vậy theo quy tắc, quỷ sẽ không thể phá cửa xông vào, trừ khi người bên trong chủ động mở cửa cho cô ta.

Giống như Sư Liêu Trí đã bất tỉnh nhân sự vậy.

Trần Cường và Tả Tinh co người sau cánh cửa, không nói lời nào.

Dần dần, bóng người trên cửa dần dần thay đổi, từ một biến thành hai.

Cái bóng mới xuất hiện trông hư ảo hơn nhiều so với cái bóng trước đó, nó có chiều cao trung bình, nhưng thân hình lại rộng một cách bất thường, phải rộng gấp đôi người bình thường, hơi đứng đằng sau cái bóng đầu tiên.

Xem ra bóng người đầu tiên xuất hiện đúng là Tần Giản, nhưng ông ta đã chết, chỉ còn thi thể đứng ở bên ngoài.

Mà một cái bóng còn lại kia, chính là con quỷ được Vưu Kỳ nhắc đến.

Quỷ quả thực là một nữ nhân.

Một ý tưởng táo bạo, càng có phần rùng rợn xuất hiện trong đầu Trần Cường và Tả Tĩnh gần như cùng một lúc, con quỷ toàn thân trương phồng kéo thi thể Tần Giản lên bờ, sau đó dựng thi thể trước cửa, cô ta đứng sau thi thể, nắm lấy tay của thi thể, giả mạo làm Tần Giản gõ cửa.

Lừa bọn họ mở cửa. …

“Cậu ta là đến tìm anh phải không?”

Nghe thấy giọng nói của Giang Thành, trên mặt tên mập có hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn gật gật đầu, dùng giọng do dự nói: “Có lẽ … có lẽ là vậy.”

“Chuyện là như thế nào?” Giang Thành liếc tên mập một cái.

Trong tay hắn vân vê một chiếc lá, chiếc lá rất to, to hơn cả bàn tay con người, bên trên còn có dính thứ gì đó nhớp nhớp, hắn sờ sờ vào, nghiêng đầu hỏi: “Đây không phải cũng là ám hiệu của hai người đấy chứ?”

Tên mập cũng không biết phải giải thích thế nào với bác sĩ, nhưng cứ luôn cảm thấy bác sĩ đã suy nghĩ lệch lạc rồi.

Mười phút trước, tên mập đang mê man ngủ say thì bị một loạt tiếng gõ cửa đánh thức.

Anh ta dụi dụi mắt nhìn bốn phía, trong khung cảnh mờ mịt tăm tối, đột nhiên phát hiện giường của bác sĩ và Hạ Manh đều trống rỗng, trong phòng cũng không có ai.

Khoảnh khắc phát hiện không thấy bọn họ đâu nữa, tên mập lập tức tỉnh táo.

Anh ta cố gắng hết sức để đè nén nỗi sợ hãi, ngậm miệng lại, run run rẩy rẩy xuống khỏi giường, làm động tác như muốn chui xuống gầm giường.

Nhưng còn chưa kịp chui vào, trong đầu chợt bất giác hiện ra những ký ức trong nhiệm vụ đầu tiên với bác sĩ, lúc đó có một con quỷ đã từ dưới gầm giường bò ra.

Sau này, khi bọn họ tìm thấy Tiết Vũ, cái chết của Tiết Vũ khiến người ta vô cùng rùng mình.

Sau khi nuốt nước bọt xuống, tên mập lập tức không dám cử động nữa.

Anh ta lo lắng vừa chui xuống, bên trong đã có một con quỷ ôm cây đợi thỏ, đang chờ đợi mình.

Giây tiếp theo, khi tên mập đang suy nghĩ rút cuộc chuyện gì đang xảy ra, ở nơi anh ta không để ý đến, có một bàn tay vươn ra, sau đó nhanh chóng bịt miệng anh ta lại trước khi anh ta kịp phản ứng.

Sau đó, trong ánh mắt sợ hãi của tên mập, anh ta nhìn thấy bác sĩ và Hạ Manh lần lượt bò ra từ dưới gầm giường của mình.

Chính là bác sĩ đã bịt miệng anh ta lại.

“Tuk”

“Tuk-tuk.”

“Tuk”

“Tuk-tuk.”

“Tuk-tuk-tuk.”

“Tuk”…

Loạt tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên, âm thanh không lớn, nhưng rất rõ ràng trong màn đêm tĩnh mịch, hơn nữa … tên mập cau mày, còn rất có cảm giác tiết tấu, như thể có thứ gì đó đang gửi ám hiệu.

Sau khi bị véo mặt một cái, tên mập mới phản ứng lại, nhìn về hướng ngón tay của bác sĩ, sợ hãi thở hổn hển.

Một vật thể hình tròn phản chiếu trên vị trí cửa sổ, hình như có một người đang đứng bên ngoài.

Không, làm sao có thể là người.

Là quỷ thì giống hơn.

Sau đó cái bóng đột nhiên biến mất, bên ngoài truyền đến những tiếng chạy nhanh.

Chớp chớp mắt, tên mập không hiểu, chẳng lẽ con quỷ này còn cho rằng bọn người anh ta đêm hôm khuya khoắt sẽ chạy ra đuổi nó hay sao?

Sau khi chờ rất lâu, không có chuyện gì xảy ra, Giang Thành mới đi về phía cửa sổ.

Dọc theo khe hở nhanh chóng nhìn ra bên ngoài một cái, sau khi không phát hiện điều gì bất thường, liền cẩn thận mở một phần cửa sổ ra.

Ngay tại khoảnh khắc cửa sổ mở ra, có thứ gì đó vướng vào khe hở rơi xuống, trông như … một tờ giấy.

Sau khi nhặt lên, phát hiện phía sau tờ giấy còn kẹp một chiếc lá rất lớn.

Chính là chiếc lá trong tay Giang Thành lúc này.

Tên mập suy nghĩ một lúc, tiếp theo liền nhận ra chiếc lá này chính là chiếc lá mình đã hái xuống ban ngày, được anh ta dùng để đặt nó dưới bánh bao rồi đưa cho tiểu ăn xin tội nghiệp kia.

Sau khi nghe tên mập giải thích xong, Hạ Manh liếc anh ta một cái, nhưng cũng không nói gì nhiều, rõ ràng là cảm thấy không hài lòng với việc trước đây anh ta đã lừa gạt mình.

Tên mập cũng rất khôn ngoan, không nhìn cô ta.

Sau khi mở tờ giấy nhàu nát ra, trên đó có một bức vẽ được vẽ cực kì thô sơ, ở giữa bức vẽ có một vật gì đó giống như một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có ba người nhỏ.

Trên tay của hai người nhỏ ở phía trước và phía sau thuyền có động tác, giống như đang ngồi xổm và chèo thuyền, còn người nhỏ ở giữa thì tinh xảo hơn một chút, anh ta đang đứng ở giữa chiếc thuyền, thân phận chắc cũng cao hơn.

Trông bộ dạng có vẻ như người vẽ nó muốn biểu đạt có người đang đi thuyền.

Một mũi tên đứt quãng phóng ra từ dưới chân người nhỏ ở giữa thuyền, bên trên có viết một chữ "Hoàng".

"Là muốn nói Hoàng thiếu gia đi thuyền sao?" Tên mập hạ giọng, cau mày hỏi: "Nhưng tại sao phía trước phía sau lại có người, bọn họ … bọn họ đều là quỷ sao?"

Hạ Manh đứng ở một bên liếc nhìn mấy cái, sau đó dần dần đến gần, chỉ vào một chỗ hỏi: "Đây là cái gì?"

Trên đầu của người nhỏ đánh dấu một chữ "Hoàng" có một đống vết bẩn, như thể đã viết gì đó bị sai, sau đó lại xóa đi vậy.

"Là …" Tên mập nheo mắt lại: "Hả?" Anh ta tựa hồ nhìn thấy gì đó, bỗng nhiên nói: "Bị xóa đi hình như cũng là một chữ Hoàng."

"Cậu ta gạch bỏ một chữ Hoàng, sau đó lại viết lên một chữ Hoàng." Hạ Manh nhấc nhấc bộ hí phục, sau đó ngẩng đầu lên: "Cậu ta muốn biểu đạt cái gì?"

"Có khi nào là chính cậu ta cũng không chắc chắn trên thuyền liệu có phải là Hoàng thiếu gia hay không?" Tên mập tiếp tục nói: "Đây chỉ là suy đoán mà thôi."

Hiện tại cho thấy, vấn đề này tạm thời vẫn chưa có đáp án.

Trừ phi đợi tên tiểu ăn xin kia lại tới, hoặc là … chủ động đi bắt cậu ta, dùng đại hình để hầu hạ.

Bức vẽ này rõ ràng là mới được vẽ cách đây không lâu, vết mực còn chưa khô hẳn, Giang Thành dùng tay ấn ấn lên trên, vẫn có thể nhìn thấy vết mực rõ ràng.

Chương 296: Tương đối rồi

Chắc là về chuyện đêm hôm nay.

Cũng có nghĩa là, Giang Thành nheo nheo mắt, cái người ăn mặc như ăn xin này, đêm nay cũng ở bên hồ.

Hơn nữa còn tận mắt chứng kiến một số chuyện mà cậu ta cho rằng là rất quan trọng.

Nếu không cũng sẽ không phải đêm hôm đến tìm bọn họ.

Nói chính xác hơn là, đến tìm tên mập.

Cậu ta không hề muốn kinh động đến những người khác.

"Đứa trẻ này cũng to gan thật đấy." Tên mập nhìn sang vị trí cửa sổ, giống như có thể xuyên qua cửa sổ, nhìn thấy đứa trẻ đáng thương kia vậy, trong lời nói cũng mang theo một chút lo lắng: "Cậu ta không sợ Hoàng thiếu gia phát hiện ra, sau đó trực tiếp giết chết hay sao?"

"Đó là quỷ đấy!" Tên mập tiếp tục nói.

Hạ Manh đứng dậy, đem cây nến trên bàn đến, đem bức tranh trải ra sàn nhà, mượn ánh sáng của cây nến, nhìn kĩ bức tranh một lần nữa, vừa nhìn, vừa đáp lại nói: "Cái này thì còn chưa chắc."

Tên mập ngây ra, thu hồi ánh mắt hỏi: "Cô có ý gì?"

"Ý là Hoàng thiếu gia chưa chắc đã là quỷ." Hạ Manh cũng không ngẩng đầu lên: "Cũng có khả năng là người."

Tên mập ngay lập tức nhìn sang bác sĩ, anh ta nhớ trước đây bác sĩ cũng đã từng nói qua những lời tương tự, nhưng là nói trước mặt của tất cả những người đồng đội khác, anh ta

còn tưởng vẫn là hành vi gian lận thường ngày của bác sĩ, nên cũng cũng không để ý lắm.

Nhưng Hạ Manh hiện tại lại nêu ra, e rằng bên trong này thực sự có huyền cơ.

"Trước đây chúng ta vẫn một mực cho rằng Hoàng thiếu gia là quỷ, chẳng qua chỉ là bởi vì hành vi quỷ dị của anh ta, chứ không hề có chứng cứ xác thực nào." Giang Thành nhìn tên mập nói: "Ngay cả việc trước đó anh ta có thể bay trên mặt nước hát hí khúc, bây giờ xem ra, chẳng qua cũng chỉ là ở trung tâm của hồ có một bãi đất, do địa thế trũng, nên ban đầu chúng ta chưa phát hiện ra mà thôi."

"Nếu như có thuyền, thì chúng ta cũng có thể làm được."

Giang Thành cầm bức vẽ kia lên, rũ rũ nói: "Nếu như bức vẽ này không phải là cạm bẫy, mà là thật, vậy thì tôi nghĩ ít nhất về điểm Hoàng thiếu gia là người đã có thể chắc chắn."

"Mặc dù anh ta là người, nhưng trên người anh ta chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, mới dẫn đến việc anh ta biến thành bộ dạng quỷ như bây giờ."

"Nhớ nhung quá độ." Hạ Manh thốt ra một câu, lãnh đạm nói: "Người trong lòng anh ta đã chết rồi, hơn nữa xem ra còn là bị người ta hại chết, nam nhân này là một kẻ si tình, nghĩ không thông suốt liền sẽ phát điên."

Tên mập suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy bọn họ nói có lý.

Dẫu sao thì trong ấn tượng của anh ta, quỷ đều là tồn tại nằm ngoài sự hiểu biết, ba con quỷ sau khi giết người xong lập đoàn chèo thuyền quay về, có phải có hơi bủn xỉn rồi không?

Quỷ chắc cũng cần giữ thể diện chứ đúng không nhỉ.

Những con quỷ khác sẽ nhìn bọn chúng như thế nào?

Điểm này không khoa học.

Ánh trăng bên ngoài trong vắt, tên mập đứng dậy nhìn trái nhìn phải, không phát hiện ra điều gì đặc biệt, xem ra tiểu ăn xin này đã rời đi rồi.

Giày vò đã hơn một nửa đêm, tất cả mọi người đều đã mệt đến không chịu nổi nữa, Hạ Manh sau khi xem đi xem lại bức vẽ mấy lượt, cũng đi ngủ, chẳng mấy chốc, tiếng hô hấp của cô ta đã bắt đầu đều đều.

Tên mập sáp đến gần bác sĩ, nhìn chằm chằm bức vẽ trong tay đối phương, đè nén giọng nói xuống cực thấp: "Bác sĩ." Anh ta hỏi: "Rút cuộc anh đã nhìn ra cái gì rồi?"

Ngẩng đầu lên, trong ánh mắt Giang Thành nhìn tên mập như có thứ gì đó đang chảy.

Tên mập liếm liếm môi, có chút ngượng ngùng nói: "Bác sĩ, anh đừng bất ngờ, dù sao chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, tôi có biết một ít mà người ngoài không biết cũng là bình thường."

"Anh chắc chắn đã nhìn ra điều gì rồi." Tên mập mong đợi nhìn bác sĩ: "Nhưng anh không nói."

Giang Thành liếc xéo tên mập một hồi, tiếp theo lại nghiêng đầu, nhìn Hạ Manh đang nằm trên giường, giả vờ ngủ một cách vô cùng kính nghiệp, khóe miệng khẽ động đậy.

Không nghe thấy âm thanh, nhưng tên mập nhìn hiểu lời bác sĩ nói.

Hắn nói hai câu, câu thứ nhất là: "Tương đối rồi."

Câu này rõ ràng là chỉ Hạ Manh nói, trước đây Giang Thành đã nói ra một số nội tình cho tên mập, cũng khiến tên mập có cái nhìn sâu sắc hơn đối với con người Hạ Manh, cũng như thế lực sau lưng cô ta.

Bác sĩ e rằng sắp ngả bài với Hạ Manh rồi.

Nhưng khiến tên mập càng cảm thấy hứng thú hơn là câu thứ hai, bác sĩ nói: "Tôi biết … tố nang là cái gì rồi."

Câu phía sau trong ám ngữ,"Bán phó tố nang","tố nang" manh mối quan trọng trong "Khả giải sầu trường", vậy mà đã được bác sĩ … tìm thấy rồi!

Tên mập liền lập tức trở nên kích động.

Cảm giác trong nhiệm vụ lần này mang lại cho anh ta hoàn toàn khác so với trước đây, có lẽ cũng là do sự khác biệt về thời đại, từng giây từng phút anh ta ở đây, toàn thân trên dưới đều cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa quỷ trong nhiệm vụ lần này, cùng với người chơi, đều không tầm thường.

Cho dù là đẳng cấp như bác sĩ, cũng chỉ có thể dựa vào việc chuyển sự chú ý của quỷ, mới có được một con đường sống.

Nếu cứ còn tiếp diễn, có lẽ sẽ thực sự xảy ra chuyện.

Hạ Manh càng không đáng tin …

Ngay lúc tên mập kích động đến đỏ mặt, đang chuẩn bị hướng bác sĩ nghe ngóng chi tiết xem tố nang rút cuộc là gì, thì phát hiện ánh mắt của bác sĩ nhìn mình đã phát sinh thay đổi.

"Anh mập." Giang Thành giơ tay ra, vỗ vỗ vai anh ta, sau đó dùng ngữ khí an ủi khẽ nói: "Sợ là anh sẽ phải chịu chút cực khổ rồi."

Tên mập: "???"…

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Thành bị âm thanh bên ngoài đánh thức, hắn vui vẻ xoay người, làm ra đủ loại tư thế

trông có vẻ rất thư thái, Hạ Manh đang hít thở không khí bên cửa sổ liền cau mày.

Sau khi phát hiện Hạ Manh đang nhìn mình, Giang Thành nghĩ ngợi một chút, sau đó nằm bò trên giường, hơi nheo mắt, sau đó cái mông đang bọc trong chăn dần dần gồ lên.

Đẩy chăn lên tạo ra một đường viền giống như một ngọn núi nhỏ.

Hạ manh lập tức rời ánh mắt đi, không kích thích ham muốn thể hiện của tên thần kinh này nữa.

Hắn bị bệnh.

Rối loạn nhân cách vô cảm.

Trong nhiệm vụ ở thôn Tiểu Thạch Giản trước đây, cô ta đã nhìn ra rồi.

Sự tàn nhẫn mà hắn thể hiện ra, cùng với thái độ thờ ơ sau khi tàn nhẫn, đều cho thấy hắn lớn lên trong một môi trường vô cùng thiếu thốn tình yêu thương và sự an ủi.

Thời thơ ấu rất có thể hắn đã phải chịu đựng một sự xâm hại nào đó, có lẽ … còn là trong một thời gian dài và liên tục, dẫn đến sự phát triển tính cách cực đoan của hắn.

Để đối phó với ác mộng, và hoàn thiện bối cảnh thân phận của mình trong ác mộng, cô ta đã tự học một số nội dung liên quan đến tâm lý học.

Hiểu được rằng tuổi thơ của một người là giai đoạn quan trọng trong quá trình phát triển hình thành tính cách, mà sự phát triển tính cách này gần như là không thể đảo ngược.

Hầu hết những người này đều phải đối mặt với đối xử bạo lực, lạnh lùng một thời gian dài trong gia đình hoặc từ thế giới bên ngoài trong thời thơ ấu, những kích thích tiêu cực thường xuyên dẫn đến việc nạn nhân dần dần tê liệt tâm lý.

Dần dà theo thời gian, sẽ trở nên lạnh lùng méo mó.

Đối với người khác như thế, đối với chính bọn họ cũng vậy, đây mới là điều đáng sợ nhất của bọn họ.

Mà người đàn ông trước mặt này, chính là người xuất sắc nhất trong số đó.

Sau khi hắn nếm bát máu và nhận ra có vấn đề xong, vậy mà đến sắc mặt cũng không thay đổi, cứ thế miếng này đến miếng khác ăn hết, nếu như cô ta nhớ không nhầm thì hắn còn chép chép miệng nữa.

Đây không giống như người làm chuyện này lần đầu tiên.

Hơn nữa càng đáng sợ hơn nữa là … Hạ Manh hơi siết chặt ngón tay, hắn như thể đã nhìn ra sự sắp xếp của mình.

Làm sao có thể …

Nhưng nếu không, thì tại sao hắn lại nói những lời như vậy với mình?

“Tôi đã cho cô cơ hội rồi.” Lời nói của Giang Thành lại hiện lên trong đầu cô ta: “Cô đừng quên.”

Hạ Manh bất giác rùng mình một cái.

Chương 297: Biến hóa

"Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!" Tên mập một mạch chạy lon ton trở về, vừa tới cửa liền bắt đầu hét lớn: "Mọi người … mọi người mau ra ngoài nhìn xem!"

Hạ Manh nghe vậy liền nhanh chóng bước ra ngoài.

Giang Thành thì miễn cưỡng từ trên giường ngồi dậy, thân thể hơi cử động một chút, mới nhảy xuống khỏi giường.

Sau khi ra khỏi gian phòng, phát hiện ngoại trừ mấy người bọn họ ra, tất cả những người còn lại đều đang tụ tập bên ngoài phòng của Tả Tinh, nhưng không hề đến quá gần, mà là cách một đoạn.

Mấy người Tả Tinh cũng ở đó, nhưng sắc mặt lúc này cực kì khó coi, đặc biệt là Sư Liêu Trí, gần như cần được người dìu mới có thể đứng được, tên mập chớp chớp mắt nhìn, cảm thấy không phải tất cả đều là giả vờ.

Lại xảy ra chuyện rồi sao? Tên mập thầm nghĩ.

Anh ta đếm qua một lượt, phát hiện những người còn lại đều ở đó, không thấy còn thiếu ai.

"Có chuyện gì vậy?" Hạ Manh là người đầu tiên bước lên.

An Hiên liếc cô một cái, cảm giác thờ ơ kia đã biến mất, anh ta trông có vẻ đã thận trọng hơn, tiếp sau đó nhường vị trí, dùng ánh mắt ra hiệu.

Hạ Manh nhìn theo ánh mắt của anh ta, lông mày không khỏi cau lại.

Bên ngoài cánh cửa chái phòng mà đám người Tạ Tinh ở, xuất hiện rất nhiều những dấu tay máu.

Từ trên xuống dưới đều có, đại khái đếm qua, cũng phải có mấy chục cái.

Trên mặt đất ngoài cửa còn có một vũng máu, một vệt máu ngoằn ngoèo kéo dài từ cửa đến con đường đá xanh gần đó, nhưng đã bị một trận mưa nhẹ vào sáng sớm làm nhạt bớt, khiến nó không còn nổi bật cho lắm.

Ánh mắt của đám người nhìn về phía vết máu biến mất, theo hướng đó đi thêm một đoạn nữa, chính là hồ rồi.

Sau khi nhìn thấy mấy người Giang Thành tới gần, Trần Cường hạ giọng, đại khái kể lại chuyện tối qua một lượt, anh ta đã kể một chút cho nhóm người An Hiên đến trước rồi, nên lần này miêu tả cũng ngắn gọn hơn.

Tuy nhiên, vì có liên quan đến Sư Liêu Trí, nên anh ta không hề đề cập đến đoạn Sư Liêu Trí đi mở cửa, cuối cùng bị đánh bất tỉnh.

“Mọi người vẫn luôn trốn ở trong phòng, không có người nào phát ra tiếng động.” Vưu Kỳ hỏi: “Sau đó Tần Giản … , không, con quỷ đóng giả Tần Giản đã bỏ đi?”

“Là như vậy đấy.” Trần Cường gật đầu.

Âm thầm nuốt nước miếng, sắc mặt Vưu Kỳ cũng bắt đầu trở nên mất tự nhiên.

Theo như Trần Cường nói, con quỷ vu cáo hãm hại anh ta mới là quỷ.

Anh ta không thể chắc chắn liệu nó có ý nghĩa ẩn giấu nào trong đó hay không.

Ví dụ như … mục tiêu tiếp theo của quỷ là chính anh ta hoặc thứ gì đó.

“Trong phòng chúng tôi xuất hiện một bức tranh.” Tả Tinh đột nhiên nói: “Bức tranh vẽ một nữ nhân đang nhảy múa, tôi nghĩ cô ta chính là quỷ trong nhiệm vụ lần này.”

“Cũng chính là thê tử của Hoàng thiếu gia.” Tả Tinh liếc nhìn mọi người rồi nói thêm.

Trần Cường trước đó từng đề cập, âm thanh cuối cùng mà con quỷ kia phát ra là giọng của một người phụ nữ, hơn nữa thể hình cực kỳ khoa trương, phải to bằng hai người, điều này phù hợp với miêu tả của Vưu Kỳ về con quỷ.

“Tranh?” Vưu Kỳ giả vờ không hiểu: “Tranh gì vậy?”

Tả Tinh liếc anh ta một cái, cười lạnh nói: “Là một bức tranh khi xuất hiện sẽ mang lại xui xẻo, có thể là ẩn chứa gợi ý trước khi quỷ giết người.” Cô ta ngưng một chút, rồi nói với giọng đầy ẩn ý: “Nếu như có người nào đó chưa từng nhìn thấy, tôi khuyên không nên xem.”

Sắc mặt Vưu Kỳ có hơi ngượng ngùng.

An Hiên gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, tất cả chúng ta cùng nhau đi.”

Nói xong, nhóm người bỏ qua vị trí vết máu bước vào phòng của những người Tả Tinh.

Do dự một lúc, Vưu Kỳ cũng ủ rũ đi theo vào trong.

Vết máu trên cửa và trên mặt đất vô cùng gớm ghiếc, Vưu Kỳ bước vào cuối cùng, chỉ liếc nhìn vài cái, liền cảm thấy nhịp tim tăng nhanh, anh ta liền lập tức tăng tốc.

Đứng trước bức tranh, ngẩng đầu nhìn bức tranh, vẻ mặt của tên mập dần dần trở nên cổ quái, anh ta vô thức nhìn bác sĩ, liền phát hiện bác sĩ đang cố gắng dựa sát vào Tả Tinh, nửa thân trên dán hẳn vào người.

Gần như muốn dính cả cơ thể vào đối phương.

Bức tranh này … không giống với trước đây nữa rồi.

Mặc dù chủ đề vẫn là mỹ nữ nhảy múa, nhưng bối cảnh và một số chi tiết đã khác so với trước.

Ví dụ như trước đây bối cảnh là trống không, nhưng bây giờ bối cảnh ở phía xa hơn một chút có một tòa nhà đang đứng, tương đối cao, không chỉ một tầng, mà trên đỉnh tòa nhà còn đặt một vật hình tròn.

Mỹ nữ trong tranh cũng ngày càng sống động, bộ hí phục trên người còn có thêm một số họa tiết tinh xảo, cảm giác mặc áo dài nhảy múa kia ngày càng rõ ràng.

Cho người ta một cảm giác rằng, chỉ cần không chú ý đến, nữ nhân trong tranh sẽ nhảy ra khỏi tranh.

Ngay khi ý tưởng này xuất hiện trong đầu, tên mập cũng đã giật bắn mình trước ý tưởng khó tin này của mình.

“Mọi người xem.” Vưu Kỳ nói, dường như anh ta muốn chỉ vào một vị trí nào đó trên bức tranh, nhưng trước khi giơ tay lên, anh ta lại đột nhiên đặt nó xuống, như thể nhận ra rằng làm như vậy là không thích hợp, cuối cùng thay vào đó, anh ta dùng mắt ra hiệu: “Tòa nhà này trông có giống … trông có giống lầu gác nơi Hoàng thiếu gia ở không?” Anh ta dừng lại hỏi.

Ban đầu mọi người vẫn chỉ có suy đoán này, nhưng khi Vưu Kỳ mở miệng, mọi người càng nhìn càng thấy giống, cuối cùng gần như nhất trí đồng ý đây là lầu gác nơi Hoàng thiếu gia ở.

“Xem ra suy nghĩ trước đây của chúng ta là không sai, nữ quỷ này chính là người trong lòng của Hoàng thiếu gia.” Tên mập phụ họa nói.

“Nên nói là tân nương thê tử của Hoàng thiếu gia mới đúng.” Trần Cường sửa lại: “Dù sao bọn họ cũng đã cử hành

hôn lễ rồi.”

Giang Thành chưa bao giờ tham gia vào cuộc thảo luận giữa bọn họ, trong khi chiếm tiện nghi của Tả Tinh, đôi mắt thỉnh thoảng còn liếc nhìn nữ nhân xinh đẹp trong tranh.

Đầu tiên là chiếc cổ trắng nõn lộ ra, rồi sau đó là eo.

Mỹ nữ nhảy múa trong tranh có vòng eo thon thả, có sức hấp dẫn vô cùng đặc biệt, ánh mắt Giang Thành nhìn theo vòng eo hướng xuống dưới, cho đến khi tập trung vào một vật nhỏ khó thấy.

Đó là một món đồ nhỏ hình dạng một cái túi, thoạt nhìn giống như túi thơm mà nữ nhân hay mang theo bên người, dùng một sợi dây nhỏ buộc vào thắt lưng, nhảy múa theo trong gió, những chiếc tua ở đuôi trông như đã sống lại vậy.

Một lát sau, ánh mắt Giang Thành xuất hiện một cảm xúc đặc biệt. …

“Hai người đã nhìn thấy chưa?” Hạ Manh hạ giọng, sau khi rời khỏi phòng của Tả Tinh, ba người cùng đi đến bên hồ: “Đồ vật được treo trên người nữ nhân kia.”

Nhìn mặt hồ tĩnh lặng, Giang Thành nói: “Là túi gấm.”

“Ý của hai người là tố nang trong ám ngữ chính là túi gấm (cẩm nang), mà túi gấm có thể giải quyết khó khăn hiện tại … là ở trên người quỷ?” Tên mập vội vàng hỏi.

Ít nhất xét theo ý nghĩa thể hiện trong bức tranh thì hẳn là như thế này, cái này cũng không khó hiểu.

“Bức tranh đó đang biến hóa dần theo thời gian, chỉ sợ thời gian kéo dài càng lâu, sẽ càng bất lợi cho chúng ta.” Nhớ lại cảm giác mà bức tranh mang lại cho mình, Hạ Manh không khỏi run rẩy: “Tôi thực sự lo lắng cô ta sẽ sống lại từ trong bức tranh.”

Nghe Hạ Manh nói xong, tên mập giống như đã gặp được tri kỉ, vội vàng gật đầu nói: “Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy, lúc sau tôi còn không dám nhìn nữa, chỉ sợ nhìn rồi sẽ khiến cô ta sống lại.”

“Xem ra, việc chúng ta phải làm ở giai đoạn tiếp theo chính là tìm cách lấy được cái túi gấm này từ trên người quỷ.” Giang Thành thản nhiên nói.

Trộm đồ từ trên người quỷ, tên mập chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy vô cùng kích thích rồi.

Chương 298: Lầu gác

“Xét theo mấy nhiệm vụ lần này, chúng ta đã tiếp xúc càng ngày càng gần hơn với quỷ.” Hạ Manh nói: “Cho nên tôi nghĩ, nhiệm vụ tiếp theo có thể trực tiếp lấy được túi gấm từ trên người quỷ, cũng không phải là không có khả năng.”

Chỉ đơn giản hồi tưởng lại, tên mập đã biết là Hạ Manh nói có lý, theo như lời bác sĩ nói đêm qua, người giấy trên lưng bọn họ vậy mà đã biến thành quỷ.

Hiện tại tư duy đã rõ ràng, ưu tiên hàng đầu là xác định danh tính của tân hôn thê tử của Hoàng thiếu gia, và việc cô ta đã chết như thế nào, chỉ có cách này mới có thể chữa khỏi chứng bệnh điên của Hoàng thiếu gia.

Hơn nữa điều này cũng tương ứng với thân phận bác sĩ của bọn họ trong nhiệm vụ ác mộng lần này.

“Đúng rồi, bác sĩ.” Tên mập nhìn Giang Thành: “Căn nhà của Hoàng thiếu gia cũng là đột nhiên xuất hiện, trước đó ở trong bức tranh không có.”

“Ừm.” Giang Thành gật đầu: “Căn nhà đó khi nào có thời gian cũng phải đến đó xem một chút, nhưng hiện tại không phải lúc.”

Tên mập nhìn trời, quay đầu nói: “Bác sĩ.” Anh ta khuyên nhủ: “Không phải anh đã từng dạy tôi sao? Làm việc thà sớm còn hơn là muộn, tôi sợ rằng đêm nay chúng ta sẽ phải tiếp xúc thân mật với nữ quỷ rồi.”

“Mà tôi cảm thấy con quỷ này ban ngày hình như khá yên ổn.” Anh ta bổ sung nói: “Tốt nhất chúng ta nên nhân cơ hội

này đi thu thập thêm một ít manh mối, ban đêm còn có chỗ linh hoạt được.”

Mặc dù trong số những người này, đầu óc của tên mập không được thông minh nhanh nhạy cho lắm, nhưng sức mạnh não bộ của anh ta là mạnh nhất, anh ta đã nghĩ ra ít nhất hàng chục tư thế để tiếp xúc thân mật với nữ quỷ.

Không ngừng nghĩ đến nữ quỷ đang đuổi theo sau lưng, muốn dùng chiếc lưỡi dài mấy mét của mình trao cho anh ta một nụ hôn sâu kiểu Pháp, sắc mặt của tên mập trở nên trắng bệch, kịch liệt rùng mình một cái.

Điều quan trọng nhất là theo suy đoán của bác sĩ, Hoàng thiếu gia chắc là người, chứ không phải quỷ, điều này càng củng cố quyết tâm của tên mập muốn khám phá lầu gác của Hoàng thiếu gia.

Hạ Manh không nhịn được nữa, ngắt lời: “Bác sĩ của anh hẳn không phải là lo lắng gặp phải quỷ.”

Tên mập cau mày, còn chưa kịp nói thì đã thấy bác sĩ giơ tay lên.

“Wait a minute.” Giang Thành rất trịnh trọng nói: “Đính chính một chút, tôi không phải là tài sản riêng cố định của ai đó, vì vậy vui lòng không dùng những từ như bác sĩ của anh để mô tả tôi.”

Khóe miệng tên mập co giật một cái, trong lòng nghĩ bây giờ bọn họ đã ở trong ác mộng, bọn họ rất có thể đêm nay sẽ chết, bác sĩ chẳng lẽ không thể nhẫn nhịn một chút hay sao?

“Tôi là thuộc về toàn thể nhân loại.” Giang Thành ngẩng đầu, dùng giọng điệu vô cùng tự hào nói: “Tôi đã xem bói qua rồi, ông ta nói tôi sinh ra đã có những đóng góp vượt trội cho sự duy trì nòi giống đời sau của nhân loại …”

Tên mập im lặng đóng hộp trò chuyện với bác sĩ lại.

Hạ Manh đập vỡ luôn màn hình.

Mãi cho đến sau bữa sáng, Giang Thành và Hạ Manh mới lại tụ tập với nhau, tiếp tục chủ đề trước đó dưới sự giúp đỡ của tên mập.

“Không sợ quỷ, thì sợ cái gì?” Tên mập nêu chủ đề: “Hoàng thiếu gia sao?”

“Với bộ dạng đó của Hoàng thiếu gia, nếu như anh ta thực sự là người, chứ không phải là quỷ, tôi có thể đánh mười người.” Tên mập trầm giọng nói: “Không cần thở.”

“Những người hầu kia thì sao?” Hạ Manh dùng ánh mắt tỏ ra quan tâm đến những đứa trẻ chậm phát triển trí tuệ nhìn anh ta: “Anh đoán liệu bọn họ có đứng nhìn Hoàng thiếu gia bị đánh không?”

Tên mập suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không phải không có lý, trong phim truyền hình, những gia đình giàu có thường nuôi rất nhiều tay sai, chuyên bắt nạt người lương thiện, cướp bóc phụ nữ dân thường.

Mỗi lần xem đến đây, tên mập đều rất tức giận.

Điểm này thì bác sĩ cũng giống như tên mập, nhưng xuất phát điểm có hơi khác một chút.

Tên mập là bởi vì không đành lòng nhìn bọn ăn chơi quyền lực bắt nạt dân thường, còn bác sĩ dậm chân, đấm ngực hối hận vì tại sao mình không sinh ra sớm từ hàng trăm năm trước, làm một hoa hoa công tử cướp bóc dân nữ trong gia đình giàu có.

Lắc lắc đầu để xua đi bao ý nghĩ kỳ lạ trong đầu, tên mập liếm môi: “Vậy hai người bảo chúng ta nên làm thế nào?”

Muốn thăm dò lầu gác của Hoàng thiếu gia mà không kinh động đến những người khác, điểm này không ai dám chắc

chắn.

"Mấy người … mấy người ở đây à?" Một người đàn ông từ xa chạy tới, thở dốc, cằm mọc đầy râu, mới vào ác mộng vài ngày thôi, mà Vưu Kỳ như đã già đi mấy tuổi.

"Tìm chúng tôi có việc sao?"

Vưu Kỳ thở hổn hển nói: "Tần Giản … tìm thấy rồi."

Trên bờ, bên dưới một mảnh vải chùm lên một thứ có hình dạng con người, đám người Tả Tinh đứng bên cạnh mảnh vải, im lặng nhìn, giống như đang tưởng niệm, nhưng ngay cả tên mập cũng biết, đây đều không phải là sự thật.

Tên mập không dám đi lên xem, chỉ rụt người lại phía sau, vươn cổ ra nhìn.

Giang Thành và Hạ Manh đi lên.

Tiến lên phía trước hơi khom người xuống, Giang Thành mở một góc mảnh vải ra, nhìn một lúc mới đậy mảnh vải lại, khác với vẻ mặt luôn thờ ơ của Hạ Manh, khi Giang Thành rời đi còn cúi đầu chào Tần Giản một cái.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của tên mập, bước tới chỗ Tạ Tinh, Trần Cường và những người khác đang đứng thành hàng cách thi thể không xa, bắt tay từng người một.

"Bác sĩ." Nhìn Giang Thành vẻ mặt bình tĩnh quay trở lại, tên mập vội vàng hỏi: "Tần Giản làm sao vậy, ông ta rút cuộc làm sao mà chết?"

Giang Thành vẫn còn nhập vai, lộ ra một cảm giác tiếc nuối, sụt sịt mũi, một lúc sau, tâm tình mới dịu đi một chút, nhìn về phía tên mập, nhỏ giọng nói: "Tần Giản nói mình rất tốt, bảo anh không cần lo lắng cho ông ta, cứ sống thật tốt cuộc sống nhỏ bé của mình là được, không có việc gì làm thì

đi đốt cho ông ta ít giấy, ở đó không có hạn chế nào về luật hôn nhân, ông ta vẫn có thể lấy thêm tiểu thiếp.”

Tên mập nghe đến đầu óc ong ong, sau đó nhìn về phía Tần Giản đang nằm đó, phủ một tấm vải, cảm thấy nếu như ông ta trên trời có linh thiêng, nghe thấy bác sĩ đặt điều cho mình như vậy, chắc có thể tức đến mức sống lại mất.

Không dám nhìn bác sĩ, tên mập quay đầu về phía Hạ Manh, dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn cô ta.

“Cũng giống như Thang Thi Nhu, bị lột mất da, thịt và nội tạng cũng bị mất đi một phần, có lẽ là bị cá trong hồ ăn mất rồi.” Hạ Manh khoanh tay, câu vào câu ra cũng không hề khách khí với Tần Giản, xem ra nhân duyên của lão gia hỏa này thật sự không tốt cho lắm.

“Là ai phát hiện thi thể?” Giang Thành nghiêng đầu hỏi.

Trần Cường dường như muốn trả lời, nhưng lại bất giác nhận ra Tả Tinh đang nhìn mình nên lại im lặng, cuối cùng, Tả Tinh nhìn Giang Thành và bình tĩnh nói: “Là Sư Liêu Trí.”

“Anh ta đâu?”

“Ở bên kia.” Tả Tinh ra hiệu nói: “Anh ta có hơi kích động, An tiên sinh đang ở cùng với anh ta.”

Nghe thấy cái tên An Hiên, Giang Thành và Hạ Manh lập tức đi tới, xuyên qua một khu rừng nhỏ, đầu tiên bọn họ nghe thấy một loạt những lời nói an ủi rất nhẹ nhàng.

Sau đó lần theo tiếng động tìm tới, nhìn thấy An Hiên Sư Liêu Trí đang ngồi cạnh nhau.

Sư Liêu Trí tựa hồ tâm tình rất không tốt, khi nhìn thấy mấy người Giang Thành đột nhiên từ trong rừng đi ra, anh ta giật bắn mình, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Để tôi nói chuyện với mọi người.” An Hiên đứng dậy, bước tới, nói với giọng điệu rất nhẹ nhàng: “Tâm trạng của Sư tiên sinh vẫn chưa ổn định, tạm thời đừng làm phiền anh ấy, nếu có thắc mắc gì, mọi người có thể hỏi tôi.”

Giang Thành thở ra một hơi, nhìn anh ta bằng ánh mắt rất chân thành, sau đó bước tới nắm lấy tay anh ta, lắc lắc nói: “An tiên sinh, anh đúng là một người tốt bụng, tiểu thư Thang Thi Nhu trên trời có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho anh.”

Chương 299: Dò đường

An Hiên như không hiểu ý tứ của Giang Thành, vẫn rất tự nhiên cười nói: "Thi tiểu thư là một người lương thiện như vậy, tôi tin cô ấy sẽ phù hộ cho mỗi một người chúng ta."

"Không không, chủ yếu vẫn là phù hộ anh." Giang Thành vươn cổ nói.

"Hách tiên sinh, đừng nói như vậy."

Hạ Manh cảm thấy đầu mình cũng to ra rồi, cô ta nghiêng đầu muốn để tên mập đi kêu mấy lời sáo rỗng vô nghĩa này dừng lại, nhưng sau đó cô ta phát hiện, tên mập đang ở một bên chớp chớp mắt, thích thú đứng xem.

Cô ta chợt hiểu ra nguyên nhân vì sao Giang Thành lại mang tên mập này đi cùng rồi.

Cuối cùng thực sự không thể chịu đựng được nữa, Hạ Manh liền ngắt lời: "An tiên sinh, thi thể của Tần Giản rút cuộc là như thế nào?"

"Thôi để … thôi để tôi nói thì tốt hơn." Sư Liêu Trí ngồi ở một bên, sắc mặt tái nhợt đứng dậy: "Vừa rồi tôi và mấy người Tả tiểu thư cùng nhau đi dạo bên bờ hồ, cứ đi rồi thế nào lại ngang qua vị trí chúng ta lên thuyền hôm qua, tôi đột nhiên nghĩ tới những lời Vưu Kỳ đã nói trước đó."

Hạ Manh nhìn anh ta, đại khái cũng biết anh ta là đang muốn nói đến chuyện nhìn thấy bóng quỷ trên hình ảnh phản chiếu trong nước hồ.

"Sau đó thì sao?" Tên mập ma xui quỷ khiến lên tiếng hỏi.

Anh ta không có hứng thú đối với Sư Liêu Trí, chuyện anh ta quan tâm là quá trình phát hiện thi thể, dù sao đây cũng đại diện cho một mạch suy nghĩ, sau này anh ta có thể cẩn thận hơn một chút.

"Sau đó … sau đó tôi liền đi sát đến bên hồ, nhìn xuống dưới một chút …" Khi nói đến đây, cả người Sư Liêu Trí lại bắt đầu run rẩy: "Kết quả … kết quả là tôi đã nhìn thấy ông ta ngồi xổm bên dưới, hai bàn tay không có da cắm chặt vào khe hở, cứ như vậy ngước nhìn tôi!"

Giống như đang nhớ lại tình cảnh bi thảm lúc đó, Sư Liêu Trí sợ đến mức nói cũng không rõ ràng, đôi môi không ngừng run rẩy.

Không hề chuẩn bị trước, bất thình lình phát hiện ra một người đàn ông không có da đang trốn dưới những tảng đá trên bờ, đôi mắt lồi ra nhìn chằm chằm vào mình, cảm giác như vậy đối với người bình thường là hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Nhưng đó vẫn chưa phải điều đáng sợ nhất, điều thực sự khiến Sư Liêu Trí suy sụp chính là tại sao lại là một mình anh ta … phát hiện ra thi thể?

Hơn nữa thi thể giấu của Tần Giản được giấu ở đó, tại sao lại cứ là anh ta, trong nháy mắt lại có ý nghĩ muốn đến xem, đồng thời đã thành hiện thực.

Còn có chuyện xảy ra đêm hôm qua …

Bức tranh đó …

Anh ta đã bị quỷ nhắm đến.

Nếu như không nhanh chóng tìm ra đường sống, người tiếp theo phải chết sẽ là anh ta.

“Xem ra tình hình của anh đã rất nguy hiểm rồi.” Hạ Manh không có chút ý tứ uyển chuyển nào, nhún nhún vai nói: “Anh đã bị quỷ nhắm tới, người tiếp theo phải chết chính là anh.”

Mặc dù khó nghe, nhưng đây chính là sự thật, Sư Liêu Trí ngoại trừ việc hơi thở ngày càng dồn dập ra, thì cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, anh ta nhìn chằm chằm Hạ Manh, giống như đang chờ lời nói tiếp theo của cô ta.

“Lầu gác trong bức tranh anh nhìn thấy rồi chứ, bên trong nhất định có manh mối.” Hạ Manh nói: “Đêm nay hẳn là vẫn còn kịch phải diễn, đây có thể là cơ hội cuối cùng của anh rồi.”

Sư Liêu Trí nghiến răng nghiến lợi, tuy biết rằng Hạ Manh nói không sai, nhưng cũng không cam tâm cứ dễ dàng nhượng bộ như vậy: “Cô muốn tôi trở thành người bị sét đánh thay cho mấy người?”

“Có cần phải nói nặng lời như vậy không.”

“Ha ha.” Sư Liêu Trí thay đổi bộ dạng trước đó, cả người bỗng nhiên trở nên nghiêm túc hơn, ở thời khắc sinh tử mấu chốt, anh ta cũng lười giả vờ nữa, giọng nói như dặn ra từ cổ họng: ” Căn lầu gác của Hoàng thiếu gia chưa chắc đã an toàn hơn so với diễn kịch, điểm này thì cô không thể gạt được tôi.”

Sư Liêu Trí trong lòng biết rõ, bây giờ anh ta cũng không còn lựa chọn nào khác, với tiền đề là rủi ro đã được xác định, anh ta hy vọng sẽ thu được nhiều lợi ích hơn cho bản thân.

Ví dụ như kéo theo một người đi cùng …

“Tôi đi cùng với anh.” Một cái tay vỗ vỗ lên vai Sư Liêu Trí, quay đầu lại, trong mắt của Sư Liêu Trí phản chiếu ra khuôn mặt vô cùng chính trực quân tử của Giang Thành.

“Anh?” Sư Liêu Trí sửng sốt một lát.

“Còn cả tôi nữa.” An Hiên cũng đưa tay ra, vỗ nhẹ vào vai còn lại của Sư Liêu Trí, dùng giọng điệu kiên định nói: “Tôi cũng đi cùng anh, Sư tiên sinh.”

Anh ta nhìn Sư Liêu Trí, cùng với Giang Thành ở bên cạnh, dừng một chút, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi không yên tâm về hai người.”

“Chậc.” Giang Thành chống tay lên hông, nhìn An Hiên từ trên xuống dưới với vẻ mặt rất khinh thường, sau đó lại nhìn sang Sư Liêu Trí, dùng giọng điệu kỳ lạ nói: “Sư huynh đệ, anh hãy chú ý một chút, người phía trước mà An tiên sinh đây không yên tâm hiện đã đang bận rộn trên trời để phù hộ cho chúng ta rồi.”

Nhưng rất hiển nhiên, đứng từ góc độ của Sư Liêu Trí, anh ta là vô cùng hy vọng có người đi cùng mình, như vậy có thể chia sẻ được một phần rủi ro.

Mặc dù anh ta cũng biết rõ hai người này không có ý gì tốt.

Chuyện này cần phải tốn rất nhiều công sức, việc đầu tiên là phải đối phó với những người hầu của Hoàng phủ như thế nào.

Chu quản gia và người phụ nữ trung niên trông không ổn chút nào kia.

Sau khi trở về, mọi người cùng nhau thảo luận ngắn gọn, cuối cùng quyết định ba người là Sư Liêu Trí, Giang Thành và An Hiên sẽ đến lầu gác của Hoàng thiếu gia để tìm kiếm manh mối, còn những người khác sẽ chịu trách nhiệm việc che đậy cho bọn họ.

Buổi sáng nghỉ ngơi, tách ra điều tra, buổi chiều cùng nhau hành động.

Sau bữa trưa, khi mặt trời thiêu đốt trên bầu trời, ba người Sư Liêu Trí đã đến gần lầu gác của Hoàng thiếu gia, trốn trong

một bụi cây rậm rạp, quan sát chuyển động trong lầu gác qua những khoảng trống.

Lầu gác vô cùng yên tĩnh, cửa lớn đóng kín, bên trong tựa hồ như không có người.

Sư Liêu Trí cũng biết rõ, dù sao thì mình mới là đứa trẻ bị quỷ lựa chọn, cho nên chuyện dò đường này cũng phải do anh ta làm, hai tên trông rất xảo quyệt bên cạnh này cũng chỉ là tiện đường đến đây để kiếm lời mà thôi.

Không lựa chọn đường cửa chính, Sư Liêu Trí lặng lẽ đẩy một cánh cửa sổ ra, sau khi phát hiện bên trong không có gì bất thường, liền nhảy vào bên trong.

"An huynh đệ." Giang Thành đang trốn dưới cửa sổ nghe ngóng động tĩnh liền ra hiệu cho An Hiên bên cạnh: "Anh đi sang bên kia trèo vào, chúng ra tạo cho Hoàng thiếu gia một bất ngờ."

An Hiên như không nghe thấy.

Ước chừng nửa phút sau, Giang Thành và An Hiên lần lượt trèo vào trong, sau khi tiếp đất, hai người lập tức tách ra, như đều đang cảnh giác lẫn nhau.

Trước đây bọn họ đã từng đến qua tầng một, diện tích không lớn, treo đầy hí phục, nhưng bây giờ những thứ còn lại đều là bán thành phẩm, sau khi đi vòng quanh vài chiếc móc treo lớn, vị trí trung tâm đặt bộ hí phục màu đỏ tươi dễ thấy.

Cho dù dưới ánh sáng như vậy, hí phục vẫn đỏ như máu, nhìn hồi lâu, thực sự có cảm giác như một biển máu đang trào dâng trước mặt.

Sư Liêu Trí vì để sống sót cũng đã rất liều mình, anh ta vậy mà lại đi lên trên tầng trước cả hai người kia, rồi sau khi đã tìm một vòng rồi, mới quay xuống: "Trên tầng không có

người.” Anh ta đè nén giọng nói: “Hoàng thiếu gia không có ở đây.”

An Hiên nhịn không được nhìn anh ta vài lần.

“Hai người … hai người có cần lên trên xem thử không?” Sư Liêu Trí cổ họng lăn lộn mấy lần: “Bên trên … bên trên có một số thứ rất kì lạ.”

Lần trước tới đây, Giang Thành trong vòng mười giây đã trốn thoát.

Căn phòng của Hoàng thiếu gia được trang trí theo phong cách cổ xưa, có một bàn trang điểm rất sang trọng với rất nhiều đồ trang sức và một số đồ phụ kiện dùng cho hát hí khúc.

Một chiếc giường gỗ chạm khắc trông như một tác phẩm nghệ thuật, được che bằng một tấm rèm, nhưng xuyên qua tấm rèm có thể thấy bên trong trống rỗng, chỉ có một chiếc chăn uyên ương và một chiếc gối màu đen.

Chương 300: Người tốt

Phía sau một tấm bình phong màn ngọc, có bày rất nhiều nhạc cụ, đàn nhị, kinh hồ, chiêng, sáo, dây đơn … trong góc còn có một chiếc trống.

Những thứ mà Sư Liêu Trí nói là kì lạ chắc là để chỉ những thứ này.

"Những thứ này lần trước chúng ta tới đây đều không có." Ở lại đây, Sư Liêu Trí gần như rất căng thẳng, nhưng bất đắc dĩ là anh ta cũng không cam tâm cứ như vậy rời đi, dù sao thì người tiếp theo bị quỷ nhắm tới chính là anh ta.

Nếu không tìm thấy manh mối hữu ích nào, đêm nay rất có thể là đêm cuối cùng của anh ta rồi.

"Hình như đều là một số nhạc cụ cần thiết dùng để hát hí khúc." An Hiên vô cùng thận trọng, chỉ nhìn mà không chạm vào bất cứ thứ gì, anh ta đi đến gần cái trống, nhìn từ trên xuống dưới.

"Hai người mau nhìn vị trí của cái trống này …" Anh ta giống như đã phát hiện ra điều gì đó, giọng nói có chút khác biệt so với trước: "Có phải là gần giống với cái vòng tròn kỳ lạ trong bức tranh không?"

Phần đỉnh của lầu gác trong bức tranh xuất hiện một đồ vật hình tròn, không lớn lắm, kích thước cũng tương đương với cái trống này.

Ngay khi Giang Thành bước tới để nhìn rõ chiếc trống, Sư Liêu Trí chợt quay người lại, bàn tay vô tình đụng phải một nhạc cụ đang đứng.

Nhạc cụ liền thuận thế đổ xuống, sau đó mặt trên chạm vào mặt trống phát ra một tiếng "tùng".

Bởi vì điểm va chạm cách mặt trống rất xa nên âm thanh không lớn, nhưng kỳ lạ là ngay khi phát ra âm thanh này, cả ba người gần như đều rùng mình cùng một lúc.

"Anh đang làm gì vậy?!" An Hiên trầm giọng hỏi.

"Tôi, tôi xin lỗi." Sư Liêu Trí người gây ra tiếng động hiển nhiên là sợ hãi hơn hai người kia, khuôn mặt co rúm lại, trông thực sự là đang sợ chết khiếp.

Anhta lập tức nhìn bốn xung quanh, cho đến khi không thấy gì bất thường, mới dần bình tĩnh lại, nhưng ngón tay vẫn còn run rẩy.

Giang Thành thận trọng hơn hai người kia, hắn cẩn thận nhìn xung quanh rất lâu, đặc biệt là trần nhà, phía sau bình phong, gần giường đều là nơi dễ dàng ẩn nấp.

Mãi cho đến khi không phát hiện gì, hắn mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn vào chiếc trống.

"Tam canh cổ hưởng, chu hành nguyệt thượng, bán phó tố nang, khả giải sầu trường."

Câu đầu tiên trong ám ngữ này chính là để chỉ cái trống, sau đó trong bức tranh cũng xuất hiện thứ gì đó tương tự như cái trống, vậy trong này liệu có ý nghĩa gì không?

Hơn nữa … Giang Thành nheo mắt, ở đây có nhiều nhạc cụ như vậy, tại sao mỗi đêm hát hí khúc chỉ nghe thấy tiếng trống, chứ không nghe thấy tiếng những nhạc cụ nào khác?

Có thực sự chỉ là sự trùng hợp thôi không?

Chiếc trống này nhìn có vẻ đã cũ lắm rồi, lớp sơn đỏ xung quanh thân trống cũng đã bong ra nhiều và lốm đốm, khắp nơi

đều có dấu vết thời gian, trên mặt trống có một vết ố bẩn rất rõ ràng.

Vết bẩn không lớn, chỉ to bằng vài cái móng tay, nhưng hình dáng có chút quái đản, khiến hắn không khỏi liếc nhìn thêm mấy cái.

Nhìn chằm chằm vào chiếc trống, liên kết toàn bộ sự việc lại với nhau, hắn dần nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Ngay khi hắn đang chuẩn bị đưa tay ra chạm vào chiếc trống, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ.

Hắn dừng động tác lại, nhìn sang bốn xung quanh, chợt phát hiện không thấy An Hiên đâu nữa.

"An tiên sinh đâu rồi?" Giang Thành lập tức hỏi Sư Liêu Trí.

Lúc này, Sư Liêu Trí đang nghiên cứu một nhạc cụ dưới chân, nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên nói: "An tiên sinh xuống tầng dưới rồi, hình như anh ấy muốn xem bộ hí phục kia."

Giang Thành trong lòng rùng mình, hắn đối chiếu lại xung quanh một lần nữa trước, vẫn không phát hiện ra bất thường, nhưng linh cảm lại nói cho hắn biết, nơi này có cái gì đó cổ quái mà hắn chưa phát hiện ra.

Hắn bước tới chỗ An Hiên vừa đứng, từ góc nhìn của mình nhìn lại xung quanh, ánh mắt chậm rãi di chuyển cho đến khi … từ khóe mắt thoáng nhìn thấy chiếc gương đồng trên bàn trang điểm.

Thông qua sự phản chiếu của chiếc gương đồng, vừa vặn có thể nhìn thấy vị trí của chiếc giường.

Đúng lúc này, phía sau sau tấm màn vốn trống không, xuất hiện một cái bóng màu đen, cái bóng đó chậm rãi vặn vẹo về

phía trước, một bàn tay không có chút sắc máu từ trong khe hở của tấm màn chậm rãi thò ra …

Nhưng trên thực tế, tấm màn vẫn treo trên giường, không hề động đậy.

Giang Thành hít sâu một hơi, sau đó nhìn Sư Liêu Trí, dùng giọng rất bình tĩnh nói: “An Hiên có thể đã xảy ra chuyện rồi.”

“Hả?” Sư Liêu Trí giật mình, ngẩng đầu vội vàng hỏi: “Làm sao anh biết?”

“Đã lâu như vậy rồi, anh có nghe thấy tiếng động gì ở tầng dưới không?”

Sư Liêu Trí suy nghĩ một lát, sắc mặt tái nhợt, quả thực dưới tầng … thật quá yên tĩnh.

“Tôi đi xuống tầng xem thử, anh ở đây trốn kĩ.” Giang Thành nhỏ giọng nói: “Cho dù An Hiên có thực sự là xảy ra chuyện rồi, tôi cũng sẽ có biện pháp thoát thân, nhưng ngược lại anh, nên cẩn thận một chút.”

Sau đó, Giang Thành nhìn chằm chằm Sư Liêu Trí với ánh mắt rất thành khẩn nói: “Dù sao thì người quỷ nhắm tới cũng là anh.”

Sư Liêu Trí cũng rất muốn cùng Giang Thành đi xuống tầng, nhưng anh ta không dám, bởi vì Giang Thành nói đúng, nếu dưới đó thật sự xảy ra chuyện, vậy thì anh ta đi xuống sẽ trực tiếp lạnh người luôn.

“Được, vậy Hách tiên sinh, làm phiền anh rồi.” Sư Liêu Trí sợ đến sắc mặt tái mét, run rẩy nói: “Anh thật là một người tốt.”

“Khách sáo rồi.”

“Đúng rồi.” Sư Liêu Trí nắm lấy tay áo của Giang Thành, run rẩy nói: “Anh Hách, anh hãy chú ý hơn đến An Hiên và Tả Tinh, giữa bọn họ hình như có chuyện gì đó, chuyện này nói không chừng chính là do bọn họ gây ra.”

Nghe vậy, chân đã bước ra của Giang Thành chợt khựng lại, sau đó lại bất đắc dĩ rút lại: “Hai người bọn họ có chuyện gì?”

“Cái này…”

“Anh mau lên một chút.” Giang Thành bất giác liếc nhìn chiếc gương đồng, phát hiện đầu quỷ đã ra được nửa đường, mặt quỷ cúi xuống, đang chậm rãi nâng lên.

“Tôi chỉ là cảm giác như vậy thôi.” Sư Liêu Trí không biết vì sao lại nói như vậy với Hách Soái, có lẽ chỉ đơn thuần là vì thiện ý của hắn, anh ta không hy vọng một người như vậy bị ngấm ngầm mưu hại.

Anh ta đã từng ở trong quân đội, đối với việc dùng tay ra hiệu để truyền tải thông tin là vô cùng nhạy bén, còn có tần suất chớp mắt… , anh ta đã từng cố gắng sử dụng mật mã Morse để giải mã thông tin liên lạc giữa Tả Tinh và An Hiên, nhưng không thành công.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Giang Thành hất tay Sư Liêu Trí ra, vẻ mặt không hài lòng vì đã trì hoãn mình lâu như vậy chỉ vì cảm giác.

Sau khi nhìn Giang Thành rời đi, Sư Liêu Trí liền núp sau tấm bình phong, vểnh tai lên, lặng lẽ lắng nghe chuyện gì đang xảy ra dưới tầng.

An Hiên và Tả Tinh đều không đáng tin cậy.

Anh ta thầm nghĩ, có lẽ … Hách Soái này là một đối tượng hợp tác không tồi, tuy bề ngoài không bình thường nhưng trong hành động vẫn rất trượng nghĩa.

Ít nhất là đã không bỏ rơi chính mình.

Nghĩ ngợi một chút, anh ta liền vô thức đưa tay lên gãi cổ, sau đó cau mày như chợt nhận ra, tự hỏi tại sao cổ mình lại ngứa như vậy.

Giây tiếp theo, anh ta như đã nghĩ đến chuyện gì, cảm giác tê tê dại dại tương tự như này, đêm qua anh ta cũng đã được trải nghiệm qua, đó còn là trên thuyền, sau lưng đang cõng …

Cổ họng kịch liệt lăn lộn, anh ta xoay cái cổ cứng đờ, từng chút một nhìn về phía sau …

Vào giây cuối cùng trước khi rời khỏi phòng của Hoàng thiếu gia, Giang Thành dùng khóe mắt liếc nhìn chiếc gương, một vật thể hình dạng con người sưng phồng, rộng gần bằng ba người, chui ra từ trong tấm màn.

Thân trên nằm bò trên mặt đất, nhanh chóng bò ra sau tấm bình phong nơi Sư Liêu Trí đang ẩn náu.

Chương 301: Trên trời linh thiêng

Giang Thành nín thở lặng lẽ đi xuống tầng, cũng không hề buông lỏng cảnh giác, cố gắng đi sát vào tường nhất có thể để tránh xa đống hí phục lộn xộn kia ra.

Sư Liêu Trí đã lạnh người rồi, hắn cũng không biết quỷ có lập tức xuống tầng tìm hắn ngay hay không.

Hơn nữa còn cả tên An Hiên chưa rõ tung tích kia nữa.

Khi ánh mắt quét qua một lượt, bộ hí phục màu đỏ tươi đang treo ở giữa phòng, một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, váy và tay áo của bộ hí phục theo gió nhảy múa, như sống lại vậy.

Không đi bằng đường cửa ra vào, hắn từ từ chạm vào dưới cửa sổ.

Chính là cái cửa sổ mà hắn đã trèo vào trước đó.

Lúc này hắn đã cố ý để lại một khe hở, nhưng bây giờ khe hở đã không còn, dùng mông để nghĩ cũng biết ngay là do tên khốn An Hiên đó đã làm việc này, anh ta chắc cũng đã rời đi từ đây.

Thông qua gương đồng, anh ta phát hiện ra quỷ xuất hiện từ trên giường, sau đó liền nhân cơ hội trốn thoát trước.

May mắn thay, bản thân cũng đã lưu ý một chút.

Nơi này không nên ở lâu, đầu tiên hắn đẩy cửa sổ mở ra một khe hở rất nhỏ, sau đó xuyên qua khe hở nhìn chung quanh, đặc biệt là dưới cửa sổ ở góc mù tầm nhìn.

Nhìn từ góc độ khác, anh ta rất có thể đang ngồi xổm dưới cửa sổ với một cây gậy gỗ, chờ đợi cơ hội để đánh lén.

Nhưng may thay, An Hiên chứ không phải là hắn.

Vì vậy bên dưới cửa sổ không có ai.

Anh ta đã đi luôn rồi.

Sau khi dùng một động tác không được nho nhã cho lắm để trèo ra ngoài, Giang Thành lập tức chạy ra phía ngoài trạch viện, nhưng vừa bước ra một bước, liền nghe thấy một tiếng "ầm" trên đầu.

Cùng với âm thanh lắp bắp, một thứ gì đó có kích thước đáng kể rơi từ trên tầng xuống.

Sau khi liếc qua một cái, Giang Thành liền vắt chân lên cổ bỏ chạy, hắn loáng thoáng nhìn thấy có vật gì đó … hình như là một người.

Không phải là thi thể của Sư Liêu Trí, chính là quỷ.

Nhưng điều khiến Giang Thành cảm thấy ớn lạnh là sau khi người kia bị ngã lăn trên mặt đất vài vòng, liền đứng dậy và bắt đầu dùng cả tay và chân đuổi theo mình.

Nghe thấy tiếng động, Hạ Manh và tên mập đang canh gác gần đó đi ra khỏi nơi ẩn nấp, tốc độ của Giang Thành cực kì nhanh, gần như lập tức đã chạy tới chỗ hai người.

"Ngăn anh ta lại!" Giang Thành hét lên với Hạ Manh đang ngây người ra.

Sau đó, khi chạy ngang qua người tên mập, liền tóm lấy cánh tay anh ta, kéo anh ta cùng bỏ chạy.

Tên mập hiển nhiên còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vì sự phục tùng một cách vô thức theo phán đoán của bác sĩ, nên hai chân như xúc xích linh hoạt vung vẩy, sau đó

thậm chí là anh ta kéo theo bác sĩ bỏ chạy: “Bác sĩ.” Tên mập nghiêng người hỏi: “Chúng ta chạy cái gì vậy?”

“Quỷ.” Giang Thành lời ít mà ý nhiều.

“Nhưng người đuổi theo phía sau anh là Sư Liêu Trí mà!” Giọng nói của tên mập như mang theo cả tiếng gió: “Chẳng lẽ là quỷ đã ngụy trang thành bộ dạng của Sư Liêu Trí rồi?”

“Là Sư Liêu Trí?” Giang Thành chạy được một đoạn đường, cũng dần dần chậm lại.

“Vâng, bác sĩ.” Tên mập liên tục gật đầu: “Tôi nhìn rất rõ, là anh ta, nhưng hình như anh ta bị thương rồi, động tác không được hài hòa cho lắm, các anh ở trong đó rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một loạt tiếng chạy truyền đến, hai người còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy có người nói: “Các anh ở đây à, mau đến xem đi.” Người đuổi theo là Tả Tinh: “Sư Liêu Trí bị thương rồi.”

Trên đường trở về, Giang Thành nói ngắn gọn chuyện xảy ra bên trong, cũng không cố ý tránh né Tả Tinh đang đi phía trước.

Mới đi được nửa đường, dưới một bức tường tương đối khuất, liền trông thấy mấy người đang vây quanh một người, còn người ở giữa đang ngồi dưới đất, một cánh tay buông thõng, trên người có nhiều vết xước, quần áo cũng bị xé rách.

Khi nhìn thấy Giang Thành và những người khác đến gần, An Hiên đang ngồi xổm bên cạnh Sư Liêu Trí để kiểm tra vết thương cũng đứng dậy.

“Hách tiên sinh.” Anh ta cau mày nói với giọng có phần oán trách: “Tôi chỉ mới vừa xuống tầng kiểm tra hí phục có một lúc, tại sao Sư tiên sinh lại thành bộ dạng này?”

Nghe vậy, Trần Cường, Vưu Kỳ và những người khác đều nhìn về phía Giang Thành.

Trong mắt bọn họ, Giang Thành rất có thể đã làm gì đó, sau đó mới dẫn đến Sư Liêu Trí không thể không nhảy khỏi cửa sổ để trốn thoát.

Thực ra, ngay cả bản thân Sư Liêu Trí lúc này cũng đang ong ong, cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi vẫn còn hiện rõ trong đầu, trái tim của anh ta vào khoảnh khắc đó cũng phải ngừng đập.

Khi nhảy từ cửa sổ xuống, một cái cây đã giảm bớt một phần lực, dẫn đến anh ta bị bong gân một cánh tay, đây là điều may mắn giữa những điều xui xẻo.

Rõ ràng chính An Hiên là người đã trốn trước, vậy mà lúc này lại quật ngược lại, tên mập tức giận xắn tay áo muốn lý luận với An Hiên, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, đã bị Giang Thành ngăn lại.

“An tiên sinh.” Giang Thành biểu hiện ra vô cùng ủy khuất, giọng nói cũng không có ý trái nghịch: “Tôi cũng không muốn vậy, nhưng thực sự chuyện xảy ra là có nguyên nhân, xin hãy nghe tôi giải thích.”

An Hiên trực tiếp ngắt lời hắn, dùng giọng thuyết giảng: “Bất luận trong hoàn cảnh nào, chúng ta cũng không bao giờ được bỏ rơi đồng đội, mọi người đoàn kết lại mới có thể …”

“Là Thang Thi Nhu tiểu thư!” Giang Thành đột nhiên nói lớn.

Ánh mắt của mọi người nghe xong đều khựng lại, đặc biệt là An Hiên, người có phản ứng rõ ràng nhất.

“An tiên sinh, chính là Thang Thi Nhu tiểu thư trên trời linh thiêng đã xuất hiện!” Giang Thành nhìn An Hiên, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ vô cùng sợ hãi, đồng thời cũng cực kì

chân thành: “Chính cô ấy đã thúc giục tôi mau rời đi, nếu không cũng sẽ bị giống như cô ấy vậy.” Giang Thành gãi cổ, đột nhiên nói: “Bị Lão Âm Bí hại chết!” (Lão âm bí: một thuật ngữ mới để chỉ giả heo ăn thịt hổ)

Bầu không khí yên tĩnh mất mấy giây, mọi người đều dùng một ánh mắt như có như không liếc An Hiên, An Hiên xanh cả mặt.

Cuối cùng vẫn là Tả Tinh đứng ra điều đình, nói nơi này không thích hợp ở lâu, mọi người trở về trước rồi tính sau.

May mắn thay, Sư Liêu Trí bị thương ở đùi, nên không ảnh hưởng đến việc di chuyển.

Ba người Giang Thành, tên mập và Hạ Manh rất tự nhiên đi cùng nhau, nhưng có lẽ vì những gì xảy ra vừa rồi, dẫn đến việc sắc mặt của Hạ Manh đối với bác sĩ cực kì xấu.

“Bác sĩ.” Tên mập liếm môi, nhìn liếc nhìn Sư Liêu Trí đi phía cuối, sau đó nhanh chóng rời ánh mắt đi, như sợ bị đối phương phát hiện.

“Theo như anh nói, anh ta … anh ta chắc là đã lạnh toát rồi, làm sao có thể …” Tên mập ôm chặt cánh tay, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Sư Liêu Trí này rất có khả năng chính là quỷ ngụy trang.

“Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

“Tìm cách dụ anh ta đến bên hồ.” Người lên tiếng là Hạ Manh, cô ta dùng giọng nói cực kỳ trầm thấp, sau đó lại tiếp tục: “Nhưng phải tìm được lý do chính đáng.”

Lợi dụng sự phản chiếu của nước hồ có thể xác định được quỷ, điểm này là do Vưu Kỳ nói.

Đó là kinh nghiệm được đúc kết từ cái chết của Tần Giản.

Giây tiếp theo, Hạ Manh chợt nhận ra Giang Thành đang dùng ánh mắt biến thái nhìn mình chằm chằm, vì thế vẻ mặt có chút dịu xuống của cô ta lại tối sầm lại, đang định nói gì đó thì Giang Thành đã lên tiếng trước.

"Manh Manh, thật là lợi hại!" Ánh mắt hắn sáng như sao nói: "Cô không biết đâu, vừa rồi tôi đã lo lắng cho cô chết đi được, may mà cô không sao."

Hạ Manh cười lạnh một tiếng: "Là lo lắng tôi không chết thì có!"

Sờ sờ mũi, Giang Thành dường như vẫn còn muốn biện hộ gì đó, nhưng bọn họ đã đi tới ngôi đình ăn cơm.

"Sư tiên sinh." Tả Tinh nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: "Mặc dù cánh tay của anh không bị gãy, nhưng đã bị bong gân rất nghiêm trọng, hơn nữa nếu vết thương bên trên không được xử lí kịp thời sẽ xảy ra chuyện mất."

"Không sao." Sư Liêu Trí dường như không quen với việc người khác đối xử với mình như vậy, đặc biệt còn là một nữ nhân, vậy nên né tránh nói: "Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian nhanh chóng tìm kiếm manh mối, tìm được manh mối kết thúc nhiệm vụ ngay lập tức, mọi chuyện đều sẽ ổn thôi."

Chương 302: Góc nhìn

Trên đường trở về, Sư Liêu Trí giải thích cho mọi người biết chuyện vừa xảy ra, con quỷ kia đột nhiên xuất hiện sau lưng anh ta, trong lúc nguy cấp anh ta đã mở cửa sổ, nhảy thẳng ra ngoài.

Mặc dù bị bong gân tay, trên người cũng có rất nhiều vết trầy xước, nhưng cũng may vẫn còn giữ được mạng sống.

"Sư tiên sinh, anh đúng là phúc lớn mệnh lớn." Giang Thành quay đầu lại, dùng ngữ khí cực kỳ vui mừng nói: "Người bình thường gặp phải chuyện như vậy, chắc có lẽ không sống nổi rồi."

Nghe vậy, sắc mặt của Tả Tinh và những người khác đều hơi thay đổi, bọn họ đều nghi ngờ thân phận của Sư Liêu Trí, nhưng ngầm ra hiệu một cách rõ ràng đến trắng trợn như vậy … hắn không sợ bị quỷ nhắm tới sao?

Ngay cả tên mập đi bên cạnh Giang Thành cũng không khỏi trở nên căng thẳng.

Nhưng cũng may, Sư Liêu Trí ngoại trừ biểu lộ vẻ mặt sợ hãi ra, thì cũng không làm gì khác, anh ta liếc nhìn mặt hồ một cái, dường như muốn nói điều gì đó.

An Hiên vốn luôn chú ý, đã nhận thấy sự dị thường của anh ta, lập tức lên tiếng hỏi: "Sư tiên sinh, anh đã nghĩ ra chuyện gì sao?"

Vừa vuốt ve cánh tay của mình, Sư Liêu Trí vừa thì thầm: "Khi con quỷ kia trốn sau lưng tôi, tôi giống như là có thể nhìn thấy một số thứ gì đó."

“Chính là … chính là một cảm giác rất kỳ lạ.” Anh ta hơi ngưng lại, giống như đang sắp xếp lời nói, một lúc sau, mới ngẩng đầu lên nói tiếp: “Ừm … giống như là đổi một góc nhìn khác, tôi đột nhiên cảm thấy xung quanh rất tối, nhưng không phải loại tối tăm không nhìn thấy gì hết, trên đỉnh đầu có một chút ánh sáng, chỉ là không rõ ràng, xung quanh mơ mơ hồ hồ.”

“Ngực cực kì bức bối, giống như đang có một tảng đá đè lên trên, chỉ có thể thở rất chậm rất chậm, có cảm giác hơi ngạt thở.”

Ký ức của Sư Liêu Trí đã mang đến cho mọi người những ý tưởng mới, Vưu Kỳ tựa hồ suy nghĩ một lúc, sau đó sờ sờ cằm nói: “Cảm giác mà anh đang nhắc tới … hình như là lặn trong nước thì phải!”

“E là anh đã bị quỷ ảnh hưởng rồi, thoáng chốc nhìn thấy góc nhìn của cô ta.” Hạ Manh bổ sung thêm.

“Nói chính xác thì đó là góc nhìn từ thi thể của cô ta.” Giọng điệu của Tả Tinh có chút kỳ lạ, cô ta giống như đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng vì một số lý do nên không thể giải thích rõ ràng.

Tên mập gật gật đầu đáp: “Vậy thi thể của nữ quỷ kia quả thực là đã bị chìm dưới nước, ở ngay dưới đáy hồ.”

Điểm này thì mọi người đều đã nghi ngờ từ trước đó.

“Sư tiên sinh.” An Hiên nhìn Sư Liêu Trí, dùng giọng rất chân thành nói: “E rằng phải làm phiền anh nhìn một vòng quanh hồ, cảm nhận một chút. Nếu như có thể tìm được thi thể của nữ quỷ, vậy thì mọi việc tiếp theo sẽ suôn sẻ hơn rất nhiều.”

Đây là một lý do cực kì chính đáng, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Sư Liêu Trí, hoàn toàn không cho anh ta cơ

hội từ chối.

Nghe vậy, Sư Liêu Trí lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng sợ hãi, cổ họng nghẹn lại, nhìn về phía hồ, dù sao thì anh ta cũng là vừa mới thoát khỏi sự truy sát của quỷ, bây giờ lại quay lại hồ …

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn phải thỏa hiệp: "Được rồi." Anh ta miễn cưỡng nói: "Nhưng tôi không thể đảm bảo rằng chắc chắn có thể tìm thấy."

An Hiên trả lời rất lịch sự: "Xin nhờ anh rồi, Sư tiên sinh."

"Hình như … hình như không có ở đây." Sư Liêu Trí chậm rãi đi dọc theo bờ hồ, thỉnh thoảng dừng lại một chút, giống như đang cảm nhận: "Cũng không có ở đây."

Những người khác giữ một khoảng cách không gần cũng không xa với anh ta.

May mà, Sư Liêu Trí đang tập trung vào việc tìm kiếm thi thể, trong lúc nhất thời không nhận ra điều gì bất thường ở phía sau.

Thời tiết khá tốt, trời yên biển lặng.

Mặt hồ tĩnh lặng như một tấm gương.

Trên mặt nước rất gần bờ, chiếu ra rất rõ bóng của Sư Liêu Trí.

Mọi người đều bình tĩnh nhìn anh ta, từ trên xuống dưới, đặc biệt là sau lưng, nhưng không có gì khác thường.

Sắc mặt tên mập khá lên một chút, nhưng còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy An Hiên ở một bên thì thầm: "Để lại mấy người trông chừng, những người khác sẽ cùng tôi trở về phòng xem thử."

Tả Tinh cau mày nói: "Ý của anh là bức tranh kia?"

Không khó để suy đoán ra suy nghĩ của An Hiên, anh ta vẫn còn nghi ngờ về Sư Liêu Trí, nếu Sư Liêu Trí thực sự đã bị quỷ thay thế, vậy thì nói không chừng trong bức tranh có thể có gợi ý gì đó.

"An … An tiên sinh." Vưu Kỳ nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt có chút xấu hổ nhìn mọi người: "Bức tranh đó đã bị tôi dùng vải đỏ che lại rồi, tôi trông nó tà môn quá, sợ …"

"Che lại rồi?" Sắc mặt An Hiên hơi thay đổi khi nhìn Vưu Kỳ.

Vưu Kỳ liếm môi, giọng điệu rất lo lắng: "Mọi người … mọi người không cảm thấy nữ nhân trong bức tranh kia đang dần dần biến hóa sao?" Anh ta ngưng một chút, rồi nói tiếp: "Lần đầu tiên khi nhìn thấy bức tranh, tôi nhớ rõ mặt cô ta là hướng về phía bức tranh, chỉ lộ ra một chút ít, nhưng bây giờ, cô ta đã quay ra được hơn một nửa rồi!"

Khi nói ra đến chữ cuối cùng, anh ta không khỏi rùng mình một cái, lúc này đã có thể chắc chắn nữ nhân trong tranh chính là quỷ, quỷ tân nương mà Hoàng thiếu gia vẫn luôn mong nhớ.

Một suy đoán vô cùng khủng khiếp, nhưng lại cực kì hợp lý dần dần hình thành trong đầu mọi người——

Khi người phụ nữ quay lại hoàn toàn, cô ta rất có khả năng biến mất khỏi bức tranh, đi vào trong hiện thực.

Tiếp sau đó, tất cả mọi người đều sẽ chết.

"Xem ra đây chính là thời hạn cuối cùng của nhiệm vụ rồi." Tả Tinh nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sư Liêu Trí, thở dài một cái.

Đang lúc Vưu Kỳ mở miệng định nói tiếp thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn, Sư Liêu Trí đang ngồi bên bờ hồ, chống tay xuống đất run rẩy bò về phía sau.

“Đừng mà!” Anh ta trông rất hoảng sợ: “Xin cô đấy, đừng đến tìm tôi!”

Đôi mắt gần như tràn ngập nỗi sợ hãi, thật khó để tưởng tượng những gì anh ta đã thực sự nhìn thấy.

“Sao vậy?” An Hiên là người đầu tiên chạy tới, nhưng chỉ dừng lại cách hai mét, chứ không có ý định tới gần anh ta.

“Cô ta ở đây, ngay tại đây!” Giọng nói của Sư Liêu Trí cũng thay đổi theo: “Khi đi đến đây, tôi đột nhiên có một cảm giác rất kỳ lạ, sau đó tôi nhìn xuống, kết quả …”

Đôi mắt anh ta nheo lại thành một khe hở.

Nhìn chằm chằm vào mặt nước mờ nhạt, Tả Tinh đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, nước hồ vừa rồi trong vắt dị thường, bây giờ lại có chút đục ngầu.

“Kết quả thế nào?” Cô ta nhìn Sư Liêu Trí hỏi.

“Dưới nước có một khuôn mặt thối rữa!” Sư Liêu Trí vừa khóc vừa nói: “Cô ta đang nhìn tôi, còn cười với tôi, cô ta nhắm vào tôi rồi, cô ta nhắm vào tôi rồi!”

Nếu như nói trước đây nỗi sợ hãi của Sư Liêu Trí là giả vờ thì bây giờ nỗi sợ hãi của anh ta vô cùng chân thật, ít nhất là Hạ Manh không nhìn ra chút sơ hở nào.

Sư Liêu Trí không phải là người mới, nhưng bất kể có phải là người mới hay không, kết quả khi bị quỷ nhắm đến đều là có thể đoán trước được, hoặc giống như Giang Thành, trong phạm vi cho phép của quy tắc, đem rủi ro trút vạ cho người khác.

Hoặc là chờ đợi cái chết đến trong nỗi sợ hãi tột độ.

Trên thực tế, vẫn còn có một cách khác, đó là tìm ra manh mối ngay lập tức và trốn thoát khỏi nhiệm vụ trước khi quỷ đến tìm mình.

Nhưng xét đến tình hình thực tế thì cách cuối cùng hoàn toàn không khả thi, cho đến nay manh mối tìm được rất hạn chế, không đủ để suy ra chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi thận trọng tiến về phía trước vài bước, Giang Thành lại gần.

Nơi đây là một bờ kè được xây bằng đá, cách mặt hồ khoảng một mét, hắn thò dầu liếc nhìn mặt nước, nước bên dưới hiện lên màu xanh lá tương đối đậm.

Chương 303: Gợi ý

“Thi thể rất có khả năng là bên dưới mặt nước.” Hạ Manh đứng bên cạnh hắn, cũng có tư thế nhìn xuống nói. …

“Bác sĩ.” Tên mập đã về đến phòng hỏi: “Sư Liêu Trí có thể là quỷ ngụy trang không?”

“Không biết.”

Tên mập nhìn Giang Thành bằng ánh mắt nghi ngờ, lúc này hắn đang ngồi ở bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đang suy nghĩ.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của tên mập, Giang Thành nghiêng đầu, hiếm thấy giải thích: “Anh không cần nhìn tôi, tôi không phải là một trăm ngàn câu hỏi tại sao phiên bản trẻ em, không thể nào biết hết mọi thứ.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng sau khi ngưng một lúc, vẫn bày tỏ một số suy nghĩ của mình: “Dựa vào hiện tượng để nói, tạm thời vẫn chưa nhìn ra anh ta có vấn đề gì, nhưng tôi không thể đoán ra anh ta rút cuộc đã làm cách nào để thoát khỏi con quỷ.”

“Có phải là đạo cụ không, bác sĩ?” Tên mập tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, hưng phấn nói: “Trên người anh ta có giấy hộ mệnh!”

Giang Thành gật gật đầu: “Cũng có khả năng này.”

“Bác sĩ.” Liếm môi, tên mập an ủi hắn nói: “Thật ra, tôi cũng cảm thấy Sư Liêu Trí chắc là không có vấn đề, anh nghĩ mà xem, nếu như anh ta thực sự là quỷ ngụy trang, vậy thì tại sao lại phải dẫn chúng ta tìm được thi thể của chính mình, vậy

há chẳng phải là đang giúp chúng ta thúc đẩy tiến triển cốt truyện hay sao?

"Còn nữa." Tên mập tiếp tục nói: "Trên mặt hồ cũng không phản chiếu ra cái bóng của anh ta có vấn đề."

Theo cách hiểu của tên mập, quỷ trong nhiệm vụ là không thể hình dung cụ thể được, bọn chúng giống như bản thể tập hợp của tất cả các yếu tố tiêu cực, độc ác, giết người, xảo quyệt, quỷ dị và cực kỳ lừa đảo, điều duy nhất có thể hạn chế chúng chỉ có quy tắc.

Giang Thành lắc lắc đầu: "Những gì anh nói đều không có chứng cớ thuyết phục, không thể chứng minh thân phận của Sư Liêu Trí."

Chớp chớp mắt, tên mập đang định nói tiếp thì bị cắt ngang, một lúc sau mới phản ứng lại, nhìn vào mắt Giang Thành, nghi hoặc nói: "Bác sĩ, tôi vẫn chưa hiểu ý của anh."

"Anh nhìn thấy thi thể rồi à?" Giang Thành ngẩng đầu hỏi.

Tên mập hơi ngây người ra.

"Còn nữa, mặt hồ có thể chiếu ra quỷ, điểm này là ai nói với anh?" Giang Thành tiếp tục hỏi: "Anh đã tận mắt chứng kiến rồi sao?"

Vị trí của thi thể là do Sư Liêu Trí nói, mặt hồ có thể chiếu ra quỷ là do Vưu Kỳ nói.

Ai trong số bọn họ đã tận mắt nhìn thấy rồi, đều chỉ là nghe nói.

"Bác sĩ." Tên mập mở to mắt: "Anh là cảm thấy tên Vưu Kỳ này … có vấn đề?"

"Anh ta có vấn đề không, tôi không rõ, nhưng tôi biết, nếu như bọn họ nói cái gì chúng ta đều tin cái đó, vậy thì nhiệm vụ

ác mộng lần này chúng ta có đến tám phần là không thể ra ngoài.” Giang Thành vỗ vỗ tay áo, rất tự nhiên nói .

Một lúc sau, trên mặt tên mập hiện lên vẻ xấu hổ.

Bác sĩ nói đúng, là anh ta đã sơ suất rồi.

“Được rồi.” Giang Thành cũng không có làm khó dễ tên mập, đổi chủ đề hỏi: “Sau khi chúng tôi tiến vào trong chỗ của Hoàng thiếu gia xong, bên ngoài có xảy ra chuyện gì không?”

Nghe vậy, tên mập lập tức gật đầu: “Bác sĩ, tôi vừa hay đang định nói cho anh biết đây.” Biểu cảm của anh ta trở nên rất nghiêm túc, trước đó bên cạnh vẫn luôn bị Hạ Manh theo dõi, nhưng bây giờ Hạ Manh không có ở đây, anh ta mới dám nói ra.

“Cái tên tiểu ăn xin kia đã tới tìm tôi rồi.” Tên mập thì thầm nói: “Lúc đó tôi đang núp sau một tảng đá cảnh quan để trông chừng cho các anh, kết quả là cậu ta đột nhiên xuất hiện, làm tôi giật bắn mình.”

“Lại nữa?” Giang Thành hơi nhíu mày.

“Vâng.” Tên mập liên tục gật đầu: “Cầm bát, đưa tay ra là đòi tôi màn thầu, nhưng còn hùng hồn, giống như tôi đã nợ cậu ta vậy.”

Giang Thành sờ sờ cằm, nói: “Tối hôm qua đã đưa tình báo cho chúng ta, hôm nay đến đòi chút thù lao cũng là chuyện bình thường.”

“Cậu ta có nói gì không?” Giang Thành hỏi.

Nghe vậy, tên mập dường như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt bỗng nhiên tối sầm đi rất nhiều, tâm tình cũng sa sút: “Tên tiểu ăn xin đó rất đáng thương, không nói được.” Anh ta dừng một chút: “Cậu ta một người câm.”

“Tôi thấy cậu ta không nói được, liền nghĩ đến việc vẽ lại bức vẽ xuống đất để hỏi.” Tên mập nhắc nhở nói: “Chính là bức vẽ đêm qua cậu ta đã gửi đến. Kết quả tôi còn chưa kịp vẽ xong, cậu ta đã giành lấy bút, vẽ lại hết bức vẽ, sau đó tôi chỉ vào chữ Hoàng bị gạch đi bên trên để hỏi …”

“Chờ một chút.” Giang Thành ngắt lời: “Ý của anh là cậu ta đã vẽ lại một bức mới, sau đó lại xuất hiện chữ Hoàng bị gạch xóa kia đi?”

“Đúng vậy bác sĩ.” Tên mập liên tục gật đầu: “Tôi cũng cực kì ngạc nhiên, sao cậu ta lại có thể mắc lỗi tương tự lần thứ hai, nên tôi chỉ vào chữ Hoàng bị gạch bỏ hỏi, nhưng cậu ta chỉ lắc đầu, ngược lại có vẻ như người sai là tôi vậy.”

Khi tên mập nhắc đến bức vẽ, Giang Thành liền lấy bức vẽ được gửi tới đêm qua từ trong người ra, trải lên trên bàn xem.

Giữa bức vẽ là một chiếc thuyền nhỏ trên đó có ba người nhỏ, hai người nhỏ phía trước và phía sau dường như đang chèo thuyền.

Người nhỏ ở giữa thì tinh xảo hơn nhiều, theo suy đoán của bọn họ, chắc là tượng trưng cho Hoàng thiếu gia.

Một mũi tên đứt quãng kéo dài từ dưới chân người nhỏ, trên đó có viết một chữ “Hoàng”.

Bây giờ bọn họ tập trung vào trên đầu của người nhỏ, nơi có một vết bẩn, dưới vết bẩn cũng là một chữ “Hoàng”, nhưng dường như nó được viết sai và cuối cùng đã bị xóa đi.

Nghĩ tới đây, Giang Thành chậm rãi nheo mắt lại.

Tên mập đứng một bên, cũng không dám quấy rầy hắn, nhưng lại vô cùng sốt ruột, anh ta biết bác sĩ nhất định đã nghĩ tới điều gì đó.

Cuối cùng vẫn không nhịn được thúc giục nói: “Bác sĩ.” Anh ta thấp giọng hỏi: “Anh đã nghĩ được gì rồi?”

“Hoàng thiếu gia là người.” Giang Thành nói.

Tên mập gật gật đầu, trước đó bác sĩ cũng đã nhắc tới điểm này nên cũng không có gì quá ngạc nhiên.

“Nhưng người không phải là Hoàng thiếu gia.” Giang Thành lại nói.

Tên mập sửng sốt một lát, hồi lâu mới có phản ứng, ánh mắt nhìn bác sĩ đã thay đổi, giống như đang nhìn một kẻ tâm thần.

Giang Thành tựa hồ như đã đoán ra vậy, một tay chỉ vào chữ Hoàng bị gạch đi trên bức vẽ, sau đó dời đi, khẽ chỉ vào chữ Hoàng còn lại, nói: “Hoàng này không phải là Hoàng.”

Hắn nhìn tên mập nhấn mạnh: “Đây không phải là viết sai, mà là gợi ý cố tình để lại cho chúng ta.”

Một đôi mắt đảo quanh giữa hai chữ Hoàng, một lúc sau, tên mập từ từ mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn bác sĩ: “Hoàng thiếu gia trên hồ … , thực ra … thật ra … thực ra là Hoàng lão gia?!”

Giang Thành gật đầu.

Trong nháy mắt, sắc mặt của tên mập đã thay đổi, trên trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh, điều này thật quá quỷ dị và khó tin, nhưng sau khi tổng hợp mọi thứ lại, tất cả đều có lý.

Chẳng trách Hoàng thiếu gia điên điên khùng khùng nhưng không có người quan tâm, chẳng trách đám người của Chu quản gia lại dung túng cho hành vi quỷ dị đến vậy của Hoàng thiếu gia, chẳng trách đám người từ trên xuống dưới trong phủ nhà họ Hoàng đều hợp tác với diễn kịch …

Hóa ra Hoàng thiếu gia … chính là Hoàng lão gia.

“Cho nên … hoàn toàn không có Hoàng thiếu gia nào đúng không?” Tên mập khuôn mặt biến sắc: “Từ trước đến nay chỉ có một vị Hoàng lão gia, người bị bệnh thật ra là ông ta!”

“Có khi nào nữ nhân đã chết kia cũng chỉ là một người đáng thương bị ông ta cưỡng ép gả vào trong phủ, nhưng bởi vì cô ta không đồng ý, cho nên mới bị Hoàng lão gia thẹn quá hoá giận giết chết? Sau đó oán khí không thể tiêu tan, biến thành quỷ quay lại báo thù?”

Tên mập đột nhiên cảm thấy mình đã nhìn thấu bản chất của ác mộng lần này, thậm chí còn tưởng tượng ra một đoạn lớn cốt truyện nghe có vẻ hợp lý.

Chương 304: Trình diễn

Trước mặt tên mập, Giang Thành lắc lắc đầu: "Hoàng thiếu gia là có tồn tại, nhưng tôi nghĩ anh ta đã chết rồi, nữ quỷ đó chắc cũng là tân hôn thê tử của Hoàng thiếu gia."

"Hoàng lão gia sợ là nhớ nhung quá nhiều, tâm trí hỗn loạn, mới mỗi tối đều đóng giả con trai mình." Giang Thành tiếp tục nói: "Chỉ có như vậy, ông ta mới có thể lấy lại được cảm giác là con trai mình vẫn còn sống."

Đơn giản suy nghĩ một chút, tên mập cảm thấy suy đoán của bác sĩ càng đáng tin cậy hơn, cũng phù hợp với thực tế hơn, suy đoán vừa rồi của mình hoàn toàn là dựa vào ảnh hưởng của xu hướng cốt truyện trong một số bộ phim điện ảnh và truyền hình.

Cái người Hoàng thiếu gia chắc là có tồn tại, nếu không sẽ có rất nhiều chuyện không thể giải thích được.

"Đúng rồi, bác sĩ." Tên mập dường như chợt nhớ ra điều gì: "Vẫn còn một chuyện nữa tôi quên chưa nói với anh, trước khi anh chạy ra ngoài, chúng tôi đã nghe thấy một tiếng trống vang lên …"

Giang Thành hơi nhíu mày, quay đầu nhìn về phía tên mập hỏi: "Anh đã nghe thấy tiếng trống?"

"Ừm." Tên mập gật đầu: "Giống như tiếng trống từ trong hồ vọng lên vậy, lúc anh chạy ra ngoài, tôi đã muốn hỏi anh rồi, nhưng tình thế cấp bách, anh tóm lấy tôi là bỏ chạy, nên tôi còn chưa kịp hỏi."

Tiếng trống là Sư Liêu Trí va vào nhạc cụ, đạp vào cái trống tạo ra âm thanh, bởi vì vị trí tiếp xúc gần ngoài rồi, nên âm thanh phát ra không lớn, hắn không ngờ nó có thể truyền xa và rõ ràng đến như vậy.

Một linh cảm chẳng lành từ từ hiện lên trong lòng, hơn nữa … hắn lập tức nhận ra, quỷ là sau khi tiếng trống vang lên, mới xuất hiện.

"Bác sĩ." Tên mập liếm môi, không chú ý tới sắc mặt bác sĩ đã thay đổi mà vẫn tiếp tục lẩm bẩm: "Anh nghe tôi nói, tiếng trống thì cũng không có gì, nhưng sau khi nghe thấy tiếng trống, cái tên tiểu ăn xin kia đã bị dọa cho sợ hãi, đầu tiên là cậu ta nhìn về phía lầu gác, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm vào tôi, tôi còn tưởng là cậu ta muốn làm gì tôi."

"Không ngờ, cậu ta đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy cánh tay tôi rồi lắc lên lắc xuống, phát ra tiếng kêu ư ư." Tên mập vừa nhớ lại vừa mô tả lại cảnh tượng lúc đó cho bác sĩ.

"Sau đó thì sao?" Giang Thành thúc giục.

Tên mập vô cùng phiền não gãi đầu: "Nguyên nhân chủ yếu là do cậu ta không nói được, cứ ư ư như vậy, tôi một chữ cũng không hiểu, nhưng cậu ta dường như vô cùng sốt sắng."

Giang Thành đại khái trong lòng đã biết rõ, tên tiểu ăn xin này hiển nhiên là muốn nói với tên mập điều gì đó, đáng tiếc là năng lực hiểu của tên mập kém, còn tiểu ăn xin lại không nói được, nên dẫn đến việc giao tiếp có vấn đề.

"Hay là để tôi biểu diễn cho anh xem nhé, bác sĩ." Tên mập nói.

"Nhanh lên!"

Đầu tiên tên mập đi nhanh về phía trước vài bước, sau đó lại từng bước lùi lại sau, mỗi bước đều dùng sức lực cực kì

lớn, Giang Thành nhìn anh ta, tên mập lại lộ ra biểu cảm cậu ta chỉ làm như vậy.

Sau đó tên mập chỉ vào vị trí dưới chân mình, rồi như thế nhìn Giang Thành.

"Hết rồi?" Giang Thành cũng nhìn anh ta.

Tên mập ngượng ngùng gật đầu: "Ừm."

Khi thấy vẻ mặt Giang Thành lập tức trở nên xấu đi, trông như muốn xử lý mình, tên mập lập tức bào chữa nói: "Bác sĩ, anh đừng như vậy, thật đấy, cậu ta đúng là đã làm như vậy."

Giang Thành trừng mắt nhìn, vẻ mặt rõ ràng là người ta đang truyền đạt thông tin quan trọng cho anh, thông tin này rất có thể sẽ cứu mạng anh, còn anh thì lại cảm thấy người ta đang chơi giẫm bùn.

Nhưng bây giờ có nói gì cũng vô dụng, trời đã sắp tối rồi, trừ phi đêm nay tiểu ăn xin lại đến, có cậu ta ở đây, nói không chừng còn có thể lấy được chút manh mối.

Nhưng điều khiến Giang Thành tức giận nhất chính là, tên tiểu ăn xin này hình như chỉ có thiện ý với tên mập, người duy nhất cậu ta muốn giúp cũng chỉ có một mình tên mập.

Về việc liệu cậu ta có thể nể mặt tên mập trình diễn lại lần nữa cho mình xem hay không, thì còn chưa rõ.

Thời điểm khẩn cấp cần phải dùng đến biện pháp khẩn cấp, nếu như thực sự không được, chỉ có thể liên thủ với Hạ Manh, thử xem có thể dùng tên tên mập làm mồi nhử để tìm cách bắt tên tiểu ăn xin này hay không.

Thông qua chuyện của tên mập, hắn càng cảm thấy thân phận của tên tiểu ăn xin này rất kỳ quái, xét theo mức độ quen thuộc của cậu ta đối với Hoàng phủ, chắc chắn không phải chỉ ngày một ngày hai.

Hơn nữa tuổi tác của cậu ta cũng có vấn đề, vẫn còn nhỏ như vậy, trông chỉ như một đứa trẻ.

Một đứa trẻ có thể tự do ra vào trong Hoàng phủ …

Càng quan trọng hơn nữa là, cậu ta dường như còn biết rất nhiều bí mật về Hoàng phủ.

Cậu ta … rút cuộc là ai?

"Bác sĩ." Tên mập tiến lại gần hỏi: "Lát nữa là trời sắp tối rồi, bọn họ … bọn họ sao còn chưa quay về?"

Lời còn chưa dứt, liền như có thứ gì đó có thể cảm nhận được lời của tên mập vậy, cửa đột nhiên bị đẩy ra, một cơn gió lạnh thổi vào, khiến thân thể to lớn của tên mập bỗng trở nên yếu ớt.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang mở giống như nhìn vào quỷ môn quan.

Hạ Manh bước vào liếc tên mập một cái, sau đó đi thẳng đến bên bàn ngồi xuống, rót cho mình một chén nước rồi uống hết.

Tên mập chớp chớp mắt, rồi lại nhìn ra ngoài cửa.

Không có ai ngoài Hạ Manh quay lại.

"Thoát được rồi?" Giang Thành cầm lấy chén trà, cũng rót cho mình một chén, chậm rãi uống.

Hạ Manh gật gật đầu: "Ừm."

Sau đó sắc mặt hơi thay đổi, như có điều gì đó vẫn chưa nghĩ ra: "Mặt nước không thể chiếu ra quỷ, lời nói của Vưu Kỳ cũng không thể tin." Hạ Manh nói: "Tả Tinh kia trông cũng có vẻ rất kì lạ, nhìn thấy trời đã tối, vừa quay người lại đã không thấy đâu nữa."

“Xem ra cô không phải người cuối cùng chạy trốn?” Giang Thành cười nói.

Hạ Manh liếc hắn một cái, hừ lạnh nói: “An Hiên vẫn còn ở lại đó, chắc là cũng đang nghĩ cách thoát thân.”

Cửa đã bị tên mập đang hết sức cảnh giác đóng lại, cô ta thông qua cửa sổ nhìn ra ngoài, sắc trời đang tối dần xuống, đoán chừng màn đêm sẽ sớm buông xuống thôi.

“Hai người … hai người đang nói cái gì vậy?” Tên mập nghe không hiểu gì.

Hạ Manh đã uống đủ nước, quay người lại, dùng ánh mắt rất khinh thường nhìn tên mập từ trên xuống dưới, khiến anh ta cảm thấy chột dạ: “Sư Liêu Trí là quỷ.” Cô ta đột nhiên nói.

“Là quỷ?” Tên mập vô ý thức nhìn bác sĩ, anh ta cũng không tin lời nói của Hạ Manh, chỉ tin tưởng bác sĩ.

Sau đó anh ta nhìn thấy bác sĩ gật gật đầu, mới cảm giác như có một luồng gió mát từ sau đầu thổi tới, buổi chiều rõ ràng nhìn như một người rất bình thường, làm sao mà bỗng nhiên lại thành quỷ rồi?

Anh ta rất muốn hỏi xem liệu có nhầm lẫn gì không, nhưng lý trí mách bảo anh ta không nên hỏi, nghe lời bác sĩ là không thể sai.

Ít nhất sẽ không chết.

Dường như vẫn còn chút tình cảm với tên mập, Giang Thành nói: “Anh không cảm thấy hôm nay thiếu thiếu cái gì sao?”

“Tối nay không có cơm tối!” Tên mập lập tức trả lời.

Quả thực, từ chiều đến giờ, bọn họ vẫn chưa nhìn thấy người phụ nữ trung niên, cũng không có ai thông báo bữa tối cho bọn họ.

“Là không có nhiệm vụ!” Hạ Manh nhịn không được nói: “Trời sắp tối rồi, người phụ nữ trung niên đến giờ còn chưa tới thông báo, chứng tỏ đêm nay sẽ không có kịch phải hát!”

“Không có kịch để hát thì sao …” Nói được một nửa, tên mập đột nhiên dừng lại, sau đó ánh mắt cũng thay đổi, như thể đã khai thông đốc mạch, mọi thứ đều được xâu chuỗi kết nối lại một cách tự nhiên.

Cốt truyện đã đến giai đoạn này, về cơ bản mỗi đêm đều sẽ có người chết, mà cách quỷ giết người chính là mượn việc hát hí khúc, vậy nên … đêm nay làm sao có thể không có kịch để hát được?

Trừ phi … đồng tử của tên mập kịch liệt run rẩy, hôm nay đã có người chết rồi.

Chương 305: Để tâm một chút

“Là Sư Liêu Trí …” Nhìn hai người Giang Thành và Hạ Manh, tên mập nói: “Là bởi vì Sư Liêu Trí đã chết rồi, anh ta đã bị quỷ giết chết rồi thay thế, vậy nên đêm nay cũng không cần diễn kịch nữa.”

Trên mặt Giang Thành và Hạ Manh không có chút biểu cảm bất ngờ nào, xem ra sớm đã nhận ra huyền cơ bên trong.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên khiến tên mập giật nảy mình, anh ta lập tức nhìn về phía cửa, một bóng người đang chiếu rõ trên cửa.

Người đến không phát ra tiếng động nào, anh ta không hề nghe thấy tiếng bước chân.

Tên mập vô thức muốn lên tiếng hỏi: “Là ai?”

Nhưng vừa há miệng ra, lại nuốt xuống, bởi vì đại khái anh ta đã có thể đoán được ngoài cửa là ai, hoặc là có thể nói … là thứ gì.

Là quỷ.

Quỷ ngụy trang Sư Liêu Trí.

Sau khi bị Hạ Manh và những người khác bỏ lại, anh ta vẫn âm hồn bất tán quay trở lại.

Dường như cái bóng ngoài cửa đã nhận ra mình bị phát hiện, nên đứng đó như một cái máy, bàn bàn tay gõ cửa cũng chậm rãi hạ xuống, sau đó một giọng nói cổ quái vang lên.

“Các vị đại phu.” Bóng người ngoài cửa vẫn bất động: “Đêm nay thiếu gia phiền các vị biểu diễn một vở kịch mà ngài đã ấp ủ từ lâu, rất hân hạnh được đón tiếp các vị.”

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Manh cứng đờ, tên mập cũng ngây người ra, đây không phải là giọng nói của Sư Liêu Trí, mà là … người phụ nữ trung niên!

Tối nay có kịch để diễn!

Không lâu sau khi người phụ nữ trung niên rời đi, những người khác cũng lần lượt quay lại.

Sư Liêu Trí là người cuối cùng trở về, sau khi anh ta đi vào phòng, liền dùng ánh mắt tức giận nhưng không dám nói gì nhìn mọi người.

Ắt nghĩ có lẽ anh ta cũng đã hiểu tại sao mọi người lại đối xử với mình như vậy.

Nhưng đến cuối cùng anh ta cũng không nói gì, một mình tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, sắc mặt vô cùng khó coi.

Bây giờ những người có thể thở, đều đang ở hết trong phòng Giang Thành rồi, đây cũng là sự an bài của người phụ nữ trung niên, bọn họ phải đợi ở đây đến canh ba nửa đêm.

Sau đó một số người đi ra ngoài diễn kịch.

Những người khác còn lại thì tiếp tục ở trong phòng và chờ đợi.

Lần này nhân sự sắp xếp cũng rất cụ thể, bốn người ra ngoài diễn kịch là An Hiên, Hạ Manh, tên mập và Trần Cường, bốn người còn lại thì đợi ở trong phòng.

“Làm sao có thể sắp xếp như vậy?” Vưu Kỳ trông vẻ mặt cực kì bất an, liếm liếm môi, nhìn bốn phía, nói: “Chẳng lẽ chúng ta không cần phải làm gì hết sao, chỉ cần ngồi đợi là có thể hoàn thành nhiệm vụ?”

Theo hiểu biết của anh ta, trong ác mộng sẽ không có chuyện tốt như vậy.

“Có khi nào là trong quá trình bàn giao sẽ có quỷ xuất hiện không?” Trần Cường cân nhắc một lúc, nhỏ giọng nói ra ý kiến của mình, anh ta ngẩng đầu lên: “Ý của tôi là, quỷ có khi nào sẽ đóng giả là thành viên của đội chúng ta, sau đó đánh lừa chúng ta.”

Tả Tinh liếc anh ta một cái, hỏi: “Giống như lần đầu tiến?”

“Đúng rồi.”

Trong lần diễn kịch đầu tiên, Thang Thi Nhu đã bị quỷ giả danh thành viên của đội khác mang đi, e rằng cho đến khi chết, cô ta cũng không rõ là chuyện gì đã xảy ra.

Đối với việc sắp bị tách khỏi bác sĩ, tên mập cảm thấy căng thẳng tột độ, thân thể to lớn co rúm lại trên ghế, ánh mắt sợ hãi nhìn quanh, cho đến khi chạm phải Hạ Manh.

Hạ Manh nhướng mày, sau đó mấp máy môi không phát ra âm thanh, nhưng tên mập hiểu cô ta đang nói gì: “Đừng sợ.” Hạ Manh nheo mắt lại, câu tiếp theo là: “Tôi sẽ chăm sóc cho anh thật tốt.”

Lúc này tên mập lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Thực ra việc bị tách khỏi bác sĩ chỉ là một trong những nguyên nhân khiến anh ta sợ hãi, vẫn còn có một phần lớn là sự cổ quái của vở kịch canh ba đêm nay.

Tên của vở kịch này là - vớt tân nương.

Theo lời dặn dò của người phụ nữ trung niên, bốn người bọn họ được chọn ra, cần phải phân thành hai chiếc thuyền, hai người trong nhóm đầu tiên xuống đến đáy hồ, tân nương đang ở dưới nước đợi bọn họ.

Tất cả những gì bọn họ cần làm là, tìm thấy tân nương dưới nước, vớt cô ta lên, sau đó giao cho hai người khác, dùng thuyền đưa vào bờ.

Cuối cùng, lại do bốn người cùng nhau hợp lực, đưa "tân nương" về phòng Giang Thành.

Sau đó nhiệm vụ sẽ kết thúc.

Đây mà là vớt tân nương cái gì, rõ ràng là vớt thi thể của nữ quỷ mới đúng!

Tên mập nghe thấy điều này, quai hàm của anh ta như muốn rớt xuống.

Anh ta còn tưởng tượng ra rằng mình lặn xuống dưới nước vào canh ba nửa đêm, mò mẫm khắp nơi trong làn nước hồ tối tăm và lạnh lẽo, tiếp theo trước mắt đột nhiên hiện lên một khuôn mặt sưng phù và thối rữa …

Anh ta cảm thấy lúc đó mình sẽ sợ chết khiếp ngay tại chỗ.

So với tên mập, tâm tình của Trần Cường ổn định hơn một chút, nhưng đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Những ngón tay nắm chặt và các khớp xương hơi trắng do máu lưu thông kém cho thấy chàng trai này không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

"Giang tiên sinh." An Hiên thấy tên mập sợ hãi liền an ủi nói: "Tôi và Trần tiểu thư sẽ giúp anh trông chừng thuyền, nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ lập tức đón các anh lên ngay."

"Vậy thì cảm ơn An tiên sinh rồi." Trần Cường thay mặt tên mập trả lời.

Để hành động tối nay diễn ra suôn sẻ, dưới sự gợi ý của An Hiên, mọi người tiến hành thảo luận chuyên sâu về các chi tiết đã biết của nhiệm vụ.

Kết luận cuối cùng là, bất luận là người tham gia vớt, hay là người đưa "tân nương" trở về, cùng với những người đang chờ trong phòng, không có ai được an toàn tuyệt đối.

Quỷ có thể giết người ở bất kì khâu nào.

Sắc trời đang tối dần, sau một hồi bàn luận, mọi người đều bận nghỉ ngơi để chuẩn bị cho những thay đổi có thể xảy ra vào đêm nay.

Tên mập nhân lúc không ai chú ý đến mình, lén đến gần Giang Thành, bộ mặt vừa đưa đám, còn chưa kịp cảm khái xong, liền đã bị Giang Thành tàn nhẫn ngắt lời.

"Lúc ở dưới nước để tâm một chút." Giang Thành trông có vẻ như là tùy ý nói.

"Bác sĩ." Tên mập nhăn mặt nói: "Cái này không cần anh nói, lúc này tôi chỉ hận không thể mọc hết tim (tâm) đầy người thôi."

Nhưng vừa dứt lời, tên mập hình như lại phát hiện ra điều gì đó, dường như lại cảm thấy giả thiết mọc hết tim đầy người này còn khủng khiếp hơn cả gặp quỷ.

"Tôi không phải nói quỷ." Giang Thành không kiên nhẫn nhướng mày: "Là để tâm đến người xuống nước cùng với anh ý."

"Ý của anh nói là Trần Cường?" Tên mập mở to hai mắt.

Anh ta đột nhiên nuốt nước bọt, liếc đến chỗ Trần Cường một cái, đối phương đang nhắm mắt dưỡng thần ngồi trong góc.

Tên mập quay đầu lại hỏi, giọng điệu run rẩy: "Anh cảm thấy anh ta có vấn đề?"

Đi xuống nước hồ lạnh lẽo và tối tăm cùng với một người mà ngay cả bác sĩ cũng cho là có vấn đề, cổ họng của tên mập

cuộn lên, cảm thấy lần này thật sự là lành ít dữ nhiều rồi.

Chỉ cần liếc qua biểu cảm của tên mập, Giang Thành liền biết anh ta lại suy nghĩ lệch lạc rồi, bất đắc dĩ giải thích: "Hiện tại anh ta đương nhiên là không có vấn đề, nhưng sau khi các anh đi ra khỏi nước." Hắn ngưng một chút: "Thì khó mà nói trước được."

Nghe vậy, tên mập sửng sốt, sau đó ánh mắt nhìn bác sĩ cũng thay đổi: "Ý anh là quỷ sẽ giết chết anh ta ở dưới nước, sau đó cải trang thành bộ dạng anh ta, rồi cùng đi lên với tôi?"

"Vậy con quỷ đó tại sao không lựa chọn ra tay với tôi?" Tên mập chớp chớp mắt.

Dù sao thì anh ta cũng cảm thấy Trần Cường này không tệ, xem ra quỷ còn có xác suất thành công khi ra tay với mình hơn.

Giang Thành nhìn vào mắt tên mập, sau đó đưa tay vỗ vỗ vai anh ta an ủi.

Một giây tiếp theo, hắn duỗi cổ, dùng giọng điệu không lớn lắm, nhưng trầm bổng nói: "Anh mập, vấn đề này anh hỏi rất hay!"

Chương 306: Đi thuyền

“Trần Cường cũng nghĩ như vậy!” Giang Thành lén la lén lút sáp tới gần, tâm tình cực kì kích động nói.

Tên mập: “…”

Màn đêm càng lúc càng khuya, nhìn qua khe cửa sổ, bầu trời bên ngoài dày đặc như một vũng mực, xung quanh yên tĩnh đến mức, có một cây kim rơi ngoài cửa cũng có thể nghe thấy.

Vưu Kỳ tựa hồ do dự rất lâu, nhưng vẫn lên tiếng nói: “Còn bao lâu nữa vậy, sao tôi có cảm giác như đã đến canh ba rồi?”

Không ai để ý tới lời nói của anh ta.

Trong nhiệm vụ chỉ có người đến muộn, còn quỷ thì không bao giờ.

Nhưng lời nói của Vưu Kỳ cuối cùng cũng khiến gian phòng đã yên tĩnh rất lâu lại có một chút hơi người, dần dần, lại có người lên tiếng, Tả Tinh nhìn chằm chằm về phía cửa, như thể tầm mắt có thể nhìn xuyên thấu cánh cửa, trông thấy bên ngoài vậy.

“Bắt đầu từ canh ba, tiếng trống thứ nhất biểu thị bắt đầu nhiệm vụ, phải tìm được thi thể của nữ quỷ trước khi tiếng trống thứ hai vang lên. Sau đó, khi tiếng trống thứ ba vang lên, đưa thi thể của nữ quỷ trở về, cuối cùng là tiếng trống thứ tư, biểu thị nhiệm vụ kết thúc.”

Đây đều là những quy tắc diễn kịch được người phụ nữ trung niên truyền đạt, lúc này, Tả Tinh lặp lại lần nữa, như để

tạo ấn tượng sâu sắc hơn cho mọi người.

“Tôi … Tôi cảm thấy thời điểm nguy hiểm nhất sẽ là sau khi mang thi thể của nữ quỷ trở về.” Vưu Kỳ tiếp tục nói: “Dù sao thì lúc đó chúng ta đều ở đó, bất kể quỷ muốn giết ai …”

Anh ta nói được một nửa thì không thể nói tiếp được nữa, bởi vì anh ta nhận thấy tận mấy ánh mắt đều đang nhìn mình.

Nghe vậy, An Hiên gật gật đầu, coi như là đã giải vây cho anh ta: “Cũng có khả năng này, nhưng tôi nghĩ là xác suất không cao.”

Anh ta chậm rãi thở ra, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Tôi vẫn cảm thấy xác suất xảy ra chuyện trong hồ lớn hơn một chút.”

Thấy thế, sắc mặt tên mập cực kì khó coi, Trần Cường cũng cau mày, Hạ Manh thì khá hơn một chút, tạm thời không nhìn ra được cảm xúc thăng trầm nào, nhưng cũng chỉ là không thấy được mà thôi.

“Hy vọng hôm nay tất cả chúng ta đều bình an vô sự.” An Hiên nhìn ba người chuẩn bị cùng đi thuyền trên hồ với mình, vô cùng chân thành nói.

“Mọi người nghe!”

Sư Liêu Trí vốn im lặng hồi lâu đột nhiên lên tiếng, trông có vẻ rất kích động.

Căn phòng lập tức yên tĩnh.

Sau đó, một tiếng trống chậm rãi nhưng mạnh mẽ vang lên.

Tiếng trống đầu tiên.

Đến rồi.

Kịch hay … mở màn rồi.

Không chần chừ thêm nữa, An Hiên và Hạ Manh lập tức đứng dậy, mở cửa đi về phía hồ, Giang Thành nhìn tên mập

biến mất ở góc đường rồi quay người đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Tả Tinh, Sư Liêu Trí, Vưu Kỳ và chính Giang Thành.

Trạng thái của Tả Tinh lúc này có vẻ khá tốt, cô ta ngồi vào bàn, nhìn trông có vẻ tùy ý, bộ hí phục đang mặc trên người rất hợp với khí chất của cô ta, chính là loại mà Giang Thành sẽ chủ động giảm giá cho, nếu gặp ở hộp đêm.

So với Tả Tinh, Vưu Kỳ và Sư Liêu Trí có vẻ lo lắng hơn nhiều.

Vưu Kỳ thì còn đỡ, bề ngoài vẫn giữ được bình tĩnh.

Nhưng Sư Liêu Trí thì trông tệ hơn rất nhiều, có lẽ chuyện xảy ra ban ngày đã để lại cho anh ta ám ảnh khá lớn, bây giờ trông anh ta thần hồn nát thần tính, ngồi không được, mà đứng cũng không xong, cuối cùng thậm chí còn trốn trên giường của tên mập.

Sắc mặt anh ta sa sầm xuống, không nói lời nào, ánh mắt không ngừng nhìn xung quanh, đặc biệt là cửa sổ và cửa ra vào.

Trên mặt hồ lại xuất hiện một tầng sương mù, dưới sự can thiệp của sương mù, mọi thứ trên mặt hồ và bên kia hồ đều trở nên mờ mịt, như thể có vô số quái vật và yêu ma quỷ quái đang ẩn náu ở đó vậy.

Dưới sự theo dõi của đám người, một chiếc thuyền nhỏ xuyên qua màn sương mù, lặng lẽ ra khỏi hồ.

Không có ai trên thuyền.

Hạ Manh cau mày, khẽ hỏi: “Tại sao chỉ có một chiếc thuyền?”

Theo thỏa thuận trước đó thì phải có hai chiếc mới đúng.

Tên mập và Trần Cường xuống nước tìm "tân nương" một chiếc, trong khi Hạ Manh và An Hiên ở lại bên trên tiếp ứng, đợi để vận chuyển "tân nương" một chiếc.

Hơn nữa … chiếc thuyền nhỏ này có kích thước tương đương với chiếc thuyền bọn họ đã đi trước đó.

Không có cách nào để bốn người cùng ngồi.

Đặc biệt còn có "tân nương" vẫn chưa được vớt lên kia nữa.

"Đây là cái gì?"

An Hiên nhảy lên thuyền trước để kiểm tra thì nhặt được thứ gì đó ở đuôi thuyền.

Nó trông giống như một sợi dây gai dầu.

Khi anh ta càng dùng nhiều lực, ánh mắt của tên tên mập đứng sau lưng đột nhiên thay đổi, anh ta nhìn thấy một dòng nước trắng xóa xuất hiện trên mặt hồ, đồng thời An Hiên cũng cảm nhận được lực truyền ra từ sợi dây trong tay mình đã lớn hơn rất nhiều.

Hóa ra một đầu sợi dây này được buộc vào đuôi thuyền, còn đầu kia … thực chất được nối với dưới nước.

Không, không phải dưới nước!

Mà là … là ở trong sương mù!

Sợi dây có bề mặt gồ ghề dần dần siết chặt giữa không trung, An Hiên kinh ngạc phát hiện có một lực rất lớn từ đầu bên kia của sợi dây truyền tới.

Trong sương mù … có thứ gì đó đang vật lộn với anh ta!

Phát hiện này khiến sắc mặt An Hiên tái nhợt.

"Giúp tôi!" Anh ta ngay lập tức quay đầu lại hét lên.

Lúc này, chiếc thuyền dưới chân anh ta đã bị kéo đi, dần dần bị kéo vào trong sương mù.

Hạ Manh lập tức nhảy lên thuyền, giúp anh ta chia sẻ một phần sức lực, tên mập và Trần Cường không lên mà vẫn lưu lại trên bờ, nhưng cho dù có tập hợp sức mạnh của mọi người, thuyền vẫn bị kéo đi từng chút một.

Khi sắp bị kéo xuống nước, Trần Cường đã nhảy lên thuyền.

Sau đó anh ta quay người lại hô lên với tên mập vẫn còn ở trên bờ: "Mau lên thuyền!"

Điều kiện tiên quyết của nhiệm vụ lần này là phải đi thuyền, nếu như không lên thuyền, e rằng sẽ có chuyện rất xấu xảy ra, đặc biệt còn là một mình anh ta trên bờ.

Nhìn con thuyền dần dần bị kéo vào trong sương mù dày đặc, tên mập do dự một chút, sau đó dưới ánh mắt của ba người trên thuyền, hắn lùi lại vài bước, sau đó đột ngột nhảy mạnh lao tới.

Khoảnh khắc này, tên mập đã bộc lộ tài năng thể chất vô song và sự dẻo dai đến kinh ngạc.

Không ai có thể ngờ rằng một tên mập lại có thể linh hoạt đến như vậy.

Sau khi vặn vẹo trên không một chút, liền "ầm" một tiếng đập vào mũi tàu.

Mãi đến khi một đầu thuyền bị lực này làm nghiêng đi, ba người còn lại mới phản ứng và lao ngay sang đầu bên kia để đảm bảo thăng bằng cho thuyền.

Tên mập bị nước tạt khắp người không hề cảm thấy có gì không ổn, mà nhanh chóng cúi người xuống, chớp chớp mắt bắt đầu nhìn chung quanh.

Bọn họ đã bị một lực lượng quỷ dị kéo vào trong sương mù, bốn xung quanh đều là một vùng sương mù trắng xóa, tầm nhìn cực kỳ thấp, chỉ khoảng 2,3 mét.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, sau khi kéo bọn họ vào trong sương mù, sức mạnh trên sợi dây liền biến mất, sợi dây vốn đã căng chặt ban đầu buông lỏng trên mặt nước, giống như một con rắn màu đen.

Hạ Manh bình tĩnh lại, một lúc sau, cô nhìn An Hiên, kiên quyết nói: "Thu sợi dây lại đi."

"Được."

Sự quyết đoán của hai người này thể hiện ra thực sự khiến người ta phải sốc, hai người không cần sự giúp đỡ của tên mập và Trần Cường, duỗi thẳng sợi dây rồi tiếp tục kéo nó theo hướng về phía mình.

Sợi dây thừng trên thuyền càng ngày càng nhiều, chất thành đống ở đuôi thuyền và cuộn lại nhiều vòng.

Hạ Manh nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt âm trầm đến nỗi có thể vắt ra nước.

Trong mắt Trần Cường hiện lên một tia sợ hãi không giấu được, sợi dây thẳng tắp giữa không trung, điều đó có nghĩa là trong sương mù nhất định có thứ gì đó, hơn nữa chất lượng ngang nhau.

Nếu không sẽ không như này.

Dần dần, bọn họ đã có thể nghe thấy có âm thanh gì đó, đang đến gần, ngay trong màn sương mù trước mặt.

Hình như … Trần Cường vô thức nuốt nước miếng, hình như là tiếng chèo thuyền!"

Chương 307: Dưới làn nước đen

Dưới sự chăm chú dõi theo của mọi người, một chiếc thuyền có kích thước lớn hơn một vòng so với chiếc thuyền bọn họ đang ngồi từ từ ra khỏi màn sương.

Khoảnh khắc bọn họ nhìn rõ chiếc thuyền, vẻ mặt của bốn người đều có những thay đổi ở nhiều mức độ khác nhau.

Chiếc thuyền này là một chiếc thuyền mái hiên kiểu cũ, với một khoang thuyền hình vuông bên trên, nhưng điều khiến bọn họ thực sự kinh sợ là, chiếc thuyền này được sơn màu đỏ tươi từ trên xuống dưới, trông rất chói mắt.

Trôi nổi trong sương mù, không giống thuyền, ngược lại trông như một chiếc quan tài màu đỏ như máu.

Xem ra đây chính là chiếc thuyền thứ hai của bọn họ.

Cũng là chiếc của An Hiên và Hạ Manh.

Mặc dù không có quy định rõ ràng, nhưng tất cả những người có mặt đều có chung một suy nghĩ, chiếc thuyền màu đỏ như máu này, nhất định sẽ dùng để chở thi thể, cũng chính là "tân nương" mà bọn họ chuẩn bị vớt lên.

Không còn do dự nữa, An Hiên chậm rãi dùng lực, đưa thuyền lại gần một chút, sau đó khi hai chiếc thuyền còn cách nhau khoảng một mét, anh ta hít một hơi thật sâu rồi nhảy lên chiếc thuyền đỏ như máu.

Trên thuyền không có gì bất thường, Hạ Manh cũng nhảy qua, khi hai người đang kiểm tra thuyền, bọn họ phát hiện

chiếc thuyền ẩn trong sương mù này không hề mới như tưởng tượng, mà cực kì cũ.

Màu đỏ như máu trên đó không phải là máu mà là sơn, nhìn xa thì có vẻ ổn nhưng lại gần thì thấy lốm đốm và đã rụng nhiều chỗ. Màu gỗ nguyên bản bên trong đã lộ ra bên ngoài.

Toàn bộ con thuyền tựa như đã bị ngâm trong nước rất lâu, hơi nước cực kì nặng, có một số chỗ đã mục nát, tay nắm đóng mở khoang thuyền chỉ cần hơi dùng một chút lực, là có thể kéo ra một mảng gỗ mục.

Trên khoang thuyền thỉnh thoảng còn có nước nhỏ giọt xuống.

"Chiếc thuyền này trông không giống như chiếc bình thường ở trên hồ." An Hiên ngồi xổm trước cửa khoang thuyền, nhìn chằm chằm vào bên trong khoang thuyền nói: "Trông giống như một chiếc thuyền bị chìm vừa được vớt lên."

Hạ Manh trầm mặc hồi lâu mới nói: "Không lo được nhiều như vậy nữa rồi, để bọn họ xuống nước trước đi."

Thời gian có hạn, theo quy định, bọn họ buộc phải tìm ra thi thể của nữ quỷ trước khi tiếng trống thứ hai vang lên.

Ném sợi dây qua, tên mập và Trần Cường buộc sợi dây quanh eo, sau đó giúp nhau kiểm tra xem nó có chắc chắn không, nhìn mặt hồ tối đen, trong lòng tên mập run lên.

Nhưng không có cách nào khác, xuống dưới có thể sẽ chết, nhưng nếu không xuống thì chết chắc.

Trần Cường cũng có vẻ rất sợ hãi, nhưng vẫn động viên tên mập nói: "Anh mập, nếu dưới đó gặp nguy hiểm gì thì cứ ra hiệu cho tôi, tôi sẽ tới giúp anh."

“Đa tạ.” Tên mập gật đầu với Trần Cường: “Anh cũng vậy, gặp nguy hiểm thì giơ tay ra hiệu cho tôi biết.”

Tên mập có ấn tượng khá tốt với Trần Cường, anh ta có vẻ không tính toán cho lắm, lúc trước chọn trang phục cũng để mình chọn trước.

Nếu trong khả năng của mình, tên mập nghĩ sẽ giúp anh ta một tay.

“Chuẩn bị xong chưa?” Hạ Manh đứng ở mũi thuyền thúc giục: “Chuẩn bị xong rồi thì tranh thủ thời gian đi.”

Tên mập nhìn mặt nước hồ đen kịt, nuốt nước bọt nói: “Xuống ở đây luôn à? Thi … tân nương ở dưới nước gần đây sao?”

Anh ta ngẩng đầu nói: “Nhưng sao tôi nhớ Sư Liêu Trí nói là ở gần bờ?”

“Anh ngoảnh đầu lại nhìn xem.” An Hiên nói xen vào.

Quay đầu lại, tên mập phát hiện sương mù phía sau đã tiêu tan đi một chút, cách đó không xa chính là bờ, bờ kè bằng đá thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, chính là vị trí nơi ngón tay của Sư Liêu Trí ban ngày đã chỉ.

“Sau khi đi xuống, chúng ta sẽ liên lạc thông qua sợi dây này.” An Hiên kéo sợi dây nối với thắt lưng của bọn họ, tên mập và Trần Cường có thể cảm nhận rõ ràng lực phát ra từ sợi dây: “Kéo một lần, biểu thị cần phải đi lên để lấy không khí, kéo nhanh hai lần biểu bị gặp phải nguy hiểm, chúng tôi sẽ kéo nhanh các anh lên ngay lập tức, phát hiện thi thể thì kéo ba lần.”

“Dưới nước rất tối, sau khi xuống dưới, cố gắng di chuyển trong phạm vi mà đối phương có thể cảm nhận được lẫn nhau.” An Hiên lo lắng nói thêm: “Nhất định không được tách ra.”

“Ùm!”

“Ùm!”

Hai người lần lượt xuống nước, Trần Cường xem ra đã có kinh nghiệm lặn, động tác tương đối linh hoạt, có điều lại khổ cho tên mập, anh ta chỉ biết nín thở rồi lặn theo xuống dưới.

Nhưng điều khiến bọn họ vui mừng là nước không sâu như bọn họ nghĩ, hơn nữa vẫn có một chút ánh sáng, người chưa qua huấn luyện dưới nước rất khó mở mắt, nhưng vào lúc này, cả hai đều làm được.

Tên mập phồng má, cẩn thận dò dẫm dưới nước bằng hai bàn tay mũm mĩm.

Đây là một loại cảm giác vô cùng đáng sợ và quỷ dị, anh ta vừa hy vọng sờ được thứ gì đó, lại vừa không hy vọng chạm vào thứ gì đó.

Trần Cường ở ngay phía sau anh ta.

Hai người đã thống nhất trước khi xuống nước là phải ở gần nhau nhất có thể và nương tựa vào nhau.

Trái ngược với suy nghĩ trước đó, đáy hồ rất sạch sẽ, không có nhiều chướng ngại vật lộn xộn, tên mập thậm chí còn nắm được một nắm cát mịn.

Trần Cường cũng có những nghi vấn tương tự, bọn họ đều có một loại cảm giác không thể gọi là cảm giác, hình như … ở đây trông không giống như có thi thể.

Nín thở khi lặn cũng không bằng nín thở trên đất liền, rất nhanh, tên mập không chịu nổi nữa, anh ta chọc vào Trần Cường phía sau, hai người nhìn nhau rồi bắt đầu kéo dây đi lên.

Điều khiến hai người yên tâm là sau khi người bên trên nhận được thông tin, lập tức bắt đầu kéo sợi dây, Trần Cường

bởi vì lặn nước tốt hơn nên cũng tự mình cũng dùng lực theo, vậy nên tốc độ nhanh hơn một chút.

Ngược lại, tên mập động tác rất vụng về, chật vật vung chân, cố gắng hết sức để nhảy lên, bên trên đã hiện ra đường nét hình dáng chiếc thuyền.

"Bộp!"

Không để ý, đầu anh ta đập mạnh vào đáy thuyền một cái.

Cú va chạm này khiến tên mập choáng váng đầu óc, một tay anh ta nắm chặt sợi dây, tay kia vung mạnh hết sức, vô thức hy vọng tóm được mép thuyền hay thứ gì khác và ra khỏi nước càng nhanh càng tốt.

Cuối cùng, trong lúc hoảng loạn anh ta đã nắm được một bàn tay, ngay lúc anh ta đang vui mừng nhìn về hướng bàn tay xuyên qua làn nước hồ đục ngầu, thì bất giác rùng mình một cái.

Nửa giây sau, một cảm giác lạnh hơn nước hồ gấp mười lần nhanh chóng xâm nhập vào toàn thân .

Anh ta nhìn thấy, một cỗ thi thể trương phình lặng lẽ dán vào đáy thuyền, thi thể mặc hí phục màu đỏ tươi, gần như hòa vào làm một với đáy thuyền màu đỏ như máu, tứ chi ngâm trong nước bồng bềnh theo dòng nước, giống như cây cỏ nước bị dao khuấy nát.

Mà điều khiến tên mập suy sụp nhất chính là, tay phải của anh ta … đang nắm lấy bàn tay tưởng như không xương, lạnh lẽo và trơn trượt lạ thường của thi thể đó.

Một dòng nước tràn tới, khuôn mặt xanh xao thối rữa của thi thể không dập dìu chuyển động quay về phía anh ta, giây tiếp theo, tên mập tựa hồ đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, anh ta không thể nhịn được nữa, đôi mắt vốn dĩ sắp không mở ra nổi đột nhiên trừng lớn … …

“Xảy ra chuyện rồi!” Tả Tinh trong phòng cũng không nhịn được nữa, ngồi dậy.

Ngay tại thời điểm vừa rồi, tất cả bọn họ đều đã nghe thấy tiếng trống thứ ba.

Theo như quy tắc, bốn người ra ngoài trước đó phải đưa “tân nương” vớt lên trở về trước khi tiếng trống thứ ba vang lên.

Chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi …

Cổ họng cuộn lên dữ dội, Vưu Kỳ nhìn về phía cửa, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi không thể che giấu: “Tại sao … tại sao không có một ai quay lại? Bọn họ rút cuộc đã gặp phải chuyện gì?”

Chương 308: Động cơ giết người

“Chúng ta có cần ra ngoài tìm không?” Vưu Kỳ dò hỏi: “Nếu không cứ chờ đợi như vậy, tôi sợ rằng …”

“Muốn đi mấy người đi, tôi sẽ không đi đâu!” Giọng nói của Sư Liêu Trí từ trong góc truyền đến, nghe có vẻ rất chống cự: “Anh không nghe quy tắc sao? Ra ngoài, chính là chết.”

Sắc mặt Vưu Kỳ lập tức trở nên khó coi.

Tả Tinh cũng đã nghe ra, lời vừa rồi của Vưu Kỳ cũng chỉ là phàn nàn thôi, cho dù thật sự có bảo anh ta ra ngoài, e rằng anh ta cũng sẽ không đi.

“Hách tiên sinh.” Xoay người lại, Tả Tinh nhìn Giang Thành vẫn một mực im lặng, đột nhiên nói: “Anh có ý tưởng gì không?”

Nghe vậy, Giang Thành ngập ngừng một chút, sau đó quay đầu nhìn Tả Tinh, dần dần, trên khuôn mặt vốn tương đối bình tĩnh của hắn bắt đầu xuất hiện dao động, cuối cùng ngay cả đồng tử cũng bắt đầu thay đổi, cả người bắt đầu run rẩy.

Nhìn thấy bộ dạng của Giang Thành, Tả Tinh còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, cô ta vô thức nhìn xung quanh, lo lắng Giang Thành đã nhìn thấy thứ gì nguy hiểm mà mình chưa nhận ra.

“Tả tiểu thư.” Giang Thành run rẩy nói: “Tôi sợ, cô nhất định phải bảo vệ tôi!”

Vưu Kỳ cực kì xem thường biểu hiện lúc này của Giang Thành, nhịn không được nói: “Nếu như thực sự xảy ra chuyện,

mọi người đến tự bảo vệ mình còn khó, ai còn dư sức cứu anh nữa?"

Giang Thành cũng không để ý, ôm chặt lấy mình, tiếp tục tự lẩm bẩm: "Đáng sợ quá! Chỉ một vở kịch thôi, mà đột nhiên bốn người đều không còn nữa, tôi thấy chúng ta cũng nguy hiểm rồi."

"Anh cũng không cần bi quan như vậy." Tả Tinh tựa hồ nhận ra điều gì đó, nhìn về phía cửa nói: "Bọn họ chỉ là xảy ra chuyện thôi, nhưng không thể nào đều chết hết được, tôi không tin là có loại nhiệm vụ khó khăn đến như vậy."

"Thật sao?" Giang Thành nhìn Tả Tinh, liếm môi nói: "Tôi còn nhỏ tuổi lắm, cô đừng có lừa tôi!"

Tâm tình của Sư Liêu Trí càng ngày càng bất ổn, ban ngày anh ta đã thoát được một kiếp nạn khỏi sự truy sát của quỷ, thường xuyên hoài nghi, mục tiêu của quỷ có thể không hề thay đổi, rất có thể đêm nay sẽ lại đến tìm mình.

"Mấy người có thể nói cái gì hữu dụng một chút được không?" Sư Liêu Trí đột nhiên lớn tiếng nói: "Tình hình bên ngoài đến bây giờ còn chưa biết là như thế nào, có lẽ … có lẽ là có quỷ đứng ngoài cửa, chờ đê giết chúng ta!"

Mặc dù lời anh ta nói ra chỉ là tức giận, nhưng loại suy đoán ẩn chứa nỗi sợ hãi chưa biết này vẫn mang đến cho những người trong phòng một áp lực vô hình, suy cho cùng, không ai có thể chắc chắn liệu lời anh ta nói có khả năng xảy ra hay không.

Bảo bọn họ mở cửa, đó là điều tuyệt đối không dám.

Lưu lại trong phòng, đó là yêu cầu của nhiệm vụ.

Tả Tinh đương nhiên không để tâm đến lời nói vô nghĩa của Sư Liêu Trí, nhưng lời phàn nàn vừa rồi của Giang Thành đã khiến cô ta có chút cảm hứng.

Đi ra ngoài tổng cộng có bốn người, quỷ không thể nào một lần giết nhiều người như vậy.

Nhưng … nếu như bọn họ không chết, vậy tại sao đến tận bây giờ vẫn chưa quay trở lại?

Phải biết rằng, theo quy định, trước khi tiếng trống thứ ba vang lên, bọn họ phải quay lại rồi.

Nói theo đúng nghĩa thì vở kịch vớt tân nương này của bọn họ đã thất bại.

Là bị thứ gì đó giữ chân rồi sao?

Bị giữ chân trên hồ?

Suy nghĩ một lúc, trong mắt Tả Tinh hiện lên một tia nghi ngờ, cô ta cảm thấy không giống, thay vì nói bị giữ chân, chi bằng nói rằng bọn họ đã gặp phải chuyện gì đó.

Mà sau khi chuyện này xảy ra, những người khác ở bên ngoài cũng không dám quay lại nữa.

Không dám …

Hai mắt Tả Tinh sáng lên, đúng vậy, từ này hiện lên trong đầu cô ta như một linh cảm lóe lên, vừa xuất hiện, liền cảm thấy cực kỳ thích hợp.

Những người bên ngoài chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó trong quá trình làm nhiệm vụ, mà phát hiện này khiến bọn họ không dám quay lại.

Thậm chí sẵn sàng phá vỡ quy tắc.

Nhưng … rút cuộc nó là gì?

Một giây tiếp theo, ánh mắt cô ta dừng lại, trong đầu hiện lên một ý tưởng vô cùng đáng sợ.

Quỷ!

Nhất định là quỷ!

Trong căn phòng này có quỷ, cho nên những người bên ngoài mới không dám quay lại.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được chuyện đang xảy ra.

Hơn nữa đồng thời cô ta cũng tìm được một bằng chứng khác đủ để chứng minh cho suy đoán của mình.

Tiếng trống.

Nói chính xác là tiếng trống thứ tư.

Giữa tiếng trống thứ nhất và tiếng trống thứ hai, là phải vớt được thi thể của nữ quỷ.

Giữa tiếng trống thứ hai và tiếng trống thứ ba là đưa thi thể quay về phòng an toàn.

Vậy ý nghĩa của tiếng trống thứ tư là gì?

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian giữa tiếng trống thứ ba và tiếng trống thứ tư chỉ để mọi người ở lại trong phòng với thi thể của nữ quỷ?

Không đúng

Đây là gợi ý!

Khoảng thời gian giữa tiếng trống thứ ba và tiếng trống thứ tư mới là động cơ giết người thực sự!

Quỷ sẽ ra tay giết người trong khoảng thời gian này.

Người ở bên ngoài đã đoán ra điểm này, cho nên mới không quay lại nữa.

Bởi vì … quỷ đã trà trộn vào trong rồi.

“Tả tiểu thư!” Một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng Tả Tinh.

Giọng nói đó rất gần, như thể nó ở ngay sau lưng vậy.

Đó là giọng nói của Sư Liêu Trí.

Thân thể Tả Tinh vô thức run lên, chiếc cốc chứa đầy trà trong tay rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh.

"Cô đang nghĩ gì vậy, cô Tả?"

Sư Liêu Trí vẫn là bộ dạng như cũ, tỏ ra vô cùng khủng hoảng, sốt ruột lo lắng đi tới, tựa hồ thực sự rất muốn biết Tả Tinh đang suy nghĩ gì.

"Không … không có gì." Giọng nói của Tả Tinh không khỏi run rẩy, cũng tránh né ánh mắt của Sư Liêu Trí.

"Tả tiểu thư, cô nghĩ ra cái gì nhất định phải nói ra, không nên giấu giếm." Mặt Vưu Kỳ sa sầm xuống, không ngừng nuốt nước miếng, như thể một giây nữa sẽ chết vậy: "Chúng ta phải đoàn kết lại, nếu không chắc chắn sẽ không thể sống sót."

"Tôi biết rồi." Tả Tinh liếc nhìn Vưu Kỳ, lãnh đạm nói.

Cô ta chưa bao giờ lại ghét ai nhiều như bây giờ, Vưu Kỳ tên đần độn này.

Sư Liêu Trí có vẻ không hài lòng với câu trả lời của Tả Tinh, ánh mắt anh ta đánh giá trên mặt Tả Tinh.

Tả Tinh cố gắng hết sức quay mặt đi né tránh, nhưng ánh mắt lạnh lùng khác thường đó vẫn kích thích cô, khiến cô càng tin chắc vào phán đoán của mình.

"Thế à." Sư Liêu Trí chậm rãi đi về phía sau, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Tả Tinh.

Để phân tán sự chú ý của mình, Tả Tinh thử nhìn Giang Thành, nhưng lại phát hiện ra đối phương đang nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó.

Tả Tinh chớp mắt tò mò nhìn theo hướng nhìn của Giang Thành, phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm xuống dưới đất, trên mặt đất có rất nhiều nước, nguyên nhân là do vô tình làm vỡ tách trà, gần mặt nước có rất nhiều mảnh vụn sứ.

Ngay khi cô đang thắc mắc mục đích của Giang Thành, giây tiếp theo, ánh mắt cô ta chợt dừng lại ở dấu giày gần vết nước.

Dấu giày là do Sư Liêu Trí để lại, chúng cứ nối tiếp nhau cho đến tận giường.

Sư Liêu Trí lúc này đang đứng trước giường.

Những dấu giày rất kì lạ, loại kì lạ không thể nói ra được.

Cô ta lặng lẽ ngẩng đầu lên, phát hiện Giang Thành đang nhìn về hướng ngược lại lúc trước.

Theo tầm nhìn của hắn, có một chiếc chậu rửa kiểu cũ ở trong góc.

Toàn thân làm bằng gỗ sơn đen, bên trên có đặt một chậu nước, một chiếc gương đồng hơi lốm đốm treo phía trên cùng, bởi vì bị một chiếc khăn mặt treo phía trên chắn mất hơn một nửa, cho nên không dễ nhận thấy cho lắm.

Nhưng phần gương đồng còn lộ ra lại không nghiêng không lệch, đang chiếu trọn phần thân dưới của Sư Liêu Trí bên trong, Tả Tinh chỉ liếc một cái, mà lông trên khắp người bỗng nhiên dựng đứng lên.

Chân của Sư Liêu Trí … là bị ngược.

Ngón chân hướng về sau, gót chân phía trước.

Chương 309: Mở cửa

Không giống như sự hoảng loạn không che giấu của Tả Tinh, khuôn mặt của Giang Thành gần như không biểu lộ cảm xúc nào, hắn là phát hiện ra bất thường ở dấu giày của Sư Liêu Trí, dấu giày của anh ta … là bị ngược.

Hắn liền lập tức nhớ tới động tác diễn tả của tên mập.

Tên tiểu ăn xin kia vừa đi lùi vừa chỉ vào chân mình, điều muốn nhắc nhở chính là cái này.

Chân của quỷ là bị ngược.

Sư Liêu Trí quả nhiên là quỷ ngụy trang, Sư Liêu Trí thật sớm đã chết ở trong lầu gác, Giang Thành trước đó vẫn luôn thắc mắc, Sư Liêu Trí rút cuộc là làm thế nào mà trốn thoát được, bây giờ coi như cũng đã có câu trả lời.

Sau khi phát hiện ra bất thường trong gương, Tả Tinh vô thức liếc nhìn vị trí của Sư Liêu Trí, không ngờ rằng, Sư Liêu Trí giống như cảm nhận được, nên đột nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt u ám không một chút cảm xúc.

“Cô nhìn tôi … làm gì?” Sư Liêu Trí từng bước một đến gần Tả Tinh, cảm giác lạnh lẽo trên người anh ta giống như thực chất, khiến người ta phải sợ hãi từ tận đáy lòng.

Vưu Kỳ từ nơi mình đứng không nhìn thấy được khuôn mặt của Sư Liêu Trí, anh ta vô thức muốn đến khuyên nhủ, nhưng mới đi được mấy bước, liền cảm thấy một cỗ ớn lạnh, nên bước chân cũng bất giác dừng lại.

Giang Thành lặng lẽ lui về phía sau, sau lưng hắn chính là cửa sổ, nếu vạn bất đắc dĩ, có thể nhảy ra ngoài cửa sổ rời đi.

Sắc mặt Tả Tinh tái nhợt, cô ta nhìn Sư Liêu Trí bước từng bước một đi đến.

Thoát!

Phải trốn thoát!

Nhưng phải nghĩ ra một lý do đủ chính đáng để không chọc giận con quỷ, nếu không cô ta cũng sẽ chết.

Ngay đúng lúc này-

"Bùm! Bùm! Bùm!" Có người gõ cửa.

Tiếng gõ cửa rất chậm, cũng không được coi là mạnh, nhưng trong môi trường im lặng như vậy, lại có vẻ đặc biệt đột ngột.

Sư Liêu Trí bị tiếng gõ cửa hấp dẫn, bước chân liền dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía cửa.

Quay đầu lại, Giang Thành nhìn về phía cửa, dưới ánh trăng lạnh lẽo, trên giấy dán cửa phản chiếu một bóng người, nhưng điều khiến Giang Thành cau mày chính là, bóng người này cực kì trương phình.

Trong lòng chợt ớn lạnh, màn đêm yên tĩnh như vậy nhưng không ai nghe thấy tiếng bước chân của người đến, những ngón tay mảnh khảnh của Tả Tinh không ngừng run rẩy, trong con ngươi có thứ gì đó nhanh chóng lóe lên.

Chẳng lẽ … chẳng lẽ không chỉ có một con quỷ?

Tả Tinh càng nghĩ càng sợ hãi, kế hoạch trốn thoát mới hình thành của cô ta giờ đã bị nỗi sợ hãi lấn át, cô ta thậm chí không thể biết được những gì mình nhìn thấy trước mắt có phải là ảo ảnh hay không.

Có khi nào … có khi nào Sư Liêu Trí không phải là quỷ, những dị thường mà cô ta nhìn thấy chỉ là thuật che mắt của

quỷ, mục đích là để cô ta trốn khỏi căn phòng, con quỷ thật sự là đang đứng canh ngoài cửa.

Cái ở bên ngoài … mới là quỷ.

Sự hoảng loạn sẽ hủy diệt rất nhiều ý chí của một người, cho dù Tả Tinh đã được huấn luyện, nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong lòng đâu phải là thứ mà sức người có thể chống lại.

Cô ta không còn thời gian nữa rồi, phải nhanh chóng đưa ra quyết định thôi.

"Có … có ai không?" Ngoài cửa truyền đến một giọng nói, Giang Thành cau mày, vậy mà lại là giọng của tên mập, nhưng giọng nói của anh ta nghe có vẻ kì lạ.

Một lúc sau không nghe thấy tiếng trả lời, tên mập nói tiếp: "Là người phụ nữ trung niên bảo tôi tới, nói là … nói là Hoàng thiếu gia lại đổ bệnh rồi, cần có … cần có đại phu xem bệnh cho ngài." Ngưng một chút, anh ta lại nói tiếp: "Xin hãy mở cửa cho tôi."

Giọng nói của tên mập nghe rất khó chịu, âm thanh như dặn ra từng chút một từ cổ họng.

Nghe thấy giọng nói của tên mập, Sư Liêu Trí đang nhìn chằm chằm vào cửa đột nhiên lùi lại vài bước, trong mắt tràn đầy sợ hãi, vài giây sau mới hạ giọng nói: "Cẩn thận, có thể … có thể đó là quỷ."

Sau khi nhìn vào vị trí của cánh cửa, Tả Tinh lại nhìn Sư Liêu Trí đột nhiên trở nên bình thường trước mặt, dường như cũng đang đưa ra quyết định.

Cô ta không phải là người do dự, chỉ là quyết định này có liên quan đến sống và chết.

Một bóng người vụt qua, hai mắt Vưu Kỳ trợn ngược, anh ta nhìn thấy Giang Thành đi tới mở cửa.

Sư Liêu Trí đứng bên cạnh Tả Tinh đưa tay ra, dường như muốn ngăn lại, nhưng vẫn đã muộn mất một bước.

Cửa đã mở ra.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, tên mập đứng trước cửa.

Xung quanh không có một ai, màn đêm yên tĩnh như chết.

Khoảnh khắc nhìn rõ tên mập, Vưu Kỳ cảm thấy ớn lạnh sau gáy, anh ta nhìn thấy toàn thân tên mập ướt sũng, môi tái xanh, ống quần vẫn đang không ngừng rỉ nước, nước trên mặt đất đã tụ lại thành một vũng nhỏ.

Khoảnh khắc nhìn thấy cửa mở ra, đôi mắt u ám của tên mập chợt sáng lên: "Hách … Hách tiên sinh." Tên mập kích động nói: "Xin hãy đi theo tôi, Hoàng thiếu gia lại đổ bệnh rồi, cần đại phu …"

Giang Thành nhìn chằm chằm vào mắt tên mập, không nói gì cũng không cử động.

Tên mập có vẻ lo lắng, anh ta đưa tay nắm lấy cổ tay Giang Thành, muốn kéo hắn ra, nhưng Giang Thành đứng thẳng tắp, muốn kéo đi cũng không được.

Lúc này, Sư Liêu Trí phía sau cũng đi tới, nhưng có vẻ như rất sợ tên mập nên chỉ ra sức thuyết phục: "Hách tiên sinh, hôm nay có phải đã muộn quá rồi không, hay là chúng ta ngày mai … ngày mai hãy đi."

Trong nháy mắt nhìn thấy Sư Liêu Trí, tên mập sắc mặt trở nên đặc biệt khó coi, máu trên mặt dần dần nhạt đi, như bị phủ một lớp sương giá lạnh, anh ta nắm lấy tay Giang Thành lắc lắc, nhưng cuối cùng vẫn không buông ra.

"Hách tiên sinh." Nhìn vào mắt của Giang Thành, đôi môi hơi tím tái của tên mập sau một lát khẽ động đậy: "Nghe lời …"

Giây tiếp theo, Giang Thành không chút do dự bước ra khỏi phòng.

Tên mập kích động đến đỏ cả hai mắt, nhưng anh ta không dám biểu lộ ra ngoài, sau đó hai người đổi vị trí, Giang Thành trực tiếp kéo tên mập đi.

"Tôi cũng đi kiểm tra bệnh tình của Hoàng thiếu gia." Tả Tinh đi vài bước đã ra khỏi phòng như vừa được ân xá.

Tiếp theo sau đó là Vưu Kỳ.

Phản ứng của anh ta hơi chậm, nhưng không có nghĩa là anh ta ngu ngốc, hơn nữa ngay cả kẻ ngốc cũng biết lúc này phải làm thế nào, anh ta thậm chí còn không dám liếc Sư Liêu Trí đến một cái, trực tiếp chạy ra ngoài, hét lớn với người trước mặt: "Chờ tôi với, tôi … tôi cũng đi!"

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại một mình Sư Liêu Trí, anh ta đờ đẫn đứng trước cửa, không có ý định rời đi.

Dần dần, trong mắt hắn hiện lên một tia oán hận không thể che giấu, anh ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng rộng rãi của tên mập, sau đó tiếng trống thứ tư vang lên.

Tiếng trống vang lên từ phía lầu gác.

Bóng dáng của Sư Liêu Trí dần dần trở nên hư ảo, cuối cùng đột nhiên biến mất.

"Hừ …" Trần Cường đang trốn trong rừng cây cách đó không xa thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, đồng thời nhìn về phía tên mập, trong mắt hiện lên một cảm giác đặc biệt.

An Hiên và Hạ Manh đang ở ngay bên cạnh anh ta, mấy người nằm thấp xuống mai phục, núp sau một bụi cây rậm rạp, nhìn từ bên ngoài thì hiệu quả ẩn nấp rất tốt.

Nhớ lại cảnh tượng cách đó không lâu, trong lòng Trần Cường vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Khuôn mặt tím ngắt, đôi mắt chết chóc đó vẫn còn hiện lại vô số lần trong tâm trí anh ta.

Thi thể trương phình dưới chiếc thuyền gỗ đỏ … chính là Sư Liêu Trí.

Không biết Sư Liêu Trí rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, và tại sao lại biến thành bộ dạng như vậy, quan trọng nhất là anh ta đã chết rồi.

Hơn nữa sau khi anh ta chết, quỷ đã cải trang thành anh ta, trà trộn vào trong phòng.

Bọn họ sau khi biết được điều này, đã lập tức phán đoán ra đường sống của vở kịch lần này, đó chính là rời khỏi căn phòng, càng xa càng tốt, quỷ sẽ giết chết người nào vẫn còn lưu lại trong phòng sau khi tiếng trống cuối cùng vang lên.

Chương 310: Nhắc nhở

Bọn họ ở bên ngoài cho đến rạng sáng mới trở về, nhớ lại chuyện xảy ra ban đêm, tên mập không khỏi cảm thấy sợ hãi, một cơn gió thổi qua, tên mập run lên vì lạnh.

Bộ hí phục đã ướt sũng, anh ta lại không dám cởi ra, ướt nhẹp dính chặt vào người, không cần nói cũng biết khó chịu đến thế nào.

"Bác sĩ, anh không biết đâu, thi thể của Sư Liêu Trí dính dưới đáy thuyền, mặc bộ hí phục màu đỏ tươi, khi đó … khi đó chúng tôi chỉ có cách từng này!" Tên mập vừa đưa tay ra hiệu, vừa kích động nói với Giang Thành ngồi đối diện: "Làm tôi sợ muốn chết!"

"Lúc đó tôi đã nghĩ, bác sĩ, chắc chắn là các anh đã bị lừa rồi, Sư Liêu Trí chính là quỷ." Tên mập khẳng định nói.

Ngay sau đó, tên mập lại lộ ra vẻ mặt tự mình cho là rất tự nhiên, nhưng thực ra lại vô cùng tự hào, lén lút nhìn Giang Thành nói: "Sau đó tôi lại nghĩ làm thế nào để thông báo cho anh đây, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, không còn cách nào khác, vì vậy chỉ đành bịa ra lý do Hoàng thiếu gia bệnh nặng." Anh ta liếm môi, tỏ vẻ mong đợi được khen ngợi: "Thế nào, bác sĩ? Cũng được đúng không?"

Hạ Manh tựa người vào cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, trông có vẻ chán ngấy lời nói của tên mập, quay đầu liếc nhìn anh ta nói: "Anh có đến hay không thật ra cũng không quan trọng." Cô ta khịt mũi lạnh lùng: "Anh nghĩ là anh ta không nhận ra Sư Liêu Trí là quỷ à?"

Nghe vậy, tên mập sửng sốt một chút, sau đó dùng ánh mắt dò hỏi nhìn bác sĩ, một lúc sau, tên mập ỉu xìu xuống với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Chỉ cần hơi động não suy nghĩ một chút, liền sẽ biết một người thông minh như bác sĩ chắc chắn là sớm đã nhìn ra sơ hở của Sư Liêu Trí rồi, còn cần mình phải nhắc nhở sao?

Xem ra lần này lại là tự mình đa tình rồi, tên mập cúi đầu, nói không chừng hành động của mình không chỉ vô dụng trong mắt bác sĩ, mà còn đặc biệt ngu ngốc …

Tên mập co người ngồi trên ghế, không nói gì nữa.

Một bàn tay đặt lên vai tên mập, thân hình to lớn của anh ta chợt khựng lại, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt trầm tĩnh của bác sĩ.

“Cảm ơn anh, anh mập.” Giang Thành nói rất tự nhiên, trong mắt không hề giả tạo, tựa hồ việc tên mập làm thật sự đã giúp ích rất nhiều cho hắn.

Hắn dùng lực siết chặt vai đối phương, gật đầu nói: “Làm tốt lắm.”

Đôi mắt ảm đạm của tên mập bắt đầu sáng lên.

Hạ Manh nhìn chằm chằm hai người, trong mắt không khỏi có chút kinh ngạc, đặc biệt là đối với Giang Thành, như thể là lần đầu tiên gặp hắn vậy.

“Sư Liêu Trí ẩn giấu rất sâu.” Giang Thành thu tay lại nói: “Lần này là tôi đã bất cẩn rồi.”

Sau một hồi ngây người ra, tên mập vội vàng xua tay, giọng điệu có phần vừa mừng vừa lo sợ nói: “Bác sĩ, anh đừng nói như thế, trước đây đều là anh giúp tôi, lần này tôi giúp anh cũng là việc nên làm, hơn nữa nhiệm vụ lần này nguy hiểm như vậy …” Tên mập đỏ mặt nói: “Người khôn suy xét ngàn

lần vẫn có thể mắc sai lầm cơ mà, anh đã làm rất tốt rồi, bác sĩ."

"Lần sau nếu phát hiện được gì thì nhớ nhắc nhở tôi kịp thời nhé."

Tên mập liên tục gật đầu: "Được chứ, bác sĩ."

"Bác sĩ." Tên mập vươn cổ ra, hỏi tiếp: "Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Mặc dù trong vở kịch tối qua, quỷ không giết ai, nhưng Sư Liêu Trí là chết vào ban ngày, tên mập nhớ bác sĩ đã nói rằng khi nhiệm vụ tiến triển, qỷ cũng sẽ dần hoàn thiện bản thân, thủ đoạn cũng càng ngày càng quỷ dị.

"Anh ra ngoài trông chừng giúp tôi trước." Giang Thành liếc nhìn Hạ Manh bên cửa sổ: "Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy."

"Được, bác sĩ." Tên mập lập tức đi về phía cửa, đối với lời của Giang Thành, anh ta đã hình thành phản xạ có điều kiện phục tùng, sau khi mở cửa, tên mập trước tiên nhìn chung quanh xác định không có người, mới quay lại nói: "Bác sĩ, làm ơn nhanh lên, có thể sẽ có người đến đây nhanh thôi."

Giang Thành vỗ tay đứng lên, nắm chặt thắt lưng nói: "Tôi anh còn không biết sao, mấy phút là đủ rồi."

Tên mập đóng "sầm" cửa lại.

"Anh muốn làm gì?" Hạ Manh nhìn người đàn ông đang đi về phía mình trước mặt, cô ta rõ ràng là thiếu tự tin, mím môi nói: "Chuyện đêm qua không liên quan gì đến tôi, anh nên hiểu rằng, nếu như tôi quay lại báo tin, rất có thể tôi sẽ bị quỷ nhắm đến, thậm chí trực tiếp bị giết chết." Tốc độ nói của cô ta rất nhanh: "Anh không thể yêu cầu tôi giống như tên mập đó…"

Lời còn chưa dứt, đã có một bàn tay tóm lấy cổ họng cô ta, chuyện xảy ra ở thôn Tiểu Thạch Giản trước đây lại tiếp diễn xảy ra ở đây, chỉ là người bị uy hiếp đã chuyển từ người phụ nữ kia thành chính mình.

Dựa theo thân thủ của Hạ Manh, vốn không thể dễ dàng bị khuất phục như vậy, nhưng Giang Thành lại ra tay luôn mà không nói một lời, cô ta cũng không ngờ tới, dù sao thì … dù sao thì hắn cũng đã đạt được thỏa thuận với mình.

Nếu như bản thân có mệnh hệ gì trong quá trình làm nhiệm vụ, sau khi ra ngoài, hắn và tên mập đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Giang Thành lạnh lùng nhìn cô ta, lực trên tay dần dần tăng lên, Hạ Manh cảm thấy chân mình đã rời khỏi mặt đất, người đàn ông nhìn không có vẻ gì là cường tráng này lại dùng một tay nhấc cô ta lên.

“Khụ… khụ…” Hạ Manh kịch liệt ho khan, nhưng dù vậy, âm thanh có thể phát ra cũng cực kỳ hạn chế, cô ta sợ hãi nhìn chằm chằm Giang Thành, cho rằng hắn bị điên rồi.

“Tôi đã cho cô cơ hội rồi.” Giang Thành vô cùng bình tĩnh nói: “Nhưng cô lại không trân trọng.”

Hai bàn tay yếu ớt vô lực giằng kéo bàn tay đang giữ cổ họng cô, bàn tay với khớp xương sắc nhọn như một chiếc kìm sắt, đầu óc Hạ Manh lúc này trống rỗng, cô ta ngạt thở vì thiếu oxy, từng cơn đau đớn bắt đầu xuất hiện trong người, trước mắt đã bắt đầu xuất hiện bóng tối.

Cô ta không biết rút cuộc chỗ nào đã đắc tội với tên thần kinh này.

Đây chính là điều khiến cô ta sợ hãi nhất.

Khóe miệng của Hạ Manh không ngừng mấp máy, nhìn cô ta yếu ớt giãy giụa, Giang Thành lạnh lùng nói: “Nếu như cô

vẫn còn đang nghĩ đến chú Cung của cô, vậy tôi khuyên cô hãy sớm từ bỏ đi."

"Thứ nhất, gã không có ở đây." Giang Thành nói: "Thứ hai, cho dù gã có ở đây, tình cảnh của cô cũng chưa chắc tốt hơn hiện tại bao nhiêu, tôi khuyên cô hãy thông minh một chút."

"Tôi thích người thông minh." Giang Thành tiếp tục nói: "Bởi vì sống được lâu."

Chỉ một giây trước khi Hạ Manh cảm thấy mình sắp bị bóp cổ đến chết, vòng ôm chặt trên cổ cô ta liền biến mất, cô khuỵu gối xuống, rồi trực tiếp ngã về phía trước trên mặt đất.

Mái tóc rối bù dính đầy mồ hôi trên mặt, cô ta nằm trên mặt đất, thở dốc, cảm thấy thảm hại hơn bao giờ hết.

Đôi giày của Giang Thành chỉ cách mặt cô ta 10 cm, thậm chí còn có thể cảm nhận được sự rung chuyển từ mặt đất.

Đồ điên…

Anh ta là một tên điên!

Nếu như không phải có thông tin chính xác, cô ta sẽ không ngần ngại mà nghi ngờ Giang Thành … chính là Đỏ Thẫm trà trộn vào trong nhiệm vụ.

"Thời gian không còn sớm nữa, những câu hỏi tiếp theo đây tôi sẽ chỉ hỏi một lần thôi." Giang Thành khinh thường nhìn cô ta, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, trong mắt không có một tia thương hại: "Những người đi cùng cô vào trong nhiệm vụ lần này, ngoại trừ Tả Tinh và An Hiên ra, còn có ai nữa không?"

Hạ Manh nghe xong sự run rẩy kịch liệt lập tức ngừng lại, dùng hết sức ngẩng đầu lên, ánh mắt thay đổi khi nhìn Giang Thành.

“Bọn họ rút cuộc là ai?” Giang Thành tiếp tục nói: “Đừng nói dối tôi, bọn họ chỉ là để bảo vệ cho cô, cô và tôi đều biết rõ, cô không đáng cái giá đó.”

Chương 311: Gác đêm

"Khụ khụ …" Hạ Manh nuốt xuống một tia máu tanh trong cổ họng, nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành, hung tợn nói: "Anh nhất định … nhất định sẽ hối hận."

"Giường ở bên kia." Giang Thành vươn tay chỉ vào chiếc giường Hạ Manh ngủ, ý vị uy hiếp bên trong không cần nói cũng biết.

Hạ Manh lập tức im lặng, một lúc sau, mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Hết rồi, chỉ có hai người bọn họ."

"Bọn họ là ai?"

Hạ Manh nhìn Giang Thành, nửa ngày mới nặn ra được vài chữ qua kẽ răng: "Người Gác Đêm." Cô ta gay gắt nói: "Bọn họ là Người Gác Đêm."

Ba chữ này dường như đại diện cho một ý nghĩa đặc biệt nào đó, Giang Thành nhạy bén phát hiện ra, khi Hạ Manh nhắc đến ba chữ này, trong mắt Hạ Manh vô thức xuất hiện một thứ gì đó, rồi sau đó nhanh chóng biến mất.

Trầm tư một chút, Giang Thành hỏi: "Bọn họ tới đây là vì Đỏ Thẫm?"

"Phải."

Gật gật đầu, suy đoán trước đó của Giang Thành là chính xác, nếu như Đỏ Thẫm trong miệng của người đàn ông trung niên đáng sợ đến như vậy, lại tàn bạo đến như thế, vậy thì người chơi trong ác mộng vì để sinh tồn, tất nhiên sẽ có những tổ chức tự phát để cân bằng lại lực lượng.

Xem ra, Người Gác Đêm chính là một trong số đó.

“Các cô cũng là thành viên của Người Gác Đêm?” Giang Thành nhìn Hạ Manh hỏi.

“Không phải.”

“Cô tốt nhất nên thông minh một chút.” Giang Thành nhướn nhướn mày, ẩn ý nói: “Nếu không hậu quả thì cô biết rồi đấy.”

Hạ Manh cực kì tức giận, nhưng lại không còn lựa chọn nào khác, cô ta đã quyết định rồi, ra ngoài sẽ tính sổ với hắn: “Tôi đã nói rồi, không phải, tin hay không là tùy anh.”

“Mục đích ban đầu của Người Gác Đêm là gì?” Giang Thành tiếp tục hỏi: “Không phải chỉ đơn thuần là để chống lại Đỏ Thẫm đấy chứ.”

Cái tên “Người Gác Đêm” vừa nghe đã thấy rất trung thực và ngay thẳng, hiểu theo đúng nghĩa đen là những người bảo vệ sự bình yên cho mọi người vào ban đêm, càng gần giống với tồn tại như người bảo vệ vậy.

Dường như đọc được suy nghĩ của Giang Thành, Hạ Manh nuốt khan gật đầu: “Anh nghĩ không sai, mục đích ban đầu của Người Gác Đêm là tồn tại để đối phó với ác mộng, bọn họ sẽ cố gắng hết sức để giúp những người bị cuốn vào ác mộng sống sót, vây quét Đỏ Thẫm cũng tương tự vậy.” Cô ta liếc nhìn Giang Thành với ánh mắt chột dạ: “Sự tàn bạo của Đỏ Thẫm là điều anh không thể tưởng tượng được, anh nên cảm thấy vui mừng vì mình không rơi vào trong tay bọn họ.”

Giang Thành hoàn toàn không để ý đến cô ta, chỉ quan tâm đến vấn đề mình muốn biết, liền nheo mắt giễu cợt: “Sao tôi không nhìn ra Người Gác Đêm ích nước lợi dân như cô nói?”

Hạ Manh sửng sốt một chút, lập tức nhận ra hắn là đang nói đến chuyện của Thang Thi Nhu.

“Tôi cũng không rõ tại sao An Hiên lại làm như vậy.” Hạ Manh giải thích: “Nhưng anh ta nhất định có lý do của mình, có lẽ … tôi nói là có lẽ, tình báo mà anh ta nhận được có vấn đề.”

Giang Thành cau mày: “Có lẽ? Tình báo của các cô không chia sẻ à?”

“Đương nhiên là không.” Hạ Manh đáp: “Tôi đã nói rồi, tôi không phải là người của Người Gác Đêm, chỉ có một số giao dịch dựa trên cơ sở hợp tác với bọn họ, chúng tôi không có quan hệ liên kết.”

“Tình báo của tôi không cần phải cho bọn họ biết. Tương tự như vậy, bọn họ cũng không cần phải cho tôi biết.”

“Nhưng bọn họ biết chúng ta là cùng nhau.” Giang Thành nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm vào cô ta nói: “Không phải sao? Hơn nữa cô còn nói cho bọn họ biết thông tin trên tờ báo manh mối.”

“Tất cả đều là để chống lại Đỏ Thẫm.” Hạ Manh nói rất tự nhiên: “Đây là lựa chọn tốt nhất.”

Ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, không rõ lắm, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nghe thấy, từ xa đến gần, một lúc sau, tên mập thò đầu vào nói: “Bác sĩ, anh làm nhanh lên, có người đến rồi!”

Quay đầu lại, Giang Thành nhìn về phía cửa, đáp: “Tôi làm xong rồi.”

Tên mập nhìn thấy Hạ Manh cực kì thảm hại đang nằm trên mặt đất, lẩm bẩm một câu “nhanh thật đấy”, rồi quay người đóng cửa lại.

Nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện, Giang Thành lập tức thay đổi sắc mặt, ngồi xổm xuống đỡ Hạ Manh đứng dậy, đồng thời giúp cô ta phủi bụi ở mông nói: “Hạ tiểu thư.”

Hắn mỉm cười gật đầu nói: "Đùa chút cho vui thôi, đã khiến cô sợ hãi rồi."

Trong lòng Hạ Manh đã nhận định hắn đúng là bị bệnh, có vấn đề về thần kinh, cảm xúc cực kỳ mất kiểm soát, ít nhất trước khi ra ngoài, cô ta không muốn có thêm mâu thuẫn với hắn nữa.

"Cót két -"

Cánh cửa mở ra.

Tên mập bước vào trước, theo sau là đám người An Hiên, khi nhìn thấy Giang Thành đang đỡ Hạ Manh, mà đối phương còn chưa hồi phục sau cơn hoảng loạn trước đó, đang dựa nửa người vào Giang Thành, ánh mắt mọi người đều tạm dừng trong khoảnh khắc.

Sau khi nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt của mọi người, Giang Thành lập tức nghiêm mặt lại, có chút bất mãn nói với tên mập: "Sao anh không báo trước cho chúng tôi biết có người tới?"

Tên mập hiểu ý, biện hộ: "Ai mà biết lần này hai người lại tốn nhiều thời gian như vậy!"

Hạ Manh rùng mình một cái, suýt nữa ngã xuống đất, sau đó cô ta nghiến răng đẩy Giang Thành ra, nghĩ được một chút, nên cơ thể cô ta cũng đã khôi phục không ít.

Một vài ánh mắt tinh tế qua lại giữa hai người, đặc biệt là Giang Thành, người đang vô thức chỉnh lại quần áo và thắt lưng.

Giây tiếp theo, cổ họng Vưu Kỳ cuộn lên dữ dội.

"Mọi người … mọi người đột nhiên tới đây có chuyện gì vậy?" Giang Thành hai má đỏ bừng, thở hổn hển nói.

Ánh mắt An Hiên dừng lại trên người hắn hai giây, sau đó nói: “Bức tranh lại có thay đổi, muốn mời các anh cùng qua xem.”

Phải đến khi đứng trước bức tranh, mọi người mới nhận ra sự thay đổi đó lớn lao đến nhường nào, hoặc là nói cụ thể ra làm sao.

Nữ nhân trong bức tranh gần như đã quay cả người lại, bối cảnh ngoài căn lầu gác trước đó, còn có thêm một vầng trăng tròn màu máu, vòng tròn trên gác mái cũng lộ ra hình dạng thật của nó.

Quả đúng là một cái trống.

Giống hệt như cái mà bọn họ đã nhìn thấy trên lầu gác.

“Anh Hách.” An Hiên đột nhiên nhìn Giang Thành, dùng mắt chỉ vào một chỗ nào đó trong bức tranh, sau đó nói: “Cái trống này … anh có nhìn ra điều gì bất thường không?”

Chiếc trống này được vẽ vô cùng chân thực, giống như là được chụp bằng máy ảnh vậy, từng chi tiết đều được khôi phục gần như hoàn hảo.

Cảm nhận kết cấu của mặt trống, cùng với cảm giác lốm đốm trên thân trống, thật khó tưởng tượng, đây là cảm giác mà một bức tranh có thể mang đến, quan trọng nhất là nó sinh động giống như thật!

Giống như linh hồn đều đã được hết vào trong đó vậy.

Hầu hết khuôn mặt lộ ra của nữ nhân trong bức tranh là đang mỉm cười, một đôi mắt sáng gần như có thể đoạt lấy hồn phách, nhìn lâu rồi, nữ nhân trong tranh dường như có thể nhảy ra ngoài vậy, giai điệu bước chân uyển chuyển rung động.

Có một hình xăm màu sáng lộ ra ở phía bên dưới gáy một chút.

Sở dĩ nói đó là hình xăm, cũng chỉ là cái nhìn đầu tiên của bọn họ, đó cũng có thể là vết bớt hoặc một dấu hiệu đặc biệt nào đó.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, điều quan trọng là, ở vị trí gần mép trống, cũng có một dấu vết giống hệt vết trên lưng nữ nhân trong tranh.

Sau khi nhận thấy điều này, tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Thực ra khi còn ở lầu gác, Giang Thành đã đại khái đoán được lai lịch của chiếc trống này rồi.

Trống da người.

Phần mặt trống của chiếc trống này được bọc bằng da người, rất hiển nhiên, đó chính là nữ nhân đáng thương trong tranh, điều này cũng giải thích cho việc tại sao cuối cùng tất cả những người bị quỷ giết đều bị lột da.

Đây là sự trả thù của quỷ.

“Trống A Tỷ.” Trần Cường nhìn chằm chằm vào bức tranh, trầm giọng nói.

Chương 312: Nỗi lòng

Tả Tinh nghiêng đầu nhìn chằm chằm Trần Cường, trong mắt lóe lên thứ gì đó: "Trống A Tỷ?"

"Ừm." Sự chú ý của Trần Cường vẫn tập trung vào trên bức tranh như cũ, dường như không để ý tới ánh mắt của Tả Tinh: "Người ta đồn rằng ở Tây Tạng có một phong tục rất tàn khốc, vì để chơi được ra giai điệu thuần khiết nhất để tỏ lòng thành kính với Trường Sinh Thiên, bọn họ lựa chọn hiến tế thiếu nữ thuần khiết nhất, lột da của bọn họ, dùng da của bọn họ để căng thành trống, nên được gọi là trống A Tỷ". (Trường Sinh Thiên: "trời xanh".)

"Người ta nói rằng chiếc trống được làm theo cách này có âm thanh rất thanh tao, có tác dụng thần kỳ trong việc giao tiếp âm dương. Mỗi khi có sự kiện lớn, đều sẽ mang trống A Tỷ ra diễn tấu, Trường Sinh Thiên sẽ nghe thấy lời khẩn cầu của bọn họ."

"Hơn nữa nghe nói người được lựa chọn đều là tự nguyện, điều này đối với bọn họ, còn có bộ tộc, đều là một vinh dự lớn. Ở Tây Tạng, chỉ những nữ nhân thánh thiện nhất mới xứng để làm trống. Trong suy nghĩ của những người đó, chết không đáng sợ, nó giống như sự ra đời của sự sống mới, sự trở về với đại thiên nhiên".

"Là một phần của luân hồi, sinh và tử đều là bình đẳng, chỉ có hạnh phúc cát tường mới là quan trọng nhất." Trần Cường nói: "Có lẽ trong mắt bọn họ, chuyện này không phải là tàn nhẫn."

Sau khi nói xong, Trần Cường ngập ngừng nói thêm một câu: "Đương nhiên, trước khi nhìn thấy chiếc trống này, tôi còn tưởng rằng đây chỉ là một truyền thuyết."

Vừa dứt lời, một giọng nói cực kì chói tai vang lên: "Cức chó! chỉ có da của nữ nhân thánh thiện nhất mới xứng để làm trống, đó đều là chiêu trò của những kẻ quyền quý dùng để lừa gạt người bình thường, chẳng qua chỉ là để tìm ra điểm khởi đầu đạo đức cho những sở thích đồi trụy của bọn họ thôi, chẳng khác nào kiểu thay trời hành đạo như của bọn thổ phỉ trong rừng thời cổ đại đã dựng lên cả."

"Sao tôi chưa từng nghe nói đến có người quyền quý nào giao con gái mình ra để lột da, kéo căng làm trống?" Giang Thành khinh thường nói: "Chẳng lẽ con gái của bọn họ không trong sạch sao?"

Trần Cường ngây người ra, ý của anh ta cũng không phải như vậy, chỉ là nói ra một ít ghi chép sự thật mà thôi, không biết chỗ nào đã làm động đến dây thần kinh của đối phương.

Nhưng Trần Cường không lựa chọn biện luận cùng với Giang Thành, mà ngược lại khẽ gật đầu với đối phương, vô cùng ôn hòa nói một câu: "Đã nhận chỉ giáo."

"Hừ." Giang Thành không khách khí hừ một tiếng.

Hạ Manh cảm thấy phiền chết đi được với hắn, hận không thể lát nữa là kết thúc nhiệm vụ, sau đó treo ngược hắn trong sân làm vật cát tường, phỉ! sai bảo như trâu bò.

"Những tên khốn nạn này vậy mà lại lột da của cô ấy …" Tên mập nhìn bức tranh, chỉ nghĩ đến thôi cũng không thể tin được, đồng thời với cảm giác lạnh lẽo sau lưng truyền đến, còn có sự tức giận ẩn sâu trong lồng ngực.

"Không chỉ là lột da thôi." Trần Cường lại nói, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân trong tranh cũng có chút cảm xúc kỳ lạ:

“Trong truyền thuyết ghi chép lại là lột sống, để linh tính của trống có thể được bảo tồn ở mức độ lớn nhất.”

Trần Cường dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng sau khi liếc nhìn những người khác, lại không nói nữa.

Sau khi thảo luận về vấn đề bức tranh xong, cuộc thảo luận tiếp theo của mọi người chủ yếu tập trung vào trống A Tủy và Hoàng lão gia.

Đúng, là Hoàng lão gia.

An Hiên không biết bằng cách nào đã phát hiện ra Hoàng thiếu gia chính là Hoàng lão gia đóng giả, theo lời anh ta, manh mối là được tìm thấy trên thuyền vào đêm qua.

Nhưng cụ thể là gì thì anh ta lại không nói rõ.

Vưu Kỳ trông có vẻ rất tò mò, nhưng không có ai ủng hộ anh ta, cho nên cũng không gây ra được sóng gió gì.

Trần Cường kể từ sau khi nói ra những chuyện ban nãy xong, đã trầm mặc một hồi, cũng không rõ là có phải đã nghĩ tới điều gì rồi hay không.

Bởi vì nhiệm vụ đã đến giai đoạn này, trong lòng mỗi người đều có kế hoạch của riêng mình, cho nên nếu muốn trù tính chung rồi sắp xếp mọi người, đã không còn thực tế nữa.

Cuối cùng, mặc kệ An Hiên có nói thế nào, mọi người cũng chỉ là ngoài mặt không phản bác mà thôi.

Suy cho cùng, những người còn sống sót chẳng ai ngu ngốc, kết cục của Thang Thi Nhu như thế nào, mọi người đều thấy rõ ràng.

An Hiên xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ nói: “Nếu đã như vậy, thế mọi người tự do hành động đi, nhưng tôi khuyến nghị, cố gắng tránh xa những khu vực mà người của Hoàng phủ thường xuyên hoạt động.”

Dừng một chút, anh ta nói tiếp: "Nếu như có hứng thú với trống, cũng tuyệt đối không được hành động một mình, chiếc gương đồng trên tầng hai lầu gác có thể chiếu được ra quỷ, phải lưu tâm một chút, tuyệt đối không được chạm vào mặt trống đó, nếu không quỷ sẽ xuất hiện."

Đây đều là những bài học rút ra từ máu.

Kỳ thực nếu suy nghĩ kỹ thì cái chết của Sư Liêu Trí cũng không phải oan uổng, dù sao thì cũng là do anh ta đã vô tình chạm vào chiếc trống gây ra tiếng vang.

Tai họa là do chính anh ta gây ra, Giang Thành và An Hiên cùng lắm thì coi là thấy chết mà không cứu, nhưng đây là trong ác mộng, đừng nói là thấy chết không cứu, cho dù là người thừa nước đục thả câu còn ít hay sao.

Tóm lại cho dù thế nào đi nữa, trông hai người này đều không ai cảm thấy mình nợ Sư Liêu Trí.

"Bác sĩ." Đi trên con đường trải sỏi, tên mập không khỏi cảm thấy chân mình có chút tê dại, cau mày nói: "Chúng ta đến đây làm gì thế?"

Nơi đây vô cùng hoang vắng, hầu hết những ngôi nhà xung quanh đều rất đổ nát, như thể đã bị bỏ hoang từ lâu.

Trông thế nào cũng không giống như có manh mối ẩn giấu.

Đúng là có rất ít người xung quanh.

"Đợi người."

Giang Thành cảm thấy có vẻ như cũng sắp đến thời điểm, nên tìm một chỗ dễ nhìn ngồi xuống, tựa lưng vào một gốc cây có hình dáng kỳ lạ, dưới gốc gây cực kì râm mát.

Tên mập đi tới bên cạnh hắn, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng động ở gần một bức tường, sau đó một cái đầu

nhỏ từ bên kia bức tường thò ra, sau khi nhìn thấy tên mập, cái đầu liền lắc lắc.

"Là cậu!" Tên mập lộ ra vẻ mặt vui mừng, liên tục vẫy tay gọi: "Mau tới đây!" Anh ta lấy ra mấy cái màn thầu luôn có sẵn trong người, vẫy vẫy về phía tiểu ăn xin.

Đây là bữa sáng của tên mập, nhưng anh ta không ăn, muốn để lại cho tiểu ăn xin, dù sao đối phương cũng nguyện ý cứu mình một mạng, chỉ trách mình không nhìn ra huyền cơ bên trong.

Tiểu ăn xin trèo lên tường, nhưng lại không nhảy xuống, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Giang Thành.

"Tiểu huynh đệ, anh ấy cũng là người tốt." Tên mập giải thích: "Một người đặc biệt tốt, cậu bây giờ còn có thể nhìn thấy tôi, cũng là nhờ có anh ấy."

Có lẽ lời giải thích của tên mập đã có tác dụng, tiểu ăn xin từ trên tường nhảy xuống, nhưng vẫn đi vòng qua Giang Thành, đi tới trước mặt tên mập, cũng không khách khí với anh ta, cầm lấy màn thầu nhét vào trong miệng.

"Cậu ăn chậm thôi." Tên mập cười nói: "Đừng để bị nghẹn, buổi trưa nếu có rau thịt gì, tôi cũng sẽ để dành cho cậu, muộn chút thì nhớ tới lấy." Anh ta dừng lại, có vẻ như nghĩ đến điều gì đó rồi nhắc nhở: "Lúc đến, hãy cẩn thận một chút."

Dường như đứng ăn như vậy khá mệt, tiểu ăn xin ngồi luôn xuống đối diện với tên mập, tên mập thì chỉ ngồi xổm trên mặt đất, mỉm cười nhìn cậu ta.

Một lúc sau, Giang Thành tựa hồ ý thức được điều gì, đột nhiên "Hả?" một tiếng.

Gần như theo phản xạ có điều kiện, Giang Thành lập tức đi tới trước mặt tiểu ăn xin: "Bác sĩ." Tên mập bảo vệ tiểu ăn xin

phía sau, vội vàng nói: “Anh đã hứa với tôi không bắt cậu ấy mà.”

Giang Thành không thèm để ý tới anh ta, chỉ vào eo của tiểu ăn xin nói: “Cái túi gấm trên người cậu đâu?”

Tên mập ngây ra, sau đó quay đầu nhìn về phía tiểu ăn xin phía sau, còn chưa kịp nói chuyện, tiểu ăn xin đã lộ ra vẻ phẫn nộ, sau đó bẻ một cành cây bắt đầu vẽ trên mặt đất.

Dần dần, hình dáng của một người hiện ra, tên mập nhìn càng ngày càng thấy quen, cho đến cuối cùng, đồng tử mở to, lớn tiếng nói: “An Hiên?”

Chương 313: Vậy thì tôi không biết rồi

An Hiên.

Người mà tiểu ăn xin vẽ chính là An Hiên.

Sau khi ném cành cây trên tay đi, tiểu ăn xin tức giận xắn tay áo lên, trên người còn có vài vết bầm tím.

Bây giờ tình hình đã tương đối rõ ràng rồi, An Hiên khong biết đã dùng cách nào đó bắt được tiểu ăn xin, không những cướp mất cái túi tấm trên thắt lưng, lại còn đánh cho cậu một trận.

Giang Thành lập tức nhớ lại lần đầu tiên gặp tiểu ăn xin, An Hiên giả vờ bất cẩn thả tiểu ăn xin đi, lúc đó anh ta nhất định đã có ý đồ đối với tiểu ăn xin này, chẳng qua là lúc đó có quá nhiều người, nên không tiện ra tay mà thôi.

Vào đêm khi tiểu ăn xin đến đưa tin, dưới ánh trăng, Giang Thành thoáng nhìn thấy chiếc túi gấm trên thắt lưng của cậu, chiếc túi gấm này giống hệt chiếc túi gấm trên người của nữ nhân trong tranh.

Tam canh cổ hưởng, chu hành nguyệt thượng, bán phó tố nang, khả giải sầu trường.

Tố nang trong nửa vế của câu sau, chắc là ở đây rồi.

“Bác sĩ.” Tên mập suy nghĩ một chút, có hơi lo lắng nói: “Cái tên An Hiên kia trông có vẻ không dễ đối phó, chỉ sợ việc lấy lại túi gấm cũng không dễ dàng gì.”

Nghe thấy tên mập nói, tiểu ăn xin đột nhiên sắc mặt thay đổi, ngẩng đầu lên, nheo mắt lại, liên tục vẫy tay với tên mập.

Tên mập nghi hoặc nhìn cậu ta, không hiểu tại sao tiểu ăn xin này …

Sau đó tiểu ăn xin làm ra rất nhiều động tác tay với tên mập, đáng tiếc cậu ta không nói được, tên mập nhìn đến đau cả mắt nhưng vẫn không hiểu.

Cuối cùng, tiểu ăn xin dường như cũng không biết phải làm thế nào nữa.

"Ý của cậu là người đó cướp mất cái túi gấm kia cũng không có vấn đề gì." Giang Thành nhìn cậu ta nói: "Bởi vì cái túi gấm đó vốn dĩ là đồ giả, cái thật … vẫn còn ở trên người cậu?"

Tiểu ăn xin khựng lại một lát, sau đó dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Giang Thành, lấy tay che đi phần dưới ngực của mình, chậm rãi lùi lại.

Tên mập dường như đột nhiên phản ứng lại, vội vàng vẫy tay với tiểu ăn xin nói: "Tiểu huynh đệ, anh ấy là người tốt, tốt hơn tôi rất nhiều, có chuyện gì cậu nói với anh ấy, cũng giống như nói với tôi vậy."

Lo lắng tiểu ăn xin không hiểu, tên mập kéo Giang Thành tới, hai tay đặt lên vai Giang Thành, ôm chặt lấy hắn, hành động rất thân mật, giống như muốn chụp ảnh.

"Cậu xem." Tên mập nói: "Chúng ta có quan hệ rất tốt, tôi trước giờ vẫn luôn coi anh ấy như em trai mình vậy."

Giang Thành lông mày nhảy dựng lên.

Xem ra thao tác này của tên mập cuối cùng cũng có tác dụng, tiểu ăn xin nhìn Giang Thành một lúc, sau đó nhìn tên

mập, rồi bất đắc dĩ gật đầu, vẻ mặt như muốn nói, ta chỉ là vì nể mặt đến tên mập nên mới để ý đến ngươi thôi.

Một lúc lâu sau, tiểu ăn xin mới từ từ lấy ra một vật nhỏ từ trong lòng.

Lúc bọn họ nhìn rõ vật này, ánh mắt Giang Thành và tên mập đều thay đổi.

Đó là một chiếc túi gấm đã bị rách.

Màu sắc giống hệt như trong bức tranh.

Nhưng chiếc túi gấm này hình như đã bị lực rất lớn xé toạc nên chỉ còn lại một nửa, trên đó hình như có thêu chữ gì đó.

Đây chính là bán phó tố nang sao (ý là một nửa cái túi gấm) …

Sau khi nhận ra Giang Thành đang nhìn chằm chằm vào túi gấm trong tay mình, tiểu ăn xin vô thức thu nó lại.

Giang Thành vội vàng chọc vào mông tên mập

Tên mập lập tức hiểu ra, nói với tiểu ăn xin: "Cái túi gấm này tại sao chỉ còn lại một nửa, nửa còn lại là …"

Đối với tên mập, tiểu ăn xin biểu hiện ra vô cùng nhiệt tình, cậu ta không ngừng dùng tay ra hiệu với tên mập, dần dần, đôi mắt của tiểu ăn xin đỏ hoe, trông rất ủy khuất.

"Ý cậu là một nửa còn lại đã bị người này cướp đi." Giang Thành chỉ vào bức chân dung của An Hiên trên mặt đất và nói: "Anh ta và một người phụ nữ đã bắt được cậu, sau đó trong lúc tranh giành đã làm rách cái túi gấm của cậu, rồi bọn họ đã lấy đi mất một nửa kia."

Tiểu ăn xin liên tục gật đầu.

Tên mập bối rối không hiểu sao bác sĩ có thể đoán ra nhiều thông tin như vậy từ động tác của tiểu ăn xin, chẳng lẽ là …

tên mập trợn trừng mắt.

Đây chính là sự ăn ý giữa cô nhi và cô nhi trong lời đồn sao?

Bọn họ có một hệ thống giao tiếp của riêng mình, người bình thường không thể hiểu được?

“Tôi biết thỉnh cầu của cậu rồi.” Đối mặt với đôi mắt đỏ bừng của tiểu ăn xin, Giang Thành rất trịnh trọng gật đầu nói: “Tôi có thể giúp cậu, nhưng tôi cần túi gấm trên tay cậu.” Giang Thành nói: “Cái này rất quan trọng.”

Tiểu ăn xin nuốt nước miếng, lộ ra vẻ mặt rất chần chừ do dự.

Giang Thành nhìn thoáng qua tên mập đang ngơ ngác nhìn mình, sau đó quay đầu chỉ vào tên mập nói với tiểu ăn xin: “Vừa rồi cậu cũng đã nhìn thấy rồi, anh mập này và tôi có quan hệ rất tốt, tôi vẫn luôn …” Giang Thành nghẹn lại ở cổ họng, đột nhiên nói: “Tôi vẫn luôn coi anh ấy như con trai ruột của mình!”

Tên mập: “???”

Dường như ba chữ “con trai ruột” đã chạm được đến nỗi lòng của tiểu ăn xin, sau khi nhìn tên mập rồi nhìn Giang Thành, tiểu ăn xin mới giao nửa cái túi gấm còn lại vào tay tên mập.

Cái túi gấm này dường như có ý nghĩa rất lớn đối với cậu, hai tay cậu nắm chặt nó, cuối cùng quyết tâm lắm mới buông ra.

Lại lưu luyến không nỡ nhìn cái túi gấm trong tay tên mập một lúc, tiểu ăn xin mới trèo tường rời đi.

“Bác sĩ.” Đi trên con đường rải sỏi, tên mập tò mò hỏi: “Tiểu ăn xin này rút cuộc là người như thế nào? Tại sao trong

tay cậu ấy lại có túi gấm của nữ quỷ?”

“Hơn nữa … hơn nữa cậu ấy còn biết nhiều bí mật như vậy.” Tên mập nói tiếp: “Chắc là cậu ấy đã ở đây rất lâu rồi.”

Một lúc sau, giọng nói của Giang Thành vang lên, câu đầu tiên đã khiến cho tên mập dừng chân lại: “Cậu ấy không phải ăn xin, chắc hẳn là nha hoàn theo sát bên cạnh của nữ quỷ.”

“Nha hoàn?”

“Phải.” Giang Thành gật đầu: “Cậu ấy là nữ, tôi nghĩ là bởi vì sau khi nữ quỷ chết, không còn ai quan tâm đến cô bé nữa cho nên mới biến thành bộ dạng này.”

“Quần áo trên cô bé tuy rằng bẩn thỉu, nhưng chất liệu lại khá tốt, không phải là người hầu tầm thường. Hơn nữa anh có để ý tới những bức tranh mà cô bé vẽ không?” Giang Thành tiếp tục: “Tuy rằng nhìn thì đơn giản, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra được điều gì đó, còn có chữ Hoàng kia, cách viết thoải mái và có chừng mực, người ăn xin bình thường làm gì có thời gian để học những thứ này.”

“Còn một điểm nữa là, cô bé không hề sợ quỷ.” Giang Thành nói với giọng điệu nghiêm túc hơn: “Cô bé lại dám đến bên hồ xem kịch một mình vào đêm khuya.”

“Hãy nghĩ đến tuổi tác của cô bé, mức độ quen thuộc đối với nơi này, và việc cô có chiếc túi gấm mà nữ quỷ trong tranh mang theo bên mình.” Nhìn vào một nửa chiếc túi gấm trong tay, Giang Thành nói: “Cô bé hẳn là có quan hệ rất thân mật với nữ quỷ, có khả năng cao chính là nha hoàn đi theo bên người của nữ quỷ khi còn sống.”

Tên mập nghe đến ngây cả người ra, nhưng anh ta vẫn nghĩ theo mạch tư duy của bác sĩ, tổng hợp lại tất cả các thông tin như một cô bé tầm 13 14 tuổi, không sợ quỷ, quen thuộc với

địa hình ở đây, biết rất nhiều bí mật về nữ quỷ … , suy đoán của bác sĩ đã không còn quá đột ngột nữa.

Nào chỉ có không đột ngột, mà còn cực kì hợp lý.

"Vậy nên …" Tên mập kích động nói: "Nửa gói trong mật mã… là cái này sao?" Hắn nhìn chằm chằm cái túi trong tay bác sĩ, nuốt nước bọt nói: "Đúng vậy. Với nửa viên này , chúng ta có thể giải quyết được sự nhầm lẫn hiện tại của mình."

"Chắc là vậy rồi."

"Không đúng a, bác sĩ." Tên mập nghi ngờ nói: "Vậy một nửa cái túi gấm mà đám người An Hiên cướp đi thì là thế nào?"

Nghe vậy, Giang Thành bật cười: "Vậy thì tôi không biết rồi."

Chương 314: Tiểu Uyển

Tên mập: "…"

"Bác sĩ." Tên mập hỏi: "Bước tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Giang Thành cầm nửa chiếc túi gấm có thêu mấy chữ ở một bên, nhìn chằm chằm một lúc, rồi như đang lẩm bẩm: "Mỹ Tiên viện, Tiểu Uyển."

Tên mập liếm môi, vẻ mặt mong đợi nói: "Bác sĩ, sao tôi nghe cái tên Mỹ Tiên viện này không được đứng đắn nghiêm túc cho lắm nhỉ?"

"Cũng còn phải xem là ai đến." Giang Thành cất túi gấm đi: "Người nghiêm túc đến nhiều rồi thì cũng thành nghiêm túc thôi."

Ngay khi nhìn thấy mấy chữ "Mỹ Tiên viện", tên mập vô thức liên tưởng nó với kỹ viện, nhưng xét theo phản ứng của bác sĩ, chắc là anh ta đã đoán đúng rồi.

Bọn họ lựa chọn một con đường vắng dẫn đến tường trong sân, rồi lần lượt trèo ra ngoài, tên mập không ngừng hỏi bác sĩ rời đi như thế này có nguy hiểm không, nếu như lát nữa người phụ nữ trung niên đến tìm thì …

"Nếu như anh sợ, thì về trước đi." Giang Thành đi vào trong một con ngõ vắng người, rất tự nhiên nói.

Tên mập đi theo bác sĩ liên tục lắc đầu: "Bác sĩ, anh biết tôi mà, ý tôi không phải vậy." Anh ta giải thích: "Ý tôi là trước khi đi có nên thông báo cho Hạ Manh một tiếng hay không, như vậy người phụ nữ trung niên có đến, cô ta cũng có thể giúp chúng ta đối phó một chút."

Nghe vậy, Giang Thành dừng bước, quay người nhìn chằm chằm tên mập bên cạnh.

Nhìn đến mức khiến tên mập cảm thấy sợ hãi.

Một lúc sau, không cần Giang Thành nhắc nhở, tên mập tự mình đã nghĩ ra.

Dựa vào quan hệ giữa bác sĩ và Hạ Manh, đoán chừng nếu như đối phương biết bác sĩ lén lẻn ra ngoài để tìm manh mối, thì sẽ lập tức đến gặp người phụ nữ trung niên và Chu quản gia để mách lẻo.

Cuối cùng cũng đi ra khỏi con ngõ, tên mập trước đó còn lo lắng bộ hí phục của bọn họ quá nổi bật, nhưng đến khi đi trên đường, anh ta mới phát hiện ra hoàn toàn không có người chú ý tới bọn họ.

Sau khi hỏi thăm vài người trên đường đi, bọn họ nhanh chóng tìm thấy tòa nhà sang trọng này.

Nó nằm ở một góc phố, thậm chí còn chưa cần đến gần, đã ngửi thấy một mùi tao nhã trộn lẫn với son phấn má hồng.

Tên mập đi vào với thái độ mở mang đầu óc, nhưng Giang Thành thì không, tên mập cảm thấy như hắn tới đây là để học hỏi kinh nghiệm.

Tầng một của Mỹ Tiên viện không khác nhiều so với một rạp hát bình thường, đối diện là một sân khấu làm bằng gỗ, có lẽ không phải giờ cao điểm nên khán giả không có nhiều.

Màn biểu diễn i i a a trên sân khấu cũng không mấy hấp dẫn, những người ở phía dưới vừa trò chuyện vừa uống rượu, khá tự tại thoải mái.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn bốn xung quanh, trong mắt không giấu được sự thất vọng: “Đây là kỹ viện sao? Đơn giản quá rồi thì phải, còn không bằng KTV trước cửa khu nhà nhỏ chỗ tôi.”

Sau khi kéo tên mập đến một chỗ không có ai, Giang Thành nói: “Kỹ viện cũng không phải chỉ có những thiếu nữ sẩy chân chờ đợi giải cứu, ở đây còn có phân cấp bậc.”

“Những người ở cấp bậc cao hơn một chút thì đa tài đa nghệ, cầm kì thi họa đều hiểu, nói chuyện tán gẫu với quan khách, mang lại cho bọn họ cảm giác như đang ở nhà.”

“Bọn họ sẽ không dễ dãi như anh đang nghĩ đâu, nếu không sẽ là tự hạ thấp mình.” Giang Thành mặt mày hớn hở nói: “Chỉ có những cô gái ở cấp bậc thấp, xuất thân khốn khổ, mới như vậy.” Hắn dừng lại, chỉ về phía cầu thang nói: ” Hơn nữa không phải ở đây, bọn họ thường ở trên tầng.”

Tên mập liếc nhìn lên tầng, lo lắng nói: “Bác sĩ, vậy chúng ta mau lên thôi, tranh thủ thời gian, chúng ta cứu được ai thì cứu, cũng coi như không uổng công đến đây.”

Giang Thành thở dài: “Anh mang theo tiền không?”

“Chúng ta tới cứu bọn họ mà.” Tên mập chính nghĩa nói: “Cần gì phải tiền?!”

“Lên tầng!”

“Bác sĩ.” Tên mập vừa đi vừa cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh: “Anh nói cái tên Tiểu Uyển có khi nào chính là tên của nữ quỷ không, trước đây cô ta chính là … ở đây?”

“Chắc là vậy.” Giang Thành giải thích: “Cũng chính là bởi vì thân phận này của mình, cho nên Hoàng thiếu gia mới không thể thông qua bà mối để cưới gả, chỉ có thể tranh thủ lúc đêm tối, bí mật dùng kiệu cưới vào trong phủ.”

Điều này cũng tương ứng với màn kịch thành thân vào đêm khuya trước đó.

Giang Thành đột nhiên dừng lại trước một cánh cửa trông có vẻ không tầm thường, tên mập nhìn theo, thấy một tấm

bảng gỗ khảm cạnh cửa có viết hai chữ Tiểu Uyển.

Quả nhiên là ở đây …

Ngay lúc Giang Thành đang định mở cửa đi vào thì bên trong đột nhiên truyền đến âm thanh, đó là tiếng đàn.

"Có người!" Tên mập giật mình.

Giang Thành không do dự nữa, dặn dò tên mập canh chừng gần đó, rồi một mình chui vào bên trong.

Không gian căn phòng rất lớn, được trang trí cực kì trang nhã, trên tường treo những nhạc cụ như đàn cầm, đàn tỳ bà… , một ván cờ tàn được đặt trên một chiếc bàn gỗ sơn mài thấp.

Các quân cờ trong tàn cuộc tinh xảo đặc sắc, chiếc bình sứ gần đó cũng không phải là món đồ bình thường.

Không cần nói cũng biết địa vị của nữ nhân tên Tiểu Uyển trong căn phòng này.

Giang Thành đoán chắc cũng phải như mình, thuộc hàng top đầu.

Theo tiếng đàn chậm rãi bước vào trong, cho đến khi nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp sau tấm rèm, nữ tử đang nghiêng mặt về phía hắn, cúi đầu chơi đàn, tiếng đàn du dương trầm bổng, một chiếc khăn choàng lông cáo màu trắng được khoác lên trên người, buộc quanh vai nữ tử.

Bây giờ đại khái khoảng đầu thu, thời tiết chỉ có thể nói là mát mẻ, nhưng nữ tử ở trong căn phòng phải ăn mặc như vậy, có thể tưởng tượng được ra thân thể nữ tử này yếu ớt đến mức nào.

Giang Thành hắng giọng: "Tiểu Uyển cô nương?"

Tiếng đàn chợt dừng lại, nữ nhân lập tức quay người lại, vừa nhìn thấy Giang Thành, sắc mặt thay đổi: "Anh là ai, làm

sao vào được đây?"

"Xem ra cô mới là Tiểu Uyển." Giang Thành vừa đi đến gần, vừa lấy túi gấm ra và nói: "Làm phiền cô hãy giải đáp giúp tôi về cái này, bên trên tại sao lại có tên của cô?"

"Anh đừng tới đây!" Cô gái tên Tiểu Uyển sợ đến mức giọng nói cũng thay đổi: "Nếu anh còn đi tới, tôi sẽ gọi người đấy!"

"Cô cứ hét lên đi." Giang Thành đi đến vị trí cách rèm hai mét, ngồi xuống, rót cho mình một tách trà, nhàn nhã nói: "Nhưng tôi khuyên cô nên suy nghĩ một chút, lát nữa có người xông vào đây, tôi sẽ nói như thế nào?"

Giang Thành nở nụ cười cực kì vô lại: "Tôi sẽ nói là do cô đã quyến rũ tôi trước, lợi dụng không có người hẹn tôi tới đây gặp riêng, chuyện tằng tịu của hai chúng ta cũng không phải ngày một ngày hai nữa." Hắn dừng lại một chút, rồi làm ra bộ dạng hung ác và đe dọa: "Đập nát hoàn toàn bảng hiệu của cô."

Tiểu Uyển tức giận nói: "Anh cho rằng tôi chưa từng gặp qua những tên lưu manh vô lại như anh sao?"

Giang Thành tùy ý cầm một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa nói: "Vô lại có thể cô đã từng gặp qua, nhưng tôi cam đoan, loại như tôi, nhất định là cô chưa từng gặp qua đâu."

"Tôi không chỉ tham lam thân thể của cô, còn tham lam trái tim của cô nữa!" Giang Thành vừa nói vừa chạm vào một quả lê khác trên đĩa trái cây.

Xuyên qua tấm màn, Tiểu Uyển dần dần nhìn thấy bộ dạng của tên vô lại này, một lúc sau, cô gái còn ít tuổi này lắc đầu nói: "Tôi không tin công tử là loại người như vậy."

Giang Thành chỉ chỉ vào túi gấm đặt trên bàn, cười hi hi nói: "Sao, muốn tôi cởi quần giúp cô nương vui vẻ à?"

“Công tử không phải loại người như vậy.” Tiểu Uyển kiên định nói.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một cái đầu to thò vào: “Bác sĩ, anh làm nhanh lên.” Tên mập lo lắng nói: “Bên ngoài có rất nhiều người đang đến …”

Ánh mắt của tên mập vô thức tập trung vào trên người Tiểu Uyển, sau đó bất giác liếm liếm môi.

Giây tiếp theo——

“Đừng như vậy!” Tiểu Uyển lập tức nhìn về phía Giang Thành, cầu xin nói: “Công tử muốn biết cái gì, cứ hỏi đi.”

Chương 315: Không quen

"Tsk." Giang Thành đầu tiên liếc nhìn Tiểu Uyển, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm tên mập một hồi từ trên xuống dưới, cảm thấy như đã khám phá ra một cách mới để khai mở cho tên mập.

"Công tử." Tiểu Uyển đột nhiên hỏi: "Túi gấm trong tay anh … từ đâu mà có?"

Lúc trước cô không để ý tới bởi vì bị tấm màn ngăn cách, lúc này vừa bước ra khỏi tấm màn, ánh mắt cô lập tức bị túi gấm thu hút, thậm chí còn không thèm để ý đến tên mập đang háo hức nhìn bên cạnh.

"Cô biết cái túi này sao?" Giang Thành hỏi ngược lại.

"Đương nhiên." Tiểu Uyển biểu hiện rất kích động: "Đây là lễ vật tân hôn mà tôi đã tặng cho Huyền Cơ tỷ tỷ, tỷ đã hứa với tôi sẽ luôn đeo nó bên người, làm sao … làm sao nó lại ở trong tay anh?"

Huyền Cơ …

Giang Thành nheo mắt lại, xem ra đây chính là tên của nữ quỷ rồi.

Nói cách khác, là nghệ danh của cô ta trong Mỹ Tiên viện này.

"Nhưng Huyền Cơ tỷ tỷ không phải đã chết rồi sao?" Tiểu Uyển cau mày hỏi: "Tại sao đồ của tỷ lại ở trên người công tử? Công tử … rút cuộc là ai?"

Tiểu Uyển lúc này đã thật sự sợ hãi, ánh mắt nhìn Giang Thành cũng thay đổi: "Anh là người của Hoàng lão gia phái

tới!" Cô ta tức giận nói: "Có phải không?!"

"Không phải." Giang Thành nhàn nhã đưa quả lê gọt vỏ qua, ngước mắt lên, rất bình tĩnh nói: "Đừng căng thẳng, có chuyện gì từ từ nói."

Nhìn vào mắt Giang Thành, Tiểu Uyển vậy mà đúng là đã dần dần bình tĩnh lại, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại đón lấy quả lê trong tay Giang Thành, ngồi xuống đối diện với hắn.

"Tôi tới đây là vì chuyện này, hy vọng có thể trả lại công bằng cho Huyền Cơ." Giang Thành vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cô nương cũng không muốn cô ấy chết một cách không minh bạch như vậy, đúng không?"

Tiểu Uyển gật đầu, một lúc lâu sau mới nói: "Tôi cũng cảm thấy cái chết của Huyền Cơ tỷ tỷ thật kì lạ, tỷ mới gả vào Hoàng phủ có mấy ngày, lúc rời đi sức khỏe cũng rất tốt, làm sao mà đột nhiên nhiễm bệnh chết?"

"Đừng nhanh như vậy, từ từ thôi." Giang Thành đưa tay ra, đặt lên trên đùi của Tiểu Uyển, vừa xoa xoa an ủi, vừa nghiêm túc nói: "Bắt đầu từ chuyện Hoàng thiếu gia và Huyền Cơ gặp nhau như thế nào."

Dần dần, theo lời kể của Tiểu Uyển, câu chuyện giữa Hoàng thiếu gia và nữ tử kỹ viện tên Huyền Cơ, bắt đầu từng chút một hé mở.

Đúng như bọn họ nghĩ, Hoàng thiếu gia thích xem hát hí khúc, mà Huyền Cơ nữ tử hàng đầu trong Mỹ Tiên viện được mệnh danh là tuyệt kỹ nổi bật nhất cả về mảng này.

Còn vị tiểu cô nương Tiểu Uyển trước mặt bọn họ đây, cũng nổi tiếng không kém như Huyền Cơ.

Bằng cách này, Huyền Cơ đã lọt vào tầm nhìn của Hoàng thiếu gia.

Mà Hoàng thiếu gia tài tử phong lưu, tài nghệ vẽ tranh lại càng khiến người ta phải ngưỡng mộ hơn, lại rất bảo vệ Huyền Cơ.

Chẳng bao lâu, hai người đã đến với nhau giống như trong tiểu thuyết tài tử giai nhân.

Nhưng nhà họ Hoàng cũng được coi là một gia tộc lớn và có danh tiếng ở địa phương, làm sao bọn họ có thể chấp nhận một nữ tử kỹ viện, Hoàng lão gia đã rất tức giận khi biết chuyện này, thậm chí còn dọa cắt đứt quan hệ với Hoàng thiếu gia.

"Nhưng cuối cùng, Hoàng thiếu gia vẫn cưới Huyền Cơ tỷ tỷ vào trong phủ." Tiểu Uyển có chút ngưỡng mộ nói.

Nói đến đây, giọng điệu của cô đột nhiên dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ không tự nhiên: "Công tử cũng biết chúng ta rồi đấy." Cô nhéo ngón tay, nhỏ giọng nói: "Những nữ tử như chúng tôi khi xuất giá, chỉ có thể vào ban đêm, không có chiêng trống, cũng không có người tiễn, chỉ có mấy người bên phía phu gia đến, lặng lẽ ngồi kiệu nhỏ đi vào từ cửa hông, không ai dám nói gì."

"Chiếc túi gấm này chính là tôi đã tặng cho Huyền Cơ tỷ tỷ vào tối hôm đó. ." Tiểu Uyển nhớ lại: "Lúc đó Huyền Cơ tỷ tỷ còn mang theo một nha hoàn đã luôn ở bên cạnh tỷ ấy."

"Nha hoàn đó cũng thật đáng thương, là một cô nhi, Huyền Cơ tỷ tỷ lo lắng nếu mình đi rồi, một mình cô bé ở lại đây sẽ bị bắt nạt …"

"Bác sĩ thật lợi hại!" Tên mập hét lớn trong lòng.

"Vì vậy … cô nghi ngờ là Hoàng lão gia đã trở giò trong việc này sao?" Sự việc đại khái đã hiểu, Giang Thành đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy.” Tiểu Uyển hung hăng gật đầu: “Ngoại trừ ông ta ra còn ai vào đây nữa, chắc chắn là ông ta đã ra tay, chỉ đáng tiếc cho Hoàng thiếu gia.” Tiểu Uyển sau đó thở dài: “Nghe nói sau khi Huyền Cơ tỷ tỷ chết, thiếu gia cũng đã phát điên theo.”

“Hoàng thiếu gia có tình cảm thật sâu đậm với tiểu thư Huyền Cơ mà.” Giang Thành cảm khái nói.

“Quả vậy.” Tiểu Uyển gật đầu liên tục: “Hoàng thiếu gia còn từng vẽ một bức tranh cho Huyền Cơ tỷ tỷ, tỷ tỷ trong tranh đặc biệt xinh đẹp, tỷ tỷ trước khi xuất giá đã tặng bức tranh đó cho tôi, sau này khi xảy ra chuyện, người trong nhà tỷ tỷ có từng đến tìm tôi, tôi thấy bọn họ thật đáng thương nên đã đưa bức tranh cho họ”.

Người nhà của Huyền Cơ …

Giang Thành đột nhiên có chút hứng thú: “Bức tranh kia bị bọn họ đem đi rồi?”

“Đúng vậy, ông ấy là phụ thân của Huyền Cơ tỷ tỷ, trước đây thường lén lút đến thăm tỷ, nhưng tỷ tỷ hình như có chút phản kháng với người phụ thân này, cho nên rất ít khi gặp mặt ông ấy.”

“Người đó làm gì?”

“Nghe nói cũng là hát hí khúc.” Tiểu Uyển lộ ra thần sắc có chút kỳ quái: “Nhưng khác với chúng tôi, bọn họ … bọn họ là hát bạch hoạt, chính là loại kịch cho người chết, dùng cũng đều là người giấy ngựa giấy gì đó.”

Dường như sợ Giang Thành nghe không hiểu, Tiểu Uyển liền giải thích cặn kẽ hơn.

“Phụ thân của tỷ tỷ là chủ gánh hát, có một lần nghe tỷ tỷ kể lại chuyện đó trong lúc uống say, năm đó cũng là vì phụ

thân không lo làm ăn đàng hoàng, mới bán mình vào nơi như này, cho nên chưa bao giờ tha thứ cho ông ấy.”

“Quỷ kịch?” Giang Thành nheo mắt lại.

Nghe thấy từ quỷ, Tiểu Uyển vô thức có chút bài xích, nuốt khan nói: “Chắc là … chắc là cũng tương tự thế, người đó trông khá kỳ quái, vừa gầy vừa thấp, dung mạo cũng cổ quái, khuôn mặt rất dài, đôi mắt như có thể nhìn thấu lòng người, đứng cạnh ông ấy lạnh như đang ở trong hầm băng vậy.” Cô nói thêm.

Dường như đang nghĩ đến điều gì đó, Giang Thành xin giấy bút và bắt đầu vẽ lên đó.

“Là ông ấy sao?” Giang Thành cầm bức tranh lên, hỏi Tiểu Uyển.

Khoảnh khắc nhìn thấy bức tranh, Tiểu Uyển sửng sốt một chút, sau đó gật đầu liên tục: “Đúng, chính là ông ấy.” Cô ta nhìn Giang Thành với ánh mắt nghi ngờ và hỏi: “Công tử từng gặp qua ông ấy sao?”

“Gặp qua, nhưng không quen.”

Tiểu Uyển khẽ gật đầu: “Chẳng trách.”

Tên mập vươn cổ muốn đi tới nhìn xem bức tranh, nhưng chưa kịp tới gần, bức tranh đã bị Giang Thành cất đi.

“Cô có biết hiện tại phụ thân của Huyền Cơ đang ở đâu không?” Giang Thành hỏi.

Tiểu Uyển suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Những đoàn hát loại kịch này thường sống ở ngoại thành, nhưng … nhưng hai người có thể đến ngõ Chiêng Trống để xem thử, lần trước khi ông ấy đến, có nhắc tới nơi đó.”

“Cám ơn.” Giang Thành đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Công tử, xin chờ một chút.” Tiểu Uyển đứng dậy gọi Giang Thành, sau đó, trong ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tị của tên mập, Tiểu Uyển từ trong chiếc hộp gỗ tinh xảo lấy ra một tấm thẻ có buộc dây đỏ.

Cũng không biết tấm thẻ được làm từ chất liệu gì nhưng khi sờ vào tay vào, cảm giác rất thích.

Mặt trước có khắc một chữ “Uyển”.

“Công tử, xin hãy nhận lấy.” Tiểu Uyển nói: “Đây là thẻ của tôi, lần sau hai người có thể cầm theo thẻ này đến tìm tôi, như vậy sẽ tránh được rất nhiều phiền toái.”

“Huyền Cơ tỷ tỷ đối xử với tôi rất tốt, một khi sự việc có tiến triển, xin hãy nhất định nói cho tôi biết.” Cô ta nói rất chân thành.

Giang Thành nhận lấy tấm thẻ, đáp: “Nhất định.”

Sau khi rời khỏi Mỹ Tiên viện, tên mập không đợi được sáp đến gần, còn chưa kịp mở miệng đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Giang Thành, giọng điệu bình tĩnh khác thường nói: “Là Chu quản gia.”

Chương 316: Ngõ Chiêng Trống

"Là ông ta?!" Tên mập nghe được lời này sửng sốt một lát, sau đó da đầu lạnh buốt, trong lòng không ngừng dâng lên cơn ớn lạnh.

Chu quản gia chính là phụ thân của Huyền Cơ, kết hợp với những gì nghe được và thấy được ở trong Hoàng phủ, màn kịch quỷ khó tin kia, Hoàng lão gia điên điên khùng khùng … một ý tưởng đáng sợ dần dần xuất hiện.

Đây là một sự báo thù đã được lên kế hoạch kỹ lưỡng.

Là sự báo thù của một người phụ thân, đối với kẻ đã giết con gái mình.

"Bác sĩ." Tên mập vội vàng nói: "Sao anh lại nghĩ đến việc Chu quản gia có vấn đề?"

Thay vì bản thân câu trả lời, tên mập càng tò mò hơn về cách bác sĩ suy luận kết quả này dựa trên những manh mối hiện tại.

"Trước đó tôi đã từng tới phòng bếp của Hoàng phủ." Giang Thành đi dọc ven đường, cố gắng không thu hút sự chú ý của những người xung quanh: "Tôi đã nếm thử đồ ăn chuẩn bị xong trong phòng bếp, ngoại trừ đồ ăn chuẩn bị cho chúng ta ra, hương vị của những đồ ăn khác đều rất thanh đạm."

Dường như không có hy vọng đối với năng lực lý giải của tên mập, hắn tiếp tục giải thích: "Người hát kịch ăn uống đều tương đối thanh đạm, lâu dần theo thời gian, điều này đã trở thành thói quen khắc sâu vào xương cốt."

Tên mập kinh ngạc: “Vậy nên bác sĩ, anh sớm đã đoán được thân phận của bọn họ rồi sao?”

“Không có.” Giang Thành đáp: “Lúc đó tôi cũng chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi.”

“Bác sĩ.” Tên mập đi theo Giang Thành hỏi: “Chúng ta bây giờ nên quay về, hay là đến ngõ Chiêng Trống xem thử?”

“Đến ngõ Chiêng Trống.”

“Được.”

Khi đã thực sự đứng trước ngõ Chiêng Trống, tên mập không khỏi có chút kinh ngạc, ngõ Chiêng Trống nghe tên gọi thì chỉ là một con ngõ, nhưng sau khi đến nơi, anh ta phát hiện ra con ngõ này kéo dài về mọi hướng và ít nhất có hàng trăm ngôi nhà.

Nếu như tìm kiếm từng nhà một, có lẽ đến khi trời tối cũng không thể tìm được hết.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của tên mập, sau khi hỏi vài người bán hàng gần đó, một người bán hàng lom khom bị mù một mắt đang đẩy chiếc xe bán kẹo hồ lô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hai người là đang nói đến Trịnh chủ gánh hát à?”

“Ừm.” Ông ta chỉ vào ngã ba đường và nói: “Bọn họ sống trong ngôi nhà hình chữ C ở góc thứ hai, từ đây đi vào thì rẽ trái ở ngã tư đầu tiên, chính là trạch viện lớn nhất ấy.”

Theo sự chỉ dẫn của người bán hàng rong, hai người nhanh chóng tìm được trạch viện tương ứng, không biết có phải là hiệu ứng tâm lý hay không, nhưng vừa đứng ngoài cửa, tên mập đã cảm nhận được một cơn gió lạnh thổi qua người.

“Tìm một chỗ an toàn đợi tôi.” Giang Thành lấy ra một nửa túi gấm kia nhét vào trong ngực tên mập, nói: “Nếu như 10

phút nữa mà tôi không ra ngoài, anh hãy trở về gọi người đến."

"Bác sĩ, để tôi đi cùng anh, nếu có chuyện gì xảy ra còn có một người giúp anh." Tên mập xung phong nói.

Cuối cùng, Giang Thành cũng chấp nhận đề nghị của tên mập, hai người chọn một địa điểm vắng vẻ, trèo qua một bức tường đổ nát để đi vào.

Trong trạch viện rất yên tĩnh, dường như không có ai.

Tìm đến gian phòng lớn nhất, Giang Thành cẩn thận mở cửa ra, đó là một gian phòng tương tự như nhà kho, nhưng được người ta dùng ván gỗ chia thành mấy khu vực.

Giang Thành tìm được một cái bàn, trên đó có một ít giấy tờ vương vãi, đến gần mới thấy có bản phác thảo bản đồ.

Bản đồ được vẽ rất chi tiết, Giang Thành nhìn một hồi, thậm chí còn tìm được căn phòng nơi mình ở.

"Bác sĩ." Tên mập kinh ngạc nói: "Cái này giống như bản đồ của Hoàng phủ vậy." Anh ta chỉ vào một tòa nhà: "Anh có thấy cái này giống lầu gác nơi Hoàng thiếu gia ở không?"

Tất nhiên giống rồi.

Bởi vì chính là nó.

Những người này ở đây vẽ rất nhiều bản đồ trong nội bộ Hoàng Phủ, còn có những nơi đám người Giang Thành chưa từng đến, trên bản đồ chỗ đại diện cho hồ nước, bọn họ còn tìm thấy một vòng tròn vẽ bằng bút đỏ.

Tên mập chớp mắt hỏi: "Đây là gì?"

"Là bãi đất ở giữa hồ." Giang Thành đặt bản đồ trở về vị trí ban đầu.

Tên mập nghĩ ngợi một chút, lập tức nhận ra đây chính là nơi ban đêm Hoàng lão gia giả danh Hoàng thiếu gia hát hí khúc, trước đó bọn họ không hề biết, còn tưởng là quỷ bay trên mặt hồ.

Trong màn kịch cõng tân nương, Giang Thành đã từng đến đó nên hắn nhớ rất rõ.

Trong quá trình tìm kiếm sau đó, bọn họ tìm thấy một cánh cửa gỗ ở phía trong cùng của gian phòng, sau khi đẩy nó ra, ánh sáng lọt vào, cảnh tượng bên trong khủng khiếp đến mức tên mập dựng tóc gáy.

Chỉ nhìn thấy một dãy người giấy đang đứng cạnh tường.

Mặc áo giấy màu đỏ tươi, đội mũ dưa xanh, miệng người giấy mở ra một cách gọn gàng, khóe mắt nhếch lên cường điệu, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Điều đáng sợ hơn nữa là tất cả những hình người bằng giấy đều quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào cánh cửa, như thể chúng sẽ sống lại bất cứ lúc nào.

Nhìn sang chỗ khác, vẻ mặt Giang Thành không khỏi thay đổi, thực ra có một chiếc kiệu giấy làm bằng giấy trắng đậu ở gần cuối phòng.

Chiếc kiệu giấy nhợt nhạt, xung quanh có bốn người giấy đứng làm người khiêng kiệu.

Hai chiếc đèn lồng giấy trắng trơn được cầm trên tay của người giấy dẫn đầu.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng quỷ dị đến cùng cực.

“Những thứ này …” Tên mập trợn to hai mắt, cảm giác được không khí mình hít vào đều là khí lạnh: “Đây là đều những gì chúng ta đã thấy trước đây …”

Nói được một nửa, anh ta không thể tiếp tục được nữa, cảm thấy khung cảnh xung quanh thật quỷ dị, bất giác rùng mình một cái, dường như… dường như những hình người bằng giấy này đều là sống, đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Giang Thành đi về phía chiếc kiệu giấy, vừa mở rèm kiệu ra, trái tim tên mập chợt co giật mạnh mẽ.

Trên ghế kiệu còn có một người giấy đang ngồi.

Một tân nương giấy mặc trang phục màu đỏ và đội khăn trùm đầu.

Hai tay tân nương đang đặt lên đùi, phía dưới tựa hồ có vật gì đè xuống, nhưng nhìn từ góc độ của tên mập thì không rõ ràng.

Tên mập trong tiềm thức cảm thấy tân nương sớm muộn gì cũng sẽ sống lại.

Không có bất kì cơ sở nào, chỉ đơn thuần là trực giác của anh ta.

Nhưng may thay, cho đến khi bác sĩ lấy ra một chiếc hộp gỗ sơn đỏ tươi từ tay tân nương giấy, thì tân nương vẫn không hề cử động, cũng không biến thành mặt xanh nanh vàng hay ác quỷ với khuôn mặt đang thối rữa lao ra ngoài.

Mở hộp ra, bên trong là một cuốn sách nằm lặng lẽ.

Cuốn sách trông rất cũ và hơi ẩm, bìa đã mục nát một nửa, các trang bên trong đã ố vàng từ lâu, nhưng may mắn là chữ viết trên đó vẫn còn rõ ràng.

Tên mập vươn cổ đọc, cảm thấy cuốn sách này giống như một cuốn bí thư trong tiểu thuyết võ hiệp.

“Bác sĩ.” Nhìn Giang Thành chỉ nhìn chứ không lên tiếng, tên mập lo lắng, cổ họng cuộn lên cuộn xuống mấy lần mới

hỏi: “Bên trong … bên trong viết cái gì vậy?”

Hít một hơi thật sâu, Giang Thành nhìn về phía tên mập, trong ánh mắt lộ ra thứ mà đối phương không thể hiểu được, tên mập vô thức nuốt khan, không dám nói những lời tiếp theo nữa.

“Huyền Cơ quả thực là bị Hoàng lão gia giết chết.” Giang Thành nói: “Chu quản gia muốn lợi dụng hung thủ giết người Hoàng lão gia, còn có chúng ta, để … chiêu hồn cho nữ nhi của mình.”

Đôi mắt của đột nhiên mở to, tên mập thất thanh nói: “Chiêu hồn?”

Gật đầu, Giang Thành lật cuốn sách trong tay ra hiệu: “Cuốn sách này ghi lại một cách như vậy, thông qua một nghi lễ nào đó vào lúc nửa đêm, lợi dụng người giấy để tái hiện quá trình trở thành nạn nhân của người bị giết, là có thể chiêu hồn cho người đã khuất.”

Tên mập nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Nghi lễ … nghi lễ mà anh nói đến là …”

“Trống da người.” Giang Thành đáp.

Chương 317: Yến tiệc

“Đây chính là cảm giác cuối cùng của em à?” Nấp sau một tảng đá, An Hiên nhìn chằm chằm Tả Tinh trước mặt với vẻ rất nghiêm túc.

Đây là điểm liên lạc đã được thống nhất của bọn họ.

Hai người bỏ lại những người đồng đội tạm thời của mình, đến đây để gặp gỡ và trao đổi những thông tin mà họ có.

“Đúng vậy.” Tả Tinh nói rất nhanh, có vẻ rất kích động: “Em nghi ngờ là Trần Cường, anh ta chính là Đỏ Thẫm trà trộn vào trong ác mộng lần này!”

Dừng một chút, Tả Tinh bình tĩnh lại, nói với An Hiên: “Đêm qua hai người ở cùng nhau, anh nghĩ thế nào về anh ta?”

An Hiên vuốt cằm nhớ lại và nói: “Rất bình tĩnh, không hề tỏ ra hoảng sợ như lúc đầu, nếu như nói là người mới thì phẩm chất tâm lý và tiềm năng của anh ta rất tốt”.

“Không phải là rất tốt.” Tả Tinh thở hổn hển sửa lại: “Mà thật sự là đáng sợ!”

Dường như nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên khi vào ác mộng, Tả Tinh trong lòng đã vẽ ra một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm đối với chàng trai tên Trần Cường này.

Cô ta chắc chắn rằng chàng trai trẻ này chính là Đỏ Thẫm trà trộn vào trong nhiệm vụ lần này.

Nhìn chằm chằm vào thuộc hạ trên danh nghĩa trước mặt, An Hiên khẽ cau mày: “Em nhìn xem bộ dạng của mình bây giờ như thế nào đi.” Anh ta nói với giọng điệu nghiêm trọng

hơn: “Bất kể trước đây em đã gặp phải hay nhìn thấy gì, hiện tại đều phải bình tĩnh lại, đừng để nỗi sợ hãi thống trị mình.”

“Ngoài ra, đừng phán xét vấn đề chỉ dựa trên cảm xúc.” An Hiên nói: “Hãy dùng cái đầu của mình đi.”

“Nhưng…”

“Không nhưng nhị gì nữa.” An Hiên ngắt lời cô.

Nhìn nhau một lúc, ánh mắt sắc bén của An Hiên dần dần dịu đi, môi mấp máy nói: “Tiểu Thanh.” Anh ta do dự một chút, rồi khẽ nói: “Em không thích hợp với công việc này, sau khi nhiệm vụ này kết thúc, anh sẽ giao nộp đề xuất lên cấp trên, để chuyển em khỏi bộ phận thi hành.”

“Em không đi.” Tả Tinh kiên quyết từ chối, dần dần mắt cô cũng đỏ lên.

Thở dài, An Hiên nhìn cô nói: “Anh biết em là vì bố mình, nên mới gia nhập Người Gác Đêm, hơn nữa vẫn luôn lần theo dấu vết của Đỏ Thẫm. Em có thể cân nhắc chuyển sang bộ phận khác, tình báo thì thế nào, đó mới là sở trường của em, có lẽ ở đó trực giác của em …”

“Em đã nói rồi, em không đi!” Tả Tinh nghiến răng nghiến lợi: “Nếu như ra ngoài anh dám nói bậy bạ với cấp trên, anh sẽ không xong với em đâu!”

“Nghe lời, anh là muốn tốt cho em thôi!”

“Em không nghe!”…

An Hiên cảm giác đầu óc quay cuồng, nếu không phải vì coi trọng trực giác của cô mạnh mẽ như vậy, thì có nói đi chăng nữa cũng sẽ không đưa cô ta đến đây, đôi khi chính trực giác đơn giản nhất cũng có thể quyết định rất nhiều chuyện.

Có một điểm thực ra Tả Tinh không hề nói sai, điều đáng sợ nhất ở những tên trong Đỏ Thẫm không phải là sự tàn bạo

ngược đãi của bọn họ, mà là có thể che giấu sự tàn bạo ngược đãi như nước sôi này dưới vẻ ngoài điềm tĩnh.

Chỉ một giây trước khi đưa ra quyết định đi săn, bọn họ mới xé bỏ lớp ngụy trang, để lộ răng nanh.

Khi đó, với tư cách là con mồi, ác mộng của anh mới bắt đầu.

Với tư cách là bộ phận quyền lực, ưu tú và có tiếng nói nhất trong số Người Gác Đêm, bộ phận thi hành cũng phải đối mặt với những rủi ro lớn hơn các bộ phận khác.

Trong khi tiến hành điều tra chuyên sâu về ác mộng, bọn họ cũng cần bảo vệ những người quan trọng và trấn áp các tổ chức như Đỏ Thẫm dựa vào ác mộng để thực hiện nhiều tội ác bừa bãi hoặc có chủ ý.

Người ta nói rằng lịch sử của Người Gác Đêm là một cuốn sách đen tối viết bằng máu, và phần thuộc về bộ phận thi hành là trang đẫm máu nhất trong đó.

Một số người được tuyển dụng cùng lúc với An Hiên đã lần lượt mất liên lạc với nhau, còn có một người đã giữ được tính mạng và thoát khỏi ác mộng nhưng lại phát điên.

Anh ta được đưa vào một bệnh viện do chính Người Gác Đêm điều hành, một trong những đặc điểm nổi bật nhất của bệnh viện này là hầu như không có thứ gì màu đỏ, đặc biệt là màu đỏ thẫm.

Ngay cả túi huyết tương để truyền dịch cũng phải được bọc bằng giấy có màu khác, thường là màu xanh da trời, một số ít còn dùng màu xanh nhạt, vì những màu như vậy ít gây khó chịu và giúp những bệnh nhân có tâm lý dao động cực kỳ bất ổn có thể giữ bình tĩnh.

Hơn nữa có nhiều hơn một lớp để ngăn bệnh nhân cắn vào, làm lộ màu ban đầu của máu.

Chỉ một chút xíu màu đỏ thẫm thôi, cũng có thể khiến những bệnh nhân bị giam giữ ở đây phát điên.

Mà những người này đều là đồng đội của An Hiên, cựu tinh nhuệ của bộ phận thi hành.

Điều duy nhất họ làm sai trong đời là gặp phải Đỏ Thẫm trong ác mộng, nơi họ bị bắt và tra tấn như con mồi… và cuối cùng bị ném ra khỏi cửa như một trò đùa.

Để bọn họ sống sót.

Sống tiếp … như một xỉ nhục mãi mãi.

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, và những người đồng đội của mình đang nằm trên giường bệnh, thân thể bị trói trong áo bó, đôi mắt đờ đẫn, nước miếng ở khóe miệng, thỉnh thoảng lại la hét, An Hiên càng quyết tâm diệt trừ Đỏ Thẫm hơn.

Có thể một ngày nào đó trong tương lai, anh ta sẽ chết, hoặc bị Đỏ Thẫm bắt và tra tấn như những người đồng đội đáng thương và đáng kính đó, rồi cuối cùng trở thành một kẻ điên.

Nhưng trước lúc đó, anh ta vẫn muốn tiếp tục đi trên con đường này, giống như những người đi trước đã gặp phải biến cố bất ngờ, cho dù chín phần là chết vẫn không hối hận.

Trong ác mộng không thể có người chết thêm nữa, anh ta có một trực giác sâu sắc, Đỏ Thẫm… đang lên một âm mưu to lớn, lớn đến mức nào, anh ta cũng không dám đoán.

Những người liên quan đến ác mộng coi Đỏ Thẫm như một kẻ điên, sợ hãi bởi những phương pháp tàn ác của bọn họ, nhưng anh ta biết rằng dưới cơn điên loạn tột độ kia, còn ẩn giấu sức thi hành gần như hoàn hảo của bọn họ.

Trong mắt anh ta, Đỏ Thẫm giống một nhóm tín đồ sùng đạo hơn.

Nhưng những gì bọn họ tôn sùng chắc chắn không phải là những vị thần này trong hệ thống thần thoại chính thống như Chúa Ki-tô, các vị bất tử hay các vị Phật.

Thậm chí không thể là ác quỷ.

Điều duy nhất có thể khiến họ sẵn sàng đầu hàng, chỉ là thứ sâu thẳm nhất, ẩn giấu trong bóng tối.

Đó là thứ gì, An Hiên không biết.

Nhưng anh ta có linh cảm rằng thứ đó nhất định là được giấu trong ác mộng.

Đỏ Thẫm cũng giống như bọn họ, đều đang khám phá ác mộng, nhưng trong khi Người Gác Đêm đang tìm cách tiêu diệt nó thì Đỏ Thẫm lại đang tìm kiếm thứ kia.

Không từ thủ đoạn.

Những kẻ không quan tâm đến mạng sống của mình, chứ đừng nói đến mạng sống của người khác, mới là kẻ đáng sợ nhất, không có điểm mấu chốt, không có giới hạn, mục tiêu của họ hoàn toàn khiến người ta phải căm phẫn.

Bọn họ là một nhóm người tự phát tụ tập lại sau khi ngửi thấy mùi của những … kẻ tuẫn đạo!

Điều khiến An Hiên lo lắng hơn nữa là nhóm Đỏ Thẫm này đang phát triển với tốc độ không thể tưởng tượng được, nhanh hơn rất nhiều so với bộ phận thi hành!

Theo thông tin đáng tin cậy thì thành viên chính thức của Đỏ Thẫm có rất ít, hầu hết đều là những tín đồ cực kỳ sùng bái Đỏ Thẫm dưới vỏ bọc của Đỏ Thẫm, bọn họ có thể không có đầu óc, sự nhẫn nại và kỹ năng của Đỏ Thẫm … nhưng lại điên rồ hơn cả Đỏ Thẫm.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Đỏ Thẫm chỉ là một kí hiệu, một biểu tượng, nhưng xung quanh tấm biển này, biểu tượng này, vô số kẻ khát máu đổ xô đến để tận hưởng bữa yến tiệc mà có lẽ ngay cả Đỏ Thẫm cũng không thể dừng lại.

Cho đến nay, anh ta chưa từng gặp phải thành viên chính thức nào của Đỏ Thẫm, những người bị anh giết và giết bằng nhiều cách khác nhau đều là tín đồ của Đỏ Thẫm.

Sự điên rồ của bọn họ vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức của An Hiên.

Chương 318: Giới hạn

“Đội trưởng, thật xin lỗi, là em có vấn đề.” Giọng nói của Tả Tinh đưa An Hiên từ trong ký ức trở về hiện thực: “Em không nên mang theo cảm xúc vào trong nhiệm vụ.”

“Ừm.” An Hiên gật đầu thở dài: “Nhưng anh vẫn hy vọng em có thể nghiêm túc xem xét đề nghị của anh.”

“Đội trưởng, anh cảm thấy Trần Cường không vấn đề sao?” Có lẽ bởi vì không muốn nhắc tới chuyện trước đó nữa, Tả Tinh ngẩng đầu chuyển chủ đề.

Liếc nhìn sang một bên, nơi đó là con đường mà bọn họ đã đi đến, An Hiên hạ giọng nói: “Mặc dù đối với một người mới mà nói, biểu hiện của anh ta có hơi kì lạ, nhưng anh luôn cảm thấy trên người anh ta còn thiếu thứ gì đó.” Anh ta nhấn mạnh: “Chỉ có những tên kia mới có thứ đó.”

“Điên cuồng? Thô tục?” Tả Tinh hỏi.

An Hiên lắc đầu: “Không phải, là loại khát vọng đó, trong lòng bọn họ tựa hồ đều đang khao khát thứ gì đó, nhưng anh lại không thấy ở trên người anh ta, anh ta chỉ muốn được sống sót.”

Tả Tinh suy nghĩ một chút, ánh mắt nhìn An Hiên dần dần trở nên xa lạ: “Đội trưởng.” Cô ta nói: “Có khi nào hành động của chúng ta đã bị truyền tin ra ngoài không, trong nhiệm vụ lần này … hoàn toàn không Đỏ Thẫm?”

Ngay từ khi Thang Thi Nhu chết, cô ta đã mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, bây giờ khi nhiệm vụ đang diễn ra, cảm giác kỳ lạ này lại không ngừng bộc phát.

“Trước đó anh cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này.” An Hiên thẳng thắn nói: “Nhưng cá nhân anh cảm thấy khả năng này rất thấp.” Dừng một chút, An Hiên ngẩng đầu lên nói: “Em cứ coi như đây là trực giác của anh đi.”

Khi An Hiên nói những lời này, Tả Tinh nhận thấy trên mặt anh ta có chút thay đổi vi diệu, sau một hồi im lặng, Tả Tinh lên tiếng trước: “Đội trưởng, anh cũng phát hiện ra phải không?”

An Hiên suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Nếu như nhất định phải nói trong chúng ta có Đỏ Thẫm trà trộn vào, vậy em nghĩ người có khả năng nhất không phải là Trần Cường, mà là …”

“Giang Thành.” Tả Tinh thấp giọng nói.

“Đúng vậy.” Ánh mắt An Hiên trong chốc lát trở nên sắc bén, anh ta nhìn về phía mặt hồ, hồi lâu sau mới dần dần nói: “Nếu thật sự là như vậy … thì hỏng rồi.”…

“Bác sĩ.” Tên mập chạy theo Giang Thành, thở hổn hển nói: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Theo quan điểm của tên mập, mọi chuyện hiện tại đại khái đã được làm rõ, nữ nhân tên Huyền Cơ đã bị Hoàng lão gia giết chết, còn vị Trịnh chủ gánh hát này thì vào Hoàng phủ dưới bí danh Chu quản gia, với hy vọng hồi sinh cho con gái mình thông qua phép thuật được ghi lại trong sách cổ.

Điều anh ta không hiểu là tại sao biểu hiện của bác sĩ lại không hề được cải thiện chút nào.

Bác sĩ còn chưa nói chuyện, tên mập nhẹ giọng hỏi: “Bác sĩ?”

“Anh không thấy kỳ lạ sao?” Giang Thành không thèm nhìn anh ta, nhưng giọng nói vẫn truyền đến.

Đi theo bác sĩ, tên mập nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Kỳ lạ?"

"Anh không cảm thấy những gì chúng ta thu hoạch được trong lần ra ngoài này … có hơi nhiều sao?"

Nghĩ ngợi một chút, tên mập gật đầu nói: "Quả thực là khá thuận lợi." Sau đó ngẩng đầu lên hỏi: "Nhưng thế thì có vấn đề gì sao bác sĩ?"

Một lúc sau, Giang Thành lại hỏi: "Anh cảm thấy Chu quản gia này thế nào?"

"Khá tàn nhẫn, thủ đoạn cũng rất tà ác." Chỉ nghĩ đến việc lột da, người giấy và chiếc kiệu giấy, tên mập nuốt vài ngụm nước miếng: "Đầu óc cũng rất rõ ràng, hành sự kín đáo chặt chẽ, tâm cơ rất sâu, để hồi sinh con gái của mình, có thể làm bất cứ điều gì."

"Nhưng một người như vậy, sẽ để lại cho chúng ta nhiều manh mối đến thế sao, không kỳ lạ à?" Giang Thành nhìn anh ta hỏi: "Bản đồ và sách cổ ghi lại tà thuật không mang theo bên người, mà đều để lại trong nhà, còn không để lại một người nào đáng tin cậy canh giữ, không kỳ lạ sao?"

"Một nơi xa xôi như vậy, thế mà chúng ta chỉ mới hỏi vài người đã tìm thấy rồi, như vậy không kỳ lạ sao?"

Liên tiếp hỏi ba vấn đề, tên mập bối rối không biết, nhưng tên mập có thể cảm nhận rõ giọng điệu của Giang Thành không vui nên nhất thời không dám nói gì.

Một lúc sau: "Bác sĩ." Tên mập nhỏ giọng nói: "Có lẽ … có lẽ túi gấm manh mối kia đã có tác dụng, anh hãy thử nghĩ xem, Chu quản gia không biết chúng ta có thể lấy được chiếc túi, sau đó chúng ta có thể lần theo manh mối và tìm ra …"

"Tiểu Uyển?" Giang Thành cười lạnh một tiếng.

“Đúng vậy.” Tên mập có chút áy náy gật đầu, thấp giọng nói: “Đúng vậy … chính là Tiểu Uyển cô nương.”

“Một người trong top đầu cũng được gọi là song tuyệt ở kỹ viện như Huyền Cơ, ngoài cửa không những không có người canh chừng, bên trong ngay cả nha hoàn cũng không có, chỉ để hai người đàn ông xa lạ đi lên.” Giang Thành nói: “Tôi nghĩ Mỹ Tiên viện này không muốn mở cửa nữa rồi.”

Tên mập đã bị sốc khi nghe điều này.

“Tôi chỉ mới lấy ra túi gấm, còn chưa hỏi bất kỳ câu nào, cô ta đã nói ra sạch sẽ như đổ đậu vậy, hơn nữa những điều nói ra đều là về tất cả manh mối mà chúng ta đang cần ngay lúc này. Càng thú vị hơn nữa là, vị Chu quản gia thận trọng cảnh giác mà anh đề cập, không những đã bị phát hiện hết tất cả, trước khi rời đi, còn chu đáo nói cho chúng tôi biết địa chỉ chính xác của vị Tiểu Uyển cô nương này.” Giang Thành đột nhiên đổi giọng, lạnh lùng nói: “Anh cho rằng ông ta là lợn chắc?!”

Còn chưa nghe xong, trên trán tên mập đã đổ mồ hôi lạnh, sau khi bác sĩ nhắc nhở, bây giờ anh ta mới cẩn thận suy nghĩ, lời nói của cô nương tên Tiểu Uyển kia quả thực có gì đó không đúng.

Từ đầu đến cuối, bác sĩ đóng vai trò là người thẩm vấn, cơ bản không tiết lộ bất kỳ thông tin nào họ có cho Tiểu Uyển, tuy nhiên, đối phương lại đột nhiên đưa chủ đề vào bức tranh, từ đó dẫn ra người phụ thân của Huyền Cơ, cũng như thân phận của ông ta.

Sau đó, thông qua bức chân dung do bác sĩ vẽ ra xác nhận Chu quản gia chính là phụ thân của Huyền Cơ, đồng thời còn chu đáo đưa ra địa chỉ cụ thể của đối phương, giúp bọn họ tìm được cuốn sách cổ ghi lại tà thuật này.

Tên mập vô thức dùng mu bàn tay lau mồ hôi lạnh trên trán, kinh hãi nói: "Vậy nên … vậy nên dđây đều là một trò lừa đảo, do Chu quản gia sắp đặt ra?"

"Thế tên tiểu ăn xin kia …" Như chợt nghĩ đến điều gì, tên mập dùng ánh mắt cầu xin nhìn bác sĩ, trong mắt tràn ngập đau đớn do bị phản bội.

May mắn thay, bác sĩ lắc đầu: "Con bé chắc là không phải, nếu không cũng không cần thiết phải nhắc nhở anh."

Tên mập thở dốc như vừa được ân xá.

"Nhưng bác sĩ, tôi không hiểu." Tên mập hỏi: "Mục đích của bọn họ là gì, cản trở phương hướng điều tra của chúng ta sao?"

"Tạm thời tôi vẫn chưa thể khẳng định, nhưng tôi nghĩ có khả năng cao là đang trì hoãn thời gian." Giang Thành liếc nhìn tên mập nói: "Có lẽ bọn họ cho rằng một số người trong chúng ta tương đối khó nhằn, nếu như để mặc chúng ta điều tra, chân tướng có thể rất nhanh sẽ sớm sáng tỏ."

Không còn nghi ngờ gì nữa, bác sĩ chắc chắn cũng ở trong phạm vi khó nhằn này.

Tên mập thậm chí còn nghi ngờ rằng, cục diện này là được thành lập đặc biệt cho bác sĩ, nhưng vì thời gian quá vội vàng nên còn nhiều sơ hở và đã bị bác sĩ phát hiện ra.

Giang Thành nghiêng đầu, chỉ về phía gian phòng vừa rồi nói: "Theo ghi chép trong cuốn sách kia, nữ quỷ cần phải giết ít nhất bốn người trong bốn đêm mới có thể hoàn toàn thoát ra khỏi bức tranh."

Nhưng theo tính toán của Giang Thành, nhiều nhất hai đêm nữa, chính là giới hạn rồi."

Chương 319: Đón dâu

“Anh mập.” Giang Thành đột nhiên nói.

Tên mập vừa đi, vừa gật đầu liên tục: “Bác sĩ, anh nói đi, tôi đang nghe đây.”

“Lát nữa quay về, anh hãy kể cho bọn họ nghe một lượt những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.”

Tên mập chớp chớp mắt: “Nói thế nào?”

“Có nào nói nấy.” Giang Thành nói: “Chi tiết một chút.”

“Vậy bác sĩ, anh trực tiếp nói với bọn họ đi.” Tên mập ngượng ngùng nói: “Bác sĩ, anh biết là đầu óc tôi ngu ngốc, có một số chuyện chỉ sợ không nói được rõ ràng.”

Giang Thành thở ra, dùng ngữ khí có chút bất mãn phàn nàn: “Nếu như tôi nói có người tin, còn cần đến anh nữa sao?”

Sự thật cũng gần đúng như Giang Thành đoán trước.

Không, không phải là gần đúng, còn tệ hơn nhiều so với những gì hắn đoán trước.

Tên mập ngồi vào bàn, mọi người tụ tập thành một vòng tròn, nhưng kỳ lạ là, mọi người đều tai thì nghe tên mập kể chuyện, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Giang Thành, bên trong chứa đầy nghi hoặc.

Cho đến khi Giang Thành tự giác lùi lại vài bước, tránh xa đám người, mọi người mới lập tức thả lỏng lông mày, đột nhiên cảm thấy lời nói của tên mập đáng tin hơn nhiều.

“Cho nên Chu quản gia này là sau đó đã trà trộn vào trong Hoàng phủ, ông ta là phụ thân của nữ nhân đã chết, muốn báo

thù cho cô ta?" Vưu Kỳ kinh ngạc hỏi.

Tả Tinh liếc anh ta một cái, nói thêm: "Không chỉ là báo thù, mà còn là dùng tà thuật để hồi sinh cho cô ta."

Bây giờ bọn họ đã biết rằng, trống da người và kịch lúc nửa đêm, đều là những chiêu trò do đám người Chu quản gia tạo ra, mục đích chính là để quỷ có cơ hội giết người.

Từ đó cuối cùng để hồi sinh cho nữ nhi của mình.

"Nhưng bọn họ làm sao làm được?" Vưu Kỳ nghi hoặc nhìn chung quanh nói: "Hoàng lão gia có thể tích lũy được sản nghiệp lớn như vậy, cũng không thể nào là một kẻ ngốc dễ dàng bị người khác thao túng chứ."

"Nó được thực hiện thông qua Hoàng lão gia." An Hiên bình tĩnh nói: "Sau khi Hoàng thiếu gia mất, Hoàng lão gia ngày đêm tưởng nhớ, tôi nghĩ Chu quản gia này nhất định đã tiết lộ với Hoàng lão gia rằng ông ta có một phương pháp để hồi sinh Hoàng thiếu gia, sở dĩ Hoàng lão gia đóng giả thành Hoàng thiếu gia, cũng là đã bị bọn họ mê hoặc."

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là lời giải thích hợp lý nhất.

"Chúng ta vẫn còn thời gian bao lâu nữa?" Hạ Manh hỏi ra vấn đề then chốt nhất.

"Tôi không rõ." Tên mập giống như Giang Thành trước đó xòe tay ra: "Trên cuốn sách đó ghi còn có 4 ngày, nhưng tôi cảm thấy không phải, nhiều nhất…" Anh ta duỗi ra hai ngón tay lắc lắc, nói: "Hai đêm nữa."

"Trong sách có ghi làm thế nào để đối phó với con quỷ này không?" Mặc dù biết câu hỏi này khó có thể có câu trả lời nhưng An Hiên vẫn hỏi.

"Không."

“Dừng nghi lễ lại.” Trần Cường đột nhiên nói: “Ý tôi là nếu như chúng ta đều từ chối tham gia vào những màn kịch tiếp theo, có khi nào … nghi lễ sẽ bị gián đoạn không.”

“Nhưng cũng có khả năng là do vi phạm quy tắc, mà gặp phải những chuyện bất trắc nào đó.” Giang Thành nói một cách rất tự nhiên.

Lời còn chưa dứt, trong đầu của tất cả mọi người đều xuất hiện bộ dạng lúc chết của Thang Thi Nhu, cô ta chính là ví dụ điển hình nhất.

“Quỷ … chắc là sẽ không ra tay với tất cả những người vi phạm quy tắc chứ.” Vưu Kỳ cũng lặp lại lời của Trần Cường: “Nếu như tất cả chúng ta …”

“Ai làm người đầu tiên?” An Hiên ngẩng đầu hỏi vấn đề mấu chốt nhất, ánh mắt rất bình tĩnh, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác áp bức mãnh liệt, Vưu Kỳ lập tức ngừng nói.

Thời gian rất quý giá, không thể lãng phí vào những vấn đề vô nghĩa như vậy.

“Hách tiên sinh có cao kiến gì không?” An Hiên nhìn Giang Thành.

Ánh mắt Tả Tinh cũng tập trung vào khuôn mặt của Giang Thành, không ai tin rằng tên mập có thể lấy được tin tức như vậy, đây đều là công lao của hắn mới đúng.

Có lẽ … hắn vẫn còn che giấu những manh mối mà không ai biết.

“Tôi nghĩ chúng ta nên đi xem bức tranh kia trước.” Giang Thành đề nghị.

Bức tranh được bao phủ bởi một tấm vải đỏ, màu đỏ thẫm khiến An Hiên và Tả Tinh cảm thấy rất khó chịu, giống như

một lá cờ chiến đấu màu đỏ thẫm đang bay lơ lửng trước mặt họ vậy.

Vưu Kỳ đứng trước bức tranh được phủ một tấm vải đỏ, dáng vẻ trông cực kì mất tự nhiên, bởi vì tấm vải đỏ này chính là do anh ta phủ lên, ở quê nhà anh ta có câu nói rằng, vải đỏ … có thể tránh tà.

Một số gương cũ hoặc tranh cũ lâu đời, thiên trường địa cửu, bên trong không cẩn thận sẽ nuôi dưỡng ra quỷ quái, khi không sử dụng phải dùng vải đỏ đậy lại, để tránh tai họa cho nhà chủ.

Nhưng trước khi bước vào ác mộng, một người đàn ông cao lớn thô kệch như Vưu Kỳ không hề tin vào những điều này, nhưng bây giờ, anh ta không thể không mê tín, dù sao thì anh cũng đã biết rõ, quỷ là thật sự tồn tại, hơn nữa còn đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của anh ta.

“Là ai làm?” Hạ Manh đã biết nhưng vẫn cố ý hỏi: “Tự mình lấy xuống đi.”

Vưu Kỳ nuốt nước miếng, tựa hồ muốn giải thích một chút, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của những người khác, liền khôn ngoan ngậm miệng lại, anh ta chợt nảy ra ý tưởng, đi ra ngoài nhặt một thanh gỗ, sau đó dùng nó để gỡ tấm vải đỏ ra.

Khoảnh khắc tấm vải đỏ rơi xuống, Tả Tinh, người ở gần nhất, không khỏi hít vào một hơi lạnh lẽo.

Bức tranh … đã thay đổi.

Nữ nhân trong tranh đã hoàn toàn quay mặt lại, hơn nữa khuôn mặt vốn dĩ tươi cười rạng rỡ cũng bỗng nhiên thay đổi.

Nữ nhân trong tranh bây giờ cười một cách rất quỷ dị, ánh mắt lạnh lùng, lông mày nhướng lên quá mức, giống y hệt như những người giấy.

Quả nhiên…

Thời gian còn lại không nhiều nữa.

Bối cảnh của bức tranh cũng lại thay đổi lần nữa, chi tiết dần dần nhiều lên, đường chân trời có treo một vầng trăng tròn đỏ thẫm, lầu gác được bao phủ bởi ánh trăng âm u quỷ dị, một người giấy cưỡi lên một chiếc trống, đang đánh lên mặt trống bằng da người.

Thông qua bức tranh, cũng có thể cảm nhận được một tia ớn lạnh tỏa đến trước mặt.

“Bùm. Bùm. Bùm.”

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, khuôn mặt chết chóc của người phụ nữ trung niên hiện ra trước cửa.

Cô ta đứng ngoài cửa, không bước vào.

Có lẽ bởi vì đã biết nội tình nên đối với người phụ nữ trung niên, mọi người càng ngày càng tôn kính mà không thể gần gũi, những người hầu có động tác cổ quái này, e rằng đều là những con hát trong gánh hát của Chu quản gia.

Bọn họ nhân lúc Hoàng lão gia phát điên, triệt để kiểm soát toàn bộ trên dưới Hoàng phủ, hoàn toàn khiến Hoàng lão gia mất đi thực quyền.

“Lão gia bảo tôi đến thông báo với các vị, đêm nay canh ba, lấy tiếng trống làm hiệu, đến bên hồ hát kịch cùng thiếu gia.” Người phụ nữ trung niên liếc nhìn tất cả mọi người một lượt, giọng điệu nham hiểm: “Màn kịch đêm nay có tên là - Đón dâu.”

Người phụ nữ quay người lại, nhặt một cành cây từ bên ngoài lên rồi dùng móng tay cắt thành từng đoạn, móng tay của người phụ nữ sắc hơn tưởng tượng, giống như những lưỡi dao sắc nhọn.

“Quy tắc là trong quá trình đón dâu, bất luận nhìn thấy gì, nghe thấy gì, đều không được phép phát ra bất kỳ âm thanh nào.” Người phụ nữ nói: “Cho đến khi màn kịch kết thúc.”

“Mỗi người ngậm một đoạn vào miệng, sau khi kết thúc mới có thể lấy ra.” Người phụ nữ giơ tay lên, trong tay chất đống cành cây đã cắt nhỏ.

Vưu Kỳ ở gần nhất miễn cưỡng bước tới, tiếp nhận đống cành cây này.

“Hi hi hi.” Người phụ nữ trung niên đột nhiên nhỏ tiếng bật cười, Vưu Kỳ nghe thấy sợ đến chân tay run rẩy, đống cành cây suýt chút nữa rơi xuống đất.

“Vậy thì các vị tự mình phân bổ đi.” Người phụ nữ trung niên nói xong liền xoay người rời đi.

“Đây … đây là thế nào?” Tay chân run bần bật, Vưu Kỳ kinh hãi nói, anh ta nhìn chằm chằm vào tay mình, sau đó ngẩng đầu lên và nhìn mọi người có mặt với vẻ sợ hãi.

Lúc này, trong tay mỗi người đều đã nhận được một đoạn.

Mà trong tay anh ta … lặng lẽ đặt hai đoạn.

Chương 320: Vỗ vai

Vẫn còn lại 7 người, nhưng số đoạn cành cây lại là 8 đoạn.

Thừa ra một đoạn.

"Chuyện này là thế nào?" Vưu Kỳ vẻ mặt buồn bã, vươn tay ra, đối mặt với mọi người như thể hy vọng sẽ có người nhận nốt đoạn cành thừa ra này, run rẩy hỏi: "Đoạn thừa ra này … là của ai?"

Tất nhiên không ai dám nhận, mọi người đang đều nhìn anh ta với ánh mắt thương hại.

Trần Cường theo bản năng liếc nhìn bức tranh, hành động này tựa hồ gây ra một phản ứng dây chuyền, những người còn lại cũng theo đó nhìn vào bức tranh.

Nếu như nói trong phòng này vẫn còn một "người" nữa, thì đó chính là nữ nhân trong tranh rồi.

Nhánh này … có khi nào của cô ta không.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Vưu Kỳ tái nhợt, dường như máu đã bị rút cạn.

Tuy rằng rất sợ hãi, nhưng anh ta cũng không dám tùy tiện vứt nhánh cây NPC đưa cho đi, hơn nữa, anh ta cũng không biết nên vứt đoạn nào trong hai nhánh này, toàn bộ khuôn mặt đều trở nên méo mó.

Đúng như mọi người nghĩ, tối nay vẫn còn kịch phải diễn.

"Mọi người có chú ý thấy không?" An Hiên nói: "Vừa rồi cô ta nói là lão gia bảo cô ta đến thông báo."

Trước đó, cô ta chỉ nhắc đến thiếu gia.

Gật đầu, Hạ Manh nheo mắt nói: “Xem ra bọn họ đã biết chúng ta đã đoán ra được thân phận thực sự của Hoàng thiếu gia, cho nên cũng không che đậy nữa.”…

Trời tối rất nhanh, sau bữa tối, mọi người tập trung ở chái phòng của Giang Thành, chờ đợi nhiệm vụ bắt đầu.

An Hiên một lần nữa dẫn dắt mọi người ôn lại một số chi tiết của nhiệm vụ và những gì cần chú ý: “Theo như quy tắc lần này, quỷ rất có thể sẽ cải trang thành một người nào đó trong số chúng ta trong quá trình này, sau đó dụ dỗ những người khác nói chuyện.”

Anh ta lần lượt nhìn từng người một, khi nhìn đến Giang Thành, anh ta nhận ra đối phương cũng đang nhìn chằm chằm vào mình, An Hiên rất tự nhiên quay mặt đi: “Cho nên tôi đề nghị, bất luận nhìn thấy gì, nghe thấy gì, cũng không được mở miệng.”

“Còn có nhánh cây này.” Anh ta mở tay ra, trong lòng bàn tay có một đoạn cành cây lặng lẽ nằm yên: “Sau khi cho vào miệng ngậm, tuyệt đối không được lấy ra, cho đến khi nhiệm vụ kết thúc.”

Nhắc tới cành cây, mọi người đều liếc nhìn Vưu Kỳ đang co ro trong góc, vẻ mặt anh ta dường như càng thảm hại hơn.

“Tùng!”

“Tùng!”

“Tùng!”

Âm thanh của tiếng trống cực kì trầm mặc ngột ngạt.

Con ngươi của mọi người đều co lại, nhiệm vụ … cuối cùng cũng đến.

Vội vã đến bên bờ hồ, trên mặt hồ vẫn là sương mù như cũ, quỷ dị hơn là, sương mù lần này dày đặc hơn nhiều so với

trước, trôi nổi trên mặt hồ, mọi thứ trước mặt đều trắng xóa, tầm nhìn rất kém.

Một chiếc thuyền nhỏ xuyên qua làn sương mù dày đặc và cập bờ.

Điều này không có gì đáng ngạc nhiên, quy tắc chính là phân tán mọi người ra bằng thuyền.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là, chiếc thuyền không còn trống rỗng như trước, mà là có một chiếc đầu người giấy và một bộ hí phục … màu đỏ tươi.

Bộ hí phục được dựng trên khung gỗ, đứng ở mũi tàu, đầu người giấy thì được chụp lên trên bộ hí phục, thoạt nhìn trông giống như một người đang dang rộng hai tay trên thuyền, cộng thêm với bối cảnh xung quanh, vô cùng quỷ dị.

Trong quy tắc có nói đi đến địa điểm quy định, sau khi đưa cành cây ngậm vào trong miệng, mới không được phép nói chuyện, vì thế lúc này Vưu Kỳ là người đầu tiên không nhịn được, lên tiếng hỏi: "Đây là … đây là để chúng ta mặc vào sao? Trong quy tắc là gì có …"

Mới nói được một nửa, Vưu Kỳ giống như vịt bị giẫm cổ, không nói nên lời nữa, bởi vì anh ta nhìn thấy trong sương mù đã có thêm nhiều chiếc thuyền nữa đi ra.

Lặng lẽ, trên mỗi chiếc thuyền đều có một bộ hí phục màu đỏ tươi, tay áo và vạt áo tung bay trong gió đêm, giống như người đang nhảy múa vậy.

Hạ Manh đếm được tổng cộng 7 chiếc thuyền.

An Hiên hít sâu một hơi, là người đầu tiên nhảy lên thuyền, hiện tại tình hình đã rất rõ ràng rồi, bọn họ cần phải thay sang bộ hí phục màu đỏ tươi, sau đó đội đầu người giấy lên.

Nhưng tất cả mọi người đều cẩn thận, không cởi bỏ bộ hí phục vốn đang mặc trên người, mà chỉ mặc thêm bộ hí phục màu đỏ ra bên ngoài, như vậy khiến bọn họ trông đồ sộ hơn.

Khoảnh khắc thay xong trang phục và đội đầu người giấy lên, bảy chiếc thuyền cùng xuất phát và đi về các hướng khác nhau, nhanh chóng biến mất trong màn sương.

Cổ họng lăn lộn cuộn lên cuộn xuống, tên mập nhìn trái nhìn phải, xung quanh đầy sương mù, hoàn toàn không nhìn thấy những chiếc thuyền khác, tiếng nước từ dưới thuyền truyền đến cũng rất kỳ lạ, tên mập mấy lần muốn thò đầu ra xem, nhưng đều bị lý trí giữ lại.

Anh ta lo lắng nhìn thấy thứ gì đó mình không thể chịu đựng nổi, chẳng hạn như khuôn mặt người chết ướt sũng, hay là … một thi thể với đôi tay nhợt nhạt đang vẫy gọi.

Năng lực động não của anh ta vẫn luôn rất mạnh, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã nghĩ ra hàng chục cách mà quỷ có thể giết người, kết quả cuối cùng dẫn đến là anh ta ngồi xổm ở giữa thuyền, thân thể to lớn co lại thành một quả bóng nhỏ, chiếc cổ xoay 360 độ không có điểm mù, giống như một chiếc radar hình người chắc nịch.

Tình trạng này tiếp diễn cho đến khi anh ta lên bờ.

Theo như luật chơi, anh ta chỉ cần đợi ở đây, sau đó sẽ có người đến tìm anh ta, giao tân nương cho anh ta, rồi anh ta lại mang theo tân nương đi tìm người tiếp theo.

Quá trình không phức tạp, dùng giọng của bác sĩ, đây chỉ là một trò chơi vỗ vai biến tướng.

Trò chơi vỗ vai yêu cầu bốn người tắt hết đèn trong một căn phòng hình chữ nhật trống vào giữa đêm, sau đó đặt mỗi người vào mỗi góc trong bốn góc của căn phòng.

Mặt quay vào góc tường, không được quay ra đằng sau nhìn.

Khi trò chơi bắt đầu, người ở góc này đi về phía người ở góc kia và vỗ nhẹ vào vai người ở phía trước, sau đó người được vỗ nhẹ lặp lại các bước trên theo cách tương tự.

Tiền đề là mọi người đều đi theo cùng một hướng, theo chiều kim đồng hồ hoặc ngược chiều kim đồng hồ.

Khi có người đi đến một góc không có người, thì phải ho lên một tiếng trước, sau đó băng qua góc của người đó và tiếp tục đi về phía trước cho đến khi nhìn thấy người tiếp theo.

Sau một thời gian, sẽ phát hiện, khi không có ai ho, điều đó đồng nghĩa với việc góc nào cũng có người, nhưng theo quy tắc, thì luôn có một người rời đi.

Người thừa ra đó … chính là người mới gia nhập vào trong trò chơi này.

Nhưng sự khác biệt trong bối cảnh đón dâu này là địa điểm rộng hơn, bọn họ phải đi vòng quanh hồ nước ma quái này.

Bảy người cách xa nhau nên tiếng ho hoàn toàn không nghe thấy được, luật chơi cũng không cho phép bọn họ làm như vậy.

Đội lên đầu người giấy và hí phục màu đỏ tươi giống nhau, cũng khiến bọn họ không thể nhận ra nhau.

Điều này thật có chủ ý, chỉ còn thiếu mỗi dòng chữ "quỷ muốn trà trộn vào trong giết người" được viết trong các quy tắc nữa mà thôi.

Sau khi vào bờ, tên mập ngay lập tức nhìn thấy một người giấy.

Người giấy đứng dưới gốc cây cách bờ bảy, tám mét, trên mặt trang điểm cực kỳ khoa trương và quỷ dị, đội chiếc mũ

dưa màu xanh lá cây, bên cạnh có một bím tóc to buông thõng.

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, người giấy tạo một dáng rất cổ quái, hơi khom người, một tay duỗi ra chỉ về vùng tối phía bên trái.

Hô hấp không tự chủ tăng tốc, tên mập dần dần xoay người, theo chỉ dẫn của người giấy hướng về phía bên trái, lặng lẽ chờ đợi, không nói một lời nào.

Cũng không biết loại tra tấn này đã kéo dài trong bao lâu, thì sau lưng vang lên một loạt tiếng "xào xạc", nghe giống như có ai đó hai chân không rời khỏi đất, đang kéo lê trên mặt đất, từng chút một di chuyển về phía trước.

Chương 321: Cạch cạch cạch

"Bộp!"

Một cánh tay đặt lên vai tên mập, tên mập đội đầu giấy muốn nhìn xuống tay đối phương, nhưng do tầm nhìn có hạn nên hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Ngay sau đó, tên mập cảm thấy có ai đó đang trèo lên lưng mình.

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng khi cảnh tượng này xảy ra, anh ta vẫn theo bản năng rùng mình, khuôn mặt dưới đầu người giấy tái nhợt vì sợ hãi.

Người trèo lên lưng anh ta cực kì nhẹ, nhẹ đến quá đáng, anh ta ước chừng có lẽ … có lẽ cũng không đến 40 cân.

Chắc là tân nương không sai rồi …

Sau một khi ngắn ngủi do dự, tên mập lấy hết can đảm, bắt đầu cõng tân nương trên lưng, anh ta bây giờ chỉ có một kế hoạch, nhanh lên, nhanh nữa lên, chỉ cần giao tân nương cho người tiếp theo, vậy thì … vậy thì anh ta sẽ được an toàn.

Về việc người xui xẻo tiếp theo là ai, anh ta không quản được nữa.

Chỉ cần không phải là bác sĩ, thích là ai cũng được.

Nghĩ tới đây, tên mập cảm thấy trong lòng dâng trào năng lượng, chân bước cũng nhanh hơn.

Để đến được với người tiếp theo nhanh nhất có thể, anh ta cố gắng đi càng gần hồ càng tốt nhưng lại không dám đến quá gần, mà luôn giữ khoảng cách gần 5m với hồ.

Mặt hồ vẫn còn sương mù bao phủ, trắng xóa, tựa hồ có quái vật ẩn nấp ở trong đó, tên mập chỉ liếc nhìn một cái, sau đó lại quay đi, không bao giờ nhìn lại mặt hồ nữa.

Điều duy nhất khiến anh ta yên tâm là tân nương phía sau rất yên tĩnh, dường như không có hứng thú với anh, dọc đường cũng không có động thái quá đáng nào đối với anh.

Tên mập kích động đến suýt rơi nước mắt, lần đầu tiên anh ta cảm thấy không được lòng phụ nữ cũng rất tốt.

Đồng thời, anh ta không khỏi lại lo lắng cho bác sĩ.

Đang suy nghĩ, dưới chân của tên mập phát ra tiếng "lạch bạch".

Ngay sau đó, anh ta định thần lại, hơi cúi đầu xuống, mới nhận ra mình đã bước xuống nước từ lúc nào, lúc này anh ta đang đứng trong hồ, nước đã ngập đến mắt cá chân.

Phát hiện này khiến anh ta chấn động, cả đường anh ta đều bước đi rất cẩn thận, cố ý tránh xa hồ nước, làm sao có thể …

Anh ta vô thức nhìn về phía mặt hồ, giây tiếp theo, tầm nhìn của anh ta như bị đánh mạnh một cái, trong nháy mắt kéo dài thành một khe hở.

Qua hình ảnh phản chiếu trên mặt hồ, anh ta nhìn thấy phía sau lưng tân nương đội khăn trùm đầu màu đỏ, cổ dài gần gấp đôi người bình thường, hơn nữa còn vặn vẹo một cách quỷ dị, phần eo cong về phía sau, vòng cung lớn đến mức gần như sắp đứt đoạn.

Cùng lúc đó, một loạt âm thanh liên tục và quỷ dị vang lên bên tai anh ta.

"Cạch cạch cạch …"

Như thể … có người đang há rộng miệng, không ngừng dùng hai hàm răng trên dưới đánh tới đánh lui.

Hình ảnh trong đầu lần này khiến tên mập sợ đến mức gần như mất hồn, nghiêng người lại, vô thức muốn ném thứ phía sau xuống hồ.

Nhưng cuối cùng anh ta cũng chịu đựng được.

Chưa kể việc này là trái với quy tắc, thì chỉ nhìn con quỷ này thôi thì chắc chắn là quỷ nước rồi, mà anh ta hiện tại đang đứng trong hồ, sợ quỷ xuống nước rồi, mình sẽ không còn đường sống nào nữa.

Dù chỉ cách bờ vài bước chân nhưng con người tuyệt đối không bao giờ có thể chạy thoát được khỏi quỷ.

Anh ta hít một hơi thật sâu, chống lại áp lực to lớn, đầu tiên dần dần rời khỏi hồ, sau đó tiếp tục đi về hướng trước đó, tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Phần cổ bắt đầu có cảm giác tê tê dại dại, như thể đuôi tóc đang lướt qua, một vật dạng dải ẩm ướt, bề mặt thô ráp, có kết cấu đang men dọc theo cổ anh ta chậm rãi quét qua.

Ẩm ướt, thô ráp, còn mang theo một cảm giác dính dính khó tả.

Tên mập gần như nhận ra đó là gì ngay lập tức.

Cái lưỡi.

Con quỷ trên lưng anh ta … đang dùng lưỡi liếm mình!

Toàn thân nổi da gà, lúc này tiếng răng của anh ta va vào nhau còn lớn hơn cả thứ sau lưng, nếu không phải trong miệng có ngậm một nhánh cây thì có lẽ còn khoa trương hơn nữa.

Ngay lúc tên tên mập sắp không thể chịu nổi nữa, cuối cùng cũng nhìn thấy có người cách đó không xa, anh ta gần như lao về phía đó với tốc độ 100 mét.

“Bộp!”

Tên mập kích động vỗ mạnh lên vai đối phương, cũng không biết có phải là do lực quá mạnh hay quá đột ngột, tóm lại hai chân người đó yếu ớt, suýt chút nữa đã khụy xuống đất.

Nhìn bộ hí phục màu đỏ tương đến mức muốn bung ra và bộ dáng run rẩy của đối phương, tên mập đoán chắc là huynh đệ Vưu Kỳ rồi.

Suy cho cùng, anh ta là người duy nhất trong nhiệm vụ này có thể chất sánh ngang với mình.

Cái tên phía sau ngược lại khá nghe lời, sau khi đến nơi cũng không cần tên mập dỗ dành, tự mình ngoan ngoãn đi xuống, rồi trực tiếp leo lên lưng Vưu Kỳ.

Tên mập ngoan ngoãn tuân theo quy tắc của trò chơi, không bao giờ nhìn vào thứ không nên nhìn, nhắm mắt lại đợi tiếng bước chân đi xa mới mở ra, lúc đó xung quanh đã không còn thấy ai nữa.

"Phù-"

Tên mập thở phào nhẹ nhõm, lúc này anh ta đang chờ đợi tiếng trống giải tán.

Mong là … anh ta nhìn màn đêm vô tận gần đó, nuốt nước bọt, bác sĩ đừng xảy ra chuyện gì. …

"Lạch bạch."

"Lạch bạch."

"Lạch bạch."

Sau tiếng bước chân nhanh nhẹn, thứ còn lại là một loạt tiếng nước giẫm lên, Tả Tinh ngẩng cái cổ hơi cứng ngắc lên liếc nhìn mặt nước bên cạnh.

Trong hình ảnh phản chiếu, cái tên phía sau càng ngàng càng không thật thà.

Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, cô ta đã thay đổi tận mấy tư thế, trong đó có một lần, Tả Tinh thậm chí còn tưởng rằng cô ta sẽ cắn mình.

Nhưng phẩm chất tâm lý và khả năng kiểm soát tình hình của cô ta lại nằm ngoài tầm với của tên mập.

Cô ta có sự hiểu biết riêng của mình về màn đón dâu này.

Điều quan trọng nhất trong màn này là thời gian.

Nếu như để cô ta dùng phép ẩn dụ thì, màn kịch này giống với trò chơi thuốc nổ được quân đội sử dụng để rèn luyện lòng dũng cảm của binh lính.

Một nhóm lính ngồi thành vòng tròn và chuyền nhau một mẩu thuốc nổ làm cháy ngòi nổ cho đến khi nó chuẩn bị nổ thì người lính cuối cùng mới có thể ném quả thuốc nổ ra ngoài.

Mà con quỷ trên lưng cô ta chính là thuốc nổ được chuyền nhau.

Thuốc nổ nhất định sẽ phát nổ, trong đó nhất định có một người sẽ chết, cô ta chỉ cần đảm bảo thuốc nổ trên tay mình sẽ không phát nổ là được rồi.

Nếu như có thể phát nổ trong tay người đó thì lại càng tốt … Một khuôn mặt rõ ràng là rất đẹp trai nhưng thường xuyên hành động bất hảo vô lại hiện lên trong đầu cô ta.

Người có liên quan đến Đỏ Thẫm … đều đáng phải chết.

Bố … người bố yêu thương mình nhất đã chết dưới tay những kẻ đáng ghét này!

Như đang nhớ lại trang đau đớn nhất trong ký ức, trên trán Tả Tinh hiện lên những đường gân, cô ta bước nhanh hơn, chuẩn bị chạy đến điểm hẹn tiếp theo càng sớm càng tốt. …

Sau khi tiếng trống đã mất từ lâu cuối cùng cũng vang lên, những người chơi đang rải rác khắp mọi chỗ lần lượt quay trở về chái phòng.

Gian phòng của Giang Thành.

Tên mập vội vàng chạy vào cửa, nhìn thấy bác sĩ ngồi ở bàn chậm rãi uống nước, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù bác sĩ cực kì gian xảo, khả năng xảy ra chuyện gì rất mong manh, nhưng dù sao hắn cũng đã bị Chu quản gia nhắm đến, chuyện bác sĩ không nhận ra Sư Liêu Trí là quỷ đã khiến tên mập hiểu rằng bác sĩ cũng chỉ là con người chứ không phải thần thánh, hắn cũng sẽ có những lúc sơ suất.

Nửa tiếng sau khi tiếng trống kết thúc, các người chơi đều quay trở lại chái phóng, ngoại trừ…

"Tả Tinh đâu?" Hạ Manh nhìn ra ngoài cửa trống rỗng, cau mày hỏi: "Sao cô ấy còn chưa quay lại?"

Sắc mặt An Hiên cực kì khó coi, sau khi nhận ra Tả Tinh không quay lại, phản ứng của anh ta cực kì dứt khoát, lập tức đi ra khỏi cửa, đi đến gian phòng bên cạnh, một lúc sau anh ta quay lại.

Dừng một chút, anh ta lên tiếng: "Nữ nhân trong tranh … biến mất rồi."

Chương 322: Người tiếp theo

"Nữ quỷ … từ trong tranh đi ra rồi?" Giọng nói của Vưu Kỳ thay đổi, anh ta kinh hãi nhìn ra ngoài cửa, như thể nữ quỷ sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào vậy.

Xét theo tình hình hiện tại, đây dường như là lời giải thích duy nhất.

Lại nghĩ đến sự biến mất của Tả Tinh …

"Mọi người có ai đã nhìn thấy Tả Tinh rồi?" Hạ Mạnh như nghĩ tới điều gì, đột nhiên hỏi: "Người tiếp theo của ai là Tả Tinh?"

Mặc dù mọi người đều đội những chiếc đầu người giấy và mặc hí phục màu đỏ tươi giống nhau, nhưng từ hình dáng vẫn có thể nhìn ra một số điểm khác biệt, Tả Tinh cao hơn Hạ Manh, hơn nữa vóc dáng cũng gầy hơn Trần Cường và Giang Thành.

"Người tiếp theo của tôi chắc là Vưu Kỳ." Tên mập lên tiếng trước.

Vưu Kỳ nghe xong lập tức nói: "Hóa ra người vỗ tôi chính là anh." Tiếp theo anh ta trách móc nói: "Anh làm gì mà vỗ mạnh thế, làm tôi sợ chết khiếp, tôi còn tưởng là quỷ đến rồi!"

Tên mập xấu hổ sờ sờ mũi, không trả lời.

Vưu Kỳ nhớ lại người tiếp theo của mình là một người cao và gầy, nhưng anh ta vỗ vào vai người kia, cảm thấy cũng khá rắn chắc, chắc hẳn là một người đàn ông.

"Anh vỗ vào vị trí nào?" Giang Thành nghiêng đầu hỏi.

“Vai phải.” Vưu Kỳ nói: “Tay trái của tôi lúc ấy tê dại, chỉ có thể nâng cánh tay phải lên, cho nên…”

Giang Thành gật đầu: “Là tôi.”

Ở đây chỉ có An Hiên và Giang Thành là phù hợp với miêu tả của Vưu Kỳ, Trần Cường mặc dù cao nhưng lại khá gầy, lúc thay quần áo mọi người đã chú ý tới.

An Hiên cũng gật đầu nói: “Người vỗ vai tôi là ở vai trái.”

“Người tiếp theo của tôi chắc là cô.” Giang Thành nhìn Hạ Manh nói.

Hạ Manh hung ác trừng mắt nhìn hắn, sau khi nhận ra người phía sau không chỉ vỗ vai mà còn nhân lúc sờ soạng mấy cái, Hạ Manh liền ngay lập tức ý thức được chắc chắn là Giang Thành rồi.

Người bình thường cũng không thể làm ra loại chuyện này.

Người tiếp theo của Hạ Mạnh là An Hiên, An Hiên cũng đã thừa nhận, tên mập chỉ cần nhìn bộ dạng mắt đi mày lại của hai người là biết giữa họ có chuyện gì đó.

Người tiếp theo của An Hiên là Trần Cường.

Theo lời kể của Trần Cường, người sau lưng anh ta đã vỗ nhẹ vào vai trái của mình hai lần, rồi sau đó ấn xuống một cái, An Hiên gật gật đầu, thừa nhận: “Là tôi.”

Tên mập - Vưu Kỳ - Giang Thành - Hạ Manh - An Hiên - Trần Cường.

Sau khi sắp xếp xong thứ tự, mọi thứ được xâu chuỗi lại với nhau.

Hiện tại sự chú ý của mọi người đều tập trung vào trên người Trần Cường, theo quy tắc, người tiếp theo của anh ta, phải là Tả Tinh.

Dưới ánh mắt gần như ép hỏi của mọi người, vẻ mặt Trần Cường trở nên rất kỳ lạ, sau khi suy nghĩ một lúc, anh ta ngẩng đầu lên với ánh mắt cổ quái: "Không có." Anh ta lên tiếng: "Người tiếp theo của tôi … không phải là Tả tiểu thư."

"Cơ thể của người đó khá trương phình, tôi còn tưởng là …" Anh ta liếc tên mập một cái, sau đó ánh mắt dừng lại trên Vưu Kỳ một lúc, ý tứ không nói đã rõ ràng.

Anh ta nghĩ rằng người đó là tên mập, hoặc là Vưu Kỳ.

"Người vỗ vai anh có đặc điểm gì?" Giang Thành quay đầu nhìn về phía tên mập.

"Vai trái." Tên mập nhớ lại: "Một cái."

Trần Cường hít sâu một hơi, nói: "Tôi vỗ là vai phải."

"Cho nên … cho nên người tiếp theo sau anh không phải là Tả Tinh." Vưu Kỳ nuốt nước miếng: "Là … là quỷ?"

Nhớ lại bóng quỷ trương phình phản chiếu trên giấy dán cửa, Trần Cường chợt cảm thấy trong lòng bất an, trong nhiệm vụ này, không chỉ có tên mập và Vưu Kỳ có cơ thể mập mạp to lớn … mà còn quỷ nữa.

Hóa ra quỷ cũng đã tham gia vào trò chơi này.

Nhánh cây thừa ra đó … là được chuẩn bị cho quỷ trong tranh.

Trò chơi này, tổng cộng có 8 người tham gia.

7 người 1 quỷ.

Tiếng trống trước đó là thông báo cho mọi người sơ tán, trở về chái phòng, vẫn còn một tiếng trống cuối cùng chưa vang lên, là thông báo cho mọi người nhiệm vụ đã hoàn toàn kết thúc.

Những người khác đều đã rời đi, vậy hiện tại … Tả Tinh đang làm gì?

Thời hạn vẫn chưa hết, nên chắc cô ta phải vẫn còn sống mới đúng.

Dần dần, trong đầu mọi người xuất hiện một ý tưởng vô cùng đáng sợ - Tả Tinh lúc này rất có khả năng là đang cõng quỷ, một mình đi vòng quanh hồ, tìm kiếm những đồng đội hoàn toàn không tồn tại và đều đã sơ tán.

“Chúng ta nhất định phải tìm được cô ấy.” An Hiên kiên định nói: “Tranh thủ trong khi vẫn còn thời gian.”

“Bây giờ … bây giờ ra ngoài tìm người?” Vưu Kỳ liếc nhìn ngoài cửa, không khỏi nuốt nước bọt.

Có thể nhìn ra, đây là một áp lực tâm lý rất lớn đối với anh ta.

Hạ Manh nói lại: “Chúng ta hiện tại không còn nhiều thời gian nữa, nếu như có thể tìm được Tả Tinh còn sống, nói không chừng sẽ có được manh mối quan trọng về quỷ.”

“Tôi đồng ý.” Giang Thành giơ tay nói: “Tả tiểu thư xinh đẹp như vậy, dáng người cũng đẹp, tôi không muốn cô ấy chết.”

Tên mập bối rối chớp mắt, một lúc sau mới bất đắc dĩ nói: “Vậy thì … tính cả tôi nữa.”

“Tôi cũng đi.” Trần Cường đứng lên nói.

Nhìn thấy cảnh này, Vưu Kỳ chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý, dù sao bây giờ ai ở lại, thì người đó cô đơn lẻ loi.

Nhóm người lập tức khởi hành, nhanh chóng lao về phía hồ.

Không biết từ khi nào trên trời bắt đầu có mưa nhỏ, sương mù trên mặt hồ cũng ngày càng dày đặc, khu vực cách hồ hơn mười mét bị sương mù bao phủ, trông cực kì quỷ dị.

Sáu người tụ tập thành một vòng tròn nhỏ, tìm kiếm dọc theo mặt hồ ngược chiều kim đồng hồ, bởi vì tầm nhìn rất kém nên bọn họ đứng rất gần nhau để đảm bảo mọi người đều trong tầm nhìn của những người khác. …

"Phù-, phù-"

Bước chân của Tả Tinh càng lúc càng chậm, điều tương phản rõ rệt là đôi mắt càng ngày càng tuyệt vọng của cô.

Cô ta đã cảm nhận được có điều gì đó không ổn.

Cô đã đi bộ quá lâu rồi, nhưng không gặp một ai.

Người đâu?

Những người khác … đều đi đâu hết rồi?

Những người còn lại thì cô không thể đảm bảo, nhưng đội trưởng tuyệt đối sẽ không bao giờ vứt bỏ cô lại một mình.

Anh không phải loại người như vậy.

"Tân nương" phía sau càng ngày càng nặng hơn, cô cũng không dám chắc chắn, có lẽ chỉ là ảo giác của bản thân, vừa cõng vừa đi lâu như vậy, thể lực của cô sắp cạn kiệt.

Cô nhận ra chắc là mình đã trúng chiêu rồi.

Nhưng điều cô không thể hiểu được là rút cuộc mình đã làm gì sai, tại sao … quỷ lại nhắm vào mình?

Phía trước vang lên tiếng xào xạc, hình như có thứ gì đó đang đi tới.

Không chỉ một.

Ngay khi cô đang định tìm một chỗ trốn, thì một giọng nói rõ ràng đang bị đè nén nhưng lại có vẻ rất vui mừng truyền đến: “Tìm được rồi!”

Là giọng nói của Hạ Mông, Tả Tinh lập tức phản ứng lại.

Ngay sau đó, 6 bóng người xuất hiện trước mặt cô, An Hiên ở vị trí phía sau một chút, nhưng niềm vui trong mắt anh là không thể che giấu, hít một hơi dài, An Hiên cảm thấy tảng đá lớn trong lòng cũng đã rơi xuống, sau khi tìm thấy Tả Tinh.

“Cô thế nào?” Hạ Manh đi tới hỏi.

Tả Tinh nhìn chằm chằm bọn họ, ánh mắt cảnh giác, đầu lưỡi kiên quyết ấn vào cành cây, không trả lời.

Dường như khá hiểu rõ đồng đội của mình, An Hiên cũng không nói nhảm, nhìn xung quanh rồi nói: “Đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta tránh đi trước đã.” Anh ta quay đầu nhìn về phía sương mù, hạ giọng: “Phía sau có thứ gì đó.”

Nhóm người tìm đến một con dốc, núp sau đó, thứ trên lưng Tả Tinh rất yên tĩnh, giống như đang ngủ vậy.

Một lúc sau, trong sương mù truyền đến một âm thanh kỳ lạ, còn ẩn hiển tỏa sáng.

“Xẹt——”

“Xẹt——”

Chương 323: Trời sáng rồi

…

Âm thanh vô cùng đều đặn, hơn nữa tốc độ rất nhanh, mọi người đều bất giác nín thở.

Một giây tiếp theo, đồng tử của Tả Tinh đột nhiên thay đổi, cô nhìn thấy từ trong sương mù hiện ra vài người giấy, trong tay của người giấy cầm đầu còn xách một chiếc đèn lồng giấy.

Người giấy bước đi loạng choạng, thân thể cực kỳ không hài hòa nhịp nhàng, cái đầu trông cũng không vững, lắc lư từ bên này sang bên kia, giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Tả Tinh không khỏi thở dốc, cô có thể cảm giác được bọn họ như đang tìm kiếm con mồi.

"Đừng phát ra âm thanh." An Hiên thấp giọng nói.

Tất cả mọi người đều cúi đầu thấp hơn, Tả Tinh thậm chí còn nín thở.

May mắn thay người giấy không để ý tới bọn họ, mà loạng choạng đi xa, cho đến khi tiếng ma sát biến mất, bọn họ mới dám đứng dậy.

"Không sao rồi." An Hiên thở ra, quay đầu nhìn vào trong sương mù, sau đó đưa tay ra, trước ánh mắt kinh ngạc của Tả Tinh, kéo tân nương cô đang cõng trên lưng xuống.

Ánh mắt của Tả Tinh hơi thay đổi: "Là ông ấy?!"

Chỉ thấy người nằm trên mặt đất rất gầy, quan trọng nhất là, khuôn mặt của đó … hóa ra là Hoàng lão gia!

Lúc này, dung mạo của Hoàng lão gia đã hoàn toàn thay đổi so với trước đây, vẻ phờ phạc rã rượi trước đó đã biến mất, ông ta đã bị vạch trần thân phận, lúc này đôi mắt mở to, những tia máu chi chít dày đặc trải khắp lòng trắng trong mắt, mở miệng, phát ra âm thanh hù hù.

"Trong màn kịch này chúng ta phải chuyển ông ta, không phải quỷ." An Hiên thấp giọng giải thích: "Những người giấy vừa rồi … mới là quỷ."

Như chợt nhớ ra điều gì, Tả Tinh mở miệng nói: "Đó có phải là người đưa giấy đã chỉ đường cho chúng ta ngay khi cập bến không?"

"Phải."

"Rời đi trước đã." An Hiên tiếp tục nói: "Có chuyện gì, trở về rồi hãy nói."

"Vậy ông ta nên làm như thế nào?" Tả Tinh nhìn về phía Hoàng lão gia toàn thân đang mặc bộ hí phục màu đỏ tươi nói.

"Đánh ngất, mang đi."

Bọn họ lựa chọn một con đường nhỏ, có lẽ vì lo lắng sẽ gặp lại những người giấy quỷ dị đó.

Không biết từ lúc nào trên trời bắt đầu có một cơn mưa nhỏ, đoàn người vội vàng cúi đầu đi tiếp, trên đường đi, Vưu Kỳ đề nghị dừng lại trú mưa, nhưng bị Tả Tinh phủ quyết, bây giờ cô chỉ muốn trở về phòng ngay lập tức.

Đôi mắt cô không ngừng quan sát xung quanh, trực giác mách bảo cô rằng mối nguy hiểm vẫn còn đó và chưa hề biến mất.

Thể lực sắp kiệt sức, Tả Tinh bước đi càng ngày càng nặng nề, dần dần bị cả đội bỏ lại phía sau.

Một lúc sau, tên mập đi trước mặt cô cũng đưa ra việc trú mưa, trong lòng Tả Tinh cảm thấy khó chịu lại từ chối, cô không hiểu, hai người này có phải là bị điên rồi không?

Dù biết bên ngoài có người giấy đang tìm kiếm nhưng họ vẫn muốn trú mưa …

Bị ướt mưa có chết đâu.

Nhưng điều mà Tả Tinh không ngờ là càng ngày càng có nhiều người yêu cầu dừng lại trú mưa, cuối cùng ngay cả An Hiên cũng yêu cầu dừng lại tìm chỗ trú mưa.

Điều khiến Tả Tinh càng nghi hoặc hơn là những người đồng đội trước mặt cô cứ như đang đắm chìm trong lối đi của họ, ngay cả khi đề nghị trú mưa cũng không quay đầu lại, tư thế … nhất quán một cách đáng kinh ngạc.

Một tia chớp lóe lên.

Trong chốc lát, Tả Tinh kinh ngạc phát hiện, nước trên mặt đất có các màu xanh, vàng, đỏ, tụ lại với nhau như một bảng màu bị đổ.

Khi ánh mắt từng chút một di chuyển, Tả Tinh phát hiện ra, chỗ màu này … là đang chảy ra từ cơ thể của những người đồng đội trước mặt, dọc theo ống quần, từng giọt từng giọt và cuối cùng hòa vào nhau.

Tiêu rồi …

Ngay lúc Tả Tinh chuẩn bị chạy trốn thì tiếng sét trên bầu trời vang lên.

“Đoàng!”

Trong lúc tiếng sét vang lên, sáu người đồng đội như thể nhận được chỉ thị cùng lúc, lần lượt quay người lại, khoảnh khắc nhìn rõ khuôn mặt của bọn họ, nhịp tim của Tả Tinh như ngừng đập.

Khuôn mặt của bọn họ … đang tan chảy.

Giống như tượng sáp bị lửa đốt, mắt, mũi, miệng, tai … đều đã rời khỏi vị trí, có người thậm chí không thể nhìn ra ngũ quan, mắt đã di chuyển xuống dưới và trộn lẫn với miệng và mũi.

Nước màu ướt không ngừng chảy ra trên mặt bọn họ, trong đầu Tả Tinh ầm một tiếng, cô lập tức hiểu ra, những người đồng đội trước mặt này … đều là người giấy!

Bọn chúng mới là quỷ!

"Tại sao … không đi tránh mưa?" Tên mập đôi mắt đã tan hết bước tới, lạnh lùng nói: "Tại sao?!"

"Cô muốn nhìn chúng ta chết đến như vậy sao?" Hạ Manh cả khuôn mặt đã tan chảy hoàn toàn hét lên.

"Giết cô ta!"

"Giết cô ta!"…

"Lột da cô ta ra … chúng ta sẽ không còn sợ nước nữa!" Lũ người giấy cười dữ tợn, la hét, bước từng bước đều đặn tới, vây quanh Tả Tinh.

Cánh tay của người giấy nhìn thì có vẻ mềm nhũn tóm lấy cơ thể Tả Tinh, xé xuống một mảnh da máu thịt lớn.

"Da! Tao muốn da của cô ta!" Tượng giấy bị máu phun ra nhuộm đỏ, máu đỏ tươi trên mặt đất trộn lẫn với nước mưa, nhuộm đỏ mặt đất gần đó.

"Là của tao!"

"Da cô ta … là của tao!" Người giấy vừa xé vừa điên cuồng chửi bới, bọn chúng dán phần da bị rách vào người rồi dùng một tay che thật chặt, như thể lo lắng sẽ bị người khác tấn công bất cứ lúc nào, một tay còn lại tiếp túc giằng co.

Những tiếng kêu chói tai xuyên qua bầu trời đêm, nhưng nhanh chóng dừng lại, chỉ còn lại tiếng xé rách và tiếng thịt lăn trong bùn.

Hoàng lão gia mặc hí phục màu đỏ tươi ngốc nghếch ngồi xổm trên mặt đất, nghiêng cổ nhìn, trong miệng phát ra tiếng cười lớn, máu tươi bắn ra tung tóe, nhuộm đỏ cả khuôn mặt. …

Chờ khi đám người An Hiên đến nơi thì mọi chuyện đã kết thúc.

Trong làn nước bùn đỏ tươi có một thi thể rách nát trông như một con búp bê rách không thể sửa chữa được nữa.

Thi thể không còn có thể giống như xưa nữa, ngoại trừ tay và chân, chỉ còn lại một ít thịt kết nối với máu thịt, da trên cơ thể … đều đã bị lột mất, mặt cũng như vậy.

Một con mắt được nối với nhau bằng mạch máu và dây thần kinh, treo lơ lửng bên ngoài, còn một con kia … đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một hốc mắt rỗng tuếch, nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm phía trên.

Bất kể là ai cũng có thể nhìn ra, Tả Tinh đã chết đi đau đớn đến nhường nào, trên mặt đất khắp nơi đều có dấu vết lăn lộn, giãy giụa, không liên tục, dài tới 10 mét.

Trên đường đi khắp nơi đều có mảnh quần áo, tất nhiên, nhiều mảnh trong số đó là những mảnh thịt vương vãi.

Hạ Manh xách chiếc đèn lồng duy nhất trong đội.

Tên mập nhìn cảnh tượng bi thảm trước mắt, mùi máu tanh không ngừng xộc vào mũi, trong bụng có thứ gì đó sôi sùng sục, Trần Cường và Vưu Kỳ mỗi người đều đã nôn ra một lần.

Còn anh ta vẫn ổn, còn đang ủ trong bụng.

An Hiên là người duy nhất ngồi xổm bên cạnh thi thể bị khiếm khuyết, một đầu gối dính đầy máu, không ai quấy rầy anh ta, khung cảnh trang nghiêm, giống như một buổi lễ tưởng niệm.

Miệng của thi thể há to, vẫn duy trì cảnh tượng trước khi chết.

Một lúc sau, An Hiên đứng dậy nói: "Đi thôi." Anh ta nhìn mặt hồ đã tan sương mù, nhẹ giọng nói: "Trời sắp sáng rồi."

Sau biến cố này, tên mập cảm thấy trong đội đã có những thay đổi vi diệu, chỉ có anh ta và bác sĩ trở về phòng của mình.

"Bác sĩ." Sau khi đóng cửa lại, tên mập nóng lòng hỏi: "Tại sao Hạ Manh và An Hiên lại đi cùng với nhau, bọn họ không cần giấu kín thân phận nữa sao?"

Cởi giày, Giang Thành ôm gối tựa vào trên giường: "Còn giấu cái gì nữa?" Hắn liếc nhìn ngoài cửa sổ, thở ra: "Anh không nghe bọn họ nói sao? Trời … sắp sáng rồi."

Chương 324: Ngả bài

“Anh ta muốn ngả bài rồi.” Giang Thành nói.

“Ngả bài?” Tên mập chớp chớp mắt: “Với ai?”

“Đương nhiên là kẻ đã giết chết đồng đội của anh ta.” Giang Thành tựa hồ cảm thấy không thoải mái với ống tay áo ướt của mình, liền xắn tay áo lên mấy lần rồi mới tiếp tục.

“Quỷ?”

“Tsk.” Giang Thành nhìn thoáng qua tên mập, như muốn nói với anh ta mấy câu, nhưng cuối cùng như nghĩ tới gì đó, liền đổi giọng nói: “Đỏ Thẫm.”

Vừa nghe được hai chữ này, tên mập liền bắt đầu kích động: “Bác sĩ.” Anh ta hỏi: “Là người của Đỏ Thẫm giết chết Tả Tinh?”

“Ờ-huh.”

“Là ai?” Tên mập háo hức hỏi.

Giang Thành duỗi thẳng đôi chân đau nhức ra, quay đầu nhìn tên mập vài giây, sau đó chậm rãi nói ra hai chữ: “Vưu Kỳ.”

“Anh ta …” Tên mập nuốt nước miếng, cau mày, có chút nghi hoặc hỏi: “Bác sĩ, anh làm sao phát hiện ra?”

“Không phải là tôi phát hiện ra, là Tả Tinh nói.” Giang Thành liếc bàn ăn một cái.

Tên mập hiểu rõ sự tình, chạy tới trước bàn, rót một tách trà nóng xong chạy lại đưa cốc cho Giang Thành.

Sau khi uống một ngụm trà nóng, sắc mặt Giang Thành bắt đầu nhuận sắc hơn: "Lúc nãy khi An Hiên đi tới phía trước, đã dùng thân thể che khuất tầm nhìn của chúng ta."

"Lúc đầu tiên khi tôi nhìn thấy thi thể của Tả Tinh, tay phải của cô ta là nắm chặt, nhưng sau khi An Hiên đi ra, tất cả các ngón tay trên bàn tay phải của thi thể đều đã bị đứt rời."

Giang Thành nhìn tên mập nói: "Thứ mà Tả Tinh liều mình giữ lấy, đã bị An Hiên lấy đi."

Tên mập hạ giọng: "Là cái gì?"

Giang Thành đưa tay từ trong áo lấy ra một vật nhỏ, vừa mở lòng bàn tay ra, tên mập dừng lại, vẻ mặt kỳ quái hỏi: "Đoạn nhánh cây đó?"

"Đối với Tả Tinh mà nói, trò chơi này còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi." Giang Thành nhìn cành cây trong tay mình, cảm khái nói: "Cô ta có làm gì trong trò chơi đi nữa cũng không thể thay đổi kết cục này, bởi vì … trước khi trò chơi bắt đầu, cô ta đã bị quỷ nhắm đến."

Tên mập nghe đến choáng váng.

"Vưu Kỳ đã hoán đổi đoạn cành cây của cô ta." Giang Thành bình tĩnh nói: "Người phụ nữ trung niên đưa cho anh ta bảy đoạn, nhưng anh ta lại trộn một đoạn giả vào, lúc đó không ai để ý tới điểm này."

Tên mập mãnh liệt hồi tưởng lại trong đầu, quả thực lúc đó người phụ nữ trung niên không hề yêu cầu Vưu Kỳ đến đón lấy cành cây, càng không hề yêu cầu anh ta phân phát, là anh ta tự mình đi tới.

Bởi vì lúc đó anh ta ở gần cửa nhất nên không ai để ý.

Mà sau khi Vưu Kỳ chủ động đón lấy cành cây, người phụ nữ trung niên đột nhiên thấp giọng cười nói một câu "vậy thì

các vị tự mình phân bổ đi", sau đó xoay người rời đi.

Bây giờ nghĩ lại, tất cả những điều này đều rất bất thường.

"Bác sĩ…" Tên mập ngẩng đầu lên.

"Đừng hỏi tôi là đoạn cành cây thừa ra của Vưu Kỳ đến từ đâu, có thể là do anh ta bẻ một cành thành hai đoạn, hoặc có thể anh ta dùng cành cây được hái bằng vải đỏ bẻ gãy, cụ thể thì tôi cũng không biết." Giang Thành đoán được câu hỏi tiếp theo của tên mập, nên chặn họng anh ta lại ngay.

"Vấn đề này anh có thể lưu lại để hỏi Vưu Kỳ." Giang Thành nhún nhún vai: "Nhưng tôi cảm thấy anh không có cơ hội này nữa đâu."

Tên mập tìm một cái ghế ngồi xuống, một lúc sau mới thấp giọng hỏi: "Bác sĩ, anh là cảm thấy Vưu Kỳ sẽ bị giết sao?"

"Không." Giang Thành hừ một tiếng: "Tôi là đang nói anh."

Mặc dù biết bác sĩ có một cái lưỡi lanh lợi, nhưng tên mập vẫn sợ hãi tượng trưng một chút, sau đó tiếp tục hỏi: "Bác sĩ, tôi nói thật nhé, tôi cảm thấy Vưu Kỳ này khá lợi hại, làm sao anh lại biết…"

"Một An Hiên, cộng thêm một Hạ Manh, nếu hai người bọn họ hợp lực cùng nhau mà không xử lí được Vưu Kỳ thì tôi thấy Người Gác Đêm cũng không cần tồn tại nữa." Giang Thành nói: "Giải tán càng sớm càng tốt, đến chỗ hộp đêm chúng tôi làm việc cho xong."

Tên mập suy nghĩ một chút, cảm thấy bác sĩ nói có lý: "Vậy bác sĩ." Tên mập ngẩng đầu lên: "Tiếp theo chúng ta nên làm gì, có cần giúp đỡ không?"

"Giúp ai?" Giang Thành trừng mắt nhìn tên mập: "Giúp Hạ Manh và An Hiên?"

Tên mập nghi ngờ nhìn hắn, tựa hồ không hiểu ý của bác sĩ, chẳng lẽ hắn còn muốn giúp Đỏ Thẫm sao?

"Anh nghĩ thử xem, sau khi An Hiên và Hạ Manh xử lí tên Vưu Kỳ xong, tiếp theo sẽ đến lượt ai?" Giang Thành hỏi, tay cầm tách trà, nghiêng người về phía trước.

"Là … chúng ta?"

Giang Thành nheo mắt, không nói gì, một lát sau, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: "Anh mập."

"Tôi đây, bác sĩ." Tên mập ngoan ngoãn gật đầu.

"Có một chuyện tôi vẫn chưa nghĩ ra." Giang Thành bắt chéo chân ngồi dậy, ánh mắt nhìn tên mập không khỏi khiến đối phương cảm thấy bắt đầu nghiêm túc: "Tôi muốn nghe suy nghĩ của anh."

Tên mập thẳng người lên và nói: "Bác sĩ, anh nói đi."

Giang Thành suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Tại sao lại là chúng ta?" Hắn dừng một chút, giải thích: "Ý tôi là tại sao đám người Hạ Manh lại lựa chọn chúng ta đi cùng cô ta trong nhiệm vụ lần này?"

Tên mập sửng sốt vài giây rồi quay lại: "Bác sĩ, người đàn ông trung niên đó không phải đã nói rồi sao? Bởi vì mặt chúng ta lạ, Đỏ Thẫm không nhận ra, nên dễ che giấu hơn."

"Đều là lời nói dối." Giang Thành lắc đầu nói: "Tôi không nghĩ Đỏ Thẫm biết mặt được hết tất cả mọi người trong Người Gác Đêm, chuyện này không thực tế."

"Nếu như tổ chức Người Gác Đêm này có tồn tại, vậy thì nhất định phải có lý do tồn tại của nó, ít nhất từ việc nó dám cử thành viên vào ác mộng để tấn công Đỏ Thẫm, điều đó có nghĩa là ít nhất ở bề ngoài, thực lực của nó vẫn mạnh hơn Đỏ Thẫm."

“Nếu như chỉ là vì để bảo vệ Hạ Manh sống sót, vậy thì hoàn toàn có thể chọn ra hai cao thủ từ trong Người Gác Đêm để thay thế chúng ta, cùng cô ta đi vào ác mộng.” Giang Thành ngẩng đầu lên: “Muốn chúng ta làm gì?”

“Hơn nữa, chúng ta cũng không hỗ trợ lẫn nhau, chắc là anh cũng đã nhìn ra rồi, Hạ Manh, còn có An Hiên và Tả Tinh đều đang đề phòng chúng ta.” Giang Thành hỏi: “Bọn họ tốn nhiều công sức kéo chúng ta vào đây như vậy, sau đó cẩn thận đề phòng chúng ta.” Giang Thành dừng một chút: “Mục đích của bọn họ là gì?”

“Bác sĩ.” Tên mập nghe xong sửng sốt một lát, liếm môi, có chút xấu hổ nói: “Anh nghĩ đến cái gì thì cứ nói đi, tôi … đầu óc của tôi anh cũng biết rồi đấy, so với các anh, có thể còn không bằng một bát bánh đậu phụ 2 tệ cho bữa sáng.

“Người thực sự trốn trong chỗ tối ở nhiệm vụ lần này là Người Gác Đêm, là An Hiên, còn có Tả Tinh.” Giang Thành thở ra: “Chúng ta cũng như Hạ Manh, đều là mồi nhử bày ra bên ngoài.”

Một lúc sau, Giang Thành bổ sung thêm: “Ngoại trừ lý do đó ra, tôi không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.”

“Chúng ta cũng là mồi nhử?” Tên mập có chút khó tin nói: “Bác sĩ, chúng ta có đắc tội với Đỏ Thẫm đâu, nó nhắm vào chúng ta cũng không có lý.”

Giang Thành không trả lời vấn đề này, hắn cúi đầu suy nghĩ một lát, vẫn lắc đầu: “Tôi không biết đáp án, có lẽ là do tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Tên mập bước tới vỗ vai bác sĩ, an ủi nói: “Bác sĩ, anh đừng suy nghĩ nhiều quá, chờ ra ngoài rồi tính sau.”

Dù sao hiện tại vẫn còn đang ở trong nhiệm vụ, nhiệm vụ cũng sắp kết thúc, theo kinh nghiệm trước đây, càng về cuối

thì quỷ cũng sẽ càng ngày càng điên cuồng.

Cái chết của Tả Tinh … chỉ sợ không thể cầm chân quỷ được bao lâu.

Chương 325: Mệnh lệnh

Một đoạn cành cây nhỏ được đặt lặng lẽ trên bàn.

An Hiên ngồi ở bên bàn, nhìn chăm chú đoạn cành cây, không ai biết là anh ta đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Manh mấy lần muốn thuyết phục anh ta, nhưng cuối cùng đều là lời đến môi, lại phải nuốt xuống.

Lúc An Hiên bẻ gãy từng ngón tay của Tả Tinh, cô ta đã ở ngay bên cạnh, nếu như không phải là tiếng mưa che đi thanh âm đó, thì loạt âm thanh giòn tan kia chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Nhưng đồng thời, An Hiên cũng đã bại lộ chính mình.

Ít nhất mọi người đều biết rõ, anh ta và Tả Tinh quen biết nhau, là đồng đội cùng nhau bước vào ác mộng.

Nhưng như vậy thì đã sao?

Dù sao, bằng chứng mà Tả Tinh bảo vệ trước khi chết cũng đủ để xác định hung thủ là ai, trong lòng bàn tay cô nắm chặt một đoạn cành cây gãy.

Trước khi chết, tại sao Tả Tinh lại lấy đoạn cành cây gãy trong miệng ra, rồi cầm chặt trong tay?

Điều này thật bất thường.

Trừ phi … cành cây này có ý nghĩa đặc biệt, cụ thể hơn, cành cây này chính là di ngôn trước khi chết của cô.

Đó là bằng chứng chỉ ra thầm lặng của cô đối với hung thủ!

“Là Vưu Kỳ.” Hạ Manh trầm giọng nói.

Không biết qua bao lâu, An Hiên cuối cùng cũng gật đầu, anh ta trông có vẻ không quá đau lòng, ít nhất không khóc lóc, cũng không có vẻ mặt thống khổ, chỉ lặng lẽ ngồi đó.

Nhưng chính là mang lại cho Hạ Manh một cảm giác không thể tiếp cận được.

Cô ta đều không quen biết với An Hiên và Tả Tinh, chỉ có mối quan hệ hợp tác tạm thời, đối với mối quan hệ giữa An Hiên và Tả Tinh, cô ta cũng không rõ, nhưng xét theo hành vi của người đàn ông trước mặt thì có lẽ là không tầm thường.

Cô ta rất khôn ngoan không hỏi gì, chứ đừng nói đến làm phiền anh ta.

Bởi vì nó không cần thiết.

"Giúp tôi một việc." An Hiên đột nhiên nói.

"Giúp anh trông chừng Giang Thành." Hạ Manh không có chút kinh ngạc, cuộc trò chuyện giữa hai người như một cốc nước sôi: "Không để hắn quấy rầy anh."

An Hiên gật đầu: "Vất vả rồi."

Sau khi thở ra, Hạ Manh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, dùng giọng điệu hiếm thấy nói: "Muốn làm gì thì cứ đi làm đi." Cô ta đưa hai tay ra sau đầu, tiếp tục: "Dù sao thì tôi cũng không biết gì cả."

"Tôi không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì." Cô ta nhìn vào mặt An Hiên nói: "Sau khi ra ngoài, nếu như người của các anh hỏi tôi Vưu Kỳ chết như thế nào, tôi không biết gì hết."

"Hoặc là…" Cô suy nghĩ một lúc: "Tôi cũng có thể nói là Giang Thành giết." Cô nói thêm: "Còn có tên mập kia, bọn họ cùng nhau."

“Điều đó có thể khiến cô gặp rắc rối.” Cất cành cây đi, Hạ Manh nhìn anh ta nhét nó vào trong áo, An Hiên quay lại nói: “Tôi khuyên cô không nên làm như vậy.”

Nhìn An Hiên bằng ánh mắt kỳ quái, Hạ Manh gật đầu: “Nói tiếp đi.”

“Thân phận của Giang Thành rất đặc biệt.” An Hiên dừng một chút, sau một lúc mới tiếp tục: “Trong nhiệm vụ lần này của chúng ta, ưu tiên sinh tồn của hắn, còn đặt trước cả cô.”

Sắc mặt Hạ Manh lập tức thay đổi, cô ta vừa mở miệng định hỏi thì lại bị An Hiên cắt ngang.

Anh ta nói rất nhanh, như thể đang đưa ra lời tuyên bố cuối cùng: “Nói cách khác, chúng tôi có thể hy sinh bản thân mình vì cô, nhưng đồng thời, khi tính mạng của cô và tính mạng của hắn cùng lúc bị đe dọa, thì sự hy sinh của cô là điều không thể tránh khỏi.”

“Tại sao?” Hạ Manh lập tức hỏi ngược lại: “Ai, là ai ra mệnh lệnh, lãnh đạo cấp cao của bộ phận thi hành các anh?”

An Hiên lắc đầu: “Không.” Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt Hạ Manh nói: “Cao hơn nữa.”

Trong lòng Hạ Manh run rẩy.

Sau một lúc-

“Tại sao anh lại nói với tôi những chuyện này?” Hạ Manh nhìn chằm chằm vào mắt anh ta: “Những chuyện này … hẳn đều là cơ mật đúng không.”

Hạ Manh cũng biết một chút về lịch sử của Người Gác Đêm, có thể nói đó là cuốn sách lịch sử được làm hoàn toàn bằng máu.

Việc duy trì một tổ chức khổng lồ như vậy đương nhiên không chỉ dựa vào niềm tin vững chắc mà còn dựa vào những

luật lệ và kỷ luật nghiêm ngặt.

Người ta nói rằng trong tổ chức thậm chí còn có một nhóm người chịu trách nhiệm trừng phạt những người trong nội bộ vi phạm lời thề ban đầu, phản bội đồng đội hoặc rò rỉ thông tin, tin đồn nói rằng quá trình đẫm máu không kém gì sự tra tấn ở châu Âu thời trung cổ.

"Hãy coi đó là thù lao vì đã giúp đỡ tôi đi." Giọng nói bình tĩnh của An Hiên xua tan phần nào sự khó chịu của Hạ Manh: "Hơn nữa cô cũng đã phát hiện ra rằng người đàn ông tên Giang Thành này không hề đơn giản phải không?"

Rất nhiều cảnh tượng hiện lên trước mắt cô ta, tất cả đều là cảnh lần trước gặp gỡ Giang Thành, từng khung hình hiện lên trong đầu Hạ Manh, cô ta đang suy nghĩ và đưa ra phán đoán.

Cô ta không có thói quen tùy tiện tin tưởng người khác, nhưng thực sự không nghĩ ra lý do gì để An Hiên lừa dối mình.

Sau lần hợp tác này, có lẽ hai người sẽ không có cơ hội gặp lại nhau nữa.

Anh ta không cần phải tự gây rắc rối cho mình.

"Tôi chỉ có thể nói như vậy thôi." An Hiên cũng không thèm nhìn Hạ Manh mà nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, tiếng lá xào xạc làm người ta khó chịu: "Tôi cũng chỉ biết có vậy thôi."

Khẽ mím môi, Hạ Manh vẫn chăm chú nhìn anh ta, tin tức anh ta kể hoàn toàn khác với những gì cô nhận được, đó không phải là những gì chú Cung nói trước khi đến đây.

Theo như hẹn ước, cô mới là người cốt lõi nhất trong nhiệm vụ.

Mục tiêu của Đỏ Thẫm là cô ta.

Vì vậy, ưu tiên sinh tồn của cô ta phải là cao nhất.

Trước khi đến đây, cô ta đã chuẩn bị đầy đủ kỹ lưỡng.

Tổng cộng có ba lá bài.

Giang Thành tên mập là lá bài ngoài sáng, dùng để giúp cô ta chia sẻ hỏa lực có thể đến từ Đỏ Thẫm, quỷ, NPC hoặc những người chơi ác ý khác.

Tờ báo manh mối là một lá bài ẩn, chia sẻ khi nào, chia sẻ với ai … nói tóm lại, mục đích chỉ có một, là tối đa hóa lợi ích của bản thân.

Tiếp theo chính là An Hiên còn có Tả Tinh.

Hai người đến từ bộ phận thi hành của Người Gác Đêm này là lá át chủ bài của mình, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ không tùy tiện sử dụng, bọn họ phân tán và ẩn nấp trong bóng tối, giống như những kẻ sát nhân mai phục trong đêm.

Chỉ có một mục đích duy nhất.

Đỏ Thẫm.

Bọn họ là tồn tại vì Đỏ Thẫm, cũng ở đây vì điều này.

Chương 326: Sống sót

Trời, sáng rồi.

Đêm nay yên bình đến kỳ lạ, Giang Thành suốt đêm không ngủ được, sau khi trời sáng, nằm trên gối nghỉ ngơi, đuổi tên mập đi ăn sáng, đồng thời mang về cho mình một ít đồ ăn.

"Anh mập." Ngồi vào bàn, Giang Thành nhìn bánh bao thịt trong tay, sau đó nheo mắt nhìn bàn tay của tên mập, bất mãn nói: "Sao bên trong lại có nhiều thịt như vậy?"

Liếm môi, tên mập ngượng ngùng nói: "Bác sĩ, cái của anh là bình thường rồi, cái của tôi còn là hỗn hợp nhân của hai cái bánh gộp lại."

"Hôm nay Vưu Kỳ cũng không đến ăn sáng." Anh ta giải thích: "Tôi đã xé cái của anh ta ra, rồi nhét vào của tôi."

"Chậc." Giang Thành liếc anh ta một cái, lập tức duỗi cái bánh kẹp thịt ra, chính trực nói: "Anh mập, ăn nhiều thịt như vậy không tốt cho sức khỏe của anh đâu, nào, chúng ta đổi đi."

Tên mập nghe vậy lập tức che bánh kẹp thịt trong tay lại, dưới ánh mắt của Giang Thành, bánh kẹp thịt phồng lên vẫn còn rỉ dầu, nhìn cực kì thơm ngon.

"Bác sĩ." Tên mập xấu hổ nói: "Cái bánh kẹp thịt này tôi cũng không ăn, là để cho tiểu ăn xin, trước đó cô bé trộm đồ ăn tôi đã bắt gặp, đều là những màn thầu hay thức ăn còn sót lại, không có dinh dưỡng gì cả. Cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, cần phải phát triển cơ thể nữa."

Nghe vậy, Giang Thành kích động nói: "Gần đây tôi cũng đang dậy thì lần hai, cơ thể cũng đang phát triển."

Nghe vậy, tên mập liền đổi tay cầm bánh kẹp thịt giấu sau lưng, để bác sĩ không nhìn thấy.

May mắn thay, mặc dù bác sĩ ngoài miệng nói muốn lấy, nhưng cuối cùng chỉ càu nhàu ăn cái bánh kẹp thịt thuộc về mình: "Không ăn nữa." Sau khi ăn mấy miếng, Giang Thành vứt nửa cái bánh kẹp thịt còn lại lên trên bàn, giận dữ lên giường đi ngủ bù.

Nhìn chằm chằm vào nửa cái bánh kẹp thịt còn lại của Giang Thành, tên mập không khỏi liếm liếm môi, phần thịt xen kẽ mỡ và nạc bên trong bánh kẹp lộ ra bên ngoài, vẫn còn đang chảy ra dầu.

"Bác sĩ." Tên mập cố gắng ép mình rời mắt khỏi cái bánh kẹp thịt, nhìn bác sĩ đang nằm trên giường trong tư thế kỳ quái, lo lắng hỏi: "Hôm qua cả đêm anh không ngủ rồi, không ăn nhiều thêm một chút làm sao mà được?"

"Ăn no rồi." Hơn nửa khuôn mặt của Giang Thành vùi trong gối, chỉ chừa lại một nửa nhỏ để lấy không khí, nên giọng nói nghe rất nghèn nghẹt.

Nếu như bác sĩ đã nói như vậy rồi, tên mập cũng không khách khí nữa, anh ta liếm môi, cầm lấy nửa cái bánh còn lại của Giang Thành, một miếng liền ăn mất một phần ba.

Bữa sáng anh ta cũng chưa ăn no, chỉ ăn phần ngoài của bánh kẹp thịt, còn phần nhân thịt đều nhét vào trong cái bánh chuẩn bị cho tiểu ăn xin, cho đến khi không nhét được nữa thì mới dừng lại.

Bản thân anh ta không ăn một bữa ăn cũng không sao, nhưng tiểu ăn xin kia thật sự rất đáng thương, vừa nghĩ tới dáng vẻ của tiểu ăn xin trong lòng liền cảm thấy rất khó chịu.

Điều quan trọng nhất là cô bé đối xử rất tốt với mình.

Nếu không có tiểu ăn xin mấy lần nhắc nhở, anh ta và bác sĩ có lẽ đã gặp nguy hiểm rồi.

Nhai bánh kẹp thịt trong miệng, anh ta mừng rỡ khi phát hiện, trong một nửa cái bánh kẹp thịt của bác sĩ để lại có rất nhiều thịt, anh ta ăn đến miệng đầy dầu mỡ, sau khi nuốt những thứ trong miệng xuống bụng, lại nóng lòng muốn cắn tiếp một miếng nữa.

"Bác sĩ." Anh ta nghiêng đầu nhìn về phía giường Giang Thành, hỏi: "Anh thật sự không ăn thêm chút nữa sao, ngon lắm …"

Lời còn chưa dứt, tên mập đã dừng lại, khoảnh khắc anh ta nhìn về phía bác sĩ, chợt phát hiện hình như bác sĩ đang nheo mắt nhìn mình.

Nhưng khi nhìn lại, mắt bác sĩ đã nhắm nghiền, như thể đang ngủ.

Tên mập không biết mình có nhìn nhầm hay không, một lát sau, anh ta ngập ngừng thấp giọng hỏi: "Bác sĩ?"

Chép chép miệng, Giang Thành lại xoay người, chỉ để lại một thân ảnh quay lưng về phía tên mập.

Tên mập thở dài, dường như bác sĩ không chỉ ngủ mà còn ngủ rất say.

Đúng lúc tên mập đang suy nghĩ để tìm cơ hội gặp lại tiểu ăn xin, sau đó đưa bánh kẹp thịt cho cô thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

"Cộc cộc cộc."

Tiếng gõ cửa rất nhẹ, người tới có vẻ như rất lịch sự, không giống như người phụ nữ trung niên, cũng không có vẻ là Hạ Manh đã trở về.

Giang Thành lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Có người không?”

Tên mập nghe ra là giọng của Trần Cường, anh ta có ấn tượng khá tốt với đối phương, nhưng anh ta không lên tiếng, mà ngoảnh đầu nhìn về phía bác sĩ, dù sao thì ở đây hắn mới là người có quyền quyết định.

Sau khi nhìn thấy bác sĩ gật gật đầu xong, tên mập mới chạy lon ton đến, kéo cửa ra.

Sau khi nhìn thấy tên mập, còn có bác sĩ đang ngồi trên giường, Trần Cường cực kì khách khí nói: “Hách tiên sinh.” Đầu tiên là anh ta gật đầu ra hiệu với Giang Thành, sau đó mới gật gật đầu với tên mập trước mặt: “Huynh đệ mập, tốt quá, hai người đều có ở đây.”

“Có chuyện gì?” Giang Thành đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi … có thể chuyển đến phòng của hai người không.” Trần Cường rất hạ mình, vốn dĩ khuôn mặt của anh ta cũng không khiến người ta cảm thấy phiền phức, bây giờ trông có vẻ lại càng đáng thương hơn.

“Chái phòng của các anh xảy ra chuyện gì à?” Giang Thành đi đến bên bàn ngồi xuống, ngẩng đầu hỏi.

“Cái này thì không, chỉ là giờ còn mỗi một mình tôi.” Trần Cường nói: “Nơi này nguy hiểm quá, cho nên tôi mới nghĩ đến việc có thể chuyển đến ở cùng các anh không.”

“Hách tiên sinh và huynh đệ mập nhìn đã biết là người tốt.” Anh ta bổ sung thêm, biểu cảm vô cùng chân thành.

“Sao lời này của anh, tôi nghe không hiểu lắm?” Rót cho mình một cốc nước, Giang Thành vừa nhấp một ngụm nhỏ, vừa cười nói: “Chẳng lẽ trong số chúng ta có người xấu?”

Trần Cường nhìn ra ngoài cửa, sau đó ngoảnh đầu lại, cực kì nghiêm túc nhỏ giọng nói: “Đêm qua sau khi tôi trở về

phòng, Vưu Kỳ có đến tìm qua tôi, anh ta hỏi tôi một số vấn đề, một số trong đó …" Anh ta cố ý ngưng một chút, trông như đang thăm dò phản ứng của hai người.

Không ngờ -

"Anh mập." Giang Thành ngáp một cái thật lớn, xua xua tay về phía tên mập, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Giúp tôi tiễn Tiểu Trần huynh đệ, tôi mệt rồi, muốn chợp mắt thêm một chút nữa."

Trần Cường nghe vậy lập tức nói: "Một số trong đó có liên quan đến Hạ Manh tiểu thư, còn có Hách tiên sinh anh."

Đại khái cũng đã hiểu ra tính khí của Giang Thành, Trần Cường đem đầu đuôi ngọn ngành nói hết: "Vưu Kỳ tiên sinh tối qua là nhảy vào từ cửa sổ, lúc đến làm tôi giật bắn mình, anh ấy trông có vẻ rất căng thẳng, vừa vào đã hỏi tôi có muốn sống sót rời đi không, nếu như muốn, thì anh ấy có thể giúp tôi." Ngưng một chút, anh ta tiếp tục nói: "Giúp tôi sống sót, sau đó rời khỏi ác mộng."

"Đương nhiên là có điều kiện, tôi cần phải phối hợp với anh ấy." Trần Cường nhớ lại nói: "Anh ấy hỏi tôi có hiểu rõ nội tinh của các anh không, anh ấy nói anh và Hạ tiểu thư còn có An tiên sinh đều đến từ một tổ chức bí ẩn có tên là Đỏ Thẫm, thủ đoạn của các anh tàn bạo, quen thói giết chóc, nếu như tôi không hợp tác với anh ấy, e rằng rất nhanh thôi sẽ phải chịu thủ đoạn thâm độc của các anh."

"Giống như Tả Tinh tiểu thư, còn có Thang Thi Nhu tiểu thư vậy." Trần Cường nói: "Vưu Kỳ nói thực ra bọn họ đều là chết trong tay của các anh, chính là các anh đã mượn tay của quỷ để loại trừ bọn họ."

Một lát sau, Giang Thành ngẩng đầu lên, dựa lưng vào ghế, đột nhiên dùng giọng điệu cổ quái hỏi: "Anh … tại sao lại biết

những điều Vưu Kỳ nói không phải là sự thật?"

"Tôi có thể cảm nhận được, Hách tiên sinh, và huynh đệ mập." Trần Cường nghiêng đầu nói: "Hai anh là người tốt, Vưu Kỳ kia mới là có vấn đề."

"Cho nên …"

"Tôi muốn cùng với các anh." Trần Cường nói: "Cần tôi làm gì, các anh có thể nói với tôi."

Giang Thành nhìn người thanh niên này hồi lâu, trông anh ta có vẻ còn nhỏ hơn mình mấy tuổi, dáng vẻ sinh viên đại học, sự non nớt trên mặt vẫn còn hiện rõ, ắt nghĩ chắc còn chưa rời khỏi khuôn viên trường học, để được xã hội mài giũa.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc anh ta là một người thông minh có thể nhận biết rõ tình thế.

"Anh cứ về trước đi." Giang Thành nói: "Muộn chút nữa có thể đến đây."

Trần Cường gật đầu: "Được."

Không có câu nào thừa thãi, Trần Cường rời đi, lúc chuẩn bị đi tên mập dường như còn muốn hỏi gì đó, nhưng Trần Cường lại không có chút bộ dạng do dự nào.

Tên mập vốn còn tưởng anh ta sẽ khẩn cầu ban ngày cũng muốn ở lại đây.

Chờ sau khi Trần Cường đã đi xa, tên mập mới ngoảnh đầu lại, nói với Giang Thành: "Bác sĩ, tôi cảm thấy người này khá tốt."

"Người thì không rõ, nhưng ít nhất cái đầu không ngu ngốc." Giang Thành đánh giá nói.

"Bác sĩ, anh là nghi ngờ động cơ của anh ta có vấn đề?" Tên mập nói rồi nhìn về hướng Trần Cường rời đi, cau mày,

quay đầu lại hỏi: “Không phải chứ, tôi cảm thấy anh ta nói rất thấu đáo, còn nói với chúng ta Vưu Kỳ có vấn đề, chuyện có liên quan đến Đỏ Thẫm nếu như không phải là Vưu Kỳ nói với anh ta, vậy thì chắc chắn là anh ta không biết rồi.”

“Đó chỉ là bởi vì anh ta không ngu ngốc.” Giang Thành nheo mắt nói: “Người này không ngốc, hẳn là đã đại khái nhìn ra cục diện hiện tại rồi, trong phán đoán của anh ta, tôi, còn có Hạ Manh và An Hiên đều là cùng một nhóm.”

“Chỉ dựa vào hai người là anh ta và Vưu Kỳ, muốn đối phó với ba người chúng ta.” Giang Thành lắc đầu: “Rõ ràng là không hiện thực, cho nên anh ta chi bằng đứng về phe chúng ta. Mục đích của anh ta chỉ là muốn yên ổn sống sót, về phần Đỏ Thẫm gì đó, anh ta cũng chẳng quan tâm.”

Tên mập chớp chớp mắt: “Nếu nói như vậy thì …”

Lời còn chưa dứt, tiếng bước chân vội vã truyền đến, khuôn mặt Hạ Manh xuất hiện ở cửa: “Đi theo tôi.” Sắc mặt cô ta không được tốt: “Chu quản gia bảo chúng ta đến đó.”

“Đi đâu?”

“Trong phủ muốn dùng hình với người hầu.” Hạ Manh dùng tốc độ cực nhanh nói: “Bảo chúng ta đến xem.”

Dọc đường đi mọi người đều vô cùng thấp thỏm, Trần Cường cũng đi cùng bên cạnh bọn họ, nhưng không nhìn thấy bóng dáng An Hiên và Vưu Kỳ đâu, người phụ nữ trung niên thì thảnh thơi nhàn nhã đi phía trước dẫn đường.

Bước chân của cô ta trông có vẻ cực kì nhẹ nhàng, nhưng tốc độ lại cực nhanh, tên mập thỉnh thoảng lại phải đi nhanh vài bước, mới có thể theo kịp.

Cả chặng đường không ai nói một lời, mấy người đã đoán ra việc xem dùng hình không phải là mục đích, e rằng là người chịu hình, mà trong số bọn họ … lại đang thiếu mất hai người.

Sẽ là Vưu Kỳ, hay là … An Hiên

Bọn họ lại bởi làm sao mới bị người hầu của Hoàng phủ bắt trói lại chịu hình?

Mang theo tâm trạng lo âu thấp thỏm, đám người đi đến phía trước một trạch viện hẻo lánh, cánh cửa viện màu đỏ thẫm khép kín, ngoài cửa có một nữ nhân trẻ tuổi đang đứng.

Đôi mắt của nữ nhân đờ đẫn, phải đến khi đám người đi đến trước mặt, thì đôi mắt cô ta mới bắt đầu tập trung.

"Chờ bên ngoài đi." Người phụ nữ trung niên quay đầu lại, nhìn chằm chằm bọn họ, lạnh lùng nói: "Sau khi chịu hình xong, sẽ gọi các ngươi vào xem."

Ngay lúc tên mập còn đang thắc mắc thì một âm thanh nghèn nghẹt đột nhiên từ sau cửa sân viện truyền đến.

"Bụp!"

Nghe giống như đá một phát vào bao cát.

"Hự!"

"Hự!"

"Hự!"…

Âm thanh lần lượt vang lên, tiếng này nối tiếp tiếng kia, còn rất nhịp nhàng có tiết tấu, một lượt hai cái, xen kẽ với nhau.

Dần dần, ánh mắt tên mắt thay đổi, anh ta cảm thấy … âm thanh này như đã nghe thấy ở đâu rồi.

Chương 327: Nói thật

Hơn nữa cùng với cảm giác cổ quái và xa lạ này, còn có nỗi sợ hãi đang dần dâng lên trong lòng.

Nhưng điều làm cho tên mập khó hiểu chính là, anh ta hoàn toàn không tìm ra được nguồn gốc của nỗi sợ hãi này, ánh mắt của anh ta xuyên qua người phụ nữ trung niên và tỳ nữ trẻ tuổi, nhìn chằm chằm vào cánh cửa màu đỏ thẫm.

Tay phải vô thức dùng lực, chiếc bánh kẹp thịt mà anh ta cẩn thận cầm trên tay bị bóp chặt, nước súp đặc chảy vào tay, dính nhớp nháp.

Ngay khi anh ta tựa hồ nghĩ tới gì đó, thanh âm bên trong đã dừng lại.

Tên mập như tỉnh dậy sau giấc mộng.

Trong vô thức, mồ hôi lạnh đã thấm đẫm hí phục, anh ta thở dốc, linh cảm chẳng lành trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Ngay lúc này đâu -

“Cót két -”

Cánh cửa khẽ rung lên, đầu tiên là một khe hở khó thấy, sau đó đột nhiên mở ra.

Sau khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong cửa, vẻ mặt căng thẳng của tên mập cứng đờ, một lúc sau, trong đầu có tiếng ong ong.

Trong sân, một bóng người gầy gò đang cuộn tròn, nằm trên khoảng đất trống dưới bậc thang, bộ quần áo tồi tàn trên

lưng đã nhuốm đỏ máu.

Mặt úp xuống, bất động.

“Trong phủ có quy củ.” Người phụ nữ trung niên kéo giọng ra, móc mỉa châm chọc nói: “Ai dám trộm đồ trong phủ, nếu bị bắt được sẽ phải chịu hậu quả này.” Cô ta nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt, cười lạnh nói: ” Không một ai là ngoại lệ.”

Giang Thành lập tức đi tới kéo lấy tên mập, nhưng tên mập đã vùng ra, loạng choạng đi tới quỳ xuống bên cạnh tiểu ăn xin, đôi tay run rẩy nâng đầu tiểu ăn xin lên.

Nhẹ nhàng chạm vào mặt tiểu ăn xin, như muốn lau đi vết máu trên mặt cô bé, nhưng vết máu ngày càng nhiều, cuối cùng tay anh ta cũng dính đầy máu.

Anh ta vẫn đang lau đi, giống như bị quỷ ám vậy.

“Dậy đi.” Tên mập đôi môi run rẩy: “Ta … Ta mang bánh kẹp thịt cho ngươi này, đặc biệt để dành cho ngươi, ngon lắm.” Anh ta đem chiếc bánh bị bóp bẹp nhét vào tay của tiểu ăn xin, nhưng ngón tay của cô bé không hề có chút sức lực nào, chiếc bánh kẹp thịt rơi xuống đất.

Anh ta lập tức nhặt nó lên, dùng sức nhét vào trong lòng cô bé: “Đừng … đừng như vậy.” Tên mập nói với giọng cầu xin: “Ngươi mau mở mắt ra, nhìn ta đi, xin ngươi đấy, làm ơn đi …”

“Huynh đệ mập.” Trần Cường đi tới, định đỡ anh ta dậy, nhưng bị anh ta đẩy ra, Trần Cường phải lùi lại mấy bước mới đứng vững.

“Anh mập.” Giang Thành nói.

Vừa nghe được giọng của bác sĩ, tên mập lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt lại sáng lên: “Bác sĩ.” Tên mập tựa hồ đột

nhiên nghĩ tới điều gì, vội vã nói: “Bác sĩ, anh là bác sĩ, anh có thể cứu cô bé, anh có thể cứu cô bé phải không? Bác sĩ, xin hãy cứu cô bé! Cứu cô bé đi!”

Khi nhìn thấy tiểu ăn xin, Giang Thành liền biết là không thể cứu được cô bé nữa rồi, thân thể cô bé đã nguội lạnh, hiển nhiên không phải là vừa mới chết.

Cô bé đã chết được một khoảng thời gian rồi.

Tiếng đánh đập vừa rồi có lẽ chỉ là một màn kịch, diễn cho bọn họ thấy thôi.

“Anh mập …” Đối mặt với đôi mắt sưng đỏ của tên mập, những lời còn lại của Giang Thành nghẹn lại trong cổ họng, không nói ra được.

“Cô bé đã chết rồi.” Hạ Manh nói thẳng.

“Cô nói dối!” Tên mập kích động nói: “Cô bé chưa chết, cô bé còn sống, có bác sĩ ở đây, cô bé sẽ không chết, cô bé sẽ không…”

“Cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn còn rất trẻ, cô bé còn chưa được ăn bánh kẹp thịt, tôi đã chuẩn bị bánh kẹp thịt cho cô bé …” Nói đến đây, tên mập đột nhiên nghẹn ngào, ôm chặt lấy thi thể của tiểu ăn xin, máu tươi dính nhớp nhuộm đỏ cả vạt áo.

Nước mắt to nhỏ hạt đậu lớn lăn xuống, nhỏ giọt trên mặt tiểu ăn xin, nhỏ xuống đất, nghe tên mập kêu gào khóc lóc, Hạ Manh cũng ngậm miệng lại.

“Trong phủ không bao giờ dung thứ cho kẻ phản bội, càng không bao giờ bỏ qua cho cái thứ ăn cây táo, rào cây sung.” Trên bậc thang, một người đàn ông to lớn với vẻ mặt hung dữ đứng ở đó, gã tựa vào một thanh gỗ dày cộm trong tay, nhìn về phía đám người Giang Thành, cười lành chế nhạo: “Kẻ nào

dám hỗn xược trong Hoàng phủ, thì con khốn này chính là kết cục của kẻ đó.”

Người phụ nữ trung niên đi theo cũng bước tới, hùa theo nói: “Chu quản gia đã nói rồi, lát nữa lôi nó ra ngoài cho chó ăn, để tất cả mọi người đều biết đã đắc tội với Hoàng phủ chúng ta …”

“Ta xem các ngươi dám!” Tên mập lập tức đứng lên, nhìn thấy cây gậy gỗ trong tay người đàn ông ở trên bậc thang, mắt lập tức đỏ lên.

“Ngăn anh ấy lại!”

Trần Cường là người ở gần anh ta nhất, ôm lấy thân thể của tên mập, Giang Thành là người thứ hai, hắn dùng sức ấn mạnh vào vai anh ta, nhưng lúc này, cả hai đều không thể giữ được anh ta.

Tên mập tức giận giống như một cỗ xe tăng, Trần Cường hoàn toàn bị kéo đi.

Người đàn ông trên bậc thang nở nụ cười như thể kế hoạch của mình đã thành công, thậm chí không cần chào hỏi, sáu bảy người nữa từ ngoài cửa và trên bậc thang chạy ra.

Có nam có nữ, nhưng không có ngoại lệ là, tất cả đều có đôi mắt hung dữ, trên tay đều cầm gậy ngắn hoặc cầm giáo lộn ngược, mặt trước sáng bóng, đều là những người luyện võ.

Hạ Manh ngay lập tức hiểu ra, đây là khích tướng, là một cái bẫy do Chu quản gia giăng ra cho bọn họ.

Chắc chắn bọn họ cũng đã tìm ra thân phận của tiểu ăn xin, sở dĩ đối xử với cô bé như vậy là để buộc đám người bọn họ phải ra tay trước.

Nếu như kéo dài thêm nữa, vậy thì đám người bọn họ sẽ thu thập hết manh mối và kết thúc nhiệm vụ này.

Tuy nhiên, do bị quy tắc hạn chế nên đám người Chu quản gia không thể chủ động tấn công, vì vậy mới nghĩ ra một thủ đoạn bẩn thỉu này.

Trước mặt bọn họ, đánh chết tiểu ăn xin.

Ép bọn họ ra tay trước.

Nghĩ tới đây, Hạ Manh không còn do dự nữa, cô ta giơ tay lên dùng lòng bàn tay đánh vào cổ tên mập, muốn đánh anh ta bất tỉnh.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của cô ta là, cơ bắp toàn thân của tên mập phồng lên, khỏe như một con bò điên trong cuộc đấu bò, cô ta đánh anh ta hai phát liên tiếp, cảm giác như đang đánh vào một cái cây vậy.

Cuối cùng, Giang Thành giơ tay lên dùng cùi chỏ đánh vào cổ tên mập, khiến anh ta loạng choạng ngã xuống, dù vậy, đôi mắt đỏ như máu đó vẫn nhìn chằm chằm vào người đàn ông trên bậc thang.

Cho đến cuối cùng ngất lịm đi.

Khi tỉnh dậy lần nữa, anh ta đã nằm trên giường, đôi mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, không nói một lời.

Giang Thành ngồi ở bên giường, Trần Cường ngồi ở bàn cách xa một chút.

Sự im lặng trong phòng thật đáng sợ.

Bầu trời bên ngoài đã sầm xuống, có lẽ trời sắp tối rồi.

“Cô bé đâu?” Giọng nói của tên mập khàn khàn.

“Cuối cùng chúng ta đã mang thi thể của cô bé đi rồi.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Nhân lúc buổi chiều không có ai, chôn ở bên hồ.” Hắn dừng lại, nhìn về phía tên mập và nói: “Anh yên tâm đi.”

Nghe vậy, ánh mắt tên mập từng chút một chuyển động, nhưng mặt và cổ lại không hề động đậy, ánh mắt cuối cùng tập trung vào khuôn mặt Giang Thành, một lát sau -

“Bác sĩ.” Dừng một chút, anh ta nói: “Anh không nói sự thật.”

Giang Thành ngước mắt lên, không nói gì.

“Đám người các anh sẽ không mạo hiểm đi cướp thi thể.” Tên mập khẽ nói: “Bởi vì nó vô nghĩa.”

“Nếu như cô bé còn sống, các người sẽ cứu cô bé, bởi vì vẫn có thể moi ra được manh mối từ trên cô.” Tên mập nhìn đi nơi khác, giọng nói cũng thay đổi: “Nhưng cô bé đã chết rồi, hết giá trị rồi, cô bé bây giờ sẽ chỉ trở thành gánh nặng mang đến nguy hiểm cho các người.”

Chương 328: Đường sống

Tên mập mím môi, quay đầu sang chỗ khác: "Ai sẽ trả tiền để rước lấy gánh nặng chứ?" Giang Thành nghe thấy anh ta nói như vậy.

"Anh mập." Do dự một lát, Trần Cường cuối cùng cũng lên tiếng khuyên nhủ: "Tuy rằng tôi không biết anh cùng tiểu ăn xin đó có quan hệ như thế nào, nhưng người đã chết rồi, cho dù chúng ta có cướp về, thì người cũng sẽ không sống lại."

"Hơn nữa anh chắc hẳn là cũng đoán ra được, toàn bộ sự việc đều là một cái bẫy, bọn chúng muốn ép chúng ta ra tay, sớm đã chuẩn bị phục kích sẵn."

Tên mập không có chút phản ứng nào với lời nói của Trần Cường, thân hình to lớn của anh ta khẽ run lên, Giang Thành bởi vì góc độ nên không nhìn rõ mặt anh ta.

"Cái này cho anh." Giang Thành nói.

Nghe vậy, tên mập dừng lại một chút, sau đó mới từ từ quay đầu lại, hai mắt sưng tấy đỏ ngầu, quay đầu đi vì không muốn bác sĩ nhìn thấy mặt mình.

"Cái này cho anh." Giang Thành từ trong ngực lấy ra một vật gì đó, đưa cho tên mập: "Nó rơi ra từ trên người đứa trẻ đó, tôi đã nhặt được."

Sau khi tên mập nhận lấy, phát hiện trong tay là một viên ngọc trai, viên ngọc trai này trước đó hình như đã được đính vào món đồ trang sức nào đó, một bên có dấu hiệu nứt vỡ, giống như bị cưỡng bức cậy ra.

Nắm chặt viên ngọc trai, toàn thân tên mập run rẩy, anh ta nhìn bác sĩ như muốn nhìn thấu khuôn mặt bình tĩnh của hắn.

"Anh mập." Giang Thành đưa tay ra, tựa hồ muốn sờ đầu tên mập, nhưng giữa chừng dừng lại, một lát sau, hắn lại vỗ vỗ vai tên mập: "Đây là sự thật, tôi không hề nói dối anh." Anh ta nhìn vào mắt tên mập và nói: "Tôi đảm bảo."

Lúc này tên mập mới nhìn viên ngọc trai trong tay, mấy giây sau, trong mắt tên mập lại tràn lệ, rơi xuống.

"Bác sĩ." Anh ta nắm chặt viên ngọc trai, nghẹn ngào nói: "Anh có nghe thấy bọn họ nói gì không? Đứa trẻ này là vì tội trộm đồ trong phủ mà bị đánh chết, chỉ là trộm đồ ăn thôi thì làm sao có thể chứ?

"Cô bé là bởi vì giúp chúng ta … bởi vì chúng ta nên mới bị đánh chết!" Tên mập kích động nói: "Là tôi đã hại cô bé! Là tôi đã hại cô bé!"

"Cô bé tin tưởng tôi đến như vậy, vậy mà tôi đến thi thể cũng không thể cứu được …"

"Nếu như anh còn tiếp tục khóc như vậy, nói không chừng anh cũng sẽ chết, đừng nói đến chuyện báo thù cho con bé." Bầu không khí ngột ngạt kéo dài cho đến khi cửa bị đẩy ra, Hạ Manh bước vào.

Vẻ mặt tên mập khựng lại, sau đó dời tầm mắt khỏi Hạ Manh, nhìn bác sĩ, như đang hỏi.

Giang Thành gật đầu: "Lúc nãy khi anh còn hôn mê, An Hiên đã trở về, anh ta mang về một tin tức rất quan trọng."

"Nếu như thông tin đó là thật, vậy có thể giữa chúng ta cùng đám người Chu quản gia sẽ xảy ra xung đột rất kịch liệt." Giang Thành nói: "Có lẽ chỉ có giết chết bọn họ, mới là đường sống cuối cùng."

Tên mập nghe vậy, từ trên giường đứng dậy, đôi mắt đỏ rực, thân hình to lớn quả thực lật đổ ấn tượng trước đây của Hạ Manh về anh ta: "Khi nào?"

"Cụ thể thì tôi không biết." Giang Thành nói: "Nhưng chắc chắn sẽ nhanh thôi."

Cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, đây là một suy đoán rất bình thường, dù sao thì nhiệm vụ cũng sắp kết thúc rồi, cuối cùng nếu không phải là nhóm người Chu quản gia tiêu đời, thì chính là đám người bọn họ sẽ bị xóa sổ.

"Còn một chuyện nữa." Giang Thành nhìn tên mập nói: "Vưu Kỳ chết rồi."

"Anh ta …" Tên mập cau mày: "Chết rồi?"

"Ừm." Giang Thành gật đầu: "Vừa rồi có người tới báo cho chúng ta biết, bên hồ tìm thấy một thi thể, tôi đã đến xem, chính là Vưu Kỳ."

Bởi vì sợ kích động tên mập, nên Giang Thành không nói, người báo cho bọn họ là tên vạm vỡ to lớn cầm gậy gỗ dày kia, thái độ vẫn vô cùng khiêu khích.

"Anh ta đã chết như thế nào?" Tên mập hỏi.

Anh ta lại nhìn ra ngoài cửa sổ như muốn xác nhận, hiện tại trời chỉ vừa mới xẩm tối, theo hiểu biết của anh ta về quỷ trong nhiệm vụ lần này, thông thường giết người đều là vào nửa đêm.

Trừ khi là kiểu giống như Sư Liêu Trí, tự mình đến một nơi nguy hiểm, sau đó còn tự tìm cái chết mà đánh cái trống kia.

Dường như liên tưởng tới gì đó, tên mập nhìn Giang Thành hỏi: "Anh ta đã đến nơi không nên đến?"

"Chả thế thì sao?" Hạ Manh thờ ơ nói.

Trần Cường nhìn tên mập giải thích nói: "Một mình anh ta đã đến lầu gác của Hoàng thiếu gia, sau đó mới xảy ra chuyện."

"Làm sao mọi người biết?" Tên mập nghi ngờ hỏi, dù sao Vưu Kỳ cũng không thể nói trước cho người khác biết mình sẽ đi đâu.

Chẳng lẽ … ánh mắt của anh ta đột nhiên trở nên sắc bén, là đám người Chu quản gia nói?

"Là An Hiên." Giang Thành nói: "Lúc Vưu Kỳ lẻn lên lầu gác, vô tình bị huynh đệ An Hiên bắt gặp, cho nên chúng ta mới biết."

"Là anh ta nói." Giang Thành bổ sung thêm.

Tên mập nhìn vào mắt bác sĩ, như thể đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Huynh đệ An Hiên …

Lời nói của bác sĩ nghe có vẻ kỳ quái, nhưng khi liên tưởng đến thân phận của An Hiên và Vưu Kỳ, thì mọi chuyện đã trở nên rõ ràng.

Vưu Kỳ … là bị An Hiên giết chết.

Dưới sự giúp đỡ của quỷ.

Dường như đoán được suy nghĩ của tên mập, Giang Thành nói với giọng rất tự nhiên: "Vận may của Vưu Kỳ tốt hơn người khác một chút, ít nhất da của anh ta vẫn còn."

Sau khi nghe bác sĩ giải thích xong, tên mập ban đầu không có cảm giác gì, nhưng đột nhiên anh ta phát hiện ra sắc mặt của Hạ Manh và Trần Cường đã thay đổi.

Đặc biệt là Trần Cường, rõ ràng trông anh ta như nghe ra được gì đó, nhưng lại giả vờ như không biết gì.

Gần như ở giây tiếp theo, trong mắt tên mập lóe lên một tia sáng, anh ta quay đầu nhìn bác sĩ, phát hiện bác sĩ cũng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Da của Vưu Kỳ … vẫn còn.

Tại sao?

Rõ ràng những người khác bị quỷ giết … đều bị lột da, Thang Thi Nhu, Tần Giản, Sư Liêu Trí, tiếng hét thảm thiết của Tả Tinh đêm qua càng khiến người ta đau lòng hơn.

Da của bọn họ đều bị mất, vậy tại sao da của Vưu Kỳ vẫn còn?

Chỉ có một lời giải thích.

Vưu Kỳ không bị quỷ giết.

Là người.

Là có người đã giết anh ta!

Mặc dù làn da của Vưu Kỳ vẫn còn, nhưng … Trần Cường nhớ lại cảnh tượng khi nhìn thấy thi thể của Vưu Kỳ bên hồ, trong lòng anh ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Vưu Kỳ nằm úp mặt xuống mép hồ, trông chẳng khác gì một người bị đuối nước, rồi bị sóng đẩy vào bờ.

Nhưng sau khi lật người lại, cảnh tượng trước mắt khiến Trần Cường sợ đến mức mất thăng bằng, suýt chút nữa ngồi bệt xuống đất.

Mặt của Vưu Kỳ … đã biến mất.

Không, không phải mặt, mà là ngũ quan của anh ta, ngoại trừ đôi tai vẫn còn, những thứ khác đều đã biến mất, xét theo những vết thương còn sót lại, hẳn là chúng được đào ra bằng dao hoặc thứ gì đó tương tự.

Miệng anh ta há to, lưỡi bị mất, thậm chí hai hàng răng phía trước cũng bị đánh bật ra.

Bụng bị rạch ra, chỉ để lại một phần ruột.

Những vết thương trên thi thể thật gớm ghiếc và kinh hoàng, một số vết thương dường như hoàn toàn vô nghĩa, chỉ nhằm mục đích tăng thêm nỗi đau cho người đã khuất.

Chỉ vậy mà thôi

Trên thi thể rút cuộc đã bị mất những thứ gì, cũng không ai nguyện ý tra cứu, dù sao … trong lòng mọi người đều đã biết rõ hung thủ là ai.

Mà điều khiến Trần Cường sợ hãi hơn nữa là lúc đó An Hiên đang đứng bên cạnh bọn họ, im lặng nhìn Vưu Kỳ dưới chân mình, dùng giọng bình tĩnh nói rằng những cơ quan bị mất của Vưu Kỳ có thể không bị mất, có lẽ … là ở trong bụng của anh ta.

Đánh giá từ kết quả cuối cùng, đó chính xác là những gì đã xảy ra.

Trong bụng của Vưu Kỳ, bọn họ đã tìm thấy mắt, mũi, môi và thậm chí cả … răng của anh ta.

Chương 329: Dị biến

Ở trong phòng không lâu, Hạ Manh nói muốn xem qua bức tranh, nhiệm vụ sắp kết thúc rồi, trong đó có thể có manh mối mới.

"Các anh không cùng đi xem sao?" Ánh mắt Hạ Manh ẩn ý nhìn mấy người, tựa hồ là đang ám chỉ không sợ tôi độc chiếm manh mối sao?

Giang Thành lười để ý tới cô ta, thấy bác sĩ không có phản ứng, tên mập vốn tâm trạng đã không tốt cũng không nói gì.

"Trần tiểu thư, tôi đi với cô." Trần Cường đứng dậy.

Hạ Manh nhìn anh ta thêm hai cái, gật đầu nói: "Được."

Sau khi hai người rời đi, tên mập nghiêng đầu hỏi Giang Thành: "Bác sĩ, lời anh nói về việc dọn dẹp đám người Chu quản gia … là thật không?"

"Dựa vào manh mối chúng ta có được đến nay, hẳn là phải." Giang Thành đáp.

Tên mập gật đầu, sau đó hít một hơi thật dài, ngẩng đầu lên nhìn Giang Thành nói: "Bác sĩ, anh không cần lo lắng cho tôi, anh vẫn nên đi xem qua bức tranh đi, nhiệm vụ lần này sắp kết thúc rồi, nếu như trên bức tranh thực sự xuất hiện manh mối, tôi sợ bọn người Hạ Manh …"

"Không cần lo lắng." Giang Thành nói: "Bất luận thế nào thì cuối cùng bọn họ cũng sẽ phải đối phó với đám người Chu quản gia, nếu không có sự giúp đỡ của hai chúng ta, chỉ dựa vào những bọn họ là không thể làm được."

Nói xong, Giang Thành rất hiển nhiên dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía tên mập vài lần, sau đó rời đi không để lại dấu vết.

Tên mập không có chú ý đến điểm này, anh ta hiện tại chỉ nghĩ đến việc phải đi đòi lại công lý cho tiểu ăn xin, cùng khuôn mặt của người đàn ông mặt đen cầm gậy.

"Bác sĩ." Tên mập đột nhiên mở miệng, sau đó tựa hồ như nghĩ đến điều gì, đầu tiên nhìn về phía cửa ra vào và cửa sổ, sau đó hạ giọng hỏi: "Vưu Kỳ bị An Hiên giết phải không?"

"Ừm." Giang Thành gật đầu, đứng dậy rót cốc nước cho tên mập, đưa qua cho anh ta nói: "Vết thương trên người Vưu Kỳ tôi đã xem qua, anh ta là bị tra tấn đến chết, dưới dái tai An Hiên có vết máu dạng máu bắn lên, khi anh ta giết Vưu Kỳ chắc đã mặc một bộ quần áo khác bên ngoài bộ hí phục, sau đó lại đi rửa mặt sạch sẽ.

"Nhưng không có đủ thời gian, cho nên vẫn mắc phải một số sai lầm, anh ta không chú ý tới vết máu dưới tai …" Tên mập nhận lấy tách trà, theo dòng suy nghĩ của Giang Thành nói tiếp.

Bất ngờ thay, bác sĩ lại lắc đầu.

Tên mập nhìn hắn ngạc nhiên.

"Là không quan tâm mới đúng." Giang Thành nói: "Anh ta không còn quan tâm đến việc chúng ta có thể nhìn ra được mình đã giết Vưu Kỳ hay không, anh ta chỉ muốn Vưu Kỳ chết. Chỉ cần không gây ra chuyện quá khó coi, cũng sẽ không có ai vạch trần anh ta, dù sao thì điều đó sẽ chỉ gây thêm rắc rối cho chính mình."

Suy nghĩ một hồi, ánh mắt tên mập đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu nhìn Giang Thành, vừa mở miệng đã bị đối phương cắt ngang.

“Anh là muốn nói, theo quy tắc, Vưu Kỳ chết đi kia sẽ biến thành quỷ, quay lại tìm anh ta báo thù sao?” Giang Thành bình tĩnh hỏi.

Tên mập nuốt khan, ở những nhiệm vụ ác mộng trước, tên mập đã từng nhìn thấy cảnh tượng tương tự, những con quỷ trong dáng vẻ đồng đội đã chết đó để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng anh ta.

Mong muốn trả thù và giết người của bọn họ thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả những con quỷ ban đầu trong nhiệm vụ.

Chính sự tồn tại của cơ chế này trong ác mộng đã đảm bảo rằng trong hoàn cảnh bình thường, cường độ đối đầu trực tiếp giữa những người chơi trong khi làm nhiệm vụ sẽ không vượt quá giá trị giới hạn.

“Hơn nữa đêm nay không chỉ có Vưu Kỳ tới báo thù anh ta, nữ quỷ cũng sẽ đến.” Giang Thành nhìn tên mập nói: “Để tránh máu bắn tung tóe lên bộ hí phục khi giết Vưu Kỳ, có lẽ không chỉ đơn thuần là mặc một bộ quần áo khác bên ngoài bộ hí phục, nói không chừng … anh ta đã cởi hẳn hí phục ra rồi.”

Hắn hít một hơi thật sâu: “Nhưng bất kể là điểm nào, anh ta đã kích hoạt cấm kỵ trong nhiệm vụ, vì vậy đêm nay anh ta không chỉ phải đối mặt với Vưu Kỳ, mà còn cả nữ quỷ.”

“Anh ta đã bị hai con quỷ nhắm tới!” Cổ họng tên mập cuộn lên, vừa mới nghĩ tới liền cảm thấy người đàn ông này phát điên rồi, anh ta nhìn chằm chằm Giang Thành hỏi: “Vậy chẳng phải đêm nay anh ta chết chắc rồi sao?”

“Cho nên bất luận thế nào, đêm nay anh ta cũng phải kết thúc nhiệm vụ.” Giang Thành liếc nhìn bầu trời gần như tối đen ngoài cửa sổ, rót cho mình một tách trà, dùng tay phải bê lên, nhấp một ngụm rồi nói: “Chúng ta đợi là được rồi.”

“Đối với anh ta mà nói, trời sẽ không còn sáng nữa rồi.” Một lúc sau, Giang Thành đột nhiên nói.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, bởi vì để lại một khe hở không lớn không nhỏ, Hạ Manh vừa đi tới cửa, tên mập và Giang Thành đều ngầm hiểu ý ngậm miệng lại.

“Tôi khuyên anh nên đi xem một chút.” Hạ Manh đi vào nói với Giang Thành.

Trần Cường không lâu sau cũng đi vào: “Hách tiên sinh.” Anh ta dừng một chút, trong mắt lộ ra vẻ kỳ quái nói: “Trên tranh …”

Anh ta liếc nhìn tên mập, lời tiếp theo không nói ra nữa.

Giang Thành lập tức đứng dậy, sắp xếp cho Hạ Manh ở lại với tên mập, sau đó dẫn Trần Cường đi xem tranh, Trần Cường cũng không từ chối.

Nhưng tên mập luôn cảm thấy Trần Cường, thậm chí cả Hạ Manh trong phòng ánh mắt đều có chút kỳ quái nhìn mình.

Hơn nữa khi anh ta yêu cầu đi cùng bác sĩ, bác sĩ đã trực tiếp từ chối anh ta, rồi dẫn theo Trần Cường rời đi.

“Bức tranh kia làm sao vậy?” Tên mập càng cảm thấy có gì đó không đúng, liền quay đầu hỏi Hạ Manh.

“Không có gì.” Hạ Manh quay mặt đi, thản nhiên trả lời: “Chờ bọn họ quay lại, anh tự mình hỏi đi.”

Lúc này trời đã tối, linh cảm không lành trong lòng tên mập càng ngày càng mạnh, đúng lúc anh ta không nhịn được đi tìm bác sĩ.

Cánh cửa mở ra, Giang Thành cùng Trần Cường sải bước quay về.

“Sao hai người đi lâu như vậy?” Tên mập lo lắng hỏi.

Giang Thành đi đến bên bàn ngồi xuống, trả lời: "Trên bức tranh xuất hiện rất nhiều manh mối, chúng ta hãy đối chiếu từng cái một."

"Đã phát hiện ra những gì?"

"Cũng gần đúng như những gì chúng ta đã suy đoán trước đó." Giang Thành bình tĩnh nói: "Đêm nay hẳn có có thể kết thúc nhiệm vụ."

"Thật sao?"

"Ừm."

Trong mắt tên mập phát sáng, cùng với ánh sáng đó là sự tức giận tích tụ trong lòng đã lâu, bác sĩ đã nói rồi, cuối cùng phải chấm dứt với đám người Chu quản gia.

Trần Cường liếc nhìn tên mập, sau đó ánh mắt dừng lại ở khuôn mặt nhìn nghiêng của Giang Thành một lúc.

Anh ta không hiểu người đàn ông tự xưng là Hách Soái này rút cuộc đang nghĩ cái gì.

Trên bức tranh … rõ ràng là xuất hiện tên mập.

Hơn nữa điều đáng sợ hơn nữa là, tên mập trong tranh có khuôn mặt tái nhợt, vừa nhìn là biết ngay không phải là người sống, âm u quỷ dị, ngay cả qua bức tranh cũng có thể cảm nhận được điều đó.

Lần đầu tiên khi đi cùng với Hạ Manh, anh ta thậm chí còn tưởng rằng tên mập đã bị quỷ giết, người trong phòng kia … là quỷ!

Giống như Sư Liêu Trí ngụy trang trước đây vậy.

Không chỉ có tên mập, trong tranh còn xuất hiện một người ăn mặc như nha hoàn, khoảng ở độ tuổi dậy thì, dáng vẻ trông rất đáng yêu.

Nha hoàn kia đang đứng bên cạnh tên mập, phần thân trên nghiêng về phía anh ta, trên tay cầm một chiếc đĩa, trên đó có thứ gì đó được che bởi chiếc khăn trùm đầu màu đỏ.

Nhìn động tác, có vẻ như … là muốn đặt thứ này vào trong tay anh ta.

Vật dưới khăn trùm đầu hình tròn, diện tích còn không hề nhỏ, có lẽ chỉ bằng một quả bóng rổ, Trần Cường hít một hơi thật sâu, anh ta cảm thấy mình đã đoán được thứ bên trong là gì.

Là một cái đầu người.

Chương 330: Hiểu rõ

Quỷ trong tranh cũng đã không khác gì người thật, trong mắt hiện lên ác ý không hề che giấu, đôi tay lộ ra vẻ đẹp, một chân bước ra, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể xé nát bức tranh này, từ bên trong đi ra ngoài.

Trần Cường biết rất rõ, đây không phải là ảo giác.

Bởi vì anh ta kinh hoàng phát hiện ra đôi mắt của nữ quỷ đã có thể di chuyển theo bọn họ.

Lần đầu tiên anh ta cùng Trần Hiểu Manh đi tới, đã nhớ rõ nữ quỷ nhìn về phía bên trái.

Mà vừa rồi anh ta cùng Hách Soái tới, ánh mắt nữ quỷ đều dán chặt vào cửa, tựa hồ … như đang đợi bọn họ.

Nữ quỷ biết rõ bọn họ sẽ vẫn còn đến nữa!

Tại sao … tên mập kia lại xuất hiện trong tranh?

Còn có nha hoàn có dáng vẻ xinh đẹp ngọt ngào kia, trông hình như có quan hệ rất tốt với tên mập, ánh mắt Trần Cường dần dần thay đổi … anh ta đột nhiên nghĩ đến tiểu ăn xin rách rưới.

Sau khi tiểu ăn xin bị đánh chết, anh ta nhớ rất rõ trạng thái lúc đó của tên mập, anh ta và Hách Soái hai người đều không thể giữ được tên mập.

Nếu cuối cùng tên mập không bị đánh bất tỉnh thì chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Hơn nữa tên mập và nha hoàn kia, cũng chỉ xuất hiện trong tranh sau sự việc vừa rồi, chẳng lẽ … giữa nha hoàn và tiểu ăn

xin …

Đúng lúc anh ta nghĩ mình sắp tóm được trọng điểm.

Cửa, mở ra.

Một bóng người xuất hiện ngoài cửa.

Trước khi trời tối hẳn, An Hiên cuối cùng cũng quay lại.

Trên người anh ta hơi bẩn, như thể đã bò đi đâu đó, trên cổ tay, tay áo và khuỷu tay có rất nhiều bụi.

Nhưng anh ta trông không có nhếch nhác, trái lại rất bình tĩnh.

"Tôi đã tìm ra cách đối phó với quỷ rồi." Sau khi bước vào cửa, câu đầu tiên An Hiên mở miệng đã khiến tất cả những người có mặt đều ngạc nhiên mừng rỡ.

Hạ Manh lập tức hỏi: "Là cái gì?"

"Tam canh cổ hưởng, chu hành nguyệt thượng, bán phó tố nang, khả giải sầu trường." Giọng An Hiên tràn đầy cảm xúc không thể nghi ngờ.

Dù sao anh ta cũng là đồng minh của Hạ Manh, cho nên đương nhiên là cũng có được tình báo trên tờ báo manh mối từ miệng của Hạ Manh, Giang Thành một chút cũng không có gì kinh ngạc.

"Canh ba đêm nay, trên hồ sẽ có một chiếc thuyền chở tân nương xuất hiện, thuyền sẽ dừng lại ở trên mặt hồ chỗ hình phản chiếu của mặt trăng, trong khoảng thời gian này, chính là thời điểm phá vỡ cục diện." Anh ta giải thích.

"Tôi vừa mới đến chỗ lầu gác của Hoàng thiếu gia, tìm thấy một cuốn sách dưới gầm giường đối diện với tấm gương đồng, trong đó ghi lại một loại tà thuật." Nói đến đây, anh ta

liếc nhìn Giang Thành, rất hiển nhiên là phù hợp với thông tin mà Giang Thành đã đưa ra trước đó.

“Là chiêu hồn phải không?” Tên mập nói với vẻ sợ hãi kéo dài: “Trước đây chúng tôi tìm thấy một cuốn sách ở ngõ Chiêng Trống, trên đó …”

Tên mập đột nhiên dừng lại vì thấy An Hiên đang nhìn mình, sau đó lắc đầu: “Không phải chiêu hồn.” Anh ta nhấn mạnh: “Là đoạt mạng.”

“Đoạt mạng và chiêu hồn không mâu thuẫn thì phải.” Trần Cường nhớ lại những manh mối mà anh ta đã thu được trước đó và kết luận mà anh ta đưa ra thông qua phân tích các hiện tượng nhìn thấy.

Rõ ràng Chu quản gia này chính là phụ thân của nữ quỷ Huyền Cơ, sau khi nữ nhi bị giết, ông chủ gánh hát này đã trà trộn vào Hoàng phủ, dưới danh nghĩa hồi sinh Hoàng thiếu gia, để khiến Hoàng lão gia mất đi quyền lực.

Hóa thân thành Chu quản gia, giành được quyền kiểm soát thực sự của Hoàng phủ.

Cuối cùng, thông qua những tà thuật được ghi trong sách, hiến tế người sống làm mồi nhử, để chiêu hồn của nữ nhi của mình, nhằm mục đích hồi sinh nữ nhi Huyền Cơ.

Điều này về tình về lý, đều có thể giải thích được thông suốt.

“Chỉ có đoạt mạng.” An Hiên nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Không có chiêu hồn.”

” Vậy ông ta sẽ hồi sinh cho nữ nhi của mình như thế nào?” Một lát sau, tên mập mới phục hồi lại tinh thần, nghi hoặc hỏi.

“Ông ta hoàn toàn không có ý định hồi sinh Huyền Cơ.” Giang Thành nhìn An Hiên hỏi: “Chỉ lợi dụng nữ quỷ Huyền

Cơ để giết người, là như vậy phải không?”

An Hiên bình tĩnh nhìn hắn, một lúc sau mới gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy mục đích của ông ta là gì? Chỉ là muốn báo thù cho nữ nhi của mình thôi sao?” Tên mập cảm thấy đầu óc quay cuồng, anh ta hình như … nghe không hiểu bác sĩ và An Hiên đang nói gì.

“Bởi vì Huyền Cơ hoàn toàn không phải là con gái của Chu quản gia, nàng cũng chỉ là một con sâu đáng thương bị nhóm người Chu quản gia lợi dụng mà thôi.” Giang Thành nói với anh ta.

Đôi mắt của tên mập đột nhiên nheo lại.

“Đúng vậy.” An Hiên tiếp tục nói: “Theo cuốn sách cổ mà tôi tìm được, việc chuẩn bị tiền kì cho sự việc này vô cùng phức tạp, tuyệt đối không phải là hoàn thành trong thời gian ngắn. Vì vậy, đám người Chu quản gia đã bắt đầu lên kế hoạch cho việc này từ rất lâu rồi.”

Anh ta cũng nhìn tên mập, bình tĩnh nói: “Bọn họ đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện này từ khi Huyền Cơ vẫn còn sống, chứ không phải sau khi biết tin cô ấy đã chết.”

Tên mập nuốt nước miếng, ngơ ngác nói: “Trước khi Huyền Cơ chết …”

“Nói chính xác hơn, cái chết của Huyền Cơ cũng là do đám người Chu quản gây ra, cũng như cái chết sau đó của Hoàng thiếu gia, thậm chí … là cả sự quen biết và tình yêu của Huyền Cơ với Hoàng thiếu gia, cùng với việc lén lút gả vào Hoàng phủ.” Giang Thành nói: “Cũng là một tay bọn họ tính toán, sau đó lợi dụng sự bất mãn của Hoàng lão gia đối với thân phận hèn mọn của Huyền Cơ để thuyết phục ông ấy giết chết Huyền Cơ, điểm này đối với bọn chúng không hề khó.”

“Mục đích cuối cùng của bọn họ là để Huyền Cơ chết ở Hoàng phủ, sau đó lợi dụng oán khí biến nàng thành quỷ, tiến hành giết chóc trong Hoàng phủ.”

“Mà Huyền Cơ với tư cách là người chết, thì lại không hề biết tất cả những điều này, cô ấy trước sau luôn cho rằng người đã hại chết cô ấy là Hoàng lão gia, nên đương nhiên cũng sẽ không đổ món nợ này lên đầu đám người Chu quản gia.”

Khi nghe Giang Thành dùng giọng điệu rất bình tĩnh nói về chuyện này, ánh mắt không hề bận tâm của An Hiên đã phát sinh thay đổi, đầu tiên liếc nhìn Hạ Manh, sau đó lại liếc nhìn khuôn mặt Giang Thành.

Giang Thành không để ý đến biểu cảm của An Hiên và Hạ Manh, nhìn tên mập đang đứng ở đó, sau đó nói: “Còn nhớ Tiểu Uyển không?”

“Nhớ … nhớ.” Tên mập trả lời.

“Nếu như tôi không lầm, cô ta mới là con gái của Chu quản gia.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Bằng không, tôi không thể hiểu được, dựa vào đâu mà cô ta có thể sống sót đến hiện tại.”

Đúng vậy, theo hiểu biết của tên mập đối với đám người Chu quản gia, bọn họ đều là những kẻ liều lĩnh tàn nhẫn, nếu không phải vì lý do đặc biệt nào đó, bọn họ nhất định sẽ không giữ lại Tiểu Uyển, một người đã không còn hữu dụng, bất cứ lúc nào có có nguy hiểm tiềm ẩn khai ra bọn họ.

Hơn nữa theo tính toán thời gian, cục diện này sẽ kéo dài ít nhất vài năm, mà Tiểu Uyển … chính là người ẩn náu trong kỹ viện, chịu trách nhiệm chắp nối cho nhân duyên lứa đôi giữa Huyền Cơ và Hoàng thiếu gia.

Hai người quen nhau và yêu nhau, đến nỗi cuối cùng Hoàng thiếu gia sẵn sàng liều lĩnh thà cắt đứt với phụ thân của mình cũng phải cưới Huyền Cơ vào Hoàng phủ.

Ở trong này, e rằng tiểu muộn tốt của Huyền Cơ là Tiểu Uyển, đã đóng góp không ít công sức.

Đám người Chu quản gia đã dành vài năm, thậm chí lâu hơn để dệt nên một cái lưới khổng lồ, đùa giỡn Huyền Cơ, Hoàng lão gia và Hoàng thiếu gia trong lòng bàn tay.

Cho đến khi chết, bọn họ vẫn không biết rõ sự thật.

Trần Cường dần dần bình tĩnh lại sau cú sốc ban đầu, đối với anh ta mà nói, chuyện này nghe có vẻ kỳ quái như thế nào cũng không quan trọng, điều anh ta quan tâm hơn chính là tính hợp lý.

Chương 331: Quyết định

Ít nhất cho đến hiện tại, anh ta chưa nghe ra bất kỳ sơ hở nào.

Những chuyện này … anh ta mím môi, chắc hẳn là sự thật rồi.

“Mục đích bọn họ làm như vậy là gì?” Trần Cường ngẩng đầu lên hỏi.

Giang Thành và An Hiên đều không trả lời vấn đề này, dường như bọn họ cũng không biết rõ, hoặc cũng có thể không muốn nói gì.

Tóm lại Trần Cường không có được đáp án.

Tất cả mọi người, kể cả tên mập, đều không đưa ra câu trả lời mưu đồ gia sản, một câu đơn giản và có vẻ hợp lý nhất, dù sao Hoàng phủ cũng được coi là một gia tộc lớn giàu có.

Mưu đồ gia sản, một đám con hát giang hồ lấy việc hát bạch hoạt để mưu sinh, bề ngoài có vẻ như đây mới là lời giải thích hợp lý nhất trong lòng mỗi người.

Nhưng chỉ những người đã tiếp xúc sâu với đám người Chu quản gia mới biết, dựa vào thủ đoạn mưu mô của những người này, muốn kiếm được một số tiền tài, không khó đến thế.

Bọn họ cần thiết phải dành nhiều thời gian, nhiều sức lực và rủi ro lớn đến như vậy để làm ra chuyện này không.

Chắc chắn là không.

Bên trong này … nhất định có lý do khác.

“Trong phòng ngột ngạt quá.” An Hiên đột nhiên nói.

Giang Thành gật đầu: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi, ở đây … tôi cũng chán lắm rồi.”

Thực lực hiện tại của Giang Thành và An Hiên thể hiện ra, cũng như cách giải quyết nhiệm vụ này, không ai có thể sánh được.

Đương nhiên sẽ không có ai phản đối hai người bọn họ.

Hạ Manh cũng vậy, phản ứng của cô ta còn nhanh hơn cả Trần Cường.

Nhưng trước khi rời đi, bọn họ thắp hết nến trong phòng lên và đóng cửa lại.

Một đoàn người vừa đi vừa đứng lại, không ngờ lại đến bên hồ, đêm nay ánh trăng đẹp đến khác lạ, trên bầu trời có treo một vầng trăng cô độc.

Không có một ngôi sao.

Trên mặt hồ lạnh lẽo, sóng yên gió lặng, trăng tròn soi bóng giữa mặt hồ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ra ngoài vào ban đêm mà không phải tiếp nhận nhiệm vụ diễn kịch, nhưng lúc này, đối mặt với làn gió đêm thổi nhẹ từ mặt hồ lên, vậy mà lại có chút thư thái thoải mái.

Có lẽ là bởi vì vẫn chưa đến thời gian, nên trên mặt hồ hoàn toàn không có sương mù, cũng không có giọng hát quỷ dị như có như không kia.

An Hiên đứng trên bờ nhìn về phía hồ, Giang Thành cũng có tư thế giống anh ta, nơi này cách nơi tìm thấy thi thể Vưu Kỳ vào ban ngày không xa, nhưng bây giờ thi thể đã biến mất.

Nơi đó chỉ còn lại một vùng đất trũng.

“Giang Thành tiên sinh.” Quay đầu lại, An Hiên đột nhiên nói: “Thời gian không còn sớm nữa, đến phòng của tôi ngồi một chút đi.”

Trần Cường lúc đầu cũng không cảm thấy có gì, nhưng sau khi nghe An Hiên xưng hô như vậy, trong mắt không khỏi phát sinh thay đổi, tiếp đó từ đáy mắt dâng lên một loại cảm giác kiểu cảm thấy vui mừng.

Anh ta đã đặt cược đúng.

May mà không lên nhầm thuyền của Vưu Kỳ.

Những người này … quả nhiên là biết nhau.

Nhưng điều anh ta không hiểu là, tại sao giữa người đàn ông tên Hách Soái và An Hiên … lại như có một cảm giác rất vi diệu.

Giang Thành nhìn chằm chằm vào mặt hồ không trả lời.

An Hiên cười cười, cũng không để ý, ngược lại quay đầu nhìn về phía tên mập đang có vẻ cảnh giác, một lúc sau mới nói: “Huynh đệ mập, vậy thì làm phiền anh và tôi…”

“Anh mập.” Giang Thành đột nhiên nói: “Anh hãy đi theo tôi.”

Đầu tiên tên mập liếc nhìn An Hiên, sau đó chớp mắt, nhìn bác sĩ, không chút nghi ngờ trả lời: “Tôi biết rồi.”

Tất nhiên anh ta sẽ nghe lời bác sĩ, chỉ là anh ta không hiểu, tại sao bác sĩ lại trông có vẻ như … đang đang giận An Hiên.

Hai người bọn họ có mâu thuẫn gì sao?

Một lúc sau, tên mập chợt nhớ đến lời bác sĩ đã nói trước đó, Đỏ Thẫm có tồn tại hay không, thậm chí trong nhiệm vụ ác mộng này có Đỏ Thẫm hay không cũng không quan trọng.

Điều quan trọng là làm cho những Người Gác Đêm như An Hiên Tả Tinh, còn có đám người Hạ Manh, cảm thấy Đỏ Thẫm tồn tại mới là quan trọng nhất.

Nếu Đỏ Thẫm một ngày còn chưa xuất hiện, vậy thì mối quan hệ đồng minh mong manh giữa bọn họ cũng sẽ không bị phá vỡ, nhưng hiện tại … Vưu Kỳ đã chết rồi.

Mối đe dọa từ Đỏ Thẫm đã bị loại bỏ, chỉ còn lại một Trần Cường, nói một câu khó nghe, bất luận là bác sĩ, An Hiên hay Hạ Manh, đều không ai để anh ta trong mắt.

Trần Cường cũng là một người thức thời, anh ta học theo bác sĩ và An Hiên, ngoan ngoãn nhìn chằm chằm vào hồ nước, hoàn toàn không nói xen vào, cũng không hề có ý định đứng về phe nào.

Khoảng cách với ai cũng đều là tưởng gần mà lại xa.

Anh ta chỉ hợp tác với những người có thể sống sót.

An Hiên quay đầu lại nhìn Giang Thành vài giây, sau đó giọng điệu thay đổi, mang theo một tia lãnh đạm thờ ơ: “Giang tiên sinh, anh không có quyền quyết định thay người khác.”

Giang Thành thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía tên mập, trong mắt ẩn chứa thêm điều gì đó tên mập không thể hiểu được.

“Nếu như huynh đệ mập đã xuất hiện trong bức tranh, điều đó có nghĩa là anh ấy mới là người được chọn trúng.” An Hiên tiếp tục: “Mặc dù tôi không biết tại sao lại thế, nhưng đêm nay là cơ hội cuối cùng của chúng ta, nếu như bỏ lỡ, tất cả mọi người đều phải chết.”

“Tôi sẽ là người đầu tiên.” An Hiên thẳng thừng nói: “Nhưng còn anh ấy thì sao?” Anh ta chỉ vào tên mập nói: “Anh có thể chắc chắn anh ta không phải là người thứ hai không?”

“Khuôn mặt của anh ấy trong bức tranh anh cũng đã thấy rồi.” An Hiên lạnh lùng nói: “Đó có phải là một khuôn mặt mà người sống nên có không?”

Nghe hai người nói chuyện, tên mập càng thêm bối rối, nhưng cuối cùng anh ta cũng hiểu được mấy chữ cuối cùng, trên bức tranh quỷ kia đã xuất hiện … chính mình.

Tin tức này đối với anh ta giống như một tia sét đánh ngang tai, anh ta vô thức nhìn bác sĩ, nhưng điều khiến anh ta cảm thấy ớn lạnh là bác sĩ hiếm thấy không bác bỏ nó.

Xem ra … đúng là thật rồi.

Tên mập lập tức nghĩ tới chuyện xảy ra hồi chiều, bác sĩ sống chết không cho mình xem bức tranh, cả Hạ Manh và Trần Cường, biểu hiện kỳ quái của bọn họ … cũng đã có lời giải thích hợp lý.

Bác sĩ là vì không muốn mình gặp nguy hiểm, mới nói như vậy.

Tuy rằng tên mập có hơi ngốc một chút, nhưng anh ta cũng không đần.

Sau khi nhìn bác sĩ lần cuối, tên mập bước về phía chái phòng có bức tranh, vốn là phòng của An Hiên.

Đứng trước bức tranh, cơ thể của anh ta vô thức rung lên, anh ta lại nhìn tiểu ăn xin kia, nhưng lúc này cô bé là một tiểu nha hoàn ăn mặc sạch sẽ, lông mày rũ xuống, mỉm cười nhẹ.

Thời đại cũ và mới dường như giao nhau vào thời điểm này.

Người họa sĩ có nét vẽ sâu sắc và khả năng kiểm soát rất chính xác bố cục của các nhân vật cũng như ánh sáng và bóng tối, trước mắt anh ta, tiểu nha hoàn kia như đã sống lại vậy.

Anh ta vô thức muốn đưa tay chạm vào mặt cô, nhưng ánh mắt lại vô tình rơi vào khuôn mặt của nữ nhân trong tranh, tên mập lập tức tỉnh táo lại, không khỏi rùng mình một cái.

Nữ nhân trong tranh … không, là nữ quỷ!

Đôi mắt cô cụp xuống, đang lạnh lùng nhìn anh ta, trong mắt không giấu vẻ oán hận, như thể … đang chờ sớm được gặp anh ta.

"Huynh đệ mập." An Hiên rời mắt khỏi bức tranh, nhìn anh ta rồi nói tiếp: "Dựa theo chỉ dẫn trên bức tranh, anh chắc hẳn là chìa khóa để giải quyết vấn đề cuối cùng."

"Trong sách cổ cũng có ghi chép, nhưng tương đối mơ hồ, đại khái là anh nhận được đồ vật gì đó." Anh ta dừng một chút, ẩn ý nói: "Một đồ vật mà cô bé kia đã tặng cho anh, đồ vật kia có thể giải quyết sự đe dọa của quỷ."

Nhìn nha đầu trong tranh, trong tay cô bé đang cầm một chiếc đĩa, có một vật hình tròn được che bằng khăn trùm đầu màu đỏ.

"Có khi nào là … đầu của Chu quản gia?" Hạ Manh suy đoán: "Chúng ta cần phải giết chết ông ta, lấy đầu của ông ta giao cho quỷ, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ."

Chương 332: Bí mật

Ngay lúc Hạ Manh đang định nói tiếp thì tên mập run rẩy lấy ra một mảnh vải từ trong người.

Hạ Manh nghi hoặc nhìn anh ta.

Mảnh vải thêu bằng những đường khâu thô trông rất quen mắt, một lúc sau phản ứng lại, mảnh vải đó là được đặt cạnh chiếc gối trên giường.

Trên mỗi chiếc giường đều có một mảnh.

Có lẽ vì gối gỗ quá cứng nên người không quen có thể lót nó lên để ngủ.

Nhưng vào lúc này, tên mập mở từng lớp vải ra, bên trong hiển nhiên có thứ gì đó.

Trần Cường, An Hiên, Hạ Manh đều đang nhìn chằm chằm vào, đặc biệt là An Hiên, Hạ Manh, trông có vẻ như hận không thể lao tới giúp anh ta mở nó ra.

Dần dần, một viên ngọc trai tròn xuất hiện trong tay anh.

Anh ta cầm viên ngọc trai bằng cả hai tay, như đang chăm chút cho một tác phẩm nghệ thuật, viên ngọc trai bóng tròn, nhưng khuyết điểm duy nhất là một bên đã có dấu hiệu bị vỡ.

Giống như trước đó nó đã được đính trên một món đồ trang sức rồi sau đó bị cậy ra vậy.

“Đây là …”

“Là cô bé đưa cho tôi.” Không nghe thấy Giang Thành ngăn cản, tên mập nhìn nha hoàn trong tranh chậm rãi nói: “Trong lúc tôi dịch chuyển thi thể của cô bé, nó đã rơi xuống.”

Đây là một câu nói không mấy trôi chảy, nhưng vào lúc này, khi nói ra từ miệng tên mập, lại có sức thuyết phục không thể giải thích được.

Suy cho cùng … hình ảnh xuất hiện trong tranh là không thể nói dối.

Chắc chắn giữa tên mập và tiểu nha hoàn kia có mối liên hệ nào đó mà bọn họ chưa biết.

Một mối liên hệ rất mật thiết.

Hạ Manh nhìn chằm chằm viên ngọc trai trong tay tên mập, nhưng lại không có ý định chạm vào, nhiệm vụ sắp kết thúc nên cô phải hết sức thận trọng.

Cô ta lo lắng sau khi chạm vào viên ngọc, tên mập trong tranh … nói không chừng có thể biến thành chính mình.

“Cái này hình như là từ món đồ trang sức nào đó rơi ra.” An Hiên ngẩng đầu lên, nhìn tên mập nói: “Chắc là lời nhắc nhở của nha hoàn kia để lại cho anh.”

An Hiên cố tình không dùng từ “tiểu ăn xin” để miêu tả cô bé, vì anh lo lắng sẽ chọc tức tên mập.

Nhưng điều anh ta không biết là tên mập không hề quan tâm.

Trong mắt tên mập, người đã giúp đỡ anh, tin tưởng anh, còn chủ động xin màn thầu của anh … chính là tiểu ăn xin.

Suy nghĩ một chút, An Hiên đột nhiên nói: “Đi thôi.” Nói xong xoay người đi về phía cửa, những người còn lại hiển nhiên đều ngây người ra không hiểu.

“Anh muốn đi đâu?” Trần Cường theo bản năng hỏi.

“Lầu gác.”

Giang Thành là người thứ hai hành động, khi đi ngang qua Trần Cường, hắn nói.

Trong lầu gác của Hoàng thiếu gia có rất nhiều đồ trang sức của nữ nhân, mà chủ nhân của những món đồ trang sức này hiển nhiên chính là Huyền Cơ.

Tiểu ăn xin là sau khi đến lầu gác của Hoàng thiếu gia, mới bị bắt và đánh chết, thi thể của cô bé chẳng qua là vừa được chuyển đến sân phía sau mà thôi.

Ắt nghĩ đám người Chu quản gia làm điều này, ngoài việc muốn khiêu khích bọn họ ra tay trước ra, cũng còn muốn chuyển sự chú ý của bọn họ khỏi lầu gác.

Suy cho cùng … ở đó có ẩn giấu quá nhiều bí mật.

An Hiên cũng là lục tìm được cuốn sách cổ thật sự ở lầu gác.

Hơn nữa, lần duy nhất quỷ xuất hiện vào ban ngày, cũng là trên chiếc giường trong lầu gác, Sư Liêu Trí đã phải trả giá bằng mạng sống cho hành vi ngu ngốc của mình.

Nghĩ đến đây, mọi người không còn do dự nữa, cả nhóm tranh thủ lúc trời tối để đến gần lầu gác của Hoàng thiếu gia.

Ở đây rất yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh này lại khiến người ta phải hoảng sợ.

“Đừng đi đằng cửa.” Hạ Manh nửa ngồi xổm gần bức tường, nhỏ giọng nói: “Đi theo tôi, tôi biết có một bức tường vỡ, có thể trèo vào.”

Mọi người đều ngầm hiểu đi theo cô, Hạ Manh đi trước tiên, An Hiên đi cuối cùng.

Giang Thành im lặng đi theo tên mập suốt chặng đường.

Lợi dụng ánh trăng, mấy người dọc theo bức tường đổ nát trèo vào, tiếng đáp xuống đất gần như không đáng kể, An Hiên cúi người xuống, cảnh giác nhìn xung quanh.

Tầm quan trọng của đêm nay đối với bọn họ không cần nói cũng biết, không sống tức là chết.

Nhưng tương tự, đối với đám người Chu quản gia cũng vậy, nếu như bọn họ cũng biết rõ tầm quan trọng của lầu gác, vậy thì ở đây … tại sao lại không có người canh gác?

Hắn còn lâu mới nghĩ rằng đây là một sự sơ suất.

Người có thể dùng thời gian vài năm, thậm chí là lâu hơn để sắp đặt ra cục diện này, sẽ không mắc phải những sai lầm ngu ngốc cơ bản đến như vậy.

Lời giải thích duy nhất chính là có một âm mưu.

Đồ vật trong lầu gác … có khi nào đã bị lấy đi rồi không?

Đột nhiên, hắn cảm giác được có người chạm vào mình một cái, quay đầu lại, dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy một đôi mắt sắc bén: "Đừng phân tâm." Hạ Manh trầm giọng nói.

Dưới sự dẫn đường của Giang Thành, mấy người đã đến chỗ cửa sổ mà hắn cùng với An Hiên, Sư Liêu Trí đã trèo vào trước đó.

Đối với khu vực xung quanh, mọi người đều không yên tâm, vì vậy dự định để lại mấy người ở bên ngoài canh giác, mấy người vào bên trong tìm kiếm manh mối.

Tên mập là buộc phải vào trong, anh ta vô thức nhìn bác sĩ, đối phương gật gật đầu.

"Cẩn thận." Trần Cường nhẹ giọng nói.

Tên mập cẩn thận mở hé cửa sổ, nhìn qua khe hở, ánh sáng mờ ảo nhưng vẫn có thể nhìn rõ.

Giang Thành nhẹ nhàng đi tới bên cạnh một cái cửa sổ khác, mở ra một khe hở, nhìn vào trong một lúc rồi mới nhảy vào.

Tầng một, khắp nơi vẫn là hí phục, chỉ có một chút ánh sáng chiếu qua khe hở, cùng bóng tối xung quanh, thỉnh thoảng gió thổi tung những bộ hí phục, tựa như có người đang đứng ở đó.

Thân thể Giang Thành đột nhiên khựng lại, tên mập đến gần bác sĩ, lập tức ngồi xổm xuống, không dám lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt để hỏi.

Một lúc sau, Giang Thành mới thu hồi tầm mắt, khẽ lắc đầu với tên mập, ra hiệu không sao, rồi hất cằm quay mặt về phía cầu thang.

Nuốt nước miếng một cái, tên mập rón rén đi về phía cầu thang.

Đợi khi tên mập không để ý tới mình nữa, sắc mặt của Giang Thành liền trở nên khó coi, quay đầu nhìn chằm chằm vào cái móc treo quần áo ở giữa tầng một, trong mắt có thứ gì đó đang chuyển động.

Bộ hí phục màu đỏ tươi từng treo ở đó … đã không còn nữa.

Hắn không dám nói với tên mập.

Đây chắc chắn không phải là một chuyện tốt đối với anh ta.

Cầu thang bằng gỗ đã rất cũ, tay vịn nhiều chỗ đã mục nát, khi dẫm lên sẽ phát ra tiếng cọt kẹt khó kiểm soát.

Trong màn đêm tĩnh lặng, âm thanh này giống như lời nhắc nhở về cái chết.

Tầng hai, đến rồi.

Nơi này đối với tên mập mà nói vô cùng lạ lẫm, anh ta chưa từng tới đây, nhưng điều Giang Thành không ngờ tới chính là anh ta không những không lạ lẫm, mà hình như còn có cảm giác quen thuộc kỳ lạ với nơi này.

Anh ta chỉ vào tấm bình phong rất lớn ở phía đối diện, dùng ánh mắt ra hiệu cho bác sĩ, Giang Thành hít một hơi thật sâu, phía sau tấm bình phong … chính là chỗ đặt cái trống da người.

Sư Liêu Trí cũng đã chết ở đó.

Tầm mắt từng chút một nhìn khắp xung quanh, trong lòng Giang Thành chợt dâng lên một cảm giác cổ quái, dường như xung quanh đã có thêm một số thứ đặc biệt.

Nhưng quỷ dị là, hắn đã nhìn xung quanh một lượt, vẫn không tìm ra nguồn gốc của cảm giác quỷ dị đó.

Nhưng ngay vào giây tiếp theo, cả người Giang Thành ngừng cử động, mồ hôi lạnh toát ra, trong nháy mắt thấm đẫm lưng, đồng tử hắn đột nhiên co rút thành một khe hẹp.

“Nhãn kiến tha khởi cao lâu, hảo sự thường si mâu, đa thiểu giai nhân, thác phối liễu uyên ương ngẫu. Phu thê mệnh lý bài, nan cường cầu, hữu kỷ cá mỹ mãn ân tình vĩnh đáo đầu?”

“Hữu kỉ cá loan hoàng đả thưởng loan hoàng phối? Hữu kỉ cá tử yến hoàng ly ngộ hoán đào? Tướng giải ngộ nhân sinh phúc huệ tổng song tu. Vấn thiên công, nhất siếp phong lưu, phạ vô phân dã nan tiêu thụ.”

“Đãn đắc cá đồng tâm tử, tử đồng huyệt, sinh đồng xá, tiện tố liên chi cộng trủng, cộng trủng ngã dã tâm hoan duyệt …”

Một tiếng hát hí khúc quỷ dị vang lên, sóng biển quay cuồng, sầu muộn phẫn nộ.

Ở ngay … bên tai hắn.

Chương 333: Yên tâm đi

Giống như bị đông cứng lại vậy, một cỗ cảm giác ớn lạnh không thể cưỡng lại lan lên khắp hai chân, trong nháy mắt ảnh hưởng đến toàn bộ cơ thể, mạch máu dường như chứa đầy băng giá.

Từ trái sang phải, Giang Thành chậm rãi di chuyển ánh mắt, đây là giới hạn hắn có thể làm được.

Thông qua hình ảnh phản chiếu của tấm gương đồng, hắn nhìn thấy một nữ nhân đang ngồi trước bàn trang điểm.

Mặc bộ hí phục màu đỏ tươi, nghiêng đầu, vừa chải tóc, trong miệng vừa i i a a hát hí khúc, điều kinh khủng hơn cả tiếng hí khúc quỷ dị kia là, đôi mắt của nữ nhân.

Bên trong tròng mắt của cô ta là một vùng tối đen, hoàn toàn không có lòng trắng.

Mái tóc đen xõa ra, còn đang không ngừng nhỏ giọt nước xuống bên dưới.

Chiếc lược gãy được luồn qua mái tóc trong bàn tay trắng nõn đang chải hết cái này đến cái khác, âm thanh ma sát mà nó tạo ra có thể khiến người ta phát điên.

Phía trước bàn trang điểm, nơi đặt chiếc gương đồng … không có một ai

"Róc rách."

"Róc rách."…

Chỗ ngồi bên cạnh ẩm ướt, vô số giọt nước từ trong không khí mỏng manh mà ra, thậm chí còn có một vũng nước trên

mặt đất.

“Róc rách.”

“Róc rách.”

“Róc rách.”

Âm thanh ươn ướt vang lên, giống như có thứ gì đó đang giẫm nước, Giang Thành nhìn chằm chằm xuống mặt đất, trên đó xuất hiện một loạt dấu chân.

Đi dọc theo bàn trang điểm, tiến lại gần hắn.

Dấu chân tương đối nhỏ, nhọn ở phía trước và tròn ở phía sau, vô cùng cổ quái.

Là giày thêu hoa.

Bởi vì Giang Thành đã thông qua chiếc gương đồng nhìn thấy, nữ quỷ vốn đang ngồi trước bàn trang điểm đã đứng dậy, bước đi gầy gò và quái dị hướng về phía hắn.

Mà trên chân cô ta, đang đi một đôi giày thêu hoa màu đỏ.

Ở vị trí nổi bật bên hông giày, dùng chỉ thêu một đôi uyên ương đang nghịch nước.

Chỉ là vào lúc này, Giang Thành không hề cảm nhận được chút mỹ cảm nào.

Dấu chân càng ngày càng đến gần, lúc sắp đi tới chỗ hắn thì dừng lại, giây tiếp theo, một bàn tay đột nhiên nắm lấy vai hắn.

“Bác sĩ.” Giọng nói của tên mập vang lên: “Chúng ta đi thôi.”

Cảm giác lạnh lẽo trói buộc Giang Thành bắt đầu rút đi, hắn gần như là bị tên mập kéo đi, loạng choạng đi xuống cầu thang, chỉ sau khi trở lại tầng một, Giang Thành mới hoàn toàn bình phục.

Tên mập cũng thở dốc, một tay kéo bác sĩ, tay kia cầm chặt thứ gì đó được bọc vải đỏ.

Nó tương đối lớn, trông khá đồ sộ nhưng có vẻ không quá nặng.

Kỳ thật lúc này Giang Thành cũng đại khái đoán được bên trong là cái gì.

Thấy bác sĩ đang nhìn mình, tên mập mở một góc tấm vải đỏ ra, bên trong là … một chiếc mũ phượng.

Thời cổ đại, nữ tử phú quý khi xuất giá, chính là đội loại mũ phượng này.

Những viên ngọc trai tròn trĩnh bóng bẩy được đính trên đó, phát sáng dịu dàng dưới ánh sáng mờ ảo, còn có một số hạt nhỏ tinh xảo được luồn qua lụa móc bằng dây bạc, đặt cạnh nhau ở bên trái và bên phải.

Nhờ có thiết kế hết sức tuyệt vời, bên trên trông như có ánh sáng lung linh, mỗi một chỗ đều không một chút tạp niệm.

Phía bên phải của mũ phượng, ở một nơi rất dễ thấy, có vài viên ngọc trai khổng lồ sắp xếp cạnh nhau, chỉ duy ở giữa đã bị thiếu đi một viên.

Trông vô cùng nổi bật.

Tên mập từ trong người lấy ra viên ngọc trai của tiểu ăn xin, đặt lên trên để so sánh, hoàn toàn ăn khớp.

Khoảnh khắc tiếp theo, viên ngọc trai kia vậy mà lại tự gắn trở lại vị trí ban đầu.

Quả nhiên.

Chiếc mũ phượng này chính là thứ mà tiểu ăn xin muốn trộm về để tặng cho tên mập, chỉ là trên đường đi đã bị đám người Chu quản gia phát hiện.

Trong tình thế nguy cấp, chỉ kịp cậy được một viên ngọc trai ra để nhắc nhở.

Chắc là do hồi tưởng lại tình trạng chết thảm của tiểu ăn xin, trong mắt của tên mập hiện lên ngọn lửa giận dữ, Giang Thành nhìn thoáng qua vị trí cầu thang, hạ giọng nói: "Đi thôi."

Hai người trèo ra ngoài qua cửa sổ trước đó.

Nhìn thấy tên mập đang cầm đồ vật, bọn họ lập tức vội đi tới bên hồ, nhưng chỉ mới đi được mấy bước, An Hiên ở phía trước đột nhiên dừng lại.

Một giây tiếp theo, tên mập đột nhiên cảm thấy khí chất trên người của người đàn ông này đã khác hẳn trước đây.

"Nếu như đã đến rồi, vậy hãy ra ngoài gặp mặt đi." Anh ta hướng vào một bụi cây cách đó không xa nói.

Một lát sau, trong bụi cây bỗng nhiên có vài ngọn đuốc sáng lên, sau đó một nhóm người đi ra, khoảng chục người, trên tay một số người còn cầm theo gậy gộc và giáo.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên với đôi mắt nheo lại và có bộ râu cá trê.

Chính là Chu quản gia.

Bên trái ông ta là người phụ nữ trung niên, nhưng trang phục của người phụ nữ này đã khác trước, cô ta mặc quần áo ngắn, trên lưng đeo một ngọn giáo hai đầu.

Dưới sự phản chiếu của ngọn đuốc, đầu ngọn giáo sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Khi nhìn thấy người bên phải Chu quản gia, đôi mắt của tên mập lập tức mở to, hơi thở trở nên gấp gáp.

Đó là tên vạm vỡ mặt đen, trong tay cầm một cây gậy gỗ dày cộp, vẻ mặt hung ác nhìn những người trước mặt.

Hạ Manh, Giang Thành, An Hiên đều không có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại khổ cho Trần Cường, nhìn đám người Chu Quản gia đang chậm rãi đến gần, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Hạ Manh giật lấy chiếc mũ phượng từ trong tay tên mập, nhét vào tay Trần Cường: "Anh chỉ cần giữ lấy mũ phượng, những chuyện còn lại không cần lo lắng."

Mím môi, Trần Cường biết hiện tại không phải lúc trổ tài, nên gật đầu nói: "Yên tâm đi."

Giang Thành nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Trần Cường nói: "Nếu như anh dám một mình bỏ chạy, tôi đảm bảo anh sẽ còn chết thảm hơn cả Vưu Kỳ."

"Không … không đâu."

An Hiên búng tay một cái, trong tay cầm một con dao phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, dường như Vưu Kỳ cũng đã chết dưới con dao này.

Giang Thành nhìn không rõ vũ khí trong tay Hạ Manh, nhưng nhìn qua giống như được làm bằng gỗ, có thể là một chiếc kẹp tóc bằng gỗ, lần trước hắn đã nhìn thấy Hạ Manh sử dụng loại vũ khí tương tự trong nhiệm vụ ác mộng ở thôn Tiểu Thạch Giản.

Trận chiến nổ ra trong nháy mắt, sau khi Giang Thành né được một đòn đánh lén, hắn dùng tay trái nắm lấy thân cây thương, kéo mạnh, trực tiếp đâm đầu cây thương vào cổ họng của người đánh lén.

Sau đó dùng sức vặn một cái, bọt máu phun ra, lúc buông tay ra, kẻ tấn công đã ngã xuống, co giật vài cái rồi không cử động nữa.

“Tam ca!” Một người khác cầm gậy gỗ gầm lên, đang muốn lao về phía Giang Thành, thì một lưỡi dao đâm vào ngực ngay chỗ tim anh ta.

An Hiên vẻ mặt vô cảm rút đao ra, tiếp tục tấn công những kẻ khác.

Khác với kỹ thuật giết người áp sát của An Hiên, Hạ Manh tương đối hiền lành hơn, cô dựa vào kỹ năng cơ thể linh hoạt của mình chỉ làm mù mắt đối thủ.

Một người phụ nữ quỳ trên mặt đất, che mắt, rên rỉ đau đớn, máu chảy ra từ giữa các ngón tay, Hạ Manh có lẽ đã nghe mệt, nên cau mày, đá mạnh vào cô ta một lần nữa.

Nhưng người thúc đẩy tiến độ nhanh nhất chính là tên mập, với đôi mắt đỏ ngầu, anh ta lăn qua như một chiếc xe tăng hình người, gầm lên và hất văng những kẻ cố ngăn cản mình ra.

Mục đích của anh ta rất rõ ràng, trực tiếp xô ngã tên vạm vỡ mặt đen, cả hai ngã xuống đất và bắt u đánh nhau.

Người phụ nữ trung niên muốn giúp đỡ nhưng giây tiếp theo, một hòn đá đập vào đầu khiến đầu cô ta bắt đầu chảy máu.

Cô ta ôm đầu nhìn xung quanh, tình cờ nhìn thấy Trần Cường đang núp sau gốc cây, nửa thân người nhô ra, giơ hai tay lên, ngửa người ra sau, chuẩn bị ném ra cục đá tiếp theo.

Sau khi thấy mình bị phát hiện, Trần Cường mím môi, sau đó ngoan ngoãn thu lại cục đá trong tay, áy náy nhìn người phụ nữ trung niên cười cười.

Chương 334: Nhất ngôn cửu đỉnh

Giây tiếp theo, quay người bỏ chạy.

Bởi vì anh ta nhìn thấy người phụ nữ trung niên đã tháo cây thương sau lưng xuống, mặt đầy máu đuổi theo anh ta.

Tên vạm vỡ mặt đen đang rất đau khổ khi bị tên mập đè xuống, gã có thể cảm nhận được tên mập chưa từng luyện võ, chỉ có mỗi sức lực mà thôi.

Nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần, cây gậy của gã đã bị mất trong trận chiến, chỉ có thể anh đấm tôi một cái, tôi đấm trả một cái.

Không có chút quy tắc nào cả, tất cả đều là dựa vào việc ai có thể chống cự tốt hơn.

Hiển nhiên là gã đã đánh giá thấp tên mập, một tay của tên mập bóp lấy cổ gã, sau đó tay còn lại thành nắm thành nắm đấm, điên cuồng đấm vào mặt gã.

Vừa đánh gã, vừa hét lớn mấy câu kiểu như gã phải đến mạng, đánh đến lỗ mũi của tên vạm vỡ mặt đen chảy đầy máu.

Trong lúc nguy cấp, gã đưa một tay ra tóm lấy mặt của tên mập, tựa hồ muốn che mắt anh ta, nhưng tên mập lại không thèm trốn tránh, há to miệng cắn cho một phát, tên vạm vỡ mặt đen đau đớn đến hét lên.

Tên mập nhân cơ hội vốc một nắm đất nhét vào miệng gã.

Anh ta đấm liên tục vào mặt tên vạm vỡ mặt đen, mắt trừng đến đỏ ngầu.

Trong lúc này có người chạy tới giúp tên vạm vỡ mặt đen, nhưng bị Giang Thành ngăn lại, đấm vào đầu một người đàn ông gầy gò như khỉ, suýt nữa thì gãy cổ.

Đám người Chu quản gia đã cảm thấy sợ hãi sau khi chứng kiến kỹ năng tàn nhẫn của nhóm người này, đặc biệt là sau khi nhìn thấy An Hiên túm lấy một người trong số họ, dùng dao cắt cổ anh ta từng chút một, rồi để máu chảy như đang cắt tiết một con vật, tinh thần quân đội trực tiếp sụp đổ.

An Hiên rũ sạch máu trên tay, buông người đàn ông ra như vứt rác, người đàn ông đã chết nằm ngửa trên mặt đất.

Sự sống trong mắt anh ta đang nhanh chóng tiêu tan.

Giẫm lên thi thể, An Hiên đi về phía Chu quản gia.

Con dao găm trên tay anh ta vẫn đang có máu chảy xuống.

Một số quân bại trận còn lại tập trung quanh Chu quản gia, tiếp tục rút lui.

Đã hoàn toàn không còn chút kiêu ngạo nào như lúc mới xuất hiện.

Giang Thành và Hạ Manh đều bị thương nhẹ, Hạ Manh bị dao chém vào chân, chỉ cần cử động một chút là máu sẽ chảy ra.

Giang Thành tốt hơn một chút, bị thương ở cánh tay.

Hắn không ngờ, trong số những người này còn có người biết sử dụng ám khí.

Giang Thành đuổi theo gã hai vòng, cuối cùng cũng bắt được, sau đó đáp trả lại ám khí đó cho gã.

Bên phía tên mập cũng đã kết thúc, anh ta loạng choạng bước ra, đầu và mặt đầy máu, trang phục bị xé rách một cách hỗn loạn.

Không cần tốn nhiều công sức, nhóm người như cắt rau cắt dưa dọn dẹp nốt những người còn lại.

Trong đó có một tên bị gãy tay không chịu bỏ cuộc, cong lưng, nghiêng người về phía Giang Thành, há miệng to như muốn cắn hắn, kết quả liền bị Giang Thành nhấc chân lên, rồi không còn động tĩnh nữa.

Trong tay tên mập cầm một viên gạch dính đầy máu, đôi mắt đỏ hoe muốn dàn xếp tỷ số cuối cùng với Chu quản gia.

Suy cho cùng … ông ta mới là thủ phạm đằng sau tất cả những chuyện này.

Nhìn chằm chằm những người đang rên rỉ hoặc đã tắt thở trên mặt đất, trong mắt Giang Thành hiện lên thần sắc cổ quái, hắn ngăn tên mập lại, ánh mắt nhìn vào mặt Chu quản gia.

Những người này … có phải là quá liều mạng rồi không?

Thực ra ngay khi mới giao đấu, bọn họ lẽ ra phải biết mình không phải đối thủ, nhưng những người này vẫn lao về phía trước cho đến khi bị xử lý xong, cũng không có người quay đầu bỏ chạy.

Tại sao?

Một số người bị thương nặng, nhưng may mắn còn thở thì không giả chết để cứu lấy mạng sống, mà lại vẫn vùng vẫy đứng dậy, liều mạng chiến đấu.

Thực ra kết quả cuối cùng vốn dĩ không khó coi đến như vậy, ngoại trừ một số kẻ đầu sỏ gây tội ác ra, những người khác nếu như bỏ chạy, bọn họ cũng sẽ không đuổi theo.

Nhân lúc không để ý, Chu quản gia rút trong tay áo ra một con dao găm đâm mạnh vào An Hiên, tuy nhiên An Hiên vốn có sự đề phòng nên né sang một bên, dùng tay trái tóm lấy cánh tay ông ta, rồi "cạch" một tiếng.

Gãy rồi.

Chu quản gia ngã ra đất, ông ta nằm sấp trên mặt đất, vẫn còn muốn cố gắng nắm lấy con dao gẫm rơi trên đất.

Trong ánh mắt của ông ta, sự cương quyết dứt khoát kia, mơ hồ khiến người ta rùng mình.

"Dừng tay!" Một tiếng hét lớn mang theo chút tuyệt vọng vang lên, là giọng của người phụ nữ trung niên.

Có hai người bước ra từ trong bóng tối.

Người phía trước người phía sau, là Trần Cường cả nửa ngày không thấy người đâu, cùng với người phụ nữ trung niên.

Một con dao đang kề vào cổ Trần Cường, anh ta đã bị người phụ nữ trung niên bắt được, sắc mặt cực kì xấu hổ.

Nói chính xác thì là khống chế, uy hiếp.

"Thả ông ấy đi!" Người phụ nữ trung niên liếc nhìn Chu quản gia ngã trên mặt đất, sau đó nhìn An Hiên, lớn tiếng nói: "Nếu không ta sẽ giết chết tên này!"

Lưỡi dao lại gần sát cổ Trần Cường hơn một chút.

Nhưng điều khiến người phụ nữ trung niên ngạc nhiên là ngoài Chu quản gia đang nhìn chằm chằm xuống đất với đôi mắt đỏ hoe, còn có một tên mập dường như đang sẵn sàng lao tới và cắt ông ta thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Những người khác đều rất bình tĩnh nhìn cô ta, cũng như con tin trong tay - Trần Cường.

Hoàn toàn không có chút ý tứ bị đe dọa nào.

"Tôi đã nói rồi." Trần Cường giơ tay lên, cười khổ nói: "Cô bắt tôi cũng chẳng được gì."

"Câm miệng!"

Trần Cường nuốt nước miếng, bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

Ánh mắt anh ta đầu tiên là thăm dò nhìn An Hiên, nhưng rất nhanh lại dời đi, cuối cùng rơi vào mặt Giang Thành: "Hách tiên sinh." Anh ta nói với giọng rất thành khẩn: "Anh cũng nhìn thấy rồi đấy, đồ vật không có ở trên người tôi, tôi đã giấu nó đi rồi, nếu như … nếu như tôi chết, tôi sợ mọi người nhất thời sẽ không thể tìm thấy ngay được."

Giang Thành suy nghĩ một chút, trả lời: "Anh không cần lo lắng." Hắn hắng giọng, lớn tiếng nói: "Chúng tôi có thể từ từ tìm, vẫn còn kịp."

Trần Cường: "…"

Người phụ nữ trung niên dường như không biết gì, vốn tưởng rằng bắt được một người sẽ khiến những người khác phải sợ.

Nhưng rõ ràng là cô ta đã đánh giá quá cao giá trị của người này rồi.

Sớm biết thì đổi bắt người khác cho rồi, trong lòng cô ta đang thầm nghĩ.

Hạ Manh thì im lặng một lúc lâu rồi đề nghị: "Hay là thế này thì sao, chúng ta mỗi bên đều nhượng bộ một bước, cô giao người cho chúng tôi, chúng tôi giao người này cho cô." Cô ta nhìn người phụ nữ trung niên: "Thế nào?"

Nhìn Chu quản gia đau khổ nằm trên mặt đất, người phụ nữ không chút do dự đồng ý: "Được." Cô ta nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt: "Nhất ngôn cửu đỉnh!"

"Nhất ngôn cửu đỉnh!" Hạ Manh gật đầu.

Chu quản gia đứng dậy, loạng choạng đi về phía người phụ nữ trung niên, người phụ nữ trung niên này cũng thả con dao trên cổ Trần Cường ra như đã hứa.

Xoay người lại, người phụ nữ trung niên đưa tay ra, đang định dìu Chu quản gia, giây tiếp theo, một luồng ánh sáng lạnh lẽo lướt qua trước mắt Chu quản gia.

Máu nóng bắn tung tóe khắp mặt ông ta.

Lưỡi dao găm hoàn toàn cắm vào cổ họng của người phụ nữ trung niên, chỉ còn lại chuôi dao hơi run rẩy.

Sức sống nhanh chóng tiêu tan trong mắt người phụ nữ trung niên, cả người cô ta ngã xuống.

Bàn tay đang đưa ra của Chu quản gia khựng lại giữa không trung.

Trần Cường nhân cơ hội này lập tức chạy về phía Giang Thành, mãi đến khi đã ở trong phạm vi bên phía đội mình rồi, anh ta mới quay đầu nhìn lại, liền thấy người phụ nữ này đã nằm trên mặt đất, toàn thân đầy máu.

Nhát dao này của An Hiên rất chính xác và sắc bén, không có chỗ cho sai sót.

"Mẹ!"

Cánh cửa bị đẩy ra, một bóng người gầy gò hét lên chạy tới, quỳ xuống bên cạnh người phụ nữ đã chết.

Ánh mắt của tên mập chợt khựng lại.

Tiểu Uyển …

Chương 335: Miêu Gia Trại

Là Tiểu Uyển, người lúc trước ở kỹ viện.

Mà cô ta đang gọi người phụ nữ trung niên đã chết là … mẹ.

Ánh mắt nhìn qua nhìn lại giữa người phụ nữ trung niên, Tiểu Uyển và Chu quản gia, tên mập hít một hơi thật sâu, hóa ra bọn họ … là một gia đình.

"Các người …" Tiểu Uyển trợn trừng mắt, tựa hồ như muốn giết người.

Dáng vẻ của cô ta rất nổi bật, nếu không cũng sẽ không thể sánh ngang được với Huyền Cơ, nhưng vào lúc này, khuôn mặt xinh đẹp của cô ta lại đang tràn đầy oán hận.

"Tại sao … tại sao?!" Cô ta nắm chặt tay, hét đến mức muốn vỡ phổi: "Tại sao đám các người lại muốn giúp đỡ tên ác nhân đó?"

"Năm đó đã làm ra nhiều chuyện tà ác đến như vậy, Hoàng lão gia chẳng lẽ ông ta không đáng chết sao?!"

Chu quản gia ôm thi thể người phụ nữ trung niên, toàn thân run rẩy, có thể thấy được, đối với người phụ nữ trong lòng, ông ta là thật sự có tình cảm.

Ông ta vuốt ve khuôn mặt người phụ nữ trung niên, từng chút một chải chuốt lại mái tóc cho cô ta.

"Năm đó …" Tên mập hơi sửng sốt một lát.

Tuy nhiên, Tiểu Uyển lại giống như phát điên, khóc lóc và mắng mỏ bọn họ, dần dần, đôi mắt của tên mập bắt đầu

chuyển từ bối rối sang rõ ràng, và cuối cùng, ngay cả đồng tử của anh ta cũng bắt đầu run rẩy.

Không có ai muốn bị xé rách vết thương, không chỉ bởi vì sợ đau, mà quan trọng hơn là, vẫn không muốn đối mặt với hiện thực đẫm máu bên dưới vết thương.

Những suy đoán trước đó của bọn họ … không hoàn toàn là chính xác.

Ít nhất là ở đối với Huyền Cơ.

Cô ta … thực sự là con gái của Chu quản gia, và là … chị ruột của Tiểu Uyển.

Điều khiến tên mập sốc hơn nữa là, Huyền Cơ đều biết tất cả những chuyện này.

Cô ta không chỉ là nạn nhân của âm mưu, mà còn là người tham gia vào âm mưu đó, thậm chí là … kẻ thi hành kiên quyết nhất.

Ngay cả bản thân âm mưu này ban đầu cũng do Huyền Cơ nghĩ ra.

Để thuyết phục phụ thân, mẫu thân và em gái thực hiện kế hoạch, cô đã mất không biết bao nhiêu thời gian, cuối cùng, gia đình đã đồng ý trong nước mắt.

Mục đích … chính là để báo thù.

Báo thù Hoàng lão gia.

Mặc dù bây giờ Hoàng lão gia trông có vẻ như là một người tốt thực sự, thậm chí ở trong trấn, tùy ý tìm một người đến cũng biết danh hiệu của Hoàng đại thiện nhân của Hoàng lão gia.

Trong mắt người dân trong thị trấn, Hoàng lão gia là một người mặt mày hiền hậu, đối xử hoà nhã với người khác, thích

làm việc thiện, mỗi khi mùa màng mất mùa trong những năm thiên tai, đều sẽ dựng các lán cháo trong thị trấn để phát cháo, gạo.

Ngay cả những người ở các trấn lân cận cũng đến xin một bữa ăn sau khi nghe tin.

Nhờ bữa ăn này mà nhiều gia đình mới không bị chết đói.

Nhưng chỉ những người may mắn sống sót như Chu quản gia mới biết, tên "Hoàng đại thiện nhân" mặt mày hiền hậu, tiền bạc rủng rỉnh đầy mình này năm đó rút cuộc đã làm thế nào mà phát tài như vậy.

Rút cuộc đã dùng những thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi và độc ác như thế nào!

Mười năm trước, ở nơi cách đây khoảng 30 dặm, có một nơi non xanh nước biếc, được biết đến với cái tên Miêu Gia trại.

Tuy rằng gọi là trại, nhưng thực chất đây là một thôn làng có dân số chưa đến 200 người.

Miêu Gia trại này thật không tầm thường, nơi đây non xanh nước biếc, nhân kiệt địa linh, đặc biệt nổi tiếng về nghề sản xuất trà, mỗi khi vào mùa mưa, những người buôn trà đến thu mua trà gần như tắc nghẽn ở cổng trại.

Chủ trại ở đây tên là Miêu Phúc, cũng là phụ thân của Chu quản gia.

Năm đó khi tai họa ập đến, Chu quản gia đang cùng với gia đình ở bên ngoài, không có ở trong trại, nên mới thoát khỏi kiếp nạn đó.

Chờ khi trở về Miêu Gia trại, mọi thứ đã thay đổi.

Một thôn trại vốn non xanh nước biếc đã trở nên tan tành vụn nát, xác người rải rác khắp nơi, năm đó khi ông ta dùng

đôi tay run rẩy đẩy cửa nhà mình ra, cảnh tượng trước mắt gần như khiến người đàn ông cứng rắn này ngất xỉu ngay lập tức.

Chín cái đầu được xâu thành dây và treo trên cọc gỗ gần đó.

Phía trên cùng là phụ thân của ông ta, sau đó là mẫu thân, huynh đệ, em gái … , phía dưới cùng là cháu trai nhỏ chưa đầy 5 tuổi của ông.

Những đôi mắt đẫm máu giận dữ mở ra, chết không nhắm mắt.

Có gió thổi qua, sợi dây đầu người khẽ đung đưa.

Thi thể chất đống bừa bộn ở một bên, máu chảy ròng ròng bên cạnh thi thể không đầu, âm thầm buộc tội thủ phạm về những hành vi xấu xa.

Gần như ngay lập tức, người đàn ông tên Miêu Thành này đã biết hung thủ là ai.

Tại một nơi cách Miêu Gia trại chưa đầy 30 dặm, còn có một thôn trại khác, nơi đó tên gọi là … dốc Hoàng Gia.

Nơi đây cũng nổi tiếng về nghề sản xuất trà, lại là đối thủ làm ăn gay gắt với Miêu Gia trại cách đó không xa, hai nhà đã đấu tranh âm thầm trong nhiều năm.

Gần đây có tin tức từ trên truyền đến rằng vương gia đang cân nhắc việc chọn một loại trà làm quà tặng năm nay.

Đây đúng là một vinh dự to lớn.

Suy cho cùng, trong bán kính trăm dặm này, chỉ có hai nhà thích hợp là Miêu Gia trại và dốc Hoàng Gia.

Người chiến thắng cuối cùng chắc chắn cũng sẽ đến từ một trong hai nhà.

Thế là hoàng tử sai người đi báo hai nhà chuẩn bị trà, vương gia muốn tự mình nếm thử trà để quyết định người thắng cuộc cuối cùng.

Nhưng ngày hôm đó, lão quản gia phụ trách pha trà, đã đen mặt và ngã xuống đất khi đang thử trà cho vương gia.

Một lát sau, tắt thở mà chết.

Mà trà ông ấy uống là được gửi tới từ Miêu Gia trại.

Sau đó, dược sư trong vương phủ kiểm tra, phát hiện trong một số loại trà chuyển đến từ Miêu Gia trại có độc tính rất cao, hơn nữa càng ác độc hơn là trong số đó chỉ có những loại trà ngon nhất mới bị hạ độc.

Lòng ác độc của kẻ sát nhân đã lộ rõ.

Vương gia bừng bừng tức giận, mấy trăm mạng người trong Miêu Gia trại đều đầu rơi xuống đất, toàn bộ thôn gần như bị thiêu rụi, hơn trăm mẫu ruộng chè bị ngựa chiến giẫm nát.

Sau đó, một cáo thị được dán lên, định đoạt Miêu Gia trại tội mưu phản, tiêu diệt toàn bộ gia tộc.

Từ đó trở đi, đám người Miêu Thành trở thành cô hồn dã quỷ, thay đổi họ tên, thậm chí dùng một số thủ thuật để thay đổi ngoại hình dung mạo, từ một gia đình giàu có, không lo cơm ăn áo mặc, sa sút trở thành những con hát hèn mọn nhất.

Ông ta đương nhiên không dám lộ mặt trong kịch viện, chỉ có thể mặc quần áo giấy, ngụy trang mình thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, hát bạch hoạt cho người ta, đổi lấy bữa ăn qua ngày.

Cuối cùng, dưới cơ duyên trùng hợp, ông ta đã tìm thấy một số người sống sót ở Miêu Gia trại, sau đó thu nhận bọn họ, mọi người tập hợp lại với nhau để kiếm sống mưu sinh.

Trong đó có một đứa trẻ sống sót sau vụ thảm sát, cô được mẹ nhét vào một khoảng trống trên bức tường cỏ, miễn cưỡng thoát được kiếp nạn.

Còn bố mẹ và những người thân của cô đều đã mất mạng.

Theo lời kể của cô, người lúc đó dẫn quan binh đến chính là quản gia của dốc Hoàng Gia, cũng chính là Hoàng lão gia Hoàng đại thiện nhân hiện tại.

Ông ta còn nhân lúc quan binh không để ý, đã để lại hiện trường loại độc dược giống như trong trà của vương gia, cuối cùng không còn nghi ngờ gì nữa đã bị quan binh lục soát ra.

Xác thực cho tội ác nghiêm trọng mưu đồ phản loạn của Miêu Gia Trại.

Sau đó, toàn bộ thôn trại mới bị thảm sát.

Từ đó, Miêu Thành đổi tên thành Trịnh chủ gánh hát, mục đích duy nhất của những cô hồn dã quỷ vô gia cư này tụ tập lại để sinh tồn, chính là báo thù.

Cùng lúc đó, công việc kinh doanh của dốc Hoàng Gia ngày càng đi lên, trà của bọn họ được bên trên đánh giá cao, bản thân Hoàng lão gia cũng từng bước được thăng chức, thậm chí còn trở thành quan chức hữu danh vô thực nhờ vào mối quan hệ.

Chuyển đến trong trấn, sống một cuộc sống ung dung nhàn nhã.

Có lẽ biết mình nghiệp chướng nặng nề, vì thế đi khắp nơi cầu thần bái Phật, thường có tăng nhân đạo sĩ đến tụng kinh, cầu lễ.

Lại thường làm việc thiện, ôn hòa với người khác, thời gian lâu dần, vậy mà lại còn có được danh hiệu Hoàng đại thiện

nhân, con trai duy nhất của ông ta Hoàng thiếu gia càng là niềm tự hào của Hoàng lão gia.

Chương 336: Trời sáng rồi

Tuổi tác còn trẻ mà đã thông thạo thơ ca, thư pháp và hội họa lại càng là độc nhất vô nhị.

Hoàng phủ trông có vẻ lỏng lẻo, nhưng thực ra trong chặt ngoài lỏng, quanh năm thuê võ sư bảo vệ phủ viện, trước đó bọn họ cũng từng tính đến việc trực tiếp ám sát, nhưng cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Cho đến một lần tình cờ phát hiện ra cuốn sách cổ ghi chép tà thuật.

Nhưng điều bất lực là, người thi thuật buộc phải tế sống thông qua chuyện cưới gả vào đêm trăng tròn, chịu đựng nỗi đau lột da, căng trống, cuối cùng mới có thể do người thân huyết thống đánh trống da người, kêu gọi ra oán hồn này.

Thời gian trôi qua, hai cô con gái của Miêu Thành dần trở thành những mỹ nhân xinh đẹp, người chị dịu dàng phóng khoáng, cô em gái thanh tú dễ thương, cả hai đều là những mỹ nhân hiếm có.

Vì thế, một kế hoạch nhằm nhắm vào Hoàng thiếu gia cục cưng của Hoàng lão gia dần dần hình thành.

Miêu Thành cắn răng chịu đựng bán hai cô con gái của mình cho một kỹ viện, lấy bút danh là Huyền Cơ và Tiểu Uyển, rồi một màn kịch lớn dần dần bắt đầu.

Thông qua tiếng khóc lóc kể lể của Tiểu Uyển, mọi người càng có phát hiện đáng kinh ngạc hơn, hóa ra … Tiểu Uyển cũng giống như chị gái mình, đều đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh bản thân.

Hai người bọn họ tranh đoạt ghen tuông trước mặt Hoàng thiếu gia, nhưng mục đích cuối cùng đều là hy vọng Hoàng thiếu gia sẽ lựa chọn mình, như vậy … sẽ để lại đường sống cho người còn lại.

Nhưng cuối cùng, Hoàng thiếu gia đã phải lòng chị gái Huyền Cơ.

Vì thế vào một đêm trăng tròn, người chị đã ngồi lên kiệu như đã hẹn, được gả vào trong phủ, mà Hoàng lão gia vốn dĩ không có mặt ở trong phủ cũng đã "vô tình" biết được tin này.

Hoàng lão gia nổi cơn thịnh nộ vội vã từ bên ngoài trở về, sau đó ra lệnh cho đám ác nô, lôi lệ Huyền Cơ ra khỏi kiệu cưới, dìm sống xuống hồ cho chết đuối.

Câu chuyện tiếp theo diễn ra như một kịch bản đã được viết sẵn, Hoàng thiếu gia vốn đã yếu ớt lâm bệnh nặng, cuối cùng qua đời.

Hoàng lão gia mất đi người con trai yêu quý, tinh thần suy sụp, sức khỏe cũng ngày càng sa sút.

Lúc này, thông qua sự giới thiệu, đám người Miêu Thành giả làm thuật sĩ giang hồ xuất hiện một cách rất tự nhiên.

Sau khi trình diễn một số thủ thuật nhỏ trong sách cổ cho Hoàng lão gia, Hoàng lão gia đã bị thuyết phục về thuật pháp mà bọn họ nói.

Bọn họ nói … có thể giúp Hoàng lão gia hồi sinh Hoàng thiếu gia.

Nhưng tiền đề là Hoàng lão gia cần phối hợp với bọn họ.

Đóng giả là Hoàng thiếu gia.

Giết chết một số người, dùng để tế sống.

Mà những người này, là do bọn họ lựa chọn để đảm bảo sinh thần bát tự trùng khớp.

Thực ra, nếu như là khi Hoàng lão gia còn tỉnh táo, mấy lời quỷ này chắc chắn ông ta sẽ không tin, nhưng có bệnh thì vái tứ phương, lúc đó ông ta cũng đã rối loạn tâm trí vì mất đi đứa con trai yêu quý.

Vì vậy Miêu Thành thay đổi một cái đã biến thành Chu quản gia của Hoàng phủ, mà Hoàng phủ cũng đã sa thải phần lớn người hầu dưới sự sắp xếp của ông ta.

Đặc biệt là một số võ sư bảo vệ phủ thường ngày đã nhận thấy ông ta có điều gì đó không ổn.

Nhưng không ai có thể ngờ rằng, biến số duy nhất, vậy mà lại nằm ở các vị "đại phu" được lựa chọn kĩ lưỡng để đến khám cho Hoàng thiếu gia này.

An Hiên từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, tờ giấy khá thô ráp, đã gấp làm đôi mấy lần, sau khi mở ra, bên trên là một đoạn giới thiệu nhân vật tương tự như tình báo.

Là ba người Tần Giản, Sư Liêu Trí và Vưu Kỳ.

Ba người bọn họ … đều là người của dốc Hoàng Gia, cũng đều tham gia vào vụ đầu độc năm đó, trong số đó, Tần Giản lại còn là nội ứng trong vương phủ năm đó của Hoàng lão gia.

Tờ giấy này đã bị xé ra, một bên vẫn còn vết răng lộn xộn, chỉ giới thiệu một nửa hoàn cảnh của Vưu Kỳ.

Rất hiển nhiên là vẫn còn nữa.

Giang Thành vẻ mặt bình tĩnh cầm lấy tờ giấy, sau khi nhìn mấy lần, vo tròn lại ném xuống đất.

Sự việc hiện đã rất rõ ràng, những vị "đại phu" mà bọn họ mời đều là những người đã tham gia vào thảm kịch năm đó.

Đây là … sự báo thù của Chu quản gia!

Ông ta muốn mượn tay của Hoàng lão gia, để giết chết tất cả những đồng bọn cũ năm đó.

An Hiên sau khi tìm được cuốn sách ghi lại chuyện này, thì đã biết mọi chuyện, nhưng anh ta không hề nói ra, chính là bởi vì lo lắng mọi người sẽ cảm thấy áy náy, mà dẫn đến việc mềm lòng nương tay trong cuộc đối đầu cuối cùng với đám người Chu quản gia Chu.

“Các ngươi … Các ngươi đều đáng chết!” Tiểu Uyển hai mắt đỏ ngầu, máu giống như sắp chảy ra: “Ta có làm quỷ cũng sẽ không bao giờ buông tha các ngươi!”

“Cẽ không buông tha các ngươi!”

Chu quản gia bị gãy một tay, đang ôm người phụ nữ trung niên chỉ khóc, tiếng khóc xé ruột xé gan, ông ta không hiểu tại sao … tại sao mình lại thất bại?

Rõ ràng đã sắp thành công rồi, con gái lớn của ông ta thậm chí đã hiến tế chính bản thân mình, chẳng lẽ ông trời đã mù mắt, muốn giúp đỡ những kẻ xấu xa này sao?

“Tùng!”

“Tùng!”

“Tùng!”…

Tiếng trống … đã vang lên.

Tiếng trống canh ba.

Tiếng trống này khác với tất cả những tiếng trống trước đó, mang một cảm giác thật khó tả, ai oán, bi thương … nhưng cũng có chút hy vọng và hoài niệm.

“Đi thôi.” Giang Thành vỗ vỗ tên mập, sau đó mọi người bắt đầu chạy về phía hồ.

Sau khi chạy đi rất xa, tên mập quay đầu lại thì thấy ba người vẫn đứng đó, không hề động đậy, nhưng bóng dáng đã bắt đầu từng chút một mơ hồ.

Trần Cường đã lấy lại chiếc mũ phượng mà anh ta giấu đi trước đó, hơn nữa còn rất thức thời giao nó vào trong tay Giang Thành, Giang Thành quay người liền đưa nó cho tên mập.

Thời gian không còn nhiều, sau khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, bọn họ có thể rời đi rồi.

Khi đến bên hồ, sương mù lại xuất hiện nhưng đã mỏng hơn trước rất nhiều, giữa hồ có một người nữ nhân đang đội khăn trùm đầu màu đỏ đang đứng.

Thân hình yểu điệu duyên dáng, giống hệt như nữ nhân trong tranh.

Chiếc thuyền lớn hơn một chút trước đó lại xuất hiện, lần trước tên mập chính là phát hiện ra thi thể của Sư Liêu Trí ở dưới chiếc thuyền này.

Sau khi đám người lên thuyền, tên mập đứng ở mũi, chiếc thuyền lập tức di chuyển hướng về phía nữ quỷ.

Càng đến gần nữ quỷ, mọi người càng cảm thấy thấp thỏm bất an, An Hiên, Trần Cường, Hạ Manh đều vô thức lùi về phía sau.

Chiếc thuyền cuối cùng cũng dừng lại.

Trước mặt tên mập chính là nữ quỷ.

Ánh trăng sáng trong đang chiếu rọi xuống dưới, vừa vặn tỏa ra lên trên người tên mập và nữ quỷ.

Sau đó, một cảnh tượng chấn động đã xuất hiện, trang phục trên người tên mập dần dần biến mất, thay vào đó là bộ lễ phục của tân lang.

Chỉ thấy anh ta dịu dàng vén chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của nữ nhân lên, dưới chiếc khăn trùm đầu không còn là một ác quỷ hung dữ nữa mà là một khuôn mặt xinh đẹp hiếm có.

Cô ấy có đôi mắt sáng, hàm răng trắng, đôi lông mày đẹp như tranh vẽ, một cây trâm lạc vân vừa vặn cắm vào búi tóc, tạo thêm vẻ xinh đẹp khó tả cho nữ nhân.

Nữ nhân nhìn tên mập đã thay trang phục, ánh mắt sáng ngời như có thể làm tan băng tuyết của mùa đông.

Chậm rãi hít thở, Hạ Manh ngay khi vừa nhìn thấy ánh mắt của người phụ nữ, cô liền hiểu, thực ra còn có một chuyện mà Chu quản gia không ngờ tới.

Con gái của ông ta, Huyền Cơ … đã thực sự yêu Hoàng thiếu gia này.

Ân oán của hai thế hệ vướng mắc vào nhau, trên mặt đất còn sót lại ngoài máu me và hoang tàn chỉ là sự hỗn loạn không thể giải thích được.

Ai có thể ngờ rằng tâm nguyện cuối cùng của nữ nhân tên Huyền Cơ này lại chính là muốn con trai của kẻ thù đích thân đội mũ phượng xuất giá cho mình.

Ánh trăng bao phủ hai người, khung cảnh trong phút chốc trở nên có phần thần thánh.

Ngoài ra còn có một sự nghiêm túc và trang trọng khó mà diễn tả.

Khi tên mập đích thân bê chiếc mũ phượng đội lên đầu Huyền Cơ, cuối cùng cô đã … mỉm cười.

Như một thoáng hương thơm nở ra trong chốc lát, đủ để xua tan cả đêm dài.

Huyền Cơ người khoác khăn quàng vai, đầu đội mũ phượng, đang dần dần tan biến.

Đầu tiên là chân, sau đó là cơ thể, cuối cùng là khuôn mặt, tốc độ nhanh đến mức tên mập lập tức đưa tay ra, cũng không kịp chạm vào đầu ngón tay của cô.

Trời … sáng rồi.

Chương 337: Lãng quên

Một loạt tiếng ù ù vang lên, khi nghe thấy âm thanh này, linh hồn cũng như đang run rẩy theo.

Đây là âm thanh khi cánh cửa xuất hiện.

Được truyền đến từ hướng lầu gác.

Cùng lúc đó, chiếc thuyền từ từ rút lui, sau đó nhanh chóng hướng vào bờ, bàn tay của tên mập vẫn lơ lửng trên không, mãi đến một lúc sau anh ta mới như biến lại thành chính mình.

Anh ta từ từ ngồi xổm xuống, thân hình to lớn chồng chất lên nhau, nhìn từ phía sau trông rất cô đơn, giống như một con chó hoang không nhà.

Bóng dáng của đám người in trên mặt nước, lúc trong, lúc mờ theo làn sóng nhấp nhô.

Chiếc thuyền cập bờ "rầm" một tiếng, cửa sắt tồn tại trong thời gian có hạn, mọi người nhanh chóng nhảy xuống thuyền, chạy về phía lầu gác.

Nhưng không có ai để ý đến là, trong nước có một cái bóng không hề rời đi cùng với chủ nhân mà vẫn lưu lại ở trong nước.

Cái bóng quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của đám người.

Trên mặt hồ, khuôn mặt kia của An Hiên càng ngày càng ác độc, cuối cùng cũng từ từ biến mất.

"Huh Huh-"

Tốc độ của mấy người dần dần chậm lại, ngay cả tên mập lúc này cũng nhận thấy có gì đó không đúng, bọn họ trước đó đều không chỉ một lần ến căn lầu gác của Hoàng thiếu gia, nhưng chưa bao giờ …

"Xảy ra chuyện gì?" Trần Cường thở hổn hển, ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm đỉnh lầu gác lộ ra phía Tây Bắc.

Bọn họ đã chạy không dưới 10 phút rồi, mỗi lần đều cảm thấy đã sắp đến nơi, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, khoảng cách với lầu gác hầu như không thay đổi.

Cứ như việc chạy trước đó cũng như không.

Âm thanh ù ù đã có dấu hiệu tiêu tan.

Giang Thành quay đầu lại nhìn An Hiên, người luôn đi theo đội ngũ nhưng nãy giờ không phát biểu ý kiến, trong mắt hiện lên vẻ bình tĩnh đến đáng sợ.

Giây tiếp theo, Hạ Manh tựa hồ nghĩ tới điều gì, cô ta cũng làm ra hành động giống như Giang Thành, nhưng lúc này, cảm xúc trong mắt cô đã có thêm một chút phức tạp.

Tình hình bây giờ đã rất rõ ràng.

An Hiên đã bị quỷ nhắm tới, con quỷ đó … không chịu buông tha cho anh ta rời đi.

Quỷ ban đầu trong nhiệm vụ ác mộng đã tan biến, kẻ nhắm đến An Hiên chính là Vưu Kỳ, người đã bị chính tay anh ta tra tấn đến chết.

Anh ta đã vi phạm quy tắc.

Đây chính là kết cục.

Công bằng mà nói, Hạ Manh không muốn An Hiên chết, nhưng có một số việc cô không thể quyết định được, chưa kể thời gian không còn nhiều và cánh cửa sắp sụp đổ.

Nếu kéo dài thêm nữa, không ai có thể rời đi.

Trước đây cô ta đã từng thảo luận vấn đề cánh cửa với chú Cung, cô rất tò mò nếu không kịp thời ra khỏi cửa, nhưng đồng thời cũng không bị quỷ giết chết … sẽ như thế nào?

Người đàn ông trung niên đáng tin cậy trong công việc và vô cùng yêu thương cô đã im lặng, cô nhớ rõ ràng chú Cung nhướn mắt lên, nhẹ nhàng nói: "Sẽ bị quy tắc xóa bỏ, hoặc là …"

Hạ Manh mở mắt ra, tò mò hỏi: "Hoặc là cái gì?"

"Hoặc là chìm sâu hơn vào tuyệt vọng."

"Chú … chú làm sao biết được?" Hạ Manh rất tò mò về đáp án này.

Một lúc sau, ánh mắt cô thay đổi khi nhìn chú Cung, ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ … có người đã từng trải qua chuyện này và sống sót trở về?"

Trong ác mộng bị quỷ quấn lấy đã đủ ngộp thở rồi, cô không thể tưởng tượng được nếu bị bỏ lại ở một thời không khác thì một người sẽ tuyệt vọng đến mức nào.

Hơn nữa, trong không gian và thời gian méo mó đó … vẫn còn có quỷ tồn tại.

Một lúc sau, chú Cung mới dời mắt đi: "Không biết, đây chỉ là suy đoán của chú thôi." Ông ta nói tiếp: "Cháu nghe cho vui là được rồi."

Chỉ nghe cho vui …

Tác động của những lời này đối với Hạ Manh còn mạnh hơn cả lời phân tích kỳ lạ về ác mộng của chú Cung.

Theo hiểu biết của cô, những từ có thuộc tính mơ hồ như bình thường, có lẽ, sẽ hiếm khi được người đàn ông trước mặt

cô thốt ra.

Ngược lại, giọng điệu bình tĩnh của ông càng thiên về trần thuật sự thật hơn.

“Nha đầu.”

Hạ Manh sửng sốt một lát.

“Hứa với chú.” Người đàn ông trung niên ngước mắt lên, nhìn cô nói: “Trong ác mộng, tuyệt đối không được làm người bị bỏ lại đó.”

“Bất luận dùng phương pháp gì.” Ông ta dừng một chút: “Cũng không được để bị bỏ lại.”

So với Hạ Manh, sắc mặt An Hiên bình tĩnh hơn rất nhiều: “Mọi người đi trước đi.” Anh ta nói: “Tôi sẽ đến sau.”

Tuy rằng không biết rõ quy tắc của nơi này, nhưng Trần Cường cũng cảm giác được, gần đó tựa hồ có thứ gì đó rất âm u hiểm độc.

Anh ta không chắc đó là gì, nhưng anh ta biết rõ, nhóm của mình hình như đang bị quỷ đập tường, mà những chuyện này đều là do thứ đó gây ra.

“Tạm biệt.” Giang Thành gật đầu sau đó lập tức chạy về phía lầu gác, kéo tên mập đang ngơ ngác nhìn An Hiên theo.

Sau khi nuốt nước bọt, Trần Cường cũng quay người đuổi theo.

Chỉ còn lại Hạ Manh và An Hiên đứng đó không nhúc nhích.

“Thật sự … không thể đi được sao?” Hạ Manh cau mày, mím môi, nhìn anh ta rồi nói: “Nếu như anh cần, tôi có thể…”

“Cẩn thận Giang Thành.” Một lúc sau, An Hiên nhìn về phía bóng lưng còn sót lại của mấy người, thu hồi ánh mắt,

nhìn chằm chằm vào mắt Hạ Manh.

Hạ Manh hơi ngây người ra.

Đã lúc nào rồi vẫn còn thời gian để quan tâm đến người khác, đối với cô, thành viên của Người Gác Đêm, cũng không được bình thường cho lắm.

Cô tựa hồ còn muốn nói gì nữa, nhưng An Hiên lại mỉm cười, rồi làm động tác vén trang phục lên.

Giây tiếp theo, Hạ Manh lập tức lùi lại một bước, sắc mặt thay đổi.

Cô ta nhìn thấy chân phải An Hiên đang giẫm lên một vũng nước, một bàn tay từ trong nước thò ra, nắm chặt lấy chân anh ta.

Nước đọng rất nông, có lẽ không đến 1 centimet, lúc này, trong nước mơ hồ phản chiếu một bóng người.

Khuôn mặt của người đó đầy máu, không có mắt.

Hai hốc mắt trống rỗng, máu rỉ ra bên ngoài.

Mũi, tai, môi… đều bị cắt đi một cách tàn nhẫn, cái đầu to tròn như quả hồ lô đẫm máu.

Trên đó vẫn còn có những vết dao gớm ghiếc.

Ngay sau đó, Hạ Manh không do dự nữa, xoay người chạy đi.

Trời đang mưa, giày giẫm lên những vũng nước nông, bắn tung tóe khắp xung quanh.

Mấy người Giang Thành sớm đã lao ra khỏi màn mưa.

Hạ Manh là người cuối cùng.

Đứng trước lầu gác, Trần Cường nhìn lại, cách đó vài bước trời đang mưa, nhưng nơi họ đang đứng lại rất khô ráo.

Nói chính xác hơn, mưa … chỉ bao phủ trên đầu An Hiên.

Sau khi rời khỏi An Hiên, bọn họ rất nhanh đã lao ra khỏi màn mưa.

Sau đó cũng đến được lầu gác.

Nhanh chóng men theo cầu thang mục nát, lên đến tầng 2, bức bình phong có hình nữ nhân đang hát đã được dời đi, trên tường cạnh chiếc trống da người là một cánh cửa sắt màu đen.

Trước cửa có sương mù, màn sương mù màu xám.

Sau khi nhìn nó một lúc lâu, trông nó còn như có sự sống.

“Manh Manh.” Giang Thành vô cùng trìu mến kêu lên: “Tôi muốn cô đi trước.”

Hạ Manh liếc hắn một cái, đi qua cửa đầu tiên.

Người tiếp theo là tên mập.

Đợi khi Trần Cường đi tới, Giang Thành đã ngăn anh ta lại.

Trần Cường tựa hồ biết đối phương muốn hỏi cái gì, sau khi nhìn về phía cửa sắt, vội vàng nói: “Những gì tôi nói đều là sự thật, họ tên, địa chỉ, trường học, số điện thoại đều là thật, xin anh nhất định phải tin tôi.”

Dừng một chút, anh ta tiếp tục nói: “Tôi tuyệt đối không hề lừa gạt anh!”

Chương 338: Tư chất

Giang Thành nhìn anh ta, dùng ngữ khí không nhanh không chậm nói: "Tôi hy vọng anh hiểu được, tôi là đang cứu anh, ácc mộng chỉ có mở đầu, không có kết thúc, hơn nữa những người ở đây…" Hắn cười một cách ẩn ý sâu xa: "Đều có một số quái gở."

"Trần tiểu thư đã thích …" Hắn đột nhiên nói.

Trần Cường nghi hoặc mở to mắt.

"Da của anh rồi." Giang Thành nhướng nhướng mày vào chiếc trống da người, sau khi cho Trần Cường một ánh mắt tự mình lĩnh hội, sau đó xoay người đi vào trong cửa.

Sau khi phản ứng lại, nỗi sợ hãi trong mắt Trần Cường gần như đông cứng lại thành thực chất, nhưng khi anh ta muốn hỏi thêm một số thứ, thì Giang Thành đã rời đi rồi.

Cánh cửa bắt đầu trở nên hư ảo, tiếng vù vù càng ngày càng chói tai hơn.

Sắp sụp đổ.

Không còn thời gian chần chừ nữa, Trần Cường học theo những người biến mất trước đó, lao vào trong cửa. …

"Tích tắc."

"Tích tắc."

"Tích tắc."

Chậm rãi mở mắt ra, đỉnh đầu tối đen như mực, nhưng không phải là loại bóng tối không nhìn thấy gì, mà có sót lại một chút chút ánh sáng.

Giang Thành có thể nhìn thấy trần nhà phía trên đầu, chỉ là rất mơ hồ.

Bên tai vang lên tiếng kim đồng hồ "tích tắc", còn có … tiếng thở.

Rất gần.

Ở ngay bên cạnh hắn.

Ngoảnh đầu lại, quả nhiên là khuôn mặt to lớn của tên mập.

"Bác sĩ." Nhìn thấy Giang Thành đã tỉnh lại, tên mập vẻ mặt kinh ngạc không thể cực đoan hơn nữa: "Anh tỉnh rồi!"

Hơi cau mày, Giang Thành cố gắng cử động thân thể, sau đó trực tiếp ngồi dậy, hắn không hiểu tên mập kích động như thế để làm gì.

Là An Hiên xảy ra chuyện, chứ có phải anh ta đâu.

Một lúc sau, tên mập như đã nghĩ ra chuyện gì, tức giận nói: "Tôi vừa mới ra ngoài, Hạ Manh đã nói với tôi, nhiệm vụ ác mộng lần này có hạn chế, nhiều nhất chỉ có hai người được sống sót."

"Cô ấy còn nói những người ở lại sẽ bị quỷ nhắm đến giết chết." Tên mập nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, run rẩy nói nhanh: "Tôi đã nghĩ bác sĩ, miệng của anh cay độc như vậy, có thể lưỡi cũng sẽ bị rút ra mất."

Giang Thành vừa cử động cổ, vừa nheo mắt, từ trên xuống dưới nhìn tên mập, cảm thấy gần đây trong lời nói của anh ta luôn có ẩn ý, nhưng lại không bắt được chứng cớ.

"Cô ta đâu rồi?" Giang Thành hỏi.

Tên mập nhìn đi chỗ khác, ở trong góc, có một bóng người mơ hồ đang ngồi, bóng người vừa hay đang nhìn về phía này.

Khoảnh khắc phát hiện ra bóng người, Giang Thành đã lao tới.

“Manh Manh!” Giang Thành cực kì thân mật sáp đến gần, nắm lấy cánh tay của Hạ Manh, sau đó khống chế lấy cô ta: “Cô không sao chứ, làm người ta lo chết đi được!”

Hạ Manh đang ngồi đó suy nghĩ một số chuyện, Giang Thành đột nhiên lao tới, lập tức cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Đừng chạm vào tôi!” Hạ Manh hung ác nói, muốn đẩy hắn ra.

Giang Thành đáng thương dán bên cạnh người cô ta, vừa cọ cọ người, vừa nói: “Đêm đó trong ác mộng cô có nói như vậy đâu.” Ánh mắt đầy sao, hắn gợi tình nói: “Cô kéo thắt lưng của tôi, còn gọi người ta là tiểu khả ái, nói muốn chăm sóc tôi cả đời … cô đều là lừa dối tôi sao?”

Tên mập bất lực nhìn Giang Thành bám lấy Hạ Manh, sau đó hai người đi vòng quanh căn phòng, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Ha ha.” Hạ Manh cười lạnh một tiếng: “Anh cho rằng khống chế tôi, chúng tôi sẽ không thể làm gì anh hay sao?”

“Manh Manh, cô đang nói cái gì vậy?” Giang Thành nhìn quanh bốn phía, không hề nhìn thấy có người mai phục trong phòng.

Hắn một tay giữ chặt cánh tay của Hạ Manh, không để cô ta thoát khỏi tầm kiểm soát của mình, đưa mắt nhìn xung quanh, tay kia cầm lấy bút máy.

Nắp bút bằng thép đã được tháo ra, đầu bút sắc nhọn màu bạc phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo mờ nhạt trong môi trường tối tăm.

“Tôi đối với cô như thế nào, trong lòng cô không cảm nhận được chút nào sao?” Giang Thành quay đầu lại, ủy khuất nói.

Tựa như nghe thấy có âm thanh gì đó trong phòng.

Có tiếng gõ cửa vang lên.

“Cộc.”

“Cộc.”

Hai cái gõ rất dứt khoát, không hề lề mề chậm chạp.

Giang Thành khống chế Hạ Manh chặt hơn, Hạ Manh tức giận giơ chân đá sang một bên Giang Thành, nhưng Giang Thành nhanh nhẹn né được, liền thuận thế sờ một cái.

“Còn nữa thì tôi sẽ không chắc sẽ sờ vào đâu đâu.” Giang Thành cười híp mắt nói.

Chân giơ lên của Hạ Manh khựng lại.

Lúc này tên mập cũng lao tới, một bên trái một bên phải, hai người kẹp Hạ Manh ở giữa.

Thu hồi tầm mắt, Giang Thành nhìn về phía cửa, oang oang hỏi: “Ai đấy?”

Một lúc sau, ba người ngồi xuống ghế sô pha ở tầng dưới, như thường lệ, Hạ Manh vẻ mặt không tình nguyện ngồi ở giữa, Giang Thành ở bên trái, tên mập ở bên phải.

Tên mập vô cùng cảnh giác, thỉnh thoảng lại nhìn qua nhìn lại.

Ngồi đối diện là một thanh niên đeo kính gọng vàng, đang dụi dụi khóe mắt, biểu cảm của người thanh niên bất đắc dĩ nói: “Thật ra anh không cần phải như thế này.” Anh ta nhìn vào mắt Giang Thành:” Chú Cung lúc rời đi đã dặn dò rồi, mọi người có thể an toàn rời đi.”

Ngưng một chút, anh ta nói thêm: “Bất cứ lúc nào.”

“Thật ra tôi thì không thành vấn đề.” Giang Thành quay đầu nhìn Hạ Manh, ánh mắt đột nhiên dịu lại, sau đó Hạ Manh lập tức có một loại dự cảm không lành.

“Chủ yếu là do Manh Manh, cô ấy không đành lòng rời xa tôi!” Hắn dùng giọng điệu trầm bổng nói: “Cô ấy nhất định phải đích thân đưa tôi về nhà, nhìn thấy tôi nằm trên giường rồi mới yên tâm.”

Nửa tiếng sau, một chiếc ô tô màu đen rời khỏi biệt thự, theo sau là một chiếc xe bảo mẫu màu đen.

Sau khi đã lên đến đường quốc lộ, một mạch lao nhanh về phía thành phố.

“Cộc.”

“Cộc.”

Sau hai tiếng gõ cửa, cửa bị đẩy ra, người bước vào phòng vô cùng cung kính, hơi nghiêng người về phía trước, cúi đầu chào người đàn ông đứng trước cửa sổ: “Chú Cung.” Người thanh niên đeo kính gọng vàng nói: “Bọn họ đi rồi.”

“Đúng như chú nói, đã khống chế tiểu thư.” Anh ta hơi ngưng một chút, trong mắt lóe lên một tia sáng: “Dùng cây bút chúng ta để lại lúc trước.”

Sau một lúc-

“Đã liên lạc với những người đó chưa?” Một giọng nói trầm trầm vang lên, người thanh niên đeo kính gọng vàng vô thức trở nên thấp hơn một chút.

“Là bọn họ chủ động liên lạc với chúng ta.” Người thanh niên cung kính nói: “Người mà bọn họ phái đi bị tổn thất, trong hai người, chỉ có một người trở về.”

“Nội tình của đối thủ thì sao?”

Người thanh niên không khỏi xấu hổ, chỉnh lại kính nói: "Chú Cung, thời gian quá ngắn, bọn họ … bọn họ nói vẫn đang điều tra."

Sau khi nhận thấy sự thay đổi nhỏ của người đàn ông trung niên trước mặt, người thanh niên lập tức nói thêm: "Nhưng có một điểm đã được xác thực, đối phương không phải là thành viên chính thức của Đỏ Thẫm. Chỉ … chỉ giống như trước đây, chỉ là những kẻ hâm mộ cuồng nhiệt thôi."

"Nhìn từ kết quả, hẳn là có một ít tư chất, nhưng may mắn là, vẫn chưa bị chúng ăn mòn, nếu không hậu quả…" Nói đến đây, anh ta không nói thêm nữa.

Tất cả những gì anh ta cần làm chỉ là tổng hợp thông tin tình báo.

Về phần phân tích, cũng như thông qua phân tích có thể rút ra kết luận gì, đó không phải là vấn đề mà anh ta phải suy nghĩ.

Chờ sau khi anh ta rời đi, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại người đàn ông trung niên.

Đứng bên cửa sổ, bên ngoài là màn đêm vô biên.

Giống như một vũng nước đọng.

Im lặng, không chút sự sống…

Dần dần, thân thể như tháp sắt của ông ta khẽ run lên, hơi thở trở nên dồn dập, tiếng hít thở nặng nề giống như một con thú mất kiểm soát.

Quay đầu lại, cửa kính phản chiếu một khuôn mặt hung dữ, gò má cao, những đường tơ máu nhỏ bám vào khóe mắt, trên trán nổi gân xanh như rồng.

"Lại… lại đến nữa sao…"

Chương 339: Đối thủ

Giang Thành khống chế Hạ Manh đi lên đi xuống quanh văn phòng làm việc một vòng lớn, mới để cho cô ta đi, gọi bằng cái tên mĩ miều thì là dẫn cô ta đi xem giang sơn mà mình đã xây dựng nên.

Hai chiếc xe phía trước và phía sau tổng cộng có 7,8 người, lúc này đều đang nhìn chằm chằm bọn họ, tên mập bất giác nuốt khan một cái.

Những người này nếu chỉ có một mình, không ai có thể đánh lại bác sĩ, nhưng nếu bọn họ cùng nhau xông lên, cộng thêm một Hạ Manh nữa, tên mập cảm thấy chỉ dựa vào bác sĩ và mình, sợ là sẽ không chống đỡ nổi.

Anh ta liên tục nháy mắt với bác sĩ, ra hiệu nên biết điểm dừng.

Có lẽ lương tâm của bác sĩ đã phát hiện ra, cuối cùng giả tạo lề mề một lát, mới thả Hạ Manh đi.

Nằm ngoài dự đoán của tên mập là, Hạ Manh dường như đã mất hứng thú với việc trả thù bác sĩ, nên chỉ lạnh lùng liếc nhìn bác sĩ và mình một cái, sau đó quay người rời đi.

Không nói lời nào.

“Bác sĩ.” Tên mập đi tới, đối mặt với Giang Thành đang ngồi trên sô pha nói: “Không có việc gì, anh chọc tức cô ta làm gì? Cô ta không tìm chúng ta gây phiền phức, đã phải cảm tạ trời đất lắm rồi.”

Giang Thành bê cốc nước lên, đột nhiên phát hiện bên trong không có nước.

Tên mập lập tức chạy đi đun nước, không lâu sau, mang cả ấm đun nước đến, sau đó rót đầy cốc nước cho bác sĩ.

Cuối cùng lại ném vài lá trà vụn tượng trưng vào bên trong.

"Anh không cảm thấy ánh mắt Hạ Manh nhìn tôi… đã khác trước rồi sao?" Giang Thành nhấp một ngụm trà, đột nhiên nói.

Tên mập nhăn mặt: "Bác sĩ, nếu như anh muốn nói cô ta thích anh, thì tôi khuyên anh nên mau chóng im miệng lại đi." Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Cho dù cô ta có thích tôi, tôi cũng không thể nào thích cô ta."

"Tsk." Giang Thành đột nhiên không vui nữa, nhưng hắn tựa hồ lại nghĩ đến cái gì, không hề phát tác, ngược lại nói tiếp: "Dựa theo tính cách của cô ta, chuyện vừa rồi không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng anh cũng đã nhìn thấy kết quả rồi đấy, cô ta đã bỏ đi luôn."

Giang Thành nhìn tên mập: "Tại sao?"

"Cô ta … chắc còn có chuyện quan trọng hơn." Tên mập suy đoán.

"Kể từ sau khi ra khỏi nhiệm vụ ác mộng lần này, cô ta đã luôn thần trí bất an, nếu không đã không dễ dàng bị tôi khống chế như vậy." Giang Thành tiếp tục nói: "Trước khi đi vào không hề thế."

"Còn có." Hắn nhìn tên mập, đặt chén trà trong tay xuống, khẽ nhíu mày một cái: "Tại sao bọn họ lại thả chúng ta đi dễ dàng như vậy?"

"Thả đi?" Tên mập kinh ngạc nói: "Bác sĩ, tôi nghĩ nếu như không phải anh nhiều mưu mô, bắt giữ Hạ Manh trước, thì khó có thể nói bây giờ chúng ta còn có thể nói chuyện được hay không nữa."

Dường như cảm thấy nói những chuyện này với tên mập cũng vô ích, Giang Thành nói thẳng: "Thời gian chúng ta trải qua trong ác mộng, trên thực tế chỉ có mấy phút, thậm chí còn ngắn hơn, chỉ có một khoảng thời gian ngắn như vậy, tôi không tin là chú ta không thể đợi được, chuyện gì khẩn cấp đến thế, mà nhất định phải rời đi ngay lập tức."

Tên mập ngay lập tức phản ứng lại bác sĩ đang nói về người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho anh ta, đặc biệt là câu nói muốn cắt từng miếng thịt của anh ra đưa cho bác sĩ.

Anh ta theo bản năng không nghĩ đó là nói đùa.

Hơn nữa có thể nhìn ra, bác sĩ cũng rất dè dặt người này.

"Bác sĩ." Tên mập chớp mắt, dùng giọng điệu kỳ quái hỏi: "Ý của anh là chú ta vẫn còn ở đó, chứ chưa hề rời đi?"

"Ừm."

"Vậy chú ta đang âm mưu chuyện gì?"

Giang Thành ngẩng đầu nhìn anh ta, không nói gì.

Một lúc sau, ánh mắt của tên mập thay đổi, tự mình lẩm bẩm: "Là bởi vì nếu chú ta có ở đó, chúng ta khó có thể thoát thân, cho nên chú ta dứt khoát không lộ diện, thả chúng ta đi, như vậy chúng ta cũng yên tâm hơn một chút."

Giang Thành lấy trong túi ra một cây bút, đặt lên bàn, tên mập lập tức nhận ra đây chính là cây dùng để khống chế Hạ Manh làm con tin.

"Nếu không, tôi không thể giải thích được tại sao chú ta để lại một cây bút máy trong phòng." Giang Thành nhìn chằm chằm vào mặt bàn nói.

“Chú ta muốn thả chúng ta đi, nhưng lại không thể làm quá lộ liễu.” Tên mập nuốt nước bọt, lần đầu tiên cảm thấy mình đã đi theo suy nghĩ của bác sĩ, kích động nói: “Có phải vậy không, bác sĩ?”

Không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh ta, Giang Thành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chú ta còn sắp xếp người, dưới danh nghĩa bảo vệ Hạ Manh, để đưa chúng ta an toàn trở về.”

Dựa người vào ghế sô pha, hắn thở dài: “Thật là chu đáo mà.”

“Bác sĩ, bất kể thế nào, chỉ cần chú ta không làm hại chúng ta là được rồi.” Tên mập liếm môi, dường như nhớ lại cảnh tượng nào đó, vẫn còn sợ hãi nói: “Hơn nữa, lần này nguy hiểm đến như vậy, tên Vưu Kỳ kia nguy hiểm quá, Đỏ Thẫm mà toàn là những tên như thế này thì …”

“Nếu như Đỏ Thẫm toàn là mấy tên này, thì sớm đã chết đến bã cũng không còn rồi.” Giang Thành ngắt lời.

Loại rác rưởi này…

Tên mập nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn bác sĩ.

Giang Thành cau mày, trông có vẻ mất kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Vưu Kỳ không hề có gì đặc biệt, anh ta chỉ lợi dụng tình báo thôi, nếu hoán đổi vị trí cho nhau, thì anh ta hoàn toàn không phải là đối thủ của An Hiên và Tả Tinh.”

Lời nói của bác sĩ đã mở ra cho tên mập một cách suy nghĩ mới, sau khi suy nghĩ một lúc, anh nhận ra rằng bác sĩ đã nói đúng, điểm này có thể thấy được từ cái chết bi thảm của Vưu Kỳ.

Hơn nữa sau khi giết chết anh ta rồi, An Hiên trông như không có gì xảy ra vậy.

“Bác sĩ, ý của anh là… Vưu Kỳ không phải là Đỏ Thẫm?” Tên mập mở to mắt: “Đỏ Thẫm chân chính là một người khác?”

“Không biết.” Giang Thành không chút do dự nói, lấy ra một tờ giấy, dùng bút viết mấy chữ lên trên mặt giấy.

Cuối cùng lại đi tới bàn làm việc, cầm điện thoại di động lên, chụp lại tờ giấy: “Điều tra người này.” Tên mập nghe được Giang Thành nói với điện thoại di động.

Dừng một chút, tên mập thấy bác sĩ lại nhấc điện thoại lên, bổ sung: “Đừng tìm cái tên lần trước nữa, đổi một tên khác đáng tin cậy hơn đi.”

“Là người anh em Bì Nguyễn à?” Tên mập lập tức phản ứng lại, anh ta dường như vô cùng trung thành với bác sĩ, lần trước chuyện tìm người, bác sĩ cũng là tìm đến anh ta.

Mặc dù kết quả không hoàn mỹ cho lắm.

Tên mập liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã gần 2 giờ sáng rồi, người anh em Bì Nguyễn chắc đã ngủ say rồi, nhưng nằm ngoài dự đoán của anh ta là…

“Bác sĩ … Bác sĩ Giang.” Giọng nói của Bì Nguyễn vang lên, trong vòng chưa đầy nửa phút, anh ta đã gửi lại tin nhắn thoại cho bác sĩ.

“Anh cứ yên tâm đi, em … em làm việc anh còn … anh còn không biết sao?”

Tên mập mở to mắt khó hiểu, người anh em Bì Nguyễn đêm hôm khuya khoắt không đi ngủ còn làm gì vậy, làm sao mà nghe giọng nói lại mệt mỏi đến mức như đang cày mấy mẫu ruộng thế?

“Thường thì ban ngày cậu ta không có việc gì.” Giang Thành không thèm nhìn tên mập, cất điện thoại di động đi, thờ

ở giải thích: “Ban đêm nhiệm vụ nặng nề hơn một chút.”

Dường như đã nghĩ ra gì đó, tên mập rùng mình một cái, cả người liền cảm thấy không được khỏe.

Một lúc sau, anh ta mới quay lại chủ đề: “Bác sĩ.” Tên mập chớp mắt hỏi: “Người sống sót được ngoài trừ chúng ta và Hạ Manh ra, thì chỉ còn có Trần Cường, chẳng lẽ anh nghi ngờ anh ta không?”

“Anh nghĩ thế nào?”

Rút ra một cuốn sổ bìa xanh lam, Giang Thành đi tới, trải cuốn sổ lên bàn rồi ngồi xuống đối diện với tên mập.

Tiếp theo lại rút ra một cây bút chì từ khoảng trống trong cuốn sổ.

Hành động đơn giản này lại thực sự khiến tên mập cảm thấy vừa mừng vừa lo sợ.

Tên mập theo bản năng ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Bác sĩ, tôi cảm thấy Trần Cường trông không giống Đỏ Thẫm.”

Giang Thành vừa gật đầu vừa viết nguệch ngoạc vào sổ tay và nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Dần dần, ánh mắt của tên mập chuyển sang cuốn sổ, anh ta nhìn thấy bên trên xuất hiện … khuôn mặt của một người.

Chương 340: Đáng tiếc

“An Hiên?” Tên mập kinh ngạc hét lên.

Giang Thành vẫn đang tô tô vẽ vẽ trên giấy như cũ, hiện tại khuôn mặt của An Hiên chỉ là mô hình ban đầu, hắn cần phải tỉ mỉ hơn, nếu không sẽ rất bất tiện.

“Bác sĩ.” Tên mặt nhìn Giang Thành, lập tức nói: “Anh ta không phải là Người Gác Đêm sao? Hơn nữa … hơn nữa anh ta đã chết rồi.”

“Anh nhìn thấy anh ta chết rồi à?” Giang Thành hỏi.

Tên mập có thể nghe ra một chút không hài lòng trong giọng điệu của bác sĩ, những lời tiếp theo, cũng rất khôn ngoan nuốt xuống.

Chờ bác sĩ vẽ xong, tên mập nhỏ giọng hỏi: “Anh ta không phải bị Vưu Kỳ bắt lại sao?” Anh ta liếm môi: “Như thế … như thế mà anh ta còn có thể sống sót?”

“Tôi không nói anh ta là Đỏ Thẫm, chỉ cảm thấy người có thủ đoạn như vậy mà chết thì thật đáng tiếc.” Giang Thành cầm tờ giấy vẽ lên, lắc lắc rồi đặt trước mắt.

Nghe vậy, tên mập liên tục gật đầu: “Đúng vậy, bác sĩ, tên An Hiên này khá lợi hại, lúc đó khi nghe các anh miêu tả về bộ dạng của Vưu Kỳ, tôi đã…”

Như chợt nghĩ ra điều gì đó, tên mập lo lắng nói: “Bác sĩ, có phải anh muốn tìm An Hiên không?”

Một lúc sau, anh ta mới lo lắng nói thêm: “Bác sĩ, không phải tôi lắm lời đâu, anh muốn dùng Bì Nguyễn để tìm người giống như Trần Cường còn được, An Hiên là Người Gác Đêm

đấy, mặc dù chúng ta không biết rõ tổ chức Người Gác Đêm này lợi hại đến mức nào, nhưng dù thế nào thì vẫn mạnh hơn bọn người Hạ Manh."

Nhìn chằm chằm vào căn phòng làm việc bừa bộn do đám người Hạ Manh làm, tên mập nuốt khan nói nhỏ: "Tôi đề nghị đừng đùa với lửa."

Giang Thành ngẩng đầu nhìn về phía tên mập, sự bình tĩnh trong mắt hắn khiến tên mập bất an, một lúc sau -

"Không cần căng thẳng." Giang Thành lắc lắc bả vai: "Tôi chỉ muốn lưu lại làm kỷ niệm, nói không chừng anh ta đã chết rồi cũng nên."

Tên mập thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại đi lấy một cái cốc khác, rót cho mình một cốc nước, một hơi uống cạn, lúc này mới cảm thấy cảm giác đè nặng trong lòng đã dễ chịu hơn một chút.

"Lên ngủ thôi." Giang Thành đứng dậy, vươn vai một cái.

Mặc dù trong hiện thực, bọn họ giằng co còn chưa đầy một ngày, nhưng trong ác mộng, thời gian đã trôi qua rất lâu.

Ác mộng sẽ chỉ bù đắp thể lực và vết thương trên cơ thể, nhưng tinh thần và năng lượng tinh thần bị tiêu hao do luôn căng thẳng thì không thể sửa chữa được.

Đối với tên mập bây giờ, cho một cái gối là có thể chìm vào giấc ngủ.

Nghe bác sĩ nói vậy, tên mập không khỏi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, nhưng để đảm bảo an toàn, anh ta dụi dụi mắt hỏi: "Bác sĩ, đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ?"

"Chắc là không."

Sau khi trả lời câu hỏi của tên mập, Giang Thành đi vào phòng ngủ ngủ, theo thói quen muốn đóng cửa lại, nhưng sau

khi nhìn thấy khuôn mặt đáng thương của tên mập lại mở cửa ra.

Đơn giản thay ra một bộ quần áo sạch sẽ, nằm xuống dưới nệm.

Chiếc chăn được kéo lên tận cằm.

Tư thế ngủ rất yên bình.

Hắn không có thói quen ngủ trên giường, chưa bao giờ có.

Hắn không thích cảm giác trống rỗng bên dưới mình.

Tên mập suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng làm như vậy, dời ghế sofa đến cửa phòng ngủ của bác sĩ rồi nằm xuống.

Từ góc nhìn của bác sĩ, vừa hay chỉ có thể thấy một cái đầu to nằm chắn ngang cửa.

Tên mập ôm lấy mình, mãn nguyện ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, tên mập thức dậy dưới ánh mặt trời, mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện tấm đệm cách đó không xa đã trống rỗng.

Bác sĩ không thấy đâu nữa.

Anh ta tỉnh dậy ngay lập tức.

“Bác sĩ.” Tên mập ở trên tầng tìm khắp một vòng cũng không thấy, vội vàng xuống tầng đi tìm, vừa đến cầu thang liền bắt đầu hét lên: “Bác sĩ, anh ở đâu?”

May mắn thay, vừa xuống tầng, anh đã đụng phải bác sĩ đang chống tay đứng dậy từ dưới đất.

Nhìn bộ ngực phập phồng, tên mập nghĩ chắc chắn vừa rồi hắn đang tập thể dục.

Anh ta đã từng nhìn thấy bác sĩ chống đẩy bằng một tay, vô cùng ngưỡng mộ những đường cơ hơi phồng lên trên cơ thể

của bác sĩ.

“Bác sĩ, anh còn chưa ăn cơm mà?” Tên mập vội vàng hỏi.

“Ừm.”

Tên mập xắn tay áo lên và đi về phía nhà bếp: “Bác sĩ, vất vả rồi, anh hãy nghỉ ngơi một lát, tôi đi tắm một cái rồi sẽ nấu ăn ngay.”

Sau khi đi vào phòng tắm rửa mặt, Giang Thành lau tay, đi đến bàn làm việc, bật máy tính lên, dùng ngón tay thon dài và khỏe mạnh gõ lên bàn phím, phát ra âm thanh giòn tan.

“Alo.” Giang Thành nghe điện thoại.

“Bác sĩ Giang, là em đây!” Giọng nói nhiệt tình của Bì Nguyễn phát ra từ trong điện thoại, anh ta luôn tràn đầy năng lượng như vậy: “Anh đang bận à?”

“Tôi đang ở trong phòng làm việc.”

“Tốt quá, em tới ngay đây.” Bì Nguyễn nói.

Giang Thành nhìn chằm chằm vào máy tính, kéo dài giọng nói: “Tôi… vừa mới dậy.”

Sau một lúc—

“Ôi chao thật trùng hợp!” Bì Nguyễn lập tức nói: “Em cũng vừa mới ngủ dậy, còn chưa ăn sáng, bác sĩ Giang, anh xem có tiện cùng em ăn qua loa …”

Anh ta cười hùa theo, nếu tên mập ở bên cạnh điện thoại, liền có thể tưởng tượng ra bộ dạng của Bì Nguyễn bây giờ.

“Vậy thì cứ tùy tiện lấy một ít đi.” Giang Thành dùng một tay gõ gõ bàn phím, thản nhiên nói: “Như thường lệ là được.”

“Được, bác sĩ Giang, em sẽ tới ngay.” Bì Nguyễn vội vàng nói.

“Chờ đã!”

Bì Nguyễn đang định gọi điện đến khách sạn để thông báo việc chuẩn bị cho khách sạn, lại lập tức đưa điện thoại lại vào tai: “Bác sĩ Giang.” Anh ta cung kính hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Hai phần.” Giang Thành nói.

“Đã hiểu.”

Thái độ điềm tĩnh, thậm chí thờ ơ của hắn trái ngược hẳn với giọng nói đầy nhiệt huyết của Bì Nguyễn.

Trước đó tên mập đã khuyên bác sĩ phải có thái độ tốt hơn với khách hàng, dù sao chúng ta cũng đang kinh doanh, không phải có câu nói “không cười đừng mở tiệm” sao?

Phải để khách hàng có cảm giác như đang ở nhà…

Tên mập chỉ khuyên đến đây, sau đó thì không khuyên nữa.

Bởi vì vừa nhìn thấy bác sĩ liền ngẩng đầu bình tĩnh nhìn mình, nhìn nhau chưa đầy ba giây, tên mập liền đi lau sàn nhà.

Một lúc sau, anh ta lại vào bếp kỳ cọ từ trong ra ngoài chiếc cốc cà phê thường dùng nhất của bác sĩ bốn năm lần cho đến khi nó trông như mới.

Phản quang dưới ánh sáng mặt trời.

“Anh mập.” Giang Thành không ngẩng đầu, kêu lên.

Tên mập thò nửa đầu ra khỏi bếp, chớp chớp mắt nói: “Bác sĩ, anh gọi tôi.” Sau đó tùy ý lau tay vào bộ quần áo cũ đang mặc.

“Đừng làm bữa sáng nữa, Bì Nguyễn một lát nữa sẽ tới đây.” Giang Thành nói: “Cậu ta mua nhiều đồ ăn sáng quá, muốn chúng ta chia sẻ một ít.”

“Ồ, được thôi, bác sĩ.”…

Nuốt nước bọt một cái, tên mập nhìn chằm chằm bữa sáng trên bàn, trong lúc nhất thời không biết mình là ai, đang ở đâu.

Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy… có người ăn tôm hùm với phô mai và bít tết có xương bọc giấy thiếc cho bữa sáng.

Không ngán sao?

Hơn nữa, Bì Nguyễn, người mang bữa sáng đến, còn chưa ăn một miếng nào, đang vừa cười tươi, vừa đeo găng tay dùng một lần, bận bóc tôm càng cay cho bác sĩ.

Nhân lúc Bì Nguyễn đi ra ngoài nghe điện thoại, tên mập nuốt con tôm vào miệng, vội vàng hỏi: "Bác sĩ, anh có chắc đây là bữa sáng mà người anh em Bì Nguyễn đã mua cho một mình mình chứ?"

"Ừm." Giang Thành nuốt càng tôm vào miệng, cắn thêm một miếng bánh bao cua, nước súp màu vàng lập tức tràn ra ngoài.

"Một mình cậu ta có thể ăn hai phần bít tết, 12 cái bánh bao cua, hai tô bún cá, một con tôm càng cay, một con cua say và ba con tôm hùm to như vậy không?" Anh ta giơ càng tôm hùm lên, trông nó còn to gấp đôi ngón tay của anh ta.

Uống một ngụm trà, Giang Thành ngẩng đầu nhìn tên mập, chậm rãi nói: "Cho nên tôi mới nói cậu ta đã mua nhiều rồi."

Chương 341: Cửa

“Mã số?”

“A00131.”

“Đối tượng cần thăm?”

“B04149.”

“Văn bản phê duyệt đâu?” Giọng điệu của người đàn ông trở nên nghiêm túc hơn: “Xin hiểu rằng, dù thẩm quyền cá nhân của anh đạt yêu cầu nhưng người mà anh muốn thăm bị…”

“Tít…”

Nhân viên cảnh vệ trong bộ đồng phục màu xanh nhạt nhận được tin nhắn. Anh ta bèn giơ tay lên, nhìn màn hình điện tử trên cổ tay, sau đó lập tức biến sắc: “Số A00131. tôi đã nhận được thông báo quyết định dành cho đơn đề nghị của anh. Anh có thể vào thăm, nhưng vui lòng tuân thủ các quy định ở đây. Một lần thăm tù đơn thuần không được vượt quá 30 phút, không được tiếp xúc gần với mục tiêu và không được đề cập đến…”

“Cảm ơn anh.”

Chưa kịp nói xong, thanh niên trước mặt đã đẩy vào, sau đó đóng cửa lại.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, anh ta không thể không run nhẹ vành mắt.

Tuy sau mỗi nhiệm vụ, anh ta đều sẽ xin phép đến đây thăm viếng, nhưng dù đến bao nhiêu lần thì bản thân anh đều

không thể không cảm thấy mất mát với cảnh tượng trước mặt.

Vẫn như cũ.

Trên chiếc giường sắt, có một người đàn ông với đôi mắt đờ đẫn đang nằm đó. Tứ chi của người ấy bị trói bằng dây đai màu trắng, trong khi phần cổ được cố định bằng một chiếc thắt lưng da mềm.

Tất cả những gì cậu ấy có thể cử động là đôi mắt của chính mình.

Thuần thục kéo ghế ngồi trước mặt người đàn ông này, An Hiên trong bộ quần áo mới lặng lẽ nhìn cậu ta.

Đây là đồng đội cũ của anh ấy.

Tuổi thật của người này còn trẻ hơn cả anh ta nữa.

Nhưng nhìn vào ngoại hình hiện tại lại không khác gì đã bước vào độ tuổi 50.

Ở đây, cậu ta chỉ có thể được coi là còn sống.

Những khái niệm như uy nghiêm, danh dự… chỉ là thứ xa xỉ.

Dường như để phản ứng với vị khách mới đến, người đàn ông trên giường chậm rãi dời tầm mắt, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt An Hiên.

“Ngô Đồng đã chết.” Một lát sau, An Hiên đột nhiên nói.

Khuôn mặt của người đàn ông trên giường co giật nhẹ, nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại bình tĩnh. Thuốc an thần vẫn chưa hết tác dụng.

Để kiểm soát những cựu quân tinh nhuệ của bộ phận thi hành này, đám người quản lý bệnh viện chỉ có thể liên tục tăng liều lượng thuốc an thần.

Suy cho cùng, từng có người phát điên phá đứt toàn bộ dây trói, thậm chí cả 7,8 người cũng không giữ nổi. Cuối cùng, nếu các cảnh vệ không quyết định nhanh chóng, ắt hẳn hậu quả khó lường.

Mà mệnh lệnh cấp trên cũng rất trực tiếp.

Bọn họ có thể chết, nhưng không được để trường hợp mất kiểm soát xảy ra.

Một khi những người này vượt khỏi tầm kiểm soát, sự tác động đến toàn xã hội sẽ là không thể tưởng tượng nổi.

"Tôi biết cậu có thể hiểu được tôi." An Hiên tiếp tục: "Bọn họ đều nói cậu điên, nhưng tôi không tin."

Anh ta lắc đầu nói tiếp: "Chỉ là cậu không thể khống chế được chính mình mà thôi, nhưng cậu không hề điên. Cậu vẫn còn nhớ tôi, nhớ Ngô Đồng, nhớ Chu Tần, nhớ rõ… hung thủ giết sạch cả đội của cậu là thành viên của Đỏ Thẫm."

Theo từng cái tên mà An Hiên nói ra, trong mắt của người đàn ông kia dần hiện lên chút ít điểm sáng. Tuy lờ mờ, nhưng An Hiên thấy rõ.

"Tôi đã giết chết hung thủ ám hại Ngô Đồng." Anh ta thở dài: "Dùng chính phương pháp thông thường nhất của bọn chúng. Chắc cậu biết rõ thủ đoạn của tôi mà." Nhìn người đàn ông dần hồi phục sinh khí trước mắt, An Hiên mỉm cười,"Tại sao bọn chúng có thể làm như vậy, mà chúng ta lại không?"

"Đáng tiếc, đó chỉ là một trong những kẻ sùng bái chúng mà thôi." Anh vươn tay ra, siết chặt lấy rồi thọt tay vào túi, chỉ hở ra nửa ngón tay,"Tôi biết ai hại chết Chu Tần. Kẻ tiêu diệt cả đội của cậu chắc chắn là thành viên chính thức của Đỏ Thẫm."

Đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ tìm ra nó, sau đó… Trả lại cho nó gấp đôi nỗi đau mà các cậu đã phải chịu."

“Tôi không lừa cậu đâu… Đã có manh mối rồi.” Anh ta vỗ nhẹ vào tay người đàn ông, bảo: “Cứ chờ xem.”

Đầu giường, một ngọn đèn nhỏ màu xanh nhạt bật sáng ba lần, không hề phát ra âm thanh nào.

“Hừm…”

Đây là lời nhắc trước khi chuyến thăm tù kết thúc.

Báo cho anh ấy biết rằng, thời gian đã hết.

“Tôi đi đây.” Anh ta đứng dậy: “Hẹn gặp lại.”

Nhưng ngay khi anh ta đang định rút tay ra thì phát hiện đầu ngón tay của mình đột nhiên bị đối phương nắm lấy.

Đôi mắt của người đàn ông kia đột nhiên thay đổi - chúng đỏ ngầu; những đường gân nổi lên, bắt đầu từ trán và lan tràn đến toàn gương mặt; các cơ bắp khắp cơ thể phồng lên, kéo căng cả bộ quần áo.

Thông qua camera, lực lượng cảnh vệ vừa nhìn thấy cảnh tượng như thế thì lập tức bấm chuông báo động cạnh cửa. Trong chốc lát, tất cả các màn hình điện tử trong hành lang đều hiện lên lời cảnh báo.

Không gian trong phòng vẫn im lặng

Nhưng bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng hơn.

Các nhân viên y tế đặc chủng mặc đồng phục màu xanh nhạt được toán lính cảnh vệ với vũ trang đầy đủ hộ tống đã vội vã chạy đến.

Người đàn ông phát điên kia bị ghì chặt xuống giường, sau đó bị cưỡng chế tiêm vào một liều thuốc an thần.

Dù vậy, cả ba người cũng không thể giữ được cậu ta. Cuối cùng, có thêm hai tên cảnh vệ nữa tiến đến. Thậm chí, chiếc giường sắt còn vọng lên âm thanh như sắp bị vỡ vụn.

An Hiên lập tức được nhân viên cảnh vệ hộ tống ra khỏi phòng.

Nhưng càng có vẻ là trục xuất anh ta ra khỏi đó hơn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Một người đàn ông đeo theo một chiếc bảng tên nhỏ mà xanh nhạt nhìn chằm chằm vào An Hiên. Gã ta đang mặc một bộ đồ cách ly dày cộm, nhưng dù như thế vẫn không che giấu được hiện trạng đang đổ mồ hôi đầm đìa của bản thân.

Chiếc bảng tên màu xanh lá cây không có in tên trên đó, chỉ có một con số. Thông qua con số này, có thể biết được cấp bậc và quyền hạn cụ thể của đối phương.

Cấp bậc của người đàn ông này ngang bằng với An Hiên - đó là lý do tại sao anh ta không yêu cầu lính cảnh vệ bắt An Hiên ngay lập tức.

Nhưng nơi này là địa bàn của anh ta, trực thuộc quyền quản lý của Tổng bộ Người Gác Đêm.

Bộ phận thi hành cũng không có quyền can thiệp.

Nhưng anh ta cũng không muốn vì chuyện này mà đắc tội đến bộ phận mà An Hiên đang công tác. Dù sao đi nữa, tất cả đều phải dựa vào bọn họ để đối phó với Đỏ Thẫm.

“Anh đã làm gì cậu ta?” Anh ta cau mày, nhìn chằm chằm vào mắt An Hiên, dường như đang muốn xác định xem đối phương có đang nói dối hay không.

An Hiên bình tĩnh lắc đầu: “Tôi không làm gì cả.”

“Không làm gì, vậy tại sao cậu ấy lại bị mất khống chế như vậy?”

“Tôi không rõ.”

Một lúc sau, một người đàn ông đeo mặt nạ màu xanh lam từ trong phòng đi ra. Kẻ này vội vàng chạy tới, tháo mặt nạ xuống, bảo: "Cậu ta… Tình trạng của cậu ta đột nhiên nghiêm trọng hẳn, giống như mới vừa mới tiếp xúc với thứ đó vậy. Tuần trước…"

Nói xong câu này, anh ta đột nhiên ngừng lời vì phát hiện An Hiên cũng đang bình tĩnh nhìn mình.

Người đàn ông đeo bảng tên màu xanh lá kéo gã đeo mặt nạ tới góc tường, sau đó lập tức hạ giọng hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

"Chắc là di chứng đến từ sự việc của một tuần trước." Người đeo mặt nạ nhanh chóng nói: "Vụ đó liên luỵ đến rất nhiều người, mà đa phần là nhóm người ở sát phòng CCTV đấy."

"Ắt hẳn cậu ta cũng bị ảnh hưởng, nhưng ở mức độ thấp, thế nên không bị kích thích ngay lập tức. Ở thời gian tiếp theo, chúng tôi cũng từng kiểm tra kỹ nhưng chẳng phát hiện ra gì cả."

"Chết tiệt!" Người đàn ông đeo bảng tên hạ giọng chửi thề một câu.

"Cậu đi tiễn tên kia về đi." Anh ta ra lệnh: "Sau đó thông báo cho tất cả các đội lập tức phong tỏa khu vực này. Cần phải điều tra tất cả mọi người, dù biểu hiện gần đây có thể nào đi nữa."

"Tuân lệnh."

Dưới sự hộ tống của đội cảnh vệ, An Hiên được lịch sự tiễn đưa ra khỏi nơi đây. Người lính cảnh vệ phụ trách lái xe rất lịch sự với An Hiên; hai người bằng tuổi nhau, nhưng một người là cấp A, kẻ còn lại là cấp D.

“Đây là phòng vệ sinh, tôi đợi anh ở ngoài.” Nhân viên cảnh vệ bảo.

An Hiên gật đầu: “Cảm ơn, vất vả cho anh rồi.”

Sau khi vào phòng vệ sinh, An Hiên đi thẳng đến buồng phòng cuối cùng, sau đó xoay người khóa cửa lại.

Sau một khắc, anh ta đổ gục cả người vào cửa, đồng tử co rút, thân thể run rẩy một cách mất kiểm soát. Vô số tơ máu đỏ ngầu lập tức chiếm cứ lấy tròng mắt của An Hiên; anh ta phải cố gắng áp chế âm thanh thở dốc của chính mà, mà quả tim trong lồng ngực cứ đập thình thịch như nổi trống.

An Hiên giơ bàn tay run rẩy của mình lên, và phía trên mơ hồ hiện ra một cánh cửa.

“Đây chính là… cái giá phải trả sao…”

Chương 342: Sám hối

Ngoài cửa có âm thanh vọng đến: "Anh không sao chứ? Vừa rồi anh bị…" Là người cảnh vệ kia; giọng nói của anh ta khá nghi hoặc, nhưng cơ bản là vì lo lắng.

Mọi người đến đây viếng thăm xong, sau khi rời đi thì đều bị bất ổn về mặt cảm xúc; phía cảnh vệ thấy chuyện này mãi cũng thành quen.

Suy cho cùng… Nơi đây là một viện điều dưỡng trên danh nghĩa, nhưng trên thực tế chính là một nhà tù.

Hơn nữa, hầu hết các tù nhân đều là cựu thành viên ưu tú của Bộ phận Thi hành.

Là những thanh niên trẻ trung với tiền đồ xán lạn.

Nhưng khi bị giam giữ ở đây, suốt đời cũng chẳng bao giờ có cơ hội quay lại sinh hoạt dưới ánh mặt trời.

Dù có biểu hiện thế nào đi chăng nữa.

Người thân của họ không được vào thăm, chỉ có đồng đội cũ mới được phép đến.

Khi chàng trai trẻ này đòi đi vệ sinh, anh ta lập tức biết là kẻ này chỉ muốn tìm một nơi yên ắng để bình tĩnh lại.

Đó là lý do anh ta dẫn An Hiên đến đây.

Nơi này tương đối vắng vẻ, ít người lui tới.

"Thưa anh." Anh ta nói với giọng an ủi: "Có cần tôi giúp gì không?"

Bên trong vọng ra tiếng nước chảy ào ạt; tiếng nước có thể che giấu tất cả. Dường như nhân viên cảnh vệ nghe được một

âm thanh kỳ quái nào đó, nhưng anh ta không chắc cho lắm.

Khi tiếng nước dừng lại, An Hiên vẫy tay bước ra. Tóc trên trán anh ta tết dính vào mặt vì đẫm nước; những giọt nước liên tục lăn dài trên má.

"Tôi không sao." Anh nói với giọng xin lỗi: "Do tôi mất bình tĩnh. Tôi xin lỗi."

Nghe An Hiên nói vậy, người cảnh vệ trẻ tuổi lập tức vừa mừng vừa sợ: "Anh trai à, xin anh đừng nói thế. Chuyện này… là chức trách của tôi."

Trên thực tế, anh chàng này không có ấn tượng tốt với những đồng nghiệp tại Bộ phận Thi hành.

Trong mắt anh, hầu hết những người ở đó đều có tuổi đời còn rất trẻ, nhưng hành vi cư xử lại theo kiểu chẳng coi ai ra gì.

Hoặc có một số kẻ khác thì trông rất âm u đáng sợ, đi đường không nói một lời, chỉ vừa liếc mắt nhìn thôi mà sự sắc bén trong ánh mắt kẻ đấy tựa như muốn moi tim của những người xung quanh ra.

Nhưng người đàn ông trước mặt này thì khác. Anh ta hiền lành và lịch sự, rất thân thiện với mọi người. Thậm chí, các cảnh vệ khác còn nghi ngờ rằng, làm cách nào mà anh ta có thể tồn tại được giữa đám quái vật bên Bộ phận Thi hành.

"Chúng ta tới rồi." An Hiên nhẹ giọng nói.

Lúc này, nhân viên cảnh vệ mới tỉnh táo lại. Anh ta bèn lái xe nội bộ chở An Hiên đến khu vực cổng lớn, cuối cùng còn dẫn An Hiên đến tận cổng ra vào.

Các cảnh vệ tại đó sẽ phụ trách việc kiểm tra.

Sau khi kiểm tra mọi thứ đã chính xác, người đến thăm sẽ có thể thay lại y phục của bản thân, tiếp theo là rời đi.

Nhìn chằm chằm vào bộ quần áo của An Hiên, trong mắt của thanh niên cảnh vệ không khỏi loé lên một đốm sáng. Đó là một bộ áo khoác dài màu đen, quần đen tuyền, còn có cả giày da màu đen.

Mà tay áo và cổ áo khoác còn được thêu chỉ màu vàng, trông rất bắt mắt dưới ánh mặt trời.

Thời khắc này, người cảnh vệ đó mới nhận ra rằng, người đàn ông trước mặt không hề yếu đuối như mình từng nghĩ. Anh ta đứng thẳng người ở đó, giống như một lá chiến kỳ đang dựng thẳng trên mặt đất.

Một cơn gió thổi bay gấu áo khoác, để lộ lớp áo lót bên trong; thanh niên cảnh vệ nhìn thấy lớp áo ấy được hoạ hình một bức tranh Phù thế* hoa mỹ trên nền vải.

(Chú thích: Ukiyo-e hay tranh Phù thế là một loại tranh được lưu truyền trên khắp Nhật Bản từ giữa thế kỷ 16 đến giữa thế kỷ 20, chủ đề xoay quanh đời sống sinh hoạt của con người đương thời cũng như những câu chuyện, sự vật, phong cảnh mà họ "tai nghe mắt thấy".)

Tròng mắt của anh ta co rụt nhẹ.

Từ khoảng cách xa như vậy, lẽ ra anh đã không thể nhìn rõ, nhưng chẳng hiểu sao vào lúc này lại có thể nhìn rõ mồn một.

Bức tranh ấy miêu tả một thành phố đang đắm chìm giữa màn đêm vĩnh cửu - có một người đàn ông mặc áo choàng đen đứng trên đỉnh tòa nhà cao nhất trong thành thị, mà dưới chân anh ta… là vô số ác quỷ đang cố gắng trèo lên.

"Chúng ta canh gác trong đêm tối, để càng nhiều người ca tụng bình minh." – Người Gác Đêm. …

Cộp cộp cộp…

Trong hành lang tĩnh lặng, có một đôi giày da giẫm lên mặt đất, vọng lên từng hồi âm thanh.

Cuối hành lang là một cánh cửa đen ngòm.

Trên cửa có gắn một tay nắm cửa cũ kỹ, bên trên in hằn đầy những vết xước của thời gian. Trông hình ảnh ấy tựa như chỉ cần chạm nhẹ vào, là người ta sẽ có thể nhặt được một vài dấu vết của thời gian vậy.

Đứng trước cửa, An Hiên bèn điều chỉnh lại hơi thở của chính mình.

Có rất ít người đủ tư cách để bước qua cánh cửa này.

Dù miễn cưỡng, anh ta lại chính là một trong những người hiếm hoi đó.

Hầu hết những người đủ điều kiện đẩy mở cánh cửa này đều đã chết. Chân dung của bọn họ được treo đầy hai bên dãy hành lang sâu hoắm mà anh ta vừa băng qua.

Bọn họ đang nhìn chằm chằm vào từng người bước đến địa điểm này.

Két…

Cánh cửa mở hướng vào phía trong. Giữa luồng ánh sáng hỗn tạp, thứ phản chiếu ra bên ngoài là một khuôn mặt mơ hồ.

Người đàn ông kia đang ngồi yên vị trên một chiếc ghế sô-pha trong một góc tận cùng; cả cơ thể kẻ đó như được ép sát vào trong, chỉ để lộ một khuôn mặt.

An Hiên không do dự nữa, bước ngay vào.

Cánh cửa phía sau lưng đột ngột đóng lại.

Một bầu không khí chết chóc bao quanh An Hiên, như thể có một thứ gì đó vừa giống áp lực, vừa giống khí thế đang dần đè ép An Hiên, đến mức khiến anh ấy cảm thấy không thở nổi.

“Số hiệu A00131.” An Hiên mở lời.

Đây là lần đầu tiên mà anh căm ghét sự im lặng đến vậy. Đối với anh ta, nơi này giống như một vũng lầy sâu không đáy.

Và cũng là lần đầu tiên anh đến nơi này.

“Lặp lại lần nữa.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, khiến An Hiên bất giác run nhẹ: “Về sự kiện Hoa diên vĩ.”

“Cách đây một năm, tiểu đội của tôi được lệnh tham gia một nhiệm vụ, mà chiến dịch này có mật danh là Hoa diên vĩ. Do lỗi tình báo, bọn họ đã bị Đỏ Thẫm ngắm bắn có chủ đích trong lúc thi hành nhiệm vụ. Các chuyên viên tác chiến A00137. B02497. B03214. B04008 đã tử vong, còn mỗi B04149 may mắn sống sót nhưng bị phán định là bị ăn mòn, hiện tại đang…”

“Lúc ấy, cậu ở đâu?”

“Vì tin tình báo xác định đối phương chỉ là tín đồ của Đỏ Thẫm, thế nên tôi được yêu cầu ở lại, chịu trách nhiệm đảm bảo an ninh cho nhiệm vụ, không tiến hành xung trận cùng cả đội.”

“Vậy… Đây chính là lý do mà cậu vẫn luôn kiên trì điều tra rõ nguyên nhân của sự kiện Hoa diên vĩ trong âm thầm à?” Giọng nói khàn khàn kia dường như dao động nhẹ, mà An Hiên lại cảm giác nguồn áp lực kia càng lúc càng nặng nề hơn.

Anh ta cắn răng: “Đúng vậy.”

“Cậu nên biết rõ quy tắc của Người Gác Đêm.”

“Thưa vâng.”

“Hậu quả của việc tự tiện điều tra những sự kiện tuyệt mật mà cậu không có thẩm quyền…”

“Tôi biết.” An Hiên đột nhiên ngẩng đầu lên, ngắt lời kẻ kia: “Ngài gọi tôi đến đây, ắt hẳn không phải để nói về vụ này.”

Bầu không khí lại rơi vào im lặng.

Một lúc sau…

Giọng nói khàn khàn ấy tiếp tục vang lên: “Nơi đây là phòng xưng tội ngầm của Người Gác Đêm, là nơi mà tội nhân có thể chuộc tội. Cậu… có nhận ra tội lỗi của mình không?”

An Hiên khẽ biến sắc.

“Người mà cậu muốn tìm đang ở ngoài cửa.” Người kia tiếp tục nói, vẫn là giọng điệu không nóng nảy đó, nghe tựa như một lão già mệt mỏi sắp gần đất xa trời.

“Tên đó không xứng đáng ở đây. Không ai có thể tha thứ cho tội lỗi của gã ấy cả.” Anh ta dừng lời: “Ngay cả Chúa cũng không.”

Sau khi cúi đầu chào nhẹ người kia, An Hiên bèn quay người rời đi. Từ tay nắm cửa bên ngoài, anh ta trông thấy một chiếc túi giấy được treo ở đấy.

Anh thản nhiên lấy xuống, vừa chạy ra đến bên ngoài thì lập tức mở chiếc túi ra.

Bên trong là một phong bì được dán kín bằng sáp có in logo của Người Gác Đêm.

Vừa đi vừa đọc, mãi đến đằng sau cánh cửa lớn cuối cùng, anh ta mới thở dài một hơi. Gấp kỹ phong thư lại, An Hiên bèn đặt góc lá thư vào chân nến bên cạnh.

Ánh lửa lóe lên, phong thư trên tay hoá thành từng mảnh tro tàn.

“Số 4 à…” Anh ta xoay người, nhìn chằm chằm vào hành lang sâu thẳm. Chẳng rõ gió từ đâu đến, khiến ánh nến yếu ớt kia nhấp nháy hai lần.

Hai bên tường, treo đầy rẫy những bức chân dung.

Mà lúc này, dường như những bức chân dung ấy đã sống lại. Gương mặt của bọn họ cực kỳ hung tợn; có người nổi gân xanh đầy mặt, lại có người phồng đống cơ bắp cuồn cuộn lên, trông chẳng khác gì bọn trâu điên, hoặc có người với mái tóc bù xù, đôi mắt đỏ tươi, mà khóe mắt cũng đang liên tục rỉ máu…

Nhưng điều thực sự thu hút sự chú ý của An Hiên lại là đôi tay của bọn họ.

Nói chính xác hơn, là những cánh cử mơ hồ đang dần hiện ra ngay trên cánh tay của bọn họ.

Chương 343: Tấm lòng

Trong phòng làm việc, tên mập hài lòng ợ một cái sau khi đã ăn no đến tận cổ. Cuối cùng, anh ta rất ngoan ngoan bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

Gói ghém phần thức ăn dư lại thật cẩn thận, sau đó cất vào tủ lạnh.

Nguyên liệu nấu ăn mà Bì Nguyễn đưa đến lần trước còn chưa chạm đến, tên mập phải vất vả lắm có thể nhồi nhét đống đồ ăn mới này vào trong.

"Người anh em Phú Quý!" Bì Nguyễn nhiệt tình chào hỏi,"Lát nữa, em sẽ cho người mang đến một miếng giăm bông, rất là bổ dưỡng đấy."

"Cảm ơn cậu, mấy chuyện này thì cậu cứ nói cho bác sĩ biết là được."

Cứ tới lui vài lần, tên mập có ấn tượng rất tốt với Bì Nguyễn. Điều duy nhất khiến anh ta khó chịu chính là kiểu tóc của Bì Nguyễn, vì chúng khiến phong cách của chàng trai này trông vô cùng bất ổn.

Về hành vi ăn bám, tên mập nghĩ rằng bản thân mình không có tư cách gì mà đi chỉ trích người khác cả. Nếu thật sự có một nữ đại gia yêu thích anh ta, anh ta cũng không rõ bản thân có thể cưỡng lại sự cám dỗ ấy hay không.

Khi thấy Giang Thành cũng ợ một cái rồi tự sờ bụng mình, tựa hồ tâm tình rất tốt, thế là Bì Nguyễn bèn ân cần đến gần.

Anh ta cởi găng tay dùng một lần ra, rút vài miếng khăn giấy ướt để lau tay: "Bác sĩ Giang." Bì Nguyễn cười hỏi:

“Hôm nay anh có bận gì không?”

Giang Thành dựa lưng vào ghế sô-pha, kéo dài giọng mà hỏi:

“Ừm, cũng còn khá rãnh.”

“Vậy, em có tí việc định làm phiền anh.”

“Về bạn gái của cậu à?” Giang Thành thản nhiên nói: “Chẳng phải tôi đã tư vấn phương pháp cho cậu rồi à?”

Bì Nguyễn nhăn mặt: “Nhưng mấy thứ mà anh dạy đều vô ích.”

Giang Thành liếc anh ta: “Đừng tự nói mình như thế.”

Bì Nguyễn: “…”

Lúc này, tên mập cũng dọn dẹp xong nhà bếp. Vốn dĩ định ra ngoài ngồi một xíu, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Bì Nguyễn lúc này, anh ta quyết định nán lại trong bếp một lát.

Sắc mặt Bì Nguyễn trông rất khó coi, như thể một giây tiếp theo là sẽ khóc oà vậy.

Anh ta ắt hẳn đang thương lượng chuyện chính đáng với bác sĩ.

Tên béo nghĩ rằng mình không nên chường mặt ra ngoài.

“Bì Nguyễn.” Giang Thành không hề áy náy gì sau bữa cơm, chỉ nhìn vào anh ta rồi thẳng thắn nói: “Tôi đã bảo rồi. Chuyện cậu muốn lấy 70% gia sản nhà người ta là điều không thể, cao nhất là 30% thôi.”

“Bác sĩ Giang, anh cũng biết em không phải là kẻ tham lam mà. Trong tay em lúc này chẳng còn gì cả, ngoại trừ một khách sạn, mấy ngôi biệt thự và mười mấy chiếc ô tô mà thôi.” Bì Nguyễn chân thành nói: “Trái tim em trống rỗng, vô cùng lưu luyến những thứ còn lại đấy.”

Nghe vậy, tên mập bèn liếc sang con dao phay mà mình vừa mới mua.

“Bác sĩ Giang.” Bì Nguyễn khom lưng, dùng giọng điệu thăm dò mà thận trọng nói: “Hay là… anh có thể nghĩ thêm cách khác cho em nhé?”

Anh ta liếm môi: “Sau khi mọi chuyện thành công, em sẽ trích phần dư kia ra để…”

“Không thể được.” Giang Thành ngắt lời.

Bì Nguyễn sửng sốt.

“Bì Nguyễn.” Giang Thành thở hắt ra, dùng một giọng điệu ôn hoà hiếm hoi: “Thứ nhất, thứ mà cậu nhận được đủ giúp cậu sống an nhà cả một đời, đừng quá tham lam.”

“Thứ hai.” Giang Thành nói tiếp: “Cậu thử ngẫm lại xem. Nếu thật sự lấy được 70% gia sản, bọn con cháu kia của bạn gái nhà cậu có bỏ qua cho cậu không?”

“Hiện tại, lúc bạn gái của cậu còn sống mà đã tranh chấp nghiêm trọng đến vậy. Một ngày nào đó, khi bà ta qua đời, sẽ chẳng còn ai chống lưng cho cậu cả. Cậu có nghĩ đến hậu quả khi đó chưa?”

“Đến lúc ấy, chẳng những cậu không lấy 70%, mà còn mất luôn những gì mà mình đang có. Cậu sẽ bị chặt ra từng khúc triệt để đấy.” Giang Thành bảo: “Mất cả chì lẫn chài.”

Bì Nguyễn bối rối trong giây lát, nhưng cuối cùng vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: “Em có thể nghĩ cách khiến bà ta lập di chúc trước, sau đó mời luật sư công chứng.”

“Vậy tôi không còn gì muốn nói với cậu nữa.” Giang Thành đứng lên, bảo: “Cậu về đi, sau này cũng không cần đến nữa.”

Dường như Bì Nguyễn cũng không ngờ Giang Thành lại có thái độ như vậy. Rõ ràng trước đó vẫn ổn cơ mà, người bạn gái này cũng là do Giang Thành giới thiệu cho anh ta, còn từ vụ này mà cắn mạnh một món hời, tại sao hiện tại…

Thấy bầu không khí có vẻ căng thẳng bất thường, tên mập vội vàng chạy ra khỏi nhà bếp, vừa cầm tạp dề lau tay, vừa mở lời giảng hoà. Anh ta vừa cười, vừa nói: "Nói chuyện nhau thôi mà, có gì từ từ nói. Tôi mang trái cây tráng miệng cho mọi người nè. Người anh em Bì Nguyễn, mấy trái dưa lưới mà cậu đưa tới đợt trước còn chưa ăn, trông khá ngọt đấy."

Bác sĩ vừa nhấc chân lên, có vẻ định vứt bỏ Bì Nguyễn tại đây mà đi lên lầu, thế là tên mập nhanh tay tóm hắn lại.

"Bác sĩ." Tên mập mỉm cười với hắn, nói: "Ngồi một lát đi, chúng ta cùng ăn dưa lưới."

Tên mập kín đáo khều nhẹ tay của Giang Thành, mà hắn cũng chần chờ vài giây, rốt cuộc bèn hạ chân xuống.

Mặc dù có sự hoà giải của tên mập, hắn đồng ý ngồi xuống nhưng vẫn giữ vẻ mặt cau có với Bì Nguyễn – dù cả hai ngồi cách nhau rất xa.

Trở lại nhà bếp, tên mập nhanh chóng bưng ra một đĩa dưa lưới xắt miếng. Đầu tiên, anh ta đưa một miếng lớn cho bác sĩ, nhưng bác sĩ không nhận, cuối cùng là bị tên mập nhét thẳng vào tay.

Sau khi thấy bác sĩ cắn một miếng nhỏ, vẻ mặt lo lắng của Bì Nguyễn cũng dịu đi rất nhiều. Những năm gần đây, anh ta có thể thuận buồm xuôi gió là do nhờ vào sự hỗ trợ của Giang Thành.

Không cần chờ tên mập mời đến, Bì Nguyễn cực kỳ hiểu chuyện cầm lấy một miếng dưa lên, bắt đầu ăn.

Tên mập cũng ngồi ăn cùng. Lúc này, anh ta cũng tán dóc về một vài câu chuyện đó đây, nhưng đa phần là liên quan đến khoảng thời gian mà mình làm tài xế lái xe.

Mặc dù không thú vị lắm, nhưng qua đôi ba câu chuyện thì sắc mặt của bác sĩ đã ổn định hơn nhiều. Cuối cùng, hắn tự tay lấy dưa ăn.

Thấy Bì Nguyễn đã hoàn toàn yên tâm, tên mập bèn nháy mắt với anh ta. Bì Nguyễn lập tức đứng dậy, cực kỳ khách khí mà nói với Giang Thành: "Bác sĩ Giang, anh cứ bận bịu công việc của mình nhé. Em… em sẽ lại đến thăm vào hôm khác."

Một lúc sau, vừa thấy Giang Thành gật nhẹ, Bì Nguyễn có cảm giác như mình vừa hồi sinh vậy. Mãi đến khi tên mập tiễn anh ta ra ngoài, anh ta vẫn còn nắm chặt tay của tên mập, liên tục nói lời cảm ơn.

"Anh Phú Quý!" Bì Nguyễn rưng rưng nước mắt: "Hôm nay rất cảm ơn anh. Em hiểu rõ tính tình của bác sĩ Giang, lần sau mà đến rất có thể sẽ bị ném ra ngoài thật đấy."

Kế tiếp, Bì Nguyễn quan sát tên mập thật kỹ càng trước khi tránh sang một bên để gọi điện thoại cho ai đó. Chưa đầy 2 phút sau, cô nữ thư ký quen mặt chạy chầm chầm đến.

Tên mập nhớ kỹ… dường như người phụ nữ này là cô Lâm.

Sau khi nhìn thấy tên mập, cô Lâm bèn gật đầu chào hỏi, sau đó mới đưa cho Bì Nguyễn một phong bì rất dày. Bì Nguyễn xoay người, nhét vào tay tên mập.

"Anh Phú Quý, đây chính là tấm lòng của em." Bì Nguyễn nói: "Sau này có việc gì cần, anh cứ nói cho em biết. Cái nào làm được, em sẽ làm. Còn nếu chuyện quá khả năng, em sẽ…"

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Bì Nguyễn, tên mập đẩy ngược phong bì trở về: "Người anh em Bì Nguyễn." Tên mập

liếm môi, cười nói: “Tôi không thể nhận.”

Trông Bì Nguyễn hơi xấu hổ; anh ta vội vàng giải thích cho tên mập hiểu: “Cũng không có ý đồ gì khác đâu. Anh Phú Quý đừng hiểu lầm. Em trông anh cũng sinh hoạt khá giản dị, thế nên anh cứ giữ lại… Có thích bộ quần áo hay đôi giày nào thì cứ lấy đó mà mua.”

Tên mập tự nhìn xuống cơ thể mình, cười bảo: “Cám ơn cậu, tôi cảm thấy mình như này là tốt lắm rồi.” Anh ta xoa xoa tay, có chút xấu hổ nói: “Bác sĩ sẽ giúp tôi bàn chuyện lương bổng với cô chủ Lâm vào tháng sau, tới đó là tôi có tiền lương rồi.”

“Người anh em Bì Nguyễn.” Do dự một lúc, tên mập nói: “Thật ra, tôi nghĩ bác sĩ nói đúng. Con người phải học cách thoả mãn.” Dừng lời ít lâu, anh ta nhìn Bì Nguyễn, nghiêm túc bảo: “Và càng phải trân trọng tình nghĩa.”

Chương 344: Lợi ích

Một ngày trôi qua rất nhanh. Đến chiều, có người gọi điện đến, muốn hẹn gặp bác sĩ, nhưng hắn bèn viện cớ chối từ.

Vì nguyên liệu nấu ăn mà Bì Nguyễn mang đến rất phong phú, thế nên tên mập lại nấu thêm một bàn đầy đồ ăn ngon khác, khiến bác sĩ vừa ăn vừa rên rỉ.

Tên mập cảm giác, dù mình có ăn uống sảng khoái đến đâu thì có vẻ cũng chẳng ngon miệng bằng tên bác sĩ này.

"Sao cậu không ăn?" Ăn xong, Giang Thành dựa lưng vào ghế sô-pha để tiêu cơm, sau đó liếc nhìn tên mập. Tên mập vẫn đang nhai kỹ nuốt chậm, còn chưa xơi đến một nửa bát cơm.

Thức ăn hôm nay khá phong phú cơ mà.

"Tôi không đói lắm, bác sĩ." Tên mập lấy cớ, nói xong thì nghiêng đầu sang hướng khác, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trời tối dần, đèn trong phòng còn chưa bật lên. Những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn sắp tàn lụi, thế giới sẽ lại bị thống trị bởi màn đêm.

Lợi ích tốt nhất khi thu nhận một người như tên mập chính là anh ta không thể nói dối. Dù có muốn nói dối, anh ta cũng không thể lừa dối được Giang Thành.

Giống như bây giờ, Giang Thành chỉ cần liếc nhìn một bên mặt của anh ta là biết ngay anh ta đang nghĩ về tên nhóc ăn mày kia.

Anh ta nghĩ gì trong lòng thì đều hiện lên trên gương mặt cả.

“Cuối cùng, bọn họ đã chôn cất nhóc ăn mày đàng hoàng.” Giang Thành nói: “Chôn ở sau sân giữa sườn núi.” Hắn dừng lời một chút: “Là chính mắt tôi nhìn thấy, không lừa anh đâu.”

Tên mập quay sang, trừng to đôi mắt ửng hồng mà nhìn chằm chằm vào Giang Thành, tựa như đang phán đoán xem hắn nói thật hay nói láo.

Giang Thành bất đắc dĩ thở dài, đề nghị: “Vậy… Tôi thề nhé?”

“Thề đi, nhưng đừng dùng bố mẹ và người thân để thề.” Tên mập nói: “Tôi biết anh không có mấy người đó.”

“Chậc chậc…” Nghe vậy, Giang Thành lập tức có cảm giác không vui, cứ lẩm bẩm bảo thế giới bây giờ đã thay đổi, ngay cả một tên mập ngu ngốc như vậy mà cũng dám bày mưu tính kế với mình.

“Bác sĩ.” Dừng một chút, tên mập trịnh trọng nói: Anh nói xem… Nếu chúng ta không xuất hiện, có phải con bé sẽ không chết, đúng không?”

“Câu hỏi này quá vô nghĩa.” Giang Thành nói thẳng: “Đâu phải do chúng ta muốn đến nơi đó.”

“Mà cho dù chúng ta không xuất hiện, vậy chẳng lẽ không có những người khác xuất hiện à? Con bé ấy chính là một…”

Nói đến đây, Giang Thành lập tức ngừng lời. Một lát sau, hắn đổi giọng, nói: “Đứa bé ấy là một nhân vật cung cấp manh mối. Chỉ cần có người chơi kích hoạt, hậu quả của con bé đã được định đoạt trước rồi.”

Tên mập gục đầu xuống, Giang Thành cũng không chắc liệu anh ta có chịu nghe những gì mà mình vừa nói hay không.

“Anh cũng thấy kết quả cuối cùng rồi đấy. Trong nhiệm vụ này, bước quan trọng nhất kỳ thực chính là chiếm được lòng

tin của bé gái ấy. Bằng không, dù chúng ta biết rõ cẩm nang được giấu trong người con bé, thì vật mà chúng ta lấy được cũng chỉ là một nửa cuốn cẩm nang vô giá trị kia. Tôi còn đoán rằng, có khi một nửa còn lại ẩn chứa một cạm bẫy nào đó ấy chứ."

"Và kẻ chiếm được lòng tin của đứa bé ấy cuối cùng sẽ biến thành tân lang (chú rể), đội mũ phượng cho Huyền Cơ, chấm dứt nỗi tiếc nuối cho cô ấy." Giang Thành dừng lời, sau đó mới nói tiếp: "Nếu tôi không lầm, khi còn sống thì vị Hoàng thiếu gia kia ắt hẳn cũng là một người tốt, khá là quan tâm đến đứa bé ấy, thế nên đứa nhỏ ấy cũng rất tin tưởng anh ta."

"Tựa như nó tin tưởng anh vậy." Vừa nói, Giang Thành vừa nhìn tên mập.

Dường như nhớ lại lòng tốt của đứa trẻ đối với mình, hốc mắt của tên mập càng đỏ hơn. Cuối cùng, anh ta chỉ quay mặt đi, không nhìn bác sĩ nữa.

"Khi còn ở thị trấn quê tôi…" Tên mập hạ giọng" "Tôi cũng có em trai và em gái. Bọn nhóc đối xử rất tốt với tôi, ngày nào cũng quanh quẩn bên tôi. Hoàn cảnh gia đình hơi khó khăn, nên tôi phải ra ngoài làm thêm để phụ giúp gia đình. Nhưng dù có về nhà trễ nhường nào, bọn nhóc đều chờ tôi về để cùng nhau ăn cơm."

"Mỗi lần về khuya, lúc đi ngang qua cửa sổ, tôi đều trông thấy mấy đứa em giữ lại một ngọn đèn cho tôi." Tên mập miêu tả: "Nó là một cái đèn màu cam, rất nhỏ, vì tiết kiệm điện; mà bên cạnh cửa sổ sẽ là mấy bóng người lí nhí chờ tại đó."

Ắt hẳn là vì nhớ lại cảnh tượng lúc đó, vẻ mặt của tên mập cũng ấm áp dần: "Bọn nhóc sẽ tập hợp lại chờ tôi rồi vội vàng tranh nhau mở cửa. Dù tôi có mang quà về cho mấy đứa nhóc ấy hay không, bọn họ đều vui vẻ như thế."

“Bọn nhóc nói với tôi rằng… Tôi chính là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng cho họ.” Tên mập ngẩng đầu, nhìn Giang Thành nói: “Bác sĩ, tôi đã nhìn thấy những đốm sáng tương tự như ánh sáng le lói lên từ đôi mắt của em gái tôi.”

Một lúc lâu sau, Giang Thành mới gật đầu: “Tôi hiểu.”

Một lát sau, dường như tên mập nhận ra mình mất bình tĩnh, thế là vội vàng xoa nhẹ đôi mắt vài lần, cười ha hả bảo: “Bác sĩ, có lẽ do tôi bắt đầu già rồi, dễ xúc động. Đám em trai, em gái của tôi bây giờ cũng trưởng thành cả rồi, thậm chí đã lập gia đình rồi ấy chứ.”

“Lâu rồi không liên lạc à?”

Tên mập chà xát mạnh hai bên gò má, nói: “Hiện tại, tôi bươn chải đến mức này, mặt mũi đâu mà liên hệ.” Anh ta quay mặt đi, thấp giọng nói: “Còn chưa đủ phiền phức hay sao.”

“Thôi thôi…” Tên mập xua tay: “Bác sĩ, chúng ta không bàn về vụ này nữa, nói chuyện chính đi. Khi nào thì chúng ta…”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tên mập nhận ra ánh mắt của bác sĩ đột ngột thay đổi. Anh ta lập tức nhìn chằm chằm vào cửa chính. Một lúc sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

Nhưng thông qua cường độ âm thanh gõ cửa, nghe chẳng có gì là lịch sự cả.

Ngay sau đó, cửa bị đẩy ra. Trên mặt đất phản chiếu một đạo bóng dài, khách còn chưa đến gần, mà cả hai đã có thể cảm nhận được cả người đầy lạnh giá.

“Là chú à?” Tên mập kinh ngạc bật ngồi dậy.

Người đàn ông trung niên bước vào, sau đó tìm chỗ ngồi xuống tựa như rất quen thuộc. Ông ta không hề kiêng dè gì,

thậm chí còn cầm đôi đũa Giang Thành để trên bàn mà tự gắp cho mình một miếng cá, sau đó cho vào miệng rồi nhai và nuốt.

"Ngồi đi." Ông ta nói rất tự nhiên, hoàn toàn phớt lờ tên mập.

Tên mập nhếch môi, sau khi nhận ra bác sĩ không có phản ứng gì thì mới thành thật ngồi xuống.

"Ăn hai miếng được rồi." Giang Thành nhìn ông ta, bất đắc dĩ nói: "Chú thật sự không coi mình là người ngoài nha!"

Người đàn ông trung niên lấy khăn giấy lau miệng, quay đầu về phía Giang Thành, lạnh lùng nói: "Tạm biệt."

Ông ta giả vờ đứng lên, tỏ vẻ như muốn rời đi.

"Chờ đã!" Giang Thành hỏi: "Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Theo như thỏa thuận, chẳng phải chú nên nói tôi biết một vài chuyện à?"

Người đàn ông trung niên trầm giọng nói: "Nhưng tôi là người ngoài."

Tên mập quan sát ông ta bằng ánh mắt cứ như đang ngắm người ngoài hành tinh. Chẳng rõ ông ấy có uống nhầm thuốc hay không, mà chỉ một thời gian ngắn, trình độ chọc tức người khác của ông ấy đã có thể phân tranh hơn thua với Giang Thành rồi.

Giang Thành điềm đạm nói: "Chú là người nhà của tôi. Vậy được chưa?"

Người đàn ông trung niên kia cũng không tính toán chuyện này với hắn nữa, bèn nói thẳng: "Kẻ đi vào Ác mộng lần trước chỉ là tín đồ cuồng nhiệt của Đỏ Thẫm, chứ không phải thành viên chính thức của Đỏ Thẫm. Do đó, thoả thuận của chúng ta không thể nào thực hiện được."

Tên mập nuốt nước miệng: “Chú định bội ước à? Chú cũng lớn tuổi rồi, ăn nói không thể giống…”

Người đàn ông trung niên liếc mắt sang tên mập, mà anh ta cũng im bặt ngay lập tức.

“Cậu muốn biết điều gì?” Nhìn Giang Thành, ông ta hỏi.

“Lợi ích.” Không chút do dự, Giang Thành hỏi ngay: “Rốt cuộc, tiến vào Ác mộng sẽ đạt được ích lợi gì?”

Trước đó, hắn vẫn luôn thắc mắc về vấn đề này. Đang yên đang lành mà bị cuốn vào Ác mộng, thế thì cũng bình thường, không cần phải suy tính nhiều. Tuy nhiên, tại sao lại có những người tương tự như Hạ Manh, dám chủ động bước vào Ác mộng, đồng thời còn sử dụng manh mối để liên tục phá ải các cơn Ác mộng khác nhau.

Đây chẳng khác gì một trò chơi mà các game-thủ cần phải phá đảo từng phó bản khác nhau vậy.

Không thể nào viện cớ là chỉ vì muốn lấy được mấy tờ giấy trắng hộ mệnh hoặc đống báo chí chứa đựng manh mối.

Suy nghĩ vài giây, người đàn ông trung niên gật đầu: “Câu hỏi hay đấy.”

Chương 345: Câu chuyện lạ

“Cậu cho rằng … ác mộng mà cậu đã trải qua rút cuộc là cái gì?” Người trung niên không trả lời thẳng câu hỏi của Giang Thành, mà nhìn hắn hỏi ngược lại.

“Là quá khứ.” Giang Thành đáp: “Lịch sử đã từng tồn tại thật.”

“Cánh cửa xuất hiện vào ban đêm đó hẳn là có khả năng bóp méo thời gian và không gian, sẽ ngẫu nhiên quăng chúng ta vào một thời kỳ lịch sử khác theo cách hoàn toàn không thể hiểu được, đồng thời cho chúng ta một thân phận mới.”

“Nhưng lịch sử đã định là không thể thay đổi, nên bất luận chúng ta có làm gì trong ác mộng, dù sống hay chết, nhiệm vụ có hoàn thành hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng đến đoạn lịch sử này.”

“Sau khi nhiệm vụ kết thúc, mọi dấu vết về sự tồn tại của chúng ta sẽ bị xóa bỏ, thậm chí là cả những người không kịp vào trong cánh cửa chúng.”

“Đương nhiên, tất cả những điều này, đều là được hoàn thành trong mộng.” Hắn ngưng một chút: “Trong giấc mộng mà chúng ta tự hiểu.”

“Bộp bộp bộp!”

Người đàn ông trung niên vỗ tay, cười nói: “Suy đoán giỏi lắm!”

Trông Giang Thành lại không hề kích động, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt người đàn ông: “Nhưng tôi vẫn đoán sai rồi không phải sao?”

Hắn nắm bắt chính xác cách chọn lọc từ ngữ của người đàn ông trung niên.

Suy đoán … giỏi lắm.

“Nếu như không phải do nha đầu thực sự rất ghét cậu, tôi đã mời cậu về ngồi cùng tôi rồi.” Người đàn ông trung niên cảm khái nói, trong lời nói còn mang theo chút tiếc nuối.

“Cậu vừa mới nhắc đến ngẫu nhiên.” Ông ta tiếp tục nói: “Nhưng theo như cậu nói, nếu thật sự chỉ là ngẫu nhiên quăng người vào trong một đoạn lịch sử, tại sao mỗi cơn ác mộng đều… nguy hiểm đến như vậy?”

“Lấy ví dụ, tôi lái xe dọc bờ sông, thỉnh thoảng ném một hòn đá xuống sông, chẳng lẽ mỗi lần đều sẽ ném chính xác vào vòng xoáy dưới nước sao?”

“Có phải là quá trùng hợp rồi không?” Người đàn ông trung niên cầm tách trà lên, chậm rãi uống một ngụm.

Trong mắt Giang Thành lóe lên một tia sáng: “Nói tiếp đi.”

“Nếu như theo suy đoán của tôi, ác mộng chính là ác mộng.” Người đàn ông trung niên nói: “Nó có thể đã từng là lịch sử, nhưng hiện tại, chỉ là hình chiếu trong bóng tối của lịch sử chân thực mà thôi.”

“Đoạn lịch sử này đã bị tước đi ánh sáng và tốt đẹp, chỉ còn lại tiếc nuối, máu me và sự tàn ác… mà những con quỷ kia chính là sản vật được nuôi dưỡng ra từ ác mộng này.”

“Bọn chúng không tồn tại trong lịch sử chân thực, nếu không cũng sẽ không thể nào không tìm được chút manh mối gì trong tài liệu, bọn chúng chỉ tồn tại trong đoạn lịch sử tương ứng, bị bóp méo này.”

“Mỗi một đoạn lịch sử bị bóp méo là một cơn ác mộng độc lập, mà mỗi một cơn ác mộng thì sẽ nuôi dưỡng ra một… con

quỷ tương ứng.”

Giang Thành giống như đã ý thức được điều gì đó, đồng tử bắt đầu thay đổi, cách hắn nhìn người đàn ông trung niên cũng khác hẳn, vào lúc ngay trước khi hắn mở miệng.

Người đàn ông trung niên đứng thẳng lên, nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành, chậm rãi nói: “Cho nên bọn chúng … chính là lợi ích lớn nhất.”…

“Ây da, ây da, thật sự xin lỗi, anh lại đến muộn rồi!”

Sau khi một cánh cửa gỗ bị đẩy ra, một bóng người chạy lon ton đến, sau đó lập tức ngồi xuống bên cạnh ghế của anh ta.

Đây là một phòng hội nghị khá cũ kĩ, chiếc bàn dài màu đen tuyền, hai hàng ghế lưng cao hai bên, tay vịn của ghế được chạm khắc những hoa văn quỷ dị, nhìn hồi lâu, đôi mắt như muốn chìm vào trong đó.

Trên bàn có đặt chân nến, những ngọn nến nhợt nhạt đang cháy yếu ớt, phát ra thứ ánh sáng vô hồn.

“Ây da, không làm trễ cuộc họp của chúng ta đấy chứ?” Người cuối cùng bước vào với cơ thể run rẩy nói, nghe giọng nói có vẻ như là không phải là một người đàn ông lớn tuổi, chỉ là không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Cũng không phải là do vấn đề ánh sáng, mà là trên đầu anh ta đang đội một chiếc tất, chỉ có một vài lỗ bị khoét ra ở miệng, mũi và mắt.

Giọng nói cũng õng à õng ẹo.

“Anh còn biết đường đến?” Người ngồi bên cạnh anh ta nói.

Là một người phụ nữ có vẻ ngoài rất bình thường, trang phục thậm chí còn bình thường hơn cả vẻ bề ngoài, thuộc kiểu

người nếu bị ném vào đám đông, thì giây tiếp theo liền sẽ biến mất.

“Em Lộ làm gì mà dữ dằn thế!” Người đàn ông đội tất cười hèn hạ: “Cẩn thận không lấy được chồng đâu.”

Sau khi cảm nhận được ánh mắt như muốn giết người của đối phương, người đàn ông đội tất mới giơ tay lên như đầu hàng: “Được rồi, được rồi, anh biết rồi, sau này sẽ gọi em là số 7, nghiêm trọng như thế làm gì, em dọa sợ tiểu khả ái của anh rồi đấy.”

Nói xong, anh ta quay đầu nhìn về hướng khác, nơi đó vẫn còn có một người nữa đang ngồi: “Vẫn là Tiểu Nhiên Nhiên của chúng ta tốt.” Anh ta nheo mắt nói: “Cực kì đáng yêu.”

Trong phòng hội nghị mờ tối, đột nhiên có một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, một con dao găm được chế tác tinh xảo đã rút ra khỏi vỏ, ngọn nến trước mặt người đàn ông đội tất bị gãy thành hai mảnh.

Người đàn ông đội tất mím môi, âm thanh vù vù đột nhiên dừng lại.

“Trần Nhiên, cậu cũng không còn dễ thương nữa, trước đây tôi còn rất thích nhìn khuôn mặt của cậu, bây giờ thấy cũng bình thường thôi.” Người đàn ông đội tất nhéo eo nói.

“Nếu không tại sao em Lộ lại không thích cậu chứ?” Người đàn ông đội tất tiếp tục ríu rít: “Số 6 cậu nói chuyện khá là khoác lác, sau khi họp xong tôi sẽ tố cáo cậu với tiên sinh.”

“Đừng nói nhảm nữa.” Lý Lộ hít sâu một hơi: “Chuyện lần này đều đã rõ ràng, số 10 đã bắt đầu chuẩn bị rồi.”

“Sao anh ấy lại đến muộn?” Trần Nhiên nhìn về phía cửa, cau mày hỏi.

“Mọi người cứ coi như là tôi không tồn tại đi, được không.” Người đàn ông đội tất nói với giọng điệu bất mãn: “Nhìn tôi đi, nhìn tôi đi, nhân tiện, lần này mọi người hãy để tôi đi được không, tôi ở nhà sắp ngột ngạt chết rồi, đeo mặt nạ trông trẻ con, cậu nghĩ chuyện đó dễ dàng lắm à?”

“Đứa trẻ đó xảo quyệt, khôn ngoan như vậy, nếu vô tình bị nhận ra…” Người đàn ông đội tất ôm ngực: “Thì đáng sợ chết mất.”

Lý Lộ và Trần Nhiên không ai thèm để ý đến anh ta, chỉ có anh ta cứ ở đó lảm nhà lảm nhảm, bọn họ đang đợi số 10, nhiệm vụ lần này …

Gần như cùng lúc đó, Lý Lộ và Trần Nhiên đều quay đầu nhìn người đàn ông đội tất, đối phương liền nghiêm nghị chất vấn: “Số 10 đâu rồi?”

“Ây da, ây da, lúc nãy trên đường tới đây đã gặp phải anh ta, trông anh ta ngứa mắt, nên đã tiện tay giải quyết rồi.” Người đàn ông đội tất không quan tâm nói: “Số 10 trong ấn tượng của tôi đâu phải là bộ dạng ngu ngốc của anh ta như vậy đâu, tôi trông thấy anh ta đã thấy phiền.”

“Anh…”

“Được rồi được rồi, tôi đi trước đây.”

Người đàn ông đội tất nhảy xuống khỏi ghế, nhảy nhót bỏ đi.

Có gió thổi qua, ánh nến khẽ lay động, trên chiếc ghế mà người đàn ông đội tất vừa ngồi, tại vị trí lưng ghết xuất hiện một số 4 ép bạc. …

“Tôi hỏi lại lần nữa, là ngoại trừ cậu em này ra, không có người mới nào nữa, phải không?” Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng với mái tóc được tạo kiểu tỉ mỉ hỏi.

Người đàn ông tự xưng là Lưu Quốc, một cái tên nghiêm chỉnh đúng mực.

“Boo hoo…” Giang Thành ngồi xổm trên mặt đất: “Đây là đâu thế? Đáng sợ quá, các người … các người không phải là người xấu đấy chứ?”

Hắn ngồi xổm trong góc, rõ ràng là đang bài xích tất cả những người đến an ủi mình, trông vô cùng yếu đuối.

“Đứng lên đi, chúng tôi không phải là người xấu, những gì cần giải thích chúng tôi đều đã giải thích rồi, nếu như anh không tin thì chúng tôi cũng không thể làm gì được.” Một thanh niên sáng sủa mặc áo bóng chày đi tới an ủi.

“Tiêu Thái Lang kia, đừng chạm vào tôi!” Giang Thành nói: “Tôi nhìn anh là đã thấy không phải là người tốt rồi, nếu là người nghiêm túc ai lại đi đặt một cái tên như vậy?” Hắn kéo dài cổ ra nói.

(Tiêu Thái Lang là nhân vật chính diện trong bộ phim hoạt hình “Cừu vui vẻ và Sói xám”, cháu trai của Sói xám Hôi Thái Lang.)

“Anh và đại điêu manh muội kia có phải là cùng một nhóm không?” Giang Thành chỉ vào một người khác, tức giận nói: “Anh đừng tưởng rằng tôi không biết hai ngươi đang có ý đồ gì.”

“Anh đừng có quái gở như vậy nữa!” Đại điêu manh muội tên là Hoa Lạc vừa nghe đã đùng đùng nổi giận.

(Đại điêu manh muội: là một vật chủng hư ảo thịnh hành trên Internet, nó được sinh ra từ các dạng sống khác ngoài phụ nữ, đàn ông và chuyển giới, sức mạnh não bộ của nó tương tự như con người, các cấu trúc sinh lý khác của nó về cơ bản giống con người. Đặc điểm chính của nó là có những đặc điểm

của đàn ông, đặc điểm thể chất nhưng lại có suy nghĩ của tiểu loli.)

Tên mập giương mắt nhìn bên dưới lớp váy liền thân kia, lông chân của đối phương còn rậm hơn cả chân của mình, trông như đang mặc một đôi tất lông vậy.

Nhiệm vụ lần này đến vô cùng đột ngột, tên mập ngơ ngác tiến vào, may mà vừa mới mở mắt ra đã nhìn thấy bác sĩ.

Nhiệm vụ lần này tổng cộng có 11 người.

Hơn nữa cực kì nhiều người kì lạ, ngoài hai người không đứng đắn nhất là Tiêu Thái Lang và Hoa Lạc ra, còn có một tên đội tất đen trên đầu.

Tên đội tất giới thiệu mình tên là Lục Hoa Tư, chỉ là một vai phụ thôi, nên mọi người không cần nhớ mặt của anh ta.

Một người khác cũng lên tiếng phụ họa theo, nói mình cũng rất yếu, cô ta nhấn mạnh nhắc lại một lượt, tuy rằng bản thân yếu đuối, nhưng không phải người mới.

Cô tên là Ngọc Lan, là một giáo viên ngữ văn.

Còn có một nữ sinh tên là Sở Cửu, Giang Thành vừa mới tiến vào đã nhìn chằm chằm vào trên người đối phương, hại Sở Cửu sợ đến mức lập tức co rúm người lại bên cạnh một người khác.

“Đừng sợ.” Một người phụ nữ buộc tóc đuôi ngựa đen gọn gàng, đeo kính mắt, liếc nhìn Giang Thành, lãnh đạm an ủi Sở Cửu: “Sẽ ổn thôi.”

Sở Cửu trông có vẻ như rất tin tưởng cô, liên tục gật đầu.

Người phụ nữ này tên là Trần Di, trên người có một loại khí chất rất đặc biệt, cô đứng ở bên rìa của đám đông, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người.

“Mọi người … mọi người không cảm thấy nơi này rất lạnh sao?” Một nam sinh mặc quần áo thể thao, đi giày giày casual ôm vai mình nói.

Anh ta tên là Nguỵ Tân Đình, tự nhận đang học cao học về khoa học máy tính, quyết tâm trở thành một lập trình viên không bị hói trước tuổi 30.

Giang Thành sau khi nghe anh ta nói xong, ngồi xổm ở đó, duỗi cổ ra, thở dài nói: “Người anh em, tôi khuyên anh nên nghĩ thoáng lên một chút, bây giờ cấy tóc cũng không đắt đâu.”

Hắn liếc nhìn Hoa Lạc một cái, sau đó nghiêng đầu nói tiếp: “Chỉ cần chú ý một chút đừng đi lạc hướng, bây giờ lối sống đã mở hơn rất nhiều, nên trong xã hội có cực kì nhiều kẻ biến thái.”

Hoa Lạc: “…”

“Này.” Tên mập nói với bóng người trong bóng tối: “Người anh em, anh tên là gì?”

Người đàn ông trong bóng tối ngẩng đầu lên: “Tôi không có tên.” Anh ta ngưng một chút: “Mọi người … có thể gọi tôi là Vô.”

“Là đại Boss à?” Giang Thành nháy mắt nói.

Tên mập nghe vậy liếm môi, một lúc sau mới nói: “Người anh em, không phải tôi nói gì anh đâu, cái tên này của anh có hơi làm màu đấy.”

Chương 346: Bình An

Là một cô gái trông có vẻ rất ngoan ngoãn, ăn mặc cũng đơn giản, thoạt nhìn khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Cô chỉ đứng đó, cũng không tiến lại gần đám đông, ánh mắt tương đối bình tĩnh, thay vì nói là cô không không sợ hãi, thì trông cô có vẻ kiểu ngơ ngơ hơn.

“Cô mau tới đây.” Tiêu Thái Lang vẫy tay nói: “Ở đây mà một thân một mình là sẽ gặp nguy hiểm đấy.”

“Ồ.”

Cô gái bước tới, nhưng bước đi rất nhỏ, sau khi đến gần hơn, mọi người mới phát hiện ra, cô chỉ là trông nhỏ con, nhưng lại có thân hình rất chuẩn.

Dưới bộ quần áo ở nhà rộng rãi, khúc nào ra khúc nấy.

Đôi mắt Giang Thành lại sáng lên.

Hơn nữa càng kỳ lạ hơn nữa là sau khi gia nhập cùng với mọi người, trông cô dường như còn không tự tại hơn cả lúc trước.

“Tôi tên là Hoàn Diên Ninh.” Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô giới thiệu.

Mọi người lại đợi thêm rất lâu, nhưng không có ai bước ra nữa.

Cô có vẻ không giỏi giao tiếp với người khác, sau khi phát hiện có người nhìn mình, ánh mắt càng trở nên không tự tại, giống như đã quen với cuộc sống trầm lặng, không thích trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

So với sự xuất hiện đột ngột của cô gái tên Hoàn Diên Ninh này, điều khiến mọi người lo lắng hơn chính là độ khó của nhiệm vụ ác mộng lần này.

Cho đến nay đã có 12 người chơi xuất hiện.

Tên mập mặt không chút biểu cảm, trong lòng đang rất hoảng sợ.

Giang Thành thì đối lập hoàn toàn, trên mặt đang rất hoảng sợ, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn qua nhìn lại trên người mấy người phụ nữ, trong lòng đang cực kì rạo rực.

Cho đến khi ánh mắt của hắn chạm phải một ánh mắt khác.

Trong khi hắn đang ngang nhiên dòm ngó người khác, vẫn có một người phụ nữ khác đang nhìn hắn, nhưng không phải là nhìn với vẻ tán thưởng mà là … mang theo một chút nghi ngờ, như thể đã từng gặp ở đâu.

Trần Di nhìn chằm chằm vào người đàn ông trông đẹp trai nhưng ti tiện này, đôi lông mày sắc sảo hơi nhíu lại, đang không ngừng tìm kiếm trong đầu.

Cô là một nữ cảnh sát, điều này đã trở thành thói quen nghề nghiệp của cô.

Cứ luôn cảm thấy khuôn mặt này nhìn quen quen, nhưng lại không rõ ràng, cô không thể chắc chắn.

Cô thuộc bộ phận quản lý trị an công cộng, chức năng cụ thể của bộ phận này tương đối phức tạp, từ quản lý các cuộc mít tinh, diễu hành, các sự cố an ninh lớn cho đến chống nội dung khiêu dâm và các hoạt động bất hợp pháp trong khách sạn, quán bar, KTV và những nơi khác.

Mà đối đầu với Trần Di hai giây sau, Giang Thành tựa hồ cũng nghĩ tới gì đó, giây tiếp theo, lập tức cúi đầu, không nói nữa, cũng không nhìn lung tung nữa, dáng vẻ thành thật khiến

cho tên mập vốn đang muốn thuyết phục hắn giữ ý một chút cũng cảm thấy kì lạ.

"Tạch."

"Xì-"

"Tạch."

"Xì-"…

Có một loạt âm thanh kỳ lạ xen kẽ nhau truyền đến, như thể có thứ gì đó nặng nề đang bị kéo lê trên mặt đất, từ từ đi về phía bọn họ.

Mọi người đều không khỏi trở nên cảnh giác.

Dần dần, một bóng người xuất hiện từ trong bóng tối.

Là một ông lão đã lớn tuổi.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy ông lão, ánh mắt Sở Cửu cứng đờ, hô hấp lập tức trở nên dồn dập, ngón tay đang bám vào cánh tay Trần Di cũng bất giác siết chặt.

Ông lão đang chống một cây gậy, chân trái bắt đầu bị vặn vẹo từ phần gần đùi, rõ ràng là đã bị phế, mũi giày kéo lê trên mặt đất, theo chuyển động của ông lão, phát ra những âm thanh ma sát.

Điều khiến mọi người càng khó chịu hơn nữa chính là… khuôn mặt của ông lão.

Trên mặt chỉ còn lại một con mắt, mí mắt ở hốc mắt còn lại lõm xuống, lộ ra một cái lỗ vô cùng đáng sợ.

Mũi và môi cũng bị khiếm khuyết thiếu mất một phần.

Bên phải khuôn mặt có một vết bỏng lớn, nhưng chắc đã xảy ra từ lâu, giờ vảy đã bong ra, chỉ còn lại một mảng thịt lớn có màu sắc cổ quái.

Ông lão không có lông mày, tóc trên đầu rất thưa thớt, rũ xuống thành hai ba phần, trên nửa tai bị mất còn có một chùm tóc tinh nghịch.

Có những vết sẹo rõ ràng ở cánh mũi và phía trên hốc mắt, như thể bị dao cắt vậy.

Toàn bộ khuôn mặt giống như đầu tiên bị dao cắt ra, sau đó ném vào lửa lăn qua một vòng.

Một con mắt duy nhất nhìn từ bên trái qua bên phải, ông lão chậm rãi mở miệng nói: "Mọi người… chính là những người đã gọi điện thoại đặt phòng?"

Có lẽ vì thiếu mất răng cửa nên giọng nói của ông lão bị lọt gió, giọng nói có phần méo mó, thô ráp như bị mài bằng đá mài.

Tên mập vô thức chạm vào cánh tay của mình, phát hiện bên trên đã nổi hết da gà.

Trong thoáng chốc, anh ta thậm chí còn tưởng ông lão là quỷ.

"Đúng vậy." Tiêu Thái Lang là người lên tiếng đầu tiên: "Là chúng tôi."

Ông lão liếc anh ta một cái rồi quay người khập khiễng bước vào trong: "Theo tôi đi lấy chìa khóa." Ông nói với giọng không vui.

Mọi người nhìn nhau một cái, biết rằng nhiệm vụ đã bắt đầu từ thời điểm này.

"Nếu như mọi người đều không phải là người mới, thì tôi sẽ không nói những lời thừa thãi nữa." Lưu Quốc vội vàng nói: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở mọi người, xét theo số lượng người, độ khó của nhiệm vụ lần này sẽ không thấp, nếu như

nội bộ chúng ta tiêu hao nghiêm trọng, rất có thể cả đoàn sẽ diệt vong.”

“Về điểm này anh có thể yên tâm.” Có người lên tiếng: “Chỉ cần tôi vẫn còn sống, chúng ta không thể nào bị tiêu diệt cả đoàn.”

Tên mập lập tức nhìn bác sĩ, nhưng khi phát hiện bác sĩ đang trừng lớn đôi mắt ngây thơ, anh ta mới phát hiện ra, lời này vậy mà không phải của hắn.

Đó là người tên Nguỵ Tân Đình, anh ta không ngừng lảm nhảm cả đoạn đường, đều là những lời than phiền oán trách, cuối cùng bị Tiêu Thái Lang cà khịa lại mấy câu, đã đỡ hơn rất nhiều.

Không ngờ mới nhanh như vậy đã lại bắt đầu rồi.

Lưu Quốc bị nghẹn tại cổ họng, tuy rằng không phát tác ngay lập tức, nhưng ánh mắt nhìn Nguỵ Tân Đình đã không ổn rồi.

Cùng lúc đó, cái tên đội tất đen trên đầu tự xưng là Lục Hoa Tư cười “hehe” hai tiếng, vô cùng đột ngột, đến mức Hoa Lạc vốn đang đi bên cạnh anh ta, sợ đến mức vội vàng vén váy lên chạy đi.

Đây là một hành lang rất sâu, sàn nhà không bẩn lắm, chắc là có người lau chùi, chỉ là đã khá cũ rồi.

Ngọn đèn phía trên đầu cách một quãng mới có một cái sáng lên, lại còn là thứ ánh sáng lừ đừ ngắc ngoải, ánh sáng ngả vàng, giống như cái bóng đèn cũ mấy chục năm chưa được thay thế.

“Cót két——”

Ông lão cuối cùng đã dừng lại, đẩy một cánh cửa sơn màu xanh lá cây ra.

Cửa vừa mở, mọi người liền cảm thấy một luồng gió lạnh thổi vào mặt.

Nhìn vào bên trong, đó là một căn phòng không lớn không nhỏ, cửa sổ đối diện bị thủng một lỗ lớn, gió đang lùa vào bên trong.

Trên bậu cửa sổ có đặt một số chậu hoa màu đỏ.

Một chiếc bàn rất cổ kính, phía trên có một tấm kính lớn, dưới mặt kính là một ít giấy, hình như có mấy bức ảnh.

Mặt bên của kính có vết nứt, nhưng nó đã được dán lại bằng băng dính dày.

Không nhìn thấy máy tính, trên bàn ngoài chiếc điện thoại kiểu cũ ra, không có bất kỳ sản phẩm điện tử nào khác, chỉ có một đống giấy lộn xộn và vài tờ truyền đơn.

Một chiếc tách trà lớn đã ngả sang màu nâu do vết trà được đặt ở một nơi rất dễ thấy, bên cạnh chiếc tách trà là lá trà đựng trong lon thiếc, nắp đậy được vứt sang một bên.

Một chiếc túi nhựa màu trắng được mở ra, bên trong có vài cục trong suốt giống như đường phèn.

Có một chiếc TV màn hình lớn với lớp vỏ màu đỏ nằm trong góc, trên đó phủ một lớp bụi dày.

Chen chúc ngoài cửa cũng không phải là hay, mấy người Lưu Quốc, Giang Thành, tên mập và Tiêu Thái Lang đi vào bên trong, còn những người khác đều ở lại bên ngoài.

Dù sao mọi người cũng không ai tin tưởng ông lão này, mặc dù nhìn bề ngoài chắc là một NPC, nhưng tình tiết NPC biến thành quỷ, mọi người cũng không phải là chưa gặp.

Trong mắt của bọn họ, ông lão này rất có tiềm năng biến thành quỷ

Chỉ cần làm tốt hiệu ứng ánh sáng, thì không cần cả trang điểm.

Giang Thành cầm trong tay một tờ truyền đơn, lúc trước được dán ở sau cửa, là hắn vừa mới xé xuống, ở vị trí nổi bật nhất bên trên là một tòa nhà lớn.

Bên trên dùng màu đỏ lễ hội viết ra bốn chữ "chung cư Bình An".

Chương 347: Duyên phận

Nhìn cái tên thì khá an toàn.

“Khụ… khụ…” Ông lão ho khan kịch liệt, tên mập còn lo ông ta sẽ ho ra cả phổi mất.

Đi khập khiễng đến bên bàn, ông lão mò mẫm mở ngăn kéo, tiếp theo tóm lấy thứ gì đó, rầm một tiếng ném xuống trên bàn.

“Mọi người tự phân đi, số lượng phòng chỉ có bấy nhiêu thôi, ở được thì cố gắng ở tạm, dù sao thì giá cũng bày hết ra đấy rồi.” Tranh thủ vừa ho, ông lão vừa rất không khách khí nói.

Ông chống nạng, xiêu xiêu vẹo vẹo tránh đường ra.

Trên chiếc bàn kính có hơn chục chiếc chìa khóa, nhìn rất cũ kỹ, hẳn là phải ghép với một chiếc ổ khóa rất cũ rồi.

Đằng sau mỗi chiếc chìa khóa còn dán một miếng băng dính màu trắng, có ghi số phòng bằng bút bi.

Cầm chìa khóa lên, Lưu Quốc cau mày, ngẩng đầu hỏi: “Đây là ý gì?”

Đoạn băng dính phía sau chiếc chìa khóa này ghi 2803.

Nhưng dù nhìn thế nào đi nữa thì tòa nhà chung cư họ đang ở trông không có vẻ gì là có 28 tầng.

Ông lão một tay cầm chén trà lớn, một tay quét qua trên mặt Lưu Quốc, khàn giọng nói: “Là tòa số 2 phòng 803.”

“Tòa số 2?” Tên mập ngạc nhiên hỏi.

Ông lão hơi nheo mắt lại, trong mắt lóe lên một tia sáng: "Trong chung cư Bình An tổng có ba tòa nhà, số 1, số 2 và số 3." Ông ngưng một chút, nhếch đôi môi xấu xí, nhả từng chữ nói: "Mọi người phân ra ở."

Tiêu Thái Lang mím môi, nhìn ông lão, dùng giọng điệu dò hỏi nói: "Chúng cháu đều là bạn bè của nhau, quan hệ rất tốt, ông xem có thể để chúng cháu…"

"Không thể." Lời còn chưa nói xong, ông lão đã cắt ngang anh ta với thái độ rất thiếu kiên nhẫn: "Không có phòng trống nữa rồi, thích thì ở, không thích thì đi cho tôi."

Đương nhiên sẽ không có người nào tính toán với một NPC còn chưa rõ là người hay quỷ, mọi người nhanh chóng chia chìa khóa ra, lúc này vấn đề cũng nảy sinh.

"Ông lão ơi." Nguỵ Tân Đình nghiêng người qua hỏi: "Tại sao chỉ có 11 chiếc chìa khóa?"

"Xì -, ha -" Ông lão cầm tách trà lớn nhấp một ngụm trà nóng hổi, không ngẩng đầu lên nói: "Nếu không đủ thì tự mình mở ngăn kéo ra tìm đi."

Đây rõ ràng không phải là một lựa chọn tốt, mọi người đều không có ai di chuyển, vào lúc này ngoại trừ người đàn ông tên Vô không có chìa khóa trong tay ra, thì những người khác đều đã có trong tay một chiếc.

Thậm chí ngay cả những người bên cạnh anh ta, cũng bất giác giữ khoảng cách với anh, dường như là lo lắng anh sẽ ra tay cướp bóc.

Chỉ thấy Vô đi thẳng tới, sau đó lại lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc chìa khóa, xoay người đi về chỗ cũ, một nửa khuôn mặt lộ ra vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Sở Cửu lén nhìn mặt anh ta một cái, nhưng anh ta đội mũ, vành mũ kéo xuống rất thấp, tóc mái lưa thưa trên trán đã che

đi đôi mắt.

“Còn gì cần phải dặn dò nữa không?” Trước khi rời đi, Trần Di đã hỏi một vấn đề rất quan trọng,“Ví dụ như chúng cháu có thể rời khỏi phòng hay không, rồi phạm vi hoạt động…”

“Đây là chuyện của các cô cậu.” Ông lão cười nham hiểm hai tiếng: “Nhưng tôi khuyên buổi tối không nên đi lang thang bên ngoài.”

“Buổi tối… sẽ xảy ra chuyện gì không hay sao?” Ngọc Lan nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

“Cạch!”

“Cạch!”

Gần như ngay lập tức, ông lão chống nạng đi vài bước đến trước mặt Ngọc Lan, áp khuôn mặt xấu xí kia lại gần, trong một con mắt duy nhất tràn đầy oán độc.

“Ai?” Ông lão gầm nhẹ lên: “Là ai đã nói với cô rằng ở chung cư Bình An xảy ra chuyện không hay?! Là ai?!”

Ngọc Lan bị một màn này dọa cho choáng váng, sau khi phản ứng lại suýt chữa nữa đã ngã khụy xuống đất, không ai ngờ rằng ông lão này lại phản ứng mạnh mẽ đến như vậy.

“Không…” Ngọc Lan sợ đến mức gần như sắp khóc: “Không, không có ai…”

“Đều là bịa đặt!”

“Bịa đặt!!”

“Mấy tên khốn kiếp đáng chết này!”

Vẻ mặt của ông lão cực kì khoa trương, khóe mắt như sắp tách ra, trên một con mắt cũng mơ hồ xuất hiện tia máu.

Thấy vậy, mấy người Lưu Quốc Tiêu Thái Lang lập tức kéo Ngọc Lan tránh ra, sau đó nhóm người vội vàng rời khỏi căn phòng của ông lão, dọc theo hành lang chạy về vị trí cũ.

“Không sao chứ?” Sở Cửu an ủi nói.

Ngọc Lan liên tục thở dốc, phải rất lâu mới bình phục lại được, cô nhanh chóng cảm ơn mọi người.

Khẽ vuốt ve chiếc chìa khóa trong tay, Lục Hoa Tư đầu đội tất đen nói: “Tôi là tòa số 3, ở đây là tòa số 1, ai sẽ cùng tôi đến tòa số 3?”

Cách đại sảnh không xa là thang máy, cạnh thang máy có biển hiệu màu xanh lam trong suốt ghi số 1.

Ở đây là tòa số 1.

“Tôi.”

“Cả tôi nữa.”

Mấy người bước ra, đằng sau chiếc chìa khóa của bọn họ đều bắt đầu bằng số 3, người tên Vô đi lấy chìa khóa cuối cùng cũng đi ra.

Giang Thành và tên mập đều là tòa số 1, cho nên không cần phải di chuyển.

Bây giờ bên ngoài trời đang tối dần, những người sống ở tòa số 2 và số 3 chào nhau một câu rồi rời đi, suy cho cùng, nếu chờ đến khi trời tối hẳn thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhìn biểu hiện của ông lão, là biết chung cư Bình An này nhất định không bình an rồi.

Tên mập quay người lại muốn nói mấy câu với bác sĩ, nhưng lại phát hiện ra bác sĩ đang co người lại phía sau anh ta, không nói một lời, ngoan ngoãn đến mức như thể là một người khác.

Anh ta tò mò nhìn xung quanh, đứng cách đó ba mét là Sở Cửu, một cô gái có vẻ ngoài như học sinh, bên cạnh cô là một người phụ nữ cao ráo thẳng tắp.

Dưới cặp kính gọng đen, đôi mắt người phụ nữ lạnh lùng đang nhìn về phía tên mập.

Sau một lúc-

"Chúng ta… có phải đã gặp nhau ở đâu rồi không?" Người phụ nữ tên Trần Di hỏi.

Tên mập sửng sốt một chút: "Chúng ta?" Anh ta nhìn Trần Di, đáp: "Không… không có."

"Tôi không hỏi anh, tôi đang nói cái người phía sau anh."

"Không!" Giang Thành lập tức phủ nhận: "Người đẹp, chúng ta vốn không quen biết, nếu như cô thấy tôi trông quen mắt, vậy thì chúng ta… vậy thì chúng ta hẳn là đã từng là tri kỉ."

Trần Di: "… Anh đừng có lé mắt, hãy nhìn tôi tử tế nói chuyện."

Giang Thành liếm môi, đôi mắt lác chậm rãi khôi phục bình thường.

"Quả nhiên là anh!" Trần Di ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác.

"Không, không, không," Giang Thành lập tức xua tay,"Không phải tôi."

Tên mập hiếm khi thấy bác sĩ thảm hại như vậy trước mặt phụ nữ, không khỏi thắc mắc về chuyện giữa hai người, xem ra quan hệ không hề nông cạn.

Duyên phận à!

“Lần trước ở Điệp Lan Hoa anh dám giở trò với tôi!” Trần Di dường như đã quên mất nơi đây là ác mộng, vô thức dùng tay chạm vào eo mình, hình như sắp lấy trang bị ra.

Nhưng lại chẳng có gì, những thứ như còng tay gì đó, đều không thể mang vào trong ác mộng.

Cứ đối đáp qua lại, tên mập cũng nghe hiểu được đại khái việc này.

Hóa ra trước đây Trần Di đã từng dẫn đầu một đội chống lại nội dung khiêu dâm, kết quả là đã bị tách khỏi đồng đội trong khi truy đuổi nghi phạm, rồi vô tình đột nhập vào một phòng riêng cao cấp được giấu kín, nhưng cô còn chưa kịp rút vũ khí ra, lại phát hiện bên trong đã bị kiểm soát.

Một hàng nam nữ lôi thôi ngồi xổm trong góc, một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đang giáo huấn với bọn họ.

Sau khi nhìn thấy có người lao vào, người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đã yêu cầu Trần Di để mắt đến nghi phạm, còn mình thì trở về gọi người.

Bởi vì quá tối, cộng thêm sự phối hợp hoạt động của nhiều nhóm cảnh sát nên Trần Di vô thức cho rằng đối phương là cảnh sát của nhóm khác.

Vừa nghe đã đồng ý ngay lập tức.

Nhưng chờ mãi không thấy đồng đội đến giúp đỡ, còn nhận được điện thoại của đội trưởng, đội trưởng hỏi cô đã đi đâu rồi, bọn họ đều đang áp giải người, chuẩn bị rút quân rồi.

Chương 348: Phong thủy

Chờ đến khi trên đường trở về lúc khai báo trên xe, một người phụ nữ trong phòng riêng yếu ớt nói, người bỏ chạy kia không phải là cảnh sát.

"Vậy tại sao anh ta lại mặc đồng phục cảnh sát?" Trần Di ngơ ngác hỏi lại.

Một lúc sau, lại có một người phụ nữ khác nhỏ giọng bổ sung thêm, đó là một trong những chủ đề tối hôm nay của bọn họ, người đàn ông kia là tự nhiên xuất hiện, vẫn còn một bộ đồng phục bác sĩ nữa, đã cởi ra để ở sau ghế sofa.

Những lời này vừa nói ra, các đồng nghiệp cùng áp giải trên xe với Trần Di đều cười đến vỡ bụng, mãi cho đến khi đã quay lại đồn cảnh sát, trong đầu Trần Di vẫn còn ong ong.

Ngày hôm sau, cô liền nhận được lệnh điều động của cấp trên, chuyển cô từ Phòng Hình sự sang Phòng Quản lý trị an, và làm việc từ đó cho đến nay.

Mà khi đó, thời gian thực tập của cô ở khoa hình sự vẫn chưa kết thúc.

Từ đó trở đi, Trần Di dường như không thể điều trị được tận gốc căn bệnh, cô tìm đến họa sĩ vẽ chân dung mô phỏng trong cục, dựa vào ký ức tối hôm đó của mình, vẽ một bức chân dung của Giang Thành, đồng thời phô tô ra tận hơn 20 bức.

Không chỉ trong phòng làm việc, mà cả ở đầu giường trong phòng ngủ, cũng được dán để nhắc nhở bản thân không được quên nỗi xấu hổ, tủi nhục này.

Hiện tại ông trời đã có mắt, cuối cùng cũng bị chính mình bắt được.

“Cô Trần.” Giang Thành lập tức nói: “Mâu thuẫn giữa chúng ta lúc trước dù sao cũng là mâu thuẫn nội bộ, nếu xung đột nổ ra ở đây, đều sẽ không có lợi cho cả hai chúng ta.”

Trần Di liếc nhìn tên mập, người này lập tức đứng bên cạnh bác sĩ bày tỏ rõ lập trường của mình.

Anh ta phồng má lên, trông rất mạnh mẽ.

“Được.” Trần Di cười lạnh một tiếng: “Món nợ của chúng ta ra ngoài sẽ tính sau.” Lời vừa dứt, cô tiến nhanh về phía trước vài bước, đá thật mạnh vào mông Giang Thành một cái.

Có thể thấy Giang Thành vốn muốn trốn tránh, cũng có thể tránh được, nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích, ngoan ngoãn nhận một đòn này.

“Tối hôm đó có anh ta không?” Trần Di chỉ vào tên mập, nhìn chằm chằm Giang Thành hỏi.

Liếc nhìn tên mập, Giang Thành hít một hơi, nói với Trần Di: “Cô nghĩ thế nào?”

Trần Di nhìn thoáng qua tên mập mấy lần, cuối cùng cũng từ bỏ ý định đá anh ta, đánh nhau chỉ vì một chuyện, chủ yếu là vì Trần Di cảm thấy lần này có thể oan uổng cho người tốt.

Sau khi nhận ra ánh mắt Trần Di nhìn anh ta khác với khi nhìn bác sĩ, anh cảm thấy có lẽ mình lại bị chê rồi.

“Hai người ở phòng nào?”

“610,614.”

Đây là Giang Thành có con mắt sắc bén đặc biệt lựa chọn, kỳ thật phản ứng của Trần Di cũng không chậm, Giang Thành nhìn ra cô đã cố ý chọn hai phòng 707 và 710.

Nữ sinh tên Sở Cửu bên cạnh cô không chọn, là Trần Di đã nhét cho cô một cái, nếu Giang Thành nhớ không lầm thì là 707.

Giang Thành xòe tay ra, trong lòng bàn tay là chiếc chìa khóa số 610.

"Cô Trần." Giang Thành cô cùng chân thành nói: "Lần này cô ở phía trên tôi rồi!"

Trần Di đầu tiên hơi ngây người ra một chút, sau khi phản ứng lại, tư thế như lại muốn đá cho hắn một phát nữa, nhưng lần này Giang Thành đã nhanh chóng bỏ chạy.

Ngược lại là Sở Cửu ở bên cạnh Trần Di chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu nhìn Trần Di và Giang Thành.

Người đàn ông đó nói gì sai sao?

Rõ ràng là chị Trần Di ở phía trên hắn mà.

Hai nhóm người không còn gì để nói, đang định đi lên tầng, Giang Thành chăm chỉ chạy đến thang máy, sau đó gọi thang máy xuống.

"Cô Trần." Hắn quay đầu lại nói: "Tôi đã gọi thang máy cho hai người rồi."

Trần Di không thèm để ý đến hắn, trực tiếp đi đến lối thoát hiểm, sau khi phát hiện bên trong có ánh sáng, cô dẫn Sở Cửu quay đầu nhìn Giang Thành.

Một lát sau, Giang Thành đành phải dẫn tên mập đi tới.

Nhóm người đều rất ăn ý đi lên trên tầng.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, trong thời gian ngắn đã đi đến tầng 6, Giang Thành đề nghị Trần Di và cô bé dễ thương này đến phòng mình ngồi chơi một lát, nhưng đã bị Sở Cửu từ chối.

Giang Thành đưa tay ra, sờ vào sau đầu của Sở Cửu, rồi dẫn tên mập chuồn đi.

Đi vào hành lang, tên mập nhận thấy sắc mặt bác sĩ lập tức thay đổi, bộ dạng hèn hạ đã tan đi như băng tuyết.

Hành lang tương đối tối, chỉ có vài ngọn đèn lờ mờ đang sáng, giống như những con mắt mở hé, không có ý tốt nhìn chằm chằm vào những người sống đang đến gần.

Đưa tầm mắt nhìn xuống, tập trung vào hành lang dài tối tăm, Giang Thành vô cớ nảy sinh một cảm giác rất khó chịu, giống như chỉ cần mình vừa bước vào trong, sẽ bị thứ gì đó nuốt chửng.

Gió đêm từ một góc nào đó không biết thổi tới, thổi bay tóc mái trên trán Giang Thành, hắn một tay siết chặt cổ áo, bắt đầu đi vào bên trong.

Tên mập đi theo Giang Thành, dùng đôi mắt nhỏ nhìn trái nhìn phải.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, trong dãy đèn cũ phía trên đỉnh đầu vậy mà lại có một số chiếc trông giống như đèn cảm ứng, khi bọn họ đi ngang qua, trên đầu sẽ sáng lên.

Trong hành lang cũng không có nhiều đồ lộn xộn, xem ra người sống ở đây cũng không hề nhiều như những gì ông lão đã nói.

Giang Thành nghiêng đầu, đi về phía trước men theo số căn hộ.

Khi càng ngày càng đi qua nhiều căn hộ, hắn phát hiện trên cửa của rất nhiều căn hộ đều có dán thông báo cho thuê.

Tiện tay xé xuống một tờ, với sự trợ giúp của ánh sáng phía trên đầu, hắn đưa nó lên trước mắt.

“Cho thuê cả căn, nội thất đầy đủ, bao điện nước, một tháng chỉ có 450, còn không cần phải đặt cọc?” Tên mập sáp người đến xem, trợn trừng mắt, đến phòng kí túc mà mình từng thuê ở ghép cũng không rẻ như ở đây.

Sau khi quay người đi được hai bước, Giang Thành lại xé tờ thông báo cho thuê của căn hộ đối diện xuống, sau khi so sánh hai bên xong, liền bỏ tay xuống.

Giá cả, điều kiện đều tương tự nhau, xem ra các căn hộ ở tầng 6 đều nằm trong tầm giá này.

Tên mập chạm vào vai Giang Thành một cái, anh ta không dám lên tiếng, chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu, Giang Thành biết anh ta là đang nhắc nhở hắn không nên ở trong hành lang quá lâu.

Khi đi ngang qua căn hộ 610, Giang Thành không dừng lại mà đi tới cửa căn hộ 614 nơi tên mập ở.

Theo sự ra hiệu của Giang Thành, tên mập dùng chìa khóa mở cửa, cánh cửa từ từ mở ra, cả hai người đều không có ai dự định đi vào.

Chỉ đứng ngoài cửa nhìn.

Đây là một căn hộ chung cư cỡ nhỏ điển hình có một phòng ngủ, một phòng khách và một phòng tắm, vào cửa là một phòng khách nhỏ, bên trái là một phòng ngủ.

Mặt bên phải có một góc rẽ, đứng ở đây có thể nhìn thấy phía sau góc có vẻ như là một cánh cửa gỗ.

Nhưng do vấn đề ánh sáng nên khó nhìn rõ, hắn đoán cánh cửa gỗ chắc là phòng tắm.

Tổng thể bố cục của căn hộ hẹp dài, hơi tối, chỉ có một cửa sổ nho nhỏ, ngay cả ban ngày chắc ánh sáng cũng không được tốt.

Nói tóm lại là, phong thủy ở đây rất tệ.

Bởi vì cửa phòng ngủ và phòng tắm đều đóng nên Giang Thành không trực tiếp rời đi, mà nháy mắt với tên mập một cái.

Tên mập chậm rãi mò mẫm đi vào trong nhà, đầu tiên tìm công tắc đèn, bật đèn lên, sau đó từng bước đi đến phòng ngủ, đẩy cửa ra.

Khoảnh khắc vừa đẩy cửa ra, anh ta đã chạy thẳng lại chỗ bác sĩ.

May mắn thay, mọi thứ trong phòng ngủ đều gió yên sóng lặng.

Anh ta lại sử dụng phương pháp tương tự để mở cửa phòng tắm, nhưng vẫn không có gì xảy ra.

Sau khi lại cẩn thận quan sát cả căn hộ một lần nữa, Giang Thành hạ giọng nói: "Đêm nay anh đừng có ngủ." Hắn dừng lại: "Cơ trí lên một chút."

Đây là lần đầu tiên từ sau khi trải qua phó bản, tên mập và bác sĩ tách nhau ra ngủ riêng, anh ta gật đầu liên tục và nói với Giang Thành: "Bác sĩ, anh cũng cẩn thận."

"Nhớ kỹ," Giang Thành nhìn anh ta, dặn dò: "Một khi xảy ra chuyện anh nhất định phải bình tĩnh, tuyệt đối không được chạy vào những góc chết như phòng ngủ hay phòng tắm, cũng cố gắng đừng rời khỏi nhà."

"Buổi tối ai gọi cũng đừng mở cửa, tôi sẽ không tới tìm anh." Giang Thành nói: "Tôi xảy ra chuyện không cần anh quản, mà anh cũng chẳng quản được."

Chương 349: Kin kít

Chung cư số 2.

Chàng trai trẻ có bút danh là Tiêu Thái Lang đứng trong phòng khách dựa lưng vào tường, trên tay cầm một con dao sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Một đôi mắt thận trọng nhìn xung quanh.

Tất cả đèn trong phòng khách đều được bật sáng, tay trái anh ta đang cầm một chiếc đèn pin, tuy rằng pin không đủ lắm, nhưng gõ vài cái vẫn có thể miễn cưỡng dùng được.

” Kin kít-”

” Kin kít-”

Khi nghe thấy âm thanh, toàn thân anh ta chợt rùng mình một cái.

Đến rồi.

Âm thanh kia lại đến rồi!

Sự việc này bắt đầu cách đây nửa tiếng, lúc đó Tiêu Thái Lang vừa mới đến căn hộ của mình, anh ta là ở chung cư số 2 căn hộ 404.

Không giống như hầu hết mọi người, anh ta cực kì hài lòng với số nhà này.

Trước đây du học ở nước ngoài, anh ta vừa mới về nước không lâu, thường ngày thích đọc mấy tiểu thuyết linh dị, cho nên biết rõ ba con số 404 có sức mạnh như thế nào trong việc khắc chế yêu ma quỷ quái.

Khi đó, anh ta còn có một loại ảo giác rằng lần này mình được đảm bảo rồi.

Sau khi đã kiểm tra hết căn hộ một lượt, sau đó đóng cửa phòng ngủ và phòng tắm lại, chuẩn bị ở trong phòng khách đối phó cho đến rạng sáng.

Nhưng ngay khi đang chuẩn bị nằm xuống ghế sô pha nghỉ ngơi, thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Không phải là một cái.

Mà là một hồi.

Rất chậm rất chậm, nhưng mỗi một cái đều như gõ vào tận trái tim anh ta, cho người ta cảm giác giống như một con dao cùn đang cắt thịt.

Anh ta ngay lập tức ngồi bật dậy.

Lúc đến đây, anh ta đã quan sát ở trong hành lang, nơi này tương đối tồi tàn cũ kĩ, trên cửa của rất nhiều căn hộ đều có dán thông báo cho thuê nhà.

Hơn nữa, những thông báo cho thuê này cũng đã rất cũ rồi, trông có vẻ đã có từ rất lâu.

Tạm thời vẫn chưa nhìn thấy xung quanh có người hàng xóm nào, ngoại trừ Hoàn Diên Ninh, người sống ở căn hộ 409 cùng tầng với anh ta.

Đó là một cô gái khá hiền như khúc gỗ, không giỏi ăn nói, sau khi gật đầu với anh ta xong, liền mở cửa bước vào nhà của mình.

Anh ta không cho rằng người gõ cửa lại là cô.

Nhón chân đi ra sau cửa, thông qua mắt mèo trên cánh cửa, nhanh chóng nhìn ra bên ngoài một cái, ngay khoảnh khắc anh

ta vừa đưa mắt nhìn vào mắt mèo, tiếng gõ cửa đột nhiên dừng lại.

Bên ngoài không có gì hết, chỉ có tờ thông báo cho thuê ở cửa đối diện bay phấp phới trên tấm cửa trong gió đêm, giống như một con bướm trắng sắp chết.

Không có ai…

Tiêu Thái Lang nuốt khan một miếng, lập tức tránh xa khỏi cửa, anh ta sẽ không ngu ngốc đến mức mở cửa xem bên ngoài có gì.

Dù sao thì phạm vi nhìn của mắt mèo cũng có hạn, người trốn ở hai bên hoặc sau cửa đều là điểm mù.

Hoặc… vị khách này đã đang đứng ngay ngoài cửa rồi.

Chỉ là mình người trần mắt thịt, không thấy được mà thôi.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ khiến bản thân suy nghĩ lung tung, nên anh ta tiếp tục rút lui về sau.

Ngay khi anh ta đi ngang qua phòng bếp, liền tiện tay rút ra một con dao sắc, cái này chưa chắc đã có tác dụng với những thứ kia, nhưng ít nhất có thể an ủi chính mình.

Sau khi anh ta vừa điều chỉnh lại hơi thở xong, loạt tiếng gõ cửa quỷ dị kia lại tiếp tục vang lên.

Đôi mắt của Tiêu Thái Lang nheo lại thành một khe hẹp.

Anh ta không hề tiến lại gần để nhìn mà quay cổ lại một cách máy móc nhìn về phía sau, phía sau lưng anh chính là phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ là đang đóng, mà loạt tiếng gõ cửa kia… chính là từ bên trong truyền ra!

Có người đang đứng sau cửa phòng ngủ, gõ cửa.

Không, không phải là gõ cửa, mà là… dùng thứ gì đó sắc nhọn cào cào, âm thanh sắc bén đến dị thường, như có thể xuyên thủng màng nhĩ.

” Kin kít -”

” Kin kít -“…

Nhịp điệu vẫn như trước, chậm rãi, âm cuối phát ra khiến người ta rất khó chịu, vô cùng quỷ dị.

Giống như có một người đang cầm một con dao có cán rỉ sét đằng sau cánh cửa phòng ngủ, chỉ cách anh ta một cánh cửa, dùng mũi dao cạo vào cửa.

Hình ảnh hiện lên trong đầu không khỏi khiến vẻ mặt anh ta thay đổi kịch liệt.

Cửa phòng ngủ khác với cửa nhà, trông rất mong manh, quan trọng hơn là nó không có khóa, nghĩa là thứ trong phòng ngủ có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.

Ngay khi nhận thức được điểm này, âm thanh cào cào trong phòng ngủ đột nhiên biến mất, tiếp sau đó, Tiêu Thái Lang thấy rõ tay nắm cửa đang xoay chuyển.

“Cạch.”

Cơ thể phản ứng trước đại não, anh ta lập tức lao tới trước cửa phòng ngủ, nắm lấy tay nắm cửa, kéo về phía mình.

Đồng thời, dùng chìa khóa cắm vào lỗ khóa cửa phòng ngủ để khóa cửa.

Làm xong tất cả những điều này, không khí dường như đông cứng lại, anh ta thậm chí còn không dám chớp mắt.

Cho đến khi… những âm thanh trong phòng ngủ cuối cùng cũng tắt hẳn.

Thở hổn hển, anh ta loạng choạng lùi lại, cuối cùng ngồi phịch xuống ghế sô pha.

Với đôi tay run rẩy, anh ta cầm chai nước khoáng vừa lấy ra khỏi tủ lạnh, vặn mấy lần mới mở được nắp.

Đúng lúc anh ta đang định uống một ngụm nước để bình tĩnh lại thì âm thanh ma sát quỷ dị kia lại vang lên.

Tiêu Thái Lang sửng sốt trong giây lát.

Âm thanh… ở dưới sô pha.

Chậm rãi nghiêng người về phía trước, đôi mắt run rẩy nhìn xuống chân mình, một bàn tay màu xanh từ dưới ghế sô pha thò ra, móng tay sắc nhọn cào xuống sàn nhà, để lại năm vết xước.

Giây tiếp theo, một phát tóm lấy chân anh ta.

“Ah ah … ah!”…

“…”

Sau khi nghe ai đó kể lại, đám người tập trung ở đại sảnh tòa số 1 đều rơi vào im lặng, bọn họ ngồi xung quanh một chiếc bàn gỗ bỏ hoang.

Một chân bàn gỗ bị khập khiễng, bên dưới dùng vài hòn đá kê lên.

Ngoài bụi đất ra, trên bàn không có nhiều đồ lộn xộn, chỉ có một bàn tay lẻ loi cô độc ném bên trên.

“Vậy nên …” Tên mập nhìn chằm chằm vào bàn tay đó, sau đó nuốt nước bọt nhìn Tiêu Thái Lang đang cực kì kích động.

“Lúc đó, bàn tay này đột nhiên từ dưới ghế sô pha vươn ra, sau đó tóm lấy chân của tôi, tôi sợ đến mức không kịp phản ứng, nên đành nhẫn tâm.” Tiêu Thái Lang xúc động nói.

“Anh vừa tàn nhẫn, con quỷ kia đã mất một tay rồi?” Sở Cửu dáng vẻ học sinh sợ đến mức giọng nói cũng thay đổi .

“Cái này thì cũng không hẳn, chỉ là trong lúc nguy cấp nên tôi đã cho nó một nhát thôi.” Tiêu Thái Lang giải thích.

“Con dao đâu?” Lưu Quốc nhìn có vẻ thành thục hơn những người khác, xem xét vấn đề một cách toàn diện hơn.

“Ồ, ở đây.” Tiêu Thái Lang từ bên hông thò tay vào: “Anh mập.” Anh ta vươn cổ sang một bên, nhìn về phía tên mập nói: “Làm phiền anh lùi lại một chút.”

Tên mập lùi lại sau vài bước.

Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Thái Lang từ trong quần móc ra một con dao lớn dài gần 30 cm, mặt trước rất sắc bén.

Chắc là vị sợ vô tình làm mình bị thương, nên dùng vỏ giấy bọc cả hai mặt rồi dùng băng dính dày quấn lại, chỉ để hở phần tay cầm.

Giang Thành đầu tên nhìn con dao vài lần, sau đó lại quay sang Tiêu Thái Lang, nói: “Người anh em, quần anh đựng cũng khá tốt đấy.”

“Cũng không đến nỗi.” Tiêu Thái Lang đáp.

Sau khi truyền tay nhau xem con dao một vòng, sự chú ý của mọi người lại quay về bàn tay bị chặt đứt, đây không phải là bàn tay của con người, ít nhất không phải là của người sống.

Đó cảm giác là loại cao su rẻ tiền.

Móng tay rất dài, mặt trước sắc như dao, trên móng được trang trí đủ loại hoa văn, còn có dán những đồ trang trí nhỏ như ngôi sao, mặt trăng…

“Cái này hình như… hình như là làm nail phải không?” Nguỵ Tân Đình tiến lên sờ sờ vào, cười toe toét, ngẩng đầu lên nói: “Hi hi, ê trông nó cũng khá đẹp đấy.”

Nhưng sau khi nhận ra Tiêu Thái Lang đang cầm dao nhìn mình bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, lại ngoan ngoãn thu móng vuốt lại.

Chương 350: Khiến mọi người chê cười rồi

"Được rồi, được rồi." Vừa tránh đi tầm mắt của Tiêu Thái Lang, Ngụy Tân Đình vội vàng ngắt lời: "Đến lượt tôi, đến lượt tôi. Đêm qua, tôi cũng gặp phải một chuyện đặc biệt khủng khiếp."

Nói đến đây, dường như anh ta nhớ lại cảnh tượng lúc đó, thế là tác phong trông đàng hoàng hơn nhiều.

"Hôm qua, vừa vào phòng là tôi nằm ngủ ngay. Có lẽ mọi người còn chưa biết, chất lượng giấc ngủ của tôi rất tốt, vừa nằm xuống gối là ngủ say như chết. Nhưng đêm qua, trong lúc đang ngủ thì tôi giật mình tỉnh dậy." Anh ta nuốt nước bọt, thấp giọng hỏi: "Đoán xem, chuyện gì đã xảy ra?"

"Khà khà…" Một tiếng cười trầm thấp vang lên, hoá ra chính là gã quái nhân đội tất đen, tên Lục Hoa Tư.

"Anh chết chắc rồi." Giọng của gã khàn khàn.

Gã vừa nói xong, ai nấy đều hoàn toàn im lặng.

Chỉ có Ngụy Tân Đình dường như chẳng nghe hiểu gì cả, lại còn tiếp tục kể: "Tôi đột nhiên cảm thấy rất lạnh. À mà, cũng không phải cảm giác lạnh lẽo, mà là có gì đó rất khác thường."

"Chẳng rõ mọi người có từng trải qua cảm giác này chưa… Tựa như trong cõi hư vô gửi đến tôi một loại dự báo, khiến tôi tự nhiên thấy nôn nóng một cách khó hiểu.

“Khi ấy, căn phòng rất tối, nên tôi lập tức co người vào trong chăn. Cả người tôi hầu như được chăn phủ kín, chỉ để lộ ra mỗi phần đầu.”

Không rõ tại sao, nhưng khi Ngụy Tân Đình nói anh ta chỉ để lộ ra một cái đầu, thậm chí tên mập còn cảm thấy hơi khủng khiếp.

“Anh không bật đèn phòng à?” Kẻ mới mở lời chính là người đàn ông tên Vô kia. Điểm cổ quái từ anh ta không chỉ ở cái tên, mà còn ở thái độ.

Anh ta dường như rất thờ ơ với mọi thứ, như thể chẳng có gì đủ khiến anh ta nảy sinh hứng thú vậy.

Do đó, khi vừa mở miệng, Vô đã khiến rất nhiều người chú ý về phía mình, mà Hoàn Diên Ninh cũng là một trong số đó. Sau khi liếc nhìn đối phương, cô lập tức quay đi, tự như e sợ mình sẽ bị người khác chú ý vậy.

“Không.” Ngụy Tân Đình trả lời.

“Tại sao không bật đèn lên?” Giọng điệu của Vô rất bình tĩnh, nhưng điều đáng sợ chính là thái độ đằng sau giọng điệu bình tĩnh của anh ta.

Nhưng ngờ đâu…

Dường như Ngụy Tân Đình vừa gặp phải một nỗi oan ức nghiêm trọng vậy, anh ta lí nhí đáp: “Tôi cũng định như vậy, nhưng hoàn cảnh không cho phép, tôi có thể làm gì được đây?”

“Đèn trong phòng của tôi bị hỏng rồi, hoàn toàn không bật được. Ngọn đèn duy nhất có thể bật sáng là từ nhà vệ sinh.” Nhớ lại chuyện xảy ra trong phòng mình, anh ta gầm gừ giận dữ: “Và khốn nạn hơn là bóng đèn trong đó còn nhấp nháy liên tục nữa. Chẳng lẽ anh kêu tôi chạy vào lẩn trốn trong đó?

Tôi không dám vào đâu, có ngu mới vào. Đây chắc chắn là bẫy rập của ma quỷ rồi!”

“Anh kể tiếp đi.” Hoa Lạc thúc giục.

“Lúc đó, tôi vặn cổ nhìn xung quanh, vì luôn cảm thấy chung quanh có gì đó khác thường. Kế đến, tôi nhận ra cửa phòng ngủ của mình đang mở toang, nhưng tôi nhớ rõ ràng là mình đã đóng cửa trước khi ngủ.”

“Bởi vì phòng khách cũng không có đèn nên không gian cực kỳ tối tăm. Chẳng rõ vì sao, tôi luôn cảm giác có người đang nhìn mình, mà không phải kiểu nhìn như một người bình thường đâu.” Anh ta nhấn mạnh: “Đó là một cái nhìn đầy ác ý, tôi có thể cảm giác ra được đấy!

Chưa hết, chuyện càng quỷ dị hơn chính là, dường như lúc ấy không chỉ có một người. Từ phòng khách, nhà vệ sinh, bên giường, dưới gầm bàn, ngoài cửa… tựa như đâu đâu cũng có người.

Ngay cả trần nhà cũng thế.

Nhưng tôi không dám ngồi dậy nhìn thử, thể nên chẳng dám xác định gì. Tuy nhiên… Không lâu sau, tôi đã có thể xác định được.

“Tôi nhìn thấy! Tôi thực sự nhìn thấy nó!”

“Đừng căng thẳng.” Lưu Quốc cau mày khuyên: “Anh đã nhìn thấy thứ gì?”

Dường như Ngụy Tân Đình thực sự bị thứ đó doạ cho hoảng sợ. Âm thanh thở dốc của anh ta cũng trở nên to hơn, còn phần ngực lại phập phồng dữ dội. Anh ta thẫn thờ xoay người lại, nhìn vào đôi mắt của Lưu Quốc: “Tôi nhìn thấy một đôi mắt.”

“Đôi mắt ư?”

“Ừ, à mà không, không, không… Không phải một đôi, là một con, chỉ một con mắt!”

Anh ta sửa lời, kể lại chính xác:

“Đại khái là… Gần thế này này!” Nghiến chặt răng, anh ta nói với Lưu Quốc: “Thông qua khe hở, nó nhìn chằm chằm vào tôi…

Một… con mắt đỏ ngầu.”

Kịp thời phản ứng, Lưu Quốc vô thức lùi về sau một bước. Theo lời Ngụy Tân Đình, anh ta và con mắt kia… cách nhau không quá 20 centimet.

Cơ hồ hai bên đối mặt sát với nhau.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng lúc đó thôi mà đã khiến da đầu tê dại.

“Nhưng… sau đó thì sao?” Sở Cửu thấp giọng hỏi. Xem ra, dường như không chỉ mỗi Lưu Quốc tò mò vấn đề này, mà ai cũng vậy.

“Sau đó, trong cơn tuyệt vọng, tôi bèn dùng chiếc tuốc-nơ-vít mà mình giấu dưới gối trước khi đi ngủ để đâm thẳng vào khe hở kia.” Ngụy Tân Đình nghiến răng nghiến lợi nói: “Không ngờ đòn đâm của tôi lần này lại chính xác đến lạ kỳ, vì con mắt của quỷ ấy đã biến mất.

“Cả buổi đêm còn lại rất yên tĩnh, mà cảm giác bị nhìn trộm kia cũng hoàn toàn tan biến theo.” Anh ta nói thêm.

Có vẻ như câu chuyện của Tiêu Thái Lang là chuẩn mực để anh ta noi theo vậy. Do đó, không chờ mọi người thúc giục, anh ta bèn lấy cây tuốc-nơ-vít tựa như hung khí kia ra.

Nhưng không như của Tiêu Thái Lang, anh ấy giấu vật này dưới đũng quần.

“Khiến mọi người chê cười rồi.” Anh lẩm bẩm.

Đây là một chiếc tuốc-nơ-vít rất lớn, ngay đỉnh phần nhọn còn dính lại vết máu, như thể đang thầm than phiền về buổi tối đêm qua bi thảm đến nhường nào.

Tên mập rất thạo dùng tuốc-nơ-vít, thế nên biết rõ rằng, nếu dùng vật này mà đâm người – kẻ đó chắn chắn đi đời nhà ma.

Về phần lệ quỷ, anh ta cũng không biết rõ. Nhưng xem ra, ma quỷ cũng không cảm giác dễ chịu gì với nhát đâm đêm qua. Bằng không, nó cũng sẽ không bỏ chạy, tất trách công việc cả đêm như thế này.

Mọi người bắt đầu quan sát chiếc tuốc-nơ-vít, sau đó mới quay nhìn thanh đại đao trong tay Tiêu Thái Lang. Ai nấy đều âm thầm nuốt nước bọt.

“Nguỵ Tân Đình ở tòa số 3, còn Tiêu Thái Lang ngủ bên tòa số 2.”

Hoàn Diên Ninh quay đầu lại, nói: “Vậy toà số 1 của mọi người cũng…”

Giọng nói của cô chẳng khác gì những cô gái bình thường khác, khiến ai nghe cũng đều cảm giác rất thoải mái. Tuy nhiên, điều kỳ lạ duy nhất chính là: khi có ai đó đối mặt với cô, bọn họ đều sẽ lập tức nhìn sang chỗ khác.

Đây không phải là cảm giác phản cảm với cô, thay vì thế, nói đúng hơn là một kiểu… cảm thấy cô rất xa lạ.

Sau khi lén nhìn chằm chằm cô gái này vài lần, đầu tiên là khuôn mặt của cô, sau đó là thân hình còn quyến rũ hơn cả khuôn mặt kia, một ngọn lửa nào đó dần nhen nhóm lên trong lòng Giang Thành.

Tên mập lơ đãng liếc nhìn Giang Thành, cảm giác tên bác sĩ này dường như vừa bắt gặp mùa xuân vậy.

"Ừ… là… là em." Một thanh âm lí nhí vang lên. Sở Cửu giơ tay, nhưng khi nói được nửa chừng thì dường như cảm thấy mình quá trẻ con khi làm vậy, thế là vội hạ cánh tay xuống.

Nhưng khi chưa kịp hạ tay xuống, cô có cảm giác cánh tay của mình bị một bàn tay nào đó mạnh mẽ giữ lại. Nghi ngờ nhìn sang, cô lập tức trông thấy một gương mặt đẹp trai ngời ngời.

Giang Thành dịu dàng nhìn vào mắt cô, cực kỳ lịch thiệp mà khuyên bảo: "Em gái Sở Cửu, mạnh dạn lên." Hắn đột nhiên phấn khích: "Em làm được mà!"

Sở Cửu giật mình vì hành động của hắn, nhưng rốt cuộc vẫn là Trần Di bước tới. Cô quyết đoán hất văng tay Giang Thành đi.

"Buông tay ra!" Cô lạnh lùng nói.

Giang Thành bĩu môi, bực bội rút lui. Trước khi đi, hắn liếc mắt đưa tình với Sở Cửu, rõ ràng là hoàn toàn không quan tâm mọi người nghĩ gì về mình.

Về việc này, tên mập đã từng bình tĩnh nói chuyện với hắn một lần, yêu cầu hắn đừng tỏ ra thèm khát như vậy trong Ác mộng.

Lúc đó, tên mập nuốt nước miếng bảo: "Bác sĩ! Tôi cần thể diện." Anh ta dừng lời một chút: "Quan trọng lắm."

Chương 351: Chờ đợi chính là lời tỏ tình dài nhất…

“Tại sao?” Trong khi đang lén lút nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, Giang Thành lập tức dừng lại tại chỗ, hắng giọng, nhìn tên mập nói: “Lỗ Tấn tiên sinh từng bảo rằng, là một người đàn ông bình thường…”

“Bác sĩ! Im miệng ngay!” Tên mập chóng hết cả mặt, nhăn nhó bảo: “Tôi thật sự sợ anh nhanh mồm nhanh miệng động chạm đến bản thân Lỗ Tấn tiên sinh, sau đó bị người khác tóm được rồi đánh cho một trận nát đầu đấy.”

Sau khi trừng mắt với Giang Thành, Trần Di lại đổi hẳn thái độ với Sở Cửu: “Em gái, nói tiếp đi.” Cô bổ sung: “Cố gắng kể rõ một chút.”

“Không cần sợ.” Tiêu Thái Lang cũng khuyến khích: “Chúng ta đều ở đây, em rất an toàn.”

Không thể không thừa nhận, khuôn mặt của Tiêu Thái Lang rất tuấn tú, đẹp trai kiểu khoẻ mạnh, có dáng dấp của dân thể thao, mà giọng nói cũng rất dễ nghe. Sở Cửu nhìn anh ta, đáp: “Dạ.”

Giang Thành lập tức có cảm giác bực bội.

Một kiểu bực bội thẳng mặt, nhìn đến là nhận ra.

Tên mập âm thầm chọt hắn một cái, yêu cầu hắn khắc chế lại thái độ của mình.

Thế là suốt một thời gian dài sau đó, tên mập luôn nghe thấy bác sĩ cứ thì thầm lải nhải mấy câu, kiểu… Thằng đó

chắc chắn không phải người tốt, là bọn chuyên lừa gạt thiếu nữ vô tri, có khi là kẻ buôn người, bọn trap boy…

Hay xui rủi hơn, chính là một anh chàng "gay" chính hiệu.

"Em… em không phải là thức giấc sau khi đã ngủ, mà em thức cả đêm." Sở Cửu thấp giọng nói: "Ở trong căn hộ đó, em cứ khó chịu cả người, trằn trọc lăn qua lăn lại mãi cũng không ngủ được."

Dừng lại một lát, Sở Cửu tái nhợt cả môi, chắc chắn là đang nhớ lại: "Có lẽ là nửa đêm, khi em đang mơ mơ màng màng, đèn trong phòng ngủ đột nhiên nhấp nháy một cái rồi chậm rãi tắt đi."

"Ngay khoảnh khắc đó, em lập tức tỉnh táo lại, nấp ở trên giường." Cô nuốt nước bọt: "Thu mình trong chăn, không dám cử động." "Em có thể cảm nhận được… dường như bên trong căn phòng ấy có thêm một thứ gì đó.

Nó ở rất gần em, gần vô cùng, nhưng em lại chẳng nhìn thấy gì cả."

Dường như cảm thấy Sở Cửu quá căng thẳng, Trần Di đưa tay ra, chậm rãi vỗ về nhẹ nhẹ sau lưng cô gái. Đến khi sắc mặt của Sở Cửu ổn định hơn, cô mới dừng tay.

"Lúc đó, vì quá hoảng sợ nên em rút cả người vào trong chăn, quấn kín mít mọi vị trí. Dần dần, em nghe thấy một số âm thanh rất đặc biệt.

"Lúc đầu, tiếng động đó rất nhỏ, nhưng càng lúc càng nghe rõ ràng hơn. Đó là một dạng âm thanh ma sát bé tí."

Sở Cửu nhớ lại: "Rất mảnh, âm thanh rất nhẹ, và… ở ngay bên dưới giường của em!!"

"Em có cảm giác như kiểu âm thanh này là do vải vóc hoặc quần áo ma sát với sàn nhà mà tạo thành vậy. Thế là em hiểu

rõ ngay, dưới giường của em có người… Mà người đó… đang muốn bò ra bên ngoài!”

Như thể đã tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó, Ngọc Lan - người đứng gần Sở Cửu nhất - trông vô cùng bất ổn. Mặt của cô tái mét, nhìn chẳng khác gì bọn ma quỷ cả.

Thật khó tin, vì chỉ một đêm qua thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện quỷ dị đến vậy.

“Sau đó thì sao?” Có người hỏi.

Gương mặt xinh đẹp của Sở Cửu tái nhợt, cả người cô run rẩy; nhưng dù vậy, cô vẫn cố gắng nhớ lại: “Em dần cảm giác được chiếc giường của mình rung nhẹ, giống như bị vật gì đè xuống vậy.”

Tên mập hít sâu một hơi, con quỷ kia… thế mà bò thẳng lên giường.

“Nó ở sát bên cạnh em, em có thể cảm nhận được.” Sở Cửu lắp ba lắp bắp: “Nó nằm ở ngay vị trí trước đó của em. Em nghe được… nghe được tiếng cái gối nằm lún xuống.”

“Nó cứ nằm như vậy ngay bên cạnh em, không hề nhúc nhích, nhưng em biết nó vẫn còn ở đó, không hề đi đâu cả. Nó đang chờ em.”

“Một lúc lâu sau, em cũng không biết chính xác là bao lâu, nhưng em cảm thấy trời hơi sáng hơn một chút. Em đoán rằng nó cũng đã rời khỏi đó rồi.”

“Bọn chúng… thứ quỷ ma như bọn chúng chắc chắn sẽ sợ ánh nắng mà, đúng không?”

“Vì thế, em chọn hướng ngược lại với nó, dựa lưng vào cửa sổ rồi lén lút vén chiếc chăn bông chật chội lên một khe hở nhỏ. Em nhích người đến gần khe hỡ ấy, nhìn ra ngoài, để rồi nhận ra bên ngoài vẫn là một mảng đen đặc.”

“Nhưng đây là điều không thể!” Cô kiên quyết nói: “Bởi vì cả căn phòng đã hơi sáng, nên em bạo dạn nhìn thêm lần nữa.”

“Đột nhiên…” Sở Cửu bật thét lên “Mảng bóng tối kia lay động, là kiểu động tác vặn vẹo cực kỳ quỉ dị kia, tựa như vô số con rắn đen đang bò rải rác xung quanh vậy.”

“Tên đó không hề rời đi !” Sắc mặt tái nhợt, Sở Cửu không khống chế được thanh âm của mình: “Nó đang ngồi xổm ở trước giường của em, đợi em, đợi em… vén chăn lên!!

“Đó chính là đầu của nó! Bên trên chính là mái tóc dài rối tung!”

“Những sợi tóc dài quỷ dị đó chui vào khe hở như rắn bò; một số con quấn quanh cổ tay em, thậm chí một số con khác còn chui vào miệng em nữa.”

“Không thể chịu đựng được nữa, em xốc chăn lên, bỏ chạy, thẳng thừng mở cửa rồi vọt ra hành lang. Còn may là thứ đó không đuổi kịp em.” Nói một hơi đến đây, cô vẫn còn choáng váng.”

“Sau đó… là chị Trần Di tìm thấy em.” Cô cảm kích nói.

Trần Di gật đầu xác nhận: “Tôi nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, vừa mở cửa là lập tức nhìn thấy Sở Cửu ở bên ngoài.” Dừng một chút, cô lại nói thêm: “Lúc đó, trời đã gần sáng rồi.

“Em bảo thứ đó không đuổi kịp em… là có ý gì?” Giang Thành hỏi: “Em xác định là nó đuổi theo em à?”

“Chắc chắn!” Sở Cửu đáp mà không cần suy nghĩ.

“Khi chạy trốn, thỉnh thoảng em cảm thấy sau gáy mình hơi tê dại, như thể có ai đó đang dùng ngọn tóc quét tới quét lui.”

“Tên đó vẫn luôn rượt theo em, những chẳng rõ vì sao sau khi em chạy ra khỏi cửa, thì lại không đuổi theo nữa.”

“Em có quay đầu nhìn lại, còn trông thấy một mảng lớn tóc chồng chất ngay trên khung cửa. Mà bên trong… dường như có một cái đầu!”

“Cô Trần…” Giang Thành nhìn Trần Di: “Cô ấy có trông thấy những sợi tóc mà em ấy đề cập hay không?”

Trần Di lắc đầu: “Không, tôi chỉ thấy cửa phòng của em ấy mở ra.” Dường như Sở Cửu hiểu sai ý Giang Thành, thế là lập tức nói: “Những gì mà em nói đều là sự thật. Anh nhất định phải tin em. Nó thật sự rất đáng sợ, nó… đã chờ em cả đêm!”

“À, đúng rồi!” Dường như nhớ đến gì đó, Sở Cửu bèn lục tìm trong túi mình, sau đó moi ra một nhúm giấy nhỏ. Cô mở ra, đặt nó lên mặt bàn: “Mọi người xem đi!”

Cả đám tập trung lại, trông thấy bên trong là một lọn tóc.

Tóc rất dài, có lẽ là của phụ nữ, và… trông hơi ướt, nhớp nháp và có mùi tanh thoang thoảng.

“Đây là cái gì?” Ngụy Tân Đình tiến lên xem xét. Anh ta cũng không dám dùng tay chạm vào, chỉ có thể cố gắng đến gần hơn, hi vọng có thể nhìn rõ ràng.

Trên tờ giấy quấn tóc có một vật rất lạ, khá mỏng, màu nâu, còn có vài sợi tóc dính chặt vào.

“Là da đầu.” Có người nhẹ giọng nói.

Ngụy Tân Đình nhất thời giật mình, sau đó cảm thấy khó chịu toàn thân. Anh ta cố mím môi, mà yết hầu cũng nhấp nhô vài lần.

Kẻ vừa lên tiếng chính là Vô; một nửa gương mặt lộ ra ngoài vẫn giữ vẻ vô cảm như cũ.

Bầu không khí có chút nặng nề trong chốc lát.

Có thể thấy rõ, mọi người đều đang suy nghĩ.

Trong một đêm, bọn họ bị 3 con quỷ tấn công cùng lúc. Tuy nhiên, điều đáng sợ hơn cả sự xuất hiện của 3 con quỷ là cả nhóm lại… không có thương vong.

Không chỉ vậy, họ còn dùng thủ đoạn riêng của mình để gây tổn thương cho quỷ.

Do đó, nếu trong đám mà không có quỷ trà trộn vào, vậy mới đúng là có quỷ đấy.

Chương 352: Thông báo

“Em… Liệu em có bị trả thù không?” Trông Sở Cửu cực kỳ sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy khiến người ta cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng không một ai có thể dùng bằng chứng cụ thể để an ủi cô cả. Bọn họ chỉ có thể nói mấy câu từ an ủi vô nghĩa, mà ngay cả bản thân Sở Cửu cũng không tin.

“Thật xin lỗi.” Sở Cửu đột nhiên cúi đầu thật thấp trước mặt mọi người: “Em vừa nói dối mọi người.”

Câu nói này của cô lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người: “Em nói dối vụ gì?” Lưu Quốc cau mày hỏi. Dường như anh ta đặc biệt nhạy cảm với hai từ ‘nói dối’ này.

“Em… thực ra đây là lần đầu tiên… lần đầu tiên em đến một nơi như thế này.” Sở Cửu ngẩng đầu, nói: “Nhưng em sợ hãi, bởi vì em từng đọc một quyển tiểu thuyết kinh dị, mà cốt truyện trong đó rất giống nơi đây. Quyển sách ấy bảo rằng, nếu tự nhận chính mình là người mới, vậy ắt hẳn sẽ bị người khác khinh thường.”

“Thậm chí còn có khả năng bị đưa ra chết thay.”

Nghe vậy, ai nấy đều sửng sốt, kế đó là nét mặt của từng người ở đây đều thay đổi nhẹ, dù rất kín đáo.

“Không đâu em.” Ngọc Lan gượng gạo an ủi cô: “Ở đây, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua, cùng quan tâm hỗ trợ lẫn nhau.”

“Thật hả chị?” Sở Cửu hỏi.

“Ha ha.” Một tiếng cười đột ngột vang lên: “Đương nhiên… là thật.” Gã đội tất Lục Hoa Tư nói.

Từ đầu đến cuối, không ai nhìn thấy khuôn mặt bên dưới chiếc tất cả.

Bởi vì lần này quá ít manh mối, sự tình trông rất phức tạp, mà bọn ma quỷ đe dọa từng căn căn hộ của các toà nhà cũng không phải là một – thế nên mọi người bèn thoả thuận là sẽ quay lại nơi đây để họp mặt vào thời điểm trước khi trời tối mỗi ngày. Tiếp đến, cả đám bèn giải tán.

“Bác sĩ.” Sau khi tách khỏi cả đội, lúc đi cùng với Giang Thành, tên mập lo lắng hỏi: “Sao tôi cứ cảm thấy kỳ lạ thế nào ấy?”

Giang Thành cũng không thèm nhìn anh ta: “Nói nghe xem.”

“Anh thấy đấy, bác sĩ! Trước đây, mấy phó bản mà chúng ta vượt qua thường chỉ có một con quỷ mà thôi. Nhưng lần này, tận 3 con quỷ xuất hiện cùng một lúc.”

“Mà gần như cùng lúc, chúng tấn công các đồng đội nằm rải rác ở 3 tòa nhà khác nhau nữa.” Tên mập vừa đi vừa nói. Nhìn chằm chằm vào bác sĩ, anh ta cau mày nói: “Và điều kỳ quái hơn nữa chính là, chẳng ai trong số bọn quỷ ấy thành công giết người cả, ngược lại còn bị lỗ vốn.”

Tìm một nơi vắng vẻ, Giang Thành ngồi trên bậc thang, nhìn tên mập rồi hỏi: “Còn gì nữa không?”

Sau khi tách nhóm, bọn họ cứ đi dạo vào quanh không mục đích; tên mập cũng bám sát theo bác sĩ, một tấc chẳng dám rời.

Tên mập suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Tạm thời chỉ chừng ấy.” Anh ta liếm môi, xoa tay đầy vẻ mong chờ: “Bác sĩ, anh có đoán ra được gì không?”

“Anh không nhận ra chi tiết giống nhau của bọn họ trước khi biến cố phát sinh à?” Giang Thành hỏi.

Một lúc sau, trong ánh mắt của tên mập lóe lên một tia sáng,“Bác sĩ!” Anh ta hưng phấn nói: “Ý anh là… tiếng gõ cửa kia?”

Quả thực, trong lời kể của ba người bọn họ đều có nhắc đến tiếng gõ cửa.

Chỉ là, Tiêu Thái Lang kể khá cụ thể còn hai người kia miêu tả rất mơ hồ.

Theo lời nói của Ngụy Tân Đình, ắt hẳn là có, trong khi với trường hợp Sở Cửu thì chỉ ở mức ‘dường như’ mà thôi.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, Tiêu Thái Lang ở ngay phòng khách, suốt đêm không ngủ, dĩ nhiên sẽ nhận diện rõ hơn. Ngụy Tân Đình và Sở Cửu đều nằm trên giường trong phòng ngủ.

Khi có tiếng gõ cửa, một người đang ngủ, người còn lại thì đang mơ mơ màng màng.

Do đó, thế cũng bình thường mà thôi.

Theo lý luận của bác sĩ, bọn họ… trên thực tế là bị tiếng gõ cửa đánh thức.

“Bác sĩ.” Tên mập hỏi: “Ý anh là… những con quỷ này trước khi vào quấy rối thì buộc phải gõ cửa à? Cần thông báo cho nạn nhân biết trước một tiếng ư?”

Giang Thành gật đầu, hắn rất thích cụm từ “quấy rối” của tên mập.

Suy cho cùng, theo quan niệm của hắn thì việc con người và ma quỷ trực tiếp đối đầu lẫn nhau là điều không thực tế, huống chi còn dùng một cây dao hay một cây tuốc-nơ-vít.

Chuyện này thật vớ vẩn.

Kết quả chỉ có thể là 1 trong 2 đáp án. Thứ nhất, do không đủ yêu cầu để kích hoạt điều kiện tử vong, thế nên quỷ không thể giết họ.

Thứ hai, trên thực tế là bọn họ đã chết rồi, hoặc ít nhất là một trong số họ đã chết và con quỷ sát nhân kia đã thế vào vai của các nạn nhân.

Giống như Sư Liêu Trí ở phó bản trước.

"Bác sĩ." Tên mập nháy mắt: "Nhưng tại sao quỷ đến giết người mà lại cần thông báo trước một tiếng?"

"Tôi không biết." Giang Thành phủi bụi dưới mông, đứng dậy bảo: "Đây chính là điều mà chúng ta cần tìm hiểu."

Trong suốt một tiếng đồng hồ tiếp theo, Giang Thành và tên mập đã phân tích chi tiết cách xuất hiện và thói quen của 3 con quỷ - điều này rất hữu ích cho nhiệm vụ tiếp theo của bọn họ.

Toà nhà số 1.

Cũng chính là toà chung cư mà Giang Thành đã ngủ đêm qua – lệ quỷ đã quấy rối căn hộ số 707, nơi Sở Cửu ở.

Theo miêu tả của Sở Cửu, con quỷ kia bò ra từ gầm giường khi cô ấy đang nửa mê nửa tỉnh; toàn thân của nó ướt sũng, đầu tóc rối bù.

Rất có thể nó là một người phụ nữ khi còn sống.

Trên thực tế Giang Thành rất muốn khẳng định đó là một người phụ nữ, nhưng trong đầu chợt hiện lên bóng dáng của Hoa Lạc. Do đó, hắn cảm thấy mình nên cẩn thận một chút.

Rốt cuộc, giữa một khu rừng lớn thì có đủ kiểu yêu ma quỷ quái hiện hình ra quậy phá cơ mà.

Để thuận tiện, cứ gọi ả là quỷ Tóc dài.

Thủ đoạn công kích cũng chính là mái tóc dài quỷ dị đó.

Tòa nhà số 2.

Người bị quấy rối đêm qua là một thanh niên tên Tiêu Thái Lang, căn hộ 404.

Theo anh ta, con quỷ ấy đã tạo ra những âm thanh ma sát cực kỳ khủng khiếp ở khắp mọi nơi, đầu tiên là trong phòng ngủ, sau đó lại đột ngột chuyển đến phía dưới gầm ghế sô-pha - nơi mà anh ta đang ngồi.

Bằng một bàn tay quỷ với bộ móng vô cùng sắc bén.

Đương nhiên, bàn tay này hiện tại đã bị Tiêu Thái Lang tàn nhẫn chặt đứt, xem là của riêng.

Nghĩ đến đây, Giang Thành cũng mừng thay cho anh ta.

Suy cho cùng, chẳng ai biết rõ liệu con quỷ kia có quay về tìm anh ta để đòi lại bàn tay kia vào một ngày lành tháng tốt nào đó hay không?

Rõ ràng, thủ đoạn công kích của con quỷ này chính là bàn tay quỷ của nó. Dù sao đi nữa, Tiêu Thái Lang cũng kể rằng, cuối cùng chính là bàn tay này đã tóm lấy chân của anh ta.

Giang Thành gọi con quỷ này là quỷ Móng tay.

Tòa nhà số 3.

Người bị quấy rối đêm qua là một người đàn ông tên Nguỵ Tân Đình. Trông anh ta còn khá trẻ, có lẽ nhỏ hơn Giang Thành khoảng hai tuổi.

Theo lời anh ta, đêm qua cảm giác như có ai đó đang nhìn mình từ bóng tối. Đó không phải là một ánh nhìn bình thường, mà là một ánh mắt đầy ác ý.

Tựa như đang có mưu đồ khác.

Khi đó, có một số người trong cả nhóm không hiểu loại cảm giác ấy là thế nào. Tuy nhiên, Giang Thành thì khác - hắn cũng đã từng trải qua những ánh mắt đầy ác ý này.

Nhưng không phải từ quỷ, mà từ mấy nữ đại gia say xỉn, õng à õng ẹo.

Vì để ngăn chặn một số bàn tay heo nái "bóp" ngầm khó mà phòng bị được, Giang Thành thậm chí còn mặc quần legging bên trong.

Đương nhiên, với những cô gái trẻ thì hắn sẽ không cần phải làm như vậy.

Nguỵ Tân Đình còn nói rằng, có nhiều hơn một con quỷ đang nhìn trộm anh ta.

Cảm giác ấy xuất hiện từ phòng khách, nhà vệ sinh, đằng sau cửa, trong tủ móc quần áo, dưới gầm bàn…

Mãi cho đến khi anh ta dùng tuốc-nơ-vít đâm trúng một con mắt của con quỷ đang trốn trong tủ đầu giường, cảm giác bị theo dõi quái lạ này mới biến mất.

Theo thói quen, Giang Thành đặt tên cho con quỷ ấy là quỷ Rình mò.

"Bác sĩ!" Tên mập nấp vào một chỗ râm mát; ánh nắng trên đầu cứ như một gánh nặng với anh ta. Anh ta đưa tay lau mồ hôi trên trán, hỏi: "Anh nói xem, tại sao chỉ có một con quỷ đi quấy rối Sở Cửu và Tiêu Thái Lang, còn Nguỵ Tân Đình lại là một đám quỷ?"

"Chẳng lẽ…" Tên mập trừng to hai mắt: "Trong toà nhà số 3 có nhiều quỷ hơn hai toà nhà còn lại à?"

Giang Thành chậm rãi lắc đầu,"Anh mập…" Hắn đột nhiên nói: "Anh còn nhớ phó bản mà chúng ta từng trải qua lần trước không?"

Tên mập gật đầu: “Nhớ chứ.”

Với những chuyện thế này, dù anh ta có muốn quên, cũng không quên được. Quá kích thích!

“Có bao nhiêu ‘đêm đầu tiên’ mà không có người chết vậy?” Ngay khoảnh khắc tiếp theo, giọng nói của Giang Thành đột nhiên thay đổi.

Chương 353: Chuyện làm ăn

“Bác sĩ.” Tên mập có vẻ hơi xấu hổ, lắc nhẹ mông trên ghế sô-pha, liếm môi, thấp giọng hỏi: “Bọn họ đều ra ngoài tìm manh mối, mà chúng ta chỉ… ngồi chờ xem à?”

“Ừng ực…” Sau khi uống một ngụm CocaCola, Giang Thành híp mắt, dựa vào đầu kia của ghế sô-pha,“ợ” một tiếng đầy dễ chịu.

Tên mập: “…”

“Bác sĩ, chúng ta…”

“Muốn đi thì anh tự đi đi.” Giang Thành đặt lon Coca đã vơi một nửa xuống, đối mặt với tên mập, ngắt lời: “Tôi không đi.”

Họ đang ngồi nói chuyện và nghỉ ngơi trong căn hộ của tên mập. Giang Thành không thích thời tiết bên ngoài quá nóng; ánh nắng độc hại, sợ da bị cháy nắng.

Hắn quay lại, giả vờ tìm kiếm rất lâu nhưng chẳng tìm ra thứ gì tựa như kem chống nắng cả.

Hắn tức giận đến mức cho rằng những người thuê nhà sống tại nơi này trước đây chẳng hề biết tự chăm sóc cho vẻ bề ngoài gì cả.

Nhưng may mắn thay, tủ lạnh trữ khá nhiều thứ. Ngoài một số thực phẩm đông lạnh nhanh, nơi đây còn có thức uống, nước khoáng, … Bên cạnh đó, còn có nửa thùng mì ăn liền chất đống ở góc bếp.

Nhớ tới lời bác sĩ vừa nói, tên mập do dự một lát, sau đó hạ giọng nói: “Bác sĩ, tôi hiểu được vì sao anh không ra ngoài tìm

manh mối rồi.”

Giang Thành liếc nhìn tên mập, hiển nhiên là đang chờ đợi anh ta tiếp tục.

“Quan sát, đúng không” Tên mập tới gần, tỏ vẻ mình và bác sĩ rất thân nhau: “Muốn tìm manh mối, vậy chúng ta nhất định phải cùng những người khác thành lập nên một đội, cơ mà…”

Tên mập chỉ vào lầu trên, hạ giọng: “Còn hai người đó.”

“Tôi cũng không sợ cô gái tên Trần Di kia.” Giang Thành lập tức không vui, dồn dập giải thích: “Năm đó, cô ta chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hoà, nhưng cũng không phải đối thủ của tôi mà. Còn bây giờ… hừm hừm…”

“Không, không phải.” Tên mập xua tay: “Bác sĩ, anh nghe tôi nói hết đã!”

“Ý tôi là, có lẽ lệ quỷ đã giết một người vào đêm qua, sau đó thay thế vào vai trò của người chết kia. Anh đang lo lắng rằng, ngộ nhỡ nạn nhân tử vong kia là Sở Cửu, chúng ta đi tìm manh mối cùng mấy cô gái ấy ngày hôm nay thì chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, phải không?” Tên mập nhìn Giang Thành, hỏi: “Anh không tin Sở Cửu, đúng không?”

Giang Thành nghiêng đầu nhìn tên mập, chậm rãi duỗi ra hai ngón tay.

“Hai chi tiết.” Tên mập liên tục gật đầu, vội lấy giấy bút theo thói quen: “Bác sĩ, nói đi. Tôi đang nghe đây!”

“Đầu tiên.” Giang Thành lắc lắc ngón tay: “Nếu nói trong 3 người đó chắc chắn đã chết 1, vậy khả năng lớn nhất chính là Sở Cửu.”

Tên mập nuốt nước bọt, vô thức liếc nhìn về phía cửa, sau đó quay đầu lại: “Tại sao?”

“Bởi vì trong 3 người, chỉ có cô ấy là người duy nhất rời khỏi nhà.” Giang Thành trả lời.

Tên mập sửng sốt một lát, sau đó lập tức gật đầu. Quả nhiên đúng như lời bác sĩ nói, Sở Cửu bị lệ quỷ đuổi ra khỏi nhà, nhưng vừa tới cửa thì nó không đuổi theo nữa.

Ông lão giữ chung cư cũng dặn dò rằng, cố gắng đừng ra ngoài vào ban đêm.

Có khi đây còn là một điều cấm kỵ nữa.

“Nhưng…” Dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì, tên mập cau mày hỏi: “Nhưng Trần Di cũng rời khỏi phòng mà. Cô ấy còn gặp Sở Cửu trong hành lang.”

Nhìn vào mắt tên mập, Giang Thành chậm rãi thở hắt ra: “Đây chính là điểm thứ hai mà tôi muốn nói…” Hắn dừng một chút: “Và cũng là điều mà tôi lo lắng nhất.”

Nghe vậy, tên mập chậm rãi trừng to mắt. …

Đứng trước một tòa nhà nào đó, Tiêu Thái Lang nhìn một lúc mới thở dài ra, quay lại nói: “Ắt hẳn chính là chỗ này.”

Có ba người đồng đội đứng đằng sau anh ta.

Hoa Lạc với hàng lông mày kẽ sâu, đôi mắt xinh đẹp và bộ váy dài trên người.

Hoàn Diên Ninh ít nói, mặc trang phục đơn giản nhưng toàn thân lại toát ra khí chất khiến ai nấy đều cảm giác rất thoải mái.

Ngoài ra còn có Ngọc Lan, một giáo viên dạy ngữ văn cấp tiểu học, khá nhút nhát và đang mang một đôi giày da đế vuông màu trắng.

Ba người đứng thành một hàng, trên thực tế là khiến rất nhiều thanh niên đi ngang phải ngẩn ngơ.

Nhưng không ai trong số họ có thể đoán được rằng, kẻ có vóc dáng cao nhất trong số mấy cô gái với đôi môi hơi mím lại kia, lại là một thanh niên ăn bận quần áo của phụ nữ.

Nơi này cũng không vắng vẻ gì, nhưng mật độ đông đúc cũng tương tự như ở chung cư Bình An mà họ đang ở thôi.

Gần đó có một số tiểu thương nhỏ lẻ, nhưng không có quá nhiều hộ kinh doanh cố định. Một số ngôi nhà còn bị tô vẽ lên là đang phá bỏ.

Có vẻ như nơi này sẽ sớm bị dỡ bỏ rồi.

Cùng các đồng đội sau lưng, Tiêu Thái Lang đã lật tung căn hộ của mình lên, cuối cùng tìm ra một tờ giấy bạc được gấp lại nhiều lần dưới ghế sô-pha - nơi mà cái tay kia vươn ra vào đêm qua.

Sau khi mở ra, đó chỉ là một tờ biên lai thanh toán tiền nước đơn thuần.

Bên trên là một cửa hàng tên là Dương Quang Vật Ngữ, nằm ở tòa nhà trước mặt nhưng lại toạ lạc bên dưới tầng hầm.

Ngày trước, nơi đây từng là một trung tâm thương mại.

“Nơi này… bị bỏ hoang à?” Ngọc Lan nhẹ nhàng hỏi.

Vừa dứt lời, cả đám trông thấy cánh cửa bị dán lên giấy trắng của khu trung tâm thương mại bị đẩy ra. Sau đó, có vài người bước ra, trên tay còn xách theo vài cái túi to, túi nhỏ.

Một trong hai người đi cuối hàng còn ôm theo một người khác trong tay; người còn lại thì mỗi tay xách theo một cái đầu, thậm chí còn kẹp nách thêm một cái đầu khác.

Cảnh tượng rất đáng sợ.

Nhưng may mắn thay, chúng đều không phải người thật, mà chỉ lạ bọn ma-nơ-canh phổ thông trong các cửa hàng thời

trang.

Còn có một người trông giống như nhân viên bảo vệ đang mở cửa cho bọn họ. Bên ngoài gió rất lớn, giúp họ dễ dàng đẩy đồ theo hướng thông ra ngoài.

Thấy vậy, cả đội tiến tới.

"Xin chào." Tiêu Thái Lang hỏi: "Bên trong có cửa hàng nào tên là Dương Quang Vật Ngữ không ạ?"

Nhân viên bảo vệ nhìn Tiêu Thái Lang chằm chằm bằng ánh mắt đầy cảnh giác. Dường như chỉ có đúng một biểu cảm khó chịu như vậy, gã gằn giọng hỏi : "Anh hỏi nơi đó để làm gì?"

"Chúng tôi thấy thông báo cho thuê được dán ở đây, thế nên định đến xem có vị trí nào phù hợp hay không." Hoàn Diên Ninh đáp. Giọng nói của cô không ngọt ngào như dáng người của bản thân, nhưng lại tạo nên cảm giác khiến người xung quanh rất thoải mái, cũng vô cùng đáng tin.

Sau khi nhìn thấy ba cô gái đi theo sau lưng Tiêu Thái Lang, gã nhân viên bảo vệ với bộ dáng hơi hói đầu và ít nhiều bị còng lưng lập tức đứng thẳng người lên. Gã cười lên như hoa cúc nở rộ: "Các người đến đây thuê cửa hàng à? Đúng dịp quá! Để tôi nói cho các cô, các cậu nghe… Tuy địa điểm của chúng tôi không nằm ngay khu trung tâm nhưng có rất nhiều người đến kẻ đi, đặc biệt là người cao tuổi. Thanh niên như mấy cô, mấy cậu cũng biết mà, người cao tuổi không hề muốn mua sắm online, chỉ thích đến thẳng cửa hàng thôi…"

"Phiền anh dẫn đường nhé." Hoàn Diên Ninh gật đầu, ngắt lời gã: "Cám ơn anh."

Cô vừa dứt lời, gã bảo vệ đành phải ngậm miệng lại. Mặc dù cô gái trước mặt này tạo nên cảm giác rất thân thiện, nhưng… Gã bảo vệ vẫn có cảm giác kỳ quái thế nào ấy.

Vẻ ngoài của cô ấy tựa như kiểu người hướng nội, không quá thích giao tiếp với người khác.

Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ đối với gã bảo vệ mà thôi. Gã cũng chỉ là tạm thời làm thuê ở đây được 2 ngày.

Trung tâm thương mại này sắp đóng cửa rồi. Nghe đồn rằng, vì kém tài kinh doanh, chủ sở hữu của nơi này đã dẫn theo vài cô vợ bé mà lẫn trốn mất rồi.

Sau này, người tiếp quản nói với gã rằng, chỉ cần có người thuê lại bất cứ một quầy hàng nào tại đây, gã sẽ được trích hoa hồng, một món hoa hồng rất hời.

Nhưng mấy ngày, các hộ kinh bên trong đều chỉ muốn dọn đi, chẳng còn bao nhiêu người ở lại cả. Do đó, gã còn tưởng rằng đám người này đang nói giỡn.

Ai mà ngờ…

Khà khà… Bỗng dưng mối làm ăn này tự nhiên rớt từ trên trời xuống rồi!

“Được thôi, được thôi.” Gã nhân viên bảo vệ nở một nụ cười khiến Tiêu Thái Lang phải nổi cả da gà. Lúc này, anh ta vẫn đeo theo một chiếc ba lô ngay sau lưng, mà bên trong đang chứa một bàn tay bị chặt đứt cùng một con dao lớn.

Chương 354: Móng tay

Khi người nhân viên bảo vệ vừa đi dẫn đường được vài bước, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói: "Anh Ngô." Một người đàn ông cầm túi sọc xanh trắng đang đứng cách cửa gần đó gọi gã – kẻ này cũng chính là một trong đám người vừa đi ra ban nãy: "Xíu nữa ký tên thì ghi tên ai?"

"Để tôi ký là được." Gã bảo vệ thét ngược lại.

Người đàn ông kia gật đầu, khoác túi lên vai rồi rời đi.

Gã bảo vệ hơi xấu hổ, bèn nghiêng đầu sang một bên rồi ngập ngừng nói: "Xíu nữa tôi còn phải ký tên, hay các người chờ một lát nhé?"

Giữa các quầy hàng lác đác bên trong, cả nhóm trông thấy một cửa hàng ẩm thực nho nhỏ và bà chủ đang dựa lưng vào ghế, lướt điện thoại. Hoa Lạc hỏi gã bảo vệ: "Còn xa lắm không?"

"Không xa đâu. Đi thẳng theo hướng này, mọi người trông thấy khu thang máy đằng kia không?" Gã chỉ tay, nói: "Vào thang máy đi thẳng xuống dưới là được."

"Có lối cầu thang bộ không?" Hoa Lạc tiếp tục hỏi.

"Cầu thang bộ?" Gã bảo vệ khựng lại, tự hỏi có thang máy không đi mà đòi đi thang bộ à?

Nhưng ngay lập tức, dường như gã nhận ra gì đó.

Gã nhìn chằm chằm vào cổ họng của Hoa Lạc, nơi mà yết hầu gồ lên cực kỳ rõ ràng. Chẳng những thế, giọng nói của đối phương cũng trầm hơn, thô hơn so với giọng của những người phụ nữ bình thường.

Quả nhiên… Gã bảo vệ nhìn Hoa Lạc từ trên xuống dưới, trong mắt còn lóe lên một đốm sáng. Gã nuốt nước bọt, âm thầm tự đánh giá kẻ này chắc chắn không bình thường.

Phần lớn sự hứng thú của gã đột nhiên giảm thiểu hơn phân nửa. Do đó, gã cũng chẳng màng khuyên can gì, thẳng thừng đáp: "Cầu thang bộ ở bên kia, đi xa hơn một tí. Các người vừa xuống lầu là sẽ gặp ngay một dãy quầy hàng đối diện." Gã ngừng lời, sau đó nói tiếp: "Vị trí nào trống thì đều có thể chọn lấy, chỉ cần nhớ rõ biển số rồi nói cho tôi biết là được."

Mọi người cũng không khách sáo gì, thẳng thừng tiến đến lối cầu thang bộ. Từ sau khi tiến vào Ác mộng, ai nấy đều có một nỗi sợ hãi khó mà diễn tả thành lời đối với những nơi có không gian kín, ví dụ như thang máy.

Mà những nỗi sợ hãi thế này đều được trui rèn từ các bài học đẫm máu.

Khi chưa bước vào cầu thang bộ, Tiêu Thái Lang - người đang đi ở vị trí dẫn đầu cả nhóm - bèn đặt ba lô xuống, lấy thanh con dao lớn dài 30 centimet ra.

"Mọi người theo tôi." Anh ta bảo.

Tiếp đó, Hoàn Diên Ninh, Hoa Lạc và cả Ngọc Lan đều ngoan ngoãn xếp thành một hàng sát sau lưng Tiêu Thái Lang, trông hệt như gà mẹ dẫn đầu đàn gà con vậy.

Một lúc sau, Hoa Lạc chợt bước ra khỏi hàng, sau đó tiến về vị trí đằng sau lưng của Ngọc Lan.

Mím chặt môi, Ngọc Lan thầm cảm động nhẹ. Cô nhỏ giọng nói với Hoa Lạc: "Cảm ơn."

Ai nấy đều hiểu, nơi này chắc chắn có liên quan đến cuộc đời khi còn sống của lệ quỷ và rất có thể chính là nơi mà con quỷ ấy từng làm việc.

Nói cách khác, tỷ lệ gặp phải sự kiện quỷ dị tại đây rất cao.

Theo kinh nghiệm của vô số phim ảnh và tiểu thuyết kinh dị, người đi đầu hàng và kẻ đi cuối hàng là hai vị trí dễ gặp phải nguy hiểm nhất.

Hoa Lạc gật đầu, chỉ nói một chữ "ừm". Anh ta nhìn chằm chằm xuống phía dưới cầu thang bộ, mà đôi mày đẹp cũng dần sắc bén hơn.

Nhưng khi xuống lầu, cảnh tượng trước mắt khiến cả nhóm không thể không nghi ngờ.

Ban đầu, cứ nghĩ đó sẽ là một khung cảnh hoang tàn và tiêu điều. Tuy nhiên, những gì mà mọi người nhìn thấy trước mắt chỉ ở mức hơi vắng vẻ mà thôi.

Nhìn quanh một vòng, Hoàn Diên Ninh đoán rằng, nơi này không chỉ có một lối vào, mà còn có những lối đi khác.

Ngay bên ngoài hành lang, ngay cạnh cửa, có một bà cụ đang ngồi với chiếc quần buộc chặt.

Có một cái túi vải ném dưới chân bà lão, trước mặt là một hộp xốp màu trắng, phía trên được một chiếc chăn màu vàng phũ kín lên.

Từ vị trí ấy, có một mùi hương bắp ngô thoang thoảng phiêu tán ra xung quanh.

Ngọc Lan vô thức nuốt nước bọt.

Xa hơn bên trong, có hai dãy cửa hàng nhỏ hơn. Đúng như lời gã bảo vệ nói, còn khá nhiều vị trí trống. Ở đầu dãy gian hàng, còn có những cửa hàng mở theo dạng ghép đôi, ghép ba quầy hàng lại cùng nhau.

Hầu hết các ông chủ, bà chủ đều tương đối lười, dù thấy khách đi ngang mà cũng không thèm chào hỏi, chỉ chăm chăm cúi đầu lướt điện thoại mà thôi.

Hoặc cũng có thể là họ kiêm nhiệm bán hàng online.

Nhìn thoáng qua, nơi đây đa phần là bàn những mặt hàng tiện dụng đơn giản, ví dụ như tất, găng tay, nội y, kem đánh răng, … Ngoài ra, còn có một số cửa hàng chuyên kinh doanh các sản phẩm nhập khẩu từ Hàn Quốc.

Khi đi ngang qua, Ngọc Lan cũng lấy thử vài món đồ lên để quan sát – tất cả đều là những nhãn hiệu mà cô chưa từng nghe đến cả.

Bên cạnh đó, còn một cửa hàng mà thậm chí còn chẳng thấy ông chủ đâu. Nơi đó chỉ treo một tấm bìa cứng có dòng chữ "Hàng giảm giá" đơn giản ngay trên cửa.

Càng đi vào sâu bên trong, càng cảm nhận được nơi này rất tiêu điều. Trên mặt đất dần xuất hiện rác rưởi, bao gồm một ít món đồ trang trí và bụi bẩn, đất cát gom vào một chỗ, nhưng cũng chẳng thấy ai quét dọn cả.

Mọi người vẫn kiên trì tiến sâu vào trong. Nơi đây, ánh đèn không còn sáng như bên ngoài nữa, gây nên một cảm giác hơi mê mang.

May mắn thay, vì đoán trước được chuyện này nên bọn họ đã mua 6 cây đèn pin từ gian hàng vừa đi ngang qua.

Mỗi người cầm một cây, chừa hai cây dự phòng.

Tiêu Thái Lang còn đề nghị bọn họ mua một con dao bổ dưa để phòng thân, nhưng nhìn vẻ mặt dữ tợn của Tiêu Thái Lang khi nói câu này, ai nấy đều cảm thấy là nên bỏ qua lời đề nghị đó.

Chỉ cần một mình anh ta cầm dao, mọi người đều cảm thấy đủ an toàn rồi.

Hoàn Diên Ninh đi phía sau còn cố ý di chuyển cách xa anh ta một chút, hiển nhiên là vì lo lắng khi Tiêu Thái Lang

vung dao sẽ chém nhầm đến cô.

Cuối cùng, phong cách của đoàn người này rất kỳ quái. Tiêu Thái Lang thì nhìn chằm chằm vào con đường trước mặt, trong khi mấy người trong nhóm lại nhìn chằm chằm vào thanh đại đao trắng sáng như tuyết của anh ta.

"Còn chưa đến à?" Ngọc Lan hỏi nhỏ. Trông cô ấy có vẻ lo lắng, thế là bắt đầu dõi mắt quan sát xung quanh.

Cả nhóm đã đi ngang qua mười mấy cửa hàng, mà tất cả những cửa hàng đó đều đã trống rỗng, không hề có ngoại lệ. Các vị trí ấy lúc này chỉ để lại một số quầy hàng thuỷ tinh bẩn thỉu cùng mớ hàng hóa lẻ tẻ và rác rưởi vương vãi khắp nơi trên mặt đất.

Nhưng điều khó chịu nhất chính là đống ma-nơ-canh được mớ phông nhựa không rõ màu sắc phũ lên chất đầy trong một góc.

Chúng được sắp xếp thành nhiều hình thù kỳ lạ, và khi nằm dưới ánh đèn u ám thì càng trông quỷ dị hơn rất nhiều.

Tựa như ngay một giây tiếp theo, chúng sẽ sống lại vậy.

Sau khi rẽ vào một ngã ba nào đó, Tiêu Thái Lang đang dẫu đầu cả nhóm đột nhiên dừng bước, nói: "Chúng ta đến rồi."

Mọi người lập tức nhìn sang, để rồi thấy một cửa hàng đang mở cửa; bên trên cánh cửa là một dãy đèn lồng lấp lánh ánh đèn màu, mà tất cả những ánh đèn màu ấy đang ghép thành bốn chữ "Dương Quang Vật Ngữ".

Chúng cứ nhấp nháy liên tục, tạo cho người ta một cảm giác nơi đây vô cùng rẻ tiền.

Ban đầu, bọn họ cứ nghĩ nơi đây sẽ là một cửa hàng bỏ hoang, phủ đầy bụi bặm và rất âm u. Nhưng xem ra nơi này

vẫn ổn, ít nhất là vẫn còn kinh doanh.

Tiến tới gần hơn, mọi người mới phát hiện đây là một cửa hàng chuyên về làm tóc và nails (chăm sóc, trang trí móng tay và chân). Trước cửa có một dãy ghế hơi cũ kỹ và một cái bàn phủ vải nhung màu vàng.

Trên mặt bàn bày đầy các mẫu móng tay khác nhau, còn có cả sơn móng tay và những hạt đính hoạ tiết nhỏ dùng để trang trí móng tay nữa… Phong cách trang trí bên trong cửa hàng rất sống động với màu chủ đạo là sắc hồng.

Vách tường cũng dán đầy áp phích, hoà hợp với màu giấy dán tường.

Nhưng mà… chẳng thấy ai ở đây cả, mà xung quanh cũng không có một ai.

Ào ào…

Tiếng nước đột ngột vang lên, khiến mọi người giật thót cả mình. Ngọc Lan hốt hoảng lùi lại vài bước, va vào cạnh bàn. Nếu không nhờ Hoàn Diên Ninh kịp thời chộp lấy cô ta, cái bàn này đã bị lật tung xuống đất rồi.

Đùng!!!

Một mảng sơn móng tay màu đỏ tươi rơi xuống đất, bắn lên đôi giày trắng của Ngọc Lan. Màu đỏ nhớp nháp dần lan toả ra dọc theo mũi giày, còn đậm đặc hơn cả máu.

Dưới ánh sáng u ám, hình ảnh này tạo cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Ngay sau đó, tấm rèm cửa có gam màu khá giống màu giấy dán tường bỗng dưng được vén lên - một khuôn mặt với nếp nhăn chằng chịt nơi khoé mắt đột ngột ló ra từ vị trí đó.

Chương 355: Tiểu Du

"Mấy người là…" Người phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ rượu hỏi, trên tay ôm một đống đồ lộn xộn dùng vải bọc lại, cả người trông có vẻ tiều tụy.

"Chị là chủ cửa hàng này?" Hoa Lạc hỏi.

Người phụ nữ gật gật đầu: "Là tôi đây." Sau đó hơi mang theo chút áy náy, cô ta nói: "Thật ngại quá, tôi sắp chuyển đi rồi, hôm nay tới đây là để thu dọn đồ đạc, nên không còn cách nào khác…"

Vừa nói đến đây, ánh mắt cô ta đã bị thu hút bởi một vết màu đỏ tươi trên mặt đất, gần đó còn có mảnh vỡ của lọ thủy tinh đựng sơn móng tay.

Ngọc Lan cực kì lúng túng đứng đó, giải thích với người phụ nữ: "Cái này là do em không cẩn thận làm vỡ, chị xem bao nhiêu tiền, em sẽ đền cho chị."

Cô là không có tiền, nhưng bởi vì nhát gan, nên cũng không dám lục lọi bên trong phòng, không giống như Tiêu Thái Lang, lật ngược cả ghế sô pha trong phòng lên.

Cuối cùng lấy từ trong túi quần jean rách ra một chiếc ví màu xanh lam, trong đó có vài chiếc thẻ hội viên vô danh và hàng trăm tờ tiền giấy.

Sau khi nói lời muốn đền tiền xong, cô liền quay đầu nhìn sang Tiêu Thái Lang, còn chưa kịp lên tiếng, thì đã nghe người phụ nữ thở dài nói: "Không cần đâu, chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ vô giá trị, vỡ rồi thì thôi." Cô ta ngưng một chút: "Dù sao thì tôi cũng không làm nghề này nữa."

“Thế thì không ổn.” Nhìn bảng giá dán dưới bàn nơi đặt sơn móng tay, Tiêu Thái Lang lấy ra tờ 20 tệ: “Lọ đã vỡ là chúng em nên đền, rồi em sẽ lấy thêm một lọ khác.”

“Hoa Lạc.” Tiêu Thái Lang nói: “Đi chọn một lọ mình thích đi.”

Hoa Lạc cực kì tự nhiên bước tới, khi đi ngang qua chỗ sơn móng tay trên mặt đất còn đặc biệt vén góc váy lên, như thể lo lắng sẽ bị dính lên váy.

Sau đó ung dung chậm rãi lựa qua lựa lại trong giỏ sơn móng tay.

Nhân lúc Hoa Lạc đang kéo dài thời gian, Hoàn Diên Ninh vô cùng tự nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, vừa nhìn ngó nơi này, giả bộ đang đợi người.

“Mặc dù nơi này hơi khuất nẻo một chút, nhưng dọc đường đi chúng em cũng không nhìn thấy có tiệm làm móng nào khác nữa.” Hoàn Diên Ninh nhìn người phụ nữ nói: “Hơn nữa em nghe nói những cửa tiệm như thế này hầu hết đều dựa vào việc truyền miệng, để thu hút khách hàng quay lại, tại sao chị không kiên trì thêm một chút thời gian nữa?”

Có lẽ vì nhận được tiền nên thái độ của người phụ nữ cũng khá hơn rất nhiều, cô ta đặt đồ đạc trong tay xuống và nói: “Cô nói đúng, thực ra thì … công việc kinh doanh ở chỗ tôi cũng khá tốt.”

“Vậy thì tại sao?” Tiêu Thái Lang giả vờ nhìn chung quanh, biết rõ còn cố ý hỏi: “Tiền thuê nhà, điện nước ở đây chắc cũng không đắt đúng không?”

Nghe vậy, người phụ nữ im lặng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Không đắt, tôi chỉ là… chỉ là không muốn làm nghề này nữa thôi.”

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt của người phụ nữ, Hoa Lạc phát hiện ánh mắt của cô ta luôn lảng tránh, vì thế liền đặt sơn móng tay trong tay xuống, đột nhiên nói: "Có phải vì một mình bận quá không?"

Người phụ nữ nghe vậy liền ngây người ra.

"Sao chị không xem xét đến việc thuê thêm một người làm?" Hoàn Diên Ninh tiếp lời, ngữ khí dịu dàng nói: "Cũng có thể giúp chị chia sẻ một phần gánh nặng."

Lúc này người phụ nữ bắt đầu có hơi hoảng rồi, cô ta lập tức đứng dậy, cười ngại ngùng với đám người: "Xin lỗi, tôi còn phải chuyển đồ, nên không ở cùng với mọi người nữa, mọi người … mọi người nếu muốn làm móng, thì đến tiệm ở Đông Thành đi, rất nổi tiếng, cứ hỏi là có thể tìm đến."

Khó khăn lắm mới dò la được một chút manh mối, làm sao có thể bỏ qua cho cô ta? Tiêu Thái Lang lập tức ngăn cô ta lại và nói: "Bà chủ, nếu chị đã sắp chuyển đi rồi, mà chưa đến hạn thuê nhà, thì có thể cho bọn em … thuê lại không?"

"Không được!" Thái độ của người phụ nữ rất kịch liệt.

"Tại sao?" Tiêu Thái Lang hỏi.

"Mọi người đừng hỏi nhiều như vậy nữa, tóm lại mau đi đi, nói thật với mọi người nhé, kể từ sau vụ việc đó, tôi cũng không đến đây nữa, hôm nay là ngày cuối cùng của thời hạn thuê nhà, tôi buộc phải dọn đồ đạc đi, cho nên mới đến thôi." Dừng một chút, người phụ nữ mím môi nói nhanh: "Hãy nghe một câu khuyên của tôi, tuyệt đối đừng tham rẻ mà thuê nhà ở đây, đều là có nguyên nhân cả, cậu không thấy khu vực quanh đây đều trống không à?"

Nhìn theo hướng chỉ của người phụ nữ, mọi người nhìn thấy men theo chỗ này, gần đó còn có hai dãy cửa hàng kinh

doanh, nhưng vì không có người quản lý, nên trông có khá tối tăm.

Trên cửa của những cửa hàng kinh doanh này, đều có dán những thông báo cho thuê lại màu trắng trên cửa ra vào và cửa sổ kính.

Một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, thông báo cho thuê lại màu trắng tung bay lên xuống, phát ra âm thanh loạch xoạch kéo dài vào tận sâu trong bóng tối.

Vào thời khắc này, Ngọc Lan có một cảm giác vô cùng kỳ lạ, giống như người đang ở trong một nghĩa trang, trước mặt cách đó không xa là những lá cờ trắng chiêu hồn.

"Có chuyện gì vậy?" Tiêu Thái Lang và Hoàn Diên Ninh đồng thanh nói.

Dường như là lo lắng mấy người trẻ tuổi trông cũng tốt bụng này sẽ bị lừa, người phụ nữ do dự một lát, rồi vẫn mời bọn họ vào bên trong.

Trước đó đám người đang đứng ở vị trí gần cửa, người phụ nữ dường như rất không muốn đến gần bóng tối.

Người phụ nữ mời đám người vào bên trong phòng, chính là căn phòng mà cô ta vừa bước ra.

Sau đó, quay lại rót cho mỗi người một cốc nước nóng, dùng cốc giấy màu trắng, tiếp theo ngồi xuống, một lúc lâu mới thở ra nói: "Mọi người hỏi tôi tại sao không thuê thêm một người làm, đúng không?" Thực ra tôi đã từng thuê một người, không phải là toàn thời gian, chỉ đến đây làm bán thời gian khi tôi quá bận." Có thể nhìn thấy rõ cổ họng của người phụ nữ đang cuộn lên một cái, rồi nói tiếp: "Chuyện này… là có liên quan đến cô ấy."

"Đúng rồi, cô ấy tên là Tống Tiểu Du." Người phụ nữ nói thêm: "Tiểu Du là một cô gái rất tốt, lại còn là sinh viên đại

học, ngoài công việc bán thời gian ở chỗ tôi, cô ấy còn làm cho một cửa hàng khác ở đây.”

“Đó là một cửa hàng chuyên kinh doanh về tóc giả, sự việc…” Người phụ nữ mím môi, một lúc sau mới nói tiếp: “Sự việc chính là đã xảy ra ở đó.”

“Vào ngày hôm đó, tôi đi nhập hàng, nên không có ở cửa tiệm, lúc trở về thì thấy có xe cảnh sát đậu ở bên ngoài, còn có rất nhiều người mặc đồng phục cảnh sát đang làm việc, sau khi đi vào, phát hiện cửa hàng tóc giả kia đã bị niêm phong, xung quanh còn có dây cách ly để ngăn cách.”

“Chủ tiệm và nhân viên của một số cửa hàng ở xung quanh đều bị gọi đi thẩm vấn, tôi nhìn thấy có người ở hiện trường cầm một cuốn sổ nhỏ ghi chép lại những gì bọn họ nói.”

“Mãi đến buổi chiều, từ miệng của một chủ tiệm tôi mới biết, Tiểu Du… cô ấy chết rồi.”

Mặc dù đã sớm đoán được kết cục này, nhưng vì để biểu hiện cho bình thường một chút, mấy người Tiêu Thái Lang, Hoàn Diên Ninh và Hoa Lạc đều tỏ ra rất ngạc nhiên.

Đặc biệt là Ngọc Lan, cô còn bắt đầu run rẩy.

Hoàn Diên Ninh lơ đãng liếc cô một cái, trong mắt xẹt qua thứ gì đó.

“Cô ấy đã chết như thế nào?” Hoa Lạc truy hỏi.

Người phụ nữ siết chặt cổ áo khoác màu đỏ, trong ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi, như thể quay lại ngày hôm đó: “Theo lời anh kia kể, sáng sớm chủ cửa hàng tóc giả đến mở cửa, lại phát hiện cửa không khóa, nên đã đẩy cửa đi vào, kết quả nhìn thấy bên trong rất bừa bộn, không những có rất nhiều đồ đạc bị lật đổ, ngay cả một số bộ tóc giả cũng bị ném xuống đất, ai không biết còn tưởng là có trộm nữa.”

“Bởi vì tối hôm trước là Tiểu Du phụ trách thu dọn đồ đạc rồi tan làm, nên anh kia lập tức gọi điện cho cô để hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nhưng điều không ngờ tới là…” Người phụ nữ nhìn sang Ngọc Lan người đang ở gần mình nhất, đè nhỏ giọng nói: “Tiếng chuông… đã vang lên ở nhà kho phía sau.”

Chương 356: Ngọc Lan

"Chủ tiệm đi tới đó, phát hiện cửa nhà kho cũng lại không khóa, chỉ khép hờ, anh ấy chậm rãi đẩy cửa ra, tiếng chuông điện thoại là vang lên ở vị trí trong cùng của nhà kho."

"Anh ấy đi vào trong từng chút một, kết quả ở phía sau dãy kệ cuối cùng, đã tìm thấy Tiểu Du, Tiểu Du quay lưng về phía anh ấy, quay mặt vào tường, đang ngồi xổm ở đó."

"Tiếng chuông điện thoại được phát ra từ trên người cô ấy."

"Lúc đó chủ tiệm đã cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì Tiểu Du bình thường rất ngoan ngoãn, không phải là người có thể chơi mà trò đùa ác ý như thế này."

"Vì thế chủ tiệm đã đi tới gọi tên cô, nhưng Tiểu Du không có chút phản ứng nào, cho đến khi chủ tiệm khẽ vỗ lên vai cô." Nói đến đây, sắc mặt của người phụ nữ đột nhiên thay đổi, như thể đã mất hết sắc máu: "Tiểu Du… Tiểu Du, cô ấy đã chết rồi!" Người phụ nữ chợt thở gấp: "Đôi mắt của cô ấy trợn trừng rất lớn, trong miệng, trong lỗ mũi, khắp nơi đều nhét đầy tóc!"

"Ý chị nói là… tóc?!" Hơi thở của Tiêu Thái Lang đột nhiên cũng trở nên dồn dập, anh ta lập tức nghĩ đến con quỷ mà Sở Cửu gặp ở tòa số 1.

Thủ đoạn tấn công của con quỷ đó… chính là tóc.

May mắn thay, người phụ nữ cũng chỉ tưởng là bọn họ đang sợ hãi, nên lại nói tiếp: "Đúng vậy, là tóc, lúc đó, mặt của Tiểu Du đã tím tái. Chủ tiệm của cửa hàng tóc giả đó sợ quá

hét lên, ngồi bệt xuống đất, mãi một lúc lâu mới nghĩ đến việc gọi cảnh sát.”

“Sau này có tin tức gì không?” Hoa Lạc sau khi chỉnh lý mạch suy nghĩ xong, liền hỏi.

“Sau đó, nghe người có quan hệ trong cục cảnh sát nói, sau khi khám nghiệm tử thi, trong dạ dày, khí quản, khoang mũi và trong miệng của Tiểu Du, đều phát hiện một lượng tóc lớn, từng nhúm một chen chúc với nhau, không có một khe hở nào cả.” Cô ta hơi ngưng một chút, sau đó hạ giọng nói: “Cô ấy là đang sống sờ sờ rồi bị ngạt thở mà chết.”

“Mọi người nói xem, người bình thường ai lại làm ra chuyện như vậy?” Người phụ nữ thở hổn hển hỏi, hiển nhiên là vẫn chưa thoát khỏi ký ức căng thẳng vừa rồi.

Thông thường mà nói, loại chuyện như thế này chắc chắn sẽ không xảy ra, cho nên rõ ràng, chuyện này chắc chắn là không bình thường.

Chắc chắn có liên quan đến quỷ.

Hơn nữa… trong lòng đám người đều đang suy đoán rằng nếu tối qua Sở Cửu xảy ra chuyện gì, vậy thì cái chết chắc cũng sẽ tương tự như cô gái tên Tống Tiểu Du kia.

Nói cách khác, quấn lấy bọn họ, chắc hẳn là cùng một con quỷ.

Theo phân loại của Giang Thành, chúng được gọi là quỷ tóc dài.

“Tiểu Du trước khi xảy ra chuyện có gì không bình thường không?” Hoàn Diên Ninh hỏi, ánh mắt rất bình tĩnh, cho người ta một loại cảm giác vững chắc.

Người phụ nữ của tiệm làm móng cảm thấy bình tĩnh hơn một chút, suy nghĩ một lát mới nói: “Cô nói như vậy, quả thực

cũng có một chút kỳ lạ.”

“Kỳ lạ chỗ nào?”

“Đó có lẽ là khoảng một tuần trước khi cô ấy xảy ra chuyện.” Người phụ nữ vừa nhớ lại, vừa nói: “Cô ấy đến chỗ tôi mượn tiền, vừa mở miệng là muốn một tháng lương, trông có vẻ rất gấp, hơn nữa còn thỉnh thoảng ngoảnh đầu lại nhìn, như thể sau lưng có người đang đuổi theo vậy.”

“Tôi còn tưởng là có người gây rắc rối cho cô ấy nên còn đặc biệt bảo cô ấy đừng sợ, sau đó tôi ra ngoài xem xét nhưng không thấy có người nào đi theo.”

“Cô ấy có nói muốn mượn tiền làm gì không?”

“Có nói.” Người phụ nữ gật đầu, nhìn Hoa Lạc nói: “Cô ấy nói muốn chuyển nhà.”

“Chuyển nhà…” Tiêu Thái Lang vội vàng hỏi: “Chị có biết cô ấy từng sống ở đâu không?”

“Chung cư Bình An, tòa số 2,404.” Người phụ nữ nói với giọng không chắc chắn lắm: “Nếu tôi nhớ không lầm thì hình như là địa chỉ này.”

Vẻ mặt của Tiêu Thái Lang hơi thay đổi, xem ra con quỷ trong căn hộ anh ta đang ở chắc chắn là Tống Tiểu Du này rồi.

“Cậu hỏi cái này để làm gì?” Người phụ nữ cau mày, chợt nhận ra hỏi lại.

“Không có gì, chỉ là…”

“Xẹt -”

Đèn phía trên đầu không hề báo trước liền vụt tắt, xung quanh trở nên tối đen như mực: “WTF!” Tiêu Thái Lang chửi rủa: “Đèn pin của tôi không bật được lên rồi!”

“Tôi cũng vậy!”

“Tôi cũng vậy!”…

“Mọi người đừng sợ, chắc là do đường điện có vấn đề.” Giọng người phụ nữ vang lên, nhưng lại nghe có vẻ còn sợ hãi hơn: “Tôi đi… tôi đi xem thử.”

Một loạt tiếng mò mẫm vang lên, người phụ nữ dường như đang mò mẫm cái gì đó, âm thanh dần dần rời xa, một lúc sau, giọng nói của Hoàn Diên Ninh vang lên: “Hử?”

Ngay sau đó, giọng nói của Hoa Lạc từ phía sau vang lên: “Mọi người… đều ở đây chứ?” Giọng nói nghe có chút kỳ lạ, giống như phát hiện ra điều gì đó.

“Ngọc Lan?” Tiêu Thái Lang hỏi.

“Ngọc lan?”…

Sau vài giây, trái tim của mọi người đều như lỡ một nhịp, Ngọc Lan… biến mất rồi.

“Cô ấy đâu rồi?”

Những câu hỏi kiểu này hoàn toàn không cần thiết phải trả lời, bởi vì nhất định đã xảy ra chuyện rồi, nếu không dựa theo lá gan của cô gái này, cho dù có ban cho mười lá gan, cũng không dám bay đi một mình.

Đây đã không còn là vấn đề che giấu hay không che giấu thực lực nữa rồi.

“Đều lại gần đây đi.” Tiêu Thái Lang hạ giọng nói: “Lưng tựa lưng.”

Rất nhanh, ba người liền tập hợp lại với nhau, lưng tựa vào nhau, tạo thành đội hình phòng ngự, lúc này cả ba người đều không nhìn thấy mặt của nhau, nhưng lại có thể nghe được tiếng thở, thậm chí cả nhịp tim của nhau.

“Đi theo tôi.” Hoàn Diên Ninh thấp giọng nói: “Chúng ta trước tiên rời khỏi đây đã.”

“Cô nhớ đường sao?” Tiêu Thái Lang hỏi.

“Ừm.”

Theo sự chỉ dẫn của Hoàn Diên Ninh, mấy người đã thực sự rời khỏi căn phòng đó, thành công trở ra bên ngoài, điều khiến bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm hơn một chút là, đèn pin cũng có thể bật lên rồi.

“Tôi chuẩn bị đến cửa hàng tóc giả kia.” Hoàn Diên Ninh nói: “Ở đó có thể có manh mối.”

Cô nhìn hai người, vẫn còn một câu không nói hẳn ra, Ngọc Lan… cũng có thể ở đó, tất nhiên khó có thể nói là cô ấy còn sống hay không.

Người phụ nữ vừa rồi cũng đã biến mất không tăm tích.

“Được.”

Trong khoảnh khắc Hoàn Diên Ninh quay lại, ánh mắt Hoa Lạc và Tiêu Thái Lang chạm nhau, sau đó hai người cùng nhau ra tay, lập tức khống chế Hoàn Diên Ninh không chút nghi ngờ.

Chờ khi cô kịp phản ứng lại, con dao lớn dài 30 cm của Tiêu Thái Lang đã ở trên cổ cô.

“Cô rút cuộc là ai?” Hoa Lạc như đột nhiên biến thành một người khác, ánh mắt sắc bén như một con dao, ấn vào lông mày Hoàn Diên Ninh.

Hoàn Diên Ninh cũng không dám cử động, con dao của Tiêu Thái Lang sẵn sàng đổ máu bất cứ lúc nào: “Hai người đang làm gì vậy?” Cô hỏi.

“Vừa rồi tối như vậy, cô làm sao đi được ra ngoài?” Tiêu Thái Lang sắc bén hỏi: “Gần đó có rất nhiều chai lọ, còn có bàn ghế, nhưng cô không hề đụng phải thứ gì hết, tại sao?”

Một lúc sau, Hoàn Diên Ninh thở ra và nói: “Chính là nhờ vào đôi mắt của tôi, tôi có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh trong bóng tối mà người bình thường không thể nhìn rõ.”

Nghe cô nói đến mắt, Hoa Lạc lập tức chiếu đèn pin vào mặt Hoàn Diên Ninh, sau một khắc, Hoàn Diên Ninh tựa hồ bị kích thích cực lớn, đồng tử lập tức co rút lại.

Cô mím môi, không nói lời nào.

Dưới ánh sáng mạnh, tròng mắt của cô lại hiện lên màu xanh lam nhàn nhạt, giống như một viên bảo thạch màu xanh lam trong suốt, mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng vào lúc này, đối với hai người còn lại, có cảm giác cổ quái nhiều hơn.

Tiêu Thái Lang chậm rãi đặt con dao xuống, Hoa Lạc cũng buông tay ra, Hoàn Diên Ninh đứng thẳng người lên, đối mặt với hai đồng đội, vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như cũ, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Đúng rồi.” Tiêu Thái Lang đột nhiên hỏi: “Nếu như cô có thể nhìn thấy rõ trong bóng tối, vậy vừa rồi … cô đã nhìn thấy cái gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Hoàn Diên Ninh lập tức thay đổi.

Chương 357: Đi rồi

“Anh Thái Lang, chúng ta… chúng ta là đang đi đâu đây?” Ngọc Lan nắm lấy cánh tay của Tiêu Thái Lang, đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng vì xung quanh quá tối nên cô không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không thể giải thích được.

Niềm an ủi duy nhất của cô, chính là người đồng đội Tiêu Thái Lang trước mặt.

Nhưng từ lúc đối phương kéo cô đi, thì rất ít nói, có khi mình hỏi tận mấy câu, anh ta mới trả lời được một câu, giọng nói cũng có chút không tình nguyện.

Ngọc Lan chỉ cho rằng anh ta thận trọng, không muốn bại lộ.

Nhưng… con đường này chẳng phải là quá dài rồi sao?

Hơn nữa dần dần, Ngọc Lan cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn, xung quanh tối đen, Thái Lang anh ta… làm thế nào mà nhìn rõ đường đi?

Chuyện này giống như một quả bom, nổ thẳng trong trái tim.

Chân của Ngọc Lan mềm nhũn.

Cô không dám nói gì nữa, chỉ có thể từng chút một đi sờ cánh tay của Thái Lang, chậm rãi, từng chút một xuống bên dưới, cho đến khi… chạm vào một bàn tay.

So với cái va chạm lạnh lùng, điều khiến Ngọc Lan tuyệt vọng hơn chính là hình dáng của bàn tay kia.

Cùng với… móng tay dài và sắc bén đến bất thường.

"A!… A!" Cùng lúc hét toáng lên, Ngọc Lan lấy hết dũng khí cuối cùng, vẫy tay về phía trước, đồng thời bật đèn pin lên.

Cô đã nhìn thấy bàn tay quỷ mà Tiêu Thái Lang chặt đứt, chính là… chính là nó!

Con quỷ kia… tới tìm mình rồi!

Ánh sáng chiếu rọi, nhưng trước mặt lại không có người nào khác, Tiêu Thái Lang… không, là quỷ, quỷ đã biến mất rồi.

Cô lập tức điều khiển ánh sáng chiếu ra xung quanh, nơi đây trông như một không gian khép kín, không quá lớn cũng không quá nhỏ, gần đó có những dãy kệ hàng.

Cao hơn cả một người.

Nhưng điều khiến Ngọc Lan sợ hãi là, trên các kệ hàng đều là chứa đầy những hàng đầu người.

Tất nhiên không phải là đầu người thật.

Đó là loại đầu giả dùng để đội tóc giả.

Chắc là do ấn tượng trước đó đã gây ra vấn đề, lúc này nhìn thấy nhiều tóc màu hạt dẻ, nâu, đen như vậy, trong lòng càng Ngọc Lan cảm thấy tê dại.

Câu chuyện mà người chủ tiệm nail kể trước đó bắt đầu lặp đi lặp lại trong tâm trí.

Cô nuốt nước bọt.

Kinh nghiệm của cô quả thực không có nhiều như những người khác, điểm này là không thể giả vờ, cô mới chỉ trải qua

một lần nhiệm vụ, còn là bởi vì gặp được đồng đội tốt, mới may mắn sống sót.

Cô biết rõ rằng, hy vọng sống sót duy nhất của mình, chính là rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi rất có thể là nhà kho của cửa hàng tóc giả trong câu chuyện của bà chủ tiệm nail.

Cửa.

Cô cần phải tìm được cửa!

Sau đó thoát ra.

Sẽ có cơ hội thôi, cô tự động viên mình trong lòng, nhất định… sẽ sống sót!

Chưa đi được vài bước, cô phải quay lại nhìn một cái, bởi vì cô luôn có một cảm giác khó tả rằng ở đây chắc chắn có thứ gì khác tồn tại, bởi vì cô luôn có ảo giác rằng mình đang bị theo dõi.

Ánh sáng chiếu tới chiếu lui, các màu tóc khác nhau khúc xạ ánh sáng khác nhau, trong bóng tối tạo cho người ta cảm giác tuyệt vọng và ngột ngạt.

“Đa đa đa.”

Giày da chạm xuống đất phát ra âm thanh nhịp nhàng.

Đầu tiên cô tìm đến bức tường, sau đó định đi dọc theo bức tường để có thể tìm thấy cánh cửa.

Tất nhiên, tiền đề là cô phải còn sống sót cho đến lúc đó.

Số lượng tóc giả trên kệ vượt xa dự đoán của cô, cô đi dọc theo bức tường suốt mười phút cũng không tìm được góc tường nào.

Nuốt ực một miếng nước bọt, cô dừng chân lại, biết đã có điều gì đó không ổn, cô đã quan sát trung tâm mua sắm này từ

bên ngoài, nó có quy mô trung bình, không thể có một nhà kho lớn như vậy.

Hơn nữa với tư cách là một cửa hàng tóc giả được mở ở đây, việc trữ nhiều tóc giả như vậy lại càng khó khăn hơn.

Tiêu rồi…

Cô buộc mình phải bình tĩnh lại, nhưng làm thế nào cũng không thể.

"Tí tách."

Cô hơi ngây người ra một chút.

"Tí tách."

"Tí tách."…

Đột nhiên ngẩng đầu lên, cô chắc chắn đây không phải ảo giác, gần đó… bắt đầu có âm thanh truyền đến.

Là tiếng nước nhỏ giọt.

Hơn nữa… rất gần.

Nó ở ngay gần cô, cách không quá 10 mét.

Cô không có chút tò mò nào về những điều này, bởi vì trong hầu hết các câu chuyện quỷ hay phim kinh dị, người chết phần lớn đều bị giết bởi sự tò mò của chính mình.

Ngọc Lan đại khái xác định hướng của tiếng nước nhỏ giọt, rồi lập tức chạy theo hướng ngược lại.

Nhưng điều khiến cô tuyệt vọng là dù có chạy bao xa, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng nước, cho dù bịt tai cũng không giúp ích được gì, và… tiếng nước vẫn đang không ngừng tiếp tục đến gần cô.

Càng ngày càng gần.

8 mét, 5 mét, 3 mét… Những khoảng cách ban đầu không dễ phát hiện này, dường như đã được cụ thể hóa vào thời điểm này, ít nhất là đối với Ngọc Lan mà nói là có thể.

Cho đến khi… âm thanh này đã dừng lại bên cạnh cô.

Cô không chạy nữa, cũng chạy không nổi nữa rồi.

"Tí tách."

"Tí tách."…

Đôi tay run rẩy, cô chiếu đèn pin về phía phát ra âm thanh, trên mặt đất bên cạnh cô, nơi đó có những vết máu lốm đốm.

Một lúc sau, ngay dưới chân cô, một giọt máu tươi nhỏ xuống, vỡ tan trên mặt đất, máu bắn tung tóe lên đôi giày da trắng của cô.

Màu đỏ đến chói mắt.

Cô nghiến răng nghiến lợi cầm đèn pin di chuyển từng chút một lên trên, cuối cùng… cô cũng nhìn thấy rồi.

Đó là một cái đầu người, ẩn giấu bên trong một đám đầu người, một cái đầu người thật.

Là… bà chủ tiệm làm nail!

Đôi mắt của cô ta trừng to, tư thế giống hệt với mô hình đầu người bên cạnh, chiếc cổ gãy bị lật qua lớp da rách, một bên da bị kéo ra, lộ ra phần thịt đỏ như máu bên trong.

Máu chảy dọc theo chiếc cổ bị gãy, dính vào mái tóc rối bù rồi nhỏ giọt theo mép kệ xuống đất.

Bà chủ vậy mà cũng đã bị quỷ giết.

Ngay lúc cô vẫn còn đang bàng hoàng, giây tiếp theo, cô nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ nhất và cũng là cảnh tượng cuối cùng trong cuộc đời mình, đôi mắt mất tập trung của bà chủ vốn đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa đột nhiên

có tiêu điểm, nhìn chằm chằm vào cô, sau đó cái miệng kéo lên, hình thành một nụ cười qủy dị với cô.

Đèn pin trong nháy mắt chợt vụt tắt.

“Ah ah!… ah!”…

Trong bóng tối, một đám người đang đi tới đi lui, phía trước là Hoàn Diên Ninh, Tiêu Thái Lang cũng đưa dao của mình cho cô, dù sao anh ta cũng không có đôi mắt có thể nhìn thấu bóng tối.

“Chờ đã.” Hoa Lạc đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, hai người dừng lại và hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Tiêu Thái Lang hỏi, chiếu đèn pin xung quanh nhưng không tìm thấy gì.

Hoa Lạc hơi khịt khịt mũi, sau đó sắc mặt hơi biến đổi: “Có mùi máu tanh.”

Nói xong, anh ta chỉ về phương hướng phía trước: “Hình như là ở bên kia.” Anh ta vội vàng nói: “Là gió đưa tới đây.”

Mọi người đều hiểu rằng, Ngọc Lan… có lẽ là lành ít dữ nhiều rồi.

Trước khi rời đi, Hoàn Diên Ninh tháo từ trên tường xuống một bức ảnh bọc trong khung gỗ, trên đó có lưu lại rõ hình của một người.

Là người phụ nữ vừa tự xưng là bà chủ lúc nãy.

Bên cạnh có một dòng chữ nhỏ: Tống Tiểu Du ghi lại kỷ niệm một năm, chúc Dương Quang Vật Ngữ và bà chủ luôn luôn xinh đẹp.

Đứng bên cạnh cô ta là một người phụ nữ mập mạp, trông giống bà chủ hơn là cô ta, vẻ mặt hà khắc, mặc một chiếc áo khoác da rõ ràng là nhỏ hơn một size.

Những gì Hoàn Diên Ninh vừa nói ban nãy, lại càng chứng minh cho điểm này, cô nói rằng Ngọc Lan đã bị Tống Tiểu Du, nữ quỷ tự xưng là bà chủ dẫn đi.

Tống Tiểu Du nắm tay Ngọc Lan, trong khi một bàn tay quỷ màu xanh lam còn lại với móng tay sắc nhọn thì che mắt Ngọc Lan lại.

Hai người cứ như thế, lắc lư rời đi.

Giống như một con rối.

“Quỷ che mắt.” Hoa Lạc cau mày, thấp giọng nói.

Chương 358: Chiếc nhẫn

Dùng đèn pin chiếu sáng xung quanh, bọn họ nhanh chóng tìm thấy cửa hàng tóc giả mà Tống Tiểu Du đã đề cập đến.

Ở một góc khuất không dễ thấy, bên trong cửa hàng cực kì lộn xộn, những chiếc ghế gỗ nằm trên sàn, những mảnh kính vỡ bên cạnh tường.

Trên tường bố trí mấy tấm gương rất lớn, trong đó có một số vết nứt, ánh đèn pin lóe lên, trong gương phản chiếu bóng dáng của mấy người.

Những vết nứt trên gương giống như những lưỡi dao sắc bén, cắt hình bóng người đến ra từng mảnh.

"Đừng chiếu thẳng vào gương." Hoàn Diên Ninh nhắc nhở.

Vài tia sáng rời khỏi tấm gương, mọi người nhanh chóng tìm thấy một cánh cửa phía sau.

Cánh cửa đang khép hờ, Tiêu Thái Lang bước tới, chậm rãi đẩy ra, trục cửa phát ra một tiếng "cót két" chói tai.

Có vẻ như đã rất lâu rồi không có ai đến đây.

Nhưng khi cửa bị đẩy ra, cũng không cần Hoa Lạc nhắc nhở, hai người còn lại sắc mặt đột nhiên thay đổi, bọn họ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Bên trong sương mù dày đặc, ánh sáng của đèn pin dường như bị hạn chế ở một khía cạnh nào đó, chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách gần 2,3 mét.

"Thế nào rồi?" Hoa Lạc nhìn Hoàn Diên Ninh hỏi, dồn hết hy vọng lên người cô.

Nhìn vào bên trong một lúc, Hoàn Diên Ninh lắc đầu nói: "Không được, tôi cũng nhìn không rõ, nơi đây kỳ lạ là một vùng sương mù, chứ không phải bóng tối thuần túy."

"Vậy phải làm thế nào?" Hoa Lạc cau mày: "Chờ muộn chút rồi quay lại, gọi thêm mấy người nữa?"

"Ai sẽ đến?" Tiêu Thái Lang hỏi ngược lại.

"Mấy người ở tòa số 1." Hoa Lạc bình tĩnh lại, nói: "Con quỷ tóc dài ở đây chắc hẳn là con quỷ đã tấn công Sở Cửu."

"Tôi đương nhiên là biết, ý của tôi là… anh có chắc chắn bọn họ sẽ tin không?" Tiêu Thái Lang mím môi: "Tôi sợ bọn họ sẽ nghi ngờ là do chúng ta bịa đặt ra tin tức, muốn để bọn họ chịu trận thay cho chúng ta."

"Vậy anh nói phải làm thế nào?" Nghe thấy thế này không được, thế kia cũng không được, Hoa Lạc xòe hai tay ra nói.

"Tôi cũng không tán thành quay về." Hoàn Diên Ninh phân tích: "Hiện tại xem ra, Ngọc Lan đã xảy ra chuyện rồi, trong những nhiệm vụ mà tôi từng trải qua trước đây, quỷ hiếm khi giết liên tiếp hai người liền."

"Trong khoảng thời gian này chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, chắc hẳn vẫn sẽ an toàn." Giọng nói của cô có sức mạnh kỳ lạ, lời nói cũng rất có lý.

"Quyết định vậy đi." Đi về phía trước, Tiêu Thái Lang cầm lấy con dao từ trong tay Hoàn Diên Ninh, trầm giọng nói: "Hai người theo sát tôi."

Tiêu Thái Lang đi phía trước mở đường, Hoa Lạc gật đầu với Hoàn Diên Ninh nói: "Cô đi ở giữa, tôi ở phía sau cô."

Hoàn Diên Ninh có chút kinh ngạc, ánh mắt quét qua khuôn mặt Hoa Lạc, dường như đã có cái nhìn khác về anh chàng đẹp hơn cả con gái này.

“Cẩn thận.” Hoàn Diên Ninh nói.

Hoa Lạc gật gật đầu.

Một nhóm ba người bước vào bên trong nhà kho.

Bên trong bị bao phủ bởi một lớp sương mù kỳ lạ, tầm nhìn rất kém và được bao quanh bởi những dãy kệ có đặt mô hình đầu người trên đó.

Trên đầu người có đội đủ loại tóc giả khác nhau.

Trong một môi trường như vậy, khó tránh khỏi việc khiến người ta căng thẳng.

Hoa Lạc cầm đèn pin, ánh sáng chiếu vào trên đầu người, trong lúc nhất thời, anh ta cảm giác được đầu người trước mặt có thể động đậy bất cứ lúc nào.

Nhìn trộm bọn họ, hoặc chớp chớp mắt, cười toe toét, … khi bọn họ không để ý.

Hít một hơi thật sâu, anh ta siết chặt chiếc đèn pin trong tay.

Đột nhiên, Tiêu Thái Lang đang đi phía trước chợt dừng lại.

Sau một lát-

“Hai người có nghe thấy gì không?” Tiêu Thái Lang đầu cũng không quay lại, khẽ hỏi.

Hoàn Diên Ninh và Hoa Lạc nín thở, mấy giây sau, ba người gần như đồng thời nhìn về một hướng, bọn họ… đều nghe thấy rồi.

Là tiếng nước nhỏ giọt.

“Tí tách.”

“Tí tách.”…

Cũng không xa lắm, bởi vì diện tích ở bên trong này vốn dĩ cũng không lớn lắm.

Không giống như Tiêu Thái Lang Hoàn Diên Ninh đang nhìn chằm chằm vào hướng âm thanh phát ra trước mặt, sự chú ý của Hoa Lạc tập trung nhiều hơn vào những gì ở phía sau lưng.

Gần như cứ đi được hai bước, anh ta lại đột nhiên ngoảnh đầu nhìn lại.

Không có gì bất thường, mới tiếp tục bước đi.

Không giống với lệ quỷ hung dữ tàn bạo trong phim kinh dị, hầu hết quỷ trong ác mộng đều âm hiểm thần bí, bọn chúng sẽ xuất hiện ở bất cứ nơi nào mà bạn không ngờ tới.

Thu hoạch sinh mệnh của bạn theo những cách mà bạn chưa bao giờ nghĩ là có thể.

Âm thanh này… rất có thể là một cái bẫy.

Chỉ là bây giờ bọn họ không còn lựa chọn nào khác, bởi vì bọn họ bị mắc kẹt trong nhà kho này, cánh cửa đi vào đã … biến mất rồi.

Cuối cùng, bọn họ đã đi đến gần tiếng nước nhỏ giọt.

Nó ở giữa hai hàng kệ.

Nơi này sương mù đặc biệt dày đặc, sức mạnh của đèn pin dường như đặc biệt giảm sút, tầm nhìn lúc này ở khu vực xung quanh chỉ còn chưa đầy một mét.

“Xoạch.” Tiêu Thái Lang dừng lại.

Anh ta cúi đầu xuống, cảm nhận được một cảm giác trơn trượt từ dưới chân, như thể vừa giẫm phải chất lỏng nào đó, anh chậm rãi ngồi xổm xuống, tập trung tinh thần.

Cho đến khi một màu đỏ tươi đập vào mắt anh ta.

Trên mặt đất… là một vũng máu tươi lớn.

Cùng lúc đó, trên vai anh ta đột nhiên khẽ vang lên một tiếng "tách", chất lỏng bắn tung tóe lên mặt anh ta.

Nó ẩm ướt, còn mang theo một chút cảm giác ấm nóng.

Một giây tiếp theo, anh ta đứng lên, lùi về sau, đồng thời lập tức nhìn lên phía trên đầu mình, ánh đèn pin cũng chiếu lên phía trên.

Sương mù lúc này dường như đã tan đi, cảnh tượng phía trên khiến ba người há hốc mồm, một vật khổng lồ hình bóng bầu dục màu đen được làm hoàn toàn bằng tóc được treo ngược trên không trung.

Giống như một cái kén khổng lồ.

Thỉnh thoảng, máu chảy dọc theo kẽ hở trên tóc, rơi xuống vũng máu, phát ra tiếng tí tách.

Đáng sợ hơn nữa là cái kén dường như cảm nhận được điều gì đó, bắt đầu chậm rãi vặn vẹo, sau đó, dưới ánh mắt của ba người, một cỗ thi thể bị phun ra.

"Bộp" một tiếng, rơi xuống đất.

Thi thể đã bị rút nước nghiêm trọng, khi rơi xuống đất, âm thanh phát ra rất giòn, giống như một khúc củi khô lớn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người chết chính là Ngọc Lan, nhưng không thể nhìn thấy từ khuôn mặt mà từ bộ quần áo trên người và chiếc giày da màu trắng duy nhất còn sót lại trên chân cô.

Những sợi tóc đó giống như dây leo hút máu, hút cạn máu của cô.

Khuôn mặt cô đã không thể nhận dạng được nữa, da thịt khô khốc bám chặt vào xương, cái miệng khô héo há to, dường

như đang nói lên sự sợ hãi và bất đắc dĩ của cô ấy trước khi chết.

Điều khiến người ta càng khó chịu hơn là miệng, hốc mắt, lỗ mũi đều nhét đầy tóc, rất dài, rất rậm rạp.

Hai bàn tay khô khốc như chân gà bị xoắn lại đặt gần miệng, như thể đang vùng vẫy bứt tóc ra khỏi miệng trước khi chết.

Đèn pin chiếu vào mặt Ngọc Lan, làn da thô ráp như vỏ cây, ngay lúc Tiêu Thái Lang thở dài, trong mắt Hoàn Diên Ninh chợt lóe lên một tia sáng.

"Hửm?"

Cô bước tới, không dám trực tiếp chạm vào tóc, chỉ đành dùng quần áo để lót, rồi kéo tóc ra khỏi miệng Ngọc Lan.

Không lâu sau, trong lòng bàn tay cô có thêm một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn được quấn bên trong tóc, hiển nhiên không phải là của Ngọc Lan.

Thay đổi góc độ nhìn chiếc nhẫn, bên trong còn có một dòng chữ nhỏ.

Thân, tiếp theo là hình một trái tim, cuối cùng là một chữ Vy.

Chương 359: Thứ tự

“Thân yêu Vy.” Tiêu Thái Lang nửa quỳ bên cạnh cau mày.

Rất hiển nhiên là tên của hai người, chắc hẳn là quan hệ người yêu.

Người nam tên là Thân, còn người nữ là Vy.

“Giết người vì tình sao?” Hoa Lạc hạ giọng nói: “Có khi nào là cô gái tên Tống Tiểu Du này đã cướp người bạn trai tên Thân của Vy, sau đó Vy tự sát, biến thành quỷ đến báo thù?”

Đây là một suy đoán có tính khả thi khá cao.

Tiêu Thái Lang đứng dậy, vừa nhìn khắp bốn xung quanh, anh ta đứng ở đây, cứ luôn có cảm giác như có ai đó đang trốn ở một góc nào, nhìn trộm mình vậy.

“Cầm lấy chiếc nhẫn, rời khỏi đây đã.” Tiêu Thái Lang nói: “Trở về hãy nói.”…

“Bác sĩ.” Tên mập tha thiết mong chờ nhìn Giang Thành, nuốt nước bọt: “Anh ăn chậm thôi, để lại cho tôi mấy con được không?” Anh ta dùng ngữ khí thương lượng hỏi.

“Không được.” Giang Thành ném vỏ tôm đi, nhìn tên mập thở ra một hơi, nghiêm túc nói: “Anh mập, ăn những thứ này không tốt cho sức khỏe của anh đâu.”

“Hơn nữa… cái này thật sự không ngon.” Sau khi nói xong, Giang Thành mút sụp một cái húp hết nước trên ngón tay.

Tên mập: “…”

“Đây là ở trong ác mộng, chứ có phải hiện thực đâu.” Tên mập bất đắc dĩ lẩm bẩm, hơn nữa đây còn là căn hộ của anh ta.

Nửa giờ trước, bác sĩ lấy ra một hộp tôm càng cay từ đáy tủ lạnh, sau đó mắt sáng lên, nóng lòng muốn hâm nóng tôm càng, lại bảo tên mập nấu hai phần mì ăn liền.

Hắn đặc biệt nhấn mạnh phải nấu chứ không được ngâm, nói rằng ngâm ăn không ngon.

Tên mập dùng nĩa đâm mì trong khi mắt lại nhìn chằm chằm vào con tôm càng trước mặt bác sĩ với vẻ mặt rất buồn bã.

Một cuộc điện thoại vội vã làm gián đoạn khung cảnh hài hòa này.

“Bác sĩ.” Tên mập kinh ngạc nói: “Điện thoại đang đổ chuông kìa.”

Mỗi phòng ở đây đều được trang bị một chiếc điện thoại cố định, một cuốn danh bạ điện thoại được chu đáo đặt cạnh điện thoại, bên trong còn kẹp một chiếc bút chì được gọt sắc.

Danh bạ ghi số điện thoại của 12 căn hộ, cực kì chu đáo.

Giang Thành lấy hai chiếc khăn giấy lau tay rồi chạy tới, số trên màn hình là căn hộ 404, tòa số 2.

Giang Thành suy nghĩ một chút, rồi vẫy tay ra hiệu tên mập đến nghe điện thoại.

Một lúc sau, phía bên kia truyền đến giọng nói của Tiêu Thái Lang: “Anh Giang.” Giọng nói của đối phương nghe có chút kỳ lạ, như đang lo lắng điều gì đó: “Anh không ra ngoài tìm manh mối sao?”

Tên mập vẫn sử dụng bút danh Giang Phú Quý trong phó bản lần này, thân phận là một tài xế xe tải không phải là trẻ mồ côi.

Tên mập nhìn bác sĩ, đối phương ra hiệu cho anh ta.

"Cơ thể tôi không được khỏe, đau đầu." Tên mập nói: "Tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt, trở về ngủ bù."

"Anh không đi cùng Sở Cửu và Trần Di?" Đối phương như thở phào nhẹ nhõm.

Tên mập dựa theo lời dặn của bác sĩ trả lời: "Không, tôi ở trong phòng một mình, bọn họ… bọn họ đều ra ngoài tìm kiếm manh mối rồi."

"Phù-" Hơi thở của Tiêu Thái Lang đột nhiên trở nên gấp gáp: "Anh Giang, bây giờ anh hãy nghe tôi nói đây, vừa rồi chúng tôi đã đi đến một trung tâm mua sắm, chính là nơi làm việc khi còn sống của con quỷ trong căn hộ của tôi, chúng tôi… chúng tôi đã gặp cô ta, cô ta tên là Tống Tiểu Du, ngụy trang thành bà chủ cửa hàng để lừa gạt chúng tôi, sau đó còn đã giết chết Ngọc Lan."

"Chúng tôi tìm thấy một chiếc nhẫn trên thi thể của Ngọc Lan, rồi sau khi quay trở về, thông qua một số thông tin trên chiếc nhẫn, đã tìm được một chút manh mối trong nhà."

Tiêu Thái Lang nói rất nhanh, như thể có ai đó đang thúc giục anh ta từ phía sau vậy, anh ta kích động nói: "Anh Giang, hãy nghe tôi nói, chúng tôi đã tìm ra thứ tự bị hại của những con quỷ trong các căn hộ."

"Ngọc Lan hẳn không phải là người chết đầu tiên, người gặp tai nạn đầu tiên phải là ở tòa số 1 của các anh! Căn hộ 607 của tòa số 1!"

"607?" Giọng nói của tên mập chợt thay đổi.

"Đúng, chính là 607." Tiêu Thái Lang nói: "Là Sở Cửu! Sở Cửu đã chết rồi, cô ấy là quỷ! Là quỷ!"

Trong lòng trào dâng một cơn ớn lạnh, tên mập nhìn bác sĩ, phát hiện trong mắt đối phương đang không ngừng lóe lên, lý luận của bác sĩ… quả nhiên đã ứng nghiệm rồi.

“Tuyệt đối, tuyệt đối không được ra ngoài!” Tiêu Thái Lang nói: “Bây giờ tôi sẽ mang bằng chứng đến tìm các anh, Hoàn Diên Ninh và Hoa Lạc đã đi thông báo cho những người khác rồi.”

“Được.” Tên mập liên tục gật đầu: “Vậy anh hãy cẩn thận một chút.”

“Anh hãy ghi nhớ lại số này, chúng tôi có hai chiếc điện thoại, chiếc này là của tôi, để tiện cho chúng ta có thể liên lạc với nhau.”

Tên mập giơ bàn tay mũm mĩm của mình lên, viết một dãy số vào cuốn sổ, sau khi xác nhận với Tiêu Thái Lang là chính xác thì cúp điện thoại.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn Giang Thành, dùng giọng điệu không khỏi hoảng sợ nói: “Anh đã nói đúng, Sở Cửu kia… Sở Cửu kia là quỷ!”

“Có lẽ… có lẽ Trần Di cũng đã chết rồi.”

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao ngày đầu tiên lại có nhiều người gặp quỷ đến như vậy, nhưng lại không có một ai phải chết.

Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu nói với tên mập: “Đừng hoảng, hai người bọn họ có ở bên cạnh chúng ta đâu, anh hoảng cái gì?”

“Nhưng tôi có cảm giác bọn họ sắp quay trở về rồi.” Tên mập nhỏ giọng nói, đồng thời nhìn về phía cửa, dường như là rất sợ đột nhiên sẽ có giọng nói của Trần Di, hoặc là Sở Cửu vang lên sau cửa.

Theo thông tin được Tiêu Thái Lang tiết lộ, người ở tòa số 2 đã xác nhận được danh tính của con quỷ kia, chính là con quỷ trong phòng của Tiêu Thái Lang.

Tên của quỷ là Tống Tiểu Du, từng làm việc ở một trung tâm mua sắm.

Cái giá phải trả là Ngọc Lan đã chết.

Ngay lúc tên mập không nhịn được muốn nói tiếp.

Cánh cửa, đã vang lên.

"Cộc cộc cộc." Tiếng gõ cửa tuy tương đối nhẹ nhưng lại rất gấp gáp, dường như người đến không muốn gây ra quá nhiều tiếng động, nhưng lại không thể đè nén sự lo lắng trong lòng.

"Anh Giang." Ngoài cửa vang lên một tiếng gọi rất khẽ.

Là Tiêu Thái Lang!

Đứng dậy, tên mập lập tức đi mở cửa.

Nhưng điều anh ta không ngờ tới là có người còn nhanh hơn mình, kéo anh ta lại rồi bịt miệng lại.

Giang Thành nhìn chằm chằm vào cửa, hơi nhíu mày.

Tên mập lập tức bình tĩnh lại, nhìn bác sĩ và cánh cửa bằng ánh mắt nghi ngờ.

Giang Thành quay đầu nhìn điện thoại, một lát sau, sắc mặt trở nên u ám.

Tiêu Thái Lang ở ngoài cửa có vẻ rất lo lắng, hướng về phía cửa thì thầm: "Anh Giang, là tôi, Tiêu Thái Lang, nhanh mở cửa ra."

"Nếu như lát nữa Sở Cửu và Trần Di trở lại, thì tiêu đời!"

“Anh có nghe thấy không?” Tiêu Thái Lang vội vàng nói: “Anh Giang, nhanh mở cửa ra!”

Giọng điệu cuối cùng của anh ta thậm chí còn có chút cầu xin.

Sau đó, điện thoại chợt đổ chuông, khiến tên mập đang tập trung cao độ giật nẩy mình.

Nhìn chằm chằm vào con số hiển thị trên màn hình, tên mập dần nhận ra có điều gì đó không ổn.

Sau vài giây, âm thanh ngoài cửa đột nhiên dừng lại, tiếng điện thoại cũng biến mất, thay vào đó là một âm thanh ma sát kéo dài không thể giải thích được.

Giống như có ai đó chân không hề rời khỏi mặt đất, ma sát đi dọc hành lang.

Hơn nữa… cực kỳ không cam tâm.

Tên mập có thể tưởng tượng ra, dáng vẻ quay lại ba lần trong một bước của đối phương.

May mắn thay, tiếng bước chân đã càng ngày càng xa, rồi cuối cùng biến mất.

Lại đợi thêm mười phút, cho đến khi không còn một tiếng động nào nữa, tên mập hỏi Giang Thành bằng giọng rất nhỏ: “Bác sĩ.” Anh ta ra hiệu bằng miệng, nhăn mặt, gần như muốn khóc: “Anh làm thế nào… làm thế nào đã nhìn ra được?”

Chương 360: Nhạc chuông

Hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt Giang Thành cũng dịu đi rất nhiều, liếc nhìn điện thoại bên cạnh tay một cái, nói: "Thời gian không đúng." Hắn giải thích: "Từ lúc nó đặt điện thoại xuống, cho đến lúc gõ cửa, khoảng cách thời gian còn chưa đầy bảy phút."

"Giọng nói của nó mặc dù nghe có vẻ gấp gáp, nhưng hơi thở lại rất ổn định, nếu nó không phải chạy đến đây, thì ít nhất cũng phải là chạy lên tầng."

"Hơn nữa bọn họ vừa mới chết một đồng đội, cho nên dù có vội đến đâu cũng không thể nào dám đi thang máy một mình, vậy thì với khoảng cách giữa hai tòa nhà như vậy." Giang Thành ngẩng đầu lên, nhìn tên mập nói: "Nó là bay đến đây sao?"

"Cho nên… cái tên vừa rồi gọi điện thoại là quỷ?" Tên mập nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy toàn thân không ổn.

Giang Thành suy nghĩ một chút, đáp lại: "Cũng không nhất định."

Tên mập nhìn vào mắt bác sĩ, một lúc sau, dường như hiểu được phần nào suy nghĩ của bác sĩ, liền nói theo sự hiểu biết của mình: "Bác sĩ, ý của anh là người vừa gọi điện đến có thể không phải là quỷ, là Tiêu Thái Lang thật, nhưng quỷ đã chặn được cuộc điện thoại nên biết Tiêu Thái Lang sẽ đến đây, vì thế đã đến trước Tiêu Thái Lang một bước, mạo nhận làm anh ta đến tìm chúng ta."

Giang Thành im lặng hồi lâu không nói gì.

Tên mập nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt bác sĩ, thậm chí anh ta còn có ảo giác rằng bác sĩ không phải là con người mà là một người máy cực kỳ thông minh được tạo ra bởi công nghệ tương lai.

Hắn tinh vi như một cỗ máy, nhưng cũng cực kì vô liêm sỉ, quan trọng là còn không cần sĩ diện, bất luận là người hay là quỷ, muốn lừa gạt hắn một lần, cũng rất khó.

"Tôi nghĩ chỗ Tiêu Thái Lang thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi." Giang Thành nói.

"Ngọc Lan cũng chết rồi?" Tên mập chớp chớp mắt hỏi, bác sĩ nói xong lời này, anh ta bây giờ cũng không biết rút cuộc nên tin ai.

"Tôi không biết." Giang Thành nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nhưng tôi cảm thấy thời gian yên bình đã quá lâu, đã đến lúc phải xảy ra động tĩnh gì đó rồi."

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Giang Thành đi một vòng trong nhà, sau khi không thấy có gì bất thường, tiện tay rót cho mình một cốc nước, uống liền mấy ngụm, sắc mặt đã khá hơn rất nhiều.

Im lặng một lúc, trong hành lang lại vang lên tiếng động, đó là tiếng bước chân rất khẽ rất khẽ, người đến có vẻ rất cẩn thận.

Một hồi tiếng gõ nhẹ vào cửa vang lên, nhưng đó không phải là cánh cửa nhà bọn họ, có vẻ như vẫn còn cách một đoạn.

Tên mập lập tức nhận ra, đây là có người đang gõ cửa nhà 610, là căn hộ của bác sĩ.

Sau đó, loạt tiếng bước chân rất khẽ rất khẽ đó lại đi đến căn mà bọn họ đang ở, tiếng gõ cửa lại vang lên: "Cộc, cộc,

cộc.”

Một lát sau, một giọng nói cực khẽ vang lên: “Anh Giang.” Giọng nói hơi thở hổn hển, như thể vừa trải qua một cuộc vận động kịch liệt, kiểu như chạy lên cầu thang chẳng hạn.

“Anh có ở đó không?”

Đó là giọng của Tiêu Thái Lang.

Lại nghe thấy giọng nói của Tiêu Thái Lang lần nữa, cả người tên mập có một loại cảm giác không thích ứng, anh ta nhìn sang bác sĩ, không dám nói lời nào.

Quyền lựa chọn … vẫn nên thuộc về bác sĩ thì hơn.

“Anh Giang.” Tiêu Thái Lang ngoài cửa có vẻ hơi lo lắng: “Anh Giang, anh có nghe thấy tôi nói không?”

Khoảng 10 giây sau, Tiêu Thái Lang dường như đã từ bỏ bọn họ, tiếng bước chân bắt đầu rời đi, sau đó khi đến cầu thang, thì bắt đầu chạy xuống.

Tên mập chợt cảm thấy có hơi hối hận, xem ra Tiêu Thái Lang này mới là thật.

“Bác sĩ.” Tên mập thở dài nói: “Tôi thấy Tiêu Thái Lang này chắc là thật, nếu không cũng đã không dứt khoát rời đi như vậy.”

Dù sao thì trước đó Tiêu Thái Lang cũng không quen biết với bọn họ, cho nên sau khi phát hiện trong nhà không có người, lập tức rời đi mới là lựa chọn hợp lý nhất.

Còn cái tên giả mạo trước đó lại quá cố chấp.

Sau khi thấy bác sĩ không lên tiếng, tên mập tiếp tục thuyết phục: “Bác sĩ, sao chúng ta không rời khỏi đây trước đi, ở đây … ở đây có quá nhiều chuyện kỳ quái rồi.”

“Những đồng đội khác có thể đã quay lại, nói chuyện với bọn họ, nói không chừng có thể lấy được một ít manh mối. Nói thật nhé, bác sĩ, phó bản lần này mang lại cho tôi một cảm giác cứ kỳ lạ thế nào ấy.”

Vừa nghĩ đến đêm đầu tiên đã có ba con quỷ xuất hiện, cả người tên mập chợt cảm thấy không khỏe, hơn nữa hiện vẫn còn chưa rõ rút cuộc là đã có quỷ trà trộn vào hay chưa.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Sói ngoài chuồng cừu không đáng sợ, nhưng sói đội lốt cừu lẻn vào chuồng cừu, mới đáng sợ.

Giang Thành suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy tên mập nói có lý, liền gật đầu nói: “Được.”

Tên mập tiến lại gần cửa, trước tiên thông qua mắt mèo nhìn ra ngoài một lúc.

Bên ngoài cực kỳ yên tĩnh, đến một cơn gió cũng không có, trên cánh cửa nhà đối diện lặng lẽ dán thông báo cho thuê nhà.

Ngay khoảnh khắc tên mập đặt một tay lên tay nắm cửa, định ấn xuống.

Giang Thành lại kéo anh ta lại.

Nhìn vào mắt bác sĩ, tên mập cảm thấy hắn đang suy nghĩ quá nhiều rồi, đây không phải là dấu hiệu tốt.

Đi theo bác sĩ, tên mập do dự một lát rồi nói: “Bác sĩ.” Anh ta thì thầm hỏi: “Anh lại nghĩ ra điều gì phải không?”

Giang Thành không trả lời, đầu tiên hắn nhìn về phía cửa, sau đó yên lặng cầm điện thoại bắt đầu bấm số, tên mập ở một bên chớp chớp mắt.

Sau khi nhìn thấy dãy số bác sĩ bấm xong, biểu cảm của tên mập bắt đầu trở nên cổ quái.

Ngay khi bác sĩ bấm xong con số cuối cùng, nhạc chuông đột nhiên vang lên.

Nhạc chuông điện thoại.

Ánh mắt của tên mập chợt run rẩy, lập tức nhìn về phía cửa.

Nhạc chuông … vang lên ngay sau cánh cửa!

Vị trí ở bên dưới một chút.

Chỗ đó chính là điểm mù của mắt mèo.

Trong lúc nhất thời, tên mập dựng hết cả tóc gáy, anh ta hoàn toàn không có dũng khí bước tới để nhìn qua mắt mèo, sợ nhìn thấy cảnh tượng nào đó sẽ khiến trái tim của mình ngừng đập.

Giả dụ như một con ác quỷ với cái miệng cười toe toét và mái tóc rối bù, hay chỉ đơn giản là một con mắt đẫm máu.

Cho dù là cái nào thì cũng đều quá kích thích rồi.

Tên mập lập tức quay người lại nhìn bác sĩ, phát hiện bác sĩ đang cầm điện thoại nhìn chằm chằm ra cửa, sắc mặt… cũng không khá hơn mình bao nhiêu.

Quỷ … hoàn toàn chưa có đi, tiếng bước chân rời đi vừa rồi, và tiếng chạy xuống cầu thang đều là dối trá.

Tất cả chỉ là thuật che mắt!

Tiêu Thái Lang lúc trước đến và Tiêu Thái Lang hiện đang trốn ngoài cửa… đều là quỷ!

Tên mập không chút nghi ngờ, chỉ cần mở cánh cửa này ra, cái mạng này của anh ta coi như sẽ kết thúc.

Còn rất có khả năng sẽ liên lụy đến cả bác sĩ nữa.

Điều khiến tên mập càng ngột ngạt hơn là sau khi điện thoại reo vài lần thì thực sự đã có người trả lời.

Giang Thành dường như cũng không ngờ tới chuyện này, tay cầm điện thoại run rẩy, tên mập có thể nhìn thấy rõ, nhưng sau đó, Giang Thành vẫn nhấc điện thoại lên, áp sát vào bên tai.

Không ai nói gì.

Cả hai bên đều không.

Trong micro chỉ có tiếng phì phò, giống như hơi thở đã bị đè nén bấy lâu, tên mập trong tiềm thức nghĩ đến những chiếc ống thổi cũ nát, rỉ nước.

Sau đó, không biết mình đã nghe thấy gì, Giang Thành buông điện thoại xuống, sau đó tên mập nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán hắn bắt đầu chảy ra.

Dần dần, mồ hôi lạnh hội tụ thành dòng, trượt xuống men theo hai bên má.

“Bác sĩ.” Tên mập hỏi: “Anh … anh đã nghe thấy gì vậy?”

Trong ấn tượng của tên mập, bác sĩ hiếm khi mất bình tĩnh như thế này, ngay cả khi đối mặt với quỷ giả làm đồng đội, hắn vẫn có thể giữ bình tĩnh rất tốt.

Có đôi khi, còn có thể tìm cơ hội gài đối phương.

Nhưng lần này…

“Bác sĩ… bác sĩ.” Tên mập sắp không nhịn được nữa, anh ta cảm thấy trạng thái hiện tại của bác sĩ rất không ổn, chẳng lẽ… anh ta trừng to mắt, con quỷ đó có thủ đoạn có thể tấn công trong điện thoại?

Chương 361: Livestream

Lưu Quốc ngẩng đầu lên, sau khi so sánh số nhà ghi trên tờ giấy trong tay với số nhà trên cửa trước mặt, liền chậm rãi thở ra, nghiêng đầu nói: "Chắc là chỗ này rồi."

Khoảng một giờ trước, bốn người ở tòa số 3 đã lục tung căn hộ 503 nơi Nguỵ Tân Đình ở lên, cuối cùng trong một ngăn kéo rất kín đáo, đã tìm thấy một tấm danh thiếp.

Người trên danh thiếp tự xưng là Giám đốc Triệu, làm công việc kinh doanh liên quan đến kho bãi lưu thông hàng hoá, mặt sau có thông tin liên hệ và địa chỉ văn phòng.

Bọn họ chính là đi theo manh mối này tìm đến được đây.

"Cộc cộc cộc." Lưu Quốc gõ cửa.

Rất nhanh, bên trong có tiếng bước chân vang lên, sau đó cánh cửa được mở ra từ bên trong, một người đàn ông khoảng 35 tuổi xuất hiện trước mặt họ.

Người đàn ông mặc âu phục đi giày da, nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi, quầng mắt hơi thâm, dường như đã lâu không được nghỉ ngơi thật tốt.

"Vừa rồi là mọi người gọi điện thoại?" Người đàn ông hỏi.

Lưu Quốc gật đầu: "Là tôi."

Ánh mắt qua qua một lượt, người đàn ông liếc nhìn mấy người bên ngoài một cái, đặc biệt là Lục Hoa Tư còn trùm đầu, thì dừng lại hẳn vài giây, rồi mới nhường đường, nói: "Vào trong nói chuyện đi."

Sau khi bốn người bước vào bên trong, phát hiện ra đó là một văn phòng trang trí rất đẹp mắt, toàn bộ đều là bàn ghế bằng gỗ gụ, trước cửa có một bể cá cực lớn, trong đó có vài con cá rồng xinh đẹp đang bơi lội chậm rãi.

Bàn làm việc của ông chủ rộng lớn hoành tráng, trên đó đặt những bộ ấm trà được chế tác tinh xảo, vài con trà sủng đủ tạo hình khác nhau lặng lẽ ngồi ở đó.

Bốn người ngồi trên sô pha, người đàn ông tự xưng là Giám đốc Triệu đi tới, vừa xoa xoa mũi, vừa ngồi xuống: "Vẫn là chuyện của Lý Mậu Thân?"

"Đúng vậy." Lưu Quốc bình tĩnh nói: "Chúng tôi đều là bạn của Mậu Thân, muốn đến tìm hiểu một chút…"

"Ha ha." Người đàn ông cười lạnh một tiếng, nhìn Lưu Quốc và những người khác như đang nhìn một nhóm ma cà rồng hút máu: "Thôi đừng có đạo đức giả nữa, không phải là muốn tiền sao?"

"Lần này muốn bao nhiêu?" Người đàn ông hung ác trừng mắt nhìn bọn họ, dùng giọng đe dọa nói: "Tôi nói cho các người biết, tôi cũng không phải là người ăn chay đâu, đây là lần cuối cùng, nếu như còn có lần sau…" Anh ta nghiến răng nghiến lợi: "Tôi đảm bảo các người không gánh nổi đâu!"

Bề ngoài của mấy người làm rất tốt, bất luận trong lòng nghĩ như thế nào, ít nhất trên mặt đều rất bình tĩnh: "Lần này chúng tôi tới đây không phải vì tiền." Nguỵ Tân Đình thuận theo lời anh ta nói: "Anh chắc cũng hiểu, sự việc lúc đó có ảnh hưởng … rất không tốt."

Người đàn ông hơi ngây người ra một chút: "Các người không phải đến đây để tống tiền sao?"

Nói xong, anh ta nhìn Lục Hoa Tư từ trên xuống dưới mấy cái, như thể cảm thấy với bộ dạng này của Lục Hoa Tư nếu

không làm chuyện gì trái pháp luật, thì thật là tổn thất.

Lục Hoa Tư cười toe toét, lộ ra hàm răng nhợt nhạt, khiến người đàn ông sợ hãi vội vàng quay mặt đi.

Sau mấy lần thăm dò, người đàn ông cuối cùng xác định được những người trước mặt không phải như anh ta nghĩ lúc đầu, thái độ cũng dịu đi rất nhiều, không còn phản cảm như lúc đầu nữa.

Anh ta rót cho mỗi người một tách trà, sau đó ngồi xuống, nhấp một ngụm trà và nói: "Thật ra… đối với chuyện của Mậu Thân, tôi cũng rất lấy làm tiếc, các cậu nói xem, một người đang yên đang lành như vậy, nói mất là mất, thật là… haizzz!" Người đàn ông thở dài.

"Khi Mậu Thân xảy ra chuyện, chúng tôi đều không có ở đây." Đôi mắt của Nguỵ Tân Đình dần dần đỏ lên, giọng nói tràn đầy cảm xúc bị đè nén: "Cũng không kịp đưa tiễn anh ấy lần cuối."

"Cậu em này, may là cậu không có ở đây đấy!" Người đàn ông xua xua tay, vội vàng nói.

"Là sao?" Vô ngẩng đầu lên, hỏi.

Người đàn ông nuốt khan, rồi như nhớ ra điều gì đó, anh ta bước ra cửa, nhìn ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Người đàn ông quay lại dường như biến thành một người khác, anh ta vừa sờ vào cánh tay, vừa nói: "Thật ra… thật ra trước khi Mậu Thân xảy ra chuyện, tôi đã cảm thấy cậu ấy có gì đó không ổn rồi."

"Không chỉ có một mình tôi đâu." Anh ta ngẩng đầu lên, lập tức bổ sung: "Mà rất nhiều người xung quanh đều cảm thấy cậu ấy có gì đó không ổn."

Lưu Quốc nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm vào người đàn ông này và hỏi: "Không ổn chỗ nào?"

"Nếu như các cậu là bạn của Mậu Thân, chắc cũng biết rõ cậu ấy làm livestream, bây giờ chỉ làm mỗi livestream thôi thì cơ bản không kiếm được tiền, livestream bán hàng mới kiếm được, sản phẩm của Mậu Thân là được cung cấp bởi kho của chúng tôi, việc lựa chọn sản phẩm cũng là do tôi phụ trách."

"Nhưng cách đây một thời gian khi cậu ấy đến chỗ tôi để livestream, tôi đã nhận thấy cậu ấy có điều gì đó không ổn."

"Trạng thái tinh thần của cậu ấy cực kỳ kém, hơn nữa lại còn đa nghi như Tào Tháo, lúc nào cũng nhìn về phía sau, ngồi cũng nhất định phải ngồi sát tường, khe hở một tí cũng không được."

"Cho đến một lần, khi chỉ có hai người chúng tôi ở trong phòng, cậu ấy đột nhiên thần bí hỏi tôi rằng tôi có nghe thấy âm thanh gì không?"

"Đương nhiên là không rồi." Người đàn ông kích động nói: "Lúc đó trong phòng chỉ có hai chúng tôi, tôi còn nhớ rất rõ, chung quanh cực kì yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có."

"Nhưng trông Mậu Thân lại có vẻ như đang rất sợ hãi, cậu ấy nhìn ngó khắp nơi, cả người ngồi co lại trên ghế sô pha, run rẩy không kiềm chế được."

"Tôi vừa an ủi cậu ấy, vừa hỏi cậu ấy rút cuộc có chuyện gì vậy." Người đàn ông thở dài và giải thích: "Tôi còn tưởng cậu ấy livestream áp lực quá, nên khuyên cậu ấy nên nghỉ ngơi một thời gian, đi chơi nghỉ dưỡng đó đây, để thư giãn."

"Nhưng cậu ấy nói với tôi rằng, cậu ấy luôn nghe thấy những âm thanh ma sát kỳ lạ, nhưng mỗi lần đi tìm, đều không tìm thấy nguồn gốc."

“Tôi rất tò mò nên đã hỏi cậu ấy đó là âm thanh ma sát như thế nào?”

“Nhưng cậu ấy lại sững người một lúc, sau đó nhìn chằm chằm vào tôi.” Nói đến đây, người đàn ông cũng nuốt nước bọt, như thể nhớ lại cảnh tượng lúc đó, vẻ mặt cũng thay đổi theo.

“Anh ta đưa tay ra, móc ngón tay lên, dùng móng tay chậm rãi nắm lấy một nắm tay vịn bằng gỗ của ghế sô pha.”

“Kít-”

Âm thanh đột ngột vang lên khiến Lưu Quốc ớn lạnh sống lưng, sự phản kháng này xuất phát từ trái tim, không liên quan gì đến những cái khác.

“Ý anh là… móng tay?” Nguỵ Tân Đình cau mày hỏi.

Khi người đàn ông nói lời này, vẻ mặt của những người khác đều có chút thay đổi, ngoại trừ Lục Hoa Tư đội tất trùm đầu.

Bởi vì không nhìn rõ mặt anh ta.

Mọi người không khỏi nghĩ tới bàn tay quỷ đã tấn công Tiêu Thái Lang.

Bàn tay đó có móng tay dài và sắc nhọn.

Không rõ là nghĩ đến chuyện gì, và cảnh tượng cụ thể đến như thế nào mà khiến người đàn ông sợ hãi, tóm lại, hô hấp của anh ta cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

“Lúc đó tôi rất sợ, liền bảo cậu ấy im miệng đừng nói nữa, nhưng cậu ấy chợt như biến thành một con người khác, đầu tiên cậu ấy hỏi tôi có phải có người trốn trong két sắt của tôi không? Tôi lập tức nói không có, làm sao có thể được chứ?”

“Nhưng cậu ấy không tin, nói rằng âm thanh chính là phát ra từ bên trong đó, không còn cách nào khác, tôi đành phải mở nó ra cho cậu ấy xem.”

“Thành thật mà nói, khi mở két sắt, tôi thực sự rất sợ sẽ nhìn thấy thứ gì đó khủng khiếp.” Người đàn ông vô thức siết chặt bộ đồ, nhớ lại nói: “Nhưng may mắn thay, bên trong chỉ có một số tài liệu.”

“Nhưng Mậu Thân lại không chịu bỏ cuộc, lúc thì nói bên ngoài cửa có tiếng ma sát, lúc sau lại khẳng định nói ở trong ngăn kéo, làm sao… làm sao có thể như vậy được chứ?”

Người đàn ông nhăn mặt: “Ngăn kéo chỉ rộng có từng này, làm sao có thể giấu được một người trong đó?”

Chương 362: Quay video

Nhưng điều mà người đàn ông không chú ý tới chính là, mấy người trước mặt anh ta đều đồng thời liếc nhìn vị trí ngăn kéo một cái, sắc mặt của Nguỵ Tân Đình lại càng thay đổi nhiều hơn.

"Tiếp theo thế nào?" Lưu Quốc thấp giọng hỏi.

Người đàn ông xua tay ra hiệu không được ngắt lời mình, hít một hơi thật sâu nói tiếp: "Lúc đó tôi cũng bắt đầu có hơi tức giận rồi, nên yêu cầu Mậu Thân im miệng, hoặc là rời đi, lúc đó trời đã tối, đại khái khoảng … khoảng 9,10 giờ gì đó." Người đàn ông nói thêm.

"Khi nghe thấy tôi đuổi cậu ấy đi, Mậu Thân lập tức sợ hãi, sau đó cúi đầu không nói gì thêm nữa."

"Tôi từ trong tủ quần áo, lấy ra một chiếc chăn cho cậu ấy, để cậu ấy ngủ trên sô pha, thật ra phòng của tôi cũng ở trong văn phòng này."

"Tôi thấy cậu ấy thực sự cũng đáng thương, nên lấy thêm một cái chăn, ở lại đây cùng với cậu ấy." Anh ta chỉ vào chiếc ghế sô pha đối diện nói: "Lúc đó tôi nằm ở kia."

"Chắc hẳn cũng là do đã vật lộn cả ngày, nên chẳng bao lâu, tôi đã ngủ say."

"Nửa đêm thì tôi bị đánh thức bởi một âm thanh rất kì lạ, vừa mở mắt ra, phát hiện cả căn phòng đều tối om, nhưng trướcc khi tôi đi ngủ, rõ ràng là đèn vẫn sáng."

"Tôi lập tức bừng tỉnh, vô thức đi mò mẫm tìm Mậu Thân, nhưng lại trống không." Sắc mặt người đàn ông hơi thay đổi:

“Cậu ấy không có ở trên ghế sô pha.”

“Lúc đó tôi có hơi hoảng, nhưng lại không dám gọi tên cậu ấy, bóng tối ở đây mang đến cho tôi một cảm giác rất khó tả”.

“Tôi từ từ với tay tới vị trí công tắc đèn, sau đó bật đèn lên.”

“Lúc này tôi mới phát hiện ra Mậu Thân không có trong phòng, mà loạt âm thanh kỳ lạ kia… là phát ra từ trong tủ quần áo, kiểu âm thanh hơi rung chuyển.”

“Tôi lấy hết can đảm mở cửa tủ ra, Mậu Thân cậu ấy đang trốn trong tủ quần áo, đôi mắt trừng lên đỏ ngầu, cậu ấy co ro thật chặt ở phía trong cùng của tủ quần áo, tôi phải tốn rất nhiều công sức mới kéo được cậu ấy ra ngoài.”

“Tôi trông bộ dạng của cậu ấy là sợ hãi đến tột độ, cơ thể run rẩy như một cái sàng vậy.”

“Tôi còn chưa kịp hỏi cậu ấy có chuyện gì, thì cậu ấy đã khóc và nói với tôi rằng, cậu ấy đã sai rồi, cậu ấy không nên làm như vậy, nó đến rồi, nó đến tìm cậu ấy rồi.”

“Tôi đã bảo cậu ấy đừng suy nghĩ lung tung, lúc đó tôi đã liên hệ trước với bác sĩ tâm lý cho cậu ấy, chờ trời sáng liền đưa cậy ấy đi ngay.”

“Nhưng cậu ấy nói vô dụng thôi, nó đã nhắm vào cậu ấy rồi, sau đó cậu ấy từ từ kéo ống quần của mình lên…” Nói đến đây, người đàn ông cứng đờ vặn vẹo cái cổ, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

Lưu Quả hạ giọng: “Anh đã nhìn thấy cái gì?”

“Ấn kí!” Người đàn ông kinh hãi nói: “Trên mắt cá chân của cậu ấy có năm vết móng vuốt đẫm máu, là bị người ta dùng móng tay đào ra!”

“Mậu Thân nói không sai, thứ đó… ở ngay đây!”…

Tại một quán cà phê nhỏ.

Tầng hai.

Mấy chiếc bàn nhỏ được xếp lại với nhau, có hơn 10 người ngồi đứng quanh bàn, gần như chiếm hết cả chỗ.

Trần Di dừng cây bút trong tay lại, nhìn Lưu Quốc phía đối diện nói: "Còn gì nữa không?"

Lưu Quốc gật gật đầu: "Cái tên Lý Mậu Thân này trước khi bị quỷ sát hại là làm nghề livestream bán hàng, nhưng theo Giám đốc Triệu của kho hàng nói, thực sự khiến Lý Mậu Thân gặp rắc rối này, có lẽ là công việc trước đây của anh ta."

"Công việc gì vậy?"

Lưu Quốc thở ra, trầm giọng nói: "Livestream linh dị."

"Lý Mậu Thân gia nhập ngành livestream này khá muộn, thị trường đã bị chia cắt, muốn tích lũy người hâm mộ rất khó, cho nên anh ta đã tìm một cách mới mẻ." Nguỵ Tân Đình nói: "Quay một số video linh dị để thu hút sự chú ý của mọi người, qua đó thu hút lưu lượng truy cập và người hâm mộ đến với chính mình."

"Bởi vì quay video linh dị, từ đó đã trêu chọc vào những thứ không nên trêu chọc?" Hoa Lạc nhíu mày, cái này kể ra cũng có lý.

Trong các bộ phim kinh dị của nước ngoài thường có những tình tiết như, một số người trẻ tuổi vì theo đuổi cảm giác kích thích, đã thành lập một nhóm để thám hiểm các ngôi nhà quỷ ám, nơi đã từng xảy ra các vụ án mạng, cuối cùng bị quỷ truy sát đến khóc lóc đòi tìm cha tìm mẹ.

Có vẻ như lần này đã chuyển đến trong nước rồi.

"Có bản gốc của video mà anh ta từng quay không?" Tiêu Thái Langsau khi suy nghĩ một lúc hỏi.

Bây giờ anh ta lúc nào cũng cầm con dao trong tay, thậm chí khi đi vệ sinh còn kẹp dưới nách khiến không ai dám đứng cạnh và tè cùng.

Lưu Quốc lắc đầu: "Không, theo như Giám đốc Triệu nói, mặc dù video do Lý Mậu Thân quay thu hút rất nhiều sự chú ý, nhưng chúng thường bị báo cáo và dừng lại vì quá đáng sợ rùng rợn, sau này, chúng bắt kịp xu hướng, toàn bộ đã bị phong tỏa vĩnh viễn."

Đây thực sự không phải là tin tốt cho mọi người, nếu có thể xem video gốc, ít nhất có thể tìm ra con quỷ đó đến từ đâu và tại sao lại muốn giết Lý Mậu Thân.

"Được rồi." Trần Di mở cuốn sổ trong tay ra, ngẩng đầu lên, cực kì công tư phân minh nói: "Tiếp theo sẽ đến chúng tôi chỉnh lí những manh mối đã thu thập được cho đến hiện tại."

"Quỷ trong căn hộ 707, tòa số 1, tên là Triệu Giai Gia, thủ đoạn tấn công là tóc." Cô liếc nhìn Sở Cửu một cái rồi nói.

Sở Cửu liên tục gật đầu, đây chính là manh mối mà hôm nay Trần Di dẫn theo cô đi thu thập được, chỉ là thời gian có hạn, một số chi tiết vẫn chưa điều tra được rõ ràng.

"Quỷ trong căn hộ 404, tòa số 2, tên là Tống Tiểu Du, là một sinh viên đại học, làm việc bán thời gian tại hai cửa hàng là làm nail và bán tóc giả, địa điểm tử vong là nhà kho dưới lòng đất của trung tâm mua sắm Cửu Thành." Trần Di nhìn vào cuốn sổ nói: "Ngọc Lan cũng chết ở đó."

"Thủ đoạn tấn công của con quỷ này là móng tay dài."

"Có lẽ là vậy." Hoàn Diên Ninh ngắt lời nói: "Nhưng có thể không hoàn toàn chính xác."

Hoàn Diên Ninh không giải thích quá nhiều, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, những lời này đều là của Tống Tiểu Du giả dạng làm bà chủ tiệm nail nói.

Đều là lời của quỷ (vô nghĩa).

Sau khi Trần Di đánh dấu xong, không dừng lại, tiếp tục nhìn nhóm cuối cùng và nói: "Quỷ ở căn hộ 503, tòa số 3, tên là Lý Mậu Thân, là một streamer livestream bán hàng, theo suy đoán chắc là do livestream linh dị đã mang đến họa sát thân cho anh ta."

"Đôi mắt nấp ở trong tủ quần áo, sau cánh cửa, nhìn trộm qua khe hở chắc cũng là anh ta." Trần Di nói khá chậm, nhưng rất có uy lực, thái độ cũng rất dễ thuyết phục người khác.

Điều này chắc chắn liên quan đến kinh nghiệm làm việc của cô.

Vừa dùng chiếc thìa nhỏ khuấy cà phê trước mặt, Giang Thành vừa nói: "Nếu như căn cứ theo thứ tự này, vậy thì quỷ Móng tay ở tòa số 2 là bị quỷ Tóc dài ở tòa số 1 giết chết, còn quỷ Rình mò ở tòa số 3 thì chắc là bị quỷ Móng tay ở tòa số 2 giết chết."

"Là như vậy sao?" Hắn quay người lại, nhìn vào Lưu Quốc.

"Chắc là như vậy." Lưu Quốc nhớ lại nói: "Theo lời của Giám đốc Triệu, Lý Mậu Thân chết trong tình trạng rất thê thảm, toàn thân gần như cào nát, toàn bộ khuôn mặt hoàn toàn không thể nhận dạng được nữa, chỉ còn lại một con mắt mở trừng trừng, giống như đã nhìn thấy thứ gì đó cực kì kinh khủng trước khi chết."

"Địa điểm tử vong ở đâu?" Giang Thành lại hỏi.

"Cái này thì anh ta không nói, chỉ biết ở trong một chiếc tủ rất nhỏ, chắc là ở nhà thuê hoặc khách sạn hoặc nơi nào đó tương tự." Lưu Quốc phân tích: "Lúc đó là khách thuê ở gần đó đã gọi báo cảnh sát, nói rằng có một mùi hôi thối nồng nặc, chờ đến khi tìm thấy thì anh ta, người đã thối rữa cùng với

chiếc tủ rồi, chỉ còn một con mắt duy nhất vẫn dán vào khe cửa tủ, nhìn ra bên ngoài.”

Chương 363: Khách sáo

“Nhưng điều này lại không hợp lý.” Tên mập nghi hoặc nói: “Nếu như nói Lý Mậu Thân ở tòa số 3 thật sự là bởi vì quay video linh dị mà bị quỷ ám vào người, vậy tại sao lại bị quỷ ở tòa số 2 giết chết?”

“Là video mà anh ta quay có liên quan đến quỷ ở tòa số 2 sao?” Tên mập chớp chớp mắt, nhìn mọi người: “Hay là bởi vì chuyện gì khác?”

“Có khi nào giữa những người này có quen biết nhau không?” Sở Cửu thấp giọng đề xuất.

Nhưng theo như manh mối hiện tại, giữa những người này vẫn chưa tìm ra điểm giao nhau nào, cho nên suy đoán này chỉ có thể tạm thời để sang một bên.

“Chờ một chút.” Hoa Lạc dùng hai ngón tay vặn xoắn ra một chiếc nhẫn, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn, khẽ nói: “Chiếc nhẫn này là chúng tôi tìm được trên thi thể của Ngọc Lan!”

“Trong miệng của cô ấy, bị một cuộn tóc lớn bao phủ.” Tiêu Thái Lang trước đó đã giới thiệu chi tiết cho mọi người về diện mạo của Ngọc Lan khi chết, vì vậy Hoa Lạc cũng không nói nhiều thêm nữa.

Bên trong chiếc nhẫn có khắc dòng chữ Thân yêu Vy.

Trần Di nhận lấy chiếc nhẫn từ tay của Nguỵ Tân Đình, mọi người chuyền tay nhau xem một lượt: “Chữ Thân này… chẳng lẽ là chỉ Lý Mậu Thân?” Tên mập ngẩng đầu hỏi.

Mặc dù không có bằng chứng thuyết phục nhưng mọi người đều cảm thấy rất có khả năng này.

Nếu làm theo những gì Giám đốc Triệu nói, e rằng Lý Mậu Thân mới chính là người đã gây ra rắc rối lớn này, chỉ là không biết tại sao Triệu Giai Gia của tòa số 1 và Tống Tiểu Du của tòa số 2 cũng bị cuốn vào trong đó.

Nhưng bây giờ xem ra giữa những người này có thể có mối liên hệ nào đó.

Chỉ là bọn họ vẫn chưa tìm được ra chìa khóa mà thôi.

Điều cần làm rõ bây giờ là người đại diện cho chữ "Vy" kia là ai, dường như là một phụ nữ, hơn nữa có mối quan hệ không hề tầm thường với Lý Mậu Thân.

Rất có khả năng là bạn gái của anh ta.

Trần Di gợi ý rằng đây có thể được coi là điểm đột phá để tập trung điều tra lại.

Sau đó Giang Thành kể ngắn gọn cho mọi người nghe về cuộc gọi từ quỷ mà hắn gặp phải lúc chiều.

Sau khi nghe thấy có quỷ mạo danh mình gọi điện thoại, còn đến tận nhà tìm Giang Thành xong, sắc mặt của Tiêu Thái Lang không khỏi tức giận.

"Tiêu Thái Lang, anh không cần lo lắng." Giang Thành vươn cổ nói với anh ta: "Con quỷ kia sẽ không đến gõ cửa nhà anh đâu."

Nghe vậy, sắc mặt của Tiêu Thái Lang mới hơi khá hơn một chút, nhưng còn không đợi anh ta kịp hỏi tại sao, thì lại nghe thấy Giang Thành nói tiếp: "Nó vốn dĩ đã ở trong nhà anh rồi, còn khách sáo thế làm gì?"

Tiêu Thái Lang: "…"

Tên mập: "… Tình tiết này hình như mình đã thấy qua ở đâu rồi thì phải."

Lưu Quốc sờ cằm nói: “Xem ra dùng điện thoại trong nhà để liên lạc cũng không an toàn, quỷ có thể chặn được thông tin liên lạc của chúng ta, thậm chí có thể dùng điện thoại để đánh lừa chúng ta mở cửa, hoặc là dụ chúng ta ra ngoài.”

“Vậy thì cố gắng đừng nói chuyện qua điện thoại, nếu gặp người tự xưng là bạn đồng hành, yêu cầu chúng ta mở cửa, hoặc là ra ngoài vào ban đêm, toàn bộ đều coi là quỷ để đối phó là được.”

Đây cũng là một cách khi không còn cách nào khác, chờ đến khi manh mối trở nên rõ ràng hơn được một chút, chắc là sẽ tốt hơn nhiều, dù sao thì hiện tại bọn họ vẫn chưa tìm hiểu rõ ràng ngọn ngành mọi chuyện, cũng chưa rõ những con quỷ này tại sao lại giết người.

“Vẫn còn một điểm nữa.” Giang Thành đột nhiên nói: “Quỷ ở tòa số 1… làm sao lại chết?”

Theo suy luận trước đó, là quỷ ở tòa số 1 giết quỷ ở tòa số 2, còn số 2 lại giết số 3, cho nên quỷ ở tòa số 1 là ngọn nguồn.

Vậy thì con quỷ tóc dài Triệu Giai Gia này… rút cuộc là ai giết?

Manh mối chỉ có bấy nhiêu, có thảo luận tiếp cũng không cần thiết, mắt thấy sắc trời càng lúc càng tối, nên mọi người cũng giải tán.

“Đúng rồi.” Trước khi rời đi, Nguỵ Tân Đình đột nhiên nói: “Thời hạn cho nhiệm vụ lần này của chúng ta là bảy ngày.” Anh ta giải thích: “Hôm nay lúc chúng tôi quay trở về đã đụng phải chủ nhà, ông ấy đã ngăn chúng tôi lại rồi nói, chúng ta chỉ có thể ở đây đến ngày 14 tháng này, tính thời gian ra, là đúng 7 ngày.”

“Là bởi vì tiền phòng của chúng ta chỉ đủ đến ngày 14 sao?” Sở Cửu nhìn anh ta hỏi.

“Không phải vấn đề tiền bạc.” Nguỵ Tân Đình lắc đầu: “Tôi cũng có hỏi ông ấy có thể gia hạn thuê thêm hay không, nhưng ông ấy nói không được, bởi vì… nó không cho phép.”

“Nó… là ai?” Tên mập kinh ngạc hỏi, nhìn ánh mắt của anh ta, hiển nhiên là đang nghĩ tới một số thứ rất không tốt.

“Tôi không biết.” Nguỵ Tân Đình nói: “Tôi hỏi rồi, nhưng ông ấy cũng chỉ cười cười với tôi, rồi cà nhắc rời đi.”

Nhớ lại khuôn mặt tươi cười của ông già què chân, Nguỵ Tân Đình đến hiện tại vẫn cảm thấy khó chịu.

Khoảnh khắc đó anh ta đã gần như nhận định ông lão kia là quỷ, chỉ là tạm thời còn chưa chạm tới đường ranh giới đó, cho nên ông lão mới chưa tiện trực tiếp giết chết bọn họ.

Nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi cả nhóm giải tán, ai nấy đều vội đi về nơi ở của mình.

Với tư cách là đồng đội thân thiết cùng một tòa nhà, Giang Thành tên mập đương nhiên là cùng đường với Trần Di và Sở Cửu, Trần Di trông có vẻ không thích Giang Thành cho lắm, không chỉ vì vụ KTV phản nội dung khiêu dâm trước đó, mà quan trọng hơn là vì cô cảm thấy Giang Thành là một con sâu mọt vô dụng.

Là loại người chỉ chọn những món hời đã có sẵn.

Hắn không chủ động tìm kiếm manh mối mà chỉ rúc vào một nơi an toàn, chờ đồng đội chia sẻ manh mối.

Càng có nhiều người như vậy thì nhiệm vụ càng trở nên khó khăn hơn.

Nhưng Giang Thành không quan tâm đến cái trợn mắt của Trần Di, điều đó không hề ngăn cản hắn tiếp cận với Trần Di và Sở Cửu.

Lúc thì hỏi Trần Di tại sao không mặc đồng phục cảnh sát, đồng thời khen bộ đồng phục này đặc biệt tôn da, quan trọng nhất là đề cao khí chất, lúc thì lại nhân cơ hội liếc nhìn thân hình Sở Cửu mấy cái, cảm khái nói trong giai đoạn dậy thì nhất định phải ăn nhiều đu đủ, nếu không có thể sẽ giống như chị Trần Di, làm chậm trễ quá trình phát triển, sau này muốn khóc cũng không được.

"Anh bớt mấy trò này lại đi." Trần Di đứng yên, tức giận gầm lên: "Đừng nói trong tay tôi không có manh mối, cho dù có, cũng không thể nào chia sẻ với loại người như anh."

"Hi hi." Giang Thành nhoẻn miệng, cười cười vui vẻ, sau đó nheo mắt, giọng điệu nham hiểm nói: "Nếu như năm đó cô có bản lĩnh như vậy, thì cũng không đến mức để tôi chạy trốn mất."

Hai người anh một câu cô một câu đối đầu với nhau, cả đoạn đường lại khá náo nhiệt, tên mập và Sở Cửu trợn mắt nhìn nhau, nhưng không chen vào được lời nào, có điều sự hoảng sợ do quỷ mang đến ngược lại đã giảm bớt đi rất nhiều.

Tên mập ban đầu hy vọng có được một số manh mối từ Trần Di, nhưng bây giờ xem ra, thông tin mà bọn họ nắm được cũng rất có hạn.

Dẫu sao thì bọn họ chỉ có hai người, không giống như những nhóm khác có bốn người cùng nhau thu thập manh mối.

Mãi đến khi lên đến tầng sáu, Giang Thành mới đột nhiên hạ giọng, như trở thành một người khác, nói với Trần Di: "Đêm nay hãy cẩn thận một chút, quỷ có khả năng sẽ tới tìm cô đấy."

Trần Di hơi ngây người ra một chút, sau đó nhìn chằm chằm Giang Thành, trong mắt mang theo sự dò xét theo bản năng nghề nghiệp, nhưng cô còn chưa kịp nói gì thì Giang

Thành đã quay người rời đi, để lại một câu rằng nếu như nhớ tôi thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, rồi biến mất ở góc hành lang.

"Chị Trần Di." Sở Cửu nhìn về hướng Giang Thành rời đi, cổ họng cẩn thận cuộn lên một cái, sau đó nghiêng đầu hỏi: "Lời anh ấy nói có phải là thật không?"

"Chị không biết, nhưng bất luận có phải là thật hay không, đêm nay chúng ta cũng phải cẩn thận, chị cũng có cảm giác." Trần Di thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Đêm nay… sẽ không yên bình."

"Bác sĩ." Tên mập đi đến bên cạnh Giang Thành, chớp chớp mắt hỏi: "Anh nói đêm nay quỷ sẽ đến tìm Trần Di là thật không? Hay là chỉ hù dọa cô ấy?"

Thu hồi vẻ mặt giễu cợt, Giang Thành nhìn tên mập, bình tĩnh nói: "Trong tòa của chúng ta, cũng chỉ có cô ấy là người duy nhất chưa bị quỷ tìm đến."

Chương 364: Biến mất

Sờ sờ cằm, tên mập một chân bước vào cửa nhà, quay người nói với Giang Thành đang đứng ở hành lang: "Bác sĩ, xem ra anh cảm thấy Trần Di và Sở Cửu, hai người bọn họ đều không có vấn đề phải không?"

Trong phán đoán trước đó, Giang Thành từng nghi ngờ một trong hai người, thậm chí là cả hai người đều đã bị quỷ giết, sau đó thay thế bọn họ.

"Không biết." Giang Thành suy nghĩ một lát, lắc đầu, đưa ra một câu trả lời mơ hồ, nhìn về phía tên mập: "Ít nhất cho đến hiện tại tôi vẫn chưa tìm ra sơ hở."

"Hai người bọn họ đều cư xử tương đối bình thường." Giang Thành phân tích: "Nếu như tôi là quỷ trà trộn vào trong, vậy thì tôi sẽ tung ra một ít manh mối giả, vấy đục nước lên, hoặc ít nhất cũng sẽ dắt mũi những người khác trong khi thảo luận, để chuyển hướng sự chú ý của mọi người."

"Nhưng anh cũng đã thấy rồi đấy, bọn họ không hề làm như vậy, hơn nữa một phần bằng chứng mà bọn họ tìm thấy cũng đã được hai nhóm còn lại chứng thực."

"Muốn giấu giếm tất cả chúng ta để làm được điểm này." Giang Thành nói: "Rất khó."

"Cho nên bọn họ chắc không phải là quỷ." Tên mập nghe được tin tức này cả người đều phấn chấn hơn rất nhiều, lưng cũng thẳng lên, sống trong cùng một tòa nhà với quỷ mạo danh làm đồng đội, khiến anh ta cảm thấy rất áp lực.

Giang Thành lắc lắc đầu: “Tôi đã nói rồi, chỉ là khả năng rất thấp, nhưng không thể loại trừ khả năng này, hơn nữa…” Hắn nhìn về phía tên mập, trong mắt đột nhiên biến đổi, khiến tên mập trong tiềm thức chợt bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

“Anh mập.” Giang Thành hạ giọng nói: “Nếu như trong số bọn họ thật sự có quỷ trà trộn vào, e rằng chúng ta có thể gặp rắc rối lớn.”

Nói xong những lời này, Giang Thành liền rời đi.

Dù sao trời cũng đã tối, ở trong hành lang cũng không an toàn, cho đến khi đóng cửa lại, khuôn mặt Trần Di và Sở Cửu vẫn còn ở trong đầu tên mập.

Hai người bọn họ sắc mặt tái xanh, nụ cười tà ác lao về phía anh ta, đè lên người anh ta, nghĩ đến đây tên mập không khỏi rùng mình một cái.

Sau khi trở về căn hộ của mình, Giang Thành lại lần nữa kiểm tra toàn bộ căn hộ, việc này đã mất đến nửa tiếng, nhưng cũng may, mọi thứ vẫn như lúc hắn rời đi.

Hắn trở lại phòng ngủ, ngồi ở mép giường, trước mặt là chiếc điện thoại.

Những cảnh tượng trong ngày đang hiện lên trong mắt hắn như một cuốn phim.

Hắn vô thức cau mày lại, một giọng nói yếu ớt đầy đau đớn của người phụ nữ vang vọng trong sâu thẳm tâm trí hắn, ngột ngạt, day dứt, còn có… sự méo mó như bị xé nát.

“Cứu tôi…” Con quỷ gọi điện thoại đến vài giờ trước nói.

…

“Tích tắc.”

“Tích tắc.”

Trần Di đang nằm trên giường không nhịn được trở mình một cái, tiếng đồng hồ trên tường đung đưa khiến cô không ngủ được.

Đúng.

Chính là không ngủ được.

Về mặt chủ quan, cô muốn ngủ.

Không giống như những người đồng đội thận trọng của cô, sự hiểu biết của cô về ác mộng và quỷ trong ác mộng khác với bọn họ.

Lúc ban ngày, cô xem xét chi tiết những mô tả về quỷ của một số người đêm qua đã nhìn thấy nói, và cô đã phát hiện ra một điểm rất thú vị.

Đó chính là quỷ trong phó bản này không hề xuất hiện một cách lặng lẽ, trước khi chúng xuất hiện, đều sẽ đánh thức con người bằng một số âm thanh đặc biệt.

Ví dụ như… tiếng gõ cửa.

Hơn nữa xét về kết quả, ba người gặp quỷ đêm qua đều vẫn còn sống sót khỏe mạnh, không có ai chết, ngược lại là Ngọc Lan, người an toàn đêm hôm qua lại chết trước.

Cho nên… cô mạnh dạn suy đoán, quỷ xuất hiện vào ban đêm là không thể giết người, ít nhất là không thể giết người ở trong nhà, chỉ cần cô không rời khỏi nhà, vậy thì chắc sẽ không có nguy hiểm.

“Suy cho cùng thì vẫn là lỗ mãng.” Nhìn chằm chằm lên trần nhà trên đỉnh đầu, cô thở dài một mình.

Sáng sớm ngày hôm nay, khi trời vẫn còn tờ mờ sáng, sau khi nghe thấy tiếng kêu cứu bất lực của Sở Cửu, cô vẫn không nhịn được, nên mở cửa lao ra ngoài.

Cứu được thì cố gắng cứu, cô đã nghĩ như vậy, cũng đã làm như vậy.

Có lẽ… đây là thói quen do nghề nghiệp tạo ra.

Trước đây cũng có một người đồng đội đã thuyết phục cô trước khi cánh cửa mở ra rằng, cơn ác mộng là một khu rừng tối tăm vô tận.

Ở đây, những người cầm đuốc sẽ không sống được lâu.

Những suy nghĩ tử tế của bạn sẽ trở thành mục tiêu sống cho những người khác trong bóng tối.

Cô rất biết ơn sự nhắc nhở của đồng đội, cũng có thể cảm nhận được sự quan tâm của đối phương, nhưng đối với cô, đây đã là một thói quen khắc sâu vào xương tủy.

Nếu như có thể, cô sẽ là người cầm đuốc xua tan bóng tối.

Nhưng điều cô không ngờ là sau khi ra ngoài không lâu, cô lại nhìn thấy đồng đội đã ân cần nhắc nhở mình.

Đồng đội nói rất ngưỡng mộ sự kiên trì của cô, đặc biệt là thiện chí có thể giữ vững ý định ban đầu và không bị ác mộng xói mòn.

Điểm này là rất hiếm.

Anh ấy mời bản thân tham gia một tổ chức có tên là Người Gác Đêm.

Trong mô tả của anh, tổ chức này tương tự như những người bảo vệ trật tự ác mộng, có phần giống với công việc của cô ngoài đời.

“Tôi canh gác trong đêm tối, để càng nhiều người ca tụng bình minh.” Cô đưa hai tay ra trước mặt thì thầm vào màn đêm.

Cứ như vậy, cô vỗ nhẹ chiếc gối dưới đầu, xoay người lại tiếp tục ngủ.

Cô không quen với những chiếc gối mềm nhồi bông mà thích thứ gì đó cứng hơn một chút, tốt nhất là kiều mạch.

Làm cho cô cảm thấy rất thoải mái.

Nửa ngủ nửa tỉnh, cô nghe thấy một âm thanh lúc xa lúc gần, tưởng chừng như không thật cho đến khi… cô đột nhiên mở mắt ra.

Cô nghe thấy… tiếng gõ cửa.

Rất nhẹ.

Hơn nữa nó đã biến mất ngay khi cô nghe thấy rõ.

Nhưng cô chắc chắn rằng đó thực sự là tiếng gõ cửa.

Đồng thời, cô cũng nhận ra đèn trong phòng đã vô thức tắt từ lúc nào, ngoài cửa sổ chỉ còn lại một chút ánh sáng.

Cô lập tức ngồi dậy, nhìn vào bóng tối mờ mịt xung quanh mình.

Phòng ngủ thông với phòng khách, cửa mở nên cô có thể nhìn thấy phòng khách từ vị trí của mình.

Tất cả đồ đạc đều chỉ còn một đường viền màu đen sẫm, như thể chúng có thể tự di chuyển bất cứ lúc nào.

Nín thở, lông mày Trần Di chậm rãi nhíu lại, cô có thể cảm nhận được một cỗ khí tức kỳ lạ bao quanh mình.

Ẩn giấu ngay trong bóng tối.

Cô không lựa chọn rời khỏi giường vì cô cảm thấy thứ đó đang ở rất gần mình, gần đến mức chỉ cần quay người lại gần như có thể chạm vào.

Cổ họng cô vô thức cuộn lên, Trần Di bị chính suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi.

Chẳng lẽ là… ở đằng sau lưng mình?

Cô nhanh chóng quay lại nhưng phía sau chỉ có một chiếc bàn cạnh giường ngủ và một bức tường.

Nhưng điều kỳ lạ là cảm giác có người đứng sau cô không hề tiêu tan khi cô quay lại xác nhận mà càng ngày càng mất kiểm soát.

Cô cứ không ngừng lặp lại động tác quay đầu lại.

Nhưng lần nào cũng vậy, đằng sau vẫn chẳng có gì cả.

Cô bắt đầu tin tưởng những gì Giang Thành đã nói, quỷ… quả thực đã đến tìm cô rồi, càng đáng sợ hơn là nó ở ngay bên cạnh cô, nhưng cô lại không nhìn thấy.

Kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, cô tựa lưng vào chiếc bàn cạnh giường ngủ, sau đó chộp lấy chiếc điện thoại và nhanh chóng bấm một dãy số.

Sau vài hồi chuông, cuộc gọi đã được trả lời.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Giọng nói của Giang Thành đè nén rất thấp, dường như cũng biết tình hình của cô không ổn.

“Nó đến rồi.” Giọng nói của Trần Di run rẩy, cô liên tục nhìn xung quanh nhưng vẫn không tìm ra nguồn gốc của cảm giác quỷ dị đó.

“Tôi có thể cảm nhận được nó ở ngay phía sau, nhưng tôi không thể tìm thấy nó.”

Chương 365: Tìm được rồi

“Đừng hoảng loạn.” Dừng một chút, Giang Thành nói: “Cô có nghe thấy tiếng gõ cửa không?”

“Có.”

“Cô bảo là nó sau lưng cô, vậy gần cỡ nào?”

“Rất gần.” Trần Di vội vàng nói: “Và… càng lúc càng gần.”

“Nếu để nó hoàn toàn chạm vào cô, cô có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.” Giang Thành nói thẳng: “Ưu tiên hàng đầu bây giờ là tìm ra vị trí chính xác của nó.”

Sau khi do dự một lúc, Giang Thành nói: “Tôi có ý này, nhưng có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cô tự quyết định xem có áp dụng hay không nhé.”

“Anh nói đi!”

“Cô xuống giường, đứng trên mặt đất, sau đó dang hai chân ra, cúi người xuống. Cô hãy nhìn xuyên qua giữa hai chân trong tư thế này.”

Giang Thành nói: “Đây là một tập tục ở quê tôi. Người ta nói rằng, khi một người bị ma quỷ che mắt phía trước, nếu làm cách này thì sẽ có thể trông thấy con quỷ đang đi cùng với cô đằng sau lưng.”

Tốc độ nói của hắn rất nhanh, vì hắn biết Trần Di bên này cũng đang khẩn trương tột độ.

Tuy lời đề nghị của Giang Thành có chút quỷ dị, nhưng lúc này cũng chẳng còn biện pháp nào tốt hơn. Cô đã có thể cảm

giác rõ ràng, lệ quỷ càng lúc càng gần mình.

Cảm giác lạnh lẽo ấy gần như khiến cô tê liệt.

Và Giang Thành đã nói đúng một điều, nếu để con quỷ ấy hoàn toàn chạm vào mình, cô chết chắc.

Trần Di cầm điện thoại bằng một tay, sau đó hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi cúi người xuống. Ngay khoảnh khắc tiếp theo, trái tim của cô như bị giằng xé một cách đột ngột, mà toàn bộ thân thể cũng bắt đầu run lên bần bật.

Cô nhìn thấy một đôi chân thẳng tắp, bầm đen đang đứng trên mặt đất, cách cô nửa mét. …

Nhìn chằm chằm vào điện thoại, Giang Thành sắc mặt âm trầm, không nói gì.

Khoảng 01 phút trước, có một cuộc điện thoại gọi đến. Số điện thoại cho thấy, chính là Trần Di từ phòng 710 ở tầng trên. Giang Thành đợi đến khi chuông reo lần thứ ba mới nhấc máy.

Hắn nín thở, không nói một lời, thậm chí còn cố gắng tránh phát ra bất kỳ một âm thanh nào, mà ở đầu dây bên kia cũng chỉ là vài tiếng tạp âm vô nghĩa.

Một lúc sau, Giang Thành cúp điện thoại.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không nói một lời nào, thậm chí cũng không hề "a lô".

Hắn đã có thể xác định.

Trần Di gặp nạn.

Chỉ là không rõ con quỷ nào tìm đến Trần Di, cũng không biết cô ấy có thể sống sót được hay không?

Sáng sớm hôm sau, mọi người tập hợp lại theo ước định. Giang Thành nhìn thoáng qua, để rồi phát hiện Trần Di không

có mặt tại đây, trong khi Sở Cửu ở cùng tầng với cô ấy lại đỏ hoe đôi mắt.

"Sáng sớm, em gõ cửa phòng chị Trần Di, nhưng bên trong không có tiếng động nào cả." Sở Cửu lo lắng nói: "Em còn tưởng chị ấy phát hiện ra manh mối gì nên sớm xuống lầu tìm mọi người rồi."

Và sự thật chứng minh rằng, cô ta không hề xuống đây.

Sau khi Giang Thành kể lại cho mọi người nghe về cuộc điện thoại đêm qua, sắc mặt Lưu Quốc lập tức tối sầm lại: "Đi lên xem thử thôi."

Cả nhóm vòng qua thang máy, tiến vào lối thoát hiểm rồi đi cầu thang bộ lên tầng trên. Mọi người gõ cửa một hồi lâu, nhưng bên trong chẳng hề có tiếng động gì, yên tĩnh hệt như kẻ bên trong đã chết đi vậy.

Mặc dù cửa phòng trông không rắn chắc cho lắm, nhưng nếu muốn dùng vũ lực phá cửa mà vào thì cũng không hề dễ dàng.

"Có cần tìm chủ trọ để lấy chìa dự phòng hay không?"

Tiêu Thái Lang đề nghị.

Đây rõ ràng không phải là một ý kiến hay. Vốn dĩ mọi người đã nghi ngờ chủ trọ rồi, nhưng hiện tại cũng không còn biện pháp nào tốt hơn.

Lúc này, mọi người đều biết Trần Di rất có thể đã tử vong rồi.

Nhưng nếu có thể nhìn thấy thi thể của cô ấy, vậy sẽ có cơ hội nắm bắt được một số manh mối trực quan hơn, ví dụ như con quỷ nào đã giết cô ấy.

Và giết bằng phương thức gì.

“Anh làm gì vậy?” Đứng ở cuối hàng, Hoa Lạc đột nhiên nói to.

Mọi người quay lại, sau đó trông thấy Hoa Lạc dõi đôi mắt đẹp mà nhìn chằm chằm Ngụy Tân Đình. Cô đang xoa nhẹ tóc mình bằng một tay, tựa như vừa bị đau ở vị trí đó vậy.

“Ha ha.” Ngụy Tân Đình cũng chẳng thèm để ý, khéo léo tháo mảnh kim loại ra khỏi chiếc kẹp tóc trong tay rồi uốn cong mảnh kim loại ấy thành hình dạng mà bản thân cần sử dụng.

Anh ta ra hiệu cho mọi người lùi lại, nhường chỗ cho mình bước tới.

Nhìn anh ta, tên mập không khỏi có chút kinh ngạc: “Anh còn biết nghề này à?”

“Ngày trước, vì sa cơ lỡ vận, tôi cũng từng đi cướp của người giàu, chia cho kẻ nghèo.” Ngụy Tân Đình hớn hở giới thiệu.

Sau đó, mọi người trơ mắt nhìn Ngụy Tân Đình chọt mảnh kim loại vào lỗ khóa, sau đó thuận thế đẩy nó lên.

Lách cách!

Cửa đã mở.

Ngụy Tân Đình lập tức lùi lại, Lưu Quốc và Tiêu Thái Lang cầm theo đại đao nhìn nhau, tiếp đó bèn cùng nhau bước vào.

Giang Thành kéo tên mập đi theo sau lưng mọi người.

Đầu tiên, họ đi thẳng vào phòng tắm, sau đó là phòng khách và cuối cùng là phòng ngủ.

Vừa tới cửa phòng ngủ, Lưu Quốc lập tức dừng lại, sau đó hạ giọng nói với nhóm người phía sau: “Tìm được rồi.”

Quả nhiên đã tìm được rồi.

Chưa chen chúc đến vị trí đầu độ ngũ được, Giang Thành tình cờ nhìn thấy một đôi giày lộ ra bên ngoài.

Đó là đôi giày của Trần Di.

Trần Di hoàn toàn nằm dưới giường, chỉ có mỗi một đôi giày thò ra từ gầm giường mà thôi. Lưu Quốc và Tiêu Thái Lang – mỗi người nắm lấy một bên chân của Trần Di, kéo cô ta ra ngoài.

Tốc độ tương đối chậm, vì không ai muốn bị sốc vì một hình ảnh đẫm máu nào đó sẽ xuất hiện đột ngột.

Sở Cửu cũng sợ hãi điếng người, khó mà ngăn được dòng lệ, như thể ngay một giây tiếp theo là nước lũ tràn bờ đê.

“Chẳng lẽ là do quỷ Tóc dài làm?” Hoa Lạc hỏi.

Dù sao đi nữa, Sở Cửu đã từng đề cập đến trong phần giới thiệu hôm trước. Con quỷ Tóc dài kia bò ra từ gầm giường, mà con quỷ này cũng ở tại toà nhà số 1/

Trong 3 con quỷ đã xuất hiện, con quỷ Tóc dài kia đã chiếm cứ được ‘địa lợi’ so với 2 con quỷ còn lại.

Hoàn Diên Ninh lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không hẳn. Con quỷ đó chỉ có tiền lệ bò ra từ gầm giường mà thôi, nhưng cũng không nhất thiết phải kéo nạn nhân xuống gầm giường sau khi giết người.”

Cô dừng một chút: “Đây là hai vấn đề khác nhau.”

Chưa kịp nói xong, Lưu Quốc cũng vừa vặn lôi xác của Trần Di ra ngoài. Cô ấy nằm úp mặt xuống đất, hai cánh tay vẫn còn trong tư thế đang liều mạng bò ra ngoài. Xem ra, cô ấy đã bị con quỷ kia kéo vào gầm giường trong lúc đang còn sống.

Ngay khoảnh khắc lật ngược Trần Di lên, mọi người đều trông thấy vết máu trên mặt cô, cùng một ít tóc dính máu sền sệt lên mặt.

Tiêu Thái Lang đột nhiên sửng sốt một lúc. Sau đó, anh ta chợt do dự bồi hồi, cuối cùng bèn sờ tay vào một bên cổ của Trần Di trước ánh mắt khó hiểu của mọi người.

Một lát sau…

"Mẹ kiếp!" Sắc mặt của Tiêu Thái Lang thay đổi nghiêm trọng. Anh ta hét lên: "Cô ấy chưa chết. Cô ấy vẫn còn sống!"

Sau một hồi sơ cấp cứu, Trần Di vậy mà đã tỉnh lại. Tiếp đó, cô bèn giải thích chuyện đêm qua cho mọi người nghe, dù giọng nói có hơi đứt quãng.

Chuyện đến nước này, cô cũng biết là mình bị quỷ lừa gạt.

Giang Thành ở đầu dây bên kia điện thoại… là quỷ giả trang.

"Cô Từ." Giọng nói của Vô nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác rất hung hăng: "Nếu cô đã rơi vào bẫy của quỷ, vậy tôi muốn biết… cô đã sống sót bằng cách nào?"

Trần Di gật đầu, vừa nhớ lại, vừa biểu lộ đậm nét sợ hãi trên gương mặt: "Thật ra, vừa cúi người xuống là tôi đã biết mình trúng kế rồi. Giang Thành ở đầu dây bên kia bảo tôi xuống giường, nhưng làm sao anh ta biết tôi đang ở trên giường? Tôi không hề nói cho anh ta biết là mình đang ở trên giường cơ mà?"

"Do đó, sau khi nhìn thấy đôi chân kia, tôi đại khái đoán được con quỷ này hẳn là không có năng lực trực tiếp tấn công người khác, trừ khi đáp ứng được một số điều kiện nào đó."

“Cúi người xuống.” Giang Thành nói tiếp: “Và nhìn thấy nó.”

Trần Di gật đầu: “Đúng vậy! Thế là tôi quyết định thuận theo tư thế đó mà nằm sấp xuống, sau đó nhanh chóng bò xuống gầm giường.

Trước đó, tôi đã từng quan sát rồi. Khoảng trống dưới gầm giường rất nhỏ, chắc chắn không thể nào đủ cho một người trưởng thành thực hiện được động tác xoay người hay cúi gập người.”

Chương 366: Xin nghỉ phép

“Hoá ra là thế.” Vô gật đầu, nhưng mọi người đều nghe thấy một loại cảm xúc kỳ quái từ giọng điệu của anh ta.

“Chị Trần Di.” Sở Cửu nắm lấy cánh tay cô, hỏi: “Chị cảm thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không?”

Trần Di lắc đầu. Cô chỉ cảm thấy hơi choáng váng. Đêm qua, cô bị đụng trúng đầu khi bò dưới gầm giường, ngất xỉu suốt cả đêm, hiện tại vẫn còn sưng một cục trên đầu.

“Cô nói con quỷ đêm qua tới đây có một đôi chân bầm đen à?” Tiêu Thái Lang do dự một chút, sau đó ngẩng đầu, tiếp tục hỏi: “Nó còn có đặc điểm gì khác không?”

Trần Di nhận lấy ly nước mà tên mập đưa qua, uống vào ngụm, sau đó bèn trả lời Tiêu Thái Lang: “Tôi biết anh muốn hỏi gì. Con quỷ tấn công tôi đêm qua khác với 3 con quỷ mà chúng ta từng xác định trước đó. Đó là một con quỷ mới xuất hiện.”

Tên mập đứng hình trong giây lát, để rồi lắp bắp bảo: “Nói cách khác… Nơi đây… có tận 4 con quỷ…”

“Là tạm thời có 4 con quỷ…” Ai đó bên cạnh chợt sửa lời.

Tên mập quay đầu lại, nhận ra người vừa nói chính là Hoàn Diên Ninh. Khi phát hiện tên mập nhìn mình, cô vô thức gật đầu chào, sau đó nhìn sang nơi khác.

Từ cô gái luô toản ra một luồng hơi thở bình dị này, tên mập không hề cảm giác được là cô ta đang sợ hãi. Trái lại, trông cô khá là yên tĩnh.

Giang Thành quay đầu nhìn những người khác, hỏi: “Tối qua, mọi người có gặp vấn đề gì không?”

Toà nhà số 2 và 3 rất yên ổn.

Chẳng có ma quỷ nào xuất hiện cả/

Sau khi trao đổi tin tức ngắn gọn, mọi người bèn giải tán. Những cá nhân có phòng trọ tại toà nhà số 2 và số 3 tiếp tục truy tìm manh mối. Trong phòng lúc này chỉ còn lại Trần Di, Sở Cửu, Giang Thành và tên mập – 4 người trú ngụ trong chính toà nhà này.

Ngồi xổm xuống trước mặt Trần Di, Giang Thành sờ lấy chân của cô ta, quan tâm hỏi: “Cô cảm thấy đỡ hơn không?”

“Tôi không sao.” Trần Di đáp.

Sở Cửu cho biết, trong phòng cô có mấy thứ như bông, băng gạc, cồn… Cô sẽ về phòng để lấy chúng; Giang Thành bảo tên mập đi cùng với Sở Cửu sang bên ấy.

Sau khi hai người rời đi, Trần Di nhìn thẳng vào mặt Giang Thành, đột nhiên hạ giọng hỏi: “Tại sao anh biết là quỷ sẽ đến tìm tôi?”

Giang Thành thản nhiên đứng dậy, ngồi xuống cạnh Trần Di, kể cho cô ta nghe về phân tích trước đó của mình. Từng câu, từng chữ của hắn cứ như đang thuật lại một chuyện rất cỏn con vậy.

Sau khi Sở Cửu và tên mập mang theo thuốc và băng gạc trở lại, Giang Thành bèn nhanh chóng khử trùng vết thương trên đầu Trần Di, nhưng cuối cùng cô không cho hắn quấn băng gạc trên đầu mình.

Điều này khiến Giang Thành rất tiếc nuối.

Ưu tiên hàng đầu bây giờ là xác định thân phận của con quỷ Chân dài.

Bốn người cùng nhau lục soát căn phòng, nhưng ngoài một số quần áo, mỹ phẩm và những vật dụng đơn giản hàng ngày khác, họ không tìm thấy manh mối nào đủ để xác định danh tính của hộ gia đình từng sống tại đây.

Sau khi ném chiếc quần jean cuối cùng vào tủ quần áo, Trần Di lắc đầu, nói với Giang Thành ở sau lưng: "Không có gì cả. Xem ra, chúng ta chỉ có thể điều tra danh tính của con quỷ này từ các phương hướng khác."

Giang Thành vừa ra khỏi nhà tắm, trên tay còn cầm theo một lọ tinh dầu. Đây không phải hàng hiệu đắc tiền, hình như là loại mà các sinh viên mới ra trường hay dùng.

Trên bàn trang điểm trong phòng tắm có rất nhiều mỹ phẩm. Giang Thành nhìn thoáng qua, đa phần là đồ trang điểm và mặt nạ.

Dựa theo những phát hiện lúc này, họ suy đoán rằng, người sống ở đây ngày trước là một cô gái, còn khá trẻ và có điều kiện tài chính ở mức trung bình nhưng rất chú trọng đến ngoại hình của bản thân.

"Kỳ quái." Giang Thành nhìn quanh căn phòng, khẽ lẩm bẩm.

Vừa nghe được Giang Thành nói vậy, Sở Cửu lập tức nhìn về phía hắn bằng một đôi mắt điềm đạm đáng yêu, khẽ mấp máy môi vài lần mới dám hỏi: "Anh, cái gì kỳ quái vậy?"

Nghe Sở Cửu lên tiếng, Trần Di cũng nhìn về phía Giang Thành.

Kể cả tên mập đứng đằng sau.

"Tại sao trong căn phòng đó không có gương?" Giang Thành nhìn Trần Di, hỏi: "Lúc cô mới đến là đã như vậy rồi à?"

Trần Di gật đầu: “Đúng thế. Lúc mới tới, tôi cũng không nhìn thấy gương.” Cô nói thêm: “Tôi chưa bao giờ vào phòng tắm cả, còn tưởng rằng trong đó có gương ấy chứ.”

Nhưng Giang Thành vừa mới từ phòng tắm bước ra; bức tường cạnh bồn rửa mặt trống rỗng.

Thật kỳ lạ! Một cô gái trẻ thường xuyên trang điểm, nhưng trong phòng tắm lại không có gương?

Suy nghĩ một chút, Trần Di ngẩng đầu nói: “Trước kia đáng lẽ phải có gương, nhưng vì xảy ra một biến cố nào đó, cô gái kia bèn ném đi tất cả mọi tấm gương.”

“Đúng vậy.” Giang Thành đáp.

“Chẳng lẽ…” Sở Cửu cẩn thận nuốt nước bọt, nhìn hai người nói: “Là do nhìn vào gương sẽ thấy quỷ, cô ấy quá sợ hãi nên mới vứt bỏ hết mấy tấm gương?”

Với tình hình trước mắt, cách giải thích này khá là hợp lý.

“Nhân tiện.” Trần Di dường như chợt nhớ ra điều gì đó, vừa bước ra ngoài vừa nói: “Hôm qua trên đường về, tôi để ý thấy trước một căn hộ nơi hành lang có đặt một túi rác. Bên trong chiếc túi ấy có chứa rác thải sinh hoạt, ví dụ như vỏ trái cây… Nhưng ngày hôm kia, lần đầu tiên chúng ta vừa mới đến thì tôi không thấy.”

Có rác thải sinh hoạt nghĩa là có người sống ở đó; bọn họ có thể đến thử vận may.

Có lẽ người hàng xóm kia sẽ biết gì đó. …

Căn hộ 717.

Đứng trước cửa, Giang Thành do dự một hồi rồi mới gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

Mất một lúc, sau cửa vang lên tiếng dép lê lẹp xẹp. Cửa mở ra một khe nhỏ, để lộ một nửa khuôn mặt của một người phụ nữ.

Khe hở không lớn, từ vị trí của Giang Thành có thể nhìn thấy một sợi dây xích màu bạc đang quấn chặt bên trong. Người phụ nữ này có vẻ rất cảnh giác, còn cài thêm một chốt cửa phía sau cửa chính nữa.

Trong phòng rất tối, Giang Thành đoán là do chủ hộ dùng màn cửa che kín, mà một nửa khuôn mặt lộ ra này cũng đầy vẻ xanh xao, bệnh tật.

"Các người là…" Người phụ nữ sau cửa trợn mắt lên, cuối cùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Giang Thành, giọng nói có phần mất tự nhiên.

Giang Thành rất bình tĩnh gật đầu, nói với cô ta: "Xin chào, tôi là người thuê trọ ở đây, bên căn hộ 710 đấy." Hắn xoay đầu, trỏ về phía bên kia.

Khi nghe đến con số 710, người phụ nữ này chẳng có phản ứng gì đặc biệt cả. Nhưng khi nhìn thấy căn phòng mà Giang Thành chỉ, sắc mặt của cô bỗng thay đổi đột ngột.

Thở gấp một hồi, người phụ nữ này bèn nói nhanh qua khe cửa: "Không được ở trong căn hộ đó! Cậu phải dọn đi ngay hôm nay, tranh thủ lúc trời còn chưa tối."

"Tại sao vậy chị?" Trần Di trông rất dịu dàng: "Nơi đó từng xảy ra biến cố gì à?"

Có lẽ những gì mà bọn họ vừa thể hiện ra đã gợi lên một ký ức nào đó trong lòng người phụ nữ này. Chần chờ một lát, cô ta tháo sợi dây xích đang cài vào ổ khoá ra.

"Vô nhà nói chuyện." Người phụ nữ mở cửa.

Cùng lúc đó, một mùi gì đó cực kỳ khó chịu tràn ra từ bên trong. Dường như người phụ nữ đã không rời khỏi nhà trong suốt một thời gian rất lâu rồi.

Cả căn phòng tràn ngập một mùi hôi thối thoang thoảng.

Giang Thành và Trần Di đồng thời nhíu mày.

Người phụ nữ bước sang một bên, mời Giang Thành và những người khác vào trong. Chờ khoảng 3 giây, Giang Thành xoay người, kéo lấy Sở Cửu rồi ôm choàng qua eo cô, trông rất thân mật.

Chuyện này xảy ra rất đột ngột, khiến gương mặt của Sở Cửu lập tức đỏ bừng. Cô vô thức muốn đẩy Giang Thành ra, nhưng hắn không cho cô cơ hội đó.

Trước khi kéo Sở Cửu vào phòng, Giang Thành quay sang Trần Di, nói: “Hai người vô ca lẹ lên, đừng có đến muộn. À, nhớ nói với sếp là tôi xin nghỉ phép nhé.”

“15 phút.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Tôi xin nghỉ phép 15 phút rồi sẽ vào làm sau.”

Chương 367: Bệnh viện Hoa Nhân

Người phụ nữ này cũng chẳng khách sáo gì, sau khi thấy Trần Di và tên mập không định đi vào nhà thì lập tức đóng sầm cửa lại.

Tốc độ ấy nhanh đến nỗi tên mập đang đứng ngoài cửa gần như chưa kịp phản ứng gì.

Trần Di nhìn cửa chính vài lần, sau đó bèn hạ giọng nói với tên mập: "Chúng ta đi thôi."

Trở lại căn hộ 710, Trần Di nhìn chằm chằm vào đồng hồ treo tường, im lặng đếm thời gian. Tên mập trông có vẻ còn lo lắng hơn cả Trần Di, đến nỗi mồ hôi dần ướt đẫm cả mu bàn tay.

Thời gian trôi qua, tên mập không thể kiên nhẫn được nữa, bèn hỏi thăm Trần Di: "Bọn họ… thật sự sẽ không sao cả à?" Nói xong, anh ta nuốt nước bọt một cái.

Căn hộ đó tạo ra cảm giác khiến tên mập vô cùng bất an, giống như đã lâu rồi không đón nắng và bên trong còn có một mùi kỳ lạ khó mà diễn tả thành lời.

Trong lúc nhớ lại mùi hương phả vào mặt kia, sắc mặt của Trần Di cũng càng lúc càng u ám. Cô từng đi theo một tay lão làng trong ngành đi giám định hiện trường.

Ở nơi đó, cô đã ngửi thấy cái mùi gần giống như vừa ngửi thấy cách đây không lâu.

Chỉ là, không có nồng đến như vậy.

Đó chính là… mùi của tử thi.

Trần Di vẫn còn nhớ, gương mặt của thi thể mà cô từng nhìn thấy năm xưa bị mục nát, nằm úp xuống và hoà lẫn vào tấm nệm, trong khi quần áo trên người cũng bị mất đi màu sắc ban đầu của chúng.

Không thể nào cởi bỏ lớp trang phục của nạn nhân ra, thế nên phía giám định hiện trường phải dùng nhíp để bóc tách từng lớp một. Khi ấy, cô từng trông thấy lũ giòi trắng bò lúc nhúc, vặn vẹo cùng một chỗ, thỉnh thoảng còn gặp cảnh bọn giòi bọ chui tới chui lui thông qua mấy lỗ thủng trên thi thể nữa.

Tình huống khi đó đã gây ra một cú sốc cực kỳ nghiêm trọng đến cô. Sau khi rời khỏi hiện trường, cô ngồi xổm nơi góc tường, nôn nhiều đến mức ói ra mật xanh, mật trắng.

Nhưng sau khi trông thấy vẻ lo lắng trong mắt tên mập, Trần Di cũng chẳng nói rõ với anh ta về tình huống này: "Có lẽ không sao đâu." Cô an ủi: "Chúng ta chờ thêm chút nữa.'"…

"Trong nhà bừa bộn quá, hai người cứ ngồi tự nhiên nhé." Người phụ nữ mở lời xã giao.

"Cảm ơn chị." Sở Cửu cư xử rất lễ phép. Cô vẫn luôn là kiểu người như vậy, từ nhỏ đã trở thành "con nhà người ta" theo đúng nghĩa đen.

Bên trong nhà còn tối tăm hơn khi so với sự mường tượng của Giang Thành, vì đáng nhẽ ra chỉ có một tấm rèm dày che chắn cửa sổ thôi mà. Bên cạnh đó, trong góc phòng còn thắp một ngọn đèn nhỏ màu cam.

Trông vật ấy giống như một chiếc đèn ngủ nhỏ mà người ta để phòng hờ khi thức giấc đi tiểu vào ban đêm.

Với ánh sáng lờ mờ này, Giang Thành lướt mắt, quan sát toàn bộ căn phòng. Cách bố trí nơi đây rất giống với căn phòng bên trong căn hộ mà hắn đang ở.

Chỉ là, nơi đây có khá nhiều đồ đạc, khiến không gian có vẻ hơi chật hẹp.

Trong phòng khách có một chiếc ghế sô-pha, nhưng lớp da bóng loáng của nó đã ngã màu xám xịt. Khi dùng tay chạm vào, ngay vị trí tay vịn còn xuất hiện những nếp nhăn.

Nhà bếp ở bên trái, nhà tắm nằm trong góc và phòng ngủ ở bên phải.

Cửa phòng ngủ đang đóng kín.

Sau khi tiếng nước chảy ngừng hẳn, người phụ nữ bước ra từ nhà bếp. Cô ta đặt hai chiếc cốc lên bàn cái bàn trà trước mặt.

“Mời hai người uống nước.” Giọng cô hơi khàn.

“Cám ơn chị.” Giang Thành đón lấy cốc nước rất tự nhiên, sau đó bèn đưa cho Sở Cửu bên cạnh. Nhìn cô gái trước mặt, Giang Thành hỏi: “Chị bảo là chúng tôi không được ở lại căn hộ 710, tại sao lại như thế?”

Người phụ nữ cầm chiếc cốc lên, uống ừng ực vài ngụm, đặt chiếc cốc xuống rồi nói: “Chủ trọ chắc chắn không nói cho cậu biết rồi, người từng sống trong căn hộ ấy trước đó là một cô gái điên.”

“Một cô gái điên à?” Sở Cửu trừng mắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt.

Cô ta gật đầu. Dường như vì sức khỏe yếu, cô ấy chỉ mới nói chuyện vài câu là bắt đầu thở dốc. Hơn nữa, trong phòng cũng không quá lạnh, nhưng người phụ nữ này lại mặc một chiếc áo len cao cổ trông rất dày.

Cổ áo gần như che đến tận cằm.

"Đúng vậy, đó là một cô gái điên khùng." Dường như cô ta đang nhớ lại một điều gì đó, khiến sắc mặt cứ thay đổi dần: "Các người không biết đâu… Vào ban đêm, cô ấy bắt đầu nổi cơn. Đầu tiên, cô ta chỉ khóc lóc mà thôi, nhưng từ từ sẽ chuyển sang kiểu vừa khóc vừa mắng chửi, mà toàn là mắng chửi bằng những từ ngữ rất chướng tai."

Người phụ nữ thở dài: "Cuối cùng, cô ấy bắt đầu ném vỡ đồ vật. Mà không đơn thuần là đập phá trong nhà đâu, cô ta còn ném đồ đạc ra cả hành lang đấy."

"Các người không tưởng tượng nổi đâu. Cô ấy có một chiếc gương rất to, cao hơn cả một người trưởng thành, lại có khung gỗ lớn bao quanh bên ngoài nữa. Ấy vậy mà, một mình cô ta có thể nhấc chiếc gương đó lên, đập mạnh ngay giữa hành lang, khiến mảnh gương vỡ bắn tung toé đi khắp nơi đấy."

Giang Thành giật nhẹ mí mắt, vì rốt cuộc cũng tìm ra được manh mối khiến bản thân cảm thấy hứng thú rồi.

Tấm gương…

Bên cạnh đó, dường như Sở Cửu đã nhập vai vào hiện trường qua lời kể của người phụ nữ này; trông bộ dáng của cô như rất háo hức để được lắng nghe phần tiếp theo của câu chuyện vậy.

"Chưa hết đâu! Cô ấy còn tháo luôn tấm gương trong nhà tắm ra." Sắc mặt thay đổi nhẹ, người phụ nữ này nhìn về phía Giang Thành, nhấn mạnh: "Là dùng tay không để kéo mạnh tấm gương ra đấy. Khi đó, tôi từng nhìn thoáng qua từ khe cửa, thế nên bắt gặp cô ấy dùng chính hai bàn tay của mình mà nắm lấy mép gương rồi kéo ra. Đôi tay đó đã ướt đẫm máu tươi vì bị mảnh gương cắt trúng."

“Vậy, cô gái điên kia chỉ đập vỡ gương thôi, phải không?” Giang Thành bình tĩnh hỏi.

Người phụ nữ hồi tưởng vài giây: “Về chuyện này thì tôi cũng không biết, nhưng những gì tôi trông thấy thì quả thực là thế. Đèn trong hành lang vốn dĩ rất u ám, mà mảnh gương vỡ đầy trên sàn thì rất là nguy hiểm đấy cậu à. Ngộ nhỡ có người đạp trúng thì sao?”

“Vậy, chuyện gì xảy ra tiếp theo?”

“Sau đó, mọi chuyện bỗng nhiên lắng dịu xuống, yên tĩnh được vài ngày.” Cô dựa vào ghế sô-pha, nhớ lại chuyện ngày trước: “Kế tiếp, cảnh sát đến gõ cửa nhà ấy, không chỉ một lần mà khá nhiều lần, từ sáng đến chiều. Lại tiếp theo sau đó, tôi nghe mấy người hàng xóm khác đồn rằng, cô gái ấy đã chết rồi.”

“Tại sao lại chết vậy chị?”

“Tôi cũng không biết nữa.”

“Cô ấy chết trong nhà mình luôn à?” Giang Thành lại hỏi.

“Không, không…” Người phụ nữ vội xua tay, liếm môi giải thích: “Nếu như thế thì tôi cũng không dám tiếp tục ở đây nữa đâu. Nghe nói rằng, cô ấy chết đâu đó bên ngoài.”

“Cô ta ở đây được bao lâu rồi?”

“Cũng được một thời gian, khoảng… ước chừng nửa năm.” Người phụ nữ nói tiếp: “Nhưng ban đầu, cô ta không có như vậy. Bằng không, chúng tôi cũng không cho phép cô ấy làm phiền mọi người lâu đến thế. Thuê trọ được một khoảng thời gian rồi, sau này cô ta mới lên cơn, cứ điên điên khùng khùng suốt cả một tuần, và sau đó… không có sau đó.”

“Vốn là một thiếu nữ trẻ rất xuất sắc, dáng người cao ráo, ăn mặc hợp thời trang… Tôi nghe đồn rằng, cô ấy còn là một

người mẫu nữa đấy.” Người phụ nữ nói tiếp: “Cô ta có một đôi chân vừa thon vừa dài, khiến ai nấy đều phải ước ao.”

Nghe vậy, Giang Thành hít sâu một hơi. Xem ra, đã tìm được con quỷ trong căn hộ 710 rồi. Đó chính là cô người mẫu chân dài bỗng dưng bị bệnh điên mà chẳng rõ lý do.

“Cô ấy tên gì vậy?” Giang Thành hỏi.

Người phụ nữ trả lời ngay mà không cần suy nghĩ: “Vu Ấu Vy.”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Giang Thành lập tức nhớ đến chiếc nhẫn mà Hoa Lạc tìm được - trên đó có khắc hoa văn với nội dung là Thân yêu Vy.

Thân hẳn là đang ám chỉ Lý Mậu Thân, mà chữ Vy này… có lẽ chính là cô người mẫu tên Vu Ấu Vy.

Bây giờ, mọi dữ liệu đã có mối ràng buộc lấy nhau.

Trong số những kẻ đã chết này, ắt hẳn còn có một mối quan hệ vi diệu nào đó mà cả nhóm chưa tìm ra.

“Trước khi cô nàng tên Vy này nổi điên, chị có thấy dấu hiệu nào đặc biệt không?” Sở Cửu nép mình lại, tò mò hỏi.

“Dấu hiệu à…” Người phụ nữ cau mày, như thể chỉ cần suy nghĩ nhiều một chút là bản thân cô rất mệt mỏi. Cô vươn tay, kéo nhẹ chiếc cổ áo len cao lên một chút.

Vừa vô tình liếc sang, Giang Thành bỗng dưng cứng đờ cả người. Sau đó, hắn bắt đầu thở mạnh một cách mất kiểm soát.

Dường như người phụ nữ này cũng nhận ra gì cả, chỉ nói tiếp: “Tôi thực sự không chú ý là có dấu hiệu gì đặc biệt hay không, nhưng từng nghe mấy bạn hàng xóm trước khi chuyển nhà đi nơi khác kể lại một chi tiết. Họ nói rằng, trong lúc lấy lời khai thì phía cảnh sát thường nhắc đến một nơi gọi là bệnh viện Hoa Nhân, chẳng rõ là có ý gì.”

Chương 368: Thật đặc biệt

"Bệnh viện Hoa Nhân…" Sở Cửu suy nghĩ một chút, thầm ghi nhớ cái tên này.

"Cảm ơn chị." Giang Thành nhìn người phụ nữ bằng ánh mắt cảm kích. Sau đó, hắn đứng dậy, vô cùng tự nhiên mà nói: "Chúng tôi phải đi làm, không dám quấy rầy chị nữa."

"Ngồi chơi thêm xíu nữa đi." Thấy hai người chuẩn bị rời đi, người phụ nữ này bèn luồng tay vào áo len, đứng dậy và nói: "Lâu lắm rồi mà chẳng có ai đến nhà tôi chơi cả. À đúng rồi…" Dường như chợt nhớ ra điều gì đó, cô vỗ đầu, bảo: "Tôi còn có một lá thư góp ý do các cư dân khác cùng nhau viết gởi cho cô gái đó. Để tôi đi lấy cho cậu xem." Nói xong, người phụ nữ bèn tiến về phía phòng ngủ.

Nhưng Giang Thành còn nhanh chân hơn cả cô ta. Hắn phóng gấp vài bước, chặn cô ta lại: "Không dám phiền chị lâu nữa." Giang Thành cười, bảo: "Dù sao đi nữa, tôi cũng sẽ dọn đi vào ngày hôm nay mà."

Đang ngồi trên sô-pha, Sở Cửu nhìn hắn bằng ánh mắt khá nghi hoặc.

Có thể thấy rõ, cô nàng rất muốn đọc lá thư kia, vì Trần Di ở căn hộ 710 đã từng cứu cô nàng này trước đó.

Nếu có thể nhanh chóng xác định danh tính và động cơ giết người của quỷ, Trần Di càng có cơ hội sống sót nhiều hơn.

Nhưng Sở Cửu vẫn mím môi nhìn Giang Thành. Trông biểu hiện của Giang Thành như thế, dường như hắn đã ngửi được mùi vị nguy hiểm đâu đây…

Xoạt… xoạt…

Một chuỗi âm thanh ma sát cổ quái vang lên, cường độ không lớn lắm, nhưng vì căn nhà quá yên tĩnh nên tạo ra cảm giác khá đột ngột.

Sở Cửu định thần lại, và ngay sau đó, lập tức nhìn về phía phòng ngủ.

Âm thanh phát ra từ căn phòng ngủ đang đóng kín kia, tựa như có người đang ngồi xổm sau cửa rồi dùng móng tay sắc nhọn cào lên ván cửa vậy.

Sắc mặt Sở Cửu tái nhợt; cô lập tức nghĩ đến con quỷ Móng tay ở toà nhà số 2.

Không như cô, Giang Thành thậm chí còn không thèm nhìn sang phòng ngủ. Hắn vẫn nở một nụ cười hiền lành, như thể bản thân đã bị điếc rồi, chẳng nghe thấy gì cả.

Về phần người phụ nữ - đầu tiên, cô liếc sang cửa phòng ngủ, sau đó mới cứng nhắc quay đầu lại, nhìn chằm chằm Giang Thành, cuối cùng mới khàn giọng bảo: “Thật xin lỗi! Mèo nhà tôi sợ người lạ. Ắt hẳn bọn nó đói bụng vì nghe thấy âm thanh của các người.

Một lúc sau, cô ta bổ sung: “Bọn chúng đã không được ăn cơm từ lâu lắm rồi.”

Nghe vậy, Sở Cửu rợn cả tóc gáy, thân thể run lên một cách mất kiểm soát. Nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt của người phụ nữ kia, Sở Cửu hiểu rõ, bọn họ đã chạm trán phải lệ quỷ rồi.

Chẳng những gặp quỷ, mà còn chủ động chạy thẳng vào nhà của quỷ nữa.

Trên thực tế, Giang Thành cũng vừa mới nhận ra chuyện này. Lúc cổ áo của người phụ nữ kia bị kéo xuống, do làn da

của cô ta rất trắng nên để lộ hẳn một mảng màu nâu tím ở vị trí phần cằm bên phải.

Kiểu đốm màu thế này chẳng hề xa lạ gì với Giang Thành cả, bởi vì đó là kết quả của sự tắc nghẽn các mạch máu ở phần dưới cơ thể. Sau khi chết, máu sẽ ngừng tuần hoàn, dẫn đến tình trạng thiếu hụt máu vào động mạch tim; các hồng cầu nặng sẽ tích tụ dọc theo mạch máu, chìm xuống xuyên qua huyết tương, khiến làn da bị sẫm thành những mảng màu nâu tím như thế.

Nó còn có tên khoa học là vết hoen tử thi.

Người phụ nữ này đã chết từ lâu rồi, và thứ đứng trước mặt bọn họ bây giờ chính là một con quỷ.

Tình hình đột nhiên trở nên nguy kịch hẳn.

Trong lúc Sở Cửu nhìn chằm chằm, Giang Thành chợt thọt tay phải vào túi quần, sau đó gom góp tất cả những gì mà mình có trong túi rồi nhét vào tay người phụ nữ: "Tôi chỉ còn nhiêu đây." Giang Thành vỗ nhẹ lên mu bàn tay lạnh giá của người phụ nữ theo một cung cách rất xã giao, sau đó chân thành bảo: "Chị cứ giữ lấy để mua thịt cho mèo ăn."

Sở Cửu trừng to mắt khi trông thấy Giang Thành thực sự đưa cho người phụ nữ kia một nắm tiền lớn, có tờ lẻ tờ chẵn, thậm chí còn có vài đồng bạc loé sáng nữa.

Ngay sau đó, Giang Thành xoay người, kéo Sở Cửu đi ra ngoài. Người phụ nữ không hề ngăn cản, nhưng dù có kéo mạnh cỡ nào thì cửa chính cũng không mở ra, dù chẳng hề cài khoá.

Giang Thành không dám quay đầu lại, vừa cố gắng kéo mạnh cửa chính, vừa nói: "Chị gái à, đừng như vậy mà. Bạn bè của tôi vẫn còn tiền, xíu em mang qua đưa thêm cho chị."

Hắn vừa dứt lời, ngoài cửa chợt vọng đến giọng nói ngạc nhiên của tên mập: "Bác sĩ?"

Vừa nghe thấy thế, Giang Thành không cố kéo mở cửa nữa, mà thét ra bên ngoài: "Cậu mập, cậu có mang tiền trong người không?"

Một lát sau…

Nhờ có tên mập và Trần Di chia nhau đi lục tung nguyên cả căn phòng của mỗi người lên, rốt cuộc cũng gom góp được hơn 100 tệ, sau đó cả hai bèn nhét tiền qua khe cửa. Cuối cùng, mới "chuộc" được Sở Cửu và Giang Thành ra ngoài.

"Bác sĩ." Đi trong hành lang, tên mập nghiêng người hỏi nhỏ: "Vậy chúng ta chính là… bị ác quỷ tống tiền à?"

Đang an ủi Sở Cửu trong cơn sợ hãi, Trần Di đúng lúc ngẩng đầu lên, nói: "Tiêu bao nhiêu tiền cũng không quan trọng, miễn tai qua nạn khỏi là được."

Xông pha biết bao phó bản rồi, đây là lần đầu tiên mà tên mập gặp một con quỷ dễ nói chuyện đến vậy, thực sự vừa đưa tiền là thả người. Đúng kiểu, một tay giao tiền – một tay giao người – không cho ký sổ!

"Thật quá đặc biệt rồi!" Anh ta thầm than thở. Ước gì, sau này càng có nhiều con quỷ như thế, để rồi những nhiệm vụ trong Ác Mộng sẽ chuyển biến thành các trò chơi với thể loại giao dịch, kinh doanh, thế chẳng phải sẽ hay hơn ư?

Anh ta không phải là một doanh nhân, nhưng bác sĩ chính là một kẻ có rất nhiều thủ đoạn. Giang Thành vừa không biết xấu hổ, vừa biết gạt người.

"Chị Trần Di." Sở Cửu ngẩng đầu nhìn cô, vội vàng nói: "Vừa rồi, người phụ nữ kia nói quỷ Chân dài trong phòng chị tên là Vu Ấu Vy, làm nghề người mẫu đấy.

“Lúc mới chuyển đến đây, cô ta vẫn còn bình thường, nhưng sau đó chẳng biết vì lý do gì mà lên cơn điên, thường xuyên mắng chửi gì đó vào ban đêm, lại còn ném mấy tấm gương ra khỏi căn hộ nữa”

“Chẳng những thế… còn dính đến bệnh viện Hoa Nhân nữa.” Sở Cửu tự siết chặt bàn tay nhỏ của mình, nói một hơi: “Cảnh sát từng đến đây điều tra sau khi Vu Ấu Vy tử vong. Họ thường xuyên nhắc đến bệnh viện này, thế nên nơi đó chắc chắn có manh mối.”

Nhân lúc sắc trời còn sớm, bọn họ bèn bắt taxi đi thẳng đến bệnh viện Hoa Nhân. Giang Thành đẩy mập mạp ngồi vào vị trí phụ xế, còn bản thân thì ngồi ngay ghế chính giữa ở hàng sau, có cả Sở Cửu bên trái và Trần Di bên tay phải. Khi gặp một vài một khúc cua trên đường, Giang Thành trông như bị nghiêng người theo quán tính, thế là ngã cả cơ thể sang hai bên. Do đó, Sở Cửu phải nép sát vào cửa xe, trong khi Giang Thành càng lúc càng bạo dạn áp sát người về phía cô nàng.

Tiếp theo, rốt cuộc thì gã tài xế không chịu đựng nỗi nữa, bèn ho nhẹ một tiếng, thế là Giang Thành mới đứng đắn trở lại.

Đáng nhẽ Trần Di sẽ tung quyền đấm Giang Thành vài cái vì hành vi như vậy, nhưng lúc này, cô chỉ tập trung nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ mà thôi.

Nhíu chặt đôi mày thanh tú lại, thỉnh thoảng Trần Di còn vươn tay tự xoa nhẹ vai mình, như thể bản thân cảm thấy khó chịu ở đâu đó.

Thế là, cô bèn điều chỉnh tư thế ngồi, dùng tay còn lại để tự đấm nhẹ vào thắt lưng.

Dần dần, Trần Di đột nhiên cảm giác có một bàn tay nào đó đặt lên đùi của mình, chẳng những thế mà còn xoa nhẹ vài cái.

“Di Di.” Giang Thành chớp chớp đôi mắt đẹp, quan tâm hỏi: “Cô thấy khó chịu ở đâu à?”

Trần Di lập tức hất tay của hắn ra, đồng thời trả lễ bằng một cái trừng mắt sắc bén.

Sau đó, bàn tay lại chậm rãi bò lên vòng eo của cô, nhéo nhẹ: “À, là cô đang khó chịu ở đây à?” Giang Thành nuốt nước miếng, trông có vẻ như rất đói khát: “Cô cứ quay lưng lại, để tôi xoa… bóp cho cô nhé?:

Gã tài xế nghiêng đầu, liếc mắt tìm mấy đồn cảnh sát ven đường, thậm chí còn tự nhủ mà mình có nên quay đầu xen gay giao lộ đằng trước hay không.

Thấy gã tài xế trông có vẻ bất bình thường, tên mập vội vàng đổi chủ đề, hỏi tài xế vài câu xã giao. Từ đó, hai người cứ chậm rãi tán gẫu một cách ngắt quãng.

Rốt cuộc, tại một ngã ba nào đó, xe ngừng bánh.

Trả xong tiền taxi, thậm chí bọn họ còn không đủ tiền để gọi taxi quay trở về.

Phía trước mặt chính là bệnh viện Hoa Nhân. Theo lời bác tài, nơi đây là bệnh viện cấp huyện. Giang Thành từng đi qua rất nhiều bệnh viện cấp huyện, nhưng theo ấn tượng của hắn thì chẳng có nơi nào trông đồ sợ như nơi này.

“Đi nhanh thôi.” Trần Di thúc giục. Sắc mặt của cô trông rất kém, mà lúc nào cô cũng liên tục xoa nắn bả vai mình; phần cổ sau gáy của cô dường như có cảm giác nặng trĩu.

Chương 369: Khám sức khoẻ

Phía sau bãi đậu xe siêu rộng là hai tòa nhà đứng song song nhau, bên trái là tòa nhà chính cao 7 tầng với tấm bảng hiệu bệnh viện Hoa Nhân đứng thẳng tắp nga vị trí trên cùng.

Toà nhà bên phải nhỏ hơn một chút, chỉ có 4 tầng.

Khi đến gần hơn, Giang Thành mới nhận ra sự đồ sộ ban đầu chỉ là ảo giác. Thay vào đó, thảm cảnh tiêu điều và rách nát mới là chủ thể chính của địa phương này.

Sàn bê tông tại bãi đậu xe đầy những vết nứt và vị trí gồ ghề, trông như nếp nhăn trên làn da nứt nẻ của một ông lão vậy.

Hai tòa nhà, chỉ có tòa nhà chính bên trái là vẫn mở cửa, trong khi cửa vào thuộc tòa nhà bên phải lại đóng kín, thậm chí còn có những lỗ to bằng quả trứng vỡ trên mặt kính ở các tầng dưới.

Chúng tựa như những đôi mắt ác ý, nhìn chằm chằm vào người sống đang đến gần.

Bãi đậu xe rất rộng lớn, nhưng không có quá nhiều xe đỗ tại đây.

Thay vì đi vào tòa nhà trung tâm bằng lối vào chính diện, bọn họ chọn cách đi bộ băng ngang qua bãi đậu xe, vì đường này gần hơn.

Khi đi qua cổng bãi đậu xe, tên mập cố ngểnh cổ nhìn vào trong vài lần. Bảng ngăn xe qua lại được nâng cao lên trên, mà trong phòng trực ban chẳng có ai ở đó cả.

Ngoài cuốn sổ đăng ký màu trắng, còn có một cái ly pha lê lớn với nước trà bên trong và nửa gói thuốc lá nằm trên mặt bàn.

Khi mấy người bọn họ bước lên cầu thang tiến vào tòa nhà chính, cánh cửa kính cách đó 5 mét bị đẩy ra - hai nhóm người chạm mặt lẫn nhau.

“Là các người à?” Hoa Lạc – kẻ bước ra đầu tiên – lập tức sửng sốt.

Phía sau anh ta là Tiêu Thái Lang với chiếc ba lô 2 quai trên lưng, đi cùng với Hoàn Diên Ninh kiệm lời.

Giang Thành liếc nhìn chiếc ba lô của Tiêu Thái Lang, đoán chắc thanh đại đao kia ắt hẳn đang nằm bên trong.

Hoa Lạc vốn đã cao hơn Giang Thành, lúc này còn đứng trên bậc thang nên khiến hắn rất khó chịu. Đặc biệt là khi nhìn nhau, Giang Thành luôn cảm thấy đối phương đang coi thường mình.

Sở Cửu không thể kiên nhẫn được, lập tức hỏi ngay: “Tại sao các anh chị cũng đến đây thế?”

“Chúng tôi tìm được một đầu mối, sau đó thuận theo đầu mối ấy mà tìm đến đây.” Sau khi liếc nhanh bọn họ, Tiêu Thái Lang bèn trả lời: “Xem ra, các người cũng vậy.”

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé.” Giang Thành đề nghị.

Cả nhóm bước vào bệnh viện.

Nơi này dường như không có nhiều bệnh nhân, hoặc có thể là bọn họ đến không đúng giờ cao điểm. Đại sảnh bệnh viện lớn thế này, mà chỉ có một ít bệnh nhân cùng người nhà.

Sau khi nghe Giang Thành kể lại, ai nấy bên toà nhà số 2 đều sáng mắt hẳn lên.“Vu Ấu Vy?” Tiêu Thái Lang là người có

phản ứng mạnh mẽ nhất.

Anh ta nhìn Trần Di, cao giọng hỏi: "Con quỷ bên trong căn phòng của cô là Vu Ấu Vy à?"

Trần Di nhìn cả đám rồi gật đầu. Hiển nhiên, xem ra nhóm người ở tòa nhà số 2 này cũng đã điều tra ra được manh mối liên quan đến cô người mẫu Vu Ấu Vy.

Dường như Tiêu Thái Lang định nói tiếp gì đó, để rồi bỗng dừng lời một chút trước khi nhìn sang Hoàn Diên Ninh bên cạnh. Rốt cuộc… chính cô ấy mới là kẻ tìm ra manh mối này.

"Chúng tôi tìm thấy một tờ giấy khám sức khỏe trong hộp thư của toà chung cư." Hoàn Diên Ninh lấy một tờ giấy được gấp lại mấy lớp từ trong túi ra, nhưng cũng không đưa cho nhóm người Giang Thành.

"Số căn hộ đối ứng với hộp thư là 404." Cầm tờ giấy khám sức khỏe trên tay, Hoàn Diên Ninh bảo: "Danh tính người nhận là Tống Tiểu Du. Đây là tờ giấy khám sức khỏe của một phụ nữ tên là Vu Ấu Vy. Địa điểm khám sức khỏe là ở đây." Cô quay đầu lại, nhìn về phía sau, ra hiệu: "Bệnh viện Hoa Nhân."

Sắc mặt Sở Cửu dần dần thay đổi. Giấy khám sức khoẻ của Vu Ấu Vy thuộc toà nhà số 1, nhưng lại gửi đến cho Tống Tiểu Du ở toà nhà số 2 nhận giúp.

Có vẻ như hai người này không chỉ quen nhau, mà còn có thể có một mối quan hệ bất thường.

"Chờ một chút." Dường như Hoa Lạc đột nhiên nghĩ tới một chi tiết nào đó. Anh ta bèn cắt ngang: "Các người có xác định con quỷ trong căn hộ đó là Vu Ấu Vy à?"

Sau khi nhớ lại những gì mà người phụ nữ ở căn hộ 717 từng kể, Giang Thành đáp: "Ắt hẳn là thế…"

“Như vậy thì không ổn rồi…” Hoa Lạc Trần Di bằng ánh mắt vô cùng nghi hoặc: “Chẳng phải cô nói con quỷ trong phòng cô có đôi chân dài và tương đối gầy sao?”

“Đúng vậy.” Trần Di gật đầu.

Theo lời mô tả của người phụ nữ kia, Vu Ấu Vy là một nữ người mẫu có dáng người cao gầy, ngoại hình và vóc dáng rất xinh đẹp, khiến ai nấy đều phải ước ao.

Vậy… có gì đó không ổn à?”

“Nhưng báo cáo khám sức khỏe bảo rằng, Vu Ấu Vy rất béo, kiểu béo như heo đấy.” Hoa Lạc đột nhiên nói.

Nghe Hoa Lạc miêu tả, Giang Thành nhíu chặt mày, cầm lấy tờ giấy khám sức khỏe từ tay Hoàn Diên Ninh đưa tới. Sau khi xem vài lần dòng, hắn thấy ngay mục ‘cân nặng’.

“143,2 kg!” Ở bên cạnh, tên mập giật thót cả mình.

Con số này gần bằng với cân nặng của anh ta, và dĩ nhiên sẽ không khớp với cách nói là vóc dáng cao gầy mà người phụ nữ kia từng mô tả.

“Chẳng lẽ… bà chị nữ quỷ kia lừa gạt các người?” Tiêu Thái Lang hỏi dò. Đối với hai thành viên có thể bình an vô sự thoát khỏi căn hộ của quỷ, anh ta vốn dĩ rất nghi ngờ điều này.

Mà chuyện giật gân hơn nữa chính là, còn có thể dùng tiền để hối lộ con quỷ kia.

Điều này khiến anh ta phải suy nghĩ theo chiều hướng thuyết âm mưu, hoặc là ma quỷ đang lừa gạt bọn họ, hoặc là… Ánh mắt của Tiêu Thái Lang cứ lướt tới lướt lui ở vị trí của Sở Cửu và Giang Thành – ý tứ đã quá rõ.

Hoa Lạc và Hoàn Diên Ninh đều có phản ứng giống vậy. Chẳng những thế, đôi mắt của Hoàn Diên Nình còn phản chiếu

lên một vầng ánh sáng màu xanh nhạt, tựa như cô ấy đang đang đeo kính áp tròng có màu vậy.

Lần này, không chỉ có Giang Thành, mà cả Sở Cửu từng đi cùng hắn bước vào căn hộ kia cũng phải lắc đầu, giải thích cặn kẽ: "Em nghĩ là không đâu." Cô ngẩng đầu, phân tích: "Nếu em là con quỷ đó, em sẽ không bao giờ nói láo quá cặn kẽ về mặt hình thể như vậy."

Hoàn toàn chính xác! Nếu nói dối bằng cách này, vậy quá rẻ tiền rồi, chỉ cần chú ý một chút là sẽ dễ dàng lộ ra khuyết điểm ngay.

"Bác sĩ nói thế nào?" Trần Di trầm giọng hỏi.

So với trước đây, toàn bộ khí thế của Trần Di đã yếu đi rất nhiều. Tuy đang bị thương, nhưng cô ta vốn dĩ không nên yếu đuối đến như vậy.

Hoàn Diên Ninh cứ lơ đãng quan sát cô vài lần.

Chỉ sau vài tiếng đồng hồ không gặp, cô gái từng có đôi mắt sắc bén này dường như đã già đi vài tuổi rồi, mà ngay cả sống lưng vốn thẳng tắp cũng bắt đầu còng xuống.

Vì manh mối trong tay nhóm Tiêu Thái Lang cũng chẳng nhiều bao nhiêu, nhóm Giang Thành bèn chuẩn bị ra trận, đích thân đi hỏi thăm các bác sĩ tại nơi này.

Vốn tưởng rằng các bác sĩ có lẽ đã quên đi cô gái kia vì thời gian đã qua lâu rồi. Tuy nhiên, một cô y tá mập trong số những nhân viên ở đây vừa nâng gọng kính, vừa cho biết: "Cô gái mà các ngươi đang đi hỏi thăm ấy hả? Tôi vẫn còn nhớ."

Trông cô ta như đang lo lắng gì đó, phải nhìn trái nhìn phải vài vòng rồi mới hạ giọng trò chuyện: "Chẳng phải cô gái đó chết rồi à?"

“Đúng là chết rồi” Giang Thành ngồi xuống trước mặt cô, trong một tư thế tựa như mình đang đại diện cho một phái đoàn nào đó: “Nhưng chúng tôi đang nghi ngờ cái chết của cô ấy có ẩn tình khác.”

“Chúng tôi đến từ Tổ điều tra sự kiện linh dị.” Giang Thành híp mắt, lạnh lùng nói: “Ắt hẳn cô hiểu ý tôi mà, đúng không?”

Cổ họng của người y tá mập giật nhẹ một cái; có lẽ là do một số NPC trong phó bản bị cưỡng ép giảm thiểu trí thông minh, thế nên cô ta lập tức tin ngay những lời bịa nhảm nhí này,

Tất nhiên, đây cũng nhờ vào kỹ năng diễn xuất của Giang Thành.

Suy nghĩ một hồi, cô y tá bép xoay người đóng cửa lại. Đến khi quay về vị trí rồi ngồi xuống, cô ổn định tinh thần vài giây, cuối cùng mới trả lời: “Nói thật với các anh chị nhé, từ lâu tôi đã nghĩ cái chết của người phụ nữ đó rất kỳ quái rồi. Trong lần khám sức khoẻ trước đó, suýt nữa chúng tôi đã bị hù chết khiếp đấy.”

Cô y tá nhớ lại: “Khi đến đây, cô ấy được mấy người dìu dắt mới di chuyển được. Trông sắc mặt của cô ta rất kém, ôm lấy phần lưng, tựa như là đứng không vững vậy.”

“Hình thể của cô ta tương đối gầy, cao lắm là khoảng 60 kg thôi. Nhưng mọi người đoán xem, chuyện gì đã xảy ra?” Câu nói kế tiếp của cô y tá mập khá sốc: “Khi bước lên bàn cân, kết quả cân lại nhảy đến tận 143,2 kg!!!”

“Lúc đầu, chúng tôi còn tưởng bàn cân bị hỏng, nhưng sau khi thay đổi vài bàn cân khác nhau, hóa ra đúng là 143,2 kg thật đấy!” Cô y tá mập liếm môi: “Lúc đó, chúng tôi choáng váng. Nhưng ai có thể ngờ rằng, người phụ nữ vẫn im lặng từ

đầu buổi đến giờ lại bật khóc, mà khóc với chất giọng vô cùng thống khổ, đau đớn tận tâm can đấy!

Cô ta quỳ xuống mặt đất, vừa khóc vừa cầu xin ai đó, bảo rằng xin người hãy bỏ qua cho tôi. Tôi biết sai rồi, xin đừng… đừng cưỡi trên cổ của tôi như vậy nữa!”

Chương 370: Đường hầm

Lời vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về Trần Di, Sở Cửu đầu tiên hơi ngây người ra một lát, sau đó môi cũng bắt đầu run run, hồi lâu không nói nên lời.

Ngồi trên ghế, Trần Di ngược lại là người bình tĩnh nhất.

Thực ra khi phát hiện bả vai không thoải mái, cô đã bắt đầu nghi ngờ theo phương diện này, nhưng xác nhận thì là trên đường đến cách đây không lâu, khi xuống xe, thông qua gương chiếu hậu trong xe.

Trên vai của cô có hai chiếc chân thon thả quàng qua.

Của phụ nữ, có màu hơi ngả xanh.

Giống hệt như đã thấy đêm qua.

Tận dụng khoảnh khắc đêm qua lúc cô cúi gập người xuống, người mẫu tên Vu Ấu Vy này đã trèo lên lưng cô, cưỡi lên vai cô.

Do vấn đề về góc độ, nên cô không thể nhìn thấy mặt của đối phương, có lẽ… không có mặt cũng nên.

Tóm lại, bây giờ có nói gì cũng đã muộn, chỉ là chính bản thân Trần Di cũng không thể ngờ đến, với tư cách là đương sự, cô lại có thể bình tĩnh đến như vậy.

“Sau đó thì sao?” Cô nhìn y tá mập, giọng nói không chút dao động.

Y tá mập cũng cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn, nhưng cô ta cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy chắc là do bọn họ bị dọa sợ, nên lại nói tiếp: “Sau đó, cô gái tên Vu

Ấu Vy này đã được bạn cô ấy dẫn đi, lúc đó vừa khóc vừa làm ầm lên, cả người giống như một vũng bùn, bị lôi ra ngoài, thu hút rất nhiều người vây đến xem".

Y tá mập không khỏi thở dài: "Chuyện tiếp theo nữa thì chắc mọi người cũng đã rõ rồi, mấy ngày sau thì cảnh sát đến, chúng tôi là biết được tin tức về cái chết của cô ấy từ phía cảnh sát."

"Phiếu khám sức khoẻ của Vu Ấu Vy là do các cô gửi?" Giang Thành nhìn cô ta hỏi.

Trước đó y tá mập đã nhìn thấy phiếu khám sức khỏe trên tay Hoàn Diên Ninh, và cũng chính nhờ tờ phiếu khám sức khỏe này mà bọn họ mới tìm đến đây.

"Là do tôi gửi." Y tá mập gật đầu nói: "Là một người bạn đưa Vu Ấu Vy đến đã nhờ tôi gửi, lúc đó còn có mấy kết quả xét nghiệm vẫn chưa có, bọn họ lại không chịu đợi, cho nên đã để lại số điện thoại và địa chỉ cho tôi, bảo tôi đợi kết quả có rồi gửi cho bọn họ".

"Tôi nhớ đó cũng là một cô gái, tên… tên là gì ấy nhỉ…" Y tá mập gãi gãi đầu, như đang vắt óc suy nghĩ.

"Tống Tiểu Du." Tiêu Thái Lang trầm giọng nói.

"Đúng, đúng." Y tá mập kích động vỗ cái đùi béo nói: "Tên Tống Tiểu Du, chính là cái tên này, đến miệng rồi mà nhất thời không nhớ ra."

"Lúc đó tôi cũng đã nói chuyện này với cảnh sát thẩm vấn rồi." Như lo lắng phải chịu trách nhiệm, y tá mập sau khi cẩn thận nhìn sắc mặt không tốt lắm của Giang Thành, lại nhỏ giọng nói.

Trần Di gật gật đầu, nhìn về phía người phụ nữ mập nói: "Cô không cần căng thẳng, hôm nay chúng tôi tới đây chỉ hỏi

một số vấn đề, hy vọng có thể làm rõ sự thật, cho mọi người một lời giải thích.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Y tá mập liên tục gật đầu, vẻ mặt rất hợp tác.

“Lần trước tới đây, ngoại trừ Vu Ấu Vy và Tống Tiểu Du ra, còn có ai khác nữa không?”

“Có.” Y tá mập chắc chắn nói: “Bọn họ tổng cộng có 5 người, 2 nam và 3 nữ, cũng may mà bọn họ có nhiều người, nếu không cũng không biết phải làm thế nào để kéo người đi.”

“Cô có biết tên của những người khác không?”

Y tá mập suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy, đi đến bàn làm việc, nhấc điện thoại lên bấm một dãy số, tiếp đó cho mọi người một cái tên.

“Lý Mậu Thân?” Tiêu Thái Lang nhướng mày.

“Đúng vậy.” Y tá mập khẳng định: “Lúc đó người đàn ông này còn dùng điện thoại di động quay video, cảnh cáo bệnh viện chúng tôi không được phép tiết lộ chuyện này, nếu không sẽ vạch trần chúng tôi, nói rằng chúng tôi xâm phạm quyền riêng tư của bọn họ, anh ta còn nói mình là một người nổi tiếng trên mạng, có rất nhiều người hâm mộ, bảo chúng tôi hãy cẩn thận một chút.”

“Sau đó, một bác sĩ trẻ ở khoa chúng tôi đã thực sự dựa vào lời nói của anh ta tìm được tài khoản của anh ta, phát hiện là một người nổi tiếng quay video ngắn trên mạng.” Y tá tên mập nuốt khan, hạ giọng, thần bí nói: “Là loại có liên quan đến chủ đề linh dị.”

“Tên tài khoản là gì?” Hoàn Diên Ninh nghiêng người về phía trước, lập tức hỏi.

Người phụ nữ mập do dự một lát rồi đáp: “Sau đó tôi đã từng check lại tài khoản đó một lần, nó đã bị khóa rồi, nội dung bên trong không còn gì nữa.”

Nghe vậy, sắc mặt của mọi người không khỏi có chút tiếc nuối, dựa theo những manh mối thu thập được cho đến nay, nguyên nhân có lẽ có liên quan đến đoạn video linh dị do Lý Mậu Thân quay.

Nếu tìm được đoạn video gốc thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bên trong chiếc nhẫn mà Hoa Lạc tìm thấy trong miệng Ngọc Lan có viết chữ Thân yêu Vy, bây giờ xem ra đó là tương ứng với hai người, Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy.

Hai người này chắc hắn là có mối quan hệ tình nhân.

Hơn nữa theo như hiện tại, tất cả các con quỷ đều biết nhau trước khi chết, bọn họ chắc đã phải chết dưới tay một con quỷ, hoặc là cùng một sự kiện linh dị.

Ở trong hành lang bệnh viện, Giang Thành phát hiện ra có camera, vì thế đã hỏi bệnh viện về video giám sát ngày đó, nhưng người phụ nữ mập lắc đầu nói đều bị cảnh sát mang hết đi rồi.

Manh mối chỉ có bấy nhiêu đây, có ở lại cũng vô ích, mọi người đều đứng dậy chào tạm biệt, nhưng Trần Di đang ngồi trên ghế lại không hề nhúc nhích.

Trên mặt cô không nhìn ra thứ gì, chỉ là thân thể đang run rẩy, mặc dù biên độ rất nhỏ nhưng vẫn không thể thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau khi kiếm cớ đuổi y tá mập đi, Giang Thành đi tới trước mặt Trần Di, ngồi xổm xuống: “Còn gắng gượng được nữa không?” Hắn khẽ hỏi.

Một lúc sau, Trần Di ngước mắt lên, tránh né mọi người, nhìn về phía cô cách đó không xa, theo tầm mắt của cô, có một tấm gương đặt ở đó.

Nó không lớn, treo bên ngoài một chiếc tủ sắt màu xanh đậm, có thể dùng để nhân viên y tế chỉnh tề quần áo.

Trong gương, có một người phụ nữ không đầu đang ngồi trên vai của Trần Di.

Bên ngoài taxi, cây cối trên đường nhanh chóng lùi lại, Sở Cửu căng mặt ngồi ở ghế phụ, Giang Thành và Trần Di ngồi ở ghế sau.

Thật ra vốn dĩ tên mập muốn chen vào, nhưng Giang Thành không cho.

Sắc mặt của Trần Di lúc này tái nhợt như mất máu, thân hình cao lớn cuộn tròn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương sống của cô bị đè xuống vì quá tải.

“Cố chịu thêm một chút.” Giang Thành hạ giọng nói: “Trở về nhà chắc hẳn có thể dịu hơn một chút, cô biết đấy, cho đến nay thì vẫn chưa có ai bị chết trong nhà của mình.”

Bị cỗ sức mạnh đó đè trên vai, Trần Di yếu ớt đến mức nói không được, lảo đảo rồi ngã sang bên trái.

Bên trái là Giang Thành, hắn vô thức né tránh, nhưng vẫn là chậm mất nửa nhịp, đầu Trần Di đập vào vai hắn, lực quá mạnh khiến Giang Thành cau mày.

Do dự một lát, hắn vẫn không đẩy người phụ nữ đáng thương này ra.

Nếu không có gì bất ngờ, thì cô ấy sắp chết rồi.

Qua gương chiếu hậu đã có thể nhìn thấy nữ quỷ ngồi trên vai cô càng ngày càng hoàn thiện, bây giờ đã có đến cằm, phía trên cằm là cái miệng đỏ tươi.

Chờ khi nữ quỷ hoàn toàn thành hình, cũng chính là lúc cô ấy chết.

Ngay lúc Giang Thành đang do dự, trong xe đột nhiên tối sầm lại.

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói của Sở Cửu vang lên, còn mang theo một chút kích động: “Ai bảo anh lái xe vào đường hầm?!”

Đường hầm…

Giang Thành nhìn về phía trước, ánh mắt bắt đầu cảnh giác.

Một lúc sau, giọng nói của tài xế vang lên, còn đầy bất bình nói: “Tôi thấy mọi người đang khá vội, cho nên nghĩ… nghĩ đi đường tắt cho gần.”

Chương 371: Sống sót

Dường như cảm nhận được bầu không khí có gì đó không ổn, tài xế cười hi hi nói: "Đường hầm này có thể tiết kiệm được rất nhiều đường, mọi người đừng lo, tôi chỉ nhấn ga một cái là chúng ta sẽ ra ngoài ngay thôi."

Nhưng rất nhanh, người tài xế đã cười không nổi nữa.

Bọn họ đã chạy trong đường hầm đúng năm phút rồi, lúc đầu thỉnh thoảng có xe ô tô từ bên kia chạy tới, nhưng bây giờ, ngoại trừ ánh đèn trên đầu đường hầm, chỉ có bóng tối vô tận.

Màu đen xung quanh giống như mực dày, nếu nhìn vào, giống như tầm nhìn sẽ bị nuốt chửng.

"Chuyện … chuyện gì thế này?" Giọng người tài xế có vẻ hoảng hốt: "Đoạn đường này tôi chạy suốt mà, đường hầm từ khi nào lại dài như vậy?"

Đường hầm tất nhiên không có vấn đề gì, vấn đề là nằm ở những người trên xe.

"Bùm!"

Có âm thanh kì lạ phát ra từ nóc xe, như thể bị ai đó dùng tay đập mạnh một cái.

"Bùm!"

"Bùm!"

"Mẹ kiếp! Âm thanh gì vậy?" Giọng người tài xế thay đổi đầy sợ hãi, anh ta liếc nhìn nóc xe, đôi tay cầm vô lăng bắt đầu run rẩy.

“Từ bỏ đi.” Bên tai Giang Thành truyền đến một giọng nói khe khẽ, hắn quay đầu lại, nhìn thấy Trần Di sắc mặt tái nhợt.

Đôi mày xinh đẹp của cô nhíu lại, có thể tưởng tượng được nỗi đau mà cô phải chịu lúc này: “Để tôi xuống xe, nếu không nó sẽ không tha cho mọi người đi đâu.”

Giang Thành không nói gì, nhưng ánh mắt lại dời về phía cửa xe, hắn biết Trần Di nói đúng, chỉ cần ném cô ra ngoài, bọn họ sẽ được an toàn.

Dù sao thì… quỷ lần này muốn chỉ có cô.

Cánh tay trái của Trần Di buông thõng yếu ớt, chỉ có cánh tay phải có thể cử động được một chút, nhưng rõ ràng là ngay cả cửa xe cô cũng không thể mở được.

Giang Thành chậm rãi đưa tay về phía bên cạnh cửa xe của Trần Di, nhưng ngay trước khi hắn đưa ra quyết định, giọng nói yếu ớt nhưng khẩn cấp của Trần Di lại vang lên.

“Đừng do dự nữa.” Răng cô va vào nhau lập cập, đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ.

Cô dựa vào vai Giang Thành, nhắm mắt lại, không chú ý tới động tác của tay đối phương, vẫn tự lẩm bẩm như cũ: “Đừng lãng phí thời gian với tôi nữa. Tôi đã không còn giá trị gì nữa rồi, để lại tôi sẽ chỉ mang đến nguy hiểm cho mọi người.”

Giây tiếp theo, Giang Thành cảm giác được người trên vai mình lắc đầu đau đớn, một giọng nói yếu ớt nhưng kiên định vang lên: “Không đáng.” Trần Di thở dốc: “Càng là … vô nghĩa.”

Giang Thành đã nắm được tay cầm bên trong cửa xe, lại chợt dừng lại.

Vô giá trị, không đáng, vô nghĩa…

Những từ ngữ bình thường này dường như trở nên sống lại, như tia chớp xẹt qua khắc sâu vào tâm trí hắn, lúc này Giang Thành cảm thấy trái tim mình đang co giật kịch liệt.

Đối với hắn, việc vứt bỏ một đồng đội vô dụng cũng không phải là chuyện gì không có tính người, đồng đội đã bị quỷ nhắm tới, nếu mang theo cô thì mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa… việc này là do cô ấy chủ động đề xuất, bản thân không hề ép buộc cô.

Người này sắp chết rồi, bây giờ có làm gì cũng vô ích, nhiều nhất chỉ giúp cô trì hoãn thời gian, hy vọng cô có thể sống sót là rất nhỏ.

Nhưng tại sao… lại cảm thấy như thế này?

Hắn chợt thấy sợ hãi không thể giải thích được, nhìn chằm chằm vào cửa xe như đang nhìn một con thú hoang, giống như chỉ cần mở cửa ra, hắn liền sẽ lạc vào bóng tối bên ngoài.

Chỉ trong chốc lát, lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, hơi thở gấp gáp thậm chí còn át đi tiếng gió ngoài cửa sổ.

Cảm nhận được hơi thở yếu ớt của người trên vai mình, tay hắn run rẩy, sau đó từ từ rút lại, hắn cũng kéo tay Trần Di từ phía cửa xe, đặt lên đầu gối của mình.

“Cố gắng thêm một chút nữa.” Giang Thành một tay ôm cô, tựa cằm lên trán cô, khẽ nói: “Chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Vì thấp hơn nên hắn cố gắng để Trần Di nghiêng người một cách thoải mái nhất có thể, đồng thời, bầu không khí lạnh lẽo trong xe lan tỏa khắp xe, áp lực vô hình bắt đầu hướng về phía hắn.

“Lái xe nhanh lên!” Giang Thành hét lên với người tài xế đang mất tập trung.

Dường như nỗ lực của mình đã có kết quả, sắc mặt Trần Di thần kỳ dịu đi một chút, môi cô dần dần đỏ lên: "Khụ khụ…" Cô ho kịch liệt, khóe môi có một chút bọt máu, cô mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy là một khuôn mặt nghiêng.

Giang Thành run lên vì lạnh, nhưng vẫn không buông tay Trần Di, hắn chăm chú nhìn bóng tối phía trước, trong đôi mắt đen láy lóe lên tia sáng nhàn nhạt.

"Nhìn cái gì?" Khi biết cô đã tỉnh, vẻ mặt Giang Thành lập tức trở nên bất cần, hắn liếc xéo cô một cái, giả vờ hung ác nói: "Tôi nói cho cô biết, tôi không cứu người không công đâu, hoặc là trả tiền, hoặc là trả sắc, trông cô thế này chắc cũng không có tiền rồi, thế dùng sắc thế chấp đi, ơn cứu mạng của tôi chắc cũng phải đáng giá trăm tám mươi lần chứ, vừa nãy nhân lúc cô ngủ say tôi đã cướp được hơn 20 lần rồi, phần còn lại cứ để đấy, chúng ta ra ngoài sẽ nói chuyện sau."

Trần Di vừa tỉnh, trên mặt hiện đầy vẻ mơ màng, nhưng ngay sau đó cô đã nhận ra rằng chính người đàn ông đang run rẩy vì lạnh trước mặt này đã giúp cô.

"Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi." Giang Thành mở to mắt, có vẻ sợ hãi, sau đó đổi giọng khó thở cầu xin: "Cô để tôi hòa hoãn một chút được không?"

"Cám ơn." Trần Di nhẹ giọng nói.

"Cám ơn thì không cần." Giang Thành hừ lạnh một tiếng: "Chờ ra ngoài rồi, mà gặp phải các cô đi thực hiện nhiệm vụ, chỉ cần bảo đồng nghiệp của cô thả tôi đi là được."

"Tôi rất dễ nhận ra." Giang Thành vẻ mặt rạng rỡ nói: "Tôi có hai nghệ danh, một là Ngân Thương Tiểu Lang Quân, dùng trong các câu lạc bộ nữ sinh, một là Tahiti Bồ Công Anh, chỉ dùng trong các câu lạc bộ phú bà, cô hãy ghi nhớ kĩ, đừng quên là được."

Trước sự ngạc nhiên của Giang Thành, Trần Di như thật sự đã suy nghĩ một lát, sau đó nhìn vào mắt hắn, gật gật đầu: "Được."

Sau khi hơi ngây người ra, Giang Thành từ từ rút tay lại, sau đó nâng cổ áo lên trước khi tình hình trở nên tồi tệ hơn, và siết chặt nó hết mức có thể.

Phía trước đường hầm cuối cùng cũng có ánh sáng, Sở Cửu hưng phấn đến mức suýt chút nữa đã nhảy dựng lên: "Chị Trần Di, chúng ta sắp ra ngoài rồi!"

Tài xế cũng bắt đầu nhấn ga, chiếc xe phát ra một tiếng gầm rú điên cuồng, không giống tiếng taxi mà giống một chiếc xe địa hình đã bị kìm nén bấy lâu.

Nhìn chằm chằm vào ánh sáng cách đó không xa, Giang Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác lạnh lẽo tuy rằng vẫn còn nhưng đã yếu đi rất nhiều, xem ra năng lực của nó cùng lắm chỉ có thể nhốt bọn họ lâu như vậy.

"Anh tên là gì?" Trần Di nhìn hắn, nghiêm túc hỏi.

Giang Thành liếc nhìn cô: "Hách Soái."

"Tên thật?"

"Tôi thề với cha mẹ mình." Giang Thành giơ ba ngón tay lên.

"Được." Trần Di bất đắc dĩ cười: "Vậy tôi sẽ gọi anh là Hách Soái, cảm ơn anh đã cứu tôi." Cô ngưng lại một chút, nhìn vào mắt Giang Thành nói: "Anh là một người tốt."

Liếc mắt ra ngoài cửa sổ, Trần Di quay đầu nói tiếp: "Tôi hy vọng anh có thể sống sót, nếu có thể, xin hãy giúp những người khác cũng sống sót."

Nghe vậy, sắc mặt Giang Thành lập tức thay đổi, lối vào đường hầm ở ngay trước mặt, trong xe có ánh sáng mờ nhạt, nhờ có ánh sáng, hắn nhanh chóng nhìn vào gương chiếu hậu.

Giây tiếp theo, ngay cả hô hấp của hắn cũng ngừng lại, hắn nhìn thấy tất cả quỷ vốn cưỡi trên người Trần Di đều đã xuất hiện, trong tròng mắt thậm chí đã có lòng trắng.

Càng đáng sợ hơn nữa là, nữ quỷ đã thay đổi tư thế, dùng hai chân giẫm lên vai Trần Di, đang bò về phía người hắn.

"Anh Hách." Trần Di mở cửa xe, tiếng gió hú lập tức ập vào, chiếc dây buộc tóc đuôi ngựa bị xé ra từng mảnh, mái tóc đen rối tung trên không.

"Nhất định hãy sống sót!"

Giây tiếp theo, chiếc xe xuyên qua bóng tối, chỉ còn lại cánh tay của Giang Thành ở hàng ghế sau lơ lửng trên không.

Dưới ánh nắng, chiếc xe tung bay đầy bụi.

Chương 372: Là ngươi

Xe của tên mập và những người khác đậu ở một ngã ba cách lối ra đường hầm không xa, sau khi nhìn thấy xe của Giang Thành đi ra, đôi mắt u ám của tên mập lập tức sáng lên.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, vốn dĩ chiếc xe của bọn họ đi theo phía sau xe của Giang Thành, nhưng trong đường hầm, chớp mắt một cái, chiếc xe phía trước đã biến mất.

Đèn hậu cũng không thấy đâu nữa.

Tiêu Thái Lang đang ngồi ở ghế phụ lập tức hiểu, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Sau khi ra khỏi đường hầm, Tiêu Thái Lang yêu cầu tài xế dừng lại gần đó, bọn họ tìm được ngã ba này trên đường, tiếp tục đợi ở đây.

Người lái xe bên cạnh không ngừng thúc giục, nói ở đây không được phép đậu xe, nếu bị Cảnh sát giao thông bắt thì sẽ bị phạt tiền.

Nhưng sau khi Tiêu Thái Lang vô tình để lộ một nửa con dao lớn trong túi ra, lời phàn nàn của tài xế lập tức biến mất.

Xe taxi của Giang Thành dừng lại bên cạnh bọn họ.

Trần Di ngồi ở hàng ghế sau đã biến mất.

Không có ai hỏi những câu ngu ngốc như Trần Di đi đâu rồi, mọi người đều tự chủ trầm mặc.

Trần Di đã chết, bị con quỷ nhắm vào cô giết.

Vấn đề rất đơn giản.

Sở Cửu ngồi ở ghế lái phụ bật khóc nức nở, cuối cùng vẫn là tên mập ôm cô xuống, nhìn cô gái đáng thương này, tên mập muốn kể vài câu chuyện cười để dỗ dành cô.

Nhưng anh ta còn chưa mở miệng, thì mắt của mình đã đỏ lên trước, anh ta nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên người Sở Cửu.

So với Sở Cửu, Giang Thành bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn mở cửa xe bước xuống: "Trở về thôi." Hắn nói với tên mập và Hoàn Diên Ninh bên cạnh.

"Anh thế nào?" Hoa Lạc hỏi, thấy Giang Thành sắc mặt không tốt, còn tưởng rằng hắn cũng bị thương hoặc là bị dọa sợ.

Nhìn lại đường hầm tối tăm, những gì hiện lên trong đầu Giang Thành không phải là cảnh Trần Di bị quỷ khống chế, hay cảnh tượng giây phút cuối cùng trước khi nhảy ra khỏi xe.

Mà là vào một đêm cách đây nhiều năm, trong căn phòng riêng tối tăm của một quán bar, nữ cảnh sát với mái tóc đuôi ngựa gọn gàng sau gáy hét lên với mình một câu.

"Anh nhanh lên!" Cô giả vờ rất tự tin, nhìn chằm chằm vào nam nữ ngồi xổm trong góc, lớn tiếng nói: "Tôi ở đây đợi anh."…

"Khụ khụ… khụ…"

Một trận ho dữ dội ảnh hưởng đến vết thương, lồng ngực phập phồng, Trần Di cuộn tròn phun ra một ngụm máu.

Cô từ từ mở mắt ra, xung quanh là bóng tối vô tận, không có bất kỳ âm thanh nào.

Bên dưới lạnh lẽo và ẩm ướt.

Cô miễn cưỡng giơ tay lên, thỉnh thoảng cảm thấy cơn đau dữ dội truyền đến từ cơ thể.

Có vẻ như cô đã bị thương nặng sau khi nhảy ra khỏi xe, cánh tay trái bị trẹo bất thường, chân có vết trầy xước lớn.

Cô hít một hơi thật sâu rồi ho dữ dội, ho ra một lượng máu lớn.

Tiêu rồi

Điều cô lo lắng nhất đã xảy ra, một số xương sườn của cô bị gãy, trông như bị cong vào trong, chọc thủng phổi.

Cô cố gắng dùng sức mạnh ý chí mạnh mẽ của mình để đứng lên nhưng cuối cùng lại bị đánh bại bởi cơ thể tàn tạ này.

Cô quỳ xuống đất, thở hổn hển.

Máu từ khóe miệng chảy xuống đất, cô hiếm khi nhếch nhác đến mức này.

Nhưng cổ quái là, cỗ áp lực trên vai … đã biến mất.

Chẳng có gì đáng mừng cả, xung quanh đây bóng tối vẫn còn đó, mọi âm thanh đều bị chặn lại, hiển nhiên đây không phải là một đường hầm.

Ít nhất… không phải là đường hầm mà cô đã đi vào.

Quỷ vẫn chưa rời đi.

Mà ẩn mình ngay trong bóng tối bên cạnh cô.

Cô thậm chí còn có thể phát hiện ra hơi thở bị đè nén của nó.

Những tên đáng sợ đó có năng lực bóp méo hiện thực, đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng nghĩ lại thì đây có lẽ là lần cuối cùng.

Chuyện đã đến nước này, cô ngược lại bình tĩnh hơn.

Cô cố hết sức ngẩng đầu nhìn về phương hướng trong trí nhớ, theo suy đoán của cô, bọn họ… chắc là đã thoát thân rồi.

Hy vọng tất cả bọn họ đều có thể sống sót.

Tên mập, Sở Cửu, còn có… cái tên tự xưng là Hách Soái kia.

Trong tâm trí hiện lên khuôn mặt đó, Trần Di nhếch khóe môi, nở một nụ cười không hề đẹp chút nào.

Thật là không trung thực mà, mình sắp chết đến nơi rồi còn không chịu nói ra tên thật.

Có lẽ đúng như những gì hắn nói, chỉ là một tên khốn đi lừa gạt phụ nữ, lừa tiền lừa tình mà thôi.

Sau khi nhìn thấy mình kéo cửa xe, vẻ mặt đắc thắng và không biết xấu hổ ban đầu của hắn đột nhiên thay đổi, hắn bắt đầu trở nên hoảng sợ.

Giống như một đứa trẻ sắp mất đi đồ chơi vậy.

Đó không phải là bộ dạng của… một tên khốn nên có thì phải.

Đôi bàn tay lạnh lẽo từ phía sau vươn ra ôm lấy mặt cô, hay nói đúng hơn là giữ chặt cằm của cô.

Trần Di không hề giãy giụa, cô đã nghe thấy tiếng thở hổn hển phía sau, giống như một ống bễ cũ nát.

Cô từ từ nhắm mắt lại.

Nhưng giây tiếp theo, trước mặt lại có ánh sáng

“Lộc cộc.”

“Lộc cộc.”

“Lộc cộc.”

Tiếng bước chân giòn giã càng ngày càng gần, người tới cũng không nhanh không chậm, một tay đút túi áo gió, tay kia

cầm một chiếc ô đen khổng lồ, dưới chân là một đôi giày da màu đen, gót giày giẫm lên mặt đất, bắn ra nước tung tóe.

Vì bị ngược sáng, Trần Di ý thức đang mơ hồ nên không nhìn rõ mặt người đang tới.

Người đên dừng lại trước mặt cô, cách cô khoảng 3 mét.

“Tất cả những người muốn làm hại cô ấy, sẽ chỉ có chết.”

Hơi ngây người ra, ánh mắt Trần Di lập tức tập trung lại, giọng nói này có chút quen thuộc, cô đã nghe thấy ở đâu đó rồi, một lát sau—

“Là ngươi!” Trần Di không khỏi thất thanh nói.

Chiếc ô màu đen hơi nâng lên, để lộ một đôi mắt màu đỏ thẫm.

“Răng rắc!”

Thân ảnh với phần cổ bị bẻ gãy lắc lư rung chuyển, giây tiếp theo, ngã nhào xuống vũng nước trước mặt. …

Nhập nhoạng tối, trước khi bầu trời sắp tối hoàn toàn, tại sảnh của tòa số 1, đám người Giang Thành Tiêu Thái Lang cuối cùng cũng đợi được đồng đội của mình ở tòa số 3.

Chỉ là vốn dĩ là 4 người ban đầu giờ chỉ còn lại 3 người.

Lưu Quốc đi phía trước, vẻ mặt ảm đạm đến mức sắp rơi nước mắt.

“Lục Hoa Tư chết rồi.” Anh ta tiến lên một bước, nói thẳng vào vấn đề.

Vừa dứt lời, Vô đứng bên cạnh anh ta liền ngước mắt quét qua mọi người, Sở Cửu ngồi ở một bên, ánh mắt đờ đẫn, tên mập ngồi xổm bên cạnh không ngừng nhỏ giọng an ủi cô.

Trần Di… mất tích rồi.

“Trần Di cũng xảy ra chuyện rồi.” Hoa Lạc trầm giọng giải thích với Vô.

Lưu Quốc nghe vậy dừng lại một chút, nhưng Giang Thành lại nhìn anh ta, bình tĩnh nói: “Anh hãy nói tình hình ở chỗ các anh trước đi.”

“Chúng tôi thông qua vị Giám đốc Triệu kia, đã liên hệ với công ty nơi Lý Mậu Thân làm việc trước đây, nhưng công ty bọn họ không muốn tiếp xúc với chúng tôi nên đã cho chúng tôi số điện thoại của một người bạn của Lý Mậu Thân.”

“Người bạn này từng là cộng sự của Lý Mậu Thân, chịu trách nhiệm chính về việc quay phim, nhưng sau đó bọn họ đã tách nhau ra vì quy hoạch phương hướng quay video không đồng nhất.”

“Lý Mậu Thân muốn làm một số video câu like câu view thu hút người xem.” Lưu Quốc nhìn Giang Thành rồi giới thiệu: “Chính là loại linh dị.”

“Nhưng bạn của anh ta nhát gan, nói gì cũng không chịu đồng ý, cho nên bọn họ đã tách ra. Nhưng theo lời anh ta, Lý Mậu Thân sau đó đã tìm được một người quay phim khác, nhưng điều quỷ dị là, không lâu sau đó, anh ta nghe tin cả hai người đều đã chết, hơn nữa thời gian tử vong còn đặc biệt gần kề.”

“Bởi vì đều là trong cùng một giới, cho nên anh ta cũng biết rõ nội tình chi tiết về người quay phim kia, người này tên là Kiều Vũ, sống ở tầng trên của một quán cà phê cách đây không xa.”

Chương 373: Kiều Vũ

“Quán cà phê đó là của anh trai Kiều Vũ, anh ruột, thường ngày nếu như anh ta không có việc gì làm, sẽ giúp quán làm những công việc lặt vặt cho người ta, ban đêm thì ở lại trong quán.”

“Các anh đã tới đó rồi?” Giang Thành nhìn anh ta hỏi.

Dường như đang nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt Lưu Quốc giật giật một cách mất tự nhiên, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi đã tìm được quán cà phê đó, còn gặp được anh trai của anh ta.”

“Mối quan hệ giữa hai anh em bọn họ cực kì tốt, kể từ sau khi Kiều Vũ qua đời, anh trai anh ta bị kích động, nên cũng không quan tâm nhiều đến việc kinh doanh. Hiện tại cửa hàng đó gần như sắp đóng cửa đến nơi rồi, một phần lớn diện tích tầng dưới đã cho người khác thuê.”

“Sau khi biết chúng tôi muốn điều tra nguyên nhân thực sự cái chết của Kiều Vũ, anh trai của anh ta vô cùng phối hợp. Có thể thấy, anh ấy cũng nghi ngờ cái chết của Kiều Vũ có điều gì mờ ám.”

“Bởi vì mấy ngày trước khi Kiều Vũ qua đời, anh ấy rõ ràng cảm giác được em trai mình có gì đó không ổn. Ban đêm khi ở nhà ngủ, anh ấy thường xuyên nhận được điện thoại của em trai mình ở quán cà phê, lần nào cũng là vì cũng một chuyện. Hỏi anh ấy có phải là đã âm thầm quay lại quán cà phê, nhưng không nói cho anh ta biết phải không.”

“Nhưng làm sao có thể chứ?” Lưu Quốc lắc đầu: “Lúc đó đã là đêm khuya rồi, ai mà nhàn rỗi đến mức đêm hôm khuya

khoắt chạy đi trêu chọc anh ta chứ? Nhưng nghe giọng điệu của Kiều Vũ, anh ta dường như không hề tin lời của anh trai mình."

"Đầu tiên anh trai cũng không coi trọng chuyện này, chỉ cảm thấy chắc do em trai mình uống rượu say và nói nhảm. Kiều Vũ có thói quen uống rượu. Nhưng về sau, việc này xảy ra ngày càng thường xuyên, có những lúc một đêm mà người anh trai có thể nhận được 5,6 cuộc gọi từ Kiều Vũ."

"Bạn gái anh ta thì cũng vì chuyện này mà suốt ngày cãi vã với anh ta."

"Sau này người anh trai hỏi thăm thì phát hiện Kiều Vũ không chỉ gọi điện cho mình mà còn gọi điện cho tất cả nhân viên làm việc trong quán cà phê, đều hỏi cùng một vấn đề, hỏi có phải ban đêm lén lút quay lại quán cà phê mà không nói cho anh ta biết không."

"Lúc này thì người anh trai đã nhận thấy có điều gì đó không ổn, nên đã tìm gặp Kiều Vũ và hỏi anh ta rút cuộc xảy ra chuyện gì. Lúc đầu, Kiều Vũ không chịu nói, còn nhìn anh trai với ánh mắt kỳ lạ, như thể là bọn họ đã hợp lực với nhau để lừa gạt anh ta vậy."

"Sau đó, nhìn bộ dáng hốc hác tiều tụy của anh trai mình, Kiều Vũ dường như cũng có chút dao động, vẻ mặt cổ quái, thấp giọng hỏi: Tiếng bước chân dưới tầng ban đêm thật sự không phải là của anh sao?"

"Tất nhiên là không! Anh trai anh ta hoàn toàn chưa từng đến, những nhân viên khác cũng vậy!"

Nghe vậy, ánh mắt Hoa Lạc có chút kỳ quái, nhìn Lưu Quốc hỏi: "Ý của anh là Kiều Vũ đã nghe thấy tiếng bước chân?"

Lưu Quốc thở dài một hơi, xoay người gật đầu với Hoa Lạc: "Theo trí nhớ của người đàn ông, Kiều Vũ nói rằng những ngày này anh ta bận rộn biên tập và chỉnh sửa những video mình quay trước đó, thường là bận đến tận sau nửa đêm, loạt tiếng bước chân kia cũng là xuất hiện vào sau nửa đêm."

"Giống như có ai đó đang đi tới đi lui ở dưới tầng."

Lúc này, Nguỵ Tân Đình vốn đang im lặng liền chen vào nói: "Nhưng điều này căn bản là không thể, theo lời của người đàn ông này, khi lắp đặt nội thất nơi này đều đã cân nhắc đến khả năng cách âm, cho nên dù ban đêm có rất yên tĩnh, nếu như chỉ đi lại bình thường dưới tầng, cũng không thể nghe thấy âm thanh."

"Hơn nữa theo thống kê của người đàn ông đó, quán cà phê của anh ta cũng không bị mất thứ gì cả, không giống như là có kẻ trộm đột nhập."

"Sau đó thì sao?" Tiêu Thái Lang cau mày, hiển nhiên đã có chút sốt ruột.

"Người đàn ông đó mặc dù không tin sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nhưng thấy em trai mình là sợ hãi thật, liền đồng ý ở lại cùng anh ta ngày hôm đó, xem tiếng bước chân rốt cuộc là như thế nào."

"Người đàn ông này cũng khá thận trọng." Lưu Quốc nói: "Anh ta lưu ý chuyện này, lại gọi thêm một nhân viên cường tráng vạm vỡ ở lại với mình."

"Cứ như vậy, ba người canh gác cho đến tận khuya, sau đó vẫn là khi người anh trai ngủ gật, Kiều Vũ liền đánh thức anh ta dậy."

"Lúc đó, sắc mặt Kiều Vũ đã tái nhợt vì sợ hãi, môi run run, nắm lấy cánh tay người đàn ông, giọng run run nói: Đến rồi…"

“Bây giờ người đàn ông và nhân viên cường tráng mà anh ta gọi ở lại lập tức tỉnh táo, nhưng hai người bọn họ nín thở lắng nghe một lúc rất lâu, cũng không nghe thấy tiếng bước chân nào.”

“Nhưng Kiều Vũ thì cứ nói, tiếng bước chân vẫn luôn ở đó. Sau đó, người đàn ông này bảo Kiều Vũ ở lại trong phòng, còn mình dẫn nhân viên cường tráng kia xuống dưới xem thử. Nhưng Kiều Vũ làm sao dám ở lại một mình nên mới cầu xin dẫn cả mình đi cùng.”

“Người đàn ông chưa bao giờ nhìn thấy em trai mình cầu xin sự giúp đỡ của ai, anh ta từ nhỏ đã không vâng lời, thuộc loại người sẽ không bao giờ thốt ra từ “phục tùng” cho dù có đánh anh ta mạnh đến đâu.”

“Lúc đó thực ra trong lòng người đàn ông cũng có hơi hoảng, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài, bọn họ một nhóm ba người, nhân viên cường tráng cầm gậy bóng chày, người đàn ông tự mình cầm một chiếc ghế xếp, chen chúc nhau đi xuống cầu thang.”

“Tầng dưới quán cà phê có diện tích rất lớn, bọn họ bật hết tất cả đèn lên, bên trong bên ngoài tìm kiếm tận mấy lần, đừng nói là người, ngay đến bóng quỷ cũng không tìm thấy.”

“Sau đó, bọn họ lại đi kiểm tra cửa ra vào và cửa sổ, phát hiện tất cả đều được khóa cẩn thận, không có dấu hiệu cho thấy có người đột nhập vào”.

“Nhân viên cường tráng liếc nhìn Kiều Vũ, ngoài miệng không nói gì, nhưng từ ánh mắt của anh ta, chắc chắn là đang nghĩ rằng Kiều Vũ bị bệnh, không phải chứng ảo tưởng, thì cũng là não bị tổn thương do uống rượu nhiều.”

“Nơi Kiều Vũ nên đến chính là bệnh viện.”

“Kiều Vũ cúi đầu trở lên tầng, nhưng ngay khi bọn họ vừa đóng cửa lại và ngồi xuống, chưa kịp nói gì, cơ thể Kiều Vũ đột nhiên bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát. Anh ta đột nhiên ngẩng đầu lên và nhìn về phía bên ngoài cửa.”

“Anh trai.” Kiều Vũ mồm miệng méo xệch, như thể sắp khóc đến nơi.

“Nó theo lên tầng rồi…”

Tên mập đang tập trung tinh thần chăm chú lắng nghe chợt rùng mình một cái, xem ra bị câu chuyện này dọa sợ rồi.

“Tiếp tục.” Giang Thành nói.

Lưu Quốc nhìn mọi người, phát hiện vẻ mặt của mọi người đều giống như mình lần đầu tiên nghe, anh ta hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra.

“Nhưng vẫn như cũ, ngoại trừ Kiều Vũ, không ai nghe thấy tiếng bước chân, nói chính xác là không nghe thấy bất kì âm thanh nào.”

“Bên ngoài cửa cũng không có ai phải không?” Tên mập thận trọng hỏi.

Lưu Quốc lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn anh ta: “Tôi không biết, nhưng lúc đó người đàn ông và nhân viên cường tráng cũng rất sợ hãi, ba người rúc vào phòng cả đêm, không ai dám mở cửa ra nhìn, cho đến tận sáng hôm sau, có nhân viên đến làm việc.”

Phản ứng như vậy cũng đúng, Giang Thành gật đầu, nếu là hắn, có lẽ cũng sẽ làm như vậy.

Hắn thậm chí còn đang nghĩ, nếu như đêm hôm đó người đàn ông mở cửa ra, vậy thì liệu anh ta có còn sống đến ngày nay để còn mạng tường thuật cho bọn họ nghe toàn bộ câu chuyện hay không.

“Sau đó, người đàn ông đó định đưa emh trai Kiều Vũ đến bệnh viện kiểm tra, nhưng Kiều Vũ sống chết không chịu, la hét lên rằng mình không bị bệnh, chỉ là có tiếng bước chân, quán cà phê này bị quỷ ám rồi!”

“Lời này vừa nói ra đã hoàn toàn chọc giận người đàn ông, anh ta chính là đang chỉ vào quán cà phê này, nếu chuyện này truyền ra ngoài, làm sao có thể kinh doanh được nữa.”

“Cho nên tức giận bảo Kiều Vũ biến đi, mắng anh ta là đồ thần kinh, uống rượu làm hỏng cả đầu óc, không ngờ từ ngày đó trở đi, Kiều Vũ đã thật sự biến mất, điện thoại cũng không liên lạc được.”

“Sau đó nữa thì là cảnh sát tìm đến tận nhà người đàn ông, nói với anh ta rằng em trai Kiều Vũ đã chết.”

Chương 374: Tiểu phân đội diệt vong

“Nhưng điều khiến anh ta cảm thấy kì lạ là, cho dù là trạng thái tử vong hay là cách thức tử vong của em trai, viên cảnh sát đến đều giấu kín như bưng, chỉ nói với anh rằng, em trai anh là Kiều Vũ đã chết ở một nơi tương đối xa xôi, cụ thể thì mời anh đến Cục cảnh sát rồi nói.”

“Đương nhiên là anh ấy đi theo rồi, viên cảnh sát phụ trách tiếp đón an ủi anh một hồi, sau đó hỏi em trai anh trước khi xảy ra chuyện có dấu hiệu gì không, ví dụ như… có vấn đề gì về tâm thần không.”

Nghe vậy, Hoàn Diên Ninh cau mày, xem ra cảnh sát cũng đã phát hiện ra một số tình tiết bất thường, nếu không bọn họ đã không hỏi vấn đề này.

“Tất nhiên người đàn ông đó sẽ không che giấu tình trạng của em trai mình, nhưng điều khiến anh ấy ngạc nhiên là viên cảnh sát phụ trách chỉ ghi chép chứ không chịu tiết lộ bất cứ điều gì”.

“Sau khi người đàn ông kể lại một lúc, viên cảnh sát ghi lại sự việc thậm chí còn gọi thêm vài người nữa. Mọi người đều nhìn người đàn ông đó, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên những ánh mắt cổ quái.”

“Sau đó, sau nhiều lần yêu cầu của người đàn ông, anh mới biết được rằng em trai Kiều Vũ đã chết ở một quảng trường nhỏ tương đối xa xôi.”

“Cảnh sát lấy thêm một số quần áo và ảnh đồ đạc để người đàn ông nhận dạng. Người đàn ông chắc chắn rằng người chết chính là em trai Kiều Vũ của mình.”

“Không có ảnh về người chết sao?” Hoàn Diên Ninh hạ giọng, nếu đã tìm được thi thể, dùng ảnh người chết sẽ trực tiếp hơn chứ.

Trừ khi người chết trong tình trạng cực kì thê thảm đến mức không thể xác định được hình dáng bên ngoài, hoặc vì lo lắng cho sức khỏe tinh thần của người nhà có thể tạm thời không thể chấp nhận được.

Nhưng Hoàn Diên Ninh phán đoán, anh trai của Kiều Vũ chắc không thuộc loại thứ hai.

Lưu Quốc liếc nhìn cô, nhưng không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà nói tiếp: “Sau đó cảnh sát đưa người đàn ông này sang một phòng khác. Người đàn ông vừa bước vào phòng liền phát hiện trên bàn có một chiếc máy tính xách tay, mà chiếc máy tính xách tay này là do mình đã mua cho Kiều Vũ vào sinh nhật lần thứ 20.”

“Đầu tiên ra hiệu cho người đàn ông bình tĩnh lại, sau đó viên cảnh sát ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hít một hơi dài, nhìn anh rất trịnh trọng và nói, cho dù tiếp theo có nhìn thấy gì, cũng hy vọng anh có thể giữ bình tĩnh.”

“Viên cảnh sát tìm thấy một trong những tập tài liệu, sau đó bấm vào. Bên trong là một đoạn video tương đối mờ. Khung cảnh xung quanh khá tối, nhưng không tối đen như mực, vẫn còn có một chút ánh sáng.”

“Video có lẽ được quay bằng tay, rung lắc khá nghiêm trọng. Tất cả những gì phát ra từ loa tích hợp là tiếng gió rít và tiếng thở gấp của một người.”

“Người đàn ông lập tức nhận ra tiếng thở gấp đó là Kiều Vũ.” Lưu Quốc nói.

“Camera từ từ quét xung quanh. Người quay video có lẽ muốn để những người sau này có thể xem video biết được anh ta hiện đang ở đâu.”

“Dần dần, người ta thấy rõ khu vực này là một quảng trường nhỏ, nhưng có vẻ như người ta không đến đây thường xuyên. Thỉnh thoảng, túi đựng đồ ăn nhẹ hoặc nắp chai nước khoáng và các loại rác thải khác xuất hiện trên mặt đất, xem ra thường ngày không ai quản lý nơi này.”

“Dọc quảng trường có một dãy đèn đường, ánh sáng không mạnh lắm, chỉ có thể nói còn hơn không có gì. Hiện tại, người dùng tay quay video đang đứng dưới một ngọn đèn đường.”

“Dần dần, trong video bắt đầu xuất hiện những âm thanh khác, đó là giọng của Kiều Vũ, anh ta dường như đang phải đối mặt với nỗi sợ hãi tột độ nào đó.”

“Nó tới rồi, chính là ở đây.” Lưu Quốc bắt chước giọng điệu vừa nghe được lúc đó, sợ hãi đến nghẹt thở.

“Thiết bị quay phim trong tay Kiều Vũ càng run rẩy hơn, anh ta vội vã nói, tôi có thể cảm nhận được tiếng bước chân… tiếng bước chân!”

“Giống như lời nói của một người điên, không ai biết tiếng bước chân anh ta đang nói rút cuộc là gì. Cảnh sát cũng nói với người đàn ông rằng bọn họ đã sử dụng thiết bị chuyên nghiệp để giảm tiếng ồn nhưng vẫn không nghe thấy gì, chỉ có âm thanh tự nhiên ở khu vực xung quanh. Kiều Vũ là người duy nhất đang nói chuyện một mình.”

“Giây tiếp theo, thiết bị rung chuyển dữ dội, sau đó hướng về một hướng. Hơi thở của Kiều Vũ lập tức trở nên dồn dập, như thể phổi sắp nổ tung.”

“Đó là hướng đèn đường, lúc đó Kiều Vũ đang đứng dưới một trong những ngọn đèn đường, hướng anh ta quay là về phía cuối dãy đèn đường.”

“Đại khái có hơn 10 ngọn đèn, xa nhất cách anh ta không đến 100 mét.”

“Nhưng sau đó, ngọn đèn đường xa nhất đột nhiên bắt đầu nhấp nháy, rồi sau vài giây, nó lặng lẽ tắt đi.”

Nghe vậy, dự cảm không lành trong lòng mọi người càng mạnh mẽ, Lưu Quốc là một người rất biết cách kể chuyện, quản lý không khí rất vừa phải.

Bầu không khí bất an bắt đầu lên men, mọi người vô thức sáp lại gần nhau hơn.

Tên mập kéo Sở Cửu tới, để cô đứng ở trước mặt mình, tựa vào người mình.

“Ngay sau đó, ngọn đèn đường sát bên cạnh ngọn đèn đường đã tắt cũng bắt đầu nhấp nháy, rồi cũng vụt tắt”.

“Tốc độ lần lượt tăng dần, từ góc nhìn của người quay phim, dường như trong bóng tối có thứ gì đó cực kỳ khủng bố, đang dần dần đến gần.”

“Nhưng dưới ánh đèn đường… rõ ràng là chẳng có gì cả!”

“Ánh sáng đang bị nuốt chửng từng chút một, độ ổn định của video ngày càng kém, giọng nói của Kiều Vũ bắt đầu trở nên tuyệt vọng. Dường như anh ta không muốn chạy nữa, hoặc là… biết rằng có chạy cũng vô ích.”

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, làm ơn… làm ơn hãy tha cho tôi. Kiều Vũ vừa khóc vừa nói, giọng nói cũng đã khàn khàn thay đổi, đều là do bọn họ làm, không … liên quan gì đến tôi, tôi biết mình đã sai rồi, đừng mà… đừng mà…”

“Ah … ah!”

Lưu Quốc hít một hơi thật sâu, kể lại câu chuyện này, đối với anh ta mà nói, cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí còn khiến anh cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, anh ta tiếp tục nói.

Anh ta nhìn Giang Thành đang hơi cau mày, nói: "Khi màn hình rung chuyển dữ dội, toàn bộ video trở nên đen kịt."

Rất hiển nhiên, Kiều Vũ đang cầm thiết bị trên tay đã chết.

Cho nên thiết bị tự nhiên rơi xuống, không ai quản nữa.

Một lúc rất lâu sau đó, mọi người đều im lặng, không phải vì kỳ quái và sợ hãi mà phần nhiều là vì đang suy nghĩ.

Suy nghĩ về mối liên hệ bên trong này.

"Mọi người còn nhớ người y tá kia đã nói gì không?" Tiêu Thái Lang sờ cằm nói.

Vu Ấu Vy trước khi chết cũng nói những lời tương tự, cô ta quỳ trên mặt đất, khóc lóc và nói rằng mình sai rồi, làm ơn… làm ơn hãy tha cho tôi.

"Còn có Lý Mậu Thân nữa." Giọng nói của Vô đều đều lạnh lùng, anh ta bổ sung: "Trước khi chết anh ta cũng đã nói mình sai rồi."

Tất cả bọn họ đều nói rằng mình đã sai.

Đánh giá từ kết quả, bọn họ hẳn đã biết rút cuộc là thứ gì giết chết mình, hoặc ít nhất là cũng biết rõ tại sao mình lại bị giết.

Nếu không sẽ không nói như vậy

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm ra xem rút cuộc bọn họ đã làm sai chuyện gì.

"Chắc là có liên quan đến video." Lưu Quốc ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: "Bọn họ đã quay phải thứ không nên quay."

“Lý do?” Giang Thành nhìn anh ta, lạnh lùng hỏi.

“Trước đây chúng ta vẫn luôn điều tra mối quan hệ giữa bọn họ, nhưng bây giờ tôi nghĩ có lẽ đã rõ ràng rồi.” Anh ta lấy từ trong túi ra một bức ảnh, đưa cho Giang Thành.

Bên trên là mấy thanh niên, 2 nam 3 nữ, cười rất tươi và rạng rỡ.

Dưới bức ảnh có ghi chú bảy chữ màu đỏ “Đội thám hiểm linh dị Thân Vy”, cực kì chói mắt.

Chương 375: Mất tích

“Đội thám hiểm linh dị…”

“Đúng vậy.” Lưu Quốc thoạt đầu cũng không nghĩ tới sẽ tìm ra được manh mối như vậy, anh ta nhìn Giang Thành nói tiếp: “Lý Mậu Thân, Vu Ấu Vy , Tống Tiểu Du, Kiều Vũ, Triệu Giai Gia, năm người bọn họ đều là thành viên của đội thám hiểm linh dị, tôi nghĩ thứ thực sự hại chết bọn họ, chính là một lần quay phim nào đó của bọn họ.”

“Còn chiếc nhẫn này.” Hoa Lạc đột nhiên nói, mọi người đều thấy anh ta từ trong túi móc ra chiếc nhẫn kia, bên trong chiếc nhẫn có khắc dòng chữ Thân yêu Vy.

Rất hiển nhiên, dựa trên manh mối hiện tại, Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy chắc là có mối quan hệ tình cảm nam nữ, mà chính bản thân Lý Mậu Thân là người khởi xướng ra đội thám hiểm linh dị này.

“Nhưng nếu như bởi vì quay phim mà đắc tội với quỷ, vậy tại sao sau khi quỷ giết chết Ngọc Lan, còn để lại chiếc nhẫn này ở trong miệng cô ấy?” Hoàn Diên Ninh nhìn chiếc nhẫn, hỏi một vấn đề rất thực tế.

Bởi vì sự tồn tại của chiếc nhẫn này, ở một mức độ nhất định nào đó đã ảnh hưởng đến phương hướng điều tra, bọn họ vốn dĩ cho rằng chuyện này có liên quan đến án mạng tình ái.

“Tôi không biết.” Nguỵ Tân Đình nhún nhún vai.

Anh ta đeo một chiếc ba lô phía sau, nó còn lớn hơn cả cái túi của Tiêu Thái Lang, mà cái ba lô này trước đây không hề có.

Sau khi nhận thấy có người đang nhìn chằm chằm vào chiếc túi, Nguỵ Tân Đình tự nhiên cởi nó ra, sau đó lấy ra một chiếc máy tính xách tay màu đen đỏ, kiểu dáng cũng khá cổ rồi.

"Của Kiều Vũ." Anh ta nói: "Chúng tôi đã lấy nó từ tay anh trai anh ta, nhưng bên trong chẳng còn gì cả, nó đã bị dọn dẹp trống trơn rồi."

"Không phải do anh trai anh ta làm, là từ lúc lấy lại từ chỗ cảnh sát thì đã không còn gì nữa." Anh ta dang hai tay ra, bất lực giải thích.

Có thể nhìn ra, Tiêu Thái Lang và những người khác vẫn đang tò mò xem trong máy tính có gì, chỉ là lúc này trời đã tối, không còn thời gian nữa.

Mọi người trao đổi ngắn gọn về tai nạn của Lục Hoa Tư và Trần Di, sau đó ai về nhà nấy.

Ở trong cầu thang tên mập không ngừng dạy Sở Cửu kinh nghiệm sống tồn, nghe đến Giang Thành cũng phải cau mày, hai người đưa Sở Cửu về tận nhà.

Đứng trước cửa căn hộ của Sở Cửu, Giang Thành liếc nhìn căn hộ 710 cách đó không xa, cửa nhà ở đó đóng chặt, hơn nữa cũng sẽ không bao giờ có người mở ra nữa.

Tình hình rất không có lợi cho Sở Cửu, Trần Di người có thể chăm sóc cô đã chết rồi, hơn nữa còn có thể xác nhận trong căn hộ 717 trên tầng cô sống còn có một con quỷ đang sống.

Sở Cửu cúi đầu, như sợ bị cảnh tượng này chạm vào, Giang Thành đưa tay sờ sờ đầu của Sở Cửu, sau đó nghiêng người về phía trước nói nhỏ vào tai Sở Cửu mấy câu.

Giọng nói của hắn rất nhỏ, ngay cả tên mập cũng không nghe thấy.

Nhưng sau khi nghe những lời này, Sở Cửu lập tức ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt rất đặc biệt nhìn hắn, như đang đánh giá tính xác thực trong lời nói của hắn.

Giang Thành gật đầu với cô, vẻ mặt chính trực duỗi ra ba ngón tay, chỉ vào tên mập nói: "Nếu như anh nói dối em, thì cứ để Giang Phú Quý bị sét đánh chết đi."

Tên mập: "???"

Nhưng điều khiến tên mập cảm thấy được an ủi là, sau khi nghe được lời này, sắc mặt Sở Cửu trở nên tốt hơn rất nhiều, sau khi Trần Di biến mất, đôi mắt của cô lần đầu tiên đã có ánh sáng.

Trên đường trở về, tên mập hiếm khi túm lấy Giang Thành, phàn nàn vì sao lại dùng mình ra để thề: "Bác sĩ." Anh ta bước những bước nhỏ, tò mò hỏi: "Vừa rồi anh đã nói cái gì với đứa nhỏ kia thế?"

Sở Cửu tự nhận mình đã học đại học rồi, nhưng nhìn cô như mới vào cấp ba nên tên mập cứ gọi cô là đứa nhỏ.

"Tôi nói với cô ấy, phó bản này tương đối đặc biệt, Trần Di không chết, chỉ là bị quỷ bắt đi." Giang Thành nói: "Nếu như nhanh chóng phá giải nhiệm vụ càng sớm càng tốt, vậy thì cô ấy vẫn còn có cơ hội sống sót."

Tên mập sửng sốt một lát, sau đó có chút kinh ngạc nói: "Thật sao?"

Giang Thành dừng một chút, mấy giây sau mới chậm rãi nói: "Giả đấy."

Im lặng một lúc, tên mập không hành xử như Giang Thành nghĩ, ngược lại có một bàn tay đặt lên vai hắn, vỗ vỗ an ủi: "Bác sĩ." Tên mập động viên nói: "Anh đừng tự trách mình, tôi biết anh đã cố gắng hết sức rồi."

Giang Thành nghe vậy, ánh mắt lóe lên, sau đó nhân cơ hội chỉnh tề lại quần áo, bỏ bàn tay của tên mập ra: “Trần Di là bị quỷ nhắm đến, cô ta phải chết là bởi vì bản thân ngu ngốc.” Giang Thành lạnh lùng nói: ” Tôi có gì mà phải tự trách mình?”

“Tôi ngồi trên cùng một chiếc xe với Trần Di, là vì muốn quan sát kỹ thủ đoạn giết người của quỷ, mang Sở Cửu đi cùng là để đề phòng bất trắc thôi.” Hắn liếc nhìn tên mập, lật chiếc cổ áo nhăn nheo lên nói với giọng điệu thờ ơ: “Có thể lưu lại để chặn dao vào thời điểm quan trọng.”

Tên mập chớp chớp mắt, một lúc lâu sau mới hạ giọng hỏi: “Bác sĩ, anh vừa rồi là … đang giải thích đấy à?”…

“Tích tắc.”

“Tích tắc.”…

Trong phòng có một người đàn ông đang ngồi cạnh giường, mùi thuốc lá lan tỏa trong phòng ngủ.

Lưu Quốc nhìn chằm chằm đồng hồ trên tường, lúc bảy giờ mười lăm mới dập tắt điếu thuốc trên tay.

Vài giây sau, điện thoại đúng giờ đổ chuông, khi anh ta lặng lẽ đếm đến hồi chuông thứ tư, mới nhấc máy lên.

“Chị Trần đã chết rồi…” Đầu bên kia điện thoại là giọng của một người trẻ tuổi, giọng nói đè nén xuống rất trầm, giống như đang đè nén cảm xúc của mình vậy.

Lưu Quốc mím mím môi, nhỏ giọng nói: “Tôi biết.”

Nỗi đau buồn trong lòng anh ta không kém gì người trẻ tuổi, nhưng bây giờ không phải lúc để đau buồn, đây là chiến tranh, một cuộc chiến không thắng thì sẽ chết.

Đương nhiên, điều càng thảm hại hơn nữa là nếu rơi vào trong tay những kẻ đó thì sống còn không bằng chết.

“Có thể là do bọn họ làm không?” Giọng nói của người trẻ tuổi như được nặn ra khỏi kẽ răng.

Lưu Quốc suy nghĩ một chút, thở ra: “Không biết nữa, bên chỗ tôi theo dõi rất chặt chẽ, hơn nữa… Lục Hoa Tư thật sự đã chết rồi, không phải là giả chết.”

Thi thể của Lục Hoa Tư anh ta cũng đã nhìn thấy, toàn thân trên dưới đều là bị bỏng nặng trên diện tích lớn, một số phần ở cuối chân tay thậm chí còn đã bị cháy thành than.

Càng quỷ dị hơn là, bọn họ tìm thấy thi thể trong phòng tắm, nhưng ở ngay bên cạnh thi thể vẫn còn có ba chiếc xô nhựa lớn màu đỏ chứa đầy nước.

Trong toàn bộ phòng tắm, ngoại trừ thi thể có dấu vết bị thiêu cháy mãnh liệt ra, xung quanh đều rất sạch sẽ.

Không có dấu hiệu của những vật liệu dễ cháy như giẻ lau nhà bằng gỗ và giấy vệ sinh đang bốc cháy, như thể anh ta tự bốc cháy trong giây lát rồi biến thành bộ dạng quỷ quái đó vậy.

“Có phải cảm thấy anh ta chết quá dễ dàng, đúng không?” Lưu Quốc tiếp tục nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Một lúc sau, người trong điện thoại mới nói: “Lục Hoa Tư này là giả.”

“Đúng vậy.” Lưu Quốc nói: “Cách nghĩ của tôi cũng như thế, cái tên Lục Hoa Tư này chắc hẳn là chỉ là một thuật che mắt, anh ta chỉ là một quân cờ quấy nhiễu tầm nhìn của chúng ta, Đỏ Thẫm thật sự là một người khác.”

“Cái tên… Vô?” Sau khi nói xong, người trẻ tuổi lại trở nên do dự, vài giây sau mới giải thích: “Mặc dù tôi cũng cảm thấy anh ta rất đáng nghi, nhưng cái tên này, còn có hành vi của anh ta, trông thế nào cũng không giống như đang muốn giấu mình, hơn nữa còn gần như không tham gia vào bất kì chỉ

đạo nhiệm vụ nào của chúng ta, như thể nhiệm vụ có hoàn thành hay không cũng không liên quan gì đến anh ta vậy.”

“Hồi buổi chiều lúc ở gần quán cà phê, chuông báo cháy bị kích hoạt, chúng tôi bị phân tán bởi đám đông chạy tán loạn.” Cầm điện thoại trong tay, Lưu Quốc nghiêng người về phía trước nói: “Vô đã mất tích khoảng 20 phút.”

Chương 376: Video

"Nhưng…" Giọng nói của người trẻ tuổi tràn đầy nghi ngờ: "Trông bộ dạng thì có vẻ như Lục Hoa Tư là một kẻ sùng bái Đỏ Thẫm, nếu như Vô cũng là Đỏ Thẫm, vậy thì anh ta không thể nào ra tay tấn công đồng bọn của mình, nhìn trạng thái cái chết của Lục Hoa Tư, chắc hẳn là do quỷ làm, không thể sai được."

"Hơn nữa chỉ có 20 phút thì anh ta có thể làm được gì? Cho dù anh ta có thật sự là Đỏ Thẫm, vậy thì cũng không liên quan gì đến cái chết của chị Trần Di, dù sao thì anh ta cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy…"

Nói đến đây, người trẻ tuổi đột nhiên dừng lại, sau đó như ý thức đến điểm gì đó, từ micro truyền đến tiếng gió vù vù.

Đó là tiếng thở dốc của người trẻ tuổi.

"Cánh cửa này có vấn đề." Giọng nói của Lưu Quốc từ trong cổ họng từng chút một dặn ra. …

Căn hộ 503.

Nguỵ Tân Đình vừa mới tùy tiện ăn xong một chút đồ ăn, sau đó khoanh chân ngồi trên sô pha, lấy laptop ra, mở ra đặt trước mặt.

Anh ta là người rất thận trọng, ngoài đèn và tủ lạnh, anh ta còn rút phích cắm tất cả các thiết bị điện như loa, tivi, máy giặt, … trong nhà ra.

Những gì Lưu Quốc nói trước đó là không chính xác, mặc dù video Kiều Vũ bị hại trên máy tính đã bị xóa, nhưng những thông tin liên quan đến cuộc sống của Kiều Vũ vẫn còn.

Bên trong có lưu rất nhiều hình ảnh, còn có một số video.

Anh ta duyệt xem từng cái một, đồng thời trong đầu cũng đang phân tích về chủ nhân của chiếc máy tính Kiều Vũ, rất nhanh, anh ta đã tìm thấy một thư mục, bấm vào nó, bên trong là một đoạn video.

Bối cảnh anh ta rất quen thuộc, đó là quán cà phê bọn họ đã đến vào buổi chiều, nhưng hình ảnh hơi tối, chắc là vào ban đêm.

Mấy thanh niên nam nữ tụ tập lại với nhau, trên bàn bày bánh ngọt, còn có cả rượu, khung cảnh vui tươi náo nhiệt, xem ra là có người đang tổ chức sinh nhật.

2 nam, 2 nữ.

Một lúc sau, bốn người hò reo theo một hướng khác, tiếp sau đó là một cô gái khác bước vào bên trong video, người đến là một cô gái cao ráo với vẻ ngoài rất thuần khiết, nhưng đối với Nguỵ Tân Đình, một người đã nghiên cứu rất kỹ về phụ nữ, có thể nhận ra ngay, cô gái này chỉ là đang giả vờ.

Đây là một em gái tâm cơ.

Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc bánh, cô gái đã dùng một tay che miệng, tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ.

Một người đàn ông ăn mặc rất thời trang, mặc áo khoác da đính đá ôm cô rồi phết một ít kem trên chiếc bánh lên chóp mũi của cô.

Cô gái giả vờ muốn thoát ra, nhưng kết quả tất nhiên là không, cô vẫn rất hưởng thụ, đưa ra một biểu cảm lè lưỡi ra với người đàn ông.

Biểu cảm này khiến Nguỵ Tân Đình toàn thân khó chịu, ngón chân suýt chút nữa đã muốn bật ra khỏi nhà.

Nhìn dưới góc độ này của cô gái, chắc cô ta đã sớm nhìn thấy chiếc bánh rồi, phía sau đều là cô ta tự nỗ lực xây dựng hình ảnh dễ thương mà thôi.

Không biết tại sao, sau khi cô gái xuất hiện, đoạn video vốn yên tĩnh ban đầu đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Nguỵ Tân Đình đang xem máy tính không khỏi cau mày, đoạn video này mang đến cho anh ta một cảm giác rất kỳ lạ, sự kỳ lạ mà anh ta nói không phải là cảnh tượng, mà là góc quay.

Cái này trông không giống như những người trẻ tuổi này tự mình quay, bởi vì góc quay quá tệ, có rất nhiều lúc không quay được khuôn mặt, nếu như phải nói thì Nguỵ Tân Đình cảm thấy trông giống như đang quay lén hơn.

Có một người đang trốn trong bóng tối, quay lén bằng máy ảnh.

Đó có thể là ai?

Còn chưa kịp suy nghĩ thì khung cảnh lại bắt đầu thay đổi, đột nhiên có người hét lên yêu cầu tắt đèn, sau khi đèn tắt, nguồn sáng duy nhất chỉ có những ngọn nến.

Những ngọn nến do chính tay người đàn ông thời thượng thắp lên, sau đó anh ta lắc phần tóc mái trước trán theo kiểu mà anh ta cho là đẹp trai, quỳ một gối xuống, hướng về phía cô gái rồi từ phía sau lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ.

Nguỵ Tân Đình dựa vào kinh nghiệm đánh giá, cái hộp này hẳn là hộp nhung đựng trang sức.

Có khả năng cao bên trong là có một chiếc nhẫn.

Tình tiết tiếp theo đúng như dự đoán của vị tài xế kỳ cựu này, người đàn ông đẹp trai lấy chiếc nhẫn ra, còn cô gái giả vờ hoàn toàn không biết gì hết.

Nam thời thượng vẻ mặt chân thành đọc lại những câu thoại cổ điển, những người còn lại giúp đỡ nhau bằng lời nói, nam nữ tụ tập lại với nhau, cổ vũ cho một âm mưu cổ điển tự mình dàn dựng và tự mình cảm động.

Cuối cùng, cả hai ôm nhau tình cảm.

Vào đúng lúc này, video đột nhiên lóe lên một cái, chắc hẳn là do một chiếc đèn nào đó tiếp xúc không tốt, nhưng giây tiếp theo, Nguỵ Tân Đình đang ngồi trước màn hình đột nhiên dừng lại.

Anh ta cau mày, lập tức kéo thanh tiến trình video lùi lại một chút.

Sau khi lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác, cuối cùng anh ta cũng dừng lại ở đúng thời điểm ánh sáng lóe lên, anh sáp lại gần màn hình và nhìn chằm chằm vào phần chéo xuống dưới của màn hình.

Chỗ đó hình như có một mảnh kính, đang hướng về phía vị trí của người quay phim.

Một lát sau, một luồng khí lạnh buốt lập tức bao trùm lấy cơ thể, tay của Nguỵ Tân Đình run lên, suýt chút nữa đánh rơi máy tính xuống đất.

Phản chiếu trong tấm kính là một nửa khuôn mặt của một người phụ nữ.

Trong mắt người phụ nữ không có đồng tử đen, chỉ có lòng trắng.

Đây là một khuôn mặt quỷ!

Người quay lén bọn họ không phải là người, mà là quỷ! !

Dường như nhận ra mình đã bị phát hiện, hình ảnh trên màn hình bắt đầu rung chuyển dữ dội, giống như đã phát điên vậy.

Nguỵ Tân Đình hét lên ném máy tính xuống đất, màn hình máy tính dường như đã bị ném hỏng, màn hình đang phát video biến thành những bông tuyết lớn.

Bên trong còn trộn lẫn với những tạp âm không thể diễn tả được.

“Cộc.”

“Cộc.

“Cộc.

Có tiếng gõ cửa vang lên.

Nguỵ Tân Đình sợ giật bắn mình, nhưng anh ta không hề nhìn ra phía cửa, bởi vì tiếng gõ cửa… là đang phát ra từ máy tính.

“Cộc cộc cộc.”

Không, nó không phát ra từ máy tính, là, là có thứ gì đó đang gõ ở phía bên kia màn hình!

Quỷ!

Là quỷ!

Nó ở trong… máy tính!

Cổ họng Nguỵ Tân Đình lăn lộn kịch liệt, anh ta lấy dũng khí cuối cùng lao tới trước máy tính, chuẩn bị đóng nó lại hoặc ít nhất là phá hủy màn hình.

Cú va chạm vừa rồi khiến màn hình đóng lại một chút nên anh ta không thể nhìn thấy màn hình từ góc độ của mình, đúng lúc anh ta tóm lấy chiếc máy tính và định dùng sức ném mạnh nó xuống đất.

Khóe mắt anh ta vô tình liếc qua và phát hiện ra, cảnh tượng trên màn hình… đã thay đổi.

Biến thành một cánh cửa.

Một cánh cửa khá cũ

Có một tấm kim loại được đánh dấu 503 trên cửa.

Sau đó, một bàn tay nhợt nhạt vươn ra từ bên dưới đoạn video.

“Cộc cộc cộc.”

Lông trên cánh tay của Nguỵ Tân Đình dựng đứng lên.

Anh ta như một cái máy quay cổ nhìn về phía cửa phòng, cửa phòng anh ta… đã vang lên.

Có ai đó đang gõ cửa nhà anh ta!

Lúc này tất cả mọi suy nghĩ đột nhiên đều đã sáng tỏ trong đầu, hóa ra video trên máy tính không phải là quay lén gì đó, mà là quỷ, là quỷ đang nhìn bọn họ!

Đó đều là … góc nhìn của quỷ!

Đây là một con nữ quỷ.

Những người bên trong rõ ràng là Lý Mậu Thân và nhóm của anh ta, khi bọn họ đang ăn mừng, quỷ đã ẩn nấp trong bóng tối, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Con nữ quỷ này mới chính là chìa khóa.

Xem ra cũng chính là con nữ quỷ này đã giết bọn họ.

Muộn rồi.

Quá muộn rồi.

Quỷ… đã đến tìm anh ta rồi.

“Cót két——”

Cánh cửa trên màn hình của anh ta đã mở ra, một cái bóng màu trắng với tốc độ cực nhanh lao ra, anh ta vẫn còn đang

ngã trên đất, dường như vẫn chưa hồi phục sau nỗi sợ hãi.

Chương 377: Sơ hở

Tòa số 1

Trong đại sảnh tầng dưới, mọi người tụ tập lại với nhau, bầu không khí cổ quái đến khó tả.

Hoa Lạc ngồi ở một bên, đôi lông mày xinh đẹp nhíu lại với nhau, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nói.

Ngoan ngoãn chống hai tay lên đầu gối, tên mập liếm môi, thận trọng hỏi: "Hết… hết rồi?"

"Anh vẫn còn muốn gì nữa?" Hai tay ôm lấy bả vai, giọng nói bất mãn của Nguỵ Tân Đình vang lên: "Nhất định phải nghe thấy quỷ giết chết tôi, anh mới thấy vui đúng không?"

Tên mập vẻ mặt có chút xấu hổ, vội vàng giải thích: "Đương nhiên là không, anh đừng hiểu lầm."

Sau khi nghe những gì Nguỵ Tân Đình trải qua đêm qua, mặc dù những người có mặt đều là những người chơi kỳ cựu nhưng sắc mặt của bọn họ đều bất giác tối sầm lại.

Đặt mình vào vị trí đó để suy nghĩ, thật sự quá đáng sợ rồi.

Quỷ vậy mà lại có thể từ trong video, xuyên không đến hiện thực giết người.

Chuyện về nữa quỷ đương nhiên phải làm rõ, nhưng hiện tại, mọi người hiển nhiên là vẫn quan tâm nhiều hơn đến việc Nguỵ Tân Đình đã sống sót như thế nào.

Mặc dù cho đến hiện tại, vẫn chưa có tiền lệ người gặp phải quỷ trong nhà không bị quỷ giết chết ngay lập tức, nhưng

trong tiềm thức mọi người vẫn cho rằng, chuyện này không bình thường.

"Anh bây giờ… có cảm giác gì kỳ quái không?" Sở Cửu thấp giọng hỏi, rõ ràng là lúc này cô đã ở cùng một phe với Giang Thành và tên mập.

Hai người đứng ở hai bên trái phải, cái đầu nhỏ của Sở Cửu bị kẹp ở giữa.

Nguỵ Tân Đình suy nghĩ một chút, đột nhiên hạ giọng nói: "Nếu như em nói như vậy, thì đúng là có một chút thật, sáng sớm ngủ dậy anh có hơi đau bụng một chút."

Lưu Quốc trông như đã phát hiện ra một lục địa mới, vội vàng hỏi: "Là loại đau như thế nào? Anh nói cụ thể hơn đi."

"Chính là loại đau bụng ấy, sau đó tôi đã tìm thấy trong tủ hai viên thuốc, uống vào, thế là hết đau." Nguỵ Tân Đình sờ sờ cằm, nghiêm túc nói: "Có lẽ có liên quan đến món tôm càng cay tôi ăn ngày hôm qua."

Nếu như thật sự là do quỷ làm, uống thuốc nhất định là vô dụng, xem ra Nguỵ Tân Đình vận khí thật tốt, đúng là đã nhặt được cái mạng về.

Đương nhiên, khả năng lớn hơn là anh ta đã bị quỷ quấn lấy mà bản thân không hề hay biết.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn mình, Nguỵ Tân Đình giải thích nói: "Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, nhưng tôi có thể chịu trách nhiệm mà nói với mọi người rằng, tôi thực sự không sao." Anh ta dừng một chút, rất tự tin nói: "Tôi đã phát hiện ra sơ hở của quỷ, mới không bị giết chết."

"Sơ hở gì?"

Nguỵ Tân Đình vỗ vỗ chiếc ba lô đeo sau lưng, cười ha ha nói: "Máy tính."

Theo lời kể của Nguỵ Tân Đình, anh ta chính là bởi vì đêm hôm qua xem máy tính tìm được manh mối nên mới dẫn dụ quỷ ra, mà chiếc máy tính thuộc về người chết Kiều Vũ này cứ mang đến cho mọi người một cảm giác đáng ngại.

"Góc nhìn trong màn hình máy tính là góc nhìn của quỷ, cho nên tôi nghĩ, nếu như hướng thẳng màn hình máy tính vào con quỷ, thì điều gì sẽ xảy ra?"

"Kết quả đúng như tôi nghĩ, con quỷ đó đã biến mất." Nguỵ Tân Đình vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm nói: "Nó lại quay trở về máy tính, sau đó tôi nhân cơ hội đó đã đập vỡ màn hình."

"Quả nhiên, cả đêm không có chuyện gì xảy ra nữa, tôi ngủ một mạch đến sáng."

"Như thế mà anh vẫn còn có thể ngủ sao?" Tên mập nghe xong liền cảm thấy lạnh sống lưng, nhìn chằm chằm Nguỵ Tân Đình từ trên xuống dưới, cảm thấy mạch não của tên này rất kỳ quái.

Giang Thành thì lại không có nhiều suy nghĩ bừa bãi như vậy, trong đầu hắn tái hiện lại hết một màn Nguỵ Tân Đình vừa nói, cảm thấy cũng khá đáng tin cậy.

Hắn từng nhám chán ngồi xem "The Grudge- Lời nguyền", đã nghĩ đến một vấn đề, nếu như cùng lúc dùng hai chiếc TV phát The Grudge, khi con quỷ chuẩn bị bò ra khỏi TV, sẽ đem hai chiếc màn hình TV áp chặt lại với nhau.

Chuyện gì xảy ra?

Nguỵ Tân Đình cuối cùng cũng cho hắn một câu trả lời.

"Xem ra nữ quỷ trong video mới là vấn đề đang tồn tại." Lưu Quốc trầm giọng nói, anh ta là người lớn tuổi nhất trong số những người này, dáng vẻ trông cũng trưởng thành hơn.

“Còn chiếc nhẫn kia.” Hoàn Diên Ninh ngắt lời chen vào: “Chắc là chiếc nhẫn mà quỷ để lại trong miệng của Ngọc Lan.”

Hoa văn bên trong chiếc nhẫn cũng hoàn toàn trùng khớp.

Sau khi trò chuyện thêm một lúc nữa, đêm qua ngoại trừ Nguỵ Tân Đình gặp phải quỷ ra, ở chỗ những người còn lại đều vô cùng tĩnh lặng.

Mọi người đều không khỏi nhìn cái tên xui xẻo này thêm vài cái.

Cuối cùng vẫn là Lưu Quốc đứng lên nói: “Thời gian không còn sớm nữa, mọi người vẫn nên lần theo manh mối mà chúng ta tìm được trước đó đi. Chúng ta vẫn sẽ gặp nhau ở đây trước khi trời tối.”

Anh ta nhắc nhở nói: “Mọi người chú ý nhiều hơn đến người phụ nữ bí ẩn này, tôi nghĩ suy đoán trước đó của chúng ta là đúng. Đây rất có khả năng là một vụ giết người vì tình.”

Đi trên một con phố đi bộ, xung quanh có khá nhiều người, điều này phần nào bù đắp cho sự bất an trong lòng tên mập.

Sở Cửu đi theo bên cạnh hai người, trong mắt tràn đầy kiên quyết, xem ra rất có động lực.

Nhưng tên mập không nỡ nhìn thêm lần nữa, bởi anh ta biết sự kiên trì của đứa trẻ này phần lớn đều đến từ những lời dối trá.

Lời nói dối mà bác sĩ đã hứa.

Anh ta không biết khi lời nói dối bị vạch trần thì hai mắt của cô bé sẽ tối sầm xuống đến như thế nào.

Hy vọng lúc đó nhiệm vụ đã kết thúc.

Ít nhất thì anh ta sẽ không nhìn thấy.

Lắc lắc đầu, anh ta bắt đầu quay lại chủ đề chính: “Bác sĩ.” Anh ta nhìn Giang Thành đang đi trên đường hỏi: “Người phụ nữ mà Nguỵ Tân Đình nói là thật hay giả?”

“Có lẽ là thật.” Giang Thành quay đầu nhìn góc đường, giống như đang tìm người.

Hơi cử động cái cổ cứng đơ mấy lần, hai ngày nay tên mập không có nghỉ ngơi nhiều, mỗi khi nhắm mắt lại trong đầu đều hiện ra cảnh quỷ bò ra, bẻ cổ mình.

Đây đều là di chứng của việc đắc tội với bác sĩ.

“Xem ra tiểu tử Nguỵ Tân Đình này rất may mắn.” Tên mập cảm khái nói: “Gặp phải quỷ hai lần rồi, mà đều không chết.”

Tên mập nhớ rõ đêm đầu tiên là Trần Di, Tiêu Thái Lang và Nguỵ Tân Đình cùng lúc gặp phải quỷ.

Lời vừa nói xong, tên mập liền đã hối hận, nhìn Sở Cửu ở bên cạnh, lo lắng lời nói của mình sẽ khiến Sở Cửu nhớ tới Trần Di.

Nhưng rõ ràng là anh ta đã đánh giá thấp cô gái này, ánh mắt của Sở Cửu rất kiên định nhìn vào tên mập nói: “Cám ơn, hai anh không cần để ý đến em đâu, cứu chị Trần Di trong trọng hơn.”

Vừa dứt lời, Sở Cửu liền hạ giọng, tiếp tục làm theo lời của tên mập: “Thật ra em cảm thấy cái tên Nguỵ Tân Đình này thực sự không hề tầm thường, chị Trần Di chỉ gặp phải quỷ một lần đã bị bắt đi, còn anh ta đã gặp phải hai lần rồi, mà vẫn còn khỏe mạnh như vậy.”

Nghe vậy, Giang Thành dừng chân lại, đầu tiên liếc nhìn Sở Cửu vẫn đang cau mày phân tích, sau đó lại quay đầu nhìn về phía tên mập bên cạnh.

Một lúc sau, Giang Thành nheo mắt: “Chậc.”

Cổ họng vô thức cuộn lên, tên mập có thể nhìn thấy trong mắt bác sĩ rằng hắn cảm thấy mình đã hao mòn số lớn và chuẩn bị bắt đầu lại với số lolita.

“Bác sĩ.” Tên mập vội vàng ngắt lời: “Lolita không tốt như anh nghĩ đâu, bọn họ cực kì kiêu ngạo, nghe nói tâm tình không tốt còn sẽ cắn người.”

Khi nghe nói đến cắn người, Giang Thành hai mắt sáng lên, tựa hồ càng có hứng thú hơn.

“Chúng ta là đang đi đâu vậy?” Sở Cửu ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Giang Thành nhướng mày, thản nhiên nói: “Tùy ý đi dạo một chút.”

“Nhưng… Chúng ta không phải nên đi tìm kiếm manh mối về người phụ nữ đó sao?” Sở Cửu bối rối hỏi.

Không biết tại sao, nhưng cô có ấn tượng rất tốt với Giang Thành, một người phần lớn đều trông cà lơ phất phơ này, cô cũng không hẳn là một người coi trọng vẻ bề ngoài.

Chương 378: Nguy hiểm

Nghe vậy, Giang Thành dừng chân lại, ánh mắt nhìn sang một vị trí ở bên cạnh, bọn họ đã đi vào ngã tư phố đi bộ.

Nơi này tương đối hẻo lánh, cách đó không xa là một khu dân cư trông có vẻ rất lâu đời rồi, phía trước khu dân cư còn có một nhà để xe đạp màu xanh đậm.

Xunh quanh đều là một số cửa hàng rất cũ kĩ.

"Hỏa Phượng Hoàng KTV." Tên mập nhìn tấm biển nát chỉ sáng một nửa phía trên đầu, đột nhiên có một cảm giác không đúng đắn cho lắm.

Giang Thành nhìn chằm chằm mấy chiếc ô tô màu đen có biển số cách đó không xa, nheo mắt nói: "Đến rồi, chính là nhà này."

"Nhìn thấy quán trà sữa kia không?" Giang Thành nói với hai người: "Hai người đến đó đợi tôi?"

"Bác sĩ." Tên mập nhìn tấm biển KTV cũ nát kia, hỏi: "Anh đi đâu?"

Khoảng 2 tiếng sau, tên mập đang ngậm ống hút trà sữa trong miệng đột nhiên bị vỗ một cái, Sở Cửu chỉ về hướng KTV nói: "Nhìn xem, ra ngoài rồi."

Ba người tập hợp ở một góc quẹo tương đối khuất, nhìn thấy Giang Thành thành thạo đếm số tiền giấy trong tay, tên mập cảm thấy cái tên này có khi ở kiếp trước là một cái máy in tiền.

Giang Thành toàn thân phả ra đầy mùi rượu, nhét tiền vào trong túi, lộ ra nụ cười hài lòng.

Tên mập nghi ngờ nhìn hắn, một lúc sau mới nói: "Bác sĩ." Anh ta ngạc nhiên nói: "Không phải là anh định đến căn hộ 717 mua thông tin đấy chứ?"

Mua thông tin từ quỷ, đây cũng là việc do con người có thể làm ra được? Mọi người đều đang cố gắng tìm đủ mọi cách thoát khỏi sự truy sát của quỷ, còn mạch não của bác sĩ thì đang mách cho mọi người cách đánh bại lũ quỷ.

"Lời quỷ nói có tin được không?" Tên mập dựng tóc gáy hỏi.

Đút hai tay vào túi, Giang Thành nheo mắt, mặt ửng đỏ nói: "Không sợ chị ta nói dối, chỉ sợ chị ta không nói."…

"Này." Nguỵ Tân Đình hỏi: "Cái máy tính này còn cần thiết sửa sao?"

Anh ta vác một chiếc máy tính hỏng trên lưng ra ngoài, chỉ là để có thể vứt được xa bao nhiêu thì vứt, dù sao thì cũng đã biết rõ cổ quái bên trong.

Nhưng Lưu Quốc hiển nhiên không nghĩ như vậy, lý do anh ta đưa ra cũng rất đầy đủ, anh ta cho rằng trong đó có thể còn có một số manh mối khác, nhưng Nguỵ Tân Đình vẫn chưa phát hiện ra.

"Chờ sửa xong rồi, anh ôm nó về phòng mình mà xem." Nguỵ Tân Đình tức giận nói.

Lưu Quốc cũng không tức giận, cười nói: "Được."

Vô luôn đi theo bên cạnh hai người, cũng không tham gia vào việc trao đổi của bọn họ, dường như không chút hứng thú với máy tính.

Sau khi rời khỏi chung cư, bọn họ rẽ phải và đi dọc theo con phố cho đến khi tìm thấy một cửa hàng sửa chữa máy tính ở góc đường.

Lưu Quốc lấy máy tính từ Nguỵ Tân Đình, mang vào trong sửa.

Vô và Nguỵ Tân Đình đứng đợi ở bên ngoài.

“Tôi nói này người anh em Vô.” Nguỵ Tân Đình cực kì mặt dày sáp đến gần: “Tôi phát hiện ra tại sao anh lại không thích nói chuyện cho lắm nhỉ? Đây không phải là một thói quen tốt đâu, trong nhiệm vụ, mọi người chỉ có giao lưu trao đổi với nhau nhiều một chút, mới có thể vui vẻ sống sót…”

Nói đến đây, anh ta đột nhiên dừng lại, bởi vì Vô đang nghiêng đầu, một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn về phía vai mình, nơi tay Nguỵ Tân Đình đang đặt trên vai.

“Ha ha.” Nguỵ Tân Đình liếm môi, thu tay lại, lúng túng xoa xoa: “Mà này, anh có biết sửa máy tính không?” Anh ta dường như là vô ý hỏi.

Vô liếc nhìn anh ta một cái: “Không biết.”

“Không biết à, không biết à.” Nguỵ Tân Đình theo sát bên cạnh anh ta, dán chặt vào anh ta như một tảng thạch cao, nheo mắt nói: “Sao tôi lại cảm thấy anh nhất định là biết nhỉ?”

“Nếu như anh mà biết sửa, vậy thì chúng ta cũng không cần tới đây nữa rồi.” Nguỵ Tân Đình tiếp tục lảm nhảm: “Mà anh cũng biết rõ là bọn họ không thể sửa được, lại tốn tiền vô ích.”

Nghe vậy, Vô dừng chân lại, nâng vành mũ luôn hạ thấp lên, một lúc sau -

“Anh có chắc không?” Giọng điệu của anh ta bình tĩnh đến đáng sợ, chỉ có chút lên xuống ở âm cuối.

Nguỵ Tân Đình đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh như trở nên lạnh lẽo hơn, ánh nắng chiếu vào người đã nhạt đi rất nhiều.

Hóa ra là do một đám mây lơ lửng trên đầu, che khuất mặt trời.

Nhưng Nguỵ Tân Đình vẫn giống như một kẻ yếu đuối không thể bị giết, anh ta nhìn chằm chằm vào nửa khuôn mặt lộ ra ngoài của Vô, một giây sau, liền cười toe toét, lộ ra một hàng răng trắng: "Bây giờ… đã chắc chắn."

"Không được rồi." Giọng của Lưu Quốc vang lên, anh ta đang cầm chiếc ba lô, một tay còn lại nhét chiếc máy tính bị hỏng vào bên trong, chạy ra ngoài nói: "Người ta nói nó đã hỏng hoàn toàn rồi, cho dù có thể sửa được thì thời gian cũng không kịp."

Nguỵ Tân Đình mím môi, nghiêng đầu, đồng thời làm ra vẻ mặt hèn hạ, khoa trương nói: "Ây da, thật là đen đủi, tôi vừa mới nói với anh Vô xong, nếu như không sửa được thì phải làm thế nào?"

"Xem ra chỉ có thể hành động từ một hướng khác rồi." Lưu Quốc thở dài, bất đắc dĩ nói.

"Đến quán cà phê xem thử." Vô lên tiếng nói.

Nguỵ Tân Đình và Lưu Quốc đều nhìn về phía anh ta, kể từ sau khi mấy người lập thành một nhóm, bọn họ chưa từng nghe anh đưa ra đề nghị gì.

Đều là những người khác quyết định, rồi anh ta làm theo.

"Không phải anh nói trong cảnh tượng trong video xuất hiện quán cà phê kia sao?" Vô chậm rãi nói: "Vậy thì đi xem thôi, nói không chừng sẽ có phát hiện mới mẻ."

Nguỵ Tân Đình dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Nơi đó sẽ không có nguy hiểm gì chứ?"

Anh ta tỏ ra khá sợ hãi, thỉnh thoảng lại chạm vào cánh tay của mình, như thể bên trên nổi lên một lớp da gà vậy: "Lục

Hoa Tư là chết ở đó đấy.”

Vô đột nhiên bật cười, giọng nói của anh ta không những không lạnh lùng, ngược lại nghe có vẻ dịu dàng đến lạ thường: “Đừng sợ.” Anh ta nhẹ nhàng nói: “Người đáng chết đi đâu cũng gặp nguy hiểm thôi.”

Nhưng cổ quái là, dường như chỉ có Nguỵ Tân Đình nghe được câu nói tiếp theo của anh ta.

Sau khi Lưu Quốc dừng một chiếc taxi lại, rất tự nhiên ngồi vào trong ghế lái phụ, sau khi chiếc xe khởi động, nhanh chóng lái về phía quán cà phê. …

Khoảng giữa trưa, ba người Giang Thành đã trở lại chung cư, vừa bước vào cửa lớn của chung cư, đã đụng phải đám người Tiêu Thái Lang.

Hoa Lạc ngoan ngoãn ngồi trong góc, là người đầu tiên nhìn thấy có người đi vào.

“Sao các anh lại quay về thế?” Sở Cửu hỏi.

Hoàn Diên Ninh đang dựa vào cột nhìn ba người, bình tĩnh nói: “Đang đợi các anh.”

Ánh mắt Giang Thành quét qua ba người, rất nhanh liền dừng lại trên mặt Tiêu Thái Lang, anh ta vẫn im lặng, tâm tình hình như cũng có hơi kỳ quái.

Không phải là sợ hãi, mà chính là cổ quái.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Giang Thành hỏi thẳng.

“Không có gì.” Tiêu Thái Lang lảng tránh chủ đề này, nhìn Giang Thành nói: “Chúng tôi đang ở đây đợi các anh, là muốn nói một số chuyện với các anh.” Anh ta nghiêm túc nói: “Chúng tôi vừa mới đến công ty người mẫu của Vu Ấu Vy, phát hiện ra một số tình hình mới.”

Khi ba người Giang Thành đang chờ những lời tiếp theo, Hoa Lạc đột nhiên ngắt lời nói: "Ở đây tai vách mạch rừng, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi."

Giang Thành nheo mắt lại, sau đó gật đầu: "Được."

Dưới sự dẫn đầu của Hoa Lạc, bọn họ đi đến một quán trà, tìm một phòng riêng sạch sẽ trên tầng hai, khi vừa đóng cửa lại, giọng nói của Tiêu Thái Lang vang lên: "Chúng tôi đã tìm đến một số đồng nghiệp cũ của Vu Ấu Vy trong công ty của cô ta, bọn họ đã xác nhận rằng, Vu Ấu Vy đúng là đã từng ở cùng với Lý Mậu Thân."

"Đã từng ở cùng nhau." Sở Cửu hỏi: "Là có ý gì?"

"Phù -" Tiêu Thái Lang thở ra, nhận lấy trà do Hoa Lạc đưa và nhấp một ngụm: "Có nghĩa là thái độ của bọn họ đối với mối quan hệ này chỉ là chơi bời cho vui, Vu Ấu Vy thay đàn ông còn siêng hơn cả thay quần áo, mà Lý Mậu Thân còn quá đáng hơn."

Tiêu Thái Lang mím môi nói: "Khi ở bên cạnh Vu Ấu Vy, vẫn còn có một cô bạn gái nữa."

Chương 379: Ghi lại

Cùng lúc nói xong câu này, mấy người Giang Thành lập tức nhớ tới nữ quỷ đã truy sát Nguỵ Tân Đình đêm qua.

Nữ quỷ lúc đó đang ẩn nấp trong bóng tối để theo dõi Lý Mậu Thân cầu hôn, mà theo lời kể của Nguỵ Tân Đình, sự phẫn nộ nữ quỷ biểu hiện ra lúc đó, anh ta ở bên ngoài màn hình cũng có thể cảm nhận được.

Trong đầu tên mập có một loại dự cảm rất không tốt, anh ta nghi ngờ liệu có phải là những người này đã làm gì nữ quỷ hay không, mới dẫn đến việc nữ quỷ không chịu buông tha bọn họ sau khi chết.

Hiện tại xem ra, khả năng này là rất cao.

Tiêu Thái Lang và những người khác rõ ràng đã nhận thức được điểm này, tiếp tục nói: "Theo hồi ức của đồng nghiệp Vu Ấu Vy, Lý Mậu Thân này ngoại hình trông có vẻ ổn, nhưng nhân phẩm thì khá tệ, cậy mình là một người có chút tiếng tăm trên mạng, cực kì kiêu ngạo, nghĩ rằng phụ nữ đều muốn yêu anh ta và lợi dụng sự nổi tiếng của anh ta. Sau khi cặp kè với Vu Ấu Vy, nhiều người mẫu trong công ty của bọn họ đều đã bị anh ta quấy rối qua."

"Có người thật sự không nhịn được nữa, liền khéo léo nhắc nhở Vu Ấu Vy, nhưng không ngờ Vu Ấu Vy bề ngoài nói biết rồi, đằng sau lưng lại lén lút phàn nàn với người khác, nói những câu rất khó nghe kiểu như không có lửa làm sao có khói, ruồi không tấn công một quả trứng còn nguyên vẹn, hàm ý rằng những người phụ nữ bị quấy rối kia là, tự mình cay cú, không muốn người khác tốt hơn mình".

“Hơn nữa không lâu sau, những phụ nữ bị quấy rối đó đã bị trả thù, vào lúc nửa đêm, trong hộp thư đến email của bọn họ nhận được một số video.” Nói đến đây, Tiêu Thái Lang cố tình dừng lại, một lát sau mới tiếp tục: “Hầu hết chúng đều là những video không đầu không cuối, nội dung quỷ dị, mấy cô gái bị dọa sợ đến mức không dám làm ca đêm.”

“Video do Lý Mậu Thân quay?” Tên mập đột nhiên kích động nói, anh ta đang dần dần cảm giác thấy, manh mối đang từng chút một được xâu chuỗi lại với nhau.

Lý Mậu Thân là một streamer nổi tiếng nhờ quay những video linh dị, điểm này mấy người ở tòa số 3 đã điều tra rõ ràng.

“Ừm.” Tiêu Thái Lang gật đầu: “Sau đó, sau khi những người phụ nữ này trao đổi thông tin với nhau, cũng đã nhận ra, là Lý Mậu Thân giở trò quỷ, nên đã lập tức báo cảnh sát.”

Nghe thấy báo cảnh sát, trong lòng của mọi người đều lập tức cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Sau đó thì sao?” Sở Cửu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, truy hỏi.

“Sau đó dựa trên manh mối có được, cảnh sát tìm đến nơi ở của Lý Mậu Thân. Kết quả sau khi mở cửa ra, bọn họ không tìm thấy Lý Mậu Thân, nhưng ngược lại có một cô gái ở nhà.”

“Bạn gái thực sự của Lý Mậu Thân?” Giang Thành cũng không biết nên miêu tả thế nào, chỉ có thể dùng những từ như vậy để phân biệt giữa người phụ nữ kia và Vu Ấu Vy.

“Đúng vậy.” Tiêu Thái Lang dường như nghĩ đến điều gì đó, lập tức lấy ra một chiếc máy tính bảng từ trong túi sau lưng.

Chiếc máy tính bảng trông rất cũ, trên màn hình còn có vài vết nứt khó thấy, anh ta đặt máy tính lên mặt bàn: “Đây là

video mà chúng tôi sao chép được, Lý Mậu Thân gửi cho mấy cô gái đó, mọi người… mọi người hãy xem trước đi đã.”

Những lời này vừa nói ra, hai mắt của Giang Thành sáng lên, hắn không ngờ rằng bọn người Tiêu Thái Lang chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi đã thu được nhiều tin tức như vậy.

Tên mập và Sở Cửu cũng đi tới, ba người tụ tập xung quanh chiếc máy tính bảng.

Video không chỉ có một.

Bọn họ căn cứ theo thứ tự, bấm vào cái đầu tiên.

Hình ảnh đầu tiên là rung chuyển một cái, sau đó dần dần ổn định, phong cách tổng thể tương đối tối, chắc hẳn là được quay vào ban đêm.

Khung cảnh trông giống như một ngôi nhà ở.

Ngôi nhà có diện tích tương đối lớn, nhưng cơ sở vật chất lại khá cũ, một số cơ sở vật chất cũ kĩ xuất hiện trong video, Giang Thành đã rất lâu không nhìn thấy rồi.

Trên tường thậm chí còn xuất hiện một số vết ố bẩn, giống như nấm mốc phát triển do thấm nước.

Hình ảnh không ngừng thay đổi, khoảng 7 đến 8 giây sẽ chuyển sang một loạt cảnh quay mới, có cảm giác rất giống phim tài liệu, lúc đầu, một số lượng lớn bảng phân cảnh được sử dụng để giới thiệu bối cảnh và tạo không khí.

Có rất nhiều góc quay, cao thấp khác nhau, thậm chí có cái còn ở trên trần nhà, những gì bọn họ nghĩ đến ban đầu chính là con quỷ mà Nguỵ Tân Đình nhắc đến.

Phải chăng tất cả những cái này đều là từ góc nhìn của quỷ?

Nhưng sau đó suy nghĩ lại, liền cảm thấy có gì đó không đúng, nếu những đoạn video này thực sự là do quỷ ghi lại, thì Lý Mậu Thân cho dù có mọc đầy lá gan trên người, cũng không dám gửi đi.

Suy cho cùng thì anh ta chỉ xấu xa, chứ không ngu ngốc.

Những nơi này chắc hẳn đã được bố trí camera từ trước.

Video là đã được chỉnh sửa và cắt ghép lại với nhau.

Cảnh tượng dần dần được bày ra, trong video bắt đầu có người xuất hiện, là một người phụ nữ dáng người khá thấp, nhưng vì góc độ quay, nên tạm thời không nhìn thấy được khuôn mặt.

Người phụ nữ mặc đồ ngủ, đi vào trong phòng ngủ, trước tiên ngồi ở mép giường, đưa tay xoa mũi và thái dương, rồi sau đó nằm xuống ngủ.

Phạm vi chuyển động của toàn bộ người tương đối cứng ngắc, cho người ta cảm giác không được thoải mái cho lắm.

"Đi ngủ không tắt đèn sao?" Tên mập nhỏ giọng hỏi.

Sở Cửu vừa xem vừa nói: "Cái này cũng không có gì mà, em ở nhà ngủ cũng không tắt đèn, có rất nhiều nữ sinh bật đèn khi ngủ, có cảm giác an toàn."

"Nhưng các em không thể ngay cả đèn trong bếp và phòng tắm cũng bật lên chứ?" Giang Thành nói xen vào.

Hai người hơi ngây người ra, sau đó lập tức nhận ra, dựa trên góc nhìn vừa rồi, người phụ nữ là đi một mạch từ phòng khách đến, mà đèn ở khắp nơi quả thực đều đang bật.

Ngay lúc tên mập mở miệng ra định nói điều gì đó, thì màn hình đột nhiên tối đen.

Không phải vì bị hỏng, bởi vì thanh tiến trình vẫn đang chạy.

Là đèn trong phòng ngủ… đã tắt.

Không chỉ phòng ngủ, là đèn trong toàn bộ ngôi nhà đều đã tắt, nếu như chỉ là đèn ngủ tắt, vậy thì không thể tối như vậy được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Cửu chợt trở nên căng thẳng.

Bọn họ vẫn nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường như cũ, chỉ là hình ảnh chuyển sang màu đen trắng, nguyên nhân là do camera trong phòng ngủ tự động chuyển sang chế độ ban đêm.

Khung cảnh cứ yên bình như vậy hồi lâu.

Nếu như không phải có thanh tiến trình vẫn đang thay đổi, bọn họ thậm chí còn cho rằng nó bị đơ rồi.

Ngay tại lúc có người sắp mất bình tĩnh, ánh mắt Sở Cửu dừng lại, sau đó thân thể bắt đầu run rẩy, cô nhìn thấy một bàn tay từ một góc khuất trong video vươn ra.

Có người ở dưới gầm giường!

Ký ức lập tức ùa về Sở Cửu, cô nghĩ ngay đến con quỷ đêm đầu tiên khi mới vào, con quỷ đã bò ra từ dưới gầm giường kia.

Cốt truyện gần như giống nhau, sau khi cái bóng màu đen đậm bò ra, chậm rãi chạm vào giường của người phụ nữ …

Video đã kết thúc ở đây, nhưng sự kích thích của Sở Cửu còn lâu mới kết thúc, cơ thể cô không ngừng run rẩy, tên mập cố gắng an ủi nhưng cũng vô ích, cuối cùng vẫn là Giang Thành đi tới dọa cô, Sở Cửu mới không còn run rẩy nữa.

“Đây chính là em ngày hôm đó…” Sở Cửu đã phản ứng lại chỉ vào màn hình, còn chưa nói hết câu, Giang Thành đã bấm vào video tiếp theo.

Vẫn là vào ban đêm, nhân vật vẫn là người phụ nữ này, nhưng khung cảnh đã chuyển sang một quán cà phê.

Ánh sáng trong quán cà phê tương đối dịu, nên khó có thể nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ.

Đây hình như là một cô gái còn rất trẻ, khoảng 20 tuổi, nhưng nước da rất kém, nếu không có điểm ảnh, Giang Thành cảm thấy mình thậm chí có thể nhìn thấy quầng thâm dưới mắt cô ấy.

Xung quanh vẫn có một bàn có người, nhưng góc quay video bị kẹt rất kỳ lạ, chỉ quay được cổ của bọn họ chứ không quay được mặt của bọn họ.

Cô gái thu mình lại, cầm chiếc cốc trước mặt, không ngừng nhìn trái nhìn phải, như đang lo lắng điều gì đó.

“Cô ấy đang đợi ai đó.” Giang Thành vừa xem video vừa nói.

Ở vị trí đối diện với cô gái, còn đặt một chiếc cốc.

Chương 380: Nhật ký

Không lâu sau, video lại tối đi, lúc sáng lên lần nữa, cô gái đã đứng dậy, có lẽ trước sau cũng chỉ mất vài giây.

Cô gái trông có vẻ cực kì sợ hãi, liên tục nhìn ngó bốn xung quanh, nhìn vào khẩu hình miệng, giống như đang gọi tên ai đó, đáng tiếc là video không có âm thanh.

"Mọi người nhìn xem." Giang Thành chỉ vào một cái bàn trong góc, trầm giọng nói: "Người ngồi bàn kia biến mất rồi."

Trong video lúc này, trong quán cà phê chỉ còn lại một mình cô gái.

Có thể nhìn ra, cô gái đang cực kì hoảng sợ, cô nhìn xung quanh, trong miệng thỉnh thoảng lại hét lên điều gì đó, nhưng xung quanh không có chút phản hồi nào.

Cuối cùng mấy người nhìn thấy cô siết chặt quần áo, tựa hồ chuẩn bị chạy trốn, rời khỏi nơi này, nhưng cuối cùng ánh mắt của cô chậm rãi cụp xuống, động tác cũng dừng lại.

Ánh mắt của cô dừng lại ở trên bàn, trên bàn có hai chiếc cốc đối diện nhau.

Cô ấy có lẽ lo lắng cho người đi cùng mình nên không chọn cách rời đi.

Nhưng trong lúc cô đang do dự, khung cảnh xung quanh lại thay đổi, ánh sáng trong góc lóe lên vài lần rồi lặng lẽ tắt đi.

Cô gái ngay lập tức nhìn về phía vị trí đó.

Biểu cảm của cô gái thay đổi rất nhanh, từ khó hiểu lúc đầu chuyển sang sợ hãi tột độ, mọi người thậm chí còn nhìn thấy…

sự tuyệt vọng dưới khuôn mặt sợ hãi của cô gái.

Đêm tối, men theo các góc tiếp cận cô.

Những ngọn đèn lần lượt nhấp nháy, rồi tắt dần.

Đêm tối mang đến cảm giác áp bức mãnh liệt như thủy triều, tên mập cách ngoài màn hình cũng cảm thấy khó thở, sau đó mọi người đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng rùng rợn.

Lần cuối cùng khi ánh đèn nhấp nháy, bọn họ nhìn thấy một bóng người mờ ảo trong đêm tối.

Bóng người ẩn nấp ở nơi sâu nhất trong đêm tối, mặc dù không có động tĩnh gì nhưng có thể cảm nhận được nó đang tiến dần đến gần cô gái.

Cô gái vô cùng sợ hãi lùi lại, kêu lên bất lực, cô bất lực kêu la, nhưng chân đã mềm nhũn ngã xuống đất, chỉ có thể dùng hai tay chống đất, lùi lại sau một cách yếu ớt.

Bóng người đó luôn ở cách khá xa cô, nhưng mỗi lần xuất hiện đều mang đến tai họa cho cô gái.

Tương tự như video trước.

Nó kết thúc một cách bất ngờ.

Sau khi Tiêu Thái Lang bấm thoát ra, anh ta định mở cái tiếp theo, nhưng Giang Thành lắc đầu ra hiệu không cần nữa.

Không cần thiết nữa.

Các video còn lại có lẽ cũng đều giống nhau.

Chuyện đến nước này, mọi người cũng đều đoán được ra danh tính của cô gái này.

Cô chính là bạn gái chính hiệu của Lý Mậu Thân.

Đương nhiên, là loại mà phụ nữ tự mình cho rằng.

Mà những video trông có vẻ như là linh dị này, cũng đều là tác phẩm của Lý Mậu Thân và đội thám hiểm linh dị Thân Vy do anh ta khởi xướng.

Chỉ là phương pháp quay phim của bọn họ không phải thực sự là đi đến một ngôi nhà ma ám nơi xảy ra các sự kiện linh dị, mà là dựa vào việc hù dọa một cô gái tội nghiệp một cách giả tạo, để thu hút sự chú ý câu like câu view, cuối cùng đạt được danh tiếng và tiền bạc đằng sau đó.

Hiện trường đột nhiên trầm mặc một lúc.

Một lúc sau, Hoàn Diên Ninh nãy giờ vẫn im lặng, liền lên tiếng: "Cô gái này chắc hẳn không biết tất cả những chuyện này, cô ấy cho rằng những thứ này đều là thật, là có quỷ thật, cô càng không biết hơn nữa là, những chuyện này đều là do người bạn trai mà mình yêu sâu đậm lên kế hoạch, lại còn đặc biệt thành lập một nhóm quay phim cho mục đích này."

Đây là chuyện đã rất rõ ràng, mặc dù video nhìn có vẻ quỷ dị, nhưng đối với Giang Thành và những người đã từng thực sự đối mặt với quỷ, vẫn vừa nhìn là đã thấy có sơ hở.

Ví dụ, bối cảnh khá thô, diễn xuất của các diễn viên rất tệ và vụng về.

Tất nhiên, là ám chỉ đến "con quỷ" trong video.

Những con quỷ đó chắc hẳn là do Vu Ấu Vy, Triệu Giai Gia, Tống Tiểu Du, Kiều Vũ thủ vai, Lý Mậu Thân có trách nhiệm nhiều hơn trong việc đưa cô gái vào cảnh quay, cố gắng kiểm soát cô ấy để ngăn cô trốn thoát.

Nếu không, hiệu quả quay sẽ giảm đi rất nhiều.

Suy cho cùng, nỗi tuyệt vọng không thể trốn tránh trong không gian chật hẹp lại càng nhức mắt hơn.

Thực tế đã chứng minh là như vậy, Lý Mậu Thân nhờ những đoạn video ngắn này, đã nổi lên.

Tên mập đứng trước máy tính nghiến răng nghiến lợi, điều khiến anh ta quặn lòng nhất là ở video thứ hai, cô gái vốn dĩ có cơ hội bỏ chạy, nhưng lại bỏ lỡ cơ hội vì lo lắng cho bạn trai.

Anh ta nhìn thấy rõ sự lo lắng trong mắt cô gái khi cô nhìn cốc cà phê trên bàn.

Có lẽ… đây chính là hiệu quả mà Lý Mậu Thân muốn đạt được.

Hứa với một cô gái rằng mình sẽ sớm quay lại, rồi sau đó trốn đi, ngồi ở phía bên kia màn hình, tận mắt nhìn lời nói dối lên men, nhìn cô gái ngu ngốc này tự mình chịu đựng.

Liệu điều này có mang lại cho anh ta sự hài lòng lớn lao hay nó sẽ thỏa mãn niềm kiêu hãnh to lớn của anh ta?

Tên mập nghĩ thầm, có lẽ đây sẽ trở thành chủ đề để Lý Mậu Thâm nói trước mặt bạn gái mới.

“Các đồng nghiệp của Vu Ấu Vy còn nói với chúng tôi rằng, có một lần bọn họ nghe thấy Vu Ấu Vy cãi nhau với Lý Mậu Thân qua điện thoại, chửi cực kì khó nghe, nói cái gì mà góp sức nhiều như thế mà chỉ phân cho có một chút, cô ta muốn Lý Mậu Thân bắn tiền cho mình, nếu không sẽ công khai nhật ký của anh ta.” Hoa Lạc cau mày nói.

“Nhật ký?”

“Đúng.” Hoa Lạc gật đầu: “Sau đó Vu Ấu Vy đã thực sự làm việc này, cô ta quăng mấy tấm ảnh chụp màn hình ở trong nhóm chat, là ảnh chụp của một cuốn sổ nhỏ.”

“Nội dung ghi chép trên đó…” Hoa Lạc dừng lại, mím môi, không nói tiếp ngay.

“Sau khi gửi đi rồi, cô ta lại rất nhanh thu hồi lại, chỉ chụp được một tấm, anh xem đi.” Giọng nói của Tiêu Thái Lang đúng lúc này vang lên, anh ta cầm lấy chiếc máy tính bảng thao tác vài cái, sau đó chuyển cho Giang Thành.

Trên màn hình quả thực có một mảnh giấy ghi chú, nhưng người chụp hình như rất vội vàng, không chụp toàn bộ bức ảnh, chỉ chụp khoảng 2/3, góc chụp hơi nghiêng.

Có vẻ như Vu Ấu Vy đã bí mật chụp khi Lý Mậu Thân đang ngủ.

Chữ viết trên tờ giấy rất cẩu thả, Giang Thành dần nhìn xuống từng chút một.

“Ngày 17 tháng 5, đội thám hiểm đã được thành lập, địa điểm không cần gấp, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là xử lý được cô ta.”

“Ngày 21 tháng 5, cô ta rất kháng cự, xem ra thủ đoạn của mình không đúng, có lẽ đúng là phải nghe theo chủ ý của Tống Tiểu Du.”

“Ngày 23 tháng 5, quả nhiên là phụ nữ hiểu rõ nhất về phụ nữ! Tống Tiểu Du nói đúng, chỉ cần cô ta yêu mình, chỉ cần yêu mình thì chuyện gì cũng dễ làm, mình có thể dọa cô ta chia tay.”

“Ngày 24 tháng 5, mẹ nó chứ, tự mình vẫn là đã đến quá muộn, vẫn là nên nghe theo Kiều Vũ, mua video bài học trên mạng, Kiều Vũ, nếu như cậu dám lừa tôi…”

“Ngày 27 tháng 5, thứ này thật sự là có tác dụng! Cô ta bắt đầu nghe lời rồi, haha, ngày mai mình sẽ thử cả ngày không cho cô ta uống nước…”

“Ngày 31 tháng 5, có chút phiền phức, nhưng mình đề nghị chia tay thì cô ta đã sợ rồi, phải bắt đầu bước kia rồi, đúng đúng, phải vạch trần vết sẹo của cô ta, để xem trong lòng cô ta

sợ nhất điều gì, nhất định phải đảm bảo cô ta nghe lời trong cả quá trình quay, điều này rất quan trọng!

"Ngày 5 tháng 6, cô ta đã khóc mấy đêm liên tục rồi, cầu xin mình đừng rời xa cô ta, mình đúng là một thiên tài, cũng tương đối rồi, chắc là có thể rồi, mình phải bắt tay vào bố trí địa điểm rồi."

"Ngày 7 tháng 6, địa điểm đã tìm được, thiết bị giao cho Triệu Giai Gia và Kiều Vũ là được, bọn họ là chuyên gia mà, haha."

"Ngày 10 tháng 6, bắt đầu rồi…"

Chương 381: Đau đớn

Nhật ký kết thúc ở đây, nhưng mấy người đọc nhật ký hồi lâu cũng không bình tĩnh được, đặc biệt là tên mập, anh ta không hiểu tại sao một con người lại có thể ác độc đến như vậy.

Trong mắt của Lý Mậu Thân, không có thứ gì quan trọng hơn lợi nhuận sao?

Tiền kiếm được bằng cách này, anh ta có cảm thấy thoải mái khi tiêu không?

Ban đêm nhìn cô gái tiều tụy hốc hác, nhưng vẫn sẵn sàng tin tưởng vào khuôn mặt của anh ta, thực sự có ngủ được ngon không?

Chẳng lẽ anh ta thật sự sẽ không có… một chút xíu ăn năn hối cải nào sao?

"Đây chính là mưu sát!" Với tư cách là phụ nữ, tâm tình của Sở Cửu không cần nghĩ cũng biết, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, nhìn chằm chằm máy tính bảng trước mặt, cảnh ngộ của cô gái khiến cô phẫn nộ: "Đám súc sinh này…"

"Đám súc sinh này chết không oan uổng chút nào." Giang Thành nói, nhìn vào những dòng chữ cẩu thả xiêu vẹo.

Hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng, Hoàn Diên Ninh lấy lại máy tính bảng, sau khi thao tác vài cái xong, chuyển cho Giang Thành: "Chúng tôi còn tìm được những thứ này nữa, các anh xem qua đi."

Bên trên là một bản tin, thời điểm là ngày 21 tháng 7, tiêu đề là một cô gái đã nhảy lầu tử vong vào đêm khuya tại một

căn hộ trên đường Đông Hoa của thành phố.

Kéo xuống bên dưới, trong nội dung tin tức có mấy bức hình, một thi thể nằm trên sàn xi măng, phủ một tấm vải trắng, trên tấm vải trắng dính đầy máu.

Xung quanh khu vực đã lập hàng rào, cảnh sát có mặt tại chỗ để duy trì trật tự, còn có những người mặc quần áo trắng ngồi xổm ở một bên, cầm máy ảnh, chụp ảnh để thu thập bằng chứng.

Phông nền mờ ảo nhưng Giang Thành vẫn nhận ra đó là chung cư Bình An nơi bọn họ đang ở.

Sở Cửu cau mày, nhưng chưa kịp nói thì đã nghe Hoàn Diên Ninh nói: "Chúng tôi đã đi tìm mấy cô gái đã từng bị Lý Mậu Thân quấy rối và đối chứng qua, bọn họ là nhận được đoạn video kinh dị vào nửa đêm sáng sớm ngày 19 tháng 7, ngày hôm sau đã báo cảnh sát."

"Cho nên cô gái này là sau khi cảnh sát tìm đến nhà, rồi mới nhảy lầu tự sát." Giang Thành ngẩng đầu lên nói.

Cô này hẳn là đã biết được tất cả mọi thứ từ trong lời nói của cảnh sát, thậm chí có thể đã xem những đoạn video kinh dị được dùng làm điểm bán hàng, từ đó biết được rằng tất cả chỉ là một trò lừa đảo của Lý Mậu Thân.

Không hề có quỷ gì hết, quỷ thật sự… chính là đang ở ngay bên cạnh cô.

Cô gái vốn đã yêu đến thương tích đầy mình không thể chịu nổi đòn công kích này, nên đã nhảy lầu tự tử.

"Có thể không phải là nhảy lầu tự sát, Lý Mậu Thâm đã giết cô ta, rồi ngụy trang thành nhảy lầu nói không chừng." Sở Cửu chống tay lên bàn, nghiêng người về phía trước, tức giận nói: "Mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, đó là một tên cặn bã! Chuyện gì anh ta cũng có thể làm ra!"

Tiêu Thái Lang ra hiệu cho mọi người bình tĩnh và giải thích: “Theo điều tra của chúng tôi, cảnh sát không tìm thấy bằng chứng cho thấy Lý Mậu Thân đã giết cô gái, trong khoảng thời gian từ khi cảnh sát tìm đến nhà, cho đến khi người phụ nữ nhảy lầu tự tử, Lý Mậu Thâm hoàn toàn không có về nhà.”

“Cũng đâu phải cứ ở nhà mới có thể giết người.” Sở Cửu lớn tiếng nói: “Có thể là gọi điện thoại, ép buộc hoặc dụ dỗ cô ấy tự sát, mọi người không nhìn thấy sao, cô gái này đã bị Lý Mậu Thân khống chế tinh thần thành bộ dạng như thế nào rồi?”

Nếu như không phải đám súc sinh này làm ra chuyện như vậy thì chị Trần Di đã không xảy ra chuyện, sự căm ghét của Sở Cửu đối với bọn họ gần như sắp tràn ra khỏi mắt.

Cô ta một lòng một dạ muốn bắt những người này phải trả giá bằng mạng sống của mình, đến nỗi dường như đã quên mất rằng những người mắc sai lầm này đã bị quỷ giết từ rất lâu trước khi luật pháp đến, bọn họ đã không còn là con người nữa rồi.

Một tay đặt trên đầu của Sở Cửu, xoa xoa: “Bình tĩnh một chút.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Bọn họ đã chết rồi, hơn nữa những cái chúng ta có thể nghĩ đến, chẳng lẽ cảnh sát lại không.”

Bây giờ sự việc đã rõ ràng rồi, sau khi cô gái này tự sát, oán hận không thể tiêu trừ, biến thành lệ quỷ quay lại báo thù, dùng đạo của người để trị người.

Đem những đau khổ mà mình phải chịu đựng, trả lại gấp đôi.

Những video kinh dị này cũng đã biến thành hiện thực.

Chỉ là lần này, thân phận của bọn họ đã bị hoán đổi, hơn nữa quỷ cũng đã thực sự biến thành thật.

Đội thám hiểm linh dị Thân Vy đã bị tiêu diệt hoàn toàn bởi hiện tượng linh dị thực sự.

Giang Thành cầm máy tính bảng lên xem xét, phát hiện không có manh mối gì mới, ngẩng đầu nói: "Tôi có thể hỏi một câu được không?" Vài giây sau, hắn nhìn về phía đám người Tiêu Thái Lang rồi nói.

"Xin mời nói."

"Những manh mối này có thật sự là do các anh đã thu thập được trong một buổi sáng không?" Giọng nói của Giang Thành rất khách sáo, ánh mắt cũng vậy: "Hơn nữa kết quả điều tra của cảnh sát… cũng không thể dễ dàng mà có được như vậy chứ?"

Nghe xong lời này, bầu không khí trở nên im lặng, Tiêu Thái Lang vô tình liếc nhìn Hoa Lạc.

"Là tôi đã thu thập thông tin từ bên phía cảnh sát." Hoa Lạc thẳng thắn thừa nhận, không chút do dự nhìn Giang Thành.

Tên mập tò mò hỏi: "Anh đã làm thế nào vậy?"

"Tôi có cách của mình." Hoa Lạc tựa hồ không muốn nói thêm gì về chủ đề này, thay vào đó nói: "Xin mọi người hãy tin, những thông tin này tuyệt đối là sự thật, hơn nữa…"

"Hơn nữa, làm sao?"

"Hơn nữa tôi cho rằng nguyên nhân cái chết của người phụ nữ này có vấn đề rất lớn." Hoa Lạc tiếp tục nói: "Trong nội bộ cảnh sát dường như cũng có sự bất đồng về vụ án này, đáng lẽ tôi có thể thu thập được nhiều thông tin hơn, nhưng mức độ bảo mật của nó đã vượt quá tưởng tượng của tôi."

“Tôi vẫn còn đang nghĩ cách.” Hoa Lạc ngẩng đầu nói: “Nhưng cần có thời gian.”

Hầu hết những người đồng đội có thể sống sót sau ác mộng đều là những người có năng lực có bản lĩnh, đặc biệt là những tên vừa xuất hiện đã có phong cách cổ quái.

Sau khi phát hiện Hoa Lạc là bố già mặc nữ phục, Giang Thành mới để ý tới anh ta, hiện tại xem ra tên này quả thực không đơn giản.

Giang Thành nhìn anh ta mấy cái, sau đó gật đầu: “Xin hãy nhanh chóng càng sớm càng tốt.”

“Cô gái này tên là gì?” Giang Thành tùy ý hỏi.

Theo ý kiến của hắn, nếu như Hoa Lạc và những người khác đã điều tra đến mức này, vậy thì tên của cô gái chắc sớm đã biết rõ rồi, nhưng kết quả——

“Không biết.”

“Không biết?” Sở Cửu nhìn thẳng vào Hoa Lạc: “Đến vụ án anh cũng đã điều tra ra, nhưng tên của cô gái anh lại nói không biết?”

Giang Thành thì ngược lại đã hiểu ra điều gì đó, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hoa Lạc: “Đây chính là điều cổ quái mà anh muốn nói.”

“Ừm.” Hoa Lạc gật đầu, đôi lông mày xinh đẹp của anh ta nhíu lại, khuôn mặt thanh tú nhìn có vẻ buồn bã: “Tôi đã xem được hồ sơ nội bộ về vụ án này, trong đó xác định nguyên nhân cái chết của cô gái là do tự sát, nhưng văn bản trong hồ sơ này có dấu hiệu đã được sửa đổi, hơn nữa điều cổ quái nhất là tên của những người phụ nữ… đã bị bôi đen trong toàn bộ tài liệu.”

“Là bị xóa đi, chứ không phải là không được viết ngay từ đầu, phải không?” Hoàn Diên Ninh nhướng mày hỏi.

“Đúng vậy.”

“Xem ra là cảnh sát trong quá trình điều tra đã phát hiện ra vấn đề.” Hoàn Diên Ninh phán đoán: “Hơn nữa vấn đề này còn khá khó giải quyết, vì để giảm thiểu và loại bỏ ảnh hưởng, không còn cách nào khác mới làm như vậy.”

“Không phải là khó giải quyết.” Giang Thành sờ cằm sửa lại: “Là quỷ dị, bọn họ trong quá trình điều tra chắc chắn đã phát hiện ra thứ gì đó không thể giải thích được, cho nên mới phong tỏa hồ sơ lại, đồng thời xóa tên của cô gái đi.”

Nghĩ tới điều gì, tên mập buột miệng nói: “Quỷ?”

Tiêu Thái Lang gật đầu: “Mọi người có còn nhớ những manh mối được đề cập đến ở tòa số 3 không? Anh trai của Kiều Vũ ở Cục cảnh sát, thái độ của những cảnh sát đó đối với anh ấy như thế nào?”

Anh ta vừa nói ra lời này, mọi người đều nhớ tới cảnh sát lúc đó cư xử rất bất thường, bởi vì bọn họ đã xem đoạn video quỷ dị khi Kiều Vũ bị giết.

Chương 382: Thân phận

Tuy rằng nghe có vẻ hợp lý, nhưng Giang Thành vẫn luôn cảm thấy vụ án này không hề đơn giản như vậy.

Hắn có một linh cảm, cổ quái trong hồ sơ vụ án, vẫn là nằm ở trên người cô gái này nhiều hơn.

Tên mập liếm liếm môi: "Nếu như cô gái này là nhảy lầu tự tử ở chung cư Bình An, vậy thì chắc chắn là cô ta sống ở đây, đúng không." Anh ta thận trọng hỏi: "Là căn hộ nào?"

Vừa dứt lời, Giang Thành lập tức nhận ra sắc mặt của những người đối diện đều đã thay đổi.

Một lúc sau, giọng nói của Hoàn Diên Ninh vang lên: "Tòa số 3." Cô nhìn Giang Thành thở ra: "808."

Tên mập đầu tiên là ngây ra, sau đó lập tức phản ứng lại: "Là căn hộ của Vô?"

Hoa Lạc thần sắc kỳ quái, gật đầu: "Đúng vậy, chính là của anh ấy."

Một lúc sau, sự bất an trong lòng mọi người bắt đầu khuếch đại, khi mạch suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng, dựa theo manh mối hiện tại, nữ quỷ báo thù này mới chính là nguồn gốc của sự kiện quỷ dị này.

Những con quỷ còn lại… đều là những người bị cô ta giết chết.

Từ góc nhìn này, Vô sống ở 808, mới là người nên gặp phải quỷ nhất, hơn nữa con quỷ với tư cách là ngọn nguồn của mọi chuyện, e rằng mới là tồn tại đáng sợ nhất trong phó bản này.

Nhưng tại sao cho đến hiện tại, đều chưa từng nghe anh ta nói gì đến chuyện này?

Anh ta rất an toàn.

Hơn nữa… còn cực kì nhàn nhã.

Sự nhàn nhã này không phải là thể hiện ở hành vi của anh ta, mà là ở thái độ của anh ta đối với phó bản, dường như anh ta không hề gấp gáp muốn kết thúc nhiệm vụ, để sớm về nhà.

Trước đây không phải là chưa có người từng nghi ngờ qua anh ta, nhưng trong nhiệm vụ xuất hiện quá nhiều tình huống đột xuất, mọi người dần dần cũng dịch chuyển sự chú ý của mình.

Đặc biệt, anh ta cũng không quen thể hiện bản thân, thậm chí còn không giao tiếp nhiều.

Điều này khiến sự hiểu biết của mọi người về anh ta chỉ dừng lại ở mức độ tương đối nông cạn.

Giang Thành cố ý thử thách anh ta mấy lần, nhưng sự cám dỗ giống như trâu đất xuống biển, không gây ra gợn sóng gì, anh ta không có hứng thú ảnh hưởng đến phán đoán của mọi người, cũng không đưa ra ý kiến sai trái gì để đánh lừa mọi người.

Anh ta dường như chỉ là một chàng trai tận hưởng sự tự do trong nhiệm vụ.

Anh ta chỉ là … cổ quái.

Giang Thành liếc mắt nhìn đám người Tiêu Thái Lang, hiển nhiên là mình đã nghĩ tới, thì những người này cũng đã nghĩ tới, nếu không bọn họ sẽ không gọi hắn tới đây.

Nhưng đó không phải là quán cà phê nơi ba nhóm người tụ tập trước đây, khoảng cách gần hơn, cũng thuận tiện hơn.

Bọn họ cũng đang cố tình tránh nó ra.

“Thời gian có hạn, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên thành thật nói ra đi.” Tiêu Thái Lang chắp tay thay mặt ba người nói: “Chúng tôi nghi ngờ Vô có vấn đề, có thể anh ta đã bị quỷ giết chết.”

Hàm ý là gì, mọi người đều hiểu, bây giờ Vô là quỷ.

“Nhưng anh ta hình như không có làm cái gì hết?” Sở Cửu cẩn thận hồi tưởng lại những cảnh tượng ở cùng với Vô, phân tích: “Ở cùng một nhóm với anh ta chỉ có Lục Hoa Tư xảy ra chuyện, nếu như là quỷ, vì để che giấu bản thân, vậy những người trong nhóm của anh ta phải rất khó sống sót mới đúng.”

“Có khi nào là trong này không chỉ có mỗi Vô, vẫn còn có người khác đã bị giết, chỉ là chúng ta không biết?” Tên mập nuốt nước bọt hỏi.

Một lúc sau, Giang Thành vuốt cằm lắc đầu: “Không giống, mọi người đã từng nghĩ tới chưa?” Hắn ngẩng đầu lên: “Những thông tin về Lý Mậu Thân, Kiều Vũ, và anh trai Kiều Vũ đều là do bọn họ cung cấp, cả hai nhóm của chúng ta đều đã xác minh thông tin thông qua các kênh tương ứng của mình, nếu như nói bọn họ là quỷ, vậy thì lý do để làm điều này là gì?

Trong ác mộng, quỷ và người chơi là hai phe tự nhiên.

Một phần đáng kể ác niệm của quỷ đều hướng vào người chơi, trừ khi nhiệm vụ được giải quyết và sự thật đằng sau vụ án được tìm ra, nếu không thì không còn cách nào khác là phải chết.

Hiện tại vụ án đang dần dần sáng tỏ, đã đến lúc đưa ra quyết định liên quan đến danh tính của Vô.

“Tôi đề xuất hai nhóm chúng ta không nên làm kinh động đến những người của nhóm 3 trước, cho đến khi điều tra rõ ràng thân phận của Vô.” Tiêu Thái Lang nói.

“Đồng ý.”

Người đứng đầu tòa số 1 là Giang Thành, hắn đi đến đâu cũng là số một, hắn gật gật đầu, tên mập và Sở Cửu tất nhiên không có phản đối.

“Nhưng… thông tin của 808 đi đâu để điều tra bây giờ?” Tên mập hỏi: “Chúng ta đều không ở tòa số 3.”

“Tôi biết phải đến đâu.” Tiêu Thái Lang đứng lên nói.

Giang Thành ngẩng đầu nhìn anh ta, nhìn biểu cảm, tựa hồ cũng đã đoán ra.

Đứng trước căn hộ của chủ cho thuê nhà, tên mập vẫn có chút do dự, ông lão tàn tật này khiến anh ta có cảm giác rất xấu, hơn nữa thái độ cũng không mấy tốt đẹp.

Sau vài tiếng gõ cửa tượng trưng vài cái, Giang Thành mở thẳng cửa ra đi vào, ông lão ngồi trên ghế. Da trên lưng ghế đã gần như bị mòn nhẵn, một tay ông cầm một tách trà lớn, quay đầu lại nhìn mọi người, trên mặt lộ ra một tia không vui.

“Ai cho mấy cô cậu vào đây?” Ông ta đứng dậy, nghiêm nghị nói.

Khuôn mặt của ông lão biến dạng, dáng vẻ rất đáng sợ, khi ánh mắt độc nhất của ông già quét qua, tên mập có cảm giác như bị dao rạch qua vậy.

Bọn họ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, một hộp cơm trưa gọn gàng được đặt ở góc bàn.

Có vẻ như ông lão đã gọi một phần cơm từ bên ngoài.

Nhưng Giang Thành lại không hề tỏ ra sợ hãi, hắn thản nhiên bước tới, kéo ghế của ông lão ra rồi tự mình ngồi lên.

“Trong căn hộ mà ông cho chúng tôi thuê có người chết.” Giang Thành nhìn ông lão nói.

“Nói nhảm!” Ông lão lập tức tức giận, lớn tiếng nói, trợn một con mắt duy nhất lên nói: “Đây là do ai tung tin đồn? Có phải là…”

“Tòa số 1 Triệu Giai Gia căn hộ 707, Vu Ấu Vy căn hộ 710, tòa số 2 Tống Tiểu Du căn hộ 404 …” Giang Thành nói ra một loạt cái tên, nheo mắt nhìn ông lão nói: “Có cần tôi tiếp tục nói nữa không??”

“Bọn họ… bọn họ không phải… không phải là chết… chết ở trong nhà.” Giọng nói của ông lão rõ ràng là đã chột dạ, nói chuyện cũng bắt đầu ấp a ấp úng.

Giang Thành liếc nhìn vị trí của Tiêu Thái Lang, anh ta lập tức chạy về phía trước, cởi ba lô và lấy máy tính bảng ra.

Mở máy tính bảng lên, Giang Thành tìm đến giao diện tin tức về cô gái rơi từ tòa nhà cao tầng xuống, sau đó đưa cho ông lão xem: “Thế còn chuyện này thì sao? Vụ nhảy lầu ở tòa số 3,808, chắc hẳn ông cũng biết chứ.”

Khóe miệng của ông lão rõ ràng co giật một cái, sau đó cổ họng kịch liệt cuộn lên, ngay trước khi ông mở miệng phát ra âm thanh, lại đột nhiên nghe thấy một âm thanh——

“Đứng thẳng lên cho tôi!” Giang Thành lớn tiếng nói: “Đây là thái độ của ông sao?”

Dọa ông lão giật bắn mình, sợ hãi đến mức suýt đánh rơi cốc trà.

Cho thuê căn hộ như thế này, ông ta vốn đã không hợp đạo lí, bây giờ bị phát hiện người ta đã tìm tới tận cửa, trong lòng ông ta cũng đập thình thịch, vô thức liếc nhìn đồng bọn do Giang Thành dẫn đến.

Ánh mắt vô tình liếc nhìn chiếc túi trong tay Tiêu Thái Lang, con mắt duy nhất của ông gần như muốn rơi ra vì sợ hãi.

Bên trong vậy mà lại có một con dao dài 30 cm, cán dao lộ ra ngoài, trên đó hình như còn có vết máu.

“Đừng, đừng!” Ông lão lập tức kinh sợ: “Tiền thuê nhà tôi không cần nữa, sẽ trả lại cho mọi người, trả lại cho mọi người là được chứ gì?” Ông ta nói một cách đáng thương: “Có việc gì mọi người từ từ thương lượng, đừng hành động hấp tấp”.

Tên mập: “… Ông nói xem, nếu ông sớm đã như vậy có phải tốt không?”

Ông lão rùng mình đi đến ngăn kéo, móc ra một ít tiền nhét hết vào túi của Tiêu Thái Lang, cuối cùng ông ta cực kì khách sáo mỉm cười với Tiêu Thái Lang.

Khuôn mặt này của ông lão không cười còn đỡ, vừa cười, các cơ kéo các vết sẹo, giống như một con quỷ vậy, ngược lại, khiến Tiêu Thái Lang giật mình sợ hãi, vô thức đưa tay lấy con dao.

Tên mập giương mắt nhìn hai chân ông lão đang run rẩy, suýt chút nữa đã quỳ xuống.

Chương 383: Chị Tình

Sau khi nhận ra chi tiết ấy, Giang Thành bèn kéo Tiêu Thái Lang về sau lưng mình, dùng để anh ta để giúp ban thân tăng thêm khí thế.

"Có tiền hay không, vậy cũng chẳng sao cả." Đếm xong mớ tiền trong ba lô cả Tiêu Thái Lang, hắn nhét vào trong túi mình, ngẩng đầu bảo: "Con người của tôi, chủ yếu là nói chuyện bằng lý lẽ."

Ông lão chủ trọ nuốt ực một cái, cảm giác hơi chột dạ.

"Có lẽ ông còn giữ nhật ký thuê trọ của mấy người thuê cũ nhỉ?" Giang Thành phất tay một cách đầy rộng lượng: "Nhờ ông lấy cho tôi xem nhé."

Ông lão mặt sẹo cay đắng nói: "Không có đâu. Mà thật ra là trước đó đã không còn rồi. Xảy ra chuyện như thế thì ai dám giữ lại nữa? Mấy chuyện mà cậu nói, thật ra cũng là chuyện sau này."

"Chuyện kia phát sinh như thế nào? Dù sao đi nữa, chắc ông cũng phải nhớ kỹ chứ? Nói tôi nghe xem, rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với những căn hộ này?" Giang Thành liếc ông ta, nói: "Căn hộ 707 ở tòa nhà số 1, căn hộ 404 ở tòa nhà số 2 và căn hộ 808 ở tòa nhà số 3."

Vì đuối lý, ông lão đành phải kể lại sự thật cho cả bọn nghe.

Khi nghe về câu chuyện liên quan đến tòa nhà số 1 và số 2, Giang Thành vẫn tương đối hài lòng. Những gì ông lão vừa kể

cũng tương tự như những gì họ biết, vẫn có thể đối chiếu được một vài chi tiết.

Tuy nhiên, khi nghe đến căn hộ số 808 mà bản thân Giang Thành muốn nghe, lại có vấn đề mới phát sinh.

"Ông nói ông không biết à?" Giang Thành ngồi thẳng lưng lên, cảm giác rất không hài lòng.

"Tôi thực sự không biết về căn hộ 808 này." Nghe Giang Thành bắt đầu đổi giọng, ông lão vội vàng giải thích: "Tôi vốn dĩ chỉ là một chân sai vặt. Những căn hộ này đều do chủ chung cư giao cho tôi, để tôi đi tìm khách thuê."

"Mà vào thời điểm đó, tôi chỉ chịu trách nhiệm toà nhà số 1 và 2 mà thôi. Sau vụ tai nạn kia, tôi mới tiếp nhận tòa nhà số 3." Trông ông lão không có vẻ là đang nói dối.

Giang Thành ra hiệu cho Tiêu Thái Lang thử dọa ông ta một lần nữa, nhưng kết quả vẫn như vậy.

Ông lão chỉ khăng khăng là mình không biết gì cả.

"Chủ trọ ngày trước của tòa nhà số 3 đâu rồi?" Tiêu Thái Lang giả vờ hung hăng, nhưng vì dáng vẻ đẹp trai và khí chất khá ôn hòa của mình nên anh ta có giả vờ thế nào cũng chẳng giống.

Nếu không có thanh đại đao trong tay, thậm chí anh ta còn có vẻ khá "dễ thương".

"Đưa cho tôi thông tin liên lạc của chủ trọ toà nhà số 3 trước đó đi." Giang Thành bảo.

"Vô ích." Ông lão thở một hơi dài: "Cô ấy chết rồi."

"Chết rồi à?"

"Ừ." Ông lão gật đầu, tiếp theo là vì sợ Giang Thành không tin nên ông lập tức giải thích ngay: "Là chết thật đấy, mà lại

trùng hợp là thời gian mà cô ta tử vong không cách quá xa so với mấy vụ tai nạn kia. Bởi vậy, tôi cứ thấy khoảng thời gian mấy ngày gần đây rất tà môn nha, toàn là chuyện xui rủi." Ông ta liếm môi, giở giọng lấy lòng: "Do đó, tôi mới khuyên mấy cô, mấy cậu là không nên ra ngoài vào ban đêm."

Giang Thành châm chọc: "Vậy, chúng tôi còn phải cảm con mẹ nó ơn ông đấy!"

Bị Giang Thành mắng ngược một câu, ông lão bèn đàng hoàng trở lại.

Tuy nhiên, Giang Thành lại khá hứng thú với người chủ trọ của tòa nhà số 3 này. Theo ông lão, thời điểm tử vong của những người này cách nhau rất gần.

Chẳng lẽ bên trong có mối liên hệ nào ư?

"Haiz… Về người phụ nữ đó… Cô ấy cũng là một kẻ đáng thương đấy." Ông lão thở dài, dõi mắt nhìn ra cửa sổ rồi mở lời bằng giọng điệu hồi tưởng: "Số tuổi cũng không lớn lắm, khoảng chừng… trên dưới 30 tuổi mà thôi. Sắc vóc cũng khá đẹp, tính tình cũng rất tốt… Chỉ đáng tiếc, lại gặp người không tốt.

Nghe đồn rằng, cô ta yêu một người đàn ông nhỏ tuổi hơn cô ấy rất nhiều. Chẳng rõ thằng đó cho cô ta uống bùa mê thuốc lú gì, mà cô ấy lại yêu nó đến mức chết đi sống lại.

Cô ta có công việc đàng hoàng, lại có thêm mấy căn hộ để cho thuê. Theo lý thuyết, gia cảnh khá xuất sắc đấy, nhưng dù có như thế thì cũng không đủ để tên 'phi công trẻ' kia tiêu xài.

Về sau, nghe đâu là người đàn ông đó ngoại tình, cô ấy muốn can thiệp vào nhưng không ngăn chặn nổi, thế là cứ ngồi ở nhà mong ngóng người đàn ông kia tự hồi tâm chuyển ý, quay về với mình để cùng chung sống trong hạnh phúc."

Nói đến đây, ông lão càng siết chặt chén trà trong tay hơn, hiển nhiên là vì cảm thấy đáng tiếc cho người phụ nữ kia: "Nhưng càng ăn chơi càng sướng, trái tim hưởng thụ của người đàn ông kia làm sao dừng lại được. Tiếp theo nữa, cô ấy bị tên sở khanh đó lừa sạch tiền, cuối cùng bị thằng kia tống một cước chia tay thẳng mặt.

Rốt cuộc, vì nghĩ quẩn mà cô ấy đã cắt cổ tay tự sát ngay trong phòng ngủ của mình.

Trong nhà cô ấy còn nuôi 2 con chó. Ban đầu, nghe đồn rằng trước khi tự sát, cô ấy đã thả hai con chó kia ra ngoài, có lẽ là vì không muốn liên lụy đến sinh mạng của hai con thú cưng ấy.

Nhưng kế tiếp, chẳng rõ lý do vì sao mà hai con chó ấy quay trở về, còn đóng luôn cả cửa nhà nữa."

Ông lão dừng lời một chút, thở dài, rồi kể tiếp:

"Về sau, mấy người hàng xóm ngửi được mùi lạ, thế nên mới báo cảnh sát. Lúc ấy trời rất nóng nực. Khi cảnh sát khám xét căn hộ đó thì thấy rằng, thi thể của cô ta nát be bét trên giường, mà hai con chó kia thì cũng đang ở trong phòng ngủ… Cảnh tượng khi đó. . Haiz…"

Giang Thành giật nảy mình, vội hỏi: "Có phải cô ấy cũ ở trong chung cư Bình An này không?"

"Đúng vậy." Ông lão gật đầu, lúng túng cười: "Tôi quên nói cho mấy cô cậu nghe, người phụ nữ này từng ở tại căn hộ số 717 trong toà nhà số 1 đấy."

Nghe thế, tên mập thầm cảm thấy nhói lòng một cái.

Hoá ra là cô ta!

Là con quỷ mà có thể dùng tiền để chuộc mạng!

Lại hỏi thêm một vài chi tiết nữa, nhưng ông lão cũng chẳng thể đáp rành mạch, Giang Thành không thể tiếp tục làm khó ông ta được nữa.

Nói cách khác, nếu ông lão này có thể đáp cặn kẽ mọi chi tiết, thế thì Giang Thành càng nghi ngờ hơn.

Sau khi rời khỏi nơi ở của ông lão đại diện cho chủ trọ, cả đám bèn tụ họp ở một địa điểm khác, nhanh chóng tổng hợp thông tin.

Giang Thành đoạt lấy tiền mặt của tất cả mọi người, lại tự mình bỏ thêm vào mớ tiền mà hắn kiếm được ở tụ điểm karaoke, cuối cùng bèn chuẩn bị đi ghé thăm căn hộ số 717 - nơi có ả nữ quỷ tham tiền kia.

Hoá ra, cô ta ham tiền như thế, là vì muốn níu kéo người đàn ông thay lòng ấy.

Nghe xong câu chuyện này, tâm tình của Tiêu Thái Lang cũn suy giảm nghiêm trọng. Bởi vì cô gái ở căn hộ 717 và cả người phụ nữ ở căn hộ 808.

Khi còn sống, những người phụ nữ ấy đều là kẻ lương thiện, chỉ vì ngay một thời điểm nào đó lại gặp gỡ sai người, giao phó một tình yêu sai trái, để rồi phí hoài đi mạng sống của bản thân.

“Để tôi đi cùng anh.” Đến tầng 7, Tiêu Thái Lang bỗng nhiên mở lời.

Trong lúc đi đường, Giang Thành vẫn đang phân vân xem mình nên kéo theo ai, ngờ đâu lại có kẻ chủ động báo danh như thế này.

Giang Thành đánh giá Tiêu Thái Lang một hồi, cuối cùng bèn giả vờ nặng nề gật đầu: “Khi vào trong, anh hạn chế nói chuyện nhé. Để tôi gánh lấy phần nguy hiểm, chỉ mong anh đừng quá hốt hoảng nếu biến cố xảy ra.”

Thấy bác sĩ như thế, tên mập vô cùng lo lắng: “Hay tôi đi cùng mọi người nhé. Càng nhiều người, càng có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Ngẫm nghĩ một hồi, Giang Thành đáp: “Để xem tình hình thế nào đã.”

Hai nhóm người thoả thuận nhau, dùng 20 phút đồng hồ đẻ làm tiếp điểm. Nếu trong 20 phút mà nhóm Giang Thành không thể bước ra ngoài, nhóm còn lại sẽ phải tìm biện pháp để cứu viện.

“Chúng tôi sẽ cố.” Hoa Lạc hứa.

Dẫn theo tên mập và Tiêu Thái Lang, nhóm 3 người Giang Thành đến gõ cửa căn hộ số 717.

Được ông lão chủ trọ cho biết, người phụ nữ này tên là Ông Tình.

Cũng giống như lần trước, sau một tràng tiếng vang chậm rãi đằng sau cửa chính, dần dần có tiến chân kéo lê vang lên - kiểu âm thanh khi dùng chân để di chuyển nhưng bàn chân không hề nhấc lên khỏi mặt đất ấy.

Một lát sau, cửa phòng mở ra một khe nhỏ. Gương mặt của người phụ nữ kia xuất hiện ngay khe cửa; sắc mặt của cô ta tái nhợt, tựa như không hề ra nắng trong suốt một thời gian rất dài.

Trong nhà vẫn là khung cảnh tối tăm y hệt như trước đó. Chẳng những thế, từ khe cửa còn có một mùi thối nhàn nhạt phã ra, ngửi tựa như mùi thịt nát để lâu ngày vậy.

Nếu đã biết nhu cầu của nữ quỷ, Giang Thành cũng chẳng thèm nói nhảm, thẳng thừng vươn tay nhét một cọc tiền dày cộm qua khe cửa.

“Chị Tình.” Bằng một giọng điệu cực ngọt ngào, hắn nói: “Tôi vừa nhặt được 6. 347 tệ ngay trước cửa nhà chị. Chị xem thử có phải là của chị bất cẩn đánh rơi hay không?”

Chương 384: Chú ý

Tiền giấy trong tay tan biến nhanh như gió, bằng tốc độ mà tên mập cũng chẳng phản ứng kịp.

"Là tôi đánh rơi lúc đi mua đồ ăn sáng." Giọng nói của người phụ nữ kia nghe cực kỳ thoải mái: "Nhưng vẫn phải cảm ơn các cô, cậu nhé."

Khe cửa chậm rãi mở rộng ra, sau khi dò xét mọi người, cô ta đột ngột nhìn chằm chằm vào Tiêu Thái Lang, cuối cùng mới né người sang một bên: "Thôi không sao, mời mọi người vào trong ngồi chơi."

"Cảm ơn chị Tình." Giang Thành trông cực kỳ thân thiện.

Tên mập đi sau lưng Giang Thành, mà Tiêu Thái Lang đi ở cuối hàng.

Ba người ngồi một hàng trên ghế sô-pha, nhìn cứ như người lớn đến thăm nhà trẻ nhỏ vậy.

Ông Tình xoay người vào nhà bếp, lúc bước ra còn cầm theo vài cái bát và một ấm trà tinh xảo.

Trong phòng treo màn cửa khá dày và chỉ có mỗi một ngọn đèo loe loét yếu ớt, tản ra một nguồn ánh sáng hấp hối, khiến bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Nhưng chuyện khiến Tiêu Thái Lang bất ngờ nhất chính là Ông Tình ăn mặc trông không giống như Giang Thành từng miêu tả. Cô ta không hề ăn bận già nua và cổ quái, chẳng những thế mà còn khá hợp thời trang với xã hội hiện nay.

Bộ đồ ngủ màu tía rộng thùng thình kia không thể che nổi dáng người quyến rũ của cô, mái tóc đen tuyền kéo dài trải

rộng phía sau bờ lưng thon, cùng gương mặt nhợt nhạt được tô điểm bởi một lớp make-up nhẹ…

Cô có một đôi mắt đỏ rất kỳ dị, một kiểu sắc thái mà có thể khiến người xung quanh khiếp sợ bởi vẻ đẹp bệnh hoạn ấy.

Người phụ nữ trước mặt mang đến một cảm giác vô cùng đặc biệt đối với Tiêu Thái Lang.

Lúc này, Giang Thành lại nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt, bằng một ánh nhìn rất sỗ sàng. Tên mập khá nhát gan, hoặc cúi đầu, hoặc chỉ dám quan sát bốn phía xung quanh.

Cúi nhẹ người, rót trà cho toàn bộ khách khứa, Ông Tình bèn đứng thẳng người lên, sửa sang lại phần tóc hơi rối nơi thái dương, mà ánh mắt kỳ dị kia vẫn vấn vương trên khuôn mặt của Tiêu Thái Lang: "Anh trai này là…"

"Tôi tên Tiêu Thái Lang." Anh ta gật đầu một cách hơi mất tự nhiên, kể như giới thiệu bản thân, sau đó dời mắt nhìn sang nơi khác.

Khi đối diện với ánh mắt của cô gái này, trái tim của anh ta dường như hơi lỗi nhịp.

"Chị Tình." Giang Thành ngoan ngoãn hỏi: "Trong nhà chỉ có một mình chị thôi à?"

"Ừ." Ông Tình không nhìn chằm chằm vào Tiêu Thái Lang nữa, quay sang đáp lời Giang Thành: "Tôi ở một mình, nhưng có 2 con chó bầu bạn."

Cô duỗi ngón tay thon dài của mình ra, chỉ về phía phòng ngủ: "Bọn chúng không thích nhà có khách, nên tôi nhốt chúng bên trong phòng ngủ rồi."

Giọng nói của Ông Tình dường như có thể chi phối một loại sức mạnh quỷ dị nào đó, cực kỳ êm tai, tạo nên một cảm

giác câu hồn đoạt phách, nhưng cũng khiến Tiêu Thái Lang vô thức siết chặt tay mình.

Tựa như phản ứng lại câu nói vừa rồi của người phụ nữ, từ trong phòng ngủ chợt vọng ra âm thanh cào cấu. Dường như ngay phía sau cánh cửa ấy, có một dạng âm thanh gầm gừ uy hiếp của loài chó vừa vang lên.

Về cơ bản, lời nói của Ông Tình có chút mâu thuẫn với lời kể của ông lão chủ trọ. Xem ra, bọn hắn đã đoán sai ngay từ đầu. Trong phòng ngủ ấy không phải bàn tay ma quỷ kia, mà là hai con chó.

"Mấy người còn chưa chịu dọn đi à?" Người phụ nữ này nhấc chén lên, khẽ nhấp một ngụm trà.

Ngay lúc cô đặt chén trà uống, tròng mắt của Giang Thành giật nhẹ một cái. Hắn thấy được, bờ môi của cô bị một lớp gì đó màu đỏ phủ lên.

Thứ dung dịch trong chén trà không phải là trà, mà là máu.

Nhìn cô, Giang Thành cố đè nén cảm giác hoảng sợ trong lòng, cố nhoẻn miệng cười một nụ cười vô cùng hồn nhiên: "Chị Tình." Giang Thành mím môi: "Ban đầu, tôi cũng định dọn đi, nhưng tôi lại lo lắng cho chị."

"Tôi nghĩ rằng, với một người cực kỳ quyến rũ như chị mà cứ ở đây, ngộ nhỡ bị kẻ xấu nhớ thương thì phải làm sao?" Giang Thanh siết chặt tay, tỏ vẻ cực kỳ quan tâm.

Tên mập tranh thủ cầm chén trà lên, chuẩn bị hớp một ngụm.

Nhưng khi vừa nâng chén lên, anh ta lại nhận ra một việc. Nơi này là căn hộ bị quỷ ám, người phụ nữ trước mặt chính là lệ quỷ, thế nên chén trà nà…

Cũng may, Ông Tình đang chú ý vào Giang Thành. Cô nhoẻn miệng cười, bờ môi đẫm máu kia vẽ nên một nụ cười khiến lòng người phải run rẩy.

“Ý cậu đang nói ai? Có ai xấu xa hơn cả cậu nữa à?” Cô híp mắt, nhả chữ như tơ.

Tên mập không nhìn được, cuối cùng uống ực một ngụm trà.

Tiêu Thái Lang cũng giật thót cả minh, vội vàng nhấp một ngụm trà để lấy lại bình tĩnh.

Vị trà khá nồng, chăng biết bên trong nấu chung với loại dược thảo nào.

úc này, Giang Thành vờ như bản thân đang cực kỳ sợ hãi, trông chẳng khác gì một tên trai tơ chưa trải sự đời. Ông Tình cũng không tiếp tục ghẹo hắn, mà nhìn về hướng Tiêu Thái Lang.

Tiêu Thái Lang - kẻ đang giả vờ cúi đầu để nhìn lén - cũng lập tức né tránh ánh mắt của cô ta, giả vờ như chẳng hề biết ơn tách trà này.

“Hình như cậu không phải là cư dân nơi đây?” Giọng nói của Ông Tình chẳng khác gì nước mát đang thẩm thấu, chỉ mỗi dư vị gợn sóng thôi mà đã khiến Tiêu Thái Lang không thể chịu nổi rồi.

Anh ta chưa từng quen bạn gái, mặc dù thời đi học thì có rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh ta. Nhưng dù là thế, anh ta cũng chưa bao giờ gặp một ánh nhìn trắng trợn thế này, tựa như là muốn ăn tươi nuốt sống anh ta vậy.

“Tôi… tôi không phải là dân ở đây.” Tiêu Thái Lang sợ hãi đáp.

Bờ môi diễm lệ của Ông Tình khẽ cong lên, dường như cô có hứng thú với anh ta hơn cả Giang Thanh. Sau khi rót thêm cho anh ta một chén trà, cô cười bảo: "Dường như anh đang rất hồi hộp thì phải?"

"Không… tôi không…" Tiêu Thái Lang điên cuồng tìm từ ngữ trong đầu, cuối cùng mới bật miệng đáp: "Tôi chỉ là… chỉ là không ngờ chị Tình lại trẻ đến vậy."

"Ủa? Chẳng lẽ bọn họ…" Ông Tình liếc sang Giang Thành và tên mập, sau đó quay lại với Tiêu Thái Lang, cười hỏi: "Bọn họ bảo tôi rất già à?"

Khoác nhẹ tay lên vai anh ta, lia nhẹ một đầu ngón tay lạnh băng xẹt qua cổ, Ông Tình vọt đến ngồi cạnh Tiêu Thái Lang trong nháy mắt.

Cảm giác lạnh giá kia vẫn lẩn quẩn quanh cổ của anh ta, cảm giác không khác gì bị một con rắn độc vờn quanh.

Ngay lúc Giang Thành đang suy nghĩ xem phải giải vây cho Tiêu Thái Lang thế nào, Tiêu Thái Lang lại chủ động ngẩng đầu lên, mà Ông Tình cũng nhíu nhẹ chân mày vì cảm giác ngón tay mà mình đang đặt trên cổ anh ta có chút ấm áp.

Trong lúc vờn nhẹ đầu ngón tay trên mu bàn tay của Ông Tình, khiến cô cảm giác hơi ngứa ngáy nhẹ, Tiêu Thái Lang nói: "Vậy là… kể như tôi lọt vào mắt xanh của chị đẹp à?" Tiêu Thái Lang áp tay mình lên tay của Ông Tình, mà đôi mắt 'ngây thơ' của anh ta cũng phản chiếu trọn hình bóng của người phụ nữ này.

Giang Thành lập tức biến sắc.

Dần dần, nét lạnh lẽo trong đôi mắt của Ông Tình tan đi. Từ trên cao nhìn xuống, gương mặt kia có có gì đó vừa thay đổi.

Để ý đến đồng hồ, Giang Thành nhận ra là đã qua 18 phút.

Hỏng bét rồi…

Nếu cứ chần chờ mãi, các đồng đội bên ngoài chắc chắn sẽ gây nên một vài hành vi bốc đồng, dù Giang Thành cũng không tin tưởng bọn họ cho lắm.

Nhưng nếu rời đi ngay lúc này, vậy chính là tốn công vô ích. Thời gian không chờ một ai, nếu không thể biết rõ chuyện gì đã xảy ra tại căn hộ 808, ai nấy đều có cảm giác như có một thanh kiếm sắc bén vẫn luôn treo lơ lửng trên đầu mình.

Dường như nhận ra động tác của Giang Thành, Ông Tình nghiêng đầu hỏi: “Các người sắp sửa bận việc à?”

Giang Thành mím chặt môi.

Nhưng ngay lập tức, Tiêu Thái Lang chậm rãi mở miệng: “Nếu bận thì mọi người đi trước đi.” Anh ta liếc sang Giang Thành với thái độ kiểu, anh trai à - đừng có phá hoại cơ hội cua gái của em nha!

Ngay khoảnh khắc Ông Tinh xoay đầu đi, Tiêu Thái Lang gật đầu nhanh một cái với Giang Thành.

Rõ ràng, dù anh ta hơi hồi hộp, nhưng vẫn tự tin vào khả năng của bản thân.

Nhưng chuyện này có thành công hay không, vậy còn phải xem Ông Tình có đồng ý thả bọn họ đi hay không.

“Mới ghé thăm chị Tình cư được bao lâu mà đã ra về, vậy cũng hơi mất lịch sự. Thế nên chị cho phép tôi ở lại nhé, ngồi tán gẫu dăm ba câu chuyện đời cùng chị.” Anh ta nhìn chị Tình, dù giọng nói hay ánh mắt đều cực kỳ chân thành.

Két…

Vốn dĩ cửa phòng đang đóng chặt, lúc này lại hé ra một khe nhỏ.

Chương 385: Giao dịch

Sau khi liếc nhẹ sang Tiêu Thái Lang, Giang Thành kéo tên mập rời khỏi nơi này.

Khi đến cửa, vừa nhìn thấy một chiếc túi đen, bên trong đựng toàn là rác, Giang Thành bèn hô to: "Chị Tình! Tôi giúp chị xách bịt rác này ra ngoài nhé."

Không thấy cô ta phản đối, Giang Thành bèn mang theo túi rác bước ra.

Sau khi hai người rời khỏi, cửa chính lập tức đóng sầm lại.

Đứng trong hành lang, tên mập thở hổn hển liên tục. Vừa rồi, hơi lạnh phả ra từ người Ông Tình đã kích thích thần kinh của anh ta hoàn toàn, khiến anh ta ngồi thẫn thờ suốt cả buổi.

Hiểu rằng nơi đây không phù hợp để trò chuyện, hai người bèn tiến về phía căn hộ số 707, vì đồng đội ở đó có lẽ đang chuẩn bị chi viện đến nơi này.

Vừa đến trước cửa, cửa chính cũng ngay lúc vừa mở toang ra."Vào trong nhanh lên." Hoàn Diên Ninh nhanh chóng bảo.

Vừa vào cửa, đã thấy Sơ Cửu đứng chờ.

"Hoa Lạc đâu?" Giang Thành nhíu mày.

"Anh ấy ra noài rồi, bảo là vừa có tin tức từ bên kia."

Sau khi tóm tắt tình hình bên căn hộ 717, ai nấy đều sa sầm cả mặt. Nhưng đây là điều không thể tránh khỏi, vì đôi khi phải mạo hiểm để đổi lấy manh mối cơ mà.

"Đây là cái gì?" Thấy cái túi trong tay Giang Thành, Sở Cửu hỏi.

Giang Thành đặt cái túi xuống đất, kêu tên mập đi tìm thứ gì đó lót dưới sàn phòng để trải đồ bên trong chiếc túi ra. Dù sao đi nữa, chẳng ai rõ rốt cuộc có thứ gì đang nằm bên trong chiếc túi rác này.

Vừa mở ra, ai nấy đều ngửi thấy một mùi hôi thối, kiểu đồ ăn đã hư lâu ngày. Cả đám đều có một dự cảm rất bất ổn.

Đồ vật bên trong rất tạp nham, gồm trái cây hư, nửa miếng bánh kem mốc meo, mà nằm sát dưới cùng của cái túi lại là một miếng thịt.

Một miếng thịt rất lớn, mà thịt đã nát be bét đến mức không còn nhận ra hình thù gì.

Đeo găng tay vào, Hoàn Diên Ninh - kẻ luôn thờ ơ từ đầu buổi đến giờ - lại giống như biến thành một người khác vậy. Cô chọt ngón tay vào miếng thịt, nói: "Không giống thịt người."

Tên mập thầm yên tâm hơn.

Nhưng sau một lúc, anh ta bỗng ngẩng đầu lên, nhìn Hoàn Diên Ninh bình tĩnh kia bằng một ánh mắt khó có thể diễn tả được.

Không giống thịt người…

Chẳng lẽ cô ấy từng gặp qua một miếng thịt người to bằng ngần ấy à?

Khác với biểu hiện lúc trước, sau khi đeo găng tay vào thì Hoàn Diên Ninh trông rất ngầu, tựa như khá chuyên nghiệp, xem ra đây không phải là lần đầu tiên mà cô làm chuyện này.

Tên mập ngờ rằng, thân phận thực sự của cô ta có thể liên quan đến ngành pháp y.

"Những thứ này dường như chỉ mới xuất hiện trong căn hộ ấy trong thời gian gần đây." Hoàn Diên Ninh nhặt lấy một loại

hạt nào đó nằm bên cạnh miếng thịt, nghiêm nghị nói: "Cao lắm là không hơn 10 ngày."

Theo lý thuyết, Ông Tình đã chết được một quãng thời gian không ngắn. Vậy, mớ trái cây và thịt này là ở đâu ra?

Mọi người cùng nhau sàng chọn đống rác tỉ mỉ lần nữa, cuối cùng chợt phát hiện một nửa tấm danh thiếp còn sót lại bên trong một túi chiếc túi giấy nhỏ màu trắng.

Trên tấm danh thiếp có ghi dòng chữ Siêu thị thực phẩm tươi Hảo Khách Lai.

Đằng sau là một dãy số điện thoại.

Đáng tiếc, thiếu mất số cuối cùng. Nhưng chẳng sau cả, Giang Thành vội tiến đến cạnh chiếc điện thoại bàn, thử từ 0 đến 9. Cuối cùng, khi thử đến số 9, người bắt máy ở đầu dây bên kia cũng thừa nhận số mý này là của siêu thị thực phẩm tươi.

Bên phía siêu thị bảo rằng, bọn họ có giao hàng tận nhà. Tuy nhiên, khi Giang Thành hỏi về căn hộ số 717 tại chung cư Bình An, nhân viên trực lại khẳng định là chưa từng giao hàng đến nơi này.

Cuối cùng, người nhân viên ấy còn kín đáo bảo rằng, do chung cư Bình An khá cũ kỹ nên thang máy thường xuyên gặp trục trặc. Do đó, bọn họ sẽ không giao hàng lên tầng.

Nếu cần nhận hàng, thì người mua phải đích thân xuống lầu để nhận.

Nhưng rõ ràng, Ông Tình không thể nào đích thân xuống lầu để nhận hàng được. Chắc chắn là có người nhận giúp, sau đó mang lên cho cô ta, ví dụ như… ông lão tàn tật dời sự chú ý của cả đám sang căn hộ 717 kia.

Bọn họ… là cùng một bọn.

Về chi tiết này, bên phía siêu thị cũng tán thành. Sau khi hỏi nhân viên giao hàng, siêu thị bảo kẻ xuống lầu nhận hàng là một ông lão tàn tật.

Hiện tại, ai nấy đều rõ vì sao Ông Tình lại dễ dàng thả bọn họ rời đi rồi đơn độc giữ lại Tiêu Thái Lang.

Do đa phần, quỷ chỉ giết một người/lần.

Mà bọn họ cũng hiểu ra, vốn dĩ là căn hộ của Ông Tình, tại sao lại để ông lão tàn tật kia phụ trách.

Đây là một cuộc giao dịch.

Một kẻ cần tìm, một kẻ khác vừa cần tiền, vừa cần mạng.

"Vậy, Tiêu Thái Lang anh ta…" Tên mập nhíu mày. Anh ta có ấn tượng khá tốt với thanh niên trẻ tuổi này. Tiêu Thái Lang là một kẻ biết phân rõ nặng nhẹ, tâm địa cũng không xấu, bằng không sẽ chẳng chịu ở lại một mình như thế.

"Anh mập, đi theo tôi xuống lầu tìm lão chủ trọ kia." Tiếp đó, Giang Thành nhìn sang Hoàn Diên Ninh: "Cô ở lại với Sở Cửu nhé. Lát nữa, nếu vẫn không có động tĩnh gì, vậy hãy đi đến căn hộ 717…"

"E là không cần thiết đâu." Hoàn Diên Ninh vẫn bình tĩnh như biển sâu: "Tiêu Thái Lang toang rồi. Chúng ta không cứu nổi anh ấy."

"Hiện tại, anh ấy chỉ có thể tự dựa vào chính mình." Thái độ của Hoàn Diên Ninh rất lạnh lùng, nhưng đây cũng không ảnh hưởng gì vì ai cũng hiểu câu nói của cô ấy cả.

Cô gái này có một cái đầu vô cùng tỉnh táo.

"Tôi và các anh sẽ đi tìm chủ trọ." Hoàn Diên Ninh nghiêng người, nhìn Sở Cửu: "Em ở lại đây nhé, nhớ chú ý động tĩnh từ căn hộ 717. Làm được không?"

“Dạ được ạ.” Sở Cửu gật đầu. …

Khi trông thấy cả đám bước vào, lão củ trọ đột ngột biến sắc. Tuy vậy, ông ta vẫn mỉm cười giả lã, trông rất tự nhiên, còn đặt chén trà xuống rồi niềm nở hỏi: “Sao mọi người lại quay về đây thế? Tôi còn tưởng các người đã dọn đi. Sao rồi? Mọi chuyện vẫn ổn chứ…”

Ông lão còn chưa nói hết, Giang Thành đã vọt tới, nện một đấm vào mặt ông ta, đẩy ông ta ngã đổ xuống đất.

Tên mập cũng tiến lên, hai người tóm lấy lão chủ trọ, đánh đấm một trận. Giang Thành còn tóm lấy cây gậy đầu tròn của lão chủ trọ đặt tại góc tường,“chào hỏi” vài đòn trên người ông ta.

Hoàn Diên Ninh giữ ngay cửa, canh chừng giúp bọn hắn.

Vì lo rằng ông ta kêu rên quá lớn sẽ khiến những người khác chú ý, cô còn khép hờ cửa lại, canh sao cho cường độ âm thanh nơi này không thể truyền đi xa.

Cuối cùng, Giang Thành vứt luôn cây gậy đã bị đánh gãy. Rốt cuộc, không cần Giang Thành phải hỏi gì, lão chủ trọ trong trạng thái sống dở chết dở này ôm lấy chân của Giang Thành, diễn đủ bài kêu khóc thảm thiết.

Nghe đến đoạn lão chủ trọ bảo đây không phải là lần đầu tiên làm chuyện này, tên mập cũng tiến tới, mạnh mẽ đạp cho lão ta một cước.

Nếu không vì lão già này còn chỗ để lợi dụng, Giang Thành căn bản là không muốn để ông ta nói thêm câu nào nữa.

Hoàn Diên Ninh cũng bước tới, đầu tiên là quan sát ông lão nằm rạp trên mặt đất với máu me đầy mặt, sau đó bèn hạ giọng nói với Giang Thành: “Cứ chừa cho lão sống một mạng, nếu tuỳ tiện giết ông ta thì coi chừng sẽ có biến cố phát sinh.”

Lão chủ trọ cũng ‘meo meo’ cầu xin tha thứ, bảo là bản thân không hề muốn làm chuyện như vậy, nhưng vì cuộc sống mà lão phải làm thế. Vì nếu phản kháng, Ông Tình cũng sẽ không tha cho ông ta.

Ông ta vội vàng nuốt lấy ngụm máu trong miệng, nhanh nhẩu bảo: “Anh chàng… anh chàng trong nhóm của các người chưa hẳn sẽ chết đâu. Không phải tất cả những ai tiến vào căn hộ đó đều phải chết đâu mà!”

“Ông Tình chỉ giết những kẻ ba hoa, đam mê sắc đẹp, quen thói đùa bỡn trăng hoa mà thôi. Những đối tượng mà cô ấy giết đa phần giống như… giống như gã đàn ông từ phụ tình cô ấy đấy.”

Nghe xong, tên mập lập tức nhìn sang bác sĩ, thầm nghĩ là còn rất may mắn vì người đi ra khỏi căn hộ ấy chính là hắn. Bởi vì, nếu không kịp thời chữa trị cái miệng ba hoa kia, có lẽ Ông Tình sẽ đập nát đầu của hắn nhanh thôi.

“Vậy, cô gái bên trong căn hộ 808 là ai?” Hoàn Diên Ninh lạnh lùng hỏi. Đối với lão chủ trọ nà, cô không hề nể mặt gì cả: “Rốt cuộc, bên trong căn hộ ấy đã xảy ra chuyện gì?”

“Ôi ôi… Tôi thật sự không biết mà.” Vì không có cây gậy cầm tay, lão chủ trọ phải cực nhọc tựa vào tường mà đứng lên, lỗ mũi vẫn còn chảy máu liên tục: “Tôi chỉ phụ trách việc nhận hàng cho Ông Tình, giúp cô ấy tìm khách thuê trọ mấy căn hộ kia. Còn những chuyện khác, tôi không dám nói, cũng không dám hỏi nhiều.”

Chương 386: Phòng ngủ

“Những gì mà ông nói đều là thật à?” Tên mập hung hăng hỏi.

“Thật thật.” Lão chủ trọ gật đầu liên tục: “Hiện tại, tôi đâu có dám gạt mấy người. Tôi nói thật đấy… chỉ là… Chỉ có Ông Tình mới biết rõ chuyện xảy ra ở căn hộ 808 mà thôi.”…

“Bạn của cậu đi rồi.” Giọng nói của Ông Tình vang lên bên tai của Tiêu Thái Lang. Hơi thở của cô dường như ẩn giấu một loại hương vị nào đó, cứ xui khiến người cạnh bên phải cố gắng kiếm tìm.

Cô ngồi xuống cạnh Tiêu Thái Lang, rất gần anh ấy, gần đến mức mũi của anh ta đều ngập tràn hương vị của cô: “Cậu không sợ à?” Dường như Ông Tình đang ám chỉ gì đó.

Tiêu Thái Lang rất hoảng sợ trong lòng, nhưng ngoài mặt thì cực kỳ bình tĩnh: “Sợ chứ.” Nhìn gương mặt của Ông Tình, ánh mắt của anh ta thanh tịnh như nước: “Tôi sợ chị Tình không chào đón tôi, rồi đuổi tôi đi nữa.”

Đôi mắt của Ông Tình bỗng dưng thất thần trong thoáng chốc.

Một lát sau…

“Cậu đói không?” Ông Tình lại nhích gần Tiêu Thái Lang hơn: “Muốn ăn món gì?”

Tiêu Thái Lang định đáp là mình ăn rồi, nhưng trong ánh mắt của Ông Tình không hề mong muốn đáp án này. Do đó, sau khi ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ một hồi, anh ta trả lời: “Món

gì cũng được, nhưng tốt nhất là đừng gọi thức ăn bên ngoài. Tôi muốn ăn món mà chị Tình đích thân làm."

Ông Tình nở một nụ cười, cười với một độ cong khoé miệng khiến Tiêu Thái Lang phải thầm run rẩy."Cậu rất biết lấy lòng các cô gái đấy. Có phải… có phải cậu đã nói câu này với rất nhiều người phụ nữ khác rồi, đúng không?"

"Tôi vẫn còn nhớ, bọn họ từng dẫn theo một cô bé khác khi đến đây dịp trước." Khoác ngón tay tái nhợt lên mặt của Tiêu Thái Lang, Ông Tình nhìn anh ta, nói: "Em gái ấy cũng là bạn của cậu à?"

"Tôi chỉ có mỗi mình chị Tình đây là bạn." Tiêu Thái Lang ngồi thẳng lưng, chân thành đối đáp.

Ông Tình bèn đứng dậy, tiến vào nhà bếp: "Cậu ăn beefsteak chứ?" Giọng nói của cô vọng ra, lúc xa lúc gần: "Tươi lắm."

Tiêu Thái Lang thấy cô kéo ngăn tủ lạnh, lấy ra một miếng thịt to, sau đó cho vào một cái mâm bạc.

Đúng như Ông Tình nói, thịt còn khá tươi, thậm chí độ tươi có hơi thái quá.

Mà bên trên… vẫn còn rướm máu.

Tiếp theo là âm thanh bật bếp lò, kế đó là tiếng xì xèo khi nướng steak. Không lâu sau, một mùi thịt đậm đà bay ra ngoài.

Tiêu Thái Lang chưa từng ngửi qua một mùi thơm như vậy.

Dù lý trí bảo anh ta phải biết khắc chế bản thân, nhưng anh ấy vẫn nhận lấy dao và nĩa do Ông Tình đưa tới.

"Cậu nếm thử xem." Một lát sau, Ông Tình mang đĩa đồ ăn ra. Cô ngồi cạnh anh ấy, dùng một ánh mắt tràn đầy mong đợi mà nhìn anh ta.

Tiêu Thái Lang dùng dao cắt tảng thịt ra từng miếng nhỏ, nhưng khi vừa cắm dao vào thì có máu chảy ra. Món beefsteak này không hề chín, dường như vẫn sống nhăn.

Nhưng Tiêu Thái Lang không còn lựa chọn nào khác. Trước ánh mắt đầy mong đợi của Ông Tình, anh ta thậm chí còn không dám cắt miếng bò ra quá nhỏ, chỉ có thể kiên trì ăn vào.

Nhưng không như cảm giác đẫm máu trong tưởng tượng, đầu lưỡi của anh ta dường như vừa tìm ra được một kiểu vị giác vô cùng mới mẻ. Tiêu Thái Lang lập tức cắt thêm một miếng, sau đó là từng miếng tiếp theo…

Ông Tình nhìn anh ấy, ánh mắt của cô đầy vẻ hài lòng. Thậm chí, cô còn quay lại nhà bếp, lấy ra một chai rượu vang đỏ. Cô rót cho Tiêu Thái Lang một ly trước khi tự rót cho mình một ly.

Màu rượu đỏ thẫm sóng sánh bên trong ly đế cao, cuối cùng chảy qua bờ môi đỏ tươi của người phụ nữ - vẻ lộng lẫy trong chớp mắt này là cảnh tượng mà Tiêu Thái Lang chưa bao giờ được chứng kiến.

Anh ta như gặp được một chân trời mới vậy.

Thấy Tiêu Thái Lang kinh ngạc ngắm chính mình, Ông Tình vẫn giữ ánh mắt quyến rũ man dại kia. Dường như, cô đã quá quen với ánh nhìn thế này của cánh đàn ông rồi.

Trước hơi thở quyến rũ đầy dị dạng toả ra từ người phụ nữ, Tiêu Thái Lang vô thức nuốt ực một cái.

“Ăn ngon không?” Ông Tình lướt nhẹ đầu ngón tay qua bờ môi đỏ thắm, tước đoạt đi một giọt rượu còn sót lại trên bờ môi mềm.

“Chất thịt mềm, vừa đủ độ dày, ướp vừa phải, béo nhưng không ngấy! Ăn còn có độ dai! Mà quan trọng nhất là, khi cắn

vào vẫn giữ độ đàn hồi nhè nhẹ.”

Tiêu Thái Lang cố vơ vét hết mọi từ ngữ liên quan đến việc miêu tả một món ăn ngon trong đầu mình, khen lấy khen để, mà thực tế thì anh ta cũng xác định là nó ngon thật sự.

“Vậy cậu cứ ăn nhiều một chút.” Ông Tình dường như rất ít được ai khen, thế nên trông cô cũng vô cùng vui vẻ.

“Chị Tình, chị không ăn à?” Tiêu Thái Lang cố gắng bình tĩnh sau khi ăn xong, vì hiện tại anh ta cũng đang hoài nghi nguồn gốc của thịt.

Trong thế giới thực, anh ta từng ở Úc một khoảng thời gian, từng ăn khá nhiều kiểu beefsteak. Tuy nhiên, hương vị thế này chính là lần đầu tiên mà bản thân anh được nếm thử. Mà vị thịt bò này… có một kiểu quái đản nào đó khó có thể diễn tả thành lời.

Ông Tình vẫn luôn nhìn chằm chằm Tiêu Thái Lang bằng đôi mắt càng lúc càng đỏ thẫm dần. Mà cũng vì thế, Tiêu Thái Lang luôn cảm giác cô ấy có thể nhào đến bản thân mình bất cứ lúc nào, biến bản thân mình thành thức ăn cho chính cô ta.

Nhưng còn may, cô ấy cũng không làm vậy.

Cô không từ chối “ý tốt” của Tiêu Thái Lang, bèn vươn tay cầm lấy con dao ăn của anh ta rồi tự cắt một miếng thịt nhỏ, cho vào trong miệng.

Chậm rãi nhai rồi nuốt.

Cử chỉ thân mật thế này khiến Tiêu Thái Lang hơi khó xử. Từ đầu buổi đến giờ, anh ta vẫn luôn nghĩ cách để đào móc bí mật của căn hộ 808 từ Ông Tình.

Nhưng cô ấy không hề cho anh ta cơ hội được mở lời.

Dường như thời gian lúc này chỉ nên dành riêng cho đôi trai gái hiện tại thôi.

Rốt cuộc, Tiêu Thái Lang cũng không kiên nhẫn nổi, bèn hạ giọng hỏi: "Chị Tình, chị làm nghề gì thế?"

Ông Tình chống cằm, nhướng nhẹ hai hàng mi đẹp: "Trước kia, tôi là chủ trọ. Còn hiện tại…" Cô cười nhẹ: "Lại thích chụp ảnh hơn." Trong đôi mắt đỏ thẫm của cô chợt loé lên một đốm sáng, sau đó vụt biến mất.

"Chủ trọ à…" Tiêu Thái Lang thuận thế nói tiếp. Giọng nói của anh ta khá ngọt ngào, tựa như rót mật bên tai: "Vậy là quá ổn rồi. Hiện nay, người như chúng tôi phải dốc sức cày cuốc suốt một nửa cuộc đời ở thành phố lớn, nhưng rốt cuộc cũng không thể kiếm đủ tiền để mua nổi một căn nhà."

"À quên nữa…" Tiêu Thái Lang cầm ly rượu lên, thản nhiên nói: "Hình như chị Tình sở hữu không chỉ mỗi căn hộ này, đúng không?"

Ông Tình bèn đáp lời, mà giọng nói của cô cũng phả ra mùi rượu, trong khi ánh mắt cũng dần mê ly: "Tôi còn vài căn hộ khác, nhưng không nằm tại toà nhà này, mà ở bên toà nhà số 3 đấy."

"Tôi thật sự rất hâm mộ chị đấy. Vừa có dáng dấp xinh đẹp, mà gia cảnh còn xuất sắc như thế nữa." Tiêu Thái Lang nháy mắt, sự dịu dàng trong đôi mắt của anh ta cứ như muốn ôm choàng lấy Ông Tình.

"Miệng cậu ngọt lắm đấy." Ông Tình cảm giác rất vui vẻ. Cô nhìn chằm chằm vào Tiêu Thái Lang, từ ánh mắt toát lên một vẻ khao khát nào đó.

Nhưng cô đã dùng cách uống rượu để che đi biểu hiện đó.

Tiêu Thái Lang đột nhiên cảm giác được có gì đó không ổn, nhưng chẳng rõ là không ổn thế nào… Người phụ nữ trước mặt dường như có gì đó không đúng.

“Mình không thể ở lại lâu hơn được nữa, cần phải tranh thủ hỏi thăm manh mối rồi nhanh chóng rời đi thôi.” Anh ta cũng nhấp một ngụm rượu, dùng độ cồn của rượu để tự khích lệ bản thân.

Ông Tình trông có vẻ hơi say. Cô từ từ đứng dậy, khiến bộ đồ ngủ rộng thùng thình trượt nhẹ xuống, tình cờ để lộ một bên bờ vai.

“Tôi hơi mệt.” Ánh mắt của Ông Tình cứ mê ly dần: “Cậu đưa tôi vào phòng ngủ nhé?”

Nơi mà Ông Tình từng tự sát chính là phòng ngủ. Bên trong nơi đó chắc chắn có nguy hiểm, nhưng trước khi Tiêu Thái Lang có thể từ chối thì Ông Tình đã khoác tay lên mặt anh ta. Ngón tay của cô vờn nhẹ trên gương mặt, chạy dọc xuống bờ môi của Tiêu Thái Lang,“Bên trong căn phòng ấy… có thứ mà cậu muốn.”

Tiêu Thái Lang đột nhiên thở dồn dập hơn. Anh cảm giác toàn thân như bị thiêu đốt, đặc biệt là phần má vừa bị ngón tay của Ông Tình xẹt ngang.

“Ừ… Rồi rồi…” Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh ta chợt đứng dậy, Ông Tình cũng thuận theo tư thế đó mà ngã tựa vào cơ thể của Tiêu Thái Lang,“Chị, chị Tình… Chị đi chậm một chút… Cẩn thận dưới chân.”

Chỉ cần đẩy nhẹ, cửa phòng ngủ đã mở toang ra. Bên trong phòng cực kỳ sạch sẽ; trong góc, có hai con chó lông vàng to tướng đang ngồi xổm thè lưỡi, không những không hung dữ mà trông cực kỳ đáng yêu.

Phòng ngủ không lớn lắm, trên tường có gắn một chiếc đèn ngủ nhỏ đang phát ra một vầng sáng màu cam dịu nhẹ. Bằng nguồn sáng này, Tiêu Thái Lang nhận trên các bức tường xung quanh có dán rất nhiều bức ảnh chụp.

Trong mỗi bức ảnh, có một người đàn ông khác nhau.

Mà bối cảnh địa điểm của những bức ảnh ấy… chính là căn phòng ngủ này!

Chương 387: Con đường sống sót

“Sau khi anh ấy rời bỏ tôi, tôi bắt đầu thích bộ môn chụp ảnh.” Một bàn tay nhợt nhạt đặt lên vai Tiêu Thái Lang; giọng nói của người phụ nữ này vẫn quyến rũ, nhưng cơn say nhẹ nhàng kia đã biến mất. Thay vào đó, là một cảm giác lạnh băng.

“Bọn họ đều là bộ sưu tập của tôi. Mỗi một người trong số họ đều hứa với tôi rằng, họ sẽ đối xử tốt với tôi đến hết cuộc đời.” Đầu ngón tay của cô vờn quanh cổ của Tiêu Thái Lang: “Vì không để bọn họ thất hứa, tôi đành phải giữ bọn họ ở lại đây mãi mãi.”

Tuy nhiên, điều khiến Tiêu Thái Lang sợ hãi hơn cả câu nói này chính là hành động hiện tại của cô ta.

Vừa rồi, anh từng đỡ cô ấy nằm xuống giường. Nhưng hiện tại, dù cơ thể của cô ấy không hề động đậy, nhưng bàn tay cô ấy lại trực tiếp duỗi thẳng đến anh.

Cánh tay của cô ấy… phải dài ít nhất 3 mét.

Vì không để bản thân bị kích thích nỗi hoảng sợ, Tiêu Thái Lang cố đứng vững, không dám quay đầu.

Nhưng một giây tiếp theo, giọng nói của Ông Tình đã vang lên sát bên tai, mà hơi thở hững hờ của cô cũng khiến vành tai của Tiêu Thái Lang ngứa ngáy nhè nhẹ.

Nhưng bây giờ, Tiêu Thái Lang chẳng còn lòng dạ nào mà suy nghĩ đến chuyện khác. Anh ta chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ, trông vô cùng ngoan ngoãn.

“Anh ấy tên Uông Vực Học, là một giáo sư đại học.” Ông Tình chỉ vào một người đàn ông trong ảnh – kẻ này đang mặc một bộ đồ vest, đi giày da và đeo một loại mắt kính không gọng.

“Anh ta cũng là khách thuê trong toà nhà này. Anh ta sống cạnh căn hộ của tôi. Trông anh ấy rất chính nhân quân tử, phải không?”

Nhìn chằm chằm vào bức ảnh, Ông Tình cắn ngón tay, cười một cách ngốc nghếch: “Nhưng tên Uông Vực Học đó đã kết hôn rồi, mà vợ anh ta còn phải dẫn theo 2 đứa con mà đi làm ở tỉnh khác, còn phải lo nuôi nấng bố mẹ của anh ta… Nhưng anh ta thì sao? Vị giáo sư Uông Vực Học này mượn cớ là dạy phụ đạo để dẫn các nữ sinh viên về nhà, sau đó thừa cơ hội mà ‘ăn’ luôn các cô bé ấy.”

“Sau đó, anh ta gặp tôi.” Ông Tình nở một nụ cười hài lòng; nhìn vào bức ảnh, dường như cô đang nhớ lại một điều gì đó: “Đôi mắt của anh ta rất đẹp; vì để ngăn không cho Uông Vực Học quyến rũ những người phụ nữ khác, tôi đã giữ lại đôi mắt của anh ấy.”

Tiêu Thái Lang rùng mình trong vô thức.

“Còn có kẻ này.” Ông Tình chuyển tầm mắt về phía bức ảnh dán bên dưới đồng hồ treo tường. Tấm hình này ở vị trí rất dễ thấy, tựa hồ là có ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Cậu ta trông có vẻ là một thanh niên cực kỳ tích cực, hướng ngoại, mặc áo thể thao và quần đùi, dáng người trông rất khỏe khoắn.

“Cậu ta tên Diêm Như Ngọc, là sinh viên của Học viện Giáo dục Thể chất.” Giọng nói của Ông Tình như một thanh đao, dần mổ xẻ từng người đàn ông trong bức ảnh từng chút và kể lại cho Tiêu Thái Lang nghe.

“Diêm Như Ngọc trông có vẻ rất thật thà và chất phác, đúng không?” Ông Tình thở dài một hơi, để rồi ánh mắt của cô lập tức trở nên lạnh lùng trong nháy mắt: “Nhưng nó là một thằng cặn bã. Nó ở căn hộ ngay vị trí phía trên của căn hộ mà tôi ở. Bình thường, có thể nghe rõ ràng âm thanh nó đánh đập bạn gái đấy. Mà khi bạn gái của nó mang thai, nó bèn tìm đến quấy rối tôi.”

“Thế nên tôi cũng giữ nó lại.” Ông Tình ghé sát vào tai Tiêu Thái Lang, thì thầm từng chữ một: “Nói khoe với tôi rằng, nó ‘ấy ấy’ rất khoẻ, thế nên tôi mới giữ nó lại. Cơ mà, cuối cùng tôi mới phát hiện ra… Nó nói dối.” Ông Tình lướt nhẹ ngón tay lên bờ môi, cười vô cùng vui vẻ.

Đang đi chân trần trong phòng, cô nhón gót lên, lần lượt giới thiệu những người đàn ông trong các bức ảnh cho Tiêu Thái Lang biết, cũng như từng câu chuyện bẩn thỉu gắn liền với bọn họ.

Cô tỏ ra rất vui vẻ, vui vẻ như một đứa trẻ đang giới thiệu những món đồ chơi yêu thích của mình dành cho người bạn mới.

Và cuối cùng… sẽ đến lượt Tiêu Thái lang/

Tại một góc hẻo lánh trong phòng, có một khung ảnh trống đang được treo tại đó. Sau khi tháo nó ra, Ông Tình bèn ôm khung ảnh ngay ngực - hiển nhiên, khung ảnh này là dành riêng cho Tiêu Thái Lang.

“Cậu cũng là kẻ quen thói dùng lời nói ngọt ngào để lừa dối phụ nữ, phải không?” Cô híp nhẹ đôi mắt đỏ thẫm của mình, nhìn chằm chằm vào Tiêu Thái Lang và nói: “Tôi rất thích cậu, thế nên tôi sẽ giữ lại đầu lưỡi của cậu, để cậu nói mấy lời êm tai cho tôi nghe.”

Cửa phòng ngủ đã đóng kín; Tiêu Thái Lang không còn đường sống nào.

Mà cho dù cửa phòng ngủ có thể mở ra thì cũng chẳng có tác dụng gì. Vì vốn dĩ, hai con chó lông vàng to tướng ngoan ngoãn ban nãy bỗng dưng có biểu hiện cực kỳ hung dữ vào lúc này. Chúng nhe nanh, hai mắt đỏ hồng, đứng lăm le ngay cửa.

Đứng kiễng chân, Ông Tình tựa người sát vào lưng Tiêu Thái Lang, dùng hai tay ôm choàng lấy vai anh ta, duỗi từng ngón tay lạnh lẽo lên gương mặt của anh ta.

Áp sát vào cơ thể của Tiêu Thái Lang, cảm nhận được nhịp tim đang đập trong lồng ngực của anh ấy, đôi má tái nhợt của Ông Tình chợt có chút gì đó hồng hào, còn bao gồm cả khát vọng.

Cô nhếch nhẹ khoé miệng - đôi môi đỏ tươi, thân thể mềm mại – nét đẹp bệnh hoạn thế này lại trông vô cùng phù hợp với cơ thể cô.

Những đầu ngón tay sắc bén cứ vờn quanh yết hầu của người đàn ông phía trước cô. Chẳng bao lâu nữa, thanh niên này cũng sẽ trở thành một thành viên trong bộ sưu tập của cô mà thôi.

Nhưng ngay trước khi những chiếc móng tay sắc nhọn kịp thời cắt vỡ cổ họng của anh ấy, Ông Tình chợt dừng lại.

Người đàn ông trước mặt cô không hề khóc lóc thảm thiết như những kẻ đã từng bước vào căn phòng này, cũng không thề thốt rằng sẽ đối xử tốt với cô đến cuối cuộc đời trong khi mục đích thật sự của bọn họ chỉ là muốn được tha mạng.

Người đàn ông trước mặt cô lúc này bỗng dưng bình tĩnh đến lạ thường, thậm chí hơi thở của anh ta cũng không giống như lúc ban đầu, trông cứ như biến thành một người hoàn toàn khác vậy.

Qua ảnh phản chiếu từ khung tranh thuỷ tinh, cô trông thấy người đàn ông này đang tập trung ngắm nhìn những bức ảnh treo tường. Dường như… dường như anh ta đã quên mất chuyện bản thân sắp phải tử vong nơi đây.

Anh ta rồi sẽ giống như những bức ảnh khác, được treo lên tường mãi mãi, như một phần trong bộ sưu tập của cô.

“Chị Tình.” Tiêu Thái Lang đột nhiên nói: “Chị có thật sự từng yêu, hay từng hận bọn họ không? Hay đó chỉ là do chị muốn tìm người thay thế cho gã đàn ông kia”

Tiêu Thái Lang không quay lại. Anh chỉ đứng đó; anh biết rõ chuyện gì đã từng xảy ra với Ông Tình: “Trong lúc trừng phạt những người này, trên thực tế là do chị muốn mượn bọn họ để chuộc tội cho người đàn ông kia mà thôi…”

Tiêu Thái Lang còn chưa nói xong, sát khí bỗng dưng bao phũ nồng nặc khắp căn phòng. Ngay cả chiếc đèn ngủ duy nhất tại đây cũng bắt đầu lung lay, sắp sửa tắt ngấm như một ngọn nến trước gió.

Từng vết máu cực mỏng, cực nhỏ, bắt đầu hiện ra trên làn da của Tiêu Thái Lang.

Có vài giọt máu đỏ tươi chảy xuống gò má của anh, nhuộm lên chiếc áo trắng từng đoá hoa mai đỏ thẫm.

Nhưng người đàn ông này vẫn đứng yên bất động.

“Câm miệng lại…” Nắm lấy bả vai của Tiêu Thái Lang, những đầu móng tay sắc bén đã đâm vào da thịt của anh ta từ lâu. Ông Tình cắn môi, trầm giọng nói: “Cậu cũng như gã! Chúng mày đều giống như gã! Lũ đàn ông chúng mày… đều đáng chết!”

“Nhưng chẳng phải người đàn ông kia mới là kẻ đáng chết nhất à?” Tiêu Thái Lang ngắt lời Ông Tình, thẳng thắn bảo: “Gã ấy đã làm lỡ một thời thanh xuân của chị, gây ra sự tổn

thương cho một người vốn dĩ vừa dịu dàng, lương thiện, đáng yêu, ngây thơ, xinh đẹp, hào phóng, lại còn khéo hiểu lòng người! Và sau tất cả, gã ấy còn phá huỷ đi cuộc sống của chính bản thân chị!"

"Tôi sẽ không bỏ qua cho thằng đó." Tiêu Thái Lang nghiến răng; đôi mắt vốn dĩ dịu dàng của anh ta tràn đầy lửa giận.

Đôi mắt đỏ thẫm như máu của Ông Tình chợt run nhẹ. Người đàn ông đang quay lưng về phía cô dường như biến thành một người khác vậy. Khuôn mặt trẻ tuổi thanh tú của cậu ta đầy sự kiên nghị, mà nhịp tim của cậu ấy đập vang như trống, trong khi lòng oán hận của cậu ta dành cho người đàn ông từng tổn thương cô cũng là sự thật, thậm chí nồng đậm đến mức gần như ngưng tụ thành thực chất.

Nhưng… rõ ràng chính mình là người vừa định giết cậu ta mà…

Tại sao?

Tại sao cậu ta lại…

Bàn tay đang đặt trên bờ vai của người đàn ông trước mặt đột nhiên cảm thấy hơi ấm áp, mà lúc này Tiêu Thái Lang cũng đang chậm rãi xoay người lại. Ông Tình vô thức muốn rút tay ngược trở về, nhưng anh ta càng nắm tay cô chặt hơn.

Trong căn phòng u ám, cô trông thấy đôi mắt của Tiêu Thái Lang chứa đầy nước,"Chị Tình! Đừng tự hành hạ bản thân như vậy nữa." Đôi môi của Tiêu Thái Lang vẫn đang run rẩy; "Tôi biết rõ, kẻ đã từng tổn thương chị vẫn chưa được nhận lấy sự trừng phạt thích đáng đến tận lúc này.

Do đó, chúng ta hãy cùng nhau tìm ra gã. Dù có phải trả giá bằng cả mạng sống này, tôi cũng phải khiến gã đích thân chuộc tội với chị Tình, vì tất cả những gì mà gã đã gây ra!"

Chương 388: Báo cáo

“Cho nên… Đây chính là lý do anh có thể ra ngoài?” Giang Thành nhìn từ trên xuống dưới nhìn Tiêu Thái Lang đang đứng ngoài cửa, vịn vào tường, hai chân vẫn còn run rẩy, cau mày hỏi.

“Cho anh ta vào trong đi.” Hoàn Diên Ninh từ phía sau cánh cửa nói: “Có lẽ là thật.”

Giang Thành mở rộng cửa, sau đó nhanh chóng nhìn sâu vào hành lang, không phát hiện ra vấn đề gì, mới mở cửa ra hoàn toàn, nhanh chóng nói: “Vào trước đã.”

Tiêu Thái Lang trên mặt nhăn nhó, khóe mắt vẫn còn vệt nước mắt: “Mọi người… mọi người ai ra đây dìu tôi được không, chân của tôi bị chuột rút, vừa rồi sau khi đi ra ngoài, tôi là phải bám vào tường để tới đây, tôi thực sự là…”

Sau khi phát hiện không có ai nguyện ý bước ra ngoài một bước, Tiêu Thái Lang đành phải bám vào tường mà di chuyển từng bước một.

Đỡ Tiêu Thái Lang ngồi xuống ghế sô pha.

Sau khi gặp mọi người, sắc mặt của Tiêu Thái Lang đã khá hơn một chút, trên vai có vết máu, là bị Ông Tình cào xước trước đó.

Sở Cửu nhìn thấy liền chạy đến nhà hàng, lấy trong ngăn kéo ra một ít thuốc và băng gạc rồi mang về.

“Anh cố gắng chịu đựng một chút.” Sở Cửu kéo áo của Tiêu Thái Lang xuống, bôi thuốc cho anh ta, Tiêu Thái Lang liên tục cảm ơn Sở Cửu.

“Sự việc đã hỏi rõ ràng chưa?” Giang Thành cũng không khách sáo với anh ta, vừa rồi ở ngoài cửa giới thiệu quá vội vàng, còn chưa kịp hỏi những vấn đề này.

Sau khi uống một ngụm nước, vẻ mặt Tiêu Thái Lang đã ổn định hơn rất nhiều, nhưng tim thì vẫn đập thình thịch: “Hỏi rõ rồi, đại khái… mọi chuyện đều rõ ràng rồi.”

“Đúng rồi.” Ánh mắt của Tiêu Thái Lang dừng lại, tựa hồ chợt nhớ tới chuyện gì, tức giận nói: “Cái tên chủ cho thuê nhà kia không phải là thứ gì tốt đẹp, có rất nhiều người đã bị ông ta lừa gạt tới đây.”

Nhìn dáng vẻ tức giận của Tiêu Thái Lang, nếu như không phải là do chân còn không cử động được, hận không thể lập tức xuống tầng đánh cho ông ta một trận nhừ tử.

“Chúng tôi đã thay anh dạy dỗ cho ông ta một bài học rồi.” Tên mập vỗ vỗ bờ vai còn lại của anh ta, an ủi nói: “Anh yên tâm, đánh nặng lắm!”

“Cô gái ở 808 rút cuộc là như thế nào?” Giang Thành nhìn anh ta, đi thẳng vào vấn đề.

Nghe được câu hỏi này, vẻ mặt của Tiêu Thái Lang trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, anh ta ngồi thẳng dậy: “Cô gái đó tên là Lâm Thần, bạn trai chính là Lý Mậu Thân!”

“Hơn nữa…” Tiêu Thái Lang cau mày, với vẻ mặt lạnh lùng trong mắt: “Cái tên Lý Mậu Thân này cũng là Tiểu bạch kiểm đã bỏ rơi chị Tình.”

“Là anh ta?”

“Đúng vậy.” Tiêu Thái Lang gật đầu: “Chị Tình chính là bởi vì phát hiện ra anh ta lăng nhăng ở bên ngoài, nên mới như vậy, nhưng chị ấy hình như không biết về mối quan hệ giữa Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy.”

Giang Thành đồng ý với điểm này, bởi vì trong cuộc trò chuyện trước đó với Ông Tình, Ông Tình dường như có ấn tượng rất tốt với Vu Ấu Vy.

Nếu biết giữa Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy có chuyện gì đó, cô nhất định sẽ không nói như vậy.

Khẽ liếm môi, Tiêu Thái Lang trầm giọng bổ sung: "Tôi sợ chị Tình và Vu Ấu Vy đánh nhau, cho nên không nói cho chị Tình biết chuyện giữa Vu Ấu Vy và Lý Mậu Thân."

Tên mập nhìn dáng vẻ vô cùng thanh tú Tiêu Thái Lang, buột miệng nói: "Người anh em, không nhìn ra anh cũng thật cơ trí."

Tiêu Thái Lang cười khổ, nghĩ thầm nếu như không cơ trí một chút, có lẽ bây giờ mình đã bị treo lên tường rồi, còn ngồi đây nói về manh mối sao, nói cái rắm ý mà nói.

"Chúng ta cần phải giúp đỡ chị Tình, chị Tình thật là đáng thương." Tiêu Thái Lang kích động nói: "Tôi đã hứa với chị Tình rồi, sẽ giúp chị ấy bắt được Lý Mậu Thân, đưa anh ta ra trước công lý."

"Nhưng Lý Mậu Thân đã chết rồi." Tên mập chớp chớp mắt nói.

Hoàn Diên Ninh ngược lại như đã hiểu ra điều gì đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tiêu Thái Lang nói: "Ý của anh là… muốn dùng quỷ, để đối phó với quỷ?"

Hiện tại có rất nhiều quỷ xuất hiện trong phó bản này, nhưng Ông Tình là một trong số quỷ rất đặc biệt.

Cô ấy có thể xuất hiện vào ban ngày, ngoài việc không thể rời khỏi nhà ra, những biểu hiện khác, đều giống như một người bình thường.

Điều này có nghĩa là xét về sức mạnh, Ông Tình cao hơn Lý Mậu Thân, Vu Ấu Vy và những con quỷ khác?

“Cộc cộc.”

“Cộc.”

“Cộc cộc cộc.”

Có tiếng gõ cửa rất nhẹ từ ngoài cửa truyền đến, hai ngắn một dài, cực kì có tiết tấu, Sở Cửu đang thu dọn thuốc men và băng gạc, ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: “Là anh Hoa Lạc đã trở về rồi.”

Có vẻ như đây là mật mã mà bọn họ đã thỏa thuận với nhau từ trước.

Sau khi mở cửa, Hoa Lạc bước nhanh vào, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ khó tả, vừa bước vào nhà, toàn bộ bầu không khí trở nên căng thẳng.

“Tôi đã lấy được thông tin về cô gái nhảy lầu 808.” Hoa Lạc vội vàng nói.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Anh ta thậm chí còn không uống nước mà Sở Cửu đưa, lập tức lấy ra một chiếc điện thoại di động ra, bấm vào màn hình vài cái, sau đó một văn bản dạng báo cáo hiện ra.

Chỉ là chỗ vốn dĩ để điền tên thì vẫn bị xóa.

“Tên của cô gái thì tạm thời tôi vẫn điều tra ra, đây là bản báo cáo khám nghiệm tử thi ban đầu.” Hoa Lạc hít một hơi thật sâu: “Mọi người xem đi.”

Do màn hình điện thoại di động tương đối nhỏ, cho nên mọi người chỉ có thể chen chúc với nhau để xem, nhưng dần dần, sắc mặt Sở Cửu bị chen vào giữa đột nhiên thay đổi.

“Làm sao… làm sao có thể?” Sở Cửu run rẩy nói: “Cô gái này trước khi nhảy lầu, đã chết rồi!”

“Hơn nữa còn đã chết ít nhất được nửa tháng rồi?”

Từ báo cáo khám nghiệm tử thi do bác sĩ pháp y đưa ra, có thể hiểu rõ rằng, sau khi mở phần lồng ngực của cô gái ra, có một mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, cảm giác đó hoàn toàn không giống như một thi thể mới vừa rơi xuống tầng tử vong, ngược lại giống như một thi thể đã tử vong từ lâu.

Càng quỷ dị hơn nữa là không thể nhìn thấy gì từ bề mặt cơ thể, không có vết hoen tử thi, không có vết bầm tím, không có gì hết ngoại trừ vết thương do cô gái nhảy lầu gây ra.

Thậm chí còn có những nhận định khá cụ thể ở phía sau báo cáo như làn da mịn màng và có tính đàn hồi.

Báo cáo khám nghiệm tử thi được đưa ra vào ngày thứ ba sau vụ nhảy lầu, thời gian không nhanh cũng không chậm, xem ra ban đầu cảnh sát đã xử lý vụ án như một vụ án thông thường.

Nhưng ngay sau khi có báo cáo khám nghiệm tử thi, thi thể của cô gái này đã được đưa vào lò hỏa táng vào sáng sớm ngày thứ 4.

Trước sau không quá 24 giờ.

Sau đó, toàn bộ hồ sơ liên quan đến vụ án này đều được niêm phong, cả bên trong lẫn bên ngoài, ngay cả trong hồ sơ riêng của Cục cảnh sát cũng giấu tên liên quan của cô gái.

Sau khi đọc nội dung trên điện thoại di động, mọi người cuối cùng cũng hiểu tại sao vụ án này lại được giấu kín đến vậy.

Có vẻ như mức độ quỷ dị đã kinh động đến cảnh sát.

Nhưng điều không ngờ tới là, Hoa Lạc lắc lắc đầu, nói tiếp: "Không chỉ có thế đâu, thực ra thi thể của cô gái này không hề được đưa đi hỏa táng, mà là… biến mất rồi."

"Biến mất ?"

"Ừm." Hoa Lạc gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc đến lạ thường: "Là biến mất ở Cục cảnh sát, thi thể sau khi bị mổ xẻ sẽ được đặt vào khu vực cất giữ tạm thời của Cục cảnh sát, vốn dĩ dự định nhân lúc đêm khuya vắng lặng, nhà tang lễ lái xe tới đưa đi, Cục cảnh sát cử người đặc biệt lên ô tô hộ tống, nhưng ai có thể ngờ, khi mọi người đến nơi, vừa mở cửa ra nhìn, thi thể vậy mà đã không cánh mà bay."

"Có người đã lấy trộm thi thể?"

Im lặng một lúc, Hoa Lạc lấy điện thoại ra, lại mở một đoạn video khác lên, video rất mờ, hình như là từ một góc phố khuất trong đêm mưa.

Một cái bóng với mái tóc rối bù lắc lư ngoài góc phố, cái bóng được quấn trong chiếc áo mưa lớn gần như che kín đôi chân.

"Đêm đó, phòng khám nghiệm tử thi của cảnh sát đã bị mất một chiếc áo mưa." Giọng nói của Hoa Lạc đột nhiên vang lên.

Chương 389: Họa sĩ minh họa

“Cho nên…” Tên mập trợn tròn mắt: “Là thi thể của Lâm Thần, tự mình chạy ra ngoài sao?”

Ánh mắt Hoa Lạc dừng lại: “Lâm Thần?”

“Ừm.” Giang Thành gật đầu: “Chúng tôi mới biết được cô gái sống trong căn hộ 808 tên là Lâm Thần, là bạn gái của Lý Mậu Thân.”

Dường như suy nghĩ một lúc, Hoa Lạc chưa kịp mở miệng, Giang Thành nhìn màn hình điện thoại, ánh mắt dần dần thay đổi: “Hửm?”

“Sao vậy?” Tên mập phục hồi lại tinh thần, nhìn bác sĩ.

Giang Thành cầm lấy điện thoại, kéo thanh tiến trình lùi lại một chút, hắn tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, nhưng rất nhanh, màn hình đã bị một bàn tay đưa ra chặn lại.

“Để tôi làm cho.” Hoa Lạc tựa hồ biết điều gì đó, anh ta kéo thanh tiến trình, trực tiếp định vị tại một vị trí, sau đó cho mọi người xem.

Trong khung cảnh đóng băng, mọi người nhìn thấy Lâm Thần mặc áo mưa tựa hồ không hề đơn độc, có… một cái bóng màu đen đứng ở bên cạnh cô.

Bởi vì trời đang mưa to và ánh sáng tối tăm nên lúc đầu không ai để ý đến, nhưng bây giờ mọi người đều thấy đó dường như là hình dáng của một người.

Chỉ là… Sở Cửu nheo mắt lại, tiến đến gần hơn một chút.

Đó là một người đàn ông toàn thân mặc đồ đen, dáng người khá cao, cao hơn Lâm Thần ở bên cạnh một cái đầu, đi bên cạnh Lâm Thần, tốc độ hoàn toàn trùng khớp với cô.

Mang lại cho Giang Thành và những người khác cảm giác … như là cái bóng của Lâm Thần vậy.

Đáng tiếc là không nhìn rõ mặt.

Nhìn đến đây, Tiêu Thái Lang vốn đã bình tĩnh lại bắt đầu run rẩy không ngừng, một lúc sau mới hỏi: "Là anh ta?"

Giọng điệu của anh ta dường như đã biết danh tính của người mặc đồ đen vậy.

"Là ai?" Hoa Lạc lập tức nhìn anh ta: "Anh nói rõ ràng đi."

"Tôi… tôi không biết anh ta là ai, nhưng chị Tình trước đó đã từng nói với tôi rằng, trước khi Lâm Thần người sống ở căn hộ 808 nhảy lầu, Lý Mậu Thân đã từng có một lần phàn nàn với cô ấy."

Ông Tình đã biết về mối quan hệ giữa Lý Mậu Thân và Lâm Thần, mối quan hệ tình cảm vặn vẹo này cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ông Tình tự sát sau đó.

"Có một lần, Lý Mậu Thân sau khi uống rượu say đến gặp Ông Tình, nói với Ông Tình rằng vừa mới cho Lâm Thần hai cái tát, bởi vì có người nói với anh ta rằng, Lâm Thần đã lén lút tìm một người đàn ông khác sau lưng anh ta, nhân lúc anh ta không có ở nhà, còn dẫn người đàn ông kia về nhà."

"Nhưng Ông Tình không hề tin những điều này, nói ra cũng thật kỳ lạ, cả hai đều yêu cùng một người đàn ông, nhưng Ông Tình không hề có thù hận với Lâm Thần, chị ấy chỉ nghĩ rằng Lâm Thần thật là đáng thương, một cô bé một thân một mình từ quê lên thành phố làm việc chăm chỉ, không có bạn bè hay người thân, Lý Mậu Thân cũng chẳng đối xử tốt với cô, nên cô thường ở nhà một mình, vô cùng cô đơn."

“Nhưng Lâm Thần rất thật thà, lại sống rất nội tâm, bình thường rất ít nói, nên cô ấy không thể nào ở bên ngoài tìm người đàn ông khác.”

“Ông Tình luôn cho rằng Lý Mậu Thân bị thần kinh, bởi vì anh ta thường nghi ngờ phụ nữ không chung thủy với mình. Có lẽ trong lòng anh ta có điều gì đó xấu xa, nên khi nhìn người khác, cũng cảm thấy trong lòng người khác cũng có điều gì đó xấu xa .”

“Nhưng sau đó, Ông Tình đi thu tiền thuê một căn hộ khác ở tòa số 3, tình cờ đi ngang qua căn hộ 808, đột nhiên nghe thấy tiếng cãi vã ở bên trong.”

“Một nam một nữ, dường như đang cãi nhau rất kịch liệt, người nữ tất nhiên là Lâm Thần, nhưng giọng nói của người nam.” Tiêu Thái Lang nuốt nước bọt, hạ giọng nói: “Không phải Lý Mậu Thân.”

“Nếu không phải anh ta, thì là ai?”

“Ông Tình khi đó cũng rất tò mò, chị ấy không chuẩn bị để dính vào những chuyện tọc mạch như vậy, nhưng không ngờ rằng Lý Mậu Thân lại quay lại với bộ dạng uy hiếp, có lẽ là hàng xóm buôn chuyện nào đó đã bí mật nói với Lý Mậu Thân.”

“Kết quả Lý Mậu Thân cũng không thèm gõ cửa, không nói một lời lấy chìa khóa xông vào, nhưng ở trong nhà chỉ có một mình Lâm Thần.”

“Lý Mậu Thân tiến lên đá Lâm Thần một cái, sau đó tát cô ấy mấy cái. Anh ta đánh Lâm Thần ngã xuống đất, ép hỏi cô đã giấu gã đàn ông kia ở đâu.”

“Nếu như không phải có Ông Tình ở một bên kéo lại, có lẽ Lâm Thần còn phải chịu đựng rất nhiều bạo hành, nhưng Lâm

Thần một mực khẳng định rằng không có ai cả, trong nhà chỉ có một mình cô, nếu không tin thì cứ lục soát."

"Không cần phải nói, Lý Mậu Thân đóng cửa lại, tìm một cây gậy rồi bắt đầu lục soát từng phòng trong nhà, căn nhà không lớn nên rất nhanh đã lục soát hết một lượt, nhưng hoàn toàn không có ai khác."

"Ngay cả bên ngoài cửa sổ cũng đã kiểm tra, đều không có ai, Lý Mậu Thân lúc đó rất bối rối, còn chất vấn có phải là do gã đàn ông kia nghe thấy tin tức gì nên đã bỏ chạy rồi không?"

"Cuối cùng vẫn là Ông Tình khuyên can, nên Lâm Thần mới không tiếp tục bị đánh, nhưng sau sự việc này, Ông Tình càng nghĩ lại càng thấy có gì đó không đúng, bởi vì cô ấy rõ ràng nghe thấy có tiếng đàn ông nói chuyện bên trong, còn có cả tiếng di chuyển nữa, đó tuyệt đối không thể nào là tiếng phát ra từ trong điện thoại, hay TV được, bởi vì nó quá chân thật."

"Lúc đó ở trong nhà, nhất định là có người!"

"Đàn ông!" Tiêu Thái Lang khẳng định.

Giang Thành ra hiệu cho anh ta bình tĩnh lại, sau đó mới tiếp tục hỏi: "Sau đó thì sao, Ông Tình có tìm được thêm manh mối nào nữa không?"

Nói đến đây, ánh mắt Tiêu Thái Lang có vẻ cổ quái, nhưng vẫn nói: "Tôi cũng đã hỏi như vậy, nhưng trí nhớ của chị Tình dường như đã dừng lại ở đây, tôi có thể cảm thấy, sau đó chị ấy nhất định đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng chị ấy đã nhất quyết khẳng định, mình không nhớ rõ nữa."

Vài giây sau, Tiêu Thái Lang mới lên tiếng: "Tôi cảm thấy không phải là chị Tình không muốn nói, mà chị ấy là thật sự không nhớ rõ."

“Đoạn kí ức này của chị ấy đã bị thứ gì đó quấy nhiễu.” Hoa Lạc sờ cằm phân tích: “Hoặc là bị một thế lực quỷ dị nào đó xóa đi rồi.”

Phân tích của anh ta nghe có vẻ khá đáng tin cậy, mọi người đều có cảm giác như vậy.

“Quy tắc sao?” Sở Cửu thấp giọng, dò hỏi.

Giang Thành suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không giống, nếu như là quy tắc, thì đáng lẽ chị ấy không nên biểu lộ ra cảm giác mơ mơ hồ hồ như hiện tại, mà phải là hoàn toàn không thể nghĩ ra chuyện gì đã phát sinh lúc đó, ngay cả toàn bộ chuyện này, chị ấy cũng sẽ không nhớ.”

Mấy người trong nhà đều có kinh nghiệm phong phú, vừa nghe liền biết là có lý, với tư cách là quy tắc phân định ranh giới giữa sự sống và cái chết của ác mộng, nó nhất định có sức mạnh bá đạo như vậy.

“Vậy đó có thể là cái gì?” Tên mập chớp chớp mắt, hỏi: “Chẳng lẽ là…”

“Là người mặc đồ đen kia!” Hoa Lạc cắn môi, kiên quyết nói: “Chính anh ta là người đã ảnh hưởng đến trí nhớ của Ông Tình, còn có người đàn ông trong căn hộ 808 cũng chính là anh ta, anh ta còn đến Cục cảnh sát, mang Lâm Thần đi …”

Nói đến đây, anh ta khựng lại, bởi vì anh ta cũng không biết phải dùng từ ngũ gì để diễn tả trạng thái lúc đó của Lâm Thần.

Nếu nói là quỷ, cô ấy quả thực có thực thể, nhưng nếu nói là một thi thể, cũng có vẻ không phù hợp cho lắm.

Nói tóm lại, tất cả những điều này hẳn đều liên quan đến cái gọi là người mặc đồ đen kia.

Hơn nữa… theo báo cáo khám nghiệm tử thi, Lâm Thần này đã chết cách đó một tháng rồi, vậy thì một tháng trước khi cô ấy nhảy lầu tự tử, làm thế nào mà cô ấy có thể sống được?

Không còn nghi ngờ gì nữa, cũng có liên quan đến người mặc đồ đen.

Giờ đây, mọi điểm nghi ngờ đều đổ dồn về người mặc đồ đen từng xuất hiện trong căn hộ 808, rõ ràng có mối quan hệ không bình thường với Lâm Thần.

Tìm được anh ta.

Nhiệm vụ lần này coi như có thể kết thúc.

Nếu như người mặc đồ đen quen biết với Lâm Thần, vậy thì sẽ bắt đầu từ vòng kết nối mà Lâm Thần có thể tiếp xúc, cuộc sống của Lâm Thần đơn giản, nên điểm này chắc sẽ dễ dàng điều tra.

"Đúng rồi." Giang Thành nhìn Tiêu Thái Lang: "Lâm Thần làm công việc gì?"

Suy cho cùng, một người như Lý Mậu Thân không thể có một người bạn gái chỉ ở nhà, mà không đi kiếm tiền.

"Nghe nói là một người làm về sáng tạo." Tiêu Thái Lang vừa nhớ lại, vừa nói: "Hình như… hình như là kiểu Illustrator họa sĩ minh họa, chị Tình nói rằng đã nhìn thấy một giá vẽ lớn trong căn hộ 808."

Chương 390: Ngăn kéo

Giang Thành cũng biết đôi chút về nghề họa sĩ minh họa này, bởi vì hắn có một khách hàng cố định cũng là làm công việc này, là một công việc dựa trên hội họa và minh họa.

Nhìn thì có vẻ tương đối nhàn nhã, nhưng thực ra áp lực rất lớn, cũng có nguy cơ bị ép viết bản thảo, cái này có thể sánh ngang với những người viết tiểu thuyết huyền nghi.

Dựa vào những thông tin về Lâm Thần đã thu thập được trước đó, Giang Thành phác thảo sơ lược về cô trong đầu, cảm thấy công việc này cũng khá phù hợp với cô.

"Nếu như bây giờ tiếp tục điều tra như này, e rằng không có đủ thời gian." Hoa Lạc biểu hiện khá nóng vội, chuyện này có lẽ có liên quan đến tin tức mà anh ta nhận được: "Chúng ta không thể đợi thêm được nữa, tôi đề nghị tranh thủ lúc những người ở tòa số 3 còn chưa quay về, đến căn hộ 808 để kiểm tra."

Mọi người đều có thể hiểu được sự nóng vội của anh ta, dù sao thời hạn nhiệm vụ chỉ có 7 ngày, hiện tại đã trôi qua hơn một nửa rồi.

"Nhưng chúng ta… lại không có chìa khóa." Tên mập nói.

"Chúng ta có thể đi tìm lão chủ cho thuê." Hoa Lạc vội vàng nói: "Ở chỗ ông ta nhất định có chìa khóa dự phòng."

"Đúng vậy." Tiêu Thái Lang dường như chợt nhớ ra điều gì đó, anh ta nhìn mọi người và nói: "Cũng không phải là tất cả những người đàn ông đi vào nhà của chị Tình đều bị giết hết, lão chủ cho thuê nhà kia có chết đâu, nhưng không phải bởi vì

con người ông ta không xấu, mà bởi vì chị Tình cảm thấy ông ta vẫn còn hữu ích."

Đôi lông mày xinh đẹp của Hoàn Diên Ninh cau lại: "Vậy nên những vết thương trên người lão chủ cho thuê nhà kia … là do Ông Tình gây ra?"

"Ừm." Tiêu Thái Lang nuốt nước bọt, anh ta đã nhìn thấy vết thương trên người và mặt của lão chủ cho thuê nhà, cực kì đáng sợ: "Thật ra, lão chủ cho thuê kia trước đây cũng khá đẹp trai, nhưng cũng là một người đàn ông thích đùa giỡn với tình cảm của phụ nữ, chị Tình vì để ngăn không cho ông ta làm hại đến những người khác, nên mới khiến ông ta …"

Về phía sau, Tiêu Thái Lang không nói nữa, nhưng mọi người đều biết rằng với hành vi hiện tại của lão chủ cho thuê nhà, có lẽ sẽ khó mà có thể dụ dỗ các cô gái nữa.

Tiêu Thái Lang vừa nói xong, đột nhiên nhận ra mọi người đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái: "Mấy người… nhìn tôi làm gì?" Tiêu Thái Lang không khỏi kinh ngạc.

"Không có gì." Giang Thành đổi giọng, cười cười nói: "Xem ra quan hệ của anh và Ông Tình khá tốt."

"Có… có sao" Tiêu Thái Lang hai má đỏ bừng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, ánh mắt bắt đầu né tránh: "Làm gì có, sao tôi không cảm nhận được?"

Sở Cửu dùng giọng cực kì non nớt để vạch trần sự ngụy trang của Tiêu Thái Lang: "Anh Thái Lang." Cô chớp chớp mắt hỏi: "Anh đi vào đó cũng phải gần 2 tiếng, anh cứ nói chuyện suốt với chị ấy sao?"

Mọi người vừa rồi đều cảm thấy khá kỳ lạ, tất cả mọi người khi nhắc đến Ông Tình, nếu không phải là gọi thẳng tên, thì là dùng chị để thay thế, duy chỉ có Tiêu Thái Lang là khác, anh ta mở miệng là chị Tình thế này, chị Tình thế kia, cái gì mà đáng

thương, cái gì mà không dễ dàng, điều này không khỏi khiến tất cả mọi người đều đặt câu hỏi về lập trường của anh ta.

Anh ta rút cuộc là đứng ở bên nào vậy?

"Chúng tôi…" Tiêu Thái Lang mím môi, ngập ngừng nói: "Đúng là trò chuyện suốt… nói chuyện nghiêm túc."

"Mọi người nhìn thấy chưa?" Tên mập như thể đã phát hiện ra một lục địa mới, hắn chỉ vào Tiêu Thái Lang, lớn tiếng quát: "Anh ấy vừa mới liếm môi đấy, mọi người đều nhìn thấy rồi đúng không, tôi thực sự nghi ngờ lão háo sắc này phải đến tám chín phần là đã bán đứng chúng ta rồi!"

"Không có, tôi thực sự không có!" Tiêu Thái Lang vội vàng bào chữa nói: "Tôi chỉ cảm thấy chị Tình là một người tốt, cũng thực sự rất đáng thương, hơn nữa chị ấy cũng muốn bắt được Lý Mậu Thân, về điểm này, chúng ta là đều có cùng mong muốn!"

"Được rồi, được rồi." Hoa Lạc cũng cảm thấy đau đầu, nên dứt khoát đổi chủ đề luôn: "Bây giờ chúng ta sẽ xuống tầng đi tìm lão chủ cho thuê nhà, yêu cầu ông ta giao chìa khóa căn hộ 808 ra."

"Không được." Giang Thành nói toạc móng heo.

Hoa Lạc đã quay người chuẩn bị đi ra ngoài, nghe Giang Thành nói không được, lại quay đầu lại: "Tại sao không được? Nếu còn đợi thêm nữa, mọi chuyện sẽ có phát sinh thay đổi!"

Giang Thành suy nghĩ một chút, cũng không tranh cãi với anh ta, dùng giọng điệu rất bình tĩnh nói: "Anh có từng nghĩ qua chưa, cho dù chúng ta có mở cửa nhà 808 ra, thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Hoàn Diên Ninh trả lời: "Anh lo lắng Lâm Thần cũng ở nhà 808 sao?"

Liếc cô ta một cái, sự quan tâm của Giang Thành đối với người phụ nữ này đã chuyển từ hình dáng sang thân phận, nhưng trên mặt hắn lại che giấu rất kỹ, gật đầu nói: "Ông Tình có thể xuất hiện vào ban ngày, tại sao Lâm Thần lại không thể?"

Nghe vậy, sắc mặt của tên mập hơi thay đổi, nếu bác sĩ nói như vậy thì khi họ mở cửa nhà 808, rất có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó đáng sợ.

Ông Tình của 717 rõ ràng không phải là tồn tại mạnh nhất trong phó bản này, người mặc đồ đen kia, hay là nói Lâm Thần, người có quan hệ mật thiết với người mặc đồ đen kia mới phải.

"Anh Hách" Hoa Lạc nhìn hắn nói: "Đặt ra câu hỏi ai cũng biết, nhưng khó khăn là phải giải quyết chúng như thế nào, những rủi ro liên quan trong này tôi cũng biết rõ, nhưng tôi cảm thấy xứng đáng, nếu như anh không đồng ý, xin hãy đưa ra phương án của anh, tất cả chúng ta có thể ngồi xuống và cùng thảo luận.

Tên mập dịch nó ngắn gọn trong đầu, ý đại khái là đừng chỉ biết mỗi nói, anh giỏi thì anh lên đi.

Nhưng tên mập hiểu, bác sĩ là một người trong lòng cực kì biết rõ, chỉ cần hắn có thể nói ra, thì nhất định đã nghĩ ra biện pháp đối phó rồi.

"Đi xuống tầng trước đã." Giang Thành đứng dậy, nói với mấy người phía sau: "Đến gặp chủ cho thuê nhà hỏi thăm tình hình 808."

Đi đến trước cửa nhà của lão chủ cho thuê, phát hiện cửa đã khóa, gõ cửa cũng không có phản hồi.

Hoa Lạc yêu cầu mọi người lùi lại, sau đó vén góc váy lên, dùng lực ở eo đá thẳng vào cánh cửa khiến nó mở ra.

Do khung cửa đã bị lão hóa trầm trọng nên vẫn còn những mảnh vụn gỗ bay tứ tung.

Tên mập không ngờ cái tên mặc đồ nữ này trông bề ngoài dịu dàng đến thế, cũng là một bậc thầy ra tay tàn nhẫn.

Sau khi đi vào nhìn quanh thì phát hiện lão chủ cho thuê không có ở đó, Hoàn Diên Ninh phân tích rằng có thể ông ta đã bỏ chạy rồi, vì sợ mọi người sẽ đến tìm mình để báo thù.

Trên chiếc bàn khổng lồ, ngay cả chiếc tách trà lớn và hộp thiếc đựng trà cũng bị lấy đi, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không quay trở lại.

Nhìn quanh khắp nhà, chiếc bàn gỗ được phủ một lớp kính, dưới lớp kính có đè những bức ảnh và tờ rơi về chung cư Bình An.

Trông có vẻ đã rất lâu đời rồi, trong số đó có vài bức ảnh là một người đàn ông trung niên khá đẹp trai.

Khoảng tầm 40 tuổi, đầu tóc húi cua gọn gàng, mặc áo sơ mi hoa, quần jean rách, đi giày vải, nghiêng cổ ngước mắt lên, trông có chút vô lại.

Đây chắc là ảnh của lão chủ cho thuê nhà trước đó.

Giang Thành lần lượt mở các ngăn kéo gỗ dưới bàn ra, bên trong chất đầy đồ lặt vặt linh tinh, cho đến khi có một ngăn kéo không mở được.

Nhìn ngăn kéo đã bị khóa, Giang Thành nhớ ra ngăn kéo này chính là ngăn kéo mà lão chủ cho thuê nhà để chìa khóa trước đó.

Chìa khóa các căn hộ đưa cho bọn họ lần trước, là đã được lấy ra từ ngăn kéo này.

“Anh mập.” Giang Thành quay sang tên mập đang cầm một chiếc tuốc nơ vít to tướng nói: “Cạy ngăn kéo này ra.”

“Được.”

Sau khi ngăn kéo được cạy ra, mọi người xúm lại xung quanh, bên trong rất sạch sẽ, chỉ có một chiếc đĩa nhựa hình cung tương đối lớn.

Chiếc đĩa nhựa chắc là đã sử dụng trong thời gian rất lâu rồi, các góc bị mài mòn nghiêm trọng, một số chỗ đã ố vàng.

Trên đĩa có không ít móc treo, bên trên có treo những chiếc chìa khóa.

Chương 391: Thư

Tương ứng với vị trí treo chìa khóa, còn có dán những miếng băng dính nhỏ màu trắng.

Trên băng dính có dùng bút bi màu xanh viết số căn hộ tương ứng.

Có vẻ như đây chính là chìa khóa dự phòng mà lão chủ cho thuê nhà kia để lại.

Hầu hết các chìa khóa bên trên đều có hai chiếc, nhưng cũng có một số chỉ còn lại một chiếc.

Xem ra những căn hộ chỉ còn một chìa khóa đã cho thuê hết, chỉ còn lại chìa khóa dự phòng.

Tương ứng với các căn hộ mà bọn họ đang ở.

Giang Thành cầm đĩa chìa khóa lên, trên đó có một chỗ ở rìa là trống rỗng.

Sau khi nhìn rõ số căn hộ tương ứng, ánh mắt Hoa Lạc không khỏi thay đổi.

Căn hộ 808.

Là căn hộ của Vô.

"Ai đã lấy đi chìa khóa dự phòng của căn hộ 808 rồi?" Tên mập chớp mắt, nghi hoặc hỏi: "Lão chủ cho thuê kia sao?"

Sở Cửu lắc đầu, cúi cái đầu nhỏ xuống phân tích: "Có lẽ là không phải, nếu như ông ta đã biết chuyện xảy ra trong căn hộ 808, vậy thì chắc chắn là ông ta cũng không muốn gặp rắc rối."

“Nếu không phải là lão chủ cho thuê thì có thể là ai?” Tên mập như nhớ tới chuyện gì, nghiêng đầu đột nhiên nói: “Chẳng lẽ là Vô? Lúc anh ta đến lấy, thực ra chỉ còn lại một chiếc chìa khóa?”

“Mà anh ta đã lấy luôn chiếc chìa khóa còn lại đi.”

“Vậy tại sao anh ta không hỏi?” Hoa Lạc sờ cằm cô, hỏi ngược lại: “Tôi không tin vấn đề đơn giản như vậy mà anh ta không nghĩ ra.”

“Vậy thì chính là anh ta đã lấy đi cả hai chiếc chìa khóa?” Nghe giọng điệu, bản thân tên mập cũng cảm thấy điều này khó có khả năng xảy ra.

Khi bắt đầu nhiệm vụ, nhìn chung sẽ không có ai làm bất cứ điều gì rõ ràng vi phạm sự chỉ dẫn của NPC.

Điều này không khác gì việc tự tìm cái chết.

“Mọi người còn nhớ không?” Hoàn Diên Ninh trầm mặc hồi lâu mới nói: “Chìa khóa căn hộ của Vô là do anh ta tự mình đến lấy ra từ ngăn kéo, còn của chúng ta đều là do lão chủ cho thuê đưa.”

Ánh mắt của tên mập chợt khựng lại, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt: “Cô muốn nói cái gì?”

Mọi người xâu chuỗi lại biểu hiện của Vô, và những manh mối mới được phát hiện gần đây với nhau, cũng đều phát hiện ra bất thường.

“Ý cô muốn nói là Vô không giống với chúng ta.” Hoa Lạc hạ thấp giọng: “Anh ta là quỷ trà trộn vào trong chúng ta?”

“Giả thuyết này không tồi.” Giang Thành tiếp lời nói: “Nếu giả thuyết là đúng, mọi người có từng nghĩ đến, quỷ đã trà trộn vào lúc nào không?”

“Nếu như Vô thật sự đã bị giết, vậy hẳn phải là sau khi nhiệm vụ đã chính thức bắt đầu.”

Lời nói của Giang Thành khá hàm xúc, nhưng mọi người đều nghe hiểu, chỉ là suy đoán này… nhất thời khiến người ta có chút khó tiếp nhận.

“Ý của anh là, hoàn toàn không tồn tại cái người tên Vô này, từ đầu đến cuối, anh ta chính là quỷ?” Sở Cửu kinh ngạc nói.

“Đừng căng thẳng.” Giang Thành an ủi nói: “Đây cũng chỉ là một trong những suy đoán, nhưng nó cũng giải thích cho việc tại sao Vô ngay từ đầu đã khác chúng ta, có phải không?”

Nếu bình tĩnh suy xét kĩ, thực ra trên người Vô luôn có rất nhiều sơ hở, chìa khóa chỉ là một trong số đó.

Anh ta may mắn chọn trúng căn hộ của Lâm Thần, nhưng lại không hề xảy ra chuyện gì, trong quá trình làm nhiệm vụ anh ta vẫn giữ thái độ thờ ơ như cũ…

“Không thể nào.” Im lặng một lúc, Hoàn Diên Ninh lắc đầu: “Quỷ trong nhiệm vụ không thể lợi dụng thân phận của người chơi để lẻn vào trước khi nhiệm vụ chính thức được triển khai.”

Như để chứng minh lời mình nói, cô nhìn xung quanh và hỏi: “Trước đây mọi người đã từng gặp phải tình huống như vậy chưa?”

Không một ai trả lời, nhưng nhìn ánh mắt là biết, mọi người đều chưa từng.

“Nhưng chưa từng gặp và không tồn tại là hai chuyện khác nhau.” Giang Thành nhìn cô: “Có lẽ người gặp phải loại chuyện này đều chết rồi.”

Độ lệch của người sống sót.

Đạo lý này mọi người đều hiểu.

“Cho nên đây chỉ là suy đoán, cụ thể chúng ta còn cần chứng cứ.” Giang Thành vỗ vỗ quần áo nói tiếp: “Đương nhiên, nếu có thể xác nhận Vô không có vấn đề gì, vậy tôi nghĩ, chúng ta đã tìm thấy người mặc đồ đen rồi.”

Tên mập ở gần Giang Thành không khỏi há hốc mồm, bộ dạng của Vô hiện lên trong đầu anh ta, nhưng rất khó để liên hệ anh ta với người mặc đồ đen.

Bằng cách nào đó, mọi người đều cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nhiệm vụ này khác với những lần trước, không phải ở mức độ nguy hiểm, nói thật, lần này quỷ tuy có nhiều nhưng cũng tương đối nhân từ.

Cho đến nay, 12 người tham gia phó bản mới chết có 3 người, tỷ lệ sống sót 75% thực sự là không thể tưởng tượng được.

Cái gọi là quy tắc… dường như đã trải qua một số thay đổi tinh tế.

Hoa Lạc suy nghĩ một lát, mới chuyển sự chú ý sang Giang Thành, người thanh niên này nhìn qua có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng suy nghĩ mạch lạc, là một đồng đội đáng tin cậy.

“Anh Hách.” Anh ta hạ giọng: “Anh nghĩ chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Trước tiên tìm hiểu rõ vòng tròn của Lâm Thần đã.” Giang Thành đặt chiếc đĩa chìa khóa trong tay xuống, đóng ngăn kéo lại, quay đầu nhìn Hoa Lạc nói: “Nếu như anh có thể lấy được hồ sơ của Cục cảnh sát, vậy có cách nào lấy được bản thảo của Lâm Thần không?”

“Tốt nhất là một tuần hoặc một tháng trước khi cô ấy nhảy lầu.” Giang Thành nói thêm.

Hoa Lạc gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Ngay sau đó, Giang Thành dùng ánh mắt dò xét nhìn mọi người, Hoàn Diên Ninh cau mày, hình như cô rất ghét bị nhìn như vậy, nó khiến cô có cảm giác mình như một món hàng.

“Ngoài Vô ra, có ai trong số mọi người biết về hai người còn lại ở tòa số 3 không?” Giang Thành nói với giọng điệu uyển chuyển: “Hoặc là… biết rõ nội tình của bọn họ?”

Thực ra cũng chính là hỏi xem có ai ở đây đã cùng đội với bọn họ không.

Lục Hoa Tư đã chết rồi, ngoài Vô ra, còn lại Lưu Quốc và Nguỵ Tân Đình.

Hỏi ra câu này đơn thuần là bất lực, bọn họ hiện tại rất cần biết tình hình ở tòa số 3 để xác định thân phận của Vô.

Mọi người, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, không một ai thừa nhận.

Đây không phải là nơi tốt để ở lâu, nên mọi người đóng cửa lại, chuẩn bị rời đi.

Trời dần muộn hơn, nhưng không ai đề nghị ở lại tầng một để đợi tập trung với đồng đội ở tòa số 3.

Bởi vì Ông Tình ở tầng 7 nên mọi người đều đến căn hộ của tên mập ở tầng 6.

Nhưng vừa ngồi xuống, liền nghe thấy tiếng điện thoại reo, tên mập đang lấy nước khoáng có đá từ trong tủ lạnh cho mọi người, tay không khỏi run lên.

Giang Thành bước nhanh đi đến bên điện thoại, trên màn hình xuất hiện một cuộc gọi lạ.

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Thành cầm điện thoại lên.

Bên kia truyền đến một hơi thở rất gấp gáp: "A lô, là Hách Soái phải không?" Là giọng của Lưu Quốc, nhưng nghe như lúc này tình thế của anh ta rất không tốt.

Hoàn Diên Ninh cùng Giang Thành đang cách rất gần, nghe được giọng nói của Lưu Quốc, đồng tử lập tức co lại.

Giang Thành vẫn im lặng.

Người ở bên kia dường như hiểu được chuyện gì đang xảy ra, vội vàng nói: "Tôi hiện tại đang bị mắc kẹt trong quán cà phê của anh trai Kiều Vũ, còn Nguỵ Tân Đình và những người khác đã biến mất rồi."

Xẹt…

Xẹt…

"Vị trí tôi đang ở rất kỳ quái, không đúng, là mốc thời gian kỳ quái." Lưu Quốc vội vàng nói, trong điện thoại thỉnh thoảng vang lên một tiếng dòng điện cổ quái.

Xẹt…

"Vừa rồi vẫn còn ổn, không biết bắt đầu từ lúc nào, khi tôi định thần lại, trong quán cà phê chỉ còn lại một mình tôi, tất cả mọi người đều biến mất rồi!"

"Bây giờ tôi đang ở quầy lễ tân, ở đây… thời gian ở đây là ngày 7 tháng 7!"

"Đúng vậy, anh không nghe lầm đâu!" Lưu Quốc kích động nói: "Tôi đã quay về thời không của quá khứ, hơn nữa tôi hiện tại… hiện tại trong tay còn có một lá thư, là gửi đến căn hộ 808 chung cư Bình An, người nhận tên là Lâm Thần!"

Chương 392: Truyện tranh

“Tôi biết mọi người đang nghi ngờ thân phận của tôi, nhưng xin đừng cúp điện thoại!” Giọng nói của Lưu Quốc không hề đưa ra yêu cầu, ngược lại khiến Giang Thành cảm thấy là một loại quyết tâm uỷ thác lúc lâm chung.

“Phù——, phù——” Lưu Quốc ổn định một chút, tiếp tục nói: “Anh không cần nói gì, nghe tôi nói là được, tôi cảm thấy bức thư gửi đến căn hộ 808 này rất quan trọng, rất có thể là một manh mối, nhưng tôi không chắc việc mở bức thư này có gây ra biến cố gì không.”

“Xin hãy nhớ kỹ.” Lưu Quốc hít một hơi thật sâu: “Nếu như tôi chết, mọi người nhất định phải cẩn thận Vô, còn có Nguỵ Tân Đình, tôi cảm thấy trong số bọn họ nhất định có người có vấn đề, căn hộ 808 kia… cũng có vấn đề!”

“Được rồi, bây giờ tôi chuẩn bị mở bức thư này ra, người nhận là Lâm Thần, tên người gửi đã bị bôi đen, nhưng địa chỉ là một nơi được gọi là Tập đoàn văn hóa Hợp Tung.”

Giang Thành quay người liếc nhìn tên mập, rất nhanh, tên mập tìm được một cây bút chì, Giang Thành thuận tay lấy cuốn sổ ghi số bên cạnh điện thoại đến.

Ở khoảng trống, ghi lại cái tên Tập đoàn văn hóa Hợp Tung.

Một tiếng xé rách giòn giã vang lên, mấy giây sau, giọng nói của Lưu Quốc lại vang lên: “Tôi mở bức thư ra rồi, bên trong… trông giống như một bản sơ thảo của truyện tranh vậy.”

Đột nhiên, Lưu Quốc tựa hồ nhận ra điều gì, hô hấp chợt trở nên gấp gáp: "Làm sao lại có thể như vậy?"

Cùng với nghi hoặc, Giang Thành nghe được tiếng lật giấy rất nhanh, hình như Lưu Quốc đã phát hiện ra điều gì đó khiến anh ta kinh ngạc.

Giang Thành vẫn im lặng, nhưng ngón tay cầm điện thoại thả lỏng rồi lại vô tình siết chặt.

"Đây là một bản sơ thảo truyện tranh do Lâm Thần sáng tác!" Lưu Quốc kích động nói: "Bên trong có ghi chép đủ loại truyện kinh dị đô thị."

"Truyện kinh dị đầu tiên có tên là Người gù lưng, kể về một con quỷ chuyên nhảy lên vai người ta khi bọn họ cúi người xuống."

"Theo cốt truyện phát triển, lưng của người đó sẽ càng ngày càng cong, xương cốt trong cơ thể sẽ càng ngày càng đau đớn, nhìn từ xa, trông giống như một người gù vậy."

"Truyện kinh dị thứ hai có tên là Cái bóng không thể nhìn thẳng. Con quỷ đó không thể nhìn thẳng, bạn chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của nó, hơn nữa nơi mà nó đi qua, ánh sáng sẽ dần dần bị cướp mất, tất cả đèn đều sẽ lặng lẽ bị tắt đi."

Giọng nói của Lưu Quốc càng ngày càng nhanh, mặc dù có thể cảm giác được anh ta đang cố ý khống chế cảm xúc của mình.

Anh ta một bên vừa lật xem một cách nhanh chóng, một bên vừa giải thích nó.

"Truyện kinh dị thứ ba có tên là Hở, đó là một con quỷ rình mò thành tính, sau cửa, dưới gầm giường, trên ghế sofa, trong tủ quần áo, trên giá sách… đằng sau mỗi một khe hở, nó đều có khả năng tồn tại, nó sẽ từ xa đến gần, dần dần kéo gần

khoảng cách với bạn hơn, cho đến cuối cùng khi bạn không thể chịu đựng được nữa, cảm xúc suy sụp, mới ra tay với bạn.

"Truyện kinh dị thứ tư có tên là tóc giả…"

"Truyện kinh dị thứ năm có tên là móng tay trong ngăn kéo…"

Không giống như tâm trạng kích động của Lưu Quốc, Giang Thành lại yên tĩnh đến lạ thường.

Hoa Lạc nín thở, cùng với việc Lưu Quốc kể lại các câu chuyện, trong mắt bọn họ thỉnh thoảng lóe lên tia sáng.

Trùng khớp rồi.

Đều trùng khớp rồi.

Người gù lưng trong truyện kinh dị đầu tiên chính là con quỷ đã bám lấy Trần Di.

Truyện kinh dị thứ hai, cái bóng không thể nhìn thẳng, khiến bọn họ nhớ đến ký ức của anh trai Kiều Vũ.

Trong hồi ức của anh ta, em trai nghe thấy tiếng bước chân vang lên vào lúc đêm khuya ở tầng dưới quán cà phê, nhưng lại không thể tìm thấy người.

Truyện kinh dị thứ ba, Hở, chính là con quỷ trốn trong căn hộ 503, rình mò Nguỵ Tân Đình.

Truyện kinh dị thứ tư, tóc giả, Ngọc Lan chính là bị nó giết chết, thậm chí còn bị bọc thành kén trong nhà kho dưới lòng đất của trung tâm mua sắm.

Truyện kinh dị thứ năm, móng tay trong ngăn kéo, chính là những gì Tiêu Thái Lang đã trải qua, may mắn thay, giống như Nguỵ Tân Đình, anh ta vẫn sống sót.

Theo đó Giang Thành nảy sinh một suy đoán, Lâm Thần đã từng đề cập đến những con quỷ đó với Lý Mậu Thân, nhưng

Lý Mậu Thâm chắc chắn đã hời hợt cho qua, và nói rằng cô quá áp lực và căng thẳng hay là bị thần kinh gì đó, khiến Lâm Thần lầm tưởng rằng chỉ có mình mới có thể nhìn thấy quỷ, từ đó càng thêm tuyệt vọng.

Mà khi cô ngồi sáng tác một mình, cũng đã đem nỗi tuyệt vọng này đưa vào trong tác phẩm của mình.

Theo như Lưu Quốc nói, tất cả những người trong tác phẩm, đều bị quỷ tra tấn đến chết, mà không có ngoại lệ.

Nhưng Giang Thành còn chưa kịp suy nghĩ tiếp thì giọng nói của Lưu Quốc lại vang lên, anh ta hình như nhìn thấy thứ gì đó không thể lý giải: "Không đúng, không đúng!" Anh ta nghi hoặc nói: "Trong bức thư nói, trong số sáu truyện kinh dị của bản sơ thảo này, có một truyện bởi vì nội dung quá đen tối, tạm thời sẽ không được xem xét tiếp nhận, còn năm truyện kinh dị còn lại sau khi chỉnh sửa, có thể đến công ty phỏng vấn trực tiếp."

Giang Thành khẽ cau mày, tổng cộng có sáu truyện kinh dị… nhưng Lưu Quốc chỉ đề cập đến năm truyện.

Vẫn còn một truyện kinh dị nữa là gì?

"Quyển truyện kinh dị này không hoàn chỉnh!" Lưu Quốc nói: "Phía trước có một phần đã bị lấy đi mất, phải còn… phải còn một truyện kinh dị nữa mới đúng!"

Mọi người đều có một loại suy đoán không phải là suy đoán, truyện kinh dị bị thiếu đó, mới là cái quan trọng nhất.

"Huh-, huh-" Lưu Quốc thở hổn hển dữ dội, phổi giống như một cái ống thổi cũ bị rò rỉ, anh ta dường như đang nhìn xung quanh: "Thứ đó càng ngày càng gần tôi rồi, tôi có thể cảm nhận được, nhưng tôi không thể nhìn thấy nó."

"Nó đang nhìn chằm chằm vào tôi ở gần đây, có lẽ… có lẽ nó đang ở phía sau tôi. Tôi không thể đợi được nữa, xin hãy

nhớ kĩ những gì tôi đã nói!"

"Bây giờ tôi phải thử cố gắng rời đi, nhưng tôi cảm thấy khả năng là không cao, tóm lại, tôi sẽ cố gắng hết sức giấu kĩ bức thư này đi, nếu như mọi người có cơ hội tìm được bức thư này, sẽ biết lời tôi nói là thật hay giả." Im lặng một lát, cuối cùng Lưu Quốc nói: "Hy vọng mọi người đều có thể sống sót."

Điện thoại cúp máy "rầm" một tiếng.

Hơn mười giây sau, Giang Thành chậm rãi đặt điện thoại xuống, bên trong phòng ngủ rất yên tĩnh, mỗi một người đều đang cân nhắc, phân tích.

"Cái tên Lưu Quốc này…" Một lát sau, tên mập là người đầu tiên lên tiếng.

"Chỉ sợ là thật." Hoàn Diên Ninh nói, trên mặt cô không nhìn ra được gì, nhưng tên mập luôn cảm thấy cô đã khác trước.

Nếu cuộc gọi vừa rồi thực sự là của Lưu Quốc, thì e rằng tình huống mà anh ta đang gặp phải còn nguy hiểm hơn những gì anh ta đã nói.

Bị mắc kẹt trong quá khứ, năng lực mà con quỷ này sở hữu thật đáng kinh ngạc.

Hơn nữa tốn nhiều công sức như vậy, e rằng không chỉ đơn giản là để tặng cho Lưu Quốc một manh mối, khả năng cao là anh ta không thể sống sót.

Lưu Quốc là một người thông minh, tất nghĩ anh ta cũng đã ý thức được điểm này, hơn nữa thông qua cơ hội cuối cùng, truyền manh mối đi.

Trong ác mộng đã gặp rất nhiều người xấu, cũng không ít người có quan điểm rằng nếu tôi chết, tôi sẽ kéo theo một vài người cùng chết với mình.

Người như Lưu Quốc quả thực rất hiếm.

“Xem ra vấn đề quả thực nằm ở căn hộ 808.” Sở Cửu suy nghĩ một chút rồi nói: “Lý Mậu Thân chắc chắn cũng không thể ngờ rằng, Lâm Thần lại lén lút sau lưng anh ta, đem những câu chuyện kinh dị do anh ta biên tạo ra trước đó, lần lượt biến thành truyện kinh dị đô thị trong tác phẩm truyện tranh.”

“Bây giờ tôi cảm thấy trọng tâm nên là truyện kinh dị bị thiếu mất kia.” Tên mập cũng nói: “Nếu như truyện kinh dị này đã bị lấy đi, vậy thì càng chứng tỏ có vấn đề.”

“Hơn nữa mọi người nghĩ mà xem, năm truyện kinh dị còn lại đã đủ đáng sợ lắm rồi, nhưng truyện kinh dị thiếu mất kia vậy mà lại còn đen tối hơn nữa.”

“Đó rốt cuộc là …” Tên mập không tự chủ được nuốt khan một cái, run rẩy nói: “Là một truyện kinh dị như thế nào?”

Chương 393: Ăn mòn

“Hy vọng anh ấy có thể sống sót.” Hoa Lạc thở dài một cái.

…

“Chết tiệt!”

Lưu Quốc đá mạnh vào cửa kính của quán cà phê, nhưng điều khiến anh ta ngạc nhiên là cánh cửa này vững chắc hơn vẻ ngoài rất nhiều.

Thông qua chiếc cửa kính, mọi thứ ngoài đường vẫn như cũ, một người phụ nữ đi ngang qua mang theo một túi đựng đầy rau và thịt hai màu trắng đỏ.

Cách đó khoảng 7,8 mét có vài chiếc xe đạp leo núi đang đậu, bốn người trông như học sinh đang tụ tập ở đó, vừa trò chuyện vừa cười đùa, vừa ăn xiên que, cặp sách vắt trên tay lái.

Một chiếc xe tải trông rất cũ kỹ đậu trước hiệu sách, một người đang hút thuốc, một người đang dỡ hàng.

Cách đó không xa, có hai ông lão đang dìu dắt lẫn nhau, chờ đèn đỏ chuyển xanh trên vỉa hè.

Mọi chuyện trông có vẻ đều rất bình thường, Lưu Quốc cố gắng dùng vật cứng để phá cửa kính nhưng không thành công, ngược lại còn gây ra tiếng động lớn.

Cảm giác rình mò kia càng ngày càng gần hơn, thậm chí anh ta còn cảm thấy nhiệt độ bắt đầu giảm xuống.

“Này, có nghe thấy tôi nói gì không?” Thông qua khe hở giữa hai cánh cửa kính, Lưu Quốc ngồi xổm xuống và hét lên: “Tôi bị khóa trái ở đây rồi!”

Rất nhanh, tiếng kêu cứu của anh ta đã được đáp lại, có mấy người đi tới với ánh mắt nghi ngờ.

Ông lão đeo kính khom lưng, chỉnh lại kính rồi hỏi Lưu Quốc: "Anh bạn trẻ, anh bị sao vậy?"

"Tôi đến uống cà phê, ai ngờ lại bị ông chủ khóa trái ở bên trong?" Lưu Quốc giải thích: "Trước khi đóng cửa, anh ấy đã quên mất vẫn còn có một khách hàng."

"Thật đúng là bất cẩn mà." Người có vẻ ngoài học sinh nói: "Anh có số điện thoại của ông chủ không? Gọi điện thoại bảo anh ta quay lại."

"Kinh doanh đến mức như thế này, cũng thật là." Người đàn ông hút thuốc tiếp lời nói.

"Không kịp nữa rồi, tôi đang có việc rất gấp, có thể làm phiền mọi người từ bên ngoài, phá vỡ tấm cửa kính này không?" Theo suy đoán của Lưu Quốc, quán cà phê này nằm trong phạm vi kiểm soát của quỷ, nếu như có thể rời đi, vậy biết đâu sẽ có cơ hội sống sót.

Tất nhiên, anh ta là không thể chủ động phá cánh cửa kính này được, buộc phải mượn ngoại lực.

"Không cần thiết chứ, cánh cửa này… cánh cửa này tốn rất nhiều tiền đấy." Ông lão ân cần khuyên bảo: "Cậu cứ đợi thêm một lát, hoặc là có thể cho chúng tôi biết số điện thoại di động của ông chủ, chúng ta sẽ gọi điện giúp cậu."

Trong mắt ông lão cần kiệm và tiết kiệm này, việc phá vỡ cánh cửa kính này sẽ tốn rất nhiều tiền, không hề hợp lý chút nào.

"Sợ không kịp nữa rồi." Lưu Quốc dùng giọng chân thành nói: "Tôi ngửi thấy một mùi rất đặc biệt, có lẽ là khí ga."

“Khí ga?” Nghe vậy, vài người qua đường sắc mặt thay đổi, nếu thật sự có rò rỉ ga thì đó là chuyện liên quan đến mạng sống con người.

Người đàn ông hút thuốc thả điếu thuốc xuống đất, lập tức dập tắt: “Anh đừng lo lắng, chúng tôi thử xem có thể mở cửa ra một khe hở trước không, sau đó anh hãy chui ra ngoài.”

Nói xong, có mấy học sinh tiến tới hỗ trợ, mấy người hợp lực, quả nhiên đã thực sự mở ra một khe hở tương đối lớn.

Xem ra nếu Lưu Quốc cố gắng thì đúng là có thể chui ra được.

“Còn ngây ra đó làm gì?” Người đàn ông hai tay giữ cửa, khuôn mặt đỏ bừng vì kìm nén, lớn tiếng nói: “Mau ra đi, chúng tôi không thể trụ được lâu đâu!”

Ông lão còn thúc giục: “Anh bạn trẻ, cậu nhanh lên, khí ga rò rỉ không phải chuyện đùa đâu, muộn là sẽ…”

Nhưng Lưu Quốc tựa hồ đã phát hiện ra điều gì đó, nhìn những người tốt bụng giúp đỡ mình, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

Hình ảnh phản chiếu trên cánh cửa kính bên cạnh anh ta hoàn toàn khác biệt với những người trước mặt.

Những bóng người trên cửa kính ai nấy đều có sắc mặt tái mét nhợt nhạt, ánh mắt nhìn anh ta như muốn ăn tươi nuốt sống.

Những … không phải là người.

Tiêu rồi…

Lưu Quốc chậm rãi lùi lại, sau đó quay người chạy lên tầng, đến đầu cũng không ngoảnh lại.

Phạm vi kiểm soát của con quỷ này đáng sợ hơn anh ta tưởng tượng.

Không, nói không chừng chưa chắc đã là quỷ.

Vấn đề là nằm ở cánh cửa này, cánh cửa này… đã phát sinh thay đổi!

Từ đó sinh ra những thứ không thể hiểu được.

"Chết tiệt!" Lưu Quốc hung hãn chạy lên, chạy lên tầng hai, lần lượt mở từng cánh cửa ra, nhưng trong sự tuyệt vọng của anh ta, tất cả cửa sổ trên tầng hai đều đã biến mất.

Nơi đáng lẽ ra là vị trí của cửa sổ, giờ chỉ còn một bức tường màu trắng.

Cuối cùng anh ta lao vào một căn phòng rất bừa bộn ở cuối hành lang, có một chiếc ghế sofa, một chiếc giường đơn không có chăn và một chiếc bàn màu đen.

Trên bàn có một chiếc laptop màu đỏ.

Lưu Quốc liếc mắt liền nhận ra đó là máy tính của Kiều Vũ, anh ta nhìn xung quanh và tìm thấy trên kệ một chiếc máy ảnh, cùng rất nhiều ống kính được cất giữ cẩn thận.

Có vài tạp chí nhiếp ảnh nằm rải rác trên sàn nhà.

Đây là phòng của Kiều Vũ.

Theo thời điểm của thế giới này, Kiều Vũ có lẽ vẫn chưa chết.

"Cạch."

"Cạch."

"Cạch."

Có tiếng bước chân vang lên, ở tầng dưới.

Lúc này Lưu Quốc mới thực sự hiểu được sự kinh hãi mà Kiều Vũ gặp phải, tiếng bước chân vô cùng rõ ràng, như mỗi bước chân đều đâm vào trái tim vậy.

Bước chân rất nhanh, đi lên cầu thang lên tầng hai rồi dừng lại ở ngoài cửa.

Lưu Quốc đã khóa trái cửa rồi.

Cánh cửa này đã tương đối cũ, khóa cửa vẫn sử dụng loại khóa thông trong và ngoài được sử dụng ở nhà nhiều năm trước.

Khi có người xoay tay nắm cửa bên ngoài thì tay nắm bên trong cũng sẽ xoay, phát ra tiếng click.

Khi nó đến tai Lưu Quốc, giống như một lời cảnh báo về cái chết của anh ta.

Anh ta không thể trốn thoát, nhưng vẫn có thể làm điều gì đó cho người sống.

Gần như ngay lập tức, Lưu Quốc lao tới máy tính, bật máy tính lên, sau khi phát hiện máy tính không hề tắt, anh lập tức bật chức năng ghi âm.

Đem truyện tranh dán gần camera, tiếp theo nhanh chóng lật từng tờ một.

Đặc biệt là bức thư viết tay đó.

Sau khi nhận ra tay nắm cửa đột nhiên dừng lại, Lưu Quốc bấm lưu, sau đó mở tài khoản mà Kiều Vũ đã liên kết ra, gửi video cho từng người bạn một.

Cuối cùng, anh ta thêm vào một tin nhắn thoại: "Người nhận được đoạn video này, xin hãy liên hệ ngay với anh trai của Kiều Vũ, hoặc đến quán cà phê Nam Mộc Loan, tìm ông chủ ở đây, xin được gửi lời cảm ơn sâu sắc!"

“Đây không phải là trò đùa, nhắc lại, đây không phải…” Giọng nói của Lưu Quốc đột nhiên dừng lại, máy tính tắt nguồn, màn hình lập tức đen kịt.

Qua hình ảnh phản chiếu của màn hình, Lưu Quốc nhìn thấy phía sau mình có một người đang ngồi trên giường Kiều Vũ.

Điều khiến Lưu Quốc sợ hãi hơn cả sự xuất hiện đột ngột của người sau lưng anh ta chính là, người đó hơi ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ tươi xuất hiện.

Một giây tiếp theo, Lưu Quốc lập tức muốn tóm lấy cây gậy bên cạnh, vừa nhìn rõ khuôn mặt của người mặc đồ đen, anh ta liền biết đối phương sẽ không bao giờ buông tha cho mình.

Và điều này cũng xác nhận cho những suy đoán trước đó.

Cánh cửa này quả thực đã phát sinh thay đổi, nếu không thì tuyệt đối không thể nào phá vỡ quy tắc.

Đối với thứ không thể lý giải này, anh ta biết rất ít, thậm chí còn không biết làm thế nào để chống lại nó, cũng chính vì sự ra đời của thứ như vậy nên quy tắc trong cửa mới trở nên cổ quái như vậy.

Anh ta chỉ biết rằng, một tên như vậy, sở hữu năng lực viết lại các quy tắc.

Bên trong cánh cửa nơi bọn chúng được sinh ra, đó là một tồn tại vượt trên tất cả.

Cánh cửa này… đã bị ăn mòn triệt để.

Chương 394: Sự sống

Cũng khó trách… Lúc mới bắt đầu nhiệm vụ, nó lấy thân phận người chơi, trà trộn vào trong, đây là điều không thể tưởng tượng được ở trong các nhiệm vụ trước đây.

Nhưng còn không đợi anh ta kịp tóm lấy cây gậy, cơ thể đã đông cứng lại.

Sau đó hai tay từ từ duỗi về phía mặt mình, miệng há to, cuối cùng đạt đến cực hạn, một tay nắm lấy hàm trên, một tay ôm lấy hàm dưới.

Toàn thân trên dưới run lên không ngừng, nước da từ tái nhợt chuyển sang màu đỏ máu, bọt máu không ngừng trào ra từ khóe miệng.

Từ ánh mắt của anh ta có thể thấy được, đây không phải là ý muốn bản thân, anh ta là bị một loại lực lượng không thể phá vỡ nào đó điều khiển.

Sau một tiếng răng rắc khiến người ta thót tim, chỉ có một tiếng click, những hạt máu đỏ tươi lăn dọc theo màn hình máy tính.

Toàn bộ sức lực trong cơ thể buông lỏng, một cái thi thể mất đi sự sống rơi khỏi ghế, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm lên trần nhà phía trên đầu.

Khóe miệng bị xé toạc một cách tàn nhẫn, tay còn lại vẫn ôm chặt chiếc quai hàm bị gãy, nơi lẽ ra là quai hàm, máu me đầm đìa. …

Không đợi người ở tòa số 3 quay lại, mấy người Giang Thành sau khi thảo luận ngắn gọn, quyết định tạm thời án binh

bất động.

Trước khi màn đêm buông xuống hoàn toàn, Tiêu Thái Lang và những người khác trở về căn hộ ở tòa số 2.

Mặc dù Tiêu Thái Lang nhiều lần đảm bảo với Sở Cửu rằng Ông Tình sẽ không chủ động làm hại cô, nhưng nhìn bộ dạng của cô, thì vẫn có rất nhiều lo ngại.

"Hay là đêm nay em đến nhà anh ngủ đi." Sau khi tiễn Sở Cửu về phòng, tên mập đứng trước cửa càng nhìn đứa trẻ này càng cảm thấy đáng thương, nếu như tiểu ăn xin không chết, sau một thời gian nữa, chắc là cũng sẽ cao như Sở Cửu.

Có thể nhìn ra, Sở Cửu khá là bị đề nghị này hấp dẫn, nhưng cuối cùng lại lắc đầu từ chối.

Cô không muốn làm liên lụy người khác.

Sau khi Trần Di gặp nạn, cô luôn cảm thấy áy náy, nếu chị Trần Di không vì cô mà rời khỏi nhà thì phải chăng… có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra.

"Ban đêm các anh cũng phải cẩn thận một chút." Sở Cửu nhìn Giang Thành và tên mập: "Thời gian còn lại đã không nhiều nữa."

Khi nhiệm vụ bắt đầu đi đến hồi kết, quỷ trong phó bản cũng sẽ càng trở nên điên loạn hơn.

Sau khi tiễn Sở Cửu xong, Giang Thành trở về căn hộ của tên mập, tên mập nhanh chóng dùng nguyên liệu trong tủ lạnh làm một tô mì cho Giang Thành.

Thời gian eo hẹp nên chỉ có được hai quả trứng.

Khi đang bưng mì tới, tình cờ nhìn thấy bác sĩ từ phòng ngủ đi ra với vẻ mặt nghiêm túc.

Sáp lại gần, tên mập xoa xoa ngón tay đỏ bừng, thấp giọng hỏi: "Bác sĩ, sao vậy?"

Giang Thành ngồi trên sô pha thở ra: "Lưu Quốc và Nguỵ Tân Đình đều không có trong nhà."

Suy nghĩ vài giây, tên mập định thần lại nói: "Anh đã gọi điện thoại cho bọn họ rồi, không có người trả lời sao?"

"Ừm."

"Bác sĩ, mặc dù tình huống hiện tại không tốt cho lắm, nhưng chúng ta cũng đã tìm ra rất nhiều manh mối rồi." Tên mập nhìn Giang Thành, an ủi nói: "Anh cũng đừng hấp tấp quá, nóng lòng sẽ sinh loạn."

"Có khi nào là bọn họ đã quay về rồi, nhưng không dám nghe điện thoại?" Tên mập suy đoán: "Sợ người gọi đến là quỷ."

Giang Thành lắc đầu: "Nguỵ Tân Đình thì tôi không biết, nhưng Lưu Quốc nhất định sẽ không, nếu như anh ta vẫn còn sống, nhất định sẽ nghe điện thoại."

Nói thật, tên mập đối với Lưu Quốc có ấn tượng khá tốt, ít nhất sau khi đã thấy quen với những mưu mô giữa đồng đội với nhau, những người như Lưu Quốc trở nên đặc biệt có giá trị.

Biết mình không còn hy vọng trốn thoát, anh ta lựa chọn cách tận dụng những giây phút cuối đời để truyền đạt thông tin nhiều nhất có thể và tạo dựng tia hy vọng cuối cùng cho những người đồng đội cũng liên quan đến ác mộng.

Dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt của tên mập trở nên ngưng trọng: "Nếu Nguỵ Tân Đình và Lưu Quốc đều chết." Anh ta mím môi ngẩng đầu nói: "Vậy thì cái tên Vô ở cùng với bọn họ kia nhất định không thoát khỏi liên can."

“Thành thật mà nói, tôi cũng cảm thấy cái tên Vô này không ổn, chính là từ tận đáy lòng khiến tôi cảm thấy không thoải mái.” Tên mập cau mày nói.

Giang Thành bưng mì tới, trước tiên hớp mấy ngụm canh, sau đó dùng tay cầm lên, như đang hấp thụ nhiệt độ bên trong: “Tôi cũng có cảm giác này.”

Nhìn bác sĩ ăn hết bát mì, tên mập tựa hồ mới thở phào nhẹ nhõm: “Bác sĩ.” Anh ta hỏi: “Bác sĩ nghĩ sao về những truyện kinh dị đó?”

Lâm Thần đã thể hiện trải nghiệm cá nhân của mình dưới dạng truyện tranh, điều này khiến mọi người không khỏi bất ngờ, đặc biệt là truyện kinh dị bị thiếu mất kia.

Xét về giọng điệu, người gửi thư chắc hẳn là người chịu trách nhiệm thẩm duyệt bản thảo, mà truyện kinh dị bị thiếu kia lại bởi vì nội dung quá đen tối, mà trực tiếp bị từ chối.

“Ngày mai chúng ta sẽ nghĩ cách tìm ra Tập đoàn văn hóa Hợp Tung.” Giang Thành nói: “Chúng ta phải tìm ra truyện kinh dị bị thiếu kia.”

Nói xong, Giang Thành nghiêng đầu nhìn tên mập bên cạnh: “Đừng quá tin tưởng người khác.” Hắn nhắc nhở: “Đồng đội của chúng ta lần này đều không đơn giản.”

“Bác sĩ yên tâm đi, tôi biết chuyện gì đang xảy ra.” Tên mập liên tục gật đầu.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc này, Tiêu Thái Lang và những người khác thực sự đã để lại ấn tượng sâu sắc cho tên mập, khả năng thu thập thông tin tình báo của Hoa Lạc, khả năng phán đoán bình tĩnh của Hoàn Diên Ninh, còn có cái tên Tiêu Thái Lang kia, lọt được qua kẽ tay của Ông Tình không nói, trông bộ dạng thì dường như còn đã chinh phục được cô ta.

Anh ta thậm chí còn hứa với Sở Cửu rằng, Ông Tình sẽ không làm tổn thương đến cô nữa.

Lúc này tên mập cảm thấy đứa nhỏ Sở Cửu thoạt nhìn rất đáng yêu, nhưng Giang Thành nhắc nhở anh ta, nghĩ đến loli lần trước gặp được trong nhiệm vụ, dùng dao xẻ thịt ra, bên trong toàn là màu đen.

Tên mập nghĩ ngợi một hồi, tâm tình bỗng nhiên trở nên rất tệ.

Dặn dò mấy câu, Giang Thành liền rời khỏi nhà, tên mập cũng đối phó ăn uống một chút, không biết là bị động đến dây thần kinh nào, thậm chí còn rửa luôn cả bát.

Trở về nhà, Giang Thành dựa vào giường sắp xếp lại những manh mối thu thập được trong đầu, cố gắng ghép ra cái bóng của một người bằng manh mối trong tay.

Công bằng mà nói, những manh mối có được cho đến nay không ít, nhưng chúng quá phức tạp và cần phải sắp xếp từng chút một.

Nó giống như việc tìm thấy một sợi len khó thấy trong một mớ len lộn xộn vậy.

Giang Thành quyết định sắp xếp theo trình tự thời gian.

Nếu như tin tức Lưu Quốc đưa ra là sự thật thì nút thời gian mà anh ta ở lúc đó là ngày 7 tháng 7, và theo nội dung bức thư, lúc này Lâm Thần đã hoàn thành bản sơ thảo của những truyện kinh dị.

Theo cuốn nhật ký do Lý Mậu Thân để lại, anh ta bắt đầu chuẩn bị cho tất cả những điều này trước ngày 17 tháng 5, mà thời gian thực sự bắt đầu quay phim, thì lại là sau ngày 10 tháng 6.

Vào ngày 19 tháng 7, những người phụ nữ bị quấy rối bởi những video kinh dị của Lý Mậu Thân.

Ngày hôm sau, 20 tháng 7, những người phụ nữ này đã báo cảnh sát.

Thời điểm được đưa tin trên bản tin Lâm Thần nhảy lầu tử vong là ngày 21 tháng 7, chính là trong đêm mà cảnh sát đến điều tra.

Mà theo báo cáo khám nghiệm tử thi do Hoa Lạc cung cấp, Lâm Thần đã chết trước khi rơi từ trên cao xuống, thời gian chết sẽ không dưới nửa tháng.

Đây là báo cáo khám nghiệm tử thi do một số bác sĩ pháp y của cảnh sát phối hợp đưa ra, thẩm quyền của nó là không thể nghi ngờ.

Vì vậy, thời điểm chết thực sự của Lâm Thần hẳn là vào đầu tháng 7, hoặc thậm chí sớm hơn.

Cho nên… ánh mắt Giang Thành hơi thay đổi, chẳng lẽ nào đó là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, trong một lần quay phim nào đó?

Mà tai nạn bất ngờ này chính là nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Lâm Thần!”

Chương 395: Chị gái

Là… truyện kinh dị bị thiếu đó!

Những truyện kinh dị khác đều đã tìm được nguyên hình, tại sao chỉ thiếu duy nhất một cái, Giang Thành nghi ngờ, truyện kinh dị bị thiếu mất này chính là nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Lâm Thần.

Hơn nữa… rất có khả năng liên quan đến người mặc đồ đen bí ẩn kia.

Kết hợp với miêu tả của Ông Tình, Giang Thành bắt đầu triển khai hồ sơ về Lâm Thần.

Đây chắc hẳn là một cô gái có xuất thân bình thường, hoàn cảnh gia đình không hề hạnh phúc, thiếu đi cảm giác an toàn, cho nên dẫn đến có tính cách rất phụ thuộc.

Sống nội tâm, giản dị, tốt bụng và thiếu kinh nghiệm trong xã hội nhưng đồng thời cũng dễ tin tưởng người khác, dễ bị lừa dối và quan tâm quá nhiều đến cảm xúc của người khác nên bỏ qua nỗi đau của chính mình.

Do ảnh hưởng của môi trường trưởng thành nên tính cách của yếu đuối, thậm chí hèn nhát, dễ bị người khác dẫn dắt, chi phối.

Lý Mậu Thân sử dụng những điều này để nắm chắc điểm yếu của Lâm Thần, sau đó từng bước một thực hiện kế hoạch của mình.

Tất nhiên, cuối cùng anh ta đã không có kết quả tốt đẹp, trở thành một phần của những truyện kinh dị mà anh ta quay video.

Ngày mai, dù thế nào đi nữa, cũng phải tìm ra truyện kinh dị cuối cùng, rút cuộc là gì!

Căn phòng tối tăm bất chợt sáng lên một cái, tiếp sau đó, vang lên tiếng sấm rền.

Trời mưa rồi.

Nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong lòng Giang Thành chợt hiện lên một nỗi bất an, hắn hiếm khi có cảm giác tương tự như này, hình như… có chuyện gì cực kì xấu, sắp xảy ra. …

Tòa số 2.

Căn hộ 404.

Việc đầu tiên Tiêu Thái Lang làm sau khi trở về nhà là kiểm tra toàn bộ căn hộ, nhiệm vụ sắp kết thúc, anh ta không muốn cuối cùng lại xảy ra chuyện gì.

Lưu Quốc đã chết rồi, Nguỵ Tân Đình e rằng cũng rất khó có thể sống sót, anh ta đồng thời gọi điện thoại đến hai căn hộ kia, kết quả nhận được cũng giống như Giang Thành.

Đêm nay chỉ cần lưu ý hơn một chút, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Đối với cái tên Vô, Tiêu Thái Lang có sự hiểu biết riêng của mình, anh ta chắc chắn đến 50% rằng Vô chính là con quỷ trà trộn tham gia vào trong nhiệm vụ.

Nhưng về phần nó đã tránh các quy tắc như thế nào, trà trộn vào làm người chơi ngay lúc mới bắt đầu nhiệm vụ, thì anh ta thật sự không biết.

Anh ta chưa bao giờ gặp phải hoặc thậm chí nghe nói về bất cứ tình huống nào tương tự.

Nhưng nếu như lần này có thể sống sót, anh ta nghĩ, mình sẽ biết.

Ngồi trên ghế sô pha, Tiêu Thái Lang đóng chặt cửa ra vào và cửa sổ trong nhà, sau đó bật tất cả đèn, ngoại trừ đèn phòng tắm.

Sau đó một mình lặng lẽ suy nghĩ về những tin tức đã thu thập được, nhưng khi nghĩ đến đó, trong đầu anh ta không khỏi xuất hiện bóng dáng của một người phụ nữ.

Thân hình gợi cảm và… đôi môi đỏ tươi của cô ấy.

Chị Tình thật sự là quá đáng thương, cô đã bị tên cặn bã Lý Mậu Thân làm tổn thương và trở nên như thế này.

Nhìn những bức ảnh treo trong phòng, khó có thể tưởng tượng được cô đã trải qua bao nhiêu thời kỳ đen tối, cũng đã từng bị sự trả thù làm cho mù quáng đến mức nào.

Trong phòng ngủ, anh ta đã từng hứa với chị Tình, nói rằng sẽ giúp cô bắt được Lý Mậu Thân và khiến anh ta phải nhận hình phạt xứng đáng, đây không phải là nói một cách tùy tiện.

Anh ta là thực sự chuẩn bị sẽ làm như vậy.

Chị Tình là một người phụ nữ tốt, cô không nên trải qua những chuyện này, người làm tổn thương cô phải bị trừng phạt.

Ánh mắt của Tiêu Thái Lang dần trở nên sắc bén. …

Bên ngoài căn hộ 808, trời đang mưa rất to.

Cấu trúc hơi khác so với các căn hộ khác, cách bài trí ở đây ấm cúng hơn.

Ngoài ra còn có ban công, tuy nhỏ nhưng khi thời tiết đẹp có thể treo một ít quần áo và chăn mền.

Phòng ngủ thông với ban công, lúc này trong phòng ngủ rất tối, nhưng trong phòng khách lại có chút ánh sáng.

Đó là một chiếc đèn ngủ nhỏ, gắn ở góc tường, ánh sáng phát ra cũng có màu vàng, tạo cho người ta cảm giác nửa sống nửa chết.

Có một giá vẽ rất lớn được đặt gần bức tường trong phòng khách, một bóng người đang ngồi trước giá vẽ.

Nếu có người đứng ở đây sẽ phát hiện bóng dáng này có chút cổ quái.

Hai tay buông thõng, hai chân chụm lại, tổng thể cả người trông rất ngoan ngoãn, như thể muốn thu mình lại thành một quả bóng nhỏ.

Bút vẽ được đặt sang một bên.

Toàn thân lộ ra một loại cảm giác khiến người ta rất khó chịu.

Cùng lúc đó, thân hình không khỏi run rẩy, ngay cả chiếc ghế gỗ đang ngồi cũng phát ra những âm thanh "cót két" khe khẽ.

"Làm ơn… làm ơn hãy tha cho tôi…" Bề mặt của bóng người gợn lên như sóng nước, có thể nghe ra, là một cô gái rất trẻ.

"Tôi đã… đã không vẽ được ra những gì anh muốn nữa rồi." Cô gái không nhìn rõ khuôn mặt nức nở, rất đáng thương: "Dừng lại đi, đừng… đừng tiếp tục như vậy nữa. … . ."

Vị trí mà bóng người đang nhìn là sô pha.

Lời nói vừa dứt, một tia sét xẹt qua, trên chiếc ghế sô pha vốn trống rỗng không có ai đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu đen.

Không.

Là bóng người vẫn luôn ở đó.

Chỉ là không hề cử động hay nói chuyện, xung quanh yên tĩnh như thể đã chết, bóng người hoàn toàn hòa nhập vào đêm tối.

Khoảnh khắc bóng người xuất hiện, một cảm giác nặng nề đặc trưng theo năm tháng tràn ngập trong không khí, những thăng trầm của cuộc đời đến mức khiến người ta khó thở.

Cô gái bắt đầu thở dốc, như thể đang bị ai đó giữ dưới nước, mọi thứ dường như đang rời bỏ cô mà đi.

Cô dường như đã chìm xuống vực sâu của đại dương, dường như đã đi vào một đường hầm vô tận.

Tuyệt vọng, chỉ có tuyệt vọng, ngoài ra… không có gì cả.

Bóng người chìm trong đêm tối tựa như sinh ra trong đêm tối, sinh ra trong đêm tối rồi trở về đêm tối, thứ duy nhất nhấc lên chính là đôi mắt màu đỏ thẫm không có chút gợn sóng.

Trước khi tia sét tiếp theo chiếu sáng bầu trời đêm, bóng người màu đen xuất hiện phía sau cô gái.

Dưới ánh chớp, một người đàn ông ngồi trước máy tính xách tay được vẽ trên tấm canvas lớn trước mặt.

Bối cảnh là một phòng ngủ khá bừa bộn.

Sắc mặt của người đàn ông có vẻ hoảng sợ, hất cằm lên, một tay nắm lấy hàm trên, tay kia ôm cằm.

Khóe mắt nổi gân xanh, khóe miệng đã có dấu hiệu bị rách.

Những nét cọ sắc nét và màu sơn đỏ tươi chảy trên canvas gây sốc, thậm chí khiến người ta có ảo giác rằng đó không phải là sơn mà là máu.

Viền áo gió đen tuyền buông xuống, người đàn ông hơi cúi xuống, dưới cổ áo cao là một khuôn mặt tuấn tú, với lông mày và đôi mắt được viền như một cây cọ vẽ.

Hai bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô gái, hiện rõ những đốt ngón tay trắng nõn, những ngón tay thon dài đặt lên trên.

Đơn giản như vậy, nhưng cử chỉ thân mật vậy mà lại khiến cô gái run rẩy dữ dội hơn, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Người mặc đồ đen cúi xuống, tựa cằm lên đầu cô: "Em sẽ không để ai làm tổn thương chị." Anh ta vuốt ve cô một cách thân mật, nhẹ nhàng nói: "Dù sao thì cũng là chị đã cho em sinh mệnh, chị gái."

Ngẩng đầu lên, người đàn ông mặc đồ đen nhìn bức vẽ ngày càng u ám, Lưu Quốc vô hồn trên bức tranh chậm rãi chuyển động: "Vậy nên bây giờ mời chị tiếp tục sáng tác." Anh ta cúi đầu cười nói: "Chúng ta cần… nhiều truyện kinh dị hơn nữa."

Chậm rãi quay người đi, người đàn ông mặc đồ đen nhìn về hướng phòng ngủ, bình tĩnh nói: "Có khách tìm đến nhà, em đi tiếp đãi bọn họ một chút."

Ngay khi lời nói vừa dứt——

"Cót két——"

Cửa ban công bị đẩy ra, gió mưa tràn ngập căn phòng.

Một bóng người lặng lẽ xuất hiện sau cánh cửa, tia sét xé toạc bầu trời đêm phía sau lưng.

Chương 396: Đoạt cửa

Nằm ngoài dự đoán là, người đến lại không có chút khí chất dũng mãnh của các anh hùng đại hiệp, hay là vừa bước vào đã nói những câu tàn nhẫn đại loại như đêm nay phải lấy cái mạng chó của ngươi.

Ngược lại, người đến lại nhảy vào trong nhà với một tư thế hết sức khiếm nhã, hai tay ôm chặt lấy mình, một bên vừa xoa thật mạnh, vừa phàn nàn oán trách: "CMN, trời lạnh quá, biết thế này đã mặc thêm cái áo khoác rồi mới đến, hơn nữa … . ." Nguỵ Tân Đình ngẩng đầu, nhìn Vô đứng trước mặt, liếm môi nói: "Trước tiên cho tôi mượn tạm cái áo khoác mặc được không?"

"Anh không biết đâu, vừa rồi tôi chỉ đứng ở chỗ này một lát, đã lạnh cóng người rồi." Anh ta vẫn đang lảm nhảm càm ràm, rõ ràng là một câu cũng chưa nói.

"Ha ha." Nguỵ Tân Đình nheo mắt lại, thân thể vẫn đang run rẩy cũng khôi phục bình thường, anh ta nhìn Vô từ trên xuống dưới, ánh mắt như sói nhìn thấy máu vậy: "Xem ra quả nhiên là tôi không đoán sai, cánh cửa này đã bị dị hóa rồi, nếu không… cũng đã không sinh ra một tên như anh."

"Cứu tôi với…" Một giọng nữ như có như không truyền đến, cô gái phía trước bức vẽ sau khi nhìn thấy có người tới, cảm xúc đột nhiên trở nên kích động, khàn giọng cầu cứu: "Xin anh… xin anh hãy cứu tôi với!"

Ánh mắt vượt qua Vô, Nguỵ Tân Đình nhìn về phía cô gái trong phòng khách, sau vài giây, anh ta cười toe toét, để lộ một cặp răng trắng ngà.

“Xem ra đây chính là cô Lâm Thần rồi.” Anh ta mỉm cười chào hỏi: “Xin chào cô Lâm Thần, tôi tên là Nguỵ Tân Đình, cô không cần gấp gáp, lát nữa tôi sẽ giết hết tất cả hai người, như vậy cô cũng không cần phải chịu đau khổ nữa.”

Vô trước sau vẫn là vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn chằm chằm Nguỵ Tân Đình không mời mà đến, ngửi được mùi hương quen thuộc từ trên người anh ta.

Nhìn thấy bức vẽ trước mặt Lâm Thần, cùng với khí tức tuyệt vọng tràn ngập trong bức tranh, Nguỵ Tân Đình suy nghĩ một chút, liền hiểu ra huyền diệu bên trong.

“Năng lực không tệ.” Nguỵ Tân Đình nheo mắt nhìn Vô từ trên xuống dưới, rồi nói: “Anh vậy mà lại có thể biến người đã bị ngươi giết chết thành truyện kinh dị mới, hiếm có đấy.”

“Xem ra anh chính là môn đồ của cánh cửa này, chỉ là mức độ dung hợp của anh với cánh cửa này còn cao hơn tôi nghĩ một chút.” Anh ta cởi ba lô sau lưng xuống, một tay đưa vào bên trong, cười nói: “Người đến cũng phải có quà chứ nhỉ, nên tôi cũng chuẩn bị cho anh hai món quà nhỏ đây.”

Anh ta rút ra hai cái đầu người từ trong ba lô ra, lăn dọc theo mặt đất đến chân Vô như ném bóng bowling.

Một trong số chúng đã chệch khỏi quỹ đạo,“bộp” một cái va vào bức tường gần đó.

Đầu người đều đang nhe răng trợn mắt, vẻ mặt vô cùng đau đớn, càng đáng sợ hơn là khuôn mặt của bọn chúng vậy mà vẫn còn đang hơi run rẩy, chỉ còn lại mỗi cái đầu, nhưng vẫn chưa chết.

“Muốn giết tôi mà tìm mấy tên tiểu tử này thì vẫn chưa được.” Nguỵ Tân Đình hai tay chống nạnh, kiêu ngạo nói: “Tôi để lại chút thể diện cho anh, chỉ vặt đầu của bọn chúng

xuống thôi, nhưng mà bọn chúng cứ kêu la đau đớn, khiến tôi đau hết cả đầu, chỉ đành tiện tay khâu luôn mồm miệng lại."

"Khi tôi còn nhỏ, nhà thì nghèo, anh em thì đông, cho nên tôi đã học một ít nghề may vá." Nguỵ Tân Đình nheo mắt, giọng điệu trầm bổng hỏi: "Anh Vô này, anh có hài lòng với tay nghề của tôi không?"

Dường như nghe thấy Nguỵ Tân Đình nhắc đến bọn chúng, vẻ mặt của hai đầu quỷ càng ngày càng thống khổ, mí mắt, miệng, mũi đều bị khâu lại bằng dây gai tương đối mỏng, những đường khâu thô ráp dày đặc lộ rõ vẻ kinh hãi.

Xem ra quả thực đã phải chịu đựng sự tra tấn vô nhân đạo.

"Đáng tiếc bọn chúng không có chút tình cảm nào, trong lúc may vá tôi còn hát để dỗ dành nữa chứ!" Nguỵ Tân Đình bất mãn khịt khịt mũi: "Bọn chúng còn la hét, chắc chắn cũng không đáng yêu, chẳng trách lại xấu xí đến như vậy."

Hai con quỷ, một con bước ra khỏi máy tính, con còn lại gặp nhau ở quán cà phê buổi chiều, bị tóm gọn một cách dễ dàng.

"Trên người anh cũng có mùi vị đó." Vô tựa hồ không có hứng thú với chuyện xảy ra với hai con quỷ, anh ta nhìn Nguỵ Tân Đình, lạnh lùng nói: "Giống như hai người kia, trên người các anh đều có cửa."

"Mọi người đều là môn đồ mà." Nguỵ Tân Đình cười nói: "Nhưng chúng ta không giống với anh." Anh ta thản nhiên nói, nhìn về phía phương hướng Lâm Thần, tựa hồ đang ám chỉ điều gì.

Một lúc sau, Vô đột nhiên mỉm cười: "Xem ra, tên Lưu Quốc chiều nay thực ra là vì anh mà đến."

"Đúng vậy đúng vậy, Người Gác Đêm mà, chuyên đi bắt những tên khác loại như chúng ta, không phải sao?" Nguỵ Tân

Đình tựa hồ đã nghĩ tới điều gì đó, hung ác nói: "Từ xưa tới nay, chính tà không thể cùng tồn tại, những cái khác thì tôi đều có thể nhẫn nhịn. Nhưng những tên chết tiệt này, còn làm hỏng cả món đồ chơi của tôi rồi."

Nói xong, anh ta lại che miệng cười: "May mắn thay, tôi đã sớm có chuẩn bị rồi." Anh ta thò tay vào túi, từ trong đó lấy ra một thứ gì đó, sau đó rất thuần thục đeo lên mặt, rồi căn chỉnh các lỗ hổng cho đúng vị trí.

Vô gật gật đầu, tựa hồ cũng đã hiểu vì sao lần trước Lưu Quốc lại bày kế loại bỏ Lục Hoa Tư, xem ra là đã tưởng Lục Hoa Tư chính là người trước mặt mình.

"Hừ…" Nguỵ Tân Đình hít một hơi dài, cảm khái nói: "Vẫn là mặc chiến bào của mình vào thoải mái, như vậy hiệu quả chiến đấu của tôi sẽ tăng lên ít nhất 50%." Anh ta duỗi tay, xòe ngón tay, kéo dài giọng nói: "Dù sao… tôi cũng còn dựa vào mặt để kiếm sống nữa!"

Anh ta đeo một chiếc tất trên đầu, chỉ có vài lỗ khoét miệng, mũi và mắt.

Trông bộ dạng cực kì khôi hài.

"Xem ra mấy người là muốn đoạt cửa." Vô nói: "Nhưng tôi không cảm nhận được khí tức của hai người còn lại, chỉ có một mình anh đến sao?"

"Một mình tôi còn không thể thỏa mãn anh à?" Nguỵ Tân Đình cố ý tỏ ra khoa trương: "Anh đúng thật là biến thái, nhất định phải bốn người cùng nhau."

Vô cũng không nói nhảm nữa, giây tiếp theo, trước mặt xuất hiện một tập tranh vẽ khổng lồ, tập tranh vẽ cao gần bằng một người, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Nguỵ Tân Đình, từ trong tập tranh vẽ rút ra một con dao.

Con dao không có vỏ, ánh sáng trong suốt của con dao gợn sóng như nước, ánh sáng phản chiếu cắt căn phòng nhỏ này thành từng mảnh.

Trong khoảnh khắc cầm dao, nụ cười của Nguỵ Tân Đình biến mất với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, anh ta mím môi, suy nghĩ hồi lâu rồi thấp giọng hỏi: "Bây giờ tôi lập tức đi ngay, anh cứ coi như tôi chưa từng đến đây nhé, thế nào hả?"

Vô lắc lắc đầu, nhìn Nguỵ Tân Đình như đang đánh giá mỹ nữ: "Anh còn chưa làm tôi hài lòng." Vô cầm dao bên hông, lưỡi dao chĩa thẳng vào Nguỵ Tân Đình.

"Cánh cửa trên người anh rất tốt." Vô nắm chặt cán dao: "Tôi sẽ đào nó ra."

Một luồng khí lạnh bao trùm xung quanh, tập tranh vẽ khổng lồ dựng đứng sau lưng Vô, thỉnh thoảng có ánh sáng lóe lên trên đó, giống như một tấm bia mộ khổng lồ vậy.

"Xem ra không có gì để thương lượng nữa rồi." Nguỵ Tân Đình tức giận bắt đầu cởi thắt lưng, sau đó kéo quần, cúi đầu xuống, hướng vào bên trong quát: "Tiểu khả ái, mày đang làm cái gì vậy? Không nhìn thấy tao đang bị bắt nạt à, mẹ kiếp, ra đánh nhau đi!"

Ngay sau đó, trong phòng lại xuất hiện một hơi thở lạnh lẽo khác, giống như hai con thú khổng lồ đồng thời mở mắt trong bóng tối.

Thân thể Nguỵ Tân Đình bắt đầu phát ra những tiếng lách cách, đặc biệt là trên mặt, da và mạch máu dưới chiếc tất dường như đang lúc nhúc động đậy.

Khi anh ta mở mắt ra lần nữa, một đôi mắt đỏ thẫm như dòng máu đang chảy.

Chương 397: Ngụy trang

“Đêm tối tụ tập phía sau anh ta, giống như một vũng nước đen sền sệt, vô số đường hoa văn màu đen đỏ xuất hiện trên làn da lộ ra ngoài của Nguỵ Tân Đình, giống như những dấu ấn.

Hoa văn vừa là nguyền rủa, cũng vừa là xiềng xích.

Nhìn anh ta chằm chằm đầy thích thú, con dao trong tay dường như có ý thức của chính mình, phát ra âm thanh vo ve giống như hưng phấn.

Khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt vốn đẹp trai của Vô bắt đầu trở nên hung dữ, anh ta nhìn chằm chằm vào mắt Nguỵ Tân Đình, đáy mắt tràn đầy dục vọng.

So với người trước mặt, những truyện kinh dị mà anh ta sưu tầm được trước đây đều là rác rưởi, đây mới chính là thứ anh ta mong muốn!

Anh ta muốn biến Nguỵ Tân Đình… trở thành bộ sưu tập hoàn hảo nhất của mình.

Trở thành truyện kinh dị khủng khiếp nhất!

Đêm tối chiếm giữ bên cạnh người Vô hoàn toàn sôi sục, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, như thể một đại dương màu đen dẫn đến một cơn bão.

Giây tiếp theo, hai cái bóng nhanh đến mức mơ hồ va chạm mạnh, dư âm kích động giống như hai trận sóng màu đen.

Lưỡi dao sắc bén để lại vết hằn sâu trên cơ thể Nguỵ Tân Đình, nếu như không phải anh ta kịp thời né tránh được, toàn bộ cánh tay trái đã bị chặt đứt rồi.

Cánh tay trái vốn bình thường của Nguỵ Tân Đình đã chuyển sang màu xám, bên trên tràn ngập một cỗ khí tức chết chóc, vô số mạch máu bị đứt, máu tươi không ngừng chảy dọc theo đầu ngón tay thon dài.

Máu bắn tung tóe dọc theo mũi dao, mang đến cho người ta một vẻ đẹp nhìn mà phát hoảng.

Hơn nữa càng quỷ dị là, chỗ máu kia dường như sống dậy, sôi sục dữ dội và biến thành vô số đường hoa văn màu đỏ thẫm.

Nguyền rủa màu đen đỏ vốn dĩ ở trên người của Nguỵ Tân Đình, vậy mà lại xuất hiện trên cánh tay cầm dao của Vô, thậm chí còn quấn quanh con dao.

Nguyền rủa chi chít dày đặc, vặn vẹo như những con rắn con, tràn về phía cơ thể và trái tim của Vô.

Giơ tay lên nhìn nguyền rủa đang liều mình vùng vẫy, Vô lộ ra vẻ thất vọng: ““Chỉ có thế thôi sao?”” Anh ta vung con dao và lắc nhẹ, phá vỡ nguyền rủa quấn quanh con dao.

Ngay sau đó, vô số nguyền rủa rình rập xung quanh xoắn thành hàng chục sợi xích đâm vào anh ta như những thanh kiếm, như một con mãng xà khổng lồ sặc mùi máu tanh.

Lúc này căn phòng đã biến mất, nơi hai người đứng là một đại dương tối tăm.

Sợi dây xích hoàn toàn được hình thành bởi nguyền rủa quét về phía Vô, nhưng đối phương cũng không có ý định né tránh, dùng dao cắt đứt nó.

Xiềng xích nguyền rủa không hề sợ hãi, tuôn ra như đại dương đen, Vô giống như người cầm dao bơi ngược dòng.

Trong cuộc chiến, anh ta đã tìm ra điểm yếu của đối thủ.

Dường như anh ta chỉ có thể sử dụng những sợi xích do sức mạnh nguyền rủa ngưng tụ để tấn công, trong lần chạm trán đầu tiên, chỉ trong một lần chạm trán, anh ta đã bị chính mình làm bị thương.

Chỉ cần đến gần anh ta, vậy thì trò chơi này cũng sẽ kết thúc.

Như thể đoán được ý nghĩ của Vô, vô số xiềng xích nguyền rủa quấn chặt lấy cơ thể Nguỵ Tân Đình, anh ta tựa như đang trốn dưới một thác nước nguyền rủa đen đỏ.

Ánh dao kín như bưng, sau khi xiềng xích bị đứt, hóa thành những tia nguyền rủa màu đỏ thẫm, khi chạm vào cơ thể tuy không gây tử vong nhưng cũng sẽ gây rắc rối cho chính mình.

Muốn đến gần anh ta, cũng không hề dễ dàng.

Giây tiếp theo, sau khi cắt đứt sợi dây xích đang lén lút từ phía sau, bóng dáng của Vô đột nhiên xuất hiện bên cạnh tập tranh vẽ khổng lồ.

Một bàn tay đặt lên tập tranh vẽ, tập tranh vẽ từ từ mở ra, một bầu không khí u ám tràn ra, sau đó một cảnh tượng rùng rợn hiện ra.

Một cánh tay duỗi ra từ trong tập tranh vẽ, bên trên còn dính đầy máu.

Không.

Không chỉ một cánh.

Có tới hơn chục cánh tay, những cánh tay màu xám chì, có thể nhận ra đó không phải là những bàn tay sống, những ngón tay uốn cong thành móng vuốt, vô số ác quỷ bò ra từ trong tập tranh vẽ.

Nguỵ Tân Đình xuyên qua khe hở nhìn thấy cảnh tượng này, đột nhiên nheo mắt lại.

Cái tên Vô này… thực sự đã thả lệa ác quỷ trong truyện kinh dị ra.

Hàng chục lệ quỷ lao tới, túm lấy xiềng xích và cắn xé điên cuồng, mặc dù thỉnh thoảng có lệ quỷ bị xiềng xích bóp cổ, hoặc bị nổ tung thân thể do không thể chịu đựng được nguyền rủa, nhưng điều này thực sự mang đến rất nhiều phiền toái cho Nguỵ Tân Đình.

Lợi dụng khoảnh khắc sợi dây xích bị đám ma quấn quanh khiến nó ngắn lại, Vô đã chặt đứt nguyền rủa trước mặt, một đường tới chỗ Nguỵ Tân Đình.

Giây tiếp theo, lưỡi dao sắc bén xuyên qua cơ thể Nguỵ Tân Đình.

Nôn ra một ngụm máu, dị biến trên người Nguỵ Tân Đình tan ra như băng tuyết, bóng tối xung quanh rút đi như thủy triều.

Căn hộ 808 vẫn ở dưới chân bọn họ như cũ.

Nhìn chằm chằm vào người đàn ông chỉ còn lại nửa mạng sống trước mặt, Vô mặt không chút biểu cảm rút đao ra, Nguỵ Tân Đình che vết thương đi, loạng choạng lùi lại vài bước, nhưng cuối cùng vẫn đứng vững.

“Huh-, Huh-” Anh ta thở hổn hển, con dao đâm trúng anh ta có vẻ cổ quái, vết thương dường như bị xé toạc liên tục, đau đớn thấu tim.

Anh ta biết rằng trên con dao kia, cũng bị chiêm nhiễm nguyền rủa.

Nỗi tuyệt vọng và nguyền rủa không còn gì để gánh chịu, cũng không kém gì chính mình.

“Khụ khụ…” Anh ta ho dữ dội, sau đó dùng tay trái lau máu trên khóe miệng, một lúc sau, anh ta cười toe toét, để lộ

hàm răng dính đầy máu: "Anh… khó xử lí hơn tôi nghĩ một chút đấy."

Vô nhìn anh ta, không trả lời, bên cạnh có một luồng ánh sáng lạnh lẽo lưu động trên lưỡi dao.

"Ây da, đau chết đi được." Nguỵ Tân Đình lập tức đột phá, vừa che vết thương, lưng dựa vào tường, vừa vô cùng vô lại vì đánh không lại nói: "Anh ra tay thật độc ác, anh chờ đấy, tôi ghi nhớ anh rồi!"

"Năng lực của tôi không thích hợp chiến đấu, cho nên lần này không thể đánh bại anh cũng không có gì xấu hổ. Hơn nữa, chúng ta đã đồng ý đánh một chọi một, vậy mà anh dám ăn gian!" Anh ta có chút tiếc nuối, phàn nàn: "Sớm biết thế này đã kéo Tiểu Nhiên nhà tôi đến rồi, cậu ấy sẽ chém chết các người chỉ trong vài phút."

"Người đã bị mất cửa thì sẽ không còn ký ức nữa." Vô nhìn Nguỵ Tân Đình đã mất đi khả năng phản kháng, giống như đang nhìn một bộ sưu tập yêu quý: "Cho nên anh có nhớ tôi nữa hay không, cũng không có ý nghĩa. Cuối cùng, đối với anh mà nói, kết quả vẫn như vậy."

Vô nhìn Nguỵ Tân Đình từ trên xuống dưới, trong mắt không giấu được vẻ hài lòng, một bộ sưu tập có mang theo cửa, thật là hiếm thấy.

"Có thể sẽ đau một chút." Lười chẳng muốn nói nhảm nữa, Vô cầm con dao chậm rãi đi về phía Nguỵ Tân Đình: "Hãy chịu đựng một chút, rất nhanh thôi…" Anh ta dừng lại: "Anh sẽ không còn phải cảm thấy đau đớn nữa."

"Chờ đã!" Nguỵ Tân Đình nhìn Vô càng ngày càng gần, cởi mũ trùm đầu xuống, hét lớn: "Tôi vẫn còn một chuyện muốn thương lượng với anh."

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Nguỵ Tân Đình, Vô sửng sốt một chút, sau đó khẽ gật đầu như chợt hiểu ra điều gì đó: "Hóa ra đây mới là năng lực của anh."

"Được rồi, được rồi, tôi phục rồi, tôi phục rồi đã được chưa!" Nguỵ Tân Đình đã thay đổi hoàn toàn dung mạo hét lên: "Năng lực của tôi là ngụy trang, hơn nữa so với truyện tranh kinh dị, tôi càng thích đọc tiểu thuyết nhẹ nhàng hơn."

"Cho nên nếu anh bảo tôi đi vào truyện kinh dị của anh, vậy chính là vi phạm xâm hại ý thức công dân." Nguỵ Tân Đình khịt mũi hai tiếng, uy hiếp nói: "Việc này là phạm pháp đấy! Chú cảnh sát sẽ không tha cho anh đâu, nói không chừng còn phải mời anh ăn đậu phộng."

Trên mặt Vô hiện lên một tia mất kiên nhẫn, anh ta không phải là người dễ nói chuyện, đặc biệt là với một kẻ vô lý làm càn như này.

Nhìn thấy sát khí của Vô, Nguỵ Tân Đình vội vàng hét lên: "Anh không thể giết tôi, nếu như anh giết tôi, vậy thì chúng ta đều phải chết!"

Chương 398: Hợp tác

“Anh quay đầu lại xem thử đi.” Nguỵ Tân Đình híp mắt nói.

Về cơ bản, Vô không hề lo lắng đối phương sẽ thừa cơ hội ngay lúc mình quay đầu mà đánh lén. Anh ta có thể cảm nhận được, Nguỵ Tân Đình đang bị thương rất nặng, chẳng thể tạo nên bất cứ một uy hiếp nào.

Quay đầu lại, sau khi nhìn rõ cảnh tượng sau lưng, Vô lập tức nhíu chặt chân mày.

Một sợi xiềng xích đỏ thẫm đang quấn quanh cổ của Lâm Thần. Dây xích đâm rách làn da của cô, trông cứ như sẽ rót vào cơ thể cô từng câu nguyền rủa ở ngay khoảnh khắc tiếp theo vậy.

Lâm Thần cắn môi, chẳng hề phát ra bất cứ một âm thanh nào.

Có lẽ cô cũng rõ, bằng vào năng lực của bản thân thì cô chẳng thể nào thoát khỏi nguyền rủa được. Chỉ cần người đàn ông đột nhập kia nảy sinh ý định, cô sẽ lập tức tử vong ngay.

“Khà khà…” Nguỵ Tân Đình thất thểu đứng lên, sau đó vừa run rẩy phủi lấy bộ đồ mà vốn dĩ ban đầu chẳng hề dính bất cứ một lớp tro bụi nào, vừa nói: “Hiện tại, chúng ta có thể trò chuyện một lát được không?”

Nguỵ Tân Đình đã hiểu sơ qua về mối quan hệ của Lâm Thần và Vô. Do đó, sau khi nhận ra là bản thân chắc chắn không phải đối thủ của Vô, anh ta đã đánh chủ ý lên người Lâm Thần.

Cũng may, anh ta thắng cược.

Tuy nhiên…

Khi thấy Vô chậm rãi nhấc con dao trong tay lên, sắc mặt của Nguỵ Tân Đình lập tức tái mét: "Đậu xanh rau má! Anh định làm cái quái gì thế?" Nguỵ Tân Đình khoanh tay trước ngực: "Anh đừng có mà chơi liều nha."

"Tôi không thích bị uy hiếp." Sát khí mãnh liệt đang toả ra từ đôi mắt của Vô. Dường như Lâm Thần có một ý nghĩa đặc biệt nào đó với anh ta: "Chẳng những thế, lại dám dùng cô ấy để uy hiếp…"

Thấy cái khó, ló cái khôn, Nguỵ Tân Đình lập tức thoái thác: "Tôi không hề uy hiếp anh. Tôi chỉ chân thành muốn đối thoại cùng anh trai đây thôi mà."

"Anh thấy đấy, năng lực bên trong cánh cửa này của tôi chỉ có thế mà thôi, đi ăn trộm còn được, chứ vào chiến đấu là vô cùng yếu kém luôn. Đại ca Vô à, anh là một người quang minh lỗi lạc, là một bậc anh hùng với tâm tính khoái ý ân cừu, là rồng phượng trong loài người, khí phách đủ sánh bằng Phan An tái thế, vậy nên chắc chắn đâu có thèm để mắt đến cánh cửa này của tôi, đúng không?" Anh ta liên tục buông lời nịnh nọt, vừa liếm môi, vừa chột dạ bảo: "Đúng không, đại ca?"

"Do đó, tôi có một đề nghị." Dường như Nguỵ Tân Đình chuẩn bị bước đến cạnh Vô, nhưng khi trông thấy con dao kia, anh ta bèn quyết định là mình nên giữ khoảng cách với con quỷ kia.

Vừa nói, anh vừa lui về sau.

"Anh chạy không thoát." Vô ngắt lời: "Ngay khoảnh khắc anh xoay người, anh chắc chắn sẽ tử vong."

"Đại ca Vô à, anh đang nói nhảm gì thế?" Bị vạch trần tâm tư, Nguỵ Tân Đình lập tức dừng chân, giả vờ năng nổ bảo:

“Làm sao tôi lại là kiểu người như thế được. Ý tôi là, anh không cần nhìn chằm chằm vào cánh cửa trên người tôi đâu. Nâng cao tầm nhìn lên chút xíu đi, chẳng phải vẫn còn 2 cánh cửa khác à?”

“Cởi bỏ xiềng xích trên người cô ấy ra.” Nhìn Nguỵ Tân Đình, Vô nói: “Chúng ta mới có thể tiếp tục bàn bạc.”

Nguỵ Tân Đình ngượng ngùng cười nhẹ: “Anh trai Vô à, này là anh đang đùa cợt tôi à? Chẳng lẽ anh xem tôi là một thằng đần ư? Nếu cởi dây xích ra, anh nghĩ là chúng ta còn có thể ngồi xuống mà hoà bình trò chuyện sao?”

“Thôi vầy đi, chúng ta hợp tác nhé. Tôi giúp anh đoạt lấy 2 cánh cửa kia. Anh đồng ý không?” Nguỵ Tân Đình vỗ vào ngực mình: “Tôi thề trên nhân cách của bản thân.”

Im lặng một lúc, Vô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Nguỵ Tân Đình. Anh ta không nói câu nào, vì biết rõ đối phương còn chưa nói xong.

“Đương nhiên…” Nguỵ Tân Đình cười nhẹ: “Nếu tôi không đề cập đến điều kiện, chắc chắn anh trai Vô đây cũng không thể nào tin tưởng tôi.”

“Không dính dáng gì đến việc có thả tôi đi hay không, chỉ là sau đó…” Anh ta liếm môi, dường như trong đôi mắt có một đốm sáng bất chợt loé lên: “Tôi còn muốn một người.”

“Ai?”

“Anh yên tâm, không quan hệ gì đến ‘cửa’ cả. Đây chỉ là ân oán cá nhân giữa chúng tôi, còn ‘cửa’ trên cơ thể hai người bọn họ đều sẽ là của anh hết. Tôi sẽ không nhúng tay vào.”

“Tôi đang hỏi… là ai?” Giọng điệu của Vô bỗng chốc cứng rắn hơn.

Nguỵ Tân Đình chậm rãi nhếch môi, bật thốt ra một cái tên: "Hoàn Diên Ninh."…

Toà nhà số 2.

Căn hộ 404.

Đang dựa vào ghế sô-pha, Tiêu Thái Lang chợt bật người lên. Khoảng nửa phút trước, anh ta đã nghe thấy một âm thanh rất cổ quái.

Chẳng biết phải hình dung thế nào, kiểu "sàn sạt…" khi vật thể ma sát nhau đấy. Không những thế, còn xen lẫn với một dạng âm thanh tựa như ai đó đang thở dốc vì yết hầu bị bóp nghẹt.

Âm thanh không lớn, cũng không quá rõ ràng.

Thậm chí, Tiêu Thái Lang cũng không định vị được nơi phát ra âm thanh ấy.

Nhưng anh ta có thể xác định một điều, thứ gây ra tiếng động đó… đang ở ngay trong căn phòng của mình.

Tóc… tóc…

Là âm thanh giọt nước rơi, Tiêu Thái Lang lập tức nhìn sang vòi nước trong nhà bếp.

Tóc… tóc…

Một giọt nước đang treo lơ lửng ngay bên dưới vòi nước, từ từ nhoè đi rồi nhỏ xuống, tạo nên một âm thanh dị dạng rõ nét.

Tiêu Thái Lang nhướng mày. Anh ta nhớ là bản thân không hề vặn mở vòi nước này. Bên cạnh đó, sớm không rỉ nước, muộn không rỉ nước, mà lại rỏ rỉ nước ngay thời điểm này ư?

Dù gì đi nữa, chắc chắn có vấn đề.

Dần dần, âm thanh giọt nước rơi càng vang lên thường xuyên hơn. Thậm chí, sau đó là từng dòng nước rò rỉ và đến cuối cùng, vòi nước ấy hoàn toàn bị vặn mở ta.

Giữa màn đêm yên tĩnh, có âm thanh nước chảy "ào ào" từ trong vòi.

Thứ âm thanh này khiến Tiêu Thái Lang cảm giác cực kỳ bất an. Theo bản năng, anh ta có một cảm giác rằng, nếu cứ phớt lờ nó như thế thì hậu quả kéo theo thật đáng sợ.

Không do dự nữa, anh ta bước nhanh vào nhà bếp, khoá vòi nước lại.

Mà giờ phút này, miệng cống thoát nước dường như đang bị nghẹt, để lại rất nhiều nước đọng sắp trào lên nơi bồn rửa tay. Chẳng những thế, nước đọng bên trong bồn rửa kia lại đục ngầu, chỉ vừa nhìn vào là đã cảm thấy khó chịu cả người.

Tiêu Thái Lang tiện tay lấy một chiếc đũa trong nhà bếp ra, sau đó đâm mạnh vào miệng cống thoát nước. Nhưng kỳ quái ở chỗ, cảm xúc mà anh ta nhận được khi đâm xuống lại vô cùng… kỳ lạ.

Thứ đang ngăn chặn ngay miệng cống thoát nước dường như là một vật gì đó rất mềm mại.

Mà lại… Tiêu Thái Lang đột nhiên tái mét cả mặt. Có thứ gì đó đang giữ chặt chiếc đũa, kéo vào bên trong ống cống. Anh ta muốn giật ngược chiếc đũa lại, nhưng nguồn sức mạnh kia lại mạnh hơn cả mức mà anh ta có thể lường trước được.

Ngay 1 giây trước khi Tiêu Thái Lang buông tay, thứ dưới nước kia cũng triệt tiêu sức mạnh; anh ta bèn nắm lấy chiếc đũa, thối lui nhanh về phía sau.

Quả tim trong ngực anh đập mạnh như trống trận.

Khi nhìn qua hình dạng chiếc đũa trong ty mình, đồng tử trong mắt của Tiêu Thái Lang đột ngột run lên một cái. Bởi vì, dọc theo thân đũa là… những dấu răng lít nha lít nhít.

Anh ta sợ đến mức lập tức ném chiếc đũa đi.

Nhưng hiện tượng quỷ dị vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Một lát sau, từ trong bồn rửa tay bắt đầu vọng ra từng âm thanh ùng ục… ùng ục… tựa như nước bên dưới đang sôi trào vậy.

Ngay sau đó, một cánh tay ướt sũng và đen đúa duỗi ra từ bên trong bồn rửa, tiếp theo là nắm lấy thành bồn rữa ngay bên cạnh.

Một cơ thể cồng kềnh dần leo ra khỏi bồn rửa tay, từng chút một. Trước hình ảnh này, Tiêu Thái Lang đều ngây ngốc cả người.

Dù sao đi nữa, một cơ thể to như vậy thì làm sao có thể chui ra được từ miệng cống thoát nước bé tí kia chứ? Đây tựa như là người say nói mớ vậy!

Ngay lúc bóng người kia ngẩng đầu lên, Tiêu Thái Lang lập tức hít vào một hơi thật sâu. Phần cằm của kẻ này đã bị đao chém tan nát, mà bên trong… lít nha lít nhít những chiếc răng.

Răng của nó chen chúc mọc lên cùng nhau, cũng khơi gợi lên hội chứng sợ lỗ chằng chịt của anh ta. Mà chuyện kinh khủng hơn chính là, anh ta đã nhận ra thân phận của con quỷ này từ cách ăn mặc của nó.

Đây chính là Lưu Quốc, kẻ vừa gọi điện thoại cách đây không lâu.

Quỷ Lưu Quốc bắt đầu di chuyển về phía Tiêu Thái Lang. Miệng của nó há to ra, cơ hồ có thể cắn một phát là đứt ngay đầu của anh.

Ngay khi Lưu Quốc sắp sửa thành công, gã bỗng nhiên khựng lại. Có một cái tay nào đó vươn ra, tóm lấy tóc của gã. Tiếp đó là một âm thanh "xoạt" vang lên, thế giới trong mắt Lưu Quốc chợt bị đảo ngược hẳn.

"Thái Lang!" Giọng nói của Ông Tình xuất hiện: "Cậu sao rồi? Có bị thương không?" Nắm con dao lớn trong tay phải, Ông Tình nhìn Tiêu Thái Lang, quan tâm hỏi.

Mà ở bên kia, thi thể mất đầu của con quỷ Lưu Quốc cũng đổ gục xuống sàn nhà.

Chương 399: Ấm áp

"Chị Tình!"

Liếc mắt nhìn thi thể vẫn còn đang co giật trên mặt đất, Ông Tình nghiêng người, mở lời an ủi thanh niên đang run sợ trước mặt bằng giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Đừng sợ, Thái Lang. Chị Tình ở đây."

"Vâng, vâng."

Con dao lớn mà Ông Tình mang theo chính là con dao mà trước kia Tiêu Thái Lang sử dụng. Lần trước, anh ta đã từng đưa món vũ khí này cho Ông Tình trước khi rời đi.

Từ sau khi tạm biệt Tiêu Thái Lang lần trước, Ông Tình ngồi một mình thật lâu trong căn phòng u ám, mà hai con chó Golden ngoan ngoãn cũng dịu dàng tựa vào chân cô.

Cô đã nghe quen các kiểu lời ngon tiếng ngọt của cánh đàn ông, cũng như nhìn thấu lòng người ghê tởm.

Nhưng đây chính là lần đầu tiên mà cô có thể nhìn thấy sự xúc động trong ánh mắt của một chàng trai.

Thanh niên này chỉ có dáng dấp của một chàng trai trẻ vừa mới trưởng thành, nhưng khi bản thân cậu ta bảo rằng phải đòi lại công đạo cho cô, cô đã thầm run nhẹ vì sự quyết liệt từ ánh mắt ấy.

Nội tâm đã băng giá từ lâu của cô bỗng chốc cảm thấy ấm áp dần.

Trong thâm tâm cô lúc này đầy ắp những hình ảnh về chàng trai với gương mặt dịu dàng kia.

Trong cơn hoảng hốt, sắc trời đã tối dần. Nhưng đột ngột thay, dù đang ngồi trong nhà mình nhưng Ông Tình bỗng nhiên cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cô đã từng mất đi một phần ký ức.

Nhưng trong mông lung, cô cảm giác xung quanh đây có một kẻ vô cùng đáng sợ. Tuy nhiên, mọi ký ức liên quan đến kẻ ấy lại biến mất bặt tăm.

Cô lo rằng, Tiêu Thái Lang sẽ gặp nguy hiểm.

Và thực tế đúng là vậy, cũng may là cô đến kịp.

“Chị Tình.” Tiêu Thái Lang ngồi sát bên Ông Tình trên ghế sô-pha, gương mặt hơi ửng hồng: “Tại sao chị đến đây? Tôi còn tưởng rằng…”

“Tôi không yên lòng về cậu…” Ông Tình quan tâm thẳng thắn như thế càng khiến Tiêu Thái Lang thẹn thùng hơn: “Thái Lang, cậu sang ở cùng chị Tình nhé.” Ông Tình kéo tay Tiêu Thái Lang: “Qua ngủ bên căn hộ của chị.”

“Chuyện này, …” Tiêu Thái Lang do dự.

“Nếu tôi ra khỏi nhà, sức mạnh sẽ bị suy yếu. Nếu tiếp tục ở đây, cậu sẽ gặp nguy hiểm.”

Nhìn khuôn mặt ngượng ngùng non trẻ của Tiêu Thái Lang, cảm giác muốn bảo vệ một người trong lòng Ông Tình bị kích thích ngay lập tức: “Nếu hôm nay mà tôi đến muộn một chút, Thái Lang, chị Tình sẽ tự trách cả một đời!”

“Bên cạnh đó, có rất nhiều chuyện mà bản thân chị Tình không thể nhớ nổi. Xung quanh đây…” Cô nhìn về phía cửa sổ, dường như ánh mắt của cô có thể xuyên thấu màn đêm mịt mờ, trông thấy được những thứ mà người thường không thể nhìn thấy.

“Xung quanh đây, dường như có một kẻ nào đó rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ…” Ánh mắt của Ông Tình rất kỳ quái: “Nhưng dù tôi có suy nhĩ thế nào, cũng chẳng thể nhớ ra kẻ đó là ai, hoặc là nó đã từng gây ra chuyện gì.”

Nghiêng đầu sang hướng khác, thấy Tiêu Thái Lang còn ấp a ấp úng, Ông Tình hỏi ngay: “Chẳng lẽ cậu… không tin tôi?”

“Không phải.” Tiêu Thái Lang vội giải thích: “Vì nếu dẫn tôi đi chung thì nguy hiểm lắm. Tôi lo rằng… mình sẽ liên luỵ chị Tình.”

Nghe vậy, Ông Tình quay sang nhìn anh ta.

Đúng là một người vô cùng ấm áp nha. Tại sao bản thân cô lại không thể gặp được người này vào thuở thanh xuân nhỉ? Vì nếu như thế, có lẽ mọi chuyện đã khác rồi.

Hồi ức ngắn ngủi qua mau, Ông Tình cố kiềm chế, nhưng rốt cuộc cũng không kiềm chế được. Cô vươn tay, sửa lại phần tóc rối cho Tiêu Thái Lang, tiếp đó là sờ phía sau đầu anh ta; lòng bàn tay của cô vô cùng ấm áp.

“Thái Lang.” Ông Tình cắn môi: “Chỉ cần chị Tình này còn sống, sẽ chẳng ai có thể tổn thương được cậu.”

“Tôi cũng sẽ nghĩ cách giúp chị Tình tìm ra thằng cờ hó sở khanh kia!” Tiêu Thái Lang tỏ thái độ: “Buộc gã phải chuộc tội với chị Tình vì những hành vi của gã.”…

Buổi sáng của ngày hôm sau, Giang Thành dẫn theo tên mập sang gõ cửa căn hộ 707 của Sở Cửu.

Cả đám đi dọc xuống cầu thang bộ. Đêm qua, sấm sét vang dội, thời tiết cực xấu. Vốn dĩ, bọn hắn còn tưởng là sẽ có người gặp phải biến cố đêm qua. Nhưng giờ vẫn còn may mắn, vì ít nhất là cả 3 người bọn họ vẫn an toàn.

Vừa xuống dưới lầu, cả đám đã trông thấy mấy gương mặt quen thuộc.

Tiêu Thái Lang, Hoa Lạc, Hoàn Diên Ninh - cả 3 người vẫn còn đó.

Nhưng khi trông thấy 3 người, Giang Thành bỗng cảm thấy bầu không khí có gì đó sai sai. Dần dần, hắn nhận ra cốt lõi của vấn đề có lẽ xuất phát từ thanh niên Tiêu Thái Lang kia.

Hoa Lạc đứng cùng Hoàn Diên Ninh, trong khi một mình Tiêu Thái Lang đứng tựa lưng vào cột nhà đằng kia, giống như bị cô lập vậy.

Giang Thành giả vờ như chẳng nhận ra gì cả, vừa đến thì thuận miệng chào hỏi, sau đó cất lời: "Mọi người đến lâu chưa?"

"Chúng tôi vừa đến." Hoa Lạc cũng giả điên đáp: "Tiêu Thái Lang thì đến sớm hơn chúng tôi một chút."

Nghe thế, cả tên mập và Sở Cửu đều nhíu mày nhẹ một cái. Cả 3 người bọn họ đều ở chung một toà nhà, nếu theo lẽ thường thì hẳn là phải tụ họp cùng nhau mới đúng.

Mà gần đây có khá nhiều vấn đề liên quan đến ma quỷ, Tiêu Thái Lang làm sao dám hành động một mình được? Anh ta không sợ… bản thân trở thành mục tiêu của quỷ à?

"Đêm qua, tôi gặp được Lưu Quốc." Tiêu Thái Lang mím chặt môi, tỏ vẻ vô cùng khẩn trương: "Anh ấy đã biến thành quỷ, toàn thân ướt sũng, bò ra từ bên trong lỗ thoát nước của bồn rửa tay. Anh ta mất luôn cả phần cằm, mà bên trong miệng thì lít nha lít nhít hàng đống răng."

Nhớ lại tình cảnh khi đó, Tiêu Thái Lang vẫn còn đang run sợ trong lòng. Ngay khoảnh khắc mà Lưu Quốc há miệng, anh ta cũng đã nghi là mình chết chắc lần này rồi.

“Tôi không dám ngủ bên trong căn hộ của mình nữa. Sau khi trời sáng, tôi đã vội vàng chạy sang đây, Tuy nhiên, tôi lại không dám đi tìm mọi người, cũng không dám đứng một mình trong hành lang, thế là đành phải ghé sang trạm chờ bên ngoài toà nhà mà thôi.”

“Nơi đó có người đi đường, có ánh nắng, thế nên giúp tôi yên tâm được đôi chút.”

Ai cũng hiểu rõ mấy chi tiết ấy, Lúc Lưu Quốc gọi điện thoại đến, Tiêu Thái Lang cũng đứng bên cạnh họ.

“Vậy tại sao Lưu Quốc lại biến thành quỷ và chủ động đến tìm anh?” Tên mập hỏi: “Chẳng lẽ hễ có người chết bên trong phó bản, thì nạn nhân vừa tử vong ấy sẽ biến thành lệ quỷ à?”

Suy đoán thế này đã nằm ngoài sức tưởng tượng, để rồi thật sự hiếm thấy khi chẳng ai phản bác cả.“Có lẽ vậy.” Sau khi suy tư ít lâu, Hoa Lạc nói: “Nhưng hiện tại, chúng ta không thể nào xác định được.”

Câu nói này cực kỳ vi diệu, vì “không thể nào xác định được” chuyện gì? Là không thể xác định được việc, phải chăng người chơi rồi sẽ biến thành quỷ hồn nếu tử vong bên trong phó bản? Hay là không thể nào xác định được liệu Tiêu Thái Lang có nói dối hay không? Hay chính là… không thể nào xác định được Tiêu Thái Lang đứng trước mặt này rốt cuộc vẫn là người, hay chính là quỷ giả dạng?

Tên mập cảm thấy, đây là vấn đề mà dù có tranh cãi 3 tiếng đồng hồ cũng không xong.

“Sau khi gặp Lưu Quốc, chuyện gì đã xảy ra?” Nhìn Tiêu Thái Lang, Hoàn Diên Ninh hỏi han bằng giọng điệu quan tâm.

Ngay cả tên mập cũng nhận ra - hàm ý trong câu hỏi của Hoàn Diên Ninh chính là: Sau khi gặp Lưu Quốc trong bộ

dạng ma quỷ kia, anh làm cách nào để sống sót?

Điều này rất quan trọng.

Mà những người khác cũng hết sức tò mò.

“Nó sợ ánh sáng.” Tiêu Thái Lang đã sớm dự phòng lý do ứng phó. Những gì liên quan đến Ông Tình, anh ta nghĩ là không nên nói ra lúc này: “Tôi chiếu đèn pin vào mắt nó. Nó không thể nhìn thấy tôi. Qua một hồi lâu, nó tự động biến mất.”

“Bò ngược xuống bồn rửa tay à?” Giang Thành đột nhiên hỏi.

Tiêu Thái Lang lắc đầu: “Là nhà vệ sinh. Cuối cùng, nó tiến vào nhà vệ sinh. Sau đó, tôi nghe được âm thanh xả nước. Có lẽ là nó rời đi đấy.”

“Tôi không dám bước vô kiểm tra, nhưng cảm giác lạnh lẽo kia đã biến mất. Do đó, tôi đoán là nó đã đi rồi.” Tiêu Thái Lang thề son thề sắt.

“Hoá ra là vậy.” Giang Thành gật đầu, dường như hắn khá là hài lòng với đáp án này.

Chợt có tiếng điện thoại vang lên. Hoa Lạc trước tiên là hơi sửng sốt, sau đó mới lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi của mình ra. Trên màn hình điện thoại đang hiển thị một số máy lạ lẫm.

Chương 400: Trò chuyện

Hoa Lạc nhíu mày, đặt điện thoại lên sát tai mình. Vài giây sau, mọi người nhận ra sắc mặt của anh ta bỗng nhiên biến đổi: "Rồi rồi, cảm ơn anh. Giờ tôi qua liền."

Cất điện thoại vào người, Hoa Lạc nhanh chóng bảo: "Là anh trai của Kiều Vũ. Anh ta nói là cũng thu được một tin nhắn, mà nội dung bên trong rất kỳ quái - một người đàn ông nào đó đã đứng quay phim ngay bên trong phòng ngủ của em trai anh ta."

Giang Thành nhìn sang: "Còn ai khác nhận được tin nhắn ấy hay không?"

Hắn nhận ra rằng, Hoa Lạc có dùng từ "cũng" trong câu nói vừa rồi.

"Đồng nghiệp cũ của Vu Ấu Vy cũng nhận được tin nhắn tương tự." Hoa Lạc giải thích: "Chính cô ấy là người liên hệ anh trai của Kiều Vũ. Lần trước, chúng ta có để lại phương thức liên lạc. Đồng nghiệp của Vu Ấu Vy đã đưa số điện thoại của tôi cho anh trai Kiều Vũ."

"Ừ đúng rồi… Đoạn clip kia là do chính tài khoản của Kiều Vũ gửi đến." Anh ta bổ sung: "Trông như là gửi thẳng vào group chat vậy."

"Là Kiều Vũ ư?"

"Ừm." Hoa Lạc vừa cầm máy tính bảng, vừa thao tác trên màn hình: "Kiều Vũ từng chụp ảnh chân dung cho cô gái này, thế nên có số điện thoại của nhau. Hai người đó quen biết nhau là do Vu Ấu Vy giới thiệu đấy."

Không bao lâu sau, máy tính bảng đã nhận được một video clip gửi đến. Vì phòng ngừa biến cố xảy ra, mọi người bèn tiến đến một khu vực tương đối thông thoáng.

Nhờ ánh mặt trời chiếu đến, cảm giác ớn lạnh kia cũng vơi dần.

Ngay lúc nhấn mở video clip lên, tên mập lập tức ngẩn người, tiếp đến là run rẩy nhẹ.

Hoá ra là Lưu Quốc!

Anh ta đang trưng bày từng tờ giấy vẽ cho mọi người xem, còn miệng thì đang liên tục nói gì đó - trông bộ dáng cực kỳ sốt ruột.

Đáng tiếc, video clip này bị dính rất nhiều tạp âm, tựa như đang bị thứ gì đó quấy nhiễu vậy.

Mà chất lượng camera cũng không rõ nét, dù có thể trông được hình ảnh tranh vẽ, nhưng chẳng thể nhìn rõ được mấy con chữ trên bức tranh.

“Là những câu chuyện ma kia!” Nhìn chằm chằm vào màn hình, Sở Cửu lên tiếng.

Mọi người trông thấy được con quỷ trên lưng kẻ gù, cả con quỷ tóc dài, cái bóng không thể nhìn thẳng, những khe hở rình mò, hay đống móng tay bên trong ngăn kéo…

Người họa sĩ kia có trình độ khá cao, phong cách vẽ rất táo bạo, đi kèm với nét bút xử lý một số chi tiết vô cùng ổn thoả.

Hình dạng của quỷ, còn có những nạn nhân sắp sửa bị quỷ đoạt mạng kia đi kèm với trạng thái hấp hối của họ đều cực kỳ xâm nhập lòng người, khiến người xem có cảm giác như bản thân đang rơi vào tình huống kinh dị như vậy.

Sau khi xem đến bức tranh con quỷ bò ra từ dưới giường, Sở Cửu cũng phải nhăn nhó cả gương mặt nhỏ nhắn của mình.

Bức tranh kia gợi lên cảm giác y hệt như trải nghiệm của bản thân cô lúc trước.

Vốn dĩ, cả đám định đi điều tra tại tập đoàn Hợp Tung Văn Hoá. Nhưng bây giờ, bắt buộc phải thay đổi lộ trình rồi. Mọi người quyết định đi gặp mặt anh trai của Kiều Vũ.

Không lâu sau, bọn họ đã đến quán cafe kia.

Quán này rất cũ kỹ, bị bong tróc nhiều nơi, cả mặt tiền hạn hẹp cũng bị lấn chiếm cả. Nơi đây, chỉ còn mỗi tấm bảng hiệu là được treo nhô ra ngoài, tựa như để mách lại một thời huy hoàng của quán.

Dưới bảng hiệu, có một người đàn ông râu ria xồm xoàm đang ngồi xổm.

Hai bên chạm mặt rồi nhanh chóng tự giới thiệu lẫn nhau. Người đang ông tự xưng mình là anh trai của Kiều Vũ kia mang một gương mặt buồn rười rượi, thậm chí khi nói chuyện cũng ép giọng nói của bản thân xuống ở mức độ lí nhí trong miệng.

Trông không khác gì một tên lính trinh sát đang báo cáo tình hình.

Theo lời anh trai của Kiều Vũ, từng có người đến tìm anh ta cách đây vài ngày. Nhưng ở lần cuối cùng, đám ngươi kia đã rời đi mà chẳng hề tạm biệt.

Nghe anh ta miêu tả thế, đó chắc chắn là nhóm người bên toà nhà số 3 rồi.

E là không phải bọn họ rời đi nhưng chẳng hề tạm biệt, mà là mấy người đó đã chẳng còn cơ hội tạm biệt được nữa rồi. Bởi vì, bọn họ đã tử vong.

Trao đổi dăm ba câu xong, anh ta mời mọi người vào trong, nhưng Giang Thành lại uyển chuyển từ chối. Hắn xoay người,

tiến đến một quán ăn ở phía đối diện, sau đó thuê luôn một căn phòng riêng yên tĩnh trong quán.

"À phải rồi… Mọi người có xem video clip mà tôi gửi qua chưa?" Ngồi trên ghế, người đàn ông mở to mắt ra. Trong mắt của anh ấy vằn vện các tơ máu, dường như là do không thể nào ngủ ngon giấc trong suốt một thời gian dài rồi.

Giọng nói của anh ta đang run rẩy.

"Xem rồi." Hoa Lạc đáp: "Kẻ bên trong video clip là một người bạn của chúng tôi, mà anh cũng đã từng gặp."

"Ừ, dĩ nhiên!" Trong nháy mắt, người đàn ông bỗng kích động hẳn: "Tôi đương nhiên gặp mặt rồi. Hôm qua, anh ta còn đến đây, đi cùng với hai người khác nữa."

"Nhưng tại sao… tại sao anh ấy lại xuất hiện trong video clip kia?" Trông như người đàn ông này không thể nào tiếp thu được sự thật ấy, cảm xúc toàn thân cũng vô cùng kích động: "Đây chính là phòng riêng của em trai tôi mà."

"Có thể là do anh ta ngẫu nhiên đi vào, có lẽ do bất cẩn đấy." Tên mập giải thích qua loa.

"Không thể nào như thế được!" Anh ta lấy điện thoại di động ra, nhấn mở video cho mọi người xem, sau đó bèn chỉ vào một tấm áp phích ở phía sau video rồi nói to: "Các người có nhìn thấy không hả?"

Đó là một tấm áp phích có hình một chiến binh xương; bộ xương ấy mặc một bộ áo giáp cũ nát, sau lưng còn vác lấy một cây thánh giá to lớn cổ xưa.

Hình ảnh kia gợi lên một phong cách thê lương kiểu, chiến sĩ dù có diệt vong nhưng chiến hồn luôn bất diệt.

Dường như đây là tấm áp phích được in từ một trò game-online nào đó.

“Tấm áp phích này là do em trai tôi vứt đi trước khi chết, vì nó nghi ngờ là mình đã gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ. Khi nhìn tấm áp phích này, nó sợ!

Người bạn kia của các người đã từng đến đây trước khi em trai tôi qua đời. Không… không những là đến đây. Tất cả mọi chuyện… Tất cả mọi chuyện đều liên quan đến thằng đó!”

“Xin anh hãy bình tĩnh.” Giang Thành đột nhiên vỗ vai anh ta, cắt ngang những gì mà anh ta định nói.

Tâm trạng của người đàn ông lúc này rõ ràng đang có vấn đề. Nếu để anh ấy tiếp tục suy đoán, thậm chí anh ta có thể sẽ cho rằng cả đám người này đã hợp tác nhau mưu sát em trai mình.

“Phù… phù…” Người đàn ông thở dốc kịch liệt, còn Sở Cửu thì hạ giọng thấp giọng gọi người phục vụ trước cửa mang đến cho anh trai của Kiều Vũ một bình nước đá.

Sau khi uống vài ngụm nước lạnh, tâm trạng của anh ta dịu đi đôi chút, nhưng vành mắt bắt đầu ửng hồng. Xem ra, quan hệ giữa hai anh em bọn họ quả thực rất tốt.

“Tôi không biết ai đã gây ra chuyện này, hay nhằm mục đích gì.” Người đàn ông nghiến răng nghiến lợi: “Nhưng chỉ cần tôi chưa chết, tôi nhất định phải điều tra rõ ràng.”

Giang Thành vỗ vai anh ta, nói: “Chúng tôi cũng đến đây với cùng mục đích như anh, nhất định phải tìm ra chân tướng.” Hắn dừng lời một chút rồi nói tiếp: “Trả cho người chết một sự công bằng.”

Tên mập đoán rằng, câu ‘trả cho người chết một sự công bằng’ mà bác sĩ vừa nói kia vốn dĩ là đang ám chỉ đến Lâm Thần, chứ không phải bọn cặn bã như Kiều Vũ và Lý Mậu Thân.

“Mọi người có biết là tôi sợ nhất điều gì sau khi nhận được tin nhắn kia không?” Người đàn ông trừng to mắt, nói: “Là thời gian! Tin nhắn kia gửi đến tôi ngày 07/7 đấy!

Nhưng chúng tôi không hề có ấn tượng gì với tin nhắn kia cả. Chúng tôi cũng không rõ, rốt cuộc là tin nhắn ấy có vấn đề, hay bản thân chúng tôi xuất hiện vấn đề.

Nhưng tôi thường xuyên đến quán cà phê cơ mà, cũng nhận biết một số bạn bè của Kiều Vũ. Tuy nhiên, tôi chưa từng gặp người này bao giờ, mà em trai tôi cũng không bao giờ cho phép ai người lạ bước vào phòng riêng của nó cả, vì đó là nơi mà thằng em tôi cất giữ những món thiết bị nhiếp ảnh của nó; đống thiết bị ấy cũng quan trọng như sinh mạng của nó vậy.”

“Anh có biết đại khái về vị trí mà người đàn ông trong clip đứng quay phim không?” Nhận ra người này cứ luyên thuyên mãi mà chẳng có bất cứ thông tin nào hữu dụng, Tiêu Thái Lang bèn nhíu mày, hỏi.

“Ngay tại… ở ngay trên bàn làm việc của em trai tôi.” Người đàn ông đáp: “Ắt hẳn là dùng máy tính của em tôi để quay chụp. Tôi có thể dẫn mọi người đi xem.”

“Không cần.” Giang Thành chân thành nói: “Chỉ cần nghe anh kể là đủ. Chúng tôi tin tưởng anh.”

Tất cả những người đã từng tiến vào quán cà phê đều mất tích; lúc này, làm gì có ai liều mạng bước vào nơi đó nữa.

Còn chưa nói xong, giao diện màn hình điện thoại của người đàn ông này đột nhiên nháy sáng lên - có ai đó gọi video-call cho anh ta. Bức ảnh chân dung của người gọi hiển thị gương mặt của một người đàn ông để kiểu tóc đầu đinh.

Mà bên dưới bức ảnh chân dung ấy, có hai chữ “Em trai”.

Chương 401: Lê Tổ Mai

Kiều Vũ!

Bất ngờ thay, Kiều Vũ là người đang gọi cuộc gọi này!

"Tại sao… chuyện gì đang xảy ra thế này?" Phản ứng của người đàn ông này mãnh liệt hơn tất cả mọi người xung quanh rất nhiều. Em trai Kiều Vũ của anh ta đã tử vong rồi – anh ta biết rõ điều này, hơn bất cứ một ai khác.

Và cảnh sát cũng đã xác nhận.

Nếu ở trường hợp thông thường, người ta sẽ cúp máy ngay vì cho rằng, đây là có kẻ trộm tài khoản rồi quậy phá. Tuy nhiên, người đàn ông này cứ như phát điên lên vậy, run rẩy cả bàn tay mà nhấn vào nút kết nối video.

Hoa Lạc – kẻ đứng gần anh ta nhất – vươn tay định ngăn cản, nhưng rốt cuộc vẫn là muộn một bước.

Xoạt…

Xoạt…

Từ bên trong video có âm thanh ma sát kỳ quái vang lên, khiến người nghe cảm giác rất khó chịu. Cứ như thể, có ai đó đang mang giày và di chuyển nhưng không hề nhấc chân lên khỏi mặt đất vậy.

Chuyện đã thế này, mọi người đành dũng cảm bước tới, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động.

Cuộc gọi video-call hơi tối tăm, dường như người gọi đang đứng đâu đó trong một ga-ra ngầm, vì xung quanh có những tiếng vang của máy móc, động cơ.

Ai nấy tưởng chừng như muốn ngừng thở.

Không có người nào xuất hiện cả; cảnh tượng thế này giống như có ai đó đang cầm điện thoại và quay livestream vậy.

Khoảng nửa phút sau, khung cảnh thay đổi. Người đang quay livestream kia bước vào một cầu thang u ám.

Gần cửa cầu thang có một tấm biển màu xanh nhạt. Tuy màn hình chỉ quay lướt ngang tấm biển ấy chưa đầy 2 giây, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn rõ dòng chữ trên tấm biển.

Tập đoàn văn hóa Hợp Tung.

Ở đằng sau, còn đánh dấu một con số 9.

"Nó đang đi đến Tập đoàn văn hóa Hợp Tung." Tên mập đập bàn, đứng bật dậy: "Nó muốn… nó muốn tiêu hủy manh mối!"

Tuy biết rằng đây rất có thể là âm mưu của quỷ, muốn dẫn dụ tất cả mọi người đến đó, nhưng hiện tại cũng chẳng còn biện pháp nào tốt hơn.

Bởi vì chỉ ở nơi đó mới có thể tìm được câu chuyện ma cuối cùng.

Không chần chừ thêm nữa, họ lập tức lên đường, nhưng người đàn ông kia đã túm lấy quần áo của Tiêu Thái Lang và nói: "Tôi sẽ đi cùng mọi người, vì chuyện này cũng liên quan đến em trai của tôi".

Có thể thấy rõ rằng, trong những năm gần đây, anh trai của Kiều Vũ vẫn chưa bỏ cuộc trong việc truy tra nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của em trai mình. Mà mãi đến khi những người này xuất hiện, anh ta mới dần thấy mọi chuyện có tiến triển.

Vì những sự việc xảy ra mấy ngày qua, người đàn ông này có cảm giác chân tướng sắp được phơi bày rồi.

“Anh khác với chúng tôi.” Tiêu Thái Lang siết chặt tay người đàn ông, cố gắng đẩy anh ta ra: “Tôi không thể giải thích nguyên nhân cho anh rõ được, nhưng có lẽ anh cũng nhận ra mà. Chuyện này… rất phức tạp, phức tạp hơn anh tưởng tượng rất nhiều.” Tiêu Thái Lang khuyên bảo.

Nhưng sự kiên trì của người đàn ông đã vượt quá sức tưởng tượng của anh ta: “Tôi biết, có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Kiều Vũ là em trai của tôi. Nó là em trai ruột của tôi đấy! Tôi nhất định phải biết rõ xem, rốt cuộc là thứ gì đã giết chết nó!”

Người đàn ông kích động dần, giọng nói cũng to hẳn.

Cuộc tranh cãi trong phòng đã khiến nhân viên phục vụ ngoài cửa và một người đàn ông mặc Âu phục, trông có vẻ là quản lý, chú ý đến nơi này.

Sợ xảy ra phiền phức không đáng có, Sở Cửu bèn lập tức đứng dậy, bước ra ngoài cửa.

“Không sao đâu, không sao đâu.” Cô mỉm cười, giải thích với những người ngoài cửa rồi tiện tay đóng cửa lại: “Chúng tôi là đoàn làm phim, đang dùng bữa thì đạo diễn tranh thủ chỉ đạo các diễn viên về phần casting thôi.”

Có lẽ là do cô gái trẻ này có vẻ ngoài khá ngoan ngoãn, khiến anh ta vô thức tin rằng cô bé này sẽ không nói dối – thế là mọi người bên ngoài đều giải tán.

Người quản lý cũng ân cần nhắc nhở cô, bảo mọi người nhỏ giọng lại để đừng ảnh hưởng đến người khác.

Sở Cửu vâng dạ liên tục.

“Việc này rất nguy hiểm, có lẽ sẽ có án mạng xảy ra. Mong anh suy nghĩ kỹ càng.” Giang Thành vỗ mạnh vào cánh tay mà người đàn ông đang tóm lấy Tiêu Thái Lang, ra hiệu bảo anh ta buông tay.

Người đàn ông từ từ buông tay ra.

“Và nếu như anh gặp nguy hiểm, chúng tôi cũng sẽ không mạo hiểm mà cứu anh đâu.” Giang Thành bình tĩnh nhìn anh ta: “Ai nấy đều có đúng một cái mạng mà thôi.”

“Tôi biết chứ. Tôi sẽ chịu trách nhiệm cho hành vi của mình!” Người đàn ông thở hổn hển đáp lời.

“Vậy không thành vấn đề.” Giang Thành xoay người mở cửa: “Đi thôi. Chúng tôi không có tiền, anh trả tiền xe nhé.”

“OK.”

Hoa Lạc tra ra được vị trí của Tập đoàn văn hóa Hợp Tung, sau đó sau đó gọi 2 chiếc taxi chạy đến đó. Sau khi xuống xe, mọi người bèn trông thấy một toà cao ốc màu xám trắng ngay trước mặt.

Sau khi bước vào, mọi người được cho biết là một mình Tập đoàn văn hóa Hợp Tung kia đã chiếm trọn tầng 9 và tầng 13 của toà nhà này.

Khi nhìn thấy cả nhóm đều tiến về phía cầu thang bộ, anh trai của Kiều Vũ bèn quay đầu liếc nhìn thang máy nằm cách đó không xa, nghi hoặc bảo: “Ở đây có thang máy nè.”

“Anh cứ đi theo chúng tôi là được.” Vừa nhìn thấy anh ta định há miệng hỏi tới, tên mập bèn chen ngang: “Không cần hỏi lý do.”

Nghĩ ngợi ít lâu, người đàn ông kia quyết định ngậm miệng lại.

Mọi người vội vàng đi thẳng lên tầng 9. Căn phòng số 910 trên tầng này từng xuất hiện trong video clip mà Lưu Quốc để lại, mà lá thư kia cũng được gửi từ căn phòng này.

Sau khi gõ cửa, Hoa Lạc đã lập tức đẩy cửa vào mà không hề chờ người bên trong phản ứng.

Không gian bên trong là một văn phòng làm việc, tương đối rộng, nhưng bố trí rất lộn xộn. Khu vực bên trái tương đối bình thường, có một chiếc ghế sô-pha nhỏ và một bàn làm việc đối diện cửa chính. Trên mặt bàn chất đầy các loại sách và hàng loạt các loại túi da.

Giang Thành bước tới, trông thấy có một phong bì đã mở ra sẵn tại đó, mà tờ giấy bên trong phong bì cũng đang nằm dài trên mặt bàn.

"Là tranh phác thảo." Giang Thành nhặt lên, xem sơ qua.

"Các người là ai?" Cửa bị đẩy ra, tiếp đến là một người phụ nữ ăn mặc rất giản dị bước vào. Cô ta không lớn lắm, đeo kính gọng đen nhưng nói chuyện rất mạnh mẽ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bản phác thảo kia đang nằm trong tay Giang Thành, cô ta lập tức đổi sắc, bắt đầu to tiếng: "Anh đang làm gì vậy? Tại sao lại…"

Hoa Lạc bình tĩnh lấy ra một tấm thẻ căn cước cảnh sát, tiến lên vài bước, đối diện với cô gái kia: "Hôm nay, chúng tôi đến đây chủ yếu là để nắm rõ một số tình huống, mời cô phối hợp với chúng tôi nhé."

"Cảnh sát…" Người phụ nữ kia nhìn Hoa Lạc, ngắm nhìn anh ta trong bộ dạng chiếc váy nhỏ kia. Hiển nhiên, trong ấn tượng của cô ta thì cảnh sát không thể có bộ dạng này.

"Chúng tôi đang thi hành công vụ." Khí thế Hoa Lạc nghiêm túc của Hoa Lạc đã áp chế người phụ nữ kia tuyệt đối. Sau đó, anh ta thuận tay chỉ về phía tên mập và người đàn ông

đòi đi theo, dùng một chất giọng lạnh lùng mà nói: "Bọn họ đều là kẻ tình nghi mà tôi bắt được. Tôi ăn mặc thế này là để mê hoặc bọn họ thôi."

Nhóm Giang Thành cũng hợp tác với Hoa Lạc. Tiêu Thái Lang thì nghiêm túc quở trách tên mập, sau đó bảo anh trai của Kiều Vũ đứng nép sát vào tường, không được nghe lén.

Sau một hồi hù dọa, người phụ nữ kia thế mà thực sự tin tưởng bọn họ. Tiếp đến, Giang Thành lấy ra một cuốn sổ nhỏ và giả vờ lấy lời khai từ người phụ nữ này.

Cô ta tên là Lê Tổ Mai, tổng biên tập của Tập đoàn văn hóa Hợp Tung, chịu trách nhiệm chính trong việc tiếp nhận và thẩm định bản thảo. Đây chính là văn phòng làm việc của cô.

"Cô có biết Lâm Thần không?" Giang Thành ngẩng đầu, thờ ơ liếc nhìn cô ta.

Chính cái liếc mắt này đã khiến Lê Tổ Mai xác nhận thân phận của bọn họ. Cô nuốt khan, hạ giọng nói: "Thật ra, sau khi các người tiết lộ danh tính, tôi đã đại khái biết rõ tại sao các anh lại đến đây rồi. Là vì chuyện đó, đúng không? Lần trước… cảnh sát cũng đã nói tôi biết rồi."

Giang Thành ngừng bút, im lặng nhìn cô.

Nếu nói nhiều, vậy dễ lòi đuôi chuột.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Thái Lang vẫn luôn cảnh giác động tĩnh ngoài cửa. Dù sao đi nữa, kẻ gọi video-call kia vẫn chưa xuất hiện. Có trời mới biết, liệu có phải cả nhóm vừa mở cửa thì con quỷ ấy có nép sát vào ngay cửa chính hay không!

Chương 402: Cô gái bên trong bức tranh

Tên mập và người đàn ông kia ngoan ngoãn đứng nép sát vào tường, cố gắng vểnh tai lên lắng nghe.

"Chẳng phải lần trước cô không hề nói thật hoàn toàn à?" Giọng điệu của Giang Thành đột ngột thay đổi. Hắn khoanh tay trước ngực, dựa vào lưng ghế sô-pha, thể hiện ra một loại khí thế khiến người phụ nữ phải biến sắc.

"Anh cảnh sát." Lê Tổ Mai vội giải thích: "Tôi không rõ anh có ý gì. Mặc dù những gì mà tôi nói trước đó nghe rất quỷ dị, nhưng… Chúng đều là sự thật mà! Xin các anh phải tin tưởng tôi!"

"Tác phẩm của Lâm Thần thực sự có vấn đề."

Giang Thành giả vờ giả vịt ghi gì đó trong sổ, sau đó bèn ngẩng đầu, ra hiệu cho người phụ nữ nói tiếp.

"Lặp lại hết những gì mà cô nói lần trước." Hoa Lạc thản nhiên nhìn vào mắt cô ta: "Chúng tôi sẽ về đối chiếu lại với những gì mà cô từng khai trước đó."

"Vâng, vâng ạ." Người phụ nữ tiện tay lấy một bình nước khoáng dưới hộc bàn ra, vặn nắp rồi uống ừng ực hơn phân nửa bình, cuối cùng mới có vẻ như đã ổn định cảm xúc.

"Cơ bản là… cơ bản là khoảng trung tuần tháng 7, tôi nhận được bản thảo của Lâm Thần. Tất cả đều là truyện kinh dị, cô ấy vẽ rất tốt." Người phụ nữ bắt đầu bước vào trạng thái kể nhập thần, lại còn dùng câu cú cường điệu: "Tôi công tác trong ngành này đã 10 năm, nhưng đây là lần đầu tiên mà tôi

không dám đi toilet một mình vào ban đêm vì đọc mấy câu chuyện này.”

“Cô có nhớ rõ là những câu chuyện nào không?”

“Nhớ chứ.” Người phụ nữ gật đầu.“Người lưng gù, tóc giả, cái bóng không thể nào nhìn thẳng, khe hở, móng tay trong ngăn kéo.” Cô ta đếm lấy đầu ngón tay của mình, kiểm kê lại từng mẩu chuyện.

“Cơ mà, dù mấy câu chuyện ấy khá ghê gớm nhưng chưa đủ doạ tôi đâu. Mẩu chuyện đủ sức khiến tôi cảm thấy rùng rợn chính là câu chuyện cuối cùng.”

“Là câu chuyện gì?” Hoa Lạc không thể kiên nhẫn được.

“Là… câu chuyện thực tế liên quan đến bản thân cô ấy.” Nói đến đây, vẻ mặt của người phụ nữ này bỗng trở nên kỳ quái hẳn. Có sợ hãi, nhưng đa phần là vẻ nghi hoặc, và phải dừng lời sau một lúc lâu thì cô ta mới nói tiếp: “Tôi cũng không biết phải hình dung thế nào cho mọi người rõ. Tóm lại, các người… các người tự đi xem là biết ngay.”

“Ở đâu?”

Hoa Lạc vừa nói xong, Giang Thành lập tức nhận ra ánh mắt của người phụ nữ này bỗng biến đổi nhẹ trong thoáng chốc: “Bản thảo… Chẳng phải các người đã lấy đi hết rồi à?” Cô ta nghi vấn.

“Hừm.” Giang Thành khẽ cười nhẹ, chuyển lực chú ý của người phụ nữ về phía mình, sau đó nhìn ngược lại cô ta bằng ánh mắt rất kỳ quái: “Chẳng phải cô cũng lưu lại một bản ngoài luồng à? Dù sao đi nữa, đó cũng là một câu chuyện cực kỳ đặc sắc mà.”

Lần này, đến lượt người phụ nữ trông có vẻ rất mất tự nhiên.

Giang Thành nghiêng người về trước, tiến gần sát bên người phụ nữ này, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô ta: "Giữ lại những thứ đó không có gì tốt cả. Chúng tôi chỉ muốn tốt cho cô mà thôi, bằng không cũng sẽ không đến đây ngày hôm nay đâu."

"Xin lỗi, xin lỗi… Tôi lập tức đi lấy ra cho các anh." Nhận lỗi xong, người phụ nữ lập tức chạy chầm chậm đến giá sách bên cạnh, tìm tòi một hồi, cuối cùng bèn lấy ra một túi nhựa màu đen.

Cô ta mở ra trước mặt Giang Thành. Bên trong lại là một túi da khác; người phụ nữ bèn lấy một xấp giấy từ bên trong túi da ra.

Cầm vào tay, cảm giác khá dày.

"Tất cả đều ở đây."

Bên trong có nội dung tương tự với những gì mà Lưu Quốc từng bày ra cho bọn họ thấy. Tuy nhiên, phần bản thảo này là phiên bản do người phụ nữ trước mặt sao chép lại. Giang Thành bèn cầm lấy tờ bản thảo có nội dung của câu chuyện kinh dị cuối cùng.

Hắn không mở ra ngay, mà hít mạnh một hơi.

Khác với những mẩu chuyện kinh dị khác, mẩu chuyện lạ cuối cùng này không có tên.

Người phụ nữ giải thích, khi nhận được bản thảo thì câu chuyện này không được đặt tên. Thế là, cô ta bèn đặt cho nó một cái tên, gọi là Khởi nguyên.

"Khởi nguyên?" Đứng sau lưng Giang Thành, Hoàn Diên Ninh nhìn người phụ nữ trước mặt, nhíu mày thật chặt, vì cảm giác cái tên này đại diện cho một thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Nói đúng ra, là cảm giác bất an.

Lật bản thảo sao chép ra, nhìn từng tờ giấy một, Giang Thành nhanh chóng hiểu rõ vì sao nó được gọi là Khởi nguyên.

Bởi vì… Trong phần bản thảo này cũng không gợi tả bất cứ một câu chuyện kinh dị nào, mà kể lại chuyện đời của một cô gái.

Quãng thời gian diễn ra câu chuyện này cũng đã lâu rồi. Thậm chí, tờ tranh ban đầu là những sự việc diễn ra cách đây 2 năm, khi cô gái kia vừa đến thành phố xa lạ này.

Có thể nhận ra được, nét vẽ của người hoạ sĩ khi đó còn khá non nớt.

Tiếp theo, cô ta gặp được một người đàn ông đối xử với cô rất tốt. Dưới ngòi bút của mình, người đàn ông kia được cô miêu tả trông như là một kẻ tốt nhất thế giới vậy. Gã dẫn cô gái đi dạo chơi, chuẩn bị nến và bữa tối khi đến ngày sinh nhật của cô, ở cạnh chăm sóc cô những khi cô bệnh… Dưới bút pháp kia, người đàn ông ấy được đặc tả với tính cách cực kỳ biết quan tâm người khác, song hành đó là cặp đôi nam nữ đã trải qua khoảng thời gian rất hạnh phúc, cực kỳ ấm áp.

Giai đoạn này, cô gái trong nét vẽ của người hoạ sĩ kia chính là hạnh phúc.

Nhưng không lâu sau, phong cách vẽ chậm rãi biến hoá dần, mà góc nhìn tự sự cũng bắt đầu có cảm giác quái dị. Vốn dĩ là ánh sáng tươi đẹp, nay bỗng biến mất và thay vào đó chính là bóng tối bao trùm hoặc ngày mưa dầm dề.

Toàn bộ hình tượng và sắc điệu đều tràn ngập một sắc thái u ám.

Người đàn ông kia càng lúc càng hung hãn, qua loa tắc trách với cô gái, đêm về rất muộn, thậm chí còn không về nhà lúc ban đêm.

Hầu hết mọi thời điểm trong ngày của cô gái đã biến thành nếp sinh hoạt một mình.

Dưới bối cảnh thành phố cô đơn, người hoạ sĩ tinh tế lợi dụng sắc thái nặng nề trầm trọng này để xây dựng nên một chiếc bóng quạnh quẽ, ẩn nấp trong một góc hẻo lánh nào đó của thành phố.

Lại về sau, bắt đầu xuất hiện hình tượng người đàn ông kia bắt đầu xỉn say, đánh đập cô gái. Rõ ràng, cô đã hạ quyết tâm sẽ chia tay hàng nghìn lần, để rồi sau đó luôn bị hàng đống thủ đoạn của người đàn ông kia giữ chân lại.

Người đàn ông bên trong tập tranh hiểu rất rõ cô gái, biết cô có lòng dạ mềm yếu, cũng biết rõ tận sâu trong thâm tâm cô ta rất yêu mình.

Thế là gã càng phóng túng hơn. Trong tranh, những khung cảnh khó coi xuất hiện thường xuyên hơn, mà cô gái kia dường như cũng đã bất lực rồi.

Cô gái trẻ bên trong những bức tranh dồn hết tâm lực của mình vào các tác phẩm. Trong phòng cô có một giá vẽ rất to. Cô có thể ngồi trước giá vẽ để vẽ tranh cả ngày. Từ ban ngày đến đêm tối, từ bình minh đến hoàng hôn.

Cô vẽ thuần thục dần, nhưng điều khiến người ta thầm cảm thấy sợ hãi chính là nét bút của cô càng lúc càng sắc bén, mà bố cục càng lúc càng cường điệu hơn.

Cọ vẽ sắc bén giống như là một thanh đao, cắt chém cô gái trong tranh thành từng mảnh nhỏ.

Dù đang xem tranh, nhưng người xem cũng có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng đang đè nén trong lòng cô gái kia.

Mãi đến khi… một người đàn ông khác xuất hiện.

Ngay từ đầu, người đàn ông này không được miêu tả rõ nét cho lắm, bố cục cực kỳ đơn giản, cứ như anh ta xuất hiện từ hư vô vậy.

Người đàn ông này khác hẳn người đàn ông xuất hiện ở đoạn đầu câu chuyện. Anh ta hiếm khi nói chuyện, động tác cũng đơn giản. Đa phần thời gian, anh ta chỉ yên lặng ngồi cạnh cô gái kia.

Mà cô gái ấy cũng đối xử với anh ta không mặn không nhạt.

Nhưng theo thời gian dần trôi, quan hệ của hai người càng thân thiết hơn. Người đàn ông kia ngồi xuống một các lịch thiệp, giúp cô sửa lại gấu váy, hay bầu bạn cùng cô khi cô bệnh tật và buồn bã. Anh ta tri kỷ mớm nước, hoặc dùng dao gọt trái cây cho cô ăn.

Nội dung tranh vẽ đã không còn liên quan đến người đàn ông xuất hiện đầu tiên kia, mà dường như hoàn toàn biến thành chuyện sinh hoạt thường ngày giữa cô và người đàn ông thứ hai này.

Hiện tại, Giang Thành đã nhận ra chi tiết cổ quái. Rõ ràng, cô gái bên trong những bức tranh chính là Lâm Thần, mà người đàn ông xuất hiện đầu tiên chính là Lý Mậu Thân.

Hiện tại, ai nấy đều tập trung vào người đàn ông thứ hai.

E rằng đó chính là kẻ mà Ông Tình từng đề cập, người đàn ông xuất hiện trong căn phòng 808 kia.

Nhưng điểm kỳ quái chính là, bối cảnh bên trong tập tranh đều là căn phòng của Lâm Thần. Nếu bọn họ đã ở chung với nhau lâu như vậy, tại sao Lý Mậu Thân lại không phát hiện ra?

Không những thế… Giang Thành nhíu mày thật sâu. Xem đến đây, hắn có thể cảm nhận được, nhân vật được vẽ bên

trong bức tranh cứ càng lúc càng nhỏ dần, mặc dù không quá rõ ràng.

Không lâu sau, hắn lật đến trang cuối cùng.

Lúc này, mép tranh xuất hiện một cái khung. Đây là do Lâm Thần vẽ ra, khá tinh tế, rõ ràng là cố ý.

Không còn thấy người đàn ông kia nữa, chỉ còn mỗi mình cô gái ấy.

Sang tấm hình tiếp theo, cũng là bức tranh cuối cùng, cô gái vẫn ngồi im lặng trước giá vẽ và vẫn chẳng thấy người đàn ông kia đâu.

Nhưng điều khiến Giang Thành càng nghi ngờ hơn là, phong cách vẽ trong bức tranh này đã thay đổi. Dường như trong lúc vẽ bức tranh này, Lâm Thần đang rơi vào trạng thái cực độ sợ hãi.

Ngồi đối diện, Lê Tổ Mai cũng dần biến sắc. Cô duỗi ngón tay ra, run rẩy chỉ vào bức tranh cuối cùng này: "Các anh… nhìn ở đây này."

Vị trí mà ngón tay của cô chỉ là vị trí giá vẽ. Cô gái bên trong bức tranh cũng đang vẽ tranh. Nhưng khi nhìn rõ bức hoạ kia, tròng mắt của Giang Thành đột nhiên co rút lại.

Bức tranh bên trong bức hoạ này và bức tranh có khung hình trước đó… giống nhau như đúc.

Không!

Về căn bản, chính là cùng một bức tranh.

Chẳng qua là cảnh gần phối xa mà thôi.

Trên bức tranh không những là Lâm Thần ngồi vẽ, mà dưới nét bút của Lâm Thần, còn vẽ ra cô gái bên trong bức tranh.

Giang Thành lập tức nghĩ thông suốt ngọn nguồn trong chuyện này. Hoá ra, người đàn ông xuất hiện lần thứ hai kia chỉ là nhân vật tưởng tượng bên trong bức hoạ, hay nói đúng hơn là một hình tượng ước nguyện.

Từ khi đối mặt với nỗi tuyệt vọng, đáy lòng cả cô dần sinh ra tâm lý ỷ lại. Cô ảo tưởng ra một người đàn ông gần như hoàn mỹ, dùng để thay thế người đàn ông trong hiện thực kia.

Mà tất cả những bức tranh liên quan đến người đàn ông thứ hai này đều là do cô gái bên trong bức tranh của Lâm Thần - hay đúng hơn là bản thân ẩn dụ của cô - tưởng tượng ra được. Trong hiện thực, vốn dĩ cũng không có người này!

Nhưng ở bức tranh cuối cùng, chính là nét bút tả thực. Đây mới chính là bản ghi chép mà Lâm Thần miêu tả trạng thái chân thực của chính mình.

Trong căn phòng kia, chỉ có một mình cô. Người đàn ông kia chỉ tồn tại thông qua nét vẽ của cô.

Một ngón tay duỗi ra, chỉ vào một góc hẻo lánh - nơi đó có một chiếc gương. Nét vẽ của Lâm Thần vô cùng thực, thực đến mức vẽ luôn cả hình ảnh phản chiếu bên trong chiếc gương.

Trong gương, sau lưng Lâm Thần đang ngồi trước giá vẽ, có một người đàn ông mặc áo khoác màu tối đang đứng đó. Anh ta đang nắm chặt cổ tay của Lâm Thần, vẽ tranh trên giấy.

Mà bên trong bức tranh, chỉ có mỗi một mình Lâm Thần đang vươn tay cầm bút vẽ.

“Người đàn ông kia, bước ra từ bên trong bức tranh đấy…” Lê Tổ Mai run rẩy bảo.

Chương 403: Cứu tôi

Người đàn ông mà Lâm Thần sáng tạo ra, một nhân vật mà Lâm Thần dùng để ký thác tâm lý của mình vào, lại bước ra khỏi bức tranh, xuất hiện trong thế giới thực.

Rõ ràng, chuyện này đã đánh sâu vào tâm lý của người trước mặt.

"Các anh xem đi." Hoa Lạc tỉ mỉ chỉ vào bức tranh, nơi vị trí của giá vẽ.

Tư thế của cô gái rất kỳ quái, tạo ra cảm giác cho người xem là cô ta đang sợ hãi. Không những thế, cô chẳng muốn vẽ tiếp nữa, nhưng người đàn ông kia lại xuất hiện, ép buộc cô.

Chính là sau khi người đàn ông đó xuất hiện, phong cách vẽ mới thay đổi hoàn toàn. Thậm chí, càng hắc ám hơn trước. Cảm giác này càng lúc càng rõ ràng hơn, nếu xem bức tranh với thời gian lâu hơn.

Giang Thành cầm lấy bức tranh, nhanh chóng lật ngược nó xuống mặt bàn. Hắn thầm có một loại dự cảm rất xấu, tựa như nhìn lâu là sẽ xảy ra một biến cố nào đó vậy.

Sau khi không còn nhìn thấy được bức tranh nữa, những người xung quanh đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Hoa Lạc và Hoàn Diên Ninh thậm chí còn bắt đầu thở hổn hển.

"Bây giờ, các anh đã biết bức tranh này có gì đó không ổn rồi, đúng không?" Giọng nói của Lê Tổ Mai cũng biến đổi. Cô ta lấy ra một chai nước khoáng khác, nốc vài ngụm lớn: "Tôi nghi rằng, những câu chuyện kinh dị kia cũng không phải do

Lâm Thần sáng tác, mà do người đàn ông kia, cái người đàn ông mà đi ra từ trong bức tranh đấy!"

Hiển nhiên, Lê Tổ Mai đã phát hiện ra một số chuyện. Trông cô rất khẩn trương; mà từ lúc bước vào phòng đến bây giờ, cô đã uống tổng cộng 3 bình nước khoáng, chẳng những thế sau khi uống xong còn vứt bừa xuống đất.

Những giọt mồ hôi to tướng lan ra trên trán của người phụ nữ này, lăn dọc xuống gương mặt cô.

Sắc mặt cô ửng hồng, mà loại ửng hồng này rất kỳ dị, tựa như một người đang đứng trong phòng xông hơi. Dĩ nhiên, hiện tượng này đã khiến Giang Thành chú ý.

"Cô không sao chứ?" Hoàn Diên Ninh cũng khá nhạy cảm, thế là lập tức hỏi ngay.

"Tôi… tôi không sao." Người phụ nữ dùng tay trái lau đi những hạt mồ hôi rồi nói tiếp: "Đừng nghĩ tôi đang chém gió. Tôi cũng trong nghề sáng tác mà. Tôi dám khẳng định dựa trên trách nhiệm của mình rằng, những tác phẩm sau này của Lâm Thần chắc chắn không phải do một mình cô ấy sáng tác ra!"

Cô quay người đi về phía giá sách, tìm một ít giấy tờ giữa đống lộn xộn kia, tiếp đó bèn đưa cho Giang Thành xem: "Đây là các tác phẩm của Lâm Thần trong khoảng thời gian trước đó."

Bản thân Giang Thành cũng có đôi chút kiến thức về tranh. Phong cách của những bức tranh này rất khác so với những tác phẩm mà hắn vừa xem của Lâm Thần trước đó. Vốn dĩ, phương hướng trọng tâm của cô ấy lúc đầu là phong cách khuôn viên nhà trường, chủ yếu miêu tả về tình yêu ngây thơ của tuổi học đường, cực kỳ khác biệt với xu hướng kinh dị về sau.

“Không những thế, anh có biết điều kỳ dị nhất là gì không?” Người phụ nữ hạ giọng, thần bí nói: “Sau khi nhận được bản thảo của Lâm Thần, công ty chúng tôi đã xảy ra một số chuyện rất quỷ dị.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Nuốt khan một cái, cô nói nhỏ: “Nhân viên bảo vệ trực ca đêm đã nghe thấy tiếng bước chân trên hành lang, nhưng sau khi dùng đèn pin kiểm tra xung quanh thì chẳng thấy ai cả.

Không những thế, đầu tiên là nghe tiếng bước chân ở trên đầu đấy. Nhưng khi bên bảo vệ lên lầu kiểm tra, tiếng bước chân kia lại đột nhiên vang lên ở tầng dưới, tựa như đang chơi trốn tìm với người nhân viên kia vậy.

Tìm hai lần mà không thấy, người nhân viên bảo vệ kia cũng bắt đầu rén dần. Cậu ấy là nhân viên mới vào làm, tuổi còn khá trẻ, cũng nhanh mồm nhanh miệng, có lẽ do đã từng coi nhiều phim truyện kinh dị rồi nên lập tức tìm gặp sếp lớn của nơi này, hỏi xem công ty có từng phát sinh biến cố gì hay không, rốt cuộc bị sếp lớn quát cho một trận.

Sau đó, vì chuyện này càng lúc càng vô cùng tà dị, bên phía đội bảo vệ cũng xin thôi việc liên tục, khiến cả công ty đều biết đến trường hợp này. Sếp lớn hết cách, thế là đích thân ở lại công ty cùng đội bảo vệ. Bốn, năm người đàn ông bắt đầu ngồi chờ đợi ngay trong văn phòng bảo vệ vào đêm hôm đó.

Kết quả là, vừa qua nửa đêm thì thật sự xuất hiện tiếng bước chân, ở ngay vị trí tầng trên của văn phòng bảo vệ kia.

Sếp lớn lập tức dẫn người đi tìm. Không những thế, vì phòng ngừa kẻ đó bỏ chạy, ông ta còn để lại hai người chặn đường ở văn phòng.

Nhưng cuối cùng là sau khi chạy lên lầu thì cũng không có ai ở đó. Đang lúc bọn họ tìm khắp nơi, lại có tiếng bước chân

vang lên trên đỉnh đầu.

Thế là bọn họ lại tiếp tục xông lên tầng trên nữa."

Đến đây, trong lúc vểnh tai nghe lén thì tên mập cũng không thể không thở dài cho tuổi đời non nớt của vị sếp lớn kia. Ban đêm yên tĩnh như vậy, người bình thường làm sao có thể di chuyển nhanh đến thế mà không hề phát ra tiếng động nào?

Rõ ràng, có điều gì đó không ổn ở nơi này.

Người phụ nữ nói tiếp: "Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, sếp lớn cũng thầm phát hoảng. Kế tiếp, khi họ còn chưa kịp xuống lầu thì chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai ở tầng dưới, cũng chính là hai người ở lại chặn đường kia.

Sếp lớn lập tức dẫn người chạy xuống, nhưng khi vừa chạy đến lối ra thì đột nhiên bàng hoàng cả người. Căn phòng trên tầng 9 bị lật tung cả lên, trông rất bừa bộn, mà khắp nơi đều dính đầy các dấu bàn tay máu, trông chẳng khác gì hiện trường của một vụ án mạng nghiêm trọng cả.

Chẳng những thế, trên cánh cửa của văn phòng bảo vệ còn bị ai đó dùng máu viết lên vài chữ."

Có lẽ vì để giúp bản thân bớt căng thẳng, người phụ nữ bèn dừng lời, nuốt nước miếng một cái.

"Chữ gì?" Hoa Lạc không thể kiên nhẫn được nữa.

Người phụ nữ hạ giọng, nhìn những người trước mặt, nói: "Cứu tôi với."

Nghe đến đây, ánh mắt của Giang Thành đột nhiên thay đổi hẳn. Trước đó, hắn cũng từng nghe thấy những chữ này - chính là trong cuộc gọi của con quỷ kia, là lời độc thoại đến từ giọng nói của con quỷ ấy.

Dựa theo âm thanh, đó là một con nữ quỷ.

Căn phòng bị lật tung lên, vô cùng bừa bộn, có lẽ do con quỷ này đang tìm kiếm một thứ gì đó, mà thứ duy nhất có thể tìm thấy ở đây chắc chắn chính là bản thảo của Lâm Thần.

Con quỷ đó… e rằng chính là Lâm Thần!

Cô ta đến đây để tìm lại bản thảo của mình.

Xét đến tình hình hiện tại, có vẻ như Lâm Thần cũng không hòa thuận với người đàn ông mặc đồ đen do chính cô tạo ra kia. Cô đang bị người đàn ông ấy cưỡng ép, thế nên mới cầu cứu nhiều lần như vậy.

Nếu tiếp tục suy luận dựa theo mạch liên tưởng này, bản thảo mà Lâm Thần muốn tìm chính là vật dùng để đối phó được với người đàn ông áo đen kia.

Cũng chính là con đường sống cuối cùng của bọn họ trong nhiệm vụ này.

Ánh mắt của đám người Hoa Lạc và Hoàn Diên Ninh cũng liên tục lấp lánh. Xem ra, bọn họ cũng nhận ra chi tiết này.

“Tất cả các bản thảo của Lâm Thần đều ở đây ư?” Giang Thành lập tức hỏi.

“Ngoại trừ… ngoại trừ những phần mà nhóm cảnh sát các anh đã lấy đi, thì những xấp bản thảo mà cô ấy gởi đến bằng đường bưu điện đều ở nơi này.” Người phụ nữ bảo: “Ở đây cũng có, nhưng lộn xộn lắm.”

Cô chỉ vào đống giấy tờ lộn xộn kia: “Phải tìm hơi lâu mới ra.”

“Trên lầu vẫn còn một phần khác, được cất trong kho lưu trữ.”

Im lặng một lúc, Giang Thành quay lại nói: “Cậu mập, tôi và cậu lên lầu tìm bản thảo trên đó. Những người còn lại cứ ở đây, tiếp tục tìm.”

“Ừ.”

“Em đi chung với hai anh nhé.” Sở Cửu bảo.

“Sở Cửu, em ở lại đây tìm bản thảo chung với bọn anh.” Tiêu Thái Lang an ủi cô, sau đó gật đầu với Giang Thành: “Tôi đi cùng các anh.”

Rõ ràng, tách nhóm lúc này không phải là một lựa chọn sáng suốt, nhất là khi con quỷ gọi video-call chưa hiện thân. Tuy nhiên, Giang Thành cũng có lý do riêng mới làm như vậy.

Hắn cảm giác được, kẻ tự xưng là anh trai của Kiều Vũ đi cùng nhóm bọn hắn đến đây rất… bất bình thường.

Biểu hiện của anh ta quá… an phận.

Nhưng tạm thời, Giang Thành vẫn chưa phát hiện ra thêm sơ hở nào từ anh ta.

Trước khi rời đi, thừa dịp đang ngồi cạnh Hoa Lạc, hắn luồn tay vào váy của anh ta, viết lên đùi của Hoa Lạc chữ “anh trai”.

Giang Thành cảm giác được, Hoa Lạc run nhẹ một cái, sau đó là gật đầu một cách kín đáo.

Chương 404: Tiếp diễn

Sau khi rời đi, người phụ nữ kia vô thức tiến về phía thang máy, nhưng lại bị Giang Thành chặn lại: “Chúng ta đi cầu thang bộ nhé.”

Giang Thành bổ sung: “Tốt cho sức khỏe.”

Người phụ nữ bèn nhìn Giang Thành bằng ánh mắt rất kỳ lạ, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Sau khi bọn họ rời đi, những người còn lại trong phòng cũng nói chuyện thoải mái hơn. Mọi người bắt đầu bận rộn tìm kiếm manh mối, cũng chính là phần bản thảo do Lâm Thần để lại.

Anh trai của Kiều Vũ thản nhiên tiến đến muốn giúp đỡ, khi Hoa Lạc còn chưa kịp từ chối thì Hoàn Diên Ninh đã lên tiếng trước: “Phiền anh giúp chúng tôi giữ cửa, để phòng không bị ngộp nhé.” Cô gật đầu, dùng ngữ điệu rất ôn hòa: ” Cảm ơn anh đã vất vả.”

Tuy lời nói rất dịu dàng, nhưng cô không hề cho anh trai của Kiều Vũ có cơ hội từ chối. Vừa nói xong, cô đã xoay người đi làm chuyện riêng của mình.

Người anh trai của Kiều Vũ kia hơi xấu hổ. Lúc này, Hoa Lạc cũng quay người nháy mắt với Sở Cửu, thế là cô gái trẻ này cũng hiểu ra vấn đề.

Hoa Lạc tìm kiếm ở khu vực phụ cận bàn làm việc của người phụ nữ kia, còn Hoàn Diên Ninh thì đi tới giá sách. Sở Cửu không hề rời đi quá xa, từ đầu đến cuối luôn kín đáo để mắt đến ông anh trai của Kiều Vũ.

Dĩ nhiên, người đàn ông này cũng cảm giác hơi buồn bực, nhưng vì bản thân đang nằm dưới cơ kẻ khác và bản thân anh ta cũng hiểu rằng, chỉ khi đi theo nhóm người này thì mình mới có cơ hội biết được chân tướng về cái chết của em trai.

Anh ta ngoan ngoãn ngồi trên ghế sô-pha, canh chừng cửa ra vào, cư xử rất phải phép.

Trên bàn vẫn còn để bản thảo sao chép của người phụ nữ kia; anh ta bèn tò mò cầm lên, quan sát từng tờ một. Xem hồi lâu, anh ta đột ngột biến sắc vì quá sợ hãi, đặc biệt nhất là do phần bản thảo liên quan đến câu chuyện kinh dị về cái bóng không thể nhìn thẳng kia.

Bối cảnh của tranh trông y hệt như quán café của chính anh ấy.

Những bức tranh khác cũng rất đáng sợ, tựa như chúng đang sống vậy. Anh ta có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo tận sâu bên trong nội tâm mình, dù là cách nhau một tờ giấy.

Đó là một cảm giác… rất chân thực, nhưng không thể diễn tả bằng lời.

Sau khi định cầm lấy bức tranh đang bị úp ngược kia lên, Sở Cửu đã kịp thời lên tiếng: “Anh đừng lộn xộn.”

“À… ừ ừ… Ok!”

Người đàn ông này buông tờ giấy kia ra, chuyển dời sự chú ý của mình sang chiếc túi giấy da trên ghế sô-pha. Chiếc túi ấy vừa rồi bị nhét ngay chỗ ngồi của người phụ nữ kia, vô cùng kín đáo.

Nhưng người đàn ông lại duỗi tay ra, tựa như bị một loại sức mạnh nào đó dẫn dắt vậy. Anh ta nhấc chiếc túi giấy da lên, để rồi lập tức cau mày.

Trọng lượng của nó có vẻ… rất kỳ quái, và… Anh dùng hai ngón tay véo vào chiếc túi - bên trong túi vẫn còn có một lớp độ dày nhất định.

Vì tò mò, anh ta bèn lúc lắc miệng túi rồi lật ngược lên; có vài mảnh giấy rơi ra từ bên trong.

“Hả?”

Sở Cửu lập tức nhận ra điểm kỳ lạ nơi đây, thế là nhanh chóng tiến đến, giật lấy tờ giấy từ tay người đàn ông: “Là từ trong túi giấy rơi ra à?” Cô không xem ngay, mà trước tiên hỏi rõ.

“Ừ, ừ.” Người đàn ông gãi đầu, nghểnh cổ, liếc nhìn tờ giấy liên tục, tựa như rất tò mò xem tờ giấy đó chứa nội dung gì bên trong.

Lúc này, có hai giọng nói gần như đồng thời vang lên: “Tìm được rồi!”

Hoa Lạc cầm một chiếc túi giấy da trong tay, nhanh chóng bước đến.

Trên túi giấy da có ghi tên của Lâm Thần, được gửi đến đây từ căn hộ 808, tòa nhà số 3, chung cư Bình An, và địa chỉ này là chính xác.

Hoàn Diên Ninh còn trực tiếp hơn. Cô cầm trong tay một xấp giấy, khoảng mười mấy tờ, dường như đây cũng là bản thảo của Lâm Thần.

Chẳng ai có thể ngờ là tìm ra được nhiều đến vậy.

Đầu tiên, mọi người tiến đến xem tranh trong tay Hoàn Diên Ninh. Trước sự kinh ngạc của mọi người, phía trên lại là một câu chuyện kinh dị hoàn toàn mới.

Tên là Kén.

Truyện kể rằng, tại kho hàng của một trung tâm thương mại ngầm, người ta thường trông thấy có tóc rơi trên mặt đất. Sợi tóc rất dài, dường như là của phụ nữ.

Nhưng điều khó hiểu chính là nơi đây hiếm khi có người đến, còn các nhân viên đều là nam giới, vậy tại sao lại có nhiều tóc dài đến vậy.

Tuy thầm nghi hoặc, nhưng chủ kho hàng cũng không quá để ý đến vấn đề này. Dù sao đi nữa, ngoại trừ vấn đề như thế ra thì chẳng còn biến cố nào khác.

Cho đến một ngày, anh ta bắt đầu nghe bảo là có người đang đi tìm chó cưng của mình ở khu vực xung quanh. Nhân viên bảo vệ ca đêm cũng bắt đầu chú ý đến; sau khi mọi người tan sở, thỉnh thoảng anh ta lại nghe thấy những âm thanh kỳ lạ ngắt quãng.

Anh ta đã dùng một tính từ rất thích hợp, vì đó giống như là người ta uống trà sữa bằng ống hút, khi hút sạch nước đến đáy ly thì sẽ tạo ra thứ âm thanh ngắt quãng kia.

Cuối cùng đến một ngày, có người mất tích.

Kẻ bị mất tích chính là nhân viên bảo vệ đã nghe thấy âm thanh kỳ quái ngắt quãng ấy.

Nhưng chủ đầu tư trung tâm thương mại ấy nói với mọi người rằng, anh chàng bảo vệ kia đã bị đối thủ cạnh tranh mua chuộc nên cố tình tung tin đồn nhảm rồi chơi trò mất tích.

Vì để mọi người không phải lo lắng nữa, gã sẽ tóm lấy người nhân viên bảo vệ kia trong vài ngày, để mọi người sáng mắt ra.

Và gã cũng hứa với mọi người rằng, đêm nay gã sẽ đích thân ở lại trức đêm nhằm xua tan đi mấy tin đồ nhảm nhí, giữ vững niềm tin vào khoa học.

Trước những lời nói đầy tự tin của người chủ đầu tư, cũng như những tên vệ sĩ đeo kính đen cao to lực lưỡng của gã, mọi người bèn tin tưởng thêm lần nữa.

Màn đêm buông xuống, người chủ kho hàng kia đang ngủ ở nhà thì bất ngờ nhận được một cuộc gọi từ khách hàng, bảo rằng có một mối làm ăn lớn.

Anh ta do dự hết lần này đến lần khác, nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được lý do thuyết phục của mối khách quen. Rốt cuộc, anh ta bèn đồng ý đến ngay nhà kho để kiểm kê số hàng tồn hiện có.

Khi lái xe đến trung tâm mua sắm, anh ta mới phát hiện đèn đuốc trong phòng trực ban bảo vệ vẫn sáng trưng, nhưng bên trong chẳng có ai cả. Vốn dĩ gã chủ đầu tư và những tên vệ sĩ kia sẽ trực đêm nơi đây, lúc này chẳng rõ đã biến đi đâu mất rồi.

Chẳng lẽ gã ấy đi tuần xung quanh?

Sau khi đi xuống tầng hầm, anh ta bèn bật đèn pin trên điện thoại di động lên, một mình đi bộ đến nhà kho. Nhà kho của anh ta nằm tại vị trí tận cùng bên trong, vì giá rẻ.

Đi được một đoạn, người này bỗng dưng có một dự cảm rất xấu trong lòng. Nhưng đứng trước nhà kho gần trong gang tấc, anh ấy cũng không nỡ buông bỏ đơn hàng kia.

Đối phương là khách quen cũ, cần phải giữ chặt mối quan hệ.

Anh ta lập tức siết chặt quần áo, tiếp tục bước vào, nhưng khi vừa rẽ ngay một ngã ba thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Nghe y hệt như người nhân viên bảo vệ trước đây từng hình dung!

Ngắt quãng, khiến trong lòng thầm hoảng hốt.

Và điều quan trọng nhất chính là, âm thanh đó vọng ra từ nhà kho của anh ấy.

Sau khi đến gần, người chủ kho hàng mới nhận ra cửa nhà kho của mình đang mở toang, mà bên trong còn có ánh sáng yếu ớt hắt ngược ra ngoài.

“Có ai ở đó không?” Vừa nói, anh ta vừa tiến gần đến cửa kho hàng, để rồi nhìn thấy bên trong có người đang chiếu ngược đèn pin vào mình.

Người chủ kho hàng bị ánh sáng hắt chói mắt, thế nhưng vẫn kịp nhận ra đó là gã chủ đầu tư trung tâm thương mại, kẻ đang mang giày da và mặc một chiếc Tây màu xám.

Đó chính là trang phục tiêu chuẩn của ông ta.

Người chủ kho hàng không thể không tức giận - đêm hôm khuya khoắt, tại sao lại dám tự ý mở cửa kho hàng của anh ta chứ? Định làm cái quái gì thế, trộm đồ à?

Anh ta bèn đi thẳng vào đường chiếu sáng, vừa chất vừa, vừa kêu gã chủ đầu tư kia tắt đèn pin đi vì quá chói mắt.

Nhưng dường như gã chủ đầu tư ấy không nghe anh ta nói gì cả, mãi cho đến khi anh ta bước đến cạnh người, giật lấy chiếc đèn pin.

Nhưng một giây tiếp theo, người chủ kho hàng lập tức ngẩn người. Bởi vì, anh ta trông thấy đôi chân của gã chủ đầu tư gần như đang lơ lửng trên không, chỉ có mỗi mũi giày chạm nhẹ một chút trên mặt đất, chẳng những thế mà còn co giật liên tục.

Với đôi tay run rẩy, anh ta dùng chiếc đèn pin mà mình vừa giật được để soi ngược lên trên, bắt đầu từ phần thân dưới của

gã chủ đầu tư kia. Sau đó, anh ta đã trông thấy được một cảnh tượng kinh hoàng nhất trong suốt cuộc đời mình.

Đôi mắt của gã chủ đầu tư đã biến mất.

Hốc mắt, mũi, lỗ tai, miệng đều nhồi đầy tóc bên trong, mà những sợi tóc này dường như còn có sinh mệnh riêng vậy. Chúng chậm rãi ngọ nguậy, đồng thời phát ra một dạng âm thanh tựa như đang hút lấy chất lỏng.

Cơ thể của gã chủ đầu tư khô quắp đi với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Tứ chi của gã co giật và vặn vẹo không đồng đều, nhìn chẳng khác gì đang khiêu vũ.

Anh ta lập tức chiếu đèn pin lên trên đỉnh đầu, để rồi trông thấy một chiếc kén khổng lồ đang dính chặt vào nóc kho hàng, cùng với vô số sợi tóc đen lan tràn ra từ nó.

Xung quanh chiếc kén đó có vài chiếc kén nhỏ khác - tất cả đều được cố định chặt chẽ trên nóc kho hàng. Có một cánh tay khô héo thò ra từ bên trong kén, chính là của anh chàng bảo vệ mất tích đầu tiên kia.

Còn những tứ chi nhỏ hơn, có lẽ chính là thuộc về bọn chó, mèo

Kho hàng có mái vòm rất cao, sử dụng những chiếc đèn chùm dài; ánh đèn vốn đã mờ mịt nên không ai để ý rằng trên trần nhà tối đen lại ẩn chứa một cảnh tượng đáng sợ như vậy.

Dần dần, cái kén khổng lồ ở giữa bắt đầu nhúc nhích, sau đó có một cái đầu thò ra khỏi kén. Tiếp đến, cái đầu kia há miệng – một mái tóc rậm rạp bắn thẳng về phía người đàn ông kia.

“Đây chính là… Đây chính là…” Nhìn chằm chằm vào cái đầu nhô ra từ trong kén, sắc mặt của Sở Cửu tái mét.

“Là Ngọc Lan đấy!”

Chương 405: Cầu thang

Sau khi chết, Ngọc Lan đã trở thành câu chuyện kinh dị mới.

Một loại sợ hãi dị dạng dần lan tràn trong tâm trí mọi người. Chẳng mấy chốc, họ đã tìm ra những câu chuyện kinh dị về những người còn lại, gồm Lục Hoa Tư, Lưu Quốc và Trần Di.

Ba gương mặt quen thuộc xuất hiện bên trong những câu chuyện kinh dị này đã mang đến một cú sốc nghiêm trọng mà không ngôn từ nào có thể miêu tã được.

Bị quỷ giết chết trong phó bản này không phải là điều đáng sợ nhất - mà điều đáng sợ nhất chính là, người chết sẽ trở thành những câu chuyện kinh dị mới.

Không khác gì virus đang lây lan cả.

Bọn họ sẽ bị giữ lại đây vĩnh viễn, trở thành một con quỷ vô thức, chỉ còn biết giết chóc mà thôi.

"Tại sao không có chuyện kinh dị thuộc về Ngụy Tân Đình?" Hoàn Diên Nình lục lọi đống truyện kinh dị trong tay mình, đúng thật là không có.

Hoa Lạc cau mày. Ngoại trừ Ngụy Tân Đình, nơi này có đủ cả các câu chuyện kinh dị của những người từng tử vong và mất tích: "Anh ta không chết sao?"

Ngay cả bản thân Hoa Lạc cũng không tin khi nói nói ra như vậy.

Sau khi nhìn thấy truyện kinh dị của Trần Di, hai mắt của Sở Cửu lập tức ửng đỏ. Tia hy vọng cuối cùng trong lòng cô

đã tan vỡ, chị Trần Di… thật sự đã chết, trở thành một câu chuyện kinh dị mới rồi.

Cố nén đau buồn, cô ngẩng đầu lên: "Ở đây, em cũng có một câu chuyện kinh dị nè, hẳn là của Ngụy Tân Đình." Cô nhanh chóng bảo: "Nó ở trong túi giấy da mà người phụ nữ kia mang theo lúc trước."

Nhận lấy phần bản thảo kia, Hoa Lạc lập tức mở ra.

Ấn tượng đầu tiên về câu chuyện kinh dị này là nó rất tù túng, nét vẽ trong tranh tương đối thô, xét từ bối cảnh thì hẳn là ở trong một không gian nhỏ hẹp.

Bố cục cũng khá cổ quái, không có vật thể lạ nào xung quanh, lệch xuống phần dưới bức tranh thì có những nét mực dài trông giống như đường viền, hoặc có thể là khung tranh.

"Là cầu thang." Anh trai của Kiều Vũ chau mày, đột nhiên xen vào.

Ngay lập tức, chuyện này khiến mọi người nhớ đến con quỷ đã gọi video-call kia - vị trí của nó lúc đó là cầu thang.

Lật nhanh qua mấy trang sau, suy đoán từ anh trai của Kiều Vũ đã được xác nhận. Đây thực sự là một cầu thang, và trong một số bức tranh tiếp theo, cầu thang đầy khói, như thể bị phát sinh hỏa hoạn.

Đột nhiên, phía sau cánh cửa thoát hiểm bên phải xuất hiện một số người hoảng loạn, nhưng không rõ vì lý do gì mà cánh cửa thoát hiểm ấy chỉ có thể mở ra một khe hở to bằng hai nắm tay – mọi người đều bị mắc kẹt bên trong.

Dường như trông thấy có người đến, những nạn nhân kia liều mạng đập cửa, há to miệng, rõ ràng là đang cầu cứu.

Phối cảnh tiếp theo của bức tranh đột ngột chuyển san không gian bên ngoài cửa thoát hiểm. Người vừa chạy đến kia

cũng không dửng dưng, rốt cuộc, đã mở được cửa thoát hiểm sau một lúc rất lâu.

Những người mặc kẹt bên trong lần lượt phóng ra, dồn dập chạy xuống bên dưới để thoát thân. Tuy nhiên, kẻ vừa cứu viện kia dường như bị cạn kiệt thể lực, tốc độ chạy càng lúc càng chậm.

Kẻ chạy đằng sau lưng người đó bắt đầu mất kiên nhẫn dần. Cuối cùng, chẳng rõ ai đó đã đẩy mạnh vào người tốt bụng cứu viện kia, khiến kẻ đó ngã nhào về phía trước, lăn dọc xuống nhiều bậc thang bên dưới.

Không gặp bất kỳ trở ngại nào, những người phía sau bắt đầu điên cuồng bỏ chạy. Người từng giúp đỡ giải cứu kia liên tục cầu cứu, nhưng bọn người kia cứ chạy ngang qua mà chẳng thèm nhìn cá nhân khốn đốn này dù chỉ một lần.

Người nọ cố gắng hết sức đưa tay ra, hy vọng túm được ống quần của người chạy cuối cùng, nhưng lại bị cá nhân cuối hàng đó giẫm mạnh một cái.

Ở góc nhìn cuối cùng của bức tranh, kẻ tốt bụng từng ra tay cứu viện kia đã đơn độc rơi lại trong màn khói dày đặc.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ ánh mắt tuyệt vọng và… khuôn mặt của cô ta.

Cũng không phải Ngụy Tân Đình như suy luận ban đầu, mà là một người phụ nữ.

Chính là cô gái Lê Tổ Mai đã đón tiếp bọn họ vừa rồi!

Bàn tay đang cầm bản thảo của Hoa Lạc run nhẹ.

Vừa kịp phản xạ ngay lúc này, Hoàn Diên Ninh lập tức bước ra ngoài, dù biết là đã muộn nhưng tóm lại là có đến mấy nhân mạng đấy, cô không thể cứ bỏ cuộc như vậy được.

Vừa lúc cô định mở cửa thì cánh cửa đã bị đẩy ra từ bên ngoài, có một kẻ trông như nhân viên bảo vệ đang đứng tại đó.

“Các người là ai?” Nhân viên bảo vệ kia cũng bị giật nảy mình rõ ràng.“Ai cho phép các người tiến vào?”

Hoa Lạc bước tới, xuất trình thẻ cảnh sát của mình. Cùng lúc đó, khi ánh mắt của đối phương liên tục dò xét cả cơ thể của bản thân, Hoa Lạc cũng giải thích là mình đang chấp hành một nhiệm vụ rất đặc biệt.

Hoàn Diên Ninh cũng tạo ra một tư thế vô cùng chuyên nghiệp, lạnh lùng nhìn nhân viên bảo vệ, nói: “Chúng tôi đến đây để làm gì, chẳng lẽ anh không rõ ư?”

Nghe vậy, nhân viên bảo vệ lập tức đứng hình. Sau đó, gã tỏ ra là mình hiểu rõ rồi, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn, không gây thêm phiền phức cho mấy chú công an nữa.

Xem ra, nhân viên bảo vệ cũng nhận thức được về mấy chuyện kinh dị xảy ra nơi đây.

Sau khi nhận ra Hoàn Diên Ninh định lập tức đuổi theo, Sở Cửu bèn tiến lên, nắm lấy góc áo của cô: “Chị!” Sở Cửu nói: “Hỏi rõ trước đã, sau đó chúng ta cùng đi.”

Nhìn tới nhìn lui không có ai, Hoa Lạc bèn kéo nhân viên bảo vệ sang một bên, hỏi rõ về chuyện của Lê Tổ Mai.

Quả nhiên, nhân viên bảo vệ này xác nhận là Lê Tổ Mai đã chết rồi, mà căn phòng này chính là văn phòng làm việc của cô ta.

Sau khi cô ấy qua đời, căn phòng đã bị khóa lại và không có ai đến đây nữa.

Vì thấy ổ khóa bị mở ra, gã mới đến đây kiểm tra tình hình.

“Cô ấy chết như thế nào?” Anh trai của Kiều Vũ vội vàng hỏi.

Nghe vậy, trong đôi mắt của Hoàn Diên Ninh chợt nảy sinh một dạng cảm xúc vô cùng kín đáo. Cô quay đầu, thoáng liếc nhanh đến anh trai của Kiều Vũ rồi lập tức chuyển ánh nhìn sang nơi khác.

Chẳng lẽ tên nhân viên bảo vệ này bị 'ngu hóa' rồi sao? Làm cảnh sát đến đây điều tra vụ án, thế mà lại không rõ cô ta chết như thế nào à?

Nhưng sau đó Hoa Lạc vừa bất lực vừa vui mừng, vì gã nhân viên bảo vệ này cũng không nhận ra sơ hở của cả nhóm, ngược lại còn hợp tác vô cùng tích cực.

"Cô ấy bị thiêu chết." Nhân viên bảo vệ đáp: "Lúc khiêng thi thể ra ngoài, tôi cũng có nhìn thấy. Dưới lớp vải trắng, cánh tay kia lòi ra, trông như than củi đấy, đáng sợ lắm."

"Bị thiêu chết ư?" Hoa Lạc nhíu mày, nhớ kỹ bức tranh trong đầu. Tại không gian ngay giữa cầu thang không hề có vật dễ cháy. Vốn dĩ, anh ta cứ tưởng Lê Tổ Mai chết do ngạt thở.

Thấy xung quanh không có ai, gã bảo vệ bèn hạ giọng bảo: "Cũng tương tự như những gì mà các anh đã điều tra thôi, chuyện này đúng là vô cùng kỳ quái. Khi đó, thi thể bị bỏng nặng, nhưng quần áo trên người cô ta lại không bị ảnh hưởng gì. Ngọn lửa đó… tựa như chỉ đối mỗi một mình cô ấy.

À mà không phải, nói chính xác hơn là lửa bốc cháy từ chính cơ thể cô ta. Nghe đồn là có mở cuộc điều tra hỏa hoạn, rồi sau đó… Không có sau đó nữa!"

Nói xong, gã bảo vệ lúng túng nói: "Đây cũng là do các anh đến nên tôi mới dám nói. Nếu để sếp lớn biết, tôi sẽ bị đuổi việc mất."

"Sau khoảng thời gian đó, công ty có xảy ra hiện tượng kỳ quái nào không?" Hoàn Diên Ninh tranh thủ hỏi.

“Có, có.” Gã bảo vệ liên tục gật đầu: “Đôi khi vòi chữa cháy trong cầu thang đột nhiên phun lên mà chẳng rõ lý do vì sao, dù sửa mấy lần mà vẫn tiếp tục hỏng hóc.

Một số nhân viên khác thì báo cáo rằng, họ có thể ngửi thấy mùi cháy nồng nặc từ cầu thang.”

Thấy sắc mặt của gã bảo vệ hơi thay đổi khi kể đến đây, Hoa Lạc nghi ngờ hỏi: “Nếu anh biết mấy chuyện thế này, sao không nghỉ việc đi?”

Ánh mắt của Hoàn Diên Ninh và Sở Cửu nhìn gã bảo vệ cũng thay đổi hẳn. Ai mà biết được, phải chăng người nhân viên bảo vệ này chính là câu chuyện kinh dị tiếp theo?

“Khi công ty niêm phong lại tất cả các lối cầu thang bên trái, mấy hiện tượng kỳ quái kia cũng biến mất hết rồi. Kể từ đó, công ty không còn xảy ra biến cố nào khác thường nữa.”

“Niêm phong lại tất cả rồi?” Hoa Lạc chỉ vào hướng kia, tựa như muốn xác nhận lại một lần cuối cùng: “Cầu thang đằng kia à?”

“Ừ.” Gã bảo vệ gật đầu.

“Làm quái gì có chuyện đó?” Anh trai của Kiều Vũ nghi hoặc nói: “Lúc đến đây, chúng tôi đã đi bằng cầu thang bộ ở đằng đó cơ mà.”

Chương 406: Biển lửa

“Làm sao có thể?” Bảo vệ kinh ngạc nói: “Chắc chắn là mấy người nhớ nhầm rồi!”

Đứng trước cầu thang, nhìn thấy cánh cửa an toàn đã có thêm ổ khóa, mọi người không khỏi thở dài.

Nơi này hoàn toàn khác so với lúc bọn họ mới đến.

“Chỗ các anh thế này là không tuân thủ quy định phòng cháy chữa cháy thì phải.” Anh trai Kiều Vũ chỉ vào cánh cửa an toàn đã khóa lại, nói với bảo vệ.

Biểu cảm của bảo vệ có vẻ xấu hổ, không tiếp lời.

“Có phải mọi người còn phải đến một văn phòng khác để xem, đúng không?” Bảo vệ thấy bầu không khí có chút nghiêm trọng, đổi chủ đề.

Hoa Lạc quay người lại: “Một văn phòng khác?”

“Đúng vậy, ở đó vẫn còn một căn khác, là văn phòng trước đây của Lý Tổ Mai, sau khi cô ấy chuyển đến tầng chín, nơi đó đã được cô dùng làm kho chứa đồ.”

Hoa Lạc nói bảo vệ đi trước dẫn đường, lập tức đi lên cầu thang phía bên kia, tuy nhiên, mãi cho đến khi đã đến cửa văn phòng cũ của Lý Tổ Mai trên tầng 13, bọn họ cũng không nhìn thấy Giang Thành và những người khác đâu.

Cánh cửa văn phòng cũng không có dấu hiệu đã được mở ra gần đây.

Bọn họ cũng đã mất tích rồi.

Hoa Lạc đoán rằng có lẽ bọn họ đang bị mắc kẹt ở cầu thang bên trái, và con quỷ vừa gọi điện thoại tới là Lý Tổ Mai.

Đây là một cái bẫy.

Nơi này cực kì khuất người, nằm ở cuối một góc rẽ, gần đó cũng không nhìn thấy có ai.

"Mọi người chờ một chút nhé, tôi đi tìm người phụ trách lấy chìa khóa, nơi này đã lâu không có ai đến đây rồi." Bảo vệ nói rồi định rời đi, nhưng Hoa Lạc nói không cần, sau đó dùng chân đá một cước mở cửa ra.

Bên trong có hơi tối, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn được ra dáng vẻ của một văn phòng.

Mọi người lo lắng rằng sau khi bảo vệ rời đi, sẽ thu hút càng nhiều người hơn đến đây, gây ra những rắc rối không đáng có, nên đã để anh ta ở lại, để anh trai Kiều Vũ đứng ở một góc với anh ta, chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Hoa Lạc đi vào trước, Sở Cửu từ trong người lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ, cũng đi theo và bên trong.

Môi trường ở đây còn tệ hơn nhiều so với văn phòng trên tầng 9, khắp nơi đồ đạc bừa bộn lộn xộn, trên bàn làm việc dường như cũng đã lâu không được dọn dẹp, dưới đất vẫn còn vài cái chai lọ rỗng.

Thứ khiến người ta khá chú ý đến là một tủ sách khổng lồ có cửa kính ở một góc, xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy bên trong có rất nhiều túi giấy đặt cạnh nhau, rất giống với những túi giấy bọn họ tìm thấy trước đó.

Hoa Lạc sau khi nhận ra, lập tức đi về phía tủ sách.

"Sao có thể như vậy?" Giọng nói của Sở Cửu cắt ngang bước chân của Hoa Lạc, anh ta nhìn theo hướng giọng nói,

nhìn thấy Sở Cửu cầm đèn pin chiếu ánh sáng về hướng bọn họ vừa đi tới.

Giây tiếp theo, đồng tử của Hoa Lạc bất giác run lên.

Cánh cửa bọn họ vừa bước vào … đã biến mất.

Ở vị trí tương ứng xuất hiện một khung tranh khổng lồ. …

“Bác sĩ.” Tên mập che miệng, úp úp mở mở nói: “Khói này lớn quá.”

“Mọi người chú ý dưới chân, cúi thấp người xuống.” Tiêu Thái Lang cũng bị khói dày đặc làm cho ngạt thở, khói bụi cuồn cuộn bốn phía, kèm theo từng đợt nhiệt độ, gần như khiến người không thể mở mắt ra.

Khoảng 10 phút trước, tòa nhà bất ngờ bùng cháy, ngọn lửa vô cùng dữ dội, dưới sự dẫn dắt của Lý Tổ Mai, bọn họ đến được bên cạnh một cánh cửa an toàn.

Nhưng cánh cửa an toàn không biết đã bị thứ gì đó chặn lại ở phía sau, không thể đẩy ra được, chỉ có thể mở ra một khe hở tương đối lớn.

Giang Thành và Tiêu Thái Lang đã thử rồi, nhưng đều không thể chui qua được.

Cuối cùng, chỉ có Lý Tổ Mai chui qua.

Sau khi Lý Tổ Mai chui qua, liền lập tức biến mất trong làn khói dày đặc.

Sau lưng sóng nhiệt thiêu đốt, lửa sắp ập đến, tên mập thậm chí đã có thể ngửi được mùi khét trên tóc của chính mình, ngay lúc anh ta tưởng mình đã bỏ cuộc, giọng nói của Lý Tổ Mai đột nhiên vang lên từ phía sau cánh cửa .

Cô bảo mọi người hãy cố gắng kiên trì, rồi sau khi loay hoay với chiếc xà beng tìm được, cuối cùng đã mở rộng khe

hở ra trước khi mọi người bị nhấn chìm trong biển lửa.

Tên mập lùi lại phía sau, để Giang Thành và Tiêu Thái Lang đi trước, anh ta lo lắng hình thể của mình sẽ bị kẹt ở giữa, lại liên lụy đến bác sĩ.

May mắn thay, cuối cùng tên mập cũng được kéo ra ngoài nhờ sự chung sức của ba người.

Đám người lập tức chạy xuống dưới, nhưng càng đi xuống, khói càng dày đặc và sóng nhiệt dường như muốn thiêu rụi mọi người vậy.

Tên mập thậm chí còn sờ lên lông mày của mình, lo lắng chúng sẽ bị đốt cháy.

Trong làn khói dày đặc, tên mập hoàn toàn không thể mở mắt ra, anh ta hoàn toàn chỉ chạy xuống dưới theo bản năng, cố gắng hết sức cúi thấp người xuống, xung quanh đều có tiếng bước chân, cũng không phân biệt được ai là ai.

Anh ta chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ Lý Tổ Mai ở phía trước.

Suy cho cùng, Lý Tổ Mai chỉ là một người bình thường, lại là phụ nữ, thể lực và sức chịu đựng của cô đều không bằng bọn họ, tên mập nhìn thấy bước đi của cô ngày càng loạng choạng, cuối cùng cô run rẩy ngã xuống cầu thang.

“Cô thế nào… cô thế nào rồi?” Tiêu Thái Lang ngồi xổm trước mặt Lý Tổ Mai, làn khói dày đặc khiến cô bật khóc, nhưng giây tiếp theo, nước mắt đã bị sóng nhiệt làm khô.

Khuôn mặt nóng bừng và đau nhức.

Tên mập và Giang Thành đều không thấy đâu nữa, cô mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân yếu ớt chạy xuống tầng, xem ra bọn họ đã bỏ mặc người phụ nữ này.

Người phụ nữ phát ra tiếng rên rỉ hoàn toàn vô nghĩa, cô ôm lấy chân của mình, Tiêu Thái Lang đưa tay chạm vào, phát hiện xương không bị gãy, chắc hẳn là bị trẹo chân rồi.

"Đừng… đừng bỏ mặc tôi." Lý Tổ Mai cầu xin, duỗi đôi tay sưng tấy đỏ bừng ra để nắm lấy quần áo của Tiêu Thái Lang.

Ngọn lửa càng ngày càng lớn, khắp nơi vang lên tiếng tanh tách, trong hành lang cách phía sau người phụ nữ không xa có một khung gỗ cực lớn.

Khung gỗ đang cháy rực, như thể có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tiêu Thái Lang nghiến răng nghiến lợi nói: "Đứng lên nào." Anh ta lớn tiếng chịu đựng cơn sóng nhiệt đằng sau: "Tôi đỡ cô đi!"

Anh ta để người phụ nữ khoác tay lên vai mình, sau đó hai người khập khiễng đi xuống, lúc này đôi mắt đã không còn tác dụng, Tiêu Thái Lang chỉ có thể dùng chân dò đường từng chút một.

Lý Tổ Mai cũng rất cố gắng, hai người phối hợp càng ngày càng thành thục.

Nhưng ngay khi Tiêu Thái Lang cố gắng mở mắt ra nhìn xem tình hình xung quanh như thế nào, một chi tiết vô tình đã lọt vào trong mắt.

Lý Tổ Mai một tay đặt lên vai của mình, tay còn lại của cô ta thì bám vào tay vịn cầu thang để giữ thăng bằng.

Cứ như vậy di chuyển xuống dưới từng chút một.

Đồng tử của Tiêu Thái Lang đột nhiên nhảy lên.

Lớp sơn phủ trên tay vịn đã có dấu hiệu tan chảy, Tiêu Thái Lang không biết nhiệt độ cao bao nhiêu, nhưng chắc chắn

không phải là nhiệt độ mà người bình thường có thể chạm vào bằng tay trần.

Người phụ nữ này… không phải là con người.

Mà là quỷ.

Sau khi hiểu ra điều này, Tiêu Thái Lang vẫn rất bình tĩnh, nhân cơ hội yêu cầu người phụ nữ đổi tư thế, lợi dụng lúc người phụ nữ buông tay ra, liền quay người bỏ chạy.

Giang Thành cũng gặp phải tình huống tương tự như Tiêu Thái Lang, nhưng điểm khác biệt là hắn sớm đã nhìn thấy ngọn lửa có gì đó không ổn.

Ngọn lửa cháy quá nhanh và dữ dội, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, dường như là bốc cháy ngay lập tức, nhiều tầng cùng cháy một lúc.

Sở dĩ trước đó hắn vẫn bình tĩnh, đơn giản là bởi vì Giang Thành còn chưa tìm ra con quỷ này ở đâu.

Nhưng ngay sau khi Lý Tổ Mai bị bong gân chân, ngồi bệt trên mặt đất đáng thương cầu xin cứu giúp, Giang Thành đã chắc chắn rằng cô ta chính là quỷ.

Suy cho cùng, trong một đám cháy như vậy, nước mắt của người có thể khô trong vài giây, vậy làm sao một người như Lý Tổ Mai lại có thể khóc như diều đứt dây vậy?

Nhưng Giang Thành vẫn bình tĩnh đỡ cô ta dậy, vừa động viên cô ta, vừa đi tới tay vịn cầu thang, đá cô ta ngã xuống lúc cô ta không kịp phòng bị, rồi quay người chạy lên tầng.

Chương 407: Đồ đỏ

…

Tiêu rồi…

Ánh mắt của Hoa Lạc chợt khựng lại, anh ta liền lập tức hiểu ra, đây cũng chính là một cái bẫy.

Cũng giống như tình huống mà Giang Thành và những người khác phải đối mặt, bọn họ… cũng đã bước vào bức tranh của Lâm Thần, tiến vào bên trong một truyện kinh dị.

Nếu như đã rơi vào bẫy, sau khi nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, Hoa Lạc liền bình tĩnh lại, anh ta vừa an ủi Sở Cửu, vừa lập tức tìm kiếm manh mối trong phòng.

"Đừng sợ." Hoa Lạc kéo Sở Cửu đến bên cạnh: "Chúng ta nhất định có thể thoát ra, nơi này nhất định là có manh mối."

Nhìn sắc mặt Hoa Lạc, Sở Cửu dần dần bình tĩnh lại.

Khi Hoa Lạc cẩn thận mở cửa tủ sách ra, hai người mỗi người phụ trách một tầng, bắt đầu tìm kiếm bản thảo Lâm Thần gửi đến.

Lúc này, phía sau trong bóng tối vang lên âm thanh dị thường, Sở Cửu quay người muốn dùng đèn pin trong tay kiểm tra, lại bị Hoa Lạc ngăn lại.

"Đừng lo lắng." Hoa Lạc thở gấp nói: "Tìm kiếm manh mối trước đã."

Với kinh nghiệm dày dặn của mình, anh ta hiểu rằng lúc này bọn họ đã rơi vào trong bẫy, cơ hội trốn thoát rất mong manh, mà cơ hội duy nhất chính là bản thảo Lâm Thần để lại.

“Tìm thấy rồi!”

Sở Cửu tìm được một túi giấy ở ô nhỏ cuối cùng, tên trên đó bị làm mờ đi.

Nhưng khoảnh khắc vừa chạm vào túi giấy, trong lòng Sở Cửu lại có một loại cảm giác rất khó tả.

Với sự hỗ trợ của đèn pin, Hoa Lạc lập tức mở túi giấy ra, bên trong không phải là một truyện kinh dị gì hết, mà là những bức phác hoạ rời rạc, giống như bản phác thảo ý tưởng trước khi bắt đầu đặt bút xuống.

Nhìn từng bức một, có một số là bàn tay của nhân vật, còn có vài bức là quần áo trang phục, giày dép, thậm chí cả khăn quàng cổ màu xanh lam đậm, áo gió màu đen gì đó, …

Hoa Lạc không hiểu về hội hoạ, nhưng nó trông hơi giống một trò chơi hóa trang của các bé gái.

Rất nhanh anh ta đã hiểu ra, đây chính là bản phác thảo ban đầu của người đàn ông mặc đồ đen do Lâm Thần nghĩ ra.

Cho đến khi anh ta chuyển sang bức cuối cùng.

Bên trên xuất hiện một người nằm trong dự đoán.

“Quả nhiên là anh ta!” Sở Cửu nhìn người trong tranh, ánh mắt chợt khựng lại.

Người trong tranh mặc một chiếc áo gió dài màu đen, đi giày da màu đen, đội mũ thấp vành, phía sau là bầu trời mây đen bao phủ, tia sét xé toạc ra một khe hở.

Người đàn ông mặc đồ đen đứng một mình trên đỉnh tòa nhà, nhìn ra toàn bộ thành phố.

Trời đổ cơn mưa lớn.

Thái dương ướt đẫm vì cơn mưa xối xả, dính sát vào lông mày, chỉ để lại khuôn mặt tuấn tú thanh tú, cùng một đôi mắt

đỏ thẫm dưới vành mũ.

Đúng là… Vô.

Anh ta mới là tồn tại đáng sợ và đỉnh cao nhất trong phó bản lần này, đồng thời anh ta cũng là… nguồn gốc tất cả truyện kinh dị.

Và anh ta, đã được Lâm Thần tạo ra trong sự tuyệt vọng tột độ đối với hiện thực.

Nói theo cách khác, Vô là con quái vật bò ra từ bên trong nỗi tuyệt vọng của Lâm Thần, mà sự tồn tại của anh ta là để tạo ra vô số truyện kinh dị, từ đó nảy sinh ra nhiều tuyệt vọng hơn.

Dùng một vùng ngọn lửa màu đen tuyệt vọng đốt cháy thành phố hoang vắng này trong lòng Lâm Thần.

“Anh nhìn này!” Sở Cửu đang nhìn chằm chằm vào bức tranh đột nhiên nói: “Mặt sau … mặt sau của bức tranh!”

Hoa Lạc lập tức lật bức tranh lại, phía sau bức tranh còn có một bức tranh khác, là một người đàn ông mặc áo gió màu be, quàng khăn quàng cổ màu xanh lam.

Mà ngoại hình của anh ta… giống hệt như Vô!

Chỉ là giữa hàng lông mày của người đàn ông này thiếu đi sát ý mãnh liệt, thay vào đó là khí chất ôn hòa và tao nhã.

Nào chỉ có không chút hung dữ, mà trông lại có phần dễ thương nữa.

Giây tiếp theo, Hoa Lạc lập tức hiểu ra, hai mặt của bức tranh, đều là Vô.

Điều này tượng trưng cho hai mặt thiện và ác của Vô, giống như Phật giáo nói nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma, Phật và ma chẳng qua chỉ là trong một ý nghĩ.

Lâm Thần quả thực đã tạo ra Vô trong sự tuyệt vọng cùng cực, nhưng bông hoa hy vọng cũng có thể nở hoa trong tuyệt vọng, chiếc áo gió màu be và nụ cười ngượng ngùng này là tia sáng cuối cùng mất đi trong tuyệt vọng.

Mà Lâm Thần đã biến thành quỷ, tới đây cũng là để tìm bức tranh này!

Tin tưởng rằng bức tranh này được giao lại cho Lâm Thần, vậy thì cũng sẽ xua tan nỗi tuyệt vọng trong lòng cô, đánh thức con người cũ của cô.

Mà chỉ có cô mới có thể đối phó với người mặc đồ đen do mình tạo ra, người đại diện cho phe tuyệt vọng - Vô.

Lúc này, ánh sáng và bóng tối trước mắt thay đổi, Hoa Lạc vô thức nắm lấy tay Sở Cửu, sau đó, hai người xuất hiện trên một chiếc ô tô.

Chiếc xe đang chạy trong một đường hầm dài và tối.

Đó là một… chiếc taxi.

“Cái quái gì đang xảy ra vậy?” Người lái xe sợ đến mức thay đổi giọng nói,“Tôi đã chạy qua đường hầm này không biết bao nhiêu lần rồi, tuần trước còn vừa chạy qua, cũng đâu có dài đến thế. Tại sao lại chạy không thấy đầu ra thế này?”

Người lái xe nhấn gần hết ga, động cơ gầm lên với lực áp đảo, tốc độ xe đã đạt tới giới hạn.

Lái xe nhanh như vậy trong đường hầm chẳng khác gì mạo hiểm với cái chết, nhưng Hoa Lạc và Sở Cửu đều không phản đối.

Trong thâm tâm bọn họ biết rằng hai người đã bước vào một truyện kinh dị.

“Xẹt!”

Một cái bóng lóe lên bên cạnh.

"Mọi người… mọi người có nhìn thấy gì không?" Qua gương chiếu hậu, Hoa Lạc nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của người lái xe, liền lớn tiếng nói: "Vừa rồi có một người đang đứng ở bên cạnh đường hầm."

"Không nhìn thấy." Hoa Lạc cố gắng hết sức an ủi người lái xe, tránh cho anh ta quá kích động mà gây ra tai nạn: "Anh lái xe cẩn thận chút." Anh ta nhắc nhở: "Đừng nhìn xung quanh, quan sát đường đi."

Sở Cửu sợ đến mức ánh mắt thay đổi, cô tự nhiên nhìn thấy bóng người lóe lên bên đường, quả nhiên là một người, hơn nữa còn là một người phụ nữ mặc váy dài màu đỏ tươi.

Hoa Lạc về cơ bản đã biết truyện kinh dị mà bọn họ bước vào.

Đây là truyện kinh dị của Trần Di.

Mà theo như truyện kinh dị, đường hầm này không có điểm kết thúc và bọn họ đều sẽ bị hao mòn đến chết tại đây.

"Xẹt!"

"A… ah!" Người lái xe hét lên: "Đó là một người phụ nữ mặc đồ màu đỏ, chúng ta đã nhìn thấy cô ta không chỉ một lần rồi!"

Rất nhanh người lái xe còn phát hiện ra tình hình còn tệ hơn anh ta tưởng, người phụ nữ mà anh ta đã vượt qua vô số lần thực ra đang bám theo phía sau xe.

Lúc đầu khoảng cách là 50 mét, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng, nhưng theo thời gian trôi qua, khoảng cách càng ngày càng gần.

40 mét.

30 mét.

Chẳng mấy chốc đã đựt tới 20 mét…

Lúc này, nước mắt Sở Cửu như muốn trào ra, dù ánh sáng trong đường hầm mờ mịt nhưng cô liếc nhìn vẫn nhận ra người phụ nữ tái nhợt đi theo phía sau chính là Trần Di.

Điều đáng sợ hơn nữa là khuôn mặt của Trần Di hướng về phía bọn họ nhưng thân thể lại quay về phía sau, cổ bị vặn 180 độ, rõ ràng là đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Chị Trần Di đã chết rồi, giờ đây cô đã biến thành một truyện kinh dị mới.

Trong đầu suy nghĩ nhanh chóng sôi trào, Hoa Lạc nghĩ tới biện pháp đối phó, cách đây không lâu anh ta đã nhìn thấy cái đường hầm kỳ quái này, anh ta biết nếu cứ tiếp tục chạy, bất luận thế nào cũng không thể thoát ra được.

Trừ khi… để lại một người.

Giống như sự lựa chọn mà Trần Di đã từng đối mặt.

“Chúng ta không thể đi, chúng ta không thể đi được nữa…” Người lái xe cuối cùng cũng vỡ òa khi nhìn nữ quỷ ngày càng đến gần, sau đó anh ta mở cửa nhảy ra ngoài.

Người lái xe bị bóng tối phía sau nuốt chửng, không ai biết liệu anh ta có sống sót hay không.

Nhưng không có người điều khiển, chiếc xe không hề bị mất lái hay giảm tốc độ mà vẫn lao đi với tốc độ cực nhanh.

Mím môi, ánh mắt của Hoa Lạc chậm rãi quét qua trên người của Sở Cửu.

Chương 408: Đừng ngoảnh lại

Trần Di phía sau lưng càng ngày càng gần, lúc này chỉ còn cách 5 mét nữa thôi, thậm chí còn đã có thể nhìn rõ đôi mắt bị mái tóc dài ướt át che khuất.

Một đôi mắt đỏ ngầu.

Kết hợp với chiếc váy đỏ rực đó lại càng trở nên quỷ dị hơn.

Điều đáng sợ hơn nữa là đôi chân của Trần Di không hề cử động, như thể có một thế lực quỷ dị nào đó đang điều khiển cô.

Đi theo phía sau xe của bọn họ.

Hơn nữa, chiếc xe đã bắt đầu giảm tốc độ, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ trong vài giây nữa thôi, Trần Di chỉ cần đưa tay ra là sẽ tóm được cửa xe của anh ta.

Không kịp nữa rồi, cần phải đưa ra quyết định thôi, Hoa Lạc liếc nhìn Sở Cửu đang ngơ ngác bên cạnh, vươn tay ra, chậm rãi tiến đến gần cửa xe, sau đó khoảnh khắc mở cửa xe, liền đẩy cô xuống.

Vào ngay lúc Sở Cửu ngã xuống, ánh sáng bắt đầu xuất hiện trước đường hầm vô tận.

Hoa Lạc như lại có một niềm hy vọng mới, lập tức ngồi vào ghế lái, anh ta gỡ chiếc váy dài cản đường ra, hướng về phía đèn giao thông phía trước rồi đạp ga.

Chiếc xe gầm rú dữ dội.

Nhưng vào giây cuối cùng khi ra khỏi đường hầm, chiếc xe đột ngột dừng lại, sau đó toàn bộ chiếc xe bắt đầu biến dạng, như thể đâm vào một bức tường.

Nhưng trước mặt … rõ ràng là chẳng có gì hết!

Quán tính cực lớn không để Hoa Lạc có thời gian suy nghĩ, anh ta bị quán tính cực lớn ném thẳng ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất, sau đó đập vào bức tường đá bên cạnh đường hầm.

Một ngụm máu tươi phun ra, toàn bộ thân hình của anh ta dường như tan vỡ.

Dựa vào vách đá một cách khó khăn, mỗi hơi thở đều có thể mang theo những bọt máu lớn.

Phổi của anh ta bị xương sườn gấp vào trong đâm thủng, một thanh kim loại xuyên qua cơ thể từ một góc độ phức tạp, anh ta gần như đến động tác nhấc tay lên cũng không thể làm được.

Trong mắt cũng đều là máu, mọi thứ nhìn thấy dường như đều chứa đầy một tầng máu, anh ta thở hổn hển kịch liệt, trong tay nắm chặt một mảnh giấy.

Một cái bóng màu đen đỏ sậm đứng trước mặt anh ta, nhưng anh ta đến sức lực để ngẩng đầu lên cũng không còn.

Giây tiếp theo, một lực rất lớn làm gãy cổ tay anh ta.

Hoa Lạc nghiến răng nghiến lợi không phát ra âm thanh nào, anh ta mơ mơ màng màng muốn đưa tay còn lại ra ngăn cản, nhưng cánh tay còn lại đã bị chặn lại ở khuỷu tay.

Tờ giấy kia… cuối cùng cũng bị người ta lấy đi.

Nhưng khoảnh khắc vừa mở tờ giấy ra, bóng người màu đỏ sẫm đột nhiên khựng lại, tờ giấy kia… vậy mà lại trống rỗng, bên trên không có gì cả.

Như nhận ra điều gì đó, bóng người tràn đầy oán hận lập tức nhìn về phía đêm tối lúc bọn họ tới, nhưng giây tiếp theo, hai chân đã bị ôm chặt.

"Sở Cửu!" Hoa Lạc đôi mắt đỏ như máu hét vào trong đêm tối: "Chạy về phía đêm tối, đừng ngoảnh lại!!"

Cách đó khoảng chục mét, một bóng người nhỏ bé chật vật đứng dậy, loạng choạng chạy sâu vào trong đêm tối, mảnh giấy nắm chặt trong tay nhảy múa điên cuồng trong gió.

30 mét.

20 mét.

10m.

5 mét…

Sở Cửu dùng hết sức lực chạy đi, trong tay cầm bức tranh tượng trưng cho hi vọng, chỉ có đưa bức tranh này cho Lâm Thần xem thì nhiệm vụ mới có thể kết thúc.

Mọi người… mới không chết một cách vô ích.

Nước mắt của cô dường như đã vỡ ra, đúng như Hoa Lạc dự đoán, mục tiêu của quỷ lần này không hề quan tâm đến việc giết ai, thứ mà cô ta muốn chính là… bức tranh có thể kết thúc tất cả.

Mà phạm vi quỷ có thể khống chế nhất định có hạn chế, chỉ có thu hút quỷ tới bên cạnh mình, Sở Cửu mới có cơ hội sống sót truyền tin tức đi.

Kết quả chứng minh, anh ấy đã cược đúng.

Sở Cửu tìm được cửa vào ở một góc đường hầm.

Hay đúng hơn là một khung tranh khổng lồ.

Từ đây, cô có thể rời khỏi thế giới bị ràng buộc bởi bức tranh.

Nhưng khoảnh khắc vừa mở cửa, một bàn tay từ phía sau đặt lên vai cô: "Cửu Cửu."

Đôi mắt Sở Cửu chợt nheo lại.

Đó là giọng nói của chị Trần Di, hơn nữa giọng nói của cô tràn đầy đau khổ và luyến tiếc, rõ ràng là không muốn Sở Cửu bỏ rơi mình.

"Cửu Cửu." Trần Di tiếp tục nói: "Chị đau quá! Chị bị bỏ lại trong đường hầm này, ở đây tối quá, chị đã đi rất lâu cũng không thể thoát ra được, chị tưởng mình sẽ chết ở đây, nhưng may quá, em đã đến rồi, cuối cùng em cũng đến rồi…"

"Em sẽ cứu chị ra, phải không?" Giọng nói Trần Di tràn đầy mong đợi: "Cửu Cửu, em là người đối xử với chị tốt nhất, em sẽ không bỏ rơi chị đâu, có đúng không?"

"Sở Cửu." Một bàn tay khác đặt lên vai Sở Cửu, bàn tay này đầy máu tươi.

"Khụ… khụ." Đó là giọng nói của Hoa Lạc, hình như anh ta bị thương rất nặng: "Đau chết mất, may quá Trần Di đã cứu anh, Sở Cửu, nhanh lên… giúp anh một tay, chúng ta… khụ khụ, chúng ta cùng nhau ra ngoài."

"Nhanh lên! Nếu không sẽ không kịp mất."

Nước mắt tràn ra, thân thể của Sở Cửu run lên, cô chậm rãi đưa tay ra, nhưng không quay đầu lại, nắm lấy hai tay bọn họ, chậm rãi bỏ khỏi vai của mình.

Sau khi nắm lấy tay Trần Di, Sở Cửu rõ ràng cảm giác được tay của đối phương dừng lại một chút.

"Em xin lỗi." Sở Cửu nghiến răng nghiến lợi, nước mắt trào ra.

Giây tiếp theo, cô đẩy cánh cửa trước mặt mình ra.

Ngay khi cô rời khỏi cửa, quay trở lại hành lang, cô liền khuỵu gối xuống như thể đã mất hết sức lực. …

“Kiên trì… nhất định phải kiên trì.” Tên mập lại nhấc người trên lưng lên một chút, sau đó tiếp tục đi xuống.

Hành lang tràn ngập khói và nhiệt, tên mập mò mẫm đi xuống hoàn toàn chỉ dựa vào cảm giác của mình.

Điều đáng lo ngại hơn là trên đường đi anh ta gặp được Lý Tổ Mai bị thương ở chân, tên mập cảm thấy đi cùng cô quá chậm nên cõng luôn cô ta trên lưng.

Hai người đã đi ở hành lang rất lâu, tên mập đang máy móc lặp lại động tác đi xuống cầu thang, mỗi lần anh ta đều cảm thấy mình sắp đến nơi rồi, nhưng khi đi xuống nhìn thì lại có một cầu thang nữa.

Cầu thang này là dẫn tới tầng 18 của địa ngục sao?

Anh ta chửi thầm trong lòng.

“Không… không sao đâu.” Anh ta thở hổn hển, an ủi Lý Tổ Mai trên lưng: “Không còn xa nữa đâu, tôi… tôi nhớ đường mà, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Anh ta lo lắng Lý Tổ Mai sẽ mất đi hy vọng, một khi con người mất đi hy vọng thì sẽ có những chuyện rất tồi tệ xảy ra.

Nhưng thể lực dù sao cũng có hạn, tên mập có thân hình to lớn, nhưng trong một môi trường như vậy, to lớn lại là nhược điểm, thân thể Lý Tổ Mai dường như cũng càng ngày càng nặng hơn.

Vô số làn khói dày đặc tràn vào khoang mũi của anh ta, anh bắt đầu ngạt thở, thân thể càng ngày càng nặng nề.

Cuối cùng, thân hình của anh ta lắc lư, ngã xuống cầu thang cùng với Lý Tổ Mai trên lưng.

Lăn lộn mấy vòng, tên mập chật vật đứng dậy, việc đầu tiên anh ta làm chính là sờ sờ Lý Tổ Mai đã biến mất.

Chẳng mấy chốc, anh ta đã sờ được một bàn tay.

“Cô thế nào rồi?” Giọng nói của tên mập thay đổi do làn khói dày đặc.

“Anh… anh đi đi.” Giọng nói của Lý Tổ Mai yếu ớt, dường như cô biết mình đã không thể thoát ra được: “Tôi không thể rời đi.”

Một giây tiếp theo, Lý Tổ Mai cảm thấy một bàn tay nóng bỏng bị nướng bởi không khí thiêu đốt kéo cánh tay cô, rồi tiếp tục tựa cánh tay cô vào vai anh ta.

“Lên… lên đi!” Tên mập khàn giọng nói: “Đừng… đừng nói nhảm nữa, nín thở, tôi… tôi đưa cô ra ngoài.”

Chương 409: Bụp bụp

Nhưng kỳ lạ là, tên mập kéo cô một cái, nhưng lại không kéo được: "Tự cô cũng phải dùng sức!" Tên mập lớn tiếng nói.

Ngăn cách bởi làn khói dày đặc, anh ta không thể nhìn thấy gì hết.

"Tại sao?" Vài giây sau, giọng nói của Lý Tổ Mai vang lên từ phía sau.

Bị tra tấn bởi làn sóng nhiệt và làn khói dày đặc, tên mập đã mất khả năng suy nghĩ, anh ta hoàn toàn không nhận ra rằng giọng nói của Lý Tổ Mai đã hoàn toàn khác so với trước đó.

"Nhanh lên!" Anh ta dùng hết sức ngồi xổm xuống, quay lưng lại với Lý Tổ Mai.

"Anh ở lại sẽ chết đấy." Lý Tổ Mai hỏi: "Có đáng không?"

Giọng cô ta trong trẻo đến lạ thường.

"Cô đã cứu chúng ta, tôi cứu cô cũng là chuyện nên làm." Tên mập lớn tiếng trả lời, trong lòng anh ta đang gấp gáp muốn chết, thầm nghĩ tại sao người phụ nữ này lại nói nhảm nhiều như vậy, là chưa từng chết qua sao?

Nhưng điều duy nhất an ủi anh ta là, bác sĩ hẳn là đã trốn thoát.

Dù sao dọc đường anh ta cũng không thấy có ai, theo thủ đoạn của bác sĩ, một trận hỏa hoạn chắc chắn cũng sẽ không lấy mạng hắn được.

Sau một lúc im lặng, giọng nói của Lý Tổ Mai vang lên từ phía sau: “Anh đi đi.”

“Tôi nói này cô có phải là …” Tên mập đang định mắng cô ta có phải bị cháy hỏng mất não rồi không, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm đi rất nhiều, khói cũng nhạt dần.

“Xem ra là đội cứu hỏa tới rồi!” Tên mập vui mừng khôn xiết: “Mau lên, chúng ta mau chóng ra ngoài thôi, tôi còn phải đi tìm bác sĩ.”

“Đừng tìm nữa.” Giọng nói sau lưng cực kỳ lạnh lùng: “Bọn họ đều đã chết rồi, anh mới là người đáng sống sót nhất.”

“Không thể nào!” Tên mập quay người muốn quay lại tìm người.

Nhưng giây tiếp theo,“bụp” một tiếng, một bóng người từ phía sau rơi ra, rơi xuống bên cạnh tên mập, giống như bị ném ra ngoài vậy.

Đôi mắt của tên mập bị làn khói dày đặc ảnh hưởng nặng nề, anh ta chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đây không phải bác sĩ mà là… Tiêu Thái Lang, lúc này anh ta đang nhắm chặt mắt, nhưng lồng ngực vẫn phập phồng lên xuống.

Người vẫn chưa chết.

“Không phải người này.” Tên mập nheo đôi mắt sưng đỏ, cố gắng quay lại cứu bác sĩ trong lúc ngọn lửa đã bớt dữ dội hơn: “Là một người khác!”

Anh ta nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thở hổn hển, tựa hồ đang do dự, một lát sau, một thân ảnh khác bị ném ra ngoài,“bụp” một cái rơi xuống đất.

Sau khi nhìn rõ người này là bác sĩ, tên mập vui mừng khôn xiết, vội chạy tới kiểm tra vết thương cho bác sĩ, bác sĩ

cũng giống Tiêu Thái Lãng ở chỗ cả hai đều ngất xỉu.

Nhưng sau khi kiểm tra một hồi, tên mập cũng phát hiện ra sự khác biệt giữa bác sĩ và Tiêu Thái Lang là gì.

Khuôn mặt của bác sĩ sưng tấy hoàn toàn, trên đó có thể nhìn thấy rõ ràng những vết tát, như thể ai đó đã giáng cho bác sĩ một cái tát thật mạnh nhân lúc hắn bất tỉnh.

Nhưng cũng không sao, trong trận hỏa hoạn lớn như vậy có thể bảo toàn mạng sống đã là tốt lắm rồi.

"Khụ khụ…" Dưới sự hồi sức tim phổi không chuyên nghiệp của tên mập, Giang Thành thực sự đã tỉnh lại, khoảnh khắc Giang Thành tỉnh dậy, đôi mắt của hắn tình cờ đang nhìn về phía sau tên mập.

"Mẹ kiếp!" Bác sĩ đột nhiên bật dậy như nhìn thấy quỷ.

"Bác sĩ, anh không sao chứ?" Tên mập hưng phấn gần như bật khóc.

"Các người đi đi." Giọng nói của Lý Tổ Mai từ phía sau truyền đến, tên mập không biết có phải do ảo giác hay không, mà sau khi bác sĩ tỉnh lại, tâm trạng của Lý Tổ Mai dường như trở nên rất tệ.

Giang Thành trợn mắt, lập tức hiểu ra vấn đề là gì, hắn gọi tên mập, kéo theo Tiêu Thái Lang đang hôn mê rời đi.

"Bác sĩ, xin đợi một lát." Tên mập nói: "Tôi cũng theo Lý Tổ Mai, chúng ta cùng nhau rời đi."

Sau gáy Giang Thành chợt lạnh buốt, nhưng không thể không cắn răng lớn tiếng giải thích: "Chị Mai người ta thông minh lanh lợi, xinh đẹp như hoa, tâm địa lương thiện, tốt bụng thích giúp đỡ người khác, lại ngây thơ đáng yêu, không cần anh cứu, sẽ có rất nhiều người lao tới cứu cô ấy!"

“Nhưng…” Tên mập tựa hồ vẫn còn muốn giãy giụa một chút.

Nhưng bị Giang Thành cho một ánh mắt, lập tức cúp đuôi, anh ta nghĩ lại cũng phải, ngọn lửa đã được khống chế rồi, chắc hẳn là không có nguy hiểm gì.

Chỉ tội nghiệp tên mập cõng Lý Tổ Mai rồi giờ lại phải cõng Tiêu Thái Lang, cũng may mà, một lúc sau, Tiêu Thái Lang cũng đã tỉnh lại, đầu tiên là cơn ho dữ dội, rồi sau đó mở mắt ra.

Không khác lúc Giang Thành vừa mới mở mắt là bao, Tiêu Thái Lang cũng giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Nhưng sau đó không biết Giang Thành lén lút kéo anh ta sang một bên nói gì đó, sau khi quay lại, Tiêu Thái Lang trông ánh mắt tên mập đã có gì đó không đúng.

Cuối cùng khi rời khỏi hành lang, mọi người nhìn thấy một khung tranh khổng lồ, Giang Thành nhìn từ trên xuống dưới, lập tức hiểu được vấn đề là gì.

“Đi thôi.”

Ba người thành công rời đi.

Bởi vì xem xét đến lý do cá nhân của tên mập, Giang Thành chỉ giải thích ngắn gọn rằng, tất cả những chuyện vừa rồi đều là ảo giác.

“Chân thật quá.” Tên mập không khỏi cám thán: “Nhưng còn Lý Tổ Mai đâu, sao cô ấy không ra ngoài cùng chúng ta?”

“Cô ấy…”

“Cô ấy rời đi thông qua một lối ra khác.” Giang Thành ngắt lời Tiêu Thái Lang: “Lối ra không chỉ có một, anh yên tâm, cô ấy không gặp nguy hiểm.”

“Ừm ừm.”

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tên mập chớp chớp mắt, sau khi rời khỏi ảo cảnh, anh ta cảm thấy hiện tại tâm tình rất tốt, ít nhất hô hấp cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhìn bầu trời bên ngoài, đại khái đã khoảng 3,4 giờ rồi, do dự một lúc, Giang Thành quyết định quay về trước, tập hợp cùng những người đồng đội còn lại của mình rồi tính sau.

Nhưng điều bọn họ không ngờ tới là, sau khi đẩy cửa an toàn ra, hành lang trước mặt đã thay đổi thành một diện mạo mới, nơi đây không còn là tòa nhà văn phòng nữa.

Mà là… chung cư Bình An!

Cách đó không xa chính là căn hộ 808.

Tên mập và Tiêu Thái Lang bên cạnh cũng đột nhiên biến mất.

Giang Thành lập tức đoán ra chính là Lý Tổ Mai đứng sau chuyện này, cô ta nhỏ mọn, căm hận mình đá cô ta một cước, vì thế đã mở lối ra ngay tại đây.

Nhưng với giao tình giữa tên mập và cô ta, tên mập tạm thời chắc sẽ ổn thôi.

Chỉ là bây giờ hai bên mặt đều sưng tấy, nói chuyện cũng thấy đau, không cần phải nói, Lý Tổ Mai nhất định đã làm chuyện này khi hắn bất tỉnh.

Nhưng may mắn thay, hắn đã kiểm tra quần, đặc biệt là thắt lưng, phát hiện mình không bị tổn thất gì lớn hơn.

Dựa vào giao tình của Lý Tổ Mai với mình, hắn suy đoán bây giờ mình mà đến 808 chỉ có chết chắc.

Nhưng hắn lại không cam tâm rời đi, nên đã sử dụng kỹ năng tổ tiên của mình để mở một cánh cửa không xa hay gần

căn hộ 808, sau đó chui vào bên trong.

Căn hộ 802.

Hắn biết rằng nếu bất kỳ đồng đội nào của mình còn sống sót, căn hộ 808 sẽ là nơi bọn họ nhất định sẽ đến, tiếp theo phải xem bọn họ rồi. …

“Phù-, phù-”

“Em thế nào rồi?” Sở Cửu đang quỳ trên mặt đất, nghe được giọng nói từ bên cạnh truyền đến, chính là Hoàn Diên Ninh.

Giọng nói của cô đè nén rất thấp, Sở Cửu có thể nghe thấy được một tia cảnh giác trong đó.

Cô cố hết sức đứng dậy, cách xa khoảng 2 mét chính là Hoàn Diên Ninh: “Lấy được rồi.” Sở Cửu chỉ vào tờ giấy trong tay.

Nhưng Hoàn Diên Ninh chỉ liếc nhìn một cái rồi lại quay đi, nhìn về hướng khác, tựa hồ đang cảnh giác.

Sở Cửu nhìn theo tầm mắt của cô, chỉ thấy bảo vệ nằm dưới đất, còn anh trai Kiều Vũ đứng ở góc đường, chặn đường rời đi của bọn họ.

“Ha ha.” Sau khi nhìn thấy bức tranh trong tay Sở Cửu, anh trai Kiều Vũ cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Chương 410: Quái vật

Sở Cửu đột nhiên có một dự cảm không lành, vô thức cất bức tranh trong tay đi.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy trên khuôn mặt anh trai Kiều Vũ bắt đầu xuất hiện những tia máu nhỏ, tia máu như có ý thức, bắt đầu chậm rãi động đậy, dung mạo của anh ta cũng theo đó thay đổi.

Cho đến cuối cùng, biến thành dáng vẻ của một người khác.

"Ngụy Tân Đình!" Sở Cửu kinh hãi hét lên.

Nhưng Ngụy Tân Đình đã khôi phục lại hình dáng ban đầu dường như không có hứng thú với Sở Cửu, ánh mắt liên tục nhìn Hoàn Diên Ninh: "Xem ra cô chính là Người Gác Đêm cuối cùng rồi."

Hoàn Diên Ninh không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ chăm chú theo dõi từng động tác của anh ta, tìm kiếm sơ hở để đột phá.

"Lát nữa chị sẽ ngăn anh ta lại." Hoàn Diên Ninh nhẹ giọng nói: "Em hãy mang manh mối rời đi, đi tìm những người còn lại."

Còn không đợi Sở Cửu kịp lên tiếng, Hoàn Diên Ninh đã lao tới.

Thân hình cô nhẹ nhàng, một lưỡi dao cánh bướm xinh đẹp trượt ra khỏi ống tay áo rộng rãi.

Một chân nhẹ nhàng chạm xuống đất, Sở Cửu hoàn toàn bị động tác giữa không trung của cô làm cho choáng váng, giống

như một con bướm đang vỗ cánh vậy.

Cô không ngờ rằng một người phụ nữ không thích nói nhiều, lại có vẻ sợ xã hội này lại có thể tài giỏi đến vậy, thật đáng ghét là sự chú ý của mình lại đều tập trung vào dáng người của cô.

Ngụy Tân Đình ở đối diện dường như hoàn toàn không kịp phản ứng lại, chỉ tránh được nhát dao chí mạng nhất, nhưng vẫn bị Hoàn Diên Ninh đá một cước vào ngực.

Nhìn thì có vẻ cũng không dùng nhiều sức, nhưng từ việc Nguỵ Tân Đình liên tục lùi lại sau bảy tám bước, cũng có thể tưởng tượng ra sức mạnh như thế nào.

Sở Cửu đột nhiên có cảm giác rằng có thể đợi Hoàn Diên Ninh xử lý cái tên Ngụy Tân Đình quái đản này xong, sau đó mọi người có thể cùng nhau rời đi, cô không muốn làm người phải rời đi nữa.

Sự lùi lại này của Ngụy Tân Đình, đã tránh ra một vị trí ở góc rẽ.

"Cầm lấy đồ vật đi mau!" Hoàn Diên Ninh hoàn toàn không nhìn Sở Cửu, lập tức lại lao về phía trước.

Ngụy Tân Đình nheo mắt lại, thần sắc đột nhiên ảm đảm đi rất nhiều: "Xem ra mấy người sớm đã biết tôi sẽ tới, nếu không đã không phái ra loại … vũ khí như của cô."

Ánh mắt chợt khựng lại, toàn bộ khí thế của Ngụy Tân Đình đều đã thay đổi.

Mặc dù nếu sử dụng cấm kỵ như thế lần nữa sẽ phải chịu phản ứng dữ dội, nhưng nếu không như vậy, anh ta cũng không nắm chắc có thể nhanh chóng giải quyết được kẻ trước mặt.

"Đúng là … khó nhằn đấy."

“Còn không mau đi!” Hoàn Diên Ninh hét lớn với Sở Cửu đang đứng do dự ở góc cầu thang, Sở Cửu nghiến răng nghiến lợi, không chần chừ nữa, xoay người lao xuống tầng.

Sau khi tiếng bước chân của Sở Cửu biến mất, Hoàn Diên Ninh từ trong túi móc ra một bình thủy tinh rất nhỏ, hình dáng cực kì bình thường, chất lỏng chỉ chứa chưa đến một phần ba.

Chất lỏng có màu đỏ thẫm cổ quái, có cảm giác giống như máu nhưng lại đặc hơn máu.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy chai thủy tinh, màu đỏ thẫm trong mắt Ngụy Tân Đình dường như đang lưu chuyển ánh sáng, sức mạnh trong cơ thể anh ta vậy mà lại đang cộng hưởng với chất lỏng trong chai ở một trạng thái nhất định.

“Có nhất thiết phải như thế này không?” Ngụy Tân Đình quay đầu lại, nhìn Hoàn Diên Ninh, thấp giọng nói: “Cô hẳn là biết hậu quả của việc cưỡng ép mở ra cấm kỵ, cô muốn giống như những người đó, vĩnh viễn sống ở trong cái bệnh viện tối tăm đó à?”

“Đó là cánh cửa địa ngục, đó không phải là thứ mà những người như cô có thể kiểm soát.” Giọng điệu của Ngụy Tân Đình không phải là đe dọa đơn thuần, thậm chí còn mang theo một tia cảm xúc cổ quái: “Chỉ cần mở ra, cho dù cô có thể sống sót, vậy thì Người Gác Đêm cũng sẽ không buông tha cho cô.”

“Cô sẽ biến thành một con quái vật bị mọi người khinh thường!”

Giây tiếp theo, Ngụy Tân Đình chợt dừng lại, anh ta nhìn thấy Hoàn Diên Ninh đưa chai thủy tinh lên môi cắn nát.

Không rõ là do chất lỏng bên trong hay do mảnh thủy tinh làm trầy xước phần môi mỏng, tóm lại là chất lỏng màu đỏ tươi chảy dọc theo phần môi.

Lúc này, người phụ nữ trước mặt anh ta giống như một con dao với cái lưỡi đẫm máu, mang trong mình vẻ gợi cảm và hung hãn chết người không thể tả được.

Khí tức trước mắt thay đổi trong nháy mắt, vốn dĩ là người đi săn mà lại có ảo giác bị săn đuổi.

Người phụ nữ lặng lẽ đứng đó không có bất kỳ cử động nào, nhưng Ngụy Tân Đình lại cảm thấy như có một con thú khổng lồ đang từ từ mở mắt ra.

Sức mạnh của một người phụ nữ không thuần khiết bằng chính cô ấy, nhưng lại càng không kiêng dè hơn, dù sao sau khi cưỡng ép mở cánh cửa cấm kỵ ra, mạng sống của cô đang bị đốt cháy bằng đơn vị giây.

"Con đường địa ngục sao…" Người phụ nữ mở ra một đôi mắt đỏ rực còn sống động hơn cả Ngụy Tân Đình, khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt sắp nổi lên những đường gân hung dữ và đường đen đột nhiên mỉm cười.

Ánh sáng bừng lên trong chốc lát khiến người ta tự hỏi rằng liệu đây rút cuộc là một con quái vật sắp bị dị hóa hay người phụ nữ có đôi mắt sáng và hàm răng trắng ngần trước đó.

"Xin hãy cùng tôi lên đường đi." Quái vật nói lời cuối cùng. …

Sở Cửu tốc độ rất nhanh, cô chạy như điên, dường như chỉ có như vậy mới có thể tránh xa những thanh âm đang đuổi theo phía sau.

"Cửu Cửu đừng sợ, có chị ở đây!"

"Sở Cửu! Chạy về phía đêm tối, đừng ngoảnh lại!!"

"Chị sẽ ngăn anh ta lại! Em mang theo manh mối đi tìm những người khác!"

“Còn không mau đi!”

Cô gái này đã khóc hết nước mắt trong vòng vài ngày, không còn nước mắt nào để rơi nữa, tất cả những gì cô có thể rơi chỉ là máu.

Cô nắm chặt bức tranh trong tay, lần đầu tiên trong đời cô không chút tạp niệm như thế này, bức tranh trong tay cô là niềm hy vọng của tất cả mọi người.

Mà niềm hy vọng này thuộc về chị Trần Di, Hoa Lạc, Hoàn Diên Ninh… tất cả những người đã dùng cả mạng sống của mình để đổi lấy.

Cô chỉ là người truyền đi niềm hy vọng, luôn sẵn sàng trả bất cứ giá nào để bảo vệ niềm hy vọng này.

“Sở Cửu!”

Tiêu Thái Lang đang đi tới đụng phải cô.

“Những người khác…”

Tiêu Thái Lang chưa kịp nói xong thì đã bị khí tức của cô gái trước mặt làm cho kinh ngạc, cô thở dốc, đôi mắt đỏ ngầu.

“Bọn họ đã không còn nữa rồi.” Sở Cửu duỗi tay ra nói: “Đây chính là manh mối.”

Tiêu Thái Lang sắc mặt hơi thay đổi, nhưng trên thực tế anh ta cũng đã đoán trước được kết cục này, nếu không phải có chuyện bất ngờ xảy ra, ba người bọn họ cũng đã sớm bị tiêu diệt rồi.

Nhưng…

“Phụt!”

Một ngọn đèn ở cuối hành lang vụt tắt.

Sau đó cái bên cạnh nhấp nháy vài cái rồi lại tắt.

“Là nó đã đuổi theo anh tới đây.” Tiêu Thái Lang vội vàng giải thích: “Không biết là truyện kinh dị gì nữa, có thể là cái đã giết chết Kiều Vũ, nhưng anh lại cảm giác không giống.”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt trẻ thơ trước mặt, Tiêu Thái Lang do dự một chút, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm nào đó: “Em hãy mang theo manh mối rời đi trước, anh sẽ dụ nó đi.”

“Hách Soái, còn có Giang Phú Quý, bọn họ vẫn còn sống, hai người đó không hề tầm thường, em đi tìm bọn họ, bọn họ …” Anh ta dừng lại một chút, nở một nụ cười khích lệ và nói: “Bọn em nhất định có thể sống sót. !”

Đèn tắt càng lúc càng nhanh, như có một bóng đen vô hình đang đến gần, hai người chạy dọc hành lang.

May mắn thay, cửa cầu thang không hề đóng.

“Sở Cửu, em theo chỗ này xuống tầng, anh sẽ dẫn nó lên trên, nhớ kỹ, nhất định phải…”

“Cẩn thận!” Sở Cửu dường như đã nhìn thấy cái gì, đầu tiên là kêu lớn một tiếng, Tiêu Thái Lang trong lúc cấp bách xoay người lại, nhưng không nhìn thấy quỷ.

Chỉ là giây tiếp theo, phần eo anh ta bị người ta đẩy mạnh một cái.

Sau đó loạng choạng và ngã xuống cầu thang, tiếp theo một mảnh giấy được gấp nhiều lần ném xuống chân anh ta.

Cánh cửa an toàn nặng nề đóng sầm lại, ngoài cửa vang lên giọng nói của Sở Cửu: “Đi tìm những người khác!” Cô hét lên: “Em mệt rồi, em không muốn chạy nữa!”

Sau đó, như lấy lại dũng khí, Sở Cửu nhìn thẳng vào bóng tối càng ngày càng gần trước mặt, hít một hơi thật sâu nói:

“Đòn cuối cùng giao cho anh đấy, xin nhất định phải sống sót thay cho chúng ta!”

Chương 411: Cảm ơn

"Sở Cửu!"

Tiêu Thái Lang nhặt bức tranh trên mặt đất lên, ngón tay run rẩy, nhìn cánh cửa ngăn cách sự sống và cái chết trước mặt lần cuối, nghiến răng nghiến lợi chạy xuống dưới tầng.

Thời gian dài bị tra tấn đã khiến anh ta kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần, nhưng anh không dám bỏ cuộc, cũng không thể bỏ cuộc.

Anh ta không thể chết, anh phải mang phần hy vọng này, thay Sở Cửu, thay Trần Di, thay tất cả những người đã chết… để tiếp tục sống.

Ngay khoảnh khắc anh ta lao ra khỏi tòa nhà, quang ảnh trước mặt liền thay đổi, anh biết rằng, Sở Cửu đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Thứ xuất hiện trước mặt anh ta, là tòa nhà số 3 tối tăm.

Chung cư Bình An.

Nhưng không giống như những gì đã thấy trước đó, chung cư Bình An hiện tại đang bị bao phủ trong một bầu không khí quỷ dị, mây đen sà xuống cực thấp, gần như muốn đè nát cả tòa nhà.

Bên trong chung cư không có bất kì âm thanh nào.

Anh ta chậm rãi đi về phía chung cư, khi đi ngang qua tòa số 1, anh dừng lại vài giây ngắn ngủi, đứng ở tầng dưới nhìn lên, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Trước đây chỉ có cảm giác đổ nát và hoang vắng, nhưng bây giờ tòa nhà trong mắt anh tối đen như mực, giống như một chiếc quan tài khổng lồ được dựng lên.

Thỉnh thoảng, một chút ánh sáng phản chiếu từ một cửa sổ không xác định, như thể đôi mắt hé mở đang nhìn chằm chằm vào những người sống đang đến gần.

Hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn chằm chằm vào đại sảnh trống rỗng, Tiêu Thái Lang vô cớ cảm thấy khó chịu vô cùng.

Dường như ngay khi bước vào, anh ta sẽ bị nuốt chửng bởi tòa nhà vốn đã có sinh mệnh của mình này.

Giây tiếp theo, một bóng đen xẹt qua đại sảnh.

"Thái Lang!" Ông Tình xuất hiện trước tiền sảnh của tòa số 1 như một cơn gió mạnh, cô dường như bị ràng buộc bởi thứ gì đó, nên không bước ra được khỏi cửa lớn.

Trông cô có vẻ rất sốt ruột, ánh mắt nhìn Tiêu Thái Lang ngập tràn sự quan tâm.

"Chị Tình!" Đôi mắt của Tiêu Thái Lang sáng lên, vừa rồi anh ta vẫn còn đang lo, không biết những dị biến trong phó bản có gây hại gì cho chị Tình hay không.

Anh ta chạy vài bước là tới nơi: "Chị Tình." Anh rất lo lắng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Ông Tình kéo anh ta đi vào trong, dường như còn lo lắng hơn cả anh: "Đừng đứng ngây ngốc ở bên ngoài nữa." Ông Tình nói nhanh: "Vào trong trước đã."

Ông Tình kéo Tiêu Thái Lang lần đầu tiên nhưng không kéo được, đến lần thứ hai, khi Tiêu Thái Lang xác nhận ánh mắt của chị Tình xong, mới theo cô vào tòa số 1.

"Thái Lang, tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra hết rồi." Ông Tình nhìn anh ta, nỗi sợ hãi trong mắt gần như tan biến thành hiện

thực: “Là một tên đáng sợ đã tạo ra chúng ta, anh ta sống ở…”

“Tòa số 3, căn hộ 808.”

“Đúng vậy, hơn nữa anh ta không có tên, tên của anh ta ở đây đều là cấm kỵ, anh ta tự xưng là Vô, tất cả… tất cả mọi người đều đã tỉnh rồi, bọn họ đều đã tỉnh rồi!”

Tiêu Thái Lang nhìn ánh mắt khẩn trương của Ông Tình, trong lòng không khỏi cảm động, anh ta tất nhiên biết bọn họ mà Ông Tình đang nói đến là ai.

Là quỷ.

Đó là truyện kinh dị mới được sinh ra từ những người đã bị giết.

Giống như Lưu Quốc bị chị Tình giết.

“Cậu đừng ra ngoài, cậu đi ra ngoài sẽ mất mạng đấy!” Ông Tình nắm lấy tay Tiêu Thái Lang, chân thành nói: “Cậu hãy ở trong nhà của tôi, đừng đi đâu cả, ở nhà tôi, bọn họ sẽ không vào được, tôi sẽ không để bọn họ làm hại đến cậu!”

“Cảm ơn chị, chị Tình.” Tiêu Thái Lang lắc lắc đầu, nói với giọng điệu không thể nghi ngờ: “Tôi phải đi tìm những người khác.”

Sau vài lần thuyết phục, Tiêu Thái Lang đưa tay ra ôm lấy Ông Tình: “Xin hãy chăm sóc tốt cho mình.” Sau khi nói xong, liền quay người chạy về phía cửa lớn.

Anh ta định đến căn hộ 808, nếu như trên đường đi có thể tìm được đám người Hách Soái là tốt nhất, nếu không thì anh ta sẽ đưa bức tranh cho Lâm Thần.

Đánh thức thiện ý mà cô từng có trong quá trình tạo ra Vô.

Nhưng giây tiếp theo, bên tai anh ta vang lên một loạt âm thanh: “Thái Lang.” Là giọng nói của Ông Tình: “Thứ lỗi cho

tôi, tôi không thể nhìn cậu đi vào chỗ chết!”

Ngay sau đó, Tiêu Thái Lang cảm thấy cơ thể mình nhẹ đi, tiếp theo anh ta được Ông Tình vác lên vai, chạy lên trên tầng.

“Thái Lang, tôi sẽ không hại cậu, cho dù cậu có đi, cũng chỉ là tự tìm cái chết, không có ai là đối thủ của anh ta.” Ông Tình hoàn toàn không để ý đến Thái Lang đang vùng vẫy, dù sao trong mắt cô, sức lực của con người cũng cực kỳ nhỏ bé.

“Được rồi.” Tiêu Thái Lang cuối cùng cũng thỏa hiệp: “Có lẽ chị nói đúng, nhưng thứ này là do đồng đội của tôi đã phải trả giá bằng mạng sống của chính mình, tôi có thể ở lại, nhưng bọn họ cần thứ này.”

Ánh mắt Ông Tình sáng lên vui mừng: “Cậu muốn làm gì?”

“Treo bức tranh này ở cửa lớn, nếu như bọn họ vẫn còn sống, sẽ mang bức tranh này đi.” Tiêu Thái Lang vừa nói vừa cất bức tranh vào ba lô, sau đó đưa cho Ông Tình: “Chị Tình, vất vả cho chị rồi.”

Nhìn vào đôi mắt tự tin của Tiêu Thái Lang, Ông Tình gật đầu: “Yên tâm đi, Thái Lang.”

Hai người một mạch trở lại cửa lớn, trong tay cầm ba lô, Ông Tình mới hoàn toàn yên tâm, tầm quan trọng của bức tranh này đối với Tiêu Thái Lang không cần nói cũng biết.

Mặc dù cô cũng không muốn làm như vậy, nhất là khi nhìn thấy đôi mắt của Tiêu Thái Lang dần dần mờ đi, Ông Tình cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng cô biết rằng nếu cô để Thái Lang đi, anh nhất định chết chắc.

“Thái… Thái Lang.” Ông Tình vừa mở miệng thì đã bị Tiêu Thái Lang cắt ngang: “Chị Tình, không cần phải nói gì

cả. Tôi biết chị là muốn tốt cho tôi.”

Mím môi, Ông Tình gật đầu, sau đó nhìn trái nhìn phải, nói với giọng điệu khác: “Chúng ta treo ba lô ở đâu?”

“Bên kia đi.” Tiêu Thái Lang dùng ngón tay chỉ vào một địa điểm.

Khoảng cách giữa hai người có hơi xa một chút.

“Được.” Ông Tình gật đầu và đi đến đó, mặc dù Ông Tình cảm thấy Tiêu Thái Lang chỉ đang tìm kiếm sự an ủi trong lòng.

E rằng… e rằng hiện tại những người đó đều đã chết hết rồi.

Nhưng cô không vạch trần chuyện này, cô không muốn thấy Thái Lang thất vọng.

Trong lòng cô thầm nghĩ, một thời gian nữa cô sẽ tìm cơ hội ra ngoài, rồi quay lại nói với Thái Lang rằng bạn bè của anh đều sống sót nhờ những bức tranh anh đã gửi đi.

Có lẽ làm như vậy, trong lòng anh sẽ cảm thấy tốt hơn một chút.

“Treo ở đây có được không?” Ông Tình kiễng chân lên, cố gắng treo chiếc túi lên cao hơn, dễ thấy hơn một chút.

Phía sau lưng không có bất kì âm thanh nào.

Ánh mắt Ông Tình khựng lại, cô lập tức quay lại, không thấy bóng dáng của Tiêu Thái Lang phía sau nữa, cách cửa khoảng vài chục mét, một bóng người đang chạy về phía tòa số 3.

Xé toạc chiếc ba lô ra, bên trong trống rỗng.

Tiêu Thái Lang chạy nhanh nhất có thể, không dám nhìn lại, anh ta lo lắng chị Tình sẽ bắt mình lại, anh cũng lo lắng

khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng và bất lực của chị Tình vì lo lắng cho mình.

Nhưng kết quả cũng gần giống như những gì anh ta nghĩ, anh ta chỉ nghe thấy tiếng kêu gào của chị Tình.

Cách đây không lâu, mọi thứ ở đây đều đã thay đổi, tất cả người sống đều biến mất, cả thế giới trở thành một bữa tiệc của người chết.

Và tòa nhà đó chính là khu vực cấm đối với chị Tình, chị không thể rời đi.

Chạm vào bức tranh trong túi, đôi mắt của Tiêu Thái Lang trở nên kiên quyết, xuyên qua túi, anh ta thậm chí có thể cảm nhận được sự ấm áp của bức tranh.

“Chờ tôi.” Tiêu Thái Lang nhìn tòa nhà số 3 càng ngày càng gần, trong mắt có ánh sáng lưu chuyển: ” Hách Soái, Giang Phú Quý, hai người nhất định phải kiên trì, chúng ta phải cùng nhau … sống sót!”

Giây tiếp theo, anh ta nhảy lên bậc thang trước tòa số 3.

Chương 412: Ảnh cưới

…

Dựa lưng vào cửa an toàn, trong mắt Sở Cửu tràn đầy tuyệt vọng.

Cho dù có tỏ ra mạnh mẽ đến đâu, sau khi thực sự nhìn thấy bóng tối dần dần tiến về phía mình, cô gái vừa bước vào đại học này vẫn vô cùng sợ hãi.

Cơ thể bắt đầu run rẩy, cô không nhìn thấy đối phương, nhưng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo kia.

Có một đôi mắt khát máu đang nhìn chằm chằm vào cô trong đêm tối, chuẩn bị thu hoạch mạng sống của cô.

Khoảnh khắc cô đóng cánh cửa an toàn lại, kết cục của cô đã được định đoạt, nhưng tại sao cô lại đưa ra quyết định đó thì cô cũng không thể nói ra được.

Chỉ là khi nhìn thấy sinh mệnh của chị Trần Di, Hoa Lạc, Hoàn Diên Ninh nở rộ như pháo hoa, rồi cuối cùng trở về trầm mặc, cô thật sự không muốn bỏ rơi bất cứ ai mà rời đi.

Có lẽ… đó là vì không muốn đối mặt với bản thân hèn nhát như trước đây nữa.

Cô mệt rồi.

Thứ mang theo trên bức tranh đó quá lớn, nên cô lựa chọn cách trốn thoát, để lại bức tranh cho Tiêu Thái Lang, thứ dằn vặt người ta như vậy vẫn nên buông tay càng sớm càng tốt.

Khoảnh khắc cô đưa bức tranh đi, cô trở lại thành một cô gái chân thật nhất sẽ sợ hãi, sẽ kinh sợ, và sẽ khóc.

Những cảnh tượng trong nhiệm vụ lần này lần lượt hiện lên trong tâm trí cô, giống như đang chiếu một bộ phim điện ảnh.

Chị Trần Di mở cửa xe, nở nụ cười cuối cùng trước khi nhảy xuống xe, Hoa Lạc ôm chặt lấy hai chân con quỷ, hét lên với chính mình rằng hãy chạy về phía đêm tối và đừng ngoảnh lại.

Hoàn Diên Ninh một người không thích nói nhiều, thậm chí có người nhìn liền sẽ đỏ mặt.

Ai có thể đoán được thân thủ của cô lại tốt như vậy, bóng lưng cô khi lao về phía Nguỵ Tân Đình để câu giờ cho bản thân giống như một con bướm đang dập lửa.

Tiêu Thái Lang cũng là một người dịu dàng, điều này có thể thấy được từ thái độ của anh ấy đối với Ông Tình.

Sở Cửu nhếch lên khóe miệng.

Khi quay trở lại được mọi người vây quanh để hỏi han, hai tay anh ta nắm vào nhau một cách mất tự nhiên, giống như một cậu bé lớn bị vướng vào tình yêu cún con.

Còn có người đàn ông mũm mĩm tên Giang Phú Quý kia, Sở Cửu vừa nhìn đã cảm thấy anh rất thân thiết.

Cô cũng không biết tại sao, có lẽ là… anh trông không giống như một người xấu, nên khiến bản thân tin tưởng anh một cách khó hiểu.

Sau khi chị Trần Di rời đi, anh ấy còn lặp đi lặp lại cái gọi là bí quyết sinh tồn của anh với chính mình, nhưng anh không biết rằng những gì mình nói lại là những điều cơ bản nhất.

Bản thân không những hiểu mà còn biết nhiều hơn cả anh.

Nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, Sở Cửu vẫn không đành lòng ngắt lời, chỉ kiên nhẫn nghe anh nói, thỉnh thoảng còn hưởng ứng phụ họa vài câu.

Điều này khiến tên mập càng thích thú và không ít lần khen ngợi sự lĩnh ngộ tuyệt vời của cô.

Cuối cùng… trong tâm trí của Sở Cửu lại xuất hiện một người đàn ông khác.

Người đúng như tên.

Hách Soái

Trông thì cũng không mấy tinh nghịch, rõ ràng là có một khuôn mặt hiền lành trong sáng, nhưng lại làm những việc khiến chị Trần Di xấu hổ khi nói ra.

Nói thế nào nhỉ?

Bản thân cũng không thể nhìn thấu người này, biểu cảm của hắn còn phong phú hơn nhiều so với hoạt động tinh thần, có lúc rõ ràng đang đứng ngay cạnh hắn, nhưng luôn cảm thấy có gì đó ngăn cách với hắn.

Sự thờ ơ của người này đến từ sâu bên trong nội tâm.

Hắn dường như không quan tâm đến bất cứ điều gì.

Khi bắt đầu nhiệm vụ, hắn vẫn háo sắc nhìn chằm chằm vào chính mình hoặc Hoàn Diên Ninh, nhưng sau khi chị Trần Di chết, khí chất của người đàn ông này đã thay đổi ngay lập tức.

Cho đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ sau khi chiếc xe lao ra khỏi đường hầm, hắn ngồi ở ghế sau, bàn tay khựng lại giữa không trung cùng với ánh mắt sợ hãi lộ ra lúc đó của hắn.

Giống như một đứa trẻ bị lấy mất món đồ chơi yêu thích.

Ít nhất tại thời điểm đó, Sở Cửu đã bị thuyết phục rằng, hắn là sẵn sàng cứu chị Trần Di.

Nhưng nếu dùng từ "yêu" để miêu tả, thì lại có phần được coi là đương nhiên quá, trong lòng cô có một loại cảm giác

không thể diễn tả thành cảm giác gì.

Vào lúc đó, người thực sự muốn cứu có thể không phải là chị Trần Di, mà là chính bản thân hắn.

Mà sau khi phát hiện chị Trần Di đã hoàn toàn biến thành quá khứ, sẽ không bao giờ có thể quay lại được nữa, nỗi sợ hãi trong mắt người đàn ông đó liền nhanh chóng mờ đi, thay vào đó là một loại tức giận không thể kiềm chế.

"Cót két——"

Cơ thể Sở Cửu khựng lại, sau đó có một bàn tay nắm chặt lấy cánh tay cô, dùng lực cực lớn kéo cô vào đêm tối.

Cánh cửa đóng lại rất khẽ.

Sở Cửu có thể cảm giác được bên cạnh mình đã có thêm người khác, bởi vì cô có thể nghe được tiếng thở của người đó.

Nhưng cô không thể chắc chắn người này là người hay là quỷ, cho nên rúc vào trong góc, bịt miệng lại, không dám phát ra âm thanh.

Người đó tựa như đang nằm ở trên cửa lắng nghe một lúc rồi mới chậm rãi đi về phía cô: "Là anh." Giọng nói rất nhỏ.

Xem ra mối nguy hiểm bên ngoài cửa vẫn chưa được giải quyết.

Khoảnh khắc nghe được giọng nói đó, Sở Cửu gần như kích động đến nhảy dựng lên, là Giang Phú Quý!

"Em nhỏ tiếng thôi." Tên mập vội vàng bịt miệng cô lại: "Thứ đó vẫn còn ở bên ngoài, em muốn chết sao!"

Sau đó tên mập kéo Sở Cửu, hai người đi tới ban công cách cửa rất xa: "Sao anh lại ở đây?" Sở Cửu kinh ngạc hỏi.

Cái đầu to lớn của tên mập lắc lắc, dường như cũng rất bối rối với tình hình hiện tại: "Anh cũng không biết nữa, lúc đầu

anh nhớ mình đang ở cùng với Hách Soái và Tiêu Thái Lang, nhưng vừa quay người lại thì bọn họ đều đã biến mất rồi."

"Chết rồi?" Sở Cửu kinh ngạc, cô chỉ vừa mới đưa bức tranh cho Tiêu Thái Lang, cái tên này sẽ không chết nhanh như vậy chứ.

Sớm biết thế này thì để anh ta ở lại đây yểm hộ cho xong.

"Không phải, không phải." Tên mập lập tức giải thích, hai người trần thuật lại ngắn gọn những gì mình đã trải qua, cuối cùng cũng đoán ra được trình tự trước sau.

Tiêu Thái Lang là sau khi bị tách ra khỏi bọn họ, mới gặp được mình.

Cũng trách bởi vì lúc đụng phải Tiêu Thái Lang thời gian quá gấp rút, không kịp nói gì nhiều.

Cảm giác lạnh lẽo ngoài cửa vẫn còn tồn tại, nhưng không biết tại sao, nó chỉ ở ngoài cửa chứ không có ý định đột nhập vào trong.

Suy cho cùng, quỷ còn lâu mới bị một cánh cửa thông thường chặn lại.

Dường như đang nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt Sở Cửu lập tức thay đổi, cô dũng cảm nhón chân đi về phía cửa, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét khung cửa.

Một lúc lâu sau, mới quay trở lại, thở phào nhẹ nhõm nói: "Không phải khung tranh, căn nhà này chắc không phải là truyện kinh dị mới."

"Bức tranh không nằm trong tay chúng ta, cho nên cái tên ở bên ngoài cửa cũng không vội giết chúng ta, gã chỉ cần bẫy chúng ta ở đây là được rồi."

Ý kiến mà Sở Cửu nêu ra được tên mập rất tán thành.

“Trước tiên tìm thứ gì đó giống như sợi dây.” Sở Cửu hạ giọng: “Nếu như thực sự không có thì chúng ta xé rèm làm thành dây thừng, sau đó thả dây từ ban công xuống, có thể dọc theo sợi dây leo xuống tầng dưới, có lẽ chúng ta có thể trốn thoát.”

Tên mập suy nghĩ hai giây, sau đó cố làm ra vẻ trầm tư nói: “Đây là biện pháp duy nhất, thực ra vừa rồi anh cũng nghĩ tới rồi, nhưng mà không có nói ra thôi.”

“Bởi vì anh cảm thấy nó không hoàn hảo.” Tên mập bổ sung thêm.

“Anh Phú Qúy là thông minh nhất.” Sở Cửu rất khôn ngoan nhường cho anh ta một bước, dù sao quỷ vẫn đang canh giữ ngoài cửa, không biết lúc nào sẽ ỷ mạnh hiếp yếu mà xông vào nữa.

Sở Cửu đưa đèn pin cho tên mập, còn mình thì cầm lấy chiếc điện thoại mà Hoa Lạc cuối cùng đã nhét cho cô, hai người chậm rãi lục lọi trong phòng.

Ánh đèn pin quét qua bức tường, vị trí ở giữa bức tường đã thu hút sự chú ý của tên mập, nơi đó treo một bức ảnh có kích thước rất lớn.

Bên trân là một nam một nữ.

Giống như ảnh cưới được các cặp đôi mới cưới chụp vậy.

Chương 413: Đồng đội

Sau khi tên mập liếc nhìn mấy cái, liền cảm thấy toàn thân khó chịu, hắn quyết định tốt nhất vẫn nên mau chóng tìm một sợi dây rồi cùng Sở Cửu bỏ chạy.

Chỉ là không biết bây giờ bác sĩ thế nào rồi.

"Không có dây thừng." Sở Cửu tìm kiếm xung quanh rồi quay lại với một chiếc kéo trong tay: "Dùng rèm cửa đi, nhanh lên."

Tên mập cao hơn, mang đến một chiếc ghế, Sở Cửu lo lắng tên mập hành động ồn ào nên nói tự mình sẽ gỡ rèm ra, bảo tên mập chú ý tới động tĩnh xung quanh.

Tên mập nín thở, để không gây ra bất kì biến cố nào khác, hai người đều ngầm hiểu ý tắt ánh sáng trên tay đi.

Sau một loạt tiếng xào xạc, tên mập nghe thấy tiếng đáp đất nhẹ nhàng, sau đó giọng nói của Sở Cửu từ phía sau vang lên: "Được rồi." Sở Cửu hạ giọng nói: "Dây buộc chặt rồi, chúng ta đi nhanh thôi."

"Có đủ chắc chắn không?" Tên mập hỏi, anh ta không muốn bị té xuống dưới.

"Yên tâm đi."

Điều duy nhất khiến tên mập cảm thấy an ủi chính là bầu không khí lạnh lẽo ngoài cửa vẫn còn đó, không có động tĩnh gì thêm.

Một trận gió thổi qua, tên mập không khỏi rùng mình một cái, anh ta dùng tay liên tục xác nhận sợi dây có bền hay

không, dù sao chuyện này có liên quan đến tính mạng của Sở Cửu và chính mình.

“Em trước đi.” Tên mập thấp giọng nói: “Nếu anh trước, anh sợ sợi dây có lẽ không chịu nổi.”

“Hừ…” Sở Cửu thở dài một hơi: “Thôi anh trước đi, đừng lề mề nữa, em ở bên trên trông chừng sợi dây cho anh.”

“Được rồi.” Tên mập cũng không do dự nữa, hiện tại thứ quý giá nhất chính là thời gian, tay anh ta cầm sợi dây đi về phía ban công.

Ngoài cửa sổ có một tia sáng lóe lên, giống như chùm sáng cao của ô tô, để lại bóng dáng của tên mập trên tường trong thời gian ngắn, nhưng chỉ trong nửa giây, trái tim của tên tên mập đột nhiên cứng đờ.

Anh ta nhìn thấy phía trên cái bóng của mình còn có một cái bóng khác.

Hơn nữa, cái bóng này còn bị treo trên trần nhà, hai tay buông thõng bất lực.

Khi một cơn gió thổi qua, thân hình hơi lắc lư và phát ra âm thanh “cạch cạch”.

“Mau đi thôi.” Sở Cửu ở phía sau, nhưng giọng nói lại vang lên từ phía trước tên mập: “Em sẽ thả sợi dây đưa anh xuống trước, sau đó em sẽ…”

Dường như đang nóng lòng thực hiện kế hoạch của mình, Sở Cửu đột nhiên đứng trước mặt, thậm chí còn chủ động nắm lấy tay tên mập kéo về phía ban công.

Bàn tay đó không có vấn đề gì cả, rất nhỏ, cũng rất mềm.

Vấn đề là nằm ở trang phục của Sở Cửu trước mặt, tay tên mập chạm vào một mảnh vải có họa tiết giống như voan mỏng.

Anh ta ngay lập tức nhận ra, là chiếc váy cưới.

Sở Cửu thật sự có thể đã bị quỷ giết, mà người trước mặt anh ta bây giờ chính là cô dâu quỷ trong bức ảnh kia!

Tiêu rồi…

Bị đối phương kéo một mạch đến ban công, tên mập càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình, anh ta đã có thể lờ mờ nhìn thấy môi trường xung quanh, quỷ chỉ không thể nhìn thấy rõ Sở Cửu trước mặt.

Cô ấy dường như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, mà càng quỷ dị hơn nữa là sự chuyển đổi rất tự nhiên, bất luận có nhìn cô ấy ở góc độ nào cũng đều giống như bị ngược sáng.

Sở Cửu ở trước mặt nhanh chóng buộc sợi dây làm từ rèm cửa lại, sau đó treo đầu còn lại dọc theo bức tường.

“Mau lên.” Sở Cửu thần bí hạ thấp giọng, nhìn về phía cửa, ra hiệu nói: “Chỉ sợ thứ kia sắp vào trong rồi.”

Tên mập không dám tỏ ra mình đã nhìn thấu chuyện này, cứ tùy tiện hành động, cố gắng hết sức để phối hợp với màn trình diễn của cô dâu quỷ.

Đồng thời, anh ta cũng hiểu rõ thủ đoạn mà cô dâu quỷ này muốn dùng để giết mình.

Lợi dụng lúc anh ta trèo xuống dây, cắt dây khiến anh ta rơi xuống tử vong.

“Được.” tên mập đáp lại, nhân cơ hội nhìn về phía ban công phía dưới tầng, trong đầu chậm rãi nảy ra một ý tưởng.

Tên mập đang nằm chống tay trên lan can ban công, một phần cơ thể lơ lửng trên không trung.

“Em hãy chú ý sau lưng một chút.” Anh ta thử phân tán sự chú ý của cô dâu quỷ, đồng thời lấy chiếc đèn pin trên tay ra,

nhân lúc đối phương không kịp chuẩn bị, chiếu thẳng vào mắt nó.

Quả nhiên, đồng tử của tên mập đột nhiên nheo lại, người đứng trước mặt chính là cô dâu trong ảnh.

Mà ngay vào lúc cô dâu quỷ hét lên, cánh cửa đột nhiên mở ra, một bóng đen lao vào, là một người đàn ông mặc âu phục đi giày da.

Đó chính là chú rể trong ảnh cưới!

Không, không chỉ là chú rể.

Gã là… Lục Hoa Tư!

Bởi vì trước đây chưa từng nhìn thấy khuôn mặt dưới chiếc tất của Lục Hoa Tư nên lúc đầu tên mập không nhận ra, nhưng lúc này, người đàn ông này đang đội chiếc tất quen thuộc trên đầu.

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo bắn ra từ cái lỗ tượng trưng cho đôi mắt, như thể anh ta không muốn chết, muốn mọi người ở lại, chôn chung cùng mình.

Sau khi ánh sáng chói lóa đột ngột làm nhức mắt cô dâu quỷ, nó cũng chiếu sáng cả căn nhà, dưới trần nhà treo một cô gái nhỏ nhắn.

Cô gái trợn mắt, không giấu được sự sợ hãi trong mắt, hai tay như móng vuốt, buông thõng xuống hai bên, hiển nhiên là đã chết.

Là Sở Cửu.

Tên mập không có thời gian thương tiếc cho cô, ngay một giây trước khi móng tay dài của cô dâu quỷ lao đến, tên mập liền lộ ra tính linh hoạt đáng kinh ngạc.

Anh ta đã trực tiếp nhảy xuống tầng tiếp theo với sự trợ giúp của sợi dây không được buộc, sau đó dùng cả hai tay nắm chặt lan can ban công tầng tiếp theo.

Tiếp theo đó, hai tay dùng lực, anh ta lăn thẳng vào căn nhà ở tầng tiếp theo, rồi biến mất.

Nghe thấy tiếng bước chân trên tầng, anh ta lập tức chạy ra ngoài, chuẩn bị đi xuống tầng tiếp theo để chặn mình lại, tên mập chạy vài bước tượng trưng ra ngoài, đồng thời cố ý làm cho tiếng bước chân to hơn.

Nhưng sau khi nhận thấy tiếng bước chân phía trên đầu đã xa dần, anh ta lập tức quay lại bệ cửa sổ, sau đó lặp lại chiêu cũ rồi nhảy xuống tầng tiếp theo.

Sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra một khoảng trống, sau khi nhận ra bên ngoài mọi chuyện vẫn bình thường, anh ta lặng lẽ đi dọc hành lang ra ngoài.

Lúc này, trên đầu anh ta vang lên một tiếng đập mạnh, còn có tiếng ầm ầm, dường như hai con quỷ vẫn đang phá nhà trên tầng, đi khắp nơi tìm kiếm anh ta.

Đây vậy mà lại là kinh dị của Lục Hoa Tư, xem ra mỗi người chết trong phó bản đều sẽ dung nhập vào một truyện kinh dị mới, năng lực này quá đáng sợ đi.

Nếu không tìm cách phá vỡ tình thế thì sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị những kinh dị này làm tiêu hao đến chết, hơn nữa càng quỷ dị hơn là những người truy sát bọn họ, thực ra lại là đồng đội từng sát cánh chiến đấu bên nhau.

Sự biến đổi về thân phận này thậm chí còn khó chấp nhận hơn cả chính bản thân kinh dị.

Nghĩ tới đây, tên mập không khỏi tăng tốc độ, Sở Cửu đã chết rồi, anh ta không muốn bị cuốn vào kinh dị mới.

Theo thông tin Sở Cửu thuật lại, hiện tại những người duy nhất còn sống chỉ có bác sĩ, Tiêu Thái Lang và chính mình.

Còn chuyện về Nguỵ Tân Đình, Sở Cửu kể lung tung lộn xộn, tên mập nghe hồi lâu, cũng không biết anh ta là người hay quỷ.

Nhớ tới thảm trạng của Sở Cửu, tên mập chợt cảm thấy có chút khó chịu.

Chắc hẳn là khi cô đứng trên ghế để tháo rèm đã xảy ra chuyện, thuận thế bị cô dâu quỷ treo lên trần nhà bằng một sợi dây làm từ rèm.

Mà trước đó hắn nghe thấy tiếng lạo xạo quỷ dị, rất có khả năng chính là Sở Cửu vùng vẫy gây ra.

Mà lúc đó sự chú ý của bản thân lại đang đổ dồn vào cánh cửa nên không để ý.

Hiện tại xem ra Lục Hoa Tư đứng ngoài cửa chỉ là để ngăn cản bọn họ chạy trốn nên mới không đi vào, điều khiến tâm tình của tên mập càng cảm thấy phức tạp hơn là nếu không phải do mình tự cho là thông minh kéo Sở Cửu vào, có lẽ… có lẽ cô ấy sẽ không chết.

Chương 414: Tình báo

Nhưng bây giờ nói những chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đây là một đứa trẻ dũng cảm, rất giống với tiểu ăn xin trước đây, đặc biệt là sự quyết tâm cuối cùng trong mắt.

Nếu Sở Cửu có thể nghe được những lời trong lòng anh ta bây giờ, chắc chắn cũng sẽ muốn anh ta lấy lại dũng khí để sống tiếp, không để cái chết của chính mình làm cho dao động.

Trong số bọn họ phải có người sống sót, để chấm dứt cơn ác mộng này.

Cho dù chỉ còn lại một người cuối cùng.

Nghe thấy tiếng gầm vang từ phía trên đầu truyền đến, tên mập không còn do dự nữa, xoay người chạy xuống tầng. …

Nhìn người phụ nữ nằm trên mặt đất, toàn thân đầy máu, bóng người trong đêm tối hít một hơi dài rồi ho dữ dội, bọt máu không ngừng trào ra từ khóe miệng.

Nhưng cổ quái là, máu của người đàn ông giống như axit mạnh, nhỏ giọt xuống mặt đất, ngay lập tức đốt cháy thành những lỗ đen trên sàn gỗ.

Không khí tràn ngập mùi lửa và mùi máu.

Cánh tay phải của người đàn ông buông thõng không tự nhiên ở bên cạnh, dường như đã bị gãy, so với người phụ nữ chưa biết sống chết trước mặt, anh ta vẫn còn ít nhất nửa mạng sống.

Nguỵ Tân Đình xé toạc chiếc tất trên đầu, lộ ra khuôn mặt đầy vết máu, trong đó có một nhát sao gần như đã chém đứt xương mày anh ta.

“Làm tốt lắm.” Anh ta nhìn chằm chằm vào người phụ nữ.

Các bức tường ở hai bên hành lang, bao gồm cả trần nhà, đã bị phá hủy hoàn toàn trong trận chiến vừa rồi, khắp nơi là những dấu vết dữ tợn.

Một số thậm chí trông giống như tàn tích của móng vuốt của những con thú khổng lồ.

Năm phút ngắn ngủi này quả là một cơn ác mộng đối với cả hai người.

Nhưng may mắn thay… nó đã kết thúc.

Người phụ nữ tên Hoàn Diên Ninh này đã đốt hết chút sức lực cuối cùng vốn không phải của mình, cô đã cưỡng chế mở cửa, lấy trộm từ tay ác quỷ.

Mà giờ đây, cô phải trả giá cho hành động của mình.

Tác dụng phụ bắt đầu xuất hiện, sự dị hóa trên cơ thể cô bắt đầu mờ dần, khuôn mặt hung dữ của cô trở lại là khuôn mặt trẻ con.

Một nửa khuôn mặt được bao trùm bởi những sợi tóc con, dáng người phụ nữ chỗ nào ra chỗ nấy, trong hoàn cảnh tối tăm như vậy, rất khiến cho người ta nảy sinh những suy nghĩ bậy bạ.

“Khụ khụ…” Cô khẽ run lên, miệng nôn ra máu đen, đôi mắt xanh sapphire mà người khác ngưỡng mộ đã bị đốt cháy.

Cô đã không còn bất kỳ uy hiếp nào nữa, ngay cả khi bỏ mặt không quan tâm, e rằng cũng khó mà sống sót qua nổi 10 phút.

Nguỵ Tân Đình loạng choạng bước tới, cuối cùng ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhìn người phụ nữ khiến anh ta cảm thấy khó nhằn này.

Mắt cá chân của Nguỵ Tân Đình có máu chảy ra, mỗi bước đi đều có cảm giác nhớp nháp, để lại dấu giày đẫm máu.

"Tôi đã cảnh cáo cô rồi, nhưng cô không nghe." Nguỵ Tân Đình dừng một chút: "Bây giờ cô như thế này, hoặc là bị trực tiếp phản phệ mà chết, hoặc là có thể gắng gượng qua, nhưng kết quả chờ đợi cô sẽ còn đáng sợ hơn cả cái chết".

"Cô sẽ bị ăn mòn, mất đi lý trí." Nguỵ Tân Đình bỗng nhiên hạ giọng: "Đây chính là cái giá mà cô phải trả cho sự ngu ngốc của mình."

"Nhưng cô thật may mắn khi gặp được tôi, cho nên…" Anh ta cười toe toét, thay đổi giọng điệu: "Cô vẫn còn có con đường thứ ba nữa."

"Người Gác Đêm sẵn sàng hy sinh người như cô để đánh lén, nhất định là có tình báo chính xác." Anh ta từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt không khỏi nhăn nhó vì đau đớn của Hoàn Diên Ninh, nói: "Các cô biết sẽ có người như tôi đến, phải không?"

"Loại tình báo cấp bậc này chỉ có một số ít người có tư cách biết được, các cô đã có người thâm nhập vào nội bộ chúng ta." Nguỵ Tân Đình nói: "Chúng ta hãy làm một giao dịch đi, cô nói cho tôi biết tên của người này, tôi sẽ giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này."

"Cô không những có thể sống sót, hơn nữa… tôi thậm chí còn có thể giúp cô chiếm được một cánh cửa, để cô có thể thực sự kiểm soát được loại sức mạnh đó."

Giọng nói của anh ta rất quyến rũ, không biết là do kỹ năng hay năng lực của chính anh ta.

Tóm lại, giọng nói của anh ta đã khiến người phụ nữ có phản ứng, anh ta nhìn thấy người phụ nữ sắp chết đưa ra một bàn tay run rẩy, những hạt máu đỏ tươi lăn trên đầu ngón tay thon dài.

Dây thanh quản của cô đã bị máu nóng đốt cháy, nhưng cô vẫn có thể viết bằng tay.

Hơi thở của Nguỵ Tân Đình trở nên gấp gáp, anh ta luôn hoài nghi có Người Gác Đêm trà trộn vào nội bộ của bọn họ, xem ra đúng là như vậy thật.

Sau khi nhìn thấy những lời này của người phụ nữ viết ra, Nguỵ Tân Đình không khỏi giật mình, sau đó sắc mặt anh ta lập tức tối sầm, đồng thời bên tai truyền ra một tiếng cười khúc khích.

Trên mặt đất rõ ràng để lại một số 4.

Tiếng cười càng lúc càng cường điệu và gay gắt, sắc mặt Nguỵ Tân Đình âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước.

Đôi mắt của người phụ nữ đã bị hủy hoại, làn da trắng ngần đầy vết máu, cô cuộn tròn trên mặt đất như một con chó hoang vô gia cư.

Toàn thân run rẩy nhẹ vì cơn đau dữ dội.

Nhưng một thứ sa cơ lỡ vận đến như vậy lại dám cười nhạo chính mình?

Nguỵ Tân Đình mặt không biểu cảm đứng lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hơi lộ ra ngoài đầy mỉa mai của Hoàn Diên Ninh, sau đó nhấc chân, dùng sức giẫm lên đầu cô.

Trong hành lang, tiếng cười nhạo đột ngột dừng lại. …

“Hách Soái sẽ ở tầng 8 chứ?” Men theo cầu thang đi lên trên, Tiêu Thái Lang lúc nào cũng chú ý đến xung quanh, nhỏ giọng hỏi sang bên cạnh.

“Chắc chắn rồi.” Tên mập dùng đôi mắt nhỏ nhìn trái nhìn phải.

“Nhưng anh ấy không có bức tranh này, đến đó, cũng là tự tìm đường chết.” Tiêu Thái Lang sau khi nghe điều này không khỏi cảm thấy lo lắng, anh ta có ấn tượng khá tốt về Hách Soái.

“Anh yên tâm, anh ấy chạy nhanh hơn cả chó, não còn ranh hơn cả khỉ, hai chúng ta có chết rồi thì anh ấy cũng không thể chết được, hơn nữa tôi đoán rất có thể anh ấy đang trốn trong một căn hộ trống nào đó xung quanh tầng 8.” Tên mập thấp giọng nói: “Anh ấy không ngốc, biết phải chờ đợi chúng ta.”

Khoảng 10 phút trước, tên mập chạy ra khỏi tòa nhà văn phòng, khung cảnh trước mắt giống hệt như những gì Tiêu Thái Lang đã thấy trước đây.

Là chung cư Bình An.

Vừa bước vào tòa số 3, liền bắt gặp Tiêu Thái Lang đang trốn sau một cột đá.

Hai người ban đầu thử nghiệm lẫn nhau một phen, đến khi không phát hiện thấy điều gì bất thường, mới tập hợp cùng nhau.

Sau một hồi thảo luận, bọn họ quyết định lên tầng 8 trước.

Bởi vì bản thân không biết rõ về Hách Soái, nên Tiêu Thái Lang tạm thời tin lời tên mập, trên đường đi tên mập tranh thủ thời gian để xem bức tranh trên tay Tiêu Thái Lang.

Ở mặt trước và mặt sau của bức tranh, lần lượt tượng trưng cho một mặt tuyệt vọng của Vô, cùng với một mặt thiện ý của Vô.

Tiêu Thái Lang không cần phải giải thích điều này, khoảnh khắc nhìn thấy Vô mặc đồ đen trên bức tranh, khí tức tuyệt

vọng đập vào mặt gần như khiến anh ta suýt ngạt thở.

Mãi cho đến khi Tiêu Thái Lang nhanh chóng lật bức tranh về mặt thiện ý, cảm giác ngột ngạt của tên mập mới dễ chịu đi hơn rất nhiều.

Hai người rón rén đi lên tầng 8, ở đây rất yên tĩnh, sâu trong hành lang hoàn toàn bị đêm tối bao phủ.

Khác với căn hộ mà bọn họ ở, nơi này cũ kỹ hơn, tường hai bên và trần nhà phía trên dường như đã bị nước thấm vào, có những mảng mốc đen lớn.

Nếu phải miêu tả thì tên mập cảm giác như thời gian đã dừng lại ở đây, không khí tràn ngập mùi thời gian xưa cũ.

Vài giây sau, một cánh cửa cách đó không xa đột nhiên mở ra một khe nhỏ, sau đó một bàn tay đưa ra vẫy về phía bọn họ.

Là bác sĩ!

Sắc mặt của tên mập đột nhiên vui mừng kinh ngạc, nhưng Tiêu Thái Lang đã tóm lấy anh ta, hai người không ai bước vào trong hành lang, chỉ đứng ngoài cửa an toàn nhìn.

Chương 415: Hào quang

“Là anh ấy.” Chỉ nhìn nhau ba giây sau, tên mập liền xác nhận thân phận của bác sĩ, kéo Tiêu Thái Lang đi tới.

Trước khi bước vào cửa, Tiêu Thái Lang luôn để ý đến cánh cửa, sau khi không phát hiện ra vấn đề gì mới đi theo tên mập vào.

Giang Thành chưa kịp nói gì thì tên mập đã kể cho hắn nghe một lượt chuyện của mình như đổ đậu.

Sau đó là Tiêu Thái Lang.

Khi các manh mối được ghép lại với nhau, toàn bộ chuyện này trở nên rõ ràng.

Vô là do Lâm Thần tạo ra.

Anh ta đại diện cho sự bất lực và tuyệt vọng của Lâm Thần.

“Nhưng trong lòng của cô gái hướng nội và nhu nhược này, sự mong chờ về một tình yêu tươi đẹp vẫn còn đó, vậy nên khi sáng tạo ra Vô người mặc đồ đen, thì ở mặt sau của bức tranh, cũng đồng thời để lại một Vô lương thiện rụt rè.” Tiêu Thái Lang phân tích.

Nghe vậy, Giang Thành lắc lắc đầu, nhìn bức tranh và nói: “Không đúng, Vô lương thiện rụt rè kia mới là tác phẩm ban đầu của Lâm Thần, đồng thời cũng là ý định ban đầu của cô ấy, còn Vô người mặc đồ đen là con quái vật được sinh ra do Lâm Thần đã xảy ra vấn đề trong quá trình sáng tạo.”

“Là đám người Lý Mậu Thân!” Tên mập lập tức phản ứng lại: “Bọn họ đã xé nát tia hy vọng cuối cùng của Lâm Thần.”

“Là bọn họ đã đẩy Lâm Thần xuống vực sâu.” Trong mắt Tiêu Thái Lang có tia sáng xẹt qua: “Vô người mặc đồ đen chưa bao giờ là do một người sáng tạo ra!”

Sau khi đóng bức tranh lại, Giang Thành dường như nghĩ tới điều gì đó, thở dài: “Không có bông tuyết nào là vô tội trong trận tuyết lở hết.”

“Đi thôi.”

“Chờ một chút!” Tên mập nắm lấy cánh tay Giang Thành, vội vàng hỏi: “Anh đã từng nghĩ tới chưa, nếu như Lâm Thần thật sự vẫn còn lại một chút lý trí thôi, vậy thì tại sao từ đầu đến cuối cô ấy đều không xuất hiện?”

Điểm này rất quan trọng, nó có liên quan đến việc sau khi bọn họ bước vào căn hộ 808, sẽ phải đối mặt với kẻ địch là Vô người mặc đồ đen, hay là Vô, hay là Lâm Thần một người có thể đáng sợ hơn cả Vô.

Suy cho cùng, cô mới là người sáng tạo ra Vô.

Nhưng ngay cả bản thân tên mập cũng biết rằng câu hỏi này là chẳng có nghĩa lý gì, bởi vì dù thế nào đi nữa bọn họ cũng phải đến căn hộ 808.

“Đưa bức tranh cho tôi.” Tên mập vươn tay đoạt lấy bức tranh trong tay Giang Thành: “Tôi đi vào trước, các anh cứ ở bên ngoài đợi đã.”

Giang Thành giơ tay lên, né tránh bàn tay của tên mập: “Với cái đầu này của anh, đi vào với tặng đầu người cũng chẳng có gì khác biệt, đừng gây chuyện nữa.”

“Bác sĩ!” Tên mập nói: “Chính bởi vì tôi ngu ngốc nên mới phải đi vào đầu tiên, nếu như suy đoán của chúng ta ngay từ đầu đã sai, vậy thì hai người hợp sức với nhau, có lẽ còn có thể tìm được một lối thoát khác, để lại tôi cũng vô dụng, nếu như

hai người chết rồi, thì với cái đầu của tôi cũng không thể sống sót thoát ra ngoài được."

"Bác sĩ, trước đó không phải anh đã nói rồi sao?" Tên mập kích động nói: "Làm việc gì cũng phải xem xét lợi hại, tôi đi thử sai chi phí sẽ thấp nhất, cho dù có thực sự là sai, chúng ta vẫn còn cơ hội!"

"Nhưng nếu như anh đi vào, một khi có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng coi như xong!" Dường như nghĩ tới những khuôn mặt sống động kia, đôi mắt của tên mập đỏ lên, thô bạo kéo cánh tay Giang Thành: "Bác sĩ, Sở Cửu bọn họ không thể chết vô ích được!"

"Anh ấy nói đúng." Tiêu Thái Lang nhìn Giang Thành: "Anh không thể đi vào trước, anh mạnh hơn tôi, hơn nữa chắc là hai người đã quen biết nhau trước khi vào cửa rồi, sự phối hợp với nhau cũng ăn ý hơn."

"Đưa bức tranh cho tôi." Tiêu Thái Lang đưa tay ra và nói với giọng điệu không còn chỗ để nghi ngờ: "Sở Cửu đã đưa cho tôi cây gậy cuối cùng, xin hãy để tôi hoàn thành công việc thay cho cô ấy."

"Bớt dùng chiêu này đi." Giang Thành khinh thường liếc nhìn hai người này: "Đừng tưởng rằng tôi không biết, hai người chỉ là muốn tăng thêm độ thiện cảm, để cướp đi hào quang của tôi thôi!""

Giang Thành nói: "Chưa nói đến việc hai người có chết hay không, bức tranh thì chỉ có một, nếu như để nó lãng phí, anh không sợ Sở Cửu ban đêm sẽ bò ra khỏi gầm giường để tính sổ với anh à?"

Hắn ậm ừ hai tiếng, nhét bức tranh vào túi, tiếp tục nói: "Tôi khác với hai người, tôi quen biết với Lâm Thần, ít nhiều cô ấy cũng sẽ cho tôi chút thể diện."

Tiêu Thái Lang cau mày, mặc dù người đàn ông trước mặt này không được đứng đắn, nhưng những gì hắn nói đúng là có lý, bức tranh chỉ có một thôi.

Nói theo cách khác, cơ hội chỉ có một.

Mà nếu như chỉ có một lần cơ hội, vậy thì Hách Soái, cái tên có nguồn gốc thần bí này, quả thực là ứng cử viên sáng giá nhất, nhưng về điểm hắn nói rằng mình quen biết với Lâm Thần thì …

Nhận thấy Tiêu Thái Lang đang nhìn mình với ánh mắt khó hiểu, Giang Thành bất cần nói: “Lâm Thần ban đêm từng đến quấy rối tôi có lẽ là bởi vì tôi đẹp trai, sau đó đã bị tôi đuổi đi, nhưng tôi tin.” Toàn thân Giang Thành đột nhiên trở nên hưng phấn nói: “Trong lòng cô ấy có tôi!”

“Cũng chỉ có tôi mới có thể đẩy lùi người đàn ông đêm tối kia!” Giang Thành hếch cằm, nhiệt tình nói: ” Ganbatte*!” (*:Từ thông dụng trên Internet, có nghĩa là “cố lên” trong tiếng Nhật)

Nhiệt huyết kiểu Nhật đột ngột bùng nổ này thực sự khiến Tiêu Thái Lang bị sốc, anh ta cũng không biết tại sao người đàn ông trước mặt đột nhiên trở nên bốc lửa đến thế.

Hơn nữa càng cổ quái hơn là bản thân anh ta cũng bị bầu không khí này điều khiển, cảm giác chết thảm ban đầu trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một loại sợ hãi và khát vọng sống.

Bọn họ không thể chết ở đây.

Tất cả mọi người… đều phải sống sót.

Vẫn chưa đến bước đường tồi tệ nhất, bức tranh vẫn nằm trong tay bọn họ, bọn họ vẫn còn cơ hội.

Nhưng điều mà Tiêu Thái Lang không biết là Giang Thành có nhận định riêng về hình thức, Lâm Thần chắc hẳn sẽ đứng về phía bọn họ.

Trước đó trong điện thoại, Lâm Thần đã từng cầu cứu hắn, cầu xin hắn cứu mình.

Trong câu chuyện của Lý Tổ Mai, những bước chân thường lang thang ngoài cửa vào đêm khuya cũng là của Lâm Thần, và thứ cô đang tìm kiếm chính là bức tranh trên tay.

Cô biết chỉ có bức tranh này mới có thể đối phó được với người mặc đồ đen kia.

Mặt thiện của Vô chắc hẳn được giấu ở trong căn hộ 808.

Năng lực của người mặc đồ đen Vô chắc chắn vượt quá khả năng chống cự của bọn họ, cơ hội chiến thắng duy nhất là đánh thức mặt thiện của Vô.

Thực ra… đáng lẽ ra hắn sớm phải nghĩ đến điểm này rồi.

Con đường tồn tại trong phó bản lần này nằm ở mặt thiện trong lòng mỗi người.

Nếu như không phải gặp một kẻ cứng rắn như tên mập, e rằng bọn họ đã bị xóa sổ trong truyện kinh dị của Lý Tổ Mai.

Ngoài ra còn có Tiêu Thái Lang, vốn dĩ là thế cục chết chắc, nhưng Ông Tình lại để anh ta đi.

Mặc dù Tiêu Thái Lang không thừa nhận, nhưng ít nhất là trong phòng ngủ của Ông Tình, khi anh ta nhìn thấy những bức ảnh trên tường và nghe Ông Tình kể về những trải nghiệm trong quá khứ của mình, vào lúc đó, mặt thiện trong lòng anh ta đã chiến thắng nỗi sợ hãi, anh là cảm thấy thực sự thương xót cho người phụ nữ này.

Giang Thành không biết nếu là hắn sẽ xảy ra chuyện gì, liệu có trở thành món đồ sưu tập mới của Ông Tình hay

không.

Nhưng giây tiếp theo, suy nghĩ của hắn lập tức nhảy vào đường hầm kia.

Sâu thẳm tưởng chừng như vô tận, hắn đưa tay tới cửa xe muốn thả tay Trần Di xuống, nhưng lại kỳ quái mà dừng lại.

Rõ ràng là cô đã không thể cứu được nữa, rõ ràng đó là yêu cầu của cô và không ai ép buộc cô, nhưng vào lúc đó, hắn lại do dự một cách hiếm có.

Đêm tối bên ngoài cửa xe hiện rõ trong tâm trí của hắn, khiến hắn cảm thấy nó còn đáng sợ hơn cả trong căn hộ 808.

Hắn không dám nghĩ nếu mở cánh cửa xe đó ra thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Dường như có thứ gì đó còn đáng sợ hơn người mặc đồ đen ẩn mình trong đêm tối đó, mà mục tiêu của thứ đó là chính mình.

Nó đang chờ mình mở cửa.

Chương 416: Có được không?

Đứng trước cửa căn hộ 808, mấy người vô thức nín thở, lúc Giang Thành đưa tay ra, tên mập dừng lại một chút, dường như muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn đặt xuống.

Cánh cửa nhà 808 mở ra.

Hoàn toàn không hề khóa nào.

Chỉ là bên trong cực kì tối, giống như mặt biển lúc nửa đêm, nhìn hồi lâu, tên mập cảm giác như cả người mình sắp chìm vào trong, cho đến khi có người nắm lấy cánh tay anh ta.

Tên mập mới chợt bừng tỉnh.

Người nắm lấy anh ta chính là Tiêu Thái Lang, lúc này bác sĩ đã biến mất, còn anh ta thì ngơ ngơ ngác ngác suýt chút nữa đã bước vào.

Bên trong không có bất kì âm thanh nào, dưới sự bao trùm của mảng tối đó, giống như là một tồn tại không có sự sống.

Những người chưa từng trải nghiệm nó sẽ không thể tưởng tượng được sự im lặng này tra tấn đến mức nào, bởi vì bạn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Có lẽ bác sĩ đang phải đối mặt với tình huống sống chết, cần ai đó đến cứu hắn.

“Chuyện này không thể tiếp tục như vậy được.” Tên mập nhìn Tiêu Thái Lang ở bên cạnh cũng có vẻ lo lắng, vội vàng nói: “Anh ở lại đây chờ nhé, tôi vào trong giúp anh ấy.”

Không giống như tên mập, Tiêu Thái Lang trầm tư nhìn cánh cửa trước mặt, nhưng khi anh ta đang muốn nói điều gì đó thì trong hành lang lại truyền đến một âm thanh ma sát thô bạo.

Cảm giác như cánh cửa đóng kín nhiều năm nay đã được mở ra.

Bọn họ lập tức nhìn về phía có tiếng mở cửa, đó là một căn hộ ở cuối hành lang, khi cửa mở ra, ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào.

Không khí ngập tràn bụi.

"Là anh!"

Khoảnh khắc nhìn thấy rõ người đi ra, đôi mắt của tên mập và Tiêu Thái Lang đều run rẩy.

Nguỵ Tân Đình nheo mắt, đứng ở trước cửa, nhìn về phía hai người tên mập: "Đã lâu không gặp."

Điều khiến tên mập càng lạnh toát hơn chính là lúc này trông Nguỵ Tân Đình thực sự có hơi thê thảm một chút.

Một cánh tay của anh ta đã bị gãy hoàn toàn, buông thõng bên hông, toàn thân đầy vết thương, đặc biệt là vết thương trên mặt, nếu đứt ra bên cạnh một chút thì mắt phải của anh ta sẽ không thể cứu được nữa.

Nhưng Nguỵ Tân Đình lại làm như không có chuyện gì, dùng tay lau mặt trước, bởi vì một giây trước, máu từ vết thương trên trán rơi vào mắt anh ta.

"Xem ra người đó đã vào trong rồi." Nguỵ Tân Đình nhìn về phía cánh cửa 808, cười hỏi: "Sao hai người còn chưa vào trong? Là đang đợi chúng tôi sao?"

Chúng tôi…

Tiêu Thái Lang khẽ cau mày, xem ra Nguỵ Tân Đình không phải chỉ có một mình, nhưng mà … một người nữa là ai?

“Đây mới là cộng sự!” Nguỵ Tân Đình lớn tiếng khen ngợi, sau đó quay người kích động nói: “Xin hãy chờ một chút, chúng tôi vẫn còn một người nữa.”

Ngay sau đó, tên mập nhìn Nguỵ Tân Đình kéo một người ra khỏi cửa.

Đó là… Hoàn Diên Ninh.

Lúc này, Hoàn Diên Ninh đang bất động, để lại trên mặt đất vết máu gớm ghiếc, sau đó bị Nguỵ Tân Đình tùy ý ném vào bên cạnh tường.

“Ây dô, động tác có hơi thô bạo một chút.” Anh ta cười toe toét, giả vờ cười trừ xin lỗi: “Ai bảo cô ta không nghe lời?”

“Hai người… không phải muốn giống như cô ta đấy chứ.”

Mặc dù lúc này Nguỵ Tân Đình trông như chỉ còn chút hơi tàn nhưng cả tên mập và Tiêu Thái Lang đều có một loại dự cảm.

Mặc dù là như vậy, hai người bọn họ có kết hợp lại cũng không phải là đối thủ của Nguỵ Tân Đình.

“Anh muốn thế nào?” Tên mập giả vờ tự tin hỏi.

Anh ta cần phải kéo dài thời gian cho bác sĩ.

Nhưng sau khi Nguỵ Tân Đình chuyển sự chú ý về phía mình, tên mập trong nháy mắt liền mất đi một nửa khí thế: “Tôi muốn làm gì?” Anh ta mỉm cười, dùng miệng kéo các cơ trên mặt, trông rất đáng sợ: “Tránh đường ra, tôi phải vào trong.”

“Cái tên Hách Soái kia đã ở bên trong rồi đúng không, tôi có thể nhặt xác hắn cho hai người.”

“Anh…”

“Anh Ngụy.” Tiêu Thái Lang bỗng nhiên nói: “Chúng ta đều là được tuyển chọn đi thực hiện nhiệm vụ ở cửa này, chúng ta đều có yêu cầu giống nhau, không cần thiết phải chém giết lẫn nhau.”

“Nếu như nội bộ tiếp tục mâu thuẫn như vậy, chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.” Anh ta liếc nhìn Hoàn Diên Ninh bên cạnh tường, ý tứ không cần nói đã rất rõ ràng.

“Sau khi cánh cửa này mở ra, tôi sẽ thuyết phục Hách Soái để anh là người đầu tiên rời đi.” Anh ta nhìn Nguỵ Tân Đình, chân thành nói: “Anh xem như thế này có được không?”

Nguỵ Tân Đình trông như đã thật sự suy nghĩ vậy, nhưng sau đó vẫn lắc lắc đầu: “Nghe cũng không tồi, nhưng…” Anh ta nhìn vào mắt hai người, thấy trong mắt bọn họ lóe lên một tia gì đó, đột nhiên cười nói: “Vẫn chưa đủ.”

“Chưa đủ?” Tên mập tức giận nói: “Vậy anh còn muốn cái gì nữa?”

Nguỵ Tân Đình sờ sờ cằm, mấy giây sau, anh ta dùng giọng điệu thận trọng hỏi: “Hay là… hai người tự sát đi, một mình tôi ra ngoài, có được không?”…

“Tách.”

“Tách.”

“Tách.”

Trời đang mưa, tiếng mưa rơi lộp độp, Giang Thành một mình đi trên đường, trong số những người đi qua đi lại, chỉ có mình hắn không mang ô.

Mưa trượt xuống má hắn, rơi xuống đất và vỡ thành từng mảnh.

Hắn cũng không ngờ ở trong cửa lại có cảnh tượng như vậy.

Hắn ngước mắt lên, nhìn thấy một tòa nhà văn phòng cỡ trung bình ở đối diện.

Dưới tầng treo rất nhiều biển hiệu với kích thước khác nhau, Giang Thành nhìn thoáng qua thì thấy phần lớn là công ty ươm tạo người nổi tiếng trên mạng hoặc công ty người mẫu.

Mà nó trông có vẻ không chính quy lắm.

Chẳng bao lâu, một chiếc xe thể thao màu xanh lam chạy tới, tiếng động cơ ồn ào đến đáng sợ, càng đến gần công ty, tiếng động cơ càng lớn, như sợ người khác không nghe thấy vậy.

Chiếc xe thể thao dừng lại trước tòa nhà văn phòng, sau đó một người đàn ông ăn mặc rất lòe loẹt bước ra, tay cầm chìa khóa xe.

Đầu tiên anh ta đứng gần cửa xe một lúc, sau đó chậm rãi đi đến ghế phụ, mở cửa ghế phụ ra, không thèm để ý lấy một chiếc túi da trên ghế phụ, rồi vô cùng cố ý gấp lại dưới cánh tay của mình.

Sau đó anh ta khệnh khạng đi về phía công ty.

Giang Thành sau khi nhìn thấy loạt hành động này, liền không khỏi nhớ đến bộ dáng của Bì Nguyễn khi lần đầu yêu được phú bà.

Người đàn ông đó đang đứng ở tầng dưới trong công ty hút thuốc, thỉnh thoảng nghịch nghịch phần tóc mái trên đầu, công bằng mà nói, người đàn ông này thoạt nhìn không tệ, nhưng có lẽ vì đã có thành kiến, nên lại cảm thấy có chút tục tĩu.

Đôi mắt như sói của anh nhìn qua nhìn lại những đôi chân dài ra vào cửa công ty, khoảng năm phút sau, anh ta nghe điện thoại, vứt tàn thuốc rồi quay người bước vào công ty.

Sau khi lại đi ra ngoài, bên cạnh có một người phụ nữ cao ráo xinh đẹp, bọn họ đang cười cười nói nói, nhưng trong mắt Giang Thành, mỗi người đều có một mục đích riêng.

Nhìn đến đây, có lẽ hắn đã biết thân phận của người đàn ông và người phụ nữ kia rồi.

Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy.

Vành tai run lên, chợt nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, giống như có thứ gì đó đột nhiên mở ra một khe hở.

Hắn quay đầu lại nhìn về hướng phát ra âm thanh, cách đó khoảng 20 mét là một bến xe buýt đã bỏ hoang từ lâu.

Dưới mái hiên đổ nát màu xanh đậm, một bóng người đang đứng đơn độc.

Cô là một người phụ nữ có dung mạo và dáng người rất bình thường, cô cũng giống như chính mình, là người duy nhất không có ô trong màn mưa này.

Chương 417: Ghi chép

Một cảm giác cổ quái xuất hiện khiến hắn khẽ cau mày.

Vài giây sau, quang ảnh trước mắt thay đổi, màn mưa trên đầu biến mất, Giang Thành nhận ra mình đang ngồi trong một góc của quán cà phê.

Có vẻ như trời đã tối, quán cà phê cũng không có nhiều khách hàng, hắn nhìn thấy vài bóng người quen thuộc trên chiếc bàn dài ở giữa.

Đó cũng là một bàn khách, đều là người trẻ tuổi, người đàn ông đứng đầu đang rất kích động nói chuyện gì đó, vài người khác thỉnh thoảng cũng đưa ra đề xuất.

Nói đến chỗ kích động, một người trẻ tuổi mặc áo phông đen quay người rời đi, đi đến chỗ góc rẽ cầu thang dẫn lên trên tầng.

Vài phút sau, khi quay lại trên tay đã có thêm một chiếc máy ảnh.

Sau đó, anh ta cầm máy ảnh và liên tục điều chỉnh góc độ trong khi nói điều gì đó với những người khác, như thể đang thảo luận về tính khả thi của việc quay phim.

Giang Thành nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Hai người đàn ông và ba người phụ nữ.

Người cầm máy ảnh chắc chắn là Kiều Vũ, em trai của chủ quán cà phê.

Trong số những người còn lại, ngoại trừ Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy đã gặp lúc đầu, những người còn lại là Triệu Giai

Gia và Tống Tiểu Du.

Những người này cùng nhau thảo luận về tính khả thi của việc sử dụng Lâm Thần để quay video linh dị

Nhưng điều mà bọn họ không hề ngờ tới là.

Lâm Thần không phải là không biết gì về chuyện này.

Giang Thành đang ngồi trong góc, bên cạnh là một cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn cực lớn, ngoài cửa sổ là con đường bị màn đêm bao phủ.

Một bóng người quen thuộc đứng ngoài cửa kính, lặng lẽ quan sát mọi chuyện diễn ra bên trong cửa sổ.

Đằng sau người phụ nữ có ngoại hình và dáng người rất bình thường này là ánh đèn neon đang dần mờ đi.

Loạt âm thanh cổ quái đó… Giang Thành lại nghe thấy rồi.

Lần này cảm giác kỳ lạ còn mạnh hơn lần trước, Giang Thành vô thức muốn làm gì đó cho người phụ nữ này, cho dù là nắm lấy tay cô, kéo cô rời đi.

Trong lúc ngẩn ngơ, ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, khi ý thức được mình đang làm gì, hắn đã đang nằm trên giường, chăn đắp đến tận cằm.

Đây là một phòng ngủ nhỏ nhưng được trang trí rất ấm áp, mùi hoa oải hương dễ chịu còn vương vấn trên tấm chăn trắng.

Giang Thành giống như vô tình đứng dậy, mang một đôi dép bông bên cạnh giường, rời khỏi phòng ngủ, đi đến phòng khách nhỏ.

Cạnh tường có một giá vẽ lớn, trước giá vẽ có một chiếc ghế, ở đó có một thân hình nhỏ bé đang ngồi.

Bóng dáng cô đơn khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Xột soạt.”

Có tiếng lật trang giấy, không lớn, rất chậm, nhưng Giang Thành nghe được, hắn đột nhiên như nghĩ đến gì đó.

Hắn bước nhanh đến gần thì phát hiện hai đầu gối của người phụ nữ khép lại với nhau, trên đùi cô có một cuốn nhật ký.

"Ngày 7 tháng 5, tài khoản lại bị phong tỏa, việc quản lý nền tảng quá nghiêm ngặt, không cho lợi dụng kẽ hở để lách luật, việc quay video thông thường lại không thể nổi được, thực sự là phiền chết đi được."

"Ngày 10 tháng 5, mình chợt nảy ra một ý tưởng hay, một khi thực hiện được, nhất định sẽ nổi tiếng!"

"Ngày 12 tháng 5, vẫn nên gọi mọi người đến bàn bạc một chút, chỉ dựa vào một mình mình chắc chắn không thể hoàn thành, chỉ là lại phải phân cho bọn họ một ít tiền, chết tiệt, một lũ không có lợi thì không làm…"

"Ngày 14 tháng 5, Vu Ấu Vy đúng là một cô gái bảo bối, sao mình lại không nghĩ ra. Quay trộm! Đúng vậy, chính là quay trộm, như vậy chân thực, Kiều Vũ nói cũng có lý, phải sử dụng thủ pháp mô phỏng … Cái này ở nước ngoài rất hot, haha, quả nhiên anh ấy đúng là dân chuyên nghiệp!"

"Ngày 17 tháng 5, đội thám hiểm đã được thành lập, địa điểm không cần gấp, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là xử lý được cô ta."

"Ngày 21 tháng 5, cô ta rất kháng cự, xem ra thủ đoạn của mình không đúng, có lẽ đúng là phải nghe theo chủ ý của Tống Tiểu Du."

"Ngày 23 tháng 5, quả nhiên là phụ nữ hiểu rõ nhất về phụ nữ! Tống Tiểu Du nói đúng, chỉ cần cô ta yêu mình, chỉ cần yêu mình thì chuyện gì cũng dễ làm, mình có thể dọa cô ta chia tay."

“Ngày 24 tháng 5, mẹ nó chứ, tự mình vẫn là quá chậm, vẫn là nên nghe theo Kiều Vũ, mua video bài học trên mạng, Kiều Vũ, nếu như cậu dám lừa tôi…”

“Ngày 27 tháng 5, thứ này thật sự là có tác dụng! Cô ta bắt đầu nghe lời rồi, haha, ngày mai mình sẽ thử cả ngày không cho cô ta uống nước…”

Những dòng chữ ghi chép nguệch ngoạc này là của ai không cần nói đã quá rõ ràng, Giang Thành hít một hơi thật sâu, đè nén sự bức bối trong lòng, tiếp tục đọc.

Toàn thân người phụ nữ khẽ run lên: “Bụp.” Một giọt nước mắt rơi xuống cuốn nhật ký, vỡ tan thành từng mảnh.

“Ngày 31 tháng 5, có chút phiền phức, nhưng mình đề nghị chia tay thì cô ta đã sợ rồi, phải bắt đầu bước kia rồi, đúng đúng, phải vạch trần vết sẹo của cô ta, để xem trong lòng cô ta sợ nhất điều gì, nhất định phải đảm bảo cô ta nghe lời trong cả quá trình quay, điều này rất quan trọng!

“Ngày 5 tháng 6, cô ta đã khóc mấy đêm liên tục rồi, cầu xin mình đừng rời xa cô ta, mình đúng là một thiên tài, cũng tương đối rồi, chắc là có thể rồi, mình phải bắt tay vào bố trí địa điểm rồi.”

“Ngày 7 tháng 6, địa điểm đã tìm được, thiết bị giao cho Triệu Giai Gia và Kiều Vũ là được, bọn họ là chuyên gia mà, haha.”

“Ngày 10 tháng 6, bắt đầu rồi…”

Trang này kết thúc ở đây, Giang Thành đã đọc nửa sau của cuốn sổ ghi chép này trước đó, trên máy tính bảng mà Hoa Lạc mang theo.

Nghe nói Vu Ấu Vy và Lý Mậu Thân đã chủ động vạch trần việc phân chia chiến lợi phẩm không đồng đều, không ngờ lại có người nhanh tay chụp lại ảnh chụp màn hình.

Giây tiếp theo, Lâm Thần chậm rãi duỗi tay, lật nhật ký sang trang kế tiếp.

Ánh mắt Giang Thành không khỏi dừng lại.

Hắn vốn tưởng rằng nhật ký sẽ kết thúc ở đây, nhưng không ngờ lại còn nhiều hơn thế.

"Ngày 12 tháng 6, hôm nay buổi quay lần đầu tiên, mọi việc đều thuận lợi, chỉ là ánh sáng có chút vấn đề, thôi quên đi, cũng không phải là vấn đề gì to tát, kêu bọn Kiều Vũ chú ý hơn một chút là được, nhưng mà nói thật, biểu hiện của con đàn bà ngu ngốc này cũng thật là đặc sắc…"

"Ngày 15 tháng 6, quay cảnh lần thứ hai, Vu Ấu Vy liên lạc được với một địa điểm tốt, hiệu ứng quay phim cũng rất tốt, nhưng chỉ là… , thôi bỏ đi, có lẽ là do mình đã quy nghĩ quá nhiều rồi."

"Ngày 19 tháng 6, cảnh quay lần thứ ba, chuyện gì đã xảy ra vậy? Đây là chuyện gì vậy? Tại sao cứ ngay lúc quay phim lại xảy ra chuyện kỳ quái, Kiều Vũ quay phải một bóng người màu đen, nhưng… rõ ràng là Tống Tiểu Du đóng giả làm quỷ còn chưa xuất hiện mà! Là thiết bị có vấn đề sao? Kiều Vũ, cái tên phế vật này…"

"Ngày 24 tháng 6, cảnh quay lần thứ tư, sau mấy ngày nghỉ ngơi, mình vốn tưởng rằng chuyện này sẽ trôi qua, nhưng… không đúng! Mọi chuyện càng ngày càng quái dị, Vu Ấu Vy nói rằng khi cô ta trốn ở dưới gầm giường, có người nắm lấy chân cô ta, còn nói… còn nói rằng con đàn bà ngu ngốc đó có gì đó không đúng! Khi dọa cô ta sợ, đầu còn thể ngay lập tức quay về phía sau, hơn nữa khi nhìn từ phía trước ra phía sau, đều không có mặt, cả hai bên đều là tóc!"

"Mình nên làm gì đây? Một vài video đầu tiên đã bắt đầu trở nên phổ biến, không, không, không, mình không thể từ bỏ!

Tất cả đều là ảo giác, là lý do mà mấy tên khốn đó dựng lên với nhau để kiếm được nhiều tiền hơn thôi.”

“Ngày mai mình phải đi chùa lễ bái, còn về phần bọn họ, một lũ đáng chết, còn muốn lừa tiền của mình, chết tiệt, lũ khốn nạn này đều đáng chết!!”

Chương 418: Đừng cử động

Tại sao… tại sao lại như vậy?

Sự việc bắt đầu đi chệch khỏi dự đoán ban đầu, vốn dĩ Giang Thành cho rằng Lâm Thần không hay biết gì về những chuyện mà đám người Lý Mậu Thân làm, là do trong một lần quay nào đó, xuất hiện tai nạn bất ngờ, nên dẫn đến cái chết của Lâm Thần.

Nhưng bây giờ có vẻ như Lâm Thần không những biết rõ chuyện giữa đã xảy ra giữa Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy, hơn nữa còn nắm rõ về kế hoạch quay phim của bọn họ.

Cô đã xem trộm nhật ký của Lý Mậu Thân, thậm chí ngay cả khi bọn họ tụ tập lại với nhau để bàn bạc kế hoạch, Lâm Thần vẫn đứng ngoài cửa sổ, im lặng dõi theo.

Cô hoàn toàn nhận thức được trò lừa đảo này!

Nhưng … tại sao?

Tại sao cô ấy không chọn cách vạch trần hay phản kháng?

Một bầu không khí đáng ngại dâng lên trong lòng Giang Thành, hắn mơ hồ cảm thấy chuyện này không đơn giản như tưởng tượng.

Nhật ký bắt đầu từ ngày 7 tháng 5, Lý Mậu Thân phàn nàn rằng nền tảng không cho lợi dụng kẽ hở để lách luật, những video mà mình quay không thể nổi được, từ đó nảy ra ý tưởng tạo ra những video thật bùng nổ.

Cứ như vậy, mọi chuyện tiếp tục cho đến ngày 10 tháng 6, mới thực sự chuẩn bị xong mọi thứ, bắt đầu việc quay phim.

Trong quá trình này, giọng điệu của Lý Mậu Thân trong nhật ký tạo ấn tượng rằng anh ta rất có động lực, nhưng chỉ ngắn ngủi 2 ngày sau, sắc thái của Lý Mậu Thân trong nhật ký đã thay đổi.

Trong lần quay đầu tiên, có vấn đề về ánh sáng, nhưng có thể thấy Lý Mậu Thân lúc này không coi trọng vấn đề và cho rằng đó không phải là vấn đề lớn.

Ngay sau đó, trong lần quay phim thứ hai, Lý Mậu Thân bắt đầu do dự trong nhật ký của mình, dường như gặp phải một số rắc rối không thể lý giải.

Lần quay thứ ba, sau khi quay trở về, cảm xúc của Lý Mậu Thân khó có thể bình tĩnh, bọn họ quay được một bóng người màu đen, nhưng đó không phải là người của bọn họ, Tống Tiểu Du đóng giả quỷ vẫn chưa xuất hiện.

Lần quay thứ tư, mọi chuyện còn phát triển theo hướng quỷ dị hơn, khi Vu Ấu Vy đóng giả quỷ để hù doạ Lâm Thần, vậy mà còn gặp phải chuyện cực kì khủng khiếp.

Cô ta kể rằng khi đang trốn dưới gầm giường thì có người nắm lấy chân, còn nói rằng Lâm Thần có gì đó không đúng, đầu của cô ấy có thể quay ra sau ngay lập tức, từ trước ra sau đều không có mặt, mà đều là tóc!

Mặc dù Lý Mậu Thân nói rằng đồng bọn muốn lấy cớ này để xin thêm tiền nhưng anh ta vẫn đến chùa cúng bái để tỏ lòng thành kính.

Ánh mắt Giang Thành hơi thay đổi, xem ra trong quá trình bọn họ quay phim… đã đụng phải quỷ.

Hơn nữa còn bắt đầu từ ngay lần quay đầu tiên.

Chẳng lẽ là…

Ngay lúc Giang Thành đang do dự, liền nhìn thấy Lâm Thần bên cạnh đột nhiên động đậy, cô chậm rãi đặt cuốn nhật ký trong tay xuống, sau đó cúi đầu dùng hai tay che mặt.

Giang Thành không nghe thấy tiếng nức nở, chỉ nhìn thấy thân hình gầy gò của Lâm Thần co rúm lại, hơi run rẩy, cảnh tượng đau lòng không thể giải thích được.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, nhưng bóng tối xung quanh khiến Giang Thành có cảm giác nguy hiểm, Lâm Thần trước mặt cuối cùng cũng dừng lại.

Cô chậm rãi đứng dậy, ở trong bếp lấy một cốc nước lớn, sau đó đi vào phòng ngủ, mở chiếc gối mà Giang Thành đã ngủ trước đó ra, dưới gối là một chiếc chai nhựa màu trắng.

Lâm Thần mở nắp chai nhựa, đổ ra một nắm thuốc lớn.

Đó là thuốc Valium.

Đối với hầu hết mọi người, nó là một loại thuốc ngủ được sử dụng rộng rãi.

Sau khi bị tra tấn trong thời gian dài, Lâm Thần cuối cùng đã chọn ngõ cụt này, cô đã suy sụp và hy vọng có thể kết thúc mọi chuyện bằng cái chết.

Giang Thành theo bản năng đi tới, muốn đoạt lấy viên thuốc trong tay cô.

Nhưng một cảnh tượng quỷ dị đã xảy ra, bàn tay của hắn lại xuyên qua cơ thể Lâm Thần mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Một lần, hai lần… Giang Thành muốn ngăn cản cô, nhưng lại không thể, lúc này Lâm Thần giống như một hình chiếu ba chiều.

Hắn và Lâm Thần căn bản không ở cùng thời gian và không gian, hắn là lữ khách vượt qua quãng đường dài đến

đây, hắn chỉ có thể nhìn sự việc phát sinh, nhưng lại không có năng lực thay đổi.

Đây rất giống với ác mộng.

Trong ác mộng, dù họ có làm gì, làm tốt đến đâu, họ cũng không thể thay đổi sự thật đã được xác lập, quá khứ không thể thay đổi, tất cả những gì họ có thể làm là để bản thân sống lâu nhất có thể.

Nhưng Giang Thành lại đút tay vào túi, nghĩ đến bức tranh.

Bức tranh do chính Lâm Thần để lại.

Có lẽ bức tranh đó có thể ngăn chặn điều này.

Hãy để cô ấy hiểu rằng nếu cô ấy chết thì sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp như thế nào, người mặc đồ đen không phải do Lâm Thần sáng tạo ra, ở một khía cạnh nào đó, Lâm Thần mới là nguồn gốc của mọi thứ.

Cô ấy sẽ không hiểu nỗi tuyệt vọng của mình đã tạo ra loại quái vật đáng sợ đến như thế nào, cũng như những truyện kinh dị khiến người ta phải rùng rợn đến đâu.

Dùng mặt thiện của Vô để xua tan nỗi tuyệt vọng trong lòng Lâm Thần là cách duy nhất để phá vỡ tình thế.

Nhưng ngay khi hắn chạm vào bức tranh và định lấy nó ra cho Lâm Thần xem——

"Đừng cử động." Một giọng nói âm trầm vang lên.

Cùng lúc nghe được giọng nói này, Giang Thành lập tức dừng lại, hắn nhận ra chủ nhân của giọng nói đó.

Là Vô.

Lúc này, một cái bóng màu đen đang đứng cách đó vài mét, trên ban công nhỏ.

Viền áo gió đen thỉnh thoảng bị gió xé toạc, thân hình gầy gò đứng đó như lá cờ chiến cắm trên mặt đất.

Dưới vành mũ có một đôi mắt đỏ rực.

Ngón tay cầm bức tranh của Giang Thành hơi động đậy.

Nhưng giây tiếp theo, hắn nghe thấy tiếng dao được rút ra khỏi vỏ.

Thật khó để diễn tả cảm giác này như thế nào, con dao còn chưa được rút ra khỏi vỏ, nhưng cái lạnh đã lan tràn khắp không khí, hơi thở do lưỡi dao mang đến khiến hắn không thể thở được.

Quay lưng về phía người mặc đồ đen, Giang Thành chậm rãi rút tay ra khỏi túi, sau đó giơ tay ra vẻ hiểu biết: "Người anh em đừng như vậy mà." Giang Thành nói: "Có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng mà."

Hắn cũng cân nhắc khả năng lấy bức tranh ra ngay lập tức và đánh thức Lâm Thần, nhưng sau khi nghĩ lại, hắn vẫn cảm thấy việc cứu mạng mình và giữ cho ngọn núi xanh còn sống mà không sợ hết củi là quan trọng hơn.

Chỉ trong mười giây, Lâm Thần đã nuốt một lượng lớn thuốc ngủ.

Thân hình gầy gò ngồi bên giường, Giang Thành bất lực nhìn cô dần mất đi ý thức rồi ngã xuống giường.

"Cô ấy sớm đã chết rồi có phải không?" Giang Thành nhìn người phụ nữ tội nghiệp trước mặt, bình tĩnh nói: "Lần đầu tiên cô ấy chết là anh đã cứu cô ấy."

Mọi chuyện dần dần sáng tỏ, đồng hồ điện tử trên tường xác nhận Lâm Thần thật sự đã chết từ lâu trước khi cả quay phim và chết vì uống thuốc ngủ quá liều.

Nhưng sau khi chết, cô đã được hồi sinh bởi một sức mạnh quỷ dị nào đó.

Không cần phải đoán, đây chính là tác phẩm của kẻ đứng sau hắn.

Sau khi tỉnh lại, cô vẫn đang sử dụng cơ thể trước đây của mình, tuy bề ngoài trông như không có gì nhưng bên trong cơ thể cô thực chất đang dần mục nát thối rữa.

Đây là lý do tại sao báo cáo khám nghiệm tử thi do cảnh sát đưa ra đã đưa ra kết luận đó.

Đồng thời, Lâm Thần cũng mất đi phần ký ức về cái chết đó, nhưng sau đó, sự xuất hiện của cảnh sát đã đánh thức lại tất cả.

Vì vậy Lâm Thần không thể tiếp nhận mình như vậy, cảm xúc suy sụp một lần nữa, rồi lựa chọn nhảy từ ban công xuống.

Đây là điều mà người bình thường hiểu là thời điểm Lâm Thần qua đời thực sự.

Về những điều bất thường xảy ra trong quá trình quay phim, đó là vì lúc đó Lâm Thần đã chết nên đương nhiên cũng có một số năng lực của quỷ.

Người đóng giả quỷ, để hù doạ quỷ đóng giả người, Giang Thành cho rằng Lý Mậu Thân quả đúng là một nhân tài chết tiệt.

Chương 419: Người thân

“WTF?” Tên mập đầu tiên là ngây người ra, tiếp sau đó thì đùng đùng nổi giận, anh ta thật không ngờ tới tên này lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Người này là một tên điên phải không, tên mập cảm thấy anh ta phải sánh ngang với cái tên Trần Nhiên trong phó bản trên hải đảo.

Hai tên này nói không chừng là cùng một mẹ sinh ra.

“Anh Nguỵ này!” Tiêu Thái Lang vẫn có thể kìm nén được cơn giận, nhưng cũng bị mấy lời nói này của Ngụy Tân Đình chọc tức không nhẹ: “Anh có nhất thiết phải như vậy không?”

Sau khi nhìn Ngụy Tân Đình từ trên xuống dưới vài lần, Tiêu Thái Lang ra hiệu nói: “Anh bị thương nặng như vậy, mà anh dám chắc chắn có thể giải quyết được hai người chúng tôi.”

“Mà anh có từng nghĩ tới hay chưa, cho dù anh có thể giải quyết được chúng tôi, tiếp theo sẽ thế nào? Trong tay anh không có manh mối, anh sẽ đối mặt với người mặc đồ đen ra sao?”

“Chúng tôi cũng không ngại nói thật với anh nhé, có thể sống sót cho đến bây giờ, chúng tôi cũng không quá tệ như anh nghĩ đâu. Nếu chúng tôi mà thực sự ra tay, cùng lắm là mọi người đồng quy vu tận.” Tiêu Thái Lang nói: “Tôi đã học judo, còn có đấu vật tự do.” Anh ta dừng lại một chút, rồi tự tin nói: “Anh đừng nghĩ rằng tôi trông có vẻ thật thà, nhưng thực tế tôi rất giỏi chiến đấu đấy.”

“Tôi cũng vậy.” Tên mập làm ra vẻ cực kì hung hãn, uy nghiêm: “Tôi còn lợi hại hơn cả anh ấy đấy, tôi khuyên anh tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ.”

“Gia đình nuôi anh lớn đến như thế này cũng không dễ dàng gì.” Tên mập khẩu xà tâm phật nói: “Anh vẫn còn trẻ, tuyệt đối không nên dấn thân vào con đường phạm tội.”

“Vậy à.” Ngụy Tân Đình nở nụ cười càng thêm khoa trương, anh ta nhìn chằm chằm hai người trước mặt, tựa như phát hiện ra một món đồ chơi mới: “Nhưng tôi là trẻ mồ côi, cho nên không ai quan tâm sống chết của tôi hết.”

“Không sao đâu, không sao đâu.” Tên mập đang suy nghĩ làm sao để cảm hoá anh ta, sau đó đột nhiên nói: “Hay là anh nhận tôi làm mẹ đỡ đầu đi, như vậy ít nhiều coi như anh cũng có một gia đình.”

Tiêu Thái Lang: “???”

Thần sắc phức tạp nhìn tên mập, Tiêu Thái Lang cảm thấy người đàn ông này cũng không bình thường, mồm mép cũng lanh lợi ghê, e rằng cũng là một ông chủ lớn ẩn giấu thân phận.

Lại liên kết với tình huống trong biển lửa lúc trước, cũng chính là tên mập này đã cứu được mọi người.

“Anh nắm chắc có thể đối phó được anh ta.” Tiêu Thái Lang dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe được, kinh ngạc nói: “Vậy thì tốt quá.”

Tên mập chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi: “Không phải anh đã từng luyện võ à? Judo, chiến đấu tự do…” Tên mập nhớ tới người đàn ông này vừa nói mình đặc biệt giỏi đánh nhau.

“Tôi gạt anh ta đấy.” Tiêu Thái Lang vội vàng giải thích.

Tên mập dừng một chút, sau đó sắc mặt xấu hổ nói: "Vậy hai anh em chúng ta có lẽ phải chịu khổ một chút rồi." Anh ta dừng một chút, thấp giọng nói: "Tôi cũng lừa anh ta."

Ngụy Tân Đình nghiêng cổ nhìn hai người thì thầm to nhỏ nói: "Được rồi." Anh ta cười nói: "Chúng ta có thể bắt đầu rồi."

"Anh đừng có mà cho thể diện còn không cần nha!" Tên mập mạnh dạn nói: "Chúng ta có thế nào thì cũng là hai người đánh một mình anh, cho nên anh cũng không nhất định có ưu thế."

"Không." Ngụy Tân Đình cười nói: "Anh hiểu lầm rồi, là 2 đấu 2, bên phía tôi… cũng là hai người."

Có vẻ như đã nhận ra điều gì đó, Tiêu Thái Lang lập tức quay đầu lại, nhưng vẫn là đã muộn một bước, một cánh tay đen tuyền đột nhiên tóm đến, mục tiêu là tên mập.

Trong cơn nguy cấp, Tiêu Thái Lang lập tức đẩy tên mập ra, nhưng cổ tay của anh ta đã bị tóm lấy và kéo vào bóng tối.

Khi tên mập tỉnh lại, Tiêu Thái Lang đã biến mất.

"Tiêu Thái Lang!" Tên mập hét lớn.

"Suỵt-" Đưa ngón trỏ vào giữa môi, Ngụy Tân Đình chậm rãi đi về phía tên mập, trong tay anh ta có một con bướm xinh đẹp bay lên bay xuống.

"Đừng làm ồn." Ngụy Tân Đình nheo mắt lại, mỗi bước đi đều để lại vết giày đẫm máu, tiếng lạo xạo thật khó chịu.

Khi còn cách tên mập khoảng 5 mét, Ngụy Tân Đình dừng lại, trong ánh mắt sợ hãi của tên mập, khẽ cúi đầu hành lễ một cái với đối phương.

"Thời gian còn lại, xin hãy chỉ bảo nhiều hơn."…

“Khụ khụ…” Tiêu Thái Lang tỉnh lại trong một vùng tối đen, đầu óc choáng váng, lúc nãy hình như trong lúc bị kéo đi, đã bị đập đầu xuống đất.

Anh ta không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, cũng không nhúc nhích, ngược lại nín thở, cảm nhận động tĩnh gần đó.

Bắt anh ta đi chắc chắn là quỷ.

Nơi đây chắc hẳn là một truyện kinh dị khác.

Anh ta cần xác định nguồn gốc của truyện kinh dị này, hay nói đúng hơn, con quỷ trong truyện kinh dị này là ai?

Gần đó mơ hồ có âm thanh, không lớn, anh ta nín thở, cố gắng dán đầu vào tường.

Bởi vì tư thế này thực sự không hề thoải mái, anh ta liền chậm rãi di chuyển vị trí, đưa tay dọc theo mép tường về phía trước.

Nhưng chỉ khoảnh khắc này thôi đã khiến toàn thân anh ta lạnh toát.

Anh ta chạm phải thứ gì đó có lông.

Nó tương đối lớn, hơn nữa… từ từ, thứ đó dường như đã thức dậy, vậy mà còn bắt đầu động đậy rồi.

Tiêu Thái Lang còn không biết mình đã làm thế nào để nghiến răng nghiến lợi, mới không hét lên nữa.

Ngay sau đó, có một thứ gì đó ướt át xẹt qua bàn tay anh ta, ống tay áo của anh ta ban đầu là xắn lên, cái thứ dài dài ướt át đó liền kéo dài đến tận cổ tay.

Nỗi sợ hãi cực lớn bùng nổ trong lòng, mạch máu như đã đóng băng.

Đó là … đó là một cái lưỡi!

Hơn nữa, đó là chiếc lưỡi dài và to hơn rất nhiều so với người bình thường.

Anh ta chậm rãi xoay cái cổ cứng ngắc của mình, phiên bản máy móc nhìn vào bóng tối bên cạnh, đáng tiếc không thể nhìn thấy gì, nhưng giờ phút này, anh ta lại cảm thấy có chút may mắn.

Anh ta sợ nhìn thấy thứ gì, rồi sau đó sợ chết khiếp luôn.

Sự việc đã rất rõ ràng rồi, trong bóng tối cạnh bức tường có một người nằm cạnh anh ta, hơn nữa người này còn có một cái lưỡi rất dài.

Nỗi sợ hãi đột ngột gần như khiến Tiêu Thái Lang muốn khóc, chỉ sợ đây là một con quỷ chết vì treo cổ.

Anh ta nghĩ ngay đến lời tên mập từng nói.

Sở Cửu!

Ánh mắt anh ta chợt khựng lại.

Quấn lấy anh ta chính là truyện kinh dị của Sở Cửu!

Cô ấy đã bị cô dâu quỷ trong căn hộ kia treo cổ chết, còn có cả Lục Hoa Tư nữa.

Vừa nghĩ tới Sở Cửu đang liếm mình, Tiêu Thái Lang trong lòng không chỉ có sợ hãi, mà còn có chút phức tạp, anh ta nghĩ ngợi một chút, rồi đột nhiên cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Là Sở Cửu đã cứu chính mình, cũng là cô đã đánh đổi mạng sống của mình, nghĩ như vậy, cho dù có chết trong tay cô thực ra cũng không thiệt thòi.

Manh mối cũng đã được truyền lại cho đồng đội.

Công bằng mà nói, anh ta cảm thấy đòn cuối cùng mà Sở Cửu giao cho mình đã hoàn thành rất tốt.

Khoảng cách với mình càng ngày càng gần, Tiêu Thái Lang thậm chí đã có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, cô ấy đang từng chút một đến gần.

Xem ra mọi chuyện sắp kết thúc rồi…

Giờ phút này, sự kinh sợ trong lòng của Tiêu Thái Lang vậy mà lại đang dần dần rút đi, có thể để Sở Cửu tiễn mình đoạn đường cuối cùng cũng rất tốt, ít nhất còn tốt hơn là chết trong tay "người ngoài" vô danh không quen biết.

Không đúng.

Là "quỷ ngoài".

Anh ta vậy mà lại đang có cảm giác may mắn vì phù sa không chảy ruộng ngoài.

Lúc này Sở Cửu hiển nhiên đã mất đi ý thức, không còn nhận ra chính mình nữa, bằng không một cô gái lương thiện như vậy, sao có thể nhẫn tâm ra tay với mình chứ.

Càng ngày càng gần rồi, vào giây phút cuối cùng, Tiêu Thái Lang mở rộng vòng tay và ôm bóng đen đang đến gần vào lòng: "Đừng sợ, Sở Cửu." Tiêu Thái Lang nhẹ nhàng nói: "Anh đến đi cùng em đây."

Nhưng giây tiếp theo, Tiêu Thái Lang cảm thấy tại sao cảm giác này … lại khác với tưởng tượng của mình, cái lưỡi kia vẫn đang điên cuồng liếm mặt anh ta.

"Gâu gâu!"

Chương 420: Ánh nắng

Đây là… Tiêu Thái Lang đã phản ứng lại, đây đâu phải là Sở Cửu, đây là con chó lông vàng lớn trong phòng ngủ của Ông Tình mà!

Đúng như anh ta nghĩ, ở bên phải anh ta vẫn còn có một con.

Con kia sau khi nghe thấy có động tĩnh, cũng sáp đến, còn nhiệt tình hơn rất nhiều so với con đầu tiên.

Tiêu Thái Lang từ từ đặt con chó lông vàng xuống, sau đó đứng dậy, sau khi biết rằng mình có thể đang ở trong phòng ngủ của chị Tình, cả người anh ta chợt trở nên tự tin hơn.

Sau đó theo trí nhớ chậm rãi đi về phía trước, anh ta men theo tường, nhanh chóng tìm được cái đèn ngủ kia.

Gạt công tắc một cái.

Ánh đèn ngủ màu cam thật sự đã sáng lên.

Nhìn đồ đạc quen thuộc gần đó, Tiêu Thái Lang cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Chị Tình ở đâu rồi?

Cửa phòng ngủ đang đóng lại, hai con chó lông vàng to lớn ngoan ngoãn nằm dưới chân Tiêu Thái Lang, một con còn chạy đến góc tường, khi quay lại còn ngậm một quả bóng tennis trong miệng.

Nó nhìn chằm chằm vào Tiêu Thái Lang với ánh mắt mong đợi và thở dốc, dường như muốn Tiêu Thái Lang chơi bóng với nó.

Tiêu Thái Lang quỳ xuống, dùng tay sờ lên đầu con chó săn lông vàng to lớn: “Chủ nhân của mày đâu?” Anh ta trầm giọng hỏi.

“Gâu! Gâu gâu!”

“Bỏ đi.” Tiêu Thái Lang không nói nên lời lắc đầu: “Hỏi mày cũng như không, tốt nhất là tao tự mình đi tìm cho xong.”

Con chó lông vàng to lớn muốn chơi bóng nghiêng cổ dường như suy nghĩ một lúc rồi bỏ chạy, đi lấy một bức ảnh từ chiếc tủ nhỏ cạnh giường đến.

Tiêu Thái Lang ngơ ngác khi nhận được bức ảnh, bên trên là ảnh chụp chung của một nam và một nữ.

Người phụ nữ đương nhiên là chị Tình, người đàn ông là Lý Mậu Thân!

“Chị Tình đi tìm Lý Mậu Thân rồi?”

Trong lòng theo bản năng cảm thấy bất an, Tiêu Thái Lang lập tức đứng dậy mở cửa phòng ngủ, phòng khách cũng trống rỗng, hình như chị Tình quả thực không có ở đây.

Lý Mậu Thân ở căn hộ 503 của tòa nhà số 3, chị Tình chắc chắn đã đến đó.

Không chần chừ gì nữa, anh ta lập tức đi về phía cửa, khi đi ngang qua nhà bếp, anh ta từ bên trong lấy một con dao, vung vẩy trên không vài lần, tuy không tiện dụng bằng con dao lớn kia, nhưng có còn hơn không.

Sau khi đi ra phía sau cánh cửa, anh ta khẽ dùng một chút lực, cánh cửa mở ra một khe nhỏ.

Anh ta thông qua qua khe hở nhìn chuyển động bên ngoài cửa.

Trong hành lang yên tĩnh, cửa đối diện đóng chặt, xem ra không có vấn đề gì.

Anh ta chậm rãi mở cửa, khoảng cách dần dần rộng ra, vừa nhấc chân định bước ra khỏi cửa, anh liền vô cớ rùng mình một cái.

Hình như… có gì đó không đúng.

Anh ta cẩn thận kiểm tra những gì đang diễn ra xung quanh mình, thậm chí còn nhìn lại phía sau, nhưng không có gì bất thường hết, vậy rút cuộc đó là gì…

Khi ánh mắt quét qua mép cửa, anh ta đột ngột dừng lại, sau đó từ từ lùi lại cho đến khi tập trung vào một điểm.

Một lúc sau, một cơn ớn lạnh từ tim dâng lên, một mạch từ chân lạnh đến đỉnh đầu.

Cánh cửa nhà chị Tình vậy mà lại mở từ trong ra ngoài.

Nhưng anh ta nhớ rõ lần trước tới, cánh cửa này là từ ngoài vào trong.

Lúc đó anh ta có ấn tượng rất sâu sắc, vì lúc đó chị Tình chỉ mở cửa ra một khe hở, Hách Soái là đã nhét tiền thông qua khe hở đó.

Không đúng!

Đây là một cái bẫy!

Nếu đi ra khỏi cánh cửa này, bản thân sẽ chết!

Anh ta lập tức lùi lại sau một bước, nhưng ngay khoảnh khắc anh ta chuẩn bị đóng cửa lại, một cảnh tượng còn đáng sợ hơn liền xuất hiện trước mặt.

Hai khuôn mặt quỷ đầy hung dữ thò ra từ phía trên khung cửa, khiến Tiêu Thái Lang sợ đến mức lùi lại vài bước.

Một cái là của Lý Mậu Thân, mà cái còn lại, chỉ có thể nhìn ra là một phụ nữ.

Nhưng bởi vì quá âm u, hơn nữa còn bị mái tóc dài ướt át che khuất nên ban đầu anh ta không nhận ra.

Có điều đây chắc là Vu Ấu Vy.

Hai con quỷ này đang nằm ở trên trần hành lang phía sau cánh cửa, đang chờ chính mình, chỉ cần bước ra khỏi cửa liền sẽ bị bọn chúng giết chết, thật là âm hiểm…

Sau khi ổn định lại tâm trí, Tiêu Thái Lang từ từ bình tĩnh lại, hai con quỷ ngoài cửa dường như cũng hiểu rằng mình đã bị lộ, vì vậy sau khi để lại một luồng khí tức cực kì không cam tâm, liền chậm rãi bò đi.

Nhưng Tiêu Thái Lang biết rõ, bọn chúng chắc chắn còn chưa rời đi, mà đợi sẵn ở ngoài cửa, đợi mình đi ra ngoài.

Tuy rằng tạm thời ở trong nhà tương đối an toàn, nhưng bản thân cũng không thể vĩnh viễn bị giam ở chỗ này, tình hình bên phía tên mập còn chưa rõ thế nào, Hách Soái lại càng nguy hiểm hơn.

Chậm rãi, anh ta dời ánh mắt đi, bắt đầu nhìn quanh nhà, tại sao… hai con quỷ kia không dám vào nhà giết mình?

Rõ ràng là cửa đã mở rồi, anh ta đã trải qua rất nhiều phó bản, theo lẽ thông thường, lúc này hẳn là đã chết rồi mới đúng.

Chẳng lẽ… trong căn nhà này còn có thứ gì khiến bọn chúng sợ hãi, cho nên mới không dám đi vào?

Là chị Tình!

Một căn nhà trống chắc chắn không thể hù dọa được hai con quỷ đó, lời giải thích duy nhất là chị Tình cũng đang ở trong nhà.

Nhưng vấn đề tiếp theo lại phát sinh.

Chị Tình vì sao không xuất hiện?

Tiêu Thái Lang nhớ lại người phụ nữ dịu dàng đó, trong mắt hiện lên một tia ấm áp.

Anh đang suy đoán, liệu có phải chị Tình đang bị hạn chế bởi thứ gì đó như quy tắc chẳng hạn, nên không thể xuất hiện hay không.

Anh ta đứng dậy, lập tức đi đến phòng ngủ của chị Tình, đây là nơi chị Tình qua đời lần cuối, nên nếu chị Tình ở đây thì rất có thể chị cũng sẽ ở đây.

Chấp niệm ở đây là nặng nhất.

Ngay lúc anh ta đang nhìn xung quanh, hai con chó lông vàng to lớn lại xuất hiện, một trong số chúng ngậm bức ảnh ban đầu trong miệng.

Đó là ảnh của chị Tình và Lý Mậu Thân.

Tiêu Thái Lang nhận lấy, nghi ngờ nhìn nó, Lý Mậu Thân vẫn tỏ ra kiêu ngạo, nhưng chị Tình… sắc mặt Tiêu Thái Lang hơi thay đổi.

Chị Tình đã thay đổi rồi!

Chị Tình trong ảnh trông bộ dạng rất lo lắng, trên người có vết máu mờ nhạt, như thể cô ấy đang nỗ lực vượt qua một loại hạn chế nào đó.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là ánh mắt cô ấy đang nhìn vào chính mình, thể hiện ra sự quan tâm.

Chị Tình có thể nhìn thấy chính mình!

Tiêu Thái Lang ngay lập tức hiểu rằng đây có lẽ là truyện kinh dị thuộc về Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy, có quỷ mới biết được, hai tên này lại còn có thể xuất hiện cùng nhau.

Anh ta cũng mơ hồ cảm thấy, cơn ác mộng lần này đang dần dần sụp đổ, bầu không khí tuyệt vọng thống trị trước đó dường như đang bị một thế lực khác kiềm chế.

Mà sở dĩ bản thân không chết ngay từ đầu là vì chị Tình hoặc thế lực đó đã giúp đỡ.

Nhưng suy cho cùng thì đây cũng là truyện kinh dị thuộc về Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy, quyền lực của bọn họ chiếm ưu thế nên chị Tình mới như thế này.

Không nghĩ tới việc làm sao trốn thoát, trong đầu Tiêu Thái Lang chậm rãi nảy ra một ý tưởng khác, nếu như … dẫn dụ Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy vào nhà, tốt nhất là trong phòng ngủ.

Thì chuyện gì xảy ra?

Liệu mình có may mắn được chứng kiến đôi cẩu nam nữ này cùng nắm tay nhau sám hối dưới lưỡi dao đồ tể của chị Tình hay không?

Tiêu Thái Lang cười toe toét, đột nhiên cảm thấy thế giới tràn ngập ánh nắng.

Chương 421: Báo thù

Một lúc sau, anh ta nghe thấy một loạt tiếng xì xì, là từ hành lang bên ngoài truyền đến, sau đó vài ngọn đèn trong hành lang liền mờ đi với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Đêm tối tiếp cận từng chút một, cùng với nó là luồng khí tức lạnh lẽo.

Đó là Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy.

Luồng khí tức đó bắt đầu cố gắng đột phá sự hạn chế của cánh cửa, từng chút một chen vào cánh cửa, bức tường vốn sạch sẽ bắt đầu mục nát với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Bắt đầu từ cửa, dần dần lan ra xung quanh.

Dường như thời gian đang nhanh chóng bào mòn căn nhà này trong vài giây, trên trần nhà bắt đầu xuất hiện những vết nứt, chiếc tủ giày gỗ cạnh cửa nhanh chóng mục nát thành vũng bùn, các sản phẩm kim loại bị rỉ sét…

Áp lực cực lớn đuổi theo Tiêu Thái Lang, anh ta theo bản năng muốn trốn vào phòng ngủ, nhưng lại bị chính mình ngăn lại, chỉ chậm rãi lùi lại sau.

Sau khi anh ta giả vờ hoảng sợ lui về phía ghế sô pha, rồi thỉnh thoảng lại nhìn về phía phòng tắm ở xa hơn, như thể sắp trốn vào trong đó.

Vô tình dùng khóe mắt để tính toán khoảng cách từ đây đến phòng ngủ, anh ta thầm động viên bản thân rằng mình muốn câu cá thì nhất định phải kiên nhẫn.

Nếu bây giờ đã chạy vào trong phòng ngủ, Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy nhất định sẽ không đi vào, điều anh ta muốn chính là khoảnh khắc cá cắn câu.

Có thể thấy đối phương cũng rất thận trọng.

Càng đi vào trong nhà càng nhiều, hai con quỷ này cũng càng cảnh giác.

Chắc hẳn bọn chúng đã ngửi thấy khí tức của chị Tình, nhưng lại không muốn từ bỏ con mồi trước mặt, trên bức tường mục nát xuất hiện cái bóng của một người.

Bức tường bong tróc, xung quanh bóng người mọc đầy nấm mốc, nhưng quỷ dị là, bóng người vậy mà lại đang di chuyển, chậm rãi bò dọc theo bức tường.

Mục tiêu chính là vị trí của mình.

Nhưng tại sao chỉ có một cái bóng quỷ?

Tiêu Thái Lang lập tức nhìn quanh, anh ta không tìm thấy bóng dáng của con quỷ còn lại đâu, nhưng điều này là không thể, nhất định là con quỷ còn lại cũng đã vào trong rồi.

Ngay giây tiếp theo, một cơn gió mạnh lướt qua trên đầu, một móng vuốt sắc nhọn treo ngược xuống tóm lấy mặt của Tiêu Thái Lang, Tiêu Thái Lang lùi lại, miễn cưỡng tránh được.

Anh ta đã đoán được ra đối phương đang ở trên đầu mình.

Mục đích chỉ là để đưa anh ta đến gần hơn, gần hơn chút nữa.

Sau khi tránh né thành công, Tiêu Thái Lang hét lên và chạy về phía phòng ngủ, con quỷ phía trên đỉnh đầu không thể thành công, lập tức đuổi theo, bóng người thối nát trên tường cũng đuổi theo.

Động tác nhanh hơn rất nhiều so với trước đó.

Hiển nhiên bọn chúng trước đó chỉ đang thăm dò thôi.

Ngay vào giây cuối cùng, cả người Tiêu Thái Lang lao về phía trước, cuối cùng cũng bước vào cửa phòng ngủ, nhưng Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy rõ ràng đã dừng lại ở giây phút cuối cùng.

Nhưng một lực hút kỳ lạ đã kéo cả hai bọn chúng về phía trước, cứ như vậy, một người hai quỷ, đối mặt nhìn nhau trong phòng.

"Ha ha." Tiêu Thái Lang vỗ vỗ quần áo, từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn hai con quỷ đang tràn đầy kinh sợ trên mặt, vui vẻ nói: "Cuối cùng cũng tóm được hai người rồi."

Khoảnh khắc hai con chó lông vàng to lớn nhìn thấy Lý Mậu Thân, lông của chúng liền dựng đứng hết lên, thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm gừ ngột ngạt, đôi mắt đỏ như máu, móng vuốt sắc nhọn đâm ra ngoài, để lại những vết xước đáng sợ trên sàn nhà.

Bức ảnh của chị Tình và Lý Mậu Thân được đặt trên giường, nhưng vào thời khắc này chỉ còn lại một mình Lý Mậu Thân.

Chị Tình… đã biến mất rồi.

Lý Mậu Thân như đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, anh ta đập mạnh vào cửa phòng ngủ như điên, nhưng cánh cửa dễ bị tổn thương lúc này dường như đã được hàn chết vào tường vậy.

Để mặc Vu Ấu Vy và Lý Mậu Thân có lao vào cửa như thế nào, thì nó cũng không hề nhúc nhích.

Một bóng người màu đỏ như máu chậm rãi bước ra khỏi bóng tối của căn phòng, kéo lê theo một con dao khổng lồ trên

mặt đất, lưỡi dao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Khoảnh khắc Ông Tình nhìn thấy Lý Mậu Thân, đôi mắt cô ấy đỏ như máu, trên mặt hiện lên những vết máu dữ tợn, làn da trắng nõn như bị xé toạc.

Nhìn thấy Ông Tình như vậy, Tiêu Thái Lang trong lòng không hề cảm thấy sợ hãi, anh ta chậm rãi lùi vào tường, đứng dựa lưng vào tường.

Nhìn người phụ nữ đáng thương này, Tiêu Thái Lang cảm thấy cực kì khó chịu, anh ta cảm thấy không đáng thay cho Ông Tình.

Còn có cô gái tên Lâm Thần kia nữa.

"Lý Mậu Thân…" Ông Tình giọng khàn khàn, hai dòng máu và nước mắt chảy từ từ chảy ra: "Tôi đã làm nhiều điều cho anh như vậy, anh đối xử với tôi thế sao?"

Giọng nói đầy phẫn uất như một con dao sắc bén, vô số bức ảnh trên tường phòng ngủ bắt đầu bị chia năm xẻ bảy.

"Lâm Thần… vì sao Lâm Thần lại chết?" Ông Tình nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh rút cuộc đã hại bao nhiêu người vậy!"

Biết Ông Tình sẽ không để bọn họ đi, Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy nhìn nhau rồi cùng nhau lao về phía trước.

Nhưng tốc độ của Ông Tình còn nhanh hơn bọn họ, hận ý đối với người đàn ông đã lừa dối cô ngập trời, một nhát chém thẳng xuống.

Lý Mậu Thân nghiêng người để tránh, nhưng cánh tay của Ông Tình lại bị Vu Ấu Vy đào ra một vết máu sâu lộ cả xương.

Nhưng ngay khi Vu Ấu Vy tấn công thành công và chuẩn bị rút lui, một con dao đã chém xuống sau lưng, cô ta loạng choạng suýt ngã xuống.

Đôi mắt đỏ hoe của Ông Tình dường như không còn cảm nhận được nỗi đau thể xác nữa, tất cả nỗi đau của cô đều ở trong lòng và bắt nguồn từ người đàn ông trước mặt.

Khí tức giết chóc bắt đầu nở rộ, trong mắt Lý Mậu Thân thực sự hiện lên một tia sợ hãi nhân bản.

Ngay khi Vu Ấu Vy tàn nhẫn lao vào cô lần nữa, Lý Mậu Thân lóe lên và đi tới cửa phòng ngủ.

Sau đó anh ta lao mạnh vào.

Sau vài lần va chạm như vậy, chốt giữ trên cửa đã lỏng ra.

Mặc dù đầu của Lý Mậu Thân đầy máu do va chạm, nhưng sau khi thấy có hiệu quả, liền ngay lập tức tập trung đủ sức lực.

Trong thâm tâm anh ta biết rõ, chỉ cần làm một lần nữa thôi, nhất định có thể vượt qua hạn chế và rời khỏi đây.

Về phần Vu Ấu Vy… tên ngu ngốc đó quan tâm đến cô ta làm gì?

Vu Ấu Vy phát hiện ra mình đã bị lừa nên không cam tâm gầm lên, nhưng đã quá muộn, hai người bọn họ mới miễn cưỡng chiến đấu qua lại được với Ông Tình.

Bây giờ chỉ còn lại một mình cô ta, chưa đầy mười giây, đã bị Ông Tình tức giận đánh trọng thương, sau đó một con dao lớn dần dần phóng to trong mắt cô ta.

Vu Ấu Vy bị Ông Tình một nhát chém chết.

Nhưng khi tầm mắt của Ông Tình tìm thấy Lý Mậu Thân, một nửa cơ thể của anh ta đã rời khỏi cửa, một bóng người lao đến.

Ngay lúc Lý Mậu Thân rời khỏi cửa, đã bị ôm chặt lấy.

Vốn dĩ dựa theo thực lực của Lý Mậu Thân thì không nên như vậy, nhưng nỗi sợ hãi đối với Ông Tình khiến anh ta vô cùng hoảng sợ, không khỏi khựng lại một cái.

Sau khi kịp phản ứng lại, anh ta vùng ra khỏi Tiêu Thái Lang, nhưng đã quá muộn, một cái bóng đỏ như máu đã lao tới.

Một giây tiếp theo, Lý Mậu Thân lao ra khỏi cửa phòng ngủ, nhưng sau khi bước được vài bước, anh ta đã ngã xuống đất "bụp" một tiếng.

Dù sao thì anh ta chỉ có thân thể lao ra ngoài, còn đầu vẫn nằm trên mặt đất.

Hai con chó lông vàng to lớn vốn đã không kiềm chế được bản thân, lập tức lao tới, há cái mồm đầy máu vào cái đầu vẫn đang nhe răng trợn mắt.

Khi Lý Mậu Thân và Vu Ấu Vy bị giết, luồng khí tức âm u lạnh lẽo kia dần dần biến mất, Ông Tình đứng đó, thở hổn hển dữ dội, như thể vẫn chưa thoát ra khỏi cơn đau.

"Chị Tình." Giọng nói của Tiêu Thái Lang chậm rãi vang lên.

Chương 422: Thế thôi hả

Sau khi nghe thấy giọng nói của Tiêu Thái Lang, bàn tay cầm con dao của Ông Tình liền buông lỏng, con dao lớn rơi xuống đất phát ra âm thanh nặng nề.

Khuôn mặt hung dữ dần dần trở lại bình thường, sau khi giết chết Lý Mậu Thân, người phụ nữ này cuối cùng đã đoạn tuyệt với con người cũ của mình.

Quay người lại, ngắm nhìn khuôn mặt trẻ trung này, cảm xúc trong mắt Ông Tình gần như trào dâng, một lúc lâu sau, đôi môi đỏ mọng như được nhuộm máu run rẩy: "Cảm ơn cậu, Thái Lang."

Thực ra, kế hoạch ban đầu của cô cũng là để Thái Lang trốn trong phòng ngủ, nhưng không ngờ rằng, cái tên ngốc nghếch này lại dùng chính mình ra để làm mồi nhử, dụ dỗ Lý Mậu Thân.

Đây là điều mà Ông Tình không hề ngờ tới.

So với cái miệng lời ngon tiếng ngọt của Lý Mậu Thân, người đàn ông trước mặt trông thật ngốc nghếch và đáng yêu.

Cậu ấy hứa sẽ tìm lại công lý cho bản thân, để Lý Mậu Thân phải đền tội vì những gì mình đã làm, cậu ấy đã thực sự làm được rồi.

"Chị Tình…" Tiêu Thái Lang dựa vào tường: "Người đã từng làm tổn thương chị đã phải trả giá rồi, chị cũng phải bước ra khỏi quá khứ."

"Đừng tự hành hạ chính mình nữa." Tiêu Thái Lang nhìn Ông Tình, nói với giọng cầu xin: "Chị Tình là người tốt nhất."

Anh ta dừng lại một cách mất tự nhiên, rồi nở một nụ cười rạng rỡ: "Chị nhất định sẽ gặp được người tốt hơn."

Câu nói cuối cùng đã khiến ánh mắt của Ông Tình hơi thay đổi.

Trong khoảnh khắc đó, cô liền xuất hiện phía trước Tiêu Thái Lang, Tiêu Thái Lang lúc này đang dựa vào bức tường, cơ thể hơi nghiêng về phía trước một cách mất tự nhiên.

Anh ta đặt một tay lên bụng, mặc dù vẻ mặt đang mỉm cười nhưng đôi vai lại run lên không kiểm soát, khóe miệng nhếch lên.

"Tí tách."

Ông Tình bất lực nhìn một giọt máu đỏ tươi chảy ra từ ngón tay của Tiêu Thái Lang, rồi rơi xuống đất, giống như một thanh kiếm đâm vào trong mắt.

Chẳng mấy chốc, máu tươi đã tụ hợp thành một dòng.

Kéo tay của Tiêu Thái Lang ra, Ông Tình nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng, một vết thương cực lớn gần như xuyên thủng cơ thể của Tiêu Thái Lang.

Là lúc anh ôm Lý Mậu Thân.

Đôi mắt của Ông Tình lập tức đỏ lên: "Thái Lang." Ông Tình dùng cả hai tay để che vết thương cho Tiêu Thái Lang, nhưng màu đỏ tươi phun ra như thể tự do, cô có làm gì cũng không thể ngăn nó lại.

Sinh mệnh đang trôi đi như cát giữa kẽ ngón tay.

Nhưng điều khiến người ta bất lực nhất là, biết rõ như vậy rồi, nhưng lại không thể thay đổi được.

Tiêu Thái Lang vốn dĩ khá trắng trẻo, nhưng vì mất một lượng máu lớn khiến sắc mặt anh tái nhợt, anh dựa vào tường,

rồi từ từ trượt xuống đất.

Màu máu nhuộm đỏ dưới chân, thậm chí khi bước lên còn có cảm giác hơi trơn trượt.

Ông Tình không biết phải làm sao, cô chỉ là một con quỷ, chứ không phải thần thánh, cô có thể làm được rất nhiều việc, cũng sở hữu sức mạnh mà người thường không thể chạm tới, nhưng hiện tại cô lại không thể làm được gì.

Cô nghiến răng cố gắng di chuyển cơ thể của Tiêu Thái Lang để anh thoải mái hơn, nhưng bàn tay đưa ra của cô đã bị Tiêu Thái Lang nắm lấy.

Đối phương yếu ớt lắc đầu, ra hiệu cho cô không cần: "Khụ khụ…" Khóe miệng phun ra bọt máu, tựa đầu vào tường, nhưng ánh mắt vẫn ấm áp nhìn Ông Tình.

"Chị … Chị Tình." Tiêu Thái Lang cố gắng hết sức để nở một nụ cười dễ thương, Ông Tình nắm lấy tay anh, ngón tay run rẩy: "Sau khi tôi chết cũng sẽ trở thành thứ như vậy, có phải không?"

Ông Tình nước mắt lưng tròng, nhưng cô vẫn cố gắng không để nó lăn xuống: "Không đâu, Thái Lang, cậu sẽ… cậu sẽ lưu lại đây mãi mãi, tôi sẽ ở bên cạnh cậu."

"Nhưng tôi sẽ biến thành truyện kinh dị mới mà…" Tiêu Thái Lang nhìn một bên bức tường, dường như có thể xuyên qua bức tường này nhìn thấy tòa nhà số 3 phía sau vậy.

"Chị Tình, bọn họ có thể đi đến tận bây giờ, không dễ dàng chút nào, tôi không muốn… không muốn sau khi chết rồi, còn gây rắc rối cho bọn họ."

Ánh mắt Ông Tình chợt khựng lại, cô lập tức hiểu người đàn ông này muốn làm gì: "Thái Lang…"

“Chị Tình, tôi biết chị nhất định có giải pháp mà, phải không?” Tiêu Thái Lang ngắt lời cô và mỉm cười, sau đó cố gắng đứng dậy, ôm Ông Tình vào lòng.

“Xin hãy nhất định phải giết chết tôi trước khi tôi biến thành truyện kinh dị mới.” Anh ta ôm chặt lấy cơ thể Ông Tình, cảm nhận sự mềm mại cuối cùng đó: “Làm ơn đấy.”…

“Anh… anh đừng có tới đây!” Tên mập hét lớn, thoạt nhìn trông có vẻ rất lợi hại.

Nguỵ Tân Đình nhìn từ trên xuống dưới thân thể tên mập, lưỡi dao cánh bướm trong tay bay lên bay xuống, tên mập đến nhìn cũng không nhìn rõ.

Có lẽ bây giờ anh ta đã biết rõ khoảng cách của mình với người đàn ông trước mặt bao xa rồi.

“Bây giờ anh tránh đường ra.” Nguỵ Tân Đình chậm rãi nói: “Tôi có thể cân nhắc không giết anh.”

Tên mập quay lại nhìn cánh cửa 808, sau đó nuốt khan, không nhúc nhích, quay cổ lại, trầm giọng hỏi: “Đổi điều kiện khác được không?”

“Không được.”

“Thực sự không phải là do tôi không cho anh vào, chủ yếu là…” Ánh mắt của tên mập đột nhiên trở nên lo lắng: “Bên trong quá nguy hiểm, chủ yếu là tôi lo lắng cho an toàn của anh.”

“Anh hãy nghĩ mà xem, anh là một đứa trẻ mồ côi, nếu như có chuyện gì xảy ra, đến một người thu dọn xác cũng không có, thật xấu hổ.”

Nghiêng cổ, Nguỵ Tân Đình nhìn chằm chằm tên mập, cho đối phương cảm giác như thể đang chọn chỗ nào trên người anh ta thịt ngon vậy.

“Tôi đổi ý rồi.” Nguỵ Tân Đình thản nhiên nói: “Dù sao thì Hách Soái cũng sẽ chết, vậy thì tôi sẽ ở bên ngoài chơi với anh, có được không?”

Nghe nói vậy, hai chân tên mập mềm nhũn, suýt chút nữa khóc thành tiếng: “Đừng đừng đừng, tôi chơi không vui chút nào.”

Cười toe toét, Nguỵ Tân Đình lau đi vết máu cuối cùng trên lưỡi dao trên tay áo, sau đó bước tới trước mặt tên mập: “Chơi có vui hay không thì phải đợi chơi rồi mới có thể đưa ra kết luận.”

Anh ta bước đi rất chậm, nhưng khí thế đã lấn át tên mập.

Có thể nhìn ra, tên mập quay người muốn bỏ chạy, nhưng đằng sau là cánh cửa căn hộ 808, nếu như để tên điên này vào trong, e rằng bác sĩ không chết cũng phải chết.

Hạ quyết tâm, tên mập quyết định liều mạng chiến đấu với Nguỵ Tân Đình.

Ít nhất về mặt thể hình, anh ta vẫn có lợi thế lớn.

“Là đàn ông, chúng ta quyết đấu một trận đi.” Tên mập hét lớn, khí thế cực lớn, chỉ cần đứng ở đó là có thể chặn được một lượng lớn ánh sáng.

“Đừng dùng dao, hãy giải quyết vấn đề theo cách đàn ông làm.” Tên mập nói, giơ nắm đấm to hơn bao cát ra, khua khoắng nói: “Để anh nếm thử sức mạnh của tôi.”

Không ngờ…

Nguỵ Tân Đình mỉm cười, ném đi lưỡi dao cánh bướm trong tay, gật đầu nói: “Được.”

Nói xong lại chỉ vào cánh tay bị gãy của mình: “Tôi sẽ chấp anh một cánh tay, còn có, chân phải của tôi cũng bị gãy rồi, anh phải…” Anh ta cử động cổ: “Nắm lấy cơ hội này.”

“Mẹ kiếp!” Tên mập nhìn về phía sau Nguỵ Tân Đình, thân thể không tự chủ được run rẩy một cái.

Nguỵ Tân Đình lập tức quay người lại, nhưng phía sau anh ta, ngoại trừ người phụ nữ bất động nằm úp mặt trong góc, thì hành lang trống rỗng.

Một cơn gió mạnh thổi từ sau đầu đến, tên mập trông có vẻ vụng về vì thân hình to lớn, nhưng khi bắt đầu di chuyển, mới nhận ra những động tác nhanh nhẹn linh hoạt của anh ta hoàn toàn không cân xứng với cơ thể.

Ngay lúc tên mập đang kinh ngạc phát hiện nắm đấm của mình sắp đánh trúng đối thủ thì Nguỵ Tân Đình hơi nghiêng đầu né tránh, sau đó quay người dùng lòng bàn tay đánh vào cổ anh ta.

“Bụp” một tiếng, tên mập ngã xuống đất.

Thân hình to lớn co giật hai lần, cuối cùng cũng giống như người phụ nữ cách đó không xa, không động đậy nữa.

Chương 423: Câu hỏi

Nguỵ Tân Đình xách cổ áo của tên mập bằng một tay, kéo anh ta đến tựa lưng cạnh tường. Sau đó, Nguỵ Tân Đình bèn ngồi xổm xuống trước mặt tên mập, cuối cùng mới nhặt lên lưỡi dao cánh bướm trên sàn nhà.

"Cậu khoẻ quá nha." Nguỵ Tân Đình nghịch ngón tay trên lưỡi dao, sau đó vươn mũi dao về phía tên mập, cười bảo: "Nếu mình cắt lấy đầu lưỡi để làm kỷ niệm, chắc cậu không để ý đâu nhỉ?"

Cạy mở miệng của tên mập ra, anh ta dùng dao gõ nhẹ vào răng của tên mập vài lần. Tên mập chỉ cúi đầu, nhắm chặt mắt, chẳng hề nhúc nhích.

Xem ra, đúng thật là ngất xỉu rồi…

Nguỵ Tân Đình cất con dao đi, sau đó bèn đổi tư thế, khép đầu gối lại, ngồi xổm đối mặt với tên mập.

Trong lúc dò xét tên mập, con mắt màu đỏ nhợt nhạt đã từng bị cơn tuyệt vọng xung kích nhiều lần của anh ta bỗng dưng xuất hiện một dạng cảm xúc chưa từng có, kiểu như đã gặp được người thân xa cách bấy lâu vậy.

Anh ta chậm rãi duỗi tay ra, đầu tiên là vuốt nhẹ gương mặt béo ú của tên mập, sau đó là tăng sức dần, bóp lấy bóp để gương mặt mập ú ấy.

Trông anh ta cứ như một thằng nhóc bướng bỉnh đang chơi đùa cùng anh trai mình.

Từng giọt nước mắt to tướng lăn dài trên má của Nguỵ Tân Đình, hoà lẫn với máu tươi trên gương mặt. Một hồi sau,

gương mặt vừa dữ tợn, lại điên cuồng của anh ta mới phục hồi vẻ bình tĩnh.

Chậm rãi xoè ra bàn tay đang siết chặt của tên mập, sau đó đặt bàn tay ấy lên đầu gối của anh ta, Nguỵ Tân Đình sửa dáng sao cho tên mập có thể ngồi ngất xỉu trong một tư thế thoải mái nhất.

Cuối cùng, Nguỵ Tân Đình mới xoay người, tựa lưng vào tường, ngồi cùng một tư thế với tên mập. Máu tươi trên lưng đã ướt đẫm bức tường rồi. Anh ta bị mất máu rất nghiêm trọng; mức độ tổn thương cơ thể lúc này có lẽ còn nghiêm trọng hơn cả một cái bao bố rách nát ven đường.

Nhưng điều đáng sợ hơn chính là, cánh cửa kia của anh ta đã bắt đầu lung lay rồi.

Hai người ngồi sát cạnh nhau, vai kề vai.

Nếu chỉ nói riêng đến thể chất, tên mập to con gấp hai lần Nguỵ Tân Đình. Nhưng giờ phút này, trông hình ảnh hiện tại rất hài hoà.

“Mình sẽ ở lại đây cùng cậu.” Nguỵ Tân Đình nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Mình sẽ không đi đâu cả.”

Lưỡi dao trông xinh đẹp hơn cả cánh bướm kia cứ bị vứt xó trên mặt đất như vậy, âm thầm loé lên một tia sáng lạnh lẽo.

…

“Đám người tổn thương cô ấy đều đáng chết.” Vô trong bộ đồ đen cất lời, âm thanh như nước chảy, thậm chí trong không khí còn nảy sinh lên chút ít dao động mờ nhạt.

“Nói thật nhé, tôi vẫn để ý đến anh hơn. Tôi cảm giác rằng, chúng ta đặc biệt ăn ý nhau.” Giang Thành vừa nói, vừa nâng cao nắm tay.

Hắn muốn để Vô áo đen thấy rõ, hắn không hề có ác ý gì - cả hai người vốn nên đứng chung một phe.

"Lâm Thần cũng là một cô gái tốt." Bằng một ánh mắt tiếc hận, Giang Thành liếc về phía Lâm Thần đang nằm ngủ say vì uống thuốc quá liều.

"Đám người Lý Mậu Thân chết chẳng oan uổng tí nào; dù người anh em đây không ra tay, tôi cũng sẽ dạy dỗ bọn chúng. Dường như nhớ đến những gì mà bọn người Lý Mậu Thân gây ra, trông Giang Thành tỏ vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng chẳng được bao lâu, hắn tỉnh queo bảo: "Vì tiếp xúc chưa nhiều, có lẽ anh còn chưa hiểu con người tôi. Tôi là kẻ không thể chịu đựng được khi gặp người khác khổ sở, luôn kiên định với tâm thái ghét ác như kẻ thù!"

"Về chi tiết ấy, hai ta rất giống nha đấy!" Giang Thành liếm môi.

"Không hề giống." Giọng nói của Vô vang lên: "Anh nói thế, chỉ vì hy vọng sống sót mà thôi."

"Là con người, ai chẳng muốn sống? Anh nói thế thì vô nghĩa quá." Giang Thành bảo: "Trước đó, anh quyết định hồi sinh Lâm Thần, chẳng phải là vì không muốn nhìn thấy cô ta chết ư?"

"Chẳng qua là, sau đó thì cảnh sát tìm đến tận cửa, gây ra chút ít sai lầm, thế mới phá vỡ kế hoạch của anh." Giang Thành nói.

"Anh cảm thấy như thế thật à?" Vô hỏi lại.

Giang Thành mím môi, yếu ớt hỏi ngược lại: "Không đúng ư?"

Im lặng một hồi, Vô áo đen chậm rãi đi tới. Giày da của anh ta nện xuống đất, âm vang lên từng tiếng tựa như đang

giẫm mạnh vào trái tim.

Anh ta không tấn công Giang Thành, mà hoàn toàn chú ý vào gương mặt của Lâm Thần. Gương mặt của cô ta không hề đau khổ, tựa như đang ngủ ngon vậy.

“Lần thứ hai, là tôi giết cô ấy.” Vô vươn tay, sửa sang lại phần tóc rối của Lâm Thần. Xem ra, đây không phải là lần đầu tiên mà anh ta hành động như thế.

Giang Thành nhíu mày: “Tại sao?”

“Vì với cô ấy, sống sót chính là một sự tra tấn. Từ trước đến nay, cô ấy không biết cách tự bảo vệ mình.” Vô áo đen thản nhiên đáp.

Tựa như vừa nghĩ thông suốt được gì đó, Giang Thành giật mình: “Thế nên, hung thủ thật sự giết chết đám người Lý Mậu Thân chính là anh, không phải Lâm Thần.”

“Anh có thể hiểu như vậy.”

“Nhưng cũng như anh từng nói, thông tin này là vô nghĩa.” Vô đứng lên, cầm lấy bình thuốc ngủ kia, thành thạo đặt ở một nơi khác.

“Người chết sẽ không cần hỏi quá nhiều câu đến vậy.” Vô áo đen nhìn Giang Thành, vươn tay bảo: “Đưa bức tranh cho tôi, xong xuôi là anh sẽ được chết.”

Chương 424: Mặt tối

Dĩ nhiên, Giang Thành không bao giờ chấp nhận những kiểu phát ngôn đậm tính nhân vật phản diện thế này. Dựa theo kinh nghiệm xem phim nhiều năm, ai mà nói ra mấy câu như vậy, nếu không phải là tốt thí chết ngay tập 1 thì chính là trùm cuối giấu mặt.

Mà nhân vật đang đứng trước mặt hắn lúc này, hiển nhiên không phải là loại đầu tiên.

Và nếu dựa theo thường lệ trong các kịch bản phim, đoạn tiếp theo là sẽ có người không phục, thậm chí còn mở miệng trào phúng, nhưng kẻ đó chắc chắn sẽ chết ngay lập tức ở khoảnh khắc tiếp theo.

Và chết rất-rất-rất thê thảm đấy.

Một hơi thở âm u lan tràn khắp căn phòng, tựa như phũ lên một lớp bụi mù tại nơi này vậy. Cảm giác mờ nhạt ấy đang lên men; thậm chí, Giang Thành còn tưởng chừng như có biến cố nào đó sắp sửa phát sinh vậy.

Trong lúc hắn đang quan sát xung quanh, chuẩn bị tìm một con đường sống, bên cạnh bỗng dưng có gì đó động đậy nhẹ. Ngay lập tức, hắn cúi đầu, nhìn về phía Lâm Thần.

Ngón tay của Lâm Thần… thế mà duỗi thẳng ra một chút.

Giang Thành giật thót cả mình.

Mặc dù vì tinh thần căng cứng mà tưởng chừng như thời gian trôi qua đã lâu, nhưng trên thực tế là chỉ mới vài giây đồng hồ. Rốt cuộc, Giang Thành đã hiểu rõ những nghi vấn mà bản thân từng mù tịt trước đó.

Nên khi Lâm Thần mở mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy, hắn cũng không kinh ngạc gì, chỉ im lặng nhìn cô ta.

Dường như Lâm Thần cũng quên mất bản thân từng làm ra chuyện gì. Cô chỉ chậm rãi ngồi trên giường rồi cúi đầu xuống; trông thân thể của cô gầy gò đến đáng thương.

Một vầng xám màu nhạt đang bao phủ lấy cô. Chết rồi được hồi sinh, nỗi tuyệt vọng trong lòng cô dường như lại càng đậm đặc thêm một chút.

Cô rời khỏi giường, không hề mang dép lê vào, chỉ để chân trần mà giẫm xuống sàn phòng buốt lạnh.

Không khác gì một cái xác vô hồn, cô bước đến khung ảnh lồng kính to tướng kia.

Ngay thời khắc này, khung tranh lồng kính ấy chẳng mang đến bất cứ một vẻ đẹp nghệ thuật nào đối với Giang Thành cả. Thay vào đó, hắn có cảm giác rất khó chịu.

Đứng sừng sững tại một góc hẻo lánh cạnh tường, giá vẽ cao gần bằng Lâm Thần kia - trong mắt Giang Thành - lại càng giống với một đài hành hình hơn.

Lâm Thần vô cảm cầm cọ lên, bắt đầu sáng tác bức tranh tiếp theo.

Không dùng bất kỳ một kỹ xảo gì, tất cả chỉ là một sự phát tiết nhẹ nhàng nhưng cực độ tuyệt vọng. Tờ giấy vẽ lúc này trông không khác gì một biển máu xay thịt người.

Khó có thể tưởng tượng nổi, cô gái gầy gò này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

Chậm rãi thả tay xuống, Giang Thành xoay người, nhìn thẳng vào đôi mắt của Vô, mà đôi mắt đỏ thẫm kia cũng đang nhìn thẳng vào Lâm Thần.

Tựa như anh ta đang dò xét một bức tác phẩm mà bản thân yêu thích nhất, lại dường như một thằng em trai đang lưu luyến không rời chị mình. Tất cả cứ như một loại thuốc phiện vậy, tạo nên một loại độc tố khiến người ta không muốn buông bỏ.

Điên cuồng!

Bệnh hoạn!

Nhưng đáng sợ hơn, chính là nỗi sợ hãi thuần tuý kia.

"Tại sao?" Nhìn Vô áo đen, Giang Thành đặt câu hỏi bằng một chất giọng gần như sắp sửa vỡ oà: "Mỗi một ngày, cô ấy đều sẽ tự sát ngay lúc này, để rồi sau đó lại thức tỉnh."

"Anh đã vây hãm cô ấy trong vòng luân hồi này." Giang Thành quát to: "Anh đang lợi dụng sự tuyệt vọng của cô ấy để sáng tạo ra nhiều chuyện kinh dị hơn!"

"Đây là tôi đang bảo vệ cô ấy." Vô áo đen vẫn thều thào bằng giọng nói bình tĩnh. Anh ta nhìn cô gái đang ngồi vẽ gần như là điên cuồng trước khung tranh; trong đôi mắt của anh ta đượm đầy vẻ say đắm: "Sở dĩ chị Lâm trở thành như thế, chính là vì chị ấy không biết cách bảo vệ mình. Chị quá nhu nhược, không hiểu được thế giới này đen tối đến nhường nào."

"Chị ấy cứ chọn cách tha thứ, cố nén giận, giấu mọi thứ trong lòng, chẳng hề phản kháng bất cứ ai." Biểu cảm của Vô bắt đầu biến hoá. Từng dấu hiệu nguyền rủa sắc đỏ tựa như bùa chú hiện lên trên làn da của anh ta; bầu không khí trong căn phòng dần chuyển sang tình thế mất kiểm soát.

"Tôi để chị ấy giết chết đám người từng tổn thương chị, nhưng tại sao chị ấy lại phản đối cơ chứ!"

Chiếc áo khoác tự thân tung bay dù chẳng ó ngọn gió nào; bức tường sau lưng hiện lên bóng dáng của Vô, nhưng cái

bóng ấy lại cao to hơn thân thể của Vô áo đen lúc này, cung trông đáng sợ hơn rất nhiều.

Trong mắt Giang Thành, dường như gã Vô áo đen đứng đây chỉ là một hình tượng tượng trưng mà thôi. Thân thể của anh ta ở đây chỉ là một góc nhỏ của cả tảng băng, mà Vô thật sự lại ẩn thân trong lòng nước sâu lạnh lẽo bên dưới.

Nhưng chỉ một góc nhỏ của tảng băng thế này lại có khả năng ép mọi người đến mức không còn đường sống.

"Chỉ khi đích thân sáng tạo ra những câu chuyện kinh dị, chị ấy mới có thể biết rõ bản chất của thế giới này. Tôi sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương chị ấy nữa"

Vô vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Thần đang vẽ tranh. Thật khó mà tưởng tượng nổi, một gương mặt đẹp trai như thế, nhưng lại có đôi mắt sắc bén như dao.

Một cơn ớn lạnh như điện giật chảy xuyên qua cơ thể của Giang Thành. Hắn cảm giác được, tựa như bản thân đang bị ma quỷ để mắt đến, nhưng không phải kiểu quan sát chằm chằm.

Trong mắt của Vô, chỉ chứa chấp đúng một người phụ nữ kia.

Anh ta chỉ yên lặng đứng đó, dường như chẳng thèm quan tâm gì cả. Dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần… chỉ cần Lâm Thần còn ở cạnh anh ta là được rồi.

Ánh mắt của Giang Thành bất giác nhoè đi; tuy nhiên, tình huống kế tiếp lại khiến Giang Thành cứng người đi trong thoáng chốc. Kẻ đang nhìn chằm chằm vào hắn không phải là Vô áo đen, mà là… bóng dáng của bản thân Giang Thành đang in hằn trên bức tường kia.

Cái bóng của hắn vô hình, vô chất, nhưng lại cao hơn 3 mét, thậm chí phần đỉnh đầu còn uốn cong trên trần nhà, sắp

sửa hoà làm một với bóng tối nơi đây.

Giữa bóng tối đen đặc ấy, có một đôi mắt đỏ thẫm lấp lánh, dài và hẹp, hiện ra. Nó đang lạnh lùng nhìn chăm chú vào Giang Thành.

Và từ sâu trong đôi mắt ấy, Giang Thành nhận ra được nó đang cực kỳ khát vọng.

Nó đang ước ao một thứ gì đó.

Từ trên cơ thể của Giang Thành.

"Á á á á á!!!" Đột nhiên, một giọng nữ thét to với cảm giác đầy thống khổ, đong đầy một nỗi đau đớn tận tâm can. Lâm Thần vứt bỏ cọ vẽ, nhìn bức tranh mà mình vừa vẽ ra trước mặt.

Nỗi tuyệt vọng dồn nén trước đó đã bị tiêu hao gần như hết sạch. Sau khi khôi phục được một ít ý thức, Lâm Thần gần như không thể nào chấp nhận được ngòi cọ của mình lại vẽ ra một tác phẩm quỷ dị đến thế này.

Cô suy sụp hoàn toàn, tự ôm lấy thân thể bằng hai tay, sau đó là ôm lấy gương mặt. Da thịt trắng ngần của cô dần nứt nẻ, túa ra từng vết máu tươi.

Chỉ nhìn thế thôi mà Giang Thành cảm thấy thực sự đau lòng.

Tranh thủ ngay khoảnh khắc tên Vô kia phân tâm, Giang Thành quyết đoán vọt thẳng đến, thò bàn tay vào túi.

Không cần nói rõ, cũng biết hắn định làm gì.

Đưa bức tranh miêu tả mặt thiện của Vô - một tác phẩm trước đây của Lâm Thần - cho cô ấy xem, từ đó thức tỉnh lại ký ức xưa cũ của cô ấy và dự tính ban sơ của cô khi cô sáng tạo ra Vô.

Hành động sáng tạo ra Vô chẳng qua chỉ là một phương pháp để trốn tránh hiện thực. Vốn dĩ ngay từ đầu, cô chỉ muốn sáng tác ra một Vô thiện lương mà thôi.

Về phần gã Vô mặt tối này… Nó xuất hiện, thật ra chỉ là một sản phẩm thứ phát đáng sợ mà thôi.

Nhưng càng đáng sợ hơn chính là, sản phẩm thứ phát này lại đồng thời có thể áp chế cả người sáng tác và sản phẩm mặt thiện.

Nhưng may thay, anh ta cũng không thể nào tiêu diệt mặt thiện được.

Tương tự với việc một kẻ hùng mạnh đến nhường nào cũng không có khả năng huỷ đi cái bóng của chính mình.

Một cảm giác áp bách khổng lồ từ sau lưng ập đến - ánh đao chiếu sáng cả căn phòng chật hẹp trong nháy mắt.

Còn may, rốt cuộc là Giang Thành vẫn đủ nhanh.

Mi tâm của hắn vỡ ra một vết máu, nhỏ xuống từng giọt đỏ tươi; Vô mặt thiện kia rõ ràng là đang ẩn sâu ngay trong trái tim của Lâm Thần.

Chỉ cần và phải cần dùng bức tranh này…

Mới có thể đánh thức Vô mặt thiện tỉnh giấc, từ đó mà kết thúc tất cả mọi chuyện.

Nhưng ngay một giây tiếp theo, Giang Thành dừng mọi động tác.

Tay của hắn đang đặt trong túi, nhưng không hề lấy bức tranh kia ra.

Lâm Thần đang mê mang đứng trước mặt hắn, trông vô cùng thống khổ. Đồng thời, nhìn cô có vẻ đang rất hoang mang… Mọi thứ cứ như thể chính là sự thật đang diễn ra vậy.

Nhưng lưỡi đao đang xé rách mi tâm của Giang Thành lúc này lại bỗng nhiên biến mất.

Một cảm giác bình tĩnh quỷ dị đang lơ lửng giữa đương trường, tựa như mọi thứ chưa từng xảy ra vậy.

Chương 425: Đoạt cửa

Sau một lúc lâu, giọng nói trầm đục của Vô vọng đến từ sau lưng: "Nói tôi nghe xem." Dừng một chút, anh ta hỏi tiếp: "Tại sao anh nhận ra được?"

Không trả lời thẳng câu hỏi của đối phương, Giang Thành nhặt cọ vẽ trên mặt đất lên, đột ngột đâm thẳng về phía Lâm Thần.

Một cây cọ vẽ không hề sắc bén gì, lại có thể đâm thủng bộ ngực của Lâm Thần một cách dễ dàng.

Trước ánh mắt không thể tin nổi của Lâm Thần, một vòi máu đỏ sậm bắn ra, tung toé đầy mặt của Giang Thành.

Nhưng Giang Thành lại cười nhẹ.

"Quả nhiên là vậy."

Máu tươi kia chẳng mang bất cứ một mùi tanh tưởi nào. Giang Thành liếm lấy giọt máu dính trên môi mình, cảm nhận được một vị chát chát từ đầu lưỡi.

Là thuốc màu.

Là vị màu vẽ.

Không phải máu…

Nơi này là một bức tranh.

Mà tất cả những cá nhân nơi đây… đang đứng bên trong bức tranh này.

Như đã bị nhìn thấu, Lâm Thần cũng dần bình tĩnh lại. Sau đó, cô chậm rãi hoà tan, biến thành một đống màu mực đa sắc, toả ra một mùi hương nào đó.

Giang Thành dời gót, tránh cho màu mực dính vào chân.

“Tôi đang hỏi anh đấy.” Đây là lần đầu tiên mà giọng nói của Vô mang theo sắc thái hơi dao động: “Làm cách nào mà anh nhận ra nơi đây là không gian bên trong bức tranh?”

Mọi thứ đã dần thay đổi; đối mặt với Vô áo đen, Giang Thành cũng dần tự tin hơn: “Vì tôi không chết.”

Nhìn phía sau lưng của Vô, hắn nói:

“Theo năng lực của anh, ngay trong khoảnh khắc mà tôi vọt về phía Lâm Thần, anh chắc chắn giết được tôi.” Giang Thành nhìn anh ta: “Nhưng anh đã không làm vậy.”

“Nếu Lâm Thần là thật, thế thì anh chắc chắn không cho phép tình huống này phát sinh. Cả anh và tôi đều hiểu rõ, sau khi Lâm Thần nhìn thấy bức tranh này thì chuyện gì sẽ xảy ra cơ mà!”

Nhìn Giang Thành, trong mắt của Vô dần sinh ra một sắc thái khác: “Nói tiếp đi. Tôi biết, anh không chỉ nhìn ra có chừng này.”

Có rất ít người đủ sức mang đến một loại cảm giác tựa như kỳ phùng địch thủ đối với Giang Thành. Trần Nhiên là một, cô gái tên Lý Lộ kia cũng là một nhân vật khó nhằn, và cũng tính luôn người đàn ông trung niên đi theo Hạ Manh kia.

Nhưng điểm mạnh của những nhân vật ấy là dùng nhiều âm mưu quỷ kế. Tuy nhiên, người đàn ông trước mặt này lại khác. Anh ta mang đến một cảm giác uy hiếp hoàn toàn khác biệt đối với Giang Thành.

Trong ánh mắt đối phương, Giang Thành không thể tìm ra bất cứ thứ gì có thể khiến anh ta sợ hãi cả.

Tạm thời không thể chọc giận Vô, Giang Thành đành quay lại với câu chuyện: “Nhưng anh lại cố ý thả tôi chạy đến bên

cạnh Lâm Thần. Do đó, tôi lập tức nhận ra đây là một cái bẫy. Về phần nơi này là thế giới trong tranh…”

Dừng lời một chút, hắn chỉ ta về phía góc phòng. Cách nơi Giang Thành đứng khoảng 3 - 4 mét, bên cạnh có một chiếc ghế sô-pha.

Nơi đó lại rỗng tuếch.

Nhưng Vô lại gật đầu, có vẻ là hiểu rõ ý tứ của Giang Thành: “Là chiếc gương kia.”

“Đúng vậy.” Giang Thành vừa chậm rãi lui về sau, vừa giải thích: “Trước đó, tôi từng xem qua tranh của Lâm Thần. Bức tranh cuối cùng chính là căn phòng này.”

“Nơi này giống với hình ảnh bên trong bức tranh kia y như đúc, chỉ thiếu mỗi… chiếc gương ấy.” Giang Thành híp mắt lại: “Tôi vẫn còn nhớ, có người từng chú ý đến chiếc gương tồn tại trong tranh kia. Và chiếc gương đó, soi ra bộ dáng thật của anh.”

“Cũng chính là anh ở dạng mặt tối.”

“Và cũng vì sợ bại lộ âm mưu lần này, nên anh đã xoá đi sự tồn tại của chiếc gương kia.” Giang Thành bước đến trước giá vẽ, thở dài một hơi mà nói: “Đây cũng không trách anh đần, chỉ do tôi tương đối thông minh mà thôi.”

Còn chưa nói xong, Giang Thành bỗng dưng cụng đầu vào giá vẽ.

Ngay sau đó, hình ảnh trước mặt đã thay đổi. Hắn lảo đảo lui về sau vài bước, giậm chân thật mạnh, cố giữ vững cơ thể.

Lại mở mắt ra, không gian lúc này vẫn là căn phòng 808, nhưng cảm giác cổ quái dai dẳng từ ban đầu đã biến mất bặt tăm.

Lớp phủ xám xịt bao phũ cả căn phòng cũng đã mất sạch.

Nơi này mới chính là hiện thực, nếu xét theo ý nghĩa tương quan của cơn ác mộng lần này.

Trong lúc Giang Thành đang thở phào, chuẩn bị đi tìm Lâm Thần thực sự, bỗng dưng có một giọng nói trầm đục vang lên: "Giỏi lắm."

Vừa nghe thấy, Giang Thành cứng đờ cả người.

Đang ngồi trên chiếc ghế sô-pha cũ nát kia, Vô lười biếng dựa vào lưng ghế, yên lặng nhìn người đàn ông vừa tự giác trở về từ cõi chết này.

Trong mắt của anh ta có ánh sáng lấp lánh nhẹ, tựa như bản thân Vô đang chờ đối phương càng có thể tạo ra nhiều chuyện bất ngờ thú vị hơn.

"Tại sao…" Đứng yên tại chỗ, Giang Thành không dám quay đầu ngược lại: "Tại sao anh lại có thể xuất hiện ở nơi này?"

Bức tranh trước đó cũng là tác phẩm của Lâm Thần, thế nên chẳng khác gì anh ta cả. Vốn dĩ, anh ta là quỷ bên trong bức tranh. Dù có thể thoát ly khỏi bức tranh kia, vậy cũng không thể nào quá nhanh như vậy được.

Dàn dựng tất cả mọi chuyện trước đó, rốt cuộc là tên này lại ngồi yên chờ đợi nơi đây?

Mình đã cố gắng phân tích mọi chuyện, rốt cuộc vẫn chỉ là một bộ phận bao gồm bên trong quỷ kế của đối phương à?

Vô tính toán ra được bản thân mình sẽ nhìn thấu âm mưu của anh ta ư? Cũng đoán được mình sẽ rời khỏi khung ảnh lồng kính kia… Mà nếu như vậy, diễn biến tiếp theo sẽ là gì…

Không chờ Giang Thành có bất cứ phản ứng nào, tốc độ của đối phương cũng canh theo thân thể của hắn mà tăng hoặc

giảm, tóm lại là không chừa cho hắn bất cứ một cơ hội phản xạ nào.

0,01 giây…

Hoặc là nhanh hơn…

Giang Thành vừa mới nhích nhẹ là đã bị một nguồn sức mạnh nào đó ép lui lại, tiếp đến là đập mạnh cả phần lưng vào vách tường.

Hắn ọc ra một ngụm máu tươi, xen lẫn bên trong là chút ít vụn thịt sền sệt, tựa như nội tạng bị vỡ nát vậy.

Vô - một phiên bản đại biểu cho mặt tuyệt vọng - chậm rãi thả tay ra, rồi lui về phía sau.

Từ từ cuối đầu xuống, Giang Thành ói ra từng giọt máu tươi nơi khoé miệng. Từng giọt, từng giọt một rơi xuống sàn phòng. Trước ánh mắt đã bị sắc đỏ làm nhoè đi, một thanh đao đâm thẳng vào ngực hắn.

Lực đâm kinh khủng đến mức khiến thanh vũ khí kia đâm xuyên qua cơ thể của Giang Thành, ghim chặt cả người hắn vào vách tường sau lưng.

“Vốn dĩ, anh không cần phải chịu khổ như vậy.” Trong lúc đánh giá Giang Thành, Vô tỏ vẻ mất kiên nhẫn dần.

“Nếu vẫn còn trong bức tranh, mọi thứ sẽ được đơn giản hoá. Anh sẽ không phải chịu cảnh đau đớn như thế này.” Vô nhạt nhẽo bảo: “Là do anh khiến mọi thứ trở nên phức tạp.”

“Tất cả là do anh sai, thế nên tiếp theo…” Dừng lại một giây, Vô ngẩng đầu lên: “Anh sẽ phải nhận lấy bài học đắc đỏ vì hành vi của chính mình.”

Tròng mắt của Vô càng đỏ thẫm hơn, mà sắc đỏ ấy cứ tựa như một đại dương máu tanh đang dâng lên từng đợt sóng biển ngập trời, ánh xạ vào đôi mắt của Giang Thành. Ngay thời

điểm này, dường như Giang Thành có thể trông thấy vô số người đang giãy giụa cầu sinh giữa biển máu ấy, lại càng có nhiều tứ chi què quặt đang trôi nổi khắp nơi.

Một âm thanh kỳ lạ chưa bao giờ xuất hiện qua đột ngột vang lên. Nghe nó giống như một loại kèn lệnh nào đó, nhưng cũng chỉ là giống mà thôi. Giang Thành bỗng dưng cảm giác được một loại tang thương của năm tháng, tựa như đã trải qua một thời gian dài đằng đẵng mất rồi.

Hắn chợt trông thấy một quyển sách khổng lồ xuất hiện sau lưng Vô.

Không!

Không chỉ là sách!

Đó chính là… là một cánh cửa!

Một cánh cửa bằng đồng.

Một luồng khí thế mạnh mẽ đè ép Giang Thành vào tường, khiến hắn không thể nào động đậy được. Tứ chi của hắn run rẩy một cách mấy kiểm soát - cánh cửa kia đã tạo ra một nguồn áp lực hùng mạnh hơn cả thanh đao đang cắm vào lồng ngực hắn lúc này.

Cách xa 2 mét, Vô chậm rãi vươn tay về phía ngực của Giang Thành. Nhưng một giây sau, Giang Thành lại thực sự cảm giác được có một cánh tay xuyên vào cơ thể mình.

Từng chút, từng chút một.

Cơn đau đớn kịch liệt tựa như muốn xé nát cả cơ thể của hắn. Hiển nhiên, mục đích của đối phương không chỉ là muốn giết Giang Thành, mà là… muốn tìm kiếm thứ gì đó bên trong người của Giang Thành.

“Cánh cửa bên trong cơ thể anh… hãy để tôi giữ dùm cho.” Giọng nói của Vô tựa như mang theo một dạng năng lực kỳ

quái nào đó, khiến ý thức của Giang Thành dần tán loạn.

Trong tâm thức của hắn dần xuất hiện hình ảnh của hàng loạt mảnh vỡ.

Từng cạnh góc của các mảnh vỡ ấy đều bị nhuộm đen.

Tựa như đang bị máu và lửa đỏ thiêu đốt vậy.

Chương 426: Ác và thiện

"Hả?" Ánh mắt của Vô đứng khựng lại, như thể anh ta đã phát hiện ra điều gì đó kỳ quái. Anh ta ngửi thấy được hương vị của 'cửa' rõ ràng trên người Giang Thành, nhưng tại sao…

Tại sao cánh cửa của hắn lại… biến mất rồi?

Két… Két…

Một tràng âm thanh cọ xát chói tai vang lên bên tai, Vô khẽ cau mày. Bức tranh trên giá vẽ bên cạnh bắt đầu nhô ra phía ngoài, bên trên là một gương mặt quỷ dữ tợn.

Giấy vẽ bị xé rách thành một lỗ hổng đẫm máu; có một cánh tay thò ra khỏi khung ảnh lồng kính. Ngay sau đó, một ả nữ quỷ đẫm máu toàn thân bò ra.

Đôi mắt của cô đỏ bừng, miệng lớn thở hổn hển; trên người cô ta đầy các vết thương đẫm máu. Có lẽ cô ta đã giết thẳng một đường đến tận nơi này; thanh đại đao trong tay cô vẫn còn đang nhỏ từng giọt máu.

"Thằng khốn nạn!" Khi đã mất đi hình dạng con người, Ông Tình trông không khác gì một con Zombie cả. Cô hơi còng lưng, dõi đôi mắt đẫm máu nhìn chằm chằm vào Vô: "Mày phải đền mạng cho Thái Lang!"

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, thanh đại đao kia lập tức chém xuống phần lưng của Vô.

Có lẽ là do lòng can đảm của Ông Tình, hoặc do không ngờ là có kẻ đủ khả năng đột phá cấm chế nơi này, anh ta vô thức muốn rút tay lại.

Nhưng đột nhiên, bàn tay của Vô bị một nguồn lực lượng kỳ quái nào đó hút chặt lấy.

Chẳng những không thể rút ngược tay về, mà thứ sức mạnh kia còn kéo Vô tiến gần đến Giang Thành hơn.

Trong khi một đao tưởng chừng như dũng mãnh kia khi chém vào lưng của Vô lại cứ như lấy muối bỏ biển.

Dù niềm tin có mạnh hơn nữa, cũng không thể nào san bằng được khoảng cách thực lực.

Ông Tình nhìn thanh đao trong tay với đôi mắt đỏ hồng. Sau đó, cô điên cuồng lao về phía anh ta; dù phải dùng răng, cũng muốn cắn chết kẻ đã sáng tạo ra mọi câu chuyện kinh dị này.

Một lưỡi dao sắc bén nào đó cắt đứt cơ thể của cô; còn chưa chạm được đến góc áo của Vô, cô đã bị ném mạnh vào tường.

Ông Tình đổ gục xuống dưới chân Giang Thành; luồng hơi thở của cô bắt đầu mờ nhạt dần.

Những gì mà Vô thực sự chú ý lúc này chính là người đàn ông trước mặt, người đàn ông tên Hách Soái này. Sức hấp dẫn mạnh mẽ của hắn đã mang đến cho Vô một cảm giác hoàn toàn mới.

Nhưng đó chỉ là Vô đang cảm thấy ngạc nhiên, chứ không phải e ngại.

Ít nhất là tạm thời, đối phương còn chưa đủ sức uy hiếp được anh ta, chỉ là cần phải phiền phức một chút để xử lý người đàn ông này hoàn toàn.

“Xem ra… Tôi bắt buộc phải xé anh ra hoàn toàn thì mới có thể tìm thấy cánh cửa kia.” Nắm chuôi đao bằng một tay,

Vô xoay tay chầm chầm – máu tươi ứa ra, dọc theo vết thương trên người Giang Thành.

Lúc này, dường như Giang Thành đã chìm vào giấc ngủ say; nỗi đau trên cơ thể còn kém xa sự dày vò trong tinh thần lúc này.

Những mảnh vỡ kia vừa ghép lại với nhau; các góc cạnh sắc bén của chúng đã cắt chém bản thân hắn thành từng mảnh nhỏ.

Đùng…

Một tiếng vù vù gì đó vang lên, Vô chợt dừng tay lại. Có một bàn tay mềm mại nào đột nhiên đặt lên vai anh ta: "Đừng tiếp tục như vậy nữa."

Lâm Thần bất chợt xuất hiện bên cạnh anh ta vào lúc này.

Cô mặc một chiếc váy đơn giản, nhưng gò má trắng nõn đã ước đẫm hai hàng lệ: "Không cần phải như thế nữa đâu." Cô nghẹn ngào thét to: "Ngay từ ban đầu, cậu không hề như vậy. Đúng không?"

Vô nhìn chằm chằm vào chiếc túi của Giang Thành.

Túi đã rách.

Mà bức tranh được giấu trong chiếc túi ấy…

Đã biến mất.

Chính là người phụ nữ vừa mới đột nhiên xuất hiện kia.

Chính cô ta đã lợi dụng lúc bản thân bị tấn công để vọt đến Giang Thành, trộm lấy bức tranh rồi đánh thức Lâm Thần đang nằm trong phòng ngủ.

"Thật tình xin lỗi cậu." Từ phía sau lưng, Lâm Thần ôm lấy thân thể đang cứng đờ của Vô. Cảm giác ấm áp ấy cứ như một dòng nước, từ từ lan tỏa khắp cả người.

“Đều là lỗi của tôi. Tôi không nên miêu tả ra bộ dáng của cậu trong cơn tuyệt vọng. Là do tôi quá ích kỷ, dù bản thân tôi không thể chịu nỗi sự tuyệt vọng ấy thì cũng không nên để cậu chịu đựng thay tôi.”

“Dừng tay đi.” Nhờ bức tranh mà thức tỉnh, trong ánh mắt của Lâm Thần dường như lấp lánh từng điểm sáng: “Đừng sai lại càng sai nữa.”

Quyển album tranh khổng lồ mở bung ra sau lưng, các bóng người lần lượt bước ra khỏi tập tranh ấy; sự tuyệt vọng trong ánh mắt của các nhân vật kia dần dần được gột rửa, trở nên thanh tịnh và bình thản hơn.

“Hừm.” Vô quay đầu lại, nhìn về phía đối diện Giang Thành: “Xuất hiện đi. Tôi biết là anh.”

Một bóng người hư ảo bước ra từ phía sau lưng của Giang Thành. Nói chính xác hơn, là từ cái bóng sau lưng Giang Thành mà đi ra. Tiếp đến, kẻ đó xoay tay, rút thanh đao ra khỏi lồng ngực hắn.

Bóng người ấy mặc áo khoác màu trắng, tương phản rõ rệt với Vô mặc trang phục đen tuyền. Cả hai cứ như ánh sáng và bóng tối, hai mặt đối nghịch cực đoan.

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt của người đàn ông kia giống hệt khuôn mặt của Vô như đúc.

Nhưng khí chất của hai người lại hoàn toàn khác biệt nhau. Tên Vô áo đen đen có mặt mày trông góc cạnh sắc bén, cả người đầy sát khí, trong khi kẻ mặc đồ trắng lại tỏa ra một khí chất rất ôn hòa, mà nét mặt cũng hiền hậu.

Đây chính là Vô mặt thiện.

“Anh đã làm rất tốt.” Người đàn ông trông giống hệt Vô mở lời. Ngay lúc rút thanh đao ra, Giang Thành hơi loạng choạng một chút, nhưng cuối cùng vẫn đứng vững.

Hắn cảm thấy một nửa máu huyết trong cơ thể mình đang bốc cháy và một nửa còn lại tưởng chừng như bị đông đặc đi, trong mạch máu đã chứa đầy các mảnh băng mất rồi.

Vừa rồi, dường như Giang Thành đã chạm được vào ổ khóa ký ức trong đầu mình; phần thông tin thoáng qua kia đã tác động mạnh mẽ vào tâm trí hắn.

Nghiêm trọng đến mức hắn đã cảm thấy mơ hồ đối với tất cả những gì đang phát sinh ngay lúc này.

Trong lúc bối rối, Giang Thành cảm thấy lòng bàn tay mình vô cùng đau nhức. Lưỡi đao sắc bén kia xuyên qua lòng bàn tay của hắn; ngay sau đó, một cảm giác lạnh lẽo nào đó bao trùm lên.

"Cánh cửa này… giao cho anh vậy." Vô mặt thiện đỡ lấy bàn tay của Giang Thành. Tiếp theo, hai người lập tức xuất hiện đằng sau cánh cửa bằng đồng kia, đặt bàn tay đẫm máu của mình lên đó.

Trong khoảnh khắc, một cơn đau khủng khiếp xuyên qua cơ thể của Giang Thành. Vô số các sợi tơ máu từ phía sau cánh cửa duỗi dài ra, quấn chặt lấy tay hắn.

Từng dòng minh văn đỏ sẫm xuất hiện trên cửa, trông giống như một loại ngôn ngữ cổ xưa tối nghĩa nhất.

"Đây chính là… dừng tay đi… mà chị đã nói đấy à?" Vô áo đen nghiêng mặt, nhìn sau lưng Lâm Thần; đôi mắt của anh ta chảy ra hai hàng lệ máu.

"Vì cái gọi là thiện lương trong lòng chị, mà chị trơ mắt nhìn tôi chết đi ư?" Vô áo đen mỉm cười, giật mở khóe miệng" Còn dửng dưng nhìn cửa của tôi… dần dần bị cướp đoạt à?"

Lâm Thần run nhẹ.

“Chị, chị có thể tha thứ cho những người đã làm tổn thương chị, nhưng sao chị lại muốn giết tôi? Giết một người dám làm tất cả để bảo vệ chị à?” Huyết lệ rơi vào khóe miệng, Vô nhìn vào vị trí sau lưng của người phụ nữ nhu nhược này.

“Gã ấy đã ở đâu khi tôi bảo vệ chị và giết những kẻ làm tổn thương chị?” Vô vươn tay chỉ vào người trông giống y hệt mình, nhưng lại có thể sinh hoạt giữa ánh nắng ấm áp kia.

Điều càng khiến anh ta khó chấp nhận hơn nữa chính là… kẻ ấy lại có thể độc chiếm tình yêu của chị.

Vậy… có công bằng không?

“Tại sao?” Vô đau đớn hét lên: “Chỉ vì nó mở mồm ra là đầy những câu từ nhân nghĩa đạo đức, hay là do mỗi lần chị chịu đựng thương tổn xong là nó thủ thỉ mấy câu vô thưởng vô phạt kia để an ủi chị?”

“Chị à! Người có khả năng bảo vệ chị, chỉ có mỗi tôi mà thôi!”

“Tôi sẽ giết bất cứ ai dám bắt nạt chị, biến chúng thành những câu chuyện kinh dị, để chúng vĩnh viễn sống trong sự sợ hãi, tự chuộc tội vì hành vi của mình!”

“Chỉ cần… Chỉ cần chúng ta có đủ nhiều chuyện kinh dị, chị này, sẽ không còn ai dám bắt nạt chị nữa! Chỉ cần tôi còn sống, sẽ không ai có thể làm tổn thương chị đâu!”

Từng ký hiệu nguyền rủa màu đỏ bắt đầu hiển hiện trên cơ thể của anh ta, để rồi lập tức căng đứt ngay sau đó. Cấm chế đang đè ép lên cơ thể anh ấy cũng bắt đầu tan chảy như băng tuyết gặp nhiệt độ cao.

Những vết nứt to lớn bắt đầu xuất hiện trên vách tường của căn phòng, mà bầu trời bên ngoài cũng bắt đầu trở nên vô cùng kỳ quái.

Thế giới đằng sau cánh cửa này dần trở nên bất ổn vì chịu sự ảnh hưởng của Vô, thậm chí còn bắt đầu sụp đổ.

Nỗi tuyệt vọng bị đè nén bấy lâu, cuối cùng cũng bộc phát.

“Đồ đạo đức giả…” Vô chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm vào người đàn ông giống hệt mình, mà cái bóng phía sau anh ta cũng bắt đầu vặn vẹo.

Trên bầu trời bên ngoài, một vầng trăng máu khẽ dâng lên.

Chương 427: Rời đi

"Hửm…"

Bị chấn động lớn đánh thức, tên mập ngơ ngác mở mắt ra; hành lang trước mặt đang vặn vẹo một cách rất khó hiểu.

Toàn bộ tòa nhà bắt đầu nghiêng sang một bên, những thứ đồ hỗn tạp lăn dọc hành lang… Có một cái bình khá dày cứ quay tròn, sau đó đụng vào chân tên mập.

Mọi thứ đột ngột dừng lại.

Tên mập tỉnh táo hơn một chút, tiếp đến là lập tức nhớ tới chuyện vừa xảy ra. Chính mình thế mà không chết, đúng là nhờ tổ tiên phù hộ,

Anh ta nghiêng đầu nhìn về phía cửa. Ngụy Tân Đình vẫn nằm ngay đó, chỉ là nhìn xuyên qua khe hở cửa để quan sát tình hình bên trong.

Tên mập hoàn toàn không hề bận tâm vì sao mình lại không chết. Anh ta chỉ biết rằng, nếu để Ngụy Tân Đình vào phòng, đoán chừng bác sĩ sẽ gặp rắc rối lớn.

Liếc nhìn cái chai dày cộm bên cạnh, tên mập lặng lẽ nhặt lên, sau đó bèn chậm rãi đứng dậy, tiếp cận Ngụy Tân Đình từ phía sau.

Chẳng rõ Ngụy Tân Đình nhìn thấy cái gì, mà anh ta tựa hồ rất hưng phấn, còn thỉnh thoảng đổi góc nhòm khác, thế nên không hề chú ý đến việc có người đang tiến gần ở sau lưng.

Tên mập dùng hai tay nâng cái bình lên, đập vào gáy Ngụy Tân Đình trong khi anh ta đang vừa chổng mông, vừa rướn người về phía trước.

“Cho mày chết nè!”

Sau một tiếng “bốp!!!”, cơ thể của Ngụy Tân Đình trước hết là đập mạnh vào cửa, sau đó mới đổ sụp xuống như một đống bùn nhão.

Tên mập cũng không ngờ là mọi việc lại diễn ra suôn sẻ đến thế.

Chỉ vậy thôi à?

Nhưng chỉ trong vài giây thế này, môi trường xung quanh càng biến hóa cường điệu hơn. Cánh cửa căn hộ 808 bắt đầu vặn vẹo dần, âm vang từng tiếng ‘răng rắc… ‘

Những vết nứt to lớn chạy dọc theo cửa, từ trên xuống dưới, gần như sắp sửa bổ nát cả cánh cửa này.

Cảnh tượng trong phòng khiến tên mập giật nảy cả mình.

Thứ đập vào mặt anh ta là một luồng hơi thở đầy tuyệt vọng. Trong phòng có một cánh cửa bằng đồng và vô số sợi tơ đỏ li ti nhô ra từ bên trong cánh cửa. Chúng đung đưa nhè nhẹ, như thể là một vật sống vậy.

Mà kẻ đang đứng trước cửa, chính là bác sĩ.

Hắn bị vô số sợi chỉ đỏ quấn vào, lít nha lít nhít, như bị mắc vào mạng nhện. Cách đó không xa, cả vùng không gian đã trông tựa như một vùng biển máu sâu không thấy đáy rồi.

Có hai bóng người với đang va chạm nhau một cách dữ dội với tốc độ cực nhanh, đến mức chỉ để lại tàn ảnh. Họ chém giết nhau như như dã thú, mãi cho đến khi một trong hai kẻ đó hộc máu lui lại.

Khi nhìn rõ hai người kia, tên mập lập tức biến sắc.

Người đàn ông mặc áo đen cần phải chống thanh đao xuống đất mới có thể miễn cưỡng đứng vững, chính là Vô.

Còn một người khác đang giẫm trên sóng máu mà tiến tới, cũng là Vô – nhưng là Vô mặt thiện đằng sau bức tranh.

Khi mặt thiện giẫm từng bước xuống, biển máu dưới chân anh ta cũng dần dần đổi màu. Sắc đỏ đáng sợ kia đã được gột rửa; nước biển dần quay về với sự thanh tịnh nguyên bản.

Những thi thể và tứ chi gãy vụn trôi nổi trên mặt biển dần được ánh sáng bao phũ, cuối cùng biến mất bặt tăm.

Thắng bại đã rõ.

Nhưng chẳng biết vì sao, khi nhìn đến tên Vô áo đen kia thì tên mập lại cảm thấy có chút đáng thương.

Trong khi ở bên cạnh, tiếng khóc nức nở của Lâm Thần lại mơ hồ khiến tên mập cảm thấy vô cùng bực bội. Cô cứ liên tục giở giọng cầu xin Vô tha thứ cho mình, bảo rằng mình không nên sáng tạo ra anh ta trong lúc tuyệt vọng.

Chính bản thân mình không thể thừa nhận, vậy cũng không nên bắt anh ta gánh chịu thay mình.

Sở dĩ anh ta trở nên như vậy, đều là lỗi của mình…

Và bây giờ, đã đến lúc kết thúc tất cả.

Từng bóng người lần lượt hiển hiện bên cạnh cánh cửa bằng đồng. Chúng rất mờ ảo, nhưng một vài kẻ trong số chúng lại tạo ra cảm giác đã từng quen biết với tên mập.

Sương mù bao phủ trên bầu trời dần tan đi, mọi thứ đều đang chuyển động theo chiều hướng tốt đẹp. Tuy nhiên, điều khiến tên mập càng ngạc nhiên hơn nữa chính là cánh cửa trước mặt bác sĩ lại đang rung mạnh, âm vang từng tiếng ong ong.

Trạng thái hiện tại của bác sĩ rất kỳ lạ, như thể đầu óc anh ta đang bị một thứ gì đó giam cầm. Nhưng theo bản năng, tên mập lại cảm giác bác sĩ không hề gặp nguy hiểm.

Cánh cửa đó… dường như đang sinh ra một sự cộng hưởng – hoặc một ý nghĩa nào đó tương tự - với bác sĩ vào lúc này.

Mọi thứ xung quanh đang dần biến mất, bao gồm tất cả mọi người.

Một vầng hào quang mờ nhạt xuất hiện trên cánh cửa.

Cánh cửa ấy, hé ra một khe hở.

Như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, dù đôi chân của bác sĩ không hề nhúc nhích nhưng thân thể của hắn lại bị đẩy tiến về phía trước. Hiện tại, một nửa người của hắn đã chui xuyên qua khe cửa.

Nhưng ngay khi tên mập cho rằng bác sĩ sẽ bước qua cánh cửa và xuất hiện từ phía sau, cánh cửa ấy lại đột ngột run rẩy một cách điên cuồng, như thể là có một luồng ý chí nào đó đang tác động đến.

Và nó bắt đầu đóng lại. Với tốc độ này, cơ thể của Giang Thành sẽ bị bẻ đôi.

Cánh cửa này đã tiếp nhận Giang Thành, nhưng ý chí của người chủ nhân đời trước vẫn còn ở lại bên trong cánh cửa. Nó đang tiến hành lần phản kháng sau cùng.

Không chần chừ thêm nữa, tên mập lao thẳng về phía cánh cửa ấy.

Anh ta không biết phải làm sao cả. Và cuối cùng, tên mập cứ xem cánh cửa này như một cánh cửa phổ thông trong thế giới thực, chỉ cần vươn tay, nắm chắc cánh cửa rồi gồng hết sức lực mà kéo mạnh ra bên ngoài.

Trục cửa âm vang từng tiếng két két…

Khi nhận thấy tốc độ đóng cửa đang chậm dần, tên mập thầm cảm thấy vui mừng.

Có hiệu quả rồi!

Anh ta bèn tăng dần sức mạnh, thế là cánh cửa cũng bắt đầu mở ra từng chút một. Giang Thành bắt đầu thanh tỉnh lại đôi chút, vội vàng liếc sang tên mập một cái rồi biến mất khỏi cánh cửa này.

Một khe hở đủ cho Giang Thành đi xuyên qua, vậy chắc chắn là không vừa với tên mập. Thế là, anh ta lại tiếp tục gồng mình, đẩy mở cánh cửa rộng ra hơn một chút.

Tựa như trường hợp trước lạ sau quen vậy, cánh cửa tiếp tục tương tác hiệu quả với tên mập và cuối cùng anh ta cũng rời khỏi được cánh cửa này.

Ánh sáng và bóng tối trước mắt luân phiên đổi chỗ nhau - sau khi trở lại căn phòng quen thuộc – hai chân của tên mập như bị mềm nhũn ra. Anh ta gần như ngã quỵ xuống mặt đất, còn đôi tay cũng nặng nề như đang phải đeo chì.

Nhưng trước khi tự kiểm tra chính mình, anh ta trông thấy bác sĩ đang nằm sấp ở trước mặt mình, trên mặt đất gần đó.

“Bác sĩ.” Tên mập chạy tới, ngồi xổm xuống: “Anh sao rồi?”

Anh nhận ra cơ thể của bác sĩ đang run rẩy, vừa định đỡ hắn ngồi lên ghế sô-pha thì không ngờ rằng, Giang Thành lại đẩy anh ta ra.

“Bác sĩ?”

Không đưa ra bất cứ một lý do gì, Giang Thành miễn cưỡng tự đứng dậy, loạng choạng đi vào nhà vệ sinh, đóng sầm cửa lại.

“Bác sĩ, anh không sao chứ?” Đứng trước cửa nhà vệ sinh, tên mập dường như cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng vì vừa

rời khỏi Ác mộng nên đầu óc của bản thân cũng đang rất hỗn loạn, không khác gì một vũng bùn.

Có rất nhiều khuôn mặt xuất hiện trong đầu anh ta lúc này, tựa như một đoạn trình chiếu video. Tuy nhiên, kỳ lạ là ở giữa những khuôn mặt đó lại bị ngăn cách bởi một lớp sương mù.

Ngay lúc anh ta đang muốn xua tan tầng sương mù ấy đi, cửa nhà vệ sinh đột ngột mở toang.

Bên trong rất tối.

Chỉ có thể mơ hồ trông thấy bác sĩ đang đứng trước gương, cúi đầu xuống, mở vòi nước rồi liên tục dội nước lạnh lên mặt.

Trông cứ như cả người hắn ta sắp sửa bốc cháy ngay thời điểm này.

Tên mập chưa bao giờ thấy bác sĩ như vậy cả.

May mắn thay, hành vi điên cuồng này chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn. Sau đó, bác sĩ xoay người bước ra ngoài, còn thuận tay cầm theo một chiếc khăn lông.

Chiếc khăn ướt sũng, vẫn còn liên tục nhỏ nước.

“Tôi không sao.” Giang Thành thở hắt ra, nói: “Anh lên tầng nghỉ ngơi đi.”

“Bác sĩ, anh đi từ từ thôi. Để tôi dìu anh.” Trạng thái vừa rồi của bác sĩ hiển nhiên không ổn, thế nên tên mập vội vàng bước tới trước, đỡ lấy cánh tay của hắn.

Tên mập cảm giác được, cánh tay Giang Thành hơi run rẩy, tựa như đang muốn chống cự.

Anh ta nhíu nhẹ chân mày, nhưng cũng còn tốt, rốt cuộc Giang Thành chẳng làm gì cả.

Khi quay người đi về phía cầu thang, tên mập luôn cảm thấy có gì đó bất thường tại nơi này, không chỉ là liên quan

đến bác sĩ, mà còn là… môi trường xung quanh.

Cảm giác hiện tại giống như đang bị ai đó theo dõi vậy.

Tựa như nơi này vừa xuất hiện thêm một đôi mắt nào đó.

Hai người cùng nhau lên lầu; Giang Thành rút tay lại, một mình bước vào phòng ngủ.

Ngay khoảnh khắc mà tên mập xoay người, cái bóng của Giang Thành trên vách tường đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu.

Nhưng Giang Thành vẫn đang bước đi kia mà.

Chương 428: Mục đích

Nằm trên chiếc ghế sô-pha trong phòng khách, tên mập cứ trằn trọc mãi.

Anh ta rất mệt, vô cùng mệt mỏi, nhưng lại không thể ngủ được.

Nhiệm vụ lần này là một thể nghiệm hoàn toàn mới mẻ, cho cả Giang Thành và tên mập. Anh ta cảm thấy rằng, bác sĩ đã có gì đó thay đổi trong nhiệm vụ lần này.

Một sự thay đổi rất tinh tế.

Không thể giải thích rõ ràng được, nhưng có vẻ như… bác sĩ đã có nhiều tình người hơn một chút.

Tên mập chưa bao giờ nghi ngờ bác sĩ không phải là người tốt; chỉ là, hắn đã chôn vùi lòng lương thiện ấy quá sâu nơi đáy lòng mà thôi.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh ta cảm thấy bác sĩ rất đáng tin cậy. Trông hắn có vẻ thiếu tình người, nhưng tên mập tự hiểu rõ về vấn đề này.

Biểu hiện ấy chỉ là một dạng thủ đoạn, chứ không phải mục đích.

Muốn sống sót trong Ác mộng, hắn cần phải làm vậy.

Nhưng điều duy nhất khiến tên mập cảm thấy khó chịu chính là, kể từ khi rời khỏi nhiệm vụ thì cứ có cảm giác bác sĩ càng xa cách mình hơn.

Anh nghiêng đầu, nhìn về phía cửa phòng ngủ.

Cánh cửa ấy đã đóng kín mất rồi.

Trong và ngoài cửa, tựa như hai thế giới. …

Trên nệm, một bóng người đang nằm dài.

Giang Thành cũng giống tên mập vậy.

Bị mất ngủ.

Cả người của hắn ướt sũng, toàn thân run rẩy, hắn nghiến răng nghiến lợi, cố gắng kìm nén tiếng thở dốc, mà nhịp tim cũng đập vang như từng hồi trống.

Nơi thái dương, một đường gân xanh hiện lên dày cộm, mà đôi mắt của Giang Thành cũng vằn vện các sợi tơ máu.

Hắn run rẩy nâng tay trái lên, kéo chiếc khăn ướt quấn trên đó ra; trong lòng bàn tay, mơ hồ xuất hiện một cánh cửa.

Điều quỷ dị hơn chính là, dường như cánh cửa này thực sự có sinh mạng!

Thậm chí, hắn còn có thể… cảm nhận được nhịp tim của cánh cửa này.

Một cảm giác cổ quái chưa từng trải nghiệm trước đây dần len men trong lòng. Theo như Vô mặt thiện từng bảo, cánh cửa này là quà tặng cho chính hắn.

Nhưng từ góc nhìn của Giang Thành, cánh cửa này trông giống một lời nguyền hơn.

Và hắn còn có một linh cảm sâu sắc hơn, rằng từ khi có được cánh cửa này thì cuộc sống của hắn cũng bắt đầu thay đổi.

Trong tâm tưởng của Giang Thành chợt xuất hiện gương mặt của một người đàn ông trung niên.

Chính là người đàn ông trung niên bên cạnh Hạ Manh kia.

Trong quá trình đòi hỏi thù lao dành cho nhiệm vụ lần trước, ông ta đã trả lời một số câu hỏi của hắn liên quan đến

Ác mộng.

Trong các vấn đề ấy, có một câu hỏi liên quan đến lợi ích cuối cùng khi đi vào Ác mộng là gì?

Trước đây, hắn vẫn luôn thắc mắc về vấn đề này. Nếu ngơ ngơ ngác ngác mà bị cuốn vào Ác mộng thì cũng là chuyện bình thường, nhưng tại sao lại có một số người giống như Hạ Manh vậy, chọn cách chủ động tiến vào Ác mộng, thậm chí còn lợi dụng các dạng manh mối để liên tục phá đảo các Ác mộng khác nhau.

Y hệt như đi phá đảo các phó bản trong mấy trò chơi điện tử vậy.

Đây không chỉ đơn giản là muốn tìm các tờ giấy trắng hộ mệnh hay các loại manh mối được.

Và người đàn ông trung niên kia giải thích rằng, Ác mộng là một giai đoạn lịch sử bị bóp méo, hay nói cách khác chính là phiên bản phản chiếu tăm tối của một sự kiện lịch sử chân thật.

Giai đoạn lịch sử này đã bị tước đi ánh sáng và vẻ mỹ miều của chính nó, chỉ để lại sự tiếc nuối, đẫm máu và tàn bạo… Mà những con quỷ kia chính là sản phẩm do Ác mộng thai nghén ra.

Mỗi một sự kiện lịch sử bị bóp méo chính là một cơn Ác mộng độc lập. Mà mỗi một cơn Ác mộng cũng sẽ sản sinh ra một con quỷ tương ứng.

Và những con quỷ này… chính là lợi ích lớn nhất.

Giang Thành nhìn cánh cửa trên tay; dường như những suy đoán của riêng hắn đang dần trở thành sự thật.

Nhưng hiện tại, hắn đang gặp phải một vấn đề đau đầu hơn.

Chậm rãi quay đầu lại, hắn nhìn vào bức tường cách đó không xa.

Cứ như thể bản thân có khả năng nhìn xuyên qua bức tường, trông thấy người ở bên kia

Tên mập…

Chính xác hơn, là Vương Phú Quý.

Rốt cuộc, lai lịch của anh ta là gì?

Cách đây không lâu, anh ta đã dùng thể lực thuần túy để mở toang cánh cửa bằng đồng đang trong quá trình đóng lại. Nếu không có anh ta, tình cảnh của bản thân Giang Thành ắt hẳn không thể lạc quan nổi.

Lòng nghi ngờ của hắn đối với tên mập chưa bao giờ phai nhạt… từ lần đầu gặp mặt đến tận bây giờ.

Hắn chỉ đang chờ đợi, chờ đối phương tự lộ tẩy ra manh mối.

Bản thân tên mập có quá nhiều điểm đáng ngờ, thế nên dù bản thân hắn không muốn nghi ngờ cũng không được.

Ngay lần đầu tiên bước vào Ác mộng, tên mập đã trang bị đầy đủ đến tận răng, thậm chí còn mang theo một chiếc ô che mưa to tướng.

Và chuyện cổ quái hơn chính là, anh ta lại quay về phòng khám cùng với Giang Thành sau khi hoàn thành nhiệm vụ kia.

Đó là một hành vi vi phạm vào quy tắc của Ác mộng.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, ai về nhà nấy – tại sao anh ta lại có thể đuổi theo chính mình?

Lý giải của tên mập cho vấn đề này chính là, do anh ta cảm thấy thân thiết với chính mình, tự suy nghĩ là muốn đi theo mình, để rồi điều ước đã thành sự thật.

Tên mập may mắn?

Cậu bé bảo tàng?

Ngay thời điểm đó, Giang Thành biết rõ kẻ này chắc chắn không hề đơn giản.

Nhưng sau đó, điều khiến hắn càng băn khoăn hơn, thậm chí còn cảm thấy vô lý, chính là hắn thực sự có cảm giác thân thiết một cách khó hiểu với tên mập.

Đối với bản thân Giang Thành, chuyện này thật khó mà tưởng tượng nổi.

Hắn không có hứng thú với hầu hết tất cả mọi người. Về phần công việc, đó chỉ vì công việc và không liên quan gì đến cảm xúc cả.

Giữ tên mập ở bên cạnh, đây cũng là tính toán riêng của hắn. Hắn muốn quan sát thử xem tên này định làm gì, từ đó mà có thể dò ra kẻ chủ mưu đã phái tên mập đến đây.

Nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy, Giang Thành vẫn không thể nào xác định được mục đích của tên mập.

Bởi vì anh ta đã không thực hiện bất kỳ một hành động thực tế nào.

Tên mập này cứ ngơ ngơ ngốc ngốc, thậm chí còn không thể dùng từ ‘ngây thơ’ để miêu tả về anh ta được cơ mà. Theo như góc nhìn của Giang Thành, tên mập thuộc dạng kém trí, mà lại còn là một kẻ kém trí nhưng cực kỳ tốt bụng.

Càng hiểu sâu về Ác mộng, Giang Thành đã từng hoài nghi tên mập là điệp viên của Đỏ Thẫm, của Người Gác Đêm, thậm chí cũng có thể đến từ thế lực của Hạ Manh đấy.

Đến làm nội ứng sát bên cạnh Giang Thành.

Nhưng dù nhìn ngược nhìn xuôi thế nào, trông anh ta đều không giống như vậy.

Mà bọn người từ các thế lực kia trông cũng chẳng phải loại người trọng tình nghĩa.

Nhưng tên mập thì khác. Anh ấy rất coi trọng vấn đề đó. Thậm chí, người đàn ông vô cùng nhút nhát này lại sẵn sàng liều mạng lao vào cửa tử trong phó bản, chỉ vì một NPC mà thôi.

(Chú thích: NPC là Non-playable-character - một từ ngữ xuất hiện trong các trò chơi điện tử - là cách gọi chung dành cho các nhân vật do phó bản, trò chơi, hay trong truyện này là do Ác mộng tạo ra. Họ là những kẻ công bố nhiệm vụ, cung cấp sự giúp đỡ… cho những người chơi đi thực hiện nhiệm vụ).

Đối với anh ta, đây dường như là một điều rất bình thường, vì người NPC đó đã từng giúp đỡ anh.

Tuy nhiên, Giang Thành không thể nào câu kéo hiện trạng này được nữa, bắt buộc phải giải quyết ngay lập tức.

Bởi vì, hắn nhận ra là tên mập này đang âm thầm thay đổi bản thân hắn thông qua một phương thức rất cổ quái.

Và điều càng quỷ dị hơn nữa chính là, tên mập thực sự có sức mạnh để chống lại ‘cửa’.

Loại sức mạnh đó đáng sợ đến mức nào, Vô áo đen đã từng dạy cho hắn một bài học đau đớn về nó.

Gã Vô ấy… khác với tất cả những con quỷ mà hắn từng gặp trước đây. Nếu phải hình dung, Giang Thành bắt buộc phải định nghĩa rằng, gã Vô ấy đã không còn nằm trong phạm trù là quỷ nữa rồi.

Trong thế giới đằng sau cánh cửa đó, anh ta trông không gì một vị Đấng Sáng thế cả.

Do đó, Giang Thành nghi ngờ đây chính là nguyên nhân thực sự khiến tên mập làm điệp viên bên cạnh hắn.

Hắn đang chờ, mà kẻ chủ mưu sau lưng tên mập cũng đang chờ.

Chờ đợi… cánh cửa kia xuất hiện.

Đây mới là mục đích thực sự của bọn chúng.

Thứ bọn chúng muốn… chính là cánh cửa kia.

Tất nhiên, có một khả năng với tỷ lệ cực kỳ nhỏ, rằng tên mập thực sự là một người bình thường. Nhưng mà… cũng là một người bình thường không quá tầm thường.

Giang Thành rất sẵn lòng tin tưởng vào điều này.

Rằng tên mập chỉ là một kẻ có thể chất hơi đặc biệt một chút, tương tự như quá trình tùy chọn cộng điểm thuộc tính khi người ta chơi game vậy. Ví dụ như, mọi điểm kỹ năng của tên mập này đều được cộng vào nội tại ‘May mắn’ cả.

Ngoại trừ hơi ngốc, Giang Thành cũng không hề ghét bỏ anh ta.

Thò tay phải vào túi, Giang Thành lấy điện thoại di động của mình ra. Im lặng một hồi, cuối cùng Giang Thành cũng gửi đi một tin nhắn mà mình đã soạn sẵn từ lâu.

Trong lúc này, tên mập đang nằm co ro trên ghế sô-pha bên ngoài dường như cũng cảm nhận được gì đó. Đầu tiên, anh ta run lập cập, sau đó bèn xoay người, trùm chăn kín hơn.

Trần Di, Lưu Quốc, Tiêu Thái Lang, Hoàn Diên Ninh, Hoa Lạc, Sở Cửu… Từng gương mặt hiện lên trong đầu, tên mập thầm lau nhẹ hai hàng nước mắt.

Mọi người đều đang nỗ lực để sống sót, và ngay cả khi gặp phải tình thế tuyệt vọng, bọn họ vẫn không từ bỏ hy vọng.

Trên mảnh đất tuyệt vọng kia, những bông hoa hy vọng vẫn có thể nở rộ.

Chương 429: Giấc mộng

Bất tri bất giác, một khuôn mặt khác chầm chậm hiện ra.

Đó là một bóng người trông có vẻ hơi thê thảm, cả người chằng chịt vết thương, máu me loang lổ - cũng giống như kẻ đó từng bảo, anh ta đã đứt một cái tay và một cái chân.

Chính là chỉ còn lại một nửa cái mạng.

Anh ta còn nhắc nhở chính mình, cần phải nắm chắc cơ hội.

Khi đối mặt với mình và Tiêu Thái Lang, nét điên cuồng vào bạo ngược kia vẫn còn mới mẻ trong lòng tên mập. Anh ta dĩ nhiên là xếp đối phương vào cùng loại người với Trần Nhiên.

Bọn họ là cùng một kiểu người.

Đều là những kẻ điên.

Nhưng chuyện kỳ quái chính là, ngay khi bản thân vừa đánh lén thành công - vừa đúng khoảnh khắc ấy - nội tâm của mình lại nảy sinh một cảm xúc rất khác lạ.

Anh ta cũng khó có thể diễn tả cảm giác này thành lời.

Rõ ràng, anh chưa bao giờ gặp qua gương mặt kia, ngay cả đối với cái tên Nguỵ Tân Đình thì tên mập đều cảm thấy lạ lẫm.

Đây là chuyện hiển nhiên, vì bản thân tên mập chỉ là một người bình thường, cực kỳ bình bình thường thường, không thể nào bình thường hơn được nữa.

Nhưng tại sao, anh ta lại cảm thấy Nguỵ Tân Đình hơi thân thuộc, thậm chí… Còn nảy sinh một loại cảm giác rất cổ quái, một dạng ảo giác cho phép người kia được thân thiết với mình.

Lúc Nguỵ Tân Đình vuốt ve lưỡi dao bươm bướm trong tay rồi tiến gần đến mình, tình hình và ánh mắt của anh ta khi đó tựa như cũng từng quen biết với chính mình.

Trong bóng tối, tên mập co ro thân thể, cố gắng lục lọi lại trí nhớ. Rốt cuộc, là mình đã gặp anh ta ở đâu cơ chứ?

Tận trong bộ não, dường như có thứ gì đó trông như một cái hộp vừa nứt ra một khe nhỏ, mà từ cái khe ấy đang toả ra hương vị của máu và lửa…

Tên mập ngủ thật say.

Trong lúc ngủ mơ, anh ta trông thấy một cánh của bằng đồng đứng sừng sững ngang eo, sâu trong biển máu. Trên thân cửa có ánh lửa cháy bập bùng, phả ra mùi kim loại nồng đậm.

Bầy quạ đang lượn quanh trên đỉnh đầu; từng khuôn mặt vặn vẹo đang chìm nổi giữa biển máu, mà bên tai âm vang từng tiến xì xào, nghe không khác gì bọn ma quỷ đang mộng du.

Có một thiếu nữ mặc váy trắng đang quỳ rạp trước mộ bia, ca tụng lấy công tích của kẻ chiến thắng.

Có một nữ phù thuỷ với gương mặt dơ bẩn, mặc váy màu đen, đang bị trói trên trụ đá - dưới chân cô là là từng đống củi lớn.

Giữa khung cảnh trông không khác gì một buổi tế tự đó, cánh cổng bằng đồng to lớn mở toang, để rồi một bóng dáng nào đó dần bước ra từ cơn lửa hừng hực bên trong. Và khi nhìn rõ gương mặt ấy, tên mập choàng tỉnh giấc.

Cả người anh ta ướt sũng mồ hôi; anh ta ngồi bật dậy trên ghế sô-pha, bàng hoàng một hồi lâu mà không thể bình tĩnh nổi.

Người đó hoá ra là… bác sĩ.

Trời đã tảng sáng. Anh quay đầu, vô thức nhìn về hướng phòng ngủ, cuối cùng bèn nhận ra là cánh cửa phòng ngủ đã mở toang.

Dè dặt tiến đến, anh nhìn thoáng qua phòng ngủ. Bác sĩ cũng không có ở bên trong.

“Bác sĩ?”

Chậm rãi xuống lầu, tên mập vừa vịn cầu thang, vừa hô to.

Không rõ vì sao, khung cảnh cổ quái trong giấc mộng lại mang đến một cảm giác rất chân thực với tên mập.

Tựa như, mọi chuyện xảy ra ấy đều chính là sự thật đã từng xảy ra.

Không nghe ai lên tiếng trả lời, tên mập bỗng dưng nảy sinh một dự cảm xấu trong lòng. Anh lập tức tiến đến nhà vệ sinh, kéo cửa ra, nhưng cũng không trông thấy bác sĩ.

Quay đầu lại, anh ta trông thấy Giang Thành đang ngồi trước máy vi tính.

Thở dài một hơi, tên mập khẽ nói: “Bác sĩ, sao hôm nay anh thức sớm vậy?” Anh ta vén tay áo lên, cực kỳ tự nhiên mà đi vào nhà bếp: “Tôi còn chưa nấu gì cả, phiền anh chờ xíu nhé. Tôi sẽ tranh thủ nấu nhanh nhanh.”

Tên mập thuần thục mở tủ lạnh, lấy ra một hộp beefsteak.

Đây là do người anh em Bì Nguyễn đưa đến, trông có vẻ là loại thượng hảo hạng đấy.

Tên mập định bồi bổ thân thể cho Giang Thành.

“Bác sĩ.” Ngồi xổm xuống, tên mập vừa kéo ngăn tủ ra, vừa nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Con dao phay mà tôi vừa mua đâu mất rồi nhỉ?”

Anh ta tìm xung quanh, nhưng kỳ quái ở chỗ, ngay cả mấy con dao gọt trái cây trước đó cũng chẳng thấy đâu cả. Lúc này, chỉ còn lại mỗi một con dao ăn cùn đầu.

Tên mập bất lực thử độ nhọn của dao, để rồi xác định là con dao này chẳng cần dùng để cắt thịt, nếu có lấy đâm người thì dù có đâm mười mấy nhát của chẳng thể nào gây ra bất cứ một vết thương chí mạng nào.

“Bác sĩ?” Tên mập vô thức cảm thấy kỳ quái. Từ khi xuống lầu đến bây giờ, bác sĩ chẳng nói câu nào. Chỉ mỗi một mình tên mập nói chuyện, khiến bầu không khí rất xấu hổ nha.

“Vừa rồi, có thợ mài dao đi ngang.” Giang Thành bình tĩnh đáp: “Tôi nhờ anh ta mài đống dao nhà mình rồi.”

Sửng sốt trong chốc lát, tên mập bất ngờ nói: “Con dao kia là tôi vừa mua đấy, còn bén lắm. Mà bác sĩ này, anh đưa dao cho người ta hết rồi, chúng ta lấy gì cắt beefsteak?”

“Tôi order đồ ăn rồi.”

Nhìn mớ beefsteak trong tay, tên mập liếm nhẹ môi, cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Tuy nhiên, anh ta vẫn gói tảng thịt steak này lại, cất vào tủ lạnh.

Sau khi tiếp tục rửa mặt, anh ta bèn chuẩn bị quét dọn căn phòng.

Tên mập cẩn thận dời giá sách nặng nề sang một bên, sau đó quét dọn mấy khe hở nơi góc tường. Anh ta còn không quên đeo cả găng tay lưu hoá, làm việc vô cùng chăm chỉ.

Trước đó, tên mập bảo rằng mình từng làm qua công việc quản gia, còn được khá nhiều khách hàng khen ngợi.

Bỗng nhiên, ngoài cửa vọng đến một vài tiếng động. Dường như có xe dừng nơi cửa trước. Nghe thế, tên mập bèn chạy tới. Bác sĩ từng căn dặn, trước cửa không được dừng xe.

Vì vị trí đó luôn dành cho sếp Lâm.

Nhưng khi vừa kéo cửa ra, anh ta lập tức trông thấy một cô gái đang đứng đấy.

Người phụ nữ này mặc một bộ sườn xám màu sáng, mặt ngọc mày ngài, mà bộ sườn xám này cũng đang bó sát vào một dáng người có lồi có lõm. Lúc này, cô ta đang cầm một chiếc túi da thủ công mỹ nghệ khá là xinh đẹp.

Làn tóc dài đen tuyền được cô kéo lên, xếp gọn thành một búi tóc sau gáy, mà nơi đó còn có một cây trâm Lạc Vân óng ả cắm vào, giúp cô bổ sung thêm một nét đẹp không gì sánh nổi.

Tên mập lập tức đứng thẳng người: "Chào buổi sáng, sếp Lâm!"

Quan sát tên mập từ đầu đến chân, Lâm Uyển Nhi đột nhiên cười: "Gầy rồi."

"Có à?" Tên mập ngượng ngùng gãi đầu.

"Tôi có mang theo đồ ăn cho các cậu, ở trong xe." Lâm Uyển Nhi đưa chìa khoá xe cho tên mập: "Có soup đấy, coi chừng bỏng."

Tên mập nhận lấy chìa khoá xe, vội vàng chạy đi lấy thức ăn.

Ngay khoảnh khắc trông thấy Lâm Uyển Nhi, trông Giang Thành mới có vẻ thả lỏng hoàn toàn. Hắn vuốt nhẹ mi tâm, biểu cảm vô cùng mệt mỏi: "Tôi còn tưởng chị sẽ đến trễ hơn."

"Sao thế?" Lâm Uyển Nhi nhẹ nhàng đặt chiếc túi da lên bàn làm việc cảu Giang Thành, trong mắt ánh lên một điểm

sáng: “Cậu hiếm khi tìm tôi lắm mà.”

Giang Thành ngoẹo đầu, chỉ phần cổ của mình: “Đây này… mà lần sau chị nhớ nhẹ tay xíu…”

“Tôi sẽ cố.” Lâm Uyển Nhi cười nhẹ. Cô tiện tay tháo cây trâm cài tóc xuống; mái tóc đen chỉnh tề lúc này lại xoã tung sau lưng. Hai ngón tay trắng nõn của cô kẹp lấy cây trâm dài, tạo nên một hình ảnh xinh đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Không lâu sau, tên mập đã mang vào một đống lớn cơm hộp, trông không khác gì người anh em Bì Nguyễn đến đây lần trước.

Nhìn chằm chằm vào một bàn ăn đầy các món sơn hào hải vị, hai mắt của tên mập toả sáng: “Sếp Lâm, tại sao chị mua nhiều đến thế?” Anh ta khách sáo bảo: “Chúng tôi không ăn hết nổi đâu.”

So với lần trước, thái độ của Lâm Uyển Nhi lần này càng khiến tên mập vì được cưng chiều mà lo lắng. Cô lấy thìa, chậm rãi múc một muỗng cháo rồi húp nhẹ: “Không phải tôi mua đâu.”

Giọng nói của Lâm Uyển Nhi tựa như mang theo một loại ma lực nào đó, cực kỳ êm tai.

Không phải là mua…

Nhìn mớ thức ăn đóng gói trên bàn, tên mập mơ hồ cảm thấy quen thuộc. Ngay lập tức, anh ta chợt nhận ra là mình đã gặp ở đâu rồi.

Là lần trước.

Khi mà Bì Nguyễn đến đây.

Bác sĩ bảo rằng, Bì Nguyễn mua nhiều điểm tâm quá, ăn không hết, nên cầu xin bác sĩ chia sẻ với anh ta, và cuối cùng bác sĩ đành phải đáp ứng.

Chương 430: Quái vật

"Vừa hay đi ngang qua." Lâm Uyển Nhi dùng tay khẽ vuốt phần tóc bên tai: "Bì Nguyễn nghe nói các cậu vẫn chưa ăn sáng, nên nhờ tôi nhất định phải mang cho các cậu."

Nồi nào úp vung nấy, tên mập đang thầm nghĩ, cái thứ như bác sĩ, nói không chừng đều là học từ bà chủ Lâm.

Cũng may mà nhà Bì Nguyễn làm ăn lớn, nếu không cứ ăn như thế này, chắc sẽ ăn đến mức khiến anh ta phá sản mất.

Nhưng… tên mập liếc nhìn bác sĩ.

Bác sĩ chỉ im lặng cúi đầu cặm cụi ăn, hơn nữa với những món bác sĩ yêu thích nhất như món tôm càng cay và tôm hùm nướng phô mai, hắn gần như không động đến.

Hắn chỉ uống cháo, sau đó chậm rãi nhai bánh ngô trong hộp cơm.

Nhai nó từng chút một.

Có vẻ như tâm trạng không được tốt lắm.

Tên mập đoán có thể là trong ác mộng bị kích thích, dù sao thì giương mắt chứng kiến những người đồng đội của mình lần lượt chết đi, lần này bọn họ có thể sống sót là nhờ vào sự nỗ lực của tất cả mọi người.

Phải gánh phần trách nhiệm này cũng khiến tên mập cực kì áp lực.

Sau khi dùng sức kéo một cái càng cua và lột ra, tên mập đang định đưa cho bác sĩ, nhưng vừa giơ tay lên đã nghe thấy Giang Thành nói: "Tôi không ăn."

Anh ta chợt khựng lại, ánh mắt có chút nghi hoặc, anh ta vốn dĩ định đưa chân cua cho bà chủ Lâm, nhưng lại cảm thấy không được lịch sự cho lắm, nên chỉ đành đặt vào trong đĩa của mình.

Im lặng nhìn bác sĩ, tên mập cảm thấy hắn có gì đó không ổn.

Rất không ổn.

Sau khi ăn xong, tên mập liền chủ động chịu trách nhiệm thu dọn, bác sĩ nói mình mệt rồi, nên lên trên nghỉ ngơi trước.

Nằm ngoài dự đoán của tên mập là, anh ta thu dọn tất cả chỗ thức ăn còn lại cất vào phía sau tủ lạnh rồi bước ra khỏi bếp, bà chủ Lâm vẫn ở đó, chưa hề rời đi.

Cô đang ngồi trên ghế sofa, ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ, nửa khuôn mặt lộ ra ngoài, trang điểm nhẹ nhàng đẹp đến nghẹt thở.

Dường như cảm giác được có người lại nhìn mình, Lâm Uyển Nhi chậm rãi quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của tên mập, anh ta hoảng sợ lắp bắp: “Không, không, không…”

Lâm Uyển Nhi ngược lại đã quen với cảnh tượng này, hỏi: “Còn cà phê không?”

“Còn.” Tên mập lập tức chạy về phòng bếp, lấy ra cà phê cao cấp do Bì Nguyễn đưa tới, sau đó pha một ấm cho bà chủ Lâm.

Dùng bình cà phê mới toanh cũng do Bì Nguyễn gửi tới.

“Cậu không uống à?” Sau khi nhấp một ngụm, Lâm Uyển Nhi nheo mắt nhìn tên mập ngồi đối diện.

Tên mập ngoan ngoãn đặt hai tay lên đầu gối, hành động cực kì lễ phép.

Ở gần bà chủ Lâm như vậy, tên mập bất chợt cảm thấy cổ có hơi đau nhức, có thể là do lần trước đã để lại mầm bệnh.

"Tôi không uống đâu ạ." Tên mập liếm liếm môi, cung kính trả lời: "Sếp Lâm, nếu như chị cảm thấy đắng, tôi sẽ thêm chút đường cho chị nhé."

Người phụ nữ trước mặt mỗi cử chỉ hành động đều có sức quyến rũ chết người, lông mày, mắt và môi dường như được vẽ bằng bút lông vậy, có cảm giác như một bức tranh thủy mặc.

Điều hiếm hơn nữa chính là sức hút lan tỏa theo năm tháng.

Nhưng chuyện cổ quái là, bà chủ Lâm trông vẫn còn rất trẻ, trông không giống một người phụ nữ đáng lẽ phải có sức quyến rũ như vậy, thời gian không hề để lại dấu vết nào trên gương mặt của cô.

Dường như biết rằng nhìn chằm chằm vào người khác như thế là rất thiếu tôn trọng, tên mập buộc mình phải quay mặt đi hướng khác.

"Vương Phù Quý." Lâm Uyển Nhi đột nhiên lên tiếng.

"Vâng, sếp Lâm." Tên mập gật đầu, anh ta đang chờ đợi câu nói tiếp theo của bà chủ Lâm, tuy rằng anh ta không thông minh, nhưng có thể cảm giác được sở dĩ bà chủ Lâm lưu lại, là vì có chuyện muốn nói với mình.

"Cậu với Tiểu Thành quen nhau được bao lâu rồi?"

Tiểu Thành…

Dám gọi bác sĩ như vậy, chắc chỉ có một mình bà chủ Lâm, tên mập suy nghĩ một chút, đáp: "Chưa đến một tháng."

Đôi môi đỏ như máu của Lâm Uyển Nhi nhếch lên một nụ cười khiến người ta cảm thấy sợ hãi: "Hai người đã quen nhau như thế nào?"

“Tôi đã gặp phải một chút rắc rối, là Tiểu… là bác sĩ đã cứu tôi.” Anh ta thay đổi cách nói khác.

Chuyện về ác mộng đương nhiên không thể nói với bà chủ Lâm, đây cũng là vì muốn tốt cho cô.

Nhưng ngay khi anh đang vắt óc suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Bà chủ Lâm vậy mà lại không có tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa.

Thừa cơ hội này, tên mập quyết định chuyển chủ đề từ phòng thủ sang tấn công.

“Sếp Lâm.” Tên mập cực kì tò mò hỏi: “Chị và bác sĩ quen nhau như thế nào? Tôi cảm thấy… bác sĩ, anh ấy cực kì kính trọng chị.”

“Thật sao?” Lâm Uyển Nhi nhấp một ngụm cà phê, để lại cho tên mập một nụ cười khó hiểu: “Tôi có thể coi là người giám hộ của cậu ấy.”

Tên mập cau mày khi nghe điều này.

Người giám hộ…

Danh xưng này sao lại khiến tên mập có cảm giác như bác sĩ đang bị người phụ nữ trước mặt này giam cầm vậy, nhưng muốn giam cầm được bác sĩ, tên mập cảm thấy không thực tế.

Hơn nữa… danh xưng này được các bậc cha mẹ sử dụng nhiều hơn đối với con cái của mình.

Nhìn khuôn mặt trẻ trung và hấp dẫn của bà chủ Lâm, tên mập dù thế nào cũng không thể kết nối được hai điều đó lại với nhau.

“Tiểu Thành bị bỏ rơi từ khi còn rất nhỏ, cậu ấy lớn lên trong viện phúc lợi.” Giọng nói của Lâm Uyển Nhi rất hay,

nhưng câu chuyện cô kể lại khiến tên mập đau nhói lòng: "Kể từ đó, bố mẹ hay người nhà của cậu ấy không bao giờ xuất hiện nữa."

"Tôi nhớ bác sĩ nói anh ấy… là trẻ mồ côi." Tên mập nói.

"Đối với những người đã bỏ rơi cậu ấy, cậu luôn coi như bọn họ đã chết rồi." Lâm Uyển Nhi nhấp một ngụm cà phê, cười nói: "Cậu và cậu ấy cũng đã tiếp xúc một thời gian rồi, chắc hẳn có thể cảm nhận được."

Nhớ lại bên trong ác mộng động một tí là lôi bố mẹ ra để thề thốt, tên mập nuốt nước bọt, trong lòng thầm nghĩ cuối cùng mình cũng đã tìm ra nguyên nhân.

"Sau đó thì sao?" Anh ta thận trọng hỏi.

"Sau đó, lão viện trưởng của viện phúc lợi đã qua đời, không có người điều hành nên cũng đóng cửa. Những đứa trẻ có thể cho đi đều được cho đi, cuối cùng chỉ còn lại khoảng chục đứa trẻ."

Có thể thấy, khi nhớ lại những điều này, cô khá phản kháng với phụ nữ, nhưng vẻ mặt lại rất điềm tĩnh, điềm tĩnh như đêm trước cơn bão vậy: "Những đứa trẻ này không được người ta yêu thích cho lắm, cũng không thể nói là nghịch ngợm, chỉ đơn thuần là khiến người ta không thích."

"Khi những đứa trẻ khác nhìn thấy có cặp vợ chồng muốn nhận con nuôi, chúng đều chạy đến bày tỏ, có người thì hát, có người thì nhảy, ít nhất cũng phải biểu hiện ra thông minh lanh lợi một chút, kể vài câu chuyện nhỏ thú vị để người nhận nuôi chú ý đến mình."

"Như vậy bọn họ có thể rời khỏi nơi này sớm hơn." Lâm Uyển Nhi khẽ thở dài, tựa hồ nhớ lại tình huống lúc đó ở viện phúc lợi.

“Không đến ba tháng, chúng tôi đã lần lượt đưa đi hơn 70 đứa trẻ, trong cô nhi viện khá lớn này người đã càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại hơn mười người.”

“Những đứa trẻ này đều không được người ta yêu thích, bọn họ tương đối lãnh đạm, không thích tiếp xúc với đám đông, chuyện mà bọn họ làm lâu nhất chính là ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể cả ngày không cần nói chuyện.” Lâm Uyển Nhi nói: “Từ bình minh đến hoàng hôn.”

“Ai lại thích một đứa trẻ như vậy?“Lâm Uyển Nhi nhẹ nhàng nói: “Thời gian trôi qua, sẽ không có ai đến nữa. Những người nhận nuôi trước đây đều truyền tin rằng, những đứa trẻ còn lại trong cô nhi viện đều có vấn đề về não, bọn họ không biết cách giao tiếp, thiếu hụt cảm xúc, tính cách cực đoan lạnh lùng, một khi nhận bọn họ về nhà, sau khi lớn lên, không chừng có thể biến thành quái vật.”

Chương 431: Bà chủ Lâm là ánh sáng của bác sĩ

Tên mập mấp máy môi, như muốn hỏi điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngưng lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bác sĩ chính là một trong những đứa trẻ này.

“Vậy cuối cùng bọn họ đã đi đâu rồi?” Tên mập hỏi: “Ý tôi là… tất cả những đứa trẻ này.”

“Cuối cùng, cũng có một tổ chức lớn hơn đã liên hệ với chúng tôi, sẵn sàng tiếp nhận bọn họ, lúc đó tôi là tình nguyện viên phụ trách Tiểu Thành, tôi cũng khá thân với cậu ấy, hôm đó cậu ấy đã đổ bệnh, tôi đã mang cậy ấy đến bệnh viện khám, nên đã bị bỏ lỡ mất, sau khi trở về, tất cả những đứa trẻ đều đã được đưa đi.”

“Chỉ … chỉ còn lại một mình bác sĩ?” Tên mập đột nhiên cảm thấy vô cớ hoảng sợ.

Anh ta biết bác sĩ không phải là người thiếu thốn tình cảm gì hết, hắn chỉ là kìm nén cảm xúc của mình quá sâu, giống như cho dù đã đến ngày hôm nay, hắn cũng vẫn chưa tha thứ cho bố mẹ đã bỏ rơi mình.

Hắn thường nói rằng mình là trẻ mồ côi, lúc đầu tên mập còn tưởng bác sĩ cố tình lừa mình, nhưng về sau, anh ta dần dần nhận ra có điều gì đó không ổn.

Khi bác sĩ nói những lời đó, ánh sáng trong mắt đều vụt tắt.

Không ai thích mình bị bỏ rơi.

Bị ném vào góc, giống như một túi rác không ai quan tâm.

Ngày bác sĩ trở lại viện phúc lợi, mở cửa ra, phát hiện chỉ còn lại mình mình, tất cả bọn trẻ đều đã đi và có đích đến.

Từng chiếc giường đều được gấp gọn gàng, hơi ấm của những người bạn đồng hành dường như vẫn còn đọng lại trên đó.

Tên mập nghĩ chắc chắn đêm đó bác sĩ đã bị mất ngủ.

Suy nghĩ của Lâm Uyển Nhi cũng quay về ngày đó, sắc mặt cô bắt đầu thay đổi từng chút một, nhưng nhanh chóng liền biến mất: "Chỉ còn lại một đứa trẻ, viện phúc lợi cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại nữa, nên tôi đã mang cậu ấy về."

"Vừa chăm sóc cuộc sống cho cậu ấy, vừa tìm kiếm một gia đình nhận nuôi phù hợp cho cậu." Lâm Uyển Nhi mỉm cười: "Nhưng cuối cùng do công việc quá bận rộn, nên việc tìm kiếm người nhận nuôi cũng dần buông bỏ, kết quả là sau vài năm, Tiểu Thành cũng đã lớn, đứa trẻ đã lớn lại càng khó ra tay hơn."

Nếu đổi lại là người khác, khi dùng một từ thương mại như ra tay để miêu tả về đứa trẻ, tên mập sẽ cảm thấy rất khó chịu, nhưng Lâm Uyển Nhi thì khác.

Tên mập hiểu rằng, cô nào có phải bởi vì công việc quá bận rộn nên quên mất việc tìm người nhận nuôi, tất cả chỉ là viện cớ cho mình, rõ ràng là cô ấy đã ở bên bác sĩ rất lâu, đã có tình cảm, nên không nỡ đưa hắn đi.

Hơn nữa một người phụ nữ độc thân và xinh đẹp như này, dẫn theo một gánh nặng như bác sĩ, cuộc sống sẽ khó khăn biết nhường nào, anh ta cũng có thể đoán được ra.

Bây giờ anh ta đã hiểu, tại sao bà chủ Lâm lại ức hiếp bác sĩ, siết tiền lương của hắn như vậy, theo như tính cách của bác

sĩ, vậy mà hắn lại không bỏ chạy, cũng không chống cự.

Nhiều nhất chỉ lén lút ra ngoài để kiếm chút tiền nhanh, cải thiện cuộc sống một chút.

Ai lại thực sự căm ghét người đã cho mình tia sáng duy nhất trong đêm tối chứ?

Bà chủ Lâm đối với bác sĩ cũng giống như bác sĩ đối với chính mình vậy.

Nếu không có bác sĩ, bản thân đã sớm chết trong ác mộng từ lâu, đến dấu vết cũng không còn, đến tro cốt không biết đã rải bao nhiêu lần rồi.

Nếu như bác sĩ cần mình, bản thân có thể làm điều đó mà không chút do dự.

Thở dài một cái, Lâm Uyển Nhi đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên gò má: "Bây giờ nghĩ lại, hôm đó bế cậu ấy đưa đến bệnh viện chữa trị là đúng đắn."

Tên mập lập tức cảm khái gật đầu: "Sếp Lâm, chị đúng là một người tốt, bác sĩ có thể gặp được chị đúng là phúc phận tám đời của anh ấy."

Anh ta rất tự nhiên nghĩ rằng Lâm Uyển Nhi đã nhận ra bác sĩ tốt như thế nào trong những lần tiếp xúc sau đó của bọn họ, từ đó nảy sinh tình cảm chân thành với bác sĩ.

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Lâm Uyển Nhi dường như càng ngày càng thích tên mập: "Nhưng cái chúng ta đang nói đến không phải là cùng một chuyện."

Tên mập ngây người ra.

"Tôi đang nói về những đứa trẻ được tổ chức lớn kia nhận nuôi." Nói đến đây, sắc mặt Lâm Uyển Nhi trở nên kỳ quái: "Sau đó, sau khi đối chiếu, chúng tôi phát hiện ra, hồ sơ năng

lực mà bọn họ nộp cho chúng tôi là giả, hoàn toàn không có một công ty nào như vậy.”

“Sau khi nhận ra có thể mình đã bị lừa, chúng tôi lập tức đi tìm công ty của bọn họ, nhân viên của viện phúc lợi đã đến kiểm tra hiện trường và cũng đã xây dựng trước nơi ở phù hợp cho những đứa trẻ này. Tuy nhiên, chúng tôi phát hiện ra sau khi đến nơi công ty này… đã biến mất.”

“Biến mất?” Tên mập không thể hiểu được.

“Toàn bộ tòa nhà lớn đều trống rỗng, mọi dấu vết đều bị phá hủy, chúng tôi không tìm thấy thông tin có giá trị nào.”

“Tất nhiên, những đứa trẻ đó cũng biến mất theo, chúng tôi đã tìm kiếm mấy năm trời, nhưng dường như chúng đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy, có người nghi ngờ rằng chúng đã bị đưa ra nước ngoài.” Lâm Uyển Nhi mím môi, dừng một chút: “Nhưng chúng tôi không có chứng cứ, cảnh sát cũng không có tiến triển gì.”

Mặc dù tên mập không hiểu nhiều chuyện về công ty, nhưng nếu toàn bộ công ty và tất cả nhân viên của công ty đó biến mất thì đó không hề là một vấn đề đơn giản.

Chỉ cần một người đã sống ở một địa phương nào đó, nhất định sẽ để lại manh mối tương ứng, đây là lời bác sĩ đã dạy cho mình.

Cái gọi là tội ác hoàn hảo chỉ là việc xóa bỏ dấu vết một cách sạch sẽ và triệt để hơn mà thôi.

Rất hiển nhiên, trong chuyện này có mùi âm mưu ở đây.

Có vẻ như… những đứa trẻ này là mục tiêu của bọn họ.

Nhưng ai lại có hứng thú đến mười mấy đứa trẻ này vậy?

Vẫn như vậy, những đứa trẻ không được người ta yêu thích.

Thuyết âm mưu hình thành trong đầu tên mập, anh ta nhớ lại những tin tức nóng hổi trong quá khứ và những bộ phim tội phạm mà mình đã xem, điều đầu tiên hiện lên trong đầu chính là buôn bán nội tạng.

Những người đó nhắm trúng … trên người của những đứa trẻ này.

Nhưng anh ta còn chưa kịp biểu đạt, Lâm Uyển Nhi đã dường như nhìn thấu nội tâm anh ta, cô khẽ lắc đầu: "Không phải đâu, quá phiền toái, huống chi còn không hời."

Ngoài ra, nếu thuần túy là kiếm tiền thì đây là chuyện quá lớn, đầu vào và đầu ra không tỷ lệ thuận, còn có nguy cơ bị ăn bắn.

Nhìn vào thủ đoạn của những người đó, lai lịch của những người này đều không tầm thường.

Nước ở phía sau, chỉ sợ còn rất sâu.

Nếu vấn đề không phải là để kiếm tiền, vậy thì phải trả giá lớn như vậy để lấy những đứa trẻ này làm gì?

Hơn nữa, đây là những đứa trẻ được coi là khép kín và thiếu thốn tình cảm, ngay cả những cặp vợ chồng đến chuẩn bị nhận con nuôi cũng cho rằng những đứa trẻ như vậy khi lớn lên có thể sẽ biến thành quái vật…

Quái vật!

Quái vật!

Từ quái vật vô tình lướt qua trong đầu tên mập, sau đó nó dường như đã bén rễ trong đầu anh ta! Tiếp theo đó, từ quái vật giống như một con dao, đâm mạnh vào anh ta một cái.

Điều này cũng mang đến cho anh ta những suy nghĩ mới.

Có lẽ nào… đây chính là đứa trẻ mà bọn họ mong muốn?

Không, thứ họ muốn là con quái vật mà một đứa trẻ như vậy sẽ biến thành sau khi lớn lên! !

Trên đầu bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, tên mập sửng sốt trong chốc lát, bản năng cảm thấy suy đoán này quá đáng sợ.

Một bác sĩ đã khó đối phó như vậy, nếu như mười mấy bác sĩ cùng xuất hiện, hơn nữa còn là mười mấy bác sĩ đã bị hắc hóa.

Bọn họ không có những cảm xúc cơ bản nhất như bác sĩ, bởi vì trong thế giới của bọn họ không có ánh sáng Lâm Uyển Nhi.

Chương 432: Cảnh cáo

Hơn nữa đây vẫn là tạm thời đã biết, vậy còn những điều chưa biết thì sao?

Trong tay bọn họ rút cuộc có bao nhiêu con quái vật "thiếu hụt cảm xúc" như vậy?

Hàng chục?

Hay là hàng trăm hay hàng ngàn?

Nếu cỗ sức mạnh này được sử dụng ở một vị trí then chốt nào đó, chỉ sợ sẽ gây ra hỗn loạn lớn.

Mặc dù sợ hãi, nhưng tên mập vẫn không khỏi cảm thấy có chút may mắn, may mắn vì bác sĩ đã gặp được bà chủ Lâm trước mặt, nếu không bây giờ bác sĩ…

Lâm Uyển Nhi mang đến cho tên mập một cảm giác rất kỳ lạ, dường như chỉ cần nhìn vào mắt của anh ta, cô liền biết chính xác mình đang nghĩ gì.

"Trong quá trình chung sống với cậu ấy, tôi phát hiện ra cậu ấy quả thực có điểm khác với những đứa trẻ khác." Lâm Uyển Nhi nói: "Cậu ấy hiếm khi có hứng thú với một số thứ nào đó, hơn nữa đối với sinh mệnh, cũng càng thiếu đi sự kính sợ, nói cách khác, cậu ấy còn lạnh nhạt thờ ơ hơn cả những gì chúng ta nghĩ."

"Khi nghe thấy có người giao tiếp với cậu ấy, cậu ấy sẽ không hiểu ý nghĩa của việc giao tiếp này, chỉ cảm thấy thật ồn ào."

"Có lần tôi đưa cậu ấy đến bệnh viện để tái khám, tôi đi làm một số thủ tục, còn cậu ấy đợi ở bên ngoài. Kết quả gặp

phải một bệnh nhân nhảy lầu, rơi xuống ngay trước mặt cậu ấy.”

“Máu bắn tung tóe lên người cậu, thậm chí cả trên mặt, cuối cùng chảy dọc theo mặt đất, tất cả mọi người đều la hét và bỏ chạy, nhưng cậu ấy thì không, cậu ấy chỉ ngây ngốc đứng đó, không sợ hãi, càng không hoảng loạn, chỉ đứng đó, chờ máu chảy xuống chân và nhuộm đỏ mép giày của cậu.”

“Sau đó, y tá có mặt ở đó đã nói với tôi rằng, cô ấy đã nhìn thấy đứa trẻ này đang mỉm cười, mỉm cười với thi thể ngã xuống nát bét, không thể nhận dạng được kia”.

“Cậu ấy đã thì thầm điều gì đó, như thể có thể giao tiếp được với thi thể vậy.” Lâm Uyển Nhi nói: “Lúc đó y tá đó đã cực kì sợ hãi, khi cô ấy nói với tôi những điều này, trông cô ấy có vẻ rất hoảng sợ, không ngừng nhìn về phía sau tôi.”

Tên mập đại khái có thể đoán được ra, y tá là sợ bác sĩ lúc đó vẫn còn là một đứa trẻ sẽ đột nhiên xuất hiện.

Có lẽ trong lòng cô ấy, cũng cho rằng bác sĩ là một con quái vật.

Lạnh lùng, máu lạnh.

Không biết sợ hãi, không có cảm xúc.

Dường như nói đến những chuyện này cũng khiến cho tên mập cảm thấy không thoải mái, anh ta cố gắng đổi chủ đề: “Nhưng bác sĩ bây giờ rất tốt mà, anh ấy tuyệt đối trung thành với sếp Lâm, hơn nữa còn là một người rất đáng tin cậy, cũng cực kì tốt với tôi.” Anh ta nói liền một mạch: “Tất cả đều phải cảm ơn sếp Lâm chị, là chị đã cứu bác sĩ, đưa cuộc sống của anh ấy trở lại đúng hướng.”

Lâm Uyển Nhi nhìn tên mập, một lát sau mới lên tiếng: “Cậu nghĩ như vậy à?”

“Đương nhiên rồi!”

Không biết vì sao, tên mập cảm thấy bà chủ Lâm trước mặt đột nhiên trở nên khác so với lúc trước, tựa hồ có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng lại khẽ lắc đầu.

“Đúng rồi.” Tên mập đột nhiên hỏi: “Sếp Lâm, tại sao lúc chị nhắc đến bác sĩ đều là ở trong bệnh viện thế, sức khỏe anh ấy không tốt sao?”

Tên mập đột nhiên nhớ lại những gì bác sĩ đã nói khoảng 30 giây là đủ, anh ta tự hỏi liệu bác sĩ có từng bị tra tấn khi còn rất trẻ hay không.

Làm cho chức năng của một bộ phận nào đó trên cơ thể hắn về cơ bản đã biến mất?

Vậy thì thật là đáng sợ.

“Cậu ấy từng bị thương nặng.” Lâm Uyển Nhi không né tránh vấn đề này: “Nhưng không phải về thể chất, mà là ở đây.”

Cô duỗi một ngón tay ra và gõ nhẹ vào vị trí thái dương.

“Là một bác sĩ tâm lý rất nổi tiếng nói, ông ấy nói rằng Tiểu Thành mang lại cho ông một cảm giác rất đặc biệt, trong cơ thể của cậu ấy dường như có một nhân cách khác đang điều khiển cậu, đây rất có thể là do một loại chấn thương nào đó gây ra, nhưng nguyên nhân, đã không thể suy nghĩ đến nữa, tóm lại là đã từ rất lâu rồi.”

Mặc dù nghe rất mù mờ khó hiểu, nhưng tên mập cảm thấy điều mà bác sĩ tâm lý muốn nói là bác sĩ bị bệnh tâm thần và có tính cách phân liệt hay gì đó.

Không khỏi nghĩ đến việc bác sĩ cũng là bác sĩ tâm lý, tên mập không ngờ rằng với tư cách là một bệnh nhân mắc bệnh tâm lý, cuối cùng lại trở thành bác sĩ tâm lý.

“Cũng chính vì tính cách này mà cậu ấy khó hòa hợp với người khác, thường xuyên mắc chứng đau nửa đầu và quên đi những gì đã xảy ra trong quá khứ.”

“Tôi đã mua một số sách, tự học một số môn tâm lý học, nhưng không ngờ, cậu ấy cũng rất hứng thú và có tài hiểu nội dung rất tốt.”

Tên mập trong lòng thở dài, kinh nghiệm của bác sĩ có thể dễ dàng viết thành sách, tựa đề sách là Sự tự cứu chuộc của một đứa trẻ mồ côi bị tâm thần phân liệt.

Nghe có vẻ đầy phong cách văn chương giật gân.

Trong phần giới thiệu, bạn cũng có thể thêm những từ ngữ đại loại chỉ có thể kéo dài khoảng 30 giây.

Dù có thể khiến một số fan nữ nản lòng nhưng không khí bi thương vẫn còn đó.

Nhìn khuôn mặt đặc sặc của tên mập, ánh mắt của Lâm Uyển Nhi dần dần thay đổi, cô dường như hiểu được tên mập đang nghĩ gì, nhưng lại không hoàn toàn đọc hiểu được hết.

“Bác sĩ thật là lận đận…” Về kinh nghiệm của bác sĩ, anh ta đã từng đưa ra vô số suy đoán, nhưng không ngờ lại thảm như vậy.

“Đúng vậy.” Lâm Uyển Nhi nhìn về phía tên mập, đột nhiên nói: “Cho nên tôi sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương cậu ấy, cũng không muốn nhìn thấy có người lừa gạt cậu ấy.”

“Tôi đồng ý!” Tên mập dường như hoàn toàn không nghe ra ý tứ của Lâm Uyển Nhi, anh ta nắm chặt nắm tay nói: “Tôi cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương bác sĩ, nhưng về phần lừa gạt…”

Tên mập quay đầu lại, nói một cách hùng hồn với Lâm Uyển Nhi: “Sếp Lâm, chuyện này chị đã nghĩ quá nhiều rồi, với cái đầu óc nhỏ bé kia của bác sĩ, anh ấy không ra ngoài lừa gạt người khác là đã cảm tạ trời đất rồi.”

“Là như vậy à.” Lâm Uyển Nhi cười rất vui vẻ, cô ngước mắt lên, trong đáy mắt hiện lên một ánh sáng ấm áp.

Chương 433: Về nhà

Sau khi bà chủ Lâm rời đi, tên mập ngây người ngồi một mình trên sô pha, những lời mà bà chủ Lâm đã nói, khiến anh ta cứ cảm thấy kỳ quái, giống như đang cố ý nhắc nhở anh ta điều gì đó.

Hơn nữa trước khi rời đi, cô nói với anh ta rằng, mấy ngày nay cô cũng không bận lắm, nên cô sẽ luôn ở gần phòng làm việc.

Nếu như bản thân nghĩ đến điều gì hoặc có điều gì muốn nói, lúc nào cũng có thể đến gặp cô ấy.

Duỗi tay ra, tên mập gãi gãi đầu.

Bản thân tìm bà chủ Lâm có thể có chuyện gì?

Chẳng lẽ… ánh mắt của tên mập sáng lên, là cảm thấy mình khá tốt, dự định sẽ chuyển mình làm nhân viên chính thức trước thời hạn, muốn trả lương cho mình sao?

Nhớ lại những chuyện mà bà chủ Lâm từng nói về bác sĩ, tên mập càng nghĩ càng thấy có khả năng xảy ra.

Nếu như không phải là chấp nhận bản thân từ tận đáy lòng thì làm sao cô có thể tiết lộ nhiều điều về quá khứ của bác sĩ như vậy.

Tên mập không khỏi cảm thấy cả người chợt rất tốt.

Anh ta ngồi thẳng trên ghế sofa, quyết tâm không được phụ lòng tốt của bà chủ Lâm.

Anh ta phải làm việc chăm chỉ hơn.

Thực hiện những cải cách tốt và cố gắng mang lại lợi ích cho xã hội càng sớm càng tốt.

Ánh sáng của cuộc sống hiện lên trong mắt, anh ta cảm thấy mọi thứ đều đang trở nên tốt đẹp hơn.

Bác sĩ và bà chủ Lâm… đều là người tốt mà!…

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt trời đã gần tối, bên ngoài ồn ào náo nhiệt, buổi trưa thấy bác sĩ vẫn chưa chịu xuống tầng, nên tên mập đi lên xem xét.

Kết quả phát hiện cửa phòng ngủ đã đóng, tên mập lo lắng cho bác sĩ nên ở ngoài cửa thăm dò hỏi han vài câu.

Giọng của bác sĩ bị bóp nghẹt, nói mình mệt, không muốn ăn trưa.

Tên mập còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thái độ của bác sĩ kiên quyết, anh ta đoán chắc là do chính đồng đội của mình trong nhiệm vụ này khiến bác sĩ xúc động.

Thế là một mình đi xuống tầng, nghĩ đến việc kiếm chút đồ ăn cho bác sĩ để bổ sung vào buổi tối.

Lúc này trời đã gần tối, sau khi lên tầng thông báo cho bác sĩ một câu, tên mập một mình xách túi vải đi ra ngoài.

Cái làn rau trước đó đã bị đám người Hạ Mạnh dẫn đến xé nát.

Anh ta cũng không ngờ, mình vừa bước chân trước ra ngoài, đã có người đi xuống cầu thang, đèn trong văn phòng không bật, chỉ còn lại dấu vết cuối cùng của ánh hoàng hôn.

Mặt trời lặn trên bầu trời như máu, căn phòng được bao phủ bởi một màu cam nhạt.

Bóng dáng đó từ từ bước đến ghế sofa, ngồi xuống.

Ánh sáng từ cửa sổ nhanh chóng biến mất trong phòng, Giang Thành đang ngồi một mình trong phòng tối, vào đúng giờ chẵn, có tiếng điện thoại chói tai vang lên.

Chiếc điện thoại di động được đặt trước mặt, rung lên cùng với đổ chuông, tạo ra tiếng ồn khó chịu.

Hắn đưa tay ra, đầu tiên đang định nhấc điện thoại lên, nhưng lại dừng lại vài giây, cuối cùng vẫn thay đổi thành mở loa ngoài lên.

Đối diện vang lên một giọng nói quen thuộc: "Bác sĩ Giang!"

Giọng nói nhiệt tình của Bì Nguyễn rất dễ nhận ra, nhưng vào lúc này, nó lại có vẻ lạc lõng quá.

Không nghe được Giang Thành trả lời, Bì Nguyễn cúi đầu xuống tự mình nói: "Ôi cha, em mệt chết mất, em vừa nhận được tin nhắn của anh, liền chạy đi ngay, cuối cùng cũng đã đến nơi rồi."

"Bác sĩ Giang, anh không biết đâu, sự phát triển của Nga Thành còn kém xa Dong Thành của chúng ta, nghe ngóng chuyện gì cũng rất khó khăn, rồi địa chỉ mà anh cho em còn rất hẻo lánh, nhưng mà may mắn thay, em có một nhóm bạn bè toàn năng." Bì Nguyễn chuyển chủ đề và nói với giọng điệu khá tự hào: "Tôi đã tìm được tiểu khu mà anh nói rồi, số nhà cũng chính xác luôn."

"Nhưng nơi này đã bị bỏ hoang từ lâu rồi, hơn nữa em đã kiểm tra theo số nhà mà anh đưa, gia đình đó đã chuyển đi từ rất nhiều năm trước."

"Đúng rồi bác sĩ Giang, chủ nhà trước đây không phải họ Vương, mà là họ Triệu, trong nhà chỉ có một mình anh ta." Bì Nguyễn liếm môi, cười nói: "Bác sĩ Giang, có phải anh nhớ nhầm rồi không?"

Không chào hỏi lấy một câu, Giang Thành cúp luôn điện thoại.

Xem ra… đúng là thật rồi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình, cách mình rất gần, cực kì gần.

Nó gần đến mức có cảm giác như chỉ cần đưa tay ra, là có thể bắt được mình.

Mọi thứ về mình đều bị phơi bày dưới sự giám sát của đôi mắt này.

Không chỉ đám người Hạ Manh bị nhắm đến.

Bản thân mình cũng vậy. …

Màn đêm buông xuống, trên đường phố từng ngọn đèn neon lần lượt sáng lên, ngoài cửa sổ tiếng động xuyên qua cửa sổ xuyên vào trong phòng, ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân.

Sau khi cửa mở, một bóng người to lớn bước vào, tên mập đang ngâm nga một bài hát không tên, mỗi tay trái phải đều xách một chiếc túi.

Bởi vì không có dao nên anh ta mua một ít đồ ăn chín do ông chủ cắt sẵn và một ít nộm rau.

Chỉ cần lấy ra và ăn thôi, rất tiện lợi.

Thức ăn chủ yếu là lúa miến, và gạo nước, anh ta nghĩ gần đây bác sĩ có thể bị nóng trong người, vì thế chuẩn bị thứ gì đó đạm bạc một chút.

Tiền là trước đó bác sĩ đưa, sau khi từ quán bar trở về vào đêm khuya, Giang Thành dường như đã kiếm được một món tiền lớn.

Hắn với tâm trạng vui vẻ và hào phóng đã đưa cho tên mập vài tờ màu đỏ.

Bảo tên mập cứ tiêu pha thoải mái.

Sau khi rất tự nhiên bật đèn lên, tên mập bị giật mình run rẩy nói: "Bác sĩ." Tên mập vỗ ngực: "Sao anh không bật đèn lên, anh làm tôi giật cả mình!"

Khoảnh khắc Giang Thành ngẩng đầu lên, đem tầm mắt ném về phía tên mập, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi.

Trong mắt bác sĩ đầy vẻ phức tạp, hơn nữa bên trong đó có rất nhiều thứ mà tên mập không hiểu được: "Bỏ đồ đạc xuống, lại đây ngồi đi."

Tên mập lập tức đặt đồ ăn trong tay xuống, sau đó ngoan ngoãn bước tới ngồi trên ghế sofa đối diện với bác sĩ.

Anh ta có thể cảm nhận được bác sĩ không hề đang nói đùa.

Hơn mười giây sau, bác sĩ cứ bình tĩnh nhìn anh ta như vậy, không nói một lời, bầu không khí im lặng đến mức tên mập gần như muốn nghẹt thở.

Anh ta muốn chủ động lên tiếng, nhưng lý trí mách bảo anh rằng tốt nhất là không nên làm vậy.

Đúng lúc tên mập sắp không chịu nổi, Giang Thành dựa lưng vào ghế sofa nói: "Đã lâu không về nhà rồi đúng không, có nhớ nhà không?"

"Có một chút." Tên mập thành thật trả lời.

Giang Thành đưa tay rót cho tên mập một cốc nước, lúc này tên mập mới chú ý tới trước mặt mình không biết đã có một chiếc cốc từ lúc nào.

Xem ra bác sĩ đã mang nó đến từ sớm, bởi vì trước khi mình đi nó vẫn chưa có ở đó.

Giang Thành bưng cốc của mình lên, nhấp một ngụm, cũng không đặt cốc xuống mà cầm trong tay: "Trong nhà còn có những ai?"

"Bà nội vẫn còn." Tên mập gãi gãi đầu, cảm xúc có chút ủ rũ: "Em trai và em gái chắc hẳn đều đã rời đi rồi, không biết còn có ai ở cùng bà ngoại hay không."

"Ngày mai tôi sẽ đi cùng anh về nhà, đến Nga Thành, cùng nhau đi thăm bà nội." Giang Thành nhìn tên mập, bình tĩnh nói: "Cũng coi như là chút thành ý của tôi."

"Cái này không tốt đâu bác sĩ, anh bận như vậy." Tên mập lảng tránh một cách tượng trưng, nhưng ai cũng có thể nhìn ra trong lòng anh ta đang rất vui vẻ.

Nhưng không biết vì sao, sau khi nhìn thấy phản ứng của tên mập, ánh mắt của Giang Thành càng trở nên ảm đạm hơn.

Tên mập có thể thấy rõ, ánh sáng trong mắt hắn đang dần dần tiêu tán, đáy mắt hiện lên một luồng khí tức điên cuồng dâng trào.

Bác sĩ dường như đang kìm nén điều gì đó.

"Anh mập." Giang Thành ngước mắt, nhìn về bòng người mũm mĩm phía đối diện trên sô pha: "Anh có lời nào, muốn nói với tôi không?"

"Hiện tại cũng vẫn chưa muộn." Giang Thành nói: "Mọi thứ vẫn còn kịp."

Sự bối rối trong mắt tên mập càng sâu sắc hơn, anh ta vậy mà lại nghe được từ trong giọng nói của bác sĩ có một chút khẩn cầu.

Một lời khẩn cầu đến từ… bác sĩ.

Chương 434: Rời đi

Anh ta sốc đến mức vô thức nhấp một ngụm trà để bình tĩnh lại, nhưng điều khiến anh ta ngạc nhiên là trà đã nguội.

Lá trà không được ủ cho nở ra.

Điều khiến tên mập càng bất ngờ hơn là, nước này… cũng là nước lã, chưa được đun sôi, chắc hẳn là được lấy trực tiếp từ vòi nước.

"Bác sĩ." Nhìn dáng vẻ của Giang Thành cùng chén trà lạnh ngắt, tên mập bất chợt có hơi hoảng hốt: "Anh… anh không sao chứ?"

Anh ta vô thức cho rằng, nhiệm vụ lần này có ảnh hưởng quá sâu sắc đối với Giang Thành.

Hoặc là… hoặc là cánh cửa đồng thau cổ quái kia.

Lúc đó bác sĩ đứng trước cánh cửa đó, có lẽ hắn đã bị cánh cửa đó tác động theo một cách nào đó mà hắn cũng không thể hiểu được.

"Anh vẫn còn không nói thật sao?" Nhìn chằm chằm tên mập, cảm xúc áp chế trong mắt Giang Thành hoàn toàn bùng nổ.

Hắn không thể hiểu nổi, đã nói đến mức này rồi, tại sao anh ta vẫn không chịu thừa nhận.

Hắn đã cho tên mập rất nhiều cơ hội rồi.

Hắn đã từng nghĩ rằng, tên mập sẽ đưa ra rất nhiều lý do, bị người ta uy hiếp ép buộc, hoặc là muốn trộm thứ gì đó trên

người của hắn… hắn đã nghĩ đến rằng, chỉ cần tên mập mở miệng nhận sai, những cái này hắn đều có thể không truy cứu.

Điều hắn không thể chịu đựng được là luôn bị coi như một kẻ ngốc.

Giang Thành đưa tay ra, dùng tốc độ cực nhanh tóm lấy cổ áo của tên mập, trực tiếp đẩy anh ta vào lưng ghế sô pha, một lực cực lớn khiến tên mập sợ hãi, sắc mặt cũng thay đổi.

"Bác sĩ, anh bị sao vậy?" Tên mập sợ kinh hồn bạt vía, đánh rơi tách trà xuống đất, những mảnh vỡ sắc nhọn dưới ánh đèn phát ra ánh sáng lạnh lẽo: "Tôi chưa bao giờ nói dối anh hết, những gì tôi nói… những gì tôi nói đều là sự thật, nếu không tin, tôi có thể cùng anh đến Nga Thành…"

Vừa nghe đến hai chữ "Nga Thành", trong mắt Giang Thành hiện lên tia sáng lạnh lùng, hắn không ngờ một người vẫn luôn bảo sao nghe nấy như tên mập vậy mà lại diễn xuất tốt đến thế.

Bây giờ sự việc đã đến nước này, mà vẫn còn nghĩ cách lừa dối cho qua chuyện.

Hắn tức giận giơ tay đấm vào mặt tên mập, lần này hắn đã kiềm chế lại lực, nhưng cũng đã khiến mũi tên mập chảy máu.

Đang định đấm lần thứ hai thì vẻ mặt vừa sợ hãi vừa oan ức của tên mập khiến hắn phải dừng lại.

Những mảnh vụn của quá khứ hiện lên trong đầu, công bằng mà nói, anh ta đối với bản thân rất tốt, không phải là loại tốt như vẻ bề ngoài, mà là… loại thực sự rất tốt.

Trong phó bản cổ đại, còn từng liều mạng quay lại báo tin cho mình.

Mà ngay trong phó bản mà bọn họ vừa mới trải qua, nếu tên mập không làm Lý Tổ Mai cảm động, cả hắn và Tiêu Thái

Lang đều sẽ chết.

Cuối cùng, chính anh ta là người chia sẻ áp lực của cánh cửa cho mình, mới tạo cơ hội cho mình thoát được ra ngoài.

Nếu như tên mập muốn giết hại mình, thì anh ta không cần phải làm gì hết là được rồi.

Thân thể run rẩy hồi lâu, Giang Thành vẫn buông tay ra, loạng choạng lui về phía sau mấy bước, rồi ngồi trở lại trên sô pha, lúc này trông hắn còn cô độc hơn cả tên mập.

"Anh đi đi."

Tên mập đầy mặt đầy máu, nhưng cũng không thèm lau đi, anh ta hoàn toàn bối rối, không biết tại sao vẫn còn đang yên đang lành, mà giờ lại như thế này.

Chuyện gì đã xảy ra với bác sĩ vậy?

Rồi hắn muốn mình phải giải thích chuyện gì?

Rõ ràng mỗi một câu nói của mình đều là sự thật…

Đột nhiên, anh ta nhớ tới những lời của bà chủ Lâm nói với mình cách đây không lâu, bây giờ xâu chuỗi hai chuyện này với nhau, chỉ sợ bọn họ đều đang nghi ngờ chính mình.

Nghi ngờ lai lịch của mình sao?

Tên mập biết rõ, gần đây bác sĩ đã phải trải qua rất nhiều chuyện, trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ nhiều.

Nhưng điều anh ta không bao giờ ngờ tới là, bác sĩ vậy mà lại nghi ngờ chính mình.

"Anh đi đi." Giang Thành ngồi ở trên ghế sofa, sau đó vươn tay cầm lên một chiếc ba lô ở bên cạnh ghế sofa, vung tay một cái, chiếc ba lô cọ xát trên mặt đất, chạm vào chân tên mập.

Đây là cái túi của mình.

Trông cái túi phồng lên, rõ ràng là bác sĩ đã đóng gói cho mình từ trước rồi.

Hắn muốn đuổi mình đi.

Bữa tiệc nào rồi cũng sẽ tàn sao…

Chỉ là không ngờ nó lại nhanh và đột ngột đến như vậy.

Hơn nữa… tên mập mím môi, nước mắt lưng tròng, vẫn không thể chịu nổi như vậy.

Có lẽ vì tức giận hoặc quá buồn bã, tên mập lau máu dưới mũi rồi đứng dậy cúi chào bác sĩ.

“Cho dù thế nào, cũng vẫn cảm ơn anh đã chiếu cố cho tôi trong thời gian qua, bác sĩ.” Tên mập nói: “Tôi chưa bao giờ lừa dối anh, hay là bán đứng anh, trước đây chưa từng, sau này cũng sẽ không.”

Tên mập xách túi lên, một mình đi về phía cửa: “Tôi đi đây, bác sĩ, xin hãy bảo trọng.”

Tên mập vốn luôn là một người làm gì cũng do dự, nhưng lần này lại quả quyết đến không ngờ, cho đến khi tên mập đã rời đi rất lâu, Giang Thành đang ngồi trên ghế sofa mới hoàn hồn lại.

Hắn chậm rãi bước vào bếp, chắc là muốn pha cho mình một tách cà phê, nhưng vừa thêm cà phê vào, bàn tay lại ma xui quỷ khiến thế nào cầm cốc cà phê đến gần vòi nước, rồi vặn ra.

Nước lạnh bắn tung tóe bọt cà phê màu kim loại, tay Giang Thành run lên, tách cà phê rơi xuống bên trong bồn rửa, phát ra âm thanh giòn tan.

Nó không bị vỡ, chỉ quay vòng vòng bên trong.

Giang Thành chống tay lên mép bồn thở hổn hển, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, bóng tối bao trùm khắp người, hắn có ảo giác mình sắp bị đêm tối nuốt chửng.

Run rẩy giơ tay trái lên, phần dưới của lòng bàn tay mơ hồ lộ ra một cánh cửa màu đỏ thẫm.

Theo tiếng cửa mở, bóng dáng hắn trên tường bắt đầu vặn vẹo, một đôi mắt đỏ như máu không thể khống chế từ từ mở ra. …

Dưới ánh đèn đường, dòng người hối hả qua lại.

Đêm đang trở nên khuya hơn.

Trời bắt đầu mưa nhẹ.

Một người phụ nữ cao lớn nắm chặt cổ áo gió, cúi đầu, bước nhanh, cuối cùng thậm chí còn đổi một phương hướng.

Bởi vì cô thoáng nhìn thấy có một người đàn ông bên đường.

Rất mập, rất cao, cũng rất khỏe mạnh, nhưng trông hơi lại có hơi không bình thường.

Một mình chậm rãi đi ở đó, tay không cầm ô, còn xách một chiếc ba lô cỡ lớn, dây đeo ba lô dài đến nỗi một phần còn bị kéo lê trên mặt đất, trộn lẫn với bùn và nước.

Nó mang lại cho người ta cảm giác vô tri, không giống như một người tốt.

Một kẻ say rượu.

Hoặc một kẻ vô gia cư không có nhà để về.

Người phụ nữ không dám nhìn nữa, sợ xảy ra chuyện nên nhanh chóng rời đi.

Tên mập một mình đi trên đường hoàn toàn không quan tâm đến việc người phụ nữ nghĩ gì về mình, nói chính xác hơn

là anh ta thậm chí còn không để ý đến người phụ nữ đó.

Người anh ta ướt sũng nhưng quỷ dị là, lại không cảm thấy lạnh.

Trong tâm trí tràn ngập những lời bác sĩ đã nói với mình.

Xem dáng vẻ là hắn muốn mình giải thích.

Nhưng điều buồn cười là chính bản thân anh ta cũng không biết mình nên giải thích chuyện gì.

Anh ta thậm chí còn có một ý tưởng kỳ lạ, nếu mìnhh tùy tiện thú nhận điều gì đó, cho dù có bịa ra cái gì đó, bác sĩ cũng sẽ giữ mình lại.

Sẽ không đuổi mình đi.

Trời mưa to rồi.

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền.

Người đi đường trên đường gần như không nhìn thấy rõ nữa, tên mập ngẩng đầu lên, dưới bầu trời đêm tối tăm, vô số hạt mưa giống như mũi tên, đều đang rơi vào trong mắt anh ta.

Chiếc túi trên tay rất nặng, anh ta đưa tay mở nó ra.

Có một chiếc áo liền quần rộng rãi mà anh ta đã từng mặc trước đây.

Anh ta tiện tay cầm lên để che, không vì lý do gì khác ngoài việc cảm thấy mệt mỏi khi mang nó, đồng thời cũng cảm thấy chiếc túi này thật cồng kềnh.

Nhưng ngay khoảnh khắc anh ta khoác bộ đồ lao động lên, thì đã chạm phải thứ gì đó khá nặng, ở trong cái túi áo lớn bên trái.

Anh ta từ từ lấy nó ra, bên trong là một chiếc túi giấy màu da bò có kích thước bằng một chiếc phong bì.

Được quấn dây xung quanh.

Bên trong là một xấp tiền dày.

Bên trên vẫn còn tỏa ra mùi nước hoa dễ chịu.

Chương 435: Đồ chơi

“Bì bạch.”

“Bì bạch.”…

Bên tai vang lên tiếng giẫm lên nước.

Không xa cũng không gần.

Tên mập vô thức ngẩng đầu lên, trong màn mưa, một bóng người chậm rãi bước đến, trông có vẻ là một người đàn ông, toàn thân mặc áo khoác trench coat màu đen, tay cầm một chiếc ô đen rất lớn.

Mép ô bị ấn xuống rất thấp, từ góc độ của mình không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đó.

Nhưng bàn tay của người đàn ông đang cầm cán ô lại thon dài và nhợt nhạt.

Điều khiến tên mập càng sốc hơn chính là sức mạnh của cổ tay gã đàn ông.

Gió đêm thổi rất mạnh, nhưng tay cầm ô của người đàn ông lại không chút run rẩy.

Người đàn ông này nhìn như đang bước đi một cách rất thản nhiên, trước mặt có nước cũng sẽ dùng chân giẫm lên trên, nước bắn tung tóe vào đôi giày da màu đen, xung quanh người ngập tràn một bầu không khí lạnh lẽo.

Ý nghĩ đầu tiên của tên mập không phải là quay đầu bỏ chạy, anh ta ngửi thấy một khí tức quen thuộc từ trên người đang tới.

Trong khoảnh khắc chiếc ô đen lớn hơi giơ lên, đồng tử của tên mập đột nhiên nheo lại.

“Là anh?!”…

“Ôi chao ôi, nhẹ tay một chút được không, bây giờ có thế nào tôi cũng là một người bệnh đấy, có chút thương hoa tiếc ngọc nào không vậy?”

Đây là một căn phòng khá cũ kỹ, bên trong không có đèn, chỉ có hai ngọn nến trắng đang cháy lờ mờ.

Chân nến màu đồng cổ có ánh kim loại.

Một bóng người đang nằm trên giường không ngừng lẩm bẩm, trông sắc mặt anh ta rất xấu, cực kì xấu, nhưng khiến người ta bất ngờ là, tinh thần lại cực kì sung mãn.

Vẫn còn sức để đấu mồm với người bên cạnh.

Cái tên tự nhận là bệnh nhân cần được chăm sóc đắp một chiếc chăn màu trắng tinh, nằm thẳng cẳng trên giường, chăn dắp đến bên dưới cằm.

Trên đầu có đội một chiếc tất màu đen bị xé rách.

Ở vị trí miệng, mắt, mũi, … được xé ra một cái lỗ vừa vặn, đủ dùng.

“Xì -”

Người đàn ông bên cạnh chạm nhẹ vào phần bụng của anh ta, người đàn ông đội tất đau đến thở hổn hển: “Tôi nói này Tiểu Nhiên Nhiên, cậu định làm tôi đau chết, rồi sau đó kế thừa chiếc tất của tôi đúng không?”

“Cho dù tôi có đưa cho cậu tất chân, em Lộ cũng sẽ không thể nào đi cho cậu xem đâu, cậu hãy từ bỏ chuyện này đi!”

Nghe người đàn ông đội tất càm ràm, trên mặt Trần Nhiên đang đứng trước mặt anh ta hiện lên một tia không vui, nhưng

lần này, anh ta không phản bác lại.

Thay vào đó, đưa tay ra, dém lại góc chăn cho người đàn ông đội tất.

Vết thương của người bạn đồng hành còn quan trọng hơn là chuyện anh ta nghĩ gì.

Cánh cửa bên trong người anh ta gần như đã bị phá hủy.

Có thể gắn gượng, thoát khỏi ác mộng, đã là một kỳ tích rồi.

Điều đáng sợ hơn nữa là, anh ta đã có thể cảm nhận được, cái tên trong cánh cửa bên trong người bạn đồng hành của mình, đã rục rịch manh động.

"Ây da, đừng làm ra bộ dạng này có được không?" Nguỵ Tân Đình cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng nõn: "Hãy vui vẻ lên, tôi đã chết đâu."

"Yên tâm đi, tôi không dễ dàng ngoẻo vậy đâu, tôi vẫn còn có rất nhiều chuyện muốn làm còn chưa làm xong cơ mà." Nguỵ Tân Đình dường như nghĩ tới gì đó, bỗng nhiên trở nên hưng phấn: "Gia sản của phú bà còn chưa về tay, tôi chết không nhắm mắt mà!"

"Đúng rồi." Nguỵ Tân Đình đổi chủ đề: "Mọi người đâu? Em Lộ nhất định là nhớ tôi rồi, sao không tới thăm tôi?"

"Tôi không nói với bọn họ."

"Hi hi, biết ngay là cậu xót tôi mà." Dừng một chút, Nguỵ Tân Đình hạ giọng nói: "Chuyện của tôi… bọn họ tạm thời còn chưa biết phải không."

Dưới ánh nến, biểu cảm của Trần Nhiên thoắt ẩn thoắt hiện: "Anh không thể giấu được lâu đâu."

“Thì giấu được ngày nào hay ngày ấy.” Nguỵ Tân Đình thoải mái nằm dài trên giường, nheo mắt nói: “Dù sao, đến ngày không giấu được nữa, bọn họ cũng không thể làm gì được tôi.”

Một loạt tiếng bước chân cực nhanh từ xa truyền đến, cửa phòng rầm một tiếng đập ra.

Đúng là bị đập ra.

Dùng một chiếc búa sắt đen khổng lồ.

Khung cửa gỗ chắc chắn bị nứt ra, vụn gỗ vương vãi khắp nơi: “Số 4, cái tên giết ngàn dao này, nghe nói anh mang về một món đồ chơi, muốn giữ lại độc chiếm cho mình à?”

Không giống như khí thế của người đến, giọng nói lại là giọng của trẻ con.

Dưới ánh nến mờ ảo, người đến lộ diện mặt của cô.

Là một cô gái tương đối trẻ, dáng vẻ khoảng 13,4 tuổi, mặc một chiếc váy dài đến đầu gối có in hình chú gấu dễ thương.

Nhưng đôi mắt sắc bén và chiếc búa sắt khổng lồ mà cô đang cầm trong tay, bao gồm cả chiếc chuôi cao gần như hơn cô, tất cả đều tiết lộ rằng đây không phải là một cô gái bình thường.

“Số 8, ai cho em vào đây?” Sắc mặt Trần Nhiên trở nên khó coi.

“Khụ khụ…” Nguỵ Tân Đình ho khan kịch liệt hai tiếng, vừa rồi suýt nữa đã tiễn anh ta đi xa: “Không sao, không sao.”

Nguỵ Tân Đình nheo mắt, tầm nhìn đặt trên người cô gái cáu kỉnh: “Mau đến đây anh xem nào, số 8, em gần đây bắt đầu lén lút dậy thì rồi à?”

“Âm thầm lén lút dậy thì, sau đó chuẩn bị làm tất cả chúng ta ngạc nhiên, có phải không?” Anh ta cười khúc khích, muốn vô liêm sỉ bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đối với con yêu tinh nói chuyện tục tĩu số 4 này, tất cả bọn họ đều được chịu đựng một cách sâu sắc, chỉ khi tiên sinh có mặt, anh ta mới trở nên im lặng được hơn một chút.

“Nếu còn dám gây sự với lão nương, ta sẽ lấy con giun đất nhỏ, khâu vào miệng anh!” Sau dọa nạt như thường lệ, cô gái cáu kỉnh được gọi là số 8 bắt đầu lục lọi khắp phòng.

Sau khi lục lọi đủ các ngóc ngách, gần như muốn vứt Ngụy Tân Đình từ trên giường xuống, sau đó lật giường lên xem: “Mẹ kiếp, giấu ở đâu rồi?”

Từ góc độ của Trần Nhiên vừa vặn có thể nhìn thấy sau lưng của số 8 đang đeo một chiếc túi da lớn màu đen phía sau, hình dáng rất cổ quái, trông nó gần giống như ống đựng tên thời cổ đại.

Nhưng lớn hơn nhiều so với ống đựng tên, một chiếc cưa lớn có tạo hình hung dữ lộ ra một phần từ trong ống đựng tên, những chiếc răng cưa sắc nhọn toát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Ngoài chiếc cưa lớn ra, bên trong còn có đủ thứ kỳ quái lạ lùng.

Đây đều là bảo bối của số 8.

Số 4 đã từng ngứa tay ngứa chân, nhân lúc số 8 không để ý, tò mò mở ra xem một cái, kết quả là số 8 sau khi biết được sự thật liền cầm búa đuổi theo tận tám con phố.

Cuối cùng nếu không phải có số 3 đến cứu, thì số 4 có lẽ đã chết yểu rồi.

“Đừng tìm nữa.” Trần Nhiên nhìn thoáng qua số 8 một cái: “Ở phòng của số 7, do cô ấy canh giữ, em có thể đến xem,

nhưng không được phép chạm vào, nếu không…”

Lời còn chưa kịp nói xong, số 8 đã vui vẻ lôi chiếc búa lớn đi như một cơn gió, nhanh đến mức trên mặt đất xuất hiện một tia lửa.

“Chị Lộ ơi, chị có ở đó không?” Đứng trước cửa, đối với Lý Lộ, số 8 vẫn rất kính trọng, đương nhiên chủ yếu là bởi vì tính khí đối phương cực kì không tốt.

Một lúc sau, bên trong vang lên một giọng nói không nóng cũng không lạnh: “Không có.”

Số 8 áp tai vào cửa, cố gắng lắng nghe xem bên trong đang xảy ra chuyện gì,“Chị Lộ.” Số 8 nuốt khan, vẻ mặt càng hưng phấn hơn: “Em nhớ chị rồi, có thể cho em vào ngồi một chút không?”

“Cạch——”

Cánh cửa mở hé ra một khe hở, lộ ra một khuôn mặt bình thường, trên khuôn mặt đó có viết đầy bình tĩnh cùng lãnh đạm.

Vài giây sau——

“Nhìn đủ chưa?” Lý Lộ hỏi: “Nhìn đủ rồi thì tôi đóng cửa lại đây.”

Nhưng ánh mắt của số 8 sớm đã men theo khe hở trên cửa lướt vào bên trong, cô kinh ngạc nhìn thấy một người nằm dưới đất gần giường sofa trong phòng Lý Lộ.

Đó là một người phụ nữ!

Hơn nữa dáng người rất đẹp, chỉ là khuôn mặt đã bị mái tóc dài che khuất, không thể nhìn rõ khuôn mặt của cô.

Ánh mắt nóng bỏng đảo quanh cơ thể của người phụ nữ, khuôn mặt cô gái càng hồng hào hơn: “Chị Lộ ơi, chị có thể

giao cô ấy cho em được không?” Cô quay đầu lại cầu xin nói: “Em đảm bảo sẽ huấn luyện thật tốt… Không không, chăm sóc cô ấy, để cô ấy nói tất cả những tình báo mà mình biết ra.”

Chương 436: Nghị quyết

Nhìn mảnh gỗ vụn đầy trên mặt đất, Trần Nhiên không khỏi cau mày, anh ta quay người lại, trông có vẻ như là muốn đích thân động tay, dọn dẹp một chút.

"Khụ khụ…" Ngụy Tân Đình dừng một chút: "Cậu chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Thái độ đùa giỡn kia đã biến mất, lúc này nhìn anh ta đang rất nghiêm túc.

"Người Gác Đêm đã chôn cọc ngầm vào trong chúng ta." Trần Nhiên thản nhiên nói.

"Ha ha." Ngụy Tân Đình cười toe toét: "Tiểu Nhiên Nhiên, cậu đúng con sâu trong bụng tôi mà, tôi nghĩ cái gì cậu đều biết hết."

"Người có thể làm anh bị thương như vậy chắc chắn là có chuẩn bị mới đến." Trần Nhiên quay đầu nhìn Ngụy Tân Đình trên giường: "Anh nghi ngờ ai?"

"Người có thể tiếp cận được loại tin tức này không nhiều." Ngụy Tân Đình chuyển động cái đầu, dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn Trần Nhiên, chậm rãi lên tiếng: "Chỉ có mấy tên chúng ta."

"Chỉ cần chúng ta muốn, hẳn là rất nhanh có thể lôi được con chuột chũi này ra thôi, chỉ còn xem ý tứ của tiên sinh."

Trầm ngâm một lát, Trần Nhiên hỏi: "Tấn công anh… lại là loại binh khí đó?"

"Ừ." Dừng một chút, sắc mặt Ngụy Tân Đình trở nên nghiêm túc: "Chỉ là lần này bọn họ càng điên cuồng hơn, bọn

họ đã bắt đầu cải tạo cấp A, để bọn họ ký khế ước máu trên giấy trắng, sau đó dùng làm binh khí để đối phó với chúng ta.”

“Bất luận có thành công hay không, thì bọn họ cũng đều rất khó không bị ý chí đằng sau cánh cửa ăn mòn, đây hoàn toàn chính là tấn công kiểu tự sát.” Ngụy Tân Đình nói: “Một khi bị thức tỉnh, dựa vào cơ thể của bọn họ, hoàn toàn sẽ không thể kiểm soát được sức mạnh của cấm kỵ.”

Dường như nghĩ tới điều gì đó, Trần Nhiên lập tức nhìn về phía đồng đội trên giường, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc chưa từng có: “Anh mang cô ta ra ngoài là muốn…”

“Năng lực của tôi rất quan trọng đối với việc chúng ta sắp làm.” Ngụy Tân Đình thu hồi ánh mắt, nhìn lên trần nhà phía trên đỉnh đầu, trong mắt xuất hiện gợn sóng: “Cần có người… kế thừa cửa của tôi.”

Sau khi im lặng một hồi lâu: “Tại sao lại là cô ta?” Trần Nhiên lên tiếng hỏi.

“Tôi cũng không biết, có lẽ là ánh mắt của cô ta, khi gặp phải tôi, cô ta đã không còn nghĩ đến việc sống tiếp, chuyện duy nhất mà cô ta nghĩ đến là kéo tôi cùng xuống địa ngục.”

“Thật là quật cường…” Ngụy Tân Đình bỗng nhiên mỉm cười, đáy mắt dần ánh lên tia sáng: “Có giống chúng ta năm đó không? Cũng là bị những người đó lấy đại nghĩa ra để lừa gạt, có thể chết vì chính nghĩa maf không màng sống chết, nhưng kết quả thì sao??”

“Là bọn họ đã phản bội chúng ta! Chính là bọn họ đã phản bội chúng ta!” Ngụy Tân Đình bật khóc nức nở: “Quái vật do chính tay bọn họ nuôi dưỡng ra, vậy mà bọn họ lại không thừa nhận nữa…”

“Mỗi một người đều phải học cách trả giá cho hành động của mình, bọn họ cũng vậy.” Ngụy Tân Đình lại cười toe toét:

“Bọn họ sẽ không bao giờ ngờ đến, lần này tôi từ trong cửa … đã thả ra một con quái vật như thế nào đâu.”

Nhớ tới miêu tả về Vô của Ngụy Tân Đình, sắc mặt Trần Nhiên dần dần trở nên cổ quái.

“Là hai con quái vật mới đúng.”

Ngoài cửa có âm thanh truyền đến, Trần Nhiên và Ngụy Tân Đình đồng thời nhìn về phía cửa, một bóng người đứng ở cửa, dường như đã đến được một lúc rồi. …

Một căn phòng hình chữ nhật trống trải.

Được bố trí rất nghiêm túc và trang trọng.

Diện tích rất lớn, có thể chứa đến hàng trăm người, bầu không khí cổ xưa mục nát tràn ngập khắp nơi, tồn tại rất lâu.

Đây là mộ phòng họp cực lớn, ở giữa đặt một chiếc bàn dài màu đen tuyền, hai bên là hai hàng ghế lưng cao đối xứng nhau.

Trên tay vịn của ghế có khắc những hoa văn quỷ dị, nếu nhìn lâu, đôi mắt sẽ như chìm vào trong đó.

Trên bàn có đặt một chân nến, ngọn nến nhợt nhạt cháy yếu ớt, phát ra ánh sáng ngắc ngoải không có sinh khí.

Cũng giống như những người tham dự cuộc họp vậy, hầu hết bọn họ đều đã tóc trắng bạc đầu, dấu vết thời gian in rõ trên khuôn mặt lộ ra dưới tấm áo choàng màu đen.

Thật không thể tưởng tượng được rằng hầu hết những người này đều đã trên 100 tuổi.

Có những người thậm chí còn trải qua trọn vẹn hai cuộc chiến tranh thế giới, trong mỗi trận chiến bọn họ đều là những người anh hùng tham gia và có vô số huân chương ở quê nhà.

Nhưng ánh sáng trong mắt những người này không giống ánh sáng của những người già bình thường.

Mỗi người trong số bọn họ đều có tư thế cao và thẳng, hơi thở dài và cơ bắp uy nghiêm phồng lên từ dưới chiếc áo choàng mênh mang.

Bọn họ không những không già đi mà còn ở trong tình trạng tuyệt vời.

Vũ khí của họ được giấu dưới áo choàng, hầu hết đều là vũ khí lạnh, một số trông giống như những con dao găm bình thường, hai bên có rãnh máu.

Ngoài ra còn có những con dao cong có hình dáng đơn giản và phong cách Ba Tư, được khảm đá opal trên đó.

Ngoài ra còn có một số loại vũ khí nhiệt, súng lục ổ quay với cỡ nòng lớn khủng khiếp.

Tay cầm súng bằng ngà voi đã bị mài mòn nghiêm trọng, nếu không có gì khác thì chắc hẳn là sản phẩm của thời đại Cao bồi phương Tây.

Mỗi loại vũ khí đều có nguồn gốc riêng, và… vinh dự thuộc về chúng, sau khi bị ăn mòn, vô số kẻ khát máu và tàn ác mất kiểm soát lần lượt rơi vào tay bọn họ.

Chỉ là bọn họ, cùng với chủ nhân của bọn họ đều rất mờ ám khuất tất.

Bọn họ chỉ có thể trốn trong bóng tối của thành phố.

Trước khi tia bình minh đầu tiên ló dạng, lặng lẽ sơ tán.

Tên của bọn họ.

Tên Người Gác Đêm.

Đây là cuộc họp cao nhất của bộ phận thi hành của Người Gác Đêm.

Có rất ít người đủ điều kiện tham dự.

Có tổng cộng 12 người đang có mặt ở đây, đều là thành viên nguyên lão của Người Gác Đêm.

Lần lượt đến từ 12 gia tộc ban đầu thành lập nên Người Gác Đêm.

Một chiếc búa gỗ màu đen gõ lên bàn hai lần, người đàn ông ở cuối bàn dài nhướng mi nặng nề lên, giọng khàn khàn như hồi chuông báo tử nói: "Bắt đầu biểu quyết."

Một người trẻ tuổi bước ra từ bóng tối bên trái, mặc âu phục đi giày da, đeo kính gọng vàng, thắt cà vạt trắng tinh, trên tay cầm một chiếc khay gỗ màu đen.

Người trẻ tuổi bắt đầu đi dọc theo các ghế, mỗi lần đi ngang qua một chiếc ghế đều dừng lại một chút, thần sắc mỗi người đều rất ngưng trọng.

"Tùng."

Có người tháo chiếc nhẫn ở ngón áp út bàn tay trái ra, rồi trang trọng đặt lên khay.

Chiếc nhẫn có kích thước tương đối lớn, trên bề mặt nhẫn có kỹ thuật lõm và dập nổi, trên đó in tộc huy của gia tộc sở hữu.

Điều này có nghĩa là anh ta có quyền thay mặt gia tộc của mình, đưa ra lời hứa.

Lần lượt người này đến người khác, những cổ vật đã sống cả thế kỷ này đều do dự về vấn đề này.

Có người xoa xoa chiếc nhẫn một lúc lâu, cuối cùng vẫn khẽ lắc đầu.

Người trẻ tuổi bưng chiếc khay khẽ gật đầu rồi bước đi không chút biểu cảm, đi đến bên cạnh người tiếp theo.

Sau khi đi một vòng, người trẻ tuổi quay trở lại điểm ban đầu.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào chiếc khay trong tay anh ta, lần đầu tiên trong đám người dâng lên một cảm giác căng thẳng, trong đôi mắt của những cái giếng cạn không sóng kia bắt đầu xuất hiện dao động.

Nghị quyết lần này… sẽ thay đổi rất nhiều rất nhiều.

Thậm chí có thể nói nó liên quan đến mạng sống của vô số người.

Bảy chiếc nhẫn.

Điều này có nghĩa là có 7 người ủng hộ nghị quyết này.

Không, là gia tộc đằng sau bảy người bọn họ.

Nguyên lão sẽ quy định, nghị quyết chỉ được thực hiện khi có sự đồng ý của 2/3 số thành viên.

Vẫn còn thiếu một người.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía người đàn ông cuối bàn dài, chỉ có ông ta là chưa bày tỏ quan điểm của mình.

Những giọt mồ hôi chảy xuống thái dương, ông ta chậm rãi xoa chiếc nhẫn ngọc lục bảo dày cộm trên ngón tay út, bầu không khí trong cả phòng họp đều ngưng trệ.

Cuối cùng, ông ta tháo chiếc nhẫn ra, nặng nề đặt nó vào trong khay.

Chương 437: Thanh trừng

Trong khoảnh khắc, bàn tay đang nắm chặt của một số người đột nhiên thả lỏng, trong khi những người khác dừng lại, tựa lưng vào ghế, sắc mặt tái mét.

Không còn chút do dự nào, người đàn ông ở tận cùng chiếc bàn dài tuyên bố kết quả nghị quyết: "Theo nghị quyết của Hội nguyên lão, bắt đầu từ 24h hôm nay, đối với tất cả những nhân viên bị ăn mòn được thu nhận sẽ tiến hành thanh trừng một cách không phân biệt."

"Thứ tự thanh trừng dựa trên mức độ ăn mòn hiện tại, từ cao đến thấp".

"Bất kể là bọn họ đến từ gia tộc nào trước khi bị ăn mòn, có thân phận ra sao, kể từ thời điểm nghị quyết được ban hành, bọn họ… chính là kẻ thù của chúng ta."

"Sau khi cuộc thanh trừng hoàn tất, trại thu nhận sẽ bị đóng cửa vĩnh viễn, thân phận và lịch sự của bất kì ai bị thanh trừng cũng sẽ bị xóa bỏ."

"Bọn họ sẽ không còn xuất hiện trong gia phả gia tộc và các loại hồ sơ ghi chép khác nhau nữa."

"Nhưng chúng ta sẽ mãi mãi ghi nhớ công trạng của bọn họ đối với chúng ta."

Người đàn ông chậm rãi đứng dậy, giơ tay trái lên và ôm ngực trái, với thái độ trịnh trọng và thần thánh: "Tôi canh gác trong đêm tối, để càng nhiều người ca tụng bình minh."

Một lúc sau, ngày càng có nhiều người đứng lên, giơ tay trái lên và ấn vào ngực trái giống như cách người đàn ông làm.

Có người đang run rẩy, có người lại nức nở khe khẽ.

Bọn họ hoàn toàn hiểu rằng sau khi quyết định này được ban hành, bao nhiêu sinh mạng sẽ tàn lụi, những con người này từng là niềm tự hào của mỗi gia tộc và được coi là những tinh nhuệ xứng đáng.

"Tôi canh gác trong đêm tối, để càng nhiều người ca tụng bình minh."

"Bùm!"

Ngay lúc mọi người đang tưởng nhớ những anh hùng sắp chết, cánh cửa tối tăm bị đẩy ra, một bóng người loạng choạng lùi lại, từ cửa rút lui vào trong phòng họp.

Cuối cùng, loạng choạng và ngã xuống đất.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên mặc bộ âu phục màu xám chì từ ngoài cửa bước vào, khóe miệng có một vết sẹo, tuy nhìn không có vẻ hung dữ nhưng nhìn có vẻ khá khó đối phó.

"Cung Triết!" Khi nhìn thấy khuôn mặt này, một ông già tham dự cuộc họp lập tức nhận ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

So với cái tên này, mọi người ở đây vẫn quen thuộc hơn với biệt danh trước đây của ông ta trong Người Gác Đêm.

Thợ Cạo Xương.

Một tên giết người như chặt đầu chó.

"Ông tới đây làm gì?" Một ông lão khác có vẻ bất mãn với bộ dáng bá đạo của Cung Triết, đây là cuộc họp cao nhất của bộ phận thi hành của Người Gác Đêm, không phải nơi để những kẻ điên cuồng hành động bừa bãi.

Người đàn ông trung niên tên Cung Triết cũng không hề khó chịu, duỗi tay trái giấu dưới cổ tay áo ra, lật ngược lại,

đưa lòng bàn tay lên trên rồi từ từ mở ra.

Mọi người ngơ ngác nhìn.

Trong lòng bàn tay ông ta có một chiếc nhẫn.

“Tôi đến tham dự cuộc họp.” Cung Triết chậm rãi đứng dậy, giọng nói không lớn nhưng vừa đủ để mọi người có mặt có thể nghe rõ: “Thay mặt nhà họ Hạ.”

“Hai mươi năm trước, Hạ Uyên từ bỏ ghế của hội trưởng lão, đồng thời rút lui khỏi Người Gác Đêm, ông ta không có tư cách tham gia cuộc họp của bộ phận thi hành nữa.” Một ông già đứng dậy hét lớn chỉ trích.

“Tôi không đại diện cho Hạ Uyên tiên sinh, mà là người thừa kế của ông ấy.” Cung Triết nói: “Hạ tiểu thư.”

“Hạ Uyên còn không có tư cách, thì một đứa nha đầu vắt mũi chưa sạch thì có tư cách gì?” Có người tức giận cười lớn, cho rằng Cung Triết điên rồi.

“Năm đó sáng lập nên Người Gác Đêm tổng cộng có 13 gia tộc, nhà họ Hạ là một trong số 13 gia tộc này, tại sao lại không đủ tư cách?” Cung Triết hỏi ngược lại: “Và lời thề lúc đầu là, một khi bước vào thì có thể không bao giờ rời đi, và nó sẽ được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác trừ khi gia tộc hoàn toàn biến mất, tất cả những điều này … các ông đã quên hết rồi sao?”

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, những gì Cung Triết nói đều là sự thật, nhưng… nếu ông ta được phép tham gia bỏ phiếu, rất có thể sẽ xảy ra biến động.

Và đây là điều bọn họ tuyệt đối không thể cho phép.

Sau vài cái liếc mắt mơ hồ, có người lén lút gật đầu.

Một bàn tay bắt đầu chạm vào vũ khí trên thắt lưng.

Cung Triết rút bàn tay đang cầm chiếc nhẫn ra, sau đó hạ cánh tay phải xuống, khẽ lay động, một con dao gấp cực lớn tuột ra khỏi còng, nằm gọn trong tay ông ta.

Một cỗ khí tức khác lạ bắt đầu lan ra trong phòng họp, gần như cùng lúc đó, một số người lớn tuổi tham gia cuộc họp cũng bắt đầu xuất hiện những thay đổi.

Trên trán nổi gân xanh, một số cánh tay lộ ra những đường xoắn chống khớp kỳ lạ, thậm chí có một ông già gầy gò, thân trên phình ra như đang thổi không khí, cơ cổ khỏe như một con bò vậy.

Không có ngoại lệ, đôi mắt chuyển sang đỏ ngầu.

Khí tức đơn giản và trang nghiêm bao trùm, bên tai vang lên tiếng chuông lớn yếu ớt.

Bọn họ đều là những người sở hữu cửa.

Cửa là thuốc độc nhưng đồng thời cũng là liều thuốc tốt chống lại những mối đe dọa, bệnh tật và thậm chí cả thời gian.

Bọn họ chính là dựa vào sức mạnh trong cửa để tồn tại cho đến bây giờ, thể chất của bọn họ mạnh hơn nhiều so với những người trẻ tuổi.

Đó là sức mạnh của cấm kỵ bị phong ấn bởi nguyền rủa.

Nhưng đồng thời.

Có thể chiến đấu chống lại thời gian.

Không ngờ Cung Triết lại không hề sợ hãi mà tiến lên một bước lớn, hơi thở phả vào mặt khiến nhiều người có mặt phải nín thở.

“Đủ rồi.” Người đàn ông ở cuối bàn dài đột nhiên nói.

“Ông nói đúng.” Người đàn ông thở dài một hơi, lập tức có người muốn ngắt lời, nhưng ông ta lại không để ý đến: “Hạ

Uyên không có tư cách bỏ phiếu là chuyện của ông ta, nhưng nhà họ Hạ thì có thể.”

“Chủ đề hôm nay của chúng ta là làm thế nào để đối phó với những Người Gác Đêm đã bị ăn mòn, sự ăn mòn của bọn họ đã không thể cứu vãn được, có lẽ đối với bọn họ mà nói, giết chết bọn họ chính là ân huệ lớn nhất.”

“Mọi người ở đây đều biết hậu quả của sự ăn mòn. Chúng ta đều giống nhau, ngay khoảnh khắc tiếp nhận cửa, thần đã bỏ rơi chúng ta rồi”.

“Một ngày nào đó chúng ta sẽ bị ăn mòn, nên những quyết định chống lại bọn họ hôm nay cũng sẽ xảy ra với chúng ta trong tương lai.”

“Nhưng không có biện pháp nào khác, muốn đối phó ma quỷ, trước tiên phải trở thành ma quỷ, muốn chống lại nguyền rủa, chỉ có thể nuốt chửng nguyền rủa đáng sợ hơn.”

“Tôi đã nói xong rồi.” Người đàn ông nhìn Cung Triết, bình tĩnh nói: “Bây giờ đến lượt ông đưa ra quyết định, ngài Thợ Cạo Xương.”

“Cung Triết!” Có người hét lên: “Ông phải biết, quyết định của ông có thể sẽ phá hủy tất cả nỗ lực trước đây của chúng ta!”

“Những kẻ ăn mòn đó đã không còn là những người đồng hành mà chúng ta quen thuộc nữa. Chúng ta không có cách nào đối phó với bọn họ, ngoại trừ việc cố gắng hết sức để kiềm chế.”

“Một khi tình trạng bất ổn xảy ra trên quy mô lớn, khiến bọn họ trốn vào thế giới của chúng ta, ông có biết điều gì sẽ xảy ra không?”

“Ông sẽ là tội nhân của lịch sử!”

“Sách lịch sử sẽ so sánh ông với con quỷ độc ác và ngu ngốc nhất! Chính suy nghĩ của ông đã dẫn đến tất cả thảm họa này!”

Cung Triết nhìn kí tự Người Gác Đêm trên bức tường cao phía sau chiếc bàn dài, đưa ra chiếc nhẫn của nhà họ Hạ: “Nhà họ Hạ phản đối đề nghị này.”

“Cung Triết!!” Có người hốc mắt đỏ lên.

Người đàn ông ở cuối chiếc bàn dài, cũng là người chủ trì cuộc họp này, có vẻ thở phào nhẹ nhõm và ngồi phịch xuống chiếc ghế có lưng cao.

“Nghị quyết không được thông qua, lệnh hội nghị số 143 bị bãi bỏ.” Người đàn ông cuối cùng cũng tuyên bố: “Trại thu nhận … duy trì hiện trạng.”

Chương 438: Cám dỗ

Trong trong phòng họp rộng lớn, hầu hết mọi người đều đã rời đi.

Ngồi ở một bên chiếc ghế sofa dài là một người đàn ông khoảng ngoài 50 tuổi.

Người đàn ông trông có vẻ tiều tụy hốc hác.

Nhưng đối với những người xung quanh mà nói, hoàn toàn không để ý đến.

"Hấp tấp gọi ông đến đây, cũng thuần túy là vì không còn cách nào khác." Người đàn ông cười khổ, chính là người chủ trì cuộc họp, cũng là bộ trưởng của bộ phận thi hành của Người Gác Đêm: "Mặc dù tôi là bộ trưởng trên danh nghĩa, nhưng tất cả nghị quyết đều cần phải được Hội nguyên lão thông qua."

Nâng tách trà trước mặt lên, Cung Triết nhấp một ngụm nước, nói: "Cho dù ông có không thông báo với tôi, chỉ cần tôi biết, tôi cũng nhất định sẽ đến."

"Cũng chỉ có ông mới có thể đối phó được với những lão già đó." Người đàn ông ngả người ra sau ghế sô pha, cầm tách trà ấm trên tay: "Nhưng nói đến chuyện này, khi tôi nhìn thấy bọn họ, ban đêm trở về đều sẽ gặp ác mộng, một số người trong số họ đã sống gấp ba lần tuổi của tôi rồi, vậy mà vẫn còn chưa chết, nhìn lâu thì…" Ông ta ngưng lại một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Giống như bò ra từ địa ngục vậy."

“Chúng ta đều giống nhau.” Cung Triết bình tĩnh nói: “Chúng ta sẽ không chết già, chỉ bị nguyền rủa ăn mòn từng chút một, biến thành những kẻ chúng ta ghét nhất.”

“Giống như vừa rồi ông đã nói, muốn giết chết ma quỷ, trước tiên phải trở thành ma quỷ.”

Người đàn ông thở ra một hơi, ánh mắt nghiêm túc nhìn Cung Triết, hai người quen nhau đã lâu, được coi là một trong số ít bạn tốt trong Người Gác Đêm: “Nếu như hồi đó ông không rời đi thì tốt biết mấy, vị trí này nên thuộc về ông.” Ông ta nói với giọng đầy cảm xúc.

“Sự việc xảy ra 20 năm trước…”

“Đừng nói nữa.” Cung Triết lập tức ngắt lời ông ta, trên mặt lộ ra một tia không vui.

Người đàn ông phản ứng lại, ông ta vừa rơi vào trong hồi ức về quá khứ, nhất thời không thể thoát ra được, đến bây giờ ông ta mới nhận ra rằng mình đã nói điều không nên nói.

Nhắc tới chuyện đau lòng của người bạn cũ trước mặt.

“Đúng rồi.” Người đàn ông đổi chủ đề: “Lần này ông sử dụng quyền hạn của chiếc nhẫn, trở về ông định giải thích thế nào với nhà họ Hạ, Hạ Uyên ông ấy…”

Cung Triết nghe vậy quay đầu nhìn người đàn ông này với ánh mắt kỳ quái, khiến đối phương không thể đoán được ông ta đang nghĩ gì: “Không cần giải thích.” Ông ta nói: “Đây chính là quyết định của nhà họ Hạ.”

“Nhưng không phải Hạ Uyên, là của Hạ tiểu thư, ý của Hạ Manh.” Dường như nhớ lại lời dặn dò của nha đầu khi đưa chiếc nhẫn cho mình, Cung Triết từ từ đứng thẳng người lên, vẻ mặt nghiêm nghị: “Con bé nói sẽ tuyệt đối không bao giờ cho phép thực hiện quyết định này, nếu như vậy thì chúng ta có khác gì Đỏ Thẫm?

“Chúng ta sẽ không bao giờ quay lưng lại với những người bạn đồng hành đã đổ máu vì chúng ta, cái này không thể thương lượng.”

“Nếu nghị quyết này được thông qua thì sao?” Người đàn ông hỏi, dù sao nhà họ Hạ cũng chỉ có một phiếu, cho dù có thêm cả mình vào cũng chỉ có hai phiếu.

Hoàn toàn không có khả năng ấn định cục diện chiến thắng.

Biến số rất có khả năng xảy ra.

Một khi biến số xuất hiện… điều gì sẽ xảy ra?

Người đàn ông đột nhiên rất tò mò về câu hỏi này, giống như trong ấn tượng của ông ta về cô gái ngổ ngáo kia vậy, lần cuối cùng ông gặp cô là 10 năm trước rồi.

Ông ta theo bản năng cảm thấy sẽ có một câu trả lời bất ngờ nào đó đang chờ đợi mình.

Nghe vậy, người đàn ông tên Cung Triết đột nhiên mỉm cười, chậm rãi đặt cốc nước xuống, sau đó nhìn vào mắt người bạn cũ, một lúc sau, ông ta đột nhiên nói: “Vậy có lẽ chúng ta phải xem xét đồng minh mới rồi.”

Người đàn ông đầu tiên hơi ngây người ra, sau đó ánh mắt bắt đầu từ từ thay đổi, cuối cùng chỉ còn lại sự lạnh lùng. …

Đêm đã khuya, ngoài trời vẫn mưa như trút nước.

Cung Triết một mình cầm chiếc ô màu đen đi đến bãi đậu xe ngoài trời.

Có một chiếc ô tô màu đen đậu ở một vị trí hẻo lánh phía trên.

Nó không phải là một chiếc xe sang trọng.

Ngoại hình không có gì nổi bật.

Nhưng hiệu suất khá mạnh mẽ và số tiền bỏ ra để sửa đổi hẳn không chỉ có thể mua được một chiếc xe hơi sang trọng mới toanh, ông ta theo thói quen đi về phía ghế lái phụ.

Người lái xe còn đang đợi mình trong xe.

Sau khi mở cửa, ông ta liếc nhìn người lái xe một cái, rồi lại đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

Người lái xe ngẩng đầu lên, hướng về phía trước, không hề động đậy.

Đôi mắt… là đang nhắm lại.

Một bóng người từ từ ngồi dậy ở ghế sau.

Đó là một người trẻ tuổi mặc áo trendcoat dài màu đen, người ướt sũng, nước vẫn rỉ ra từ gấu áo.

Đây là chiếc áo trendcoat của Người Gác Đêm, nhưng lúc này nhìn nó có vẻ hơi nhếch nhác.

Mái tóc rối bị mưa làm ướt dính vào mặt, hơi che khuất đôi mắt của người trẻ tuổi.

Nhưng điều khiến người ta chú ý hơn cả chính là khuôn mặt kiên quyết và đôi lông mày sắc sảo của người trẻ tuổi.

“Thế nào rồi?” Người trẻ tuổi lên tiếng, ngữ khí của anh ta đang đè nén, tựa hồ rất muốn biết chuyện gì đó.

“Cạch——”

Một quả cầu lửa bùng lên từ ghế hành khách, chiếu sáng một khuôn mặt có vết sẹo trên quai hàm.

Các đường nét trên khuôn mặt ba chiều sắc như dao và rìu, đặc biệt là đôi mắt ẩn trong bóng tối, sắc như dao nhắm vào giữa lông mày.

ung Triết châm một que diêm cán dài kiểu cũ rồi châm điếu thuốc lên môi.

Sau khi hít một hơi thật sâu điếu thuốc giữa các ngón tay, ông ta vứt que diêm đã tắt, âm thanh của điếu thuốc cháy dữ dội ngày càng rõ ràng trong không gian nhỏ hẹp.

Nhìn Cung Triết như vậy, người trẻ tuổi mặc dù trong lòng lo lắng nhưng cũng không thúc giục nữa.

Anh ta biết đối phương không phải là người giữ lời.

Bản thân đã đồng ý yêu cầu của anh ta, thì thù lao cũng chắc chắn sẽ làm bản thân hài lòng.

"Người bắt được chưa?" Cung Triết hỏi.

"Bắt được rồi." An Hiên đáp: "Ở trên con đường mà ông nói, tôi đã chặn được anh ta, không có xung đột, theo như lời ông nói, anh ta không hề bị tổn hại gì."

"Có ai nhìn thấy không?"

"Không, trời mưa rất to. Màn mưa che hết mọi thứ, kể cả âm thanh và tầm nhìn." Một lúc sau, An Hiên tiếp tục hỏi: "Thứ tôi muốn đâu?"

Giọng anh ta trầm xuống, gần giống như tiếng gầm gừ.

"Tiểu đội phái đi đánh lén số 4 đã bị giải quyết rồi, chỉ còn một người sống sót, tên là Hoàn Diên Ninh, cấp A, mã số đã bị bộ phận thi hành xóa khỏi hồ sơ."

"Đúng rồi, cô ấy chưa chết, Đỏ Thẫm không giết cô ấy mà đưa cô ấy ra khỏi cửa."

"Đưa ra khỏi cửa…" An Hiên cau mày hỏi: "Số 4 thì sao, anh ta thế nào rồi?"

"Bị Hoàn Diên Ninh cưỡng bức giải phóng phong ấn đánh cho bị thương nặng, cánh cửa trong cơ thể gần như đã bị phá hủy, chỉ còn lại nửa cái mạng."

Nói đến đây, Cung Triết có hứng thú nhìn An Hiên ở hàng sau, ngửi được một mùi quen thuộc từ người trẻ tuổi này.

An Hiên vô thức kéo ống tay áo xuống che tay đi.

“Nếu không đến lúc bất đắc dĩ, tôi khuyên cậu không nên cưỡng bức mở cánh cửa đó trên người ra, đó là sức mạnh đến từ ma quỷ, cậu mượn về dùng… sẽ phải trả giá đắt.”

An Hiên bị vạch trần tâm tư, sắc mặt liền thay đổi.

“Đừng căng thẳng.” Cung Triết hạ cửa sổ xe xuống, đưa tay ra ngoài cửa sổ, châm điếu thuốc: “Tôi không có hứng thú với cánh cửa trong cơ thể cậu, nếu không cậu cũng không còn sống đến hiện tại.”

An Hiên biết đối phương nói là sự thật, vì thế cũng trực tiếp mở lòng: “Thứ ở trên người ông rất hấp dẫn tôi.” Anh ta dừng một chút, thành thật nói: “Ý tôi là… cánh cửa trên người ông.”

Chương 439: Tù nhân

“Hiếm thấy.” Cung Triết lại rít một hơi, ném điếu thuốc đi: “Vừa mới sở hữu cửa, cảm giác đã nhạy bén như vậy.”

“Nhưng chuyện này đối với cậu mà nói, chưa hẳn đã là chuyện tốt.” Cung Triết nói: “Cậu phải học cách kiềm chế ham muốn của mình, không được bị thứ sau cánh cửa khống chế.”

“Nếu không… trại thu nhận kia, chính là đích đến cuối cùng của cậu. Đương nhiên, nếu như cậu may mắn hơn một chút, vẫn có thể được chính đồng đội cũ của mình giết chết.”

“Đây chính là… lợi ích của việc tiến vào trong ác mộng sao?” An Hiên vén tay áo của mình lên, cánh cửa trên tay càng ngày càng bắt mắt.

Anh ta thậm chí còn cảm thấy khi đối mặt với Cung Triết, máu trong người như đang sôi lên.

Đôi mắt dần dần đỏ ngầu, một giọng nói xa lạ không ngừng vang lên bên tai, như một lời cám dỗ không thể cưỡng lại được.

Trong lòng anh ta có một loại khát vọng kỳ lạ, muốn mổ bụng người đàn ông trung niên trước mặt, đào cánh cửa trong cơ thể ông ta ra.

Sau đó coi nó như của riêng mình.

Nhưng dần dần, lý trí còn lại chiếm ưu thế, sắc mặt An Hiên lại chậm rãi thay đổi, anh ta thở dốc, như thể vừa thoát khỏi quỷ môn quan.

Nhưng loại mô tả này của anh ta cũng không sai.

Nếu như một khi anh ta mất kiểm soát, Cung Triết quả thực sẽ thẳng tay bẻ gãy cổ anh ta.

Dù sao thì hoàn toàn mất kiểm soát, muốn kiểm soát lại được anh ta là không thực tế, cũng không cần thiết, cho dù là đưa đến trại thu nhận, bọn họ cũng sẽ bị phán định là cực kỳ nguy hiểm.

Sẽ bị bí mật giải quyết ngay lập tức.

Giải quyết bằng cách tiêm

Nỗi đau của cái chết đó sẽ chân thực và mãnh liệt hơn.

Ông ta nghĩ rằng cho dù An Hiên có tự mình lựa chọn thì anh ta cũng sẽ không muốn đến đó.

"Cửa rút cuộc… là gì?"

"Là khế ước." Cung Triết nhấn mạnh: "Khế ước máu."

"Khế ước máu?"

Cung Triết cười cười, vết sẹo dưới khóe miệng co giật cũng cử động, nhìn rất không thiện cảm: "Cậu còn nhớ cánh cửa trên người mình từ đâu đến không?"

An Hiên cau mày, trong đầu dường như có một loại ký ức mơ hồ, nhưng cũng không rõ ràng lắm.

Cảm giác như tìm thấy một sợi chỉ trong một mớ hỗn độn.

"Là…" Trong mắt An Hiên lóe lên một tia sang: "Là một tờ giấy trắng, có người bảo chúng tôi rạch tay trái ra, sau đó in lên tờ giấy trắng."

"Tờ giấy trắng đó còn sống! Nó hút đi máu trên đó, sau đó…" An Hiên che đầu lại, trong đầu anh ta bắt đầu xuất hiện các mảnh vụn rải rác, có khi trong suốt có khi vỡ vụn.

"Không không không, đó đều chỉ là một giấc mộng." An Hiên nhắm chặt hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ: "Đều là

mộng, chỉ là một giấc mộng thôi, tôi hoàn toàn … chưa từng trải qua những chuyện đó.”

Cung Triết cũng không thúc giục anh ta.

Người trẻ tuổi trước mặt cũng được coi là một tên không tồi, rất giống với tên mình đã gặp trước đây.

Nhưng người thanh niên này rõ ràng là chính quy hơn một chút, dù sao cũng là xuất thân từ Người Gác Đêm, không giống như đối phương, giới hạn vẫn là bí ẩn, cực kì gian xảo.

Ông ta tin rằng, người thanh niên tên An Hiên này có thể tự mình suy nghĩ thông suốt.

Có một số sự thật dù tàn nhẫn nhưng cũng phải học cách chấp nhận.

Nếu như đã chuẩn bị hợp tác, ông ta vẫn hy vọng rằng đối tác của mình sẽ thông minh hơn một chút, đối với sự chân thực của thế giới này, hiểu một cách triệt để hơn.

Một lúc sau, An Hiên dần dần bình tĩnh lại, anh ta ôm lưng ghế trước, trên mặt hiện lên đôi mắt đỏ ngầu dữ tợn: “Là tẩy não…”

“Hình ảnh trong đầu tôi là dấu vết của quá trình tẩy não chưa hoàn chỉnh để lại. Bọn họ… bọn họ đã lợi dụng cơ thể của chúng tôi để làm một số việc không thể nói cho người khác.” Anh ta nghiến răng nghiến lợi: “Là những tên đến từ bộ phận thi hành…”

“Mảnh giấy trắng đó… chính là cái mà ông gọi là khế ước máu!”

Cung Triết không trả lời trực tiếp, câu hỏi này không có ý nghĩa gì, ông ta tin rằng người thanh niên phía sau đã đoán được bảy tám phần.

“Mỗi tờ giấy trắng đều là một bản khế ước, là cánh cửa đại diện cho cậu và tờ giấy trắng đó, hay chính xác hơn là, kí kết khế ước với thứ đằng sau cánh cửa đó.”

“Một khi khế ước đã đạt được thì không thể thay đổi được nữa, cậu sẽ đạt được sức mạnh của thứ sau cánh cửa. Tương ứng với nó, cậu cũng sẽ phải gánh chịu lời nguyền rủa do thứ sau cánh cửa áp đặt lên cho cậu.”

“Lời nguyền sẽ kéo dài theo thời gian, hoặc khi số lần cậu sử dụng tăng lên. Lời nguyền sẽ không cách nào giải trừ, nhưng có cách để kéo dài thời gian bùng phát của lời nguyền.”

An Hiên ngẩng đầu lên, trong mắt ẩn giấu vô số tia máu: “Thông qua … hấp thu cánh cửa của người khác, đúng không?”

“Là đạo lí này.” Cung Triết tán thành nói: “Nhưng thông thường chúng ta không gọi nó là hấp thu, mà gọi là cướp đoạt, hơn nữa đối với những tên năm giữ cửa, chúng ta thường gọi là… môn đồ.”

“Môn đồ?” Đồng tử An Hiên co rút dữ dội sau khi nghe thấy cái tên này: “Đỏ Thẫm?”

Những người bên trong Đỏ Thẫm là quen với việc tự gọi mình là môn đồ.

“Đúng.” Cung Triết gật đầu: “Những người trong số bọn họ, cũng đều có cửa, đó cũng là lý do tại sao, bộ phận thi hành của Người Gác Đêm muốn cải tạo các cậu.”

“Muốn đối phó với ma quỷ, trước tiên chính mình phải trở thành ma quỷ.”

“Trên thế giới này có thần hay không tôi không rõ, nhưng xin cậu hãy tin rằng cho dù có thần, cũng không thể đối phó được thứ sau cánh cửa kia.”

“Bởi vì sau cửa không chỉ có quỷ, còn có một số… tồn tại mà cậu hoàn toàn không thể hiểu được, cậu có thể gọi bọn chúng là… quỷ dị.”

“Chỉ có cửa dị hóa mới có thể sinh ra quỷ dị. Tương tự, quỷ dị còn khó đoán hơn cả quỷ, bởi vì quỷ là do con người sau khi chết biến thành, nhưng quỷ dị thì không phải, bọn chúng được tạo ra bằng nhiều cách khác nhau.”

“Tôi càng hy vọng cậu có thể hiểu chúng như một loại… ý chí, ý chí được tạo ra bởi ác mộng”

“Ý chí là không thể bị đoán trước hay chống lại bởi sức mạnh của con người. Thứ duy nhất có thể chống lại ý chí là một ý chí khác, lớn hơn và mạnh mẽ hơn.”

“Hơn nữa ý chí không thể bị tiêu diệt, chỉ có thể bị xóa đi, đó cũng là thứ mà các môn đồ gọi là… kế thừa.” Cung Triết nói liền một mạch.

“Chỉ có cửa dị hóa mới có thể sinh ra quỷ dị, mà quỷ dị có thể kế thừa?” Ánh mắt của An Hiên trở nên cổ quái: “Thông qua kế thừa cửa?”

“Thông minh.”

“Cửa làm sao để dị hóa?” Lời nói của Cung Triết đã mở ra một thế giới mới cho An Hiên, anh ta nóng lòng muốn moi ra tất cả những thông tin mình biết về cửa.

“Có hai loại.” Cung Triết có vẻ cũng rất có hứng thú: “Loại thứ nhất trực tiếp hơn một chút, cướp đoạt từ trên người môn đồ sở hữu cửa dị hóa.”

“Nhưng điểm này rất khó, sức mạnh mà một môn đồ sở hữu cửa bình thường có thể điều khiển rất khó để chống lại một môn đồ sở hữu cửa dị hóa, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.”

“Sức mạnh của quỷ không thể sánh được với sức mạnh của quỷ dị.” An Hiên gật đầu: “Tôi có thể hiểu như vậy không?”

“Không chính xác, nhưng nghe rất trực tiếp.” Cung Triết bình luận.

“Còn… loại thứ hai thì sao?” An Hiên lại hỏi.

“Điểm thứ hai thì phiền toái hơn nhiều, cậu cần phải tiến vào một cánh cửa dị hóa, sau đó xử lí được nó.” Cung Triết nói: “Vậy cũng tương đương với việc cậu được cánh cửa dị hóa đó chấp nhận.”

“Trở thành chủ nhân mới của cánh cửa dị hóa đó?”

“Không.” Sắc mặt Cung Triết đột nhiên trở nên ngưng trọng: “Xem ra cậu vẫn chưa hiểu rõ tình huống mà chúng ta đang phải đối mặt.”

“Không ai có thể thực sự điều khiển được một cánh cửa, kể cả cánh cửa bình thường nhất.” Cung Triết quay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn An Hiên khiến đối phương sợ hãi.

“Chúng ta đều là nô lệ của cửa, tù nhân của ác mộng.”

Chương 440: Ăn mòn

Đêm đã khuya.

Trong phòng làm việc, Giang Thành ngồi một mình trước máy tính, ngón tay đặt trên bàn phím, thỉnh thoảng gõ nhẹ.

Trên màn hình đều là những cái tên.

Những người đã biến mất gần đây ở trong thành phố này.

Nhìn thoáng qua, có phải có đến hàng chục người.

Đối với một thành phố nhỏ không mấy phồn hoa này thì đó là một con số khá đáng sợ.

Hơn nữa… ánh mắt của Giang Thành hơi thay đổi, hắn hoài nghi đây chỉ là một bộ phận người mất tích.

Vẫn còn một số người chưa được đăng ký tên bởi vì nhiều lý do nào đó.

Đây tuyệt đối không phải là một hành vi phạm tội thông thường hoặc một sự mất tích đơn giản có thể giải thích được.

Bọn họ giống như mình trước đây vậy, bước vào cánh cửa chỉ xuất hiện trong giấc ngủ nhưng lại không may mắn như mình, lạc lối trong cơn ác mộng và không bao giờ bước ra được nữa.

Hắn quen dùng từ lạc lối để mô tả những người mất tích này.

Chứ không phải là chết.

Bởi vì nghe nó có vẻ ấm áp hơn.

Lý do cổ quái.

Nhưng hắn lại cảm thấy nó thật phù hợp.

Bên ngoài đêm nay mưa to, giống như một cái lỗ lớn trên bầu trời, mưa tự do trút xuống.

Hắn cố tình không đóng cửa sổ.

Bằng cách này có thể cảm nhận rõ mưa ở bên ngoài.

Bản thân đã sắp vào cho tên mập bộ đồ lao động dày dặn, tuy không che được mưa gió, nhưng để anh ta có thể kiên trì tìm một khách sạn để ở cũng không thành vấn đề.

Trong túi áo của tên mập có tiền.

Hy vọng anh ta đừng có keo kiệt vào lúc này.

Rời mắt khỏi cơn mưa ngoài cửa sổ, Giang Thành đưa tay ra nhìn hoa văn cửa xuất hiện trên tay trái, một cỗ khí tức quỷ dị lan tràn khắp người hắn.

Giống như có thứ gì đó đang khuấy động trong đêm tối.

Cảm giác mà cánh cửa này mang lại cho hắn không đơn thuần chỉ là xuất hiện trên tay, càng không giống như được vẽ lên, mà là… nó đã mọc trên cơ thể của hắn, hòa vào một thể với hắn.

Hắn cũng không biết rõ nên hiểu về cánh cửa này như thế nào, cũng không biết phải mô tả nó như thế nào, chỉ là hiện tượng bất thường trên cơ thể hắn, khiến hắn nhớ đến một người.

Người đàn ông trung niên bên cạnh Hạ Manh.

Ông ta đã từng nói với chính mình.

Ác mộng là hình chiếu của lịch sử có thật trong bóng tối, đoạn lịch sử này đã bị tước đi ánh sáng và tốt đẹp, chỉ còn lại tiếc nuối, máu me, tàn ác và đủ loại cảm xúc tiêu cực…

Mà những con quỷ kia chính là sản vật được nuôi dưỡng ra từ ác mộng này.

Mỗi một đoạn lịch sử bị bóp méo là một cơn ác mộng độc lập, mà mỗi một cơn ác mộng thì sẽ nuôi dưỡng ra một con quỷ tương ứng.

Người đàn ông nhìn vào mắt mình, nói với mình rằng những con quỷ này… mới là lợi ích lớn nhất.

Hắn cho đến bây giờ vẫn còn nhớ ánh mắt của người đàn ông khi nói ra câu này.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa trong tay, Giang Thành cảm thấy lời ông ta nói vẫn còn chưa đủ cụ thể.

Thứ mà ông ta muốn biểu đạt, chắc hẳn chính là cánh cửa trên tay hắn đây.

Cùng với thứ đằng sau cánh cửa.

Trong căn phòng tối tăm, Giang Thành nghe được hai nhịp tim hoàn toàn khác nhau phát ra từ cơ thể mình, hắn rất rõ, từ giờ phút này trở đi.

Mọi thứ đều đã khác rồi.

Hắn cũng đã bị thứ gì đó ăn mòn.

Thứ đó ở bên trong người hắn.

Đang yên tĩnh ẩn nấp, chờ đợi.

Chờ đợi thời khắc thoát ra khỏi cơ thể.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt ác ý kia.

Bởi vì nó rất quen thuộc.

“Cuối cùng cũng theo tôi ra ngoài rồi sao…” Sau khi thở ra, Giang Thành dựa lưng vào ghế, toàn thân trông có vẻ thoải mái, nhưng thực ra các cơ dưới quần áo đều căng cứng.

“Vô?”

Vừa dứt lời, hắn liền phát hiện ra cái tên trong cơ thể mình dường như đang có phản ứng, nhịp tim của một người khác không phải của mình càng ngày càng nhanh, cũng càng ngày càng rõ ràng.

Đến cuối cùng, thậm chí còn lấn át nhịp tim của chính Giang Thành.

Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn mơ hồ nghe được một trận cười vang.

Không nhẹ cũng không nặng, như thể đến từ địa ngục.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, tương đối bằng phẳng, có chút lôi kéo, hình như là có người đang đi dép lê xuống tầng.

“Còn chưa ngủ?” Một giọng nói dịu dàng vang lên, giống như nước suối của màu xuân, Giang Thành hoảng hốt một chút, mới định thần lại.

Cái lạnh lan tỏa từ tận đáy lòng nhanh chóng lắng xuống.

Thời cơ vẫn chưa chín muồi.

Cái tên bên trong cơ thể dường như cũng không muốn lộ diện.

Hướng ánh mắt về phía cầu thang, nơi đó có một người phụ nữ duyên dáng yểu điệu.

Người phụ nữ thay một bộ quần áo, bộ đồ ngủ màu đỏ tía khoác chéo trên người, có cảm giác khá lười biếng.

Giống như một con mèo quý giá.

Lâm Uyển Nhi.

Cũng là bà chủ của Giang Thành.

Cô ấy nói rằng muốn ở lại đêm nay vì bên ngoài trời mưa lớn quá, cô lo lắng sẽ gặp nguy hiểm khi lái xe một mình.

Một lý do rất vô lý, Giang Thành tự hỏi không thể lấy được lợi ích gì từ người phụ nữ này, dù sao thì những thứ của mình cũng đều là do cô ấy dạy.

Làm sao một người phụ nữ như vậy có thể gặp nguy hiểm?

Cho dù gặp phải những kẻ không có mắt, thì người gặp nguy hiểm, cũng là kẻ đó mới đúng.

"Sao chị còn chưa ngủ?" Giang Thành xoa xoa thái dương, lên tiếng hỏi.

Gần đây phát sinh quá nhiều chuyện, mọi thứ lại đều tràn ngập mùi vị quỷ dị và âm mưu, khiến hắn đáp ứng không xuể, hiện tại Lâm Uyển Nhi lại nói ra lời này, hắn quả thực cũng đã có hơi mệt mỏi.

Lâm Uyển Nhi nhìn hắn, một bên vai dựa vào tường, cố khí tức của Tần Lâu Sở Các lan ra như độc dược chí mạng: "Một mình tôi không ngủ được."

Giang Thành bất đắc dĩ xoa xoa mặt, tựa hồ đang muốn lấy lại chút sức lực, một lát sau mới nói: "Chị đừng như vậy, có được không."

Đi đến bên ghế sô pha, Lâm Uyển Nhi ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt một chân lên chân kia, dù trong môi trường tối tăm như vậy, vẫn trắng đến phát sáng.

Nhưng Giang Thành tựa hồ nhìn thấy quá thường xuyên, nên không khơi dậy được chút hứng thú nào.

Hắn gõ bàn phím trước mặt một cách tùy ý, tạo ra tiếng cạch cạch.

“Thật ra… tốt nhất chị nên về nhà ngủ đi.” Giang Thành thở ra nói: “Tôi không sao, chị không cần phải lo lắng cho tôi.”

Hai chân Lâm Uyển Nhi khẽ đung đưa, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, như đang chờ đợi lời nói tiếp theo của Giang Thành.

Không còn lựa chọn nào khác, Giang Thành hít một hơi, dùng giọng trấn an nói: “Cho dù tôi có bệnh, cũng sẽ kiên trì làm việc, sẽ không chậm trễ việc kiếm tiền cho chị đâu.”

“Thật không?”

“Thật”

“Vậy tại sao tài khoản gần đây không trùng khớp?” Lâm Uyển Nhi nhếch khóe môi, trong mắt hiện lên một tia sáng xinh đẹp: “Khi cậu tiếp đãi đám người Nam Cẩn, đã rút tổng cộng 9. 000 từ quán bar, nhưng cậu không đăng ký số tiền này. Ít nhất là… tôi không nhìn thấy.”

Nghe vậy, Giang Thành thầm chửi chủ quán bar không có đức hạnh, trước đó rõ ràng đã hẹn ước rõ ràng, thế mà quay lưng lại bán đứng mình.

Chờ lần sau khi đến đó, phải bịa ra một câu chuyện về chuyện tình lãng mạn của ông chủ quán bar, mỗi ngày một đoạn rồi kể cho vợ ông ta nghe mới được.

Đưa một ngón tay ra, Lâm Uyển Nhi dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào thành ghế sofa, cô không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn, nhưng Giang Thành lại chịu rất nhiều áp lực.

“Cậu đã đưa cho Vương Phú Quý.” Giọng nói của Lâm Uyển Nhi cực kì bình tĩnh, khí chất quyến rũ đã không còn, rất ít người có thể nhìn thấy một mặt này của cô.

Nhưng Giang Thành là một ngoại lệ.

Dù sao hắn cũng là người luôn ở bên cạnh, có một số thứ kiểu thuộc về bản chất, là không thể giấu được.

Chương 441: Thời cơ

"Cậu ấy có gì khác biệt sao?" Lâm Uyển Nhi nhìn về phía cửa, giọng tò mò hỏi: "Sao tôi không nhìn ra?"

"Không có."

"Nếu như không có thì hãy lên tầng cùng tôi." Lâm Uyển Nhi nâng cằm nói: "Tôi nghĩ cậu bây giờ chắc chắn cũng không phải là đang đợi cậu ấy phải không?"

"Mưa lớn rồi, tất cả những đứa trẻ có nhà đều phải về nhà rồi." Nhìn bóng tối ngoài cửa sổ, đôi mắt Lâm Uyển Nhi như bị che phủ bởi một tấm màn che: "Cậu ấy cũng vậy."…

Trong một căn phòng rất rộng, nhưng trống rỗng, có một cô gái đang ngồi khoanh chân.

Dáng vẻ cô gái đáng yêu, mặc một chiếc váy nhỏ kiểu loli, nhìn chằm chằm vào người đối diện, đôi mắt rực lửa, không ngừng nuốt nước bọt.

Trên tay trái cô gái là một chiếc búa đen khổng lồ, bên phải là một chiếc cưa lớn với hình dáng hung dữ, thậm chí còn cường điệu hơn cả chiếc cưa mà thợ rừng sử dụng.

Trái tim đập thình thịch, cô gái không nhịn được nữa quay đầu nói với đêm tối ở một bên phòng: "Số 3, em thấy người cô gái này bẩn quá, để em đưa cô ta đi tắm một cái nhé, đảm bảo cả trong lẫn ngoài đều sẽ được tắm rửa sạch sẽ, như vậy mọi người có nhìn cũng…"

"Không được."

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, cắt đứt lời nói tiếp theo của cô gái, trong bóng tối có một chiếc ghế sofa cỡ vừa,

có một bóng người đang ngồi ở bên phải ghế sofa.

Nhìn động tác, người này là đang đọc sách.

Nhưng nơi này ở trong đêm tối, làm sao người này có thể nhìn rõ, chẳng lẽ lại có đôi mắt có thể nhìn xuyên qua bóng tối hay sao.

Cô gái chắp hai tay lại, vẻ mặt đáng thương: "Làm ơn đi mà, số 3."

"Không được."

"Hừ!" Cô gái tức giận đứng dậy, hai tay chống nạnh, sau lưng đeo một chiếc túi da màu đen cao bằng nửa người, nhỏ giọng than phiền trong đêm tối: "Đồ nhỏ mọn!"

Nhưng ánh mắt đe dọa này lập tức biến mất sau khi đối phương trong đêm tối ngước mắt lên, đôi mắt đó khác hẳn với tất cả bọn họ.

Đó là một đôi mắt màu xanh sapphire giống như đá quý.

Khi nhìn thấy đôi mắt đó, Hoàn Diên Ninh, người đang dựa vào tường, bị cô gái số 8 nhìn chằm chằm suốt hai tiếng đồng hồ, đột nhiên nheo mắt lại.

Đôi mắt của đối phương thực sự rất giống với cô.

Nhưng loại màu xanh đó trong trẻo hơn, giống như mặt biển êm đềm, thỉnh thoảng có gió thổi qua, gợn sóng có kết cấu như thạch.

"Ngươi… là ai?" Hoàn Diên Ninh chịu đựng trong cơ thể đau nhức kịch liệt, hỏi ra câu hỏi này.

Nhưng đối phương dường như không có hứng thú với cô, sau khi ngăn cản cô gái muốn làm gì mình muốn thì cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Nghe cô gái gọi anh ta, người này có lẽ là số 3 của Đỏ Thẫm.

Còn cô gái không hề che giấu sự hứng thú với mình kia, thì là số 8.

Hoàn Diên Ninh chưa bao giờ nhận được thông tin về hai người này, mọi thứ về các thành viên chính thức của Đỏ Thẫm đều là tuyệt mật.

Cô chỉ biết rằng mục tiêu của lần hành động trước là số 4 của Đỏ Thẫm, mục tiêu chính của tiểu đội bọn họ là giết chết số 4.

Tiếp theo, mới là phá giải ác mộng, sống sót rời đi.

Những hành động xấu xa của Đỏ Thẫm chặt hết tre làm sách cũng không ghi chép hết tội lỗi, hầu như tất cả những ai biết gì về ác mộng đều biết chúng đáng sợ đến mức nào, cũng như sự đồi trụy và điên rồ vượt xa cả mức đáng sợ.

Đối với người bình thường, nếu không may gặp phải Đỏ Thẫm khi vào trong ác mộng, thì có người thậm chí còn lựa chọn tự sát luôn.

Bằng cách này ít nhất sẽ không bị bọn họ tra tấn giày vò.

Cô không ngờ mình lại rơi vào trong tay Đỏ Thẫm, ký ức của cô chỉ còn sót lại sau trận chiến với số 4.

Sau khi bị chính mình làm nhục, số 4 đã nhấc chân và đạp mạnh xuống.

Sau đó cô đã mất đi ý thức.

Cô còn tưởng mình đã chết chắc rồi.

Hơn nữa càng cổ quái hơn nữa là, mặc dù cơ thể cô đau đớn, các khớp xương khắp nơi như sắp rời ra, nhưng nó chẳng

đáng là gì so với nỗi đau khi bị sức mạnh cấm kỵ đó phản công.

Rất hiển nhiên, đã có người cứu mình.

Là… Đỏ Thẫm.

Thông tin bên trong Người Gác Đêm từ trước đến giờ, cũng như việc cô tham gia vào một số cuộc vây hãm chống lại những người theo Đỏ Thẫm sau đó, đã giúp cô hiểu sâu hơn về sự điên rồ và khủng bố của những kẻ này.

Nếu đối phương sẵn sàng liều mạng như vậy để cứu mình, chắc chắn nhất định đang cố gắng lấy được thông tin bí mật của Người Gác Đêm từ tay mình.

Ví dụ như… con chuột chũi ẩn bên trong Đỏ Thẫm bọn họ.

Cô biết người đó.

Nhưng đó chỉ là biết mã số của đối phương mà thôi.

Hoạt động và tình báo là những bộ phận riêng biệt của Người Gác Đêm, cô không có quyền truy cập vào những thông tin cốt lõi hơn.

“Mấy người… mấy người rút cuộc muốn thế nào?” Hoàn Diên Ninh trên mặt tràn đầy vẻ muốn chém muốn giết tùy mấy người, nếu mà tôi cau mày một chút thôi thì không phải là nữ hán tử nữa.

Nếu như có thể chọc giận cái tên trước mặt, để đối phương thẳng tay giết mình luôn, là lựa chọn tốt nhất, ít nhất có thể bớt đau đớn về thể xác.

Tuy cô không sợ lắm nhưng có thể chịu ít đau khổ hơn thì ai lại muốn chịu đựng nhiều hơn? Cô là nữ hán tử, chứ không ngu dốt vô tri.

“Câm miệng đi.” Người ngồi trên sô pha chậm rãi lật một trang sách, trang sách phát ra âm thanh giòn tan, tựa hồ từ xa xa cũng có thể ngửi thấy mùi mực trên trang sách đó.

“Có bản lĩnh mấy người thả tôi ra, khiêu chiến một chọi một với tôi đi!” Hoàn Diên Ninh rất khí thế nói: “Nếu không dám, hãy giết tôi đi.”

Cô còn chưa nói xong đã có thứ gì đó ném sang bên cạnh, khi chạm đất phát ra âm thanh như vàng và đá va vào nhau.

Khi Hoàn Diên Ninh nhìn rõ đồ vật trong phòng này, hai mắt cô sáng lên.

Đây là vũ khí của cô, là một lưỡi dao cánh bướm!

“Cứ làm theo lời cô nói đi, một chọi một.” Người trên sô pha nói mà không ngẩng đầu lên, giọng nói trong trẻo và bình tĩnh: “Để số 8 chơi với cô, nếu cô thắng, chúng tôi sẽ để cô đi, nhưng nếu cô thua …”

Hoàn Diên Ninh thận trọng lăn lộn cổ họng: “Thua thì sao? Cùng lắm các người giết tôi đi.”

“Thế thì thật nhàm chán.” Cái tên được gọi là số 3 khẽ lắc đầu: “Nếu như cô thua thì sẽ là của cô ấy.”

Nghe vậy, số 8 hai mắt sáng lên, ném chiếc túi da màu đen trên lưng xuống: “Vậy còn chờ gì nữa? Bắt đầu thôi!”

Cô gái xoa tay hăm he, nhìn chằm chằm Hoàn Diên Ninh như thể đối phương đã thuộc quyền sở hữu của mình, cô vừa rồi còn định rời đi, thế mà không ngờ——

Hạnh phúc đến quá đột ngột rồi!

Nhìn con dao cánh bướm ném trên mặt đất trước mặt, người phụ nữ tự nhận là mạnh mẽ này lần đầu tiên không dám cử động.

Cô không biết số 8 mạnh đến mức nào.

Nhưng chắc chắn không hề yếu rồi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy cô bé loli nhỏ nhắn này cầm một chiếc búa chiến ở tay trái và một cái cưa lớn ở tay phải, với vẻ mặt háo hức.

Trên thực tế, lúc này trong lòng Hoàn Diên Ninh đã chột dạ đi một nửa rồi.

Cô không sợ chết, nhưng tại sao cô lại luôn cảm thấy nếu bị tiểu loli cáu kỉnh này bắt đi thì sẽ xảy ra một số chuyện quái đản và tồi tệ.

Sau khi thấy Hoàn Diên Ninh không lên tiếng, số 3 ngồi trên sofa cũng không ép buộc cô, chỉ cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hiện trường nhất thời có chút lúng túng.

Hoàn Diên Ninh mấy lần muốn nói mấy câu gay gắt để lấy lại thể diện đã mất, nhưng cuối cùng lại dùng tâm mà ngậm miệng lại.

Cô bí mật lấy lại lưỡi dao cánh bướm của mình và giấu nó trong quần áo, tự an ủi rằng nó dùng để phục kích, là đường cong cứu nước.

Chờ khi thời cơ chín muồi, sẽ nổi loạn.

Chương 442: Tư chất

Đêm đã khuya.

Luôn có những người đi ngủ muộn, một bóng người đứng bên cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn khổng lồ, bên ngoài cửa sổ là thành phố dưới cơn mưa lớn.

Từ góc nhìn của người đàn ông, gần như toàn bộ thành phố đều nằm dưới chân mình.

Anh ta đang cầm một cốc cà phê màu đen, chất lỏng bên trong có ánh kim loại, hơi nước nhàn nhạt đặc quánh, tản ra hương vị đậm đà.

Nhấp một ngụm, chiếc thìa nhúng bạc tiếp xúc với cốc, tạo ra âm thanh va chạm sắc nét.

Nó giống như đã rung chiếc chuông trong ký ức.

Ánh mắt anh ta vẫn hướng ra ngoài cửa sổ.

Nhưng suy nghĩ lại quay trở lại vài giờ trước.

Trong bãi đậu xe hơi tồi tàn đó còn có một người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám chì, to nặng như một thanh kiếm.

An Hiên chưa bao giờ cảm thấy áp lực mạnh mẽ đến như vậy, mạnh đến mức anh ta thậm chí còn có ảo giác không dám trái lời, ngay cả khi đối mặt với mấy lão già trong phòng sám hối cũng chỉ vậy thôi.

Trong phòng sám hối không chỉ có một người.

Trong sâu thẳm bóng tối vẫn còn.

Mặc dù anh ta không thể nhìn thấy, nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng những cái nhìn sắc bén ném về phía mình, như

thể chúng đang muốn mổ xẻ anh ra.

Nhìn anh ta một cách rõ ràng và nghiêm túc.

Cung Triết.

Đó là cái tên mà người đàn ông kia đã nói với anh ta.

Anh ta không rõ là thật hay giả, thực ra anh cũng không quan tâm lắm, tất cả những gì anh quan tâm chỉ là Đỏ Thẫm, và… chân tướng ẩn giấu dưới làn nước đen của Đỏ Thẫm.

Người đàn ông tên Cung Triết này không hề nói quá triệt để mọi thứ, có vẻ như đang lo lắng sẽ gây ra rắc rối không đáng có cho mình.

Nhưng An Hiên theo bản năng cảm thấy hình như không phải như vậy.

Đôi mắt hiện lên trong gương chiếu hậu không giống đôi mắt của một người đang lo lắng về rắc rối.

Trong cuộc trao đổi ngắn ngủi giữa hai người, bên kia đã đề cập đến trại thu nhận.

Mấy ngày trước anh ta vừa mới đến đó.

Đến đó để thăm những người bạn đồng hành đã từng chiến đấu bên cạnh mình, nhưng giờ đây đang bị ăn mòn, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì chút hơi tàn.

Trong trại thu nhận rút cuộc có bao nhiêu đồng đội đã bị ăn mòn, anh ta không biết chính xác con số này.

Nhưng anh ta biết rõ, ở đó tổng cộng phân thành13 khu giám sát.

Những người được sắp xếp bên trong, mức độ ăn mòn đang dần tăng lên.

Khu 1 có mức độ nhẹ nhất.

Khu 13 có mức độ mạnh nhất.

Từ sau khu 9 thì không cho phép ai được vào thăm nữa.

Còn về khu 13.

Bên dưới mọi người đều đồn rằng, nơi đó có khung cảnh giống như địa ngục, những người đã vào trong đó, cho dù là có chết đi, thì thần cũng sẽ không tha thứ cho những lỗi lầm mà bọn họ phạm phải.

Bọn họ đại diện cho cái ác tột cùng.

Cho đến hiện tại, cũng chưa có ai có thể xác định vị trí chính xác của khu 13, có người nói là ở nơi sâu nhất dưới lòng đất của trại thu nhận.

Cũng có người nói, hoàn toàn không có cái gọi là khu 13, đó chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

"Tại sao lại có nhiều Người Gác Đêm bị ăn mòn mất kiểm soát đến như vậy?" Cung Triết dừng một chút: "Cậu có từng nghĩ tới vấn đề này chưa?"

Lời nói của Cung Triết vang vọng bên tai, tầm nhìn của An Hiên dần dần mơ hồ.

Tất nhiên là đã từng nghĩ về điều đó.

Nhưng phải đến sau khi gặp Cung Triết, mới hiểu ra.

Ở trong này không phải tất cả đều là tác phẩm của Đỏ Thẫm, còn có một phần trong số đó… đến từ chính bản thân họ.

Không.

Là Người Gác Đêm.

Vì để chiến đấu chống lại Đỏ Thẫm, mọi thứ trong ác mộng, Người Gác Đêm đã bí mật cải tạo đồng đội của mình.

Trong trạng thái bọn họ hoàn toàn không có ý thức, rạch rách tay của bọn họ, để bọn họ ký khế ước với ma quỷ, nhằm kiểm soát… sức mạnh đằng sau cánh cửa.

Muốn chống lại với ma quỷ, thì phải trở thành ma quỷ.

Đây là thủ đoạn.

Suy cho cùng, với tư cách là một đảng tự xưng chính nghĩa, việc tiêu diệt Đỏ Thẫm, những người theo bọn họ và một số kẻ sát nhân đã phạm tội ác trong ác mộng chỉ là một trong những mục tiêu của bọn họ.

Khi Người Gác Đêm được thành lập, thì chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó là chấm dứt ác mộng.

Chấm dứt sự ăn mòn của ác mộng trên thế giới này.

Trong rất nhiều năm qua, vô số tiền bối tài giỏi trong Người Gác Đêm đã sống và chết vì mục đích này.

Nếu như tìm ra hết tất cả ảnh chụp của từng người trong số bọn họ, có thể phủ kín cả sàn phòng họp.

Anh ta không sợ chết.

Anh ta tin rằng những đồng đội với tư cách là Người Gác Đêm của anh cũng không sợ hãi.

Nhưng điều bọn họ lo sợ là bị lừa dối.

Và sự phản bội sau khi bị lừa dối và mất đi giá trị.

Sau khi chỉnh lý lại tất cả lời của Cung Triết, An Hiên rút ra được một số thông tin từ trong đó.

Đầu tiên, một số lượng đáng kể những người bạn đồng hành trong trại thu nhận không bị Đỏ Thẫm làm hại như người ngoài tuyên bố mà chỉ là sản vật của quá trình cải tạo thất bại.

Không phải ai cũng có đủ khả năng chống chọi với lời nguyền do cánh cửa mang đến.

Chỉ có một số ít trong số bọn họ, mới có đủ tư chất.

Rất nhiều người vừa ký hợp đồng liền suy sụp tinh thần, cuối cùng bị thế lực sau cánh cửa phản phệ, đương nhiên nói chính xác thì gọi là ăn mòn.

Anh ta từng truy hỏi qua về tỷ lệ này, Cung Triết im lặng vài giây, rồi nói rằng mình không biết.

Một cách thoái thác rất hời hợt.

An Hiên chú ý tới, lúc ông ta nói không biết, sắc mặt đối phương âm trầm như một cục sắt.

Xem ra tỷ lệ này là khá đáng sợ.

Những người may mắn như anh ta, là số ít trong số ít đó.

Thứ hai, tạm thời sống sót chỉ có nghĩa là bước đầu được cửa chấp nhận.

Đây chỉ là một loại tư cách.

Điều này đối với anh ta ban đầu có thế khá khó hiểu, nhưng Cung Triết giải thích rằng đây có thể được coi là sự lựa chọn hai chiều.

Cũng giống như… đi xem mắt.

Nhưng trong sự lựa chọn này, cửa rõ ràng chiếm vị trí cao hơn.

Sau khi bạn chủ động ký khế ước xong, mọi việc sau đó đều phải do cửa kiểm soát.

Bạn có thể mượn sức mạnh sau cửa nhưng đồng thời cũng phải gánh chịu lời nguyền sau cánh cửa.

Lời nguyền không thể được giải trừ, nó sẽ chỉ dần dần trở nên sâu sắc hơn, cách duy nhất để trì hoãn sự bùng phát của lời nguyền là nuốt chửng cánh cửa mới, nhưng điều này cũng sẽ khiến lời nguyền ngày càng sâu sắc hơn một bước.

Điều này rất giống với người nghiện ma túy.

Thứ ba, nếu cánh cửa mới không bị chiếm giữ và lời nguyền cuối cùng cũng bộc phát, những môn đồ đã ký khế ước sẽ phải gánh chịu hậu quả vô cùng thảm khốc.

Bị sức mạnh phía sau cánh cửa ăn mòn hoàn toàn.

Trở thành một xác chết biết đi.

Khi nói đến đây, giọng điệu của Cung Triết thoáng thay đổi, An Hiên đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

"Bọn họ sẽ hoàn toàn mất đi lý trí." Cung Triết chậm rãi nói: "Trở thành… một cánh cửa biết đi."

"Triển khai ăn mòn, đối với thế giới chúng ta đang sống."…

Dưới ánh nắng buổi sáng chiếu xuống.

Bên cạnh chiếc gối, chỉ còn lại một mình mình.

Mặc quần áo, đi xuống tầng dưới.

Ánh sáng chiếu qua cửa sổ, một mùi hương dễ chịu bay trong không khí.

Một thân ảnh tuấn mỹ đang ngồi trên sô pha, trước mặt có vài túi giấy, túi giấy đã thấm đầy vết dầu.

"Chào buổi sáng." Lâm Uyển Nhi nói.

Giang Thành không khỏi nhướng mày.

Dường như biết Giang Thành đang nghĩ gì, Lâm Uyển Nhi đặt tay lên cằm, lười biếng giải thích: "Bì Nguyễn bệnh rồi."

Sau đó, Giang Thành tựa hồ nghĩ thông chuyện gì, gật đầu, ngồi xuống.

Bởi vì Bì Nguyễn bị bệnh nên Lâm Uyển Nhi không trực tiếp đến khách sạn để ăn sáng, mặc dù thư ký trả lời điện thoại

rất lịch sự nói rằng bữa sáng đã sẵn sàng.

Sếp của mình là một người rất cần thể diện.

Về điểm này, Giang Thành cảm thấy hai người rất giống nhau.

Đầu tiên hắn vào phòng tắm tắm rửa một lát, sau đó quay lại, mở túi giấy ra, thành thục chọn phần của Lâm Uyển Nhi ra trước.

Sau đó hắn nhìn mấy quả trứng trà, xắn tay áo lên, bóc ra rồi nhẹ nhàng đặt trước mắt đối phương.

Sau đó nữa, mới là phần của riêng mình.

Lâm Uyển Nhi chỉ lặng lẽ nhìn hắn như vậy, ngón tay thon dài đặt lên tai, trong mắt hiện lên một tia sáng xinh đẹp.

Chương 443: Mất tích

Sau khi ăn sáng xong, Giang Thành rất tự nhiên bắt đầu một ngày làm việc của mình.

Theo sự sắp xếp trước đó, hôm nay hắn sẽ đến gặp một khách hàng, khách hàng là một người phụ nữ quyến rũ đã yêu cầu hắn đích thân đến thăm mình.

Thịnh tình thật khó lòng từ chối, hơn nữa Giang Thành cho rằng đây chính là ý định ban đầu của hắn khi trở thành một thiên thần áo trắng.

"Muốn ra ngoài?" Đứng trước kệ đựng hồ sơ bệnh án, Lâm Uyển Nhi quay đầu nhìn Giang Thành, trong tay cầm một cuốn sổ tay màu xanh lam đậm có đánh dấu đặc biệt.

"Ừm." Giang Thành đáp: "Chị Mã, chị đã từng gặp qua rồi đấy."

"Tháng trước có phải chị ấy lại kết hôn rồi không?" Lâm Uyển Nhi thản nhiên hỏi.

"Có vẻ như… là vậy."

"Đừng đi nữa, lát nữa đi với tôi." Lâm Uyển Nhi nói xong, cô đóng tập tài liệu trong tay vào rồi đặt lại.

Giang Thành quay đầu nhìn về phía bóng lưng của người phụ nữ mảnh khảnh: "Thế này không tốt đâu, trước đó đã có hẹn trước rồi." Tuy nói như vậy, nhưng Giang Thành vẫn hỏi: "Bên chỗ chị có chuyện gì sao?"

"Một khách hàng lớn, đá rất lâu không liên lạc rồi, nghe người khác nói ở nhà xảy ra chuyện." Lâm Uyển Nhi tiếc nuối

nói: “Cũng khá nhớ ông ấy, tôi chuẩn bị đến nhà nói chuyện một chút.”

Nghe Lâm Uyển Nhi nói xong, Giang Thành mơ hồ có một loại dự cảm không lành: “Người khách hàng kia tên là gì?”

Lâm Uyển Nhi nhướng đôi mày xinh đẹp lên nói: “Nam Hoài Lễ.”

Cái tên này nghe rất quen, Giang Thành khẽ cau mày, nhanh chóng tìm kiếm trong đầu, nhưng điều kỳ lạ là hắn chắc chắn mình biết về người này, nhưng lại không tìm thấy chân dung của ông ta.

“Ông ấy còn có một cô con gái.” Lâm Uyển Nhi chậm rãi nói: “Cô ấy tên là Nam Cẩn.”

Nam Cẩn…

Bây giờ thì đúng rồi!

Giang Thành lập tức nghĩ tới cô gái nhút nhát đó, lần trước hắn nhận được hoa hồng quán bar từ cô ấy, bây giờ khoản tiền đó đã ở trong túi của tên mập.

Cô gái này trong mắt người ngoài vô cùng ưu tú, nhưng chỉ có Giang Thành mới hiểu được nỗi cay đắng đằng sau sự xuất sắc của cô.

Đó đều là do mẹ cô ép cô phải làm.

Vậy mà lại là bố của Nam Cẩn…

Không biết là xuất phát từ cảm xúc gì, Giang Thành suy nghĩ một chút rồi đồng ý đi cùng Lâm Uyển Nhi đến nhà họ Nam để xem chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi ngồi vào ghế lái phụ của chiếc xe thể thao, Lâm Uyển Nhi đột nhiên nháy mắt với Giang Thành, cười nói: “Thật ra tôi có thể đi một mình.”

“Lái xe đi.”

Nhà họ Nam chắc chắn được coi là một gia đình giàu có ở Dong Thành, vị trí sinh sống là ở Vịnh Tinh Nguyệt, nơi có giá nhà đất cửa cao nhất ở Dong Thành.

Đó là một khu biệt thự, nơi mỗi tấc đất đều là tấc vàng.

Nhân viên bảo vệ đối chiếu danh tính của Lâm Uyển Nhi với cư dân xong, mới để cho bọn họ đi vào, rất nhanh, chiếc xe dừng lại ở một ngôi nhà rộng rãi.

Một người đàn ông ăn mặc như quản gia bước ra, ra hiệu rằng chủ nhà đang đợi bọn họ.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt cổ quái của quản gia, ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, hắn ý thức được chuyện này khả năng không đơn giản như vậy.

Sau khi đi qua một con đường lát đá kiểu Nhật, bọn họ bước vào biệt thự, phòng khách tràn ngập ánh sáng, được bao quanh bởi những cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn khổng lồ.

Một người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế sofa da sang trọng.

Người phụ nữ này bảo dưỡng rất tốt, chỉ là tinh thần trông rất tiều tuỵ, trên mặt không trang điểm, khi quản gia đến gần nhắc nhở, bà ấy như mới nhận ra có người đến rồi.

“Bà Nam.” Lâm Uyển Nhi gật đầu ra hiệu.

Nhìn thấy Lâm Uyển Nhi, Nam phu nhân trước đây đã gặp qua mấy lần hai mắt sáng lên: “Cô Lâm, mau, mời ngồi.”

Thái độ của người phụ nữ này bây giờ rất khác so với trước đây, ắt nghĩ chắc chắn nàh bọn họ đã gặp phải rắc rối lớn.

Ngồi xuống không bao lâu, Nam phu nhân hai mắt đỏ hoe: "Cô Lâm, tôi thật sự không còn cách nào khác phải đến tìm cô, mọi người đều nói cô có rất nhiều mối quan hệ, xin hãy giúp tôi."

"Ông Nam cũng là bạn bè của chúng tôi, nếu như có thể giúp đỡ, tôi rất sẵn lòng." Lâm Uyển Nhi tự nhiên tiếp nhận.

"Xin hãy giới thiệu tình hình trước đi."

"Được, được." Nam phu nhân gật đầu cảm kích, mím môi, như sợ hãi trước tình huống sắp giới thiệu, ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút cổ quái nói: "Hoài Lễ ông ấy… mất tích rồi."

Sau khi nghe được chữ mất tích, dự cảm không lành trong lòng Giang Thành cuối cùng đã trở thành sự thật.

Nhưng điều khiến hắn nghi hoặc là, Lâm Uyển Nhi … vẻ mặt lại rất bình tĩnh, không có chút kinh ngạc nào.

Xem ra… chuyện này cô sớm đã biết qua các kênh khác, cái gọi là đến nhà thăm chỉ là vỏ bọc, cô sớm đã biết Nam Hoài Lễ đã mất tích.

"Bắt cóc?" Lâm Uyển Nhi hỏi.

"Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy, nhưng đã lâu như vậy, chúng tôi không nhận được cuộc gọi nào từ bọn bắt cóc."

"Hơn nữa Hoài Lễ ông ấy… không có biến mất ở bên ngoài, ông ấy biến mất ở trong phòng làm việc của chính mình." Nói đến đây, Nam phu nhân vẻ mặt càng ngày càng cổ quái.

Có vẻ như cho đến bây giờ bà ấy vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thậm chí không rõ chồng mình còn sống hay không.

“Đừng căng thẳng.” Giang Thành dùng giọng bình tĩnh nhất có thể an ủi: “Bà hãy nói chậm thôi, chi tiết một chún.”

Cầm lấy cốc nước trên bàn đá cẩm thạch, Nam phu nhân uống một ngụm, sau đó cảm xúc kích động cũng dịu đi một chút: “Đó là vào ba đêm trước, khoảng… khoảng 8 giờ, Hoài Lễ gửi thông tin rằng buổi tối không về nữa, gần đây ông ấy vừa mới dành được một dự án, lịch trình công việc rất bận rộn.”

“Tôi biết ông ấy có thể sẽ phải thức cả đêm nữa nên bảo ông ấy giữ gìn sức khỏe và nghỉ ngơi sau khi làm việc, ông ấy cũng đã không còn trẻ nữa”.

“Hoài Lễ khi bận rộn, tôi cũng đã quen rồi, nhưng không ngờ…” Nam phu nhân nước mắt lập tức chảy ra, như thể nhớ ra điều gì đó.

“Không ngờ khoảng 10 giờ sáng hôm sau, thư ký của ông ấy gọi cho tôi, nói rằng Hoài Lễ đã mất tích, không tìm thấy ở đâu cả.”

“Nhưng điện thoại di động của ông ấy, hợp đồng dự án mới đàm phán và áo khoác của ông ấy đều để trong văn phòng, chỉ là người mất tích rồi.”

Cảm xúc của Nam phu nhân lập tức lại kích động, giọng khàn khàn nói: “Chuyện này sao có thể được chứ, Hoài Lễ ông ấy bận công việc đến thế, trước giờ đều không tách rời khỏi điện thoại di động, vì sợ lỡ cuộc gọi, ông ấy làm sao… làm sao có thể không nói lời nào mà rời đi như vậy?”

“Thời gian phát hiện ông ấy mất tích là khi nào?” Lâm Uyển Nhi hỏi: “Thời gian chính xác.”

“9 giờ, Hoài Lễ sẽ tổ chức cuộc họp buổi sáng với các trưởng phòng ban trong công ty vào lúc 9 giờ.” Lời vừa dứt, Nam phu nhân lại tự mình phủ quyết: “Không, không phải 9

giờ, còn sớm hơn 9 giờ, thư ký sẽ đi tìm ông ấy trước, chắc là… chắc là hơn 8 giờ một chút.”

“Lần cuối cùng tiên sinh nhà bà được người ta nhìn thấy là khi nào?” Giang Thành thấp giọng hỏi.

“Khoảng hơn 11 giờ đêm, máy pha cà phê trong văn phòng của ông ấy bị hỏng, cứ mãi không sửa, hơn 11 giờ ông ấy rời khỏi văn phòng, đi ra máy pha cà phê bên ngoài để phau một tách cà phê, sau đó lại trở về.”

“Trở về là chỉ trở về văn phòng?”

“Vâng đúng vậy.”

“Ai đã nhìn thấy ông ấy?”

“Không phải người.” Nam phu nhân giải thích: “Là camera giám sát ở hành lang, chúng tôi cũng là sau đó xem camera giám sát mới biết.”

Chương 444: Nam Cẩn

“Video giám sát ở đâu?”

“Ở công ty.”

Nhìn thấy biểu cảm bình tĩnh của Lâm Uyển Nhi, Nam phu nhân đột nhiên cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp này thực sự là có chút thờ ơ, nhưng dù sao thì cũng là đang cầu cứu người ta.

Vì vậy, tư thế lại càng hạ thấp hơn: “Cô Lâm, cầu xin cô nhất định phải giúp chúng tôi, chúng tôi… chúng tôi có thể đưa ra một mức giá khiến cô hài lòng.”

Lâm Uyển Nhi cười nói: “Nam phu nhân đang nói gì vậy, nhưng chuyện như vậy, không phải bà nên đi báo cảnh sát sao?”

Trên mặt Nam phu nhân hiện lên một tia do dự, nhưng bà vẫn nói: “Cô Lâm, tôi nghĩ dựa vào năng lực của cô, chắc là đã sớm nghe nói rồi đúng không.”

“Một vụ án mất tích như thế này ở Dong Thành của chúng ta đã không chỉ có một rồi.” Cổ họng của Nam phu nhân cẩn thận cuộn lên cuộn xuống, hạ giọng nói: “Cảnh sát đã nhận định rằng những vụ mất tích bí ẩn này nhất định có mối liên hệ nào đó với nhau, chỉ là tạm thời vẫn chưa có manh mối.”

“Tôi không đợi được, tôi lo lắng Hoài Lễ ông ấy…”

“Công ty ở đâu?” Giang Thành im lặng một lúc đột nhiên lên tiếng.

Nam phu nhân đang định tiếp tục cầu xin Lâm Uyển Nhi, dường như nhìn thấy một tia hy vọng, lập tức trả lời: “Ở ngay phố Nam, số 174 đường Phố Thành.”

Đối với phản ứng của Giang Thành, Lâm Uyển Nhi dường như nảy sinh chút hứng thú, cô dời tầm mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Giang Thành, đôi lông mày xinh đẹp khẽ động đậy.

"Tôi muốn đến xem xem." Đối với Lâm Uyển Nhi, Giang Thành cũng lười giấu diếm, bởi vì giấu diếm cũng vô dụng, người phụ nữ này hiểu quá rõ mình rồi.

"Cám ơn… cám ơn cậu." Nam phu nhân kích động nói, theo bà nghĩ, người đàn ông tên là bác sĩ Giang này và cô Lâm đã ở cùng nhau.

Chỉ cần hắn sẵn lòng giúp đỡ, vậy cũng giống như cô Lâm giúp đỡ thôi.

"Bây giờ đi luôn sao?" Nam phu nhân không khống chế được tâm tình, bà cũng không biết tại sao mình lại tin tưởng cô Lâm đến như vậy.

Rõ ràng cảnh sát hiện tại còn không có manh mối nào, huống hồ là cô ấy?

Nhưng sau khi Nam phu nhân kể cho bạn bè nghe chuyện mình gặp phải, một người bạn có lý lịch rất tốt của bà đã suy nghĩ một lúc rồi bảo bà đi tìm cô Lâm.

Bản thân người phụ nữ này có thể không đặc biệt, nhưng điều đặc biệt là vòng tròn cô ấy quen biết.

Chỉ cần trả được cái giá mà cô muốn, vậy thì rất nhiều chuyện khó khăn đều có thể trở thành không còn khó khăn nữa.

Nói chính xác hơn, cô ấy giống như một người môi giới đi trong vùng xám.

Khắp nơi đều có khách hàng và bạn bè của cô ấy.

Bởi vì mối liên quan lợi hại, vì vậy không thể không vinh nhục có nhau.

Tập đoàn lợi ích đứng đằng sau người phụ nữ xinh đẹp này mới là thế lực đáng sợ nhất.

Thế lực này thậm chí có thể thay đổi các quy tắc ở một mức độ nhất định.

Nghe thấy Nam phu nhân thúc giục, Giang Thành cũng không có phản ứng, hắn nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy trong căn phòng rộng lớn như thế này chỉ có hai người Nam phu nhân và quản gia.

"Con gái của bà biết chuyện này không?" Giang Thành quay đầu nhìn Nam phu nhân.

Khi nghe nhắc đến con gái mình, cảm xúc của Nam phu nhân lại có dấu hiệu mất kiểm soát: "Con bé biết, đứa trẻ này đặc biệt nhạy cảm, tôi không… không giấu được."

"Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

"Trên tầng." Nam phu nhân nói với giọng rất áy náy: "Tôi đã sắp xếp bảo mẫu ở cùng với con bé, trước giờ con bé vẫn luôn thân thiết với bố hơn là tôi."

"Tôi lo con bé suy nghĩ không thông suốt, rồi làm ra chuyện gì dại dột."

"Tôi muốn đi lên gặp cô ấy một chút." Giang Thành nói: "Tâm lý chịu đựng của đứa trẻ này không mạnh như tôi tưởng tượng, cô ấy chỉ là quen giữ mọi chuyện trong lòng, tôi không muốn cô ấy gặp phải chuyện ngoài ý muốn."

Nam phu nhân hơi ngây người ra một chút, sau đó ánh mắt nhìn Giang Thành liền thay đổi, một lúc sau mới gật đầu nói: "Vậy… vậy làm phiền cậu rồi, bác sĩ Giang."

Cũng biết ưu tiên nặng nhẹ gấp gấp, nên trước khi rời đi, Giang Thành còn nói thêm một câu: "Tôi sẽ xuống nhanh thôi, bà thông báo với công ty chuẩn bị trước đi."

"Được."

Dưới sự dẫn dắt của quản gia, Giang Thành đứng trước một cánh cửa gỗ màu trắng, đưa tay ra gõ nhẹ vào cửa vài cái.

Vài giây sau, cánh cửa được mở ra, một người phụ nữ khoảng chừng 30 tuổi xuất hiện trước mặt Giang Thành, khi nhìn thấy Giang Thành, người phụ nữ đó giật mình một cái.

May mắn thay, quản gia ra hiệu cho cô ra ngoài trước.

Để cho hai người được ở riêng một lát.

Bước vào phòng ngủ của Nam Cẩn, bên trong được trang trí khá ấm áp, một bên là sàn gỗ nguyên khối, một bên là tấm thảm dày màu lạc đà, gần giường.

Vị trí của căn phòng vốn dĩ rất tốt, đối diện có một cửa sổ lớn từ trần đến sàn, nhưng lúc này lại bị rèm che lại nên nhìn có vẻ hơi tối.

Một cây đại dương cầm màu trắng được đặt ở vị trí nổi bật, trong góc có một chiếc ghế sofa nhỏ.

Trên ghế sofa được phủ một lớp búp bê gấu bông sang trọng tinh xảo.

Ánh mắt bắt đầu đi sâu hơn vào trong phòng, cuối cùng Giang Thành cũng tìm thấy cô gái bên cạnh giường.

Cô gái quay lưng về phía hắn, đôi vai vẫn khẽ run rẩy, cô không phải là một cô gái nhỏ nhắn, nhưng lúc này lưng cô đang co lại thành một quả bóng nhỏ, chỉ để lại sự cô đơn phía sau.

Giang Thành chậm rãi đi tới, lúc hắn đi ngang qua chiếc bàn cạnh giường ngủ, ánh mắt Giang Thành đột nhiên bị thứ gì đó hấp dẫn.

Nó là một vật trang trí cổ dài với hình dạng độc đáo.

Được đặt trên bàn cạnh giường ngủ ở một vị trí rất dễ thấy.

Nhưng điều thực sự khiến Giang Thành chú ý chính là bông hồng cắm ở miệng bình.

Nó được làm từ tờ một trăm nhân dân tệ gấp lại.

Hoa hồng Kawasaki.

Đó là… tác phẩm của chính mình.

Hắn lập tức nhớ tới lần trước vào quán bar, bản thân vì để có thể kiếm được nhiều tiền hoa hồng hơn, đây chỉ có thể coi là một tiểu chiêu.

Dỗ dành cho cô gái này vui vẻ mà thôi.

Hắn không ngờ rằng đối phương sẽ mang nó về.

Hơn nữa còn đặt ở vị trí dễ thấy như vậy.

Đột nhiên, tình cảnh có chút ngượng ngùng.

“Xin anh đừng tới đây có được không?” Nam Cẩn quay lưng về phía hắn, giọng nói còn khiến người ta đau lòng hơn cả bóng lưng: “Tôi muốn yên tĩnh một lát.”

Giang Thành gật đầu: “Được.”

Nam Cẩn nghe vậy chợt run lên, sau đó chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn thấy Giang Thành ngồi trên giường phía sau nhìn cô.

“Mẹ của cô đã tìm đến chúng tôi, tôi chỉ muốn lên xem cô một chút.” Vốn dĩ nửa câu sau, Giang Thành không cần phải nói.

Nhưng cổ quái là, nhìn đôi mắt sưng đỏ kia, Giang Thành lại vô cùng tự nhiên nói ra.

“Anh Giang…” Trên khuôn mặt mệt mỏi của Nam Cẩn hiện lên một tia sáng nhàn nhạt, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, rồi lại tắt đi.

“Tôi đã biết hết rồi.” Giang Thành nhìn cô, dùng ngữ điệu ôn hòa nói: “Lát nữa tôi sẽ đến công ty bố cô xem xem, hy vọng có thể tìm được một ít manh mối.”

Lúc này Giang Thành có lẽ đã biết chuyện gì đã xảy ra với bố Nam Cẩn, chắc hẳn là ông ấy đã ngủ quên vào ban đêm, sau đó bất giác bị cuốn vào cơn ác mộng.

Nhưng đánh giá từ kết quả, người hẳn là đã…

Nhưng dù sao hắn vẫn chưa tới hiện trường, có lẽ… có lẽ biết đâu lại chỉ đơn thuần là một vụ bắt cóc, chỉ là thủ đoạn tương đối tinh vi.

Nhìn vào ánh mắt Nam Cẩm, Giang Thành thật sự hy vọng là mình đã đoán sai.

“Tôi hiểu bố, bố sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi đâu.” Nam Cẩn nói với giọng đầy nước mắt: “Bố còn hứa với tôi, chờ đợt này bận xong, sẽ dẫn tôi đi chơi cho khuây khoả.”

“Bố nhất định là đã xảy ra chuyện rồi.”

Đối với việc nói dối để an ủi, Giang Thành do dự một chút, vẫn là không làm, dù sao nói dối cũng là nói dối, một ngày nào đó sẽ bị vạch trần.

Đến lúc đó, phải lấy cái gì ra để an ủi cô gái này?

Một lúc sau, hắn bước tới, cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chương 445: Giám sát

Sau khi rời khỏi nhà họ Nam, Lâm Uyển Nhi lái xe đến công ty của Nam Hoài Lễ cùng với Giang Thành.

Vốn dĩ Nam phu nhân yêu cầu quản gia đi cùng, nhưng Giang Thành từ chối, hiện tại ở nhà chỉ còn lại Nam phu nhân, Nam Cẩn, quản gia và một bảo mẫu.

Nếu quản gia đi rồi, nếu có chuyện gì xảy ra, cũng không ai có thể giúp đỡ.

Nhưng trước khi rời đi, Giang Thành vẫn xác nhận lại với Nam phu nhân, Nam phu nhân nói rằng bên phía công ty bà đã sắp xếp ổn thoả, khi đến sẽ có người tận tình tiếp đón bọn họ.

Đưa bọn họ đi tìm hiểu mọi thứ họ muốn biết.

Video giám sát cũng đã chuẩn bị ra trước.

Nam phu nhân còn nhắc nhở bọn họ, đối với chuyện về video đừng lan truyền ra ngoài, bởi vì cảnh sát đã lấy đi đoạn video gốc.

Sau khi đỗ xe xong, mấy người đi tới trước cửa công ty, sau đó Giang Thành lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Ngay sau đó, một người phụ nữ khoảng 30 tuổi chạy ra.

Kính gọng vàng, váy chuyên nghiệp, trang phục thư ký tiêu chuẩn, ngoại hình trung bình nhưng dáng người rất chuẩn, nhìn tương đối có năng lực.

“Xin hỏi là anh Giang à?” Thư ký tay cầm điện thoại, hỏi thẳng.

“Là tôi.”

“Mời đi cùng tôi.” Người phụ nữ quay người dẫn hai người vào trong.

Ánh mắt của người phụ nữ quét qua Lâm Uyển Nhi, dường như còn có hứng thú với cô hơn cả Giang Thành.

Có lẽ vì lo lắng mình sẽ quá nổi bật, Lâm Uyển Nhi lấy chiếc áo trend coat dài màu be trên xe ra, mặc vào, che kín toàn thân.

Đối với sự hứng thú của người phụ nữ với mình, Lâm Uyển Nhi chỉ liếc nhìn qua một cái, đối phương lập tức quay mặt đi.

Dẫn hai người Giang Thành Lâm Uyển Nhi đến một căn phòng có ít người.

Nhìn qua giống như một phòng họp nhỏ, cùng lúc đó, người phụ nữ quay người đưa cho mỗi người một ly nước: “Tôi tên Phương Vy Vy, hai người cứ gọi tôi là Vy Vy là được, tôi là trợ lý của chủ tịch Nam, cũng là người đầu tiên phát hiện ra chủ tịch Nam mất tích.”

Cho dù xung quanh không có ai, nhưng giọng nói của người phụ nữ này rất trầm, hiển nhiên là đang khá căng thẳng, hai tay vô thức chắp lại với nhau.

Sau khi hỏi một số câu hỏi cơ bản nhất, chẳng hạn như thời gian Nam Hoài Lễ biến mất, và liệu có điều gì bất thường trước khi ông ấy mất tích hay không, người phụ nữ tự xưng là Vy Vy đã trả lời từng câu một.

Tất cả đều giống như lời Nam phu nhân nói.

“Video giám sát ở đâu?”

“Trong tay một kỹ thuật viên của chúng tôi.” Vy Vy trả lời: “Tôi đã thông báo cho anh ấy rồi, anh ấy sẽ đến ngay.”

Giang Thành nghe vậy cau mày nói: “Cô thông báo cho anh ấy làm gì, cô đi lấy cho chúng tôi là được rồi.”

Tuy lời nói của hắn không quá gay gắt nhưng cũng có thể nghe được, Giang Thành rất bất mãn với hành động của Vy Vy, hiển nhiên loại chuyện này càng ít người biết thì càng tốt.

Làm sao một người làm thư ký lâu năm lại không hiểu được điều này?

“Không, không.” Vy Vy vội vàng giải thích: “Anh Giang, anh hiểu lầm rồi, bảo anh ấy đến, là có nguyên nhân, anh ấy đã phát hiện ra một số chuyện.”

Câu nói cuối cùng, giọng Vy Vy cực kì nhỏ, vẻ mặt lộ ra cảm giác không tự nhiên.

Khoảng 5 phút sau, ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập, một người đàn ông có mái tóc dày rậm bước vào.

Anh ta hơi khom lưng, mang theo một chiếc túi đựng máy tính màu đen.

Người đàn ông tự giới thiệu mình là Đỗ Phong, người chịu trách nhiệm chính về vấn đề công nghệ máy tính trong công ty, nói xong liền lấy máy tính ra mà không nói thêm lời nào thừa thãi.

Nhìn vào đoạn video giám sát trước mặt, xét từ góc độ thì nó được quay từ vị trí phía trên hành lang, góc nhìn khá tốt.

Vy Vy chỉ vào một cánh cửa cách đó không xa nói: “Đây là phòng làm việc của chủ tịch Nam, đây là cánh cửa duy nhất có thể ra vào.”

Rất nhanh, video bắt đầu thay đổi, một người từ hành lang đi đến cửa, sau đó mở cửa bước vào.

Giang Thành chú ý tới thời điểm này là buổi tối 9 giờ 01 phút.

Chắc hẳn là Nam Hoài Lễ vừa đi xã giao về xong, trở lại văn phòng làm việc, chuyện này cũng phù hợp với những gì Nam phu nhân nói, hơn 8 giờ gọi điện thoại cho bà, nói với bà rằng đêm sẽ không về nhà.

Sau đó Đỗ Phong thao tác máy tính, bắt đầu kéo tiến trình video.

Rất nhanh, Nam Hoài Lễ lần thứ hai xuất hiện, sau khi cửa mở ra, trong tay ông cầm một vật có hơi phản chiếu.

Nó không lớn, trông giống như một tách cà phê.

Điểm này cũng được trợ lý Vy Vy thừa nhận.

Cô cho biết đó là chiếc cốc chủ tịch Nam thường uống cà phê, là chiếc cốc cà phê hình con gấu rất dễ thương được con gái chủ tịch Nam tặng cho ông.

Chủ tịch Nam vẫn luôn rất trân trọng.

Sau đó Nam Hoài Lễ đi ra khỏi cửa, dọc theo hành lang bên cạnh, biến mất khoảng 2 phút, rồi lại xuất hiện trong video.

Ông quay lại với chiếc cốc rồi mở cửa bước vào.

Lúc này là 11h44 đêm.

Ngay sau đó, Nam Hoài Lễ biến mất khỏi hiện trường, người tiếp theo xuất hiện trong video chính là người phụ nữ bên cạnh, Vy Vy.

Lúc đó trời đã sáng rồi.

Cô đến trước cửa phòng làm việc của Nam Hoài Lễ, gõ cửa trước nhưng không nhận được phản hồi nên cô lại gọi điện.

Trong video, Vy Vy có một động tác dừng lại rất rõ ràng, đeo tai nghe vào tai rồi lập tức nhìn về phía cửa văn phòng như thể đã phát hiện ra điều gì đó.

Giang Thành có lẽ có thể đoán được, cô nhất định đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động reo trong văn phòng.

Điện thoại di động của Nam Hoài Lễ.

Nhưng trong lúc Giang Thành đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh đã thay đổi, hắn nhìn Đỗ Phong, phát hiện vẻ mặt của anh ta rất kỳ quái.

Tương tự như anh ấy, còn có Vy Vy.

Lâm Uyển Nhi không quan tâm lắm, cô luôn có vẻ lười biếng, cô đã luôn như vậy kể từ ngày Giang Thành gặp cô.

Dường như trên đời này có rất ít chuyện có thể khiến cô lo lắng.

Đối với sự sống chết của Nam Hoài Lễ, Giang Thành cảm thấy cô cũng không hề quan tâm.

Cô đến nhà họ Nam lộ diện một cái, chỉ là vì lịch sự mà thôi.

Liên tưởng đến việc đưa một đoạn video, còn phải cử một kỹ thuật viên đến, bên trong này khiến người ta phải suy ngẫm.

"Anh phát hiện ra điểm gì kỳ lạ sao?" Giang Thành nhìn Đỗ Phong, hỏi thẳng.

Đỗ Phong đang suy nghĩ điều gì đó đầu tiên là hơi ngây người ra một chút, sau đó sắc mặt trở nên sợ hãi, tựa hồ không biết đối phương làm sao biết được, mình rõ ràng còn chưa nói mà.

Chẳng lẽ là… cảnh sát?

Nhưng một ánh mắt của Giang Thành lại khiến anh ta phải ngậm miệng lại, Đỗ Phong nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Chị Vy, chị nhìn xem cửa… xem cửa đã đóng kỹ chưa."

Vy Vy bước tới, mở cửa nhìn xung quanh nhưng không thấy có gì bất thường, sau đó cô lại đóng cửa lại và lắc đầu với mấy người.

Đỗ Phong đóng video lại, sau đó bấm vào một thư mục rất khó thấy trên màn hình, bên trong chứa một đoạn video chỉ dài 10 phút.

Nó được lấy ra từ video trước đó, bởi vì chỉ vài phút sau, cánh cửa được mở ra, Nam Hoài Lễ bưng cốc cà phê bước ra.

Sau đó Đỗ Phong mở một phần mềm lên, rất nhanh, video đã bị khóa trong một phạm vi rất nhỏ, sau đó tốc độ chậm lại, từng cảnh từng cảnh hiện qua.

Cho đến sau khi nhìn thấy một bức tranh, thì dừng lại.

Tiếp theo hình ảnh không ngừng được phóng to, đồng tử của Giang Thành cứng đờ, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập hơn.

Chương 446: Gọi người

Đó là một chỗ ngoặt cách cửa khoảng vài mét.

Bởi vì tương đối tối, cho nên trước đó vẫn không có ai chú ý đến.

Mà ở đó, từ độ cao khoảng một mét so với mặt đất, thò ra nửa khuôn mặt.

Bởi vì độ rõ nét, khuôn mặt này trông cực kì mờ.

Nhưng có thể cảm nhận được rõ, vị trí mà khuôn mặt này nhìn, chính là văn phòng làm việc của Nam Hoài Lễ.

Lúc này, thời gian hiển thị là 11:39.

Cũng có nghĩa là, khuôn mặt này đột nhiên xuất hiện vài phút trước khi Nam Hoài Lễ đi ra ngoài lấy cà phê.

"Tôi sử dụng một phần mềm có thể phát hiện xem vật thể có chuyển động trong video tĩnh hay không." Đỗ Phong giải thích, trên mặt đầy mồ hôi, hiển nhiên kết quả này cũng vượt xa dự đoán của anh ta.

"Khuôn mặt … khuôn mặt này hoàn toàn không thể nhìn thấy được trong màn hình phát thông thường, nó chỉ xuất hiện trong một thời gian cực kì ngắn rồi sau đó biến mất."

Xem ra sự biến mất của Nam Hoài Lễ, e rằng có thể liên quan đến khuôn mặt quỷ dị này.

Suy cho cùng, một người bình thường tuyệt đối sẽ không bao giờ đêm hôm khuya khoắt, trốn vào một góc tường như vậy.

“Ban đêm ở công ty còn có ai trực ban nữa không?” Giang Thành hỏi.

Vy Vy chắc chắn là đã biết về khuôn mặt này, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đó, cô vẫn sợ hãi đến toàn thân run rẩy.

Giang Thành hỏi cô hai lần liên tiếp, cô mới có phản ứng.

“Không còn ai nữa rồi.” Vy Vy lắc đầu: “Tầng này chỉ có một mình chủ tịch Nam, các tầng gần đó cũng không có ai, camera giám sát gần cầu thang và thang máy cũng không ghi lại có người đi vào.”

Nhìn khuôn mặt được phóng to và đóng băng ở giữa video, Giang Thành đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Không lâu sau, Vy Vy đột nhiên bật khóc, lúc đầu còn có thể kìm nén, nhưng rất nhanh, liền bắt đầu khóc thành tiếng: “Chủ tịch Nam chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, ông ấy đã… đã…”

Lâm Uyển Nhi quay đầu lại, nhìn khuôn mặt của Vy Vy, cô từ đầu đến cuối cũng không nói một lời, càng không bày tỏ ý kiến, những vấn đề mà cô quan tâm Giang Thành đều đã hỏi thay cô hết rồi.

“Tại sao lại nói như vậy?” Giang Thành hỏi.

Cho dù có thật sự xảy ra chuyện gì, chắc cũng là do cảnh sát thông báo cho người nhà của Nam Hoài Lễ, cô ấy chỉ là một trợ lý, tại sao lại chắc chắn Nam Hoài Lễ đã…

Nhưng điều khiến Giang Thành càng ngạc nhiên hơn, chính là câu nói tiếp theo của Vy Vy.

“Người sau đó xuất hiện không phải là chủ tịch Nam!”

Sau khi Giang Thành sắp xếp lại suy nghĩ, không khỏi cảm thấy phán đoán của Vy Vy có chút khiến người ta lạnh sống

lưng, ý của cô là… sau khi lấy cà phê xong, cái người Nam Hoài Lễ quay lại kia… là giả?

Nếu như là trong ác mộng, Giang Thành sẽ cực kì bình tĩnh tiếp nhận mọi thứ, sau đó lập tức bắt tay vào xác định manh mối.

Nhưng đây là trong thế giới hiện thực, không phải là cái thế giới ác mộng vớ vẩn đó.

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Thành dùng giọng bình tĩnh hỏi: "Tại sao lại nói như vậy?"

"Từ phòng làm việc của chủ tịch Nam, đi đến máy pha cà phê bên ngoài, sau đó lấy xong một tách cà phê, cuối cùng quay lại, thời gian là không hề kịp." Người lên tiếng là Đỗ Phong, tâm tình của anh ta cũng hoà hoãn được hơn một chút.

Anh ta mở video gốc trước đó ra, sau đó tìm đến mốc thời gian chủ tịch Nam trước và sau hai lần xuất hiện, phát hiện hai người chỉ cách nhau 1 phút 34 giây.

Quả thực là có chút ngắn.

"Chúng tôi đã kiểm nghiệm qua, cho dù có chạy, cộng thêm cả thời gian lấy cà phê, thì quãng đường đi và về nhanh nhất cũng sẽ mất gần 2 phút".

Lời phía sau Đỗ Phong không nói nữa, nhưng rất rõ ràng, động tác của Nam Hoài Lễ trong hình ảnh tuyệt đối không phải là nhanh.

Ông ấy rất thong dong chậm rãi, cho người ta cảm giác như đang lơ lửng trên không.

"Hơn nữa tư thế của chủ tịch Nam sau khi trở về cũng không đúng." Vy Vy tựa hồ rất hiểu tình trạng thể chất của chủ tịch Nam, cô chỉ vào Nam Hoài Lễ đang đi lại trên màn hình

nói: “Mọi người hãy nhìn vào bàn tay ông ấy đang cầm cốc đi.”

Giang Thành nhìn qua, cũng không phát hiện có gì khác thường.

Nam Hoài Lễ tay phải cầm chiếc cốc, biểu cảm cũng không có vấn đề gì lớn.

Sau đó theo tín hiệu của Vy Vy, Đỗ Phong tiếp tục di chuyển diễn biến video, đi tới thời điểm Nam Hoài Lễ mở cửa đi ra.

Giang Thành chú ý đến, sau khi Nam Hoài Lễ vừa đi ra, là tay trái cầm cốc.

“Ý cô muốn nói là Nam Hoài Lễ… thuận tay trái?” Giang Thành nhìn Vy Vy: “Vì vậy có thói quen cầm đồ vật bằng tay trái?”

“Không chỉ có vậy.” Vy Vy kích động nói: “Chính vào ngày mà chủ tịch Nam mất tích vào buổi sáng, cổ tay phải của ông ấy đã bị thương, hoàn toàn không thể nhấc nổi vật gì.”

“Trên đường trở về, cũng là do tôi lái xe.”

“Cho nên… cho nên chủ tịch Nam quay lại kia, hoàn toàn không phải là chủ tịch Nam, ông ấy là… ông ấy là giả!” Tâm trạng Vy Vy lại bắt đầu suy sụp.

Giang Thành có thể hiểu rất rõ cô, dù sao cũng chỉ là một người bình thường, nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, có quỷ mới có thể bình tĩnh.

Tuy nhiên, có thể có kỹ năng quan sát tỉ mỉ như vậy, cô trợ lý này cũng không phải là vô ích.

Nhưng…

Giang Thành thu lại ánh mắt, nhìn Đỗ Phong đang ngây người ra: "Làm sao anh lại nảy ra ý tưởng dùng phần mềm để kiểm tra video?"

Giang Thành không biết nhiều về công nghệ máy tính nên hắn chỉ đặt câu hỏi từ góc độ của một người bình thường.

"Là… là chị Vy đã nói rằng video có vấn đề trước, sau đó tôi mới nghĩ rằng liệu có khi nào video đó đã bị sửa đổi rồi không, sau đó mới nghĩ đến việc dùng phần mềm để kiểm tra, kết quả thì… thì…"

Giang Thành gật gật đầu, tạm thời nghe cũng có vẻ hợp lý.

"Dẫn tôi đến văn phòng của Nam Hoài Lễ xem một chút đi." Giang Thành nói.

Vừa dứt lời thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, nhưng đó không phải là cửa phòng bọn họ đang ở, chỉ là âm thanh đó nhanh bất thường, có một cảm giác bất an không thể giải thích được.

Ngay lúc Vy Vy cau mày, đang định bước tới mở cửa xem chuyện gì xảy ra thì Giang Thành đã ngăn cô lại.

Nếu không phải vì ý gì khác, chỉ là một loại cảm giác.

Nhìn cánh cửa phòng mình đang ở, hắn chợt có một cảm giác rất cổ quái.

"Sao vậy?" Vy Vy dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn, ẩn hiện chút hoảng hốt: "Anh Giang."

"Không sao." Giang Thành nói lấy lệ: "Đừng để ý đến nó, chúng ta tiếp tục nói chuyện của chúng ta đi."

Gật đầu, Vy Vy dường như chợt nhận ra điều gì đó: "Anh Giang, anh muốn đến phòng làm việc của chủ tịch Nam để xem phải không?"

"Ừm." Giang Thành nói: "Gọi điện, gọi người tới."

Vy Vy sửng sốt một chút, nghi hoặc hỏi: “Gọi người? Gọi ai?”

Giang Thành nhìn chằm chằm vào cửa, tinh tường nhận ra tiếng gõ cửa vừa rồi đã biến mất, mặc dù hắn cũng cho rằng có thể là do mình đa nghi, nhưng cẩn thận cũng không có hại gì.

Đây cũng là một thói quen tốt được hình thành trong ác mộng.

“Người ở quanh đây, ai cũng được, nhiều người hơn một chút, gọi bọn cùng đến.” Giang Thành nói: “Đến đây.”

Vy Vy trông bộ dạng có vẻ bối rối, cô không hiểu, vừa rồi còn muốn giảm thiểu số người biết về người đàn ông này, hiện tại muốn gọi thêm vài người đến cũng là hắn.

Đây là chơi trò gì thế?

Nhưng Nam phu nhân liên tục nhấn mạnh yêu cầu phải phối hợp, nên cô cũng không hỏi thêm gì nữa, mà chỉ gọi một cú điện thoại, gọi thêm ba bốn người đến.

Đều là nhân viên của công ty này.

Sau khi gặp nhau, Giang Thành hỏi bóng hỏi gió rằng bọn họ khi đến đây có gặp phải chuyện gì không, mọi người đều ngơ ngác nói không, vị trí chỗ này cũng tương đối xa, mọi người không có chuyện gì đều sẽ không tới đây.

Ngay trước khi chuẩn bị rời đi, Đỗ Phong thu dọn máy tính trên bàn, nhưng khoảnh khắc anh tra vừa nhìn vào màn hình, liền đột nhiên cứng đờ.

Hình ảnh trên màn hình đột nhiên chuyển sang thời điểm khuôn mặt cổ quái kia xuất hiện.

Hình ảnh đứng yên tại thời điểm đó.

Một giây tiếp theo, ngay lúc Đỗ Phong muốn xem rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, khuôn mặt ẩn sau chỗ ngoặt đột nhiên co giật một cái.

Chương 447: Vi diệu

Sắc mặt Đỗ Phong đột nhiên thay đổi.

Nhưng chờ khi anh ta nhìn lại lần nữa, mọi thứ trên hình ảnh lại bình thường, như thể mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo giác của mình vậy.

Là do gần đây mình đã quá căng thẳng rồi sao?

Đỗ Phong nuốt nước miếng, trực tiếp cưỡng chế tắt máy, động tác nhanh như lo lắng có thứ gì đó chạy ra ngoài màn hình.

Sau đó anh ta đeo túi đựng máy tính lên, rời đi cùng với Giang Thành và những người khác.

Sau khi rời khỏi phòng họp này, Giang Thành ra hiệu cho Vy Vy bảo những nhân viên khác rời đi, sau đó Giang Thành lại dặn dò thêm mấy câu, bảo bọn họ sau này không có chuyện đừng đến đây.

Có thể nhìn ra, mấy nhân viên được gọi đến đều không hiểu gì hết.

Bọn họ không hề biết đến danh tính của Giang Thành, cũng không biết hắn đến đây để làm gì.

Nhưng Vy Vy đã tiếp thu lời nói một cách rất tự nhiên, đồng thời bảo bọn họ, cứ làm theo những gì được yêu cầu, bây giờ hãy quay trở về làm việc đi.

Mặc dù Nam Hoài Lễ mất tích, nhưng dưới sự kiểm soát của một số giám đốc điều hành cấp cao, công ty tạm thời vẫn duy trì vận hành.

“Anh Giang.” Vy Vy hỏi: “Bây giờ chúng ta đến phòng làm việc của chủ tịch Nam à?”

“Đúng.” Giang Thành gật đầu.

“Vậy thì đi với tôi, chúng ta đi lối này.” Vy Vy dẫn cả nhóm người đến tiền sảnh, nơi này có thang máy.

Tổng cộng có ba chiếc.

Sau khi nhìn thấy thang máy, Giang Thành quay đầu lại, rất tự nhiên nói với Vy Vy: “Có xa lắm không? Nếu như không xa quá thì chúng ta có thể đi thang bộ.”

Nghe vậy, Vy Vy tỏ ra xấu hổ và nói: “Cách đây khá xa, anh Giang, văn phòng của chủ tịch Nam ở tầng 17.”

Lúc này, Giang Thành chú ý tới khi cô nói câu này, chân Vy Vy vô thức cử động một cái, cô đang đi một đôi giày cao gót màu đen.

Giang Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu: “Là tôi đã mạo muội rồi.”

Một lúc sau, thang máy đã đến, cửa thang máy từ từ mở ra, dưới ánh sáng dịu nhẹ, bên trong cũng không có người, vô cùng sạch sẽ.

Lúc Vy Vy vừa định đi vào, đột nhiên cô nghe thấy một tiếng rên rỉ nghèn nghẹt ở phía sau.

“Anh Giang.” Đỗ Phong nhìn về phía Giang Thành đang ôm ngực, vẻ mặt đột nhiên trở nên đau đớn, trong chốc lát có chút không biết phải làm sao: “Anh làm sao vậy?”

“Anh Giang.” Vy Vy vội vàng đi trở lại: “Anh cảm thấy không khoẻ ở đâu sao?”

Khóe mắt nhìn thấy cửa thang máy đóng lại, sau đó sau khi rời đi, Giang Thành mới lộ ra vẻ mặt đã bớt đau đớn, lại có

chút áy náy: “Có lẽ… có lẽ là bệnh viêm ruột lại tái phát, gần đây ăn uống không được quy luật cho lắm.”

Ngay sau đó, Giang Thành tựa hồ nhận ra điều gì đó, bàn tay che ngực chậm rãi di chuyển xuống dưới, cuối cùng cũng ôm được đúng chỗ cần ôm.

Lâm Uyển Nhi liếc hắn một cái, vô ý thức nhếch khóe miệng lên.

Sau đó, một thang máy khác lại đến, sau khi cửa thang máy mở ra, bên trong đã có mấy người đứng, hình như đều là nhân viên làm việc trong tòa nhà này.

Một số người thậm chí còn có thẻ ID công việc được ghim trên ngực.

“Chị Vy.” Một người phụ nữ đứng giữa thang máy mỉm cười chào đón Vy Vy, người phụ nữ hơi béo, thân hình cũng không cao, nhưng nhìn chung cũng cho người ta cảm giác thoải mái.

Có vẻ như là quen với Vy Vy, chắc là cùng một công ty.

Suy cho cùng, tòa nhà này có rất nhiều công ty, công ty của Nam Hoài Lễ chỉ là một trong những công ty quy mô lớn hơn.

Nghe được Vy Vy đáp lại, Giang Thành đi vào thang máy, nhưng rất nhanh hắn phát hiện mọi người đều đang nhìn về phía sau mình.

Đặc biệt là mấy người đàn ông.

Không cần đoán cũng biết, bọn họ đang nhìn Lâm Uyển Nhi, đây là một người phụ nữ đi đến đâu cũng không thể bị bỏ qua.

Thường có một số khách hàng trả số tiền lớn để được họ giúp đỡ, nhưng cuối cùng, rất nhiều người trong số họ làm vậy chỉ để móc nối với Lâm Uyển Nhi.

Muốn nguồn lực đằng sau cô ấy, cũng muốn người phụ nữ quyến rũ này.

Chỉ có Giang Thành biết rõ, bọn họ đều là đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Thang máy di chuyển đều đặn lên trên.

Cánh tay của Giang Thành đột nhiên được ôm lấy, sau đó một luồng ấm áp nghiêng về phía trước, giây tiếp theo, vẻ mặt Giang Thành liền trở nên dở khóc dở cười.

Hắn biết rằng chứng nghiện phim truyền hình của Lâm Uyển Nhi đã quay trở lại.

"Làm gì thế?" Hắn giả vờ nghiêm khắc hỏi.

"Chóng mặt." Giọng nói của Lâm Uyển Nhi được kiểm soát vừa phải, thoạt nhìn không có gì sai trái, vấn đề là tông giọng, dường như được sinh ra đã mang theo sự cám dỗ chết người.

"Ai bảo chị ngủ muộn thế?" Giang Thành cư xử cực kì men lì, như thể có địa vị tối cao trước mặt Lâm Uyển Nhi vậy.

"Chờ cậu lâu như vậy, cậu cũng không về." Lâm Uyển Nhi lộ ra vẻ liễu yếu đào tơ nói: "Tôi sợ tối, không dám ngủ một mình."

Giang Thành giả vờ giãy giụa một cái, nhưng cánh tay lại bị Lâm Uyển Nhi ôm chặt hơn, sau đó, hắn nói với giọng điệu rất thiếu kiên nhẫn: "Được rồi được rồi, biết rồi, suốt ngày quấn lấy tôi, đòi đòi đòi, phiền chết đi được."

Sau đó Giang Thành cảm thấy có vài ánh mắt giống như tia laser đang bắn về phía mình từ phía sau, như thể chúng đang muốn xuyên thủng vài lỗ hổng trên cơ thể hắn.

Khi thang máy đến tầng 17, lúc bọn họ bước ra ngoài, Giang Thành không khỏi thầm thở dài, mấy ánh mắt kia vẫn

chưa buông tha hắn.

Cho đến khi cửa thang máy đóng lại.

Có lẽ là vì đã thấy nhiều biết rộng, nên Vy Vy ngược lại không để ý đến điều này, thông qua trực giác của một người phụ nữ, cô đã sớm đoán được mối quan hệ giữa hai người là không bình thường.

Hơn nữa từ vị trí trợ lý, cô cũng biết rằng việc nhìn thấu một số chuyện mà không nói ra sẽ có lợi hơn cho bản thân.

Nhưng Đỗ Phong hiển nhiên không nghĩ được nhiều như vậy, anh ta liếc nhìn Giang Thành bên trái, sau đó cảnh giác nhìn Lâm Uyển Nhi, trong đầu không khỏi hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Có Vy Vy dẫn đường, rất nhanh, bọn họ đã đến hành lang trong video giám sát.

Văn phòng của Nam Hoài Lễ ở bên phải.

Cũng chính là phía bên trái trong video giám sát.

Đó là một cánh cửa màu đen.

Sau khi lấy chìa khóa mở cửa, mấy người bước vào, mà sau khi rời khỏi từ thang máy, Lâm Uyển Nhi đã buông tha cho Giang Thành.

Hai người duy trì khoảng cách lúc gần lúc xa.

Có thể nhìn ra, Vy Vy có một chút bất mãn bên trong, dù sao bọn họ cũng đến đây là vì chủ tịch Nam mất tích, nhưng cuối cùng lại công khai diễn một màn như vậy.

Có phải là có chút thiếu tôn trọng người ta rồi không?

Ngay cả khi cô cũng biết rõ rằng, chủ tịch Nam có lẽ đã không còn nữa.

Nội thất trong văn phòng khá là nghiêm chỉnh chuẩn mực, xét theo cách sắp xếp đồ đạc thì không có vẻ gì là cố ý mất tích do âm mưu.

Hơn nữa, Giang Thành đã kiểm tra cửa sổ, cũng không có dấu hiệu hư hỏng.

Mọi thứ đều rất tự nhiên.

Trên chiếc bàn gỗ nguyên khối còn có một chiếc cốc cà phê tinh xảo, theo lời giải thích của Vy Vy thì chính là cốc cà phê trong video.

Đó là món quà Nam Cẩn tặng cho Nam Hoài Lễ.

Sau khi quay người đi ra ngoài, Vy Vy dẫn bọn họ đến máy pha cà phê nơi chủ tịch Nam đi lấy cà phê.

Chiếc máy tương đối cũ, Giang Thành đã thử mấy cái, vẫn dùng được.

Nhờ Đỗ Phong giúp mình bấm giờ, Giang Thành cầm cốc cà phê đi dọc theo con đường Nam Hoài Lễ đêm đó.

Phát hiện cộng thêm cả thời gian lấy cà phê, thời gian là khoảng gần 2 phút rưỡi.

Điều này tương tự với dữ liệu do Đỗ Phong cung cấp.

Rất hiển nhiên, đối với Nam Hoài Lễ di chuyển ung dung chậm rãi như vậy, là không thể nào làm được.

Nhưng nếu như nhất định phải dùng ác mộng để giải thích, Giang Thành lại cảm thấy không thích hợp cho lắm.

Trong này có một số vấn đề không thể tránh khỏi.

Chương 448: Bóng người

Đầu tiên, xét từ trước và sau đoạn video, thời gian Nam Hoài Lễ thực sự xảy ra chuyện chắc hẳn là trong vòng một phút rưỡi kể từ khi ông ấy bưng cốc cà phê đi ra cho đến khi ông ấy quay lại.

Theo kinh nghiệm của Giang Thành, Nam Hoài Lễ sẽ không bị kéo vào ác mộng trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Thứ hai, khuôn mặt đột nhiên xuất hiện đó rút cuộc là ai?

Nếu như là trong ác mộng thì tất cả đều có thể giải thích được.

Khuôn mặt đột nhiên xuất hiện đó chính là quỷ.

Chính là nó đã dẫn đến việc Nam Hoài Lễ biến mất, mà cái người Nam Hoài Lễ lúc sau, thì là do quỷ ngụy trang.

Nhưng đây là hiện thực, không phải ác mộng.

Một cảm xúc không thể nói rõ ràng đang lên men trong lòng Giang Thành, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, trong đầu hắn xẹt qua rất nhiều hình ảnh, cùng với âm thanh đi kèm.

Một buổi chập choạng tối, trên ghế sofa trong phòng làm việc, người đàn ông trung niên xuất hiện cùng Hạ Manh từng nói với mình về sự hiểu biết của ông ta về ác mộng.

Ông ta có nhắc đến một từ vẫn còn mới mẻ trong kí ức của Giang Thành.

“Ăn mòn à…” Giang Thành nhỏ tiếng tự lẩm bẩm.

“Anh Giang.” Giọng nói của Vy Vy đột nhiên vang lên, cô chớp chớp mắt nhìn Giang Thành: “Anh nói cái gì vậy?”

“Không có gì.” Giang Thành đi đến chỗ ngoặt nơi mặt quỷ xuất hiện, ngồi xổm xuống, sau đó bắt chước tư thế của khuôn mặt đó, thò ra nửa khuôn mặt.

Từ vị trí này vừa vặn có thể nhìn thấy phòng làm việc của Nam Hoài Lễ.

Hắn lại ngẩng đầu lên nhìn vị trí camera giám sát, trong một góc tường cuối hành lang có một đầu giám sát màu trắng.

Đoạn video chính là được quay bởi đầu giám sát này.

Từ sự hiểu biết trước đây, Giang Thành biết được gần máy pha cà phê có một thiết bị thăm dò giám sát, nhưng nó đã bị hỏng cách đây không lâu.

Bởi vì vị trí không quan trọng cho nên cũng cứ kéo dài việc sửa chữa.

“Đã hỏng bao lâu rồi?” Giang Thành hỏi.

Vy Vy suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Đỗ Phong, đối phương lập tức đáp: “Đại khái cũng khoảng sắp hai tháng rồi, không không, ít nhất là hai tháng!”

Hai tháng…

Giang Thành suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện camera giám sát bị hỏng không liên quan gì đến mặt quỷ, vì dù sao hắn cũng không nghĩ rằng mặt quỷ có thể kiên nhẫn chờ đợi lâu như vậy.

Tuy nhiên xuất phát từ sự cẩn trọng, hắn vẫn chuẩn bị xác nhận một chút: “Nam Hoài Lễ thường xuyên thức khuya làm việc ở văn phòng sao?”

“Đúng vậy.” Vy Vy đáp: “Chủ tịch Nam cực kì có trách nhiệm với công việc.”

“Mỗi lần đều là một mình sao?”

“Phải.”

Ánh mắt quét vòng quanh một lượt, Giang Thành đại khái cũng hiểu được tình huống rồi, nhưng manh mối thật sự có hạn, hết thảy nghi vấn đều chỉ vào cái mặt quỷ kia.

“Chúng ta đi thôi.” Giang Thành lên tiếng.

Đoàn người đi trở lại thang máy, nhìn biểu tình của Vy Vy thì không thể nói là thất vọng hay không thất vọng, dù sao ngay từ đầu cô cũng không ôm hi vọng gì nhiều.

Chỉ là từ trong mắt cô, Giang Thành có thể cảm nhận được một loại cảm giác chán nản thất vọng.

Ắt hẳn Nam Hoài Lễ đối xử rất tốt với cô.

Thang máy đến rồi.

Sau khi cửa mở ra, vẫn còn vài người đứng bên trong, có một số trông như dân văn phòng, có người mặc âu phục đi giày da trông như những chủ doanh nghiệp thành đạt…

Đủ loại người, mỗi người đều rất sống động.

“Anh Vương.” Vy Vy lên tiếng.

Trong thang máy, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi giày da, thắt cà vạt mỉm cười đáp: “Vy Vy, lại gặp cô rồi, tôi còn tưởng cô đi công tác rồi.”

Xem ra người quen của Vy Vy ở tòa nhà này có không ít, nhưng điều này cũng xua tan một phần lo lắng của Giang Thành, dù sao hắn cũng rất kháng cự việc đi thang máy.

Nếu không có Vy Vy và Lâm Uyển Nhi ở đây, hắn thà đi cầu thang bộ xuống còn hơn.

Diện tích bên trong thang máy là theo tiêu chuẩn thông thường, chờ sau khi bốn người bọn họ bước vào, thì có vẻ hơi đông đúc.

Giang Thành dùng ánh mắt quét qua một lượt, trong thang máy tính thêm cả bọn họ, tổng có 10 người.

Thang máy chuyển động đều đặn đi xuống.

May mắn thay, lần này Lâm Uyển Nhi không gây ra phiền toái gì.

Khi thang máy đang chạy, Giang Thành đột nhiên ngửi thấy một mùi kì lạ, mặc dù rất nhạt nhưng trong không gian nhỏ lại vô cùng rõ ràng.

Đó là loại mùi hôi thối bốc ra của thịt đã thối rữa.

Thói quen lâu ngày khiến Giang Thành lập tức cảnh giác, Giang Thành chậm rãi quay đầu lại, bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của mùi hôi thối.

"Mẹ kiếp." Một người đàn ông cao hơn Giang Thành một chút, quạt mũi phàn nàn: "Cái gì mùi hôi quá vậy?"

Anh ta đang đứng ở góc thang máy, mặc đồng phục của người giao đồ ăn, trên tay xách một chiếc túi lớn.

Chiếc túi trong suốt có thể nhìn thấy trà sữa đóng gói bên trong.

Không cần tìm kiếm, mọi người đều hướng sự chú ý vào một bóng người ở cuối thang máy.

Là một người lao công.

Mà người lao công này đang cầm trên tay một chiếc túi lớn màu đen, giống như loại thường đựng rác ở nhà, nhưng nó lớn hơn rất nhiều.

Mọi người tuy rằng không nói nhiều, nhưng trên mặt cũng không mấy vui vẻ, dù sao thì mùi hôi thật sự quá nồng.

Nếu như nó báo vào người rồi, còn phải mang theo cả vào văn phòng.

Người lao công thu mình trong góc từ đầu đến cuối đều cúi đầu, nhìn mái tóc hoa râm lộ ra dưới chiếc mũ kiểu cũ thì có thể thấy đã già lắm rồi.

Mọi người đều rất tự giác tránh xa người lao công, chừa lại nửa vòng tròn xung quanh.

Giang Thành sau khi nhìn mấy lần, mới thu hồi lại ánh mắt, dù sao thang máy cũng đã dừng lại, lúc này hắn chỉ có thể đợi cửa thang máy mở ra rồi rời đi.

Nhưng trong môi trường đông đúc, sẽ không có ai chú ý đến, mặc dù Giang Thành đã thu hồi lại ánh mắt, nhưng trên bức vách mặt gương của thang máy chiếu ra, lại không có bóng dáng có phần mờ ảo của Giang Thành.

Một đôi mắt hơi đỏ nhìn chằm chằm trên người lao công, một lúc sau, bóng dáng thu hồi tầm mắt nhìn về phía cửa.

Nếu như có người cẩn thận quan sát kĩ, sẽ phát hiện ra một chuyện cực kì khủng khiếp.

Bóng dáng Giang Thành phản chiếu trên vách thang máy khác với những người khác, bóng dáng của mọi người là từ phía sau, nhưng bóng dáng của Giang Thành lại là từ phía trước.

Cứ như thể có một phiên bản khác của chính hắn giống hệt Giang Thành, sống trong cái bóng.

Vài giây trôi qua.

Cửa thang máy… không hề mở ra.

“Có chuyện gì vậy?” Người đàn ông trung niên cau mày, nhấn đi nhấn lại nút cửa thang máy, anh ta có một cuộc họp rất quan trọng, không thể trì hoãn được.

Cửa thang máy vẫn không có phản ứng.

“Có chuyện gì thế?” Người giao đồ ăn chen tới, vỗ nhẹ vào cửa thang máy,“Không phải bị hỏng rồi đấy chứ?”

Trông anh ta có vẻ còn lo lắng hơn cả người đàn ông trung niên, dù sao vẫn có rất nhiều khách hàng đang chờ đợi, nếu anh ta nhận được một vài lời phàn nàn thì khoảng thời gian này coi như làm không công.

Trong thang máy có người bắt đầu phàn nàn, có người nhấn nút báo động trong thang máy, có người lấy điện thoại di động ra bấm số cứu hộ ghi trên thang máy.

Đột nhiên, đèn trong thang máy cũng tắt.

Lúc này mọi người bắt đầu hoảng sợ.

Thang máy tràn ngập âm thanh lộn xộn, còn có người la hét cầu cứu.

Nói đến hoảng sợ, thực ra Giang Thành là người hoảng sợ nhất.

Hắn đã cảm nhận được có điều gì đó không ổn rồi.

“Đừng nói gì nữa!” Giang Thành bị bọn họ ồn ào làm phiền, một câu nói liền khiến tất cả mọi người đều im lặng. Trong bóng tối, hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp gáp.

Sau vài giây, tim Giang Thành đập thình thịch.

Quả nhiên… có gì đó không ổn.

Quá yên tĩnh.

Xung quanh đây quá yên tĩnh.

Thang máy đã đến đại sảnh tầng một, nơi này người ra người vào, hầu như luôn có người chờ thang máy, bọn họ ồn ào một lúc lâu như vậy nhưng bên ngoài cũng không có phản hồi gì.

Giống như… tất cả đều đã chết rồi vậy.

Chương 449: Hành lang

Quá yên tĩnh.

Xung quanh đây quá yên tĩnh.

Thang máy đã đến đại sảnh tầng một, nơi này người ra người vào, hầu như luôn có người chờ thang máy, bọn họ ồn ào một lúc lâu như vậy nhưng bên ngoài cũng không có phản hồi gì.

Giống như… tất cả đều đã chết rồi vậy.

Chuyện này chắc chắn không bình thường.

Dần dần, mọi người dường như cũng ý thức được điểm này, bầu không khí đột nhiên bắt đầu chuyển sang thái cực tiếp theo.

“Điện thoại… điện thoại không liên lạc được.” Một giọng nói rất trẻ vang lên, hình như là của một cô gái.“Điện thoại ở đây không có tín hiệu.”

Nút báo động trong thang máy cũng không hoạt động, hình như nó đã hỏng từ lâu rồi.

Đêm tối và sự im lặng đè nén trái tim mọi người.

uối cùng, có người không nhịn được nữa, bật đèn pin trên điện thoại di động của mình lên, thay vì chiếu vào người khác, người bật đèn pin trên điện thoại di động lại hướng đèn pin xuống đất.

Độ sáng này là đủ rồi.

Mọi người tiến hành phân tích tình huống hiện tại, Giang Thành một mình suy nghĩ, không xem vào, hắn mơ hồ cảm

thấy có gì đó kỳ lạ.

Hình như… bị thiếu cái gì đó.

Ánh mắt bắt đầu đảo quanh trong thang máy, mọi người đều tản ra, rất nhanh, Giang Thành đã nhận ra vấn đề là gì, người lao công kia… đã biến mất.

Phát hiện này không khỏi khiến hắn ớn lạnh sau gáy.

Trong môi trường tối tăm và ồn ào, vẫn chưa có ai nhận ra điều này, sau khi Giang Thành lần đầu tiên xác nhận Lâm Uyển Nhi vẫn an toàn, hắn nắm lấy cánh tay Lâm Uyển Nhi, chậm rãi lui về một góc, góc xa nhất so với chỗ người lao công trước khi biến mất.

Sau đó hắn dùng thân thể của mình chặn phía trước Lâm Uyển Nhi.

Lúc này, thang máy bắt đầu rung chuyển.

Sau đó, từ từ lên trên.

Cảm giác lên trên này khác với trước đó, không giống như cảm giác tròn trịa do hoạt động cơ học tạo ra mà giống như bị một lực quỷ dị nào đó kéo lên trên.

Tốc độ lúc nhanh lúc chậm, mọi người đều không ai dám phát ra âm thanh.

Đặc biệt là cô gái có vẻ ngoài như sinh viên đại học, ánh mắt sợ hãi, răng va vào nhau lập cập.

Màn hình nhỏ bên trong thang máy vẫn hiển thị số tầng.

Con số phía trên có màu đỏ tươi như máu trong môi trường tối tăm.

Tầng 5.

Tầng 10.

Tầng 15…

Thang máy bắt đầu chậm lại, thậm chí còn có tiếng động như ma sát giữa những sợi cáp thép từ trên cao truyền đến, khung cảnh nhất thời trở nên quỷ dị lạ thường.

Cuối cùng, thang máy dừng lại ở tầng 17.

Lúc nhìn thấy con số này, sắc mặt của Vy Vy và Đỗ Phong đều tái nhợt.

Giang Thành khá hơn một chút, sau khi phát hiện thang máy đi lên, hắn đã có dự cảm rồi.

Thang máy có thể sẽ đưa bọn họ trở lại tầng 17.

Không phải là tầng 17 hiện tại.

Mà là… tầng 17 mà Nam Hoài Lễ đã biến mất.

“Cót két——”

Một loạt âm thanh ma sát không thể diễn tả được là cái gì.

Cửa thang máy, đã mở ra.

Mọi người đều vô thức lùi lại, muốn cách xa cửa hơn một chút.

Có vẻ như khi cửa thang máy mở ra sẽ có một con quái vật xông vào vậy.

“Làm sao… chuyện này có thể xảy ra được?” Vy Vy kêu lên.

Cảnh tượng ngoài cửa đã thay đổi.

Nó hoàn toàn khác với những gì bọ họ từng thấy trước đó.

Các hành lang bên trái và bên phải đã biến mất, không gian văn phòng hướng ra phía trước và được ngăn cách bằng kính mờ cũng biến mất.

Trước mắt bọn họ bây giờ là một hành lang sâu như một đường hầm.

Đang đối diện với cửa thang máy.

Chỗ sâu của hành lang cực kì tối, không có một tia sáng, khiến người ta thậm chí hoài nghi không biết có đầu cuối hay không.

Chỉ cần nhìn chằm chằm vào sâu trong hành lang thôi cũng đã thấy sởn tóc gáy rồi.

"Đây là nơi quái quỷ gì vậy?" Một người phụ nữ khoảng 40 tuổi lên tiếng hỏi, có thể nhìn ra, cho dù chị ta có sợ chết khiếp cũng không dám lớn tiếng.

Vì sợ sẽ có thứ gì đó sẽ chui ra từ trong bóng tối.

"Mọi người… mọi người đừng ra ngoài." Một chàng trai khá trẻ nhìn chằm chằm vào bóng tối trước mặt, cổ họng cuộn lên, nói: "Chúng ta cứ đợi trong thang máy đi."

"Lát nữa đi theo thang máy…"

Như thể đưa ra phản ứng với lời nói của anh ta, thang máy đột nhiên rung chuyển dữ dội, người phụ nữ 40 tuổi mất thăng bằng ngã xuống trong thang máy.

Sau khi ngã xuống, mặt chị ta hướng về phía sau mọi người.

Ngay sau đó, một tiếng thét chói tai vang lên phá vỡ sự im lặng, không biết phát hiện ra điều gì, người phụ nữ như phát điên chạy bằng cả hai chân hai tay lao ra khỏi thang máy.

Một mạch chạy thẳng vào trong bóng tối.

Rất nhanh, thân ảnh của chị ta bị bóng tối nuốt chửng, từ sâu trong hành lang chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân loạng choạng.

Lúc này nó đã hoàn toàn làm bùng phát cảm xúc của mọi người.

Bên ngoài rất nguy hiểm và trong thang máy này cũng không an toàn.

Hơn nữa… theo sau đợt rung chuyển vừa rồi, phía trên thang máy thỉnh thoảng vang lên những âm thanh ma sát kỳ lạ, khiến mọi người có cảm giác thang máy sắp rơi đến nơi.

Rơi từ tầng 17 xuống, nghĩ thôi cũng đã biết hậu quả rồi.

Cũng không có ai tổ chức, mọi người rất nhanh đã rời khỏi thang máy.

Và ngay sau khi mọi người rời khỏi thang máy, cửa thang máy đóng lại một cách quỷ dị, sau đó thang máy từ từ đi xuống.

Hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt, mọi người chỉ có thể cắn răng, mò mẫm đi sâu vào hành lang.

May mắn thay, điện thoại cũng có thể được sử dụng làm đèn pin.

Giọng nói của người phụ nữ trước đó đã biến mất, càng đi sâu vào bên trong, mọi người càng phát hiện ra nhiều điều cổ quái.

Hành lang này dường như đã có tuổi đời khá lâu rồi.

Ít nhất là không phải được xây dựng trong 20 năm qua.

Sơn chống thấm màu xanh đậm được phun ở dưới cùng của bức tường ở cả hai bên, trên tường có những vết loang lổ, một số nơi đã bị nứt.

Cùng với vị trí các vết nứt, nấm mốc đen lớn lan rộng.

Dưới sự chiếu sáng của đèn pin, bụi mịn lơ lửng trong không khí, hình như nơi này đã đóng cửa từ lâu, bọn họ là

những người đầu tiên tới đây gần đây.

Hít một hơi, trong khoang mũi đều là mùi cũ kĩ.

Nhìn xung quanh, Giang Thành lấy điện thoại di động ra, so với việc mọi người đều đang nhìn chằm chằm về phía trước, hắn quan tâm đến đỉnh đầu và phía sau hơn.

Bây giờ hắn đã có thể chắc chắn rằng, nơi này chính là ác mộng.

Nói cách khác, là một thế giới giống như ác mộng.

Chỉ là không biết tại sao cơ chế lại thay đổi, chẳng lẽ thật đúng như người đàn ông trung niên đã nói, thế giới đang bị ác mộng ăn mòn?

Cảm giác tương tự của lần trước cách đây không lâu.

Chiếc xe taxi đáng lẽ sẽ không tồn tại.

Còn có người lái xe bị mất tích kia.

Vậy mà lại thực sự còn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt hắn và tên mập.

Điều đáng sợ hơn nữa là bản thân còn đã ngồi lên nó.

Hắn có một suy đoán rằng, nếu lúc đó bản thân không kịp phản ứng lại, mà để mặc cho người lái xe tiếp tục lái đi.

Vậy thì cuối cùng liệu có phải cũng bị đưa đến một nơi như thế này không?

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy rất có khả năng này.

Lâm Uyển Nhi ở ngay bên cạnh hắn. Hắn bảo Lâm Uyển Nhi đi ở giữa đội ngũ, còn mình thì ở phía bên phải, cạnh bức tường.

Tầm nhìn từ vị trí này tốt hơn một chút.

Trước sau không bị che chắn.

“Mọi người nhìn xem?” Sau khi rẽ qua một góc, người giao đồ ăn đi đầu tiên chỉ về phía trước nói, hành lang cuối cùng cũng đi đến cuối.

Là một cánh cửa.

Nhưng đó không phải là cửa sắt màu đen mà Giang Thành tưởng tượng.

Thay vào đó là một cánh cửa sắt đôi bình thường được sơn màu xanh lam nhạt.

Kiểu dáng và màu sắc của cánh cửa này, Giang Thành trông rất quen mắt.

Nhưng nhất thời chưa nhớ được ra đã thấy nó ở đâu.

Nhóm người trong lòng thấp thỏm bất an, càng lúc càng tiến lại gần, sau cánh cửa vang lên một giọng nói yếu ớt.

Đó là giọng nói của con người.

Âm thanh không lớn lắm, nhưng cực kì loạn, nghe có vẻ rất kịch liệt.

Chương 450: Làm càn

Sau khi nghe thấy một trong những giọng nói đó là người phụ nữ đã trốn thoát trước đó, Giang Thành đang định bước tới mở cửa.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là, người đàn ông trông có vẻ trẻ tuổi kia lại nhanh hơn hắn một bước, bước tới ngăn cản hắn, sau đó quay lại và nhìn mọi người bằng một ánh mắt cổ quái.

Ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, sau đó hắn lùi lại vài bước như hiểu ra điều gì, vẻ mặt cũng trở nên sợ hãi như những người khác.

Ánh mắt của chàng trai trẻ quét qua khuôn mặt của mọi người, hiển nhiên là anh ta không tìm thấy thứ mình đang tìm kiếm.

Ở đây… không có đồng đội có kinh nghiệm phong phú.

Đều là người mới.

“Bây giờ xin hãy nghe tôi nói.” Chàng trai trẻ hạ nhỏ giọng: “Mọi người đã có ai từng trải qua chuyện như thế này chưa? Mở một cánh cửa ra, bước vào một thế giới quỷ dị?”

Ánh mắt của mọi người đã cho anh ta câu trả lời.

Đặc biệt là Giang Thành, từ biểu cảm nhỏ đã thấy đang sợ chết khiếp, nhưng hắn vẫn cố gắng hết sức để chân mình không run lên vì không muốn gây rắc rối cho mọi người.

Chàng trai trẻ thở dài và nói với vẻ mặt thất vọng: “Tôi đã từng trải qua tình huống tương tự này một lần, rất nguy hiểm, tôi hy vọng mọi người hãy chuẩn bị tinh thần trước.”

Người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi vừa mở miệng đã bị chàng trai trẻ chặn lại: "Đừng hỏi gì hết, nghe tôi nói là được."

Anh ta dừng một chút lại bổ sung: "Nếu như anh muốn sống sót trở về."

Nghe vậy, vẻ mặt của mọi người đều trở nên mất tự nhiên, đặc biệt là người đàn ông trung niên.

Dù sao cũng là một lãnh đạo, bị một chàng trai trẻ nói chuyện với thái độ như vậy, khiến anh ta rất khó chịu.

Nhưng sự khó chịu này chỉ giấu kín trong lòng.

"Đây là đâu, mọi người đừng có hỏi, có hỏi thì tôi cũng không biết, nhưng tôi biết, nơi này rất nguy hiểm, khắp nơi đều có nguy hiểm, sẽ có một số chuyện rất khó hiểu xảy ra ở đây."

"Chuyện gì?" Giang Thành chuẩn bị giúp anh ta đẩy nhanh tiến độ.

"Sự kiện linh dị." Chàng trai trẻ nhìn về phía cánh cửa màu trắng, ánh mắt của anh ta dường như có thể xuyên qua cánh cửa, nhìn thấy phía sau: "Thế giới này… có quỷ tồn tại."

"Quỷ?"

"Tôi biết chuyện này mọi người sẽ rất khó có thể tiếp nhận, nhưng đây là sự thật." Chàng trai trẻ tựa hồ không muốn nói nhảm nữa, đi thẳng vào vấn đề: "Ở ngay sau cánh cửa này, sẽ là một thế giới hoàn toàn mới, vị trí đang ở, điểm thời gian, cũng khác với thế giới trước của chúng ta."

"Xuyên không, hiểu chứ? Mọi người tạm thời có thể hiểu theo cách này."

"Chúng ta xuyên không đến một thế giới hoàn toàn mới, hơn nữa lần xuyên không này chắc chắn không phải là chuyện

tốt, ít nhất cũng không có mấy chuyện vớ vẩn như trong một số tiểu thuyết về hoàng tử phản kích thành công, tổng tài không yêu bạch phú mỹ lại cứ yêu cô gái có hoàn cảnh và ngoại hình bình thường."

"Nơi này chỉ có tuyệt vọng và cùng kinh hãi tột độ, đương nhiên còn có quỷ nữa."

Có vẻ như cảm thấy mình đã mô tả quá nhiều, vậy nên anh ta chuyển chủ đề: "Ở thế giới hoàn toàn mới này, chúng ta cần giải quyết một vụ án, ừm…" Chàng trai trẻ ngập ngừng: "Chúng ta hãy hiểu nó như một nhiệm vụ đi."

"Căn cứ tình cảnh xuất hiện, còn có một số người có thể tiếp xúc, tìm ra manh mối, hoàn thành nhiệm vụ, sau đó trong quá trình này cố gắng hết sức để sống sót."

"Chỉ có những người sống sót đến cuối cùng mới có thể rời khỏi đây."

"Lát nữa sau khi mở cánh cửa này ra, nhất định sẽ gặp người đến từ thế giới này, mọi người có thể hiểu bọn họ đều là NPC trong trò chơi, dùng để xúc tiến cốt truyện và cung cấp manh mối cho chúng ta, mọi người đừng ăn nói bừa bãi, mọi thứ đều phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới hành động." Chàng trai trẻ dừng một chút: "Đã hiểu rõ chưa?"

Mọi người đều nghe đến đầu óc quay mòng mòng, nhưng vẫn gật đầu: "Đã hiểu."

Đứng sau cánh cửa, chàng trai trẻ hít một hơi thật sâu rồi mở cửa ra.

Mọi người bước ra ngoài.

Bên ngoài cửa…

Giang Thành nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức nhận ra cảm giác quen thuộc trước đó đến từ đâu, nơi này… vậy mà lại

là một bệnh viện.

Lúc này bọn họ đang đứng trong một góc của đại sảnh, cách bọn họ khoảng 10 mét, chính là khoa mắt, mà ở phía đối diện là một cửa sổ kính cực lớn.

Phía sau cửa kính là một dãy kệ gỗ màu đen, bên trong có gắn những ngăn kéo nhỏ, bên cạnh là mấy dòng chữ rất cổ: Nhà thuốc Đông Y.

Có vẻ như có nhiều loại dược liệu được cất giữ trên kệ gỗ.

Lần theo âm thanh, bọn họ rẽ vào một góc và tìm thấy người phụ nữ chạy đi lúc nãy ở một nơi tương đối xa phía sau đại sảnh.

Người phụ nữ lúc này đang trong tình trạng khá thê thảm, bị hai người đàn ông trông như bảo vệ khóa chặt tay sau lưng, ấn chặt trên đất, một chiếc giày bị ném cách người phụ nữ khoảng 2 mét.

Xung quanh có một số người trông giống như bác sĩ và y tá, cũng như một ông lão đeo tạp dề.

Ông lão đeo kính, ăn mặc không có gì nổi bật, nhưng nhìn rất uy nghiêm, đang nói gì đó với người phụ nữ nằm trên mặt đất, giọng điệu rất nghiêm túc.

Người phụ nữ thỉnh thoảng vùng vẫy vài cái, nhưng vẫn không đánh bại được hai người bảo vệ.

“Dừng tay!” Chàng trai trẻ bước tới.

Giang Thành cùng những người khác đi theo phía sau anh ta.

Sau khi nhìn thấy có một nhóm người như vậy đột nhiên xuất hiện, hai người trông như bảo vệ rõ ràng là có hơi hoảng sợ, vẫn là ông lão kia bình tĩnh hơn một chút.

“Lạch bạch lạch bạch.”

Tiếng chạy dồn dập từ xa truyền đến, rất nhanh, có hai người từ một hướng khác chạy tới, phía trước là một người phụ nữ ăn mặc như y tá, theo sau là một người đàn ông khoảng 40 tuổi.

Người đàn ông này tựa hồ thể chất không tốt, thở hổn hển, nhưng sau khi nhìn thấy đám người Giang Thành, sắc mặt liền lập tức trở nên kích động.

Xem đến đây, Giang Thành mới thấy yên tâm.

NPC tiếp ứng cho nhóm của mình… đã xuất hiện rồi.

Tiếp theo đến lúc hiểu rõ bối cảnh của nhiệm vụ rồi, nhìn cách bố trí của bệnh viện và quần áo của những người này, Giang Thành đoán ít nhất cũng phải là 20 năm trước.

Đặc biệt là chiếc cổ áo bị một nhân viên bảo vệ để lộ ra, đó là một chiếc áo len làm bằng len dày màu đỏ sậm với những đường khâu rất thô sơ.

Giang Thành chỉ thấy xuất hiện trong những bộ phim truyền hình từ những năm rất lâu trước đó.

Người đàn ông trước tiên hít một hơi, sau đó cười cười xin lỗi với ông lão, sau đó quay đầu lại nói với giọng trách móc: “Người nhà bệnh nhân các anh, sao không có quy tắc gì thế, cũng không nói trước một tiếng đã xông vào đây rồi, mấy người cho rằng chỉ cần liên lạc qua điện thoại là được à?”

“Dẫn bệnh nhân theo tôi đi đăng ký!” Người đàn ông ắt nghĩ chắc cũng có địa vị nhất định trong bệnh viện, kiểm soát giọng nói rất thuần thục.

“Chủ nhiệm Tề, những người này rốt cuộc là thế nào?” Ông lão uy nghiêm nhìn người đàn ông hỏi.

Người đàn ông nghe vậy mỉm cười nói: “Bác sĩ Lưu, đây là những bệnh nhân đã được chuyển đến từ viện 3 trước đó, cùng với người nhà của bệnh nhân, lúc trước vì vấn đề chuyển viện mà dẫn đến những chuyện không vui, ai ngờ…”

Ông lão trừng mắt một cái với đám người Giang Thành, trách mắng: “Vì lợi ích ích kỷ của bản thân mà gây ồn ào trong bệnh viện, phá vỡ trật tự bốc thuốc thông thường?”

“Đúng là làm càn!”

“Đúng đúng.” Người đàn ông cười hùa theo: “Lát nữa tôi sẽ nghiêm túc phê bình cho bọn họ một trận, giáo huấn cho họ biết làm càn trong bệnh viện sẽ không thể giải quyết được vấn đề.”

Nói rồi, người đàn ông lén đưa một ánh mắt, đám người Giang Thành lập tức hiểu ra, vội vàng xin lỗi, nói rằng mình thật đường đột; mạo phạm.

Sẽ không có lần sau nữa.

Chương 451: Người lao công

Dưới sự bảo lãnh của chủ nhiệm Tề, bảo vệ buông tay ra, chàng trai trẻ từng trải qua nhiệm vụ ác mộng đi lên kiểm tra thì phát hiện người phụ nữ đi cùng chỉ là bị dọa sợ, không có gì đáng lo ngại.

Sau khi đỡ người phụ nữ dậy, cả nhóm đi theo chủ nhiệm Tề rời đi.

Đi đến một bên cầu thang, men theo đi lên tầng, một bên cầu thang vẫn còn những tay vịn bằng gỗ kiểu xưa, lan can sắt dùng để đỡ phía dưới được sơn màu xanh chống gỉ, tràn ngập cảm giác cổ kính.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã tới một văn phòng.

Giang Thành chú ý tới vị trị cách văn phòng không xa, chính là khoa hô hấp của bệnh viện.

Sau khi để mọi người ở lại văn phòng, người đàn ông bảo họ đừng đi lung tung, bản thân đi giải quyết một số việc, rất nhanh sẽ quay lại ngay.

Trước khi rời đi còn liếc nhìn người phụ nữ đang run rẩy được người khác đỡ một cái, có vẻ như cực kì không hài lòng với biểu hiện vừa rồi của người phụ nữ này.

Rõ ràng là chuyện mà người đàn ông phải đi giải quyết, chắc hẳn là có liên quan đến bọn họ.

Sau khi đóng cửa lại, căn phòng chìm vào im lặng.

Hành lang cũng rất yên tĩnh.

Biểu hiện vừa rồi của người phụ nữ này đã mang đến nguy hiểm cho mọi người, cho nên mọi người đều không thích chị ta cho lắm, ánh mắt đều tập trung vào trên khuôn mặt của chàng trai trẻ.

Dù sao thì những lời của chàng trai trẻ nói đã trở thành hiện thực.

"Nhiệm vụ đã bắt đầu rồi." Chàng trai trẻ thở ra một hơi: "Muốn sống sót ở trong thế giới này, chỉ dựa vào chính mình là không thực tế, chúng ta chỉ có thể hợp tác với nhau."

"Bây giờ mọi người hãy tranh thủ giới thiệu về mình một chút, tên gọi, nghề nghiệp, kỹ năng bản thân, cố gắng chi tiết một chút." Chàng trai trẻ nói thêm: "Chúng ta càng hiểu nhau sâu hơn, thì càng dễ hợp tác hơn."

"Bắt đầu từ tôi đi. Tôi tên Hoè Dật, là một nhiếp ảnh gia. Ngoài nhiếp ảnh ra, tôi còn biết một số kỹ năng cơ bản để sinh tồn trong tự nhiên."

Nói xong, chàng trai trẻ tự xưng là Hoè Dật, nhìn sang cô gái đứng gần mình nhất.

Cô gái có vẻ ngoài rất trẻ, ngoại hình thanh tú, có thể thấy cô đang trang điểm nhẹ nhàng một chút.

Ngoại hình có phần trẻ trung khiến người ta có cảm giác không giống một người đã đi làm, ngược lại trông giống một sinh viên đại học hơn.

Cô gái chưa kịp nói thì ánh mắt như sói đói của Giang Thành đã xé cô thành bảy tám phần.

Kết quả giống như những gì hắn đoán, cô gái tên là Dụ Ngư, là một sinh viên đại học, đang tạm thời thực tập ở đây, cô học chuyên ngành kế toán.

Người đàn ông trung niên tên là Vương Trường Quốc, là giám đốc bộ phận của một công ty thực phẩm chức năng chăm sóc sức khỏe cho người già, chủ yếu chịu trách nhiệm chính trong việc tổ chức các hội nghị quảng bá sản phẩm tới khách hàng.

Người đàn ông ăn mặc như người giao đồ ăn có tên là Tào Dương, gãi đầu ấp úng hồi lâu cũng không nói ra kỹ năng độc đáo của mình là gì, chỉ là thể lực tốt, không ngại gian khổ.

"Đúng rồi." Tào Dương nhìn mọi người, cầm túi trong tay lên hỏi: "Mọi người… mọi người có muốn uống trà sữa không?"

Trong phần còn lại của cuộc trao đổi, trong tay mỗi người đều cầm một cốc trên tay.

Trà sữa vẫn còn ấm, uống vào trong bụng rất dễ chịu, dẫn đến việc nhìn Tào Dương cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Giang Thành không muốn ăn hạt trân châu trong trà sữa nên mang thùng rác tới, uống hạt trân châu rồi nôn ra ngoài.

Sau khi Vy Vy và Đỗ Phong giới thiệu xong thì đến lượt Giang Thành, lần này vì có người quen nên việc giới thiệu của Giang Thành càng dè dặt hơn.

Là một bác sĩ tâm lý, tuổi còn trẻ đã có thành tích không tồi, có một phòng tư vấn tâm lý.

Lâm Uyển Nhi giới thiệu còn ngắn gọn hơn cả hắn, gật đầu nói: "Tôi là bà chủ của cậu ấy."

Ánh mắt của mọi người nhìn Giang Thành và Lâm Uyển Nhi một lúc, trong đó bao hàm một cảm giác cổ quái, như thể giữa hai người có bí mật nào đó vậy.

Cuối cùng, mọi người đều nhìn về phía người phụ nữ chưa từng lên tiếng.

Chính là người phụ nữ này, suýt chút nữa đã gây ra rắc rối lớn.

Người phụ nữ khoảng 45 tuổi, hơi mũm mĩm, thân trên mặc áo len màu đen, thân dưới mặc quần tây thẳng, đi một đôi giày da đế bằng màu đen, tổng thể khiến người ta có cảm giác trông khá già.

Lúc này chị ta đang rất căng thẳng, nói chuyện cũng không được rõ ràng, nghe mãi một hồi lâu mới biết chị ta tên là Lý Khai Phụng, làm việc trong một công ty Logistucs.

Hôm nay chị ta xuất hiện ở đây hoàn toàn là trùng hợp, chị không làm việc ở đây, chị đến đây để tìm con gái mình, người đang làm việc trong tòa nhà này.

Im lặng một lát, Hoè Dật hỏi một vấn đề rất mấu chốt: "Trong thang máy chị đã nhìn thấy gì?"

Mọi người đều nhớ rất rõ ràng, lúc đó sau khi Lý Khai Phụng ngã xuống, đầu tiên là lộ ra biểu cảm cực kỳ sợ hãi đối với phía sau mọi người, sau đó dùng cả hai chân hai tay chạy vào trong sâu hành lang.

Nghe được câu hỏi này, Lý Khai Phụng lại bắt đầu run rẩy: "Người, là người đó! Không, không, là một cánh cửa, một cánh cửa màu đen!"

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng từ cửa, ánh mắt Hoè Dật chợt khựng lại, suy đoán của anh ta đã được xác nhận.

Giang Thành tiếp tục giả vờ vừa sợ hãi vừa tò mò nghe tiếp, vẻ mặt như chưa từng trải qua sự đời vậy.

"Chị đang nói cái gì thế?" Vương Trường Quốc không vui, nỗi sợ hãi khi bị cuốn vào trong ác mộng ban đầu đã giảm bớt đôi chút, anh ta hiện tại cực kì cáu kỉnh, nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia đã thấy khó chịu.

Nếu không có chị ta, có lẽ cũng sẽ không bị động đến như này.

“Rút cuộc là người, hay là cái cửa gì đó?” Vương Trường Quốc hỏi: “CHị nói rõ một chút đi.”

“Là người lao công kia.” Sắc mặt Lý Khai Phụng tái nhợt, dường như ngay cả khi chỉ nhớ lại cũng khiến chị ta không chịu nổi: “Bà ấy… bà ấy đã biến thành một cánh cửa, ở ngay phía sau mọi người!”

“Cái gì?!”

Khi nghe nhắc đến người lao công, rất nhiều người tại đây đều sửng sốt, phải mất một lúc mới có người dần dần phản ứng lại, sau đó, một bầu không khí quỷ dị dâng lên trong lòng mọi người.

Đúng rồi.

Ban đầu trong thang máy vẫn còn một người lao công nữa mới đúng.

Tại sao bây giờ… người lại biến mất rồi?

Điều đáng nghi hơn nữa là, trước khi có người nhắc đến người lao công, trong đầu của mọi người hoàn toàn không ai có khái niệm này, dường như bà ta đã hoàn toàn bị lãng quên.

Nhưng sau khi Lý Khai Phụng nhắc tới, mọi người lại bắt đầu nghĩ tới.

Cảm giác này giống như Lý Khai Phụng, đã mở ra loại phong ấn nào đó trong ký ức của bọn họ.

“Chẳng lẽ… tất cả những thứ này đều là do người lao công kia gây ra?” Tào Dương lộ ra biểu cảm không thể tin được, anh ta là một người vô thần rất tiêu chuẩn, nhưng khuôn khổ hệ thống hỗ trợ cho anh ta đang sụp đổ.

Hoè Dật cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người: "Bất luận người lao công kia làm gì, hiện tại chúng ta đều đã đến đây rồi, vì vậy vẫn nên nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ và sống sót đi."

"Nói thì đơn giản lắm, cậu có ý tưởng gì không?" Vương Trường Quốc hung dữ nhìn anh ta và hỏi, anh ta không thích bị người khác dẫn dắt, đặc biệt là bởi một chàng trai trẻ như vậy.

Điều quan trọng nhất là… Anh ta cực kỳ nghi ngờ chuyện này có liên quan đến chàng trai trẻ kia, mặc dù anh ta tạm thời vẫn chưa rõ mục đích của đối phương là gì.

Cậu ta và những tên ở thế giới này… đều là cùng một giuộc.

Tất cả họ đều đang diễn kịch!

Không giống những người này, Giang Thành vẫn khá là có hứng thú với người lao công đã biến mất kia.

Hắn dùng khoé mắt quan sát Lý Khai Phụng, rất muốn hỏi thẳng chị ta, người lao công kia rút cuộc làm thế nào mà từ một người lại biến thành một cánh cửa.

Là loại dần dần từng chút một, hay là đột nhiên dị biến, hoặc là như thế nào?

Dù sao thì… trên người hắn cũng có một cánh cửa.

Hơn nữa cái tên kia trong bọn họ, gần đây hoạt động khá tích cực.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau đó cánh cửa được đẩy ra, một bóng người bước vào. Khác với lúc đi ra ngoài, vẻ mặt của chủ nhiệm Tề lúc này đã dịu đi được một chút.

Chương 452: Ca đêm

Có vẻ như rắc rối mà bọn họ gây ra đã được giải quyết rồi.

Chủ nhiệm Tề dùng giọng điệu nửa trách móc nửa bực bội hỏi: "Mấy người bị làm sao vậy? Không phải đã thỏa thuận rằng tôi sẽ ra ngoài đón mọi người à, tại sao lại tự mình chạy vào thế?"

"Còn làm ầm ĩ như vậy nữa?"

Mọi người đều hoàn toàn không biết bối cảnh của nhiệm vụ, vì vậy chỉ biết xin lỗi, tiếp tục moi thông tin từ trong lời của người đàn ông.

May mắn thay, người đàn ông chỉ phàn nàn một lúc, rồi chính thức đi vào vấn đề.

Khi cuộc trao đổi ngày càng sâu hơn, mọi người đã dần dần hiểu được thân phận của mình trong thế giới này.

Bọn họ thuộc một công ty tư nhân chuyên giúp đỡ người sử dụng lao động giải quyết những vấn đề nan giải, có trụ sở chính tại thành phố Đông Chu, đội lốt hợp pháp nhưng thực chất là đang hoạt động trong vùng xám.

Lần này, công ty cử họ đến giúp giải quyết vấn đề dưới sự ủy thác của vị chủ nhiệm Tề này.

Qua trao đổi được biết, phạm vi kinh doanh của công ty bọn họ rất rộng, bất kỳ công việc nào có thể kiếm ra tiền, về cơ bản bọn họ đều dám nhận.

Chủ nhiệm Tề nhìn từ trên xuống dưới những người này, dường như cũng cảm thấy không phù hợp cho lắm với trí

tưởng tượng của mình, anh ta được cho biết rằng những người này đã được đào tạo bài bản và rất chuyên nghiệp.

Đặc biệt là đối với những loại kia.

Người phụ trách liên lạc với anh ta thậm chí còn nói qua điện thoại rằng trụ sở chính của bọn họ có rất nhiều hoạt động kinh doanh ở Đông Nam Á, trong đó có liên quan đến rất nhiều bậc thầy nổi tiếng thành danh đã lâu.

Nói tóm lại, trong ngành này, năng lực của bọn họ là mạnh nhất, đồng thời với đó tính phí cũng cao nhất.

Vì để ngăn cản người thuê yêu cầu hoàn lại tiền, Giang Thành ngay lập tức thể hiện những phẩm chất mà một người ưu tú tuyệt đối phải có.

Có thể thấy, chủ nhiệm Tề khá hài lòng với chàng trai trẻ có đôi mắt sáng ngời này.

Còn người phụ nữ khùng khùng điên điên kia… chủ nhiệm Tề thở dài, dù sao thì việc mình cần ủy thác này cũng khác với những việc thông thường, người được cử đến có cổ quái một chút, cũng là chuyện bình thường.

“Thực sự không dám giấu, nếu như không phải chuyện này quá cổ quái, tôi cũng sẽ không tốn nhiều tiền như vậy để mọi người đến.” Chủ nhiệm Tề nét mặt khổ sở nói.

Anh ta dùng tay vén vài sợi tóc trên trán ra, khoảng chừng hơn 40 tuổi, có thể thấy được đầu anh ta đã có phần hói.

Sau khi ban đầu chiếm được lòng tin của đối phương, mọi việc sau đó trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, Giang Thành và những người khác cố gắng không nói gì, bởi vì càng nói thì sẽ càng có nhiều sơ hở.

Giọng nói của chủ nhiệm Tề khiến mọi người có cảm giác không dễ chịu cho lắm, anh ta nhìn mọi người, môi run run

nói: “Sở dĩ tìm mọi người đến đây, là bởi vì tôi nghi ngờ gần đây có thứ gì đó không sạch sẽ vào trong bệnh viện.”

Giọng nói của anh ta rất thấp, vẻ mặt cũng rất thần bí, xen lẫn một chút sợ hãi khó che giấu.

Về điểm này Giang Thành đã sớm nhận ra, sắc mặt người đàn ông u ám, quầng thâm dưới mắt hiện rõ, có lẽ đã rất lâu rồi không có một giấc ngủ ngon.

Khi nói cũng khiến người ta cảm thấy uể oải yếu ớt.

Thứ không sạch sẽ…

Giang Thành không khỏi nhướng mày, trải qua nhiều nhiệm vụ như vậy, nhưng kiểu vừa vào đã có NPC tới gặp và nói với mình có quỷ, là thực sự rất hiếm gặp.

“Xin hãy nói chi tiết sự việc hơn.” Hòe Dật làm ra tư thế chuyên nghiệp.

“Phù…” Chủ nhiệm Tề thở dài một hơi, như đang nhớ lại: “Chuyện này phải bắt đầu nói từ một tháng trước.”

“Một ngày nọ, y tá trưởng đến gặp tôi một cách rất miễn cưỡng, nói rằng gần đây gia đình có việc khẩn cấp, muốn nghỉ phép dài ngày.”

“Tôi không đồng ý.” Người đàn ông giải thích nói: “Không phải là muốn nhắm tới cô ấy, chỉ là gần đây có quá nhiều người xin nghỉ phép, nếu để thêm hai người nữa thì sẽ không đủ nhân lực.”

“Chỉ mỗi thế này thôi mà đã có người nhà bệnh nhân phản ánh rồi, nói rằng khi cần thay thuốc, thì luôn không tìm được ai, đến trạm y tá hỏi thì hoặc là không có người, hoặc là chỉ có một hai người, còn đều nói là đang bận việc hết rồi.”

“Nhưng điều khiến tôi không ngờ đến là, y tá trưởng vậy mà lại rời đi mà không nói một lời, đến một câu chào hỏi cũng

không có.”

“Tôi đến trạm y tá hỏi thì mới biết cô ấy không phải là người duy nhất rời đi, những người còn ở lại thậm chí còn chưa được một nửa, có rất nhiều người cũng giống như cô ấy, xin nghỉ phép còn chưa được phê duyệt, đã nghỉ luôn rồi.”

“Hơn nữa những người còn ở lại đều có biểu cảm rất kỳ lạ, ánh mắt thì lảng tránh, tựa như đang có chuyện gì đó giấu diếm tôi vậy.”

“Bởi vì trước đó đã có người nhà bệnh nhân từng phản ánh, cho nên tôi vội đến trạm y tá vào buổi trưa để giám sát việc phân công ca đêm của bọn họ, nhưng khi những y tá còn lại nghe thấy phải trực ca đêm, thì sắc mặt đều thay đổi, có nói thế nào cũng không làm.”

“Không muốn trực ca đêm tôi có thể hiểu, nhưng kháng cự đến như vậy thì tôi chưa từng nghĩ đến, bởi vì chưa bao giờ xảy ra chuyện này, nhưng làm sao có thể không có người trực đêm được, nếu như có chuyện gì xảy ra thì phải làm thế nào?”

“Tôi đã thuyết phục hai người trong số đó ở lại, còn hứa hẹn một số lợi ích cho bọn họ, nhưng không ngờ, người nhỏ tuổi hơn lại bật khóc ngay tại chỗ, nói gì cũng không chịu làm.”

“Tranh cãi đến cuối cùng, thì đòi nghỉ việc, không làm nữa”.

“Càng quỷ dị hơn là, những y tá khác cũng không hề có ý định ngăn cản, chỉ ở bên cạnh lặng lẽ đứng xem, cho tôi cảm giác rằng, nếu như yêu cầu bọn họ đi trực ca đêm thì họ cũng sẽ làm như vậy”.

“Liên quan đến chuyện xảy ra gần đây, lúc đó tôi đã cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như thế này.”

“Vì vậy, tôi đã mời y tá đòi nghỉ việc này đến văn phòng của tôi, đầu tiên là an ủi cô ấy, chờ đến khi cảm xúc của cô ấy ổn định hơn một chút, rồi mới hỏi cô ấy rằng có phải có chuyện gì xảy ra không.”

“Có chuyện gì, hoặc là không hài lòng với sự sắp xếp của bệnh viện, đều có thể nêu ra, đòi nghỉ việc thì cũng không giải quyết được vấn đề.”

“Lúc đầu cô ấy mím môi, không muốn nói, tôi đã phải tốn rất nhiều công sức, thậm chí còn đảm bảo rằng sẽ không để cô ấy trực ca đêm nữa, cô ấy mới dao động.”

“Cô ấy chỉ nhìn tôi với ánh mắt rất kỳ lạ. Một lúc lâu sau, mới nói với tôi rằng trong số bọn họ đã có người gặp phải thứ không sạch sẽ trong bệnh viện.”

“Trong lúc trực ca đêm.” Người đàn ông dừng lại, nhìn sang Hòe Dật: “Không chỉ một người.”

“Thứ… không sạch sẽ như thế nào?” Hòe Dật truy hỏi.

Dừng lại một lát, vẻ mặt người đàn ông trở nên cổ quái, trên trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh, Giang Thành dời ghế lại mời anh ta ngồi xuống từ từ nói.

Nhưng không ngờ người đàn ông thậm chí còn không nhìn vào chiếc ghế mà đi thẳng đến bàn làm việc, lấy ra một chùm chìa khóa từ thắt lưng, sau đó tìm một chiếc rất nhỏ.

Ngồi xổm người xuống, mở ngăn kéo phía dưới cùng ra, lục lọi mấy lần, lấy ra một cuốn sổ tay bìa màu xanh lam.

Người đàn ông cầm cuốn sổ, vẻ mặt ngưng trọng đến bất thường, khi đi trở lại, mở cuốn sổ ra trước mặt mọi người, trong đó lần lượt có những đoạn ghi chép.

Chữ viết của người đàn ông rất đẹp, nhưng càng về phía sau lại càng nguệch ngoạc, Giang Thành đọc không rõ mấy

dòng cuối cùng, tựa như viết trong nỗi sợ hãi tột độ vậy.

Trước đoạn đầu tiên có một chữ Xuyên.

Giang Thành đoán có thể là tên người.

“Đây là những gì tôi đã thu thập và ghi lại trước đó.” Người đàn ông nói: “Mỗi người nhìn thấy những hiện tượng lại đều khác nhau, có người nói rằng khi đang tuần tra phòng bệnh vào ban đêm thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau, nhưng khi quay lại thì không có ai cả.”

“Nhưng khi quay người lại và tiếp tục bước đi, tiếng bước chân quỷ dị phía sau lại xuất hiện, hơn nữa còn cách bạn càng ngày càng gần hơn.”

Chương 453: Giải quyết

“Còn có người phản ánh, khi thay thuốc vào ban đêm, cánh cửa phía sau đột ngột bị đóng lại, sau đó dù có mở mạnh đến mấy cũng không thể mở được.”

Dừng một chút, người đàn ông ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt nói: “Trên cánh cửa đó… hoàn toàn không có khóa.”

Sau một lúc do dự, vẻ mặt của mấy người có mặt đều trở nên rất đặc sắc, cửa không khóa, nhưng lại mở không được, chẳng lẽ ngoài cửa có một thế lực nào đó kéo cửa?

Cái này đương nhiên không thể là con người.

Nghe thấy người đàn ông nói như vậy, Dụ Ngư vô thức ôm chặt lấy mình, trong đám con gái, cô cũng không phải là người nhát gan, thường ngày cũng có thói quen đọc tiểu thuyết kinh dị.

Nhưng bây giờ tình hình đã hoàn toàn thay đổi, đây không còn là câu chuyện nữa mà là hiện thực.

Cô đã bị cuốn vào một sự kiện linh dị thực sự.

Hơn nữa nghe thấy chàng trai trẻ tên Hoè Dật nói rằng, ở đây sẽ chết người.

Một bàn tay vô thức đặt lên vai cô khiến cô giật nảy mình, khi quay lại thì nhìn thấy một khuôn mặt đáng tin cậy.

“Đừng căng thẳng.” Giang Thành nói cực kì chính nhân quân tử: “Nếu như cô thật sự sợ quá, có thể ôm tôi, tôi không ngại đâu.”

Sau khi Đỗ Phong nhìn thấy, đánh giá trong lòng đối với Giang Thành lại tăng lên một mức cao hơn.

Người đẹp kiều diễm đi cùng hắn vẫn còn ở đây, mà không tránh bị nghi ngờ đến vậy sao?

Đây đều là những người gì vậy?

Đợi đã, Đỗ Phong hơi ngây ra, mình đang nghĩ cái gì thế này, bây giờ đang là một sự kiện khủng bố, rất có thể còn người chết nữa.

Hơn nữa… phải chăng việc có thể đến đây có liên quan đến sự mất tích bí ẩn của chủ tịch Nam?

Dù sao thì bọn họ là đến bằng thang máy, hơn nữa còn tình cờ dừng lại ở tầng 17 nơi chủ tịch Nam biến mất, nếu nói giữa hai bên không có quan hệ gì, e rằng có hơi khiên cưỡng.

Đang lúc Đỗ Phong sắp xếp lại từ ngữ, chuẩn bị nói chuyện thì có người chọc vào eo anh ta, anh lập tức nhìn lại liền phát hiện Vy Vy đang đứng bên cạnh mình.

Vy Vy nháy mắt với anh ta, rồi rất tự nhiên ngoảnh mặt đi.

Lời nói vừa đến miệng, Đỗ Phong vẫn phải nuốt xuống.

“Vậy nên anh hy vọng chúng tôi làm gì?” Hòe Dật sau khi nhận ra người đàn ông này không có manh mối gì có thể cung cấp liền hỏi thẳng luôn.

Dòng thời gian ở đây khác với thế giới của bọn họ, mặt trời ngoài cửa sổ đã lặn về hướng tây, có lẽ đã gần 5 giờ, màn đêm cũng sắp buông xuống rồi.

Chờ sau khi người đàn ông rời đi, bọn họ còn cần có thời gian để thảo luận.

Điều quan trọng hơn là làm thế nào để đối phó với đêm nay trước.

“Như tôi đã nói, tôi hy vọng mọi người có thể giúp tôi giải quyết được những thứ không sạch sẽ trong bệnh viện.” Người đàn ông tên là chủ nhiệm Tề nói.

Giải quyết…

Khoảnh khắc nghe được từ này, ánh mắt của Giang Thành liền phát sinh thay đổi, ánh mắt nhìn chủ nhiệm Tề cũng ẩn chứa ý vị sâu xa.

Theo lẽ thường mà nói, không phải đối phương nên uỷ thác cho bọn họ điều tra đầu đuôi sự việc trước sao?

Lùi một bước để nói, cho dù dùng từ “giải quyết”, cũng phải nói rằng nhanh chóng giải quyết sự việc này mới đúng.

Giải quyết… thứ kia, nghe thế nà cũng có mùi tàn ác, như giết người diệt khẩu vậy.

Nhưng Hòe Dật thì lại như không nghe ra cái gì, gật đầu nói: “Đây là trách nhiệm của chúng tôi, nhưng mong hãy hiểu cho, loại chuyện này… cần có thời gian.”

“Nhanh chóng.” Người đàn ông thúc giục.

Hòe Dật nhìn chung quanh, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho người đàn ông nói: “Trời sắp tối rồi, buổi tối chúng tôi sẽ nghỉ ngơi ở đâu?”

Văn phòng này hiển nhiên không có điều kiện để nghỉ ngơi, thật ra Hoè Dật đang nghĩ tốt nhất nên tranh thủ lúc trời còn sáng, có thể ra khỏi bệnh viện, ra bên ngoài ở.

“Tôi đã sắp xếp xong xuôi phòng cho mọi người rồi.” Người đàn ông nhanh chóng nói: “Đã cử người dọn dẹp cho mọi người rồi.”

Hiện tại xem ra người đàn ông trước mặt đã lén lút mời bọn họ đến đây để giải quyết chuyện thứ không sạch sẽ xuất hiện trong bệnh viện.

Hơn nữa thân phận của bọn họ không được công khai trong bệnh viện.

Thân phận mà người đàn ông biên tạo cho bọn họ là những bệnh nhân được chuyển đến từ bệnh viện khác và người nhà đi cùng của bệnh nhân.

Lúc này, điện thoại trong phòng reo lên.

Người đàn ông bước đến bên chiếc điện thoại, nghe một lúc rồi giận dữ ném lại chiếc điện thoại, sau đó nói với mọi người rằng mình vẫn còn việc phải đi xử ý.

Anh ta đã sắp xếp y tá trực ca, lát nữa sẽ đến dẫn mọi người đến phòng bệnh.

Anh ta cũng nhắc nhở, không được nói bừa bãi, vì dù sao bây giờ thân phận của bọn họ đều là bệnh nhân, nói nhiều dễ gây nghi ngờ.

Sau khi nói xong, người đàn ông liền bỏ đi.

Sau khi tiếng bước chân của người đàn ông biến mất, ánh mắt của Hoè Dật dần dần hướng về phía cửa, thở ra một hơi: "Ở thế giới này có rất ít người đáng tin cậy, mỗi một người xuất hiện đều cần chúng ta tự mình phán đoán, mục đích của bọn họ, cũng như tính xác thực của manh mối mà bọn họ cung cấp."

Tào Dương chậm rãi mở to mắt: "Ý của anh là NPC ở thế giới này còn có thể nói dối?"

Anh ta thích chơi game trực tuyến khi không có việc gì làm, các NPC trong game đều là những kẻ ngu ngốc.

Hơn nữa… người đàn ông tự xưng là chủ nhiệm Tề này trông thế nào cũng là NPC trong cốt truyện chính, kiểu người chịu trách nhiệm đưa ra nhiệm vụ.

Lời anh ta nói, chẳng lẽ cũng không thể tin?

“Không nhất định là nói dối, còn có thể là đánh lạc hướng.” Dường như nhìn thấy sự nghi ngờ của mọi người, nên Hoè Dật giải thích.

“Người anh em, anh nhìn ra cái gì rồi?” Giang Thành dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn anh ta, tựa như đã coi đối phương là tín ngưỡng tinh thần để mình sống sót vậy.

Lại nhìn về phía cửa một lần nữa, Hoè Dật thận trọng hạ giọng nói: “Tôi cảm thấy chủ nhiệm Tề này… có vấn đề.”

“Anh ta chỉ là một chủ nhiệm trong bệnh viện thôi, có cần thiết phải làm đến như vậy không?” Hòe Dật giọng điệu nghi ngờ hỏi: “Chi phí để mời mấy người chúng ta tới đây, chắc là không ít đâu.”

“Nếu như tôi là anh ta, nếu như không chịu được thì sẽ lựa chọn rời đi, thay vì nhất định phải ở lại giải quyết triệt để sự việc.”

Hoè Dật nói rất rõ ràng, anh ta không cảm thấy chủ nhiệm Tề có nghĩa vụ phải tiêu tốn nhiều tiền, mạo hiểm để giải quyết chuyện này.

Hơn nữa… bất kể nhìn theo phương diện nào, đây cũng không phải là việc của riêng một mình anh ta.

Nhưng bây giờ vừa mới đến thế giới này, manh mối quá ít, tiếp tục thảo luận cũng sẽ không có kết quả, sau khi y tá gõ cửa đi vào, mọi người cũng đi theo đến phòng bệnh.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là bọn họ không ở trong cùng một phòng bệnh.

Vy Vy kiên nhẫn giải thích với y tá rằng bọn họ muốn ở cùng với nhau, nhưng chỉ một câu của y tá đã khiến cô phải im bặt, nói rằng lúc này phòng bệnh rất khan hiếm, chỉ mỗi đây cũng là do chủ nhiệm Tề đã điều chuyển cho bọn họ.

Nếu không, thì một số người có thể sẽ phải ra ngoài ở.

Nhìn màn đêm lặng lẽ buông xuống ngoài cửa sổ, mọi người đều biết đều im miệng lại.

Bởi vì mấy người Giang Thành quen biết nhau nên chủ động yêu cầu ở cùng nhau, bọn họ bị đưa lên tầng sáu.

Ở giữa còn xen vào một tình tiết nhỏ, y tá nói muốn đi thang máy lên, không ngờ trong số 9 người thì có 3 người nói rằng bọn họ bị say thang máy.

So với bọn họ, rõ ràng là cách nói của Giang Thành hợp lý hơn một chút, hắn nói hắn mắc chứng sợ bị nhốt trong không gian hẹp, bởi vì lúc nhỏ từng bị chó cắn.

Y tá suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra giữa hai chuyện này có liên quan gì với nhau.

Nhưng cô cũng nhìn ra, những người này trông có vẻ không được bình thường cho lắm, cô cũng sợ đưa những người này vào thang máy sẽ gây ra rắc rối.

Vậy nên làm theo lời của bọn họ, dẫn bọn họ leo cầu thang bộ.

Chương 454: Phòng bệnh

Khi lên đến tầng 6, mọi người đều dừng chân lại.

Chỉ từ cầu thang nhìn vào hành lang thôi cũng khiến người ta có cảm giác vô cùng áp lực, mọi thứ xung quanh dường như bị bao phủ bởi một tông màu tối.

Có vẻ như đã lâu rồi không có ai đến tầng này.

Đi qua nhiều phòng liên tiếp, tất cả đều đóng kín cửa.

Không phải là khóa cửa bình thường sau khi tan làm, mà là được khóa bằng ổ khóa sắt từ bên ngoài, loại có dây xích sắt quấn quanh tay nắm cửa nhiều vòng.

Nhìn vết gỉ trên ổ khóa, ít nhất cũng phải vài năm chưa mở ra rồi.

Có vẻ như cũng cảm thấy môi trường như này có hơi tồi tệ một chút, y tá dẫn đường giải thích rằng, bọn họ không phải là ở đây mà ở một hành lang khác liền kề.

Bởi vì đi lên từ cầu thang bộ, cho nên mới đi qua đây.

Nếu đi thang máy, thì sẽ không qua đây.

Sau đó, cô ta lại giới thiệu rằng bên này đã bị bỏ hoang trước khi cô đến làm việc ở bệnh viện này, chỉ có mấy căn phòng ở bên cạnh khu bọn họ ở thỉnh thoảng vẫn được sử dụng.

Không lâu sau, Giang Thành nhìn thấy mấy căn phòng mà y tá vừa nhắc tới.

Căn phòng không khóa, cửa hé mở, để lộ một khoảng trống lớn bằng nửa nắm tay.

Thông qua khe hở, có thể nhìn thấy bên trong đều là những đồ vật cũ đã bỏ đi, không thấy có gì đặc biệt, vì có y tá ở đó, nên hắn cũng không tiện đi thẳng vào trong kiểm tra.

Đi thêm vài bước, rẽ vào một góc, đến một đại sảnh, diện tích không lớn lắm, có một dãy ghế nhựa gắn vào tường.

Có một khung lớn làm bằng hợp kim nhôm trên bức tường đối diện với nó.

Bên ngoài được phủ một lớp kính.

Kính đã rất bẩn rồi, có thể đại khái nhìn thấy mấy tờ báo cũ hay thứ gì đó được dán bên trong, chắc hẳn là bằng khen ngợi những nhân viên y tế đã có công lao đóng góp.

Dán một số hình ảnh của bọn họ, hoặc là câu chuyện, báo cáo gì đó, …

Tương tự như bảng vinh dự.

Nối với hội trường là một hành lang khác.

Môi trường ở đây tốt hơn nhiều.

Sàn nhà rất sạch sẽ, như thể vừa được lau chùi cách đây không lâu.

Đi đến trước cửa phòng bệnh có số 604, y tá dừng lại, lấy chìa khóa rồi mở cửa ra.

Bởi vì màn đêm dần buông xuống, trong phòng rất tối, y tá không có lập tức đi vào mà đưa tay vào phòng bật đèn lên.

Bên trong phòng tương đối rộng, tổng cộng có 5 giường, có thể nhìn ra, vốn dĩ phải có 6 giường, 3 cái được xếp cạnh nhau.

Nhưng nơi lẽ ra là chiếc giường bệnh cuối cùng lại đặt một chiếc tủ quần áo khổng lồ, bên cạnh tủ quần áo là một số đồ dùng sinh hoạt, ấm đun nước nóng các loại.

Có vài chậu hoa đất sét đỏ đặt trên bậu cửa sổ, nhưng chúng trống rỗng và bên trong cũng không có hoa hay cây gì.

Đây chính là phòng của bốn người Giang Thành.

Vốn dĩ không cần mấy người còn lại đi theo vì phòng của bọn họ đều ở tầng hai, nhưng Hòe Dật nhất quyết muốn lên xem.

Suy cho cùng, anh ta có kinh nghiệm và có thể coi là trụ cột của mọi người.

Trong khi y tá đang giới thiệu cho bọn họ về trang thiết bị trong phòng, Hòe Dật hạ giọng nhắc nhở mấy người Giang Thành, sau khi trời tối nhất định phải cẩn thận.

Cố gắng đừng ra ngoài, nếu như nhất định phải đi, vậy thì hãy đi hai người.

Trong phòng cũng phải để lại người canh gác.

Nói chung, dưới tiền đề không được đi một mình, còn phải cẩn thận kẻo bị mất nhà.

Đỗ Phong nghe vậy cẩn thận nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi: "Vậy nếu như chẳng may một mình thì sao?"

Hòe Dật lắc đầu, ghé sát vào tai anh ta nhỏ giọng nói: "Không biết nữa, dù sao người chết cũng không nói được."

Vẻ mặt của Đỗ Phong giống như vừa ăn phải một con ruồi vậy.

Nhìn thấy bầu trời bên ngoài càng lúc càng tối, giọng y tá trở nên khẩn trương: "Tình hình cơ bản là thế này." Cô ta nhìn mấy người Giang Thành nói: "Nếu không có vấn đề gì nữa, bệnh nhân và người nhà đi cùng ở lại, những người khác có thể đi theo tôi rồi."

"Chúng ta hãy nhanh lên một chút." Cô ta lại nói.

“Chờ một chút.” Giang Thành hỏi: “Nếu như ban đêm xảy ra chuyện gì, chúng tôi đi đâu tìm các cô?”

Trên mặt y tá hiện lên một cảm xúc cổ quái, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh đáp: “Tầng bốn có trạm y tá của chúng tôi.”

Nhìn y tá, Giang Thành lộ ra vẻ mặt chân thành: “Cô ơi, tối nay là cô trực phải không?”

“Không phải.”

Dường như không muốn lãng phí thời gian nữa, y tá nhanh chóng nói: “Ban đêm mọi người cố gắng đừng đi lung tung, cơ sở vật chất trong tòa nhà này đã khá cũ, ban đêm đèn không được tốt.”

Nói xong liền dẫn theo những người còn lại rời đi, không cho Giang Thành có cơ hội tiếp tục đặt câu hỏi.

Nhìn theo bóng lưng của y tá, Giang Thành chậm rãi nheo mắt lại, kiềm chế được ý muốn bắt chuyện rồi vội vàng rời đi.

Có thể thông qua suy đoán mà biết được, bệnh viện này vào ban đêm tà môn đến mức nào.

Giang Thành, Lâm Uyển Nhi, Đỗ Phong và Vy Vy là bốn người duy nhất còn lại trong phòng.

May mắn thay mấy người cũng được coi là quen biết, cho nên cũng không quá câu nệ.

Sau khi đóng cửa lại, Đỗ Phong giúp Giang Thành dời một chiếc giường ra phía sau.

Còn lại bốn giường, vừa đủ cho mỗi người một giường.

Giang Thành tối nay không có ý định ra ngoài thăm dò, hiện tại tin tức quá ít, ra ngoài mà không cẩn thận là mất đầu như chơi.

Tốt hơn hết là đợi đến sáng mai rồi đi dạo loanh quanh bệnh viện.

Nếu may mắn bắt được hai y tá trẻ hay ai đó, còn có thể lấy được một số thông tin.

Sau khi suy nghĩ, dãy hành lang vừa đi qua mang lại cho Giang Thành một cảm giác rất kỳ quái, những căn phòng gần đó trông không giống như một nơi quan trọng gì.

Theo lẽ thường, chỉ cần dùng ổ khóa đi kèm cửa để khóa từ bên trong là được, không cần thêm ổ khóa khác ở bên ngoài.

Là đang đề phòng ai?

Nói cách khác… đề phòng cái gì?

Còn có phòng bệnh này nữa.

Giang Thành đi một vòng trong phòng, phát hiện ra rất nhiều chỗ kỳ lạ, hắn cầm bình nước nóng lắc lắc, trong đó đã đầy nước.

Tháo nút chai ra, khói bốc lên nghi ngút.

Mở cửa tủ quần áo, một mùi thơm sảng khoái phả ra, ngoài vài chiếc móc treo quần áo bằng gỗ còn có mấy hộp băng phiến, vài cuộn giấy vệ sinh chất đống trong góc.

Trước sự ngạc nhiên của Giang Thành, trong đó có mì ăn liền và vài hộp cơm bằng nhôm đựng mì ăn liền xếp chồng lên nhau.

Đỗ Phong đi tới thở dài, than thở từ khi bà nội qua đời anh ta chưa từng nhìn thấy thứ này, chớp mắt đã 20 năm rồi.

Giang Thành hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Đến gần cửa tủ quần áo đang mở, Giang Thành cúi người khẽ ngửi, một mùi hôi thối nhàn nhạt khó tả xộc vào mũi.

Quả nhiên…

Khu vực này không phải như những gì họ thấy bây giờ, chỉ là được tạm thời được dọn dẹp.

Trước đó e rằng cũng giống với những căn phòng khóa kín vừa đi qua.

Tất cả đều đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Bởi vì sợ rằng bọn họ sẽ ngửi thấy mùi hôi thối trong tủ quần áo, nên đã xịt chất làm mát không khí cực mạnh, còn để rất nhiều băng phiến bên trong.

Chính là để che giấu mùi đi.

Động thái có vẻ chu đáo nào, đối với Giang Thành mà nói không phải là điềm gì tốt đẹp.

Hắn quay người lại nhìn về phía cửa, trên cửa phòng bệnh có một cửa sổ quan sát làm bằng kính.

Mà cửa sổ ở chỗ bọn họ, đã được dán một mảnh giấy trắng lên.

Đi đến bên cửa sổ, Giang Thành dùng tay chạm vào góc giấy trắng cong lên.

Giấy không quá dày, cảm giác sờ bằng tay cũng rất sắc nét.

Có vẻ như nó cũng là vừa mới được dán lên.

Chương 455: Vấn đề

Liên tưởng đến cả đoạn đường đi đến đây, cửa sổ của các phòng gần hành lang bên phía bọn họ đều được dán giấy lên, Giang Thành suy đoán, chắc là để ngăn cản bọn họ quan sát môi trường ở các phòng khác thông qua cửa sổ kính, khác với cửa sổ phòng bệnh mà bọn họ đang ở.

Vì để chào đón nhóm người bọn họ, mà mất nhiều công sức đến như vậy.

Điều khiến Giang Thành càng nghi ngờ hơn chính là, tại sao bọn họ lại phải ở tách nhau ra?

Các phòng bệnh xung quanh đây đều trống rỗng, nếu có thể dọn sạch được một phòng, thì việc dọn dẹp thêm một phòng nữa chắc cũng không khó chứ.

Để bọn họ ở cùng nhau thật tốt biết bao.

Bằng cách này, nếu có chuyện gì xảy ra, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Giang Thành nhìn vào vách tường, hơi cau mày.

Rất hiển nhiên.

Có người không muốn bọn họ chăm sóc lẫn nhau.

Tuy rằng nhìn ra một số điều khó hiểu, nhưng Giang Thành vẫn chưa có ý định chia sẻ, không phải là muốn lừa đồng đội để bảo vệ mình, chỉ là không muốn đồng đội tự nhiên bị rơi vào nỗi sợ hãi khó hiểu.

Dù sao tạm thời những người này đều là người mới, chưa từng tiến vào ác mộng.

Mà Giang Thành thì lại nghi ngờ về sức chịu đựng tinh thần của những người mới.

Nói cho họ biết quá nhiều thông tin sẽ chẳng có tác dụng gì mà còn khiến bọn họ sợ hãi đến mức có thể làm ra điều gì đó không thể đoán trước được.

Không có bất kỳ trợ giúp đáng kể nào cho chính mình, hoặc tổng thể quá trình thực hiện nhiệm vụ.

Sau lưng vang lên giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, là giọng của Vy Vy: "Đỗ Phong." Cô lên tiếng: "Hôm nay cậu bốc đồng quá đấy."

Đỗ Phong quay người lại, nhìn Vy Vy nói: "Chị đang nói gì vậy?"

"Lúc chúng ta ở trong văn phòng của chủ nhiệm Tề, cậu muốn nói gì?" Trong lời nói của Vy Vy mang theo mùi vị trách móc.

Nghe vậy, Đỗ Phong chợt nhớ ra mình vốn định kể lại câu chuyện chủ tịch Nam mất tích, sau đó để mọi người cùng nhau phân tích.

Dù sao thì chủ tịch Nam cũng biến mất ở tầng 17.

Mà thang máy thì cũng đưa bọn họ lên tầng 17.

Khi cửa thang máy mở ra, thì bọn họ bị đẩy vào thế giới hoàn toàn mới này.

Vì thế anh ta cảm thấy chắc chắn phải có mối liên hệ nào đó giữa hai việc này.

Nhưng anh ta đã bị Vy Vy bên cạnh chặn lại.

Có lẽ vì ở công ty đã quen rồi nên anh ta luôn vô thức nghe theo lời của Vy Vy, dù sao đối phương cũng là trợ lý của chủ tịch Nam, là người tâm phúc trước mắt.

“Em muốn kể lại sự việc ra, để mọi người cùng nhau phân tích.” Đỗ Phong bất mãn nói: “Chị cũng thấy đấy Hòe Dật anh ta đã từng tới những nơi như này rồi, anh ta có kinh nghiệm.”

Xem ra trong mắt Đỗ Phong, Hòe Dật chính là cọng rơm cứu mạng duy nhất.

Nhưng Giang Thành lại nhìn Vy Vy thêm một cái, sau đó quay đầu nhìn Đỗ Phong, chậm rãi nói: “Vy Vy làm đúng đấy.”

Đỗ Phong nhìn Giang Thành, vẻ bất mãn càng tăng lên, mặc dù Giang Thành hiểu rõ anh ta không có ác ý, nhiều hơn là nỗi sợ hãi đối với những thứ chưa biết.

“Anh không nghe Hoè Dật nói sao?” Đỗ Phong hỏi ngược lại: “Nếu như không tìm được manh mối, tất cả mọi người đều sẽ chết, tôi không muốn giống như chủ tịch Nam.”

“Việc này không liên quan gì đến Nam Hoài Lễ.” Giang Thành nói: “Anh có từng nghĩ qua hậu quả khi anh nói ra chuyện này chưa?”

“Nó sẽ lại kích hoạt loại phản ứng dây chuyền nào?”

“Hậu quả?” Nét mặt của Đỗ Phong chợt khựng lại, hiển nhiên là anh ta không nghĩ được nhiều như vậy: “Hậu quả gì?”

“Chưa vội nói đến việc có thể phân tích được gì từ vụ án mất tích của Nam Hoài Lễ, chỉ mỗi sự chia sẻ của anh thôi, tất cả mọi người đều sẽ đổ lỗi cho chúng ta.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Bọn họ sẽ nghĩ rằng chính là bởi vì chúng ta đến điều tra vụ án này, mới dẫn đến tất cả những chuyện này xảy ra.”

“Bây giờ bọn họ phải ở đây, đều là do chúng ta ban tặng cho.”

“Không… Không phải chứ.” Đỗ Phong đột nhiên có hơi hoảng sợ.

“Lần sau trước khi mở miệng nói gì, trước tiên hãy suy nghĩ kỹ một chút.” Giang Thành dời tầm mắt, hắn còn có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ, không có thời gian lãng phí với Đỗ Phong.

Sau khi bị Giang Thành nói cho mấy câu, Đỗ Phong tựa hồ cũng dần dần hiểu ra, suy nghĩ từ góc độ khác, có lẽ anh ta thật sự sẽ nghĩ như vậy.

Vừa nghĩ đến việc rất có thể mấy câu nói vô tình của mình, mà bị mọi người nhắm tới, anh ta liền trở nên bồn chồn, mồ hôi lạnh bắt đầu xuất hiện trên trán.

“Đêm nay… chúng ta sẽ ngủ như thế nào?” Lâm Uyển Nhi lên tiếng, giọng nói của cô rất dễ nghe, thậm chí còn khiến bầu không khí trở nên hoà hoãn hơn một chút.

“Tôi nghĩ chúng ta tốt nhất không nên ngủ.” Nghe vậy, Vy Vy dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Uyển Nhi, không ngờ mỹ nhân xinh đẹp này lại bạo gan đến như vậy.

Hấp tấp đến một thế giới như này, mà vẫn còn muốn ngủ?

Phải biết rằng, ở thế giới này… là có quỷ tồn tại đấy!

“Mọi người thay phiên nhau gác đêm, để bảo đảm nghỉ ngơi.” Giang Thành nhìn chung quanh nói: “Dù sao, chúng ta cũng không biết sẽ phải ở chỗ này bao lâu.”

Đỗ Phong lần này không bỏ lỡ cơ hội, vội vàng bày tỏ lập trường của mình: “Đúng đúng, anh Giang nói đúng, thế giới trông có vẻ nguy hiểm, tôi thấy tốt nhất mọi người đừng ngủ hết.”

“Ca đầu tiên để tôi gác, mọi người ngủ đi, hiện tại tôi cũng không mệt lắm, có chuyện gì tôi sẽ gọi mọi người.” Đỗ Phong tựa hồ cảm thấy áy náy với mọi người nên xung phong nhận lời gác ca đầu tiên.

Giang Thành nhìn Lâm Uyển Nhi đang ngồi ở mép giường, thân thể mềm mại như rắn, chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy Lâm Uyển Nhi nói: "Tôi gác cùng anh đi, hai người sẽ gác một ca."

Thực ra Giang Thành cũng nghĩ như vậy, hắn không thể tin tưởng Đỗ Phong, cũng không thể tin tưởng Vy Vy, năng lực là một phần, Giang Thành cũng Hoè Dật thân phận của bọn họ.

Dù sao thì bọn họ cũng vừa mới đến đã bị cuốn vào trong ác mộng, nhìn thế nào cũng thấy có gì đó kỳ lạ.

"Phù…" Vy Vy lắc đầu, vẻ mặt chán nản nói: "Tôi không ngủ được, tôi… gác cùng với hai người đi."

Giang Thành cực kì tự nhiên đi đến giường Lâm Uyển Nhi đang ngồi, sau đó trải chăn ra, nằm lên, cuối cùng kéo chăn lên tới cằm.

Nằm nghiêng người, tư thế ngủ rất yên bình.

Vừa nói xong đã lăn ra ngủ, Đỗ Phong và Vy Vy cũng không khỏi sửng sốt, Lâm Uyển Nhi thì ngược lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nghiêng của Giang Thành, trong mắt có một tia sáng xinh đẹp đang chuyển động. …

So với sự yên bình của Giang Thành, Hòe Dật có vẻ đau khổ hơn nhiều, anh ta không ngừng trả lời những câu hỏi kỳ quái của mọi người.

"Nếu như đã có quỷ tồn tại, vậy thì chắc hẳn cũng phải có pháp thuật, hoặc là ma thuật có thể chế ngự quỷ chứ." Tào Dương nhìn anh ta hỏi: "Tôi thấy có rất nhiều tiểu thuyết linh dị đều viết như vậy, nếu như có cơ duyên không thể nhận được pháp khí, thì cũng có thể thêm điểm kỹ năng.

Tào Dương giữ lại cốc trà sữa cuối cùng cho mình, vừa nhấm nháp vừa đặt câu hỏi.

Thực ra trong lòng anh ta đang rất căng thẳng, uống trà sữa có thể giúp anh ổn định lại hơn một chút.

“Không có.” Hòe Dật xoa xoa khóe mày, thẳng thắn nói: “Có lẽ là có, nhưng tôi không biết, tôi chỉ biết rằng trên thế giới này, quỷ là tồn tại không thể chống lại.”

“Chúng ta chỉ có thể đánh lừa bằng mưu mẹo.”

“Theo lý giải của tôi, quỷ khi còn sống cũng là con người, sở dĩ sau khi chết biến thành quỷ là vì khi còn sống oán khí quá lớn.”

“Rất có thể bọn họ đã phải chịu một sự bất công nào đó, tất nhiên, một số trong đó chỉ là những gì họ tự cho là bất công.” Lời nói của Hòe Dật rất có chừng mực, anh ta đang cố gắng hết sức để truyền bá sự hiểu biết của mình về quỷ trong thế giới ác mộng cho mọi người.

“Điều chúng ta cần làm là tìm ra thân phận của quỷ, từ đó hiểu rõ chấp niệm khi còn sống của nó, cũng như câu chuyện đã xảy ra với nó.”

“Đồng thời, cố gắng hết sức để sống sót trong quá trình này.”

Chương 456: Bước chân

“Khụ khụ…”

Một loạt âm thanh chói tai cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người, Hoè Dật quay lại thì phát hiện là người phụ nữ trung niên đã gây chuyện ban ngày.

Lý Khai Phụng.

Lúc này, chị ta đang ngồi trên giường, thân thể cuộn tròn mất tự nhiên, ánh mắt mờ mịt, nếu nhìn kỹ có thể thấy đôi vai đang run nhẹ.

Dưới ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt hiện lên vẻ hồng hào đến kỳ lạ.

Không ai có thái độ tốt với người phụ nữ, đặc biệt là người đàn ông trung niên tên Vương Trường Quốc, nói chuyện lại càng cạnh khoé hơn.

Dường như biết mình đã mang đến rắc rối cho mọi người, Lý Khai Phụng cũng không bào chữa, cúi đầu, cảnh tượng kinh hoàng nhìn thấy cách đây không lâu cứ tái hiện trong đầu chị ta.

Trong thang máy, một cánh cửa xuất hiện sau lưng mọi người.

Cánh cửa đó là mọc ra từ cơ thể của người lao công, một cánh cửa màu đen, phủ đầy máu thịt.

Từ trong thịt nhô ra, trên khe cửa chứa đầy những mầm thịt dày đặc, còn đang ngọ nguậy, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta tê cả da đầu.

Càng cổ quái hơn nữa là, chị tại lại cảm thấy tò mò, rút cuộc đằng sau cánh cửa có gì.

"Chị thấy thế nào rồi?" Dụ Ngư, người ở gần chị ta nhất hỏi, cô nhìn người phụ nữ gần như đang cuộn tròn người lại, trong mắt hiện lên một chút không đành lòng.

Lý Khai Phụng lắc đầu, sau đó lại không kiểm soát được ho liên tục, chị ta cố gắng hạ giọng xuống hết mức có thể, nhưng có một số việc đã vượt quá tầm kiểm soát của chị ta.

"Chị có thể nhỏ tiếng một chút được không?" Vương Trường Quốc nói với chị ta, vẻ mặt càng ngày càng bất mãn: "Chị muốn hại chết hết tất cả chúng tôi đấy à?"

Sự bất mãn với người phụ nữ chỉ là một phần, hơn nữa là sự sợ hãi về môi trường mà anh ta đang ở, sở dĩ Vương Trường Quốc kích động như vậy, cũng có nguyên nhân là muốn dùng người phụ nữ để trút giận.

Hoè Dật không khỏi thở dài.

Anh ta cũng có những lo lắng giống như Giang Thành, người mới ít kinh nghiệm miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận được, điều đáng sợ hơn chính là khả năng quản lý cảm xúc cực kì kém.

Mà cảm xúc thì có tính lây lan.

Một khi thực sự gặp phải nguy hiểm, chỉ cần một người mới suy sụp tinh thần, thì rất có thể những người mới khác cũng sẽ bị người này lây nhiễm.

Một khi cả đội mất kiểm soát, vậy thì điều chờ đợi bọn họ chính là việc bị quỷ truy sát từng người một.

Trong lần nhiệm vụ trước, anh ta nghe được một đồng đội lớn tuổi giới thiệu, người đồng đội đó nói rằng một nhiệm vụ mà mình từng trải qua cũng giống như vậy.

Đội ngũ 10 người bị tách ra trong khu rừng tối tăm, cuối cùng chỉ có hai người sống sót.

Trong suốt quá trình quỷ cũng không xuất hiện mấy.

Chỉ dựa vào mấy chiêu hù doạ con người, đã doạ cho những người mới vào đội không kiểm soát được cảm xúc, mù quáng rời khỏi đội, lao vào sâu trong rừng.

Sau đó cả đội đã mất kiểm soát và sụp đổ toàn bộ.

Mọi người bỏ chạy tán loạn.

Chỉ có hai người đứng yên tại chỗ và không chạy trốn là sống sót.

Người đồng đội kể chuyện là một trong số đó.

Điều nực cười là cuối cùng bọn họ phát hiện ra rằng cửa thoát hiểm chỉ cách mình chưa đầy 50 mét, dưới gốc cây hoè cổ khô héo.

Hòe Dật xoa mặt, đi tới đứng trước mặt Lý Khai Phụng.

Đặt tay lên trán chị ta, hành động này đã khiến đối phương sợ hãi, sau khi Lý Khai Phụng nhận ra, chị ta vô thức muốn trốn tránh.

Hòe Dật cau mày thu tay lại nói: “Chị ấy bệnh rồi, trán nóng lắm.”

Nghe xong, Tào Dương cũng bước tới, sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, bắt đầu lục lọi trong túi.

Đáng tiếc anh ta không tìm thấy thuốc: “Tôi nhớ là đã bỏ vào túi rồi mà.” Anh ta nghi hoặc hỏi: “Sao lại không tìm thấy nhỉ?”

“Ở đây là bệnh viện.” Dụ Ngư nói: “Hay là chúng ta đến chỗ y tá hỏi đi, chắc là cô ấy có thuốc.”

“Ý tôi là ngày mai.” Dụ Ngư nói thêm, lo lắng mọi người sẽ hiểu lầm ý của cô.

Cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Vừa mới tới thế giới này, còn chưa tìm hiểu rõ ràng sự tình, ra ngoài ban đêm khả năng cao sẽ gặp phải những thứ đó.

Nhặt bình nước nóng trên mặt đất lên lắc lắc thì thấy đã đầy, Tào Dương lấy một chiếc cốc lớn tráng men rót một cốc nước nóng cho Lý Khai Phụng.

Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Lý Khai Phụng, mọi người đều bảo chị ta đi ngủ trước và khuyên chị đừng suy nghĩ nhiều.

Hòe Dật nhấn mạnh, hiện tại chúng ta đã đến nơi này, chỉ có phối hợp cùng nhau mới có thể sống sót rời đi.

“Muốn rời khỏi nơi quỷ quái này cần bao lâu?” Vương Trường Quốc hỏi.

“Chắc phải mất vài ngày.” Hòe Dật đáp: “Bình thường không quá một tuần.”

Sau khi nghe thấy có thể phải ở lại nơi này lâu như vậy, sắc mặt mọi người đều sa sầm xuống.

“Nếu như sau một tuần không tìm được đường ra thì sao?” Tào Dương nhìn Hòe Dật hỏi.

Hòe Dật nghe vậy mím môi nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Tin tôi đi, nếu như không tìm được manh mối, thì chúng ta sẽ không thể sống sót cho đến lúc đó đâu.”…

Khác hẳn với không khí trong phòng của Hòe Dật.

Bên phía Giang Thành yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Năm phút trước, hắn đã bị véo tỉnh dậy.

Khi mở mắt ra, trong lòng lập tức ớn lạnh, trong căn phòng… lại tối om, đèn đã tắt từ lúc nào.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Nhưng may mắn thay, bàn tay véo má hắn, thì ấm áp.

Hơn nữa hắn ngay lập tức nhận ra đó là bàn tay của Lâm Uyển Nhi.

Cùng lúc đó, hắn nghe thấy một loạt âm thanh rất khẽ, giống như tiếng lá rụng trong gió, ngay ở hành lang ngoài cửa.

Xoay người nhẹ nhàng xuống giường, hắn phát hiện Vy Vy và Đỗ Phong cũng ở đó.

Bọn họ co ro bên giường, nỗi kinh sợ hiện rõ trên khuôn mặt.

Chậm rãi đến gần cửa, hắn muốn nghe rõ hơn một chút, Lâm Uyển Nhi muốn đi theo, nhưng đã bị Giang Thành ngăn cản.

Hắn ra hiệu cho Lâm Uyển Nhi ở lại với Vy Vy Đỗ Phong.

Hắn một mình đến bên cạnh tường, ngồi xổm xuống.

Ngăn cách bởi một bức tường chính là hành lang.

Áp tai vào tường, đồng tử Giang Thành dần dần thay đổi.

Tiếng xào xạc ngày càng rõ ràng hơn, không phải tiếng lá rơi trong gió mà là tiếng bước chân rất khẽ của ai đó đang đi trên hành lang.

Giang Thành thậm chí có thể tưởng tượng được ra, bộ dạng nhẹ chân nhẹ tay của vị khách đến này.

Nhưng điều khiến Giang Thành càng cảm thấy cổ quái hơn là, tư thế đi của người đến, cũng như tần suất di chuyển.

“Xẹt-”

“Xẹt-”

“Xẹt-“…

Đi khoảng chục bước.

Sau đó im lặng khoảng 10 giây.

Tiếp theo lặp lại bộ hành động này.

Giang Thành kiên nhẫn đếm số bước.

13 bước.

Mỗi lần đều là 13 bước.

Một bước không hơn, một bước không kém, thậm chí đến tần suất cũng giống nhau.

Hơn nữa âm thanh đó… ngày càng gần vị trí của mình hơn.

Giang Thành lập tức hiểu ra ý đồ của đối phương.

Tiếng bước chân ngắt quãng kia là số bước cần thiết để đi từ cửa này sang cửa kế bên.

Thời gian tạm dừng là khi cái tên bên ngoài đứng nhìn vào bên trong qua cửa sổ.

Cái tên bên ngoài kia… đang tìm người!

Đang tìm kiếm bọn họ!

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, Giang Thành không ngờ con quỷ lần này lại không chịu nổi nỗi cô đơn đến mức ngay đêm đầu tiên đã mò đến cửa rồi.

Hắn vốn cho rằng đêm nay sẽ tương đối an toàn.

“Xẹt-”

“Xẹt-“…

Tiếng bước chân cuối cùng cũng đến trước cửa phòng của bọn họ, Giang Thành tin chắc đối phương đang dọc theo tấm kính dán giấy trắng nhìn vào bên trong.

Nếu là một người bình thường chắc chắn sẽ không thể nhìn thấy.

Vậy nên… thứ bên ngoài kia hiển nhiên không phải là người.

Chương 457: Ngăn chặn

Bầu không khí nhất thời ngưng trệ, Vy Vy trốn ở sau giường đến thở mạnh cũng không dám.

Đèn hành lang vẫn còn sáng, Giang Thành điều chỉnh tư thế, nghiêng người liếc một cái về phía cửa sổ quan sát phía sau cửa.

Không còn bóng dáng nào trên cửa sổ được dán chặt bằng giấy trắng.

Quỷ… đã đi rồi?

Giang Thành lập tức bác bỏ ý nghĩ này.

Chắc là con quỷ này không có cái bóng.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn vừa quay đi, khóe mắt bất giác liếc xuống bên dưới người, tiếp theo, ánh mắt không khỏi khựng lại.

Bởi vì giường sau cửa chỉ chặn phía bên trái cửa nên ánh sáng vẫn chiếu qua khe hở dưới cửa.

Mà ánh sáng này rõ ràng đã bị chặn một phần bởi thứ gì đó.

Không đúng.

Con quỷ này có một cái bóng!

Nó chỉ là… không có đầu.

Sau khi hiểu ra điểm này, Giang Thành lập tức hạ thấp hô hấp, hắn ý thức được cái tên ngoài cửa đã phát hiện ra bọn họ rồi.

Nó đã đứng ngoài cửa lâu hơn 10 giây.

Hơn nữa trông có vẻ như không có ý định rời đi.

Nhịp tim bắt đầu tăng tốc, Giang Thành điên cuồng nhớ lại trong đầu tất cả những gì hắn đã gặp phải kể từ khi đến thế giới này, bao gồm cả những quan sát và lời kể của người đàn ông được gọi là chủ nhiệm Tề.

Nỗi sợ hãi đối với quỷ chỉ là một phương diện, điều khiến Giang Thành thực sự sợ hãi chính là hắn hoàn toàn không biết gì về con quỷ ngoài cửa.

Thân phận, sở thích, thủ đoạn giết người…

Hắn đều không biết.

Nói cách khác, chỉ cần đối phương tiến vào, ít nhất một người trong số bọn họ sẽ bị giết.

Mà điều duy nhất hắn có thể làm là cố gắng hết sức để đảm bảo rằng Lâm Uyển Nhi và mình không phải là người chết đó.

Về phần Vy Vy hay Đỗ Phong, hắn đều không quan tâm, cũng sẽ không can thiệp.

Suy cho cùng, hắn sở dĩ vướng vào ác mộng lần này hoàn toàn là bởi vì đang điều tra vụ việc Nam Hoài Lễ mất tích.

Là do Nam phu nhân đã tìm đến Lâm Uyển Nhi bà chủ của mình.

Mà Lâm Uyển Nhi không biết gì hết lại kéo cả mình vào.

Suy cho cùng thì hắn mới là người oan uổng nhất.

Nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy may mắn, nếu không Lâm Uyển Nhi sẽ phải một mình đối mặt với ác mộng này.

Những mánh khóe như cá gặp nước trong thế giới hiện thực, có thể sẽ không dùng được ở đây.

Dường như đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng thực ra trong đầu, dòng suy nghĩ của Giang Thành bị gián đoạn chỉ trong tích tắc, bởi vì hắn đã nghe thấy… tiếng đẩy cửa.

Không sai!

Chính là tiếng đẩy cửa.

Cái tên bên ngoài cửa đang cố gắng tiến vào.

May thay, hành động không mạnh mẽ.

Nhưng Giang Thành biết rõ, đối phương chỉ đang thăm dò là chủ yếu

Cái tên bên ngoài xem ra cũng không chắc bên trong phòng có người không.

Trong đầu chậm rãi hình thành một ý tưởng, Giang Thành nín thở, suy nghĩ chốc lát, hắn cảm thấy ý tưởng này hẳn là đáng tin cậy.

Con quỷ ngoài cửa là quỷ không đầu.

Nó không có mắt.

Vì vậy, việc tìm kiếm người phụ thuộc nhiều hơn vào xúc giác.

Quỷ không đầu cũng đang thăm dò, nếu như trong phòng có người bởi vì quá sợ hãi, không nhịn được mà la hét hay thậm chí bỏ chạy hay không.

Sau đó quỷ không đầu ngoài cửa sẽ bắt đầu đại khai sát giới.

Đến lúc đó chắc chắn một cánh cửa sẽ không thể ngăn chặn được nó.

Mà khi chưa xác định được bên trong có người hay không, quỷ không đầu bị hạn chế bởi quy tắc, nó đẩy cửa chỉ là thăm dò, Giang Thành đoán rằng, cho dù không có giường chặn

phía sau, chỉ cần cửa đóng lại, quỷ không đầu sẽ không thể đẩy ra được.

Đây chính là một con đường sống mà quy tắc để lại cho bọn họ.

Bây giờ hắn lo lắng nhất chính là hai người Vy Vy và Đỗ Phong.

Nếu như bọn họ phản ứng dữ dội, thì đến Chúa Giê-su cũng không thể cứu nổi bọn họ.

Nhưng may mắn thay, bọn họ đã không làm vậy.

Từ đầu đến cuối, phương hướng của bọn họ đều rất yên tĩnh, giống như đang ngủ say.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Mỗi giây đều là sự tra tấn.

May thay, những bước chân dừng lại đã lâu lại bắt đầu rẽ sang một hướng khác.

“Xẹt-”

“Xẹt-”

“Xẹt-“…

Như người lữ khách mệt mỏi lê lết cơ thể sắp chết của mình.

Giang Thành nhìn chằm chằm về hướng tiếng bước chân biến mất, có một hành lang gần như bị bỏ hoang nơi bọn họ đi qua vào buổi chiều, tất cả các phòng gần đó đều bị khóa.

Quỷ… là đã đến từ hướng đó.

Lại đợi thêm chừng mười phút nữa, Giang Thành mới chậm rãi đứng dậy, đi trở lại giường.

Quả nhiên, nhìn thấy Vy Vy và Đỗ Phong, hai đầu đang kề sát dựa vào nhau.

Đôi mắt nhắm chặt giống như đang ngủ say.

Nhưng Giang Thành hiểu rằng bọn họ không phải ngủ mà đã ngất đi rồi.

Lâm Uyển Nhi ngồi lặng lẽ bên giường, dáng vẻ nhìn không ra cái gì, Giang Thành thậm chí không biết cô là sợ đến ngây người ra rồi, hay là không hề sợ chút nào nữa.

"Chị không sao chứ?" Giang Thành nhìn Lâm Uyển Nhi.

Cơ thể của Lâm Uyển Nhi run rẩy mấy cái, mới yên tĩnh trở lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt rất đáng thương nhìn Giang Thành nói: "Tôi sợ."

Giang Thành quay đầu nhìn Đỗ Phong đang chảy nước miếng, cảm thấy mình lo lắng cho Lâm Uyển Nhi dường như là không cần thiết.

Đây không phải là một người phụ nữ bình thường.

Xem ra tiếng bước chân còn chưa đến gần, Lâm Uyển Nhi đã đột nhiên ra tay, đánh hôn mê Vy Vy và Đỗ Phong trước rồi.

Việc kiểm soát âm thanh và cường độ rất hoàn hảo, bản thân thậm chí còn không nghe thấy.

"Bên ngoài là cái quái gì vậy?" Lâm Uyển Nhi nhẹ giọng hỏi, cho người ta cảm giác nhưu có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

"Quỷ." Giang Thành nhìn về phía cửa, giới thiệu: "Hơn nữa còn không có đầu."

Lâm Uyển Nhi im lặng một lát: "Thật đáng sợ."

Mạch não và trạng thái tinh thần của sếp mình đều không bình thường nên Giang Thành cũng không sẵn sàng giải thích quá nhiều với cô.

“May mà chị cảnh giác cao độ, nếu không chúng ta đã rắc rối rồi.” Giang Thành nói.

Lâm Uyển Nhi dường như rất thích Giang Thành khen mình, cô đưa tay lên chống cằm, gật đầu nói: “Tôi đã nghe thấy tiếng con quỷ kia đẩy cửa rồi, nhưng tại sao nó lại không đẩy ra?”

Có vẻ như Lâm Uyển Nhi cũng biết rằng một cánh cửa là không thể ngăn chặn được con quỷ.

“Chắc là bởi vì vẫn chưa kích hoạt điều kiện tử vong.” Giang Thành giải thích: “Hòe Dật buổi chiều đã nói rồi, quỷ ở đây thông thường sẽ không vô duyên vô cớ giết người.”

“Quỷ còn nói đạo lý sao?” Lâm Uyển Nhi trong mắt lóe lên tia sáng.

Giang Thành nuốt khan, không hiểu tại sao khi nói đến quỷ, trong mắt Lâm Uyển Nhi lại có thể lộ ra vẻ vui sướng giống như một người phụ nữ nhìn thấy quần áo đẹp vậy.

“Không biết.” Giang Thành ngoảnh mặt đi, nói chiếu lệ: “Có lẽ là không, tóm lại chị đừng nghĩ đến việc cố gắng lý luận với quỷ, tìm được manh mối, chúng ta sẽ nhanh chóng rời đi.”

Giang Thành bế Vy Vy và Đỗ Phong lên giường của bọn họ, sau đó yêu cầu Lâm Uyển Nhi đi ngủ, còn hắn sẽ gác đêm.

Trong ác mộng, lúc nào cũng phải duy trì cảnh giác, lượng năng lượng phải tiêu hao là không thể tưởng tượng được đối với những người sống ở thế giới hiện thực.

Dường như có thứ gì đó trong ác mộng đang quấy nhiễu đến bọn họ, dần dần bào mòn tinh thần và ý chí phản kháng của họ.

Đặc biệt là đối với những người mới, trong thế giới ác mộng, thời gian tỉnh táo thậm chí còn không bằng một nửa thế giới hiện thực, bọn họ thường kiệt sức ngay sau khi hoàn thành việc khám phá vài địa điểm.

Và cùng với đó, đêm càng ngày càng dài, bình minh ngày càng xa.

Chương 458: Bệnh nhân

Sáng sớm, Giang Thành khá phấn chấn tinh thần trong khi rửa mặt. Tại một bên khác, Lâm Uyển Nhi cũng đứng dậy, mà Vy Vy cùng Đỗ Phong cũng mơ mơ màng màng sau khi rướn người lên.

Thỉnh thoảng, Vy Vy xoa nhẹ bả vai. Giang Thành biết rõ cảm giác của cô ta lúc này, ắt hẳn là vừa cay cú vừa đau.

Nhưng đây có lẽ là do Lâm Uyển Nhi đã nương tay. Nếu đổi lại là mình và tên mập, ắt hẳn sẽ…

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên đứng hình.

Mà ánh mắt cũng u tối trong thoáng chốc.

Tên mập đã đi rồi.

Bản thân không thể phán đoán ra mục đích và thân phận của anh ta, mà anh ta lại dùng một phương thức rất cổ quái để thay đổi bản thân hắn trong vô thức.

Kể từ khi anh ta xuất hiện giữa cuộc sống của chính mình, hiện tượng thay đổi này đã dần bắt đầu.

Mãi đến khi anh ta rời đi.

Đây mới là điều mà Giang Thành lo lắng nhất.

Không có quá nhiều kẻ mà hắn nhìn không thấu, và tên mập có tâm địa thiện lương này chính là một trong số đó.

Mãi đến khi sau lưng vang lên giọng nói của Lâm Uyển Nhi, Giang Thành mới sửng sốt nhận ra là mình đã đứng yên bất động với tư thế này trong một quãng thời gian dài.

Hắn lại giội nước lạnh vào mặt, cảm giác vô cùng tê tái.

Hôm nay không phải ngày lành tháng tốt.

Ngoài cửa sổ, trời cực kỳ u ám. Xem ra, chẳng mấy chốc sẽ mưa thôi. Gió cũng khá lớn, cây cối dưới lầu cứ ngã nghiêng theo chiều gió.

Ở đây chỉ có Giang Thành và Lâm Uyển Nhi gặm mì tôm cho bữa sáng, trong khi Vy Vy và Đỗ Phong phất nhẹ tay, bảo là ăn không vô.

"Anh Giang." Nhìn Giang Thành, Vy Vy do dự mở lời: "Đêm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thứ đó… cuối cùng…"

Có lẽ do bị Lâm Uyển Nhi đánh bất tỉnh, Vy Vy không dám mở lời với Lâm Uyển Nhi vốn dĩ thân thiết với mình hơn, mà là chọn Giang Thành.

Húp xong mấy ngụm nước soup mì gói, Giang Thành dần tỉnh táo: "Xuống lầu trước đã, xem thử những người khác thế nào."

Cũng may, khi mở cửa thì còn đủ 5 người.

Giang Thành thở phào nhẹ nhõm. Trước đó, hắn còn đang suy nghĩ, xem con quỷ không đầu kia có còn tìm đến bọn họ hay không.

Nhưng sau khi trò chuyện lẫn nhau, hắn mới biết là đêm qua bọn họ cũng không gặp phải chuyện gì, cũng chẳng hề nghe thấy gì cả.

Hoè Dật đặt hộp cơm trong tay xuống, nhìn về phía nhóm người Giang Thành với ánh mắt đầy dò xét: "Các người bảo là, đêm qua các người đã gặp quỷ rồi à?"

"Ừ, ắt hẳn là quỷ!" Đỗ Phong kích động nói.

"Ắt hẳn… ?"

Hoè Dật không thích cách dùng từ thế này, mà đây còn là một đám người mới nữa chứ. Loại từ ngữ chủ quan ám chỉ thế này sẽ khiến anh ta xuất hiện sai lầm trong phán đoán.

Người mới luôn thích mấy chuyện giật gân.

"Là một con quỷ không đầu." Giang Thành giả vờ cực kỳ sợ hãi: "Có bóng, nhưng chẳng nhìn thấy đầu của nó."

"Còn ai nhìn thấy nữa không?" Hoè Dật hỏi.

"Tôi cũng không nhìn thấy đầu của thứ đó." Lâm Uyển Nhi nói.

Đối với con quỷ này, Hoè Dật vẫn còn nghi vấn. Anh ta lướt ánh mắt dò xét qua từng người, thậm chí còn quan sát Giang Thành lâu hơn những kẻ khác vài giây.

Dĩ nhiên, Giang Thành cũng rõ kẻ này đang suy nghĩ gì.

Hoè Dật đang tự hỏi rằng, nếu cả đám gặp quỷ thật, vậy tại sao chẳng có ai chết vậy?

Đây cũng là một lối suy nghĩ rất bình thường.

Đổi lại là hắn, hắn cũng nghĩ thế.

Nhưng vấn đề ở đây chính là, làm sao dám hỏi thẳng thừng ra được.

"Mọi người còn phát hiện ra gì khác không?" Hoè Dật lại hỏi.

"Dường như con quỷ ấy đang tìm kiếm một thứ đồ vật gì đó, cuối cùng do không tìm ra nên mới rời đi." Trong lúc nói chuyện với Hoè Dật, Giang Thành cũng đang kiểm soát xem mình nên nói điều gì.

"Vừa rồi, anh bảo con quỷ kia có đẩy cửa à?"

"Ừ." Giang Thành vỗ nhẹ ngực mình: "Khi đó, bọn tôi sợ chết khiếp."

“Mọi người… không phát ra bất kỳ tiếng động nào à?” Nếu đổi vị trí của mình vào, Hoè Dật cảm giác rằng, nếu con quỷ ấy ghé thăm phòng ngủ của bọn họ vào đêm qua, thì tình hình chắc chắn sẽ không dễ kiểm soát như lúc này.

Anh ta rất hiếu kỳ, đối phương đều là người mới, vì sao lại có thể bình tĩnh đến vậy?

“Tôi… Tôi bị hù đến cứng người.” Giang Thành giải thích: “Đến khi kịp tỉnh lại, con quỷ đó đã rời đi. Mà mấy người bọn họ còn không kịp tỉnh táo nhanh bằng tôi nữa.”

Theo lời kể cả Giang Thành, trong số 3 người này, có người thì ngủ mơ mơ màng màng, không hề chú ý đến động tĩnh bên ngoài, còn có người ngất xỉu luôn vì quá hoảng sợ.

Trước lý do thoái thác như vậy, trông Hoè Dật cũng không tin cho lắm. Tuy nhiên, anh ta chẳng có chứng cứ để mà hoạnh hoẹ, mà quan trọng hơn là anh ta cũng không tìm ra được lý do để nhóm người Giang Thành cần phải lừa gạt mình.

Suy nghĩ một hồi, anh ta hỏi: “Mọi người có nhớ con quỷ ấy rời đi theo hướng nào không?”

Ngẫm nghĩ một lát, Giang Thành chỉ tay về một hướng - và ngay sau đó - tựa như vừa tức thời nghĩ ra, hắn lại đổi sang một hướng khác: “Ắt hẳn là… hẳn là hướng này.”

Nhìn theo ngón tay của Giang Thành, Hoè Dật nhíu mày lại, trong khi Tào Dương sau lưng cũng mở lời: “Đó chẳng phải là hành lang mà chúng ta từng đi ngang vào ngày hôm qua à?”

Khụ khụ khụ…

Một tràng âm thanh vang lên, khiến mọi người chú ý đến. Lý Khai Phụng còn nằm trên giường, nhưng dường như bệnh tình càng trầm trọng hơn. Dụ Ngư vẫn luôn ở đó chăm sóc chị ta.

“Cô ấy sốt cao quá. Vừa rồi, em có cạy mí mắt của chị ấy ra để xem thử, bên trong toàn là tơ máu.” Dụ Ngư thở dài, không ngờ là chỉ qua một đêm mà Lý Khai Phụng lại bệnh nặng đến vậy.

Chuyện này rất bất thường.

Mà nếu đã bất thường, tất nhiên có nguyên nhân.

Thấy chẳng ai phản ứng gì, Dụ Ngư cũng không thể hiểu nỗi, thế là hỏi ngay: “Nơi đây là bệnh viện mà. Chúng ta không thể để cô ấy qua đời vì bệnh được.”

“Chết sớm hay muộn, cũng là chết.” Tựa lưng trên giường, Vương Trường Quốc liếc mắt sang Lý Khai Phụng một cái, sau đó góp lời bằng một thái độ vô cùng biến thái: “Nói không chừng, cô ta chết rồi thì chúng ta không cần phải chết.”

“Không những thế, giả sử nơi này thật sự có quỷ, thì cô ta cũng không thể sống nổi trong tình trạng thế này.”

“Nói không chừng là… là bị quỷ nhập.” Nói một hồi, dường như bản thân Vương Trường Quốc cũng tự sợ hãi, thế là ánh mắt cũng mất tự nhiên hẳn.

Bộp bộp bộp…

Trong hành lang vang lên tiếng bước chân cực nhanh. Ngay sau đó, cửa bị đẩy ra. Kẻ xuất hiện là vị chủ nhiệm Tề hôm qua.

“Mọi người đều đang ở đây ư?” Vừa nói xong, anh ta xoay người đóng cửa. Lướt ánh mắt một vòng, cuối cùng anh ta chọn ngay Giang Thành mà hỏi: “Đêm qua sao rồi? Có phát hiện gì bất thường không?”

“Không có gì cả.” Giang Thành giả vờ hồ đồ: “Chuyện gì bất thường á?”

“Không có gì bất thường…” Xem ra, vị chủ nhiệm Tề này không mấy tin tưởng: “Vậy rốt cuộc là đêm qua mấy người đã làm cái gì?”

“Chúng tôi vừa đến đây, chưa rõ tình hình chung.” Hoè Dật thản nhiên đáp trả: “Đêm qua, chúng tôi đều nghỉ ngơi trong phòng.”

“Các người không đi dò xét xung quanh à?” Chủ nhiệm Tề lập tức sa sầm cả mặt, tựa như đang cố đè nén cơn giận trong lòng: “Thứ dơ bẩn kia chỉ xuất hiện vào buổi tối mà thôi. Các người không đi tìm thì làm sao diệt trừ nó được?

Ông chủ của các người đã đồng ý với tôi trước đó rồi, bảo rằng các người là đội chuyên nghiệp nhất đấy. Ông ta cam đoan là qua 3 ngày, không phải, là trong vòng 3 ngày sẽ có thể diệt trừ được thứ kia.

Thế nên tôi mới tìm các người đến đây.”

Phản ứng của chủ nhiệm Tề khiến ai nấy đều trở tay không kịp. Và sau đó, chính là hoài nghi.

Giang Thành âm thầm đánh giá người đàn ông bị hói đầu nhẹ này. Dường như ông ta cũng chẳng quan tâm đến việc con quỷ trong bệnh viện có lai lịch hay mục đích gì.

Thay vào đó, người này chỉ muốn con quỷ kia biến mất.

Muốn diệt trừ nó.

Chương 459: Y tá

“Nếu đã tiếp nhận vụ ủy thác này, chúng tôi chắc chắn sẽ hoàn thành tốt.” Hòe Dật đáp: “Nhưng phải cần nhiều thời gian hơn. Bên cạnh đó, trong nhóm tôi còn một người đồng nghiệp đang bị bệnh, sốt rất cao.” Hòe Dật quay người lại, ra hiệu cho chủ nhiệm Tề đến xem bệnh cho Lý Khai Phụng đang nằm trên giường.

Lý Khai Phụng nằm thẳng trên giường, quấn chăn, nhắm chặt mắt, mặt đỏ bừng, trông bệnh tình cực kỳ nặng. Đôi mày của cô nhíu lại, thỉnh thoảng còn run nhẹ.

Dường như không muốn khiến mối quan hệ trở nên quá căng thẳng, chủ nhiệm Tề chần chừ một lúc rồi bước tới. Anh ta dùng tay kiểm tra trán của cô, sau đó tách mí mắt của cô ta ra rồi quan sát: “Không nặng lắm đâu.” Anh ta xoay người, nói: “Lát nữa, tôi sẽ điều người đến truyền nước biển cho cô ấy.”

“Cảm ơn anh.”

Trước khi rời đi, chủ nhiệm Tề còn nhấn mạnh, là cả nhóm đừng quên mục đích mà họ được mời đến đây. Nếu không xử lý tốt chuyện này, phía bệnh viện sẽ không chi trả tiền công.

Hai ngày.

Cả nhóm còn nhiều nhất là 2 ngày.

Sau khi chủ nhiệm Tề rời đi, Tào Dương bèn lên tiếng, nghe có vẻ hơi nghi hoặc: “Người này có vẻ quá nóng vội. Kẻ địch là ma quỷ đấy, nhưng chỉ cho chúng ta có 2 ngày thôi ư?”

“Ừ, đúng rồi.” Đứng cạnh giường, Dụ Ngư nhìn về phía chủ nhiệm Tề vừa đi khuất bóng, sau đó nói: “Sao em cứ có cảm giác kiểu, nếu không không xử lý vấn đề này nhanh chóng thì người chết tiếp theo chính là anh ta nhỉ?”

Ai nấy đều có nghi vấn tương tự. Cả bệnh viện này có rất nhiều người, tại sao chỉ mỗi mình chủ nhiệm Tề lại có vẻ lo lắng như thế?

Điều này rõ ràng là bất hợp lý.

Sau khi thảo luận ngắn gọn, mọi người bèn dự định sẽ đi dạo trong bệnh viện nhân lúc còn ban ngày. Nếu không chủ động đi tìm manh mối, manh mối sẽ không tự chạy đến tìm bọn họ đâu.

Nhưng nếu bỏ mặc Lý Khai Phụng một mình, vậy cũng không được.

“Tôi sẽ ở lại chăm sóc cô ấy.” Vương Trường Quốc nói.

Mọi người cũng hiểu, người đàn ông này không hề thực sự muốn ở lại chăm sóc cho đồng đội. Đây chỉ là vì anh ta sợ hãi, muốn trốn trong phòng để dễ bề sống sót mà thôi. .

Tuy nhiên, cũng chẳng có ai vạch trần ý đồ của gã cả.

Sau khi quan sát mọi người xung quanh, Giang Thành bèn đề nghị Vy Vy cũng nên ở lại trong phòng. Nguyên nhân rất đơn giản, đêm qua Vy Vy không được nghỉ ngơi đầy đủ, khiến hắn đau lòng.

Hắn vừa nói xong, chợt có vài ánh mắt dị dạng nhìn chằm chằm về phía hắn. Cơ mà, Giang Thành cứ phớt lờ tất cả.

Vậy còn lại 6 người.

Nhưng nếu quá đông, khi hành động cùng nhau cũng dễ khiến người khác chú ý.

Do đó, họ chia nhóm dựa theo các căn phòng.

Hòe Dật, Tào Dương và Dụ Ngư hợp thành một nhóm 3 người.

Nhóm còn lại gồm Giang Thành, Lâm Uyển Nhi và Đỗ Phong.

Hai nhóm chia nhau ra, lục soát từng con đường khác biệt.

Lúc tách ra, Hòe Dật còn cố ý nhắc nhở nhóm người Giang Thành, rằng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì 3 người bọn họ cũng đừng tách nhóm.

Theo kinh nghiệm của anh ta, mặc dù ban ngày tương đối an toàn, nhưng đó cũng chỉ là tương đối khi so sánh với ban đêm mà thôi.

Trong Ác mộng, không hề có quãng thời gian nào an toàn tuyệt đối cả.

Mối nguy hiểm thực sự sẽ xuất hiện ngay lúc bạn lơ đãng nhất.

Nghe thế, Giang Thành gật đầu liên tục, sau đó nhìn sang Hòe Dật bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ, khiến anh ta phải sờ nhẹ mũi mình.

Rốt cuộc, còn rất nhiều thời gian nên cả nhóm cũng không vẽ ra một phạm vi nhất định nào cả.

"Anh Giang." Đỗ Phong nhìn quanh, nói: "Nơi đây vắng vẻ quá."

Đi đi lại lại dọc đường, Giang Thành nhận ra là tuy bệnh viện có khá nhiều phòng, nhưng tỷ lệ lấp kín không cao lắm; có khá nhiều phòng bệnh còn để trống.

Nhưng người y tá dẫn đường cho cả đám không phải nói như vậy vào ngày hôm qua.

Người đó bảo rằng, gần đây số lượng phòng khả dụng rất ít. Nơi mà bọn họ đang ở - phòng 604 - chính là do chủ nhiệm Tề dùng mối quan hệ riêng để đổi lấy đấy.

Dĩ nhiên, người y tá kia không cần thiết phải nói dối bọn họ.

Đây đều là thao tác của chủ nhiệm Tề.

Rõ ràng, có điều gì đó không ổn ở người đàn ông này…

Cách đây không lâu, Giang Thành còn nghi ngờ một chuyện. Hắn thắc mắc rằng, chẳng lẽ con quỷ này chính là một người sống rồi bị chủ nhiệm Tề giết chết. Sau khi tử vong, vì oán khí chưa tiêu tan mà quay lại trả thù gã ấy hay không.

Nhiệm vụ này mang đến cho hắn một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Nó khiến hắn nhớ đến thôn Tiểu Thạch Gian trong nhiệm vụ trước đó.

Có lẽ chủ nhiệm Tề gọi bọn họ đến chỉ là một cái cớ, và quan trọng hơn là anh ta muốn cả đám trở thành vật tế thần cho bản thân.

Nhớ lại phương hướng mà con quỷ ấy biến mất vào đêm qua, Giang Thành hoài nghi rằng, những căn phòng bỏ hoang trên tầng 6 kia có vấn đề. Bằng không, cũng không cần thiết phải khóa lại như vậy.

Nhưng nếu tùy tiện mở những cánh cửa đó ra, có lẽ sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ.

Hắn vẫn ưu tiên việc diễn giải xong một số manh mối, sau đó mới hành động.

Vì con quỷ kia xuất hiện trong bệnh viện đêm qua, thế nên khi còn sống thì nó có lẽ là bệnh nhân, hoặc nhân viên y tế tại nơi này.

Nhưng nó không có đầu.

Rõ ràng, đã có một sự cố nào đó cực kỳ nghiêm trọng.

Giang Thành dự định đi tìm những người khác trong bệnh viện, hỏi bóng hỏi gió thử xem. Nếu thật sự xảy ra một sự kiện kinh khủng đến vậy trong bệnh viện, vậy chắc chắn sẽ khó mà che giấu được hoàn toàn.

"Các anh… đang làm gì ở đây?" Vừa đi tới góc lầu 4, bỗng có ai đó hỏi ngay.

Hắn ngẩng đầu lên, để rồi trông thấy một cô gái ăn bận đồ y tá đang đứng cách đó không xa.

Cô gái kia đeo khẩu trang y tế kiểu cũ, trên tay cầm theo một chiếc khay y tế; trên chiếc khay ấy còn có bình treo truyền dịch, băng y tế, kim tiêm và vài lọ nhỏ màu trắng.

Quan sát cả đám khoảng nửa phút, cô gái nhận ra là hành tung của đám người này quả thật kỳ quái.

Đặc biệt là người thanh niên đi đầu; kẻ này đi sát vào tường, cứ nhìn thấy cửa là dòm vào khe hở mà ngó dáo dát, hành vi cứ lén lén lút lút.

Do bệnh viện là nơi có tỷ lệ trộm cắp khá cao, thế các bác sĩ và y tá luôn luôn cảnh giác.

"Tôi đang hỏi các người đấy." Thấy không ai trả lời mình, cô y tá kia cởi khẩu trang xuống, để lộ một khuôn mặt trông còn rất trẻ.

Cô nàng này khoảng 20 tuổi, nước da trắng nõn, đôi mắt to lấp lánh; vốn dĩ là một khuôn mặt rất đáng yêu, nhưng bây giờ nhìn hơi nghiêm nghị.

"Chúng tôi đến từ phòng 209." Giang Thành báo cáo chính xác số phòng của đám người Hòe Dật.

Nghe được số phòng, cô y tá chợt sửng sốt trong thoáng chốc. Và ngay sau đó, nét nghiêm nghị trên gương mặt cô lập tức biến mất, rõ rệt đến mức có thể nhận ra bằng mắt thường. Không những thế, cô nàng y tá này còn tỏ vẻ cực kỳ xấu hổ, khiến Đỗ Phong chẳng hiểu mô tê gì.

"Thật xin lỗi." Cô y tá bảo: "Vì hiện tại có ít y tá trực ca quá, mà lúc nãy em bận chuyện khác… Bây giờ, bây giờ em qua đó liền."

Qua một hồi trao đổi, Giang Thành đã hiểu rõ mọi chuyện. Hóa ra, đây chính là người mà chủ nhiệm Tề sắp xếp đi truyền dịch cho Lý Khai Phụng.

Giang Thành cực kỳ nhiệt tình, muốn giúp cô nàng bưng cái khay kia, nhưng cô ta lại khéo léo từ chối.

Trên đường đi, hai người bọn họ trò chuyện cùng nhau rất sôi nổi. Thậm chí, Giang Thành còn đề nghị cô nàng đưa hắn xem chỉ tay, đoán vận mạng cho.

Đỗ Phong và Lâm Uyển Nhi cứ thế mà bám đuôi theo đôi trẻ.

Mọi người sắp đến gần căn phòng 209. Thấy hai người đằng trước tán gẫu đến mức quên cả trời đất, Đỗ Phong âm thầm liếc sang Lâm Uyển Nhi.

Cơ mà, Lâm Uyển Nhi dường như chẳng hề quan tâm tẹo nào.

Gõ cửa xong, Giang Thành bèn đẩy cửa đi vào. Thứ chào đón hắn là mùi thuốc lá nồng nặc; Vương Trường Quốc đang tựa lưng vào tường, hút thuốc như thể nơi đây không có người.

Vy Vy đang ngồi cạnh giường của Lý Khai Phụng, chăm sóc cô ta.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Giang Thành bỗng dưng cứng đờ cả người. Hắn trông thấy… một cái bình truyền dịch đang được treo cạnh Lý Khai Phụng.

Khi vừa nhìn thấy người y tá đi theo sau lưng Giang Thành, Vương Trường Quốc bối rối hỏi: “Sao vậy, cần tiêm thêm một liều nữa à?”

Một lúc sau, Giang Thành lập tức xoay người, chặn lại phía sau cô y tá, cười nói: “Đừng để ý chuyện này quá nhiều. Quên nói em biết, do chủ nhiệm Tề không thấy em đến đây nên đã tìm một bác sĩ khác đến tiêm thuốc và truyền dịch rồi.”

Chương 460: Nguy hiểm

“Có người khác à?” Người y tá nhíu mày. Cô nhìn chiếc bình truyền dịch treo trên đỉnh đầu của bệnh nhân, nhất thời chưa kịp phản ứng gì.

Mà Giang Thành cũng không để cô kịp thời phản ứng. Hắn cứ chọc ghẹo cô liên tục, lừa cô rời khỏi căn phòng này ngay.

Sau đó, đóng cửa lại.

Vừa xoay người đối diện với mọi người, sắc mặt của Giang Thành lập tức thay đổi rõ rệt.

Hắn bước nhanh về phía Lý Khai Phụng, mà những cá nhân còn lại cũng nhận ra có gì đó bất ổn. Vương Trường Quốc ném tàn thuốc xuống sàn phòng, cũng quên luôn việc giẫm tắt đầu thuốc, mà lập tức phóng đến giường bệnh.

Trên giường, Lý Khai phụng vẫn đang nhắm mắt, trông vô cùng yên tĩnh.

Giang Thành liên tục kiểm tra ống tiêm nối với bình truyền dịch ngay lòng bàn tay của Lý Khai Phụng; chất dịch bên trong nhỏ xuống vô cùng chậm, hầu như phải mất đến 7 - 8 giây mới nhễu xuống một giọt.

Trông cứ như có một lực cản nào đó, ngăn không cho chất thuốc tiến vào máu.

Quả nhiên…

Cô ta đã tử vong.

Ngồi gần với cô ta nhất, Vy Vy vươn tay ra, run rẩy thăm dò hơi thở của Lý Khai Phụng. Ngay sau đó, cô ấy run rẩy lùi

người lại liên tục.

Gương mặt của Vy Vy chứa đầy một nỗi sợ hãi không tên.

“Tại sao… Tại sao lại như vậy?” Vy Vy thất thanh nói: “Chỉ mới cách đây nửa tiếng, cô ta còn…”

“Người y tá từng đến đây trước đó có vấn đề.” Lâm Uyển Nhi bảo.

Chuyện đến bây giờ đã rất rõ ràng rồi. Có người mạo danh y tá đến đây, tiêm cho Lý Khai Phụng một loại thuốc vô danh nào đó.

Mà sau khi thẩm thấu loại thuốc này vào, mạng sống của Lý Khai Phụng đã tan thành hư vô.

“Người y tá kia đến đây vào khoảng mấy giờ?” Nhìn chằm chằm vào Vương Trường Quốc, Giang Thành hỏi.

“Khoảng… Khoảng nửa tiếng trước.” Rõ ràng, Vương Trường Quốc cũng bắt đầu biết sợ rồi. Khi người y tá kia đến, gã vẫn còn thảnh thơi hút thuốc cơ mà,

Ai mà ngờ, đối phương đến đây là để đoạt mệnh.

Giang Thành nhẩm tính. Cách đây nửa tiếng cũng là lúc mà nhóm của hắn và Hòe Dật rời đi không lâu, thế là người y tá kia đã đến ngay.

Hiển nhiên, chính là thừa dịp nơi này vắng người thì kẻ đó mới ra tay.

“Người y tá đó có dáng vẻ thế nào?” Giang Thành hỏi: “Nếu gặp lại, anh có thể nhận ra hay không?”

Nghe thế, Vương Trường Quốc bèn nuốt nước miếng, nhìn sang Vy Vy: “Kẻ đó mang khẩu trang, mà tôi đứng xa. Cậu hỏi cô ấy đi.”

Vy Vy cũng vừa định thần lại, sau cái chết của Lý Khai Phụng: "Tôi cũng không rõ." Cô lắc đầu: "Người y tá đó đeo khẩu trang, đội mũ hình thuyền trên đầu. Kẻ đó che khuất hơn một nửa gương mặt, mà lại còn… Vì tôi chỉ chăm chăm chú ý vào chị Phụng mà thôi, nên… Tôi đâu có ngờ là…"

Giang Thành cũng hiểu. Ý của cô ta là, cô không bao giờ lường trước được biến cố sẽ xảy ra vào thời điểm đó.

Mà hiện tại, Lý Khai Phụng chết rồi.

Chết trước mặt bọn họ.

Mà hai nhân chứng có mặt tại hiện trường cũng không rõ hung thủ là nam hay nữ.

Nhưng thay vì để ý đến cái chết của Lý Khai Phụng, điều mà Giang Thành quan tâm lúc này chính là thân phận của hung thủ. Hay nói đúng hơn, hung thủ vẫn là người, hay ma quỷ?

Nếu là quỷ thì dễ hiểu.

Nhưng nếu đó là người… Vậy vụ này càng lúc càng phức tạp hơn rồi.

Điều này chứng tỏ rằng, ngoại trừ chủ nhiệm Tề quyết tâm diệt quỷ, trong bệnh viện này còn một thế lực khác đang hỗ trợ cho con quỷ kia.

Thế lực đó biết rõ nhóm mình đến đây giúp chủ nhiệm Tề trừ quỷ, thế nên chúng mới lạnh lùng ra tay với nhóm của mình.

Tóm lại, vấn đề khẩn cấp lúc này là cần phải điều tra rõ xem, rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra trong bệnh viện lúc trước.

Và cả thân phận của quỷ nữa.

“Đi thôi.” Giang Thành quay đầu, nói với Vy Vy khi cô vẫn đang nhìn chằm chằm vào Lý Khai Phụng: “Đừng trì hoãn thời gian nữa. Chúng ta cần ra ngoài tìm manh mối.”

Đỗ Phong im lặng nuốt ực một cái; anh ta quay sang Giang Thành, hỏi: “Vậy, chúng ta làm gì với chị ấy bây giờ?”

Ý của Đỗ Phong là làm sao xử lý thi thể Lý Khai Phụng.

Vốn dĩ Giang Thành định bảo là cứ mặc kệ đi, vì dù sao thì khi cả nhóm quay lại đây là cái xác ấy không chừng đã biến mất rồi. Nhưng nếu bảo thế, sẽ dễ bại lộ thân phận người chơi kỳ cựu của hắn.

Mà đúng lúc này, nhóm Hòe Dật vừa về đến.

Vừa mở cửa, bọn họ đã nhận ra sắc mặt của mọi người trong phòng rất ảo não.

Sau khi hỏi thăm, hóa ra nhóm Hòe Dật cũng chạm mặt cô y tá trẻ bưng khay y tế kia. Bọn họ thận trọng đi lướt qua bên cạnh Dụ Ngư, cũng trùng hợp trông thấy chiếc băng dán đánh số phòng bệnh được đặt trên khay y tế của cô ấy.

Gọi lại cô y tá này, sau dăm ba lời trò chuyện, Hòe Dật cũng nhận ra là nơi đây có thể đã phát sinh biến cố, thế là vội vàng quay lại.

Suy nghĩ một hồi, Hòe Dật cũng có phán đoán giống Giang Thành. Anh ta bèn bảo mọi người tách nhau ra, vừa thăm dò bệnh viện, vừa đi điều tra thêm thông tin.

Ngoài cửa sổ, bầu trời rất âm u. Có vẻ như, sắp có một cơn bão lớn đổ bộ vào.

“Giờ ngẫm lại, tên chủ nhiệm Tề kia trông rất bất ổn. Mọi người không nên tin lời gã nói.” Hòe Dật nhìn sang Giang Thành: “Anh Giang, tôi phải ra ngoài điều tra manh mối, có thể sẽ gặp nguy hiểm. Anh…”

“Tôi không đi.” Trước tiên, Giang Thành quyết đoán từ chối. Ngay sau đó, hắn lại giả vờ nhỏ bé đáng thương, vừa bất lực vừa sợ hãi: “Tôi sợ lắm, nhà tôi còn vợ trẻ con thơ, tôi…”

“Để tôi đi với anh.” Tào Dương xung phong nhận việc.

Quan sát nhanh về thể trạng của Tào Dương, Hòe Dật gật đầu: “Quyết định vậy đi. Tôi và Tào Dương sẽ đi đến quán ăn và siêu thị gần đây để tìm hiểu tình hình. Các người ở lại bệnh viện để điều tra manh mối nhé.”

Đứng ngay vị trí này, nếu nhìn xuyên qua cửa sổ thì có thể trông thấy một dãy nhà trệt nằm cách tòa nhà bệnh viện không quá xa.

Dãy nhà trệt ấy khá đơn sơ, cac bảng hiệu được treo ở đó đều là dùng sơn vẽ nghuệch ngoạc, đa phần là những cái tên khá cũ kỹ.

Quán ăn Hỷ Khách Lai, nhà nghỉ Ca Lạp…

Tiếp theo, Hòe Dật liếc nhìn đồng hồ trên tường: “2 tiếng sau, chúng ta tập hợp tại đây.”

“OK!”

“Vậy, phải xử lý cô ấy thế nào?” Dụ Ngư hơi lo lắng: “Cứ để cô ấy ở đây à?”

Xảy ra án mạng không phải là một chuyện nhỏ. Nếu bị bệnh viện phát hiện, e là sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Nhưng trông Hòe Dật khá bình tĩnh. Đầu tiên, anh ta dùng chăn phũ kín cả thi thể của Lý Khai Phụng. Sau đó, cùng sự giúp đỡ của Giang Thành, cả hai nhét thi thể vào trong tủ quần áo.

Làm thế, chỉ cần không mở tủ quần áo ra là sẽ không phải trông thấy thi thể ấy.

Sau đó, Hòe Dật bèn giải thích rằng, thế giới này khác với thế giới thực. Cứ đặt thi thể ở đây, chẳng mấy chốc cô ta sẽ biến mất.

"Đừng hỏi tôi vì sao." Hòa Dật thở hắt ra, bất lực nhìn về mọi người: "Vì dù có hỏi thì tôi cũng chẳng biết đường nào mà trả lời. Tôi chỉ biết kết quả."…

Sau khi tách nhóm, Hòe Dật bèn dẫn Tào Dương rời khỏi tòa nhà chính của bệnh viện. Thừa dịp chưa mưa lớn, cả hai dự định đi hỏi thăm xung quanh. Các hộ kinh doanh lâu năm này ắt hẳn sẽ phải biết gì đó. …

Lên tầng trên cùng đám người còn lại, khi vừa đến tầng 4 thì Giang Thành đã trông thấy một bóng lưng quen thuộc.

Trong một căn phòng được ngăn cách bởi một lớp cửa kính, hắn nhìn thấy người y tá ban nãy.

Ngay trên vách tường cạnh bên có dán một dòng chữ - Trạm y tá.

"Mọi người đi vòng vòng xem xét thử đi, nhưng đừng đi quá xa. Một tiếng đồng hồ sau, tập hợp tại đây." Căn dặn xong, Giang Thành bèn chầm chậm tiến đến người y tá kia.

"Anh Giang… Đó giờ đều như vậy à?" Dụ Ngư hỏi nhỏ.

Vừa đến thế giới này, cách đây không lâu còn có đồng đội vừa tử vong nữa, thế mà Giang Thành còn có hứng thú tán gái à? Dụ Ngư tỏ vẻ mình khó có thể hiểu được hành vi này.

Cốc…

Cốc… Cốc…

Giang Thành gõ cửa kính hai lần.

Đang ngồi xoa bả vai với phần lưng hướng về phía Giang Thành, vừa nghe thấy âm thanh gõ cửa, người y tá kia bèn

quay lại, đúng dịp trông thấy gương mặt của Giang Thanh đang áp sát vào mặt kính.

Chương 461: Một người phụ nữ

“Xin hỏi, có chuyện gì à?” Kéo cửa ra, người y tá hỏi.

“Không có gì, anh chỉ là đi dạo mà thôi.” Giang Thành cực kỳ không khách sáo mà lách người vào trong, ngồi xuống một chiếc ghế gỗ. Hắn nhìn cô y tá bằng một đôi mắc cực kỳ quyến rũ, sau đó nói: “Tiện thể ghé thăm em.”

“Ghé thăm em?” Người y tá nhấp nháy mắt một cách khó chịu, tiếp đó là lí nhí hỏi: “À phải rồi, trước đó là người bác sĩ nào đến chích thuốc cho bệnh nhân vậy? Có phải do chủ nhiệm Tề chê em chậm chạp hay không? Nhưng lúc nãy đúng là em rất bận đấy, chứ không phải cố ý trì hoãn thời gian đâu.”

“Gần đây, nhiều đồng nghiệp xin nghỉ quá, thế nên em bận tối tăm mặt mũi.” Trông cô có vẻ rất lo lắng về thái độ của chủ nhiệm Tề.

“Không sao.” Giang Thành tỏ vẻ chẳng bận lòng: “Anh sẽ giải thích với chủ nhiệm Tề dùm em. Đây là do anh đến quá vội, không có thông báo trước cho em.”

Thấy Giang Thành hiểu lý lẽ như vậy, hai hàng chân mày đang nhíu chặt căng thẳng của cô bắt đầu giãn ra. Cô có ấn tượng vô vùng tốt với Giang Thành.

Ban nãy chưa chú ý quá nhiều, thế nên ấn tượng của cô về Giang Thành chỉ là hành động lén lén lút lút trên hành lang ban nãy.

Mà hiện tại, hai người đứng rất gần nhau. Cô đột nhiên nhận ra một chuyện, người đàn ông này cực kỳ đẹp trai nha.

Hắn có một hàng mi cong, một đôi môi lúc nào cũng nhoẻn nhẹ một nụ cười, mà khi cười lên lại có một cảm giác thân thiết tựa như anh trai nhà bên.

Khiến cô cảm thấy thực sự thoải mái.

"Tình hình của bệnh nhân thế nào rồi?" Cô nàng hỏi: "Có ổn hơn chưa?"

Giang Thành suy nghĩ về dáng vẻ cuối cùng của Lý Khai Phụng, một hồi lâu sau mới đáp: "Cô ấy ngủ rất yên lành."

"Vậy thì tốt." Cô y tá thở phào nhẹ nhõm.

"Hửm?" Dường như nhận ra một chuyện gì đó khó mà chấp nhận nổi, Giang Thành đột ngột kéo tay cô bé, giở giọng trách cứ: "Tại sao tay em có nhiều vết thương vậy?"

Trên tay cô y tá quả thật có một vài vết thương nhỏ, nhưng cũng đã kết mài rồi.

Bị một người đàn ông xa lạ nắm tay, cô nàng vô thức muốn rút tay lại. Tuy nhiên, sức nắm của Giang Thành khá chặt, không để cô nàng có cơ hội vùng vẫy thành công.

"Còn đau không?" Nhìn bàn tay nhỏ bé này, Giang Thành cau mày hỏi.

"Em không… không đau."

"Mới đến đây thực tập à?" Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô bé, Giang Thành đã đoán ra ngay.

"Dạ." Cô nàng gật đầu, ngượng ngùng lấy ra một miếng thẻ nhựa từ trong túi áo.

Phía sau miếng thẻ ấy có một chiếc kẹp sắt nhỏ, dùng để kẹo miếng thẻ nhựa kia vào vạt áo.

Đó là thẻ đeo ngay ngực dành cho nhân viên y tế nơi đây.

Giang Thành quan sát kỹ một thoáng; cô nàn này tên là Triệu Như, và ngay phần chức vụ có ghi là ‘y tá thực tập’.

“Em mới vừa tốt nghiệp được 2 tháng. Đây là công việc đầu tiên của em.” Cô nàng thủ thỉ: “Chủ nhiệm Tề bảo, nếu em đạt kết quả tốt trong kỳ thực tập này, vậy sẽ được nhận vào làm chính thức tại bệnh viện.”

“Thế nên…” Cô ngẩng đầu, nhìn Giang Thành bằng một ánh mắt ẩn giấu ý vị cầu xin.

Giang Thành hiểu rõ; cô đang lo là mình sẽ đi bắt lỗi cô với chủ nhiệm Tề.

“Em giỏi như vậy, chắc chắn sẽ được nhận làm chính thức mà.” Giang Thành cổ vũ.

Sau đó, Giang Thành lại chủ động bói chỉ tay cho Triệu Như, cuối cùng còn phán định là gần đây Triệu Như sẽ gặp vận hạn, chính là hạn hoa đào.

Hai người càng trò chuyện nhập tâm hơn, mà Triệu Như cũng buông bỏ dần sự ngượng ngùng, bắt đầu mở rộng ra nhiều đề tài tán gẫu hơn.

Giang Thành bảo, đàn ông bình thường sẽ có 8 múi cơ bụng, nhưng bản thân hắn lại luyện tập ra được múi thứ 9 nằm bên dưới 8 múi cơ kia. Triệu Như lắc đầu không tin, thế là Giang Thành thẳng thừng kéo tay của cô nàng, bảo là nếu em không tin thì sờ thử xem sao.

Ngay lúc hai người đang gian gian díu díu mập mờ với nhau, Triệu Như bỗng tình cơ nhìn sang bàn làm việc. Nơi đó có đặt một chiếc đồng hồ báo thức với hình dáng hoạt hình đang chuyển động tí tách.

Ngay lập tức, Triệu Như đột nhiên giật thót cả mình: Tiêu rồi! Muộn mất rồi!” Cô cấp tốc đứng dậy.

“Sao thế em?” Giang Thành vẫn còn tỏ vẻ tiếc nuối.

“Em phải đi tiêm thuốc cho bệnh nhân ở phòng 906.” Triệu Như lập tức xoay người, bước ra ngoài, trông rõ ràng là đã muộn.

“Anh đi với em.” Giang Thành cũng không muốn buông tha cơ hội thăm dò bệnh viện này. Hắn vẫn còn chưa từng ghé đến các khu vực từ tầng 6 trở lên đây này.

Và có một số chuyện, hắn có thể thuận tiện hỏi thăm cô bé.

Rõ ràng, Triệu Như đã do dự một chốc, và sau mấy giây thì bèn miễn cưỡng gật đầu: “Nhưng anh nhớ là đừng nói ai nghe hết nha.”

“Em cứ yên tâm.”

Sau khi cùng Triệu Như đi lấy thuốc, Giang Thành đề nghị là mình sẽ giúp cô bưng khay y tế, nhưng cô từ chối vì sợ người khác nhìn thấy cảnh này.

Lúc bắt đầu, Giang Thành còn lo lắng là Triệu Như sẽ đi lên tầng trên bằng thang máy. May thay, cô cũng không làm thế, thay vào đó là dẫn Giang Thành leo cầu thang bộ.

“Tại sao không đi thang máy?” Giang Thành tò mò.

Triệu Như nói nhỏ: “Bệnh viện này có tổng cộng 2 thang máy, mà một trong hai thường xuyên bị trục trặc hoài hà. Ngộ nhỡ có cấp cứu, chúng ta lại chiếm mất chiếc thang máy còn lại thì ngại lắm. Còn người bệnh nhân kia thì cũng không phải việc cực kỳ khẩn cấp.”

“Hơn nữa…” Dường như nhớ đến điều gì, Triệu Như vừa đi mở miệng nói tiếp thì bỗng chầm chậm khép miệng lại, mà sắc mặt cũng thay đổi hẳn.

“Nếu không phải bận việc gì quá gấp gáp, anh đừng có xài thang máy nha, đặc biệt là buổi tối.” Triệu Như nghiêng đầu,

căn dặn Giang Thành như vậy.

Rốt cuộc, Giang Thành đoán là mình đã nghe được thông tin mà bản thân đang cần, thế là giả vờ nghi hoặc hỏi: "Sao vậy em??"

Do dự một hồi, Triệu Như cũng không trả lời thẳng vào câu hỏi, chỉ dặn dò Giang Thành phải nhớ kỹ những gì mình nói.

Không lâu sau, hai người bọn họ đã đi đến tầng 6.

Từ vị trí này, có thể trông thấy được dãy hành lang từng đi qua kia. Các dãy phòng hai bên hành lang đều bị khóa im ỉm, trông vừa cũ kỹ, vừa quái dị.

"Ngộ nghĩnh nhỉ?" Giang Thành thò đầu ngó về phía dãy hành lang kia vài lần: "Vị trí nơi này khá ổn, tại sao mấy căn phòng đó đều bị khóa kín hết vậy?"

"Em cũng không biết." Dường như Triệu Như từng có nghi hoặc tương tự. Vừa bưng khay y tế, vừa rẽ qua vào góc ngoặc, sau mấy giây, cô mới mở lời: "Nghe đồn là rất lâu trước đây, nơi đó đã bị bỏ không rồi. Người y tá trưởng từng hướng dẫn công việc cho em đã công tác ở đây suốt 10 năm rồi. Mà khi chị ấy mới vào đây làm việc, nơi này vẫn có trạng thái tương tự như bây giờ."

"Cách đây 10 năm ư…"

"Dạ." Triệu Như xoay người, thúc giục: "Chúng ta đi nhanh lên xíu."

Đến tầng 9, Triệu Như vọt nhanh đến phòng 906 vì đã quá quen đường.

Cửa không khóa, cô chỉ cần đẩy nhẹ là mở ra.

Rõ ràng, ban đầu Triệu Như cũng không định cho Giang Thành vào trong. Nhưng Giang Thành có biểu hiện rất tự nhiên, lại cực kỳ biết điều.

Nhìn trái nhìn phải một chút, nhận ra hành lang không có một ai, Triệu Như mới ngầm đồng ý để hắn theo vào.

Vừa vào trong, Triệu Như lập tức mở đèn.

Cách bày trí trong căn phòng 906 này hoàn toàn khác với những căn phòng mà bọn họ đang ở.

Nơi đây chỉ có một chiếc giường.

Không có bàn, cũng không có tủ quần áo, thậm chí cả cửa sổ cũng bị một tấm rèm dày cộm che lại một nửa. Không những thế, căn phòng này chẳng có một món đồ vật trang trí này.

Mà ngay bệ cửa sổ để lộ ra kia cũng chẳng có lấy một chậu hoa hay cây cảnh.

Chỉ cần đứng ở đây một hồi, hắn cảm thấy bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Có thể tưởng tượng ra được rằng, nếu không bật đèn sáng lên, thì dù bên ngoài có là trời trong nắng ấm thì nơi đây vẫn chứa đầy bóng tối âm u, khó mà xua tan được.

Trên giường bệnh, có một người đang nằm.

Đứng gần lại để quan sát rõ, đó hẳn là… một người phụ nữ.

Tóc của cô ta đã có dấu hiệu bạc màu, khoảng chừng 50 tuổi, hoặc có thể là hơn.

Người phụ nữ đó trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Nếu không phải tình cờ trông thấy cô ta nhích nhẹ mí mắt, thậm chí Giang Thành còn nghĩ người phụ nữ này đã tử vong rồi.

Chương 462: Thời gian

Điều kỳ lạ hơn nữa chính là, dường như người phụ nữ này đã mất đi khả năng cảm nhận thế giới bên ngoài và không hề có phản ứng gì khi bọn họ đến đây.

Triệu Như đã quen với việc này. Cô bưng khay thuốc đến giường, sau đó bèn vươn tay rút ra một vật giống như giá đỡ từ dưới gầm giường.

Giá đỡ có thiết kế theo kiểu co duỗi và được lắp ráp bên dưới gầm giường.

Khi cần thì kéo ra dùng, dùng xong có thể ép ngược vào gầm giường, vô cùng thuận tiện.

Giang Thành cũng thường xuyên tới bệnh viện, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại thiết kế này.

Đầu tiên, Triệu Như đặt khay y tế lên kệ, sau đó bèn kéo cánh tay của người phụ nữ kia ra khỏi chăn. Tiếp đó, cô dùng bông gòn tẩm cồn để sát trùng.

Sau khi điều chỉnh ống tiêm, cô lập tức tiêm thuốc cho người phụ nữ kia.

Bước tiếp theo, Triệu Như giúp chị ta xoa mặt và kiểm tra mắt.

Mọi hành động đều vô cùng trôi chảy.

Rõ ràng, đây không phải là lần đầu tiên mà cô thao tác thế này.

Giang Thành rất tò mò về người phụ nữ trên giường. Căn phòng này được trang trí rất đặc biệt; giường là một chiếc

giường sắt màu xanh, vài chỗ đã xuất hiện rỉ sét.

Nhưng điểm khác biệt chính là, các góc và rào chắn dựng lên trên đầu giường của chiếc giường sắt này đều được quấn băng gạc, tựa như tránh để cô ta bị tổn thương trong trường hợp giãy giụa.

Nhưng nhìn ngược nhìn xuôi, nhìn kiểu nào đi nữa thì Giang Thành vẫn không tin là người phụ nữ này có thể động đậy được.

Cô gái này đã trở thành người thực vật rồi.

Sau khi kiểm tra xong, Triệu Như bèn tiến đến bên cạnh Giang Thành. Hai người cũng tranh thủ tán gẫu bâng quơ, vì trên thực tế là khi gặp tình cảnh người phụ nữ bị bệnh như thế này - cả hai cũng chẳng có tâm tình gì để mà trò chuyện.

"Cô ấy bị làm sao vậy?" Giang Thành hỏi: "Có vẻ như cô ta đã ở đây rất lâu rồi."

Nghe vậy, Triệu Như gật đầu: "Nghe đồn rằng, chị ta bị kích thích gì đó, cuối cùng mới phát điên. Anh nói đúng đấy, chị ta ở đây lâu rồi, cũng ít nhất là 10 năm."

Giang Thành thực sự không ngờ là lâu như vậy. Tuy nhiên, điều khiến hắn hứng thú hơn cả chính là quãng thời gian 10 năm này.

Nếu nhớ không lầm, Triệu Như cũng bảo rằng, các căn phòng ở tầng 6 đã đóng cửa ít nhất là 10 năm… Vậy, giữa hai chuyện này có liên quan gì đến nhau không nhỉ?

Tuy ngẫm nghĩ như vậy, nhưng trên gương mặt của Giang Thành cũng chỉ lộ ra vẻ thương hại đối với người phụ nữ này mà thôi. Liếc nhìn người phụ nữ với đôi mắt trống rỗng trên giường bệnh, hắn xoay người, hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra mà khiến cô ta chịu đựng sự kích thích nặng nề dữ vậy em?"

“Em cũng không biết nữa.” Triệu Như lắc đầu.

“Gia đình cô ấy thì sao?” Giang Thành nhìn quanh căn phòng, để rồi nhận ra là dường như chẳng có mấy y tá thường xuyên đến dọn dẹp tại đây.

“Em chưa từng nghe nói là chị ấy có người nhà. Từ xưa đến này, đều là do bệnh viện phân công nhân viên đến chăm sóc chị ấy.” Triệu Như bảo: “Người y tá phụ trách trước đó đã nghỉ phép rồi, nên suốt thời gian gần đây thì người chịu trách nhiệm là em nè.

Em lo phần việc tiêm thuốc mỗi ngày, sau đó thì hoặc sớm hoặc muộn sẽ có y tá khác đến đây giúp chị ấy vệ sinh cơ thể…”

Có một số việc khá mệt nhọc, nên Triệu Như không thể xử lý được. Do đó, để y tá nam phụ trách thì hợp lý hơn.

Nhưng vẫn luôn là bệnh viện phân công người…

Nghe được câu này, Giang Thành cảm thấy rất kỳ quái.

Đây là bệnh viện, chứ không phải trại trẻ mồ côi.

Nếu xuất phát từ lý do nhân đạo, bệnh viện sẽ cân nhắc chăm sóc cho cô ta vài tháng, thậm chí là từ 1 đến 2 năm - Giang Thành vẫn có thể hiểu được.

Nhưng suốt 10 năm… Một khoảng thời gian dài như vậy, chẳng lẽ không bất thường à?

Bệnh viện này tốt bụng đến vậy ư?

Đã có dấu hiệu bất thường, tất nhiên phải có nguyên nhân. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Giang Thành chính là, phải chăng bệnh viện đã gây ra sự cố nào đó trong quá trình điều trị, từ đó mới khiến người phụ nữ gặp phải hiện trạng như thế này?

Để giữ vững danh tiếng, bệnh viện đã ký thỏa thuận ngầm với gia đình bệnh nhân. Bệnh nhân sẽ được điều trị miễn phí tại đây, nhưng về phía gia đình phải tuyệt đối giữ bí mật về sự cố kia.

Ngoài ra, còn phải chi trả cho gia đình chị ta một khoản phí bịt miệng kếch sù.

Dường như nhận ra sự nghi ngờ của Giang Thành, Triệu Như hạ giọng giải thích: "Người phụ nữ này không phải là bệnh nhân trong bệnh viện."

Giang Thành cau mày: "Không phải bệnh nhân?"

"Dạ, không phải đâu ạ." Triệu Như hạ giọng, thần bí nói: "Em nghe người y tá cũ trước đó kể lại, người phụ nữ này cũng từng là y tá trong bệnh viện đấy.

Hơn nữa, chị ấy trông cũng không già như thế này đâu. Hiện tại, chị ấy… cũng khoảng 35 tuổi mà thôi."

"Cô ấy phụ trách khoa nào?" Giang Thành lập tức hỏi.

"Thế thì em không biết rồi." Liếc nhìn người phụ nữ trên giường bệnh, Triệu Như trả lời.

Dù sao cô cũng mới đến đây, nên làm sao có thể biết rõ hết mọi chuyện được. Tuy nhiên, cô đã cung cấp cho Giang Thành một mạch suy luận hoàn toàn mới.

Trong vô thức, hắn cảm giác được người phụ nữ trong căn phòng này có dính dáng trực tiếp đến chuyện mà mình cần điều tra.

Mặc dù lúc này vẫn chưa có bằng chứng xác đáng.

Trong lọ treo còn rất ít thuốc, ước chừng nửa tiếng sau là cạn sạch. Triệu Như bèn đi tới rút kim ra, sau đó cất vào khay.

Tiếp đến, cô bắt đầu giản lược giúp người phụ nữ sửa sang lại quần áo.

Giang Thành bước tới, thản nhiên hỗ trợ Triệu Như. Dùng giọng điệu như bản thân rất đau lòng với tình cảnh mà người phụ nữ này gặp phải, hắn nói: "Cứ phải giữ nguyên một tư thế thế này trong suốt thời gian dài, đây qua thật không tốt đối với cơ thể của phụ nữ."

Hắn bảo, bản thân cũng biết chút ít về các liệu pháp massage- và không đợi Triệu Như đồng ý - Giang Thành bắt đầu chầm chậm xoa bóp cho người phụ nữ nọ.

Tập trung chủ yếu ở tứ chi.

Đầu tiên là cánh tay, sau đó là đôi chân.

Vừa xoa bóp, Giang Thành vừa hạ thấp giọng an ủi người phụ nữ kia, như thể cô ấy có thể hiểu được vậy.

Triệu Như cũng không ngờ là người đàn ông này lại thiện lương đến vậy.

Đột nhiên, ấn tượng của cô ta đối với Giang Thành đã tốt hơn rất nhiều.

Thông qua việc xoa bóp cho người phụ nữ nọ, ánh mắt của Giang Thành cũng dần dần trở nên rất cổ quái.

Bệnh nhân bị liệt, nằm trên giường lâu ngày thì sẽ bị teo cơ ở các mức độ khác nhau do ít vận động. Ở trường hợp nữ giới, đặc điểm này còn hiện rõ hơn cả đàn ông.

Nhưng điều kỳ quái chính là, cơ tay của người phụ nữ này - đặc biệt là cơ cẳng tay - lại rất rắn chắc.

Phần bắp chuột trên cánh tay cô ta thậm chí còn chắc khỏe hơn cả bắp đùi nữa.

Có phải vì cô ấy vẫn còn có thể cử động phần thân trên hay không.

Giang Thành vẫn không rõ lắm.

Ngoài ra, Giang Thành cũng chú ý tới một chi tiết, mu bàn tay của người phụ nữ này có một vài vết kim tiêm, nhưng không tính là quá nhiều.

Mà những vết kim tiêm hiếm hoi này lại còn khá mới.

Ắt hẳn là gần đây mới tiêm thuốc.

Bệnh nhân có thể chất không tốt, vết thương sẽ tương đối chậm lành. Giang Thành phán đoán rằng, những vết tiêm này chỉ xuất hiện không quá 1 tháng.

Một tháng…

Khoảng thời gian này gần như trùng khớp với thời điểm mà chủ nhiệm Tề bảo là có chuyện ma quái xuất hiện. Giang Thành híp mắt, cảm thấy sự việc càng ngày càng thú vị.

Sau khi kiểm tra tình hình cơ bản xong, Giang Thành nhẹ nhàng đặt cánh tay của người phụ nữ vào trong chăn, sau đó từ từ đứng dậy. Hắn nhìn người phụ nữ này bằng ánh mắt đầy thương hại.

“Cảm ơn anh đã vất vả.” Nhìn bộ dáng chăm chú của Giang Thành, từ tận đáy lòng, Triệu Như quả thật tin tưởng hắn là một người tốt. Trong bệnh viện này, các y tá khác cũng không hề tỉ mỉ như hắn.

“Không có gì, anh chỉ cảm thấy cô ấy khá đáng thương mà thôi. Nếu có thể giúp được, anh cũng sẽ cảm thấy trong lòng mình dễ chịu hơn một chút.” Giang Thành chân thành bảo.

Sau khi thu dọn khay y tế và kiểm tra xong là mình không để quên lại bất cứ thứ gì, Triệu Như bèn bảo Giang Thành rời khỏi đây: “Đi thôi anh.”

Tự như bị cảm động trước hành vi của Giang Thành khi nãy, trên đường trở về, Triệu Như bỗng thay đổi kế hoạch, bảo là muốn đi sang một phòng trực y tá khác, bảo bọn họ quan tâm nhiều hơn đến bệnh nhân nơi đây.

Lúc nãy, Triệu Như đã nhận ra là bộ quần áo mà người phụ nữ kia đang mặc có chút bẩn, dường như đã lâu không được thay mới.

Đối với một người phụ nữ quá đáng thương như thế, rõ ràng là chị ta khuyết thiếu một người đàn ông kiên nhẫn như Giang Thành ở cạnh bên chăm sóc.

Chương 463: Bữa trưa

Bệnh viện còn nhiều phòng trống hơn dự kiến. Mở cửa ra, hắn trông thấy có vài người đàn ông đang ngồi quây quần, cùng nhau đánh bài trên giường.

Nhìn trang phục của họ, đây ắt hẳn chính là nhóm y tá mà Triệu Như đã nhắc đến.

Nơi này không giống như địa phương mà bọn họ được quyền tụ tập. Bởi vì, căn phòng này sạch sẽ quá mức; ở gần cửa sổ còn có vài cột phơi quần áo to tướng.

Bên trên còn có quần áo và ga trải giường màu trắng đang mắc vào.

Trên đường đến đây, họ cũng đi ngang qua một nơi giống như phòng chứa nước, vì hành lang lắm lem đầy các vết nước ướt sũng.

Thấy Triệu Như xuất hiện, một người đàn ông mặc đồ y tá đứng dậy, lo lắng bước tới hỏi: "Y tá Triệu, có chuyện gì à?"

"Ngô Cương đâu?" Nhìn quanh một vòng, Triệu Như không tìm được người mình muốn tìm.

"Cậu ấy đi lấy đồ giặt cho bệnh nhân rồi." Người đàn ông đáp.

Vừa dứt lời, một người đàn ông khác bước tới từ bên ngoài cửa. Cậu ta là một người đàn ông với dáng dấp phổ thông, nước da ngăm đen, có lẽ khoảng ngoài 20 tuổi, trông tương đối khỏe mạnh.

Giống như người đàn ông trước đó, cậu ta có vẻ hơi lo lắng khi nhìn thấy Triệu Như: "Y tá Triệu, cô…"

“Ngô Cương, có phải gần đây anh khá là lười biếng hay không?”

“Không có nha.” Ngô Cương mở to mắt đôi mắt vô tội.

“Vậy tại sao không thay quần áo cho bệnh nhân phòng 906?” Triệu Như hỏi: “Nếu có lần sau, tôi sẽ báo cáo lên cấp trên.”

“Đừng đừng.” Ngô Cương giải thích: “Y tá Triệu, nghe tôi giải thích trước đã. Mỗi ngày, tôi đều đến đổi đồ một lần mà, hoặc sớm hoặc muộn thôi. Một lần vào buổi sáng và một lần vào buổi tối.”

“Vậy hôm nay anh đã thay đồ cho chị ta chưa?”

“Thay rồi mà.” Ngô Cương thề thốt: “Tôi đi cùng với anh Lưu kia mà. Nếu không tin, cô hỏi anh ấy xem.”

“Nhưng tại sao quần áo bệnh nhân lại bẩn thế?”

“Ôi trời ơi!” Ngô Cương dang hai tay ra, bất lực nói: “Y tá Triệu à, về chuyện này thì tôi bó tay rồi. Đôi khi bệnh nhân đột nhiên lên cơn co giật rồi ngã ra khỏi giường thì sao? Có lẽ như thế nên quần áo mới bị dính bẩn đấy!”

Nói xong, dường như Ngô Cương nhớ đến chuyện gì đó, thế là bỏ chạy về một hướng nọ. Và chỉ một phút sau, cậu ta quay lại với một bộ đồ bệnh nhân trên tay.

Giang Thành lập tức nhận ra, trông bộ đồ này y hệt với bộ đồ mà người phụ nữ kia mặc.

Có vẻ như đúng là đã được thay quần áo sạch sẽ rồi.

Bộ trang phục này được may từ vải sọc caro trắng xanh, đường nét khá thô, mũi kim chỉ may vá cũng không được trau chuốt; hiện nay, trên thị trường khá là hiếm thấy.

Đứng trước màn trình diễn của Ngô Cương, Giang Thành trông thấy rất nhiều bụi bẩn dính trên bộ đồ bệnh nhân này. Thậm chí, ống tay áo cũng đã chuyển thành màu đen, có cảm giác như bộ đồ này đã chà sát trên sàn nhà nhiều lần vậy.

"Chị ấy lại té xuống khỏi giường à?" Nghe vậy, Triệu Như nhíu nhẹ chân mày.

"Không phải sao?" Ngô Cương nói: "Không đúng à? Một người khỏe mạnh như vậy nhưng lại phát bệnh, đây chẳng phải là làm tình làm tội người khác ư?

Hồi sáng sớm, chúng tôi có vào phòng 906. Khi đó, chị ta đã nằm ườn trên giường và ngủ say mất rồi. Cô nói xem, chúng tôi nên làm gì bây giờ?

Cũng không thể nào trói gô chị ấy vào giường được?" Ngô Cương tỏ vẻ bất lực.

Giờ đã biết được toàn bộ sự việc, Triệu Như cũng không lãng phí thời gian nữa. Sau khi nhắc nhở Ngô Cương là phải thường xuyên đến đó kiểm tra, cô bèn dẫn theo Giang Thành rời khỏi nơi này.

Lúc rời đi, Triệu Như cũng không quên nhắc nhở Ngô Cương đừng quá ham chơi đánh bài, vì hành vi này là không được phép trong bệnh viện. …

"Em này, người phụ nữ kia… Chị ấy vẫn còn có thể cử động được ư?" Giang Thành tò mò hỏi. Kể từ khi rời khỏi phòng y tá ban nãy, hắn đã nhận lấy việc mang khay y tế giúp cho Triệu Như.

Dọc theo cầu thang, Triệu Như rẽ vào một góc ngoặc; hai người đã quay trở lại hành lang tầng 4: "À…" Triệu Như dừng lời một chút rồi nói: "Em chưa từng nghe nói như vậy trước đây. Tình huống này chỉ mới phát sinh gần đây mà thôi. Thỉnh

thoảng, chị ấy sẽ ngã xuống dưới giường, lại còn co giật một cách khó hiểu nữa.”

“Ban đầu, em còn tưởng là có gì đó kích thích chị ấy. Nhưng cuối cùng, em cũng không tìm ra được nguồn cơn của sự kích thích.” Triệu Như thở dài: “Em đã báo cáo vấn đề này với chủ nhiệm Tề rồi. Nhưng mà, chủ nhiệm Tề cũng không nói gì thêm, chỉ căn dặn em chú ý nhiều hơn và nhớ đến tiêm thuốc cho chị ấy mỗi ngày.”

Nghe đến đây, Giang Thành đột ngột chững lại bước chân

Chủ nhiệm Tề…

Lại là gã ấy.

Tuy thế, Giang Thành vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, không để lộ bất cứ khác thường gì. Vẫn là câu được câu mất tán gậu với Triệu Như, hắn còn lơ đãng hỏi: “Chủ nhiệm Tề có quen biết với người phụ nữ đó à?”

“Em cũng không rõ.” Triệu Như vừa xoa nhẹ cánh tay của mình, vừa trả lời: “Đừng có thấy chủ nhiệm Tề trẻ tuổi mà lầm nha anh. Anh ta cũng là một cán bộ kỳ cựu của bệnh viện đó.”

Nói xong, Triệu Như nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải anh cũng quen biết chủ nhiệm Tề à? Sao anh không đi hỏi anh ta đi?”

“Anh ấy cứ suốt ngày bận rộn như vậy, còn giúp bọn anh chuyển viện nữa, đủ phiền phức rồi.” Giang Thành lập tức đổi chủ đề, nhẹ nhàng phàn nàn: “Ai mà ngờ anh ấy lại sắp xếp cho bọn anh một căn phòng tồi tàn đến thế!”

“Mấy căn phòng ở tầng 6 để trống lâu rồi, chẳng có ai ở cả.” Trông Triệu Như cũng rất là nghi hoặc đối với vấn đề phòng ốc này, nhưng cô cũng không dám nói ra nói vào sau lưng chủ nhiệm Tề, vì chỉ cần một câu nói của gã là cô sẽ phải cuốn gói rời khỏi đây ngay. Cuối cùng, Triệu Như đành trả lời

cho có lệ: “Có lẽ do anh ta muốn mọi người bình tâm dưỡng bệnh đấy. Tầng 6 rất yên tĩnh, lúc bình thường sẽ chẳng có ai lên làm phiền cả.”

“Ừ, có lẽ anh ta cũng có ý tốt như vậy.” Giang Thành đột nhiên cười nói.

Trở lại trạm trực y tá, vẫn chỉ có mỗi mình Triệu Như trực ở đây.

Triệu Như bảo rằng, còn có một vài y tá khác, nhưng bọn họ đều ở tầng dưới rồi. Tầng bên dưới có rất nhiều phòng bệnh, thế nên nếu không có gì đột xuất thì bọn họ sẽ không lên trên này.

Công tác ở tầng trên này, chủ yếu là cô cần phải làm thêm một số việc lặt vặt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt là đã gần 11:00 giờ. Do ngoài trời đang mưa, nên trông không gian có chút mờ mịt.

Tạo nên cảm giác cứ như sắp sập tối vậy.

Nếu hỏi quá nhiều thì sẽ khiến Triệu Như nghi ngờ, thế nên Giang Thành lại bắt đầu “thả dê”, trêu ghẹo một hồi, cũng chọc cho cô nàng cực kỳ vui vẻ.

Càng trò chuyện, hai người càng trở nên thân thiết, đồng thời cũng không nhận ra là có một vài người khác đã xuất hiện gần đó.

Vy Vy, ở bên cạnh là Đỗ Phong, đầu tiên là liếc nhìn đến bóng lưng của Giang Thành trong trạng thái mặt mày hơn hở, sau đó bèn âm thầm liếc sang Lâm Uyển Nhi.

Đề rồi nhận ra Lâm Uyển Nhi cũng chỉ im lặng mà nhìn, chẳng có vẻ gì bất mãn cả.

Tựa như cô ta đang xem xiếc vậy.

Nhưng cũng có người tỏ vẻ bất mãn ra mặt: “Cậu ta đang làm cái quái gì vậy?” Vương Trường Quốc tức giận nói: “Chúng ta đang liều lĩnh tìm kiếm manh mối khắp nơi, còn cậu ấy ngồi ở đây cua gái à?”

“Đây là phương pháp mà anh ta dùng để tìm kiếm manh mối đấy ư?”

“Có lẽ… Phương pháp của anh ấy khác với chúng ta.” Dụ Ngư đứng cạnh Lâm Uyển Nhi bảo: “Có thể là do anh ấy muốn điều tra gì đó từ lời kể của người y tá kia…”

Mới vừa nói được một nửa, Dụ Ngư đành ngậm miệng lại. Bởi vì, mọi người đều nhìn thấy Giang Thành nắm lấy tay của người nữ y tá kia rồi chậm rãi vuốt ve, miệng liếng thoắng không ngừng, trông cực kỳ cao hứng.

Quá chướng mắt, Vương Trường Quốc lập tức bước đến gõ vào cửa kính; động tác của anh ta khá mạnh bạo, khiến cả lớp kính đều phải run nhẹ lên.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt dài sọc của Vương Trường Quốc, Giang Thành cũng chẳng hề lo lắng tẹo nào. Hắn thản nhiên mở hộp cơm của Triệu Như ra, bên trong chính là phần cơm trưa của cô nàng.

Đây là bữa trưa mà cô đã mang theo từ sáng sớm; cả cơm và đồ ăn đều rất đơn giản. Về cơ bản, Giang Thành vừa nhìn là đã chẳng muốn ăn.

Không những thế, nhiệt độ ngày hôm nay khá thấp, nên cơm canh đều đã nguội lạnh hết rồi.

Nhìn sơ qua một lượt, Giang Thành cũng không hề trả hộp cơm lại. Thay vào đó, hắn thẳng thừng bật giá cầm tay lên, cầm chặt trong tay mình rồi đứng lên, nhìn Triệu Như bằng ánh mắt đầy mong đợi và nói: “Ước gì anh được ăn phần cơm

này. Anh muốn nếm thử tay nghề của một cô nàng hot girl xem coi có ngon không!”

Chương 464: Hóa ra là thế

Nghe vậy, Triệu Như trông có vẻ hơi lúng túng một thoáng. Cô tự biết rõ tài nghệ nấu nướng của mình; nếu chẳng do ăn quán ngoài quá đắc đỏ, cô cũng chẳng bao giờ muốn tự nấu như thế này.

Hơn nữa, chẳng hiểu sao cô lại chẳng hề lo lắng về việc bản thân mình sẽ đói vì bữa trưa bị lấy đi như vậy.

Mà chỉ chăm chăm lo lắng về việc tài nấu nướng của bản thân bị người ta chê.

Rất có thể sẽ để lại ấn tượng xấu đối với người đàn ông trước mặt.

"Vậy…" Triệu Như vừa định mở miệng, thì trông thấy ngay ánh mắt đầy mong đợi của Giang Thành.

Mãi đến khi kết thúc, cô cũng chẳng thể nói ra được lời từ chối.

Cứ thế mà trơ mắt nhìn hộp cơm của mình bị Giang Thành cuỗm đi rồi. …

"Chúng ta đi đâu đây?" Dụ Ngư hỏi.

Giang Thành đi phía trước dẫn đường, trông có vẻ là muốn lên lầu.

"Phòng 604," Giang Thành thuận miệng đáp: "Tôi cần quay về tìm ít thứ. Nếu các người không đi, vậy có thể chờ tôi ở tầng dưới."

Nhẩm tính thời gian, nhóm Hòe Dật ắt hẳn cũng sắp trở về.

Vương Trường Quốc đã sớm chướng mắt Giang Thành, thế nên cũng chẳng thèm nói câu nào, xoay người đi ngược trở xuống ngay tức khắc.

Sau khi chào hỏi một câu với mọi người, Dụ Ngư cũng bước theo Vương Trường Quốc. Trái ngược với một tên 'newbie' như Giang Thành, đi theo một tay chơi kỳ cựu như Hòe Dật rõ ràng là càng đáng tin cậy hơn.

Không những thế, nhóm Hòe Dật đi lâu như thế mà còn chưa trở về, rõ ràng là có thu hoạch gì đó.

Lại đi qua hành lang tầng 6 một lần nữa, cái cảm giác ngột ngạt kia lại hiện rõ mồn một.

Bên ngoài, trời bắt đầu mưa. Sắc trời âm u nặng nề, cộng với ánh đèn heo hắt, trông nơi này chẳng khác gì đã chuyển sang thời gian ban đêm.

Thỉnh thoảng còn có gió lùa qua, xen vào khe cửa, tạo nên các âm thanh vô cùng kỳ quái.

Đảo mắt qua một cánh cửa nào đó, mặc dù rất tò mò với những căn phòng này, Giang Thành lại tạm thời không định đi thăm dò chúng.

Hắn còn phát hiện ra một hiện tượng rất kỳ quái. Trên gần phần trần của mấy căn phòng này, hoàn toàn chẳng có đánh dấu số phòng gì cả.

Khác với những căn phòng khác trong bệnh viện, những khu vực kia đa phần là có treo bảng, hay ít nhất là dán một tờ giấy để mọi người còn biết căn phòng đó là phòng nào, hoặc có chức năng gì.

Hai bên hành lang có tổng cộng gần 20 căn phòng, và đừng nói là đánh dấu, ngay cả số phòng còn không có.

Nhưng từ vị trí căn phòng số 604 của hắn mà ước lượng, vị trí mà hắn đang đứng nơi này có lẽ là phòng số 620, hoặc thấp hơn.

Cũng chẳng rõ năm xưa đã xảy ra chuyện gì khiến nơi này đều bỏ hết mấy tiêu ký đánh số phòng như vậy.

Quay trở lại căn phòng 604 của mình, Giang Thành ngẩng đầu lên.

Tuy đèn trong hành lang không sáng lắm, nhưng nếu so sánh với khu hành lang bên kia thì nơi này sáng hơn rất nhiều. Ít nhất là ánh đèn không hề bị lập lòe, hoặc lúc tắt lúc sáng.

Mở cửa ra, mọi thứ bên trong phòng vẫn chẳng có gì thay đổi.

"Anh Giang." Đỗ Phong xoa nhẹ cánh tay: "Anh đang nhìn gì thế?" Do khí trời, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, khiến anh ta cảm thấy hơi lạnh.

"Không có gì."

Bước vào phòng, Đỗ Phong tiến đến cạnh bình nước ấm, lấy cho mình một ly nước nóng đầy.

Ly nước đang bốc lên một làn khói mờ mịt.

"Cầm để ấm tay thì được, đừng có uống." Giang Thành xoay một vòng trong phòng, mở lời nhắc nhở: "Coi chừng bị bỏ thuốc độc."

Nghĩ đến cái chết của Lý Khai Phụng và người y tá không rõ thân phận kia, Đỗ Phong tái mét cả mặt. Anh ta lại nhìn vào ly nước nóng trong tay, dù nhìn ngược nhìn xuôi thế nào thì vẫn cảm giác là nó có vấn đề.

"Dụ dỗ người ta rồi moi ra được thông tin gì rồi?" Ngồi trên giường đối diện Giang Thành, Lâm Uyển Nhi hỏi.

Giang Thành kể sơ qua về tình huống mà mình đã gặp, nhưng cũng cố tình qua loa ở một vài chi tiết. Hắn không có thói quen nói rõ hết mạch suy nghĩ của bản thân.

Đương nhiên, nếu chỉ có mỗi hắn và Lâm Uyển Nhi ở đây, vậy sự tình sẽ càng đơn giản hơn nhiều.

"Phòng 906 có một người phụ nữ bị liệt toàn thân à?" Vy Vy nhíu mày: "Mà cô gái đó còn được đích thân chủ nhiệm Tề cắt cử người chăm sóc ư?"

"Hẳn là như vậy." Giang Thành nhìn cô, bảo: "Mà đã suốt 10 năm rồi."

Ngoài cửa sổ, sấm chớp đang vang lên đì đoàng.

"Nhưng tại sao chủ nhiệm Tề không nói chuyện này cho chúng ta biết?" Cầm ly nước nóng trong tay, Đỗ Phong chen lời: "Anh ta chỉ chăm chăm hối thúc chúng ta tìm ra thứ kia rồi tiêu diệt nó."

Lâm Uyển Nhi sửa nhẹ làn tóc rối bên thái dương, cười nói: "Xem ra, tên chủ nhiệm Tề này không những biết con quỷ ấy là ai, cũng biết luôn cả mục đích của con quỷ ấy hiện ra là để tìm anh ấy."

Thông qua quá trình tán gẫu với một vài bên nhân khác, đám người Lâm Uyển Nhi cũng biết là gần đây chẳng có vụ án mạng nghiêm trọng này xảy ra, ít nhất là không có ai tử vong cả.

Nhưng cả thân nhân của những bệnh nhân xung quanh cũng phản hồi rằng, có một số hiện tượng kỳ quái xuất hiện trong bệnh viện vào một tháng gần đây.

Tần suất xin thôi việc của cả bác sĩ và y tá tương đối cao. Vào ban đêm, dù có chuyện khẩn cấp thì cũng khó mà tìm được nhận viên bệnh viện; từng có vài bệnh nhân phận lòng mà đi phàn nàn rồi.

Một vài người khác có điều kiện hơn thì đã chuyển viện.

Về phần nguyên nhân, chẳng ai có thể nói rõ ràng được, mà bệnh viện đưa ra lời giải thích cũng khá hàm hồ.

Hiện tại, chỉ có thể khẳng định được một chuyện, là mối quan hệ giữa chủ nhiệm Tề và con quỷ này rất bất thường. Có lẽ là do chủ nhiệm Tề, nó mới tử vong.

Lúc này, các manh mối vẫn còn rất lộn xộn. Giang Thành định ưu tiên xác định trước một số vấn đề.

Sắc trời bên ngoài càng lúc càng ảm đạm. Nhìn về phía cửa phòng, Giang Thành đứng lên, nhìn sang Đỗ Phong, bảo: "Giúp tôi một tay."

Giang Thành đi đến cạnh cửa, Đỗ Phong lập tức tiến đến cạnh hắn.

Tuy trong hành lang vẫn có đèn, nhưng ở phía sâu hành lang lại tối đen như mực. Nhìn về hướng đó một hồi lâu, ai nấy đều có cảm giác tựa như bóng tối đang tiến gần về phía mình.

Đỗ Phong bỗng nhiên có một linh cảm không lành.

Anh ta bèn chầm chậm quan sát xung quanh hành lang, đặc biệt là khoảng cách giữa hai cánh cửa của các căn phòng.

Giang Thành vẫn còn một ít nghi hoặc, vì dựa theo bước chân của hắn thì cao lắm là bước không quá 10 bước - hắn đã có thể đi từ cánh cửa phòng này đến cánh cửa phòng sát bên.

Nhưng đêm qua,"thứ ấy" đã bước tổng cộng 23 bước.

Chẳng những thế, âm thanh bước đi cũng rất bất bình thường, tựa như là chỉ dùng chân mà ma sát từng chút một trên mặt đất vậy.

Tưởng tượng thử xem… Vào đêm qua, cách nhau một lớp cửa, một con quỷ không rõ mặt mày cứ ma sát bước nhỏ từng chút một, lần lượt băng ngang qua từng căn phòng hòng tìm ra bọn họ.

Chỉ mới nghĩ đến đây thôi mà ai nấy đều phải hít sâu một hơi.

Nhưng vấn đề then chốt không phải ở chi tiết này.

Mà liên quan đến… cái bóng.

Ban đầu, Giang Thành còn tưởng rằng nó là một con quỷ không đầu. Nhưng hiện tại, hắn đã hình thành nên một dòng suy nghĩ mới mẻ.

“Anh Giang.” Đỗ Phong nói nhỏ: “Tôi vào trong nhé… Tôi… lạnh quá.”

Nhưng Giang Thành không cho anh ta cơ hội đó. Hắn lập tức đóng cửa từ phía bên ngoài. Đến thời điểm này, giữa hành lang chỉ còn mỗi hắn và Đỗ Phong mà thôi. Cũng vì thế, mà sắc mặt của Đỗ Phong trông vô cùng đặc sắc.

Ra hiệu bảo Đỗ Phong lui về phía say, Giang Thành bèn học theo tư thế đêm qua của con quỷ kia, nép sát người ở trước cửa: “Tắt đèn đi.” Hắn nói vọng vào bên trong phòng.

Vài giây sau, đèn trong phòng tắt ngấm.

“Có nhìn thấy cái bóng của tôi hay không?” Giang Thành hỏi.

“Có thấy.” Giọng nói của Lâm Uyển Nhi vang lên từ bên trong phòng.

Cách nhau một cánh cửa, Vy Vy cúi đầu, nhìn về phía nguồn sắt hắt qua bên dưới khe cửa - rõ ràng là bên ngoài đang có hai thứ gì đó đen ngòm che chắn lại.

Ắt hẳn là đôi chân của Giang Thành.

Kế tiếp, Giang Thành ngồi xổm xuống, tiếp tục hỏi: "Giờ thì sao?"

"Vẫn thấy." Lâm Uyển Nhi bảo: "Nhưng diện tích che kín càng lớn rồi."

Cuối cùng, trước ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Phong, Giang Thành nằm sát xuống đất, kiểu nằm sấp cả người. Hắn nghiêng đầu sang một bên, mà đôi mắt của hắn cũng vừa vặn nhìn xuyên qua khe cửa: "Vậy, bây giờ thì sao?"

Một hồi lâu sau, Lâm Uyển Nhi mới trả lời: "Không nhìn thấy được." Dừng lời một chút, cô nói tiếp: "Y hệt như tình huống đêm qua."

Chương 465: Nhảy lầu

Một lúc sau, dường như nhận ra điều gì đó, sắc mặt Đỗ Phong đột nhiên thay đổi.

Giang Thành đứng lên, suy đoán táo bạo trong lòng hắn, đang từng chút một biến thành hiện thực.

Cái thứ đêm qua… có lẽ không phải là quỷ.

Mà là người.

Là người phụ nữ nằm liệt giường ở phòng bệnh 906.

Bởi vì cơ chân bị teo, cho nên cô ta chỉ có thể bò về phía trước như một con rắn, cũng chính vì điều này mà sức mạnh chi trên của cô ta mới phát triển như vậy.

Điều này cũng có thể giải thích cho việc khoảng cách giữa hai cánh cửa ngắn như vậy, nhưng thứ kia lại phải đi 23 bước.

Bởi vì cô ta không hề đi bộ mà chỉ là bò từng chút một về phía trước.

Cũng chính vì thế, mà quần áo của cô ta mới bẩn đến vậy.

Lúc đó, hộ lý nửa đùa nửa thật nhặt quần áo lên và nói rằng chúng bẩn như thể bị lau trên sàn nhà vậy.

Quả thực.

Nó đã là lau sàn nhà.

Hơn nữa còn là lau từ tầng 9 xuống tầng 6, rồi lại lau trở về.

Nhưng… điều Giang Thành tò mò hơn chính là, tại sao cô ta phải làm như vậy?

Cùng lúc đó, Giang Thành còn liên tưởng cái tên đã giả mạo làm y tá.

Lý Khai Phụng chính là chết trong tay tên này.

Nhưng sau đó, Giang Thành lắc lắc đầu, bác bỏ ý kiến này.

Giết chết Lý Khai Phụng không thể là người phụ nữ ở phòng bệnh 906.

Cho dù cô ta có thể nguỵ trang rất tốt, nhưng cơ bắp teo tóp ở chân cũng không thể lừa được người khác.

Giang Thành cho rằng, cho dù người phụ nữ có thể đứng lên, vậy thì tư thế và hành vi đi lại, nhất định cũng cực kỳ khó khăn, ít nhất vẫn có sự khác biệt rõ rệt với người bình thường.

Huống hồ… còn phải mang theo một khay y tế có chai treo bên trong.

Điều này có thể không phải là vấn đề lớn đối với người bình thường, nhưng đối với cô ta, thì điều đó không hề dễ dàng.

Hơn nữa, Vy Vy và Vương Trường Quốc còn ở lại trong phòng chỉ là không có kinh nghiệm, chứ cũng không đần.

Bọn họ không thể nào không nhìn ra sơ hở rõ ràng như vậy.

Vì vậy… bọn họ không thể là cùng một người.

Y tá đến giết bọn họ kia, có thể là người, cũng có thể là quỷ thật.

Cánh cửa đã mở ra, Đỗ Phong người đang cảm thấy sau lưng như có một lớp băng mỏng lập tức chui vào, nghĩ lại hành động vừa rồi của Giang Thành, trong lòng anh ta có một cảm giác bài xích không thể nói ra.

“Sắp đến giờ rồi.” Vy Vy nhỏ giọng nhắc nhở.

Thời gian đã hẹn ước với Hoè Dật và những người khác là 2 tiếng sau.

Bên cạnh giường bệnh có một chiếc tủ đầu giường rất nhỏ, trên đó có một chiếc điện thoại màu đỏ kiểu cũ, Giang Thành lấy từ trong túi ra một tấm thẻ nhỏ, bấm số gọi.

Sau khi gọi điện xong, mấy người rời khỏi phòng, quay trở lại tầng hai.

Vừa tới cửa đã thấy Hoè Dật và Tào Dương vội vàng chạy lại.

Sau khi hai nhóm người gặp nhau, mỗi bên đều giới thiệu những manh mối mình thu thập được.

Tào Dương có thể chất rất khỏe mạnh, mỗi tay đều mang theo một thùng nước khoáng, xem ra là y tá thần bí kia đã báo động cho bọn họ.

Hoè Dật nói bắt đầu từ bây giờ, mọi người đừng uống nước từ bình giữ nhiệt mà bệnh viện đã chuẩn bị sẵn cho bọn họ nữa.

Sau khi nghe Giang Thành giới thiệu các tin tức xong, ánh mắt của Hoè Dật và Tào Dương đều phát sinh thay đổi.

Một lúc sau, Tào Dương mới lên tiếng: “Chúng tôi đã đến hỏi thăm ở mấy quán cơm đã mở ở đây rất lâu, hỏi bọn họ xem gần đây bệnh viện có xảy ra chuyện gì đặc biệt không.”

“Lúc đầu mọi người đều nói không, nhưng có một người chủ của quán ăn sáng đã vô tình nhắc đến một sự việc như vậy.” Tào Dương nhìn Giang Thành với vẻ mặt kỳ quái: “Không phải là xảy ra gần đây, mà là từ 10 năm trước.”

“Mười năm trước, khi trời vừa mới tờ mờ sáng, người chủ quán ăn sáng kể rằng anh ta vừa mở cửa cuốn của quán mình đã nghe thấy có người hét lên từ hướng bệnh viện.”

“Sau đó anh ta quay đầu lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy có người rơi từ trên tầng xuống.”

“Lúc đó người chủ quán quá sợ hãi, ngã xuống là một người đàn ông, nghe nói đã chết ngay tại chỗ.”

Tào Dương nói đến đây thì dừng lại vài giây, sau đó nhìn Giang Thành nói: “Sau đó người chủ quán đã chỉ cho chúng tôi vị trí người đàn ông rơi xuống, là ở tầng 6, đại khái … đại khái là ở xung quanh đây.”

Tào Dương chỉ tay về phía hành lang.

Giang Thành nhìn về phía ngón tay của anh ta, đại khái là ở gần hành lang bỏ hoang.

Người đàn ông có lẽ là đã rơi từ một căn phòng bị khóa xuống.

“Có biết là tại sao không?” Giang Thành hỏi.

“Cụ thể thì không rõ.” Tào Dương nói: “Về sau người chủ quán cũng từng tìm người nghe ngóng qua, nhưng trong bệnh viện truyền thông rất chặt chẽ, cuối cùng chỉ biết người đàn ông hình như đã giết người, sau đó biết không còn hy vọng trốn thoát, nên đã nhảy lầu tự tử”.

“Sau khi giết người, lại tự sát?”

“Ừm.” Tào Dương gật đầu: “Người chủ quán đó đã nói như vậy.”

“Sau đó, cảnh sát cũng đã đến, nhưng sau khi điều tra một hồi lại rời đi, cũng không bắt giữ ai hết.” Hoè Dật nói: “Chắc là tự sát không sai đâu.”

Trong phòng tạm thời rơi vào trầm mặc.

10 năm trước…

Người đàn ông đã giết người trong bệnh viện, cuối cùng tự sát bằng cách nhảy từ phòng của tầng 6 xuống.

Bệnh viện cực kì kín tiếng về vấn đề này.

Căn phòng ở tầng 6 bị bỏ hoang.

Một y tá phát điên, nhưng lại được bệnh viện chăm sóc suốt 10 năm.

Còn có chủ nhiệm Tề, người tìm bọn họ đến, không quan tâm việc điều tra chân tướng, một lòng chỉ muốn loại bỏ quỷ.

Manh mối rất lộn xộn, nhất thời không tìm được đầu mối nào.

Hiện tại ưu tiên hàng đầu là tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra trong bệnh viện 10 năm trước.

Còn cả… người bị người đàn ông đó giết là ai?

"Người bị giết kia…" Dụ Ngư ngẩng mặt lên, nhẹ giọng hỏi: "Có khi nào là quỷ trong bệnh viện không?"

Một suy đoán rất tự nhiên.

Nhưng có một điều khó hiểu là, người không phải là do chủ nhiệm Tề giết thì ông ta đang sợ cái gì?

"Chẳng lẽ chuyện giết người này, cũng có liên quan đến chủ nhiệm Tề?" Vy Vy hỏi.

Hoè Dật sờ sờ cằm nói: "Có lẽ chúng ta có thể thay đổi suy nghĩ theo cách khác, quỷ có thể không phải là người bị giết, mà là người đàn ông sau khi giết người nhảy lầu tự tử."

Là một ý tưởng rất đặc biệt, nhưng Giang Thành cảm thấy không giống.

Manh mối hiện tại chỉ có bấy nhiêu, bàn luận thêm cũng vô ích, Giang Thành tính toán thời gian, cảm thấy cũng tương đối rồi, nên nói muốn ra ngoài tìm manh mối.

Hoè Dật cũng có suy nghĩ tương tự, anh ta không muốn đợi đến khi trời tối mới hành động.

Bên ngoài trời đang mưa rất to, bầu trời cực kỳ u ám, không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà cả bệnh viện cũng đều bị bao phủ trong bầu không khí u ám.

Trở lại trạm y tá trên tầng bốn, thông qua cửa kính, Giang Thành tình cờ nhìn thấy Triệu Như đang dọn dẹp hộp cơm xốp trắng trên bàn, ở góc bàn còn đặt một bó hoa bách hợp.

Giang Thành đi tới gõ cửa kính của trạm y tá.

Triệu Như bị giật mình vì tiếng động, nhưng khi cô quay lại và nhìn thấy đó là Giang Thành, đôi mắt liền sáng lên.

Sau khi cửa mở ra, Giang Thành cực kì không khách khí đi vào: "Thơm quá!" Hắn mỉm cười nói.

Nghe vậy, khuôn mặt Triệu Như hơi đỏ lên, cô nói bằng một giọng rất đặc biệt: "Cảm ơn anh đã gửi bữa trưa đến, còn có … hoa bách hợp nữa."

Đồ ăn đều do Giang Thành gọi điện thoại bảo một quán ăn gần bệnh viện làm, hoa cũng là do Giang Thành dặn dò mua, thẻ gọi đồ ăn do chủ nhiệm Tề đưa, nói muốn ăn gì đều có thể gọi điện thoại.

Quán ăn sẽ sắp xếp người giao tới.

Đến cuối cùng, thanh toán vào tài khoản của anh ta là được.

Với những người như vậy, Giang Thành chưa từng khách sáo.

Chương 466: Trở lại

Gọi cho Triệu Như 5 món, hai món thịt, hai món rau và một món canh, mỗi món đều được chu đáo chia thành hai hộp đựng.

Những phần còn lại, quán ăn sẽ gói lại, còn có thể mang về nhà ăn tối.

“Lấy mất bữa trưa của em, thật sự áy náy quá.” Sau khi ngồi xuống, Giang Thành mỉm cười nói: “Nhưng mà anh không nhịn được, muốn nếm thử đồ ăn do em tự tay nấu.”

Nghe vậy, khuôn mặt của Triệu Như càng đỏ hơn, hai tay cô nắm lấy vạt áo đồng phục y tá màu trắng, cúi đầu thấp giọng nói: “Em nấu ăn không ngon đâu.”

“Nói linh tinh nào.” Giang Thành chớp chớp mắt, lời nói chân chính: “Anh cảm thấy rất ngon, nếu như có thể, ngày mai anh vẫn muốn ăn.”

Giang Thành đang chú ý khống chế nhịp điệu, đối với một người lăn lộn trong hộp đêm như hắn mà nói, mọi thứ mà hắn làm đều không có chút vết tích nào là biểu diễn, hắn đang là chính mình.

Trải qua một thời gian ngắn tiếp xúc, mối quan hệ giữa hai người đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Trong lúc trò chuyện, Giang Thành cũng nói bóng nói gió về chuyện trong bệnh viện, đáng tiếc Triệu Như mới đến, có rất nhiều chuyện cũng không biết rõ.

Nhưng cô đồng ý sẽ giúp Giang Thành lưu ý.

“Nếu như nhất định phải nói cái gì kỳ lạ…” Triệu Như do dự một chút, sau đó nói: “Thật ra em cũng gặp phải một chuyện.”

Nhưng có vẻ như cô cũng không chắc chắn lắm.

Giang Thành giả vờ tò mò, bảo cô nói thử xem.

Triệu Như kể rằng khi cô mới đến bệnh viện, chủ nhiệm Tề đã sắp xếp để cô tiêm thuốc cho bệnh nhân ở phòng 906, mấy lần đầu đều là do chủ nhiệm Tề dẫn cô đến.

Trong lúc cô đang tiêm thuốc cho bệnh nhân, chủ nhiệm Tề ở bên cạnh quan sát.

Nói đến đây, sắc mặt Triệu Như có hơi thay đổi, như thể cô không hiểu ra điều gì, trong đó cũng có một chút lo lắng.

Nhưng giây tiếp theo, một bàn tay đặt lên mu bàn tay cô, bàn tay đó rất lớn, lại rất ấm áp, Triệu Như ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt lấp lánh của Giang Thành.

Nỗi lo lắng của Triệu Như ngay lập tức biến mất.

Cô nói với Giang Thành rằng khi chủ nhiệm Tề đi cùng cô tiêm thuốc, cô có một cảm giác kỳ lạ khó tả, sự chú ý của chủ nhiệm Tề dường như hoàn toàn không hề đặt lên trên người cô.

Nói chính xác hơn, khi cô tiêm thuốc cho bệnh nhân, điều mà chủ nhiệm Tề quan tâm không phải là kỹ thuật của cô mà luôn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của bệnh nhân.

“Cảm giác đó giống như…” Triệu Như cau mày: “Giống như đang quan sát, quan sát phản ứng của bệnh nhân.”

“Nhưng bệnh nhân làm sao có thể có phản ứng gì?” Triệu Như nói: “Cô ấy đã phát điên, hoàn toàn mất đi ý thức, không có phản ứng với kích thích bên ngoài.”

“Mất khoảng một tuần thì chủ nhiệm Tề mới để em đi một mình.”

Triệu Như nói đến đây thì dừng lại, vẻ mặt có chút bối rối.

Giang Thành rất tự nhiên cầm cốc nước của cô, sau đó đưa qua.

Sau khi Triệu Như nhận lấy, cô nhấp một ngụm nước nhỏ.

Có thể nhìn ra, cô không hề khát mà chỉ muốn bình tĩnh lại.

Giang Thành cũng không thúc giục, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang vội như mèo gãi.

Triệu Như mím môi mấy lần rồi nói: “Sau đó thì em làm theo chỉ dẫn của chủ nhiệm Tề, mỗi ngày đều tiêm thuốc cho cô ấy.”

“Nhưng…” Triệu Như đổi giọng, ánh mắt nhìn Giang Thành cũng khác hẳn lúc trước, tựa hồ ký ức này đối với cô có chút khó khăn: “Một ngày nọ, sau khi em lấy thuốc xong, trên đường mang đi tiêm, ở góc rẽ chỗ từ tầng 8 đến tầng 9, vì không chú ý nên đã bị trượt chân một cái.”

“Lọ thuốc bị rơi vỡ.”

Vẻ mặt của Triệu Như rất phiền muộn, giọng điệu cũng rất nhỏ: “Em không dám nói với chủ nhiệm Tề, em đến đây để thực tập, hơn nữa còn chưa đầy hai tuần, em sợ… em sợ…”

Thấy Triệu Như căng thẳng, Giang Thành xoa xoa mu bàn tay của cô, an ủi nói: “Anh hiểu, em cũng không muốn điều này, có đúng không?”

Xem ra, ngày hôm đó sau khi làm vỡ lọ thuốc, Triệu Như đã không hề báo với chủ nhiệm Tề.

“Sau đó thì sao?” Giang Thành nhỏ giọng hỏi.

Triệu Như nghe vậy hít một hơi thật sâu nói: “Tiếp theo là đến ngày hôm sau, em đến nhận thuốc như thường lệ, sau đó đi tiêm cho bệnh nhân ở phòng 906.”

“Hôm đó bên ngoài trời đang mưa.” Triệu Như nhớ lại: “Trời mưa rất to, suốt đêm không tạnh, bầu trời bên ngoài thật u ám.”

“Nếu không bật đèn trong phòng, cũng chẳng khác gì ban đêm.”

Nói đến đây, Triệu Như vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xem ra thời tiết hôm đó cũng giống như hôm nay, mây đen ngoài cửa sổ như muốn làm sập bầu trời.

“Em đến phòng bệnh 906, mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, bệnh nhân nằm trên giường, nằm ngửa, mắt mở to, nhìn thẳng lên trần nhà”.

“Em đã quen với việc cô ấy như thế này rồi. Từ ngày đầu tiên nhìn thấy, cô ấy đã như vậy rồi.” Triệu Như nói.

“Thời tiết hôm đó rất xấu, tâm trạng em cũng không được tốt. Cuối cùng, sau khi tiêm xong, em đi rút kim ra. Nhưng vừa rút kim ra thì có một tiếng sấm sét bên ngoài rất lớn, làm em giật bắn mình.”

“Ngay sau đó, đèn trong phòng lóe lên vài lần rồi tắt hẳn”.

“Bên trong căn phòng cực kì tối.”

“Vì đang cầm kim trong tay nên phản ứng đầu tiên của em là nhanh chóng cất kim đi để tránh vô tình chích vào bệnh nhân”.

“Nhưng vừa lúc em đưa tay chạm vào vị trí của khay y tế, em… em đã sờ thấy một bàn tay!” Nói đến đây, hô hấp của Triệu Như đột nhiên trở nên gấp gáp.

Cô nhìn Giang Thành, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi: "Nhưng em nhớ rõ ràng đó là nơi đặt khay y tế, hơn nữa… hơn nữa tay của bệnh nhân… tay của bệnh nhân vẫn còn đang nằm trong tay em!"

Đặt mình vào hoàn cảnh đó, Giang Thành cũng cảm thấy khá đáng sợ, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, an ủi nói: "Có phải là do em đã quá căng thẳng rồi không?"

"Người ta thường có những suy nghĩ lung tung trong bóng tối." Giang Thành mỉm cười và nói với giọng bình tĩnh.

"Không đâu!" Triệu Như lập tức nói: "Em có thể chắc chắn, em đã chạm phải một bàn tay, hơn nữa…" Dường như nhớ lại cảnh tượng lúc đó, cơ thể cô bắt đầu run rẩy: "Bàn tay đó lạnh lắm, giống như bị đông cứng trong băng vậy."

"Sau đó thì sao?"

Nghe Giang Thành lên tiếng, Triệu Như lập tức nhìn hắn, ánh mắt khác hẳn trước đó: "Lại có một tia sét nữa tới." Giọng nói của Triệu Như run run: "Với khoảnh khắc ánh sáng đó, em đã nhìn thấy… em đã nhìn thấy người phụ nữ đó, cô ấy đang nhìn em!

"Mắt cô ấy đã cử động, con ngươi của cô ấy chuyển động nhìn về phía em!"

"Ai đang nhìn em?" Giang Thành hỏi: "Người phụ nữ trên giường bệnh kia sao?"

"Ừm." Triệu Như kích động nói: "Cô ấy… còn nói với em nữa!"

"Cô ấy nói…" Triệu Như vô thức nắm lấy tay Giang Thành, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mặt hắn: "Cô ấy nói cô ấy trở lại rồi!"

Một lúc sau, ngoài cửa sổ có một tia sét lóe lên.

Ngay sau đó có tiếng sấm vang lên.

Bên ngoài trời đổ mưa như trút nước.

Triệu Như có vẻ vô cùng sợ hãi, toàn thân không khỏi run rẩy, Giang Thành không ngừng an ủi cô, thậm chí còn để cô dựa vào mình.

Một lúc sau, tâm trạng của Triệu Như mới ổn định trở lại, sau đó cô tựa hồ cảm thấy hành động vừa rồi của mình và Giang Thành có chút quá thân mật, vì thế bèn lùi về phía sau.

Chương 467: Suy đoán

“Sau đó em đã ngất đi, khi tỉnh dậy, thì đang nằm trên giường bệnh ở tầng dưới rồi.” Triệu Như nhớ lại: “Y tá chăm sóc em nói rằng, chủ nhiệm Tề tình cờ đi ngang qua, đã phát hiện ra em, rồi cõng em ra ngoài.”

“Sau đó thì sao?” Giang Thành dịu dàng hỏi.

“Sau đó chủ nhiệm Tề biết em đã tỉnh, liền tới thăm, hỏi em đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Như cổ họng bất giác cuộn lên, nhìn về phía Giang Thành nói.

“Em đã không nói với anh ta những chuyện này, phải không?”

Triệu Như gật đầu, hạ giọng nói: “Em nói với anh ta là, em vô tình bị ngã.”

“Có lẽ… có lẽ đúng là do em đã quá căng thẳng.” Dường như cũng cảm thấy nói chuyện này với Giang Thành quá đột ngột, đối phương sẽ không thực sự tin chuyện kỳ quái như vậy.

Triệu Như tìm một đường lui cho mình.

Giang Thành cũng không đi sâu vào vấn đề này nữa, mà chuyển chủ đề: “Thuốc mỗi ngày đều là…”

“Thuốc đều được lấy từ phòng thuốc.” Triệu Như giới thiệu: “Thuốc đều là do chủ nhiệm Tề đã chuẩn bị sẵn từ trước, để ở phòng thuốc, em chỉ cần đi lấy là được.”

“Thuốc đều là do chủ nhiệm Tề chuẩn bị sao?” Giang Thành trở nên hứng thú.

“Đúng.” Triệu Như thấp giọng nói: “Cái này cũng là do em tình cờ biết được.”

Có thể thấy, Triệu Như thực sự đang bối rối về người phụ nữ trong phòng bệnh cũng như mối quan hệ giữa người phụ nữ đó và chủ nhiệm Tề.

Nhưng so với những nghi ngờ, công việc cuối cùng vẫn quan trọng hơn.

Với tư cách là thực tập sinh, cô chỉ muốn ở lại và làm việc trong bệnh viện.

Mà tất cả những thứ này đều nằm trong tay chủ nhiệm Tề.

Vì vậy cô không dám chất vấn chủ nhiệm Tề chứ đừng nói đến việc đắc tội với anh ta.

Nhưng thông qua lời nói của Triệu Như, Giang Thành dần dần đã chỉnh lý ra một mạch suy nghĩ, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng có thể nói hắn đã có phương hướng đại khái.

Đầu tiên, chính là chủ nhiệm Tề.

Anh ta và bệnh nhân ở phòng 906, cũng là cựu y tá của bệnh viện, rõ ràng là có quen biết nhau.

Hơn nữa không chỉ quen biết.

Mối quan hệ giữa hai người chắc hẳn rất tệ, hoặc là cô y tá này đã bắt được thóp của chủ nhiệm Tề.

Chủ nhiệm Tề không muốn cô tỉnh dậy nữa.

Hơn nữa, suy ra từ nhiều manh mối khác nhau, Giang Thành đã khôi phục lại những gì Triệu Như đã trải qua.

Mười năm trước, vì chuyện gì đó mà cô y tá bị kích động đến phát điên.

Ít nhất thì lúc đó chắc hẳn là đã thực sự phát điên.

Mà chủ nhiệm Tề cũng có liên quan đến chuyện này.

Nhưng cách đây không lâu, cô y tá này thực sự đã tỉnh dậy từ trạng thái thực vật.

Giang Thành cho rằng chuyện này có thể có liên quan đến con quỷ xuất hiện.

Nhưng khi chủ nhiệm Tề phát hiện y tá có dấu hiệu tỉnh lại, anh ta rất lo lắng nên bắt đầu cố ý tiêm thuốc an thần cho cô.

Nhưng không biết vì lý do gì, anh ta không tự mình làm mà thay vào đó tìm đến Triệu Như và nhờ cô giúp mình tiêm thuốc cho người phụ nữ.

Đây là lý do tại sao chủ nhiệm Tề rất lo lắng khi Triệu Như tiêm mấy mũi đầu tiên.

Anh ta lo lắng người phụ nữ này sẽ đột nhiên tỉnh dậy và nói ra bí mật nào đó không thể cho ai biết.

Nhưng sau đó khi thấy người phụ nữ này không có gì kỳ lạ, anh ta mới yên tâm, rồi chỉ bảo Triệu Như đến một mình.

Nhưng không ngờ, ma xui quỷ khiến thế nào, một ngày nọ, Triệu Như đã làm vỡ lọ thuốc, vì sợ bị phạt và mất việc nên không dám nói với chủ nhiệm Tề.

Kết quả là thuốc an thần hết tác dụng, người phụ nữ trên giường bệnh đã tỉnh dậy dưới sự kích thích của sấm sét khi Triệu Như đi tiêm vào ngày hôm sau.

Sau đó nói với Triệu Như: “Cô ấy… trở lại rồi.”

Từ này, Giang Thành nghĩ, chắc là ám chỉ quỷ.

Nhìn cô gái bên cạnh, Giang Thành không khỏi băn khoăn nếu cô nói với chủ nhiệm Tề rằng cô nghe được lời người phụ nữ đó nói thì sẽ ra sao.

Giang Thành thậm chí còn có suy đoán.

Cô ấy có thể sẽ chết.

Cô y tá này chắc chắn biết điều gì đó, chỉ là hiện tại thần trí không tỉnh táo mà thôi.

Giang Thành cũng đang suy nghĩ có nên đi gặp cô ta nhân lúc không có người hay không, có lẽ có thể moi được chút tin tức, hoặc đợi đến lần sau, cô lại trở về vào ban đêm.

Nhưng rồi, hắn lại từ bỏ giả thiết này trong tâm trí.

Theo những gì Triệu Như nói, cô đã chạm vào một bàn tay không thuộc về hai người có mặt tại hiện trường.

Mà Giang Thành cũng chú ý tới cách dùng từ của cô.

Cô nói bàn tay đó rất lạnh, cực kì lạnh, như thể bị đông cứng trong băng vậy.

Nếu không phải cô ấy sợ hãi và nói những điều vô nghĩa thì bàn tay này chắc là của quỷ rồi.

Lúc đó quỷ đã ở trong căn phòng đó.

Ngay bên cạnh Triệu Như!

Nếu như hấp tấp tiếp xúc người phụ nữ trên giường bệnh, Giang Thành lo lắng sẽ dẫn dụ quỷ tới.

Xem xét tình hình hiện tại, con quỷ này có thù địch với bọn họ, dù sao chủ nhiệm Tề đã uỷ thác bọn họ đến đây, mục đích của bọn họ chính là tiêu diệt con quỷ này.

Sau đó, trong lúc trò chuyện, Giang Thành hỏi về hành lang tầng 6 bỏ hoang.

Nhưng một người vừa mới đến Triệu Như, không hề biết gì về những chuyện này, nhưng cô nói rằng y tá trưởng dẫn dắt cô đã từng cảnh báo cô không có chuyện gì không được đi dạo lung tung trên tầng 6.

Cô hỏi tại sao, nhưng đối phương dường như cũng không rõ lắm.

Câu trả lời cũng rất mơ hồ, có lẽ cũng là do nghe được từ các tiền bối trong bệnh viện.

“Nhưng chị ấy từng nhắc đến một chuyện.” Triệu Như ngẩng đầu nhìn Giang Thành với ánh mắt kỳ quái nói: “Chị ấy nói có một buổi sáng đi làm, tình cờ đi ngang qua tầng 6, phát hiện ra trên mặt đất có thêm rất nhiều thứ màu đen.”

“Khi gió thổi, nó bay khắp nơi.”

“Chị ấy tò mò đi tới xem, phát hiện trong đó có một ít tro tàn sau khi đốt.” Nói đến đây, Triệu Như dừng lại, đột nhiên hạ giọng: “Hôm trước đó, là ngày rằm tháng bảy.”

Rằm tháng bảy.

Còn gọi là tết Trung nguyên.

Ngoài ra còn có một cái tên được nhiều người biết đến hơn – Lễ cô hồn.

“Tầng 6 hành lang có người đốt tiền giấy?” Giang Thành cau mày.

“Ừm.” Triệu Như gật đầu một cách không tự nhiên, sau đó tiếp tục nói: “Hơn nữa mọi người nói chung đều trả lời rằng mỗi lần đi ngang qua tầng 6 đều có cảm giác rất u ám.”

“Em chưa bao giờ đi một mình đến đó.” Triệu Như nói: “Cho dù có đi, em cũng sẽ đi vòng qua phòng bệnh của anh, không đi qua dãy hành lang đó.”

“Anh cũng cố gắng đừng đi đường đó.” Triệu Như nhìn sắc mặt Giang Thành, quan tâm nói: “Hay là các anh hãy nói chuyện với chủ nhiệm Tề đi, bảo anh ta đổi một phòng khác cho các anh.”

“Anh đừng thấy bệnh viện này rất lớn, sau khi tới đây em mới biết, tình hình kinh doanh ở đây thực ra rất bình thường, còn rất nhiều phòng trống.”

Chương 468: Nghi ngờ

Nhìn vào ánh mắt quan tâm của Triệu Như, trong mắt Giang Thành hiện lên một cảm xúc kỳ quái, nhưng sau một lát lại chuyển thành tình cảm dạt dào: "Cảm ơn em." Giang Thành nói với giọng cực kì chân thành.

Triệu Như sắc mặt hơi đỏ lên, gật đầu nhận lời cảm ơn của Giang Thành.

Ngay lúc hai người chuẩn bị tiếp xúc thêm bước nữa thì bên ngoài có người đến.

Là một người đàn ông, mặc bộ âu phục kẻ sọc rất cổ điển, còn đeo cà vạt đỏ.

Mặt đầy khí chất của một người nhà giàu mới nổi.

"Này." Người đàn ông đi tới gõ cửa kính: "Đã đến giờ bệnh nhân ở phòng bệnh 309 thay thuốc rồi."

Triệu Như mở cửa kính ra, dùng giọng rất lịch sự giải thích với người đàn ông rằng mình chưa nhận được thông báo, hơn nữa bệnh nhân ở phòng 309 không phải do cô phụ trách.

Bảo anh ta xuống tầng dưới tìm y tá.

Người đàn ông ngước đôi mắt hình tam giác lên, sốt ruột nói rằng mình vừa từ tầng dưới đi lên, y tá ở tầng dưới đã bảo anh ta lên đây.

Còn chưa nói được mấy câu, giọng điệu của người đàn ông đã càng ngày càng tệ.

Sau khi Triệu Như gọi điện xong, cô bảo người đàn ông quay lại phòng bệnh đợi một lát, sau đó đi đến phòng thuốc lấy

thuốc rồi đến đó.

“Thế còn được.” Người đàn ông lạnh lùng rời đi, phàn nàn: “Nếu như không phải cô còn ít tuổi, tôi đã báo cáo trực tiếp với viện trưởng của các cô rồi.”

Giang Thành đoán rằng đối phương có khả năng làm trong lĩnh vực kỹ thuật, vừa mới được thanh toán kinh phí dự án.

“Thành thật xin lỗi.” Triệu Như có chút không cam lòng nhìn Giang Thành,“Em phải đi làm việc rồi.”

Giang Thành mỉm cười đáp: “Không sao đâu, em bận việc của mình đi, khi nào không bận nữa, anh sẽ lại đến làm phiền em.”

Nghe Giang Thành nói như vậy, bước chân của Triệu Như nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Cô đơn giản dọn dẹp một chút, rồi rời đi.

Giang Thành nhìn bóng lưng của Triệu Như, những cảm xúc kỳ quái chôn giấu trong mắt lại lần nữa dâng lên.

Sau khi tiếp xúc với cô gái này, mọi chuyện dường như trở nên đơn giản hơn nhiều.

Chỉ mới chưa đầy một ngày mà cô đã mang đến cho mình rất nhiều điều bất ngờ.

Hơn nữa… mỗi thông tin cô cung cấp cho mình dường như đều là độc lập, không có mối liên hệ cố định với nhau.

Nhưng khi kết nối với nhau thì cuối cùng chúng đều hướng về một người.

Chủ nhiệm Tề.

Cô ấy mới đến đây được một tháng.

Còn chỉ là một thực tập sinh.

Những thông tin này… có thực sự dễ dàng có được như vậy không?

Nhìn bóng lưng của Triệu Như dần đi xa, Giang Thành không khỏi nghĩ tới một người.

Cũng là một cô gái.

Tiểu Uyển ở trong thanh lâu của phó bản cổ đại.

Người có thể sánh ngang với chị gái Huyền Cơ.

Hai người này cho bản thân cảm giác rất giống nhau.

Đều đang đóng vai mồi nhử, để gậy ông đập lưng ông.

Đương nhiên, cho đến bây giờ Giang Thành vẫn chưa có bất kì chứng cứ gì, đây chỉ là suy đoán của hắn, về phần cụ thể sẽ như thế nào, còn cần tiếp tục quan sát.

Nói không chừng, đây thực chất chỉ là một cô gái giản dị vô cùng may mắn, bị chính mình thu phục thì sao.

Dù sao cũng là số một trong hộp đêm, nên điểm này Giang Thành vẫn có chút tự tin.

Sau khi trở về phòng bệnh 209, mọi người đều tụ tập ại với nhau.

Nhìn thấy Giang Thành đi vào, Hòe Dật đang nói chuyện với mọi người liền đứng dậy giới thiệu với Giang Thành, thông qua chuyến thăm vừa rồi của bọn họ đã nắm được một manh mối rất quan trọng.

Trong bệnh viện có một ông lão, rất có khả năng là biết rõ chuyện đã xảy ra 10 năm trước.

“Ông lão này đã ở bệnh viện rất nhiều năm rồi.” Hòe Dật giới thiệu: “Trước đây phụ trách đốt nồi hơi cho bệnh viện, sau này khi đã lớn tuổi, không có người thân, sức khỏe cũng

không tốt, bệnh viện đã giữ ông ấy lại, làm một số công việc lặt vặt."

"Vừa rồi chúng tôi đã tới đó rồi, nhưng còn chưa kịp nói được mấy câu, đã bị đuổi ra ngoài." Tào Dương vẻ mặt cay đắng nói: "Ông ấy nhất định là biết gì đó, chỉ là không muốn nói ra mà thôi."

Ông lão tính tình nóng nảy, thích uống rượu, hiếm khi đi lại với mọi người trong bệnh viện, sống trong một căn phòng nhỏ ở góc tầng một.

Đến cửa sổ cũng không có, đó là một căn phòng tối tăm.

Nghe nói trước đây là nhà kho để lưu trữ đồ đạc.

"Chúng tôi chuẩn bị sẽ đi một lần nữa, lần này chúng tôi sẽ mua rượu." Tào Dương nghiêng người, đưa cho Giang Thành nửa thùng rượu trắng đặt dưới gầm giường.

Xem ra là chuẩn bị chuốc say ông lão, rồi moi tin tức.

Đối với những thứ này, Giang Thành không có gì để nói, nhưng điều hắn không thể nghĩ ra chính là…

"Chỉ vậy thôi?" Giang Thành tiến lên một bước, đưa tay lấy ra một chai, trên đó tìm được một dòng chữ nhỏ, loại rượu này tận 0 độ.

"Rượu 70%, uống suông thôi á?" Giang Thành lắc lắc cái chai: "Anh không gọi thêm chút thức ăn sao?"

Tào Dương ngây người ra: "Chúng tôi… chúng tôi còn chưa kịp đi mua."

"Đậu phộng rang, thịt thủ thái sẵn, rồi gọi thêm một ít món ăn kèm nữa." Giang Thành nói như đang dặn dò: "Cuối cùng lấy thêm hai xách bia."

"Bia cần phải lạnh, càng lạnh càng tốt." Giang Thành nói.

“Chúng tôi hỏi rồi, chủ quán ăn gần đó nói, ông lão này không uống bia, chỉ uống thứ này thôi.” Tào Dương cầm chai rượu lên, giải thích.

“Đó là để chúng ta uống.” Giang Thành vươn cổ nói.

Nhìn biểu hiện của Giang Thành, Hòe Dật không khỏi cau mày, đây không phải là biểu hiện của một người mới đến ác mộng nên có.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt Hòe Dật lại rất bình tĩnh: “Anh Giang.” Hòe Dật nói: “Vậy phải nhờ anh rồi.”

“Anh không đi cùng sao?” Giang Thành hỏi.

“Tôi muốn tranh thủ thời gian này, đi ra ngoài dạo vòng quanh một chút.” Hòe Dật nói rất chân thành, sau đó anh ta hạ giọng nói tiếp: “Bệnh viện này hẳn là phải có phòng hồ sơ mới đúng, nếu như có thể tìm được, thì sẽ rất có lợi cho hành động tiếp theo của chúng ta.”

“Như vậy à.” Giang Thành có chút khâm phục nhìn Hòe Dật: “Vậy anh nhất định phải cẩn thận một chút, bên ngoài thời tiết…”

Liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, Giang Thành không tiếp tục nói nữa.

Nhưng mọi người đều hiểu, bên ngoài trời gần như đã sắp tối hoàn toàn, mây đen bay rất thấp, trông cũng không khác gì màn đêm.

Đám mây đen này như đang đè thẳng xuống trái tim của bọn họ.

Khiến cho mọi người có một cảm giác áp bức khó nói.

Dường như muốn làm dịu bầu không khí đi một chút, Hòe Dật mỉm cười với mọi người: “Thật ra tôi cũng rất muốn đi

uống cùng với mọi người, nhưng tôi không uống được, đi cũng uổng công.”

“Tửu lượng của anh Giang đây thế nào?” Hòe Dật tò mò hỏi.

Dù sao thì mục đích của bọn họ cũng là làm cho ông lão say rồi thu thập thông tin từng chút một, nếu như ngược lại bị ông ấy chuốc say mà nói ra cái gì không nên nói thì có thể sẽ gặp rắc rối.

Vì vậy bọn họ sớm đã chuẩn bị sẽ là từ sáng sớm chính là luân phiên thay nhau.

“Tượu lượng của tôi ở mức trung bình.” Giang Thành xòe tay nói: “Nhưng bạn bè tôi đều nói tôi uống rất tốt.”

Nghe vậy, khóe môi Lâm Uyển Nhi khẽ nhếch lên, ánh mắt khẽ phát ra tia sáng nhàn nhạt nhìn khuôn mặt Giang Thành, như thể chỉ cần nhìn hắn là trong lòng cũng vui rồi.

Tào Dương nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi thì miễn cưỡng chắc cũng có thể ứng phó được.”

Sau đó mọi người chuyển sự chú ý về phía người đàn ông trung niên, nhưng người đàn ông trung niên lại lắc đầu từ chối: “Sức khỏe của tôi không tốt, không uống được rượu.”

Đỗ Phong thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy xét của mọi người, tố chất tâm lý của anh ta quá kém, nhìn dáng vẻ bảo gì nghe nấy của anh ta, Giang Thành cũng không có hứng thú dắt đi.

Sau khi gọi điện thoại, quán ăn cho người mang các món nhắm rượu đến, hai người Giang Thành và Tào Dương xách rượu và đồ ăn đi.

Sợ bị người trong bệnh viện phát hiện, nên còn dùng quần áo bọc vào.

Chương 469: Trịnh mù

Vốn tưởng rằng sẽ còn mất một lúc thuyết phục, nhưng không ngờ, vừa mở cửa, ánh mắt của ông lão đã bị chai rượu thu hút.

Rồi sau một chút do dự ngắn ngủi, đã mời bọn họ vào trong.

Ba người ngồi quanh một chiếc bàn nhỏ, trên đầu có một bóng đèn kiểu cũ treo phát ra thứ ánh sáng vàng mờ.

Căn phòng rất bừa bộn, gần như không còn chỗ để đặt chân.

Cả căn phòng bố trí cũng rất có vấn đề, không có cửa sổ, một chiếc giường trải ga bẩn không nhìn rõ màu sắc chất đống trong góc, trên đó có vứt một chiếc áo khoác da màu đen.

Ở vị trí tay áo và cánh tay của chiếc áo khoác da đều đã bị nứt ra, trông rất cũ kỹ.

Cuộc sống nghèo khó của ông lão không cần nói cũng có thể tưởng tượng được ra.

Sau khi ngồi xuống, ông lão rất tự nhiên từ dưới gầm bàn lấy ra mấy cái cốc, ánh mắt nhìn chăm chú vào rượu Giang Thành mang đến.

Giang Thành rất biết điều mở chai rượu ra, sau đó rót cho ông lão đầy một cốc.

Tào Dương cũng không nhàn rỗi, lần lượt mở ra và sắp xếp các món ăn mang theo cùng rượu, đặt ở một vị trí rất thuận tiện cho ông lão.

Ông lão ban đầu còn muốn dè dặt một chút, dùng ánh mắt rất trịnh trọng nhìn Giang Thành nói: "Uống rượu thì được, nhưng nếu hai cậu muốn điều tra bất kỳ tin tức gì, tôi khuyên hai cậu hãy từ bỏ ý định này đi."

"Lão già này nổi tiếng là kín miệng đấy." Ông lão vô cùng chính trực nói: "Nên nói tôi sẽ nói, không nên nói, một chữ tôi cũng sẽ không nói ra, người trong bệnh viện đều biết lão già này là người đáng tin cậy nhất."

"Đúng vậy, đúng vậy." Giang Thành đặt chai rượu xuống khen ngợi: "Chúng cháu chỉ đơn thuần là khâm phục con người ông, muốn cùng ông trò chuyện tán gẫu, để mở mang đầu óc."

Nhìn thấy rượu trong cốc, ông lão lập tức nhấp một ngụm mà không cần phải mời.

Với điều kiện của ông, thường ngày đều chỉ uống những loại rượu chiết rẻ tiền.

Với rượu trắng đóng chai như thế này, ông đã rất lâu không uống rồi.

Đặc biệt là… ông liếc nhìn vị trí bên cạnh Giang Thành, nơi đó có vẫn còn tận mấy chai nữa.

Ông lão họ Trịnh.

Bởi vì một mắt bị xỉ lò bắn vào khi lò hơi đang cháy dẫn đến thị lực có vấn đề, uống rượu trong thời gian dài, bên mắt có vấn đề gần như đã bị mù.

Một số người trong bệnh viện đều gọi ông là Trịnh mù.

"Lão Trịnh." Giang Thành nâng cốc rượu lên, cười nói: "Chúng … cạn một cái nào"

"Cạn một cái, cạn một cái!" Tâm tình của ông Trịnh mù khá tốt, cầm cốc rượu lên uống cạn, Tào Dương cực kì tinh ý,

vội vàng rót thêm.

Rượu mạnh 70 độ tiến vào cổ họng, giống như một dòng nước sôi dội thẳng vào trong, sau đó tràn xuống, cuối cùng thiêu rụi dạ dày.

Tào Dương gần như muốn nôn ra.

May mắn thay, cuối cùng anh ta cũng kìm nén được, vội vàng ăn một miếng thức ăn lớn, vẻ mặt mới dịu lại.

Bên phía Giang Thành thì lại trông như không có chuyện gì.

Trò chuyện trên trời dưới bể với Trịnh mù, chẳng bao lâu, hai người đã bắt đầu thân quen, Tào Dương suốt quá trình không nói được lời nào nên chỉ nghe hai người nói.

Đồng thời, khi mời rượu, thì uống theo.

"Cậu em Giang này!" Trịnh mù nhìn Giang Thành, càng cảm thấy hai người rất có duyên phận với nhau, uống qua uống lại đã không ít, con mắt duy nhất còn tốt cũng bắt đầu mơ màng.

Ông cầm một nắm đậu phộng nhét vào miệng, nhai từng ngụm lớn, hàm hồ nói: "Em có chuyện gì muốn hỏi thì cứ hỏi…" Trịnh mù ợ một tiếng dài: " Em cứ hỏi đại ca đây!"

"Không có." Giang Thành chậm rãi nếm thử cánh vịt trong tay, mỉm cười đáp: "Hôm nay em tới đây chỉ là để kết bạn với anh Trịnh thôi."

"Nói nhảm!" Trịnh mù nhìn thấy bóng của Giang Thành đã chồng lên nhau rồi, nhưng vẫn kiên trì nói: "Em nhất định phải có chuyện! Nếu như em không có chuyện… Nếu như em không có chuyện, thì em coi đại ca anh đây như người ngoài à!"

Nheo mắt lại, Giang Thành nhổ cánh vịt trong miệng ra, nhìn Trịnh mù rồi cười nói: “Vậy em… chỉ hỏi một câu thôi?”

“Hỏi đi! Phải hỏi!”

Cốc rượu của Trịnh mù đã trống rỗng, nhưng dường như ông ta không biết điều đó, vẫn cầm nó lên và làm động tác uống rượu, sau đó chép chép miệng.

Thật ra lúc sao Giang Thành đã rất chiếu cố ông ta rồi, mấy cốc cuối cùng rót cho ông đều là nước khoáng mang tới.

Tửu lượng của Trịnh mù này, có không bằng hắn.

Điều này khiến Giang Thành, ban đầu có một số kỳ vọng, lại có hơi thất vọng.

Lấy khăn giấy ra, Giang Thành lau lau tay: “Em sống ở tầng 6, nhưng những phòng ở hành lang khác gần đó đều bị đóng cửa…”

Giang Thành còn chưa nói xong đã nghe thấy Trịnh mù thở dài một hơi, cốc rượu đập xuống bàn vang lên một tiếng: “Haizz-, còn không phải là do chuyện đó gây ra!”

Tào Dương vốn còn đang ngơ ngác, khi nghe thấy có cửa, lập tức lấy lại tinh thần.

Nhưng Giang Thành đã liếc anh ta một cái, Tào Dương hơi hé miệng lại chậm rãi khép lại.

Trịnh mù dừng lại một lúc lâu.

Giang Thành cũng không thúc giục, chỉ chậm rãi uống rượu chờ đợi.

Con mắt còn tốt duy nhất bắt đầu mờ dần, toàn bộ cảm giác của Trịnh mù cũng thay đổi, như thể ông ta đang chìm đắm trong những ký ức quá khứ do ảnh hưởng của rượu.

“Sự việc đó… chắc phải đã hơn 10 năm trước rồi.” Trịnh mù nói: “Thời gian trôi nhanh thật đấy, lúc đó sức lực của anh vẫn còn rất tốt, chứ đâu giống như bây giờ.”

“18 năm rồi.” Trịnh mù như xác nhận nói.

“Sao vậy?” Giang Thành rất tự nhiên hỏi, đồng thời mở cho mình một chai bia khác: “Nơi đó từ 18 năm trước đã đóng cửa rồi?”

“Chuyện này phải bắt đầu nói từ đầu.” Giọng của Trịnh mù khác hẳn lúc trước, có chút thăng trầm kỳ lạ: “Hành lang tầng 6 đó… 18 năm trước là khoa tâm thần của bệnh viện.”

Nghe vậy, tay cầm cốc rượu lên của Giang Thành chợt khựng lại, sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

Khoa tâm thần…

Nghe thôi đã chất chứa đầy những câu chuyện.

“Thật ra, trước khi sự việc đó xảy ra, hoạt động kinh doanh của bệnh viện vẫn rất tốt, có rất nhiều bệnh nhân từ bên ngoài sẽ chọn đến chỗ này để khám bệnh, đặc biệt đối với một số bệnh khó và phức tạp, rất nhiều bác sĩ ở đây đều đã từng du học ở nước ngoài về.” Trịnh mù có rất ít kiến thức, có vẻ như những người từng du học đều là những người có quyền lực nhất trong mắt ông ta.

“Một ngày nọ, khi anh đang giao ấm nước nóng cho từng khu thì tầng trên bắt đầu hỗn loạn, có tiếng la hét, có tiếng bỏ chạy, hình như… hình như có người đang gây gổ.”

“Anh đang đứng ở trong hành lang thì có người từ trên tầng chạy xuống. Anh nhớ đó là một nữ y tá, trên tay và trên người cô ấy đầy máu, vừa chạy vừa hét lên, nói giết người rồi!”

“Sau đó, trước khi anh kịp phản ứng, đã nghe thấy một tiếng động mạnh ngoài cửa sổ, là một âm thanh của vật mềm

rơi xuống, bị bóp nghẹt. Phản ứng đầu tiên của anh lúc đó là có ai đó đã rơi xuống tầng."

"Sau đó anh mới biết, rơi từ tòa nhà xuống là một người đàn ông, anh ta đã giết người, giết vợ của mình, rồi sau đó nhảy lầu."

"Ở phòng bệnh 624."

"624?" Giang Thành hỏi.

"Ừm." Khi nói đến đây, cơn say của Trịnh mù đã tiêu tan đi rất nhiều, dường như sự việc này đã khiến ông rất xúc động: "Vợ của anh ta ở phòng bệnh 624, là phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của khoa thần kinh."

"Vợ của anh ta…" Trịnh mù nhìn Giang Thành với đôi mắt đục ngầu, một tay chỉ vào đầu của mình nói: "Vợ của anh ta chỗ này có vấn đề."

Chương 470: Hãm hại

Nhưng không biết vì sao, sau khi nói ra câu này, Trịnh mù lại không khỏi thở dài.

Cho người ta cảm giác như có điều gì đó muốn nói, nhưng lại… không tiện nói ra.

Giang Thành rót thêm một cốc rượu nữa cho Trịnh mù, nhưng Trịnh mù lại bất ngờ không uống, thay vào đó lắc đầu và thở dài.

“Người phụ nữ này có vấn đề gì sao?” Giang Thành tự mình uống một ngụm.

“Người phụ nữ anh đã biết từ lâu, đã ở đây rất lâu rồi, có lẽ… phải đến hơn một năm, trước đó, vẫn luôn ở phòng bệnh 624.”

“Phòng bệnh 624 đó không phải là phòng mà người bình thường có khả năng ở được, cơ sở vật chất bên trong cũng là tốt nhất toàn bệnh viện, muốn vào ở thì phải có mối quan hệ.”

“Cô ấy thì hay rồi, ở đó tận hơn một năm.”

“Nhưng kỳ lạ là.” Trịnh mù cau mày: “Với điều kiện như vậy, nhưng thời gian hơn một năm chưa từng có ai đến thăm, chỉ có bác sĩ và y tá của khoa tâm thần chăm sóc cô ấy.”

“Những ngày lễ tết, trong nhà cũng không có ai đến.” Nghe giọng điệu của Trịnh mù, ông ta cũng cảm thấy rất kì lạ.

“Ôi da, người phụ nữ này còn trẻ lắm, dung mạo lại càng đẹp hơn. Lúc đó rất nhiều nữ bác sĩ và y tá trong bệnh viện đều cực kì ngưỡng mộ cô ấy.”

“Có rất nhiều người đã bí mật đến để hỏi cô ấy cách chăm sóc mái tóc của mình”.

Nghe đến đây, Giang Thành đột nhiên cau mày.

Người phụ nữ này không phải bị tâm thần sao? Tại sao lại, chẳng lẽ việc điều trị đã tiến triển hơn, cô ấy đã có thể giao tiếp bình thường với người khác?

“Không phải như em nghĩ đâu.” Nhìn thoáng qua Giang Thành, Trịnh mù lắc đầu, sau đó hạ giọng thần bí nói: “Nói thật với em nhé, người phụ nữ đó… cô ấy hoàn toàn không hề bị điên.”

Ánh mắt của Tào Dương nhìn Trịnh mù cũng trở nên kỳ quái, mười phút trước, Trịnh mù chỉ vào đầu mình và nói, chỗ này của người phụ nữ có vấn đề.

Tại sao bây giờ lại nói… người phụ nữ hoàn toàn không hề bị điên.

Có phải do ông ta uống nhiều quá rồi không?

Bắt đầu nói chuyện hàm hồ rồi.

Nhưng Giang Thành vẫn rất kiên nhẫn.

“Người phụ nữ này không những không điên mà còn là một người rất tốt.” Trịnh mù nhớ lại: “Mỗi lần kết thúc điều trị, cô ấy đều bày tỏ lòng biết ơn đến các bác sĩ và y tá.”

“Anh gặp cô ấy mấy lần, lần nào cô ấy cũng chủ động chào anh.”

Sắc mặt hắn hơi thay đổi, ngón tay Giang Thành vô thức nắm chặt cốc rượu.

Nếu những gì Trịnh mù nói là đúng, thì Giang Thành tin rằng trải nghiệm của người phụ nữ này không phải là điều trị, mà giống như bị cầm tù hơn.

Lúc này, Trịnh mù trở nên kích động: “Thật là một người phụ nữ đáng thương! Bị người ta hại thành ra như thế, nhưng cuối cùng vẫn không buông tha cho cô.”

“Cô ấy bị hãm hại.” Giang Thành tựa như có một số ý tưởng.

“Còn không phải sao?” Trịnh mù tức giận nói: “Lúc đó, trong bệnh viện có tin đồn chồng của người phụ nữ đó yêu một người phụ nữ có địa vị đặc biệt cao, đối phương không thể chịu đựng được cô ấy, cho nên anh ta nhờ ai đó đưa ra một đánh giá nhảm nhí, rồi kết luận người phụ nữ bị mắc bệnh tâm thần.”

“Như vậy, người phụ nữ tự nhiên sẽ được đưa tới chỗ này, không còn người phụ nữ cản trở, sau đó đôi cẩu nam nữ đó có thể cùng nhau sống tiêu diêu tự tại rồi!”

“Thật là tàn nhẫn mà!” Tào Dương nghe xong nghiến răng nghiến lợi.

Bị đối xử như bệnh nhân tâm thần trong phòng kín như vậy hơn một năm, chuyện như vậy nếu đổi lại là chính mình, e rằng cũng sẽ phát điên.

“Sau đó thì sao?” Sau khi suy nghĩ một lúc, Giang Thành vẫn quan tâm đến những chuyện xảy ra tiếp theo, theo lời của Trịnh mù, người phụ nữ sau đó còn đã bị giết.

“Sau đó cũng không biết thế nào, có người nói rằng tình yêu mới của người đàn ông này đã đề xuất chia tay với anh ta, nhưng người đàn ông trước sau không chịu buông tay. Sau đó, tình yêu mới lại nói những lời nửa đe dọa nửa thờ ơ rằng, nếu có thể khiến vợ của anh ta biến mất mãi mãi thì vẫn còn cơ hội “.

“Sau đó… người đàn ông đó thực sự đã tới, còn mang theo một con dao!”

“Tàn nhẫn, thật tàn nhẫn quá, lúc đó người phụ nữ vừa mới ăn sáng xong, đang nằm trên giường nghỉ ngơi thì người đàn ông đó xông vào dùng dao một nhát cứa qua cổ!”

“Nghe nói máu bắn tung tóe khắp tường, thậm chí cả trần nhà!”

“Lúc đó bệnh viện tổ chức cấp cứu, nhưng thực ra ngay lúc đó người phụ nữ đã ra đi rồi, cho nên bệnh viện chỉ làm theo thủ tục mà thôi. Dù sao…” Trịnh mù nghiến răng nghiến lợi: “Xảy ra chuyện như vậy, bệnh viện cũng có trách nhiệm không thể trốn tránh.”

Đó nào chỉ là trách nhiệm không thể trốn tránh, có nói là đồng phạm cũng không quá lời.

Bọn họ hẳn đã sớm biết rõ vấn đề trong này, nhưng không ai lên tiếng, dù sao thì chữa trị một ngày là có thêm một ngày tiền.

Mức phí này chắc chắn cực kì hấp dẫn.

Điều khiến Giang Thành càng ớn lạnh hơn nữa chính là chồng của người phụ nữ đó.

Đã như vậy rồi còn vẫn có thể ra tay giết người, Giang Thành cảm thấy người điên thật sự không phải là người phụ nữ, mà là chồng của cô.

Những gì xảy ra tiếp theo thì đơn giản hơn nhiều.

Người đàn ông không bỏ chạy sau khi giết người phụ nữ.

Anh ta bị chặn lại ở phòng 624 bởi những người chạy đến phía sau.

Cuối cùng, trong cơn tuyệt vọng, anh ta đã tự tử bằng cách nhảy khỏi tòa nhà.

Có thể coi đó là dấu chấm hết cho cuộc đời đầy nhục nhã của anh ta.

Bởi vì sự việc này chắc chắn có thể coi là một vụ bê bối chấn động, một khi bị vạch trần sẽ là đòn chí mạng cho danh tiếng của bệnh viện.

Đó là lý do tại sao bệnh viện giữ im lặng và ra lệnh cho tất cả những người trong cuộc phải giữ bí mật.

"Anh có biết phòng bệnh 906 không?" Lời này vừa nói ra, Giang Thành cũng không còn giấu diếm nữa, hỏi thẳng.

"Người phụ nữ bên trong chính là y tá của khoa tâm thần trước đây." Trịnh mù thở ra và nói: "Không lâu sau khi chuyện này xảy ra, cô ấy đột nhiên phát điên."

"Chắc là bị chuyện này kích thích rồi." Tào Dương biểu hiện cực kì hiểu chuyện.

Nhưng khi nghe được lời nói của Tào Dương, Trịnh mù đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Tào Dương, ánh mắt này khiến Tào Dương co rúm người lại.

Căn phòng này vốn dĩ đã tối tăm, hai mắt của Trịnh mù lại cực kì đục.

Sau đó, Trịnh mù lại dời tầm mắt đi, nhìn sang Giang Thành, nhưng trong mắt Giang Thành lại không có nhiều cảm xúc như vậy, hắn chỉ chậm rãi uống rượu, vẻ mặt rất bình tĩnh.

"Em có tin vào nhân quả báo ứng không?" Trịnh mù nhìn Giang Thành hỏi.

Giang Thành vuốt cằm: "Tin."

Nghe được câu này, Trịnh mù hít một hơi thật sâu, sau đó toàn bộ cơ thể lom khom đứng thẳng lên.

“Cô y tá đó không phải vì chuyện này mà phát điên.” Trịnh mù thấp giọng nói: “Cô ấy là bị thứ gì đó… dọa điên.”

“Sợ đến phát điên sao?” Tào Dương sắc mặt hơi biến đổi.

Không biết vì sao, khi Trịnh mù nhắc tới mấy chữ “bị thứ gì đó”, Tào Dương cảm thấy nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống đi mấy độ.

Anh ta không ngừng xoa xoa cánh tay của mình, cố gắng làm ấm cơ thể.

“Bị cái gì?” Giang Thành nhún vai, giọng điệu thờ ơ nói: “Bị quỷ hồn của người phụ nữ đã chết kia sao?”

Nghe được lời này, không chỉ Tào Dương, mà ngay cả Trịnh mù cũng đều ngây người ra.

Bọn họ không ngờ rằng cậu thanh niên đẹp trai này lại táo bạo như vậy, lời như vậy… có thể tùy tiện nói ra được sao?

Một lúc sau, Trịnh mù hít một hơi thật sâu, nhưng sắc mặt lại trở nên u ám, ông ta nuốt nước bọt, không xác nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Ông ta chỉ kể tiếp câu chuyện bằng giọng tường thuật: “Không lâu sau sự việc này, có một ngày ca đêm, thang máy bị hỏng, cô y tá đó bị mắc kẹt trong thang máy, đợi đến khi được giải cứu thì cô ấy đã hoàn toàn bất tỉnh, co ro trong góc, hai tay ôm chặt lấy mình, như đang đề phòng cái gì đó.”

“Các ngón tay móc lại, giống như móng vuốt của thú vật vậy.” Trịnh mù nhớ lại cảnh tượng lúc đó, như thể vẫn đang rành rành trước mắt.

“Cuối cùng cấp cứu rất lâu, cô ấy mới tỉnh lại, nhưng đã vô dụng. Cô ấy hoàn toàn trở nên ngốc nghếch.” Trịnh mù nhìn Giang Thành: “Bất luận có hỏi như thế nào, cô ấy cũng không

có bất kì phản ứng gì, chỉ cúi đầu xuống, không ngừng lẩm bẩm gì đó.”

“Sau đó, có người đến rất gần, mới nghe rõ, cô ấy nói là…” Trịnh mù đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Giang Thành, gằn từng chữ nói: “Cô ấy trở lại rồi!”

Chương 471: Gối

Người phụ nữ đã quay lại rồi.

Đến để trả thù những bác sĩ đã từng biết rõ nhưng giả vờ hồ đồ trong bệnh viện.

Chuyện này nghe có vẻ rất hợp lý.

“Sau đó thì sao?” Giang Thành hỏi.

Hắn không nghĩ rằng nữ quỷ đó chỉ dọa một y tá phát điên rồi vội vàng kết thúc như vậy.

Trịnh mù liếc nhìn Giang Thành với ánh mắt em nghĩ đúng rồi đấy, nói: “Sau sự việc đó, khoa tâm thần của bệnh viện đã đóng cửa, bác sĩ trực tiếp chịu trách nhiệm cho người phụ nữ ở phòng bệnh 624 cũng đã rời khỏi bệnh viện.”

“Nói với bên ngoài rằng đã đi du học bằng nguồn vốn công.”

Xem ra đối với cách nói này, Trịnh mù không hề tin.

Tình hình thực tế là ảnh hưởng của vụ việc này quá nghiêm trọng, đến mức bệnh viện lo ngại danh tiếng của mình sẽ bị tổn hại, nên đã đuổi một số người trong nội bộ đi.

Ngay sau đó, Trịnh mù đột nhiên hạ nhỏ giọng, nghiêng người về phía trước, thần bí nói: “Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu.”

“Kể từ đó, trong bệnh viện lan truyền rất nhiều tin đồn kỳ quái.”

“Ban đầu có người trực ca đêm phản ánh, ban đêm thường xuyên nghe thấy tiếng bước chân ở hành lang, nhưng khi ra

ngoài nhìn thì lại không có ai ở đó.”

“Vòi nước trong nhà vệ sinh, cũng sẽ đột ngột mở khi không có người.”

“Thang máy cũng vậy.” Nhắc đến thang máy, cảm xúc của Trịnh mù dao động rất lớn, ông ta nuốt một ngụm nước bọt rồi nói tiếp: “Khi đi thang máy vào ban đêm, thang máy thường xuyên dừng lại ở tầng 6 một cách khó hiểu.”

“Chính là… chính là phía bên kia hành lang tầng 6.” Trịnh mù nhấn mạnh.

“Nhưng khi cửa thang máy mở ra, bên ngoài không có người nào!”

“Lúc này muốn rời đi, thì lại có vấn đề, cửa thang máy liên tục đóng mở, nhưng lần nào nó cũng lại mở ra trước khi có thể đóng hẳn.”

“Cứ lặp đi lặp lại như vậy, giống như… giống như…” Môi của Trịnh mù run rẩy: “Đang đợi ai đó.”

“Y tá trực lúc đó đã rất sợ hãi, theo hồi ức sau này của cô ấy, lúc đó cô nghe thấy có tiếng cửa mở.”

“Sau đó có một loạt tiếng giày cao gót, rất nhanh.”

“Chính là đến từ hướng hành lang đó!”

Nghe chính Trịnh mù kể lại, mồ hôi lạnh trên trán Tào Dương không tự chủ được túa ra, không hề nghi ngờ gì nữa, thứ đi ra kia chính là quỷ.

Sau khi chết, oán khí của người phụ nữ không thể tiêu tan, nên đã hoá thành lệ quỷ.

“Sau đó, người y tá đó sợ hãi tột độ, chạy thẳng ra khỏi thang máy, la hét suốt dọc đường, cuối cùng làm ầm ĩ đến mức lãnh đạo bệnh viện cũng tới.”

Giang Thành im lặng một lát, tiếp tục hỏi: “Y tá này hiện tại ở đâu?”

Từ ký ức của y tá mà Trịnh mù nhắc đến có thể biết rằng, y tá này vẫn chưa chết, nếu không thì ông ta cũng không thể nào biết chuyện này được.

Nếu như có thể tìm được y tá này và hỏi trực tiếp, thì tình hình sẽ tốt hơn nhiều.

Không ngờ, Trịnh mù lắc đầu, có hơi tiếc nuối nói: “Cô ấy cũng đi rồi, nghe nói sau đó đã được điều chuyển đến bệnh viện khác.”

Tào Dương không cam tâm, truy hỏi: “Không bao giờ quay lại nữa?”

“Không.”

Hy vọng nhận được thông tin từ y tá này đã tan thành mây khói, Tào Dương không giấu được sự thất vọng.

“Sau sự việc này, bệnh viện đã phong tỏa hành lang tầng 6 và khóa tất cả các phòng lại”.

“Vào những ngày đặc biệt, người ta sẽ bố trí đốt một ít tiền giấy gì đó.” Trịnh mù nói: “Nhưng mấy năm gần đây thì không thấy nhắc đến nữa.”

Tiền giấy…

Ánh mắt của Giang Thành thay đổi, hắn nhớ tới Triệu Như từng nói với mình, có người đốt tiền giấy ở hành lang tầng 6, vào ngày rằm tháng bảy.

“Có biết là ai sắp xếp không?” Giang Thành uống một ngụm rượu, biểu cảm rất tự nhiên.

“Cái này…” Trịnh mù gãi gãi đầu, vừa rồi còn vẫn thấy bình thường, nhưng bây giờ rượu đã ngấm, ông ta cảm thấy vô

cùng choáng váng.

“Triệu sư phụ làm cùng với anh lúc trước, với cả Tiểu Lý nhân viên bảo vệ lúc đó…” Vỗ vỗ vào trán, Trịnh mù nói thêm: “Anh nhớ Tề Lạc cũng đã đến đó mấy lần!”

Dường như nghĩ đến điều gì đó, Trịnh mù lắc lắc đầu, để làm tan đi chút men rượu: “Chính là chủ nhiệm Tề bây giờ, lúc đó anh ta vẫn còn là một thực tập sinh, anh đã gọi … anh đã gọi quen miệng rồi.”

“Em không được phép ra ngoài nói bừa bãi đấy nhé!” Xem ra đối với chủ nhiệm Tề, Trịnh mù vẫn còn có chút sợ hãi.

Dù sao thì một câu nói của đối phương thôi, là có thể khiến ông ta cuốn gói rời đi ngay.

“Chủ nhiệm Tề năm đó cũng có tiếp xúc với người phụ nữ đó?” Giang Thành cau mày hỏi.

“Cái này thì chưa từng nghe nói đến.” Trịnh mù nói: “Ông ta không phải là ở khoa tâm thần, nhưng văn phòng của ông ta hình như cũng ở tầng 6, hoặc là … hoặc là tầng 7.”

“Ôi chao, đã quá lâu rồi, anh cũng không thể nhớ rõ nữa.”

Sau khi nói xong, Trịnh mù dường như lại nghĩ đến điều gì đó, nói: “Đúng rồi, năm đó không lâu sau khi chuyện này xảy, bệnh viện còn mời đến một vị sư.”

“Nhà sư đó đã đi quanh tầng 6 một vòng, nhưng rồi cứ dừng lại trước cửa phòng 624, có nói thế nào cũng không chịu đi vào, chuyện sau đó thì anh không rõ lắm.”

“Mấy ngày sau khi nhà sư đi, bệnh viện phát cho mỗi người một chiếc gối, cùng với mì, gạo, dầu gì đó, nói là để gối khi ngủ, sẽ có tác dụng an thần.”

“Sau này có người vô tình phát hiện trong gối có một chiếc ví.”

Lúc này, Trịnh mù thậm chí còn cười lớn, bệnh viện rõ ràng là đang lừa gạt mọi người, chắc chắn đã làm chuyện sai trái, nên muốn được an ủi một chút.

Nhưng Giang Thành lại có chút hứng thú, ngẩng đầu hỏi: "Chiếc gối kia, còn không?"

Trịnh mù suy nghĩ một lát: "Chắc là vẫn còn đấy, để anh đi tìm xem."

Nói xong, ông ta lảo đảo bước ra khỏi cửa, căn phòng này đóng kín, lại không thông thoáng, cho nên khi thời tiết đẹp, ông ta thường nghỉ trưa ở phòng bên cạnh.

Chiếc gối kia chắc là cũng vứt ở đó.

Lục lọi một lúc, Trịnh mù quay lại mang theo một chiếc gối không có vỏ gối, lõi gối chắc là chứa đầy đậu, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng xào xạc.

"Chính là cái này."

Trên gối đã có một cái lỗ, Trịnh mù đang cầm trong tay một chiếc ví màu hoa sen, trông cũng khá tinh xảo.

Sau khi nhận lấy, phản ứng đầu tiên của Giang Thành là rất nhẹ.

Cực kỳ nhẹ.

Dường như bên trong không có gì cả.

Nhưng sau khi bóp vào, cảm giác tay nói cho hắn biết, bên trong có thứ gì đó, thứ này tương đối mềm mại.

Không giống như giấy, hình như là một thứ tương tự như khăn lụa.

Giang Thành tạm thời không mở ra, mà ngồi xuống tiếp tục trò chuyện cùng Trịnh mù, vừa trò chuyện còn vừa khuyên đối phương uống rượu.

Nửa sau của cuộc trò chuyện, Tào Dương về cơ bản không nói mấy, chỉ nghe Giang Thành trò chuyện cùng đối phương.

Không lâu sau, sau khi ánh mắt Tào Dương giao nhau với ánh mắt Giang Thành vài lần, sau đó liền ôm bụng đứng dậy, vẻ mặt xấu hổ nói: "Nhà vệ sinh ở đâu?"

"Ra ngoài… đi ra ngoài thì rẽ phải." Trịnh mù nói không mạch lạc: "Đi thẳng, cuối cùng rẽ vào một góc là đến."

Tào Dương nghe xong liền đi ra ngoài.

Nhưng vừa đóng cửa lại, Tào Dương đang khom lưng như đau bụng lập tức biến thành một người khác.

Anh ta không sao, ra ngoài chỉ để sang kiểm tra căn phòng khác mà Trịnh mù đã nhắc đến.

Sau khi ánh mắt giao nhau trong giây lát, Tào Dương nhận ra rằng Giang Thành cũng như mình, không có tin vào cái tên Trịnh mù này.

Y tá giả, cũng như chủ nhiệm Tề…

Mỗi một người trong bệnh viện này dường như đều không thể tin.

Chương 472: Dây dưa

Tào Dương đầu tiên nhìn chung quanh, cũng không phát hiện có gì khác thường.

Men theo hành lang, phía bên kia dẫn vào đại sảnh bệnh viện, mơ hồ có người đang nói chuyện, còn có tiếng đi lại.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, bầu trời vô cùng u ám.

Có lẽ ở đây ít người nên dù hai chiếc đèn trên cao bị hỏng nhưng cũng không được sửa chữa.

Các góc tường hơi ngả đen, để lại dấu vết ẩm mốc.

Ở các góc trần nhà, còn có mạng nhện đung đưa nhẹ nhàng trong gió.

Tào Dương không lãng phí thời gian thêm nữa, dù sao trời vẫn chưa tối hẳn.

Theo Hoè Dật, khi trời tối hẳn, những thứ quỷ dị kia… sẽ ra ngoài.

Ánh mắt chậm rãi quét qua, tiếng của Giang Thành và Trịnh mù uống rượu vang vọng bên tai, khiến Tào Dương cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Ở vị trí cách người vài mét là một cánh cửa thấp.

Với chiều cao của Tào Dương, cần phải khom lưng mới vào được.

Cửa không khóa, chỉ khép hờ.

Tào Dương chậm rãi mở cửa ra, bên trong tương đối tối, đưa tay mò mẫm tay nắm cửa một lúc, mới chạm vào một sợi dây rất mỏng.

Tiếp theo khẽ kéo một cái, căn phòng đã sáng lên.

Bên trong là một nhà kho rất nhỏ.

Nhưng may mắn là có một cửa sổ.

Cửa sổ hé mở, thỉnh thoảng có gió thổi qua, trong phòng không còn ngột ngạt ngột ngạt như gian bên kia nữa.

Chỉ là hơi lạnh hơn thôi.

Ban đêm ngủ ở đây là điều không thể rồi.

Ngoài chiếc giường gỗ đơn giản, còn có một chiếc tủ gỗ đặt cạnh tường.

Chiếc tủ gỗ trông đã khá cũ kỹ.

Được sơn một lớp sơn màu đỏ sẫm.

Một số chỗ đã bị hư hỏng nặng, lớp sơn đỏ bong tróc, để lộ màu gỗ nguyên bản bên trong.

Trong một căn phòng như này, đột nhiên nhìn thấy một chiếc tủ gỗ lớn sơn đỏ, trong lòng Tào Dương có một cảm giác khó tả không thể nói ra.

Nghe thấy tiếng nói chuyện thỉnh thoảng phát ra từ gian bên cạnh, anh ta mới ổn định lại.

Nhanh chóng bước đến bên giường, bên trên có vứt vài bộ quần áo cũ.

Tào Dương cầm một chiếc áo khoác màu xanh quân đội lên, lục soát một chút nhưng không tìm thấy gì, tiếp theo lại tiếp tục lục lọi những bộ quần áo khác.

Sau đó đến giường, anh ta thậm chí còn lật giường lên để nhìn khắp một lượt.

Ngoài mấy tờ vé số nhàu nát, dưới gầm giường còn chất đống những chiếc túi đựng rượu trắng bán lẻ.

Có thể thấy, Trịnh mù đang cố tình tích trữ các túi rượu.

Về phần lý do…

Sau khi Tào Dương nhìn thấy một dòng chữ nhỏ viết trên túi rượu, mọi chuyện đã rõ ràng.

Tích lũy 10 chiếc túi rượu, có thể đổi được một túi rượu mới.

Anh ta nhận thấy trong căn phòng tuy bẩn thỉu, nhưng không hề có đầu thuốc lá.

Chắc là Trịnh mù không hút thuốc.

Sau khi nhìn quanh, Tào Dương cuối cùng cũng chú ý đến chiếc tủ gỗ lớn màu đỏ sậm.

Nằm ngoài dự đoán của Tào Dương, trên tủ gỗ có khóa.

Tào Dương thật sự không nghĩ ra được, chẳng lẽ Trịnh mù còn có thứ gì sợ bị đánh cắp hay sao?

Nhưng sau đó, anh ta nhận ra mình đã sai.

Ổ khóa này chỉ là vật trang trí, hoàn toàn không hề khóa, chỉ khẽ dùng tay bẻ một cái, là đã mở ra rồi.

Sau khi mở cánh cửa gỗ nặng trịch ra, một mùi ẩm mốc ập vào mặt.

Bên trong chứa đầy quần áo, chăn mền, vân vân.

Trong số đó có một chiếc quần đen nhăn nheo, trông rất dày, được cuộn lại vứt vào góc, lộ ra lớp bông lót.

Trông cũng không có gì kì lạ cả.

Ông lão được gọi là Trịnh mù này có cuộc sống quẫn bách, chiếc tủ này chứa gần như là toàn bộ đồ đạc của ông rồi.

Tào Dương đặt chiếc áo vừa nhặt lên trong tay lại chỗ cũ, sau đó khẽ vỗ nhẹ, cố gắng khôi phục mọi thứ về trạng thái

ban đầu.

Nhưng chính cái vỗ này đã khiến cơ thể anh run lên một cái.

Ánh mắt từng chút một di chuyển xuống dưới, nhìn vào quần áo trong tủ.

Cảm giác ở tay … không đúng.

Theo lý mà nói, một tủ chất đầy quần áo như vậy, khi dùng tay vỗ một cái thì phải rất chặt, nhưng cái phản hồi lại cho anh ta, lại là một loại… đàn hồi rất cổ quái.

Cổ họng không khỏi cuộn lên, Tào Dương đưa tay ra, chầm chậm lật mấy bộ quần áo trên cùng ra, cho đến khi… một khuôn mặt tái nhợt lộ ra ngoài.

Các cơ trên mặt co dúm lại với nhau, đôi mắt trừng lớn.

Chết không nhắm mắt. …

"Cậu em Giang." Người Trịnh mù lúc này lắc la lắc lư, không ngừng uống rượu: "Chúng ta… chúng ta thật là có duyên!"

"Đúng vậy." Giang Thành cười nói: "Em cũng cảm thấy mình và anh Trịnh cực kì có duyên."

Trong lúc hai người uống rượu, Giang Thành thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía cửa.

Tào Dương đã rời đi một lúc khá lâu rồi.

Tại sao còn chưa quay lại?

Người này không ngu ngốc, nếu không có tình huống đặc biệt thì anh ta sẽ không trì hoãn lâu như vậy.

Phản ứng đầu tiên của Giang Thành chính là anh ta đã xảy ra chuyện.

Nhưng sau khi rời khỏi Tào Dương, tai Giang Thành đều vểnh lên, ở khoảng cách gần như vậy, hắn không hề nghe thấy âm thanh dị thường nào.

“Nào!” Trịnh mù ở đối diện đang say khướt, nâng cốc lên, nhất định phải cụng với Giang Thành một ly: “Hai anh em chúng ta cụng một cái!”

Giang Thành cầm cốc rượu lên, tuỳ tiện ứng phó.

Một ngụm rượu mạnh trôi xuống cổ họng, chóp mũi Trịnh mù đỏ bừng, không khỏi nấc lên vì rượu, sau đó cầm chiếc đũa trên bàn, gắp mấy hạt lạc, để ép rượu xuống.

Sau khi nhét thêm mấy ngụm rau nguội, cảm giác muốn nôn ra đã dịu đi rất nhiều.

Nhưng Giang Thành ở đối diện, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hắn lập tức hiểu ra vấn đề nằm ở đâu.

Không phải là Tào Dương không quay lại.

Mà là không dám quay lại!

Bởi vì… Giang Thành trấn tĩnh lại, chậm rãi thở ra.

Tên Trịnh mù đang ở đối diện không phải là người, mà là quỷ! !

Ông ta là quỷ nguỵ trang!

Một người thậm chí đến cốc rượu cũng không thể cầm chắc, vậy mà lại có thể điều khiển đôi đũa để gắp đậu phộng đã rang qua dầu một cách chính xác?

Phải biết rằng, cách đó không lâu, ông ta đều là dùng tay bốc ăn.

Giang Thành mỉm cười nhấp một ngụm rượu, tiếp tục dây dưa cùng Trịnh mù.

Nhưng trong đầu đang nghĩ cách làm thế nào để trốn thoát.

Hắn đã không thể trông cậy vào Tào Dương nữa, Giang Thành đoán, Trịnh mù thật đã chết, chính là vào khoảng thời gian ông ta ra ngoài tìm gối.

Mà thời gian rất ngắn, quỷ không thể di chuyển thi thể của Trịnh mù đi.

Cho nên thi thể chắc vẫn đang ở gian phòng bên cạnh.

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao Tào Dương một đi không trở lại.

Chắc chắn anh ta đã phát hiện ra thi thể của Trịnh mù khi đang tìm kiếm ở gian bên cạnh, hiểu ra người trong phòng là quỷ, cho nên bôi mỡ dưới chân rồi đã lẻn đi.

Sau khi lần lượt "chào hỏi thân mật" đến những người nhà của Tào Dương trong lòng, Giang Thành mỉm cười, tiếp tục dây dưa cực độ với con quỷ nguỵ trang thành Trịnh mù.

Lâu như vậy mà nó không có động tĩnh gì, có lẽ cũng là vì đang chờ đợi cơ hội nào đó.

Giang Thành cũng đang đợi.

"Cậu em… cậu em Giang." Trịnh mù vỗ vỗ tay, lắc lắc đầu nói: "Em có thấy chiếc ví này trông có giống túi gấm không?"

"Túi gấm?" Giang Thành nhìn chiếc ví trên bàn, giả vờ làm ra vẻ rất có hứng thú.

"Đúng vậy." Trịnh mù tiếp tục nói: "Chỉ là không biết bên trong có gì, cứ… cứ thần bí sao ấy."

"Ai nói không phải?" Giang Thành nheo mắt lại, đại khái đã hiểu được ý nghĩ của con quỷ.

Nếu như cái tên Trịnh mù này là giả, vậy thì khả năng cao là chiếc ví này cũng có vấn đề.

Một khi mở ra, sẽ chết chắc.

“Hay là chúng ta mở ra xem sao?” Trịnh mù thản nhiên nói, nhưng dục vọng ẩn chứa trong mắt đã bị Giang Thành nhìn thấy.

Chương 473: Lựa chọn

Giang Thành cầm ví lên, tiếp tục nghịch nghịch, nghiêng đầu thản nhiên nói: "Vậy thì … mở ra xem sao?"

"Xem xem xem!" Trịnh mù nhìn chằm chằm túi tiền trong tay Giang Thành, cả người trở nên kích động.

Nhưng Giang Thành lại đổi chiếc ví từ tay trái sang tay phải, rồi lại quay sang tay trái, Trịnh mù đưa mắt nhìn theo chiếc ví, thỉnh thoảng nuốt nước bọt.

Giang Thành hiện tại đã có thể khẳng định.

Chiếc ví này chính là cơ chế kích hoạt tử vong.

Sau khi đã xác nhận điểm này, Giang Thành mới bình tĩnh lại, nói cách khác, chỉ cần hắn không chủ động mở chiếc ví ra, tạm thời sẽ không có việc gì.

Điều khó khăn là… làm thế nào để tìm lý do rời đi.

Nếu kéo dài thời gian quá lâu, rất có khả năng sẽ xuất hiện biến cố.

Giang Thành mỉm cười, nhét chiếc ví vào túi: "Hay là đợi sau này có thời gian rồi tính sau, hôm nay cùng anh Trịnh uống rượu vui quá, không mở cái đồ xui xẻo này ra nữa."

Nghe vậy, hai mắt của Trịnh mù trở nên hung ác với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát, ông ta đã dùng cách uống rượu để che đậy nó lại.

Trong cuộc trò chuyện sau đó, Giang Thành cố gắng moi móc thông tin của những chuyện đã từng xảy ra từ miệng quỷ,

nhưng đối phương rất kín tiếng, một lòng một dạ chỉ muốn làm cho Giang Thành mở ví ra.

Đến mấy lần cuối cùng, Giang Thành thậm chí còn tưởng rằng đối phương sắp ngả bài rồi.

May mắn thay, không có.

Tuy nhiên, sau khi nói qua nói lại một hồi, Trịnh mù ở đối diện dường như đã nhận ra điều gì đó, ánh mắt nhìn về phía Giang Thành cũng không còn bộ dạng choáng váng ban đầu nữa.

Mà biến thành một cái nhìn gần như là đang săn mồi.

Ngược lại Giang Thành vẫn là vẻ mặt ngây ngô đó, đối với Trịnh mù vẫn là một tiếng "đại ca", hai tiếng "đại ca", rồi thì hận sao không gặp sớm hơn, tóm lại là ông muốn làm gì thì làm, còn tôi cứ diễn.

Chỉ cần ông không ngả bài, tôi chính là một tên mù đủ tư cách.

"Cậu em Giang!" Trịnh mù đứng lên, cắt ngang Giang Thành đang nói nhảm, nhìn sắc mặt Giang Thành, cười nói: "Cậu em kia… sao còn chưa quay lại nhỉ?"

"Có phải là… cậu ấy đã nhìn thấy gì không?" Cả khuôn mặt của Trịnh mù đều giật giật, hiển nhiên đã nhẫn nhịn Giang Thành rất lâu rồi.

"Ai nói không phải nào?" Giang Thành đứng dậy đi ra hướng ngoài cửa, vừa đi vừa tức giận nói: " Trịnh đại ca, anh hãy tạm thời bình tĩnh một chút; đừng vội nôn nóng, để em đi bắt cậu ta về đây, để cậu ta kính rượu xin lỗi anh!"

Trong khoảnh khắc tay Giang Thành nắm lấy tay nắm cửa, một cánh tay lặng lẽ đặt lên vai phải Giang Thành.

Sau đó, một giọng nói ngoài cười nhưng trong không cười của Trịnh mù vang lên từ phía sau: “Cậu em Giang.” Ông ta nói: “Chúng ta cùng nhau đi đi.”

“Có thể cậu ấy đang ở gian bên cạnh.” Trịnh mù nhe răng, lộ ra hàm răng trắng ngần: “Chúng ta… đi tìm trước.”

Giang Thành thì lại không nhìn thấy dáng vẻ nhe răng của đối phương.

Dù sao cũng đang quay lưng về phía ông ta.

Nhưng hắn có thể cảm thấy rõ một cơn ớn lạnh, như thể… thở ra từ miệng người phía sau, một cảm giác lạnh lẽo dần dần bò lên sống lưng.

Vẫn là… không thể tránh được sao?

Nếu như đi sang gian bên cạnh, vậy thì sau khi nhìn thấy thi thể thật sự của Trịnh mù, hắn vẫn sẽ chết.

Đường sống… rút cuộc ở đâu?

Ngay tại thời điểm Giang Thành đang do dự, ngoài cửa bỗng nhiên có một loạt tiếng bước chân dồn dập, sau đó, tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa.

Một giây tiếp theo, cánh cửa khép hè bị một lực cực lớn đẩy ra.

Giang Thành không dám lui lại sau, nên bị đập mạnh vào người.

Sau khi cánh cửa mở ra, có một người đàn ông trông giống như nhân viên bảo vệ, vẻ mặt đầy uy hiếp, thắt lưng đeo dùi cui và đội một chiếc mũ trên đầu.

Nhưng nhìn vẻ ngoài của người đàn ông này thì rõ ràng là không thường xuyên đội.

Tóc vừa dài và nhiều dầu, có lọn dính bết vào da đầu, khoảng 40 tuổi nhưng khi nói chuyện thì lại không cho ai chút thể diện nào.

“Trịnh mù!” Bảo vệ liếc nhìn căn phòng, trợn mắt nói: “Ông lại lén lút uống rượu ở đây!”

Trịnh mù chưa kịp phản ứng, nhân viên bảo vệ đã túm lấy cổ ông ta và mang đi như đại bàng quắp gà, vừa đi còn vừa mắng mỏ.

Lúc tức giận, thậm chí còn định đá cho ông ta mấy phát.

Hóa ra bệnh viện sớm đã cấm Trịnh mù uống rượu, sau đó ra lệnh cho bảo vệ phải để mắt tới, nếu lãnh đạo phát hiện ông ta lén uống rượu, sẽ phạt tiền bảo vệ.

Có vẻ như bảo vệ cũng sợ sự việc trở nên nghiêm trọng nên dẫn Trịnh mù đi theo một con đường khác, chứ không đi qua đại sảnh bệnh viện.

Cách chỗ này không xa, còn có một cánh cửa nhỏ.

Ở đó tương đối khuất, chở than hoặc hàng hóa gì không thuận tiện đi đường cửa chính thì đều đi qua đây.

Giang Thành nhìn trái nhìn phải, xoay người chuẩn bị bỏ chạy.

“Anh Giang!” Một giọng nói rất khẽ từ trong góc truyền đến, một người từ trong bóng tối bước ra, Giang Thành vừa rồi không để ý.

“Là tôi.” Tào Dương lấm la lấm lét đi ra ngoài, hành động này cộng với thể chất cường tráng của anh ta, trông lại có chút đáng yêu: “Anh không sao chứ?”

Thấy Tào Dương đang nhìn chăm chú về phương hướng bảo vệ và con quỷ ngụy trang thành Trịnh mù biến mất, đôi

mắt Giang Thành dần dần trở nên trong trẻo, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

"Vừa rồi sợ chết khiếp đi được." Tào Dương vội vàng nói: "Trong căn phòng kia có…"

"Thi thể." Giang Thành gật đầu: "Là của Trịnh mù."

Tào Dương ngây người ra, sau đó ánh mắt nhìn Giang Thành có chút không đúng, đồng thời vô thức lùi về phía sau một bước, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

"Tôi không phải quỷ." Giang Thành giải thích.

"Bảo vệ kia là do anh gọi đến?" Hắn hỏi.

Bảo vệ tất nhiên sẽ không vô duyên vô cớ tìm tới cửa, hiển nhiên là có người đi tố cáo, Giang Thành không ngờ Tào Dương cũng khá cơ trí như vậy.

"Đúng vậy." Tào Dương thấp giọng nói: "Tôi đã nói với anh ta rằng, Trịnh mù đang điên cuồng uống rượu ở trong phòng, còn dọa đốt cả bệnh viện."

"Cảm ơn anh nhé."

"Mau đi thôi." Tào Dương nhìn hành lang tối tăm, thúc giục: "Ở đây không an toàn, nếu như lát nữa bọn họ quay lại thì…"

Nói đến đây, Tào Dương ngậm miệng lại, sau đó trong mắt hiện lên một cảm xúc rất kỳ quái, giống như có chút không đành lòng, nhiều hơn vẫn là sự bất lực sau khi đưa ra lựa chọn.

Giang Thành biết anh ta đang suy nghĩ cái gì.

Người bảo vệ vừa rồi… chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Nhưng nếu như không có ai đến giải cứu, thì rất có thể người chết rất có khả năng sẽ là chính hắn.

Sở dĩ nói có khả năng, chứ không phải là nhất định, bởi vì Giang Thành biết rõ, trên người hắn vẫn còn có… một gã đáng sợ hơn nhiều.

Mã gã đó có lẽ sẽ không khoanh tay đứng nhìn hắn chết.

Ngay khoảng khắc lúc nãy khi Trịnh mù đặt tay lên vai hắn, hắn đã cảm thấy một luồng khí tức khác xuất hiện trong cơ thể mình.

Giống như một con thú đang ngủ trong bóng tối, từ từ mở mắt ra.

Nhưng đối với Giang Thành mà nói, trong lòng tựa như có một xiềng xích đang trói buộc hắn, hắn vĩnh viễn không thể buông bỏ cho đến giây phút cuối cùng.

Nhớ lại khuôn mặt của Vô, Giang Thành từng gặp ác mộng hiếm có.

Trong cơn ác mộng, hắn bước đi trong cơn mưa máu, đất dưới chân ướt đẫm máu, xung quanh toàn là những tay chân bị gãy lìa.

Những bộ xương trắng xếp xung quanh, chất đống trước một cánh cửa đồng thau khổng lồ.

Trên cánh cửa đồng thau vẫn còn dấu vết của máu và lửa.

Giống như một nghi lễ nào đó trước khi đăng quang trong giáo lý.

Mà hắn với tư cách là người duy nhất còn sống, dường như đang bị thứ gì đó tác động, dừng lại trước một vũng máu.

Cúi đầu xuống.

Thứ phản chiếu trong vũng máu… hóa ra lại là khuôn mặt của Vô.

Chương 474: Tiêu huỷ

"Trịnh mù, gần đây cho ông thể diện mà không ông không cần, có phải không?" Bảo vệ kéo Trịnh mù đến một góc bên ngoài tòa nhà bệnh viện.

Ở đây rất khuất, có mái hiên bê tông phía trên.

"Rõ ràng đã biết là hôm nay tôi trực ban mà còn dám trốn trong phòng uống rượu?" Bảo vệ nhìn Trịnh mù là thấy tức giận.

Cũng may hôm nay có người nói cho anh ta biết, nếu như bị lãnh đạo phát hiện, thì lại gặp rắc rối to rồi.

Nhưng điều khiến bảo vệ ngạc nhiên là, Trịnh mù đáng lẽ lúc này phải khom lưng cúi gối, nói chuyện tử tế với anh ta, thì lại như biến thành một người khác.

Quay lưng lại với mình, nhìn màn mưa cách đó không xa, không nói câu nào.

Bên ngoài mái hiên, mưa lớn đang rơi không ngớt.

Bóng tối vô tận giống như thủy triều, có kết cấu dính dính khiến ông ta có hơi khó thở, sau vài giây, ông ta bất an nuốt nước miếng một cái.

"Ông đang giả vờ cái gì!" Càng nghĩ càng tức giận, bảo vệ giơ chân đá vào mông Trịnh mù một cách vừa phải, không mạnh cũng không nhẹ.

Nhưng sau cú đá này, sắc mặt của bảo vệ đã thay đổi.

Thật ra anh ta cũng không muốn làm gì đối với Trịnh mù, dù sao thì giao tình của hai người cũng rất tốt, lần này chỉ là

muốn dạy ông ta một bài học, cho nên mới lực dưới chân cũng đã kiểm soát rồi.

Theo kinh nghiệm trước đó, cú đá này sẽ không thể nào hạ gục được Trịnh mù, nhưng vẫn khiến ông ta loạng choạng vài bước và xấu hổ.

Sau khi quay trở lại bình thường, thì chuyện này cũng lãng quên.

Nhưng không ngờ, cú đá này của anh ta giống như va vào một tấm sắt.

Đối phương không hề nhúc nhích.

Giây tiếp theo, bảo vệ nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng trong cuộc đời mình, đầu của Trịnh mù quay 180 độ, nhìn về phía sau lưng.

Một đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm vào anh ta.

Trong cơn hoảng loạn tột độ, bảo vệ mất khả năng suy nghĩ và kiểm soát cơ thể, anh ta đã hoàn toàn không còn cơ hội chạy trốn.

Sau một hồi run rẩy dữ dội, hai bàn tay không tự chủ được giơ lên, tay trái đặt trên đỉnh đầu, tay phải đặt lên cằm rồi bẻ mạnh một cái.

“Rắc… rắc!”

Một tia chớp lóe lên trên bầu trời đêm, giữa tiếng sấm ầm ầm, một bóng người ngã úp mặt xuống nước, khiến cho bọt nước bắn tung tóe. …

Sau khi trở lại phòng 209, sắc mặt Giang Thành vẫn bình thường, nhưng Tào Dương dường như vẫn chưa thoát khỏi sợ hãi trước đó.

Sau khi nhìn thấy hai người Giang Thành trở về, những người còn lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt quét qua căn phòng, ngoại trừ Hòe Dật và Đỗ Phong, những người khác đều có mặt.

“Bọn họ đâu rồi?” Giang Thành hỏi thẳng vào vấn đề.

“Ra ngoài rồi.” Lo lắng Giang Thành hiểu lầm, Dụ Ngư lên tiếng giải thích: “Vừa nãy chúng tôi đã phát hiện ra một ít manh mối mới, hai người bọn họ đi xác minh rồi.”

Đi đến bên giường, Lâm Uyển Nhi chu đáo đưa đến một cốc nước ấm, nếu là người khác, Giang Thành sẽ không uống, nhưng Lâm Uyển Nhi là người như thế nào, hắn biết rất rõ.

Nước này sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi uống mấy ngụm nước ấm, tâm tình Giang Thành đã dịu đi rất nhiều.

Tào Dương giải thích cho mọi người chuyện gì đã xảy ra với hai người, sau khi nghe được quỷ đóng giả làm Trịnh mù và uống rượu cùng bọn họ, ánh mắt của Vy Vy và Vương Trường Quốc đã thay đổi.

Rất hiển nhiên, chuyện này đã nằm ngoài tầm hiểu biết của bọn họ.

Tào Dương tiếp tục nói rằng đã tìm thấy thi thể thật của Trịnh mù trong chiếc tủ màu đỏ bên cạnh.

Thi thể bị vùi dưới lớp quần áo, cơ mặt vặn vẹo, đôi mắt mở to đến mức suýt rơi ra ngoài.

Anh ta không dám nhìn quá kỹ, cũng không tìm thấy vết thương rõ ràng hay ngửi thấy mùi máu, cho nên Trịnh mù có lẽ đã bị dọa chết.

Về chuyện của người bảo vệ, Tào Dương nói qua loa để né tránh, Giang Thành cũng không đề cập tới.

Cầm cốc nước ngồi ở mép giường, Giang Thành đầu tiên liếc nhìn Lâm Uyển Nhi, sau đó lại chuyển sự chú ý sang Dụ Ngư: "Mọi người tìm được manh mối gì?"

"Vừa nãy sau khi hai người rời đi, chúng tôi đã tìm kiếm khắp bệnh viện, cuối cùng cũng tìm được phòng hồ sơ." Dụ Ngư hạ nhỏ giọng, ánh mắt trở nên cổ quái.

"Đó là một căn phòng rất đặc biệt, diện tích tương đối lớn, bình thường phía trước và phía sau sẽ có hai cửa, nhưng cửa trước đã bị đóng chặt, chỉ có cửa sau có thể mở được."

"Đương nhiên là trên cửa có khóa, nhưng…" Dụ Ngư ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Uyển Nhi bên cạnh, người phụ nữ tháo kẹp tóc ra, bấm hai cái mở khóa.

Giang Thành gật đầu, ra hiệu cho cô tiếp tục.

"Chúng tôi bắt đầu tìm kiếm theo thời gian, đầu tiên tìm kiếm từ 10 năm trước, nhưng không có phát hiện gì, sau đó chúng tôi theo mốc thời gian tìm kiếm về phía trước, cuối cùng tìm thấy một túi giấy da bò màu đen trong góc."

"Sau khi tôi mở ra thì đúng như lời các anh đã nói, sự việc đó đã xảy ra cách đây 18 năm."

"Tầng 6, phòng 624."

"Sau khi người phụ nữ bị sát hại, các nhân viên y tế phụ trách phòng 624 đều bị sa thải vì nhiều lý do khác nhau".

Giang Thành nhìn bốn phía: "Hồ sơ lấy ra chưa?"

"Chưa." Dụ Ngư nói: "Hòe Dật nói, hấp tấp động vào manh mối như vậy rất có thể sẽ gây ra rắc rối, cho nên…"

Cũng là một người thận trọng đấy chứ.

“Sau đó, bên ngoài có người đi qua, chúng tôi sợ bị bệnh viện phát hiện gây ra rắc rối gì, nên đã rời đi, hồ sơ cũng đã để lại chỗ cũ.”

Dụ Ngư mím môi, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một cảm xúc kỳ quái, Giang Thành biết chắc hẳn bọn họ đã phân tích được gì đó từ trong hồ sơ.

“Hồ sơ ghi lại thông tin liên lạc của một số người đã rời đi. Sau khi trở về, Hòe Dật dùng thông tin liên lạc và gọi cho họ.”

Lúc này, Dụ Ngư dừng lại, một lúc sau, giọng điệu đột nhiên trở nên khẩn trương: “Nhưng bọn họ… bọn họ không phải là mất liên lạc, mà là… đã chết rồi!”

Tào Dương vội vàng hỏi: “Ai chết rồi?”

“Đều chết hết rồi.” Dụ Ngư vẻ mặt có chút căng thẳng: “Lúc đó trực tiếp phụ trách phòng bệnh 624 có bốn người, một bác sĩ khoa tâm thần, một thực tập sinh, còn có một hộ lý.”

Tào Dương suy nghĩ một chút, hỏi: “Không phải là bốn người sao, vẫn còn một người nữa là ai?”

Nhìn Tào Dương, Dụ Ngư lắc đầu: “Không biết.”

Nghe vậy, sắc mặt Tào Dương trở nên đặc sắc, dường như không hiểu ý của Dụ Ngư.

“Hồ sơ của người cuối cùng đã bị tiêu hủy rồi?” Giang Thành cau mày.

“Ừm.” Dụ Ngư trả lời: “Trang có liên quan đến người này đã bị xé mất.”

Suy nghĩ một lúc, Giang Thành sờ cằm nói: “Là người phụ nữ ở phòng 906, trước đây cô ấy là y tá.” Nói xong lại tựn mình giải thích: “Chăm sóc một bệnh nhân nữ, đều là đàn ông thì không thuận tiện.”

“Trong bốn người, tất cả đàn ông đều đã chết, chỉ có người phụ nữ duy nhất là phát điên.” Lâm Uyển Nhi thản nhiên dùng tay vén tóc, nhướng mày nói: “Xem ra, con quỷ này hận đàn ông hơn một chút.”

Nghe vậy, không chỉ sắc mặt Dụ Ngư thay đổi, mà cả Vy Vy đứng một bên cũng sắc mặt cũng không được tốt lắm, chỉ có Lâm Uyển Nhi vẫn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Giang Thành.

Vừa nhìn, vén những lọn tóc ở thái dương ra, những ngón tay dài trắng nõn làm ra đường nét đẹp mắt, khiến đôi mắt của Vương Trường Quốc đứng đối diện cô cũng chớp động một cái.

Nhưng đối với Lâm Uyển Nhi mà nói, Giang Thành đã sớm quen rồi.

Hắn còn trải qua những chuyện thậm chí còn quá đáng hơn.

“Cuối hồ sơ có ghi…” Như muốn vượt qua rào cản trong lòng rất khó khăn, giọng nói của Dụ Ngư rất áp lực, cho đến cuối cùng, mới ngẩng đầu lên.

“Người phụ nữ đã đang mang thai khi chết.”

Chương 475: Tai nạn

Một người phụ nữ nằm viện hơn một năm mà lại có thai, đây là điều mà mọi người đều không ai ngờ tới, cùng với đó là một khoảng thời gian im lặng.

Và sau sự im lặng, bầu không khí ngày càng trở nên ngột ngạt.

Trong đầu hiện lên một ý nghĩ, Giang Thành theo bản năng nghĩ tới người phụ nữ đáng thương bị giam cầm ở trong thôn Tiểu Thạch Giản.

Lại liên tưởng đến hiện tại…

Một phòng bệnh bán khép kín, sang trọng nhưng được quản lý chặt chẽ.

Một người phụ nữ bị vu oan hãm hại là mắc bệnh tâm thần.

Ba trong số bốn người chịu trách nhiệm trực tiếp đã chết, một người phát điên.

Điều kỳ lạ hơn nữa là 3 người thiệt mạng đều là đàn ông.

Hít một hơi thật sâu, hắn không khỏi bắt đầu xem xét lại vụ án.

Những gì xảy ra ở trong phòng bệnh 624 có lẽ còn khó coi hơn hắn tưởng.

“Chẳng lẽ là… chồng của người phụ nữ đã biết chuyện này, cho nên mới ra tay giết cô ấy?” Vy Vy đột nhiên hỏi.

Mọi người đều biết rõ là cô đang ám chỉ việc mang thai của người phụ nữ.

“Không phải chứ.” Dụ Ngư chớp chớp mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia không thể tin nổi: “Nếu như anh ta có thể đối xử với cô ấy như vậy, chẳng lẽ vẫn quan tâm…”

“Phải đấy.” Giang Thành vuốt cằm, trầm ngâm gật đầu.

Bởi vì nghề nghiệp, Giang Thành đã tiếp xúc khá sâu với rất nhiều người, cho nên hắn hiểu một cách sâu sắc rằng, một bộ phận người trong đó có tính chiếm hữu rất điên cuồng.

Một câu thôi.

Tôi có thể không yêu cô.

Nhưng tuyệt đối không bao giờ cho phép cô yêu người khác.

Nếu không, tôi thà phá hỏng tất cả.

Điều này không liên quan gì đến giới tính, những người như này, nam nữ đều có, Giang Thành đều đã gặp qua hết.

Thậm chí ở bên trong phòng làm việc, khi thổ lộ tất cả những chuyện này với Giang Thành, trong lòng vẫn còn mang theo mối hận gần như phát điên.

Giang Thành vẫn còn nhớ rõ ánh mắt và giọng điệu của bọn họ.

“Cho nên là như vậy.” Dụ Ngư thở ra, nhìn biểu cảm là biết cô đang cảm thấy tiếc cho sự không xứng đáng và hoàn cảnh khó khăn của người phụ nữ này.

Nhưng không ngờ, Giang Thành lại lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Nhưng nếu như đúng là như vậy, có mấy chuyện không hợp lý.”

“Đầu tiên, tại sao người đàn ông chỉ giết một mình người phụ nữ, mà không làm hại đến người khác, tôi nói về nhân viên y tế của phòng bệnh 624.” Giang Thành hỏi.

“Bị sự tức giận làm mờ mắt, nhất thời… không suy nghĩ nhiều được như vậy?” Tào Dương nói.

Giang Thành liếc anh ta một cái, không nói gì nhiều, tiếp theo hỏi câu thứ hai: “Nếu như người phụ nữ không bị điên, cô ấy là bị vu oan, vậy thì…” Giang Thành ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Uyển Nhi: “Tại sao cô ấy không nói ra sự thật, tố cáo những người đã làm hại mình?”

“Còn cần phải hỏi?” Vương Trường Quốc liếc nhìn Giang Thành, giọng điệu đầy khinh thường: “Tất cả mọi người đều cho rằng cô ấy có vấn đề về thần kinh, ai mà lại đi tin lời nói của một người bị tâm thần chứ?”

“Hơn nữa, phòng bệnh quản lý chặt chẽ đến như vậy, người bình thường cũng không thể tiếp xúc được.”

Nghe vậy, Tào Dương như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên nói: “Nhưng Trịnh mù không hề nói như vậy, ông ta đã tiếp xúc gần với người phụ nữ mấy lần, còn nói rằng người phụ nữ không chỉ đẹp người, mà còn mang lại cho người ta ấn tượng chung là hiền lành hào phóng, đối xử với mọi người xung quanh rất thân thiện.”

“Đúng vậy, một người phụ nữ bị tổn thương nghiêm trọng sẽ có trạng thái này hay sao?” Giang Thành liếc nhìn mọi người.

Vương Trường Quốc tựa hồ còn muốn nói thêm điều gì, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Giang Thành, cả người chợt run lên.

Anh ta mơ hồ cảm thấy người đàn ông đang nhìn mình vừa rồi như không phải là người đàn ông trước mặt.

Mà ẩn dưới lớp da này là một kẻ vô cùng đáng sợ.

Anh ta lập tức biết điều im lặng, rất lâu sau đó cũng không bày tỏ quan điểm của mình nữa.

“Vậy anh cho rằng chuyện là như thế nào?” Vy Vy trầm giọng hỏi, Giang Thành dễ dàng dùng logic và khí chất của mình kiểm soát bầu không khí.

Hắn đưa mắt nhìn về phía màn mưa bên ngoài, trong màn mưa có một vệt sáng mờ ảo.

Đó là quán ăn xung quanh bệnh viện, còn có một số cửa hàng nữa.

Một cơn gió mạnh mang theo vô số hạt mưa đập vào cửa kính, phát ra tiếng tanh tách.

“Không biết.” Giang Thành quay đầu lại, nhìn vẻ mặt căng thẳng của Vy Vy, gật đầu nói: “Nhưng kiểu gì cũng có thể tìm ra.”

“Có biết được tên của người phụ nữ đó không?” Nghe lâu như vậy, mà Giang Thành vẫn chưa biết tên của người phụ nữ, Giang Thành không biết là do bọn họ không nói, hay là hoàn toàn không hay biết .

Thấy không có ai lên tiếng, Dụ Ngư nói: “Trong bản hồ sơ đó không có tên của người phụ nữ.”

“Là không có, hay là đã bị xé mất rồi?”

“Là bị dùng bút màu đen gạch đi.” Vy Vy nói thêm.

Suy nghĩ một lúc, Giang Thành tiếp tục hỏi: “Những bác sĩ đã chết kia là chết như thế nào?”

Hắn nhớ rằng Hòe Dật đã gọi điện cho gia đình những người đó dựa trên thông tin liên lạc để lại.

Lúc này không có người lên tiếng, bầu không khí nhất thời có chút lúng túng.

Giang Thành hơi nhíu mày một chút.

“Có vẻ như đều là tai nạn bình thường mà chết.” Một giọng nói dễ nghe vang lên, Lâm Uyển Nhi dựa vào giường, chống lên cằm: “Người thứ nhất chết trong một vụ tai nạn ô tô, tông vào đuôi một chiếc xe tải vận chuyển ống thép, phần cổ bị ống thép xuyên thủng, đầu văng ra ngoài rất xa”.

“Người thứ hai là ngã từ tầng 26 vào ban đêm, trong quá trình đó hình như đã va phải vật gì, sau khi tiếp đất, đầu và thân bị tách rời”.

“Người cuối cùng đi thang máy vào đêm khuya, không biết vì lý do gì mà đầu bị vướng vào thang máy, nhưng thang máy bị hỏng không dừng lại.” Lúc này, Lâm Uyển Nhi giơ tay lên, tỏ vẻ rất bình tĩnh làm ra động tác chặt đầu: “Như thế này.”

Rõ ràng việc chết hết người này đến người khác trong một khoảng thời gian ngắn như vậy là chuyện không bình thường.

Đây không còn nghi ngờ gì nữa đều là do quỷ làm ra.

Ba cách chết hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Giang Thành chú ý tới kết quả cuối cùng… đều là thi thể và đầu bị tách rời.

Đây là xuất phát từ mối hận đơn thuần, hay có lý do đặc biệt nào đằng sau nó?

Tạm thời vẫn còn chưa rõ.

Dụ Ngư quay đầu lại liếc nhìn Lâm Uyển Nhi, cô có một cảm giác kỳ lạ đối với người phụ nữ này, dường như người phụ nữ này rất bình tĩnh đối với tất cả những gì bọn họ đã trải qua cho đến nay.

Cô ấy không giống những người tội nghiệp bị mắc kẹt trong thế giới kỳ lạ và đáng sợ này mà giống như một nhân chứng đứng nhìn với thái độ thờ ơ hơn.

Còn về phần đang chứng kiến cái gì?

Dụ Ngư không khỏi mím môi, cô không đoán ra.

Hiện tại tất cả manh mối đều đã có ở đây rồi, đoán mò nữa cũng chẳng ích gì.

Tính toán thời gian một chút, trời cũng đã gần tối, hai người Hòe Dật chắc sẽ không chậm trễ quá lâu.

Hy vọng bọn họ có thể mang những manh mối mới trở về.

"Bọn họ bao giờ mới về vậy?" Nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, trông Tào Dương có hơi lo lắng, cách đây không lâu, anh ta đã chính mắt nhìn thấy một con quỷ cải trang thành Trịnh mù, còn có thi thể của Trịnh mù nữa.

Tác động tâm lý như vậy đối với người bình thường là chuyện không thể nào quên.

"Bọn họ gọi điện thoại, hẹn gặp người nhà ở một quán ăn gần đây." Vy Vy nghe xong liền đứng dậy chỉ về phương hướng có ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ.

Nơi đó đều là quán ăn, với một số cửa hàng gì đó.

"Là vợ của một người đã khuất." Vy Vy trầm giọng nói thêm: "Thang máy… là người trong thang máy."

Giang Thành biết rõ, có lẽ cô ấy đang ám chỉ người bị thang máy kẹp đứt đầu kia.

Quay đầu nhìn thời gian, Giang Thành không khỏi cau mày.

Đêm, đang đến gần.

Chương 476: Thỉnh cầu

“Nếu như trời tối rồi mà bọn họ vẫn chưa quay lại, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?” Tào Dương tỏ ra rất quan tâm đến hai người đồng đội đã rời đi.

Thật không may, vấn đề này không ai có thể trả lời cho anh ta.

“Cộp.”

“Cộp.”

“Cộp.”…

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rõ ràng, từ xa đến gần, sau đó cửa bị đẩy ra, một khuôn mặt xa lạ đập vào mắt mọi người.

Anh ta trông giống như một bác sĩ, mặc áo khoác blouse trắng, nhìn khoảng ngoài 30 tuổi, đeo một cặp kính gọng đen, chưa từng gặp qua trước đó.

“Vị nào là anh Hòe?” Bác sĩ trên tay cầm một mảnh giấy, hỏi.

“Anh ấy ra ngoài rồi.” Giang Thành đáp lại: “Có chuyện gì anh nói với tôi cũng được.”

“Khi nào anh ấy trở về, làm phiền thông báo cho anh ấy, đến phòng nội trú điền lại giấy tờ.” Một lúc sau, bác sĩ nhấn mạnh: “Hôm nay phải đi ngay.”

Nhìn bầu trời bên ngoài, Giang Thành quay đầu lại, dùng giọng thương lượng nói: “Hôm nay muộn quá rồi, hay là ngày mai đi.”

“Ngày mai không được.” Bác sĩ lắc đầu: “Có một số thông tin anh ấy đăng ký có vấn đề.”

Vy Vy bước tới giải quyết ổn thỏa, khách sáo nói: “Hay là anh xem như thế này có được không, chờ anh ấy trở về, tôi sẽ bảo anh ấy gọi điện cho phòng nội trú, có vấn đề gì, chúng tôi sẽ liên lạc qua điện thoại.”

“Anh cứ để lại số điện thoại của phòng nội trú là được.” Vy Vy nói rồi quay người tìm giấy bút.

Nhìn thấy hành động của Vy Vy, bác sĩ xua tay nói: “Đừng tìm nữa, chiếc điện thoại này đã bị hỏng từ lâu rồi.” Anh ta chỉ vào chiếc điện thoại duy nhất trong phòng và nói: “Mọi người cũng đừng làm khó cho tôi, tôi chỉ là người chạy việc vặt thôi, hay là… mọi người nói chuyện với chủ nhiệm Tề đi, nhờ anh ấy nói trước một tiếng với bộ phận nội trú.”

Nửa câu sau không có ai nghe lọt tai, tất cả đều nhìn vào chiếc điện thoại kiểu cũ duy nhất trên chiếc tủ gỗ nhỏ cạnh giường.

Chờ đến khi bác sĩ rời đi, bọn họ mới phản ứng lại.

“Hỏng rồi?” Dụ Ngư kinh ngạc nói: “Sao có thể như vậy được? Trước khi đi, chính là Hòe Dật đã dùng chiếc điện thoại này để liên lạc với những người đó mà.”

Tào Dương, người từng tiếp xúc với quỷ, sắc mặt tái nhợt.

Giang Thành lập tức tiến lên trước, sau khi suy nghĩ một lát, cầm điện thoại lên, không lại gần ống nghe, mà chỉ nhìn màn hình hiển thị rất nhỏ kia.

Mọi thứ trên màn hình hiển thị đều bình thường, có ngày giờ.

Mọi thứ đều cực kì hợp lí.

Thấy vậy, Vy Vy liền thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra bác sĩ trong bệnh viện đã nhớ nhầm rồi, dù sao thì công việc một ngày bận rộn như vậy, loại chuyện này có nhớ nhầm cũng …

Giây tiếp theo, suy nghĩ của Vy Vy chợt khựng lại.

Cùng với đó, còn có ánh mắt của Dụ Ngư, Vương Trường Quốc và những người khác, Tào Dương vô thức nuốt khan, những ngón tay đã buông lỏng đột nhiên nắm chặt.

Giang Thành dùng sức dịch chuyển chiếc tủ gỗ nhỏ dưới điện thoại ra.

Phía sau tủ gỗ có một vòng dây điện rải rác, dây nối với mặt sau của điện thoại đã đứt hoàn toàn, như thể bị một lực rất lớn xé đứt.

Phần cao su màu đỏ quấn quanh chỗ đứt được lật lên, có thể thấy rõ dây kim loại lộ ra bên trong.

Đến điện cũng không có, cú điện thoại kia của Hòe Dật, làm cách nào mà gọi được ra bên ngoài vậy?

Hơn nữa theo như Dụ Ngư, anh ta còn không chỉ gọi có một cuộc.

Một cảm giác ớn lạnh lan tỏa trong lòng mọi người.

“Chuyện gì thế này?” Vương Trường Quốc lập tức hoảng sợ, khi Hòe Dật gọi điện, anh ta ở ngay phía sau, thậm chí còn có thể nghe rõ ràng giọng nói của người bên kia.

“Chẳng lẽ… chẳng lẽ đối phương không phải người, mà là quỷ?!”

Lời nói của Vương Trường Quốc đã hoàn toàn khiến mọi người kinh sợ, điều đáng lo ngại nhất là Hòe Dật và Đỗ Phong đã đi đến chỗ hẹn rồi.

Hẹn với bọn họ… là quỷ.

Còn bọn họ thì hoàn toàn không biết gì hết.

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Thành quay đầu nhìn Lâm Uyển Nhi, Dụ Ngư sắc mặt tái nhợt, phỏng chừng cũng không hỏi được gì: "Hòe Dật và những người khác đã đi bao lâu rồi?"

Lâm Uyển Nhi suy nghĩ một chút, đáp lại: "Khoảng hơn một tiếng."

Xảy ra chuyện rồi…

Hòe Dật không phải là người mới, nhất định biết rõ buổi tối ở bên ngoài sẽ nguy hiểm đến như thế nào, nếu lúc này còn chưa trở về, nhất định là đã xảy ra chuyện rồi.

Ngay lúc Giang Thành đang nghĩ biện pháp đối phó thì một chuyện càng bất ngờ hơn đã xảy ra.

"Reng reng reng…"

"Reng reng reng…"…

Vy Vy đang ở tương đối gần đột nhiên lùi lại sau mấy bước, mới đứng vững, cô nhìn chiếc điện thoại có đèn báo cuộc gọi đến nhấp nháy, trong mắt hiện lên vẻ hoảng loản khó tả.

Điện thoại đang đổ chuông.

Có người đang gọi điện thoại tới!

"Đừng nghe!" Tào Dương lớn tiếng nói, trạng thái hiện tại của anh ta chỉ có thể nói là tốt hơn so với mấy người phụ nữ một chút, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Mọi người đều có suy nghĩ giống nhau.

Kẻ gọi điện thoại đến nhất định là quỷ!

Nhưng không có người trả lời, điện thoại vẫn reo, dường như mọi người đều rất mệt mỏi, nhưng lại không ai dám tiến tới cúp máy.

Sau vài giây, tiếng chuông điện thoại cuối cùng cũng không còn.

Không phải vì đối phương bỏ cuộc mà là do có người nhấc máy.

Nhìn Giang Thành áp micro vào tai, môi Dụ Ngư run run, nhưng lại không dám nói lời nào, như sợ quỷ sẽ nghe thấy giọng nói của cô mà tìm đến chỗ cô vậy.

"Alo?" Một giọng nói gấp gáp khác thường phát ra từ đầu bên kia điện thoại.

Giang Thành lập tức nhận ra, đó là Hòe Dật.

"Có nghe thấy tôi nói gì không?" Gionjg nói của Hòe Dật rất nhỏ, xung quanh hình như rất vang vọng, anh ta tựa hồ đang ở trong một không gian cực kỳ nhỏ hẹp.

Giang Thành thậm chí có thể nghe được tiếng thở gấp gáp của anh ta.

Nhưng Giang Thành không có ý định trả lời, chỉ nghe mà thôi.

Người đối diện tựa hồ cũng biết được nguyên nhân tại sao, nên cũng không nói lời thừa thãi, bắt đầu đi thẳng vào việc thuyết minh tình huống hiện tại: "Tôi bị mắc kẹt rồi, không chỉ có một mình, Đỗ Phong cũng ở đây, hiện tại chúng tôi đều vẫn còn sống."

Nuốt một miếng nước bọt, Hòe Dật tiếp tục nói: "Tôi đang dùng điện thoại di động của mình để gọi điện, tôi cũng không biết tại sao lại có thể gọi được."

"Chúng tôi còn chưa rời khỏi bệnh viện, hiện tại đang bị mắc kẹt trong không gian của cầu thang. Khi chúng tôi đi xuống dưới tầng đã đi bằng cầu thang bộ, nhưng cầu thang… cầu thang dài đến nỗi dường như không có điểm cuối."

“Chờ khi tôi nhận ra có điều gì đó không ổn thì đã quá muộn. Bây giờ chúng tôi vẫn bị mắc kẹt ở đây, đi lên đi xuống, chúng tôi đều đã thử hết rồi, nhưng đều không thể đi đến cuối cùng.”

“Ở đây không có bất kì biển báo nào, số tầng cũng không có, chúng tôi cũng không gặp được ai cả.”

“Đúng rồi.” Hòe Dật dường như chợt nhớ ra điều gì đó: “Mọi người tuyệt đối không được gọi lại cho những số điện thoại kia nữa, những số điện thoại đó rất có khả năng là có vấn đề.”

Giang Thành rất muốn nói cho anh ta biết, vấn đề không phải là số điện thoại, mà là ở chiếc điện thoại.

“Tôi nghĩ chắc là chúng tôi đã gặp phải quỷ bịt mắt rồi.” Sau khi im lặng một lúc, Hòe Dật hít một hơi thật sâu, dùng giọng thành khẩn nói: “Mặc dù nói như này có hơi mạo muội, nhưng tôi… tôi cầu xin mọi người có thể cứu chúng tôi, ở quê tôi có câu nói rằng, khi bị quỷ bịt mắt chỉ có thể phá giải từ bên ngoài.”

“Nếu như có thể tới, có lẽ có thể quấy nhiễu đến quỷ, chúng tôi có thể tìm được sơ hở để rời khỏi đây.”

“Nếu như không được…” Hòe Dật dừng lại một chút, khoảng 10 giây sau, giọng nói của anh ta mới lại vang lên, nhưng lần này lại có chút bất lực: “10 phút nữa, chúng tôi… Hai người chúng tôi sẽ thử đi qua đường hành lang.”

“Nếu như chúng tôi chết hoặc biến mất, xin hãy nhớ kĩ, một khi mọi người cũng bị quỷ bịt mắt, đừng rời đi từ hành lang, hành lang cũng là đường chết.”

“Hãy… hãy nghĩ cách gì khác.”

“Bây giờ… làm ơn nhất định đến cứu chúng tôi.” Giọng của Hòe Dật khiến người nghe không thể khoanh tay đứng

nhìn: “Làm ơn!”

Chương 477: Cứu người

Ngay sau đó, trong điện thoại vang lên một tiếng dòng điện khiến người ta khó chịu, như bị thứ gì đó quấy nhiễu đến, điện thoại lập tức bị tắt.

Giang Thành đặt điện thoại xuống, quay đầu nhìn những người khác.

Bị ánh mắt quét đến mình, Vương Trường Quốc không khỏi run rẩy nói: "Không phải cậu định đi cứu người thật đấy chứ?" Trong giọng điệu của Vương Trường Quốc tràn đầy sự không thể tin được: "Bên kia là quỷ! Là quỷ đấy!"

"Đây là một cái bẫy!"

"Cái tên Hòe Dật kia cũng là quỷ! Muốn lừa chúng ta đến đó thôi. Sau đó đến chúng ta cũng sẽ bị giết chết!" Trông anh ta có vẻ rất kích động: "Bao vây để tiếp viện đến cứu thôi, cậu hiểu không?!"

Suy nghĩ của anh ta, Giang Thành đương nhiên là hiểu, nhưng suy nghĩ của Giang Thành, thì anh ta lại không hiểu.

Hòe Dật vừa gọi tới, chắc không phải là quỷ.

Anh ta là người.

Dù sao thì chiếc điện thoại đã bị phát hiện, có thử lại một lần lừa gạt như này nữa cũng vô nghĩa, hơn nữa Giang Thành cũng không tìm ra sơ hở rõ ràng nào trong giọng điệu và lời nói của Hòe Dật.

Khi bị mắc kẹt trong tình huống như vậy, yêu cầu cứu trợ là lựa chọn bình thường nhất.

Điều này không liên quan gì đến người chơi mới hay cũ.

Không một ai muốn chết.

Nhưng có một điểm Vương Trường Quốc đã nói đúng.

Bao vây để tiếp viện đến cứu…

Bằng không Giang Thành không hiểu tại sao quỷ lại để Hòe Dật gọi được cú điện thoại này.

Sau khi suy nghĩ một chút, Giang Thành vẫn quyết định cứu người, hắn không có bất kì nghĩa vụ gì đối với Hòe Dật và Đỗ Phong, nhưng cứu bọn họ là cần thiết.

Đầu tiên.

Hoè Dật trước mắt được biết đến là người chơi cũ có kinh nghiệm duy nhất trong đội ngoài mình ra.

Có anh ta ở đây, có thể giúp bản thân chia sẻ được phần nào áp lực.

Thứ hai.

Giang Thành nhìn những người xung quanh, có thể cảm nhận rõ ràng bầu không khí sợ hãi đang lan rộng, đồng thời còn có sự hoang mang và nghi ngờ của những người xung quanh đang ngày càng lớn dần trên mảnh đất hoảng sợ này.

Điều đáng sợ nhất trong ác mộng là mất đi niềm hy vọng.

Đặc biệt là với một nhóm người mới.

Khi trở nên hoàn toàn tuyệt vọng, bọn họ không chỉ mất mạng một cách vô ích vì mất kiểm soát cảm xúc mà sẽ còn liên luỵ đến cả người khác nữa.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Sau khi tới nơi này, Giang Thành phát hiện, có thể lan truyền không chỉ ác mộng, mà còn có nỗi sợ hãi.

Hắn không thể, cũng không muốn để mọi người mất đi hy vọng.

Nếu như hắn từ bỏ Hòe Dật và Đỗ Phong, thì mọi người sẽ không khỏi tự hỏi liệu… nếu như gặp phải nguy hiểm một lần nữa, vậy thì người bị bỏ rơi có phải là chính mình không.

Một khi tình huống như này xảy ra, lòng người sẽ xa cách.

"Tôi đi cứu người." Giang Thành nhìn mọi người: "Ai đi theo tôi?"

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, mọi người nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, những cảm xúc kỳ quái trong mắt bọn họ thỉnh thoảng hiện lên khiến bầu không khí càng thêm quỷ dị.

"Bộp."

"Bộp bộn."

Lâm Uyển Nhi vỗ tay, mỉm cười nhìn đám người đang im lặng, ánh mắt quét qua từng người một: "Đều không muốn đi cứu người?"

"Vậy thì mấy người cứ chờ chết đi." Giây tiếp theo, giọng điệu của Lâm Uyển Nhi đột nhiên thay đổi, mọi người thậm chí còn cảm giác được xung quanh nhiệt độ đang giảm xuống.

"Chỉ cần chúng ta vẫn còn ở đây, hành lang, bên trong cầu thang, những địa điểm như vậy là tuyệt đối không thể tránh được."

"Cho dù có trốn ở trong phòng không ra ngoài, quỷ cũng sẽ tìm đến mấy người." Đôi mắt đẹp của Lâm Uyển Nhi ra hiệu đến vị trí của tủ quần áo.

Cách đây không lâu, thi thể của Lý Khải Phong, chính là đã bị đưa vào trong đó.

Mà chị ta, là bị tìm đến tận cửa rồi giết chết!

Điểm này, tất cả những người ở đây đều biết rõ.

“Nếu bây giờ không đi, vậy thì mấy người sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm được manh mối nào.” Lâm Uyển Nhi đứng dậy, đi về phía Giang Thành, khí chất hồng hào của Tần Lâu Sở Các bị nhấn chìm bởi một luồng khí sắc bén và sát khí.

“Đúng rồi.” Lâm Uyển Nhi sau khi đứng vững, nghiêng đầu nói: “Chờ chúng tôi trở về rồi, mấy người đừng bao giờ nghĩ đến việc có được bất kỳ manh mối nào trong tay chúng tôi, con người tôi ấy…” Lâm Uyển Nhi khẽ nhếch khóe môi, mỉm cười: “Là biết cách gạt người khác nhất đấy.”

“Tôi sẽ đứng nhìn từng người một chết đi.” Lâm Uyển Nhi nắm tay Giang Thành, đi ra phía ngoài.

Cổ quái là, ngay cả Vương Trường Quốc vốn là người trong lòng phản kháng nhất, cũng không nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của mỹ nhân này.

Như thể… chỉ cần mình không đi, vậy thì kết quả sẽ như người phụ nữ này nói.

Điều khiến anh ta càng nghi hoặc hơn là, bản thân lại cảm thấy có một mối nguy hiểm không thể giải thích được từ trên người phụ nữ này.

Người phụ nữ rõ ràng không cao bằng chàng trai bên cạnh, nhưng lại tạo ra ấn tượng rằng cô ấy mạnh mẽ hơn, bàn tay nắm tay hắn, như đang dắt một đứa trẻ vậy.

Ngay lúc Lâm Uyển Nhi sắp bước qua ngưỡng cửa…

“Tôi đi!”

“Tôi đi!”

“Tôi đi!”

“Tôi đi!”

Bốn người còn lại gần như đồng thanh nói, đồng thời, sau khi mấy người nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy có một loại dư âm sợ hãi.

Bọn họ có một loại dự cảm rằng, nếu như cứ để hai người này rời đi, thì họ sẽ gặp rắc rối lớn.

Lâm Uyển Nhi phớt lờ, bước ra ngoài, ngay sau đó những người khác lập tức đi theo.

Giang Thành cười khổ vỗ vỗ tay Lâm Uyển Nhi, đối phương liếc hắn một cái, sau đó nhướng đôi mày xinh đẹp, trong mắt hiện lên một tia tinh nghịch.

Những người khác đều đi theo phía sau, trong hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập và hỗn loạn.

Vừa chưa đi được bao xa, Giang Thành liền nhận thấy có gì đó không ổn.

Trong hành lang… quá yên tĩnh.

Nơi đây là tầng hai của bệnh viện.

Chứ đâu phải là phòng bệnh 604 của bọn họ.

Xung quanh đây còn có không ít những bệnh nhân khác, nhưng hiện tại… tất cả các cửa phòng bệnh đều đóng kín, ngoài hành lang đến một người cũng không có.

Im lặng như tờ.

“Đứng ở phía sau tôi.” Giang Thành vội vàng nói: “Đứng cùng với bọn họ, cho dù có chuyện gì xảy ra, nhất định cũng không được tản ra.”

Nhìn khuôn mặt nghiêng của Giang Thành, Lâm Uyển Nhi gật đầu nói: “Được.”

Ngay sau đó, những người khác cũng nhận ra điều khác lạ, nhưng lúc này đã đi ra ngoài rồi, nếu quay trở lại… Vương Trường Quốc quay đầu lại nhìn hành lang trống trải mà mình vừa đi qua, nuốt nước bọt.

Dù sao thì anh ta cũng không dám.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đi đến chỗ cầu thang.

Bên ngoài trời đã tối hoàn toàn, nhưng điều khiến bọn họ bất ngờ là, đèn ở cầu thang vẫn còn đang sáng.

Mặc dù bóng đèn đã cũ, ánh sáng không mạnh nhưng để nhìn đường thì vẫn không có vấn đề gì.

Nhìn những bậc cầu thang dưới chân, Giang Thành trầm mặc một lát, bước ra bước đầu tiên.

Hắn từ đầu đến cuối đều hết sức chú ý.

Trên đầu, trên tường, dưới chân, thậm chí phía sau lưng…

Nhưng cho đến khi xuống đến tầng một, cũng không gặp phải vấn đề gì.

Ngoại trừ việc… không có người ra.

Mọi người trong bệnh viện này dường như một giây trước, đều đã biến mất.

“Đi lên.”

Nhóm người lại đi lên, nhưng cho đến khi lên đến tận tầng 6 nơi có phòng bệnh, cũng không có gì bất thường.

Giang Thành dừng chân lại.

Bây giờ tình hình đã có chút rắc rối hơn một chút rồi.

Bọn họ và hai người Hòe Dật Đỗ Phong dường như đang lần lượt tồn tại ở hai khoảng thời gian và không gian khác nhau.

Trên cầu thang, hai nhóm người bỏ lỡ nhau một cách hoàn hảo, đều không nhìn thấy đối phương.

“Không phải chúng ta cũng bị trúng chiêu rồi chứ?” Vương Trường Quốc khom người, ước gì có thể trốn vào trong giữa đám người: “Nơi này làm sao…”

“Câm miệng.” Giang Thành đột nhiên nói.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, mọi người đều ngừng chuyển động, kinh hãi nhìn chằm chằm Giang Thành, Giang Thành cau mày, giống như đã phát hiện ra điều gì.

Một lúc sau, vẻ mặt của mọi người cũng trở nên đặc sắc hơn.

Bọn họ mơ hồ nghe thấy tiếng gì đó.

Hình như… là tiếng bước chân!

Tiếng bước chân rất ồn ào, chắc chắn không chỉ có một hai người, ánh mắt của mọi người lập tức hướng về phía dưới chân mình.

Tiếng bước chân là phát ra từ cầu thang bọn họ vừa đi qua.

Lúc này đang đến gần bọn họ.

Chương 478: Cơ hội

…

“Làm thế nào… Làm thế nào bây giờ?” Đỗ Phong nhìn về phía Hòe Dật bên cạnh, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, hai người nín thở trốn vào một góc ngoặt của cầu thang.

Trong tay Hòe Dật nắm chặt chiếc điện thoại di động, pin điện thoại vẫn còn đủ, nhưng lại không có tín hiệu nữa.

Khác với cầu thang mà Giang Thành và những người khác nhìn thấy, tất cả ánh sáng phía trên cầu thang nơi bọn họ đang ở đã tắt.

Chỉ có đèn ở hành lang vẫn còn sáng.

Với chút ánh sáng đó, ngược lại cũng không bị tối hoàn toàn, toàn bộ cầu thang dường như được bao phủ bởi một tấm lọc màu xám.

Khi một loạt âm thanh vang lên, khuôn mặt của Hòe Dật cũng giật giật theo một cái.

Lại đến nữa rồi…

Loạt tiếng bước chân kia.

Tiếng bước chân xuất hiện khoảng 10 phút trước, không lâu sau khi Hòe Dật gọi cuộc điện thoại kia, ngay dưới chân bọn họ.

Ban đầu bọn họ tưởng đồng đội đang tìm kiếm mình.

Nhưng ngay khi bọn họ đang thận trọng đi xuống dưới, khi đã đến rất gần tiếng bước chân kia, Hòe Dật đột nhiên dừng lại.

Trong mắt hiện lên một tia kỳ quái.

Ở khoảng cách này, những người ở tầng dưới hẳn phải đã nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ từ lâu rồi mới đúng.

Nếu như dưới tầng đúng là đồng đội đang tìm kiếm bọn họ, vậy thì nếu đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần ở tầng trên, sẽ có phản ứng như thế nào?

Đặt mình vào hoàn cảnh đó, trong tiền đề không thể phân biệt được đi xuống tầng là người hay quỷ, Hòe Dật tuyệt đối sẽ không bao giờ tiếp cận một cách hấp tấp.

Thay vào đó sẽ ngay lập tức dừng chân lại, ẩn mình đi.

Trước tiên xác nhận thân phận của đối phương rồi tính sau.

Nhưng tiếng bước chân ở tầng dưới lại không hề có ý định dừng lại, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Đây là… vội vã muốn đi chết sao?

Đỗ Phong lúc này cũng nhận ra có gì đó không đúng, anh ta thò đầu ra ngoài, muốn nhìn xuống qua khe hở giữa cầu thang, nhưng bị Hòe Dật kéo lại.

Hai người nhìn nhau một cái, bắt đầu lặng lẽ đi lên tầng, nhưng sau đó tiếng bước chân ở tầng dưới dừng lại, một lúc sau, đuổi theo với tốc độ nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Quả nhiên!

Hòe Dật và Đỗ Phong cũng không còn giấu bước chân nữa, điên cuồng chạy lên trên tầng.

Nhưng ngay sau đó, chuyện khiến bọn họ thậm chí còn tuyệt vọng hơn đã xảy ra.

Tiếng bước chân ở tầng dưới đã biến mất.

Nhưng ở trên đầu lại vang lên tiếng bước chân.

“Lạch bạch lạch bạch.”

Giống như một người đang đi chân trần chạy về phía bọn họ.

Bọn họ lại tiếp tục chạy xuống phía dưới.

Sau khi bị tra tấn mấy lần như vậy, tranh thủ lúc tiếng bước chân dừng lại trong giây lát, Hòe Dật và Đỗ Phong đã cùng nhau trốn đi.

Đỗ Phong toàn thân run rẩy, nỗi sợ hãi trong mắt gần như đông cứng lại.

Con quỷ này… đang trêu chọc bọn họ.

Giống như mèo vờn chuột, nhiều khi không phải để lấp đầy cái bụng mà chỉ để cho vui, quỷ muốn bọn họ chết trong nỗi sợ hãi và tuyệt vọng tột độ.

“Bọn họ… bọn họ sẽ không tới sao?” Đỗ Phong cố gắng hạ giọng xuống, nhưng giọng nói lại quá mức run rẩy.

Hòe Dật nhìn hành lang bên ngoài, ánh sáng dịu nhẹ, như thể bước vào sẽ thoát khỏi cái cầu thang ác mộng này vậy.

Điều quan trọng hơn nữa là, cho đến nay, quỷ vẫn chưa từng xuất hiện từ hành lang.

Cũng không có tiếng bước chân.

Ánh mắt chậm rãi dời đi, sau đó không có dấu vết di chuyển tới trên người Đỗ Phong, lúc này Đỗ Phong nghiêng người, quay lưng về phía mình, vẫn lo lắng nhìn chung quanh.

Có vẻ như giây tiếp theo, quỷ sẽ xuất hiện từ một góc khuất nào đó vậy.

Trong mắt Hòe Dật hiện lên một cảm xúc rối ren, nhưng vài giây sau, khi tiếng bước chân trên đầu anh ta lại vang lên, cảm xúc rối rắm dần dần chuyển thành một loại quyết tâm.

“Bọn họ sẽ không tới đâu.” Hòe Dật nói: “Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.”

“Tôi không muốn chết.” Đỗ Phong trông có chút cuồng loạn, tất nhiên là anh ta cũng nghe thấy tiếng bước chân phía trên đầu.

Đó là cái sừng báo hiệu của cái chết.

Quỷ… lại đến tìm bọn họ nữa rồi.

Trong lòng anh ta có cảm giác nếu không thoát ra được thì sẽ chết ở đây.

Khí tức tuyệt vọng đang lan tràn, Đỗ Phong đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt càng ngày càng nhiều oán hận.

Nam Hoài Lễ… chết tiệt kia!

Tất cả đều là tại ông ta!

Nghĩ đến khuôn mặt của Nam Hoài Lễ, biểu cảm của Đỗ Phong trở nên hung dữ, trong đầu đang xé nát khuôn mặt đó thành từng mảnh.

Tất cả những chuyện này đều là từ ông ta mà ra!

Nếu như không có ông ta, làm sao bản thân có thể bị đưa đến nơi địa ngục này?

Còn Nam phu nhân kia nữa…

Ả tiện nhân đó lại còn bảo mình điều tra đoạn video, cả gia đình này đều là yêu tinh hại người.

Bọn họ… bọn họ đều đáng chết!

Một bàn tay đặt lên vai anh ta, Đỗ Phong khẽ run lên một cái: “Đừng sợ.” Giọng Hòe Dật nghe rất đáng tin cậy: “Chúng ta nhất định sẽ sống sót!”

Bàn tay của Hòe Dật rất ấm áp, cho dù xuyên qua quần áo cũng mang đến cho Đỗ Phong một cảm giác an ủi phần nào.

"Anh Hoè, anh nhất định phải cứu tôi!" Đỗ Phong dường như vẫn luôn nghĩ tới biểu hiện của Hòe Dật từ trước tới giờ, anh ta đã từng tới những nơi như này.

Trước đây anh ta đã có thể sống sót, lần này nhất định cũng có thể!

Nhìn vào ánh mắt của Đỗ Phong, Hòe Dật gật đầu, tiếng bước chân càng ngày càng gần, không còn thời gian để lãng phí nữa, cần phải đưa ra quyết định.

"Chúng ta tụ lại với nhau chắc chắn sẽ không ổn." Hòe Dật liếc nhìn đỉnh đầu một cái, vội vàng nói: "Quỷ chắc hẳn chỉ có một con, chỉ khi chúng ta có tách ra, mới có cơ hội."

"Anh có phát hiện ra không, trong hành lang nãy giờ đều chưa hề có quỷ xuất hiện, trong hai chúng ta sẽ để lại một người thu hút sự chú ý của quỷ, người còn lại dọc theo hành lang chạy."

"Một khi trốn thoát, lập tức đi tìm những người còn lại, sau đó dẫn bọn họ quay lại cứu người còn lại, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, thì sẽ có…"

"Tôi đi gọi người!" Đỗ Phong nhìn Hòe Dật, gật đầu thề thốt: "Anh Hoè, ta tôi chạy rất nhanh, sau khi tôi ra ngoài sẽ lập tức dẫ người tới cứu anh!"

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt Đỗ Phong, vẻ bối rối cuối cùng còn đọng lại trong mắt cũng biến mất: "Vậy thì giao cho anh đấy." Hòe Dật nói: "Đỗ Phong."

Bị Hòe Dật nhìn chằm chằm như thế, vẻ mặt Đỗ Phong có chút mất tự nhiên, nhưng dưới nỗi sợ hãi to lớn, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ.

“Anh Hoè.” Đỗ Phong nuốt khan, vội vàng nói: “Anh xem là lúc nào…”

Tiếng bước chân phía trên đỉnh đầu không biết đã biến mất từ lúc nào, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, sự biến mất của tiếng bước chân còn đáng sợ hơn sự xuất hiện đột ngột của chúng.

Dù sao thì, không ai biết lần sau tiếng bước chân có đến thẳng trước mặt họ hay không.

“Ngay bây giờ.” Hòe Dật nói.

Không chần chừ nữa, Đỗ Phong lập tức đứng dậy, chạy nhanh về phía hành lang.

Lúc đầu anh ta còn lo lắng.

Nhưng ngay lúc lao vào hành lang, mọi nghi ngờ đều đã biến mất.

Cảm giác ớn lạnh luôn đọng lại trong lòng đã không còn nữa, ngay cả ánh sáng chiếu vào cơ thể cũng mang lại cho anh ta cảm giác ấm áp.

Nhưng nếu như anh ta có thể nhìn lại, sẽ phát hiện Hòe Dật vẫn luôn nhìn chằm chằm anh ta rời đi, trong mắt hiện lên một tia phức tạp khó hiểu.

Sau một lúc, từ từ rút lui vào bóng tối phía sau.

Đỗ Phong vừa chạy, vừa quan sát, gần đó mấy cánh cửa đều bị khóa, anh ta nhìn qua có vẻ quen thuộc.

Rất nhanh, anh ta đã phản ứng lại.

Đây là tầng 6!

Anh ta đã từng đến đây.

Ngay lúc anh ta định chạy sang phía bên kia hành lang, ánh sáng ở cầu thang đối diện đột nhiên nhấp nháy rồi tối sầm.

Ngay sau đó, tiếng bước chân dồn dập vang lên, vài bệnh nhân mặc áo bệnh viện từ trong bóng tối lao ra, hai tay hai chân lao về phía anh ta.

Những người này… đều không có mặt.

Chương 479: Vết thương

Không có thời gian do dự, Đỗ Phong xoay người chạy lại phía sau.

Anh ta cũng không biết tại sao quỷ lại xuất hiện ở đây, càng không hiểu, tại sao lại có nhiều quỷ như vậy.

Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã muộn, anh ta chỉ muốn chạy.

Chạy càng nhanh thì càng tốt.

Nhưng cho dù có chạy trở lại thì sao?

Vẫn không phải là cùng với Hòe Dật bị quỷ truy đuổi sao.

Giữa hai hành lang có một cái đại sảnh, không lớn lắm, Đỗ Phong chạy xuyên qua đại sảnh đột nhiên nghe thấy một tiếng "ding".

Quay đầu nhìn lại, tình cờ nhìn thấy thang máy đã dừng lại.

Ngay sau đó, cửa thang máy mở ra, bên trong có một y tá đang đứng.

Trong tay y tá đang cầm một kẹp tài liệu bìa màu xanh lam, đeo một chiếc khẩu trang vải gạc trắng kiểu cũ và đội một chiếc mũ y tá trên đầu.

Khi Đỗ Phong nhìn thấy y tá, đối phương cũng nhìn thấy anh ta.

Dường như nhìn thấy thứ phía sau lưng của Đỗ Phong, đôi mắt dài lộ ra của y tá chợt nheo lại, tiếp theo điên cuồng ấn nút thang máy.

Kẹp tài liệu bìa màu xanh lam cũng sợ hãi đến nỗi rơi xuống đất.

Cửa thang máy dừng lại một chút, rồi từ từ đóng lại.

"Đừng mà!" Đỗ Phong hét lớn một tiếng.

Tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, Đỗ Phong không hề nghĩ ngợi, lập tức chạy về phía y tá.

May mắn thay, vào giây phút cuối cùng anh ta đã chen qua được cửa thang máy, mà điều khiến anh ta ngạc nhiên là, mấy con quỷ bên ngoài cửa thang máy đã dừng lại cách anh ta vài mét.

Tổng cộng có… 6 con quỷ, với các tư thế khác nhau, nhưng đều không có dấu hiệu nào sẽ đuổi đến.

Bỏ cuộc rồi?

Trong đầu Đỗ Phong lúc này rất hỗn loạn, nhưng trong lòng lại vui mừng vì cuối cùng mình cũng… chạy trốn được rồi.

Anh ta quay lưng lại với y tá, điên cuồng nhấn nút số tầng trong thang máy.

Tầng 2.

Anh ta muốn quay lại tầng 2 để tập hợp với những người còn lại.

Anh ta thậm chí còn đã nghĩ xong việc, khi quay lại sẽ thuyết phục những người còn lại cứu người, nhưng bản thân anh ta tuyệt đối sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Về việc những người còn lại có chịu cứu người khác hay không, đó là việc của bọn họ.

Anh ta không nghĩ việc hy sinh vài mạng sống cho Hòe Dật, một người gần như chắc chắn sẽ chết là điều đáng giá.

“Phù-”

Sau khi nhìn thấy phím tầng thứ hai sáng lên, Đỗ Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Dưới chân có cảm giác như có vật thể lạ, Đỗ Phong cúi đầu phát hiện đó chính là kẹp tài liệu màu xanh mà y tá đánh rơi: “Không dọa cô sợ hãi chứ.” Đỗ Phong vừa cúi người vừa nói.

Nhưng ngay lúc anh ta cầm lấy kẹp tài liệu, chuẩn bị đứng dậy, trong tầm nhìn ngoại vi, đột nhiên hấy một đôi chân xuyên qua háng mình.

Đúng là một đôi chân.

Chân trần.

Nó có màu xanh quỷ dị, ở các khớp ngón chân còn có những vết tê cóng vô cùng khủng khiếp.

Một chiếc quần dài sọc trắng xanh dày được mặc vào rất tùy ý, che đến mắt cá chân, nhẹ nhàng bay theo làn gió trong thang máy.

Đồng tử của Đỗ Phong đột nhiên co lại.

Đây là áo bệnh nhân mà người bệnh mặc.

Cũng giống như những kẻ đang đuổi theo mình vừa rồi.

Tiêu rồi…

Khả năng quan sát và kiến thức của Đỗ Phong kém xa Giang Thành, nếu như đổi lại là Giang Thành ở đây, hắn sẽ phát hiện ra cái thẻ buộc ở ngón chân cái của bàn chân phải đối phương.

Cái này được gọi là thẻ nhà xác, thường được buộc vào mắt cá chân hoặc ngón chân cái của người đã khuất.

Bên trên sẽ viết họ tên, tuổi tác, nguyên nhân tử vong và các dữ liệu cần thiết khác của người đã khuất.

Theo phong tục dân gian, phần lớn đều là nam ở bên trái và nữ ở bên phải.

Đỗ Phong lúc này đang sợ chết khiếp, dù có ngu ngốc đến đâu, anh ta cũng biết mình đã tự đẩy mình đến quỷ môn quan.

Từ lúc bước vào thang máy đến giờ, phía sau không hề có một âm thanh nào.

Trong thang máy, yên tĩnh đến chết người.

Anh ta đứng thẳng người lên, đôi chân run rẩy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Đỗ Phong nhìn chằm chằm vào số tầng trên màn hình thang máy.

Tầng 4 vừa qua.

Bây giờ là tầng 3.

Thang máy tiếp tục đi xuống,

Trước khi con quỷ ra tay, anh ta đã lập sẵn kế hoạch, khi thang máy dừng ở tầng hai, ngay khoảnh khắc cửa mở ra, anh ta sẽ lao ngay ra ngoài.

Nhanh lên…

Nhanh nữa lên!

Thang máy cuối cùng cũng đến tầng 2.

Nhưng Đỗ Phong đang muốn lao ra ngoài lại chợt ngây người, thang máy không dừng lại ở tầng 2, mà tiếp tục đi xuống.

Tầng 1…

Cho đến tầng âm 1 mới dừng lại.

Cuối cùng phía sau vang lên một âm thanh, tiếng "cạch cạch" giống như tiếng xương xê dịch.

Đỗ Phong hét lớn một tiếng, quay người lại, chứng kiến cảnh tượng đáng sợ nhất trong đời mình.

Nữ y tá đã biến mất, đứng sau anh ta là một người phụ nữ có làn da xanh sẫm quỷ dị.

Người phụ nữ xõa tóc, mặc áo bệnh nhân, đi chân trần và có chiều cao gần bằng anh.

Bởi vì đeo khẩu trang nên không thể nhìn thấy khuôn mặt của cô ta.

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, bởi vì giây tiếp theo, chiếc khẩu trang bị một lực cực lớn xé toạc, Đỗ Phong sợ đến mức ngã xuống đất khi nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ.

Anh ta điên cuồng nhấn nút mở cửa nhưng vô ích.

Răng trong miệng của người phụ nữ rất trắng và cực kỳ sắc nhọn, điều đáng sợ hơn là chúng vẫn đang ngọ nguậy như một loại quái vật biển sâu nào đó, cô ta đã nhổ ra một nửa miệng và há miệng theo một góc độ hoàn toàn không thể đối với con người.

” Đừng mà! Đừng mà…” Đỗ Phong trợn to hai mắt, thân thể co giật như động kinh: “A! A… ahhh!!”

“Rắc… răng rắc!”

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột dừng lại.

“Tinh!”

Một phút sau, thang máy quay trở lại tầng 6.

Cửa thang máy mở ra, một thi thể cạnh cửa thang máy rơi ra khỏi bên trong, máu vẫn đang không ngừng chảy ra từ phần thân không đầu.

Trong tay thi thể đang ôm đầu của chính mình, cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ngoại trừ Giang Thành và Lâm Uyển Nhi, ngoài cửa sắc mặt của sáu người còn lại có thể nói là tái nhợt.

Sắc máu trên mặt Vy Vy đã hoàn toàn tan đi, cơ thể Dụ Ngư run rẩy kịch liệt, Giang Thành phải giữ lấy cô mới có thể đứng vững.

Tào Dương hít một hơi thật sâu, như thể không đè nén xuống, thì những thứ trong bụng sẽ nôn ra hết.

Vương Trường Quốc trốn ở phía sau cùng của nhóm người.

Vừa rồi bọn họ bị truy đuổi bởi một loạt tiếng bước chân quỷ dị ở cầu thang, nhưng vừa rẽ vào góc đường, đã đụng phải Đỗ Phong đang hoảng loạn tột độ.

Không biết tại sao, Đỗ Phong nhìn thấy bọn họ liền quay người bỏ chạy như nhìn thấy quỷ.

Cuối cùng, thậm chí còn chạy vào thang máy.

Khoảnh khắc Đỗ Phong lao vào thang máy, Giang Thành liền biết anh ta xong đời rồi.

Không ai dám đến gần thang máy, chỉ có thể nhìn cửa thang máy đóng lại từng chút một.

Khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, Giang Thành mơ hồ nhìn thấy một bóng đen mờ ảo xuất hiện sau lưng Đỗ Phong.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, không ai ngờ rằng thang máy lại đi lên.

Sau khi mở cửa ra thì là cảnh tượng này.

Nó giống như đã mở ra địa ngục A Tu La vậy.

Đỗ Phong ôm đầu trong ngực, trên mặt hiện đầy sợ hãi, khó có thể tưởng tượng cảnh tượng cuối cùng mà anh ta nhìn thấy khủng bố đến như thế nào.

Giang Thành chậm rãi đi tới, dường như không muốn đế giày bị máu chảy làm ướt, Lâm Uyển Nhi chỉ đứng ở bên cạnh vũng máu.

Từ trên cao yên lặng nhìn chằm chằm thi thể của Đỗ Phong.

Sau khi đơn giản kiểm tra xong, Giang Thành lùi lại và nói: "Trên thi thể không có vết thương nào dư thừa." Giang Thành nâng cằm và ra hiệu cho mọi người nhìn vào đầu Đỗ Phong.

Hiển nhiên đứt đầu chính là vết thương chí mạng duy nhất.

Điều này cũng phù hợp với thông tin tình báo được thu thập trước đó.

Thi thể của 3 nam nhân viên y tế bị quỷ sát hại cũng là đầu lìa khỏi thân.

Nhìn vết thương gớm ghiếc trên cổ Đỗ Phong, Tào Dương không khỏi nuốt khan.

Khung xương nhợt nhạt lộ ra và cơ bắp quấn lấy nhau, khiến người ta khó hình dung anh ta đã phải chịu đựng kiểu đối xử vô nhân đạo như thế nào.

Chương 480: Ngủ lại qua đêm

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Dụ Ngư nhìn xung quanh, trông có vẻ rất lo lắng.

Xảy ra sự việc như vậy, mọi người đều nghi ngờ không biết Hòe Dật liệu còn sống hay không.

Nơi này hiển nhiên khác hẳn với thế giới bọn họ đang ở, xung quanh yên tĩnh như tờ, Đỗ Phong là người sống duy nhất bọn họ nhìn thấy kể từ khi rời khỏi phòng.

Nhưng bây giờ, anh ta đã chết rồi.

Giang Thành ngẩng đầu nhìn về một hướng khác, Đỗ Phong vừa mới từ hướng đó chạy tới, là sau khi nhìn thấy bọn họ mới chạy trở lại.

Trong tình cảnh như này, có nói gì cũng vô ích, Giang Thành đi thẳng về hướng đó, Lâm Uyển Nhi cũng rất tự nhiên đi theo phía sau Giang Thành.

Những người còn lại tuy có vẻ miễn cưỡng nhưng vẫn tụ tập lại cùng nhau, đi theo sau bọn họ.

Lúc này bảo bọn họ tự mình quay về, là chắc chắn không dám.

Ai mà biết được liệu có gặp phải kẻ đã giết Đỗ Phong hay không.

Còn thi thể của Đỗ Phong, thì cứ bị ném thẳng trong thang máy như vậy, cái đầu kia, Giang Thành lại nhét trở lại vào trong tay Đỗ Phong.

Điều duy nhất hắn có thể làm là khép đôi mắt đang trợn trừng của Đỗ Phong lại.

Chẳng bao lâu nữa, thi thể của anh ta sẽ biến mất khỏi thế giới này giống như Lý Khai Phụng.

Vy Vy nhìn thi thể của Đỗ Phong, không thể giải thích được cảm giác của mình lúc này, anh ta là người quen duy nhất mà cô biết rõ.

Nhưng đã chết như thế.

Mặc dù đã có hiểu biết sơ bộ về thế giới này, hơn nữa cũng hiểu được sự quỷ dị của thế giới này từ mọi khía cạnh.

Nhưng phải đến khi có người quen chết ngay trước mặt, nỗi sợ hãi này mới hoàn toàn được khơi dậy.

Lần này, Giang Thành còn chưa kịp tới gần, trong góc đã có một bóng người thò ra.

Đó là Hòe Dật.

Tuy nhiên, hai người chỉ nhìn nhau từ xa, và ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hòe Dật, phản ứng đầu tiên của Tào Dương và Dụ Ngư không phải là vui mừng mà là vô thức lùi lại nửa bước.

Cùng lúc đó, nhìn về phía sau lưng.

Đang tìm lối thoát cho mình.

Những cú sốc liên tiếp đã khiến bọn họ xóa nhòa ranh giới giữa ảo ảnh và hiện thực.

Ngay sau khi Hòe Dật xuất hiện, bọn họ đương nhiên nghĩ anh ta là quỷ.

“Đỗ Phong đã chết rồi.” Giang Thành chỉ vào vết máu trên người: “Chết trong thang máy, đầu của anh ta đã bị rơi xuống.”

Một lúc sau, Hòe Dật bước ra ngoài.

Trên đường cùng nhau trở về, bầu không khí quái dị đến kì lạ, có lẽ vì chứng kiến cái chết của Đỗ Phong nên Vy Vy không biết mình đang nghĩ gì, khóe mắt trở nên ươn ướt.

Bọn họ trở lại tầng 2.

Phòng bệnh 209.

Điều quỷ dị là ngay sau khi bọn họ đóng cửa phòng bệnh lại, thế giới bên ngoài lại trở nên náo nhiệt.

Trong hành lang có tiếng bước chân, không biết là phòng nào, còn có giọng nói yếu ớt của một người phụ nữ.

Những hạt mưa ngoài cửa sổ đập vào cửa kính tạo nên âm thanh chói tai.

Cảm giác như toàn bộ bệnh viện đã sống lại.

Lúc này Hòe Dật mới ngồi xuống giường, thở dài một hơi.

Cuối cùng anh ta đã… được cứu.

"Cảm ơn mọi người." Hòe Dật đứng lên, trịnh trọng cảm ơn mọi người, nhưng ngoại trừ Giang Thành, còn có Lâm Uyển Nhi vẻ mặt lãnh đạm.

Những người còn lại ít nhiều đều có phần ngượng ngùng.

Theo ý định ban đầu của họ, là không muốn đi cứu người.

Nhưng may mắn thay, Giang Thành và Lâm Uyển Nhi đều không vạch trần họ.

Mọi người đều bình yên vô sự.

Sau khi biết được chiếc điện thoại có vấn đề, Hòe Dật đi đến chiếc bàn đầu giường nơi đặt điện thoại, tủ đã bị Giang Thành dời đi, dây điện lộ ra phía sau đã đủ nói lên tất cả.

Trên mặt Hòe Dật hiện lên một chút ảo não.

Mặc dù đã rất cẩn thận nhưng cuối cùng anh ta vẫn bị tính kế.

“Anh Giang.” Hòe Dật nhìn Giang Thành, khách sáo hỏi: “Tiếp theo nên làm gì, anh có ý kiến gì không?”

“Trước tiên tìm cách xác định thân phận của người phụ nữ sống ở phòng bệnh 624.” Giang Thành suy nghĩ một chút, nói: “Hơn một năm trước cô ta đã nhập viện, mà khi chết lại đang mang thai.”

“Đứa trẻ này…” Dừng một chút, Giang Thành nhìn Hòe Dật: “Là của ai?”

“Là của một trong ba người đàn ông đã chết hay là một người nào khác?”

Sau khi suy nghĩ một chút, Hòe Dật lắc đầu: “Tôi cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.” Anh ta nhìn Giang Thành, nhếch môi: “Chúng ta hình như đã quên mất một người.”

“Chủ nhiệm Tề.” Giang Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, rất tự nhiên trả lời.

Hòe Dật gật đầu.

Tào Dương nghe vậy vội vàng hỏi: “Các anh nghi ngờ đứa trẻ này… là của chủ nhiệm Tề và người phụ nữ này?”

“Có lẽ không phải đâu.” Dụ Ngư cũng cảm thấy kỳ quái: “Theo ghi chép trong hồ sơ, chủ nhiệm Tề không phải là bác sĩ trực tiếp phụ trách phòng bệnh 624.”

“Hơn nữa lúc đó anh ta cũng chỉ là một thực tập sinh mới đến.”

“Vả lại, nếu thật sự là anh ta thì mối quan hệ của anh ta với người phụ nữ chắc hẳn là rất tốt, người phụ nữ biến thành…” Nhìn khẩu hình miệng, rõ ràng là Dụ Ngư muốn nói là quỷ,

nhưng lại đột ngột dừng lại, một lát sau, thay đổi nói: “Sau khi biến thành thứ kia, chắc hẳn sẽ không gây bất lợi cho chủ nhiệm Tề, anh ta… anh ta sợ cái gì?”

“Nếu ngay cả một người chịu trách nhiệm đốt lò hơi như Trịnh mù cũng có thể tiếp cận với phụ nữ, vậy thì tôi nghĩ chủ nhiệm Tề nhất định cũng có thể, hơn nữa địa điểm làm việc của anh ta rất gần với phòng bệnh 624.”

“Chỉ cần anh ta muốn, nhất định sẽ có cơ hội.”

“Về phần câu hỏi thứ hai của anh.” Giang Thành nói: “Tại sao chủ nhiệm Tề lại sợ một người phụ nữ biến thành quỷ, thậm chí nhất định phải giết chết cô ta, điều đó chỉ cho thấy anh ta chột dạ.”

Manh mối này chỉ nhiêu đây, có thảo luận thêm nữa cũng không cần thiết, Giang Thành vốn định quay về phòng 604, quan sát xem cô y tá điên ở phòng 906 buổi tối có quay lại hay không.

Nhưng bây giờ trời đã tối hẳn, lại còn vừa xảy ra chuyện ban nãy, hắn cảm thấy đêm nay ngủ lại đây sẽ an toàn hơn.

Mọi người thảo luận ngắn gọn về chuyện gác đêm, Hòe Dật đề nghị tổng cộng chia làm hai ca, anh ta cùng Tào Dương canh gác ca thứ nhất, ca thứ hai giao cho Giang Thành.

Ánh mắt chậm rãi quét qua, Giang Thành cố ý tránh đi ánh mắt của Lâm Uyển Nhi, lựa chọn Vy Vy đang suy sụp tinh thần gác cùng với mình.

Trong một ngày, bọn họ đã mất đi hai người.

Còn chưa tính Trịnh mù và người bảo vệ xui xẻo sống chết không biết chắc.

Giang Thành nằm ở trên giường nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu vẫn đang không ngừng hoàn thiện suy nghĩ của

mình.

Con quỷ này mang đến cho hắn một cảm giác kỳ lạ, hắn từng cho rằng mình đã đại khái suy đoán được chuyện gì đã xảy ra với người phụ nữ đó, nhưng những manh mối mới lại liên tục nhắc nhở hắn rằng đang bỏ qua chuyện gì đó.

Bất luận suy đoán thế nào đi chăng nữa, vẫn có một số điểm nghi ngờ không thể giải thích được.

Đặc biệt là thái độ của con quỷ này đối với chủ nhiệm Tề.

Xem biểu hiện của chủ nhiệm Tề, anh ta nóng lòng muốn thoát khỏi con quỷ đó càng sớm càng tốt, theo lý mà nói, đáng nhẽ thái độ của quỷ đối với anh ta cũng phải như vậy.

Nhưng cổ quái là, nếu như quỷ thực sự hận anh ta, vậy thì… tại sao nó lại để anh ta sống đến bây giờ?

Ba người đàn ông đó đã chết ngay không lau sau khi vụ án mạng ở phòng bệnh 624 xảy ra, cái chết rất thê thảm, đầu lìa khỏi xác.

Nhưng tại sao chủ nhiệm Tề lại không?

Giang Thành không cho rằng là do quỷ không giết được anh ta.

Nếu chủ nhiệm Tề có khả năng này, cũng không đến nỗi phải tìm bọn họ đến giải quyết vấn đề.

Trong này … nhất định có bí mật nào đó mà bọn họ chưa biết.

Chương 481: Biệt thự

Đột nhiên, một bàn tay đưa ra, che lấy tầm mắt của Giang Thành.

Cùng lúc đó, bên tai vang lên một thanh âm tê tê: "Sao còn chưa ngủ?" Lâm Uyển Nhi chớp mắt, nhìn hắn chằm chằm.

Hai người ngủ chung một giường, Giang Thành dán người ở sát mép giường, nhường hơn một nửa không gian cho Lâm Uyển Nhi bên cạnh.

Những sợi tóc mỏng xõa ra trên nửa khuôn mặt của Lâm Uyển Nhi, trong mắt lộ ra một loại mê hoặc, sâu trong đáy mắt tựa như có ánh sao sáng.

Giang Thành lắc đầu, sau đó xoay người nhắm mắt lại.

Sau khi đến thời gian, Hòe Dật đánh thức Giang Thành, nhắc nhở hắn phải cẩn thận hơn, có chuyện gì thì hô lên đánh thức mọi người.

Vy Vy vẫn đều không ngủ, đợi đến khi Giang Thành vỗ nhẹ cô, dường như mới định thần lại.

Giang Thành biết có lẽ là vì chuyện của Đỗ Phong.

Một người quen thuộc đã chết ngay trước mắt của mình, hơn nữa còn trong tình trạng thê thảm như vậy, đối với một người phụ nữ bình thường mà nói, có thể tưởng tượng được ra nó kích động đến như thế nào.

Cô ấy đã làm rất tốt rồi.

Trong đêm ngoại trừ tiếng mưa gió ngoài cửa sổ, thì không có gì bất thường, hơn nữa đến khi trời gần sáng, bên ngoài

mưa đã tạnh.

Trong lúc Hòe Dật và những người khác đang tỉnh dậy, Giang Thành lại nằm trên giường ngủ một lát, chuyện xảy ra hai ngày trước cũng đã khiến hắn hao tổn một ít sức lực.

Chờ đến khi hắn thức dậy lần nữa, mọi người đang tụ tập ăn sáng.

Hòe Dật mua bữa sáng từ một quán ăn sáng bên ngoài, có bánh bao hấp, cháo kê và sữa đậu nành nóng.

Anh ta và Tào Dương vừa từ bên ngoài trở về.

“Bảo vệ trực đêm của bệnh viện đã mất tích.” Hòe Dật nhấp một ngụm cháo rồi nói: “Bệnh viện đã bố trí nhân lực tìm kiếm bên ngoài.”

Có lẽ không lâu nữa sẽ báo cảnh sát thôi.

Mà lúc này thu hút cảnh sát tới, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

“Chúng tôi cũng đã tìm kiếm cùng bọn họ một hồi.” Lúc này, Tào Dương vẻ mặt trở nên cổ quái, anh ta nhìn Giang Thành nói: “Đi cùng chúng tôi còn có hai bác sĩ, trong lúc cùng bọn họ trò chuyện, chúng tôi đã phát hiện ra một vấn đề.”

“Bệnh viện này không đẹp như vẻ ngoài đâu.” Tào Dương hạ giọng: “Bắt đầu từ cách đây rất lâu rồi, hiệu quả hoạt động của bệnh viện rất kém, nhiều người đã xin nghỉ việc, nhân viên hiện tại đều là nhân viên cũ rồi, bệnh viện đã rất lâu không tuyển được người mới.”

Nghe vậy, Giang Thành lập tức nghĩ tới Triệu Như.

Theo cô nói, mình là thực tập sinh mới ở bệnh viện, mới đến không lâu.

Tào Dương hiển nhiên là muốn nhắc nhở hắn điểm này.

“Chúng tôi cũng không có trực tiếp hỏi thăm về cô y tá trẻ tuổi kia.” Tào Dương hạ giọng: “Vì sợ đánh rắn động cỏ.”

Quay đầu nhìn bầu trời dần dần trong xanh ngoài cửa sổ, Giang Thành nói: “Hôm nay chúng ta ra ngoài tìm manh mối, nhất định phải điều tra ra thân phận của người phụ nữ và lai lịch của Triệu Như.”

“Chúng tôi cũng nghĩ vậy.” Tào Dương nhét nửa cái bánh bao trong tay vào miệng, mơ hồ nói: “Trước đây chúng tôi tìm được một địa chỉ trong phòng hồ sơ, rất có khả năng là của người phụ nữ đã chết.”

Sau khi thảo luận, Giang Thành và Lâm Uyển Nhi đi điều tra tình hình của người phụ nữ đã chết, trong khi Hòe Dật Nghĩa và Tào Dương đi điều tra Triệu Như.

Cô y tá trẻ này dường như có một thái độ thù địch kỳ quái với chủ nhiệm Tề, thường thu hút sự chú ý của bọn họ lên trên người anh ta.

Nếu như chỉ đơn thuần là chuyển hướng sự chú ý thì cũng thôi, nhưng Giang Thành cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Hơn nữa… hắn cũng rất tò mò về mục đích của Triệu Như.

Dựa vào tuổi tác của cô ấy, chắc hẳn không liên quan gì đến vụ án 18 năm trước, cho dù có, cũng chỉ có thể là ân oán giữa thế hệ trước.

Dụ Ngư, Vy Vy và Vương Trường Quốc tiếp tục ở lại bệnh viện để thu thập manh mối.

Nói là như vậy, nhưng mấy người Giang Thành đều không có hy vọng gì với bọn họ, kể từ khi Đỗ Phong chết, trạng thái tinh thần của Vy Vy liền có vấn đề, Vương Trường Quốc thậm chí còn không muốn rời khỏi phòng bệnh.

“Sớm trở về.” Dụ Ngư lo lắng nói: “Cẩn thận một chút.”

Với số tiền Hòe Dật đưa trong túi, Giang Thành và Lâm Uyển Nhi bắt một chiếc taxi ở gần bệnh viện, sau khi xuống xe, là ở trước cổng một khu dân cư.

Môi trường của khu dân cư này trông có vẻ khá tốt, chỉ là cơ sở vật chất trông hơi cũ và vị trí tương đối xa, tuy nhiên, nhưng đặt vào hoàn cảnh cách đây hơn 10 năm, cũng đã được coi là một nơi cư trú tương đối cao cấp rồi.

Buồng bảo vệ trước cửa đã bỏ hoang từ lâu, kính bẩn đến mức khó nhận biết.

Khi Giang Thành đến gần, hắn phát hiện ra một chiếc bàn trong buồng canh và một chiếc ghế rơi trên mặt đất, trên mặt đất có rác rưởi như hộp cơm và giấy.

Có vẻ như đã không ai quan tâm đến đây ít nhất cũng phải một vài năm rồi.

Sau khi bước vào trong khu dân cư, mới phát hiện ra một vài tòa nhà ở phía trước là những tòa nhà dân cư bình thường, nhưng phía sau đều là biệt thự.

Trước biệt thự có một khoảng sân nhỏ, có tường bao quanh, vì mới sáng sớm nên người ra vào không nhiều, bên đường có hai ông già đang chơi cờ.

Còn có một vài người đang đứng xem xung quanh.

Có thể thấy, những người sống gần đó hầu hết đều là người già, còn rất ít người trẻ tuổi, dù sao thì địa điểm cũng tương đối xa, như lời tài xế đã nói khi đến đây.

Theo địa chỉ được đưa ra, Giang Thành dừng lại trước cổng một biệt thự.

Cổng của biệt thự đóng chặt, lớp sơn chống gỉ màu xanh đậm vốn được phun lên cửa sắt đã bong ra từng mảng lớn, bây

giờ phủ đầy rỉ sét.

Một trong hai chiếc đèn chiếu sáng trên tường cạnh cửa đã bị vỡ bóng, chiếc còn lại mất cả chân đế, có lẽ là bị trộm cùng lúc.

Ngồi xổm xuống nhìn qua khe cửa, có thể thấy căn biệt thự bên trong đã sớm đổ nát hoang tàn rồi.

Ngoài sân có một cái cây chết, trên cành những chiếc túi nilon treo lủng lẳng không biết từ đâu.

Có gió thổi qua, phát ra âm thanh xào xạc.

Vài chiếc ghế gỗ được vứt ở một bên sân, có một bể nước nhỏ nhưng giờ đã khô cạn.

Ở phía bên phải của bể nước có một chiếc xích đu.

Dây của một bên xích đu đã bị đứt, chỉ còn bên kia vẫn treo lơ lửng, dù đã lâu nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy chiếc xích đu được sơn màu hồng.

Hơn nữa xét theo chiều cao thì đó là xích đu dành cho trẻ em.

Gia đình chủ nhà chắc là có trẻ con.

"Này!" Một giọng nói vang lên từ phía sau, rất đột ngột.

Giang Thành lập tức quay lại, phát hiện một ông lão đang ngồi ở bên kia đường.

Ông lão dường như sức khỏe không tốt, ngồi trên xe lăn, vẻ mặt lạnh lùng nhìn bọn họ: "Hai người là ai?"

"Chúng cháu nghe nói nơi này có bầu không khí rất tốt, muốn đến chụp vài tấm ảnh." Lâm Uyển Nhi thuận tay đưa tay vuốt vuốt tóc, lễ phép gật đầu với ông lão.

Khi nhìn rõ khuôn mặt Lâm Uyển Nhi, tính tình cáu kỉnh vốn có của ông lão đã bình tĩnh lại rất nhiều, sau khi dùng ánh

mắt khó hiểu nhìn Giang Thành, mới chậm rãi lên tiếng: “Đến để chụp ảnh cưới phải không.”

Ông lão giơ tay chỉ về một phương hướng, nói với giọng điệu không chút nghi ngờ: “Muốn chụp thì đến đó đi, đừng có ở quanh đây.”

Lâm Uyển Nhi chớp chớp đôi mắt đẹp, quay đầu lại nhìn biệt thự bỏ hoang với vẻ mặt tò mò: “Nơi này có vấn đề gì sao? Cháu cảm thấy nơi này rất thú vị.”

Có thể nhìn ra, ông lão đã có chút mất kiên nhẫn, nhưng vì Lâm Uyển Nhi mà hạ thấp giọng, miễn cưỡng trả lời: “Căn biệt thự đó không may mắn, nhất là đối với những người trẻ tuổi sắp kết hôn như hai người, không tốt.”

Chương 482: Uy hiếp

“Có chuyện gì đã xảy ra sao?” Lâm Uyển Nhi hỏi, giọng nói rất dễ nghe.

Dường như đã ở một mình rất lâu, sau khi ông lão nói thêm vài câu nữa, liền bắt đầu mất kiểm soát trong lời nói.

Đôi mắt của ông lão tóc bạc không còn sáng nữa, nhưng khi nói đến chuyện này, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Lo lắng bị người khác làm phiền, Giang Thành đẩy ông lão đến một vị trí tương đối vắng vẻ bên đường.

Đáng lẽ ở đây phải có một khu vườn, nhưng đã lâu không được chăm sóc, hiện tại đã bị bỏ hoang từ lâu, các bồn hoa cỏ dại mọc um tùm.

“Haizzz.” Ông lão do dự một chút rồi mới nói: “Sự việc đó… đã trôi qua gần 20 năm rồi, lúc đó tôi vẫn còn sửa xe ở cổng khu dân cư, bây giờ có rất nhiều người đã quên mất rồi.”

Nhìn về hướng biệt thự, ông lão chậm rãi nói: “Trước kia có một gia đình sinh sống ở đó, nghe nói nam chủ là một thương gia, điều kiện gia đingf không có gì phải chê.”

“Hồi đó không giống như bây giờ, những người có đủ tiền mua một căn biệt thự như vậy không chỉ cần tiền, mà còn cần cả mối quan hệ”.

“Người phụ nữ đó…” Ông lão dường như hồi tưởng lại lúc đó, quay đầu nhìn về phía Giang Thành đang ngồi bên cạnh, dừng lại một chút rồi nói: “Không phải là tôi già rồi mà nói bừa bãi đâu, người phụ nữ đó xinh lắm, so vợ chưa cưới của cậu cũng không kém hơn đâu.”

“Ngoại hình, tư thái, đều không có gì để chê.”

“Khi bọn họ mới chuyển đến đây, có rất nhiều người ngưỡng mộ, gia đình bọn họ cũng đối xử rất tốt với hàng xóm.”

“Đúng rồi.” Ông lão nói: “Bọn họ còn có một đứa con.”

“Con trai hay con gái?” Giang Thành hỏi.

“Con trai, khoảng… khoảng 1,2 tuổi thì phải, trông rất dễ thương.”

Trong mắt Giang Thành lóe lên thứ gì đó, dường như một số suy đoán của hắn đã thất bại.

Theo mô tả của ông lão, đây hẳn là một gia đình rất hòa thuận, nam sự nghiệp thành đạt, nữ tính tính tình ôn hòa, còn có một đứa con rất đáng yêu.

Giang Thành chăm chú nhìn ông lão, chờ đợi những lời tiếp theo.

Cũng như… bước ngoặt.

Người đàn ông và người phụ nữ để lại kết thúc như thế này, nhất định là có nguyên nhân.

“Nhưng sau đó mọi người dần dần nhận ra có gì đó không ổn.” Ông lão lắc đầu, giọng điệu thay đổi: “Bọn họ chuyển đến đây là vào mùa đông, lúc đó mặc rất nhiều quần áo, nên không nhìn ra gì cả. Nhưng đợi đến khi vào lúc giao mùa của mùa xuân và mùa hè năm thứ hai, thì không thể giấu được nữa”.

“Trên cánh tay của người phụ nữ, cả trên chân trên đùi nữa, đầy những vết seọ.” Ông lão thấp giọng nói: “Hầu hết đều là vết thương mới, nhìn rất đáng thương.”

“Ai có thể ngờ rằng người đàn ông nhìn bề ngoài tốt bụng đó lại có thể tàn nhẫn như vậy sau lưng.”

“Sau đó, những người hàng xóm gần đó cũng cho biết, trong đêm khuya yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng đánh đập cũng như tiếng khóc của phụ nữ và trẻ con”.

Nói đến đây, sắc mặt của ông lão đột nhiên trở nên tức giận: “Quá đáng hơn nữa là, anh ta… anh ta lại có thể ra tay với chính con của mình!”

“Trên người đứa nhỏ cũng có vết thương?” Giang Thành cau mày hỏi.

“Ừm.” Ông lão gật đầu, trông rất nghẹn ngào.

“Ông có biết tại sao không?”

“Còn có thể là tại sao, người phụ nữ quá xinh đẹp, nên sẽ nhiều lời đồn thổi, người đàn ông nghi ngờ cô ấy ngoại tình với người khác ở bên ngoài, uống nhiều rồi, càng nghĩ càng tức giận, nên trở về nhà thì đánh cô ấy.”

Lý do này quá đơn giản và thô thiển, Giang Thành nghĩ.

“Sau này tôi nghe nói người đàn ông đó tìm một bảo mẫu, nói là để chăm sóc con ở nhà, nhưng thực ra chính là để khi mình không ở nhà, tìm người giám sát người phụ nữ để xem cô ấy có làm gì sai với anh ta không.” Ông lão tiếp tục.

“Kể từ đó, người phụ nữ về cơ bản không ra khỏi nhà nữa, cũng là người đàn ông không cho phép, nên hàng xóm cũng không nhìn thấy cô ấy nữa, nhưng vào ban đêm vẫn có thể nghe thấy tiếng đánh đập, mắng mỏ và tiếng khóc của phụ nữ”.

“Đã như vậy rồi, mà không có ai giúp đỡ báo cảnh sát sao?” Giọng nói dễ nghe của Lâm Uyển Nhi truyền đến, nhưng dù nghe thế nào cũng xen lẫn một cảm giác ớn lạnh.

Ông lão cau mày mất tự nhiên và tránh ánh mắt của Lâm Uyển Nhi.

Có thể thấy, hàng xóm cũng chỉ là bàn tán, không ai muốn xúc phạm một người giàu có và quyền lực vì một người phụ nữ xa lạ.

Lâm Uyển Nhi mỉm cười không nói gì nữa.

"Sau đó thì sao?" Nếu như chuyện đã xảy ra rồi, Giang Thành càng quan tâm đến chân tướng hơn.

"Sau đó…" Ông lão nuốt nước bọt, giọng rất trầm: "Sau đó cậu bé kia đã… chết rồi."

"Chết rồi?"

"Đúng vậy." Ông lão nói: "Rất đột ngột, lúc đó khi tôi nghe được tin tức này, cũng rất sốc."

"Chết như thế nào?"

Ông lão lắc đầu: "Chuyện này thì tôi không biết, nhưng không lâu sau đó, người phụ nữ đã biến mất, có người đồn thổi rằng cô đã bị người đàn ông đưa vào bệnh viện tâm thần."

"Có lẽ không chịu nổi đả kích này nên đã phát điên." Ông lão thở dài một hơi, trong giọng điệu tràn đầy tiếc nuối.

Xem ra người phụ nữ này chính là người phụ nữ ở phòng bệnh 624.

Từ miệng của ông lão biết được, tên người phụ nữ đó là Hạng Nam.

Tên của người đàn ông là Doãn Trấn Lương.

Chuyện phía sau thì ông lão không thể nói rõ ràng được nữa, ông chỉ nghe nói rằng người đàn ông tên Doãn Trấn Lương sau đó đã giết chết Hạng Nam.

Còn về việc giết như thế nào và ở đâu, ông không biết.

Chuyện này cũng là nghe những người hàng xóm trong cùng khi dân cư truyền lại.

Từ đó về sau, mọi người đều tránh xa căn biệt thự này ra, cho dù đi ngang qua cũng sẽ tăng tốc thật nhanh, vì cảm thấy thật không may mắn.

Thời gian dài trôi qua, nơi này trở nên hoang vắng và trở thành như bây giờ.

Sau khi từ biệt ông lão nhân, Lâm Uyển Nhi dường như rất có hứng thú với căn biệt thự, dự định đi vào xem xét, bên trong có thể có manh mối.

Nhưng bị Giang Thành từ chối, biệt thự này nhìn từ bên ngoài rất âm u, nếu thật sự đi vào, nói không chừng bên trong sẽ xảy ra chuyện gì cũng nên.

Nếu như bên cạnh không phải Lâm Uyển Nhi đi cùng, Giang Thành còn có thể suy xét thử xem sao.

Trên đường trở về, Giang Thành nhìn khung cảnh đang lùi xa ngoài cửa sổ, trong đầu nảy ra một ý tưởng khi liên hệ với tình huống mà Trịnh mù từng nói đến.

Xuống xe, quay lại bệnh viện, đi lên tầng.

Sau khi mở cửa, Hòe Dật và Tào Dương đã đợi sẵn trong phòng.

Đánh giá từ biểu hiện của họ, cũng đã đạt được rất nhiều thu hoạch.

Sau khi ngồi xuống, không nói nhảm, Giang Thành bắt đầu giới thiệu những manh mối mình thu được, sau khi nghe được chuyện Hướng Nam xảy ra, phản ứng của mấy người phụ nữ trong phòng vô cùng mạnh mẽ.

“Xem ra, cái tên Doãn Trấn Lương này là một tên mặt người dạ thú, thường xuyên đánh Hướng Nam, thậm chí còn ra tay cả với trẻ con!” Dụ Ngư siết chặt nắm đấm.

Đối với cô, chuyện này thật sự là không thể chấp nhận nổi.

So với phản ứng của cô, vẻ mặt Hòe Dật có phần bình tĩnh hơn một chút: “Tôi đang thắc mắc, mục đích anh ta làm như vậy là gì?”

“Tôi không cảm thấy anh ta chỉ là đang trút bỏ sự bất mãn.” Hòe Dật ngẩng đầu, đưa ánh mắt nhìn về phía Giang Thành, trong lòng có một sự tín nhiệm không thể giải thích được đối với hắn.

Có lẽ… là vì hắn đã đến cứu mình.

“Sao tôi lại có cảm giác như đang uy hiếp?” Tào Dương gãi gãi tóc nói tiếp: “Mọi người còn nhớ lời Trịnh mù đã từng nói không?”

“Ông ta nói rằng là chồng của người phụ nữ đó đã bám lấy một người phụ nữ có địa vị đặc biệt, đối phương không thể chịu đựng được người phụ nữ đó nên đã nhờ người đưa ra giám định và xác định người phụ nữ này có vấn đề về tâm thần.”

“Doãn Trấn Lương đánh cô ta như vậy, thậm chí còn ra tay với đứa trẻ, có khi nào… là để uy hiếp Hạng Nam rời khỏi mình không?”

Chương 483: Nhận nuôi

“Sau đó Hướng Nam không chịu, cho nên mới…” Vẻ mặt của Vy Vy trông có chút kỳ quái.

“Nhưng nếu đúng như vậy thì mọi chuyện lại hợp lý.” Vương Trường Quốc tiếp tục nói: “Bởi vì uy hiếp không thành, cho nên mới tìm đủ mọi cách để đưa cô ấy đến bệnh viện.”

“Người thực sự ngoại tình không phải là Hướng Nam, mà là chồng của cô ấy Doãn Trấn Lương! Vì để ép Hướng Nam rời bỏ anh ta, anh ta đã đánh đập cô, thậm chí còn dùng cả đứa con để …” Nói đến đây, Dụ Ngư đang tức giận đột nhiên khựng lại, cô đồng thời nghĩ đến một chuyện.

Cậu bé đó… đã chết.

Cái chết của đứa trẻ này có khi nào liên quan đến Doãn Trấn Lương không?

Vì để ở bên người phụ nữ khác, mà đánh đập vợ mình, thậm chí con của mình cũng…

Không.

Chắc là không.

Làm sao có thể có người làm được ra chuyện như vậy.

Nói cách khác, thứ có thể làm được ra chuyện như vậy liệu có còn được gọi là con người không?

“Đứa trẻ đó… đã chết như thế nào?” Nhìn Giang Thành, Dụ Ngư môi run run hỏi.

“Không biết.” Giang Thành đáp: “Người bên trong khu dân cư không biết.”

Không biết…

Đây mới là câu trả lời đáng sợ nhất.

Bởi vì những câu trả lời mơ hồ như vậy thường che giấu những sự thật đẫm máu.

Dụ Ngư muốn tin vào lòng tốt cuối cùng và cơ bản nhất ẩn giấu trong bản chất con người, nhưng thực tế không cho cô cơ hội.

“Xem ra bên trong có uẩn khúc.” Hòe Dật đè nén giọng nói xuống rất thấp, nhưng vẫn rất lý trí: “Bằng không, lời đồn chắc hẳn sẽ là tử vong một cách rất bình thường do bệnh tật, hoặc là tai nạn, chứ không phải như thế này.”

Mọi người đều hiểu, mặc dù Hòe Dật nói tương đối súc tích, nhưng mũi nhọn đang chỉ về Doãn Trấn Lương, người đã hại chết chính con của mình.

Có lẽ trong mắt anh ta, đứa trẻ này chỉ là gánh nặng làm trì trệ tương lai của mình.

Giống như người phụ nữ bướng bỉnh đó.

“Mọi người nói… người phụ nữ có địa vị đặc biệt kia có biết chuyện này không?” Tào Dương ngẩng đầu hỏi, ánh mắt có chút kỳ quái: “Ý tôi là… toàn bộ chuyện này.”

Giang Thành gật đầu: “Có khả năng, Doãn Trấn Lương một mình khó có thể hoàn thành chuyện này, người phụ nữ kia chắc hẳn có nhúng tay vào.”

Nếu không, chỉ riêng quá trình thẩm định tư pháp sẽ không dễ dàng như vậy.

Một đứa trẻ tuy nhỏ nhưng vẫn là một sinh mệnh của con người.

Nhưng xét theo kết quả, Doãn Trấn Lương không gặp rắc rối gì.

Ngược lại, anh ta còn lợi dụng mối quan hệ của mình để giam giữ Hướng Nam trong khu tâm thần của bệnh viện hơn một năm.

Suy đoán thậm chí còn đáng sợ hơn nữa là, tất cả những điều này đều do Doãn Trấn Lương và người phụ nữ có quyền lực lên kế hoạch.

Bao gồm cả việc thoát khỏi đứa con rắc rối của mình.

Tin tức Giang Thành mang về tạm thời chỉ có thể đưa ra phương hướng chung, tiếp theo là Hòe Dật và Tào Dương giới thiệu.

Bọn họ đi điều tra chi tiết về Triệu Như.

Giang Thành cảm thấy có rất nhiều điểm nghi vấn về cô y tá trẻ này.

“Chúng tôi đã tìm được nhà của Triệu Như.” Hòe Dật giới thiệu: “Nằm trong một khu dân cư tên là Bờ Biển California ở phía tây thành phố.”

“Đó không phải là một vị trí tốt. Hầu hết những người sống ở đó đều là người bình thường.”

“Bố mẹ cô ấy đều là công nhân đã nghỉ hưu. Họ từng làm việc ở nhà máy nhiệt điện, hiện mở siêu thị ở tầng dưới trong khu dân cư”.

Nghe vậy, Giang Thành ngẩng đầu lên, giọng chất vấn hỏi: “Bố mẹ cô ấy đều đã nghỉ hưu rồi?”

Triệu Như năm nay nhiều nhất cũng ngoài 20 tuổi, theo lẽ thông thường, bố mẹ của cô còn rất xa mới đến tuổi nghỉ hưu.

Đẩy về phía trước 20 năm kể từ thời điểm hiện tại bọn họ đang ở, mọi người thường sẽ có con khi còn rất sớm.

Rất nhiều người đã trở thành bố và mẹ ở độ tuổi đầu 20.

"Bố mẹ của Triệu Như sắp 60 rồi." Hòe Dật nói.

Khả năng có con khi ở độ tuổi 40 là rất thấp, vì vậy…

"Bọn họ không phải bố mẹ ruột của Triệu Như." Giang Thành nói: "Bọn họ chỉ là bố mẹ nuôi. Triệu Như là đứa con mà bọn họ nhận nuôi."

"Đúng vậy." Hòe Dật gật đầu, tiếp tục nói: "Việc này chúng tôi cũng biết được từ lời của một chủ quán quanh đó."

"Theo lời kể của chủ quán, trước đây bố mẹ của Triệu Như có một đứa con, là một bé trai, nhưng vào một mùa đông nọ, cậu ấy đã lâm bệnh nặng và qua đời."

"Kể từ sau đó, bố mẹ của Triệu Như như đã mất hồn, không lâu sau khi sống trong tình trạng như vậy, những người xung quanh phát hiện ra, trong gia đình họ đột nhiên có thêm một bé gái."

"Lúc này cuối cùng cũng đã thấy nụ cười trở lại trên mặt của hai người đó. Cứ như vậy, cô bé đã lớn lên từng ngày."

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô bé này chính là Triệu Như ngày nay.

"Có biết ai là người đã đưa Triệu Như tới không?" Giang Thành hỏi.

"Là bọn họ đến một cô nhi viện để nhận nuôi." Hòe Dật nói: "Cách khu dân cư Bờ Biển California không xa. May mắn thay, khi chúng tôi đi đến, cô nhi viện vẫn còn đó."

“Mất một chút thời gian, chúng tôi cũng đã tìm được đơn đăng ký của người cho con nuôi ban đầu khi đưa Triệu Như đến. Người cho con nuôi là một người đàn ông, tên là Ngụy Chiêu.”

Nghe thấy lời này, Giang Thành có ánh mắt dò xét nhìn Hòe Dật, đối với một tổ chức như này sẽ có rất nhiều thông tin được giữ bí mật, không rõ anh ta đã dùng thủ đoạn gì.

“Khi Triệu Như mới được gửi đến còn chưa đầy nửa tuổi. Thông thường mà nói, các cô nhi viện sẽ không nhận những đứa trẻ như vậy vì điều kiện và khó khăn trong việc nuôi dạy chúng.”

“Nhưng người tới đây đã để tiền lại.” Hòe Dật ngẩng đầu nói: “10. 000 tệ, để người ở cô nhi viện giúp đỡ tìm một mái nhà tốt.”

10. 000 tệ…

Đó chắc chắn là một số tiền lớn vào thời điểm đó.

Có thể rút được nhiều tiền như vậy cùng một lúc, cũng không phải là người bình thường.

Cái tên Ngụy Chiêu này… rút cuộc có lai lịch như thế nào?

“Đúng rồi, trên tờ đăng ký có ghi, ngày đưa đến là 18 năm trước.” Hòe Dật nhìn Giang Thành với ánh mắt kỳ quái: “Triệu Như… cô ấy năm nay 18 tuổi.”

Suy nghĩ chợt thông suốt trong nháy mắt, Giang Thành lập tức nghĩ tới Hướng Nam.

Cô ấy đã chết cách đây 18 năm.

Mà… khi cô ấy chết còn đang mang thai.

Nhưng cũng không đề cập tới, lúc đó đã mấy tháng rồi, lẽ nào… giữa bọn họ…

Nhưng nếu như người mẹ chết, thai nhi có thể sống sót được không?

Tuy đây là bệnh viện nhưng thời gian cấp cứu chắc chắn được đảm bảo.

Có lẽ… có lẽ lúc đó Hướng Nam không chết ngay mà đã sinh ra đứa bé trong lúc cấp cứu?

Giang Thành không phải bác sĩ phẫu thuật hay bác sĩ sản khoa chuyên môn, nên hắn không biết suy đoán này có khả thi đến mức nào.

Nhưng hắn lại âm thầm cảm thấy, chân tướng… chính là như vậy.

Triệu Như là con gái của Hướng Nam, điều này cũng có thể giải thích tại sao cô đến làm việc ở một bệnh viện với hiệu quả cực kỳ kém đến như vậy, hơn nữa… còn đem tất cả mâu thuẫn đổ lỗi cho chủ nhiệm Tề.

Ngay cả việc chăm sóc bệnh nhân ở phòng 906 cũng có thể là chủ ý của Triệu Như.

Từng thứ một, những thứ ban đầu khiến Giang Thành bối rối đều được kết nối với nhau ngay lập tức, và chúng đều có mục đích giống nhau.

Bọn họ đến để điều tra vụ án, Triệu Như không biết làm thế nào mà cô biết được những chuyện này và muốn đi tìm công lý cho mẹ mình.

Hiện tại mọi nghi vấn đều đổ dồn về người đàn ông tên Ngụy Chiêu này, chỉ cần xác nhận được thân phận của anh ta thì phần lớn những bí ẩn này sẽ được giải đáp.

Người có thể kiểm soát được tất cả chuyện này và sắp xếp việc giải cứu đứa bé sẽ không có địa vị thấp, xét theo thời điểm thì nhiều khả năng là người trong bệnh viện.

“Cựu viện trưởng của bệnh viện này.” Hòe Dật dừng một chút, rồi nói: “Có tên là Trương Chiêu Duy.”

Chiêu Duy…

Chương 484: Chứng kiến

Chiêu Duy…

Giang Thành khẽ gật đầu.

Chắc là người này rồi.

Thân phận, thời gian đều trùng khớp.

Về phần động cơ, lại càng đơn giản hơn.

Vì để che đậy chân tướng bi thảm xảy ra ở phòng bệnh 624, vì danh tiếng của bệnh viện và vì những bác sĩ đã phạm phải tội ác không thể tha thứ.

Với tư cách là viện trưởng, ông ta biết rằng nếu vụ bê bối nổ ra, mọi thứ dày công xây dựng bao năm qua sẽ bị hủy hoại.

"Nhưng… nếu đã như vậy, tại sao ông ta lại muốn cứu người phụ nữ đó?" Vy Vy hỏi: "Ý tôi là cứu đứa trẻ này?"

Nếu giữ lại đứa trẻ này, chẳng phải sẽ để lại rất nhiều sơ hở sao?

"Chẳng lẽ…" Dụ Ngư đột nhiên mở to mắt: "Viện trưởng cũng tham gia vào chuyện của phòng bệnh 624 sao?"

"Hướng Nam này chính là con của viện trưởng sao?"

Suy đoán này thực sự đáng kinh ngạc, sau đó, Tào Dương cho rằng hồ sơ bị thất lạc trong phòng hồ sơ, người ít bị nghi ngờ nhất, chính là viện trưởng.

"Không." Giang Thành lắc đầu.

"Tại sao?"

“Thời điểm tử vong không khớp.” Lâm Uyển Nhi nói, ánh mắt quét qua, cho người ta cảm giác rất tùy ý: “Ba bác sĩ nam đó đều gặp tai nạn ngay sau khi người phụ nữ qua đời, nhưng lão viện trưởng thì không.”

Mọi người do dự một lúc rồi không nói gì nữa.

Lâm Uyển Nhi nói có lý, lúc lão viện trưởng giao Triệu Như cho trại trẻ mô côi, thì cô đã được nửa tuổi, điều này có nghĩa là ít nhất nửa năm sau sự việc, lão viện trưởng vẫn bình an vô sự.

Quỷ không hề tìm ông ta tính sổ.

“Có lẽ… là bởi vì ông ta đã chăm sóc tốt cho con của mình.” Dụ Ngư thấp giọng nói: “Cho nên quỷ mới không ra tay với ông ta.”

Nhìn từ việc lão viện trưởng sẵn sàng mạo hiểm để cứu Triệu Như, cuối cùng để lại tiền để tìm cho cô một gia đình nhận nuôi, từ sâu trong lòng ông ta vẫn còn một chút nhân tính.

Có lẽ chính hành động tử tế nhỏ bé này đã cứu ông ta chăng.

Giang Thành quay đầu nhìn Hòe Dật, nếu biết được tên của cựu viện trưởng, anh ta nhất định cũng đã tiến hành một ít nghiên cứu về cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy.

“Ông ta chết rồi.” Hòe Dật biết mọi người muốn nghe điều gì, liền nói thẳng.

“Lúc nào?”

“Hai tháng trước.” Hòe Dật đáp.

Khi nhắc tới cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy, trên mặt Hòe Dật hiện lên một cảm xúc kỳ quái, nhưng rất nhanh đã che đậy đi.

“Nhưng… chúng tôi không tìm ra nguyên nhân chết của ông ta.” Tào Dương ở một bên lẩm bẩm: “Chỉ biết ông ta chết vì bệnh.”

Bầu không khí trở nên ngột ngạt, dường như không ai tin vào kết quả này.

Điều trùng hợp hơn là Triệu Như đã đến bệnh viện này để thực tập cách đây hơn một tháng, còn cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy đã qua đời vì bạo bệnh cách đây 2 tháng.

Nói cách khác, Triệu Như xuất hiện tại bệnh viện này khoảng 2 tuần sau khi Trương Chiêu Duy qua đời vì bạo bệnh.

Có mối liên hệ nào giữa chuyện này không?

“Chẳng lẽ Trương Chiêu Duy biết sức khỏe của mình không tốt, nhưng vì áy náy đối với hai mẹ con Hướng Nam và Triệu Như, nên đã gọi Triệu Như đến gặp, trước khi chết kể lại mọi chuyện cho cô nghe?” Dụ Ngư thăm dò hỏi.

Không thể không nói, ý tưởng cô ấy đưa ra rất có mục tiêu và hợp lý về mặt logic.

“Nếu là như vậy, việc Triệu Như nhắm vào chủ nhiệm Tề cũng đã có lời giải thích.” Tào Dương kích động nói: “Chủ nhiệm Tề có liên quan đến ác nghiệp ở phòng bệnh 624, còn hồ sơ mất tích kia… chính là chủ nhiệm Tề!”

Bằng cách này, cũng có thể giải thích tại sao Triệu Như lại có ác ý với Chủ nhiệm Tề như vậy.

Vì lúc đó anh ta chính là người đã lọt lưới.

Nghe vậy, Giang Thành cau mày, một tay chống cằm, vẻ mặt có chút khó hiểu.

“Có vấn đề gì không?” Tào Dương chú ý đến phản ứng của Giang Thành, nên hỏi.

Giang Thành ngẩng đầu liếc nhìn sắc mặt mọi người: "Nhưng điều này không có ý nghĩa gì cả, tại sao những bác sĩ đó đều chết, chỉ có chủ nhiệm Tề sống sót?"

"Còn sống tới tận bây giờ?" Giang Thành hỏi lại.

"Nhưng bây giờ chủ nhiệm Tề không phải là đang muốn chúng ta bảo vệ anh ta sao?" Vương Trường Quốc lớn tiếng nói: "Điều này có nghĩa là con quỷ sắp tấn công anh ta, muốn giết chết anh ta!"

Quay đầu lại, Giang Thành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Vương Trường Quốc, khiến đối phương vô thức lùi lại một bước: "Tôi không nói bây giờ." Giọng nói của Giang Thành đều đều và lạnh lùng: "Tôi hỏi là 18 năm trước, làm thế nào anh ta có thể sống sót sau làn sóng truy sát đầu tiên của quỷ cách đây 18 năm?".

Ít nhất hiện tại Giang Thành không cảm thấy chủ nhiệm Tề có gì đặc biệt.

"Không." Hòe Dật đột nhiên nói: "Không phải là anh ta sống sót sau cuộc truy sát, mà là quỷ căn bản không có đi tìm anh ta."

"Chính xác." Giang Thành thu lại ánh mắt, gật gật đầu: "Vấn đề chính là ở đây."

Trong phòng yên tĩnh một lúc lâu, Tào Dương ngồi trên ghế nhìn mọi người, nhăn mặt hỏi: "Hay là chúng ta bắt chủ nhiệm Tề đến đây thẩm vấn xem thế nào?"

Manh mối cuối cùng trong chuyện này đều hướng về chủ nhiệm Tề, nhưng người này vẫn không chịu tiết lộ gì, Tào Dương đã có ý đồ dùng vũ lực rồi.

"Hiện tại vẫn chưa đến mức đó." Giang Thành thở dài nói: "Cứ chờ thêm xem."

“Nhưng mà những manh mối trong tay chúng ta hiện tại đã tìm hết tương đối rồi!” Tào Dương trông có chút cáu kỉnh, sợ hãi cùng loại cảm giác quỷ dị không cách nào xua tan đang dần dần ăn mòn sự kiên nhẫn của anh ta.

“Hai chuyện.” Giang Thành nói: “Thứ nhất, phải điều tra xem cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy rút cuộc làm sao mà chết.”

“Thứ hai.” Giang Thành nhìn về phía Hòe Dật: “Bối cảnh của Hướng Nam.”

“Việc điều tra về Trương Chiêu Duy, tôi có thể hiểu được, nhưng … chuyện của Hướng Nam không phải đã rõ ràng rồi sao?” Vy Vy hỏi.

“Tôi đang nói về chuyện xảy ra trước khi cô ấy được đưa đến bệnh viện?” Giang Thành nhìn về phía cửa, một lúc sau mới nói: “Tôi luôn cảm thấy giữa cô ấy và Doãn Trấn Lương… có chuyện gì đó mà chúng ta không biết.”

Hòe Dật trầm mặc một lát, mới ngẩng đầu nói: “Chuyện của Hướng Nam giao cho tôi, mọi người đi tìm những manh mối khác đi.”

“Đúng rồi.” Tào Dương như nghĩ đến điều gì, thấp giọng nói: “Mặc dù chúng ta chưa tìm ra nguyên nhân cụ thể dẫn đến cái chết của Trương Chiêu Duy, nhưng chúng tôi biết thi thể của ông ta ở đâu.”

Anh ta chỉ vào nơi dưới chân mình và nói với vẻ mặt kỳ quái: “Chính là ở trong nhà xác của bệnh viện này.”

“Ở đây?” Vy Vy rùng mình một cái, dường như đang nghĩ tới rất nhiều chuyện không hay.

“Ừm.”

Đã hai tháng trôi qua mà vẫn chưa bố trí hỏa táng, điều này không bình thường, mọi người đều ngầm đồng ý rằng trong này nhất định có điều gì đó ám muội.

“Các con của ông ta đâu?” Giang Thành hỏi: “Có sắp xếp gì đặc biệt sao?”

“Đừng nhắc đến con cái nữa, ngay cả người thân cũng không có.” Tào Dương cũng có vẻ hơi nghi hoặc: “Chúng tôi đã nghe ngóng qua rồi, vị cựu viện trưởng này cũng là một đứa trẻ mồ côi.”

“Nhưng không có liên quan gì đến cô nhi viện kia.” Lo lắng mọi người hiểu lầm, Tào Dương giải thích: “Khi lão viện trưởng ra đời, cô nhi viện kia còn chưa được xây dựng cơ.”

“Không phải là… di chúc chứ?” Lâm Uyển Nhi duỗi đầu ngón tay, chậm rãi xoa xoa thái dương của mình.

“Ý cô là… mà lão viện trưởng trước khi chết đã lập ra di chúc?” Sắc mặt Dụ Ngư hơi thay đổi: “Nội dung di chúc là để lại thi thể của mình ở nhà xác, không hỏa táng ở phòng tang lễ.”

“Nhưng tại sao?”

“Vì để chứng kiến.” Giang Thành thẳng người nói: “Cũng là để chuộc tội.”

Chương 485: Nhà xác

“Có lẽ ông ta là muốn tận mắt chứng kiến những điều sai trái mà mình đã làm chỉ vì một ý nghĩ nhất thời, và kết thúc ở đây.”

“Ý anh là… ông ta muốn nhìn thấy chủ nhiệm Tề chết ở đây?” Giọng điệu của Vy Vy dao động rất lớn, nhưng có vẻ như cô bị sốc trước sự việc này nhiều hơn là nghi ngờ.

Ưu tiên hàng đầu lúc này là xác định nguyên nhân cái chết của lão viện trưởng.

Chết vì bệnh thông thường và chết do quỷ là những cách thức hoàn toàn khác nhau, tương ứng, chúng cũng thể hiện thái độ khác nhau của quỷ.

Từ thái độ của quỷ đối với lão viện trưởng, bọn họ có thể suy ra rất nhiều chi tiết khác nhau.

“Ở đây giao cho mọi người chịu trách nhiệm. Tôi sẽ đi điều tra chuyện gì đã xảy ra với gia đình Hướng Nam?” Hòe Dật đứng dậy và nói một cách tự nhiên.

Điều quan trọng nhất bây giờ là thời gian, xét theo diễn biến của tình tiết vụ án, thời hạn của nhiệm vụ này có vẻ cấp bách hơn họ tưởng tượng.

“Tôi đi cùng anh.” Tào Dương đứng dậy, cầm lấy áo khoác treo trên lưng ghế, đang định đi ra ngoài, nhưng…

Đặt tay lên vai anh ta, Tào Dương quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt của Hòe Dật: “Không cần đâu.” Hòe Dật nói: “Lần này tôi đi mình là được rồi.”

Nghe vậy, Tào Dương hơi mở lớn mắt, trên mặt hiện lên vẻ hoài nghi.

Tào Dương, người đã tự mình trải qua nhiệm vụ nguy hiểm như thế nào, biết rất rõ sự quỷ dị ở đây là không thể diễn tả bằng lời.

Nếu không cẩn thận, kết cục sẽ như Lý Khải Phong và Đỗ Phong.

Trong hoàn cảnh như vậy, mọi người đều mong muốn được hành động cùng nhau nhiều nhất có thể.

Hơn nữa nếu như nhớ không lầm thì khi mới đến thế giới này, Hòe Dật đã nói một cách trịnh trọng rằng khi mọi người ở cùng nhau thì không được tách ra.

Nhưng bây giờ tại sao…

"Tào Dương, anh đi cùng với chúng tôi đi." Giang Thành vỗ vỗ quần áo, đứng dậy nói: "Hòe Dật, anh ấy có kinh nghiệm, một mình sẽ dễ hành động hơn."

Có thể nhìn ra, Tào Dương có ấn tượng rất tốt với Hòe Dật, lo lắng nếu để anh ta đi một mình sẽ xảy ra chuyện gì.

"Bảo trọng." Sau khi gật đầu với mọi người, Hòe Dật một mình rời đi.

Giang Thành biết rõ anh ta nhất định có thủ đoạn gì đó, không tiện bộc lộ ra trước mặt mọi người.

Đây tuyệt đối không phải tâm lý và cách làm của một chàng trai chỉ mới trải qua một lần ác mộng, ít nhất xét về độ quen thuộc với ác mộng, Hòe Dật cũng không hề nói sự thật.

Hơn nữa Giang Thành còn rõ ràng cảm giác được Hòe Dật đã chú ý tới mình.

Nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào.

Dù sao nếu như mình không dẫn dắt đoàn đội, vậy thì tiến triển của nhiệm vụ sẽ quá chậm, nói không chừng còn sẽ có thêm mấy người chết nữa.

Điều khiến Giang Thành tương đối hài lòng là Hòe Dật không giống như một số người chơi cũ mà hắn từng gặp trước đây, những người sẽ dùng rất nhiều mạng sống của đồng đội để cố gắng thử sai.

Bằng không, Giang Thành ngẩng đầu, nhìn về phía cửa… bản thân cũng sẽ không cho phép anh ta sống đến bây giờ.

Lần này, vì Lâm Uyển Nhi có mặt nên thái độ của Giang Thành trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Sau khi Hòe Dật rời đi, hắn tự nhiên trở thành nòng cốt của những người còn lại.

"Anh Giang." Vy Vy dùng giọng rất nhẹ nhàng hỏi: "Tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

"Đến nhà xác." Giang Thành quả quyết trả lời.

"Bây giờ đi sao?" Dụ Ngư sắc mặt có chút khó coi, cách đây không lâu, cô còn là một sinh viên đại học thích xem phim truyền hình, cô vẫn chưa thích ứng được với sự thay đổi thân phận đột ngột này.

Lâm Uyển Nhi quay đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, nhắc nhở: "Nếu bây giờ không đi, nhất định phải đợi đến tối."

"Chúng ta… chúng ta có thể đợi đến ngày mai rồi hãy đi." Vương Trường Quốc vẻ mặt căng thẳng, tần suất chớp chớp mắt nhanh hơn trước: "Hôm nay cứ làm rõ trong bệnh viện…"

"Chỉ sợ không kịp." Giang Thành lắc đầu.

"Anh Giang." Tào Dương nhìn Giang Thành, tò mò hỏi: "Anh đã có phát hiện gì rồi sao?"

Nhìn sang chỗ khác, ánh mắt Giang Thành nhìn mọi người có chút đáng sợ, rồi thở dài nói: “Còn nhớ thời gian chủ nhiệm Tề cho chúng ta không?”

Ánh mắt Dụ Ngư thay đổi: “Anh ta nói… chỉ cho chúng ta ba ngày, không không!” Cô lập tức đổi ý: “Là hai ngày!”

Nhưng lời này… đã được nói ngày hôm qua rồi.

“Hiện tại suy tính… thì chỉ còn lại một ngày thôi.” Trên mặt Giang Thành tràn ngập khí chất u sầu hiếm thấy, hắn khẽ cau mày.

Có một điều hắn chưa nói với mọi người.

Đối với nhiệm vụ lần này hắn có suy đoán của riêng mình, trước đó mọi người đều tập trung tìm kiếm chân tướng, nhưng lại bỏ qua bản thân của nhiệm vụ.

Sở dĩ bọn họ đến đây, xét từ bối cảnh thế giới quan của thế giới này, là vì quỷ muốn giết chủ nhiệm Tề nên thuê họ với giá cao để bảo vệ mình.

Vì vậy, trong nhiệm vụ lần này, chúng ta phải bảo vệ sự an toàn của chủ nhiệm Tề.

Nói chính xác hơn, điều quan trọng nhất là giữ cho anh ta sống chứ không thể chết, mới là quan trọng nhất!

Dù sao, nếu chủ nhân chết thì nhiệm vụ đương nhiên sẽ thất bại.

Việc này không liên quan gì đến việc quỷ có thể giải quyết được hay không.

Đây là một cuộc chạy đua với thời gian, nếu quỷ giết chết chủ nhiệm Tề trước, thì cho dù sau này bọn họ có tìm ra chân tướng hay làm gì đó với quỷ cũng chẳng có tác dụng gì.

Mà thời gian, chủ nhiệm Tề đã cho rồi.

Ba ngày!

Bọn họ chỉ có ba ngày.

Ba ngày của chủ nhiệm Tề chắc chắn không phải là đưa ra một cách tùy tiện, đây hẳn là thời hạn cuối cùng mà lệ quỷ đến tìm anh ta đòi mạng.

Khi thời cơ đến, không ai có thể cứu được anh ta nữa.

Mà bây giờ… Giang Thành quay đầu liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, kim giây từng bước tiến về phía trước, bọn họ bây giờ tính đi tính lại, cũng chỉ còn lại 30 giờ nữa.

Mà hiện tại, vẫn còn rất nhiều chuyện chưa rõ ràng.

Nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, bọn họ bị cuốn vào quá đột ngột, bản thân còn chưa kịp chuẩn bị, hơn nữa đồng đội đa phần đều là người bình thường, ít kinh nghiệm.

“Tôi ở lại canh phòng đi.” Có thể nhìn ra mọi người lại sắp đi ra ngoài lần nữa, Vương Trường Quốc cướp lời nói: “Ở đây xung quanh có quá nhiều bất ổn, nếu không có người canh giữ, tôi sợ…”

Giang Thành lạnh lùng nhìn anh ta một cái, đây là một tên chỉ muốn giữ mạng mình, lần trước cũng là anh ta cầm đầu không chịu cứu người.

Sau khi bị Giang Thành nhìn chằm chằm, Vương Trường Quốc vốn đã cảm thấy áy náy, vô thức nuốt khan, nhưng tựa hồ vẫn kiên trì muốn ở lại.

Đối với một người lõi lọc đã lăn lộn mấy chục năm trong xã hội như anh ta thì mất mặt chẳng là gì, nếu thực sự sợ mất mặt thì anh ta đã không hàng ngày họp hành để lừa người già mua sản phẩm chăm sóc sức khỏe kém chất lượng của mình.

Ở một nơi như thế này, bảo toàn mạng sống mới là điều quan trọng nhất.

Mặt mũi không là gì cả.

Nghĩ nghĩ một chút, Vương Trường Quốc lại thẳng lưng, nhìn Giang Thành với vẻ mặt tự tin, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Người thanh niên đối diện mới bao nhiêu tuổi, bản thân lúc đầu bị cậu ta dẫn dắt, cũng là tình thế ép buộc thôi, nhưng bây giờ… nói muốn đến nhà xác, trừ phi cậu ta điên rồi?

Nghe thôi là biết sẽ xảy ra chuyện.

Hơn nữa, anh ta đang rất nghi ngờ Hòe Dật và Giang Thành đang cấu kết với nhau sau lưng, hai người một người hát một người phụ hoạ, trông thì như đang thảo luận vụ án, nhưng đằng sau, nói không chừng đang âm mưu chuyện gì?

Biết đâu có thể họ đã biết nhau từ trước, sớm đã tìm cách rời khỏi đây từ lâu, chỉ là cần có người để thử sai thôi.

Ha ha, lừa được những người trẻ tuổi này, chứ làm sao lừa gạt được anh ta!”

Chương 486: Tôi sai rồi

Biểu hiện của Vương Trường Quốc khiến tất cả mọi người đều khó chịu.

Anh ta không hề có bất cứ một tác dụng nài, cũng chẳng muốn mạo hiểm. Hơn thế nữa, anh ta còn hưởng chung thông tin mà mọi người phải đánh đổi cả mạng sống để thu thập được.

Về điểm này, ngay cả mấy cô gái trong nhóm cũng thấy chướng mắt.

Dụ Ngư vẫn nhìn chằm chằm vào anh ta bằng gương mặt đầy tức giận.

Về phần Vy Vy, vì cô có quen biết với Vương Trường Quốc trước đó nên không tiện thể hiện thái độ quá rõ rệt, nhưng cũng cực kỳ khó chịu với thái độ trơ trẽn của anh ta.

Đây không phải là lần một, lần hai mà Tào Dương nhẫn nhịn Vương Trường Quốc. Rốt cuộc, anh ta không tiếp tục nhịn nữa, thế là hằm hè chỉ thẳng mặt Vương Trường Quốc, bảo: "Tại sao anh lại không chịu đi?"

"Lần trước, là anh ở lại phòng để canh gác. Nhưng lần này, phải chăng chúng ta nên đổi người ở lại đây?"

Vương Trường Quốc liếc sang Vy Vy, quái gở nói: "Lần trước, đâu phải chỉ một mình tôi ở lại. Còn có cô ta, và cả cô ta nữa. Cả đám cùng ở lại trong phòng mà."

Người mà anh ta ám chỉ chính là Vy Vy và Dụ Ngư.

"Anh còn so kè với cả phụ nữ nữa à?" Tào Dương cảm giác như Vương Trường Quốc chẳng còn biết sỉ diện gì nữa.

Dường như biết rõ cả nhóm chẳng thể làm gì được mình, Vương Trường Quốc càng lúc càng hung hăng hơn. Anh ta cứ đứng dựa sát vào tường, nghểnh mặt mà tranh luận cùng Tào Dương.

Anh ta không hề sợ hãi, vì biết rõ thay vì tranh luận với mình - mọi người càng ưu tiên việc tranh thủ thời gian để đi điều tra thêm manh mối.

Dù sao đi nữa, ai nấy đều muốn sống sót.

Nà đến khi bọn họ tìm ra manh mối rồi quay về, thì lúc đó cũng đã khá muộn rồi. Dù bọn họ có muốn chia sẽ manh mối hay không, anh ta vẫn sẽ cứ bám sát bên cạnh bọn họ.

Cả đám đi đâu, anh ta sẽ đi đó.

Nếu thực sự tìm được đường sống, bản thân anh ta cũng chắc chắn sẽ theo đó mà rời khỏi thế giới này.

Tào Dương hoàn toàn không thể lý giải được lối suy nghĩ của Vương Trường Quốc. Anh ta chỉ cảm thấy tên Vương Trường Quốc này đang ngứa da, cần phải đấm cho một trận.

Nhưng khi Tào Dương chưa kịp nổi đóa, một lát sau, Giang Thành bỗng dưng lên tiếng: "OK thôi."

Tào Dương sững sốt nhìn sang Giang Thành bằng ánh mắt đầy vẻ khó tin. Anh ta không hiểu, thanh niên này đã dám kêu gọi cả nhóm ra ngoài cứu người, hà cớ gì…

"Lần này, mọi người cứ ở lại." Giang Thành bảo: "Chỉ cần 2 người chúng tôi ra ngoài là đủ rồi."

"Ừm… Anh coi chừng tôi đấy. Xíu quay về, tôi tính sổ với anh!" Tào Dương dằn mặt Vương Trường Quốc một cậu.

Tuy Tào Dương trông như một kẻ nóng tính, nhưng anh ta cũng là người biết phân rõ chuyện nào nặng, chuyện nào nhẹ.

Rõ ràng, việc quan trọng nhất lúc này chính là tiến đến nhà xác, điều tra rõ nguyên nhân tử vong của nguyên viện trưởng.

Nhưng mới đi được vài bước, Giang Thành đã ngăn anh ta lại: "Không phải là anh." Nhìn sang bên cạnh, Giang Thành xoay mặt về phía Vương Trường Quốc, hất cằm nói: "Người tôi nói là anh ta."

"Vương Trường Quốc." Giang Thành bảo: "Lần này, anh đi cùng với tôi nhé."

Vương Trường Quốc nhướng nhẹ mày, vừa định sỉ diện bảo không đi, ai muốn đi thì cứ đi…

Nhưng chưa kịp mở lời, anh ta đã bị Giang Thành tóm chặt cánh tay, thẳng thừng lôi ra khỏi phòng.

Sau đó, cửa đóng "rầm" lại.

Trên thực tế, ngay khoảnh khắc bị Giang Thành tóm lấy tay, sắc mặt của Vương Trường Quốc đột ngột thay đổi hẳn. Anh ta không ngờ rằng, thanh niên này lại có lực tay mạnh đến vậy.

Tay của hắn cứ như một cây kìm sắt, Vương Trường Quốc cảm giác rằng, nếu mình gồng mạnh lại thì chắc chắn sẽ bị hắn bẻ gãy cánh tay.

Chờ 2 người ra cửa rồi, Tào Dương mới kịp phản ứng lại. Đầu tiên, anh ta chính là định bước theo ra ngoài, đi theo 2 người bọn họ. Thêm một người, thêm một phần sức.

Đặc biệt hơn, tên Vương Trường Quốc này là một kẻ ăn bám, chẳng giúp ích được gì.

"Không cần đi theo đâu." Giọng nói của Lâm Uyển Nhi vang lên từ sau lưng, cũng khiến Tào Dương kịp dừng bước.

Dụ Ngư nghiêng đầu nhìn sang, trùng hợp chỉ có thể thấy được một bên gò má của Lâm Uyển Nhi. Dụ Ngư nhận ra,

Lâm Uyển Nhi đang nhìn về phía hành lang, mà gương mặt của cô ta lại gợi lên một cảm giác rất không chân thực.

Một giây sau, Dụ Ngư trông thấy Lâm Uyển Nhi đưa tay vịn gò má rồi hạ giọng bảo: "Người của tôi, tôi biết cậu ấy lợi hại đến mức nào."

Trong khoảnh khắc đó, Dụ Ngư có một ảo giác như mình đang trùm kín chăn, quan sát đến mấy cặp nam nữ chính trong mấy quyển tiểu thuyết kia bước ra ngoài đời thực.

Đương nhiên, là cái loại tiểu thuyết khiến người ta đỏ mặt tim run ấy.

Về phần có bậy bạ hay không đứng đắn hay không, vậy cũng khó mà phán xét được,

Ví dụ như cô, cô cảm nhận nó là một thể loại hợp pháp.

Trong vô thức, cô nhận định người phụ nữ tên Lâm Uyển Nhi này và thanh niên kia chắc chắn có gì đó mờ ám với nhau. Nhưng chuyện này… cũng lạ lắm.

Họ cũng yêu đương đấy, nhưng mà… hình như yêu kiểu 'ngược tâm'.

Cô tự ngẫm đến một ví dụ không xác đáng cho lắm. Trong một bộ tiểu thuyết lấy bối cảnh thời Trung Hoa Dân quốc mà cô từng đọc, nội dung truyện kể về mối quan hệ oan nghiệt giữa người vợ lẽ thứ 9 của một tay quân phiệt và người vệ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ sự an toàn cho nàng.

Lấy mạch truyện kia mà áp lên cặp đôi trước mặt này, lại có cảm giác rất giống nha.

Đặc biệt là cái thái độ gian díu mập mờ này.

Quá kích thích rồi!!!

Thể chất ‘nhiều chuyện, bà tám’ bắt đầu hình thành bên trong cơ thể của Dụ Ngư, tựa như cô rất vui vẻ khi sắp phơi bày được mối quan hệ của đôi trai gái này.

Nhưng ở khoảnh khắc tiếp theo, chợt có một đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô. Lâm Uyển Nhi đúng là đang liếc nhìn Dụ Ngư, nhưng cũng không phải kiểu liếc mắt căm hận, mà là…

Kiểu ánh mắt như đang ám chỉ rằng: Không cần suy nghĩ nhiều, cô chỉ đoán đúng một phần thôi… Mà thực tế thì còn kích thích hơn những gì mà cô đang nghĩ.

Không sai!!! Trong nháy mắt, Dụ Ngư đã hiểu được ám chỉ ngầm đến từ ánh mắt của Lâm Uyển Nhi.

Mà do thế, cả ánh mắt của Dụ Ngư cũng tựa như cháy rừng rực hẳn lên. …

Bầu không khí giữa hành lang lúc này không hề êm đềm như bên trong căn phòng kia. Giang Thành đang lôi kéo Vương Trường Quốc tiến về hướng bên phải của dãy hành lang này.

Trong lúc đó, Vương Trường Quốc cũng thử phản kháng đôi lần, nhưng đều bị Giang Thành dùng một thủ đoạn cực kỳ “ôn hòa” mà hóa giải.

“Mày… Mày buông tay tao ra!” Vương Trường Quốc hạ giọng nói.

Sở dĩ không dám thét to, một là do anh ta sợ bị ma quỷ kéo đến đây, còn hai là sợ Giang Thành, sợ hắn nổi giận.

Thằng này… Vương Trường Quốc nhìn về phía một bên mặt của Giang Thành. Anh ta nhận ra rằng, hắn vẫn đang cười, chỉ là cánh tay không hề giảm đi chút ít lực kéo nào.

Thầm nuốt nước miếng một cái, Vương Trường Quốc bỗng nhiên hơi hối hận. Người mà anh ta vừa đắc tội này dường như

có thần kinh không được bình thường.

Thẳng thừng kéo Vương Trường Quốc tận đến thang máy tầng 2, Giang Thành mới chịu buông tay.

Nơi này khá yên tĩnh, tạm thời không có ai đến đây. Nhìn chằm chằm vào thang máy, Vương Trường Quốc có cảm giác vô cùng sợ hãi: "Mày lôi tao đến đây làm gì?"

Đột nhiên, anh ta có một linh cảm không lành.

Vương Trường Quốc nhớ rõ, trước đây không lâu, Đỗ Phong đã… Đỗ Phong đã chết trước mặt bọn họ, bằng một phương thức cực kỳ thê thảm.

Cũng chính là… trong buồng thang máy trước mặt này!

Tuy nhiên, khi đó là ở trên tầng 6.

Chẳng thèm trả lời lấy Vương Trường Quốc một câu, Giang Thành nhấn nút gọi thang máy lên. Vương Trường Quốc trơ mắt nhìn Giang Thành gọi thang máy đi từ tầng 1 đến vị trí này.

Ting tong…

Cửa thang máy mở ra; bên trong không có một bóng người.

Giữa ánh đèn dịu nhẹ, bên trong thang máy rất sạch sẽ, không một bóng người, tựa như mới vừa có nhân viên quét dọn qua.

Nghiêng đầu nhìn vào, Giang Thành bảo Vương Trường Quốc: "Vào trong đi!"

Nghe thế, Vương Trường Quốc lập tức xoay người định bỏ chạy. Anh ta đâu có dám vào thang máy! Đó chẳng phải là muốn chết à…

"Đừng, đừng mà!" Vương Trường Quốc sắp khóc òa lên rồi, giãy giụa tứ chi liên tục. Nhưng chuyện buồn cười chính

là, anh ta cũng không dám la ó quá to, sợ từ trong thang máy có thứ gì đó xuất hiện.

Không sai! Rõ ràng là anh ta nghĩ rằng bên trong thang máy có một tồn tại nào đó!

Đại loại như… ma quỷ!

Chính là con quỷ từng giết chết Đỗ Phong kia!

"Van xin cậu! Tôi van xin cậu mà! Xin cậu tha cho tôi!" Vương Trường Quốc ngã quỵ xuống mặt đất, ôm lấy chân trái của Giang Thành, trông không khác gì một bãi bùn nhão: "Tôi sai rồi! Tôi thật sự sai rồi!"

Nhưng Giang Thành không hề tha thứ cho anh ta. Hắn nhấc cái chân phải đang bỏ trống lên, đá liên tục vào người Vương Trường Quốc, đạp anh ta thẳng vào bên trong thang máy.

Chương 487: Cơ hội

“Có xuống dưới đó thì nhớ hòa thuận với đám người Đỗ Phong.” Giang Thành vừa đạp, vừa bảo: “Anh ta bị rơi mất đầu, không thuận tiện lắm trong nếp sinh hoạt; anh nhớ giúp cậu ấy một tay.”

“A a a…”

Cảm nhận đã đủ rồi, Giang Thành mới không chửi nữa.

Vương Trường Quốc ôm chặt lấy chân của Giang Thành, khóc lóc đến mức nước mắt nước mũi tèm nhe. Thái độ hung hăng khi nãy đã biế mất bặt tăm.

“Anh Giang, tôi sai rồi!” Vương Trường Quốc liên tục run rẩy cả người, thậm chí còn không dám nhìn về phía thang máy.

Gã lo là mình sẽ trông thấy Đỗ Phong đứng vẫy tay về phía gã trong thang máy,

“Xin cậu! Tôi van cậu người lớn rộng lượng, hãy cho tôi… cho tôi một cơ hội nhé!” Vương Trường Quốc cầu xin một cách cực kỳ thảm thương.

“Muốn xin cơ hội à?”

“Ừ ừ!”

“Vậy còn gân cổ lên cãi hay không?”

“Tôi không dám cãi nữa! Tôi không dám cãi nữa đâu.” Tựa như vừa tóm được ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, Vương Trường Quốc tỏ thái độ cực kỳ thành khẩn: “Cậu Giang, từ nay về sau, cậu nói gì tôi cũng nghe. Xin anh hãy tha thứ cho tôi lần này.”

Giang Thành nheo mắt lại, cười gằn hỏi: “Tôi nói gì, anh cũng nghe à?”

“Đúng vậy!”

“Vậy tôi bảo anh vào thang máy, sao anh không làm?” Đột ngột hỏi một câu xong, Giang Thành tung chân, đạp mạnh vào Vương Trường Quốc.

Nghe được trong hành lang có động tĩnh, chợt có một cánh cửa nằm gần thang máy này mở ra, theo sau đó là có người xuất hiện.

Đó là một ông lão có tuổi, rất gầy, trông cơ thể khá ốm yếu. Trong lúc di chuyển, ông lắc lư cả người, mà trên chóp mũi của ông ta còn đeo thêm một cái kính lão khung vàng, nom dáng dấp có vẻ là một vị giáo sư đại học.

Ông lão cũng không ngờ bên ngoài là cảnh tượng thế này, bèn vội vàng bước đến, buông lời khuyên nhủ: “Có chuyện gì mà cãi nhau thế?”

“Cháu trai.” Nhìn thẳng vào Giang Thành, ông lão nói: “Tại sao cháu. . cháu lại đánh người thế này?”

Thấy có người ra mặt, Vương Trường Quốc bèn bày ra ngay một vẻ mặt rất đáng thương.

Nhưng không chờ gã kịp khóc lóc tố khổ, Giang Thành đã gằn từng chữ: “Câm miệng ngay cho tôi.”

Vì hoảng sợ, Vương Trường Quốc thật sự câm miệng, chẳng dám khóc lấy một câu. Nước mắt ngấn đầy trên vành mắt gã, nhưng cũng không dám rơi xuống gò má.

Thấy bộ dáng của gã thế này, ông lão lập tức tiến lên phía trước, đỡ gã dậy: “Chàng trai, có chuyện gì mà không dám nói? Người này cũng đứng tuổi rồi, tại sao cháu lại đối xử với cậu ta như thế? Có thấy quá đáng hay không?”

“Nếu cháu tiếp tục đánh người nữa, tôi sẽ gọi bảo vệ bệnh viện đến đây đấy.” Ông lão nói, trong giọng nói còn bao hàm chút ít tức giận.

Nhưng không ngờ là Giang Thành vẫn cứ dửng dưng, còn liếc mắt trừng Vương Trường Quốc, sau đó mở lời bằng giọng nói chứa đầy ý vị sâu xa: “Tôi có đánh anh à?”

Vương Trường Quốc sững sờ.

Ông lão cũng sững sờ.

Một lát sau, Vương Trường Quốc lắc đầu, nhỏ giọng đáp: “Không… không có đánh.”

Đẩy nhẹ gọng kính làng, ông lãi nhìn Vương Trường Quốc, sau đó lại nhìn sang Giang Thành với vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh; trong đầu ông lão chứa đầy các dấu chấm hỏi.

Tuy không tận mắt chứng kiến tình hình trước đó, nhưng ông ta nghe được rõ ràng mà… Chẳng lẽ… Chẳng lẽ ông lão nghe nhầm rồi?

Nghĩ đến đây, ông cực kỳ nghiêm túc nhìn Giang Thành, nói: “Cháu nói sao thế? Nếu cháu không đánh cậu ta, vậy vết thương này là do đâu?”

“Cụ ông đang hỏi anh kìa?” Nhìn sang Vương Trường Quốc, Giang Thành nhã nhặn nói: “Lát nữa… chúng ta còn cần đi tháng máy đấy.”

Nghe vậy, Vương Trường Quốc run rẩy lập cập, lập tức đáp lời: “Là do tôi sơ suất mà thôi.”

“Do sơ suất?” Ông lão chau mày.

“Vâng ạ.” Vương Trường Quốc gật đầu thật mạnh: “Lúc đi cầu thang, do sơ suất nên tôi trượt chân rồi té xuống lầu, cũng là nhờ…” Vương Trường Quốc chỉ vào Giang Thành, nói: “Là nhờ chàng trai này cứu tôi.”

Nếu chiếc áo sơ mi trắng của Vương Trường Quốc không xuất hiện hàng đống dấu giày thế này, có lẽ ông lão sẽ tin.

Nhưng ngay cánh cửa mà ông lão vừa đi ra trước đó, chợt có một ông lão lùn hơn bước ra. Khác với ông lão đang đứng trước mặt Giang Thành, cụ ông dáng lùn kia mang dép lê đi lẹp xẹp, mà gương mặt thì gián đầy mấy mảnh giấy nhỏ, trông vô cùng buồn cười.

"Tên già này." Ông lão có gương mặt dán đầy mảnh giấy nhỏ bảo: "Ông làm gì lâu thế? Mọi người đang chờ."

"Tôi về ngay." Ông cụ khàn giọng đáp.

Không chờ ông lão điều tra thêm, Giang Thành lại cực kỳ thản nhiên tiến đến: "Cháu chào cụ." Giang Thành lễ phép hỏi: "Hình như ông sống ở đây từ lâu lắm rồi."

"Cũng lâu…" Ông lão thuận miệng đáp.

Theo chủ nhiệm Tề từng cho biết, cứ đến ban đêm là bệnh viện sẽ xuất hiện một vài lời đồn ký quái. Do đó, hắn định bụng sẽ hỏi thăm mấy người này.

Nghĩ đến đây, Giang Thành càng lễ phép với ông cụ hơn. Hắn thuận thế đưa đẩy, nhanh chóng lấp liếm được chuyện không vui vừa xảy ra.

Ông lão cũng nói với Giang Thành rằng, mình cũng được tính như một vị khách quen của bệnh viện này. Vì biết bản thân dễ xảy ra chuyện, thế nên cứ mệt người một chút là ông lập tức đến đây nhập viện ngay.

Cũng còn tốt, nơi đây có mấy ông cụ khác bầu bạn với chính mình.

Xem ra, mấy ông cụ khác mà ông lão vừa đề cập chính là mấy cụ ở trong phòng bệnh bên cạnh. Ắt hẳn là bọn họ đang tụ tập để chơi đánh bài.

Nói một hồi, ông lão bèn thọt tay vào túi áo khoát, sò soạng một hồi, cuối cùng đành ngượng ngùng liếm môi một cái.

Vừa thấy thế, Giang Thành lập tức tiến đến trước mặt Vương Trường Quốc, thò tay móc lấy gói thuốc lá trong túi áo anh ra, sau đó còn lấy luôn bật lửa.

"Không được, không được!" Vừa thấy gói thuốc lá, cả hai mắt của ông lão đều tỏa sáng. Tuy nhiên, ông vẫn tượng trưng từ chối một câu: "Thôi thôi, chuyện này làm sao mà được!"

Nhưng khi Giang Thành đưa một điếu thuốc sang, ông lão lập tức nhận ngay. Giang Thành cũng vừa vặn đưa đến bật lửa, thuận thế mồi thuốc cho ông cụ.

Ông cụ cúi người xuống, dùng tay giữ thuốc hơ nhẹ ngọn lửa. Sau đó, ông lão rít nhẹ một hơi, cảm giác cả người dầy khoan khoái.

Ánh mắt nhìn về phía Giang Thành cũng hiền hòa hơn rất nhiều.

"Cháu trai, các cháu đứng đây là muốn đi nơi nào?" Cầm điếu thuốc trong tay, ông lão vừa nhả khói, vừa hỏi.

"Chúng cháu muốn xuống lầu ạ."

Nghe thế, ông lão chợt tỏ vẻ kỳ quái trong một thoáng, để rồi nhanh chóng dùng động tác rít thuốc để lấp liếm vẻ mặt này."Xuống lầu à?" Ông cụ lầm bầm: "Vậy sao không đi thang bộ hả? Nơi này là tầng 2, đi vài bước là xuống tới dưới rồi. Đi thang máy làm chi không biết?"

"Hừm…" Giang Thành hậm hực nhìn về phía Vương Trường Quốc bằng một ánh mắt tựa như đang lo lắng cho một kẻ bị thiểu năng bẩm sinh vậy, sau đó mới chậm rãi nói: "Cụ này, cháu biết là thế, nhưng cụ thấy đấy! Người bạn này của cháu bị chứng teo não bẩm sinh, từ đó mà liên lụy đến hệ thần

kinh vận động. Chỉ mới đi cầu thang vài bước thôi, mà anh ta đã bị trượt chân té rồi đấy.

Nếu vẫn cứ đi cầu thang bộ, cháu lo rằng anh ta sẽ bị ngã chết đó cụ."

"Khụ khụ…" Vừa kéo xong một hơi, ông lão ho vài tiếng, cuối cùng mới thấy khỏe người hơn.

Ông ta nhìn sang Vương Trường Quốc, để rồi trông thấy Vương Trường Quốc đang dùng ánh mắt "tôi hiểu hết đó, nhưng tôi không dám tố cáo ra sự thật" để nhìn ngược lại mình.

"Vậy tìm y tá dẫn đi." Ông cụ đề nghị: "Y tá nơi này cũng khá là chu đáo đấy."

"Không cần đâu ạ! Ở đây có thang máy mà, còn mất công đi tìm y tá làm gì?" Vừa nói xong, Giang Thành bèn nhấn nút gọi thang máy.

"Khoan đã!"

Vừa quay đầu, Giang Thành nhận ra ông lão đang nhìn mình chằm chằm bằng một ánh mắt rất kỳ quái. Lần này, hắn đã có thể xác định được một chuyện, rằng ông lão này ắt hẳn biết được một vài bí mật nào đó.

Liên quan đến thang máy, hoặc thậm chí là liên quan đến cả tòa nhà bệnh viện này.

Cơ mà, Giang Thành vẫn cố giả ngu, còn thành thật hỏi: "Thưa cụ." Giang Thành trợn tròn đôi mắt vô tội nhìn ông: "Cụ gọi cháu lại là có việc gì ạ?"

Chương 488: Yên bình

Quay đầu nhìn thang máy, sau đó ông cụ dời mắt đi bằng một thái độ rất mất tự nhiên, cuối cùng mới nói với Giang Thành: "Đừng có đứng đây, đi sang nơi khác rồi nói chuyện."

"Dạ vâng." Giang Thành gật đầu.

Ban đầu, dường như ông cụ muốn mời Giang Thành vào phòng của bọn họ, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi thì đổi ý.

Trên thực tế, cho dù có mời, Giang Thành cũng sẽ không đi.

Cuối cùng, cả ba tìm một chỗ vắng vẻ trong đại sảnh, cạnh cửa sổ, mà ông cụ còn thuần thục gạt tàn thuốc ra bên ngoài.

Có vẻ như đây không phải lần đầu tiên ông ta bí mật hút thuốc ở đây.

Ông lão thỉnh thoảng còn ho khan, dường như do cổ họng không được tốt cho lắm.

"Sau này đừng đi thang máy." Ông lão trầm giọng nói: "Đặc biệt là cái thang máy đó.

Ban ngày thì còn đỡ, nhưng tuyệt đối phải tránh xa nó vào ban đêm!"

Giang Thành giả vờ không hiểu, thậm chí còn ngó nghiêng về hướng thang máy kia. Tiếp đó, hắn quay lại nhìn ông lão, nghi ngờ hỏi: "Sao vậy ạ?"

"Thang máy đặt ở đó, nhưng mọi người không được phép sử dụng à?" Giang Thành hỏi.

Ông lão liếm môi, thần bí hỏi: “Cháu đến đây được bao lâu rồi?”

“Cũng chưa lâu lắm ạ.” Giang Thành đáp một cách lập lờ.

“Trong thời gian cháu ở đây, cháu đã nhìn thấy mấy người khác sử dụng buồng thang máy kia được bao nhiêu lần rồi?”

“À thì…” Giang Thành gãi đầu: “Hình như không có… Cơ mà, do cháu không quá chú ý đến ạ.”

“Không phải do cháu không chú ý, mà vì không có bất cứ một ai sử dụng nó cả!” Ông già nuốt khan, nói: “Bình thường, sẽ chẳng ai bước vào cái thang máy đó cả. Trừ khi, là chuyện kia…”

“Chuyện gì ạ?”

“Khi có người chết đấy.” Ông lão nhìn Giang Thành bằng ánh mắt rất kỳ quái, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Cháu có để ý không? Kết cấu của buồng thang máy này khác với những thang máy khác.

Chiều rộng vẫn giống nhau, nhưng chiều dài rõ ràng là dài hơn những thang máy khác đấy. Đây là để thuận tiện cho việc vận chuyển thi thể.

Trong bệnh viện này, chỉ có một buồng thang máy đằng đó là có thể vận chuyển được thi thể.”

Nghe vậy, Giang Thành nói: “Cháu biết vấn đề này. Nhưng mà, mục đích ban đầu của việc thiết kế thang máy như vậy chính là để tạo điều kiện thuận lợi cho xe chở cáng cứu thương tiếp cận; có một số bệnh nhân với bệnh tình nghiêm trọng sẽ phải nhập viện trên cáng cứu thương đấy ạ.”

Giang Thành nói thế, ý là bảo ông lão này lo xa quá rồi.

Nhìn thấy Giang Thành phản ứng vậy, càng khiến ông cụ lo lắng hơn: “Chàng trai trẻ à, cháu không phải là dân địa

phương, đúng không? Xung quanh đây, mọi người đều biết rằng, nhưng ai mà lâm trọng bệnh, cần cấp cứu thực sự thì không bao giờ đến bệnh viện này đây.

Cách đây không xa, còn có một bệnh viện khác. Mặc dù quy mô của bệnh viện đó không lớn bằng bệnh viện này, nhưng trang thiết bị và điều kiện cơ sở vật chất lại tốn hơn rất nhiều.

Chàng trai trẻ! Tôi thấy cháu là một thanh niên rất hiểu chuyện, thế nên nghe lời tôi khuyên đi. Nếu không phải là chuyện quá gấp gáp, thì rời khỏi đây nhanh lên.” Ông lão khẩn thiết nói.

Vừa nghe đến ông cụ bảo là Giang Thành rất hiểu chuyện, Vương Trường Quốc bèn lén lút nhìn ông ta một cái, nhưng cũng không dám nhìn quá lâu vì sợ bị Giang Thành phát giác ra.

“Ông ơi…” Giang Thành tỏ vẻ rất tò mò: “Nơi này từng xảy ra chuyện gì à?”

Thấy ông cụ đã hút xong một điếu, Giang Thành lập tức đưa điếu thuốc thứ hai đến.

Nhìn chằm chằm vào điếu thuốc ngay trước mặt mình, trên mặt ông lão hiện lên vẻ bối rối, nhưng cuối cùng ông vẫn né tránh: “Thôi, tôi phải về phòng đánh bài. Đám bạn già còn đang chờ tôi… Nhóc con! Phải nhớ kỹ lời tôi nói…”

Tách tách…

Có tiếng bật lửa vang lên, Giang Thành châm điếu thuốc trong tay, sau đó mới nhìn về phía ông cụ: “Vậy điếu thuốc này…”

Ông cụ nhìn chằm chằm điếu thuốc, bước chân lập tức dừng lại.

“Thôi, cháu cũng không biết hút thuốc, chắc là vứt nó đi vậy…” Giang Thành vung tay, chuẩn bị ném điếu thuốc ra ngoài cửa sổ, nhưng khi vừa giơ tay lên thì đã bị ông cụ đau lòng ngăn cản lại.

“Thật ra là do bác sĩ không cho tôi hút quá nhiều.” Ông lão tựa lưng vào bệ cửa sổ, say mê hút một hơi rồi nhả khói ra, cuối cùng mới lên tiếng: “Hút thuốc nhiều, không tốt cho sức khỏe.”

“Ông đừng nghe bọn họ chém gió. Cháu cũng là bác sĩ mà.” Giang Thành nói: “Không bia rượu, không thuốc lá, vậy làm sao sống lâu được.”

“Ha ha ha…” Ông cụ nói: “Thằng nhóc chú mày khá thú vị đấy.”

Vương Trường Quốc cũng rất biết điều, ngoan ngoãn đóng chặt miệng mình, tự giác trở thành một nhân vật râu ria không có đất diễn.

“Cụ ơi…” Giang Thành do dự nói: “Vậy vừa rồi, chuyện ông nói về buồng thang máy kia…”

“Haizzz.” Ông lão thở dài, cứ như vừa nhắc đến chuyện này là ông hút thuốc mà chẳng còn thấy ngon nữa: “Trước đây, trong buồng thang máy đó từng xảy ra biến cố.”

Giang Thành lập tức hiểu ra, hẳn là ông cụ đang nói đến nữ y tá trong căn phòng 906.

Hắn không ngờ rằng, cụ ông này còn biết đến chuyện đã từng xảy ra cách đây lâu như vậy.

Nhưng sau khi hỏi kỹ hơn, hắn mới phát hiện ra, chuyện mà ông cụ kể với những gì mà hắn đang suy nghĩ là 2 vấn đề hoàn toàn khác nhau.

Biến cố mà ông lão đề cập đến chỉ mới xảy ra gần đây, khoảng 1 - 2 tháng trước.

“Đây là buồng thang máy duy nhất trong toàn bộ bệnh viện có thể dẫn đến nhà xác.” Ông lão hạ giọng nói: “Đây là lối đi duy nhất.” “

“Cháu nhớ là ở hai bên đều có cầu thang bộ cơ mà?” Giang Thành hỏi.

Không ngờ là sau khi nghe Giang Thành nói vậy, ông cụ lại lắc đầu rồi nhìn xung quanh, mờ ám bảo: “Vô dụng thôi! Chỉ có dùng buồng thang máy kia mới có thể xuống dưới đó được. Mà hai cầu thang bộ hai bên đều bị niêm phong hết rồi.”

“Niêm phong cả rồi à?”

“Ừ!” Ông lão nói: “Cũng nhờ một lần tình cờ mà tôi phát hiện ra.”

Nhà xác nằm ở tầng hầm 1, nhưng cầu thang đi thông xuống tầng hầm 1 ở hai bên đều bị phong tỏa - chuyện này vô cùng kỳ quái.

Chẳng lẽ… đã có chuyện gì đó xảy ra dưới nhà xác đó à?

Cũng vì thế mới khiến bệnh viện không thể không chắn lại lối đi kia.

Dường như nhìn ra được sự nghi ngờ của Giang Thành, ông lão nuốt nước bọt, nhìn hắn bằng một ánh mắt kiểu ‘chú mày đoán đúng rồi đấy’ rồi nói tiếp: “Chàng trai trẻ, những điều tôi sắp nói ra có thể sẽ khiến cháu không tin, nhưng tôi chắc chắn xác nhận rằng, từng câu từng chữ đều là sự thật.

Có người… chạy ra từ bên trong nhà xác.”

“Người ư?” Nghe vậy, Vương Trường Quốc cảm giác lạnh hết cả gáy, vô cùng sợ hãi.

Nếu là con người, ông cụ cũng chẳng cần phải rào trước đón sau như vậy. Giang Thành cho rằng, ẩn ý của ông lão phải là một cái xác… còn sống.

À không!!!

Nói đúng hơn, chính là một con quỷ.

“Là sao ạ?” Giang Thành hỏi: “Cụ ơi, cháu không hiểu. Có người từ trong nhà xác chạy ra là…”

“Trời ơi, sao cháu còn chưa hiểu!” Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt của ông lão cũng sa sầm dần: “Trong nhà xác thì chứa cái gì, cháu còn chưa hiểu à?”

“Ý cụ là… có một cái xác bị mất tích à?”

“Không phải mất tích, mà là chạy ra ngoài. Cái xác đó… tự mình chạy ra ngoài rồi!” Ông lão nói rất nhanh, hơi thở cũng trở nên rối loạn.

“Lúc mới được đưa đến đây, người đàn ông đó đã qua đời rồi. Sau khi làm xong các thủ tục, kẻ đó được đẩy vào nhà xác. Cháu đoán xem chuyện kế tiếp diễn ra như thế nào? Ngày hôm sau, khi bệnh viện kiểm tra lại - thi thể ấy đã biến mất, chẳng để lại dấu vết gì!

Kế tiếp, có một nhân viên mới đưa ra đề nghị, bảo rằng chẳng phải bệnh viền có hệ thống camera à? Cứ kiểm tra lại camera coi sao!

Ban đầu, không ai chú ý đến lời đề nghị của người này, bởi vì chỉ ở sảnh tầng 1 của bệnh viện mới có gắn camera mà thôi. Dù gã trộm xác kia có ngu xuẩn đến đâu chăng nữa, cũng không thể nào dám trộm xác rồi mà còn đường đường chính chính rời khỏi bệnh viện từ sảnh tầng 1 được.

Vì thứ mà kẻ đó trộm là thi thể, không thể nhét vào túi xách để tiện bề mang đi.”

“Nhưng sau đó… sau đó thì…” Nói đến đây, ông lão đột nhiên dừng lời, mà sắc mặt cũng tái nhợt hẳn.

Chương 489: Về nhà

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, camera thật sự đã phát hiện ra!” Nói đến đây, ông lão vô thức chạm vào cánh tay mình: “Cơ mà, không phải cái xác ấy bị kẻ khác đẩy đi ra, cũng không phải là bị trùm lại vác ra, mà kẻ ấy… là… tự mình đi ra!

Lúc đó khoảng 2:00 sáng, camera vừa vặn có thể trông thấy buồng tháng máy kia chuyển động nhẹ. Tiếp đến, cửa thang máy mở toang, có người từ bên trong đi ra.

Người đó di chuyển rất chậm, còn cứng đờ… Kẻ ấy cứ tiến từng bước, từng bước đến cửa bệnh viện.

Mà khi đi ngang qua ống kính camera, kẻ đó vậy mà… vậy mà còn ngẩng đầu, nở nụ cười với ống kính camera!”

Nghe đến đây, mặt mày Vương Trường Quốc tái mét. Giờ phút này, anh ta chợt tưởng tượng đến hình ảnh khi đó, thế là cảm giác bốn phía đầy hơi lạnh phũ quanh.

“Theo lời bác sĩ có mặt lúc đó, ông ta nhìn thấy rõ ràng, đó chính là cái xác ấy, chắc chắn không sai.

Xác chết sống lại - Giang Thành cũng đã lường trước tình huống này rồi. Dù sao đi nữa, đây cũng không phải là lần đầu tiên gặp phải. Tuy nhiên, có một chi tiết mà hắn nghĩ mãi không ra, là vì sao khi đó chẳng có ai phát hiện ra vậy?

Dù đã khuya, nhưng sảnh tầng 1 của bệnh viện vẫn phải có người trực mà.

Bác sĩ trực ban, nhân viên bảo vệ… Tất cả bọn họ đều bị mù ư?

Sau khi hắn nêu lên thắc mắc, ông lão bèn dùng một ánh mắt rất khó tả mà liếc nhìn Giang Thành, sau đó gật đầu nói: "Cháu nói đúng.

Nhân viên trực ban lúc đó thực sự không hề chú ý đến kẻ đó. Mà thông qua camera, ở ngay vị trí gần cửa bệnh viện còn có hai nhân viên bảo vệ đang ngồi tán dóc với nhau.

Mà người kia, à không, cái xác… cái xác kia đã đi xuyên qua khoảng trống giữa hai người bọn họ.

Khi ấy, hai nhân viên bảo vệ kia cũng có trong đội ngũ kiểm tra camera. Khi xem đến đoạn ấy, hai anh chàng đó đều bàng hoàng cả người. Một trong hai người còn la hét inh ỏi, bảo là mình chẳng thấy bất luận kẻ nào đi ngang qua trước mặt cả!

Mà cũng giống như cậu ấy nói! Ý tôi là, ngay phân đoạn camera quay cảnh cái xác kia đi ngang qua, hai nhân viên bảo vệ ấy chẳng hề có phản ứng gì."

"Sau đó thì sao?" Giang Thành hỏi.

"Sau đó, thi thể ấy đã biến mất khỏi cổng chính." Ông lão giải thích: "Vì càng đi ra ngoài, càng xa khỏi vùng quay chụp của camera."

Vốn dĩ, Giang Thành cho rằng đây là một câu chuyện ma không đầu không đuôi và cứ kết thúc như thế ở đây. Không ngờ rằng, câu nói tiếp theo của ông lão lại dẫn câu chuyện đến một vực sâu khác.

Dập đuối thuốc sắp tàn đi, ông lão dừng lời một lát, sau đó mới dùng một chất giọng hơi run rẩy mà nói với Giang Thành: "Không lâu sau, lại có người… tìm ra cái xác ấy."

Nghe vậy, Giang Thành sững người.

“Nghe đồn rằng, đó là ngay trong nhà của kẻ đó. Vào một buổi sáng sớm nào đó, một cư dân khu phố nọ chợt trông thấy cửa nhà của hàng xóm mình mở toang, thế là bèn thò đầu ra xem. Không ngờ rằng…”

Nói đến đây, giọng điệu của ông lão bỗng trở nên khẩn trương hẳn: “Kẻ ấy tình cờ trông thấy có người đang ngồi xổm cạnh giường trong căn nhà kia, đưa lưng về phía mình.”

Người hàng xóm này bèn kêu to một tiếng, nhưng đối phương không hề phản hồi. Thế là anh ta bèn tiến tới xem thử, để rồi ngay khi trông thấy gương mặt của người ngồi xổm kia thì sợ hãi điếng hồn.

Có vẻ như người hàng xóm cũng biết kẻ này đã qua đời rồi. Do đó, đột nhiên gặp được bạn hàng xóm đã mất của mình lại ngồi xổm trong nhà như thế này, không cần đoán cũng có thể biết được cảm giác khi đó thế nào.

Giang Thành không thể không suy nghĩ, sau chuyện này, người hàng xóm kia chắc chắn sẽ từ bỏ luôn cái tính tò mò của mình.

Trên hành lang, chợt có hàng loạt tiếng bước chân vang lên. Giang Thành nghiêng đầu nhìn sang, vừa kịp trông thấy các đồng đội của mình vừa xuất hiện từ ngã rẽ hành lang, mà người dẫn đầu chính là Lâm Uyển Nhi.

“Hóa ra là anh đang ở đây.” Nhìn thấy Giang Thành, Tào Dương lập tức yên tâm hẳn.

Thấy nhiều người đến, ông lão cũng rảo bước rời khỏi.

Không rõ là do ông ta lo lắng đám đông sẽ khiến các bác sĩ và y tá chú ý đến nơi này, để rồi phát hiện mình lén lút hút thuốc, hay là tự sợ hãi sau khi kể câu chuyện vừa rồi.

Trước khi rời đi, ông lão dặn dò Giang Thành rất nhiều lần, là đừng nói chuyện này cho người khác biết, bảo hắn chỉ cần

tự nhớ trong lòng là được rồi.

Sau đó, ông cũng nhắc nhở hắn là nếu không có chuyện gì quá cấp bách thì nên sớm rời khỏi bệnh viện thì hơn.

“Sao mọi ngươi lại ra đây?” Chờ đến khi bóng lưng của ông lão biến mất, Giang Thành mới hỏi cả nhóm.

“Thấy hai anh đi lâu như vậy mà không về, chúng em lo lắng nên mới…” Đột nhiên, Dụ Ngư trông thấy Vương Trường Quốc đang ngồi co ro trong góc tường, mà gã ấy giờ phút này trông như thế đang gánh lấy một nỗi oan khuất cực kỳ đau đớn vậy.

“Em lo các anh gặp nguy hiểm.” Dụ Ngư đổi giọng.

Đối mặt với Vương Trường Quốc, Tào Dương chẳng thèm nể mặt gã chút nào. Anh ta chỉ tập trung nói chuyện với Giang Thành, thẳng thừng phớt lờ đi sự tồn tại của Vương Trường Quốc.

Sau khi nghe Giang Thành giới thiệu, mọi người đều có nhận thức mới về nhà xác dưới lòng đất.

“Quá đáng sợ rồi.” Dụ Ngư ôm chặt lấy thân mình.

Mọi người đều có linh cảm rằng, con đường đến nhà xác lần này e là sẽ không bằng phẳng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời đã sập tối. Đoán chừng, màn đêm sẽ sớm buông xuống toàn phần.

“Tôi đề nghị là, chờ sáng mai hẵng đi.” Vy Vy nói: “Giờ đi mà nếu gặp biến cố, sợ rằng chúng ta sẽ phải qua đêm ở nhà xác mất thôi.”

“Ừ, ừ, ừ.” Vương Trường Quốc hùa theo: “Tôi nghĩ là em gái Vy Vy nói đúng đấy. Chúng ta nên quay về thôi, rồi bàn bạc kỹ càng lại.”

Nhưng khi Giang Thành liếc sang Vương Trường Quốc, sự phấn khích của anh ta lập tức giảm đi rất nhiều.

Dù biết Vy Vy nói có lý, nhưng Giang Thành không định chần chờ lâu hơn nữa.

Không vì một nguyên nhân nào khác.

Mà do thời gian không cho phép.

Thậm chí, hắn còn không dám xác định rằng, liệu sau khi tia nắng cuối cùng của ngày hôm nay tắt ngấm nơi đường chân trời, thế giới này có tiến vào đêm đen vĩnh cửu hay không?

Hơn nữa… Hắn đang mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ.

Nhưng chẳng thể nào diễn tả rõ ràng được,

"Hòe Dật anh ấy… Tại sao anh ấy còn chưa trở về?" Dụ Ngư nhón gót, nhìn ra ngoài cửa sổ. Không phải do cô ấy lùn, mà vì làm thế để có thể nhìn xa hơn một chút.

Nếu chậm trễ nữa, e là mặt trời sẽ xuống núi.

Mà ai nấy đều biết rõ sự nguy hiểm của thế giới này khi đêm về.

"Không kịp đâu." Giang Thành bảo: "Chúng ta cần phải biết rõ nguyên nhân qua đời của cựu viện trưởng."

Ý của hắn chính là, thừa dịp trời chưa tối hẳn thì nên xuống nhà xác để kiểm tra thi thể của Trương Chiêu Duy. Sau đó, tranh thủ quay về phòng trước khi trời tối hẳn.

"Anh Giang. Tôi đi cùng anh." Tào Dương xung phong nhận việc.

Liếc sang Vương Trường Quốc đang sợ hãi rụt rè, cô kiên định nói với Giang Thành: "Anh Giang! Nếu anh cần, em cũng sẽ đi theo."

Lần này, Giang Thành cũng không từ chối lòng tốt của mọi người nữa. Hắn thật sự muốn trừng phạt Vương Trường Quốc một trận, nhưng hắn cũng không thể tin tưởng Vương Trường Quốc.

Một khi đi xuống dưới mà gặp biến cố, thì một tên đồng đội vô trách nhiệm chính là tai ương ngập đầu.

"Lần này, ba người chúng ta cùng đi." Giang Thành nhìn về phía Dụ Ngự, tiếp theo lại quang sang Tào Dương: "Chúng ta tranh thủ thời gian, đi nhanh về nhanh."

"Vậy chúng tôi thì sao?" Trông Vy Vy có vẻ không yên lòng.

"Chúng ta ở lại, chờ tiếp ứng." Lâm Uyển Nhi nói: "Cũng là chờ Hòe Dật trở về."

Nói xong, Lâm Uyển Nhi nhìn sang Giang Thành, gật đầu bảo: "Cậu cứ yên tâm. Chúng ta sẽ ở yên một chỗ chờ đợi, không hề đi lung tung."

Vừa mới bắt đầu, Giang Thành vẫn còn lo lắng chuyện Lâm Uyển Nhi cố tình đòi đi theo. May thay, cô ấy không định làm vậy,

Đây là một người phụ nữ biết phân biệt nặng nhẹ, nhìn rõ được chỗ lợi và điểm hại trong từng trường hợp.

Cô ta hiểu rõ, một đội nhóm hỗ trợ đáng tin phía sau lưng còn quan trọng hơn cả việc đồng hành cùng hắn đi xuống dưới tầng hầm.

Chương 490: Tầng -1

Mặc dù ông lão nói rằng lối đi hai bên cầu thang trái và phải đã bị chặn lại, nhưng Giang Thành vẫn dắt mọi người đi xem một vòng.

Kết quả đúng như những gì ông lão nói, cầu thang bên phải có thể dẫn xuống dưới, nhưng sau khi rẽ vào một góc, thì gặp phải một cánh cửa kim loại.

Cánh cửa kim loại trông rất chắc chắn, trên đó có treo một chiếc khóa hình chữ U cực lớn.

Mép ổ khóa chữ U còn được quấn nhiều vòng bằng dây xích sắt.

Cảm giác như một khi cánh cửa đã bị khóa thì sẽ không bao giờ chuẩn bị mở ra nữa.

Lại nhìn cánh cửa này, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi.

Đây không phải là biện pháp chống trộm thông thường mà giống như… lo lắng có thứ gì đó sẽ thoát ra từ bên trong.

Nghĩ lại những gì ông lão nói trước đó, có vẻ như những gì ông nói là chính xác.

Tào Dương dường như vẫn chưa bỏ cuộc, vẫn muốn nhìn đến cầu thang bên kia xem thử, Giang Thành có thể hiểu được tâm tình của anh ta, dù sao đi thang máy đối với bọn họ mà nói là một loại trải nghiệm ác mộng.

Phải biết rằng, bọn họ được đưa đến thế giới này là bằng cái thang máy chết tiệt kia.

“Không cần thiết nữa.” Giang Thành ngăn cản Tào Dương.

Nếu cầu thang bên phải đã bị chặn thì tương ứng, cầu thang bên trái cũng đã phải bị chặn, nếu không chỉ chặn một bên thì có tác dụng gì?

Không nói nhiều nữa, sau vài lời giải thích ngắn gọn, Giang Thành ấn nút thang máy.

Chẳng bao lâu, chiếc thang máy mà ông lão nói có nhiệm vụ vận chuyển thi thể từ từ mở cửa.

Giống như những gì đã thấy trước đó.

Sạch sẽ và ngăn nắp, đèn trong thang máy phát ra ánh sáng trắng dịu, mọi thứ trông vẫn bình thường.

Nhưng đối với Giang Thành và những người khác, chiếc thang máy này trông giống như một chiếc quan tài hơn.

Quan tài sắt.

Trong không gian nhỏ như vậy, nếu có chuyện gì xảy ra sẽ không có đường thoát thân.

Hơn nữa… Dụ Ngư sắc mặt khẩn trương, cô nghĩ đến Đỗ Phong.

Đỗ Phong là đã chết ở trong chiếc thang máy này.

Khi nhìn thấy thi thể, trong đầu cô ong ong, hai tay của thi thể chắp lại trước bụng dưới.

Trong vòng tay… là đầu của anh ta.

Đôi mắt chết không nhắm được đó vẫn đang không ngừng rỉ máu ra bên ngoài, cảnh tượng vô cùng rợn người.

Một bàn tay đặt lên vai cô, Dụ Ngư như bị giật mình, thân thể run lên, ngẩng đầu, gặp phải ánh mắt Giang Thành.

“Tôi không sao.” Dụ Ngư có chút ngượng ngùng: “Tôi chỉ… chỉ hơi lơ đãng chút thôi.”

Giang Thành gật đầu, không nói gì.

Khi thực sự bước vào trong thang máy, nhìn cánh cửa từng chút một đóng lại, những người đứng ngoài cửa nhìn họ bằng ánh mắt từ biệt.

Giống như một khi cửa thang máy đóng lại, khi nó mở ra lần nữa, một trong ba người sẽ biến mất mãi mãi.

Môi trường chật chội trong thang máy khiến Tào Dương cảm thấy ngột ngạt, đặc biệt là thang máy có thể đã sử dụng lâu ngày, các bộ phận đã lão hóa, chiếc dây treo trên đầu thỉnh thoảng phát ra những âm thanh ma sát chói tai.

Dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng cho dù có rơi xuống cũng không phải vấn đề gì lớn, Tào Dương tự an ủi mình.

Dù sao đây cũng là tầng một, mà bệnh viện này, dưới lòng đất cũng chỉ có một tầng ngầm.

May mắn thay, thang máy đã đến tầng -1 một cách suôn sẻ.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, ba người đều chen chúc vào sau cùng.

Tào Dương nhìn có vẻ khá mạnh mẽ nhưng lại là người căng thẳng nhất.

Khả năng thích ứng của Dụ Ngư khá tốt, ban đầu Giang Thành vẫn lo lắng, nhưng bây giờ Dụ Ngư thực sự đã đến gần cửa thang máy và nhìn nhanh ra bên ngoài.

“Có vẻ như… không có gì.” Dụ Ngư thì thầm.

Không gian bên ngoài rộng hơn bọn họ nghĩ, sạch sẽ và ngăn nắp hơn.

Đó chỉ là một hành lang rộng không có trang trí gì thêm ngoại trừ một chiếc ghế dài đặt cạnh tường.

Các cánh cửa gần đó chủ yếu có màu trắng, xanh nhạt và các màu sáng khác.

Đèn trên cao không sáng lắm nhưng ánh sáng cơ bản vẫn ổn.

Cảm giác tổng thể là trông khá trang trọng hơn.

Cửa thang máy mở ra, đối diện với một bức tường, sau khi đi ra có thể nhìn thấy mấy căn phòng lớn nhỏ, trên phòng không có chữ nào, đều được thay thế bằng những con số.

Trông nó không giống nhà xác nên họ không có ý định mở ra xem xét.

Suy cho cùng, thời gian có hạn, thà làm ít còn hơn làm nhiều.

Ở đây thêm mỗi phút, đều là một cực hình.

Mấy người đi dọc theo hành lang hướng về phía trong cùng, nhà xác nằm ở vị trí tương đối xa bên trong, trước cửa có treo một tấm biển nhỏ bằng sắt rất bắt mắt.

Bên trên được viết hai chữ nhà xác.

Không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, nhưng khi nhìn thấy hai chữ này, Dụ Ngư cảm giác nhịp tim của mình nhanh hơn rất nhiều.

Máu trong huyết quản như đông cứng lại.

Giang Thành ở phía trước, Tào Dương ở phía sau cùng, Dụ Ngư đi ở giữa.

Dụ Ngư cũng cảm thấy khá cảm động khi được bọn họ quan tâm như vậy, nhưng lúc này không phải lúc để nói lời cảm ơn, đôi mắt cô rất linh động, quan sát trước sau, trái phải.

Khi phát hiện nguy hiểm, sẽ phát ra cảnh báo ngay lập tức.

Giang Thành thì mỗi một bước, đều nhìn trên đỉnh đầu, vô cùng lo lắng bị công lý trừng phạt từ trên trời xuống.

Động tác thường xuyên nhìn lên trần nhà của hắn khiến mọi người đều căng thẳng theo.

Cùng lúc đó, Giang Thành cũng đang chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh và… tiếng bước chân của ba người.

Tiếng bước chân vang vọng trong hành lang trống trải, rõ ràng đến kinh ngạc.

Với kinh nghiệm phong phú khi chạm trán với quỷ, hắn đang cố gắng xác định xem quỷ sẽ xuất hiện như thế nào và liệu có đi theo sau lưng bọn họ hay không.

Nhưng Giang Thành tuyệt đối không dám nói ra loại suy đoán này, sợ đồng đội sẽ không chịu được.

Càng đi vào bên trong, nhiệt độ càng lạnh, đứng trước cửa nhà xác, Giang Thành ấn vào cái tay nắm rất lớn, cửa từ từ mở ra.

Không khóa?

Bất ngờ nhưng có phần hợp lý.

Suy cho cùng, xét từ những bộ phim kinh dị và tiểu thuyết đã xem, không có đội truy tìm tử thần nào đi thám hiểm nhà xác kết thúc vì không mở được cửa cả.

Bằng không thì làm sao cốt truyện có thể tiếp tục được?

Tác giả làm cách nào để kiếm tiền nuôi gia đình trang trải cuộc sống ?

Không phải sẽ bị độc giả đang kích thích đập nát đầu sao?

Nghĩ đến cảnh tượng đó thật sự rất đáng sợ.

Với một âm thanh ma sát kéo dài và khá chói tai, cánh cửa nhà xác mở ra hết cỡ

Một luồng khí lạnh ùa về phía người, xen lẫn một mùi kỳ quái.

Tào Dương không khỏi nhíu mày.

Bên trong rất tối.

Mọi người đều nín thở.

Không có bất kì âm thanh nào.

Trái tim đang đề cao cảnh giác của Dụ Ngư, có hơi mất tập trung một chút, trong lòng thầm nghĩ: Cũng đúng, ở đây toàn là người chết, có tiếng mới có quỷ.

Nhưng sau đó, bản thân lại bị chính suy nghĩ này của mình dọa sợ.

Cuối cùng, quả quyết không suy nghĩ lung tung nữa.

Tạm thời không tìm được chỗ nào có đèn, nên đánh phải lấy điện thoại ra, dùng đèn pin đi kèm để chiếu sáng.

Ba chiếc điện thoại di động.

Ánh sáng xua tan bóng tối, hình dáng của nhà xác hiện ra trước mắt mọi người.

Khu vực này rộng hơn mọi người tưởng tượng.

Một bên dựa vào tường là 6,7 giường nhà xác, còn có một chiếc xe đẩy đặt chéo có khay đựng riêng, dưới ánh sáng, phát ra ánh sáng kim loại.

Phía trong cùng là dãy tủ giữ xác.

Tủ giữ xác được tích hợp với toàn bộ vách chịu lực, mỗi ô được dán một con số duy nhất ghi lại tên, ngày mất của người đã khuất.

Giang Thành đến gần tủ giữ xác, Dụ Ngư đương nhiên giúp kiểm tra những gì đang xảy ra xung quanh hắn.

Giang Thành và Tào Dương dùng đèn pin và bắt đầu tìm kiếm cái tên Trương Chiêu Duy.

Chương 491: Đến cũng đến rồi

“Đừng tách nhau ra.” Giang Thành quay đầu nhìn Dụ Ngư, nhắc nhở: “Đừng chĩa đèn pin vào người khác, chú ý đỉnh đầu và dưới chân.”

Nghe vậy Dụ Ngư có hơi sợ hãi, dưới chân thì cô hiểu, nhưng trên đỉnh đầu… nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn từ bỏ ý định hỏi tại sao.

Trong hoàn cảnh này mà đặt câu hỏi, cô cảm thấy không thích hợp cho lắm.

Nếu như người đàn ông này đã nói như vậy, thì chắc chắn phải có lý do của hắn.

Dụ Ngư vẫn khá tin tưởng Giang Thành, người đàn ông này có điều gì đó đặc biệt và thu hút cô, khiến cô cảm thấy đáng tin cậy một cách khó hiểu.

Bỏ ngoài tai ý kiến của mọi người, quyết định đi giải cứu Hòe Dật và Đỗ Phong bị mắc kẹt, càng khẳng định thêm điểm này, khiến cô cảm thấy mình không hề nhìn nhầm người.

Giang Thành đang tìm người, tất nhiên sẽ không phát hiện ra, chỉ trong chốc lát, cô gái phía sau đã suy nghĩ nhiều như vậy, hắn thỉnh thoảng nhìn trái nhìn phải, kể cả đỉnh đầu.

Đứng trong nhà xác, mà nói không sợ là nói dối.

Cũng may lúc đi vào, Giang Thành đã dùng một chiếc giường đặt thi thể rất nặng chặn cửa lại, như vậy không những ánh sáng từ hành lang có thể chiếu vào.

Mà một khi có trường hợp khẩn cấp, cũng sẽ không đến nỗi bị nhốt lại luôn trong nhà xác.

“Tìm được rồi!” Tào Dương ngồi xổm ở một bên khác đột nhiên nói.

Giọng nói của anh ta không lớn lắm, nhưng sự kích động trong giọng điệu lại cực kì rõ ràng.

Giang Thành bước nhanh tới, Dụ Ngư cũng theo sát phía sau Giang Thành.

Ánh sáng của điện thoại di động không ngừng chiếu sáng tứ phía, dường như Dụ Ngư cũng đang lo lắng về những gì ẩn giấu trong bóng tối xung quanh mình.

Mỗi một chiếc tủ giữ xác đều có đánh số và tay cầm bằng thép không gỉ, cảm giác tổng thể giống như một ngăn kéo lớn hình hộp được mở rộng.

Giang Thành nhìn thấy bên trên có dán ba chữ Trương Chiêu Duy.

Nó được viết bằng tay, dùng bút xanh đen, lối viết sắc sảo và trang trọng, rất phù hợp với không khí hiện tại.

Tào Dương cẩn thận hơn, không mở ngăn kéo một cách hấp tấp.

Trước khi mở nó ra, ba người họ cẩn thận quan sát xung quanh.

Sau khi không thấy có vấn đề gì, Giang Thành chậm rãi hít một hơi, đưa tay nắm lấy tay cầm, sau đó chậm rãi rút ra.

Tay cầm bằng thép không gỉ cực kỳ lạnh, Tào Dương và Dụ Ngư nhìn chằm chằm vào chiếc tủ giữ xác.

Bản kéo giống như ngăn kéo kia chậm rãi mở ra, khí lạnh thoát ra ngoài, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống đến

mấy độ.

Một thi thể phủ vải trắng xuất hiện trước mặt ba người.

Hình dáng của một người hiện ra dưới tấm vải trắng.

Không chút do dự, Giang Thành đưa tay vén tấm vải trắng lên.

Nhưng giây tiếp theo, cảnh tượng trước mặt khiến cả ba người đều bị sốc.

Trong cơn hoảng loạn, tay Dụ Ngư run lên, điện thoại suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

Trong tủ giữ xác có một ông lão đang nằm lặng lẽ, dáng vẻ hốc hác nhưng vẻ mặt rất bình thản, tạm thời không có vết thương bên ngoài nào rõ ràng.

Nhưng điều quỷ dị là… chỉ hơn 10 phút trước, bọn họ đã gặp ông lão này!

Ông lão còn kể cho Giang Thành nghe một câu chuyện khó tin.

Hóa ra ông ta chính là Trương Chiêu Duy!

Sau khi bình tĩnh lại, những suy nghĩ hỗn loạn của Giang Thành đột nhiên tập trung lại, cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy đã qua đời cách đây 2 tháng, thi thể sống lại trong câu chuyện của ông lão cũng được chuyển đến vào thời điểm đó.

Đây chỉ đơn giản là câu chuyện của riêng mình ông ta!

Mà thi thể từ cõi chết trở về… chính là Trương Chiêu Duy!

Chính là ông lão trước mặt này.

“Đừng sợ.” Giang Thành an ủi Tào Dương cùng Dụ Ngư nói: “Ông lão chắc không có ác ý gì đâu, nếu không mấy người vãn bối chúng ta cũng sẽ không thể nào cả đường thuận lợi như vậy.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng đều là nói cho quỷ nghe, Giang Thành cũng không chắc có khi nào giây tiếp theo thi thể có mở mắt ra hay không, sau đó nhếch mép cười nham hiểm nói với bọn họ một câu: Sao giờ mới đến.

Nhưng đến cũng đến rồi.

Không thể trở về tay trắng.

Giang Thành lấy trong túi ra một điếu thuốc, khéo léo châm lửa, đặt điếu thuốc bên cạnh ông lão, đẩy đầu châm lửa ra ngoài.

Giang Thành nhìn sắc mặt của ông lão, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt buồn bã nói với Tào Dương và Dụ Ngư: "Ông lão cao thượng chính trực, quả thực là tấm gương cho thế hệ chúng ta noi theo, nào bây giờ chúng ta hãy lạy ông đi."

Tào Dương và Dụ Ngư nghe xong lập tức bừng tỉnh, không hề chuẩn bị gì, lập tức lạy thi thể ba lạy.

Nhưng sau khi cúi lạy lần cuối xong, Dụ Ngư ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện bên cạnh mình trống ra một khoảng, còn Giang Thành… đã biến mất.

"Bụp!"

"Bụp!"

"Bụp!"

Tào Dương đứng đối diện mở to mắt, nhìn thấy Giang Thành đang cung kính quỳ xuống đất, dập đầu ba cái với thi thể.

Sau khi đứng lên, trong mắt Giang Thành tràn ngập bi thương, hốc mắt đỏ bừng.

Tào Dương nuốt khan một cái, ai không biết còn tưởng rằng hắn là cháu trai của ông lão nữa.

” Này là…”

Giọng nói của Dụ Ngư cắt ngang dòng suy nghĩ của Tào Dương, Dụ Ngư bịt miệng, nhìn chằm chằm vào một vị trí.

Theo dõi ánh mắt của Dụ Ngư, Tào Dương cũng rất kinh ngạc.

Điếu thuốc Giang Thành châm trước đó đã cháy hết, chỉ còn lại những tia lửa cuối cùng, như thể có ai đó vừa hút sạch một hơi vậy.

Tào Dương nhìn thấy cảnh tượng này, cũng lập tức quỳ sụp xuống đất, dập đầu ba cái với ông lão.

Dụ Ngư cũng không hề muốn tụt lại phía sau.

Không biết vì sao, Tào Dương sau khi quỳ lạy xong lại cảm thấy toàn thân thoải mái, cảm giác ớn lạnh bao trùm toàn thân cũng tan biến.

Việc tiếp theo đơn giản hơn nhiều, Giang Thành nhanh chóng kiểm tra thi thể của ông lão một lượt.

“Không có vết thương rõ ràng.” Giang Thành lại dùng vải trắng che mặt ông lão lại, sau đó chậm rãi đẩy trở lại: “Chắc là tử vong bình thường.”

Mọi người đều hiểu, cái gọi là tử vong bình thường mà Giang Thành nhắc đến, chính là không có liên quan gì đến quỷ.

Nhìn từ kết quả này, cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy không hề tham gia vào những hành vi xấu xa ở phòng bệnh 624, nếu không quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ông.

Những gì ông ta làm là che đậy chân tướng sau khi sự việc xảy ra, đồng thời tìm một mái ấm tốt cho con gái của Hướng Nam, Triệu Như.

Ông ta cũng có chỗ làm không đúng, nhưng sẽ không công bằng nếu nói ông hoàn toàn là một kẻ xấu.

Trước khi rời đi, Giang Thành dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì, quay người vươn tay mở ra một chiếc tủ giữ xác khác ngay bên cạnh Trương Chiêu Duy.

Bên trong cũng là một ông lão, hơi béo và không cao.

Chính là một ông lão thấp béo trước đây đã từng chơi bài với Trương Chiêu Duy và khi thua thì mặt bị dán đầy giấy.

Nhớ lại những gì Trương Chiêu Duy đã nói với mình, bản thân là một khách thường xuyên đến bệnh viện này, may mà có một người bạn già đi cùng.

Xem ra mấy thi thể trong tủ giữ xác xung quanh đây, đều có mối quan hệ hàng xóm láng giềng khá tốt với nhau.

Sau khi nhanh chóng rời khỏi nhà xác, khoảnh khắc cánh cửa nhà xác khép lại, tâm trạng căng thẳng của mọi người mới hơi dịu đi đôi chút.

May thay, không có chuyện gì xảy ra.

Tào Dương nhìn Giang Thành với ánh mắt khâm phục, từ tận đáy lòng cảm thấy mấy cái dập đầu đó đúng là không thể thiếu.

"Đi nhanh."

Giang Thành dẫn hai người nhanh chóng đi tới thang máy, may thay, thang máy vẫn dừng ở tầng -1, không có rời đi.

Nhưng vừa nhấn nút thang máy, vài giây sau, mọi người đều nhận ra có điều gì đó không ổn.

Cửa thang máy… không hề mở ra.

"Chuyện gì vậy?" Tào Dương căng thẳng đưa tay ấn thêm mấy lần, nhưng cửa thang máy tựa như đã bị hàn lại rồi vậy,

không hề nhúc nhích gì hết.

Cùng lúc đó, ở cuối hành lang vang lên một âm thanh ma sát kỳ lạ, giống như một ngăn kéo lớn đang được mở ra từng chút một.

Không chỉ một cái…

Đồng tử của Dụ Ngư co lại đột ngột, nơi đó là … hướng của nhà xác!

Chương 492: Vết cào

"Tại sao lại đi lâu như vậy?" Vy Vy không khỏi lo lắng nhìn thang máy không nhúc nhích đậu ở tầng -1.

Bầu trời bên ngoài dần dần tối sầm, chẳng bao lâu nữa tia nắng cuối cùng sẽ biến mất phía dưới đường chân trời.

Nếu đến lúc đó mà vẫn chưa quay lại…

"Có khi nào là xảy ra chuyện rồi không?" Vương Trường Quốc nhỏ giọng hỏi.

Đối với Giang Thành, anh ta vừa hận vừa sợ, nếu như hắn có thể chết ở dưới đó, thật ra cũng không tệ lắm.

Bên phải có tiếng chạy truyền đến, Lâm Uyển Nhi quay đầu lại, đó là hướng cầu thang.

Nghe âm thanh, có người đang chạy lên trên.

Một bóng người chạy ra khỏi cầu thang.

Khoảnh khắc nhìn rõ bóng dáng đó, sắc mặt Vy Vy liền cải thiện: "Là Hòe Dật!"

Hòe Dật cũng nhìn thấy mấy người, nhưng không có lập tức đi tới, ngược lại quan sát một lúc mới đi tới hỏi: "Tại sao các cô lại ở đây?"

Anh ta nhìn ngó xung quanh: "Tại sao chỉ có mấy người các cô thế này? Còn những người khác đâu?"

"Bọn họ đi đến nhà xác rồi." Vy Vy vội vàng nói.

Việc này đã được lên kế hoạch ngay từ đầu, nhưng điều mà mọi người không thể ngờ tới là sắc mặt Hòe Dật ngay sau khi nghe được lời này đã thay đổi: "Bọn họ còn chưa ra sao?"

Bên ngoài trời đang tối dần.

Hòe Dật không biết đã tìm được manh mối gì, vẻ mặt có vẻ rất căng thẳng: "Không thể đợi được nữa, tôi phải đi lên tầng, mọi người…"

Hòe Dật nhìn ba người, nhìn từ biểu hiện của Hòe Dật thì có vẻ như chuyến đi không hề suôn sẻ, hơn nữa… chắc hẳn là anh ta đã tìm được manh mối rất quan trọng.

Và manh mối này rất có thể có liên quan đến những gì mà số ít người đi xuống đang phải đối mặt.

Đã lâu như vậy rồi còn chưa trở lại, trong lòng mọi người đều biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, chỉ là không ai muốn nói ra.

"Anh đã tìm được manh mối gì rồi?" Lâm Uyển Nhi nhìn Hòe Dật hỏi.

"Ôi trời, bây giờ nói thì không kịp nữa rồi, tôi phải đi lên tầng xác minh một chuyện, sự việc có thể không đơn giản như chúng ta tưởng tượng!" Hòe Dật cấp bách nói.

Lâm Uyển Nhi nhìn thang máy đang chìm ở tầng một, một lúc sau, cô đưa tay ra ấn nút thang máy.

"Cô đang làm cái quái gì thế?"

Nhìn thấy hành động của Lâm Uyển Nhi, Vương Trường Quốc giật bắn mình, anh ta theo bản năng cảm thấy chiếc thang máy này có thể mang đến điều gì đó rất tồi tệ ở bên dưới.

Anh ta muốn quay người bỏ chạy nhưng lại không dám.

Những người ở một mình càng có nhiều khả năng trở thành mục tiêu hơn.

Trong lúc do dự, sắc mặt của Vương Trường Quốc trở nên tím tái, nhìn rất khó chịu.

Nhưng một điều đáng ngạc nhiên đã xảy ra, thang máy dường như đã cắm rễ bên dưới, hoàn toàn không hề chuyển động.

Quả nhiên… đã xảy ra chuyện rồi!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Uyển Nhi không còn do dự nữa, quay sang Hòe Dật nói: "Tôi đi cùng anh."

"Mấy người ở lại đây canh gác." Lâm Uyển Nhi bình tĩnh ra lệnh, giọng điệu không thể nghi ngờ: "Bọn họ chỉ là bị mắc kẹt bên dưới, tuyệt đối không thể để toàn bộ đội quân bị tiêu diệt."

"Đúng vậy." Hòe Dật nói với giọng điệu nghiêm trọng hơn: "Cả ba người cùng xảy ra chuyện, khả năng là không cao."

Nói xong, Lâm Uyển Nhi cùng Hòe Dật rời đi, thay vì đi thang máy, cô lại rời khỏi hành lang, sau đó rẽ vào cầu thang bộ rồi biến mất.

Sau khi chỉ còn lại Vy Vy và chính mình, trái tim của Vương Trường Quốc lại bắt đầu treo lên.

Dù sao Giang Thành không có ở đây, Hòe Dật cũng không có ở đây, Lâm Uyển Nhi lại vừa rời đi, hiện tại trong đội mấy người có thể phụ trách đều đã đi rồi, anh ta cũng không có gì bị kiềm chế nữa.

Nhưng nếu như gặp phải quỷ thì phải làm thế nào?

Dựa vào Vy Vy này sao?

Anh ta cảm thấy đối phương còn chẳng bằng mình.

Nhưng… Anh ta hơi nheo mắt lại, nếu đúng như lời Hòe Dật nói, quỷ mỗi lần chỉ giết một người thì anh ta chỉ cần chạy

nhanh hơn Vy Vy là được.

Đang lúc Vương Trường Quốc suy nghĩ lung tung thì từ cầu thang lại truyền đến một loạt tiếng bước chân, khác với tiếng bước chân của Hòe Dật lúc trước, lần này nghe có vẻ nặng nề hơn rất nhiều.

Hơn nữa tiết tấu và tần số cũng lộn xộn.

Nếu phải miêu tả thì nó giống như một người say rượu, đang loạng choạng bước lên cầu thang.

Còn chưa có thời gian cho Vy Vy và Vương Trường Quốc có thể suy nghĩ sâu hơn, lại có một bóng người lao ra từ cầu thang.

Thực sự là lao ra ngoài, nhưng bóng người đó loạng chà loạng choạng, phải bám vào bức tường ở một bên mới không ngã xuống.

Khoảnh khắc bóng người đó ngẩng đầu lên, vết máu trên mặt Vy Vy đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ, Vương Trường Quốc trợn tròn mắt.

“Hòe Dật?!” Vy Vy thất thanh.

Người bước ra lần này, vậy mà lại là Hòe Dật.

Vậy thì lúc nãy…

Một cơn ớn lạnh dâng lên, Vy Vy cảm thấy mạch máu của mình như bị đóng băng, răng va vào nhau lập cập.

“Tôi bị quỷ tấn công, phải vất vả lắm mới thoát ra được.” Hòe Dật yếu ớt nói, trông anh ta bị thương rất nặng.

Anh ta dùng một tay che bụng dưới, máu không ngừng chảy ra từ giữa các ngón tay, cuối cùng nhỏ giọt xuống đất.

“Vị chủ nhiệm Tề đó có vấn đề, anh ta… anh ta mới là bố ruột của Triệu Như.” Hòe Dật tỏ ra cực kì đau đớn, nhưng vẫn

kiên quyết nói hết câu này.

"Đừng vội nói chuyện này nữa." Vy Vy vội vàng chạy tới, cuối cùng cũng đỡ được Hòe Dật trước khi anh ta ngã xuống.

Bỏ tay của Hòe Dật ra, Vy Vy không khỏi thở dốc, ba vết sẹo gớm ghiếc suýt xé toạc phần bụng dưới của anh ta ra.

Những vết sẹo được sắp xếp gọn gàng, như thể chúng bị cào bởi móng vuốt của những con mãnh thú như sư tử hay hổ.

Nhưng đây đâu phải sở thú, lấy đâu ra sư tử và hổ?

Là quỷ.

Là do quỷ làm!

Sau khi Vy Vy nói với Hòe Dật rằng vừa rồi quỷ đã nguỵ trang thành anh ta và lừa Lâm Uyển Nhi rời đi, Hòe Dật vốn đã bình tĩnh lại đột nhiên ho dữ dội, máu từ vết thương lại bắt đầu chảy ra.

"Nhanh… khụ khụ…" Hòe Dật kích động nắm lấy cánh tay Vy Vy: "Tìm cách… tìm cách cứu người!"

Vương Trường Quốc cho rằng Hòe Dật đúng là điên rồi, đến bản thân còn không thể lo nổi, lại muốn cứu người khác, chẳng lẽ anh ta với người phụ nữ kia gian díu với nhau à?

"Đừng kích động, tôi dẫn anh đi cầm máu." Vy Vy cảm thấy một mình di chuyển Hòe Dật rất khó khăn nên nói với Vương Trường Quốc: "Anh còn đừng ngây ra đó làm gì? Lại đây cứu người đi!"

Vương Trường Quốc lúc này mới đi tới, nhìn vết thương đẫm máu trên bụng Hòe Dật, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Trong đầu anh ta hiện lên rất nhiều suy nghĩ lung tung, anh ta sợ rằng sau khi bị bắn máu vào người, mình có thể trở thành mục tiêu tiếp theo của quỷ.

Sau khi quỷ giết chết Lâm Uyển Nhi, liệu có khi nào sẽ quay trở lại tìm bọn họ không?

Không.

Là tìm Hòe Dật.

Tuyệt đối không thể… ở lại bên cạnh anh ta.

Vương Trường Quốc một tay đỡ Hòe Dật, lo lắng nói: "Không được, Lâm Uyển Nhi không biết người bên cạnh cô ấy là quỷ nguỵ trang, tôi nhất định phải đi thông báo cho cô ấy."

"Anh tự đi một mình?" Vy Vy nghi ngờ nhìn anh ta, cảm thấy sao anh ta như biến thành một người khác vậy.

"Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, Vy Vy, cô hãy dẫn Hòe Dật đi cầm máu trước, tôi sẽ nghĩ cách thông báo cho Lâm Uyển Nhi." Vương Trường Quốc chính trực nói.

"Vậy anh hãy cẩn thận nhé."

"Ừm."

Nói xong, Vương Trường Quốc bỏ chạy, anh ta cẩn thận chạy từ bên kia hành lang để Vy Vy và Hòe Dật không nhìn thấy.

"Mình không thể chết, muốn chết thì đám ngu ngốc các người chết trước đi." Vương Trường Quốc nghiến răng nghiến lợi, di chuyển càng nhanh hơn.

Trạm y tá ở tầng 4, đỡ Hòe Dật quá khó khăn và mất sức, nên Vy Vy vô thức muốn dùng một chiếc thang máy khác.

"Đừng… đừng đi thang máy." Hòe Dật miễn cưỡng nói: "Đi cầu thang bộ, chậm một chút… chậm một chút cũng không sao, tôi có thể chịu đựng được."

Chương 493: Vết máu

Sau khi nhận ra mình đã phạm sai lầm như vậy, Vy Vy cũng không khỏi có chút sợ hãi: "Thực xin lỗi, tại tôi quá nóng lòng, cho nên…"

Hoè Dật lắc đầu: "Không sao, con quỷ đó chắc tạm thời sẽ không quay lại đâu, nhưng chúng ta… chúng ta nên cẩn thận một chút, chắc chắn là không thành vấn đề."

"Được."

Vy Vy đỡ Hoè Dật, hai người theo cầu thang chậm rãi đi lên tầng, máu tươi nhỏ tong tỏng xuống đất, giống như không mất tiền vậy.

Giày của Vy Vy đều đã bị bắn ướt hết.

Cuối cùng đã đến trạm y tá trên tầng 4, nhưng tiếc thay, nhìn qua cửa kính trong trạm y tá không có một ai.

"Tiêu rồi!" Lông mày của Vy Vy nhíu lại.

"Không sao đâu." Hoè Dật thở hổn hển: "Chúng ta vào trong trước đi, bên trong chắc chắn có vật dụng y tế để cấp cứu, tôi… tôi có thể tự mình xử lý đơn giản được."

"Anh bị thương nặng như vậy, lỡ như vết thương bị nhiễm trùng thì sao?" Vy Vy lo lắng hỏi.

"Hiện tại làm sao mà lo được nhiều như vậy? Đỡ tôi vào trong đi!" Hoè Dật nói.

Không biết y tá lười biếng hay vì lý do nào đó mà cửa kính của trạm y tá vừa đẩy đã mở ra, chứ không hề khóa.

Sau khi bước vào, Vy Vy trước tiên để Hoè Dật bị thương nặng ngồi xuống, sau đó mới bắt đầu tìm đồ sơ cứu.

Cuối cùng, từ một chiếc hộp gỗ nổi bật tìm được vài cuộn gạc lớn và vài lọ thuốc thủy tinh.

Sau khi nhận lấy, Hoè Dật bắt đầu thuần thục băng bó vết thương, kỹ thuật tuy thô sơ nhưng rất hiệu quả, có thể thấy đây không phải lần đầu anh ta bị thương.

Thật khó để tưởng tượng người đàn ông trước mặt này đã trải qua những gì trước đây.

Nhìn thấy máu đang có dấu hiệu ngừng chảy, Vy Vy thở phào nhẹ nhõm, cô quay lại tìm kiếm những loại thuốc khác để chữa trị vết thương.

Nhưng sau khi cô quay đầu nhìn về phía cửa, lại không thể rời mắt được nữa.

Cảm giác này rất kỳ quái, gần cửa chẳng có gì cả, thậm chí có thể nói là sạch sẽ ngăn nắp, nhưng cô cứ cảm thấy như mình đã bỏ qua thứ gì đó rất quan trọng.

Một lúc sau, ánh mắt Vy Vy đột nhiên khựng lại.

Sau đó đồng tử co lại thành một khe hẹp.

Cuối cùng cô cũng biết tại sao mình lại cảm thấy như vậy rồi.

Là mặt đất!

Sàn nhà bằng đá cẩm thạch trắng sáng sạch sẽ đến mức có thể phản chiếu ra bóng người, và… trên đó không hề có một chút máu nào.

Làm sao có thể được?

Hoè Dật bị thương nặng đến như vậy, vết thương trên bụng không ngừng chảy máu, ống quần và giày đã nhuộm đỏ máu

từ lâu.

Mỗi bước đi đều để lại vết giày đẫm máu trên mặt đất.

Nỗi sợ hãi bắt đầu bùng nổ trong tâm trí cô, ngày càng có nhiều điều bất thường mà trước đây cô phớt lờ bắt đầu lộ diện.

Kể từ sau khi gặp được Hoè Dật đang ở sau lưng kia, cô chưa hề gặp phải người sống nào.

Từ tầng 2 đến tận tầng 4.

Cho đến khi đi qua hành lang và đến đây.

Một người cũng không.

Thậm chí… thậm chí đến giọng nói cũng không nghe thấy.

Dường như trên toàn thế giới chỉ còn lại âm thanh của thiên nhiên, mọi dấu vết hoạt động của con người đều đã bị xóa bỏ.

Xung quanh đây im lặng như chết.

Mà vết thương của anh ta thì không ngừng chảy máu ra ngoài, giống như không mất tiền vậy, máu của ai lại có thể chịu được việc chảy ra như vậy?

E là sớm đã chết vì mất máu từ lâu rồi.

Bởi vì sàn hành lang bệnh viện tối nên cô không nhận thấy có vấn đề gì về máu trên đường đi.

Nhưng lúc này nhìn, cái tên Hoè Dật phía sau, máu chảy ra chỉ tập trung ở khu vực rất gần bên cạnh anh ta.

Cũng đúng, chỉ cần có thể… lừa được cô là được rồi.

Hoè Dật lần đầu tiên xuất hiện không phải là quỷ, cái tên phía sau này… mới là quỷ! !

Tiêu rồi…

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Vy Vy tỏ ra bình tĩnh đến lạ thường, tuy chưa từng trải qua tình huống nguy hiểm

như vậy nhưng cô dựa vào hành vi của con quỷ này mà phán đoán.

Chỉ cần cô giả vờ như không nhìn ra, chắc hẳn vẫn có thể trì hoãn thêm một thời gian nữa.

Và chỉ cần trì hoãn một thời gian, thì sẽ có cơ hội!

"Vy Vy." Giọng Hoè Dật từ phía sau vang lên: "Cô đang nghĩ gì thế?"

Vy Vy nghe vậy phản ứng rất nhanh, sau đó nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó: "Tôi muốn xem ở đâu có thuốc cầm máu."

"Không cần." Hoè Dật thở ra một hơi, nói: "Tôi đã băng bó xong rồi, hẳn là có thể gắng gượng đến khi nhiệm vụ kết thúc."

Một tảng đá lớn rơi trúng trái tim Vy Vy, dường như đối phương không nhận ra cô đã nhìn thấu anh ta.

Sau khi điều chỉnh lại tâm lý, Vy Vy quay lại với vẻ mặt như thường lệ, nhìn Hoè Dật đang ngồi trên ghế với ánh mắt quan tâm hỏi: "Anh cảm thấy thế nào rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi." Hoè Dật nói: "Tôi vừa mất máu quá nhiều, nên có hơi choáng váng một chút."

"Anh không cần lo lắng cho người khác, Vương Trường Quốc đã đi thông báo Lâm Uyển Nhi rồi." Vy Vy dùng giọng điệu tích cực nói: "Tôi nghĩ anh ắt sẽ có cách thôi."

"Mong là như vậy." Hoè Dật nhìn vào mắt Vy Vy, gật đầu nói: "Không ngờ nhiệm vụ lần này lại nguy hiểm như vậy, là do tôi đã sơ suất rồi."

"Đừng nói như vậy, đây không phải lỗi của một mình anh. Hơn nữa, hiện tại chúng ta đã xác định được vị trí của quỷ, lần này chúng ta chiếm thế thượng phong."

Hoè Dật nghe vậy cười khổ, sau đó gật đầu: “Đúng vậy, lấy cho tôi cốc nước được không?” Anh ta liếm đôi môi nứt nẻ: “Chạy một mạch về đây, khát quá.”

Vy Vy quay người đi đến bình nước nóng, cô dùng tay lắc lắc, trong đó vẫn còn nước, nên dùng chiếc cốc úp ngược ở một bên, rót một cốc nước đầy.

Sau đó bưng cho Hoè Dật.

Nhưng điều khiến Vy Vy bất ngờ là, Hoè Dật không đón lấy, mà nhìn cô với ánh mắt tinh nghịch.

Lần này đến lượt Vy Vy hoảng sợ, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ, như không có chuyện gì xảy ra, trong mắt hiện lên nghi hoặc vì sao Hoè Dật lại không đón lấy cốc nước.

Một lúc sau, Hoè Dật đột nhiên cười lớn: “Hóa ra cô đã nhìn ra rồi.”

Lời này vừa nói ra, Vy Vy lập tức cảm thấy nhiệt độ bên cạnh người giảm đi mấy độ.

Điều khiến cô sợ hãi hơn nữa là giọng nói của “Hoè Dật” lúc này cũng đã thay đổi.

Giọng nói cao lên và the thé, mặc dù vẫn có một phần giọng của Hoè Dật nhưng trong đó rõ ràng còn có giọng của một người phụ nữ.

Người phụ nữ còn trẻ nhưng oán hận lại ngập tràn.

“Anh… anh đang nói cái gì vậy?” Vy Vy vẫn đang nỗ lực cuối cùng, cô cố nở một nụ cười rất khó khăn, nhưng cốc nước trong tay đã phản bội cô.

Nước trong cốc rung chuyển dữ dội, không ngừng tràn ra ngoài.

“Chờ anh cầm máu, rồi chúng ta cùng nhau… cùng nhau đi tìm những người khác, tôi biết bọn họ đang ở đâu.” Vy Vy muốn rơi nước mắt, nhưng lại không dám.

“Cầm máu…” “Hoè Dật” cơ mặt vốn đã méo mó, gật đầu, sau đó từ từ xé miếng gạc trên bụng dưới cái nhìn của Vy Vy.

Bên trong là ba vết thương đẫm máu.

Nhưng sau đó, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện, dường như có thứ gì đó đang chậm rãi vặn vẹo bên trong vết thương, khi vật đó vặn vẹo, vết thương sẽ lành lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Chẳng mấy chốc, ngay cả một dấu vết cũng không còn nhìn thấy.

Vị trí vết sẹo ban đầu không những nguyên vẹn mà còn rất phẳng phiu.

“Máu đã ngừng chảy rồi.” Hoè Dật một tay vén vạt áo, mỉm cười ngẩng đầu lên, máu thịt trên mặt không ngừng bong ra, đôi môi rũ xuống gần cằm, lộ ra một miệng toàn răng có dính đầy máu.

Cốc nước trong tay Vy Vy rơi xuống đất “bụp” một tiếng, vỡ tan thành từng mảnh.

Chương 494: Kịch

Sau khi tách khỏi Hoè Dật và Vy Vy, Vương Trường Quốc đang suy nghĩ nên đi đâu.

Anh ta vốn định tiếp tục trốn ở trong phòng bệnh, nhưng sau khi suy nghĩ lại từ bỏ ý định này, dù sao thì quỷ cũng đang ở bên cạnh Lâm Uyển Nhi.

Mà sau khi con quỷ giết chết Lâm Uyển Nhi, thì sẽ đến tìm bọn họ.

Suy nghĩ theo cách khác, nếu anh ta là quỷ, nhất định sẽ đến phòng bệnh để xem kẻ xui xẻo nào đang ẩn náu ở trong.

Không được.

Chỉ có trốn thôi thì chẳng ích gì.

Anh ta phải di chuyển và xem liệu có thể tìm thấy một phòng có nhiều người hơn không, để cho dù bị quỷ tìm thấy, biết đâu có thể dùng người khác để chết thay.

Nghĩ đến đây, anh ta tăng tốc độ di chuyển.

Tầng hai đã không thể ở lại nữa, anh ta chuẩn bị thử vận may ở tầng trên.

Nhưng sau khi đi đi lại lại hai hành lang, các phòng gần đó đều không khóa, theo giấy tờ trên cửa thì có lẽ có rất nhiều người ở trong phòng.

Nhưng quỷ dị là bên trong không hề có một chút âm thanh nào.

Anh ta cũng đâu có ngốc, tất nhiên sẽ không dám mở cửa ra nhìn.

Nói không chừng… tất cả mọi người trong bệnh viện này đều đã chết rồi, tất cả những người anh ta nhìn thấy trước đây, cho dù là bác sĩ, y tá hay bệnh nhân.

Thực ra… tất cả bọn họ đều là quỷ!

Suy đoán này vừa xuất hiện, nó nhanh chóng chiếm giữ tâm trí của anh ta.

Anh ta chậm rãi đi dọc hành lang với những bước đi nhẹ nhàng, cẩn thận lắng nghe những chuyển động xung quanh mình.

Trời đã tối hẳn, đèn trên cao ở hành lang bật sáng lờ mờ, phát ra thứ ánh sáng như ngắc ngoải sắp chết.

Trong cảm giác im lặng, dường như mọi tiếng động đều được khuếch đại, anh ta thậm chí còn có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình.

Qua khóe mắt, anh ta đột nhiên nhận thấy điều gì đó.

Lập tức nhìn về phía cuối hành lang, chính là góc giữa hành lang và cầu thang, một bóng người nhỏ bé từ trong góc hiện ra.

Đó là… Vy Vy!

Vương Trường Quốc vui mừng khôn xiết.

Nói ra cũng thật là kỳ lạ, cách đây không lâu anh ta vừa quyết định trốn thoát khỏi Vy Vy và Hoè Dật.

Nhưng trong hoàn cảnh như vậy, khi gặp lại đồng đội, anh ta thực sự cảm thấy như được sống lại, muốn lập tức lao đến bên cạnh Vy Vy.

Vy Vy cách đó khoảng 20 mét nên anh ta tăng tốc độ.

Nhưng khi khoảng cách càng gần, ánh mắt của Vương Trường Quốc trở nên kỳ quái, Vy Vy… dường như có chút

khác biệt so với trước đây.

Cô ẩn mình trong bóng tối, chỉ lộ ra một cánh tay và khuôn mặt, đôi mắt hơi mở to, nhìn thẳng vào chính mình.

Cánh tay vẫn chậm rãi vẫy về phía anh ta, như muốn gọi anh lại gần.

Hoè Dật đâu?

Không phải bọn họ nên ở cạnh nhau sao.

Vương Trường Quốc cau mày, nhìn về phía xung quanh Vy Vy, nhưng không thấy bóng dáng của anh ta đâu.

Hơn nữa… trong đầu hiện lên một cảm giác kỳ quái, bóng tối gần Vy Vy có chút kỳ lạ, hình như không phải là không đủ ánh sáng mà giống như bị bao phủ bởi một lớp sương mù màu xám.

Nghĩ tới đây, Vương Trường Quốc không dám tiến thêm nữa.

Anh ta đứng đó và quyết định tiếp tục quan sát.

Nhưng Vy Vy vẫn như trước, không ngừng vẫy tay gọi anh ta đi tới.

Vài giây sau, Vương Trường Quốc phát hiện cánh tay Vy Vy đang vẫy rất cứng, giống như một con rối, biên độ và tần số của mỗi lần vung đều cố định.

Động tác trên tay hắn cũng rất kỳ lạ, năm ngón tay hơi giơ lên như móng vuốt.

Không còn do dự nữa, ngay lúc Vương Trường Quốc lùi lại nửa bước, đang định quay người bỏ chạy thì một cảnh tượng khiến gan túi mật của anh ta như muốn vỡ ra.

Sương mù xung quanh Vy Vy nhanh chóng tan đi, sau đầu Vy Vy hiện ra một khuôn mặt quỷ tái nhợt.

Mặt quỷ dùng đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Vương Trường Quốc, phần lớn cơ thể lộ ra từ góc sau, một tay ôm đầu Vy Vy, một tay ôm cánh tay gãy.

Vừa rồi chính là quỷ đang ôm đầu và một cánh tay bị đứt lìa của Vy Vy, chậm rãi vung vẩy, diễn kịch con rối cho Vương Trường Quốc xem.

"A… ah!" Vương Trường Quốc chạy như điên về phía sau: "Cứu! Cứu tôi với!"

"Cộp."

"Cộp."

"Cộp."…

Phía sau có tiếng bước chân nặng nề đuổi theo, Vương Trường Quốc không dám quay đầu lại, lo lắng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này hai chân sẽ yếu đi.

Tần suất tiếng bước chân đuổi theo rất chậm, kém xa Vương Trường Quốc, nhưng anh ta có thể cảm giác được khoảng cách giữa đối phương và mình đang càng ngày càng gần.

Một bước của quỷ chỉ sợ có thể bằng bảy, tám bước của mình.

Tuy rằng sợ hãi nhưng Vương Trường Quốc lại cảm thấy đầu óc mình chưa bao giờ minh mẫn đến vậy.

Anh ta đang suy nghĩ đường sống.

Nhìn thấy một cánh cửa không khóa gần đó, anh ta đành nhẫn nhịn đẩy cánh cửa ra, trốn vào trong và lập tức khóa trái cửa lại.

Đối phương là quỷ, dù cửa có mạnh đến đâu có thể cũng sẽ vô dụng.

Anh ta chạy đến đại sảnh ở ngã ba của hai hành lang, trước mặt chỉ có hai con đường.

Hoặc lao vào cầu thang mờ ảo, đi lên cầu thang hoặc đi xuống cầu thang.

Hoặc là đi thang máy.

Dù nhìn thế nào thì đi thang máy cũng là lựa chọn ít nhất, ngoài cảm giác ngột ngạt áp bức do không gian chật hẹp gây ra, phải biết rằng mấy người bọn họ chính là đã được đưa đến thế giới này bằng thang máy.

Hơn nữa… dáng vẻ chết thảm của Đỗ Phong vẫn còn in sâu trong tâm trí.

Nhưng ngay lúc Vương Trường Quốc chuẩn bị lao vào cầu thang, anh ta chợt nhận ra tiếng bước chân sau lưng mình… đã biến mất.

Tiếng bước chân biến mất quá đột ngột, nên anh ta hoàn toàn không nhận ra.

Cùng lúc đó, anh ta lại nhận thấy ánh đèn ở cầu thang cách đó không xa có vẻ sáng hơn trước rất nhiều.

Góc cầu thang phát ra ánh sáng dịu nhẹ trông rất an toàn.

“Ừng ực.” Vương Trường Quốc nuốt nước bọt.

Ánh mắt nhìn về phía cầu thang cũng thay đổi.

Không đúng.

Con quỷ đó đã đi đâu rồi?

Anh ta nhìn trước, sau, trái, phải, kể cả trần nhà và mọi ngóc ngách.

Quỷ cứ thể mà biến mất rồi.

Trước khi sắp bắt được anh ta sao.

Anh ta thì lại không hề cho rằng quỷ sẽ bỏ qua cho mình như vậy, xét từ ánh mắt trao đổi ngắn ngủi vừa rồi, sự ác ý trong đôi mắt đỏ tươi đó vẫn còn khiến anh thấy sợ hãi.

Con quỷ đó… là nhất định sẽ phải giết anh ta.

Chuyện đã đến nước này, Vương Trường Quốc cũng đã hiểu ra, Hoè Dật xuất hiện lần đầu tiên là người, còn Hoè Dật xuất hiện lần thứ hai, cái tên đáng thương, bị thương nặng kia mới chính là quỷ.

Thật là xảo quyệt mà.

Thủ đoạn của con quỷ này đúng là khiến người ta khó mà đề phòng được.

Vy Vy chết rồi thì thôi, nhưng anh ta không muốn chết, anh nhìn chằm chằm cầu thang cách đó không xa, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Anh ta có thể chắc chắn.

Con quỷ đó… đang trốn ở cầu thang.

Chờ anh ta tự chui đầu vào rọ.

Đây là một ván cờ.

Hoè Dật đã từng nói, thông thường quỷ sẽ không tùy tiện ra tay giết người theo ý muốn, trừ khi bạn rơi vào bẫy của nó.

Xét theo cuộc rượt đuổi vừa rồi, những gì Hoè Dật nói khá đáng tin cậy.

Nếu không, xét theo tốc độ của quỷ, anh ta đã bị bắt từ lâu rồi.

Nhưng quỷ không hề làm vậy.

Nó đang chờ chính mình phạm sai lầm, đang chờ chính mình rơi vào cái bẫy mà nó đã thiết kế ra từ trước!

Cầu thang phía trước… chính là đường chết mà con quỷ đã sắp đặt cho mình!

Suy cho cùng, Vương Trường Quốc cũng đã ngoài 40 tuổi, làm việc trong một ngành khá đặc biệt, kinh nghiệm và kiến thức của anh ta không phải là thứ mà những người trẻ mới bước vào xã hội có thể sánh bằng.

Sau một quyết định ngắn gọn, anh ta chuyển sự chú ý sang thang máy.

Hơn nữa còn là chiếc thang máy duy nhất có thể dẫn đến nhà xác mà Giang Thành và những người khác đã đi.

Có phải là đường chết không… Trong mắt anh ta hiện lên sự tàn nhẫn.

Chỉ có thể đánh liều một phen!

Chương 495: Cơ hội chiến thắng

Vương Trường Quốc không chút do dự chạy về phía thang máy.

Thang máy dừng lại ở tầng -1, nhưng khi Vương Trường Quốc nhấn nút thang máy, thang máy vốn tưởng chừng như cố định ở tầng -1 lại thực sự di chuyển.

Bắt đầu từ từ di chuyển lên trên.

Khi đến tầng nơi Vương Trường Quốc đang ở, thì dừng lại.

Ngay sau đó, cửa thang máy từ từ mở ra.

Không có ai bên trong.

Khoảnh khắc nhìn thấy cửa thang máy mở ra, Vương Trường Quốc nghiến răng nghiến lợi bước nhanh vào, sau đó duỗi bàn tay run rẩy ra ấn xuống tầng -1.

Đúng vậy.

Anh ta muốn đi đến tầng -1.

Tìm Giang Thành và những người khác.

Những gì Hoè Dật từng nói đang dần trở thành hiện thực, Vương Trường Quốc nhớ tới anh ta từng nói rằng, bình thường quỷ chỉ có thể giết một người một lần.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Giang Thành và mấy người kia sẽ không thể bị tiêu diệt hết.

Bọn họ vẫn còn người sống sót.

Chỉ là không hiểu vì lý do gì mà lại bị mắc kẹt ở tầng -1.

Vương Trường Quốc cũng đưa ra quyết định này sau khi cân nhắc kỹ lưỡng.

Thay vì lao vào cầu thang và bị quỷ thẳng tay giết chết, anh ta có thể đánh cược một lần.

“Xon ông trời phù hộ, nếu lần này con có thể sống sót thoát ra ngoài, con nhất đinh… nhất định sẽ không bao giờ lừa những người lớn tuổi đó mua sản phẩm y tế giả của con nữa!” Vương Trường Quốc trong lòng thầm nói: ” Vương Trường Quốc, con xin thề với trời!”

Có vẻ như ông trời thực sự đã nghe thấy lời thề thốt của Vương Trường Quốc, thang máy trong quá trình vận hành không gặp trở ngại gì, một lúc sau, thang máy đã đến tầng -1.

Khi cửa thang máy mở ra, một luồng khí lạnh ập vào mặt.

Có một loại mùi kỳ quái trong không khí.

Anh ta theo bản năng nghĩ rằng đó là một loại thuốc dùng để ướp xác.

Vương Trường Quốc nuốt nước miếng, đi ra khỏi thang máy, vị trí anh ta đang ở trong một hành lang không có rác rưởi dư thừa, tương đối trống trải.

Hai bên có mấy cánh cửa, trên cửa không có nhãn mác rõ ràng, anh ta cũng không biết bên trong là cái gì.

Nhưng vì nó ở tầng -1 nên ắt nghĩ ít nhiều đều có liên quan đến thi thể.

Một âm thanh ma sát kỳ lạ phát ra từ cuối hành lang, giống như có thứ gì đó đang chậm rãi cọ xát và chuyển động trên mặt đất, thỉnh thoảng còn có tiếng kim loại va chạm.

Nó không rõ ràng lắm và có vẻ khá lộn xộn.

Vương Trường Quốc không nhìn thấy mấy người Giang Thành đâu, vô thức cho rằng bọn họ cũng đang ở trong căn phòng phát ra âm thanh kia.

Anh ta không dám gây ra quá nhiều tiếng động, chỉ có thể đi từng bước một về phía cuối hành lang.

Mới đi được vài bước, đã nhìn thấy dòng chữ nhà xác.

Dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng nhưng vẫn không khỏi cảm thấy ớn lạnh sau gáy.

Nhưng khi đang thận trọng bước về phía nhà xác, anh ta không để ý rằng cánh cửa đóng kín phía sau mình đang dần hé mở.

Ba con mắt chớp chớp nhìn theo bóng lưng Vương Trường Quốc.

"WTF!" Tào Dương thì thầm: "Là con rùa rụt cổ Vương Trường Quốc, sao anh ta lại một mình xuống đây?"

"Không phải là quỷ đấy chứ." Dụ Ngư ở phía dưới cùng nói: "Anh ta nhát gan như vậy, chắc chắn là không dám một mình đi xuống, anh ta chính là quỷ đóng giả."

"Đúng đúng, hơn nữa chúng ta đã lâu không lên trên như vậy, những người phía trên nhất định biết chúng ta đã xảy ra chuyện. Vương Trường Quốc là người khôn ngoan, làm gì có chuyện mạo hiểm xuống cứu người." Tào Dương phụ họa theo: "Có xuống thì cũng là người khác đi xuống, hơn nữa chắc chắn không thể chỉ có một người."

"Bây giờ thì tiêu rồi, chúng ta bị kẹt ở đây." Dụ Ngư co người lại, hạ giọng nói: "Trong nhà xác có một con quỷ, giờ lại có một con khác từ thang máy đi ra."

Dụ Ngư trông rất sợ hãi, vừa rồi âm thanh từ nhà xác đã dọa cho cô sợ không nhẹ, không ngờ khi quay người lại, thang

máy lại di chuyển lên trên.

Sau khi nhìn thang máy dừng ở tầng bốn xong, nó lại quay trở lại đây.

Có dùng mông để suy nghĩ thì cũng biết, chắc chắn đã có thứ gì đó đi xuống.

Về việc có phải là con người hay không thì thật khó nói.

Giang Thành lập tức bảo mọi người trốn vào căn phòng gần đó, sau đó đóng cửa lại, nín thở.

Điều họ không ngờ tới là sau khi cửa thang máy mở ra, lại là Vương Trường Quốc lấm la lấm lét đi ra ngoài.

"Không giống." Giang Thành đột nhiên nói: "Anh ta chắc hẳn là người."

Tào Dương quay đầu, mở to mắt nhìn Giang Thành: "Anh chắc chắn không?"

"Tôi không chắc chắn, nhưng tôi biết nếu anh ta đến nhà xác và thả thứ bên trong ra, tình hình sẽ còn tồi tệ hơn." Giang Thành nhìn Tào Dương và nói.

"Anh Giang nói đúng đấy." Dụ Ngư gật đầu: "Nếu như Vương Trường Quốc là quỷ, chúng ta ra ngoài cũng chỉ đối mặt với một con quỷ là anh ta, nếu như để anh ta để mở cửa nhà xác ra, chúng ta sẽ thảm rồi!"

Tào Dương cũng không phải là người do dự, biết sự tình đã đến nước này, không thể không thử một lần.

Anh ta quyết định dùng ánh sáng mờ nhạt phát ra từ khe cửa để nhìn quanh phòng.

Trong phòng rất tối, chỉ có thể nhìn thấy một chút khu vực xung quanh, anh ta lại không dám bật đèn pin lên.

Đây dường như là một căn phòng để cất giữ thiết bị.

Cách Tào Dương không xa có một chiếc xe đẩy.

Nó được chia thành ba tầng, từ góc nhìn của Tào Dương, chỉ có thể nhìn rõ có một vài dụng cụ kim loại trông rất kỳ lạ được đặt ở tầng một.

Anh ta chậm rãi bước tới và chọn ra một cây gậy ngắn.

Sau khi cầm trên tay, mới nhận ra nó nhẹ hơn nhiều so với dự kiến, chắc là rỗng, vung vẩy nó hai cái trong không khí, cảm thấy khá tiện dụng.

Giang Thành không nhúc nhích, hắn không cần.

Nếu đối thủ thật sự là Vương Trường Quốc, Giang Thành một tay cũng có thể đánh ngã anh ta, nếu là quỷ… thì vũ khí thông thường đều vô dụng.

Sở dĩ hắn không ngăn cản Tào Dương là vì không muốn làm giảm nhiệt huyết của anh ta.

Con người phải luôn có hy vọng mới có thể sống tiếp.

Mà anh ta…

Giang Thành cúi đầu nhìn cánh cửa mơ hồ hiện ra trong lòng bàn tay, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

Nếu đối phương thực sự là quỷ, vậy thì… cách duy nhất chính là sử dụng sức mạnh của cánh cửa này.

Đúng hơn, đó là sức mạnh thuộc về Vô.

Xét từ biểu hiện của Vô trong phó bản lần trước, những con quỷ bình thường không có cơ hội chiến thắng trước mặt anh ta.

Nhưng hắn cũng biết rằng mọi thứ đều có cái giá của nó.

Và cái giá để mở cánh cửa trong tay để triệu hồi Vô hẳn phải khá đắt.

Thỉnh Thần đến dễ, mà tiễn Thần đi thì khó.

Hắn có thể cảm giác được, Vô đang thèm muốn một cái gì đó, hắn là không chỉ đơn giản như thân thể của hắn, mà là thứ gì đó ở nơi sâu nhất trong cơ thể hắn, thậm chí là linh hồn của hắn.

“Anh Giang.” Tào Dương vung vẩy thanh sắt trong tay, trong mắt ẩn chứa sát ý.

“Anh ta sắp đến nhà xác rồi.” Dụ Ngư vẫn đang chú ý tới động tĩnh ngoài cửa, Vương Trường Quốc càng ngày càng đến gần nhà xác.

Giang Thành gật đầu với hai người còn lại, sau đó mở cửa lao ra ngoài.

Nhưng không phải hướng Vương Trường Quốc mà là hướng thang máy.

Nếu như có thể bỏ chạy, chỉ có kẻ ngốc mới đi liều mạng với cái tên bị nghi là quỷ Vương Trường Quốc.

May mắn thay, thang máy vẫn ở tầng -1, không đi lên.

Sau khi nhấn nút thang máy, cửa thang máy từ từ mở ra, Giang Thành và hai người khác lập tức chạy vào. Dụ Ngư quay lại và điên cuồng nhấn nút trong thang máy.

Nhưng bất ngờ, cuối cùng vẫn đã xảy ra.

Cửa thang máy không đóng lại.

Điều đáng sợ hơn nữa là Vương Trường Quốc đang chuẩn bị đến cửa nhà xác cũng phản ứng lại, bắt đầu chạy về phía thang máy.

Nghe thấy tiếng chạy tới hung hãn của Vương Trường Quốc, sắc mặt của Dụ Ngư trong thang máy chợt tái nhợt.

Chương 496: Đạo lý

Mắt thấy không thể rời đi được nữa, Giang Thành nói: "Đừng tụ tập trong thang máy!"

Nói xong, hắn là người đầu tiên lao ra ngoài, sau đó Tào Dương nghiến răng nghiến lợi đi theo Giang Thành.

Dụ Ngư đầu tiên ngây người ra, phải một lúc sau mới phản ứng lại được.

Lúc này, bên ngoài đã hỗn loạn.

Nhìn thấy ba người Giang Thành và Tào Dương, Vương Trường Quốc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như một đứa trẻ mồ côi tìm được nhà, kích động nói: "Cuối cùng cũng tìm được mọi người rồi…"

"Bộp!"

Ngay lúc Vương Trường Quốc hưng phấn chạy về phía Giang Thành, Giang Thành cũng tăng tốc chạy về phía anh ta, sau đó trong tầm mắt của Vương Trường Quốc, Giang Thành giơ chân lên thực hiện một cú đá bay.

Cú đá này khiến Vương Trường Quốc bay ngược về phía sau, anh ta không thể thở được và suýt thì chết tại chỗ.

Sau khi ngã xuống đất, đầu Vương Trường Quốc ong ong, nhìn người ta như hai hình ảnh, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì Tào Dương đã chạy tới, cầm lấy gậy đánh một cái rất dã man.

Không giống như Giang Thành vẫn còn nương tay, Tào Dương là ra tay thực sự, cũng chính là gậy không tiện dụng

cho lắm, nếu không Vương Trường Quốc thậm chí còn không có cơ hội để nói chuyện nữa.

"Đừng… đừng đánh tôi nữa!" Vương Trường Quốc hai tay ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất: "Tôi là Vương Trường Quốc! Tôi là… ôi da!"

Tào Dương đá vào mặt Vương Trường Quốc, đem lời muốn nói đánh lại vào trong.

"Ô ô… Tôi là… là người!" Vương Trường Quốc không ngừng cầu xin sự thương xót.

Khi mới xông tới, Tào Dương đã dựa vào lòng dũng cảm của mình, chiến đấu với con quỷ ở cự ly gần, đây cũng là không còn cách nào khác.

Bây giờ khi đã dần bình tĩnh lại, Tào Dương cũng thấy có gì đó không đúng.

Vương Trường Quốc nằm trên mặt đất bị đánh chảy máu cả mặt, vẫn đang cầu xin tha mạng, quần áo bị xé rách, bộ dạng cực kì thảm hại.

Quỷ có tính cách như thế nào, Tào Dương không biết, nhưng anh ta cho rằng, chắc không diễn đến mức này.

Mục đích để làm gì?

Tào Dương có chút ngượng ngùng cất thanh sắt đi, anh ta hiểu ra, phải đến 80% là đánh nhầm rồi.

Nhưng đánh nhầm rồi thì cũng thôi.

Cũng đâu thể anh ta đánh lại có phải không?

Hơn nữa, ai bảo anh ta không có việc gì một mình xuống đây làm gì?

"Xảy ra chuyện gì?" Giang Thành nhìn Vương Trường Quốc nằm trên mặt đất hỏi: "Sao anh lại một mình đi xuống

đay? Trên đó xảy ra chuyện gì?”

Đây là điều hiển nhiên, nếu phía trên không xảy ra chuyện gì thì Vương Trường Quốc cũng không dám một mình đi thang máy xuống, hơn nữa anh ta còn là từ tầng 4 đi xuống.

Trước khi rời đi, Giang Thành nhớ bọn họ đều đang ở tầng 2.

“Quỷ, quỷ tới.” Vương Trường Quốc mặt đầy máu, lời nói lắp bắp.

“Anh nói rõ ràng một chút!” Dụ Ngư sốt ruột hỏi.

Vương Trường Quốc đưa tay sờ lên môi, lúc này anh ta cảm thấy môi mình sưng lên như xúc xích, chạm vào thì đau rát.

Hơn nữa, một số răng cửa đã bị lung lay.

Sau khi nghe Vương Trường Quốc kể lại mọi chuyện xong, Giang Thành tạm thời yên tâm, may mắn là Lâm Uyển Nhi tạm thời không có việc gì.

Nhưng không thể trì hoãn lâu hơn nữa, sau khi quỷ giết chết Vy Vy xong, nếu không phải đến tìm bọn họ, thì sẽ là đi tìm Lâm Uyển Nhi và Hòe Dật.

Bây giờ xem ra hai người phía sau có nhiều khả năng xảy ra hơn.

“Cót két——”

Lại là một loạt âm thanh ma sát phát ra từ hướng nhà xác, so với trước đó, những thứ đó dường như đã hoạt động mạnh mẽ hơn.

“Thứ… thứ gì vậy?” Vương Trường Quốc kinh hãi hỏi.

Trước đó anh ta còn tưởng là động tĩnh do mấy người ở Giang Thành gây ra, nhưng bây giờ nhìn lại, rõ ràng là bản

thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Mà bên trong nhà xác có thể có gì…

Anh ta lập tức nhớ tới lời ông lão lúc trước đã nói, cỗ thi thể có thể tự mình đi lại khắp nơi kia…

Lúc đó anh ta cũng có mặt.

"Đi trước đã." Giang Thành không muốn ở lại chỗ này lâu, hắn vẫn lo lắng cho Lâm Uyển Nhi, cô mặc dù thông minh, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm.

Nhìn Vương Trường Quốc đáng thương, nên Tào Dương vẫn ra tay kéo anh ta đứng lên.

Giang Thành thì xoay người rời đi.

Bốn người bước vào thang máy, Dụ Ngư căng thẳng nhấn nút tầng bên trong, lần này thang máy không có phản hồi mà thay vào đó rung lên một lúc rồi dừng lại.

Có cảm giác như thang máy không có vấn đề gì cả, chỉ là… nó tạm thời không thể khởi động vì lý do nào đó.

"Chuyện gì vậy?" Vương Trường Quốc lưng khom xuống, ngực căng cứng, Tào Dương đánh không có vấn đề gì, nhưng một cước của Giang Thành mới thực sự khiến anh ta mất cảnh giác.

Dụ Ngư toàn thân run rẩy, mắt dán chặt vào màn hình thang máy.

Một dòng chữ màu đỏ cuộn lên phía trên.

Đã quá tải…

Đã quá tải…

Có lẽ thang máy này đã được thiết kế đặc biệt để cho dù có quá tải thì còi báo động cũng sẽ không kích hoạt, nếu không… khung cảnh hiện tại sẽ càng náo nhiệt hơn.

Theo ánh mắt của Dụ Ngư, Vương Trường Quốc cũng nhìn thấy mấy chữ này, sắc mặt càng khó coi hơn người nhà bị chết.

Anh ta không biết tải trọng thiết kế của thang máy là bao nhiêu, nhưng không thể thấp đến thế được.

Tính cả anh ta, trong thang máy mới có bốn người.

Và không ai trong số 4 người này có hình thể quá mức.

Dụ Ngư hơi gầy một chút, trong khi Tào Dương thì đô hơn chút.

Cùng lúc đó, Giang Thành nhận ra xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, những âm thanh vừa rồi trong nhà xác… đều đã biến mất.

Hơi thở lạnh lẽo lan tràn trong thang máy, Tào Dương không khỏi nuốt nước bọt, cơ thể của Dụ Ngư thì rung lắc, nhìn biểu cảm cũng hiểu rằng trong thang máy còn có thứ gì khác trà trộn vào.

Hơn nữa số lượng… e là không ít.

Lãng phí thời gian như vậy cũng không phải biện pháp, Giang Thành là trụ cột của mọi người, Dụ Ngư muốn quay đầu lại hỏi ý kiến của Giang Thành.

Nhưng chưa kịp quay đầu lại thì một bàn tay đã đánh vào đầu cô.

Trong lúc nhất thời, Dụ Ngư lo lắng gần như hét lên, nhưng sau đó, bàn tay đó chậm rãi xoa đầu cô.

Bàn tay đó rất ấm áp, Dụ Ngư biết đó là tay Giang Thành.

Bởi vì chỉ có hắn đứng phía sau, xem ra mục đích của hắn là ngăn cản cô quay đầu lại.

Về phần tại sao…

Liếc qua khóe mắt, Dụ Ngư lén liếc nhìn bức tường thang máy bên cạnh.

Vách thang máy được làm bằng thép không gỉ, không có gì đặc biệt, dường như trên đó có nhiều vết xước do tuổi tác.

Nhưng nó vẫn hầu như không thể để lại một cái bóng nào trên đó.

Dụ Ngư nhìn thấy có người đứng ở cuối thang máy, bên cạnh và phía sau Giang Thành.

Những người đó không thấy rõ khuôn mặt, khuôn mặt dường như bị bao phủ bởi một tầng sương mù, nhưng Dụ Ngư có thể nhận ra quần áo họ đang mặc!

Giống… giống như hai thi thể bọn họ đã thấy trước đó!

Cắn môi, Dụ Ngư không dám nói lời nào, tựa hồ Giang Thành lo lắng cô sẽ bị dọa sợ, nên mới ngăn cản cô quay đầu lại.

Tào Dương vẻ mặt cũng không khá hơn Dụ Ngư bao nhiêu, có thể cảm giác được thân thể cứng ngắc, cổ không nhúc nhích, không khỏi liếc nhìn về phía vách thang máy bên cạnh.

Rõ ràng là anh ta cũng đã nhìn thấy.

“Quá tải rồi.” Giọng nói của Giang Thành vang lên, tràn ngập lạnh lùng và bình tĩnh.

Vương Trường Quốc sắp khóc đến nơi, anh ta đâu có mù, mọi người đều biết là quá tải, nhưng vấn đề là, giải quyết thế nào?

Mấy kẻ không biết đã chết bao nhiêu năm rồi… không phải là những kẻ dễ nói chuyện.

Bảo bọn họ ra khỏi thang máy, chỉ sợ là sẽ phải trực tiếp trở mặt với nhau.

Không biết có phải là do cánh cửa hay không, nhưng giác quan của Giang Thành nhạy bén hơn tất cả, hắn có thể cảm nhận rõ ràng… đám người này đang dần mất kiên nhẫn.

Cái lạnh băng giá bắt đầu lan tràn không thể kiềm chế, thang máy lạnh lẽo như một nhà xác lớn.

Giang Thành chậm rãi giơ chân đá Vương Trường Quốc ra ngoài.

Vương Trường Quốc không có chuẩn bị gì, ngã sấp mặt xuống đất: "Ối da!"

"Quá tải rồi, ai lên cuối cùng phải ra ngoài!" Giang Thành mắng nhiếc: "Lớn tướng đùng như vậy rồi, còn không có hiểu biết gì hết, lại để mọi người chờ lâu như vậy!"

Sau khi mắng xong, gần như ngay lập tức, cửa thang máy đã đóng lại.

Thang máy di chuyển đều đặn lên trên.

Sau khi nhận thấy sự lạnh lẽo xung quanh đã tiêu tan đi rất nhiều, trong lòng Giang Thành mới dần dần thả lỏng.

May mắn thay, đều gặp được những người nói đạo lý.

Chương 497: Chó hoang

Thang máy chạy êm ru cho đến khi dừng lại ở tầng 2.

Sau khi cửa mở ra, không một ai dám cử động.

Cũng không thể nói là tại sao, nhưng có vẻ như… chỉ là muốn giảm thiểu sự hiện diện của mình và không thu hút sự chú ý của những kẻ phía sau.

Nhưng điều khiến Dụ Ngư cảm thấy suy sụp là, bọn họ không di chuyển, thì những kẻ đứng sau cũng vậy.

Hai nhóm người cứ lãng phí thời gian như thế.

Cửa thang máy cũng cứ mở ra như vạy, bên ngoài là sảnh tầng hai trống rỗng.

"Đi ra." Cuối cùng vẫn là Giang Thành lên tiếng.

Tuy là Giang Thành lên tiếng nhưng hắn cũng không hề động đậy, mấy người hai bên trái phải kẹp lấy hắn, cái lạnh buốt giá như một lưỡi băng mỏng lướt qua trên da thịt.

Nín thở, Dụ Ngư là người đầu tiên bước ra ngoài.

Sau đó là Tào Dương.

Cả hai đều không dám nhìn lại.

Giang Thành là người cuối cùng.

Mãi cho đến khi Giang Thành bước ra, mọi người mới chú ý đến cảm giác ớn lạnh từ thang máy phía sau truyền đến.

Vài giây sau, một âm thanh "cạch cạch" vang lên từ cách đó không xa.

Ngẩng đầu lên, Dụ Ngư không khỏi hít một hơi lạnh lẽo trước cảnh tượng trước mắt.

Trong hành lang bên phải, cửa của hơn chục phòng bệnh đồng loạt mở ra, trước mỗi cửa phòng bệnh đều có một bóng người quay lưng về phía họ, lóe lên một cái rồi vụt tắt.

Sau đó, cánh cửa đóng lại.

Một cơn gió thổi qua, mọi thứ xung quanh lại như cũ.

Cứ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

"Đừng nhìn nữa." Giang Thành ngoảnh mặt đi, nói: "Bọn họ không phải tới tìm chúng ta."

"Có chuyện gì vậy?" Dụ Ngư quay lại và nhìn về phía sau lưng.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, sau đó thang máy đi xuống, cuối cùng dừng lại ở tầng -1 trong tầm mắt mọi người.

"Là… Vương Trường Quốc?" Tào Dương kinh ngạc hỏi.

Anh ta còn tưởng rằng Vương Trường Quốc lạnh người rồi.

Giang Thành nhìn về hướng thang máy: "Tôi không biết, nhưng cho dù có phải là anh ta hay không, chúng ta cũng đừng đợi ở đây nữa, đi lên tầng, tìm những người khác."

"Được."…

Cách đây không lâu, Hòe Dật dẫn Lâm Uyển Nhi lên tầng 9, đi thẳng vào phòng 916.

Có vẻ như đã lâu rồi không có ai đến đây.

Cánh cửa đang đóng lại, đẩy mạnh một cái, cửa đã bị khóa rồi.

Do đã lâu đời nên cách trang trí tương đối cũ, trên khung cửa có một tấm kính lớn trong suốt, hẳn là để chiếu sáng.

Lúc tới không thấy có ai, Hòe Dật chậm rãi lùi lại, hình như là định phá cửa.

Chỉ là một cánh cửa gỗ nên việc này không làm khó được anh ta.

Nhưng ngay lúc anh ta chuẩn bị tăng tốc, Lâm Uyển Nhi bước tới, cởi chiếc trâm cài sau đầu ra, chưa đầy 10 giây, đã nghe thấy một âm thanh lò xo nảy lên lên.

Cửa, đã mở.

"Đừng cử động!" Lâm Uyển Nhi vừa định mở cửa thì Hòe Dật đã ngăn cô lại: "Để tôi làm."

Lâm Uyển Nhi quay lại nhìn anh ta, rồi tránh sang một bên.

Hòe Dật bước tới cửa, trước tiên ghé tai lại gần, lắng nghe một lúc, sau đó mới từ từ mở cửa sau khi không nhận thấy bên trong có gì bất thường.

Vì là ban đêm nên bên trong rất tối.

Nhưng xuyên qua hành lang có chút ánh sáng, vẫn có thể nhìn thấy bên trong không gian tương đối rộng lớn, không khí tản ra mùi ẩm mốc.

Có vẻ như đã lâu rồi không có ai đến đây.

Bật chiếc đèn pin đi kèm với điện thoại của mình lên, Hòe Dật bước vào. Ánh sáng chiếu rọi tứ phía, Hòe Dật nhận ra nơi này lớn hơn anh ta tưởng tượng.

Nó trông giống như một văn phòng được bố trí với một chiếc bàn dài màu đen đối diện.

Chiếc bàn phản chiếu ánh sáng, khi đến gần mới phát hiện, bên trên có đặt một tấm kính to bằng mặt bàn.

Lâm Uyển Nhi đi theo Hòe Dật phía sau, nhìn chung quanh hỏi: "Nơi này là đâu?"

Hòe Dật nhìn tấm ảnh ép dưới tấm kính trên bàn, nói: "Văn phòng của Trương Chiêu Duy."

Không có gì ngạc nhiên, Lâm Uyển Nhi cũng đoán được ra.

Có điều chỉ muốn xác nhận lại một chút.

Không giống như Hòe Dật đang lục lọi bàn làm việc, Lâm Uyển Nhi bật điện thoại di động lên, nhìn ngó khắp bốn phía.

Trương Chiêu Duy có vẻ là một người thích đọc sách, trong văn phòng của ông ta, có một số giá sách được đặt cạnh tường, chứa đầy những cuốn sách chuyên môn.

Phía sau bàn làm việc có một chiếc tủ sắt cao và rộng.

Màu xanh đậm, sơn bong tróc nhiều chỗ.

Trên đó có những lưới sắt, mỗi lưới sắt đều được đánh số và có gắn một tay cầm hình mỏ neo ở bên trong.

Lâm Uyển Nhi chỉ từng thấy những thứ tương tự cách đây 20 năm.

Thông thường các phòng lưu trữ lớn đều sử dụng loại tủ sắt này để lưu trữ tài liệu.

Lâm Uyển Nhi tựa hồ không có mấy hứng thú với tủ kim loại, đi vòng qua tủ kim loại, tới không gian phía sau căn phòng, nơi có một chiếc giường đơn.

Đó không phải là một chiếc giường đặc biệt, chỉ là chiếc giường sắt thông thường nhất trong bệnh viện mà thôi.

Giống như trong phòng bệnh của bọn họ.

Chiếc tủ sắt ngăn cách không gian văn phòng và không gian riêng tư, ắt nghĩ vị viện trưởng Trương Chiêu Duy này ngoài thời gian làm việc ra, sẽ nằm trên chiếc giường này để nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Hòe Dật cau mày đi tới, hình như không tìm thấy thứ mình muốn ở gần bàn làm việc nên lại chuyển sự chú ý về phía chiếc giường.

“Rút cuộc anh đang tìm cái gì?” Lâm Uyển Nhi nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hòe Dật hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Hòe Dật cúi người lắc đầu: “Nhưng tôi nghĩ viện trưởng trước khi chết nhất định đã lưu lại một ít manh mối.”

“Có khi nào đã bị người lấy đi rồi không?” Lâm Uyển Nhi dùng điện thoại di động giúp anh ta soi sáng.

Im lặng một lúc, Hòe Dật tìm kiếm vẫn không có kết quả, anh ta chậm rãi đứng dậy, thở dài nói: “Có lẽ vậy.”

Nếu như bị lấy đi, dựa trên những manh mối hiện có, chủ nhiệm Tề và Triệu Như là những người bị nghi ngờ nhiều nhất.

Chủ nhiệm Tề là để che đậy sự thật, còn Triệu Như… là để trả thù.

“Đi thôi.” Hòe Dật hạ giọng nói: “Chúng ta rời khỏi đây trước đã.”

Sau khi trở lại hành lang và đóng cửa lại, thần kinh căng thẳng của Hòe Dật đã dịu đi đôi chút, ánh sáng trong hành lang chiếu vào mặt, khiến sắc mặt Hòe Dật có vẻ tái nhợt.

“Anh đã tìm được manh mối gì?” Lâm Uyển Nhi hỏi.

Hiển nhiên, sau khi Hòe Dật trở về, đã lục soát văn phòng của cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy một cách rất có chủ đích, chắc chắn là đã tìm ra manh mối nào đó.

Dựa lưng vào bức tường phía sau, Hòe Dật trông rất mệt mỏi nhưng vẫn xoa mặt, lấy lại tinh thần.

“Tôi đã điều tra ra lai lịch của Hạng Nam.” Hòe Dật hạ giọng nói: “Nó… khác với những gì chúng ta nghĩ lúc đầu.”

“Trước khi gả cho Doãn Trấn Lương, Hạng Nam đã từng kết hôn một lần.” Hòe Dật nhìn Lâm Uyển Nhi: “Còn sinh ra một đứa con.”

“Nhưng không lâu sau, con của Hạng Nam đã qua đời, sau đó người chồng đầu tiên của cô ấy không thể chịu đựng được việc mất con mà đã tự sát.”

“Tự sát…” Lâm Uyển Nhi nói.

“Đúng vậy.” Hòe Dật liếm liếm đôi môi nứt nẻ: “Nhảy lầu tự sát, từ tầng 27 xuống, lúc đó đã đi ngay tại chỗ.”

“Đứa trẻ đó chết như thế nào?”

“Bị một con chó hoang cắn chết.” Hòe Dật nói: “Tôi đã xem những bức ảnh chụp hiện trường, cảnh tượng vô cùng thê thảm, những mảnh thịt và mảnh quần áo ở khắp mọi nơi, cổ gần như bị cắn đứt, chỉ còn một lớp da còn sót lại bên trên.”

Nói xong, Hòe Dật như thành một người khác, ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Uyển Nhi, một lúc sau mới hỏi: “Cô còn nhớ đứa con của Hạng Nam và Doãn Trấn Lương không?”

Ánh mắt của Lâm Uyển Nhi chợt thay đổi sau khi nghe điều này.

Hòe Dật dừng một chút rồi nói tiếp: “Trong báo cáo nói, cũng là bị chó hoang… cắn chết.”

Chương 498: Tấn công

“Cả hai đứa nhỏ đều là bị chó hoang cắn chết?” Lâm Uyển Nhi kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Hòe Dật thở ra một hơi, nhìn cô nói: “Tôi cũng không thể nghĩ ra điểm này.”

Thực vậy.

Tin tức về việc trẻ em bị chó tấn công khá phổ biến, nhưng việc gây ra án mạng… theo kiến thức của Hòe Dật vẫn là chuyện rất hiếm gặp.

Huống chi, loại sự kiện ít có khả năng này lại đã xảy ra với Hạng Nam hai lần liền.

Nếu nói trong này không có vấn đề gì, thì thật khiên cưỡng.

Hơn nữa càng kỳ quái là hai người chồng của Hạng Nam đều đã tự sát.

Điểm khác biệt là người chồng đầu tiên chỉ tự sát, trong khi người chồng thứ hai Doãn Trấn Lương lại tự sát sau khi giết chết Hạng Nam.

Hai người cùng chọn một con đường chết, đều là nhảy lầu tử vong.

Có mối liên hệ nào giữa chuyện này chăng?

Nếu một đứa trẻ bị chó hoang cắn chết, theo logic thông thường, bố mẹ sẽ cảnh giác, thậm chí có thể tự trách mình về cái chết của con, dẫn đến di chứng nặng nề.

Làm sao chuyện đó có thể xảy ra lần thứ hai?

Chuyện này không hợp với lẽ thường.

Trừ khi… Lâm Uyển Nhi cau mày, tất cả những điều này đều là được lên kế hoạch.

Tất cả đều nằm trong sự mong đợi của Hạng Nam.

“Cô cũng nghĩ tới phải không?” Hòe Dật có chút bối rối nhìn Lâm Uyển Nhi, xem ra suy đoán của anh ta cũng giống như Lâm Uyển Nhi.

Có lẽ vai trò của Hạng Nam trong vụ án giam cầm này không đơn giản là một nạn nhân đơn giản như họ nghĩ ban đầu.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Uyển Nhi ngẩng đầu lên, hạ giọng nói: “Có lẽ Doãn Trấn Lương không làm gì sai, Hạng Nam thực sự có vấn đề về tâm thần, vì vậy anh ta đã dùng mối quan hệ của mình để giam giữ cô ta trong bệnh viện này.”

“Cái chết của hai đứa trẻ đều có liên quan đến Hạng Nam.”

“Doãn Trấn Lương không có vấn đề gì, những cái gọi là tin đồn ngoại tình với phú bà, đều chỉ là tin đồn và phỏng đoán của những người không biết chân tướng mà thôi.”

“Cái gọi là kiểm soát đứa trẻ và mong muốn giám sát Hạng Nam, nên thuê bảo mẫu để giám sát cô ta thực ra mục đích thực sự là ngăn cản Hạng Nam làm hại đứa trẻ.”

Gần biệt thự, ông lão ngồi trên xe lăn từng nhắc đến việc mình từng nhìn thấy vết sẹo trên người con của Doãn Trấn Lương và Hạng Nam.

Hiện tại xem ra, người để lại những vết sẹo này có lẽ không phải Doãn Trấn Lương, mà là Hạng Nam với tâm lý vặn vẹo.

“Doãn Trấn Lương phát hiện ra một mặt khác ẩn giấu dưới vẻ ngoài của Hạng Nam, thông qua điều tra, anh ta biết được chân tướng về cái chết của đứa trẻ.”

“Sở dĩ anh đưa cô ta đến bệnh viện chữa trị thay vì đưa thẳng đến đồn cảnh sát chứng tỏ anh vẫn có tình cảm thật sự với Hạng Nam, nếu không…”

Lâm Uyển Nhi không nói những lời tiếp theo vì không cần thiết.

“Vấn đề này tôi cũng đã cân nhắc rồi.” Hòe Dật vội vàng nói: “Nhưng có một điều tôi không thể nghĩ ra, nếu Doãn Trấn Lương đã lựa chọn đưa Hạng Nam đến bệnh viện, canh giữ cô ấy trong phòng bệnh, vậy tại sao anh ta lại đến đây giết cô ta?”

“Nếu ngay từ đầu đã muốn giết cô, vậy thì hoàn toàn không cần phải đưa cô đến bệnh viện nữa.”

“Không phải là vẽ vời vô ích sao?”

Lời nói của Hòe Dật rất có tính định hướng, nếu suy nghĩ chung của họ là đúng thì chắc chắn có điều gì đó đã kích thích Doãn Trấn Lương khiến anh ta lao vào bệnh viện để thực hiện hành vi giết người.

“Là Doãn Trấn Lương biết được Hạng Nam có thai.” Lâm Uyển Nhi không cần suy nghĩ nói.

Đúng.

Chắc hẳn chính là chuyện này

Hòe Dật gật đầu nói: “Theo những manh mối mà tôi thu thập được cho đến nay, Hạng Nam này ít nhất ở trong mắt người khác là một cô gái xinh đẹp dịu dàng.”

“Muốn có thể đưa một người như vậy đi bệnh viện, nhất định không thể thiếu sự can thiệp của người trong bệnh viện.”

“Trương Chiêu Duy rất thích hợp.” Lâm Uyển Nhi ngước mắt nói.

“Đúng vậy, tôi phát hiện ra Trương Chiêu Duy và Doãn Trấn Lương đã sớm quen biết nhau.” Hòe Dật nói: “Mối quan hệ cũng không đặc biệt thân thiết, nhưng trước khi Hạng Nam được đưa vào bệnh viện một thời gian, mối liên hệ giữa hai người đột nhiên trở nên thường xuyên hơn.”

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Uyển Nhi nhìn Hòe Dật hơi thay đổi.

Làm thế nào mà anh ta có được loại thông tin cụ thể này trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?

Lâm Uyển Nhi quanh năm lang thang trong vùng xám giữa đen và trắng trong thành phố, độ nhạy cảm với trí thông minh của cô, người bình thường hoàn toàn không thể sánh được.

Cô biết rất khó để có được những thông tin cụ thể như vậy.

Dường như cảm nhận được sự nghi ngờ của Lâm Uyển Nhi, Hòe Dật nở một nụ cười bất lực và nói: “Cô Lâm, tôi biết cô nghi ngờ nguồn thông tin của tôi, nhưng xin hãy tin vào từng lời tôi nói. Tất cả đều là sự thật.”

Anh ta chậm rãi vén vạt áo lên, Lâm Uyển Nhi nhìn thấy bụng anh ta được quấn một vòng gạc dày, lúc này, một phần đã nhuốm đỏ máu.

Cách băng bó thô sơ, là dùng băng keo rộng, trong suốt rẻ tiền quấn vài lần rồi cố định miếng gạc vào đúng vị trí, giống như đóng gói chuyển phát nhanh.

Hòe Dật kéo một vòng băng dính ra, lộ ra miếng gạc, bên trong có ba vết thương đẫm máu, suýt xé toạc bụng dưới.

Những vết sẹo được sắp xếp gọn gàng, như thể bị dã thú như sư tư hay hổ cào.

Nhưng làm sao có thể có mãnh thú ở đây được?

Chỉ có quỷ thôi.

“Trong khi tôi đang thu thập manh mối, quỷ đã nguỵ trang thành cảnh sát tấn công tôi.” Hòe Dật có chút sợ hãi nói: “May mắn thay, tôi đã nhìn thấu nó vào giây phút cuối cùng.”

Chẳng trách khi mới nhìn thấy Hoài Hòe Dật, Lâm Uyển Nhi đã cảm thấy anh ta sắc mặt tái nhợt, hơi thở hỗn loạn, hóa ra là bị thương.

“Cho nên anh tới đây để tìm chứng cứ về mối liên hệ giữa Doãn Trấn Lương và Trương Chiêu Duy?” Lâm Uyển Nhi hỏi.

“Ừm.” Hòe Dật nghiêm túc gật đầu, tiếp tục nói: “Còn có một chuyện có thể chứng minh suy đoán của chúng ta không phải là không có căn cứ.”

“Thái độ của Hạng Nam đối với nhân viên y tế và mọi người tiếp xúc trong bệnh viện.”

“Hầu hết thời gian, trạng thái tinh thần của cô ta rất ổn định.” Hòe Dật từng chú ý tới, trong ký ức của Trịnh mù, ông ta có ấn tượng rất tốt về Hạng Nam.

“Hãy tưởng tượng nếu đó là một người phụ nữ thực sự bị tra tấn bạo hành, trạng thái tinh thần của cô ta sẽ không bao giờ như thế này”.

Vì không tìm thấy bằng chứng họ đang tìm kiếm, Lâm Uyển Nhi mang theo Hòe Dật rời đi, trong khi Giang Thành và ba người còn lại vẫn bị mắc kẹt ở tầng -1.

Đi dọc hành lang, bên tai họ nghe thấy một số âm thanh kỳ quái.

Âm thanh không lớn nhưng rất nhanh đã được chú ý đến trong hành lang im lặng.

“Âm thanh gì vậy?” Hòe Dật có chút khẩn trương, nhìn chung quanh, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Đó là một âm thanh cọ xát rất nhẹ.

Sau khi nghe một lúc lâu, nó thực sự mang lại cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Nhưng rất nhanh, âm thanh liền biến mất.

Lâm Uyển Nhi dừng bước, nhìn về phía phòng bệnh bên cạnh, Hòe Dật đi tới, nhìn theo tầm mắt của cô, trên cửa phòng bệnh có treo một tấm biển 906.

Đây là phòng bệnh 906.

Chính là phòng mà Giang Thành đã từng đề cập đến.

Nghe nói có một y tá điên đã bị giam trong đó hơn 10 năm.

Hòe Dật nhìn chằm chằm vào cánh cửa, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Uyển Nhi, nhỏ giọng hỏi: "Âm thanh vừa phát ra là từ cánh cửa này phải không?"

Không ngờ, chỉ một lát sau, Lâm Uyển Nhi lại lắc đầu: "Tôi không biết, nhưng…" Cô nhìn về phía cửa, hạ giọng nói: "Cánh cửa này vừa có người mở ra."

Chương 499: Nội tình

Không cần hỏi mấy câu thừa thãi như cô làm thế nào mà nhìn ra, phản ứng của Hòe Dật chân thực đến lạ thường, anh ta lập tức lùi lại hai bước, cúi người xuống, cảnh giác nhìn xung quanh.

Như thể giây tiếp theo, cánh cửa sẽ đột nhiên mở ra.

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với quỷ đã để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng Hòe Dật, lần trước anh ta trốn thoát được là do may mắn, nhưng lần này… thì khó nói rồi.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa này, Hòe Dật cảm thấy rợn tóc gáy.

"Tôi nghĩ chúng ta vẫn là không nên tạo ra những rắc rối không cần thiết." Hòe Dật đề nghị, giọng rất trầm và run rẩy: "Trong này chưa chắc đã có manh mối, cái… cái thứ đó có thể ẩn nấp bên trong, chúng ta tốt nhất nên đi tìm những người khác để tập hợp cùng nhau."

Ở đây không có nhiều khả năng sẽ ẩn chứa manh mối về mối liên hệ giữa Doãn Trấn Lương và Trương Chiêu Duy, ngược lại thì có một y tá điên khùng bị quỷ dọa cho phát điên.

Do dự một lát, Lâm Uyển Nhi nói: "Tôi muốn vào trong xem thử."

Lâm Uyển Nhi trước đó đã từng trao đổi với Giang Thành, nữ y tá điên này không hề đơn giản như vậy, mặc dù đôi chân gần như đã bị phế nhưng cô ta vẫn có thể leo ra ngoài vào đêm khuya, đi từ tầng 9 đến tầng 6.

Lần trước chính là cô ta, khiến mấy người ở phòng bệnh 604 tưởng gặp quỷ nên vô cùng sợ hãi.

Rút cuộc cần chấp niệm mạnh mẽ biết bao nhiêu, mới có thể làm được tất cả những điều này?

Hơn nữa… cho đến bây giờ, không ai biết đằng sau nữ y tá điên đó ẩn chứa bí mật gì.

Theo kinh nghiệm của Hòe Dật, điều chưa biết đồng nghĩa với rủi ro.

Mức độ chưa biết càng cao thì rủi ro càng cao.

"Đừng vào." Hòe Dật nói: "Cô hãy nghe tôi, đừng mạo hiểm, nếu cần thiết, chúng ta đi tìm những đồng đội khác trước, sau đó…"

Lâm Uyển Nhi quay đầu liếc nhìn Hòe Dật: "Anh không cần vào trong." Cô nói: "Ở đây đợi tôi là được."

Hòe Dật sửng sốt một chút, không ngờ người phụ nữ này lại dũng cảm như vậy.

Nhưng Lâm Uyển Nhi không cho anh ta thời gian tiếp tục suy nghĩ, cô một tay khẽ ấn vào cửa, sau đó chậm rãi đẩy ra.

Âm thanh "cạch cạch" trong tưởng tượng không hề xuất hiện, cánh cửa dễ dàng bị đẩy ra.

Bên trong rất tối, khi ánh sáng từ hành lang chiếu vào, có thể nhìn thấy được khung cảnh bên trong phòng bệnh một chút.

Có một chiếc giường ở giữa.

Không có bàn hay tủ quần áo, ngay cả cửa sổ cũng gần như bị che bởi những tấm rèm dày.

Có rất ít đồ trang trí trong phòng.

Bệ cửa sổ lộ ra một nửa trống rỗng, không có hoa hay cây.

Chỉ ở đây một chút thời gian thôi, đã cảm thấy rất ngột ngạt rồi.

Có thể tưởng tượng, ngay cả trong một ngày nắng đẹp, vẫn luôn ngập tràn một nỗi u ám không thể xua tan.

Có một người đang nằm trên giường bệnh.

Không thể nhìn rõ mặt.

Giống như một bức tượng.

Phòng bệnh này mang lại cho Hòe Dật một cảm giác không tốt, rất tồi tệ, giống như một cái bẫy há miệng chờ người rơi vào đó.

Nhưng Hòe Dật chưa kịp ngăn cản thì Lâm Uyển Nhi đã bước vào.

Công bằng mà nói, Hòe Dật chắc chắn không muốn đi vào, anh ta bất lực, có chút tức giận trước hành động vội vàng của Lâm Uyển Nhi.

Nhưng sau khi nhìn quanh, sự u ám trong hành lang cũng khiến anh ta áp lực rất lớn.

Nếu bản thân rời đi bây giờ, cũng có khả năng xảy ra chuyện.

Mà mình thực sự đã làm theo những gì Lâm Uyển Nhi nói, chờ đợi ở bên ngoài, trong mắt Hòe Dật hiện lên vẻ khó hiểu, anh ta thực sự không chắc liệu Lâm Uyển Nhi có sống sót ra ngoài hay không.

Cho dù có ra ngoài rồi…

Ai mà biết được, là chính Lâm Uyển Nhi bước ra hay là con quỷ đã giết Lâm Uyển Nhi rồi ngụy trang thành cô.

Nghiến răng nghiến lợi, Hòe Dật cũng bước vào.

Anh ta cẩn thận mở cánh cửa rộng nhất có thể.

Khi không tìm được vật gì có thể giữ cửa lại, anh ta lấy miếng gạc còn lại trong túi ra, cuộn lại rồi nhét vào khe hở giữa cửa và mặt đất.

Miễn cưỡng cũng coi như đã cố định được cánh cửa.

Lâm Uyển Nhi đứng cách giường bệnh không xa.

Bước chân của Hòe Dật rất nhẹ, như đang lo lắng đánh thức nữ y tá điên đang ngủ say hay thứ gì đó ẩn nấp trong bóng tối.

Cả hai người đã thỏa thuận ngầm là không bật đèn pin điện thoại di động.

Sau khi đến gần, ánh mắt Hòe Dật thay đổi, nhìn thấy người trên giường bệnh đang co ro, giấu thân thể dưới chăn.

Người ở dưới chăn dường như vô cùng sợ hãi, có thể thấy hơi run rẩy.

Là đang sợ Lâm Uyển Nhi và bản thân không mời mà đến sao?

Hay là những thứ kia?

Nữ y tá điên này có thể đúng là đã bị điên thật, nhưng nhận thức về chuyện đó vẫn tồn tại, Hòe Dật cũng gặp phải tình huống tương tự trong một nhiệm vụ trước đó.

Nỗi sợ hãi của những kẻ đó gần như đã khắc sâu vào tận xương tủy.

Nhưng xét theo phản ứng của nữ y tá điên với thế giới bên ngoài, có lẽ nhận định của Lâm Uyển Nhi là đúng, nói không chừng cô ta thực sự biết một số nội tình.

“Đừng sợ.” Hòe Dật nhỏ giọng nói: “Chúng tôi tới đây để giúp chị, nếu chị cần gì thì có thể nói với chúng tôi.”

“Nếu như có thứ gì chị cho là quan trọng, cũng có thể giao cho chúng tôi.”

Nữ y tá điên đang rúc trong chăn nghe thấy điều này càng rùng mình, nhưng điều buồn cười là chiếc chăn không hề to như cô nghĩ.

Khi nữ y tá điên cuồng vặn vẹo cơ thể, cơ thể cũng dần lộ ra dưới tấm chăn.

Nhìn từ bên ngoài, bên trong giống như một hình người vặn vẹo, nữ y tá điên ôm chặt đầu, như đang lo lắng nhìn thấy hay nghe thấy điều gì đó.

Hai bàn chân và một phần chân bị lộ ra ngoài.

Da của cô ta rất trắng, là loại trắng nhợt có thể nhận thấy ngay trong bóng tối.

Dù biết đã lâu lắm rồi không nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Nữ y tá điên dường như cảm thấy chân mình bị lộ ra ngoài, càng căng thẳng hơn, không ngừng đá chân để rút vào trong chăn.

Lâm Uyển Nhi đưa tay ra, nắm lấy chăn kéo xuống một chút, miễn cưỡng che được hai chân, nữ y tá điên cũng dần dần bình tĩnh lại.

Không còn vật lộn nữa.

Cách bên ngoài chăn, Lâm Uyển Nhi vỗ vỗ đùi y tá điên, an ủi cô: “Hiện tại chị đã rất an toàn, chúng tôi biết chị đang sợ hãi chuyện gì, chúng tôi có thể giúp chị, nhưng chị phải nói cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

Giọng nói của Lâm Uyển Nhi dường như có ma lực êm dịu, y tá điên đối xử với Lâm Uyển Nhi tốt hơn nhiều so với Hòe Dật.

Rõ ràng đều là những lời tương tự nhau mà, Hòe Dật thầm nghĩ.

Người quấn chặt trong chăn ngừng run rẩy, một lát sau, vị trí đầu động đậy một cái, dường như đang gật đầu.

Có cửa!

Xem ra nữ y tá điên này vẫn có thể giao tiếp một cách đơn giản, Hòe Dật không khỏi hưng phấn, đối với sự việc 18 năm trước, lời kể của những người từng trải qua sẽ trực quan hơn rất nhiều.

Nhưng ngay lúc Hòe Dật đang định tới gần hỏi thăm thì Lâm Uyển Nhi đã đưa tay ngăn cản.

Sau đó, anh ta bắt đầu từ từ rút lui khỏi giường.

Hòe Dật lập tức hiểu ra, Lâm Uyển Nhi nhất định đã phát hiện ra điều gì đó, y tá điên trên giường… có vấn đề?

Tuy rằng nghi ngờ, nhưng cơ thể anh ta vẫn thành thật lùi lại sau.

Ngay khi cả hai lùi lại khoảng 3 mét, ánh đèn trong hành lang nhấp nháy vài lần, Hòe Dật nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng qua khóe mắt.

Dưới gầm giường bệnh.

Vẫn còn một người đang nằm.

Chương 500: Lá bùa cứu mạng

Miễn cưỡng có thể nhìn ra là một phụ nữ, mặc một đồng phục bệnh nhân kiểu cũ có sọc xanh trắng.

Khuôn mặt người phụ nữ nghiêng sang một bên, mái tóc rối bù, nhưng điều khiến Hòe Dật sốc hơn nữa là ánh mắt sợ hãi của người phụ nữ và những ngón tay giơ lên trên môi.

Suỵt…

Người phụ nữ đang nhắc nhở chính mình, cùng Lâm Uyển Nhi ở bên cạnh, không được nói! !

Hòe Dật lập tức hiểu ra, cô mới chính là y tá điên.

Người rúc dưới chăn trên giường… là quỷ! !

Nếu vừa rồi chăn bông được vén lên hoặc còn tiếp xúc nữa thì cả anh và Lâm Uyển Nhi đều sẽ gặp nguy hiểm.

Đánh giá từ tư thế của y tá điên, âm thanh ma sát vừa rồi hẳn là âm thanh do cô ta bò bằng cả hai tay.

Con quỷ này… đúng là âm hồn bất tán.

Nhưng nếu như đã bị nhìn thấu, Hòe Dật lập tức chuẩn bị rời đi, nhưng khi anh ta chậm rãi lùi lại sau, khóe mắt hắn phát hiện Lâm Uyển Nhi không hề nhúc nhích.

Còn chưa đi, cô ấy đang làm gì vậy?

Trong lòng Hòe Dật dâng lên một ngọn lửa, nếu không phải người phụ nữ này chủ động mở cửa phòng bệnh 906 thì bọn họ đã không rơi vào bẫy của quỷ.

Mặc dù vào giây phút cuối cùng, Lâm Uyển Nhi đã vạch trần được con quỷ.

Nhưng suy cho cùng, cô ấy là nguyên nhân của tất cả chuyện này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hòe Dật sẵn sàng quay lại giúp cô một tay, không phải vì anh ta tốt bụng như vậy mà vì anh nghĩ người phụ nữ này khác với Đỗ Phong.

Một kẻ ngu ngốc và ích kỷ như Đỗ Phong chết thì thôi, nhưng Lâm Uyển Nhi thì khác, ngoại trừ sự hung hãn lần này ra, biểu hiện trước đó của cô khá đáng chú ý.

Cô ấy không chỉ có thể theo kịp suy nghĩ của chính mình mà còn có thể nhìn thấu các hiện tượng để nhìn ra những điều cơ bản nhất đằng sau chúng, thậm chí còn có thể nói rằng là truyền cảm hứng cho bản thân.

Điều này là rất hiếm có.

Cô ấy sống, bất luận đối với bản thân, hay là cả tập thể, đều có giá trị.

Nếu như bản thân đoán không lầm thì nhiệm vụ sắp kết thúc, trong thời gian này, con quỷ sẽ càng trở nên điên cuồng và đáng sợ hơn.

Giữ lại một người như vậy ở bên cạnh, sẽ có lợi hơn cho mình.

Hơn nữa… xem ra Lâm Uyển Nhi quen biết Giang Thành, đối với Giang Thành này, Hòe Dật luôn cảm thấy hành vi của hắn rất kỳ quái.

Không giống như người mới đến, rất có thể hắn là người đã từng gặp ác mộng.

Suy nghĩ rất nhiều, nhưng trên biểu hiện chỉ là trong chốc lát, ngay khi ngón tay Hòe Dật chuẩn bị chạm vào cánh tay

Lâm Uyển Nhi, ánh mắt Hòe Dật liền trở nên kỳ quáy.

Anh ta nhận ra … nữ y tá điên dưới gầm giường không phải đang nhìn anh ta, hay Lâm Uyển Nhi ở gần hơn, cũng không phải là con quỷ đang ở trên giường.

Mà là… vị trí cửa sổ.

Ngay cả trong ánh sáng yếu, Hòe Dật vẫn có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi sâu thẳm trong mắt nữ y tá điên, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Cô ta có vẻ rất sợ cửa sổ.

Có gì ở đó?

Hòe Dật nhìn theo ánh mắt của y tá điên, nhìn thấy cửa sổ bị bao phủ bởi bóng tối mỏng manh, khoảng một phần ba cửa sổ lộ ra ngoài, phần còn lại bị tấm rèm dày che lại.

May mắn thay, không có khuôn mặt xanh xao hay bất cứ thứ gì tương tự xuất hiện ngoài cửa sổ, Hòe Dật vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của mặt quỷ.

“Phù…” Hòe Dật lén thở ra một hơi, không khỏi nghi ngờ có phải là do mình bị áp lực tinh thần quá lớn không.

Quỷ rõ ràng đã ở trên giường, làm sao có thể phân thân đi ra ngoài cửa sổ?

Đều là căng thẳng quá mức, tự dọa sợ chính mình.

Một cơn gió từ đâu thổi tới, mang theo cái lạnh rùng mình.

Giây tiếp theo, đôi mắt còn chưa rời đi của Hòe Dật hơi run lên, sau đó đột nhiên nheo lại như thể nhận ra điều gì đó.

Anh ta nhìn thấy tấm rèm dày trước cửa sổ bị gió cuốn lên ở điểm thấp nhất, để lộ một đôi chân đang khép lại với nhau, có màu xám chì.

Mãi đến khi Lâm Uyển Nhi nhắc nhở, Hòe Dật mới thoát khỏi cơn hoảng loạn, hai người từ từ rút lui, cho đến khi rời khỏi phòng bệnh 906.

Sau khi đóng cửa lại, Hòe Dật vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Mạnh hơn cảm giác sợ hãi chính là sự nghi ngờ, sau khi rời khỏi phòng bệnh, Hòe Dật dựa lưng vào tường, thở dốc.

Ánh mắt của Lâm Uyển Nhi cũng khác trước.

"Sao có thể có… hai con quỷ?" Hòe Dật hạ giọng: "Không thể nào, ở bên ngoài bệnh viện tấn công tôi chỉ có một con quỷ thôi?"

"Nếu hai con quỷ cùng tấn công, làm sao tôi có thể sống sót trở về được?"

Suy nghĩ của Hòe Dật quay lại lúc anh ta bị một con quỷ tấn công ở ngoài bệnh viện, vết thương trên bụng chỉ được khử trùng và băng bó qua loa, lúc này đang rất đau đớn.

Dựa theo suy đoán trước đó của bọn họ, quỷ hẳn là chỉ có một mình Hạng Nam mà thôi.

Nói cách khác… con quỷ thực sự có liên quan đến chuyện này, chỉ có một mình Hạng Nam, bọn họ chỉ cần đối phó với Hạng Nam là được.

Con quỷ còn lại kia… rút cuộc là ai?

Anh ta đã bỏ sót chuyện gì rồi?

Một lúc sau, Lâm Uyển Nhi nhìn vào trong sâu hành lang cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ, sau đó quay đầu lại nhìn Hòe Dật: "Chưa chắc đã phải quỷ." Cô nói.

"Cô nói cái gì cơ?" Hòe Dật cau mày.

"Cô không nhìn thấy đôi chân phía sau tấm rèm sao?" Hòe Dật vội nói: "Tôi nhìn rõ lắm, hai chân khép lại với nhau, bên

trên ngả một lớp màu xám chì, chắc chắn không phải là một đôi chân của người sống!"

Ở điểm này thì Hòe Dật vẫn có tiếng nói, dù sao anh ta đối mặt với quỷ, cũng đã có một ít kinh nghiệm rồi.

"Tôi không nói cái tên ở sau rèm." Lâm Uyển Nhi cũng không muốn trả lời.

Hòe Dật nghe vậy suy nghĩ một chút, thời gian trôi qua, tâm tình cũng bình tĩnh lại: "Ý cô là… cái tên trên giường… là người?" Hòe Dật ngẩng đầu hỏi.

"Ừ." Lâm Uyển Nhi nói.

Những manh mối trong đầu được sắp xếp lại, rồi lại bị phá vỡ, nếu như Lâm Uyển Nhi nói, người nằm trên giường là một con người, vậy thì gã nhất định biết chuyện gì đang xảy ra.

"Là… Triệu Như!" Hòe Dật tựa hồ đã đoán được, đột nhiên nói.

Điểm này không khó đoán, trong toàn bộ bệnh viện chỉ có Triệu Như có thể phối hợp với nữ quỷ, dù sao cô cũng là con gái của Hạng Nam.

Lúc đầu, cũng là cô đem tất cả mâu thuẫn chỉ về phía chủ nhiệm Tề.

Triệu Như cũng được bệnh viện bố trí làm y tá chịu trách nhiệm chăm sóc nữ y tá điên phòng bệnh 906. Điều kiện của cô có thể nói là thuận lợi hơn bất kỳ ai khác.

Tất nhiên, đây phải là thứ mà cô chủ động giành lấy.

Để kế hoạch được tiến hành thuận lợi.

Sau khi hít thở mấy hơi, tình trạng của Hòe Dật đã cải thiện rất nhiều, đầu óc cũng trở nên minh mẫn hơn: "Tôi thừa nhận những gì cô nói rất có lý." Hòe Dật thở ra một hơi nói:

“Nhưng có một điểm tôi vẫn chưa hiểu, bọn họ tại sao lại muốn khống chế y tá điên này, mục đích là gì? Cô ta đã phát điên rồi mà.”

Cho dù có oán hận gì đi chăng nữa, cứ giết chết luôn là được rồi.

Hòe Dật, người từng có kinh nghiệm cá nhân với Hạng Nam, không hề nghi ngờ gì về sự tàn nhẫn của cô ta.

Chỉ kiểm soát chứ không giết chóc nên mục đích đằng sau nó rất đáng để suy ngẫm.

“Nữ y tá điên này có thể có thứ gì đó trong tay mà Hạng Nam muốn, hoặc là thứ mà cô ta muốn tiêu hủy gấp.” Hòe Dật sờ cằm, tiếp tục suy đoán theo dòng suy nghĩ này: “Có thể là thứ gì đó, hoặc cũng có thể chỉ là một tin tức mà nữ y tá điên tình cờ biết được.”

Tóm lại, xét theo mức độ coi trọng của Hạng Nam và Triệu Như, manh mối mà nữ y tá điên nắm được này rất quan trọng.

Rất có thể nữ y tá điên còn sống đến ngày hôm nay cũng hoàn toàn là nhờ vào manh mối này.

Đây được coi như là lá bùa cứu mạng của cô ta.

Chương 501: Cuối cùng cũng tìm được rồi.

Nghĩ tới đây, trên mặt Hòe Dật hiện lên vẻ tiếc nuối.

Sớm biết thế này, vừa rồi đáng lẽ phải bạo gan hơn chút nữa, nói không chừng đã biết manh mối này, nhưng rời khỏi phòng bệnh 906 rồi lại bảo anh ta quay lại nữa, thì đó chuyện tuyệt đối không thể làm được.

Sự dũng cảm cũng có giới hạn, anh ta không muốn đi chết.

Nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Hòe Dật, Lâm Uyển Nhi đột nhiên nói: "Là 409, cô ta muốn nhắc nhở chúng ta chính là ba con số 409."

Nghe vậy, Hòe Dật sửng sốt một chút, sau đó ngẩng đầu, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Uyển Nhi: "Sao cô biết?"

Vừa rồi anh ta đều có mặt trong toàn bộ quá trình, không hề nhìn thấy cũng không nghe thấy Lâm Uyển Nhi cùng nữ y tá điên nói câu nào.

Là khẩu hình môi sao?

Hòe Dật suy đoán.

Lâm Uyển Nhi này… hiểu được khẩu hình môi?

Không đợi anh ta tiếp tục suy nghĩ, Lâm Uyển Nhi ra hiệu cho Hòe Dật cúi đầu nhìn xuống.

Ánh mắt dần dần di chuyển đến trên người của Lâm Uyển Nhi, cô có thân hình tuyệt đẹp, có đang mặc quần áo rộng rãi cũng không thể che giấu được.

Một đôi chân xinh đẹp trắng nõn thẳng tắp khiến cho ánh mắt của Hòe Dật trở nên bùng cháy cho đến khi…

Anh ta chợt rùng mình dữ dội.

Bên trong bắp chân lộ ra ngoài của Lâm Uyển Nhi có ba con số 409.

Dùng máu để viết.

Những vết máu không liên tục và đã khô một nửa.

Đối mặt với ánh mắt của Hòe Dật, Lâm Uyển Nhi gật đầu với vẻ mặt như muốn nói: "Nữ y tá điên dưới gầm giường đã lưu lại nó, tôi nghĩ cô ấy là đã để lại thứ gì đó ở đó."

Không cần hỏi, chuyện này nhất định có liên quan đến chân tướng ở phòng bệnh 624.

Sau khi nắm được manh mối, và sự hưng phấn ban đầu đã lắng xuống, Hòe Dật mơ hồ có cảm giác rất kỳ quái về người phụ nữ tên Lâm Uyển Nhi trước mặt mình.

Tò mò và cảnh giác.

Nữ y tá điên để lại tin nhắn đẫm máu khi nào?

Chỉ có lúc Lâm Uyển Nhi đến gần giường bệnh.

Cô đắp chăn cho người trên giường, lúc này nữ y tá điên mới tìm được cơ hội, dùng máu viết lại manh mối.

Nhưng điều này đặt ra một câu hỏi khác.

Trong hoàn cảnh như vậy, đột nhiên từ dưới gầm giường có một bàn tay thò ra, viết lên chân bạn, phải có tố chất tâm lý gì mới ngăn cản Lâm Uyển Nhi không hét lên?

Thậm chí… ngay cả động tác cũng không có gì bất thường.

Không thể nào!

Nếu không có sự chuẩn bị nào thì bất kỳ người bình thường nào cũng không thể làm được!

Trừ phi… ánh mắt Hòe Dật hơi thay đổi, cô sớm đã biết cái tên trên giường có vấn đề!

Còn nữ y tá điên thực sự thì đang trốn dưới gầm giường.

Cũng giống như Giang Thành, Hòe Dật ngày càng tò mò về Lâm Uyển Nhi, nhưng anh ta không chuẩn bị hỏi, bởi vì câu trả lời cho một số câu hỏi … quá nặng nề.

Hiện tại anh ta đang bị thương nặng, nếu thật sự có xung đột với Giang Thành và Lâm Uyển Nhi, e là không thu được lợi ích gì.

Mặc dù anh ta… có loại sức mạnh đó trên người.

Nhưng đó là sức mạnh bị cấm, là anh ta đã phải trả một cái giá rất đắt mới có được nó.

Hòe Dật hơi nắm chặt tay, mỗi lần sử dụng loại lực lượng này, anh ta sẽ cảm thấy linh hồn của mình càng ngày càng mỏng manh đi một phần.

Vì vậy chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, anh ta sẽ không sử dụng nó.

Nghe nói… mỗi một tên đã mở cửa ra, đều đã ký khế ước với thế giới đằng sau cánh cửa, trong lúc sử dụng sức mạnh của cánh cửa cũng đang bị sức mạnh phía sau cánh cửa ăn mòn.

Cách đây không lâu, anh ta đã dựa vào sức mạnh của cánh cửa để thoát khỏi sự truy đuổi của quỷ.

Nếu không… trên bụng sẽ không chỉ đơn giản có ba vết xước rồi.

Lực của cú đánh đó đủ để xé nát anh ta ra.

“Anh nói đúng.” Lâm Uyển Nhi đột nhiên lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hòe Dật: “Sau khi vào trong không lâu, tôi đã phát hiện ra người trên giường có gì đó không đúng.”

“Đôi chân của người phụ nữ điên bị teo cơ do lâu ngày không vận động, nhưng người nằm trên giường thì không, cử động của chân cô ta rất linh hoạt.”

“Sau khi phát hiện người trên giường có vấn đề, tôi đã quan sát gần đó, rất nhanh phát hiện dưới gầm giường còn có một người khác.”

“Tôi nghĩ cô ấy mới là nữ y tá điên thực sự.”

“Cho nên cô đi lên phía trước, chỉ là muốn tạo cơ hội tiếp xúc với nữ y tá điên dưới gầm giường?” Hòe Dật cảm thấy dũng khí của người phụ nữ này thật là đáng sợ.

Anh ta không tin Lâm Uyển Nhi có thể phân biệt được người trên giường là người hay quỷ trong thời gian ngắn như vậy.

“Được.” Lâm Uyển Nhi ngắt lời: “Tôi sẽ đi tìm người trước, sau đó đến phòng 409.”

Hòe Dật vội vàng đuổi theo nói: “Chúng ta cùng đi đi, cũng tiện có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Anh ta thực sự không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

Khi đi ngang qua sảnh giao nhau của hai hành lang, bọn họ phát hiện vị trí của thang máy đã khác trước.

Nó không dừng lại ở tầng -1 nữa.

Thay vào đó, dừng lại ở tầng 4.

“Bọn họ ra ngoài rồi?” Hòe Dật không khỏi có chút kinh ngạc, trong hoàn cảnh u ám như vậy, biết được đồng đội của mình còn sống, chắc chắn sẽ cảm thấy rất được an ủi.

Nó sẽ làm vơi đi nỗi cô đơn, bất lực khi bị mắc kẹt trong thế giới xa lạ và quỷ dị này.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ bệnh viện im lặng như tờ.

Cứ như thể các bác sĩ và bệnh nhân xuất hiện trong ngày đều là tưởng tượng ra vậy.

Ngay cả bây giờ, bọn họ cũng không dám tùy ý mở cửa phòng nào đó để xem bên trong có người hay không.

Hoặc là… là người, hay quỷ?

Hai người ngầm thỏa thuận đi lên cầu thang lên tầng 4 mà không hề bàn cãi, dù sao đích đến của họ cũng là tầng 4.

Căn phòng 409 mà nữ y tá điên đó đã nhắc đến.

Bây giờ xem ra những người còn lại rất có thể đã ở gần tầng bốn.

Mọi chuyện suôn sẻ hơn họ mong đợi, khi họ đang đi xuống tầng dưới, tình cờ đã gặp được nhóm người Giang Thành.

Sau hàng loạt thử thách, cuối cùng hai nhóm đã đoàn tụ thành công.

Sau khi thấy Lâm Uyển Nhi không có việc gì, Giang Thành mới buông lòng.

Hai nhóm người trao đổi ngắn gọn những manh mối mà bọn họ tìm thấy.

“Phòng 409 sao?” Giang Thành suy nghĩ một chút: “Mặc dù bây giờ đến đó không an toàn, nhưng tôi nghĩ là cần thiết.”

Sau khi nghe Hòe Dật kể lại chuyện xảy ra ở phòng 906, Dụ Ngư không khỏi lo lắng nói: “Chúng ta có thể nghĩ như này không, có lẽ đây cũng là một cái bẫy.”

“Nữ y tá điên đã bị Hạng Nam khống chế, tin tức cô truyền đạt cũng là Hạng Nam truyền đạt, hiện tại rất có khả năng cô ta đang đợi chúng ta ở phòng 409…”

Nhưng cô còn chưa nói xong, đã bị Giang Thành cắt ngang: “Không bao lâu nữa trời sẽ sáng rồi, bây giờ nói điều này cũng vô nghĩa.”

Mọi người đều là có ý tốt, nhưng mạng thì chỉ có cái thôi.

Hơn nữa những gì Dụ Ngư nói không phải là không có lý.

Nhiệm vụ đã tiến triển đến hiện tại, mọi người đều hiểu rằng, nó sắp kết thúc và không còn nhiều thời gian để đáp ứng thời hạn do chủ nhiệm Tề đặt ra nữa.

Dù có là bẫy thì bọn họ vẫn phải thử một lần.

Giang Thành ngẩng đầu lên, bây giờ bọn họ vẫn còn năm người, ai sẽ vào trước, là một vấn đề khó tránh khỏi.

Suy cho cùng, lần này không phải là một cuộc thám hiểm đơn giản mà là một cái bẫy do quỷ giăng ra.

Không có ai ngu ngốc hết, nhìn từ bầu không khí đột nhiên yên tĩnh này để xem xét, thì không ai muốn chủ động tiến vào.

Sắc mặt Dụ Ngư tái nhợt, hai tay khoanh lại một cách mất tự nhiên.

Tào Dương luôn cúi đầu, không nhìn ai cả.

Ngay lúc Giang Thành đang định dùng phương pháp rút thăm cũ để quyết định thì một giọng nói yếu ớt nhưng đầy kinh ngạc truyền đến.

“Cuối cùng cũng tìm thấy mọi người rồi!”

Vương Trường Quốc mất tích đã lâu, men theo góc rẽ đã đi được ra ngoài, bước chân tuy run rẩy nhưng tinh thần rất vui

vẻ, cùng lúc nhìn thấy mọi người, anh ta gần như kích động đến phát khóc.

Chương 502: Đối mặt với gió lớn

“Mấy người không biết đâu, tôi sợ chết khiếp đi được.” Nếu nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy trên mặt anh ta vẫn còn dấu vết khóc lóc. Sau khi bị Giang Thành đá ra khỏi thang máy, Vương Trường Quốc đã sợ hãi đến mức còn nửa cái hồn.

Người co rúm lại trên mặt đất, cho rằng mình sẽ bị quỷ giết trong giây tiếp theo.

Anh ta quỳ trên mặt đất và không ngừng quỳ lạy xung quanh, nói rằng mình còn có một người mẹ 8 tuổi cần được hỗ trợ và một đứa trẻ 80 tuổi đang chờ được cho ăn.

Nói đến đau lòng, lệ rơi lộp độp như mất tiền.

Quỷ có thiện cảm hay không, Vương Trường Quốc không cần biết, nhưng phương pháp của anh ta khá hữu dụng trong việc đối phó với những người già quanh năm không có con cái ở bên cạnh.

Ngay lúc Vương Trường Quốc đang định nói mình khó khăn như thế nào mới có thể tìm được đường thì đột nhiên anh ta dừng lại.

Anh ta phát hiện, khoảnh khắc nhìn thấy anh ta ánh mắt của năm người vốn đang buồn rầu ủ rũ đồng thời sáng lên, đặc biệt là Giang Thành.

Hạnh phúc đến quá đột ngột.

Vương Trường Quốc còn chưa kịp phản ứng, Giang Thành đã lập tức bước tới, nắm lấy cánh tay và kéo anh ta qua.

“Không sao đâu.” Giang Thành lo lắng nói: “Chúng tôi đều lo anh đã chết rồi cơ.”

Thoạt nhìn, câu nói này nghe có vẻ không có vấn đề gì, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Lo anh đã chết rồi…

Nghe khó chịu thế nhỉ?

Chẳng phải là… Anh lo đến chết sao?

Nhưng điều đó không quan trọng, đối với người thanh niên trước mặt, Vương Trường Quốc sợ hãi từ tận đáy lòng. Thấy Giang Thành nhiệt tình như vậy, Vương Trường Quốc tự nhiên không dám lơ là mà lựa chọn nói lời tốt đẹp.

Hòe Dật cũng trả lời rất đúng lúc: “Vương tiên sinh, anh đến đúng lúc lắm, chúng tôi vừa tìm được một manh mối rất quan trọng.”

Tất cả mọi người bắt đầu anh một câu tôi một câu tẩy não Vương Trường Quốc, lúc đầu Vương Trường Quốc vẫn còn bối rối: “Y tá điên phòng 409 có để lại manh mối quan trọng nào không?”

“Ai tìm được manh mối đều có thể sống sót ư?” Ánh mắt của Vương Trường Quốc trở nên cổ quái, anh ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đúng vậy.” Tào Dương nghiêm túc gật đầu.

“Vậy tại sao mọi người không đi?”

Vương Trường Quốc hỏi vặn lại. Ban đầu anh ta chỉ sợ hãi nhưng sau khi bình tĩnh lại, anh ta không dễ dàng bị lừa gạt với kinh nghiệm lừa người phong phú như vậy được.

“Chúng tôi không bị quỷ nhắm tới.” Giang Thành thờ ơ nhún vai.

Vương Trường Quốc sững sờ một lát, sau đó hỏi với ngữ khí khó tin: “Cậu nói cái gì?”

Những lời này vừa nói ra, Lâm Uyển Nhi thân thiết nhất với Giang Thành đã “vô tình” dùng tay đập vào cánh tay của hắn. Giang Thành lập tức ngừng nói như thể biết mình đã lỡ lời.

Đương nhiên hành động tinh tế này không thể thoát khỏi tầm mắt của Vương Trường Quốc: “Cô…” Anh ta chỉ vào Lâm Uyển Nhi hỏi: “Tôi vừa thấy cô chạm vào người cậu ta, đừng có mà lừa dối tôi, cô… cô chạm vào người cậu ta làm gì?”

“Anh đang ám chỉ cậu ấy ư?”

“Các người đang giấu tôi điều gì?” Vương Trường Quốc càng càng nói càng hăng máu: “Tôi nói cho mấy người biết, tôi không dễ lừa như vậy đâu!”

“Không phải.” Lâm Uyển Nhi nhẹ nhàng liếc nhìn Vương Trường Quốc, ánh mắt này khiến Vương Trường Quốc sợ hãi rút tay lại, không dám chỉ vào cô.

Hòe Dật thấy cảm xúc của Vương Trường Quốc có chút mất kiểm soát nên vội vàng an ủi nói: “Vương tiên sinh, anh đừng lo lắng quá, anh Giang chỉ lỡ lời thôi, anh ấy cũng không có ý gì khác.”

Lỡ lời…

Đôi môi của Vương Trường Quốc run rẩy, sắc mặt trắng bệch, anh ta thăm dò nhìn Tào Dương mới phát hiện Tào Dương cũng đang âm thầm nhìn mình.

Nhưng khi ánh mắt hai người chạm nhau, Tào Dương lập tức thu hồi ánh mắt, làm như không có chuyện gì.

Những người này… có gì đó sai sai!

Chắc chắn là họ đang giấu mình điều gì đó!

Căn phòng 409 đó… có cái khỉ gì vậy?

Mình… mình thực sự đang bị quỷ nhắm tới ư?

Không.

Mình phải… phải xác nhận một chút, mình không thể chết, mình phải sống!

Sau khi nhìn xung quanh, ánh mắt của anh ta chuyển sang Dụ Ngư vẫn chưa lên tiếng.

Đây là một cô gái rất trẻ, trông cô ta có vẻ ngây thơ.

Trong mắt Vương Trường Quốc, người đã chật vật trong xã hội đến nửa đời người, cô ta là một đứa trẻ chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấu.

Lúc này, Dụ Ngư đang đứng xa nhất, cô ta cúi đầu xuống, hai tay nắm lấy vạt áo, thỉnh thoảng xoa xoa, giống như một đứa trẻ bất lực.

Trong tâm trí cô ta có vấn đề gì đó.

Vương Trường Quốc nheo mắt lại, nhìn một cái là biết tỏng.

Chỉ cần sử dụng cô ta làm điểm đột phá cho bản thân là được!

“Em gái Dụ Ngư này.” Vương Trường Quốc đột nhiên lên tiếng, giọng điệu vừa trịnh trọng vừa cầu xin, mang hiệu ứng hồi hải mã khiến người ta không nỡ từ chối.

“Phòng 409… đang xảy ra chuyện gì vậy?” Vương Trường Quốc hỏi.

Anh ta tinh tường nhận ra, sau khi nghe được câu hỏi của mình, ngón tay của Dụ Ngư bỗng nhiên siết chặt, nhưng đầu lại cúi xuống.

Cô ta chắc chắn là biết nội tình!

“Em gái Dụ Ngư, cô có nhớ lúc chúng ta ở trong phòng không, tôi đã chăm sóc cô nhiều hơn, giúp cô lấy nước và còn giúp cô ăn mì gói còn dở nữa.” Giọng điệu của Vương Trường Quốc nghe rất đáng thương, giống như lời cầu xin của một ông già.

“Em gái à, thật ra anh trai cô cũng không quan tâm đến mạng sống của mình đâu, tôi chết cũng không sao, nhưng tôi vẫn còn… vẫn còn con cái ở nhà.” Khóe mắt Vương Trường Quốc ươn ướt, anh ta nhìn Dụ Ngư nghẹn ngào: “Con bé vừa mới vào tiểu học, tôi còn chưa chứng kiến quá trình trưởng thành của nó. Khi lớn lên, chắc chắn nó sẽ xinh đẹp như cô, em gái, anh trai thỉnh cầu cô, cô hãy nghĩ đến bố của mình, người đã vất vả nuôi nấng cô…”

Vương Trường Quốc đã quen với những cảnh tượng như vậy. Trong một giảng đường lớn có sức chứa hàng trăm người, anh ta cũng dùng những lời lẽ tương tự để lừa gạt những người già thiếu sự chăm sóc của con cái đến rơi nước mắt, khóc lóc đòi mua sản phẩm chăm sóc sức khỏe của mình.

Cuối cùng…

“Đừng nói nữa!” Dụ Ngư ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi đỏ và sưng, hình như vừa rồi cô ta cúi đầu khóc.

Nghiến răng, Dụ Ngư hít vào một hơi: “Anh Vương, anh đang bị quỷ nhắm đến! Nếu muốn sống sót, anh chỉ có thể đến phòng 409 để thử vận may thôi.”

“Thật sự là như vậy sao?!” Sắc mặt của Vương Trường Quốc đột ngột thay đổi.

“Dụ Ngư!” Tào Dương tức giận nói: “Chuyện này mà cô cũng có thể nói cho anh ta biết ư?”

Nhưng điều mà anh ta không ngờ là phản ứng của Dụ Ngư còn mạnh hơn cả anh ta. Dường như cô ta không thể chịu nổi hành vi của những người này hợp lực lại, lừa gạt người khác.

“Tào Dương, tôi nói cho anh biết!” Ánh mắt tức giận của Dụ Ngư lần lượt quét qua mấy người trước mặt, nói: “Đừng có mà đi quá xa, mặc dù anh Vương có rất ít hy vọng sống sót, nhưng các anh cũng không thể nói dối anh ấy như thế này được!”

“Anh ấy có quyền lựa chọn con đường chết cho chính mình!”

Nghe Dụ Ngư nói như vậy, hai chân Vương Trường Quốc mềm nhũn, suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất.

“Anh Vương.” Dụ Ngư quay mặt lại nhìn anh ta, ánh mắt tràn đầy sự kiên quyết: “Đừng nghe bọn họ, bọn họ muốn anh đi, nhưng anh không được làm theo ý muốn của bọn họ!”

“Mặc dù bây giờ anh đến phòng 409 có thể có một cơ hội sống sót, nhưng tôi tin tưởng anh Vương, anh hoàn toàn không phải là loại người dễ bị người khác thao túng!”

“Anh là một chiến binh với tình yêu trong tim!” Dụ Ngư ngẩng đầu lên: “Xin hãy giữ vững danh dự của mình và đối mặt với cái chết!”

“Không không không…” Vương Trường Quốc không kìm được, khóc lóc rồi lập tức xoay người đi xuống lầu: “Tôi vẫn sẽ đến phòng 904… không không, đến phòng 409. Nhân tiện, có ai có thể cho tôi biết phòng 409 ở tầng nào không, bây giờ tôi chạy đến đó có muộn quá không?”

Chương 503: Hồ sơ bệnh án

Thấy đôi chân của Vương Trường Quốc có vấn đề về tần số, dường như khi bước đi một chân dài một chân ngắn, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Giang Thành thu hồi ánh mắt nhìn về phía Dụ Ngư. Sau khi cảm nhận được ánh mắt của Giang Thành, người kia có chút xấu hổ, đưa tay che lại, vuốt vuốt mái tóc trên tai.

Ngược lại Giang Thành lại không nghĩ như vậy, hắn nhíu mày.

"Mau lên." Hòe Dật thấp giọng thúc giục.

Mọi người đều làm theo.

Chẳng mấy chốc đã đến tầng 4, khi đi ngang qua phòng y tá, đèn bên trong vẫn sáng nhưng không có ai, trên lưng ghế vẫn còn treo một chiếc áo khoác của Triệu Như.

Sau khi nghe Lâm Uyển Nhi và Hòe Dật kể lại, Giang Thành cũng cho rằng thứ nằm trên giường bệnh 906 là người, chính là Triệu Như.

Và thứ ẩn nấp sau tấm rèm nặng nề chính là quỷ.

Chắc hẳn họ muốn làm điều này để lấy một thứ gì đó từ cô y tá điên.

Hành lang vô cùng yên tĩnh, cửa phòng bệnh hai bên đều đóng kín. Dụ Ngư không khỏi có chút lo lắng, lần trước cô ta đến đây, phụ cận có rất nhiều bệnh nhân.

Mọi người đều ngầm giảm bớt tốc độ.

Đứng trước cửa phòng 409, bầu không khí nhất thời có chút buồn bực.

Cửa phòng đóng kín, cạnh cửa có một tấm ván gỗ treo trên tường, trông có vẻ cũ kỹ, các góc của tấm ván gỗ đã mục nát.

Căn phòng này trông không giống một phòng bệnh thông thường.

"Mọi người xem… tôi làm sao để vào được?" Vương Trường Quốc quay đầu nhìn Giang Thành, vẻ mặt căng thẳng, lời khó nói ra: "Có cần phải chú ý tư thế của mình hay gì không?"

"Tư thế?" Hòe Dật có chút kinh ngạc, không ngờ Vương Trường Quốc này lại có ý tưởng như vậy.

Vương Trường Quốc cảnh giác nói: "Tôi cũng đã xem một vài phim kinh dị, một số căn phòng của quỷ không thể đi thẳng vào được, những người đi thẳng vào cuối cùng đều chết."

"Nhất định phải dùng biện pháp đặc biệt." Vương Trường Quốc bổ sung: "Ví dụ như đi lùi, bò vào hay gì đó."

"Không cần đâu." Giang Thành chỉ vào cửa, ngắt lời: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, thời gian của anh không còn nhiều nữa, hoặc là anh mau đi vào, hoặc là chúng ta sẽ rời đi."

"Tìm một nhà hàng, chúng ta sẽ gọi bất cứ thứ gì anh thích ăn, dù sao đây cũng là bữa ăn cuối cùng, cần thì sẽ tiết kiệm muốn thì sẽ có thời gian, mọi người đều biết nhau, đừng khách sáo với chúng tôi nhé."

Nghe vậy, Vương Trường Quốc lập tức trở nên hăng hái: "Không phải không phải, các cậu còn chưa nói cho tôi biết, tôi phải làm gì khi vào trong?"

“Chúng tôi cũng không biết.” Giang Thành xòe tay ra sao cũng được.

“Không biết?”

“Không biết, nhưng chắc chắn là sẽ tìm thấy thứ gì đó rất đặc biệt. Khi đi vào, anh hãy chú ý, anh sẽ có thể tìm thấy nó.”

Vương Trường Quốc hít một hơi thật sâu, ngừng nói nhảm và đẩy cửa ra.

Bên trong rất tối, mấy người Giang Thành đứng ngoài cửa. Bọn họ không dám đến quá gần cửa cho nên không thể nhìn rõ.

“Tôi tìm được công tắc đèn rồi.” Giọng nói của Vương Trường Quốc vang lên, lúc này anh ta cách cửa tương đối gần nên vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng.

“Tách.”

“Tách.”…

Chỉ nghe thấy tiếng bấm công tắc chứ không thấy đèn sáng.

“Công tắc hỏng rồi, không bật được đèn.”

“Anh thử xem điện thoại xem có hoạt động không.” Giang Thành ân cần nhắc nhở, nói xong hắn vẫy tay ra hiệu cho mọi người lùi lại, tránh xa cửa một chút.

Dù sao thì cũng không ai dám chắc, Vương Trường Quốc có mở điện thoại di động ra ngay khi phát hiện con quỷ kia thật sự đã ở phía sau từ lâu và dõi theo anh ta từng bước một hay không.

Hoặc trốn trên mái nhà, cưỡi trên lưng anh ta hay gì đó.

Nghĩ đến Giang Thành cảm thấy thật thú vị.

“Thật sự có thể… có thể bật điện thoại lên được không?” Giọng nói của Vương Trường Quốc lúc đầu có chút hưng phấn, nhưng sau đó lại lộ ra một chút lo lắng: “Tôi nói cho cậu biết, cậu … cậu không được nói dối tôi.”

“Tôi không nói dối anh, anh thông minh như vậy, ai có thể lừa được anh chứ?” Giang Thành vừa nói vừa lui về phía sau.

Vài giây sau, căn phòng 409 chợt sáng lên.

Vương Trường Quốc mở điện thoại di động.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy cách bố trí căn phòng.

Có vài cái bàn, một chiếc tủ sắt dựa vào tường, với một số vật dụng linh tinh nằm rải rác trên sàn nhà, phủ một lớp bụi.

Dấu chân của Vương Trường Quốc bước vào hiện rõ.

Có vẻ như đã lâu rồi không có ai đến đây.

Vương Trường Quốc cầm điện thoại di động nhìn xung quanh, anh ta dừng lại trước tủ sắt: “Phía sau có một cánh cửa.” Anh ta ngạc nhiên nói.

“Thử mở xem có được không.” Giang Thành hướng vào trong phòng nói.

Một lát sau…

“Cạch—”

“Tôi mở ra rồi, bên trong này…” Vương Trường Quốc dừng lại vài giây, như đang suy nghĩ xem nên miêu tả như thế nào: “Hai bên đều có lưới dài, giống như phòng thay đồ nhân viên vậy.”

Bước vào, bóng dáng của Vương Trường Quốc biến mất.

Sau đó có tiếng đồ vật vang lên, Giang Thành đoán Vương Trường Quốc đang muốn mở cửa tủ.

“Con mẹ!” Vương Trường Quốc hét lên.

“Tình hình thế nào rồi?”

“Ai lại đặt gương sau cửa tủ thế, làm tôi sợ chết khiếp.” Vương Trường Quốc phàn nàn: “Hả? Đây là cái gì?”

Có tiếng đồ vật bị lật bên trong, mọi người bên ngoài đều tỏ ra cảnh giác và lo lắng.

“Có một lá thư đằng sau gương, ngoài ra … ngoài ra còn có một tấm thẻ nhân viên, đó là một nữ y tá.” Vương Trường Quốc nói.

Nữ y tá…

Chắc là vật này rồi.

“Mau mang đồ đi ra đi.” Giang Thành nói: “Chúc mừng anh, bây giờ anh đã có cơ hội sống sót.”

Một lát sau…

Giang Thành nhìn tấm thẻ trên tay, chữ trên đó đã bị mờ, nhưng bức ảnh vẫn không sao, đó là một người phụ nữ ăn mặc như y tá.

Người phụ nữ trông tương đối trẻ, Giang Thành liếc mắt đã nhận ra đó chính là y tá điên ở phòng 906.

Đây là chiếc thẻ trâm cài mà y tá điên từng sử dụng.

Tiếp theo là lá thư.

Những gì Vương Trường Quốc nói không chính xác, đây không phải là thư, mà là hồ sơ bệnh án, giấy đã bị ố vàng do thời gian.

Nét bút trên đó rất tinh xảo, hẳn là y tá điên.

Đây là một cuốn nhật ký được viết trên hồ sơ bệnh án.

“Ngày 15 tháng 6, hôm nay mình được chuyển đến phòng bệnh 624, thật kỳ lạ là chị Nhã đang trực trước đó lại biến mất, chắc là chị ấy phụ trách ở đây.”

“Ngày 21 tháng 6, wow, không ngờ người phụ nữ ở phòng bệnh 624 lại xinh đẹp như vậy, cô ấy rất lịch sự với bác sĩ, chẳng lẽ cô ấy bị bệnh tâm thần thật à? Nhìn không giống lắm.”

“Ngày 24 tháng 6, hôm nay mình bị bác sĩ Hàn nói, thực ra cũng không có gì to tát, chẳng phải là mình chỉ không đợi anh ấy vào thay băng thôi hay sao? Như thể đã phạm phải một sai lầm lớn vậy, đúng là điên.”

“Càng nghĩ càng điên, xung quanh còn có bác sĩ khác, không cho mình chút mặt mũi nào, anh ấy xứng đáng 30 tuổi không tìm được người yêu!”

“Ngày 29 tháng 6, thật kỳ lạ, sáng nay mình không gặp chị Nhã. Mình hứa sẽ trực cho chị ấy một tuần, nhưng đã hai tuần rồi, sao không có tin tức gì về chị Nhã. Hỏi người khác, mọi người đều nói không nhìn thấy chị ấy, chẳng lẽ chị ấy bị bệnh ư?”

Nội dung trang này kết thúc tại đây, Giang Thành lật sang trang tiếp theo, kiểu chữ đập vào mắt đột nhiên thay đổi.

Ngày 29 tháng Sáu, 9 giờ 30 phút…

Vẫn là ngày 29 tháng 6.

Y tá điên đã viết nhật ký hai lần vào ngày này, một vào ban ngày và một vào ban đêm.

“Đêm 29 tháng 6, chủ nhiệm vừa đến gặp mình và nói với mình rằng chị Nhã bị bệnh. Chị ấy bị viêm ruột rất nặng và sẽ không thể đến đây trong một thời gian, yêu cầu mình phụ trách các bệnh nhân ở phòng 624 kể từ bây giờ.”

“Mặc dù chị Nhã không liên lạc nhiều với mình, nhưng mình vẫn tìm được số điện thoại nhà của chị ấy. Mình nghĩ ban đêm khi chủ nhiệm đi vắng, mình sẽ lẻn qua dùng điện thoại bàn của anh ấy để gọi điện chào hỏi chị.”

“Không ngờ, điện thoại vừa được kết nối, mình còn chưa kịp nói chuyện thì một người đàn ông ở đầu dây bên kia đã mắng mình, nói rằng khoản bồi thường 50. 000 nhân dân tệ sẽ không dưới một xu!”

“Con gái của bản thân bị mất hai ngón tay, không thể làm y tá được nữa, bệnh viện phải có trách nhiệm sắp xếp lại một công việc phù hợp, nếu không sẽ gặp nhau ở tòa!!”

Chương 504: Tiên đoán

Thấy vậy, sắc mặt Giang Thành thay đổi. Mất đi hai ngón tay, không thể giải thích được là do tai nạn thông thường.

Mà xét theo thái độ giấu kín của bệnh viện thì chuyện này nhất định có liên quan bệnh viện.

“Chửi mắng một lúc thì bên kia ném điện thoại xuống, mình hoàn toàn bối rối, còn chưa kịp nói lời nào mà.”

“Ban đầu mình muốn gọi lại để hỏi nhưng lại không dám, không phải vì lo bị mắng mà lo chủ nhiệm sẽ quay lại đột ngột.”

Y tá cũng nhận thấy có gì đó không ổn.

Giang Thành tiếp tục nhìn xuống.

“Ngày 5 tháng 7, mình lại được bác sĩ trực thông báo, chủ nhiệm cũng đến nói chuyện với mình và hỏi xem gần đây mình có nghỉ ngơi tốt không.”

“Mình trả lời là mình muốn tìm người thay ca trong vài ngày. Trong thời gian này mình cảm thấy rất choáng váng, những lời của bố chị Nhã thỉnh thoảng lại hiện lên trong tâm trí.”

“Đây vốn là một yêu cầu bình thường, nhưng chủ nhiệm lại không đồng ý, anh ấy khuyến khích mình cố gắng.”

“Khi mình hỏi mình phải cố gắng bao lâu, anh ấy bắt đầu nói về anh ấy, cuối cùng thậm chí còn tự mình tăng lương và trả lương làm thêm giờ cho mình nữa.”

“Chị Nhã rõ ràng đã bị gãy hai ngón tay, nhưng họ… tại sao họ lại nói dối là chị Nhã bị viêm ruột cấp?”

“Theo mình được biết, chị Nhã phụ trách phòng 624, ngón tay của chị ấy… làm sao mà bị gãy?”

“Ngày 11 tháng 7, có gì đó không ổn, càng ngày càng không ổn. Hình như ở phòng bệnh 624 có những quy định rất đặc biệt. Các bác sĩ ở đây luôn đi theo nhóm, kể cả đi phòng cũng phải có hai, ba người đi cùng nhau.”

“Mình đã muốn hỏi mấy lần rồi, nhưng lời vừa đến môi lại nuốt xuống. Trong bóng tối có một loại cảm giác mách bảo mình tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện này.”

“Ngày 15 tháng 7, hôm nay là tròn một tháng kể từ khi mình phụ trách phòng bệnh 624. Cảm giác kỳ lạ đó luôn lởn vởn trong đầu, mình phải cẩn thận hơn. Hôm qua mẹ đi chùa xem bói, xin một quẻ cho mình, là… quẻ hạ hạ*.”

(*Quẻ hạ hạ: Quẻ xâm này thuộc về hành kim. Chẳng khác nào Bạch Hổ hoá thành yêu tinh đi nhiễu hại thiên hạ, người xin được quẻ xâm này, phải lo ngăn ngừa tai hoạ, tật bệnh ập đến bất ngờ, kiện cáo hoa tài tốn của.)

“Mặc dù mình không tin vào những điều này, nhưng tốt hơn hết là vẫn nên cẩn thận, quẻ này không ám chỉ phòng bệnh 624 đâu nhỉ, hy vọng mình đã suy nghĩ quá nhiều…”

“Mình mệt quá rồi.”

Nghĩ đến y tá điên ở phòng 906, Giang Thành không khỏi thầm thở dài trong lòng: Quẻ của cô khá chính xác đấy.

Khi nhìn thấy ngày 21 tháng 7, đồng tử của Giang Thành run rẩy.

Ngay sau phần ngày tháng là hai dấu chấm than rất lớn!

“Ngày 21 tháng 7!!”

“Trời ơi, mình đã nhìn thấy cái gì thế này!”

“Buổi chiều, mình vô tình để quên chìa khóa ở phòng bệnh 617. Buổi tối đang thu dọn đồ đạc, nhận ra quên chìa khóa đang định đi lên lấy thì khi đi ngang qua phòng bệnh 624, mình chợt nghe thấy bên trong có tiếng động.”

“Không lớn lắm, nhưng… rất đặc biệt, có tiếng giường sắt rung nhẹ.”

“Mình nhìn cửa, cửa phòng bệnh đã đóng lại. Mình từ từ tiến lại gần, lúc này đã có thể nghe rõ hơn, là… là âm thanh của việc làm chuyện ấy!”

“Mình nghe thấy giọng nói của một người trong số họ, tiếng thở sâu, là… Tiểu Tề! Cậu ta là thực tập sinh trong bệnh viện.”

“Cậu ta thực sự … thực sự đã làm chuyện ấy với một bệnh nhân!”

“Mình không khỏi nghĩ đến những tin đồn gần đây trong bệnh viện, có người thầm nói về chuyện này, nói rằng người phụ nữ ở phòng bệnh 624 không điên.”

“Chính chồng cô ấy đã gài bẫy và gửi cô ấy đến đây để ở bên một người phụ nữ giàu có và quyền lực.”

“Mình chưa bao giờ trải qua chuyện như thế này. Mình đang cảm thấy đứng hình trong giây lát thì đúng lúc này, cánh cửa của phòng bệnh đột nhiên mở ra.”

“Tiểu Tề đang kéo quần đứng trước mặt mình, cả hai người chúng mình đều giật mình. Tiểu Tề quỳ xuống cầu xin mình đừng nói cho ai biết chuyện đó, nếu không cậu ta sẽ xong đời.”

“Cậu ta còn nói cậu ta và người phụ nữ ở phòng bệnh 624 thật sự yêu nhau, cậu ta không ép ai làm gì cả, người phụ nữ

đó không điên, là chồng cô ấy đã gài bẫy cô ấy!”

“Sau khi nghe Tiểu Tề nói, mình lại nhìn người phụ nữ trong phòng, bên trong không có ánh sáng, khắp nơi đều là một tầng màu xám.”

“Người phụ nữ đang dựa vào giường bệnh, tóc dính vào mặt, quần áo vẫn còn hơi lộn xộn, ngực vẫn phập phồng lên xuống.”

“Có lẽ là trực giác của phụ nữ, khi mình nhìn thấy ánh mắt của người phụ nữ đó, mình biết Tiểu Tề… không hề nói dối.”

“Cậu ta không ép buộc người phụ nữ này.”

“Cô ấy tình nguyện.”

“Sau khi trở về, mình đã suy nghĩ rất lâu và quyết định giấu cho bọn họ trước.”

“Nói đến đây, mình khá thông cảm với người phụ nữ này. Cô ấy có vẻ là một người rất dễ gần, nhưng thật đáng tiếc khi gặp phải một người không tử tế.”

“Ngày 16 tháng 10,1 giờ 31 phút sáng.”

Lật sang trang, thời gian của trang nhật ký tiếp theo thực sự là tháng 10.

Giang Thành nhận thấy khoảng cách giữa trang nhật ký này và trang nhật ký trước đó là gần ba tháng.

Và thời điểm này là vào nửa đêm rạng sáng.

Hắn có một dự cảm không lành.

“Ngày 16 tháng 10. Không không… là lỗi của mình! Người phụ nữ đó, cô ta điên rồi, điên thật rồi!!”

Nét chữ lộn xộn hoàn toàn khác so với trước đây, tạo cho người ta cảm giác rằng một người phụ nữ đang viết rất nghiêm túc, nhưng lại không thể viết tốt được.

Một đoạn dài trút giận vô nghĩa đã bị Giang Thành trực tiếp bỏ qua.

Tuy nhiên, có thể thấy rằng cô ta đã rất sợ hãi khi viết điều này.

"Những gì mình đang viết bây giờ xảy ra vào ngày 4 tháng 8, sở dĩ bị nguệch ngoạc là do mình viết bằng tay trái, tay phải của mình… cổ tay phải bị gãy rồi!"

"Nó bị cắn đứt! Bị người phụ nữ ở phòng bệnh 624 cắn!"

"Cô ta là một kẻ điên, đúng là một kẻ điên! Không phải là bệnh viện chẩn đoán sai, cũng không phải âm mưu lan truyền bên ngoài, chính là cô ta!"

"Cuối cùng mình cũng hiểu ngón tay của chị Nhã bị gãy như thế nào, nó cũng bị người phụ nữ này cắn đứt. Cô ta… cô ta còn nhai ngón tay của chị Nhã rồi nuốt xuống!"

"Ôi mẹ ơi, hàm răng của cô ta đáng sợ quá, còn có thể cắn đứt cả xương."

"Mình thật hối hận vì đã không nghe lời khuyên của bác sĩ Hàn, anh ấy là một người tốt, lẽ ra mình nên nghe lời anh ấy, mình không nên… không nên đi vào thay băng một mình!"

"Người phụ nữ chết tiệt, cô ta lừa mình vào trong, chúng ta… chúng ta đều bị cô ta lừa!"

"Cô ta bị bệnh, cô ta là một kẻ điên!!"

"May mắn thay, đám người bác sĩ Hàn đã nghe thấy tiếng la hét của mình và vội vàng khống chế cô ta. Không thể tin được, cô ta thực sự muốn cắn chết mình, cô ta… cô ta thậm chí còn muốn cắn vào cổ mình."

"Mình chưa từng thấy ai như cô ta. Cô ta đang mang thai, bụng to, e rằng đã mấy tháng rồi!"

“Nhưng khi cô ta đột nhiên lao đến cắn mình, trông chẳng giống một phụ nữ mang thai mà giống như một con thú điên vậy.”

“Răng của cô ta cũng khác với chúng ta, nhọn hoắt, chẳng biết là do cô ta tự mài ra hay vốn như vậy nữa, mình không biết!”

“Nhân tiện, hôm nay mình viết ra những điều này là để làm chứng, bởi vì mình nghe thấy người phụ nữ điên này lặp đi lặp lại một ngày tháng.”

“Ngày 17 tháng 10!”

“Mình không biết ngày này có ý nghĩa gì. Điều kỳ lạ hơn là khi mình hỏi các bác sĩ khác có mặt ở đó, bọn họ đều nói rằng họ không nghe thấy.”

“Chỉ có… chỉ có mình là người duy nhất có thể nghe thấy!”

“Mình không điên, mình thề, mình thực sự nghe thấy. Người phụ nữ điên đó đang co rúm lại trong góc, khi nói ra ngày tháng này, cô ta vẫn đang cười, máu chảy từ khóe miệng.”

“Mình chắc chắn sẽ có điều gì đó xảy ra vào ngày 17 tháng 10, một điều gì đó rất khủng khiếp! Trên người phụ nữ điên này!”

“Nó giống như là tiên đoán vậy!”

“Nếu có chuyện gì xảy ra với mình, thì đây là bằng chứng!”

Sau khi bình tĩnh lại một lát, Giang Thành lại sang trang tiếp theo.

“Vào lúc 9 giờ sáng ngày 16 tháng 10, có tin từ bệnh viện là người phụ nữ đã chết, chồng cô ta đã lao vào giết chết cô

ta.”

“Người đàn ông sau đó đã tự sát bằng cách nhảy lầu, không có ai khác bị thương.”

“Phù——”

Tiên đoán… đã bị đập tan.”

Chương 505: Chấp niệm

Xem đến đây, sắc mặt của mọi người đều trở nên khó coi, tình hình phức tạp hơn nhiều so với dự đoán của bọn họ.

Nhưng có một điều bây giờ đã rõ ràng.

Hạng Nam… có vấn đề.

Và đó là khi cô ta vẫn còn sống thì là có vấn đề.

Hai người chồng, cũng như hai đứa con của cô ta đều chết thảm.

Tất cả đều có liên quan đến cô ta.

Và cái gọi là tiên đoán này.

Ngày 17 tháng 10.

Ngày này… chính xác thì điều gì đã xảy ra?

"Người chồng đầu tiên của Hạng Nam chết khi nào?" Giang Thành nhìn Hòe Dật, anh ta đã tìm ra hầu hết những sự việc trong quá khứ về Hạng Nam.

"Cụ thể thì tôi không nhớ rõ, nhưng tôi nhớ là tháng 10." Hòe Dật chắc chắn nói.

Lại là tháng 10…

"Chắc cũng phải trước ngày 17 tháng 10." Suy nghĩ một chút, Giang Thành nói: "Tôi nghĩ người chồng đầu tiên của Hạng Nam cũng cảm nhận được điều gì đó bất thường."

"Chỉ là anh ta lựa chọn tự sát trước khi ngày đó đến, mà Doãn Trấn Lương lại quyết đoán hơn anh ta, người này đã trực tiếp giết chết Hạng Nam, kết thúc tiên đoán từ tận gốc."

Thấy không có ai lên tiếng, Dụ Ngư thì thầm: “Loại tiên đoán nào mà có thể ép hai người đàn ông đến bước đường phải chết?”

“Câu trả lời rất đơn giản.” Giang Thành cất giấy đi, liếc nhìn Dụ Ngư: “Sau khi tiên đoán trở thành sự thật, bọn họ sẽ phải đối mặt với một kết cục còn đáng sợ hơn cả cái chết.”

Vương Trường Quốc vốn đã sợ hãi khi nghe xong sắc mặt tái nhợt: “Còn đáng sợ hơn cả cái chết… , cái gì… kết cục gì có thể đáng sợ hơn cái chết chứ?”

Anh ta không thể hiểu được.

Tương tự như vậy, nhiều người có mặt cũng không thể hiểu được.

Nhưng ngoài điều đó ra, Giang Thành không thể nghĩ ra được câu trả lời nào khác.

Thông tin quan trọng nhất vẫn còn thiếu, đó là chuyện gì đã xảy ra vào ngày 17 tháng 10, điều này có liên quan đến việc liệu tất cả bọn họ có thể sống sót hay không.

Tào Dương chịu thua nói: “Đáng tiếc, tất cả những người biết sự thật đều đã chết. Triệu Như có thể biết một phần, nhưng bây giờ cô ấy đang ở cùng với quỷ, sẽ không giúp chúng ta được.”

“Còn một người nữa.” Dụ Ngư mở miệng, nói chắc nịch: “Chủ nhiệm Tề, chúng ta có thể gọi điện thoại cho ông ta, bây giờ tình hình đã như thế này, ông ta…”

“Không được.” Giang Thành nói.

“Tại sao không?”

Giang Thành nhìn Dụ Ngư: “Cô đã nghĩ tới chưa, chủ nhiệm Tề đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, vì sao thế?”

“Ông ta đã lẩn trốn rồi.” Dụ Ngư trả lời.

Bây giờ xem ra chủ nhiệm Tề chính là cha ruột của Triệu Như. Xét từ những gì đã xảy ra với hai người chồng đầu tiên của Hạng Nam, mục tiêu tiếp theo của nữ quỷ chính là ông ta.

“Đó là lý do tại sao chúng ta nên gọi ông ta đến và bảo vệ ông ta.” Những đòn liên tiếp đã khiến cảm xúc của Vương Trường Quốc gần như mất kiểm soát.

Vừa nói Vương Trường Quốc vừa lấy điện thoại ra: “Ai trong số mấy người có điện thoại của chủ nhiệm Tề, tôi sẽ gọi cho ông ta. Đây hẳn là chuyện của ông ta, mục đích của việc để lại vài người chúng ta ở đây là gì?”

“Mọi người phải chết cùng nhau, không ai có thể trốn thoát!”

“Đồ ngốc!” Hòe Dật giật lấy điện thoại di động của Vương Trường Quốc rồi mắng: “Muốn chết thì chết một mình đi, đừng có kéo chúng tôi!”

Giang Thành nheo mắt, quét ánh mắt lạnh lùng về phía Vương Trường Quốc. Tên kia vốn dĩ muốn mắng lại, nhưng sau khi cảm nhận được cảm xúc trong mắt Giang Thành, anh ta dừng lại, cuối cùng chỉ trừng mắt nhìn Hòe Dật.

“Một khi anh thực hiện cuộc gọi này, rất có thể vị trí của chủ nhiệm Tề sẽ bị bại lộ, quỷ sẽ tìm đến giết anh ta, trò chơi sẽ kết thúc.” Giang Thành chậm rãi nói.

Nghe xong sắc mặt của Vương Trường Quốc trắng bệch, suy nghĩ một chút anh ta mới nhận ra hành vi của mình suýt chút nữa đã giết chết tất cả mọi người, cuối cùng cất điện thoại đi và nói: “Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy cậu nói xem chúng ta nên làm gì?”

Manh mối ở đây đã bị phá vỡ, cho dù sau này mọi người có lòng muốn điều tra cũng sẽ mất phương hướng.

Giang Thành quay đầu nhìn đại sảnh cách đó không xa, nơi đèn vẫn còn sáng.

“Việc này chắc chắn còn có một người khác biết.” Giang Thành nói: “Cựu viện trưởng Trương Chiêu Duy.”

Thông qua cách bố trí và sắp xếp nhân sự của phòng bệnh 624, Giang Thành phán đoán rằng Trương Chiêu Duy nhất định biết một số bí mật chưa biết.

“Ông ta?” Tào Dương sửng sốt: “Nhưng không phải ông ta đã chết rồi hay sao?”

“Ông ta đã chết, nhưng tôi nghĩ ông ta chắc chắn đã để lại một số manh mối. Thông qua những manh mối mà ông ta để lại, chúng ta có thể mở ra một con đường sống.” Giang Thành kiên quyết nói.

“Anh ấy nói đúng.” Hòe Dật nhìn mọi người rồi nói: “Theo điều tra của tôi, Doãn Trấn Lương có quan hệ rất thân thiết với Trương Chiêu Duy trước khi đưa Hạng Nam đến bệnh viện.”

Sau đó Hòe Dật thở hắt ra, giọng điệu có chút nghi ngờ: “Tôi và cô Lâm đã đến phòng làm việc của Trương Chiêu Duy, nhưng chẳng tìm thấy gì cả.”

“Không có ở phòng làm việc đâu.” Giang Thành lắc đầu: “Có lẽ là ở nhà của ông ta.”

Hai mắt của Hòe Dật sáng lên, anh ta kinh ngạc hỏi: “Làm sao anh biết?”

“Trương Chiêu Duy nói cho tôi biết.” Giang Thành gợi ý nói: “Ông ta kể cho tôi nghe một câu chuyện về bản thân ông ta. Sau khi ông ta chết, thi thể thực ra đã tự đi ra khỏi nhà xác, sau đó một đường trở về nhà, ngồi xổm bên giường, cho đến khi được một người hàng xóm phát hiện.”

“Tôi nghĩ nó được giấu ở gần giường, có thể là dưới nệm, nếu không thì ông ta không lên giường nằm mà ngồi xổm ở đó làm gì.”

“Ông ta thế mà lại là quỷ.” Vương Trường Quốc nghe vậy liền chất vấn: “Quỷ nói mà cậu cũng tin à, lỡ như ông ta đang khoác lác thì sao?”

“Mà… nếu ông ta thực sự muốn nhắc nhở chúng ta, tại sao ông ta không nói là thứ đó được giấu dưới nệm ở nhà, thay vì đi một vòng lớn như vậy?”

Lời nói của Vương Trường Quốc nghe cũng có vẻ hợp lý.

Hòe Dật sờ cằm ngẫm nghĩ một lát. Anh ta có hiểu biết nhất định về ác mộng nên dễ tiếp thu câu nói của Giang Thành hơn.

“Là chấp niệm.” Hòe Dật dùng giọng khẳng định nói: “Trương Chiêu Duy tuy rằng đã chết, nhưng chấp niệm trước khi chết khiến ông ta không thể buông bỏ được thứ này.”

“Sau khi chết, ký ức của ông ta trở nên mơ hồ, ông ta thậm chí còn không nhớ mình là ai, nhưng ông ta lại nhớ được thứ này vì nó rất quan trọng đối với mình.” Hòe Dật nói tiếp: “Tôi đồng ý với ý kiến của anh Giang, thứ đó được giấu trong nhà của Trương Chiêu Duy.”

Nhưng ngay sau đó, nhiệt huyết và hy vọng mới nhen nhóm của mọi người đã bị dập tắt một nửa.

Bởi vì không ai biết nhà của Trương Chiêu Duy ở đâu.

Trước đó Hòe Dật đã tìm được rất nhiều tin tức, nhưng anh ta lại không chú ý đến điểm này.

Nếu là một ngày trước thì cũng chẳng khó khăn gì, nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là thời gian, thế giới bên ngoài hiển nhiên đã khác trước.

Nhìn khung cảnh bế tắc, Dụ Ngư yếu ớt giơ tay lên: “Tôi… hình như tôi biết.”

“Nói mau!” Mấy người đồng thanh nói.

“Tôi… bây giờ thì tôi không biết, nhưng tôi biết tìm nó ở đâu.” Dụ Ngư lo lắng mọi người sẽ hiểu lầm, vì vậy vội vàng nói: “Mọi người còn nhớ thi thể mà chúng ta nhìn thấy trong nhà xác không?”

Nghe vậy, mắt Tào Dương sáng lên: “Cô nói trên thi thể có thông tin?”

“Tôi nhớ là có, không không, tôi khẳng định là có!” Dụ Ngư nói: “Đó là một tấm thẻ màu trắng, buộc vào chân của thi thể, tôi nhớ trên đó có một địa chỉ, phía nam thành phố…”

“Phía nam thành phố có cái gì?” Hòe Dật thúc giục: “Nói cụ thể hơn một chút đi!”

“Tôi quên mất rồi.”

Chương 506: Tôi muốn tất cả

“Đừng lề mề nữa, mau xuống tìm đi.” Tào Dương vội vàng nói.

Giang Thành quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào mắt Dụ Ngư: “Cô chắc chắn đó là phía nam thành phố chứ?”

“Chắc chắn.” Dụ Ngư ngẩng đầu lên.

“Được rồi, chúng ta chia làm hai nhóm, một nhóm sẽ đi xuống tìm địa chỉ, sau khi tìm được địa chỉ chính xác thì dùng điện thoại di động thông báo cho nhóm kia. Nhóm còn lại sẽ xuất phát về phía nam thành phố ngay bây giờ.” Giang Thành nói.

“Dùng điện thoại di động…” Tào Dương hiển nhiên vẫn còn băn khoăn, dù sao thì trước đó đã xảy ra chuyện điện thoại. Người sống đứng trước mặt anh ta cũng không biết có phải là quỷ giả mạo hay không, huống chi là điện thoại di động.

“Dùng điện thoại di động của chính chúng ta mang theo để gọi cho nhau cũng không phải vấn đề lớn.” Hòe Dật giải thích: “Nhưng không thể liên lạc bằng công cụ liên lạc của thế giới này được.”

Hòe Dật nói như vậy, Tào Dương cũng không có ý kiến gì.

Suy cho cùng, anh ta được mọi người công nhận là người từng trải nhất.

Câu hỏi tiếp theo là ai sẽ đến nhà xác và ai sẽ đến nhà của Trương Chiêu Duy.

Về vấn đề này, mọi người đều có sự bất đồng.

Nói chính xác hơn, hai người có sức nặng nhất trong lòng mọi người là Giang Thành và Hòe Dật đã xảy ra bàn cãi.

Cả hai người bọn họ đều muốn đến nhà của Trương Chiêu Duy.

Và… không có sự thương lượng nào cả.

Tào Dương muốn thuyết phục, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Dụ Ngư nhón chân, chỉ có thể vội vàng đi theo, chỉ có Lâm Uyển Nhi đang dựa vào tường, như không có chuyện gì.

"Giang tiên sinh!" Hòe Dật nói: "Tôi đã rời bệnh viện hai lần, tôi có nhiều kinh nghiệm ở thế giới bên ngoài hơn anh!"

"Anh bị quỷ lừa gạt, còn bị quỷ bấu xé ba lần, suýt chút nữa thì mất mạng đấy." Giang Thành không giữ thể diện cho anh ta.

"Trước đây tôi đã từng đến một thế giới như vậy, tôi có hiểu biết sâu rộng về thế giới này hơn anh. Đối mặt với những chuyện đó, tôi biết làm thế nào để đưa ra lựa chọn chính xác nhất!"

"Anh bị quỷ lừa gạt, còn bị quỷ bấu xé ba lần, suýt chút nữa thì mất mạng đấy."

"Anh không thể không nhắc tới chuyện này được à!" Hòe Dật tức giận nói.

Vết thương vốn đã đủ đau rồi, đại đa số mọi người đều sẽ bị đau đến ngất đi, khi Giang Thành nhắc tới, càng nhắc càng đau.

"Anh không chỉ bị quỷ lừa mà còn bị người lừa nữa. Ở phòng bệnh 906, anh nhầm Triệu Như trên giường là y tá điên, anh không để ý dưới gầm giường có một người đang trốn. Nếu

không phải sếp tôi nhắc nhở, cái đầu của anh đã bị xé toạc ra rồi!" Giang Thành thở dài nói.

Hòe Dật: "…"

Nói như vậy cũng không thể làm cho Hòe Dật từ bỏ, dù sao thì manh mối ẩn giấu trong nhà Trương Chiêu Duy quá quan trọng, thậm chí còn có khả năng trực tiếp mở cửa. Manh mối như vậy… anh ta sẽ tuyệt đối không giao vào tay người khác.

Tuy rằng anh ta không nghĩ Giang Thành sẽ là loại người như vậy.

Nhưng… biết người biết mặt không biết lòng, trong ác mộng làm sao có thể bớt đi những chuyện như vậy?

Anh ta đến với một sứ mệnh.

Bởi vì logic không có ý nghĩa, nên đây là cuộc thi xem ai có nắm đấm lớn hơn. Ánh mắt Hòe Dật nhìn Giang Thành dần dần trở nên lạnh lùng.

Đánh giá từ biểu hiện của Giang Thành, Hòe Dật có thể khẳng định hắn cũng đã từng tiến vào ác mộng.

"Giang tiên sinh." Hòe Dật mỉm cười nói: "Tôi có chuyện muốn… nói riêng với anh."

Anh ta cố tình nhấn mạnh vào hai chữ nói riêng.

Cho dù Giang Thành không phải là người mới, Hòe Dật cũng không sợ, dù sao thì trên người anh ta cũng có một cánh cửa.

Thông qua cánh cửa, anh ta thậm chí có thể làm chủ được một số năng lực của quỷ.

Mặc dù nó chỉ tồn tại trong thời gian ngắn, và khả năng kiểm soát cũng là một vấn đề, nhưng nó đủ để đối phó với

người đàn ông trước mặt, nếu hắn thực sự không biết điều như vậy.

Đương nhiên, Hòe Dật không muốn giết hắn mà chỉ hù dọa hắn thôi, bắt hắn phải ngoan ngoãn.

Hai người bọn họ tự nhiên đi vòng qua một góc, bên cạnh đại sảnh, đối diện thang máy.

Đây là một điểm mù, không ai có thể nhìn thấy.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của mọi người, Hòe Dật cười khẩy mấy tiếng: "Thời gian cấp bách, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Tôi đoán anh không phải là người mới đúng không. Chúng ta đều biết manh mối cuối cùng quan trọng như thế nào, nhưng thành thật mà nói, tôi không thể tin tưởng anh, vì thế… tôi nhất định phải đi."

"Còn anh." Hòe Dật nói: "Nhất định phải ở lại. Tôi cần một người có kinh nghiệm để cung cấp cho tôi manh mối đáng tin cậy."

Giang Thành kéo đôi mắt hình tam giác, mặc dù không cao hơn Hòe Dật bao nhiêu, nhưng hắn vẫn lộ ra khí thế thống trị thiên hạ.

Nếu tên mập kia ở đây, anh ta sẽ biết Giang Thành lại sắp gài bẫy người ta.

"Anh đang nói chuyện với ai đấy?" Giang Thành lớn tiếng.

"Xì." Hòe Dật hạ thấp giọng, ăn miếng trả miếng: "Chàng trai trẻ ơi, tôi khuyên anh đừng nên quá kiêu ngạo!"

"Gọi là chàng trai trẻ ư, sao không hung hăng nữa đi?" Giang Thành nghển cổ, lên bổng xuống trầm nói.

"Được rồi, vì anh không phải là người mới, vậy thì anh chắc chắn phải biết quy tắc của ngành chúng ta. Tôi nhận công việc này trước, nhưng đó là định mệnh mà tôi và anh gặp

nhau.” Hòe Dật cười nham hiểm: “Cho dù chủ nhân của anh có đưa cho anh bao nhiêu đi chăng nữa, sau khi sự việc xong xuôi, tôi sẽ lấy một nửa.”

Quy tắc của ngành này, công việc này, chủ nhân…

Giang Thành thoáng lướt qua trong đầu, hắn đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Một số giả định trước đây của bản thân đã trở thành hiện thực.

Quả nhiên có một nhóm người như vậy, chuyên giải quyết các loại rắc rối do ác mộng gây ra, tạm thời hãy gọi họ là thợ săn tiền thưởng.

Anh chàng tên Hòe Dật này là một trong số đó.

Và anh ta, không giống như mình, biết chính xác những gì đang xảy ra ở đây, anh ta ở đây vì vấn đề này.

Chẳng trách anh ta lại hành động bình tĩnh như vậy khi lần đầu tiên bước vào thế giới này.

Giang Thành vẫn luôn muốn tìm một người hiểu được ác mộng là gì.

Người đàn ông trung niên bên cạnh Hạ Manh quá mạnh, không thể khống chế được, nhưng chàng trai trẻ trước mặt thì… vừa phải.

Thấy Giang Thành nhìn chằm chằm vào mình với ánh mắt dâm tà, Hòe Dật cau mày: “Sao anh lại nhìn tôi như vậy?”

“Tại sao anh nghĩ tôi có thể cho anh một nửa số tiền mà chủ nhân của tôi đã cho tôi?” Giang Thành hỏi.

Khi đề cập đến các vấn đề liên quan đến ác mộng, Giang Thành đã cố gắng sử dụng những từ mà Hòe Dật thường dùng để tránh làm cho mình trông nghiệp dư.

Nghe vậy, Hòe Dật nghiêng người, cười toe toét, dùng giọng điệu rất tự tin nói: “Bởi vì… trên người tôi có cửa, nếu anh không nghe lời, anh sẽ chết rất xấu xí.”

Hòe Dật cười ha hả: “Tin tôi đi, sẽ rất xấu xí đấy.”

“Có cửa…” Giang Thành suy nghĩ một hồi, hắn nhìn thấy trong tay Hòe Dật có một tia đỏ rực lóe lên, giống như đang chứng minh.

Nó mơ hồ trông giống như một cánh cửa.

Thứ như vậy, bản thân cũng có.

“Anh chắc là hiểu rõ khoảng cách giữa chúng ta. Tôi có thể mượn sức mạnh của cửa để chống lại lệ quỷ trong một thời gian ngắn, nhưng anh… thì không thể.” Hòe Dật giơ tay lên, lạnh lùng nói: “Vì vậy tôi có thể đưa ra luật chơi và anh phải tuân thủ theo.”

Nhưng khác với suy nghĩ của Hòe Dật. Ban đầu anh ta nghĩ rằng người thanh niên trước mặt sẽ bị anh ta làm cho sợ hãi và thành thật đáp ứng yêu cầu của anh ta, nhưng điều anh ta không ngờ tới chính là…

“Cửa của anh chỉ có thể chống lại lệ quỷ?” Hai mắt Giang Thành sáng lên: “Chỉ trong một thời gian ngắn thôi sao?”

Nghĩ đến bản lĩnh của Vô, thắt lưng của Giang Thành đột nhiên ngừng đau, hai chân cũng ngừng run rẩy, hắn cảm thấy giọng nói của mình càng lúc càng lớn.

Hòe Dật: “???”

“Vậy anh mau gọi món đi ha.” Giang Thành cười nói: “Anh không nói sớm, làm tôi sợ toát mồ hôi.” Nói xong, Giang Thành đưa tay lau trán.

“Bây giờ luật chơi đã thay đổi rồi.” Giang Thành chỉ vào trán Hòe Dật, nheo mắt nói: “Cho dù lần này chủ nhân của anh

có đưa cho anh bao nhiêu, tôi cũng sẽ lấy hết, sau này tôi sẽ lấy một nửa số tiền mà anh kiếm được.”

“Trước thuế.” Giang Thành suy nghĩ rồi bổ sung thêm.

Chương 507: Tại sao anh không đi cướp?

Hòe Dật sững sờ không nói được gì trong suốt 10 giây.

“Mẹ kiếp, anh bị điên đấy à?” Hòe Dật đã phản ứng lại, lớn tiếng hỏi: “Sao anh không đi cướp luôn đi?”

“Đừng nói nhảm.” Giang Thành chính trực nói: “Đi cướp làm sao kiếm được nhiều tiền như thế.”

Không nói thêm bất kì câu nào thừa thãi, Hòe Dật nắm chặt nắm đấm, giây tiếp theo, cánh tay trái của anh ta sưng lên như bị thổi khí, một lớp vảy dày đặc lan dọc theo cổ, bao phủ lấy cánh tay trái.

Những chiếc vảy có màu đỏ nhạt, phản chiếu ánh sáng quỷ dị và trông chúng đầy sức mạnh.

Anh ta là đã tức giận đến đỉnh điểm nên mới chuẩn bị thi triển năng lực để hù dọa đối phương, nếu bây giờ không chinh phục được hắn, lỡ vấp ngã thì khó đối phó.

Nhưng Giang Thành vẫn cười híp mắt nhìn chằm chằm anh ta, không hề lộ ra vẻ kinh ngạc sợ hãi nào.

Ngay khoảnh khắc Hòe Dật thi triển năng lực, Giang Thành liền cảm thấy cánh cửa trong cơ thể mình chuyển động một cái, sau đó, có một tên đáng sợ từ từ mở mắt ra.

Là Vô…

Anh ta tỉnh rồi.

Với tư cách là một tồn tại tương tự như vật chủ, hắn vẫn có thể cảm nhận được một số cảm xúc của Vô, khi đối mặt với sự

đe dọa của Hòe Dật, cánh cửa trong cơ thể hắn… gần như không có bất kỳ làn sóng nào.

Nếu như đã là vật chủ, ít nhiều cũng nên cho mình chút thể diện.

Giang Thành nghĩ ngợi, trong lòng liền cảm thấy tự tin hơn.

Hắn thậm chí còn nghĩ đến việc thông qua Hòe Dật để moi ra những người đứng đằng sau anh ta, chắc chắn bọn họ là một tổ chức.

Nếu như có thể bắt được hết bọn họ, và làm việc miễn phí cho mình…

Hòe Dật âm thầm nuốt nước miếng, không hiểu tại sao bộ dáng của mình trông đáng sợ như vậy, nhưng đối phương lại nhìn mình như đang nhìn một mỹ nữ không mặc quần áo.

Nói chính xác thì trong mắt Giang Thành, Hòe Dật là một cỗ máy in tiền dễ thương.

Là loại hợp pháp.

Xem ra không cho hắn thấy chút sắc thái là không được rồi, Hòe Dật hùng hổ bước tới, chuẩn bị dùng sức mạnh của cánh tay kỳ lân bắt lấy hắn, sau đó cho hắn nếm thử sức mạnh của mình.

Nhưng vừa mới bước đi bước đầu tiên, cánh tay của anh ta đột nhiên bắt đầu co rút, lớp vảy bao phủ ban đầu cũng bắt đầu rút đi.

Bước thứ hai…

Bước thứ ba còn chưa đặt chân xuống, cánh tay kỳ lân của anh ta đã biến mất.

Không chỉ có cánh tay kỳ lân biến mất, thậm chí anh ta còn nghe thấy một tiếng "rầm" trong lòng, thứ mà anh ta vừa mới hiệu triệu ra ở cửa… đã lướt rồi.

Lướt trở về thì thôi, còn đóng sầm cửa lại như vậy.

Dù anh ta có gọi thế nào, đều không chút động tĩnh gì.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hòe Dật hoảng hốt, đây là lần đầu tiên chuyện như vậy xảy ra kể từ khi anh ta sở hữu cửa.

Cánh cửa trong cơ thể anh ta tạo ra một cảm xúc tương tự như sợ hãi.

Làm sao có thể?

Ngay cả khi đối mặt với lệ quỷ trong phó bản này, cái tên trong cửa của anh ta đều vẫn rất dũng cảm.

Không đánh lại là chuyện của không đánh lại.

Nhưng bị dọa đến bỏ chạy là thế nào?

Một lát sau, Hòe Dật tựa hồ hiểu ra gì đó, ánh mắt nhìn Giang Thành đã thay đổi.

"Cái này nên miêu tả như thế nào nhỉ?" Giang Thành cười nói: "Không tới 3 giây, anh đã yếu rồi, ngay cả một phần mười của tôi cũng không đuổi được."

Ánh mắt của Hòe Dật dần dần dời khỏi trên mặt Giang Thành, sau khi nhìn thấy cái bóng trên tường sau lưng Giang Thành, đồng tử Hòe Dật chợt co rút mạnh mẽ.

Cái bóng của hắn… còn cao gấp rưỡi người hắn!

Giống như Giang Thành, cái bóng của hắn cũng đang cười.

Chỉ là kích cỡ mà cái miệng đang há ra kia, đủ để buộc đầu hai người anh ta lại với nhau, và nhét chúng vào bên trong.

“Anh… anh là…” Hòe Dật nói một cách ngắt quãng, đôi môi run run.

Giang Thành ngược lại nở nụ cười bao dung, duỗi tay đặt lên vai Hòe Dật, nhìn từ phía sau, còn tưởng quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết.

“Người anh em, để lại thông tin liên lạc đi, trở về tôi tìm anh. Anh đừng có mà…” Giang Thành mỉm cười đưa tay ra, chỉ vào cái bóng phía sau: “Đừng có mà lừa chúng tôi.”

Rất nhanh, Giang Thành và Hòe Dật đã đạt được đồng thuận.

Hòe Dật dẫn người đến nhà xác, còn Giang Thành và Lâm Uyển Nhi thì đến nơi ở của Trương Chiêu Duy để tìm kiếm manh mối.

“Nhưng chúng tôi không có tiền.” Giang Thành nhìn Hòe Dật: “Không có tiền đi ra ngoài thì bất tiện lắm.”

Hòe Dật bất đắc dĩ lấy trong túi ra một ít tiền nhét vào tay Giang Thành,“Chỉ còn lại bấy nhiêu đó thôi, chắc đủ bắt taxi rồi.”

Giang Thành xoay người chuẩn bị cùng Lâm Uyển Nhi rời đi.

“Chờ đã.”

Giang Thành dừng chân lại, người lên tiếng vậy mà lại là Vương Trường Quốc, chỉ thấy anh ta ngượng ngùng sờ sờ cằm: “Tôi có thể đi cùng hai người không?”

“Tôi cam đoan sẽ không gây trở ngại.” Vương Trường Quốc thề thốt nói: “Tôi chỉ cảm thấy là đi theo hai người có thể sống sót thôi.”

“Không được.” Chỉ để lại một câu, Giang Thành liền cùng Lâm Uyển Nhi rời đi.

Tuy nhiên, Vương Trường Quốc có thể nói ra những lời như vậy, cũng đã vượt quá sự mong đợi của mọi người.

“Vương Trường Quốc.” Sau khi đám người Giang Thành rời đi, Hòe Dật nhìn anh ta, mỉm cười nói: “Thật tình cờ, thấy anh tích cực như vậy, chỗ tôi vẫn còn thiếu một vị trí, anh hãy cùng tôi đến nhà xác đi.”

Nhà xác…

Trên mặt Vương Trường Quốc viết đầy từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Hòe Dật, anh ta lại nuốt lời vào miệng.

Hòe Dật vừa bị Giang Thành tống tiền, trong lòng đang rất tức giận, nếu Vương Trường Quốc dám nói không, anh ta sẽ không chút do dự dạy cho Vương Trường Quốc một bài học.

“Thế còn chúng tôi thì sao?” Tào Dương lên tiếng hỏi: “Người anh em Hòe Dật, hay là tôi cùng anh xuống dưới nhé, anh ấy…” Tào Dương nhìn Vương Trường Quốc mặt mày như đưa đám, thật sự lo lắng cho Hòe Dật.

“Không cần, anh ở lại chuẩn bị tiếp ứng.” Hòe Dật ấn nút thang máy nói: “Tôi nghi ngờ chủ nhiệm Tề có thể sẽ tới, nếu anh ta tới, anh nhất định phải bảo vệ an toàn cho anh ta.”

“Nhưng nhớ kỹ, nếu anh ta thật sự tới, nhất định phải biết anh ta rút cuộc là chủ nhiệm Tề thật hay là quỷ ngụy trang.”

Nói xong, Hòe Dật có chút lo lắng nhìn về phía sâu trong hành lang, con quỷ đó… đã lâu không xuất hiện, không biết đã đi đâu rồi?

Là đang mai phục trong nhà xác, hay là đã theo hai người Giang Thành rời đi rồi, hoặc là đang trốn ở đâu đó, chờ đợi để giáng cho bọn họ một đòn chí mạng.

Nhưng những chuyện này… đều không phải là điều Hòe Dật lo lắng nhất.

Điều anh ta lo lắng nhất là quỷ sẽ đi tìm Chủ nhiệm Tề.

“Tinh.”

Thang máy đã đến tầng của bọn họ, cửa thang máy mở ra, bên trong không có ai.

Hòe Dật không chút do dự để Vương Trường Quốc đi vào, sau đó đợi mấy giây bản thân mới đi vào.

Nếu không anh ta dẫn Vương Trường Quốc đi theo để làm gì?

Thang máy vận hành êm ru, mọi chuyện cũng đều rất thuận lợi, đứng ngoài cửa nhà xác, hai người dừng lại lắng nghe một lúc, không có động tĩnh gì, mới đi vào.

Theo sự hướng dẫn trước đó của Giang Thành, bọn họ nhanh chóng tìm đến chiếc tủ giữ xác của Trương Chiêu Duy.

“Đến canh gác phía sau lưng tôi đi.” Hòe Dật dặn dò.

Vương Trường Quốc trông rất đáng thương, anh ta cầm điện thoại di động, chiếu đèn xung quanh, như thể trong bóng tối xung quanh bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra một con quỷ, và giết chết anh ta.

Sau khi mở tủ giữ xác ra, Hòe Dật đã tìm được kí hiệu mà Dụ Ngư nhắc đến, đó là một tấm thẻ rất nhỏ, không quá dễ thấy.

Cho dù có là anh ta đến, cũng có thể bỏ qua nó.

Quả nhiên, vẫn là phụ nữ tỉ mỉ.

Chương 508: Thường xuyên về thăm nhà một chút

Hòe Dật không lựa chọn gọi điện thoại cho Giang Thành, mà gửi cho hắn một tin nhắn, nói địa chỉ cụ thể nơi ở của Trương Chiêu Duy.

Không lâu sau, liền nhận được tin nhắn lại của Giang Thành: Bệnh viện nào điều trị vô sinh tốt hơn? Trường Kỹ thuật Sơn Đông tìm Lam Tường.

Đây là ám hiệu mà Giang Thành và Hòe Dật đã thỏa thuận từ trước, Hòe Dật đang cầm điện thoại di động chợt trầm tư suy nghĩ, nghĩ rằng quỷ chắc chắn không thể đáp lại những lời cợt nhả như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, phía bên kia chính là Giang Thành.

Đạt được mục đích, anh ta chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi quay người lại, cảnh tượng trước mắt đã khiến trái tim anh ta run lên.

Cánh cửa nhà xác đã đóng lại từ lúc nào đó.

Mà Vương Trường Quốc cũng đã không thất đâu nữa.

Đã là lúc nào rồi?

Hòe Dật có giác quan cực kì nhạy bén, nhưng anh ta lại hoàn toàn không phát hiện ra chút nào.

Ngay khoảnh khắc đó, Hòe Dật tắt điện thoại di động, sau đó cúi người khom lưng trốn trong bóng tối.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi…

Nếu không, với lá gan của Vương Trường Quốc, chắc chắn sẽ không dám làm ra chuyện này.

Suy nghĩ của Hòe Dật quay cuồng nhanh chóng, trong lòng đưa ra vài suy đoán có khả năng đối với tình hình hiện tại.

Đầu tiên, cũng là điểm có khả năng xảy ra nhiều nhất, Vương Trường Quốc đã chết rồi, bị quỷ âm thầm giết chết bằng một cách nào đó không rõ.

Thứ hai, Vương Trường Quốc đã phát hiện ra chuyện gì đó, sau đó tự mình trốn thoát, cửa nhà xác chính là do anh ta đóng.

Khi bản thân giới thiệu về quy tắc trong thế giới ác mộng đã từng nói rằng, quỷ cực kì hiếm khi giết nhiều người trong thời gian ngắn, Vương Trường Quốc chắc chắn đã nhớ điều này.

Để anh ta ở đây cho quỷ giết, còn mình thì tìm cơ hội trốn thoát.

Tên khốn này…

Hòe Dật không hề nghi ngờ, Vương Trường Quốc chắc chắn là có thể làm được ra loại chuyện này.

Bởi vì nếu đổi lại là mình, cũng sẽ như vậy.

Nhưng bất luận là điểm nào, thì có một điểm có thể chắc chắn.

Quỷ, đang ở trong nhà xác.

Ngay bên cạnh anh ta!

Hòe Dật nín thở, mọi tế bào trong cơ thể đều cảnh giác, bóng tối gần đó tựa như một vũng lầy đen kịt.

Mọi ánh nhìn vào trong đó, đều như bị nuốt chửng.

Chưa đầy nửa phút, quần áo Hòe Dật đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, điều này khác với việc đối mặt với Giang Thành, hắn chỉ muốn dùng thủ đoạn để đạt được mục đích của mình.

Nhưng con quỷ mà anh ta phải đối mặt bây giờ lại khác, đối phương chỉ đơn thuần là muốn giết chết anh ta.

Lấy tay che màn hình điện thoại, cố gắng không để ánh sáng lọt ra ngoài, Hòe Dật gọi đến một số trong những số đã lưu và gọi ngay.

Đây là số điện thoại của Vương Trường Quốc.

Không sai, anh ta chính là muốn đợi điện thoại di động của Vương Trường Quốc vang lên, lợi dụng anh ta để thu hút sự chú ý của con quỷ, sau đó tìm cơ hội trốn thoát.

Nếu như Vương Trường Quốc không chết, bây giờ nhất định cũng giống như mình, đang trốn ở đâu đó, hy vọng thoát khỏi sự truy đuổi của quỷ.

Mong rằng anh ta đừng tắt điện thoại, nếu vậy thì phiền phức lắm, Hòe Dật cau mày.

Vài giây sau——

“Thường xuyên về thăm nhà một chút, về thăm nhà một chút thôi, dù chỉ là giúp mẹ xếp lại đôi đũa hay rửa một cái bát.”

“Cha mẹ sẽ chẳng tính toán với con cái xem chúng nó đóng góp cho gia đình được bao nhiêu”.

“Cả một đời chẳng dễ dàng gì để cả nhà có thể đoàn tụ bên nhau.”

“Thường xuyên về thăm nhà một chút, về thăm nhà một chút thôi.”

“Dù chỉ là giúp cha đấm bóp lưng hay xoa xoa đôi vai già.”…

Một bài hát kinh điển “Thường xuyên về thăm nhà một chút ” vang lên trong nhà xác, bầu không khí lễ hội lập tức tràn ngập, khiến người ta không khỏi đung đưa theo nhịp.

Bây giờ vẫn còn có người dùng ca khúc này để làm nhạc chuông điện thoại di động, Hòe Dật cũng là không ngờ tới.

Nhưng điều khiến anh ta càng không nghĩ đến hơn nữa là, thậm chí cả sợ hãi, cũng là tại nơi truyền đến ca khúc này.

Không phải bên ngoài nhà xác, cũng không phải bóng tối trước mặt anh ta.

Mà là… đằng sau lưng!

Hòe Dật gần như nhảy lên ngay lập tức, sau đó xoay người trên không và quay mặt về phía sau ngay khi vừa tiếp đất.

Đồng thời, cũng không quan tâm liệu mình có bị bại lộ hay không, bật đèn pin của điện thoại di động lên, chiếu thẳng về phía… những dãy tủ giữ xác phía sau lưng.

Hơi thở của anh ta đã rối loạn, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống trán.

Nhạc chuông điện thoại di động… lại phát ra từ tủ giữ xác đằng sau lưng.

Làm sao có thể được?

Làm sao điện thoại di động của Vương Trường Quốc lại có thể bị nhốt trong tủ giữ xác?

Vốn dĩ, theo tính cách của anh ta, tuyệt đối sẽ không bao giờ bén mảng đến gần tủ giữ xác, nhưng vào lúc này, loạt nhạc chuông lễ hội trên điện thoại di động của anh ta đang như tiếng còi tử thần, khiến trái tim anh ta muốn vỡ tung.

Càng quỷ dị hơn nữa là, anh ta đã cúp điện thoại từ lâu rồi, nhưng bài hát vẫn phát một lúc lâu mới dừng lại.

Anh ta đã xác định được tủ giữ xác nơi phát ra tiếng chuông.

Bên trái, tầng ba, cái thứ hai từ dưới lên.

Một vị trí tương đối xa.

Nếu không phải vì chuyện này, có lẽ anh ta sẽ không bao giờ chú ý đến.

Có quỷ mới biết anh ta đã gom hết bao nhiêu dũng khí, mới hạ quyết tâm, kéo chiếc tủ giữ xác này a, trong hoàn cảnh này, mọi chuyện đã không thể do anh ta quyết định.

Anh lại mượn sức mạnh của cửa một lần nữa.

May mắn thay, lần này đã có phản hồi.

Những lớp vảy dày đặc bao phủ phần thân trên, hai cánh tay, bao bọc lấy cái cổ mỏng manh, bộ dạng hiện tại của anh ta rất đáng sợ.

Toàn bộ phần thân trên sưng lên, điều đáng sợ hơn nữa là sức mạnh mà anh ta sở hữu hiện tại.

Anh ta có thể dễ dàng xé một con rồng Komodo thành từng mảnh.

Chiếc tủ giữ xác như một ngăn kéo khổng lồ được mở ra, bên trong có một thi thể được phủ một tấm vải trắng.

Chân hướng ra ngoài, đầu hướng vào trong.

Thở hổn hển, Hòe Dật chậm rãi vén tấm vải trắng lên, cho đến khi nhìn thấy chiếc điện thoại di động được người quá cố nắm chặt trong tay, đồng tử Hòe Dật run lên.

Không sai, chính là Vương Trường Quốc.

Anh ta đã chết rồi.

Khi phần cuối cùng của tấm vải trắng bị vén ra hoàn toàn, cảnh tượng trước mắt khiến Hòe Dật lùi lại vài bước, đầu của Vương Trường Quốc… biến mất rồi.

Các cơ ở vùng cổ bị gãy do vặn xoắn, các cơ lớn bị xé rách, cảm giác như bị một con thú hung dữ nào đó cắn xé vậy.

Nhưng đây không phải sở thú, làm sao có thể có mãnh thú cỡ lớn?

Là quỷ.

Chỉ có thể là do quỷ làm!

Sau sự kinh sợ ban đầu, trong mắt Hòe Dật hiện lên một tia nghi ngờ, nhìn thân thể Vương Trường Quốc, anh ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Sau đó, anh ta đã nghĩ ra.

Theo lý mà nói, Vương Trường Quốc vừa mới bị giết, chắc chắn là chết còn chưa đầy 10 phút, vậy thì thi thể của anh ta, máu của anh ta, phải còn nóng hổi mới đúng.

Nhưng sau khi anh ta chạm vào, toàn thân Vương Trường Quốc lạnh như băng.

Anh ta không phải là vừa mới chết!

Vương Trường Quốc đã chết được một thời gian rồi!

Chắc hẳn… chắc hẳn là khi đám người Giang Thành để anh ta lại một mình, thì anh ta đã bị quỷ giết!

Vậy thì cái tên Vương Trường Quốc lúc sau vân luôn đi theo bên cạnh bọn họ… là giả!

Chẳng trách lâu như vậy rồi mà bọn họ vẫn chưa gặp phải quỷ, hoá ra là quỷ đã sớm trà trộn vào từ lâu.

Tiêu rồi…

Giây tiếp theo, giai điệu nhảy múa xé nát sự yên tĩnh vốn thuộc về nơi này, Hòe Dật kinh hãi nhìn thấy điện thoại trên tay của thi thể không đầu lại reo lên.

Xuất hiện trên màn hình… lại chính là số của chính anh ta.

Chương 509: Ghi âm

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Đứng ở bên dưới một tòa chung cư cũ, Lâm Uyển Nhi quay mặt lại nhìn Giang Thành hỏi.

Giang Thành một mình cầm điện thoại di động, trong mắt lộ ra vẻ kỳ quái.

Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn quanh, một lúc sau mới nhìn lại nói: "Trên đường đi yên bình quá."

Bọn họ là bắt taxi đến, dùng số tiền Hòe Dật đưa cho, cả đường đi Giang Thành cực kì cảnh giác, nhưng cho đến khi xuống xe, chiếc taxi quay đầu rời đi, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Uyển Nhi như đang nghĩ tới gì đó: "Ý của cậu là… Hạng Nam?"

"Ừm." Giang Thành gật đầu, giọng nói cũng càng trầm hơn: "Chúng ta tới đây là một phần cực kỳ quan trọng trong nhiệm vụ, nhưng Hạng Nam lại không hề xuất hiện."

"Chuyện này không có lý, tôi muốn biết rút cuộc hiện tại cô ta đang ở đâu, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện ngăn cản chúng ta lấy được manh mối sao?" Giang Thành hỏi.

Lâm Uyển Nhi trầm tư suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có khi nào là cô ta đã đi tìm chủ nhiệm Tề rồi không?"

Giết chết Chủ nhiệm Tề, coi như đã giải quyết được vấn đề từ gốc rễ.

Giả định này nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng Giang Thành lại lắc đầu: "Tôi cảm thấy không giống."

“Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, đi lên trên tìm kiếm manh mối trước đã.” Lâm Uyển Nhi đề nghị.

“Ừm.”

Theo địa chỉ do Hòe Dật cung cấp, bọn họ đã đến tầng 13 của khu chung cư này, trước mặt họ là một cánh cửa sắt màu đen.

Căn hộ 1302. toà 1, là nơi ở của Trương Chiêu Duy.

Ông ta không có con, vợ cũng đã mất từ lâu, cánh cửa sắt nồng nặc mùi thời gian, hình như đã lâu không có ai mở ra.

Trong nhà… chắc hẳn sẽ không có người.

Lâm Uyển Nhi vô cùng tự nhiên đưa tay ra, tháo chiếc kẹp tóc xuống, chỉ có mấy cái, đã mở ra cánh cửa rất có thể chứa đựng bí mật.

Bên trong cực kì tối tăm, Giang Thành và Lâm Uyển Nhi lấy điện thoại di động ra chiếu sáng.

Ngay lúc Lâm Uyển Nhi đang đi về phía phòng ngủ thì có một bàn tay kéo cánh tay cô lại: “Đi ra sau lưng tôi, không được dịch chuyển khi chưa có sự cho phép của tôi.” Giang Thành nhìn quanh, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận mọi thứ, tôi cảm thấy nơi này có gì đó không ổn.”

“Ừm, nghe cậu hết.”

Cách bố trí của căn phòng rất đơn giản, từ đây chỉ có thể nhìn thấy phòng ngủ có một chiếc giường.

Tất cả điều này đều phù hợp với lời kể của Trương Chiêu Duy.

Bọn họ đi thẳng vào phòng ngủ, Giang Thành quay đầu nhìn về phía cửa, áng chừng lúc đó Trương Chiêu Duy sẽ ngồi xổm ở đâu, sau đó chính mình cũng ngồi xổm xuống.

Có thể nhìn ra, cuộc sống của Trương Chiêu Duy tương đối đơn giản, tuy giàu có nhưng cách bài trí trong phòng của ông không khác gì một ông già bình thường.

Nệm là một tấm nệm xốp thông thường, rất nhẹ, Giang Thành nhấc tấm nệm lên một cách dễ dàng, nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là giữa tấm nệm và ván giường chẳng có thứ gì cả.

Có khi nào… là dưới gầm giường?

Giang Thành thay đổi tư thế, lại cúi người xuống, nhìn xuống gầm giường.

Chiếc giường được dọn dẹp gọn gàng, không có những đồ đạc bừa bộn không cần thiết.

Cũng không có gì bị mắc kẹt dưới tấm ván giường cũ.

Không có…

Làm sao có thể?

Ngay lúc Giang Thành đang suy nghĩ xem có chuyện gì xảy ra thì Lâm Uyển Nhi từ phía sau đi tới, dùng tay chạm vào một phần khó thấy của tấm đệm.

Sau vài giây, đột nhiên nói: "Ở đây."

Giang Thành lập tức đưa tay sờ sờ, quả nhiên bên trong có một chỗ phình ra đặc biệt, nhìn kỹ sẽ thấy gần chỗ phình ra có vết khâu.

Trương Chiêu Duy đã khâu thứ này vào trong nệm.

Từ trong bếp tìm thấy một con dao gọt trái cây, rạch tấm nệm ra, tìm thấy một chiếc phong bì kẹp giữa hai lớp bọt biển ố vàng.

Giang Thành dùng tay bóp chặt, cảm giác bên trong giống như có một vật cứng, cảm giác vuông vắn.

Mở phong bì ra, bên trong có một cuộn băng kiểu cũ và một lá thư viết tay được gấp lại bên dưới cuộn băng.

Không biết vì lý do gì mà phần lớn chữ trong thư đều bị mờ, chỉ đọc được rõ ràng đoạn cuối.

Giữa những dòng chữ, có thể cảm nhận được sự sợ hãi và hối hận trong lòng Trương Chiêu Duy, ông ta miêu tả việc đưa Hạng Nam đến bệnh viện là chuyện hối hận nhất trong cuộc đời mình.

Chính là bởi vì cô ta.

Nên những bác sĩ kia mới chết.

Phía sau lại là một đoạn những lời nói không rõ ràng.

"Khi ngày đó đến, sau khi nó thực sự chào đời, vẫn sẽ còn có thêm nhiều người chết hơn."

"Không ai có thể ngăn cản cô ta nữa."

"Cô ta đã quay lại rồi…"

Giang Thành cau mày khi nhìn thấy những lời này giống giọng điệu của một nhà truyền giáo phương Tây.

Cô ta đã quay lại rồi, mấy chữ này Giang Thành có thể hiểu được.

Đây hẳn là ám chỉ Hạng Nam, cô ta biến thành quỷ rồi, y tá điên cũng nói lời này khi cô sợ hãi đến phát điên trong thang máy.

Nhưng "sau khi nó thực sự chào đời"…

Câu này thì Giang Thành cảm thấy thật khó hiểu, rốt cuộc nó… để ám chỉ cái gì.

Tại sao trông có vẻ như Trương Chiêu Duy còn sợ thứ này hơn cả quỷ vậy.

Trong lúc Giang Thành đang suy nghĩ về lá thư, Lâm Uyển Nhi đưa ra một chiếc radio cỡ một chiếc hộp.

Không thấy có dây điện, chắc là lắp pin, Giang Thành thử sử dụng, nó vẫn hoạt động.

Sau khi đưa cuộn băng vào xong, bên trong phát ra một đoạn tạp âm vô nghĩa.

Sau đó, giọng nói của một người đàn ông vang lên.

Nhưng không giống như Trương Chiêu Duy, đây là một người đàn ông tương đối trẻ.

Khoảng đầu tuổi 30, có lẽ không quá 35.

Điều khiến Giang Thành chú ý hơn nữa là ngữ khí của người đàn ông, giọng nói run rẩy, tựa như đang trốn trong một không gian rất nhỏ, có tiếng vọng lại gần đó.

"Là cô ấy làm… đều là do cô ấy làm…"

"Hiên Hiên không phải… không phải là bị chó hoang cắn chết, tôi đã điều tra và phát hiện ra, cô ấy đã từng kết hôn và có một đứa con."

"Nhưng đứa trẻ cũng đã chết rồi, tôi đã kiểm tra hồ sơ của đứa trẻ và phát hiện nó cũng bị chó hoang cắn chết."

Rẹt…

"Bức ảnh tôi đã nhìn thấy rồi, giống hệt như lúc Hiên Hiên chết!"

"Đều là phần cổ bị cắn đứt, đầu bị biến mất. Những kẻ ngu ngốc đó vậy mà còn nói rằng đầu của Hiên Hiên là bị chó hoang mang đi mất."

Rẹt…

Rẹt…

Giọng nói run rẩy của người đàn ông hòa lẫn với âm thanh của dòng điện, Giang Thành không khỏi cau mày.

Điều này khiến hắn có cảm giác như đã gặp qua ở đâu, hơn nữa loại cảm giác này vô cùng tồi tệ.

"Cô ấy có gì đó không đúng, tôi thường đột ngột thức dậy trong giấc ngủ và nhận ra cô ấy không có ở bên cạnh."

"Tôi nghe thấy tiếng động bên ngoài nên bước tới thì phát hiện tiếng động đó phát ra từ phòng tắm."

"Tôi càng đến gần, giọng nói càng lúc càng rõ ràng, chính là giọng nói của cô ta truyền ra, Hạng Nam."

"Ngay lúc tôi đang định hỏi cô ấy tại sao còn thức khuya như vậy, đột nhiên đột nhiên nghe thấy giọng nói của một người khác nữa!"

"Trong phòng tắm không chỉ có Hạng Nam, còn có một người khác!"

"Giọng nói của người đàn ông đó rất kỳ quái, kỳ quái đến không thể tả được, giọng nói rất trầm, giống như bị dao cắt qua cổ họng vậy."

"Tôi mơ hồ nghe thấy bọn họ đang nói, cơ thể… buông tha… cửa…"

"Hạng Nam dường như rất sợ nó, có lẽ trong tay nó nắm được thứ gì đó, trước sau đều thấp giọng cầu xin nó, buông tha cho mình, hay đại loại vậy."

"Tôi không thể nghe ra tuổi tác của người đó, thậm chí không thể biết đó là nam hay nữ."

"Lúc đó tôi tức giận đến mức không suy nghĩ nhiều, vừa định xông vào thì nghe thấy tiếng nước xối, sau đó chưa đầy mấy giây, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Hạng Nam liền bước ra ngoài."

Chương 510: Mất kiểm soát

“Tôi hỏi cô ấy là đang nói chuyện với ai?”

“Cô ấy nói không có, chỉ là đêm đang ngủ thì tỉnh dậy đi vệ sinh.”

“Tôi đi vào trong phòng tắm, bên trong không gian không lớn, chỗ duy nhất có thể che giấu người là chiếc tủ dưới bồn rửa. Nhưng sau khi tôi mở ra, bên trong trống rỗng, không hề có người nào.”

“Tôi nhất thời cảm thấy bối rối, Hạng Nam hỏi tôi gần đây có phải áp lực công việc quá lớn, bị ảo giác thính giác rồi không? Đồng thời còn khuyên tôi nên nghỉ ngơi thật tốt, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Nhưng tôi là một người như thế nào, tôi hiểu rất rõ, đó tuyệt đối không thể là ảo giác thính giác!”

“Kể từ đó trở đi, tôi liền chú ý tới từng hoạt động của Hạng Nam.”

“Chẳng bao lâu sau, tôi ngày càng nhận thấy nhiều điều kỳ quái trên người cô ấy.”

“Cô ấy thường tự nói chuyện một mình khi ở một mình, đại đa số thời gian là trong phòng tắm, cũng có ít khi ở hành lang.”

“Trong khi cô ấy đang nói chuyện một mình, nếu như tôi đang gọi điện thoại, tín hiệu sẽ rất kém và xuất hiện lượng lớn tạp âm, giống như đang bị thứ gì đó cản trở.”

“Một đêm nọ, khi tôi về nhà vào đêm khuya, chưa kịp lên tầng đã nghe thấy Hạng Nam dường như đang cãi nhau với ai

đó, tôi cởi giày, lặng lẽ lên tầng xem chuyện gì.”

“Phat hiện Hạng Nam đứng chân trần ở hành lang và nói rất lớn tiếng với bức tường, trạng thái cảm xúc đặc biệt kích động.”

“Cô ấy đều nếu những thứ gì đó tôi không thể hiểu được, tôi lại nghe thấy những từ như “cửa”, cũng như “buông ta, cướp đoạt, chiếm giữ…”

“Tôi có thể chịu đựng được tất cả những điều này, nhưng cuối cùng cô ấy lại còn… nhắc đến Hiên Hiên!”

“Cô ấy nói có thể giao Hiên Hiên cho nó, chỉ cần đối phương có thể buông tha cho mình!”

“Hiên Hiên là con của chúng tôi!”

“Lúc đó trong lòng tôi cực kì tức giận, nhưng vẫn kìm lại. Tôi nghi ngờ vợ mình có vấn đề về tâm thần. Đây đều là những lời nói điên rồ của cô ấy”.

“Tôi yêu cô ấy, cho dù cô ấy có điên thật, tôi cũng sẽ tìm cách chữa trị và ở bên cô ấy.”

“Tôi còn chưa kịp đi tới, Hạng Nam đã bắt đầu hướng phía tường gào thét, khóc lóc cuồng loạn nói cái gì nà,“ra khỏi thân thể của ta, ta không muốn, ta không cần, không cần!”

“Cô ấy nói ta đã làm theo yêu cầu, hiến dâng cho ngươi nhiều như vậy, tại sao… tại sao còn không chịu buông ta cho ta?”

“Ta không cần ngươi, càng không cần một cuộc sống không phải người cũng chẳng phải quỷ như vậy!”

“Nhưng sau đó tôi nghe thấy một tràng tiếng cười âm trầm, tôi lập tức nhận ra âm thanh đó!”

“Chính là cái tên đã trốn trong phòng tắm nói chuyện với Hạng Nam kia!”

“Tôi không nghe được người đó nói gì, vì toàn bộ sức lực của tôi đều tập trung vào việc tìm ra người này”.

“Nhưng tiếng cười dường như đến từ mọi hướng. Nghe hồi lâu, tôi cảm thấy đầu mình đau như muốn nổ tung”.

“Nhưng tôi mơ hồ nhớ rõ người đó đã lạnh lùng nói một câu, nếu như cô mất đi tôi, cô sẽ già đi ngay lập tức, mất đi vẻ đẹp hiện tại, thậm chí chết già trong chốc lát.”

“Sẽ không có người đàn ông nào thích cô nữa, và mọi thứ cô đang tận hưởng bây giờ cũng sẽ rời bỏ cô. Suy cho cùng… chính vì sự tồn tại của tôi mà cô mới có thể trẻ đẹp mãi mãi.”

“Người đó nói… nói…”

“Gã nói Hạng Nam đã 70 tuổi rồi!”

“Làm sao có thể?!”

Nói đến đây, cảm xúc của người đàn ông dao động kịch liệt, Giang Thành thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của anh ta.

“Sau khi người đó nói xong lời này, Hạng Nam đột nhiên ngừng la mắng, sau đó bắt đầu che mặt, khóc lóc nói mình đã sai rồi, yêu cầu đối phương đừng có chấp nhặt với mình.”

“Còn nói, khuôn mặt, tuổi trẻ và sắc đẹp là tất cả của mình, cầu xin đối phương đừng lấy chúng đi.”

“Bất kể yêu cầu của đối phương là gì, cô ấy cũng sẽ đáp ứng.”

“Nhưng chỉ hy vọng một điểm, cầu xin nó… cô ấy lại cầu xin nó đừng làm tổn thương tôi!”

“Nghe được lời này, trong lòng tôi run lên. Tôi thật sự cho rằng cô ấy đã phát điên, đây đều là do cô ấy tưởng tượng ra, không, không chỉ có cô ấy điên, tôi cảm thấy… tôi cảm thấy tinh thần của mình cũng xuất hiện vấn đề.”

“Nhưng tôi không ngờ rằng cho dù cô ấy như thế này nhưng trong lòng vẫn có tôi.”

“Trước khi tôi có thể nghĩ tiếp về điều đó, thì lại nghe cô ấy nói sẽ lên kế hoạch trước càng sớm càng tốt để hiến tế những vật phẩm mới cho nó.”

“Tôi chống lại sự thôi thúc muốn chạy đến xem cô ấy định làm trò gì.”

“Nhưng ngay lúc tôi còn tưởng rằng sẽ xảy ra chuyện gì nữa, sau khi Hạng Nam khóc xong, liền lau nước mắt, xoay người rời khỏi hành lang, trở về phòng ngủ.”

“Ắt hẳn cô ấy cũng biết là tôi sắp trở về, chắc chắn là không muốn tôi trông thấy bộ dạng này của mình.”

“Tôi cũng không biết lúc đó mình đang nghĩ gì nữa, mặc dù rất tức giận vì cô ấy nói sẽ hiến tế con của chúng tôi, nhưng sau khi tức giận, tôi lại có chút cảm động.”

“Trong lòng cô ấy vẫn có tôi, cô ấy yêu tôi thật, cũng giống như tôi yêu cô ấy vậy.”

“Tôi đã quyết định đưa cô ấy đến bệnh viện tốt nhất để chữa trị. Công việc của tôi liên quan đến nhiều bệnh viện, tôi sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất để chữa trị cho cô ấy. Bất kể giá nào, tôi cũng sẽ chữa khỏi bệnh cho cô ấy.”

“Nhưng giây tiếp theo, khi ánh mắt của tôi rời khỏi phòng ngủ nơi Hạng Nam biến mất, qua khoé mắt, tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.”

“Cái bóng!”

“Là cái bóng!”

“Sau khi Hạng Nam rời đi, cái bóng của cô ấy… lại vẫn còn ở trên tường!”

Sắc mặt Giang Thành dần dần thay đổi, nhìn chằm chằm vào chiếc đài radio, danh tính người đàn ông để lại đoạn ghi âm này đã rất rõ ràng.

Đó là người chồng thứ hai của Hạng Nam, Doãn Trấn Lương.

Đúng như Giang Thành và những người khác dự đoán, Doãn Trấn Lương cũng phát hiện ra điều gì đó kỳ quái ở Hạng Nam, chính vì điều này mà anh đã đưa cô ấy đến bệnh viện, gọi là điều trị, nhưng thực chất là giam cầm.

Đáng tiếc ở giữa lại xuất hiện một biến số không xác định, Chủ nhiệm Tề.

Điều khiến Giang Thành càng ngạc nhiên hơn là trong cơ thể Hạng Nam lại có tồn tại cửa.

Giống như chính mình vậy.

Rất hiển nhiên, thông qua đoạn ghi âm do Doãn Trấn Lương để lại, việc Hạng Nam giết hai đứa trẻ đã hoàn toàn được xác nhận, nhưng đây không phải là ý định ban đầu của cô ấy, nói chính xác thì đây là một giao dịch.

Chính là gã ở sau cửa trong cơ thể Hạng Nam, đã giao dịch với cô ấy.

Theo lời của Hạng Nam, đó là hiến tế.

Hiến tế mạng một người còn sống sờ sờ cho nó, sau đó gã trong cửa sẽ ban cho cô ấy thanh xuân vĩnh cửu.

Nghĩ tới đây, Giang Thành theo bản năng liếc nhìn cái bóng của chính mình.

Mặc dù cái bóng của hắn vẫn ở trên tường, và mọi thứ trông có vẻ bình thường, nhưng Giang Thành biết bên trong cái bóng của mình rút cuộc ẩn giấu loại quái vật đáng sợ như thế nào.

Mặc dù Vô vẫn chưa yêu cầu bất cứ điều gì từ hắn, nhưng hắn có linh cảm rằng thứ đối phương muốn chắc chắn là thứ hắn không thể chịu đựng được và còn quan trọng hơn cả mạng sống của hắn.

Nhìn vào chiếc đài trong tay, Giang Thành so sánh những gì mình gặp phải với trải nghiệm ác mộng trước đó.

Hiển nhiên, tình huống lần này vô cùng đặc biệt.

Hắn bị cuốn vào không phải trong ác mộng mà là trong thế giới thực.

Điều này có nghĩa là cánh cửa trong cơ thể Hạng Nam khác với bất kỳ cánh cửa nào hắn từng trải qua trước đây?

Không phải về điểm mạnh và điểm yếu, mà là… kiểm soát.

Theo sự hiểu biết trước đó của Giang Thành, một khi chủ nhân của cánh cửa chết, cánh cửa cũng sẽ biến mất, nhưng sự việc của Hạng Nam đã nói cho hắn biết rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Sau khi vật chủ chết, cánh cửa sẽ tiếp tục tồn tại, đồng thời không còn cần ác mộng làm môi giới nữa, mà dựa vào một loại phương thức gần như mất kiểm soát, để triển khai ăn mòn thế giới này.

Đây có lẽ mới là… thứ Vô thực sự mong muốn.

Chương 511: Rắc rối

"Nó mà Doãn Trấn Lương đang nói đến là cái gì vậy?" Khi Giang Thành đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy Lâm Uyển Nhi hỏi: "Anh ta còn nhắc đến cửa, cửa ở đâu?"

Giang Thành lảng tránh chủ đề này vì hắn không muốn Lâm Uyển Nhi cũng bị cuốn vào trong.

Hắn không muốn đối mặt với Lâm Uyển Nhi, cũng không dám tuỳ tiện nói dối: "Không biết nữa, nhưng nghe có vẻ như Hạng Nam đã bị quỷ khống chế rồi, chuyện giết hại con cũng đều là do quỷ uy hiếp ép buộc phải làm."

"Thật sự giết chết đứa con là quỷ, chó hoang chỉ là cái cớ dùng để che đậy." Giang Thành tiếp tục nói.

Nhớ lại hoàn cảnh bi thảm mà Hoè Dật miêu tả khi đứa trẻ chết, nó gần giống hệt như lúc Đỗ Phong chết.

Đều là đầu bị tách ra khỏi thi thể, điểm khác biệt duy nhất là đầu của Đỗ Phong được giữ trong vòng tay của thi thể, còn đầu của đứa trẻ thì biến mất.

"Vậy nên… con quỷ mà chúng ta đang đối mặt hiện tại, hoàn toàn không phải là Hạng Nam, mà là ở bên trong cô ấy…" Lâm Uyển Nhi do dự một chút, dường như đang suy nghĩ nên dùng từ ngữ nào để miêu tả nó cho thích hợp hơn.

"Mà là cái thứ kia bên trong cơ thể cô ấy." Lâm Uyển Nhi dùng ánh mắt xác nhận nhìn Giang Thành.

Giang Thành gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới nói: "Chắc là vậy."

“Điều chúng ta cần làm rõ bây giờ là mục đích của cái thứ kia là gì?” Giang Thành nói: “Tôi không nghĩ chỉ đơn giản là muốn giết chết chủ nhiệm Tề thôi.”

Thực ta trong đoạn ghi âm, khi nghe thấy âm thanh dòng điện gây nhiễu, Giang Thành lập tức nghĩ đến cảnh tượng đã từng xảy ra trong văn phòng.

Khi người phụ nữ tên Hồ Yến kể cho mình nghe một câu chuyện, thì có tiếng dòng điện quỷ dị vang lên.

Ngay lúc Giang Thành đang suy nghĩ về mối liên hệ giữa hai chuyện, giọng nói của người đàn ông lại phát ra từ đoạn ghi âm.

Đoạn ghi âm… thực ra vẫn chưa kết thúc.

“Tình hình càng ngày càng tồi tệ hơn, Hạng Nam càng ngày càng trở nên kỳ quái hơn.”

“Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, nhưng tất cả các bác sĩ đều nói cô ấy không bị bệnh.”

“Thể chất, và tinh thần đều không.”

“Một bác sĩ tâm thần rất quen thuộc với tôi đã đảm bảo riêng với tôi rằng cô ấy là một người hoàn toàn bình thường và không gặp vấn đề gì khi giao tiếp với người khác, chỉ là tính cách có hơi nhu nhược.”

“Ông ấy an ủi tôi và nói rằng đây không phải là vấn đề gì lớn, điều này rất bình thường đối với phụ nữ ở giai đoạn này. Có lẽ vì tôi thường xuyên giao lưu bên ngoài, sợ rằng tôi sẽ lăng nhăng, nên tương đối thiếu cảm giác an toàn, khuyên tôi hãy dành nhiều thời gian hơn cho cô ấy.”

“Chết tiệt, ông ấy hoàn toàn không biết tôi đang phải đối mặt với tình huống như thế nào!”

“Sau khi từ bệnh viện trở về, Hạng Nam dần dần như trở thành một người khác, từ ánh mắt của cô ấy có thể cảm nhận được, nhất định là cô ấy đã nhận ra điều gì đó.”

“Mặc dù tôi đã nói dối cô ấy để đi khám, nên đã viện lý do khác”.

“Sau khi trở về, cô ấy bắt đầu nhìn tôi, không, đó không phải là cái nhìn bình thường, đó là… là đánh giá, nhìn trộm!”

“Khi tôi đang ăn, khi tôi đang nói chuyện điện thoại, thậm chí… ngay cả khi tôi đang ngủ, cô ấy cũng nhìn.”

“Lúc đầu đứng rất xa, rất biết cách làm gì đó ở xung quanh để che đậy, nhưng về sau thậm chí cũng không thèm che đậy nữa.”

“Tôi càng ngày càng khiến tôi cảm thấy xa lạ, giống như đã biến thành một người khác vậy.”

“Lúc đầu tôi không dám đối mặt với cô ấy, ban đêm khi đi ngủ, cũng chỉ có thể quay lưng về phía cô ấy, nhìn cô ấy, tôi không thể nào ngủ được.”

“Tôi cũng từng suy nghĩ đến việc ngủ phòng riêng, nhưng tôi… nhưng tôi vậy mà lại còn vẫn lo lắng cho cô ấy. Tôi ngây thơ cho rằng chỉ cần có tôi ở bên cạnh, tình hình của cô ấy sẽ tốt hơn một chút.”

“Mọi người sẽ không thể tưởng tượng được đâu, một đêm nọ khi tôi đột nhiên tỉnh dậy, phát hiện cô ấy đang ngồi xổm trên mặt đất trước mặt tôi, thò mặt ra và nhìn chằm chằm vào tôi.”

“Khoảng cách giữa khuôn mặt của chúng tôi không quá 10 cm!”

“Đôi mắt của cô ấy mở to, tôi có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu dày đặc bên trong.”

“Lúc đó, tôi thậm chí còn có cảm giác như cô ấy sắp… sắp ăn thịt tôi vậy!”

“Tôi biết không thể trì hoãn lâu hơn nữa, liền liên lạc với viện trưởng Trương, tôi và ông ấy cũng không thân quen cho lắm, nhưng tính cách và danh tiếng đều rất tốt, nên tôi khá yên tâm giao phó Hạng Nam cho ông.”

“Có quỷ mới biết, vậy mà tôi… tôi cho tới bây giờ, vẫn lo lắng cho Hạng Nam, lo cô ấy ở trong bệnh viện không tốt, bị người ta ức hiếp.”

“Tin tôi đi, tôi là yêu cô ấy, tôi là thực sự yêu cô ấy!”

Sau đó lại là một đoạn tạp âm khác khiến Giang Thành cảm thấy rất khó chịu.

Giọng nói của Doãn Trấn Lương lại vang lên.

Mỗi khi một đoạn lớn tiếng tạp âm đi qua, điều đó có nghĩa là thời đại của Doãn Trấn Lương đã trôi qua một thời gian nào đó.

Anh ta ghi lại hết đoạn này đến đoạn khác, có lẽ là để lưu giữ lại làm bằng chứng.

Trương Chiêu Duy giữ những bí mật này cũng với mục đích tương tự.

“Phù-”

“Cuối cùng Hạng Nam đã được đưa đến bệnh viện, tôi đã nhờ cậy vào viện trưởng Trương, sau khi nghe tôi nói xong, viện trưởng Trương nói cần phải suy nghĩ một chút, có thể nhìn ra, ông ấy không muốn nhúng tay vào chuyện này.”

“Nhưng tôi có cách, tôi gây áp lực cho ông ấy thông qua những người khác, những người mà ông ấy không thể từ chối.”

“Cuối cùng, viện trưởng Trương cũng đồng ý với tôi, sẽ chăm sóc Hạng Nam thật tốt.”

“Tôi kể cho ông ấy nghe một phần câu chuyện của Hạng Nam một cách có chọn lọc, chủ yếu là về trạng thái tinh thần của cô ấy.”

“Hãy tha thứ cho tôi, bởi vì tôi không thể và cũng không dám kể cho ông ấy mọi chuyện. Nếu ông ấy biết sự thật, chắc chắn là sẽ không dám.

“Hơn nữa tôi lo lắng rằng ông ấy thậm chí có thể bí mật liên lạc với cảnh sát.”

“Sau khi đưa Hạng Nam đi, cuối cùng tôi cũng có thời gian và sức lực để suy nghĩ đến bước tiếp theo rồi.”

“Tôi còn nhớ rõ, cái tên bám lấy Hạng Nam đã từng nói, Hạng Nam đã 70 tuổi rồi.”

“Mặc dù tôi không tin nhưng dù sao tôi cũng đã chung sống với cô ấy lâu như vậy và… còn sinh được một đứa con. Tôi nghĩ mình vẫn hiểu mọi thứ về cô ấy.”

“Tôi tin vào đôi mắt và cảm xúc của mình.”

“Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi vẫn muốn điều tra lai lịch của Hạng Nam.”

“Chúng tôi gặp nhau trong một quán bar, yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên và kết hôn không lâu sau đó. Cô ấy nói rằng bố mẹ cô qua đời từ rất sớm, cô rời quê ra ngoài kiếm sống một mình ngoài xã hội”.

“Bây giờ nghĩ lại, lúc đó tôi đúng là đã bị quỷ làm cho u mê đầu óc rồi, xuất phát từ sự tin tưởng cô ấy, nên cũng không nghĩ đến việc cùng cô ấy về quê.”

“Cô ấy quá đỗi xinh đẹp, bạn bè tôi ai cũng nói vậy. Hơn nữa đó không chỉ là một vẻ đẹp đơn thuần mà là một vẻ đẹp

cực kì quyến rũ".

"Đã từng có một người bạn bí mật nói với tôi sau lưng rằng điều quyến rũ nhất ở bạn gái tôi chính là đôi mắt của cô ấy."

"Đôi mắt cô ấy đầy những câu chuyện, đó không phải là điều mà phụ nữ ở độ tuổi này nên có."

"Lúc đó tôi chỉ nghĩ đây là câu nói đùa khi say rượu, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy ớn lạnh sống lưng".

"Tôi cũng là một người khá giả trong xã hội, kinh nghiệm của tôi vượt xa các bạn cùng lứa. Tuy nhiên, Hạng Nam kém tôi 10 tuổi nhưng quan điểm và cách nhìn vấn đề của cô ấy thường phức tạp hơn tôi".

"Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại nên nhờ một người bạn có kiến thức giúp tôi kiểm tra".

"Khoảng ba ngày sau, không, chính xác là hai ngày rưỡi, tôi đang ngủ thì có một cuộc gọi đến, lúc đó đã hơn 1 giờ sáng."

"Đó là cuộc gọi từ bạn tôi. Khi tôi nhấc máy, giọng nói của anh ấy vang lên ngay lập tức."

"Trấn Lương!" Anh ấy khẩn trương nói: "Anh gặp phải rắc rối lớn rồi!"

Chương 512: Nghi thức

“Có Trời mới biết, anh ấy không nói còn đỡ, nhưng ngay khi anh ấy nói ra, tôi liền bắt đầu sợ hãi.”

“Tôi hiểu về người bạn này, anh ấy là một người rất bình tĩnh, có thể khiến anh ấy đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho tôi, còn nói những điều như thế này, thì tình hình chắc chắn còn tệ hơn tôi tưởng tượng.”

“Trấn Lương.” Bạn tôi nói: “Tôi dựa vào quan hệ nhờ người điều tra lý lịch của Hạng Nam, cô ấy đã lừa dối anh, cô ấy từng kết hôn và có con rồi!”

“Nghe được lời này, tôi ngược lại thở phào nhẹ nhõm, hoá ra ý anh ấy là muốn ám chỉ chuyện này.”

“Tôi đã biết Hạng Nam đã từng kết hôn một lần, đương nhiên không phải là do cô ấy nói với tôi, là tôi đã điều tra ra, là sau khi phát hiện ra sự bất thường trên người Hạng Nam.”

“Nhưng bây giờ sau khi nghe câu trả lời của tôi, giọng điệu của bạn tôi trở nên kích động, anh ấy dường như biết tôi đang nghĩ gì, lập tức ngắt lời và nói, chúng ta đang không phải nói về cùng một chuyện!”

“Tôi nghe xong rất bối rối, bạn tôi bảo tôi bật máy tính lên, anh ấy gửi cho tôi thông tin tìm được”.

“Tôi đã làm theo, anh ấy gửi cho tôi một bức ảnh, chắc là do anh ấy chụp bằng máy ảnh, phông nền là một bức tường đất, và bức ảnh được treo ở giữa bức tường đất.”

“Bức ảnh trông như đã có từ rất lâu rồi, ít nhất là 20,30 năm trước. Các góc bị cong, một số chỗ bị ố vàng và mờ”.

“Trên đó có hai người, một nam một nữ, đứng cạnh nhau.”

“Đánh giá từ quần áo của bọn họ, đều là những dân làng lương thiện.”

“Nhưng khi tôi phóng to bức ảnh lên, nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ, trái tim tôi đột nhiên co giật. Người phụ nữ này… hóa ra là Hạng Nam! Cô ấy là vợ tôi… Hạng Nam!”

“Mặc dù cô ăn mặc mộc mạc nhà quê, nước da xám xịt, mặc quần áo thô màu xanh lam, quần dường như lấm bùn, kiểu tóc đã thay đổi, nhưng tôi nhìn thoáng qua vẫn nhận ra, cô ấy chính là Hạng Nam!”

“Nhưng cô ấy… cô ấy sao có thể xuất hiện ở một nơi như thế này?”

“Vài giây sau, bạn tôi dùng giọng điệu kỳ quái nói với tôi rằng, bức ảnh này được chụp cách đây 20 năm tại một ngôi làng miền núi hẻo lánh ở phía Tây”.

“Tôi thậm chí còn chưa bao giờ nghe đến tên của ngôi làng trên núi.”

“Đây là ảnh cưới của cô ấy và một người đàn ông địa phương, tên đăng ký của cô ấy lúc đó không phải là Hạng Nam mà là Vương Đông Mai.”

“Hai mươi năm trước… Hạng Nam từng kết hôn với một người đàn ông, hơn nữa lúc đó cô ấy cũng giống y như bây giờ, không không không, phải nói là trong hai mươi năm qua, cô ấy dường như không già đi chút nào.”

“Dung mạo của cô ấy vĩnh viện cố định trong những năm tháng đẹp nhất.”

“Làm sao có thể?”

“Tôi lập tức nghĩ đến cuộc nói chuyện giữa Hạng Nam và cái bóng, cái bóng nói cô ấy năm nay đã 70 tuổi, nhất định là

cô ấy đã giao dịch với cái bóng đó!”

“Chính cái bóng đã giúp cô ấy duy trì được vẻ ngoài của mình”.

“Bên kia điện thoại nhất thời im lặng, bạn tôi chậm rãi nói: Trấn Lương. Anh ấy do dự một lúc rồi nói: Tôi khuyên anh nên rời xa người phụ nữ này càng sớm càng tốt, vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng bao giờ có bất cứ dây dưa nào với cô ấy nữa.”

“Sau khi kết hôn với người đàn ông trong ảnh, cô ấy cũng sinh được một đứa con. Trong mắt dân làng, chồng cô ấy quả thực là đã nhặt được một món hời lớn, nhưng không lâu sau…”

“Không lâu sau, gia đình cô gặp tai họa. Đứa trẻ không hiểu sao lại chạy vào núi một mình, trong núi có dã thú, người dân trong làng chất phác và lương thiện, ngay lập tức được huy động vào núi để tìm kiếm đứa trẻ.”

“Một nhóm người dùng đuốc tìm kiếm suốt một ngày một đêm, cuối cùng tìm thấy thi thể khiếm khuyết của đứa trẻ sau một gốc cây xa xôi.”

“Thi thể không có đầu, phần thịt cổ vặn vẹo, trên người khắp nơi đều có vết thương, có thể nhìn ra là bị móng vuốt sắc nhọn để lại, hình như là gặp phải sói.”

“Ngay khoảnh khắc nhìn thấy thi thể, Hạng Nam đã ngất đi, là chồng cô ấy đã cõng cô về.”

“Hạng Nam sau khi tỉnh lại liền khóc như mưa, người trong thôn thấy cô đáng thương, còn sắp xếp một người phụ nữ đến chăm sóc cô, dù sao nhà nào cũng có con cái. Mọi người đều có thể hiểu được cảm giác của một người mẹ mất con.”

“Nhưng lúc đó đi cùng với bọn họ đến hiện trường, còn có một số thợ săn có kinh nghiệm. Sau khi bọn họ kiểm tra thi thể

của đứa trẻ xong, khuôn mặt tràn đầy nghi ngờ.”

“Tất cả họ đều cho rằng đây không giống như là do sói làm.”

“Trước hết, thi thể của đứa trẻ tuy rằng bị phá hoại nghiêm trọng, nhưng ngoại trừ mất đi cái đầu, thì phần thân còn tương đối nguyên vẹn, bao gồm cả nội tạng, điều này không phù hợp với thói quen của loài sói.”

“Và theo những gì bọn họ biết, sói không có thói quen ngậm đầu con mồi trong miệng.”

“Điều quan trọng nhất là những vết sẹo trên cơ thể.”

“Sau khi lão thợ săn dùng tay đo đạc, sắc mặt đột nhiên tối sầm.”

“Vết xước thực ra lớn hơn gần gấp rưỡi so với toàn bộ lòng bàn tay mở ra của một lão thợ săn vạm vỡ. Đây chắc chắn không phải là sói, sói không có thể hình lớn đến như vậy!”

“Theo kinh nghiệm của các lão thợ săn, chỉ có những con gấu lớn nhất mới có thể, nhưng ngọn núi này của bọn họ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cũng không phải núi sâu rừng già, từ trước đến giờ chưa từng nghe nói đến có gấu xuất hiện.”

“Có người đề nghị có cần mang theo một khẩu súng săn, đi vào trong núi tìm nó không, nếu một kẻ đáng sợ như vậy thực sự tồn tại, vẫn nên giết nó càng sớm càng tốt. Ít nhất cũng phải đuổi nó đi, nếu không, vẫn không biết còn bao nhiêu người gặp phải tai hoạ nữa.”

“Nghe vậy, người thợ săn lớn tuổi nhất đứng lên, vẻ mặt ủ rũ nói, muốn đi mấy người đi đi, tóm lại tôi sẽ không đi, chỉ với mấy khẩu súng hỏng này của chúng ta, miễn cưỡng còn có thể chiến đấu với sói. Nếu thực sự gặp phải một con gấu cỡ lớn như người, chắc đến da cũng không thể xuyên thủng, nếu

khiến nó tức giận, một cái tát là một người, đến đầu cũng sẽ bị tát cho nát bét.”

“Đương nhiên, đây đều là suy đoán của người trong thôn, tóm lại, từ đó về sau, mọi người lên núi đều cẩn thận hơn rất nhiều.”

“Sau đó mấy tháng, chồng của Hạng Nam cũng biến mất sau khi lên núi, mọi người tiếp tục tìm kiếm trong núi, nhưng lần này không có kết quả, không tìm thấy người còn sống, cũng không tìm thấy thi thể nào.”

“Mọi người đã tìm kiếm rất lâu nhưng không tìm thấy thi thể.”

“Hạng Nam khóc rất nhiều, mọi người đều thương hại cô ấy, vừa mới mất con, giờ lại trở thành góa phụ. Trong làng có tin đồn rằng, cô ấy tử vi không tốt, khắc chồng.”

“Và không lâu sau đó, Hạng Nam rời khỏi thôn vì không chịu được ánh mắt và sự dị nghị của mọi người, không ai biết cô ấy đã đi đâu.”

“20 năm sau đó, cô ấy không bao giờ quay về nữa, cũng cắt đứt liên lạc với mọi người trong thôn”.

“Sau khi bình tĩnh lại một lúc, bạn tôi khéo léo nhắc nhở tôi rằng có thể có nhiều hơn một vụ việc như vậy. Anh ấy lại tìm thấy một số manh mối tương tự như vụ việc này, nhưng vẫn chưa được xác minh.”

“Anh ấy lo lắng cho sự an toàn của tôi nên ngây lập tức đã thông báo cho tôi.”

“Bạn tôi cũng nhắc nhở, theo ký ức của dân làng, vào đêm chồng con của Hạng Nam biến mất, mặt trăng trên bầu trời sáng một cách đặc biệt.”

“Ngày chồng cô ấy mất tích là ngày 16 tháng 10.”

“Khi tôi vừa nghe thấy thời gian này, cũng không cảm thấy có gì, nhưng càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, ngày này… hình như tôi đã nhìn thấy ở đâu đó.”

“Vì thế tôi lập tức tìm những tài liệu còn sót lại trong lần điều tra trước đây về Hạng Nam, về người chồng trước của cô ấy.”

“Tôi phát hiện ra người chồng trước của cô ấy cũng gặp tai nạn vào ngày 16 tháng 10, nhưng anh ấy rơi từ trên cao xuống chứ không biến mất, hơn nữa đã tử vong tại chỗ”.

Có lẽ Doãn Trấn Lương với tư cách là người liên quan lúc này vẫn còn hơi bối rối, nhưng Giang Thành hoàn toàn hiểu được.

Hạng Nam cũng như mình, không biết làm cách nào mà mình có được một cánh cửa và trở thành chủ nhân của nó.

Cánh cửa cho cô dung mạo trẻ mãi không già, và cô phải làm mọi việc cho gã đứng sau cánh cửa.

Thông qua nhiều lần dụ dỗ, đàn ông và trẻ em đã bị hiến tế cho nó.

Đây là một quá trình phức tạp đòi hỏi phải tuân theo các quy trình đã định sẵn.

Nó giống như một nghi thức.

Và nghi thức này không hề bởi vì Hạng Nam chết mà kết thúc.

Chủ nhiệm Tề chính là mục tiêu mới của thứ đứng sau cửa.

Nói đúng hơn là… là tế phẩm.”

Chương 513: Lái xe

Sở dĩ những bác sĩ đó bị giết không phải vì bọn họ đã làm điều gì không có tính người với Hạng Nam, mà ngược lại, bọn họ đã chống lại được sự mê hoặc của Hạng Nam, giữ vững được giới hạn của mình.

Người thực sự bị mê hoặc chính là Chủ nhiệm Tề tràn đầy nhựa sống lúc đó.

Cũng thông qua anh ta, nghi thức mới được tiếp diễn.

"Sao có thể là ngày 16 tháng 10?" Lâm Uyển Nhi cau mày nhìn chiếc radio không chuyển động nữa: "Phải là ngày 17 tháng 10 mới đúng."

Theo đoạn ghi âm do Doãn Trấn Lương để lại, ngày 16 tháng 10 là một ngày rất đặc biệt được nhắc đến nhiều lần, mấy người đàn ông từng có quan hệ với Hạng Nam đều là xảy ra bất trắc vào ngày này.

Ngày này chắc hẳn chính là thời gian bắt đầu nghi thức.

Nhưng theo manh mối mà nữ y tá điên để lại thì phải là ngày 17 tháng 10 mới đúng.

Chỉ chênh lệch một ngày, sẽ thay đổi kết cục của tất cả bọn họ.

Bởi vì… căn cứ theo mốc thời gian của thế giới này, sau 12 giờ chính là ngày 16 tháng 10.

Lấy lá thư của nữ y tá điên từ trong túi ra, sau khi mở ra, nội dung bức thư đúng là đã có thay đổi, một sự thay đổi cực kì nhỏ.

Nhưng lại rất nguy hiểm.

Con số 7 vào ngày 17 tháng 10 lại đã biến thành số 6.

Lúc đóng thư lại, Giang Thành liền ý thức được vấn đề là gì, mấy giây sau, Lâm Uyển Nhi hạ giọng nói: "Là Vương Trường Quốc có vấn đề."

Bức thư của nữ y tá điên là do Vương Trường Quốc mang đến.

Anh ta đi vào một mình.

Bức thư trước đó là chưa bị động tay động chân vào, nếu không sẽ không giải thích được tại sao trước đây nữ y tá điên chỉ bị quấy rầy, chứ không bị diệt khẩu như những bác sĩ khác.

Trước đó thời gian cấp bách, không có thời gian đi sâu tìm hiểu một số việc, nhưng bây giờ nghĩ lại, những điểm nghi vấn trên người Vương Trường Quốc vẫn luôn là không ít.

Xác suất sống sót của người mới bị tách ra ở một mình là cực kì thấp, nhưng anh ta vẫn sống sót.

Còn chủ động yêu cầu đi cùng Giang Thành và Lâm Uyển Nhi để tìm kiếm manh mối, điều này không phù hợp với tính cách rụt rè của anh ta chút nào.

Anh ta nào phải là tìm kiếm manh mối, muốn tìm kiếm cơ hội để tiêu hủy manh mới mới đúng.

Hơn nữa, quỷ đã lâu không xuất hiện rồi, nhiệm vụ đã đi vào hồi kết, cho nên hoạt động của quỷ hẳn là phải thường xuyên hơn mới đúng, không ngờ nó đã sớm trà trộn vào rồi.

Việc Vương Trường Quốc bị thay thế vào lúc nào đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng bây giờ là phải thông báo cho những đồng đội còn lại trong bệnh viện càng sớm càng tốt.

Nếu như bọn họ vẫn còn sống.

“Không kịp nữa rồi, chúng ta đi thôi.” Giang Thành cầm chiếc đài lên, bỏ vào chiếc túi vải tìm được sau tủ TV rồi đeo lên lưng.

Cho đến khi rời khỏi khu dân cư của Trương Chiêu Duy, bọn họ cũng không gặp phải bất kỳ sự kiện linh dị nào.

Nhưng đây không phải là chuyện đáng mừng đối với Giang Thành và Lâm Uyển Nhi.

Quỷ không tấn công bọn họ, thì chắc chắn có chuyện gì đó quan trọng hơn.

Lấy điện thoại di động ra, Giang Thành suy nghĩ một chút, bấm số của Dụ Ngư thay vì chọn Hòe Dật.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, bên kia chỉ có tiếng gió yếu ớt.

Giống như có ai đó đang thở gần micro.

Nhận ra điểm này, Giang Thành thở phào nhẹ nhõm, nói: “Dụ Ngư?”

“Anh Giang, có thật là anh không?” Giọng nói ngạc nhiên của Dụ Ngư vang lên, nhưng sau đó, như nhận ra điều gì đó, lại đột nhiên hạ giọng.

“Bên chỗ các cô thế nào?” Giang Thành hỏi.

Đối với Dụ Ngư, Giang Thành vẫn không hoàn toàn mất cảnh giác, không ai biết liệu cô đã chết chưa, người trả lời điện thoại là người hay quỷ.

Giang Thành sẽ không tiết lộ quá nhiều thông tin cho cô trước khi hắn chắc chắn.

“Anh Giang, hiện tại tôi đang ở cùng Tào Dương.” Dụ Ngư thì thầm,“Chúng tôi đang trốn trong một phòng bệnh ở trong

bệnh viện.”

“Hòe Dật và Vương Trường Quốc đâu?” Giang Thành lo lắng về điều này.

Nghe vậy, giọng nói của Dụ Ngư càng trầm xuống, giọng nói run run: “Anh Giang.” Dụ Ngư nói: “Tôi đang định nói với anh chuyện này, chúng tôi đã nhìn thấy Hòe Dật, anh ta một mình đi ra khỏi nhà xác, nhưng Vương Trường Quốc không thấy đâu nữa.”

“Chúng tôi nghi ngờ anh ta có vấn đề, nên chỉ nhìn thấy từ xa, đã bỏ chạy rồi, trông anh ta có vẻ như… như không chú ý đến chúng tôi.”

Rất nhanh, Dụ Ngư bổ sung thêm: “Chúng tôi không phải là đoán mò đâu, Hòe Dật không phải là đi ra từ thang máy mà là từ cầu thang đi ra. Tào Dương phát hiện ra trước, chúng tôi cũng nhìn thấy rất rõ ràng.”

Giang Thành cũng biết tình huống trong bệnh viện, muốn ra vào nhà xác ở tầng một chỉ có thang máy, cầu thang hai bên đều đã bị chặn.

Nếu những gì Dụ Ngư nói là sự thật thì Hòe Dật mà họ nhìn thấy chắc chắn là một con quỷ đội lốt người.

Hòe Dật thật có lẽ đã lạnh người rồi.

Nghĩ đến cách đây không lâu, người đàn ông này còn khoe cánh tay kỳ lân trước mặt, Giang Thành cảm thấy mọi chuyện thật vô thường, đáng tiếc cho món làm ăn lớn của mình.

“Tiếp tục.”

Giọng nói bình tĩnh của Giang Thành làm dịu đi sự căng thẳng của Dụ Ngư, dần dần, tâm trạng của cô cũng trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều: “Chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân, phát hiện Hòe Dật đã đi tới tầng sáu.”

“Sau khi tiếng bước chân rời đi, chúng tôi mới dám đến gần, phát hiện cánh cửa vốn đóng đã mở ra, chính là… phòng bệnh 624!”

Cánh cửa hé mở, chúng tôi tìm thấy một thi thể trên giường bên trong.”

“Anh Giang.” Giọng điệu của Dụ Ngư đột nhiên tăng tốc: “Cỗ thi thể đó không có đầu!”

“Là Triệu Như phải không?” Giang Thành hỏi.

“Đúng, chính là cô y tá mập mờ với anh!” Dụ Ngư dường như vô cùng sợ hãi, những gì nói ra cũng chỉ là cố gắng khôi phục hiện thực nhiều nhất có thể.

Xem ra nghi thức đã bắt đầu rồi, theo tài liệu trước đó, cái tên trong cơ thể Hạng Nam đều là giết chết con ruột của mình trước tiên, sau đó mới đến lượt người chồng.

Đây là yêu cầu của nghi thức.

Vốn dĩ Giang Thành còn dự định đi tìm Triệu Như trước, tốt nhất nên khiến cho cô tin vào chân tướng, nếu không cũng phải khống chế cô, bảo đảm cô sẽ không chết.

Chuyện này cũng có thể ngăn cản nghi thức diễn ra.

Nhưng bây giờ, đã quá muộn rồi.

Nghi thức đã bắt đầu, mục tiêu tiếp theo của quỷ chính là Chủ nhiệm Tề.

Đêm đã khuya, gần đó có rất ít xe ô tô, Giang Thành và Lâm Uyển Nhi trộm một chiếc ô tô màu đỏ, tự lái trên đường, may mắn là họ có trí nhớ tốt, tìm trở về bệnh viện cũng không thành vấn đề.

Lâm Uyển Nhi cũng là một tài xế giàu kinh nghiệm, kỹ năng lái xe tốt đến mức Giang Thành không thể chịu đựng

được, cô vượt qua nhiều đèn đỏ trên đường, Giang Thành, người ngồi ở ghế lái phụ, chịu trách nhiệm liên lạc với đồng đội trong bệnh viện để tìm hiểu tình hình.

"Các anh quay trở về cẩn thận một chút, gần bệnh viện có gì đó không ổn." Nói xong, Dụ Ngư tựa hồ có chút động tĩnh, hình như là đứng dậy, nhìn nhanh ra ngoài, sau đó thu hồi ánh mắt, hạ giọng nói: "Tất cả đèn ở gần bệnh viện đều đã tắt hết, bên ngoài tối đen không nhìn thấy gì cả."

"Tôi biết rồi." Giang Thành nói: "Các cô cũng phải cẩn thận một chút, nhưng tôi muốn nhắc nhở các cô rằng, nếu như nhìn thấy chủ nhiệm Tề, nhất định phải bảo vệ thật tốt cho anh ta."

"Nếu như anh ta chết, nhiệm vụ của chúng ta ở thế giới này sẽ thất bại."

"Còn nữa." Giang Thành hít một hơi, nói: "Sau này bất kể là ai gọi điện, cũng đừng tiết lộ vị trí của mình, tôi cũng sẽ không hỏi."

"Anh Giang." Giọng nói của Dụ Ngư đột nhiên thay đổi, như sắp khóc, khiến người nghe có chút không nỡ: "Anh… anh nhất định sẽ quay lại, phải không?"

"Tôi biết anh rất lợi hại, xin đừng bỏ rơi tôi, tôi vẫn còn trẻ, tôi vẫn chưa muốn chết…"

"Tôi có thể cho anh tất cả những gì tôi có, tôi có một ít tiền tiết kiệm. Tôi cũng có thể làm bạn gái của anh như cô Lâm. Tôi có thể làm bất cứ điều gì anh muốn!" Dụ Ngư cầu xin nói: "Tôi sẽ không nói với cô Lâm đâu, cũng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh."

"Xin đừng bỏ rơi tôi!"

Giang Thành chưa kịp phản ứng, chiếc điện thoại di động đã bị lấy đi, Lâm Uyển Nhi dùng tay trái lái xe, tay phải cầm

điện thoại di động, đặt ở giữa cô và Giang Thành.

Bằng cách này, cả hai người đều có thể nghe rõ.

“Xin chào, Dụ Ngư.” Lâm Uyển Nhi nhấn ga, chiếc xe cũ lại lao qua đèn đỏ.

“Nghe nói cô muốn lái xe sau lưng tôi?”

Chương 514: An toàn

Bíp … bíp…

Cuộc gọi ngay lập tức bị cúp máy.

Không giống như là do Lâm Uyển Nhi, có vẻ như đó là Dụ Ngư.

Dù sao thì cô ấy còn ít tuổi, chưa có kinh nghiệm xử lý những chuyện như thế này.

Ném điện thoại cho Giang Thành, Lâm Uyển Nhi tiếp tục lái xe như không có chuyện gì xảy ra, lúc này điện thoại lại vang lên lần nữa.

Đó là một số chưa biết.

Giang Thành trầm mặc một lát, nhưng vẫn lựa chọn nghe điện thoại.

"Này, cậu đang ở đâu thế?" Phía bên kia vang lên một giọng của một người đàn ông, đang có chút kinh sợ một cách rõ rệt: "Tôi đến rồi, tại sao… tại sao không thấy cậu?"

Đó là giọng của Chủ nhiệm Tề.

"Bệnh viện tối quá, là cúp điện sao? Kỳ lạ thật, sao không có người báo cho tôi biết." Không nghe thấy Giang Thành đáp lại, Chủ nhiệm Tề tiếp tục nói một mình một cách rất tự nhiên.

"Anh đã trở lại bệnh viện rồi?" Giang Thành thấp giọng hỏi.

"Cậu đang nói cái gì vậy?" Giọng nói của Chủ nhiệm Tề nghe có vẻ còn bất mãn hơn cả Giang Thành: "Không phải các

cậu nói mọi chuyện đã xong rồi sao, bảo tôi đến để nghiệm thu mà.”

“Tôi cảnh cáo các cậu, đừng có giở trò gì.” Thái độ của chủ nhiệm Tề tràn đầy ý tứ cảnh cáo: “Trừ khi các cậu khiến cho thứ đó hoàn toàn biến mất, nếu không một xu tôi cũng sẽ không cho các cậu, còn sẽ đến đồn cảnh sát để tố cáo các cậu tống tiến.”

“Câm miệng ngay!” Giang Thành nói: “Tôi hỏi anh, có phải là Hòe Dật gọi anh quay lại không?”

“Ừ… phải.” Chủ nhiệm Tề dường như đã nhận ra điều gì đó không ổn, liền hỏi ngược lại: “Cái gì cơ? Chuyện này các cậu không biết?”

Tất nhiên là không biết rồi.

Biết rồi vẫn còn để anh đến chỗ chết sao?

Một mình anh chết không thành vấn đề, nhưng nếu nhiệm vụ thất bại thì tất cả mọi người sẽ chết.

“Ừm?”

Còn chưa kịp đợi Giang Thành nói gì, thì đã nghe thấy một âm thanh kỳ lạ từ phía bên kia truyền đến, giống như Chủ nhiệm Tề đã nhìn thấy gì đó.

“Sao vậy?” Giang Thành vội vàng hỏi.

“Trong bệnh viện có đèn rồi.” Chủ nhiệm Tề giải thích.

“Vị trí nào?”

“Tầng 3… Bây giờ là tầng 2.” Chủ nhiệm Tề nói tiếp: “Tầng 1, đèn ở tầng 1 cũng đã sáng, hình như có người đi ra, đèn ở sảnh bệnh viện cũng bật lên rồi.”

Vài giây sau, chủ nhiệm Tề nheo mắt lại, cuối cùng cũng nhìn rõ người bước ra khỏi cửa bệnh viện: “Là Hòe Dật.”

Tiêu rồi…

“Anh ta phát hiện ra anh rồi sao?”

“Chắc là chưa, lúc này tôi đang ở sau một gốc cây, cách cổng bệnh viện một khoảng. Khi đến đây thấy bệnh viện tối quá, cảm thấy có gì đó không ổn cho nên không đi đến, nghĩ bụng sẽ gọi cho cậu trước để hỏi.”

Nghe nói rằng Chủ nhiệm Tề vẫn chưa bị tìm được, Giang Thành thở phào nhẹ nhõm, cũng may người này cũng không phải đặc biệt ngu ngốc.

Xem ra con quỷ này cũng có hạn chế, có lẽ trong khoảng thời gian này không thể rời khỏi khu vực của bệnh viện cũng nên.

Vẫn còn cơ hội…

“Bây giờ hãy giữ bình tĩnh và nghe tôi nói.” Giang Thành nói với giọng trang trọng: “Bất kì ai trong số chúng tôi đều chưa từng gọi điện thoại cho anh, thứ vừa gọi gọi điện thoại bảo anh quay lại bệnh viện không phải là người, mà là quỷ.”

“Cái gì?!”

“Anh có thể cân nhắc đến việc nói lớn tiếng hơn chút nữa đi, như vậy quỷ sẽ tìm thấy anh nhanh hơn.” Giang Thành bình tĩnh nói.

Nghe vậy, chủ nhiệm Tề lập tức lạnh lùng nói: “Cậu nói… Hòe Dật hiện tại đứng ở cổng bệnh viện, là quỷ?” Giọng nói của anh ta run rẩy.

“Không sai.”

“Cô ta vẫn còn sống, các cậu… các cậu còn chưa xử lý được cô ta?”

“Đừng có dùng giọng điệu chất vấn để nói chuyện với tôi, có thể tôi không cách nào cứu được anh từ trong tay quỷ, nhưng tôi có rất nhiều biện pháp để khiến quỷ giết anh đấy.” Giọng nói của Giang Thành lạnh lùng đến dị thường.

“Được, được, cậu đừng tức giận, tôi sẽ nghe lời cậu.” Chủ nhiệm Tề vẻ mặt buồn bã nói: “Tôi muốn sống, không muốn chết. Nếu như các cậu có thể cứu tôi, bao nhiêu tiền chúng ta cũng đều có thể thương lượng.”

“Chúng tôi sắp đến bệnh viện rồi, không quá hai mươi phút nữa, anh hãy trốn kĩ, không được ra ngoài, đến nơi rồi tôi sẽ gọi cho anh.” Giang Thành nhắc nhở: “Cài đặt điện thoại ở chế độ im lặng, và đừng bắt máy bất kì số điện thoại nào khác ngoại trừ tôi.”

“Hiểu rồi.”

Vì là bật chết độ loa ngoài, nên Lâm Uyển Nhi cũng nghe được lời của chủ nhiệm Tề, xem ra quỷ sau khi xử lý xong Hòe Dật liền ngụy trang thành anh ta, gọi điện thoại lừa chủ nhiệm Tề đến.

Thời gian của nghi thức đã đến, giờ là lúc Chủ nhiệm Tề hoàn thành bước cuối cùng rồi.

“Nếu như chủ nhiệm Tề bị giết thì sẽ thế nào?” Lâm Uyển Nhi hỏi: “Chúng ta sẽ bị chết ngay lập tức sao?”

“Không biết.” Giang Thành lắc đầu: “Nhưng tôi cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.”

“Xem ra quỷ không có năng lực giết người qua điện thoại.” Lâm Uyển Nhi nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Nếu không, cũng không cần phải phiền toái lừa gạt chủ nhiệm Tề đến như vậy.”

“Bây giờ gọi điện thoại cho Hòe Dật.” Lâm Uyển Nhi chỉ đạo Giang Thành,“Tìm cách câu giờ, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

“Đúng rồi.” Cô nghiêng đầu nhìn Giang Thành: “Trước cổng bệnh viện có gờ giảm tốc không?”

Sự chú ý của Giang Thành không bị câu hỏi của Lâm Uyển Nhi thu hút, hắn do dự một lát rồi mới nói: “Thực ra… tôi cảm thấy chắc là không đâm chết quỷ được đâu.”

“Cậu thử qua rồi à?” Lâm Uyển Nhi dường như có hứng thú.

“Chưa, tôi cũng là lần đầu tiên.”

“Có đúng là lần đầu tiên không?” Lâm Uyển Nhi vô tình liếc nhìn Giang Thành, đối phương tránh đi cái nhìn đó, rất tự nhiên cúi đầu thắt dây an toàn.

“Tôi phải gọi điện thoại cho Hòe Dật đây.” Giang Thành ngẩng đầu nói: “Tập trung lái xe đi.”

Điện thoại chỉ sau hai hồi chuông đã bị cúp máy, điều này quả thực nằm ngoài dự đoán của Giang Thành, hắn vốn tưởng rằng con quỷ này sẽ nhân cơ hội này để lừa gạt vị trí hiện tại của hắn.

“Tinh.”

Không ngờ, vài giây sau lại có một tin nhắn đến.

“Anh muốn hại chết tôi à? Đừng có gọi điện thoại cho tôi. Tôi đang bị mắc kẹt trong nhà xác. Vương Trường Quốc đã chết rồi, anh ta đã chết từ lâu rồi, tôi tìm thấy thi thể của anh ta trong nhà xác, thi thể lạnh ngắt, là quỷ đã ngụy trang thành anh ta, tất cả chúng ta đều bị con quỷ đó lừa gạt rồi.”

Tin nhắn được gửi từ điện thoại di động của Hòe Dật, giọng điệu cũng tương tự.

Hòe Dật vẫn còn sống, điều này nằm ngoài dự đoán của Giang Thành, nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì cũng không phải là không thể, mục tiêu hàng đầu của quỷ là hoàn thành nghi thức.

Nghi thức được ưu tiên hơn việc giết bọn họ.

Điều này cũng được thể hiện qua việc quỷ hiện đang tìm kiếm Chủ nhiệm Tề, thay vì Dụ Ngư và Tào Dương, những người đang ở gần và dễ săn lùng hơn.

"Quỷ không ở chỗ anh." Giang Thành trả lời tin nhắn: "Bây giờ ngay lập tức nghĩ cách rời đi, đến gần cổng của bệnh viện."

Quỷ đang ở đó, nó ngụy trang thành dáng vẻ của anh."

"Quỷ ngụy trang thành dáng vẻ của tôi, ở gần cổng bệnh viện làm gì?" Lại một tin nhắn khác lập tức truyền đến: "Không phải là nó nên đi tìm anh, hoặc là trực tiếp đi tìm chủ nhiệm Tề sao?"

Suy nghĩ của Hòe Dật rất rõ ràng, anh ta cũng biết chủ nhiệm Tề mới chính là mục tiêu cuối cùng của quỷ.

"Quỷ đã dùng điện thoại di động của anh, hẹn với chủ nhiệm Tề đến bệnh viện tìm nó." Giang Thành nhắn lại.

Một lúc sau…

"Mẹ kiếp! Chủ nhiệm Tề, không phải là anh ta đã đến rồi đấy chứ, anh ta đến đâu rồi?" Hòe Dật hiển nhiên rất kích động, dù sao chuyện này cũng có liên quan then chốt đến việc liệu mọi người có sống sót hay không.

Nếu Chủ nhiệm Tề chết, nhiệm vụ sẽ thất bại.

Còn hậu quả của sự thất bại… Hòe Dật không biết rõ, bởi vì chưa từng có ai nghe nói đến nó, và những người trải qua hậu quả của sự thất bại đều đã biến mất.

Giang Thành tiếp tục gõ: "Tạm thời anh có thể yên tâm, tôi đã liên lạc với Chủ nhiệm Tề rồi, anh ta còn chưa kịp tới bệnh viện đã bị chặn lại rồi, tôi bảo anh ta tìm một khách sạn gần đó trốn vào trong, hiện tại anh ta rất an toàn."

Chương 515: Tập hợp

“Vậy thì tốt, sự an toàn của chủ nhiệm Tề giao cho anh đấy, nhưng anh cũng đừng chỉ trông chờ vào việc tôi sẽ liều mạng chiến đấu với quỷ, tôi sẽ cố gắng hết sức để trì hoãn thời gian giúp anh.”

“Dụ Ngư và Tào Dương thế nào rồi?” Hòe Dật gửi tin nhắn hỏi thăm.

“Bọn họ hiện tại đều còn sống, ẩn náu ở trong bệnh viện, tôi đã thông báo cho bọn họ biết, quỷ ngụy trang thành anh, cho nên tốt nhất các anh cố gắng đừng gặp mặt.” Giang Thành đáp.

“Biết rồi.”

Trao đổi đến đây kết thúc, đối với Giang Thành mà nói, độ tin cậy của Hòe Dật vẫn còn đáng nghi ngờ, hắn sẽ không nói cho anh ta biết bất kỳ tin tức cụ thể nào.

Ví dụ như nơi ẩn náu thực sự của Chủ nhiệm Tề.

“Sắp đến rồi.” Lâm Uyển Nhi đang lái xe nói: “Phía trước chính là bệnh viện rồi.”

Bệnh viện chìm trong bóng tối trông giống như một con thú đang bò, từ vị trí hiện tại của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng khổng lồ.

Khu phố rất yên tĩnh, Lâm Uyển Nhi dừng xe cách bệnh viện vài trăm mét.

Tắt đèn xe, cả hai bắt đầu di chuyển nhanh về phía bệnh viện.

Đèn ở sảnh tầng một của bệnh viện vẫn sáng nhưng bên trong lại không có ai.

Chủ nhiệm Tề trước đó nói rằng anh ta nhìn thấy Hòe Dật đang đứng ở cửa.

Bây giờ quỷ lại biến mất lần nữa rồi.

Chẳng lẽ sự cẩn trọng của mình đã có tác dụng, cái tên Hòe Dật trước đó gửi tin nhắn qua lại với mình, đúng là quỷ.

Nghe xong lời của mình, đã rời khỏi bệnh viện, đến khách sạn tìm chủ nhiệm Tề?

Vốn dĩ Giang Thành muốn gọi điện trực tiếp cho Chủ nhiệm Tề, nhưng cảm thấy không an toàn nên đã gửi tin nhắn.

Rất nhanh, hắn đã nhận được hồi âm.

Làm theo hướng dẫn trên, bọn họ nhanh chóng tìm thấy Chủ nhiệm Tề đang nấp sau một gốc cây.

Sau khi nhìn thấy Giang Thành và Lâm Uyển Nhi, anh ta kích động đến mức suýt khóc: “Cuối cùng cũng đợi được các cậu rồi, hai người không biết đâu, vừa rồi cái tên Hòe Dật kia sau khi đi ra, tôi đã sợ chết khiếp, tôi còn tưởng rằng anh ta sẽ lao tới chỗ tôi nữa chứ.”

“Anh nói Hòe Dật rời đi rồi sao?” Giang Thành hỏi.

“Đúng vậy, chính là không lâu sau cuộc gọi của chúng ta, trước đó anh ta đã đứng ở kia.” Chủ nhiệm Tề chỉ vào cửa bệnh viện nói: “Nhưng không biết thế nào, anh ta cúi đầu nghịch điện thoại di động một lúc rồi vội vàng rời đi.”

Cúi đầu nghịch điện thoại là không thể nào, cái mào chủ nhiệm Tề đang miêu tả chắc hẳn là đang nhắn tin với mình rồi.

Quả nhiên.

Hòe Dật đã chết rồi.

Cái tên Hòe Dật trao đổi tin nhắn với mình trước đó là quỷ đóng giả.

Mục tiêu của quỷ chính là chủ nhiệm Tề, sau khi biết chủ nhiệm Tề sẽ không đến bệnh viện, con quỷ đã rời đi, chỉ là không biết nhiều khách sạn như vậy, nó sẽ tìm như thế nào đây.

Nhưng mà không quan trọng nữa rồi, đường sống trong nhiệm vụ này nằm ở Chủ nhiệm Tề trước mặt.

Chỉ cần có thể đảm bảo cho anh ta thành công sống sót qua hôm nay.

Cũng chính là ngày 16 tháng 10 ở thế giới này, khi đó lời tiên tri sẽ bị phá vỡ, bọn họ cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Về phần quỷ có biến mất hay không, Giang Thành không quan tâm, cũng không kiểm soát được.

Hắn chỉ hy vọng Lâm Uyển Nhi và mình bình an sống sót.

Rời khỏi thế giới này.

Trước đây hắn tưởng rằng có thể lấy được một ít thông tin về cửa từ trên người Hòe Dật, nhưng biết làm sao anh ta không được trọng dụng, nói chết là chết.

Cánh tay kỳ lân luyện trông cũng này nọ ra phết, không biết còn tưởng là một người đàn ông đích thực tập gym, Giang Thành bây giờ có lý do để nghi ngờ cách anh ta luyện ta cánh tay kỳ lâm.

Xung quanh nơi này rất tối, khiến người ta có một loại cảm giác bất an khó hiểu, Giang Thành nhìn chung quanh: “Đi thôi.” Giang Thành đề nghị: “Chúng ta vào trong trước, tập hợp cùng với những người còn lại.”

“Được, được.” Chủ nhiệm Tề vừa nghe thấy có thể rời khỏi đây, liền gật đầu liên tục.

Vì để trốn ở đây, trên người anh ta đầy những vết xước lớn nhỏ, hình như trước đó anh ta cũng đã cố trốn ở những nơi khác.

Chủ nhiệm Tề theo sát Giang Thành, đi được một lúc, Chủ nhiệm Tề hỏi: “Chúng ta đây là…”

Giang Thành chọn một con đường tương đối xa, hơn nữa đi một vòng từ cổng bệnh viện.

“Đi cửa bên.” Giang Thành nói.

Lần trước ở cũng với Trịnh mù, Giang Thành đã biết được rằng bệnh viện có một lối vào phụ ở một bên, lối vào chính quá dễ thấy, đặc biệt là khi bật đèn.

Nhìn đại sảnh trống rỗng và sáng sủa, Giang Thành cảm thấy kinh hãi đến rợn người.

Quá giống một cái bẫy rồi.

Có lẽ… quỷ không hề rời đi mà vẫn ở gần cổng, chờ bọn họ chui đầu vào rọ.

Đến gần cửa bên, sau khi Giang Thành quan sát xong, ba người lặng lẽ đi vào.

Bên trong cực kì yên tĩnh, người trong bệnh viện như đã biến mất toàn bộ, tất cả các cánh cửa gần đó đều đóng lại, bao gồm cả cánh cửa từng uống rượu với Trịnh mù trước đó.

Mọi cánh cửa đều chìm trong bóng tối, như thể có những câu chuyện ẩn giấu đằng sau chúng.

Cẩn thận đi từ cầu thang lên tầng 2. Khi đi ngang qua đại sảnh giữa hai hành lang, Chủ nhiệm Tề đột nhiên dừng lại, miệng há hốc, sắc mặt tái nhợt.

“Thang… thang máy!”

Thang máy tự nhiên lại đi lên mà không ai để ý, tình cờ là dừng lại ở tầng hai.

Sự việc gấp gáp, trước khi bất kỳ ai trong đám Giang Thành kịp phản ứng, cửa thang máy đã mở ra một tiếng ding, trong thang máy không có một ai.

Giang Thành lập tức kéo chủ nhiệm Tề lại, hai chân chủ nhiệm Tề run rẩy, Giang Thành suýt chút nữa đã phải kéo anh ta đi.

Càng quỷ dị hơn nữa là cửa thang máy chỉ mở và không có dấu hiệu đóng lại, như thể có người bên trong đang nhấn nút mở cửa.

Như đáp lại suy đoán của Giang Thành, vài giây sau, nửa khuôn mặt thò ra từ phía sau cửa thang máy.

Là Hòe Dật!

Giang Thành quay người, tóm lấy Chủ nhiệm Tề bỏ chạy, xem ra bọn họ đã trúng kế rồi, quỷ hoàn toàn chưa hề rời đi.

Những gì Chủ nhiệm Tề nhìn thấy trước đó đều chỉ là giả, thuật che mắt mà thôi.

“Chờ đã.” Giọng nói của Hòe Dật từ phía sau truyền đến, mang theo một chút sợ hãi, nhưng quan trọng hơn là anh ta muốn giải thích: “Mọi người đừng có chạy, tôi là người, tôi là Hòe Dật thật, tôi… tôi không phải là quỷ!”

Mang theo một người để chạy luôn chậm hơn rất nhiều, đặc biệt là chủ nhiệm Tề còn đang như bùn nhão, mới chạy được mấy bước đã bị Hòe Dật đuổi theo.

Giang Thành hạ quyết tâm, ném Chủ nhiệm Tề ra phía sau, sau đó quay người đối mặt với anh ta.

“Đừng ra tay!” Hòe Dật lập tức giơ tay lên: “Người anh em, người của mình!”

Một cước của Giang Thành không hề nương chân, đá Hòe Dật ngã xuống đất, tuy nhiên Hòe Dật rất nhạy cảm, không đánh trả mà chỉ ôm ngực xua tay liên tục: “Người anh em, đừng… đừng… .”

“Anh ta chắc là người.” Lâm Uyển Nhi nói.

“Tôi đương nhiên là người, nếu là quỷ, sớm đã ra tay rồi.” Hòe Dật phàn nàn: “Tôi vừa mới từ nhà xác đi ra, thang máy trước đây không dùng được, vừa rồi cuối cùng cũng có thể khởi động, nên tôi mới đi lên.”

Nhìn thấy chủ nhiệm Tề bình an vô sự, sắc mặt Hòe Dật liền cải thiện rõ rệt.

Giang Thành lấy điện thoại di động ra bấm số của Dụ Ngư, nhưng nó chỉ reo hai lần rồi cúp máy.

“Cúp điện thoại của tôi?” Giang Thành nhìn chằm chằm vào điện thoại, cảm thấy có chút kinh ngạc, điều này khác hẳn với thái độ dũng cảm hiến thân vừa rồi.

Hắn thử gọi lại nhưng lại bị cúp máy.

Giang Thành mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Một lúc sau, hắn nhận được tin nhắn từ Dụ Ngư.

Giang Thành theo tin nhắn, mở giao diện WeChat, có một người tên Cá Khô Nhỏ đã đăng ký thêm bạn bè.

Sau khi thông qua, một video đã được gửi đến.

Khung cảnh tương đối tối, Giang Thành xem một lúc mới nhận ra bối cảnh là không gian rộng mở trước bệnh viện, video hình như là được quay cách đây không lâu.

Đánh giá từ góc độ, nó được quay từ cửa sổ với một chiếc điện thoại di động được giơ lên cao.

Trong bóng tối, một chiếc ô tô chạy qua, một người đàn ông mặc áo gió hoảng sợ bước xuống xe, sau đó chạy lon ton về phía cổng bệnh viện.

Bởi vì ở cổng có ánh đèn nên video dần dần rõ ràng, khi người mặc áo gió đến gần, mọi người đều có thể nhìn rõ khuôn mặt của người đó.

Đó là Chủ nhiệm Tề!

Cuối cùng anh ta biến mất ở cuối video.

Khi anh ta luống cuống chạy vào cổng của bệnh viện, đoạn video liền đột ngột kết thúc.

Chương 516: Người anh em thông minh hơn người Hòe Dật của tôi có ở đó không?

Xét từ thông tin trong video tiết lộ, sau khi chủ nhiệm Tề vội đến bệnh viện, hoàn toàn không hề dừng lại, mà rất tích cực chạy vào cổng bệnh viện.

Giống như việc đi gặp lại một người thân đã thất lạc từ lâu vậy.

Anh ta hoàn toàn không có cơ hội trốn sau một cái cây và gọi điện thoại cho mình, cái tên Chủ nhiệm Tề gọi điện thoại cho mình là giả, là quỷ ngụy trang.

Dụ Ngư đã nhìn thấy tất cả những điều này từ cửa sổ, biết rằng quỷ đang ở ngay bên cạnh bọn họ, cho nên mới không dám nghe điện thoại mà thay vào đó dùng video WeChat để thông báo cho họ.

Tiêu rồi…

“Anh đang xem cái gì thế?” Hòe Dật tò mò đi tới.

“Không có gì.” Giang Thành rất tự nhiên cất điện thoại đi, liếc mắt nhìn, Lâm Uyển Nhi và Chủ nhiệm Tề đang đứng ở phía sau hắn.

Đặc biệt là Chủ nhiệm Tề lúc này đang sờ cánh tay của mình, đầu rụt lại, mắt không ngừng nhìn xung quanh, giống như một người bình thường sợ hãi quá độ.

“Vẫn chưa có tin tức gì về Dụ Ngư và những người khác sao?” Hòe Dật cau mày hỏi: “Bây giờ quỷ không thấy đâu

nữa, nói không chừng là đang tìm kiếm bọn họ thì sao.”

Hòe Dật biết rằng nếu không có mình hoặc Giang Thành có mặt, nếu Dụ Ngư và Tào Dương gặp quỷ, chắc chắn sẽ chết một người, hoặc thậm chí cả hai người đều sẽ chết.

Giang Thành ngẩng đầu, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Không cần lo sợ, con quỷ đó đã bị tôi dụ đi rồi, bây giờ nó giống như một con ruồi không đầu đang tìm kiếm chủ nhiệm Tề ở bên ngoài.”

Hòe Dật tỏ vẻ bất an nói: “Nói thì nói vậy, nhưng sao tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng.”

“Đừng có tự dọa chính mình.” Giang Thành tiến lên trước, vỗ vỗ vai Hòe Dật, an ủi: “Anh hiện tại rất an toàn.”

“Mong là vậy.” Hòe Dật xoa xoa ngực, một cước vừa rồi của Giang Thành đã đá trúng mình, nếu đổi lại là người khác, chắc có thể bị đá chết ngay tại chỗ cũng nên.

“Cậu em Giang.” Giọng nói của Chủ nhiệm Tề từ phía sau vang lên, mang theo cảm giác sợ hãi mãnh liệt: “Nghe các cậu nói vậy, thì vẫn còn có vài người đang lẩn trốn phải không?”

Nghe vậy, Giang Thành nheo mắt lại, đại khái cũng hiểu được ý đồ của quỷ.

Nó cải trang trà trộn vào, là muốn thông qua bọn họ, tìm thấy những người sống sót còn lại, sau đó bắt hết một mẻ tất cả bọn họ.

Xem ra ít nhất về mặt tìm người thì con quỷ này không có gì đặc biệt.

Nếu không thì không cần phải phiền phức đến như vậy.

Đây chắc chắn là một điều tốt cho Giang Thành và những người khác.

Hiện tại chỉ là chưa rõ con quỷ này có khả năng đặc biệt nào hay không.

Mang theo một con quỷ đi trong bệnh viện quá nguy hiểm, Giang Thành tính toán tìm cơ hội để thoát khỏi nó rồi tìm Dụ Ngư và Tào Dương.

Hai người bọn họ đã trốn trong bệnh viện lâu như vậy, chắc hẳn còn biết thêm một số manh mối khác.

Ánh mắt của hắn không ngừng dao động, cuối cùng nhìn chằm chằm Hòe Dật.

Hòe Dật lúc này đã đi đến bên cạnh chủ nhiệm Tề, xem ra anh ta cũng biết đảm bảo sự sống sót của chủ nhiệm Tề chính là mấu chốt của nhiệm vụ.

"Hòe Dật." Giang Thành đi tới, dùng ngữ khí rất đáng tin cậy nói: "Chúng tôi cần đi lên tìm Dụ Ngư và Tào Dương."

"Được." Hòe Dật gật đầu.

"Anh chưa hiểu ý của tôi rồi." Giang Thành bình tĩnh nói tiếp: "Chúng tôi dẫn Chủ nhiệm Tề lên trước, anh đợi chúng tôi ở dưới tầng."

"Dù sao trước đó quỷ cũng cải trang thành anh, tôi sợ nếu anh lộ diện, Dụ Ngư bọn họ sẽ nấp đi."

Nói xong, Giang Thành đưa tay kéo Chủ nhiệm Tề, nhưng Hòe Dật lại nhanh hơn hắn, nắm lấy cổ tay Chủ nhiệm Tề, kéo anh ta ra phía sau.

"Anh Giang." Hòe Dật cười nói: "Hai người đi tìm người mang theo Chủ nhiệm Tề không tiện đâu, hay là cứ để tôi ở lại bảo vệ Chủ nhiệm Tề thế nào?"

"Sau khi tìm được người, hãy xuống tìm chúng tôi."

Tuy nói lời khách sáo nhưng Hòe Dật trong lòng lại cười lạnh, sao có thể không biết Giang Thành đang có ý đồ gì.

Nếu họ đưa Chủ nhiệm Tề đi, liệu còn sẽ quay lại tìm mình hay không?

Tìm cái rắm!

Bọn họ muốn vứt bỏ chính mình, nếu như quỷ phát hiện bọn họ bị lừa mà quay lại, bọn họ muốn dùng chính mình làm lá chắn!

Hòe Dật gã là ai chứ?

Muốn dùng chút tiểu xảo này lừa gạt chính mình, chỉ cần bắt được Chủ nhiệm Tề, vậy là có thể khống chế được Giang Thành bảy phần rồi, cũng không sợ hắn không quay lại.

Dù thực lực của bản thân có thể không bằng chàng trai trẻ này nhưng khi xét về trí tuệ và chiến lược, Hòe Dật cho rằng mình vượt xa hắn.

Anh ta nhìn Giang Thành bằng ánh mắt rất chân thành, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự giễu cợt.

Vòng tay trên cổ tay Chủ nhiệm Tề siết chặt hơn.

“Hòe Dật.” Chủ nhiệm Tề phía sau tựa hồ bị nhéo đau, dùng giọng van xin nói: “Hay là cậu cứ để cho tôi đi theo cậu em Giang Thành đi…”

Chưa kịp nói xong, Hòe Dật đã quay đầu lại, ném cho Chủ nhiệm Tề ánh mắt câm miệng, khiến Chủ nhiệm Tề sợ đến mức lập tức không dám nói gì nữa.

“Người anh em Hòe Dật, anh muốn làm gì đây?” Trong mắt Giang Thành hiện lên vẻ bất mãn, mặc dù hắn che giấu rất tốt, giọng điệu không chút sai sót, nhưng sự biến hóa vi diệu cũng không thoát khỏi tầm mắt Hòe Dật.

Sau khi nhận ra sự bất mãn bị đè nén của Giang Thành, Hòe Dật càng tin tưởng vào phán đoán của mình hơn, cười nói: "Người anh em Giang Thành đang nói gì thế, sao tôi nghe không hiểu vậy?"

"Chúng ta đều biết Chủ nhiệm Tề là một gánh nặng, hai người dẫn theo anh ta sẽ rất bất tiện, thậm chí có thể gặp nguy hiểm. Sao không để tôi giúp trông chừng anh ta." Hòe Dật cười thật tươi: "Anh Giang, đừng phụ lòng tốt của tôi mà!"

"Anh chắc chắn muốn làm như vậy?" Giang Thành thở ra, ngữ khí ôn nhu, dường như đã chấp nhận sự an bài của số mệnh.

"Hòe Dật tôi đã nói ra, nhất định sẽ làm!"

"Vậy được rồi." Giang Thành nhìn chằm chằm Chủ nhiệm Tề mấy lần, trong mắt tràn đầy không cam lòng, sau đó xoay người rời đi.

"Muốn đấu với tôi?" Hòe Dật cười lạnh, sau đó quay đầu lại, đột nhiên phát hiện chủ nhiệm Tề đang nhìn mình với ánh mắt oán hận.

Hòe Dật vốn dĩ đã đang kiềm chế cơn tức giận, suy cho cùng chuyện này cũng là do Chủ nhiệm Tề không kiềm chế được bản thân mà ra, anh ta giơ tay tát lên trán Chủ nhiệm Tề một cái: "Nhìn cái gì mà nhìn? Đợi chuyện này kết thúc rồi, xem ông đây xử lí anh thế nào!"

Bị Hòe Dật cho một cái tát, Chủ nhiệm Tề vẫn rất bướng bỉnh, chỉ ôm cổ nhìn mà không khóc hay kêu đau.

Giang Thành và Lâm Uyển Nhi đi qua hành lang dài, sau khi rẽ vào một góc, bọn họ đã ra khỏi tầm mắt của chủ nhiệm Tề và Hòe Dật.

Lúc này Giang Thành mới dừng lại, thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu cứ đem quỷ giao cho Hòe Dật như vậy à?” Lâm Uyển Nhi thản nhiên nói: “E rằng anh ta khó mà có thể sống sót.”

Nghe vậy, Giang Thành quay đầu nhìn Lâm Uyển Nhi đang đứng dựa vào tường: “Chị nhìn ra sao?”

Khi xem video Dụ Ngư gửi, hắn nhớ Lâm Uyển Nhi đang đứng rất xa, chắc chắn không thể nhìn thấy, chẳng lẽ… cô đã sớm nhận ra Chủ nhiệm Tề có gì đó không ổn?

Nhưng không thể nào…

“Cậu quên mất là, những thứ này là học được từ ai à?” Lâm Uyển Nhi nghiêng đầu vuốt ve lọn tóc bên tai, vẻ mặt đầy suy tư.

Giang Thành: “…”

Cũng đúng, thủ đoạn của bản thân đều là học được từ Lâm Uyển Nhi, chỉ sợ là khi mình vừa mới bắt đầu gài bẫy Hòe Dật, Lâm Uyển Nhi đã phản ứng lại rồi.

Cô đánh giá từ hành vi của mình, để thấy rằng chủ nhiệm Tề có vấn đề.

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Lâm Uyển hỏi.

“Chờ đã.” Giang Thành lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn ngắn gọn cho Hòe Dật: Người anh em thông minh hơn người Hòe Dật của tôi có ở đó không? Vui lòng xem WeChat đi.

Chương 517: Mục tiêu

Sau khi nhận được tin nhắn, Hòe Dật ngây người ra một chút, nhưng vẫn mở WeChat, trong danh sách xuất hiện một người có tên là Ngân Thương Tiểu Lang Quân, yêu cầu thêm mình làm bạn bè.

Sau khi chấp nhận yêu cầu, bên kia đã gửi một đoạn video.

Bấm vào video, theo nội dung tiến triển, biểu cảm của Hòe Dật thay đổi mạnh mẽ, cho đến cuối video anh ta vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Anh ta chuyện động cái cổ vốn đã cứng ngắc của mình, chậm rãi quay đầu lại, đột nhiên phát hiện ra Chủ nhiệm Tề đang đứng bên cạnh mình, nhìn anh ta với biểu cảm quỷ dị.

Thời gian như đứng yên tại thời khắc này.

"Thình thịch."

"Thình thịch."…

Khoảnh khắc bốn con mắt chạm nhau, Hòe Dật nghe thấy nhịp tim của chính mình.

Khi anh ta ở bên bạn gái, trái tim cũng không đập mạnh đến mức đó.

Hòe Dật lập tức cất điện thoại đi, cười hề hề với Chủ nhiệm Tề: "Vừa rồi… đều là hiểu lầm, tôi đùa với anh chút thôi. Cái tát đó không làm anh đau chứ."

Chủ nhiệm Tề nhìn chằm chằm vào Hòe Dật, đôi mắt bắt đầu từ từ trợn lên, biến thành một đôi mắt trắng dã như mắt cá chết.

Hòe Dật cảm thấy dưới chân lạnh buốt, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Khuôn mặt của Chủ nhiệm Tề bắt đầu vặn vẹo, cơ bắp và xương cốt đang chuyển động, xuyên qua lớp da có thể nhìn thấy xương bên dưới đang chậm rãi chuyển động.

Điều đáng sợ hơn nữa là cơ thể quấn trong áo gió của Chủ nhiệm Tề cũng đang thay đổi.

Nhiều vật tròn quằn quại dưới áo gió, chẳng mấy chốc, cúc áo gió được cởi ra, khuôn mặt người hiện ra từ dưới áo sơ mi trắng.

Có những khuôn mặt đủ kích cỡ, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều há hốc miệng như đang gầm lên.

Lúc này Hòe Dật cảm giác như có hơn chục… không, thậm chí có tới hàng chục ác quỷ ẩn náu trong cơ thể Chủ nhiệm Tề!

Và những linh hồn ác quỷ này sắp thoát ra khỏi cơ thể kia.

"Mẹ kiếp!" Hòe Dật nhịn không được nữa, ở thời khắc sinh tử mấu chốt này anh ta không còn gì để nương tay, lập tức mở cửa trong cơ thể, gọi người giúp đỡ ra.

Cánh tay kỳ lân xuất hiện, phồng lên như thổi không khí, ngay lúc vảy đỏ nhạt bao phủ cánh tay, Hòe Dật đã giáng xuống một cái tát.

Vẫn là vị trí cũ nhưng sức mạnh lại lớn hơn gấp trăm lần.

Khuôn mặt của Chủ nhiệm Tề dần dần thối rữa, đôi môi rơi ra, làn da thối nát dính đầy máu thịt dán trên mặt, cứ thế buông thõng xuống.

Một mắt đã mục nát trong hốc mắt, còn mắt kia thì lủng lẳng như có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

Đây nào phải người?

Rõ ràng là một xác chết đã bị thối rữa trong một khoảng thời gian không xác định.

Cái tát này đã gây ra một vết lõm lớn trên khuôn mặt quỷ, một mảnh hộp sọ bị vỡ.

Mủ hôi thi thoảng rỉ ra dọc theo các vết nứt.

Con mắt duy nhất còn sót lại cũng rơi ra, treo lủng lẳng trên mặt, bị dính vài sợi máu.

Cột sống ở cổ bị vặn mạnh, mặt quỷ nghiêng qua vai, vẫn hướng về phía Hòe Dật.

“Khanh khách, khanh khách -”

Mặt quỷ đang mỉm cười, quỷ dị lại tà ác.

Giây tiếp theo,“Chủ nhiệm Tề” nghiêng đầu, mặc áo gió rách nát, bước đi quỷ dị lao về phía Hòe Dật.

Hòe Dật nói một tiếng “mẹ kiếp” rồi chạy về phía hành lang nơi Giang Thành biến mất trước đó.

“Cộp.”

“Cộp.”…

Tiếng bước chân đuổi theo anh ta ở phía sau cách đều nhau, nhưng khoảng cách lại không hề giãn ra, một bước của con quỷ có lẽ bằng bảy tám bước của anh ta.

Bây giờ nghĩ đến biểu hiện trước đó của Giang Thành, Hòe Dật muốn giơ cánh tay kỳ lân lên tự tát mình một cái.

Đứa trẻ Giang Thành này bụng đầy xấu xa, cũng không sợ mang quả báo đến cho người nhà sao!

“Giang Thành!” Giọng nói chói tai của Hòe Dật vang vọng trong bệnh viện trống rỗng: “Mau ra đây cứu tôi, nếu như… nếu như cánh cửa của tôi bị nó nuốt chửng, anh nhất định cũng sẽ chết ở đây!”

“Cửa trong cơ thể nó không phải là thứ mà anh và tôi có thể đối phó được. Nó không biết đã nuốt chửng bao nhiêu người rồi.”

“Cửa trong cơ thể Hạng Nam đã bị ăn mòn hoàn toàn, lời nguyền rủa đã bộc phát, nó hiện tại chính là một cánh cửa di động!”

“Mục tiêu của nó là chúng ta!”

“Cái nó muốn là cánh cửa bên trong chúng ta!”

“Giang đại ca!” Hòe Dật chú ý tới tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, liền kêu lớn: “Cứu tôi với!”

Lúc này, Giang Thành đang trốn ở trong góc trốn lúc trước, chăm chú chú ý đến chuyện đang xảy ra ở chỗ Hòe Dật.

Lâm Uyển Nhi không có ở đây, Giang Thành đã yêu cầu cô rời đi trước.

Đi lên tầng tìm Dụ Ngư và Tào Dương.

Dù sao có một số chuyện hắn không muốn Lâm Uyển Nhi biết, mọi chuyện đã phát triển đến mức không thể khống chế được rồi.

Bây giờ Chủ nhiệm Tề thật đã rơi vào tay kẻ đứng sau cửa của Hạng Nam.

Những gì họ phải đối mặt tiếp theo có hai kết quả.

Thứ nhất, Chủ nhiệm Tề đã chết rồi, nghi thức khởi động, nhiệm vụ đã thất bại.

Thứ hai, Chủ nhiệm Tề bị quỷ giam cầm, anh ta không bị giết chỉ vì thời gian chưa đến và nghi thức chưa bắt đầu, đến một thời điểm nhất định, con quỷ sẽ giết anh ta để hoàn thành phần cuối cùng của nghi thức.

Rút cuộc là cái nào, Giang Thành cũng không thể chắc chắn.

Nhưng hiện tại, hắn quả thực là chuẩn bị ra tay cứu Hòe Dật.

Không phải vì tình cảm gì đặc biệt mà chính là lời nói vừa rồi của Hòe Dật đã cứu chính anh ta.

Anh ta dường như có một số kinh nghiệm với loại chuyện này, đặc biệt là với "cửa".

Hơn nữa anh ta từng nói rằng mình được giao nhiệm vụ đến giải quyết chuyện này.

Từ sự việc này có thể phán đoán, người giao phó anh ta từ lâu đã biết việc Nam Hoài Lễ mất tích có liên quan đến sự kiện linh dị.

Đây là một lĩnh vực hoàn toàn mới đối với Giang Thành, trước đây có thể hắn không quan tâm nhưng hiện tại chính bản thân hắn cũng đã bị vướng vào trong. .

Và xét theo thái độ của Hòe Dật đối với bản thân, Vô sau cánh cửa trong cơ thể hắn dường như có sức mạnh áp đảo so với những cánh cửa thông thường.

Đối với tình thế hiện tại của Giang Thành mà nói, đây miễn cưỡng có thể coi là chuyện tốt.

Hắn cần Hòe Dật còn sống.

Có được anh ta, cùng với tình báo mà những người đứng sau anh ta có.

"Người anh em Hòe Dật, ở đây!" Giang Thành nhoài nửa người ra, vẫy tay hét lớn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Giang Thành, Hòe Dật gần như bật khóc, vốn tưởng rằng Giang Thành đã cùng với Lâm Uyển

Nhi bỏ chạy mất rồi.

Không ngờ hắn lại có lòng tốt, trốn ở đây mà không đi xa.

Dường như tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến chính mình.

“Khanh khách-”

Phía sau vang lên một tiếng cười quái dị, gần như áp sát sau đầu, Hòe Dật siết chặt tay, chạy nhanh hơn.

Thứ đi theo Hòe Dật đã hoàn toàn lộ rõ bộ mặt thật.

Ngoài cái đầu vẹo và gãy, còn có một số đầu người khác mọc vẹo trên vai và cổ.

Đầu người phát ra một màu xám xanh quỷ dị.

Giống như cành cây, treo trên người.

Đáng sợ hơn nữa là mỗi chiếc đầu dường như vẫn giữ được ý thức trước khi chết, ngoại trừ chiếc đầu vẹo đang cười ranh mãnh, những chiếc đầu còn lại đều có biểu hiện đau đớn tột độ.

Một số há to miệng và phát ra những tiếng rên rỉ thầm lặng, trong khi những cái khác tiếp tục rơi những giọt nước mắt đẫm máu đau đớn.

Còn có hai đầu người chen chúc cắn nhau, vết thương chảy máu, cảnh tượng vô cùng máu me.

Đám đầu người lúc lắc va vào nhau, cảnh tượng hiện ra không còn có thể đơn giản miêu tả là khủng khiếp hay qủy dị nữa, hơi thở của Giang Thành cũng đình trệ.

Chương 518: Dễ bị tổn thương

Đầu người có lớn có nhỏ, có cái to bằng quả bóng chuyền, có cái nhỏ bằng cốc cà phê, treo gần những cái đầu khác như những khối u xấu xí.

Phần lớn đều là trẻ em, nhưng cũng có những nam nữ trẻ tuổi hơn… Khuôn mặt nào cũng méo mó quá mức, như đang vùng vẫy muốn thoát ra khỏi cơ thể.

Giang Thành tìm thấy một khuôn mặt quen thuộc trong số họ.

Đó là đầu của một cô gái.

Lông mày hắn nhíu lại, đôi mắt nhắm nghiền đau đớn, miệng há hốc, như thể không thể tin rằng mình sẽ bị giết trước khi chết.

Đương nhiên là không tin rồi.

Suy cho cùng, chính mẹ cô đã giết cô, người mà cô luôn cho rằng bị hàm oan mà chết.

Đây là đầu của Triệu Như.

Cách đây không lâu, Dụ Ngư gửi tin nhắn đến nói rằng, bọn họ tìm thấy thi thể của Triệu Như ở phòng 624 và đầu của cô đã biến mất.

Thật không ngờ, đã bị quỷ cấy ghép vào cơ thể của mình.

Giang Thành nghĩ đến chữ cấy ghép, hắn cứ cảm thấy kỳ kỳ, có lẽ nó đã bị nuốt chửng bằng cách nào đó rồi mọc lên trên cơ thể quỷ.

Nhưng những điều này đều không còn quan trọng nữa.

Bây giờ nghĩ lại, những đứa trẻ bị mất đầu trong hồ sơ, giờ đều đã có lời giải thích cho cái đầu của bọn họ.

Đây là nghi thức, hay là khả năng của quỷ nhiều đầu?

Giang Thành tạm thời còn chưa biết rõ.

Ngay sau khi Hòe Dật dùng hết sức lực chạy tới, Giang Thành từ trong góc lấy ra một chiếc xe đạp không khóa, đập thẳng vào đầu con quỷ.

Hòe Dật nghiêng người để tránh, chiếc xe đạp kiểu cổ này được làm bằng vật liệu rất chắc chắn, Giang Thành dùng toàn lực ném nó xuống.

Nhưng dù vậy, nó cũng chỉ khiến con quỷ nhiều đầu khựng lại trong giây lát.

Có điều thế là đủ rồi, Giang Thành quay người chạy lên tầng, còn Hòe Dật nghiến răng nghiến lợi theo sau.

Không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng cũng thoát khỏi con quỷ nhiều đầu, tiếng bước chân "cộp cộp" cũng biến mất, Giang Thành kéo Hòe Dật trốn vào một căn phòng.

Cả hai đều không dám bật đèn.

Cứ chen chúc vào nhau, trốn trong bóng tối.

"Chúng ta… chúng ta cắt đuôi được rồi?" Hòe Dật thở hổn hển, nhưng lại không dám gây ra quá nhiều ồn ào, trông rất nực cười.

Giang Thành nhìn chằm chằm qua khe cửa, cau mày nói: "Không giống."

"Sao lại nói vậy?" Hòe Dật nghe được lời này chợt sửng sốt.

“Nó giống như là cố ý để cho chúng ta đi, bằng không, với tốc độ của nó, chúng ta cũng không có khả năng dễ dàng thoát khỏi nó như vậy.”

Vừa rồi quỷ nhiều đầu đang đuổi theo Hòe Dật, Giang Thành đã nhìn thấy tốc độ của nó.

Trong khi mượn sức mạnh của cửa, Hòe Dật không chỉ có cánh tay mà toàn bộ chức năng trong cơ thể cũng được tăng cường rất nhiều.

Nếu đổi lại là một người bình thường, sớm đã bị bắt và bị xé thành từng mảnh.

Giang Thành suy nghĩ một chút, cảm thấy nên nói là bị vặt mất đầu thì sẽ thích hợp hơn, nhắc đến việc vặt đầu, hắn không khỏi nghĩ đến tên tên mập.

Nếu tên mập có ở đây, lúc này hắn cũng không ngại hù dọa anh ta một chút.

Giang Thành tiết lộ tin tức về tên mập cho người đàn ông trung niên, anh ta không thể tự mình ra mặt tìm kiếm thế lực đằng sau tên mập, nhưng người đàn ông trung niên thì có thể.

Không hề nghi ngờ, mục đích của thế lực phái tên mập tới đây là để tên mập mai phục bên cạnh, mặc dù Giang Thành không biết tại sao lại phái một kẻ ngốc như vậy.

Nếu thủ đoạn của Giang Thành đủ tàn nhẫn, tên mập đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, thân thể cũng đã bốc mùi hôi thối.

Nhưng xét theo kết quả thì bên kia đã thành công.

Điều khiến Giang Thành đuổi tên mập đi không phải là vì tên mập mang đến cho hắn cảm giác bị đe dọa, mà ngược lại, hắn cảm thấy tình cảm của mình dành cho tên mập đang dần thay đổi.

Từ sự cảnh giác ban đầu đến sự tin tưởng dần dần.

Bản thân Giang Thành cũng không thể giải thích được tại sao, anh biết rõ ràng rằng Tên mập chắc chắn có vấn đề gì đó khi lần đầu tiên theo anh về và xuất hiện trong phòng làm việc của anh.

Hắn là cố tình giữ anh ta ở lại chỉ để xem người gửi anh ta rút cuộc là có mục đích gì.

Nhưng cuối cùng, thay vì moi ra được manh mối nào từ tên mập, hắn lại bị thay đổi một cách tinh tế.

Tên mập này… quả thực đang thay đổi chính mình!

Đây mới chính là điều mà Giang Thành thật sự sợ hãi!

Lúc đầu thì không rõ ràng, nhưng gần đây, cảm giác của hắn ngày càng mạnh mẽ hơn, hắn trở nên thiếu quyết đoán, ngày càng có nhiều thứ và nhiều người có thể khiến hắn phân tâm.

Thế giới vốn chỉ mang đến cho hắn sự thờ ơ và xa lánh dường như đã đột nhiên thay đổi bộ mặt.

Cảm giác giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi chợt nhận ra rằng trên thế giới này có rất nhiều người, nhiều thứ mà mình không thể buông bỏ, cũng như có những thứ mà mình không thể buông bỏ.

Nghe có vẻ hay nhưng nó không hề có lợi cho bản thân.

Càng có nhiều nguồn nuôi dưỡng tình cảm, con người càng trở nên dễ bị tổn thương.

Chính tên mập là người làm phong phú thêm cảm xúc và khiến bản thân ngày càng dễ bị tổn thương.

Hắn đã thực sự cảm thấy tức giận vì cái chết của Từ Di, hắn cũng cúi xuống và chủ động ôm Nam Cẩn đang bối rối và

mất mát…

Rõ ràng… bọn họ trong thế giới của bản thân, đến người qua đường cũng không phải.

Nhưng bây giờ, ít nhất là vào lúc đó, nó đã trở thành mối quan tâm của hắn.

Đơn giản là không thể tưởng tượng được…

Có lẽ… đây chính là điều mà người phái tên mập tới muốn nhìn thấy.

Bọn họ muốn lợi dụng tên tên mập này để tự hủy hoại mình!

Sau khi đoán ra được điều này, Giang Thành lần đầu tiên cảm thấy hoảng sợ, sự hoảng loạn do tên mập trông thật thà nhưng đầu óc chậm chạp đó gây ra.

Tính cách của hắn không phải là ngồi yên chờ chết nên ngay lập tức xác định biện pháp đối phó.

Không có phương pháp nào trực tiếp hơn việc tự tay giết chết tên mập rắc rối này.

Sợi dây mà anh ta đã xây dựng cho mình để kết nối với thế giới cũng sẽ bị cắt đứt sau cái chết của anh ta.

Bây giờ mục tiêu đã được xác định, bước tiếp theo là thời gian.

Sáng sớm.

Từ 1 giờ đến 2 giờ.

Nếu xử lý anh ta trong khoảng thời gian này thì vẫn còn rất nhiều thời gian để xử lý thi thể.

Thi thể sẽ chuyển đến một bãi rác bên ngoài thành phố.

Những cách vận chuyển thi thể…

Giang Thành đã sắp xếp xong mọi chuyện, trong đầu có sơ đồ rất rõ ràng, hiện tại chỉ chờ tên mập này hóa thành một cỗ thi thể.

Hắn chưa bao giờ giết ai trong thế giới hiện thực, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không biết cách giết người.

Chỉ là có rất ít người khiến hắn cảm thấy cần thiết.

Một giờ sáng, hắn đúng giờ mở mắt, không mang giày, rón rén ra khỏi phòng ngủ, đứng trước chiếc giường sofa nơi tên mập ngủ.

Tư thế ngủ của tên mập rất không thoải mái, còn chảy nước miếng.

Không biết có phải đang mơ thấy gì không mà cứ lẩm bẩm những câu như "Đừng chạy, anh không thoát khỏi tay tôi được đâu, này này này này, này này này này".

Giang Thành đột nhiên cảm thấy công việc chuẩn bị của mình thật ngu ngốc, tên mập này hoàn toàn không có chút cảnh giác nào, trong ác mộng mà vẫn có thể ngủ ngon lành.

Mình có thể trực tiếp bẻ gãy cổ anh ta, là anh ta sẽ lặng lẽ biến mất trong đêm nay.

Không có đau đớn, cũng sẽ không có bất kì kết quả nào nữa.

Trời vừa sáng, hắn vẫn mở cửa kinh doanh như thường lệ, sẽ không ai nhận ra rằng thế giới đang thiếu đi một tên mập, ngoại trừ người đã cử anh ta đến.

Nhưng Giang Thành đã đứng rất lâu, cũng không thể duỗi tay ra, cuối cùng xoay người trở lại phòng ngủ, sau khi đi ra lần nữa trên tay có thêm một con dao sắc bén.

Lưỡi dao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ trong đêm.

Dùng dao cũng được.

Tuy rằng xử lý vết máu rất phiền toái, nhưng ít nhất cũng không cần tiếp xúc trực tiếp với cơ thể tên mập.

Chương 519: Dừng lại ở đây thôi

Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng đến lúc thực sự thực hiện, Giang Thành rốt cuộc lại do dự.

Từ trên cao nhìn xuống tên mập, từng cảnh tượng ngày xưa trong đầu hiện lên, công bằng mà nói, tên mập đối xử với mình rất tốt.

Là thật sự rất tốt.

Tuy bị nghi ngờ là bám đùi, nhưng chịu thương chịu khó, còn vô cùng tự giác, cho dù là trong hiện thực hay là trong ác mộng, đều cư xử rất đáng tin cậy.

Xem ra là do bản thân dẫn dắt anh ta hết lần này đến lần khác vượt qua những ác mộng, giãy giụa tìm đường sống, nhưng chỉ có Giang Thành mới hiểu, nếu không có tên mập, hắn khó có thể kiên trì đến bây giờ.

Lấy một ví dụ trực tiếp hơn, trong phó bản cổ đại, nếu tên mập không chiếm được lòng tin của tiểu ăn xin, không lấy được túi gấm thật sự thì tất cả mọi người đều phải chết.

Điều này không liên quan gì đến năng lực.

Giang Thành từng xem xét lại lần nhiệm vụ đó, đi đến kết luận là, trừ khi có tình báo chi tiết, nếu không phản ứng đầu tiên của Đỏ Thẫm, hay Người Gác Đêm khi đối mặt với tiểu ăn xin cũng sẽ giống như chính mình, là tìm cách bắt được cô, rồi dùng mọi cách để cạy miệng cô ra.

Thay vì thực sự quan tâm đến cô từ góc độ của tên mập ngu ngốc này, anh ta còn muốn để dành cho cô một cái bánh bao nhân thịt.

Bất cứ điều gì làm trong cơn ác mộng, đều sẽ bị xóa sạch mọi dấu vết khi rời đi.

Hơn nữa, bọn họ cũng không có đủ kiên nhẫn.

Họ đến đây để sinh tồn chứ không phải để làm từ thiện.

Và kết quả của việc làm này là cả nhóm bị tiêu diệt.

Giang Thành cũng thử xem xét vấn đề từ góc độ của tên mập, nhưng sau nhiều lần thử, hắn thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Chuyện này làm cho hắn cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Cực kỳ ngu ngốc.

Kiểu bị ép xuống đất và cọ xát.

Hắn thực sự không hiểu làm sao tên mập này có thể sống sót đến ngày nay với cái đầu to như vậy, thay vì bị bán cho mỏ than đen ở vùng núi hẻo lánh hay gì đó.

Một tên như vậy mà cũng có người muốn, thế lực đứng sau tên mập thu gom vải vụn phải không?

Bàn tay cầm chuôi dao siết chặt rồi buông ra, Giang Thành an ủi mình chờ đợi, không phải vì không thể thoát khỏi mà là… hắn không tìm được góc độ thích hợp nhất .

Tên mập vui sướng mà ngáy, hoàn toàn không biết mình chỉ còn một bước nữa là biến thành thi thể.

Cuối cùng, Giang Thành cũng cử động, tay cầm dao cũng ngừng run rẩy, trong mắt hiện lên một luồng khí lạnh lẽo, che đậy tất cả cảnh tượng đã xuất hiện trước đó.

Mọi thứ… dừng lại ở đây thôi.

Mũi dao từ từ chĩa thẳng vào cổ họng của tên mập, Giang Thành hít một hơi thật sâu, nhìn mặt anh ta lần cuối.

Nhưng điều không ngờ tới là…

Tên mập uể oải mở mắt ra, rõ ràng là bị Giang Thành đột nhiên xuất hiện trước giường làm cho giật bắn mình: "Mẹ kiếp bác sĩ, anh đứng ở chỗ này làm gì?"

Giang Thành hoảng sợ trong chốc lát, mũi dao sắp đâm run lên: "Tôi…"

Trời đã sáng, tên mập nhìn thấy con dao trong tay Giang Thành, sau đó đồng tử nheo lại, vẻ mặt trở nên cổ quái.

Không thể chờ đợi lâu hơn được nữa.

Ngay tại lúc Giang Thành hạ quyết tâm đâm, tên mập đột nhiên ngẩng mặt lên, nhìn con dao, kinh ngạc nói: "Bác sĩ, anh tìm được con dao này ở đâu thế?"

"Anh xem, tôi đã nói là tôi không làm mất rồi, rõ ràng là con dao vẫn ở trong bếp, cũng không có ai động tới, làm sao có thể mất được?"

"Chắc chắn là do anh sau khi dùng xong đã tiện tay vứt đâu đó." Tên mập càu nhàu phàn nàn: "Lại còn cứng miệng không chịu thừa nhận, hại tôi phải dùng con dao gọt hoa quả gãy đó để cắt khoai tây."

Nói xong, tên mập đưa tay nhận lấy con dao trong tay Giang Thành, cánh tay căng cứng của Giang Thành cuối cùng cũng thả lỏng, tên mập liền cầm dao đi.

"Bác sĩ." Tên mập dùng tay thử lưỡi dao nói: "Con dao này sắc quá, hôm nay anh dậy sớm như vậy, nhất định là ra ngoài mài dao phải không." Anh ta ngẩng đầu nhìn Giang Thành.

Bây giờ vẫn chưa đến 6 giờ, bên ngoài trời cũng mới tờ mờ sáng.

Theo hiểu biết của tên mập đối với Giang Thành, nếu không có việc gì thì hắn sẽ không dậy sớm như vậy, phần lớn thời gian đều đợi anh ta làm xong bữa sáng rồi mới dậy.

"Ừ." Giang Thành vẻ mặt âm trầm nói: "Tôi đi ra ngoài mài dao."

Tên mập tỏ ra vẻ mặt như "Tôi đã nhìn thấu anh rồi" và nói: "Bác sĩ, chắc hẳn anh đã lén tiêu tờ 10 nhân dân tệ giả đó trong lúc trời tối khi tầm nhìn không tốt, phải không?"

"Ông lão mài dao dậy sớm như vậy chỉ để kiếm chút tiền vất vả, cũng không dễ dàng gì." Tên mập cau mày nói: "Anh còn bắt nạt người ta thị lực không tốt, chúng ta không thể làm những chuyện như vậy."

Nói xong, tên mập đứng dậy mặc áo khoác, một tay cầm dao, từ trong túi móc ra mấy tờ 5 tệ và 10 tệ tiền lẻ: "Bác sĩ." Anh ta nghiêng đầu hỏi: "Ông lão mài dao vẫn chưa đi xa chứ, tôi đi đưa tiền cho người ta."

"Không sao đâu, tôi sẽ nói là anh lấy nhầm thôi, lúc nhận ra thì bảo tôi bù lại tiền." Nói xong, tên mập cầm dao đi xuống tầng.

Giang Thành đứng một mình trong bóng tối không có ánh sáng, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Lúc tên mập trở lại với vẻ mặt nghi hoặc thì phát hiện Giang Thành đã về phòng ngủ, cửa phòng ngủ đóng chặt: "Bác sĩ." Tên mập đi tới, xuyên qua cửa nói: "Tôi không tìm thấy người, dù sao cũng dậy rồi, tôi muốn đi chợ dạo một vòng, sáng sớm có đồ ăn tươi."

"Còn nữa, tôi đã tìm được con dao làm bếp, tôi có thể làm sườn. Ngoài bắp cải ra, anh còn muốn thêm gì nữa không?" Tên mập gợi ý: "Khoai từ thế nào bác sĩ, khoai từ bổ thận, anh

nên ăn nhiều một chút nhé, sẽ giải quyết được vấn đề của anh.”

Đợi một lúc lâu, bên trong vẫn im lặng như tờ.

Tên mập cau mày, tiếp tục hỏi: “Bác sĩ?”

“Tôi không đói.” Giọng nói của Giang Thành vang lên, nghe có vẻ mệt mỏi vô cùng: “Anh làm phần cho mình là được.”

“Ừ.” Tên mập mặc lại quần áo rồi đi xuống tầng.

Anh ta cũng cảm thấy hôm nay bác sĩ hành động rất kỳ quái, giống như đang giấu cái gì, nhưng tên mập gãi đầu, không nghĩ ra được nguyên nhân.

Cuối cùng, đành thôi không nghĩ nữa, dù sao bác sĩ cũng sẽ không làm hại mình.

Hắn nhất định là có ý tưởng của riêng mình, tốt nhất đừng động vào gây rắc rối thêm.

Nghĩ tới đây, tên mập lấy giỏ rau trong bếp ra, mở cửa đi về phía chợ.

Nếu hôm nay cá còn tươi thì buổi trưa sẽ hầm một con cá cho bác sĩ, lần trước hắn có vẻ rất thích ăn, tiện thể bổ não nữa. Tên mập đang hướng mặt về phía mặt trời, vừa đi vừa nghĩ.

“Này.” Giọng Hòe Dật vang lên bên tai, cắt đứt dòng suy nghĩ của Giang Thành” “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Trông thì có vẻ như đã suy nghĩ rất nhiều nhưng chỉ mất một khoảnh khắc ngắn ngủi để trong hiện thực.

Hòe Dật chú ý tớiánh mắt Giang Thành thẳng tắp, vội vàng nhắc nhở.

Hiện tại là đang chạy trốn thục mạng đấy, nhưng người đàn ông này lại đang ngẩn người ra, Hòe Dật nhìn Giang Thành, cảm thấy hắn có gì đó không ổn.

Là không sợ chết, hay chưa bao giờ chết?

“Mấy giờ rồi?” Giang Thành thấp giọng hỏi.

Bên ngoài đã khá lâu không có động tĩnh rồi, con quỷ nhiều đầu kia như đã biến mất trong không khí.

“Không biết.” Hòe Dật xuyên qua khe hở liếc nhìn ngoài cửa, thấp giọng đáp: “Anh không để ý sao, từ khi quỷ nhiều đầu xuất hiện, thời gian của chúng ta đều đã loạn hết rồi.”

Chương 520: Vết xước

Trước đó bọn họ đã điều chỉnh thời gian trên điện thoại di động của mình cho trùng với thời gian ở thế giới này, nhưng bây giờ, phần điện thoại hiển thị thời gian đã biến mất, như thể bị một lực nào đó xóa sạch trong không khí.

Không còn nghi ngờ gì nữa, là quỷ nhiều đầu đã làm điều đó.

Nhưng vào lúc này, Giang Thành nhìn Hòe Dật hỏi: "Lời anh vừa nói có ý gì? Thứ nó muốn chính là cánh cửa trong cơ thể chúng ta?"

Hòe Dật nghe vậy, quay mặt đi, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Thành: "Anh không biết?"

"Biết rồi còn phải hỏi anh?"

"Đến cái này cũng không biết mà anh dám ra ngoài làm ăn?" Hòe Dật kinh ngạc nói: "Anh Giang này, không phải tôi nói anh đâu, tôi sợ anh bị người khác gài bẫy thôi."

Trước đây không nhìn ra, cái tên Hòe Dật này lại là người nói nhiều đến vậy.

Tuy nhiên, cũng có thể là do căng thẳng, khi một số người quá căng thẳng sẽ nói những điều vô nghĩa để giải tỏa.

Nói xong, Hòe Dật thở ra một hơi, vẻ mặt cũng trở nên hung ác khi nhìn về phía cửa sổ: "Cái quái gì thế, không nói anh nữa, tôi cũng đã bị lừa." Anh ta nói: "Lúc đến đây chỉ biết là có một cánh cửa có vấn đề, công đoàn phán đoán là do tinh thần của một trong những môn đồ có vấn đề, có thể sắp đạt đến ranh giới bị ăn mòn."

“Anh cũng biết rồi đấy, trạng thái tinh thần của loại người như chúng ta không tốt cho lắm, dù sao cũng phải gánh vác nguyền rủa, không có gì bảo đảm một ngày nào đó mọi thứ sẽ bị thứ đằng sau cánh cửa lấy đi.”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, có môn đồ sắp bị ép phát điên, gây chuyện.”

“Nhưng ai biết, cánh cửa trong người Hướng Nam này đã hoàn toàn bị ăn mòn, nguyền rủa đã bộc phát, đây không còn là chuyện chúng ta có thể xử lý được nữa, không biết nó đã nuốt chửng bao nhiêu tên như chúng ta rồi.”

“Bây giờ nó là một lời nguyền di động.”

“Nó là cố ý làm vậy, chính là để dụ dỗ những người như chúng ta đến đây, rồi sau đó nuốt chửng cánh cửa của chúng ta.” Trong mắt Hòe Dật ngập tràn sợ hãi: “Đây chính là cái bẫy mà nó giăng ra cho chúng ta!”

“Nó… đang săn lùng chúng ta!”

Thông qua những suy đoán trước đây về cánh cửa và những thông tin nhận được từ người đàn ông trung niên, Giang Thành không khó để hiểu được lời nói của Hòe Dật.

Nhưng hắn quan tâm nhiều hơn đến cái mà anh ta gọi là công đoàn.

Đây là loại tổ chức gì vậy?

Sao mà nghe lại có mùi vị Quốc gia thế nhỉ?

“Công đoàn mà anh nói là như thế nào?” Giang Thành sẽ không bỏ qua cơ hội này, xem ra Hòe Dật biết rất nhiều.

Nghe vậy, Hòe Dật sửng sốt: “Công đoàn mà anh cũng không biết, thế chuyến lần này của anh là … việc riêng à?”

Đột nhiên, Hòe Dật tựa hồ nghĩ đến cái gì đặc biệt đáng sợ, ánh mắt nhìn Giang Thành đã trở nên không đúng lắm: "Anh… không phải anh là Đỏ Thẫm chứ?"

Nghĩ tới cái tên đứng sau cánh cửa Giang Thành, Hòe Dật cảm thấy suy đoán này khá gần.

"Mệnh của mình không phải khổ như vậy chứ!" Hòe Dật thầm nghĩ, đồng tử run rẩy: "Khó khăn lắm mới nhận được một việc, chưa nói đến việc bị công đoàn bẫy, lại còn gặp phải mấy con quỷ đoạt mạng Đỏ Thẫm này nữa."

"Đại ca Đỏ Thẫm!" Hòe Dật đầu gối mềm nhũn ra, nếu không phải không gian nhỏ hẹp, suýt chút nữa anh ta đã quỳ xuống rồi: "Anh là người hiểu chuyện sẽ không chấp nhặt kẻ tiểu nhân, hãy tha cho tôi, thù lao từ công việc lần này tôi sẽ không lấy đồng nào nữa, đều kính biếu cho anh đấy."

"Chuyện gì tôi cũng đều nghe anh hết, anh… anh đừng giết tôi." Hòe Dật nói rồi hai mắt đỏ hoe: "Trên tôi có mẹ già 8 tuổi, dưới còn con trẻ 80 tuổi đang chờ gào khóc đòi ăn. Hơn nữa, quan trọng nhất là tôi vừa bao được mấy em, dễ thương hay là trưởng thành đều có đủ, biệt thự nhìn ra biển của tôi mới trang trí được mấy ngày, còn chưa sống đủ, tôi vẫn chưa muốn chết."

Nghe vậy, ánh mắt Giang Thành sắc bén, nhìn Hòe Dật lần nữa, ánh mắt đã khác hẳn: "Vậy mà lại bị anh nhìn ra rồi." Giang Thành lạnh lùng nói.

"Nhưng mà anh cũng may mắn đấy, hôm nay tôi không muốn giết người." Giang Thành nheo mắt, nhướng mày nói: "Ngôi biệt thự anh nhắc tới có thật không, bên trong các em dễ thương hay là trưởng thành đều có?"

"Tất nhiên là thật rồi."

“Từ nay về sau tôi sẽ giúp anh chăm sóc bọn họ.” Giang Thành chính trực nói: “Bây giờ thế giới của chúng ta cũng không còn an toàn nữa rồi, anh cũng không muốn bọn họ lúc nào cũng gặp nguy hiểm đúng không?”

“Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, bây giờ tôi chuẩn bị ra ngoài.” Giang Thành nói: “Anh theo sát tôi.”

Hắn còn cần Hòe Dật cho mình tin tức về cánh cửa, nên tất nhiên không muốn anh ta chết.

“Bây giờ ra ngoài?” Hòe Dật nghe thấy ớn lạnh sống lưng: “Có phải là quá đường đột rồi không, con quỷ kia có thể vẫn chưa rời đi, đang ẩn nấp ở đâu đó chờ làm hại chúng ta.”

“Nó cũng có thể đi tìm Chủ nhiệm Tề, nuốt chửng đầu anh ta, hoàn thành phần cuối của nghi thức.” Giang Thành liếc anh ta một cái, nói: “Nếu là như vậy, anh có thể chờ chết.”

Nghe Giang Thành nói xong, sắc mặt Hòe Dật âm trầm, tất nhiên anh ta biết Giang Thành nói có lý, nhưng đi ra thì sẽ phải đối mặt với quỷ nhiều đầu.

Thành thật mà nói, bây giờ anh ta vừa nghĩ đến dáng vẻ của con quỷ nhiều đầu kia, liền cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Theo thông tin anh ta nhận được, ít nhất có hai người đã biến mất khi theo đuổi vụ án này.

Nếu không phải có sự bảo đảm của công đoàn, hơn nữa biệt thự hướng biển vừa mới được cải tạo gần đây, các cô gái nũng nịu muốn mua túi xách, tiền lại có chút eo hẹp, thì anh ta đã không đến đây để thử vận may rồi.

Bây giờ xem ra hai người đó chắc chắn đã bị con quỷ nhiều đầu kia ăn thịt rồi.

Cái anh ta đang đề cập đến là những cánh cửa bên trong cơ thể của bọn họ.

Nhưng… Hòe Dật lén lút liếc nhìn Giang Thành, bản thân không có cách nào, không có nghĩa là hắn cũng không có cách nào, dù sao cũng xuất thân từ Đỏ Thẫm, nếu không có lá bài tẩy nào thì sớm đã bị Người Gác Đêm giết chết từ lâu rồi.

"Đại ca Đỏ Thẫm." Hòe Dật đứng lên, ngoan ngoãn nói: "Người ta đều nghe anh hết."

Nghe vậy, Giang Thành nghiêng đầu, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Hòe Dật từ trên xuống dưới: "Thứ tôi muốn là các cô gái bên cạnh anh, không phải anh, xin hãy tôn trọng tôi một chút!"

"Được thôi."

Giang Thành chậm rãi mở cửa ra một khe hở, nhìn chung quanh, ngoại trừ ánh đèn nhấp nháy, mọi thứ khác trong hành lang đều bình thường.

Đi lên cầu thang, Hòe Dật nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"624." Giang Thành tùy ý trả lời.

Dụ Ngư đã nói trước đó rằng thi thể của Triệu Như đã bị vứt ở đó, nhưng cái đầu đã mất tích, Giang Thành đoán rằng khu vực đó có ý nghĩa rất lớn đối với con quỷ nhiều đầu.

Chủ nhiệm Tề cũng có thể ẩn náu ở đó.

Suốt chặng đường rất yên tĩnh, nhưng ẩn chứa trong sự yên tĩnh này lại ẩn chứa một mối nguy hiểm lớn, một bầu không khí quỷ dị bao quanh hai người.

Hòe Dật cẩn thận quan sát từng cánh cửa ở hai bên hành lang, như thể ngay sau đó cánh cửa sẽ được mở ra và một con quỷ nhiều đầu sẽ lao ra từ bên trong vậy.

"Hửm?" Đang đi phía trước, Giang Thành chợt khựng lại.

Bọn họ đã lên đến tầng sáu và rẽ vào góc đường, đó là hành lang dẫn đến phòng bệnh 624. Lúc này, sâu trong hành lang, một màu đỏ tươi vô cùng chói mắt.

Có máu trên mặt đất.

Cửa phòng 624 hé mở, máu tập trung gần cửa, dường như từ vết nứt trên cửa lan ra, tụ lại thành một vũng nhỏ trước cửa.

Trên khung cửa gỗ còn có những vết xước mới, Giang Thành thậm chí còn tìm thấy một chiếc đinh gãy gần vết xước.

Những chiếc đinh được cắm cong queo vào khung cửa, một bên bị gãy, có thể tưởng tượng người này đã đau khổ đến mức nào khi bị quỷ kéo vào phòng bệnh 624 và để vật lộn để sinh tồn.

Chương 521: Hấp dẫn

Mặt trước nhọn, là móng tay của phụ nữ.

"Là ai?" Biểu cảm của Hòe Dật kỳ quái: "Là Dụ Ngư hay là Lâm…"

Lúc này Hòe Dật đột nhiên dừng lại, anh chợt nghĩ đến người phụ nữ xinh đẹp họ Lâm này… người dường như có mối quan hệ bất thường với người đàn ông bên cạnh.

Tốt nhất là anh ta không nên nhiều chuyện nữa.

Nghe nói những người ở trong Đỏ Thẫm rất thất thường, nên đừng để đến lúc đó tức giận lây sang cả mình.

Giang Thành đưa tay ra, chậm rãi mở cửa trước mặt.

Hắn không căng thẳng cho lắm, bởi vì bản thân biết rất rõ Lâm Uyển Nhi là người như thế nào.

Nếu như bây giờ trong ba người Lâm Uyển Nhi Dụ Ngư và Tào Dương chỉ còn lại một người còn sống, vậy nhất định chính là Lâm Uyển Nhi.

Cánh cửa phát ra tiếng cọt kẹt, không lớn nhưng lại vô cùng rõ ràng trong môi trường im lặng.

Hòe Dật không khỏi lo lắng nhìn xung quanh.

Trong phòng bệnh rất tối, mơ hồ có thể nhìn thấy một chiếc giường, cạnh tường có rất nhiều hình dáng màu xám đen với kích thước khác nhau, chắc là thiết bị dùng để điều trị.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, một mùi máu kinh tởm xông thẳng mũi.

Những bóng đèn nhấp nháy trong hành lang đột nhiên ổn định lại, khi nhìn rõ bên trong phòng bệnh, sắc mặt Hòe Dật thay đổi rõ rệt.

Sàn nhà, giường, tường, thiết bị… khắp nơi đều là vết máu gớm ghiếc.

Thậm chí trên trần nhà còn có những vệt máu lớn.

Nơi này trông giống như tu la tràng trong địa ngục hơn.

Dưới chân có cảm giác trơn trượt, hình như chỉ cần nhẹ nhàng nhấc chân lên là có thể rút ra được tơ dính.

Có vẻ như không chỉ có một người chết ở đây.

Nằm trên giường là một thi thể không đầu, bộ đồng phục y tá trắng như tuyết đã thấm máu từ lâu, còng tay áo yếu đuối vẫn đang rỉ máu từ từ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cơ thể của Triệu Như.

Nó khớp với những gì Dụ Ngư đã nói.

Ngoài ra, Giang Thành quay đầu nhìn về phía góc tường, có một chiếc tủ sắt đen nằm lộn ngược, tủ sắt bị lực rất lớn xé toạc.

Một xác chết nằm trên tủ sắt trong tư thế kỳ lạ.

Thi thể bị cắt xén đến mức chỉ có thể nhìn ra là hình người.

Xung quanh thi thể, khắp nơi là những mảnh thịt, xương cốt nhợt nhạt và dấu vết giằng co khắp nơi.

Có thể thấy, người này đã trải qua một quá trình vô cùng dài và đau đớn từ khi bị quỷ kéo vào phòng cho đến khi chết hoàn toàn.

“Là Dụ Ngư.” Hòe Dật thấp giọng nói.

Chiếc giày rách một nửa vẫn treo lủng lẳng trên lòng bàn chân chưa hoàn thiện nên rất dễ phân biệt.

Có lẽ cô ấy đã bị con quỷ ở hành lang tấn công và kéo vào phòng 624. Cô gái phản ứng rất nhanh, sau khi bị con quỷ kéo vào phòng, cô ấy cũng cố gắng đột nhập vào tủ sắt và đã thành công.

Điều này có thể được nhìn thấy từ chiếc tủ sắt đã nát.

Nhưng cô đang đối mặt với một con quỷ, nên điều này chỉ kéo dài thời gian một chút, chứ không thể thay đổi được kết quả tất yếu.

Và cách chết của cô rõ ràng còn đau đớn hơn Triệu Như rất nhiều.

Trên người Triệu Như chỉ có một chỗ vết thương, da cổ bị lật ra, bị một cỗ lực lượng cực lớn xé rách, không thể loại trừ khả năng bị răng to và sắc nhọn cắn đứt.

Bọn họ đơn giản kiểm tra phòng bệnh một chút, không tìm thấy manh mối nào về Lâm Uyển Nhi, Tào Dương hay Chủ nhiệm Tề.

Nhưng Giang Thành đã tìm thấy một sợi dây làm từ tấm ga trải giường bị hỏng dưới gầm giường.

“Đây là cái gì?” Hòe Dật tò mò nhìn sợi dây.

“Chủ nhiệm Tề chắc là vẫn chưa chết.” Giang Thành vứt sợi dây thừng đi, nói: “Quỷ nhiều đầu khống chế Chủ nhiệm Tề trước, sau đó trói anh ta lại và nhốt dưới gầm giường ở phòng bệnh 624.”

“Nhưng trong khi quỷ nhiều đầu đuổi theo chúng ta, Dụ Ngư và những người khác đã tìm thấy Chủ nhiệm Tề và giải cứu anh ta. Tuy nhiên, trong lúc trốn thoát, Dụ Ngư vô tình bị quỷ nhiều đầu đuổi kịp và giết chết.”

Hòe Dật sờ sờ cằm, trầm ngâm nói: “Khó trách quỷ nhiều đầu chỉ còn cách chúng ta một bước, nhưng cuối cùng lại bỏ đi. Có lẽ nó cảm nhận được Chủ nhiệm Tề đã được cứu.”

“Hẳn là như vậy.” Giang Thành nói.

Chủ nhiệm Tề đã được cứu, đó là một tin vui hiếm có.

Ưu tiên hàng đầu bây giờ là tìm kiếm những người còn lại, sau đó cố gắng đối phó với quỷ nhiều đầu để trì hoãn thời gian.

Ngay khi bọn họ rời khỏi phòng bệnh 624 và chuẩn bị cùng những người còn lại lên tầng, cánh cửa của một phòng bệnh khác cạnh phòng bệnh 624 từ từ mở ra.

Hòe Dật đi phía cuối rất cảnh giác, lập tức nhận ra dị thường.

“Đừng… đừng kích động.” Từ ngoài cửa lộ ra gần hết thân thể Tào Dương, vẻ mặt kinh hãi nói: “Là tôi.”

Sau khi nhìn thấy cửa mở, Hòe Dật sợ đến tái xanh mặt, tưởng rằng có quỷ nhiều đầu đang phục kích mình.

“Sao anh lại ở đây?” Giang Thành cau mày hỏi: “Những người khác đâu?”

“Làm gì còn người nào nữa?” Tào Dương giống như đã lại tìm được tổ chức, gần như khóc lên: “Con quỷ đó đầu tiên đuổi theo giết chết cô Lâm, sau đó quay lại giết chết Dụ Ngư.”

Như nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng đó, một người đàn ông khỏe mạnh rắn chắc như Tào Dương cũng phải không ngừng run rẩy: “Tôi nói cho hai người nghe, các anh là chưa nhìn thấy con quỷ đó đấy, trời ơi, nó có đầu trên vai, 5… . . Không, không, ở đó ít nhất có 10 cái, làm tôi sợ chết khiếp!”

“Không thể nào!” Giang Thành tiến lên một bước, nắm lấy cổ áo của Tào Dương, tựa hồ sắp nhấc anh ta lên: “Lâm Uyển

Nhi không thể chết, anh còn có thể sống, làm sao cô ấy có thể chết được?"

Sự đột ngột của Giang Thành khiến Tào Dương run rẩy, vội vàng nói: "Anh Giang, tôi biết quan hệ của anh với cô Lâm không tầm thường, nhưng tôi thật sự không có lừa dối anh."

"Anh nói cô ấy đã chết rồi, thế thi thể ở đâu?"

"Buông ra trước, buông ra trước." Sau đó, Hòe Dật tiến tới đặt Tào Dương xuống, nhưng hai người cũng không dám chọc tức Giang Thành nữa.

"Chuyện là như vậy, trước đó tôi và Dụ Ngư đã trốn rất kỹ, nhưng sau đó cô Lâm đến và nói với chúng tôi rằng các anh đang đối phó với quỷ."

"Cô ấy nói chủ nhiệm Tề có lẽ chưa chết mà bị quỷ giấu đi nên dẫn chúng tôi đi tìm. Cuối cùng, chúng tôi tìm thấy chủ nhiệm Tề đã bị đánh bất tỉnh và trói dưới gầm giường ở phòng bệnh 624. Quả nhiên là vẫn chưa chết!"

"Nhưng chúng tôi vừa đánh thức Chủ nhiệm Tề thì con quỷ đó… con quỷ đó đã quay lại!" Tào Dương kích động nói: "Chúng tôi không thể chạy nhanh với chủ nhiệm Tề nên cô Lâm đã chủ động dụ con quỷ đi, sau đó chúng tôi dẫn Chủ nhiệm Tề trốn nhanh…"

"Nói nhảm!" Giang Thành nói: "Mục tiêu của quỷ là Chủ nhiệm Tề, Chủ nhiệm Tề ở trong tay các anh, làm sao cô ấy có thể dụ nó đi?"

Nhìn thấy cảm xúc của Giang Thành sắp mất khống chế, Tào Dương vội vàng giải thích: "Đó là sự thật. Tôi cũng không biết tại sao, nhưng con quỷ chỉ đi theo cô ấy thôi."

"Đúng vậy!" Tào Dương tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức nói: "Cô Lâm còn cắt rách cổ tay của mình, có lẽ… có lẽ mùi máu đã hấp dẫn quỷ."

“Ngay tại đây.” Anh ta chỉ vào vết máu trên mặt đất cách đó khoảng hai mét.

Vết máu tiếp tục kéo dài đến góc cuối hành lang.

“Vậy nên… anh chỉ suy đoán rằng cô Lâm đã chết mà không có bằng chứng trực tiếp nào phải không?” Hòe Dật nháy mắt với Tào Dương.

“Tôi không nhìn thấy, nhưng một mình cô Lâm làm sao có thể thoát khỏi sự truy đuổi của quỷ, cô ấy là chết chắc rồi.” Tào Dương lắp bắp, nhưng lại cực kì khẳng định nói.

Chương 522: Phòng an toàn

Hòe Dật hít sâu một hơi, thầm nghĩ Tào Dương bình thường trông cũng khá lanh lợi, sao vào thời khắc mấu chốt lại làm hỏng chuyện, chẳng lẽ bị quỷ dọa đến mất hồn rồi sao?

"Đi tìm người." Giang Thành xoay người đi về phía Lâm Uyển Nhi đã biến mất.

"Chờ một chút." Tào Dương nói: "Chủ nhiệm Tề vẫn còn ở đây."

Vừa dứt lời, một bóng người run rẩy bước ra khỏi phòng: "Đừng… đừng bỏ rơi tôi. Tôi có thể cho các cậu tiền, rất nhiều tiền."

Anh ta có thể là ai khác ngoài Chủ nhiệm Tề, nhưng lúc này trạng thái của anh ta rất tồi tệ, đôi mắt đỏ ngầu, trên người đầy những vết siết lớn nhỏ, giống như dấu vết bị trói bằng dây thừng.

Hòe Dật trong lòng nghĩ rằng Giang Thành là thực lòng quan tâm đến cô Lâm, nếu không dựa vào sự nhanh nhạy của hắn sẽ không bao giờ quên được sự tồn tại của Chủ nhiệm Tề.

Trên đường đi, Tào Dương kể lại chuyện xảy ra tiếp theo, sau khi quỷ đuổi theo Lâm Uyển Nhi, anh ta và Dụ Ngư trốn cùng Chủ nhiệm Tề bất tỉnh.

Bọn họ không đi xa mà trốn gần đó.

Đợi một lúc, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, lúc này Dụ Ngư đề nghị ra ngoài tìm người, còn Tào Dương đề nghị ở yên chờ người giúp đỡ.

Suy cho cùng, nếu chỉ dựa vào sức mạnh của hai người họ thì khó mà tồn tại được, cộng thêm Chủ nhiệm Tề là gánh nặng nữa.

Mà nếu hai người Giang Thành Hòe Dật không chết, nhất định sẽ tới tìm bọn họ.

Vì vậy, hai người xảy ra tranh chấp, cuối cùng Dụ Ngư quyết định ra ngoài một mình để tìm người giải cứu: "Nhưng… nhưng sau khi bước ra ngoài không bao lâu, cô gặp phải quỷ nhiều đầu, sau đó đã bị quỷ bắt đi." Nhắc đến Dụ Ngư, Tào Dương biểu lộ vẻ mặt buồn bã.

Tình cảm sâu đậm thì chắc là không phải, nhiều hơn chỉ là thỏ chết cáo thương.

Trước mặt lệ quỷ mọi người đều bình đẳng.

Với những tên có cửa trong người như bọn họ ít nhiều vẫn còn có thể giãy giụa được một chút, nhưng người bình thường chỉ cần phán đoán sai lầm, về cơ bản là sẽ tiêu đời.

Giang Thành không quan tâm đến việc Dụ Ngư chết như thế nào, dù sao người cũng đã chết rồi, hắn hiện tại chỉ muốn xác nhận sự an toàn của Lâm Uyển Nhi.

Nếu như Lâm Uyển Nhi xảy ra chuyện gì, thì kể cả cần Vô bò ra khỏi cơ thể, hắn cũng phải chặt đứt từng cái đầu của con quỷ nhiều đầu kia.

Hắn tin rằng Vô tuyệt đối có thể làm được điều này.

Miễn là điều kiện hợp lý.

"Chúng ta không thể đi lung tung được đâu, đại ca Đỏ… người anh em Giang Thành." Hòe Dật lập tức đổi lời.

Giang Thành hiện tại tinh thần trạng thái không ổn, anh ta lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao ngoài bọn họ, trong bệnh viện còn có một con quỷ nhiều đầu đang lang thang.

Hòe Dật đối với Lâm Uyển Nhi không có chút hy vọng nào, nhưng anh ta cũng không dám vạch trần tia hy vọng cuối cùng của Giang Thành.

Môn đồ rơi vào tuyệt vọng đáng sợ đến mức nào, Hòe Dật đã tận mắt chứng kiến rồi.

Nếu như cái tên bên trong Giang Thành ra ngoài… Hòe Dật lén liếc nhìn cái bóng khá ngoan ngoãn của Giang Thành kia rồi nuốt nước bọt, mọi người ở đây đều sẽ chết.

"Đến phòng 906." Giang Thành lạnh lùng nói.

Hòe Dật cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm khi nghe Giang Thành biết chuyện gì đang xảy ra, nếu bệnh viện có phòng nào đặc biệt thì phòng 906 chắc chắn là một trong số đó.

Nữ y tá điên sống ở đó cũng là một trong những người sống sót.

Nghĩ đến đây, Hòe Dật quay người liền muốn cho Chủ nhiệm Tề một cái bạt tai, nếu không phải anh ta không khống chế được món đồ chơi trong háng thì bọn họ cũng sẽ không rơi vào tình huống này.

Bước chân rất nhẹ, dọc đường không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, giống như Lâm Uyển Nhi và quỷ nhiều đầu đã biến mất vật.

Điều này không tốt chút nào.

Vừa đến tầng chín, rẽ qua một góc, khi xuất hiện trong hành lang bên ngoài phòng 906, chợt phát hiện cửa phòng 906 đang mở.

Nhìn từ xa, bên trong lại có đèn đang sáng.

"Đây không phải là một cái bẫy đấy chứ?" Chủ nhiệm Tề đã sợ đến vỡ mật rồi, cho nên không có ai thèm chú ý tới anh

ta, chỉ cần anh ta vẫn còn thở là được.

“Không giống.” Tào Dương nhìn chằm chằm vào phòng bệnh, nói: “Nếu là bẫy thì quá rõ ràng rồi, có khi nào là căn phòng này có cái gì khác không?”

“Phòng an toàn.” Hòe Dật lập tức nói.

“Anh có ý gì?” Tào Dương quay đầu nhìn Hòe Dật, hai chữ “an toàn” đã nói trúng nỗi lòng của anh ta, thứ anh ta thiếu nhất bây giờ chính là cảm giác an toàn.

“Các anh còn nhớ không?” Hòe Dật dường như đã xác định điểm này, ngữ khí kích động nói: “Nữ y tá điên đó ở phòng 906, cô ấy vẫn luôn không có chuyện gì, có lẽ suy đoán trước đây của chúng ta là sai, cũng không phải là do quỷ muốn có được hồ sơ bệnh án gì trong tay cô nên mới không giết cô, mà là ở bên trong phòng 906, quỷ hoàn toàn không thể giết người!”

Như để đáp lại sự suy đoán của bọn họ, một bóng người vặn vẹo xuất hiện trước cửa phòng 906, thân hình bẩn thỉu và mặc quần áo bệnh nhân.

Là y tá điên!

Có lẽ bởi vì nghe thấy trong hành lang có động tĩnh gì đó, y tá điên nằm trên mặt đất, nhoài người nhìn ra ngoài, khi nhìn thấy mấy người Giang Thành, trong mắt y tá điên hiện lên một tia sáng.

“Đúng là phòng an toàn rồi!” Hòe Dật hưng phấn nói.

Nói xong mọi người chạy về phía phòng 906. Hòe Dật không ngờ rằng chủ nhiệm Tề, người trước đó vẫn còn đang dặt dẹo, lại có thể chạy nhanh hơn cả mình.

“Đứng lại!”

Theo sau tiếng gầm lớn của Giang Thành, những người khác đều dừng lại như nhận được mệnh lệnh.

Chủ nhiệm Tề, người chạy nhanh nhất đã cách cửa chưa đầy 10 mét, vẻ mặt bối rối hiện rất rõ trên mặt y tá điên.

"Sao vậy?" Tào Dương thở hổn hển hỏi.

Giang Thành bước tới đẩy anh ta ra, sau đó nắm lấy cổ áo của Chủ nhiệm Tề, kéo anh ta lại phía sau.

Hòe Dật tựa hồ đã đoán ra, lập tức lùi lại mấy bước, giữ khoảng cách, đồng thời cảnh giác xung quanh.

Điều duy nhất không thay đổi chính là y tá điên, cô ấy đang nằm bò trên mặt đất, đầu nghiêng, mái tóc rối dính vào mặt, mọi thứ đều bình thản và tự nhiên như thế.

Một ánh sáng dịu nhẹ phản chiếu từ phòng bệnh, giống như ánh sáng của thánh điện.

"Cái bóng." Giang Thành thấp giọng nói.

Hòe Dật lập tức nhìn về phía cái bóng của Giang Thành lưu lại trên tường, bị Hòe Dật ảnh hưởng, Tào Dương cùng Chủ nhiệm Tề cũng nhìn về phía cái bóng của Giang Thành.

"Tôi đang nói cái bóng của cô ấy." Giang Thành nói: "Mấy người nhìn cái bóng của tôi làm gì?"

"À à." Hòe Dật gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ đây hoàn toàn chỉ là phản xạ có điều kiện thôi.

Sau đó, ánh mắt Tào Dương chợt khựng lại, sau đó hít một hơi thật sâu.

Bởi vì trong phòng có đèn, nên cái bóng lưu lại trên tường của nữ y tá điên tương đối rõ ràng, nhưng khi bình tĩnh lại suy ngẫm, nữ y tá điên là đang nằm bong trên mặt đất, tư thế rất thấp.

Làm sao có thể để lại cái bóng trên bức tường đối diện?

Tựa như biết mình đã bị phát hiện, nữ y tá điên với đôi mắt đờ đẫn ban đầu đột nhiên đã tập trung, trong đồng tử mang theo một tia oán hận.

Giây tiếp theo, Chủ nhiệm Tề nhìn thấy cái bóng lưu lại trên tường của nữ y tá điên lại thay đổi, trông như đang từ từ đứng dậy, cuối cùng …

Đồng tử của Hòe Dật bắt đầu run rẩy, trên tường hiện ra một bóng người rõ ràng, thân hình trương phồng, trên vai treo hơn chục quả bóng đủ loại kích cỡ.

“Mẹ kiếp!” Hòe Dật cảm thấy sau đầu ớn lạnh: “Đây đúng là một trò lừa đảo!”

Không cần chào hỏi, chủ nhiệm Tề là người đầu tiên lẻn đi.

“Cộp.”

“Cộp.”

Tiếng bước chân nặng nề theo sát sau lưng, Tào Dương tranh thủ quay đầu nhìn lại, cảnh tượng đáng sợ đến mức hộp sọ của anh ta gần như muốn bắn ra ngoài.

Một trong những cánh tay của quỷ nhiều đầu đã dung hợp với nữ y tá điên.

Nữ y tá điên chỉ còn lại phần thân trên của, trông như là mọc ra từ cơ thể của quỷ nhiều đầu vậy, hơn nữa cùng với hành động chạy, hai cánh tay của nữ y tá điên vẫn đang không ngừng vung vẩy.

Chương 523: Xin lỗi

Đây hoàn toàn là một con quái vật lai ghép!

"Hả?" Đã tới tầng 7, Tào Dương thở hổn hển hỏi: "Tại sao tiếng bước chân lại biến mất rồi, con quái vật kia không đuổi theo nữa hả?"

Sau khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của quỷ nhiều đầu, Tào Dương cảm thấy gọi nó là quái vật sẽ thích hợp hơn.

"Đúng… đúng đấy." Chủ nhiệm Tề sắc mặt tái nhợt, quay đầu nhìn lại,"Còn… cậu Giang Thành tại sao còn chưa lên đến đây, không phải là đã bị quái vật bắt đi rồi chứ?"

"Anh có bị bắt, thì cũng không đến lượt cậu ấy." Hòe Dật trừng mắt nhìn Chủ nhiệm Tề, đối phương lập tức im bặt.

Anh ta nghĩ Giang Thành nhất định đã phát hiện ra điều gì đó.

Không đến 10 giây, Giang Thành đã từ trên tầng đi xuống, lần này vừa gặp mặt, Hòe Dật liền cảm giác được trạng thái của Giang Thành đã tốt hơn rất nhiều.

Cái cau mày vốn luôn cau có đã giãn ra hơn.

"Con quỷ kia không đuổi theo ra ngoài sao?" Chủ nhiệm Tề giành hỏi trước.

Giang Thành gật đầu: "Không, nó chỉ đuổi theo mấy bước, liền lui về."

Nghe vậy, Hòe Dật lập tức phản ứng: "Suy nghĩ về phòng an toàn đó là đúng, nếu không thì quỷ nhất định sẽ đuổi theo

để bắt Chủ nhiệm Tề, nó canh gác ở đó, chính là để ngăn chặn chúng ta tiến vào!”

“Nó cũng đang kéo dài thời gian!” Hòe Dật tiếp tục phân tích: “Tôi nghĩ phòng an toàn cũng có hạn chế về thời gian, nếu đến lúc đó chúng ta không ai có thể tiến vào, vậy thì phòng an toàn sẽ mất hiệu lực, con quỷ này sẽ thực sự biến thành con quỷ không thể giải quyết!”

“Nhưng có quỷ đang canh giữ, chúng ta làm sao mà vào được?” Chủ nhiệm Tề nghe vậy, bộ dạng trông như có người nhà chết.

“Đã có người tiến vào rồi.” Giang Thành nói: “Cho nên điểm này anh không cần lo lắng.”

“Lâm Uyển Nhi?!” Tào Dương kinh ngạc nói.

Giang Thành lập tức nhìn anh ta, Tào Dương tự cảm thấy mình mất bình tĩnh, cười hai tiếng: “Thật tốt… thật tốt, cô Lâm còn sống, cô ấy không sao là tốt rồi.”

Sau khi Giang Thành nhận ra tốc độ của con quỷ nhiều đầu sau lưng đang chậm lại, liền cố tình dừng lại quan sát, kết quả phát hiện cánh cửa của một phòng khác cách phòng 906 không xa đột nhiên mở ra, Lâm Uyển Nhi đã chạy vào cửa phòng 906 với tốc độ cực nhanh.

Sau khi Lâm Uyển Nhi đi vào, quỷ nhiều đầu chỉ đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, giống như trước cửa có một tấm chắn trong suốt ngăn cản nó tiến vào.

Suy nghĩ của Hòe Dật là đúng.

Ngay sau đó, Giang Thành dẫn những người còn lại lên tầng 8, phòng bệnh 806.

Sau khi mở cửa sổ phòng bệnh, Giang Thành gõ nhẹ vào tường hai lần, rất nhanh, một sợi dây thừng làm rèm từ trên

tầng lảo đảo rơi xuống.

Chủ nhiệm Tề nhìn thấy sợi dây đang định lao tới, nhưng lại bị Giang Thành đá xuống đất, ôm mông tỏ vẻ đau khổ.

“Anh trước đi.” Giang Thành nhìn Hòe Dật nói.

Thời gian cấp bách, không có thời gian khách khí, Hòe Dật là người đầu tiên theo sợi dây leo lên.

Sau đó là Chủ nhiệm Tề càm ràm.

Ngay lúc Giang Thành chuẩn bị nhường Tào Dương leo lên trước thì giọng nói lạnh lùng của Lâm Uyển Nhi từ phía trên truyền đến: “Cậu lên trước.”

Giang Thành nghe được giọng nói này, ánh mắt không tự chủ được liền thay đổi.

Tào Dương lúc này đã nắm được sợi dây, nhưng anh ta chỉ có thể mỉm cười buông ra, sau đó bất đắc dĩ đưa sợi dây cho Giang Thành.

“Người anh em Giang Thành.” Một tay anh ta nắm lấy sợi dây, nhìn Giang Thành với ánh mắt kỳ quái nói: “Tào Dương, tôi… đối với anh không tồi đấy chứ.”

Dường như lo lắng Giang Thành sẽ quên lòng tốt của mình, anh ta nhanh chóng nói: “Trịnh mù lần đó, không có tôi, thì anh đã chết ở đó rồi.”

“Giữa tôi và cô Lâm có… có chút hiểu lầm thôi.” Tào Dương mím môi, do dự nói: “Tôi biết anh và cô ấy có quan hệ không tầm thường, làm phiền anh lên trên giúp tôi nói đỡ vài câu, đừng… … đừng bỏ tôi lại một mình.”

“Tôi là có ân tình cứu mạng với anh đấy!” Anh ta nhấn mạnh.

Giang Thành nhìn anh ta, một lát sau mới gật đầu: “Cố gắng.”

“Cảm ơn!”

Nói xong, Tào Dương bất lực nhìn Giang Thành được sợi dây kéo lên.

Chưa đầy 5 giây, cuối hành lang đã vang lên tiếng bước chân “cộp cộp” vô cùng nặng nề.

“Tiêu rồi!” Tào Dương vẻ mặt nghiêm nghị, bước nhanh tới, đóng cửa lại,“Con quỷ kia sợ là đã tìm đến đây rồi.”

Anh ta đứng bên cửa sổ, chờ trái chờ phải, nhưng không có sợi dây nào thả xuống, tiếng bước chân càng ngày càng gần, anh ta cũng càng lo lắng.

Cuối cùng, một sợi dây cũng rơi xuống.

Như nắm được một cọng rơm cứu mạng, Tào Dương chộp lấy, liều mạng bò lên: “Cô Lâm, trước đây là Tào Dương tôi có lỗi với cô, cảm ơn cô người hiểu chuyện không chấp nhặt kẻ tiểu nhân, Tào Dương tôi ra ngoài nhất định sẽ trả ơn…”

Lời còn chưa dứt, Tào Dương đã trèo tới cửa sổ, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Uyển Nhi, cùng… chiếc kéo khổng lồ mà cô đang cầm trên tay.

“Xẹt!”

“Đừng mà, ahhh!!”

“Bụp!”

Cùng với một tiếng rống đau lòng, từ dưới tầng truyền đến tiếng hạ cánh nặng nề, ở tầng 9, Tào Dương hẳn là đã đi rồi.

Cho dù có thể sống sót, cũng không thể thoát khỏi quỷ nhiều đầu.

Giây tiếp theo, một bóng đen đi ngang qua cửa sổ tầng 8. Con quỷ nhiều đầu đâm xuyên qua cửa sổ tầng 8, nhảy xuống. Ngay sau đó, lại có một tiếng động lớn khác.

Dường như có âm thanh của thứ gì đó bị giẫm nát.

Lâm Uyển Nhi thu hồi ánh mắt, nhìn Hòe Dật cùng Chủ nhiệm Tề trong phòng, hai người đều quay mặt đi, không dám nhìn cô.

Khí tức của người phụ nữ này quá mạnh mẽ, bên cạnh cô ấy còn có Giang Thành.

Tào Dương có chết hay không cũng không liên quan gì đến anh ta, cho nên Hòe Dật đương nhiên không thể đứng ra bênh vực.

"Dụ Ngư chính là đã bị anh ta hại chết." Lâm Uyển Nhi lên tiếng: "Lúc tôi đến, Dụ Ngư đã chết rồi."

"Lúc đó con quỷ ở ngay gần, anh ta còn định đâm vào chân tôi, để tôi cũng bị con quỷ đó giết chết." Giọng điệu của Lâm Uyển Nhi không chút cảm xúc, như thể cô chỉ đang nói ra sự thật: "May mắn thay, tôi đã chú ý đến, nên chỉ làm tôi bị thương ở cánh tay thôi."

Lâm Uyển Nhi giơ cánh tay lên, vết thương do dụng cụ sắc nhọn để lại có thể nhìn thấy rõ ràng trên đó.

"Cậu ta đúng là đáng chết!" Chủ nhiệm Tề rất sáng suốt hét lên: "Còn định dám làm tổn thương một người đẹp như cô Lâm, có chết cũng chưa hết tội!"

Lâm Uyển Nhi quay đầu nhìn anh ta: "Câm miệng."

"Được!" Chủ nhiệm Tề ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Lâm Uyển Nhi tập trung vào bức tường, nơi có một chiếc đồng hồ treo tường kiểu dáng rất cổ

kính.

Ngoài ra còn có một dấu vết rất rõ ràng được khắc trên mặt kính, dường như là một lời nhắc nhở.

Bây giờ là 1h40 sáng.

Bản khắc ở vị trí 44.

"1h44 sáng là có thể rời khỏi đây sao?" Hòe Dật dường như đã nhận ra điều gì đó, nhìn Lâm Uyển Nhi như muốn xác nhận: "Có phải không?"

Thời gian này chắc hẳn là thời gian phải được tiến hành nghi thức, nhưng lúc này chủ nhiệm Tề đã đang ở trong phòng an toàn nên nghi thức đương nhiên là thất bại.

Thế cục này… đã được giải.

Quả nhiên, khi kim giây chỉ vào số 12, mọi thứ đã thay đổi, thời gian và không gian mà họ đang ở bắt đầu trở nên méo mó, Giang Thành và những người khác cũng bị bóp méo theo.

Nhưng chỉ có Chủ nhiệm Tề là không thay đổi.

Khoảnh khắc những người Giang Thành biến mất, Chủ nhiệm Tề ngồi phịch xuống đất.

Lau mồ hôi trên trán, mặc dù không biết tại sao những người này lại biến mất, nhưng anh ta hiểu rằng cuối cùng mình cũng sống sót.

Hơn nữa, hầu hết những điều quỷ dị mà thế giới này mang đến, cũng đã tan biến hơn nửa.

"Phù-"

Ngay lúc anh ta đã nghỉ ngơi đủ, run rẩy đứng lên, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, giây tiếp theo, đột nhiên dừng lại.

Bên cửa, một khuôn mặt vụn nát thò ra, cười quỷ dị với anh ta.

“Khanh khách, khanh khách -”

Chương 524: Trang web

Ánh sáng và bóng tối trước mặt bọn họ thay đổi, đôi chân của nhiều người đột nhiên trở nên vững chắc.

Khi mở mắt ra lần nữa, đã quay trở lại thang máy nơi rời đi.

Một tiếng "ding" vang lên, cửa thang máy đột nhiên mở ra, bên ngoài không còn là bệnh viện nữa mà là tầng 17 của tòa nhà nơi họ vừa ở.

Giang Thành nhớ, đi ra ngoài không xa, rẽ vào một góc, nơi đó là văn phòng của Nam Hoài Lễ.

Bọn họ… đã quay trở lại.

"Hai vị." Hòe Dật quay người, cười khổ: "Thật sự không ngờ chúng ta lại sống sót."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Giang Thành dường như đột nhiên bị thứ gì đó thu hút, tập trung vào cánh tay của Lâm Uyển Nhi, nơi có hai vết thương giống như cái lỗ rõ ràng.

Khi Lâm Uyển Nhi cử động cánh tay của mình, máu thỉnh thoảng lại chảy ra.

Vết thương… không biến mất.

Hắn thò tay vào túi và lấy ra chiếc điện thoại di động, trong đó đầy những cuộc gọi nhỡ và nhiều thông báo tin nhắn.

Và thời gian hiển thị trên điện thoại là tròn ba ngày kể từ khi họ bước vào bệnh viện quỷ dị kia.

Không phải là tiến vào trong khi ngủ, vết thương trong cơn ác mộng cũng không lành, thời gian cũng chưa được thiết lập

lại… Giang Thành hơi nheo mắt.

Quy luật của ác mộng đã thay đổi, trở nên khác với những gì bản thân từng trải qua trước đây, và nó ngày càng… gần hơn với hiện thực.

Lúc trước khi gặp phải chiếc xe taxi quỷ kia, Giang Thành nhận thấy dường như có một sức mạnh nào đó đang dần xói mòn ranh giới giữa ác mộng và hiện thực.

Sự xuất hiện của các bệnh viện quỷ hiện nay đã khẳng định quan điểm này.

Người đàn ông trung niên rõ ràng biết nhiều hơn Hòe Dật, nhưng việc moi tin tức từ ông ta cần phải trao đổi bình đẳng, còn đối với Hòe Dật, thì lại không có nhiều ràng buộc như vậy.

Dù sao thì … cũng là anh em một nhà mà.

Sau khi tiễn Lâm Uyển Nhi đi, Giang Thành khoác tay lên vai Hòe Dật: "Người anh em Hòe Dật." Giang Thành cười nói: "Anh không ngại dẫn tôi đến nhà anh chơi chứ."

"Không… tất nhiên không ngại rồi."

Sau khi lên xe của Hòe Dật, hai người nhanh chóng đến trước một khu dân cư, nhà cửa và cơ sở vật chất trong khu này tương đối cũ, trông giống một khu tập thể lâu đời hơn.

"Anh sống ở đây ?" Mở cửa xe a, Giang Thành bước xuống xe hỏi.

Hòe Dật nhìn không giống một người thiếu tiền, chiếc xe đang đi cũng rất tốt, hắn còn tưởng xuống xe sẽ nhìn thấy một biệt thự hướng biển và các cô gái mặc bikini chứ.

Hòe Dật đỗ xe xong, lấy chìa khóa xuống xe: "Đây là nhà của bố mẹ tôi, sau này họ chuyển đi, chỉ còn lại một mình tôi sống ở đây."

Giang Thành bất mãn nhìn anh ta: "Căn biệt thự hướng biển mà anh nhắc tới, còn có các cô gái dễ thương các loại, đều là chém gió hả?"

"Làm sao có thể?" Hòe Dật mở to mắt: "Nhưng bình thường tôi không sống ở đó, tôi chỉ đến đó chơi đùa khi cơ thể không yếu thôi."

Sau đó, như nghĩ ra điều gì đó, anh ta lại hạ giọng nói: "Anh cũng biết rồi đấy, mấy người làm trong ngành chúng ta, rất dễ gây thù chuốc oán với người khác, vì vậy tốt nhất là nên khiêm nhường kín tiếng một chút."

"Ẩn trong thành phố, ai mà biết được tôi trốn ở đây chứ." Nói xong, Hòe Dật cười ha hả nói: "Mỗi lần trở về, tôi đều thay một bộ quần áo trên xe, sau đó mặc bộ trang phục này vào, đừng nói là người ngoài, có là bố mẹ trở về cũng không thể nhận ra tôi".

Giang Thành nhìn Hòe Dật đã thay trang phục, đeo kính râm, đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai, hắn cảm thấy tên này ít nhiều có chút vấn đề.

Trong một khu dân cư lâu đời với dân số già đi nghiêm trọng như này, mà lái chiếc Mercedes-Benz Jeep màu đen, còn vẫn mặc một bộ trang phục kỳ quái như vậy…

Anh ta đến đây để trêu đùa sao?

Như vậy rồi mà còn chưa bị kẻ thù tìm đến cửa nhà, Giang Thành thật sự băn khoăn không biết tên này rút cuộc có kẻ thù nào không vậy.

Trong ác mộng trông thì cũng khá lanh lợi, làm sao mà rời khỏi ác mộng, đã bỏ quên mất trí thông minh của mình trong ác mộng rồi?

Nhìn ánh mắt Giang Thành, Hòe Dật xấu hổ gãi đầu nói: "Thật ra cũng không đáng sợ như vậy, dù sao bên trên cũng có

công đoàn phụ trách, thông thường thì cũng không có người dám làm loạn, chúng ta cũng đâu phải những nhân tài chất lượng cao ăn sung mặc sướng điên điên khùng khùng Đỏ … Thẫm … đâu.” Lúc này, Hòe Dật đột ngột dừng lại, rồi nghẹn họng nuốt lời lại.

“Đừng căng thẳng.” Giang Thành thản nhiên nhún vai: “Anh muốn nói gì thì nói, Đỏ Thẫm chúng tôi cũng không phải là loại người không nói đạo lý.”

“Là vậy sao.” Hòe Dật cảm thấy chột dạ nói.

“Đúng vậy, đối với những người không hợp tác với chúng tôi, điều duy nhất chúng tôi có thể làm chỉ là trói lại và gửi về nhà.” Giang Thành nhìn Hòe Dật bằng ánh mắt ân cần, nhẹ nhàng nói: “Chia riêng ra để gửi.”

“Đầu tiên gửi tứ chi trước, sau đó đến thân người, đầu và mặt cũng tách biệt, nếu như anh biểu hiện tốt hơn một chút, chúng tôi sẽ gửi kèm một phần hướng dẫn kèm theo gói hàng.” Giang Thành kiên nhẫn giới thiệu: “Sau khi gia đình các anh nhận được gói hàng, hãy làm theo hướng dẫn tập hợp tất cả lại với nhau, khi đó tiếng kèn vang lên, đám tang sẽ được bắt đầu.”

Nghe vậy, hai chân Hòe Dật run lên, gần như ngồi phịch xuống đất: “Anh Giang nói gì vậy? Chúng ta không nói mấy chuyện này nữa, khá kích thích, mau… mau vào nhà tôi ngồi đi.”

Nhà của Hòe Dật là ngôi nhà cuối cùng trong khu dân cư, vẫn còn một cánh cửa màu xanh đậm rất cũ, mấy cái nút bấm trên đó đã rơi ra, hiển nhiên đã hỏng từ lâu.

Khu dân cư cũ không có thang máy nên tổng cộng chỉ có 6 tầng.

Nhà Hòe Dật ở tầng 6, số 602.

Theo lời của anh ta, gia đình bên đối diện sớm đã chuyển đi nơi khác từ lâu.

Căn hộ của Hòe Dật không lớn, tổng thể không có cảm giác giống như ở nhà mà giống như một căn nhà cho thuê, bên trong đồ đạc chất đống khắp nơi, còn có rất nhiều chai bia.

Nhưng không thấy tàn thuốc và gạt tàn.

"Tôi không hút thuốc." Hòe Dật bảo Giang Thành đừng chê, muốn ngồi đâu thì ngồi, đồng thời giải thích: "Tôi chỉ thỉnh thoảng uống bia chứ không uống rượu, tửu lượng tôi không tốt."

Nhìn xung quanh, không tìm thấy bất cứ thứ gì có giá trị, cuộc sống của Hòe Dật vẫn rất đơn giản, ngoại trừ chiếc máy tính xách tay đặt trên bàn trong phòng ngủ.

Máy tính trông tương đối cao cấp và không tương thích chút nào với môi trường ở đây.

Hòe Dật chú ý tới Giang Thành đang xem máy tính, lập tức giải thích: "Chúng tôi bình thường là nhận đơn đặt hàng trên trang web của công đoàn."

"Công đoàn chỉ là một cách gọi khác, thực ra chính là một trang web nơi ai đó đăng một số vụ án đang chờ xử lý."

"Đương nhiên, đều là những chuyện có liên quan đến cái kia."

Giang Thành gật đầu, hắn đương nhiên biết Hòe Dật đang nói đến sự kiện linh dị.

"Bên trong có đủ loại người, bao gồm cả những người như chúng ta, cũng có những người bình thường có thủ đoạn, có lai lịch. Tóm lại là, nước rất sâu."

"Lời kêu gọi của mọi người là giải quyết những vụ án khó khăn, trang web chỉ là một nền tảng mà thôi." Hòe Dật hạ

giọng: “Điều thực sự đáng sợ là thế lực đứng sau kiểm soát trang web, bên trong có bóng dáng của thứ kia.”

“Quốc gia.” Giang Thành liếc nhìn Hòe Dật nói.

Đây là chuyện rất hiển nhiên, không thể tạo ra một nơi như vậy mà không làm xáo trộn bộ máy nhà nước, nếu không có sự đồng ý của nó, đừng nói là một công đoàn, ngay cả 10 cái, cũng sẽ phải bị xóa sổ.

Suy cho cùng, môn đồ cũng là con người, đã là con người thì sẽ không có ai không sợ đạn xuyên giáp lõi thép 7. 62.

“Công việc lần này cũng là nhận được từ trang web?” Giang Thành nghiêng đầu hỏi.

“Phải.”

Giang Thành suy nghĩ vài giây rồi nói: “Check thông tin về việc kinh doanh này ra đây, tôi muốn xem.”

Ngay sau đó, một thông tin xuất hiện trên máy tính.

“Mật danh: Sự kiện mặt quỷ ở cao ốc Sáng Vinh.”

“Cấp bậc sự kiện linh dị: cấp C.”

“Mức độ đe dọa: ☆☆”

Chương 525: Giấy đỏ

Tiếp theo là một bản thông tin cũng khá chi tiết, hóa ra trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều người mất tích một cách bí ẩn gần cao ốc đó.

Đằng sau là ảnh chụp của một số người.

Nam đều có, độ tuổi và thân phận đủ kiểu khác nhau.

Những bức ảnh là ảnh đen trắng, hiển nhiên người đăng thông tin biết rõ, bị cuốn vào sự kiện như vậy, bọn họ đã mất hy vọng sống sót.

Giang Thành nhìn thoáng qua đã nhận ra một người đàn ông trong ảnh. .

Một người trung niên, mặc vest, đeo cà vạt da, ánh mắt điềm tĩnh và cương quyết, chỉ cần nhìn là có thể biết là người thành đạt.

Là Nam Hoài Lễ.

Cũng là bố của Nam Cẩn.

Có một bức ảnh chụp ông ấy trong văn phòng trên tầng 17, mục tiêu điều tra của Giang Thành ở cao ốc Sáng Vinh lần này chính là ông ấy

“Đây chỉ là những người mất tích đã được xác định danh tính.” Hòe Dật đứng đằng sau Giang Thành nói thêm, ngụ ý rằng vẫn còn một số người mất tích chưa xác định được danh tính nữa.

“Hai người này là ai?” Giang Thành chỉ vào hai bức ảnh nói, trong số những bức ảnh đó, chỉ có hai khuôn mặt này là bị

làm mờ, trông rất kỳ lạ.

“Giống như tôi, đều là thành viên của trang web này. Bọn họ cũng nhận công việc lần này, nhưng kết quả…” Hòe Dật dừng lại và cười gượng: “Đều mất tích rồi.”

Xem ra là cũng bị cuốn vào trong bệnh viện quỷ, sau đó bị thứ sau cánh cửa của Hạng Nam giết chết.

“Môn đồ?” Giang Thành hỏi.

“Có thể phải, có thể không.” Giọng điệu của Hòe Dật kỳ quái nói: “Các thành viên trên trang web đều đến từ mọi thành phần, một số người bình thường kiêu ngạo cũng đến đây để thu lợi.”

“Cánh cửa chỉ là một tầng bảo vệ đối với loại người như chúng tôi, loại bảo vệ này không mấy đáng tin cậy.” Hòe Dật tiếp tục nói.

Giang Thành gật đầu, điểm này Hòe Dật nói rất đúng, nếu đủ thông minh, người bình thường cũng sẽ có cơ hội sống sót sau nhiệm vụ.

Bản thân là ví dụ tốt nhất.

“Tôi có thể cảm nhận được thứ trong cửa của mình đã không còn có thể kiềm chế được nữa, có lẽ trong khoảng thời gian này tôi đã sử dụng quá nhiều sức mạnh từ cánh cửa.” Giọng nói của Hòe Dật có chút bị thương.

Nhưng cũng không thể làm gì được, nếu không sử dụng sẽ chết ngay lập tức, không cần đợi đến lúc bị cửa ăn mòn hoàn toàn.

Mỗi khi sức mạnh của cánh cửa được sử dụng, sự ăn mòn sẽ ngày càng sâu sắc cho đến cuối cùng, hoàn toàn mất đi ý thức và trở thành một thây ma biết đi.

Một cánh cửa di động.

Giống như những gì đã xảy ra với họ cách đây không lâu vậy.

Nói xong, Hòe Dật quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lặn về hướng tây, từ góc độ của anh ta vừa vặn có thể nhìn thấy khung cảnh gần cổng khu dân cư.

Những người già nắm tay những đứa trẻ đi từ ngoài khu dân cư vào, các em đang xách cặp nhảy lên nhảy xuống, có những người già thương con cháu sẽ giúp chúng xách những chiếc cặp sách nặng.

Nhưng ngay cả một khung cảnh đơn giản như vậy, anh ta cũng không thể ngắm nhìn được bao lâu.

Số phận cuối cùng của các môn đồ là bị ăn mòn, hoặc bị giết chết trước khi bị ăn mòn hoàn toàn.

Một bàn tay đặt lên vai Hòe Dật: "Đừng lo lắng." Giọng Giang Thành vang lên, Hòe Dật quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt chân thành của Giang Thành.

Trong lúc nhất thời, Hòe Dật cảm thấy Giang Thành đã hiểu mình: "Mặc dù hắn là Đỏ Thẫm, nhưng nhất định cũng có những nỗi khổ không riêng không thể nói với ai." Hòe Dật trong lòng thầm nghĩ: "Dù sao mọi người cũng đều là môn đồ, có một số cảm xúc vẫn tồn tại sự tương tác lẫn nhau."

"Cảm… cảm ơn." Hòe Dật gật đầu ra hiệu, anh ta không thể ngờ, lúc bản thân suy sụp nhất lại chính là Đỏ Thẫm an ủi mình.

"Cám ơn cái gì." Giang Thành chính trực nói: "Đều là anh em một nhà, chờ sau khi anh chết, tôi sẽ thay anh chăm sóc biệt thự hướng biển và các em gái của anh, nên không cần phải lo lắng."

"Đúng rồi." Giang Thành như đột nhiên nghĩ tới gì đó, chợt hỏi: "Anh mua biệt thự là trả hết một lần rồi, đúng không? Tôi

không thể trả nợ giúp anh đâu.”

Hòe Dật như sắp khóc, bây giờ anh ta cảm thấy việc truy nã Đỏ Thẫm cũng không phải là không có lý, những tên này bắt được là phải xử bắn.

“Đây là cái gì?” Giang Thành nhìn thấy thanh thông tin lóe lên một cái, sau đó bấm vào, bên trong có một bức thư điện tử.

Còn dùng phông nền khá phong cách, đó là một thành phố bị mắc kẹt trong màn đêm vĩnh cửu.

Một người đàn ông mặc áo khoác đen đứng trên đỉnh tòa nhà cao nhất thành phố, dưới chân là vô số ác quỷ đang cố trèo lên trên.

Nền đen, chữ trắng.

“Dear Mr Hòe Dật, liên quan đến yêu cầu lần thứ ba gần đây của anh muốn ứng tuyển vào vị trí Chuyên viên hành động ngoài biên chế của Người Gác Đêm, nay trả lời như sau.”

“Đánh giá năng lực của anh đáp ứng yêu cầu cấp B, nhưng theo đánh giá của chúng tôi, việc xử lý nguy hiểm của anh tập trung vào việc tự bảo vệ hơn là giải quyết nguy hiểm.”

“Điều này không phù hợp với tôn chỉ của chúng tôi, vì vậy chúng tôi tạm thời sẽ không xem xét việc tuyển dụng anh.”

Tiếp theo là một chữ ký rất nổi bật: Người Gác Đêm.

Không khí trở nên trì trệ.

Đôi môi của Hòe Dật bắt đầu trắng bệch, chỉ còn thiếu bước khóc thành tiếng, đây là chuyện quái gì vậy, sao cuộc đời lại khốn khổ đến như vậy?

Ai mà không biết rằng Người Gác Đêm và Đỏ Thẫm là kẻ thù không đội trời chung, khi hai bên gặp nhau, nếu không có một bên phải chết, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

“Anh định tham gia Người Gác Đêm?” Giang Thành hỏi một cách rất bình thản.

“Tất cả chỉ là hiểu lầm, nhất định là có người đã trộm tài khoản của tôi. Tôi chưa bao giờ thích bọn họ, toàn thân bộ áo khoác đen là tôi ghét nhất đấy! Suốt ngày cứ hô khẩu hiệu đi cứu thế giới, đúng là đạo đức giả!!”

Như để xác nhận lời mình nói, Hòe Dật đã xóa cuộc trò chuyện với tài khoản này, sau đó vừa chửi bới vừa chặn luôn đối phương.

Giang Thành ngược lại không quan tâm đến lập trường của Hòe Dật, dù sao đối với hắn mà nói, Người Gác Đêm và Đỏ Thẫm đều là những đối tượng đáng phải đề phòng.

Chỉ là thủ đoạn của Đỏ Thẫm càng trực tiếp hơn.

Điều hắn quan tâm là Người Gác Đêm trên trang web này lại ngang nhiên đến như vậy, thậm chí còn không thèm che giấu thân phận, điều này có phải chứng tỏ là… đứng đằng sau trang web cũng có bóng dáng của Người Gác Đêm không?

Khi suy nghĩ này nảy ra, Giang Thành đã biết đáp án rồi.

Chắc hẳn là như vậy rồi.

Suy cho cùng, chỉ xét về quy mô thì Đỏ Thẫm không thể so sánh được với Người Gác Đêm, điều này có thể thấy được từ những thông tin mà hắn đã thu thập trước đó.

Đằng sau trang web này là Người Gác Đêm.

Mà có thể đứng đằng sau Người Gác Đêm, cũng chỉ có tồn tại quy mô kia.

Sau khi xem qua các bài đăng trên trang web, nội dung bên trên còn phong phú và phức tạp hơn hắn nghĩ rất nhiều, các sự kiện linh dị cũng có đủ loại.

Nghĩ đến những vụ mất tích gần đây ở Dong Thành, suy đoán trong lòng Giang Thành đang dần dần trở thành hiện thực.

Ác mộng đang xâm chiếm thế giới hiện thực, những rào cản giữa hai bên đang dần biến mất, có lẽ sẽ không lâu nữa ác mộng sẽ xuất hiện trong thế giới của họ ở trạng thái trực tiếp nhất.

Sự kiện mặt quỷ ở cao ốc Sáng Vinh lần này là ví dụ điển hình nhất.

"Đỏ… không không, anh Giang." Hòe Dật vẻ mặt buồn bã nói: "Biệt thự hướng biển hay các cô em xinh đẹp, anh muốn lấy gì thì lấy, nhưng có nói thế nào thì tôi cũng đã có cống hiến trong nhiệm vụ lần này, phần thưởng tôi cũng nên có một phần chứ."

Đang suy nghĩ đến ác mộng ăn mòn hiện thực, Giang Thành nghe vậy chợt dừng lại: "Phần thưởng?"

"Đúng vậy, chính là tờ giấy màu đỏ kia." Hòe Dật nhìn Giang Thành với ánh mắt kỳ quái nói: "Anh Giang, không phải anh định không muốn nhận đấy chứ?"

"Tôi không nhìn thấy giấy đỏ gì, càng không thể lấy." Giang Thành nói thật, hắn chỉ biết ác mộng thông thường sẽ sinh ra giấy trắng cứu mạng, giấy màu đỏ, đến nghe còn chưa nghe bao giờ.

"Đương nhiên là anh không lấy, bởi vì người phụ nữ đi cùng anh đã lấy rồi." Hòe Dật nói: "Cô Lâm."

"Chị ấy?!"

Chương 526: Bị tấn công

“Là thật đấy.” Hòe Dật như cảm thấy người đàn ông trước mặt không phải đang giả vờ, vội vàng nói: “Chính mắt tôi đã nhìn thấy, sau khi chúng ta xuất hiện lại ở trong thang máy lần nữa, mảnh giấy đó đã được dán ở ngay phía sau thang máy, cô Lâm đã tiện tay lấy đi rồi.”

Nghe vậy, Giang Thành lập tức thay đổi sắc mặt, khiến Hòe Dật sợ đến run người: “Sao lúc đó anh không nói gì?”

“Tôi… sao tôi dám.” Hòe Dật oan ức nói: “Cô Lâm kia là đi cùng với đại ca Đỏ Thẫm anh đến, tôi còn tưởng cô ấy cũng là…”

Lời phía sau, anh ta không dám nói nữa.

Nhưng Giang Thành hiểu Hòe Dật muốn nói là, tưởng rằng cô Lâm và hắn cùng một nhóm, đều là thành viên của tổ chức Đỏ Thẫm.

Tuy nhiên, nhìn biểu hiện của Lâm Uyển Nhi trong phó bản lần này, quả thực không tầm thường, tuy nhiên chỉ có Giang Thành biết rõ, Lâm Uyển Nhi thuần túy chỉ là bản năng.

Bản thân cô đã là một người phụ nữ cực kỳ thông minh.

Giang Thành thậm chí còn hoài nghi, cho dù lần này hắn không đi cùng, Lâm Uyển Nhi vẫn có cơ hội sống sót.

Nhưng… tiện tay lấy đi một mảnh giấy đỏ lai lịch quỷ dị, Giang Thành thực sự không nghĩ ra lý do khiến Lâm Uyển Nhi lại làm như vậy.

Hắn nhìn sang Hòe Dật, trong ánh mắt mang theo ý dò xét.

Nói thật, Giang Thành không nghĩ Hòe Dật dám nói dối mình, lời nói dối này cấp thấp đến mức chỉ cần một cú điện thoại là có thể bị vạch trần.

Điều hắn cần suy nghĩ bây giờ chính là lý do Lâm Uyển Nhi làm như vậy.

Chẳng lẽ Lâm Uyển Nhi đã phát hiện ra điều gì đó?

Ví dụ như, chỗ đặc biệt của tờ giấy đỏ này?

Cho nên cô mới lén lấy tờ giấy đỏ đi, mang về nghiên cứu.

Nếu như đổi lại là người bình thường, Giang Thành có thể sẽ không tin, nhưng nếu Lâm Uyển Nhi phát hiện ra một ít manh mối gì đó, cũng không phải là không có khả năng.

Tất nhiên, ngoài điều đó ra, khả năng lớn nhất là Lâm Uyển Nhi đã nhận ra tờ giấy đỏ đó.

Chẳng lẽ… cô ấy đã từng tiếp xúc quá những thứ tương tự?

Mạng lưới quan hệ của Lâm Uyển Nhi quá phức tạp, trong đó có rất nhiều đến Giang Thành cũng không biết rõ, nếu trong đó có một số người đã từng gặp ác mộng thì cũng có lý.

Nhưng hiện tại, Giang Thành quan tâm nhất đến sự an toàn của Lâm Uyển Nhi.

Giấy trắng cứu mạng và tờ báo manh mối đều có sự quỷ dị riêng của nó, tờ giấy đỏ này sẽ chỉ càng quỷ dị hơn, có trời mới biết nó sẽ gây ra rắc rối gì.

“Mảnh giấy đỏ này có tác dụng gì?” Giang Thành lập tức hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt Giang Thành thay đổi, Hòe Dật cũng căng thẳng theo: “Chắc chắn là có tác dụng gì đó, nhưng tôi không biết, tôi muốn nó để đổi lấy đồ.”

“Đối tác giao dịch là ai?”

Hòe Dật nuốt nước miếng, chỉ vào máy tính: ” Quản trị viên của … Trang web này.”

“Đổi cái gì?”

“Chưa chắc chắn, còn phải xem ý của bọn họ. Bọn họ sẽ định giá cho món đồ, sau đó mọi người sẽ thương lượng, một khi đạt được đồng thuận, là có thể giao dịch rồi.”

“Bây giờ anh lập tức liên lạc với quản trị viên, bắt đầu đừng trực tiếp hỏi xem thứ này có tác dụng gì, hỏi bọn họ xem có thể đổi lấy cái gì trước đã, sau đó dựa vào giá trị của nó mà nghĩ cách hỏi mục đích của thứ này.” Giang Thành để lại câu này xong liền đi ra khỏi cửa, thuận tiện còn lấy luôn chìa khóa xe của Hòe Dật.

Không tận mắt nhìn thấy Lâm Uyển Nhi vẫn ổn, hắn cứ cảm thấy không an tâm.

“Anh… Anh Giang.” Hòe Dật lắp bắp nói: “Không phiền toái như vậy chứ, bên trong Đỏ Thẫm các anh chắc chắn cũng có người biết chuyện này, anh cứ hỏi thẳng bọn họ chẳng phải tốt hơn nhiều sao.”

“Tôi không thân thiết với bọn họ.” Giang Thành trả lời.

“Không thân thiết?”

Giang Thành vừa đi tới cửa liền quay người lại, để lại cho Hòe Dật nét mặt nghiêng ảm đảm: “Nhiệm vụ của tôi ở trong Đỏ Thẫm là xử tử những kẻ phản bội, và đối phó với một số tên khó nhằn, thời gian cần đến tôi không nhiều, cho nên tôi rất ít khi ra ngoài.”

“Bây giờ anh đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi!” Hòe Dật lập tức ngồi xuống, điên cuồng gõ bàn phím liên lạc với quản trị viên: “Đại ca Đỏ Thẫm, anh cứ đi bận việc của mình trước đi, chuyện này giao

cho tôi, tôi nhất định sẽ tìm hiểu rõ mọi chuyện cho anh, rồi khi nào anh muốn đến biệt thự nhìn ra biển để gặp các chị dâu, cứ gọi trước cho tôi, tôi sẽ lái xe đến đón anh.”

Lái xe trở lại văn phòng, trên đường Giang Thành gọi 7,8 cuộc điện thoại, nhưng đầu dây bên kia hiển thị đã tắt máy.

Có lẽ bởi vì trong bệnh viện quỷ tiêu hao quá nhiều pin, điện thoại di động của Giang Thành cũng chỉ còn lại không đến 10% pin, còn chưa kịp sạc nữa.

Đỗ xe ngay trước cửa văn phòng, Giang Thành lao xuống xe, dùng tay đẩy cửa mở ra.

Có người đã quay lại rồi.

Không.

Chính là Lâm Uyển Nhi!

Ở đây chỉ có hắn và Lâm Uyển Nhi có chìa khóa.

Căn phòng yên tĩnh, xung quanh ngập tràn một bầu không khí quỷ dị, Giang Thành không chọn gọi tên Lâm Uyển Nhi vì điều đó là không cần thiết.

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Trong không khí thoang thoảng một mùi hăng nồng, người bình thường có thể bỏ qua, nhưng hắn thì không.

Đây là… mùi máu.

Sau khi đơn giản lục soát ở tầng một, Giang Thành đi đến cầu thang dẫn lên tầng hai, ở góc cầu thang có dấu tay đẫm máu.

Các đốt ngón tay rõ ràng, các ngón tay thon thả.

Đồng tử của Giang Thành đột nhiên nhảy dựng lên.

Tiêu rồi…

Một linh cảm chẳng lành và một suy đoán táo bạo lập tức nảy sinh trong lòng.

Chẳng lẽ, thứ bên trong Hạng Nam, cũng chính là thứ quỷ sau cánh cửa, lại trốn thoát ra ngoài rồi?

Giấy đỏ là vật dẫn của thứ đó không?

Nếu như vậy, Lâm Uyển Nhi sẽ rơi vào tình thế rất xấu, dù sao môi trường ở đây cũng chẳng hơn gì bệnh viện quỷ, cũng không có nhiều nơi để quay đầu.

Hắn lấy một con dao từ trong bếp ra, cầm trên tay rồi xoay người từng chút một đi lên tầng, cố gắng không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Khi lên đến tầng hai, cảnh tượng trước mắt khiến hắn cau mày.

Ghế sô pha rơi xuống đất, chậu hoa, bình sứ các loại đều bị hất đổ trên mặt đất, đồ đạc rách nát ở khắp nơi, trên mặt đất còn có vết máu loang lổ.

Dấu chân quanh co vặn vẹo, cuối cùng tiến vào phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ hé mở, dấu chân biến mất bên trong ô cửa.

Trên tay nắm cửa có vài dấu tay đẫm máu, dường như được để lại trong cơn hoảng loạn tột độ.

Điều đáng sợ hơn nữa là hắn nhận thấy dấu chân trên tầng hai… không hề do một người nào để lại.

Nói chính xác hơn thì đó là một người đi chân trần đang đuổi theo một người đàn đi giày.

Bởi vì một số dấu chân thể hiện rõ ràng các ngón chân, trong khi những dấu chân khác chỉ có đường viền mơ hồ của dấu giày.

Sự nghi ngờ khủng khiếp đã trở thành sự thật.

Giang Thành nhớ rõ ràng, trong bệnh viện quỷ, cái thứ quỷ trong người Hạng Nam là đi chân trần!

Nó thực sự… đã ra ngoài.

Thông qua mảnh giấy đỏ đó, đến được thế giới hiện thực!

Giang Thành hai tay run rẩy đẩy cửa phòng ngủ ra, cảnh tượng bên trong còn bi thảm hơn bên ngoài, tủ quần áo của hắn gần như bị một lực cực lớn xé nát.

Tấm nệm vốn đặt trên mặt đất cũng bị xé rách, lò xo bên trong lộ ra ngoài, hai mắt Giang Thành đỏ bừng, loạng choạng, suýt chút nữa ngồi bệt xuống đất.

Trong góc, tựa lưng vào tường là một người phụ nữ.

Khuôn mặt của người phụ nữ đầy máu, tóc cũng dính máu, che kín toàn bộ khuôn mặt.

Làn da trắng như tuyết và dòng máu đỏ tươi tạo thành một tác động thị giác cực kỳ mạnh mẽ, nhưng vào lúc này, Giang Thành chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Có thứ gì đó trong lòng, dường như đã biến mất vào thời khắc này.

Thay vào đó, là cái bóng để lại trên tường của hắn đang từ từ mở mắt.

Giây tiếp theo, cái bóng sôi lên, như muốn thoát ra, từ từ nhô ra khỏi bức tường.

Chương 527: Cổ quái

Đột nhiên, Giang Thành nhìn thấy cơ thể của Lâm Uyển Nhi khẽ run lên.

Không nhiều lắm, nhưng hắn quả thực đã nhìn thấy.

Hắn lập tức đến kiểm tra mạch của Lâm Uyển Nhi, phát hiện ra cô vẫn còn sống, nhưng điều khiến Giang Thành khó hiểu là thay vì yếu ớt thì mạch của cô lại rất mạnh.

Nhịp tim cũng nhanh hơn nhiều so với người bình thường.

Giang Thành thu tay lại, cau mày, hắn không nhìn thấy quỷ nhiều đầu trong nhà, cũng không có vẻ như quỷ nhiều đầu đã chạy trốn rồi, cho nên…

Hắn nhìn Lâm Uyển Nhi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Ù ù…

Điện thoại reo, Giang Thành để ở chế độ rung trước khi vào cửa, trên màn hình hiển thị tên Hòe Dật.

“Anh Giang!” Hòe Dật vội vàng nói, như thể vừa gặp phải chuyện gì đó rất khó khăn: “Quản trị viên trả lời tôi rồi, nói là có người mua bằng lòng dùng hai mảnh giấy trắng để mua mảnh giấy đỏ trong tay cô Lâm, lại còn có thể cung cấp một tờ chi phiếu, số tiền sẽ do chúng ta điền vào.”

Với tư cách là một người chơi kỳ cựu, hắn ý thức được rất rõ sự khó khăn để có được một tờ giấy cứu mạng.

Hai tờ giấy trắng đồng nghĩa với việc ít nhất đã có hai lần, trong điều kiện toàn bộ đồng đội của mình đã chết, một mình rời khỏi ác mộng.

Không có nhiều người có thể làm được điều này.

“Anh Giang!” Giọng nói của Hòe Dật đột nhiên cao lên: “Người mua lại tăng giá nữa rồi, bọn họ sẵn sàng dùng ba tờ giấy trắng để mua lại! Nếu như chúng ta đồng ý, ngày mai có thể thu xếp giao dịch.”

Nghe vậy, sắc mặt Giang Thành càng trở nên xấu hơn, hiện tại không phải lúc mặc cả, giá trị của thứ này đã vượt quá dự kiến.

Cái gì càng có giá trị thì thường đi kèm với những rủi ro tương ứng với giá trị của nó.

“Đừng vội đồng ý bọn họ.” Giọng nói của Giang Thành lạnh lùng: “Sau vài phút hãy trả lời bọn họ, nghĩ cách tìm hiểu mục đích của mảnh giấy đỏ này.”

“Có tin tức thì lập tức báo cho tôi biết.”

Giang Thành cúp điện thoại, sau đó đỡ Lâm Uyển Nhi đứng dậy, bế cô xuống tầng, đặt lên ghế sô pha.

Sau đó hắn khóa cửa lại, lao vào phòng tắm, thấm vài chiếc khăn mặt vào nước, lau máu trên mặt Lâm Uyển Nhi, sau đó là tay và chân của cô.

Nhưng dần dần, Giang Thành cũng phát hiện có điều gì đó không ổn, theo logic mà nói, lượng máu nhiều như vậy, Lâm Uyển Nhi hẳn là bị thương rất nặng mới đúng.

Nhưng ngoại trừ một số vết trầy xước nhỏ, trên tay chân của Lâm Uyển Nhi không có vết thương nào nghiêm trọng.

Chẳng lẽ… Giang Thành cầm chiếc khăn tắm dính đầy máu đỏ, không tự chủ được liếc nhìn thân trên của Lâm Uyển Nhi.

Cô đang mặc một chiếc áo gió bên ngoài và một chiếc sườn xám vừa vặn bên trong, nhưng tất cả đã rách nát và dính đầy

máu.

Hắn nhìn sắc mặt Lâm Uyển Nhi tái nhợt, không có phản ứng.

Hắn chậm rãi đưa tay ra, bắt đầu kiểm tra phần trên cơ thể của Lâm Uyển Nhi, động tác nhanh chóng và thận trọng.

Cuối cùng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Uyển Nhi không có vết thương bên ngoài nghiêm trọng nào.

Hắn lau hết máu trên người Lâm Uyển Nhi, khi đang giặt khăn trong phòng tắm, điện thoại lại vang lên.

Giọng Hòe Dật truyền tới: "Anh Giang, bọn họ không chịu tiết lộ chuyện về mảnh giấy đỏ."

Điều này nằm trong dự đoán của Giang Thành.

Nhưng xét thấy đối phương nóng lòng muốn lấy được tờ giấy đỏ đến mức nào thì họ cũng không chịu từ bỏ thương vụ này nên rất có thể sẽ tiết lộ những thứ khác có liên quan đến mảnh giấy đỏ.

Quả nhiên.

"Anh Giang." Giọng điệu của Hòe Dật thay đổi: "Bọn họ còn nói chúng ta có giữ mảnh giấy đỏ cũng không có tác dụng gì, không những không có tác dụng gì mà còn đe dọa đến sự an toàn của chúng ta, bọn họ hy vọng chúng ta sẽ nghiêm túc cân nhắc."

"Tôi cảm thấy… Tôi cảm thấy bọn họ không giống như đang lừa gạt chúng ta." Hòe Dật có chút hoảng hốt: "Mà tôi cảm thấy giá cả cũng không thấp, ba tờ giấy trắng và một tấm chi phiếu điền thoải mái… tôi cảm thấy đã được rồi."

“Không giấu gì anh, cánh cửa trong cơ thể tôi đã có dấu hiệu sắp mất kiểm soát rồi, nếu không còn giấy trắng cho nó nuốt, nó sẽ…”

Hòe Dật nói những lời cuối cùng gần như bằng giọng van xin, Giang Thành là Đỏ Thẫm, nhất định phải có biện pháp để hạn chế sự ăn mòn của cửa.

Nhưng anh ta thì không được, anh ta chỉ là một người bình thường tương đối xui xẻo mà thôi.

Anh ta cũng là tình cờ có được cánh cửa này và bị nguyền rủa kể từ đó.

“Tôi biết rồi.” Giang Thành để lại vài lời rồi cúp điện thoại.

“Này, này, anh Giang…” Hòe Dật ở đầu bên kia điện thoại vô cùng lo lắng,“Ý anh là sao, thế rút cuộc là giao dịch hay là không?”

Nhưng Giang Thành không biểu thị lập trường, anh ta cũng không dám tự tiện đưa ra quyết định, dù sao cửa sẽ không khiến anh ta chết ngay, nhưng Giang Thành thì có thể.

Nhìn đối phương đưa ra giá cả, Hòe Dật hai mắt đỏ hoe, không nhắc đến tiền, nếu thật sự có được ba tờ giấy trắng kia, vậy thì bản thân lại có thể cầm cự thêm một thời gian rất dài nữa rồi.

Một làn sóng tức giận chạy xuyên khắp cơ thể: “Thật sự là ức hiếp người quá đáng mà! Không thể chịu đựng được nữa!” Hòe Dật đỏ mặt đập vỡ máy tính để bàn, sau đó cất máy tính gọn gàng rời khỏi nhà.

Ra ngoài đi taxi đến thẳng biệt thự bên bờ biển.

Anh ta muốn lén lút sau lưng Giang Thành, tâm sự một chuyện với các chị dâu, nghĩ tới đây, Hòe Dật nở một nụ cười thần bí, ném 100 tệ cho tài xế: “Lái xe nhanh lên!”

Về suy nghĩ của Hòe Dật, Giang Thành không đoán được cũng không quan tâm đến, hắn hiện tại toàn lực tập trung vào Lâm Uyển Nhi.

Trong đầu vang vọng mấy câu của đối tượng giao dịch: Giấy đỏ không có tác dụng gì với những người như bọn họ, không những không có tác dụng gì mà còn đe dọa đến sự an toàn của bọn họ.

Bây giờ có vẻ như những lời đó đã trở thành một lời tiên tri.

Đây chính là tình huống Lâm Uyển Nhi gặp phải, thứ trong cửa bằng cách nào đó đã trốn thoát và tấn công Lâm Uyển Nhi.

Nhưng có một điều Giang Thành không thể nghĩ ra, nếu Lâm Uyển Nhi không bị thương, vậy tất cả máu đều từ đâu tới?

Chẳng lẽ là của quỷ nhiều đầu?

Nó là vừa toàn thân chảy máu, vừa đuổi theo Lâm Uyển Nhi, hay là vì nguyên nhân nào đó bị thương nặng?

Giang Thành không dám khẳng định, điều hắn muốn biết bây giờ chính là tung tích của con quỷ nhiều đầu này.

Hắn kiểm tra căn nhà cẩn thận nhưng không tìm thấy tờ giấy đỏ, hắn nghi ngờ rằng quỷ đã nhập vào cơ thể Lâm Uyển Nhi.

Nói chính xác hơn, Lâm Uyển Nhi đã trở thành người tiếp theo mang cánh cửa đó.

Sau khi mở vòi nước và rửa tay liên tục bằng nước để rửa sạch mùi máu tanh, Giang Thành đứng trước gương phòng tắm và suy nghĩ biện pháp đối phó.

Hắn không có nhiều lựa chọn, lựa chọn đầu tiên chính là đi tìm đám người Hạ Mạnh, bọn họ có liên hệ với Người Gác Đêm, nhất định biết rõ lai lịch của mảnh giấy đỏ này.

Cách thứ hai trực tiếp hơn, hẹn gặp đối tác giao dịch rồi khống chế, nếu họ sẵn sàng trả giá như vậy để có được nó thì chắc chắn họ phải biết bí mật đằng sau nó.

Cả hai phương án đều không an toàn, nhưng nếu Lâm Uyển Nhi vẫn hôn mê, hắn cũng không ngại mạo hiểm một chút.

Qua khóe mắt, hắn dường như nhìn thấy đôi mắt của Lâm Uyển Nhi đang chớp chớp qua hình ảnh phản chiếu trong gương.

Nhưng khi hắn nhìn, hai mắt của Lâm Uyển Nhi vẫn đang nhắm lại, yên lặng nằm ở trên sô pha, mọi thứ vẫn như cũ.

Giang Thành lắc đầu, sau đó cúi xuống dùng nước lạnh rửa mặt mấy lần, nước lạnh khiến hắn tỉnh táo hơn nhiều.

Nhưng khi hắn cúi xuống rửa, Giang Thành trong gương vẫn giữ nguyên tư thế đứng, nhìn qua gương về phía Lâm Uyển Nhi, trong mắt tràn đầy cổ quái.

Chương 528: Cẩn thận

Thành phố Đại Kinh.

Vùng ngoại ô.

Tại một căn biệt thự nằm lẫn khuất sâu trong rừng rậm, cánh cổng chính của tòa nhà bề thế này đang từ từ mở ra. 10 giây sau, có một chiếc xe đang chạy tới từ vị trí cách nơi này không xa lắm. Nhân viên cảnh vệ mặc veston lập tức di dời chướng ngại vật được ngụy trang kín kẽ sang một bên.

Đó là một chiếc ô tô màu đen rất phổ thông, nhưng dựa theo tiếng động cơ vang rền đó lại chứng tỏ bản thân nó không hề phổ thông.

Chiếc xe này hoàn toàn không định giảm tốc độ, mãi đến khi tiến vào biệt thự mới gấp gáp thắng lại.

Trên xe chỉ có mỗi một người ngồi ngay vị trí cầm vô-lăng. Một người đàn ông trung niên với khuôn mặt cương nghị bước xuống xe, thẳng thừng tiến về phía ngôi biệt thự.

Khi chưa đến cổng, chợt có một người trẻ tuổi đeo mắt kính gọng vàng, mặc veston màu trắng bước nhanh ra, tựa như đang chờ đợi vị khách này từ lâu.

"Người đó còn ở bên trong à?" Cung Triết sầm mặt, hỏi.

"Vẫn còn ở đó." Người quản giả trẻ tuổi đáp, sau đó mới hạ thấp giọng hỏi thêm: "Bọn họ cầm theo mệnh lệnh do Bộ phận Thi hành của Người Gác Đêm ký duyệt. Chúng tôi muốn ngăn cản, nhưng không thể ngăn được."

"Đây là địa bàn của nhà họ Hạ, còn chưa đến lượt bọn họ thể hiện đâu." Cung Triết đẩy cổng, nhanh chân bước vào.

“Tôi cũng nói như thế. Dù sao đi nữa, chúng ta đã rút khỏi Người Gác Đêm cách đây nhiều năm. Tuy nhiên, bọn họ bảo rằng, nếu nhà họ Hạ đã tham gia vào hội nghị tối cao của Bộ phận Thi hành thuộc Người Gác Đêm, còn bỏ phiếu, vậy chứng tỏ nhà họ Hạ vẫn thừa nhận tuyên ngôn của Người Gác Đêm năm xưa. Mà như thế, vậy phải tuân thủ nghiêm ngặt 12 điều thiết luật của tuyên ngôn.

Bộ phận Thi hành của Người Gác Đêm có quyền tiến hành điều tra bất cứ một gia tộc thành viên nào.”

Thanh niên kia đẩy nhẹ gọng kính, bám theo sau Cung Triết.

Ngôi biệt thự này là một cứ điểm bí mật của nhà họ Hạ, dùng để giam giữ những kẻ rất quan trọng, hoặc những cá nhân có giá trị sử dụng cực cao.

Hay nói đúng hơn, là một căn ngục giam mà gió không thổi qua nổi.

Các bố trí cạm bẫy xung quanh nơi này đều lấy căn ngục giam này làm tâm điểm, mà các nhân viên cảnh vệ đều là tuyển từ các đội ngũ tinh nhuệ mà ra.

“Tôi đã xem qua mệnh lệnh mà bọn họ ký duyệt, nội dung chính là hoài nghi chúng ta đang giam cầm phần tử cực kỳ nguy hiểm, có rủi ro mất khống chế cao.”

“Gần dây, số lượng các sự kiện linh dị tăng cao ở các nơi.” Thanh niên đó nói: “Bọn họ lo là phạm nhân bên trong có chứa kẻ sắp sửa mất khống chế.”

“Bọn họ yêu cầu chúng ta mở buồng giam ra, sau đó kiểm tra từng phạm nhân một.” Nói xong, thanh niên kia cực kỳ thận trọng mà thì thầm với Cung Triết: “Kỳ lạ lắm! Trông bọn họ như rất quen thuộc với nơi này của chúng ta. Vừa vào cửa,

bọn họ đã xông thẳng xuống mật thất ngầm dưới lòng đất, còn tìm ra được cơ quan mở khóa.”

“Có gì kỳ quái đâu. Bọn họ nắm cả bản đồ biệt thự trong tay cơ mà. Không có nó, bọn họ sẽ không dám đến đây như vậy đâu.” Cung Triết nhíu mày: “Mà trước khi đến đây, bọn họ còn tìm cớ để tôi rời khỏi nơi này ấy chứ.”

Nghe thế, thanh niên sững sờ ngay: “Ý của ngài là, sự kiện linh dị tại Nghiệp Thành là do có người cố ý tạo ra?”

Cách đây một ngày, một trong những cứ điểm của nhà họ Hạ tại Nghiệp Thành bị tấn công - tất cả mọi người đều mất tích chỉ trong một đêm - sống không thấy người, chết chẳng thấy xác.

Đồng thời, thông tin về sự kiện này bị lan truyền ra xung quanh. Từ đó, người phụ trách việc tóm lượt tư liệu về sự kiện này xác định rằng, nơi đó có một cánh cửa bị mất khống chế.

[Mật danh: Sự kiện đầu người nhảy múa Nghiệp Thành.

Cấp bậc: B.

Mức độ đe dọa: * * *]

Do chuyện này dính dáng đến một phần bố cục của nhà họ Hạ tại Nghiệp Thành, sau khi phân tích và quyết định, cuối cùng vẫn phải mời Cung Triết đến đó để xử lý.

Nhưng khi Cung Triết vừa đến Nghiệp Thành và bắt tay giải quyết vụ việc, Ban điều tra của Bộ phận Thi hành lại đến đây ngay lập tức. Chẳng những thế, mà gián điệp của nhà họ Hạ ẩn nấp bên trong Người Gác Đêm cũng chẳng nghe thấy tin tức nào.

Chuyện này… sao lại trùng hợp đến vậy?

Bước đến cầu thang, Cung Triết dừng bước, nhìn về phía thanh niên đi sau lưng: “Còn người kia sao rồi?”

Thanh niên quản gia sửng sốt một hồi, sau đó dường như chợt nhớ ra gì đó, thế là nhanh chóng đáp ngay: “Ngài yên tâm! Tôi đã dựa theo kế hoạch của ngài trước khi đi để sắp xếp cho anh ta ở torng một căn chòi gác rừng sâu trong dãy núi. Tại đó còn có nhân viên của chúng ta theo dõi 24/24.”

“Ý của ngài là… Bọn họ đến đây vì anh ta ư?” Trong giọng nói của thanh niên quản gia chứa đầy cảm giác khó mà tin tưởng nỗi.

Người kia bị bắt đến đây vào 3 ngày trước. Trông dáng dấp của kẻ đó vừa mập vừa nghèo, mà khi kéo khăn trùm đầu của anh ta ra thì anh ta lập tức quỳ sụp xuống, còn khiến mấy nhân viên cảnh vệ giật thót cả mình, cứ ngỡ đâu đó là một chiêu thức phản công mới mẻ nào đó.

Kẻ đó cứ cúi đầu, không dám mở mắt, cứ mãi hô to ‘đừng giết tôi, đừng giết tôi… tôi không trông thấy mặt mũi của các người đâu. Cha mẹ của tôi phải khổ cực lắm mới nuôi tôi lớn được chừng này… ‘

Nghe đến tên mập không sao cả, Cung Triết cũng cảm thấy thoải mái hơn. Ông ta đồng ý thu nhận và giúp đỡ tên mập, một mặt là do giao dịch với Giang Thành, còn mặt khác chính là xuất phát từ ý đồ riêng của ông.

“Thẩm vấn đến đâu rồi?” Cung Triết hỏi: “Có thuận lợi không?”

Thanh niên quản gia cười khổ một tiếng: “Không dám dối ngài, tôi làm trong nghề này cho đến nay, quả thật chưa từng thấy một ai cực kỳ phối hợp như anh ấy.”

“Hả?” Cung Triết hơi bất ngờ.

“Tôi nói thật đấy. Với tất cả những gì mà bản thân biết về Giang Thành, anh ta khai hết tất cả. Ban đầu, chúng ta đưa cho anh ấy mấy tờ giấy, bảo anh ấy viết xuống những gì mà bản

thân biết rõ. Cơ mà sau đó, anh ấy còn đòi thêm giấy, nói là nhiêu đây giấy thì không đủ cho anh ấy ghi. Anh ấy còn rất nhiều thông tin cần ghi chép ra."

"Đưa tôi xem những gì mà cậu ta viết." Cung Triết yêu cầu.

Thanh niên quản gia nhanh chóng gọi người cầm đến một chiếc máy tính bảng. Sau khi nhấn vài cái, màn hình hiện ra một loạt các dòng chữ viết tay xấu xí.

Cung Triết lướt tay trên màn hình một hồi, tùy tiện lật đến một trang ngẫu nhiên nào đó.

[Con người của Giang Thành… phải nói thế nào đây? Chính là rất mưu mô xảo quyệt! Nếu có ai chơi khăm hắn một lần, hắn mà không thể chơi khăm lại kẻ đó gấp 10 lần thì quả thật hắn sẽ mất ngủ cả đêm đấy. Hắn sẽ cứ thế mà lăn qua lăn lại, tìm cách chơi chết tên kia mới thôi.]

"Anh ta còn một cái tật bủn xỉn khá đặc biệt, mà kiểu bị chứng rối loạn cưỡng chế đấy. Chắc mọi người hiểu ha?]

[Có một lần, tôi lau bàn, thế là anh ta bộc phát tính bủn xỉn ngay. Thứ tôi dùng là giấy, là thứ giấy mỏng tênh trong nhà vệ sinh đấy, có mắc tiền đâu mà! Trong nhà chứa nhiều giấy đến vậy, để lâu cũng mục nát, chẳng bằng lấy ra dùng.]

[Nhưng anh ta cứ keo kiệt không cho tôi dùng. Hừ hừ… Tôi cũng chẳng phải loại người nóng tính, thế nên có thể chịu đựng được cái tật xấu này của anh ta. Do đó, tôi ném tờ giấy xuống, hỏi anh ấy rốt cuộc là muốn gì.]

[Có lẽ anh ấy cũng hoảng hồn với anh vi của tôi. Chúng tôi ở chung với nhau lâu như vậy, anh ấy vẫn biết chút ít về tính tình của tôi. Sau khi sợ hãi một hồi, anh ấy bảo tôi dùng giẻ mà lau, đừng dùng giấy vệ sinh. Dùng giấy vệ sinh thì phí lắm. Nhưng lúc đó là là thời điểm mà tôi quạo lên. Anh ấy không

cho tôi dùng, tôi càng muốn dùng. Tiếp đó, tôi cứ dùng, mà anh ta vẫn không cho tôi dùng… Ha ha ha…]

Cung Triết lướt tới trước liên tục, mọi nội dung trong đây đều liên quan đến chuyện cãi nhau giữa tên mập và Giang Thành. Chỉ vì một cuộn giấy vệ sinh, bọn họ làm ầm ĩ đến tận 20 trang giấy.

"Đây chính là biết gì nói nấy của cậu đấy à…" Nhìn về phía tên thanh niên quản gia, Cung Triết nhíu mày thật sâu, khiến gân xanh gồ lên ở hai bên thái dương.

Đây rõ ràng là nói ba xàm ba láp!

"Đừng kích động, ngài Cung!" Dường như sớm lường trước tình huống này, thanh niên hướng dẫn Cung Triết lướt đến nội dung phía sau: "Phần nội dung này liên quan đến những gì mà Giang Thành và tên mập trải qua sau khi tiến vào ác mộng. Chúng tôi đã nghiên cứu qua rồi, có thể thấy là độ tin cậy rất cao. Anh ta không hề nói dối.

Chương 529: Bố trí

Nhưng trước sự ngạc nhiên của thanh niên trẻ tuổi, Cung Triết chỉ lướt qua vài trang rồi trả lại máy tính bảng.

"Sao ạ?" Thanh niên nhìn Cung Triết với ánh mắt nghi ngờ: "Ngài Cung, chẳng lẽ ngài cho rằng đây cũng là tin giả?"

"Không phải giả mạo."

"Vậy tại sao ngài không xem …"

"Dù không phải, nhưng đây là những thông tin mà tôi đã biết từ trước rồi." Cung Triết bảo: "Cậu ta đang dùng những thông tin mà chúng ta đã biết từ lâu để trả lời chiếu lệ và trì hoãn thời gian. Về những thông tin hữu ích, cậu ta chẳng hề nói ra một chữ."

"Nhưng làm sao anh ta biết chúng ta cần lấy những thông tin gì?" Vẻ mặt của thanh niên kia hơi bối rối: "Hay là… anh ta đã sớm đoán ra thân phận của chúng ta?"

Cung Triết lắc đầu: "Là An Hiên. Cậu ta nhận ra An Hiên, thế nên nghĩ rằng kẻ bắt cóc mình là Người Gác Đêm. Do đó, những gì mà cậu ta khai ra cũng là những thứ mà An Hiên đã biết sẵn." Ông chỉ vào máy tính bảng, nói: "Đây là sự kiện Ác mộng mà cậu ta và An Hiên từng cùng nhau trải qua."

"Khốn nạn!" Thiếu niên trẻ tuổi giật nhẹ khóe mắt; anh ta cũng không ngờ là tên mập khúm núm chết bầm kia lại có thể qua mặt được mình.

"Ngài Cung, xin hãy giao anh ấy cho tôi. Tôi hứa sẽ khiến anh ấy nói ra tất cả những gì mà bản thân biết trong vòng 3 ngày."

Cung Triết nhìn chàng trai trẻ: "Nhưng cậu không thể làm tổn thương cậu ấy, ít nhất là khi trả cậu ta về thì không có bất kỳ một vết thương nào trên cơ thể."

Nghe vậy, thanh niên trẻ tuổi hơi chần chờ, nhưng sau khi suy nghĩ lại thì gật đầu chắc chắn: "Vâng! Đã rõ!"

"Ngài Cung!" Một người đàn ông khoảng 30 tuổi từ bên ngoài loạng choạng chạy vào, hoảng sợ nói: "Bọn họ… bọn họ đâu mất rồi!"

"Ai mất rồi?" Thanh niên mắng: "Sao lại hoảng hốt như thế? Nói chậm thôi."

"Hai gã chuyên viên của bộ phận Thi hành do Người Gác Đêm điều động đến đây. Vừa rồi, bọn chúng đánh tôi và người đi chung bất tỉnh, sau đó biến đâu mất tiêu." Người đàn ông trung niên nói tiếp: "Kính cửa sổ phía sau bị khoét thủng một lỗ; chắc chắn bọn họ đã trốn thoát thông qua cửa sổ."

"Trốn thoát thông qua cửa sổ…" Thanh niên bối rối hỏi: "Vậy các nhân viên trong phòng CCTV đâu?"

Người căng thẳng nhất bây giờ chính là thanh niên trẻ tuổi này. Anh ta trông cứ như một vị quản gia ở đây. Do đó, nếu có vấn đều xảy ra, bản thân anh ta chính là kẻ bị gia tộc trừng phạt nặng nhất.

"Rất kỳ quái. Từ góc nhìn trong phòng CCTV, mọi thứ vẫn bình thường. Có lẽ bọn chúng đã xâm nhập vào mạng lưới phòng thủ của chúng ta… Không! Không phải 'có lẽ', mà chính là chắc chắn!" Người đàn ông trung niên nói thêm.

Thanh niên quản gia lập tức lấy điện thoại di động ra, bật một phần bản đồ lên: "Muốn rời khỏi biệt thự, bọn chúng chỉ có thể đi theo 2 con đường này."

Trên bản đồ hiện rõ 2 đường cong ánh sáng, tượng trưng cho các tuyết đường khả dụng để thoát thân.

“Những người này thật hung ác.” Người đàn ông trung niên tiến vào sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: “Đến đây lần này, cả nhóm bọn chúng có 6 chiếc ô tô và khoảng 20 thành viên. Hai người kia chỉ quan tâm đến bản thân mình, phớt lờ luôn những đồng bạn còn lại.”

“Chắc chắn là do hai kẻ đó đã biết tin ngài Cung trở về, sợ sự việc bị bại lộ nên đã bỏ chạy trước.” Chàng trai vừa nói vừa nhấc điện thoại lên, chuẩn bị bố trí đánh chặn và truy đuổi.

Nơi đây là địa bàn của nhà họ Hạ, không phải là nơi mà bọn chúng có thể đến và đi bất cứ lúc nào cũng được. Không những thế, trông dáng vẻ hấp tấp và vội vàng kia, ắt hẳn là do bọn chúng đã phát hiện ra một thứ gì đó rất khó lường.

Mà điều đáng sợ nhất chính là, với tư cách là chủ nhân nơi đây nhưng nhà họ Hạ vẫn không biết rõ 2 người kia đã phát hiện ra bí mật gì.

Ngay khi thanh niên kia vừa gọi thông cuộc gọi, chuẩn bị giao nhiệm vụ thì chợt có một bàn tay đưa ra, cầm lấy chiếc điện thoại rồi cúp máy ngay.

“Ngài Cung?”

Cung Triết nhìn về phía cửa lớn: “Chiêu trò điệu hổ ly sơn, chỉ dùng một lần là đủ. Bọn chúng vẫn còn ở nơi này.”

“Thông báo cho đội Cảnh vệ dàn quân phong tỏa từng vị trí cửa ra vào của ngôi biệt thự. Chúng ta không cần đi đâu cả, cứ ngồi yên tại đây mà chờ bọn chúng.”

Nghe vậy, người đàn ông trên dưới 30 tuổi kia lại chạy về, ắt hẳn là đi điều động người.

“Bọn chúng… Bọn chúng thật sự đến đây vì người đó ư?” Thấy xung quanh không có người khác, thanh niên thận trọng hỏi: “Là tên mập đó à?”

Thanh niên quản gia cũng không ngờ rằng, tên mập không tên không tuổi kia lại kích thích một cơn thủy triều lớn đến vậy. Bộ phận Thi hành của Người Gác Đêm dám gánh vác lấy rủi ro là phải trở mặt với nhà họ Họ, chỉ để nhúng chàm vào chuyện này.

Rốt cuộc, lai lịch của anh ta là gì?

"Có lẽ là vậy, hoặc không." Cung Triết bình tĩnh hơn rất nhiều. Chỉnh lại cúc áo vest theo thói, sau đó ông bèn xoay người đi ra ngoài: "Dẫn tôi đi gặp tên mập đó."

Nghe vậy, thanh niên trẻ tuổi vội vàng bước nhanh vài bước, sau đó ngăn lại trước mặt Cung Triết: "Ngài Cung!" Anh ta hấp tấp bảo: "Tôi nghĩ rằng, đám người kia cũng không rõ chúng ta giấu người ở đây, thế nên mới ẩn nấp xung quanh để quan sát. Hiện tại, nếu chung ta tùy tiện đi gập tên mập kia, vậy sẽ bại lộ địa điểm giam giữ.

Khóe miệng của Cung Triết co quắp lại, khiến vết sẹo trên quai hàm cũng cử động theo, ông nở một nụ cười vô cùng xấu xí: "Nhưng chẳng phải nếu làm thế thì sẽ có thể khiến bọn chúng bại lộ mục đích thực sự à?"

Chàng trai trẻ sửng sốt trong giây lát rồi lập tức nhận ra ngay. Nếu đám người đó đã đạt được thứ mình muốn, vậy đâu cần ẩn nấp nữa, mà thay vào đó là chạy trốn ngay lập tức.

Nhưng nếu vẫn chưa tìm được thứ mà mình muốn tìm, hoặc là một người mà bọn chúng cần tìm, chúng chắc chắn sẽ tìm cách đi theo Cung Triết sau khi thấy ông xuất hiện.

Suy cho cùng, ai cũng rõ sức nặng của kẻ này.

Mà nếu phỏng đoán theo lẽ thường, sau khi gặp một chút biến cố nhỏ như vậy, nhà họ Hạ chắc chắn sẽ lập tức cử người đi kiểm tra xem nơi đây có bị mất mát món đồ quan trọng nào không.

Suy cho cùng, với tư cách là một trong 13 gia tộc sáng lập Người Gác Đêm, chắc hẳn bọn họ vẫn còn một số bí mật mà người ngoài không thể biết đến.

Thanh niên kia và Cung Triết bước đi trên con đường núi hiểm trở, một trước một sau. Nơi này hoàn toàn không có đường đi, đúng chuẩn là một cánh rừng nguyên thủy không có hơi người.

Có trời mới biết họ đã bỏ ra bao nhiêu công sức để đưa tên mập đó đến đây.

Không lâu sau, cả hai trông thấy một túp lều dã chiến được che phủ bằng lưới ngụy trang. Túp lều đó dựa lưng vào núi, phủ đầy rêu; chất liệu của túp lều cũng không phải làm bằng gỗ, mà bằng đá tảng.

Khi tới cửa, Cung Triết bảo thanh niên kia đi vào trước; chưa đầy một phút sau, Cung Triết cũng mở cửa bước vào.

Diện tích bên trong lớn hơn nhiều so với dự kiến, thậm chí một phần còn kéo dài đến tận bên trong lòng núi - tổng cộng chia thành 5 phòng.

Ngoại trừ tên mập, nơi đây còn có một ông lão che kín mặt. Lão già đó ngồi xếp bằng trên mặt đất, mặc một bộ áo bào xám trông như không được giặt giũ từ lâu lắm rồi.

Khi nhìn thấy Cung Triết tiến vào, ông ta cũng chỉ nhướng mi lên rồi tiếp tục nhắm mắt.

“Ngài Cung.” Người thanh niên thấp giọng hỏi: “Có ai bám theo ngài không?

“Không.”

Nhưng sau khi Cung Triết trả lời là ‘không’, lão già áo xám đột nhiên âm thầm cười mỉm. Khóe miệng của lão ta hé mở, để lộ cả hàm răng sắc nhọn đan xen vào nhau.

Ở đây, mỗi một căn phòng đều là biệt lập. Tên mập bị nhốt ở phòng áp chót, đang chơi đùa với chiếc bụng đầy mỡ của mình thì chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng động.

Anh ta khịt mũi; và vì dường như ngửi thấy một mùi lạ nào đó, tên mập lập tức choáng váng, cuối cùng là ngã bất tỉnh xuống mặt đất.

Một lúc sau, cửa mở ra - Cung Triết bước vào.

"Cậu canh chừng ngoài cửa." Cung Triết quay người dặn dò: "Tôi muốn thăm dò tình hình bên trong cơ thể người này."

Chương 530: Chiếc đĩa vàng

Nghe vậy, ánh mắt của chàng trai trẻ đột ngộ thay đổi: "Ngài Cung! Không cần phải thế. Ngài cũng biết rõ tình trạng cơ thể của mình mà; ngộ nhỡ có sai lầm…"

Anh ta là người phụ trách trông coi cho tình trạng sức khỏe của Cung Triết. Với những ai càng có năng lực mạnh mẽ, vậy kẻ đó cũng đồng thời gặp phải ăn mòn ở mức độ càng nghiêm trọng hơn.

Nói trắng ra, chỉ cách khoảng một bước chân nữa thôi thì ông ta sẽ bị ăn mòn một cách triệt để.

Đối với ông ấy, dù lúc này có nuốt lấy những tờ giấy trắng đại biểu cho 'cửa' thì cũng vô ích mà thôi. Trừ khi, đó là loại khế ước máu đại biểu cho những cánh cửa đã bị ăn mòn triệt để.

Chỉ với mức độ nguyền rủa đó mới có thể lấy độc trị độc.

Mà những thứ như thế, chính là có thể may mắn gặp được, chứ không thể cưỡng cầu.

Ngoài ra, chuyện mà anh ta càng lo lắng hơn chính là sẽ có biến cố trong quá trình dò xét. Nếu tên mập chỉ là một người bình thường, thậm chí là những tên Môn đồ khác, vậy cũng chẳng phải lo lắng gì.

Bởi vì những cánh cửa khác sẽ không thể nào kích phát cộng hưởng với cánh cửa bên trong người của ngài Cung Triết cả.

Điều mà anh ta lo lắng chính là, lần này lại gặp gỡ một cánh cửa cùng loại với của ngài Cung.

Thứ đằng sau cánh cửa kia của ngài Cung Triết là một sự tồn tại vượt qua lẽ thường, áp đảo tất cả các yêu ma quỷ quá khác – đó là một dạng tồn tại đến từ một chiều không gian khác.

Bọn chúng tự xưng là Quỷ dị.

Nếu… Nếu trong quá trình dò xét mà gặp phải một cánh cửa như vậy, thì khả năng cao là sẽ dẫn đến một cuộc chiến sinh tử sẽ nổ ra. Suy cho cùng, giữa Quỷ dị và Quỷ dị không tồn tại quan niệm đồng loại – ai nấy đều coi nhau như thức ăn.

Tuyệt vọng… Nuốt chửng càng nhiều tuyệt vọng, chúng sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng nghĩ tới đây, thanh niên kia vô thức lắc đầu. Anh ta thực sự bị thế cục bên ngoài gây choáng váng đầu óc. Làm gì có chuyện dễ dàng thu hoạch được loại cửa Quỷ dị như thế chứ? Không những thế, mà còn xuất hiện bên trong người tên mập khum núm này à? Chuyện này chẳng bao giờ xảy ra cả.

Đến thời điểm này, đã không còn quá nhiều người có thể gánh chịu nỗi cửa Quỷ dị mà còn sống sót cả; đa phần đều bị thương nặng nề sau trận đại chiến cách đây 20 năm kia.

Cửa đá đóng lại; cánh tay của Cung Triết bỗng nhiên hóa đen một cách rất quái dị. Sau đó, ông ta chộp về phía trái tim của tên mập. …

5 phút.

Thậm chí là chưa đến 5 phút.

Cửa đá mở ra từ bên trong.

Vừa nhìn thấy Cung Triết, thanh niên kia lập tức thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, mọi chuyện đều ổn, rốt cuộc cũng do bản thân anh ta lo lắng thái quá mà thôi.

“Nhớ trông chừng cậu ta.” Cung Triết bình tĩnh nói trước khi rời khỏi căn nhà đá trong rừng.

Lúc này, có một ông lão mặc áo màu xám đang canh giữ căn phòng ở ngoài cùng chợt nhếch môi, sau đó bèn đưa tay lên gãi mái tóc rối bù của mình. Mà hòa với động tác này của ông ta là từng tiếng âm vang lách cách.

Dưới chiếc áo choàng rộng màu xám kia chính là một chiếc còng tay được nối liên với dây xích sắt và điểm cuối cùng của sợi dây xích ấy lại bị đóng cố định vào bức tường đá phía sau lưng ông ta.

Không như bộ trang phục cũ kỹ của ông lão, chiếc còng tay này rất sạch sẽ, thậm chí có thể phản chiếu ra bóng người.

Dù bị còng tay như thế, ông lão vẫn cười toe toét; khuôn mặt của ông đầy các vết sẹo đẫm máu và đôi mắt gần như muốn lồi ra khỏi hốc mặt vậy.

Nói đây là một người, nhưng trên thực tế lại giống quỷ hơn.

Một con ác quỷ.

“Ngài Cung.” Đứng trước văn phòng của Cung Triết, thanh niên trẻ tuổi hỏi: “Theo ý ngài, khi nào chúng ta nên kiểm tra lại ngôi biệt thự này một cách kỹ lưỡng vậy?”

Vây hãm không phải là mục đích, đó chỉ là một phương pháp. Cuối cùng, mục tiêu vẫn là bắt lấy hai kẻ khốn nạn kia.

“Về chuyện này, cậu toàn quyền phụ trách đi, đừng để ảnh hưởng quá lớn là được.” Nói xong, cửa văn phòng đóng lại.

Tiếp đó, thanh niên quản gia lập tức rời đi.

Nhưng thanh niên trẻ tuổi này không bao giờ ngờ rằng, từ sau khi bước vào văn phòng thì Cung Triết đã không hề bước

thêm bất cứ một bước chân nào nữa, chỉ là đứng nép người đằng sau cánh cửa mà thôi.

Không phải ông muốn đứng tại đó, mà do cơ thể của ông không cho phép.

Trên trán nổi đầy gân xanh, hai mắt đỏ ngầu, máu chảy ra từ mũi và khóe miệng, ông thở đứt quãng một cách rất nặng nề, trông như nhân tính đang trôi qua và dần biến thành một con thú dữ.

Lòng bàn tay của ông cứ nắm chặt rồi buông ra một cách mất kiểm soát; máu trong người chảy xuống tựa như axit ăn mòn cực mạnh, đốt cháy sàn nhà thành từng lỗ một.

Cửa!

Trong cơ thể tên béo đó quả thực có một cánh cửa!

Mà sau khi nhận ra chuyện này, mọi thứ đã trễ! Đó là một dạng hương vị đồng loại với cánh cửa bên trong người của Cung Triết, giống như hơi thở huyết thống vậy.

Nếu không nhờ ông ta dùng hết mọi sức mạnh để thoát ra kịp…

Máu huyết trong người ông dường như đang bốc cháy lên; cơ thể ông cứ như đang bị cánh cửa căng cứng trong người kia cắt chém ra từng đoạn… Mặc dù ông cũng hiểu, đây chỉ là trong cảm giác mà thôi.

Nhưng lần tiếp xúc ngày hôm nay đã gia tăng mức ăn mòn trong người ông ta một cách rất nghiêm trọng.

Thậm chí, nếu ban nãy mà phản ứng chậm đi một chút, ông ấy rất có thể sẽ bị cánh cửa bên trong người ăn mòn toàn phần. Mà hậu quả khi ông bị ăn mòn hoàn toàn… chắc chắn chính là một tràng thảm kịch cực kỳ tàn khốc.

Cung Triết di chuyển rất chật vật, từng bước một, tiến về phía bàn làm việc của mình.

Mở ngăn kéo phía dưới cùng ra, nơi đó còn có một ngăn bí mật được thiết kế theo kiểu mở khóa bằng vân tay. Sau khi mở khóa thành công, chợt có một dạng âm thanh máy móc vang lên. Một lúc sau, một chiếc đồng hồ vàng xuất hiện trước mặt ông.

Không! Đó không phải là một chiếc đồng hồ, vì không có bất cứ một chiếc đồng hồ nào sở hữu khung giờ thứ 13 cả.

Sau vạch kẽ thứ 12, thế mà còn có thêm một vạch kẽ khác.

Từng dấu ngấn được điểm xuyết bởi các dạng hoa văn có chất liệu giống nhau; 13 kiểu hoa văn khác nhau – trông cứ như một chiếc huy hiệu, vừa cổ quái, lại rất thần bí và lộng lẫy.

Tất cả được thiết kế tụ hợp lại để trông giống như một cái mặt đồng hồ.

Cung Triết đưa tay, ấn vào một vị trí nào đó trên mặt đồng hồ vàng. Sau đó, tại vị trí dấu ngấn của khung 10 giờ có gì đó lồi lên, hóa ra bên trong còn có một hốc ngầm nhỏ hơn.

Với đôi tay run rẩy, ông lấy ra thứ duy nhất từ bên trong ngăn chứa bí mật kia. Đó là một vài bức ảnh cỡ 10 centimets, trông không được rõ ràng cho lắm, tất cả đều là góc chụp sát mặt.

Không có bố cục đặc biệt hay chính sửa make-up nào trong bức ảnh cả; rõ ràng, điều duy nhất mà vị nhiếp ảnh gia kia mong muốn chính là tính chân thực.

Bởi vì những người trong ảnh đều đã chết cả rồi, mà còn chết trong một tư thế rất bi thảm.

Những kẻ tử vong được chụp bên trong mấy bức ảnh này đều là Số 10 của Đỏ Thẫm, từng bị đích thân ông hoặc Người Gác Đêm giết chết.

Có tổng cộng 13 thành viên chính thức trong Đỏ Thẫm. Bọn họ đã thành công săn giết được một vài người trong số đó, nhưng chỉ có mỗi Số 10 là… đến giờ vẫn bao trùm lấy một tầng nghi ngờ.

Bởi vì, bọn họ đã thành công vây giết Số 10 rất nhiều lần. Tổng cộng trước sau, mọi người đã giết chết không dưới bảy hoặc tám tên Số 10.

Nhưng cứ mỗi một lần như vậy, gián điệp mà bọn họ cài vào bên trong Đỏ Thẫm đều khẳng định rằng: Số 10 vẫn còn sống!

Tại sao lại như vậy?

Đỏ Thẫm vẫn thế, duy chỉ mỗi Số 10 là thay người liên tục ư?

Không! Ông hiểu rõ Đỏ Thẫm. Bọn chúng sẽ không làm những điều vô nghĩa như vậy, dù bên ngoài bảo rằng chúng là những tên điên đã mất đi lý trí và cảm xúc.

Nhưng hôm nay, cuối cùng ông đã biết rõ một việc. Hóa ra, về cơ bản là Số 10 cũng không ở lại bên trong Đỏ Thẫm. Thay vào đó, kẻ ấy đã lặng lẽ rời đi.

Ngay khoảnh khắc hai cánh cửa chạm nhau, Cung Triết đã nhận ra cánh cửa này. Nó giống hệt với cánh cửa của 20 năm trước…

Sau khi loay hoay cởi cúc áo, Cung Triết lấy từ trong túi áo khoác ra một bức ảnh của tên mập trong phòng tra khảo, sau đó nhét vào ngăn chứa bí mật.

Sau một tiếng lách cách, ngấn khung giờ số 10 quay về lại với vị trí ban đầu. Mặt đĩa đồng hồ vàng lại hạ xuống, thu mình vào hộp chứa bí mật, còn Cung Triết thì ngã ngược ra sau ghế ngồi.

Chương 531: Lôi Lão Hổ

Thấy Lâm Uyển Nhi chậm rãi mở mắt ra, Giang Thành rốt cuộc cũng yên tâm sau cả một thời gian dài thấp thỏm: "Chị tỉnh rồi à? Cảm giác thế nào?"

Ánh mắt của Lâm Uyển Nhi vừa mê mang, vừa xa lạ, như thể đang cố nhận thức lại thế giới này.

"Chóng mặt." Một lúc sau, Lâm Uyển Nhi mới thốt ra hai chữ.

May mắn thay, chưa bị ảnh hưởng đến thần kinh.

Trái ngược với dự đoán, Giang Thành không hề trông thấy vẻ sợ hãi trên mặt Lâm Uyển Nhi. Một lát sau, hắn ngập ngừng hỏi: "Chị còn nhớ rõ chuyện xảy ra ngày hôm qua không?"

"Có vẻ như…" Lâm Uyển Nhi ngồi dậy, xoa nhẹ vào thái dương: "Hình như có người đang truy đuổi tôi. Tôi không biết, cảm giác đầu óc rất hỗn loạn."

Dường như ký ức của cô bị hạn chế ở một phương diện nào đó; khi nhớ lại chuyện trước đây, Lâm Uyển Nhi trông có vẻ như rất đau đớn.

"Vậy chị đừng suy nghĩ nữa, cứ nghỉ ngơi trước đã." Giang Thành an ủi.

Hắn cũng nhận ra hiện tượng kỳ lạ xảy ra đối với Lâm Uyển Nhi; đoạn trí nhớ kia của cô rõ ràng có vấn đề gì đó, giống như bị cưỡng ép ẩn giấu đi vậy.

Rõ ràng, là do sự ảnh hưởng của con quỷ kia.

Hắn lo rằng, nếu ép buộc Lâm Uyển Nhi khai mở phần trí nhớ kia, vậy sẽ dẫn đến một loại hậu quả vô cùng khủng khiếp.

Thậm chí, con quỷ kia sẽ nổi điên một lần nữa.

Chỉ cần xác định cô không sao, hắn sẽ có thời gian để từ từ giải quyết vấn đề bên trong cơ thể Lâm Uyển Nhi.

Trong lúc nói chuyện, Lâm Uyển Nhi cúi đầu xuống, để rồi có cảm giác khá kỳ quái khi chú ý đến bộ quần áo mà mình đang mặc trên người.

Để ý thấy biểu cảm này của cô, Giang Thành bình tĩnh nói: "Đêm qua, chị uống nhiều nên ngất đi. Tôi tiện thể giúp chị thay quần áo."

"Ôi nguy rồi!" Lâm Uyển Nhi đứng dậy, sau đó bèn đi tìm điện thoại di động của mình: "Chuyện của Nam Hoài Lễ sao rồi?" Giang Thành lên lầu tìm lấy điện thoại di động của Lâm Uyển Nhi rồi đưa cho cô: "Có manh mối rồi… Tuy nhiên, Nam Hoài Lễ đã tử vong."

Nghe thế, Lâm Uyển Nhi cũng chỉ hơi chú ý thoáng qua mà thôi, không hề bộ lộ bất kỳ một cảm xúc dư thừa nào; kết quả này cũng là đã nằm trong dự tính của cô.

Rốt cuộc ông ta đã mất tích lâu đến vậy, chuyện đã vô cùng quỷ dị rồi, mà thân nhân cũng không nhận được cuộc gọi tống tiền. Do đó, hy vọng sống sót của ông ta cực kỳ thấp.

Dường như Lâm Uyển Nhi muốn đứng dậy, nhưng cơ thể cô vẫn còn rất yếu. Giang Thành bèn gọi một chiếc taxi, đưa cô đi đến một câu lạc bộ tư nhân quen thuộc.

Người phụ trách ở đây rất quen mặt Lâm Uyển Nhi; thế là Giang Thành bèn sắp xếp cho cô ta tạm thời ở lại đó.

Xét tình hình hiện tại, thứ bên trong cơ thể Lâm Uyển Nhi sẽ không xuất hiện để gây rắc rối trong một thời gian ngắn. Điều khiến hắn lo lắng hơn chính là tình trạng cơ thể hiện tại của Lâm Uyển Nhi

Hắn không yên tâm để một mình Lâm Uyển Nhi ở lại văn phòng làm việc.

Tiếp đó, hắn bèn gọi taxi đi đến nhà Nam Hoài Lễ.

Trên đường, điện thoại lại đổ chuông. Không thèm nhìn xem là ai gọi, Giang Thành nhận cuộc gọi ngay. Ở đầu dây bên kia là giọng nói lo lắng của một người đàn ông: "Nhóc Giang, chú mày đi đâu mấy ngày nay vậy? Anh gọi cho mày mười mấy cuộc, mà chú mày chẳng thèm bắt máy, khiến anh mày lo sốt vó cả lên!"

Giang Thành lập tức nhận ra ngay, đây là giọng nói của ông chủ quán bar.

Là quán bar mà hắn thường đến công tác trong căn phòng VIP kia.

"Nói nhanh đi." Giọng điệu Giang Thành khá gay gắt: "Bây giờ tôi đang rất bận."

"Được rồi được rồi." Ông chủ kia cũng không ngờ Giang Thành lại đang cộc cằn đến vậy: "Là cô bé mà cậu mang đến đây đấy! Cậu còn nhớ không?"

Số lượng các cô nàng mà Giang Thành dẫn đến đó dù chưa đến 100 cô, thì cũng phải nhiều hơn 50 cô, làm sao có thể nhớ hết được? Mà vấn đề này lại liên quan đến phương diện làm ăn, nhưng lúc này hắn lại không có tâm trạng bàn chuyện làm ăn.

Như biết được Giang Thành đang mất kiên nhẫn dần, ông chủ quán bar lập tức nói ngay: "Là cô gái mà cậu gấp hoa hồng bằng tiền giấy cho đó. Chính là cô bé đó".

Chính là hoa hồng gấp giấy Kawasaki…

Mặc dù Giang Thành từng dẫn theo rất nhiều cô gái, nhưng hắn chỉ đích thân gấp giấy xếp hình hoa hồng đúng một lần duy nhất.

Không phải vì lý do gì đặc biệt, chỉ là Giang Thành cảm thấy cô gái này quá tù túng, giống như một quả trứng đã hoàn toàn tự chôn lấp chính mình.

Nam Cẩn.

Giang Thành lập tức nhận ra người mà ông chủ quán bar đang nhắc đến chính là Nam Cẩn.

Con gái của Nam Hoài Lễ.

"Cô ấy bị sao vậy?" Giang Thành hỏi.

"Hai zaaa, đừng nhắc nữa! Tất cả là do cậu mà cậu còn không biết à?" Ông chủ tiếc rẻ bảo: "Nhóc Giang à, không phải anh đây muốn bắt bẽ cậu, nhưng cậu hay lắm đấy! Mặc dù chỗ của anh không có kinh doanh phòng riêng, nhưng cậu cũng đừng… đừng có sờ mó người ta trên sofa xong thì quệch mông bỏ đi cho xong chuyện như vậy!

Giờ thì hay rồi. Con bé đó không gặp được cậu, thế là khóc sướt mướt chạy đến quán bar của anh đây ăn vạ. Cậu nói xem, làm sao tôi tiếp tục làm ăn được đây?" Ông chủ quán bar phàn nàn.

Nếu như đó chỉ là một cô gái bình thường, gã có thể tìm cách đuổi cô ấy đi. Dù sao đi nữa, cái tên Lôi Lão Hổ của gã cũng không phải là hàng dỏm. Không những thế, nói trắng ra thì đây là chuyện cá nhân giữa Giang Thành và cô gái kia, chẳng liên quan gì đến gã cả. Cái quán mà gã đang vận hành là quán bar, chứ không phải là nhà nghỉ hay khách sạn qua đêm.

Cơ mà, cô gái này hiển nhiên có thân thế không hề tầm thường. Tổng cộng, đã có 3 chiếc xe đến quán, mà tất cả đều là siêu xe. Đồng thời, đi theo cô ta là 7 – 8 tên cận vệ đeo kính râm.

Nhìn thấy đội hình này, Lôi Lão Hổ lập tức nhún nhường ngay. Gã biết, mình không nên trêu vào cô gái này, có vẻ như thế lực đằng sau con bé rất đáng gờm.

Mà nói thật, thoạt trông thì cô bé ấy khá xinh xắn. Lôi Lão Hổ cũng có chút thương cảm, vừa há mồm là mắng cả tổ tông ba đời nhà Giang Thành, muốn trút giận dùm cô gái ấy.

Ai ngờ đâu, sau khi vừa nghe gã chửi xong, cô gái chuyển từ buồn bã sang tức giận, thế là giơ tay tát cho Lôi Lão Hổ một cái, khiến gã choáng váng cả người.

Mình mắng cái thằng khốn nạn kia là sai à?

Để rồi tự rước lấy họa!

Cuối cùng, Lôi Lão Hổ đành phải thừa nhận rằng, thằng nhóc Giang Thành này thật sự rất rất rất có tài. Đây đâu có phải là gạ khách đến uống rượu để bản thân được chia hoa hồng – mà đây là tẩy con mẹ nó não rồi!

Hãy nhìn xem, hắn đã tẩy não một cô bé xinh xắn thành bộ dáng gì?

Chếnh choáng say với men rượu, gã vô thức liên tưởng đến hoàn cảnh hiện tại của mình. Nếu bản thân gã chỉ giỏi bằng một nửa của người khác, gã đã không phải nhịn nhục khi sống tại đây, cùng gia đình nhà vợ như thế này.

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Giang Thành nói: “Anh không cần lo lắng về chuyện này nữa; giờ tôi đến thẳng nhà cô ấy ngay.”

“Chính xác rồi đấy, người anh em. Ai làm nấy chịu mới đúng chứ! Mà anh lại thay chú mày chịu hết một phần rồi.

Anh mày nhìn người chuẩn phết đấy! Con bé kia khá tốt, cũng có vẻ như rất chân thành với chú mày Nghe đồn cô ta là sinh viên đại học, từ gương mặt đến dáng người đều thuộc tầm hot girl. Sau này chỉ cần đi bệnh viện nhờ tư vấn vài lần, chắc chắn sẽ sinh cho chú máy một thằng cu mập mạp! Đến lúc đó, có phải anh Lôi của chú mày chính là bà mai rồi, đúng không…" Trong lúc Lôi Lão Hổ còn đang nhiệt tình đưa đẩy, Giang Thành đã cúp máy ngang.

"Bác tài." Giang Thành đưa ra 50 tệ, nói: "Nhờ anh lái nhanh xíu. Tôi đang vội.

"Có vội thì cũng không thể đến đó với tay không như thế được." Bác tài liếc nhìn Giang Thành, cất lời với chất giọng đầy trầm bổng du dương: "Chàng trai trẻ à! Trong chuyến ra mắt lần đầu tiên, cần phải chuẩn bị ít quà biếu… Đừng có đến tay không…"

Ngay lập tức, bác tài xế chợt trông thấy Giang Thành vươn tay ra, lấy ngược trở lại tờ 50 tệ vừa rồi, cuối cùng là nhét vào lại túi áo của hắn.

Chương 532: Chết lặng

Dựa theo trí nhớ mà đi đến nhà của Nam Hoài Lễ, xuyên qua khe cửa mà nhìn vào Giang Thành có thể nhìn thấy bên trong có khá nhiều người. Theo cách ăn mặc, có lẽ là bạn bè của nhà họ Nam đến đây an ủi.

Mẹ của Nam Cẩn ngồi trên sô-pha, trông dáng dấp cứ như đã mất đi mọi sức lực; đôi mắt của bà đã không còn tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ như trước đây nữa

Giang Thành nhìn quanh, chẳng thấy Nam Cẩn đâu.

Cô hẳn là đang ở trong phòng riêng của mình, trên tầng 2 căn biệt thự.

Tìm một nơi hẻo lánh, Giang Thành nhanh nhẹn trèo lên tầng 2, tiếp cận cửa sổ phòng ngủ của Nam Cẩn. Xuyên qua lớp cửa kính, hắn vừa vặn có thể trông thấy cô ấy đang ngồi đờ người trên giường.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành gõ nhẹ vào cửa sổ thủy tinh.

Nam Cẩn ngẩng đầu lên. Ngay khoảnh khắc trông thấy Giang Thành, ánh mắt của cô sững sờ chốc lát, rồi tựa như có thứ gì đó chợt lóe lên.

“Nam Cẩn.” Mở ra song cửa, Giang Thành leo vào trong rồi nói: “Thật lòng xin lỗi em vì đã phải dùng đến cách này để gặp em.”

Hắn chỉ xuống dưới chân, giải thích: “Bên dưới có quá nhiều người. Anh mà tùy tiện xuất hiện e là không thích hợp cho lắm. Do đó…”

Nhưng chuyện khiến Giang Thành khá bất ngờ là khi mình còn chưa nói xong, Nam Cẩn lại đột ngột tiến đến ôm chầm lấy hắn, khóc lóc bảo: "Xin lỗi anh! Em không nên để anh đi điều tra chuyện đó. Chắc chắn là cha em đã gặp tai nạn rồi. Em còn tưởng anh cũng gặp phải nguy hiểm luôn, chẳng bao giờ quay về được nữa."

Trên thực tế, sau khi nhận được cuộc điện thoại của ông chủ quán bar kia thì Giang Thành đã hiểu đại khái mọi chuyện,

Ắt hẳn Nam Cẩn đã đến phòng làm việc tìm mình, nhưng khi đó cả hắn và Lâm Uyển Nhi đều bị vướng vào tòa bệnh viện ma quỷ kia. Vì lẽ đó, rốt cuộc Nam Cẩn mới chạy sang quán bar.

Chỉ là không ngờ ông chủ quán bar thấy thế đã tự miễn cưỡng tưởng tượng ra một câu chuyện tình yêu đầy máu chó.

Suýt nữa còn gây ra hiểu lầm đối với Nam Cẩn.

"Chẳng phải anh đã an toàn rồi à?" Giang Thành hạ giọng an ủi: "Nếu mà em ôm mạnh xíu nữa, anh mới đúng là gặp tai nạn đó."

Đây là hắn nói thật. Hắn không ngờ trông Nam Cẩn điềm đạm như thế, nhưng thể lực lại rất mạnh.

Sự kiện lần này không hề giống với những chuyến hành trình khi trước. Sau khi rời khỏi tòa bệnh viện quỷ ám kia, dù là thể lực hay tinh thần, thậm chí là vết thương trên cơ thể, đều không hề hồi phục.

Hiện tại, cơ thể của hắn cực kỳ yếu ớt.

Tiến đến một chiếc ghê sô-pha nằm chếch ở hướng đối diện, Giang Thành ngồi xuống. Sau khi im lặng một hồi, rốt cuộc hắn vẫn mở lời: "Anh xin lỗi! Anh không thể đưa cha của em về."

Điều khiến Giang Thành khá bất ngờ là sau khi nghe vậy, Nam Cẩn chỉ im lặng vài giây rồi thấp giọng bảo: "Em biết."

Phản ứng của cô khiến Giang Thành cảm giác rất khó chịu. Hắn muốn nói gì đó để phá vỡ bầu không khí chết tiệt này, giúp cô nàng nuôi nấng lấy một ít hy vọng.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn nhận ra điều duy nhất có thể an ủi được một người chính là những câu dối trá.

Trong khi đó, hắn lại không muốn lừa dối người con gái này. Khi bạn trao cho người khác một niềm hy vọng, để rồi biết được niềm vọng ấy bị tan vỡ, thì dù là hắn cũng không thể chịu đựng được sự nghiệt ngã của hiện tượng thay đổi này.

Nhưng nhìn vào đôi mắt đã mất đi thần thái của cô ta, Giang Thành vẫn quyết định mở miệng. Hắn muốn thử một chút. Có lẽ… hắn sẽ thay đổi được gì đó.

"Anh đã gặp được chú Nam Hoài Lễ." Giang Thành chậm rãi ngồi thẳng lưng lên. Bằng vào thân thể cao lớn và ánh nhìn từ trên cao xuống, phối hợp với nét biểu cảm trên gương mặt, trông hắn thực sự rất đáng tin cậy: "Ông ấy bị vây khốn ở một địa phương rất kỳ quái. Anh cũng đã lạc bước vào nơi đó. Ngoại trừ anh ra, còn vài người khác nữa."

"Nơi đó rất nguy hiểm, là một sự nguy hiểm mà em không bao giờ tưởng tượng ra được. Đã có rất nhiều người phải tử vong tại nơi đó." Giang Thành nhìn Nam Cẩn, nói tiếp: "Cha của em… Ông ấy rất dũng cảm, đã cứu rất nhiều người. Nhưng cuối cùng, ông ta cũng không thể trụ vững được. Khi ấy, tình hình rất nguy cấp, anh cũng không thể nào cứu được ông ta."

Giang Thành hít sâu một hơi, nhìn về phía Nam Cẩn: "Chú Nam Hoài Lễ rất thương em. Ông ấy không muốn vì bản thân

phải ra đi mà em đau khổ. Ông ấy muốn em vững lòng mà sống tiếp.”

“Em cứ yên tâm. Lúc ra đi, chú Nam Hoài Lễ không hề gặp phải đau đớn gì.” Nói thêm một câu vẽ rắn thêm chân như vậy, Giang Thành cũng không rõ vì sao mình lại đột nhiên mở miệng.

“Cảm ơn anh.” Nam Cẩn nhìn Giang Thành, bảo: “Trên thực tế, em cũng biết là cha mình đã ra đi rồi. Nhưng anh Giang đã có thể bình yên quay về, thực sự là quá tốt.”

Đã thành công trong mục đích an ủi, ở lại đây tiếp nữa cũng không có ý nghĩa gì, hắn còn rất nhiều chuyện cần xử lý, bao gồm cả thứ gì đó trong cơ thể của Lâm Uyển Nhi, trang web công hội nào đó của Hòe Dật, còn cả tên mập mà hắn đang ký gửi ở chỗ của ông chú kia…

Hắn đã nói rất rõ với người đàn ông trung niên kia. Dù đào ra được bất luận một manh mối nào từ tên mập, thì hắn vẫn là người đưa ra quyết định xử lý cuối cùng.

Mà chuyện này, tuyệt đối không được để Hạ Manh biết,

Bằng không, dựa vào ‘tình cảm’ giữa hắn và Hạ Manh, dù cô ấy có nể mặt hắn đi nữa thì tên mập cũng khó tránh khỏi họa sát thân.

Sau khi tạm biệt Nam Cẩn, Giang Thành vẫn chọn cách rời đi từ cửa sổ. Người ở tầng dưới quá hỗn tạp, nếu hắn xuất hiện sẽ khiến mẹ của Nam Cẩn vỡ òa lên.

Mà hắn cũng không có quá nhiều thời gian, không cần phải giải thích với bà ta quá nhiều.

Chuyện liên quan đến Ác mộng, càng ít người biết càng tốt. Việc người bình thường bị cuốn vào và tử vong trong sự kiện linh dị chiếm xác suất rất nhỏ.

Nhưng nếu vì thế mà tạo ra khủng hoảng xã hội, vậy sẽ dẫn đến một hệ lụy cực kỳ nghiêm trọng, khó mà ngăn cản nổi.

Xét theo tình thế hiện nay, quá trình tồn tại của Người Gác Đêm ắt hẳn là không ngắn. Từ đó mà suy ra rằng, các sự kiện linh dị kia cũng đã xuất hiện từ rất lâu rồi.

Đối với Giang Thành, Người Gác Đêm chính là tổ chức chính thức được quốc gia chống lưng và phân công cho việc đảm trách xử lý các sự kiện linh dị kia.

Những vụ án mất tích tại Dong Thành, cuối cùng đều được thu thập vào tay bọn họ.

Cũng không quá khó khi suy đoán về mục đích của bọn họ. Đơn giản, chính là diệt trừ các mối uy hiếp tiềm ẩn, giải quyết những sự kiện linh dị xuất hiện ở các nơi.

Mà trong tầng lớp quần chúng cũng có các nhóm tự phát, bao gồm những người hay tổ chức với năng lực xử lý các sự kiện linh dị kia.

Hòe Dật và đám bạn bè mà anh ta nhắc đến chính là thuộc về nhóm này.

Đối với tổ chức quần chúng này, về cơ bản là vô nghĩa và phi thực tế khi nói chuyện với bọn họ bằng đạo đức.

Bọn họ chỉ muốn tiếp tục sống, hưởng thụ sinh hoạt. Về phần đạo đức hay tình nghĩa, khi đối diện với sinh tử tồn vong thì các khái niệm ấy chẳng đáng giá một đồng bạc nào.

Mà Đỏ Thẫm càng là tổ chức tàn nhẫn nhất ở nhóm này, là một đám người gần như mất kiểm soát.

Theo những gì mà người đàn ông trung niên kia nói, Giang Thành hiểu được Đỏ Thẫm là tập hợp của một đám người điên cuồng.

Bọn họ có nề nếp tổ chức nghiêm ngặt, hành sự tàn nhẫn quyết đoán, lại cực kỳ gian dối, chẳng những thế còn sở hữu một vốn liếng kiến thức về Ác mộng vượt ngoài nhận thức của người bình thường.

Thậm chí, Giang Thành còn có một loại ảo giác rằng, đối với bọn chúng thì Ác mộng không phải là tai nạn, mà là một dạng cơ hội.

Bọn chúng ước ao một thứ gì đó đến từ Ác mộng, một vật gì đó ở nơi sâu nhất của thế giới ma quỷ kia. Một khi lấy được, bọn chúng sẽ có thể phá vỡ một loại cân bằng nào đó, tạo nên một trường tai nạn tàn khốc.

Ngay cả Giang Thành cũng cảm nhận được rằng, Ác mộng của hiện tại đang triển khai ăn mòn hiện thực với một tốc độ rất khủng khiếp. Ranh giới giữa 2 thế giới càng lúc càng mỏng manh.

Đây dường như là một xu thế không thể nào đảo ngược được.

Mà tất cả, trông có vẻ như đều có sự tác động của Đỏ Thẫm ở sau lưng. …

“Anh Giang.”

Nghe thế, Giang Thành đột ngột giật mình. Hóa ra, hắn đã đứng tại khung cửa sổ rất lâu rồi, chỉ là vô thức suy nghĩ đến vấn đề kia. Nam Cẩn vẫn còn đứng trước mặt nhìn hắn.

Hơi mất lịch sự nhỉ?

“Ừ! Anh đi nhé.” Giang Thành ra dấu; nhưng ngay lúc xoay người, ánh nhìn của hắn vừa kịp trông thấy gương mặt của Nam Cẩn vào khoảnh khắc đó. Hình ảnh ấy khiến hắn vô thức nhớ lại cái đêm hôm ấy ở quán bar, hồi tưởng đến hình ảnh cô bé nhát gan mềm yếu ngày nào.

Rõ ràng bản thân rất ưu tú, nhưng lại tỏ ra yếu kém đến mức tự thu mình vào một lớp vỏ bọc…

Hắn dừng bước, sau đó tiến về phía trước, cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chương 533: Thê thảm

Giang Thành cảm giác được bên tai mình có một luồng hơi thở ấm áp,“Anh Giang.” Nam Cẩn do dự một chút, cuối cùng vẫn khẽ nói: “Anh không hề gặp cha em, đúng không?”

Nghe thế, Giang Thành hơi ngập ngừng, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi ngược lại: “Sao em nghĩ vậy?”

“Vì em hiểu rõ cha mình. Ông ấy không phải là kiểu người bất chấp nguy hiểm để cứu lấy kẻ khác.” Nam Cẩn tựa cằm vào vai Giang Thành, ngỡ ngàng nhìn hình bóng phản chiếu của hai người trên lớp cửa kính: “Ngoại trừ em và mẹ.”

“Tim anh đập loạn nhịp rồi.” Cơ thể của hai người dán sát vào nhau; Nam Cẩn vốn dĩ rất nhạy cảm, thế nên có thể cảm nhận rõ quả tim kia đang đập thình thịch.

“Nhưng em thật sự cảm ơn anh. Em biết, anh nói thế là để an ủi em.” Nam Cẩn nói tiếp. …

Mãi đến khi rời khỏi nhà họ Nam rồi ngồi lên taxi, Giang Thành mới nhắn tin cho ông chủ bên câu lạc bộ tư nhân bên kia. Đối phương cũng hồi âm rất nhanh, bảo rằng Lâm Uyển Nhi hiện tại khá ổn, vừa ăn xong, để hắn đừng lo lắng.

“Phiền anh rồi.” Giang Thành đáp. …

Thành phố Đại Kinh.

Vùng ngoại ô.

Trong một khu rừng xanh ươm tươi tốt, có 5 - 6 người đang đứng với kẻ dẫn đầu là một thanh niên trẻ tuổi đeo mắt kính gọng vàng.

Thanh niên đó đang mặc một bộ đồ rằn ri tiệp màu với rừng cây, vô cùng mất cân xứng với khí chất của bản thân. Và chuyện còn kỳ quái hơn chính là, đằng sau lớp đồ rằn ri ấy thì anh ta còn mặc bộ Âu phục màu trắng ở bên trong.

Thanh niên ấy ngồi xổm trên mặt đất, đánh giá đống máu thịt hỗn loạn trước mắt.

"Chính là bọn họ." Một người đàn ông đeo súng, khoác lưới ngụy trang mở lời. Giọng nói của gã khàn khàn, đầy hơi thở tàn bạo: "Đây chính là hai tên chuyên viên kia. Không ngờ bọn chúng lại có thể thoát khỏi vòng vây của chúng ta, chạy vào khu rừng này."

Từ đống xương cốt và quần áo rách nát để lại này, kết hợp với các vật phẩm tùy thân, đây đúng thật là hai tên chuyên viên kia.

"Bọn hắn đến đây làm gì?" Có người nghi hoặc: "Cánh rừng này không hề thuộc về tuyến đường chạy trốn của bọn chúng."

Không có ai nghi ngờ việc hai kẻ này lạc đường cả, vì với những ai đủ khá năng phá vỡ vòng vây nghiêm ngặt của nhà họ Hạ thì đều không phải kẻ ngu.

Ngược lại, những kẻ này còn là các phần tử được huấn luyện chuyên nghiệp, có ý thức phản trinh sát cực mạnh.

Mà tay nghề và võ nghệ cũng vô cùng lợi hại.

Nhưng loại người như thế, lại vô duyên vô cớ chết tại nơi này.

"Liệu có phải mục đích thật sự của bọn họ chính là tiến vào khu rừng này hay không?" Người đàn ông khoác lưới ngụy trang hỏi.

“Xung quanh đây, chim còn không thèm đến ị. Bọn chúng đến đây làm gì?” Một người khác hỏi: “Mà chúng ta cũng chẳng có bất cứ cơ sở nào trong khu rừng này cả.”

Gã vừa nói xong, những người còn lại đều vô thức nhìn về phía sâu trong khu rừng.

Nơi đây là khu nối dài của dãy núi, rất âm u, ẩm ướt, thiếu vắng bóng người từ lâu. Do đó, bọn họ thực sự không thể hiểu được mục đích của hai chuyên viên này.

“Thôi, không cần suy nghĩ quá nhiều. Dù sao đi nữa, hai kẻ này cũng chết rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai kẻ này chết quá thảm rồi.” Một người trong nhóm sờ nhẹ tay mình, bảo: “Trước đó từng nghe đồn là xung quanh đây có hổ dữ, quả nhiên là có thật.”

Hai cái xác rách nát này, dù là nhập chung vào thành một thì cũng không thể nào ghép nối ra một xác người hoàn chỉnh được. Từng mảnh cơ thể nằm rải rác ở khắp nơi, mà khoảng cách giữa chúng cũng không gần.

Ví dụ như những mảnh cơ thể hiện tại trước mặt, đây đều là do cả đội nhặt được ở khu vực xung quanh.

Đoán chừng là do gặp hổ dữ bất thình lình, trở tay không kịp. Sau khi hổ dữ ăn no rồi bỏ đi, hai cái xác này lại trở thành miếng mồi ngon cho những loài động vật khác.

Nếu chỉ mỗi mình con hổ, hiện trường sẽ không thê thảm như vầy.

“Hửm?” Thanh niên trẻ tuổi đeo gọng kính vàng nhặt ra được một khối xương có tạo hình khá kỳ quái từ trong đống máu thịt.

Đây là khối xương bả vai, bên trên vẫn còn dính lại một ít máu thịt.

Nhưng điều khiến thanh niên này thực sự kinh ngạc chính là, khối xương bả vai này mất đi một đoạn nhỏ, mà ngay vị trí mất đi ấy lại bị cắt gọt rất bằng phẳng, trông chẳng khác gì bị một búa to mạnh mẽ chém đứt ngang.

Thanh niên ấy bèn tiếp tục tìm tòi trong đống xương cốt hỗn loạn bên dưới. Không lâu sau, anh ta lại trông thấy thêm vài đòn xương sườn bị chém đứt.

Một ý tưởng mơ hồ dần hình thành trong đầu thanh niên kia. Hai người này bí mật bám theo một nhóm người, để rồi xui xẻo bị phát hiện.

Ngay sau đó, hai bên bộc phát xung đột.

Không! Không phải xung đột! Là tàn sát!

Do thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, trận chiến đã kết thúc chóng vánh. Có một người cầm theo một thanh đao to lớn, chém xuống từ trên cao. Lực đao vừa nhanh vừa mạnh, chỉ cần dùng một đao là có thể chém đứt lìa nạn nhân từ trên cổ xuống dưới.

Mà đoạn xương bả vai bị chém đứt kia, kết hợp cùng mấy khúc xương sườn với vết đao trơn nhẵn, chính là chứng cứ trực tiếp nhất.

Không có quá nhiều người đủ khả năng ra tay như vậy, mà anh ta lại vừa vặn nhận biết được một người mạnh nhất trong số những kẻ có trình độ thế này.

“Sao rồi?” Có người mở lời hỏi; dù sao đi nữa, thanh niên trẻ tuổi này đúng là kẻ có quyền lên tiếng trong cả đám. Anh ta chính là người thân cận nhất với ngài Cung.

Thanh niên trẻ tuổi bình tĩnh đứng lên, tùy tiện vất đống xương cốt kia đi, phủi tay bảo: “Không có gì đặc biệt cả. Nếu đã chết trong miệng dã thú, vậy chỉ trách cho số mệnh bọn họ

không may. Nếu người đã chết rồi, vậy chúng ra gọi người rút quân thôi.”

“Không tìm kiếm xung quanh à?” Người đàn ông khoác lưới ngụy trang ngạc nhiên nói: “Tôi nghĩ là chúng ta nên…”

“Tìm kiếm làm quái gì? Còn gì để tìm kiếm nữa đâu… Chúng ta. . chúng ta cứ hành động theo như anh Tần vừa nói.” Một tên mập mạp với vẻ mặt hèn mọn đứng ra dàn xếp, trước hết là chặn lời người đàn ông kia, sau đó mới nhìn sang thanh niên trẻ tuổi, tươi cười hỏi: “Anh Tần, anh còn mệnh lệnh nào nữa không?”

“Sau khi đốt sạch đống thi thể này thì ném hết đống tro cặn xuống vùng hồ gần đây. Nhớ cử nhân viên chuyên nghiệp đến, thao tác sạch sẽ một chút.” Nói xong, thanh niên kia cũng rời đi.

Sau khi ra khỏi khu rừng, nét lo lắng trên gương mặt của thanh niên ấy mới dần tan đi. Khác với nhóm người vừa rồi, anh ta không hề nghi ngờ về mục đích của hai gã chuyên viên ấy.

Tình huống lúc này đã quá rõ; chính là bọn chúng đã bám theo ngài Cung tiến vào khu rừng. Đáng tiếc thay, bọn chúng đã đánh giá thấp thủ đoạn của ngài Cung.

Toàn bộ cuộc hành trình, ngài Cung chỉ biến mất trong một khoảng thời gian rất ngắn trước khi chính mình tiến vào khu nhà đá trong rừng. Mà trong khoảng thời gian đó, ông ta rõ ràng là đã đi xử lý hai cái đuôi bám theo này.

Quả nhiên…

Ngay từ đầu, ngài Cung đã đoán chính xác. Bọn chúng… đến đây là vì khu nhà đá trong rừng, mà xác suất rất cao chính là do tên mập kia!

Nhưng anh ta đã từng tiếp xúc với tên mập kia rồi, cũng chẳng hề cảm thấy tên mập có gì đặc biệt cả. Cao lắm là tên mập kia có hơi láu cá một chút, chứ không thể nào là một nhân vật khó lường được.

Chẳng lẽ… mình đã nhìn nhầm?

Hay trên người tên mập này mang theo một bí mật khó lường nào đó, mà ngay cả bộ phận Thi hanh của Người Gác Đêm cũng muốn nhúng chàm.

Nhưng rõ ràng là ngài Cung cũng khẳng định là tên mập ấy chẳng có vấn đề gì…

Mang theo mối nghi hoặc, thanh niên trẻ tuổi quay về ngôi biệt thự lần nữa. Đội xe từng đưa hai tên chuyên viên kia đến đây giờ đã đi rồi; hiện tại, phía trước ngôi biệt thự hoàn toàn trống vắng.

Hai tên chuyên viên đã chết, đây là một vấn đề rất đau đầu. Do đó, cả hai phe đều phải lấp liếm cho qua.

Dù sao đi nữa, cả hai bên đều có chung một kẻ địch. Dù có đấu đá lẫn nhau, cũng không được xung đốt ở ngoài sáng.

Thanh niên trẻ tuổi khẽ gõ cửa: “Ngài Cung.”

“Vào đi.”

Đẩy cửa ra, anh ta trông thấy Cung Triết đang ngồi trên một chiếc ghế, mà cả căn phòng đều được bao phủ bởi một sắc điệu cực kỳ u ám, dù màn cửa đã được kéo lên hơn phân nữa. Bằng vào thị lực của mình, thanh niên trẻ tuổi này cũng khó mà trông thấy rõ được gương mặt của Cung Triết.

“Có tiến triển gì không?” Cung Triết hỏi; giọng nói của ông ta vẫn nặng nề và đầy áp lực như trước.

“Đã tìm được hai chuyên viên kia, nhưng đều chết cả rồi. Phương Quý dẫn người vào núi điều tra, bảo là bị dã thú tấn

công. Thi thể đã bị gặm cắn nát nhừ, không còn nhận ra hình dáng.” Thanh niên trẻ tuổi cung kính đáp: “Tôi đã bảo bọn họ nhanh chóng xử lý tất cả.”

“Có phát hiện gì ở hiện trường hay không?”

“Có.” Thanh niên gật đầu: “Chúng tôi phát hiện ra đồ vật tùy thân của bọn chúng, bao gồm bản vẽ và một số văn kiện. Tuy nhiên, nội dung đều đã bị mã hóa, cần phải giải mã mới đọc được. Tôi đã…”

“Ngoại trừ những thứ này thì còn gì khác hay không?” Thanh niên trẻ tuổi bỗng cảm giác có một luồng ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cung Triết ngẩng đầu, hỏi: “Cậu không hề phát hiện ra… bất cứ thứ gì khác à?”

Chương 534: Thân phận

Nghe vậy, gương mặt của thanh niên trẻ tuổi lập tức sa sầm ngay. Anh ta khẽ nhíu mày, dường như đang suy nghĩ kỹ càng lại xem mình đã có sơ hở gì trong công việc hay không.

Hô hấp, nhịp tim, thậm chí là nét biểu lộ thoáng qua đều cực kỳ tự nhiên.

"Ngài Cung." Hơn mười mấy giây sau, thanh niên bèn ngẩng đầu, chậm rãi mở lời: "Có một chuyện, nhưng chỉ là suy đoán cá nhân của tôi. Cơ mà, tôi nghĩ là mình nên báo cho ngài biết."

Giọng nói của anh ta đầy nét do dự, dường như anh ta cũng không rõ là mình nên nói ra hay không.

"Tôi hoài nghi mục đích của hai vị chuyên viên kia không hề đơn giản như vậy." Thanh niên kia hạ giọng: "Mà chúng ta còn phải chờ xác minh lại thân phận của bọn họ một lần nữa."

"Cậu nói đúng." Cung Triết ngã người về sau, dựa vào lưng ghế: "Bọn họ không phải là nhân viên đến tư bộ phận Thi hành.

Tôi đã xác minh qua thân phận của bọn họ rồi. Dù là bộ phận Thi hành hay các ban, ngành khác của Người Gác Đêm, đều không có sự tồn tại của hai người kia." Giọng nói của Cung Triết lạnh lùng dần: "Bọn họ tựa như là xuất hiện giữa thế giới này từ hư không vậy."

Nghe thế, thanh niên trẻ tuổi nhíu mày, cơ hồ là lập tức ý thức được lai lịch của bọn họ: "Đỏ Thẫm?"

Dựa theo tổng kết tình báo, mọi người đã xác định được năng lực của Số 4 là ngụy trang. Gã chẳng những có thể thay đổi gương mặt của chính mình, mà còn thay đổi cho cả người khác nữa.

Hai kẻ vừa đến đây, đoán chừng chính là tác phẩm của Số 4.

"Nhưng… Chẳng phải cánh cửa bên trong cơ thể gã đã bị hủy diệt rồi à?" Thanh niên trẻ tuổi hốt hoảng nói: "Chẳng lẽ phần thông tin do Người Gác Đêm cung cấp cho chúng ta là giả ư?"

Cung Triết lắc đầu: "Từ xưa đến nay, cửa quỷ dị là không thể bị hủy diệt, mà chỉ có Môn đồ gánh chịu nguyền rủa mới bị hủy diệt mà thôi. Đã có một người khác kế thừa cánh cửa ấy."

"Là ai?"

"Không rõ cho lắm." Cung Triết tùy ý liếc ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài cũng vừa vặn có ánh nắng chan hòa, nơi xa là rừng cây rậm rạp tỏa ra sức sống bừng bừng. Ông ta xoay người lại, nhìn thanh niên trước mặt: "Nhưng dù sớm hay muộn thì chúng ta cũng sẽ biết mà thôi. Đó chỉ là vấn đề thời gian."

Người Gác Đêm đã cài gián điệp bên trong nội bộ Đỏ Thẫm, thế nên không quá khó để biết rõ chuyện này. Thanh niên trẻ tuổi cũng hiểu.

"Ngài Cung." Thanh niên nhanh chóng nói: "Đội xe đưa 2 người kia đến đây vẫn chưa đi xa. Hiện tại đuổi theo hẳn còn kịp."

Sau khi thấy Cung Triết gật đầu, thanh niên bèn vội vã rời đi. Trước khi đi khỏi, cũng không quên đóng cửa.

Căn phòng rộng lớn ấy lại chìm vào yên lặng lần nữa. Cung Triết kéo ngăn tủ dưới cùng, mở chiếc hộp ngầm, lấy

chiếc đĩa bằng vàng được giấu sâu bên trong ra.

13 rãnh thời gian được điểm xuyết từng loại hoa văn bên trên; từn đường hoa văn vừa mỹ lệ, lại thần bí, giống như ẩn chứa một dạng sức mạnh tín ngưỡng nào đó.

Khẽ vuốt ngón tay trên chiếc đĩa, cảm thụ từng đường hoa văn, cuối cùng ông dừng lại ở vị trí rãnh giờ đại diện cho số 4.

Cơ quan chuyển động, rãnh khung giờ bật ngược ra ngoài, bên trong vẫn là một rãnh ngầm nho nhỏ.

Đó là một tấm hình, chụp một gã nào đấy đang che mặt bằng một chiếc vớ nữ.

Ngay vị trí mắt mũi miệng có khoét vài cái lỗ, trông vô cùng biến thái.

Cho dù là ở Đỏ Thẫm cũng là dạng thành viên khác loài.

Cung Triết lấy bức ảnh ra, đưa đến gần ngọn lửa, sau đó nhìn bức ảnh từ từ hóa thành tro tàn.

Lúc này, phần rãnh ngầm kia đã trống không, tựa như đang chờ đợi lấy một vị chủ nhân mới.

Lơ đãng lướt ngang ngón tay, một tiếng "tanh tách" thanh thúy vang lên.

Lại một cơ quan khác được khởi động, lần này là rãnh giờ số 6 bật ra. Thấy vậy, Cung Triết đột nhiên run rẩy cả người.

Khác với Số 4 và Số 10 khi trước, bên trong rãnh ngầm đại diện cho Số 6 của Đỏ Thẫm là một bức ảnh chụp tập thể, mà bên trên bức ảnh đó còn có một chiếc nhẫn nằm đấy.

Chính là chiếc nhẫn thuộc về nhà họ Hạ. Trên bề mặt chiếc nhẫn còn được gia công và khắc nổi gia huy của gia tộc.

Bức ảnh chụp một người đàn ông và một đứa bé khác, độ chừng 4 – 5 tuổi.

Đứa bé ấy đang ngồi trên cổ của người đàn ông kia, mà nó còn cầm một thanh kiếm nhựa trong tay, mỉm cười xán lạn.

Trong khi đó, biểu cảm của người đàn ông thì bình tĩnh hơn rất nhiều. Ông ta chỉ đứng yên nơi đó, nhưng thân thể khôi ngô của ông lại tạo ra một cảm giác rất vững chải, khó mà rung chuyển nổi.

Đây là một cặp cha con.

Ít nhất thì vào thời điểm này, họ vẫn còn là cha con.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười của đứa bé, Cung Triết bỗng nhiên hô hấp dồn dập dần. Một cơn gió thổi qua, màn cửa nặng nề bị nhấc lên một góc, có một tia nắng chiếu len lõi vào căn phòng trong chớp nhoáng.

Trên gương mặt của Cung Triết hiện ra từng vết rạn nứt với kích thước không đều nhau, dường như bên trong đang có thứ gì đó muốn phá nát cơ thể của ông để bò ra ngoài vậy. Và chuyện càng đáng sợ hơn chính là, đôi mắt của ông ta lại biến thành một đôi mắt dựng đứng, óng ánh màu hoàng kim.

Thông qua một chút ánh sáng loe loét lúc này, có thể thấy rõ phần hoa văn tô điểm ngay rãnh thời gian Số 6 kia lại trông giống y hệt với đồ án gia huy được chạm khắc trên chiếc nhẫn của nhà họ Hạ.

Và có 13 mẫu hoa văn tương tự như vậy trên chiếc đĩa vàng. …

“Anh Tần.” Giọng nói ở đầu dây bên kia thông báo rất nhanh: “Chúng tôi không tìm ra được mấy chiếc xe kia. Chúng giống như tan biến vào hư vô vậy.”

Nghe thuộc hạ báo cáo, thanh niên trẻ tuổi này nhăn trán, cảm giác đầu mình thật rối loạn.

Con người bỗng dưng biến mất thì còn dễ hiểu, nhưng đây là xe ô tô đấy. Những chiếc xe kia vốn dĩ làm sao có thể biến mất bặt tăm được.

"Tiếp tục tìm kiếm!"

"Rõ!"

Sau khi phân phó xong, thanh niên ngồi im lặng suy tư trong văn phòng. Xem ra, Cung Triết nói đúng. Đám người này quả thật có vấn đề.

Bọn họ vốn dĩ cũng không phải kẻ ngu, đã sớm lén lút gắn thiết bị định vị lên những chiếc xe ấy. Nhưng lúc này, cũng hoàn toàn mất sóng rồi.

Thật sự là Đỏ Thẫm…

Đây không phải là lần đầu tiên mà Đỏ Thẫm cảm thấy hứng thú với nhà họ Hạ. Mặc dù nhà họ Hạ đã công khai rời khỏi Người Gác Đêm, nhưng hai bên vẫn còn liên hệ qua lại.

Ít nhất là về mặt thái độ đối với Đỏ Thẫm, cả hai bên chưa bao giờ thay đổi góc nhìn.

Nhưng hành vi thẩm thấu thế này thực sự rất hiếm gặp.

Bên trong chắc chắn phải có một bí mật động trời nào đó.

Chẳng những thế… Thanh niên trẻ tuổi nhắm mắt lại. Thái độ của Cung Triết cũng có vấn đề. Hai cổ thi thể tan nát trên núi kia chính là tác phẩm của ông ấy.

Vốn dĩ, Cung Triết giết hai kẻ đó cũng chẳng phải chuyện ghê gớm gì, nhưng kỳ quái là ở thái độ của Cung Triết. Ông ta không thừa nhận.

Thanh niên này hoài nghi Cung Triết đã sớm nhìn ra thân phận chân thật của đối phương, bằng không sẽ chẳng quyết đoán ra tay như thế.

Bên cạnh đó, tên mập bị giam giữ lâu như vậy mà Cung Triết cũng không định dùng sức mạnh của ‘cửa’ để dò xét. Nhưng chẳng hiểu sao sau khi xử lý xong hai tên chuyên viên kia, ông ta lại dùng đến ‘cửa’. Bên trong chắc chắn có tồn tại một mối quan hệ nhân quả nào đó.

Thanh niên trẻ tuổi bất chợt nghĩ đến một dạng phỏng đoán vĩ mô hơn, phải chăng đây hết thảy đều xuất phát từ tên mập?

Anh ta mới là nguyên nhân dẫn đến việc phá vỡ thế cân bằng?

Thân phận của anh ta rất đặc biệt, thậm chí khi vừa mới bị đưa đến đây thì Cung Triết cũng không biết rõ thân phận chân thật của anh ta. Mãi đến sau này, sau khi phát sinh một chuỗi các sự kiện tương quan, từ đó mới khiến Cung Triết hoài nghi, để rồi thậm chí không màng đến nguy hiểm cả nhân để vận dụng sức mạnh của ‘cửa’ trong quá trình dò xét.

Nếu mọi chuyện đúng như phỏng đoán, vậy đối phương chắc chắn là người do Đỏ Thẫm phái đến. Mà như vậy, rõ ràng là Đỏ Thẫm đã đặt một món tiền cược cực lớn vì tên mập này.

Thân phận của anh ta là gì đây?

Thành viên của Đỏ Thẫm à?

Hay là kẻ mà Đỏ Thẫm muốn giết?

Hay là do Đỏ Thẫm muốn chiếm đoạt một vật gì đó ở trên người kẻ này?

Dựa vào manh mối trước mắt, thanh niên trẻ tuổi chỉ có thể tổng kết đến mức này. Và điều quan trọng hơn chính là, anh ta bắt đầu để mắt đến tên mập nhiều hơn.

Chương 535: Giao dịch

Ở lại đây, ông ta cũng có sứ mệnh của riêng mình.

Điện thoại vang lên, suy nghĩ của chàng trai trẻ đột nhiên bị gián đoạn,“Anh Tần.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông,“Chúng tôi đã tìm thấy người giao dịch rồi.”

Một ngày trước, họ đã nhận được thông tin nội bộ từ trang web rằng có người đã giải quyết một sự kiện linh dị và nhận được một khế ước máu đỏ.

Thông qua hoạt động của mình, họ ngay lập tức chặn các đối thủ cạnh tranh khác và kết nối trơn tru với các nhà giao dịch.

Và ba khế ước trống đã được phát hành, cộng với một tấm séc không giới hạn về số tiền.

Có thể thấy, đối phương cũng rất bị cám dỗ bởi mức giá mà họ đưa ra, nhưng không hiểu vì lý do gì mà thương vụ này vẫn chưa bao giờ được hoàn tất.

Cuối cùng, đối phương thậm chí còn bặt tích.

Gia tộc họ Hạ rất cần khế ước máu đỏ này, cánh cửa trong cơ thể của Cung Triết càng ngày càng không ổn định, tần suất phải nuốt chửng khế ước máu đỏ càng ngày càng cao.

Có thể cảm nhận được kẻ đứng sau cánh cửa đã không thể kìm lòng được nữa.

Cho dù gia tộc họ Hạ chủ động lựa chọn mất đi sức chiến đấu đỉnh cấp như Cung Triết, hay là để cho Cung Triết bị cánh

cửa trong cơ thể ăn mòn hoàn toàn, tổn thất như vậy đối với gia tộc họ Hạ hiện tại tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Sau khi kết thúc cuộc chiến thanh trừng Đỏ Thẫm 20 năm trước, chính vì sự tồn tại của Cung Triết mà gia tộc họ Hạ lúc đó phải vật lộn để lấy lại hơi thở mới có đủ tự tin để từ bỏ Người Gác Đêm.

Và chính vì sự tồn tại của Cung Triết mà cho dù những gia tộc còn lại có oán hận cũng không dám có hành động thực chất nào đối với gia tộc họ Hạ.

Trong trận chiến đó, lực áp chế từ con dao gấp khổng lồ của Cung Triết mang lại đã khiến ngay cả những gia tộc đồng đội khác cũng cảm thấy khiếp sợ.

Còn tạo ra một hung danh là thợ róc xương.

Rốt cuộc, một đấu hai, Đỏ Thẫm số 6 và số 9 một bị giết chết một bị thương nặng. Vì tìm được cửa trong cơ thể của đối phương, Đỏ Thẫm số 9 đã bị róc thành xương trắng.

"Vị trí." Nghĩ đến đây, chàng trai trẻ hít một hơi thật sâu và tiếp tục nói.

"Dong Thành." Người đàn ông ở đầu dây bên kia đáp: "Chúng tôi hiện đang ở bên ngoài biệt thự của anh ta, người giao dịch tên là Hòe Dật. Anh ta đã đăng ký trên trang web, từng xin làm chuyên viên ngoài biên chế của Người Gác Đêm, nhưng bị từ chối."

Chàng trai trẻ cau mày: "Môn đồ?"

"Đúng vậy."

Thân phận môn đồ của Hòe Dật khiến chuyện này trở nên phức tạp hơn một chút. Một khi không xử lý tốt, có thể sẽ phát triển thành một sự kiện linh dị.

Việc sử dụng quá nhiều sức mạnh của cửa sẽ đẩy nhanh đáng kể tốc độ xói mòn.

“Các anh hãy cẩn thận.” Sau khi cân nhắc lợi hại, chàng trai trẻ đã có sự sắp xếp,“Nếu cần thiết thì có thể bỏ qua ảnh hưởng, nhưng nhất định phải lấy được khế ước máu đỏ trong tay, việc này rất quan trọng.”

“Tôi rõ rồi.” Người đàn ông trả lời: “Khu vực này tương đối hẻo lánh, nếu có làm gì cũng sẽ không gây ra nhiều tiếng động.”

Khi màn đêm buông xuống, 7,8 người mặc thường phục bước xuống khỏi xe. Một vài người ở lại canh chừng, nhiều người hơn đi về phía biệt thự của Hòe Dật.

Bên trong biệt thự, đèn đuốc sáng trưng, mấy cô gái trẻ mặc bikini đang trốn chỗ này tránh chỗ kia, thỉnh thoảng phát ra những tiếng cười quyến rũ.

Còn Hòe Dật thì cởi trần, hai má đỏ bừng và nồng nặc mùi rượu, mắt bị bịt lại, chạy loanh quanh như một con ruồi không đầu trong phòng khách rộng lớn, hai tay vẫn đang mò mẫm khắp nơi,“Mấy chị dâu này, các chị trốn ở đâu rồi, để em tìm được đi mà, đừng trốn nữa, xem em bắt được thì sẽ xử lý như nào, hehehe…”

Sự vất vả đã được đền đáp, sau nhiều nỗ lực, cuối cùng Hòe Dật cũng thành công bắt được một cô gái trẻ, nhưng đối phương lại không vội vã thoát ra, điều này khiến Hòe Dật cảm thấy bớt hưng phấn.

“Hehehe, để em sờ xem là chị dâu nào nào.” Hòe Dật liếm liếm môi, đưa tay lên, rất nhanh đã cảm nhận được hai cơ bắp rắn chắc.

Hòe Dật dùng tay ấn hai cái, phát hiện mình không thể ấn được.

“Hả? Chuyện quái gì thế, mình uống nhiều quá rồi à?” Hòe Dật lắc đầu, sau đó lại sờ tiếp, thấy một đám lông rất ngắn và rất rặm.

Giống như… râu của đàn ông.

Và điều đáng sợ hơn nữa là vị trí râu của đối phương thực sự có chiều cao tương đương với mình.

Một cơn ớn lạnh từ trong đầu truyền đến, Hòe Dật lập tức không dám nhúc nhích, sau đó chậm rãi giơ tay lên, một khẩu súng dí vào đầu anh ta.

Có người kéo miếng vải bịt mắt ra, lúc đầu anh ta chớp chớp mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng, anh ta mới có thể nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Có vài người đứng trong phòng mà anh ta chưa từng thấy bao giờ, mấy chị dâu của anh ta thì bị dồn vào góc, ngồi xổm cùng nhau, không dám nói một lời.

Trước mặt anh ta là một người đàn ông cường tráng với chiều cao gần 2 mét, trông không giống người châu Á, khuôn mặt Đông Âu, thân hình khỏe mạnh và lông trên cơ thể phát triển rất tốt.

Nhìn cơ thể cường tráng và bộ râu quai nón tinh xảo của người đàn ông, Hòe Dật biết vừa rồi anh ta đã bất lịch sự đến mức nào.

Người cầm súng chĩa vào anh ta là một phụ nữ, cũng có gương mặt nước ngoài, nhưng tiếng phổ thông rất trôi trảy,“Tôi không muốn lãng phí thời gian, vì vậy có vài chuyện tôi chỉ hỏi một lần, đồ đâu?”

Hòe Dật lập tức hiểu được ý đồ của đối phương, nhưng vẫn giả vờ hèn nhát,“Đồ… đồ gì?”

“Người đẹp.” Hòe Dật cẩn thận hỏi: “Có phải cô nhận nhầm người rồi không?”

Còn chưa kịp nói xong, anh ta đã nhìn thấy khóe miệng của người phụ nữ kỳ lạ đầy hoang dã này cong lên, sau đó rút nòng súng ra.

Lấy từ trong túi ra một ống giảm thanh, nhanh chóng lắp vào rồi lại đặt lên trán Hòe Dật,“Bây giờ anh vẫn còn 3 cơ hội để nói điều gì đó. Sau khi nói xong ba câu mà tôi vẫn không nghe được điều mình muốn nghe thì tôi sẽ đưa anh đi gặp Chúa.”

“Tôi biết các người tới đây là vì khế ước máu đỏ.” Hòe Dật có khát vọng sinh tồn mãnh liệt nên lập tức chỉ ra chủ đề.

“Câu đầu tiên.”

“Nhưng bây giờ nó không ở bên tôi.”

Người phụ nữ hơi mất kiên nhẫn,“Câu thứ hai.”

“Nhưng tôi có thể dẫn các người đi tìm khế ước máu đó, các người nhất định… nhất định không được giết tôi!” Hòe Dật lớn tiếng nói.

“Đi thôi.” Người phụ nữ bỏ họng súng ra.

Họng súng được bỏ ra, Hòe Dật cảm thấy mình lại có thể thở được, anh ta thở hổn hển nói: “Thứ đó nằm trong tay một người tên là Lâm Uyển Nhi, chỉ cần các người không giết tôi, tôi có thể đưa các người đi tìm cô ta.”

“Thật ra tôi muốn giao dịch với các người, thật đó thật đó, giá các người đưa ra rất tốt, tôi rất hài lòng, nhưng bọn họ không đồng ý, cho nên tôi cũng không thể làm gì được.” Hòe Dật tỏ vẻ rất đáng thương.

“Nếu anh có thể dẫn tôi đi tìm bọn họ, lấy được khế ước máu đỏ đó, thì tôi hứa với anh không hơn không kém.” Nói

xong, người phụ nữ xua tay. Một người đàn ông to lớn với đôi mắt dữ tợn bước lên phía trước và lấy ra một chiếc vali màu đen.

Khi vali được mở ra, bên trong có ba mảnh giấy trắng được đặt so le. Tờ giấy trắng xuyên qua ánh sáng, tỏa ra khí tức kỳ lạ.

Ở ngoài cùng bên phải là một tấm séc trống.

Hòe Dật nhìn những thứ trước mặt, ánh mắt thẳng tắp,“Được.” Anh ta gật đầu: “Tôi hứa với các người.”

“Bây giờ hãy nói xem đối phương là ai.” Người phụ nữ vẫy tay ra hiệu cho Hòe Dật ngồi xuống, hai người ngồi đối diện nhau trên ghế sofa,“Chúng ta cần chuẩn bị những gì?”

“Chỉ là hai người bình thường thôi.” Hòe Di nói với vẻ chân thành: “Một mình tôi có thể dễ dàng xử lý bọn họ, các người không cần phải lo lắng.”

Chương 536: Câu cá

“Nếu đó là hai người bình thường, tại sao anh lại để đồ cho bọn họ bảo quản?” Người phụ nữ chất vấn.

Hòe Dật lộ ra vẻ mặt tự nhiên,“Không phải các người đã nói rồi sao? Giữ thứ đó bên người rất nguy hiểm.”

“Hơn nữa cô cũng không biết cánh cửa đó tà ác đến mức nào đâu.” Dường như nhớ lại cảnh tượng lúc đó, khóe môi Hòe Dật trắng bệch nói: “Chúng tôi đi vào tổng cộng hơn 10 người, cuối cùng chỉ có ba người còn sống đi ra.”

Người phụ nữ thoáng suy nghĩ một lúc, cảm thấy Hòe Dật không dám nói dối, thời gian cấp bách, vì vậy cô ta bảo Hòe Dật lập tức dẫn bọn họ đi tìm khế ước máu đỏ.

“Đi ngay bây giờ?” Hòe Dật hỏi.

“Không tiện sao?”

“Không không, không phải như vậy.” Hòe Dật xua tay nói, anh ta vẫn luôn tỏ ra rất hợp tác,“Tôi chỉ cảm thấy đã quá muộn rồi, tôi cần gọi điện thoại xác nhận bọn họ đang ở đâu.”

“Được.” Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào Hòe Dật nói: “Nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng nghĩ đến việc giở trò, nếu không anh biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi đấy.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu mà.”

Hòe Dật run rẩy cầm điện thoại di động bấm số của Giang Thành,“Này, Tiểu Giang Tử, tôi là anh trai Hòe của anh đây.” Giọng điệu của Hòe Dật thản nhiên và kiêu ngạo, tựa như anh ta vẫn luôn nói chuyện với Giang Thành như vậy,“Anh cho tôi xem đồ đi, tôi đã liên hệ với người mua rồi, điều kiện bên kia

đưa ra rất tốt, tôi sẽ đi lấy hàng ngay bây giờ, anh đang ở đâu?"

Bởi vì người phụ nữ ép Hòe Dật mở điện thoại di động ra công khai nên bọn họ có thể nghe rõ giọng nói của Giang Thành: "Tôi ở khách sạn Kim Phàm, bên người luôn mang theo đồ."

"Tôi sẽ đến gặp anh ngay, chuẩn bị sẵn sàng đồ nhé."

"Anh trai Hòe yên tâm đi."

Nghe xong từ anh trai Hòe, Hòe Dật thở phào nhẹ nhõm.

Giang Thành là một người thông minh, hắn có thể hiểu được, chắc chắn là biết mình có vấn đề.

Vì đề nghị gặp nhau tại khách sạn Kim Phàm nên có lẽ hắn đã tìm ra cách đối phó.

Anh ta chưa bao giờ nghĩ đến việc ăn ở cả hai bên, trong vấn đề này, anh ta kiên quyết đứng về phía Giang Thành, anh ta không tin vào sự chân thành của người phụ nữ này.

Sau khi họ thành công có được khế ước máu đỏ, kết quả duy nhất của mình chắc chắn là cái chết.

Hòe Dật có thể thấy được lai lịch của những người này không hề nhỏ.

Có thể khóa được vị trí của anh ta và tìm đến cửa trong một khoảng thời gian ngắn như vậy chắc chắn có liên quan đến trang web, chính trang web đã làm rò rỉ thông tin nhận dạng của anh ta.

Vì vậy, cho dù những người này không phải là Người Gác Đêm thì họ vẫn có quan hệ họ hàng với Người Gác Đêm.

Một khi thứ như thế này bị rò rỉ, nó sẽ là một đòn giáng mạnh vào uy tín của trang web cũng như danh tiếng của Người

Gác Đêm.

Cho nên, bất kể kết quả thế nào thì cuối cùng anh ta cũng sẽ bị làm cho im lặng.

Nhưng Giang Thành thì khác, mặc dù hắn là Đỏ Thẫm, nhưng đối với mình cũng không thể hiện sát ý rõ ràng, nếu không anh ta đã chết từ lâu rồi.

Người Gác Đêm hay là Đỏ Thẫm, câu hỏi trắc nghiệm này Hòe Dật đã chọn đáp án sau.

Anh ta muốn giúp Giang Thành diệt trừ đám người này, tốt nhất là phải tìm ra kẻ chủ mưu phía sau những người này, sau đó dùng sức mạnh của Đỏ Thẫm quét sạch bọn họ, vĩnh viễn tránh khỏi phiền phức về sau.

Suy cho cùng thì Đỏ Thẫm có danh tiếng tốt, không phải bận tâm, cũng không lo không tốt, anh ta chỉ muốn sống hạnh phúc bên các chị dâu.

Sau khi bị nhét vào trong xe, Hòe Dật mặc áo khoác vào, mấy chiếc xe bọn họ lái về phía khách sạn Kim Phàm trong đêm.

Giang Thành nhận được cuộc gọi, lập tức nhận ra có người tìm tới cửa, mục tiêu chính là tờ giấy đỏ, rất có thể chính là nhóm người đang tìm kiếm giao dịch trên trang web.

Sau khi phân tích, Giang Thành xác định vị trí của Hòe Dật vẫn ổn, nếu không thì không cần phải nhắc nhở hắn qua điện thoại.

Vốn dĩ Giang Thành cũng muốn tìm người hỏi về tờ giấy đỏ, nhưng không ngờ lại có người chủ động đưa đến tận cửa.

Tốt rồi, chẳng cần phải câu cá nữa.

Hắn lập tức xuất phát đến khách sạn Kim Phàm, nơi đây rất gần, chỉ mất vài phút lái xe. Trên đường đi, hắn gửi một tin

nhắn cho Bì Nguyễn nhờ sắp xếp giúp.

Trước khi xuống xe, hắn nhận được tin nhắn trả lời của Bì Nguyễn là mọi chuyện đã xong.

Lâm Uyển Nhi nói Bì Nguyễn bị bệnh, nghĩ lại thì cũng lâu rồi bản thân chưa gặp cậu ta.

Trước đây, khi không có việc gì làm anh chàng này luôn đến trước mặt mình để thể hiện sự hiện diện của cậu ta.

Về đến phòng, Giang Thành sắp xếp đơn giản, việc tiếp theo là chờ cá cắn câu.

Khách sạn Kim Phàm là một trong những khách sạn sang trọng nhất ở Dong Thành, vị trí rất tốt, cách đồn cảnh sát không xa, đây chính là lý do tại sao Giang Thành lại chọn địa điểm gặp mặt này.

Phải để đối phương cảnh giác, không dám gây ra quá nhiều động tĩnh.

Quả nhiên, sau khi quan sát khu vực xung quanh khách sạn, sắc mặt của người phụ nữ nước ngoài trở nên khó coi. Một khi gây ra quá nhiều ồn ào ở đây, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Tuy nhiên, khi cô ta nghĩ rằng đối phương chỉ là một người bình thường, còn tệ hơn cả Hòe Dật này, sắc mặt lại từ từ thay đổi.

“Thor, anh đi với tôi.” Người phụ nữ nói với một người đàn ông ở hàng ghế sau,“Còn anh.” Cô ta nhìn Hòe Dật đang run rẩy vì lạnh rồi đe dọa: “Thành thật cho tôi, đừng có mà giở trò đấy.”

“Đó là điều đương nhiên, nhưng…” Hòe Dật nhìn chằm chằm vào chiếc vali màu đen trong tay người đàn ông cường tráng ở hàng ghế sau,“Tôi yêu cầu mang theo chiếc vali này,

khi nào các người nhận được khế ước máu đỏ, chúng ta sẽ một tay trả tiền tay kia giao hàng.”

Người phụ nữ cười nhạo trong lòng, nhưng ngoài mặt, cô ta gật đầu và đồng ý rất trịnh trọng.

Người đàn ông tên Thor là người đầu tiên bước ra khỏi xe. Ngoại hình của anh ta gần giống người châu Á hơn trong nhóm người đến, có lẽ là con lai.

Người phụ nữ kéo Hòe Dật ra khỏi xe, hai người bám lấy nhau rồi đi về phía khách sạn.

Hai người rất thân mật, nhìn như một cặp, nhưng chỉ có Hòe Dật biết rằng dưới lớp áo khoác của anh ta có một khẩu súng lục được giấu ở phần dưới cơ thể vào lúc này.

Nếu súng nổ, cho dù có sống sót thì hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại cũng sẽ giảm đi ít nhất một nửa.

Đi thang máy lên tầng 17 của khách sạn, phòng của Giang Thành ở đây, người phụ nữ khống chế Hòe Dật, ra hiệu cho người đàn ông tên Thor bước tới.

Thor đẩy nhẹ, và cánh cửa mở ra.

Không kịp suy nghĩ, anh ta vừa bước vào cửa đã rút con dao găm trong tay ra. Người phụ nữ giữ Hòe Dật làm con tin và theo sát phía sau.

Căn phòng khá tối, chỉ có ánh sáng trong phòng tắm cách phía bên tay phải không xa, bên trong truyền đến tiếng nước xả, như thể có người đang tắm.

“Anh trai Hòe.” Giọng nói của Giang Thành truyền đến từ phòng tắm, giọng nói hơi nghèn nghẹt, nhưng lại có thể nghe ra niềm vui sướng sau khi sảng khoái,“Tôi vừa gọi đồ ăn nhanh, anh đừng nói, khá thú vị đấy, tôi tắm trước rồi gọi món cho anh sau nhé, hehehe…”

Cách phòng tắm không xa là một cánh cửa mở hé, người đàn ông tên Thor không đi kiểm tra phòng tắm ngay mà là cánh cửa mở hé này.

Anh ta siết chặt con dao găm và tiến đến từng bước một.

Ngay khi anh ta tập trung mở cửa thì bên trong chẳng có gì cả.

Chỉ có một chiếc giường, chăn chiếu trên giường lộn xộn, gối bị ném xuống sàn, như vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

Ngay khi người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, đang định quay người kiểm tra phòng tắm thì một bóng người rơi xuống trên đầu, dùng cùi chỏ đập vào cổ người đàn ông.

Cùng lúc đó, Hòe Dật đã chuẩn bị từ lâu cũng lập tức ra tay. Thời điểm nắm lấy cổ tay người phụ nữ kia, anh ta đã đè cô ta dưới người mình.

Chương 537: Báo cảnh sát giả sẽ phải ngồi tù

“Còn ai nữa không?” Giang Thành nhìn Hòe Dật.

“Trong khách sạn không có.” Hòe Dật thở hổn hển nói: “Nhưng bên ngoài khách sạn có khá nhiều, tôi thấy có 7,8 người.”

“Vị trí nào?”

Hòe Dật nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Đối diện bãi đậu xe.”

Sau khi khống chế được tình hình, Giang Thành trói người đàn ông bất tỉnh trên mặt đất lại rồi ném anh ta lên giường, sau đó trói hai tay người phụ nữ ra sau lưng rồi trói vào thành ghế.

Giang Thành ngồi đối diện cô ta, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người phụ nữ,“Ai phái cô tới đây?”

“Lai lịch của tôi không phải là chuyện mà anh có thể hỏi thăm, tôi khuyên anh đừng tự gây rắc rối cho mình.” Người phụ nữ tuy bị trói, nhưng khí thế lại không hề yếu,“Tôi nói cho anh biết, lần này tôi đã dẫn rất nhiều người đến đây, trong 15 phút nữa mà không có tin tức gì của tôi, họ sẽ xông vào giết chết cả hai người.”

Giang Thành sờ sờ cằm như chợt nhận ra điều gì đó, gật đầu nói: “Cô không nói cho tôi, suýt chút nữa thì quên mất đấy.”

“Đưa điện thoại cho tôi.” Giang Thành đưa tay về phía Hòe Dật, bảo anh ta đưa điện thoại.

Mặc dù Hòe Dật hơi bối rối, nhưng lúc này cũng không tiện hỏi, cho nên đành phải đưa điện thoại cho Giang Thành.

“A lô, tôi muốn báo cảnh sát, có một vụ bán dâm gần bãi đậu xe đối diện tòa nhà Kim Phàm. Đúng vậy, họ đang ở trong xe, ngay bây giờ, xin hãy cử người đến càng sớm càng tốt.” Giang Thành cúp điện thoại,“Đã giải quyết xong rồi.”

Sau khi nhận lại điện thoại, Hòe Dật nghi ngờ hỏi: “Sao anh không dùng điện thoại di động của mình?”

“Không được.” Giang Thành lắc đầu: “Báo cảnh sát giả sẽ phải ngồi tù đấy.”

Hòe Dật: “???”

Sắc mặt người phụ nữ vừa âm trầm vừa trong trẻo, hai tên này khó đối phó hơn cô ta nghĩ, đặc biệt là người thanh niên trước mặt, tạo cho cô ta một cảm giác khó hiểu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta là người có thể đưa ra quyết định.

Người phụ nữ tập trung sự chú ý vào trên người Giang Thành.

“Tôi không có ác ý.” Người phụ nữ thay đổi giọng điệu, như muốn ngồi xuống thảo luận về vấn đề hiện tại,“Tôi chỉ muốn khế ước máu đỏ, anh đưa cho tôi khế ước máu, tôi đã mang toàn bộ tiền bạc đến rồi, trong vali đằng kia kìa.”

Cô ta nhìn về phía cửa, chỗ đó có một chiếc vali màu đen dựa vào tường.

Giang Thành không lên tiếng, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta.

“Giá này đã rất tốt rồi, anh tăng thêm nữa cũng là không thực tế, hơn nữa quyền hạn của tôi chỉ đến mức này thôi.” Người phụ nữ tiếp tục nói: “Có một điều tôi muốn cảnh báo

anh, giữ cái đó chẳng có ích lợi gì đâu, hơn nữa…” Giọng điệu cô ta thay đổi,“Nó rất nguy hiểm.”

Giang Thành đang chờ đợi chính câu nói này,“Nguy hiểm gì?” Hắn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ.

“Tôi không thể nói được.” Người phụ nữ nhìn hắn.

Giang Thành nhặt súng của người phụ nữ lên, lắp ống giảm thanh, sau đó đứng dậy chĩa súng lên đầu người phụ nữ,“Đừng cứng nhắc như vậy, cho tôi một cơ hội được không?”

Nếu là một người khác, người phụ nữ có lẽ sẽ không sợ hãi như vậy, nhưng Giang Thành lại khác, ánh mắt hắn tràn đầy bình tĩnh.

Dường như việc giết người cũng chẳng phải là chuyện lớn đối với hắn.

Người phụ nữ toát mồ hôi lạnh, cô ta cũng muốn sống, nhưng cô ta biết rõ người ra lệnh cho cô ta làm việc này là ai và đến từ đâu.

Điều gì sẽ xảy ra nếu họ phát hiện ra cô ta đã phản bội thông tin… Cô ta sẽ phải đối mặt với hậu quả còn khủng khiếp hơn cả cái chết.

Ngay lúc cô ta chuẩn bị nghiến răng nghiến lợi thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Không phải của cô ta mà là của Giang Thành.

Không hề né tránh người phụ nữ và Hòe Dật, Giang Thành trực tiếp kết nối. Phía bên kia là giọng nói của một người đàn ông, dày và có chút khàn khàn.

“Thả cô ấy ra.” Giọng nói của Cung Triết cực kỳ dễ nhận biết, Giang Thành lập tức nhận ra: “Cô ấy đang làm việc cho chúng tôi.”

“Ông phái bọn họ tới đây ư?” Giang Thành nhìn người phụ nữ, hơi nheo mắt lại, người phụ nữ chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Không phải.” Cung Triết nói: “Đây chỉ là hiểu lầm, thứ chúng tôi muốn chính là mảnh giấy màu đỏ kia.”

Chỉ nói mấy câu, Giang Thành đại khái cũng hiểu đối phương tới đây là vì giấy đỏ. Bởi vì hắn đang dùng tài khoản của Hòe Dật để giao dịch, cho nên trước khi đến, ông ta hoàn toàn không biết sự hiện diện của Giang Thành.

Nếu là người đàn ông trung niên thì quy trình này đơn giản hơn nhiều.

Dù sao thì cũng có việc muốn thỉnh cầu người ta, tên mập vẫn còn nằm trong tay đối phương, Giang Thành cũng không muốn đi quá xa, cho nên bảo Hòe Dật thả người.

“Anh trai Giang à.” Hòe Dật kêu lên: “Bây giờ thả người? Nếu sau này bọn họ tìm tới trả thù…”

“Không không, tôi chắc chắn sẽ không mang người mang súng trở lại biệt thự để tìm anh vào đêm khuya nữa.” Người phụ nữ nhìn Hòe Dật nói: “Anh phải tin tôi.”

Hòe Dật do dự một lát, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

“Sao anh lại đi đâu đấy?” Giang Thành hỏi.

“Tốt nhất là tôi nên tìm một sợi dây và siết cổ cô ta, nếu không tôi sẽ ngủ không ngon giấc.” Tiếng Hòe Dật lục lọi trong phòng tắm truyền đến.

Cuối cùng, dưới sự bảo đảm liên tục của Giang Thành, Hòe Dật mới bình tĩnh lại được.

Lúc này, Giang Thành cũng phát hiện ra bí ẩn trên người phụ nữ, chiếc nút thứ hai của cô ta được lắp đặt một chiếc

camera siêu nhỏ.

Từ lúc cô ta bước vào cửa, mọi cử động trong phòng đều được nhìn thấy rõ ràng.

Cũng ngay sau khi nhìn thấy mình, đối phương đã gọi thẳng cho hắn vào điện thoại di động.

“Mảnh giấy màu đỏ có ích lợi gì thế?” Giang Thành hỏi: “Các ông sẵn sàng bỏ ra một cái giá lớn như vậy để mua nó.”

“Đó là khế ước máu đỏ, mỗi khế ước máu đỏ tượng trưng cho một cánh cửa đã từng mất kiểm soát.” Cung Triết bình tĩnh nói: “Đưa nó cho tôi, cậu không cần đâu.”

“Vốn dĩ có thể đưa cho ông, nhưng bây giờ thì không thể.” Giang Thành lên tiếng: “Thứ đó bị thất lạc rồi.”

Nghe tin khế ước máu đỏ bị thất lạc, Hòe Dật và người phụ nữ vừa được cởi trói đều kinh ngạc nhìn Giang Thành.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu,“Bị mất ở đâu?”

“Tôi không chắc chắn lắm, nhưng tôi nghĩ là trên đường từ công ty đến phòng làm việc của tôi.” Giang Thành thở dài, làm bộ thả lỏng: “Cho nên tôi sợ mình không làm được việc này. Toàn bộ tiền bạc của ông đều ở đây, vẫn còn nguyên vẹn, tôi sẽ để người của ông mang đi.”

“Anh để lại khế ước máu trên đường ư?” Nghe vậy, sắc mặt của người phụ nữ tái nhợt, cô ta nhìn Giang Thành như đang nhìn một thằng ngốc,“Anh có biết nếu có người nhặt được nó, một sự kiện linh dị mới sẽ xảy ra không!”

“Ý của cô là gì?” Giang Thành kinh ngạc hỏi.

“Mặc dù các anh đã giải quyết được sự kiện linh dị đó, nhưng các anh cũng không có phá hủy cánh cửa này. Cánh cửa này chỉ chìm vào giấc ngủ sâu mà thôi.”

“Nếu gặp đúng người, cánh cửa này sẽ lại thức tỉnh, cánh cửa bị ăn mòn càng sâu thì sẽ thức tỉnh càng nhanh.” Giọng nói hưng phấn của người phụ nữ thay đổi,“Nó sẽ khống chế môn đồ mới, giống như kiến zombie vậy. Nó sẽ trở thành một sự kiện linh dị di động, một cánh cửa biết đi!”

“Cách duy nhất để phá hủy hoàn toàn một cánh cửa là để nó bị một cánh cửa khác nuốt chửng. Nhưng sau khi bị ăn mòn hoàn toàn như thế này, cánh cửa mất kiểm soát sẽ không phải là thứ mà một môn đồ bình thường dám thử. Nếu không cẩn thận, cánh cửa trong cơ thể cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Trước đó đã có trường hợp một môn đồ sắp bị ăn mòn hoàn toàn ra tay liều lĩnh, cưỡng ép nuốt chửng một cánh cửa khác tượng trưng cho khế ước máu đỏ, dẫn đến hậu quả tai hại.”

“Cấp độ của sự kiện linh dị được xác định trực tiếp là cấp A, nhiều người đã chết sau đó, vì vậy vấn đề này đã được trấn áp.”

Chương 538: Qua cầu rút ván với Bì Nguyễn

“Vậy làm thế nào để ngăn chặn chuyện này phát sinh?” Giang Thành hỏi: “Ý tôi là, sau khi tìm thấy người được khế ước máu đỏ chọn, có cách nào để tước không… ?”

“Chẳng có cách nào cả.” Giọng nói của Cung Triết vang lên ở đầu bên kia điện thoại,“Chỉ có thể bị xử tử trước khi một cuộc khủng hoảng lớn hơn nổ ra.”

“Hóa ra là vậy à, nghe có vẻ đơn giản nhỉ.” Giang Thành nói với giọng điệu thờ ơ rồi đổi chủ đề,“Lai lịch của tên mập kia thế nào rồi?”

“Cậu ta không có vấn đề gì, người của tôi đã tra ra thân phận của cậu ta.” Cung Triết lên tiếng: “Vấn đề là trí nhớ của cậu ta. Nói một cách đơn giản thì thân phận hiện tại của cậu ta chỉ là hư cấu trong tưởng tượng của chính mình.”

“Đa nhân cách?” Giang Thành lúc trước đã từng nghi ngờ chuyện này.

“Cũng có thể coi là vậy, nhưng nó không phức tạp như cậu nghĩ đâu.” Cung Triết giải thích: “Cậu ta chắc chắn là bị kích thích bởi một điều gì đó nên mới thành ra như bây giờ. Thông tin về cậu ta đã được tổng hợp và có thể gửi cho cậu nếu cần thiết.”

Dù sao thì cũng là một tin tức tốt, tên mập kia không có vấn đề, hai người thống nhất Cung Triết sẽ đưa tên mập trở về càng sớm càng tốt.

Giang Thành cũng tuân theo thỏa thuận, để người phụ nữ cùng đồng bọn rời đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người Giang Thành và Hòe Dật, người sau không nhịn được tiến tới gần: "Anh trai Giang, vừa rồi người gọi điện thoại cho anh, cảm giác rất lợi hại nhỉ."

"Đại ca của Người Gác Đêm đấy." Giang Thành tùy ý đi tới.

"Fuck!" Hòe Dật lập tức kinh hãi,"Đỏ Thẫm các anh còn có quan hệ với Người Gác Đêm nữa ư?"

Giang Thành liếc nhìn Hòe Dật, phủi bụi không tồn tại trên vai nói: "Tiểu Hòe à, nhớ kỹ, giang hồ không phải chuyện đánh giết, giang hồ phải dùng đạo lí đối nhân xử thế."

Hòe Dật càng ngẫm càng cảm thấy câu này có ý nghĩa rất sâu xa, thậm chí anh ta còn nhìn Giang Thành với ánh mắt ngưỡng mộ.

Sự việc đã được giải quyết, Giang Thành để Hòe Dật ở lại đây một đêm, còn hắn rời đi trước, lấy chiếc điện thoại di động khác trong phòng tắm trước khi ra ngoài.

Những gì người phụ nữ nghe thấy Giang Thành nói khi bước vào cửa là đoạn ghi âm được phát trên điện thoại di động.

Giang Thành trở lại phòng làm việc. Hắn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, ngồi một mình trên ghế sofa, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi máu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, quỷ đã chọn Lâm Uyển Nhi làm vật dẫn mới.

Hắn không tin chuyện này không thể giải quyết được, cho nên sẵn sàng bước vào sự kiện linh dị một lần nữa để tìm câu

trả lời. Tuy rằng có thể không hữu ích, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn là không làm gì cả.

Sự kiện linh dị sẽ tìm trên trang web do Hòe Dật cung cấp. Để giảm bớt xích mích nội bộ trong đội, Giang Thành dự định lần này sẽ thành lập một nhóm.

Nhất định phải dẫn theo Lâm Uyển Nhi, dù sao thì cũng là để giải quyết những nguy hiểm tiềm ẩn trên người cô ấy, tên mập kia phải mang theo, Hòe Dật cũng không thể bỏ qua được.

Ngoài ra, hắn còn nghĩ đến một ứng cử viên, Trần Cường mà hắn đã gặp trong đại bản lần trước.

Người đàn ông này tuy trẻ nhưng bình tĩnh, suy nghĩ sáng suốt, biết phán đoán tình huống. Sau khi ra khỏi đại bản, Giang Thành đã sai người kiểm tra thân phận của anh ta, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, Giang Thành lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn WeChat cho Bì Nguyễn rồi chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy thì trời đã sáng, trước tiên gọi điện thoại cho Lâm Uyển Nhi, nghe nói cô ấy đã hoàn toàn bình phục và đang bận rộn với công việc riêng của mình.

Cô ấy không nhớ rõ chuyện đã xảy ra cách đây không lâu, Giang Thành đương nhiên sẽ không chủ động đề cập đến chuyện này, mà chỉ bảo cô ấy hãy tự chăm sóc bản thân.

Mở WeChat, Giang Thành kinh ngạc. Tin nhắn WeChat mà hắn gửi tối qua vẫn nằm im lìm ở đó, Bì Nguyễn không trả lời.

Từ khi gặp Bì Nguyễn cho đến bây giờ, đã mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên.

Nghĩ tới Lâm Uyển Nhi nói Bì Nguyễn bị bệnh, Giang Thành cũng không gọi điện thoại cho Bì Nguyễn nữa mà đến

thẳng công ty của cậu ta.

Ngoài cửa văn phòng, Giang Thành đụng phải một cô gái trẻ mặc áo sơ mi trắng và váy chuyên nghiệp, cô gái này đang vội vàng bước đi.

Đó là thư ký của Bì Nguyễn, cô Lâm.

Sau khi nhìn thấy Giang Thành, đôi mắt của cô Lâm sáng lên trên khuôn mặt vốn hốc hác của mình,"Bác sĩ Giang, sao anh lại ở đây?"

"Tôi đến để gặp Bì Nguyễn." Giang Thành nói: "Tôi nghe nói cậu ấy bị bệnh."

Nghe vậy, ánh mắt cô Lâm tối sầm,"Bác sĩ Giang, tình trạng của anh Bì bây giờ không được tốt lắm, anh ấy đang bị người khác dồn vào chân tường."

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"Gần đây người nhà của Tiết tổng ngày nào cũng gây rắc rối, nói rằng tài khoản của công ty có vấn đề, muốn tước lại quyền hạn của anh Bì và đuổi anh ấy ra khỏi hội đồng quản trị." Cô Lâm thì thầm: "Biệt thự của anh Bì đã bị thu hồi, thẻ ngân hàng cũng bị đóng băng mà những người đó vẫn không định để anh ấy đi. Bọn họ thậm chí còn hợp lực để kiện anh ấy, yêu cầu anh ấy nôn hết những gì đã ăn nhiều năm qua, nếu không sẽ bị tống vào tù."

Giang Thành cau mày nói: "Tiết Kim Hoa đâu, bà ấy không đứng lên nói hộ cho Bì Nguyễn hay sao?"

Tiết Kim Hoa là bạn gái của Bì Nguyễn, năm nay bà ta đã 80 tuổi. Cách đây không lâu Giang Thành cũng được mời đến dự tiệc sinh nhật của bà ta.

"Tiết tổng nói là sức khỏe của bà ấy không được tốt, hiện tại đang ở nước ngoài dưỡng bệnh, điện thoại cũng không liên

lạc được.” Cô Lâm mím môi, như thể ám chỉ điều gì đó.

Giang Thành lập tức hiểu ra đây là qua cầu rút ván, Tiết Kim Hoa đã chơi chán rồi, định đá Bì Nguyễn đi.

Công ty có vấn đề về tài khoản chỉ là một sự che đậy.

Mối quan hệ nhạt dần rồi tan vỡ, vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát. Nếu nói Bì Nguyễn có tình cảm thực sự đối với Tiết Kim Hoa thì Giang Thành cũng không tin.

Nhưng sai lầm của Tiết Kim Hoa là cách cư xử trên bàn ăn lại quá xấu xí. Không có bồi thường cũng không sao, nhưng Bì Nguyễn lại thực sự bị yêu cầu bù đắp các chi phí trước đó.

Thẻ ngân hàng, xe hơi sang trọng, biệt thự đều bị đóng băng, cậu ta có cái rắm tiền ấy.

Đây chẳng phải là muốn ép người ta vào chỗ chết hay sao?

Cùng lúc đó, hắn chợt nhớ ra cách đây không lâu Bì Nguyễn đã đến tìm hắn vì vấn đề tài sản của Tiết Kim Hoa. Khi đó, Giang Thành còn mắng Bì Nguyễn vì chuyện này.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Bì Nguyễn đã cảm nhận được nguy cơ vào lúc đó.

“Bác sĩ Giang, anh phải cứu anh Bì.” Mắt cô Lâm đỏ hoe, quan hệ của cô với Bì Nguyễn rất tế nhị, bất cứ ai có con mắt tinh tường cũng có thể nhìn thấy,“Ngay cả khách sạn nơi anh ở đêm qua cũng do anh Bì thỉnh cầu riêng với quản lý của họ, đó là tiền riêng của chính anh Bì đó.”

Nghe vậy, đồng tử của Giang Thành co rụt lại. Khách sạn Kim Phàm có cổ phần của Bì Nguyễn, đó cũng là lý do tại sao Giang Thành lại nhờ cậu ta giúp sắp xếp.

Giang Thành im lặng một lát, nhìn cô Lâm: “Đã xảy ra chuyện như vậy, sao cô không gọi điện cho tôi?”

“Em cũng muốn gọi cho anh, nhưng anh Bì không cho.” Cô Lâm vội vàng giải thích.

Giang Thành gật đầu: “Được rồi, tôi biết rồi, cô đi làm việc của mình đi.”

Nói xong, Giang Thành không để ý đến cô Lâm nữa mà xoay người bước nhanh mấy bước, đẩy cửa văn phòng ra.

Văn phòng của Bì Nguyễn trước đây Giang Thành đã từng ở, cậu ta đi theo phong cách sang trọng và cường điệu. Nhưng bây giờ, dưới sàn nhà được bao phủ đầy những mảnh giấy rách và đồ sứ vỡ, trông rất bừa bộn.

Bì Nguyễn đang ngồi trước bàn làm việc của ông chủ, đầu quấn đầy băng và đang nhìn vào một mảnh giấy với khuôn mặt buồn bã. Không cần phải nói, đây chắc chắn là một thứ gì đó như tối hậu thư.

Chương 539: Bây giờ mày đã kết thúc rồi

“Bác sĩ Giang?” Bì Nguyễn kinh ngạc nhìn Giang Thành.

“Sao không nói cho tôi biết chuyện xảy ra như vậy?” Giang Thành bước tới, nhìn vết thương trên đầu Bì Nguyễn được phủ một miếng gạc,“Là ai làm?”

“Có phải Tô Lâm gọi điện cho anh không?” Bì Nguyễn có vẻ hơi bất mãn, đồng thời ho khan một tiếng. Cậu ta đã dặn dò cô Lâm không được nói cho ai biết.

“Đừng hiểu nhầm người tốt, là tôi tự mình tìm tới.” Giang Thành tùy ý mở một chai nước khoáng đưa tới.

Bì Nguyễn nhận lấy nước khoáng nhưng không uống mà cầm nó trong tay với vẻ ngượng ngùng,“Bác sĩ Giang, Tiết Kim Hoa định qua cầu rút ván. Em không ngờ bà ta lại tàn nhẫn như vậy, không hề nhớ nhung tình cảm xưa cũ.”

“Làm gì có tình cảm xưa cũ mà nhớ với nhung.” Giang Thành kéo ghế, ngồi đối diện với Bì Nguyễn, trước tiên hỏi: “Thân thể cậu thế nào rồi?”

“Em không sao, chỉ hơi choáng váng…” Bì Nguyễn thành thật nói: “Thân thể hơi yếu một chút.”

Giang Thành đưa tay cầm lấy tờ giấy trước mặt Bì Nguyễn, trên đó có in một bức cam kết.

Giang Thành đọc sơ qua, nội dung là Bì Nguyễn hứa sẽ từ bỏ mọi quyền lợi của mình và trả một số tiền lớn, nếu không cậu ta sẽ bị truy tố vì tội lừa đảo và sẽ bị tống vào tù.

Thực lực tài chính của Bì Nguyễn Giang Thành rất rõ ràng, số tiền bồi thường này về cơ bản đã xóa sạch Bì Nguyễn và loại bỏ hoàn toàn cậu ta, công việc của cậu ta trong những năm qua đều là vô ích.

“Xảy ra chuyện như vậy tại sao lại không đến tìm tôi?” Giang Thành ngẩng đầu lên, như thể vẫn đang đau đầu với câu hỏi này.

“Bác sĩ Giang, anh biết thế lực của Tiết Kim Hoa ở Dong Thành mà, em không muốn anh vì em mà đắc tội…”

Còn chưa kịp nói xong đã bị Giang Thành cắt ngang, hắn cầm thư cam kết nhìn Bì Nguyễn,“Cậu nói muốn bao nhiêu tài sản của bà ta?”

Bì Nguyễn lắp bắp nói: “30%, đây là mức giá em muốn, trên thực tế, em thực sự không muốn lấy thêm khi nhận được.”

“Chỉ 30% thôi.” Giang Thành nhét thư cam kết vào túi,“Tôi sẽ nhận công việc này. Tuổi trẻ của đàn ông cũng rất quý giá, họ phải học cách trả giá cho hành động của mình.”

“Cậu dưỡng thương cho tốt vào, tranh thủ thời gian soạn thảo hợp đồng đi, hai ngày tới tôi sẽ yêu cầu Tiết Kim Hoa ký.” Giang Thành cũng không dài dòng mà đứng dậy rời đi.

Không ngờ vừa bước ra tới cửa, ngoài cửa văn phòng đã vang lên một tiếng động lớn, sau đó cửa bị đá tung ra.

“Yo, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi!” Dẫn đầu là một thanh niên với mái tóc nhuộm vàng, ăn mặc thời trang, giữa trán có một hình xăm mắt đỏ dựng đứng, như được làm bằng máu vậy.

Khi Giang Thành xem những cô gái trẻ khiêu vũ trong các video ngắn, thỉnh thoảng hắn sẽ bắt gặp một số thứ bắt mắt, vì vậy hắn biết loại hình xăm này được gọi là Thiên Nhãn.

Theo sau tóc vàng là một số người như đàn em, cả nhóm lững thững bước vào nhà.

“Bì Nguyễn.” Tóc vàng không thèm nhìn Giang Thành mà chỉ thẳng vào Bì Nguyễn nói: “Tao nói rõ ràng cho mày biết, hôm nay mày phải ký vào thư cam kết cho tao, không ký cũng phải ký, nếu không tao đấm vỡ sọ của mày cho mày biết!”

“Đây chính là cái mà chúng mày đang nói sao?” Giang Thành từ trong túi lấy thư cam kết ra, vẫy vẫy trước mặt đám người.

“Mày là thằng nào?” Tóc vàng híp mắt nhìn Giang Thành: “Tại sao thư cam kết lại ở trong túi mày?”

“Tao tên là Giang Thành và là bạn của Bì Nguyễn.” Giang Thành hỏi: “Chúng mày và Tiết Kim Hoa có quan hệ gì?”

“Nói ra chỉ sợ mày sợ chết khiếp thôi.” Tóc vàng đứng đầu lớn tiếng nói: “Tiết Kim Hoa là bà nội của tao! Tao sở hữu một nửa công ty này đấy.”

“Tao cảnh cáo mày, mày nên biết thân biết phận đi, nếu không sau này ai trai của tao sẽ đánh chết mày.” Gã mập đi theo tóc vàng quát lên.

Gã mập này trông giống như trụ cột của băng đảng, gã ta cố tình vén quần áo của mình lên để lộ những hình xăm thô ráp trên cơ thể.

Nhưng ngay cả một hình xăm thô như vậy vẫn thu hút được sự chú ý Giang Thành đầy kinh nghiệm.

Không vì lý do nào khác, hình xăm này quá tàn bạo.

Cửu Long kéo quan, trong quan có Quan Công đang mở to mắt.

Quan Công còn dùng máu chim bồ câu để mở Thiên Nhãn trên đầu, Thiên Nhãn vẫn là cặp đồng tử hiếm thấy.

Mỗi con rồng đang cõng một người nhỏ bé trên lưng, trong tay cầm một thứ gì đó giống như sợi dây, hình như là bắt chước gân rồng của Nezha.

“Mày ở đây hót cái gì thế? Sao không biến ra khỏi đây đi!” Hình xăm đôi mắt của gã mập mở to, trông vô cùng uy nghiêm.

“Khoan đã.” Tóc vàng hôm qua vừa mới đánh Bì Nguyễn, hôm nay lại tươi cười nhìn Giang Thành. Gã nheo mắt nhìn Giang Thành đang làm nhiệm vụ, cười toe toét: “Ông mày đổi ý rồi, hôm nay hoặc là mày sẽ bị nện tơi tả, hoặc là phải bò ra ngoài cho tao.”

Giang Thành nghiêng đầu, liếc nhìn màn hình ở góc tường.

Không ngờ, hành động này dường như lại khơi dậy sự hưng phấn của tóc vàng,“Này, tao nói thằng nhóc nhà mày là một tên trộm khá giỏi đấy, biết nếu núp dưới màn hình thì tao không dám đánh mày đúng không?”

Nói xong, gã lấy cây gậy bóng chày do đàn em đưa cho, giẫm lên ghế rồi dùng chân đập nát màn hình.

Sau khi đập nát nó, gã đặt cây gậy bóng chày theo đường chéo lên vai, nghiêng đầu nhìn Giang Thành, thở hổn hển và cười nham hiểm: “Giờ thì xong rồi.”

Lúc này, Bì Nguyễn im lặng hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng: “Bác sĩ Giang.” Cậu ta thì thầm,“Đây là chiếc camera giám sát duy nhất trong văn phòng này, gã ta đã đập vỡ nó mất rồi.”

“Cạch.” Một tên đàn em đóng sầm cửa lại một cách gọn gàng, sau đó khóa lại.

Bì Nguyễn quay đầu nhìn về phía cửa, sau đó quay lại nói: “Chúng nó cũng khóa cửa mất rồi.”

Thấy bộ dáng rụt rè của Bì Nguyễn, tóc vàng và bọn đàn em càng phấn khích hơn, tất cả đều rất háo hức muốn thử từng đứa một.

Có kẻ nói nắm đấm to bằng bao cát của mình đang vừa đói vừa khát, có kẻ lại nói hai mươi hai đàm thoái quyền tổ truyền đã lâu chưa được phát huy rồi, hôm nay bọn chúng sẽ xử trảm Giang Thành.

Giang Thành cởi cúc áo khoác, nhưng sau khi nhận ra mình đang mặc áo sơ mi trắng ở bên trong, hắn dừng lại và miễn cưỡng mặc lại áo khoác.

Thấy Giang Thành có vẻ không phục, gã mập với hình xăm Cửu Long kéo quan tiến lên một bước, "Fuck…"

Giang Thành đá vào ngực, gã mập bay ngược về phía sau, cọ xát xuống mặt đất và đập mạnh vào tường, không thở nổi, suýt chút nữa thì ngất tại chỗ.

Gã mập là kẻ mạnh nhất trong nhóm, tên kia cầm ống sắt xông tới, không nhìn thấy Giang Thành ra tay, liền ngã xuống.

Điều này khiến cho tên gầy chạy tới cùng gã sợ hãi. Khuôn mặt của tên gầy đầy tàn nhang, nhưng đầu óc cũng không tệ. Sau khi nhìn thấy Giang Thành tùy tiện bẻ cong ống sắt, cổ họng của gã không khỏi lăn lộn vài cái.

Sau đó gã lập tức ném cây gậy bóng chày trong tay đi, cung kính cúi đầu với Giang Thành: "Xin lỗi đã làm phiền."

Giang Thành tùy tiện tung ra một quyền, để gã nằm xuống bên cạnh gã mập kia.

Sau khi nghe thấy âm thanh "ping-ping-pong-pong" trong văn phòng, cô Lâm ngoài cửa vô cùng lo lắng, hôm qua anh Bì đã bị thủ lĩnh tóc vàng làm bị thương.

Dựa vào việc là cháu trai của Tiết Kim Hoa, gã đã tìm đến cửa để ép anh Bì ký một thỏa thuận bồi thường.

Ngay khi cô Lâm chuẩn bị gọi cảnh sát, tiếng đánh nhau bên trong cánh cửa đã dừng lại. Sau khoảng 10 giây, một tiếng hát gọn gàng bất ngờ vang lên.

“Cứ như thế em bị anh chinh phục, muốn thoái lui cũng không còn đường nữa -”

“Lòng em vững vàng là thế, nhưng quyết định lại mông lung vô cùng -”

“Cứ như thế em bị anh chinh phục, đã nốc cạn liều thuốc độc anh chuẩn bị từ trước -”

“Vở diễn của em cũng tới hồi hạ màn, tình yêu và thù hận đã… Ai da! Fuck, đừng, đừng, đau!”

“Bốp!”

“Bang!”

“Tôi sai rồi… huhu…”

Chương 540: Người hành quyết của Đỏ Thẫm

“Cứ như thế em bị anh chinh phục, muốn thoái lui cũng không còn đường nữa -”

“Lòng em vững vàng là thế, nhưng quyết định lại mông lung vô cùng -”

“Cứ như thế em bị anh chinh phục, đã nốc cạn liều thuốc độc anh chuẩn bị từ trước -”

“Vở diễn của em cũng tới hồi hạ màn, tình yêu và thù hận đã… Ây da! Mẹ kiếp, đừng, đừng, đau quá!”

“Bốp!”

“Bang!”

“Tôi sai rồi… wuwu…”

Bên cạnh bức tường, bảy thanh niên quỳ ngay ngắn thành một hàng, cảnh đồng thanh cùng hát ca khúc “Chinh phục” thật khiến người ta cảm động.

Tên cầm đầu tóc vàng bẩm sinh đã bị điếc âm điệu, má phải sưng tấy một cách cường điệu, trên đó vẫn còn dấu một vết tát rất bắt mắt, trông không những không đáng thương, mà còn có chút cảm giác vui vẻ.

“Những lời tôi nói đã nhớ kĩ chưa?” Đứng trước mặt bọn họ, Giang Thành vừa hỏi vừa lấy khăn ướt lau tay, trên áo khoác sẫm màu có một ít lấm chấm các vết máu.

“Nhớ kỹ rồi.” Tóc vàng đang chảy máu mũi nói: “Thực sự xin lỗi, anh Giang, Bì tổng, lần này là chúng em đã làm sai,

mong các anh hãy nhận lời xin lỗi của chúng em.”

“Vậy bản cam kết này…”

Giang Thành vừa lấy giấy cam kết ra, đã bị tóc vàng giật lấy, xé thành từng mảnh nhét vào miệng, nói không rõ chữ: “Đây chỉ là một trò đùa nhỏ giữa chúng em và Bì tổng thôi, nếu mà làm thật thì các anh đã thua rồi.”

Giương mắt nhìn tóc vàng xé bản cam kết nhét vào miệng ăn, mắt đỏ hoe vì nghẹn, Giang Thành cảm thấy tóc vàng cũng vẫn có thành ý, nên bảo bọn họ cút.

Sau khi mở cửa, đám người tóc vàng vội vàng bỏ chạy mất dạng, sau đó, cô Lâm bước vào: “Bì tổng, bác sĩ Giang, hai người không sao chứ?”

“Không sao đâu, đã khiến cô Lâm bị doạ sợ rồi.” Giang Thành nói.

Nhìn thấy dáng vẻ của Giang Thành, cô Lâm đại khái cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, vì thế có chút lo lắng nhìn về phía cửa: “Cái tên tóc vàng kia là cháu ngoại của Tiết tổng, chuyện này e rằng Tiết tổng sẽ không bỏ qua như vậy đâu.”

Nếu không phải có Tiết Kim Hoa chống lưng cho tóc vàng, chỉ với kiểu rác rưởi này, cô Lâm đã kêu bảo vệ đánh bọn họ ra ngoài rồi.

Nhưng hiện tại cả công ty đều biết Bì Nguyễn chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi, ngoại trừ cô Lâm ra, không có ai để ý đến Bì Nguyễn, bọn họ chỉ muốn vạch ra ranh giới rõ ràng ngay lập tức với anh ta.

Người đi trà nguội, chỉ có thế thôi.

“Chuyện này tôi sẽ giải quyết.” Giang Thành nhìn Bì Nguyễn: “Cậu cứ nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt, chuyện hợp

đồng nhanh chóng hoàn thành, bên phía Tiết Kim Hoa để tôi đi nói chuyện.”

“Bác sĩ Giang, vậy anh hãy cẩn thận, con người Tiết Kim Hoa tôi biết, quỷ kế đa mưu, bây giờ coi như đã hoàn toàn trở mặt rồi, bà ta không có giới hạn đâu.” Bì Nguyễn nhắc nhở.

Sau khi dặn dò xong, rời khỏi công ty, Giang Thành không quay lại phòng làm việc, mà gọi thẳng điện thoại cho Hoè Dật, sau khi biết anh ta đã về nhà, liền đến nhà tìm anh.

Sau khi vào cửa, trông thấy vẻ mặt cảnh giác của Hoè Dật, dưới mắt có vài quầng thâm, hình như chưa được nghỉ ngơi đầy đủ: “Làm sao đây?” Giang Thành cau mày: “Sau khi tôi đi, không phải anh đã gọi dịch vụ đặc biệt gì đó thật đấy chứ?”

Hoè Dật nghe xong lời này sắc mặt trở nên cay đắng: “Giang đại ca, xin đừng gây chuyện nữa, tôi làm gì có tâm trạng, tôi là sợ ban đêm có người tìm đến cửa báo thù, anh không biết tôi đã phải vượt qua như thế nào đâu.”

Giang Thành không có tâm tình nghe anh ta kể khổ, ngồi trên ghế sofa, đi thẳng vào việc giải thích mục đích đến đây của mình, hắn chuẩn bị sắp tới sẽ lựa chọn một sự kiện linh dị để giải quyết, tìm ngay trên trang web kia.

Tất nhiên là sử dụng tài khoản của Hoè Dật để nhận đơn.

Nghe vậy, sắc mặt Hoè Dật chợt trở nên khó coi, có thể nhìn ra, trong lòng anh ta rất kháng cự.

Dù sao thì lần trước cũng không vơ vét được gì, hơn nữa bởi vì lạm dụng việc dùng năng lực nên cánh cửa trong cơ thể như sắp mở ra.

Nhưng sự lo lắng này liền biến mất ngay lập tức sau khi nhìn thấy đồ vật Giang Thành lấy ra từ trong túi.

Đó là một tờ giấy trắng, cũng là một bản khế ước trống.

Mức độ đe dọa thấp hơn nhiều so với khế ước máu màu đỏ, đồng thời cũng là bảo bối kéo dài sự sống mà các môn đồ bình thường theo đuổi.

“Đây là… cho tôi sao?” Hoè Dật kích động đến đỏ bừng mặt.

“Không phải.” Giang Thành nghịch nghịch tờ giấy trắng trong tay: “Tôi chỉ lấy ra cho anh xem một cái thôi.”

Hoè Dật: “…”

Nhưng anh ta lại không dám đến giật lấy tờ giấy trắng, đành phải nắm lấy tay Giang Thành ngăn cản hắn lấy lại tờ giấy trắng, van xin nói: “Tôi đi, Giang đại ca, tôi đi!”

Sau khoảng thời gian tiếp xúc này, Hoè Dật cũng hiểu ra một điều, bản thân chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé đang nỗ lực sinh tồn, làm việc cho ai mà chẳng là làm việc?

Bất kể là Người Gác Đêm đằng sau trang web hay là Đỏ Thẫm, chỉ cần cái giá phải trả cho bản thân là hợp lý thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Hơn nữa xét theo những gì xảy ra ngày hôm qua, Người Gác Đêm giải quyết công việc cũng chẳng phải là đúng mực.

Còn không đáng tin cậy bằng người hành quyết trong Đỏ Thẫm trước mặt mình.

Đây chính là biệt hiệu Hoè Dật đặt cho Giang Thành.

Giang Thành buông tay, đẩy tờ giấy trắng về phía trước, nhìn chằm chằm vào mắt Hoè Dật nói: “Tôi muốn biết sự kiện linh dị là được xác định như thế nào, rồi cấp độ của chúng, mức độ đe dọa được phân loại dựa vào đâu?”

Hoè Dật nhanh tay nhanh mắt đem tờ giấy trắng ôm vào trong ngực, cười nói: “Sự kiện linh dị thông thường lúc mới

bắt đầu đều rất dễ bị bỏ qua, sẽ trộn lẫn với những trường hợp mất tích thông thường.”

“Cứ lấy sự kiện Mặt Quỷ ở cao ốc Sáng Vinh lần này làm ví dụ, ban đầu nó cũng được coi là một vụ án mất tích thông thường để xử lí, nhưng khi ngày càng có nhiều người biến mất, cảnh sát cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.”

“Điều quan trọng nhất là có người đã phát hiện ra một nửa khuôn mặt quỷ trong video.”

“Cho nên sau khi tổng hợp tài liệu, chuyện này cuối cùng cũng xuất hiện ở trước mặt Người Gác Đêm.”

Giang Thành gật đầu, quá trình này cũng gần giống như hắn nghĩ, có một số vụ án quỷ dị cuối cùng sẽ được đặt lên bàn của Người Gác Đêm.

Suy cho cùng, đối phó với những sự kiện linh dị chính là ý nghĩa tồn tại của bọn họ.

Mà khi những sự kiện linh dị xảy ra thường xuyên, tổn thất nhân lực là điều không thể tránh khỏi, để giảm bớt căng thẳng và nâng cao hiệu quả, những nhân tài gác đêm đã thành lập trang web này để tuyển những người như Hoè Dật làm việc cho bọn họ.

Tất nhiên, sau khi làm xong chuyện cũng sẽ có thù lao tương ứng.

Trong khi vừa giải quyết những sự kiện linh dị, lại có thể giám sát thân phận của những người này, có thể nói một mũi tên trúng hai đích.

Suy cho cùng, các môn đồ rải rác trong dân chúng cũng là những mối nguy hiểm tiềm ẩn, một ngày nào đó họ có thể bị ăn mòn và tiến hóa thành một sự kiện linh dị mới.

Đối với những người như Hoè Dật, trang web sẽ cung cấp thông tin chi tiết về các sự kiện linh dị khác nhau, giúp họ không phải mất công tìm kiếm.

Bọn họ có thể căn cứ năng lực của bản thân để nhận đơn, vô hình trung cũng giảm thiểu nguy cơ gặp nguy hiểm.

“Các cấp độ của sự kiện linh dị được chia thành bốn cấp độ: A, B, C và D. Cấp độ càng cao thì càng khó giải quyết. Cấp độ này chủ yếu dành cho những người đi trước xử lý nó như chúng ta.”

“Cấp độ này không phải là cố định, nó được cập nhật và điều chỉnh bất cứ lúc nào trên trang web dựa trên tình hình thực tế.” Hoè Dật tiếp tục nói: “Sự kiện mặt quỷ của cao ốc Sáng Vinh trước đây được xác định là cấp D, nhưng trước sau có hai tên nhận đơn đã mất tích, vì vậy sau đó được định nghĩa là cấp C.”

Xem ra nếu như còn tiếp tục có thành viên trang web nhận đơn biến mất thì mức độ của các sự kiện linh dị sẽ còn tăng cao hơn nữa và không loại trừ khả năng thậm chí có thể đạt đến cấp B, hoặc cao hơn nữa.

Chương 541: Gió nồm

Từ quan điểm này, cách sắp xếp của trang web khá thân thiện với người dùng, thông qua các cấp độ, các thành viên có thể hiểu rõ ràng về những sự kiện linh dị mà họ sẽ gặp phải hơn.

Nói một cách đơn giản, chính là biết rõ mình nặng bao nhiêu.

Nếu nhận một đơn vượt quá khả năng của mình thì hãy tự cầu phúc cho mình là vừa.

"Mà mức độ đe dọa này thể hiện mức độ khẩn cấp của sự kiện linh dị hoặc mức độ gây hại cho thế giới của chúng ta, thường từ một sao đến năm sao." Hoè Dật sau khi nhận được bản khế ước trống đã phấn chấn hơn rất nhiều, cũng không có chút dè dặt nào với Giang Thành.

"Lấy một ví dụ, một sự kiện linh dị được xác định là cấp A có thể chỉ có mức độ đe dọa là một ngôi sao."

"Mặc dù chuyện này rất khó giải quyết, rất nguy hiểm, nhưng bởi vì xác suất kích hoạt cực thấp nên từ khi phát hiện đến nay chỉ có rất ít người tham gia, tính di động cũng không mạnh. Về cơ bản thì chỉ là cố định và tập trung ở một khu vực rất nhỏ."

"Vậy nên nếu chỉ dựa vào mức độ đe dọa để phán định, thì mức độ đe dọa của nó đối với thế giới hiện thực chỉ đáng một sao."

"Nói chuyện ngoài lề một chút." Hoè Dật nhìn Giang Thành thở dài: "Loại sự kiện linh dị này thậm chí cũng không

cần phái người đi giải quyết, chỉ cần phong tỏa khu vực này là được.”

“Thông thường mà nói, cũng sẽ không có ai ăn no dửng mỡ mà đi nhận những công việc như thế này, trừ khi gặp phải những tên đầu sắt(*).” Hoè Dật bĩu môi, dường như cảm thấy rất khó hiểu đối với những người như vậy.

(*:đầu sắt, ngôn ngữ mạng, mô tả những người không sợ chết, chiến đấu hết mình, không màng đến bản thân, biết rõ thực lực của mình không đủ mạnh mà vẫn muốn sống mái với kẻ địch.)

Thông tin do Hoè Dật cung cấp rất quan trọng để Giang Thành hiểu được trang web và các sự kiện linh dị, hiện tại trong đầu hắn đã có một nguyên mẫu thô.

Cấp độ linh dị tượng trưng cho mức độ đe dọa, đối với những loại người như bọn họ, mức độ đe dọa tượng trưng cho mức độ nguy hại, là đối với cả thế giới.

Hắn nhìn Hoè Dật, tò mò hỏi: “Cấp độ cao nhất của sự kiện linh dị mà anh từng nhận đơn là gì?”

Nghe vậy, Hoè Dật lộ ra vẻ mặt xấu hổ: “Lần này chính là lần có cấp độ cao nhất mà tôi từng nhận, thông thường tôi sẽ chỉ tìm ở trong cấp D.”

Nói đến đây, Hoè Dật nghiến răng nghiến lợi chửi: “Không biết lần này là tên khốn nào đã quyết định cấp độ nữa, lúc tôi nhận đơn vẫn là cấp D, nhưng không bao lâu đã biến thành cấp C, đã được nâng cấp rồi !”

“Lần này thật may đã gặp được Giang đại ca, nếu không chắc chắn là tôi cũng ngoẻo ở trong đó luôn rồi.” Hoè Dật nhìn Giang Thành, rất cảm kích nói.

Giang Thành cũng nghĩ như vậy, nếu là để cho một mình Hoè Dật, e rằng đến cánh tay kỳ lân cũng sẽ bị quỷ cướp đi

mất.

Nghĩ ngợi một chút Giang Thành nói: "Anh hãy chọn ra mấy sự kiện linh dị cấp C đi, sau đó chúng ta sẽ chọn ra một cái trong số đó."

"Cấp C…" Vẻ mặt Hoè Dật có chút mất tự nhiên, sự kiện mặt quỷ lần này đã để lại cho anh ta ấn tượng sâu sắc, những sự kiện linh dị cấp D thông thường vẫn khá đáng tin cậy.

Giang Thành an ủi: "Không chỉ có hai người chúng ta, tôi còn mang theo mấy người nữa, lần này chúng ta tổ chức một đội đi."

"Được rồi." Hoè Dật bật máy tính lên, chiếu các sự kiện linh dị cấp C ở khu vực xung quanh lấy Dong Thành làm trung tâm.

Điện thoại reo, sau khi Giang Thành nhìn số, áp điện thoại vào tai rồi trả lời.

Đối diện là một người phụ nữ lớn tuổi, giọng nói không lớn nhưng lại có khí chất của một người cao thượng: "Bác sĩ Giang, tôi là Tiết Kim Hoa."

Giang Thành nói: "Tôi đang nghe đây."

"Cậu đã làm cháu ngoại của tôi bị thương, chuyện này tôi có thể không tính toán với cậu, mấy năm nay cậu đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi với cô Lâm cũng có qua lại…"

"Có chuyện gì thì nói thẳng đi." Giang Thành cắt ngang: "Vừa rồi đánh cháu ngoại của bà mạnh quá, giờ tôi mệt rồi."

Đầu bên kia điện thoại tạm dừng một chút, nhưng rất nhanh sau đó, giọng nói của Tiết Kim Hoa lại vang lên: "Vậy tôi sẽ nói thẳng nhé, Bì Nguyễn là một kẻ vô dụng, cậu bởi vì anh ta mà đắc tội với tôi, việc này không đáng giá chút nào."

“Cậu nên biết năng lực của tôi thế nào, tôi có thể giới thiệu cho cậu rất nhiều công việc làm ăn, tôi cũng có một số chị em rất thân thiết, các cậu sẽ rất hợp nhau đấy.”

“Đều là những người giống nhau bà sao?” Giang Thành cười nói: “Vậy thì không cần đâu, chỗ tôi không phải trạm xử lý rác thải, loại rác rưởi nào cũng thu thập.”

“Giang Thành!” Hơi thở của người bên kia dồn dập, rõ ràng là đang tức giận với Giang Thành: “Tôi là đang cố gắng giữ thể diện cho cô Lâm, nếu không thì cậu là loại chó nào mà dám nói chuyện với tôi như vậy?”

“Bà không cần phải giữ thể diện cho ai, đây là việc riêng của tôi.” Giang Thành liếc nhìn thời gian dưới máy tính: “Tôi cho bà thời gian hai ngày để đến xin lỗi Bì Nguyễn, bù đắp những gì nợ cho cậu ấy, tôi không có thói quen xấu kính già yêu trẻ, đừng đợi đến khi tôi phải tìm đến tận cửa tát tai vả miệng mới nhận ra mình sai”.

“Bà không còn sống được mấy năm nữa đâu, đừng có tự tìm sự khó chịu cho mình trước khi chết.” Giang Thành nói không ngừng nghỉ: “Đã lớn tuổi như vậy rồi, sao cái gì cũng phải để tôi dạy thế, tích chút đức hạnh cho bản thân đi, nếu không lúc hỏa táng sẽ mất điện, lúc con cái tranh giành quyền thừa kế, sẽ đập vỡ hũ tro cốt của bà, gió nồm thổi đi đến tro cốt cũng không còn.”

“Được rồi, tạm thời như vậy đi.” Giang Thành nói xong cúp điện thoại.

Giang Thành ở chỗ Hoè Dật đến chập choạng tối mới rời đi, không chịu nổi sự nài nỉ của Hoè Dật, Giang Thành đành bất đắc dĩ lái chiếc xe jeep Mercedes-Benz của Hoè Dật đi.

Lâm Uyển Nhi đang ở trong câu lạc bộ, vì vậy Giang Thành đến xem một cái, phát hiện trong phòng riêng có vài

phụ nữ mặc áo choàng tắm đang trò chuyện rất vui vẻ.

Giang Thành cũng không làm phiền cô, sau khi nói vài câu với quản lý rồi lái xe trở lại phòng làm việc.

Lúc này trời đã tối hẳn, đèn neon trên đường lần lượt sáng lên, Giang Thành ăn mì gói, ngồi vào bàn làm việc, bật máy tính xem tin tức mới nhất.

Xung quanh Dong Thành có thêm một số trường hợp mất tích mới, gia đình họ rất lo lắng, dán thông báo tìm người mất tích khắp nơi.

Khác với những vụ mất tích khi đang ngủ trước đó, nhiều vụ mất tích gần đây đều xảy ra vào ban ngày, có người biến mất trên đường đi làm, biến mất ở ga tàu điện ngầm, có người biến mất sau khi đi vệ sinh ở trung tâm mua sắm, đợi có người đi vào tìm nhưng phát hiện bên trong không có ai hết.

Đoạn phim giám sát cũng cho thấy sau khi những người đó bước vào, thì không bao giờ xuất hiện nữa.

Suy nghĩ một lúc, Giang Thành lên mạng tìm kiếm trung tâm thương mại.

Theo thông báo do chính trung tâm thương mại đăng tải, họ cho biết gần đây đang tiến hành cải tạo nên tạm thời đóng cửa.

Một cách nói rất rõ ràng, chắc là Người Gác Đêm đã can thiệp vào, bọn họ đã đóng cửa trung tâm mua sắm, còn về việc muốn đóng cửa vĩnh viễn hay cử người đến xử lý sự việc linh dị này, thì Giang Thành không biết.

Mong là có thể kiềm chế được nó.

Tắt máy tính, Giang Thành chậm rãi nhắm mắt lại, dùng tay xoa xoa thái dương.

Thời gian gần đây xảy ra rất nhiều chuyện khiến hắn cảm thấy mệt mỏi, chưa kịp giải quyết vấn đề của mình thì Lâm

Uyển Nhi lại xảy ra chuyện.

Hắn gần đây cũng thường xuyên cảm thấy lạnh tay chân, ngâm kỉ tử để uống cũng không có tác dụng, cảm giác lạnh lẽo dường như đến từ tận đáy lòng, hoặc từ nơi sâu nhất trong linh hồn.

Đứng trước gương tạt chút nước lạnh lên mặt, sự mệt mỏi đã giảm đi một chút, nhìn mình trong gương, Giang Thành đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ.

Trông giống như một thứ gì đó, đang đột lốt mình vậy.

Chương 542: Bác sĩ tôi về rồi

Đây có lẽ là ăn mòn…

Vô trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng ăn mòn chính mình, chờ sau khi mình hoàn toàn mất đi ý thức, cỗ thân thể này sẽ biến thành một cái vỏ.

Vô sẽ thay thế hắn, sinh sống trên thế giới này.

Đến lúc đó, có lẽ hắn cũng sẽ trở thành một sự kiện linh dị trên trang web, chờ thế hệ đến sau giải quyết.

Nên được gọi tên là gì?

Hai tay chống trước gương, Giang Thành chợt nảy ra ý tưởng này, cái bóng của hắn lặng lẽ đứng ở phía sau, như không có chuyện gì xảy ra.

Cùng lúc đó, một chiếc xe tải màu đen tiến đến một công viên bỏ hoang cách phòng làm việc khoảng vài trăm mét.

Biển số bị chặn, xe đi rất chậm, khi đi qua hàng rào, cửa xe đột ngột mở ra, sau đó một cái bóng người to lớn đầu đội bao tải bị đá xuống.

“Ối da!” Bóng người lăn trên mặt đất mấy vòng, rồi mới dừng lại.

Sau khi tên mập mặt mũi lấm lem giãy giụa thoát khỏi cái bao tải trên đầu, chiếc xe tải màu đen đã biến mất từ lâu, cách đó không xa là một dãy đèn đường, dưới ánh đèn yếu ớt, mặt mũi tên mập rạng rỡ.

Anh ta nhận ra một quán ăn ven đường, lúc này quán đã đóng cửa từ lâu, nhưng biển hiệu vẫn còn sáng đèn.

Nơi này cách phòng làm việc của bác sĩ không xa, mỗi lần tên mập đến chợ rau mua đồ ăn đều phải đi bộ qua đây, tên mập mơ hồ nhớ ven đường có một công viên bỏ hoang, nghĩ bụng chắc là mình đang ở trong công viên.

Không dám trì hoãn, tên mập lập tức chạy về phía phòng làm việc.

Vừa gõ cửa, khoảnh khắc nhìn thấy bác sĩ, tên mập suýt chút nữa đã bật khóc: "Bác sĩ, tôi còn tưởng rằng kiếp này sẽ không được gặp lại anh nữa."

Giang Thành biết lúc này tên mập sẽ trở về, mặc dù trong lòng rất vui, nhưng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, không cho tên mập chút mặt mũi nào: "Anh về đây làm gì?"

"Bác sĩ, tôi biết là kẻ nào đứng đằng sau giở trò rồi, là Người Gác Đêm." Tên mập cực kì tự nhiên ngồi xuống ghế sô pha, múa may chân tay kể lại cho Giang Thành những gì mình đã trải qua mấy ngày nay: "Tôi mới rời đi không lâu, anh đoán xem tôi đã gặp ai?"

"Ai?" Giang Thành bê cốc cà phê lên, nhấp một ngụm, bình tĩnh nói.

"An Hiên!" Tên mập trợn tròn mắt.

Sắc mặt Giang Thành hơi thay đổi, cực kì phối hợp với cảm xúc lúc này của tên mập: "Là anh ta? Chỉ có một mình anh ta thôi?"

Tên mập trợn mắt nói: "Không, còn có 7,8 gã khỏe mạnh. Chúng tôi chiến đấu rất lâu dưới trời mưa to, nhưng cuối cùng bọn họ cậy người đông, đã đánh tôi bất tỉnh rồi mang tôi đi."

Giang Thành nghĩ tới thân thủ của An Hiên, cuối cùng hít một hơi thật sâu nói: "Tiếp tục đi."

“Sau đó bọn họ nhốt tôi lại, mỗi ngày đều tra tấn ép cung.” Tên mập nói càng lúc càng nhiệt tình: “Nước ớt, ghế hùm(*), treo ngược tôi lên, còn dùng sắt nung để hù doạ tôi, ép tôi phải tiết lộ thông tin về anh.”

(* Ghế hùm: hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau)

“Này, nhưng Vương Phú Quý tôi là ai chứ, tôi sẽ không bao giờ phản bội anh em của mình, những thông tin về anh, một chữ tôi cũng không nói!” Toàn thân tên mập toát ra ánh sáng công lý chính nghĩa: “Sau đó bọn họ thấy tôi mạnh mẽ quyết tâm, biết tôi là một người cứng rắn, liền định dùng sắc đẹp để sa hoá tôi, nên đã gọi vài cô gái xinh đẹp đến để dụ dỗ tôi…”

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt không mấy thiện cảm của Giang Thành, tên mập liền dừng việc kể mấy cảnh về cuộc đấu trí với các cô em lại: “Bác sĩ.” Tên mập nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy mục tiêu của bọn họ là anh, tôi đã chặn hết họng súng cho anh rồi.”

“Ừm, biết rồi.” Giang Thành gật đầu.

Tên mập bồn chồn nhìn xung quanh, không biết bác sĩ có ý định tiếp nhận mình hay không, anh ta nhìn thẳng vào mắt Giang Thành, vẻ mặt chân thành, chủ động nói: “Bác sĩ, cô Lâm không có ở đây, tự anh phải cẩn thận một chút, dù sao anh cũng chỉ có một mình, con cọp cũng có lúc ngủ gật cơ mà!” (ý nói người rất có bản lãnh cũng có lúc sơ ý; nhắc nhở phải luôn luôn cẩn thận nếu không sẽ phạm sai lầm.)

Anh ta cố tình nhấn mạnh hai chữ “một mình”.

“Được rồi.” Giang Thành cúi đầu nghịch nghịch điện thoại.

Bầu không khí đột nhiên trở nên ngại ngùng. Tên mập suốt đường bị bọc bao tải, vừa khát vừa đói, quan trọng hơn là anh ta sợ bước ra khỏi cánh cửa căn nhà này sẽ lại bị bắt cóc.

Không có bác sĩ, anh ta chỉ là một tên cặn bã có sức chiến đấu là 5.

“Gululu…” Bụng tên mập không biết điều kêu lên, vừa bước vào đã ngửi thấy mùi mì ăn liền bay lơ lửng trong không khí, chính là mì bò om Khang Suất Phó.

“Trong tủ lạnh có đồ ăn đấy, tự đi lấy đi.” Giang Thành tiện tay lấy một tờ báo ra, dựa vào ghế sô pha bắt đầu đọc, cũng không có ý định nói chuyện với tên mập: “Trước khi đi, tắm rửa thay đồ đi, tôi vừa dọn dẹp tầng hai xong, đừng có làm bẩn”.

Nghe vậy, hai mắt tên mập sáng lên, vội vàng đứng dậy: “Được chứ được chứ, bác sĩ, anh cứ yên tâm.”

Tắm rửa xong, tên mập đi thẳng vào phòng bếp: “Bác sĩ.” Giọng nói của tên mập từ trong bếp vang lên: “Anh có đói không, tôi làm cho anh chút đồ ăn đêm, bít tết thế nào?Bít tết mà cậu em Bì Nguyễn mang đến vẫn còn.”

Giang Thành ngồi ở bàn máy tính, tiếng gõ bàn phím hời hợt vang lên: “Cũng được.”

Ăn bít tết xong, tên mập cuối cùng cũng khôi phục được một nửa sinh mệnh, dựa vào ghế sô pha ợ ra một cách mãn nguyện: “Bác sĩ, mấy ngày nay anh không gặp phải chuyện gì phiền phức chứ, hai ngày trước tôi nằm mơ thấy anh cãi nhau với người ta, bởi vì cái miệng lắm lời mà bị người ta đánh chết, khiến tôi sợ quá giật mình tỉnh dậy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.”

Giang Thành ngẩng đầu, nghiêng người nhìn chằm chằm tên mập, cảm thấy mình thật là sai lầm khi không để đám

người của người đàn ông trung niên đánh cho anh ta một trận, rồi mới cho quay về.

Bởi vì phải dẫn tên mập vào phó bản, nên Giang Thành vẫn kể cho anh ta nghe chuyện xảy ra gần đây, xét thấy miệng tên mập không khác gì cái loa đài nên anh ta cũng không nói gì đến chuyện về Lâm Uyển Nhi.

"Sếp Lâm thì tôi không có ý kiến gì, nhưng cái tên Hoè Dật kia có đáng tin cậy không?" Tên mập lo lắng, sợ Giang Thành bị lừa gạt mà không hề biết.

"Chắc sẽ không, tôi nói mình là Đỏ Thẫm, anh ta không dám làm loạn đâu." Giang Thành giải thích.

Tên mập nghe vậy, giơ ngón tay cái khen ngợi: "Muốn nói đến thất đức thì đúng vẫn phải là bác sĩ, cái đầu anh toàn là những ý nghĩ xấu xa, người bình thường ai lại nghĩ đến việc giả làm Đỏ Thẫm cơ chứ?"

"Nhưng bác sĩ, anh lựa chọn kéo Trần Cường vào cùng đội là rất sáng suốt đấy, tôi cảm thấy người này được." Tên mập nói: "Anh ta chắc chắn không phải là Đỏ Thẫm."

Khi tên mập nói lời này, Giang Thành đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, cái miệng của tên mập này có những lúc như được khai sáng vậy, chuyện tốt thì không linh, nhưng chuyện xấu thì nói cái nào cái đấy chuẩn.

"Tôi… Tôi sẽ suy nghĩ thêm." Giang Thành do dự nói.

"Khi nào thì hành động?"

"Hai ngày sau." Giang Thành nói: "Trước đó tôi còn có việc phải xử lý."

"Được thôi, bác sĩ."

Đêm đã khuya, nằm trên chiếc giường sofa quen thuộc, chỉ số hạnh phúc của tên mập tràn đầy, quay đầu nhìn về phía

phòng ngủ của Giang Thành, phát hiện cửa phòng ngủ không đóng mà hé mở một nửa.

Tên mập đã đưa ra nhiều suy đoán khác nhau về việc Người Gác Đêm bắt được anh ta, nhưng sau nhiều suy nghĩ, anh ta không nghĩ ra được lý do, cuối cùng anh ta đành bỏ cuộc.

Tốt hơn hết vẫn nên để những chuyện phải động não cho bác sĩ.

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, Lâm Uyển Nhi đã tới, sau khi nhìn thấy tên mập, Lâm Uyển Nhi chỉ hỏi mấy câu liền bỏ qua cho anh ta, điều này khiến tên mập thở phào nhẹ nhõm.

Chương 543: Bảo tàng dân tộc

Giang Thành lái xe đưa Lâm Uyển Nhi và tên mập đến nơi Hoè Dật ở.

Trước khi đến đó, Giang Thành đã dặn dò Hoè Dật, những chuyện về trang web không nên nói quá nhiều, mà hãy sắp xếp riêng các sự kiện linh dị được lựa chọn ra, sau đó sau khi mọi người thảo luận xong, sẽ chọn một trong số đó.

"Vị này là…" Hoè Dật nhìn về phía tên mập.

"Vương Phú Quý." Tên mập rất tự tin, trong mắt có chút tin tưởng nhìn Hoè Dật.

"Anh Phú Quý." Hoè Dật cười híp mắt, giống như đang gặp lại người thân vậy, chắc là cũng coi tên mập là nhân vật giống như Lâm Uyển Nhi và Giang Thành.

Ba người Đỏ Thẫm… Hoè Dật cảm thấy lần này ổn rồi.

Hơn nữa, nhìn vào ánh mắt này, rồi thân hình này, chắc chắn là một nhân vật cấp độ đại ca Đỏ Thẫm rồi.

Nếu đây là trong tiên hiệp, thì chính là lão tổ không dễ lộ diện trong gia tộc.

Hoè Dật rất nhiệt tình chào mọi người rồi mời ngồi xuống, kéo rèm lại, trong phòng đột nhiên tối om, sau đó lấy máy chiếu ra chĩa vào tường.

"Tổng cộng tôi đã chọn ra ba sự kiện linh dị, toàn bộ đều là cấp C, đều ở gần thành phố của chúng ta, quãng đường lái xe sẽ không vượt quá 6 tiếng."

Rất nhanh, trên tường đã có hình ảnh.

Đó là một tòa nhà ba tầng có vẻ ngoài cổ kính, phong cách kiến trúc khá kỳ lạ, ước tính ít nhất cũng đã một trăm năm tuổi.

“Đây là sự kiện đầu tiên: Sự kiện tượng người bán thân của bảo tàng Phong Thành.”

Hoè Dật cầm điều khiển từ xa trong tay, sau khi nhấn vào, màn hình bắt đầu thay đổi liên tục, khoảng cách thời gian khoảng 10 giây, hiển thị khung cảnh bên ngoài của tòa nhà từ các góc độ khác nhau và các khoảng thời gian khác nhau.

“Đây là cái gì?” Tên mập nhìn góc màn hình hỏi.

Hoè Dật dừng hình ảnh lại rồi phóng to ra từng chút một, mọi người đều chú ý ở cửa sổ xa nhất trên tầng hai của bảo tàng có một bức tượng người bằng đồng.

Tượng người chỉ lộ ra phần thân trên, điều quỷ dị nằm ở khuôn mặt của tượng người, vẻ mặt đau đớn trông như thật.

“Đây là một bảo tàng dân tộc có lịch sử gần trăm năm.” Hoè Dật giới thiệu: “Nhưng cách đây không lâu, người quản lý của bảo tàng này đột nhiên biến mất, không lâu sau, mọi người phát hiện một người quét dọn, cũng như một nhân viên phụ trách bảo trì bên trong này cũng đã mất tích.”

“Đúng rồi, bảo tàng dân tộc này có lượng khách tham quan rất ít, lại nằm ở một vùng ngoại ô hẻo lánh, bình thường cũng không có nhiều người đến đây cho nên trong bảo tàng chỉ có ba người: người quản lý, nhân viên bảo trì và nhân viên dọn vệ sinh.”

“Các hiện vật chỉ có giá trị lịch sử và không có giá trị gì mấy về kinh tế, cho nên đến nhân viên bảo vệ cũng không có”.

“Cái này thì có liên quan gì đến tượng người?” Lâm Uyển Nhi hỏi.

Tên của sự kiện linh dị này là Sự kiện tượng người bán thân của bảo tàng Phong Thành, tượng người xuất hiện trong hình ảnh cũng thấy rõ là có gì đó không ổn, khiến người ta có cảm giác rùng rợn.

Hoè Dật tiếp tục bấm vào điều khiển từ xa: “Mọi người hãy nhìn tiếp đi, đây là hình ảnh quảng cáo về các vật trưng bày trước đây của bảo tàng. Đây là bức ảnh được cảnh sát trong bảo tàng chụp sau khi người quản lý biến mất.”

Hai hình ảnh được chiếu lên tường cùng nhau, một ở bên trái và một ở bên phải.

Đó là hai bức tượng người, xét về kích thước thì hẳn là những bức tượng có kích thước thật như người, tuy nhiên, chúng chỉ có phần thân trên, phần thân dưới được thay thế bằng một đài sen kỳ quái.

Bên ngoài tượng được ngăn cách bởi một tấm kính dày, phía dưới bên phải của tấm kính có một tờ giấy dán có viết mấy chữ.

Mơ hồ có thể nhìn ra là dùng bút đỏ để viết, nhưng lúc này nét chữ đã mờ không nhìn rõ.

“Đây là…” Tên mập trừng to mắt.

“Đúng vậy.” Sắc mặt của Hoè Dật kỳ quái gật đầu: “Hai bức tượng này chắc hẳn là giống nhau, nói như vậy có lẽ không chính xác, ừm… bức tượng này đã phát sinh thay đổi.”

Đây là một chuyện rất rõ ràng, bức tượng đầu tiên là của một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, vóc dáng cao lớn và khỏe mạnh, còn bức tượng thứ hai là một ông già, thân hình còng và bị mù một mắt.

Nhưng tương tự nhau, cả hai bức tượng đều có những biểu cảm đau đớn một cách dị thường.

Tiếp theo, Hoè Dật hít một hơi thật sâu, đây hình như là một loại tín hiệu nào đó, Hoè Dật ấn nút, hình ảnh trên tường lại thay đổi, lần này là ảnh chụp.

Một ông lão dáng người khom lưng, hai tay cầm một cây chổi khổng lồ quét lá rơi trên sàn, phía sau là bảo tàng dân tộc.

Phong cách tổng thể buồn tẻ và trang nghiêm, tạo cho người ta cảm giác hoang tàn khi thời thế thay đổi.

Điều thực sự khiến mọi người chú ý là một nửa khuôn mặt của ông lão giống hệt ông lão trong tác phẩm điêu khắc thứ hai!

"Ông lão họ Triệu, chính là người quản lý mất tích của bảo tàng dân tộc này." Hoè Dật quay đầu nhìn mọi người nói.

"Ngoài ra, mọi người hãy chú ý nhìn vào đây." Hoè Dật phóng to bức ảnh lên, ở rìa bức ảnh, vừa vặn cắt đến chỗ cửa sổ trên tầng hai của bảo tàng.

Góc độ có vấn đề, chỉ còn lại một nửa cửa sổ.

Mà chính lúc đó nửa cửa sổ này đang có gió, tấm rèm dày màu đỏ sậm vốn treo ở cửa sổ bị gió cuốn lên, lộ ra một khuôn mặt bằng đồng ẩn nấp sau đó.

Mặt đang hướng về phía ông lão, đôi mắt nhìn chằm chằm vào ông, giống như đang trốn sau tấm rèm và nhìn trộm.

Đó là tác phẩm điêu khắc trong bức ảnh đầu tiên!

Chương 544: Tiếng cười kỳ quái

Sau khi người quản lý biến mất, tác phẩm điêu khắc biến thành dáng vẻ của người quản lý, như thể đã bị nó ăn mất vậy.

Tác phẩm điêu khắc thể hiện khuôn mặt vặn vẹo của người quản lý già, vô cùng đau đớn, thực sự không biết trước khi chết ông đã nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng như thế nào.

"Người quản lý trước tiên là bị tác phẩm điêu khắc nhắm tới, sau đó mới bị giết." Sau khi phân tích, tên mập đi đến kết luận, khuôn mặt đồng thau trong cửa sổ kia, rất dễ khiến anh ta liên tưởng đến những điều này.

Tác phẩm điêu khắc quỷ dị đó là nguồn gốc của chuỗi sự kiện linh dị này.

"Ngoài ba người bọn họ ra, còn có ai mất tích nữa không?" Giang Thành nhìn hình chiếu trên tường hỏi.

Hoè Dật nhìn qua thông tin in trên tay: "Trên tình báo tạm thời vẫn chưa đề cập đến, hẳn là không, sự kiện linh dị này từ khi xảy ra đến khi được xác nhận, mất thời gian rất ngắn, trước khi nó gây ra tổn hại lớn hơn, thì đã bị hạn chế."

"Hơn nữa cũng không có dấu hiệu lan rộng, phạm vi của sự kiện linh dị đều chỉ tập trung ở bảo tàng dân tộc này."

"Nhưng vì lý do an toàn, những người ở gần bảo tàng đã được sơ tán, hành động tiếp theo của chúng ta sẽ không bị can thiệp." Hoè Dật biên soạn tài liệu một cách chi tiết, dù sao cũng là chuyện sinh tử, không ai dám vội vàng hấp tấp.

“Đây là phán đoán về sự kiện linh dị này.” Hoè Dật bấm điều khiển từ xa, hình ảnh trên tường thay đổi.

“Mật danh: Sự kiện tượng người bán thân của bảo tàng Phong Thành.”

“Cấp bậc sự kiện linh dị: cấp C.”

“Mức độ đe dọa: ☆”

“Mức độ đe dọa là một sao, trông có vẻ như sẽ không quá phiền toái.” Sắc mặt của tên mập tốt lên rất nhiều, lời nói cũng tự tin hơn.

Dưới sự chỉ dẫn của Giang Thành, Hoè Dật giải thích cho Lâm Uyển Nhi tên mập về sự khác biệt giữa cấp độ của sự kiện linh dị và mức độ đe dọa: “Mức độ của sự kiện linh dị tượng trưng cho độ khó của việc giải quyết vấn đề, còn mức độ đe dọa được xem xét nhiều hơn về mức độ đe dọa đối với toàn thế giới.”

“Bởi vì sự kiện linh dị này được phát hiện sớm nên chỉ có ba nạn nhân được xác nhận. Nó đã bị khống chế trước khi gây ra nhiều tổn hại hơn, nhưng điều này không có nghĩa là sẽ dễ dàng giải quyết.” Hoè Dật nghiêm túc nói: “Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

“Tiếp tục.” Lâm Uyển Nhi ngồi trên ghế sô pha nói.

Mục đích của Giang Thành yêu cầu Hoè Dật chuẩn bị ba sự kiện linh dị là để so sánh chúng với nhau và chọn ra một sự kiện phù hợp để giải quyết.

Hình thức của ác mộng đang phát sinh thay đổi, xâm chiếm thế giới hiện thực bằng một cách quỷ dị, rào cản giữa hai bên đang dần bị phá bỏ, đây tuyệt đối không phải là một tin tốt.

Giang Thành không có hứng thú với việc giải cứu thế giới như vậy, điều duy nhất thúc đẩy hắn làm như vậy chính là Lâm

Uyển Nhi và Vô đang ẩn nấp trong cơ thể hắn.

Không có cách nào tốt hơn để khám phá thế giới ác mộng hơn là tự mình giải quyết những sự kiện linh dị, hắn muốn tìm lối thoát cho Lâm Uyển Nhi và chính mình.

Đỏ Thẫm, Người Gác Đêm, người đàn ông trung niên đứng sau lưng Hạ Manh và trang web linh dị … hắn mơ hồ có một linh cảm rằng đây là một cơn bão, mà hắn vô tình đã ở trung tâm của cơn bão.

"Bác sĩ." Tên mập nhìn sang bác sĩ, quan tâm hỏi: "Anh không sao chứ?"

Sắc mặt Giang Thành trông cực kỳ xấu xa, giống như thân thể bị khoét rỗng vậy.

"Không sao, chúng ta tiếp tục đi." Giang Thành ngẩng đầu nhìn Hoè Dật, lập tức mở ra một sự kiện linh dị đã chuẩn bị sẵn, trên tường hình ảnh lại lần nữa thay đổi.

Bức ảnh lần này rất rõ ràng, đó là một hồ nước khổng lồ, khung cảnh xung quanh tuyệt đẹp, những ngọn núi phía xa ẩn hiện trong sương mù, gần đó có những cây cối tươi tốt.

Nhưng điều kỳ quái là, khi nhìn chằm chằm vào mặt hồ trong ảnh, mọi người chợt có một cảm giác rùng rợn khó tả.

"Đây là sự kiện linh dị thứ hai." Hoè Dật hạ giọng: "Sự kiện tàu quỷ trên hồ Khoa Tư Nạp."

"Cấp độ của sự kiện linh dị cũng là cấp C, nhưng mức độ đe dọa được đánh giá là 3 sao."

"Cao vậy sao?" Tên mập có chút kinh ngạc.

"Ừm." Hoè Dật đứng đối diện với bức tường, không chút do dự giới thiệu: "Nguyên nhân của sự kiện này là do một vụ tai nạn cách đây nửa năm. Một chiếc tàu du lịch chở đầy khách

du lịch bị lật úp trong hồ và chìm ngay lập tức. Tai nạn xảy ra đột ngột và có không có người sống sót."

"Mọi người hãy nhìn bức ảnh này." Hoè Dật tiếp tục: "Bức ảnh này được người nào đó vô tình chụp được sau sự việc nửa tháng, anh ta là kiểm lâm ở ngọn núi phụ cận."

Bức ảnh hơi mờ, rõ ràng là chụp vào ban đêm, nhìn xuống.

Ban đêm không có trăng, chỉ có một chút ánh sao, một chiếc tàu lớn đang chèo trên mặt hồ tối tăm, trên tàu không có một ánh đèn.

"Là con tàu bị chìm kia?"

"Đúng vậy." Hoè Dật điều chỉnh điều khiển từ xa, nghiêng đầu nói: "Sau khi so sánh các bức ảnh, chúng ta có thể xác nhận rằng đó là chiếc tàu du lịch bị chìm."

Một con tàu bị chìm trong đêm khuya rồi lại nổi lên trên mặt hồ tối tăm, dù nghe thế nào cũng thực sự sởn tóc gáy.

"Vẫn còn một chuyện nữa, sau khi con tàu du lịch bị chìm, theo quy định, phải trục vớt ra khỏi nước, thu thập thi thể các nạn nhân và tìm hiểu nguyên nhân vụ tai nạn. Nhưng điều kỳ quái là đội tìm kiếm cứu nạn sau khi xuống nước, không thể tìm thấy con tàu." Ánh mắt của Hoè Dật kỳ quái nói: "Con tàu này đã biến mất."

"Không chỉ con tàu đã biến mất mà thi thể của các nạn nhân cũng đã biến mất".

Quả nhiên là sự kiện linh dị, nếu không thì làm sao một con tàu lớn như vậy có thể nói biến mất là biến mất được.

Nơi đây là hồ, chứ không phải là biển.

"Theo thông tin hiển thị, đã có một nhóm người sau khi tiếp xúc với tàu quỷ thì mất tích một cách bí ẩn. Họ đã để lại một đoạn video trước khi biến mất."

Đoạn video rất gập ghềnh, sau khi xem hơn mười giây, mấy người Giang Thành có thể thấy rõ đó là một chiếc tàu cao tốc đang chạy trên mặt nước tối đen, không tính những người quay video, còn có hai người ngồi ở mũi của tàu cao tốc.

Tất cả họ đều mặc đồng phục màu đen, hơi giống bộ đồ lặn mặc khi lặn, với quần legging ở bắp chân và một con dao găm có vỏ treo trên người.

Trời đang mưa, điều kiện nước không tốt, sóng đen liên tục ập vào tàu cao tốc, nước tối đen khiến những người ở phía trước video có cảm giác ngột ngạt mãnh liệt.

Dường như có điều gì đó chưa biết ẩn giấu dưới làn nước sâu.

“Xuất hiện rồi, xuất hiện rồi!” trong video vang lên một giọng nói, là một giọng nam trầm trầm, hòa lẫn với tiếng gió và tiếng sóng, rất khó nghe rõ.

Ngay sau đó, video thay đổi, một vật thể to lớn đang lặng lẽ lao đi trên mặt hồ cách đó khoảng vài chục mét.

Cái bóng đen khổng lồ dường như đang lao ra từ một thế giới khác.

Đó là chiếc tàu du lịch bị mất tích!

Một tia sét xẹt qua bầu trời đêm, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra, có người đứng ở mạn tàu, trong buồng lái, thậm chí cả trước cửa sổ!

Những người này có làn da nhợt nhạt và ướt sũng, nước vẫn còn chảy ra từ quần áo của họ.

Nhưng quỷ dị nhất là khuôn mặt của bọn họ.

Tất cả họ đều đang mỉm cười, nụ cười cứng ngắc và đều đặn, như thể được tạc từ cùng một khuôn.

Cùng lúc đó, một âm thanh lạ phát ra từ đoạn ghi âm.

Đó là một tràng cười kỳ quái xen lẫn với âm thanh nghe như tiếng một người phụ nữ đang khóc trước mộ.

Hai âm thanh trộn lẫn vào nhau kỳ quái đến khó tả, giống như người đứng bên cạnh vừa cười vừa khóc, hơn nữa âm thanh đều trong tầm tay.

Chương 545: Đường mặt trời lặn

Tên mập không khỏi run lên, tóc gáy dựng đứng.

Video kết thúc đột ngột tại đây.

Âm thanh cũng biến mất.

"Mẹ kiếp, đây là cái quái gì vậy?" Tên mập quấn chặt quần áo, sắc mặt cực kì mất tự nhiên.

Sau khi xem nụ cười kỳ quái vừa rồi, cả người anh ta đang cảm thấy rất tệ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhóm người vừa xuất hiện trong hình chắc chắn là nhóm người mất tích, đoạn video này được để lại trước khi họ biến mất.

Hiển nhiên là bọn họ đã chết rồi.

"Con tàu quỷ kia chỉ xuất hiện vào ban đêm, trước khi xuất hiện, trên mặt hồ sẽ có một lượng lớn sương mù. Tàu quỷ sẽ đi từ trong sương mù trắng ra."

Để có được những thông tin này, Hoè Dật cũng đã phải tốn không ít công sức.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành hỏi: "Có thông tin gì về lúc con tàu du lịch gặp nạn không?"

"Có." Hoè Dật nói: "Đây là video được quay tại hiện trường."

Chỉ nhìn thấy một chiếc tàu du lịch từ xa đi tới, lúc đầu mọi thứ vẫn bình thường, nhưng khi đến giữa hồ thì đột ngột

dừng lại, sau đó trên mặt hồ tĩnh lặng nổi lên những đợt sóng bất ngờ.

Con tàu du lịch bắt đầu rung lắc dữ dội rồi bất ngờ lật úp và chìm trong thời gian rất ngắn, những người trên tàu thậm chí còn chưa kịp kêu cứu.

"Video này đã bị chỉnh sửa qua." Hoè Dật nói: "Nhưng tôi không tìm được video gốc, mọi người hãy nhìn vào đây, chú ý đến mực nước của con tàu, so sánh với lúc đầu khi con tàu di chuyển bình thường."

Sau khi so sánh, mọi người phát hiện ra khi con tàu đột ngột dừng lại, không phải do hỏng động cơ mà như bị một lực nào đó dưới nước chặn lại, không thể tiến về phía trước.

Sau đó, mực nước của con tàu dần dần dâng lên, một lực lượng bí ẩn dưới nước đã nâng toàn bộ con tàu lên rồi lật úp một cách thô bạo.

Đây mới là nguyên nhân thực sự của vụ tai nạn.

Dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt của tên mập đột nhiên thay đổi, anh ta vô thức nhìn về phía Giang Thành, miệng há hốc, nhưng sau khi nghĩ tới, lại nuốt lời vào trong miệng.

Anh ta đang nghĩ đến cái gì, Giang Thành tất nhiên cũng nghĩ tới, chuyện này khiến hắn theo bản năng nhớ tới hòn đảo thần bí kia.

Dường như có một thế lực bí ẩn nào đó ở hồ Khoa Tư Nạp, có thể là một loại sinh vật to lớn và bí ẩn nào đó giống như cá voi, đang ngủ yên dưới làn nước sâu.

Con tàu du lịch dường như đã bị kéo vào một không gian quỷ dị khác, chỉ khi đáp ứng được một số điều kiện nhất định thì con đường đến thế giới hiện thực mới mở ra.

Điều này khiến Giang Thành nhớ đến một truyền thuyết mà hắn từng xem qua trước đây – Đường mặt trời lặn.

Theo truyền thuyết, thế giới được chia thành hai cõi, một cõi cai quản sự sống, gọi là cõi sống, tức là thế giới của người sống, còn một cõi cai quản cái chết, cõi chết, hay còn gọi là cõi vong linh, cũng chính là thế giới của người chết.

Hai cõi sinh tử không hề can thiệp lẫn nhau, người ta đồn rằng đường mặt trời chính là lối đi nối liền hai cõi sinh tử và còn được các nhà thám hiểm gọi là nơi tận cùng của thế giới.

Có người nói đã đến đường mặt trời lặn, tận cùng thế giới vẫn là biển cả.

Anh ta chỉ nhìn thấy cảnh tượng ở đó sau một vụ đắm tàu và khi anh ta chết đuối.

Khắp nơi không có vàng như lời đồn mà có vô số con tàu bị chìm và vong linh vẫn còn vảng vất chưa tan trên những con tàu bị chìm.

Mặt biển ở đây là cổng lớn của đường mặt trời lặn.

Nó giống như một tấm gương.

Men theo mặt gương vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể tìm thấy đường mặt trời lặn, bởi vì nó ở trong thế giới phía sau tấm gương.

Sự kiện tàu quỷ trên hồ Khoa Tư Nạp cũng rất giống với chuyện này, mặt hồ là một tấm gương, con tàu quỷ bị kéo vào một thế giới trong gương tương tự như đường mặt trời lặn.

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao không tìm thấy dấu tích của con tàu đắm trong hồ.

Sự việc này đã mở ra cho Giang Thành một dòng suy nghĩ mới, hắn đi theo dòng suy nghĩ đó, nếu hồ Khoa Tư Nạp là

phiên bản thu nhỏ của đường mặt trời lặn, vậy còn ác mộng thì sao?

Ác mộng có khi nào chính là thế giới trong gương được kết nối không?

Đằng sau mỗi sự kiện linh dị là một phiên bản thu nhỏ của đường mặt trời lặn, chúng giống như những cái lỗ hổng đã bị ăn mòn giữa hai thế giới, vào một thời điểm và địa điểm cụ thể, những thứ trong ác mộng sẽ bò ra qua những cái lỗ hổng đó và ăn mòn thế giới hiện thực.

Khi số lượng lỗ hổng tăng lên, liên kết với nhau thành mảng, giống như mối ăn xuyên qua một con đập, khi rào cản giữa hiện thực và ác mộng sụp đổ, thế giới ác mộng sẽ trùng lặp với thế giới hiện thực bằng một cách chưa từng có.

Ý tưởng này quá đáng sợ, nhưng Giang Thành cảm thấy khả năng này rất cao.

Mục đích sự tồn tại của Người Gác Đêm là để loại bỏ các sự kiện linh dị, chặn các lỗ hổng cho phép ác mộng ăn mòn thế giới hiện thực và ngăn chặn nỗi kinh hoàng thực sự đến với thế giới sau khi rào chắn sụp đổ.

Bây giờ tất cả đều đã được giải thích hợp lí.

Mục đích của Đỏ Thẫm có lẽ là lần lượt mở ra những đường mặt trời lặn, phá bỏ rào cản giữa ác mộng và thế giới hiện thực, đồng thời dẫn dắt thế giới ác mộng trùng khớp với hiện thực.

Những vấn đề cũ đã được giải thích, những vấn đề mới lại xuất hiện.

Mục đích của Đỏ Thẫm khi làm việc này là gì?

Hiện tại, Giang Thành vẫn chưa nhìn ra khi thế giới ác mộng đến thế giới hiện thực sẽ có ích lợi gì cho bọn họ.

Thông qua tiếp xúc với Đỏ Thẫm, Giang Thành tin chắc rằng những người này không phải là những kẻ mất trí phi lý, họ hành động nghiêm khắc và có mục tiêu chính xác, họ là một nhóm những kẻ liều mạng không sợ sống chết và không quan tâm đến được mất.

Rủi ro phải tỉ lệ thuận với phần thưởng, nếu họ sẵn sàng mạo hiểm bị thế giới không chấp thuận và trở thành kẻ thù của Người Gác Đêm, thậm chí của toàn bộ thế giới, thì nhất định sẽ có lợi ích đáng kinh ngạc.

Và lợi ích này chắc chắn có liên quan đến ác mộng và bí mật của cánh cửa.

Nhưng tin tức có hạn, cho dù có nghĩ đến, hắn cũng không nghĩ ra được điều gì mới, chỉ có thể chờ đợi manh mối mới để sắp xếp lại sự việc.

Khi Giang Thành đang suy nghĩ, điện thoại của Lâm Uyển Nhi sáng lên, cô nhận được một tin nhắn, Lâm Uyển Nhi không khỏi nhướng mày.

Hoè Dật cũng nhìn ra sắc mặt của ba người Giang Thành không ổn nên chủ động tắt video.

Đối với anh ta, xem những thông tin như vậy vẫn còn rất kích thích tinh thần.

Mọi sự kiện linh dị đều là một canh bạc sinh tử.

Nếu lựa chọn đi là đang đặt mạng sống của mình lên ván cờ, điều bi thảm hơn nữa là đối với một tay cờ bạc như anh ta, dù thắng hay thua, anh ta cũng sẽ không thể sống sót rời khỏi trò chơi.

Với tư cách là môn đồ, họ đều là nô lệ của cửa và đang hỗ trợ cửa bằng mạng sống của mình, một ngày nào đó khi họ không còn khả năng đáp ứng các yêu cầu của cửa, ngày đó sẽ là ngày chết của họ.

Kiểm soát sức mạnh của lời nguyền, và cuối cùng chết vì lời nguyền, một luân hồi hoàn chỉnh.

Lâm Uyển Nhi chậm rãi đứng lên: "Hôm nay đến đây thôi, chúng ta vẫn còn có việc phải làm." Cô nghiêng đầu nhìn Giang Thành: "Tiết Kim Hoa hẹn tôi ở phòng làm việc thương lượng."

Ánh mắt của Giang Thành hơi thay đổi: "Đây là việc của tôi, chị đừng can thiệp vào."

"Tôi không muốn can thiệp, là bà ta đã chủ động gọi điện cho tôi." Lâm Uyển Nhi cài từng nút áo gió, lộ ra thân hình đầy đặn nảy nở của mình.

Hoè Dật vừa nhìn thấy liền nuốt nước bọt, Lâm Uyển Nhi có một cỗ khí tức thần bí khiến người ta bất giác muốn đến gần, đó không phải là thứ mà các cô em trong biệt thự nhìn ra biển của anh ta có thể so sánh được.

"Chị đã nói gì với bà ta?" Giang Thành hỏi.

"Tôi nhắc nhở bà ta hãy giữ chút thể diện, lập tức đền bù những gì đã nợ cho Bì Nguyễn, lớn tuổi như vậy, đã sống lâu như chó rồi, đừng tự tìm không thoải mái cho mình, đợi tìm đến đánh tận cửa, thì mọi người đều sẽ nhục nhã."

Chương 546: Ăn vạ

Lâm Uyển Nhi nói qua loa: "Thủ đoạn của tôi, bà ta biết, bà ta chỉ còn sống được vài năm nữa, con cái, cháu chắt, v. v. gì đó phải xem xét một chút, chắc bà ta cũng không muốn nhìn thấy những người này đi trước mình."

"Tôi cũng có bạn ở nhà tang lễ, đến lúc đó, nhỡ mà run tay một cái lỡ làm vỡ bình tro cốt của bà ta, cũng chỉ là một tai nạn mà thôi." Lâm Uyển Nhi lấy điện thoại di động ra: "Một ngày tốt lành với gió nồm, thì tro cốt cũng không cần phải nhặt."

Sắc mặt của Hòe Dật thay đổi, trong lòng khẽ thở dài: "Đỏ Thẫm thật là lợi hại!"

Hôm qua lúc Giang Thành phun hoa sen ra từ miệng cho Tiết Kim Hoa, anh ta cũng có mặt: "Đỏ Thẫm có lớp huấn luyện đặc biệt cách làm thế nào để chửi người ta sao?" Hòe Dật thầm nghĩ: "Sao hai người này lại nói giống nhau đến như vậy?"

"Chẳng lẽ giữa Đỏ Thẫm và Người Gác Đêm còn xảy ra chiến tranh mạng, sử dụng bàn phím để chào hỏi người nhà của nhau sao?"

"Đây là cái gì? Một cuộc tranh giành thế chủ động về tinh thần?"

Hòe Dật còn chưa kịp nghĩ ra, Giang Thành và những người khác đã mở cửa rời đi, mấy giây sau, tên mập quay lại, đứng ở cửa nói: "Này anh kia, gọi anh đi cùng đấy!"

"Hãy mang theo mọi thứ cần mang theo."

“Được, được.” Hòe Dật lập tức thu dọn đồ đạc, nhét máy tính, máy chiếu, ổ cứng các loại vào ba lô, chỉ lo lắng mình sẽ làm vướng chân nhóm ba người Đỏ Thẫm.

Trước khi đi còn không quên khóa cửa.

Đỗ ở tầng dưới là chiếc Mercedes-Benz Jeep màu đen đã từng là của anh ta, anh rất chủ động đảm nhận vai trò lái xe.

Tên mập không nói gì, rất sáng suốt mở cửa ghế lái phụ rồi ngồi vào trong, nhường ghế sau cho bác sĩ và bà chủ Lâm.

Theo chỉ dẫn điều hướng, nhóm người Giang Thành nhanh chóng đến gần khu vực phòng làm việc.

“Tại sao không thấy xe của Tiết Kim Hoa?” Giang Thành cau mày: “Bọn họ đến đâu rồi?”

Tiết Kim Hoa là một người rất phô trương, nếu mà bà ta đã đến, thì cách rất xa cũng có thể nhìn thấy đoàn xe của bà ta, rất nhiều thói xấu của Bì Nguyễn cũng là học từ bà ta mà ra.

“Lúc gọi điện cho bà ta nói đã đến rồi.” Lâm Uyển Nhi nhìn điện thoại, giữa lông mày hiện lên một biểu cảm khác lạ.

Khi chiếc xe rẽ vào chỗ đỗ xe dành riêng của Lâm Uyển Nhi, một người bất ngờ nhảy ra từ phía sau một chiếc ô tô màu đen và đâm thẳng vào xe.

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Hòe Dật phanh gấp và dừng lại cách người già kia hai mét.

Nhưng chuyện không ngờ là người già đó bước đi nhanh nhẹn, lộn một vòng đã nằm phía trước xe, giỏ rau cũng ném xuống đất, củ cải và bắp cải vương vãi khắp mặt đất.

“Ôi da!” Một bà già trùm khăn trùm đầu nằm trên mặt đất, rên rỉ đau đớn: “Đau quá, xương cốt già nua của tôi suýt nữa bị kẻ vô tâm này đâm chết rồi!”

“Mẹ kiếp!” Hòe Dật lo lắng nói: “Tôi còn chưa chạm vào bà ta mà!”

“Đây không phải là ăn vạ sao!” Tên mập trợn to hai mắt, đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải chuyện như vậy, trước đây đã từng thấy trên TV, nhưng lần này lại gặp phải người thật việc thật.

Tiếng kêu than của bà già nhanh chóng thu hút một nhóm người qua đường đến xem, nhưng sau khi nhìn thấy đó là một bà già, có không ít người đã tỏ ra tức giận.

Đây đã không phải là lần đầu tiên rồi, bà già được coi là kẻ gây phiền toái chung trong khu phố này, hơn nữa xe thông thường sẽ không bao giờ tông vào, chỉ nhắm chuẩn tông vào xe sang thôi.

Nhờ khả năng diễn xuất điêu luyện nên tỷ lệ thành công khá cao.

Bà già rên rỉ to hơn, đôi mắt nhỏ giấu dưới cánh tay trợn ngược lên.

Ngồi trong xe, Giang Thành lập tức hiểu ra đây là một cái bẫy do Tiết Kim Hoa giăng ra cho bọn họ, chính bà ta là người đã sắp xếp bà già này.

Phỏng chừng mọi chuyện xảy ra ở đây đều là do người của Tiết Kim Hoa sắp đặt rồi lén quay lại.

Chuẩn bị dùng chuyện này như một con bài mặc cả để tống tiền họ không can thiệp vào chuyện của Bì Nguyễn nữa.

“Mội người đừng hành động.” Giang Thành mở cửa xe đi ra ngoài.

Nhìn thấy có người xuống xe, vẻ mặt bà già càng thêm đau đớn, thỉnh thoảng lại di chuyển cơ thể về phía bánh xe, khiến toàn bộ khung cảnh trông chân thực hơn.

Giang Thành chạy tới, vô cùng quan tâm ngồi xổm bên cạnh bà già: “Sao rồi? Bà không sao chứ?”

“Ôi da ôi, mấy người chém ngàn đao các cậu, khúc cua sao không giảm tốc độ, muốn đâm chết bà già tội nghiệp này à? Chân trái của ta không còn cảm giác nữa, chắc là gãy rồi…” Bà già diễn rất tròn vai, trong miệng không ngừng chửi rủa, hoàn toàn mang mặt mũi của một nạn nhân.

“Này tôi nói bà đã lớn tuổi như vậy rồi, giữ chút thể diện đi được không, bà đã tống tiền bao nhiêu người rồi? Là một con người, tôi khuyên bà nên tử tế hơn chút đi!” Một ông lão đi ngang qua không nhịn được phải lên tiếng, dùng gậy chỉ vào bà già.

“Không phải việc của ông, lão khốn, cẩn thận ngày mai ra ngoài gọi xe, bị xe tông chết, đến con tạp chủng khốn kiếp trong nhà ông cũng sẽ bị xe đè chết!” Nghe vậy, bà già nhấc nửa người lên, chửi bới ông lão đang bế cháu mình ra ngoài.

“Con mụ này…” Ông lão tức giận đến run người.

Đừng thấy bà già đang nằm dưới đất nhưng tinh thần sinh lực cực kì dồi dào, một mình mắng chửi ba bốn người đang chỉ trích mình phải bỏ chạy, thấy trong đám đông đang vây lại không ai dám nói gì nữa, mới lại nằm xuống trước bánh xe với vẻ mặt bá đạo.

Giang Thành ngăn một nữ sinh bị mắng đến khóc nhè lại, cười với bà già nằm trên mặt đất: “Trên mặt đất lạnh lắm, đứng dậy nói chuyện đi.”

Bà già trợn ngược mắt, hạ giọng cười lạnh chế nhạo: “Cậu bạn trẻ, tôi thấy cậu cũng là người hiểu chuyện, như vậy đi, cậu hãy cho tôi 20. 000 tệ, tôi sẽ phủi mông rời đi, tuyệt đối không làm khó cậu nữa.”

“Nếu không, hôm nay tôi cứ nằm đây, tôi thuộc nhóm người yếu thế, cậu gọi cảnh sát cũng vô ích, sức khỏe của tôi không tốt, cảnh sát cũng không dám làm khó tôi.”

“Nếu như tôi thực sự có mệnh hệ gì, các người đều phải chịu trách nhiệm!”

“Không thể đưa cho bà ta, không thể khuyến khích khuynh hướng xấu xa cho những người này!” Nữ sinh bị bà già mắng đã tức giận đến mức vừa khóc vừa quay video bằng điện thoại di động.

“Con điếm kia, nhìn cách ăn mặc của mày, chắc không có thằng đàn ông nào thèm đúng không, chỉ muốn dụ dỗ người ta, cái thứ hư hỏng hết đến xương tủy rồi, có tìm được thằng đàn ông nào thì nó chơi xong cũng đá mày thôi!” Bà già nhìn dáng vẻ của những người xung quanh đang nhảy dựng lên, nhưng lại bất lực không làm được gì, cảm giác thỏa mãn trong lòng hiện rõ trên khuôn mặt.

“Được thôi.” Giang Thành bất đắc dĩ gật đầu, vẻ mặt thực sự không thể làm gì được bà nữa: “Nhưng bây giờ trên người cháu không có tiền mặt, hay là bà đi lấy cùng với cháu đi, nhà cháu ở ngay gần đây.”

“Hihi, coi như cậu cũng biết điều.” Bà già khập khiễng đứng dậy, sau đó đi về phía cửa xe, trước khi lên xe, bà ta làm ra bộ mặt chiến thắng, xua tay với những người xem đang tức giận, kiêu ngạo nói: “Chúng mày cứ đứng đấy mà chửi đi, tao đi lấy tiền, đúng là một lũ hèn nhát, chả trách mà nghèo mạt kiếp!”

Sau khi lên xe, bà già sờ soạng, nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy chiếc trâm cài trên đầu Lâm Uyển Nhi, hai mắt bà ta sáng lên, tính toán những người này giàu hơn mình nghĩ, đối phương thẳng thắn đồng ý 20. 000 tệ như vậy, chắc chắn là mình đã đòi ít rồi.

“Bà dám đòi 20 ngàn tệ, bà giỏi lắm.” Tên mập thông qua gương chiếu hậu nhìn chằm chằm vào bà già.

Bà già trợn mắt nói: “20. 000 tệ cái gì? Các cậu đụng phải tôi, không phải định dùng 20. 000 tệ để đuổi tôi đi đấy chứ, tôi cần 50. 000 tệ!”

“Nếu không cho tôi 50. 000 tệ tệ, hôm nay chuyện này không xong đâu!”

Chương 547: Đây không phải là vấn đề tiền bạc

“50. 000?” Hòe Dật hét lên: “Sao bà không đi cướp đi?”

“Tôi không quan tâm, nếu không thì hôm nay tôi sẽ bám lấy các cậu, dù sao thì tôi cũng không có việc gì.” Bà già cười toe toét, nhe ra mấy chiếc răng vàng to tướng như thể đã ăn chắc của các người rồi.

Đúng như Giang Thành nghĩ, bà già là do Tiết Kim Hoa sắp xếp, mọi chuyện vừa rồi đều do Tiết Kim Hoa sắp đặt quay chụp lại.

Tất nhiên, quay chụp cực kì chuyên nghiệp, góc độ được chọn rất tốt, thoạt nhìn có vẻ như đúng là bọn Giang Thành đã đụng phải bà già.

“Cô gái này, chiếc trâm cài trên đầu của cô rất đẹp, đưa cho tôi đeo hai ngày đi.” Nói xong, không đợi Lâm Uyển Nhi lên tiếng, liền lập tức đưa một bàn tay dính đầy bùn đất ra, tháo chiếc trâm trên đầu của Lâm Uyển Nhi xuống.

Giang Thành nhìn thấy cảnh này, liếc nhìn bà già một cái, không nói gì.

Không có trâm cài, mái tóc đen dài buông xõa, Lâm Uyển Nhi mặt không biểu cảm chỉ đạo Hòe Dật rẽ ở ngã tư phía trước, cho xe rẽ vào một khu tường vây.

Tên mập chớp chớp mắt, nơi này anh ta rất quen thuộc, chính là công viên bỏ hoang từng bị vứt lại.

Bà già ngắm nhìn chiếc trâm trong tay, càng nhìn càng thích, tuy là một chiếc trâm gỗ nhưng tay nghề rất tinh xảo, trông rất có giá trị.

“Chúng ta tới rồi.” Xe dừng lại, Giang Thành đột nhiên mỉm cười.

“Được, cậu đi lấy tiền, lấy tiền xong hãy đưa tôi về. Hôm nay tôi có việc gấp nên đừng có lề mề…” Bà ta còn chưa kịp nói hết câu đã bị Giang Thành túm cổ áo kéo ra khỏi xe và vứt xuống đất.

Nhìn thấy khung cảnh hoang tàn xung quanh, bà già hoảng sợ đánh rơi chiếc trâm xuống đất: “Chúng mày đưa tao tới đây làm gì? Tao nói cho chúng mày biết nhé, đánh người là phạm pháp đấy, cẩn thận bà già này sẽ kiện cho chúng mày khuynh gia bại sản!”

“Đánh bà làm gì?” Giang Thành cười nói: “Đây không phải là cháu bồi thường tiền cho bà sao?”

“Vậy được rồi, tôi sẽ không đòi thêm nữa, 20. 000 tệ là đủ rồi. Cứ làm như trước đã nói đi, lấy tiền xong tôi sẽ rời đi, đảm bảo không gây phiền phức cho các cậu nữa.”

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy mấy đống tiền từ trong xe ném xuống chân bà già: “Tiền ở đây.” Lâm Uyển Nhi nhìn ra bên ngoài nói.

Bà già rất vui mừng, đây là bốn đống tiền đỏ, đều là tờ một trăm tệ, tổng cộng là 40. 000 tệ.

Gấp đôi số tiền bà ta yêu cầu.

“Tiểu Ni Tử, vẫn là cô hiểu chuyện, chuyện ngày hôm nay tôi sẽ không so đo với mấy người nữa.” Bà già miệng cười toe toét, cầm tờ giấy bạc và chiếc trâm cài tóc lên, đang chuẩn bị rời đi thì tên mập và Hòe Dật lái xe cũng bước xuống xe.

“Cứ thế mà đi sao?” Giang Thành hỏi: “Bà ơi, hình như bà đã quên mất cái gì thì phải.”

“Cái gì?”

“Một cái chân 20. 000 tệ, cái này là bà nói đấy nhé, bây giờ bà đã nhận của chúng cháu 40. 000 tệ rồi, chân còn chưa đưa cho chúng cháu đấy.” Nói xong, Hòe Dật cùng tên mập lập tức tiến lên kéo bà già tới vũng nước phía trước ô tô, đặt chân bà ta thẳng với chiếc bánh xe.

Giang Thành ung dung đi đến chỗ buồng lái, sau đó khởi động xe, thấy bánh xe càng ngày càng gần chân mình, sắc mặt bà già kinh sợ: “Không, đừng làm như vậy, tao không cần tiền của chúng mày nữa!”

“Bà ơi, bà đừng nói như vậy mà.” Tên mập đang ôm chặt lấy chân bà già nói: “Đây không phải là vấn đề tiền bạc, đây là vấn đề giữ chữ tín.”

“Người anh em Hòe Dật, nhất định phải ấn chặt đấy, thỏa thuận rồi chỉ làm gãy chân, nếu như đè vào chỗ khác, người ta lại bắt đầu tống tiền chúng ta đấy.” Tên mập ngẩng đầu nói với Hòe Dật đang bị giữ chặt phần thân trên của bà già, với giọng điệu cổ quái.

“Người anh em Phú Quý, anh cứ yên tâm, chắc chắn không thể để người ta đạt được ý nguyện?” Hòe Dật cười quái dị nói: “Lát chiếc xe chạy tới, hai chúng ta cùng nhau buông tay ra, cẩn thận không máu lại bắn đầy mặt.”

“Tôi sai rồi, xin các cậu, đừng làm như vậy! Lần sau tôi sẽ không dám nữa đâu!” Bà già chưa từng thấy qua tình thế như vậy, bà ta cũng có thể nhìn ra những người này cũng không phải người bình thường, đều không phải là người nghiêm túc và chính trực gì, bà ta đúng là không bao giờ nên chêu trọc

vào những người này, trước giờ bà ta đều chỉ tống tiền những người thật thà.

Giang Thành thỉnh thoảng lại rú ga, trong xe phát ra âm thanh hưng phấn, từ đầu đến cuối, Lâm Uyển Nhi đều im lặng ngồi ở ghế sau, tay lướt di động.

"Giang đại ca." Hòe Dật hết sức hét lên: "Chân trái của bà già này trước đó đã bị gãy rồi, chúng ta cứ đè vào chân phải trước, sau đó sẽ dùng cánh tay đè chân trái xuống, nếu không bà ta sẽ hời mất!"

Bà già nghe vậy trợn mắt lên, mắt thấy sắp không ổn rồi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: "Tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ dám nữa đâu, tôi tố cáo, tôi tố cáo là có người đã sai tôi đến làm loạn, bọn họ đã đưa cho tôi 20. 000 tệ, nói là sau khi xong chuyện sẽ cho tôi thêm 20. 000 tệ nữa!

Dường như lo lắng Giang Thành đang lái xe không nghe thấy, bà già kêu khóc thảm thiết.

Cuối cùng, bánh xe dừng lại một giây trước khi nghiền nát cơ thể của bà già.

Bà già chỉ còn chút hơi tàn, vẫn trợn ngược mắt, cơ thể co giật liên tục, như thể đang bị động kinh.

Giang Thành mở cửa xe, nhìn bà già nằm liệt trên mặt đất, nói: "Đừng để bà ta chết vội, tranh thủ đến đồn cảnh sát và ghi lại lời thú tội, nếu như dám nói sai một chữ, tôi chơi tiếp với bà."

Chương 548: Vảy ngược

Mọi việc suôn sẻ hơn dự kiến, bà già hợp tác một cách đáng kinh ngạc, từ cách Tiết Kim Hoa tìm thấy bà ta cho đến giao dịch giữa họ.

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, trên xe còn không ngừng xin lỗi Giang Thành, nói rằng là mình nhất thời hồ đồ.

Mở mã QR trên điện thoại ra, Giang Thành quay đầu nhìn bà già: "50 nghìn, tiền mặt hay chuyển khoản?"

Bà già: "???"

"Bà không định cho rằng chuyện này cứ thế mà kết thúc rồi chứ?" Giang Thành nói: "Bà đã ăn vạ không biết bao nhiêu người rồi, trong lòng không biết rõ hay sao?"

Bà già dang hai tay ra, vẻ mặt đáng thương: "Tôi thật sự không có tiền, lại đã già như vậy rồi, tôi đã biết mình sai rồi, tôi vô cùng hối hận, sẽ không tái phạm nữa đâu."

"Bà không hề hối hận về việc mình đã làm, bà chỉ hối hận bị chúng ta bắt được thôi." Giang Thành vỗ vỗ vai Hòe Dật:"Quay xe, trở về công viên lúc nãy."

"Được thôi." Hòe Dật vui vẻ đáp lại, đang định quay xe lại ở ngã tư phía trước.

Nghĩ đến những gì những người này đã làm, bà già sợ đến tái mặt: "Không, không, đừng quay lại. Tôi có tiền, tôi đưa, tôi đưa là được chứ gì?"

Sau khi nhận được tiền chuyển khoản từ bà cụ, Giang Thành cất điện thoại và nói: "Cho bà thời gian một tuần, đi tìm

những người mà bà đã ăn vạ trước đây, xin lỗi họ rồi bồi thường cho họ.”

“Nhưng tôi đã đưa hết tiền cho cậu rồi, còn lấy cái gì ra để bồi thường được nữa?” Bà già nhỏ giọng oán trách.

“Đó là việc của bà, bán nhà, bán xe, không thì đi vay .” Lợi dụng điểm yếu của mình để giả vờ đáng thương trước mặt Giang Thành không có tác dụng, hắn không bao giờ bị sập cái bẫy này: “Tóm lại, nếu trong một tuần tôi không thấy được điều mình muốn, tôi sẽ lại đến tìm bà.”

Sau khi nói xong, Giang Thành cũng không nghe lời cầu xin của bà ta nữa, bảo Hòe Dật đỗ xe ở một ngã tư hẻo lánh, rồi vứt thẳng xuống xe.

Tên mập ngồi ở ghế lái phụ đã nhìn thấy rõ, nguyên nhân khiến bác sĩ tức giận đến như vậy không phải hoàn toàn đều là do bà già ăn vạ, còn một điểm rất quan trọng nữa là bà ta không có mắt, động tay động chân đi giật lấy chiếc trâm cài tóc của Lâm Uyển Nhi, đây được coi là đã chạm đến giới hạn của bác sĩ.

Lâm Uyển Nhi không thể nói là điểm yếu của bác sĩ, mà nên nói là vảy ngược ba xích của bác sĩ. (vảy ngược :điểm yếu chí mạng)

Không lâu sau, Giang Thành nhận được điện thoại của Bì Nguyễn, giọng điệu không giấu được hưng phấn: “Bác sĩ Giang, Tiết Kim Hoa vừa gọi điện cho em, nói là đã đồng ý yêu cầu của chúng ta rồi, lát nữa muốn đến công ty để ký hợp đồng.”

“Còn xin lỗi em, nói là hy vọng hai chúng ta hãy lùi lại một bước, ngoài ra, bà ta cũng chuẩn bị trực tiếp đến xin lỗi anh, và sếp Lâm nữa.”

“Tôi hiểu rồi.” Giang Thành nói: “Cậu đợi ở công ty đi, chúng tôi lập tức tới ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, tên mập kích động quay đầu lại nói: “Bác sĩ, anh thật là lợi hại, vừa mới ra chiêu, Tiết Kim Hoa đã nhượng bộ rồi.”

Nghe vậy, trên mặt Giang Thành không có biểu cảm gì đặc biệt mà quay đầu nhìn Lâm Uyển Nhi ở bên cạnh.

Sở dĩ Tiết Kim Hoa nhanh chóng xin lỗi nhận thua, chắc chắn không phải chỉ vì chuyện bà già ăn vạ bị vạch trần, Giang Thành biết Lâm Uyển Nhi nhất định đã đứng sau việc này.

“Trên mặt tôi có cái gì sao?” Lâm Uyển Nhi nhướng mày: “Cậu cứ nhìn tôi như thế làm gì?”

“Tiết Kim Hoa xin lỗi nhanh như vậy, là do chị làm đúng không?” Giang Thành nói.

“Bì Nguyễn không chỉ là bạn của cậu, tôi nhìn cậu ấy cũng rất vừa mắt.” Lâm Uyển Nhi sờ cằm, oán hận thở dài: “Nếu như cậu ấy phá sản rồi, sau này ai sẽ gửi tổ yến chưng sẵn cho tôi mỗi ngày nữa?”

Quả nhiên, tên mập trong lòng thầm nghĩ, bà chủ Lâm và bác sĩ đã coi Bì Nguyễn như cái căng tin rồi, Tiết Kim Hoa dám động vào Bì Nguyễn, chẳng khác nào cắt đứt nguồn cung cấp hậu cần của bác sĩ, không trị bà ta thì trị ai?

Lúc bọn họ đến công ty, Tiết Kim Hoa đã đến từ trước rồi dưới sự giám sát của Giang Thành, Song Phát đã ký hợp đồng mới.

Vị trí của Bì Nguyễn vẫn không thay đổi, ngoài số tiền đặt cọc xứng đáng, còn lấy đi một số tài sản và một số xe ô tô hạng sang.

Nhưng kể từ đó, mối quan hệ của anh ta và Tiết Kim Hoa đã thay đổi, chuyển thành mối quan hệ sếp và nhân viên hoàn toàn, hơn nữa cũng phải nhanh chóng rời khỏi biệt thự của Tiết Kim Hoa càng sớm càng tốt.

Đối mặt với những lời tâng bốc lấy lòng của Tiết Kim Hoa, Lâm Uyển Nhi tỏ ra thờ ơ, chuyện của Bì Nguyễn cuối cùng cũng kết thúc.

"Bác sĩ Giang." Sau khi nhóm của Tiết Kim Hoa rời đi, Bì Nguyễn đến gần hắn, thì thầm nói: "Tên sinh viên đại học mà anh bảo em để mắt, em vẫn luôn theo dõi anh ta, anh mỗi ngày đều đi học và tan học bình thường, ngoại trừ việc hơi quái gở đơn độc, không nói nhiều ra, mọi thứ đều rất bình thường, chắc là không có vấn đề gì."

Bì Nguyễn tất nhiên là đang ám chỉ Trần Cường.

Kể từ sau khi chia tay trong phó bản thời nhà Tống, Giang Thành đã tìm thấy anh ta thông qua thông tin do Trần Cường cung cấp, nhưng hắn không lựa chọn chủ động liên lạc với anh ta, mà yêu cầu Bì Nguyễn cử người để mắt tới anh.

Bây giờ nghĩ lại, cũng đã một khoảng thời gian rồi, tạm thời vẫn chưa nhận thấy điều gì bất thường.

Người đó tuy còn trẻ nhưng có đầu óc điềm tĩnh, tư duy sáng suốt, kiến thức sâu rộng, cũng coi như là một trợ lực hiếm có.

Điều quan trọng hơn là Giang Thành có thể khống chế được anh ta.

Trần Cường là một người có thể nhìn rõ tình thế, Giang Thành tin tưởng anh ta sẽ nguyện ý hợp tác.

Sau khi xác định lựa chọn sự kiện linh dị, sẽ gọi anh ta đến, cũng nhau thành lập một nhóm để vào phó bản.

Ngay lúc Giang Thành và những người khác chuẩn bị rời đi, Bì Nguyễn liền chạy tới ngăn bọn họ lại: "Bác sĩ Giang, anh đừng đi vội, các anh đã giúp đỡ em rất nhiều rồi, tối nay em mời, em muốn cảm ơn các anh thật nhiều."

Không thể không nói, Bì Nguyễn có tướng mạo rất đẹp, lại rất nhiệt tình, ngay cả Hòe Dật lần đầu gặp mặt cũng cho rằng anh ta là một người rất tốt, có thể quan hệ thân thiết.

"Chờ ngày khác đi." Giang Thành liếc nhìn điện thoại: "Chúng tôi còn có việc phải làm."

"Đừng vậy mà, chọn ngày không bằng gặp ngày." Bì Nguyễn cực kì nhiệt tình: "Chuyện gì mà lại có thể ảnh hưởng đến bữa cơm này của chúng ta, vẫn là khách sạn lớn Kim Phàm, em đã kêu người thu xếp xong rồi."

Nghe vậy, thư ký của Bì Nguyễn cũng bước tới, cười nói: "Bì tổng đã đặc biệt yêu cầu em sắp xếp việc này. Xin mọi người nhất định phải đến, nếu không Bì tổng sẽ lại trừng phạt em mất."

Trừng phạt…

Hòe Dật hiểu nhiều biết rộng nhìn chằm chằm vào cô Lâm trong chiếc áo sơ mi trắng và chiếc váy ôm lấy hông, trong đầu anh ta có một cái nhìn khác về từ trừng phạt.

Giang Thành quay người, nhìn vào mắt Bì Nguyễn: "Cậu còn chuyện gì nữa?"

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là không phải là em đã bị đuổi… chuyển ra ngoài rồi sao, tạm thời chuẩn bị ở khách sạn." Bì Nguyễn nói: "Khách sạn có rất nhiều phòng, nếu mọi người không phiền thì hãy chuyển đến ở cùng nhau được không, người nhiều cũng náo nhiệt hơn."

Giang Thành suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được."

Trước khi xác định sự kiện linh dị, Giang Thành cũng không chuẩn bị tách mọi người ra, để đề phòng sự cố bất ngờ.

Nơi ở của Hòe Dật đã bị lộ, mà phòng làm việc cũng không thuận tiện cho mình, Lâm Uyển Nhi, tên mập và Hòe Dật, bốn người cùng ở.

Hơn nữa, sắp tới còn có Trần Cường sẽ gia nhập.

Bọn họ thực sự cần một nơi lớn hơn để sống.

“Tìm cho chúng tôi một căn phòng thật lớn, chúng tôi sẽ ở cùng với nhau.” Giang Thành nói.

“Không vấn đề.”

Mặc dù Giang Thành nhiều lần nhấn mạnh rằng hắn chỉ muốn một bữa ăn đơn giản, nhưng khi nhìn thấy những món ăn được phục vụ, Hòe Dật, người khoe khoang là từng trải vẫn bị sốc.

Chương 549: Sự kiện sân ga Tháng Năm

Anh ta biết Bì Nguyễn có tiền, nhưng không biết lại nhiều tiền đến thế.

Bữa ăn này được ước tính một cách thận trọng cũng phải có giá hơn mười nghìn tệ, đó lại còn là Giang Thành nhất quyết không uống rượu.

Sau khi ăn xong, Giang Thành, Lâm Uyển Nhi cùng bốn người khác tới phòng khách sạn do Bì Nguyễn sắp xếp, thực ra có thể thấy Bì Nguyễn cũng muốn vào ở chung, nhưng Giang Thành đã chặn lại ngoài cửa.

Cuối cùng không còn cách nào khác đành phải ôm eo thư ký miễn cưỡng đi sang phòng bên cạnh.

Hòe Dật xem xong cảnh này, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa, nuốt nước bọt hỏi: "Cô Lâm, sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?"

"Anh không đến thì sẽ không có chuyện gì." Giang Thành đóng cửa lại nói.

Tự làm khó mình, Hòe Dật cực kì biết điều mở ba lô ra, bắt đầu điều chỉnh thiết bị, tên mập cũng ở một bên giúp đỡ.

Giang Thành và Lâm Uyển Nhi đi về phía xa, đứng cạnh vị trí cửa sổ, dưới cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn khổng lồ, có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố.

"Hôm qua tôi đã đến nhà Nam Hoài Lễ." Lâm Uyển Nhi đột nhiên nói: "Hiện tại nhà họ Nam đang gặp khó khăn, có một số người khi Nam Hoài Lễ còn, vẫn có thể khống chế

được, bây giờ Nam Hoài Lễ không còn nữa, đều bắt đầu có ý đồ đối với sản nghiệp nhà họ Nam."

"Việc này chúng ta cũng không thể làm gì được." Giang Thành cầm cốc nước lên, nhấp một ngụm, bình tĩnh nói: "Cá lớn nuốt cá bé, thế giới này chính là như vậy, sản nghiệp mà Nam Hoài Lễ tích lũy được có sạch sẽ không? Cũng là sử dụng nhiều thủ đoạn khác nhau, từng chút một lấy từ người khác thôi."

Lâm Uyển Nhi giả vờ ngạc nhiên, nói: "Tôi còn nghĩ cậu sẽ bảo tôi giúp họ cơ."

"Tại sao?" Giang Thành nhìn Lâm Uyển Nhi, đây là một người phụ nữ thật khó nắm bắt, Giang Thành đã nghiên cứu cô rất nhiều năm, nhưng cũng vẫn không hiểu được.

"Nam Cẩn." Lâm Uyển Nhi nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia vui tươi, tựa như đang ám chỉ.

Giang Thành cau mày nói: "Liên quan gì đến cô ấy?"

Đưa một tay lên đỡ má, Lâm Uyển Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời sắp lặn, ngày trôi qua nhanh chóng, mây mù phía xa phản chiếu màu đỏ cam.

"Nhà họ Nam sắp phá sản rồi, vợ của Nam Hoài Lễ lại là một người phụ nữ hiếu thắng, bà ta sẽ không chỉ trơ mắt nhìn sản nghiệp này bị hủy hoại trong tay mình." Giọng nói của Lâm Uyển Nhi trong trẻo và bình tĩnh, dù sao thì cũng đang nói đến câu chuyện của người khác: "Tôi nhận được tin tức, bà ta đã cầu xin sự che chở từ một gia tộc khác".

"Một vở kịch cũ rích, hai nhà liên hôn." Lâm Uyển Nhi duỗi một ngón tay ra chậm rãi vẽ trên cửa sổ kính: "Nhưng những thứ cũ rích vẫn luôn có tác dụng tốt phải không? Sau khi liên hôn, nhà họ Nam sẽ bám vào một cái cây lớn mới, mà

đại gia tộc cũng có thể thu được và tổng hợp tài nguyên của nhà họ Nam, một mũi tên trúng hai đích."

Giang Thành sờ sờ cằm: "Nghe có vẻ hay đấy."

"Nam Cẩn là một cô gái tốt, có thể nhìn ra cô ấy rất thích cậu." Lâm Uyển Nhi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt của Giang Thành nói: "Đã đến lúc cậu nên có cuộc sống của riêng mình rồi, tôi cảm thấy cô ấy rất phù hợp với cậu."

"Nhiều năm như vậy, cậu vẫn luôn miệng nói, mình gặp phải một giấc mộng kỳ quái cùng một ký ức mơ hồ phiền toái."

"Tôi đã đưa cậu đi rất nhiều nơi. Các bác sĩ nổi tiếng, bác sĩ não bộ, bác sĩ tâm thần đều nói rằng những thứ đó chỉ là ảo ảnh, là do tiềm thức của cậu tưởng tượng ra."

"Những gì bày ra trước mắt cậu bây giờ mới là sự thật."

"Cậu đã tự khiến bản thân mình mắc kẹt trong thành phố của chính mình." Lâm Uyển Nhi khẽ thở dài: "Đã đến lúc đi ra ngoài rồi."

"Nếu như cậu muốn, tôi có thể ra tay giúp đỡ nhà Nam bất cứ lúc nào. Mấy cái gia tộc cức chó kia, cậu biết đấy, trước mặt tôi, bọn họ chỉ là một con chó vẫy đuôi cầu xin sự thương xót."

"Tôi có thể ném cho bọn họ mấy cục xương, cũng có thể cho bọn họ một cái bạt tai, chỉ cần cậu muốn, Nam Cẩn không chỉ là của cậu, mà những người trong nhà họ Nam cũng sẽ coi cậu như khách quý." Lâm Uyển Nhi đưa tay ra vén tóc lên: "Cậu sẽ là vị cứu tinh của nhà họ Nam."

"Cho dù là cậu muốn tiếp tục cuộc sống hiện tại, bọn họ cũng không dám can thiệp vào cậu."

“Không có hứng thú.” Giang Thành nói: “Vị cứu tinh, hay Nam Cẩn, tôi đều không có hứng thú, người thích tôi có rất nhiều, tôi không có thời gian để thích tất cả bọn họ.”

“Tôi bỏ thời gian và sức lực của mình, bọn họ bỏ tiền, đây là kinh doanh, đã là kinh doanh thì đừng nói đến tình cảm. Sau khi mọi người vui vẻ và say sưa xong, hãy để mọi thứ lưu lại trong quán bar là được rồi.” Giang Thành nói: “Còn mang ra ngoài làm gì nữa??”

“Hơn nữa bọn họ cũng chỉ là bệnh nhân của tôi, tôi chữa bệnh cho bọn họ, tất cả mọi thứ trong quá trình đều là do bọn họ tưởng tượng ra mà thôi.” Giang Thành xoay người đi về phía Hòe Dật: “Được rồi, vậy thôi, đã đến lúc bắt tay vào việc chính rồi.”

Hòe Dật đã điều chỉnh xong thiết bị, tên mập dời ghế sô pha sang một bên, bọn họ vẫn còn có một sự kiện linh dị cuối cùng đang đợi thảo luận.

Sau khi thảo luận, đã đến lúc chọn một trong ba sự kiện linh dị và bắt tay vào giải quyết.

Hòe Dật hắng giọng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Mật danh: Sự kiện sân ga Tháng Năm ở thị trấn Đá Xám.”

“Cấp độ sự kiện linh dị: cấp C.”

“Mức độ đe dọa: ☆☆”

Nhìn thông tin sự kiện chiếu trên tường, tên mập bất giác nín thở, đây hoàn toàn là phản ứng trong tiềm thức.

Nhấn điều khiển từ xa, hình ảnh trên tường thay đổi, trước mặt mọi người là một ngọn núi trọc gần như không có thảm thực vật.

Nhìn vào bối cảnh, ngọn núi cằn cỗi không chỉ có một, xa xa có những ngọn núi mờ ảo, trông giống một dãy núi liền

nhau hơn.

“Núi Đá Xám thuộc tàn tích của dãy núi Thái Hành, gần đó có một thị trấn, có tên là thị trấn Đá Xám.”

“Trước đây trong núi có mỏ vàng, nhưng sản lượng không cao. Sau khi mạch vàng khô cạn, người dân trong thị trấn Đá Xám đã rời đi gần hết, hiện tại người còn lại phần lớn đều là những người già không thể đi được nữa.”

“Đương nhiên, cũng có một số thanh niên trai tráng quyết tâm không bỏ cuộc.”

Hòe Dật điều chỉnh điều khiển từ xa, bức tranh trên tường xoay tròn, một cái lỗ đen hiện ra, phía trước cái lỗ có một đường ray, kéo dài vào trong cái lỗ.

“Đây là một trong những mỏ được ngành khai thác mỏ để lại. Sau này, sau khi mạch vàng cạn kiệt, chủ mỏ đã rời đi. Trước khi rời đi, còn dùng thuốc nổ cho nổ tung lối vào mỏ.”

“Nhưng người ở thị trấn Đá Xám đã bí mật đào lối vào mỏ, sau đó dùng chất tẩy rửa đã chuẩn bị sẵn để rửa sạch quặng, cuối cùng lấy ra vàng từ nước rửa.”

Giang Thành mơ hồ nhớ tới mình từng xem qua loại tin tức này, nói rằng đó là rửa khoáng sản trái phép, có mấy người chết dưới lòng đất trong mỏ do trúng độc.

“Những người thợ mỏ lẻn vào đã xảy ra chuyện.” Đây là chuyện tương đối hiển nhiên.

“Đúng vậy.” Hòe Dật giải thích: “Bảy người bọn họ đều mất tích, có một người vì ở nhà có chuyện khẩn cấp nên không đi theo, sau khi nhìn thấy xe goòng mỏ chở bảy người vào hang, rồi đã một mình rời đi.”

Hòe Dật cho họ xem bức ảnh được gọi là xe goòng mỏ, thực ra nó là một chiếc xe chở sàn phẳng nhỏ có thể chạy trên

đường ray, chạy bằng sức người, trông rất cổ lỗ sĩ.

"Sau khi sự việc xảy ra, có người đã tổ chức cho mọi người đi xuống tìm người. Kết quả là họ đã tìm kiếm rất lâu nhưng cũng không tìm thấy. Điều quỷ dị hơn nữa là chiếc xe goòng mỏ chở 7 người cũng đã mất tích."

"Do kết cấu chịu lực nên hầm mỏ gần như không có đường nhánh".

Chương 550: Tay gãy

“Vì vậy, việc chiếc xe goòng mỏ cồng kềnh này bị mất tích và không có trên đường ray, chỉ điểm này đã đủ kỳ quái rồi.”

“Sau khi cuộc tìm kiếm và cứu hộ quy mô lớn kết thúc, vẫn có một số người nhà không bỏ cuộc lại đi vào tìm kiếm, kết quả không ngờ lại xảy ra chuyện.” Hòe Dật dừng lại: “Đó là một người cha, mang theo hai người con trai, một đứa con trai khác của ông ấy là một trong bảy người mất tích, nhưng không ngờ sau khi vào rồi lại không bao giờ đi ra nữa “.

“Lại mất tích à?” Tên mập có một loại dự cảm không lành.

“Ừ.” Hòe Dật gật đầu: “Sau đó chuyện này đã gây ồn ào rất lớn, có một người già gần trăm tuổi ở thị trấn Đá Xám đã đứng ra lên tiếng.”

“Những người cùng thế hệ với ông lão đều đã không còn nữa, cho nên không quá lời khi nói rằng ông lão chính là một hóa thạch sống ở thị trấn Đá Xám.”

“Sau khi ông lão nghe được chuyện trong mỏ, sắc mặt tái nhợt, môi không ngừng run rẩy, liên tục nói nó đã trở lại rồi, là nó đã trở lại rồi!”

“Chờ sau khi ông lão bình tĩnh lại, lời nói ra đều khiến cho những người có mặt tại hiện trường sửng sốt.” Hòe Dật dừng lại vài giây, vẻ mặt kỳ quái nói: “Đây không phải là lần đầu tiên ông lão nói như vậy rồi, sớm nhất thậm chí có thể truy xuất đến mười mấy năm trước, khi ông ấy còn trẻ.”

“Mỏ vàng ở đây đã được phát hiện vào thời điểm đó, nhưng quy mô khai thác không lớn như ngày nay. Mỏ hiện tại

chỉ là sự mở rộng dựa trên mỏ trước đó.”

“Lúc đó, ông lão không thể làm thợ mỏ vì xương cốt yếu nên được giao nhiệm vụ giao nước và thức ăn cho người dân trong mỏ. Đó cũng là lúc ông nghe được chuyện xảy ra trong hầm mỏ.”

“Một ngày nọ, ông ấy đến mỏ để giao đồ ăn như thường lệ, nhưng vừa đến nơi đã nhận thấy bầu không khí có gì đó không ổn. Mọi người tập trung xung quanh cửa hầm, dường như đều rất căng thẳng.”

“Sau khi hỏi thăm mới biết, sau khi xuống sâu trong mỏ và làm việc suốt đêm, một nhóm người lẽ ra phải ra ngoài để đổi ca, nhưng đã quá thời gian rồi mà bọn họ vẫn chưa ra”.

“Người quản đốc trực ở mỏ đã tổ chức cho người của mình đi xem chuyện gì đang xảy ra nhưng chưa kịp bước vào thì đã nghe thấy một âm thanh kì quái phát ra từ trong hầm mỏ”.

“Cọt kẹt——”

“Rẹt-”

“Cọt kẹt——”

“Rẹt-”

Âm thanh rất chậm, nhưng tiết tốc nhịp nhàng, những người thợ mỏ có kinh nghiệm nhận ngay ra đó là âm thanh của chiếc xe chở sàn phẳng dùng để vận chuyển thợ mỏ ra vào hầm.

Chiếc xe chở sàn phẳng đã rất cũ, bên trên có một cái cần gạt, cần hai người thợ mỏ đứng quay mặt vào nhau rồi dùng sức cánh tay ấn vào cần gạt để khởi động.

Nhưng ngay khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng những người thợ mỏ đi xuống hầm cuối cùng cũng ra ngoài thì cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người đều choáng váng.

Tiếp theo sau khắp nơi vang lên tiếng la hét và người dân hoảng loạn.

Chiếc xe chở sàn phẳng chầm chậm ra khỏi hầm mỏ, rồi dừng lại cách cửa hầm chỉ vài mét.

Bên trên không có một ai.

Trên xe toàn vết máu, như thể vừa được vớt ra khỏi vũng máu vậy.

Điều đáng sợ hơn nữa là một cánh tay bị gãy nằm một mình trên cần gạt, bàn tay trên cánh tay bị gãy vẫn đang nắm chặt một đầu của cần gạt.

Cảnh tượng kinh hoàng và rùng rợn, cùng với mùi máu ngọt ngào đặc trưng, liên tục kích thích thần kinh của mọi người có mặt.

Xảy ra chuyện rồi…

Có vẻ như nhóm người trước đó đã bị thứ gì đó tấn công, sau đó đều bị giết, ngay cả thi thể cũng không còn sót lại.

Nhưng chính xác nó là cái gì?

Bên trong hầm mỏ tối tăm ẩm ướt, làm sao có thể có dã thú lớn?

Trên thực tế, lúc này mọi người đều đã nhận thấy có điều gì đó không ổn, đặc biệt là khi con người thời đó nói chung là mê tín, theo lẽ thường, cửa vào hầm phải bị phong tỏa.

Bất luận bên trong có thứ gì kỳ quái, chỉ cần phong ấn nó hoàn toàn trong hầm mỏ, ngăn không cho nó thoát ra ngoài là được.

Nhưng người chủ mỏ bị tiền bạc ám ảnh đến mức không nỡ chia tay số vàng bên trong, nên làm sao có thể từ bỏ.

Vì vậy đã chi rất nhiều tiền để chiêu mộ một nhóm thợ mỏ được trang bị vũ khí và chuẩn bị đi vào xem chuyện gì đang xảy ra.

Một nhóm người cẩn thận bước đi dọc theo con đường trải nhựa với thiết bị chiếu sáng và vũ khí trên tay.

Nhưng cho đến cuối cùng, cũng không phát hiện có gì bất thường.

Đừng nói là không thấy người, ngay cả thi thể cũng không thấy đâu.

Tuy nhiên, bọn họ cũng mơ hồ cảm thấy trong hầm mỏ có gì đó khác biệt so với trước đây, chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng bảo bọn họ nói, thì lại không thể nói ra.

Ngay khi bọn họ đang quay trở lại, đột nhiên, một bóng đen xuất hiện từ một nơi khó thấy trong bóng tối.

Nhờ sự táo bạo của người cầm đầu, đã hạ gục thứ lao ra chỉ bằng một cây gậy.

Mọi người xúm lại nhìn xem thì phát hiện ra đó là một người, toàn thân người này, bao gồm cả khuôn mặt đều dính đầy bùn đen xám.

Ẩn mình trong khu mỏ tối tăm, nếu không di chuyển thì hoàn toàn không thể nhìn ra.

Ánh sáng bên trong kém nên mọi người tùy tiện trói anh ta lại, sau đó đưa ra khỏi hầm mỏ.

Sau khi được người dân bên ngoài xác định danh tính, đây chính là một trong những thợ mỏ mất tích.

Chỉ là người đàn ông này dường như đã rất kinh sợ, tình trạng tổng thể của anh ta cực kì xấu, trong đôi mắt tràn ngập những tia máu dày đặc.

Không dám nhìn ai, người đàn ông cao lớn co ro trong góc, thân hình run rẩy, giống như đã mất hồn.

Mọi người không còn cách nào khác đành phải nhờ một người dân quen biết với người đàn ông này đưa về thị trấn chữa bệnh, chủ mỏ đã cử một vài người đi cùng về.

Trên danh nghĩa là bảo vệ nhưng thực chất là giám sát, lo lắng khi quay về sẽ có người nói ra chuyện đã xảy ra ở đây.

Nếu chuyện này không được giải quyết, mỏ vàng sẽ không thể tiếp tục sản xuất, mọi người đều hoảng sợ, có nhiều suy đoán khác nhau, có người nói rằng hầm mỏ đã đào quá sâu, không cẩn thận đã đào thông với địa phủ.

Những người đó chính là do mệnh không tốt, gặp phải tiểu quỷ do Diêm vương phái đến, nên đã bị giết chết.

Chẳng bao lâu sau, tin đồn lan truyền khắp thị trấn, nói là người đàn ông đó… đã tỉnh rồi.

Chủ mỏ lập tức đưa người đến xem, tuy lời nói của người đàn ông còn khó hiểu nhưng đại khái vẫn có thể nghe hiểu.

Nhưng điều không ngờ là tình huống mà người đàn ông kể lại thật khó tin, anh ta cho biết, vụ tai nạn xảy ra trên đường trở về cửa hầm mỏ khi đang ngồi trên xe chở sàn phẳng.

Vốn dĩ là một đoạn đường ray bình thường, nhưng khi cứ đi cứ đi, rồi bọn họ chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Đường hầm hẹp ban đầu lại trở nên rộng hơn.

Hơn nữa vào thời đại đó, ánh sáng trong hầm mỏ lúc đó rất kém, nhưng lúc đó xung quanh bọn họ lại xuất hiện ánh sáng rất rõ ràng.

Sau khi đi qua ánh sáng, bọn họ kinh ngạc nhìn thấy mọi thứ trước mắt, tự nhiên lại có một sân ga xuất hiện trước mặt bọn họ.

Chương 551: Dị biến

Sân ga rất rộng, xung quanh không có ai, nền bê tông kiên cố phủ đầy những vết nứt, như thể đã bị bỏ hoang từ lâu.

Dưới ánh sáng lạnh lẽo bốc lên một mùi quỷ dị, trước sân ga có những đường ray dẫn đến bóng tối vô định.

Các đường ray bị rỉ sét do ẩm ướt.

Nhưng làm thế nào một sân ga lại có thể xuất hiện trong hầm mỏ?

Bọn họ đã đi con đường này rất nhiều lần rồi, hơn nữa dọc đường cũng không có nhánh rẽ nào, nên không thể có khả năng xảy ra chuyện đi nhầm đường.

Điều quỷ dị hơn nữa là có đèn chiếu sáng gần sân ga.

Đèn sáng nghĩa là ở đó có người.

Cái nơi quỷ này vậy mà lại có người sao?

"Không phải vẫn còn người sử dụng sân ga này đấy chứ." Có người thì thầm, mọi người nhìn trái nhìn phải, như sợ kinh động đến thứ gì ở đây.

Nhưng ngay cả bản thân họ cũng không thể nói được họ rút cuộc đang sợ điều gì.

Một số người đề nghị nên đến sân ga để xem xét vì dù sao cũng đã đến rồi, nhưng nhiều người lại đề nghị nhanh chóng rời đi vì đoán rằng đây từng là căn cứ bí mật của người Nhật.

Ngay khi một nhóm người đang tranh cãi, một tiếng còi từ xa vang lên, ánh đèn mờ ảo xuyên qua bóng tối và một đoàn tàu hỏa đang thực sự lao ra khỏi bóng tối.

Đó là một đầu máy hơi nước rất cũ, phía trước có đèn lớn, lẽ ra đã bị loại bỏ từ lâu, nhưng không ngờ ở đây lại gặp lại nó.

Sau đó, đoàn tàu từ từ giảm tốc độ, và cuối cùng dừng lại ở sân ga.

Một, hai… ngày càng nhiều người bước ra khỏi phòng chờ, bọn họ giống như là đột nhiên xuất hiện vậy, trước đó trên sân ga còn không có một âm thanh nào.

Trang phục của họ cũng rất kỳ quái, có phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám, có đàn ông ăn mặc lịch sự đeo kính, còn có một ông lão mặc quần áo vải cầm cuốc…

Những người rõ ràng không phải cùng một thời đại, đã tụ tập lại với nhau trong một sân ga quỷ dị như vậy.

Bọn họ lần lượt lên tàu, không có bất kỳ âm thanh hay liên lạc nào trong suốt thời gian đó, thậm chí mắt cũng đều nhìn thẳng về phía trước.

Hoàn toàn không để ý rằng cách đầu tàu không xa có một nhóm khách không mời mà đến.

Ngay khi những người thợ mỏ đang choáng váng, đoàn tàu đột nhiên chuyển động và lao thẳng về phía bọn họ, tất cả đường ray phía trước sân ga đều biến mất, chỉ còn lại một đường ray dưới chân họ.

Và chuyến tàu sắp tới đang ở trên đường ray này!

Vào thời điểm quan trọng, chỉ có người thợ mỏ ngồi cuối mới phản ứng và lập tức nhảy ra khỏi chiếc xe chở sàn phẳng.

Và anh ta, cũng chính là người duy nhất sống sót.

“Những người còn lại đều đã bị đoàn tàu quỷ đó mang đi rồi sao?” Bàng ngực của tên mập phập phồng kịch liệt, giọng điệu cũng thay đổi.

“Hẳn là như thế.” Hòe Dật nói.

“Sau đó xảy ra chuyện gì?” Giang Thành cắt ngang lời nói của tên mập, nhìn Hòe Dật, tất nhiên là hắn đang ám chỉ thợ mỏ.

Hòe Dật nhìn thông tin trong tay, ngẩng đầu giải thích: “Người thợ mỏ sau khi nhảy xuống tàu đã bất tỉnh. Khi tỉnh dậy lần nữa, anh ta đã quay trở lại khu mỏ trước đó, đoàn tàu và những thứ khác ở sân ga đều biến mất.”

“Tất nhiên, những người thợ mỏ khác và chiếc xe chở sàn phẳng mà họ đang đi cũng biến mất.”

“Lúc đầu, người thợ mỏ còn sống nghĩ rằng có điều gì đó không ổn xảy ra với mình và mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo ảnh. Nhưng khi bước ra ngoài và nhìn thấy chiếc xe sàn phẳng dính đầy máu, mới biết mọi thứ đều là sự thật.”

“Còn nữa.” Hòe Dật sắc mặt trở nên nặng nề: “Người thợ mỏ còn sống sót cuối cùng cũng không qua khỏi, anh ta thường xuyên ban đêm phát điên, la hét nói rằng nó đến rồi, sân ga đó tới tìm anh ta rồi.”

“Lúc đầu mọi người còn tưởng rằng do anh ta bị kích thích, sau một thời gian sẽ khỏi bệnh, nhưng không ngờ tình trạng càng ngày càng tệ, lời nói càng ngày càng đáng sợ.”

“Mới đầu anh ta chỉ nói đã nhìn thấy sân ga, sau đó lại nói anh ta đã đi qua đó, rồi đã đứng trên sân ga đó.”

“Sau đó, anh ta bắt đầu mất kiểm soát, nói rằng đoàn tàu lại lao tới, lao ra từ trong bóng tối.”

“Vào đêm cuối cùng, anh ta như phát điên tự nói chuyện một mình, mấy người cũng không giữ được, trong miệng cứ nói cái gì mà tàu hỏa đã vào ga rồi, anh ta lại nhìn thấy những người thợ mỏ đã biến mất, bọn họ muốn đưa anh ta đi, đưa anh ta lên đoàn tàu hỏa quỷ dị đó!”

“Anh ta còn hét lên rằng đã nhìn thấy tên sân ga, cũng có thể là tên của đoàn tàu, lúc đó tinh thần của anh ta đã rối loạn, anh ta nói là Tháng Năm, cái tên đó là Tháng Năm!”

“Mấy người lưu lại để chăm sóc anh ta đã phải rất vất cả đến tận đêm khuya mới ngủ, nhưng không ngờ, sau khi trời sáng, mọi người phát hiện người thợ mỏ đáng lẽ phải đang ngủ trên giường đã mất tích”.

“Quần áo và giày của anh ta để dưới gầm giường vẫn còn đó, cửa cũng khóa, chỉ có người là không thấy đâu.”

“Cứ như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.”

Nghĩ tới lời nói cuối cùng của người thợ mỏ, tên mập không khỏi rùng mình, e rằng lời nói của anh ta là sự thật, đoàn tàu quỷ thật sự đã đến và mang anh ta đi theo một cách hoàn toàn không thể hiểu được.

Mà biến mất trong giấc ngủ mà không bị những người xung quanh phát hiện, kiểu biến mất này theo bản năng khiến anh ta nghĩ đến ác mộng.

Dường như có mối liên hệ kỳ quái nào đó giữa hai cái.

Đây biết đâu cũng có thể coi là một loại dị biến của ác mộng, đan xen mộng cảnh và hiện thực, ở một mức độ nhất định, nó xâm lấn hiện thực ở mức độ sâu hơn so với những ác mộng thông thường.

“Ừm…” Hòe Dật buông chiếc điều khiển từ xa trong tay xuống, do dự nói: “Tôi vẫn còn có một số thông tin về sân ga Tháng Năm, mọi người cảm thấy có cần thiết phải nghe không?”

Theo góc độ của Hòe Dật, sân ga Tháng Năm có lẽ là sự kiện linh dị cổ quái nhất trong ba sự kiện linh dị, nó không chỉ cổ quái mà còn rất phức tạp.

Và xét theo ký ức của người thợ mỏ trước khi biến mất, sự kiện linh dị này đã xảy ra cách đây rất lâu, ít nhất là vài thập kỷ.

Nhưng đã lâu như vậy mà vẫn chưa giải quyết được, cũng là vấn đề đáng phải suy ngẫm.

"Tiếp tục nói đi." Giang Thành suy nghĩ một chút rồi nói.

"Giang đại ca." Hòe Dật mất tự nhiên nói: "Không phải là anh cảm thấy hứng thú với sự kiện này đấy chứ, thực ra lúc tôi lựa chọn chỉ dùng nó để cho đủ số lượng mà thôi."

"Theo kinh nghiệm của tôi, đây là một sự kiện rất khó giải quyết, hơn nữa nạn nhân cũng nhiều hơn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều".

"Tôi cho rằng bỏ qua là hợp lý nhất, chúng ta có thể chọn một trong hai sự kiện linh dị còn lại."

"Sự kiện tượng người bán thân của bảo tàng Phong Thành, hay sự kiện tàu quỷ trên hồ Khoa Tư Nạp."

"Anh chỉ cần phụ trách giới thiệu là được." Giang Thành ngẩng đầu nói: "Ta có cân nhắc của mình, sẽ không tùy tiện dẫn mọi người vào nguy hiểm."

"Bác sĩ." Tên mập xấu hổ quay đầu lại nhìn Giang Thành: "Tôi nghĩ người anh em Hòe Dật nói đúng, đây lại là sân ga, lại là tàu hỏa, còn ở trong đường hầm tối tăm, tôi nghĩ nó quá phức tạp, hay là chúng ta vẫn nên chọn từ trong hai sự kiện đầu tiên, nếu không…" Anh ta liếm môi: "Chúng ta đổi một cái cấp D để luyện tập cũng không phải là không thể."

Sau khi nhận ra Giang Thành không để ý tới mình, tên mập biết điều im lặng, Hòe Dật không nói được gì nữa nên lại lấy máy tính ra.

Nhưng vừa mới bấm vào giao diện trang web, một âm thanh thông báo đột nhiên vang lên, sau đó, Hòe Dật như nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chương 552: Người đẹp sườn xám

“Làm sao vậy?” Tên mập nhìn thấy cảnh này nuốt nước miếng, sắc mặt càng khẩn trương hơn: “Sao sắc mặt tái nhợt vậy?”

“Thay đổi rồi…” Hòe Dật nhìn chằm chằm vào máy tính: “Sự kiện đã thay đổi rồi!”

Nghe vậy, Giang Thành bước nhanh tới, nhìn thấy trên màn hình xuất hiện một dòng chữ.

Mật danh: Sự kiện linh dị sân ga Tháng Năm ở Thị trấn Đá Xám

Cấp độ sự kiện linh dị: cấp B

Mức độ đe dọa: ☆☆☆

Cả cấp độ và mức độ đe dọa đều đã tăng lên một cấp độ.

“Chuyện này là thế nào?”

Giang Thành cũng không nghĩ tới sẽ như vậy, nhưng hắn hiểu rằng, chắc chắn đã có sự kiện khẩn cấp nào đó ở Thị trấn Đá Xám khiến cấp độ được nâng lên.

“Tôi không biết, nhưng chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó.” Hòe Dật mở ra một giao diện khác, sau đó một khung trò chuyện hiện ra, anh ta nhanh chóng gõ phím và gửi tin nhắn cho đối phương.

Giang Thành đứng ở phía sau, sờ cằm nói: “Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra sao?”

Hòe Dật vừa gõ phím vừa trả lời: “Có, nhưng rất ít. Tôi chỉ nghe nói tới chứ chưa gặp qua.”

“Đã từng có một sự kiện linh dị xảy ra ở gần Kinh Đô, lúc đó gây ra ồn ào rất lớn, ảnh hưởng rất xấu. Sau đó, để nhanh chóng giải quyết sự kiện này, cấp trên đã tổ chức ba đội cùng nhau tiến vào phạm vi xảy ra sự kiện. Kết quả là thực sự đã kích hoạt sự kiện linh dị.”

“Nhưng điều không ngờ tới là không chỉ ba đội đều bị tiêu diệt, mà phạm vi của sự kiện linh dị cũng mở rộng gấp nhiều lần, mà vẫn còn có xu hướng mở rộng hơn nữa.”

“Khi đó, cấp độ của sự kiện linh dị trực tiếp tăng từ cấp C lên cấp A, mức độ đe dọa đạt tới bốn sao.”

“Loại sự kiện linh dị này đã không còn là những đội bình thường có thể nhúng tay vào, cho dù đăng lên trang web cũng gần như không có người tiếp nhận.”

“Cuối cùng, Người Gác Đêm đành phải ra mặt, dùng lực lượng mạnh nhất của mình để kiềm chế nó. Đương nhiên, cũng có thể là xóa sổ hoàn toàn.”

“Việc này cuối cùng là do Người Gác Đêm giải quyết, nghe nói chỉ có một người tiến vào là đã giải quyết được, cũng không biết có phải thật hay không.” Hòe Dật như không tin rằng một người có thể giải quyết được chuyện như vậy: “Đúng rồi, nghe nói còn là một người phụ nữ.”

“Khuôn mặt của người phụ nữ được che bởi một tấm màn che, không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng dáng người của cô ấy rất nóng bỏng. Có người nói rằng người phụ nữ này mặc một bộ đồ bó sát, lại có người nói rằng đó là một trang bị đặc biệt của Người Gác Đêm.”

“Tóm lại là cái gì cũng có.”

“Trước đây, có một người bạn của tôi sau khi uống say đã rỉ tai tôi rằng, sự việc này là thật. Sư phụ của anh ấy lúc đó cũng có mặt, xung quanh cả một khu vực rộng lớn đều bị người của Người Gác Đêm bao vây, không được phép đến gần, nhưng sư phụ của anh ấy đã âm thầm ẩn nấp đi vào, vốn muốn kiếm chút lợi ích gì đó, không ngờ lại tình cờ nhìn thấy người phụ nữ từ xa đi ra, còn nói rằng người phụ nữ đó mặc một bộ sườn xám sa tanh chỉnh tề.”

“Mặc dù không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng đôi mắt của cô ấy rất quyến rũ, khiến anh ấy thậm chí còn nghi ngờ liệu người phụ nữ này là người hay yêu tinh nữa.”

“Nhưng ai biết được kết quả cuối cùng thế nào, dù sao thì tôi cũng cảm thấy thật nực cười.” Hòe Dật bĩu môi nói: “Người Gác Đêm cũng không phải là thứ gì tốt đẹp.”

“Vậy bạn của anh có biết nhiều về sự kiện linh dị không?” Một giọng nói tùy ý vang lên, là Lâm Uyển Nhi lên tiếng.

“Nhiều hay không nhiều cũng chẳng ích gì, chỉ mấy ngày sau khi khoe khoang với tôi xong, anh ta say rượu lái xe lao xuống sông chết đuối rồi.” Hòe Dật nói.

“Sư phụ của anh ta thì sao?” Lâm Uyển Nhi khẽ chớp mắt, đôi mắt dài như mùa thu sáng lên: “Chắc là biết rất nhiều đúng không, nếu có thể tìm được sư phụ anh ấy, sẽ rất có lợi cho hành động tiếp theo của chúng ta.”

“Cũng đã chết rồi, lúc xảy ra tai nạn đang ngồi ở ghế lái phụ.” Hòe Dật thở dài.

Nghe vậy, tên mập không khỏi nói: “Anh nhìn xem, anh toàn là kết bạn với những người như thế nào vậy, uống rượu không lái xe, lái xe thì không uống rượu, say rượu lái xe chưa nói đến việc hại chết chính mình, còn kéo cả sư phụ đi theo nữa.”

“Đến rồi.” Hòe Dật hưng phấn nói: “Có hồi âm rồi!”

“Quả nhiên, đúng là ở thị trấn Đá Xám đã xảy ra chuyện.” Hòe Dật nhìn chằm chằm màn hình, vừa gõ chữ vừa nói: “Tin tức này nói, mới mấy ngày trước, lại có một nhóm người tiếp nhận sự kiện linh dị sân ga Tháng Năm, kết quả là đã thất bại.”

“Toàn bộ người tiến vào đường hầm đều mất tích, chỉ còn lại một ít thành viên ngoại vi rút lui. Bọn họ rất kín tiếng, cũng không hé răng đề cập đến chuyện này.”

“Kết quả là, lần lượt những người may mắn sống sót cũng bắt đầu phát điên, nói rằng đã nhìn thấy những người mất tích quay lại tìm họ.”

“Và mới đêm qua, mấy thành viên ngoại vi kia cũng đã biến mất một cách thần bí, có người ở nhà, có người ở bệnh viện, có người trốn trong chùa.”

Nhưng rõ ràng là bọn họ đều không thể trốn thoát.

Nếu không nằm ngoài dự đoán, thì đều đã bị đưa lên chuyến tàu quỷ dị ở sân ga Tháng Năm, nơi đáng lẽ không nên tồn tại trong thế giới hiện thực.

Theo Giang Thành, bọn họ giống như những dấu ấn đã bị nhắm đến, chỉ cần bị cuống vào sự kiện linh dị này, vậy thì sớm muộn gì cũng đều sẽ bị sân ga Tháng Năm tìm ra.

Bất luận có trốn ở đâu cũng vô dụng.

Chương 553: Phân tích

“Cái này đi.” Giang Thành ra lệnh: “Sự kiện linh dị sân ga Tháng Năm.”

“Anh chọn cái này?” Hòe Dật kinh hãi đến thay đổi giọng nói, quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Giang Thành, giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Làm ơn đi mà, chỉ cần là con người đều có thể nhìn ra nước ở đây rất sâu, Đỏ Thẫm nói thế nào cũng là con người, bọn họ không sợ chết sao?

Hòe Dật biết mình không phải là người có thể đưa ra quyết định, nhưng anh ta cũng không muốn chết một cách vô ích: “Giang đại ca.” Hòe Dật bình tĩnh lại nói: “Tôi thật sự không thể hiểu được, anh có thể cho tôi một lời giải thích được không?”

Cả khuôn mặt của Hòe Dật đều díu vào nhau, như thể giây tiếp theo sẽ chết vậy.

Tên mập cảm thấy tên này chỉ còn thiếu bước trực tiếp hỏi bảo tôi chết được thôi, nhưng có thể cho tôi chết một cách rõ ràng được không.

“Sự kiện tượng người bán thân của bảo tàng Phong Thành, và sự kiện tàu quỷ trên hồ Khoa Tư Nạp trông có vẻ khá dễ, nhưng thực tế chưa chắc đã phải vậy.” Giang Thành bình tĩnh nói, hắn cầm chiếc điều khiển từ xa đặt cạnh máy tính lên và mở lại hình chiếu. Sau khi điều chỉnh, bên trên xuất hiện thông tin về sự kiện tàu quỷ trên hồ Khoa Tư Nạp.

Khi bức ảnh chụp nhiều khuôn mặt tươi cười quỷ dị trên con tàu quỷ xuất hiện, một cảm giác ớn lạnh lại lan tràn.

Giang Thành nhìn bức ảnh, hỏi: "Nhìn kỹ, có thể nhìn thấy cái gì?"

"Quỷ." Tên mập lẩm bẩm: "Rất nhiều con quỷ."

"Con tàu này không phải là một chiếc tàu du lịch bình thường, và những người trên đó cũng không phải là khách du lịch." Lâm Uyển Nhi nhìn chằm chằm vào bức ảnh và nói: "Bọn họ có lai lịch khác thường, dường như được quân đội phái đến."

"Người trong quân đội?" Sắc mặt Hòe Dật hơi thay đổi: "Cô có bằng chứng gì không?"

Người trên thuyền mặc đủ loại quần áo, thậm chí có cả phụ nữ ăn mặc khá hở hang, điểm chung duy nhất của bọn họ là trên mặt đều có nụ cười quái dị.

Nhìn hồi lâu, Hòe Dật cảm thấy toàn thân khó chịu, khí lạnh từ mỗi lỗ chân lông từ trong cơ thể như đang tràn ra.

"Anh hãy chú ý nhìn tỷ lệ nam nữ trong số những người này." Giang Thành nói: "Cả tóc của phụ nữ nữa."

Hòe Dật nghe xong lại nhìn bức ảnh, dần dần nhìn ra một số manh mối, trong số 10 người trên con tàu chỉ có 1 hoặc 2 người là phụ nữ, hơn nữa hầu như tất cả phụ nữ xuất hiện đều để tóc ngắn.

Bởi vì toàn thân ướt sũng, quần áo đều dính chặt vào người, ngoại trừ một số người đàn ông ở vị trí cao hơn và hơi mập mạp ra, những người còn lại đều rất cơ bắp.

Quả thực, đây không phải là tố chất cơ thể mà khách du lịch thông thường nên có.

“Cho nên… đây là một hành động bí mật được bên phía quân đội lên kế hoạch, nhưng bọn họ lại vô tình đánh thức thứ bên trong hồ.” Hòe Dật tựa hồ đã cảm nhận được ra.

“Hành động bí mật là đúng, nhưng bọn họ là đang đi tìm thứ gì đó trong hồ, chỉ là mức độ khó nhằn của thứ đó đã vượt quá mong đợi của bọn họ, cuối cùng đã thất bại.” Giang Thành nói.

Hòe Dật cúi đầu, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên một thứ gì đó, thứ có thể khiến quân đội hứng thú, hơn nữa còn thất bại, tất nhiên là không dễ đối phó.

Hơn nữa, nếu can thiệp một cách hấp tấp thì dù có giải quyết được sự kiện, thì cũng không thể biết được liệu có bị tìm đến nhà kiểm tra đồng hồ nước hay không.

Vì thế dù nhìn thế nào đi nữa thì đây cũng không phải là một lựa chọn tốt.

“Tôi hiểu rồi, vẫn là Giang đại ca, và cô Lâm hiểu rộng biết nhiều.” Hòe Dật khen ngợi, nhưng sau khi ánh mắt chạm phải ánh mắt oán hận của tên mập, lại nói thêm: “Người anh em Phúc Qúy cũng rất lợi hại, nhìn thấu mà không vạch trần, nhất định là đang chín bỏ làm mười, không muốn khiến tôi trông thật ngu ngốc.”

“Hi hi.” Tên mập nhìn Hòe Dật càng ngày càng vừa mắt, hài lòng nói: “Tiểu tử cũng khá hiểu chuyện đấy chứ.”

Các cao thủ ở trong Đỏ Thẫm quả nhiên là khác, có ba người này hộ tống, Hòe Dật cảm thấy việc đi đến sân ga Tháng Năm cũng không quá đáng sợ.

Đặc biệt là tên mập này, nhìn có vẻ ngây thơ, ngốc nghếch, nhưng càng là người như vậy lại càng không thể coi thường.

Giang Thành và cô Lâm đều lợi hại đến như vậy, lần này còn đặc biệt mời anh ta làm trợ thủ, trên người tên mập này

chắc chắn là có chỗ thần thông khác người.

E rằng cũng là số một trong Đỏ Thẫm.

Nghĩ tới đây, Hòe Dật đối với tên mập càng kính trọng hơn: "Anh Phúc Quý, sau này nếu có cần gì thì cứ gọi tôi, việc của anh chính là việc của tôi."

Nhưng ánh mắt của Hòe Dật lại mang đến cho tên mập một cảm giác khác lạ: "Tôi cảnh cáo anh, đừng có mà có suy nghĩ quá đáng nào với ông mập đây." Tên mập giơ thắt lưng lên nói: "Tôi không chơi gay."

Sau khi nói xong câu này, tên mập cảm thấy nên chừa cho mình một lối thoát, không thể nói quá chắc chắn, nên lại nói: "Cho dù có chơi gay thì cũng không phải với anh."

"Bác sĩ." Tên mập nhìn Giang Thành: "Bảo tàng dân tộc kia thì thế nào? Bức tượng kia nhìn thế nào cũng không thấy tà môn như sân ga Tháng Năm?"

"Về bảo tàng dân tộc, mọi người biết những gì?" Giang Thành hỏi.

"Ừm…" Hòe Dật mở miệng nói: "Nơi đó có một bức tượng rất tà ác, nó có thể tự di chuyển, sau đó có thể giết người, cuối cùng sẽ biến thành dáng vẻ của người bị giết."

Nhìn thấy những gì mình có thể nói đều là Hòe Dật nói ra, tên mập tức giận ngậm miệng, vốn dĩ đang muốn biểu hiện một chút.

"Sau đó thì sao?" Giang Thành lại hỏi.

"Sau đó…" Hòe Dật gãi đầu, không hiểu nói: "Sau đó thì không còn gì nữa, Giang đại ca, có phải anh nhìn ra cái gì rồi không?" Anh ta có chút mong đợi nhìn Giang Thành.

"Không có." Giang Thành nhìn Hòe Dật.

Vài giây sau, Hòe Dật mới hiểu ra, vấn đề là không nhìn ra manh mối nào, điều chưa biết luôn là điều đáng sợ nhất, so sánh, trong ba sự kiện, họ biết nhiều nhất về sự kiện sân ga Tháng Năm.

“Chúng ta không biết cách thức giết người của quỷ điêu khắc như thế nào, cũng không biết động cơ của nó. Nếu nó thực sự chỉ dựa vào việc nhìn chằm chằm vào một người mà người đó sẽ chết, thì tôi có thể nói rất rõ với anh rằng, thứ như vậy chúng ta không thể đối phó.”

Những điều Giang Thành nói là sự thật, nếu là trước đây hắn có thể thông qua cái chết của người khác phát hiện ra quy luật của quỷ, nhưng lần này đến nơi đó đều là người của mình, hắn không muốn xảy ra bất kỳ tai nạn nào.

“Người anh vừa liên lạc là như thế nào?” Giang Thành hỏi.

“Một người bạn tôi quen trên trang web.” Hòe Dật giải thích: “Ây da, nói thẳng ra, cũng không được coi là bạn bè gì, chỉ là một kẻ buôn bán thông tin mà thôi.”

“Mạng lưới kết nối của anh ta tương đối phức tạp, thường có thể lấy được một số thông tin bí mật. Nếu tôi gặp phải việc gì không chắc chắn, thì sẽ hỏi anh ta.”

“Tất nhiên là thu phí.”

“Rất đắt.” Hòe Dật có chút đau lòng nhấn mạnh.

“Tin tức anh ta đưa ra có đáng tin cậy không?” Giang Thành hỏi.

“Đáng tin cậy, chỉ cần anh có thể trả giá, đừng nói là nhiệm vụ, kể cả những tin tức đen tối về Người Gác Đêm, anh ta cũng dám vạch trần. Sự kiện bức ảnh không đứng đắn gây ồn ào thời gian trước, nghe nói chính là đã rò rỉ từ trong tay anh ta, nghe nói, trong số năm người trên ảnh đó có ba người là Người Gác Đêm.”

Hòe Dật hạ giọng nói: “Lúc đó có người đồn đoán người mua là Đỏ Thẫm. Việc này nhằm mục đích lấy dư luận tạo đà và lợi dụng những trò troll trên mạng để giáng một đòn kép vào Người Gác Đêm cả về mặt đạo đức và tâm lý.”

“Trong khi làm mất uy tín của Người Gác Đêm, đồng thời tẩy trắng chính mình, tăng mức độ phổ biến của thương hiệu Đỏ Thẫm một cách hiệu quả, từ đó giúp họ tuyển người dễ dàng hơn.”

“Tất nhiên, tôi không tin cách nói này, đơn giản chỉ là một lời vu khống vô liêm sỉ mà thôi!” Hòe Dật xúc động nói: “Sau khi quen biết với các vị, tôi tin rằng Đỏ Thẫm là một gia đình rất nhiều tình yêu.”

Chương 554: Tập hợp

“Những người bên trong chăm chỉ, tốt bụng, xinh đẹp và hào phóng. Họ giúp đỡ các bà già qua đường, giải cứu trẻ em thất học… Tất cả đều là những công việc thường ngày. Làm sao có thể làm ra việc như vậy”.

Nhưng điều khiến anh ta kinh ngạc chính là, Giang Thành suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía tên mập, nghiêm túc nói: “Lão Lục, lần sau nói với Lão Tam, chuyện như vậy làm cũng được, nhưng nhất định phải làm bí mật, không được để rò rỉ tin tức ra ngoài.”

“Biết rồi, anh Ba.” Tên mập duỗi cổ trả lời.

Hòe Dật: “???”

“Sau khi chuyện này kết thúc, có một số người mồm miệng không kín được cũng nhất định phải kịp thời xử lý, cậu đích thân làm đi, đừng để lại bất kì manh mối gì.” Lâm Uyển Nhi nhìn Giang Thành một cái, sau đó lười biếng dựa người trên ghế sô pha.

Giang Thành gật đầu: “Tôi hiểu rồi, sẽ không có lần sau.”

Dù cố ý hay không, Giang Thành và Lâm Uyển Nhi đều đồng thời liếc nhìn Hòe Dật, hai chân của đối phương run rẩy, suýt chút nữa đã qua đời ngay tại chỗ.

“Mọi người cứ yên tâm, tôi rất kín miệng, tuyệt đối không bao giờ bán đứng mọi người!” Vẻ mặt Hòe Dật như đưa đám nói.

“Chuyện này giao cho anh đấy, tất cả thông tin về sự kiện sân ga Tháng 5, tôi đều muốn biết.” Giang Thành nói: “Đừng

tiết kiệm tiền bạc, tôi nhớ mình còn có một căn biệt thự bên biển, nếu quả thực không được thì bán đi.”

“Không cần đâu, Giang đại ca, chỗ tôi tạm thời vẫn đủ.” Hòe Dật nghe nói đến muốn bán biệt thự, vội vàng tóm lấy Giang Thành, nếu như bán biệt thự rồi, các cô em bên trong sẽ trở thành kẻ vô gia cư mất.

Anh ta là một người đàn ông tốt và có trái tim nhân hậu, không thể làm ra chuyện như vậy.

Đêm đã khuya, ngoại trừ Hòe Dật vẫn đang gõ phím trước máy tính, Giang Thành và Lâm Uyển Nhi đều đã đi ngủ, tên mập ở trong phòng khách dưới vỏ bọc giám thị giám sát Hòe Dật, nói rằng lo lắng anh ta suy nghĩ không thông suốt mà báo cảnh sát.

Nhưng một lúc sau, tên mập lại ngã xuống ghế sô pha và ngủ thiếp đi.

Nghe tên mập du dương ngáy, Hòe Dật trong lòng biết đây nhất định là một cái bẫy, tên mập này nhìn qua không phải người bình thường, quan trọng là Giang Thành còn gọi anh ta là Lão Lục.

Nghe có vẻ như là thành viên chính thức của Đỏ Thẫm.

Với tư cách là môn đồ, Hòe Dật cũng có sự hiểu biết nhất định đối với tổ chức Đỏ Thẫm, biết rõ thành viên chính thức của bọn họ rất ít, nhưng đều là cao thủ.

Tên mập này có thể đứng thứ 6, chắc chắn có điều gì đó đặc biệt hơn người.

Anh ta nhất định cũng là môn đồ, chỉ là chưa biết có năng lực gì thôi.

Hòe Dật dùng ánh sáng từ màn hình máy tính lén nhìn tên mập đang ngủ, thấy anh ta đang ngủ say, chẳng lẽ… năng lực

của anh ta có liên quan đến mộng cảnh?

Có khi nào là sở hữu năng lực giết người trong mộng cảnh không?

Nghĩ đến đây, Hòe Dật nhìn thấy tên mập mấp máy môi mấy cái, khóe môi hơi nhếch lên, anh ta sợ đến mức lập tức không dám nhìn nữa, một phần suy đoán trong lòng cũng đã biến thành hiện thực.

Có vẻ như tên mập không chỉ có thể trong mộng cảnh có thể cảm nhận được việc trong hiện thực, thậm chí còn có thể phát hiện được trong lòng mình đang nghĩ gì, cái cười chế giễu vừa rồi chính là lời cảnh cáo đối với mình.

Cảnh báo anh ta không được có bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào, nếu không, cho dù là trong mộng cảnh, vẫn có thể bị giết anh ta!

Tuy rằng như vậy chỉ đứng thứ sáu, mà anh ta lại gọi Giang Thành là anh Ba, như vậy có thể thấy Giang Thành đứng ở hạng thứ ba.

Về khả năng của Giang Thành đáng sợ đến mức nào, trong lòng Hòe Dật vẫn lạnh toát khi nghĩ đến cái bóng sau lưng mình.

Đó chắc chắn không phải là thứ anh ta có thể chống lại.

So với cửa của người khác, cửa của mình giống như em trai trong em trai vậy.

Hít một hơi thật sâu, Hòe Dật nghĩ đến người phụ nữ xinh đẹp và đôi chân dài của cô ấy.

Cô Lâm.

Phân tích giọng điệu của cô với Giang Thành, thì địa vị của cô cao hơn Giang Thành đứng thứ ba, về việc cô là chị cả hay chị hai, Hòe Dật cảm thấy điều đó không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là dù sao thì anh ta cũng không thể đánh lại.

Đây đều là những quái vật gì vậy!

Chẳng trách Người Gác Đêm và các môn đồ khác nhau liên thủ để giết bọn họ, một mặt bọn họ tàn ác, nhưng điều quan trọng là những kẻ này đã ảnh hưởng đến sự cân bằng của trò chơi.

"Hù…" Tên mập ngáy một cái rất lớn.

Hòe Dật sợ đến mức không còn suy nghĩ nữa, chăm chú ngồi trước máy tính, chờ đối phương gửi tin tức, thái độ rất đúng mực.

Bởi vì chất lượng giấc ngủ tương đối tốt, buổi sáng sau khi Giang Thành ra khỏi phòng ngủ, tên mập đã tỉnh dậy, đang ngồi trên ghế sofa hồi tưởng lại giấc mơ đêm qua.

Giang Thành nhìn chiếc máy tính cô đơn, quay người hỏi: "Những người khác đâu?"

"Anh đang nói đến người anh em Hòe Dật sao, tối qua anh ấy bận cả đêm, vừa đi ngủ bù rồi." Tên mập vặn vẹo cổ trả lời, trên ghế sofa không thoải mái, buổi sáng tỉnh dậy đau nhức hết cái cổ.

"Cộc cộc cộc."

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Giang Thành vừa bước đến sau cửa, người bên ngoài như đã cảm nhận được, nhiệt tình nói: "Bác sĩ Giang, là em đây, em tới mang bữa sáng cho các anh đây!"

Giọng nói của Bì Nguyễn rất dễ nhận biết, ngoại trừ hơi thiếu năng lượng, còn lại vẫn giống như trước.

Mở cửa ra, quả nhiên là Bì Nguyễn đang đứng bên ngoài: "Bác sĩ Giang." Bì Nguyễn nhìn thấy Giang Thành tâm tình

rất vui vẻ, cười tươi nói: "Sao lại có một mình anh thôi, cô Lâm, với người anh em Phú Quý của em đâu rồi?" Nói xong anh ta liền nhìn vào trong phòng.

Nhưng Giang Thành rất không nể mặt mũi, chắn luôn tầm nhìn của anh ta, cầm lấy bữa sáng trong tay, lãnh đạm nói: "Còn chuyện gì nữa không?"

Bì Nguyễn lúng túng thu hồi lại ánh mắt, nói với giọng thần bí và trầm thấp: "Bác sĩ Giang, người mà anh nhờ em tìm, em đã dẫn đến rồi, đang ở ngay tầng dưới, em đã sắp xếp cho anh ta một phòng khách."

"Xung quanh phòng khách không có các khách khác." Bì Nguyễn rất quan tâm đến những gì Giang Thành nói với mình: "Là em đã đích thân đến sân bay đón anh ta, anh yên tâm, không có người nào khác biết đâu."

"Anh mập." Giang Thành quay người lại, gọi một tiếng.

Tên mập vội vàng chạy tới, Giang Thành đưa bữa sáng cho anh ta, bảo anh ta ăn trước, nửa tiếng sau, nhớ đánh thức Lâm Uyển Nhi dậy.

"Tôi biết rồi bác sĩ."

Sau khi dặn dò xong, Giang Thành cùng Bì Nguyễn rời đi, sau khi ở lâu trong ác mộng, hắn đã từ bỏ thói quen xấu đi bằng thang máy.

Đặc biệt là sau khi thoát ra từ sự việc bệnh viện quỷ.

Đến trước một phòng khách bình thường, Giang Thành liếc nhìn Bì Nguyễn đang đi theo mình, đối phương rất tự giác từ biệt.

Trước khi rời đi, anh ta bảo Giang Thành có cần gì thì gọi điện thoại cho mình.

Không gõ cửa, Giang Thành quẹt thẻ đi vào phòng, trong phòng rất tối, không những đèn không bật, ngay cả rèm cửa cũng bị che kín, không cho ánh sáng lọt vào.

Giang Thành tiến lên mấy bước, liền dừng lại, nheo mắt nói: "Anh hãy suy nghĩ cho kỹ, một con dao găm có thể dùng để chống lại tôi sao?"

Một lúc sau, một bóng người bước ra khỏi phòng với cánh cửa hé mở, đèn trong phòng bật sáng.

"Anh Giang." Một giọng nói quen thuộc vang lên, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng và quần jean trắng xuất hiện phía sau hắn.

Đó là một trong những người sống sót trong phó bản cổ đại, Trần Cường.

Những người rời khỏi cửa lúc đó chỉ có hắn, tên mập, Hạ Manh và Trần Cường trước mặt lúc này.

Nhưng theo lời tên mập, bắt cóc anh ta chính là An Hiên.

An Hiên là thành viên của Người Gác Đêm, cho nên không có gì ngạc nhiên khi anh ta có chút bản lĩnh, trước đây Giang Thành cũng từng nghi ngờ liệu anh ta đã chết hay chưa, nhưng bây giờ xem ra là anh ta vẫn còn sống sót.

Chương 555: Vẫn còn giả vờ

Bị bỏ lại một mình trong phó bản, trên tiền đề là bị quỷ nhắm đến, nhưng vẫn có thể thoát ra, xem ra trên người anh ta cũng có tồn tại cánh cửa.

Sau khi nghe thấy gọi mình bằng anh Giang, Giang Thành không hề tỏ ra chút khó chịu nào, mặc dù hắn đã từng sử dụng tên giả Hách Soái trong phó bản.

"Là tôi lén nhìn thấy người đưa tôi đến đây, anh ấy gọi anh là bác sĩ Giang." Trần Cường tỏ ra bình tĩnh hơn trước rất nhiều, trên môi còn nở nụ cười.

Giang Thành thở ra, quay người đóng cửa lại.

Ngay sau đó, trong phòng vang lên tiếng bùm bụp, cũng không phải là đánh nhau, chỉ có Trần Cường đơn phương bị đánh mà thôi.

Sau khi bị Giang Thành ném xuống đất theo cách thứ năm và hoàn toàn khác, khí chất cao nhân ngoại thế của Trần Cường đã không còn nữa.

"Vẫn còn giả vờ?" Giang Thành đè anh ta xuống đất, liên tục ma sát, suýt nữa đã làm gãy tay anh ta.

"Không, không giả vờ nữa." Trần Cường vẻ mặt thống khổ, trên cái trán đau nhức toát mồ hôi lạnh: "Anh Giang, tôi sai rồi, tôi không nên có thái độ nói chuyện với anh như vừa rồi, làm ơn… không, cầu xin hãy tha thứ cho tôi!"

"Anh có thể tới, tôi rất vui mừng, nhưng tôi không thích thái độ anh nói chuyện." Giang Thành lấy ra con dao Trần Cường giấu trên người, vỗ vỗ mặt anh ta, lạnh lùng nói:

“Đừng nghĩ rằng qua được mấy cái nhiệm vụ đã là rất giỏi giang, một tháng trước anh chỉ là rác rưởi trong mắt tôi, bây giờ vẫn vậy, cùng lắm là đã có thêm một chút giá trị tái chế.”

“Người quý ở chỗ tự biết mình.” Giang Thành chậm rãi đứng dậy, buông Trần Cường đang bị đè xuống đất như chó chết ra: “Gần đây tâm trạng tôi không tốt, đừng chọc giận tôi.”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi anh Giang.” Trần Cường lập tức thay đổi thái độ, biến trở lại thành thanh niên cung kính trong ác mộng.

Trong khoảng thời gian này Giang Thành tiến vào mấy phó bản, nhưng Trần Cường cũng không nhàn rỗi, trong phó bản anh ta đã tiến bộ rất nhiều, thậm chí còn biết được một ít bí mật của ác mộng.

Thể chất của anh ta vốn dĩ cũng không tệ, để tự bảo vệ mình, đã đặc biệt học một số động tác chiến đấu thực tế.

Vốn tưởng rằng lần này gặp Giang Thành sẽ là một sự đàm phán ngang tài ngang sức, anh ta tới đây chỉ là vì mục đích trao đổi lợi ích, nhưng không ngờ khi đi lên lại bị đè xuống đất ma sát như vậy.

Con người một khi bị phá hủy khí thế, mọi việc sau đó sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Giang Thành ngồi dựa lưng trên ghế, Trần Cường ngoan ngoãn đứng ở trước mặt, giống như học sinh tiểu học nghe Giang Thành chỉ dạy.

Giang Thành hỏi, Trần Cường trả lời.

Sau một hồi vật lộn, tình huống hóa ra gần đúng như những gì Giang Thành mong đợi, sau phó bản cổ đại, Trần Cường lại bước vào hai ác mộng và nhận được những cải thiện lớn từ chúng.

Nếu không, anh ta tuyệt đối không bao giờ có đủ dũng khí để nói chuyện với mình như thế này.

“Anh Giang.” Trần Cường hỏi: “Lần này anh gọi tôi đến đây là để…”

“Có chuyện tốt cho anh.” Giang Thành nhấp một ngụm nước, nói: “Có một phó bản tương đối kỳ quái, chuẩn bị dùng anh để dò đường đi.”

” Anh Giang, xin đừng đùa như vậy. Đến anh thậm chí còn không giải quyết được, thì tôi đi với việc tự tìm đường chết có gì khác biệt?” Trần Cường nhăn nhó, anh ta cũng không biết những gì Giang Thành nói là thật hay giả.

Thấy mục đích đánh đập đã đạt được, Giang Thành cũng không hù dọa người thanh niên này nữa, nếu không sợ quá lại không dùng được nữa.

Giang Thành đặt chai nước khoáng trong tay xuống, nhìn anh ta nói: “Nếu anh nghe lời thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, lần này tôi sẽ dẫn dắt đội vào phó bản, ngoài anh và tôi ra còn có ba người đồng đội, thực lực của chúng tôi đều rất mạnh.”

Nếu đã như vậy, Trần Cường cũng không dám nói gì nữa, nếu như chọc giận Giang Thành, anh ta chắc chắn sẽ không thể rời khỏi khách sạn.

Vừa nãy khi bị đánh, anh ta đã kêu cứu rất lớn tiếng, nhưng xung quanh yên tĩnh, không có phản hồi nào và cũng không có ai từ khách sạn đến kiểm tra tình hình.

Điều này đã rất chứng tỏ vấn đề rồi.

“Là sự kiện linh dị ở đâu?” Trần Cường thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, Giang Thành hơi nheo mắt lại, xem ra Trần Cường biết rất nhiều, hắn vốn tưởng rằng đối phương dính vào

chỉ là một ác mộng bình thường, nhưng bây giờ xem ra không chỉ có như vậy.

Trần Cường nhìn thấy ánh mắt Giang Thành, muộn màng giải thích: "Anh Giang, hiện tại các nơi đều đang bộc phát sự kiện linh dị, người biết một chút tình hinh đều sẽ biết chuyện gì đang xảy ra."

Anh ta thần bí nói: "Ác mộng đang thay đổi theo một cách nào đó. Chúng có tác động ngày càng lớn đến thế giới hiện thực. Chúng không còn kéo con người đi xa chỉ đơn giản bằng những giấc mộng nữa."

"Theo phân tích của tôi, mục đích cuối cùng của ác mộng là hoàn toàn trùng lặp với thế giới hiện thực và thay thế thế giới của chúng ta."

"Những sự kiện linh dị chính là lỗ hổng mà ác mộng đã mở ra với thế giới hiện thực."

"Khi lỗ hổng đủ lớn, đó là lúc cái bóng thay thế chủ nhân."

Giang Thành lạnh lùng nghe Trần Cường phân tích, nhưng trong lòng lại rất coi trọng người thanh niên có vẻ ngoài giống sinh viên đại học này.

Hắn không ngờ rằng chỉ dựa vào phân tích mà người thanh niên này có thể nhìn rõ tình hình hiện tại như vậy.

Thậm chí có thể nói rằng các sự kiện linh dị là những lỗ hổng với thế giới hiện thực do ác mộng mở ra, nhằm dẫn độ toàn bộ thế giới ác mộng về trùng khớp với hiện thực.

Giang Thành cũng đã phân tích những thứ này cách đây không lâu.

Nhưng điều khiến Trần Cường ngạc nhiên là khi Giang Thành nghe thấy điều này, hắn chỉ mỉm cười khinh thường và chắp tay lại: "Chỉ vậy thôi à?"

Trần Cường nói ra tất cả những điều này là để thể hiện giá trị của mình, anh ta thực sự lo lắng Giang Thành mang mình theo, chỉ là dùng để làm vật tiêu hao để dò đường đi cho hắn.

Chỉ những người có giá trị mới xứng đáng được sống, anh ta hiểu rất rõ điểm này.

"Nếu như anh chỉ muốn đề cao giá trị của bản thân thì nên lấy ra một số thông tin hữu ích hơn." Giang Thành lắc đầu: "Đừng đem những thứ này ai cũng biết ra này, kẻo lại mất thể diện."

"Còn nữa." Giang Thành nhìn Trần Cường, giọng điệu quan tâm nói: "Đừng dùng những từ thiếu chuyên nghiệp như lỗ hổng để miêu tả, chúng tôi đều gọi nó là… đường mặt trời lặn."

"Đường mặt trời lặn?" Nghe được chữ này, ánh mắt Trần Cường thay đổi: "Tận cùng thế giới?"

Nhiều thứ đột nhiên hiện lên trong mắt Trần Cường.

Anh ta đã đọc rất nhiều loại sách, suy nghĩ bắt đầu trở nên mạch lạc, một số thông tin rải rác được ghép lại với nhau một cách tự nhiên.

Đường mặt trời lặn…

Từ này thật quá thích hợp!

Khi Trần Cường ngẩng đầu lên, Giang Thành đã nhìn ra ngoài cửa sổ, để lại cho anh ta một bộ mặt khó đoán.

Trần Cường không khỏi kinh hãi, người đàn ông trước mặt này tựa hồ biết rất nhiều chuyện, nhưng lại không thèm nói ra.

Ẩn dưới sự mệt mỏi và lười biếng đó là sự tự tin tột độ, đồng thời là sức mạnh vô cùng mạnh mẽ khơi dậy sự tự tin.

Đáng sợ…

Quá đáng sợ rồi.

Tuy nhiên, Trần Cường lại thể hiện một cảm xúc khác ngoài sợ hãi, đó là sự phấn khích, đó là sự phấn khích được tạo ra bởi cùng một loại mùi giống nhau.

Trần Cường tỏ ra tuyệt đối phục tùng Giang Thành, kẻ đang đè bẹp anh ta từ bốn phía, bởi vì anh ta biết, ở thời đại ngày nay, nếu muốn sống sót, chỉ một mình thôi là chưa đủ, anh ta phải chọn một người thực lực tuyệt đối để đi theo.

Hiện tại anh ta đã tìm được rồi!

Giang Thành chính là người này!

“Anh Giang, tôi một lần nữa xin lỗi vì những gì tôi đã làm trước đây.” Trần Cường nghiêm túc cúi đầu với Giang Thành: “Thật vinh dự khi được hợp tác với anh.”

“Tôi không thu gom rác, hi vọng biểu hiện của anh sẽ không làm tôi thất vọng.” Giang Thành đứng dậy đi ra cửa: “Mang đồ đạc, đi theo tôi.”

“Vâng, anh Giang.”

Chương 556: Lữ quán Phúc Xương

Trở về phòng, Lâm Uyển Nhi và Hòe Dật đều đã thức giấc, Lâm Uyển Nhi thì đang nhàn nhã ăn bữa sáng, còn tên mập thì đang thuần thục bóc trứng gà.

"Sếp Lâm." Bàn tay đeo găng đưa quả trứng đã bóc vỏ ra: "Bác sĩ đã dặn dò rồi, chị ăn chậm thôi, kẻo nghẹn."

Thấy Giang Thành đã quay về, Hòe Dật đang định chào hỏi thì nhìn thấy người thanh niên đi theo sau Giang Thành.

Người thanh niên có khuôn mặt tuấn tú, giống như một sinh viên đại học.

"Trần Cường." Giang Thành giới thiệu.

Tên mập đã gặp qua Trần Cường, không cần giới thiệu, ánh mắt Trần Cường chỉ dừng lại trên người Hòe Dật hai giây, sau đó dời đi, nhìn Lâm Uyển Nhi.

"Giang đại ca." Hòe Dật cầm máy tính trong tay bước nhanh tới: "Bên kia có tin tức rồi, quả thực có manh mối, nhưng bọn họ không chuẩn bị bán."

"Không bán thì bọn họ chuẩn bị làm gì?" Tên mập nghi hoặc hỏi.

"Bọn họ muốn hợp tác, cùng chúng ta giải quyết sự kiện linh dị này." Hòe Dật dường như cũng không thể hiểu được, cau mày nói.

"Bọn họ còn nói, nếu như chúng ta đồng ý, bọn họ sẽ lập tức đi đến thị trấn Đá Xám, bọn họ sẽ ở đó đợi chúng ta."

“Anh Giang.” Trần Cường nói nhanh: “Bên trong sự kiện linh dị phức tạp đến như thế nào chắc hẳn anh cũng đã rõ, tổn thất của đội ngũ một phần lớn đến từ mâu thuẫn nội bộ, tôi không khuyến nghị đưa những người không rõ lai lịch vào cùng.”

“Cứ đồng ý với bọn họ trước đi.” Lâm Uyển Nhi dùng khăn ăn lau miệng, ngước mắt lên nói: “Để Bì Nguyễn thu xếp xe, chúng ta sẽ chạy tới đó xem bọn họ có manh mối gì. Về phần có nên hợp tác hay không, hiện tại không cần phải vội kết luận.”

Một giờ sau, bọn họ lên một chiếc SUV màu đen, Bì Nguyễn ngồi ở ghế lái, anh ta nhất định phải lái xe chở bọn họ đi.

Hòe Dật kéo Trần Cường ngồi ở hàng cuối cùng, giới thiệu cho anh ta thông tin tổng quát về sự kiện sân ga Tháng Năm ở thị trấn Đá Xám trên đường đi.

Giọng nói của bọn họ rất nhỏ, rõ ràng là không muốn Bì Nguyễn đang lái xe nghe thấy.

Mãi đến hai giờ chiều, bọn họ mới rời khỏi đường cao tốc và lái xe vào một con đường đất đầy cát, có lẽ vì cơn mưa vừa qua nên trên đường có rất nhiều ổ gà.

Ngay lúc tên mập đầu óc choáng váng sắp nôn mửa thì chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại, sau khi xuống xe, Trần Cường không khỏi cau mày nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mức độ cũ kĩ lâu đời của thị trấn nhiều hơn so với tưởng tượng, thời gian dường như đã dừng lại từ 20 năm trước, hoặc thậm chí lâu hơn.

Nó nằm ở một vùng hẻo lánh, được bao quanh bởi những ngọn núi, giao thông cũng rất bất tiện.

Và quan trọng hơn, người dân ở đây dường như không chào đón người ngoài, khi nhìn thấy xe ô tô tới, bọn họ đứng thành từng nhóm hai, ba người ở đằng xa, nhìn bằng ánh mắt cổ quái.

"Rất bình thường, rất bình thường, tôi đã từng đến vài ngôi làng như thế này khi bàn bạc về một số dự án. Lãnh đạo rất nhiệt tình, nhưng thái độ của dân làng bên dưới lại không tốt lắm." Đối với tình huống hiện tại, Bì Nguyễn có vẻ rất quen thuộc, anh ta nhìn quanh hỏi: "Bác sĩ Giang, anh xem chúng ta sẽ đi đâu?"

"Chúng ta còn có việc phải làm, cậu về trước đi." Giang Thành nói.

Đây là việc của bọn họ, không muốn kéo Bì Nguyễn xuống nước, chỉ khi ngồi sau song sắt mới biết mạng sống của người thường quý giá như thế nào.

"Trở về?" Bì Nguyễn cười nói: "Bác sĩ Giang, bây giờ đã là lúc nào rồi, anh thấy rồi đấy hai tiếng nữa là trời sẽ tối rồi."

"Cậu tranh thủ thời gian đi, trước khi trời tối lên trên cao tốc." Giang Thành nói.

Nói xong, Bì Nguyễn chỉ có thể bắt đầu giả vờ tạm biệt mọi người, nắm lấy tay tên mập không buông, xúc động nói: "Anh mập, tuy rằng trên đường em trở về có thể gặp nguy hiểm, đây có thể là lần cuối cùng anh và em gặp nhau, nhưng tuyệt đối không được lo lắng cho em, cũng đừng cầu xin bác sĩ Giang giữ em lại."

Tên mập nắm chặt tay Bì Nguyễn, chân thành nói: "Người anh em Bì Nguyễn, cậu yên tâm, tôi sẽ không làm như vậy đâu."

Mãi cho đến khi xe của Bì Nguyễn biến mất ở cuối đường, Giang Thành mới quay đầu nhìn Hòe Dật, đến đây đều là do

anh ta liên lạc.

Nhận ra Giang Thành đang nhìn mình, Hòe Dật mới nhận ra nói: "Lữ quán Phúc Xương, chúng ta đã hẹn ở lữ quán Phúc Xương."

Phúc Xương…

Một cái tên mang phong cách rất cổ xưa, rất phù hợp với phong cách của cả thị trấn.

Đi dọc con đường bên trong thị trấn, khắp nơi đều là những ánh nhìn kỳ quái, trong thị trấn hầu như không nhìn thấy người thanh niên nào, chỉ có một số người già và trẻ con chưa trưởng thành.

Càng đến gần trung tâm thị trấn, không khí cổ xưa càng trở nên mạnh mẽ, một số tòa nhà cũ kỹ, màu xanh xám dần bắt đầu xuất hiện.

Một phần là cách bố trí sân khép kín chủ yếu là những ngôi nhà một tầng, với các phòng là các đơn vị và một số phòng được kết nối với nhau để tạo thành một ngôi nhà.

Một số ngôi nhà được bố trí dọc theo chu vi của nền móng và cùng nhau tạo thành một khoảng sân.

Thỉnh thoảng có những tòa nhà ba bốn tầng với bố cục tổng thể hoành tráng, tường dày, cửa sổ tương đối hẹp, tường lồm đồm, còn mơ hồ sót lại dấu vết hư hỏng.

Trần Cường đi bên cạnh Giang Thành nhìn về phía kiến trúc chung quanh: "Những kiến trúc này ít nhất đã gần trăm năm tuổi rồi, xem ra lịch sử của Thị trấn Đá Xám còn dài hơn chúng ta nghĩ."

Trong số ít người, chỉ có khí chất của Lâm Uyển Nhi phù hợp với hoàn cảnh, khuôn mặt lạnh lùng đầy vẻ quyến rũ, nhưng rõ ràng trông cô ấy cũng chỉ khoảng trên dưới 25 tuổi.

Hòe Dật nhìn theo bóng lưng Lâm Uyển Nhi, nhớ tới lời mẹ dặn dò.

Phụ nữ càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm.

Dừng chân lại, Giang Thành ngẩng đầu nhìn chằm chằm tòa nhà trước mặt, phong cách kiến trúc mang hơi hướng châu Âu, cửa mở, phía trước có mấy cột đá đứng.

Bốn chữ lữ quán Phúc Xương được khắc trên một tấm bảng và treo phía trên cửa.

Một cô bé đội mũ chóp ngồi xổm dưới cột đá, miệng ngậm kẹo mút, sau lưng đeo một chiếc túi màu đen.

Không biết nó được làm từ chất liệu gì, nhưng kết cấu có chút đặc biệt.

Khi đám người Giang Thành nhìn về phía cô bé, cô bé cũng ngẩng đầu lên nhìn đám người Giang Thành từ trên xuống dưới, vừa khi hai nhóm người chạm mắt nhau, tất cả đều trở nên rõ ràng.

Sau đó có mấy người người Giang Thành đi theo cô bé vào một căn phòng, đó là một căn phòng rộng có bốn người đàn ông đang ngồi quanh một chiếc bàn.

"Được rồi, hiện tại người đã tới đủ, anh có tin tức gì có thể nói được rồi." Một tên vạm vỡ mặt đen nhìn chằm chằm vào người đàn ông đối diện, giọng điệu không mấy thiện ý nói.

Anh ta cũng lấy được thông tin từ một người buôn tình báo, muốn có được thông tin thì đến thị trấn Đá Xám, chủ sở hữu thông tin không cần tiền, chỉ cần hợp tác.

Đi tới bên bàn, Giang Thành kéo ghế ngồi xuống, nhìn người đàn ông đối diện, anh ta hiển nhiên là người nắm giữ thông tin.

Trên bàn bày một cuốn sách bìa đen, vừa rồi người đàn ông đang đọc sách, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi mắt xanh lam như ngọc bích.

“Nói cho tôi biết thông tin tình báo đi.” Giang Thành rót cho mình một tách trà.

“Không cần vội.” Người đàn ông nói: “Tốt nhất vẫn nên nghe yêu cầu của tôi trước, tôi cần các anh dẫn tôi vào đường hầm, nếu như tôi có thể sống sót đi ra, lần này tôi muốn một nửa lợi ích.”

“Một nửa thì nhiều quá, hiện tại ở đây có ba nhà, các anh có ít người nhất, theo tôi thì chia đều, mỗi nhà một phần ba.” Tên vạm vỡ mặt đen gõ gõ bàn, nhắc nhở: “Cái này đều tốt cho tất cả mọi người.”

Nghe vậy, người đàn ông đột nhiên mỉm cười: “Xem ra các anh vẫn chưa hiểu giá trị của manh mối trong tay của tôi.” Anh ta đóng sách lại, liếc nhìn mọi người, bình tĩnh nói: “Tôi có cách liên lạc với người đã mất tích trước đó.”

Chương 557: Gọi điện

Nghe xong, trong phòng lập tức im lặng, mấy giây sau, một người đàn ông trong đám người của tên vạm vỡ mặt đen giọng như vịt đực chấn kinh nói: "Anh nói cái gì?"

"Đừng ra vẻ như chưa từng trải như vậy." Cô bé không nói chuyện mấy trước đó lên tiếng: "Chúng tôi có cách liên lạc với người đã mất tích trước đó, anh không bị điếc đâu."

"Liên lạc…" Hòe Dật nhịn không được hỏi: "Liên lạc như thế nào?"

Trong tiềm thức của mọi người, những người biến mất trong sự kiện linh dị chắc chắn đã chết rồi, hơn nữa còn chết ở một thế giới khác hoàn toàn không thể hiểu được bằng lẽ thường.

Như vậy rồi… vẫn có thể liên lạc được?

Lùi lại một bước để nói, nếu thực sự có thể liên lạc, liệu đối phương là người hay quỷ, cũng còn chưa rõ?

Người đàn ông với đôi mắt xanh lam nhạt lấy ra một chiếc điện thoại di động và đặt nó lên bàn: "Hẳn làn mọi người đều đã biết về sự kiện sân ga tháng Năm ở Thị trấn Đá Xám. Nhóm người đầu tiên biến mất sau khi vào đường hầm. Những người ở lại bên ngoài tiếp ứng đã lần lượt biến mất vào những đêm tiếp theo."

"Trước khi biến mất đều nói đã nhìn thấy sân ga và đoàn tàu hoả quỷ dị kia."

"Điện thoại này là do người chịu trách nhiệm tiếp ứng để lại."

“Vậy thì sao?” Lông mày rậm của tên vạm vỡ mặt đen nhíu lại: “Không phải anh định nói là có thể dùng chiếc điện thoại này để liên lạc với người đã biến mất đấy chứ?”

Nếu như đã dám tiếp nhận công việc này, thì ba người phía tên vạm vỡ mặt đen cũng không phải là người bình thường, hiểu biết của họ về các sự kiện linh dị sâu sắc hơn nhiều so với người thông thường.

Dù vậy, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào chiếc điện thoại di động, như thể một giây tiếp theo, chiếc điện thoại sẽ đột nhiên đổ chuông, rồi mang đến sự bất ngờ hoặc sợ hãi vậy.

Chiếc điện thoại này là một chiếc điện thoại nắp gập đã bị vứt bỏ nhiều năm trước, vỏ máy đầy những vết trầy xước.

Người đàn ông nhấc điện thoại lên, mở nắp, nghịch vài lần, trên màn hình hiện lên giao diện cuộc gọi, trong đó có mấy cuộc gọi nhỡ, trong đó có ghi chú là Na Như Hổ.

“Na Như Hổ là đội trưởng của đội người trước đó, chính là người mất tích trong đường hầm.” Người đàn ông bình tĩnh nói: “Hãy chú ý thời gian gọi điện đến.”

“Đêm ngày hôm qua?!” Có người kinh ngạc kêu lên.

Theo thông tin tình báo, Na Như Hổ và những người khác đã mất tích ít nhất ba ngày, nhưng mới đêm qua, lại có người gọi vào di động của Na Như Hổ.

Dường như biết mọi người muốn hỏi gì, người đàn ông liền nói: “Chúng tôi đã điều tra và phát hiện ra rằng điện thoại di động của Na Như Hổ đã biến mất và đã bị anh ta mang vào đường hầm rồi”.

“Chờ đã!” Hòe Dật đột nhiên lên tiếng, kinh ngạc nhìn người đàn ông, chỉ vào điện thoại: “Đây là… đây là có người đã nghe điện thoại sao?”

Trong số cuộc gọi nhỡ hiển thị màu đỏ, thực ra có một cuộc gọi nhỡ màu đen, điều này chứng tỏ là có một cuộc gọi… đã kết nối được.

“Là tôi đã nghe.” Người đàn ông thẳng thắn nói.

Giang Thành im lặng một lát, hơi nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào người đàn ông: “Đừng có khoa trương như vậy nữa, nội dung cuộc gọi là gì?”

Người đàn ông ra hiệu cho cô bé đứng bên cạnh, cô bé lấy chiếc bút ghi âm từ trong túi ra, mở lên, bên trong phát ra tiếng dòng điện xột xoạt.

“Rẹt…”

“Rẹt…”

Nghe được thanh âm đó, sắc mặt Giang Thành chợt thay đổi, cảm giác này quá quen thuộc, hắn vì loại ghi âm quỷ dị này mà gặp ác mộng, chật vật sống sót cho đến bây giờ.

Đoạn ghi âm của Hồ Yến…

Vẫn là cảm giác quỷ dị đó, giống như tiếng dòng điện, đầu bên kia chắc chắn không phải người, là quỷ!

Đây là một cuộc gọi từ quỷ!

“Rẹt…”

Dây thần kinh căng thẳng của mọi người đồng thời run lên, từ đoạn ghi âm phát ra một âm thanh kỳ quái, giống như… tiếng hát.

Tiếng hát ngắt quãng, nhưng mơ hồ nghe được, có cảm giác cổ xưa, tuyệt đối không phải sản phẩm của thời đại này, ít nhất cũng phải có lịch sử hàng trăm năm tuổi rồi.

Điều càng quỷ dị hơn nữa là, bọn họ có thể nghe được tiếng hát nhưng lại không thể nghe rõ lời bài hát và chỉ có thể

mơ hồ cảm nhận được giai điệu.

“Chẻ… Chẻ…” Trong tiếng hát còn ẩn chứa giọng nói yếu ớt của một người đàn ông, nếu không lắng nghe kỹ càng không thể nghe thấy.

“Anh ta… anh ta đang nói cái gì vậy?” Tên mập nuốt nước bọt, vẻ mặt rất căng thẳng, dù sao anh ta cũng đã từng gặp phải, một đài phát thanh chuyên nghiên cứu về cách nhìn thấy quỷ.

“Chẻ, anh ta là muốn chẻ cái gì?” Có người thấp giọng suy đoán: “Hay là anh ta bị người ta dùng cái gì đánh cho bị thương rồi?”

Từ giọng nói có thể biết người đàn ông này bị thương nặng, như thể anh ta đang gọi điện thoại khi hấp hối.

“Rẹt…”

Sau đó lại là một tiếng động vô nghĩa khác vang lên, nghe xong khiến người ta phát điên, đúng lúc mọi người tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc…

Đột nhiên!

“Chẻ… chẻ… trả lại da cho tôi!!”

“Ah … ah!!”

Trong phòng vang lên một tiếng thét xé lòng, giọng nói của người đàn ông đột nhiên cao lên vài độ.

Bây giờ mọi người cuối cùng cũng nghe rõ ràng, đó không phải là chẻ, mà là da!

Da của người đàn ông đã bị thứ gì đó lột mất, khi sắp chết người đàn ông này muốn lấy lại da của mình.

Cuối đoạn ghi âm, tên vạm vỡ mặt đen toát mồ hôi lạnh trên trán, sau khi suy đi tính lại, anh ta quyết định từ bỏ lần

hành động này.

Tuy ràng thù lao hậu hĩnh, nhưng cũng cần phải đánh đổi bằng cả sinh mệnh.

Trong ngành này không bao giờ thiếu những kẻ quá tự cao và đầy tham vọng, chỉ có những người có đủ khả năng và buông bỏ mới sống lâu hơn.

"Thật xin lỗi, hai vị, tại hạ còn có việc phải làm, lần này tôi không cùng xuống nước được rồi." Tên vạm vỡ mặt đen ôm quyền đối với người đàn ông và Giang Thành, xoay người chuẩn bị rời đi.

Người triệu tập Giang Thành và tên vạm vỡ mặt đen tới, nhìn Giang Thành với vẻ mặt lạnh nhạt: "Cậu em này, cậu không sợ sao?"

Giang Thành nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh ngọc bích của người đàn ông, một lúc sau mới nói: "Tôi cũng muốn hỏi anh, anh gài bẫy chúng tôi như vậy, chẳng lẽ không sợ chúng tôi liên thủ giết chết anh trước sao?"

Nghe vậy, người đàn ông vạm vỡ mặt đen dừng lại, anh ta đã nghe thấy điều gì đó khác lạ từ cuộc trò chuyện giữa hai người: "Ý cậu là gì?"

"Ý chính là hôm nay trong căn phòng này không ai có thể rời đi, nếu muốn sống sót thì chỉ có thể chung tay giải quyết sự kiện linh dị lần này." Trần Cường nhìn chằm chằm vào người đàn ông với vẻ mặt tức giận, người đàn ông này đã cố ý tính toán đặt bọn họ vào trong tình huống này.

Một lúc sau, tên vạm vỡ mặt đen khẽ động đậy, lập tức phản ứng lại: "Là đoạn ghi âm có vấn đề?" Anh ta cao giọng nói: "Ai nghe được đoạn ghi âm này đều sẽ chết!"

Lấy điện thoại di động trên bàn, Giang Thành kéo xuống dưới, nhanh chóng tìm được một cuộc gọi khác mà đã được

kết nối, đó là ba ngày trước, thời gian gọi hiển thị là 19 giây.

“Chủ nhân của chiếc điện thoại di động này là sau khi nhận cuộc gọi từ Na Như Hổ, mới biến mất.” Giang Thành khẳng định.

“Đúng vậy.” Cô bé xen vào: “Hiện tại chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi dây rồi, nếu không giải quyết chuyện này, chúng ta đều sẽ phải chết.”

Giọng điệu của cô bé không những không có vẻ hối lỗi như lẽ ra phải làm sau khi lừa ai đó mà còn mang tính khiêu khích.

“Chẳng trách mà mấy người lại nóng lòng muốn giải quyết chuyện này như vậy, hoá ra là đã bị quỷ nhắm tới!” Sau khi tên mập suy nghĩ rõ ràng, không khỏi tức giận nói.

“Sau khi sự việc được giải quyết, tôi muốn phần của các anh, tôi sẽ lấy hai phần ba.” Giang Thành nói: “Sự việc là các anh gây ra, chúng tôi tới đây là để cứu mạng các anh!”

“Nếu như anh không đồng ý, chúng ta sẽ hợp lực giết chết hai người các anh trước, sau đó sẽ bàn bạc giải quyết chuyện này như thế nào.” Giang Thành nhìn người đàn ông trước, sau đó lại nhìn sang cô bé.

Người đàn ông gật đầu: “Chốt kèo.”

Chương 558: Dân làng

Đương nhiên, tên vạm vỡ mặt đen cũng không phản đối, có thể sống sót mới là quan trọng nhất, nói đến việc phân chia lợi nhuận bây giờ chỉ là hứa hẹn bằng lời nói mà thôi.

"Chiếc điện thoại này cứ cách một khoảng thời gian sẽ lại nhận được cuộc gọi đến từ Na Như Hổ." Người đàn ông giới thiệu: "Hơn nữa nội dung mỗi lần đều khác nhau."

"Anh chỉ mới nhận được một cuộc gọi, làm sao biết mỗi lần đều khác nhau?" Tên vạm vỡ mặt đen hỏi một câu rất bình thường.

Bởi vì bị gài bẫy, anh ta hoàn toàn không có chút tin tưởng nào đối với người đàn ông, thậm chí còn cảm thấy đối phương đang muốn kéo mình xuống nước, tìm quỷ chết thay.

"Rất đơn giản, vì chúng tôi đã giải mã cuộc gọi trước của Na Như Hổ đến chiếc điện thoại di động này." Người đàn ông dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào điện thoại, bình tĩnh nói: "Nội dung cuộc gọi khác với lần này."

Hai cuộc gọi cũng có độ dài khác nhau, cuộc gọi ba ngày trước dài 19 giây, trong khi đoạn ghi âm do người đàn ông vừa phát lại dài ít nhất cũng phải 2 phút.

"Nội dung lần trước là gì?" Giang Thành hỏi.

Người đàn ông nghe xong, sắc mặt hơi thay đổi, giống như đang có điều gì đó còn chưa nghĩ ra, một lúc sau mới đáp lại: "Là một đoạn đối thoại, nghe giống như Na Như Hổ và đồng đội của anh ta, môi trường ồn ào nên tôi không thể nghe được rõ chi tiết."

“Chỉ có thể nghe thấy bọn họ đang rất kích động nói về một người tên là Phùng gì đó, hai người cãi vã dữ dội, hình như còn nhắc đến bức ảnh và rượu.”

Người đàn ông cũng chỉ nghe được vài từ ngữ rời rạc, tín hiệu lúc đó dường như bị nhiễu mạnh, âm thanh phát ra cũng bị méo mó, vô cùng quỷ dị.

Tất cả đều là một số manh mối rời rạc, sau khi Giang Thành viết ra, mọi người bắt đầu thảo luận khi nào nên đi đến đường hầm mỏ vàng ở Núi Đá Xám.

“Tối nay xuất phát liệu có quá vội vàng không?” Một người đàn ông mà tên vạm vỡ mặt đen dẫn theo nói với sắc mặt tái nhợt.

“Tôi cũng muốn đi muộn hơn chút nữa, nhưng tôi lại sợ ngày mai khi tỉnh lại, các vị chỉ có thể một mình đi vào đường hầm.” Người đàn ông mắt xanh cười khổ nói.

Anh ta là người nhận được cuộc gọi từ quỷ sớm nhất, đối chiếu với những gì đã xảy ra với đồng đội của Na Như Hổ, anh ta cũng sẽ là người đầu tiên biến mất trong nhóm người.

“Vậy cứ quyết định như vạy đi, mọi người chuẩn bị một chút đi, nửa giờ nữa chúng ta sẽ xuất phát.” Giang Thành sau khi suy nghĩ xong liền nói.

Bên ngoài bây giờ vẫn còn sớm, vì vậy nếu di chuyển nhanh chóng, vừa hay có thể đến được lối vào mỏ trước khi trời tối, về việc vào mỏ, dù trời tối hay không cũng không có gì khác biệt lắm.

Cô bé từ dưới gầm giường lấy ra một gói đồ lớn, sau khi mở ra bên trong chứa đầy các loại thiết bị, trong đó có một chiếc đèn pin cỡ lớn hình dáng kỳ dị, một chiếc mũ bảo hiểm màu mờ, thậm chí còn có cả cột leo núi các loại gì đó.

“Hai con đường chính dẫn vào mỏ vàng đều có người canh gác. Chúng ta phải đi một con đường nhỏ, cần phải leo lên một ngọn núi”. Cô bé lên tiếng.

Xem ra bọn họ đã dò hỏi rõ tình hình xung quanh, sau khi nghe cô bé nói như vậy, mọi người đều không khách khí mà bắt đầu lựa chọn trang bị phù hợp với mình.

Lại là màn giới thiệu bản thân quen thuộc, mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, tập trung thành vòng tròn, người đàn ông mắt xanh lên tiếng trước nói: “Mọi người cứ gọi tôi là Lạc Hà, tôi mới bước chân vào ngành này, chưa có kinh nghiệm gì mấy.”

Nghe vậy, tên vạm vỡ mặt đen không khỏi nhếch môi, nhìn đối phương thế nào cũng không giống người mới vào nghề, một người mới mà dám tính kế người khác như vậy, chắc chắn đã chết đến bã cũng không còn.

“Phó Phù.” Cô bé cười toe toét.

Thực ra, cô bé này có ngoại hình thuộc loại tương đối dễ thương, dáng người không cao, đường nét trên khuôn mặt thanh tú, nhưng trạng thái tinh thần có vẻ không được tốt cho lắm.

Tên vạm vỡ mặt đen tự xưng là Triệu Hưng Quốc, hai người em mà anh ta dẫn theo, người cao là Phan Độ, giọng vịt đực là Lệnh Hồ Dũng.

“Giang Thành.” Giang Thành đưa tay ra, khách khí bắt tay Lạc Hà.

Chờ sau khi bên phía Giang Thành giới thiệu xong, mọi người cũng nhân lúc trời còn sáng bắt đầu lên đường, nhưng vừa bước ra khỏi lữ quán, liền phát hiện mình đang bị theo dõi.

Phía sau có mấy người ăn mặc như dân làng, lạ lùng nhìn bọn họ, thỉnh thoảng có thể cảm nhận được ánh mắt ác ý từ

phía sau bức tường và từ cửa sổ dọc đường.

“Sao tôi lại cảm thấy có gì đó không ổn? Tại sao bọn họ đều nhìn chúng ta như vậy?” Tên mập theo sát bên cạnh Giang Thành.

Người lớn như vậy đã đành, ngay cả ánh mắt trẻ con cũng vô cùng lạnh lùng dị thường.

Sợ là do mỏ vàng gây ra.” Tên vạm vỡ mặt đen nói: “Trong thị trấn không có ngành nghề gì, những người còn lưu lại đều kiếm sống bằng nghề trộm mỏ.”

“Khi những người như chúng ta xuất hiện, họ sẽ lo lắng về việc cướp đi công việc kinh doanh của mình.”

Sau khi đi một vòng trong thị trấn, bọn họ không thấy bất kỳ kiến trúc nào như trường học, xã hội ở đây dường như mất liên lạc với thế giới bên ngoài, khắp nơi tràn ngập không khí suy tàn và lạc hậu.

Cách đó không xa, nhìn những đứa trẻ đang lén nhìn sau bức tường chưa hoàn thiện, tên mập không khỏi lo lắng nói: “Mấy đứa trẻ này ngày nào cũng chạy loanh quanh như vậy, cũng không đến trường, còn bố mẹ cũng không quan tâm sao?”

“Người anh em Phú Quý, đó là vì anh chưa thấy nhiều thôi.” Hòe Dật thở dài nói: “Ở những ngôi làng miền núi hẻo lánh như thế này, thanh niên đều ra ngoài làm việc, còn trẻ em vừa sinh ra đã bị bỏ lại trong làng, để cho ông bà chăm sóc. Những người già đó không được học hành. Quan niệm là nếu có thể kiếm sống là tốt rồi, sau khi lớn lên, cũng giống như bố mẹ, tiếp tục ra ngoài làm việc.”

Lạc Hà dẫn đầu, bọn họ rất nhanh đã đến một ngã ba đường: “Chúng ta sẽ lên núi từ đây, trước khi trời tối hẳn là có thể đến nơi.”

“Chờ một chút.” Tên mập đột nhiên nói, sau đó xoay người chạy theo phía sau, nơi đó có một bức tường đá lớn vỡ nát.

Bức tường đổ nát, rõ ràng đã ở đó rất lâu, phần đáy đen sì, như bị lửa đốt.

Đánh giá về phong cách thì nó hẳn là một phần của một tòa nhà lớn, nhưng hiện tại tòa nhà đã biến mất trong dòng sông lịch sử dài, chỉ còn lại bức tường đổ nát này.

Ba cái đầu nhỏ thò ra từ phía sau bức tường vỡ.

Đó là ba đứa trẻ.

Hai cậu bé choai choai đứng hai bên, ở giữa là một cô bé gầy gò.

Cô bé khoảng sáu, bảy tuổi, hai bím tóc đuôi ngựa, nước da tái nhợt, có thể nhận ra là bị suy dinh dưỡng nặng.

Chỉ có đôi mắt là sáng ngời, đang nhìn thẳng vào bọn họ.

Tên mập chạy đến bức tường vỡ, thấy bọn trẻ sắp chạy, vội vàng ngăn lại: “Đừng chạy, chú không có ác ý gì đâu.” Anh ta nhanh chóng lấy ra vài miếng thịt bò trong túi.

Cái này do Lạc Hà chuẩn bị, mỗi người đều được phát một ít.

Đầu tiên, anh ta đưa cho ba đứa mỗi đứa hai miếng, sau đó móc trong túi ra một ít tiền nhét vào tay cô bé: “Nếu như có thể, hãy về nói với gia đình, bảo bọn họ cho các cháu, thế giới bên ngoài rất thú vị, các cháu cũng không muốn ở lại thị trấn cả đời phải không?” Tên mập chân thành nhìn vào mắt cô bé và nói.

Nhìn thấy biểu hiện của tên mập, tên vạm vỡ mặt đen quay đầu lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Thành.

Giang Thành không nói gì, chỉ im lặng nhìn bóng lưng cong cong của tên tên mập, rất to lớn, đến nỗi một mình có thể chắn mất hai đứa trẻ rưỡi.

Hòe Dật từ tận đáy lòng cảm thấy người anh em Phú Quý đã hạ thấp chất lượng đội của mình một cách nghiêm trọng, đồng thời rơi vào tình trạng thiếu tự tin sâu sắc.

Đây có thực sự là Đỏ Thẫm không?

Đỏ Thẫm không phải nên lao tới chẻ ba đứa trẻ này ra, rồi bẻ chúng thành từng mảnh với nụ cười toe toét sao?

Chẳng lẽ Đỏ Thẫm cũng chú ý đến chiến lược?

Tuyển sinh bắt đầu từ thời thơ ấu?

Không lâu sau, tên mập lại chạy trở về, anh ta đeo một chiếc túi leo núi, bên trong đựng các thiết bị cho mình, còn có bác sĩ và bà chủ Lâm.

Hòe Dật và Trần Cường tự mang cho mình.

“Lên đường.”

Một nhóm người tiến vào rừng núi rậm rạp.

Nhưng khi bóng dáng của bọn họ biến mất, cô bé đằng sau bức tường đổ nát đưa tay ra, hai cậu bé cao hơn cô nửa cái đầu đứng cạnh lập tức đưa miếng thịt bò khô vừa nhận được vào tay cô.

Sau khi nhét tiền và thịt bò khô vào túi, cô bé nhìn chằm chằm về hướng nhóm người biến mất, lấy điện thoại di động ra với khuôn mặt vô cảm và bấm số: “Bọn họ vào núi rồi, đi theo con đường nhỏ phía Tây.”

Chương 559: Phong tỏa

Đường núi ẩm ướt, giày giẫm lên trên bùn đất, lập tức lún xuống một ít, tên vạm vỡ mặt đen cầm rìu núi đi phía trước dọn đường cho mọi người.

Rừng cây tương đối rậm rạp, tán cây cao lớn, trên đầu mọi người chỉ có thể nhìn thấy một nửa bầu trời, xung quanh cực kì yên tĩnh.

Như thể không có sinh vật sống nào khác trong rừng ngoại trừ bọn họ vậy.

Trước khi bước vào đường hầm, mọi người đều cảm thấy một luồng khí tức quỷ dị, lởn vởn bao quanh mình.

Trong không khí tràn ngập một loại mùi bất an, dường như báo hiệu có chuyện gì đó sắp xảy ra.

"Bác sĩ." Tên mập vác trên lưng một cái túi lớn đi tới nói: "Nơi này hoàn toàn không có đường đi, không phải là anh cũng tin lời nói của tên Lạc Hà kia đấy chứ, sao tôi cứ cảm thấy anh ta có gì đó không đáng tin cậy nhỉ?"

Anh ta lo lắng bị Lạc Hà gài bẫy, bởi vì trước đó bọn họ cũng là bị gài bẫy nên mới đến đây, trong này nói không chừng đang có âm mưu nào đó.

"Có âm mưu hay không thì không rõ, nhưng đường đi chắc sẽ không có vấn đề gì." Hòe Dật thở hổn hển, bước đi loạng choạng với chiếc đèn pin lớn trên thắt lưng: "Khi đến đây tôi đã xem qua bản đồ trên điện thoại di động, đã lướt qua ngọn núi này, đi thêm một đoạn không xa nữa, chính là khu mỏ rồi."

Trên thực tế, vẫn còn có hai con đường dễ đi hơn dẫn đến hầm mỏ, nhưng theo như Lạc Hà nói, chúng đã bị phong toả rồi.

Trần Cường vẻ mặt ủ rũ, suốt đường đi vẫn im lặng, ở phần giới thiệu trước đó, anh ta chú ý tới Giang Thành không dùng bút danh trước đây, mà dùng tên thật.

Phát hiện này khiến anh ta lạnh sống lưng.

Theo hiểu biết của anh ta đối với Giang Thành, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, người đàn ông này không hề có ý định để bất cứ ai ngoại trừ người của mình sống sót rời đi.

Lạc Hà Phó Phó Phù gài bẫy bọn họ, còn có ba người Triệu Hưng Quốc, sợ rằng tất cả sẽ đều phải chết ở đây.

Về việc này, Trần Cường không hề có ý trách móc, ngược lại càng củng cố quyết tâm đi theo Giang Thành.

Ngoại trừ tiếng bước chân lầy lội và thỉnh thoảng có giọng nói, dọc đường đi rất yên bình.

Cho đến khi bọn họ leo qua núi và đi xuống một sườn núi tương đối bằng phẳng, một vài người phía trước đội đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Hòe Dật vừa đi tới trước núi vừa nói, nhìn Lệnh Hồ Dũng đang ngồi xổm trên mặt đất.

Lệnh Hồ Dũng mặc dù ngồi xổm trên mặt đất, nhưng vẫn không ngừng nhìn chung quanh, trong mắt tràn đầy cảnh giác: “Cách đây không lâu vừa có người tới đây.”

“Làm sao anh biết?” Hòe Dật nhìn chung quanh, không thấy có gì khác thường, ngoại trừ một khoảng bùn và lá cây lẫn trong bùn.

“Bố tôi là thợ săn, ông ấy đã dạy tôi một số biện pháp để loại bỏ dấu chân trong rừng.” Lệnh Hồ Dũng nói.

Khu rừng này yên tĩnh như chết vậy, phỏng chừng sẽ không có thợ săn tới, quan trọng hơn là, người đến còn cẩn thận loại bỏ dấu chân.

Điều này rất đáng để suy ngẫm.

“Có thể phán đoán ra đối phương có bao nhiêu người không?” Giang Thành bước tới, hắn cũng không nhìn ra có gì kỳ quái, nhưng nếu như Lệnh Hồ Dũng đã có thể nhìn ra, thì chắc chắn là có lòng tin.

Sự cố sân ga Tháng Năm ở Thị trấn Đá Xám đã được nâng lên thành sự cố linh dị cấp B, người dám dấn thân vào vũng nước bùn này, cũng không phải những tên thông thường.

“Khó để mà nói chính xác, nhưng chắc chắn là không ít.” Lệnh Hồ Dũng tiến lên vài bước, đẩy một mảng lớn cỏ dại sang một bên, nói: “Nhìn xem, những đám cỏ này đều bị người đi ngang qua đánh ngã, nhưng lại được người cuối cùng trong đội đỡ dậy “.

“Bọn họ cố tình không đi qua những khu vực trống trải vì lo ngại để lại dấu chân”.

“Ít nhất cũng phải mười mấy người.” Lệnh Hồ Dũng nhìn chằm chằm mặt đất, đưa ra kết luận.

“Có khi nào là tốp người mất tích lần trước không?” Tên mập chớp mắt hỏi.

“Không phải.” Lệnh Hồ Dũng đưa tay sờ lên cỏ nói: “Dấu vết rất mới mẻ, giống như chỉ vừa mới đi qua đây thôi.”

Người có thể vào núi vào lúc này sẽ tránh những con đường chính, chọn những con đường vắng người, mọi người

không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán được mục đích của đối phương.

Cũng giống như bọn họ, đến vì hầm mỏ kia.

Lại có một nhóm người tiến vào núi, số lượng người còn không ít.

"Tăng tốc."

Nhưng mọi người còn chưa kịp bắt đầu, đã nghe thấy Lệnh Hồ Dũng kêu dừng lại, dường như anh ta đã phát hiện ra điều gì đó, chậm rãi đi về phía một cái cái gò đất.

Gò đất cách bọn họ khoảng 20 mét, phía sau một cái cây lớn, xung quanh phủ đầy rêu.

Giây tiếp theo, cơ thể anh ta chợt khựng lại, rồi đột nhiên ngã xuống, một tấm lưới giăng trên mặt đất nhấc lên, nhốt anh ta vào đó.

"Có phục kích!"

Từ phía sau gò đất chui ra mấy người đàn ông với vẻ ngoài hung dữ, còn có ở phía đối diện và đằng sau lưng cũng có người đang chạy về phía bọn họ.

Chưa đầy 20 giây, bọn họ đã bị bao vây.

Nhưng điều khiến bọn họ ngạc nhiên là những người xung quanh không ai khác chính là người dân của thị trấn Đá Xám, trong số những người đuổi theo từ phía sau, có rất nhiều khuôn mặt trông khá quen.

Đại khái khoảng 20 người, ngoại trừ 7,8 thanh niên cường tráng ra, phần lớn đều là người lớn tuổi.

Nhưng tuyệt đối đừng đánh giá thấp những người già này, cánh tay lộ ra đầy cơ bắp màu đồng, trong tay bọn họ cầm nhiều loại vũ khí và đôi mắt ngập tràn ý định giết người.

Dĩa thép, rìu và thậm chí cả rìu leo núi rất tiên tiến, hay cuốc leo núi và các thiết bị chuyên nghiệp khác.

Quần áo của những người dân thị trấn này cũng rất kỳ quái, người núp sau gò đất ăn mặc rất chuyên nghiệp, nhưng lúc này khi đến gần mới nhận ra đó là một căn lều thấp được che bằng lưới ngụy trang.

Bên trên còn có một lớp lá rụng để che nắng.

"Xem ra chúng ta đã gặp phải một tiệm đen rồi." Tên vạm vỡ mặt đen giơ rìu núi lên, nhưng trên mặt lại không có chút sợ hãi nào.

Bọn họ tuy rằng ít người, nhưng chỉ cần đối phương không có súng, thì thắng bại thế nào còn chưa biết.

"Đây là cái gì vậy?" Tên mập kinh ngạc hỏi: "Không phải toàn bộ thị trấn này đều là tiệm đen đấy chứ, hay là sợ chúng ta phát hiện ra bí mật khai thác trộm vàng của bọn họ, nên muốn giết người diệt khẩu?"

Những thiết bị mà những người dân thị trấn này đang đeo rõ ràng không phải là của bọn họ, nói không chừng là lấy của những người leo núi hoặc cắm trại trước đó.

Đương nhiên, người sống sẽ không tự nhiên đưa những trang thiết bị này cho bọn họ, nhưng xác chết thì dễ dàng hơn nhiều.

Nhất thời, cả hai bên đều đã ở tình trạng sẵn sàng chiến đấu.

"Mấy người là ai?" Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi từ trong đám người bước ra, trong tay cầm một con dao rựa màu đen, lưỡi dao lóe lên tia sáng lạnh lẽo: "Đến sau núi làm gì?"

“Nếu tôi nói đến đây để du ngoạn, chắc chắn anh sẽ không tin, nghe nói sau núi có mỏ vàng, tôi đến để thử vận may xem sao.” Giang Thành nheo mắt lại, không một chút sợ hãi.

Từ trong ánh mắt của người đàn ông lộ ra thần sắc quả nhiên là như vậy: “Bỏ vũ khí xuống, tôi sẽ đưa các cậu xuống núi, đây không phải là nơi các cậu nên đến.”

“Này, các anh đang lừa kẻ ngốc đấy à!” Tên mập vung vẩy cây sào trong tay, tức giận nói: “Bỏ vũ khí xuống, thì các anh sẽ thả chúng tôi đi chắc? E là sẽ diệt hết chúng tôi rồi chôn sau núi.”

“Không đâu, chỉ cần các cậu xuống núi, sau đó giải thích rõ ràng mục đích các cậu đến đây với cảnh sát, chúng tôi sẽ không làm hại các cậu đâu.” Người đàn ông nói.

“Huy hiệu trên vai của anh là từ đâu mà có?” Lạc Hà vốn im lặng hồi lâu đột nhiên lên tiếng.

Người dẫn đầu mặc đồng phục ngụy trang, trên vai bộ đồng phục ngụy trang lộ ra một thứ màu đen giống như chứng nhận gì đó.

Sau khi người đàn ông tháo chứng nhận đó xuống, sắc mặt của tên vạm vỡ mặt đen, Hòe Dật và những người khác lập tức thay đổi.

Chứng nhận tuy không lớn nhưng rất chất lượng, có màu đen tuyền và in logo màu vàng rất bắt mắt.

“Người Gác Đêm?” Hòe Dật kinh ngạc.

Chương 560: Chứng nhận

“Người Gác Đêm?” Người dẫn đầu khẽ cau mày, nắm chặt chứng nhận nói: “Tôi không biết cậu đang nói đến cái gì, chứng nhận này là do cảnh sát dưới núi cho tôi mượn.”

“Nhưng nếu các cậu đã biết đến chứng nhận này, thì hẳn là biết những gì tôi nói là sự thật.” Người đàn ông tiếp tục: “Cùng chúng tôi xuống núi, tiếp nhận điều tra đi.”

“Hãy nghe lời khuyên của lão đây, trong mỏ vàng đó bị quỷ ám rồi, không cho các cậu đi cũng là vì muốn tốt cho các cậu thôi, những năm qua không biết đã nuốt bao nhiêu người rồi.” Một ông già có một vết sẹo trên trán, mang theo giọng nói dày.

Thời gian cấp bách, đi theo bọn họ xuống núi là không thể nào, dù sao cũng không ai dám chắc sau một đêm sẽ có bao nhiêu người bị đoàn tàu hỏa đó chở đi.

Nhưng nghe ý tứ của đối phương, trấn thủ dưới chân núi là Người Gác Đêm, nếu như xảy ra xung đột với bọn họ ở đây, e rằng sẽ gây ra phiền toái lớn.

Ngay đúng lúc này, Lạc Hà móc từ trong túi ra một cuốn sổ, cầm trên tay nói: “Nhanh chóng rời khỏi đây, chuyện ở đây do tôi phụ trách, đừng làm cản trở đến chúng tôi.”

Đó là chứng nhận giống như trong tay của người đàn ông, nhưng trông có vẻ cao cấp hơn một chút, bên cạnh huy hiệu màu vàng có một đôi cánh màu đỏ thẫm được sơn.

“Cậu là người được cảnh sát cử đến để giải quyết vấn đề à?” Người dẫn đầu ngạc nhiên hỏi.

“Chuyện trong hầm mỏ của Thị trấn Đá Xám, chúng tôi sẽ giải quyết, các anh hãy canh giữ lối đi vào núi, đừng để người khác cản trở chúng tôi.” Khí thế của Lạc Hà rất mạnh, khi nhìn nhau, những người dân thị trấn vây quanh bọn họ phải có đến một nửa tin rằng bọn họ là người được cảnh sát cử đến.

“Tôi hiểu rồi.” Người đàn ông gật đầu nhắc nhở nói: “Trong đường hầm núi Đá Xám có những thứ kỳ quái, rất nguy hiểm, các cậu nhất định phải thật cẩn thận.”

“Còn nữa, chứng nhận của cậu… có thể để tạm ở chỗ của tôi được không, tôi phải mang xuống núi, báo cáo với cảnh sát một chút.” Người đàn ông thầm tính toán, nếu có gian lận, rất có thể đối phương sẽ tìm cớ trốn tránh.

“Đương nhiên rồi.” Lạc Hà đưa chứng nhận cho người dẫn đầu.

Trên thực tế, sau khi lấy được chứng nhận, người đàn ông đã chắc chắn rằng bên kia là hàng thật bởi vì kết cấu của chứng nhận rất đặc biệt.

Bằng cách so sánh, nguồn gốc của hai chứng nhận hẳn là nhất quán.

Hơn nữa, chứng nhận mà Lạc hà đưa ra thậm chí còn tinh xảo hơn so với chứng nhận trên tay anh ta, đôi cánh màu đỏ sậm sau khi nhìn hồi lâu dường như trở nên sống lại vậy.

Người Gác Đêm…

Ánh mắt của mấy người Giang Thành vô tình rơi vào Lạc Hà, mặc dù bọn họ sớm đoán được có Người Gác Đêm đứng sau vụ việc này, nhưng phái một gã mọt sách và một loli gắt gỏng đến, sự kết hợp này ít nhiều cũng có hơi nằm ngoài dự đoán.

Thấy Lạc Hà tự lộ ra thân phận của mình, Hòe Dật lo lắng nuốt nước miếng.

Lần này thì náo nhiệt rồi, Đỏ Thẫm và Người Gác Đêm đụng mặt nhau.

May mắn thay, đối phương chỉ có hai người, bên phía của mình ít nhất cũng có ba Đỏ Thẫm chính thức, cho dù có đánh thật, cũng là bên phía mình có cơ hội thắng cao hơn.

Nhưng nếu cả hai người phía Lạc Hà đều chết trong nhiệm vụ, thì Người Gác Đêm sẽ khó tránh khỏi việc truy tìm bọn họ, một khi danh tính của họ bị bại lộ, dẫn đến Người Gác Đêm bao vây và trấn áp, thì cũng sẽ rất tệ.

"Đúng rồi." Người đàn ông cất chứng nhận đi, như chợt nghĩ ra điều gì đó: "Người đến cùng với các cậu cũng vào núi rồi, hiện tại đang bị chúng tôi bắt giữ."

"Anh đang nói về ai vậy?"

"Là người lái xe." Người đàn ông có chút kinh ngạc, chớp mắt nói: "Các cậu không quen biết sao? Cậu ta nói tên là Bì Nguyễn."

Nghe vậy, Giang Thành lên tiếng: "Cậu ta đang ở đâu?"

"Ở ngay sau núi, tôi dẫn các cậu đi tìm cậu ấy."

Sau khi giải tán gần hết mọi người, người đàn ông dẫn nhóm người Giang Thành đến ngọn núi phía sau, đi bộ khoảng 10 phút, bọn họ tìm thấy một chiếc lều khác phía sau một tảng đá lớn.

Nhưng sau khi mở lều ra, thì phát hiện bên trong có hai người đàn ông bị đánh bất tỉnh và bị trói vào nhau, miệng nhét đầy vải.

"Người đâu?" Tên mập nhìn người dẫn đầu.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, người đàn ông cũng hoảng sợ: "Trước đó cậu ấy ở trong lều mà, tôi đã đặc biệt lưu lại mấy người trông chừng rồi."

“Được người khác cứu ra rồi?” Người đàn ông nhìn mọi người bằng ánh mắt dò hỏi, dường như đang hỏi còn đồng đội nào tiến vào núi không.

“Không, chỉ có mấy người chúng tôi thôi.” Giang Thành cúi người xuống quan sát hai người bị đánh bất tỉnh, tay chân đều bị trói.

Khi nhìn thấy sợi dây trói hai người, Trần Cường lập tức ngồi xổm xuống, một lúc sau mới nói: “Đánh bọn họ bất tỉnh, bắt cóc Bì Nguyễn đi là một người rất có kinh nghiệm, kỹ thuật buộc dây cũng rất chuyên nghiệp.”

Lúc này, bọn họ nghe thấy phía sau cây cối có tiếng xào xạc, hình như có con vật nào đó đang ẩn nấp ở đó.

Một người đàn ông theo sau cầm nĩa bước tới, trước sự ngạc nhiên của anh ta, một người đàn ông nhảy ra và nói: “Không được động đậy!”

Bì Nguyễn vẻ mặt hoảng hốt, cầm một con dao găm, tay kia đang ôm một đứa trẻ, con dao găm chĩa vào cổ họng đứa trẻ, rõ ràng là đang bắt nó làm con tin.

Tên mập lập tức nhận ra cậu bé choai choai này chính là người đã chia sẻ khô thịt bò trước khi vào núi.

“Bác sĩ Giang!” Bì Nguyễn nhìn thấy đám người Giang Thành hưng phấn đến mức bật khóc: “Sếp Lâm, anh Phú Quý, lại gặp mọi người rồi, tốt quá rồi, em còn tưởng rằng mình sắp chết rồi.”

Sau khi giải thích xong, Bì Nguyễn thả con tin ra, cậu bé lập tức chạy theo phía sau người đàn ông khóc lóc, sợ khiếp vía.

“Sao cậu lại tới đây?” Giang Thành vẻ mặt không được tốt cho lắm.

Bì Nguyễn ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận nuốt nước bọt: "Bác sĩ Giang, anh đừng tức giận, em cũng chỉ tò mò thôi." Anh ta tỏ ra ranh mãnh, nghiêng người nói nhỏ: "Lúc đến đây, em đã điều tra qua rồi, Thị trấn Đá Xám này hẻo lánh nghèo nàn, có thứ gì đáng để đích thân bác sĩ Giang đến đây vậy, sau đó em mới biết rằng trên ngọn núi này có mỏ vàng."

"Em chỉ nghỉ là có phải các anh có mối làm ăn lớn gì kiếm bộn tiền hay không thôi." Bì Nguyễn ngượng ngùng nói: "Bác sĩ Giang, anh cũng biết rồi đấy, mặc dù trên danh nghĩa em vẫn là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty, nhưng sau khi trở mặt với Tiết Kim Hoa, người trong công ty cũng không còn nghe em nữa rồi."

"Em cũng chỉ muốn xem xem có công việc kinh doanh nào kiếm được hay không, chúng ta đã quen biết nhau lâu như vậy rồi, nếu có công việc kinh doanh gì, anh cũng dẫn em theo có được không?" Bì Nguyễn nhìn Giang Thành với ánh mắt rất đáng thương.

Hiện tại xem ra Bì Nguyễn không hề rời đi mà là đậu xe bên ngoài thị trấn, lặng lẽ lẻn về, tuy nhiên sau khi vào núi lại bị người dân thị trấn bắt ngay tại chỗ.

"Nói như vậy, hai người bên trong là do cậu đánh gục?" Tên mập bất ngờ nhìn Bì Nguyễn: "Không ngờ đấy, người anh em Bì Nguyễn, năng lực đánh nhau dưới gầm giường của cậu cũng rất mạnh đấy nha!"

Bì Nguyễn nghe vậy, vẻ mặt buồn bã nói: "Làm gì có đâu, em sợ chết khiếp đi được, cũng may bọn họ buông lỏng cảnh giác, một tên đã bị em đánh lén bằng một hòn đá, sau khi tên còn lại đến, lại bị em bất ngờ tấn công."

Nghe vậy, Giang Thành cau mày, hắn biết rõ khả năng chiến đấu của Bì Nguyễn, thuộc loại người có đánh nhau thì cũng chỉ co kéo như mấy bà lão trong chợ.

Xem ra không nên đánh giá thấp sức mạnh mà một người bộc phát vào thời điểm quan trọng của sự sống và cái chết.

“Một ông chủ lớn lại có thể thông thạo kỹ năng trói người như vậy, thật sự là không tầm thường đấy.” Trần Cường đứng sau lưng Giang Thành, ngụ ý sau xa nói.

“Ha ha, cái này là do tôi đặc biệt học đấy.” Bì Nguyễn nghiêng đầu kiêu ngạo nói: “Trần Cường, anh còn nhỏ lắm, có một số sở thích của phú bà anh không hiểu được đâu.”

Chương 561: Uy hiếp

“Phú bà chẳng lẽ còn thích bị buộc thắt nút sao?” Trần Cường hỏi.

“Ừm…” Hoè Dật do dự một chút rồi nói: “Qủa thực là có người thích, Trần Cường, điểm này thì tôi có thể chứng thực.”

“Mau lên, chúng ta còn phải lên đường.” Triệu Hưng Quốc thúc giục, có Người Gác Đêm can thiệp vào, khiến anh ta cảm thấy rất không thoải mái.

Cho dù có thể sống sót thoát ra ngoài, nếu đối phương muốn ăn quỵt, mấy người bọn họ thật sự cũng không dám làm gì.

“Cậu bạn nhỏ.” Bì Nguyễn bước nhanh tới, nắm lấy tay cậu bé, nhẹ nhàng ôm lấy, mỉm cười nói vào tai cậu vài câu.

“Chuyện vừa rồi đừng để trong lòng, cũng đừng ghét chú nhé.” Bì Nguyễn xoa đầu cậu bé: “Chú là một người tốt, luôn giữ lời hứa.”

Không biết có phải là do trước đó bị Bì Nguyễn bắt làm con tin mà sợ đến ngây ngốc luôn hay không, mà cậu bé này vẫn đang không ngừng run rẩy, nhìn Bì Nguyễn như nhìn một con quái vật.

“Chúng tôi còn có việc, chúc các cậu thượng lộ bình an.” Người dẫn đầu chỉ cho bọn họ một con đường tắt, nói rằng nếu đi dọc theo đó, khoảng nửa giờ nữa là có thể nhìn thấy lối vào khu mỏ.

Nhóm người Giang Thành tạm biệt rời đi, nhưng lần này trong đội lại có thêm một Bì Nguyễn, anh ta sống chết cũng

không chịu rời đi, Giang Thành cũng lo lắng anh ta một mình xuống núi có thể xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, Lâm Uyển Nhi là người đưa ra quyết định cuối cùng, nói với Bì Nguyễn rằng ở lại cũng được, nhưng phải tuân theo mệnh lệnh, đồng thời phải khống chế cái miệng của mình lại.

"Đã hiểu, sếp Lâm." Bì Nguyễn khom lưng cúi đầu: "Quy tắc, em đều biết hết rồi, lần này coi như là em góp cổ phiếu, nếu như thật sự là có vàng, em cung cấp người và trang thiết bị, em không cần nhiều, 50% là được."

"Haha." Phó Phù đeo chiếc túi đen của mình, lên tiếng: "Anh không sợ có mạng lấy, mà không có mạng tiêu à."

"Nữ sinh nhà ai mà miệng thối thế, người lớn trong nhà không dạy cách nói chuyện sao?" Bì Nguyễn chống eo nói.

Đi chưa được mấy phút, Giang Thành đột nhiên dừng lại, nói mình để quên đồ trong lều trước đó, quay người muốn trở lại lấy.

"Bác sĩ Giang." Bì Nguyễn bước nhanh tới, cười nói: "Em đi cùng anh về đi, trong núi sâu rừng già này, có thêm người có gì còn hỗ trợ cho nhau."

Giang Thành nhìn Bì Nguyễn hai giây: "Không cần." Nói xong, liền xoay người rời đi.

Bì Nguyễn bước nhanh mấy bước, vẻ mặt còn muốn tranh giành, nhưng tên mập đã đi tới, tóm lấy anh ta nói: "Cậu em Bì Nguyễn, một mình bác sĩ tốc độ nhanh, cậu đừng có tham gia nữa"

Chỉ trong chốc lát, đã không còn nhìn thấy bóng lưng của Giang Thành đâu nữa.

Bì Nguyễn nhìn về hướng bóng người biến mất, trong mắt lóe lên thứ gì đó.

Gần lều trại, người đàn ông đang chỉ đạo mọi người dọn dẹp dấu vết và sắp xếp lại một số cạm bẫy, nhìn thấy Giang Thành đi rồi quay lại, người đàn ông có chút kinh ngạc: "Sao cậu lại quay về thế?"

Giang Thành cũng không thèm nhìn anh ta, đi thẳng tới cậu bé bên cạnh.

Cậu bé nhìn thấy Giang Thành quay lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, không ngừng nhìn về phía sau Giang Thành.

"Người vừa rồi đã nói gì với cháu thế?" Giang Thành thẳng thắn hỏi.

Hắn nhìn thấy khi Bì Nguyễn ôm cậu bé, đã thì thầm vào tai cậu điều gì đó, cũng lúc đó, cậu bé giống như quả cà tím bị sương giá đánh nát, không dám nói một lời nào.

Cậu bé nghe vậy rùng mình một cái, vội vàng lắc đầu: "Không, cháu không biết."

Giang Thành khẽ cau mày, hắn chỉ là quay lại lừa cậu bé chút thôi, không ngờ bên trong lại có thứ gì đó ám muội thật.

Công bằng mà nói, hắn vẫn khá tin tưởng Bì Nguyễn, dù sao cũng đã ở bên nhau rất lâu rồi.

Nhưng những trải nghiệm gần đây không thể không khiến hắn phải cẩn thận hơn.

Điều quan trọng nhất, là sau sự phán đoán của người đàn ông trung niên, tên mập mà hắn luôn nghi ngờ không có vấn đề.

Về thông tin liên quan đến thân phận của tên mập, người đàn ông trung niên đều đã gửi hết cho Giang Thành.

Sau một hồi kiểm tra, hắn không phát hiện ra có vấn đề gì.

Nhưng nếu như tên mập không có vấn đề, vậy thì đôi mắt luôn rình mò xung quanh bên cạnh mình… rút cuộc là ai?

Cách đây rất lâu, Giang Thành đã có một loại trực giác, một số người hắn gặp trong ác mộng, hình như rất quen thuộc với mình, hình như còn đã từng tiếp xúc với hắn trong cuộc sống.

Hiểu rõ thói quen của mình, thậm chí cả nhận định của mình khi gặp phải vấn đề.

Những người có thể hiểu được bản thân đến mức này không có nhiều, chỉ đếm trên đầu ngón tay, Bì Nguyễn miễn cưỡng có thể coi là một trong số đó.

Lời nói của Trần Cường là một lời cảnh tỉnh cho bản thân.

Một số chuyện, vẫn là người ngoài mới nhìn thấy rõ.

Nghĩ đến đây, Giang Thành quỳ xuống nhìn cậu bé trước mặt, trong mắt cậu bé tràn đầy sợ hãi, hai tay đan vào nhau, hiển nhiên là đang cực kì bất an.

“Không cần biết người đó đã nói gì, cháu đều có thể bỏ qua, chú có thể giúp cháu.” Giang Thành rất nghiêm túc nói: “Nhưng nếu như cháu không hợp tác, bây giờ chú sẽ gọi cậu ta đến đây, nói với cậu ta rằng, cháu đã kể hết cho chú nghe rồi.”

“Không, đừng mà!” Cậu bé lập tức suy sụp, khóc lớn: “Cháu không nói, chú nói dối!”

Giang Thành cũng không đôi co với cậu bé nữa, làm ra tư thế định xoay người rời đi, nhưng giây tiếp theo, cậu bé liền òa khóc, kéo tay áo Giang Thành nói: “Chú ấy nói rằng hãy giữ cái miệng của mình cho tốt, nếu không sẽ giết cả nhà cháu!”

Nghe vậy, Giang Thành cau mày, nhưng người dẫn đầu lại ngây ra, trước tiên liếc nhìn Giang Thành, sau đó an ủi cậu bé

nói: “Cháu đừng sợ, có chú Phùng ở đây, sẽ không để gã làm hại đến cháu đâu, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cậu bé cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sau đó bắt đầu kể lại chuyện vừa xảy ra: “Lúc đầu cháu cùng với chú Lưu và anh Tiền cùng trông coi gã, không lâu sau, chú Lưu bảo cháu đi xung quanh kiếm củi.”

“Nhưng lúc cháu mang củi về thì thấy chú Lưu và anh Tiền đang nằm ở khoảng đất trống bên ngoài lều.”

“Có một người quay lưng về phía cháu, đang dùng dây trói bọn họ lại.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này chính là Bì Nguyễn, nhưng nghe đến hiện tại, ngoại trừ Bì Nguyễn có thể hạ gục hai người canh gác là tương đối kỳ quái ra, hắn không tìm ra thứ gì có thể hù dọa cậu bé sợ đến như vậy.

“Sau đó thì sao?” Giang Thành hỏi.

“Sau đó…” Cậu bé như nhớ lại cảnh tượng lúc đó, sắc mặt tái nhợt: “Sau đó…”

Cậu bé đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy tia máu của Giang Thành: “Gã quay lưng lại với cháu, cháu… cháu nhìn thấy có thứ gì đó rơi ra từ phía trước người gã, một mảng lớn, nhưng sau đó, gã lại nhặt lên, sau đó cháu mới chú ý thấy, trên tay gã… trên tay gã toàn là máu!”

“Cháu không chịu được, đột nhiên lùi lại một bước, giẫm gãy cành cây dưới chân, nên phát ra âm thanh.”

“Bị gã phát hiện ra!”

“Gã quay mạnh đầu lại, mặt của gã… mặt của gã đã thối rữa hết rồi!” Giọng cậu bé the thé: “Một nửa lớp da thối rữa rơi ra khỏi mặt, mũi thò ra khỏi môi, và đôi mắt rỉ ra mủ màu vàng, xương trắng lộ ra gần hốc mắt!”

“Thứ… thứ mà gã vừa nhặt lên chính là khuôn mặt thối rữa của gã!”

“Gã còn dùng tay túm lấy, dán vào mặt!”

“Gã không phải là người!” Cậu bé túm lấy mặt của mình, trên đó để lại những vết máu: “Gã là quỷ! Là quỷ!”

“Quỷ mặt rữa!”

Giọng khóc lóc của cậu bé gần như không phát ra được nữa: “Gã không phải là muốn bắt cóc cháu, gã là thật sự muốn giết cháu diệt khẩu, các chú… các chú đến chậm một bước nữa, là gã sẽ giết cháu rồi!”

Chương 562: Kế hoạch vực thẳm

“Cái gì?!” Người đàn ông dẫn đầu hoảng sợ, một lát sau, tựa hồ nhận ra điều gì, ánh mắt dán chặt vào Giang Thành.

Giang Thành xua tan lo lắng chỉ bằng một câu nói: “Nếu như chúng tôi là cùng một nhóm, thì các anh đã không thể sống đến bây giờ rồi.”

“Cái người… Bì Nguyễn kia, rút cuộc là cái quái gì vậy?” Người đàn ông cảnh giác hỏi: “Còn nữa, các cậu đến đây rút cuộc có mục đích gì?”

Giang Thành suy nghĩ một chút: “Tôi chỉ có thể trả lời câu hỏi phía sau của anh, tôi đến đây là để giải quyết sự kiện linh dị trong hầm mỏ.”

Trên đường trở về, Giang Thành cố gắng từ một góc độ khác phân tích, giả sử đứa nhỏ này đang nói dối, vậy thì mục đích của nó và người đứng sau là gì?

Đây là cách chia rẽ đội và tạo ra những mối nguy hiểm tiềm ẩn gây nghi ngờ lẫn nhau đối với nhiệm vụ của bọn họ sao.

Nhưng sau khi cẩn thận phân tích, Giang Thành cảm thấy khả năng này rất thấp.

Ít nhất không thể nào lựa chọn Bì Nguyễn, dù sao bản thân vẫn có chút tin tưởng đối với Bì Nguyễn, nếu phải lựa chọn, hẳn là nên chọn những người mới như Trần Cường hay Hoè Dật.

Vậy nên… những gì đứa bé đó nói chỉ sợ đều là sự thật.

Hơn nữa, biểu hiện của Bì Nguyễn quả thực có vấn đề, không chỉ một mình hạ gục hai người thanh niên vạm vỡ, mà khi nhìn thấy hắn chuẩn bị quay về lều lấy đồ, liền đề nghị đi theo.

Giang Thành nghi ngờ Bì Nguyễn thật sự đã chết rồi, còn người đang ở trong đội hiện tại, là quỷ đóng giả.

Nhưng bọn họ còn chưa vào đường hầm, quỷ làm sao mà tìm được bọn họ?

Chẳng lẽ con quỷ nguỵ trang thành Bì Nguyễn không liên quan gì đến sự kiện linh dị trong đường hầm núi Đá Xám, đây là một con quỷ độc lập?

Theo lời cậu bé nói, khuôn mặt của con quỷ đã thối rữa, chẳng lẽ bên trong ẩn chứa manh mối gì sao?

Suy nghĩ nhất thời hỗn loạn, nhưng sau khi trở lại đội ngũ, biểu cảm của Giang Thành lại như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh nói: "Đợi khiến mọi người phải đợi lâu rồi, chúng ta xuất phát thôi."

Ngay lúc Giang Thành vừa suy nghĩ, vừa vội lên đường, Hoè Dật lén lút sáp tới, lợi dụng lúc người khác không chú ý tới, hạ thấp giọng hỏi: "Đã ử lý sạch sẽ rồi sao?"

Giang Thành ngẩng đầu liếc anh ta một cái.

Hoè Dật đeo hai cái ba lô, khom cổ hỏi: "Không để lại người sống chứ?"

"Tôi chỉ quay về lấy chút đồ thôi." Giang Thành đáp.

Hoè Dật lộ ra vẻ mặt không cần giải thích cũng có thể hiểu được, đồng thời nhìn Giang Thành với vẻ sợ hãi không thể khống chế.

Theo anh ta, Giang Thành trở về nhất định là diệt khẩu tất cả những người này.

Đúng chỉ có thể là Đỏ Thẫm, giết người cũng giống như chặt dưa cắt rau, khi quay lại mặt không đỏ, tim không đập nhanh, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Giang Thành có tâm sự, nên cũng không thèm quan tâm đến việc Hoè Dật đang nghĩ gì.

Hắn tạm thời không có ý định chia sẻ sự thật chuyện Bì Nguyễn có vấn đề mà chọn tiếp tục quan sát, dù sao thì hăn cũng không thể chắc chắn rằng đó chỉ là một con quỷ trà trộn vào trong đội, hay còn hơn thế nữa.

Hơn nữa hắn vẫn chưa nắm được mục đích của quỷ kia.

Nếu như trong điều kiện có thể, hắn sẽ đem con quỷ đã giết hại Bì Nguyễn vĩnh viễn bỏ lại trong phó bản, coi như trả thù cho Bì Nguyễn.

Con quỷ nguỵ trang thành Bì Nguyễn ngược lại trông như không có chuyện gì, theo như tên mập nói, sau khi hắn rời đi, còn cãi nhau với Phó Phù.

Nhưng hiển nhiên là cái miệng không thể bằng người ta, bị phun máu ướt đầm đìa, đến mẹ ruột cũng đã lôi vào mấy lần liền.

Sau đó, vẫn là Lâm Uyển Nhi và người đàn ông tên Lạc Hà ra mặt, mỗi người kéo một người, mới kết thúc được cuộc cãi vã. …

Ở đầu bên kia của khu rừng, người đàn ông lúc trước dẫn theo mấy người vội vã xuống núi, sắc mặt vội vã, trên mu bàn tay có vết máu do cành cây cạo qua.

Anh ta đi một con đường tắt không thường xuyên đi.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã ra khỏi khu rừng.

Sau khi từ trên dốc cao đi xuống sẽ có một con đường đất tương đối rộng.

Mặc dù trông tồi tàn nhưng đó là cách duy nhất để lái xe vào núi và dẫn đến mỏ vàng.

Cách đó không xa là đồn cảnh sát.

Một số ô tô đậu bên đường và một số lều được dựng gần đó.

"Đội trưởng Ngô!" Người đàn ông vội vàng chạy về phía lều, cảnh sát bên ngoài dẫn người đàn ông vào trong lều, nơi có hai người đang ngồi.

Một nam một nữ, người nam khoảng ngoài 30 tuổi, người nữ khoảng trên dưới 25 tuổi, mặc áo trendcoat màu đen trông rất bản lĩnh.

Chứng nhận trên tay chính là của người đàn ông này cho mượn, nói là để đề phòng.

"Phùng Bân." Người đàn ông nói: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Đón lấy chai nước khoáng từ tay cô gái, Phùng Bân uống vài ngụm lớn trước khi kể cho họ nghe về cuộc chạm trán của anh ta với nhóm Giang Thành và con quỷ mặt rữa kia.

Nghe xong, cô gái nhướng mày sắc bén: "Xung quanh đây lẽ ra không nên có người của chúng ta mới đúng, chúng ta không hề nhận được tin tức gì."

"Đúng vậy." Phùng Bân vội vàng lấy chứng nhận mà Lạc Hà đưa cho mình ra, đưa cho người đàn ông, đồng thời nói: "Tôi cảm thấy bọn họ có gì đó không ổn, nên đã cẩn thận mượn chứng nhận của bọn họ về đây."

"Nếu như không phải là bọn họ xuất trình được chứng nhận, tôi nhất định sẽ không thả bọn họ đi." Phùng Bân trước mặt hai người này hành động rất khiêm tốn, bởi vì cảnh sát

ngoài cửa đối với bọn họ rất khách khí, cho nên tất nhiên anh ta cho rằng hai người này người là người đứng đầu lực lượng cảnh sát.

Sau khi nhìn thấy chứng nhận của Lạc Hà, người đàn ông được gọi là đội trưởng Ngô, và cô gái bên cạnh đều tỏ ra khó hiểu.

Chứng nhận này trông thì đúng là chứng nhận của Người Gác Đêm rồi, nó giống với chứng nhận của bọn họ, nhưng vẫn có một số chỗ chi tiết khác.

Người đàn ông là được bộ phận thi hành của Người Gác Đêm cử đến, tên là Ngô Việt, chuyên viên cấp B.

Gọi anh ta là đội trưởng Ngô cũng không sai, bởi vì anh ta chính là đội trưởng của một tiểu đội trong Người Gác Đêm, còn cô gái trẻ là thành viên trong đội của anh ta.

Anh ta cầm chứng nhận của Lạc Hà, kết cấu rất quen thuộc, chứng nhận này chắc chắn là xác thực, nhưng điều khiến anh ta bối rối là có một đôi cánh màu đỏ sẫm được sơn bên cạnh nhãn vàng trên logo của Người Gác Đêm.

Nhìn hồi lâu, đôi cánh càng ngày càng kỳ quái, giống như một đôi mắt vậy.

Anh ta chưa bao giờ nhìn thấy chứng nhận như vậy, ít nhất là ở bộ phận thi hành, chẳng lẽ là… một bộ phận đặc biệt trực thuộc trụ sở?

Mang theo sự nghi hoặc, anh ta chậm rãi mở chứng nhận ra, bên trong là ảnh một người đàn ông lịch lãm, nho nhã, trên tay cầm một cuốn sách bìa đen.

Ánh sáng thánh thiện chiếu trên người, trông như một linh mục.

Phía dưới bức ảnh là mấy dòng chữ, dường như thời gian đã trôi qua quá lâu, phông chữ đã mờ đi, Ngô Việt phải đến rất gần mới có thể nhìn rõ một phần.

“Thành viên kế hoạch vực thẳm: Lạc Hà.”

“Gia tộc lựa chọn: nhà họ Lạc.”

“Có được phê chuẩn: Có.”

“Thuộc về: Tiểu đội Đỏ Thẫm Người Gác Đêm.”

“Mã số: 3.”

“Cấp bậc: S.”

“Quyền hạn: S.”

“Cấp bậc bảo mật: Tuyệt mật.”

“Tôi canh giữ trong đêm tối, mong rằng sẽ có nhiều người ca ngợi bình minh - Người Gác Đêm”.

Xem đến đây, ngón tay của Ngô Việt bắt đầu run lên, ánh mắt dán chặt vào dòng chữ dưới bức ảnh: “Chuyện gì thế này? Tiểu đội Đỏ Thẫm Người Gác Đêm…”

“Thành viên cấp S…”

“Lạc Hà.”…

Một nhóm người đứng ở một khoảng không gian rộng mở, trước mặt là một cái hố đen ngòm, cái hố này lớn hơn dự kiến rất nhiều, giống như cái miệng khổng lồ của một con thú hung dữ.

Có vẻ như đây là lối vào mỏ vàng.

Ngoài cửa hang có những đường ray, chắc chắn đã có từ rất lâu rồi, trong điều kiện ẩm ướt như vậy, tà vẹt bên dưới đã bị ăn mòn nghiêm trọng.

Chương 563: Vòng tròn khép kín

Gần cửa hang có rất nhiều mảnh vụn và dụng cụ rải rác, cách đó không xa có một số vật dụng lớn được che bằng bạt.

Triệu Hưng Quốc bước tới, phát hiện ra đó là một chiếc xe goòng sàn phẳng.

Nó có bánh xe kim loại bên dưới và có thể chạy trên đường ray.

Nhưng rất hiển nhiên, mọi người đều không ai tin vào thứ này, cho rằng đi bộ vào vẫn sẽ đáng tin cậy hơn.

Mọi người cởi ba lô ra, bắt đầu trang bị các loại thiết bị, điều chỉnh đèn pin, đèn trên mũ bảo hiểm, tên mập khá hài lòng với chiếc mũ bảo hiểm trên đầu.

Anh ta có cái đầu rất to và rất khó để mua được một chiếc mũ bảo hiểm phù hợp khi đi xe đạp điện.

Nhưng không ngờ, bọn người Lạc Hà lại chuẩn bị sẵn một chiếc mũ bảo hiểm đặc biệt lớn, anh ta đội lên và cài cúc phía dưới, rất là vừa vặn.

“Các vị.” Triệu Hưng Quốc ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt rất nghiêm túc nói, khiến Hoè Dật nhớ đến cảnh tượng về quê thăm mộ: “Tôi, Triệu Hưng Quốc, là người đầu tiên nói ra những lời xấu, bất luận bên ngoài có hận thù hay oán hận gì đi nữa, sau khi đi vào, mọi người chính là châu chấu trên cùng một sợi dây.”

“Nếu có kẻ dám ngáng chân tính kế đồng đội, Triệu Hưng Quốc tôi sẽ là người đầu tiên giết gã!”

“Nói xong chưa?” Phó Phù dửng dưng bĩu môi: “Nói xong rồi thì mau lên đi, trời sắp tối rồi.”

“Mọi người hãy phấn chấn lên, xuất phát!”

Vừa bước vào đường hầm, cảm giác ngột ngạt chợt ập đến, có lẽ vì trời vừa mới mưa xong, nên đường hầm rất ẩm ướt, nước vẫn rỉ ra từ vách đá.

Tên mập đi giữa bị trượt chân một cái, nhưng nhờ tầm nhìn nhanh và đôi tay nhanh nhẹn của Trần Cường, đã kéo anh ta lên và giữ cho anh ta không bị ngã.

Đường hầm càng đi càng sâu cho đến khi cửa vào phía sau biến thành một điểm sáng nhỏ, cuối cùng điểm sáng biến mất.

Ngoài tiếng nước nhỏ giọt, âm thanh duy nhất còn sót lại trong đường hầm là tiếng bước chân của mọi người, kỳ lạ thay, tiếng bước chân vang vọng trong hầm mỏ, trở nên hỗn loạn.

Cho người ta cảm giác rằng tự nhiên bất ngờ xuất hiện rất nhiều người, những người bọn họ không thể nhìn thấy, đang đi theo ngay phía sau, lặng lẽ bước đi trong hầm mỏ.

Bầu không khí quỷ dị khiến mọi người cảm thấy khó thở.

Đường hầm càng đi càng sâu, như thể không có điểm kết thúc.

Nhưng cũng không một ai lên tiếng, như thể lo lắng ai lên tiếng trước sẽ làm xáo trộn chuyện gì đó ở đây và bị nhắm tới trước vậy.

Không biết đã đi bao lâu, hai chân của tên mập đã tê dại, Lạc Hà đang đi phía trước đột nhiên dừng lại.

“Đừng đi nữa.” Anh ta bắt đầu nói, điều khiến mọi người ngạc nhiên là câu tiếp theo: “Chúng tôi đã vào đến nơi rồi.”

“Anh có ý gì?” Lệnh Hồ Dũng dùng đèn pin nhìn bốn phía, hai bên vẫn là tường đá, phía trước và phía sau đều là bóng tối vô tận.

Ánh đèn pin không thể chạm tới điểm cuối.

Theo manh mối trong tay, trước tiên bọn họ nên tìm thấy sân ga xuất hiện một cách quỷ dị kia, sau đó sẽ có một đoàn tàu hoả đi đến.

“Sau khi chúng ta vào trong đã đi bộ gần bốn tiếng đồng hồ rồi, tôi đã điều tra qua thông tin về đường hầm này, nó hoàn toàn không hề dài như vậy.” Lạc Hà bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Phan Độ nuốt khan nói: “Ý anh là chúng ta đã bước vào phạm vi của sự kiện linh dị.”

Dù đã chuẩn bị tinh thần và đến đây để giải quyết sự kiện linh dị trong đường hầm, nhưng bọn họ vẫn không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi khi đột nhiên nghe được tin tức này.

“Nhưng nếu như đã vào đến nơi rồi, tại sao không thấy sân ga hay đoàn tàu nào?” Lệnh Hồ Dũng thận trọng hỏi: “Chẳng lẽ tình báo có vấn đề?”

Giang Thành cầm đèn pin nhìn quanh, hình như tìm được thứ gì đó, sau đó mọi người nhìn hắn cúi xuống nhặt một hòn đá đặt lên đường ray.

“Tiếp tục đi.” Hắn đứng dậy, lên tiếng nói.

Đi được chưa đầy nửa tiếng thì một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra.

Dưới ánh đèn pin của Triệu Hưng Quốc đang đi phía trước, có một tảng đá đơn độc đứng trên đường ray cách đó khoảng 20 mét.

“Sao có thể vậy?” Sắc mặt tên mập thay đổi: “Chẳng lẽ chúng ta đi một vòng rồi lại quay trở về à?”

“Hay là chúng ta đã đi vào ngã rẽ, đường hầm này chỉ đơn giản là một vòng tròn khép kín?”

Sự kiện linh dị… cuối cùng đã xảy ra.

Nói cách khác, sự việc đã xảy ra từ lâu rồi, chỉ là mọi người đều không ai biết.

Loại sợ hãi đến một cách lặng lẽ này là đáng sợ nhất, bởi vì nó có thể đến một cách lặng lẽ , thì cũng có thể âm thầm lấy đi mạng sống của một người.

“Làm sao bây giờ?”

Bây giờ tiếp tục đi chắc chắn sẽ không đi được, bọn họ đã rơi vào một vòng lặp vô tận, giải pháp duy nhất lúc này chỉ có thể thử quay trở lại.

“Đúng rồi.” Có người đột nhiên nói: “Mọi người còn nhớ người thợ mỏ được cứu trên đường về đã gặp phải sự kiện linh dị không?”

“Nhà ga, và đoàn tàu hoả kia.”

“Ngoài ra, tốp thợ mỏ thứ hai đi vào cứu người, cũng là trên đường trở về, mới gặp phải người thợ mỏ may mắn sống sót kia.”

Mặc dù cuối cùng bọn họ đều biến mất, nhưng bọn họ đều là kích hoạt sự kiện linh dị trên đường trở về, hoặc gặp những người sống sót sau các sự kiện linh dị.

Phải chăng điều này có nghĩa là cách duy nhất để bắt đầu sự kiện linh dị là đi ra phía bên ngoài đường hầm, còn nếu cứ đi vào bên trong thì cuối cùng sẽ chỉ kiệt sức đến chết.

Dù sao cũng không còn cách nào khác nên mọi người bắt đầu quay lại mà không cần thảo luận nhiều.

Nhưng còn chưa đi bao xa, bọn họ lại nhìn thấy tảng đá kia!

Tảng đá nằm lặng lẽ trên đường ray, giống như tấm bia mộ trong khung cảnh u ám.

"Chuyện này là thế nào?" Có người bắt đầu hoảng sợ.

Gặp phải sự kiện linh dị hay thậm chí là gặp phải quỷ đều là chuyện trong dự đoán, nhưng bị kiệt sức đến chết trong đường hầm, thì cách chết này quá đáng sợ.

"Sao phải hoảng hốt!" Phó Phù mắng: "Cũng có phải là sẽ chết ngay đâu."

Giang Thành suy nghĩ một lát, đề xuất hai ý kiến: "Thứ nhất." Hắn nói: "Chúng ta tiếp tục đi theo đường về, nhìn xung quanh xem có bỏ sót điều gì không?"

"Thứ hai." Giang Thành dừng lại trước khi tiếp tục: "Nếu đây là một vòng tròn khép kín, chúng ta hãy chia thành hai đội, một đội sẽ đi về phía trước, còn đội còn lại sẽ đi về phía sau, thử xem chuyện gì sẽ xảy ra."

"Tách nhau ra đi?" Vẻ mặt của Lệnh Hồ Dũng đột nhiên trở nên rất xấu,"Đây quả thực là một cách, nhưng nếu hai đội không bao giờ gặp nhau hoặc là bị tách ra thì sao?"

"Còn nữa, cho dù là có gặp được đội kia, làm sao chúng ta có thể chắc chắn rằng bọn họ là thật chứ không phải quỷ nguỵ trang?" Lệnh Hồ Dũng hỏi liên tiếp.

Giang Thành nhìn anh ta: "Tôi chỉ đưa ra ý kiến, không phải quyết định cuối cùng, tôi không cần anh phủ nhận tôi, nếu anh có đề xuất tốt hơn thì nói ngay."

Lệnh Hồ Dũng suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu.

Anh ta không có đề xuất nào tốt hơn, ở giai đoạn này, hai biện pháp của Giang Thành gần như là giải pháp duy nhất, nếu không bọn họ chỉ còn cách đứng yên tại chỗ chờ chết.

“Đi theo cách thứ nhất trước đi, tách nhau ra rủi ro quá lớn.” Lâm Uyển Nhi nhìn vào trong bóng tối nói: “Chúng ta đã quá chú ý đến con đường trước sau, mà lại bỏ qua những thay đổi xung quanh, lần này chúng ta hãy chú ý đến những thứ xung quanh, có lẽ sẽ phát hiện ra gì đó “.

Chương 564: Lối rẽ

“Đúng vậy, chúng ta nghe theo bà chủ Lâm, không cần tách ra.” Bì Nguyễn nghiêm nghị đáp, nhưng mọi người đều có thể nhận ra đây là do anh ta sợ bị quỷ giết chết khi ở một mình mà thôi.

Tiếng bước chân của mọi người vang vọng trong khắp đường hầm trống trải. Phía trước và phía sau đều là bóng tối vô tận, sự im ắng nơi đây dường như không có tận cùng.

Bóng tối xung quanh giống như thủy triều, mà đám người này lại giống như đang chìm xuống đáy biển sâu. Cảm giác ngột ngạt của khoảnh khắc hiện tại mãnh liệt đến mức khiến ai nấy đều cảm thấy khó thở.

Một bầu không khí quỷ dị đang dần lên men.

Khác với trước đây, Giang Thành càng tập trung chú ý ở khoảng cách xung quanh mình hơn.

Hắn đánh hơi được có gì đó cổ quái từ những tiếng bước chân nhàm chán và tiếng thở dốc thỉnh thoảng vào thời điểm này.

Soạt…

Soạt…

Âm thanh rất nhẹ, hòa lẫn với tiếng bước chân của mọi người. Nếu không cẩn thận lắng nghe, chắc chắn sẽ chẳng thể nhận ra. Mà loại âm thanh này giống như có ai đó thỉnh thoảng giẫm trúng vũng nước vậy.

Giang Thành đột nhiên cảnh giác hẳn.

Mặc dù quặng mỏ này ẩm ướt, nhưng mọi người đều đi vào khoảng giữa đường hầm vì lý do an toàn. Vì vấn đề lắp đặt đường ray, nên khu vực ở giữa này có địa hình khá cao, làm sao có nước đọng.

Đó là ai?

Là ai đang giẫm vào vũng nước?

Giả vờ lơ đãng nhìn chung quanh, Giang Thành quét mắt qua từng khuôn mặt mệt mỏi, thậm chí còn nóng ruột lướt nhìn từng người.

Đó hoàn toàn là những khuôn mặt mà hắn quen thuộc; không có 'thứ đặc biệt' nào trà trộn vào.

Chẳng lẽ… do Bì Nguyễn giở trò?

Con quỷ giả trang thành cậu ấy bắt đầu ra tay rồi ư?

Nhưng sau khi quan sát kỹ, Bì Nguyễn vẫn đang cúi đầu cong lưng, thỉnh thoảng thở hồng hộc, nhìn như sắp chết vậy, nhưng cũng không có gì bất thường.

Điều quan trọng nhất chính là, cậu ta vẫn thành thật bước dọc theo đường ray, mà dưới chân cũng không hề có nước đọng.

Không đúng!

Chắc chắn đã có vấn đề xảy ra ở đâu đó.

Nếu không giải quyết được vấn đề này, tất cả mọi người sẽ bị vây chết trong đường hầm này.

Hắn cố tình giảm tốc độ lại, thối lui từ vị trí ở giữa đội ngũ mà lùi về phía cuối cùng. Ngay sau đó, hắn giật mình khi phát hiện ra một sự thật đáng sợ.

Nhân số trong đội ngũ… không chính xác.

Tổng cộng có 3 nhóm.

Hắn, Lâm Uyển Nhi, tên mập, Hòe Dật, Trần Cường, cộng thêm Bì Nguyễn vừa nhập bọn sau này, tổng cộng có 6 người.

Triệu Hưng Quốc, Lệnh Hồ Dũng và Phan Độ là một nhóm 3 người.

Lạc Hà và Phó Phù, hai Người Gác Đêm ấy là một nhóm.

Ba nhóm cộng lại, có tổng cộng 11 người.

Nhưng bây giờ, có 11 người đang đi trước mặt và đưa lưng về phía hắn!

Nếu tính luôn cả hắn, vậy đội ngũ này sẽ có tổng cộng 12 người.

Dư ra một người…

Đúng như dự đoán.

Đã có thứ gì đó trà trộn vào đây.

Cũng chính là thứ đó đã mê hoặc tầm mắt của bọn họ, khiến cả đám vĩnh viễn không thể thoát ra vòng lẩn quẩn này.

Nói chính xác hơn, đây chính là gặp quỷ đả tường.

Giang Thành đã từng gặp phải chuyện như vậy ở phó bản cổ trang kia.

Vào cuối phó bản, dù chạy thể nào thì bọn họ cũng không thể thoát khỏi màn mưa. Tòa nhà trước mặt gần trong gang tấc, nhưng chạy hoài vẫn không đến được.

Cuối cùng, phải từ bỏ An Hiên, cả đám mới có thể rời khỏi.

Bởi vì anh ta đã bị quỷ nhắm vào, quỷ không muốn thả anh ta đi.

Phải chăng điều đó có nghĩa rằng, hiện tại bọn họ đang phải đối mặt với tình huống tương tự và một người nào đó trong nhóm cũng đã bị quỷ nhắm vào rồi?

Nếu không bỏ lại kẻ này, tất cả mọi người đều phải chết.

Nhưng kẻ đang bị nhắm vào là ai đây?

Giang Thành dời ánh mắt, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của một người.

Lạc Hà.

Ắt hẳn là kẻ này!

Sau khi đi vào đường hầm, bọn họ mới gặp phải con quỷ này. Do đó có thể nhận định rằng, nó phải có liên quan gì đó đến sự kiện linh dị bên trong đường hầm.

Mà Lạc Hà là người đầu tiên trong đám đã trả lời cuộc gọi từ con quỷ kia.

Mục tiêu của quỷ chính là anh ta.

Nhất định phải vứt bỏ anh ta, vậy mới có thể rời đi vòng tuần hoàn lẩn quẩn vô hạn này.

Tất nhiên, có một cách khác, chính là giúp đỡ Lạc Hà thoát khỏi con quỷ này. Tuy nhiên, Giang Thành cảm thấy rủi ro quá cao.

Con quỷ này còn khó giải quyết hơn cả con quỷ đã bám theo An Hiên trong phó bản cổ trang kia.

Giang Thành đã quan sát các đồng đội trước mặt mình nhiều lần, nhưng điều khiến hắn phải ớn lạnh là dù biết rõ có quỷ trong số họ, hắn lại chẳng thể tìm ra được.

Từng bóng lưng trước mặt đều mang lại cho hắn một cảm giác quen thuộc; hắn đều có thể gọi đúng tên của từng người.

Điều này quá quỷ dị.

Giang Thành thậm chí còn suy đoán rằng, con quỷ này còn có năng lực bẻ cong ký ức trong một phạm vi nhất định.

Trong điều kiện như vậy, Giang Thành không hề cảm thấy áp lực tâm lý gì khi bỏ rơi một người đồng đội đã từng uy hiếp mình.

Không gặp bất cứ một biến cố này, bọn họ nhanh chóng quay lại vị trí của tảng đá kia.

Khi nhìn thấy tảng đá, Bì Nguyễn bày ra gương mặt tựa như đưa đám, run rẩy bảo: "Chúng ta… chúng ta lại quay ngược trở về rồi."

Kế hoạch A đã thất bại, chỉ có thể thử kế hoạch B.

"Tách nhóm thôi." Triệu Hưng Quốc nhìn chằm chằm vào bóng tối nơi xa, thu hồi tầm mắt lại, cuối cùng mới nghiêm nghị nói: "Không còn cách nào khác."

Lần này, có lẽ từng nhóm một sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa. Bên cạnh đó, không ai muốn thoát ly đội ngũ ban đầu cả, thế nên chỉ có thể là nhóm Giang Thành tự tách ra thành một đội, hai nhóm ban đầu gộp lại thành một đội.

"Giun đất nhỏ." Phó Phù nheo mắt nhìn Bì Nguyễn: "Em trai có muốn gia nhập đội của chị đây không? Chị sẽ bảo vệ cho cưng. Nếu gặp quỷ, cưng còn có thể câu giờ dùm cho chị đây."

"Anh méo nhé!" Bì Nguyễn cũng không chịu thua kém, hơn thua lại ngay: "Em gái bad girl, em cũng phải cẩn thận đấy nhé! Anh đây nghe đồn là quỷ quái ở nơi này thích ngực lép. Kiểu hai lưng nghìn năm khó gặp như em thì chắc chắn con quỷ kia sẽ không bỏ qua đâu."

Vốn dĩ là tình cảnh sinh ly tử biệt nghiêm túc, giờ lại bị hai kẻ này quậy thành như vậy, mất hẳn bầu không khí.

"Sống chết có số, phú quý do trời." Triệu Hưng Quốc cung tay lại, nói: "Mọi người cẩn thận."

“Thượng lộ bình an.” Giang Thành đáp lại.

Nói xong, đám người Lạc Hà và Triệu Hưng Quốc lập tức xoay người đi ngược trở về.

Ngay khi bóng dáng của bọn họ sắp biến mất khỏi tầm mắt, Hoài Dật đột ngột trợn trừng mắt, sau đó chỉ về phía đối diện như thể vừa nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ nào đó: “Thứ kia… kia là cái gì?”

Lâm Uyển Nhi vươn tay, vỗ rơi cánh tay của Hòe Dật.

Lạc Hà, Phó Phù và Triệu Hưng Quốc, cộng thêm 2 người kia, vốn dĩ chính là 5 người. Nhưng trên thực tế, lại có người thứ 6 xuất hiện trong đội ngũ ấy!

Ở cuối hàng, có một bóng người cao lớn đi theo.

Bóng người ấy náu mình trong bóng tối, nhưng ẩn như hiện, cõng theo một chiếc túi lớn màu đen, che kín toàn bộ phần thân trên.

Bên hông dường như còn đeo thêm hàng đống trang thiết bị.

Mọi người còn chưa kịp quan sát nhiều, đám người Lạc Hà đã khuất dần vào bóng tối.

Bóng dáng cao lớn kia cũng biến mất theo.

“Mẹ kiếp!” Tiếng thở dốc của Bì Nguyễn đã khiến cả đám tỉnh táo lại.

Ai nấy đều nhanh chóng xoay người, và cách đó không xa lại có một ngã ba. Tuy nhiên, điều kỳ lạ hơn nữa chính là có ánh sáng chiếu ra từ vị trí ngã ba ấy.

“Xem ra, thứ đang ám chúng ta chính là kẻ đó.” Trần Cường nói. Cậu ta cũng từng trải qua phó bản cổ trang, có kiến

thức nhất định về hiện tượng quỷ đả tường. Vừa nhìn thấy thế, cậu ấy đã suy đoán ra hết thảy.

“Đi thôi.” Giang Thành tiến lên một bước; “Đi qua đó xem thử.”

Bọn họ tới đây là vì sự kiện linh dị ở núi Đá Xám, thế nên đương nhiên là sẽ không từ chối ngã rẽ đột ngột này.

Khác với những đường hầm thông thường, bên trên phần đỉnh của mỗi căn phòng tại khu vực ngã rẽ này đều có treo một chiếc đèn. Ánh đèn là loại màu vàng ám, soi vào sâu bên trong đường hầm.

Giang Thành ngồi xổm xuống, đánh giá đường ray trong đường hầm, một lúc sau mới nói: “Hẳn là nơi này.”

Đường ray nhuốm đầy vết rỉ loang lổ, phần tà vẹt bằng gỗ bên dưới đã rách nát tàn tạ nghiêm trọng, trái ngược hoàn toàn với đường ray ban đầu trong đường hầm.

(Tà vẹt: Thanh gỗ, sắt hoặc bê tông dùng để kê ngang dưới đường ray.)

Ít nhất cũng đã mấy chục năm rồi.

Như vậy, một chiếc tàu hỏa bình thường không thể nào chạy qua đường ray này, mà chỉ có xe lửa của quỷ mới có thể.

Chương 565: Số hiệu Tháng Năm

“Bác sĩ.” Dường như tên mập có chút suy tư: “Hình như tôi cũng hiểu được một chút. Chúng ta bị mắc kẹt là vì con quỷ kia, mà năng lực của con quỷ ấy bị lệ thuộc vào phạm vi tác động. Chỉ cần tránh đủ xa là có thể trốn thoát.”

Đây là chuyện hiển nhiên, nên Giang Thành không thèm để ý tới anh ta.

“Những người đó thật đáng thương.” Hoài Dật thở dài, nhìn theo nhóm Lạc Hà đã biến mất trong bóng tối.

“Không hẳn.” Giang Thành nói: “Nếu bọn họ đủ thông minh, sau khi phát hiện chúng ta đã biến mất thì cũng sẽ liên tưởng đến vấn đề này. Bọn họ có thể tiếp tục chia nhóm ra, vì đến lúc này, có vẻ như con quỷ kia chỉ bám theo đúng một người duy nhất.”

“Là Lạc Hà ư?” Dường như Trần Cường cũng liên tưởng đến chi tiết này. Dù sao đi nữa, anh ta là người nhận cuộc gọi của quỷ.

“Ắt hẳn là anh ấy.”

“Tôi nghĩ chúng ta nên nhanh chân rời khỏi đây.” Nhìn chằm chằm vào bên trong đường hầm, Hoài Dật không dám rời mắt dù chỉ trong chốc lát, vì cứ sợ mình vừa thất thần thì ngã rẽ kia sẽ biến mất bặt tăm.

Hơn nữa, những gì Giang Thành và những người khác nói chỉ là suy đoán. Không ai có thể xác định được, liệu con quỷ

kia giết xong Lạc Hà và những người khác thì có quay lại đây để tấn công bọn họ hay không?

Vì vậy, tốt hơn là nên rời đi, càng sớm càng tốt.

Sau chuyện vừa xảy ra, Hoài Dật đã sản sinh chứng ám ảnh tâm lý đối với các dạng đường hầm.

Bước vào lối rẽ, một cảm giác đặc mang đậm vị năm tháng xưa cũ lập tức phã vào mặt mọi người.

Các vách hang hai bên nhuốm đầy những dấu vết do bị dụng cụ đập vào. Bên cạnh đó, còn có những vị trí đen kịt, như thể đã bị lửa thiêu hoặc do một vụ nổ để lại.

Càng đi sâu vào, đường hầm càng rộng và cao hơn. Cuối cùng, họ đến một không gian khá thoáng đãn. Đó là một nhà ga với phần diện tích được xây dựng toàn bộ bên trong đường hầm.

Nhà ga chiếm một diện tích rất lớn, gần như khoét rỗng cả ngọn núi.

Trong một khoảnh khắc, cả đám thậm chí còn nghi ngờ liệu nhà ga này có thực sự tồn tại hay chỉ là sản phẩm đến từ sự bóp méo không - thời gian?

Phía trước sân ga trống rỗng, chẳng có một ai. Không hề có một đoàn tàu hỏa nào, mọi người chỉ trông thấy đúng một đường ray dẫn sâu vào bóng tối.

“Bây giờ… chúng ta nên làm gì đây?” Bì Nguyễn tự vuốt lấy cánh tay mình, mở lời hỏi dò. Ở đây rất lạnh, chẳng biết gió thổi từ hướng nào mà lại khiến cậu ta run rẩy đến vậy.

“Đến cũng đến rồi, chúng ta tiến lên thử xem.” Nhìn chằm chằm vào nhà ga, Giang Thành nói.

Tên mập trề môi, nghĩ thầm, cái gì mà ‘đến cũng đến rồi’, đây đâu có phải là một chuyến du lịch đâu. Theo lời của bác sĩ,

cứ tưởng như hắn còn mấy lấy về vài món đồ kỷ niệm vậy.

Mà sau khi nghe xong, Trần Cường cũng do dự: "Sao không đợi thêm một lát nữa? Nếu chúng ta xông lên vội vàng như vậy, e là sẽ gặp nguy hiểm."

"Ở lại đây càng nguy hiểm hơn." Phán nhẹ một câu xong, Giang Thành bèn rảo bước tiến về phía nhà ga.

Suy nghĩ một lúc, Trần Cường cũng đã hiểu ý của Giang Thành. Nơi này cũng giống như khoảng không gian vô giới hạn khi gặp quỷ đả tường ban nãy, là một địa phương không hề tồn tại trong hiện thực.

Nói cách khác, sự tồn tại của nhà ga quỷ quái này cũng là dó giới hạn.

Không ai có thể nói trước điều gì sẽ xảy ra, nếu bọn họ không lên chuyến tàu quỷ ám đúng giờ.

Ngay khi Giang Thành bước đi, từ đường hầm sau lưng chợt vang lên một vài âm thanh nào đó.

Đó là… tiếng bước chân.

Và có vẻ như có khá nhiều người ở đó.

Không lâu sau, trong đường hầm có một bóng người đi ra: "Xin chào mọi người." Phó Phù cười nói: "Con giun nhỏ, anh còn chưa chết à? Anh thật may mắn nha!" Cô bé híp mắt nhìn Bì Nguyễn, mở lời trêu ghẹo.

Khi nhìn thấy Phó Phù, Bì Nguyễn lại giống như một con chuột vừa gặp được một con mèo,"Chết tiệt! Cô đừng đến đây! Sao cô cứ ám tôi như quỷ ám thế!"

Liên tục vài người lần lượt bước ra khỏi đường hầm, bao gồm Triệu Hưng Quốc và hai tên thủ hạ của anh ta. Nhưng mãi đến khi trông thấy một gương mặt vô cảm xuất hiện, Giang Thành mới âm thầm chấn động nhẹ trong lòng.

Là Lạc Hà.

Anh ta không chết.

Anh ta không những không chết, mà còn có vẻ như đang trong tình trạng rất khỏe mạnh, trên người thậm chí còn không có lấy một vết xước nào. Anh ta vẫn cầm theo quyển sách có phần bìa màu đen kia, không hề rời tay.

Hoài Dật và tên mập nghểnh cổ nhìn về phía đường hầm, nhưng chờ một hồi lâu mà vẫn chẳng thấy thành viên thứ sáu xuất hiện.

Bị bỏ rơi rồi ư?

Cả hai đoán vậy.

Hoặc là đã bị giết đi rồi, sau đó thay thế vào.

Thấy mọi người vẫn nhìn về phía đường hầm phía sau, Lạc Hà bình tĩnh nói: "Bỏ đi, không cần lo lắng gì đâu."

"Bỏ đi?" Hoài Dật tò mò hỏi: "Các người đã làm gì?"

Nghe thế, đám người Triệu Hưng Quốc lập tức nhìn sang Lạc Hà, mà ánh mắt của họ trông cực kỳ khó tả.

Là cảnh giác, hay đúng hơn là mơ hồ sợ hãi.

Chỉ có Phó Phù, người đi cùng Lạc Hà, ngẩng đầu lên. Nét mặt thanh tú của cô tạo thành một sự tương phản cực rõ khi so sánh với tính cách thô bạo và ương ngạnh của mình.

Lạc Hà mỉm cười, lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động. Đó là chiếc điện thoại di động thuộc quyền sở hữu của kẻ mất tích gần đây nhất.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy chiếc điện thoại kia, đôi lông mày hơi cau lại của Giang Thành dần dần giãn ra. Có lẽ hắn đã hiểu được phương pháp của Lạc Hà.

Đồng thời, cũng thầm thán phục đối với cách làm của anh ấy.

“Tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại, con quỷ bám đuôi kia lập tức biến mất.” Lạc Hà thờ ơ bảo.

Sau khi do dự một chốc, tên mập hỏi: “Đơn giản như vậy sao?”

“Ừ, đơn giản như vậy đấy.”

“Con quỷ vẫn bám đuôi theo chúng ta chính là Na Như Hổ.” Giang Thành nói: “Thế nên anh đã gọi điện thoại cho gã ta.”

“Ừ.” Lạc Hà không phủ nhận: “Tôi không biết con quỷ lẻn vào đội chúng ta là ai. Nó hơi kỳ lạ. Nó có thể che mù mắt và thay đổi nhận thức của chúng ta. Có lẽ đó chính là năng lực của nó.”

“Tôi đành phải gọi lại từ cuộc gọi trước đó của Như Hổ.” Lạc Hà nói: “May mắn thay, điện thoại của con quỷ ấy đổ chuông. Sau khi lộ diện, tình thế quỷ đả tường cũng tự nhiên mà bị phá vỡ.”

Nghe đến phương pháp của Lạc Hà, tên mập vô thức nuốt ực một cái Trông con hàng này khá hiền lành, không ngờ lại dám liều mạng tàn nhẫn đến vậy.

Vì một khi phán đoán sau, anh ta chính là kẻ toang mạng.

Chỉ cần liếc nhìn, Giang Thành lập tức biết ngay tên mập này đang suy nghĩ gì trong đầu: “Thật ra, anh ta cũng không cao tay như vậy đâu.” Giang Thành nói: “Nếu anh là anh ấy, anh cũng sẽ làm như vậy. Dù sao đi nữa…” Giang Thành nheo mắt lại: “Anh ta chính là kẻ bị quỷ nhắm vào. Biết là chạy không thoát, vậy thì cứ thử một lần.”

“Đánh cuộc thắng, cả nhà vui vẻ. Nếu cược sai, thôi thì đi đầu thai sớm một lần.” Giang Thành nhẹ nhàng nói: “Cần chi phải lăn tăn.”

Nghe Giang Thành nói xong, tên mập đột nhiên cảm thấy Lạc Hà chẳng qua cũng chỉ là tầm đó mà thôi.

Dù bị lộ bài như thế, Lạc Hà cũng không giận, chỉ bình tĩnh gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, một tia sáng lóe lên trong bóng tối phía xa, đồng thời còn có động rầm rầm liên tục.

“Tàu hỏa tới rồi!” Lệnh Hồ Dũng nói.

Không cần bàn cãi, mọi người bắt đầu chạy về phía sân ga. Tuy Bì Nguyễn trông yếu đuối là thế, nhưng lại có thể chạy nhanh hơn cả tốc độ của chó chạy.

Nhưng ngay lúc cậu ta chuẩn bị lao vào sân ga, cảnh tượng trước mắt đã khiến cậu ấy cảm giác háng mình lạnh buốt.

Vốn là một căn phòng chờ xe đến yên tĩnh, lúc này cánh cửa lớn nơi đó lại mở ra.

Một, hai… ngày càng có nhiều người bước ra khỏi phòng chờ. Dường như đây là do họ xuất hiện đột ngột, chẳng hề có một dấu hiệu báo trước nào.

Có những người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám, cũng có những người đàn ông đeo kính, ăn mặc bảnh bao, bên cạnh đó là càng có nhiều người ăn bận rách rưới, khuôn mặt tê dại, tiều tụy.

Rõ ràng, đó là những kẻ thuộc nhiều thời đại khác nhau, nhưng lúc này lại tụ tập với nhau trong một nhà ga cực kỳ cổ quái.

Hòa vào một tiếng còi dài, đoàn tàu hỏa từ từ dừng bánh.

“Tháng Năm.” Trên đầu toa tàu, có ghi hai chữ như vậy.

Chương 566: Vô duyên vô cớ, anh ngáng chân cụ ta làm gì?

Rốt cuộc… cũng đến rồi.

Sau khi tàu vào ga, người ở sân ga cũng bắt đầu lên tàu. Nhóm Giang Thành cùng tập trung lại và chọn một toa không quá lệch về phía trước, cũng không quá rớt ở đằng sau.

Nội thất trong xe trông rất cũ kỹ; bàn ghế vẫn là chất liệu bằng gỗ, bề mặt nhuốm nhiều vết loang lỗ, nhưng vì điều kiện ánh sáng khá kém nên chỉ có thể nhìn sơ qua như vậy mà thôi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe lửa, sân ga trông hơi mờ ảo, như thể bị một sức mạnh nào đó bẻ cong đi.

“Bác sĩ.” Tên mập ngồi sát vào cạnh Giang Thành, thấp giọng hỏi: “Chúng ta có nên tìm một chỗ ngồi xuống không?”

Hầu hết các hành khách trong tàu hỏa đều ngồi trên ghế gỗ. Chỉ có một số ít người vẫn đứng đó với gương mặt lạnh lùng, ánh mắt đờ đẫn, chẳng khác gì một cái xác không hồn.

So sánh với toàn cảnh, bọn họ cứ đứng tụ tập cùng một chỗ thế này thì quả thật hơi mất cân xứng.

“Không chỉ những người này lên xe trong khoảnh khắc vừa rồi.” Giang Thành nói.

Nghe vậy, tên mập sửng sốt một chút. Sau đó, như chợt nhận ra điều gì, tên mập tái mặt khi quan sát những người khác xung quanh toa tàu.

Khi xếp hàng, toa tàu mà bọn họ đang đứng có ít nhất 100 người. Nhưng khi lên tàu, ngoại trừ bọn họ ra thì trong toa này có không quá 30 người.

Vẫn còn nhiều ghế trống.

Những người còn lại đã đi đâu?

Yết hầu quặn thắt vài lần, tên mập thầm suy đoán bảo dạn thử một lần. Đó chính là, chẳng lẽ những chiếc ghế trống kia cũng là đang có "người" ngồi trên đó, nhưng không thể nhìn thấy bằng mắt thường?

Và thông qua quan sát, tên mập cũng phát hiện ra một điều rất kỳ quái. Tất cả những người ngồi trên ghế đều là những người ăn bận rách rưới.

Nam nữ đều có vóc dáng gầy gò, ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt rất kém cỏi, giống như đã lâu lắm rồi chưa được ăn no.

Ngược lại, những hành khách đang đứng trông tự do hơn nhiều. Có người giống như giáo viên, có người thì mang dáng dích như một quý cô thanh lịch.

Có một thanh niên đang đeo túi leo núi quay lưng về phía bọn họ - chiếc túi ấy cũng là loại có kiểu dáng khá phổ biến vào những năm trước đây.

Nhìn chung, có vẻ như những người ăn mặc rách rưới này mới đúng là hành khách thực sự, trong khi những người khác chỉ là lên tàu đi nhờ mà thôi.

Thế nên mới không có chỗ ngồi.

Vài phút sau, còi tàu vang lên, đoàn tàu bắt đầu di chuyển chậm rãi. Đồng thời, đèn trên trần toa tàu cũng nhấp nháy vài lần.

"Hít hà…" Một tiếng thở hổn hển vang lên, còn mí mắt của Bì Nguyễn cũng giật mạnh liên tục. Sắc mặt của cậu ta trắng

bệch như ma quỷ, vì dường như cậu ta vừa trông thấy một hình ảnh cực kỳ kinh hoàng nào đó.

Giang Thành chậm rãi nhìn toa tàu. Khii đoàn tàu bắt đầu lăn bánh, mọi thứ cũng… đã thay đổi.

Toa xe vốn trống rỗng, nay đã đầy các hành khách. Không còn một ghế trống nữa, chỗ nào cũng chật kín cả người.

Tính luôn cả lối đi ở giữa.

Mùi khét nồng nặc hòa lẫn với mùi máu lan tỏa trong buồng tàu, khiến ai nấy đều buồn nôn.

Những người xuất hiện đột ngột từ không khí này đều cúi thấp đầu, thân thể cháy đen, trên người dính đầy các vết thương khủng khiếp.

Có rất nhiều kẻ bị cụt tay hoặc chân, thậm chí có người bị mất luôn một nửa cơ thể; nội tạng và ruột lòi hẳn ra bên ngoài, lại còn nhúc nhích liên tục.

Một người ở vị trí khá gần cả nhóm đã bị mất một nửa cánh tay; máu tươi đang liên tục chảy xuống phần chi bị cắt đứt; máu thấm đẫm sàn tàu, nhuốm vào mũi giày của gã…

Trong chốc lát, đoàn tàu vốn dĩ yên bình, lúc này đã biến thành địa ngục.

Đột nhiên, Hòe Dật cảm thấy có một bàn tay chọt vào chính mình hai lần. Anh ta vô thức quay đầu lại, rồi nhìn thấy một người nào đó với thân hình cháy đen, cúi thấp đầu, cao khoảng 1. 4 mét đang đứng sau lưng mình.

Vóc người lọm khọm, có lẽ là một bà cụ.

Có vẻ như cụ ấy muốn đi qua lối đi ở giữa, nhưng Hòe Dật lại vừa vặn chặn ngang đường.

Anh ta lập tức lùi lại nửa bước, tránh sang một bên.

Bà cụ không nói gì, chỉ bước tới trước, khập khiễng di chuyển. Lúc này, Hòe Dật mới phát hiện ra, bà cụ đã bị mất một nửa bàn chân.

Nhưng ngay một giây tiếp theo, dù có cố ý hay không, bà cụ chợt nghiêng người, như bị mất thăng bằng vậy, khiến chân phải cụt mất một nửa bàn chân giẫm ngay lên giày của Hòe Dật. Sau đó, bà chậm rãi ngã sấp xuống trước mặt Hòe Dật.

Cùng lúc đó, hai cánh tay của cụ ta lập tức ôm lấy chân của Hòe Dật.

Vừa kịp phản ứng, mặt mày của Hòe Dật tái mét cả đi. Chuyện quái gì thế này? Y như chuyện lừa đảo nằm ăn vạ giữa đường à? Vừa cách đây không lâu, anh ta vừa trải qua một lần, giờ lặp lại nữa à?

Nhưng bà cụ này không phải là bà cụ kia, Hòe Dật cũng không còn cách nào khác. Bà cụ vừa ôm chân của anh ta, vừa giãy giụa, tạo nên âm thanh khiến các hành khách khác nhanh chóng để ý về phía bên này.

Đã có người đã xoay cái cổ cứng ngắc, nhìn sang đây.

“Anh đang làm cái quái gì vậy?” Không biết chuyện gì đang xảy ra, tên mập trợn to hai mắt, kinh hãi hỏi: “Vô duyên vô cớ, anh ngáng chân cụ ta làm gì? Chán sống chắc?”

“Không phải tôi, tôi không có làm.” Thật ra, nếu nói Hòe Dật vô can là không đúng, nhưng nếu bảo đây là do Hòe Dật gây ra thì cũng sai: “Bà ấy tự mình ngã xuống, không liên quan gì đến tôi!”

“Mau đỡ bà cụ lên!” Giang Thành lập tức nói ngay.

Hắn đã cảm nhận được bầu không khí xung quanh đang thay đổi. Dường như những hành khách nơi này dần dần tỉnh táo lại; ánh mắt của bọn họ không còn đờ đẫn nữa, mà mơ hồ mang theo một chút đau đớn và oán hận.

Nghe thế, Hòe Dật lập tức quỳ xuống, buồn bã nói với bà cụ: "Cụ này, đừng như vậy mà. Cụ ăn vạ với cháu thì chẳng đáng bao nhiêu cả. Về căn biệt thự ven biển thì cháu đã tặng người khác rồi, chỉ còn một căn nhà mua trả góp thôi. Cụ tha cháu đi. Cụ đi gây sự với kẻ khác đi nhé?"

Dường như lời nói của Hòe Dật đã có tác dụng. Đang giãy giụa kịch liệt, bà cụ thực sự bình tĩnh lại.

Hòe Dật thầm cảm thấy vui mừng. Xem ra, con quỷ này cũng là người tốt bụng, không ngược đãi người nghèo.

Nhưng vừa lúc anh ấy đưa tay ra, nắm lấy cánh tay của bà cụ, định bụng kéo bà đứng dậy, một biến cố khác lại đột ngột xảy ra.

Rắc…

Anh ta đã kéo… đứt cả cánh tay của bà cụ.

Không chỉ vậy, một nửa thân thể của bà cụ lại rơi xuống đất. Mà lần này, đầu của bà cũng rớt ra khỏi cổ, lăn ùng ục sang một bên, dõi một đôi mắt đỏ ngầu vì vằn vện các tia máu, nhìn chằm chằm vào Hòe Dật.

"Con mẹ nó!" Hòe Dật chửi đổng theo bản năng.

Cách đó không xa, đã có một bóng người đứng dậy. Càng đáng sợ hơn chính là, ở toa xe phụ cận cũng có tiếng bước chân vang lên; dường như có người đang di chuyển về phía bên này.

Nếu xảy ra xung đột, chắc chắn sẽ không chỉ có mỗi Hòe Dật tử vong. Giang Thành cảm giác rõ ràng, đang có từng ánh mắt dán chặt vào người hắn, cực kỳ lạnh lẽo.

Giang Thành nhấc chân bước tới, ngồi xổm xuống, đỡ cái đầu của bà cụ lên. Sau đó, bằng một tốc độ rất nhanh, hắn vọt

tới cửa kính tàu hỏa, chọn ngay vị trí của một mặt kính thủy tinh bị vỡ, thủng một lỗ lớn.

Hắn vừa ôm đầu bà cụ, vừa nói: "Bây giờ, tôi cho cụ 2 lựa chọn. Hoặc là cụ tiếp tục diễn, tôi sẽ ném đầu của cụ ra ngoài; không thì cụ tự mang theo đầu mình rồi lập tức rời khỏi đây." Giọng nói của Giang Thành không lớn lắm, nhưng sặc mùi uy hiếp.

Đối diện với đôi mắt đẫm máu kia, ánh mắt của Giang Thành cũng vô cùng lạnh lẽo, không hề yếu thế.

Một lát sau, thân thể vối dĩ còn đang lăn lộn trên mặt đất kia lại đứng dậy thẳng tắp, sau đó chậm rãi đi về phía Giang Thành.

Giang Thành cũng trả đầu lại cho bà cụ như đã hứa.

Thấy vậy, Hòe Dật lập tức bước tới, ném cánh tay bị đứt rời vào người bà ta, tựa như ném đi một củ khoai lang nóng.

Răng rắc…

Bà cụ bước đi một cách cứng đờ, ôm theo cái đầu và nửa cánh tay, khập khiễng tiến về phía toa xe bên cạnh.

Cơn nguy kịch đã qua, và mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Toa tàu vốn đang náo loạn cũng dần bình tĩnh trở lại.

Chương 567: Vương pháp

Cảm giác lạnh lẽo khi bị theo dõi dần dần lắng dịu xuống. Vài giây sau, không gian bên ngoài cửa sổ đã tối sầm, xung quanh lại rơi vào bầu không khí yên tĩnh.

Chuyến tàu dường như đang đi vào một con đường hầm chật hẹp.

Trong phút chốc, khu vực xung quanh dường như đã thay đổi gì đó. Mặt sàn vốn dĩ đẫm máu, giờ đã trở nên bằng phẳng hơn, mà mùi khét xen lẫn mùi máu tanh cũng biến mất.

"Ai? Ai vừa chạm vào mông tôi?" Bì Nguyễn kêu lên.

"Cậu Bì Nguyễn?" Trong bóng tối, tên mập cũng giở giọng nghi hoặc: "Cậu chạy đến cạnh tôi hồi nào vậy?"

Trước khi toa tàu tối đen, anh ta nhớ là Bì Nguyễn vẫn đứng cách mình một khoảng xa.

"Tôi không hề nhúc nhích gì hết. Anh Phú Quý, không phải là anh tiến gần đến tôi sao?" Bì Nguyễn hỏi.

"Không phải do chúng ta." Lạc Hà nói: "Chỉ là không gian trong tàu hỏa đã trở nên nhỏ hơn mà thôi."

Giọng nói của Lạc Hà gần như vang lên ngay sau tai tên mập. Có thể tưởng tượng được, khoảng cách giữa bọn họ là gần đến mức nào.

"Đây không phải là toa tàu mà chúng ta từng đứng ban nãy. Tôi vừa chạm vào vách toa, nó được làm bằng kim loại… Mặt trên thậm chí còn có đinh tán nữa." Vừa nói, Lệnh Hồ Dũng vừa đưa tay ra, cảm nhận từng vết nhô ra theo quy luật ngay trên vách tàu kim loại.

Trần tàu cũng đã hạ thấp xuống rất nhiều, chỉ cần đưa tay là chạm được.

Trong khoảnh khắc khi trời tối đen ban nãy, bọn họ đã bị di dời từ toa tàu đến một căn phòng bí mật nào đó được bao quanh bởi những tấm kim loại.

"Nơi đây là đâu?" Phan Độ hỏi.

Có vẻ như không ai có thể trả lời được câu hỏi này.

Bên ngoài có một âm thanh nào đó khá mơ hồ, lúc đầu rất nhỏ, nhưng càng lúc càng lớn dần. Bọn họ nghe ra, hình như có ai đó đang nói chuyện.

Thật không may, vì không gian xung quanh quá ồn ào nên không thể nghe rõ người bên ngoài đang nói gì.

Cùng lúc này, không gian chợt rung chuyển dữ dội, tựa như mọi người đang chen chúc lẫn nhau. Khung cảnh nhất thời có chút hỗn loạn, dường như có thứ gì đó đang chuyển động.

Không giống như tàu hỏa, cảm giác rung chuyển của tàu hỏa sẽ không mạnh đến thế.

Đây giống như một chiếc xe khách đang xoay đầu hơn.

Cuối cùng, sau một lần thắng theo quán tính cuối cùng, mọi người đã va vào nhau rồi dừng lại.

Sau một tiếng ma sát, vách kim loại mở ra. Ánh sáng lọt vào bên trong, và trong khi tầm mắt của mọi người chưa kịp thích ứng với độ sáng thay đổi đột ngột này thì ai nấy đều bị xô đẩy ra bên ngoài.

Sau đó, từng kẻ một trong nhóm đều cảm giác cổ tay của mình mát lạnh; trên cổ tay của bọn họ lúc này bất chợt xuất hiện thêm một đôi còng lạnh băng.

Sau khi tiêu cự của mắt đã thích ứng với ánh sáng mới, cả bọn mới nhận ra rằng, trước mặt mình đang có một vài người. Bọn họ đều đội mũ rộng vành, mặc bộ quần áo màu đen không quá vừa vặn, trông y hệt như đám ngụy quân trong mấy bộ phim truyền hình.

"Ngoan ngoãn hết cho tao!" Có vẻ như người đàn ông mập lùn vừa lên tiếng kia chính là đầu lĩnh của đám người này. Gã ấy có đôi mắt hình tam giác, nghiêng đầu nhìn mọi người, trong tay còn cầm theo một cây roi da: "Tự chúng mày nhận rõ đây là địa phương nào nhé, chính là cục cảnh sát của trấn Đá Xám, cũng là cục cảnh sát to nhất trong phạm vi mấy chục dặm khu này!"

"Không chỉ là bọn mày, mà bao gồm cả những tên giặc cướp với tội ác tày trời kia khi đến đây cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu. Bằng không, để xem thử chúng mày có chịu đựng nổi ngọn roi trong tay tao hay không!"

Nói xong, dường như muốn giết gà dọa khỉ, gã mập lùn bèn vung tay quất xuống đất vài phát "chát chát".

Sau khi nghe gã mập lùn nói một lúc, mọi người cũng đã có một cái nhìn khái quát về tình hình hiện tại. Địa điểm phó bản của bọn họ lần này là trấn Đá Xám ở một khung thời gian cách hiện tại rất lâu, thời Trung Hoa Dân Quốc, hoặc thậm chí sớm hơn.

Nơi họ đang ở bây giờ là nhà tù thị trấn Đá Xám, mà chiếc xe vừa chở bọn họ đến đây đang ở ngay sau lưng.

Đó là một chiếc xe tải có hình dáng kỳ lạ, phía sau có gắn một thùng xe bọc sắt, xung quanh bị bịt kín, hẳn là xe tù để chở phạm nhân.

Vừa du hành xuyên thời gian đến đây thì trực tiếp biến thành phạm nhân, chính là kiểu phạm nhân bị tống giam vào

ngục đấy - rõ ràng, tình hình lúc này không phải là một khởi đầu suôn sẻ.

Bì Nguyễn nuốt nước miếng, cúi đầu khom lưng nói: "Lão đại, anh bắt nhầm người rồi à? Tôi là một công dân tốt."

Thấy hành vi của Bì Nguyễn như vậy, tên mập cảm thấy rằng, nếu thật sự xuyên không về thời đại như vậy, Bì Nguyễn cũng nhất định sẽ quy thuận theo phe Đồng minh.

"Đừng nói nhảm nữa, đừng để tao quất bọn mày!" Gã cảnh sát ục ịch vung roi lên, hung tợn hăm dọa.

Lúc này, một viên cảnh sát mặc đồng phục tương tự với một cây gây giắt bên hông đã chạy ra từ tòa nhà phía sau: "Đội trưởng Tiền, cục trưởng Kiều hỏi là đã mang phạm nhân đến đây hay chưa?"

Có vẻ như người đàn ông mập lùn này mang họ Tiền, và gã ta là đội trưởng của đồn cảnh sát.

"Bọn họ đều ở đây." Đội trưởng Tiền chỉ roi vào đám người Giang Thành.

"Cục trưởng Kiều nói, ông ấy sẽ đích thân thẩm vấn bọn họ."

Cứ như vậy, cả nhóm nhanh chóng bị áp giải vào tòa nhà đồn cảnh sát.

Nói là tòa nhà, nhưng thực ra đó chỉ là một ngôi nhà ba tầng lầu khá bề thế mà thôi. Cách trang trí bên trong cũng không theo phong cách của Trung Quốc hay phương Tây, mà nom khá kỳ lạ.

Một người đàn ông cao gầy với mái tóc rẽ ngôi gặp mặt bọn họ trong một văn phòng khá lớn.

Theo cách xưng hô của đội trưởng Tiền, người đàn ông khoảng 40 tuổi này chính là Cục trưởng của cục cảnh sát này

“Tôi họ Kiều.” Người đàn ông kéo dài giọng: “Là Cục trưởng Cục cảnh sát thị trấn Đá Xám. Các người có thể gọi tôi là Cục trưởng Kiều, hoặc Kiều Hán Huy đều được.”

“Chào Cục trưởng Kiều!” Có người đáp lời.

Ai nấy đều hiểu ngầm, không nên gọi thẳng tên của Cục trưởng Kiều.

“Tốt lắm.” Cục trưởng Kiều nheo mắt, ngồi xuống chiếc ghế sang trọng ở phía đối diện, khoanh tay lại: “Các người đều biết mình đã phạm tội gì mà, đúng không?”

Về chuyện này… Tất cả mọi người đúng là thật sự không biết đấy. Bọn họ chỉ vừa mới đến thế giới này chưa đầy nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng bất ngờ thay, dường như Cục trưởng Kiều cũng đã đoán trước được phản ứng của mọi người. Do đó, gã phát tay nhẹ. Ngay sau đó, một viên cảnh sát trẻ tuổi khác bèn mang một xấp giấy đến, phát cho từng người một.

Đó là bản cáo trạng về tội ác mà bọn họ đã gây ra.

Tội lỗi của mỗi người đều thuộc diện khá nặng; kết quả cuối cùng đều là tử hình, không có ngoại lệ.

Nhóm ba người của Triệu Hưng Quốc là thông đồng với cướp, Lâm Uyển Nhi và Phó Phù là nghi phạm mở nhà chứa, dùng thuốc mê để sát hại các thương nhân.

Lạc Hà là giáo viên, nhưng lại bí mật tham gia vào đường dây buôn bán trẻ em.

Hòe Dật và Trần Cường là hợp mưu hạ độc người khác.

Tình hình lại chuyển biến mạnh vào trường hợp của Giang Thành. Tội ác của hắn chính là dụ dỗ mấy bà thứ của một vị quan chứ quân phiệt, còn lừa gạt luôn cả con gái của bọn họ.

Giang Thành chỉ vừa liếc mắt là cất vào tờ giấy cáo trạng kia, chấp nhận im miệng một cách hiếm thấy.

"Bọn họ đều rơi vào trường hợp bình thường, nhưng tại sao tôi lại… tôi lại bị sao vậy?" Tên mập đột nhiên lo lắng cuống cuồng, đứng dậy vẫy tới vẫy lui tờ giấy ghi bản án, kích động nói: "Dám nói tôi hấp diêm người khác ư? Tôi có bao giờ làm chuyện ấy đâu? Tôi… Tôi vẫn còn zin mà, ngay cả nắm tay con gái mà tôi còn chưa từng thử qua đấy…"

Nhưng khi tên mập còn chưa kịp nói xong, Bì Nguyễn đã xen ngang với vẻ mặt thê lương: "Nói tôi hấp diêm thôi thì cũng không sao, nhưng tại sao lại bảo tôi hấp diêm một cụ già gần trăm tuổi? Mà chưa hết, vừa là một cụ già, mà cụ già ấy còn là một cụ ông?? Mà nếu chỉ là một cụ ông thôi thì tôi còn nhịn được…" Bì Nguyễn chỉ vào tờ giấy bản án của mình, thét to chất vấn: "Xem đi! Ai giải thích cho tôi một chút xem, phần cuối cùng ghi là 'vì nguyên nhân kín của bản thân mà chưa thể hấp diêm thành công' là có ý gì?"

"Từ lâu, đã nghe rằng chế độ cũ coi rẻ mạng sống của con người, nhưng khi các người phán bừa tội danh cho người khác thì vui lòng nghiêm túc thêm một chút, được không?" Bì Nguyễn đau đớn nói.

"Cơ mà, đây rõ ràng ghi là tôi chưa thành công hấp diêm, vậy chẳng phải tội danh sẽ nhẹ hơn bọn họ à? Hà cớ gì cũng xử tôi vào khung tử hình?" Bì Nguyễn chỉ vào tên mập, nói: "Tôi không phục! Tôi muốn tố cáo! Nơi này còn có pháp luật hay không chứ?"

"Ở đây, tôi chính là vương pháp!" Cục trưởng Kiều nói lời đầy ẩn ý.

"Được rồi, đừng vòng vo nữa." Giang Thành thẳng thừng xé nát từng trang cáo buộc trong tay: "Anh bắt bớ cả đám chúng tôi đến đây, rốt cuộc muốn chúng tôi làm gì?"

Chương 568: Toa tàu

Chỉ cần nhìn vào ngay lần đầu tiên, ai nấy cũng đều hiểu rõ: những cáo buộc này chỉ là giả mạo, chủ yếu mang tính đe dọa hơn là yêu cầu bọn họ nhận tội.

Mà thái độ của Cục trưởng Kiều cũng chứng minh cho phán đoán này.

Tựa lưng vào chỗ ngồi, Cục trưởng Kiều cũng không phủ nhận: "Đã như vậy, tôi sẽ nói rõ ràng. Tôi cần các người làm một việc. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, tôi sẽ thả các người đi. Ai nấy đều được bình yên vô sự.

Nhưng nếu không làm xong, vậy thì đừng trách tôi. Tội danh của các người đã được ghi rất rõ ràng." Cục trưởng Kiều nghiêm túc nói: "Sau 7 ngày, xử bắn."

"Anh cần làm chuyện gì?"

Ánh mắt của Cục trưởng Kiều bỗng trở nên rất cổ quái, mà giọng nói cũng theo đó mà trầm xuống: "Vụ án đoàn tàu Tháng Năm mất tích, chắc là các người từng nghe nói chứ?"

Khi vừa nghe thấy 4 chữ "đoàn tàu Tháng Năm", ai nấy đều tái mặt, nhưng rốt cuộc vẫn giả vờ bối rối rồi trả lời: "Không hề."

"Haiz…" Có vẻ như việc đề cập đến sự việc này cũng là một quá trình rất dày vò đối với Cục trưởng Kiều. Gã lấy hộp thuốc lá ra, lấy một điếu rồi châm lửa, sau đó mới chậm rãi nhớ lại: "Chuyện đó xảy ra vào 3 năm trước. Khi ấy, khắp nơi đều gặp nạn chiến tranh. Mà khi chiến sự lan rộng đến đâu, ở

đó sẽ có nạn dân phải bỏ xứ tha hương. Trấn Đá Xám của chúng ta cũng đón tiếp khá nhiều nạn dân chạy đến.

Lúc đầu thì không sao, nhưng khi số lượng dân chạy nạn tăng lên, vì trấn Đá Xám của chúng ta cũng không phải là một địa phương đủ lớn, thế nên không thể nào tiếp tục thu nhận bọn họ được.

Nhưng dù sao đi nữa, ai cũng là đồng bào, không thể nhìn họ chết đói được. Do đó, chúng ta đã tìm một chiếc tàu hỏa, chuẩn bị đưa họ đến một thị trấn khác cách xa chiến tranh.

Nơi đó tuy hoang vắng, nhưng có thể giúp bọn họ gắng gượng sống qua ngày.

Nhưng ai ngờ đâu, chuyến đi ấy lại dẫn đến một mầm mống tai vạ!"

Nét mặt của Cục trưởng Kiều đột nhiên thay đổi. Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn đám người Giang Thành với ánh mắt đầy sợ hãi.

"Tàu hỏa biến mất trên đường chạy à?" Lệnh Hồ Dũng hỏi xác nhận. Anh ta nhớ rằng, trước đó Cục trưởng Kiều đã đề cập đến vụ án mất tích của đoàn tàu Tháng Năm.

Nghe thế, Cục trưởng Kiều lắc đầu. Gã nâng tay, chậm rãi xoa nhẹ thái dương: "Nếu thật sự như vậy thì sẽ dễ xử lý hơn."

"Có lẽ chuyến tàu ấy sẽ đến muộn một chút, vì dự định là sẽ vào ga lúc chạng vạng. Tuy nhiên, mọi người đã đứng chờ đến tận nửa đêm, tàu hỏa vẫn không đến.

Ngay lúc những người đón tàu quay người, chuẩn bị rời đi, thì bất chợt nghe thấy từng tiếng âm thanh rầm rập đi kèm với sự chấn động của mặt đất.

Từ một vùng tăm tối, đoàn tàu hỏa ấy cứ thế mà chạy vào.

Nếu không phải do động tĩnh quá ồn ào đến từ con quái vật kia, về cơ bản là sẽ chẳng có ai phát hiện là nó đã xuất hiện.

Bởi vì lúc đó, trên tàu hỏa không hề bật ánh đèn. Ngay cả đầu máy cũng không hề mở đèn chiếu sáng.

Người đón ga bèn dùng đèn pin chiếu vào, và sau khi trông thấy dòng chữ trên đầu máy thì mới biết rằng, đó chính là đoàn tàu Tháng Năm mà bọn họ đang chờ.

Vốn dĩ, người đón ga cũng chỉ thấy hơi lạ thôi, chứ cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao đi nữa, lúc đó đang có chiến tranh; máy bay của quân Nhật bất kể mục tiêu có là tàu hay quân đội, hoặc xe chở dân chạy nạn… miễn trông thấy ánh sáng sáng ngời là cứ thả bom ngay.

Nhưng sau khi xe dừng hẳn, dần dần, người chịu trách nhiệm đón tàu ở sân ga cảm thấy có gì đó không ổn.

Quá yên tĩnh! Bên trong đoàn tàu chẳng có một âm thanh nào.

Trên tàu không có bật đèn. Nhìn từ bên ngoài, bên trong toa tối đen như mực. Chẳng thể nhìn thấy gì cả, trong khi tất cả các cánh cửa đều đóng kín và không một ai xuống tàu cả.

Một lúc sau, người chịu trách nhiệm đón tàu không chờ thêm được nữa, thế là tiến gần đến đoàn tàu. Gã chiếu đèn pin vào trong, định bụng quan sát thử xem.

Sau khi xem rồi mới biết, hàng loạt các toa xe bên trong đều chẳng có một ai.

Lúc này, một người khác được phân công đi kiểm tra vị trí đầu máy cũng chạy thụt mạng trở về, mang theo một tin tức vô cùng đáng sợ. Nơi buồng lái bên trong đầu máy cũng chẳng có một ai!

Tuy nhiên, bếp lửa nơi đó vẫn cháy sáng rực, xẻng xúc than vẫn còn mắc kẹt trong đống than. Mọi thứ cứ như thể… người ta vừa đứng đó xúc than đá sưởi ấm cách đây 1 giây vậy.

Nhưng vào 1 giây tiếp theo, người đó đã biến mất.

Không! Là những người bên trong đoàn tàu đều biến mất! Tất cả mọi người đã biến mất.

Khi ấy là đang nửa đêm, thế nên không ai dám bước lên đoàn tàu để kiểm tra cả. Thế là bọn họ bèn chạy ngược về thị trấn, tri hô với dân làng.

Chuyện này đã thổi bùng lên một sự huyên náo khá to khi đó. Sáng sớm hôm sau, có rất nhiều người tụ tập đến nhà ga. Lợi dụng ánh nắng sáng đầy đủ, một số người bạo dạn bèn uống vài ly rượu mạnh, cầm chặt súng rồi bước lên tàu, xem thử chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng vừa lên chuyến tàu ấy, bọn họ lập tức sửng sốt với cảnh tượng trước mắt. Tất cả những đống hành lý đều được đặt ngay ngắn dưới đất, còn có cả chăn bông, quần áo cũ, một ít loại đồ ăn đơn giản… Từng món, từng món được đặt ngay ngắn tại chỗ ngồi, hoặc là trên bàn.

Nhưng chẳng thấy bóng dáng của bất cứ một ai.”

Cục trưởng Kiều vừa nhăn mặt, vừa kể: “Cảm giác ấy giống như bọn họ chỉ là tạm thời rời đi và sẽ trở về bất cứ lúc nào.”

Nhưng hiện tại, xem ra những người tị nạn mất tích kia sẽ không bao giờ quay trở lại. Bằng không, Cục trưởng Kiều cũng sẽ không tìm đến họ, dùng tội danh để uy hiếp bọn họ đi xử lý chuyện này.

“Cục trưởng Kiều.” Nghe xong, Bì Nguyễn sợ hãi đến tái mặt: “Chuyện này quá đáng sợ rồi. Hay là… hay là anh đổi một sự vụ khác đi nhé, có được không?” Cậu ta van nài.

Cục trưởng Kiều liếc nhẹ Bì Nguyễn rồi phớt lờ cậu ấy đi, chỉ lạnh lùng nói: "Nghe tôi nói hết đã."

Nghe vậy, tên mập càng bất an, đúng là chuyện này còn chưa chấm dứt.

"Mọi người lên tàu, lục soát từ trước tới sau. Từng toa một đều giống nhau, chỉ có người là mất tích, trong khi đồ đạc và hành lý đều còn nguyên vẹn, không hề có dấu vết bị đụng chạm qua."

"Mãi cho đến khi cả đám đặt chân đến toa tàu cuối cùng." Giọng điệu của Cục trưởng Kiều đã thay đổi. Gã ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào đám người Giang Thành đám người; bầu không khí xung quanh nhất thời trở nên nặng nề hẳn.

"Cửa toa tàu cuối cùng đã bị khóa chặt, mà lại là kiểu khóa trái từ bên trong. Không thể mở ra được.

Người kiểm tra ở vị trí đó cho rằng, nếu đã khóa trái từ bên trong vậy chứng tỏ bên trong có người. Tiếp đó, anh ta bèn hô to vào bên trong, bảo rằng bọn họ chính là nhóm phụ trách tiếp đón dân tị nạn ở thị trấn bên cạnh, bảo mọi người bên trong không cần phải sợ, cứ mở cửa ra đi.

Nhưng gọi khản cổ cả buổi mà bên trong chẳng có phản hồi gì cả, thậm chí còn không có một âm thanh nào, tựa như bên trong hoàn toàn không có một ai.

Sau khi bàn bạc, cả nhóm quyết định cắt cử 2 người ở lại đó canh chừng. Những người khác sẽ xuống khỏi đoàn tàu để kể rõ tình huống, tiện thể xách theo công cụ để cắt ổ khóa cửa.

Nhưng mãi đến khi đám người kia xuống tàu để lấy công cụ phá khóa rồi quay lại vị trí toa cuối cùng kia, 2 người được phân công đứng đó canh gác cũng đã biến mất.

Mọi người tìm tòi suốt mấy toa tàu liên tục, nhưng cũng không trông thấy hai người kia.

Lúc ấy, bèn có người hốt hoảng. Rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì đó bất ổn. Tuy nhiên, 2 người ở lại canh gác kia đều có súng trong tay, cho dù gặp phải nguy hiểm thì làm sao mà chẳng gây nên bất cứ một động tĩnh nào như vậy?

Lúc này, những người còn lại dường như chợt liên tưởng đến một điều gì đó. Họ quay đầu, nhìn về phía toa tàu cuối cùng… nơi có cánh cửa đang khóa chặt.

Tình cảnh nhất thời căng thẳng rõ rệt. Không ai dám nói chuyện tiệp tục nữa. Mọi người bèn phân công nhau rõ ràng, bao gồm hai người đi mở cửa, còn những người phía sau thì tập trung cao độ, chĩa họng súng về phía cửa toa tàu.

Sau một tiếng 'két', cánh cửa mở ra. Phía sau cửa rất tối. Và khi một vài ánh đèn pin chiếu xuyên qua bóng tối, soi rọi vào bên trong, ai nấy đều bị sốc bởi những gì mà họ nhìn thấy trước mắt.

Vốn là một toa tàu không lớn lắm, nhưng bên trong lại có lít nha lít nhít người đang đứng cùng nhau. Mà tất cả bọn đều là đang đứng quay lưng ra bên ngoài, không hề nhúc nhích.

Trong số đó, cũng bao gồm luôn 2 bóng lưng cực kỳ quen thuộc."

Chương 569: Gương mặt quái đản

“Là hai người đồng bạn mất tích của bọn họ.” Giang Thành nói. Đây là chuyện rất hiển nhiên.

Cục trưởng Kiều gật đầu, vô thức liếm đôi môi khô nứt nẻ: “Chính là hai người đó. Bọn họ cũng giống như những người khác trong toa tàu cuối cùng này, đứng quay lưng về phía cửa, vẫn còn cầm súng trong tay, giống như đang đứng gác tại đó vậy.”

“Tiếp theo, những người đồng bọn khác bèn ngập ngừng gọi tên bọn họ hai lần, nhưng chẳng ai trả lời cả. Nói chính xác hơn, là không hề có bất kỳ một phản ứng nào.

Cuối cùng, có người dũng cảm siết chặt tay súng mà bước tới, đầu tiên là vỗ nhẹ vào bả vai của một trong hai người. Sau đó, là quyết đoán kéo lấy cánh tay của người đó.

Không ngờ rằng, lực kéo thế này lại trực tiếp kéo người đàn ông kia ngã đổ về phía sau. Và ngay khoảnh khắc trông thấy người đàn ông trước mặt ngã xuống đất, người bạn bên ngoài bị giật mình đến nỗi suýt nữa là ngất lịm đi.

Sắc mặt tái nhợt, lông mày nhướng lên quá mức, khóe mắt nhếch lên, miệng há hốc, để lộ một nửa hàm răng.”

Cục trưởng Kiều vừa mô tả mà vừa sợ hãi: “Tôi công tác trong ngành này đã nhiều năm như vậy rồi, thế mà cũng chưa bao giờ gặp phải một gương mặt tươi cười quỷ dị đến vậy.”

“Đó không phải là biểu cảm mà một người sống có thể thể hiện ra được. Gã ấy đã chết; tất cả mọi người trong toa tàu ấy

đều đã chết hết rồi.

Mà ai nấy, đều có một biểu cảm y hệt nhau trên gương mặt.”

“Bọn họ chết như thế nào?” Giang Thành hỏi. Khi nghe đến đoạn tất cả mọi người đều quay lưng về phía cửa, hắn đã đoán được kết quả.

“Tôi không biết.” Cục trưởng Kiều thở dài và lắc đầu.

“Không biết?” Phan Độ cau mày,“Mặc dù sự tình khá quỷ dị, nhưng dù sao cũng chết nhiều người như vậy, hẳn là phải kiểm tra thi thể chứ?”

Từ lâu, từng nghe nói là quan lại chế độ cũ xem mạng người như cỏ rác – hiện tại, kể như là đã được chứng kiến tận mắt.

“Tất nhiên, chúng ta phải kiểm tra các thi thể ấy chứ. Nhưng mà, trên thi thể chẳng có vết thương bên ngoài nào cả. Bọn họ… dường như là tử vong ngay khoảnh khắc cực kỳ vui vẻ kia đấy.” Giọng nói của Cục trưởng Kiều run rẩy: “Chúng tôi có chọn vài người đến để giải phẫu tử thi, nhưng cũng chẳng phát hiện ra chi tiết nào khả nghi cả.

Ngoại trừ suy dinh dưỡng, bọn họ không có vấn đề gì quá lớn về mặt thể chất. Một số người trong số các nạn nhân ấy vẫn còn thức ăn tươi mới trong bụng, chưa kịp tiêu hóa.”

“Đợi đã.” Giang Thành mở lời, xen ngang vào mạch nói chuyện của Cục trưởng Kiều: “Anh bảo rằng, tất cả những người trên tàu hỏa đều mất tích à?”

Cục trưởng Kiều gật đầu: “Đúng vậy.”

“Nhưng làm sao toa tàu cuối cùng lại đủ sức chứa cả đoàn tàu?” Nhìn vào Cục trưởng Kiều, Giang Thành hỏi.

Cục trưởng Kiều nhìn Giang Thành, một lúc sau mới gật đầu: "Anh bạn trẻ, cậu nói đúng. Ngoại trừ đám dân tị nạn chết ở toa tàu cuối cùng mà chúng tôi tìm thấy, tất cả những dân tị nạn còn lại đều mất tích.

Mà nhóm mất tích kia mới là số đông, còn những tử thi bên trong toa tàu cuối cùng chỉ là một phần nhỏ."

Suy nghĩ một lúc, Hòe Dật nói: "Liệu có phải tác nhân nguy hiểm gây ra chuyện này là xuất phát từ những toa tàu phía trước rồi lan dần về phía sau, từ đó khiến những kẻ ở tại toa cuối cùng đã có chuẩn bị trước, khóa chặt cửa toa lại? Chỉ đáng tiếc là cuối cùng vẫn phải gặp nạn."

"Nhưng nếu so với đám người mất tích, ít ra thì mấy nạn nhân ở toa cuối cùng kia vẫn còn để lại thi thể." Hòe Dật phân tích đôi câu.

"Không đâu." Cục trưởng Kiều khẳng định: "Những cái xác ở toa tàu cuối cùng ấy cũng không phải là đám dân tị nạn vốn dĩ có chỗ ngồi ở toa tàu cuối cùng."

Nghe vậy, Giang Thành ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cục trưởng Kiều, hỏi: "Làm sao anh biết?"

Dù sao đi nữa, vào những năm đó, Giang Thành không tin là Cục trưởng Kiều và những người khác còn đủ kiên nhẫn để thống kê lại vị trí của từng người tị nạn trên tàu; cùng lắm là họ chỉ có thể đếm được số lượng nhân số đại khái mà thôi.

Khi đất nước điêu tàn, mạng người cũng vô giá trị như cỏ rác.

Cục trưởng Kiều cũng không giấu giếm điều này. Gã nhìn thẳng vào mắt Giang Thành, nói: "Chúng tôi không đếm chính xác vị trí của các nạn nhân, nhưng những thi thể chết ở toa tàu cuối cùng đều là người già và trẻ em."

“Những người trẻ tuổi và trung niên, cả nam lẫn nữ, đều mất tích.” Cục trưởng Kiều hạ giọng.

Chỉ có thi thể của người già và trẻ em, còn nhóm mất tích lại bao gồm trai gái trẻ tuổi và trung niên – tình huống thế này quả thực nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Xem ra - không còn nghi ngờ gì nữa - sự kiện đoàn tàu Tháng Năm đã có thể được xếp vào loại sự kiện linh dị. Nói cách khác, chính là ma quỷ gây ra.

Nhưng tại sao ma quỷ chỉ giết chết người già và trẻ em rồi bỏ xác lại đó, trong khi thanh tráng niên bao gồm cả đàn ông và phụ nữ thì đều biến mất?

Chẳng ai tự hỏi là đám người mất tích kia có còn sống hay không, vì chắc chắn là bọn họ chết rồi. Chẳng những thế, Giang Thành còn biết rõ là bọn họ đã tử vong rất thê thảm.

Vì khi đến đây, mọi người đã gặp nhau rồi.

Đúng vậy, chính là trên chuyến tàu Tháng Năm.

Những kẻ bị gãy chân tay hoặc thậm chí là bị đứt một nửa cơ thể kia chính là những thanh niên và phụ nữ mất tích ấy!

Trong đầu hắn dần hiện lên một suy đoán mơ hồ. Trước đó, Giang Thành đã tự hỏi rằng, tại sao khi mới lên xe thì lại có nhiều ghế trống đến vậy, và sau đó thì mới có người ngồi vào?

Bây giờ, có vẻ như những chiếc ghế trống đó là dành cho những thanh tráng niên và phụ nữ mất tích này.

Đây vốn dĩ chính là chỗ ngồi của họ.

Nhưng tại sao bọn họ lại mất tích?

Và tại sao họ lại chết một cách đau đớn như vậy?

Đây chính là vấn đề mà bọn họ cần đi tìm đáp án. Sau khi giải được câu đố này, bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ và

quay trở lại thế giới thực.

Tất nhiên, hắn sẽ không nói cho Cục trưởng Kiều biết về mạch suy đoán này.

Bởi vì… hắn vẫn còn một câu hỏi rất quan trọng khác chưa có đáp án.

"Vụ án tồn đọng này đã xảy ra lâu như vậy mà còn chưa giải quyết xong, tại sao hôm nay anh lại đột ngột tìm chúng tôi để xử lý dứt khoát vụ này thế?" Giang Thành hỏi.

Vào những năm chiến tranh, con số thiệt mạng đâu chỉ là mấy chục nghìn người. Trong khi đó, nạn nhân của vụ án này chỉ là một nhóm dân tị nạn với bụng ăn không đủ no mà thôi. Hà cớ gì lại khiến Cục trưởng Kiều lại nhọc lòng đến vậy?

Đã mấy năm trôi qua mà gã vẫn kiên trì điều tra chân tướng à?

Hơn nữa, ai nấy đều thấy rõ là chuyện này không hề bình thường. Chẳng lẽ gã không sợ tự rước họa vào thân hay sao?

Dù nhìn ngược hay nhìn xuôi thì đều có thể nhận ra rằng, hồ nước này rất sâu nha. Giang Thành không ngại nhúng chân xuống nước, nhưng hắn cũng không muốn bản thân bị đẩy xuống nước trong tình trạng mờ mịt, không nắm rõ mọi thông tin.

Ánh mắt của Cục trưởng Kiều khi nhìn về phía Giang Thành dần thay đổi: "Khá lắm! Anh bạn trẻ! Xem ra, tôi đã tìm đúng người rồi."

Cục trưởng Kiều đứng dậy, bước về phía cửa, đồng thời ra hiệu cho đám người Giang Thành đi theo.

Bọn họ đi thẳng xuống tầng dưới và dừng chân trước cửa một tầng hầm. Cửa tầng hầm được làm bằng sắt, sơn màu đen, vô cùng cũ kỹ.

Thông qua cánh cửa, mọi người đều có thể cảm nhận được hơi lạnh tràn ra từ khe cửa.

Viên cảnh sát trẻ tuổi trước đây từng đưa lên các bản "cáo trạng" của đám người Giang Thành rất khôn khéo, nhanh chóng đưa tới một chiếc áo da, là loại áo da có đính lông thú ở phần cổ áo.

Cục trưởng Kiều nhận lấy chiếc áo rồi khoác lên người, kế tiếp bèn ra lệnh cho viên cảnh sát trẻ mở cửa.

Sau một loạt tiếng chìa khóa lách cách, cánh cửa sắt mở ra, để lộ một căn phòng rất tối bên trong. Căn phòng này không gắn đèn, chỉ có vài ngọn nến trắng heo hắt.

Nhưng khi bước vào, ai nấy đều nhận ra căn phòng này rộng hơn dự kiến. Trên sàn có phũ một tấm vải trắng, mà phía dưới tấm vải ấy mơ hồ lồi lên một dáng người.

Đầu, mặt, thân, chân, bàn chân - đều rất rõ ràng.

Kết hợp với nhiệt độ trong phòng cực thấp, có thể đoán được đây chính là một nơi có chức năng tương tự như nhà xác.

Cục trưởng Kiều bước tới, từ từ xốc tấm vải ra khỏi mặt xác chết.

Dưới ánh nến lạnh lẽo, mọi người trông thấy một khuôn mặt đang tươi cười vô cùng quỷ dị.

Chương 570: Diệt môn

Vụ án mất tích của đoàn tàu mã số Tháng Năm xảy ra cách đây ba năm trước, nhưng cỗ thi thể này trông vẫn còn rất tươi, thời gian tử vong không thể quá ba ngày.

"Đoàn tàu Tháng Năm… trở về rồi." Cục trưởng Kiều ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nói.

Thi thể là một người đàn ông, nhìn khoảng ngoài 30 tuổi, trên người không có vết thương nào, ngoại trừ khuôn mặt cười quái dị khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Vẻ cổ quái của khuôn mặt cười không thể diễn tả bằng lời, Hòe Dật nghĩ nát óc cũng không thể đoán được người đàn ông này đã nhìn thấy gì trước khi chết.

Anh ta trông giống như đã chết trong niềm vui sướng tột độ, nhưng biểu cảm cường điệu một cách quá đáng lại cho thấy, người đàn ông lúc đó rất căng thẳng, thậm chí còn… có một chút sợ hãi bên trong.

Vui sướng, kinh sợ, căng thẳng… đủ loại cảm xúc trộn lẫn với nhau, khiến cho chuyện này trở nên rất phức tạp.

Nhưng có một điều có thể chắc chắn, người đàn ông đó nhất định là đã bị quỷ giết chết.

Cho dù không có sự làm nền trước đó của Cục trưởng Kiều, cũng không thể che giấu khỏi tầm mắt của mọi người, những người đứng ở đây đều không phải là người mới.

Bọn họ có thể mơ hồ ngửi thấy một loại không khí lạnh lẽo khác từ thi thể, một loại khí tức âm u lạnh lẽo.

Là những thứ kia đã để lại.

Giang Thành đưa tay ra, từ trên kệ bên cạnh lấy xuống một đôi găng tay, đeo vào sau đó bắt đầu kiểm tra thi thể.

Thi thể được đặt trên một tấm ván gỗ, dưới tấm ván là những khúc gỗ dày được xếp từng khúc một.

Các vết nứt trên gỗ được lấp đầy bằng những tảng băng.

Cho dù thi thể được cất giữ theo cách này, trong phòng vẫn thoang thoảng mùi thối rữa, ngửi lâu cũng có cảm giác như tóc mình đang phồng lên.

"Người đàn ông này có thân phận thế nào?" Giang Thành cởi găng tay ném sang một bên, nhìn về phía Cục trưởng Kiều.

Quả nhiên, đúng như lời hắn nói, trên cơ thể không có vết thương bên ngoài nào ngoại trừ những chỗ đốm thi thỉnh thoảng xuất hiện.

"Phùng Đức Lâm, con trai của Phùng lão gia." Cục trưởng Kiều trịnh trọng nói: "Phùng lão gia là một gia đình lớn ở thị trấn Đá Xám, ông ấy có nền tảng và mạng lưới sâu rộng ở đây, có mối quan hệ trong cả giới quân sự và chính trị. Ngay cả tôi cũng không dám tùy tiện đắc tội."

"Chẳng trách anh lại sốt sắng bắt chúng tôi phá án, còn chỉ cho có 7 ngày." Bì Nguyễn như đã bắt được thóp của Cục trưởng Kiều, mỉa mai nói: "Là do vị Phùng lão gia này ép anh phải phá án trong thời hạn này đúng không, nếu không tìm được ra hung thủ giết con trai ông ta, sẽ lột chiếc mũ ô sa trên đầu anh xuống chứ gì."

Đối với việc này, Cục trưởng Kiều không phản bác, chỉ nhìn vào mắt của Bì Nguyễn, lạnh lùng nói: "Sau 7 ngày, nếu như không thể phá án, tôi sẽ từ chức và rời đi, nhưng trước khi từ chức, tôi có thể đảm bảo, cậu sẽ tận mắt nhìn thấy óc của mình chảy ra ngoài đấy."

Nghe vậy, Bì Nguyễn, người còn đang chiếm thế thượng phong, lập tức héo khô.

“Chắc hẳn là vẫn còn những nạn nhân khác nữa.” Giang Thành nghiêng đầu nhìn Cục trưởng Kiều: “Nếu chỉ có một người chết, các anh sẽ không lập tức nghĩ tới đoàn tàu Tháng Năm.”

Cục trưởng Kiều ra hiệu cho viên cảnh sát trẻ tuổi bước vào, người này lập tức đi đến một bức tường, loay hoay một lúc, trong phòng đột nhiên có đèn sáng.

Khi đèn bật sáng, mọi người chợt phát hiện căn phòng rộng hơn rất nhiều so với những gì họ từng thấy trước đó, cách vài mét có một màn hình trắng.

Không, đó không phải là một tấm bình phong, mà là một tấm màn trông giống như được làm từ tấm vải trắng.

Trước đó bọn họ còn cho rằng chỗ đó là một bức tường.

Khi viên cảnh sát trẻ bước tới và vén rèm lên từng chút một, cảnh tượng phía sau khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Phía sau tấm rèm có hơn mười tấm vải trắng được xếp ngay ngắn.

Dưới mỗi tấm vải trắng đều là một thi thể.

“Đều là người nhà họ Phùng, tính cả Phùng Đức Lân, tổng cộng có mười ba thi thể.” Một lát sau, Cục trưởng Kiều lại nói: “Nếu chuyện này không thể giải quyết trong vòng một tuần, nhà họ Phùng sẽ chết hết.”

“Trời đất ơi, ai đã làm ra chuyện không có tính người thế này, ra tay tàn nhẫn quá.” Tên mập nhìn những thi thể phủ vải trắng, cảm thấy hành vi của con quỷ này quả thực quá nặng rồi.

Về việc này, trên mặt Giang Thành ngược lại không nhìn ra điều gì, quay đầu nhìn Cục trưởng Kiều hỏi: "Tất cả mọi người đều giống nhau sao?"

"Đúng vậy, đều… đều giống nhau." Nghĩ đến những khuôn mặt cười quái dị đó, sắc mặt của Cục trưởng Kiều rất kém.

"Trong số tất cả những người bị hại, đều là người của nhà họ Phùng sao?" Lần này là Lạc Hà lên tiếng, anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của thi thể, trầm giọng nói.

"Đúng vậy." Cục trưởng Kiều trả lời.

"Như vậy xem ra hung thủ là nhắm tới nhà họ Phùng mà đến, nhất định tiêu diệt cả nhà họ Phùng." Giang Thành không nhắc đến từ quỷ, mà thay thế bằng từ hung thủ, điều này sẽ tránh được rất nhiều phiền toái.

"Cục trưởng Kiều, trước đây anh đã đề cập đến vụ án mất tích của đoàn tàu tháng Năm, hiện tại tình trạng tử vong của những thành viên nhà họ Phùng cũng giống như tình trạng tử vong của các nạn nhân trong toa tàu cuối cùng, anh là cảm thấy trong này có gì uẩn khúc sao?" Giang Thành hỏi ra vấn đề mà ngay cả người bình thường cũng đều có thể nghĩ ra.

"Tôi hiểu ý của cậu, ở một mức độ nào đó nhà họ Phùng quả thực có liên quan đến chuyện này." Cục trưởng Kiều không hề né tránh vấn đề này, thẳng thắn nói: "Chuyện vận chuyển người dân bị nạn là do nhà họ Phùng tài trợ, đoàn tàu Tháng Năm, cũng là do nhà họ Phùng tìm về."

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền có một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó, cánh cửa sắt bị đẩy ra, một viên cảnh sát vụng về chạy vào, vẻ mặt hoảng hốt, nhưng đang định nói thì thấy đám người Giang Thành đang nhìn mình nên lại lập tức im lặng.

Nhưng Cục trưởng Kiều lại như hiểu ra điều gì đó, cau mày nói: "Ở đây không có người ngoài, có chuyện gì cứ nói."

Tên cảnh sát nhận được sự cho phép lập tức hoảng sợ nói: "Cục trưởng Kiều tổng, không hay rồi, vừa rồi bên phía nhà họ Phong truyền đến tin tức, sáng nay lại có thêm một người chết!"

"Lần này là ai?" Cục trưởng Kiều vội vàng hỏi.

"Là đạo sĩ do Phùng lão gia mời đến trừ quỷ, chết trong linh đường do nhà họ Phùng dựng lên, vốn dĩ là định gác đêm để làm lễ trừ quỷ, nhưng sáng nay khi có người đến xem, thì đã lạnh người rồi." Nói xong, viên cảnh sát lại sợ hãi, liếc nhìn mấy chục cái xác giống như nấm mồ bên trong và thì thầm: "Vẫn là … vẫn là biểu cảm như cũ."

"Phùng lão gia thế nào rồi?" Cục trưởng Kiều mặt đầy vẻ khó chịu.

"Phùng lão gia đã đổ bệnh rồi, hiện đang được bác sĩ điều trị nhưng tôi nghe nói tình hình của ông ấy rất không tốt." Viên cảnh sát nói thêm.

Cục trưởng Kiều xoay người nhìn về phía đám người Giang Thành: "Bây giờ các cậu hãy qua đó đi, tình hình cụ thể Ngô Nhị Cẩu sẽ nói cho các cậu biết."

"Hãy nhớ kỹ, các cậu chỉ có thời gian bảy ngày." Cục trưởng Kiều nói: "Đừng nghĩ đến việc chạy trốn, trên dưới khắp nơi trong thị trấn Đá Xám đều có người của tôi, các cậu không thể thoát khỏi vòng tay của tôi đâu."

Sau khi nói xong, Cục trưởng Kiều rời đi cùng với một cảnh sát trẻ khác.

Có thể nhìn ra, tâm trạng của anh ta đang rất tệ, bất kỳ ai dính líu đến chuyện như vậy đều không dễ dàng gì.

Nhà họ Phùng, anh ta không đủ khả năng để đắc tội, quỷ… thì anh ta lại càng không đủ khả năng đắc tội.

Đó là lý do tại sao mới tìm đến một nhóm người như nhóm của Giang Thành.

Xem ra bản thân Cục trưởng Kiều cũng không có nhiều hi vọng trong việc giải quyết chuyện này, anh ta đến tìm Giang Thành và những người khác, phần nhiều là để làm vật tế thần hơn.

Theo chân Ngô Nhị Cẩu rời khỏi đồn cảnh sát, bọn họ rẽ đông rẽ tây, đi đến một con phố tương đối sầm uất có nhiều cửa hàng bao quanh.

Những người bán đồ ăn rất ồn ào, ở góc phố có một chiếc chiếu trải đầy những quầy hàng bán đủ loại mặt hàng nhỏ.

Chương 571: Âm binh

Chủ tiệm là một phụ nữ, tuy rằng đầu mặt đầy bụi đất, nhưng nhìn trang phục vẫn có thể nhận ra không phải người địa phương, ngược lại trông có vẻ như trước kia hoàn cảnh khá giả, giờ đây đã phá sản, mới không còn cách nào khác lưu lại đầu đường xó chợ.

Các sản phẩm trên quầy hàng cũng tinh xảo hơn nhiều so với các sản phẩm thông thường, có những chiếc gương với hình dáng kỳ quái, một số công cụ nhỏ, và rất nhiều những búp bê làm bằng vải.

Điều khiến mọi người chú ý chính là phong cách của búp bê.

Khác với những con búp bê thường thấy, những con búp bê này có kiểu dáng kỳ lạ, với khuôn mặt tròn, rèm dài đến đầu và đôi mắt không to tròn dài và hẹp, gần như chỉ có một khe hở.

Ngoài ra còn có một con búp bê gỗ được chạm khắc từ gỗ được đặt ở một nơi bắt mắt, tinh tế hơn nhiều so với những con búp bê khác.

Con búp bê mặc quần áo bằng vải vụn, với một chiếc túi vải phồng sau thắt lưng, tóc búi cao và khuôn mặt được sơn màu tái nhợt.

"Đồ của người Nhật?" Hòe Dật nhìn chằm chằm con búp bê trên quầy hàng, ngạc nhiên hỏi.

"Này, người Nhật bán đồ Nhật thì có gì kỳ lạ." Viên cảnh sát tên Ngô Nhị Cẩu nói: "Đây không phải là chiến thắng của

chiến tranh sao? Chúng ta đã đánh đuổi hết lũ quỷ Nhật Bản, nhưng vẫn có một số người Nhật trước đây từng làm ăn và sinh sống ở đây đã lưu lại."

"Nhưng bây giờ bọn họ không còn ra oai như trước nữa rồi, tên nào tên nấy đều rất thành thật, nhà cửa, đất đai, đồ có giá trị đều bị tịch thu nên chỉ có thể làm một số đồ thủ công rồi đem ra bán thôi."

Nghe thấy người phụ nữ là người Nhật Bản, mọi người lại nhìn thêm mấy cái, nhưng sau khi cảm nhận được ánh mắt cuả mọi người nhìn mình, người phụ nữ hiển nhiên là sợ hãi tột độ, ôm chặt quần áo trong tay không dám ngẩng đầu lên.

"Anh cảnh sát này xưng hô như thế nào nhỉ?" Giang Thành nhìn Ngô Nhị Cẩu, dù sao bọn họ cũng không thể gọi Ngô Nhị Cẩu bằng biệt hiệu như vậy được.

"Ha ha." Ngô Nhị Cẩu nheo mắt lại: "Tôi họ Ngô, tên Ngô Đại Lực."

"Ngô đại ca."

"Ha ha, đừng khách sáo."

Sau một hồi xã giao khách sáo, mọi người đã trở nên quen thuộc hơn rất nhau, Ngô Đại Lực bắt đầu kể cho Giang Thành và những người khác về tình hình hiện tại của nhà họ Phùng.

"Haizzz." Ngô Đại Lực thở dài, hồi tưởng lại nói: "Thật sự là thảm quá, cậu nói xem, đang yên đang lành, làm sao lại trở thành như vậy?"

"Để tôi nói nhỏ cho các cậu biết nhé, mới vừa sáng nay, Phùng lão gia suýt chút nữa đã tức đến tắt thở." Ngô Đại Lực thở dài.

"Lão đạo sĩ đó chết thảm lắm, ngày hôm qua còn bốc phét ầm vàng, cái gì mà thiên sư đạo nhân hạ phàm độ kiếp, thấy

trạch viện nhà họ Phùng gặp nạn nên liền đến giúp một tay, sau khi sự việc thành công, thù lao cảm tạ là 10. 000 tệ là được.” Ngô Đại Lực dẫn bọn họ đi vòng qua một góc, bĩu môi: “Không ngờ, lại là hàng lậu, vẫn chết như thường.”

“Lại…”

“Ừm.” Ngô Đại Lực gật đầu, kinh ngạc hỏi: “Sao thế, các cậu còn chưa biết sao? Đây đã là vị cao nhân thứ tư được mời tới rồi.”

“Mấy vị trước lần lượt là đại sư Độ Ách của chùa Phổ Hoa, đạo trưởng Phong Thiền Tự của Du Ngâm Quan, còn có một vị nghe nói là cổ sư đến từ đất Miêu, kết quả cũng tiêu hết rồi.”

Hòe Dật nghe vậy không khỏi lắc đầu, những người này đối mặt với quỷ, có tác dụng mới là có quỷ.

“Chuyện về đoàn tàu Tháng Năm, Ngô đại ca có biết nhiều không?” Cục trưởng Kiều dường như đã nói rất nhiều về đoàn tàu Tháng Năm, nhưng manh mối có thể rút ra lại không nhiều.

Không ngờ, khi nghe thấy mấy từ ” đoàn tàu Tháng Năm”, khuôn mặt vốn có màu hạt dẻ của Ngô Đại Lực liền trở nên tái nhợt.

“Cái này không dám nhắc tới đâu.” Ngô Đại Lực vội vàng ngắt lời, khẩn trương nói: “Các cậu còn… còn dám nhắc đến đoàn tàu Tháng Năm, không sợ ban đêm bị đoàn tàu quỷ đó tìm tới tận cửa nhà sao?”

Nghe vậy, Giang Thành giả vờ như không hiểu gì cả: “Làm sao vậy, chẳng lẽ đoàn tàu đó còn có thể giết những người khác, ngoài nhà họ Phùng ra hay sao?”

Cái chết của những vị đại sư kia không còn nghi ngờ gì chính là bị cuốn vào chuyện của nhà họ Phùng, quỷ coi bọn họ

là người nhà họ Phùng nên giết hết.

“Cái này thì ai có thể nói chắc chắn chứ, bây giờ không giết, không có nghĩa là sau này sẽ không giết.” Ngô Đại Lực nuốt khan, nhỏ giọng nói: “Hơn nữa cậu cũng cũng không nhìn xem, bây giờ nhà họ Phùng … còn lại mấy người?”

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Ngô Đại Lực, anh ta là lo lắng sau khi nhà họ Phùng chết hết, tiếp theo sẽ đến lượt bọn họ.

“Ngô đại ca, anh yên tâm đi, Cục trưởng Kiều mời chúng tôi đến đây chính là để giải quyết chuyện này.” Hòe Dật nói, lộ ra vẻ mặt rất tự tin.

“Này, trông cậu cũng không lớn cho lắm, nhưng khẩu khí cũng không nhỏ nhỉ, tôi hỏi cậu nhé, sư phụ của cậu là vị cao nhân nào thế?” Ngô Đại Lực nhướng mày, cực kỳ khinh thường hỏi.

Dưới con mắt của Giang Thành, Hòe Dật không hề bào chữa, ít nhiều anh ta cũng là một môn đồ, tuy rằng bị nguyền rủa bám lấy người, nhưng tương ứng cũng đạt được một số năng lực của quỷ.

Nếu thực sự ra tay thật, cho dù có trói bốn tên đại sư giả kia vào với nhau, cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh ta.

Thấy Hòe Dật không nói gì nữa, Ngô Đại Lực nhún nhún vai, biểu cảm nhìn cậu là biết ngay chẳng ra gì mà: “Tôi phải nói trước với các cậu nhé, vào nhà họ Phùng rồi, nói chuyện nhất định phải cẩn thận, bây giờ nhà bọn họ đã trở thành một mớ hỗn độn rồi, cẩn thận nói sai một câu, lại mất mạng vô ích “.

Đối với nhà họ Phùng, Giang Thành không mấy hứng thú, hắn có hứng thú với đoàn tàu Tháng Năm hơn.

Nếu như có cơ hội, có thể lên tận nơi để xem là tốt nhất.

Nhưng điều đáng tiếc là theo lời kể của Ngô Đại Lực, đoàn tàu Tháng Năm đã bị máy bay Nhật Bản cho nổ tung ngay sau vụ tai nạn không lâu.

Lửa cháy suốt một ngày một đêm, toàn bộ sân ga bị thiêu rụi.

“Còn có ảnh chụp hoặc đồ vật khác lưu lại không?” Giang Thành hỏi: “Hoặc là báo chí, những thứ như báo chí các loại cũng được.”

Lúc đó chuyện này gây ra chấn động rất lớn, chắc hẳn sẽ có manh mối lưu lại.

“Cái này…” Ngô Đại Lực gãi gãi đầu: “Có lẽ là có, tôi có thể quay về giúp các cậu tìm xem, nhưng các cậu muốn thứ này để làm gì?”

Ngô Đại Lực chớp chớp mắt, cao giọng hỏi: “Tôi nói này, không phải các cậu là thực sự muốn liên quan gì đến đoàn tàu quỷ đó đấy chứ?”

Xét theo tình hình trước mắt, Ngô Đại Lực hiển nhiên không hiểu rõ tình thế bọn họ đang gặp phải, cho rằng bọn họ chỉ là từ trên cử xuống, để đại khái làm lấy lệ. .

Không ngờ bọn họ nhận được mệnh lệnh là, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ bị xử bắn sau bảy ngày.

Không biết có phải nghĩ đến điều gì không, Ngô Đại Lực dừng lại, dẫn họ đến một địa điểm hẻo lánh, cách xa đường phố và không có nhiều người đến.

“Hãy nghe một câu khuyên của người anh già này đi, chuyện ở đây các cậu không thể lo được đâu, đến xem qua loa đại khái là được rồi, sau đó hãy nhanh chóng tìm một lý do xoa dầu vào dưới chân, rồi đến từ đâu thì quay về đó đi.” Anh ta nhìn ngó xung quanh, hạ giọng nói: “Có cao nhân thật sự đã xem qua rồi, nói ở đây là lệ quỷ tác quái, âm binh giết người!”

Chương 572: Phùng phủ

Lệ quỷ tác quái, âm binh giết người.

Câu nói này ngược lại hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đây là lần đầu tiên nghe nói.

Ngô Đại Lực nhìn thấy ánh mắt ngày càng thích thú của những người trẻ tuổi này, cảm thấy bọn họ chắc là bị điên rồi, nên ân cần khuyên nhủ: "Đoàn tàu Tháng Năm này có gì đó không ổn, bên trên nào có chở người, đều là quỷ thôi!"

"Mỗi khi đêm đến, lại trở về nhà họ Phùng để báo thù."

"Nhưng đâu phải nhà họ Phùng hại chết bọn họ, bọn họ quay lại tìm nhà họ Phùng báo thù cái gì?" Tên mập hỏi, nhưng nghe thế nào cũng giống như là đang phối hợp với Giang Thành để diễn xuất, moi thông tin từ lời nói của Ngô Đại Lực.

"Ây yo, cậu có phải là người không đấy?" Ngô Đại Lực nhăn mặt nhìn khuôn mặt to lớn của tên mập: "Đó là quỷ đấy, chả lẽ quỷ lại đi nói lý lẽ với cậu à?"

"Còn nữa, nếu không phải Nhà họ Phùng tìm đến đoàn tàu Tháng Năm để vận chuyển những dân bị nạn kia đi, bọn họ cũng sẽ không bị dính đến chuyện này, cậu nói có phải không?" Ngô Đại Lực tiếp tục nói.

"Được rồi, tôi cũng không nói nhảm với các cậu nữa, những lời tôi nói, các cậu muốn nghe thì nghe, không nghe, tôi cũng đành chịu. Chúng ta đều là bèo nước tình cờ gặp nhau, những gì tôi có thể làm chỉ có nhiêu đây thôi."

Tiếp sau đó Ngô Đại Lực dẫn bọn họ đến một nơi ở sang trọng, đứng ngoài cổng có thể nhìn thấy tòa nhà ba tầng theo phong cách phương Tây bên trong.

Đánh giá từ chiều cao và chiều dài của hàng rào, ngôi nhà này có diện tích đáng kể.

Trước cửa nhà có một tấm bảng treo, trên đó có viết hai chữ "Phùng phủ", nét viết rồng bay phượng múa, cực kì khí phái.

Chỉ là ban ngày ban mặt, mà cổng lớn đóng chặt, sư tử đá hai bên và cột hai bên cửa đều treo những mảnh vải trắng, còn có hoa làm bằng giấy trắng.

Hiển nhiên, là có người đã chết trong nhà họ Phùng.

Không biết có phải do câu chuyện trước đó hay không, mà chỉ đứng trước cổng nhà họ Phùng thôi, bọn họ đã cảm nhận được một cơn gió lạnh thổi vào mặt.

"Đứng đây làm gì?" Khi mọi người quay đầu lại, Ngô Đại Lực đã rẽ vào con ngõ bên cạnh, thấy không có người nào đi theo sau, anh ta lại đi ra khỏi ngõ, tức giận nói: "Nhà người ta xảy ra chuyện lớn như vậy, các cậu còn hi vọng người ta mở cổng chính cho đi nữa à?"

"Còn nữa, các cậu cũng không nghĩ tới, bản thân là thân phận gì? Mẹ kiếp, đi vào cửa phụ cùng tôi đi." Ngô Đại Lực trong miệng vẫn còn có lời muốn nói, chỉ là ngại không muốn nói ra, chính là cho dù là Cục trưởng Kiều có đích thân đến, người nhà họ Phùng cũng không bao giờ mở cửa chính để chào đón.

Không có cách nào khác, ai nói người ta có sự nghiệp lớn, quan hệ rộng cơ chứ.

Ở thị trấn Đá Xám, nếu nói nhà họ Phùng giàu thứ hai thì không ai dám nói mình là người thứ nhất.

Nhưng bây giờ…

Ngô Đại Lực nghiêng đầu liếc nhìn tấm vải trắng và tiền giấy trước cổng, lắc đầu, sau chuyện này, nhà họ Phùng không chỉ là xong, có lẽ cũng không còn nữa luôn.

Người đều chết hết rồi, có tiền cũng vô ích.

Bọn người Giang Thành đi theo bước chân của Ngô Đại Lực, rẽ vào một con ngõ vắng vẻ gần đó, sâu trong con ngõ có một cánh cửa gỗ đôi.

Nói là cửa phụ, nhưng so với cửa của người nhà bình thường chắc chắn hơn rất nhiều, gỗ rất chắc chắn, tạo cho người ta cảm giác lịch sử rất dài và dày.

Có hai bức tranh được dán trên đó.

Một bức là Chung Quỳ bắt quỷ, bức còn lại là mọi người không biết, nhưng thấy là một nhà sư mặc áo cà sa màu vàng ngồi trên nệm nhắm mắt lại, sau đó gõ cá gỗ.

Có lẽ nó cũng liên quan đến việc cầu phúc và xua đuổi ma quỷ.

Mắt thấy người đã đủ hết, Ngô Đại Lực hít sâu một hơi, đi về phía trước gõ cửa mấy cái, mấy giây sau mới nói: “Lưu thọt, tôi là Ngô Đại Lực, Cục trưởng Kiều bảo tôi đưa người đến.”

Hét lên mấy câu liền, nhưng bên trong cánh cửa không có chút phản hồi nào.

Ngay lúc mấy người Giang Thành cảm thấy có gì đó không ổn, thì từ trong cửa truyền đến tiếng bước chân rất kỳ lạ.

Mô tả nó thế nào bây giờ nhỉ?

Giống như một người đi kiễng chân, tốc độ khá nhanh, nhưng lại không muốn tạo ra tiếng động.

Khi nghe thấy tiếng bước chân, hầu như tất cả mọi người đều đồng loạt lùi lại một bước, để lại Ngô Đại Lực một mình trước cửa.

Nhưng Ngô Đại Lực xem ra không có việc gì, anh ta chỉ nóng lòng muốn tới hoàn thành công việc do Cục trưởng Kiều sắp xếp, sau đó nhanh chóng rời đi, tránh gặp xui xẻo, chứ không nghĩ đến điều gì khác nữa.

"Cọt két——"

Cánh cửa mở ra một khe hở.

Bầu không khí ngoài cửa đột nhiên trở nên căng thẳng, Hòe Dật, Trần Cường, Bì Nguyễn và tên mập lập tức tiến lại gần Giang Thành, để Lâm Uyển Nhi một mình ở bên ngoài.

Tên mập đưa tay kéo ống tay áo của Lâm Uyển Nhi.

Qua khe cửa, bọn họ nhìn thấy một con mắt đầy tia máu, con mắt nằm ở vị trí rất thấp, hình như chỉ cao hơn 1 mét một chút.

Sau khi con mắt đó nhìn một lúc, cánh cửa dần dần được mở ra, trước mặt mọi người xuất hiện một người vô cùng xấu xí.

Đó là một người đàn ông đang dựa vào một cây gậy chặt từ một cành cây thô dày, một chân của anh ta không chỉ đơn giản là bị gãy, hoặc là chỉ là có vấn đề gì đó ở bàn chân.

Mà là co lại, chân phải chỉ bằng một phần ba kích thước của chân trái, có vẻ như sau khi anh ta được vài tuổi, vì lý do nào đó, chân phải đã ngừng phát triển.

Chân phải cứ treo trên người, lắc lư lắc lư, trông cực kì quái dị.

Người đàn ông tên Lưu thọt này còn bị mất một mắt, nhìn vết sẹo thì có vẻ như bị con vật nào đó chọc mù mắt, mũi bị

xẹp, lỗ mũi hếch ra ngoài, đôi môi dày thỉnh thoảng thở ra hồng hộc.

Có vẻ như việc đi bộ từ trong ra sau cửa đã tiêu tốn rất nhiều sức lực của anh ta.

“Lưu thọt, anh ở trong đó làm gì vậy?” Ngô Đại Lực có chút bất mãn nói: “Để chúng tôi chờ lâu như vậy.”

“Tôi đang bận.” Sau khi nhìn đám người một lượt, Lưu thọt nói, giọng khàn đặc như lẫn trong cát: “Đây là những người mà Cục trưởng Kiều gửi tới sao?”

“Đúng.”

“Có bao nhiêu người?” Lưu thọt trừng một con mắt còn lại hỏi.

“11 người.”

“Được.” Lưu thọt run rẩy mở cửa gỗ ra, sau đó nhường vị trí, đứng ở sau cửa: “Mọi người vào trong đi.”

Chương 573: Cổ quái

Khi Giang Thành và những người khác bước vào, còn không chờ mọi người kịp thấy rõ bố cục của sân, thì đã nghe thấy một tiếng "ầm" từ phía sau.

Lưu thọt dùng sức đóng cửa lại, sau đó chốt cửa lại một cách thẳng thừng gọn gàng.

Nhìn mọi người từ trên xuống dưới mấy lần, Lưu thọt bắt đầu khập khiễng đi vào bên trong, đồng thời ra hiệu cho mọi người đi theo mình: "Nếu các cậu đã được Cục trưởng Kiều giới thiệu thì chắc cũng phải biết quy củ rồi, nên tôi sẽ không nói nhiều nữa."

"Nếu như đã đến nhà họ Phùng chúng ta, thì phải tuân thủ quy củ của nơi này."

Lúc này, Lưu thọt đang dẫn đường ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, một con mắt nhìn chằm chằm mọi người, tên mập bị hành động bất ngờ này dọa đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên: "Anh định làm gì?"

Lưu thọt không trả lời mà chỉ liếc nhìn từng người một, một lúc sau mới quay người lại, để lại cho bọn họ một bóng lưng cổ quái.

Đầu tiên bọn họ đi qua một hành lang uốn khúc, sau đó lại đi qua một vườn hoa, rồi mới đến bên cạnh một tòa nhà.

Tòa nhà cũng có ba tầng, nhưng xét về quy mô và sự sang trọng thì nó kém hơn nhiều so với những gì họ nhìn thấy từ bên ngoài cổng.

“Các cậu tạm thời ở chỗ này, đến giờ ăn cơm sẽ có người mang tới, hiện tại trong nhà có hơi loạn, không có việc gì thì đừng ra ngoài đi lung tung.” Nói xong, Lưu thọt liền xoay người lại, trông bộ dạng thì là chuẩn bị rời đi.

Nhưng Giang Thành đã bước nhanh lên mấy bước, ngăn cản anh ta lại: “Lưu đại ca.” Giang Thành nói: “Cục trưởng Kiều gọi chúng tôi tới đây để điều tra vụ án, xét thấy tình hình hiện tại của quý phủ rất nguy cấp, chúng tôi làm sao có thể nhẫn tâm ở lại đây, khoanh tay đứng nhìn được.”

Trong mắt Lưu thọt lướt qua một tia cổ quái, mặc dù anh ta đã rất nhanh chóng che giấu nó đi, nhưng vẫn bị mọi người chú ý tới: “Các cậu muốn đi bây giờ?” Lưu thọt hỏi.

Giọng nói của anh ta khiến mọi người cực kì khó chịu, đặc biệt là khi kết hợp với khuôn mặt kia của anh ta nữa.

“Chúng ta muốn càng sớm càng tốt.” Giang Thành nói, sau đó hạ giọng: “Đây cũng là chủ ý của Cục trưởng Kiều.”

Dù sao thì bọn họ cũng chỉ có thời gian 7 ngày, mà vụ này nhìn đã thấy là có gì đó không ổn, chỉ sợ là sẽ khá khó khăn.

Lưu thọt suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Nếu đã như vậy thì các cậu đi theo tôi, nhưng trên đường đi không được nói năng bừa bãi, cũng đừng nhìn ngó lung tung.”

“Nếu không…” Lưu thọt sắc mặt âm trầm nói: “Có thể sẽ khiêu khích đến thứ không nên khiêu khích, nếu chuyện đó xảy ra, không ai có thể cứu được các cậu đâu.”

“Sẽ… khiêu khích cái gì vậy?” Bì Nguyễn nhìn chung quanh, nuốt khan, thấp giọng hỏi.

Lưu thọt không trả lời vấn đề này, anh ta chỉ ném cho Bì Nguyễn ánh mắt đầy ẩn ý, bảo Bì Nguyễn câm miệng lại.

“Đi theo tôi.”

Lần này sau khi đi qua một cánh cửa gỗ khác, tầm nhìn của bọn họ được mở rộng, cách đó không xa là một ngôi nhà tây ba tầng.

Có vài chiếc ô tô màu đen đậu trên con đường rải sỏi phía trước ngôi nhà tây.

Từ đây có thể thấy được tài chính và địa vị của Nhà họ Phùng ở thị trấn Đá Xám, ít nhất bọn họ cũng không nhìn thấy ai có ô tô sang như vậy ở đồn cảnh sát.

Nhưng điều cổ quái là dọc đường đi đến đây, bọn họ cũng được coi như đã đi xuyên qua một nữa nhà họ Phùng rồi, vậy mà ngoại trừ Lưu thọt dẫn đường ra, bọn họ đều không nhìn thấy một người sống nào nữa.

Làm sao có thể?

Là do người nhà Phùng đã chết đến mức không còn lại mấy người, hay là đều chạy ra ngoài tìm nơi ẩn náu hết rồi?

Nhưng chắc cũng phải để lại một vài người hầu chứ nhỉ.

Ngay lúc tên mập vươn cổ ra nhìn, bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Cậu đang nhìn cái gì?"

Chờ khi tên mập định thần lại, đúng lúc gặp phải ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của Lưu thọt, thân hình to lớn của tên mập chợt chột dạ: "Không… không nhìn gì cả."

"Không phải tôi đã nói trước với cậu, không được nhìn lung tung rồi sao?!" Giọng nói của Lưu thọt cao lên, nghe cực kì chói tai.

"Đủ rồi." Giang Thành nói, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh như cũ.

Nhưng không biết vì sao, lúc đầu Lưu thọt vẫn còn hung hăng, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Giang Thành, lại dần dần bình tĩnh lại.

“Lưu đại ca, điều tra vụ án quan trọng.” Giang Thành tiếp tục.

Lưu thọt nhìn chằm chằm tên mập mấy lần nữa, tên mập cúi đầu, cảm thấy ánh mắt của đối phương giống như một con dao thép đang cào xé trên người mình.

“Nơi ở của nhà họ Phùng không tiện cho người ngoài ra vào, các cậu có thể đi tới pháp đàn do thiên sư đạo trưởng lập ra.” Lưu thọt nói: “Sáng nay, chúng tôi là đã tìm thấy thi thể của ông ta ở đó.”

Liên quan đến chuyện của thiên sư đạo trưởng, người dẫn đường Ngô Đại Lực đã đề cập tới, đại khái là một tên lừa đảo giang hồ, không ngờ lần này gặp phải quỷ thật, nên đã trực tiếp bị chém đầu.

“Được.” Giang Thành nói: “Vậy thì làm phiền anh rồi.”

Vài giây sau, giọng nói của Lưu thọt mới truyền đến, anh ta giơ gậy chống chỉ vào một địa điểm trước mặt, ở đó có mấy tòa nhà trông rất cổ kính.

“Chính là kia rồi.” Lưu thọt khàn giọng nói: “Tôi còn có việc phải làm, nên không đi cùng các cậu đến đó nữa, lát nữa sẽ tới đón các cậu.”

Sau khi nói xong, anh ta có vẻ như không yên tâm, lại cảnh cáo: “Các cậu đừng đi loanh quanh, cứ hoạt động ở khu vực đó thôi, nếu không sẽ xảy ra chuyện, đừng trách tôi không cảnh báo các cậu.”

“Đã hiểu.” Mọi người đều biểu hiện ra rất hợp tác.

Lưu thọt khập khiễng bước đi, dáng đi tuy quái đản nhưng tốc độ cũng không hề chậm hơn người bình thường.

Sau khi nhìn Lưu thọt rời đi, mọi người đi về phía tòa nhà kia: “Cái tên Lưu thọt này có cổ quái.” Hòe Dật hạ nhỏ giọng:

“Còn có cái tên Ngô Đại Lực, đưa chúng ta đến đây nữa, cũng không thể tin được.”

“Lúc nãy khi vào đây, mọi người còn nhớ cuộc đối thoại của bọn họ không?” Trần Cường tiếp lời nói: “Các tên Lưu thọt này lại hỏi Ngô Đại Lực rằng, chúng ta có phải là người được Cục trưởng Kiều gửi tới đây không?”

Cách dùng từ “gửi” này mang lại cho mọi người một dự cảm cực kì không tốt.

Cái gì mới sử dụng từ “gửi”?

Bọn họ đâu phải là hàng hóa.

Chương 574: Người rơm

Thu hồi lại ánh mắt, Giang Thành lên tiếng: "Có vấn đề gì không sẽ điều tra rõ ràng, bây giờ tập trung chú ý, đến pháp đàn xem thử."

Pháp đàn được bố trí bởi một người tự xưng là thiên sư đạo trưởng, đồng thời đó cũng là nơi ông ta tử vong, nên có thể sẽ có manh mối để lại.

Không tốn nhiều công sức, bọn họ đã tìm thấy pháp đàn của thiên sư đạo trưởng trong một mấy tòa nhà kia, bên ngoài pháp đàn có cắm một lá cờ kỳ quái viền màu vàng, trông giống như pháp khí của một giáo phái trong tiểu thuyết.

Tuy nhiên, điều khá bất ngờ là chính giữa pháp đàn được phủ một mảnh vải trắng, phía dưới tấm vải trắng mơ hồ có một bóng người nhô ra, một đôi giày vải thò ra từ dưới tấm vải trắng, yếu ớt nghiêng mình sang một bên.

Nó có đế màu trắng và mặt trên màu đen, phía trên có thêu biểu đồ âm dương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là thi thể của vị đạo sĩ thiên sư xui xẻo kia: "Lão đạo sĩ này cũng thật là thảm." Tên mập nói: "Người chết rồi cũng không có ai đến thu dọn thi thể."

Bọn họ đã nhìn thấy hơn chục thi thể dưới tầng hầm của đồn cảnh sát, theo Cục trưởng Kiều, thì đều là người nhà họ Phùng, xem ra ngoại trừ người của chính nhà họ Phùng ra, thì bọn họ cũng không quan tâm lắm đến thi thể của những người ngoài.

Đậy bằng vải trắng, rồi cứ vứt ở đây như thế này, cũng không hỏi không quan tâm.

“Xem ra nhà họ Phùng quả thực là đang gặp nguy hiểm rồi, nếu không cũng sẽ không bao giờ lưu lại thi thể của người ngoài ở đây.” Triệu Hưng Quốc dùng giọng điệu kỳ quái nói.

Đối diện pháp đàn này chính là từ đường của nhà họ Phùng, bên trong từ đường là những tấm bài vị màu đen, có thể thấy rất nhiều tấm bài vị còn mới toanh.

Để thi thể của một người ngoài đối diện với từ đường nhà mình, nếu nói nhẹ thì là bất kính với tổ tiên, nặng thì chính là làm tổn hại đến phong thủy của gia đình.

Đặc biệt là trong xã hội cũ nơi xu hướng bảo thủ chiếm ưu thế, điều này có thể gây tai hại chết người.

Nhưng chuyện này không nằm trong phạm vi suy xét của mọi người, bọn họ chỉ muốn tìm ra manh mối, nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ, còn về việc cả nhà họ Phùng đột ngột qua đời hay thế nào thì không ai quan tâm.

“Tạm thời đừng động vào thi thể.” Triệu Hưng Quốc đề nghị: “Trước tiên tìm bên trong pháp đàn xem sao, nếu có manh mối gì mọi người cũng đừng giấu giếm hay nói bừa.”

Dường như để tăng thêm sức thuyết phục, Triệu Hưng Quốc do dự một lúc rồi nói tiếp: “Khi đến đây tôi cũng đã điều tra qua rồi, đội ngũ đến đây lần trước không hề tầm thường, Na Như Hổ đã từng dẫn dắt đội giải quyết nhiều sự kiện linh dị, mà ngay cả anh ấy cũng phải bỏ mạng, thì mối nguy hiểm ở đây không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được “.

Đối với những điều thừa thãi này, những người khác đều có thái độ nghe rồi quên, điều này khiến Triệu Hưng Quốc rất buồn bực, nhưng cũng không thể nổi giận.

Pháp đàn bố trí tương đối thô sơ, có thể thấy được sắp xếp khá vội vàng, chính giữa đặt một pháp đàn bằng gỗ cẩm lai.

Trên pháp đàn có ba chiếc đĩa lớn màu vàng và cam, Giang Thành đưa tay gõ nhẹ vào đó, phát ra âm thanh trầm đục, chúng được làm bằng đồng, rất nặng.

Thi thể ngã ra ngay phía trước pháp đàn, đầu quay về phía pháp đàn, chân hướng ra ngoài.

Nhưng điều khó hiểu là trong suy nghĩ của mọi người, chiếc đĩa như vậy vốn dùng để đựng cống phẩm, nhưng hiện tại, bên trong đĩa lại trống rỗng.

Nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa một lúc, Giang Thành đưa tay ra, chạm nhẹ vào đó vài cái, sau đó như cảm nhận được điều gì đó, liền xoa xoa ngón tay.

Hòe Dật trông có vẻ cũng khá căng thẳng, nhiệm vụ chỉ là một phương diện, quan trọng hơn chính là tình huống hiện tại.

Một bên là Đỏ Thẫm, một bên là Người Gác Đêm, một khi danh tính bị bại lộ, chỉ sợ kết cục sẽ là chiến đấu đến chết mới thôi.

Quan trọng hơn, dựa trên phân tích tình huống bọn họ gặp phải khi tới đây, Người Gác Đêm đã chú ý tới nơi này, cho dù có thể rời đi an toàn thì khi rời đi cũng có thể đụng phải đám đông Người Gác Đêm bên ngoài.

“Anh Thành, đã phát hiện được gì rồi?” Hòe Dật chú ý tới hành động của Giang Thành liền lên tiếng hỏi.

“Rất trơn, có chút nhờn nhờn.” Giang Thành đặt ngón tay dưới mũi, khẽ ngửi một cái: “Là dầu mỡ.”

Vài giây sau, vẻ mặt Giang Thành liền thay đổi, cách hắn nhìn cái đĩa cũng có gì đó không ổn.

“Sao vậy?” Lệnh Hồ Dũng vội vàng hỏi.

“Loại dầu mỡ này có mùi vị rất đặc biệt.” Giang Thành lập tức ngồi xổm xuống, lau sạch dầu mỡ trên tay lên tấm vải liệm che phủ đạo sĩ xui xẻo, mãi đến khi lau sạch mới rút tay lại.

Tên mập: “…”

Nghe nói dầu mỡ có mùi, mọi người đều sáp tới xem, nhưng không có ai bắt chước Giang Thành đưa tay lên sờ: “Không phải là dầu mỡ từ thi thể chứ?” Sắc mặt Phan Độ có chút khó coi.

“Không phải.” Phó Phù cầm đĩa lên, ngửi ngửi, lại đặt xuống, khẳng định: “Mùi dầu mỡ của thi thể nồng hơn thế này.”

“Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng, tôi nghe nói thi thể tươi làm ra dầu thi khác với thi thể thối rữa làm ra.” Phó Phù nói một cách rất tự nhiên, dường như không biết rằng trong hoàn cảnh như này nói ra những lời như vậy sẽ ảnh hưởng đến người khác, mọi người sẽ nghĩ như thế nào.

“Chết tiệt, làm sao mà cô lại biết rõ ràng như vậy, chẳng lẽ Người Gác Đêm mấy người cũng đã từng gặp phải cái thứ quỷ như này rồi sao?” Tên mập kinh ngạc hỏi.

Nghe vậy, Phó Phù ngẩng đầu lên liếc nhìn tên mập: ” Người Gác Đêm chúng ta, tất nhiên sẽ không làm ra mấy chuyện như này, nhưng đội Đỏ Thẫm kẻ thù truyền kiếp của chúng ta, thì nghe nói bọn họ sẽ xiên người sống bằng những xiên sắt khổng lồ và nướng họ trên lửa cho đến khi chảy đầy dầu mỡ lẹt xẹt.”

Nghe vậy, trái tim của Hòe Dật đập thình thịch, đồng thời, ánh mắt nhìn sang Lâm Uyển Nhi, tên mập và Giang Thành, cũng khác.

Không ai để ý đến anh ta, sau khi kiểm tra qua căn phòng, mọi người tập trung vào thi thể trên mặt đất, Lạc Hà vốn im

lặng nãy giờ chậm rãi nhấc tấm vải trắng trên người lên.

Dù đã chuẩn bị kỹ càng nhưng mọi người vẫn vô tình cảm thấy ớn lạnh khi nhìn thấy khuôn mặt vô cùng quỷ dị kia.

Trên mặt đạo sĩ không hề có một chút máu, lông mày nhướng lên quá mức, mắt hơi mở, lòng trắng mắt đã chuyển sang màu vàng, miệng há hốc để lộ hàm răng trắng.

Ông ta quả thực là một người đàn ông ăn mặc như đạo sĩ, mặc áo choàng Đạo giáo, đi giày vải thêu đồ âm dương, tóc bạc, râu dài buông xuống.

Nếu không phải là do khuôn mặt kia quá quỷ dị, thì quả thực cũng có vài phần tiên phong đạo cốt.

Hai bên người ông ta là một tấm gương Âm Dương Bát Quái và một thanh kiếm gỗ đào.

Chiếc gương dường như đã hơn trăm năm tuổi, khung đồng đầy những vết va đập, trầy xước nhưng mặt gương vẫn sáng như mới.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Giang Thành nhìn mình trong gương, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ khó tả.

“Nhìn xem.” Giọng nói của Bì Nguyễn vang lên, đôi mắt sắc bén của anh ta lập tức phát hiện ra sự bất thường bên dưới đạo sĩ.

Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng di chuyển thi thể của đạo sĩ, đột nhiên mọi người phát hiện ra vẫn còn hơn chục người rơm bị ép dưới cơ thể của đạo sĩ.

Tay nghề của người rơm khá thô sơ, giống như một đứa trẻ đang chơi đùa với nó một cách ngẫu nhiên khi buồn chán.

Những người rơm này có kích thước to nhỏ khác nhau, nhưng ngoài ra không tìm thấy gì đặc biệt cả: “Đạo sĩ này trang bị cũng không ít đâu, chắc hẳn là định dùng những người

rơm này để khoe khoang trước mặt chủ nhà, nhưng kết quả còn không kéo dài được đến bình minh, thì người đã chết trước rồi.” Phan Độ phân tích nó sau khi nhìn người rơm và không tìm thấy gì bất thường.

Anh ta tùy ý ném người rơm trở lại mặt đất, sau khi lăn lộn mấy lần, thì lặng lẽ nằm bên cạnh đạo sĩ, không động đậy nữa.

Chương 575: Quy củ

“Thanh kiếm này… ngược lại nặng hơn tôi nghĩ đấy.” Tên mập nhặt thanh kiếm gỗ đào rơi bên cạnh đạo sĩ lên.

Điều khiến anh ta ngạc nhiên là thanh kiếm này tuy được làm bằng gỗ nhưng lại không hề nhẹ hơn một thanh kiếm sắt, trên mặt còn có một lớp mạ, không biết là tráng men hay là thứ gì khác.

Hơn nữa độ sắc bén đã bị cường điệu hóa, anh ta chỉ dùng ngón tay cái nhẹ nhàng chà xát mép kiếm, lập tức tạo thành một vết cắt, thậm chí có chút máu rỉ ra.

“Sắc vậy sao?” Tên mập kinh ngạc nói.

Trên chuôi kiếm vẫn còn khắc mấy chữ, nhưng đã mờ đi không rõ.

Mọi người còn chưa kịp tiếp tục điều tra thì đã nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân kỳ quái, sau đó ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

“Nhìn đủ rồi thì rời đi thôi, nơi đây là cấm địa của nhà họ Phùng, người ngoài tuyệt đối không được phép đặt chân vào.” Lưu thọt sắc mặt âm trầm, như thể tất cả mọi người đều nợ anh ta tiền vậy.

Có vẻ như lần này là bởi vì bọn họ đang điều tra vụ án, cho nên mới phá lệ.

Nhìn thấy vẻ mặt không thiện cảm của Lưu thọt, Phan Độ lặng lẽ đặt thanh kiếm gỗ đào trong tay xuống.

Sự chú ý của anh ta đều tập trung vào sự xuất hiện đột ngột của Lưu thọt, chứ không nhận ra rằng một giọt máu từ vết

thương chảy ra, không nghiêng không lệch, vừa vặn nhỏ xuống trên người rơm mà anh ta đã vứt xuống trước đó.

“Thi thể cứ để ở đây như vậy, không vấn đề gì chứ?” Giang Thành nhìn Lưu thọt hỏi.

“Sẽ có người xử lý.” Lưu thọt đáp, xoay người đi ra bên ngoài: “Đi thôi, tôi đưa các cậu trở về phòng.”

Lệnh Hồ Dũng truy hỏi: “Bây giờ vẫn còn sớm, chúng tôi vẫn có thể đi dạo quanh đây, chúng tôi là được Cục trưởng Kiều phân công đến để điều tra vụ án. Nếu Cục trưởng Kiều biết chúng tôi lơ là, nhất định sẽ bị phạt.”

Việc lôi Cục trưởng Kiều ra làm lá chắn, cũng là một sự thăm dò, dù sao thì mọi người cũng đã nhận thấy rõ ràng sự kỳ quái trong nhà họ Phùng rồi.

Đây là trực giác sau khi trải qua nhiều sự kiện linh dị, nhà họ Phùng bây giờ, cho người ta cảm giác giống như một tảng băng trôi ẩn dưới làn nước sâu.

Những gì lộ ra cho đến nay chỉ là một góc lộ ra trên mặt nước.

Mà bóng đen mờ nhạt ẩn hiện dưới nước mới là nguy hiểm nhất.

Lưu thọt nghe vậy, quay người lại, nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Dũng đang nói bằng một con mắt, một lúc sau mới nói: “Nơi này là Phùng phủ, nếu như các cậu đã đến đây, thì nhất định phải tuân theo quy củ của chúng ta.”

“Đây là lần đầu tiên, tôi sẽ không lặp lại lần thứ hai.” Lưu thọt lạnh lùng một cách dị thường nói: “Đừng nói là các cậu, mà ngay cả Cục trưởng Kiều có đích thân tới, cũng sẽ như vậy.”

“Quy củ là quy củ, cho dù là ai đến cũng không thể phá vỡ!”

Khí thế của Lệnh Hồ Dũng bị Lưu thọt hoàn toàn áp chế, thậm chí là trong ánh mắt cũng rơi vào thế hạ phong, nhưng sau đó bên tai chợt vang lên một giọng nói.

“Quy củ là chết, nhưng người là sống.” Giang Thành chậm rãi nói: “Người sắp chết hết rồi, mà vẫn còn kiên trì cái quy cũ nát, là chê người chết vẫn chưa đủ nhiều sao?”

“Còn nữa, ai cho anh quyền nói như vậy với người đến điều tra vụ án?”

“Với tư cách là người hầu của Phùng phủ, đã không chia sẻ nỗi lo lắng với chủ nhân thì thôi, lại còn can thiệp vào những người đến giúp đỡ, anh rút cuộc là muốn nhà họ Phùng thoát khỏi nguy hiểm, hay là muốn cả nhà bọn họ chết hết đi thế?”

Giang Thành nói câu nào câu nấy đều cực kì khí thế, lúc đầu còn là giọng điệu bình tĩnh, nhưng về sau lại toàn là mắng mỏ, không cho Lưu thọt chút thể diện nào.

“Bảo chúng tôi tới đây, là do người chủ sự chính của nhà họ Phùng và Cục trưởng Kiều sắp xếp, từ lúc nào đến phiên một người hầu như anh khoa tay múa chân ở đây?”

“Đúng vậy!” Tên mập hình như đã nhẫn nhịn tên Lưu thọt này rất lâu rồi, thấy bác sĩ nổ súng, liền lập tức đi theo: “Nếu như anh không muốn chúng tôi đến, thì cứ đi nói với Cục trưởng Kiều, bảo anh ta điều chuyển chúng tôi quay trở về, anh cho rằng chúng tôi muốn quản mấy chuyện vặt vãnh này chắc?”

Nhìn thấy đám người Giang Thành càng ngày càng lớn tiếng, Lưu thọt vốn đang hung hãn liền dịu giọng xuống: “Các cậu đừng hiểu lầm, tôi cũng là muốn tốt cho các cậu thôi.”

“Hôm nay thời tiết xấu, trời sắp mưa rồi, nên tôi muốn các cậu về sớm nghỉ ngơi.” Lưu thọt thần bí nói: “Khi thời tiết xấu, rất dễ bị vướng vào những thứ kia.”

“Đừng có bắt chúng tôi phải giải câu đố, là thứ gì?” Hòe Dật hỏi.

Lưu thọt thần sắc kỳ quái, sau đó dùng một con mắt ra hiệu vào thi thể trên mặt đất: “Tôi cũng không biết, nhưng mặt của đạo sĩ, các cậu đã nhìn thấy rồi phải không, còn cần tôi nói thêm nữa sao?”

Từ lúc vào Phùng phủ cho đến nay, bọn họ chỉ nhìn thấy một người sống là Lưu thọt, bọn họ cũng không muốn làm cứng quá với anh ta.

Suy cho cùng, hiện tại anh ta là nhân vật đầu mối duy nhất trong Phùng phủ mà mọi người có thể liên lạc, tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Ý định ban đầu của mọi người chỉ là mỉa mai quở mắng anh ta một chút thôi, nếu không đối phương cái gì cũng can thiệp vào, điều này sẽ khiến hành động tiếp theo của bọn họ gặp rất nhiều gian nan.

Hơn nữa sau khi thăm dò, Lưu thọt này cũng không hề cứng rắn như trong tưởng tượng.

Như để chứng minh lời Lưu thọt nói, không lâu sau, một tiếng sấm vang lên.

Quả nhiên, trời sắp mưa rồi.

Bầu trời tối sầm lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Ở lại hiện trường mà quỷ vừa giết người xong, hiển nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt, mọi người đều theo Lưu thọt rời đi.

Nhưng không ai để ý rằng ngay khi bọn họ quay người bước ra ngoài, người rơm bị máu của Phan Độ nhỏ xuống lại đột nhiên động đậy một cái.

Chiếc gương đồng vừa vặn chiếu về phía mọi người rời đi.

Bóng dáng mọi người trong tấm gương đồng dần dần mờ đi, một người, hai người…

Tính cả Lưu thọt, tổng cộng có 13 người.

Một mảng trên gương dường như bị mờ đi, khiến một trong những ảnh người trở nên mờ đi.

Ảnh người đó áp sát lưng Phan Độ, tư thế bước đi rất cứng nhắc, mỗi bước đi, nửa người đều chuyển động, giống như một con bù nhìn bằng rơm. …

Có lẽ lời nói trước đó của Giang Thành đã có tác dụng, khi Lưu thọt nói chuyện với bọn họ, giọng điệu đã khá hơn rất nhiều, không còn vẻ hống hách như ban đầu nữa.

“Các vị.” Sau khi đưa mọi người về phòng, Lưu thọt có vẻ lo lắng nói: “Ban đêm không cần biết có chuyện gì xảy ra, hãy cố gắng đừng ra ngoài.”

“Nếu có việc gấp thì có thể làm vào ban ngày, vụ án cũng có thể ban ngày điều tra.”

Đối với việc này, bọn người Giang Thành không phản đối, ban đêm trong sự kiện linh dị không tùy tiện ra khỏi cửa gần như đã là một quy tắc sắt đá.

Đặc biệt là khi mới vào phó bản, vẫn chưa tìm ra manh mối.

Suy cho cùng, manh mối có thể từ từ tìm, nhưng mạng sống thì chỉ có một.

Sau khi mọi người nhìn thấy Lưu thọt biến mất ở cuối hành lang, liền đóng cửa lại, ngồi xung quanh thảo luận ý kiến của mình.

“Mọi người thấy thế nào?” Triệu Hưng Quốc ngẩng đầu, trịnh trọng nói: “Hãy nói đi.”

Trần Cường là người lên tiếng đầu tiên, một tay xoa xoa cổ áo, dường như đã thành thói quen khi suy nghĩ: “Hiện tại xem ra, người bị hại đều là người nhà nhà họ Phùng, và những người được người nhà họ Phùng tìm đến giúp đỡ.”

“Cho nên sự kiện linh dị lần này chắc hẳn là giết người báo thù, mục tiêu rất rõ ràng, là nhằm vào nhà họ Phùng, muốn diệt trừ cả nhà họ Phùng.”

Giết người báo thù là chuyện rất bình thường trong các sự kiện linh dị, Giang Thành và những người khác đã gặp phải chuyện này nhiều lần, bao gồm cả sự kiện quỷ trường học, thôn Tiểu Thạch Giản và phó bản thời nhà Tống, đều là như vậy.

“Nhưng Nhà họ Phùng có mối hận thù lớn như vậy với ai?”

Ngay khi câu hỏi này được đưa ra, trong đầu mọi người ngay lập tức xuất hiện đoàn tàu hỏa quỷ chở đầy quỷ kia-Hoa Tháng Năm.

Chương 576: Phục kích

“Chẳng lẽ đúng là những người dân bị nạn kia đã quay lại, tìm nhà họ Phùng đòi mạng?” Phan Độ cau mày, dường như anh ta nhận ra rằng suy đoán này có gì đó không ổn, nhưng vẫn chưa tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

“Không đúng.” Giang Thành lắc đầu.

” Không đúng chỗ nào?”

Giang Thành ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa sổ không đóng, khí lạnh không ngừng tràn vào trong phòng: “Trật tự không đúng.” Giang Thành nói: “Mọi người hãy chú ý tới mặt của người nhà họ Phùng, giống hệt như những người dân bị nạn đã chết trong toa tàu cuối cùng của đoàn tàu hỏa.”

Giọng điệu bình tĩnh xua tan nỗi sợ hãi không thể giải thích đang tràn ngập xung quanh, mọi người đều gật đầu, hắn nói không sai, con quỷ giết chết những người dân bị nạn trên đoàn tàu, với con quỷ đã giết chết người nhà họ Phùng là một.

Điều này đương nhiên cũng loại bỏ suy đoán là người dân bị nạn biến thành quỷ quay lại báo thù nhà họ Phùng.

Trầm mặc một lát, Trần Cường lên tiếng nói: “Như vậy xem ra, sự tồn tại của đoàn tàu quỷ dị đó, cũng là do con quỷ này làm.”

Nếu so sánh đoàn tàu Tháng Năm với một nhà tù, vậy thì những quỷ dân bị nạn trên đó chính là những tù nhân bên trong.

Bọn chúng ngồi trên đoàn tàu này ngày này qua ngày khác, không bao giờ có thể thoát ra.

Nghe đã thấy rất tội nghiệp.

Bọn họ vừa mới đến thế giới này, manh mối nắm được cũng rất ít, thảo luận thêm cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy liền chia nhau vào phòng nghỉ ngơi.

Vì lý do an toàn, sau khi bàn bạc, mọi người quyết định ngủ ở tầng một.

Có ba nhóm người, hơn nữa đều là những người chơi kỳ cựu, đã trải qua nhiều phó bản, sự cảnh giác cơ bản là vẫn có.

Biết rằng thứ có thể lấy mạng người trong cơn ác mộng chưa bao giờ chỉ có mỗi quỷ, đồng đội xung quanh cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, vậy nên không ai đề nghị ngủ chung trong đại sảnh.

Thay vào đó là tách ra, mỗi người chọn một phòng.

Lạc Hà và Phó Phù rất tự nhiên đi đến một cánh cửa trong góc, bọn họ chỉ có hai người, căn phòng cũng là nơi xa nhất.

Sau khi nhìn thấy Lạc Hà và Phó Phù biến mất, Triệu Hưng Quốc thu hồi lại tầm mắt, hạ giọng với đám người Giang Thành: "Ban đêm hãy đề cao cảnh giác, còn nữa người của Người Gác Đêm…" Anh ta ngưng một chút: "Chưa chắc đã đáng tin cậy."

"Người Gác Đêm không đáng tin cậy, chẳng lẽ các anh đáng tin cậy hả?" Giang Thành cười nói.

"Cậu em Giang này, nước ở đây sâu hơn cậu nghĩ nhiều đấy." Sắc mặt Triệu Hưng Quốc trở nên kỳ quái, tựa hồ đang do dự không biết có nên nói gì hay không.

Nhưng một lúc sau, anh ta cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói trầm thấp đến mức phải nghe kỹ mới nghe được: "Tôi nghi ngờ cánh cửa này có gì đó kỳ quái, Người Gác Đêm cũng rất có hứng thú."

“Nếu như chúng ta thật sự chạm vào một số bí mật nào đó không nên biết, thế các cậu cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua cho những người bình thường như chúng ta hay sao?” Triệu Hưng Quốc nhìn chằm chằm vào mắt của Giang Thành.

“Làm sao, chẳng lẽ bọn họ còn dám giết chúng ta để bịt miệng chắc?” Tên mập mở to hai mắt, điều này không phù hợp với hình ảnh Người Gác Đêm trong đầu hắn.

Tuy rằng trước đó anh ta bị Người Gác Đêm bắt cóc, nhưng cũng không bị tra tấn, đối phương chỉ hỏi anh ta thông tin liên quan đến Giang thành, sau đó lại thả anh ta về.

Nghe Giang Thành nói như vậy, Triệu Hưng Quốc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chắp tay lại, sau đó dẫn Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng đi đến một phòng khác.

Nhưng ở một nơi không ai chú ý, Lâm Uyển Nhi vốn vẫn im lặng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bóng lưng của ba người vừa rời đi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cuối cùng, cô dừng lại ở sau lưng của Phan Độ.

Giây tiếp theo, Phan Độ bước vào trong phòng, quay người và đóng cửa lại.

“Này, bây giờ chỉ còn lại người của chúng ta thôi.” Một giọng nói yếu ớt truyền đến, từ giọng điệu này có thể biết đó là Bì Nguyễn.

“Bác sĩ, chúng ta ngủ cùng nhau đi, mọi người có gì còn có thể chăm sóc lẫn nhau.” Tên mập rất tự nhiên hỏi ý kiến Giang Thành.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành nhìn về phía đối phương, nói: “Chúng ta chọn hai phòng ở đây.” Hắn chỉ tay ra hiệu.

Nhìn theo hướng ngón tay, đó là hai căn phòng cạnh nhau.

“Sáu người đều tập trung trong một phòng, nếu xảy ra trường hợp khẩn cấp, chúng ta hoàn toàn không có khả năng ứng phó.” Giang Thành liếc nhìn mọi người: “Anh mập, anh đi theo tôi và sếp Lâm một phòng, những người còn lại một phòng.”

Nghe vậy, Bì Nguyễn đầu tiên liếc nhìn Hòe Dật, sau đó lại nhìn Trần Cường, hai người dường như đều không phản đối, nhưng Bì Nguyễn lại yếu ớt giơ tay lên: “Bác sĩ Giang, em có ý kiến.”

“Có ý kiến bảo lưu đấy, ngày mai nói.” Giang Thành nói xong đi đến trước cửa phòng, kéo cánh cửa ra, sau khi không phát hiện có tình huống gì đặc biệt, thì đi vào trong trước.

Tên mập cũng chạy lon ton theo sau, cuối cùng là Lâm Uyển Nhi.

Khi các nhóm người đều đã lần lượt về hết các phòng riêng của mình, toàn bộ đại sảnh chìm vào im lặng, chẳng bao lâu, màn đêm buông xuống.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, những hạt mưa đập vào cửa sổ phát ra âm thanh lộp độp, không lớn, thậm chí nghe lâu còn sẽ khiến người ta cảm thấy một nhịp điệu kỳ dị, rất tốt cho giấc ngủ.

Giang Thành khoanh tay đặt sau đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn lên trần nhà, chỉ có dòng nước ngầm thỉnh thoảng dâng trào trong mắt chứng tỏ tâm trạng hiện tại của hắn không hề bình tĩnh.

Quỷ trong phó bản này là một phương diện, quỷ đi theo bên cạnh hắn mới là điều khiến hắn lo lắng nhất.

Bì Nguyễn.

Nói chính xác thì là con quỷ đội lốt Bì Nguyễn.

Dựa vào miêu tả của cậu bé, Giang Thành suy đoán rằng con quỷ mặt rữa đó có thể đã lột da của Bì Nguyễn rồi mặc lên người mình.

Tóm lại, Bì Nguyễn đã chết rồi, hiện tại có kêu gọi báo thù cho anh ta cũng không có ý nghĩa gì nữa, điều khiến Giang Thành thực sự thắc mắc chính là mục đích của con quỷ mặt rữa kia.

Con quỷ mặt rữa làm tất cả những điều này chắc hẳn là đã có tính toán trước, chỉ không rõ là nhắm vào phó bản này, hay là một người nào đó trong đội của bọn họ.

Nghĩ tới đây, Giang Thành không tự chủ được nghiêng đầu, đập vào mắt hắn là một khuôn mặt thanh tú đang ngủ say.

Lâm Uyển Nhi đang ngủ bên cạnh, nhưng thay vì nằm trên giường, Giang Thành lại trải một lớp chăn dày xuống đất.

Có lẽ do ảnh hưởng của Giang Thành, tên mập cũng thay đổi thói quen ngủ trên giường khi bị cuốn vào trong các sự kiện linh dị, việc cuộn tròn trên chiếc ghế sofa nhỏ với thân hình to lớn, cũng thực sự đã làm khó cho anh ta rồi.

Nhưng không thoải mái cũng còn tốt hơn là mất mạng.

Suy nghĩ dần lạc trôi, trong đầu Giang Thành bắt đầu hiện lên vô số hình ảnh vô nghĩa, giống như một chiếc ổ khóa ẩn sâu trong ký ức đột nhiên được mở ra.

Chuyện này xảy ra gần như mỗi tháng một lần, nhưng lần này nó đặc biệt dữ dội, hình ảnh ngày càng rõ ràng hơn, hắn nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất trước mặt.

Khắp nơi đều có thi thể rải rác, hắn không nhìn rõ mặt từng thi thể, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc.

Sự quen thuộc đó đã khắc sâu vào xương tủy, giống như người quen thuộc nhất, cho dù có lâu ngày không gặp, nhưng

khi gặp nhau ở một nơi xa lạ, cho dù chỉ là cái bóng lưng xẹt qua, bạn cũng có thể nhận ra ngay lập tức.

Thỉnh thoảng, xa xa truyền đến những tiếng vật lộn, đánh nhau, còn có tiếng ai đó ngâm nga, tựa như bị trọng thương.

Nhưng hắn nhìn về phía xa, lại không thấy gì, chung quanh hình thành một tầng sương mù, che khuất tầm nhìn, hắn chỉ có thể nhìn rõ ràng cảnh vật trong phạm vi mấy mét.

Có tiếng bước chân trầm đục đến gần, Giang Thành lập tức đề cao cảnh giác, nhưng khi người trong sương mù xuất hiện, hắn sững sờ, hóa ra lại là tên mập.

Nhưng vào lúc này, tên mập thu hồi vẻ phục tùng trước đó, khuôn mặt bầu bĩnh tràn đầy kiên quyết, người đầy máu, như vừa đánh xong.

Nhìn thấy Giang Thành, đôi mắt đỏ ngầu của anh ta bắn ra ánh sáng kinh người: "0." Anh ta hét lên: "Đi mau, chúng ta bị phục kích rồi, lần này căn bản không phải là một nhiệm vụ, mục tiêu của bọn họ là…"

Giây tiếp theo, một bàn tay đâm ra từ ngực của tên mập, những giọt máu mỏng manh chảy xuống cổ tay, từ đầu ngón tay mảnh khảnh rơi xuống.

"Anh."

Chỉ kịp nói nốt từ cuối cùng, bàn tay kia chậm rãi rút về, sức sống trong mắt tên mập nhanh chóng tiêu tán, thân hình to lớn ngã xuống đất, để lộ ra một thân ảnh xinh đẹp phía sau.

Bóng dáng xinh đẹp ẩn hiện trong sương mù, có thể thấy được đó là một người phụ nữ, dáng người cực kì đẹp.

Chương 577: Tâm nguyện

Cùng lúc đó, ở phòng bên cạnh lại yên tĩnh như tờ, lồng ngực ba người phập phồng đều đặn, nhắm mắt, đều đang ngủ rất say.

Nhưng đột nhiên, Bì Nguyễn đang nằm bẹp trên giường không chút dấu hiệu báo trước mở mắt ra.

Tiếp theo, anh ta ngồi dậy, cũng không thèm nhìn hai người còn lại trong phòng, xuống giường, mở cửa rồi bước ra ngoài.

Đại sảnh tương đối tối, tất cả đồ đạc dường như bị bao phủ bởi một lớp sương mù màu xám đen, biến thành những đường nét mơ hồ.

Khác với bóng tối thông thường, lớp sương mù này đang chuyển động chậm rãi như thể nó có sự sống.

Điều quỷ dị hơn nữa là nếu có ai ở bên ngoài nhìn vào lúc này sẽ kinh ngạc khi phát hiện trong phòng vẫn còn ba người.

Cơ thể của Bì Nguyễn vẫn nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều.

Còn người vừa bước ra khỏi phòng kia, thì giống như hồn phách của anh ta vậy.

Đi đến một cánh cửa ở phía xa, Bì Nguyễn trực tiếp đẩy ra đi vào, cánh cửa vốn đã khóa lại bị anh ta đẩy ra dễ dàng mà không hề phát ra tiếng động nào.

Không, không chỉ có cánh cửa.

Ở trong thế giới này, mọi âm thanh dường như đều đã biến mất.

Cơn mưa ngoài cửa sổ dường như cũng đã tạnh.

Sau khi đẩy cửa ra, bên trong có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn thắp một ngọn đèn dầu, bấc đèn nhỏ, ánh sáng sáng như hạt đậu.

Một người đàn ông lịch lãm ngồi ở bàn, trên tay cầm một cuốn sách bìa đen.

Nhìn thấy Bì Nguyễn tới, Lạc Hà cũng không tỏ ra ngạc nhiên, ngược lại là Bì Nguyễn lại cau mày trước, giọng nói có chút trách móc: "Số 3, năng lực của anh đặc biệt, một khi cộng hưởng, nó sẽ tăng tốc đáng kể thời gian phục hồi trí nhớ của Số 0.

Đáp lại điều này, Lạc Hà chỉ nhún vai, sau đó như một trò ảo thuật, anh ta lấy một ấm trà ra và rót một tách trà cho Bì Nguyễn: "Có những điều chúng ta muốn tránh thì không thể tránh được. Kết quả đã được định đoạt, dù muốn hay không thì chuyện gì xảy ra cuối cùng cũng sẽ xảy ra, tất cả những gì chúng ta có thể kiểm soát được chỉ là thời gian."

Bì Nguyễn cũng không có lăn tăn chuyện này, anh ta biết rõ, nguyên nhân Số 3 dùng năng lực của mình tạo ra mộng cảnh như vậy nhất định là có chuyện gì đó rất quan trọng.

Anh ta nhấp một ngụm trà, nước trong cốc còn đang bốc khói, trà nóng tiến vào cổ họng, trong phút chốc, anh ta như lấy lại mạng sống trong tay.

"Có chuyện gì vậy?" Anh ta cầm tách trà bằng cả hai tay và nhìn Lạc Hà.

Lạc Hà nhìn chằm chằm vào ánh mắt Bì Nguyễn, hai người nhìn nhau qua ngọn đèn dầu, ánh đèn nhấp nháy: "Không có gì to tát, tôi chỉ muốn gọi anh đến đây, để đích thân nói lời cảm ơn."

Nghe vậy, Bì Nguyễn cười toe toét, nheo mắt nói: “Cảm ơn tôi cái gì? Cảm ơn tôi đã cứu em gái anh, rồi sau đó đem cánh cửa này của tôi tặng cho cô ấy?”

“Anh biết rồi đấy, sở hữu cửa không phải là chuyện gì tốt đẹp, đặc biệt là cánh cửa kia của tôi…” Bì Nguyễn thở dài, dựa lưng vào ghế, như đang chìm trong ký ức: “Nhưng anh nói như vậy, tôi lại khá nhớ tiểu khả ái trong cánh cửa đó đấy, dù sao thì khi tôi cô đơn nhất, chỉ có nó ở bên cạnh.”

“Mặc dù tôi biết thứ nó muốn chính là mạng sống của tôi.” Bì Nguyễn thở dài, sau đó khoác lên vẻ mặt giễu cợt, dùng giọng điệu khoa trương nói: “Nhưng tôi cảm thấy ít nhiều nó cũng có chút tình cảm với tôi, nếu không sau khi cánh cửa bị bóc ra, tôi đã phải chết rồi.”

“Nếu như tôi là anh, thà chết ngay lúc đó.” Lạc Hà nói: “Mặc dù nói ra có chút mất hứng, nhưng tôi muốn nói, đây có lẽ là lời nguyền cuối cùng của cánh cửa đó đối với anh, khiến anh phải giương mắt đứng nhìn bản thân thối rữa từng chút một.”

Nghe vậy, Bì Nguyễn giống như quả bóng cao su bị xì hơi, nằm trên bàn, uể oải nói: “Được rồi được rồi, anh có thể đừng nói nữa được không, trong lòng người ta đã cảm thấy đủ khó chịu rồi.”

“Được.” Lạc Hà cũng đồng ý kết thúc chủ đề này, bởi vì đây vốn dĩ không phải là ý định của anh ta.

Anh ta không phải là một người biết tán gẫu, thường xuyên nói chuyện khiến người ta không biết phải nói gì nữa.

“Số 4.” Lạc Hà nhìn Bì Nguyễn: “Anh sắp đến giới hạn rồi, sự kiện linh dị lần này bất luận có được giải quyết hay không, anh cũng sẽ không thể thoát ra được nữa.”

“Anh đã giúp đỡ tôi, mà con người tôi không thích nợ ân tình, hơn nữa giao tình giữa chúng ta cũng chưa lớn đến mức đó.” Lạc Hà nói: “Anh vẫn còn tâm nguyện nào chưa thực hiện được, có thể nói ra.”

“Tôi vẫn còn thiếu một đứa con trai nối dõi tông đường, số 3 anh có hứng thú không?” Bì Nguyễn đột nhiên lấy lại tinh thần, mỉm cười tiếp tục đùa giỡn.

Lạc Hà nghe thấy điều này chợt ngây người ra, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của Bì Nguyễn đã thay đổi, bởi vì anh ta thực sự nhìn ra ý tứ hàm xúc trong suy nghĩ trên khuôn mặt bình tĩnh của số 3.

Có vẻ như anh ta đang xem xét vấn đề này một cách rất nghiêm túc.

“Bỏ đi bỏ đi, anh có dám chấp nhận, tôi còn chưa chắc đã tiếp nhận đâu.” Bì Nguyễn căng thẳng xua xua tay.

“Vậy được, anh đổi cái khác đi.” Lạc Hà gật đầu.

“Giúp tôi bảo vệ số 10.” Bì Nguyễn nói.

“Cái này không tính, cho dù anh không nói, tôi cũng sẽ làm.” Lạc Hà nói: “Số 10 nguyện ý bị xóa đi kí ức, đồng thời cũng ở lại bên cạnh số 0, để ngăn cản hắn mất khống chế rơi xuống vực sâu, chỉ riêng điểm này thôi, anh ấy cũng đáng giá.”

“Ừm…” Bì Nguyễn nuốt nước bọt, sau đó thận trọng cúi người, áp tai vào tai Lạc Hà, thì thầm điều gì đó.

“Chỉ vậy thôi?” Lạc Hà hỏi như để xác nhận. Anh ta không ngờ rằng yêu cầu của Số 4 trước khi chết lại đơn giản như vậy, vốn tưởng rằng đó là sự trả thù hay gì đó.

“Đúng vậy, chỉ vậy thôi.” Bì Nguyễn ưỡn ngực nói: “Là nam nhân thì phải có trách nhiệm của nam nhân!”

“Được, tôi nhất định sẽ làm được.” Lạc Hà nói: “Mà trong khoảng thời gian này, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp anh duy trì dáng vẻ hiện tại, cho dù có chết đi cũng sẽ không quá xấu xí.”

“Không cần thiết, số 0 đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi, tất cả kế hoạch đều đang diễn ra theo kế hoạch của tiên sinh, anh đừng gây rắc rối nữa.” Bì Nguyễn từ chối mà không hề suy nghĩ.

Sau khi anh ta chết, sẽ bảo toàn cho số 10.

Suy cho cùng, ngay từ đầu, định vị mà tiên sinh giao cho anh ta, đã là một con cờ có thể được dùng bất cứ lúc nào.

Nếu muốn che giấu khỏi tầm mắt của Số 0 thì nhất định phải từ bỏ một chút gì đó, sau khi Số 0 cho rằng mình đã đào ra được manh mối ẩn giấu xung quanh mình thì sẽ thả lỏng cảnh giác.

Số 10 mới có cơ hội tiếp tục mai phục, và nhận được sự tin tưởng lớn hơn.

Anh ta là một phần quan trọng của kế hoạch.

“Có lẽ… trước đây dẫn độ Số 0 đến thế giới này là một sai lầm.” Giọng nói của Lạc Hà nhàn nhạt vang lên: “Đó hoàn toàn không phải là sức mạnh mà chúng ta có thể đuổi kịp.”

“Không phải chúng ta, là bọn họ!” Bì Nguyễn dứt khoát nói: “Là Người Gác Đêm! Chúng ta chỉ là quân cờ bị lợi dụng, hơn nữa sau khi lợi dụng xong, sẽ loại bỏ chúng ta.”

Giọng điệu của anh ta có phần bốc đồng, đây là vấn đề nguyên tắc, không nên xúc phạm.

“Vậy nếu trực tiếp loại bỏ Số 0 thì thế nào?” Lạc Hà nhìn Bì Nguyễn: “Nếu cánh cửa của hắn đã ngủ sâu trong cơ thể, sao không trực tiếp loại bỏ hắn đi, như vậy chúng ta cũng có thể giải thoát.”

Nghe vậy, Bì Nguyễn nheo mắt nhìn Lạc Hà, như đang kiểm tra lại đối tác danh nghĩa của mình: "Chắc hẳn anh đã giữ câu nói này trong lòng rất lâu rồi đúng không, biết tôi sắp chết rồi, cho nên nói cho tôi cũng không sao, dù sao thì… người chết sẽ không nói ra bí mật của anh."

"Số 3, anh chính là trụ ngầm của Đỏ Thẫm chôn trong Người Gác Đêm."

Chương 578: Bắt cóc

Nhưng ngoài dự đoán của Bì Nguyễn, những gì Lạc Hà làm, chỉ là nhìn anh ta, sau đó lắc đầu: "Anh biết tình cảm của tôi đối với tiên sinh mà, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội ngài."

Bây giờ sự việc đã đến nước này, lừa gạt một người sắp chết, cũng quả thực không phải là tính cách của Số 3.

Bì Nguyễn thu lại ánh mắt, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt thận trọng: "Đánh giá từ mức độ rò rỉ thông tin tình báo, đối phương có địa vị rất cao ở trong Đỏ Thẫm, bọn họ thậm chí có thể săn lùng thành công Số 5 với sự trợ giúp của tình báo."

"Nguồn rò rỉ sẽ chỉ có một vài người trong chúng ta, không phải anh, không phải tôi, vậy thì chỉ có thể là số 2, thậm chí là số 1."

Lạc Hà dường như đã nhận ra điều này từ lâu, trên mặt không có quá nhiều ngạc nhiên: "Tôi không phủ nhận rằng mình muốn ra tay với Số 0, nhưng tôi sẽ không bao giờ làm điều đó."

"Nhưng nếu Số 1 hoặc Số 2 muốn tấn công Số 0, tôi cũng sẽ không ngăn cản họ."

"Hừ." Bì Nguyễn tựa hồ nghĩ tới cái gì, hừ lạnh một tiếng: "Anh cho rằng Số 0 là cái gì, muốn giết thig giết, anh đừng quên, trước kia nếu không có anh ấy, mấy người chúng ta đều đã phải chết ở trong cuộc vây quét 20 năm trước rồi."

"Nhưng hiện tại cánh cửa trong cơ thể hắn đã ngủ say rồi, lần trước tiên sinh đã kiểm tra qua, chỉ có thể phát hiện ra

những mảnh vỡ rải rác. Dù là như vậy, anh vẫn cho rằng hắn có cơ hội sống tiếp sao?" Lạc Hà biết thủ đoạn của số 1 và số 2, nếu như bọn họ muốn giết người, thì rất hiếm khi có ai sống sót để nhìn thấy mặt trời vào ngày hôm sau.

Nghe vậy, Bì Nguyễn nheo mắt lại, cười toe toét, lộ ra nụ cười hàm ý: "Đương nhiên không thể chỉ dựa vào một mình 0, nhưng đừng quên, trong cơ thể anh ấy, không chỉ có một cánh cửa."

"Cái tên Vô kia?" Lạc Hà nhướng mày, đặt chén trà trong tay xuống, nhìn Bì Nguyễn: "Số 4, năng lực của anh vốn dĩ đã không thích hợp chiến đấu, anh ta có thể hạn chế anh, nhưng chưa chắc có thể hạn chế số 1 và số 2."

"Vậy thì phải để bọn họ thử xem rồi." Bì Nguyễn trông vó vẻ rất tự tin.

Nghe vậy, Lạc Hà dường như nhận ra điều gì đó: "Xem ra về tên Vô kia, anh vẫn giữ lại một số thông tin tuyệt vời."

Kể từ sau khi cánh cửa của Vô tiến vào trong cơ thể của số 0, họ quả thực chưa nhận được bất kỳ thông tin bất thường nào, như thể cánh cửa của Vô cũng đã chìm vào giấc ngủ sâu vậy.

Điều này thật bất thường.

Vài giây sau, đôi mắt xanh của Lạc Hà đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, Hoàn Diên Ninh, người cũng có huyết mạch của nhà họ Lạc, cũng có đôi mắt màu xanh sapphire này.

Nhưng điểm khác biệt là đôi mắt của Hoàn Diên Ninh chỉ có thể xuyên qua bóng tối và nhìn thấy mọi thứ trong đêm.

Mà Lạc Hà với tư cách là thành viên của kế hoạch vực thẳm, đôi mắt của anh ta không chỉ có thể xuyên qua bóng tối mà còn có thể phát hiện sương mù và xua tan ảo ảnh.

Điều này liên quan đến khả năng của anh ta.

Đến từ cánh cửa bên trong cơ thể.

“Là… Vô đã phát hiện ra cánh cửa đang ngủ yên trong cơ thể số 0 không?” Ánh mắt Lạc Hà khựng lại: “Anh ta cũng đang tìm cánh cửa đó.”

“Đừng quên, Số 0 vốn dĩ đã không thuộc về thế giới của chúng ta.” Bì Nguyễn nói: “Đối với Vô mà nói, cánh cửa trong cơ thể Số 0 càng giống như nguồn gốc hơn.”

“Không ai có thể từ chối sự cám dỗ của nguồn gốc. Ai kiểm soát được cánh cửa đó, người đó sẽ có chìa khóa.”

“Người Gác Đêm là vậy, Đỏ Thẫm cũng thế. Đối với Vô mà nói, chúng ta không có bất kì sự khác biệt nào về bản chất.”

“Vậy nên… anh đã tìm được một vệ sĩ miễn phí cho số 0?” Giọng nói của Lạc Hà gần như không dao động, như thể anh ta đang kìm nén sự thôi thúc trong lòng.

“Đúng vậy.” Bì Nguyễn mỉm cười: “Nhưng tôi cảm thấy dùng từ bắt cóc thì sẽ thích hợp hơn. Dù sao thì vệ sĩ sẽ không gây bất lợi cho chủ nhân, nhưng kẻ bắt cóc nếu không đạt được điều mình muốn thì sẽ khác.”

“Tên Vô này rút cuộc có năng lực gì?” Lạc Hà lần đầu tiên quan tâm đến Vô, số 4 không giỏi chiến đấu ở trong nội bộ Đỏ Thẫm, anh ta thuộc loại là một vị tướng khôn ngoan.

Nếu như anh ta đã chọn Vô làm con át chủ bài của số 0, nên tên Vô này chắc chắn không hề đơn giản.

Đối với quỷ dị mà nói, điều đáng sợ nhất chính là năng lực.

“Thu thập.” Bì Nguyễn ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào Lạc Hà: “Anh ta có một cuốn truyện tranh, cũng tương tự

như quyển sách của anh, nhưng khả năng là có thể thu thập quỷ quái bị bắt vào cuốn sách."

"Chỉ vậy thôi sao?" Lạc Hà không cảm thấy có gì đặc biệt.

"Như vậy, anh ta có thể nắm giữ năng lực của quỷ quái trong sách." Bì Nguyễn tiếp tục nói: "Thậm chí có thể khống chế bọn chúng, biến chúng thành những câu chuyện kinh dị mới."

Đều thuộc quỷ dị, giá trị ban đầu của Vô có thể ở mức trung bình, nhưng tiềm năng tăng trưởng của anh ta khá đáng sợ, dù sao khi chiến đấu với những môn đồ sở hữu cửa quỷ dị khác, chỉ cần cảnh giác với một trong những năng lực của anh ta là đủ rồi, nhưng nếu giao đấu với Vô, bạn hoàn toàn không biết anh ta có bao nhiêu năng lực cổ quái đang chờ đợi bạn.

Nếu không cẩn thận, sẽ mắc phải bẫy của anh ta.

May mắn thay, hiện tại tạm thời xem ra, mức độ hợp dung hợp giữa Vô và Số 0 không cao, hắn không thể dễ dàng mượn sức mạnh của Vô.

"Tôi khuyên anh không nên có bất kỳ ý nghĩ xiên xẹo nào, hãy nghĩ đến việc số 0 và Vô còn chưa dung hợp, mà bóp nghẹt anh ta đi." Bì Nguyễn nói: "Tôi có một loại dự cảm rằng, mối quan hệ giữa Vô và số 0 không tệ như anh nghĩ, nếu thực sự đến lúc đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, Vô nhất định sẽ ra tay cứu anh ấy."

"Dù sao thì nếu mà con tin chết rồi, thì ai còn quan tâm đến tiền chuộc nữa?" Bì Nguyễn thẳng thắn nói.

"Tôi đã từng giao đấu với Vô trong phó bản, anh ta chỉ dùng tối đa 50% sức mạnh để đối phó với tôi. Người duy nhất trong số chúng ta có cơ hội đánh bại anh ta chính là Số 6."

"Số 1, số 2 dùng một số thủ đoạn có lẽ cũng có thể, nhưng số 3 thì không thể." Anh ta liếc nhìn sang một bên thì thấy trên

giường có một cô bé đang ngủ say, dung mạo được chăm chút cẩn thận, khi không mở miệng chửi bới người khác, trông giống như một con búp bê của tây dễ thương: "Trừ khi anh có thể thuyết phục được Số 8 kết hợp với anh, nhưng anh cũng biết điều đó là không thể".

Mặc dù lời nói của Bì Nguyễn nghe không vừa tai, nhưng Lạc Hà phải thừa nhận rằng mỗi lời anh ta nói đều là sự thật và rất chính xác.

Cái anh ta phân tích là ưu nhược điểm, là hình thức chứ không phải là lập trường của một bên cụ thể nào.

Người như vậy mới là đáng sợ nhất.

Anh ta dưới chiêu bài vì muốn tốt cho bạn, vô hình chung đã mở sẵn một con đường cho bạn, và tất cả những gì bạn phải làm chỉ là làm theo yêu cầu của anh ta là được.

Bây giờ cuối cùng anh ta cũng hiểu tại sao lại sử số 4 đến mai phục bên cạnh số 0, không đơn thuần chỉ vì khả năng ngụy trang mà còn vì tâm cơ của anh ta.

Trên đời này không có nhiều người có thể lừa dối số 0 và chiếm được lòng tin của hắn.

"Thủ đoạn tốt!" Lạc Hà thì thầm.

Bì Nguyễn thản nhiên xua tay, biết lời nói của Lạc Hà không chỉ nói đến năng lực của Vô, cũng là thừa nhận năng lực bố trí của anh ta.

Đỏ Thẫm bọn họ đều xuất thân từ Người Gác Đêm, là những người ưu tú trong số những người ưu tú được lựa chọn trong kế hoạch vực thẳm, một nửa trong số họ đều đã từng là cấp S.

Bọn họ đều không thể làm gì Vô, vậy thì tình hình trong Người Gác Đêm cũng sẽ không ổn, dù sao cuộc vây quét 20

năm trước đã cạn kiệt sức mạnh tinh nhuệ của bọn họ.

Sức mạnh chiến đấu đỉnh cao đã cạn kiệt dưới đòn phản công tuyệt vọng, và những cao thủ còn lại cũng đang phải đối mặt với phản phệ điện cuồng từ cánh cửa.

Từ quan điểm này, Số 0 thực sự đang ở trong một môi trường tương đối an toàn.

"Hửm?"

Lạc Hà đang suy nghĩ tựa hồ bị một tình huống đặc biệt nào đó cắt ngang, đôi mắt xanh lam nhìn đến vị trí bức tường.

Có vẻ như có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên ngoài thông qua tường.

Chương 579: Sương mù

"Xảy ra chuyện gì?" Bì Nguyễn đặt tách trà trong tay xuống, nhìn dọc theo tầm mắt của Lạc Hà, nhưng anh ta chỉ có thể nhìn thấy một bức tường sừng sững trong bóng tối.

Mất đi sự che chở bảo vệ của cửa, anh ta bây giờ còn kém hơn cả một người bình thường.

"Có người tỉnh rồi." Lạc Hà vội vàng nói, một lát sau, đồng tử anh ta hơi co lại: "Không đúng, là có thứ gì đó xâm nhập vào mộng cảnh do tôi tạo ra, đến đánh thức người khác."

"Xâm phạm mộng cảnh của anh…" Bì Nguyễn nghe vậy vẻ mặt trở nên kỳ quái, năng lực của Số 3 là xây dựng mộng cảnh dựa trên hiện thực, còn kẻ có thể xâm chiếm giấc mơ của anh ta…

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ có thể là quỷ.

Hơn nữa còn là một con quỷ khá đặc biệt.

Quỷ cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

"Ai đã bị đánh thức rồi?" Bì Nguyễn hỏi.

"Chờ đã, tôi cần cảm nhận một chút." Lạc Hà duỗi tay ra, ấn phẳng cuốn sách bìa đen trên bàn, đặt một tay lên cuốn sách, ánh sáng xanh nhạt trong mắt tỏa ra kết cấu giống như thủy tinh, tráng lệ và huyền bí.

"Là ở hướng đó." Lạc Hà đột nhiên nhìn sang một bên, căn phòng nơi đám người Triệu Hưng Quốc ở: "Nhưng cụ thể đó là ai, thì tôi không thể cảm nhận được. Có thứ gì đó đang quấy nhiễu tôi."

Mấy phút trước, Phan Độ đang ngủ say đột nhiên mở mắt ra, đèn dầu trong phòng không biết đã tắt từ lúc nào.

Căn phòng bị bao phủ trong một màn sương mù màu xám đen, như thể nó được phủ một lớp filter rất có cảm giác thời gian.

Nhưng điều khiến Phan Độ thực sự sợ hãi là Triệu Hưng Quốc và Lệnh Hồ Dũng đang ngủ trong phòng đều đã mất tích.

Anh ta nhanh chóng ngồi dậy, kinh nghiệm Phùng phú khiến anh ta hiểu rằng hoảng sợ không có tác dụng gì mà chỉ khiến anh ta chết nhanh hơn.

Anh ta cố gắng hết sức để không gây ra bất kỳ tiếng động nào mà đi đến chỗ Triệu Hưng Quốc trước đó, đưa tay ra và chạm vào giường anh ta.

Lạnh lẽo.

Đã rời đi được một quãng thời gian rồi.

Triệu Hưng Quốc không có ở đây, Lệnh Hồ Dũng cũng biến mất, điều này thực đáng suy ngẫm.

Phan Độ nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại, bọn họ vừa mới đến thế giới này, anh ta không tin bọn họ sẽ rời phòng vào đêm khuya để tìm kiếm manh mối.

Có thể khiến bọn họ rời khỏi phòng mà không nói một lời chắc hẳn là gặp phải trường hợp khẩn cấp.

Và khả năng lớn nhất là họ đã phát hiện ra quỷ.

Mà con quỷ này… đang ở ngay trong phòng!

Phan Độ nghĩ tới đây cũng không dám tức giận, trên trán lập tức chảy ra mồ hôi lạnh, anh ta nhìn chung quanh, đồ đạc

xung quanh dường như bị một tầng sương mù màu xám che khuất, hóa thành những đường nét mờ ảo.

Không được.

Chạy thoát nhanh thôi.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Phan Độ lập tức bước ra ngoài, cố gắng hết sức giữ bước đi nhẹ nhàng nhất có thể và không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng vừa lúc mở cửa bước vào đại sảnh, cảnh tượng trước mắt khiến cả người anh ta run lên, kể cả cánh cửa phòng anh ta đang ở, cánh cửa của bốn căn phòng đều đang mở ra.

Và nhìn từ bên ngoài, không có ai bên trong hết.

Trong tòa nhà lớn như thế này, dường như chỉ còn lại một người sống là anh ta.

Tất cả đều bỏ chạy rồi?

Tiêu rồi…

Không chút do dự, Phan Độ lập tức đi về phía cửa, quả nhiên, vừa đưa tay ra nắm lấy tay nắm cửa, trái tim anh ta đã rơi xuống đáy.

Cửa lớn không khóa.

Nó chỉ khép hờ, hầu như không cần tốn nhiều công sức, khẽ kéo nhẹ là mở ra.

Trục cửa cũ phát ra tiếng ma sát chói tai, tựa như đã lâu không có người chạm vào, ngoài cửa một mảnh xám xịt mơ hồ.

Không chỉ đơn giản là tối tăm mà giống như có một lớp sương mù che khuất tầm nhìn, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy khung cảnh trong vòng 10 mét.

Anh ta không nhìn thấy ai cả, dường như mọi người đều đã bỏ chạy và rời khỏi khu vực hạn chế của tòa nhà.

Phan Độ mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng ngay lúc anh ta đang suy nghĩ, trong sương mù chợt có một bóng người lướt qua.

"Dừng lại, là tôi, Phan Độ!" Ngay khoảnh khắc Phan Độ vừa nhìn thấy bóng người đó đã đuổi theo, anh ta nhận ra bóng người đó là một trong số những người bọn họ.

Trong một môi trường như vậy, thật tuyệt vọng khi ở một mình, đặc biệt là khi anh ta đã xác định rằng vấn đề là ở tòa nhà này.

Sương mù dày như chất lỏng và việc di chuyển qua nó tiêu tốn rất nhiều năng lượng.

Điều đáng sợ hơn nữa là dù anh ta có chạy bao nhiêu, có la hét thế nào thì bóng người trước mặt vẫn chỉ chạy mà không hề quay đầu lại hay có phản ứng nào khác.

Bọn họ phải chạy ít nhất trong vài phút, nhưng cho đến bây giờ, cũng chưa gặp phải bất kỳ chướng ngại vật nào chẳng hạn như bức tường.

Vấn đề đã xuất hiện.

Hiện tại rút cuộc anh ta đang ở đâu?

Còn đang ở trong nhà họ Phùng nữa không?

Cảm giác bất ổn dần dâng lên trong lòng, Phan Độ bắt đầu chậm rãi đi chậm lại, nhưng bóng người quay lưng chạy lại cũng chậm lại.

Khoảng cách giữa hai người vẫn là khoảng 10 mét.

Từ khoảng cách này, Phan Độ miễn cưỡng có thể nhìn thấy bóng lưng của đối phương, nhưng lại không thể xác nhận

người này là ai.

Không chút do dự, Phan Độ dừng lại, quay người bỏ chạy.

“Quay về, mình nhất định phải quay về!” Phan Độ vừa chạy vừa đổ mồ hôi, sương mù dính chặt trên người anh ta, giống như có bàn tay vô hình, ngăn cản anh ta lại.

Nhưng điều này càng khẳng định suy đoán trước đó của anh ta.

Đây là … một cái bẫy.

Thứ đang chờ đợi anh ta ở sâu trong sương mù sẽ chỉ có quỷ.

Bóng lưng trước đó chỉ là mồi nhử.

Nhưng khi anh ta đang liều mạng chạy đi, đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ quái từ phía sau truyền đến.

“Bộp.”

“Bộp.”

“Bộp.”…

Đó là tiếng bước chân!

Nhưng điều quỷ dị là mỗi bước chân đều nghe như đang giẫm xuống nước, nhưng anh ta đã chạy lâu như vậy lại không thấy có nước ở đâu cả.

Càng kỳ quái hơn nữa là nhịp bước chân rất kém, dường như cơ thể người chạy có gì đó không ổn.

Anh ta kìm nén nỗi sợ hãi và nhanh chóng nhìn lại.

Chỉ cái nhìn này thôi đã khiến anh ta ngừng thở trong nửa nhịp.

Phía sau anh ta vẫn là bóng lưng đó, anh ta đang chạy lùi về phía sau với một tư thế cực kì quỷ dị, giống như đang phát

lại một đoạn video, nhưng tốc độ nhanh hơn anh ta đang chạy thục mạng .

Khoảng cách giữa bọn họ đang dần rút ngắn lại.

10m.

5 mét.

3 mét. …

Ngay khi Phan Độ tưởng mình sắp chết ở đây thì bất ngờ va phải vật gì đó, ngay lập tức bị một cánh tay khỏe mạnh kéo qua.

Sau đó một bàn tay bịt chặt miệng anh ta lại.

Hiện trường rơi vào im lặng trong giây lát.

Bóng người quay lưng chạy về phía anh ta cũng không biết đã biến mất từ lúc nào, đồng thời tiếng bước chân quỷ dị kia cũng biến mất cùng luôn.

Thời gian từng phút trôi qua, Phan Độ mở to hai mắt, anh ta không dám hít thở mạnh cho đến khi…

“Tôi thực sự không hiểu người như anh làm sao có thể sống sót thoát khỏiác mộng.” Một giọng nói bình tĩnh vang lên sau tai, mang theo chút ủ rũ: “Nếu tôi xuất hiện muộn vài giây, thì anh đã chết rồi.”

Bàn tay che miệng Phan Độ rời đi, anh ta quay người lại, đập vào mắt anh ta là một đôi mắt xanh lam và khuôn mặt có chút thiếu kiên nhẫn.

“Cám ơn … cám ơn.” Phan Độ dù ngu ngốc đến đâu cũng biết là đối phương đã cứu mình, anh ta nhớ rõ người đàn ông này tên là Lạc Hà.

Đó là Người Gác Đêm.

“Mà này, các anh đã đi đâu vậy?” Phan Độ thấp giọng hỏi: “Lúc tôi tỉnh lại, các anh đều đã đi rồi, nếu không thì tôi cũng không thể rời đi được.”

Chương 580: Đoàn tàu lại xuất hiện trở lại

Lạc Hà nghe vậy, cảnh giác nhìn sương mù xung quanh, sương mù dày đặc như nước, khi dùng tay vén ra, lại còn tạo ra gợn sóng: "Chúng tôi chẳng đi đâu cả, vẫn ở trong phòng, chỉ là anh không thể nhìn thấy mà thôi."

Ánh mắt Phan Độ chợt khựng lại: "Đây chính là năng lực của con quỷ này sao?"

Lạc Hà gật đầu, hạ giọng nói: "Anh đã bị quỷ che mắt, nếu như không phải là tôi phát hiện ra sương mù bên ngoài có gì không đúng, thì anh đã chết rồi."

Khi bước vào, bọn họ đã từng bị một con quỷ trà trộn vào che đi hai mắt, bên trong đường hầm có đi thế nào cũng không thể thoát ra được.

Sau này, theo Lạc Hà nói, đó là Na Như Hổ.

Nhưng Phan Độ hiểu rằng Na Như Hổ thật đã chết trong sự kiện linh dị từ lâu.

Thứ đi theo bọn họ chẳng qua chỉ là một con quỷ đội lốt của Na Như Hổ thôi.

"Anh Lạc." Phan Độ thận trọng nói: "Vừa rồi tôi đã đi rất xa trong sương mù, hơn nữa còn là một đoạn đường dài và thẳng tắp, không có đụng phải nhà cửa hay bức tường nào, tôi nghi ngờ ở đây đã không còn là nhà họ Phùng nữa."

"Ít nhất không phải là nhà họ Phùng chúng ta vào lúc trước nữa."

Phan Độ trông có vẻ rất căng thẳng, cái bóng lưng biến mất vừa rồi không còn xuất hiện lại nữa, mang đến cho anh ta một linh cảm rất xấu.

Sương mù xung quanh trông có vẻ rất quỷ dị, Phan Độ thậm chí còn suy đoán rằng đám sương mù này sẽ kết nối hai thế giới khác nhau, liệu bọn họ có thể sống sót hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc có thể thoát ra khỏi đám sương mù này hay không.

Lạc Hà, người đột nhiên xuất hiện thì lại tỏ ra rất bình tĩnh, trên tay anh ta vẫn cầm cuốn sách bìa đen, trông như một nhà truyền giáo.

Anh ta không hề di chuyển, chỉ đứng đó, dường như đang chờ đợi.

Nhưng rút cuộc còn chờ đợi cái gì, Phan Độ ở một bên cũng không dám hỏi, vừa rồi anh ta đã thử qua rồi, chỉ dựa vào chính mình, là không có cách nào đi ra ngoài.

Nếu Lạc Hà không xuất hiện, anh ta đã bị giết bởi bóng người chạy lùi vừa rồi.

“Anh nghe đi.” Lạc Hà lên tiếng: “Anh có nghe thấy gì không?”

Nghe vậy, Phan Độ không xoay người nữa, mà im lặng, dần dần, một loạt âm thanh kỳ quái truyền đến tai anh ta.

Âm thanh không lớn nhưng rất dễ nhận biết.

Đó là… âm thanh của một đoàn tàu đang di chuyển!

Anh ta lập tức ngẩng đầu lên và nhìn về một hướng, khi mặt đất dưới chân anh ta rung chuyển nhẹ, Phan Độ mới nhận ra rằng, có một đoàn tàu đang tiến đến gần bọn họ trong màn sương mù.

“Là tàu hỏa!” Phan Độ nói: “Tàu hoả đến rồi!”

Gần như cùng lúc đó, Phan Độ đã xác nhận được một chuyện, không có cách nào để thoát khỏi đám sương mù này, cách duy nhất để phá vỡ thế cục chính là lên đoàn tàu hoả kia.

Trên tàu hoả có thể cũng có nguy hiểm, nhưng bọn họ lúc này không có lựa chọn nào khác, ở trong sương mù có lẽ có thể sống lâu được thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng kết quả cuối cùng nhất định sẽ là chết.

Cái bóng lưng quay lưng chạy về phía anh ta đã để lại sự ám ảnh tâm lý mãnh liệt.

Tiết tâis càng lúc càng chậm, bọn họ có thể cảm nhận được, đoàn tàu đã dừng lại rồi, sau khi đại khái xác định được phương hướng, Lạc Hà lập tức đi về phía đó.

"Đợi tôi với, anh Lạc." Phan Độ theo sát phía sau Lạc Hà, nếu như bị tách ra trong sương mù, vậy thì không biết khi nào hai người mới gặp lại.

Đi được vài phút, đột nhiên sương mù phía trước mỏng dần, sau đó một đoàn tàu hoả có vỏ sắt màu đen cũ kỹ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Khoảnh khắc nhìn thấy đoàn tàu hoả, Phan Độ đã nhận ra, đoàn tàu này chính là đoàn đã đưa bọn họ đến đây!

Hoa Tháng Năm!

Nhưng vào lúc này, Hoa Tháng Năm đã dừng lại trước mặt bọn họ, cửa mở ra, bên trên không có một chút âm thanh nào, yên tĩnh như chết vậy.

Thông qua cửa sổ xe, có thể miễn cưỡng nhìn thấy bên trong toa tàu trống rỗng.

Không có hành khách, đó là một đoàn tàu trống không.

Khi vừa mới nghe thấy có tàu đang đến gần, Phan Độ là rất vui mừng, nhưng bây giờ khi đến trước đoàn tàu, anh ta lại bắt

đầu do dự, dù sao thì đoàn tàu này cũng thật quá quỷ dị.

Anh ta dùng khoé mắt đã nhìn thấy Lạc Hà đang đứng trước cửa xe, nhấc chân chuẩn bị bước vào: "Chờ một chút!" Phan Độ kêu lên thất thanh.

Lạc Hà nghe vậy, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh ta, hạ giọng hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Phan Độ chạy lon ton tới, nhìn từ vị trí của anh ta, bên trong tàu mờ mờ, như thể có một tầng filter mang lại cảm giác thời gian vậy.

Anh ta cẩn thận nuốt khan, nhìn Lạc Hà, nhỏ giọng nói: "Anh Lạc, tôi cảm thấy đoàn tàu này có gì đó không ổn."

"Tôi cũng biết có gì đó không ổn, nhưng đường sống ở trên đó." Lạc Hà nói: "Nếu như lỡ chuyến tàu này, tôi không biết liệu chúng ta có thể sống sót trong sương mù bao lâu."

Theo tầm nhìn của Lạc Hà, Phan Độ đột nhiên phát hiện ra sương mù xung quanh dày hơn gấp đôi so với trước đây, dần dần, ngay cả khuôn mặt của Lạc Hà trước mặt cũng trở nên mờ nhạt.

Đột nhiên, đoàn tàu khởi động mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Lạc Hà liếc nhìn Phan Độ rồi nói: "Tôi lựa chọn lên tàu, cậu muốn làm gì thì làm." Sau đó anh ta liền nhảy lên tàu.

Phan Độ đuổi theo anh ta vài bước, cuối cùng hạ quyết tâm, cũng nhảy lên tàu.

Sau khi cả hai lên tàu, cánh cửa lập tức đóng lại, đồng thời đèn trong toa tàu cũng từ từ bật sáng.

Ánh đèn mờ ảo bật lên, xua tan sương mù xám xịt trong xe, giây tiếp theo, đồng tử của Phan Độ đột nhiên co rút lại, ngay cả hơi thở cũng đình trệ.

Bên trong toa tàu đông đúc chật kín người.

Mà điều càng quỷ dị hơn nữa là, tất cả mọi người đều quay lưng lại với anh ta.

Nhưng điều này là không thể! Bởi vì có một số ghế đối diện với anh ta, anh ta buộc mình phải tập trung sự chú ý, cuối cùng anh ta cũng nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Những người ngồi đối diện với anh ta, có đôi chân vẫn đặt bình thường, ngón chân hướng về phía anh ta, nhưng phần thân trên lại vặn 180 độ, chỉ để lại cho anh ta một bóng lưng quỷ dị.

Anh vô thức vươn tay ôm lấy Lạc Hà bên cạnh, nhưng không ngờ lại không có gì.

Lạc Hà biến mất rồi.

Làm sao có thể?

Vừa nãy anh ta vẫn còn…

Không để anh ta có thời gian suy nghĩ, ở giữa hai toa tàu anh ta đang đứng, đột nhiên, ánh sáng phía trên đầu dường như tiếp xúc kém, nhấp nháy một cái.

Liếc qua khóe mắt, anh ta nhận thấy có thứ gì đó đang chuyển động trong toa, nhưng khi nhìn lên, bên trong toa vẫn như cũ.

Mọi người đều quay lưng lại với anh ta, điều duy nhất khiến anh ta cảm thấy hơi yên tâm được một chút là vẫn chưa có ai chú ý đến anh.

Nhưng ngay khi anh ta vừa mới thở phào nhẹ nhõm, ánh sáng trên đầu lại nhấp nháy cái nữa, giây tiếp theo, sắc mặt Phan Độ chợt tái nhợt.

Anh ta không nhìn thấy ai di chuyển nhưng khoảng cách giữa anh ta và các hành khách lại gần hơn một cách quỷ dị.

Như thể tất cả bọn họ đều bước một bước về phía anh ta trong khi không chú ý vậy.

Bằng một cách hoàn toàn không thể hiểu được.

Tốc độ đèn nhấp nháy càng lúc càng nhanh, giống như đèn flash của điện thoại di động bật lên để chụp liên tục, Phan Độ cố chịu đựng đôi mắt sưng tấy và đau đớn, không dám lơ là dù chỉ là một giây.

Mỗi khi đèn sáng lại, những hành khách đó lại đều gần hơn một chút.

Lúc đầu, hành khách gần nhất cách anh ta cũng phải 5m, nhưng giờ chỉ còn 2m…

Anh ta thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ ràng một chất lỏng sền sệt như dầu mỡ đang chảy ra từ cằm đối phương, mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt.

Gần như ngay lập tức, đối phương đã xuất hiện trước mặt anh ta.

Đèn trong xe lại tắt.

“Ah! Ah ah!”

Sự phòng ngự trong lòng Phan Độ lập tức sụp đổ, anh ta chạy về phía sau mà không thèm quay đầu lại, đầu óc trống rỗng.

Trong cơn hoảng loạn, không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng anh ta đụng phải một cánh cửa, ngay khi vừa đâm vào khiến cửa mở ra, anh ta lập tức quay người đóng cửa lại rồi dùng thân mình giữ chặt.

Chương 581: Biến mất

“An… An toàn rồi.” Dùng thân thể giữ ở cửa, Phan Độ thở hổn hển, giống như đã sống lại.

Những thứ đuổi theo anh ta quá quỷ dị, nhưng lúc này, Phan Độ càng hối hận hơn, rất hiển nhiên là anh ta đã bị lừa.

Lạc Hà xuất hiện trước đó là quỷ.

Mục đích chính là để lừa anh ta lên chuyến tàu này.

Phan Độ suy đoán rằng quỷ không thể giết người trong sương mù, bóng người chạy ngược đuổi theo anh ta chỉ là hình ảnh và không có khả năng giết người.

Chỉ để anh ta lên chuyến tàu này trong nỗi sợ hãi tột độ.

Nguy hiểm thực sự, là trên chuyến tàu hoả này.

Trong vô thức, một mùi kỳ quái xộc vào khoang mũi, anh ta cau mày, mùi này rất quen thuộc, hơn nữa…

Anh ta nghi hoặc quay người lại, cảnh tượng trước mắt khiến anh ta vô cùng ngạc nhiên, anh ta không ở trên bất kì một toa tàu nào, mà đang ở trên một ngọn đồi thấp.

Dưới chân có đất mềm.

Được bao quanh bởi một khu rừng nhỏ, những khoảng trống giữa những tán cây được bao phủ bởi một loài hoa dại màu tím không rõ nguồn gốc.

Khi làn gió chiều thổi qua, những cánh hoa tím bay lên hạ xuống mang theo hương hoa thoang thoảng.

Trăng tròn treo trên bầu trời, ánh trăng sáng tràn ngập đồi núi, gần đó có tiếng côn trùng kêu mơ hồ, chẳng những không

gay gắt mà còn có một sự yên tĩnh đặc biệt trong đêm.

Mồ hôi lạnh chảy xuống trán Phan Độ, anh ta loạng choạng lùi lại, đột nhiên dưới chân như vấp phải vật gì.

Khi nhìn thấy rõ ràng là cái gì đã khiến mình vấp ngã, đồng tử của anh ta đột nhiên co rút, tĩnh mạch trên trán gần như nổ tung, vẻ mặt còn cường điệu hơn cả việc nhìn thấy quỷ.

Nhưng nó chỉ là một con thỏ mà thôi.

Một con thỏ đồ chơi.

Nó có màu trắng và đầy lông, một tai cụp xuống, tai kia cong dựng đứng, như thể đã ở ngoài tự nhiên rất lâu, khắp người bẩn thỉu.

Con thỏ bị giẫm lên một cái, ngã sang một bên với tư thế quái dị, dưới ánh trăng sáng, một đôi mắt như hạt thủy tinh nhìn chằm chằm vào mặt Phan Độ.

"Mày nhìn tao làm gì?" Nhất thời hai mắt đỏ lên, Phan Độ tiến lên một bước, giẫm nát con thỏ dưới chân mình: "Mày còn nhìn tao nữa, mày đừng có nhìn tao nữa!!"

"Mày đã chết rồi! Mày đã chết rồi!!" Phan Độ như phát điên, đá liên tiếp tới tấp, hận không thể đạp nó xuống đất.

Ký ức của 20 năm chợt ùa về trong tâm trí.

Nơi đây… anh ta đã từng đến qua.

Từng cái cây từng ngọn cỏ ở đây, anh ta đều rất quen thuộc, làm sao một con thỏ đồ chơi có thể chịu được sự tra tấn như vậy, rất nhanh, đã vỡ thành từng mảnh.

Đầu tiên là tai thỏ, sau đó là tứ chi đều bị gãy, để lộ lớp bông gòn ố vàng bên trong.

Phan Độ thở hổn hển không ngừng cho đến khi đầu con thỏ rơi ra và cơ thể nó bị vỡ thành nhiều mảnh, chỉ còn lại vài

mảnh vải.

Anh ta lập tức đào một cái hố mà không cần dụng cụ, chỉ dùng tay.

Cái hố tương đối sâu, đủ để chôn con thỏ đồ chơi bị ngũ mã phanh thây này.

"Ai bảo mày quấy rầy tao, đi chết đi!" Phan Độ sắc mặt hung ác, trong mắt tràn đầy tia máu đỏ ngầu: "Năm 20 tuổi tao có thể giết chết mày, bây giờ cũng có thể làm như vậy!"

Sau khi chôn con thỏ, Phan Độ loạng choạng bỏ chạy, rời khỏi đồi núi, rừng cây và… biển hoa tím.

Ở đây anh ta cảm thấy rất khó chịu, ngột ngạt đến không thở được.

Đứng trên đồi nhìn về một hướng, nơi đó có những điểm sáng chiếu rọi, những người khác có thể không biết rõ, nhưng Phan Độ biết nơi đó có một ngôi làng nhỏ.

Chỉ có vài chục hộ dân.

Nhà của anh ta, chính là ở đó.

Những ký ức lâu đời dần dần hiện lên trong đầu, Phan Độ cắn môi mất tự nhiên cho đến khi máu chảy ra.

Anh ta là trẻ mồ côi và được một gia đình trong làng nhận nuôi khi còn rất nhỏ.

Cha mẹ nuôi đối với anh ta rất tốt, thậm chí còn tốt hơn một số cha mẹ ruột, trước năm tuổi anh ta đã trải qua trong sự cưng chiều của gia đình.

Cho đến khi… vào năm 5 tuổi, anh ta có thêm một người em gái.

Em gái là con ruột của cha mẹ nuôi, khi mới nhận được tin tức này, anh ta vẫn chưa hề nhận thức được, mà còn rất vui

mừng vì mình có thêm một người em gái.

Sự thay đổi xảy ra vào một đêm mùa thu, hôm đó bên ngoài có gió đêm thổi, trời rất lạnh.

Anh ta nghe thấy cha mẹ nuôi ở phòng bên cạnh thì thầm, hóa ra cha mẹ nuôi đã nhận nuôi anh ta vì lý do thể chất không thể sinh con.

Nhưng sự xuất hiện bất ngờ của người em gái này khiến bọn họ vô cùng vui mừng.

Cùng lúc đó, những suy nghĩ khác cũng nảy ra.

Nếu như bọn họ đã có thể sinh con rồi, vậy thì sự xuất hiện của Phan Độ không còn quá quan trọng nữa, thậm chí còn có chút chướng mắt.

Nếu như anh ta biến mất, vậy thì nói không chừng anh ta còn có thể sinh thêm một đứa nữa, sinh một đứa con trai, một đứa con ruột, để nối dõi tông đường.

Con đẻ thì kiểu gì cũng tốt hơn con nuôi.

Những ngày sau đó, cảnh ngộ của Phan Độ không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra, cha mẹ nuôi luôn dùng những lời nói bóng gió với anh ta, ám chỉ rằng điều kiện gia đình không tốt, và anh ta có thể tìm một gia đình khác.

Hơn nữa cũng đã liên hệ với người thân của cha mẹ ruột, đối phương có thể cân nhắc việc cho anh ta sống ở đó một thời gian.

Nhưng đối với những điều này, lần nào Phan Độ cũng không nói gì, cũng không trả lời, chỉ im lặng làm những gì mình nói, nỗ lực làm việc chăm chỉ.

Làm nhiều, nói ít và cố gắng đừng gây rắc rối cho cha mẹ nuôi, tất nhiên, quan trọng hơn là đừng khiến bọn họ cảm thấy mình là gánh nặng và bỏ rơi mình như rác rưởi.

Anh ta đã bị bỏ rơi một lần và không muốn lặp lại điều đó lần thứ hai.

Nhưng điều phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, một ngày nọ sau khi về nhà, anh ta nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, đó là một người phụ nữ, cô ta trang điểm phấn son, trông không giống người tốt chút nào.

Cha mẹ nuôi thay đổi thái độ thường ngày, ân cần gọi anh ta đến, sau đó nói với anh ta rằng sau một thời gian nữa sẽ để người phụ nữ đưa anh đi, rời làng vào thành phố.

Thành phố rất đẹp rất tốt, có đồ ăn ngon, đồ chơi cũng rất nhiều.

Phan Độ mặt không biểu cảm đáp lại vài câu, rồi quay người rời đi, từ đầu đến cuối, người phụ nữ với khuôn mặt trang điểm đều nhìn chằm chằm vào anh ta với đôi mắt như đang đánh giá hàng hóa.

Phan Độ lúc đó tuy còn trẻ nhưng có thể cảm nhận được người phụ nữ này không phải là người tốt.

Quả nhiên, anh ta để mắt tới, giả vờ ra ngoài cắt cỏ, cuối cùng lén lút quay trở về, trốn dưới tường, nghe lén cuộc nói chuyện giữa cha mẹ nuôi và người phụ nữ.

Tiếp theo, anh ta đã nghe thấy thứ khiến trái tim mình tan nát, người phụ nữ nói rằng anh ta quá gầy, người mua mua về còn phải nuôi lớn để nối dõi tông đường, nếu sức khỏe không tốt thì giá chắc chắn sẽ thấp hơn một chút.

“Thấp quá, không được.” Cha nuôi bấm điếu thuốc, sau đó tháo nó ra, gõ vào đế giày rồi nghiêng người nói: “Chúng ta đã nuôi nấng nó nhiều năm như vậy, thậm chí một đồng tiền ăn còn chưa kiếm được, như vậy không thể được!”

Cuối cùng, sau một hồi mặc cả, việc buôn bán gần như đã kết thúc.

Trước khi rời đi, người phụ nữ nói rằng gần đây việc điều tra rất nghiêm ngặt, cô ta đưa cho cha mẹ nuôi một khoản tiền đặt cọc, nói rằng một thời gian nữa sẽ đến đón người.

Phan Độ ngồi liệt trên đồi, nhớ lại những cảnh tượng đã xảy ra trong đầu, cha mẹ nuôi rất tốt với anh ta, nhưng mọi thứ đã thay đổi sau khi em gái anh đến.

Em gái… đã lấy đi tất cả những gì thuộc về anh ta!

Nếu như con bé biến mất thì tất cả mọi thứ, tình yêu của cha mẹ nuôi, sẽ quay trở lại!

Nó đáng chết!

Chương 582: Con thỏ

Một buổi chiều nửa tháng sau, khi cha mẹ nuôi đều không có nhà, Phan Độ đưa em gái lên ngọn đồi này, dùng hòn đá đánh cô bất tỉnh, rồi ném cô vẫn còn hơi thở xuống một cái miệng giếng bỏ hoang.

Miệng giếng bỏ hoang rất nhỏ, bên trong tối tăm và rất sâu, anh ta lại cật lực chuyển mấy viên đá lớn ném xuống giếng.

Lần đầu tiên giết người, Phan Độ không những không hề sợ hãi hay hoảng sợ, trái lại rất bình tĩnh, thậm chí trong lòng còn có chút vui mừng.

Cô đáng chết!

Tất cả mọi thứ đều là lỗi của cô.

Đáng lẽ cô không nên đến thế giới này!

Áp dụng những kỹ thuật học được từ phim truyền hình về cảnh sát và xã hội đen, anh ta với bộ mặt trẻ con ngây thơ, bắt đầu dọn dẹp hiện trường cũng như xóa sạch mọi dấu vết có thể để lại.

Cho đến khi dưới một gốc cây, anh ta nhìn thấy một con thỏ nhồi bông.

Hai chân con thỏ dang rộng, dựa vào thân cây, đôi mắt bằng hạt thủy tinh sáng lên, có lẽ vì lương tâm cắn rứt nên anh ta cảm thấy như con thỏ đang nhìn mình.

Đây là đồ chơi của em gái.

Cô vốn đã có tính cách nhút nhát nên khi ngủ luôn mang theo con thỏ đồ chơi này và đi đâu cũng mang theo bên mình.

Vừa nãy, em gái là đang chơi trò trốn tìm với mình.

Em gái là cảnh sát, còn anh ta là một tên trộm, ngay khi em gái che mắt và úp mặt vào gốc cây, anh ta đã giơ một hòn đá lên, và đập mạnh xuống đầu từ phía sau.

Suy nghĩ trong nháy mắt lóe lên, con thỏ đồ chơi này sau này có thể sẽ trở thành vật chứng, không thể giữ lại, anh ta liền kéo tai con thỏ ra, ném món đồ chơi này vào thùng rác.

Nhưng anh ta lúc đó, sẽ không bao giờ nghĩ được rằng, con thỏ này sẽ trở thành cơn ác mộng trong cuộc đời sau này của mình.

Kể từ ngày đó, con thỏ này bắt đầu xuất hiện vô số lần trong cuộc sống của anh ta, sẽ xuất hiện trên vai cha nuôi vác nông cụ đi làm về, sẽ xuất hiện trước bếp lò bận rộn của mẹ nuôi, sẽ xuất hiện trên bàn học trong lớp học của anh ta, thậm chí ở cạnh gối của anh ta sau khi đột nhiên tỉnh dậy vào ban đêm.

Anh ta thử mọi cách có thể nghĩ ra, mọi dụng cụ có thể sử dụng, giấu, khóa, chôn, đốt, xé xác, thậm chí ném đi ném lại con thỏ xuống giếng.

Nhưng lần nào nó cũng quay lại, nhìn bằng đôi mắt đờ đẫn, không nói hay cử động gì hết.

Càng quỷ dị hơn nữa là, chỉ có anh ta mới có thể nhìn thấy con thỏ này, cha mẹ nuôi, thậm chí cả giáo viên và bạn học đều không hiểu được sự hoảng sợ của Phan Độ.

Mà anh ta thì… hoàn toàn không dám giải thích.

Phan Độ chạy trốn khỏi ngôi làng này, lần này anh ta chủ động bỏ rơi cha mẹ nuôi đã đối xử tốt lại với mình sau khi em gái biến mất.

Trong thâm tâm anh ta biết rằng, đây là sự trả thù của em gái.

Anh ta chỉ có thể chạy trốn.

Chạy trốn càng xa càng tốt.

Trốn đến một nơi không ai biết, không ai nhận ra, không ai hiểu về quá khứ của mình, anh ta lang thang khắp nơi và thay đổi diện mạo theo năm tháng.

Danh tính, tên tuổi, thông tin liên lạc và thậm chí cả ngoại hình cũng đều hoàn toàn khác so với trước đây.

Anh tự tin rằng ngay cả khi cha mẹ nuôi hay thậm chí là quỷ hồn của em gái đứng trước mặt, cũng không thể nhận ra mình.

Bởi vì ngay cả chính anh ta cũng không còn nhận ra chính mình nữa.

Nhưng ưu điểm của việc này là anh ta đã hoàn toàn thoát khỏi con thỏ chết tiệt đó.

Nó không bao giờ còn xuất hiện lại nữa.

Phan Độ từng hỏi ý kiến bác sĩ tâm lý và dùng giọng điệu của nạn nhân, câu trả lời của đối phương rất hàm xúc, nhưng anh ta nghe hiểu rồi.

Tất cả những điều này chỉ là do anh ta tưởng tượng ra, chứ hoàn toàn không có con thỏ nào cả, anh ta đã ném con thỏ xuống cái giếng bỏ hoang từ lâu rồi.

Cùng với người em gái chết tiệt của mình, không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng nữa.

Con thỏ mà anh ta nhìn thấy chỉ là hình ảnh, cảm giác tội lỗi và nỗi sợ hãi dày vò bản thân, mặc dù anh ta không cho rằng mình có những điều này.

Nhiều năm đã trôi qua như vậy, anh ta vốn tưởng rằng mình đã trốn thoát khỏi ngôi làng cùng ngọn đồi kia, nhưng thứ xuất hiện trước mắt đã phá vỡ ảo tưởng của anh ta.

Anh ta chưa bao giờ thực sự trốn thoát.

Con thỏ kia… đã quay lại tìm anh ta.

Không, là em gái của mình!

Là em gái đến đòi mạng của mình!

Đột nhiên, Phan Độ đang ngồi tê liệt trên đồi, cảm nhận thấy một ánh mắt âm u rùng rợn, như thể có thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp đang nhìn chằm chằm vào mình trong bóng tối.

Anh ta lập tức nhìn về một phương hướng, sau mấy cành cây, có một con thỏ im lặng ngồi đó, xuyên qua khe hở giữa các cành cây, một đôi mắt thủy tinh chứa đầy ác ý.

Làm sao có thể?

Phan Độ thở gấp, hơi thở nặng nề giống như ống bễ cũ bị rò rỉ, anh ta đã vừa chôn con thỏ đồ chơi, nhưng trong chớp mắt, nó lại xuất hiện trước mặt.

Không, không đúng, nó chỉ đi theo mình mà thôi!

Con thỏ đồ chơi vẫn còn lấm bùn, đặc biệt là hai chân của nó, bùn trên đó dày đến mức khiến người ta có cảm giác như nó đã bị chôn sống, rồi lại bò ra khỏi hố chôn đó.

Giống như một ác quỷ bò ra từ trong địa ngục.

“Đừng mà, đừng có quấn lấy tao nữa!” Phan Độ chạy như điên tới, tóm lấy con thỏ xé xác đánh đập, sau đó dựa vào trí nhớ của mình chạy đến cái giếng bỏ hoang, ném con thỏ xuống: “Mày đã chết rồi, mày chỉ là một người chết thôi, đừng có quấn lấy tao nữa!”

“Tất cả là lỗi của mày!”

“Mày chết đều là lỗi của mày hết!”

“Mày không nên xuất hiện trên thế giới này, mày không còn xuất hiện nữa, thì tình yêu của bọn họ sẽ đều là của tao, bọn họ sẽ mãi mãi yêu thương tao, và nuôi tao như con đẻ của họ!”

Phan Độ chộp lấy những thứ xung quanh và ném chúng xuống, đá, đất… Anh ta dường như phát điên, muốn lấp đầy cả cái giếng.

Dường như bằng cách này anh ta có thể chôn vùi những lỗi lầm mình đã mắc phải.

Nhưng đột nhiên, cơ thể anh ta chợt khựng lại, tay anh ta bốc phải một vật kỳ quái.

Rất mềm và mịn.

Là con thỏ đó!

Nó đang tựa mình vào thành giếng, đôi mắt nhìn thẳng vào anh ta, nhưng lần này, Phan Độ phát hiện ra một điều khác hẳn trước đó.

Khuôn mặt của con thỏ đang dần thay đổi, đặc biệt là đôi mắt, đôi mắt như hạt thủy tinh đó thực sự đã có hồn.

Đó là… đôi mắt của con người!

Nó vẫn bị bao phủ đầu tia máu đỏ ngầu, Phan Độ hét lên, ngay khi anh ta quay người bỏ chạy thì đột nhiên, một chân trượt xuống đất, sau đó là cảm giác rơi xuống nhanh chóng.

Anh ta đã bị rơi xuống giếng sâu.

Cái giếng sâu nơi anh ta vứt xác em gái mình!

Nhưng… sao điều đó có thể xảy ra?

Rõ ràng là anh ta đang chạy về phía sau, giếng sâu phải đang ở phía trước, đây hoàn toàn là hai hướng khác hẳn nhau.

Không có thời gian để suy nghĩ, dưới cơ thể truyền đến một cơn đau nhói, cuối cùng anh ta cũng tiếp đất, cơn đau khủng khiếp khiến tầm nhìn tối sầm lại.

Không biết bao lâu thì anh ta mới tỉnh lại, một chân bị gãy, vô tình va vào một hòn đá góc cạnh.

Bên trong giếng đã cạn từ lâu, hơn nữa còn cực kì tối tăm, nhưng điều khiến Phan Độ sợ hãi hơn nữa là tầm nhìn mơ hồ lúc ẩn lúc hiện vẫn còn đó, ngay bên cạnh anh ta.

Chuyện đã đến mức này, anh ta hạ quyết tâm, dùng tay chạm vào một hòn đá và bắt đầu đào dưới lòng đất, anh ta muốn moi xương của em gái mình ra và nghiền nát thành tro bụi!

“Mày không để cho tao sống, vậy thì tao sẽ ta lại giết mày một lần nữa!” Phan Độ hai mắt đỏ lên: “Để mày đến quỷ cũng không thể làm!”

Sau khi dỡ từng tảng đá và đào ra rất nhiều đất, anh ta cảm thấy có thứ gì đó rất mềm mại.

Đó là một chiếc tai thỏ.

Chương 583: Ngõ cụt

Không chút do dự, anh ta nắm lấy tai con thỏ và kéo nó ra khỏi đất, nhưng lực phản hồi từ tay khiến anh ta gặp phải lực cản rất lớn.

Lúc này, ánh trăng đang chiếu vào trong giếng, anh ta nhìn thấy một bàn tay trắng bệch nhô lên từ dưới đất, ôm chặt lấy thân con thỏ.

Bàn tay đó rất nhỏ, có thể nhận ra đó là một đứa trẻ, càng dùng lực thì bàn tay càng bị kéo ra, để lộ thêm phần cơ thể bị chôn vùi dưới đất.

"Làm sao… làm sao có thể?" Phan Độ nhìn rõ thi thể, ngồi phịch xuống đất.

Hai mươi năm đã trôi qua, thi thể vẫn chưa hề bị phân hủy.

Bé gái vẫn nhắm mắt như đã chết.

Hàng mi dài dính đầy bụi bẩn, như thể vừa bị giết và ném vào đây.

"Không đúng, không đúng! Đây đều là ảo giác, là ảo giác!"

Tinh thần của Phan Độ căng thẳng đến mức hiện tại vẫn chưa suy sụp, tất cả đều dựa trên niềm tin rằng chỉ cần tiêu diệt được xác em gái mình là có thể được giải thoát.

Nhưng sau khi thực sự nhìn thấy thi thể của em gái, anh ta mới nhận ra rằng nỗi sợ hãi về sau vẫn luôn ở đó, chỉ là anh ta cứ trốn tránh mà thôi.

Giây tiếp theo, tay của anh ta đột nhiên bị một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nắm lấy.

Phan Độ máy móc xoay cái cổ cứng ngắc của mình, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng nhợt nhạt hiện ra trước mặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn lấm lem bùn đất, toát ra một mùi kỳ quái xen lẫn mùi hoa.

"Anh ơi." Bé gái mở miệng, trong miệng của cô tối đen như vực sâu không đáy: "Cuối cùng anh cũng đến thăm em rồi."

"Anh vẫn còn yêu thương em phải không? Đó chỉ là một tai nạn thôi phải không." Cô gái nắm lấy tay Phan Độ, để lại dấu bàn tay sẫm màu trên đó.

"Tại sao chuyện này lại xảy ra?" Phan Độ ngã xuống đất, nỗi sợ hãi chưa từng có bao quanh người, anh ta bò về phía sau bằng tay và chân, cố gắng tránh xa: "Mày chết rồi, mày đã chết rồi! Làm sao… . Làm sao mày vẫn có thể ở đây chứ?!"

"Em đang đợi anh mà, anh trai. Em vẫn luôn ở đây đợi anh."

"Em biết, anh nhất định sẽ quay lại thăm em." Giọng nói của bé gái ban đầu nghe có vẻ ồn, nhưng sau khi bị thành giếng phản chiếu, nó không ngừng khuấy động trong giếng, giọng nói càng ngày càng chói tai, và cuối cùng gần như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Phòng ngự bên trong của Phan Độ hoàn toàn sụp đổ, anh ta quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin sự thương xót: "Anh xin lỗi, anh không cố ý đâu, là cha mẹ nuôi, là bọn họ đã làm sai, anh cũng là không còn lựa chọn nào khác."

"20 năm qua anh vẫn đều tự trách mình, anh không nên hại chết en, xin em hãy tha thứ cho anh!"

Trong mắt em gái tỏa ra một tia sáng quỷ dị, khóe mắt nhướng lên trên, lộ ra vẻ mặt nửa cười: "Đúng vậy, anh à, chớp mắt đã 20 năm trôi qua, em đã trưởng thành, đã nhìn thấy

thế giới bên ngoài. Nhưng em vẫn luôn như thế này, bị chôn vùi dưới lòng đất, chỉ có nó đồng hành cùng em."

Cô bé chỉ ngón tay út của mình, tất nhiên là đang nói về con thỏ nhồi bông.

Lúc này, con thỏ rơi xuống đất, mất đi thần sắc trước đó và biến trở lại thành một món đồ chơi nhồi bông thông thường.

Như thể dẫn Phan Độ xuống giếng, nhiệm vụ của nó cũng kết thúc.

"Em gái, anh sẽ… anh sẽ đền bù cho em, đền bù gấp đôi!" Phan Độ nhìn mặt em gái, trong lòng đột nhiên hiện lên một loại dự cảm không tốt.

Trước đây anh ta đã từng nhìn thấy vẻ mặt tương tự, dưới tầng hầm của đồn cảnh sát, cũng như thi thể của đạo sĩ trong nhà họ Phùng.

Mặc dù biểu hiện của em gái anh không quá khoa trương nhưng nó vẫn mang lại cho anh ta cảm giác tương tự.

"Ha ha ha…" Một tràng cười kinh hoàng vang lên, cô em gái trước mặt càng ngày càng gần anh ta: "Anh ơi, em cũng muốn sống, em cũng muốn rời khỏi đây và trải nghiệm thế giới bên ngoài."

"Anh có thể…" Giọng bé gái đột nhiên thay đổi: "Cho em mượn da của anh, để em ra ngoài nhìn thế giới bên ngoài!"

Vừa dứt lời, Phan Độ chưa kịp cảm thấy sợ hãi thì đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó chuyển động trong cơ thể mình.

Có rất nhiều con, từng con một, chạm vào sắc bén, như muốn xuyên qua da và chui ra từ bên trong.

"Cái gì vậy?" Phan Độ gãi gãi thân thể, lớn tiếng kêu lên: "Mày cho cái gì vào người tao vậy? Cứu tôi với! Cứu tôi với!"

Anh ta hy vọng ai đó trong làng bên ngoài sẽ nghe thấy tiếng kêu cứu, nhưng đây chính là đáy giếng sâu.

Và điều anh ta không biết là ngôi làng bên ngoài không hề thay đổi kể từ khi anh ta xuất hiện.

Ngay cả đèn cũng không thay đổi và cũng không có ai xuất hiện.

"Xoạc-"

Có tiếng vải bị xé, và trong ánh mắt kinh ngạc, thậm chí tuyệt vọng của Phan Độ, anh ta dùng tay xé toạc lớp da trên cánh tay.

Nhưng không có máu chảy ra, dưới lớp da gần như trong suốt thậm chí không có máu thịt mà được lấp đầy bằng rơm khô.

Anh ta có thể nhìn thấy rõ kiết cánh trên cọng rơm, rất thô ráp, giống như một con bù nhìn trên cánh đồng lúa mì.

"Tại sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra?" Phan Độ nhìn cơ thể mình và bất lực hét lên.

Càng ngày càng có nhiều cọng rơm đâm ra từ các bộ phận khác nhau trên cơ thể, anh ta cảm thấy ngột ngạt, đồng thời, trong cổ họng có một sự ma sát mạnh mẽ, vô số cọng rơm bắt đầu tuôn ra từ trong miệng.

Rồi đến mũi, tai và thậm chí cả… mắt.

Những sợi rơm sắc nhọn đâm vào nhãn cầu, tràn ra khỏi hốc mắt, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, anh ta nhìn thấy bé gái đưa tay ra xé xác mình.

Một mảnh da người hoàn chỉnh rơi ra và sau đó được bé gái che lại.

Mà anh ta chỉ có thể miễn cưỡng uốn cong cánh tay đã biến thành rơm của mình, bất lực vươn về phía cô gái: "Da… da… trả lại lại da cho tao."

Âm thanh phát ra từ cổ họng không còn giống tiếng người nữa.

Trong chiếc giếng cạn, một người rơm vặn mình, ánh trăng sáng chiếu xuống, bên cạnh người rơm còn có một con thỏ nhồi bông không ai cần. …

Trời đã sáng.

Lúc này mọi người đều tụ tập trong một căn phòng, dù không có ai lên tiếng cũng có thể cảm nhận được áp lực vô hình trong không khí.

Ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào người đang nằm trên giường.

Phan Độ.

Cách đây không lâu, bọn họ bị một tiếng hét đánh thức, sau đó họ nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này.

Phan Độ nằm thẳng trên giường, hai tay khoanh trước ngực, kỳ lạ là khuôn mặt của anh ta giống hệt người chết!

Làn da tái nhợt, như bị rút hết máu, lông mày nhướng lên quá mức, khóe mắt nhướng lên, đôi mắt hơi nheo lại… một bộ dáng quỷ dị không thể giải thích được.

Nhưng không thể nghi ngờ gì nữa, anh ta đã trúng chiêu, trở thành người hi sinh đầu tiên trong nhiệm vụ.

Người chết rất thường gặp trong các sự kiện linh dị nhưng những cái chết bí ẩn như vậy không nhiều.

Có vẻ như anh ta chỉ đang ngủ và không làm gì đặc biệt như ra ngoài vào ban đêm.

“Chắc hẳn là anh ta đã phạm phải một cấm kỵ nào đó vào ban ngày, dẫn đến ban đêm có quỷ tìm tới giết.” Trần Cường đưa ra một giả thuyết hợp lý.

Nhưng điều anh không ngờ tới là Triệu Hưng Quốc, người trước sau vẫn không nói mấy, đã nắm lấy tay anh ta và đặt lên ngực của Phan Độ.

Giây tiếp theo, sắc mặt Trần Cường đột nhiên thay đổi mạnh mẽ.

Chương 584: Cổng phủ

Một nhịp tim yếu ớt khuấy động thần kinh của Trần Cường, anh ta không ngờ rằng Phan Độ, người không khác gì người chết, lại vẫn còn sống.

Càng li kì hơn nữa là nhãn cầu của Phan Độ đột nhiên giật giật.

"Mặc dù anh ta vẫn còn nhịp tim, nhưng đã không còn ý thức nữa." Lệnh Hồ Dũng mở miệng, nhìn anh ta nói: "Đối với kích thích bên ngoài cũng không có phản ứng."

"Tôi biết điều này, trước đây tôi đã từng làm hộ lý." Tên mập nhìn chằm chằm Phan Độ trên giường, căng thẳng nuốt khan nói: "Nói thẳng ra, là trạng thái thực vật."

"Nhưng nhiệt độ cơ thể của người thực vật cũng không thấp như anh ta." Giang Thành rút tay lại, chỉ cần chạm vào cơ thể của Phan Độ là có thể cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng với mình.

Đánh giá theo kinh nghiệm của Giang Thành, nhiệt độ cơ thể của Phan Độ dường như chỉ mới vài giờ sau khi chết, mặc dù vẫn còn nhiệt độ cơ thể còn sót lại nhưng đã thấp hơn nhiều so với người bình thường.

"Còn ở đây nữa." Giang Thành vén quần áo của Phan Độ lên, mọi người có thể thấy rõ trên da của anh ta đã xuất hiện những mảng màu đỏ tím.

"Trên cơ thể của người sống làm sao lại xuất hiện các đốm thi." Hắn tiếp tục nói.

“Vậy bây giờ rút cuộc anh là còn sống hay đã chết?” Tên mập hỏi.

Giang Thành còn chưa kịp lên tiếng, một giọng nói khác liền thản nhiên vang lên: “Thân thể của anh ta đã chết rồi, nhưng linh hồn lại bị nhốt ở một nơi khác.”

Người lên tiếng là người đàn ông tên Lạc Hà, không biết là ảo giác hay gì đó, cùng lúc giọng nói vang lên, mọi người đều cảm thấy mình đột nhiên yên tĩnh lại.

“Vậy… anh vẫn là đã chết rồi?” Bì Nguyễn như cũng có cùng một câu hỏi với tên mập, rất không hài lòng về thái độ chơi đố của Lạc Hà.

“Tôi không biết.” Lạc Hà ngẩng đầu nhìn Bì Nguyễn: “Nhưng tôi nghĩ điều đó phụ thuộc vào việc chúng ta phải mất bao lâu để giải quyết sự kiện linh dị này.”

“Nếu như chúng ta nhanh một chút, thi thể của anh ta không bị thối rữa, có thể còn có cơ hội sống sót.”

Thái độ của Lạc Hà mang đến cho người ta một cảm giác khó đoán, nhưng điều mà mọi người có thể cảm nhận rõ ràng là sự coi thường mạng sống của anh ta.

Đúng vậy, Phan Độ dù sao cũng chỉ là một người xa lạ với anh ta, họ chỉ gặp nhau vào một thời điểm cố định và không có giao thoa với nhau.

Không ai bận tâm đến thái độ của anh ta khi nói chuyện, điều mà mọi người quan tâm là liệu những gì anh ta nói có phải là sự thật hay không.

Triệu Hưng Quốc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Anh Lạc nói đúng, Phan Độ đêm qua vẫn luôn ở trong phòng với chúng ta. Nếu như có quỷ tấn công, không có lý do gì chỉ tấn công một mình anh ta.”

“Anh ta là bị quỷ tấn công một cách có mục đích, về phần nguyên nhân…” Anh ta dừng một chút, đột nhiên nhìn về một phương hướng: “Tôi nghĩ chắc hẳn là ở pháp đàn.”

Hiện trường đầu tiên mà bọn họ tiếp xúc bị quỷ tấn công, chính là ở pháp đàn do đạo sĩ thiên sư bố trí, hơn nữa lúc đó thi thể của đạo sĩ cũng ở đó.

“Có phải là do chúng ta đã động phải cái gì không nên động ở pháp đàn, đồng thời trêu chọc phải quỷ không?” Bì Nguyễn trầm giọng hỏi, ánh mắt hướng về phía Giang Thành.

Giang Thành đang suy nghĩ mối liên hệ trong chuyện này, đáp lại sự cầu cứu của Bì Nguyễn, chỉ chiếu lệ nói: “Cậu có thể nghĩ như vậy.”

Trời đã sáng rồi, nếu chỉ rúc vào trong phòng suy nghĩ cũng chẳng ích gì, bọn họ phải ra ngoài tìm kiếm manh mối.

Về phần Phan Độ, mọi người đều cho rằng anh ta cứ ngoan ngoãn ở trong phòng là được, nếu như quỷ đã không giết anh ta ngay tại chỗ, vậy thì việc sau đó tìm anh ta tính sổ cũng không lớn.

Nói cách khác, anh ta sẽ cứ như vậy cho đến khi sự kiện linh dị này kết thúc.

Ra khỏi tòa nhà không lâu, mọi người đi dọc theo hành lang uốn khúc, tìm được một nơi giống như nhà ăn, trước đó Lưu thọt đã dẫn bọn họ đi qua nơi này, nên mọi người đều có ấn tượng.

Cánh cửa gỗ màu đen mở ra, bên trong có một chiếc bàn dài và vài chiếc ghế đẩu bằng gỗ, đủ chỗ cho mười mấy người ăn cùng một lúc.

Phòng ăn bên trong tương đối tối, trang trí rất đơn giản, bàn và sàn nhà đều có vết ố theo năm tháng.

Một số trông giống như máu khô, trong khi số khác trông giống như nấm mốc.

Đây rõ ràng không phải là nơi nhà họ Phùng dùng bữa, mà giống như nhà ăn dành cho người hầu hơn.

Lúc này, trên bàn dài đặt một chiếc nồi màu đen, nhiều bát đĩa, đũa đặt xiêu vẹo dọc theo bàn.

Bọn họ còn chưa kịp đến gần quan sát, đã nghe thấy tiếng bước chân kỳ quái từ sâu trong phòng ăn truyền đến, sau đó, một tấm màn đen được vén ra, một bóng người chống gậy đi ra ngoài.

"Mọi người tới đúng lúc lắm, mau ngồi xuống ăn đi." Lưu thọt chào hỏi một câu: "Cháo mới được nấu lúc sáng, mọi người tranh thủ ăn lúc còn sống đi."

Anh ta chủ động nhấc nắp nồi lên, một mùi thơm đậm đà lập tức lan tỏa, khiến cả căn phòng tràn ngập hương thơm quyến rũ này.

"Thơm quá!" Có người không khỏi nuốt khan khen ngợi.

"Mẹ kiếp, cái gì mà thơm thế?" Bì Nguyễn nhìn chằm chằm vào cái nồi màu đen, kể từ khi đến thế giới này anh ta còn chưa được ăn gì.

Điều đáng tiếc hơn nữa là trước khi bước vào thế giới này anh ta cũng vẫn chưa ăn gì.

Nhưng tên mập tựa hồ đã đoán ra, lông mày rậm nhíu lại, nghi hoặc nói: "Hình như… có mùi như súp thịt rắn, nhưng thơm thật đấy."

Nghe vậy, Phó Phù bĩu môi nói: "Thuyền đến cầu tự nhiên thẳng (*), dù sao thì tôi cũng đói rồi, các anh chị muốn làm gì thì làm."

(*)Thuyền đến cầu tự nhiên thẳng: chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh đối mặt với nó

Nói xong, cô là người đầu tiên bước tới ngồi xuống, Lưu thọt lập tức bưng bát cháo đưa đến, cái mặt nhăn nhó nhìn cô.

Lạc Hà là người thứ hai bước lên, có thể nhìn ra, Triệu Hưng Quốc có ý ngăn anh ta lại, nhưng dưới ánh mắt của Lưu thọt, vẫn hơi chậm hơn nửa nhịp.

"Cô bé nói không sai, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng." Giang Thành lên tiếng: "Nếu như có ý đầu độc, thì muốn tránh cũng rất khó."

Có lời nói của Giang Thành, những người khác mới miễn cưỡng bước lên, nhưng thái độ này đã biến mất sau khi uống ngụm súp thịt rắn đầu tiên.

Thật thơm quá đi.

Mấy người nhanh chóng uống hết nồi canh thịt rắn, cuối cùng Bì Nguyễn chiếm lấy nồi, dùng thìa liên tục cạo đáy nồi.

Thật khó để tưởng tượng, với người có thân phận như anh ta mà nói, rút cuộc là món ngon đến như thế nào, mới xứng đáng để anh ta làm ra chuyện này.

"Ăn no rồi." Phó Phù hài lòng lau miệng, nở một nụ cười quái dị.

Giang Thành nuốt ngụm cháo cuối cùng trong miệng, đặt bát đũa xuống, nói với Lưu thọt đang dọn bàn: "Hôm nay chúng tôi muốn đi dạo một vòng trong Phùng phủ, có gì cần chú ý không?"

"Tình hình chung quanh đây không được yên bình." Lưu thọt mở to mắt nói: "Trong trấn mọi người đều biết chuyện gì xảy ra trong phủ, nếu nhất định phải ra ngoài đi dạo, nhất định không được nói mình đến từ Phùng phủ."

“Còn nữa.” Giọng điệu của Lưu thọt đột nhiên trở nên cứng rắn hơn, toàn bộ khí chất của anh ta cũng theo đó thay đổi, tấm lưng vốn đang gù dường như thẳng hơn rất nhiều, anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Giang Thành, nghiêm túc nói: “Hãy nhớ nhất định phải quay về khi trời tối.”

“Tại sao phải như vậy?” Bì Nguyễn thấy không có ai hỏi gì, yếu ớt hỏi.

“Chỉ cần trời tối, cổng phủ sẽ đóng lại, cho dù là ai gọi cổng cũng sẽ không mở.” Lưu thọt nhìn Bì Nguyễn, âm hiểm nói: “Không có người nào có thể gọi cửa nhà họ Phùng vào ban đêm.”

Chương 585: Studio chụp ảnh

Dường như bị ánh mắt của Lưu thọt dọa sợ, mãi đến khi bước ra khỏi cổng Phùng phủ, sắc mặt Bì Nguyễn mới khá hơn một chút, anh ta không ngừng xoa xoa cánh tay của mình: "Vừa rồi mọi người có nhìn thấy không? Cái tên Lưu thọt này nhất định có vấn đề, ánh mắt mà anh ta nhìn em có vấn đề."

Chỉ cần là con người cũng đều có thể nhận ra Lưu thọt có điều gì đó không đúng, nhưng có một số người chỉ dựa vào cảm giác, trong khi một bộ phận những người khác lại giỏi tìm ra bằng chứng.

"Mọi người có chú ý tới bát đũa không?" Trần Cường nói, giọng nói nén xuống rất thấp, như thể lo lắng phía sau sẽ có thứ nghe thấy.

"Chúng ta có 11 người, nhưng anh ta chỉ đưa 10 bộ bát đũa." Lâm Uyển Nhi liếc nhìn một cái rồi nói: "Anh ta không tính phần của Phan Độ."

Bát đũa là đã được bày sẵn trên bàn trước khi bọn họ đến, cho nên trước khi bọn họ đến, Lưu thọt đã biết bọn họ thiếu mất một người.

Từ 11 người, chỉ còn 10 người.

"Có khi nào chỉ là trùng hợp không?" Có người hỏi, dù sao thì có thiếu một đôi bát đũa cũng không phải chuyện gì to tát, nói không chừng chỉ là nhớ nhầm mà thôi.

Nhưng Giang Thành dừng chân lại, chỉ nói một câu đã khiến anh ta ngậm miệng lại: "Anh còn nhớ lúc mới vào

Phùng phủ, giữa bọn họ đã nói gì không?”

Bọn họ ở đây, đương nhiên là chỉ Ngô Nhị Cẩu và Lưu thọt.

Lưu thọt hỏi Ngô Nhị Cẩu, những người này có phải là người mà Cục trưởng Kiều yêu cầu chuyển đến không, sau đó còn đặc biệt hỏi về số lượng người.

Ngô Nhị Cẩu trả lời rất rõ ràng, 11 người.

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là, sau khi bọn họ bước vào cổng, Lưu thọt đang dẫn đường ở phía trước còn đột nhiên quay người lại, dùng một con mắt của mình nhìn chằm chằm vào mọi người, ánh mắt quét qua từng người một.

Giang Thành chú ý tới lúc đó môi của Lưu thọt đang mấp máy, rõ ràng là đang đếm số người.

Trải nghiệm tương tự khiến hắn nhớ lại cảnh tượng lúc đầu ở thôn Tiểu Thạch Giản, bọn họ cũng được mời đến với lý do tương tự, để trở thành quỷ chết thay của dân làng.

Lần này… liệu có giống như vậy không?

Nhưng con quỷ lần này mang đến cho Giang Thành cảm giác không giống như là trả thù một cách đơn giản, mặc dù hiện tại manh mối có rất ít, hơn nữa hầu như đều chỉ vào nhà họ Phùng, nhưng Giang Thành lại có một loại dự cảm rất kỳ quái.

Không giống như những người khác tập trung sự chú ý vào nhà họ Phùng, hắn cho rằng ưu tiên hàng đầu là điều tra rõ ngọn ngành về đoàn tàu kia.

Số hiệu Hoa Tháng Năm.

Đó mới là nguồn gốc của linh dị.

Thị trấn không lớn cũng không nhỏ, nhưng đường phố cũng khá ngay ngắn trật tự, thời gian rời khỏi nhà họ Phùng còn khá sớm, những người bán hàng đã bày hàng sẵn ở hai bên đường, tiếng rao bán không ngừng vang lên.

Một số quán ăn sáng chỉ đơn giản bày hai chiếc bàn và đặt một vài chiếc nồi hấp để hấp bánh bao màn thầu các loại, cũng được coi là đã mở cửa.

Hơi nước dày đặc tràn ngập không khí, tăng thêm sức sống cho cả con phố.

Sau khi rời khỏi Phùng phủ, mọi người đều cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nói ra cũng thật kỳ lạ, sau khi bước qua cổng của Phùng phủ, ngay cả ánh nắng chiếu vào người cũng không cảm thấy ấm áp.

Bên trong và bên ngoài cánh cửa, dường như là hai thế giới.

Khi đi ngang qua một tòa nhà, Giang Thành thản nhiên liếc một cái, tòa nhà này chia làm rất nhiều cửa hàng, bởi vì đối diện với đường phố nên kinh doanh rất tốt.

Một trong số đó có cửa sổ kính dạng lưới, khá dễ thấy trong các cơ sở kinh doanh, đó là một studio chụp ảnh, với nhiều bức ảnh treo trên những ô cửa kính trong suốt.

Dùng con mắt thẩm mỹ hiện tại để đánh giá, chúng đều là những bức ảnh đen trắng cũ kỹ, pixel cũng không tốt cho lắm, có lẽ là do tư thế chụp ảnh, mà những người trong hình cứ mang đến cho người ta cảm giác cứng nhắc đờ đẫn.

Sau khi xem mấy bức ảnh, Giang Thành đang định rời tầm mắt đi, thì đột nhiên phát hiện ra một vài bức ảnh khác thường.

Bức ảnh được treo ở một vị trí khá kỳ lạ, là ở vị trí chính giữa hơi thấp hơn một chút, thông thường sẽ không dễ chú ý

thấy, cảm giác đó giống như là ông chủ muốn treo lên, nhưng lại không thể làm quá lộ liễu.

Những người trong ảnh đều đi guốc gỗ, mặc quần áo rộng thùng thình, phần tay áo rủ xuống quá mức, đàn ông đứng ở giữa, hầu hết đều cầm kiếm.

Có lẽ là bởi vì chiều cao cơ thể, cảm giác như nếu thanh kiếm trên thắt lưng của bọn họ có thể đứng thẳng, thì gần như cũng không thấp hơn người là bao nhiêu.

Trong bức ảnh, địa vị của phụ nữ rõ ràng thấp hơn đàn ông rất nhiều, những người phụ nữ đứng xếp hàng hai bên, lông mày cụp xuống, đầu cúi thấp, thể hiện sự phục tùng cao độ.

Mái tóc búi cao, khuôn mặt nhợt nhạt, ngay cả trong một bức ảnh đen trắng, đôi môi của bọn họ vẫn đỏ tươi như thể vừa được nhuộm máu vậy.

“Người Nhật?” Hòe Dật cũng chú ý tới điểm này, đột nhiên nói.

Nói một cách logic, chiến tranh vừa kết thúc, việc treo ảnh quân xâm lược bây giờ thực sự không phù hợp, nhưng xét từ góc độ nhiếp ảnh thuần túy, những bức ảnh này quả thực là đẹp nhất trong số tất cả các bức ảnh.

“Mẹ kiếp, ông chủ này đúng là cái thứ không ra gì!” Tên mập nhìn chằm chằm vào bức ảnh, tức giận nói: “Chụp cho người Nhật đẹp như vậy, còn người của mình thì làm tùy tiện qua quýt .”

“Chụp cho người Nhật không dám không làm tốt, chuyện này liên quan trực tiếp đến việc cả gia đình lớn nhỏ của ông chủ có thể giữ được mạng sống hay không.” Trần Cường sờ cằm nói: “Nhưng nếu sau khi chiến tranh kết thúc, mà vẫn còn treo những bức ảnh này, vậy thì lại có vấn đề.”

Ngay đúng lúc mọi người đang bàn việc đi vào để dạy cho ông chủ một lớp giáo dục lòng yêu nước có trả phí, thì cửa kính của studio chụp ảnh đột nhiên bị đẩy ra từ bên trong, sau đó có một người bước ra.

"Là mọi người!" Ngô Đại Lực trong tay cầm một cái túi màu đen, nhìn thấy đám người Giang Thành, nhất thời ngây người ra một chút.

"Ngô đại ca." Giang Thành gật đầu ra hiệu nói: "Thật là trùng hợp, chúng tôi vừa mới từ Phùng phủ ra, không ngờ anh cũng ở đây."

"Còn không phải sao? Vừa hay, tôi cũng đang định đi tìm các cậu, bây giờ tôi đỡ phải đặc biệt chạy đến Phùng phủ nữa." Ngô Đại Lực mở túi da màu đen ra nói: "Không phải các cậu muốn tìm Tháng… tìm thông tin về chuyến tàu đó sao? Tôi đúng là đã tìm thấy một ít."

Ở đây đông người nhiều tai mắt, nên bọn họ đã tìm một chỗ vắng vẻ trong một con ngõ, để lấy một số thứ của Ngô Đại Lực đưa cho.

Đó là một số bức ảnh, và một số tờ báo được cắt ra.

Phần chân trang của tờ báo đã chuyển sang màu vàng, dường như đã lâu lắm rồi, theo sự hướng dẫn của Ngô Đại Lực, bọn họ tìm thấy một bài báo ở một vị trí kín đáo phía trên.

"Đoàn tàu số hiệu Hoa Tháng Năm dừng lại vào đêm khuya không rõ lý do, tại sao toàn bộ nhà ga đều bị thiết quân luật?"

Bên dưới là một số báo cáo cụ thể, có thể thấy người viết bài báo này cũng chỉ biết đại khái, thậm chí còn không bằng những thông tin mà bọn họ nắm được, toàn bộ bài viết đều là

những suy đoán và phỏng đoán, dẫn dắt theo phương hướng vào sức mạnh kỳ quái hay thần linh gì đó.

Mặc dù thực tế quả thực cũng là như vậy.

Nhưng điều thực sự khiến Giang Thành quan tâm chính là một bức ảnh được đưa vào bài báo, bức ảnh này tuy không rõ lắm nhưng có thể thấy là được chụp sau khi đoàn tàu đến ga.

Do góc nhìn nên chỉ nhìn thấy nửa sau đoàn tàu, khoảng 5,6 toa.

Khi ánh mắt dần dần dán chặt, Giang Thành nhìn chằm chằm vào phần đuôi tàu, nếu hắn nhớ không lầm thì, dị biến là xảy ra ở toa cuối cùng.

Ở đó đều là những người già và trẻ em đã chết, quay lưng về phía cửa tàu, tất cả đều có khuôn mặt vô cùng quỷ dị.

“Đưa ảnh cho tôi.” Giang Thành đưa tay ra, nhưng sự chú ý vẫn tập trung vào trên tờ báo.

Rất nhanh, sau khi nhận lấy bức ảnh đoàn tàu và so sánh, Giang Thành đã có phát hiện mới.

Chương 586: Toa tàu

"Có phát hiện gì vậy?" Giọng nói của Triệu Hưng Quốc không thể che giấu sự khẩn trương, Phan Độ đang trong tình trạng rất xấu, mặc dù vẫn còn nhịp tim, nhưng không khác gì một người chết ở các khía cạnh khác. Điều đáng sợ hơn nữa là cơ thể của anh ta đang bắt đầu dần dần phân hủy.

Giang Thành ổn định lại tinh thần, chỉ vào toa xe cuối cùng: "Mọi người hãy nhìn xem, toa tàu này có gì khác biệt với những toa tàu khác?"

Đánh giá từ bức ảnh duy nhất còn lưu lại, toàn bộ đoàn tàu số hiệu Hoa Tháng Năm trông giống như tạm thời được ghép vào với nhau.

Ngoại trừ một số toa đầu tiên tương đối đồng nhất, những toa còn lại trông giống như được tháo dỡ từ các đoàn tàu khác, rồi sau lắp ráp lại với nhau.

Nhưng dù sao cũng là những năm tháng chiến tranh, nên cũng không có gì phải kén chọn cả.

Thấy không có người nào phản ứng, Giang Thành tiếp tục giải thích: "Tuy rằng có rất nhiều toa tàu là được ghép lại với nhau, nhưng toa cuối cùng mới là đặc biệt." Hắn nhấn mạnh: "Đây không phải là toa tàu để cho người ngồi, mà là một toa chở hàng dùng để kéo hàng."

"Anh ấy nói đúng, toa tàu này không có cửa sổ." Ánh mắt Lệnh Hồ Dũng đảo qua đảo lại mấy bức ảnh, sau đó nói: "Hơn nữa… kích thước và vị trí của cửa cũng không đúng."

Mặc dù ánh sáng của bức ảnh tương đối tối, nhưng toa tàu cuối cùng lại mang đến cho mọi người một cảm giác rất kỳ quái, là loại kỳ quái mà vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Toa tàu hình chữ nhật bị bóng tối bao trùm, giống như một cỗ quan tài nặng nề ngột ngạt.

Nghe thấy đám người Giang Thành đang thảo luận, Ngô Đại Lực người đưa bức ảnh đến cũng tò mò sáp tới gần, nhìn bức ảnh nói: "Các cậu đang nói đến toa tàu cuối cùng đấy à, chuyện này tôi cũng biết một chút, cậu em này nói đúng đấy, toa tàu này quả thực không có người ngồi, là dùng để chở hàng."

"Chở hàng gì vậy?" Giang Thành ngẩng đầu hỏi.

Hắn mơ hồ có một loại trực giác rằng, vấn đề nằm ở toa tàu cuối cùng.

"Ừm…" Ngô Đại Lực suy nghĩ một chút rồi nói: "Chắc là một số lương thực và quần áo mùa đông gì đó, Phùng lão gia là một người tốt bụng, biết những người dân bị nạn thiếu lương thực và quần áo nên đã chuẩn bị một ít cho bọn họ."

Trần Cường dường như nhận ra điều gì đó, hơi nheo mắt lại: "Cho nên… những thứ ở toa tàu cuối cùng đều là của Phùng lão gia chuẩn bị."

"Chính là như vậy." Ngô Đại Lực gật đầu.

Nói xong, Ngô Đại Lực rõ ràng cảm giác được thái độ của những người trước mặt đã thay đổi, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Sao vậy, có vấn đề gì à?"

"Không có vấn đề gì, chỉ không ngờ rằng ở thời đại đó, mà Phùng lão gia vẫn có thể ra tay giúp đỡ những người dân bị nạn." Lạc hà trông vẫn điềm tĩnh như cũ, Ngô Đại Lực người đang nhìn anh ta cũng cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Đúng rồi, tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước đây.” Ngô Đại Lực vẫy tay với mọi người: “Nếu các cậu cần gì có thể trực tiếp đến tìm tôi.”

“Bình thường tôi không hay ở đồn cảnh sát, mọi người đến quầy trà bánh hỏi thăm là có thể tìm được tôi.”

Theo hướng chỉ tay của Ngô Đại Lực, bọn họ nhìn thấy một quầy trà bánh ngoài trời được chống đỡ bởi một mái hiên đổ nát và một vài chiếc bàn gỗ bên dưới.

Việc kinh doanh cũng được coi là khá tốt, những người bên trong ăn mặc đủ kiểu khác nhau, rõ ràng là nơi tam giáo cửu lưu đủ hạng người hội tụ, nói chung những nơi như thế này thường là có tin tức nhanh nhất.

Khi bóng dáng của Ngô Đại Lực đã biến mất trong dòng người, mọi người mới thu hồi tầm mắt, quay lại nhìn nhau, có thể nhìn thấy sự lo lắng giống nhau trong mắt đối phương.

“Tôi cảm thấy toa tàu cuối cùng có vấn đề.” Hòe Dật sờ sờ cằm, thẳng thắn nói: “Nhà họ Phùng rất có khả năng là đã giấu diếm thứ gì đó rất khủng khiếp ở trong toa xe cuối cùng. Việc từ thiện vận chuyển những người dân bị nạn chỉ là giả, mà muốn đưa thứ đó vận chuyển ra khỏi Thị trấn Đá Xám mới là thật.”

“Như vậy, những chuyện xảy ra sau đó cũng đã có thể giải thích, sở dĩ nhà họ Phùng trở thành như thế này hiện tại, chính là bởi vì thứ đó quay lại báo thù.” Trần Cường bổ sung thêm.

Bì Nguyễn cẩn thận nuốt nước miếng: “Thứ gì, các anh rút cuộc là đang nói cái quái gì vậy? Khiến cho nhà họ Phùng thành ra thế này chỉ có thể là quỷ thôi chứ còn gì nữa.”

“Ý của các anh là… nhà họ Phùng đã phong ấn quỷ ở bên trong toa tàu cuối cùng. Vốn dĩ là muốn chuyển quỷ ra khỏi thị trấn Đá Xám, nhưng điều không ngờ tới là, được nửa đường

thì con quỷ đó lại chạy ra khỏi toa tàu, sau đó giết sạch tất cả mọi người trên đoàn tàu?

Bì Nguyễn càng nói càng quái dị, sợ hãi và bối rối trộn lẫn vào nhau.

Đương nhiên, nhà họ Phùng không thể có năng lực khống chế quỷ, nhưng vào lúc này, mọi người đều đã đoán ra được thứ ở trong toa tàu cuối cùng.

Hơn nữa suy đoán này chắc chắn đến hơn 90%.

Thứ được vận chuyển trong toa cuối cùng, cũng giống như bọn họ - môn đồ.

Hơn nữa có khả năng cực kì cao là sắp mất kiểm soát.

Bằng cách phân loại ra những manh mối hiện có trong tay, Giang Thành và những người khác mạnh dạn suy đoán rằng môn đồ này đến từ nhà họ Phùng, thậm chí có thể là ruột thịt trực hệ của bọn họ.

Bởi vì cánh cửa bên trong cơ thể sắp mất kiểm soát nên người trong nhà họ Phùng đã nhân lúc đối phương vẫn còn một chút ý thức, nhốt gã vào một toa tàu kín mít, muốn chuyển gã đi nơi khác.

Nhưng trên đường đi đã xảy ra sự cố, cánh cửa trong cơ thể người này đã bị ăn mòn hoàn toàn, lời nguyền… đã nổ ra.

Thứ đằng sau cánh cửa đã chạy ra ngoài, và đây mới là nguyên nhân dẫn đến thảm kịch của đoàn tàu mang số hiệu Hoa Tháng Năm.

Phó Phù theo thói quen cắn móng tay, để sẵn sàng bình tĩnh lại suy ngẫm, trông cô đã mất đi vẻ kiêu ngạo trước đây: “Mặc dù nghe thì có vẻ là như vậy, nhưng có một điểm vẫn chưa được lý giải.”

“Tại sao có một số người chết ở bên trong toa tàu, nhưng một bộ phận người còn lại lại biến mất một cách bí ẩn?” Phó Phù chỉ ra mấu chốt của vấn đề.

Cũng giống như con người, hầu hết quỷ cũng có những thói quen hành vi riêng, theo quan điểm của họ, con quỷ trong nhà họ Phùng này sẽ giết người theo phương thức rất quỷ dị.

Đồng thời, người chết đi còn mang theo bộ mặt cười quỷ dị.

Nhưng xét theo tình hình hiện tại, con quỷ này vẫn không tồn tại năng lực trực tiếp khiến người ta biến mất, những người dân bị nạn trên đoàn tàu không phải hàng nghìn thì cũng là hàng trăm, một vụ mất tích tập thể quy mô lớn như vậy không thể giải thích là ngẫu nhiên.

Manh mối không nhiều, chỉ vừa đủ để hỗ trợ bọn họ suy luận tới đây, thảo luận thêm cũng không có ý nghĩa gì, tuy nhiên, qua đợt điều tra này, mọi người đã đạt được đồng thuận ở một số điểm.

Thứ nhất, con quỷ bám lấy nhà họ Phùng không phải là người dân bị nạn của chuyến tàu mang số hiệu Hoa Tháng Năm, mà dân bị nạn cũng là nạn nhân.

Thứ hai, những sự việc linh dị trên chuyến tàu mang số hiệu Hoa Tháng Năm là do môn đồ ở toa cuối cùng gây ra, môn đồ xuất phát từ người nhà họ Phùng, cánh cửa trong cơ thể gã trong quá trình vận chuyển đã bị ăn mòn hoàn toàn, thứ sau cánh cửa đã chạy ra ngoài, mới dẫn đến tai họa.

Thứ ba, con quỷ này đang có mục đích trả thù nhà họ Phùng, mà hiện tại nó đang ở ngay bên trong Phùng phủ.

“Ưu tiên hàng đầu là điều tra xem nhà họ Phùng năm đó rút cuộc là đã giấu ai trong toa tàu cuối cùng kia.” Lệnh Hồ Dũng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nói không chừng từ bọn họ, chúng

ta còn có thể biết được một số manh mối về năng lực của con quỷ này.”

Nếu như năm đó nhà họ Phùng lựa chọn chuyển người này đi, vậy thì nhất định là bọn họ đã nhận ra người này có gì đó quỷ dị.

Nói theo cách khác, người này chắc chắn đã kích hoạt năng lực cánh cửa của mình.

Nhưng Giang Thành lại lắc lắc đầu: “Chưa đến phút cuối cùng, bọn họ sẽ không nói đâu, chuyện này liên quan đến quá nhiều thứ, nếu như khiến người trong trấn biết chuyện Hoa Tháng Năm đều là do bọn họ một tay gây ra, thì cho dù quỷ có không giết hết người nhà Phùng đi nữa, người dân ở thị trấn Đá Xám cũng sẽ không buông tha cho họ.”

Chương 587: Tiếng ca

Cho dù là nhà họ Phùng có chịu chờ đợi, thì bọn họ cũng không thể chờ được nữa, Phan Độ đã xảy ra chuyện, nếu như chuyện này không nhanh chóng giải quyết, thì quỷ mới biết lần sau sẽ đến lượt ai.

Hơn nữa đối với suy đoán của Lạc Hà, Giang Thành cũng không mấy tin tưởng, cho dù có thể giải quyết được sự kiện linh dị này, Phan Độ cũng chưa chắc có thể cứu được.

Lùi lại một bước nói, cho dù là thực sự cứu được, ai có thể đảm bảo rằng, Phan Độ tỉnh lại kia chính là con người của lúc trước, chứ không phải thứ quỷ dị nào đó, mượn cơ thể của Phan Độ để tái sinh.

Trong lúc hoảng hốt, Giang Thành chợt nhớ đến đoạn ghi âm trước đó do Lạc Hà phát ra, trong đó có giọng nói đã mất tích từ lâu của Na Như Hổ.

Giọng nói của Na Như Hổ nghe có vẻ vô cùng thê thảm, anh ta rên rỉ đau đớn, cầu xin thứ gì đó hãy trả lại cho mình bộ da.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thứ đó chính là quỷ.

Con quỷ tiêu diệt cả đội của Na Như Hổ, gần như xóa sổ nhà họ Phùng.

Điều đáng buồn là con quỷ này thực chất lại chính là do nhà họ Phùng thả ra.

Nhưng điều mà mọi người cho đến bây giờ vẫn không thể hiểu rõ là, con quỷ kia rút cuộc phải căm hận nhà họ Phùng đến mức nào, nhà họ Phùng chỉ là đưa gã đi thôi.

Bên trong này… dường như có rất nhiều bí mật không thể để người khác biết.

Nhìn lại, từ nơi bọn họ đang đứng vừa hay có thể nhìn thấy một góc nhà họ Phùng, bức tường cao màu xám nhạt đứng đó, như thể ngăn cách hai khoảng thời gian và không gian.

Từ xưa đến nay, những câu chuyện diễn ra trong thâm viện luôn bao trùm một giai điệu buồn bã, bi thương, phó bản đã xảy ra của thời nhà Tống cũng vậy, ở đây hắn lại có cảm giác tương tự.

Ở bên trong Phùng phủ, bầu không khí gần như ngột ngạt vì sự hiện diện của quỷ nên mọi người đều ăn ý với nhau đi dọc theo con phố.

Mới đến thế giới này không lâu, mọi người đều chưa hoàn toàn thích nghi được, bầu không khí hoàn toàn khác biệt với xã hội hiện đại đã tạo cho họ cảm giác chán nản.

Đã khiến bọn họ phát sinh một loại ảo giác không chân thật.

Mặc dù chiến tranh giành thắng lợi, nhưng trong mắt người qua đường vẫn nhiều hơn là sự mờ mịt hoang mang, nỗi đau và bóng tối do cuộc chiến tàn khốc để lại sẽ phải mất thời gian mới dần dần xoa dịu được.

Lại đi thêm một đoạn đường, nơi này không được phồn hoa cho lắm, hai bên quầy hàng thưa thớt, phần lớn là những người già tóc bạc trắng, cùng một số trẻ em mặc quần áo đơn giản thô sơ, mặt mũi lấm lem.

Trên bức tường hai bên còn sót lại dấu vết của súng đạn, rất nhiều gỗ và gạch cháy đen, nhìn xa hơn nữa là một cảnh tượng tan hoang.

Ngọn lửa chiến tranh cũng đã thiêu rụi vùng đất này, những gì nhìn thấy trước mắt là một lịch sử đẫm máu, điều này có

sức ảnh hưởng mạnh mẽ hơn bất kỳ bộ phim tài liệu hay bản ghi âm nào tự nhận là hoàn toàn thực tế.

Trước cửa một tòa nhà bị đánh bom gần như chỉ còn lại những chiếc kệ, một mảnh vải vuông rộng chừng mét vuông được trải ra, mảnh vải bẩn thỉu như nhặt được ở đâu đó, khó mà có thể nhận ra được màu sắc trước đây.

Trên tấm vải có một số đồ thủ công nhỏ, còn có một số búp bê đan thành, vài người phụ nữ Nhật Bản đang ngồi xung quanh tấm vải, trong đó một người đang ôm một đứa trẻ trên tay.

Có lẽ vì đói nên đứa trẻ cứ khóc mãi, người phụ nữ chỉ có thể thì thầm an ủi.

Bản thân cô không đủ ăn, thì làm gì có sữa để nuôi con.

Tên mập tận mắt nhìn thấy cảnh này, liền dừng lại, tiếp theo chậm rãi lắc đầu.

“Cảm thấy bọn họ thật đáng thương?” Giang Thành liếc nhìn mấy người phụ nữ một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía tên mập, giọng điệu vẫn bình tĩnh như trước.

Nhưng điều khiến Giang Thành hơi kinh ngạc chính là tên mập vốn tốt bụng, lại hiếm có làm động tác lắc đầu, kiên quyết nói: “Không có.”

Anh ta im lặng vài giây rồi nói tiếp: “Tôi cũng đã từng cảm thấy bọn họ đáng thương, nhưng ai sẽ thương hại chúng ta? Bọn họ vẫn còn cơ hội ở đây, vẫn còn cơ hội sống tiếp, nhưng còn anh chị em của chúng ta, những đồng bào bị họ sát hại thì sao, ai sẽ thương hại cho họ?”

“Con người phải học cách trả giá cho hành động của mình, làm gì có nhiều chuyện gặp nhau mỉm cười một cái là quên đi mối hận thù, bây giờ bọn họ vẫn còn sống, đã là sự nhân từ lớn nhất rồi.”

Nghe vậy, Giang Thành hít sâu một hơi, cảm thán nói: "Thật đáng tiếc."

"Đáng tiếc…" Tên mập quay đầu lại, vẻ mặt kỳ quái nhìn Giang Thành, không biết hắn lại đang xảy ra chuyện gì.

Anh ta sẽ không ngờ tới là Giang Thành vốn định nhân cơ hội này giáo dục cho mình một trận, nhưng câu trả lời của tên mập lại khiến hắn không thể tìm ra lỗi, đành phải bỏ cuộc.

Ngay khi bọn họ mới rời đi, một tiếng ca chợt vang lên từ phía sau, tiếng ca vô cùng buồn bã, bị gió cuốn đến, mang theo một chút ảo ảnh thanh tao.

Ngay cả khi nó được biểu diễn bằng ngôn ngữ khác, nhưng vẫn có thể nghe thấy nỗi buồn của người hát, nhưng khiến mọi người phải dừng bước, thậm chí đột nhiên mở to đồng tử, lại là một chuyện khác.

Bọn họ nhận ra tiếng ca.

Không đúng, là giai điệu của bài hát này.

Nó thực sự giống hệt với âm nhạc làm nền cho tiếng kêu đau đớn của Na Như Hổ trong đoạn ghi âm.

Chỉ dùng mấy cái màn thầu, rất dễ dàng đã nghe ngóng được tên bài hát này từ một số người phụ nữ - "Hoa anh đào rơi."

Về bài hát này, ở chỗ bọn họ còn có một câu chuyện đằng sau, nói về việc nếu bạn làm một chuyện khiến mình hối hận, hoặc làm tổn thương ai đó, vậy thì khi đến mùa hoa anh đào rụng, hãy tự tay làm một người rơm, rồi sau đó đặt người rơm dưới cây hoa anh đào.

Chờ sau một cơn mưa, hoa anh đào rụng hết, nếu như người rơm cũng theo đó mà biến mất, vậy thì điều đó có nghĩa là các vị thần đã chấp nhận thỉnh cầu của bạn.

Thần linh sẽ cho bạn cơ hội để bù đắp những lỗi lầm đã mắc phải, hoặc là hồi hận, đương nhiên là trong một giấc mộng không rõ đầu đuôi.

Chỉ cần trái tim của bạn đủ chân thành, mọi thứ sẽ trở thành hiện thực khi bạn thức dậy sau giấc mộng.

Những người bạn từng yêu thương sẽ thay đổi suy nghĩ và bắt đầu lại với bạn. Những điều sai trái bạn từng làm sẽ được bù đắp. Thậm chí… những người thân đã khuất của bạn sẽ xuất hiện trở lại trước mặt khi bạn thức dậy, mỉm cười chào đón bạn giống như trước đây.

Nhưng đồng thời người phụ nữ cũng cho biết, vị thần linh này không hề thân thiện như bề ngoài, hầu hết những yêu cầu của ngài đối với con người đều dựa trên tâm lý đùa giỡn với thế giới.

Nếu sự biểu hiện của bạn trong giấc mộng không làm ngài hài lòng hoặc thậm chí khiến ngài khó chịu thì ngài sẽ giữ bạn trong giấc mộng mãi mãi.

Để ở bên ngài, chuộc lỗi cho những gì bạn đã làm.

Hơn thế nữa, ngài thậm chí còn sẽ mặc quần áo của bạn, trang điểm như bạn.

Nói xong, người phụ nữ dường như cảm thấy những điều này thật khó hiểu đối với những người trước mặt, cùng lúc đó, cô càng lo lắng những người này sẽ trở mặt làm hại mình, vì thế, nói thêm một cách khô khan rằng đây chỉ là truyền thuyết và không nên coi là thật.

Đại khái… đại khái chỉ có thể coi là một loại mong muốn của con người, hối hận chính là hối hận.

Chương 588: Thoả thuận

“Bài hát này được lưu truyền rất rộng rãi ở chỗ các cô phải không?” Người đặt câu hỏi này là Lạc Hà, với đôi mắt xanh lam đậm khiến anh ta trở nên rất đặc biệt trong lòng mọi người.

Bị đôi mắt này nhìn chằm chằm, người phụ nữ không khỏi cúi đầu xuống, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ: “Thật ra cũng không rộng rãi lắm, chỉ ở khu vực xung quanh chỗ quê tôi thôi.”

Thông qua sự giới thiệu của người phụ nữ, mọi người được biết, người phụ nữ này xuất thân từ một nơi hẻo lánh, ở quê của cô có một ngôi miếu thần, thờ vị thần linh tượng trưng cho người rơm.

Hàng năm, khi hoa anh đào sắp tàn, sẽ có người đến miếu xin thần quan đương trị người rơm, người rơm xin được sẽ được mang về nhà, đặt dưới gốc cây hoa anh đào.

Ánh mắt của Lạc Hà quét qua khuôn mặt của mấy người phụ nữ, bị ánh mắt của anh ta nhìn đến, mấy người phụ nữ nhút nhát đều lần lượt cúi đầu, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Thu hồi lại ánh mắt, Lạc Hà quay đầu lại nhìn người phụ nữ vừa lên tiếng: “Các cô… đều là đến từ cùng một nơi sao?”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ nhỏ giọng đáp lại: “Chúng tôi là cùng nhau chuyển đến đây, người … người trong thị trấn Đá Xám đều là đến từ quê tôi.”

Mọi người đều hiểu ý của người phụ nữ này, người Nhật Bản ở thị trấn Đá Xám đều đến từ cùng một nơi, trông có vẻ

như là những người lính đầu tiên là chiếm đóng nơi này bằng vũ lực, sau đó mang theo gia đình và đồng hương của họ đến đây.

Dù sao thì Nhật Bản cũng là một quốc đảo, đất đai và tài nguyên đều rất nghèo nàn.

Điều này rất phổ biến trong chiến tranh, được coi là nguyên mẫu của một trung đoàn tiên phong.

Trên cơ sở chiếm đóng quân sự, xâm lược văn hóa dần dần làm mờ đi bản sắc của người dân, so với việc chỉ dùng vũ lực thì đây là phương pháp nô dịch, diệt chủng.

"Cô tên là gì?" Giang Thành nhìn chằm chằm người phụ nữ, rồi hỏi.

Người phụ nữ ôm chặt đứa trẻ vào lòng, dùng giọng rất nhỏ nói: "Mọi người cứ gọi tôi là Yoko, là được."

Giang Thành gật đầu, không chút do dự nói thẳng: "Vậy được rồi, Yoko, các cô vẫn luôn ở gần khu vực này phải không?"

Nghe vậy, Yoko đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, Giang Thành nhìn thấy liền bình tĩnh giải thích: "Cô đừng sợ, trong khoảng thời gian này có thể có một số vấn đề chũng tôi muốn hỏi cô."

"Chúng tôi cũng không phải là lúc nào cũng ở đây, tất cả chúng tôi… đều là… đều là…" Yoko nói được một nửa thì không nói được nữa, rất hiển nhiên là, tình hình hiện tại của bọn họ không hề ổn.

Sợ là ở đâu có thể tìm được miếng ăn thì bọn họ sẽ đến đó, không có một chỗ dừng chân cố định, thậm chí còn bị người ta truy đuổi đây đó.

“Như thế này đi, mấy ngày tới các cô cứ ở lại đây, tôi có thể tới gặp các cô bất cứ lúc nào.” Giang Thành nói: “Để làm thù lao, tôi sẽ mua hết những thứ đồ này của các cô, thế nào?”

Nghe vậy, ánh mắt của mấy người phụ nữ đều sáng lên, bọn họ cảnh giác ngẩng đầu lên nhìn mặt của Giang Thành, như đang muốn phân biệt xem hắn nói là thật hay là chỉ trêu chọc bọn họ cho vui.

“Cứ thẳng thắn đi, bao nhiêu tiền?” Giang Thành cau mày.

“Không cần tiền, một thứ… một thứ đổi lấy một cái màn thầu.” Yoko duỗi ra một ngón tay, nhanh chóng nói.

Trong tay cô vẫn còn đang cầm một chiếc màn thầu, là của đám người Giang Thành vừa đưa cho, còn chưa kịp ăn.

“Được.” Giang Thành đồng ý, chỉ vào một góc cách đó không xa, ở đó có một gian hàng rất đơn giản, hơi nước trắng xóa bốc lên từ bếp, bên trong nồi hấp khổng lồ là hết ngăn này đến ngăn khác màn thầu.

Màn thầu của bọn họ là được mua ở đây

“Đã nhìn thấy quầy hàng đó chưa, lát nữa tôi sẽ đến nói với ông chủ rằng, mấy ngày này các cô đều có thể đến đó ăn màn thầu, tôi sẽ đặt trước một ít tiền, các cô mua hết bao nhiêu tiền đều sẽ được trừ vào đó.”

“Nhưng chỉ có thể ăn màn thầu, thức ăn hay bánh bao các cô đừng nghĩ đến, hơn nữa chỉ có thể ăn, không thể lấy đi, hiểu chưa?” Giang Thành hỏi.

Yoko và những người khác gật đầu liên tục: “Hiểu rồi.”

Trước khi rời đi, Giang Thành quay người lại cảnh cáo bọn họ, nếu như hắn đến mà phát hiện bọn họ không có ở đây, thỏa thuận sẽ vô hiệu.

“Chờ một chút.” Giang Thành vừa mới đi được mấy bước, nghe thấy có người kêu lên, quay người lại thì thấy Yoko đang lon ton chạy tới, cô xách một chiếc túi vải bên trong có một cái túi phồng lên. Yoko dừng chân, cực kì nghiêm túc nói với hắn: “Đồ của các anh quên mang đi rồi.”

Mấy người phụ nữ Nhật Bản còn lại thì đứng cách đó không xa, quan sát.

Mở túi vải ra, bên trong có vài món đồ chơi nhỏ mà bọn họ đã từng nhìn thấy trước đây, những con búp bê thô ráp được khâu từ những mảnh vải vụn, những chiếc gương nhỏ, những chiếc lược gỗ và những thứ tương tự.

Đều là những thứ bọn họ không dùng đến.

“Các cô cứ giữ lấy đi, chúng tôi lấy cũng không để làm gì.” Lệnh Hồ Dũng cực kì thẳng thắn từ chối, đối với mấy người phụ nữ này, anh ta cũng không có mấy thiện ý.

Ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi, Yoko dường như đã hạ quyết tâm, lấy ra một chiếc túi vải nhỏ từ tay áo rộng của mình.

Chiếc túi vải được quấn chặt quanh cánh tay cô, dường như nó chứa một thứ gì đó rất quý giá.

Động thái này khơi dậy sự tò mò của mọi người, họ nhìn Yoko cẩn thận mở chiếc túi vải ra từng chút một, dường như lo lắng sẽ làm hỏng thứ gì đó bên trong.

Nhưng khi mọi người nhìn rõ thứ bên trong, đều ngây người ra trong giây lát, sau đó một luồng băng giá bao trùm lấy họ.

“Xin hãy nhận lấy món quà này.” Yoko cầm món quà bằng cả hai tay và khom lưng cúi đầu rất khoa trương với Giang Thành: “Coi như là báo đáp của tôi với các anh đi!”

Dưới cái nhìn của hơn chục con mắt, một người rơm thô ráp lặng lẽ nằm trong tay Yoko, giống hệt những người rơm mà hắn từng thấy trên pháp đàn ở Phùng phủ trước đó.

“Người rơm này…” Nhìn Yoko, Triệu Hưng Quốc cổ họng cuộn lên mấy cái,“Từ đâu tới?”…

Nửa giờ sau, trong một quán trà nhìn ra đường, người hầu bàn lên lầu bưng một ấm trà khổng lồ pha trà cho khách.

Vốn dĩ anh ta muốn nói điều gì đó tâng bốc và yêu cầu phần thưởng nào đó, nhưng sau khi cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt trong phòng riêng, người hầu bàn đã khôn ngoan rút lui.

Trong phòng riêng, bốn người ngồi vây quanh chiếc bàn duy nhất, Giang Thành, Lâm Uyển Nhi, Lạc Hà, Triệu Hưng Quốc và những người còn lại đứng ở phía sau họ.

Một người rơm bọc vải nằm lặng lẽ ở giữa bàn.

Có lẽ là do tác dụng tâm lý, khuôn mặt không có ngũ quan kia nhìn lâu rồi càng ngày càng quỷ dị, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nở ra một nụ cười quái đản vậy.

Triệu Hưng Quốc vẻ mặt có chút cáu kỉnh, uống một ngụm trà sôi rồi đặt tách trà lên bàn: “Người rơm này cũng giống như người trên pháp đàn, tôi nghĩ Phan Độ biến thành bộ dạng như bây giờ, cũng có liên quan đến người rơm.” Triệu Hưng Quốc hung hăng nói.

Dù sao mọi người đều nhớ, ở pháp đàn, Phan Độ là người đầu tiên dùng tay chạm vào người rơm.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên hơn nữa là Yoko nói rằng cô đã xin người rơm này từ ngôi miếu ở quê nhà, nhưng cô chưa tìm được cơ hội thích hợp để thực hiện điều ước nên đã luôn giữ nó bên mình.

“Chẳng lẽ con quỷ này không phải đến từ địa phương của chúng ta, mà là từ Nhật Bản?” Câu hỏi của Bì Nguyễn thoạt nhìn có chút kỳ quái, nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại thì lại rất thích hợp.

“Có lẽ không chỉ có quỷ trong cửa, mà môn đồ mang cửa này nói không chừng cũng là đến từ Nhật Bản.” Lạc Hà phân tích nói: “Môn đồ là người Nhật Bản, đi theo đồng đội của mình đến tận Thị trấn Đá Xám, nhưng không chịu nổi ăn mòn, bị cửa phản phệ, nên quỷ sau cánh cửa đã chạy ra ngoài.”

Chương 589: Diệt khẩu

Không có lý do gì khi mà trên cả một thế giới rộng lớn như này chỉ có vùng đất mà bọn họ ở có môn đồ, các sự kiện linh dị khắp nơi đều đều có trên khắp thế giới.

Nhưng vấn đề đặt ra trước mắt bọn họ bây giờ là, thân phận chính xác của môn đồ và … mối quan hệ của gã với nhà họ Phùng.

Theo suy đoán trước đó của bọn họ, là nhà họ Phùng đã nhân cơ hội đưa những người dân bị nạn đi, để bí mật nhốt môn đồ sắp bị ăn mòn hoàn toàn ở toa tàu cuối cùng, sau đó lên kế hoạch đưa ra khỏi Thị trấn Đá Xám.

Không ngờ trên đường đi lại xảy ra dị biến, người này đã bị cánh cửa hoàn toàn ăn mòn, kết quả là con quỷ sau cánh cửa không còn kiềm chế được nữa mà lao ra giết chết mọi người trên tàu.

“Làm sao một người Nhật Bản lại có thể có quan hệ họ với nhà họ Phùng?” Tên mập như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên cao giọng hỏi: “Không phải là nhà họ Phùng âm thầm cấu kết với người Nhật đấy chứ?”

Theo dòng suy nghĩ này, một suy đoán táo bạo dần dần xuất hiện, Hoè Dật sờ cằm chậm rãi hỏi: “Chẳng lẽ… chuyện xảy ra trên chuyến tàu số hiệu Tháng Năm có liên quan đến người Nhật?”

“Nhưng mọi người có bao giờ từng nghĩ, mục đích của bọn họ là gì chưa?” Từ đầu đến cuối không nói gì mấy, Trần Cường hỏi ra câu hỏi then chốt nhất.

Suy cho cùng, trên tàu chỉ có những người dân bị nạn chứ không có nhân vật quan trọng, hay là vũ khí, đạn dược, vật tư quan trọng.

Một nhóm dân bị nạn thì có thể làm được gì?

Nhưng ngay khi mọi người đều bị mắc kẹt ở đây, ánh mắt Giang Thành dừng lại, sau đó hắn lập tức lấy tờ báo mà Ngô Đại Lực đã đưa đến trước đó ra.

Lâm Uyển Nhi ngồi bên cạnh, như tâm linh tương thông với hắn, cô lấy điện thoại di động ra, bấm vào màn hình vài cái, sau đó đặt điện thoại di động lên bàn, đẩy đến trước mặt Giang Thành.

Cầm tờ báo, rồi lại nhìn chằm chằm vào điện thoại một lúc, Giang Thành cuối cùng cũng trải tờ báo lên bàn, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu kìm nén nói: "Nếu như tôi đoán không nhầm, cái người Nhật cần chính là những người dân bị nạn này."

"Anh nói gì?"

Đều không Giang Thành phải gọi, mọi người rất tự nhiên vây đến, Giang Thành nhúng tay vào một ít trà rồi khoanh tròn trên báo.

"Mọi người hãy nhìn này, đây là lộ trình được báo ra của chuyến tàu số hiệu Tháng Năm."

Tiếp theo hắn quay đầu nhìn điện thoại, trong điện thoại là bản đồ, trước khi đến đây, Lâm Uyển Nhi đã tải bản đồ khu vực xung quanh đây về điện thoại, lúc này vừa hay có thể lấy ra dùng.

Hắn phóng to bản đồ lên, sau đó đánh dấu lộ trình gần đúng của đoàn tàu trên đó, khi tuyến đường nối hai thị trấn lại với nhau, một tiếng thở hổn hển đột nhiên vang lên.

Mọi người chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại di động nhỏ, ở phía bên phải đoạn giữa đường, một cái tên nổi bật thu hút sự chú ý của mọi người – Khu mỏ (Vàng).

"Là mỏ vàng!" Lệnh Hồ Dũng kinh hãi nói, trong đầu anh ta đột nhiên bừng tỉnh, rất nhiều điều trước đây không nghĩ ra, bây giờ đã được giải thích: "Những người dân bị nạn kia không hề chết, bọn họ là đã bị người Nhật Bản bắt đi, cưỡng ép đi đào mỏ vàng!"

"Chẳng trách những người chết ở trên toa xe cuối cùng đều là người già yếu, bệnh tật. Bởi vì bọn họ không có đủ thể lực để làm những công việc nặng nhọc, có mang theo cũng chỉ là gánh nặng, nên dứt khoát xử lý hết toàn bộ." Tên mập tiếp lời nói, cảm xúc cũng càng ngày càng kích động.

Căn cứ theo bối cảnh lịch sử lúc bấy giờ, mọi người đều tin rằng bọn họ nhất định có thể làm ra chuyện này.

"Mọi người còn nhớ những người dân bị nạn trên tàu trông như thế nào không?" Giang Thành tiếp tục: "Trên cơ thể bọn họ có vết thương ở khắp nơi, tôi đã nhìn thấy rất nhiều người trong số họ bị chém bằng dao, có một số người bị chặt đứt tứ chi, chỗ vết chặt vô cùng gọn gàng." Hắn dừng lại nhỏ giọng nói: "Con dao đó… tốc độ rất nhanh."

Không còn nghi ngờ gì nữa, cuối cùng, sau khi những người dân bị nạn này mất đi giá trị sử dụng, điều chờ đợi họ chính là cái chết.

Mỏ vàng là bí mật của người Nhật Bản, những người dân bị nạn đó tất nhiên sẽ bị diệt khẩu, những cơ thể tan nát trên đoàn tàu bị dao chém lửa thiêu chính là những lời buộc tội thầm lặng.

Những thân ảnh trầm mặc không nói trên tàu, đọng lại rất lâu trong tâm trí mọi người.

Đều là đồng bào, mấy chục năm trước họ cũng là những người sống sờ sờ, là cha của ai đó, vợ của ai đó, là mẹ, là những đứa con…

"Tôi còn tìm được cái này, cũng có thể coi là chứng cứ hỗ trợ." Giang Thành mở một tờ báo khác, đăng một tin tức như vậy ở vị trí kín đáo.

Ý đại khái là, lại có một cặp hai cha con đi săn trên núi đã mất tích một cách bí ẩn, đây đã là vụ mất tích thứ ba gần đây.

Vị trí đại khái của một số trường hợp mất tích cũng được đánh dấu trên đó, sau khi so sánh với bản đồ trên điện thoại, tất cả đều tập trung gần mỏ vàng.

Có lẽ là đã vô tình phát hiện ra bí mật của người Nhật Bản, nên đã bị diệt khẩu, hoặc là bị bắt vào mỏ vàng, chịu chung vận mệnh như những người dân bị nạn đó.

Nói tóm lại là cuối cùng không một ai sống sót, cho nên mới không có ai tiết lộ bí mật về đoàn tàu số hiệu Tháng Năm.

"Nói chung thì về cơ bản là như thế, nhưng trong này có một điểm rất mấu chốt vẫn chưa được lý giải." Trần Cường nhìn về phía Giang Thành nói.

Giang Thành như biết anh ta sẽ hỏi cái gì, trực tiếp gật đầu: "Anh muốn hỏi về cái tên môn đồ Nhật Bản kia."

"Đúng vậy, nếu như tên môn đồ Nhật Bản đó thật sự bị ăn mòn hoàn toàn, dẫn đến cánh cửa trong cơ thể mất kiểm soát, vậy thì con quỷ đằng sau cánh cửa sẽ giết người không chút dè chừng mới đúng, làm sao mà có thể chỉ giết những người già yếu bệnh tật, hơn nữa còn thả những người dân bị nạn khác đi, còn có những người Nhật Bản đã cướp bóc những người dân bị nạn?" Trần Cường lắc đầu nói: "Điều này không thể giải thích được."

“Có gì mà không thể giải thích được, bởi vì cánh cửa đó không hề mất kiểm soát, vẫn nằm trong sự khống chế của môn đồ đó.” Lạc Hà nói.

Giọng nói của anh ta bình tĩnh, giống như con người anh ta vậy, một vũng nước đọng, tĩnh lặng êm đềm, Giang Thành thậm chí còn nghi ngờ rằng anh ta đã nghĩ đến điều này từ lâu, chỉ là chưa vạch trần mà thôi.

“Môn đồ không hề mất kiểm soát?” Tên mập trên mặt tràn đầy nghi hoặc, viết tôi là ai, tôi đang ở đâu, các anh rút cuộc đang nói cái gì vậy.

Cuối cùng, vẫn là Giang Thành lên tiếng, mới coi như giải trừ nghi hoặc của anh ta: “Chuyện này từ đầu đến cuối chính là một cuộc giao dịch giữa nhà họ Phùng và người Nhật Bản.”

“Nhà họ Phùng đã bí mật đem môn đồ Nhật Bản lên toa tàu cuối cùng, mục đích chính là để nguỵ tạo việc những người dân bị nạn mất tích là do sự kiện linh dị.”

“Sau khi trên đường đi bị buộc dừng tàu lại, quân Nhật Bản đang phục kích gần đó lên tàu và bắt giữ lực lượng lao động trẻ có giá trị, sau đó đưa số còn lại là những người già, yếu, bệnh tật, tàn tật, vô giá trị đến toa tàu cuối cùng.”

“Tại đây, môn đồ Nhật Bản đã dùng sức mạnh cánh cửa của mình để giết chết tất cả, sau đó lái chuyến tàu trống đến ga tiếp theo trong màn đêm bao phủ.”

Tên mập tái hiện lại tất cả những cảnh này trong đầu như một cuốn phim, phát hiện không có thiếu sót gì lớn, mọi thứ đều rất hợp lý.

Có vẻ như… đây chính là sự thật đằng sau vụ mất tích của đoàn tàu số hiệu Tháng Năm rồi.

“Nhà họ Phùng, đám giặc bán nước này!” Tên mập nghĩ đến hoàn cảnh của những người dân bị nạn, nghiến răng

nghiến lợi: “Bọn họ rơi vào kết cục như hiện tại, đúng là gieo gió gặp bão!”

“Thiện thì có quả thiện báo, ác thì có quả ác báo, thiện ác đến cùng đều có báo ứng chỉ là báo sớm và báo muộn mà thôi.” Bì Nguyễn cũng giống như tên mập, tỏ ra rất phẫn nộ, tố cáo hành vi hèn hạ của nhà họ Phùng.

Chương 590: Hợp tác

“Nhưng nếu như nói như vậy, nhà họ Phùng và người Nhật Bản là quan hệ hợp tác, quỷ tại sao muốn báo thù bọn họ?” Vấn đề cũ đã được giải quyết, vấn đề mới lại nổi lên.

Không ai trả lời, xem ra đối với vấn đề này, mọi người đều vẫn chưa nghĩ ra.

Hiện tại manh mối quá ít, phần lớn đều là suy đoán, nếu tiếp tục suy đoán dựa trên manh mối suy ra, có thể sẽ rơi vào bẫy sai.

“Hiện tại manh mối phần lớn đều là suy đoán, chúng ta còn cần tìm ra chứng cứ chứng minh.” Lạc Hà đặt tay lên cuốn sách, nói: “Nhà họ Phùng là một gia tộc lớn, sức ảnh hưởng trong thị trấn Đá Xám là không thể coi thường, nói bọn họ thông đồng với địch bán đứng tổ quốc, chỉ dựa vào suy đoán thôi chưa đủ, chúng ta cần phải có bằng chứng xác thực.”

“Tôi đồng ý với Lạc tiên sinh, chúng ta không thể vội, cần phải từ từ.” Bì Nguyễn lên tiếng khen ngợi, nheo mắt, rẽ tóc tự nhiên ở giữa, bộ mặt như được Đảng cầm đầu (*).

(*) Đảng cầm đầu dùng để chỉ những người làm gián điệp để “dẫn đường” khi giặc xâm lược.

Cảnh tượng này vừa lúc bị tên mập đang phẫn nộ bắt được: “Tôi nói này cậu em Bì Nguyễn, cậu có thể chú ý đến hình tượng của mình một chút không?”

“Mặc dù tôi không nghi ngờ lập trường của cậu, nhưng tôi cảm thấy Tony tiên sinh cắt tóc cho cậu chắc chắn là bị nghi ngờ thông đồng với địch.” Tên mập ngẩng cái đầu to lên, vẻ

mặt tức giận nói: “Khi nào quay về tôi sẽ tố cáo anh ta, nói không chừng còn có thể tìm thấy giấy ‘chứng nhận công dân tốt’ (*) ở trong nhà “.

(*) Trong thời gian Nhật Bản xâm lược Trung Quốc,“Chứng nhận công dân tốt” được sử dụng để ngăn chặn những người tị nạn xã hội, những người được gọi là kẻ cướp và nhân viên phản chiến làm gián đoạn và can thiệp vào các hoạt động quân sự của Nhật Bản, nhằm đảm bảo an ninh cho các khu vực bị chiếm đóng, và để thể hiện lòng trung thành của người dân vùng bị chiếm đóng với “Đế quốc Nhật Bản”, loại giấy tờ này là bắt buộc đối với tất cả mọi người trên 15 tuổi. Chứng nhận công dân tốt là một loại hình quản lý tư cách lưu trú do quân xâm lược Nhật Bản thực hiện đối với người Trung Quốc.

Bì Nguyễn chưa kịp bào chữa, Triệu Hưng Quốc đã không thể ngồi yên,“Tôi cảm thấy bằng chứng hiện tại đã đủ để giết chết nhà họ Phùng, bọn họ âm thầm hợp tác với Nhật Bản, chính là quân bán nước!”

“Chúng ta có thể trực tiếp đến gặp cục trưởng Kiều, yêu cầu anh ta phái người đến bắt những thành viên còn lại của nhà họ Phùng, tra tấn ép cung, sợ gì bọn họ không thú tội.” Lệnh Hồ Dũng và Triệu Hưng Quốc là một nhóm, nên đương nhiên sẽ nói hộ anh ta.

“Chỉ dựa vào chứng cứ này mà muốn bắt người, các anh bị điên rồi sao?” Phó Phù lạnh lùng nhướng đôi lông mày xinh đẹp, mỉa mai không thương tiếc: “Sợ là còn chưa bắt được người nhà họ Phùng, thì đã bị ăn súng trước rồi.”

Trong lòng mọi người đều biết rõ Triệu Hưng Quốc và Lệnh Hồ Dũng cũng không phải là những người liều lĩnh, chỉ là mạng sống của anh em họ đang nằm trong tay họ mà thôi.

Càng giải quyết nhiệm vụ sớm thì Phan Độ càng có nhiều hy vọng sống sót.

Chỉ đáng tiếc là bị cuốn vào trong một sự kiện linh dị như này, tất cả những điều này đều sẽ chỉ vô ích.

Thực ra, ngoại trừ Triệu Hưng Quốc và Lệnh Hồ Dũng, không ai khác nghĩ rằng Phan Độ có thể tỉnh lại, thậm chí… từ tận đáy lòng bọn họ hoàn toàn không hy vọng rằng anh ta có thể tỉnh lại chút nào.

Suy cho cùng, sự quỷ dị trên người Phan Độ thì là hiển nhiên rồi, cho dù anh ta có thật sự tỉnh lại, ai có thể chứng minh hắn là Phan Độ thật chứ không phải thứ quái dị nào đó mang vỏ bọc của anh ta.

Người rơm mà Yoko đưa cho họ nằm lặng lẽ ở giữa bàn, giống hệt người rơm trên pháp đàn của Phùng phủ mà họ từng thấy trước đó.

Với bài học kinh nghiệm của Phan Độ, không ai dám trực tiếp dùng tay chạm vào, thậm chí bọn họ còn lấy cả mảnh vải vốn dùng để quấn người rơm từ tay Yoko đi.

Bây giờ đang lót bên dưới người rơm.

Theo như Yoko nói, người rơm này được lấy từ ngôi miếu ở quê nhà, từ đó có thể suy ra rằng môn đồ cũng có quan hệ với ngôi miếu này?

Bản ca dao quỷ dị được hát truyền ở quê của Yoko, cũng như người rơm, và truyền thuyết về những người rơm… Tất cả đều phù hợp với hoàn cảnh mà họ đang phải đối mặt bây giờ.

Sẽ là quá khiên cưỡng nếu nói rằng đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

“Trước tiên đừng suy nghĩ nhiều. Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm ra đủ bằng chứng chứng minh vụ án đoàn tàu Tháng

Năm là âm mưu giữa nhà họ Phùng và người Nhật Bản. Sau đó chúng ta có thể đào sâu hơn thông qua đường dây này để xác định danh tính của môn đồ.” Lâm Uyển Nhi cầm chén trà lên, bình tĩnh nói.

Người phụ nữ này dường như tràn ngập một sức hấp dẫn đặc biệt, đối với những người khác, thời đại cô đang sống hiện tại không tương thích với cuộc sống ban đầu của họ, giữa họ có một khoảng cách không thể vượt qua, nhưng trên người Lâm Uyển Nhi lại không hề cảm nhận thấy.

Cô hòa nhập rất tốt với thời đại đặc biệt này, năm tháng dường như đặc biệt yêu thích cô, cô chỉ lặng lẽ ngồi đó, cũng không có ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

Những lời tương tự phát ra từ miệng Lâm Uyển Nhi, không khỏi có sức thuyết phục.

Giang Thành đương nhiên không nói gì, nhưng kỳ quái là, Lạc Hà và Phó Phù cũng không có phản đối gì, ngay cả Triệu Hưng Quốc và Lệnh Hồ Dũng vốn kêu gọi càng sớm kết thúc nhiệm vụ càng tốt cũng lặng lẽ ngậm miệng lại.

“Đây đúng là hào quang mà…” Tên mập không dám biểu lộ gì, một người phụ nữ có thể huấn luyện quái vật giống như bác sĩ cũng không nên coi thường.

Ở nơi anh ta không chú ý tới, trên mặt Lâm Uyển Nhi đọng lại mấy cái liếc mắt, sau đó lặng lẽ tản đi.

Gọi hầu bàn trong tiệm đến, ban đầu mọi người vốn định tìm hiểu về một số phong tục địa phương, tốt nhất là một số lịch sử.

Nhưng hầu bàn nói rằng bản thân cũng là người từ bên ngoài đến, chính là ông chủ đã thu nhận mình.

Tuy nhiên, qua lời nói của anh ta, mọi người đều biết rằng trong thị trấn có một bảo tàng biên niên sử của thị trấn, được

tài trợ và xây dựng bởi một cận vệ già sau khi chiến tranh thắng lợi.

Nếu muốn biết tình hình lúc đó, hầu bàn gợi ý có thể đến đó xem xem.

Không chần chừ nữa, mọi người quyết định chia lực lượng thành hai nhóm, đám người của Lạc Hà và Triệu Hưng Quốc đi đến bảo tàng biên niên sử thị trấn để tìm kiếm thông tin vào thời điểm đó, trong khi đám người Giang Thành tiếp tục tìm kiếm những manh mối khác.

Sau khi hoàn thành, sẽ gặp nhau tại nhà họ Phùng.

Sau khi rời khỏi quán trà, Giang Thành đi tới một quầy hàng bên ngoài, nơi họ mua màn thầu trước đó.

Ông chủ rất nhiệt tình, nhìn thấy đám người Giang Thành tới, đều mỉm cười, không ngừng nói màn thầu của mình làm bằng nguyên liệu thật, tuy đắt hơn nhưng lại to hơn hai chiếc do người khác làm.

Ngay khi ông chủ mở ngăn đựng màn thầu mới ra lò, lau tay vào chiếc tạp dề ố vàng và chuẩn bị lấy cho họ, Giang Thành đã ngăn lại, chỉ vào mấy người phụ nữ Nhật Bản trên đường ở phía xa, nói ra thỏa thuận giữa bọn họ cho ông chủ.

Trong ba ngày này, tất cả màn thầu mà mấy người phụ nữ Nhật Bản đến ăn đều sẽ trừ vào tiền của mình, chỉ được ăn, không được lấy, hơn nữa chỉ được ăn màn thầu.

Nói xong lấy ra một ít tiền mà cục trưởng Kiều đưa cho trước khi rời đi đưa cho ông chủ, nhưng điều mà mọi người không ngờ là sau khi ông chủ nhìn thấy mấy người phụ nữ Nhật Bản từ xa, sắc mặt lập tức tối sầm xuống: “Cậu muốn trả tiền cho bọn họ?”

“Đúng.” Giang Thành cầm tiền trong tay, trả lời: “Ba ngày.”

Vài giây sau, ông chủ phát ra tiếng "đông" đậy nắp nồi hấp lại, hình như vẫn còn khó chịu trừng mắt nhìn đám người Giang Thành: "Không bán!"

"Chúng tôi sẽ trả trước, sẽ không để anh thiệt thòi đâu." Bì Nguyễn ở một bên giải thích.

Nhưng anh ta không nói còn đỡ, chưa kịp nói xong thì ông chủ đã hét lại: "Thiệt thòi? Nếu như thật sự là người của mình ăn không đủ no, tôi cho người ta hai cái màn thầu cũng được, nhưng những người Nhật Bản này thì không!" Ông chủ hét lớn nói: "Một cái cũng không!"

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía đám người Giang Thành của ông chủ cũng thay đổi, một tay cầm cây cán bột ra hiệu cho bọn họ: "Cút, mau cút đi, sau này đừng để tôi nhìn thấy các cậu nữa, các cậu có đến tôi cũng sẽ không bán cho các cậu!"

Chương 591: Tâm thiện

Đối với điều này, tên mập nhận ra bác sĩ vốn chưa bao giờ chịu thiệt thòi lại im lặng khác thường, sau đó cất tiền, lùi lại hai bước và khẽ cúi đầu chào ông chủ: "Xin lỗi đã làm phiền."

"Hừ!" Ông chủ lạnh lùng nhìn bọn họ, như thể lo lắng bọn họ sẽ tiến lên cướp màn thầu. Vì vậy ông ta đứng cạnh lồng hấp màn thầu, trong tay nắm chặt chày cán bột.

Mắt thấy đám người Giang Thành rời đi, sau khi đi xa, ông ta mới "nhổ nước bọt" về phía bóng lưng của bọn họ: "Phi, cái thứ gì không biết!" Ông chủ chửi rủa.

Chuyện tương tự, đám người Giang Thành liên tiếp gặp phải ba lần.

Lần trước, ông chủ mất bình tĩnh thậm chí còn lao ra ngoài cùng với một vài người đàn ông từ phòng bếp, hai nhóm gần như đánh nhau.

Không còn cách nào khác, đám người Giang Thành phải đi vòng sang con phố khác, cũng không dám nhắc đến gốc rạ của người Nhật nữa mà chỉ mua mười mấy cái màn thầu.

Lần này, ông chủ rất nhiệt tình, đưa cho họ một túi vải để đựng màn thầu, đồng thời còn nhắc nhở họ ăn khi còn nóng, để nguội sẽ mất đi hương vị.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên lương thiện, dáng người hơi gù, giọng nói nhẹ nhàng. Ngay sau khi Giang Thành cầm lấy túi vải chứa đầy màn thầu, khóe mắt vô tình liếc thấy ống quần dưới của ông chủ.

Ống quần dưới bên phải không có giày hay bàn chân, ống quần trống rỗng ngoại trừ một thanh gỗ thò ra ngoài.

Phần cuối của cây gậy tiếp xúc với mặt đất rất mòn, hiển nhiên là nó đã được sử dụng trong một thời gian dài.

Sau khi nhận thấy ánh mắt của Giang Thành, ông chủ rút chân lại xin lỗi, đồng thời vô thức nghịch nghịch ống quần, cố gắng che đi thanh gỗ lộ ra.

"Sao lại thành ra thế này?" Giang Thành ngẩng đầu lên hỏi.

"Haizz, tự trách mình xui xẻo thôi. Mấy năm trước, quân Nhật đến đánh phá, tôi ngủ say đến nỗi khi tỉnh dậy thì đã bị bao vây rồi." Ông chủ thở dài nói: "Họ đến để lấy lương thực, chúng tôi thậm chí còn không có gì để ăn, nơi nào có lương thực cho họ, vì vậy chúng tôi…"

"Tôi mất một chân cũng không sao, nhưng đáng hận là họ thậm chí còn không tha cho trẻ em và phụ nữ. Đứa con trai út của tôi cũng không thoát khỏi sự truy lùng của họ. Họ lôi nó ra giàn thiêu, sau đó… sau đó cứ như vậy bị thiêu chết…"

Khi nói về đôi chân của mình, người đàn ông trung niên tương đối bình tĩnh, nhưng sau khi nhắc đến đứa trẻ, nước mắt lại rơi lã chã. Đôi mắt của tên mập đỏ hoe, anh ta không khỏi an ủi: "Hãy nén bi thương, ông chủ."

Ông chủ lau nước mắt rồi lại ngẩng đầu lên, sự kiên quyết trong mắt ông ta khiến người ta kinh ngạc: "Mặc dù trở thành phế nhân, nhưng tôi đã gửi hai đứa con trai còn lại của mình đến quân kháng chiến để giết người Nhật và chiến đấu với họ."

"Làm tốt lắm, người anh em!" Triệu Hưng Quốc giơ ngón tay cái lên: "Bây giờ ta cuối cùng đã thắng, cuối cùng cũng có thể sống một cuộc sống tốt đẹp. Tôi cảm thấy anh cùng hai

đứa con trai mở cửa hàng này rất tốt. Hãy cố gắng lên, mọi thứ sẽ ổn thôi!”

Có thể thấy cửa hàng kinh doanh rất tốt, người ra vào rất nhiều. Phía sau ông chủ là hai thanh niên, một cao một thấp, đang bận bịu giúp ông chủ nhào bột mì.

Một ngăn của lồng hấp trống rỗng được đặt sang một bên, sẵn sàng để hấp những chiếc màn thầu khác.

Nghe vậy ông chủ mỉm cười: “Đúng vậy, cuối cùng chúng ta cũng thắng, thật đáng tiếc…” Ông dừng lại rồi lắc đầu: “Hai đứa con trai của tôi không thể nhìn thấy được nữa.”

Tên mập đột nhiên mở to mắt nhìn hai người thanh niên đang bận rộn phía sau ông chủ, ông chủ nhìn thấy cảnh này thì cười thoải mái nói: “Hai đứa trẻ này là trẻ mồ côi tôi nhận nuôi, hai đứa con trai của tôi đã chết trong trận chiến ngay sau khi gia nhập quân đội rồi.”

“Đại đội trưởng của chúng đến gặp tôi và nói rằng họ đã bị phản bội và bị bao vây. Hai đứa con trai của tôi tình nguyện ở lại chắn hậu để yểm hộ cho đồng đội phá vây.”

“Chiến đấu đến giây phút cuối cùng, không ai đầu hàng, họ quay lại thu thập thi thể và phát hiện từng viên đạn đều găm vào mặt.” Khi nói đến đây, ông chủ không khỏi nghẹn ngào. Niềm tự hào và nỗi buồn đan xen trong lời nói của ông ta, thật cảm động.

Trước khi đi, Giang Thành đã trả tiền gấp đôi.

Ông chủ ban đầu không nói gì cả, cuối cùng lại mượn xe và nói muốn đưa họ về, nhưng Giang Thành từ chối.

Có thể đoán trước được, nếu ông chủ biết túi màn thầu này là dành cho một phụ nữ người Nhật, phỏng chừng ông ta sẽ ngất xỉu ngay tại chỗ mất.

Cuối cùng, Giang Thành và nhóm người quay lại, đổi hướng và đi bộ trở lại con đường trước đó.

Mấy phụ nữ người Nhật tụ tập lại với nhau, vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu. Nhìn thấy đám người Giang Thành từ xa đi tới, tất cả đều đồng loạt đứng lên.

Hắn đưa chiếc màn thầu trong tay, người phụ nữ tên Yoko cẩn thận nhận lấy nhưng lại không kéo về phía mình được.

Ngẩng đầu lên, cô ta mở to mắt, phát hiện Giang Thành đang nhìn mình với vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt lạnh như băng.

Bàn tay run rẩy, Yoko vô thức rút tay về, sau đó, cô ta theo phản xạ cúi đầu thật thấp với Giang Thành: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Giang Thành hiển nhiên không nói lời nào, nhưng Yoko lại hiểu rõ điều đó, hiểu được sự tức giận bị đè nén trong mắt hắn.

Giống như những người trên con phố này.

"Cô có biết tại sao chúng tôi lâu như vậy mới trở về không?" Giang Thành giơ túi bánh màn thầu lên, tiếp tục hỏi: "Cô có biết những người chủ cửa hàng này có thái độ như thế nào đối với chúng tôi khi nghe nói màn thầu là dành cho các cô không?"

Ngoại trừ Yoko, những người phụ nữ còn lại đều co rụt lại, nhìn nhóm Giang Thành với vẻ mặt sợ hãi, lo lắng sẽ bị hại.

Bây giờ cuối cùng họ cũng hiểu tại sao Yoko chỉ cần thức ăn mà không cần tiền.

Bởi vì tiền đối với họ vô dụng, cho dù có tiền, họ cũng không thể mua được thức ăn ở thị trấn Đá Xám này.

Mặc dù họ không phải là thủ phạm, nhưng không có nghĩa là họ vô tội. Không ai có thể sống sót một mình khi bị cuốn

vào vũng lầy chiến tranh.

Đặt màn thầu dưới chân, Giang Thành và nhóm người xoay người rời đi: "Nhớ kỹ thỏa thuận của chúng ta, nếu sau khi tôi đến mà không tìm thấy các cô, các cô biết hậu quả rồi đấy."

Mãi cho đến khi đám người Giang Thành đi xa, bóng dáng biến mất ở góc tường, bọn họ mới túm tụm lại, mấy người phụ nữ bất đắc dĩ lập tức xông lên tranh giành màn thầu trong túi vải.

Chỉ có Yoko vẫn đứng nguyên tại chỗ, duy trì tư thế cúi đầu.

Trên đường trở về, tâm trạng của mọi người trở nên chán nản. Sau chiến tranh, toàn bộ thị trấn Đá Xám bị tàn phá, đại trạch của Phùng gia lộng lẫy nguyên vẹn trông vô cùng lạc lõng trong thị trấn.

"Này em trai, xin hãy ở lại."

Nghe thấy có người la hét sau lưng, mấy người Giang Thành quay đầu lại. Đó là một người phụ nữ trung niên đeo tạp dề, khoảng 40 tuổi, nước da ngăm đen.

"Chị… đang gọi chúng tôi à?" Bì Nguyễn nhìn trái nhìn phải, rồi nhìn người phụ nữ.

"Đúng rồi." Người phụ nữ trung niên bước tới, xoa xoa tay, xin lỗi nói: "Vừa rồi người nhà tôi tính tình không tốt, không làm mọi người sợ chứ."

Nói xong, người phụ nữ chỉ về một hướng, mọi người đều nhìn theo. Đó chính là cửa hàng mà họ suýt chút nữa đã đánh nhau vì mua màn thầu.

"Thật ra những phụ nữ người Nhật kia cũng không có vấn đề gì, mặc dù người trong thị trấn không muốn nhìn thấy bọn họ, nhưng cũng không chủ động làm tổn thương họ. Có đôi

khi cảm thấy rất đáng thương khi nhìn thấy bọn họ, có người sẽ lén lút cho bọn họ một ít đồ ăn.” Người phụ nữ thở dài: “Nếu không thì làm sao họ có thể sống sót cho đến bây giờ được?”

“Ngoài chúng tôi ra còn có người cho bọn họ đồ ăn nữa ư?” Tên mập tò mò hỏi.

“Ừm, tôi nghe nói đó là người của Phùng phủ, trời tối sẽ phân phát một ít đồ ăn cho bọn họ.” Người phụ nữ cảm khái nói: “Nghe nói Phùng tiên sinh có tấm lòng nhân hậu, không muốn thấy ai chịu khổ.”

Chương 592: Haha

“Người của Phùng phủ?”

“Đúng rồi.” Người phụ nữ gật đầu, sau khi nhận thấy sự thay đổi mạnh mẽ trên khuôn mặt của người trước mặt, vẻ mặt của người phụ nữ cũng trở nên kỳ lạ: “Sao vậy, có vấn đề gì không?”

Tất nhiên là có vấn đề.

Mọi người đều có cảm giác như đang đi một vòng rồi lại quay về chỗ cũ.

Người của Phùng gia ban đêm sẽ lén lút ra ngoài giúp đỡ những phụ nữ người Nhật này, e rằng việc này không liên quan gì đến lòng tốt của Phùng tiên sinh, đúng là giữa hai người có vấn đề.

Trên đường trở về, tên mập và Bì Nguyễn khẳng định đây là bằng chứng không thể chối cãi về sự thông đồng giữa Phùng gia và người Nhật, không có cách nào để rửa sạch.

Chính những lý giải của Trần Cường lại thu hút sự chú ý của mọi người: “Mọi người không thấy lạ sao?” Trần Cường mở miệng, nhìn vào góc đường mà mình vừa đi qua: “Nếu Phùng gia thực sự thông đồng với người Nhật thì sau khi chiến tranh thắng lợi, bọn họ nên cố gắng hết sức để tránh xa người Nhật chứ, làm sao có thể chủ động giúp đỡ được? Không lo lắng bị phát hiện hay sao?”

Một khi chuyện như vậy bị người có lòng nhận ra, sự việc trước đó có liên quan, tội danh phản quốc không phải là thứ mà Phùng gia có thể gánh chịu.

“Ý của anh là có người cố ý hãm hại?” Hòe Dật nheo mắt hỏi.

“Tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi, về phần sự thật thì tôi không thể tùy tiện phán đoán được.” Trần Cường nói: “Mà tôi nghĩ Phùng gia đã hoạt động ở thị trấn Đá Xám nhiều năm như vậy, sẽ không ngu ngốc đến thế khi có địa vị và sự giàu có như ngày hôm nay đâu.”

“Nhưng ai mà lại hãm hại Phùng gia?” Tên mập tò mò hỏi.

Một khi tội ác như vậy được xác nhận, Phùng gia sẽ không còn chỗ đứng ở thị trấn Đá Xám nữa, rõ ràng điều này là nhằm mục đích giết chết họ.

Suy đoán được đóng khung coi như đã mở ra một ý tưởng mới cho họ. Nếu giả định này là đúng thì có thể coi những sự việc linh dị xảy ra ở Phùng gia cũng có liên quan đến vấn đề này.

Nói cách khác, đó cũng là một âm mưu chống lại Phùng gia.

“Mọi người còn ở đây sao?” Mấy người từ xa đi tới, là đám người Lạc Hà Triệu Hưng Quốc, bọn họ đang đi điều tra bối cảnh lịch sử của vụ án chuyến tàu tháng 5.

Rõ ràng là đã có thu hoạch.

“Làm sao vậy?” Giang Thành ngẩng đầu nhìn Lạc Hà hỏi.

“Có một số manh mối.” Lạc Hà từ trong ngực móc ra mấy tờ giấy, giấy rất mỏng, góc cạnh hơi ố vàng, một bên có những đường nhăn nhúm lởm chởm, rõ ràng là bị xé rách từ một quyển sách. Anh ta đưa tờ giấy cho Giang Thành: “Anh tự mình xem đi.”

Nhận lấy tờ giấy, có những dòng chữ viết bằng bút lông trên đó. Theo ghi chép, vào khoảng thời gian xảy ra sự kiện

linh dị chuyến tàu tháng 5, quả thực đã tìm thấy dấu vết của người Nhật gần tuyến đường của tàu, trong số họ có khá nhiều.

Nhưng vì vụ việc chuyến tàu quá kỳ lạ nên mọi người theo bản năng đều cho rằng đó là việc làm của ma quỷ và bỏ qua biến số của người Nhật.

Không ngờ kết quả cuối cùng lại như thế này.

"Tiếp theo phải làm sao?" Triệu Hưng Quốc liếc nhìn Lạc Hà trước tiên, sau đó lại liếc nhìn Giang Thành.

Cả hai người này đều khiến anh ta phải kiêng kị, cả về bộ óc hay thủ đoạn.

Nếu muốn thành công kết thúc nhiệm vụ thì phải dựa vào họ.

"Tôi nói lại một lần nữa, không xác thực thân phận của môn đồ, tất cả đều là nói suông." Cất tờ giấy đi, Giang Thành nhét thẳng vào túi, hắn hoàn toàn không có ý định trả lại.

Đối với chuyện này, Lạc Hà không hề tỏ ra bất mãn.

"Đã lâu không gặp, chúng ta trở về Phùng phủ trước đi." Giang Thành nói.

Ngay lúc nhóm người đang đi về, có một đôi mắt đang nhìn bóng lưng của bọn họ ở phía xa.

Đó là Yoko.

Cô ta đứng đó với ánh mắt phức tạp.

Đột nhiên, trong mắt cô ta có thứ gì đó lóe lên, đồng tử co rút lại. Cô ta thấy trong đội hình như có thêm một người.

Nhưng cô ta nhìn từng người một, thấy rõ ràng mình đã từng thấy tất cả những người này và có ấn tượng với từng người trong số họ.

Cô ta dùng phương pháp ngu ngốc nhất để đếm từng người một. Khi đếm đến 11, nhóm Giang Thành rẽ vào một góc, bóng lưng cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng cô ta nhớ rõ lúc họ đến, chỉ có 10 người.

Có phải… nhớ nhầm không?

Khi đứa bé trong tay Yoko khóc, cô ta ngay lập tức tỉnh táo lại và dần dần bắt đầu hát bản ca dao được lưu truyền ở quê nhà.

Giọng điệu ai oán trôi theo gió, mang theo một chút ảo ảnh hư vô mờ mịt.

Cùng lúc bài hát vang lên, đứa bé đã ngừng khóc. Một lát sau, trong gió vang lên một tràng tiếng cười "haha".

Càng nghe, tiếng cười càng trở nên quái dị hơn.

Chỉ có Yoko như bị ma nhập, vẫn đong đưa đứa bé được quấn tã. …

Đứng trước cửa đại trạch của Phùng gia, chưa bước vào cửa, bầu không khí ngột ngạt đã bao trùm lên mọi người.

Nếu được lựa chọn, không ai muốn đi vào.

Cổng chính màu đỏ thẫm cao sừng sững, tạo cho người ta cảm giác như có hai thế giới bên trong và bên ngoài cánh cửa. Đương nhiên bọn họ sẽ không yêu cầu mở cổng chính. Sau một lúc im lặng, bọn họ rất có ý thức xoay người đi về phía con hẻm ở một bên.

Đó là cổng bên hông của Phùng gia, trước đó Ngô Đại Lực đã dẫn bọn họ đi qua.

So với những kiến trúc bị tàn phá ở gần đó, việc bảo tồn Phùng phủ không còn có thể mô tả là nguyên vẹn nữa. Đây là một trong những bằng chứng chứng thực cho thấy mọi người

đều nghi ngờ mối quan hệ giữa Phùng gia và người Nhật ngay từ ban đầu.

Nhưng những suy đoán trước đó đã mở ra những ý tưởng mới cho mọi người.

Nếu Phùng gia có người hãm hại, thì kẻ âm mưu hãm hại bọn họ chính là thủ phạm đằng sau việc đó. Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, có thể suy ra con quỷ này rất có khả năng là cố ý đưa vào Phùng gia.

Nhẹ nhàng gõ cổng bên hông, ngay sau đó có tiếng bước chân kỳ quái từ xa đến gần, trước tiên là mở ra một khe hở, sau đó là mở ra hoàn toàn.

Dung mạo xấu xí của Lưu thọt xuất hiện trước mặt mọi người, con mắt duy nhất còn lại nhìn từ trên xuống dưới, khiến mọi người rất khó chịu.

"Mời vào." Lưu thọt khập khiễng đi tới vị trí phía sau cánh cổng.

Đi theo phía sau Lưu thọt, Giang Thành đột nhiên hỏi: "Đến phủ lâu như vậy, tôi còn chưa tới thăm hỏi Phùng tiên sinh, thật sự là hơi thất lễ."

Nghe vậy, Hòe Dật lập tức trả lời: "Đúng vậy, tới cửa rồi mà không đến gặp chủ nhân, chúng tôi sẽ khó ăn khó nói với cục trưởng Kiều."

"Gần đây sức khỏe của lão gia không tốt, để ngày khác đi." Lưu thọt trả lời mà không quay đầu lại.

"Sức khỏe không tốt…" Giang Thành đưa tay sờ sờ cằm: "Vừa vặn, tôi là đại phu, y thuật cũng được, tôi có thể kiểm tra tình trạng của Phùng tiên sinh."

"Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng lão gia nhà tôi đã nhờ một danh y đến chẩn đoán bệnh rồi. Tôi tin rằng ông ấy sẽ

sớm khỏi bệnh, khi đó, anh tự nhiên có thể nhìn thấy ông ấy." Lưu thọt quay đầu lại, lộ ra nửa khuôn mặt: "Nhưng không phải bây giờ, đại phu nói tinh thần của lão gia bị tổn thương, cần nghỉ ngơi, cho nên sẽ không tiếp ai cả."

Giang Thành gật đầu hiểu ý: "Vậy thì, chúc Phùng tiên sinh mau chóng bình phục."

Vừa dứt lời, giọng điệu của Giang Thành đã thay đổi: "Đã như vậy, không phải thuận tiện để anh giới thiệu những người còn lại của Phùng gia với chúng tôi hay sao?"

"Dù sao thì chúng tôi cũng là khách do cục trưởng Kiều phái tới. Chúng tôi đã ở đây lâu như vậy, chủ nhà cũng không rời khỏi cửa mà chỉ phái một hạ nhân đến đối phó với chúng tôi, thật là vô lý quá đi." Giang Thành cười nói.

Chương 593: Hành động

Hạ nhân…

Ngay cả mấy người tên mập cũng cảm thấy từ này thật khó nghe.

Tất cả mọi người đều không hiểu tại sao đang tán gẫu vui vẻ mà Giang Thành lại đột nhiên nhằm vào Lưu thọt, mặc dù bọn họ cũng cảm thấy Lưu thọt này có gì đó không đúng.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy từ "hạ nhân", Lưu thọt đang đi khập khiễng dẫn đường đột nhiên dừng lại.

Sau đó, cổ gã máy móc quay lại. Một con mắt của gã nhìn Giang Thành, ánh mắt hơi nheo lại, như thể bên trong ẩn chứa thứ gì đó không thể giải thích được.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim của tên mập treo lên tận cổ họng. Mặc dù anh ta không cho rằng tên què có sức chiến đấu mạnh, nhưng dù sao đây cũng là Phùng phủ.

Lưu thọt phản ứng, không chừng sẽ rước lấy bao nhiêu phiền phức.

Nhưng Giang Thành lại xem như không có chuyện gì, cũng nhìn chằm chằm Lưu thọt. Khác với ánh mắt của Lưu thọt, ánh mắt Giang Thành không hề hung hãn, lộ thái độ hoàn toàn rằng "những gì tôi nói đều là sự thật, có vấn đề gì sao".

Và có vẻ như hắn có lợi thế hơn khi hai mắt chống lại một mắt.

"Giang tiên sinh, anh nói đúng." Giọng nói khàn khàn của Lưu thọt giống như một miếng sắt cắt cào vào đá: "Chúng tôi thật thô lỗ."

“Hôm nay mọi người trong nhà đều bận, vì vậy tôi sẽ sắp xếp cho các anh gặp mặt sớm nhất có thể.” Lưu thọt hạ thấp giọng, lặp lại: “Các anh sẽ sớm gặp được bọn họ thôi.”

Nói xong câu cuối cùng, tên mập nhìn thấy một cảm xúc lạnh lẽo trong mắt Lưu thọt.

Sau khi đưa họ về phòng, Lưu thọt khập khiễng rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng què quặt của Lưu thọt biến mất ở góc tường, Hòe Dật lập tức bước tới, đóng cửa lại, mọi người ngồi quây quần trong phòng khách.

“Cái tên Lưu thọt này có gì đó không đúng.” Lệnh Hồ Dũng không nhịn được lên tiếng trước, giọng nói rất thấp, tựa hồ lo lắng bị người ta nghe thấy.

“Nói nhảm, ai mà chả thấy có vấn đề.” Bì Nguyễn khinh thường nói, sau đó dùng giọng sùng bái: “Nhưng nếu bác sĩ Giang không đặt mình vào nguy hiểm và thăm dò Lưu thọt để kiểm chứng xem có vấn đề gì, liệu anh có biết được không?”

Bị Bì Nguyễn chặn họng, Lệnh Hồ Dũng không thể không im lặng. Để cứu Phan Độ, anh ta và lão đại Triệu Hưng Quốc không ngừng yêu cầu sử dụng mối quan hệ của cục trưởng Kiều để điều tra kỹ lưỡng về Phùng gia.

Hiện tại xem ra, đúng là đã bị tình thế làm cho choáng váng đầu óc rồi.

“Bây giờ có vẻ như có rất nhiều nghi vấn về tên Lưu thọt này.” Khi Lâm Uyển Nhi mở miệng, tình hình có vẻ được kiểm soát rất tốt: “Đầu tiên, khi mới vào cửa Lưu thọt xác nhận số người chúng ta, nhưng sau khi nhận ra Phan Độ biến mất, gã cũng không có phản ứng gì, như thể đã đoán trước được có người mất tích.”

“Thứ hai, chúng ta đến đây để điều tra vụ án. Lưu thọt là người kết nối với chúng ta, nhưng gã lại thờ ơ với diễn biến

của vụ án, gã muốn tất cả người nhà Phùng gia đều chết à?"

"Thứ ba, chúng ta đến Phùng phủ đã lâu như vậy, đừng nói Phùng gia, ngay cả hạ nhân cũng chưa từng gặp qua, cho đến bây giờ cũng chỉ có một mình Lưu thọt."

Lâm Uyển Nhi nâng cằm lên, chậm rãi quét ánh mắt qua mọi người: "Những người còn lại trong Phùng phủ đi đâu hết rồi, mọi người đã nghĩ đến chưa?"

"Những chuyện xấu xa không thể giấu diếm được, chẳng lẽ… sợ hãi bỏ chạy rồi hay sao?" Hòe Dật đưa ra lời giải thích.

"Vậy tại sao Lưu thọt lại không bỏ chạy?" Triệu Hưng Quốc hỏi: "Ý tôi là, nếu gã ở lại chỉ để đối phó với đám thuật sĩ giang hồ đến để điều tra vụ án hoặc trừ tà, thì gã có thể sống bên ngoài Phùng phủ và đợi người tới. Nếu lại có người tìm đến cửa thì chỉ cần mở cửa cho họ vào, đâu cần gã phải ở trong phủ mọi lúc."

"Rất đơn giản, nếu như gã không phải kẻ ngu và không muốn chết, thì gã có thể chắc chắn quỷ sẽ không hại mình. Hoặc là gã có một cái gì đó đặc biệt có thể dựa vào." Trần Cường hơi nheo mắt lại nói.

Quỷ chắc chắn sẽ tiếp tục phạm tội, và nhìn hiện tại, họ cũng đã trở thành mục tiêu của quỷ, nên việc chạy trốn đơn giản là không nên.

Cách duy nhất là phải nhanh chóng xác định danh tính của quỷ, tìm hiểu chi tiết sự việc rồi mới giải quyết.

"Tối nay không thể rúc ở trong phòng được." Lạc Hà lên tiếng, chuyện của Phan Độ nói cho bọn họ biết rất thẳng thừng, co rúm ở trong phòng cũng vô dụng, bọn họ vẫn sẽ phải chết.

Theo bài ca dao và cốt truyện do Yoko cung cấp, rất có thể con quỷ này đến từ đảo quốc Nhật Bản, quê hương của Yoko.

Nó có liên quan gì đó đến ngôi miếu thần quỷ dị kia.

Hình nộm có thể là một cách để kích hoạt quỷ giết người, thậm chí là phương tiện để quỷ kết nối với thế giới thực, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng ưu tiên hàng đầu bây giờ là xác định xem trong Phùng phủ có còn ai hay không, trong đầu Giang Thành có một suy đoán rất đáng sợ.

Đó là, những người trong Phùng phủ không phải vì sợ hãi bỏ chạy mà… tất cả đều đã chết, bị quỷ tàn sát.

"Tôi đồng ý, tối nay chúng ta cần phải hành động, ở trong phòng chỉ có thể kéo dài thời gian sống sót thôi. Khi thời hạn kết thúc, tất cả đều sẽ chết." Giang Thành nhìn Lạc Hà.

Trong nhiệm vụ này, muốn mạng không chỉ có quỷ, mà còn cả cục trưởng Kiều, người có súng trong tay. Khi hết thời hạn 7 ngày mà vụ án không có kết quả, có khi anh ta sẽ xử bắn hết.

Những người có mặt ở đây phần lớn đều là những người thông minh, có đầu óc rõ ràng về việc phải lựa chọn gì. Hành động đã được xác định, bước tiếp theo là sắp xếp các chi tiết.

"Có hai mục tiêu chính của chiến dịch tối nay. Thứ nhất là điều tra tình hình trong Phùng phủ, tốt nhất là tìm được người khác ngoài Lưu thọt."

"Thứ hai, chính là Lưu thọt này." Khi nhắc đến Lưu thọt, ánh mắt Giang Thành hơi thay đổi: "Chúng ta phải tìm ra chỗ gã ở, xem có manh mối gì không."

"Được, tôi đồng ý."

Nghe thấy hành động này, Triệu Hưng Quốc Lệnh Hồ Dũng là người đầu tiên đồng ý. Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, cho dù bọn họ có thể chờ đợi thì Phan Độ cũng không thể đợi được.

Vừa rồi bọn họ đi kiểm tra thân thể Phan Độ, những vết trên cơ thể tiếp xúc với giường đặc biệt rõ ràng, đã có dấu hiệu mưng mủ.

Từ khoảng cách xa đã có thể ngửi thấy mùi hôi thối.

Nghe vậy Hòe Dật gật đầu, tò mò nhìn Giang Thành. Giang Thành đã không nói chuyện được một lúc. Hắn đang cầm bút trong tay, vừa viết vừa vẽ lên mặt sau của một tờ giấy.

"Đây là…" Lệnh Hồ Dũng đi lên.

Giang Thành cất bút đi, lật tờ giấy và chỉ vào những người khác, có người không khỏi chớp chớp mắt, trước mặt bọn họ là một tấm bản đồ.

Những nét vẽ sạch sẽ và sắc nét, một ngang và một dọc, thô kệch nhưng mà không qua loa, có thể thấy người vẽ tranh có kỹ năng vẽ tranh rất vững vàng.

"Đây là những gì tôi vẽ dựa vào trí nhớ, sẽ có một số khác biệt với thực tế, mọi người cũng nhau xem xem." Giang Thành dùng bút chỉ vào vị trí chính giữa phía trên, đó là một ô vuông, rõ ràng là tượng trưng cho thứ gì đó: "Đây là vị trí của chúng ta bây giờ."

"Đây là pháp đàn, đây là nhà ăn mà chúng ta đã đến." Giang Thành dùng bút chỉ ra từng địa điểm một rồi đánh dấu lại: "Đây là tòa nhà kiểu phương Tây nơi Phùng gia sinh sống, chúng ta cần phải có một nhóm lẻn vào đây để kiểm tra tình hình."

"Một nhóm khác phải lợi dụng ban đêm để tìm kiếm theo hướng này. Có thể là ở khu vực này, sai khác sẽ không quá lớn." Giang Thành dùng bút vẽ một vòng tròn trên giấy: "Chỗ ở của Lưu thọt hẳn là ở gần đây, mỗi lần đến gã đều đi từ hướng này."

“Cẩn thận khi tìm kiếm, tên Lưu thọt này…” Giang Thành dừng một chút: “Sợ là không dễ dàng gì.”

Chương 594: Vào lầu

“Được rồi, vậy ai sẽ đến chỗ Phùng gia, ai sẽ đến chỗ ở của Lưu thọt?” Lệnh Hồ Dũng hỏi nhanh.

“Chúng tôi đến chỗ tòa nhà kiểu phương Tây của Phùng gia.” Lạc Hà lên tiếng, giọng nói vẫn bình tĩnh như mọi khi, anh ta nhìn Giang Thành: “Các anh đến chỗ Lưu thọt điều tra một chút, sau khi điều tra xong…”

Còn chưa kịp nói xong đã bị Giang Thành ngắt lời: “Lần này phân nhóm sẽ khác với trước.” Hắn nhìn Triệu Hưng Quốc và Lệnh Hồ Dũng, nói: “Các anh quá ít, hai đội chỉ có bốn người, một khi gặp phải sự cố, tôi sợ sẽ có nguy hiểm.”

“Như vậy đi, sáu người chúng tôi sẽ chia thành hai đội, sau đó các anh có thể lựa chọn về một trong hai đội.” Giang Thành nhìn bọn họ với ánh mắt rất chân thành, kiểu tôi hoàn toàn nghĩ đến sự an toàn của các anh: “Được rồi, quyết định thế đi, các anh mau chọn đi.”

Lạc Hà Triệu Hưng Quốc không phải kẻ ngốc, cho nên tự nhiên có thể nhìn ra Giang Thành lo lắng về việc bọn họ đánh cắp manh mối, vì vậy chia người thành hai đội để mắt đến họ.

Nhưng tình thế ép buộc, Lạc Hà Triệu Hưng Quốc không nói gì, chỉ có Phó Phù dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm Giang Thành hồi lâu, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Giang Thành đang bận sắp xếp kế hoạch hành động cho giai đoạn tiếp theo của mọi người, hắn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Phó Phù, như không nhìn thấy.

Mọi người thống nhất dậy vào lúc 2 giờ đêm, không thắp đèn, tập trung ở phòng khách trong bóng tối.

Giang Thành, tên mập, Lâm Uyển Nhi, Triệu Hưng Quốc và Lệnh Hồ Dũng một đội, chịu trách nhiệm thăm dò nơi ở của Lưu thọt.

Những người còn lại chịu trách nhiệm về nơi ở của Phùng gia, nói chính xác thì là tòa nhà sang trọng theo phong cách phương Tây.

Sau khi sắp xếp xong kế hoạch hành động cho buổi rạng sáng, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi sớm.

Có thể ngủ được hay không, tất cả đều tùy thuộc vào mỗi cá nhân.

Dù sao Triệu Hưng Quốc và Lệnh Hồ Dũng cũng không ngủ được, hai người ngồi trên ghế sofa, nhìn Phan Độ đang nằm trên giường, thân thể không khác gì người chết, trong lòng không khỏi hiện lên vẻ bi thương.

Loại thế giới kỳ lạ này chưa bao giờ là nơi hợp lý, nếu không cẩn thận, thậm chí còn không biết mình sẽ chết như thế nào.

“Sếp à.” Lệnh Hồ Dũng quay đầu nhìn góc nghiêng của Triệu Hưng Quốc,“Anh cảm thấy Phan Độ… có thể cứu được không?”

Triệu Hưng Quốc hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra: “Tôi không biết.”

Nghe vậy, trên mặt Lệnh Hồ Dũng hiện lên một chút buồn bã.

Ngay sau đó, anh ta cảm thấy vai mình chìm xuống, như có một bàn tay nào đó đặt ở bên trên, anh ta ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Triệu Hưng Quốc.

“Nhưng chỉ có chúng ta mới có thể cứu được Phan Độ.” Triệu Hưng Quốc siết chặt vai Lệnh Hồ Dũng nói: “Cậu hẳn cũng có thể cảm nhận được, bọn họ… không muốn Phan Độ tỉnh lại.”

“Họ nghi ngờ liệu sau khi Phan Độ tỉnh dậy có còn là chính mình hay… sẽ là quỷ.” Lệnh Hồ Dũng cũng hiểu điều này.

Anh ta không ngạc nhiên, bởi vì nếu điều này xảy ra với ai đó ở đội khác, anh ta cũng sẽ có suy nghĩ tương tự.

Có lẽ là do kinh nghiệm, trí nhớ của Triệu Hưng Quốc rất tốt. Anh ta vẫn còn nhớ rõ những gì người phụ nữ Nhật tên Yoko nói cách đây không lâu.

Sau khi đề cập đến miếu thần và hình nộm ước nguyện kỳ lạ, Yoko với vẻ mặt kỳ quái nói rằng thần linh vốn không mấy thân thiện, nếu màn thể hiện trong mộng của bạn không làm thỏa mãn nó, thì nó sẽ giữ bạn trong mộng mãi mãi.

Hơn nữa, anh ta thậm chí còn mặc quần áo của bạn, ăn mặc giống hệt bạn và sau đó xuất hiện với tư cách là bạn để mê hoặc người khác.

Bây giờ suy nghĩ kỹ lại, sự xuất hiện của con hổ cách đây không lâu rất giống với lời giải thích này.

Sau khi nhận ra điều này, Triệu Hưng Quốc nhìn khuôn mặt của đồ bỏ đi Phan Độ, ngoài nôn nóng ra, còn có một tầng lo lắng khác.

Nếu thực sự tỉnh lại, có thật là Phan Độ không…

Không khí phòng bên kia cũng vô cùng khẩn trương, nhưng sự khẩn trương này hoàn toàn chỉ đến từ phía tên mập.

Lâm Uyển Nhi đang nằm trên giường, Giang Thành ngồi một bên nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bác sĩ.” Tên mập bối rối hỏi: “Tại sao anh lại nhường cho họ tòa nhà kiểu phương Tây của Phùng gia, còn chúng ta thì đi điều tra Lưu thọt?”

Theo ý kiến của tên mập, vì họ đã xác định Lưu thọt là kẻ lập dị, họ nên chuyển rủi ro cho nhóm người Lạc Hà.

Hơn nữa, mục tiêu của những sự việc linh dị xuất hiện trong Phùng gia đều là người của Phùng gia, vì vậy tòa nhà kiểu phương Tây phải là ưu tiên hàng đầu.

Có lẽ mối liên hệ giữa phùng gia và sự cố chuyến tàu tháng 5 có thể được tìm thấy ở tòa nhà kiểu phương Tây này.

“Không phải là nhường hay không, dù sao ở cả hai bên chúng ta đều có người.” Giang Thành hời hợt nói: “Nếu thật sự tìm được manh mối gì trong tòa nhà kiểu phương Tây của Phùng gia, chúng ta cũng biết mà.”

Đạo lý thì là đạo lý như vậy, nhưng nếu không tự mình nhìn xem, luôn cảm thấy trong lòng không yên ổn.

Hơn nữa, bác sĩ lại quá chú ý đên tên Lưu thọt này, tên mập thắc mắc không biết có phải là bác sĩ đã phát hiện ra gì đó hay không.

Nhưng cho dù anh ta có hỏi thế nào thì bác sĩ cũng không nói.

Vài giờ trôi qua mà dài như nửa thế kỷ.

Sau khi màn đêm buông xuống, Phùng phủ yên tĩnh như chết, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng gió thổi khiến mọi người cảm giác như mình vẫn còn sống.

Vào thời gian đã định, cánh cửa của bốn căn phòng đồng thời mở ra, từng bóng người xuất hiện trong bóng tối.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra một khe hở, với một chút ánh sáng, hầu như không thể nhìn thấy môi trường bên ngoài.

“Không chậm trễ nữa, mau hành động thôi.” Giọng nói của Triệu Hưng Quốc lộ ra một chút quyết tâm.

Hai đội chia tay ở cửa và từ từ dò dẫm về phía mục tiêu đã định.

Nói một cách tương đối, hành trình của nhóm người Lạc Hà tương đối suôn sẻ, bởi vì vị trí của tòa nhà kiểu phương Tây nơi Phùng gia sống rất dễ thấy.

Hơn nữa, đèn trong tòa nhà kiểu phương Tây vẫn sáng vào ban đêm, như để dẫn đường cho họ.

Ngồi xổm sau gốc cây, Hòe Dật nhìn tòa nhà kiểu phương Tây cách đó không xa, không khỏi nuốt nước bọt: “Không phải tôi nói, tại sao tôi lại có cảm giác không đúng lắm nhỉ, các anh có cảm thấy gì không?”

Điều này không cần phải nói, mọi người đều có thể cảm nhận được.

Có một vài ngọn đèn ở cửa tòa nhà kiểu phương Tây, có thể chiếu sáng vị trí trước cửa, nhưng kỳ lạ thay, bên trong lại hoàn toàn tối tăm.

Mặc dù điều này có thể được giải thích bởi thực tế là đêm đã khuya, những người của Phùng gia ở lại đều đang ngủ. Nhưng bên trong tòa nhà lớn kiểu phương Tây không còn một ngọn đèn nào, nhìn từ xa, nó trông giống như một chiếc quan tài khổng lồ được dựng lên.

Nhìn hồi lâu, cảm giác kỳ lạ không thể diễn tả được.

“Đừng đợi nữa, trời sắp sáng rồi.” Bì Nguyễn nói.

“Anh Lạc, anh Giang đặc biệt dặn dò tôi trước khi rời đi, nói anh ở đây là người có nhiều kinh nghiệm nhất, khi gặp phải chuyện gì thì cho hãy đưa ra chủ ý.” Trần Cường nhìn Lạc Hà, thấp giọng nói.

Lạc Hà thu hồi ánh mắt và hứng thú nhìn Trần Cường: "Anh Giang sẽ làm gì nếu ở đây?"

"Tôi nói các anh còn không hết, các anh cứ khách sáo đi, để tôi vào trước xem thử vậy nhé?" Phó Phù vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Cô ta đang mang một chiếc túi lớn màu đen, trông như được làm bằng da, nó được nhét đầy đến tận miệng.

"Theo sát tôi, đừng tản ra, bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải ngậm miệng lại." Lạc Hà hạ thấp giọng nói: "Tôi có linh cảm, nếu người bên trong được cảnh báo, sẽ xảy ra chuyện gì đó rất khủng khiếp."

Chương 595: Khác thường

Phía trước tòa nhà kiểu phương Tây có ánh đèn, họ quan sát hồi lâu cuối cùng mới xác nhận xung quanh không có ai.

Nhưng vì cẩn thận, tất cả mọi người đều cố ý không lựa chọn đi vào bằng cửa chính, dù sao việc bọn họ muốn làm chính là thăm dò.

Thăm dò bí mật.

Nếu có thể, bọn họ thậm chí còn không muốn chạm vào mép đèn trước cửa, mấy ngọn đèn đó đều tự bật sáng, tạo cho mọi người một dự cảm rất không tốt.

Cuối cùng, Lạc Hà dẫn đầu, cả nhóm đi vòng một vòng lớn trước khi tránh ánh đèn và đến một địa điểm hẻo lánh phía sau tòa nhà kiểu phương Tây.

Đây được coi là điểm mù gần tòa nhà kiểu phương Tây và sẽ khó được chú ý.

Trên đường đi, Trần Cường nhìn chằm chằm bóng lưng của Lạc Hà, vẻ mặt càng ngày càng kỳ quái. Người đàn ông này dường như rất quen thuộc với địa hình của Phùng phủ, nếu không làm sao có thể một đường tìm thấy nơi này.

Trừ phi đôi mắt của anh ta có thể nhìn xuyên qua bóng tối, nhưng thế là quá nhiều rồi.

“Nhìn kìa.” Giọng nói đột ngột của Bì Nguyễn cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Cường, anh ta quay đầu lại nhìn về hướng mà Bì Nguyễn vừa chỉ.

Có một cửa sổ hé mở, đó là cửa sổ bằng gỗ kiểu cũ.

Một phần khung cửa sổ đã mục nát, có lẽ vì không dễ thấy và không quan trọng, vì vậy không có ai sửa chữa.

Nhưng điều thực sự thu hút sự chú ý của mọi người là ánh sáng yếu ớt chiếu qua khe hở trên cửa sổ.

Là… màu đỏ.

Dường như có thứ gì đó bên trong cửa sổ đang phát ra ánh sáng đỏ sẫm.

"Đèn đỏ." Hòe Dật cau mày, nhưng giọng nói lại cực kỳ trầm thấp: "Sao vậy?"

"Dù sao cũng sẽ không phải là chuyện tốt." Trần Cường trả lời, anh ta nhìn chằm chằm vào vị trí của cửa sổ, một giây cũng không rời mắt.

Có một bóng người lóe lên trước mặt bọn họ, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, một thân hình gầy gò đi tới trước cửa sổ, sau đó duỗi tay ra, từ từ mở cửa.

Đó là Phó Phù, cô ta không giống như cô bé trước đây khi làm tất cả những điều này.

Khi cửa sổ mở ra từng chút một, ánh sáng đỏ dần dần hiện ra.

Thật kỳ lạ, ánh sáng không mạnh, thậm chí còn trở nên yếu hơn khi cửa sổ mở ra.

Mấy người nhìn nhau rồi bước đi rất nhẹ nhàng.

Qua cửa sổ, mọi người nhìn thấy ánh sáng đỏ từ cách đó không xa truyền đến, từ đầu cầu thang đối diện, chiếu tới bọn họ, cơ hồ chỉ còn lại một chút, nếu không phải vì trời quá tối, có lẽ nó đã bị bỏ qua.

Lạc Hà ra hiệu cho mọi người tập trung lại: "Thứ phát ra ánh sáng đỏ là ở trên tầng, nhưng sau khi đi vào, chúng ta sẽ

lục soát tầng một trước, sau đó sẽ cùng nhau lên tầng.”

Mọi người đều hiểu ý của Lạc Hà, bọn họ lo lắng đèn đỏ là mồi nhử, sát ý thực sự đang phục kích ở tầng một, sau khi lên tới tầng hai, đường thoát thân sẽ bị chặt đứt.

Đi lên tầng sau khi loại bỏ mọi nguy hiểm tiềm ẩn mới là sự lựa chọn đúng đắn.

Phó Phù vẫn là người đầu tiên trèo vào tòa nhà kiểu phương Tây, qua cửa sổ đã được cô ta mở trước đó.

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, thay vì ngăn chặn hành vi liều lĩnh của Phó Phù, Lạc Hà lại tỏ đồng tình.

Chẳng lẽ… bọn họ không phải là bạn đồng hành, hay mối quan hệ giữa hai người không tốt như tưởng tượng?

Ước chừng nửa phút sau, Phó Phù quay trở lại cửa sổ: “Không thành vấn đề.” Cô ta gật đầu nói, khuôn mặt được chạm khắc tinh xảo đầy vẻ nghiêm túc, tựa như đang ra vẻ thành thục.

Ngay sau đó, tất cả mọi người lần lượt trèo vào tòa nhà kiểu phương Tây của Phùng gia.

Khoảnh khắc tiếp đất, mọi người chợt có cảm giác như rơi vào một động băng.

Chỉ ngăn cách bởi một cửa số mà giống như hai thế giới.

Lạc Hà là người cuối cùng, sau khi tiếp đất, anh ta đã làm ra một động tác khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Anh ta đã đóng lại… cửa sổ đang mở.

Đó là lối thoát của họ!

Ngay khi ánh mắt chạm nhau, Lạc Hà đã hiểu được sự bất mãn của mọi người. Anh ta nói với giọng điệu rất nhẹ nhàng, nhưng không có nghĩa là thiếu tự tin: “Khí tức trong tòa nhà

kiểu phương Tây này có vấn đề, nếu để cửa sổ mở lâu, rất có thể sẽ báo động cho những thứ trong tòa nhà.”

Một cách vô thức, mọi người đều chấp nhận giả định rằng trong tòa nhà kiểu phương Tây này có vấn đề, thậm chí là quỷ.

Nhìn xung quanh, hiện họ đang ở trong một nhà kho.

Nó có diện tích khoảng 20 mét vuông, chứa đầy củi để nấu ăn và một vài cái vạc lớn màu đen.

Củi được xếp chồng lên nhau gọn gàng, Trần Cường đi tới, ngồi xổm xuống, dùng ngón tay sờ sờ, cảm nhận được cảm giác ẩm ướt từ đầu ngón tay.

Quả nhiên…

Ánh mắt Trần Cường dừng lại, anh ta chậm rãi đứng dậy và thu hồi ánh mắt khỏi đống củi: “Củi đã ẩm ướt rồi, dùng loại củi này để nhóm lửa sẽ rất phiền phức.”

“Ý của anh là…”

“Đây hẳn là nơi nấu ăn của Phùng gia, nhưng có vẻ như lâu rồi họ không ăn ở đây.” Trần Cường trả lời.

Trước đó bọn họ đã đến phòng ăn của hạ nhân Phùng gia, khoảng cách giữa hai bên rất rõ ràng.

Bên phải nhà kho là một cánh cửa hoàn toàn mở, qua cánh cửa này có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài.

Đó là một phòng khách lớn với bộ ghế sofa hoàn chỉnh và một chiếc bàn dài có sức chứa hơn 10 người dùng bữa cùng một lúc.

Trên bàn có đặt một số thứ mơ hồ, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Qua nhận dạng, có một số bộ đồ ăn bằng bạc bao gồm đũa bạc, đĩa bạc, dao, nĩa… ngoài ra, còn có hai chân nến bằng

bạc.

Không nhìn thấy bất kỳ ngọn nến nào, nhưng chân nến được phủ đầy những giọt nến đỏ sẫm, đã đông cứng lại như huyết lệ.

Một lần nữa, họ không nhìn thấy một người nào.

Sau khi suy nghĩ một lát, Lạc Hà dẫn đầu đi ra khỏi nhà kho chứa củi.

Tầng trệt lớn hơn họ tưởng tượng, còn có đầy đủ các phòng chức năng như phòng khách, nhà kho, nhà bếp… họ thậm chí còn tìm thấy một phòng trò chơi dành riêng cho trẻ em chơi.

Điều duy nhất khiến họ lo lắng là dù ở trong phòng nào, họ cũng có thể tìm thấy một số bùa chú và nhãn dán bí ẩn.

Hầu hết đều là giấy vàng, được vẽ bằng bút đỏ và đen.

Đều là những từ ngữ và hình ảnh khó hiểu, nhưng nếu kết nối những thứ trước và sau, không khó để suy đoán rằng tất cả đều do cao nhân mà Phùng gia mời đến.

Mục đích là để cầu phúc và trừ quỷ.

Cuối cùng, sau khi lục soát toàn bộ tầng một, họ đã đến được cầu thang dẫn lên tầng hai.

Một vầng sáng đỏ mờ nhạt chiếu xuống cầu thang.

Trên những bậc thang gỗ cũ kỹ sang trọng, dường như có ai đó đã tạt một bầu máu vào.

Máu đã nhạt, nhưng sự bất an ẩn giấu trong lòng mọi người lại bắt đầu lên men.

“Đi lên nhìn xem.” Lạc Hà lên tiếng, sau đó nói thêm: “Hãy cẩn thận, không được chạm vào những thứ không nên chạm, thông báo cho người khác ngay khi phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường.”

“Đặc biệt… không được la hét, không được lớn tiếng!” Câu cuối cùng được Trần Cường bổ sung.

Lạc Hà liếc anh ta một cái, không nói gì.

May mắn thay, tình hình tốt hơn mong đợi. Đôi giày không phát ra tiếng cọt kẹt khó chịu khi bước lên những bậc thang gỗ cũ kỹ.

Mới đi được nửa đường, mọi người đột nhiên dừng lại. Cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều sững sờ trong giây lát, sau đó đồng tử run rẩy dữ dội.

Trên tầng hai, có một hành lang treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ tươi.

Giống như một đôi mắt ác ý, nhìn chằm chằm vào người sống đang đến gần.

Chương 596: Tranh trang trí

Đi lên tầng hai, đối diện là một hành lang, trên hành lang có treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ chót.

Giống như một đôi mắt đầy ác ý, nhìn chằm chằm vào người sống đang đến gần.

Trong ấn tượng của mọi người, những chiếc đèn lồng đỏ chót như thế này đã rất hiếm gặp, dù có treo lên cũng nên treo bên ngoài cổng.

Trực tiếp treo ở trong hành lang ngay ngoài căn phòng như thế này, là lần đầu tiên thấy, một cảm giác kỳ quái nổi lên trong đầu, bên dưới đèn lồng còn có chùm tua rua màu đỏ tươi.

"Âm thanh gì thế?" Hòe Dật kinh ngạc hỏi, giọng nói của anh ta không lớn, nhưng nghe lại cực kì bất an.

Mấy người nín thở, sau đó, một tiếng ca lúc có lúc không từ cuối hành lang truyền đến, phẫn uất, ai oán, bi thương… Chỉ nghe giai điệu thôi cũng khiến người ta như muốn bật khóc ngay lập tức.

Trần Cường đột ngột nheo con ngươi lại, giai điệu này… vật mà lại mang đến cho anh ta một cảm giác quen thuộc, anh ta đã từng nghe thấy, ngay cách đây không lâu!

Đó là…" Hoa anh đào rơi ".

"Là bài hát quỷ kia." Toàn thân Bì Nguyễn không khỏi run rẩy, trong đoạn ghi âm cuộc điện thoại từ Na Như Hổ, bài hát " Hoa anh đào rơi " vang lên làm nền cho cuộc gọi.

Sau đó họ biết được tên bài hát và câu chuyện đằng sau nó từ Yoko.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là, còn biết được ngôi miếu tọa lạc ở quê hương của Yoko.

Người rơm cầu được từ trong miếu dường như có mối liên hệ mật thiết với quỷ trong sự kiện linh dị này.

Sau khi Lạc Hà suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định: "Cẩn thận một chút, chúng ta qua đó xem thử."

"Qua đó?" Hòe Dật vẻ mặt do dự.

"Sợ cái gì, nếu thật sự đáng chết thì có trốn đi đâu cũng vô ích." Giọng nói bất mãn của Phó Phù vang lên, nói xong là người bước đầu tiên, đi sâu hơn vào hành lang.

Lúc này, mọi người cũng không còn đường thoát, chỉ có thể cắn răng đuổi theo.

Đi ngang qua vị trí hai chiếc đèn lồng đỏ, mọi người đều vô thức quay người nhìn đi chỗ khác, tránh xa nó ra, như thể đến quá gần hoặc chạm vào đèn lồng sẽ gây ra nguy hiểm không thể lường trước vậy.

Sau khi đi ngang qua đèn lồng, hai bên hành lang có những căn phòng, trông giống như nơi ở của nhà họ Phùng.

Các cửa đều đóng kín, cánh cửa gỗ tối màu mang lại cho mọi người một cảm giác kỳ quái, có người dừng lại lắng nghe, bên trong cửa yên tĩnh như không có người ở.

Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy kỳ quái là trên mỗi cánh cửa đều có dán một bức tranh.

Bức tranh nhìn qua không có gì đặc biệt, chỉ là một bức tranh trang trí bình thường, không những không đắt tiền, ngược lại thậm chí còn có vẻ rẻ tiền, nội dung bức tranh cũng không có điểm gì kỳ lạ.

Nhưng dựa theo điều kiện của nhà họ Phùng, tại sao lại dán thứ như vậy lên cửa phòng ngủ?

Điều này không thể không thu hút sự chú ý của mọi người.

Hơn nữa, tiếng ca hư ảo như có như không phát ra từ cuối hành lang dần dần nhỏ đi, bây giờ gần như đã không thể nghe được nữa.

Trong đầu Hòe Dật chợt nảy ra một suy đoán, dường như mục đích của việc tiếng ca đột ngột vang lên là để thu hút sự chú ý của họ, từ đó dẫn họ đi lên cầu thang và đến đây.

Mặc dù tiềm thức mách bảo anh ta tiến về phía trước sẽ rất nguy hiểm, nhưng trong lòng vẫn đè nén ý nghĩ này.

Chẳng lẽ lui trở về thì không có có nguy hiểm hay sao?

Đừng quên, đây là ác mộng, nếu như đã lựa chọn bước vào đây, vậy thì phải đã chuẩn bị sẵn sàng bị quỷ giết chết bất cứ lúc nào, cho dù anh ta hiện tại có thể tránh khỏi nguy hiểm, thế vậy còn lần sau thì sao?

Theo yêu cầu của nhiệm vụ, nếu sau 7 ngày không thể kết thúc nhiệm vụ và tìm ra chân tướng thì tất cả sẽ chết, bị Cục trưởng Kiều trói lại và bắn chết.

Vừa đi vừa dừng, có thể thấy mọi người đều rất căng thẳng, cuối hành lang là một góc ngoặt, đối diện với góc ngoặt là một căn phòng rõ ràng là lớn hơn, đồng thời cũng sang trọng hơn.

Nói chính xác thì chắc là một dãy phòng tương tự như phòng ngủ chính, chỉ xét về diện tích thì đã lớn hơn một phòng ngủ bình thường gấp ba lần.

Mọi người lập tức nghĩ đến, người ở đây chắc phải là một nhân vật có địa vị cao trong nhà họ Phùng, nói không chừng chính là Phùng lão gia.

Mà tiếng ca hư ảo như có như không kia, chính là phát ra từ căn phòng này.

Giống như những căn phòng khác, cửa của căn phòng này cũng có một bức tranh trang trí, nhưng vì cửa là cửa đôi làm bằng gỗ nguyên khối nên diện tích bức tranh cũng lớn hơn một chút.

Ngay khi bọn họ đang xem bức tranh, một cơn gió từ đâu thổi tới, giây tiếp theo, cửa của căn phòng khẽ rung lên một cái, sau đó dưới cái nhìn của mọi người cửa mở ra một khe nhỏ.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, thông qua khe cửa, lại có một luồng ánh sáng màu đỏ lọt ra, phản chiếu xuống mặt đất như một đường thẳng được vẽ bằng máu tươi.

Lúc này, cách tốt nhất chính là đến gần xem xét tình hình bên trong, nhưng bầu không khí hiện tại quá quỷ dị, không ai dám làm như vậy.

Ngay lúc đang do dự, một người đứng ra, Lạc Hà một tay cầm cuốn sách bìa đen, tay kia nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa cứ vậy bị đẩy ra.

Nhìn thấy cảnh này, Hòe Dật căng thẳng nuốt nước bọt, Bì Nguyễn há to miệng, không dám phát ra một tiếng động.

Khi cánh cửa từ từ mở ra, khung cảnh trong phòng hiện ra trước mắt mọi người, đập vào mắt đầu tiên là một chiếc giường lớn hướng ra cửa.

Hai cây nến đỏ dày bằng cánh tay đứng ở hai bên giường.

Khi tầm nhìn dịch chuyển từng chút một, chiếc chăn trên giường đang phồng lên, hiển nhiên là có người đang nằm bên trong.

Không chỉ một người, mà là hai người.

Chỉ là từ góc nhìn của bọn họ, không thể nhìn thấy được khuôn mặt.

Ngay lúc Phó Phù gắt gỏng chuẩn bị bước vào phòng nhìn xem, đột nhiên nghe thấy một tiếng "lẹt xẹt", ở ngay bên tai mình, hóa ra là bức tranh trên cửa không biết là thế nào, giống như một góc không được dán chặt, bỗng nhiên rơi xuống.

Giây tiếp theo, khi nhìn rõ thứ đằng sau bức tranh, Phó Phù lập tức dừng chân lại, tiếp theo hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

…

"Phù-"

"Phù-"

Lệnh Hồ Dũng thở hổn hển, nhìn chằm chằm vào làn sương mù dày đặc như chất lỏng bên ngoài với vẻ mặt kỳ quái.

Anh ta luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng nếu được yêu cầu nói ra thì lại không thể nói được.

Có điều liên tưởng tới chuyện xảy ra trước đó, anh ta không khỏi cảm thấy may mắn.

Cách đây không lâu, anh ta tỉnh dậy sau giấc ngủ, sau khi tỉnh dậy, bên trong căn phòng chỉ còn lại anh ta là người duy nhất, à… nói như vậy có thể không chính xác, nhưng sự thật là, chỉ còn lại anh ta là người sống duy nhất còn có thể thở.

Triệu Hưng Quốc đã biến mất, chỉ còn lại Phan Độ, người đã không còn thở và chẳng khác nào một chết, ở cùng anh ta.

Chuyện này thật quá quỷ dị.

Anh ta ngay lập tức tỉnh táo.

Tương tự như phân tích trước đây của Phan Độ, anh ta lập tức nhận ra Triệu Hưng Quốc sẽ không bao giờ rời bỏ mình mà không có lý do, nhất định là đã xuất hiện nguy hiểm nào

đó, và… mối nguy hiểm này nằm ngay trong phòng của bọn họ.

Gần như ngay lập tức, anh ta nhìn Phan Độ đang nằm trên giường.

Là anh ta!

Nhất định là Phan Độ đã xuất hiện sự thay đổi nào đó chưa biết!

Không thể ở trong phòng được nữa, anh ta phải rời đi ngay, hơn nữa anh ta còn nhớ rõ ràng, tuy nhắm mắt một lát nhưng anh ta không hề ngủ, tất cả chuyện này nhất định có liên quan đến quỷ.

Không dám quấy rầy Phan Độ, anh ta lặng lẽ rời khỏi phòng, sau khi mở cửa, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cửa mấy phòng khác cũng đang mở ra.

Bên trong không có một ai.

Chương 597: Bất thường

Đi rồi, tất cả đều đã đi rồi!

Làm sao có thể? !

Lệnh Hồ Dũng lập tức lo lắng, có vô số trường hợp người bị quỷ giết khi ở một mình trong các sự kiện linh dị, anh ta đã thấy rất nhiều, đây là một trong những lý do khiến anh ta chọn thành lập một đội để làm việc này.

Nhưng không ngờ…

Với tư cách là một người chơi kỳ cựu giàu kinh nghiệm, anh ta vẫn bộc lộ phẩm chất tâm lý khác với người thường: "Đừng hoảng sợ, hoảng sợ chẳng giúp giải quyết được vấn đề gì mà chỉ khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn".

Hít sâu mấy hơi, anh ta dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu phân tích tình huống hiện tại.

Có quỷ, hoặc là nói đã xuất hiện bất thường, đây là điều chắc chắn.

Nhưng bọn họ nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ không bị quỷ giết hết toàn bộ, cho nên vẫn còn có người sống sót, vậy thì… bọn họ hiện tại đang ở đâu?

Suy nghĩ một chút, Lệnh Hồ Dũng lập tức lấy điện thoại di động ra, thời gian hiển thị trên đó là 2 giờ 15 phút sáng, đã 15 phút trôi qua kể từ thời điểm bọn họ đã hẹn ước từ trước.

Bọn họ… liệu có phải là đã bắt đầu chia thành hai đội theo thỏa thuận trước đó, một đội sẽ đến thăm dò dinh thự của nhà họ Phùng, đội còn lại sẽ đến nơi ở của Lưu thọt để tìm kiếm manh mối.

Bây giờ xem ra đây có lẽ là lời giải thích hợp lý nhất.

Nhưng một câu hỏi mới được đặt ra, tại sao lại không mang theo mình?

Nói cách khác, cho dù Triệu Hưng Quốc có quên, chẳng lẽ những người khác không nghi ngờ sao?Huống chi… Triệu Hưng Quốc sao có thể quên được?

Vài giây sau, sắc mặt Lệnh Hồ Dũng hơi thay đổi, trong đầu anh ta đột nhiên hiện lên một suy đoán, một suy đoán vô cùng đáng sợ.

Nhưng suy đoán này có thể giải thích cho tình huống hiện tại của anh ta.

Triệu Hưng Quốc không quên anh ta, và những người khác cũng không phớt lờ anh ta, mà là… anh ta đã bị thay thế, bởi một người giống hệt mình.

Là quỷ!

Lệnh Hồ Dũng ngẩng đầu lên, đồng tử run rẩy, chắc chắn là quỷ, con quỷ này bằng cách nào đó đã giấu anh ta đi, sau đó cải trang thành anh ta, thâm nhập vào đội của bọn họ.

Tiêu rồi…

Nghĩ đến đây, anh ta lập tức lao ra cửa, vừa mở cửa ra, cảnh tượng bên ngoài khiến anh ta vô cùng ngạc nhiên.

Không biết từ lúc nào, sương mù đã bắt đầu xuất hiện ngoài cửa.

Bầu trời có sương mù dày đặc, tầm nhìn gần như chỉ có thể cách đó vài mét.

Xa hơn một chút, chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ, nhưng Lệnh Hồ Dũng lúc này cũng không dám do dự, sau khi đại khái xác định phương hướng, liền lao vào trong sương mù.

Bởi vì tầm nhìn kém nên tốc độ di chuyển về phía trước của anh ta không nhanh, hơn nữa bước đi cũng không liên tục, thời gian dần trôi qua, anh cũng cảm thấy đám sương mù này có vẻ khác với sương mù thông thường.

Anh ta tùy ý vạch đám sương mù trước mặt ra, phát hiện thấy sương mù lại có thể gợn sóng như chất lỏng.

Có gì đó không ổn!

Đều không ổn!

Phương hướng đi hiện tại của anh ta là hướng về nơi ở của Lưu thọt được đánh dấu bởi Giang Thành trong trí nhớ, trong ấn tượng của anh ta, dựa theo tốc độ hiện tại và quãng đường đi, đáng nhẽ phải sớm đến hành lang uốn khúc rồi.

Sau đó đi dọc theo hành lang dài uốn khúc đó, là có thể đến khu vực chung nơi Lưu thọt sống.

Nhưng cho đến bây giờ, đừng nói là hành lang dài uốn khúc, mà ngay cả một bức tường hay một cái cây cũng không thấy.

Anh ta dường như đã bước vào một không gian vô cùng quỷ dị, ít nhất đây chắc chắn không phải là phủ lớn nhà họ Phùng!

Không thể bước tiếp được nữa, anh ta dừng chân lại.

Sương mù từ trái sang phải, trước sau chen vào nhau khiến anh ta nghẹt thở.

Căng thẳng và áp lực đan xen, anh ta thở dốc, thỉnh thoảng cắn móng tay, đây là thói quen suy nghĩ của anh ta: "Xem ra mình đã bị cuốn vào trong sự kiện linh dị, là do con quỷ kia làm, con quỷ ngụy trang thành mình, nó không muốn mình xuất hiện."

Đây là một vấn đề rất đơn giản, bởi vì một khi anh ta xuất hiện, vậy thì âm mưu ngụy trang của quỷ tất nhiên sẽ bị bại lộ.

Suy nghĩ từng chút một mở rộng, Lệnh Hồ Dũng nghĩ đến một vấn đề rất then chốt, chính là mục đích của quỷ.

Không sai, chính là mục đích của quỷ!

Mục đích nó ngụy trang thành anh ta để làm gì!

Rất rõ ràng chính là để giết người.

Nhưng… giết ai?

Bản thân còn chưa chết, xét từ góc độ này, mục tiêu của quỷ không phải là chính mình, nó chỉ mượn thân phận của mình mà thôi.

Nghĩ xa hơn, mục tiêu của con quỷ không phải là mình, rồi chính mình lại phá vỡ sự mê hoặc của nó, tìm được đến nhà, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Nếu chuyện của quỷ bị hủy hoại, âm mưu của quỷ đương nhiên sẽ không có kết quả gì, nhưng tiếp theo sẽ ra sao?

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Ánh mắt của Lệnh Hồ Dũng hơi thay đổi, anh ta nghĩ quỷ rất có khả năng sẽ nhắm vào mình, sau khi mình hủy hoại việc tốt của nó.

Nhận ra điểm này, Lệnh Hồ Dũng lập tức dừng chân lại.

Nếu như giả thuyết của mình là thật, vậy thì nếu mình đổi một hướng khác, không đến tìm nhóm người Giang Thành và Triệu Hưng Quốc, quỷ cũng sẽ không làm khó mình.

Bản thân cũng có thể thoát khỏi màn sương mù dày đặc này một cách suôn sẻ.

Nói là làm, để xác minh suy nghĩ của mình, Lệnh Hồ Dũng đơn giản xác định phương hướng một chút rồi đổi một hướng

khác, chuyển mục tiêu đến một nhóm người khác đang ở trong nhà họ Phùng.

Chỉ cần tránh xa quỷ, biết đâu vẫn có cơ hội.

Tình huống diễn ra đúng như anh ta mong đợi, sau khi chuyển hướng, anh ta cảm nhận rõ ràng sương mù ngày càng mỏng và tầm nhìn đã càng ngày càng tốt hơn.

Điều quan trọng nhất là nhịp tim đập nhanh không biết từ bao giờ đã dần lắng xuống.

Sau khi chút sương mù cuối cùng tan đi, một tòa nhà phong cách Tây Âu lẻ loi xuất hiện trước mặt.

Vài ngọn đèn bên ngoài tòa nhà phong cách Tây Âu vẫn bật sáng, phát ra thứ ánh sáng như sắp chết.

Anh ta đang ở chéo phía sau tòa nhà, từ góc nhìn này, anh ta chỉ có thể nhìn thấy một cửa sổ đang hé mở, xung quanh tĩnh lặng, không có ai hay bất kỳ sinh vật sống nào.

Cảm giác nhẹ nhõm vừa thoát ra khỏi sương mù ngay lập tức được thay thế bằng cảm giác nguy hiểm mới.

“Không thể cứ ở chỗ này mãi, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.” Lệnh Hồ Dũng nhìn chằm chằm cửa sổ đang hé mở, đột nhiên, một luồng ánh sáng xuyên qua trong mắt, tầm mắt bắt đầu dần tập trung.

Có một cái cây nhỏ cách cửa sổ không xa, ở vị trí dễ thấy trên cành cây, có người đã buộc một chiếc áo trên đó.

Anh ta không vội vàng bước tới mà từ xa nhìn, thông qua nhận dạng, anh ta phát hiện chiếc áo này hình như là do người tên Bì Nguyễn trong đội để lại.

Đây có lẽ là một loại ám hiệu.

Anh ta ngay lập tức hiểu ra, nhóm người trước đó chắc đã vào trong qua cửa sổ này, để lại chiếc áo này để làm dấu hiệu, nói với người đến sau rằng họ đã vào qua cửa sổ này.

Điều này rất dễ xác nhận, bởi vì cho dù Lệnh Hồ Dũng có đến thì cũng không thể đi qua cửa chính, dù sao ở đó vừa nhìn là đã thấy có vấn đề, mấy ngọn đèn thì chiếu sáng bên ngoài, nhưng bên trong thì tối om. tòa nhà kiểu phương Tây.

Điều này thật là bất thường.

Mà bất thường ắt có yêu.

Chương 598: Người vợ

Không biết tại sao, trong đầu anh ta lại đột nhiên hiện lên hình bóng của người rơm.

Anh ta hạ quyết tâm, từng chút một đi sâu vào hành lang, cửa hai bên đều đóng kín, phía trên treo những bức tranh trang trí bình thường, ít nhất là anh ta không nhìn ra có cái gì kỳ quái.

Rẽ vào một góc, sẽ thấy một căn phòng rõ ràng là rộng hơn, đồng thời cũng sang trọng hơn.

Không giống như đám người Lạc Hà phải chủ động mở cửa, Lệnh Hồ Dũng gặp may mắn hơn, cánh cửa gỗ hai cánh màu đen lúc này đã mở sẵn một nửa.

Thông qua cánh cửa hé mở, có thể nhìn thấy một chiếc giường lớn bên trong.

Có một người đang đứng cạnh giường, một chiếc đèn lồng màu đỏ được đặt dưới đất.

Ngọn nến bên trong đèn lồng nhấp nháy lúc sáng lúc tối, như thể có gió đang thổi.

Người đó đang quay lưng lại với anh ta, hơi cúi đầu, hình như trong tay đang cầm thứ gì đó, cánh tay thỉnh thoảng duỗi thẳng về phía người trên giường.

Điều này đối với người khác có thể khó hiểu, nhưng lại đánh thức trí nhớ sâu xa của Lệnh Hồ Dũng, anh ta lập tức nhận ra người xách đèn lồng tới này, là đến bón thuốc cho người nằm trên giường.

“Ai?”

Ngay lúc Lệnh Hồ Dũng đang định tiếp tục quan sát thì đã bị phát hiện, sự xuất hiện của anh ta hiển nhiên là đã dọa sợ đối phương.

Đúng như dự đoán của anh ta, người đứng cạnh giường trên tay đang cầm một bát thuốc, trong bát có một chiếc thìa để đút thuốc.

Nhưng vì ánh sáng nên anh ta không nhìn rõ mặt người đó.

"Đừng căng thẳng, tôi là người do Cục trưởng Kiều phái tới." Lệnh Hồ Dũng lo lắng sẽ gây ra hiểu lầm, lập tức giải thích: "Tôi tới đây, là để giúp mọi người."

"Cục trưởng Kiều …" Đối phương dường như đang do dự.

Giọng nói đó giống như của một người đàn ông, cũng trạc tuổi mình, đoán chừng có thể là con trai của Phùng lão gia.

Nghĩ đến đây, Lệnh Hồ Dũng tiếp tục nói: "Cục trưởng Kiều lo lắng nơi này lại xảy ra chuyện kia, cho nên phái chúng tôi đến đây giúp đỡ, tôi vẫn còn vài người bạn đồng hành nữa, rất nhanh anh cũng sẽ gặp được thôi."

Nghe vậy, người đàn ông dường như thả lỏng hơn một chút, đặt bát thuốc lên bàn sang một bên: "Là các anh đấy à, tôi nghe người gác cửa Lưu thọt có nhắc tới rồi, chỉ là đêm hôm khuya khoắt đến đây, là để…"

"Là như thế này, chúng tôi cũng muốn đến thăm vào ban ngày, nhưng Lưu thọt nói ban ngày không tiện cho mọi người, hơn nữa còn nói Phùng lão gia bệnh rất nặng, không cho phép chúng tôi đến quấy rầy." Lệnh Hồ Dũng nói nhanh.

Không biết vì sao, ở đây anh ta cứ luôn cảm thấy bất an, sau khi hiểu rõ tình hình, anh ta chuẩn bị lập tức rời đi.

"Cha tôi quả thực bị bệnh rồi, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng như anh ta nói, bây giờ đã có thể ra khỏi giường vận

động rồi.” Người đàn ông nói rồi hướng mắt về phía giường, giọng buồn bã nói: “Ngược lại là tình trạng của vợ tôi hiện tại rất tồi tệ.”

Lời còn chưa dứt, Lệnh Hồ Dũng đã nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, có không ít người đi tới, có lẽ là năm, sáu người thậm chí nhiều hơn: “Vĩnh Nhi, con đang nói chuyện với ai thế?”

Một ông già chống gậy, được ai đó đỡ bước ra khỏi hành lang tối tăm.

Ông ta mặc bộ đồ gấm, nhìn qua rất đắt tiền, nhưng bộ quần áo đó dù sang trọng đến đâu cũng không thể che giấu được khuôn mặt hốc hác của ông ta, dường như đã lâu không được nghỉ ngơi, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt trũng sâu, cử động không thể giải thích được, cảm giác cứng đờ.

Lệnh Hồ Dũng nghi ngờ tiếng bước chân ở tầng dưới chính là của ông ta.

Ông già chính là chủ nhân thực sự của nhà họ Phùng, Phùng lão gia.

Nắm bắt cơ hội, Lệnh Hồ Dũng lập tức nêu rõ thân phận của mình với ông già và những người phía sau, mấy con mắt đồng thời nhìn qua nhìn lại trên khuôn mặt của Lệnh Hồ Dũng.

“Hoá ra là như vậy.” Phùng lão gia chậm rãi nói, rồi bước tới với sự hỗ trợ của một người phụ nữ trung niên: “Vất vả cho các cậu rồi, chờ sau khi nhà họ Phùng chúng tôi trải qua kiếp nạn lần này, tất sẽ trọng tạ.”

” Phùng lão gia khách sáo rồi.” Lệnh Hồ Dũng đáp.

Nói xong, Lệnh Hồ Dũng quay người nhìn về phía chiếc giường, từ góc độ của mình, anh ta chỉ có thể nhìn thấy chiếc chăn trên giường nhô lên, mơ hồ có hình dáng của một người,

nhưng kể từ sau khi đi vào, lại không nghe thấy một âm thanh nào phát ra từ người trên giường.

Là… ngủ say rồi?

Hay là vì lý do nào khác.

Trong đầu Lệnh Hồ Dũng vô cớ nảy sinh ra rất nhiều suy đoán, khơi dậy sự tò mò, anh ta bắt đầu ghép lại hình dáng của người phụ nữ trên giường trong đầu, những hình ảnh tương tự lại mang đến cho anh ta một cảm giác quen thuộc không thể giải thích được.

Trong một khung cảnh tối tăm, một người phụ nữ bị bệnh nặng, một người đàn ông đang bón thuốc bên cạnh…

"Vĩnh Nhi, con đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Một giọng nói già nua cứng ngắc vang lên, Lệnh Hồ Dũng sửng sốt một lát rồi trả lời theo bản năng: "Không có gì đâu, cha, con… con đang nghĩ đã đến lúc Nhược Hi phải thay thuốc rồi, để con đi thông báo cho y tá…"

Giây tiếp theo, anh ta đột nhiên khựng lại, sau đó như chợt nhận ra điều gì đó, anh ta trợn mắt nhìn chằm chằm vào Phùng lão gia, vẻ mặt kinh hoàng, đôi môi của người đàn ông kia thỉnh thoảng lại nhếch lên, nhưng âm thanh mà ông ta phát ra hoàn toàn phù hợp với cử động môi!

Lúc này, Phùng lão gia trông giống như một con rối giật dây quỷ dị, nhìn anh ta bằng một đôi mắt già nua, và trống rỗng.

Lệnh Hồ Dũng chợt nhận ra, trong mắt của Phùng lão gia, hoàn toàn không chiếu ra bóng dáng của mình.

Ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên: "Không có gì đâu, cha, con… con đang nghĩ đã đến lúc

Nhược Hi phải thay thuốc rồi, để con đi thông báo cho y tá, ở đây có cha thì con yên tâm rồi.”

Khi giọng nói đó vang lên trong đầu, trái tim Lệnh Hồ Dũng như rơi vào hang băng, một cơn ớn lạnh ập đến từ đầu đến chân.

Đó vậy mà lại là… giọng nói của chính anh ta!

Sau đó, anh ta chợt nhận ra tại sao mình có thể nhìn rõ khuôn mặt của Phùng lão gia và tất cả những người khác, nhưng lại không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông trong phòng.

Lúc đầu anh ta còn tưởng là do ánh sáng trong phòng hơi tối, nhưng giờ nghĩ lại, càng giống như có một đám sương mù không thể xua tan trên mặt người đàn ông.

Giống như sương mù mê hoặc anh ta bên ngoài!

Quỷ!

Anh ta mới là quỷ!

Gần như dùng hết dũng khí, Lệnh Hồ Dũng quay cái cổ cứng ngắc nhìn người đàn ông phía sau.

Khi tầm nhìn mở rộng, sương mù trên mặt người đàn ông lắng xuống như băng và tuyết trong nước sôi, sau đó, một khuôn mặt giống hệt anh ta xuất hiện.

Dần dần, cách bố trí của căn phòng cũng thay đổi, căn phòng vốn sang trọng và khổng lồ trở nên bình thường, diện tích cũng nhỏ đi rất nhiều.

Bên cạnh giường có một chiếc giá đựng chai màu trắng nhạt, chiếc giường biến thành một chiếc giường sắt bình thường, màu xanh nhạt, loại phổ biến nhất trong bệnh viện, phía trên trải một chiếc chăn trắng rộng rãi.

Bên cạnh giường còn có một đôi dép nữ.

“Lệnh Hồ Dũng” như không phát hiện ra điều gì, vẫn đang lặp đi lặp lại chuyện của mình như cũ, anh ta từ từ cúi người xuống, đến gần người phụ nữ trên giường, lúc này đã có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt hốc hác của người phụ nữ.

Phần dưới của khuôn mặt và cổ được quấn trong một lớp gạc dày, mơ hồ có một thứ mủ màu vàng nhạt đục chảy ra.

Những ký ức phủ đầy bụi bặm được đánh thức, Lệnh Hồ Dũng toàn thân run rẩy, như thể anh ta đã quay trở lại đêm mưa nhiều năm trước, hiện trường vụ tai nạn xe hơi tưởng chừng như bình thường đó.

Xe của bọn họ đâm vào một thân cây cong bên đường.

May mắn thay, Lệnh Hồ Dũng điều khiển xe chỉ bị thương nhẹ, nhưng vợ của anh ta thì lại không được may mắn như vậy, điểm va chạm xảy ra ở phía ghế lái phụ, quán tính cực lớn gần như đã bẻ gãy đốt sống cổ của cô.

Chương 599: Người đàn ông tốt

Sau vụ tai nạn xe hơi, vợ của anh ta, người phụ nữ mà anh gọi là Nhược Hi, rơi vào trạng thái hôn mê, tưởng rằng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, nhìn các bác sĩ bất lực, Lệnh Hồ Dũng biểu hiện ra đau đớn hơn cả cái chết.

Có một số y tá trẻ tuổi nói chuyện riêng với nhau rằng, người phụ nữ thật có mắt nhìn người, chọn được một người đàn ông tốt, cho dù có thành ra như thế này rồi, cũng không hề rời xa cô.

Nhưng không ai biết rằng, tất cả những điều này đều là do Lệnh Hồ Dũng đã lên kế hoạch sẵn, ngay cả thời gian xảy ra tai nạn xe hơi, vị trí va chạm, tình hình giao thông xung quanh… Anh ta thậm chí còn dự đoán thời gian gần đúng khi xe cứu thương đến.

Đúng vậy, anh ta chỉ muốn Nhược Hi chết.

Chỉ khi cô chết thì những bí mật đó mới có thể bị chôn vùi mãi mãi.

Nhưng điều anh ta không ngờ là người phụ nữ luôn phục tùng trước mặt anh này lại ngoan cường đến mức ngay cả một cú va chạm mạnh như vậy cũng không thể giết chết cô ngay tại chỗ.

Sau khi được cấp cứu, cô đã sống sót một cách kỳ diệu, tuy đầu bị thương nặng, nhưng bác sĩ cho biết hãy chuẩn bị tâm lý rằng bệnh nhân sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nhưng… rốt cuộc thì cô ấy vẫn còn sống.

Chỉ cần cô còn sống, thì sẽ có một ngày cô tỉnh dậy, khi tỉnh dậy, cô nhất định sẽ nhận ra vụ tai nạn xe này là do chính mình sắp đặt, hậu quả của việc đó… tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Một đêm cách đây nhiều năm, vào một đêm khuya, anh ta đã thuyết phục cha của Nhược Hi rời đi, một mình ở lại trong phòng bệnh, nhìn Nhược Hi đang nhắm mắt trên giường.

Đó là vợ của anh ta, bây giờ, đã trở thành bùa đòi mạng.

Đang lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên anh ta nghe thấy tiếng thở dồn dập, sau đó, thân thể người phụ nữ bất động trên giường bệnh bắt đầu run rẩy.

Biên độ tuy rằng rất nhỏ nhưng lập tức kinh động Lệnh Hồ Dũng ở một bên.

Dưới ánh mắt bối rối và sợ hãi của Lệnh Hồ Dũng, người phụ nữ yếu đuối này từ từ mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt trống rỗng và mờ mịt, một lúc lâu sau, Nhược Hi dường như nhận ra mình đang ở đâu, tròng mắt trong hốc chậm rãi chuyển động, vừa chạm vào Lệnh Hồ Dũng thì chúng đột nhiên thay đổi.

Một cảm xúc gọi là kinh sợ ngay lập tức chiếm lấy đôi mắt của cô.

Quả nhiên…

Lòng Lệnh Hồ Dũng trầm xuống, tuy phản ứng chậm nhưng cô không ngốc, sau khi tỉnh lại, cô lập tức nhận ra tất cả chuyện này đều là do mình gây ra.

Lệnh Hồ Dũng bước nhanh tới, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quen thuộc kia.

Môi Nhược Hi khẽ run lên, cô bị thương nặng đến mức không thể cử động hay phát ra âm thanh, nỗi sợ hãi trong mắt

gần như đông cứng, Lệnh Hồ Dũng có thể nhìn thấy trong đôi mắt này sự cầu xin.

“Em đã biết quá nhiều thứ rồi, anh không thể mạo hiểm giữ em lại, có trách thì hãy trách em quá tò mò, nhất định phải lén mở khoá máy tính của anh.”

Lời vừa dứt, Lệnh Hồ Dũng liền đưa tay ra, chậm rãi kéo mặt nạ hô hấp nhân tạo trên mặt của Nhược Hi xuống.

“Phù—”

“Phù—”…

Tiếng thở dốc dữ dội vang lên, thân thể Nhược Hi không ngừng vặn vẹo, khuôn mặt tái nhợt chợt đỏ bừng, cô đau đớn giãy giụa, cố gắng hít thêm một hơi thở không khí trong lành, nhưng tất cả đều là vô ích.

Lệnh Hồ Dũng im lặng đứng nhìn tất cả, ác mộng gần như khiến anh ta muốn phát điên, bí mật của anh ta… tuyệt đối không cho phép người khác biết, nếu không anh ta cũng sẽ chết.

Không, sẽ phải đối mặt với một kết cục còn đáng sợ hơn cả cái chết!

Anh ta sẽ không đặt hết tất cả hy vọng vào một người phụ nữ.

Sự giằng co dữ dội dường như đã kéo rách vết thương, những ngụm máu lớn tuôn ra từ miệng: “Khụ… khụ khụ…” Nhược Hi bị sặc máu, mu bàn tay căng cứng, trên mặt nổi lên gân xanh , cho đến khi chết, đôi mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt của Lệnh Hồ Dũng.

Ngoài sự tuyệt vọng ra, chỉ còn lại hận thù.

Sự hận thù thuần túy khiến người ta kinh hãi.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt chết không nhắm mắt của người phụ nữ, nói là không sợ chút nào thì không phải, nhưng Lệnh Hồ Dũng vẫn nghiến răng nghiến lợi, dùng cùng loại ánh mắt hung dữ nhìn lại: "Đừng trách anh, chuyện này đều là do chính em tự chuốc lấy!"

Thời gian và không gian giao nhau, Lệnh Hồ Dũng trong cơn hoảng hốt như lại trở về ngày hôm đó, bên trong phòng bệnh đó.

Cảnh tượng trước mắt giống như một bộ phim chiếu lại, hiện lên trong mắt anh ta, từng khung hình, từng khung hình đều giống như trước, sau khi mọi chuyện đã hoàn thành, Lệnh Hồ Dũng chậm rãi bước tới, khép lại đôi mắt đến chết vẫn không nhắm cho Nhược Hi.

Không phải vì lương tâm, mà chỉ là bị đôi mắt này nhìn chằm chằm, anh ta cảm thấy trong lòng có thứ gì đó không thể kìm nén được, như muốn bộc phát ra ngoài.

Tiếp theo, tất cả là chờ đợi.

Đợi đến khi trời gần sáng, anh ta giả vờ rất hoảng sợ, đi tìm y tá trực, nói rằng vợ anh ta là Nhược Hi đã chết, anh ta quá mệt nên ngủ quên, mãi đến khi tỉnh dậy mới phát hiện ra.

Thật không may là đã quá muộn.

Nhưng ngay khi anh ta bước ra được vài bước, quay lại và muốn kiểm tra lại xem còn để lại sơ hở nào theo thói quen hay không thì cảnh tượng trước mắt khiến trái tim anh ta run lên, máu trong huyết quản như đông cứng lại.

Ánh mắt Nhược Hi đang nhìn chằm chằm vào mình, đáy mắt tràn đầy oán độc.

Tại sao lại như vậy?

Cô ấy… tại sao cô ấy lại mở mắt ra lần nữa?

Thần kinh của Lệnh Hồ Dũng hơi choáng váng, anh ta đã không biết đây là hiện thực hay đang quay lại thời điểm đó và trải qua những chuyện này một lần nữa.

Nhưng anh ta nhớ rõ ràng Nhược Hi đã chết rồi, hơn nữa lúc đó… cô cũng không còn mở mắt nữa.

Dị biến đã xảy ra…

Lệnh Hồ vỗ mạnh vào mặt mình, đau, vẫn cảm thấy đau, đây không giống như mộng, anh ta thận trọng bước về phía trước, vươn đôi tay run rẩy ra, hy vọng có thể nhắm mắt Nhược Hi lần nữa.

Càng gần, càng gần hơn, ngay khi tay anh ta chạm vào mí mắt của Nhược Hi, một cảm giác ớn lạnh từ đầu ngón tay truyền đến.

Lạnh quá.

Thi thể Nhược Hi chắc chắn không giống người vừa mới chết, mà giống như đã được giấu trong kho lạnh một thời gian dài sau khi chết.

Nhưng may mắn thay, đôi mắt của cô đã nhắm lại lần nữa, trong quá trình này không có bất kỳ tai nạn nào xảy ra.

Ngay lúc Lệnh Hồ Dũng lập tức chuẩn bị rời đi, có lẽ là linh cảm khiến anh ta quay đầu nhìn lại, coi như là để xác nhận, ánh mắt nhìn vào chằm chằm anh ta, vẫn là một đôi mắt kiên cường đó.

Một lúc sau, khóe miệng vốn đã cứng ngắc của Nhược Hi co giật, những giọt máu và nước mắt tuôn chảy ra từ khóe mắt: "Anh thật sự muốn em chết đến như vậy sao?"

Trong đầu Lệnh Hồ Dũng ong ong một tiếng, anh ta tự túm tóc mình, đồng tử kịch liệt run lên, hai chân run rẩy lùi về phía sau, cảm giác như mình sắp phát điên.

Không, là cả thế giới này đều điên rồi!

“Anh thật sự muốn em chết đến như vậy sao?”

“Anh thật sự muốn em chết đến như vậy sao?”…

Giọng nói chói tai tràn đầy phẫn uất vô biên, giống như một chiếc máy lặp lại, âm vực càng ngày càng cao.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Tâm lý phòng ngự của Lệnh Hồ Dũng cuối cùng cũng sụp đổ, anh ta khóc lóc bò về phía sau, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống quần.

“Anh không biết gì hết, hãy tha cho anh, tha cho anh! Anh không muốn chết!”

Lệnh Hồ Dũng với cơ thể lực lưỡng ngã xuống đất như vũng bùn nhão, không ngừng vặn vẹo về phía sau, một đôi bàn tay trắng nõn từ trong bóng tối phía sau chậm rãi thò ra, Lệnh Hồ Dũng cảm thấy cổ mình ớn lạnh.

“Em chết rồi, tại sao anh vẫn còn sống?!” Có người hét vào tai Lệnh Hồ Dũng.

“Không… đừng mà!! Ah… !”

Chương 600: Thần linh

Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, lúc này đám người Giang Thành đang tụ tập ở trong phòng khách, mọi người đều đồng loạt cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái khó có thể tả.

Hai thi thể nằm trên mặt đất, trên mặt dùng áo đậy lên.

"Làm sao… làm sao lại có thể như vậy?" Triệu Hưng Quốc ngồi sụp xuống đất, như thể vẫn chưa thoát khỏi cơn sốc, bọn họ mới bước vào thế giới này còn chưa đầy hai ngày, vậy mà đội của anh ta chỉ còn lại duy nhất một mình anh ta.

Trong hai thi thể, một thi thể tất nhiên là Phan Độ, một thi thể còn lại thì là Lệnh Hồ Dũng.

"Tôi còn đang muốn hỏi anh đấy?" Phó Phù cười lạnh một tiếng, ngữ khí bất mãn hỏi: "Người như anh mà cũng đòi dẫn đội vượt qua phó bản, ngay cả một người cũng không giữ được."

"Người chết thì cũng thôi, đến người sống mà anh cũng không nhận ra, anh không có mắt sao?" Phó Phù tuy còn trẻ nhưng không hề có ý tôn trọng Triệu Hưng Quốc.

"Nói ít đi." Lạc Hà nói.

Giọng điệu của anh ta rất bình tĩnh, trong mắt không có cảm xúc nào khác khi nhìn Triệu Hưng Quốc, thay vì thương hại Triệu Hưng Quốc, thì trông anh ta giống như coi thường việc phải giao tiếp với Triệu Hưng Quốc.

"Trước tiên hãy nói về chuyện xảy ra với các anh ở đó đi." Giang Thành ngoảnh mặt đi, ánh mắt lướt qua khuôn mặt bình tĩnh của Lạc Hà, cuối cùng dừng lại ở đám người Hòe Dật.

Hòe Dật tựa như đã nhận được chỉ thị nào đó, kể lại những gì mình đã trải qua, thi thể của Lệnh Hồ Dũng chính là do bọn họ tìm thấy trong căn phòng cuối cùng và cũng là lớn nhất đó.

Khi thi thể được phát hiện, là đang nằm trên chiếc giường lớn sang trọng, hai tay chắp lại và đặt trước ngực, trên môi nở nụ cười quỷ dị.

Giống như những nạn nhân đã được tìm thấy trước đó vậy.

Điều càng khiến người ta phải sởn tóc gáy hơn nữa là, thứ đã lộ ra sau khi bức tranh trang trí trên cửa rơi ra.

Đó là một bức ảnh có các góc bị ố vàng.

Đứng ở vị trí trung tâm của bức ảnh là một người đàn ông, thân hình vặn vẹo về phía trước một cách quỷ dị, hai tay giơ lên như móng gà, trên người đầy những vết thương rách rưới tàn tạ.

Trong vết thương không có máu thịt, chỉ có rơm khô, giống như là một mảnh da người đang khoác lên trên một người rơm vậy.

Là Lệnh Hồ Dũng.

Với phát hiện này, bọn họ đã tìm thấy những bức ảnh đằng sau những bức tranh trang trí trên mỗi cánh cửa ở hành lang.

Trong ảnh có nam và nữ, xem ra đều là người nhà họ Phùng.

Khoảnh khắc nhìn thấy ảnh và thi thể của Lệnh Hồ Dũng, bọn họ lập tức ý thức được, đội phía Giang Thành… đang gặp nguy hiểm.

Bởi vì cách đây không lâu, hai đội mới tách ra.

Nhưng lúc đó vì để tránh đánh rắn động cỏ, mọi người không sử dụng bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào mà tính toán thời

gian và tập trung lại vào lúc 2 giờ sáng để bắt đầu hành động.

Bởi vì ánh sáng kém nên bọn họ chỉ có thể nhìn được một cách mơ hồ, lúc đó bọn họ nhớ tổng cộng 10 người, một đội 5 người.

"Chẳng lẽ là… lúc đó Lệnh Hồ Dũng đã chết rồi, còn Lệnh Hồ Dũng đang ở trong đội… là quỷ?!" Bì Nguyễn dường như cũng nhận ra điểm này, sau đó nhìn về phía trên thi thể mặt đất, lúc này đồng tử không khỏi run rẩy.

"Có thể nói như vậy." Người lên tiếng là Lâm Uyển Nhi, cô liếc một cái sang thi thể khác nằm trên mặt đất: "Là Phan Độ."

Tương tự như trải nghiệm của đội Lạc Hà, đám người Giang Thành cũng không gặp phải làn sương mù quỷ dị kia, mà tiếp cận khu vực mục tiêu của họ một cách thuận lợi.

Trong kế hoạch của Giang Thành, Lưu thọt hẳn phải ở gần đó.

Vì dù sao thì chân anh ta cũng không được tốt, nên phạm vi hoạt động sẽ không quá rộng.

Nhưng trong quá trình tìm kiếm, bọn họ gặp phải một vấn đề, xung quanh khu vực này hình như đều là nơi ở của người hầu, cho nên có rất nhiều phòng, rất dày đặc, xen kẽ các lối đi thấp và gồ ghề.

Không lâu sau, bọn họ còn đã bị lạc bên trong đó.

Sau khi đi được một quãng xa, Giang Thành dừng lại và nhận ra rằng họ không chỉ đơn giản là lạc đường.

Hắn có trí nhớ rất tốt, hơn nữa lựa chọn phương hướng đều là cố định.

Dựa theo quãng đường bọn họ đã đi, hiện tại đã rời khỏi Phùng phủ rồi.

Có vấn đề không phải là con đường dưới chân, mà là… chính bọn họ.

Có quỷ đã trà trộn vào, và ở ngay bên cạnh bọn họ.

Cũng giống như ở trong đường hầm mỏ vàng vậy.

Hắn bình tĩnh bắt đầu đánh giá những người xung quanh, tính cả hắn, tổng cộng có năm người, khuôn mặt của mỗi người đều rất quen thuộc, không nhìn ra chút sơ hở nào.

Hắn lại lấy cớ cảnh giác, lui về phía sau cùng của đội ngũ, tiếp tục quan sát cho đến khi có một bàn tay vung vẫy trước mắt.

Lâm Uyển Nhi duỗi tay chỉ xuống đất, một lát sau, Giang Thành hơi nheo mắt, sau đó như thường lệ gật đầu.

Ngay mới vừa rồi, nhóm người bọn họ đã đi qua một vũng nước nên ai đi qua cũng để lại dấu chân ướt sũng trên mặt đất.

Nhưng trong rất nhiều dấu chân, thực ra có vài dấu chân trần, dấu chân tương đối nhỏ, nhìn rất giống trẻ con.

Dấu chân nhỏ này ngoằn ngoèo đi theo Lệnh Hồ Dũng, nhìn khoảng cách giữa các dấu chân thì hình như nó đang bám chặt vào sau lưng anh ta.

“Mọi người hãy cẩn thận một chút.” Giọng nói của tên mập truyền đến, rất thấp, cái cổ to của anh ta nhét vào trong cổ áo, đôi mắt nhỏ trợn ngược, tựa hồ rất cảnh giác: “Xung quanh đây có gì đó không đúng.”

“Được.” Lệnh Hồ Dũng ở bên cạnh cuộn tròn đáp lại.

Ngay khi Giang Thành nhận thấy phía sau Lệnh Hồ Dũng có khác lạ, một cảm giác kỳ quái chợt ập đến, tinh thần có hơi hoảng hốt trong giây lát.

Giây tiếp theo, chờ khi hắn mở mắt ra lần nữa, còn chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, liền nghe thấy tên mập đột nhiên hét lên: "Mẹ kiếp! Chuyện này là thế nào?!"

Trong tầm mắt, một thân hình thẳng tắp và cứng ngắc đứng trước mặt, vẫn quay lưng về phía hắn, nhưng chủ nhân của cơ thể đó đã thay đổi.

Đó không phải là Lệnh Hồ Dũng, mà là người đã chết đáng lẽ ra phải đang nằm ngoan ngoãn trên giường trong phòng… Phan Độ.

"Cho nên nói như vậy, sau khi quỷ bị nhìn thấu, ảo ảnh liền biến mất." Lạc Hà phân tích: "Cũng giống như trước đây."

Trong đường hầm, chính Lạc Hà cũng là người nhìn thấu con quỷ đã xâm nhập vào trong đội ngũ, chỉ là bằng một cách khác, anh ta là đã bấm số điện thoại của Na Như Hổ.

Phan Độ trông không giống như quỷ, mà thứ bám trên lưng anh ta mới phải.

Anh ta nhiều nhất chỉ có thể coi là một con rối.

"Là một đôi dấu chân nhỏ, xem ra con quỷ này hẳn là một đứa trẻ." Hòe Dật sờ cằm nói: "Hoặc hình dáng hiện ra là một đứa trẻ."

"Đúng rồi, chúng tôi là bị thu hút vào căn phòng đó bởi tiếng ca." Hòe Dật tiếp tục: "Chính là… chính là bài hát 'Hoa anh đào rơi'."

Bài ca dao chỉ lan truyền ở quê hương Yoko, người rơm, cầu nguyện, vị thần linh tính khí thất thường, cộng thêm dấu chân trẻ em mới xuất hiện…

Trông thì có vẻ như manh mối ngày càng nhiều, nhưng đều chỉ về ngôi chùa ở nước ngoài, thời gian còn lại chắc chắn sẽ không đủ để hỗ trợ cho việc bọn họ đi đến Nhật Bản.

“Chẳng lẽ…” Tên mập thấp giọng hỏi: “Là cái miếu kia có vấn đề sao? Thứ được thờ phụng trong đó không phải là thần linh, mà là… quỷ?”

“Con quỷ đó đã cùng với người Nhật Bản đến đây, vượt qua đại dương.”

Nói đến đây, tên mập dừng lại, gãi đầu, dường như nghĩ rằng mình nói chưa đủ cụ thể, nhưng lại không biết phải nói gì mới đúng.

Chương 601: Bức ảnh

Gật đầu, Giang Thành ra hiệu rằng mình hiểu ý của anh ta, sau đó quay đầu nhìn về phái Lạc Hà: "Chuyện trong tòa nhà kiểu phương Tây của nhà họ Phùng, anh nghĩ sao?"

"Sống ở trong tòa nhà kiểu phương Tây đều là người nhà họ Phùng, đằng sau cánh cửa nào cũng đều có người, nhưng đều là đã chết." Lạc Hà nói: "Cũng giống như anh ta vậy."

Lạc Hà dùng ánh mắt ra hiệu, hiển nhiên là đang nói giống như hai người nằm trên mặt đất.

"Người nhà họ Phùng đều chết hết rồi?" Bì Nguyễn giật mình, giống như đang bị ý nghĩ này dọa sợ.

"Có lẽ là không, nhà họ Phùng lớn như vậy, người trong này chắc cũng không hề ít." Tên mập tiếp lời Bì Nguyễn nói, sau đó nhìn sang Giang Thành: "Hơn nữa, cục trưởng Kiều không phải đã nói rồi sao, nếu còn kéo dài tiếp thì, người nhà Phùng sẽ chết hết, cũng có nghĩa là hiện tại nhà họ Phùng vẫn còn có người còn sống."

Nghe vậy, Giang Thành ngược lại không có phản ứng gì mấy, nhưng Phó Phù lại cười toe toét, nhìn tên mập từ trên xuống dưới: "Mấy lời của bọn họ các anh không cần nghe nữa đâu, cứ coi như đang đánh rắm đi."

Có vẻ như không ngờ cô gái có vẻ ngoài dễ thương này lại thô lỗ đến như vậy, tên mập nhất thời không biết phải đáp lại như thế nào.

Nhưng Phó Phù cũng chỉ nói một câu như thế, rồi buông tha cho anh ta.

“Mọi người có thể tới nhìn xem, trước khi rời đi, tôi đã chụp lại mấy tấm ảnh.” Giọng nói của Lạc Hà đúng lúc vang lên.

Anh ta lấy điện thoại di động từ trong túi ra, sau khi bật lên, hướng thẳng màn hình về phía Giang Thành.

Có một bức ảnh trên điện thoại.

Đó là Lệnh Hồ Dũng.

Mọi người đều đã biết bức ảnh này quỷ dị đến mức độ nào thông qua mô tả của Hòe Dật, nhưng phải đến khi nhìn thấy bức ảnh này, họ mới nhận ra mình đã đánh giá thấp nó rồi.

Lệnh Hồ Dũng, người đang làm ra tư thế quỷ dị, trông giống như đang thực hiện một loại nghi thức thần bí nào đó, toàn bộ cơ thể từ trên xuống dưới ngoại trừ bộ da, hầu như mọi nơi đều ngập tràn kỳ quái.

Khuôn mặt cười quỷ dị đó, còn có rơm khô tuôn ra từ chỗ vết thương.

Không biết có phải bọn họ có thành kiến hay không, nhưng không thấy được một tia vui mừng trên khuôn mặt tươi cười của Lệnh Hồ Dũng mà thay vào đó là… tràn đầy sợ hãi và đau đớn.

Điều này khiến mọi người thắc mắc, vào giây phút cuối cùng trước khi chết, anh ta đã nhìn thấy gì?

Đón lấy điện thoại di động của Lạc Hà, Giang Thành lật xem từng bức ảnh.

Trong đó có khoảng chục bức ảnh, ngoại trừ Lệnh Hồ Dũng, những người còn lại đều là những khuôn mặt xa lạ.

Có người trẻ ở độ tuổi 20, cũng có người trung niên ở độ tuổi 40 và một ông già với hốc mắt trũng sâu, chỉ có thể đứng được nhờ sự hỗ trợ của nạng.

Không có ngoại lệ là những người này đều ăn mặc sang trọng.

Hơn nữa, trạng thái đều giống như Lệnh Hồ Dũng, ngoại trừ bộ da tàn tạ rách nát, chỉ có rơm cỏ khô nhét đầy bên dưới.

Cứng nhắc, uể oải, vô hồn, âm u… những từ ngữ gộp lại cũng không đủ để diễn tả sự quỷ dị của bọn họ.

Hiển nhiên, bọn họ đều là người nhà họ Phùng, ông già trong đó chắc hẳn là người có tiếng nói thực sự trong nhà họ Phùng, Phùng lão gia.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, suy đoán của Giang Thành đã trở thành sự thật.

Nhà họ Phùng đã chết hết rồi.

Trong số đó, Giang Thành đã dừng lại một lúc trước một bức ảnh, trong ảnh là một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng trên dưới 30 tuổi.

Giang Thành đã gặp người đàn ông này vài ngày trước ở tầng hầm của đồn cảnh sát.

Nếu nhớ không lầm thì tên là Phùng Đức Lân, con trai thứ ba của Phùng lão gia.

Bây giờ có vẻ như toàn bộ gia đình họ Phùng coi như đều đã được đoàn tụ dưới lòng đất.

Đang lúc Giang Thành suy nghĩ thì một bàn tay vươn ra cầm lấy điện thoại như muốn lấy đi.

Nếu đổi lại là thường ngày, điều này chắc chắn là không thể, nhưng sau khi nhìn thấy bàn tay đó, Giang Thành đã chủ động buông tay ra.

“Có vấn đề gì không?” Giang Thành nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của Lâm Uyển Nhi.

Lâm Uyển Nhi cúi đầu, lông mày khẽ run lên, sau đó khôi phục bình thường: "Những bức ảnh này chúng tôi đã xem qua."

"Đã xem qua? Ở đâu?" Triệu Hưng Quốc đỏ mắt, từ trên mặt đất đứng dậy, tâm trạng trở lại bình thường.

Bây giờ chỉ còn lại một mình anh ta rồi, vừa rồi anh ta đã kiểm tra, trạng thái của Lệnh Hồ Dũng cũng giống như Phan Độ, đều là trạng của một người thực vật.

Có nhịp tim nhưng cơ thể lạnh ngắt, không có hô hấp, tạm thời vẫn chưa phát hiện đốm thi thể.

Nếu như con quỷ kia thực sự có liên quan đến các vị thần linh trong miếu như Yoko nói, thì Lệnh Hồ Dũng Phan Độ vẫn chưa chết hẳn mà họ đang bị mắc kẹt trong mộng cảnh.

Nói cách khác, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, họ vẫn có cơ hội sống sót.

Nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc, Giang Thành như nghĩ tới điều gì, hạ giọng nói: "Là studip chụp ảnh kia."

Câu nói này khiến mọi người xôn xao, Phó Phù mở to mắt bước tới, liếc nhìn vài cái, cô kiềm chế thái độ hoài nghi, quay lại nhìn Lạc Hà, như muốn xác nhận nói: "Đúng vậy, đó đúng là phong cách chụp ảnh của studio chụp ảnh kia."

Nghe vậy, tên mập đột nhiên lớn tiếng nói: "Đúng rồi, mọi người còn nhớ chúng ta đã nhìn thấy gì trên tường của studio chụp ảnh đó không?"

"Ảnh chụp của người Nhật!" Hòe Dật lập tức nói.

Chính vì những bức ảnh đó mà bọn họ mới chú ý tới studio chụp ảnh này.

Nếu như không phải đúng lúc Ngô Đại Lực vô tình bước ra khỏi studio chụp ảnh, và làm gián đoạn kế hoạch của bọn họ,

họ đã đi vào và dạy cho ông chủ một bài học.

Trên bức tường kính bên ngoài studio chụp ảnh có dán tận mấy bức ảnh của người Nhật Bản.

Có vẻ như người chủ studio chụp ảnh từng rất thân thiết với họ.

Studio chụp ảnh, những bức ảnh kỳ quái này, người nhà họ Phùng đã chết, người Nhật, và thậm chí cả Ngô Nhị Cẩu –Ngô Đại Lực người đã đưa họ đến đây … một số manh mối rải rác đột nhiên hội tụ lại.

Không cần chần chừ thêm nữa, mọi người ngay lập tức bắt đầu xây dựng kế hoạch hành động tiếp theo.

Giang Thành phân tích tình huống hiện tại, liếc nhìn mọi người: "Hiện tại, thủ đoạn giết người của con quỷ này là thông qua những thứ tương tự như ảo giác hay mộng cảnh, thậm chí có thể thay đổi, xâm chiếm ý thức mà không cần kinh động đến những người xung quanh nạn nhân."

Điểm này không khó để suy đoán ra, Lệnh Hồ Dũng và Phàn Độ không phải là những kẻ ngốc, bọn họ sẽ không bao giờ tự ý rời đi.

Nói cách khác, bọn họ đều bị quỷ giết trong một môi trường tương đối an toàn.

Đặc biệt là Phàn Độ, người đã chết trên chính chiếc giường của mình.

Kết hợp với bối cảnh của bản ca dao kia, Giang Thành rất chắc chắn rằng bọn họ là đã bị quỷ dẫn dụ vào mộng cảnh.

Tiếp sau đó, chết trong mộng cảnh.

Giang Thành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua khe hở, bên ngoài vẫn vẫn còn khá tối: "Trời còn chưa sáng hẳn, đợi trời sáng hẳn chúng ta sẽ chia ra hành động."

“Tôi sẽ đi tìm Yoko để hỏi thăm về ngôi miếu, mọi người hãy đến studio chụp ảnh, bất luận thế nào cũng phải tìm được chủ tiệm chụp ảnh và hỏi về nguồn gốc của những bức ảnh.” Nói đến đây, Giang Thành nhìn sang Lạc Hà.

“Bên phía chủ tiệm ảnh chỉ sợ là sẽ không được thuận lợi, dù sao thì người Nhật và chúng ta…” Hòe Dật không khỏi lo lắng.

Nhưng còn chưa nói xong đã bị Phó Phù cắt ngang, cô cười lạnh nhìn Hòe Dật một cái: “Chuyện này anh không cần lo lắng, chỉ cần tìm được gã, tôi có rất nhiều biện pháp để bắt gã phải nói.”

Ánh mắt trong giây lát giao nhau với Phó Phù, trong lòng Hòe Dật chợt dâng lên một cảm giác sợ hãi, miệng hơi hé mở ra rồi khép lại.

“Bên phía Yoko sẽ còn có những thông tin gì nữa?” Trong mắt tên mập, cô chỉ là một phụ nữ Nhật Bản bình thường, ngay cả việc sinh tồn cũng là một vấn đề.

“Có thể hỏi cô vì sao người nhà họ Phùng lại muốn tiếp tế cho bọn họ.” Lâm Uyển Nhi vén mái tóc rối bù trên thái dương ra: “Còn nữa, người này… rút cuộc là ai?”

Chương 602: Làm thời vụ

“Cô nghi ngờ là ai?” Trần Cường đột nhiên hỏi.

Lâm Uyển Nhi nghiêng đầu nhìn anh ta, hai ánh mắt vừa chạm nhau, Trần Cường liền mất tự nhiên tránh né, anh ta chỉ là tò mò, không ngờ…

“Tôi nghi ngờ là ai không quan trọng.” Lâm Uyển Nhi nói: “Tìm ra người này, mới là quan trọng.”

Trời đã bắt đầu tờ mờ sáng rồi, vì để tránh những rắc rối không đáng có, mọi người vẫn theo yêu cầu của Triệu Hưng Quốc, chuyển thi thể của Phan Độ Lệnh Hồ Dũng vào trong phòng.

Tất nhiên, sau đó Triệu Hưng Quốc đã đóng cửa phòng lại từ bên ngoài và theo mọi người vào phòng khách.

Suy cho cùng, không ai có thể chịu nổi khi đối mặt với hai xác chết.

Nhìn thấy một người quen thuộc biến thành một xác chết, hơn nữa trên mặt của thi thể còn mang theo nụ cười quái dị, sự tương phản này khiến Triệu Hưng Quốc chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy ớn lạnh sống lưng.

Mọi người đang thảo luận chi tiết nhiệm vụ, Giang Thành cầm điện thoại di động xem từng bức ảnh.

Bức ảnh là do Lạc Hà chụp, bối cảnh là những cánh cửa.

Theo như Hoè Dật nói, những cánh cửa này đều là những căn phòng trong tòa nhà kiểu phương Tây, những bức ảnh được dán ngay trên cửa, bên trên ngụy trang bằng những bức tranh trang trí.

Rất hiển nhiên, những người trong những bức ảnh này đều là sống ở những căn phòng tương ứng.

Lúc bọn họ còn sống.

Giang Thành tắt điện thoại di động, sau đó đưa tay ra, đưa lại điện thoại cho Lạc Hà: "Anh Lạc quả thực là một người tài giỏi và dũng cảm, trong thời điểm nguy hiểm như vậy, vẫn còn tâm tư chụp lại ảnh từng cánh cửa một."

Nếu đổi lại là người bình thường, ở trong toà nhà kiểu phương Tây vén chăn lên, phát hiện người nằm trên giường chính là đồng đội cách đây không lâu còn ở bên cạnh mình, có lẽ sẽ hét lên vì sợ hãi ngay tại chỗ.

Cho dù không có như vậy, cũng sẽ lập tức chạy trốn, bảo toàn mạng sống mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng theo như lời Hoè Dật nói, Lạc Hà và Phó Phù là những người cuối cùng ra khỏi tòa nhà kiểu phương Tây, khoảng năm phút sau khi họ trèo ra khỏi cửa sổ.

Lúc đó bọn họ còn tưởng rằng hai người đó đã bị quỷ quấn lấy rồi.

Không chỉ như vậy, Lạc Hà còn cõng theo thi thể của Lệnh Hồ Dũng với nụ cười quỷ dị trên môi ra ngoài.

Bây giờ có vẻ như Lạc Hà đã tận dụng khoảng thời gian đó để đi dạo quanh hành lang và chụp ảnh từng cánh cửa một.

Chỉ mỗi lòng dũng cảm này thôi đã khiến người khác phải xấu hổ.

Về việc này, Lạc Hà cũng chỉ cười cười, dùng giọng đều đều không có gì to tát nói: "Tôi cũng chỉ cảm thấy những bức ảnh này rất quan trọng mà thôi, nó sẽ có lợi cho việc chúng ta xác nhận xem liệu nhà họ Phùng có còn người sống hay không."

“Về phần tài giỏi và dũng cảm…” Lạc Hà dừng lại, nhướng đôi mắt xanh nhìn Giang Thành: “Tôi cho rằng chúng ta chỉ là đưa ra lựa chọn chính xác trong số những phương án có hạn, tôi nghĩ nếu đổi lại là anh Giang cũng sẽ làm như vậy.”

“Nếu như anh Giang, cũng như các bạn của anh không phải là phế vật.” Cuối cùng anh ta bổ sung nói thêm.

Nghe xong câu cuối cùng, ấn tượng tốt đẹp trước đây của tên mập về Lạc Hà đã biến mất, bây giờ trong mắt anh ta, đây chính là một kẻ giả vờ, một loại rất đáng ghét.

Không ngờ, Giang Thành lại giống như đang suy nghĩ nghiêm túc, sờ sờ cằm, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Anh có đúng là Người Gác Đêm không vậy?”

Lạc Hà có chút giật mình.

“Cảm giác không giống, tôi cũng có biết mấy Người Gác Đêm, anh với bọn họ… rất khác nhau.” Giang Thành dùng giọng điệu rất thành khẩn nói.

Lạc Hà dường như có hứng thú, thay vì lo lắng bị phát hiện, anh ta lại quan tâm hơn đến việc mình bị phát hiện như thế nào.

Năm ngón tay trái của anh ta hơi khép lại, nắm chặt cuốn sách màu đen trong tay.

Một cỗ khí tức quỷ dị lan tràn xung quanh người anh ta, giống như một cơ thể trong suốt, Phó Phù đứng bên cạnh cũng mím môi, trong mắt hiện lên một luồng khí tức điên cuồng và kìm nén dâng trào.

“Phẩm chất của anh kém hơn bọn họ, nói năng cũng thật khó nghe.” Giang Thành hạ giọng, rụt rè hỏi: “Anh không phải chỉ là làm thời vụ thôi đấy chứ? Cuối năm công việc bận rộn, cho nên được kéo vào cho đủ quân số.”

“Rồi nếu như có vấn đề gì xảy ra, thì sẽ bị lãnh đạo đem ra để gánh tội thay.”

“Lý do là các anh vẫn chưa được đào tạo để đảm nhận nhiệm vụ.” Giang Thành vội vàng nói: “Hoặc là trực tiếp hơn một chút, nói các anh là người tàn tật tìm việc làm, mặc dù tứ chi kiện toàn, trông thì có vẻ như không có vấn đề gì lớn, nhưng thuộc loại chậm phát triển trí tuệ, sau đó giả vờ đáng thương, để kêu gọi xã hội hãy khoan dung hơn với những người não tàn các anh.”

Nghe vậy, tên mập không khỏi vui sướng, muốn chiếm ưu thế với bác sĩ bằng võ mồm, thì đúng là một nước cờ sai lầm, con người bác sĩ rất hẹp hòi, hàng xóm láng giềng ai cũng biết.

Khiến mọi người ngạc nhiên là, Phó Phù, người đi cùng với Lạc Hà, thấy người bạn đồng hành của mình bị làm nhục, lại còn cười toe toét, trong mắt đột nhiên xẹt qua sự cười trên nỗi đau của người khác.

Số 3 là một người rất đặc biệt trong Đỏ Thẫm, anh ta vừa không tính toán cũng không hung hãn tranh đấu, thuộc loại người có tâm hồn ôn hòa hơn vẻ bề ngoài.

Chỉ là gặp khó khăn trong việc giao tiếp với mọi người, thường xuyên nói chuyện khiến người ta không biết phải nói gì nữa.

Vì vậy, trong các cuộc họp, số 3 thường không được bố trí để phát biểu, cho dù có cần thiết, anh ta cũng sẽ là người cuối cùng, và lúc này những người khác thường cũng đều chuẩn bị rời đi hết rồi.

May mắn thay, số 3 cũng chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ hay ngại ngùng.

Nhưng số 3 cũng được công nhận trong Đỏ Thẫm, là người thân thiết nhất với tiên sinh, ít nhất tình cảm của anh ta dành

cho tiên sinh là có thể được nhìn thấy bằng mắt thường.

“Cạch.”

“Cạch.”

“Cạch.”…

Xa xa truyền đến tiếng bước chân kỳ quái đến gần, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng gậy gỗ chạm đất, mọi người lập tức cảnh giác, dời tầm mắt, nhìn về phía cửa.

Vô tình, bên ngoài trời đã sáng một nửa, cửa sổ tuy đóng kín nhưng một bóng người lom khom xuyên qua tờ giấy dán cửa sổ xuất hiện, từng bước một đến gần cửa.

“Cộc.”

“Cộc cộc.”

Có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó giọng nói khàn khàn của Lưu thọt vang lên: “Các vị khách quý, mọi người… đã dậy chưa? Khụ khụ… trời đã sáng rồi.”

Thân thể của Lưu thọt dường như còn tệ hơn hôm qua, anh ta ho liên tục, như muốn ho ra cả phổi.

Mọi người nhìn nhau một cái, sau đó Triệu Hưng Quốc hạ quyết tâm, nhanh chóng bước tới, trả lời bằng giọng điệu lười biếng và thiếu kiên nhẫn: “Đến đây đến đây, mới sáng sớm tinh mơ, trời còn chưa sáng, đã ồn ào rồi?”

Sau khi cửa mở ra, bên ngoài quả nhiên là cơ thể vặn vẹo của Lưu thọt.

Anh ta vươn cổ ra và nhìn vào bên trong một cách mất tự nhiên, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Những người khác giả vờ như vừa mới ngủ dậy, quần áo không chỉnh tề bước ra khỏi phòng, trong đó, tên mập và Bì Nguyễn là giả vờ giống nhất.

“Có chuyện gì vậy?” Tên mập ồm ồm hỏi: “Đến giờ ăn sáng rồi phải không?”

“Không có gì.” Thấy tầm nhìn của mình bị chặn, Lưu thọt thu hồi tầm mắt, vẻ mặt kỳ quái nhìn chằm chằm bọn họ: “Tôi đến chỉ muốn hỏi, gần đây mọi người nghỉ ngơi có tốt không?”

Giang Thành chống cằm, trầm ngâm lắc đầu nói: “Không tốt.”

Lưu thọt lập tức nhìn về phía Giang Thành.

“Anh cũng biết rồi đấy, từ khi sống ở đây đến nay tôi đã không thể ngủ ngon, đêm qua mãi mới ngủ được, thì lại gặp ác mộng cả đêm.” Giang Thành nói với vẻ sợ hãi kéo dài.

“Ác mộng gì thế?” Lưu thọt thúc giục hỏi.

Giang Thành dời tầm mắt, đột nhiên nhìn chằm chằm Lưu thọt với ánh mắt kỳ quái khiến người ta phải suy ngẫm: “Tôi nằm mơ thấy một ông già, ngồi xổm trong góc, quay lưng về phía tôi.”

Chương 603: Tôi sợ

“Ông già?” Ánh mắt Lưu thọt chợt trở nên kỳ quái, mặc dù từ trước đến giờ anh ta vẫn luôn cho đám người Giang Thành một loại cảm giác rất kỳ quái.

“Đúng rồi.” Giang Thành giả vờ thần bí nói: “Ông ấy chỉ ngồi xổm trong góc, khoảng cách với tôi, khoảng… khoảng từng này.”

“Không đến 10m, lúc đó trời tối, ở giữa có một tầng sương mù, tôi cũng không nhìn rõ, nhưng…” Giang Thành đột nhiên ngẩng đầu lên: “Tôi nghe thấy ông ấy đang khóc, kiểu khóc rất là đè nén, vừa khóc vừa nói điều gì đó.”

“Đáng tiếc lúc đó tôi quá sợ hãi, giọng nói của ông ấy lại nhỏ, nên tôi không nghe rõ.”

“Cuối cùng tôi thấy ông ấy khóc đáng thương quá, nên đành phải bước tới vỗ vỗ vai ông ấy, nhưng không ngờ… cơ thể ông ấy, cơ thể của ông ấy!!”

Giang Thành bất giác cao giọng, biểu cảm càng lúc càng sinh động.

Tên mập, Bì Nguyễn, Hoè Dật nhìn Lưu thọt có vẻ như đã nghe nhập thần, đang không ngừng nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy người với người đúng là có sự khác biệt.

Ngược lại là Lâm Uyển Nhi lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn dành thời gian nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cơ thể của ông ấy lại trở nên vặn vẹo, sau đó… sau đó Phùng lão gia, Phùng lão gia cứ như vậy quay đầu lại. Thật

đáng sợ quá, ông ấy nắm lấy tay tôi, tôi liền vùng vẫy, giãy giụa bằng tất cả sức lực của mình."

"Nhưng tay của ông ấy giống như kìm sắt, đáng sợ hơn nữa là, ông ấy hét lớn với tôi, nói…" Giang Thành nhìn Lưu thọt, giọng nói lập tức trở nên lạnh lùng: "Ông ấy nói mình là chết oan, cả nhà bọn họ đều chết oan, bảo tôi hãy tìm lại da cho bọn họ, trả lại cho họ!"

Sau khi nghe xong câu chuyện bịa ra của bác sĩ, đừng nó là Lưu thọt, ngay cả tên mập, người biết rõ về bác sĩ, cũng cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

"Sau đó thì sao?" Lưu thọt hỏi.

Giang Thành xua xua tay, bộ dạng như sợ hãi tột độ: "Sau đó hết rồi, sau đó tôi sợ hãi tỉnh lại, sau đó nữa thì anh liền tới."

Nghe vậy, Lưu thọt dừng lại vài giây, sau đó mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn vang lên: "Cậu vừa mới nói…" Anh ta nhìn Giang Thành: "Phùng lão gia là có ý gì?"

" Phùng lão gia?" Giang Thành trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ: "Có… có sao?"

Tuy rằng trong mắt chợt thoáng qua sự khiếp sợ, nhưng hiển nhiên không thoát khỏi tầm mắt Lưu thọt: "Phải, cậu đã nói như vậy, cậu đã nhắc đến Phùng lão gia."

"Tôi không nhớ nữa rồi." Giang Thành xòe tay ra, bộ mặt vô lại nói.

"Cậu…"

Lưu thọt đang định mở miệng, Lạc Hà bên cạnh đã tóm lấy khe hở, kinh ngạc nói: "Anh Giang làm sao có thể mơ thấy Phùng lão gia, lại còn muốn lấy lại da của mình nữa, chuyện gì mà khủng khiếp quá vậy."

“Chẳng lẽ Phùng lão gia…” Lạc Hà quay đầu nhìn Lưu thọt, rõ ràng là có chuyện muốn nói, nhưng lại không tiện nói ra.

“Tình hình trong phủ khá phức tạp, có một số chuyện tạm thời không thể nói rõ hơn cho mọi người được.” Lưu thọt vẻ mặt công tư phân minh, liếc mắt nói: “Đây cũng là vì tốt cho mọi người thôi.”

Nghe vậy, tên mập bĩu môi, lần nào NPC trong phó bản cũng đều nói là vì tốt cho mình, có một số tình hình không tiện tiết lộ, nhưng cuối cùng kết quả đều là, nếu không phải bị quỷ giết chết, dẫn đến manh mối bị gián đoạn, thì cũng là bản thân NPC có vấn đề, mục đích đương nhiên là để giết chết bọn họ.

Không lãng phí thêm lời nào với Lưu thọt nữa, mọi người cũng không ăn sáng trong phủ nữa, đã rời khỏi Phùng phủ, sau đó dừng lại ở một góc đường cách xa Phùng phủ.

“Chúng ta hãy tách ra ở đây đi, chúng tôi đi tìm Yoko, các anh đến studio chụp ảnh.” Giang Thành lên tiếng, nói với Lạc Hà.

Trong số ba người Lạc Hà, Phó Phù và Triệu Hưng Quốc, Giang Thành cảm thấy cũng chỉ có anh ta là người trông còn đáng tin cậy.

Để Lạc Hà đến studio chụp ảnh vẫn còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác, đó chính là vì những bức ảnh trong điện thoại di động đều do anh ta chụp, trong đó nói không chừng còn ẩn giấu manh mối nào đó.

Mà những manh mối rải rác này, rất có thể sẽ đóng một vai trò quan trọng trong studio chụp ảnh.

“Tôi đi cùng các anh.” Lâm Uyển Nhi từ trong nhóm người đi ra, rất tự nhiên đứng bên cạnh Lạc Hà và Phó Phù, ngữ khí cô bình tĩnh, hoàn toàn không có ý định thương lượng.

Khi cô đến gần, trên mặt Lạc Hà và Phó Phù cũng có thêm một cảm giác kỳ quái, mặc dù chỉ là thoáng qua.

"Được rồi, cứ như vậy đi." Giang Thành xoay người cùng những người còn lại rời đi, tên mập mỗi bước đi quay lại ba lần, ý định là lo lắng cho Bì Nguyễn và bà chủ Lâm.

Nhưng không ngờ tới là, ngoại trừ Hoè Dật và Trần Cường trông như đang có tâm sự, những người còn lại đều đang nhìn bọn họ rời đi.

Bà chủ Lâm, Bì Nguyễn, Lạc Hà còn có cả Phó Phù.

Trong số đó, ba người Lạc Hà, Phó Phù và Bì Nguyễn đứng tụ lại cùng nhau, bà chủ Lâm lại cách bọn họ xa một chút.

Tên mập đột nhiên có một cảm giác kỳ quái, hình như… hai nhóm không phải là đối đầu với nhau, giữa bọn họ dường như có một ranh giới vô hình.

Nước sông không phạm nước giếng.

Với tư cách là người bên phía Giang Thành, Trần Cường Hoè Dật đương nhiên biết tầm quan trọng của Lâm Uyển Nhi, hai người đều duy trì sự tôn trọng và phục tùng tuyệt đối đối với người phụ nữ xinh đẹp và thần bí này.

"Sếp Lâm, đây là canh bánh bao, là đặc sản địa phương này, lúc ăn hãy chậm một chút." Hoè Dật nói: "Cẩn thận đừng để bị bỏng."

Hoè Dật ở bên trái, Trần Cường ở bên phải, đối với hành vi nịnh nọt của Hoè Dật, Trần Cường nhìn anh ta một cái, trong lòng cảm thấy thật xấu hổ.

Đối với một đội ngũ, điều cần nhất là những con người có giá trị, theo anh ta thấy, biểu diễn của Hoè Dật không có gì nổi bật.

“Không ăn nữa.” Lâm Uyển Nhi nói: “Ngấy.”

Trần Cường nghe xong thân thể run lên, lập tức lấy ra hạt dẻ rang đã được bóc vỏ cung kính đưa qua: “Cô Lâm, ăn chút hạt dẻ đi.” Anh ta lén nhìn Hoè Dật vẻ mặt oán hận, cố ý cao giọng nói: “Hạt dẻ giảm ngấy.”

Đám người vừa đi vừa dừng, Lâm Uyển Nhi trông vó vẻ như không chút vội vã, dọc đường nhìn đông nhìn tây, khí chất của cô rất phù hợp với thời đại này.

Trông như một người vợ lẽ của một gia đình giàu có.

Trên đường đi đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Đến trước studio chụp ảnh trước đó, Bì Nguyễn đột nhiên lên tiếng: “Hửm?”, sau đó từ từ ngẩng mặt lên.

“Sao vậy?” Hoè Dật chú ý đến hành vi của Bì Nguyễn, cũng bước tới gần.

Rất nhanh, mọi người liền nhận ra một điểm, những bức ảnh dán trên kính của studio ảnh… đã biến mất.

Thực ra cũng không phải là biến mất mà là đã bị thay thế, những bức ảnh của người Nhật trước đây được giấu ở những nơi khó thấy đều đã biến mất.

Ngày hôm qua bọn họ còn vẫn nhìn thấy, rõ ràng là nó đã bị thay đi.

Đẩy cửa, một nhóm người bước vào.

Studio chụp ảnh nhìn từ bên ngoài không lớn lắm, nhưng khi thực sự bước vào mới thấy bên trong khá độc đáo, vừa bước vào là một căn phòng tương đối rộng, có ghế sofa ở một vị trí tương đối xa một chút.

Ghế sofa rất cũ và tay vịn bị hư hỏng, trông như là được bới ở đâu ra.

Trên chiếc bàn nhỏ trước ghế sofa có một ngọn đèn dầu, ánh sáng trong phòng không được tốt lắm, nguồn sáng duy nhất còn lại này có vẻ rất quý giá.

Sau khi xác nhận tạm thời an toàn, Lạc Hà quay người lại và bắt đầu xem những bức ảnh được dán phía sau cánh cửa kính.

Anh ta dùng tay chạm vào tấm kính, một lúc sau mới đứng thẳng lên, nói với giọng khẳng định: "Mới thay xong, trên đó vẫn còn keo."

Hôm qua bọn họ mới tìm ra manh mối này, hôm nay bức ảnh đã được thay thế, dù có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì trong đó cũng có gì đó ám muội.

Họ đưa ánh mắt về một hướng khác, nơi tối hơn, nhìn bằng mắt, trông như cách một tầng gì đó, nhưng có thể mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh phát ra.

Trông giống như… một căn phòng tối. (phòng rửa ảnh)

Chương 604: Ảnh tập thể

Lạc Hà đi tới, sau đó duỗi tay kéo ra,“lẹt xẹt” một tiếng vang lên, tấm màn bị xé ra, một cánh cửa ngầm lộ ra.

Cánh cửa phòng tối không lớn, cao khoảng một người, chỉ đủ rộng cho một người đi ngang.

Không chút do dự, Phó Phù bước nhanh về phía trước, giơ chân lên và đá tung cánh cửa ngầm bằng một cú đá.

“Đừng ra tay! Đừng… đừng đánh tôi, tôi không có liên quan gì đến người Nhật cả. Tôi chưa bao giờ giúp họ làm chuyện gì xấu, tôi thực sự là bị oan, mong mọi người nhất định phải tin tôi!”

Phía sau cánh cửa là một căn phòng nhỏ hẹp, trong ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn thấy một người đàn ông nằm gục trên mặt đất, trên mặt hiện rõ sự sợ hãi.

Nhìn tư thế của anh ta, vừa rồi hẳn là đã trốn sau cánh cửa, nhưng không ngờ lại bị phát hiện nhanh như vậy, sau đó đá tung cánh cửa ra.

“Anh là ai?” Hoè Dật lập tức hỏi.

Người đàn ông bên trong đang không ngừng cầu xin, nhưng sau khi nhìn rõ người ngoài cửa, vẻ mặt liền thay đổi, trong lòng tràn đầy sợ hãi và nghi ngờ: “Mấy người là…”

“Trả lời câu hỏi.” Trần Cường nhìn chằm chằm vào người đàn ông, nói với giọng điệu không thể nghi ngờ.

“Được, được, chỉ cần mấy người… mấy người đừng làm hại tôi, tôi sẽ nói hết.” Người đàn ông nuốt nước miếng, lên

tiếng: “Tôi chính là chủ tiệm chụp ảnh này, tôi họ Tang, tên Tang Phúc Ngân.”

“Ông chủ Tang.” Lạc Hà hỏi: “Anh đây là thế nào?”

Từ lúc bước vào, ông chủ Tang đã trốn đi, kết hợp với lời nói cầu xin vừa rồi, rõ ràng là đang trốn tránh người nào đó.

“Mấy người… không phải là tới gây rắc rối sao?” Ông chủ Tang thận trọng hỏi, vừa hỏi vừa nhìn về phía sau như đang tìm người nào đó.

Nhưng giây tiếp theo, lời nói của Phó Phù đã khiến ông chủ Tang trở lại hiện thực: “Cũng chưa chắc.” Phó Phù nheo mắt, khoanh tay trước ngực, cô không cao nhưng rất oai vệ: “Nếu như anh biết điều, thì chúng tôi không đến đây để gây rắc rối, nhưng nếu như anh không nói thật, vậy thì chúng tôi sẽ đánh cho anh một trận trước, sau đó cho cái tiệm chụp ảnh tồi tàn này của anh một mồi lửa.”

Nghe vậy, ông chủ Tang vừa đứng dậy, chợt lảo đảo, vẻ mặt như sắp khóc nói: “Đừng đừng mà, các vị tổ tông, cái tiệm nhỏ này của tôi miễn cưỡng mới đủ nuôi cả nhà, lớn bé đều phải trông vào nó để có miếng cơm ăn.”

Khi ông chủ Tang đứng dậy, mọi người không khỏi cau mày, người đàn ông này có lẽ khoảng ngoài 40 tuổi, dáng người tương đối gầy, mặc một bộ lễ bào, đeo một cặp kính, da thịt mịn màng, trông có vẻ như đang sống một cuộc sống khá đầy đủ.

Chỉ là vẻ mặt buồn bã, trên mặt có vết thương rõ ràng, một hốc mắt sưng tấy hoàn toàn, bên phải khuôn mặt vẫn còn một vết tát.

“Vì sao lại thay đổi bức ảnh trước cửa?” Hoè Dật trực tiếp chỉ ra mục đích của mình.

Ông chủ Tang nghe nhắc đến bức ảnh, chân mềm nhũn ra: "Ôi da, đừng nhắc đến nữa, tôi đây… tôi đây đã tạo ra nghiệp gì vậy!"

Anh ta chỉ vào mặt mình, cảm thấy vừa tức giận vừa tủi nhục: "Những vết thương của tôi đây đều là do mấy bức ảnh nát này gây ra. Bọn họ nói rằng tôi đã từng thông đồng cấu kết với người Nhật, làm hại chính người của mình, cũng không nghe tôi giải thích, vừa đến đã đánh cho tôi một trận, còn đập cả thiết bị của tôi nữa."

Ông chủ Tang càng nói càng tủi thân, nước mắt rơi lã chã.

"Chiến tranh đã kết thúc rồi, mà vẫn còn dán ảnh của người Nhật, đầu óc anh đang nghĩ cái gì vậy?" Bì Nguyễn tức giận hỏi.

"Nhưng đó không phải là tôi dán, tôi có bị bệnh đâu mà dán những thứ như thế này." Ông chủ Tang bất mãn giải thích, sau đó sắc mặt trở nên dữ tợn như thể nghĩ ra điều gì đó: "Tôi cũng không biết là ai đã làm nữa, nhưng đừng để tôi tìm gã, nếu như bị tôi tìm thấy thì…"

"Được rồi." Lạc Hà ngắt lời anh ta, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm vào màn hình vài cái, sau đó chỉ điện thoại di động về phía ông chủ Tang: "Anh nhìn xem, những bức ảnh này có phải là do anh chụp không?"

"Cái này…" Nhìn chằm chằm vào những khuôn mặt tái nhợt quỷ dị trên màn hình, ông chủ Tang cảm thấy ớn lạnh trong lòng, nhưng lại không dám từ chối, chỉ có thể cắn răng nhận diện.

Ông chủ Tang đưa tay chạm vào màn hình điện thoại di động, đột nhiên màn hình tối đen khiến anh ta giật nảy mình, rõ ràng là đối với loại công nghệ cao của mấy chục năm sau này, anh ta cũng không thể hiểu được.

Không ai có tâm trạng giải thích với anh ta mà chỉ giục anh nhận diện những bức ảnh.

"Những bức ảnh này… anh đã tìm thấy ở đâu vậy?" Ông chủ Tang ngẩng đầu lên, nhìn Lạc Hà với vẻ mặt nghi ngờ: "Quả thực là phong cách của tiệm ảnh của chúng tôi, nhưng tôi không nhớ là đã từng chụp những bức ảnh này."

Đột nhiên, ông chủ Tang dường như nghĩ tới điều gì đó: "Xin chờ một lát."

Ông chủ Tang quay người bước trở lại căn phòng tối, sau đó có tiếng lục lọi, rồi anh ta bước ra với một bức ảnh lớn hơn trên tay.

Có vẻ như là hơi căng thẳng, ông chủ Tang cứ nhìn về phía cửa, Trần Cường hiểu ý, quay người đóng cửa lại, sau đó nhóm người đi đến ghế sô pha.

"Mọi người hãy nhìn bức ảnh này đi." Ông chủ Tang đưa bức ảnh ra: "Tôi quen biết người trong ảnh, ừm… cũng không thể nói là quen biết, vào ngày mừng thọ Phùng lão gia 60, quản gia của bọn họ đã gọi tôi đến, sau đó kêu tôi chụp bức ảnh tập thể này cho bọn họ."

Trong bức ảnh tập thể, một nhóm người vây quanh một ông già ngồi ghế ở giữa, không biết là do phơi sáng hay do góc chụp, xem cảnh tượng hồi lâu lại cảm thấy hơi âm u.

Trong bức ảnh rõ ràng là mọi người đều đang mỉm cười, nhưng nó chỉ mang lại cho người ta một cảm giác kỳ quái.

Nhưng rút cuộc là kỳ quái ở đâu, bọn họ lại không thể nói được.

Cho đến khi…

"Là góc độ." Ánh mắt của Lâm Uyển Nhi dừng lại trên bức ảnh một chút, rồi nhắc nhở nói.

Mọi người nghe xong liền cúi người nhìn chằm chằm vào bức ảnh, trong đám người dần dần vang lên tiếng thở dốc.

Tất cả mọi người đều kinh hãi phát hiện, biểu cảm của các thành viên trong nhà họ Phùng trong ảnh giống nhau đến kinh ngạc.

Ánh mắt của bọn họ, góc cánh tay rũ xuống và thậm chí cả độ cong của khóe miệng đều giống hệt nhau!

Thân hình cứng ngắc đứng đó, trông như những người cỏ bị buộc lại.

Ánh mắt quét qua trên mặt của từng người nhà họ Phùng, Lạc Hạ cầm điện thoại di động trong tay, thông qua so sánh, rất nhanh, một suy đoán đáng sợ… đã trở thành sự thật.

Các thành viên nhà họ Phùng xuất hiện trong bức ảnh đều đã chết rồi.

Trần Cường đưa tay ra, chạm vào một chỗ trên bức ảnh, nghi ngờ hỏi: "Đây là cái gì?"

Khoảng 1/5 bức ảnh bị ố màu và khi dùng tay sờ vào vẫn hơi dính, như thể dính vào thứ gì đó như keo.

Hoè Dật cầm lấy bức ảnh, vô thức muốn dùng tay cậy ra, nhưng ông chủ Tang đã ngăn lại: "Đừng dùng tay, nếu như mọi người cần, tôi có thể xử lý, nhưng sẽ mất thời gian."

"Sẽ mất bao lâu?" Lâm Uyển Nhi hỏi.

"Khoảng… khoảng một ngày, ngày mai mọi người có thể tới." Ông chủ Tang nhìn vết bẩn trên bức ảnh, suy nghĩ rồi nói.

Trả lại bức ảnh cho ông chủ Tang, Lạc Hà nhìn xung quanh rồi tiếp tục hỏi: "Chúng tôi đã hỏi thăm rồi, tiệm các anh là tiệm chụp ảnh duy nhất trong toàn bộ Thị trấn Đá Xám. Hồi đó, người Nhật cũng thường xuyên đến chỗ các anh chụp ảnh phải không?"

Sắc mặt ông chủ Tang chợt thay đổi, đang định giải thích thì nghe thấy Lạc Hà lại nói tiếp: “Lấy hết ảnh của người Nhật mà anh đã chụp ra đây.”

Chương 605: Phòng tối

Ông chủ Tang tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng biết đạo lý thế cục mạnh hơn người, anh ta âm thầm có cảm giác rằng, những người trước mặt này còn khó đối phó hơn cả mấy người đã đánh mình trước đó.

"Phù…" Ông chủ Tang thở dài rồi đứng dậy: "Mọi người đi theo tôi, ở đây không an toàn."

Mọi người đều hiểu rằng, anh ta là lo lắng sau khi lấy ảnh của người Nhật ra, mà tình cờ gặp phải những người đã đánh mình tìm đến tận cửa, thì hậu quả không cần nghĩ cũng biết là thế nào.

Cả nhóm người đi theo ông chủ Tang tiến vào trong phòng tối, cửa phòng tối rất nhỏ, nhưng không gian bên trong lại rộng hơn tưởng tượng một chút.

Căn phòng dài và hẹp, ở giữa được ngăn bằng một tấm rèm đen, bên ngoài có một cái thùng giống như bể bơi, không lớn, gần giống như một cái chậu rửa gia dụng.

Bên trong có chất lỏng, giống như một loại thuốc gì đó, trong không khí ngập tràn một loại mùi kỳ quái.

Ông chủ Tang đưa tay, vén tấm màn ở giữa ra.

Bên trong có một căn phòng nhỏ nữa, nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là, trên tường của căn phòng đó dán đầy ảnh.

Hơn nữa… tất cả đều là ảnh của người Nhật!

Ngay khoảnh khắc phát hiện ra tình huống này, Phó Phù đã khống chế lấy ông chủ Tang, những đường gân nổi lên trên

lòng bàn tay trắng nõn.

Cô bóp chặt cổ họng của ông chủ Tang, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, chỉ cần có động tĩnh gì, cô sẽ giết chết anh ta trước mà không chút do dự.

Nếu như theo lời của ông chủ Tang nói, những bức ảnh của người Nhật này đã mang đến phiền phức cho anh ta, vậy thì anh ta đã không đem tiêu hủy chúng đi thì thôi, lại còn vẫn dám trưng bày trong phòng, chẳng lẽ muốn chết sao?

Nói cách khác… đây hoàn toàn là một cuộc mai phục.

"Đừng… đừng như thế mà!" Ông chủ Tang lớn tiếng cầu xin, rõ ràng là đang bị doạ sợ: "Tôi không có ý gì khác, tôi dán chỗ ảnh này lên, chỉ là để xác minh một chuyện mà thôi!"

"Chuyện gì?" Hoè Dật hung dữ hỏi.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Lạc Hà, Phó Phù miễn cưỡng buông tay ra.

"Khụ… khụ…" Ông chủ Tang ôm cổ ho kịch liệt, giống như suýt chút nữa đã nghẹt thở, ánh mắt nhìn Phó Phù tràn đầy sợ hãi.

Cô gái này nhìn rất đáng yêu, nhưng không ngờ tay chân lại khỏe đến thế, một người trưởng thành như anh ta vậy mà lại không có sức chống trả.

Ông chủ Tang mím môi, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt rất nghiêm túc nhìn mọi người, thấp giọng hỏi: "Mọi người… tin có chuyện đó không? Ý tôi là… …"

"Quỷ phải không?" Phó Phù mất kiên nhẫn ngắt lời: "Tôi tin, chúng tôi đều tin, anhh mau nói đi."

Ông chủ Tang khó khăn lắm mới ấp ủ được ra cảm giác đó chợt bị dập tắt mất hơn nửa, nhưng vẫn phải cắn răng nói: "Tôi… tôi đã có một giấc mộng, vừa mới hôm qua thôi."

“Mộng?”

Khoảnh khắc vừa nghe đến chữ mộng, thái độ của mọi người đều đã thay đổi, theo như suy đoán, Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng chính là đã bị mắc kẹt trong một giấc mộng quỷ dị.

Lâm Uyển Nhi bình tĩnh hỏi: “Giấc mộng như thế nào?”

Ông chủ Tang từ trong góc lôi ra một chiếc ghế gỗ rất ngắn rồi ngồi lên đó, như đang chìm trong ký ức: “Tôi cũng không biết có nên miêu tả đó là một giấc mộng hay không, bởi vì giấc mộng này… cực kì chân thật, chân thật đến nỗi không giống như một giấc mộng.

“Hơn nữa… hơn nữa khi tôi ở trong mộng cũng đã từng nghi ngờ vấn đề này, nhưng…” Anh ta ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nghi ngờ và bối rối: “Nhưng tôi có làm thế nào cũng không thể tìm thấy sơ hở của giấc mộng này, nó thực sự quá chân thật, tôi có thể ngửi thấy mùi đất, còn có mùi sương, thậm chí là cả cảm giác chạm vào!” Hơi thở của ông chủ Tang dần trở nên gấp gáp.

“Đừng sợ, anh cứ từ từ nói.” Lạc Hà lên tiếng, giọng nói của anh ta tựa hồ có một loại ma lực làm mê hoặc lòng người, ông chủ Tang thực sự đã bình tĩnh lại.

“Bắt đầu nói từ đầu đi, hôm qua tôi bị những người đó tìm đến tận cửa, bọn họ đã đập phá thiết bị của tôi, nói rằng tôi cấu kết với người Nhật, là kẻ bán nước, tôi đã nghĩ rằng mình không thể giữ những bức ảnh của người Nhật kia nữa, nếu không sau này không biết còn sẽ gây ra rắc rối gì nữa?”

“Cho nên tối qua tôi đã cố ý không về nhà, mà ở lại trong tiệm chụp ảnh, trong lúc làm việc buồn ngủ quá nên nằm gục xuống bàn ngủ một lát, khi tỉnh dậy thì trời đã tối rồi, bên ngoài rất yên tĩnh.”

“Nhân lúc đêm khuya không có ai, tôi bắt đầu tìm ra tất cả những bức ảnh mà người Nhật đã để lại ở đây, sau đó lấy ra lọ thuốc đã chuẩn bị trước.”

“Thuốc này rất có tác dụng để phá hủy các bức ảnh, thời gian tác dụng rất nhanh, sau đó tôi đã ném tất cả các bức ảnh vào trong đó.”

“Tính toán thời gian xong thì tôi đi làm việc khác, chờ khi gần hết thời gian, tôi sẽ quay lại xem ảnh đã bị hủy như thế nào, nhưng khi tôi kéo rèm ra…”

Nói đến đây, ánh mắt của ông chủ Tang chợt trở nên khủng hoảng, toàn thân cũng run rẩy theo: “Bên trong bể… trong bể trống rỗng!”

“Nếu như ảnh bị tan chảy thì ít nhất cũng phải còn sót lại cặn bã, nhưng trong bể không có gì hết, cực kỳ sạch sẽ, chỉ có một lớp thuốc, nhưng đến thuốc cũng không đổi màu.”

“Tôi quay người đi vào bên trong phòng tối, phát hiện tất cả những bức ảnh bị ném lên bàn, như chưa từng có ai chạm vào vậy”.

“Lúc đó tôi đã bị choáng, nhưng lúc đó cũng không suy nghĩ nhiều, tôi tưởng mình đã nhớ nhầm, thầm cười nhạo mình trong lòng đã quá căng thẳng rồi, ban ngày đã bị đám côn đồ đó hù đến vỡ mật.”

“Cho nên lần này sau khi tôi cẩn thận thu những bức ảnh lại, rồi lại ném hết vào bên trong nước thuốc. Nhưng một khoảng thời gian sau quay lại thì phát hiện cũng giống như lần trước!”

Ông chủ Tang nhìn mọi người, hai mắt đỏ ngầu, hiển nhiên là đã sợ hãi đến đỉnh điểm: “Những bức ảnh đó cứ bày trên bàn như vậy, căn bản không có ai động vào!”

“Nhưng rõ ràng là tôi đã ném chỗ ảnh đó vào bên trong nước thuốc rồi, bức ảnh đáng lẽ đã phải bị tiêu hủy. Không, là chắc chắn sẽ bị tiêu hủy! Làm sao… làm sao chuyện này có thể xảy ra được?!”

Kéo tóc của mình, ông chủ Tang không ngừng lặp lại những lời này, vẻ mặt trông đã có chút cuồng loạn.

“Sau đó thì sao?” Lạc Hà hỏi: “Anh đã lại làm gì nữa?”

“Tôi dùng lửa đốt, dùng kéo cắt, cắn bằng răng, dùng tay xé nát… !” Ông chủ Tang đột nhiên ngẩng đầu lên, như đang rít lên qua kẽ răng: “Nhưng vô dụng, đều vô dụng! Bất luận tôi có làm thế nào, những bức ảnh có bị hư hại đến mức nào, thì sau khi tôi rời đi, những bức ảnh này đều sẽ khôi phục về trạng thái ban đầu!”

Anh ta run rẩy đưa tay ra chỉ vào một chiếc bàn nhỏ trong góc, giọng nói run rẩy: “Chính là ở đó, những bức ảnh kia đã xuất hiện ở đó!”

“Lần nào cũng vậy!”

“Vậy anh không tò mò tại sao à?” Phó Phù dùng giọng điệu kỳ quái hỏi: “Ví dụ như… núp sau khe cửa nhìn trộm.”

Hoè Dật nghe vậy không khỏi nuốt nước bọt, những bức ảnh liên tục xuất hiện, khôi phục lại trạng thái ban đầu, rõ ràng có vấn đề gì đó, làm sao có thể có người dám…

Nhưng điều khiến anh ta chợt giật mình là, ông chủ Tang ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Phó Phù, giây tiếp theo, lại còn vỗ nhẹ vào cằm.

Anh ta mở miệng ra, giọng nói đã không còn có thể gọi là khàn khàn nữa, giống như hai hòn đá mài cọ xát vào nhau: “Lần cuối cùng… tôi trốn sau cánh cửa, thông qua khe hở, để nhìn.”

Anh ta nhảy ra từng chữ một, khiến mọi người đều cảm thấy khó chịu, tuy nhiên, sự khó chịu này mang tính tâm lý nhiều hơn, nên cũng không ai dám giục anh ta.

“Anh đã nhìn thấy cái gì?” Bì Nguyễn nhịn không được hỏi.

Lời nói của anh ta dường như khiến ông chủ Tang nhớ lại ký ức lúc đó, hơi thở đột nhiên trở nên gấp gáp, giống như ống bễ bị rò rỉ: “Tôi… tôi đã nhìn thấy nó rồi! Chính là nó, là nó đã làm!!”

“Là ai?”

Ông chủ Tang ôm đầu của mình, vẻ mặt đau đớn như sắp nổ tung: “Là… là một người, không, không, là một bóng người. Nó trốn sau tấm rèm, trong tay cầm những bức ảnh đó.”

“Là người Nhật! Là người Nhật, đúng rồi!” Ông chủ Tang hai mắt đỏ hoe: “Bóng của gã phản chiếu trên rèm, tôi đã nhìn thấy thanh kiếm trên thắt lưng của gã!”

“Còn có tiếng ca vang lên nữa, một tiếng ca rất quỷ dị, giống như có thể chui vào trong trái tim của con người, không phải là ở chỗ chúng ta, là bài hát của Nhật Bản!” Anh ta kích động nói.

Chương 606: Năng lực

Bài hát của Nhật Bản…

Lạc Hà lấy điện thoại di động ra, ngẫu nhiên bấm vào màn hình vài lần, sau đó, một giai điệu ai oán du dương trong không khí, mang theo cảm giác hư vô trống rỗng.

Không cần phải nhờ ông chủ Tang giúp đỡ nữa, biểu hiện của anh ta đã chứng minh tất cả.

Ngay lúc giai điệu bắt đầu vang lên, anh ta liền run rẩy như một con thỏ sợ hãi, nhìn vào mắt Lạc Hà như thể nhìn thấy quỷ.

“Hoa anh đào rơi”

Bài hát anh ta đang phát là ” Hoa anh đào rơi”, tuy giai điệu không được rõ lắm, nhưng loại giai điệu này chỉ cần nghe một lần, thì tuyệt đối sẽ không bao giờ quên được.

Đó là một bản ca dao được hát ở quê hương của Yoko.

Nhưng lúc này bài ca dao này ở trong lòng mọi người, đã vướng vào cùng với quỷ, bất cứ nơi nào bài ca dao xuất hiện, những điều khủng khiếp sẽ xảy ra.

“Mấy người, mấy người sao có thể… ?” Ông chủ Tang trên mặt viết đầy sự kinh sợ, hiển nhiên là anh ta đã liên hệ người trước mặt với chuyện xảy ra tối qua.

Bây giờ sự việc đã dần dần sáng tỏ, nếu như người đàn ông trước mặt không nói dối, vậy thì thân phận của con quỷ này đã có thể xác định.

Đúng như họ đã đoán trước đó, là một người Nhật Bản.

Là một người Nhật Bản đến từ cùng một nơi với Yoko.

Nhưng nói chính xác hơi thì, đây cũng chỉ là hình thái mà gã biểu hiện ra, đào sâu hơn thì người đàn ông Nhật Bản này đã từng là một môn đồ.

Nhưng bây giờ xem ra, gã đã hoàn toàn bị cánh cửa trong cơ thể ăn mòn, biến thành một thây ma biết đi.

Hoè Dật trong lòng thầm nghĩ, cũng tương tự như Hạng Nam trong phó bản bệnh viện vậy.

Lâm Uyển Nhi quay đầu nhìn những bức ảnh dán trên tường: "Vậy nên anh đã tìm hết ảnh ra, dán lên trên tường, là muốn tìm ra người Nhật Bản này?"

"Đúng vậy!" Ông chủ Tang thở hổn hển, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, một tay chống vào tường, run rẩy đứng lên: "Nói ta cũng thật kì lạ, mặc dù tôi không nhìn thấy khuôn mặt của người Nhật Bản đó, chỉ nhìn thấy bóng của gã qua bức rèm, nhưng …"

Ông chủ Tang nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhưng tôi cảm thấy gã trông có hơi quen quen, hình như tôi đã từng gặp qua trước đây rồi."

"Thành thật mà nói, tôi cũng rất căm hận những người Nhật Bản này, nếu có thể không giao tiếp thì tôi sẽ không giao tiếp với bọn họ, nhưng bọn họ đến tìm tôi, tôi cũng không dám từ chối. Tất cả những người Nhật mà tôi đã tiếp xúc đều là tìm đến tôi chụp ảnh cả."

Suy nghĩ của ông chủ Tang rất rõ ràng, cách làm quen với người Nhật rất hạn chế, nếu như là cảm thấy quen mắt thì khả năng cao là đã từng chụp ảnh qua cho họ.

Đó là lý do tại sao anh ta đã tìm tất cả các bức ảnh của người Nhật ra, sau đó lần lượt nhận dạng từng người một.

“Tìm được chưa?” Bì Nguyễn hỏi.

Nghe vậy ông chủ Tang lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Sau khi nói xong câu này, ông chủ Tang quay người lại nhìn những bức ảnh trên tường với vẻ mặt kỳ quái, môi mấp máy như có điều gì muốn nói nhưng không biết phải nói thế nào.

Theo như mọi người thấy, việc không tìm thấy cũng là chuyện bình thường, dù sao thì anh ta cũng không thể lưu lại mọi bức ảnh về người Nhật mà mình đã từng chụp, chuyện này không thực tế.

Ngoài ra, trí nhớ của con người rất dễ bị lừa dối, trong lúc hoảng loạn tột độ, ông chủ Tang cũng có khả năng nhận nhầm người.

Anh ta chỉ là một người bình thường.

Hoè Dật đang định mở miệng thì ông chủ Tang đột nhiên quay lại, nhìn bọn họ rồi nói: “Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, mọi người cho rằng tất cả những điều này đều là do tôi nhớ nhầm có phải không?”

“Nhưng tôi nói cho mà biết, không hề, tuyệt đối không!” Hơi thở của anh ta trở nên gấp gáp, giọng điệu của ông chủ Tang càng cứng rắn hơn: “Tôi có thể cảm nhận được, gã đang ở trong đây!”

“Gã ở ngay đây!”

“Ở ngay đây… đang nhìn tôi!”

Nhìn thấy cảm xúc của ông chủ Tang sắp mất kiểm soát, Lạc Hà vội vàng đưa tay ra, một tay che mặt, đặt ngón cái và ngón giữa vào hai đầu thái dương của ông chủ Tang, sau đó dùng một chút lực.

Một cơn đau nhói như tia sét đánh vào đầu của ông chủ Tang, dần dần, anh ta cũng bình tĩnh lại, hơi thở không còn dồn dập như lúc đầu nữa.

"Ông chủ Tang." Lạc Hà nhìn anh ta, đôi mắt xanh bình tĩnh như biển sâu, anh ta chậm rãi thu tay lại, dùng ngữ điệu trấn an: "Xin hãy bình tĩnh."

Ông chủ Tang hít một hơi dài rồi nói: "Xin… xin lỗi."

Trong lúc Lạc Hà đặt tay lên mặt của ông chủ Tang, sắc mặt Hoè Dật đột nhiên thay đổi, không hiểu vì sao, anh ta lại cảm thấy tim đập mạnh.

Giống như có một bàn tay vô hình đột nhiên tóm lấy cổ mình.

Cùng là môn đồ, cảm nhận của anh ta nhạy bén hơn nhiều so với người bình thường, đặc biệt là đối với thứ đó.

Trong tâm trí chợt xuất thần một chút.

Trong mơ màng, một thân ảnh cao lớn uy nghiêm dường như xuất hiện phía sau Lạc Hà.

Thân ảnh này đang cầm một cuốn sách khổng lồ trên tay, bìa đen, đơn giản và trang trọng, tràn ngập bầu không khí tôn giáo nồng nàn.

Ánh sáng thánh thiết, khiến anh ta không thể mở mắt ra.

Áp lực hiện ra thậm chí có thể sánh ngang với cái bóng đằng sau Giang Thành, trong lòng Hoè Dật chợt tuôn ra một dự cảm chẳng lành.

Theo những gì anh ta biết được trong khoảng thời gian này, Lâm Uyển Nhi, Giang Thành và Vương Phú Quý đều là thành viên chính thức của Đỏ Thẫm, thủ đoạn không cần nói cũng biết.

Mà dựa trên khí thế mà Lạc Hà thể hiện ra, chắc chắn cũng là một nhân vật cực kỳ khó giải quyết trong số Người Gác Đêm, ngoài ra còn có cô nàng lolita thường xuyên nói năng thô bạo kia nữa…

Hoè Dật lặng lẽ dùng ánh mắt không thể nhận ra liếc nhìn Phó Phù, khiến anh ta cảm thấy ớn lạnh sống lưng chính là Phó Phù cũng đang nhìn chằm chằm vào anh ta, khóe miệng hơi nhếch lên.

Qủa nhiên…

Lạc Hà và Phó Phù, bọn họ đến đây đều là đã có sự chuẩn bị trước.

Những người như vậy sẽ không bao giờ hành động chỉ vì một nhiệm vụ miễn cưỡng mới đạt đến cấp độ B. Lời giải thích duy nhất là… mục tiêu của họ không phải là nhiệm vụ này mà là Đỏ Thẫm!

Nhiệm vụ này hóa ra là một trò lừa đảo, nhằm lừa Đỏ Thẫm tiến vào, sau đó giết tất cả những người tinh nhuệ của họ.

Ngay lúc Hoè Dật đang suy nghĩ, anh ta đột nhiên chú ý đến một ánh mắt khác, theo tầm mắt đó, anh ta nhìn thấy Lâm Uyển Nhi.

Cô chỉ im lặng nhìn mình, ánh mắt rõ ràng vô cảm nhưng Hoè Dật lại hiểu rõ.

Tiếp sau đó, một cảm giác kỳ quái mà anh ta chưa từng cảm thấy trước đây chợt bùng nổ trong lòng.

Đó là một loại bất an, khác với sợ hãi.

Người phụ nữ này dường như đã nhìn thấu chính mình, những vướng mắc của chính mình, sự bất lực, do dự, sợ hãi và dao động…

Đôi mắt của cô giống như một con dao mổ, xẻ mình thành từng mảnh nhỏ, sau đó phân tích và ăn mòn từng chút một, trước mặt cô không có chút bí mật nào cả.

Dù là hiện tại, quá khứ hay tương lai…

Cuộc đời mình dường như chỉ là một đường thẳng mà chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấy điểm kết thúc.

Đây là gì?

Năng lực của cô ấy?

Không, không, loại năng lực này sao có thể tồn tại, ngay cả cánh cửa quỷ dị cũng sẽ không nung nấu ra thứ như vậy.

Nhất định là cảm giác của mình đã sai rồi!

Hoè Dật có một loại dự cảm rất không tốt, anh ta tựa hồ bị cuốn vào một vòng xoáy cực lớn, trong đó chỉ cần một chút nước bắn tung tóe cũng có thể khiến anh ta vạn kiếp bất phục.

Mà sự khởi đầu của tất cả là việc gặp gỡ người đàn ông đó.

Đỏ Thẫm, Giang Thành.

Bây giờ cân nhắc việc từ bỏ đã quá muộn, hơn nữa anh ta cũng không phải là người do dự, trước ánh mắt của Phó Phù, anh ta kiên định bước về phía trước, đi đến bên cạnh Lâm Uyển Nhi.

Chương 607: Mộng

Tâm tư của Trần Cường đều đang tập trung vào nhiệm vụ, đối với biểu hiện của Hoè Dật, anh ta không chú ý, càng không hề để tâm.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn ông chủ Tang đã bình tĩnh lại rồi hỏi: "Lúc nãy anh có nói mình có một giấc mộng, là như thế nào?"

Nghe vậy ông chủ Tang xua tay, đại khái là không muốn có người ngắt lời anh ta.

"Anh nói tiếp đi, từ chỗ sau khi anh phát hiện người Nhật kia xuất hiện." Lạc Hà tựa hồ hiểu ra điều gì đó, liền lên tiếng.

Ông chủ Tang im lặng hồi lâu, như được đưa trở lại hiện trường lúc đó: "Cái đó… cái người Nhật Bản đó, không, không phải người, gã là quỷ, là quỷ mới đúng! Người thì làm sao có thể đột nhiên xuất hiện trong phòng của tôi, mà tôi còn không biết?"

"Lúc đó tôi sợ đến nỗi hai chân run rẩy, suýt chút nữa ngồi bệt xuống đất, nhưng tôi đã kịp cố gắng trấn tĩnh, cậu không biết đâu, lúc đó tôi đã làm thế nào để trấn tĩnh." Ông chủ Tang dùng tay kéo cổ áo, hiển nhiên là vẫn còn sợ hãi: "Tôi không dám lên tiếng, chỉ đi từng bước nhỏ từng bước nhỏ một về phía cửa, chân tôi không còn nghe theo tôi nữa."

Nghe giọng nói run run của ông chủ Tang, mọi người đều có thể tưởng tượng được anh ta đã sợ hãi đến mức nào, nhưng cũng không khỏi cảm thấy vui mừng.

Cũng may anh ta không phát ra tiếng, nếu không đợi khi hôm nay bọn họ tới, trước mắt sẽ xuất hiện một cỗ thi thể lạnh lẽo, trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị rồi.

Đối với sự sống chết của ông chủ Tang, bọn họ cũng không mấy quan tâm đến, mừng vì anh ta còn sống, chỉ là vì có thể lấy được manh mối từ miệng anh ta mà thôi.

"Chờ khi tôi chạm được vào cửa, liền mở ra, chạy ra ngoài." Ông chủ Tang vội vàng nói: "Không ngờ… không ngờ bên ngoài lại có một màn sương mù dày đặc."

Dường như nhớ lại lúc đó, giọng ông chủ Tang bắt đầu thay đổi: "Tôi sống ở trong thị trấn mấy chục năm rồi, chưa bao giờ nhìn thấy sương mù dày đặc đến như vậy."

"Có lẽ… có lẽ chỉ có thể từ chỗ tôi, nhìn thấy cậu, còn không được rõ ràng lắm." Ông chủ Tang nhìn Lạc Hà nói.

Từ khi Lạc Hà đặt tay lên mặt anh ta, anh ta liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, đồng thời cũng có một loại cảm giác tin tưởng kỳ lạ đối với Lạc Hà.

Cùng lúc nghe thấy sương mù, trong mắt Lạc Hà mơ hồ hiện lên một thứ gì đó, nhưng rất nhanh đã tiêu tan, anh ta gật đầu nói: "Anh tiếp tục nói đi."

"Lúc đầu tôi cũng không nghĩ gì nhiều, dù sao thì trong phòng đang có con quỷ Nhật Bản, nên tôi đã hạ quyết tâm lao ra ngoài, tôi nghĩ đến việc băng qua đường, đi tìm trưởng quầy của tiệm ăn Tô Ký, anh ấy có quan hệ rất tốt với tôi, ban đêm anh ấy và vợ ở lại luôn trong quán."

"Tôi chạy vội đến trước cửa nhà anh ấy, trời đã khuya, đèn trong nhà đều đã tắt hết, tôi không dám gọi lớn, chỉ có thể dùng tay gõ cửa, sau đó đến gần khe cửa và nói vào trong, nói với họ rằng đó là tôi, mau ra mở cửa!"

“Điều tôi không ngờ tới là, tôi không hề dùng lực gì, cánh cửa đã cót két một tiếng, mở ra, trong lòng tôi rất vui mừng, ngay lập tức chui vào.”

Nghe vậy, Hoè Dật không khỏi co rút khóe miệng, thầm nghĩ người này mệnh thật lớn, nếu đổi lại là người khác thì e là đã chết từ lâu rồi.

“Tầng một rất tối, tôi biết hai vợ chồng sống trong một căn phòng nhỏ ở cuối tầng hai nên cố gắng tìm cầu thang. Lên tầng, tôi rẽ vào một góc và nhìn thấy cánh cửa phòng bọn họ đang khép hờ, bên trong còn có ánh sáng tỏa ra.”

“Nhưng… tôi cứ cảm thấy có gì đó kỳ quái, không thể diễn tả được. Tôi chậm rãi bước tới. Càng đến gần, tim tôi càng khó chịu, giống như bị thứ gì đó đè lên vậy.”

“Sau khi đến gần, đầu tiên là tôi gọi tên bạn mình, nhưng không có phản hồi. Căn phòng yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.”

“Nhưng đèn vẫn sáng, có ánh sáng, bên trong chắc chắn có người, tôi không trực tiếp đẩy cửa, đầu tiên nhìn vào bên trong theo khe cửa trước, nhưng không ngờ… không ngờ!!”

Nói đến đây, ánh mắt của ông chủ Tang đột nhiên thay đổi, tâm tình dần dần mất khống chế.

“Anh đã nhìn thấy cái gì?” Trần Cường nghiêng người thấp giọng hỏi, mọi người theo bản năng cảm thấy những lời nói tiếp theo của anh ta sẽ rất quan trọng.

Trong nháy mắt, ông chủ Tang đột nhiên trợn mắt nhìn chằm chằm vào mặt Trần Cường, sự thay đổi đột ngột khiến Trần Cường kinh hãi: “Là phòng tối! Là phòng tối của tôi!” Ông chủ Tang hét lên.

Phòng tối…

Hoè Dật mở to mắt, sao đột nhiên lại nhắc đến phòng tối rồi, vừa rồi không phải là đang nói đến quán ăn Tô Ký, căn phòng nơi bạn mình ở sao.

Nhưng giây tiếp theo, Hoè Dật nhìn vẻ mặt vặn vẹo của ông chủ Tang, biểu cảm dần dần thay đổi, cuối cùng cũng có vài phần tương tự như một ông chủ.

Anh ta đã hiểu ra rồi, không phải là do ông chủ Tang căng thẳng mà đã gây ra vấn đề trong cách kể chuyện, mà là…

"Ý anh nói là phòng của bạn anh đã biến thành phòng tối này?" Lạc Hà nhanh chóng hỏi, dường như anh ta đã nắm bắt được vấn đề.

"Không chỉ có vậy!" Ông chủ Tang chật vật đứng dậy, hai mắt đỏ hoe, giống như một tay cờ bạc thua cuộc: "Còn có… còn có con quỷ Nhật Bản kia!"

"Gã đứng ngay sau tấm rèm, quay lưng về phía tôi, trên tay vẫn cầm những bức ảnh đó!"

"Gã đã ở đó chờ tôi!"

"Gã biết tôi sẽ đến, gã đều biết hết."

"Tôi sợ đến mức không biết mình đã chạy ra ngoài bằng cách nào. Tôi chỉ nhớ mình bị ngã ở cầu thang. Sau đó, tôi chạy ra đường thì thấy cửa của các quán đều đang khép hờ, thông qua kẽ hở, bên trong đều là căn phòng tối này của tôi!"

"Đằng sau bức rèm của mỗi căn phòng tối đều có một con quỷ Nhật Bản đang đứng!"

"Tất cả đều như thế!"

Ông chủ Tang ôm đầu yếu ớt ngã xuống đất, Hoè Dật định đến giúp dìu dậy, nhưng nghĩ ngợi, lại liền rút tay về.

Tốt hơn hết là để anh ta bình tĩnh lại, cố gắng đừng kích thích anh ta nữa.

Đơn giản xét theo góc độ của một người bình thường, người đàn ông trước mặt đã làm rất tốt, nhưng đổi lại là một người khác, có thể đã trực tiếp suy sụp rồi.

"Nhưng cuối cùng anh vẫn sống sót và quay trở lại tiệm chụp ảnh này, cho nên…" Lạc Hà dừng lại, nhìn vào mắt ông chủ Tang: "Anh cho rằng đây thực ra là một giấc mộng."

Một lúc lâu sau, ông chủ Tang mới thoát ra khỏi ký ức, ngồi xổm trên mặt đất, toàn thân toát ra khí tức khó chịu, như thể trong phút chốc đã già đi hơn mười tuổi.

"Đúng." Anh ta khàn khàn nói, đôi mắt trống rỗng: "Chờ sau khi tôi tỉnh dậy, thì đang nằm gục trên bàn trong phòng tối, những bức ảnh đó đang đặt ngay trước mặt."

"Đằng sau rèm cũng không có gì hết, trong bể nước cũng chỉ có nước thuốc tôi đã chuẩn bị sẵn từ trước."

Bọn họ đại khái đã hiểu được ông chủ Tang đang nghĩ gì, mọi thứ trong quá khứ giống như một giấc mộng, sau khi tỉnh dậy từ giấc mộng, mọi thứ lại trở về số 0 và bắt đầu lại.

"Nhưng sâu thẳm trong lòng, anh lại không đồng ý với phán đoán của mình, anh cảm thấy đây không phải là mộng, mà là sự thật đã xảy ra." Lâm Uyển Nhi nói: "Anh chỉ vì thoát khỏi nỗi sợ hãi, mới tin chắc đây là một giấc mộng."

Lâm Uyển Nhi nhìn vào mắt ông chủ Tang: "Tại sao?"

Dường như lời nói của Lâm Uyển Nhi đã chạm đến thần kinh nào đó của ông chủ Tang, anh ta chậm rãi xoay người lại, sau đó vén quần áo lên, quay lưng về phía họ.

Ở phía dưới thắt lưng của anh ta một chút, một dấu tay đen tối đột nhiên xuất hiện.

“Tôi bị ngã khi đang chạy khỏi quán ăn Tô Ký, lăn xuống cầu thang từ tầng hai xuống tầng một.” Ông chủ Tang hít một hơi và nói: “Có người đã đẩy tôi một cái.”

Chương 608: Tiên đoán

Dấu tay không lớn, trông giống như do một đứa trẻ để lại.

Đồng thời cùng lúc này, mọi người lập tức nhớ tới chuyện tối qua đã xảy ra với mấy người Giang Thành, khi bọn họ đang tìm kiếm chỗ ở của Lưu thọt, thì phát hiện ra hàng loạt dấu chân trần nhỏ, đi theo ngay phía sau thi thể của Phan Độ.

Từ góc nhìn này, dấu tay này và thứ để lại dấu chân chắc hẳn là cùng một thứ.

Rất có khả năng chính là "thần linh" mà Yoko đã nhắc đến.

Cũng chính là quỷ trong sự kiện linh dị lần này.

Nhìn những bức ảnh treo đầy trên tường, ông chủ Tang không khỏi nuốt khan, nỗi sợ hãi trong mắt gần như ngưng tụ thành chất, nhỏ giọng hỏi: "Mọi người hãy nói xem, nếu như chỉ là một giấc mộng, thì dấu tay giải thích thế nào?"

Đối với câu hỏi này, mọi người cũng không có cách nào trả lời.

Lạc Hà do dự một chút, sau đó hỏi: "Ngoài dấu tay này ra, anh có gặp phải chuyện gì kỳ quái nữa không?"

Ông chủ Tang suy nghĩ một chút rồi quay người, mặc áo lên: "Không có, sáng nay tôi đã mạnh dạn đến quán ăn Tô Lý để nhìn xem, bên trong mọi thứ vẫn rất bình thường, vợ chồng hai người chủ quán đang bận tiếp đãi khách hàng, tôi đã nhìn rất lâu, cũng không thấy có gì bất thường."

Anh ta vừa lắc đầu vừa nói, rõ ràng cũng không thể hiểu nổi chuyện đã xảy ra tối qua.

“Ngoài chúng tôi ra, anh còn kể chuyện này với ai nữa?”

“Không có ai nữa.” Ông chủ Tang trả lời ngay, vẻ mặt rất căng thẳng: “Tôi… Chuyện này đến bây giờ tôi cũng không biết phải giải thích thế nào. Tôi còn đang sợ chết khiếp đây, làm sao dám nói cho người khác biết.”

“Như vậy là tốt nhất, chúng tôi có thể giúp anh giải quyết chuyện này, nhưng trước khi chuyện này được giải quyết, hy vọng anh có thể giữ bí mật, nếu không…” Lạc Hà dừng lại.

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Ông chủ Tang biểu hiện đặc biệt hợp tác.

Nói ra cũng thật kì lạ, rõ ràng là không quen biết, nhưng trong mắt ông chủ Tang, những người này không hiểu sao lại cho anh ta một cảm giác rất đáng tin cậy.

Đặc biệt là người đàn ông trước mặt này.

“Ngày mai cũng vào thời gian này, chúng tôi sẽ đến tìm anh.” Lạc Hà cất điện thoại di động đi, nhìn ông chủ Tang nói: “Những bức ảnh này tôi đề nghị anh tạm thời đừng xử lý, anh có thể thử tìm ra người Nhật Bản mà anh đã từng gặp ở trong này, nhưng đừng cố phá hủy chúng.”

Giọng điệu của Lạc Hà trở nên nghiêm túc: “Nếu không tôi lo lắng sẽ xảy ra những chuyện rất khủng khiếp.”

Nghe vậy, sắc mặt của ông chủ Tang trở nên tái nhợt, như thể mọi sắc màu đã nhạt đi, nhưng ánh mắt nhìn Lạc Hà lại càng tin tưởng hơn, hạ giọng thần bí nói: “Cậu cũng đã cảm nhận thấy rồi phải không?”

Anh ta mím môi: “Giấc mộng đêm qua của tôi giống như một lời tiên đoán, nếu như tôi nhất quyết hủy bỏ những bức ảnh này, vậy thì người Nhật Bản… không, không, là quỷ Nhật Bản! Cũng như những chuyện khủng khiếp phía sau sẽ xuất hiện.”

Ông chủ Tang nuốt nước bọt một cái, tiếp tục nói: "Nhưng mặt khác, nếu tôi không nhất quyết hủy những bức ảnh này thì những bức ảnh này sẽ không xuất hiện, tôi sẽ được an toàn."

"Ôi trời ơi, không ngờ cái bộ não nhỏ bé này của anh lại khá dễ sử dụng đấy." Bì Nguyễn ngưỡng mộ và có cái nhìn khác về người đàn ông ngoan ngoãn này.

"Không không không, cao nhân quá lời rồi, đây không phải cũng là… ép buộc sao?" Ông chủ Tang vẻ mặt cay đắng nói: " Ai có thể ngờ rằng một người lương thiện như tôi, làm ăn đàng hoàng lại lại dính vào chuyện như vậy?"

"Ha ha." Phó Phù cười lạnh một tiếng, liếc nhìn ông chủ Tang nói: "Làm ăn thì là đúng rồi, còn có đàng hoàng hay không, thì chúng tôi không biết."

Một chủ tiệm chụp ảnh bình thường, vậy mà lại cất giấu nhiều ảnh người Nhật Bản như vậy, bản thân chuyện này đã không bình thường rồi.

E là mối quan hệ với người Nhật Bản không trong sáng như lời anh ta nói.

Sau khi rời khỏi tiệm chụp ảnh, đầu tiên cả nhóm tìm một quán ăn ngồi xuống, chuẩn bị lấp đầy cáu bụng rồi mới đi gặp đám người Giang Thành.

Bọn họ chọn một căn phòng riêng cạnh cửa sổ tầng hai, nơi có gió mát thổi qua, nếu không phải đang có nhiệm vụ nào đè nặng, thì cũng khá thanh thản dễ chịu.

"Thế nào?" Bì Nguyễn vươn cổ ra, thần bí hỏi: "Mọi người cảm thấy chủ tiệm chụp ảnh này có vấn đề gì không?"

Theo lời kể của ông chủ Tang, rõ ràng đêm qua anh ta đã bị cuốn vào một thế giới hoàn toàn tách biệt với hiện thực, Lạc Hà nhấp một ngụm trà, năng lực của anh ta là tạo ra mộng

cảnh, theo cách nhìn nhận của anh, những gì xảy ra với đối phương rất như một giấc mộng.

Nhưng điều này lại đặt ra hai vấn đề, Lạc Hà hai tay nắm chặt tách trà, như thể đang hấp thụ nhiệt độ của trà: "Thứ nhất." Anh ta nhìn mọi người và hỏi: "Chỉ là chủ một tiệm chụp ảnh, tại sao anh ta lại bị cuốn vào trong mộng cảnh?"

"Là những bức ảnh kia." Trần Cường đáp, đây là giải thích hợp lý nhất.

Lạc Hà gật đầu: "Đúng, là những bức ảnh đó có vấn đề, tôi nghĩ dự cảm của ông chủ Tang là không sai, anh ta đã từng gặp qua người Nhật Bản này, hơn nữa còn đã chụp ảnh gã."

"Được rồi, vậy tiếp theo là vấn đề thứ hai." Lạc Hà hạ giọng: "Ông chủ Tang đã làm thế nào để sống sót vượt qua mộng cảnh?"

Mộng cảnh mà con quỷ này tạo ra quỷ dị đến mức nào có thể đoán được, cho đến nay vẫn chưa có ai có thể sống sót vượt qua mộng cảnh đó.

Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng tuy rằng không được tính là cao thủ, nhưng kinh nghiệm và thân thủ cao hơn rất nhiều so với ông chủ Tang, nhưng ngay cả bọn họ cũng thất bại, ông chủ Tang không có lý do gì để sống sót được.

Trần Cường nheo mắt lại: "Ý của anh là… Quỷ cố ý thả anh ta đi, không có giết anh ta?"

"Trừ lý do đó ra, tôi không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác." Lạc Hà đặt cuốn sách trong tay xuống bàn, nói: "Mọi người có suy nghĩ khác cũng có thể nói ra."

Mặc dù trong lời nói của Lạc Hà dùng "mọi người", nhưng sự chú ý của anh ta lại tập trung vào khuôn mặt của Lâm Uyển Nhi nhiều hơn.

“Nhưng… vì sao quỷ lại để anh ta đi?” Hòe Dật nghi hoặc hỏi: “Nếu như thật sự là bởi vì bức ảnh sẽ để lộ bí mật, thì cứ thẳng tay giết anh ta đi là được.”

Trong tiềm thức của bọn họ, xác suất mà một người bình thường có thể sống sót sau khi gặp phải hiện tượng linh dị là rất mong manh, đặc biệt năng lực của con ma này lại càng quái dị như vậy.

Lời còn chưa dứt, mấy người đã nghe thấy bên ngoài đường phố náo động, đầu tiên có người hét lên, sau đó là tiếng nhiều người bỏ chạy.

Kèm theo đó là tiếng đồ vật bị đổ và tiếng trẻ con khóc.

Mọi người đột nhiên cảm thấy bất an.

Âm thanh hỗn loạn từ xa truyền đến, Hòe Dật đang ngồi bên cửa sổ đứng dậy nhìn ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy một đám người đang lao về phía này.

Trông có vẻ giống như người đến từ đồn cảnh sát, với vũ khí trên thắt lưng và một con chó sói lớn dẫn đầu.

Còn chưa kịp nhìn rõ, tình cờ nhìn thấy một viên cảnh sát ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, viên cảnh sát này hét lớn điều gì đó, như thể vừa phát hiện ra một đại lục mới.

Ngay sau đó, tất cả cảnh sát đều nhìn về phía cửa sổ, tăng tốc đi về phía tầng dưới, Hòe Dật mơ hồ nghe thấy những lời như “Bọn họ ở đó, nhanh lên, đừng để bọn họ trốn thoát.”

Không lâu sau, cửa phòng riêng bị đá tung, mấy tên cảnh sát hung hãn xông vào.

Từ góc nhìn của bọn họ, vẫn có thể nhìn thấy ngoài hành lang có hơn chục người đứng, một con chó sói to lớn bị xích giơ hai chân trước lên sủa vào phòng.

“Lạc Hà là ai?!” Một người đàn ông to lớn có râu cầm đầu, trong tay cầm một cây gậy, giận dữ hỏi.

Chương 609: Hãm hại

Nửa giờ trước, sau khi tiễn đám người Lạc Hà đi, ông chủ Tang quay lại phòng tối, nhưng nhìn chằm chằm vào những bức ảnh trên tường, anh ta liền lập tức hối hận.

"Đáng nhẽ phải giữ những người đó lại, cho dù chỉ là ở bên mình lâu hơn một chút, nói chuyện với mình thêm một chút." Ông chủ Tang siết chặt cổ áo, tự lẩm bẩm với mình.

Đối với những gì đã trải qua, anh ta cho đến hiện tại vẫn có một loại cảm giác không chân thực, cứ cách một khoảng thời gian, anh ta lại đi soi gương, nhìn vào dấu tay sau lưng.

Dường như đến một lúc nào đó, dấu tay sẽ biến mất vậy.

Anh ta thậm chí còn ngây thơ nghĩ rằng nếu dấu tay biến mất thì phải chăng mọi chuyện trước đây thực sự chỉ là một giấc mộng.

Bây giờ, mộng đã tỉnh, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Trong đầu anh ta nhất thời rối bời, anh ta quyết định không nghĩ tới nữa, mà làm xong việc trước mắt đã, anh ta nhớ tới Lạc Hà, cảm thấy người đàn ông này rất đáng tin cậy, cho anh ta một loại cảm giác an toàn khó tả.

"Nếu như… thật sự là loại chuyện đó, cậu ấy sẽ giúp mình." Ông chủ Tang vô cớ tin tưởng vào điều này: "Nhưng tiền đề là mình phải nghe lời của bọn họ."

"Mình sẽ nghe lời, làm theo lời họ nói." Ông chủ Tang không còn nghĩ đến việc hủy bỏ những bức ảnh, mà nhìn chằm chằm vào từng bức ảnh một, cố gắng tìm kiếm người Nhật Bản kia.

Anh ta có một loại dự cảm rằng, mình đã từng gặp người Nhật Bản đó trước đây, hơn nữa… gã có mặt trong bức ảnh, nhưng tại sao lại không thể tìm thấy?

Đột nhiên, khóe mắt liếc qua, có một bức ảnh rơi xuống bên phải, chính là bức ảnh anh ta chụp cho nhà họ Phùng.

Là khi Phùng lão gia mừng thọ đã tìm anh ta chụp ảnh.

Anh ta đã lấy nó ra cho những người kia xem.

Hơn nữa… anh ta nhớ rằng, những người đó cũng cho anh ta xem một số bức ảnh của nhà họ Phùng.

Anh ta nhớ lại những bức ảnh đó, so sánh nhiều lần với những bức ảnh trên tay, cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó giống nhau, nhưng lại không thể nói ra.

Ánh mắt hắn chậm rãi quét qua, dừng lại ở một vết bẩn, vết bẩn đó có kích thước khoảng 1/5, nhìn chằm chằm vào vết bẩn này, ánh mắt ông chủ Tang dần dần thay đổi.

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu anh ta.

“Phần bị vết bẩn này che giấu liệu có bí mật gì không?” Không do dự nữa, anh ta quay người đi đến kệ và lấy ra một lọ thuốc rồi nhỏ vài giọt lên vết bẩn.

Thuốc có tính ăn mòn rất cao nên đây không phải là một nước đi khôn ngoan, nhưng là cách kiểm chứng nhanh nhất, ông chủ Tang đang phát điên vì bị giấc mộng quái quỷ kia tra tấn, anh ta chỉ muốn được giải thoát càng sớm càng tốt.

Dần dần, thuốc bắt đầu có tác dụng, anh ta dùng móng tay từng chút một cậy ra, không hề quan tâm thuốc cũng đang ăn mòn ngón tay mình.

“Nhanh lên, nhanh lên chút nữa…” Anh ta giống như bị quỷ ám, động tác và vẻ mặt ngày càng khoa trương, nếu Lạc

Hà và những người khác có mặt ở đây, sẽ lập tức ngăn cản anh ta lại.

Trạng thái hiện tại của anh ta đã không còn ổn nữa, hai mắt đỏ hoe, lưng khom xuống, giống như đã dùng hết sức lực vào các ngón tay.

Dưới áp lực mạnh mẽ, móng tay gãy nứt, nhưng anh ta hoàn toàn không nhận ra điều đó.

Sau khi vết bẩn đã được loại bỏ hoàn toàn, ngón tay đang không ngừng chảy máu, ông chủ Tang run rẩy cầm bức ảnh lên nói: "Ra rồi, ra rồi!"

Anh ta dụi dụi đôi mắt mờ, chăm chú nhìn, giây tiếp theo, sau lưng bỗng nhiên dựng tóc gáy, một loại cảm giác âm u lập tức bao trùm lấy anh ta.

"Làm sao… làm sao chuyện này có thể xảy ra được?!" Anh ta cầm bức ảnh , thất thanh nói.

Bên dưới vết bẩn, là một người, người đó đang khom lưng, trước mặt có một chiếc máy ảnh kiểu cũ, tay phải hơi khua khoắng, như đang ra lệnh.

Người này… vậy mà lại là chính mình! !

Anh ta nhớ ra rồi, anh ta đã nhớ ra hết toàn bộ rồi, đây chính là bộ dạng của anh ta khi chụp ảnh ở Phùng phủ, nhưng điều khiến anh ta sợ hãi hơn nữa là anh chợt nhận ra điều gì đó.

Bức ảnh này… là ai đã chụp nó?

Rõ ràng là lúc đó tìm anh ta đến chụp ảnh, thiết bị cũng chỉ có một cái, bức ảnh này là do ai chụp? Và tại sao lại chụp ảnh chính mình?

Nhưng hiện thực không còn cho phép anh ta suy nghĩ nhiều như vậy nữa, không biết từ lúc nào, nhiệt độ xung quanh anh

ta đang lặng lẽ giảm xuống rất nhiều.

Một cảm giác lạnh buốt từ lòng bàn chân lan ra, mạch máu dường như chứa đầy băng giá.

“Khanh khách.”

Một tràng cười quỷ dị khó tả vang lên bên tai.

“Ai?!” Ông chủ Tang sợ hãi nhảy dựng lên, quay đầu lại nhìn chung quanh: “Ai ở đây?”

Anh ta có thể cảm nhận được ở đây ngoài anh ra còn có người khác, không chỉ là tiếng cười, anh ta thậm chí còn có thể cảm nhận được trong mắt đối phương tràn đầy oán độc.

Nhưng chính xác thì ở đâu?

Đối phương đang trốn ở đâu?

Ánh mắt của anh ta quét qua từng tấc một của căn phòng, căn phòng tối này vốn dĩ không lớn, chỉ có mấy chỗ cố định để người ta có thể ẩn nấp.

Không có, ở đâu cũng không có…

Cho đến khi… khóe mắt của ông chủ Tang vô tình liếc nhìn qua bức ảnh, đồng tử đầu tiên giãn ra một chút, sau đó đột nhiên co lại thành một khe.

Những người nhà họ Phùng vốn ban đầu nheo mắt trong bức ảnh giờ đã nhìn thẳng ra khỏi bức ảnh, như thể họ có thể nhìn thấy mình ở bên ngoài qua bức ảnh vậy.

Phần cổ của bọn họ bị vặn vẹo một cách quỷ dị, đó chắc chắn không phải là động tác mà một người sống có thể làm được.

Bọn họ đã chết rồi, tất cả đều chết hết rồi!

Anh ta bất lực nhìn khuôn mặt của những người nhà họ Phùng trong ảnh dần dần trở nên méo mó, tái nhợt, rồi dần lộ

ra nụ cười quỷ dị.

“Khanh khách.”

“A! Ah… ah!!” Ông chủ Tang hét lên và chạy ra ngoài. Cánh cửa phòng tối vốn dĩ đã bị Phó Phù phá hủy giờ càng mong manh hơn, ông chủ Tang trực tiếp lao vào cửa.

Nhưng sau khi đẩy ra, chạy được mấy bước liền dừng lại, nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, toàn thân run rẩy không tự chủ.

Anh ta đã lại quay trở lại phòng tối.

Phía trước và phía sau… đều là phòng tối, nhưng ở giữa lại được thông nhau một cách quỷ dị bằng một cánh cửa, anh ta giống như đã đụng phải một tấm gương.

Bất lực ngã xuống đất, bức ảnh đoạt mạng bị một cơn gió thổi bay trước mặt.

“Không, đừng đến đây!” Ông chủ Tang vừa khóc vừa đá, đánh đập bất lực, vẻ mặt đầy tuyệt vọng: “Làm ơn, làm ơn tha cho tôi!”

Dưới ánh mắt như sắp suy sụp, bản thân trong bức ảnh chậm rãi quay lại, trên mặt nở một nụ cười quỷ dị cứng đờ, chĩa máy ảnh về phía anh ta rồi nhấn nút chụp.

Một ánh sáng trắng chói lóa lóe lên, mọi thứ chìm vào im lặng. …

“Cái gì?!” Hòe Dật kinh ngạc nói: “Ông chủ Tang chết rồi?”

Viên cảnh sát râu quai nón dẫn đầu cười giận dữ: “Đừng có ở đó mà giả vờ nữa, các người còn không biết anh ta đã chết rồi chắc?”

“Anh nói vậy là có ý gì?” Trần Cường hỏi.

“Tôi hỏi các anh, vừa rồi các anh đã đi đâu?” Viên cảnh sát râu quai nón hỏi.

“Tiệm chụp ảnh của ông chủ Tang.” Giọng điệu bình tĩnh của Lạc Hà không giấu diếm điều gì: “Chúng tôi vừa mới từ đó đi ra.”

“Như vậy còn chưa đủ sao?, các anh vừa mới đi, ông chủ Tang đã chết ngay rồi, anh nói xem đây là tại sao?” Viên cảnh sát râu quai nón giơ cây gậy trong tay lên đe dọa.

“Nhưng chúng tôi chỉ đi tìm anh ấy để tìm hiểu rõ sự tình, không có tranh cãi, cũng không có lý do gì để giết anh ta hết.” Trần Cường sau khi bình tĩnh lại nói.

“Hơn nữa lúc chúng ta rời đi, ông chủ Tang vẫn còn khỏe mạnh bình thường.” Hòe Dật lập tức tiếp lời nói: “Trong này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, hay là anh trước tiên hãy đi tìm hiểu tình huống xem như thế nào? Chúng tôi ở đây, cũng không trốn được.”

Chương 610: May mắn

“Không được, lỡ như các anh chạy mất thì làm thế nào?” Một sĩ quan cảnh sát khác gầy như cọc tre hét lớn, trông rất oai vệ.

Vụ án mới bắt đầu có chút manh nha, thời gian gấp rút, không thể nào lãng phí thời gian vào loại chuyện này, mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng trong này có gì mờ ám.

Đúng như lời của râu quai nón dẫn đầu nói, ông chủ Tang đã chết ngay sau khi họ rời đi, chưa đầy nửa tiếng sau.

Dù nhìn thế nào đi nữa, đây cũng có vẻ như là một thế cục đã được dàn dựng sẵn dành cho họ.

Nghĩ thông được những chuyện này, mọi người càng không thể bó tay chịu trói, chỉ có mười mấy cảnh sát mà thôi, đối phó bọn họ mà nói cũng không khó khăn gì.

Khó khăn là phải xử lý hậu quả như thế nào, có lẽ có thể đến gặp cục trưởng Kiều, dù sao thì cũng là anh ta đã thuê đội của mình đến xử lý vụ án, nếu có chuyện gì xảy ra cũng đừng nghĩ đến việc được nhàn nhã nghỉ ngơi.

Dường như thấy những người trước mặt này không dễ đối phó, ánh mắt của râu quai nón dẫn đầu có chút do dự, một lúc sau, giọng điệu dịu đi một chút rồi nói: “Như thế này đi, hiện tại chúng tôi cũng chỉ là nghi ngờ các anh có liên quan đến cái chết của chủ tiệm chụp ảnh, kết quả cuối cùng như thế nào, vẫn còn cần điều tra.”

“Các anh ít nhất phải có một người cùng chúng tôi trở về, tiếp nhận thẩm vấn, những người còn lại có thể đi.” Râu quai

nón hạ nhỏ giọng: “Tôi sẽ không làm khó các anh, các anh cũng đừng làm khó cho tôi.”

Có thể thấy đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất rồi.

Nghe vậy, Lạc Hà thoải mái cười nói: “Xem ra người mà các anh muốn bắt đi chính là tôi rồi.”

Râu quai nón không phủ nhận: “Có người nhìn thấy anh cãi nhau với ông chủ Tang trong tiệm chụp ảnh, cho nên anh có nghi ngờ rất lớn.”

“Được thôi.” Lạc Hà nói: “Tôi có thể đi cùng các anh, nhưng tôi có một yêu cầu.”

Râu quai nón do dự một lát, nhưng tay cầm gậy gỗ vẫn không thả lỏng mà thận trọng hỏi: “Yêu cầu gì?”

“Các anh đi ra trước đi, tôi có mấy lời muốn nói với các bạn của mình, nói xong sẽ cùng các anh trở về.” Lạc Hà nhìn rau quai nón nói, từ đầu đến cuối vẻ mặt không hề dao động, thay vì nói là trấn tĩnh, thì trông anh ta giống như không quan tâm hơn.

“Thế sao được?” Một cảnh sát trong đó hét lên: “Nếu như anh bỏ chạy thì làm sao?”

Nhưng sau khi Lạc Hà nhìn anh ta, viên cảnh sát chiếm thế thượng phong lập tức suy sụp, anh ta cũng không biết tại sao.

Rõ ràng đó chỉ là một đôi mắt bình tĩnh, nhưng anh ta lại cảm nhận được sự bình yên trước cơn bão tố đến.

Có vẻ như nếu không chấp nhận yêu cầu của anh ta thì điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra vậy.

“Được, tôi cho anh thời gian.” Râu quai nón ngược lại thẳng thắn đồng ý, sau đó quay người đóng cửa lại.

Bì Nguyễn thò đầu ra ngoài nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện mấy tên cảnh sát đang đứng bên dưới, nhìn chằm chằm vào cửa sổ, rõ ràng là để ngăn cản bọn họ trốn thoát qua đường cửa sổ.

Trần Cường dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lạc Hà, giống như muốn nhìn ra gì đó từ bên trong: "Bọn họ chính là vì anh mà đến." Ngữ khí của anh ta kiên định nói.

Đây là chuyện đã rất rõ ràng, bọn họ vừa mới rời tiệm chụp ảnh, ông chủ Tang đã chết, sau đó thì có một nhóm cảnh sát tìm tới tận cửa…

Càng kỳ quái hơn nữa là mọi người đều chú ý đến một điểm quan trọng, câu đầu tiên mà viên cảnh sát xông vào hỏi là…"Ai là Lạc Hà?"

Tại sao lại hỏi như vậy?

Nói cách khác, làm sao bọn họ lại biết tên của Lạc Hà?

Theo lời giải thích của râu quai nón, có người nhìn thấy Lạc Hà cãi nhau với ông chủ Tang trong tiệm chụp ảnh, cho nên mới cho rằng anh ta bị tình nghi giết người.

Nhưng nếu nghĩ kỹ về nó, lời giải thích này đơn giản là không thể chấp nhận được.

Thứ nhất, giữa Lạc Hà và ông chủ Tang không hề có tranh chấp quá mức.

Điểm thứ hai, cũng là điểm kỳ quái nhất, là làm sao người nhìn thấy bọn họ có tranh chấp này gọi cảnh sát lại biết tên Lạc Hà?

Trên mặt anh ta cũng đâu có viết hai chữ "Lạc Hà".

Bì Nguyễn mở to mắt: "Vậy nên… có người gài bẫy hãm hại anh?"

Trong nhiệm vụ, tình huống nào cũng có thể xảy ra, nhưng lại mạnh mẽ như vậy, chỉ nhắm vào Lạc Hà, điều này vẫn khiến người ta phải suy nghĩ rất nhiều.

"Tại sao chỉ nhắm vào một mình anh?" Hòe Dật nhịn không được hỏi.

Đối với việc này, Lạc Hà không có ý giấu diếm, anh ta nhìn thoáng qua vị trí của cửa, giống như có thể xuyên qua cửa nhìn ra bên ngoài: "Chắc là có liên quan đến năng lực của cánh cửa trong cơ thể tôi, có tôi ở đây, con quỷ này muốn tiêu diệt cả nhóm chúng ta, là hoàn toàn không thể."

Khẩu khí của anh ta không nhỏ, nhưng lại nói với giọng điệu bình tĩnh đến mức không ai nghi ngờ tính xác thực của nó.

Ánh mắt của Hòe Dật và Trần Cường dần dần trở nên khác lạ, họ cũng không khỏi kinh ngạc trước thân phận môn đồ của Lạc Hà.

Nhưng cánh cửa trong cơ thể anh ta vậy mà lại có thể chống lại mộng cảnh của con quỷ này, điều này khiến bọn họ rất hứng thú.

Một kẻ thậm chí đến quỷ cũng phải cảm thấy khó giải quyết, cánh cửa trong cơ thể anh ta rút cuộc có năng lực nghịch thiên đến như thế nào?

Khi Lạc Hà nói những lời này, những lần gặp gỡ trước đó dần dần được kết nối, Phó Phù chạm vào cằm cô và phân tích với vẻ thành thục: "Hãm hại anh là quỷ, nó biết rõ rằng nếu như anh có ở đây, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn. Vì vậy, đã mượn tay của cảnh sát để đem anh đi, tiện cho việc ra tay với chúng tôi hơn."

"Có lẽ là như vậy." Lạc Hạc khẽ gật đầu.

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao ông chủ Tang gặp phải mộng cảnh mà vẫn có thể sống sót, nguyên nhân cơ bản là do quỷ đã để anh ta đi, anh ta vẫn còn chưa đến lúc chết.

Mà sau khi nhóm người Lạc Hà xuất hiện, cái chết của anh ta mới có ý nghĩa.

"Con quỷ này sẽ kéo người vào trong mộng cảnh rồi giết chết. Để ngăn chặn tình huống này xảy ra, tôi có hai đề nghị." Lạc hà chậm rãi nói: "Đầu tiên, hãy luôn duy trì tỉnh táo, bất kể là ban ngày hay là ban đêm."

Yêu cầu này nghe có vẻ đơn giản nhưng đối với những người từng trải qua nhiều sự kiện linh dị mà nói, thì về cơ bản chẳng khác nào là không nói.

Những cuộc tấn công của quỷ trước giờ luôn không báo trước, huống chi là chỉ cần thất thần một cái, là sẽ bị kéo vào trong mộng cảnh, hơn nữa cái chết của ông chủ Tang cũng truyền đạt cho họ một điểm thông tin rất quan trọng.

Đó chính là quỷ giết người, không nhất thiết chỉ vào ban đêm.

Con người ta vào ban ngày cũng vẫn sẽ ngủ gật và mất tập trung.

Chỉ cần vô tình đi vào mộng cảnh, vậy thì sẽ bị giết chết.

Hoè Dật thận trọng hỏi: "Còn điểm thứ hai thì sao?"

"Tôi có một giả thiết, nhưng còn chưa kịp chứng thực." Lạc Hà nói: "Bằng ngoại lực gây ra việc ngất xỉu, có lẽ có thể tránh khỏi bị quỷ kéo vào mộng cảnh."

"Ý của anh là… bị đánh bất tỉnh?" Trên mặt Bì Nguyễn viết đầy câu như vậy mà cũng được nữa hả.

"Cho nên tôi nói đây chỉ là giả thiết, nhưng tôi không chắc kết quả sẽ ra sao." Lạc Hà nói.

Nghe vậy, sắc mặt của mọi người đều trở nên rối rắm, phương pháp này được coi là một canh bạc lớn, trừ khi đó là biện pháp cuối cùng, nếu không chắc sẽ không có ai sử dụng.

Suy cho cùng, khả năng tự bảo vệ mình của một người trong tình trạng hôn mê là bằng 0. Một khi trường hợp khẩn cấp xảy ra, muốn chạy trốn cũng không kịp.

So với nó, tất cả mọi người đều nguyện ý tiến vào mộng cảnh, dù sao quỷ dù mạnh mẽ quỷ dị đến đâu cũng có điểm yếu, chỉ cần tìm đúng điểm này là có thể kết thúc nhiệm vụ.

Có tiếng bước chân vang lên, cửa bị đẩy ra, râu quai nón dẫn theo mấy người đi vào: "Được rồi, Lạc Hà, anh hãy đi cùng chúng tôi một chuyến đi."

Sau đó, những người này dường như còn chưa yên tâm, lại lấy ra một đôi còng tay bằng sắt đen kiểu cũ, đeo vào cổ tay Lạc Hà.

Trước khi ra khỏi phòng, Lạc Hà đứng yên, quay đầu nhìn mọi người: "Tôi đi trước đây, chúc các vị… may mắn."

Chương 611: Nhận thấy

Mắt thấy Lạc Hà bị một đám người vây quanh dẫn đi, trên tay còn bị mang còng sắt dành cho tù nhân, khi di chuyển phát ra tiếng kêu lạch cạch: "Hừ…" Bì Nguyễn nhìn theo bóng lưng anh ta, nhất thời chợt cảm thấy bị thương.

"Anh làm sao mà phải bày ra bộ dạng này?" Phó Phù cau mày hỏi: "Anh ấy chỉ bị bắt đi chứ chưa chết."

"Anh có chết thì anh ấy cũng sẽ không chết đâu." Dường như vẫn còn chưa hết tức giận, Phó Phù chống tay lên hông, giận dữ nói.

Đối với thái độ của Phó Phù, Bì Nguyễn hiếm thấy không phản bác, anh ta mắt tiễn bóng dáng của Lạc Hà biến mất ở góc hành lang, sau đó mới thu lại ánh mắt.

Ước chừng khoảng mười mấy phút sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, người tới tựa hồ rất cẩn thận, nhưng tiếng bước chân vội vã vẫn lộ rõ nội tâm đang rất căng thẳng.

Một khuôn mặt xẹt qua trước cửa: "Quả nhiên là mọi người đang ở đây!" Triệu Hưng Quốc nhìn thấy mọi người, trên mặt không có mấy kinh ngạc.

Dù sao thì vừa cách đây không lâu, anh ta đã giương mắt nhìn Lạc Hà bị cảnh sát bắt đi, chưa nói đến việc phải đeo còng tay, lại còn bị đưa vào xe cho tù nhân.

"Sao anh lại đến đây?" Hòe Dật theo thói quen nhìn về phía sau Triệu Hưng Quốc, nhưng hình như chỉ có mình anh ta đến.

Về việc này, Triệu Hưng Quốc giải thích: “Chúng tôi ở ngay gần đây, nhìn thấy náo động lớn như vậy thì đến xem, cậu em Giang Thành nói rằng cảnh sát đến là nhắm vào mọi người, quả nhiên là thế thật”.

“Bọn họ người đâu rồi?” Lâm Uyển Nhi hỏi.

Đối với mỹ nhân này, Triệu Hưng Quốc cũng có chút kiêng dè, đối mặt với cô, áp lực rất lớn, anh ta né tránh cái nhìn, trả lời: “Hai người Giang Thành đang ở dưới tầng, trước đó chúng tôi trốn ở đầu ngõ.”

Bây giờ tình hình đã rất rõ ràng, Giang Thành lo lắng đám người Lâm Uyển Nhi gặp nguy hiểm nên phái Triệu Hưng Quốc đi thăm dò đường đi, xem xét tình hình.

Còn hắn thì dẫn theo tên mập trốn ở một nơi an toàn.

Nếu thấy tình thế không ổn, có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào.

“Ở đây không phải nơi để nói chuyện. Chúng ta rời đi trước rồi hãy nói.”

Có Triệu Hưng Quốc dẫn đường, nhóm người nhanh chóng tìm được lối vào con ngõ nơi bọn họ đang ẩn náu, lối vào con ngõ rất khuất, nếu không chú ý thì rất dễ bị bỏ qua.

Nhưng điều khiến Triệu Hưng Quốc ngạc nhiên là khi anh ta bước vào con ngõ, bên trong làm gì còn bóng dáng của hai người Giang Thành: “Người đâu rồi?” Triệu Hưng Quốc nhìn xung quanh, rõ ràng là bọn họ đã hẹn ước tập hợp ở đây.

“Này.” Triệu Hưng Quốc nhìn một tên ăn xin đang ngồi xổm trong góc: “Anh có nhìn thấy hai người ở đây đi đâu rồi không? Vừa rồi vẫn còn ở đây mà.”

Không ngờ, người ăn xin trợn mắt, hoàn toàn phớt lờ anh ta.

Vẫn là Bì Nguyễn nhanh trí, lấy tiền lẻ trong túi ra, ném vào chiếc bát vỡ mất một góc của người ăn xin, phát ra tiếng "ding".

Lần này thậm chí không cần bọn họ lên tiếng, người ăn xin liếc nhìn Triệu Hưng Quốc với vẻ khinh thường và nói: "Bọn họ rời đi từ lâu rồi, anh vừa rời đi là họ đã đi rồi."

Triệu Hưng Quốc: "???"

Ngược lại là Lâm Uyển Nhi nhếch khóe miệng lên, như thể đã nhận ra điều gì đó.

Hiện tại là lúc ánh nắng nhiều nhất, cô nheo mắt nhìn xung quanh, tìm một góc có ánh nắng chói chang nhất, ở đó mơ hồ có một ngôi nhà sàn cũ kỹ.

Tòa nhà có ba tầng, trông rất cũ kỹ, bên ngoài phủ đầy cây thường xuân xanh mướt, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở cửa sổ tầng ba.

Sau cửa sổ, Giang Thành quay người nói với tên mập bên cạnh: "Xem ra, ngoại trừ Lạc Hà, những người khác tạm thời vẫn bình an vô sự."

Tên mập nuốt nước miếng, ngồi vào bàn, Giang Thành không cho anh ta đến gần cửa sổ, nói rằng thân hình to lớn dễ bị lộ.

Mười phút sau, mọi người gặp nhau ở dưới tầng, sắc mặt của Triệu Hưng Quốc không được tốt lắm, ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Thành.

Giang Thành không hề giải thích về chuyện này, hắn cảm thấy không cần thiết.

Điều quan trọng nhất trong nhiệm vụ là đảm bảo sự an toàn của chính mình, một khi trong tòa nhà xảy ra chuyện gì, rất khó để nói liệu Triệu Hưng Quốc có khai ra bọn họ hay không.

“Lạc Hà bị bọn họ bắt đi rồi.” Trần Cường nhìn Giang Thành nói.

Những điều này Giang Thành đều biết, điều hắn cảm thấy hứng thú hơn là tại sao.

Trần Cường kể lại những gì họ đã gặp phải một cách cẩn thận chi tiết, còn Hòe Dật thì ở bên cạnh bổ sung.

“Những chuyện này hẳn là do quỷ làm, người tố cáo Lạc Hà đó có vấn đề.” Giang Thành nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Việc sát hại chủ tiệm chụp ảnh cũng là một phần trong kế hoạch.”

“Chỗ các anh có manh mối gì không” Phó Phù nheo mắt hỏi, dường như việc Lạc Hà bị bắt đi cũng không có ảnh hưởng gì đến cô.

Về phần mối quan hệ giữa cô và đồng đội có thân thiết như mọi người nghĩ hay không, hay cô có đủ niềm tin vào Lạc Hà hay không thì mọi người đều không biết.

Theo thỏa thuận, nhóm người Giang Thành đi điều tra về Yoko.

Đối với người phụ nữ này, mọi người đều có một cảm giác kỳ vọng kỳ lạ, cô giống như một NPC có thể tiết lộ manh mối bất cứ lúc nào.

Người rơm, bài ca dao, còn có ngôi miếu ở quê hương…

Rất nhiều manh mối đan xen với nhau, mà Yoko chính là nơi hội tụ của chúng.

“Còn nhớ người phụ nữ kia đã nói gì không?” Giang Thành nhìn mọi người nhắc nhở: “Tiệm màn thầu suýt nữa đã đánh nhau với chúng ta.”

Hòe Dật phản ứng rất nhanh, lập tức hiểu Giang Thành có ý gì: “Cô ấy nói ngoại trừ chúng ta, còn có người lén lút đưa

đồ ăn cho bọn Yoko, người của Phong phủ!"

"Là Lưu thọt." Giang Thành đột nhiên nói.

"Là anh ta?!"

Kết quả này không thể nói là quá kinh ngạc, dù sao bọn họ cũng cảm thấy tên Lưu thọt này không hề đơn giản, ngay từ lần đầu gặp, mọi người đều cảm thấy trong lòng có gì đó kỳ quái không thể nói ra.

Nhưng một người là người gác cổng của Phùng phủ, người còn lại là một người Nhật Bản lang thang đầu đường xó chợ, dù nhìn thế nào cũng không thấy có mối liên hệ nào giữa hai người.

Nhớ tới dáng vẻ thê thảm của Lưu thọt, Triệu Hưng Quốc ánh mắt cứng đờ, ngẩng đầu lên, môi run run, dường như muốn nói điều gì đó.

Nhưng không ngờ, Phó Phù lại nhìn chằm chằm vào anh ta, nói trước: "Anh cảm thấy thân thể anh ta trở thành như thế là do bị cửa ăn mòn sao?"

"Cô cũng nghĩ như vậy sao?" Triệu Hưng Quốc kinh ngạc nói.

Nghe vậy, ánh mắt của Giang Thành thay đổi, hắn chỉ biết, nếu môn đồ sử dụng quá mức sức mạnh của cửa, thì sẽ bị nguyền rủa sau cửa ăn mòn, dần dần sẽ bị mất đi ý thức.

Nhưng cơ thể vậy mà cũng sẽ có những thay đổi dị biến theo, là điều mà hắn không ngờ tới.

Đồng thời, hắn lập tức nghĩ tới chuyện xảy ra cách đây không lâu.

Bì Nguyễn…

Cậu bé lúc trước nói khuôn mặt của Bì Nguyễn thối rữa, rơi xuống đất.

Khi đó Giang Thành suy đoán rằng quỷ đã giết Bì Nguyễn và thay thế anh ta, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ còn có một khả năng khác.

Bì Nguyễn cũng là một môn đồ, xét theo biểu hiện của anh ta thì cánh cửa trong cơ thể đã bị ăn mòn nghiêm trọng, thậm chí ngay cả bộ dạng của anh ta cũng không còn giữ được nữa.

Suy đoán này hiếm khi khiến hắn phải ớn lạnh sống lưng.

Thời gian hắn quen biết với Bì Nguyễn cũng không phải là ngắn, trong quá trình đó không nhận thấy bất cứ điều gì.

Ngay từ rất sớm, hắn đã mơ hồ cảm thấy chung quanh có một đôi mắt cứ nhìn mình chằm chằm, nghi ngờ đầu tiên của hắn là tên mập cùng xuất hiện với ác mộng.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, trên người của Bì Nguyễn cũng có điểm đáng nghi, chỉ là bởi vì hai người quen nhau đã lâu, hơn nữa lúc đó ác mộng còn chưa xuất hiện nên hắn đã cố ý bỏ qua một số nghi ngờ.

Nếu như Bì Nguyễn thực sự là một môn đồ, vậy thì kế hoạch nhắm vào hắn này đã được bắt đầu từ rất lâu rồi, quy mô đằng sau của kế hoạch nó, bề rộng của kế hoạch và việc che giấu các thủ đoạn đều sẽ khiến người ta phải sốc.

Mà trong số những người hắn quen biết, những người có khả năng làm điều đó nhất là băng đảng điên rồ Đỏ Thẫm.

Chương 612: Giao chiến

“Bác sĩ Giang.” Có người sáp tới, nhỏ giọng hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Giang Thành quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt Bì Nguyễn đang có chút bối rối vì lo lắng, rõ ràng là một khuôn mặt rất quen thuộc, nhưng Giang Thành lại cảm thấy thật xa lạ.

“Không có gì.” Giang Thành bình tĩnh đáp: “Đột nhiên nghĩ tới một người bạn.”

Bất kể Bì Nguyễn có liên quan đến gì đến Đỏ Thẫm hay không, hiện tại cũng không phải là lúc để xác minh, ưu tiên hàng đầu là tìm ra thân phận của Lưu thọt, sự kỳ quái trên người anh ta là đã quá rõ ràng rồi, nếu như có thể xác nhận rằng anh ta chính là môn đồ Nhật Bản trước đây, vậy thì mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều.

“Nhưng phải đi đâu để thăm dò thân phận của Lưu thọt bây giờ?” Hòe Dật hỏi, người biết rõ căn nguyên của anh ta nhất hẳn là người nhà họ Phùng, nhưng bọn họ đã chết rồi.

Đồn cảnh sát có lẽ có thể tra ra căn nguyên về Lưu thọt, nhưng mọi người đều ngầm đồng ý không lên tiếng, còn đối với cái tên cục trưởng Kiều cưỡng bức bắt cóc họ để điều tra vụ án, ấn tượng của mọi người đều không được tốt.

Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, cũng không muốn phát sinh bất kỳ liên hệ nào với anh ta.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành lên tiếng nói: “Đi tìm Ngô Đại Lực.”

Ngô Đại Lực rõ ràng không phải là thành viên cốt lõi của đồn cảnh sát, nhiệm vụ được giao chỉ là chạy việc vặt, nhưng anh ta có vẻ rất vui vẻ và tiêu diêu tự tại.

Theo những gì đã nói trước đó, mọi người tìm thấy anh ta ở một quán trà, lúc này anh ta đang cởi trần, một chân gác lên ghế đẩu, đánh bạc cùng một nhóm người.

Cách từ rất xa, đã nghe thấy có người hét: "Mua đứt rời tay, phú quý thành thiên!"

Xem ra Ngô Đại Lực không may mắn lắm, sau khi đến gần mới phát hiện anh ta không phải là cố ý cởi trần, dù sao lúc này thời tiết cũng đã trở lạnh.

Anh ta cũng đã bị thua mất cả áo rồi.

Sau khi tiếp cận Ngô Đại Lực, Giang Thành giải thích mục đích đến của mình, Ngô Đại Lực lúc đầu từ chối, trong mắt hiện lên một cảm xúc kỳ quái, tựa hồ có chút lo lắng.

Nhưng những lời tiếp theo của Giang Thành không khỏi khiến anh ta phải suy ngẫm: "Anh đã làm thua mất cả đồng phục cảnh sát, đã nghĩ xong khi trở về sẽ nói thế nào chưa?" Hắn nhìn Ngô Đại Lực hỏi.

Một lúc sau, Ngô Đại Lực nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy cậu nói phải làm thế nào?"

"Tôi sẽ giúp anh chiến thắng giành lại nó."

Nghe thấy những gì Giang Thành nói, đám đông ồn ào ban đầu cứng đờ, sau đó bật cười. Người dân ở đây đến từ mọi tôn giáo.

Bọn họ không có bản lĩnh gì mấy, nhưng bản lĩnh nhận biết người thì vẫn có, theo bọn họ, nhóm người Giang Thành quá "sạch sẽ", hoàn toàn không biết thủ đoạn ở chỗ của bọn họ.

Một người đàn ông thô kệch có vết sẹo bỏng bên phải mặt nheo mắt cười nói: “Nhóc con, tôi khuyên cậu bớt lo việc bao đồng đi, nếu không đến con vợ già cũng thua mất đấy!”

Nghe vậy, đám người lại một lần nữa phá lên cười.

Giang Thành không quan tâm, hắn chỉ quan tâm đến câu trả lời của Ngô Đại Lực: “Cần hay là từ chối?”

Ngô Đại Lực mím môi, dường như cũng biết kết cục của việc đánh mất bộ đồng phục này, vì thế hạ quyết tâm gật đầu: “Được, cứ làm theo lời cậu nói đi!”

Nhưng điều mà mọi người không ngờ tới là người mà họ đặt cược không phải là Giang Thành, người lúc đầu đã khoác lác tới tận mây xanh, mà là một phụ nữ xinh đẹp.

“Chơi thế nào?” Lâm Uyển Nhi đưa tay ra, một tay nhặt lên ba viên xúc xắc, mỗi ngón tay thon dài cầm một viên, sau đó ném từng viên vào cốc xúc xắc, đôi mắt hẹp không có cảm xúc: ” Vượt cửa biển hay lắc cúp vàng?”

Người đàn ông mặt sẹo dường như cảm giác được người tới bất thiện, đẩy tên gầy gò bên cạnh ra, đi tới chỗ ngồi của nhà cái, trầm giọng nói: “Lắc cúp vàng.”

Không ai muốn bỏ lỡ loại cờ bạc này, một lúc sau có rất nhiều người đến xem, gần đó còn có cả những người ăn xin bưng bát vỡ.

Kết quả không có gì đáng ngạc nhiên, người đàn ông mặt sẹo liên tiếp thua ba ván, không những giành lại được quần áo của Võ Đại Lực mà còn lấy lại số tiền đã mất trước đó, cộng thêm một bộ áo khoác lông từ người đàn ông mặt sẹo.

Trong cơn gió lạnh, người đàn ông mặt đầy sẹo với cơ bắp màu đồng che mình, run rẩy, trông như thể vừa nhìn thấy quỷ vậy.

Ném quần áo cho Ngô Đại Lực, Giang Thành nói: "Tìm một địa điểm, nói chuyện tử tế đi."

Ngay lúc Lâm Uyển Nhi đặt cốc sàng xuống, chuẩn bị rời đi thì: "Chờ đã!" một giọng nói gay gắt vang lên, nhưng giọng điệu lại có chút trẻ con.

"Chị." Phó Phù đứng ở bàn đánh bạc, cười toe toét, háo hức nhìn Lâm Uyển Nhi: "Cùng tôi đánh cược một ván nhé?"

Nghe vậy, bước chân Bì Nguyễn dừng lại, lông mày lập tức nhíu lại.

Lâm Uyển Nhi thì quay người lại, cúi đầu nhìn cô gái thấp hơn mình một cái đầu, vén tóc thành búi, gật đầu.

Phó Phù càng hưng phấn hơn khi nhìn thấy cảnh tượng này, mặt cô đỏ lên một cách kỳ lạ nhưng những người xung quanh lại không thể hiểu được.

Việc hai người phụ nữ cá cược với nhau ở đây, thật là chuyện hiếm thấy.

Đám người Hòe Dật, Trần Cường thấy người tụ tập càng ngày càng đông, muốn nhanh chóng rời đi, nhưng Giang Thành không bày tỏ lập trường, nên bọn họ cũng không tiện nói gì.

Sau khoảng thời gian tiếp xúc này, bọn họ cũng cảm nhận được sự chi phối của Lâm Uyển Nhi đối với Giang Thành, và mối quan hệ giữa hai người cũng khiến người ta phải suy nghĩ miên man.

Phó Phù đến nhìn cũng không thèm, dựa vào trí nhớ của mình để lấy ba viên xúc xắc trên bàn và ném chúng vào cốc xúc xắc, sau đó lắc mạnh chúng, sau một lúc, lật ngược trên bàn.

“Đoán lớn nhỏ không vui chút nào, chúng ta hãy đoán số chấm đi.” Phó Phù mặt đỏ bừng, giống như say rượu.

“Được.”

Phó Phù nắm chặt cốc xúc xắc, đôi mắt sáng ngời hướng ra ngoài, ánh mắt gần như muốn ăn sống Lâm Uyển Nhi: “Chị đoán trước đi!”

“12 chấm.” Lâm Uyển Nhi nói.

Lời còn chưa dứt, Phó Phù đã nhếch khóe miệng lên, lộ ra nụ cười đầy mưu mô: “Tôi đoán là 6,6, 4,16 chấm!”

“Mở! Mở!” Người đàn ông mặt sẹo khoanh tay trước gió lạnh làm phông nền thúc giục lớn tiếng, như thể chỉ đang xem trò vui chứ không quá coi trọng.

Những người khác cũng làm theo.

Phó Phù nheo mắt, từng chút một mở cốc xúc xắc, cổ họng thỉnh thoảng cuộn lên, tuy đã đoán trước được kết quả nhưng mỗi giây trước khi kết quả được công bố đều là một niềm vui đối với cô.

Cốc xúc xắc dần dần mở ra một khe hở, viên xúc xắc đầu tiên xuất hiện: “Là 6 chấm!” Có người hét lên.

Tiếp sau đó, khi con xúc xắc thứ hai xuất hiện, đám đông bắt đầu náo động.

Vẫn là 6 chấm!

Hơi thở của Phó Phù trở nên gấp gáp khi cô nhìn thấy viên xúc xắc thứ hai, dù kết quả có ra sao thì cô cũng đã bất khả chiến bại trong vụ cá cược này.

Nhưng vào lúc cô mở hoàn toàn cốc xúc xắc, khung cảnh vốn ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh, mọi người đều nhìn chằm chằm vào mặt bàn.

“Làm sao… làm sao lại như vậy?” Phó Phù bối rối.

Mọi người cũng rất bối rối.

Dưới cốc xúc xắc chỉ có hai viên xúc xắc, một viên là 6 chấm, viên kia vẫn là 6 chấm.

Bì Nguyễn liếc nhìn Lâm Uyển Nhi vẫn luôn rất bình tĩnh, thở dài trong lòng, sau đó quay đi, nhìn Phó Phù với ánh mắt đầy thương cảm.

Giây tiếp theo, dưới sự chú ý của mọi người, Lâm Uyển Nhi cử động, cô chậm rãi giơ tay lên, giữa những ngón tay thon dài cầm một con xúc xắc.

Cô nhẹ nhàng đặt con xúc xắc lên bàn, cách đầu ngón tay của Phó Phù khoảng vài centimet, khóe mắt Phó Phù vô cớ giật giật.

“Quân bài của mình còn nhìn không rõ, thì đừng học đòi người lớn lên bàn đánh bạc.” Lâm Uyển Nhi nghiêm túc nói: “Nước ở đây rất sâu, một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch thì không thể kiểm soát được đâu.”

Chương 613: Căn cứ bí mật

"Được rồi." Giang Thành nói: "Đừng chơi nữa, chúng ta còn có việc phải làm."

Đối với lời nói của Giang Thành, Lâm Uyển Nhi vẫn có thể nghe lọt tai, để lại Phó Phù với vẻ mặt bối rối, những người còn lại thì rời đi trước.

Tìm một chỗ vắng vẻ, Giang Thành và Ngô Đại Lực ngồi xuống, mặc dù đã lấy lại quần áo nhưng dường như tâm trạng của Ngô Đại Lực vẫn không được tốt cho lắm.

Ngược lại còn có chút lo lắng.

Cuối cùng vẫn là Giang Thành phá vỡ sự im lặng: "Xem ra anh rất quen thuộc với Lưu thọt của Phùng phủ." Đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, mặc dù không gây ra tiếng động lớn nhưng lại mang đến cho người ta một áp lực vô hình.

Nói cho cùng, Ngô Đại Lực vốn đã nghĩ tới việc lừa lại quần áo, rồi tìm cớ chuồn đi, nhưng tình huống hiện tại… anh ta lặng lẽ nuốt khan, dường như chuyện không đơn giản như anh ta đã nghĩ.

"Thật ra… Thật ra cũng không quen như các cậu nghĩ đâu." Ngô Đại Lực gãi đầu, mặc bộ quần áo vừa mới thắng được, thấp giọng nói: "Cái tên Lưu thọt này, các cậu đừng thấy anh ta xấu xí, nhưng cũng là một người mệnh khổ, hơn nữa con người cũng không tệ, làm việc thì chăm chỉ, nếu không thì nhà họ Phùng cũng đã không giữ anh ta lại đúng không?"

"Anh ta đã đến nhà họ Phùng từ khi nào?" Hòe Dật sắp xếp lại suy nghĩ của mình hỏi.

“Ồ, cái này cũng phải một khoảng thời gian rồi.” Ngô Đại Lực suy nghĩ một chút, nhớ lại: “Chắc cũng phải hai năm rồi.”

“Đúng vậy, là hai năm! Tôi nhớ anh ta là được nhặt về vào một mùa đông rất lạnh!” Ngô Đại Lực kiên định nói, dường như đang nhớ lại chuyện xảy ra khi đó.

Giang Thành nắm bắt được mấu chốt trong lời nói của Ngô Đại Lực, hỏi: “Anh ta là được nhặt về?”

“Đúng rồi, nói muốn nói, tên Lưu thọt này cũng thật sự là may mắn, gặp phải loại chuyện đó còn có thể sống sót.” Ngô Đại Lực cảm khái thở dài, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp.

Điều này tất nhiên không thể thoát khỏi sự chú ý của mọi người.

“Tôi nhớ đó là một mùa đông cách đây hai năm, thời tiết đặc biệt xấu, tuyết rơi dày đặc liên tục trong nhiều ngày. Lão Trịnh…” Ngô Đại Lực dừng lại và giải thích: “Ồ, cũng là thợ săn của chúng tôi ở đây, người được coi là có kinh nghiệm nhất, đã gặp Lưu thọt khi lẻn vào núi đi săn.”

“Lúc đó anh ta đang co ro dưới một gốc cây lớn và đã bị đông cứng. Sau đó, bác sĩ còn nói nếu muộn hơn một chút thì đã mất mạng rồi.”

“Cứ như vậy, mà nhặt anh ta về, nên anh ta mới nhặt lại được cái mạng của mình.”

“Sau đó gặp đúng dịp Phùng lão gia mừng thọ, muốn tích đức hành thiện, nên đã dẫn anh ta vào trong phủ, để anh ta làm bất cứ công việc gì có thể”.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành hỏi: “Lúc nãy anh vừa nói gặp phải chuyện đó mà vẫn có thể sống sót, là có ý gì?”

Vừa rồi Giang Thành đã chú ý tới, khi nói đến chuyện này, vẻ mặt của Ngô Đại Lực rõ ràng đã khác trước kia, giống như đang cố ý che giấu điều gì đó.

Ánh mắt thoáng nhìn qua Giang Thành, vẻ mặt Ngô Đại Lực rối rắm, hồi lâu mới thở ra, nắm đấm đặt trên chân dần dần nắm chặt: "Chuyện này tôi cũng nghe nói thôi, ở trong đồn cảnh sát của chúng tôi, người biết chuyện cũng không có nhiều, các cậu nghe cho biết là được, tuyệt đối đừng nói chuyện ra bên ngoài.

"Yên tâm đi." Tên mập vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói: "Tôi kín miệng lắm."

"Người bên ngoài đều cho rằng Lưu thọt mắc phải bệnh gì kỳ quái, nhưng thực ra không phải vậy." Ngô Đại Lực hạ giọng, tức giận nói: "Anh ta là bị đám người Nhật Bản chết tiệt kia hãm hại!"

"Việc anh ta biến thành bộ dạng này có liên quan gì đến người Nhật Bản?" Hòe Dật kinh ngạc hỏi, điều này hoàn toàn trái ngược với suy đoán ban đầu của bọn họ rằng anh ta là môn đồ Nhật Bản.

"Đúng." Ngô Đại Lực gật đầu, trong mắt nhất thời trống rỗng, phảng phất trở về những năm tháng chiến tranh tàn phá.

Một lúc sau, anh ta nói với giọng thần bí: "Năm đó, người Nhật Bản đã xây dựng một căn cứ bí mật ở vùng núi phụ cận, bọn họ bắt rất nhiều người dân vô tội và sử dụng họ để thí nghiệm. Lưu thọt là một trong số đó, bọn họ tiêm một loại thuốc nào đó vào người anh ta, sau đó thì anh ta trở thành như thế này."

"Căn cứ bí mật…" Trần Cường dường như đang suy nghĩ, dù sao họ cũng biết trong núi có một mỏ vàng do người Nhật khai thác, nơi đây miễn cưỡng cũng có thể đối chiếu được.

“Người Nhật Bản thật là độc ác, bọn họ không coi người dân của chúng ta như con người, gọi họ là khối gỗ, một người sống sờ sờ, nói giết là giết, còn tuỳ tiện hơn cả việc giết một con gà.”

“Sau đó những người của chúng ta ở bên trong đã hợp lực với nhau, dọc ngang gì thì cũng chết, chi bằng quyết chiến đấu đến cùng.”

“Vì thế những người bên trong đã bàn bạc với nhau, nhân lúc người Nhật bản không để ý, phát động phản kháng, ban đầu mọi việc đều diễn ra rất suôn sẻ, nhưng không ngờ…” Giọng điệu của Ngô Đại Lực thay đổi: “Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, bọn họ đã gặp phải một người Nhật Bản rất lợi hại, là người lãnh đạo của những người Nhật Bản này.”

“Gã biết tà thuật, dao chẻ súng bắn cũng không vô đầu được, một mình gã dùng tay không giết hơn mười mấy người của chúng ta.”

“Cuối cùng, những người còn lại bị đẩy vào tình thế tuyệt vọng. Để ngăn chặn lũ quỷ này tiếp tục làm ác và hãm hại đồng bào chúng ta, những người còn lại đã cho nổ kho đạn trong căn cứ và đồng quy vô tận cùng với đám người Nhật Bản.”

“Lúc đó, Lưu thọt bị sóng xung kích do vụ nổ gây ra, tỉnh dậy trong một ngọn núi trắng xóa rộng lớn, dùng hết sức lực trèo ra ngoài, cuối cùng bất tỉnh dưới một gốc cây lớn.”

“Anh ta cũng là người duy nhất sống sót trong vụ việc này.” Ngô Đại Lực thở dài, không biết anh ta cảm thấy may mắn cho Lưu thọt hay đang tiếc thương những đồng bào đã chết.

So với những gì đã xảy ra với Lưu thọt, mọi người càng quan tâm đến người Nhật Bản biết tà thuật này, năng lực của

môn đồ… chính là tà thuật trong mắt người bình thường.

“Thân phận của người Nhật Bản này, anh biết rõ không?” Giang Thành hỏi.

“Hình như tên là Yamamoto Senjin.” Ngô Đại Lực không chắc chắn lắm, có lẽ nhận thấy được sự khác lạ trong ánh mắt mọi người, anh ta nhanh chóng giải thích: “Người đàn ông này từng ở thị trấn Đá Xám một thời gian, có uy danh rất lớn trong số những người Nhật Bản ở phụ cận, cho nên vẫn còn lưu lại một số thông tin.”

“Gã là sĩ quan à?”

Nghe vậy, Ngô Đại Lực lắc đầu, vẻ mặt kỳ quái nói: “Không phải, gã không phải sĩ quan.” Anh ta cảnh giác nhìn chung quanh, sau đó thấp giọng nói: “Có người nói… Có người nói bọn họ đã nhìn thấy những người Nhật Bản kia bí mật gọi gã là đại thần quan.”

“Đại thần quan…”

Ánh mắt của Giang Thành chợt khựng lại, manh mối liền xâu chuỗi lại với nhau.

Tà thuật, thần quan… Có vẻ như người này chính là thần quan trong ngôi miếu ở quê hương mà Yoko đã nói, những người rơm kia chính là tác phẩm của gã.

Mà gã, cũng chính là môn đồ mà bọn họ vẫn luôn tìm kiếm.

Con quỷ trong phó bản này, chính là đến từ cánh cửa trong cơ thể của gã.

Trên đường trở về, bầu không khí trong đội ngũ không hề thoải mái chút nào vì sự liên kết của manh mối, ngược lại càng trở nên nặng nề hơn, tên mập lắc cái đầu to, đi theo phía sau mọi người.

Chỉ có Bì Nguyễn là có vẻ không sao, không ngừng nói với tên mập những lời động viên, gần đây anh ta ngày càng nói nhiều, khiến cho tên mập chợt có ý nghĩ, anh ta đang có mưu đồ bất chính gì với mình.

Cân nhắc đến sự an toàn, anh ta chọn ở gần bác sĩ và bà chủ Lâm.

Quả nhiên, ở bên cạnh bà chủ Lâm, Bì Nguyễn trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

"Ôi chà, một căn cứ bí mật đã bị nổ tung, bao gồm cả môn đồ Nhật Bản trong đó, chỉ còn có một người tàn tật sống sót?"

Phó Phù nheo mắt lại, dùng một giọng dở ngô dở khoai nói: "Cái tên Lưu thọt này, mạng cũng thật là lớn!"

Chương 614: Ngã rẽ

Triệu Hưng Quốc sắc mặt âm trầm nói: “Tôi nghi ngờ rằng tên Lưu thọt này chính là môn đồ Nhật Bản trước đây, Yamamoto Senjin.”

“Điều này cũng giải thích cho việc tại sao gã có thể sống sót sau vụ nổ.”

“Dựa vào năng lực của cánh cửa, Yamamoto Senjin đã thoát khỏi vụ nổ, nhưng chuyện này cũng không phải là không có cái giá, gã đã lạm dụng sức mạnh của cánh cửa, khiến cho bản thân bị phản phệ dữ dội, cho nên mới biến thành bộ dạng như hiện tại.” Triệu Hưng Quốc giống như đã kìm nén rất lâu, nói lèo một mạch.

Mọi người cũng có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của anh ta, dù sao nói đến cùng, hai người đồng đội của anh chín là đã chết trong tay của người Nhật Bản Yamamoto Senjin này.

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ nên làm gì tiếp theo, một loạt âm thanh không phù hợp đột nhiên vang lên sau lưng.

“Đây là con đường nào?” Bì Nguyễn trong giọng điệu đầy nghi hoặc.

Nghe vậy, mọi người dừng chân lại, trông vô thức bọn họ đã đi vào một con ngõ nhỏ.

Hai bên ngõ nhỏ là những bức tường rất cao, có chỗ lốm đốm và rêu phong, như thể đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Bức tường cao che khuất tầm nhìn, mọi người không thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài bức tường.

Lúc này, trong đầu mọi người hiện lên một loại dự cảm không lành.

Vì trước đó đang thảo luận chuyện của Lưu thọt nên sự chú ý của mọi người cũng không tập trung vào con đường trước mặt, đều là người nọ đi theo người kia.

Mà người đi trước tất cả mọi người chính là Trần Cường.

Như không nhận thức được những thay đổi xung quanh, Trần Cường vẫn bước đi như cũ, trong mỗi bước đi đều trông rất cứng ngắc.

Mọi người chợt nhận ra rằng, không biết bắt đầu từ lúc nào, đã không còn nghe thấy giọng nói của Trần Cường nữa, trước đó anh ta vẫn luôn rất tích cực về việc thảo luận manh mối.

"Trần Cường." Có người kêu lên.

Trần Cường vẫn tiếp tục bước đi, như không nghe thấy gì, vẫn đi về phía trước.

Lúc này, bóng dáng quen thuộc đang quay lưng về phía mọi người, nhưng lại khiến người ta có cảm giác xa lạ.

Ngăn cản Triệu Hưng Quốc đang muốn lên tiếng, Giang Thành bước nhanh đến gần Trần Cường, cũng không có ý định gọi hay chạm vào anh ta, mà đi đến trước mặt Trần Cường, nhìn vào mắt anh ta.

Quả nhiên…

Đôi mắt của Trần Cường nhắm chặt, anh ta lặp đi lặp lại một cách máy móc chuỗi bước đi, đặt chân xuống rồi bước lên, như thể đang mộng du.

Nhãn cầu dưới mí mắt không ngừng run rẩy.

Giang Thành từng đọc một cuốn sách chuyên nghiên cứu về giấc ngủ, các nhà nghiên cứu trong đó tin rằng chuyển động

nhanh của mắt trong khi ngủ phản ánh khoảnh khắc não gặp phải những cảnh tượng mới trong giấc mộng.

Nói cách khác, Trần Cường hiện tại đang trải qua một giấc mộng, cảnh tượng trong giấc mộng này khiến anh ta kích thích rất lớn.

"Đây là chuyện gì vậy?" Tên mập trợn tròn mắt: "Tại sao anh ta đang đi mà lại ngủ say được?"

Vấn đề này không ai có thể giải thích, nhưng hiển nhiên hiện giờ Trần Cường đang ở trong tình thế vô cùng tồi tệ, anh ta đã bước vào một giấc mộng quỷ dị.

Là do quỷ làm.

"Đừng lo lắng về một người chết nữa." Giọng của Phó Phù vang lên: "Trước tiên hãy nghĩ về bản thân mình đi, mấy người không phải nghĩ chỉ có một mình anh ta có vấn đề, đấy chứ?"

Con ngõ nhỏ này tràn ngập cổ quái, từ khi phát hiện dị thường đến hiện tại, bọn họ đã đi được một chặng đường dài, nhưng vẫn chưa gặp phải một ngã rẽ nào.

Hai bên cũng không có kiến trúc hay nhà dân nào.

Điều này rất bất thường đến mức khiến mọi người nghi ngờ mục đích xây dựng con ngõ nhỏ, nhìn dọc theo con ngõ về phía cuối, dường như có một lớp sương mù mỏng.

Trong sương mù mờ mờ ảo ảo, không biết ẩn giấu thứ gì.

Một bầu không khí khó tả bao trùm xung quanh, có người đang tự hỏi trong lòng liệu nếu tiếp tục đi theo con đường này thì có dẫn đến một thế giới khác hay không.

"Đáng chết." Triệu Hưng Quốc vẻ mặt hung ác phàn nàn: "Chắc hẳn là Trần Cường đã trúng chiêu trước, sau đó cũng dẫn cả chúng ta vào mộng cảnh."

Ánh mắt của Hòe Dật chợt khựng lại: “Ý của anh là hiện tại chúng ta cũng đang ở trong mộng cảnh của Trần Cường?”

Những lời này vừa nói ra, bầu không khí trong đội ngũ lập tức thay đổi, một loại cảm xúc gọi là hoảng sợ lan tràn nhanh chóng, trong trường hợp này, hậu quả của sự hoảng loạn ở một mức độ nhất định thậm chí còn tệ hơn cả quỷ.

“Đừng hoảng sợ, cũng không khoa trương như vậy.” Giang Thành lập tức ngắt lời Hòe Dật, cảnh giác nhìn chung quanh, cố gắng trấn tĩnh cảm xúc của mọi người: “Tôi nghĩ tình huống hiện tại của chúng ta khác với mộng cảnh của Trần Cường, chúng ta chỉ bị can thiệp, chứ không hoàn toàn tiến vào mộng cảnh.”

“Nếu phải miêu tả thì hiện tại chúng ta đang ở giữa ranh giới giữa mộng cảnh và hiện thực.” Giọng điệu bình tĩnh của Giang Thành giống như một tia sáng xua tan đi sự lạnh lẽo xung quanh: “Trong trạng thái tỉnh táo, kéo tất cả chúng ta vào mộng cảnh cùng một lúc, điều này không thực tế, quỷ chỉ tạm thời nhốt chúng ta ở đây, chỉ cần chúng ta không làm điều gì quá giới hạn thì sẽ không có nguy hiểm gì “.

Đương nhiên, Trần Cường với tư cách là đương sự không nằm trong phạm vi này, anh ta có thể sống sót hay không, phải hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của chính mình rồi.

Nhưng có vẻ như không ai đặt nhiều kỳ vọng vào anh ta.

“Cho nên… Hiện tại chúng ta chỉ đang chờ đợi kết quả.” Hòe Dật tựa hồ hiểu được ý tứ của Giang Thành, nhìn sang hắn nói: “Chỉ cần mộng cảnh mà Trần Cường đang trải qua kết thúc, chúng ta có thể rời khỏi nơi này.”

Giang Thành gật đầu: “Đúng vậy.”

Dẫn đến mộng cảnh kết thúc có hai nguyên nhân, một là Trần Cường đã tìm ra lối thoát và chủ động chấm dứt giấc

mộng giết người quỷ dị này.

Cái còn lại là Trần Cường bị quỷ giết chết trong giấc mộng.

Khi người nằm mộng đã chết đi, giấc mộng đương nhiên sẽ kết thúc, đây là một sự rời đi thụ động.

"Mọi người mau… nhìn anh ấy." Tên mập đột nhiên nói.

Thực ra không cần anh ta nói, mọi người cũng đã nhận ra Trần Cường có gì đó khác lạ, phần thân trên vốn cứng ngắc… đã động đậy.

Anh ta chậm rãi giơ tay lên, cởi ba lô sau lưng ra, mặc dù vẫn nhắm mắt nhưng ít nhiều đã cảm thấy có chút khí tức của người sống.

Chuỗi hành động này đều bộc lộ sự quỷ dị khó tả, như thể bị ngăn cách bởi một tấm kính lọc màu xám.

Tuy rằng Trần Cường đứng ở trước mặt, nhưng mọi người đều biết đây chỉ là thân thể của anh ta, ý thức của anh ta thì đang giãy giụa trong một thế giới khủng bố khác hoàn toàn không thể hiểu được.

"Xì xì-"

Có người hít vào một hơi lạnh, mọi người đều nhìn thấy, Trần Cường đem chiếc ba lô cầm trong tay, mở khóa kéo, sau đó lật ngược, đẩy mặt mở ra, mọi thứ bên trong đều rơi ra ngoài.

Lúc đầu chỉ có một ít đồ lặt vặt, cho đến khi một chiếc túi vải xuất hiện, thu hút sự chú ý của mọi người.

Chiếc túi vải rơi xuống đất nảy lên vài cái, lộ ra một góc đồ đạc bên trong.

Cũng là một người rơm được làm thủ công thô sơ!

Chính là cái mà Yoko đã đưa cho bọn họ.

Bởi vì gần đây xảy ra nhiều chuyện, mọi người gần như đã quên mất sự tồn tại của người rơm này, còn về việc nó xuất hiện trong ba lô của Trần Cường như thế nào, e rằng chỉ có chính Trần Cường mới biết.

Nhưng rõ ràng là việc anh ta bị quỷ kéo vào giấc mộng, cũng có liên quan đến người rơm.

Phó Phù nheo mắt, nhìn động tác của Trần Cường, nhếch khóe miệng lên: "Thú vị đấy, dường như anh ta đã nhận ra rằng những gì đang trải qua chỉ là một giấc mộng."

"Vứt người rơm đi, cũng chính là để rời khỏi giấc mộng."

Quả nhiên, ngay sau khi Trần Cường vứt bỏ người rơm, con ngõ nhỏ vô tận trước mặt đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng, ánh sáng chói mắt.

Đi về phía ánh sáng không xa, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi: "Đây là…" Bì Nguyễn há to miệng, như thể còn chưa kịp phản ứng lại.

Bọn họ lại quay trở lại con phố quen thuộc.

Sự hối hả và nhộn nhịp xung quanh đột nhiên lấn át, khiến bọn họ ảo tưởng rằng đó không phải là sự thật.

"Thành… thành công rồi?" Tên mập mở to mắt hỏi.

Chương 615: Vậy anh làm đi

Ngoảnh đầu nhìn lại, con ngõ nhỏ nơi bọn họ đi tới đã biến mất, phía sau là một quán rượu với vài bàn khách ngồi thưa thớt bên trong.

Người hầu bàn với một miếng giẻ trên vai đang bận rộn rót trà và rót nước với vẻ mặt siêng năng.

Gần đó có rất nhiều người đi qua đi lại, mặt trời đang lặn về phía Tây, hiện tại được coi là thời điểm nhộn nhịp nhất trong ngày trên đường phố, một số người bán hàng vội vã đóng cửa về nhà đang rao hét to, hy vọng có thể nhanh bán hết hàng.

Ngay khi mọi người đang căng thẳng thần kinh có thể hòa hoãn được một chút, thân hình của Trần Cường chợt lắc lư, sau đó ngã kềnh xuống đất.

Bì Nguyễn nhìn thấy cảnh này, sắc mặt tái nhợt, há miệng nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

Trái ngược với kết quả mong đợi, Trần Cường không chết ngay tại chỗ mà biến thành một thi thể với nụ cười quỷ dị.

Từ góc nhìn của mọi người, anh ta nhắm chặt mắt, thân thể run rẩy kịch liệt, lồng ngực phập phồng, hô hấp gấp gáp.

Anh ta vẫn chưa chết, giống như đã dùng một thủ đoạn không rõ nào đó để ép mình thoát khỏi cơn ác mộng, nên đã gây ra phản phệ.

“Thật là giỏi đấy.” Triệu Hưng Quốc cảm khái với giọng điệu khó hiểu: “Không ngờ vị tiểu huynh đệ này lại còn có thủ đoạn như vậy.”

Câu này của anh ta rõ ràng là nhắm vào Giang Thành, Lạc Hà là thành viên của Người Gác Đêm, cho nên có một số thủ đoạn cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng đám người Giang Thành trông có vẻ cũng không hề là người bình thường.

"Này! Có chuyện gì vậy?" Thấy có người ngã xuống, trên đường có người đi tới, là một bác gái bán khoai lang nướng, sạp hàng cách bọn họ không xa.

Sắc mặt đen sạm, những nếp nhăn nhỏ đầy khóe mắt, bác gái quỳ xuống, lau bàn tay dính đầy xỉ vào tạp dề trước khi đưa tay đẩy đẩy Trần Cường: "Tỉnh dậy đi, cậu sao thế?"

Cơ thể của Trần Cường đang cuộn tròn thành một quả bóng, giống như đang phải chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

Chẳng mấy chốc, lại có thêm một vài người nữa đến, bao gồm cả những người đi bộ có thiện chí đi ngang qua trên đường và những người bán hàng, giống như người bác gái, dựng các quầy hàng gần đó.

Cuối cùng, ngay cả bà chủ quán rượu cũng chạy ra hét lớn: "Con quỷ bệnh này là của nhà ai? Mau mang đi ngay, đừng ảnh hưởng đến việc làm ăn của tôi!"

Bà chủ xua tay một cách ghê tởm, vẻ mặt dữ tợn.

"Bà đang nói cái gì vậy? Người ta đã bệnh thành thế này rồi." Một cô gái rất trẻ lập tức trả lời: "Cái bà này có chút đồng cảm nào không vậy?"

"Lão nương chỉ muốn kiếm tiền." Bà chủ trợn mắt, như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, chống tay lên hông, tức giận nói: "Nếu mà cô có lòng thì đưa cái tên tiểu bạch kiểm này về nhà mình đi, cứ nói đỡ cho người ta như vậy, hai người có quan hệ mập mờ gì hả?"

"Bà… bà nói bậy!" Cô gái vừa vội vừa tức giận, nếu không có người bên cạnh ngăn cản, chắc hai người đã lao vào đánh

nhau rồi.

Lúc này, bác gái xuất hiện đầu tiên đã chú ý đến đám người Giang Thành, khoảng cách giữa họ không xa, chỉ ước chừng năm sáu mét.

Bác gái dùng ánh mắt vẩn đục nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới, vài giây sau, dùng giọng thăm dò hỏi: "Này cậu bạn trẻ, có phải cậu … quen với cậu kia không?"

"Không quen." Giang Thành trả lời gọn gàng.

Khoảnh khắc nghe được câu trả lời của Giang Thành, sắc mặt của tên mập chợt co rút, sau đó, như ý thức được điều gì, ánh mắt có chút cảnh giác nhìn chung quanh, cái cổ to lớn cũng rụt lại.

Nhưng sau khi xem xét hồi lâu, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Những người xung quanh đang bận rộn với công việc riêng của họ, những vị khách trong quán rượu đang rất phấn chấn, đậu phộng để nhắm rải rác đầy trên bàn.

Những người bán hàng đang mặc cả với khách hàng xung quanh, ông già thổi kẹo đặc biệt giỏi tay nghề, ông chỉ cúi người đưa người kẹo trong tay cho đứa trẻ đứng một bên với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Từ góc nhìn của tên mập, thậm chí có thể cảm nhận được niềm vui từ trong lòng đứa trẻ đang đón lấy cái kẹo.

Phải chăng tất cả những điều này…

"Ồ chao, vậy thì phải làm sao đây?" Bác gái rất tốt bụng, ngồi xổm trước mặt Trần Cường, vẻ mặt đau khổ, trên mặt hiện đầy sự quan tâm, một lúc sau, bà lại ngẩng đầu lên nhìn đám người Giang Thành với ánh mắt cầu xin: "Hay là thế này đi, các cậu hãy giúp một tay, mấy năm nay thân thể tôi bệnh

tật nhiều, không dám dùng sức quá nhiều, xin hãy giúp tôi. . … giúp tôi cõng cậu ấy đến gần nhà tôi.”

“Ở đó có một thổ lang trung, có lẽ sẽ có cách.” Ánh mắt của bác gái rất chân thành, bị nhìn bằng đôi mắt này, tên mập thậm chí còn cảm thấy hoảng hốt trong giây lát.

Ngay khi ý thức của anh ta dần trở nên mơ hồ, miệng mở ra, theo bản năng muốn đồng ý, thì đột nhiên cảm thấy dưới cánh tay đau nhói.

Định thần lại, anh ta phát hiện bàn tay Bì Nguyễn đang nắm chặt lấy cánh tay mình.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của tên mập, Bì Nguyễn nhăn mặt, môi run run ép ra vài chữ: “Em… em sợ, anh Phú Quý, anh không được bỏ em lại một mình đâu đấy.”

Còn không đợi anh ta kịp suy nghĩ đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc, mang theo chút lạnh lùng vang lên: “Chúng tôi hoàn toàn không quen biết, tại sao phải giúp?” Giang Thành rất bình tĩnh hỏi.

“Đây là vì để cứu người. Dù sao cậu ấy có thế nào cũng là đồng bào của chúng ta.” Cô gái gần như sawsp xảy ra xung đột với bà chủ quán rượu vì danh tiếng bị tổn hại nói.

Cô ấy trông rất tức giận, dường như coi Giang Thành và bà chủ kia là cùng một loại người, cả hai đều là những người cực kỳ ích kỷ.

“Đúng đấy, cũng không cần các cậu phải làm gì cả, chỉ cần giúp đỡ khiêng một người là được rồi.” Xung quanh có người tùy ý hùa theo nói: “Cứ coi như là hành thiện tích đức đi.”

Giang Thành liếc người này một cái, dùng giọng điệu chẹn họng nói: “Vậy anh làm đi.” Nói xong cũng không dừng lại nữa, xoay người đi vòng qua những người này rồi rời đi.

Trần Cường bị bỏ lại một mình trên mặt đất, thỉnh thoảng vẫn đang co giật.

Sau khi đã đi được một quãng xa, bọn họ rẽ vào một góc phố, khoảnh khắc bóng dáng họ biến mất ở góc đường, con phố họ vừa đi qua bỗng trở nên yên tĩnh.

Không, không thể dùng yên tĩnh để diễn tả, nó phải là… im bặt!

Bất luận là người đi bộ trên đường, hay là chủ tiệm vừa mặc cả, người đàn ông đánh nhau trong quán rượu, người ăn xin ở đầu ngõ…

Ngay cả bà bác gái tốt bụng vừa rồi, cô gái trẻ có ý thức mạnh mẽ về công lý.

Lúc này đều đồng thời đứng im, quay đầu lại, cứng ngắc nhìn về phía đám người Giang Thành biến mất, mấy chục con mắt đều đang nhìn về cùng một hướng, khung cảnh im bặt đến quỷ dị.

Một lúc sau, như thể có một công tắc nào đó được bật lên, trên những khuôn mặt kia lần lượt xuất hiện những nụ cười quỷ dị.

Tên mập bị gián đoạn dòng suy nghĩ nuốt nước bọt một cái, trong đầu anh ta có rất nhiều câu hỏi, nhưng bác sĩ đã bị Triệu Hưng Quốc và Phó Phù chen vào giữa, có một số câu hỏi lại không tiện hỏi trực tiếp.

Anh ta rất tò mò, tại sao bác sĩ lại giám chắc rằng Trần Cường sau khi hôn mê kia là có vấn đề?

Ít nhất cho đến bây giờ, ngoại trừ thái độ quá khích của những người xung quanh ra, tạm thời anh ta cũng chưa thấy có vấn đề gì.

“Không phải Trần Cường có vấn đề.” Một giọng nói chậm rãi truyền đến.

Tên mập sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Uyển Nhi: “Vấn đề là ở con phố vừa rồi, tất cả những người xuất hiện qua trên phố, chúng tôi đều đã gặp qua.”

“Trong những bức ảnh trên tường ở tiệm chụp ảnh.”

Giọng nói lạnh lùng của Lâm Uyển Nhi không có chút cảm xúc nào.

Chương 616: Án mạng

Giây tiếp theo, một làn sóng sợ hãi muộn màng dâng lên trong lòng, thân thể to lớn của tên mập không khỏi run rẩy, Bì Nguyễn bên cạnh sợ đến mức môi tím tái.

Hai người nương tựa vào nhau như một đôi anh em cần giúp đỡ.

Nói ra cũng thật là kỳ lạ, đối với những gì bà chủ Lâm nói, tên mập cũng giống như nghe lời bác sĩ nói vậy, chưa bao giờ nghi ngờ.

Đối với Trần Cường này, Hòe Dật cũng không có nhiều ấn tượng tốt đẹp, nhưng bị bỏ lại như thế này vẫn khiến anh ta mơ hồ cảm thấy bất an.

Thật ra anh ta có thể cảm giác được, trong mắt Giang Thành, mình cùng Trần Cường cũng không có bao nhiêu khác biệt, nếu bây giờ có thể bỏ Trần Cường ở lại, lần sau cũng có thể bỏ lại anh ta.

Đi dọc theo một con đường khác khoảng 10 phút, dần dần, một tiếng động quen thuộc xuyên qua bức tường cao.

Đây là một cảm giác rất kỳ dị, như thể đang dần dần từ một thế giới khác truyền vào, đầu tiên là âm thanh, sau đó là hình ảnh.

Trước mặt xuất hiện một con phố.

Đối với con phố này, bọn họ rất quen thuộc, bởi vì10 phút trước, bọn họ vừa mới rời khỏi con phố này xong.

Nhưng đây là hai hướng hoàn toàn trái ngược nhau, làm sao có thể quay lại được?

Nghĩ đến đây, trong mắt Hòe Dật hiện lên vẻ hoảng sợ, anh ta lập tức nhận ra mọi việc trước đó đều là do quỷ làm, chỉ là thuật che mắt.

Trần Cường có thể chưa chết, nhưng đây cũng chỉ là con quỷ cố tình giữ cho anh ta một mạng sống, dùng anh ta làm mồi nhử người khác vào bẫy.

Rất giống với chủ tiệm chụp ảnh trước đó.

Sau khi nghĩ thông tất cả những điều này, Hòe Dật cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nếu trong hoàn cảnh như vậy vẫn kiên trì cứu người, chỉ có thể là đầu óc có vấn đề.

"Mọi người ở đây sao!" Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói, người này thanh âm thô ráp, nhưng lại có chút thiếu tự tin.

Quay người lại, Ngô Đại Lực thở hổn hển bước tới, mặc bộ quần áo vừa thắng giành về, dường như đang rất vội vã, trên mặt hiện rõ sự lo lắng.

"Ngô đại ca." Giang Thành gật đầu ra hiệu: "Anh tìm chúng tôi có chuyện gì sao?"

Con phố này mang lại cho mọi người một cảm giác hoàn toàn khác với con phố kia, nếu phải miêu tả thì giống như tấm lọc màu xám kia đã được gỡ bỏ.

Nhưng chỉ sau khi so sánh mới có thể nhận ra sự khác biệt này.

Ngô Đại Lực nghe vậy trước tiên nhìn chung quanh, sau đó liếc nhìn bọn họ, mọi người lập tức hiểu ra có chuyện không ổn, nói ở đây không tiện.

Đi theo Ngô Đại Lực đến một con hẻm hẻo lánh: Ngô Đại Lực khẩn trương nhìn ra ngoài, vội vàng nói: "Tôi vẫn đang

tìm mọi người.” Môi anh ta run run: “Phùng phủ xảy ra chuyện rồi!”

“Không cần gấp, từ từ nói, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giang Thành cố gắng bình tĩnh cảm xúc của Ngô Đại Lực.

“Phùng lão gia, còn có cả lão phu nhân của nhà họ Phùng … bọn họ đều đã chết rồi!” Ngô Đại Lực run rẩy, hiển nhiên là đã bị tin tức này dọa sợ.

Đám người Giang Thành đã đoán được kết quả này, bọn họ đều đã nhìn thấy bức ảnh trong tiệm chụp ảnh, người trên đó trông không giống người sống.

Cảnh tượng trên con phố quỷ vừa rồi càng khẳng định thêm điểm này.

So với kết quả này, lời nói tiếp theo của Ngô Đại Lực mới khiến bọn họ hoàn toàn bị sốc: “Tôi nói này sao mọi người vẫn còn tâm trạng đi chơi phố thế?” Ngô Đại Lực nhăn mặt: “Bây giờ đã có rất nhiều người nhận được tin tức này, nghe nói là người thân của nhà họ Phùng đã ra giá rất cao, muốn bắt mọi người về chặt đầu đấy!”

“Bắt chúng tôi?” Bì Nguyễn sợ hãi nói: “Lại còn định chặt đầu?!”

“Dựa vào đâu?” Phản ứng của tên mập lần này giống với Bì Nguyễn một cách đáng ngạc nhiên, anh ta trừng mắt nhìn: “Không phải chúng tôi làm, cũng không phải chúng tôi giết người, bọn họ rõ ràng là đã chết từ lâu rồi, đây là cái thể loại khốn nạn nào muốn bắt chúng tôi chịu tội thay?”

Thấy bọn họ la hét, Ngô Đại Lực vội vàng yêu cầu nhỏ giọng, đừng để có ai nghe thấy: “Nói nhỏ thôi, không cần mạng nữa à?!”

Có vẻ như vì sự việc trước đó, bọn họ đã giúp đỡ Ngô Đại Lực, thái độ của anh ta đối với bọn họ đã tốt hơn trước rất

nhiều: “Tình hình hiện tại vẫn chưa đến mức cùng đường bí lối, cục trưởng Kiều đã giúp mọi người trấn áp hết mức có thể, tạm thời vẫn chưa có ai dám ra tay với mọi người.”

Ngô Đại Lực lo lắng nói: “Nhưng thế lực của nhà họ Phùng quá cường đại, anh ấy cũng không khống chế được bao lâu, cho nên mọi người vẫn phải nhanh chóng tìm ra chân tướng, giải trừ nghi ngờ, nếu không…”

Anh ta không nói nốt phần còn lại, nhưng phần kết đã rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, Giang Thành nhìn Ngô Đại Lực hỏi: “Tại sao khẳng định chúng tôi chính là hung thủ?”

“Đúng rồi đấy.” Hòe Dật hung hăng hỏi: “Không thể nói là vì chúng tôi ở trong nhà họ Phùng, chỉ cần bên trong xảy ra chuyện, thì nhất định là do chúng tôi làm đấy chứ?”

Mọi người đều biết rằng trong nhà họ Phùng bị quỷ ám, hơn nữa đã chết rất nhiều người.

“Tôi biết, tôi đều biết, nhưng lần này lại khác.” Ngô Đại Lực dường như cũng rất kỳ quái, anh ta sờ sờ cằm, vẻ mặt cổ quái nói: “Tôi cũng không thể nào nghĩ ra, tôi không có tư cách đến gần hiện trường, nhưng tôi nhìn thấy một vài người cảnh sát chúng tôi bước ra khỏi hiện trường, vẻ mặt của họ rất…”

Anh ta dường như nhớ lại cảnh tượng cách đây không lâu, lắc đầu nói: “Tóm lại là sắc mặt rất khó coi, đều là những người rất dày dặn kinh nghiệm, mà đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy họ như thế này.”

“Sau khi kiểm tra hiện trường, bọn họ nói chúng tôi là hung thủ?” Giang Thành hỏi.

Ngô Đại Lực gật đầu và nói với vẻ mặt kỳ quái: “Cũng tương tự vậy, tóm lại là mọi người là nghi phạm lớn nhất.”

Lời nói của Ngô Đại Lực khơi dậy sự tò mò mạnh mẽ của họ đối với hiện trường vụ án.

“Ngô đại ca.” Giang Thành ngẩng đầu, dùng ánh mắt đáng tin cậy nhìn Ngô Đại Lực: “Anh có tin chúng tôi không?”

“Tôi tin.”

“Được rồi, tôi có việc muốn nhờ anh.” Giang Thành nhìn về phía lối vào ngõ nhỏ: “Chúng tôi muốn xem hiện trường vụ án.”

Nghe vậy, Ngô Đại Lực thở dài, vẻ mặt sáng suốt quay lại: “Tôi biết cậu sẽ nói thế, để tôi đi thu xếp. Nếu ở Phùng phủ xảy ra chuyện như vậy, ban đêm sẽ có cảnh sát túc trực canh gác. Đêm nay vừa hay là một người bạn của tôi đang trực, tôi đã nhờ anh ấy tiếp đón và bí mật cho mọi người vào trong lúc đổi gác.”

“Ban đêm…” Sắc mặt Hòe Dật thay đổi: “Ban ngày không thể làm được sao?”

“Được chứ, dù sao tôi cũng không có ý kiến gì, chỉ cần các cậu không sợ bị bắt tại trận.” Ngô Đại Lực tức giận cười nhạo ý nghĩ này, ban ngày đi tới đó, đều coi những người canh gác mù hết rồi hay sao?

“Được rồi, cứ như vậy đi, tôi đi giúp các cậu sắp xếp, trong khoảng thời gian này các cậu tạm thời không nên lộ diện, đợi đến ban đêm hãy ra ngoài.” Ngô Đại Lực thống nhất với bọn họ chi tiết về địa điểm, thời gian, sau đó rời đi. Trước khi đi, còn đề cử một nơi ở tạm thời cho bọn họ.

Cách đây không xa có một tiệm xe lớn, bên trong người tốt kẻ xấu lẫn lộn, thể loại người nào cũng có, không còn cách nào khác vì tình thế bắt buộc, bọn họ hiện tại không có lựa chọn nào.

Sau khi đến cửa tiệm, mọi người túm tụm trong một căn phòng, căn phòng không hề nhỏ, cạnh tường là một dãy giường ghép liền lớn, bên trên mười mấy người nằm cạnh nhau cũng dư sức.

Đơn giản gọi một ít đồ ăn, để người hầu bàn mang lên phòng, Giang Thành nằm trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phó Phù một mình trốn trong bóng tối ngoài phạm vi ánh nến chiếu đến, thân hình đung đưa theo ngọn lửa, càng ngày càng trở nên thần bí, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía vị trí của Giang Thành.

Chương 617: Tiếp ứng

Tên mập lo lắng dựa vào tường; Bì Nguyễn ở bên cạnh, sắc mặt còn kém hơn cả anh ta nữa.

Thấy khuôn mặt như đưa đám của họ, Triệu Hưng Quốc cảm thấy rất khó chịu, bèn cau mày nói: "Tôi nói này, các người có thể tươi tắn lên một chút được không?"

Không ngờ rằng, câu nói này dường như vừa chạm đến một sợi dây thần kinh nào đó trong Bì Nguyễn vậy. Dần dần, anh ta thở hắt ra rồi ánh mắt cũng chuyển sang màu đỏ.

Thấy anh ta đáng thương, Hòe Dật không thể không an ủi: "Người anh em Bì Nguyễn này, anh đừng lo lắng quá. Chúng ta chỉ cần cẩn thận hơn thì sẽ có thể sống sót."

Bì Nguyễn trợn mắt nhìn Hòe Dật: "Cám ơn người anh em Hòe Dật nhé, nhưng anh sẽ không hiểu cảm giác của tôi đâu. Bởi vì chúng ta khác nhau."

Nghe Bì Nguyễn nói thế, Hòe Dật bèn hỏi: "Khác nhau chỗ nào?"

Đối với nhóm của Giang Thành, Hòe Dật vẫn luôn tò mò về họ, nhưng lại không thể hỏi thẳng thừng ra miệng. Do đó, nếu có thể dụ dỗ ra được một ít tin tức từ Bì Nguyễn thì quá tốt rồi.

"Tôi đứng tên mấy khu bất động sản, còn có hai cái biệt thự, một vài sơn trang dựa lưng vào núi với một vài khu resort hướng biển." Bì Nguyễn miên man nói: "Thêm cả một công ty cùng một một nữ thư ký chuyên nghiệp có thể mặc váy ngắn công sở xuyên suốt 24 giờ đồng hồ nữa."

“À chưa hết…” Bì Nguyễn liếc nhìn Hoài Dật, nói: “Một vài ngày nữa là tôi được mở khóa vài tấm thẻ khác, tổng cộng tiền mặt trong đó cũng khoảng gần 1 tỷ…”

Hòe Dật: “…”

“Sắp tới giờ rồi.” Lâm Uyển Nhi mở lời; điện thoại di động của cô đặt trên bàn, màn hình mơ hồ sáng lên.

Giang Thành ngồi dậy khỏi giường, hất cằm về phía Triệu Hưng Quốc và Phó Phù đang đứng trong bóng tối: “Hai người đi theo tôi.”

Tên mập cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, vừa nghe vậy bèn đứng lên rồi bối rối nhìn trái nhìn phải: “Chúng tôi không đi cùng anh à?”

Giang Thành đáp trong lúc sửa sang lại quần áo: “Không! Càng nhiều người, mục tiêu càng lớn.”

“Vậy anh phải cẩn thận.” Bì Nguyễn vội vàng nói. Nhưng có vẻ như anh ta khá là vui vẻ khi không cần phải đi theo. …

Đêm đã khuya, Bên ngoài hầu như không có một bóng người. Cả bọn cố ý tránh con đường chính, tiến vào một con đường nhỏ hẻo lánh hơn.

Thị trấn này không lớn lắm. Chỉ cần đi đúng hướng, vậy cũng không quá khó để tìm ra Phùng phủ.

Đi trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, trên gương mặt của Triệu Hưng Quốc thỉnh thoảng lại hiện lên vẻ lo lắng. Dù sao đi nữa, bọn họ cũng đã từng bị nhốt trong một con hẻm nhỏ quái lạ cách đây không lâu.

Cuối cùng, vẫn là phải hy sinh một người đồng đội mới có thể may mắn thoát chết.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống; hôm nay là một đêm trăng tròn hiếm thấy.

Từng tiếng bước chân vang lên giữa con hẻm yên tĩnh, khiến ai nấy đều có một cảm giác kỳ quái khó tả.

Như thể xung quanh bọn họ có một vài người khác vô hình đang bước đi theo cùng nhịp chân của cả đám vậy.

Còn một điều kỳ lạ nữa chính là, ở khu vực xung quanh đây cũng có nhà dân. Cứ 10 mét là nhìn thấy một cánh cửa, nhưng cửa lại đóng chặt và bên trong nhà chẳng có bất cứ một âm thanh gì vang lên.

Cũng không có ánh sáng.

Điều này khiến người ta phải băn khoăn rằng, chẳng rõ nơi này có ai sinh sống hay không? Đây là do người dân đều đi ngủ cả, hay là vì… Tròng mắt của Triệu Hưng Quốc co rụt lại vì liên tưởng đến một chuyện, chẳng lẽ nơi đây cũng giống như lúc ấy, rằng người dân tại khu phố này đều tử vong cả rồi?

Triệu Hưng Quốc cảm giác rằng, đêm nay chắc chắn sẽ phát sinh biến cố.

Chẳng có lý do gì cả, đây chỉ đơn thuần là cảm giác.

“Chúng ta đến rồi.”

Mãi đến khi Giang Thành dừng bước, Triệu Hưng Quốc mới phát hiện bọn họ đã đến gần cổng Phùng phủ. Con hẻm mà cả nhóm vừa đi ngang qua cũng khá gần Phùng phủ, chỉ cách nhau một con đường.

Nhưng sau khi nhìn đến cổng Phùng phủ, ai nấy đều thầm cảm giác được nơi đây đang bị một bầu không khí bất an phũ lên. Địa phương này đã khác hẳn với lúc bọn họ rời đi.

Ngay vị trí trung tâm phía trên cổng chính là chiếc bảng đính hai chữ “Phùng phủ” to tướng, trong khi ở hai bên tấm bảng ấy lại treo thêm hai chiếc lồng đèn màu trắng rất to, to bằng cả một vại nước ấy.

Và trên mỗi chiếc đèn lồng đều có chữ "Tế" được viết bằng bút lông nét to.

Nét chữ như rồng bay phượng múa, chứng tỏ người chấp bút dường như có trình độ thư pháp rất cao siêu. Từng nét bút uyển chuyển, sảng khoái, nhưng khi nhìn một hồi lâu thì từ trong tim lại âm thầm dâng lên một cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Một cơn gió đêm thổi qua, đèn lồng không ngừng đung đưa, lập lòe hắt lên hai chữ Phùng phủ.

Phó Phù híp mắt, xung phong nhấc bước tiến về phía trước.

Giang Thành là người thứ hai.

Cuối cùng, Triệu Hưng Quốc vừa mới phục hồi tinh thần cũng vội vàng đuổi theo. Nếu lạc bầy ở đây, e là dù có chết cũng chẳng biết mình đã chết thế nào.

Sau khi đến gần, mọi người mới nhận ta là hai con sư tử đá đặt trước cổng cũng được phủ đầy hoa giấy trắng, như thể vừa có tuyết rơi vậy.

Theo thỏa thuận, bọn họ sẽ gõ cửa nhẹ nhàng và sẽ có người tiếp ứng bên trong.

Là bạn của Ngô Đại Lực.

Trước đây, bọn họ cũng từng hỏi, liệu nhóm mình có thể né cổng chính và nhờ bạn của Ngô Đại Lực đón vào từ cổng phụ hay không?

Phùng phủ còn có một cửa phụ ở con hẻm bên cạnh, cũng chính là nơi mà bọn họ bước vào Phùng phủ trước đây.

Nhưng Ngô Đại Lực lại nói không được. Nguyên nhân là do khu vực gần đó là nơi cư trú của hạ nhân (người làm, đầy tớ, giúp việc…) Phùng gia. Nếu quấy rầy đến bọn họ, e rằng sẽ chẳng có kết cuộc tốt đẹp đâu.

Nhắc tới nhóm hạ nhân, ai nấy đều nhớ đến hình ảnh của gã Lưu thọt.

Kẻ ấy trông vô cùng kỳ quái; nếu có thể, vậy càng nên tránh xa người ấy ra.

Khi đến trước cổng phụ, Phó Phù bèn quay lại nhìn Giang Thành và Triệu Hưng Quốc; ánh mắt của cô rất khó hiểu, chẳng rõ là đang hỏi dò hay khiêu khích nữa.

Mọi người đều hiểu ẩn ý của ánh mắt ấy, chính là đang hỏi: Ai đến gõ cửa đây?

Triệu Hưng Quốc lập tức lảng tránh ánh mắt của cô, trong khi Giang Thành lại tỏ ra rất xấu hổ, thấp giọng lẩm bẩm: "Gần đây tôi không được may mắn cho lắm; ngộ nhỡ liên lụy các người…"

Cộc cộc cộc cộc…

Cùng với tiếng gõ cửa nhịp nhàng, đằng sau cánh cửa đỏ ấy dần dần vang lên một loạt tiếng bước chân. Tiếng bước chân rất nhẹ, lại khá nhanh, chứng tỏ người kia cũng rất thận trọng.

Một lúc sau, cánh cửa nặng trịch mở ra một khe hở: "Là bạn bè của anh Ngô à?"

Từ đằng sau cánh cửa vọng ra giọng nói của một người đàn ông; tuổi tác không lớn lắm, giọng nói hơi khàn khàn, không rõ là vì âm thanh hòa vào tiếng gió hay vì nguyên nhân khác.

"Đúng vậy." Giang Thành vừa nói, vừa nhét một ít tiền qua khe hở.

Đây cũng là ám hiệu mà mọi người đã thống nhất vào lúc sáng sớm.

Đối phương thu tiền xong, thế là nhanh chóng mở cửa với kích thước đủ lớn cho một người bước vào: "Mau lên, tranh thủ thời gian đi!"

Sau khi tiến vào, nhờ ánh trăng mà mọi người có thể nhận ra được nơi đây là một mảnh sân được bố trí rất hợp lý, ở xa xa còn có một khu vườn trúc nho nhỏ.

Đứng trước mặt bọn họ là một thanh niên có khuôn mặt xa lạ. Lúc này, trông anh rất khẩn trương vì dường như đây là lần đầu tiên mà anh ta làm việc này, thỉnh thoảng cứ đảo mắt nhìn ngó xung quanh.

"Anh Ngô đã kể cho tôi nghe mọi chuyện về các người. Tôi có thể đưa các người đến đó, nhưng nhớ là không được gây ra bất cứ động tĩnh nào." Thanh niên nhanh chóng căn dặn.

"Bên cạnh đó…" Anh ta nuốt nước miếng, quan sát đám người Giang Thành rồi tự bản thân làm ra một biểu cảm khá kỳ quái trên gương mặt mình: "Sau khi đến đó, các người… Các người chỉ có thể đứng quan sát từ bên ngoài, tuyệt đối không được tiến vào bên trong, càng không được thắp đèn lên. Nhớ rõ chưa?"

"Gần đây có ai ở không?" Triệu Hưng Quốc trầm giọng hỏi. Ngay khoảnh khắc khi bước vào Phùng phủ, anh ta đã cảm thấy khó chịu khắp người.

Tựa như vừa bước qua cánh cửa này, nhiệt độ bên trong đã xuống thấp rất nhiều.

Nhưng chẳng ai để ý rằng, ngay sau khi cánh cửa phụ này đóng lại, nơi bậc thang ngoài cửa bỗng vang lên từng âm thanh tí tách.

Chiếc đèn lồng màu trắng nhợt nhạt kia vẫn cứ thế mà đung đưa trong gió đêm. Chẳng rõ từ lúc nào, chữ "Tế" vốn dĩ được viết bằng mực đen trên đó đã chuyển sang màu đỏ tươi như máu, để rồi từ con chữ ấy dần có máu tươi chảy xuống liên tục.

Chương 618: Lễ đường

"Không, … ở… ở bên trong… bên trong…" Dường như nhớ tới một chuyện gì đó, thanh niên lập tức tái mét cả mặt, một lúc sau mới nói: "Tóm lại, các người đừng đi vào trong là được. Anh Ngô đã hứa với tôi, rằng các người chỉ điều tra manh mối ở bên ngoài."

Đám người Giang Thành thảo luận vài câu rồi gật đầu đồng ý: "Được thôi."

Hứa hẹn luôn là thứ chẳng đáng một xu, đặc biệt là trong Ác mộng này.

Họ chỉ cần thanh niên này đưa họ đến đó và xác nhận hiện trường vụ án. Về việc có nên tiến vào hay không, vào như thế nào và sau khi vào phải làm gì, đó không còn là chuyện liên quan đến thanh niên này nữa.

Đi theo chàng trai trẻ, cả nhóm bước vào một hành lang, sau đó là rẽ tới rẽ lui ở nhiều góc ngoặc.

Cuối hành lang là một cánh cửa gỗ khép hờ. Khi đẩy của ra thì thật khó mà giấu được âm thanh ma sát, từ đó mà khiến ai nấy đều căng thẳng.

Trên đường đi, từng người một đều bước rất cẩn thận.

Sau khi qua cửa, cách bố trí trước mắt trở nên quen thuộc hơn rất nhiều. Khu vực xung quanh đột nhiên trống trải, và cách đó không xa còn có vài tòa nhà thấp bé.

Nếu nhớ không nhầm, bọn họ đã từng đến nơi này rồi.

Từ đường của Phùng gia, kể cả pháp đàn Thiên sư đều gần khu vực này.

Người thanh niên hạ giọng, chỉ vào một khu kiến trúc cách đó không xa: "Ở ngay kia, mảnh sân áp chót, lớn nhất."

Nhìn về hướng ngón tay của chàng trai, nơi đó mơ hồ có bóng dáng của một tòa nhà. diện tích cũng lớn hơn các tòa nhà khác.

Không biết có phải là do ánh sáng hay không, tông màu của tòa nhà này rõ ràng là tối hơn các tòa nhà khác, tựa như tia sáng chiếu đến đó đều bị nuốt chửng vậy.

Yết hầu của Triệu Hưng Quốc cứ nhấp nhô liên tục khi anh ta trông thấy cảnh này.

"Đừng ở lại quá lâu. Các người nhanh chóng quan sát một chút rồi rời đi sớm nhé." Thanh niên cảnh báo trước khi đi khỏi đây: "Mặc dù không có ai ở gần, nhưng đừng để bị phát hiện. Nếu bị bắt, hậu quả sẽ rất đáng sợ."

Sau khi thỏa thuận là sẽ nhanh chóng tập hợp ở cổng lớn, thanh niên này bèn rời đi. Có thể thấy rõ, anh ta cũng có một sự kiêng dè gì đó với ngôi nhà ấy.

"Nơi này trông rất bất ổn." Triệu Hưng Quốc cảnh giác nhìn chung quanh. Rõ ràng là nơi đây chẳng hề khác gì với lúc rời đi trước đó, nhưng tại sao bản thân anh ta vẫn cảm giác có gì đó sai sai.

"Đừng nói nhảm nữa. Nếu nơi đây không bị 'bất ổn' thì chúng ta đến làm gì?" Phó Phù có vẻ rất thiếu kiên nhẫn. Đối với một kẻ như Triệu Hưng Quốc, cô còn chẳng thèm ngó ngàng đến.

Sau khi bị Phó Phù sửa lưng, Triệu Hưng Quốc cũng không dám trả treo. Ngoại trừ bối cảnh là Người Gác Đêm ra, tự bản thân Lạc Hà và Phó Phù cũng đủ khiến kẻ khác phải kiêng kỵ.

Đặc biệt là người đàn ông tên Lạc Hà kia. Anh ta là người có vẻ ngoài hiền lành, lịch sự và trông khá thờ ơ với mọi

chuyện; tuy nhiên, ngay cả ma quỷ cũng phải cảm thấy đau đầu với năng lực của anh ta…

Triệu Hưng Quốc chưa bao giờ trông thấy bất cứ ai, hay một trường hợp nào tương tự như vậy cả.

Nhận ra Giang Thành đang nhìn chằm chằm về một hướng khác, Triệu Hưng Quốc bèn tò mò hỏi: "Anh Giang, anh đang nhìn gì thế?" Anh Ta cũng nhìn theo hướng mà Giang Thành đang nhìn – đó là con đường mà bọn họ vừa đi ngang qua để đến khu vực này.

Trầm ngâm một lát, Giang Thành dời tầm mắt đi: "Anh có còn nhớ gã Lưu thọt đã nói gì không?"

Vừa nghe Giang Thành đột nhiên nhắc đến gã Lưu thọt, Triệu Hưng Quốc bỗng tái mét cả mặt, ngay cả Phó Phù vốn dĩ luôn tỏ vẻ không hợp với cả nhóm cũng dừng bước, quay đầu nhìn hắn.

"Nói… anh ấy nói gì?" Triệu Hưng Quốc sượng cứng cả người.

"Anh ta nói, sau khi trời tối thì cửa của Phùng phủ sẽ đóng lại; bất kể là ai gọi cửa, cũng sẽ không mở." Giang Thành nhớ lại giọng điệu âm trầm của gã Lưu thọt, ngẩng đầu bảo: "Không ai có thể gọi mở cửa Phùng phủ vào ban đêm."…

Bộp…

Bộp…

Bộp… …

Nhìn chằm chằm vào Hòe Dật đang chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng, tên mập khó chịu nói: "Anh có thể ngừng lại được không? Đi tới đi lui, nhìn chóng mặt quá."

"Nhưng mà tôi đang lo lắng cho bọn họ." Hòe Dật cãi lại: "Nhân tiện, có một việc mà tôi nghĩ mãi không ra, thế nên

muốn…”

Vốn dĩ, Hòe Dật định nói là ‘bàn bạc’ một chút, nhưng sau khi nhận ra là Lâm Uyển Nhi cũng đang nhìn mình, thế là âm thầm nuốt lại lời vừa định nói, cuối cùng nhả ra một câu: “… xin mọi người một lời khuyên.”

Sau khi nghe đến chữ “xin lời khuyên”, tên mập lập tức ngồi thẳng lưng lên, gật đầu, nhìn anh ta và nói: “Thắc mắc chi tiết nào, anh cứ trình bày đi.”

Hòe Dật bèn nhấc một chiếc ghế gỗ tới gần rồi ngồi xuống, mở lời hỏi thăm cùng một biểu cảm kỳ quái: “Các người nói xem, con người rơm kia… tại sao lại xuất hiện trong ba lô của Trần Cường?”

“Làm gì có chuyện cậu ta lại cõng theo nó chứ?” Hòe Dật sờ cằm, tự nhủ: “Theo tôi quan sát, Trần Cường không phải là người bất cẩn, không thể nào phạm sai lầm như vậy được.”

“Ý của anh là, có người cố ý nhét người rơm vào trong ba lô của cậu ấy?” Câu nói của Hòe Dật đã mở ra một cách suy nghĩ mới cho tên mập.

“Cũng vô lý nha. Xưa nay, Trần Cường không bao giờ ném ba lô lung tung, luôn mang theo bên người. Tôi cũng chưa từng thấy cậu ấy mở nó ra…” Nói đến đây, tên mập đột ngột ngừng lời.

Cùng lúc đó, ánh mắt Hòe Dật cũng trở nên cổ quái hẳn. Anh ta liếc nhìn Bì Nguyễn một lần, sau đó lạnh lùng rời đi.

Đối với một người như Trần Cường, việc cố tình giấu người rơm vào ba lô của cậu ấy lúc cậu ấy thanh tỉnh là hoàn toàn không thực tế và rất mạo hiểm, nhưng nếu khi cậu ấy đang ngủ thì sao?

Ban đêm, mọi người chia nhau ra ngủ từng phòng riêng; cửa mỗi phòng đều có ổ khóa có thể khóa trái từ bên trong.

Chỉ có hai người ngủ cùng phòng với Trần Cường.

Một người là Hòe Dật vừa đặt câu hỏi, mà người còn lại…

Tên mập chậm rãi di dời ánh mắt… Lúc này, Bì Nguyễn đang tựa lưng vào bức tường bên cạnh, cúi đầu, trùm kín cơ thể bằng tấm chăn rách rưới và ngủ ngon lành. …

Hiện tại, đã bước qua khỏi cánh cửa của Phùng phủ rồi, mọi người cũng không còn băn khoăn quá nhiều nữa. Triệu Hưng Quốc cũng chơi liều, đẩy mở một cánh cửa gỗ đen kịt ra, xung phong bước vào bên trong.

Nếu hai người anh em mà anh ta dẫn theo đều chết tại nơi đây, anh ta cũng không còn mặt mũi gì mà thoát thân một mình.

“Đây là…” Sau khi tiến vào mảnh sân do thanh niên kia chỉ đường, Triệu Hưng Quốc bỗng nhiên cảm giác rất cổ quái. Anh ta trông thấy có rất nhiều thứ gì đó mang màu đỏ nằm trong góc sân.

Tiến lại gần mới nhận ra, đó là giấy đỏ và mấy chiếc đèn lồng đỏ, trên đèn và trên giấy đều viết một chữ “Thọ” to tướng.

Màu đỏ tươi, trông rất chói mắt.

Giang Thành nhặt những chiếc đèn lồng vương vãi trên mặt đất lên, nhận ra là chúng đã rất cũ kỹ, dường như đã bị bỏ lại ở đây được một khoảng thời gian khá dài: “Đây có lẽ là một nơi đóng vai trò như sảnh tiệc hoặc lễ đường tại Phùng gia. Tiệc mừng thọ của Phùng lão gia chính là tổ chức tại nơi này.” Vứt chiếc đèn lồng đi, Giang Thành phân tích bước đầu.

“Mọi người nhìn sang hướng kia đi.” Phó Phù hất cằm; nơi mà bọn họ đang đứng có vị trí nằm đối diện với một tòa nhà trông rất sang trọng.

Hai bên tòa nhà treo vải trắng, trên đó còn có chữ viết. Dù không cần nhìn kỹ cũng có thể biết rằng, đó là mấy câu chữ tưởng niệm; mấy chiếc đèn lồng trắng không kịp thắp sáng thì bị vứt xó dưới mặt đất, không kịp treo lên.

“Xem ra, thi thể của Phùng lão gia đang ở đây.” Giang Thành nói: “Lần trước vừa tổ chức tiệc mừng thọ ở đây, nên lần này vì quá gấp gáp mà Phùng gia không kịp chuẩn bị, chỉ có thể giản lược tháo đồ trang trí tiệc hỷ xuống để đổi thành tang lễ.”

“Đến cũng đến rồi, chúng ta vào xem thử đi.” Phó Phù giẫm lên tờ tiền giấy trên mặt đất, rảo bước tiến tới.

Tòa nhà giống như lễ đường này vẫn sử dụng kiểu cửa gỗ cũ, phần trên của ván cửa có thiết kế rỗng và dán giấy lên trên.

Khi đến gần, ai nấy đều cảm giác được một bầu không khí đặc trưng của những tòa nhà bề thế.

Sau khi chọc một lỗ thủng vào lớp giấy dán cửa, Triệu Hưng Quốc lo lắng nuốt ực một cái, nghiêng người về phía trước rồi cẩn thận nhìn vào bên trong. Căn phòng tương đối tối đen, chỉ có thể nhìn thấy một ít hình dáng đại khái.

Ngay khi ánh mắt của anh ta lướt qua từng vị trí một bên trong căn phòng, đột nhiên, có một thứ gì đó chuyển động trong bóng tối – mà chuyển động ấy là kiểu lay động, tựa như bị gió thổi bay nên tạo ra sự lay động vậy.

Tương đối cao, ở cách xa mặt đất.

Triệu Hưng Quốc cố gắng nhoài người về phía trước, muốn nhìn kỹ hơn.

Có lẽ do may mắn, đám mây đang che khuất vầng trăng trên bầu trời vừa lúc tản đi. Ánh trăng rọi xuống, khung cảnh bên trong căn phòng cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, rốt cuộc thì Triệu Hưng Quốc cũng đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đó là một đôi chân, một đôi chân đang treo lơ lửng trên không.

Chương 619: Tiệc mừng thọ

Triệu Hưng Quốc lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt, tuy đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng anh ta vẫn phải rối loạn nhịp tim khi trông thấy cảnh tượng này.

“Có chuyện gì vậy?” Phó Phú hỏi.

“Nơi đó… có người.” Triệu Hưng Quốc khẩn trương, lắp bắp bảo: “Chỉ là… kẻ đó bị treo trên xà nhà.”

Người bị treo trên xà nhà… …

“Anh có nhìn thấy đó là ai không??” Giang Thành lập tức hỏi.

“Không… không! Tôi chỉ trông thấy một đôi chân.” Triệu Hưng Quốc thành thật trả lời. Nghĩ đến đôi chân treo lơ lửng và run nhẹ giữa không trung kia, anh ấy cảm thấy sởn gai ốc đầy người.

Nhưng chỉ đứng ngoài cửa rồi đoán già đoán non cũng vô ích, nếu muốn tìm ra chân tướng thì cả nhóm chỉ có thể tiến vào nhìn xem.

Nhưng trước khi tiến vào, nhất định phải xử lý Triệu Hưng Quốc trước đã. Từ sau vụ tai nạn của Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng, anh ta dường như trở thành một con người khác, luôn bị bất ổn tinh thần.

Giang Thành quay đầu nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Kiềm chế bản thân đi. Nếu thật sự sợ hãi, anh nên ở bên ngoài.”

Chưa rõ tình huống bên trong thế nào, nếu tùy tiện dẫn Triệu Hưng Quốc vào trong phòng với trạng thái hiện tại, e là sẽ có phiền toái nảy sinh.

Có lẽ hiểu được ẩn ý trong câu nói của Giang Thành, Triệu Hưng Quốc rùng mình một cái. Anh ta làm sao dám ở bên ngoài một mình.

Gần đây, anh cũng nhận ra là cảm xúc của mình bất ổn. Do đó, Triệu Hưng Quốc lập tức điều chỉnh lại bản thân, hít sâu vài hơi, cuối cùng trông có vẻ như thực sự bình tĩnh hơn rất nhiều.

Giang Thành gật đầu, sau đó ra hiệu bằng ánh mắt với Phó Phù. Hai người chậm rãi mở cửa ra, một trái - một phải.

Từng âm thanh ma sát khó chịu vang lên; ngay lập tức, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào bên trong căn phòng, tầm nhìn cũng trở nên thông thoáng.

Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người phải dừng bước.

Đó đâu chỉ là một đôi chân của một ai đó bị treo trên xà nhà như lời mà Triệu Hưng Quốc vừa nói. Trên xà nhà lúc này đang treo tổng cộng… 5 cái xác!

Các thi thể được treo so le trước sau, vì vấn đề ánh sáng nên không thể nhìn thấy nửa phần thân trên, mọi người chỉ có thể trông thấy hai cái chân của từng người buông thõng xuống.

Một cơn gió thổi qua, khiến một vài cái chân khẽ đung đưa, từ đó còn gây nên tiếng dây thừng kêu "kẽo kẹt" yếu ớt vì không chịu nổi sức nặng.

Bây giờ, Triệu Hưng Quốc rốt cuộc đã hiểu vì sao thanh niên dẫn đường không cho bọn họ vào trong xem xét.

Nửa đêm mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ai mà nhút nhác chắc chắn sẽ chết ngất tại chỗ vì quá sợ hãi.

Nhưng sau khi quan sát một hồi, mọi người cũng nhận ra vấn đề. Đây không phải là người chết thật, mà chúng chỉ là những hình nộm được bện từ rơm mà thôi.

Đám người rơm kia mặc quần áo bên ngoài, nên thoạt nhìn cứ tưởng đó là người thật bị treo lên.

"Là mô phỏng hiện trường." Triệu Hưng Quốc thấp giọng nói: "Quả thực có người đã bị treo cổ lên xà nhà cách đây không lâu, nhưng thi thể đã được mang đi và thay thế bằng người rơm để thuận tiện cho việc điều tra vụ án."

Năm người bị treo cổ cùng một lúc… Vừa ngẫm lại đã thấy cảnh tượng kia thật sự vô cùng kinh hoàng.

Người rơm này được bện trông vô cùng khéo léo. Tác phẩm bị treo gần bọn họ nhất mặc một chiếc quần đen, tương đối mập mạp, nửa thân trên mặc một chiếc áo khoác da.

Chiếc áo da rất dài, gần đến đầu gối, nhìn tổng thể còn tạo nên một cảm giác sặc mùi già cỗi, trông rất có địa vị.

Con người rơm bên cạnh "kẻ ấy" thì mặc một chiếc áo khoác thêu hoa, rõ ràng là một người phụ nữ.

Dựa theo những gì mà Ngô Đại Lực nói, hai con người rơm này ắt hẳn là đại diện cho Phùng lão gia và Phùng gia lão phu nhân. Bọn họ đều bị treo cổ ở đây.

"Chẳng trách sao bọn họ lập tức cho rằng chúng ta có liên quan đến vụ án này." Nhìn chằm chằm những người rơm khác, Phó Phù nói.

Quần áo của ba con người rơm còn lại tương ứng với Phan Độ, Lệnh Hồ Dũng và Trần Cường. Lúc này, ba con người rơm ấy đang bị treo dưới xà nhà, lại còn mặc quần áo của bọn họ. Cảnh tượng thế này trông thật cực kỳ đáng sợ.

Rõ ràng, khi được phát hiện thì bọn họ đã bị treo cổ cùng với thi thể của Phùng lão gia và Phùng lão phu nhân bên trong lễ đường này.

Không đúng! Bây giờ, phải gọi nơi đây là linh đường mới chính xác.

Dù sao đi nữa, ngay vị trí trung tâm của chiếc bàn trong căn phòng này còn có di ảnh của Phùng lão gia và Phùng lão phu nhân.

Mà sát tường còn chất một đống tiền giấy.

Bên cạnh đó là một số người giấy thô sơ đang dựa lưng vào tường, bao gồm cả nam và nữ. Nét mặt với ngũ quan cách điệu của bọn chúng trông càng quái dị hơn giữa khung cảnh tranh tối tranh sáng thế này, tạo nên cảm giác là chúng có thể sống dậy bất cứ lúc nào.

Mọi người đột nhiên chú ý đến một chiếc hộp nhỏ được đặt trước mặt bức di ảnh.

Chiếc hộp trông giống như một hộp quà bình thường, như thể là do người thân hoặc bạn bè đến Phùng gia chia buồn rồi tùy tiện đặt lại đó.

Mặt trên được quấn đơn giản bằng dây thừng, cuối cùng là một cái nút thắt dây.

Chỉ cần kéo nhẹ ra, là mọi người sẽ biết bên trong chứa vật gì.

Nhìn hộp quà, mọi người đều cảm thấy có gì đó quái lạ. Triệu Hưng Quốc nhìn xung quanh, cố gắng tìm hiểu xem rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu.

Chậm rãi nâng hộp quà lên, cảm giác đầu tiên của Giang Thành là nó rất nhẹ.

Rất-rất-rất nhẹ.

Nếu không nhờ cảm giác ra là bên trong có thứ gì đó lay động nhẹ, hắn còn tưởng rằng đây là một hộp quà rỗng. Giang

Thành nhẹ nhàng lúc lắc hộp quà, mà thứ bên trong cũng phản hồi lại một cảm giác khá kỳ quái.

Qua hộp quà, hắn có thể cảm nhận được thứ bên trong có kích thước không hề nhỏ, và… rất thô. Bởi vì, hắn có thể nghe thấy tiếng ma sát vào thành trong của hộp quà, giống như bản thân vật ấy có khá nhiều gai nhọn vậy.

Một giây tiếp theo, hắn lập tức đặt hộp quà xuống rồi lùi lại.

"Anh nhận ra chuyện gì à?" Đang nhìn chằm chằm vào bức ảnh di ảnh của Phùng lão gia, Phó Phù có chút hốt hoảng vì hành động bật ngờ của Giang Thành.

Giang Thành nhìn chằm chằm vào hộp quà, nhỏ giọng nói: "Là người rơm."

Nghe vậy, Triệu Hưng Quốc lập tức nuốt nước miếng, tránh xa khỏi hộp quà kia.

Người rơm chính là nguồn gốc của nguyền rủa. Nếu bảo Triệu Hưng Quốc hình dung, thì người rơm này giống như một con búp bê bị nguyền rủa hơn. Bất cứ ai liên quan đến nó đều sẽ bị ma quỷ kéo vào giấc mơ rồi giết chết.

Hộp quà này được đặt ở vị trí dễ thấy; ai mà đến đây thì chắc chắn sẽ trông thấy nó; và nếu ban nãy còn tùy tiện mở ra, vậy hậu quả chính là…

Đây là một cái bẫy.

Nhận ra chi tiết này, Giang Thành hạ thấp giọng, cố gắng duy trì động tác ở một phạm vi tối thiểu: "Đừng động vào bất cứ thứ gì cả, từ từ lùi lại."

Một bước, hai bước…

Không rõ có phải do tác động tâm lý hay không, mà càng lùi xa hộp quà kia, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng

giảm dần đi.

Ngay khi Triệu Hưng Quốc thở dài một hơi…

"Tại sao các người lại vào trong?" Đột nhiên, một giọng nói nào đó vang lên sau lưng anh ta, dường như ở ngay cửa ra vào: "Chẳng phải tôi đã bảo là không được vào trong à?"

Là giọng nói của thanh niên kia, người thanh niên từng dẫn bọn họ đến đây.

Có thể nhận ra rằng, thanh niên kia rất tức giận vì cả nhóm không chịu nghe theo lời mình nói, tùy tiện bước vào hiện trường vụ án.

Triệu Hưng Quốc giật thót cả mình, vô thức quay đầu nhìn về phía sau: "Đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ…"

Ngay lập tức, anh ta im bặt.

Triệu Hưng Quốc trợn trừng hai mắt nhìn về phía sau, miệng há to nhưng không phát ra được bất cứ một âm thanh nào.

Không có ai đằng sau anh ta cả.

Không chỉ như vậy, con đường mà cả đám vừa đi qua cũng biến mất, ngay cả cửa ra vào cũng chẳng thấy đâu. Hiện tại, chỉ còn mỗi bóng tối vô tận phía sau lưng anh ấy.

"Nguy rồi…"…

"Ngu xuẩn!" Phó Phù và Giang Thành đứng cùng một chỗm ngay trung tâm của linh đường. Ở xung quanh chẳng còn bóng dáng của Triệu Hưng Quốc đâu cả.

Ngay khi giọng nói kia vang lên, cả hai đều biết là đã có chuyện bất ổn.

Vì thế, chẳng ai dám trả lời cả, và càng không ngu ngốc đến nỗi quay đầu nhìn lại.

Sau khi Triệu Hưng Quốc biến mất, bầu không khí quái dị bên trong linh đường cũng tiêu biến đi. Phó Phù tiến tới, nhặt lấy hộp quà đằng trước bức di ảnh lên.

Đúng lúc Giang Thành đang định ngăn cản thì Phó Phù đã nâng hộp quà lên, đưa ngang mặt mình: "Nhờ có gã ngu kia mà bây giờ chúng ta đã an toàn."

Giang Thành nhận ra là ở phần đáy hộp quà có một lỗ thủng cùng các cạnh không đều nhau, giống như có thứ gì đó bên trong dùng móng vuốt cố gằng moi ra cái lỗ này vậy.

Chương 620: Triệu Hưng Quốc

Khi nhìn thấy lỗ thủng này, Giang Thành lập tức biết rằng Triệu Hưng Quốc đã 'toang'.

Nhưng cũng vào thời điểm này, Triệu Hưng Quốc hiển nhiên cũng không có thời gian cân nhắc xem Giang Thành suy nghĩ thế nào. Ngay tại căn lễ đường mà anh ta đang đứng cũng không hề có bóng dáng của Giang Thành và Phó Phù.

Hai nhóm người ở cùng một chỗ, nhưng lại không nhìn thấy nhau. Sự quỷ dị này khó mà diễn tả thành lời.

Nói không hối hận là giả, nhưng chuyện đã đến nước này, có nói gì cũng vô ích. Việc mà anh ta phải làm bây giờ chính là dùng mọi thủ đoạn để sống sót.

Vào thời khắc sinh tử, Triệu Hưng Quốc buộc mình phải bình tĩnh lại. Anh ta chậm rãi lướt mắt nhìn bốn phía; quỷ đã đến rất gần, rất có thể là đang ở ngay cạnh mạnh.

Thậm chí, anh ta còn có thể cảm nhận được luồng hơi thở oán độc kia.

Cộc cộc cộc…

Triệu Hưng Quốc lập tức nhìn về một hướng: "Ai? Ai ở đó?!"

Trong bóng tối vọng đến một dạng âm thanh nào đó, như thể… có người đang chạy đến đây, mà có vẻ như đó là một đứa trẻ.

Một đứa trẻ…

Triệu Hưng Quốc cảm giác mặt mình cứng đờ. Anh ta đột nhiên nhớ lại chuyện trước đó. Đêm hôm qua, khi cả bọn dự định đi điều tra nơi ở của gã Lưu thọt, thì trên đường lại gặp phải quả đả tường.

Mà con quỷ kia đã để lại một loạt các dấu bàn chân rất nhỏ.

Thêm cả dấu tay in sau lưng của ông chủ tiệm chụp ảnh trông cũng không lớn lắm, đen đặc, như in vào da thịt vậy.

Suy đoán trước đó của bọn họ là chính xác; con quỷ này hẳn là một đứa bé.

Ít nhất thì cơ thể của nó là như vậy.

Cảnh tượng xung quanh càng lúc càng quỷ dị. Tuy không có ánh sáng lọt vào, nhưng căn phòng vẫn được bao phủ bởi một vầng sáng mờ nhạt.

Tạo nên một cảm giác tối tăm, giống như bị một lớp sương mù vây kín vậy.

Bộp…

Ngay lúc đang tập trung đến mức nín thở, Triệu Hưng Quốc đột nhiên bị ai đó vỗ nhẹ vào vai, khiến anh ta sợ hãi đến mức nhảy cẫng lên: “Ai? Đậu xanh rau má đứa nào đập vai tao?”

Nhưng khi Triệu Hưng Quốc nhìn ra sau lưng, chẳng có ai ở đó cả.

Sự tra tấn tinh thần thế này khiến mắt anh ấy đỏ hoe, máu liên tục dồn lên đầu; anh ta thở dốc, liên tục thay đổi hướng nhìn, cố gắng tìm kiếm vị trí của con quỷ kia.

Cộp cộp…

Cộp cộp cộp…

Cộp cộp…

Cộp cộp cộp…

Trong bóng tối vang lên tiếng bước chân chạy nhanh. Khi anh ấy dưa theo tiếng bước chân để đuổi theo con quỷ kia, thì chỉ có thể nghe thấy tiếng cười nhẹ của đứa trẻ, tựa như đứa bé ấy đang chơi trốn tìm với anh ta vậy.

Chỉ là, sau khi nghe tiếng cười này một hồi lâu, anh ta lại cảm giác như đầu mình đang bị vô số mũi kim đâm vào. Triệu Hưng Quốc cảm nhận được ý thức của mình đang dần mơ hồ đi.

Tiếng cười ấy đang ăn mòn sự tỉnh táo của anh ta.

Trong thoáng chốc, anh cảm thấy vai mình rất ngứa ngáy. Anh ta gãi mạnh một cách mất kiểm soát, nhưng càng gãi thì lại càng ngứa hơn, ở ngay vị trí vai mà vừa rồi bị vỗ nhẹ vào.

Dường như có thứ gì đó đang chuyển động bên trong, cách một lớp da, ngọ nguậy chậm rãi, như muốn chui ra bên ngoài.

Trong nháy mắt, Triệu Hưng Quốc vô cùng hưng phấn với phát hiện mới này. Từ tận đáy lòng, một cảm giác cực kỳ chán ghét sản sinh. Anh ta chưa bao giờ chán ghét cơ thể mình nhiều như lúc hiện tại.

Sắc mặt anh ấy dần trở nên hung ác hẳn, mà sức mạnh từ bàn tay của anh ta cũng càng lúc càng mạnh hơn. Thậm chí, anh ta còn muốn xé toạc làn da kia, lấy ra những thứ đang nhúc nhích bên trong.

Sau đó thì ném nó xuống đất, giẫm nát nó.

Cuối cùng, sau một tiếng ‘xoẹt xoẹt’ vì có thứ gì đó bị xé rách, Triệu Hưng Quốc đã thực hiện được nguyện vọng của chính mình. Ngay lúc này, anh ta đang nhìn chằm chằm vào miếng da lớn trong lòng bàn tay.

Đó chính là thứ mà anh vừa xé ra khỏi vai mình.

Nhưng điều quỷ dị chính là, trên đó không hề có máu thịt gì cả, thậm chí còn không có một giọt máu.

Anh không hề cảm thấy đau đớn; trái lại, tận sâu trong lòng anh còn cảm thấy dễ chịu đến mức muốn xé nát mọi lớp da trên cơ thể mình.

"Ngứa quá!" Anh đau đớn quằn quại: "Ngứa quá đi!"

Loại cảm giác này cứ như thôi thúc bản thân phải xé cơ thể mình ra, moi sạch tất cả từ bên trong cơ thể ra ngoài. Lý trí còn sót lại của Triệu Hưng Quốc càng lúc càng ít.

Ngay thời khắc hấp hối, anh ta nghe thấy một tiếng gọi yếu ớt.

"Triệu Hưng Quốc."

Giọng nói của người kia rất nhẹ nhàng, nhưng Triệu Hưng Quốc lại vô thức tin tưởng vào giọng nói đó. Anh ta giẫm từng bước chân cứng đờ, tiến về phía nguồn âm thanh kia.

Điều quái dị ở đây chính là, dường như âm thanh kia đến từ mọi hướng, nhưng mỗi khi Triệu Hưng Quốc chuẩn bị dừng lại để xác định phương hướng thì giọng nói ấy lại vang lên ngay kịp lúc.

"Triệu Hưng Quốc."

"Triệu Hưng Quốc."

"Triệu Hưng Quốc."…

Cuối cùng, Triệu Hưng Quốc đi đến cạnh một bức tường rồi dừng lại. Âm thanh kia cũng chính là vọng ra từ vị trí này.

Trước mặt anh ta… là những đống tiền Nguyên bảo bằng giấy cao gần bằng một ngọn núi nhỏ, trong góc có thêm vài con người giấy, đồ hàng mã, bên trên còn đeo theo cờ trắng.

Đột nhiên, trong không gian khép kín mày lại có gió lùa qua. Những tờ tiền giấy mỏng tênh bị gió thổi tung bay khắp trời, kể cả người giấy và đồ hàng mã cũng bị đẩy ngã tứ tung.

Nhưng mà… có một con người giấy ngoại lệ.

Nó vẫn đứng đó từ đầu đến cuối và chỉ lộ diện sau khi hai con người giấy che chắn trước mặt nó bị thổi bay.

Đội một chiếc mũ chỏm màu xanh lá cây, ăn mặc hỷ phục đỏ tươi toàn thân, nó có một khuôn mặt nhợt nhạt, đôi lông mày thô ráp và hơi cường điệu, cùng một đôi mắt to vằn vện tơ máu.

Đây là một người sống!

Không, chính xác hơn thì cậu ta đã từng là một người sống, còn bây giờ lại là một cái xác lạnh băng, bị trang điểm thành bộ dáng giống như người giấy.

Chính là chàng trai trẻ đã dẫn bọn họ đến đây!

Không ngờ cậu ta lại bị vứt xác ở chốn này.

Nhìn bộ dạng thê thảm hiện tại, rõ ràng là cậu ấy đã chết được một thời gian.

Ngay sau đó, người đàn ông đã chết từ lâu này lại đột nhiên ngẩng đầu lên. Khuôn mặt vốn dĩ đã cứng đờ run rẩy nhẹ, khóe mắt nhếch lên, miệng cứng nhắc há ra – cậu ta nở một nụ cười vô cùng quỷ dị, lại vô cùng quen thuộc với Triệu Hưng Quốc.

Yết hầu nhấp nhô vài lần, ngay sau đó, từ sâu trong cổ họng của cậu ấy vang lên một dòng âm thanh cực kỳ hỗn loạn: "Triệu Hưng Quốc."

Mà sao khi kẻ đó kêu lên, bả vai của Triệu Hưng Quốc càng ngứa ngáy hơn nữa. Từ bả vai của anh ta vang lên từng tiếng xột xoạt, xột xoạt…

Qua vết thương, có thể thấy thứ đang ngọ nguậy bên trong cũng không phải là máu thịt, mà là những bó rơm khô.

Toàn bộ cơ thể của Triệu Hưng Quốc càng lúc càng có nhiều rơm rạ đâm xuyên qua các bộ phận cơ thể. Trông anh ấy lúc này giống như một con nhím đầy gai vậy. Tuy nhiên, anh ta vẫn kiên trì tiến về phía trước.

Bước từng bước cứng đờ.

Vào giây phút cuối cùng, anh ta đột nhiên thọc tay vào miệng chàng trai trẻ. Tiếp theo, như thể vừa chạm được vào thứ gì đó, đôi mắt vốn đang tan rã của Triệu Hưng Quốc đột nhiên sắc nét lại.

Bàn tay của anh ta tựa hồ đã vươn tới một chiều không gian khác, vì hơn phân nửa cánh tay nhét đã vào trong khoang miệng của thanh niên này rồi. Tình hình lúc này không bao giờ có thể được giải thích trong thế giới hiện thực.

Khi chậm rãi rút toàn bộ cánh tay ra, trong tay phải của Triệu Hưng Quốc đột nhiên xuất hiện thêm một con người rơm với kiểu chế tác thơ sơ. Triệu Hưng Quốc lập tức nắm phần chặt cổ của con người rơm này.

Giống như một món đồ chơi vậy, trông con người rơm này rất ngoan ngoãn và nằm im, không nhúc nhích.

“Cuối cùng… tao cũng bắt được mày rồi!”

Chương 621: Ký ức

Là đại ca của Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng, đương nhiên Triệu Hưng Quốc cũng có chút tài năng. Chỗ dựa lớn nhất của anh ta, và đó cũng là bí mật lớn nhất của bản thân, chính là cánh cửa mà anh ta luôn giữ kín trong lòng.

Giống như Lệnh Hồ Dũng, anh ấy cũng là một Môn đồ.

Tuy nhiên, năng lực của cánh cửa trong người Triệu Hưng Quốc rất đặc biệt. Nó không thể ảnh hưởng trực tiếp đến bản thân, mà thay vào đó, lại có thể giam cầm cánh cửa của các Môn đồ khác, thậm chí cả ma quỷ, khiến năng lực của bọn họ tạm thời bị vô hiệu.

Điều kiện tiên quyết chính là phải chạm vào đối phương.

Chạm vào thực thể của họ.

Hiện tại… Anh vẫn nhìn chằm chằm vào con người rơm trong tay; khuôn mặt đầy mồ hôi của anh ta hiện lên một nét nhẹ nhõm.

Sau khi nhận ra mình đang bị quỷ nhắm vào, từ ban đầu Triệu Hưng Quốc cũng không định chạy trốn. Điều mà anh muốn chính là tìm ra thực thể của con quỷ này, càng sớm càng tốt, và sau đó là giam cầm nó.

Chỉ bằng cách này, Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng mới có cơ hội sống sót.

Vì vậy, anh ta vẫn luôn tỏ vẻ như mình đã đạp vào bẫy rập của quỷ, luôn luôn kiên nhẫn, chực chờ một cơ hội cuối cùng này để ra tay đoạt mệnh nó.

May mắn thay, cuối cùng anh cũng đợi được.

Vào giây phút cuối cùng, khi đã xác định được vị trí của con quỷ này, Triệu Hưng Quốc đã lập tức ra tay giam cầm nó.

Theo suy đoán của anh, nơi này cũng là một giấc mơ do con quỷ kia sắp đặt ra. Sau khi con quỷ ấy bị chế ngự, giấc mơ sẽ kết thúc.

Mà thực tế cũng như vậy. Vốn dĩ cánh cửa và con đường từng biến mất ban nãy, nay đã xuất hiện đầy đủ. Cánh cửa rộng mở, bên ngoài chính là ánh trăng lạnh lẽo.

Anh ta không có hứng thú với Trần Cường, còn thi thể của Phan Độ và Lệ Hồ Dũng có lẽ đã được cảnh sát đưa về đồn rồi. Do đó, bước tiếp theo mà Triệu Hưng Quốc định tiến hành là cầm theo thực thể của con quỷ này đến đồn cảnh sát.

Không chần chừ nữa, anh cầm chặt con người rơm trong tay, không dám thả lỏng giây phút nào, tiếp đó là quay người bước ra ngoài. Khi đi ngang qua xác người rơm treo trên đầu, Triệu Hưng Quốc bèn tiện tay đẩy nhẹ nó sang một bên.

Nhưng mới đi được vài bước, anh ta đột nhiên dừng lại. Tiếp theo, tựa như chợt nhận ra một điều gì đó, anh ta bắt đầu run rẩy bần bật cả người.

Vừa rồi, khi tùy ý đẩy nhẹ những thi thể người rơm cản đường kia, anh ta cũng không nhớ chính xác số lượng, nhưng hình như có khoảng 3 hay 4 cái xác gì đó. Chỉ có điều…

Triệu Hưng Quốc ngẩng đầu lên. Vị trí lúc này của anh ta vẫn còn cách cửa ra vào một khoảng nhất định, nhưng trước mặt anh ta vẫn là mấy thi thể người rơm đang bị treo lơ lửng như cũ.

Có lẽ vì ánh sáng, nên bọn chúng lúc này chỉ còn lại là những hình thù màu đen. Triệu Hưng Quốc đếm từng con một: “1,2, 3… 4,4… 5!”

5 con người rơm!

Không thiếu một con nào!

Triệu Hưng Quốc cảm giác như đầu mình bị chấn động thật mạnh. Vậy, con người rơm mà mình vừa đẩy nó tránh sang một bên lại là thứ gì?

Nuốt ực một cái, anh ta xoay nhẹ cái cổ cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại. Ngay sau đầu anh ấy, cách chóp mũi khoảng vài centimet, có một thi thể người rơm đang khẽ run rẩy.

Mà điều khiến Triệu Hưng Quốc càng tuyệt vọng hơn nữa chính là, thi thể người rơm này đang mang một đôi giày thêu màu đỏ, trông vô cùng chướng mắt giữa bóng tối mờ mịt.

Trước đó, bọn họ từng kiểm tra qua, tất cả các thi thể người rơm này đều không mang giày, chỉ có mặc quần áo mà thôi.

Triệu Hưng Quốc run rẩy ngẩng đầu lên; đối diện với anh ta là một khuôn mặt đang tươi cười vặn vẹo một cách rất kỳ quái - và nó đang cúi đầu, nhìn anh ta chằm chằm.

Khóe miệng co giật, cái miệng của nó mở to ra với một góc độ rất khó tin. Bên trong khoang miệng tối đen như mực, tựa như một cái lỗ đen có thể nuốt chửng tất cả: "Khà… khà… Triệu Hưng Quốc!"

"A… ! A… ! A… !!!"

Sau một tiếng hét thảm thiết, mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh.

…

"Triệu Hưng Quốc anh ấy…" Trong căn phòng lớn nơi dịch trạm, mọi người cùng nhau tập hợp lại. Hòe Dật vẫn còn mịt mờ, không rõ là tiếc nuối hay sợ hãi.

Phó Phù ngồi trên giường, uống nước ừng ực, Giang Thành thì ngồi cạnh bàn, cầm một bát trà thô trong tay rồi khẽ nhấp một ngụm.

“Triệu Hưng Quốc đã chết.” Giang Thành đặt bát trà xuống, mở lời bằng giọng điệu khẳng định chắc nịch.

Tên mập trông rất thận trọng, khuôn mặt bầu bĩnh bị ép lại thành một nhúm; anh ta nghiêm túc hỏi: “Các người trông thấy thi thể của anh ta à?”

“Không nhìn thấy thi thể, nhưng trông thấy di ảnh của anh ta.” Giọng nói của Phó Phù vọng đến: “Được đặt cạnh di ảnh của Phùng lão gia và Phùng lão phu nhân. Anh có muốn đi xem thử không?”

Lúc chuẩn bị rời đi, bọn họ bất chợt trông thấy có thêm 2 bức di ảnh đen trắng khác, đặt nằm cạnh di ảnh của Phùng lão gia.

Một là của Triệu Hưng Quốc, còn một bức khác chính là… của thanh niên trẻ tuổi đã mở cửa cho bọn họ bước vào Phùng phủ.

Chính vì sự xuất hiện của bức di ảnh thanh niên ấy, nên nhóm người Giang Thành quyết định không quay lại cửa lớn để tập hợp với thanh niên trẻ tuổi kia theo kế hoạch.

Mọi chuyện đã trở nên rất rõ ràng. Thanh niên kia đã chết, giống như Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng vậy. Kẻ từng xuất hiện kia rõ ràng là quỷ.

Nghe đến đây, tên mập bèn thở dài: “Đáng tiếc! Chưa kể đến việc chẳng tìm ra bất cứ manh mối gì, thế mà còn hy sinh một đồng đội.”

Hiện tại, bao gồm cả Lạc Hà đang bị giam cầm, bọn họ đã mất hẳn 5 người.

Phan Độ, Lệnh Hồ Dũng, Trần Cường và Triệu Hưng Quốc.

Trong số 3 tiểu đội ban đầu, nay đã có 1 tiểu đội bị diệt sạch hoàn toàn.

"Các người… có trông thấy di ảnh của bất cứ một ai khác nữa không?" Hòe Dật liếc mắt sang một bên, tựa như đang ám chỉ ai đó.

Phó Phù lập tức đậm mạnh cái chén nước xuống ván giường gỗ, khiến nước bắn tung tóe xung quanh: "Đệch cụ nhà anh! Dù anh có chết mục xác luôn thì anh ta cũng không chết được nhé!" Phó Phù chửi rủa.

Từ lúc trở về, tính tình của Phó Phù càng lúc càng gắt gỏng. Trước đây, mọi người vẫn còn có thể chịu đựng được, nhưng dường như lúc này lại càng quá đáng hơn.

Hòe Dật cũng không phải loại người nóng nảy. Nhưng từ sau khi gặp Giang Thành, anh ta cũng đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng bị một cô bé mắng hết lần này đến lần khác như thế, dù một người có tốt bụng đến nhường nào thì cũng khó mà nhẫn nhịn được.

Máu nóng vừa dâng lên trong đầu, sự kiêng dè đối với Lạc Hà và Người Gác Đêm đều tiêu biến hẳn; Hòe Dật sẵn giọng: "Ý cô nói ai?"

Hòe Dật đập bàn, chỉ vào Phó Phù quát lớn.

"Tôi đang nói anh đấy! Anh muốn sao?" Không ngờ rằng, Phó Phù cũng lập tức đứng dậy, thét còn lớn hơn cả Hòe Dật.

"Chuyện gì vậy nè? Mọi người bình tĩnh lại xíu đi." Bì Nguyễn vội vàng bước ra giảng hòa. Cuối cùng, cũng nhờ có Bì Nguyễn và tên mập chia nhau ra thuyết phục song phương, bầu không khí mới yên tĩnh trở lại.

Trong quá trình này, Giang Thành cũng không hề xen mồm, cũng không bày tỏ ý kiến chi. Bởi vì, hắn đang chú ý

đến một chi tiết khác.

Chuyện này chẳng liên quan gì đến ma quỷ cả.

Mà đó là Phó Phù.

Dù hay lui tới các nơi như night club, nhưng Giang Thành luôn cho rằng công việc chính của mình chính là bác sĩ tâm thần. Xét theo kinh nghiệm hành nghề y nhiều năm nay, hắn cảm giác Phó Phù có tính cách rất cổ quái.

Trông cô nàng rất xấu tính, thường xuyên nổi giận vì những chuyện nhỏ nhặt, cư xử thô lỗ và luôn chửi bới mọi người. Thế nhưng mà, Giang Thành luôn có cảm giác rằng, trong thâm tâm của cô bé thực sự không hề muốn như vậy. Tuy nhiên, lại có một thứ gì đó đang liên tục phiền nhiễu cô, không để cô có cảm giác thoải mái như một người bình thường.

Nếu không thể trút cơn nóng giận kịp thời, nó sẽ tích tụ trong cơ thể cô bé, từ đó mà sẽ gây ra một hậu quả nào đó rất nặng nề.

"Thật kinh khủng…" Giang Thành cau mày, dần suy nghĩ xa hơn: "Nhưng tại sao mình lại thấy kinh khủng?

Chưa hết… Tại sao mình lại cho rằng cô bé là bị ép buộc nên mới xấu tính như thế, còn phán đoán là hành vi hung hăng kia không phải là do cô bé muốn làm như vậy?

Bên cạnh đó, tại sao mình lại chắc mẫm là có thứ gì đó đang phiền nhiễu Phó Phù…"

Trong ký ức của Giang Thành, hắn chưa từng gặp Phó Phù, huống chi là hiểu rõ cô bé đến vậy. Nhưng sâu trong tiềm thức, từ một miền sâu xa trong đại não của hắn lại cho ra phân tích như thế, để rồi tự động tổng kết thành kết quả như vậy.

Từ sau khi có nhận thức với cuộc đời, trong đầu Giang Thành cũng thỉnh thoảng xuất hiện một số hình ảnh kỳ lạ, thậm chí là rất hoang đường và vô lý. Cảm giác ấy cứ như là… trong đầu hắn đang có một ổ khóa ký ức, và lúc này nó đang dần nới lỏng then cài ra.

Chương 622: Lâm Diên

"Cậu không sao chứ?" Một giọng nói vang lên bên cạnh Giang Thành, lại còn mang theo một hương thơm thoang thoảng - hóa ra chính là Lâm Uyển Nhi vừa mở lời.

Kỳ lạ thay, sau khi nghe thấy giọng nói của Lâm Uyển Nhi, dường như những thứ hỗn loạn trong đầu Giang Thành đã được kiềm chế xuống trong giây lát. Thậm chí, ngay cả cảm giác đau nhói trong đầu cũng giảm đi rất nhiều.

Vừa xoa mũi, Giang Thành vừa đáp: "Tốt hơn nhiều rồi."

"Đừng suy nghĩ nhiều. Mọi chuyện rồi sẽ ổn." Giọng điệu của Lâm Uyển Nhi đầy sức thuyết phục: "Cậu nghỉ ngơi sớm đi. Chờ trời sáng, chúng ta còn nhiều việc phải làm."

Vì cái chết của Triệu Hưng Quốc, bọn họ đã được an toàn trong một khoảng thời gian ngắn.

Cả nhóm đã thuê một căn phòng khác, đối diện với căn phòng này. Tuy không lớn, nhưng phòng mới có tầm nhìn rất tốt. Cả nhóm cần phải đề phòng việc Phùng gia bỏ một mớ tiền ra để thuê người theo dõi cả đám nữa.

Lâm Uyển Nhi dẫn theo Giang Thành và tên mập chuyển sang phòng trọ mới.

Vốn dĩ Hòe Dật cũng muốn đi cùng, nhưng trước hết là Lâm Uyển Nhi không định dẫn anh ta theo, và bên cạnh đó là anh ta mới vừa cãi nhau với Phó Phù. Bây giờ mà vội vàng rời đi, vậy sẽ mang tiếng là anh sợ cô ấy.

Nghĩ đến đây, Hòe Dật vốn đã đứng dậy, nay lại kiên cường ngồi xuống.

Mặc dù Phó Phù trông hơi kỳ lạ, nhưng ở đây không chỉ có mỗi hai người bọn họ.

Bì Nguyễn cũng ở đó. Nếu thật sự động tay động chân, anh ta cũng có người trợ giúp.

Nghĩ đến đây, Hòe Dật càng tự tin hơn: "Người anh em Bì Nguyễn." Hòe Dật hào phóng vỗ nhẹ chỗ ngồi bên cạnh, nhân cơ hội liếc nhìn Phó Phù, cố ý lớn tiếng nói: "Đến đây! Hai huynh đệ chúng ta ngồi cùng nhau."

"Ừ, ừ…" Bì Nguyễn cầm đống quần áo của mình, sau đó bèn đi đến chỗ Hòe Dật rồi ngồi xuống. Hai người nhìn chằm chằm vào Phó Phù với ánh mắt căm thù như nhau.

Nhưng qua một thời gian, Hòe Dật chợt chà xát cánh tay mình, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo: "Sao mình lại càng bất an hơn nhỉ?" Anh ta nuốt nước miếng, đột ngột nảy sinh ra một ý nghĩ kỳ lạ trong đầu.

Tựa như… như thể người bị cô lập không phải là Phó Phù, mà là bản thân anh ấy vậy. …

Bầu không khí bên trong căn phòng còn lại tương đối nhẹ nhàng hơn. Căn phòng này rất tươm tất, có hai chiếc giường gỗ đơn sơ; mặt trên chiếc giường còn được bày biện chăn bông khá là sạch sẽ.

"Hôm nay, chúng ta cũng không thể lơ là cảnh giác." Giang Thành trầm giọng nói: "Phùng phủ rất kỳ lạ. Tôi đang nghi là bức di ảnh kia có vấn đề."

"Quan trọng nhất chính là con người rơm kia, kẻ đã giết chết Triệu Hưng Quốc. Nó đã biến mất rồi."

Sau khi nghe Giang Thành nói xong, tên mập lo lắng nuốt nước bọt, trừng đôi mắt nhỏ mà nhìn cảnh giác chung quanh: "Bác sĩ này, ý của anh là anh đang sợ con người rơm ấy đi theo cả nhóm về đây à?"

Suy nghĩ một lát, Giang Thành lắc đầu: "Tôi không biết. Hiện tại, đầu óc của tôi rất hỗn loạn. Còn rất nhiều manh mối khác nhưng tôi chẳng thể phân tích ra."

"Nhưng có một điều chắc chắn rằng, gã Lưu thọt có liên quan đến quỷ hồn." Giang Thành nhớ lại: "Khi rời đi, chúng ta có nghe thấy một loạt tiếng bước chân quái lạ ở gần linh đường. Đó chính là gã Lưu thọt.

Nhưng tình huống lúc đó rất kỳ lạ. Tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của anh ta, nhưng không thể xác định được vị trí của anh ấy. Do đó, cả nhóm cũng không dám truy đuổi, đành phải rút lui trước."

Về kết quả này, ai nấy cũng chẳng thấy gì là bất ngờ. Không có gì ngạc nhiên khi có quá nhiều điểm đáng ngờ về gã Lưu thọt. Sau khi thu thập đầy đủ các đầu mối thông tin, mọi phương hướng đều chỉ điểm đến kẻ này.

Trong ba người, Lâm Uyển Nhi luôn là người có hành vi thoải mái nhất. Điều này không liên quan gì đến hoàn cảnh, vì ai mà hiểu cô thì luôn biết rằng, người phụ nữ này lúc nào cũng mang theo cái bộ dáng lười biếng ấy.

Cả tên mập và Giang Thành đều quá quen thuộc với phong cách này.

Lâm Uyển Nhi vuốt cằm, bảo: "Trước khi bị bắt, Lạc Hà từng chia sẻ góc nhìn của anh ta. Phương pháp giết người của quỷ hồn là mê hoặc rồi kéo nạn nhân vào giấc mơ. Anh ta suy đoán rằng, nếu dùng ngoại lực tác động khiến nạn nhân bị ngất xỉu kịp lúc thì có thể ngăn cản việc kẻ đó bị kéo vào giấc mộng."

Giống như một phản xạ có điều kiện, vừa nghe xong câu này thì tên mập cảm giác lạnh gáy ngay. Anh ta lập tức nhìn sang Lâm Uyển Nhi, đầy vẻ hoảng sợ.

Điều kỳ lạ hơn nữa chính là, phần cổ của anh ta vô thức lệch sang một bên, có muốn điều chỉnh thế nào cũng không thẳng được trở lại.

Giang Thành thì bình tĩnh hơn rất nhiều. Suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn gật đầu nói: "Có thể thử một lần. Hơn nữa, quỷ vừa giết một người; bây giờ tương đối an toàn."

"Nhưng chúng ta cần giữ một người thức gác đêm." Đồng thời, hắn nhấn mạnh câu cuối cùng. Dù sao đi nữa, nguy hiểm lúc này cũng không hoàn toàn bắt nguồn từ con quỷ ấy.

Lâm Uyển Nhi gật đầu: "Để tôi canh chừng."

Ngay một giây tiếp theo, khi tên mập chưa kịp phản ứng gì, Giang Thành đã đổ ập xuống giường.

Lâm Uyển Nhi đặt tay xuống, nhìn tên mập đang đứng run rẩy bên cạnh.

"Bà Lâm… Bà chủ Lâm, xin chờ một chút." Tên mập mập mở lời với biểu cảm từ chối rõ rệt: "Tôi còn có chuyện muốn nói."

Lâm Uyển Nhi vuốt tóc mai nơi thái dương, sau đó bèn tháo chiếc trâm cài tóc của mình ra. Mái tóc đen dài như mực nước xõa tung xuống đôi bờ vai của cô; cô cắn nhẹ chiếc trâm cài tóc, nhanh chóng dùng hai tay vén mái tóc dài ra sau đầu rồi buộc gọn gàng lại.

Làm xong tất cả, khi ngẩng đầu lên lần nữa, toàn bộ khí chất của Lâm Uyển Nhi đã lập tức chuyển từ vẻ quyến rũ thành hung dữ ác liệt. Đôi mắt dài lá liễu của cô ta lúc này trông cực kỳ lạnh lùng, không hề mang theo bất cứ một cảm xúc nào.

Nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt - ngay khoảnh khắc lúc này - tên mập cảm thấy cô hơi xa lạ.

Thậm chí… là nguy hiểm.

Ngay lập tức, khi tên mập còn chưa kịp nói gì, bỗng có một bóng trắng lướt ngang mặt anh ta. Tên mập kịp thời "A…" một tiếng, sau đó mới mất đi ý thức.

Tiện tay lôi tên mập vừa ngất xỉu đến giường rồi bỏ mặt anh ta ở đó, Lâm Uyển Nhi bèn xoay người, tiến đến cạnh giường của Giang Thành, cuối cùng là đứng yên tại đó, nhìn hắn từ trên xuống.

Ánh nến giống như hạt đậu, liên tục nhấp nháy trong căn phòng tối tăm, hắt ánh sáng lập lòe lên đôi gò má của Lâm Uyển Nhi.

Nếu không có tên mập ở đây, thì cảnh tượng một căn phòng kín với đôi nam nữ đơn lẻ thế này chắc chắn vô cùng gợi tình.

Đưa tay ra, Lâm Uyển Nhi chậm rãi cởi cúc áo khoát. Từ trong ngực, cô lấy ra một vật nho nhỏ có hình dáng giống như một chiếc tai nghe, phía trên còn có ánh kim loại.

Lâm Uyển Nhi tùy ý đeo thiết bị ấy vào tai mình. Vừa chạm tay vào, một ánh đèn đỏ be bé sáng lên. Một lúc sau, ánh đèn tín hiệu ấy lại chuyển thành màu xanh lam.

Bộ dáng lười biếng thường ngày của cô đã biến mất hẳn. Lúc này, Lâm Uyển Nhi trông giống như một kẻ sát nhân máu lạnh, lan tỏa một dạng khí chất lạnh lùng ra xung quanh, thậm chí còn áp chế cả ánh nến.

Trong tai nghe vang lên âm báo dòng điện chạy "tí tách"; Lâm Uyển Nhi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang nhắm mắt của Giang Thành, nói: "Bắt đầu ghi âm."

"Mật danh hành động: Vực sâu."

“Mục tiêu: Tiến vào miền ký ức, tìm ra cánh cửa thất lạc của Vực sâu.”

“Số lần chấp hành: Lần thứ 77.”

“Người thực hiện: Lâm Diên, Tổng phụ trách kế hoạch Vực sâu trực thuộc Người Gác Đêm.”

“Điểm cần lưu ý: Trong khoảng thời gian gần đây, miền ký ức của đối tượng đang có dấu hiệu thức tỉnh. Sau khi thăm dò, sẽ thực hiện thao tác che phũ đi phần ký ức ấy, gia cố thêm ổ khóa ký ức.”

“Đồng thời, điều chỉnh khoảng cách thăm dò miền ký ức, từ 1 lần/tháng thành 1 lần/3 tuần.

“Điểm cần lưu ý 2: Chính thức xác nhận Số 3 Lạc Hà, Số 4 Ngụy Tân Đình, Số 8 Phó Phù thuộc Đỏ Thẫm đã đồng thời bước vào nhiệm vụ này.”

“Ngoài ra, dường như còn có thành viên khác của Đỏ Thẫm chờ tiếp ứng ở khu vực phụ cận của trấn Đá Xám.”

Hít một hơi thật sâu, Lâm Uyển Nhi đưa tay trái ra, che lên phần trán của Giang Thành. Một vầng sáng kỳ lạ tuôn ra, trông như một dòng sông xanh băng giá, chảy vào đầu Giang Thành.

“Tạm thời đến đây thôi.” Lâm Uyển Nhi nhắm mắt lại: “Ghi âm hoàn tất.”

Một giây tiếp theo, bóng dáng Lâm Uyển Nhi chợt xuất hiện ngay trên dòng sông băng ấy. Chiếc áo khoát của cô tung bay, phần tà áo sườn xám phất phơ kia tựa như hòa nhịp với con sông này, tạo nên hình ảnh giống như cô ấy thật sự đi ngược chiều lịch sử vậy.

Chương 623: Chữa trị

Ngay sau khi bóng dáng của Lâm Uyển Nhi biến mất, một cái bóng mơ hồ lập tức xuất hiện ngay trên bức tường rách nát bên cạnh.

Nhưng xung quanh đây chẳng có một người nào.

Điều kỳ quái của cái bóng này chính là, nó không hẳn là chỉ vừa xuất hiện đột ngột thôi, mà màu sắc của nó còn tối đen hơn cả bóng tối gần đó, đậm đặc như một thỏi mực không thể hòa tan.

Chẳng những thế, theo thời gian trôi qua, cái bóng đó dường như sống dậy. Mặt trên của cái bóng xuất hiện từng gợn sóng quái dị - rõ ràng là nó không hề chuyển động - nhưng lại tạo ra ảo giác như nó đang nhìn chằm chằm vào Giang Thành.

Một lát sau, một cảnh tượng kỳ lạ xảy ra. Cái bóng ấy biến thành một bóng mờ màu đen, để rồi sau đó thực sự bước ra khỏi bức tường, tiến vào căn phòng trống trải, thậm chí còn gõ gót giày nện vang trên nền đất.

Bóng mờ ấy đứng trước người Giang Thành; đôi mắt đỏ thẫm như máu đang lờ mờ sáng lên, kẻ đó cứ thế mà nhìn chằm chằm vào gương mặt đang ngủ say của Giang Thành.

Bóng mờ ấy đưa tay ra, tựa như muốn bắt chước Lâm Uyển Nhi ban nãy. Gã chạm vào trán Giang Thành, nhưng giữa chừng lại bị một lực lượng kỳ lạ khác đánh bật ra.

Một giây tiếp theo, chợt có một quyển sách khổng lồ hiện ra đằng sau lưng của bóng mờ ấy. Một luồng hơi thở cổ xưa mà tĩnh lặng tràn ngập giữa khung cảnh này. Hai loại sức

mạnh khác nhau, lại hòa quyện vào nhau giữa thời khắc hiện tại.

Cảm giác lạnh lẽo dần dần rút đi, bóng mờ ấy cũng biến mất. Trong căn phòng yên tĩnh, dường như đang có tiếng nước chảy ở đâu đó, mà âm thanh này cũng bắt đầu xa dần. …

"Tóc… Tóc…"

"Tóc… Tóc…"…

Hòa cùng với âm thanh giọt nước rơi kia, Bì Nguyễn - kẻ đang nằm say giấc trên chiếc giường tầng - đột ngột mở mắt ra. Đầu tiên, anh ta ngáp dài, sau đó mới duỗi người, thư thái ngồi dậy.

Ngọn đèn dầu trong phòng vẫn sáng, nhưng ngọn lửa ngày càng mờ nhạt. Dường như khung cảnh xung quanh đang bị một lớp sương mù màu xám đen bao phủ, biến thành những đường nét mờ ảo.

Khác với sương mù thông thường, lớp sương mù này đang dần vặn vẹo, như thể nó cũng là một thể sống vậy.

Phó Phù và Hòe Dật đều đang ngủ. Họ ngủ ở hai đầu giường đối diện nhau, như nước với lửa.

Cúi đầu, Bì Nguyễn nhận ra mình cũng đang ngủ trên chiếc giường chung, với hai tay đang đặt ở trước ngực, trông cực kỳ yên bình.

Thế giới này yên tĩnh đến đáng sợ.

"Thức dậy rồi à?" Một giọng nói bình tĩnh vang lên, đi kèm với tiếng lật trang sách. Có một người đàn ông lịch lãm đang ngồi trước bàn, mà trên bàn còn có thêm một cuốn sách bìa đen.

Không cần nhìn về phía người đàn ông đó, Bì Nguyễn mở lời: "Tuy đây không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy năng lực

của anh, nhưng lần nào lần nấy đều có một cảm giác rất mờ ảo.”

“Vốn dĩ chỉ là một giấc mộng mà thôi. Sau khi tỉnh cơn mơ này, mọi thứ đều sẽ quay về với bộ dạng vốn có của nó.” Lạc Hà nghiêng đầu, nhìn Bì Nguyễn rồi đáp.

“Ừ, chỉ là một giấc mộng… mà thôi.” Bì Nguyễn nhìn chằm chằm vào thân thể đang nằm trên giường, thở hắt ra một hơi, sau đó quay người nhìn Lạc Hà. Anh ta cất lời, bằng một giọng điệu rất cẩn thận và nghiêm túc: “Số 3! Anh biết đấy, thực ra chúng tôi đều rất ghen tị với anh.”

“Với tôi à?” Khuôn mặt bình tĩnh của Lạc Hà thay đổi nhẹ, tựa như hơi bất ngờ.

“Ừ.” Bì Nguyễn cười nói: “Mỗi người trong chúng ta đều có những điều tiếc nuối. Có những việc muốn làm, nhưng không dám hoặc không thể làm được.”

“Tôi cũng tương tự mà.” Lạc Hà nói.

Bì Nguyễn càng cười vui vẻ hơn, vừa nhìn Lạc Hà bằng ánh mắt sáng ngời hâm mộ, vừa trả lời: “Nhưng ít ra thì anh cũng có cách bù đắp.”

“Anh có thể xây dựng nên một giấc mộng cho riêng mình, đặt lên một dấu chấm tròn cho từng chuyện tiếc nuối trong cơn mơ.” Bì Nguyễn khẽ lắc đầu, nói tiếp: “Có một số người sống quá mệt mỏi, cũng quá thực tế. Thật ra, việc lừa mình dối người cũng khá tốt mà, ít ra thì đến lúc chết đi cũng không cần đau buồn vì cái vận mệnh chết tiệt của bản thân.

Có một vài người đủ khả năng nắm giữ vận mệnh trong tay mình, nhưng cũng có một số người khác thì không được như vậy. Ngay từ lúc sinh ra, vận mệnh của bọn họ đã được định đoạt cả rồi.”

“Ví dụ như chúng ta.” Bì Nguyễn quay đầu lại, nhìn Lạc Hà: “Cuộc đời của chúng ta đã bị định đoạt từ lúc mới sinh ra. Chúng ta chính là những kẻ bị vứt bỏ!”

Gương mặt của Bì Nguyễn trong giấc mộng vẫn trông khá bình thường, nhưng chỉ có Lạc Hà mới có thể cảm nhận được sự không cam tâm và cơn phẫn nộ của Bì Nguyễn. Nếu không phải đang cố gắng duy trì, gương mặt của Số 4 lúc này đã…

“Anh có thể đến gặp tiên sinh để xin giúp đỡ.” Lạc Hà nói trong lúc đắn đo nhìn Bì Nguyễn: “Anh có thể nhờ tiên sinh thức tỉnh Số 10 sớm hơn. Anh cũng biết rõ mà, chỉ cần Số 10 thức tỉnh - cánh cửa trong cơ thể anh ấy sẽ có thể cứu được anh.”

Các cánh cửa bên trong cơ thể của các thành viên Đỏ Thẫm chính thức đều sở hữu những năng lực khác nhau, và một số trong chúng thậm chí còn bao gồm khả năng khó mà tưởng tượng nổi. Tuy nhiên, ai nấy đều công nhận rằng, cánh cửa đặc biệt nhất - và cũng là quan trọng nhất - chính là cánh cửa của Số 10.

Đó là một cánh cửa cực kỳ hiếm thấy, lại còn không sở hữu bất cứ một tính chất công kích nào.

Nhưng như thế là chưa đủ.

Nói đúng hơn, là dùng để chữa trị.

Chỉ cần ở bên cạnh Số 10, tốc độ ăn mòn đến từ cánh cửa bên trong cơ thể bản thân sẽ bị trì hoãn tối đa. Nhờ thế, có thể giúp ngăn chặn việc Môn đồ bị cửa ăn mòn mà rơi vào vực thẳm.

Thậm chí, nếu Số 10 muốn, anh ta còn có thể kéo lại một tên Môn đồ bị ăn mòn đã rơi vào vực sâu trong tình trạng sắp sửa bị nguyền rủa triệt để.

Điều này thậm chí đã lật đổ hẳn các nguyên lý liên quan đến thế giới của các Môn đồ.

Vốn dĩ, những ai sở hữu cửa bên trong cơ thể thì chắc chắn không bao giờ có thể được chữa trị khỏi hẳn. Kẻ đó chỉ có thể thu nạp càng nhiều loại nguyền rủa kinh khủng hơn, nhằm kéo dài thời gian bị ăn mòn.

Nhưng sự xuất hiện của Số 10 đã thay đổi mọi thứ.

Nhưng quá trình này cũng không hẳn là lợi ích một chiều. Để chữa trị cho người khác, Số 10 phải dùng bản thân của mình để trả giá. Anh ta phải gánh chịu nguyền rủa thay cho đối phương.

Trong khi chữa trị cho người khác, cánh cửa trong cơ thể Số 10 cũng đang ăn mòn chính bản thân Số 10.

Hành động này tương tự như việc anh ta dùng một cái ống hút, hút lấy lời nguyền của người khác vào cơ thể mình vậy.

Thân là thành viên của Đỏ Thẫm, Bì Nguyễn không hề muốn sử dụng loại năng lực quý giá như vậy để cứu mình. Mà cho dù anh ta có muốn làm thế, thì những thành viên còn lại cũng không đồng ý.

Vai trò của Số 10 là ngăn không cho Số 0 sa vào tình cảnh tuyệt vọng, từ đó mà rơi xuống vực sâu.

Đây là giá trị to lớn nhất.

Cũng chính là cốt lõi trong kế hoạch của tiên sinh.

Về phần mình, Bì Nguyễn chỉ có thể nở một nụ cười ảm đạm. Anh ta chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi mà thôi; ý nghĩa tồn tại duy nhất của anh ta chính là gánh chịu lấy tất cả mọi rủi ro sau khi Số 0 bắt đầu cảnh giác, hỗ trợ Số 10 có thể tiếp tục ẩn nấp tốt hơn, để rồi bản thân có thể tự động chết đi bằng một cách gọn gàng nhất.

Phương pháp hoàn mỹ nhất để xóa tan đi sự nghi ngờ của đối phương chính là một người đã chết. Sợ bản thân mình diễn xuất chưa đủ nhập vai, anh ta còn kéo theo cả Trần Cường.

Anh ta đã nhét con người rơm nguyền rủa vào trong ba lô của Trần Cường, bằng một phương thức không mấy thông minh cho lắm…

Khà khà khà…

Bì Nguyễn cười toe toét. Hiện tại, ngay cả Số 10 và Hòe Dật cũng bắt đầu nghi ngờ chính mình. Vở kịch này đã đi đến phần cao trào rồi.

Là một diễn viên, anh tự nhận là mình cũng thuộc đẳng cấp có đầy đủ kinh nghiệm.

Thời gian còn lại dành cho vở diễn và cả bản thân mình cũng không còn nhiều lắm, Bì Nguyễn sẽ cố gắng hết mình để diễn xong vở kịch cuối cùng. Chỉ như vậy, thì sau khi vở diễn kết thúc, vẫn sẽ còn có người nhớ đến anh ta khi tan cuộc vui.

“Thật xin lỗi.” Dường như chợt nhận ra điều gì đó, Bì Nguyễn vội lau nước mắt, cười nói: “Tôi hơi mất bình tĩnh.”

Mặc dù không quá thân thiết với Bì Nguyễn, nhưng khi nhìn thấy từng người đồng đội của mình đến điểm cuối của cuộc đời, Lạc Hà vẫn cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

“Tôi biết anh đang nghĩ gì.” Bì Nguyễn đột nhiên nhìn Lạc Hà: “Anh nghĩ rằng, tại sao không sớm giết chết Số 0, vậy là sẽ giải quyết được tất cả mọi chuyện… Đúng không?”

“Làm như vậy… Sẽ không có ai phải chết nữa. Tất cả mọi người sẽ cùng nhau sống sót. Chờ đến khi 2 thế giới dung hợp hoàn toàn, những kẻ mang theo cánh cửa như chúng ta sẽ không còn là thứ khác loài.”

Bì Nguyễn đột nhiên thay đổi giọng nói, nghe rất trịnh trọng và đầy hàm ý.

Chương 624: Trại trẻ mồ côi

Đối với Lạc Hà, anh ta có đủ tư cách để biết nhiều bí mật, dù là trong Đỏ Thẫm hay trong Người Gác Đêm.

Suy cho cùng, cả hai đều có chung nguồn gốc.

Nhưng rất nhiều lần, anh ta vẫn chọn việc quên đi đoạn quá khứ đó.

Các thành viên của Đỏ Thẫm đều được chọn lọc từ 13 gia tộc sáng lập của Người Gác Đêm. Sau khi bộc lộ tài năng xuất chúng lần đầu tiên, bọn họ bị đưa ra khỏi gia tộc, cùng nhau đến sống ở một nơi xa lạ.

Ở đó, họ không được phép nhắc đến quá khứ, gia đình hay thậm chí là tên thật của mình…

Những khuôn mặt sinh động của đám trẻ ấy bị dán lên những con số lạnh lùng, từ số 1 đến 13; mỗi một con số xa lạ ấy đánh dấu cho một người.

Đó là một nơi lạnh lẽo, vô cảm, là nơi mà 13 đứa trẻ tập hợp lại để rèn luyện, học tập và trau dồi ngày qua ngày…

Một tòa nhà 4 tầng rộng lớn đã chứng kiến sự trưởng thành của những đứa trẻ này.

Bên ngoài còn có một khoảnh sân với rào chắn tường vây xung quanh; mà bọn nhỏ chỉ có thể đi dạo trong sân nếu thời tiết tốt và biết ngoan ngoãn, cư xử đúng mực.

Tòa nhà ấy có màu xám đục, bức tường vây quanh được xây với độ cao đến mức kinh ngạc; cả cụm kiến trúc trông cứ như một gương mặt già cỗi, đã tử vong qua bao đời.

Vốn dĩ, bọn họ tưởng mình là những đứa trẻ duy nhất ở đây; mãi cho đến một ngày nọ, cánh cửa phía cuối hành lang chợt mở ra.

Đó là một cánh cửa sắt với dáng dấp tựa như từng trải qua biết bao phong ba bão táp; trục cửa cũ kỹ phát ra từng tiếng ma sát chói tai. Ngay lúc mở toang, thứ đầu tiên rơi ra chính là bụi bay mù mịt.

Giống như một chiếc hộp bụi bặm chứa đầy những câu chuyện tang thương.

Từng đôi mắt hiếu kỳ trợn to lên, nhìn chằm chằm vào khung cảnh phía sau cánh cửa sắt kia. Không gian bên trong đó không quá rộng, giống như một buồng giam giữ vậy.

Cũng không có cửa sổ gì cả, vật trang trí duy nhất bên trong chỉ là một ngọn đèn sợi đốt được treo lơ lửng mà thôi.

Có một đứa trẻ trạc tuổi bọn họ bị trói vào một chiếc giường sắt đặc biệt; chiếc giường sắt ấy được thiết kế kiểu phồng lên theo một góc rất kỳ dị, khiến ai nấy nhìn vào đều rất khó chịu.

Cơ thể của đứa trẻ ấy bị vô số ống dẫn phũ kín; bên cạnh nó là nhiều thiết bị máy móc khác nhau, ánh lên đủ loại đèn màu chớp nhoáng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, đứa trẻ ấy từ từ quay đầu lại, để lộ ra một đôi mắt từ khe hở của thiết bị cố định mà nó đang đội trên đầu.

Khoảnh khắc ánh mắt họ chạm nhau, những đứa trẻ đang quan sát từ bên ngoài này đột nhiên có một loại cảm giác rất lạ lẫm.

Dường như cả đám lúc này đang đứng ở bờ rìa của một vách đá, cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống vực sâu.

Đây là lần đầu tiên mà mọi người gặp nhau, để rồi kết thúc trong một bầu không khí rất kỳ quái, thậm chí còn là đáng sợ. Có một vài đứa trẻ nhỏ tuổi hơn đã ngất xỉu đột ngột.

Mãi một thời gian sau, họ mới biết tên của đứa trẻ kia là Số 0.

Đến đây sớm hơn cả bọn họ.

Và nơi họ đang ở, khu vực nhỏ được bao bọc bởi những bức tường cao này, là một trại trẻ mồ côi.

Trong Người Gác Đêm, đây cũng là khu vực cấm, được gọi là… Khu 13.

Là một trung tâm thu nhận, trực thuộc sự quản lý trực tiếp của Tổng bộ Người Gác Đêm.

Cũng chính tại đây, họ được rèn luyện để trở thành thanh kiếm sắc bén và trung thành nhất trong tổ chức Người Gác Đêm. …

“Hãy để ta canh giữ trong đêm tối, để nhiều người có thể ca ngợi ánh bình minh.” Nhìn chằm chằm vào ánh nến đang nhảy múa, Bì Nguyễn lẩm bẩm.

“Đủ rồi!” Lạc Hà quát lớn. Tuy vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh, ai ngờ đâu Lạc hà lại phẫn nộ vào lúc này. Anh ta cực kỳ chán ghét câu tuyên ngôn đó.

Vì nó khiến anh nhớ về quá khứ.

“Được rồi được rồi, tôi không nói nữa.” Xoa xoa mặt, Bì Nguyễn lại nở nụ cười xấu xa thường nhật. Anh nheo mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của Lạc Hà: “Số 3! Anh đến đâu đâu phải để ôn lại chuyện xưa, đúng không? Nói đi, anh đã phát hiện ra chuyện gì rồi?”

“Gã Lưu thọt đã từng là học trò của tên người Nhật Yamamoto Senji kia.” Lạc Hà nói tiếp: “Tôi đã tìm đến Dương

Tử, lẻn vào giấc mộng của cô ấy.”

“Trong tiềm thức của mình, cô ta cũng mơ hồ có cảm giác quen thuộc với gã Lưu thọt. Hơn nữa…” Anh dừng lại một chút: “Tôi cũng phát hiện ra một chuyện rất thú vị.”

“Nói tôi nghe xem.” Bì Nguyễn cũng có hứng thú.

“Cậu còn nhớ đứa bé mà Dương Tử ôm trong tay hay không?” Lạc Hà hỏi đầy thâm ý.

Bì Nguyễn cau mày.

Một giây tiếp theo, Lạc Hà hạ giọng bảo: “Con của cô ấy đã chết cách đây 2 năm. Khi đó, ảnh hưởng của người Nhật Bản vẫn còn. Bọn họ đã tập hợp lại, tổ chức một buổi lễ cho đứa bé này.”

Vừa nói, Lạc Hà vừa mở sách, lấy ra một bức ảnh được kẹp bên trong; bức ảnh này rất cũ kỹ, các góc đã ố vàng mất rồi.

Trên bức hình chụp một một nhóm người Nhật Bản mặc trang phục truyền thống; cánh đàn ông đeo đao trên người, còn phía phụ nữ thì hơi nghiêng người về phía trước, quỳ gối và an vị phục tùng ở hai bên.

Xét theo khung cảnh này, những người Nhật xuất hiện ở đây đều là kẻ có địa vị khá cao. Bên cạnh đó, gương mặt của tất cả những kẻ vai vế này đều cùng hướng về một người.

Vì góc nghiêng, không thể nhìn thấy được khuôn mặt của kẻ đứng ở vị trí tâm điểm ấy.

Nhưng chắc chắn đó là một người đàn ông.

Người đàn ông ấy đang ôm một đứa trẻ trong tay. Gã mặc một bộ quần áo quái lạ và lộng lẫy, với phần váy dài kéo lê trên mặt đất. Bên cạnh gã, mọi người thản nhiên tạo thành một vòng tròn xung quanh.

Ngay cả những người đàn ông Nhật Bản kiêu ngạo đó cũng vô thức cúi đầu thể hiện sự tôn trọng khi đối mặt với người không thấy mặt ấy.

"Là tên đại thần quan kia." Bì Nguyễn cầm lấy bức ảnh; cảnh tượng kỳ lạ và trang nghiêm này lập tức khiến anh nhớ đến nhân vật kia.

Ở một vị trí tương đối gần với đại thần quan, còn có bóng dáng một người phụ nữ đang quỳ dưới đất.

Nhìn chằm chằm vào bức ảnh, Bì Nguyễn nhận ra ngay, thế là trầm giọng nói: "Là Dương Tử."

Từ góc độ này, đứa bé được đại thần quan ôm trong lòng, quấn kín vải trắng kia hẳn là con của Dương Tử.

Con của cô ấy đã chết rồi.

"Anh nhìn lại bức hình này xem…" Lạc Hà tiếp tục lấy ra một bức ảnh khác.

Có thể thấy rõ, khung cảnh trong tấm hình thứ hai này cũng tương tự, hẳn là chụp chung vào ngay ngày hôm đó. Nhưng thay vì bầu không khí cổ quái và trang nghiêm kia, cảnh tượng giờ đây đã ổn hơn khá nhiều.

Chậm rãi đảo mắt cả bức ảnh, đột nhiên, Bì Nguyễn sững người, như thể một suy đoán khó tin nào đó trong lòng anh đã được xác nhận: "Hóa ra đúng là như thế…"

Đứa trẻ vốn được đại thần quan ôm trong lòng giờ đây lại đang theo bước sát bên cạnh gã; cả hai nắm tay nhau, bước lên bục cao.

Không rõ là do ánh sáng hay vì lý do nào khác, mà đứa bé này trông rất tối tăm, tựa như một cái bóng.

Những người Nhật xung quanh, cả nam lẫn nữ, đều tỏ ra cung kính hơn trước. Thậm chí, có kẻ còn quỳ rạp xuống, dập

đầu sát đất, như thể đang ăn mừng một vị tân vương mới lên ngôi.

Khung cảnh trên đài cao rất mờ ảo, tựa như bị một tầng sương mù bao phủ. Nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhòm ngó được gì đó xuyên qua màn sương mù.

Đó là một thân hình cao lớn, cao hơn nhiều so với người bình thường và tứ chi của kẻ đó cũng rắn chắc hơn. Gã đứng thẳng trong sương mù, bất động, tạo nên một cảnh tượng rất kỳ lạ.

Lúc này, Bì Nguyễn đã đoán được thứ đang đứng trên bục cao là gì.

Đó là một con người rơm.

Một con người rơm nam tính, khổng lồ - thứ mà cả nhóm chưa từng thấy trước đây.

“Đây là một nghi thức.” Bì Nguyễn đặt bức ảnh xuống, khẳng định: “Đứa trẻ này đã chết trước khi buổi nghi thức bắt đầu; nhưng sau nghi thức ấy, nó sống lại.”

“Ừm…” Lạc Hà lắc đầu, dõi đôi mắt cổ quái mà nhìn chằm chằm vào ngọn nến trước mặt; con ngươi của anh ánh lên từng ngọn lửa bập bùng: “Bên cạnh đó, đây không chỉ là một nghi thức phúc sinh, mà là… truyền thừa.”

“Tôi đã điều tra tên của đứa trẻ ấy.” Lạc Hà nghiêng đầu, nói: “Nó cũng được gọi là Yamamoto Senji.”

Chương 625: Xấu tính

Hai Yamamoto Senji…

Không, mỗi một đời Đại thần quan đều được gọi là Yamamoto Senji.

Cũng giống như ba chữ Đại thần quan, Yamamoto Senji chỉ là một danh hiệu, Đại thần quan trước đó đã chọn đứa trẻ này làm người kế vị.

Như đang nghĩ đến điều gì đó, hơi thở của Bì Nguyễn đột nhiên trở nên gấp gáp: "Truyền thừa…"

Là truyền thừa của cánh cửa!

Không ai trong số các Đại thần quan của miếu thần thực sự sở hữu cánh cửa. Họ là những người giữ cửa và cũng là những người đáng thương phải gánh chịu nguyền rủa.

Và quá trình này không còn xa lạ với Bì Nguyễn, bởi cậu ta vừa hoàn thành tất cả.

Cánh cửa trong cơ thể cậu ta bị tách ra, người phụ nữ tên Hoàn Diên Ninh được thừa kế cánh cửa này. Cô ta cũng là em gái của số 3 Lạc Hà, xuất thân từ Lạc gia trong 13 gia tộc Người Gác Đêm.

Nhưng rõ ràng là người chết không thể thừa kế cánh cửa, vì vậy… đứa trẻ không có chết, nó chỉ ở trong trạng thái chết giả mà thôi.

Rất giống với Hoàn Diên Ninh, lúc đó đã bị phản phệ chỉ còn lại nửa hơi thở.

Nhưng chuyện này lại liên quan đến một vấn đề khác. Cửa bình thường không thể kế thừa được, chỉ có những cánh cửa quỷ dị như cửa của hắn mới có thể kế thừa.

Toang rồi…

Tình báo trước đó đã nhầm, cánh cửa này không đơn giản như họ nghĩ. Đó là một cánh cửa quỷ dị, và những thứ bên trong cũng không phải là quỷ, mà là… quỷ dị!

Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Bọn họ biết quá rõ một cánh cửa kỳ lạ được truyền lại trong một khoảng thời gian không xác định sẽ đáng sợ đến mức nào.

Với cánh cửa như vậy, hắn thật sự có thể gánh được ba chữ Đại thần quan!

“Tôi lấy được hai bức ảnh này từ studio ảnh.” Lạc Hà nói: “Tôi đã đến hiện trường, lúc ông chủ Tang chết, hai bức ảnh này đã ở dưới chân ông ấy.”

Quỷ dị trong cánh cửa quỷ dị này có phần giống với Lạc Hà, cả hai cũng sẽ có một số ảnh hưởng mà người khác không hiểu được.

Trước đó Bì Nguyễn đã thắc mắc tại sao Lạc Hà lại lãng phí năng lực của mình nhiều như vậy, hầu như đêm nào cũng xuất hiện.

Bây giờ xem ra anh ta đã sớm cảm nhận được quỷ dị của đối thủ, có anh ta ở đây, ít nhất có thể bảo vệ được mấy người.

Bằng không, nếu không cẩn thận, anh ta, thậm chí là số 8 hoặc số 10, sẽ rơi vào bẫy của đối phương.

Đây cũng là lý do tại sao đối phương lại cố gắng giăng bẫy để tách số 3 ra khỏi những người còn lại.

Đối phương cũng cảm nhận được sự khó nhằn của số 3.

Lúc này, Bì Nguyễn phải nghiêm túc ngồi xuống và bắt đầu nghĩ cách phá vỡ tình thế. Trước đó có số 3 và số 8 bọn họ ở đây, cậu ta không có nhiều cảm giác nguy cơ.

Nhưng bây giờ thì khác.

Đối phương là một đối thủ cùng cấp độ với họ, lại được chơi trên sân nhà, nói cho cùng thì họ không có lợi thế.

"Không thể để có thêm người chết, nếu không tình huống sẽ càng thêm trầm trọng." Quỷ dị đằng sau cánh cửa này đã nuốt chửng quá nhiều tuyệt vọng, mỗi một người chết đi ở đây sẽ càng làm nó trở nên mạnh mẽ hơn.

"Có cách nào không?" Bì Nguyễn nghiêm túc hỏi.

"Anh có thể thử đánh họ bất tỉnh." Lạc Hà nói ra suy nghĩ trước đó của mình. Anh ta không thể bước vào mộng cảnh của một người hoàn toàn bất tỉnh, cho nên có lẽ quỷ dị trong cánh cửa này cũng nhất định không có tác dụng.

Nhưng lần này Bì Nguyễn có vẻ hơi ngượng ngùng. Vì chuyện của Trần Cường mà Hoè Dật đã nghi ngờ cậu ta rồi, nếu cậu ta liều lĩnh đánh anh ta bất tỉnh…

Cậu ta đổi ý, nhìn Lạc Hà: "Còn cách nào khác không?"

Sau khi suy nghĩ một lát, Lạc Hà gật đầu: "Vậy tôi nhất định phải kéo số 8 và Hoè Dật vào mộng, nơi đó bọn họ tạm thời sẽ an toàn."

Mỗi khi có thêm một người chìm vào giấc ngủ, lượng tiêu hao của Lạc Hà sẽ tăng theo cấp số nhân, nhưng nếu không được kiểm soát thì hậu quả sẽ rất khủng khiếp.

Đối mặt với một quỷ dị có năng lực như vậy, cơ hội sống sót của mọi người đều giảm xuống mức cực kì thấp.

"Vậy chúng ta bắt đầu đi." Bì Nguyễn gật đầu.

“Huh——” Lạc Hà xòe tay ra, mở cuốn sách bìa đen trong tay, dùng lòng bàn tay che lại. Giây tiếp theo, một vầng sáng màu xanh nhạt từ từ phát ra từ cuốn sách, dần dần bao phủ lấy thân thể Lạc Hạc.

Lạc Hà ngồi thẳng dậy, biểu lộ vẻ thành kính lại khoan thai.

Ngay sau đó, Hoè Dật vốn đang nằm trên giường, ngón tay lại cử động, chậm rãi mở mắt ra, như đang nhìn vào một thế giới hoàn toàn mới, cuối cùng cũng ngồi dậy.

Nhưng từ góc nhìn của Bì Nguyễn, đây là một cảnh tượng vô cùng thần bí, vốn chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết giả tưởng, nhưng lại diễn ra trước mắt cậu ta.

Tựa như là hồn lìa khỏi xác.

“Đừng lo, anh ta đang ở trong một mộng cảnh khác thôi.” Giọng nói của Lạc Hà truyền đến, nghe cũng có vẻ yên tâm: “Anh sẽ không xuất hiện trong mộng của anh ta, anh ta không thể nhìn thấy anh đâu.”

“Vậy anh giải thích thế nào về việc tôi có thể nhìn thấy anh ta?” Bì Nguyễn có ảo giác rằng mình đang mặc một chiếc áo tàng hình.

Hoè Dật lúc này đã đứng dậy, ngơ ngác nhìn trái nhìn phải.

Nhưng kết quả quả nhiên đúng như số 3 đã nói, Hoè Dật không nhìn thấy mình.

“Các anh đang ở một vị trí khác. Ở đây, anh được tôi cho phép tồn tại.” Lạc Hà nói rất tự phụ với giọng điệu rất bình tĩnh.

Nhưng Bì Nguyễn không thể tìm ra lỗi.

Sau Hoè Dật là số 8, Bì Nguyễn cảm thấy hơi tò mò, không biết số 8 sẽ biểu hiện như thế nào nếu bị đưa vào trong mộng.

Với tính khí của cô ta, sợ có khi sẽ làm ầm ĩ một trận.

Thậm chí sẽ có một số …

Dưới ánh mắt quan tâm của Bì Nguyễn, số 8 chậm rãi ngồi dậy khỏi giường,“Hehe.” Bì Nguyễn cố ý nhìn cô ta với ánh mắt ác ý, đồng thời lộ ra một nụ cười thô bỉ cô hiểu mà tôi cũng hiểu,“Chậc chậc chậc, thật không thể tưởng tượng nổi, số 8 cô đây đã ăn mấy chiếc xe đu đủ rồi. Cô định âm thầm phát dục, sau đó tìm cơ hội thích hợp để làm chúng tôi kinh ngạc ư?”

Nhưng Bì Nguyễn không thể hiểu nổi, thậm chí còn xấu hổ khi số 8 bước thẳng ra khỏi giường như thể không nhìn thấy cậu ta, sau đó đi đến cửa, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Suốt quá trình đó không nói một lời nào, hoàn toàn phớt lờ cậu ta.

“Xì!” Bì Nguyễn chống nạnh, hướng về phía cửa giọng phàn nàn: “Số 8 cô càng ngày càng chẳng đáng yêu gì cả. Ở quê tôi có câu, tính khí và ngực tỷ lệ nghịch với nhau đấy, tính khí càng kém, ngực càng nhỏ!”

“Số 3, tôi đã nói anh không quản cô ta, trong mộng của anh cô ta lại dám…” Bì Nguyễn vừa quay đầu lại, đang nghĩ đến việc phàn nàn với Lạc Hà.

Nhưng giây tiếp theo, cậu ta nhìn thấy Lạc Hà nhìn chằm chằm về phía cửa, môi trắng bệch, đồng tử không ngừng run rẩy,“Đó không phải là mộng của tôi, cô ta bị thứ khác mang đi!”

“Cái gì?!” Biểu cảm của Bì Nguyễn thay đổi trong chớp mắt. …

“Cộc cộc cộc…”

Đôi giày đập vào cầu thang cũ kĩ, phát ra từng âm thanh chết chóc. Phó Phù bước xuống cầu thang, trước mặt là một người đàn ông.

“Số 3, anh có chắc chắn về suy đoán của mình không?” Phó Phù hỏi.

Nghe vậy, người đàn ông trước mặt quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt gió thoảng mây trôi,“Nếu không tin, cô có thể quay về.”

Sự cổ quái của Phùng phủ rõ như ban ngày. Mặc dù quỷ thường không giết người liên tục, nhưng ngay sau khi sự việc xảy ra, họ đã chọn đến thăm Phùng phủ vào ban đêm và đột kích nơi ẩn náu của Lưu thọt. Theo ý kiến của Phó Phù thì vẫn là…

Quá kích thích!

“Vậy thì chúng ta nhanh lên.” Phó Phù trông có vẻ nóng lòng muốn thử.

Nhìn khung cảnh sương mù xung quanh, dụng cụ bài trí gần đó dường như được che đậy trong một tấm màn che.

“Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên tôi thấy anh sử dụng năng lực của mình, nhưng năng lực của anh cũng khá là tuyệt đấy.” Phó Phù thở dài, lắc đầu: “Thật đáng tiếc.”

Bọn họ đã đi tới trước cửa tiệm, chỉ cần đẩy cửa ra là có thể rời khỏi phạm vi của cửa tiệm này. Lạc Hà là người đầu tiên bước ra khỏi cửa, quay đầu lại, hỏi với giọng điệu lạnh lùng thường ngày: “Đáng tiếc cái gì?”

Phó Phù dừng lại cách cửa nửa mét, nghiêng đầu nhìn anh ta, sau vài giây, đôi mắt vẹo vọ, khóe miệng nhếch lên, lộ ra biểu cảm như tiểu hồ ly: “Đáng tiếc anh là tên giả mạo, ngu si.”

Chương 626: Cuối cùng

Thấy mình bị nhận ra, đôi mắt xanh biếc của "Lạc Hà" đứng trước cửa trở nên đầy ác ý, trong mắt hiện lên nguyền rủa mạnh mẽ.

Sau một khắc, thân thể bắt đầu vặn vẹo, da thịt phồng lên dị thường. Ngay sau đó, vô số rơm rạ sắc nhọn đâm ra từ dưới da, toàn thân biến thành một cái bao rách nát.

Mặc dù vậy,"Lạc Hà" vẫn nhìn chằm chằm vào cô, như thể anh ta không thể hiểu được sao mình lại bị phát hiện.

Phó Phù nheo mắt, cười toe toét, lộ ra hàm răng hổ đáng yêu, nói với giọng điệu dạy dỗ: "Nghe này, để bà cô đây dạy cho mày ngoan ngoãn nhé. Mặc dù người mà mày đang đóng giả trông lạnh lùng và không có tình người, nhưng thực chất anh ta lại là một chàng trai bên ngoài lạnh lùng, bên trong nóng bỏng đấy."

"Nếu đến Phong phủ là chuyện nguy hiểm như vậy, anh ta sẽ không bao giờ gọi tao đi cùng." Phó Phù nhún nhún vai,"Anh ta sẽ tự mình đi tìm hiểu mọi thứ, sau đó khi trở về, anh ta sẽ giả vờ nói chuyện với bọn tao với giọng điệu đặc biệt bình tĩnh."

Phó Phù mím môi, đột nhiên thể hiện điệu bộ của một cô gái thanh lịch và tinh tế, ôm mặt nhớ lại: "Thật đáng ghét! Lần nào cũng bị anh ta giả vờ giả vịt!"

Không biết "Lạc Hà" không hiểu được, hay là không nghe được nữa, tóm lại là anh ta xoay người một cách máy móc, muốn đi vào sâu trong sương mù.

Nếu kế hoạch thất bại thì ở lại cũng chẳng ích gì.

Nhưng sau khi đi được vài bước,“Lạc Hà” đột nhiên dừng lại, như cảm nhận được điều gì đó, tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng anh ta.

Lác đác lưa thưa và nghe có vẻ hững hờ.

“Đừng vội đi, đến cũng đến rồi.” Phó Phù xắn tay áo bước ra khỏi cửa, hất cằm về phía “Lạc Hà”: “Chúng ta chơi vui vẻ nhé.”…

“Kít—”

“Kít—”…

Thân thể khẽ run lên, Giang Thành mơ mơ màng màng cảm thấy mình đang chuyển động, nhưng không phải kiểu chuyển động đó, mà là kiểu ngồi xe lăn bị đẩy đi.

Có tiếng ma sát nhẹ bên tai, nguyên nhân có thể là do bánh xe gây ra.

Phía sau hắn, có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Có người đang đẩy hắn, đẩy chiếc xe lăn mà hắn đang ngồi. Hắn theo bản năng cảm nhận được đối phương là phụ nữ, bởi vì tiếng bước chân giòn giã.

Trong tiềm thức, hắn chắc chắn người phụ nữ đó nhất định phải có một đôi chân đẹp, và một đôi giày cao gót sắc nhọn dưới chân.

Hắn cố gắng mở mắt nhưng không thể, đó không phải là vấn đề của hắn, mà là ai đó đã bịt mắt hắn lại, dùng miếng che mắt hay gì đó.

Không chỉ mắt, mà ngay cả tay chân cũng không thể cử động được. Hắn có thể cảm thấy tay chân mình bị trói bằng dây thừng không có độ đàn hồi.

Hắn khẽ cử động, quần áo trên người cũng không thoải mái, không phải loại thường mặc, dường như đã bị thay đổi, chất liệu rất thô ráp.

Rẽ trái.

Rẽ trái một lần nữa.

Sau đó rẽ phải…

Trong đầu hắn thầm tính toán, mặc dù ý thức còn mơ hồ nhưng dường như bản năng đã khắc sâu vào xương tủy.

Sau khi rẽ ở góc cua cuối cùng, rốt cuộc hắn cũng dừng lại.

"Cộc."

"Cộc."

"Cộc."

"Két——"

Người phụ nữ đẩy hắn bước về phía trước và kéo mở một cánh cửa sắt đặc biệt cũ kỹ.

Nghe âm thanh, Giang Thành thậm chí còn cảm thấy trục cửa sắt đã gỉ chết, nếu không sao có thể gây ra âm thanh lớn như vậy.

Sau đó, hắn bị người phụ nữ đẩy vào căn phòng phía sau cánh cửa sắt, rồi đóng cửa lại, tiếng bước chân sắc nhọn xa dần, cho đến khi không còn nghe thấy nữa.

Người phụ nữ đã biến mất.

Hắn là người duy nhất còn lại trong phòng.

Ở đây lạnh lẽo, có cảm giác vừa quen vừa lạ, tuy cảm giác này có chút kỳ quái, nhưng đó chính là cảm giác của hắn khi bị bịt mắt.

Hắn đã từng ở đây, từ rất lâu rồi.

Sau khi xác nhận không có ai ở bên cạnh, hắn bắt đầu tự cứu mình. Đầu tiên là tích lũy sức mạnh, sau đó đột ngột dùng lực, đương nhiên là hắn không muốn thoát ra ngay lập tức.

Điều hắn muốn là tìm một chỗ trói không quá chặt, sau đó dùng nó làm bước đột phá.

Thật đáng tiếc khi hắn bị trói như một cái bánh chưng.

Đối phương hết sức cẩn thận, không cho hắn bất kỳ một cơ hội nào.

Ngay lúc đang suy nghĩ thì hắn bỗng nhiên chú ý đến một luồng khí tức. Ở hướng khác, không chỉ có một mình hắn ở đây , mà còn có một người khác!

Người đàn ông ẩn mình trong bóng tối, không biết anh ta đã ở đây từ lâu hay là theo hắn và người phụ nữ vào trong.

Một lát sau, hắn nghe thấy âm thanh giòn giã của kim loại và đá va vào nhau, nghe không dễ chịu chút nào, nhưng theo bản năng lại khiến trái tim hắn run rẩy.

Dù bị bịt mắt, hắn vẫn có thể cảm nhận được một vệt ánh sáng lướt qua trước mặt mình.

Đó là một con dao, âm thanh như là được rút ra khỏi vỏ.

Ánh sáng của con dao trong như nước, sạch sẽ, sắc bén, tràn ngập cái lạnh của gió thu quét lá vàng.

Có người rút dao bên cạnh hắn…

Định giết hắn hay sao?

Giang Thành đột nhiên có chút khẩn trương. Hắn vừa mới tỉnh lại, thần thức vẫn đang khôi phục, hắn còn chưa xác định được mình đang ở đâu, làm sao lại tới đây, chẳng lẽ hắn sắp chết rồi?

Nhưng sau đó, mắt hắn đột nhiên sáng lên.

Hắn không thể mở mắt ra khỏi ánh sáng trắng mờ nhạt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một người mặc đồ đen đứng trước mặt, trong tay cầm một con dao mảnh.

Bàn tay cầm dao rất vững vàng, hai luồng ánh sáng trắng lóe lên, dây trói trên người hắn bị chém đứt.

Toàn thân Giang Thành tê dại, hành động giơ tay lên cũng khiến hắn cảm thấy khó khăn. Hắn khẽ cử động cơ thể, cố gắng đứng lên.

Ánh sáng trắng được phát ra từ một ngọn đèn sợi đốt, treo ngay trên đầu hắn, cũng là thiết bị chiếu sáng duy nhất trong phòng.

Hiển nhiên, người đàn ông mặc áo đen trước mặt không hề muốn giết hắn, nếu không thì không có lý do gì để giúp hắn tháo bịt mắt và cởi trói cho hắn.

"Anh là ai?" Giang Thành hỏi: "Đây là đâu?"

Vốn dĩ hắn muốn hỏi vì sao lại muốn cứu tôi, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn lại nuốt xuống. Dù sao lúc này đối phương cũng không giết hắn, không rõ lát nữa sẽ làm gì hắn.

Nhưng hắn không đợi câu trả lời, đôi mắt dường như có vấn đề. Hắn nhìn cái gì cũng thấy chóng mặt, chỉ có thể nhìn thấy đại khái.

Cả thế giới mang đến cho hắn một cảm giác không chân thực, như thể nó đã được bao phủ bởi một bộ lọc màu xám.

Người áo đen chậm rãi lùi lại, cuối cùng hòa vào bức tường một cách quỷ dị. Xuyên qua quầng sáng mờ nhạt, hắn chỉ nhớ đối phương có một đôi mắt đỏ thẫm.

Từ đầu đến cuối, đối phương không có một biểu hiện gì, huống chi là phát ra âm thanh. Giang Thành xâu chuỗi lại sự

xuất hiện của đối phương trong trí nhớ, nhưng một cơn đau kỳ lạ ập đến và cuốn trôi mọi thứ.

“Mình không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, phải rời đi trước đã.” Đè nén lại cơn đau đầu, hắn đứng dậy và loạng choạng đi về phía cửa.

Cánh cửa sắt không nặng như hắn nghĩ, nhưng quả thực đã rất cũ, nếu dùng tay chạm vào có thể chà xát được một lớp rỉ sét.

“Két—”

Cánh cửa mở ra, đúng như hắn nghĩ, bên ngoài là một hành lang dài dằng dặc. Khi đến nơi, hắn nhớ là người phụ nữ đã đẩy hắn đi theo một đường thẳng dài.

Hai bên hành lang là cửa, cửa sắt, nhìn qua thì cũng không có gì lạ, hơi giống trường học, nhưng so với trường học thì quỷ dị và cổ quái hơn nhiều.

Phía trên đầu là một dãy đèn cách nhau, phát ra thứ ánh sáng nửa sống nửa chết.

Căn phòng hắn ở nằm cuối hành lang.

Xung quanh rất yên tĩnh, loại yên tĩnh mà ngay cả tiếng vang cũng không có. Sự đột ngột này khiến hắn có ảo giác mình đã bị lãng quên ở tận thế.

Chương 627: Chờ đợi

Hắn dường như đã nhận ra điều gì đó bằng tầm nhìn ngoại vi của mình. Quay đầu lại, hắn nhìn thấy một chữ viết trên cánh cửa sắt đã được đẩy mở nơi anh ta đang đứng.

Số 0.

Đây có phải là số phòng không?

Giang Thành khẽ cau mày, tựa như hắn mơ hồ nhớ ra điều gì đó, trong đầu lóe lên vài hình ảnh rải rác.

Nhưng chưa kịp suy nghĩ thì hắn đã nghe thấy một âm thanh ma sát kỳ lạ.

Âm thanh không lớn, có vẻ như người phát ra âm thanh rất thận trọng.

Hắn nhìn lên và thấy một cánh cửa ở hành lang đã mở ra, sau đó có một cái đầu nhỏ thò ra từ bên trong.

“Số 0?” Một giọng nói vang lên, tuy rất nhỏ, nhưng không thể che giấu được sự kinh ngạc.

Đó là một đứa trẻ, một cậu bé.

Không thể nhìn rõ khuôn mặt của nó, nhưng có lẽ là khoảng 5 hoặc 6 tuổi.

“0?” Giang Thành hơi sửng sốt,“Hình như thằng nhóc này coi mình là chủ nhân của căn phòng đằng sau.”

Hắn lặng lẽ bước tới và nhìn thấy cửa nhà cậu bé cũng có viết số. Đó là số 4.

Cậu bé ở cửa số 4 đầu tiên nhìn trái liếc phải, không thấy có gì bất thường mới từ sau cửa đi ra, rón rén đi về phía Giang

Thành và vội vàng nói: “Số 0, sao cậu lại lẻn ra ngoài, nếu để cho thầy biết, cậu sẽ bị trừng phạt lần nữa đấy.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng giọng điệu của cậu bé nghe rất vui vẻ.

Có vẻ như mối quan hệ giữa hai người… rất tốt.

“Tôi…” Giang Thành muốn nói gì đó để lấp liếm cho qua, nhưng đối phương dường như không hề nghi ngờ gì về thân phận của hắn, vì vậy hắn trực tiếp nắm tay cậu bé đi về một hướng khác.

Dọc theo đường đi, cánh cửa hai bên hành lang liên tục mở ra. Đằng sau mỗi cánh cửa là một đứa trẻ, cao thấp gầy béo, cả trai lẫn gái.

“Số 0 ra ngoài rồi?”

Thông tin quét qua nơi buồn tẻ và lạnh lẽo này như một cơn gió, những đứa trẻ thận trọng bước ra khỏi phòng.

Hắn nhận thấy rằng có những con số tương ứng trên mỗi cánh cửa, bắt đầu từ số 0, số 1, số 2, số 3… mãi cho đến số 12, còn có cả 13.”

Tổng cộng có 14 cánh cửa. Ngoại trừ cánh cửa mà hắn bước ra ở cuối hành lang, 13 cánh cửa còn lại được phân bố ở hai bên hành lang lạnh lẽo.

Giống như một dàn vệ sĩ, canh giữ cánh cửa mà hắn bước ra.

Giang Thành dừng lại trước một cánh cửa. Không giống như những cánh cửa khác, cánh cửa này ngay từ đầu đã mở. Hắn nhìn vào bên trong và phát hiện … bên trong trống rỗng.

Chẳng có ai cả.

“Số 10…” Giang Thành ghi nhớ con số này.

Nhận ra Giang Thành đang nhìn vào cánh cửa này, cậu bé đi ra từ cửa số 4 cũng dừng lại, nói với giọng ghen tị: "Thầy nói số 10 là đứa trẻ ngoan ngoãn và có khả năng kiểm soát cao nhất, vì vậy thầy đã sắp xếp cho cậu ấy ra ngoài chơi một lần nữa."

Nghe vậy, giọng nói tức giận của một cô bé vang lên: "Hừ, biểu hiện của bà cô đây cũng không tệ, chỉ là thầy thiên vị thôi!" Cô bé giơ nắm đấm nhỏ của mình lên, như thể mình rất mạnh mẽ.

"Số 8, cậu đừng nói nhảm, mệnh lệnh của thầy sẽ không bao giờ có vấn đề." Nói những lời trưởng thành như vậy bằng giọng trẻ con khiến người ta cảm thấy thật khó xử.

Giang Thành quay đầu lại, nhìn thấy một cậu bé cao lớn hơn. Hắn có thể cảm nhận được, cậu bé này cũng đang nhìn mình.

Cậu bé cao lớn dường như lớn tuổi hơn hầu hết những đứa trẻ ở đây, cách ăn nói và khí chất cũng không giống nhau.

Bị mắng xong, cô bé bước ra từ cửa số 8 đã ngừng lại ngay lập tức,"Số 3." Cô bé véo eo trừng mắt nhìn cậu bé cao lớn,"Đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với mình, mình không cần bất cứ ai quan tâm đến mình hết!"

"Được rồi, được rồi, nếu hai người còn tiếp tục gây ồn ào, sẽ thu hút sự chú ý của thầy đấy." Đứa trẻ bước ra tử cửa số 4 sợ hãi nói: "Đến lúc đó, mọi kế hoạch của chúng ta sẽ bị hủy hoại."

Sau khi nghe số 4 nói, cô bé số 8 đang định cãi nhau tiếp lập tức trở nên im lặng. Vài đứa trẻ khác đang gây ồn ào dường như cũng bị dội một gáo nước lạnh, tình hình lập tức được khống chế.

Có thể thấy, người được gọi là thầy này chính là người có quyền lực tuyệt đối ở đây.

Hơn nữa… Giang Thành nhìn những đứa trẻ xung quanh. Những đứa trẻ này không hề tầm thường, nếu không sẽ không bị nhốt ở một nơi như thế này.

Giang Thành dựa vào kinh nghiệm phán đoán, đây hẳn là một nơi giống như trại trẻ mồ côi.

Bởi vì những đứa trẻ này đều mặc quần áo giống nhau, đồng phục kẻ sọc xanh trắng, có đứa đi dép lê, có đứa để chân trần.

Mặt đất là sàn xi măng rất lạnh, người bình thường sẽ không muốn để con mình giẫm xuống đất như thế này, chỉ có những đứa trẻ mồ côi không được ai quan tâm để ý mới có thể làm như vậy.

Rõ ràng, đây là những đứa trẻ bị bỏ rơi.

“Đi thôi, đừng ngây ra đó nữa.” Cậu bé số 4 thúc giục: “Chúng ta đến chỗ cũ thôi.”

Như nhận được một mệnh lệnh, cả nhóm lập tức xếp hàng đi về một hướng. Chúng đi rất cẩn thận và nhẹ nhàng, rẽ vài góc rồi tiếp tục đi lên cầu thang.

Cuối cùng, chúng rẽ vào một căn phòng nhỏ, hẻo lánh ở cuối hành lang.

Căn phòng trống rỗng, nhưng có một cửa sổ nhỏ hiếm hoi, không có kính, chỉ có một vài thanh sắt gỉ sét nặng nề nằm ngang qua.

Gió thổi từ bên ngoài vào, mang theo một chút ấm áp.

Ngay khi bước vào phòng, một nhóm trẻ con quay lại và đóng cửa như thể chúng là kẻ trộm, sau đó chen chúc quanh cửa sổ hẹp, nhìn ra ngoài.

Những đứa trẻ cao lớn hơn hầu như không thể kiềm chế được bản thân. Nhưng những đứa trẻ thấp bé hơn lại liều mạng chen lên phía trước, mở cửa sổ và nhìn chằm chằm ra ngoài mà không chớp mắt.

Giang Thành chỉ nhìn thấy cảnh tượng tương tự trong sở thú, những con thú nhỏ đang chờ được cho ăn, nhưng … cảm giác lại không giống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ngay lúc Giang Thành đang mệt mỏi chờ đợi thì đột nhiên, bọn trẻ oà lên khóc, sau đó quay người chạy ra khỏi cửa.

Giang Thành bị chen lấn loạng choạng, đứng yên tại chỗ với vẻ mặt ngơ ngác. Một lúc sau, hắn bước đến bên cửa sổ trống, nhìn ra ngoài thì thấy một bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Người đó cũng là một đứa trẻ, mặc quần áo giống như những đứa trẻ khác, hơi mũm mĩm, sau lưng đeo một chiếc túi màu xám.

Giang Thành lập tức xác nhận thân phận của người đến, có lẽ là đứa trẻ ở cửa số 10 trống rỗng.”

Có vẻ như đứa trẻ đó đang chờ hắn.

Tò mò, Giang Thành xoay người đi về phía cửa.

Lần đầu tiên nhìn thấy số 10, Giang Thành đã bị cảnh tượng này làm cho sửng sốt. Hắn có thể cảm nhận được số 10 được nhóm trẻ con này yêu thích hơn, nhưng không ngờ lại là cảnh tượng như vậy.

Cô bé hung dữ số 8 nhìn thấy số 10 thì lao vào, bám lấy cậu bé như một con gấu túi: “Wow! Số 10, cuối cùng cậu cũng về rồi!”

“Hihi, số 8 ngoan ngoãn nhất, đoán xem, mình mang quà gì cho cậu!” Số 10 đặt chiếc túi sau lưng xuống rồi ngồi xổm vì sợ đè lên cô bé và dùng tay đỡ cô bé.

Sau đó, trước ánh mắt mong đợi của cô bé số 8, nó mỉm cười lấy ra một vật nhỏ nhỏ từ trong túi,“Nhìn này!”

Đó là một chiếc búa nhỏ không lớn hơn mặt dây chuyền chìa khóa là mấy. Ở một số siêu thị hàng hóa nhỏ, có lẽ giá chưa đến 10 tệ.

“Là… búa!” Cô bé số 8 giật lấy và nói một cách hào hứng.

Mặc dù không thể nhìn rõ khuôn mặt của chúng và mọi thứ trên thế giới này dường như đều mờ mịt, nhưng Giang Thành có thể cảm nhận được sự phấn khích trong mắt cô bé.

Ngay sau đó, giống như ông già Noel, số 10 lấy ra những thứ nhỏ bé vô giá trị từ chiếc túi vỡ và mỉm cười phân phát cho từng đứa trẻ.

Mỗi khi quà được phát ra, đám đông lại bùng nổ tiếng reo hò. Mọi người túm tụm lại với nhau, khung cảnh còn sôi động hơn cả Tết Nguyên Đán.

Món quà của số 4 là một chiếc mặt nạ. Sau khi nó đeo mặt nạ, số 10 đã nhấc nó lên từ phía sau và đặt lên vai mình.

Giống như một hiệp sĩ, số 4 chỉ huy số 10 đuổi theo những đứa trẻ khác.

Số 3 nhận được một cuốn sách, số 6 nhận được một thanh đoản kiếm…

Nhìn nhóm trẻ con này, Giang Thành chợt nhận ra một điều. Sau khi số 10 trở về, cô nhi viện vốn lạnh lẽo bỗng chốc trở thành một ngôi nhà.

Chương 628: Thói quen

Mỗi đứa trẻ nhận được một món quà, nhưng sự chú ý của Giang Thành không phải ở đây, mà là chiếc túi trong tay số 10.

Sau khi phát quà cho đứa trẻ cuối cùng, số 10 gấp chiếc túi trong tay lại, cẩn thận cất đi, sau đó tay kéo một đứa trẻ, trên vai còn bồng số 4, nhóm người cứ như vậy vừa nói vừa cười trở về.

Số 10 này bản thân… không có quà ư?

Trong đầu nhất thời có cảm giác ngứa ran, Giang Thành đột nhiên cảm thấy số 10 này có chút quen thuộc, nhưng đó chỉ là cảm giác nhất thời.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó lại bị pha loãng, như chưa từng được nhớ đến.

Giang Thành đi theo phía sau bọn trẻ. Có thể thấy, được thầy cho phép ra ngoài chơi chắc chắn là một chuyện xa xỉ đối với bọn chúng.

Số 10 này mang theo hy vọng của tất cả.

Đứng sau lưng, Giang Thành lẳng lặng nhìn số 10.

Nó không phải là người cao nhất, hơi mũm mĩm, không nổi bật trong nhóm những đứa trẻ cao lớn, nhưng lúc này lại được bao quanh ở giữa, giống như anh trai của những đứa trẻ này.

Sau khi nhận quà, những đứa trẻ mang chúng lần lượt trở về phòng của mình.

Có mấy đứa trẻ rõ ràng là gần gũi với số 10 hơn. Sau khi số 4 gầy gò nhảy ra khỏi số 10, nó đưa hai tay ra rất trìu mến xoa

xoa mặt số 10.

Số 8 cầm chiếc búa nhỏ của mình và chạy vào phòng một cách vui vẻ như một chú nai con.

Số 10 lần lượt đưa từng người một trở về phòng, mọi người quay lại nói lời tạm biệt với nó. Số 13 đứng trước cửa, món quà của nó là một bộ bài.

Tay trái cầm bộ bài, tay phải nắm tay số 10, số 13 cứ thế ngẩng đầu lên nhìn số 10 như vậy, như thể nó rất phụ thuộc vào số 10 không muốn rời xa.

Cuối cùng, số 10 ngồi xổm xuống, sờ sờ cái đầu nhỏ bé rồi nói gì đó, số 13 miễn cưỡng buông tay ra và quay về phòng.

Giang Thành đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn tất cả những điều này, trong lòng mơ hồ có chút ghen tị với những đứa trẻ bị bỏ rơi này.

Sau khi đưa đứa trẻ cuối cùng trở về phòng và đóng cửa lại, số 10 cũng bước về phòng của mình.

Cánh cửa có ghi số 10 và không có khóa.

So với phòng dành cho những đứa trẻ khác, phòng của số 10 đơn giản hơn, không có đồ trang trí, chỉ có một chiếc giường sắt được phủ bằng ga trải giường màu xanh trắng.

Chiếc giường sắt được cố định xuống đất trông có vẻ rất chắc chắn.

Sau khi trở về phòng, số 10 bước đi chậm rãi, cơ thể hơi trầm xuống, như thể toàn bộ sức lực đã bị rút cạn.

Nó chậm rãi bước đến bên giường, ngồi xuống, thu chân lại, cong đầu gối, tựa đầu lên đầu gối rồi cuộn tròn người lại.

Ôm lấy chân mình, nhìn chằm chằm vào tường, bất động.

Trông nó như đang ngẩn người, lại giống như một con chó hoang bên đường.

Ngoài cửa chỉ còn lại bóng lưng của Giang Thành.

Khung cảnh cô đơn và tiếng cười nói trước đó tạo thành một sự tương phản rất mạnh mẽ, như thể mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Hoàn toàn không có những đứa trẻ như vậy, chúng chỉ là sự tưởng tượng của số 10 như một cách để tự an ủi mình.

“Két két——”

Có cơn gió thổi từ một hướng lạ, cánh cửa sắt khẽ lay động, phát ra âm thanh ma sát. Số 10 dường như đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Giang Thành đang đứng ngoài cửa.

Thật kỳ lạ, hắn đi theo số 10 suốt cả chặng đường, nhưng nó lại không hề để ý đến hắn, những đứa trẻ đó dường như cũng không có ý định nhắc nhở.

Giang Thành cảm thấy mình giống như một bóng ma vô hình, lang thang trong trại trẻ mồ côi đầy rẫy những câu chuyện và bí mật này.

Khuôn mặt số 10 tràn ngập một màn sương kỳ dị, hắn không thể nhìn rõ, nhưng có thể cảm nhận được. Khoảnh khắc số 10 nhìn thấy hắn, đôi mắt vốn mờ mịt sáng lên,“Số 0?”

Nó càu nhàu đứng dậy khỏi giường và hỏi với giọng vui vẻ: “Sao cậu ra ngoài được vậy, không phải thầy khiến cậu… ?”

Nói đến đây, nó đột nhiên dừng lại, sau đó như nhận ra điều gì, nó lập tức rụt cổ và hạ giọng: “Cậu lại lẻn ra ngoài, phải không?”

Giang Thành suy nghĩ một chút, quả đúng là mình đã lẻn ra ngoài, vì thế gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Nhưng cùng lúc âm thanh này phát ra, một cơn ớn lạnh lập tức bao trùm lấy hắn,“Giọng nói này… tại sao giọng nói này lại thay đổi?”

Giọng nói của hắn trở nên khác hẳn so với trước đây, không còn đều đều và lạnh lùng nữa, mà là giọng trẻ con, thậm chí nghe còn có chút đáng yêu.

Đó là giọng nói của một đứa trẻ…

Hắn dường như nhận ra điều gì đó, duỗi tay ra và tập trung vào cánh tay của mình. Dần dần, làn sương mù xám kỳ quái dường như lắng xuống một chút.

Sao lại như vậy?!

Cánh tay mỏng và ngắn, rõ ràng là bàn tay của một đứa trẻ, có lẽ không quá 6 tuổi.

Hắn đã xuyên không ư?

Nhập vào cơ thể của một đứa trẻ, hay… đây thực sự là thân thể của hắn, hắn chỉ đang nhớ lại ký ức đã mất lúc trước mà thôi?

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ thì có một bàn tay đặt lên đầu hắn, sau đó xoa xoa,“Phù——, lần này quên đi, nhưng lần sau cậu phải cẩn thận hơn đấy, biết không?”

“Tới đây.” Số 10 nắm lấy tay hắn và đi về phía giường, nhấc tấm đệm lên. Dưới tấm đệm có một chiếc túi cuộn tròn được giấu trong góc.

Số 10 cẩn thận lấy túi ra, túi được bọc rất chặt, từng lớp một, nhưng thể tích rất nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn cả hộp bút chì bình thường.

Ôm chiếc túi, giọng điệu của số 10 trở nên vui vẻ,“Đáng lẽ… mình định đợi đến sinh nhật mới tặng cậu, nhưng không biết hôm nay cậu có thể lẻn ra ngoài, cho nên không chuẩn bị quà, cái này tặng cậu trước!”

“Sinh nhật vui vẻ, số 0.”

Từ từ mở túi ra, cảm giác rất mềm mại, nhưng không phải là độ mềm đàn hồi của búp bê, mà là…

Vừa nhìn rõ món quà, ngón tay Giang Thành run rẩy dữ dội.

Bọc thành từng lớp chỉ có hai gói cà phê nhỏ.

Vẫn là loại dùng sẵn, rẻ tiền, được bán lẻ tại các cửa hàng tiện lợi trên đường phố với giá một tệ, cách đây không lâu, giá vừa tăng lên.

Trong trí nhớ mơ hồ của Giang Thành, hắn chỉ uống loại này.

Không phải vì nó rẻ mà vì đó là một thói quen, không biết đã bắt đầu từ khi nào…

Số 10 nhìn hắn, sau đó dường như nghĩ đến điều gì, giọng nói trầm xuống trong chốc lát. Nó ngồi xổm xuống bên hắn, như muốn nói một bí mật,“Số 0, có lần mình tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa thầy với một người khác. Họ nói rằng cậu không giống với bọn mình.”

Nói đến đây, số 10 gãi gãi đầu và nói với giọng điệu khó hiểu: “Họ nói cậu đến từ một thế giới khác, sở dĩ họ gọi cậu là số 0 vì cậu sẽ đại diện cho sự khởi đầu của một kỷ nguyên mới, bắt đầu từ con số 0.”

“Bọn họ còn gọi cậu là chìa khóa, nói rằng chỉ có cậu mới có thể mở lối đi đến một thế giới khác.” Số 10 nói với giọng

điệu không hiểu biết nhưng nghiêm túc: “Thông qua một cánh cửa.”

“Sau khi hai thế giới hoàn toàn hợp nhất, tất cả chúng ta sẽ không còn là người ngoài hành tinh nữa, cũng không còn cần phải lẩn trốn trong bóng tối để sinh tồn.”

“Chúng ta sẽ trở thành những vị thần duy nhất trong thời đại mới này.”

Chương 629: Tua ngược

Cùng lúc từ cửa lọt vào tai, trong cơ thể Giang Thành đột nhiên có thứ gì đó chuyển động, không, không phải trong cơ thể hắn, mà là… giống như ở nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn.

Như thể có thứ gì ở đó, hắn từ từ mở mắt ra.

Nhưng Giang Thành không có thời gian để ý đến chuyện này, bởi vì số 10 trước mặt dường như cũng đang sợ hãi. Nó ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào sau lưng Giang Thành.

Cùng lúc đó, có một bàn tay chậm rãi vuốt ve lưng Giang Thành.

Nhưng Giang Thành lại hoàn toàn không cảm giác được có người tới gần, người phía sau dường như đột nhiên xuất hiện.

“Thầy!” Số 10 kinh ngạc kêu lên.

Trái tim Giang Thành trùng xuống.

Giây tiếp theo, Giang Thành cảm thấy số 10 đang nhìn mình. Sau đó, hắn lại ngẩng đầu lên nhìn người được gọi là thầy này: “Xin lỗi, thưa thầy, tất cả đều là lỗi của con, con đã lén lút thả số 0 ra, không liên quan gì đến bất kỳ ai cả.”

“Con chỉ cảm thấy cậu ấy quá đáng thương, nếu muốn phạt thầy cứ phạt con đi!”

Có vẻ như mọi người đều kính sợ người đàn ông được gọi là thầy này, không ai cố gắng thách thức quyền lực của ông ta.

Thân thể trở nên cứng ngắc, Giang Thành cảm thấy toàn thân đều đông cứng lại sau khi bị bàn tay đó chạm vào. Hắn cố

gắng hết sức quay đầu lại, cho dù có chết trong tay người đàn ông này.

Hắn sợ chết, nhưng càng sợ mất đi cơ hội tìm hiểu sự thật.

Về việc xuất hiện ở đây, hắn theo bản năng nghĩ rằng đây không phải là mộng ảo, mà là một thế giới khác, hoàn toàn khác với thế giới trong mộng.

Giống như ký ức hơn.

Một sức mạnh kỳ lạ nào đó đã đưa hắn trở lại với những ký ức đầy bụi bặm, và ký ức này chính là phần mà hắn đã đánh mất.

Những khoảnh khắc kỳ lạ thường xuyên hiện lên trong tâm trí hắn, những hình ảnh mà hắn chưa từng trải qua nhưng lại vô cùng quen thuộc.

"Hừm…"

Một cảm giác ngứa ran mạnh mẽ truyền đến từ sau lưng hắn.

Bàn tay vừa ấn vào lưng, nhưng hắn lại cảm thấy nó chạm vào tận trong cơ thể mình, nội tạng dường như bị khuấy động.

Đối phương đang tìm kiếm thứ gì đó…

Cánh cửa ấy!

Ngay khi ý thức của hắn ngày càng mơ hồ, đột nhiên vang lên âm thanh giòn giã của một con dao được rút ra khỏi vỏ. Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay vừa thâm nhập vào cơ thể hắn biến mất ngay lập tức như thể bị cắt đứt.

Ngay cả cơn đau dữ dội khuấy động các cơ quan nội tạng cũng biến mất.

Lại một người nữa xuất hiện…

Hắn ngay lập tức nghĩ đến người đàn ông bí ẩn mặc đồ đen, người đã cởi trói và thả hắn ra khỏi phòng số 0.

Không, đó không phải là người, phải nói là một ý chí.

Người đàn ông đứng sau lưng hắn cũng vậy.

Lúc này, hai ý chí đang đụng độ sau lưng hắn, ngay cả khi quay lưng lại, hắn vẫn có thể cảm nhận được cường độ của trận chiến.

Nhưng điều khiến hắn lo lắng là người đàn ông áo đen vừa xuất hiện đúng lúc khiến đối phương mất cảnh giác, nhưng trong cuộc đối đầu tiếp theo, anh ta lại không chiếm thế thượng phong.

Thậm chí còn rơi vào tình thế bất lợi.

Người đàn ông hiển nhiên là đang tìm kiếm cánh cửa trong cơ thể mình, có lẽ ông ta đã mang ký ức này về cho hắn.

Và người đàn ông áo đen đang ngăn cản ông ta.

Thấy hai người đang tranh giành, nhưng hắn cũng không biết ai trong số họ, kịch bản đẫm máu như vậy thật sự đã xảy ra với Giang Thành.

Giang Thành lắc đầu, cố gắng tỉnh táo lại, hắn theo bản năng cảm thấy mọi chuyện sau đó đều quan trọng.

Hắn đương nhiên không mong muốn thầy thắng người áo đen, nhưng tương tự, hắn cũng không muốn người áo đen thắng. Hắn muốn hai người chiến đấu không thể tách rời, chỉ có như vậy hắn mới có đủ thời gian.

Ý tưởng của hắn rất đơn giản, hắn muốn tìm ra quá khứ bị lãng quên của mình và tận dụng cơ hội này…

Được người đàn ông áo đen chia sẻ áp lực, động tác của hắn không còn bị hạn chế nữa. Hắn giơ cánh tay lên và dùng

toàn lực nắm lấy khuôn mặt của số 10.

Để xé tan lớp sương mù trên khuôn mặt và nhìn thấy khuôn mặt thật sự.

“Rốt cuộc thì cậu là ai?”

Giang Thành nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt trở nên méo mó vì dùng lực quá mức.

Hắn ngửi thấy mùi hương quen thuộc ở số 10, người này vô cùng quan trọng đối với hắn, nhưng hắn lại quên mất…

“Xoạt——”

“Két——, két—”

Dường như trận chiến giữa người đàn ông áo đen và người được gọi là thầy đã xé toạc sự ổn định của không gian, mọi thứ trước mặt hắn bắt đầu méo mó một cách hoàn toàn khó hiểu.

Hắn dần dần lui lại, không khống chế được lui lại…

Càng ngày càng xa vị trí của số 10.

Đầu tiên là lui ra hành lang bên ngoài, sau đó những đứa trẻ cầm quà trên tay bước ra khỏi cửa, cùng với tiếng cười vui vẻ của lũ trẻ, khung cảnh trở nên quái dị khó tả.

Nhưng sau đó, Giang Thành đã hiểu ra, đây là tua ngược lại…

Tua lại tất cả những gì đã xảy ra sau khi hắn đến thế giới này, như thể có một thế lực nào đó muốn xóa đi ký ức của hắn một lần nữa.

Chính là người thầy kia!

Giang Thành không cần nghĩ ngợi, nếu là người áo đen thì hắn cũng sẽ không gặp phải phiền toái như vậy, hắn là một người ghét phiền phức.

Giang Thành chợt nảy ra một suy nghĩ trong đầu.

Cuối cùng, trước khi hắn quên đi tất cả, một con dao với ánh sáng lạnh lẽo cắt ngang sự hỗn loạn trong tâm trí hắn như cắt xuyên màn đêm.

Giây tiếp theo, thế giới này, trại trẻ mồ côi đổ nát này… tan vỡ thành từng mảnh.

"Này——"

Hắn chợt mở mắt và tỉnh dậy khỏi giường như thể vừa bước lên không trung.

"Sao thế?" Trước mặt hắn là một khuôn mặt khiến hắn cảm thấy an toàn, giọng nói khiến hắn cảm thấy thoải mái. Lâm Uyển Nhi ngồi ở mép giường, nhìn hắn với vẻ mặt lo lắng: "Gặp phải ác mộng hả?"

Giang Thành ngồi dậy, nhận lấy cốc nước do Lâm Uyển Nhĩ đưa cho, ngón tay không ngừng run rẩy, ngay cả nước trong cốc cũng gợn sóng.

Trong gợn sóng, Giang Thành cúi đầu nhìn mình trong hình ảnh phản chiếu của nước, hắn có một loại ảo giác không chân thực.

"Không sao." Giang Thành lắc đầu, thở ra một hơi nói: "Có lẽ gần đây tôi căng thẳng quá."

Hắn quét mắt nhìn xung quanh và chợt nhận ra tên mập đã biến mất, giường của anh ta… trống rỗng.

Bên ngoài trời mới tờ mờ sáng, dựa theo dũng khí của tên mập này, cho dù ăn gan hùm mật báo, anh ta cũng sẽ không dám một mình lẻn ra ngoài tìm manh mối, trừ phi…

"Người ở phòng bên kia vừa mới tới đây, cậu ấy qua xem tình hình." Vẻ mặt của Lâm Uyển Nhi hiện lên một chút kỳ

quái, cô nhìn vào mắt Giang Thành nói: "Suy đoán hôm qua của cậu không sai, có chuyện gì đó đã xảy ra."

Nghe vậy, ánh mắt Giang Thành cứng đờ, lập tức hỏi: "Lần này là ai?"

"Phó Phù." Lâm Uyển Nhi nói.

"Cô ta?!" Giang Thành có chút kinh ngạc, sau khi vừa nghe nói phòng khác xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của hắn chính là Hoè Dật.

Không phải là không tin anh ta, chỉ là…

"Tôi đi xem xem." Sau khi suy nghĩ một chút, Giang Thành xuống giường, đi tới cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Uyển Nhi nhìn bóng lưng của Giang Thành, đôi mắt hẹp lóe lên một cảm xúc khó tả, cô ta chậm rãi duỗi tay ra.

Cổ tay áo trượt xuống làn da trắng mịn, để lộ cổ tay thon thả.

Trên cổ tay có một vết thương cực kỳ mỏng và nông, thoạt nhìn, trông giống như một sợi dây màu đỏ buộc quanh.

Quay đầu lại, Lâm Uyển Nhi rũ bỏ tay áo, nhìn bức tường bên cạnh cửa, không biết từ lúc nào có một bóng đen đang đứng ở đó.

Cái bóng vẫn còn trên tường, bề mặt gợn sóng kỳ lạ, trong gợn sóng có một đôi mắt đỏ như máu đang nhìn chằm chằm vào cô ta.

Chương 630: Giằng co

Đẩy cửa ra, Giang Thành bước vào trong phòng.

Ba người tên mập, Hòe Dật, Bì Nguyễn đều có mặt, ngoài ra còn có thêm một người mà Giang Thành không ngờ đến - Lạc Hà.

Bầu không khí trong phòng vô cùng ngột ngạt, Lạc Hà ngồi cạnh giường ghép liền, trên mặt mang theo vẻ kỳ quái khó tả, Phó Phù đang nằm bên cạnh anh ta.

Phó Phù nhắm chặt hai mắt, con người bên dưới mí mắt không ngừng chuyển động, nhưng không giống như Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng đã thấy trước đó, trên mặt cô không hề có nụ cười quỷ dị kia, trông chỉ như đang ngủ say.

"Chuyện gì vậy?" Giang Thành hỏi.

Lạc Hà còn chưa kịp nói, thì giọng của Bì Nguyễn đã vang lên: "Làm em sợ chết khiếp, chúng tôi đã thỏa thuận sẽ thay phiên nhau gác đêm, kết quả đến đến lượt cô ấy, em đi gọi, thì có làm thế nào cũng không thể gọi dậy được."

"Tôi đã thử qua, ngoại trừ việc không hô hấp, nhiệt độ cơ thể hơi thấp một chút, mọi thứ khác đều giống như người bình thường." Hòe Dật tiếp lời nói.

Tên mập nghe vậy chỉ trích: "Tôi nói nghe này người anh em Hòe Dật, chú ý cách dùng từ của mình một chút, không hô hấp, nhiệt độ cơ thể lại thấp, làm gì có người bình thường nhà ai lại như vậy? Theo tôi thì, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa, cô ấy cũng sẽ giống như Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng thôi."

Dù thế nào đi nữa, Phó Phù nhất định là đã trúng chiêu rồi, đứng bên cạnh cô ấy cho người ta cảm giác giống hệt như đối mặt với bọn Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng.

Ánh mắt rời khỏi cơ thể Phó Phù, Giang Thành nhìn sang Lạc Hà: "Anh đến khi nào thế?"

"Mới đến."

Dường như biết Giang Thành thực sự muốn hỏi điều gì, Lạc Hà tiếp tục nói: "Nửa tiếng trước tôi đã được ra ngoài, bên trong đồn cảnh sát đã xảy ra chuyện, bọn họ không có thời gian trông coi tôi nữa."

"Tôi đã nhìn thấy mấy thi thể, được người ta khiêng, trên mặt che vải trắng, nghe những người khiêng xác thì thầm rằng vẫn còn người chết. Đêm qua đã chết rất nhiều người."

Nói đến đây, Lạc Hà nghiêng đầu, như có ngụ ý nói: "Mấy thi thể đó chúng ta đã từng gặp qua, là mấy người phụ nữ Nhật Bản đi cùng với Yoko."

"Người của đồn cảnh sát vẫn còn ở hiện trường của tiệm chụp ảnh, tìm thấy một số bức ảnh, những bức ảnh ghi lại một sự kiện linh dị."

"Con của Yoko đã chết rồi, nhưng cùng với một buổi lễ tổ chức nghi thức, con của cô ấy đã sống lại một cách kỳ quái." Lạc Hà ngưng một chút: "Người chủ trì buổi lễ là đại thần quan Yamamoto Senji, còn người phụ trách chụp ảnh là người trong tiệm chụp ảnh, ông chủ Tang."

"Theo tôi được biết, con của Yoko cũng tên là Yamamoto Senji."

Khi Lạc Hà kể lại một số tình hình, những manh mối trước đó dần dần được ghép lại với nhau.

Giang Thành đã nhìn thấy những dấu chân nhỏ, còn có dấu tay nhỏ màu đen sau lưng của chủ tiệm chụp ảnh, đều đã có lời giải thích.

“Buổi lễ nghi thức mà anh nhìn thấy kia chắc hẳn là một loại truyền thừa.” Giang Thành suy nghĩ ngắn gọn rồi nói: “Tên của mỗi một đời đại thần quan đều là Yamamoto Senji.”

“Đời đại thần quan trước, cũng chính là Lưu thọt, bởi vì sử dụng quá mức năng lực của cửa, dẫn đến việc vị nguyền rủa phản phệ, con của Yoko chính là người kế thừa tiếp theo mà anh ta đã chọn.”

“Mỗi một đời đại thần quan đều là môn đồ, mà cái mà bọn họ truyền thừa, đều là cánh cửa đó.”

Lúc đầu tên mập còn nghe đến đầu óc vo ve, mãi đến cuối cùng, mới hiểu ra: “Vậy nên… thứ chúng ta phải đối phó bây giờ, không chỉ có Lưu thọt, mà còn có đứa trẻ đó, quỷ đang ở trên người nó?”

“Tôi nghĩ chỉ cần xử lý đứa trẻ kia là đủ rồi.” Lạc Hà nói xong từ trong túi lấy ra một tấm ảnh, trong ảnh có hai người.

Một người đàn ông và một người phụ nữ bị treo cổ bằng dây thừng, hai chân đung đưa trong không trung, rõ ràng là đã chết.

Bối cảnh là linh đường nhà họ Phùng mà Phó Phù và Giang Thành vừa đến đêm qua.

Người phụ nữ là Yoko, người đàn ông chính là Lưu thọt.

“Chết rồi?” Tên mập nhìn chằm chằm vào bức ảnh, như thể không thể tiếp nhận nhiều thông tin như vậy cùng một lúc, Lưu thọt, người mà họ đang điều tra, đã không nói không rằng mà chết.

Lạc Hà gật đầu: “Anh ta đã chết rồi, hơn nữa xung quanh thi thể đều đã tìm kiếm rồi, không có đứa trẻ kia.”

Nhìn Phó Phù đang như người đẹp ngủ trong rừng, Giang Thành cau mày: “Cô ấy bị thế này là như thế nào? Anh có biết không?”

“Cô ấy đã bị thứ đó nhốt lại, ở một nơi giống như trong mộng cảnh, nhưng thứ đó tạm thời không thể làm tổn thương đến cô ấy. Tương tự như vậy, cô ấy không thể thoát khỏi thứ đó và rời khỏi mộng cảnh.” Lạc Hà không cần nghĩ ngợi trả lời.

“Đây có phải là… giằng co không?” Hòe Dật kinh ngạc hỏi.

“Cũng coi như vậy, nhưng về lâu dài sẽ có bất lợi cho chúng ta.” Lạc Hà đáp.

Đây là điều rất hiển nhiên, dù sao thì thời gian của bọn họ có hạn, hiện đã đến rất gần với thời hạn giải quyết vụ án mà cục trưởng Kiều đưa ra, nhưng bọn họ chỉ vừa mới xác định được thân phận của quỷ thôi.

Dường như nhìn ra được suy nghĩ của mọi người, Lạc Hà lắc đầu, giọng điệu không được thoải mái cho lắm nói: “Không còn thời gian nữa rồi, chúng ta nhiều nhất chỉ còn mấy tiếng.”

“Cô ấy sắp không thể cầm cự được nữa.” Lạc Hà nhìn Phó Phù, trong mắt hiện lên một cảm xúc không thể giải thích được: “Lúc tôi mới đến đây, cô ấy vẫn còn thở một chút, nhiệt độ cơ thể cũng không thấp như vậy.”

Đánh giá từ kết quả, Phó Phù đang dần biến thành một người chết, và … khuôn mặt Hòe Dật nhìn chằm chằm vào Phó Phù có vẻ đã hơi quỷ dị hơn một chút so với lần đầu anh ta nhìn thấy.

Nếu như giây tiếp theo sẽ biến thành mặt cười quỷ dị như Phan Độ và Lệnh Hồ Dũng, anh ta cũng sẽ không ngạc nhiên chút nào

Nhân vật đầu mối Lưu thọt và Yoko đều đã chết, con quỷ thực sự thì biến mất không dấu vết, thấy tình thế vừa mới bắt đầu có chút manh nha lại một lần nữa rơi vào bế tắc.

"Anh nói chỉ còn mấy tiếng là có ý gì?" Hòe Dật nhìn Lạc Hà: "Tôi nghĩ cô ấy chỉ còn mấy tiếng nữa mới đúng, không thể nào có chuyện cô ấy chết rồi, chúng ta đều phải chết cùng chứ."

Vào thời điểm này, lời nói ra có dễ nghe hay không không quan trọng, điều quan trọng là thực tế.

Nhưng điều Hòe Dật không ngờ tới chính là Lạc Hà không hề tức giận, ngược lại đưa mắt nhìn về phía anh ta, bình tĩnh nói: "Đúng vậy, nếu cô ấy chết, tất cả mọi người đều cũng sẽ chết."

"Dựa… dựa vào cái gì?" Hòe Dật hỏi.

"Anh là môn đồ, chắc hẳn phải biết, có một cánh cửa được gọi là cửa quỷ dị." Lạc Hà nói: "Thứ bên trong cánh cửa này chính là."

Anh ta cúi đầu nhìn Phó Phù, một lúc sau mới nói: "Trong cơ thể cô ấy cũng có một cánh cửa như vậy."

"Cho nên dù là cánh cửa trong cơ thể Phó Phù bị nuốt chửng, hay do va chạm xảy ra tình huống không rõ nào đó, chẳng hạn như hai lực lượng quỷ dị đồng thời mất kiểm soát, kết quả cuối cùng đều giống nhau, chúng ta đều sẽ chết ở đây."

Giọng điệu của Lạc Hà rất nhẹ nhàng, không có chút đe dọa nào, anh ta chỉ bình tĩnh nói ra sự thật, nhưng sự thật này khiến người khác khó mà chấp nhận được.

“Chúng ta nên làm gì mới có cơ hội?” Giang Thành quay đầu nhìn Lạc Hà, nếu như anh ta đã đưa ra thời hạn cụ thể là vài tiếng, có lẽ sẽ có cách.

“Năng lực của tôi có thể đưa một người vào trong, tiến vào mộng cảnh mà bọn họ đang trải qua. Nếu như có thể tìm ra sơ hở trong mộng cảnh, thì cục diện này sẽ được phá vỡ.” Lạc Hà nói.

“Nếu đã như vậy, tại sao anh không tự đi vào đi?” Giang Thành hỏi một câu không mấy hay ho nhưng lại rất có liên quan.

“Đúng đấy, Giang đại ca của tôi nói không sai, tại sao anh không tự đi vào đi?” Hòe Dật nói thêm vào, Lạc Hà và Phó Phù là đồng đội, theo lý mà nói, vị trí này chính là anh ta, việc nhân đức không nhường ai.

Nghe vậy, Lạc Hà cởi cúc áo và kéo xuống, để lộ phần vai ra, mọi người đều ngạc nhiên khi nhìn thấy một dấu tay đen trên đó.

“Tôi thử rồi, nhưng đã thất bại.” Lạc Hà mặc lại áo vào và nói.

Chương 631: Đồng bào

“Anh thất bại rồi, vậy… vậy ai sẽ đi?” Ánh mắt Bì Nguyễn kỳ quái hỏi, tựa như sợ sẽ đến lượt mình, lại giống như đang xác nhận xem người xui xẻo tiếp theo là ai.

Không tính Lạc Hà, những người hiện tại còn lại chỉ có Giang Thành, Bì Nguyễn, Tên mập và Lâm Uyển Nhi, dùng cái đầu gối để nghĩ thì cũng biết chỉ có Giang Thành đi mới có cơ hội lớn nhất.

“Bác sĩ.” Tên mập kích động hét lên cái danh hiệu quen thuộc nhất, anh ta vừa bước ra ngoài vừa nháy mắt với Giang Thành: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Đi ra bên ngoài, ở một vị trí hơi khuất trên hành lang, tên mập đầu tiên nhìn đoạn đường đi tới một chút, phát hiện không có người theo dõi, mới vội vàng nói: “Bác sĩ, tôi nghi ngờ Bì Nguyễn có vấn đề, Trần Cường chính là bị cậu ta hại chết, Hòe Dật cũng nói như vậy.”

“Hơn nữa, anh có nhìn thấy tình thế vừa rồi không? Lạc Hà có thể đang gài bẫy anh, thậm chí tôi nghi ngờ Bì Nguyễn đã bị bọn họ mua chuộc rồi, muốn giết hết tất cả chúng ta, sau đó có thể cùng nhau khai thác mỏ vàng.” Tên mập nghiêm mặt nói: “Rượu Sake khiến người ta đỏ mặt, vàng lay động trái tim. Bác sĩ, anh không được mắc bẫy bọn họ.”

Nghe vậy, Giang Thành gật đầu an ủi nói: “Những gì anh nói tôi đều hiểu. Yên tâm đi, tôi sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu.”

Nếu như Giang Thành đã nói như vậy rồi, tên mập cũng yên tâm hơn một chút, kết quả cuối cùng quả nhiên như dự

kiến trước đó, Giang Thành chính là ứng cử viên thích hợp nhất.

Nằm thẳng bên cạnh Phó Phù, Giang Thành từ từ nhắm mắt lại.

Hòe Dật và tên mập tụ tập ở phía sau Lâm Uyển Nhi, vẻ mặt rõ ràng không tự nhiên nhìn chằm chằm Lạc Hà và Bì Nguyễn.

Bì Nguyễn bị tẩy chay, bị xua đuổi tránh xa đám người Lâm Uyển Nhi.

Giang Thành là bị đánh thức bởi một tràng âm thanh cổ quái và có tiết tấu, hắn mơ màng mở mắt ra, mất hơn mười giây mới xác nhận được vị trí của mình.

Hắn đang ở trên một chuyến tàu, xung quanh đều là người, nam nữ già trẻ đều có, tất cả đều ăn mặc rách rưới tả tơi, như thể đang chạy nạn vậy.

Đoàn tàu số hiệu Tháng Năm.

Hắn đã quay lại lần nữa.

Nhưng cảm giác lần này đã khác với trước đó, mặc dù cảm giác âm u kia vẫn còn đó, nhưng lại có thêm một cảm giác chân thực nữa.

Như thể hắn đã xuyên không trở về năm đó, khi đoàn tàu số hiệu Tháng Năm vừa rời bến.

Nhưng… bầu không khí trong toa tàu thì lại có chút cổ quái, mọi người đều cúi đầu, thỉnh thoảng ngoại trừ tiếng thở dốc ra, còn có một tràng tiếng nức nở gần như không nghe được.

Có ai đó đang khóc.

Hơn nữa không chỉ là một người.

Âm thanh đè nén xuống rất nhỏ, như thể sợ bị nghe thấy vậy.

Trong toa tàu của chuyến tàu này, Giang Thành không hề cảm nhận thấy sự phấn khích của những người dân tị nạn khi sắp được đưa đến một thị trấn khác để có một cuộc sống mới.

Ngược lại, bọn họ giống như là đã biết trước kết cục của mình.

Bọn họ sẽ chết, chết trong khu mỏ tối tăm và ẩm ướt.

Không khí tuyệt vọng tràn ngập trong toa tàu, ngay cả một người ngoài như Giang Thành, cũng cảm thấy ngột ngạt.

Tại sao?

Làm sao bọn họ lại biết được?

Đánh giá từ mốc thời gian này, âm mưu của người Nhật Bản lẽ ra vẫn chưa bị vạch trần mới đúng.

Chẳng lẽ…

Giang Thành nhướng mi mắt lên, nhìn về phía bên kia toa tàu, thoạt nhìn bên đó không có gì đặc biệt, nhưng khi nhìn kỹ, vẫn đã bị Giang Thành phát hiện ra sơ hở.

Ở sát vị trí cửa toa tàu, có ba người ăn mặc như dân tị nạn đang đứng.

Nhưng so với những người dân tị nạn khác, rõ ràng là bọn họ trông khỏe mạnh hơn rất nhiều, dưới bộ quần áo thủng lỗ lớn là cơ bắp rắn chắc, khuôn mặt không có sắc tái nhợt do suy dinh dưỡng lâu ngày.

Trông thì tưởng chừng như ba người đang nghỉ ngơi, nhưng dưới mí mắt hơi nheo lại kia, là một đôi mắt sắc bén đang nhìn quanh tàu.

Trên tay bọn họ cũng không có những đồ đạc hành lý lớn, chỉ nắm chặt một thứ dạng dài được bọc trong vải trong tay.

Là kiếm.

Kiếm Nhật Bản!

Những người này… là người Nhật Bản, bọn họ đã nắm quyền điều khiển đoàn tàu.

Người Nhật Bản lên xe sớm hơn dự kiến, Giang Thành cau mày, xem ra tình hình còn phức tạp hơn so với phân tích trước đó.

Qua khóe mắt, Giang Thành nhận thấy dưới chân một người Nhật Bản có thứ gì đó, đó là vài chiếc bao tải rách, như thể được cố ý chất thành đống ở đó.

Qua khe hở giữa bao, Giang Thành nhìn thấy một bàn tay yếu ớt buông thõng, trên đó có vết máu bắt mắt.

Đằng sau cái bao tải có một người chết!

Chắc hẳn có người đã nhận thấy có điều gì đó không ổn và muốn chống cự nên đã bị quân Nhật giết chết, xác chất thành đống ở đó.

Nhìn chằm chằm những người đồng bào đang cúi đầu, bị sợ hãi vây quanh, Giang Thành có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng cùng bất lực lúc này của bọn họ.

Có tiếng động truyền đến, hình như là từ toa bên cạnh.

Cùng lúc đó, có tiếng bước chân đang tiến gần đến toa tàu nơi họ đang đứng.

Trong tiếng ma sát chói tai, cánh cửa thông giữa hai toa xe được mở ra, dưới sự bảo vệ của vài người Nhật Bản, một bóng người quen thuộc bước ra khỏi cửa.

“Mọi người đừng hoảng sợ, quân đội đế quốc tới là để cứu mọi người, chỉ cần mọi người ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn làm việc, thì sẽ có mì trắng màn thầu để ăn!” Một người đàn ông cắt tóc húi cua nói với giọng điệu nịnh nọt: “Chúng ta đều là đồng bào, Kiều Hán Huy, tôi sẽ không lừa mọi người đâu.”

“Nhưng nếu như có ai nghĩ đến việc chạy trốn hoặc chống cự, hậu quả sẽ…” Cục trưởng Kiều mà đám người Giang Thành đã từng gặp trước đó, cười khẩy hai tiếng, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi: “Tôi sẽ giết người đó!”

Mọi người nghe xong đều cúi đầu, thậm chí không cả dám nhìn Cục trưởng Kiều.

Giang Thành cũng học theo mọi người, cúi đầu thấp, làm ra bộ dạng vô cùng sợ hãi, nhưng trong lòng đã mấy lần xới đất phần mộ tổ tiên cái tên đại hán gian Kiều Hán Huy này, đồng thời còn không quên gửi lời hỏi thăm đến gia đình của gã. .

Bây giờ sự việc đã sáng tỏ, chẳng trách người Nhật Bản lại dễ dàng bắt được đoàn tàu chở người tị nạn này đi như vậy, hóa ra là do tên khốn Kiều Hán Huy này đứng đằng sau.

Nghĩ lại, lúc mới tới Phùng phủ, Lưu thọt cũng từng hỏi qua Ngô Đại Lực những người này có phải là do Cục trưởng Kiều chuyển tới hay không.

Rất nhanh, Cục trưởng Kiều đã sang toa tàu bên cạnh để giúp người Nhật Bản trấn tĩnh lòng dân, nói đi nói lại, chẳng qua đều là mấy câu khiến tổ tiên cũng phải xấu hổ.

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Thành bắt đầu phân tích tình hình hiện tại.

Nếu như đã quay lại vào thời điểm này, vậy thì chắc chắn phải có lý do của nó.

Con đường phá vỡ cục diện chắc hẳn là ngăn chặn thảm kịch trước đó xảy ra, cũng có nghĩa là giải cứu những người dân tị nạn này trước khi quân Nhật phục kích lớn chặn đoàn tàu và bắt mọi người vào mỏ vàng.

Nhân tiện, giết chết cái tên đại hán gian Kiều Hán Huy này.

Đại thần quan tạm thời còn chưa xuất đầu lộ diện, nhưng Giang Thành biết rõ, gã nhất định là đang ở trên tàu, hẳn là toa cuối cùng.

Bây giờ mục tiêu đã rõ ràng, nhưng… câu hỏi đặt ra là làm thế nào để thực hiện nó?

Trong toa tàu này có sáu người Nhật Bản canh gác, có lẽ vẫn còn có một số người đang mai phục trà trộn trong những người dân tị nạn, tương tự như thế, trên chuyến tàu mang số hiệu Hoa Tháng Năm này phải có ít nhất hàng chục người Nhật Bản canh gác.

Giang Thành vẫn còn chưa tự phụ đến mức chỉ dựa vào một mình, mà có thể giải quyết tất cả quân địch.

Huống hồ lại còn một vị đại thần quan chưa biết cao thấp thế nào đang trấn thủ.

Đánh nhau trực diện chắc chắn không phải là cách.

Nhưng ngay lúc hắn đang do dự thì rắc rối ập đến: "Này, anh kia, làm việc gì?" Một lính canh Nhật Bản chú ý đến hắn, và bước tới.

Ánh mắt của Giang Thành sắc bén, nếu như đã không tránh được, vậy thì cứ giết chết gã trước, sau đó xử lý với mấy người Nhật Bản khác trong toa sau.

Hắn nắm chặt tay, ra bộ sợ hãi, chờ đợi người Nhật Bản đến gần.

Chương 632: Phá vỡ cục diện

Đột nhiên, có một bàn tay che lại nắm đấm của hắn, Giang Thành có hơi giật mình một chút.

Chính là người ngồi đối diện với hắn, dần dần, đối phương ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt đầy nếp nhăn, là một bà lão.

"Đừng bốc đồng." Bà lão nén giọng xuống, nói rồi nháy mắt ra hiệu với hắn, ý bảo hắn nhìn sang một bên.

Là vị trí ở phía bên phải của Giang Thành, ở giữa cách một lối đi, có một người đang cúi đầu, trông như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dưới cánh tay của gã là một thanh kiếm ngắn, có một vòng vải trắng quấn quanh chuôi kiếm.

Là người Nhật Bản.

Trông có vẻ cũng khá lợi hại.

Nếu như hành động hấp tấp, chỉ sợ là không kịp đề phòng, lưỡi kiếm ngắn này sẽ đâm vào sau lưng hắn.

Tên lính canh Nhật Bản đầu tiên phát hiện ra Giang Thành đã đến gần, gã nhìn chằm chằm vào Giang Thành, như chưa từng nhìn thấy hắn, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ và hung ác.

"Đây là con rể của tôi." Bà lão giải thích, đồng thời còn lo lắng người Nhật Bản kia nghe không hiểu, nên tiếp tục dùng tay ra hiệu.

Nhưng hiển nhiên, người Nhật Bản kia hiểu được, chỉ là không thực sự tin, bởi vì Giang Thành từ trên xuống dưới sạch

sẽ hơn rất nhiều so với những người dân tị nạn ăn xin này.

Chậm rãi, bàn tay gã di chuyển về phía cán kiếm.

“Phải đấy, cậu ấy là con rể của nhà họ Chu, tôi có thể làm chứng.” Cách đó không xa, một người đàn ông khác đứng lên nói.

“Đúng vậy, chúng ta đều biết cậu ấy, tên là Lưu Nhị Cẩu, là con rể cưới hỏi đàng hoàng nhà họ Chu.” Càng ngày càng có nhiều người đứng ra nói thay cho Giang Thành: “Các người không thể tùy tiện giết người vô tội!”

Trong giọng điệu của mọi người đều kìm nén lửa giận, nỗi sợ hãi trong mắt dần dần được thay thế bằng sự phẫn nộ và không cam lòng, ngay đúng khoảnh khắc này, Giang Thành đã tìm được chìa khóa để phá vỡ cục diện, từ trong mắt của mọi người.

Đây là một niềm tin, hoặc có thể nói là một loại ý chí.

Người đàn ông trung niên bên cạnh Hạ Manh đã từng nói, quỷ dị khác với quỷ, thay vì nói nó là một loại tồn tại quỷ dị, thì nó như là một loại ý chí.

Cánh cửa được đại thần quan truyền thừa, là một loại ý chí vặn vẹo, năng lực của nó có thể dẫn con người vào nỗi tuyệt vọng vô tận, giống như cuộc hành trình một đi không trở lại này.

Mà thứ có thể thực sự có thể đánh bại nó, thì là một ý chí kiên cường.

Đời đại thần quan trước đó đã bị đánh bại, dẫn đến cánh cửa trong cơ thể bị phản phệ, buộc phải tìm người kế vị tiếp theo, chính là bởi vì sự phản kháng của vô số đồng bào trong mỏ vàng.

Đó là một loại ý chí kiên cường, cũng chính là xương sống của một dân tộc.

Nhưng chỉ có một mình hắn mang hy vọng trong lòng thôi thì chưa đủ, hắn muốn khơi dậy ý chí kiên cường trong trái tim của mọi người trên chuyến tàu này, tất cả đồng bào của mình.

Nghĩ đến đây, Giang Thành chậm rãi rút khỏi tay của bà lão, đứng lên, dùng giọng điệu kiên định không chút nghi ngờ nói: "Trước hết cảm ơn mọi người, nhưng cháu không phải tên là Lưu Nhị Cẩu, càng không phải là con rể của nhà họ Chu, cháu tên là Giang Thành, nói chính xác hơn là vãn bối của tất cả mọi người ở đây.

"Cháu đến đây là bởi vì một sự ngẫu nhiên, nhưng nhiều khả năng là cháu sẽ chết ở đây, giống như các vị vậy."

"Nhưng cháu đã suy ngẫm kỹ càng, cháu vẫn không giống như các vị tiền bối ở đây, đều là chết, nhưng cháu tuyệt đối sẽ không bao giờ để mặc đối phương chà đạp, nô dịch, sỉ nhục trước khi giết mình."

"Hơn nữa ngay cả sau khi giết chết cháu rồi, mà vẫn còn chỉ vào thi thể của cháu, cười nhạo nói: Nhìn đi, đó là một thứ phế vật không có cốt khí!"

"Cháu sẽ làm thế nào?" Ánh mắt Giang Thành chậm rãi quét qua khuôn mặt của những người xung quanh, mang theo một tia khinh thường cùng một loại cảm giác chờ đợi.

"Cháu sẽ liều mạng với chúng! Cho dù có chết, cháu cũng sẽ không để bọn khốn này đắc ý!"

"Không muốn mấy chục năm sau, bị con cháu đời sau của mình đào ra khỏi lòng đất, còn quỳ ở đó, giơ tay khuất phục!"

Ngữ điệu của Giang Thành càng ngày càng cao, thanh âm sôi động và dâng trào, đến mức hoàn toàn không thể biết được hắn đang biểu diễn hay là trong lòng đang nghĩ như vậy.

“Cháu sẽ không để con cháu vì mình mà bị sỉ nhục, bị đâm sau lưng mắng là kẻ yếu đuối!”

“Cháu có thể chết, bất kì ai cũng đều có thể chết, nhưng chúng ta sẽ không khuất phục, chúng ta đã sống trên mảnh đất này hàng ngàn năm, dựa vào đâu mà chúng lại giết hại đồng bào của chúng ta, chiếm đất đai của chúng ta, buộc chúng ta phải rời bỏ nhà cửa và chịu đủ mọi hình thức tra tấn?” ?”

“Cẩn thận!” Một bóng người đột nhiên đẩy Giang Thành ra, một dòng máu lướt qua trước mắt.

Một tên lính canh Nhật Bản ẩn nấp trong bóng tối thẹn quá hóa giận, tấn công Giang Thành từ một góc độ khó khăn, nhưng bà lão đã phát hiện, kịp thời đẩy hắn ra.

Nhưng bà lão đã bị trúng đòn, thân thể ngã xuống dưới Giang Thành, đầu lăn trên mặt đất, đập vào tường phát ra âm thanh “bụp”.

Một đôi mắt đầy máu và nước mắt, tràn đầy đau đớn và bất đắc dĩ.

Trong đầu xẹt qua một cảnh tượng tương tự, Giang Thành đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên hắn lên tàu, cũng có một bà lão ngã dưới chân Hòe Dật và đầu lăn đi.

Lúc đó, bọn họ còn nghĩ đó là ăn vạ.

“Liều mạng với chúng đi!” Một giọng nói khàn khàn vang lên, người đàn ông gầy gò nhảy ra khỏi ghế, trực tiếp lao về phía tên hung thủ đã sát hại bà cụ.

Giống như một tia lửa rơi vào củi khô, bên trong toa tàu vốn đang ngột ngạt áp bức, ngay lập tức bốc cháy.

Phẫn nộ lấn át nỗi sợ hãi, mọi người đều đỏ mắt, gào thét lào về phía người canh gác gần nhất.

Đàn ông, đàn bà, người già, còn có những đứa trẻ thiếu niên…

“Các người định tạo phản sao?” Sau khi một người Nhật bản dùng kiếm chém chết một người đàn ông, lời còn chưa kịp nói xong thì một người khác đã gầm lên lao vào gã, sau đó vô số người khác đè lên trên.

Đám người dâng trào như sóng, Giang Thành chính là đỉnh của con sóng này.

Sau khi vị kiếm khách Nhật Bản có thân thủ điêu luyện lần lượt chém chết mấy người, đã bị Giang Thành đá ngã xuống đất, sau đó những người khác tức giận xông lên dùng nắm đấm và chân đánh chết gã.

Giang Thành khơi dậy lửa giận và không cam lòng trong lòng mọi người, chẳng bao lâu sau, ngọn lửa bắt đầu lan rộng, tiếng đánh nhau và tiếng gầm chói tai có thể được nghe thấy từ vài toa tàu gần đó.

Sự tức giận vốn đã bị đè nén quá lâu trong lòng mọi người giờ đây đã được giải phóng, ngưng tụ thành một sức mạnh đáng sợ.

Giang Thành dẫn người của mình dọn dẹp hết toa này đến toa khác, trong thời gian ngắn, họ gần như phá hủy toàn bộ đoàn tàu số hiệu Hoa Tháng Năm

Ở toa tàu thứ hai từ dưới lên, Giang Thành dẫn người bắt được Cục trưởng Kiều.

Gã đang chui dưới gầm bàn.

Không thèm nghe giải thích, Giang Thành đá gã xuống đất, sau đó đám người tức giận vây lấy gã, kết cục của gã không cần nói cũng biết.

Từ xưa đến nay, kết cục của những kẻ phản bội đều giống nhau.

Đứng trước toa tàu cuối cùng, Giang Thành dừng chân lại.

Một mạch giết đến đây, hắn cũng phát hiện ra một số điểm kỳ quái, ví dụ như cho dù trong toa tàu có náo động lớn đến đâu, thì trên kính của con tàu cũng chỉ nhìn thấy bóng của hắn.

Cứ như thể mọi thứ hắn đang trải qua đều không tồn tại vậy.

Trong thế giới kỳ quái này, chỉ có một mình hắn là có thật, còn lại chẳng qua chỉ là ảo ảnh.

"Đoạn đường còn lại, cháu phải tự đi rồi."

Có lẽ bởi vì hiểu được lời nói của Giang Thành, đám người phía sau im lặng, sau đó một người đàn ông nói bằng giọng khàn khàn nhưng kiên quyết: "Cảm ơn cậu, Giang Thành, cậu đã cho chúng tôi một cơ hội được lựa chọn lại lần nữa."

Khi Giang Thành đẩy cánh cửa trước mặt ra, trong lòng hắn càng nặng trĩu hơn.

Lịch sử không thể thay đổi, điều hắn có thể làm chỉ là dẫn dắt những oan hồn trên đoàn tàu Tháng Năm phát ra tiếng kêu giận dữ chôn sâu trong lòng họ.

Trên trần nhà treo một ngọn đèn mờ ảo, toa cuối cùng chỉ có một chiếc ghế sắt với một người rơm khổng lồ trên đó.

Cảm giác quỷ dị kia đã sớm tiêu tan, người rơm hiện tại trông như đã chết.

Bất luận là Lưu thọt trước đây, hay là đứa trẻ từ cõi chết trở về đều chỉ là cái thân xác của người rơm nhìn này.

Mà ý nghĩa sự tồn tại của bọn họ, chẳng qua cũng chỉ là để đem người rơm, hay nói chính xác hơn là đem ý chí quỷ dị và

vặn vẹo kia tiếp tục truyền lại cho đời tiếp theo.

“Lẹt xẹt.”

Từ giữa người rơm nứt ra, lộ ra một khuôn mặt giấu bên trong.

Đó là Phó Phù.

Lúc này cô đã bị bao bọc hoàn toàn trong người rơm, chỉ lộ ra khuôn mặt, nhắm nghiền mắt, như đang ngủ say.

Giang Thành bước tới trước, xé người rơm ra, lôi Phó Phù đang hôn mê bất tỉnh ra.

Ngay khi hắn đang băn khoăn không biết nên đối phó với người rơm như thế nào thì đột nhiên, cơ thể của người rơm chợt rung chuyển một cái, tiếp sau đó, nó từ từ bị kéo về phía bóng tối phía sau.

Giống như ở đó có một bàn tay, đang kéo nó đi.

Trong bóng tối, một đôi mắt đỏ như máu lờ mờ sáng lên.

“Vô?”

Giang Thành lập tức hiểu được ý đồ của Vô, anh ta cũng để mắt tới người rơm này, đều cùng là quỷ dị, anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội để thôn phệ đồng loại của mình.

Huống hồ, anh ta còn có một cuốn truyện tranh có thể hấp thụ quỷ và biến chúng thành câu chuyện kinh dị.

Khi khí tức của người rơm hoàn toàn tiêu tan, đôi mắt đỏ như máu lại nhìn chằm chằm vào Phó Phù đang bất tỉnh, nhưng trước khi anh ta kịp hành động, không gian vốn không ổn định bắt đầu chấn động.

Đây vốn là thế giới do người rơm xây dựng nên, hiện tại bản thể bị Vô lấy đi, không gian tất nhiên sẽ sụp đổ.

Giây tiếp theo, dưới chân trống rỗng, khi mở mắt ra lần nữa, bọn họ đã nằm trên một mảnh cỏ.

Xung quanh đều là cây, trong khoang mũi ngập tràn mùi đất.

Đây là một sườn đồi, trông có vẻ quen quen.

Ở ngay gần thị trấn Đá Xám.

“Bác sĩ!” Giọng nói oang oang khiến người ta giật mình của tên mập khiến Giang Thành giật nảy mình, hắn lập tức quay đầu lại, đúng lúc đối mặt với khuôn mặt to lớn của tên mập.

“Bác sĩ, anh thật là giỏi, chúng ta ra ngoài rồi!” Tên mập hưng phấn nói.

Chương 633: Truy bắt

"Những người khác đâu?" Nhìn chung quanh, bọn họ đang ở một vùng hơi trũng trên sườn đồi, đám người Lâm Uyển Nhi và Lạc Hà đều đã không thấy đâu.

"Đúng đấy." Tên mập ôm cổ, vừa cử động, vừa nói: "Nhiệm vụ đã kết thúc rồi, bọn họ cũng phải ra rồi mới đúng, sao lại không thấy người đâu?"

Chưa kịp đợi bọn họ làm quen với môi trường xung quanh, đã nghe thấy tiếng bước chân từ một bên, hai người lập tức trốn đi, cho đến khi nhìn thấy một bóng người quen thuộc xuất hiện.

"Sếp Lâm?" Tên mập kinh ngạc nói.

Hòe Dật theo sát Lâm Uyển Nhi, nhưng so với Lâm Uyển Nhi, Hòe Dật trông thảm hại hơn rất nhiều, quần áo trên người đều bị trầy xước, trên mặt và trên tay có vô số vết thương nhỏ.

"Anh Giang, cuối cùng thì hai người cũng tỉnh rồi!" Vừa nhìn thấy Giang Thành, đôi mắt ảm đạm của Hòe Dật chợt sáng lên.

"Làm sao mà anh lại thành ra thế này?" Tên mập trừng lớn mắt hỏi.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Giang Thành và Lâm Uyển Nhi chạm nhau trong giây lát, dường như họ đã hiểu ra điều gì đó, tiếp theo sau liền bắt đầu cảnh giác.

"Nơi này không phải nơi nói chuyện, chúng ta đi trước đã." Giang Thành lập tức tìm đường rời đi.

Trên đường đi, Hòe Dật vừa khóc vừa kể với mọi người về chuyện xảy ra cách đây không lâu, hóa ra bọn họ đã thoát khỏi nhiệm vụ từ một tiếng trước.

Nhưng vào lúc đó, ba người Giang Thành, tên mập và Phó Phù đều rơi vào trạng thái hôn mê.

Điều đáng lo ngại hơn là khi bọn họ đang chuẩn bị rời đi thì bị một nhóm người lạ mặt tấn công.

Tình thế cấp bách, bọn họ mới giấu hai người ở đây, sau đó những người còn lại giả vờ bỏ chạy để dụ kẻ tấn công đi.

"Bì Nguyễn đâu?" Giang Thành lập tức hỏi, có một số việc không thể trì hoãn được nữa.

Nghe được hai chữ này, sắc mặt Hòe Dật hơi thay đổi, một lúc sau mới do dự nói: "Anh Giang, Bì Nguyễn, anh ta có vấn đề, anh ta là cùng một giuộc với đám người Lạc Hà và Phó Phù, tôi nhìn thấy anh ta cõng Phó Phù chạy trốn, còn Lạc Hà thì ở phía sau để kéo dài thời gian cho bọn họ.

"Mục tiêu của những người ẩn nấp trong rừng chính là nhắm vào bọn họ. Sau khi tôi và sếp Lâm tách khỏi bọn họ, những người đó liền không đuổi theo chúng tôi nữa."

"Còn nữa…" Hòe Dật dừng một chút, giọng điệu có chút do dự.

Tên mập nhịn không được thúc giục: "Còn có cái gì nữa, anh nói mau đi?"

"Thân thể của Bì Nguyễn cũng không còn như trước nữa, da trên mặt của anh ta bị nứt ra, còn chảy rất nhiều máu." Hòe Dật nhìn Giang Thành, hạ giọng nói: "Anh ta cũng là một môn đồ, hơn nữa đã bị ăn mòn đạt tới cực hạn."

Khu vực này đã bị Người Gác Đêm phong tỏa, dám làm lớn chuyện bắt người ở đây cũng chỉ có bọn họ thôi, mà đáng

để Người Gác Đêm đối đãi cẩn trọng như vậy, thân phận của mấy người Lạc Hà gần như đã có thể đoán ra.

Đỏ Thẫm.

Bì Nguyễn cũng là người của Đỏ Thẫm, cũng chính là đôi mắt ẩn giấu bên cạnh mình.

Nhưng điều kỳ lạ là Giang Thành đối với cái tên Đỏ Thẫm Bì Nguyễn mai phục bên cạnh mình này cũng không có mấy oán hận, thậm chí hắn còn có một tia hy vọng.

Hy vọng anh ta có thể thoát khỏi sự truy bắt của Người Gác Đêm.

Sau khi nhìn về phía sau một cái, Giang Thành xoay người rời đi. …

"Phù-"

"Phù-"

Một bóng người lảng vảng giữa những tán cây, địa hình dốc khiến bước chân vốn đã phù phiếm của anh ta lại càng trở nên khó khăn hơn.

Bây giờ anh ta đến chính mình còn khó có thể chống đỡ được, huống hồ… sau lưng còn đang cõng theo một người.

Cuối cùng, một tiếng "bụp", anh ta vấp phải một gốc cây lộ ra trên mặt đất, không phải là không nhìn thấy, mà là cử động của anh ta đã không thể theo kịp phản ứng của mình.

Nhìn Phó Phù bất tỉnh nằm ở một bên, Bì Nguyễn, người đội tất trùm đầu, thở hổn hển, máu không ngừng rỉ ra khắp nơi trên mặt.

Phía sau có một bóng người chạy tới, Bì Nguyễn lắc lắc đầu, nhưng nhìn không rõ, máu đã tràn đầy trong mắt, cả thế giới trong mắt anh ta đều là màu đỏ.

“Anh thế nào rồi?” Bóng người ngồi xổm xuống trước mặt anh ta, đầu tiên nhìn Phó Phù, sau đó đưa tay ra, như muốn cởi tất trùm đầu ra để kiểm tra vết thương.

Nhưng tay lại bị bắt lại, Bì Nguyễn lắc đầu, nuốt máu xuống cổ họng: “Tôi chạy không nổi nữa rồi, cỗ … cỗ thân thể này sắp đến cực hạn rồi.”

Bì Nguyễn quay đầu liếc nhìn Phó Phù vẫn đang hôn mê, sau đó quay lại nhìn chằm chằm vào Lạc Hà và nói: “Số 3, anh mau dẫn số 8 đi đi.”

“Tôi không thể để anh cho bọn họ.” Lạc Hà nói với giọng điệu không còn chỗ để nghi ngờ.

“Ha ha.” Bì Nguyễn cười toe toét: “Đừng nói những lời ngu ngốc nữa, nếu như anh dẫn theo tôi, thì chúng ta không ai có thể rời khỏi đây, hãy nhân lúc bây giờ vẫn còn cơ hội, mau dẫn số 8 đi đi.”

Trên vai Lạc Hà bị thương, còn rất mới, vẫn đang không ngừng chảy máu, lần này người của Người Gác Đêm hiển nhiên là đã có chuẩn bị từ trước, trông số mấy tên đuổi theo bọn họ còn có vài kẻ khá khó nhằn.

“Được rồi, nhớ kỹ những gì anh đã hứa với tôi.” Bì Nguyễn nhìn thấy sự do dự của Lạc Hà, thúc giục nói: “Bọn họ đuổi đến nơi rồi.”

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần phía sau, Lạc Hà không còn do dự nữa, bế Phó Phù lên, chạy sâu vào trong phía rừng rậm, một lúc sau, Bì Nguyễn, người bị bỏ lại chờ chết, đã bị người vây quanh.

Những người truy đuổi cũng không có nhiều như mong đợi, khoảng 7,8 người, tất cả đều mặc đồng phục thống nhất, ngụy trang đầy đủ, trên mặt ai cũng đeo mặt nạ.

Nhưng chỉ cần nhìn vào cũng có thể thấy hầu hết họ đều là những người trẻ ở độ tuổi ngoài 20.

“Để lại hai người, những người còn lại tiếp tục truy đuổi.” Một giọng nữ lạnh lùng vang lên, hình như người đứng đầu nhóm này là một phụ nữ, sau đầu buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng.

“Một mình tôi ở lại đây là được rồi.” Có người lên tiếng.

Là một người đàn ông, với giọng nói trầm ổn, nghe có vẻ đáng tin cậy.

Người phụ nữ suy nghĩ một chút, theo thông tin tình báo mà bọn họ có được, người nằm trên mặt đất này chính là số 4 của Đỏ Thẫm, trước đây có lẽ đã từng rất khó giải quyết, nhưng bây giờ… chỉ còn thoi thóp mà thôi.

Người phụ nữ không còn do dự nữa, gật đầu với người vừa nói, cẩn thận nói gì đó rồi lập tức dẫn mọi người đuổi theo về hướng Lạc Hà trốn thoát.

“Khụ khụ…” Bì Nguyễn không ngừng ho ra máu, cuộc vận động kịch liệt vừa rồi dường như đã vắt kiệt chút sức lực cuối cùng của anh ta.

Đột nhiên, một bàn chân giẫm lên trên ngực, khiến cơ bắp anh ta co rút vì đau đớn, người đàn ông lưu lại chậm rãi cởi mặt nạ ra, lộ ra khuôn mặt sắc bén: “Tôi đã đến để đòi mạng rồi đây! Đồ khốn!” An Hiên nói. …

Thành phố Đại Kinh.

Ngoại ô.

Cánh cửa biệt thự ẩn trong rừng rậm từ từ mở ra, cảnh vệ mặc bộ đồ đen có đôi mắt sắc bén, có thể thấy mức độ an ninh của toàn bộ biệt thự vào lúc này đã được phát huy hết công suất.

Tất cả mọi người như đang lâm trận.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với điều này, là thái độ thờ ơ của đối phương, cũng như… phong cách ăn mặc không câu nệ.

Một người đàn ông ăn mặc như một cao bồi miền Tây đứng trước cổng biệt thự, ngón chân gõ nhẹ xuống đất, mắt nhắm lại, trên mặt lộ ra biểu cảm thoải mái.

Giống như đang đắm chìm trong một giai điệu nào đó và không thể thoát ra được.

Nhưng ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng gió thổi ra, những người cảnh vệ lại không nghe thấy gì cả.

Khi cánh cổng mở ra, người đàn ông ăn mặc như cao bồi mở mắt ra, mỉm cười bước vào sân, bên trong là căn biệt thự ba tầng.

Những người cảnh vệ không dám thả lỏng dù chỉ một giây, họ nhìn chằm chằm vào người đàn ông, bước chân lúc thanh thoát, lúc thì lại nặng nề, theo một nhịp điệu tiết tấu rất kỳ quái.

Những người cảnh vệ đột nhiên có cảm giác rằng anh ta không phải đang đi bộ mà là đang nhảy múa.

Chương 634: Anh cũng không tệ

Máy dò kim loại cho thấy, trên người anh ta rất sạch sẽ, không hề mang theo vũ khí, nhưng có những nỗi sợ hãi là đã khắc sâu vào xương tủy, đặc biệt là đối với những kẻ đã có tiếng xấu lan xa như thế này.

Vậy nên cần phải kiểm tra kĩ càng hơn, nhưng may mắn thay người đàn ông này rất hợp tác.

Ngoại trừ… chiếc mũ cao bồi màu nâu trên đầu anh ta ra.

Chiếc mũ rất nhỏ, cực kì không vừa với kích cỡ đầu của anh ta, nếu đội cho đầu của một đứa trẻ thì còn được, nhưng khi đội trên đầu người đàn ông, thực sự là không ăn nhập một cách khó tả.

“Mời anh ta vào đi.” Bên trong vang lên một giọng nói rất trẻ, là một người phụ nữ.

Người đàn ông buộc dây đai dưới cằm để cố định chiếc mũ cao bồi của mình một cách rất trang trọng, sau đó quay đầu liếc nhìn cảnh vệ vừa muốn cưỡng bức kiểm tra mình xong, sau đó quay người bước vào căn phòng trước mặt.

Trong phòng bài trí rất đơn giản, có một cái bàn lớn, đối diện là một cô gái đang ngồi, khoảng 20 tuổi, dáng vẻ ngây thơ nhưng ánh mắt lại không thể coi thường.

Đối diện với chiếc bàn là một chiếc ghế, loại có tựa lưng nhưng chạm rỗng, có lẽ vì lo anh ta sẽ lén lút làm trò gì đó.

Người đàn ông bước đến chiếc ghế được chuẩn bị sẵn cho mình, không hề báo trước ngồi xuống, ngẩng đầu cười nói: "Chào buổi chiều, tiểu thư Hạ Manh."

Anh ta thản nhiên nhìn ngó xung quanh, sau khi nhìn thấy cách bố trí của một số địa điểm bí mật, anh ta không khỏi nhún vai: "Tôi đến đây bằng sự chân thành, Hạ tiểu thư không cần căng thẳng như vậy."

So với vẻ thản nhiên của người đàn ông, Hạ Manh nhìn có vẻ trịnh trọng hơn, thân trên của cô căng thẳng, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt của người đàn ông, nhất thời không dám buông lỏng, một lúc sau mới trả lời: "Đối mặt với số 2 của Đỏ Thẫm, có cẩn thận hơn nữa cũng không hề thừa."

"Còn nữa." Hạ Manh lạnh lùng nói: "Đừng có gọi tôi là Hạ tiểu thư, tôi là thay mặt nhà họ Hạ để đàm phán với anh."

Người đàn ông nhướng mày, giả vờ ngạc nhiên hỏi: "Không cho gọi là Hạ tiểu thư, thế tôi phải gọi là cái gì, bà quản gia nhà họ Hạ à?"

Hạ Manh không đôi co về vấn đề này nữa, những tên trong Đỏ Thẫm đều là đầu óc không được bình thường, đối với những chủ đề thảo luận có phong cách kỳ dị này, cô hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng.

Vì dù sao thì ai mà có thể cãi thắng được một kẻ điên?

Đối với những kẻ này, Hạ Manh biết rõ nguy hiểm của bọn họ, đáng lẽ không nên vội vàng gặp nhau như vậy, nhưng cái giá mà đối phương đưa ra thực sự khiến cô khó có thể từ chối.

"Nói thẳng vào vấn đề đi." Hạ Manh điều chỉnh tâm trạng, dùng giọng bình tĩnh và rõ ràng hỏi: "Anh cần chúng tôi làm gì, mới chịu tiết lộ cây cọc ngầm của Người Gác Đêm đang cắm trong nhà họ Hạ chúng tôi?"

“Người Gác Đêm đã bắt được số 4, chúng tôi cần các cô giúp đỡ cứu người ra ngoài.” Nói đến đây, giọng điệu của người đàn ông mới trở nên trịnh trọng hơn một chút, cũng đã có chút cảm giác đàm phán.

“Số 4 của Đỏ Thẫm bị Người Gác Đêm bắt giữ?” Hạ Mạnh cau mày: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hai tiếng trước.” Người đàn ông trả lời: “Bọn họ đã phong tỏa những ngọn núi gần Thị trấn Đá Xám, phái đi một số đội truy bắt bao gồm toàn thành viên cấp A, mật danh hành động là: Canh gác.”

“Tại sao một hành động quan trọng như vậy mà chúng tôi lại không nhận được tin tức gì?” Đây chính là điều mà Hạ Mạnh thực sự cảm thấy khó hiểu, theo lý mà nói trong người trong Người Gác Đêm…

“Người của các cô đều đã bị xử lý rồi, hiện tại những tình báo trong tay mà các cô nắm được, chẳng qua chỉ là những thứ mà bọn họ hy vọng các cô nắm được thôi.” Người đàn ông nói.

Mặc dù tình báo mà số 2 của Đỏ Thẫm đề cập đến tạm thờ vẫn chưa được xác thực, nhưng trong thời gian gần đây, nhà họ Hạ quả thực đã nhiều lần bị người khác hạn chế về mặt tình báo, điều này cũng dẫn đến thất bại trong một số hoạt động quan trọng và tổn thất đáng kể.

Kết hợp những điều này và những thông tin cô có được gần đây, chắc chắn là ban quản lý cấp cao của nhà Hạ đã có nội gián.

Mặc dù cấp thiết muốn đào ra những chiếc cọc ngầm đó, nhưng số 4 của Đỏ Thẫm làm gì mà cứu được dễ dàng như vậy, Người Gác Đêm và Đỏ Thẫm chiến đấu nhiều năm như

vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy tin có thành viên chính thức bị bắt sống.

Có quỷ mới biết được thông tin kinh ngạc nào có thể được đào ra từ miệng Số 4.

Hơn nữa, việc thông tin bị niêm phong như vậy rõ ràng cho thấy họ không hề tin tưởng nhà họ Hạ.

"Tôi rất muốn biết kẻ nội gián đó là ai, nhưng chuyện này thì chúng tôi lại không giúp được gì." Hạ Manh lắc đầu: "Tôi cũng không biết phải giúp thế nào."

"Hơn nữa có một chuyện hy vọng anh hiểu rõ, bất luận là giữa chúng tôi cùng Người Gác Đêm có thế nào, thì đều là chuyện nội bộ của chúng tôi, nhưng các anh thì khác, dù sao thì các anh cũng là kẻ địch chung của chúng tôi."

"Nếu như để Người Gác Đêm biết nhà họ Hạ chúng tôi làm ăn cùng các anh, lại còn là chuyện giải cứu số 4 Đỏ Thẫm, thì cục diện sẽ rất phiền toái."

"Không còn chỗ để thương lượng nữa sao?" Người đàn ông thở ra, giọng điệu đáng thương nói: "Nói thế nào thì tôi cũng là số 2, châm chước một chút đi được không, trở về tay không như thế này thì tôi thật xấu hổ."

Hạ Manh lắc đầu.

"Haizzz——!" Người đàn ông loạng choạng đứng dậy, ôm chiếc mũ cao bồi lắc đầu: "Vậy thì không còn cách nào khác nữa rồi, Hạ tiểu thư, nếu như cô đã không thấu tình đạt lý như thế, vậy thì chỉ đành phải để cô nếm chút mùi đau khổ thôi."

"Hơn nữa…" Người đàn ông nheo mắt, nhẹ giọng nói: "Vốn dĩ cô cũng không muốn đàm phán, chỉ muốn được xem chùa tình báo, nếu không cũng sẽ không sắp xếp để Cung Triết vội quay về."

Cuộc đàm phán thất bại, vài người từ trong góc phòng bước ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông, cửa bị đẩy ra, hành lang chật kín cảnh vệ.

Người đàn ông cao bồi thản nhiên nhìn hai người đứng trước mặt Hạ Manh.

Một người đàn ông cường tráng khoảng 40 tuổi, cơ bắp rắn chắc, nhìn rất khó đối phó.

Người còn lại là một cô gái khoảng chừng 20 tuổi, dáng vẻ nho nhã dịu dàng, ăn mặc như học sinh, với đôi mắt quyến rũ.

"Cũng chỉ có hai người này." Người đàn ông sờ cằm, nói xong duỗi cổ nhận xét nói: "Hạ tiểu thư, không phải cô định chỉ dựa vào hai cấp A mà muốn bắt được tôi đấy chứ?"

Hạ Manh lùi lại phía sau, cũng dùng đúng giọng điệu đó trả lời: "Đương nhiên là không, ngài số 2, bọn họ chỉ cần giữ chân được anh một lát là là đủ rồi, chú Cung và những người khác sắp đến rồi."

Vài giây sau, người đàn ông đột nhiên cười lớn, xua tay nói: "Mọi người đừng có căng thẳng quá như vậy có được không, hãy thư giãn một chút, chúng ta hãy cùng nhau…" Người đàn ông búng ngón tay: "Nhảy một điệu đi."

Nói xong, anh ta nhón chân lên, nhắm mắt lại, vặn hai tay theo eo, từ từ đánh theo nhịp.

Tư thế không biết nên nói là hay, hay là dở nữa, hình như mỗi điệu múa đều có một chút, xem hồi lâu thực sự có cảm giác như cả người đều tan vào trong đó.

Một lúc sau, một cảnh tượng quỷ dị đã xuất hiện, ngoại trừ hai người đang chặn phía trước Hạ Manh, cũng như chính Hạ Manh, những người còn lại đều buông vũ khí xuống, bắt đầu vặn vẹo theo điệu nhảy.

“Chuyện… chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Chân của tôi! Chân của tôi không nghe theo tôi nữa!”

“Đừng… đừng con mẹ nó chĩa súng vào tôi thế!”…

Những người đang lắc lư theo giai điệu đều hoảng sợ, nhưng giống như cơ thể họ bị giai điệu điều khiển chứ không phải suy nghĩ của họ.

“Đừng có nhìn anh ta!” Người đàn ông cơ bắp có làn da màu đồng hét lên,“Sẽ bị dẫn dắt vào nhịp điệu của anh ta!”

Nhưng rõ ràng là anh ta đã phát hiện ra điều đó quá muộn.

Nghe vậy, người đàn ông cao bồi đang say sưa trong thế giới của riêng mình nhảy múa và xoay những vòng tròn xinh đẹp về phía cô gái ăn mặc như học sinh.

Cô gái rõ ràng đang bị dao động, cơ thể không ngừng run rẩy, môi cắn chảy máu, nhưng sự tỉnh táo còn sót lại của cô vẫn còn.

Người đàn ông cao bồi nhìn thấy cảnh này mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ mông cô gái một cái, kinh ngạc nói: “Ôi da, cong quá nhỉ?”

Giây tiếp theo, cô gái cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, bắt đầu nhảy múa không kiểm soát.

Ngay khi người đàn ông cao bồi xoa ngón tay như còn chưa thỏa mãn, quay một vòng nhìn sang người đàn ông cơ bắp, vẻ mặt người đàn ông chợt khựng lại, tiếp sau đó, như thể đã nhìn thấy điều gì đó khủng khiếp, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

“Bụp!”

“Ha ha, anh cũng không tệ.”

Chương 635: Thế giới mới

Người đàn ông cơ bắp cũng thất thủ, có lẽ vì đã có sẵn tài khiêu vũ nên tư thế khiêu vũ còn mê hoặc hơn cả cô gái.

Mắt thấy hai người mạnh nhất bên phía mình bắt đầu nhảy múa, Hạ Manh dán chặt lưng vào tường, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Cô vẫn chưa bị rơi vào trong nhịp điệu này, không phải bởi vì cô mạnh, mà chỉ là vì người đàn ông không muốn.

Trong tay cô cầm chặt điện thoại, lập tức bấm một dãy số, trong khi chờ đợi đối phương kết nối, trái tim như nhảy lên tận cổ họng.

“Chú Cung, mau nghe điện thoại đi…”

Điều khiến Hạ Manh ngạc nhiên là, người đàn ông cao bồi không hề có ý ngăn cản, chỉ bước nhanh đến chỗ cô ngồi, còn vẫy tay với cô, dường như là để cô thích làm gì tùy ý, bản thân sẽ không làm phiền .

Cho đến khi âm báo cuối cùng kết thúc, điện thoại tự động ngắt máy.

Tay Hạ Manh yếu ớt buông xuống, cô hiểu Cung Triết nhất định có vấn đề gì đó, nếu không chú Cung, người luôn bảo vệ cô, sẽ không bao giờ không trả lời cuộc gọi của cô, còn là vào thời điểm cấp bách như vậy.

“Anh đã làm gì chú Cung rồi?” Hạ Manh chất vấn, sau đó dường như nghĩ đến điều gì đó: “Không đúng, các anh… các anh sao có thể làm tổn thương chú ấy được?”

Hạ Manh tràn đầy tin tưởng vào năng lực của Cung Triết, người đàn ông giống như Định Hải Thần Châm của nhà họ Hạ này gần như không thể đánh bại được.

“Hạ tiểu thư, cô đừng nghĩ nhiều như vậy, nói thẳng ra, đánh bại ông ta quả thực không dễ dàng gì, nhưng mà chặn lại, không để ông ta có thể kịp đến đây thì chúng tôi vẫn có thể làm được.” Người đàn ông cao bồi chỉnh lại chiếc mũ cao bồi trên đầu, từ trong lòng lấy ra một chiếc túi giấy kraft và nói: “Hơn nữa lần này chúng tôi đến với thành ý”.

Mở túi giấy kraft ra, đổ hết những thứ bên trong lên bàn, đó là một chồng giấy khá dày, được giữ lại với nhau bằng những chiếc kẹp giấy, giống như một tập hồ sơ.

“Đây là những thông tin chi tiết về cây cọc ngầm của Người Gác Đêm đang chôn trong nhà họ Hạ, còn có phương thức liên lạc của gã với nội bộ của Người Gác Đêm, cũng như địa điểm và thời gian liên hệ.”

“Tất nhiên, những điều này tôi đã nói rồi, bây giờ xin mời cô xem cái này.” Người đàn ông cao bồi cuối cùng xé chiếc túi giấy kraft mang đến.

Đồng tử của Hạ Manh chợt co lại.

Chỉ nhìn thấy một mảnh giấy dán vào bên trong túi giấy kraft, loại giấy màu đỏ như máu.

“Chúng tôi nghe nói nhà họ Hạ đang tìm kiếm những cánh cửa bị ăn mòn hoàn toàn, phỏng chừng sức khỏe của Cung Triết đang có vấn đề nghiêm trọng.” Người đàn ông cao bồi nói.

Phải chật vật lắm, Hạ Manh mới rời mắt khỏi tờ giấy đỏ, lại nhìn người đàn ông trước mặt, một lúc sau mới thấp giọng hỏi: “Anh muốn chúng tôi làm gì?”

Người đàn ông cao bồi duỗi một ngón tay, chỉ về phía phương hướng cửa sổ: “Chúng tôi muốn đón một người từ đó đi.”

Hạ Manh nhìn về phía người đàn ông chỉ tay, phía sau biệt thự là một khu rừng tươi tốt gần như không có dấu vết của con người.

Nhưng ánh mắt của Hạ Manh lại trở nên rối rắm, cô đang cân nhắc tình thế, dù sao hiện tại cô cũng đang đại diện cho nhà họ Hạ, một khi thỏa thuận đạt được, song phương sẽ không có đường quay lại.

Nhưng chú Cung…

Hạ Manh cắn môi, ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt trở nên kiên định, gật đầu với người đàn ông cao bồi: “Được, tôi đồng ý!”

Mặc dù trong nhà họ Hạ có rất ít người thực sự biết bí mật trong núi, nhưng rõ ràng Hạ Manh, người thừa kế của nhà họ Hạ, chính là một trong số ít đó.

Cô cũng là gần đây mới biết được tất cả những điều này từ chú Cung.

Phía sau núi có một căn nhà bằng đá, rất vắng vẻ, người ta gọi là nhà đá, tù nhân quan trọng nhất của nhà họ Hạ bị nhốt bên trong, hơn nữa cũng là họ hàng của Hạ Manh.

Nói chính xác hơn thì đó là chú ruột của cô, Hạ Đàn.

Đáng tiếc, Hạ Đàn đã bị ăn mòn hoàn toàn, biến thành một cỗ thi thể biết đi, mang theo cánh cửa, trên người toát ra nguyền rủa.

Theo thỏa thuận bí mật giữa các gia tộc trong Gác Người Gác Đêm, bất kể người trong gia tộc có địa vị gì, chỉ cần bị ăn mòn hoàn toàn thì đều phải bị loại bỏ vô điều kiện.

Bản thân giao ước bí mật không có bất kì vấn đề gì, có vấn đề là con người.

Sở dĩ chú của cô trở thành như vậy hoàn toàn là do bị các gia tộc khác của Người Gác Đêm hãm hại, chính bởi vì ông phản đối Kế hoạch Vực Sâu.

Nhiều thập kỷ trước, khi Kế hoạch Vực Sâu lần đầu tiên được đề xuất, Hạ Đàn là người có phản ứng mạnh mẽ nhất.

Theo ông, việc khám phá vực sâu chỉ là cái cớ để một số ít người theo đuổi ham muốn của mình, mượn sức mạnh của cánh cửa nhưng không muốn trả giá cho nó.

Nếu cánh cửa đó thực sự được mở ra, dẫn đến việc vực sâu ăn mòn thế giới hiện thực, cuối cùng khiến hai thế giới hoàn toàn trùng lặp với nhau…

Chuyện gì xảy ra?

Ở thế giới mới, các môn đồ sẽ tùy ý sử dụng sức mạnh của cánh cửa, sẽ không còn lo bị phản phệ nữa, toàn bộ thế giới sẽ bị một đám người mang cánh cửa điều khiển, hình mẫu ban đầu sẽ hoàn toàn bị phá vỡ, và các quy tắc mới sẽ được thiết lập bởi họ.

Người sở hữu cửa sẽ không còn bị coi là khác loại đoản mệnh lại không thể kiểm soát, bọn họ cũng sẽ không còn bị người bình thường lợi dụng, đồng thời cũng bị đề phòng nữa.

Bọn họ sẽ đứng trên điểm cao nhất của thành phố, nhìn xuống tất cả chúng sinh, bọn họ sẽ trở thành những vị thần duy nhất trên thế giới này!

Đồng thời, nhờ ơn cửa ban, những vị thần như họ đây sẽ sở hữu tuổi thọ ngoài tầm với của người bình thường.

Kế hoạch Vực Sâu… chính là toàn bộ của Người Gác Đêm.

Cũng đúng, một đám người bình thường trói gà không chặt, dựa vào đâu mà dám khoa chân múa tay với thần, bọn họ chỉ xứng đáng bò trên mặt đất, run rẩy, quỳ xuống hôn mu bàn chân.

Suy nghĩ dường như bị chia thành vô số mảnh, khi người đàn ông cao bồi nhắc đến Hạ Đàn, thái độ đùa giỡn thật hiếm có được thu lại, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị.

"Chú đã bị ăn mòn hoàn toàn rồi, chú ấy không còn bất kì ý thức nào nữa, cũng không thể nhớ được ai hay bất cứ chuyện gì." Hạ Mạnh nhìn người đàn ông đó và nói: "Hơn nữa… chú ấy cũng sắp không thể chịu đựng được nữa rồi."

Người đàn ông cao bồi vuốt thẳng cổ áo, đứng dậy, nhìn Hạ Manh: "Sư tử nên chết ở bãi săn, chứ không phải ở trong chuồng."

Mãi đến khi người đàn ông cao bồi đứng dậy rời đi, Hạ Manh mới thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Bởi vì sự chú ý của cô đều tập trung vào người đàn ông nên Hạ Manh không rõ lắm về những điều khủng khiếp mà những cảnh vệ đang không ngừng nhảy múa này phải trải qua.

Một số người rõ ràng đã ngất đi, trợn mắt, đầu rũ sang một bên, nước bọt chảy ra từ khóe miệng, nhưng tay chân vẫn nhảy múa theo một giai điệu vô hình nào đó, giống như những thây ma.

Vào lúc này, sau khi người đàn ông cao bồi rời khỏi biệt thự, các nhân vật đang khiêu vũ dường như đồng thời nhận được chỉ dẫn nào đó, ngay lập tức ngã xuống đất.

Hành lang chật kín người nằm như xác chết. …

"Bíp-"

Cuộc gọi gần như được kết nối ngay khi cuộc gọi được bấm, người đàn ông cao bồi đang đi một mình trên đường với chiếc tai nghe đeo trên tai trái.

“Số 2.” Bên kia tai nghe vang lên một giọng lười biếng, nhưng xét theo giọng nói thì lại giống một đứa trẻ hơn: “Mọi việc ổn thỏa chưa?”

Người đàn ông cao bồi nheo mắt thở dài nói: “Đúng như cậu dự đoán, Hạ Manh quả thực đã có chuẩn bị trước, may mà đã sớm ngăn cản Cung Triết rồi.”

“Hehe, đừng căng thẳng như vậy được không? Anh phải tin vào năng lực của tôi chứ.” Giọng nói lười biếng mơ hồ vang lên, phía sau còn có tiếng xào bài.

Chương 636: Anh đừng vội

“Mặc dù cậu đã đoán được trước, nhưng phái số 6 đi ngăn cản Cung Triết vẫn là…” Người đàn ông cao bồi dừng một chút, trong mắt hiện ra một tia kỳ quái: “Quá mạo hiểm.”

“Chỗ anh ấy thế nào rồi?” Người đàn ông cao bồi hỏi.

“Tôi không biết.” Giọng nói lười biếng lại vang lên: “Điện thoại nửa giờ trước đã không liên lạc được, nhưng tôi nghĩ chúng ta tốt nhất không nên quấy rầy họ, dù sao đây cũng là ngày hai cha con đoàn tụ, nói điều gì đó từ tận đáy lòng cũng là hợp tình hợp lý, không phải sao?”

Trong một thị trấn cách biệt thự khoảng chục km, trên tầng hai của một quán cà phê, bên cửa sổ, một nam sinh ăn mặc như học sinh cấp hai quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời đang lặn về hướng tây, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời, trên bàn còn sót lại vài lá bài, bị tia nắng chiều chiếu vào.

Trong ánh sáng và bóng tối, các nhân vật trên lá bài dường như trở nên sống lại. …

Rời đi thuận lợi hơn so với tưởng tượng, mặc dù gặp phải hàng rào do một số đội cảnh sát dựng lên, nhưng họ vẫn được phép rời đi mà không gặp rắc rối gì chỉ sau vài câu thẩm vấn.

Điều này cũng càng khẳng định một điểm, mục tiêu của Người Gác Đêm chính là nhóm người Lạc Hà và Phó Phù, tất nhiên còn có cả Bì Nguyễn.

Những người này là thành viên của Đỏ Thẫm.

“Phù-”

Cho đến khi trở lại Dong Thành, ngồi xuống ghế sô pha, tên mập vẫn không khỏi sợ hãi, những gì đã trải qua giống như một giấc mộng vậy, anh ta còn tưởng rằng lần này sẽ thất bại.

Hòe Dật lo lắng cho các chị dâu trong biệt thự, nên đã rời đi trước.

Trong phòng làm việc, chỉ còn lại ba người Lâm Uyển Nhi, Giang Thành và Tên mập.

Bởi vì chuyện của Bì Nguyễn mà tâm tình mọi người dường như đều không tốt lắm, tên mập mấy lần muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chọn cách im lặng, đi vào bếp chuẩn bị đồ ăn.

Nhưng sau khi lấy bít tết đã chiên ra xong, trên ghế sô pha chỉ còn lại một mình Giang Thành: "Sếp Lâm đi đâu rồi?" Tên mập vươn cổ hỏi, phần bít tết rán xong đầu tiên chính là để đưa cho cô.

"Có người tìm." Giang Thành nói: "Hình như là chuyện làm ăn."

Vì thế bữa tối chỉ còn lại hai người Giang Thành và tên mập.

Bà chủ Lâm không có ở đây, tên mập cũng không còn nhiều kiêng dè nữa, anh ta tranh thủ thời gian hỏi: "Bác sĩ, làm sao mà Bì Nguyễn có thể cùng một nhóm với đám người Lạc Hà vậy, còn nữa, không phải đám người Lạc Hà có cũng chứng nhận của Người Gác Đêm sao, tại sao chính người của bọn họ lại bắt giữ người của họ?

Giang Thành nhét một miếng bít tết đã cắt sẵn vào miệng, chậm rãi nhai nói: "Bọn họ đã quen nhau từ trước, hơn nữa có chứng nhận cũng không có nghĩa là Người Gác Đêm."

"Ý anh là… bọn họ không phải là Người Gác Đêm, là… lad Đỏ thẫm!" Giọng nói của Tên mập thay đổi, đáng để

Người Gác Đêm gióng trống khua chiêng đối phó, ý nghĩ đầu tiên của Tên mập chính là bọn họ.

Ban đầu, bọn họ còn lấy danh nghĩa của Đỏ Thẫm để gây chuyện, nhưng không ngờ lại chạm trán ngay với Đỏ Thẫm thật, thậm chí còn gặp phải ba người trong số họ trong một lần chạm trán.

Điều kỳ quái nhất là, bọn họ giả làm Đỏ Thẫm, còn Đỏ Thẫm lại giả làm Người Gác Đêm.

Trong đầu tên mập chợt nảy ra một ý tưởng, nếu như nhóm người Triệu Hưng Quốc mà là Người Gác Đêm nữa thì sẽ lại càng thú vị hơn, có thể thêm một điều nữa, Người Gác Đêm giả làm người bình thường bị trang web thu hút đến.

Tất cả mọi người đều đang diễn, thân phận của nhau còn có thể tạo thành một vòng khép kín.

Nhưng lúc này những thứ này đều không quan trọng, điều quan trọng nhất chính là thân phận của Bì Nguyễn, tên mập do dự một chút, thăm dò hỏi: "Bác sĩ, Bì Nguyễn và anh cũng quen nhau được một thời gian rồi phải không?"

Cầm cốc cà phê lên, Giang Thành nhấp một ngụm cà phê, vẫn là công thức quen thuộc, hương vị cà phê hòa tan 5 tệ trào ra đầu lưỡi: "Ừm, cũng đã mấy năm rồi."

"Tôi biết anh muốn hỏi cái gì." Giang Thành buông cốc xuống, nói: "Trong khoảng thời gian này, tôi luôn cảm giác có người đang giám sát tôi, hiện tại xem ra chính là Bì Nguyễn."

Một lát sau, tên mập mở to hai mắt, vừa có chút ngạc nhiên vừa có chút thất vọng: "Bác sĩ, hóa ra có phải anh đã từng nghi ngờ tôi không?"

Tên mập chỉ là phản ứng chậm thôi, chứ không là ngu ngốc thật, hơn nữa chỉ cần là một người bình thường, thì có thể xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau.

Nghe vậy, Giang Thành lắc đầu.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của tên mập trở lại hồng hào như cũ.

“Không chỉ đã từng.” Giang Thành nói: “Hiện tại cũng vậy, chỉ là tôi vẫn chưa tìm ra được bằng chứng trực tiếp. Anh đừng vội, cho tôi thêm chút thời gian nữa.”

Tên mập: “Bác sĩ, tôi thề tôi thực sự là người tốt, tôi cũng giống như sếp Lâm vậy, đều là một lòng một dạ đối xử tốt với anh.”

Không ngờ, vừa dứt lời, cổ tay Giang Thành chợt run lên một cái, cà phê suýt chút nữa đổ ra ngoài.

“Bác sĩ, anh bị sao vậy?” Tên mập đứng lên, lo lắng hỏi: “Tôi từng làm qua hộ lý, biểu hiện của anh vừa rồi rất giống với một khách hàng mà tôi từng chăm sóc. Đúng rồi, anh ta bị tắc động mạch não, động một tí là bị như vậy.”

“Không sao.” Giang Thành như có ý tứ sâu xa liếc tên mập một cái, sau đó quay đi, tiếp tục ăn miếng bít tết trên đĩa.

Sau đó lại nói luyên thuyên với bác sĩ một hồi, bản thân tên mập cũng cảm thấy mệt mỏi nên thu dọn đĩa và dao mang vào bếp dọn dẹp.

Chờ khi quay lại thì phát hiện dưới tầng đã không có ai, tên mập vừa lau tay vừa đi lên tầng gọi tên bác sĩ, cuối cùng phát hiện Giang Thành đã quay về phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ đóng kín, áo khoác của bác sĩ treo trên mắc áo bên ngoài.

“Xem ra bác sĩ cũng mệt rồi.” Tên mập nghĩ thầm: “Có lẽ ngoài mệt ra, còn có chút buồn lòng, dù sao Bì Nguyễn đã đi theo bên cạnh lâu như vậy, đột nhiên nói anh ta là Đỏ Thẫm, mai phục bên cạnh mình có mục đích, mọi thứ trước đây đều

là ngụy trang, cho dù có là ai, cũng khó mà có thể chấp nhận được.

"Hơn nữa, bác sĩ cũng không phải là người vô tâm như vẻ bề ngoài." Tên mập nằm trên gối, kéo chăn đến tận cằm: "Chỉ là anh ấy không biết cách thể hiện, ngoài miệng thì nói không kiêng nể ai, nhưng với tư cách là một người bạn, thì vẫn cực kì đáng tin cậy."

"Nếu không, cũng sẽ không chủ động giúp đi tìm công lý giúp cho Bì Nguyễn."

Nghĩ đến Bì Nguyễn, trong lòng Tên mập không khỏi cảm thấy tức giận, nhưng nghĩ kỹ lại, có vẻ như cũng không hề khoa trương đến thế, dù sao… Tên mập gãi đầu, anh ta không tìm thấy bằng chứng nào cho thấy Bì Nguyễn muốn làm hại họ.

Ngoại trừ Trần Cường.

Ngược lại, đối phương còn mời mình ăn rất nhiều món ngon, có bít tết, tôm hùm, cua lông… hiện tại tủ lạnh vẫn còn đầy "vật tư" do Bì Nguyễn gửi đến.

Có vẻ như ngoài việc mai phục, anh ta không làm điều gì có hại cho bọn họ.

Mỗi lần nhìn thấy mình, Bì Nguyễn đều rất nhiệt tình, ngoài việc hỏi han ân cần ra chưa nói đến, tên mập thậm chí còn cảm thấy Bì Nguyễn đối với mình có hơi tốt một cách quá mức, ánh mắt nhìn mình đều mang theo ánh sáng.

Nếu không phải thấy bên cạnh anh ta còn có một cô thư ký Lâm, hai người còn có mối qua hệ mập mờ không rõ ràng, tên mập nhất định sẽ nghi ngờ giới tính của anh ta.

"Mong là cậu ta đừng bị Người Gác Đêm bắt được." Xoay người, tên mập quấn chặt mình trong chăn, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Không giống như tên mập đang thư giãn sau khi thoát chết, Giang Thành không ngủ mà ngồi trên đệm, ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ chiếu vào, vừa vặn phản chiếu trên mặt hắn.

Về chuyện của Bì Nguyễn, hắn đã nghĩ suốt cả chặng đường đi, đủ loại manh mối đan xen với nhau, một số nghi vấn trong lòng cuối cùng cũng có đáp án.

Bì Nguyễn chính là đôi mắt đang ẩn nấp bên cạnh kia, hơn nữa điều đáng sợ nhất là, sự sắp đặt này đã bắt đầu từ vài năm trước.

"Nhưng người giới thiệu Bì Nguyễn cho mình quen biết…" Giang Thành chợt khựng lại: "Nhưng Lâm Uyển Nhi."

Chương 637: Xét xử

Đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức kỳ quái, Giang Thành chậm rãi quay đầu lại, trên bức tường đối diện xuất hiện một bóng người.

Trong phòng chỉ có một mình hắn, cho nên đây đáng lẽ ra là cái bóng của hắn, nhưng cổ quái là, hắn thì đang ngồi nhưng cái bóng lại đang đứng thẳng.

Trên bóng tối có những gợn sóng kỳ lạ, sâu hơn bóng tối xung quanh, nếu nhìn hồi lâu, dường như toàn bộ cơ thể sẽ chìm vào trong đó.

Là Vô không thể sai, là cái tên đã bị mình đưa ra khỏi cửa.

Chuyện giữa Đỏ Thẫm và Người Gác Đêm đã khiến hắn rất mệt mỏi, giờ đây nhìn thấy Vô, vậy mà nỗi sợ hãi của hắn đã giảm đi rất nhiều, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái bóng, theo bản năng cảm thấy đối phương có chuyện muốn nói.

Một lúc sau, trên tường xuất hiện biểu tượng kỳ quái, xoắn vặn như nòng nọc và phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm quỷ dị.

Cuối cùng, miễn cưỡng tổ hợp thành một hàng chữ: Phụ nữ đều không đáng tin.

Câu này ám chỉ điều gì đã rất rõ, Giang Thành biết rõ Vô là đang nói đến Lâm Uyển Nhi, hắn đã từng cho rằng mình là một người rất lý trí, nhưng Lâm Uyển Nhi lại là một ngoại lệ.

Giang Thành không muốn nghi ngờ cô, cũng không muốn nghi ngờ cô.

Bởi vì một khi làm như vậy, chính là sẽ phủ nhận tất cả những kỷ ức đẹp đẽ mà mình từng có, đồng thời hắn buộc phải

chấp nhận một sự thật tàn khốc.

Tất cả lòng tốt của Lâm Uyển Nhi đối với hắn đều là giả tạo.

Giữa bọn họ không hề có mối liên hệ tình cảm nào, cô chỉ muốn thứ gì đó từ trên người hắn.

Chỉ thế mà thôi.

Dòng chữ trên tường tan vỡ, những ký hiệu kỳ quái giằng co vặn vẹo, lại tạo thành một dòng chữ khác: Anh cũng giống như tôi.

Cánh cửa của Vô Giang Thành đã trải qua, cho nên hắn biết rất rõ câu chuyện của Vô người đàn ông mặc đồ đen, người chị đã tạo ra anh ta, người chị mà anh ta tin tưởng nhất, cuối cùng lại là người khiến anh ta tổn thương nhất.

Cô trao tất cả nỗi tuyệt vọng trong lòng cho người đàn ông mặc đồ đen Vô, đồng thời để lại tất cả vẻ đẹp tươi sáng cho người đàn ông mặc đồ trắng đại diện cho mặt tốt Vô.

Hai mặt chính phản diện của Vô, thực ra đều là sự lựa chọn của người phụ nữ tên Lâm Thần.

“Không, tôi không giống anh.” Giang Thành nhìn chằm chằm anh ta nói, hắn chỉ là cảm thấy kì lạ, đối với Lâm Uyển Nhi hắn chỉ là cảm thấy kì lạ, thậm chí ngay cả hoài nghi cũng không có.

Như thể nhìn thấu thứ trong mắt Giang Thành, bóng dáng của Vô khẽ run lên, trên tường không còn dòng chữ máu nào xuất hiện nữa mà thay vào đó là một bức tranh.

Từ từ, giống như một trình chiếu kiểu cũ, tấm màn mở ra.

Giang Thành nhìn thấy trong không gian cổ kính, một người phụ nữ đứng trước chiếc giường mà hắn đang bất tỉnh, một bàn tay che lên trên đầu của hắn, một vầng sáng màu xanh

lam nhạt tuôn ra, bóng dáng người phụ nữ đó dần dần biến mất, như thể cô đã bước vào ký ức của hắn.

Chính là căn phòng đó trong phó bản… …

Cánh cửa bụi bặm được mở ra, những ngọn nến trắng lần lượt được thắp lên, những chiếc ghế lưng cao vốn dĩ phủ đầy bụi đã được người phục vụ lau sạch với tốc độ cực nhanh.

Đây là một căn khán phòng, có phong cách đơn giản, trang trí trang trọng.

Nhưng đã lâu lắm rồi nó mới được bật lại.

Đây là khán phòng dưới lòng đất của tổng bộ Người Gác Đêm, dùng để ăn mừng những chiến công không thể để người khác biết được, đồng thời, cũng dùng để thông báo những sự kiện lớn, hoặc những quyết định, cú sốc, hay thậm chí là… hành quyết.

Tiếng chuông vang lên, những người mặc áo choàng đen lần lượt bước vào.

Tổng cộng có 12 nhóm, mỗi nhóm có 10 người.

Ngồi trong 12 khu vực được chia bên dưới khán phòng.

Khu vực lệch về bên phải trung tâm một chút trống rỗng, lẽ ra phải có 13 khu vực, tương ứng với 13 gia tộc đã thành lập nên Người Gác Đêm mới đúng.

Gia tộc nhà họ Hạ không nhận được lời mời.

Bởi chiến thắng lần này không thuộc về bọn họ.

Một bên của bục cao màu đen có một chiếc bàn dài, phía sau chiếc bàn dài có bảy người ngồi thành một hàng.

Đây là điểm cao nhất của toàn bộ khán phòng, đồng thời cũng thể hiện uy quyền tuyệt đối.

Bục thẩm phán.

Một chiếc búa gỗ màu đen gõ lên bàn hai lần, người đàn ông mặc áo choàng đen, trước ngực đeo huy hiệu vàng, nhướng mi nặng trĩu, giọng nói khàn khàn như hồi chuông báo tử.

"Im lặng!"

Dưới bục cao, những tiếng thì thầm biến mất, những khuôn mặt tái nhợt của một trong bộ áo choàng ngước lên, đôi mắt gần như trần trụi tập trung vào trên bục.

Hôm nay là một chiến thắng hiếm có của toàn thể Người Gác Đêm.

Bọn họ đã săn bắt thành công số 4 của Đỏ Thẫm.

Mặc dù trước đây đã từng có tiền lệ săn bắt thành công nhưng ngoài việc phải trả một cái giá đắt, tất cả những gì bọn họ nhận được chỉ là một thi thể bị phân thành nhiều mảnh.

Nhưng hôm nay là một ngày được ghi vào lịch sử, bọn họ đã bắt sống số 4 của Đỏ Thẫm, đồng thời, sẽ xét xử anh ta về những tội ác đã gây ra trong khán phòng tượng trưng cho công lý tuyệt đối này.

Hai ngọn nến được thắp lên, trên bục đài cao vốn dĩ tối tăm đột nhiên xuất hiện một bóng người, thân ảnh bị trói vào cột, cúi đầu, toàn thân đầy máu.

Khoảnh khắc bóng người xuất hiện, một tràng reo hò vang lên từ bên dưới.

"Ngụy Tân Đình." Một thanh âm dày đặc vang lên từ trên bục thẩm phán, khiến mọi người ù tai: "Cựu thành viên kế hoạch Vực Sâu, người được lựa chọn của nhà họ Ngụy."

"Vốn trực thuộc tiểu đội của Người Gác Đêm, mã số 4, cấp S, quyền hạn S, cấp độ bảo mật: Tuyệt mật."

"Hiện tại đã xác định rõ thân phận."

“Ngụy Tân Đình, anh đã phạm tội nặng, phạm vô số việc ác, nhưng thần rất nhân từ. Nếu như anh báo cáo những việc xấu của mình bây giờ, ăn năn kịp thời, thú nhận những thông tin chúng tôi cần và giúp chúng tôi dọn sạch Đỏ Thẫm, chúng tôi sẽ cố gắng kéo dài sinh mệnh của anh lâu nhất có thể.”

Giọng nói dưới tấm áo choàng vừa tốt bụng lại vừa thuyết phục: “Sau khi anh chết, chúng ta sẽ chôn tro cốt của anh tại nghĩa trang gia tộc. Tất cả quá khứ ô nhục của anh sẽ được che đậy. Chúng ta sẽ thay anh viết lại lịch sử. Mọi người đến đây đều sẽ làm như vậy. Con cháu nào đến đây cũng sẽ tự hào về anh!”

“Bọn họ sẽ đọc câu chuyện trên tấm bia của anh, bật khóc trước bia mộ của bạn, bọn họ…”

“Thôi bớt bớt đi.” Trên bục vang lên một giọng nói không hòa hợp, không lớn nhưng vừa đủ để mọi người nghe rõ.

“Tôi mới không thèm bị chôn ở nơi kinh tởm đó, cũng không cần ai đến gặp tôi, càng không cần ai bật khóc khi đọc câu chuyện của tôi”.

Ngụy Tân Đình đang cúi đầu lắc đầu liên tục, dưới cằm đầy vết máu: “Tôi ghét người ta khóc, đặc biệt là khóc trước mộ của tôi. Tôi không quen bọn họ, sẽ chỉ làm bẩn con đường luân hồi của tôi.”

“Cái thứ kiêu ngạo, sắp chết đến nới còn không chịu ăn năn hối cải!” Có người bên dưới đè nén giọng nói của mình, tựa như tràn đầy oán hận: “Chính là mày đã mang đến nỗi xấu hổ cho gia tộc!”

Nghe được giọng nói này, Ngụy Tân Đình cử động, tựa hồ muốn ngẩng đầu lên, nhưng cuối cùng lại vẫn không: “Là chú yêu của con đấy à?”

“Đã lâu không gặp, cửa trong cơ thể chú còn chưa bạo phát? Cháu còn tưởng rằng chú đã chết rồi cơ.”

Người đứng đầu ngồi trên ghế của nhà họ Ngụy nổi gân xanh trên lưng, có thể thấy được ông ta đang đè nén cơn tức giận: “Cha mày thậm chí còn không muốn nhìn thấy mày lần cuối, ông ấy xấu hổ vì mày, không, là cả gia tộc này đều xấu hổ về mày!”

“Bớt nói mấy lời quang minh chính đại này nữa đi, mặc dù tôi không thích người đàn ông mà chú đang nói đến, nhưng ông ấy còn mạnh hơn chú.” Ngụy Tân Đình bình tĩnh nói: “Ông ấy chỉ là tàn nhẫn, còn chú là vừa tàn nhẫn lại còn ngu ngốc, cho nên so bó đũa chọn cột cờ, ông ấy có thể tiếp nhận gia tộc họ Nguỵ, còn chú thì không thể, cũng đều có lý cả.”

Bên dưới mơ hồ có tiếng cười yếu ớt vang lên, giữa các gia tộc của Người Gác Đêm cũng không phải là sắt nguyên khối, mắt thấy nhà họ Ngụy tan nát, rất nhiều người đều có tâm tình vui vẻ.

Chương 638: Kế hoạch

Bị một hậu bối sắp bị xử tử ẩn ý châm chọc mỉa mai như vậy, người đàn ông nhà họ Ngụy bên dưới muốn tức giận phát điên.

Ngay cả cánh cửa mà ông ta đang mang cũng bắt đầu rung chuyển, chỉ cần là người có con mắt tinh tường đều có thể nhận ra rằng, ngày tàn của ông ta cũng sắp đến rồi.

Nhưng chỉ cần kế hoạch Vực Sâu có thể thành công, tất cả bọn họ sẽ không còn bị lời nguyền đằng sau cánh cửa hạn chế nữa, bọn họ sẽ thay đổi diện mạo và thống trị thế giới.

“Hơn 20 năm trước, mấy người đã chọn ra những đứa trẻ có tư chất cao nhất từ trong các gia tộc, tham gia vào Kế hoạch Vực Sâu, đưa chúng tôi tập trung đến cô nhi viện Khu 13 để đồng hành cùng Số 0.”

“Ở đó, chúng tôi đã được rèn thành những thanh kiếm sắc bén nhất trong tay các người, tiểu đội Đỏ Thẫm chịu sự quản lý trực thuộc của tổng bộ Người Gác Đêm, giúp các người loại bỏ tất cả những kẻ có thể đe dọa sự thống trị của các người.”

“Sự kiện linh dị, ác mộng, thậm chí nhìn rõ chân tướng, không còn muốn bị Người Gác Đêm các người kiểm soát nữa.”

“Chúng ta bị các người lừa gạt, còn cho rằng đây hết thảy đều là chính nghĩa, khó tránh khỏi có một số hy sinh cần thiết, tất cả đều là vì để hoàn toàn chấm dứt ác mộng, để cho càng nhiều người có cơ hội ngắm bình minh.”

“Cũng trong quá trình đó, trên mỗi một người chúng tôi đều gánh một cánh cửa. Chúng tôi tưởng đó là một món quà nhưng thực ra đó chỉ là lời nguyền độc ác nhất mà thôi”.

Giọng nói bình tĩnh của Ngụy Tân Đình đột nhiên lên xuống trầm bổng, toàn thân cũng run rẩy: “Cho đến cuối cùng, 20 năm trước, các người lừa chúng tôi nói rằng, chỉ cần… chỉ cần mở được cánh cửa cuối cùng, ác mộng sẽ kết thúc, chúng tôi sẽ được trở về với gia đình của mình, với thân phận như một anh hùng.”

“Nhưng…” Ngụy Tân Đình bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt đầy máu: “Các người không có nói cho chúng ta biết, cánh cửa cuối cùng là cửa của số 0!”

“Sau khi chúng tôi nhận ra có gì đó không ổn, các người lại lợi dụng thời gian sửa chữa của chúng tôi để bí mật tập hợp tất cả thành viên tinh nhuệ của Người Gác Đêm tấn công chúng tôi.”

“Cuối cùng, nếu không phải là Số 0 cưỡng ép mượn sức mạnh của cánh cửa để đưa chúng tôi đi thì toàn bộ tiểu đội Đỏ Thẫm đã bị các người tiêu diệt rồi.”

“Nhưng cuối cùng các người vẫn khống chế được Số 0, đáng tiếc là cửa của anh ấy đã rơi vào trạng thái ngủ say, các người không tìm thấy cánh cửa đó, tất nhiên cũng sẽ không thể nào mở được.”

“Cho nên các người đã phong ấn ký ức quá khứ của anh ấy, để anh ấy sống như một người bình thường, sau đó vào một thời điểm thích hợp, sẽ để anh ấy tiếp xúc với ác mộng.”

“Các người biết rõ rằng, cách tốt nhất để mở cánh cửa đó chính là đẩy anh ấy rơi vào tuyệt vọng.”

“Giống như 20 năm trước vậy.” Ngụy Tân Đình cười toe toét: “Các người hoàn toàn không nghĩ tới việc chúng tôi có

thể công phá cánh cửa đó của Số 0, chỉ lợi dụng chúng tôi làm vật phẩm tiêu hao, chờ chúng tôi không thể cầm cự được nữa, các người sẽ lợi dụng đội ngũ tốt đã mai phục sẵn, trước mặt Số 0, giết chết từng người chúng tôi."

"Hừ -" Anh ta ngẩng đầu lên, trong mắt có hai dòng máu và nước mắt: "Thật là tàn nhẫn mà, Số 0 không thuộc về thế giới của chúng ta. Anh ấy chỉ quen biết với mỗi chúng tôi trong thế giới này, cũng chỉ có những người Đỏ Thẫm chúng tôi đồng hành cùng anh ấy, nhưng các người lại muốn để lấy đi mọi thứ của anh ấy trên thế giới này.

"Chỉ là để đẩy anh ấy rơi vào tuyệt vọng, mở cánh cửa đó."

"Một khi cánh cửa của anh ấy được mở ra, đó mới là lúc cơn ác mộng thực sự bắt đầu."

"Trong thời gian cực ngắn, thế giới ác mộng sẽ trùng lặp với thế giới hiện tại của chúng ta, những nỗi kinh hoàng to lớn ẩn giấu sau cánh cửa sẽ đến với thế giới dưới hình dạng thật sự."

"Không bao giờ có quỷ dị gì hết, bọn chúng chỉ là những tồn tại nằm ngoài tầm hiểu biết của chúng ta, bọn chúng là những vị thần đến từ một thế giới khác."

"Nhưng chúng ta có thể khống chế bọn chúng!" Một giọng nói vang lên như hồng chuông, già nua cấp tiến, có thể tưởng tượng đây là một lão già khác đã sống mấy trăm năm, đối với kế hoạch Vực Sâu tràn đầy nhiệt huyết.

"Chỉ cần hai thế giới trùng hợp, việc cấm sử dụng sức mạnh sau cánh cửa bị phản phệ sẽ không còn tồn tại, có thể sử dụng sức mạnh của thần một cách không cần kiêng dè, thì chúng ta với thần có khác gì biệt đâu?"

"Không, nếu như nói những vật quỷ dị đó là thần, vậy thì chúng ta, những người có khả năng điều khiển chúng, chính là

những tồn tại vượt trên cả thần!”

Giọng nói của ông già cực kỳ kích động, cùng với việc phát ra giọng nói đó, mọi người dưới khán phòng đều ngẩng đầu lên, lộ ra dưới tấm áo choàng là đôi mắt đỏ như máu tràn đầy dục vọng.

Bọn họ đã bị đàn áp quá lâu, bị người thường trên thế giới này xa lánh, nguyền rủa và coi thường.

Kế hoạch Vực Sâu là cơ hội để bọn họ quay lại.

Ngụy Tân Đình nghe xong chỉ thở hổn hển đột nhiên cười lớn, tiếng cười khàn khàn vang vọng trong khán phòng rộng lớn, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng điên cuồng, giống như một trận mưa lớn dập tắt lễ hội của mọi người.

“Các người muốn khống chế thần?” Ngụy Tân Đình thở ra một hơi, giọng điệu đáng thương nói: “Đồ ngu ngốc.”

“Không cần phải nói lời thừa thãi với một kẻ phản bội đáng xấu hổ!” Bên dưới có người hét lên: “Xử tử đi, đây là cái giá cho sự ngỗ ngược của cậu ta!”

“Xử tử!”

“Xử tử!”…

Giọng nói lớn nhất trong khán phòng là người dẫn đầu nhà họ Ngụy, cũng chính là người đã từng là chú ruột của Ngụy Tân Đình.

“Theo quyết định của hội đồng xét xử, Ngụy Tân Đình, cựu thành viên của kế hoạch Vực Sâu, đã phạm tội ác tày trời, không biết ăn năn hối cải, hiện tại bị tuyên án tử hình, sẽ bị xử tử ngay lập tức!”

Khi chiếc búa gỗ màu đen rơi xuống, mọi chuyện đã được định đoạt.

Một khẩu súng lạnh chĩa vào sau đầu anh ta: “Há miệng ra để viên đạn bay thẳng ra khỏi miệng, sẽ không làm vỡ mặt anh.” An Hiên lặng lẽ đứng sau lưng anh ta, đã một lúc lâu rồi.

Với tư cách là người sống sót duy nhất của hành động Oanh Vĩ, anh ta được chọn làm người hành hình, đây cũng là một vinh dự lớn lao.

Một ông già mặc áo trắng vàng bước lên trên bục, bước chân nặng nề đi đến chỗ Ngụy Tân Đình, giống như một linh mục.

“Hài tử, trước khi chết còn có lời gì muốn nói không?” Giọng điệu của ông già còn tái nhợt hơn cả làn da của ông ta:“Thần sẽ tha thứ cho ngươi.”

Theo sau ông lão là hai thanh niên, các thanh niên hợp sức đặt một bức tượng cao bằng nửa người xuống đất, bức tượng trắng tinh trông không tì vết.

Ngụy Tân Đình hơi nghiêng đầu, chú ý đến pho tượng màu trắng, đôi mắt dần dần lơ đãng của Ngụy Tân Đình lại dừng lại một chút, môi chậm rãi mấp máy: “Tôi từng gặp một người phụ nữ, một người phụ nữ rất bướng bỉnh, cô ấy rất khách khí với tôi, còn mời tôi cùng cô ấy xuống địa ngục cùng với mình.”

“Con đường địa ngục thì…” Ngụy Tân Đình ngẩng đầu cười khẩy: “Mời các vị hãy lên đường cùng với tôi.”

“Hành hình!” Một giọng nói giận dữ vang lên từ bục thẩm phán.

“Bùm!”

Một viên đạn súng lục cỡ lớn bay về phía bục thẩm phán với ngọn lửa đẹp đẽ ở đuôi, trúng thẳng vào giữa lông mày của chủ tọa phiên tòa, ông già vừa ra lệnh xong.

Động năng khổng lồ xé toạc chiếc áo choàng đen, nhưng không xé được hộp sọ của ông ta.

Khi phát đầu tiên thất bại, phát tiếp theo An Hiên bắn đứt sợi dây trói Ngụy Tân Đình, sau đó kéo anh ta nhanh chóng rút lui, ngay trước khi mọi người kịp phục hồi tinh thần sau cú sốc thì một tiếng "bùm" lớn vang lên, một tiếng nổ ở trung tâm khán phòng như thể có thứ gì đó rất lớn từ trên trời rơi xuống.

Bức tượng màu trắng dính đầy máu, hai thiếu niên sợ hãi ngã xuống đất, một vật hình người cao gần 3 mét từ trên trời rơi xuống, một chân giẫm nát đầu của giáo sĩ già.

Chương 639: Tính sổ

Tiếng la hét, tiếng kêu cứu vang vọng khắp khán phòng, lễ hội ăn mừng chiến thắng ngay lập tức biến thành cuộc chạy trốn thục mạng.

Ngay thời khắc này, những người bên dưới dường như đã quên mất rằng rất nhiều người trong số họ đang mang cánh cửa, đang khống chế loại sức mạnh đó.

"Đây là cái gì vậy?" Có người kinh hãi nhìn chằm chằm trên bục cao.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, với nhận thức của Người Gác Đêm, tất nhiên cũng có thể nhìn ra, cái tên đột nhiên xuất hiện kia cũng là một môn đồ, cánh cửa trong cơ thể gã đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Hiện tại, gã chính là một sự kiện linh dị có thể di động, nếu như không bị khống chế, thậm chí có thể kéo tất cả bọn họ vào cánh cửa mất kiểm soát đó.

"Kẻ địch tấn công!"

"Kẻ địch tấn công!"

Tiếng còi chói tai chỉ vang lên vài lần rồi đột nhiên biến mất.

Biến mất cùng với tiếng còi, là những môn đồ mất kiểm soát đột nhiên ngã xuống, cũng như nhóm người ở gần nhất với các môn đồ.

Không gian trong khán phòng đang bị bóp méo với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, sự méo mó lấy những

môn đồ mất kiểm soát làm trung tâm, đang lan rộng ra xung quanh.

Trên mặt đất xuất hiện những gợn sóng màu đen quỷ dị, vị trí ở giữa hoàn toàn biến thành một cái lỗ đen, dường như tất cả ánh sáng đều bị hút vào trong đó.

Bất kỳ ai bị ảnh hưởng bởi các gợn sóng trước tiên sẽ vô tình dừng lại, sau đó hoàn toàn biến mất vào bóng tối như bùn sau khi các gợn sóng bao phủ toàn bộ cơ thể họ.

Bọn họ không chết nhưng lại vướng vào một sự kiện linh dị khủng khiếp.

Động tác của An Hiên rất nhanh, sự việc xảy ra đột ngột, khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, anh ta đã kéo Ngụy Tân Đình ra khỏi khán phòng.

Nhìn cánh cửa gỗ nặng nề hoàn toàn không thể cản được cú đá của anh ta.

Băng qua một con đường nhỏ, bọn họ đến một gara ngầm, một chiếc ô tô màu đen kín đáo đậu trong góc, nhìn thấy họ đi ra, liền đạp ga lao ra ngoài.

Tài xế lao ra khỏi ghế lái, đỡ lấy Ngụy Tân Đình đang thở hổn hển trong tay An Hiên: “Mau lên xe!”

Người phụ trách là một người phụ nữ có vẻ ngoài khá trầm lặng nhưng có dáng người cân đối và đôi mắt xanh lam nhạt đầy ấn tượng.

Nhưng điều khiến Hoàn Diên Ninh không ngờ tới, là sau khi giúp ném Ngụy Tân Đình người đầy máu vào xe, An Hiên không những không lên xe mà còn chĩa súng vào Ngụy Tân Đình đang nằm trong ghế sau.

Sau một phát súng nổ vang, máu từ đầu gối của Ngụy Tân Đình nổ ra, toàn thân anh ta cuộn tròn như một con tôm.

“Anh điên rồi sao?!” Hoàn Diên Ninh nhìn An Hiên, kinh hãi nói.

“Mặc dù cái chết của thành viên trong đội của tôi là âm mưu của bộ phận thi hành của Người Gác Đêm, nhưng nó cũng có liên quan đến anh.” An Hiên lạnh lùng nói: “Chuyện giữa anh và tôi đã được giải quyết xong, bây giờ tôi phải quay về để tính sổ với những lão già đó!”

Hoàn Diên Ninh, người đã kế thừa cánh cửa số 4, không biết trong đầu An Hiên đang nghĩ gì: “Anh quay về làm cái gì? Tự tìm cái chết à?”

“Môn đồ bên trong trước khi bị ăn mòn cũng là quái vật cấp S, cánh cửa của gã rất đặc biệt, cộng thêm chấp niệm của gã rất sâu, người như anh nếu như bị cuốn vào thì chỉ có chết!” Hoàn Diên Ninh dường như biết không ít nội tình, cho nên càng không hy vọng nhìn An Hiên tự tìm đường chết: “Nếu như phải dùng đánh giá tiêu chuẩn của Người Gác Đêm thì sự kiện linh dị bên trong ít nhất cũng sẽ gần đến cấp S.”

Đối với trang web do Người Gác Đêm điều hành đằng sau hậu trường, cấp độ cao nhất của các sự kiện linh dị từng xảy ra chẳng qua cũng chỉ là cấp A.

Sự kiện linh dị trên cấp A hoàn toàn không được đăng lên trang web, một là hoàn toàn sẽ không ai nhận đơn, cũng sẽ không ai có thể giải quyết được.

Thứ hai là cần phải giữ bí mật, xét cho cùng, một số sự kiện linh dị quá đáng sợ, không thể giải thích được, một khi bị vạch trần sẽ dễ dàng gây ra hoảng loạn.

“Hoàn tiểu thư, cô cứ lo tốt việc của mình đi là được.”

“Còn nữa, hãy nhớ cầm máu cho anh ta, tôi đã đồng ý là anh ta không thể chết.”

Nói xong, An Hiên quay người chạy về hướng mình vừa đi đến.

Hoàn Diên Ninh nhìn bóng lưng An Hiên, biết đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, đồng thời cũng là lần cuối cùng.

Ở một khía cạnh nào đó, bọ họ là những con người giống nhau, đều sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình vì một mục tiêu chính đáng và vĩ đại, đồng thời, sau khi mục tiêu này sụp đổ, họ cũng rơi vào tình trạng bối rối ngắn ngủi.

Tổng bộ của Người Gác Đêm bị tấn công, điều chưa từng xảy ra trước đây, nhưng sau cơn hoảng loạn ban đầu, những người còn lại vẫn thể hiện tính chuyên nghiệp cao độ.

Tất cả các lối ra đều bị phong tỏa, không ai được phép rời khỏi tổng bộ, đồng thời, hết tốp tinh nhuệ này đến các tốp tinh nhuệ khác đã tràn vào tổng bộ để tham gia giải cứu.

May mắn thay, Hoàn Diên Ninh và Ngụy Tân Đình đã lao ra ngoài trước khi vòng vây được thắt chặt hoàn toàn, sau đó hòa vào dòng xe cộ và biến mất không dấu vết.

Trong xe, Hoàn Diên Ninh gọi điện thoại: “Đồng Triệt, người đón được rồi, hiện tại đang trên đường trở về!”

Có vẻ lo lắng bị theo dõi, cô thỉnh thoảng liếc nhìn gương chiếu hậu và tỏ ra lo lắng.

“Được rồi, cô gái ơi, cô đừng dùng giọng điệu này nữa, làm tôi cũng căng thẳng theo.” Giọng nói có chút trẻ con, mang theo chút phàn nàn: “Không phải là cô không biết, tôi cũng là không còn cách nào khác mà.”

“Số 4 tạm thời không chết được đâu, ít nhiều vẫn có thể gắng gượng được vài ngày nữa. Suy cho cùng, tang lễ nên theo phong cách Trung Quốc hay phương Tây, chúng ta vẫn cần tham khảo ý kiến của đương sự về phong cách cụ thể.”

Gần đây ở chung với những kẻ tâm thần này, Hoàn Diên Ninh cảm thấy thần kinh của mình cũng càng ngày càng lớn hơn rất nhiều, số 13 của Đỏ Thẫm rõ ràng là trông giống như một đứa trẻ, nhưng lúc nào giọng điệu cũng như một lão thần.

Lúc đầu cô còn tưởng cậu ta là bị cửa ảnh hưởng, vì dù sao năng lực của cậu ta cũng là suy luận.

Nhưng số 8 lại trực tiếp lắc đầu nói không phải, số 13 cậu ta là ngứa đòn, cứ đánh cho một trận là được.

Sau đó cô đã đích thân diễn tập một lần, đánh cho số 13 đến khóc cha đòi mẹ, quả nhiên mấy ngày liền, ngữ khí của đứa trẻ này khi nói chuyện đã tốt hơn rất nhiều. …

Tên mập ngủ gật trên sô pha, mấy ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi thoải mái vào ban đêm, anh ta luôn cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Mấy ngày nay bác sĩ không ra ngoài nhiều, bữa ăn cũng là tên mập chuẩn bị xong xuôi, sau đó hắn mới đi xuống tuỳ tiện ăn một chút, tên mập cảm thấy tâm trạng bác sĩ có gì đó không ổn, nhưng khi hỏi thì bác sĩ lại không nói gì cả.

Vừa mới lúc nãy khi ăn xong, bác sĩ đột nhiên hỏi chính mình: “Lâm Uyển Nhi gần đây có tới đây không?”

Câu nói này khiến tên mập bối rối, trước hết anh ta tự hỏi mối quan hệ của mình với bà chủ Lâm vẫn chưa đến mức đó, bà chủ Lâm có tới thì cũng là để tìm bác sĩ.

Thứ hai, đây là lần đầu tiên tên mập được bác sĩ hỏi về bà chủ Lâm kể từ khi anh ta có thể nhớ được mọi thứ đến nay.

Tên mập do dự một lát rồi nói: “Bác sĩ, anh có chuyện gì muốn tìm sếp Lâm à, nếu như anh có chuyện gì thì cứ gọi cho chị ấy là được.”

Dừng một chút, tên mập tựa hồ cảm thấy trong lời nói của mình có gì đó mang nghĩa khác, lại bổ sung thêm một câu: "Tiền điện thoại sẽ không tốn bao nhiêu đâu."

Nói xong, tên mập liền hối hận, vốn tưởng rằng bác sĩ sẽ bắt chước lời nói của mình, cho rằng hắn vì nội hàm của mình mà keo kiệt.

Nhưng điều khiến tên mập ngạc nhiên là bác sĩ lại không nói gì, ăn được mấy miếng rồi lên tầng.

Khi dọn bát đĩa, tên mập nhận thấy bác sĩ hầu như không ăn thức ăn mấy, thậm chí đến cơm cũng chỉ ăn vài miếng, rồi uống một ít canh.

"Bác sĩ, bị làm sao vậy?" Tên mập không khỏi có chút lo lắng, bản năng cảm thấy lần này bác sĩ đều không giống như những lần trước đây.

Hơn nữa ánh sáng trong mắt bác sĩ cũng đã biến mất rồi.

Chương 640: Như vậy cũng tốt

Anh ta ngửi thấy một mùi gì đó cổ quái.

Hồi buổi chiều, tên mập nhận được điện thoại của Hoè Dật, giọng điệu rất lo lắng, như thể vừa xảy ra chuyện khẩn cấp.

Hoè Dật cho biết anh ta đã gọi cho bác sĩ nhưng điện thoại luôn tắt máy.

Biết có một số việc không tiện nói qua điện thoại, tên mập đã yêu cầu Hoè Dật đến phòng làm việc, có gì trực tiếp nói chuyện với bác sĩ.

Trước đây Hoè Dật đã từng đến đây, cho nên địa điểm phòng làm việc cũng không có gì bí mật.

Chưa đầy một giờ, Hoè Dật đã vội vàng đến nơi, cẩn thận hơn, thay bộ quần áo hoàn toàn khác với phong cách trước đây, đồng thời còn đội mũ bảo hiểm.

Vào cửa sau khi nhìn thấy Giang Thành, Hoè Dật cởi mũ bảo hiểm xuống, vội vàng nói: "Xảy ra chuyện rồi!"

"Cứ từ từ, ngồi xuống hãy nói." Tên mập rót cho anh ta một cốc nước, mời anh ta ngồi xuống.

Sau khi uống vài ngụm nước, Hoè Dật lau khóe miệng, lấy máy tính xách tay từ trong ba lô sau lưng ra, thành thạo nhập một loạt mật khẩu.

"Hai người mau đến xem." Anh ta xoay máy tính, để màn hình hướng về phía Giang Thành và tên mập.

Tên mập chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm vào máy tính và hỏi: "Đây là chuyện gì vậy?"

Trang web ban đầu tràn ngập các nhiệm vụ được phát hành, nhưng bây giờ tất cả nội dung đã bị xóa, chỉ sau vài giây, tài khoản của Hoè Dật đã bị đẩy ra.

"Trang web xảy ra vấn đề rồi." Giang Thành nhìn vào máy tính nói.

Cảm thấy dường như hai người vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Hoè Dật lo lắng nói: "Đây là chuyện chưa từng xảy ra, hơn nữa hậu quả rất đáng sợ!"

Tên mập thu hồi ánh mắt nhìn về phía Hoè Dật, ánh mắt tựa như đang đặt ra những câu hỏi như "Không phải là sẽ không nhận được nhiệm vụ sao, sẽ đáng sợ đến mức nào chứ."

Một lúc sau, tên mập đột nhiên đứng dậy, như chợt nhớ ra điều gì, tức giận nói: "Mẹ kiếp, trang web không phải định chạy mất đấy chứ, vậy phần thưởng của nhiệm vụ lần này chúng ta phải đi đòi ai đây?"

Lần này nhóm của bọn họ đã thoát chết trong gang tấc, nếu cuối cùng không kiếm được tiền thì tên mập sẽ là người đầu tiên không làm nữa.

"Đây chỉ là một trong những vấn đề mà thôi." Hoè Dật phát hiện tên mập vẫn chưa hiểu nên đành phải giải thích với anh ta: "Những người chúng ta vừa từ nhiệm vụ ra ngoài còn đỡ, anh có bao giờ từng nghĩ đến những người vừa rồi tiếp nhận nhiệm vụ, đang tập trung tại địa điểm làm nhiệm vụ hay không, hoặc là những người đang chờ sàng lọc thêm thông tin nhiệm vụ của họ từ trang web thì sao?

"Trang web không chỉ là nơi nhận nhiệm vụ mà còn cung cấp một nền tảng, trang web sẽ giúp những người như chúng

ta che giấu danh tính, bên trong này vẫn còn rất nhiều điều chúng ta chưa biết.”

“Nói chung, một khi trang web ngừng hoạt động, hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.”

Hoè Dật có một số lời chỉ nhắc qua mà thôi, nhưng Giang Thành đã nghe hiểu, trang web này giống như một nền tảng cho phép mọi người trao đổi thông tin, hầu hết những người trên đó đều là môn đồ hoặc những người có liên quan đến họ, điều này tạo thành một vòng tròn.

Nói một cách đơn giản, đó là một vòng tròn các sự kiện linh dị nơi mọi người có thể chia sẻ thông tin cần thiết để giao dịch.

Hơn nữa quan trọng nhất, nền tảng này mang tính chính thức và sẽ giữ bí mật liên lạc của cả hai bên.

Nhưng sau khi sự việc này xảy ra, kênh liên lạc của mọi người đều bị cắt đứt, kéo theo hàng loạt hậu quả mới là đáng sợ nhất.

Dù sao thì, không ai biết chính xác mọi người đang giao tiếp những gì thông qua nền tảng này.

Để đưa ra ví dụ đơn giản nhất, giả sử ai đó đã tiếp quản một sự kiện linh dị được xếp hạng cấp C. Nhưng trên thực tế, ngay sau khi anh ta tiếp nhận nhiệm vụ, độ khó của sự kiện linh dị không rõ vì lý do gì đã tăng mạnh và trở thành cấp A, nhưng vì trang web bị sập nên họ không nhận được tin nhắn, và sau đó…

Sau đó thì không còn sau đó nữa.

Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Có biết nguyên nhân tại sao không?”

Nghe vậy, ánh mắt Hoè Dật có chút kỳ quái, anh ta lén nhìn vào mắt Giang Thành, sau đó vẻ mặt trở nên mất tự nhiên.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.” Tên mập không nghĩ nhiều như Giang Thành, vẫn đắm chìm trong nỗi đau mất đi phần thưởng.

Theo anh ta, trang web này rất giống công ty mình từng làm việc, ông chủ và chị dâu bỏ trốn, mang theo tiền lương của tất cả mọi người.

“Tôi nghe nói… Tôi nghe nói hình như chỗ Người Gác Đêm có vấn đề.” Hoè Dật bỗng nhiên hạ giọng, giọng điệu không chắc chắn lắm: “Gần đây tổng bộ của bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó, hình như đã nổ ra một sự kiện linh dị nào đó. Hơn nữa cấp bậc rất cao, lại có rất nhiều người tham gia, Người Gác Đêm bị thương vong nặng nề, một số thành viên đang làm nhiệm vụ ở nơi khác cũng bị điều chuyển về số lượng lớn.”

Sau khi nghe được sự việc này, cộng với thái độ thận trọng của Hoè Dật, rõ ràng là anh ta đã đổ lỗi cho Đỏ Thẫm về sự việc này.

Trong mắt anh ta, ba người tên mập Giang Thành và Lâm Uyển Nhi đều là những thành viên quan trọng của Đỏ Thẫm.

Vì thế anh ta đến đây để nghe ngóng đôi chút.

Nhưng Giang Thành cũng không có tâm tư giải thích với anh ta, trực tiếp hỏi: “Nguồn tin có đáng tin cậy không?”

“Đáng tin cậy.” Hoè Dật có chút đau lòng nói: “Tôi chỉ lo bỏ sót một số tin tức quan trọng nên đã thế chấp biệt thự để lấy được tin tức này.”

Thời gian gần đây anh ta với các chị dâu đều ở khách sạn, nhân viên lễ tân khách sạn nhìn ánh mắt của anh ta không đúng, từng nghi ngờ đối phương và muốn báo cảnh sát.

“Tin tức này anh cứ tiếp tục theo dõi, có tin tức gì lập tức báo cho tôi biết.” Giang Thành nói.

Thấy Giang Thành nói như vậy, Hoè Dật có một số lời cũng không tiện hỏi ra miệng, nếu như thực sự là Giang Thành đang diễn kịch với anh ta, cố ý giấu một số chuyện, anh ta cũng không cách nào hỏi được, ngược lại sẽ tự gây phiền toái cho chính mình.

Bên nặng bên nhẹ, anh ta vẫn có thể phân biệt được rõ ràng.

Hơn nữa đối với anh ta mà nói, thiện cảm đối với đám người Giang Thành rõ ràng là cao hơn so với Người Gác Đêm, dù sao trong thời khắc mấu chốt, chính là Giang Thành đại diện cho Đỏ Thẫm đã cứu mạng anh ta, đồng thời Người Gác Đêm đứng đằng sau trang web… Haha, họ cử cả một đội đi, sẵn sàng giết người cướp hàng.

Khác với suy nghĩ của Hoè Dật, suy nghĩ của Giang Thành càng tập trung vào mối liên hệ giữa nhiều thứ, Hoè Dật đã giới thiệu trước đó, nói rằng trang web có vấn đề xảy ra 3 ngày trước.

Theo ước tính thời gian, lúc đó bọn họ vừa rời khỏi thị trấn Đá Xám, nói cách khác, không lâu sau khi Người Gác Đêm truy đuổi mấy người Bì Nguyễn Lạc Hà, thì tổng bộ của Người Gác Đêm đã xảy ra sự kiện linh dị, dẫn đến thương vong nặng nề.

Đây có phải là quá trùng hợp rồi không?

Có một điểm trong suy đoán của Hoè Dật, Giang Thành đồng ý, sự kiện linh dị này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên mà là do con người tạo ra.

Là Đỏ Thẫm.

Là sự trả thù của Đỏ Thẫm đối với Người Gác Đêm.

Hắn không còn sức lực để suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra với Bì Nguyễn, rút cuộc là đã chết hay bị Người Gác Đêm bắt, hiện tại hắn có nhiều chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

Thân phận của Lâm Uyển Nhi.

Hoặc là nói… lập trường của cô ấy.

Sau khi vấn đề của Lâm Uyển Nhi bị vạch trần một cách tàn nhẫn, Giang Thành nhận ra rằng khả năng cải trang của Lâm Uyển Nhi trước đó không hoàn hảo, thậm chí có thể nói là bất cẩn.

Không phải là bản thân không biết mà là lần nào cũng bị chính mình phủ nhận trong tiềm thức.

Người phụ nữ luôn ở bên cạnh hắn như một người chị, là chỗ dựa sâu sắc nhất trong trái tim hắn, niềm tin và thậm chí là điểm giới hạn của hắn.

Nhưng bây giờ, tất cả những điều đó đã không còn nữa.

Hắn trước giờ chỉ luôn có một mình.

Như vậy cũng tốt.

Chương 641: Nghi ngờ

…

“Cạch.”

“Cạch.”

“Cạch.”…

Tiếng bước chân giòn tan vang vọng trong hành lang sâu, ngoại trừ vài ngọn nến trắng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, trên tường hai bên chỉ có những bức chân dung nối tiếp nhau.

Vào lúc này, những bức chân dung này dường như trở nên sống động, khuôn mặt hung dữ, có người nổi gân xanh, có người tóc bù xù, mắt đỏ hoe, khóe mắt không ngừng chảy máu, có người còn trông như cả cái đầu sắp tách ra vậy… .

Mỗi bức ảnh ở đây đều là một môn đồ, thành viên cấp cao của Người Gác Đêm, dáng vẻ trước khi bị hành quyết.

Dưới ánh nến mờ ảo, một cái bóng xinh đẹp đung đưa.

Cuối hành lang là một cánh cửa tối om.

Trên cửa có một chiếc tay nắm cũ kỹ, đầy vết xước của thời gian, tựa hồ chỉ cần chạm vào sẽ có thể nhặt được vài dấu vết của thời gian.

Đứng trước cửa, một bàn tay mảnh khảnh nắm lấy tay nắm, đẩy cánh cửa hiếm khi mở này ra.

Hầu hết những người có tư cách đẩy cánh cửa này đều đã chết, chân dung của họ treo ở hai bên hành lang sâu nơi người phụ nữ bước vào.

Hãy để ý mọi người đến đây.

Nó dường như là một lời cảnh báo đừng lặp lại con đường cũ của mình.

“Cót két——”

Cánh cửa mở vào bên trong, dưới ánh sáng lốm đốm, thứ phản chiếu là một căn phòng lớn được bao phủ bởi kết cấu màu xám, bầu không khí buồn bã như chết chóc và tiếng thở nặng nhọc.

“Cô tới rồi.” Có người thở ra, giống như một ông già sắp trút hơi thở cuối cùng.

Lâm Uyển Nhi đưa tay vén mớ tóc rối quanh tai lên, gật đầu, ông già đứng trước mặt mặc áo choàng đen, chỉ lộ ra chiếc cằm tái nhợt.

“Đã biết hết mọi chuyện rồi sao?” Sau một lúc im lặng, ông già lại hỏi.

“Đỏ Thẫm đã tấn công hội trường của tổng bộ, tại nơi hành quyết, dẫn đến bộc phát sự kiện linh dị trên cấp A.” Lâm Uyển Nhi trả lời: “Ngoài ra, họ còn cướp đi số 4 Nguỵ Tân Đình của Đỏ Thẫm.”

“Đó không phải là công kích, mà là báo thù! Không, là công kích đã tính toán từ lâu, chúng ta đều đã bị lừa!” Một giọng nói khác đột nhiên vang lên trong bóng tối.

Ánh mắt của Lâm Uyển Nhi không thay đổi, dường như cô đã biết ở đó có người.

Xuyên qua màn sương xám, một bóng người khác xuất hiện, cũng mặc áo choàng đen.

Nhưng người này nhìn còn thảm hại hơn nhiều, trán áo choàng dường như bị đốt cháy, lộ ra một cái lỗ lớn, bên trong có vết máu mờ nhạt.

“Chủ tọa, tình trạng của ngài hình như rất xấu.” Giọng nói của Lâm Uyển Nhi có chút kinh ngạc.

Ông già lên tiếng trước lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Lâm Diên, tình hình thực tế của sự kiện lần này còn tệ hơn nhiều so với cô tưởng tượng. Chúng ta lo lắng sẽ gây hoảng loạn nên đã che đậy đi một phần chân tướng.”

“Lần này đã được xác nhận là một cuộc tấn công đã được lên kế hoạch từ lâu của Đỏ Thẫm, tất cả mọi chuyện trước đó đều là do bọn họ dàn dựng, bao gồm cả việc số 4 Ngụy Tân Đình bị chúng ta bắt sống.”

“Bọn họ chỉ muốn nhân cơ hội này tập hợp tất cả 12 gia tộc lại rồi tiêu diệt trong một lần.”

“Sự kiện linh dị gây ra lần này là cấp S. Hầu như không có người nào trong số những người bị ảnh hưởng đầu tiên sống sót. Những người trong 12 gia tộc đến tham dự cuộc họp đều chịu tổn thất nặng nề. Tính cả những người cứu hộ, chỉ có một phần ba trong số họ sống sót. Trong đó vẫn còn có một bộ phận…” Ông già dừng một chút, lời tiếp theo không nói nữa.

Nhưng Lâm Uyển Nhi hiểu rằng ý của ông già là rất nhiều người sống sót đã bị tàn tật, để sống sót, họ đã sử dụng quá mức sức mạnh của cửa bên trong, vì vậy bất luận là đối với Người Gác Đêm, hay là các gia tộc, đều vô dụng, thậm chí có thể là một gánh nặng.

“Đó là loại cửa gì?” Lâm Uyển Nhi hỏi.

Ông già có vết thương trên trán trước khi nghe điều này đã tức giận nói: “Đó là cửa của Hạ Đàn! Ông ta đã hoàn toàn bị ăn mòn, những tên khốn phản bội của nhà họ Hạ đã không xử tử ông ta như đã thỏa thuận. Bọn họ đã luôn giữ lại anh ta cho đến tận bây giờ.”

Cái tên Hạ Đàn này đã quen thuộc với thế hệ Người Gác Đêm cũ, anh ta được coi là thiên tài đã sáng lập ra gia tộc họ Hạ, một trong 13 gia tộc ban đầu của Người Gác Đêm.

Bởi vì không thích bị gò bó nên đã để anh trai Hạ Uyên chiếm ưu thế, trở thành gia chủ của nhà họ Hạ, nhưng luận thủ đoạn cao thấp, thì Hạ Uyên còn kém xa.

Không giống như những người anh em có mối thù nổi tiếng của nhà Ngụy, anh em nhà Hạ có mối quan hệ rất tốt, hơn nữa định hải thần châm hiện tại của nhà họ Hạ Cung Triết, năm đó cũng không phải là đối thủ của Hạ Đàn.

Bởi vì xếp hạng cao nhất của Người Gác Đêm là cấp S nên nhiều người thuộc thế hệ cũ đang tung tin đồn rằng dựa vào năng lực của Hạ Đàn, cấp S thực sự đã chôn vùi ông ta.

Sau đó, Đỏ Thẫm để mắt đến Hạ Đàn, sử dụng Hạ Đàn đã bị ăn mòn hoàn toàn để tạo ra một sự kiện linh dị một cách nhân tạo nhằm đối phó với chính mình, đó là điều mà Người Gác Đêm không bao giờ ngờ tới.

Dù sao thì… nhà họ Hạ năm đó đã hứa sẽ xử lý thảo đáng Hạ Đàn.

"Lừa đảo…" Đôi mắt của ông già được gọi là chủ tọa đỏ hoe, khi ông ta tức giận, thậm chí còn cảm thấy xung quanh mình có thứ gì đó vô hình đang run rẩy: "Đám người nhà họ Hạ cũng không thể giữ lại nữa, đều là những kẻ lừa đảo đáng xấu hổ!"

"Bất luận nói thế nào, hiện tại mọi thứ đều tập trung vào kế hoạch, chúng ta nên tập trung đối phó với Đỏ Thẫm. Về phần nhà họ Hạ, chúng ta sẽ nói sau." Ông già đầu tiên lên tiếng liếc nhìn người sau nói.

Nhà họ Hạ đối với Người Gác Đêm mà nói, cũng là một tồn tại đau khổ, từng xuất hiện một Hạ Đàn kiên quyết phản

đối kế hoạch Vực Sâu, khó khăn lắm mới đánh bại được cái tên Hạ Đàn, để cho gã hoàn toàn bị cánh cửa trong cơ thể ăn mòn, kết quả phát hiện ra việc đối phó với Cung Triết cũng chẳng dễ dàng gì.

Không phải bọn họ không có biện pháp đối phó Cung Triết, mà là… không đáng.

Bọn họ phải chịu trách nhiệm quản lý tất cả 12 gia tộc hàng đầu của Người Gác Đêm.

Phát hiện Lâm Uyển Nhi đang nhìn vết thương trên trán, ông già được gọi là chủ tọa sắc mặt khó coi, dường như đang nghĩ đến phát súng bắn vào mình, tức giận nói: "Đỏ Thẫm lần này có thể thành công, phần lớn là do xúi giục một số người có ý chí không kiên định trong chúng ta nổi dậy, những tên phản nghịch này đã làm đục ngầu dòng nước bên trong. Bây giờ những người này đã bị chính tay tôi dọn sạch sẽ rồi."

"Vậy thì tốt." Lâm Uyển Nhi nhường ông ta một bước.

"Lâm Diên." Ông già nói: "Hãy nói tình hình bên phía cô đi."

"Số 0 đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi." Giọng nói của Lâm Uyển Nhi rất bình tĩnh, như đang kể lại câu chuyện của người khác vậy.

"Làm sao có thể?" Ông già nghe được lời này hiển nhiên sửng sốt: "Trí nhớ của hắn đã khôi phục rồi sao? Chẳng phải cô đã dùng năng lực của mình xâm chiếm ký ức của hắn, phong tỏa quá khứ của hắn rồi sao? Hắn chỉ nên nhớ những gì cô cho phép hắn nhớ mới đúng."

Đối với năng lực của người phụ nữ trước mặt bọn họ chưa bao giờ có bất kỳ nghi ngờ nào.

"Đúng vậy, nhưng sau lần cuối cùng tôi tiến vào ký ức của số 0, có người đã theo dõi và ngăn cản tôi xóa ký ức của số 0."

Lâm Uyển Nhi nói: “Trong cơ thể số 0 đã có thêm một cánh cửa, tên đó cũng đang nhắm vào cánh cửa của vực sâu đang ngủ yên trong cơ thể số 0.”

“Vậy thì giết nó đi. Tại sao không giết nó ngay tại chỗ đi?!” Ông già chủ toạ tính khí nóng nảy.

“Tên kia có chút khó đối phó, tôi sợ gây ra động tĩnh quá lớn, sẽ đánh thức hoàn toàn ký ức của số 0.” Lâm Uyển Nhi duỗi tay ra, trên cổ tay mảnh khảnh của nàng có một vết máu rất nông và mỏng.

Chương 642: Lão Hội Trưởng

“Bỏ đi, chuyện này có thể tạm thời gác lại.” Ông già đầu tiên ngước mắt lên nói: “Điều quan trọng bây giờ là kí ức của Số 0.”

“Nhưng cũng may kí ức của hắn chỉ khôi phục một phần, Lâm Diên, tôi nghĩ cô có cách có thể bù đắp.”

“Suy cho cùng, Số 0 và Đỏ Thẫm đều là do cô một tay huấn luyện ra, cô chính là giáo quan của bọn họ, không có ai hiểu rõ bọn họ hơn cô.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Lâm Uyển Nhi nói.

“Không phải cố gắng hết sức, mà là buộc phải!” Ánh mắt của chủ tọa hung ác, ngoài vết máu trên trán, còn có thứ gì đó đang bò dưới da: “Kế hoạch Vực Sâu nhất định phải thành công, không thể chỉ vì một sai sót nhỏ mà mất tất cả, chúng ta không còn thời gian nữa rồi.”

Lâm Uyển Nhi nhìn ông ta, gật đầu: “Tôi biết rồi, chủ tọa, nhưng tôi nghĩ điều ông cần bây giờ chính là nghỉ ngơi. Tôi có thể cảm nhận được cánh cửa kia của ông đang lung lay muốn mở ra rồi.”

“Đáng chết, đều đáng chết! Đỏ Thẫm, Hạ Đàn, An Hiên, còn có toàn bộ nàh họ Hạ … những kẻ phản loạn này!!” Ông già chủ toạ càng nói càng kích động, khuôn mặt phủ trong sương mù xám nứt ra, khắp người đều là những vết thương đẫm máu, bộ dáng rất đáng sợ.

Ông già đầu tiên thở ra một hơi, xua tay với Lâm Uyển Nhi: "Cô về trước đi, có tình hình gì kịp thời báo cáo, bên phía Đỏ Thẫm sẽ vẫn còn có động thái tiếp theo."

Sau khi Lâm Uyển Nhi rời đi, ông già chủ toạ kích động trước đó mới dần dần bình tĩnh lại, ông ta nhìn chằm chằm vào phương hướng Lâm Uyển Nhi biến mất, trong mắt hiện lên sự tham lam không che giấu.

"Tôi biết ông bị thương rất nặng, nhưng ông không thể đánh chủ ý lên cánh cửa kia của cô ta." Ông già dừng lại, khuyên nhủ: "Ít nhất không phải bây giờ, cô ta vẫn có ích với chúng ta."

Nghe vậy, khuôn mặt hung ác của ông già chủ toạ dần dần trở nên bình thường, vặn vẹo cái cổ, nhìn sang ông già bên cạnh, âm hiểm nói: "Lão Quỷ, không thể trông cậy vào cô ta nữa, năm đó tôi đã không tin tưởng ả ta rồi, là ông cứ nhất định muốn lựa chọn ả làm người phụ trách kế hoạch Vực Sâu."

Ông già được gọi là Lão Quỷ lắc đầu, một tay nhặt một cây nến trên bàn rồi bước trở lại: "Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, năm đó Hạ Đàn đã dẫn những người kia đến gây tổn hại nghiêm trọng cho chúng ta, suýt chút nữa đã phá hỏng kế hoạch của chúng ta, lúc đó không có ai phù hợp hơn cô ta nữa."

"Nhưng bây giờ thì tốt rồi, chúng ta đã có một con đường khác để mở ra cánh cửa Vực Sâu."

Nghe thấy Lão Quỷ nói như vậy, ông già chủ toạ như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt chợt khựng lại, sau đó hô hấp trở nên gấp gáp: "Chuyện đó… thành công rồi?"

Lão Quỷ cũng không trả lời, cầm chân nến đi về phía sâu trong phòng, nếu như nơi bọn họ đứng trước đó bị bao phủ bởi

một làn sương mù màu xám thì nơi họ đang hướng tới bây giờ, thì là bóng tối thực sự.

Hơn nữa loại bóng tối này dày đặc đến nỗi bước vào trong có cảm giác như người ta bị chìm xuống biển sâu, ngay cả âm thanh cũng biến mất.

Càng đi sâu, ngọn lửa trên chân nến không ngừng thay đổi, từ màu sắc ban đầu dần dần chuyển sang màu xanh lục, ngọn lửa bị trấn áp cực thấp nhưng không hề tắt.

Ngọn lửa xanh cháy yếu ớt, giống như ngọn lửa ma trơi.

Nhưng ma trơi này kỳ thực đã xua tan bóng tối xung quanh, mơ hồ xuất hiện một chiếc ghế trước mặt hai người, đó là một chiếc ghế gỗ kiểu dáng rất cổ xưa, có tựa lưng và một tấm vải trắng che lại tựa lưng.

Khi bọn họ đến gần, Lão Quỷ cầm chân nến từ từ ngồi xổm xuống, ánh sáng yếu ớt chỉ có thể chiếu sáng vị trí dưới ghế.

Ánh nến rung chuyển kịch liệt, ngay sau đó, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, một đôi chân tự nhiên xuất hiện trên chiếc ghế vốn trống rỗng trước đó.

Ông ta đi một đôi giày vải đế trắng đế đen kiểu cũ, quần cũng làm bằng vải thô, trông cũ kỹ và rẻ tiền, rõ ràng là quần áo đã lỗi thời từ mấy chục năm trước.

Chiếc quần dài đến đầu gối, đôi chân lộ ra gầy gò như chỉ có xương, dưới đáy quần có một mảnh vải lật lên, lộ ra mắt cá chân nhăn nheo và tím tái.

Đây là một cái xác khô…

Nhưng vào lúc này, bất luận là chủ toạ, hay là Lão Quỷ đang cầm chân nến đều tỏ ra thận trọng, sùng bái, thậm chí là sợ hãi khi đối mặt với xác khô.

Lão Quỷ chậm rãi đứng dậy, nhưng ánh sáng chiếu vào chân xác khô dường như bị thứ gì đó đè nén, không ngừng rung chuyển, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy xác khô đang mặc một loại đồng phục nào đó.

Về phần khuôn mặt, đó là một mảng mơ hồ.

"Lão Hội Trưởng, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi…"

Dường như có phản ứng với những lời này, ngọn nến vốn yếu ớt đột nhiên bùng nổ, ánh sáng lóe lên, Lão Quỷ cùng với ông già chủ toạ nhìn thấy phía sau ghế của xác khô đột nhiên xuất hiện rất nhiều ghế ngồi, rất giống với ghế ngồi của xác khô.

Những chiếc ghế được sắp xếp thành hai và ba hàng, kéo dài vào bóng tối vô tận.

Nơi đó căn bản không thuộc về căn phòng này, vượt xa phạm vi của căn phòng này, là một không gian khác không thể hiểu nổi…

Vài giây sau, toàn bộ không gian bắt đầu rung chuyển, phát ra những tiếng kêu nhỏ cùng tiếng rên rỉ đau đớn, trộn lẫn với tiếng gầm rú và sự ma sát của các bộ phận, giống như một cỗ máy nặng nề và cũ kỹ, run rẩy và rỉ sét, cơ thể chậm rãi chuyển động.

Mãi cho đến khi xác khô và tất cả ghế ngồi biến mất, Lão Quỷ và ông già chủ toạ mới như tỉnh táo lại, lồng ngực phập phồng dữ dội.

"Thành công rồi!" Ông già chủ toạ hưng phấn nói: "Chúng ta nỗ lực hơn 20 năm qua không hề uổng phí, tuy cái giá phải trả quá đắt, nhưng nếu có thể đánh thức Lão Hội Trưởng thì mọi thứ đều đáng giá!"

Nhìn về phía tiếng gầm biến mất, ông già được gọi là Lão Quỷ trong mắt lộ ra ánh mắt ác ý: "Đến rồi đi mà không đáp

lại là bất kính, Đỏ Thẫm đã tặng Hạ Đàn món quà lớn này cho chúng ta, đổi lại chúng ta cũng phải báo đáp lại bọn họ chứ.”

“Nói hay lắm!” Chủ tọa tức giận nói: “Hạ Đàn là cái thá gì? Hơn hai mươi năm trước, chúng ta chính là dựa vào Lão Hội Trưởng mới đánh bại được bọn người Hạ Đàn, mười mấy môn đồ cấp cao cũng chỉ có một mình Hạ Đàn có thể thoát ra, lại còn phải dựa vào việc cánh cửa trong cơ thể hoàn toàn bị ăn mòn làm cái giá phải trả.”

“Nếu như không phải Lão Hội Trưởng cùng lúc đó cũng chìm vào ngủ say, thì cánh cửa vực sâu đã mở ra từ lâu rồi, chúng ta cũng không cần phải đợi đến bây giờ!”

“Đừng có lạc quan quá, điều này có ý nghĩa gì chắc hẳn ông là người rõ nhất.” Lão Quỷ quay người nói, không giống như chủ tọa, khuôn mặt tái nhợt của ông ta hiện lên vẻ u ám, một lúc sau, mới thở dài nói: “Phương pháp giết một ngàn kẻ thù chịu tám trăm tổn thất dùng một lần là đủ rồi.”

Tuy nhiên, chủ tọa có vẻ không quan tâm lắm: “Tôi nói này Lão Quỷ, ông cũng đừng bi quan quá, chờ sau khi cánh cửa vực sâu mở ra, chúng ta sẽ có thể tiếp quản cả một thế giới mới rồi.”

Chương 643: Cọc ngầm

Thành phố Đại Kinh.

Ngoại ô.

Một căn biệt thự thấp thoáng dưới tán rừng rậm và được canh gác nghiêm ngặt, đây là biệt thự trên núi của nhà họ Hạ.

Bởi vì bọn họ bị số 2 của Đỏ Thẫm tới thăm cách đây không lâu, những người cảnh vệ ban đầu đều bị ảnh hưởng, hiện tại đã đổi một nhóm người mới.

Trên con đường bằng phẳng phía xa, một chiếc ô tô màu đen chạy tới, người cảnh vệ di chuyển rào chắn, cửa biệt thự lập tức mở ra.

Sau khi xe dừng ở sân sau bức tường, có người mở cửa bước ra, đó là một thanh niên rất tuấn tú, mặc vest trắng, đeo kính gọng vàng, nhưng rất có năng lực.

Người thanh niên đang xách một chiếc vali, tay cầm của chiếc vali bị còng, đầu còn lại thì bị còng vào cổ tay của chính người thanh niên.

Như đang vội vã, chàng trai đi thẳng vào biệt thự mà không dừng lại, lên đến tầng hai, dừng lại trước một cánh cửa, gõ cửa trước, sau khi được phép thì mở cửa bước vào.

Sau khi nhìn thấy bóng người ngồi sau bàn làm việc, người thanh niên hơi cúi đầu nói: “Cung tiên sinh.” Anh ta nói: “Đồ tôi đã nhận được rồi.”

Người thanh niên tên Tần Lan, là trợ lý của Cung Triết, nhiều năm qua luôn phụ trách giúp đỡ ông ta giải quyết một số việc tẻ nhạt mà ông ta lười làm nhưng phải làm.

Cung Triết ngẩng đầu lên, một lúc sau mới hỏi: “Chuyến đi thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi.” Tần Lan đáp, sau đó mở còng tay, đặt vali phẳng phiu lên bàn trước mặt Cung Triết, đồng thời chỉ vị trí đóng mở về phía Cung Triết.

Toàn bộ quá trình tựa như đã được luyện tập vô số lần, hết thảy đều như thế thuận lợi, kết hợp với động tác của Tần Lan, thậm chí có thể nói là rất vui tai vui mắt.

Sau khi nhập mật khẩu và mở vali ra, bên trong chỉ có một chiếc túi giấy kraft màu nâu, có vài mảnh giấy trắng rỉ ra từ những phần hư hỏng của túi giấy.

Cung Triết không nhúc nhích, ánh mắt rời khỏi túi giấy rách nát, dừng lại ở trên mặt Tần Lan, một lúc sau mới nói: “Cậu ở bên cạnh tôi bao lâu rồi?”

Tần Lan dừng lại nửa giây, đáp: “10 năm rồi, Cung tiên sinh.”

“Đã 10 năm rồi…” Cung Triết chậm rãi thở ra, như đang nhớ lại điều gì đó,“Mười năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ, nhưng không thể thay đổi được ý định ban đầu của một người.”

“Có biết đồ đựng trong vali là cái gì không?” Cung Triết hỏi.

Ông ta dường như đang nói với chính mình, không cho Tần Lan cơ hội trả lời, lấy túi giấy ra ném lên bàn, gần phía Tần Lan: “Tôi nghĩ cậu đã đọc rồi, đọc cho tôi nghe đi.”

Tần Lan khẽ mím môi, nhưng vẫn bước tới, mở chiếc túi giấy màu nâu rách nát ra, bên trong là một tập tài liệu.

Nói chính xác hơn, đó là một tài liệu tuyệt mật ghi lại thông tin chi tiết về một điệp viên cấp cao ẩn nấp trong nhà họ

Hạ, là do Người Gác Đêm phái tới.

Trong khoảnh khắc lấy được tài liệu, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Tần Lan cuối cùng cũng lộ ra vẻ bối rối, nhưng quan trọng hơn là sau khi chấp nhận số phận, anh ta vẫn bình tĩnh.

"Đọc đi." Cung Triết nói.

Tần Lan chậm rãi mở miệng: "Tần Lan, tên thật là Tiêu Tông Tế, đến từ nhà họ Tiêu một trong 13 gia tộc của Người Gác Đêm, năm 17 tuổi bị đưa đến nhà họ Hạ làm cọc ngầm, mục tiêu là lấy được lòng tin của thợ cắt xương Cung Triết, làm một ám tử chôn bên cạnh ông, nếu không phải trường hợp khẩn cấp, nếu không chỉ mai phục, không kích hoạt, một khi mối quan hệ giữa Người Gác Đêm với nhà họ Hạ tan vỡ, sẽ hỗ trợ Người Gác Đêm giết chết Cung Triết."

"Cung tiên sinh." Tần Lam ngẩng đầu lắc lắc hồ sơ trong tay, hồ sơ có rất nhiều, anh ta chỉ đọc một đoạn nhỏ: "Đoạn sau không cần thiết phải đọc nữa chứ."

Cung Triết nói đúng, tập tài liệu này anh ta đã mở ra đọc trên đường, lúc đó đã không khỏi bàng hoàng trước thông tin bên trong.

Không chỉ vì sự bại lộ của chính mình, mà còn vì mức độ chi tiết của tập tin này, ngay cả thông tin liên lạc dự phòng mà họ đã thỏa thuận trước đó trong trường hợp khẩn cấp cũng được ghi lại từng cái một.

Anh ta đã bị bán đứng rồi, bị người cấp cao tại tổng bộ của Người Gác Đêm.

Chỉ có bọn họ mới có thể lấy được thông tin như vậy.

"Cám ơn ngài, Cung tiên sinh." Tần Lan khẽ cúi đầu, bình tĩnh nói: "Khi tôi mở tập tài liệu này ra, thì đã biết tất cả những chuyện này là do ngài sắp xếp, ngài muốn tôi sau khi xem xong, lặng lẽ trốn thoát, tôi đã quan sát những người khác

đi hộ tống tài liệu, những người phiền toái khó giải quyết đều đã bị ngài điều đi, nếu như tôi muốn đi, những người còn lại hoàn toàn không thể ngăn cản được tôi."

"Nếu như đổi lại là tiểu thư, nhất định sẽ không cho tôi cơ hội này." Tần Lam cười khổ: "Chỉ sợ cô ấy sẽ hận không thể băm vằm tôi thành trăm nghìn mảnh mà thôi."

"Tại sao không đi?" Cung Triết hỏi.

Tần Lan cười thê thảm, bao nhiêu năm như vậy chỉ có bây giờ, anh ta mới cảm thấy thật sự thoải mái, đeo mặt nạ lâu như vậy, ngay cả chính anh ta cũng không nhận ra chính mình.

"Tôi có thể đi đâu đây? Người Gác Đêm, hay là nhà họ Tiêu của tôi?" Tần Lan lắc đầu: "Không có cơ hội nữa rồi, không phải ai sinh ra cũng có cơ hội lựa chọn."

"Gia tộc của tôi chỉ là một nhánh của nhà họ Tiêu, nói là dựa vào bọn họ để kiếm miếng cơm ăn cũng không quá lời, chính là bởi vì tôi đã đột nhập thành công vào nhà họ Hạ, mai phục bên cạnh ngài, đối với bọn họ mà nói, thậm chí là đối với toàn bộ Người Gác Đêm mà nói, tất cả đều có giá trị, chỉ có như vậy, cha mẹ, em trai, còn có em gái của tôi, bọn họ mới có thể sống tốt."

"Nếu như tôi bị phát hiện, hoặc là bị ngài không tín nhiệm nữa, giá trị của tôi cũng không còn nữa, vậy thì người nhà của tôi sẽ phải đối mặt với chuyện gì?" Tần Lan ngẩng đầu tự nhủ: "Bọn họ sẽ bị bỏ rơi, thậm chí phải đối mặt với những chuyện rất đáng sợ."

"Nhưng cậu quay lại đây, sẽ chỉ có chết." Cung Triết nói, câu chuyện của Tần Lan không cảm động được đến ông ta, ông ta vẫn đang giúp Tần Lan phân tích ưu nhược điểm từ góc độ của một người ngoài.

“Cái đó thì khác.” Tần Lan bướng bỉnh lắc đầu: “Nếu như tôi trở về, chết ở trong nhà họ Hạ, vậy thì người nhà của tôi sẽ không bị thanh trừ, nhưng nếu như tôi sống sót trốn thoát trở về, cho dù là gia tộc có cân nhắc thả tôi đi, thì Người Gác Đêm cũng sẽ không, hơn nữa còn sẽ khiến gia đình tôi rơi vào tình cảnh nguy hiểm.”

Tần Lan cười nói: “Cung tiên sinh, thủ đoạn của bọn họ chắc là ngài còn hiểu rõ hơn tôi.”

Cung Triết đột nhiên hỏi: “Tôi nên gọi cậu là Tần Lan, hay là Tiêu Tông Tế?”

“Cứ gọi là Tần Lan thì tốt hơn.” Tần Lan nói.

“Được.” Cung Triết gật đầu nói: “Tần Lan, ngoài việc giám sát tôi ra, cậu tới đây hẳn là còn có mục đích khác, có thể nói cho tôi biết không?”

“Tìm tung tích của một người.” Tần Lam không chút suy nghĩ nói: “Hạ Đàn.”

“Trong Người Gác Đêm trước giờ vẫn luôn có người nghi ngờ người bị các ngài xử tử năm đó hoàn toàn không phải là Hạ Đàn, các ngài đã giấu Hạ Đàn thật sự đi, sau đó tìm một vật tế thần để trốn tránh.” Tần Lan tiếp tục,“Nhưng tôi chưa bao giờ tìm thấy ông ấy, tôi từng cho rằng người này hoàn toàn không tồn tại “.

“Người đàn ông mặc áo bào xám bị nhốt trong nhà đá phía sau núi chính là Hạ Đàn.” Cung Triết nói: “Nhưng chúng ta đã thay đổi diện mạo của ông ấy, cậu chỉ dựa vào một bức ảnh, tất nhiên không thể nhận ra.”

“Ngài nói đúng, sau khi tin tức tấn công tổng bộ Người Gác Đêm truyền đi, tôi đã lập tức nghĩ đến điều này. Sau khi lén lút chạy tới nhà đá để xem, người đàn ông mặc áo bào xám quả nhiên đã không còn nữa.” Tần Lan thở dài nói: “Thay đổi

dung mạo là năng lực của số 4 Đỏ Thẫm, tôi không ngờ các ngài lại hợp tác với nhau.”

Chương 644: Cái giá

“Cung tiên sinh.” Tần Lan hỏi: “Xin hãy nể tình tôi sắp chết, ngài có thể giúp tôi giải đáp một số vấn đề không, coi như là để cho tôi có chết cũng hiểu được.”

Cung Triết ngẩng đầu, không trả lời, nhưng cũng không từ chối.

“Cái tên mập tên Vương Phúc Quý kia chắc là ngài vẫn còn nhớ chứ.” Tần Lan khẽ cau mày: “Rút cuộc anh ta có thân phận gì, tại sao lại sẽ phát động Đỏ Thẫm cứu viện, còn gây ra náo động lớn đến như vậy?”

“Cậu ta là thành viên chính thức của Đỏ Thẫm.” Cung Triết nói: “Số 10.”

Nghe vậy, Tần Lan lộ ra vẻ hiểu ý: “Số 10… hoá ra là như vậy.”

“Vẫn còn một vấn đề nữa, nhà họ Hạ tại sao lại chọn Hạ Manh làm người thừa kế?” Tần Lan suy nghĩ vấn đề này hồi lâu cũng không nghĩ ra được, những người cấp cao trong Người Gác Đêm cũng rất khó hiểu: “Xin hãy thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tiểu thư, cô ấy chỉ giỏi về những âm mưu quỷ kế, âm mưu thì thừa nhưng dương mưu (âm mưu công khai) lại không đủ, đây không phải là điều tốt cho sự phát triển của cả gia tộc.”

“Đây chỉ là suy nghĩ của cậu, hay là của những người phía sau cậu?” Cung Triết đột nhiên đổi chủ đề, Tần Lan không khỏi bị câu hỏi này làm cho sửng sốt.

“Tôi nghĩ như vậy, bọn họ… bọn họ cũng vậy.” Tần Lan thành thật trả lời.

“Câu trả lời rất đơn giản, chúng tôi rất vui khi thấy kết quả mà Người gác đêm không muốn thấy.” Cung Triết nói tiếp: “Tại sao chúng ta phải chọn người mà các cậu muốn thấy để quản lý nhà họ Hạ?”

“Điều mà Người Gác Đêm hy vọng nhìn thấy là một nhà họ Hạ hiền lành, bằng lòng với hiện trạng, dù gặp khó khăn đến đâu cũng không bỏ cuộc, bởi vì điều này đối với họ là tốt.”

“Nhưng tiểu thư không phải là người như vậy.” Cung Triết nói: “Cô ấy là người có thù tất phải báo, điều này khác với Hạ Uyên, Hạ Đàn và các trưởng bối của cô ấy.”

“Cô ấy dám yêu dám hận, nói một không có hai, nếu có kẻ dám giở trò với cô ấy, cô ấy sẽ đáp lại gấp mười lần hoặc một trăm lần.” Đột nhiên nghĩ đến những gì cô gái vừa nói, Cung Triết nói với vẻ mặt lạnh lùng chợt cười nói: “Nếu có ai nhổ vào cửa nhà họ Hạ chúng ta, chúng ta sẽ chọn đêm tối gió lớn mà đốt nhà gã.”

“Chúng ta không chủ động làm hại người khác, nhưng chúng ta phải bắt những người làm tổn thương mình phải trả giá. Bằng cách này, lần sau có người có ý định làm tổn thương chúng ta, họ sẽ nghĩ đến người đã làm tổn thương chúng ta trước đây, gã chết bi thảm đến thế nào, được chôn ở đâu, cỏ trên mộ cao bao nhiêu rồi”

Tần Lan chớp mắt, tựa hồ hiểu được, nhưng cũng không hẳn là hiểu rõ: “Chỉ là… chỉ là như vậy thôi?”

“Sở dĩ nhà họ Hạ lại như vậy là vì có quá nhiều người có điểm giới hạn, chỉ thiếu người như tiểu thư.”

“Hơn nữa mặc dù cô ấy là người tuỳ hứng, nhưng không ngang ngược và tàn nhẫn, đồng thời cô ấy có quan điểm riêng về tình hình chung, cô ấy tôn trọng anh hùng và có niềm tin của riêng mình, sẽ không bao giờ phản bội đồng đội của mình.”

” Những người làm việc cho mọi người không thể để chết cóng trong gió tuyết ” Cung Triết nhớ lại: “Đây là do tiểu thư nói, cô ấy yêu cầu tôi đeo chiếc nhẫn của gia tộc lên để đi ngăn chặn Người Gác Đêm thông qua đề án thanh trừ toàn bộ trạm thu nhận những người ăn mòn.”

“Bọn họ là những anh hùng của mỗi gia đình, bất luận kết cục thế nào, bọn họ của qúa khứ đều đã cố gắng hết sức để chấm dứt cơn ác mộng, mặc dù bị lợi dụng nhưng họ vẫn rất đáng được tôn trọng.”

“Người như vậy không nên chết trong nhục nhã như thế.”

“Phù-” Tần Lam gật đầu: “Tôi hiểu rồi, nếu như đổi lại là tôi, cũng nguyện ý vì một gia tộc như vậy mà cố gắng hết sức.”

“Ít nhất tôi sẽ không lo lắng sau khi tôi chết hoặc mất đi giá trị, gia đình tôi sẽ bị bỏ rơi, thậm chí bị thanh trừ.”

“Có lẽ…” Tần Lam suy nghĩ một chút: “Đây có lẽ là cái được gọi là nhân văn.”

Cung Triết nhìn sang cậu ta, dường như chợt nhớ tới nhiệm vụ 10 năm trước, ông ta nhớ ra đó là một đêm rất mưa ở một ngôi làng tối tăm.

Trong nhóm có hơn chục người, lúc đó chỉ có bốn người chết.

Nếu chia theo cấp độ thì đó chỉ là nhiệm vụ cấp C. Đối với Cung Triết không khó, ông ta đã sớm tìm ra manh mối, nhưng cũng không vội kết thúc nhiệm vụ, mà là đợi, đợi tất cả mọi

người chết hết, sau đó đi lấy phần thưởng cuối cùng là tờ giấy trắng.

Ông ta sẽ không chủ động giết người, nhưng cũng sẽ không cứu người khác, cho đến khi ông ta chú ý đến chàng trai trẻ trông giống như một học sinh, bộ dáng vùng vẫy trong đau đớn của cậu ta vô tình thu hút Cung Triết.

Có lẽ… chính đôi mắt không chấp nhận số phận đó, rất giống bản thân của năm đó.

Chương 645: Tôi nhớ anh ấy quá

Ông ta đã phá lệ đưa Tần Lan ra khỏi sự kiện linh dị, đồng thời đảm bảo rằng anh ta sống sót với cái giá phải trả là thất bại trong nhiệm vụ.

Ít nhất đối với ông ta là như thế, bởi vì ông ta không nhận được phần thưởng cuối cùng, bản khế ước chỉ xuất hiện nếu chỉ còn một mình sống sót.

Người đàn ông mạnh mẽ và lạnh lùng này đã nhìn thấy bóng dáng quá khứ của mình ở Tần Lan.

Hơn nữa giữ anh ta bên cạnh mình.

Đối với Tần Lan mà nói, Cung Triết giống như một người cha đỡ đầu, những năm nay anh ta ở nhà họ Hạ cũng đều siêng năng chăm chỉ, không một lời oán trách.

Nhưng có một số thứ ngay từ đầu đã được định sẵn.

Giống như Tần Lan đã nói, không phải ai cũng có cơ hội để lựa chọn.

Trầm mặc một lát, Tần Lan hỏi vấn đề cuối cùng: “Cung tiên sinh, ngài gọi tôi tới đây, tiểu thư hẳn là không biết phải không?”

Dường như biết Cung Triết sẽ không trả lời vấn đề như vậy, Tần Lan tháo kính ra, đút vào túi áo khoác rồi nói: “Đây là do ngài tự quyết định, tôi đoán nếu rơi vào tay tiểu thư, chỉ sợ là đến cái chết cũng sẽ là một điều xa xỉ.”

Tần Lan đối với thủ đoạn của Hạ Manh cảm nhận rất sâu sắc: "Cô ấy sẽ không giết tôi, nhưng sẽ cho thế giới bên ngoài biết tôi đã chủ động bày tỏ với ngài, tiết lộ rất nhiều bí mật của Người Gác Đêm và nhà họ Tiêu, như vậy gia đình tôi chắc chắn sẽ bị thanh trừ."

"Sau đó, cô ấy đến gặp tôi với những bức ảnh chụp thi thể bị treo cổ của gia đình tôi và cho tôi xem, khiến tôi phải sống trong đau đớn suốt quãng đời còn lại".

"Cô ấy sẽ lấy tôi ra làm ví dụ, nói không chừng sẽ bày ra một triển lãm cho mọi người trong nhà họ Hạ xem, cảnh cáo bọn họ ai dám phản bội, đây sẽ là kết cục!"

Cung Triết không hề có ý định bào chữa cho Hạ Manh, bởi vì ông ta biết rõ, nha đầu này nhất định có thể làm ra chuyện như vậy, hơn nữa sẽ chỉ có tàn nhẫn hơn thế mà thôi.

Một tiếng "Ầm" từ dưới tầng truyền đến, giống như một cánh cửa nặng nề bị đẩy ra, theo sau là hàng loạt tiếng bước chân vội vã, có người đang vội vã chạy tới đây.

Nghe tiếng bước chân, có nhiều hơn một người.

Tần Lan chậm rãi thò tay vào sau áo gió, lấy ra một khẩu súng lục màu bạc, Cung Triết chỉ im lặng nhìn anh ta, nhìn anh ta lấy khẩu súng ra rồi đặt lên bàn trước mặt.

Trước mặt Cung Triết, anh ta hoàn toàn không có ý định phản kháng, thứ nhất là không cần thiết, đối phương mạnh hơn anh ta quá nhiều, anh ta không có cơ hội chiến thắng, quan trọng nhất là anh không muốn làm như vậy.

"Cung tiên sinh, cánh cửa trong cơ thể ngài đã nguy hiểm rồi, xin hãy lưu ý hơn một chút." Tần Lan dừng lại rồi nói tiếp: "Về tình hình của cánh cửa trong cơ thể ngài, tôi không nói cho Người Gác Đêm biết."

Tiếng bước chân vội vã đã đến cuối hành lang, càng lúc càng đến gần, gót chân chạm xuống sàn gỗ phát ra âm thanh "dong-dong".

"Cung tiên sinh." Tần Lan cúi đầu thật sâu đối với Cung Triết: "Tôi là được ngài đón về, cũng xin ngài hãy tiễn tôi đi."

Ngay khi một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở cửa, tiếng súng đã lâu không có cũng vang lên, sau tim của Tần Lan nổ tung một bông hoa máu.

Nhìn chằm chằm Tần Lan đang nằm trên mặt đất, sức sống trong mắt nhanh chóng tàn lụi, Hạ Manh tức giận dậm chân, vốn là định dùng quân cờ Người Gác Đêm này để đi rêu rao thổi phồng sự việc, truyền đi một số thông tin sai lệch gì đó, nhưng bây giờ người chết rồi, mọi kế hoạch đều sôi hỏng bỏng không.

Trong tay cô ta cầm một khẩu súng lục nhỏ, dường như muốn bắn thêm vài phát vào người Tần Lan, nhưng lại ngại có mặt Cung Triết ở đây.

"Nha đầu." Cung Triết đứng dậy, dùng giọng điệu ôn hòa hiếm có nói: "Người đã chết rồi, kéo ra ngoài chôn cất đi."

Thấy mình đã có đường lui, Hạ Manh mới thuận thế thu súng lại, nhưng vẫn nói với giọng điệu nửa oán trách nửa miễn cưỡng: "Chú Cung, lần này cháu không so đo với chú nữa, nhưng sẽ không có lần sau đâu."

Dưới sự chỉ đạo của Cung Triết, vài người cảnh vệ mặc đồ đen bước vào, khiêng thi thể Tần Lan ra ngoài, dọn dẹp đống bừa bộn trên mặt đất.

Khi cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Hạ Manh và Cung Triết, sắc mặt Hạ Manh thay đổi, cô kéo tay áo Cung Triết, vội vàng nói: "Chú Cung, cháu có chuyện rất quan trọng muốn bàn với chú."…

“Khụ khụ…”

“Khụ…”

Tiếng ho trầm thấp phát ra từ một căn phòng.

Đây là một căn phòng khá cũ kỹ, không có đèn, chỉ có hai ngọn nến trắng đang cháy lờ mờ.

Chân nến bằng đồng có ánh kim loại.

Mấy bóng người có chiều cao khác nhau tụ tập lại với nhau, nam nữ đều có cả, bọn họ đang nhìn về một người khác, người đó nằm trên một chiếc giường sắt trải ga trắng xanh, hơi thở yếu ớt, mỗi lần ho đều có cảm giác như máu đang chảy ra.

Điều đáng sợ hơn nữa là khuôn mặt của người đàn ông này đã bị thối rữa hoàn toàn, lộ ra khung xương nhợt nhạt.

Một giọng nói yếu ớt, đầy thắc mắc vang lên trong đám người vây quanh Ngụy Tân Đình: “Bây giờ tấu nhạc… hay là đợi thêm một lát nữa?”

Sau khi nhận ra không có ai để ý đến mình, Phó Phù rụt cổ ngoan ngoãn lùi lại, bắt chước những người khác, làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

Một thanh niên với đôi lông mày như sao và đôi mắt như kiếm đang ngồi bên giường, hai con dao găm cắm ở hai bên eo, toát ra khí tức hung hãn.

“Số 6…” Ngụy Tân Đình giọng yếu ớt: “Là anh về rồi đấy à?”

Trần Nhiên lông mày đột nhiên nhíu lại, sau đó lập tức vươn tay nắm lấy bàn tay đầy máu của Ngụy Tân Đình: “Là tôi, tôi đã trở lại rồi đây.”

“Tôi nghe nói… khụ khụ…” Nói được nửa chừng, anh ta lại tiếp tục ho, như muốn ho ra cả nội tạng: “Tôi nghe nói tên

khốn kiếp số 13 đã bảo anh đi ngăn cản Cung Triết, cha con đoàn tụ, hai người… hai người đã trò chuyện tốt chứ.”

“Cũng khá tốt.” Trần Nhiên nói: “Tôi suýt chút nữa đã chém đứt tay phải của ông ấy, chỉ thiếu chút thôi.”

Ánh mắt Ngụy Tân Đình đã tan chảy, anh ta đương nhiên không nhìn thấy được bộ dáng khốn khổ của Trần Nhiên trước mặt, càng không thể ngửi được mùi máu tanh nồng nặc trên người anh ta.

Nếu như không phải là ý chí gắng gượng, anh ta có thể quay trở về hay không cũng còn chưa biết.

Có lẽ biết mình sắp đến hồi kết nên Ngụy Tân Đình cũng không hỏi thêm vấn đề này nữa, thay vào đó cố gắng quay đầu nhìn vị trí của mọi người bằng một đôi lỗ máu: “Hi hi, tôi có thể cảm nhận được, mọi người … mọi người đều đến rồi.”

“Thật là hiếm có, lần này người lại tụ tập đông đủ như vậy.” Ngụy Tân Đình cười một tiếng, nội tạng của anh ta đã suy kiệt, toàn thân giống như một con búp bê được vá víu: “Tôi nhớ lần trước mọi người tụ tập cùng nhau như thế này, chính là… chính là lúc tiễn số 10 nhỉ.”

“Tôi nhớ anh ấy quá…”

“Trước đây mọi người đều chê tôi cằn nhằn, nhưng bây giờ… bây giờ không phải là từng người một đều đến tiễn tôi hay sao, đúng là một lũ miệng nói một đường tay làm một nẻo.”

“Số 1.” Ngụy Tân Đình hít sâu mấy hơi, đổi giọng điệu sang trang trọng hơn: “Anh cũng giống như số 2, mặc dù… mạc dù năng lực mạnh, nhưng dựa quá nhiều vào năng lực của mình sẽ hạn chế hai người.”

“Những trận chiến giữa chúng ta và Người Gác Đêm trong những năm qua trông thì có vẻ như thắng bại phân nửa, nhưng

mọi người phải biết rằng Người Gác Đêm đã dồn hầu hết sức lực vào kế hoạch đó, lấy ra dùng để chống lại chúng ta, chỉ mới có một phần trong số đó."

"Và cho đến hiện tại, chúng ta cũng không hoàn toàn biết chính xác bọn họ đang làm cái gì, nhưng tôi nghĩ, chắc chắn có liên quan đến những việc bẩn thỉu trong trạm thu nhận kia".

Chương 646: Pháo hoa

“Bọn họ đã thu thập nhiều cánh cửa như vậy, tập hợp nhiều tuyệt vọng đến như vậy, mục đích chắc chắn là đánh thức cái thứ kia.”

“Mọi người hẳn là còn nhớ rõ đội quân chống đối mà Hạ Đàn cầm đầu năm đó, bao gồm cả Hạ Đàn, tổng cộng có hơn mười môn đồ cấp cao, vậy mà đã biến mất không dấu vết. Cuối cùng chỉ còn lại… chỉ còn lại một mình Hạ Đàn thoát được ra, lại còn phải trả cái giá là bị cửa ăn mòn hoàn toàn…”

“Rút cuộc là cánh cửa như thế nào mới có thể đẩy ông ấy đến mức độ đó?” Ngụy Tân Đình tiếp tục nói: “Thật sự không thể tưởng tượng được…”

“Số 1, tôi nghĩ đây chính là con át chủ bài của Người Gác Đêm, anh nhất định… nhất định phải cẩn thận.”

Ngụy Tân Đình nói xong, đợi thêm mấy giây, phát hiện không nghe được số 1 trả lời, liền hỏi: “Số 1?”

Một lúc sau, có người bí mật nói: “Số 1 không tới, anh ấy nói không muốn người tóc trắng tiễn người tóc đen, đang uống rượu ở trong phòng ấy, nghe nói còn viết cho anh một bài thơ đấy…”

“Huh -” Ngụy Tân Đình hít một hơi dài, nói với một giọng điệu khác: “Bỏ đi, anh ấy không có ở đây, số 2 anh nghe là thì cũng quá tốt rồi, anh rất giống với số 1, hai người…”

“Số 4.” Giọng nói trái khoáy lúc trước lại vang lên, nghe còn có chút ngượng ngùng: “Số 2 cũng không đến, anh ấy nói

cũng không muốn nhìn thấy cảnh chia ly, nghe nói đã có hẹn với gái, đi nhảy để giải sầu rồi.”

Hiện trường không khỏi trở nên lúng túng, ước chừng mười mấy giây sau, Ngụy Tân Đình ngập ngừng mở miệng: “Số 8, cô đừng có nói với tôi là, chỉ có cô và số 6 đến đây nhé.”

“Không.” Số 8 Phó Phù nói: “Ngoại trừ số 3 nói muốn đi thực hiện tâm nguyện cuối cùng của anh mà không có mặt ở đây, những người khác đều ở đây rồi.”

“Đúng rồi, số 13 hiện tại cũng không có ở đây, nhưng anh ấy ở bên ngoài, chờ sau khi anh chết thì bắn pháo hoa đấy, vừa rồi còn tới thúc giục đấy.”

“Có chuyện gì thì cứ nói đi.” Một giọng nữ bình thản vang lên, nghe có vẻ có lương tâm hơn những người kia một chút, là số 7 Lý Lộ.

Cô là người đến đầu tiên, đứng cạnh giường nhưng không hề lên tiếng.

Toàn thân mặc một chiếc váy đen phù hợp hơn với bầu không khí ngày hôm nay, đến đây để dự đám tang.

“Đúng rồi số 4, tiên sinh ngài ấy vừa mới đến đây rồi, nhưng anh chưa tỉnh nên ngài ấy lại rời đi rồi.” Số 8 Phó Phù an ủi nói: “Có lẽ là chán ghét việc anh chết chậm quá đấy.”

“Khụ khụ… khụ…”

Nghe xong Ngụy Tân Đình vừa mới bình tĩnh lại, lại ho dữ dội, vừa ho vừa giãy giụa nói: “Số 8, hứa với tôi, có thời gian hãy đăng ký một lớp học ăn nói đi, sẽ tốt cho cô đấy, học phí… học phí hãy trừ vào chi phí mai táng của tôi đi.”

“Haizz…” Ngụy Tân Đình quay người lại, đôi mắt như lỗ thủng nhìn lên trần nhà, như thể có thể xuyên thấu và nhìn

thấy thế giới bên ngoài: "Vốn dĩ chuẩn bị có rất nhiều điều muốn nói, nhưng bây giờ, có vẻ như tất cả đã quên hết rồi."

"Không cần gấp, chúng tôi ở đây, anh cứ từ từ suy nghĩ …" Trần Nhiên nắm lấy tay anh ta, như thể lo lắng sẽ làm anh ta đau, lại từ từ buông ra.

Một lúc sau, Ngụy Tân Đình vốn đã bình tĩnh lại đột nhiên giãy giụa, máu chảy khắp người: "Mặt nạ… mặt nạ của tôi đâu?!"

"Đây, mặt nạ ở đây!" Trần Nhiên đưa một chiếc mặt nạ nhỏ trông giống như đồ chơi trẻ em vào tay Ngụy Tân Đình đang hoảng loạn.

Sau khi hai tay nắm lấy mặt nạ, anh ta dần dần bình tĩnh lại, người đầy máu,"Mặt nạ… mặt nạ ở đây, được rồi, tôi sẽ từ từ suy nghĩ, từ từ nghĩ…"

Khi lồng ngực phập phồng dữ dội dần dần ổn định, Ngụy Tân Đình ngừng thở.

Ngay sau đó, số 8 Phó Phù lùi lại một bước, lấy đủ hơi thở và hét lớn: "Số 4 Ngụy Tân Đình liệm rồi!"

Giọng nói của cô ta vang xa như sóng nước, vài giây sau, bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ lách tách, bầu trời đêm tràn ngập pháo hoa đỏ rực. …

Khoảng 10 giờ đêm, tên mập đang nằm trên ghế sofa xem một đoạn video ngắn, đúc lúc xem đến một khoảnh khắc thú vị thì đột nhiên cửa phòng ngủ mở ra, Giang Thành đi ra.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Giang Thành, tên mập chợt tỉnh, từ trên sô pha ngồi dậy: "Bác sĩ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Ánh sáng tương đối tối, mặc dù trên mặt Giang Thành không nhìn ra điều gì, nhưng đôi mắt hơi sáng lên đó lại cho tên mập một loại dự cảm không tốt.

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra…

Giang Thành lấy áo khoác treo trên móc mặc vào: "Cô Lâm gọi điện."

"Cô Lâm…" tên mập sửng sốt một lát, sau đó anh ta mới nhận ra đây là thư ký của Bì Nguyễn, còn có quan hệ không rõ ràng cùng Bì Nguyễn.

"Bì Nguyễn?" Tên mập nhìn Giang Thành đã mặc quần áo đi ra ngoài.

"Bác sĩ, anh chờ tôi với!"

Trên đường đi, tên mập biết được chuyện gì đã xảy ra, hóa ra sau khi bọn họ rời khỏi Thị trấn Đá Xám, cô Lâm không thể liên lạc được với Bì Nguyễn nữa, nhưng mới hôm qua, Tiết Kim Hoa đã đến công ty khiến cô Lâm sợ hãi, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, mới khiến cô thực sự bị sốc quai hàm.

Tiết Kim Hoa không những không làm khó cô mà còn đảm bảo đưa ra cổ phần của mình trong công ty, một số tiền lớn và một chiếc ô tô sang trọng.

Tóm lại, những thứ nợ Bì Nguyễn trước đây đều thuộc về cô, hơn nữa còn không được từ chối.

Cô Lâm nghi ngờ có quỷ kế nên nhất quyết không nhận, nhưng Tiết Kim Hoa rất chân thành, đến hợp đồng cũng đã mang theo đến, theo lời của cô Lâm, Tiết Kim Hoa gần như quỳ xuống cầu xin cô nhận.

Cô Lâm đã đọc kỹ hợp đồng nhiều lần và không thấy có vấn đề gì, những điều khoản bên trong đều có lợi cho cô.

Hơn nữa, Tiết Kim Hoa không ngừng cầu xin, nói nếu không nhận thì không dám ra ngoài, nên cô mới hồ đồ ký hợp đồng.

“Mẹ kiếp!” Tên mập thở dài: “Tại sao tôi lại không gặp được chuyện tốt như vậy?”

Nhưng sau khi bị ánh mắt của Giang Thành quét qua, tâm trạng hưng phấn của tên mập lại trở lại bình thường, sau khi chỉ số IQ vốn bị ghen tị đè nén trở lại mức cao, tên mập nhận thấy bên trong có gì đó bất thường: “Tôi hiểu rồi bác sĩ, người như Tiết Kim Hoa sao có thể tốt bụng như vậy? Nhất định là bị người ép buộc, chính là… chính là Bì Nguyễn! Là Bì Nguyễn ép bà ta giao ra cổ phần!”

Giang Thành không trực tiếp trả lời mà lại nói cho tên mập một tin tức khác, vừa cách đây không lâu Tiết Kim Hoa đã qua đời, bà ta chết trên giường ở nhà, được người làm thuê phát hiện ra.

Trên người không có vết thương nào, bước đầu xác định chết vì nguyên nhân tự nhiên.

Điều này sẽ không gây ngạc nhiên đối với một người bình thường ở độ tuổi 80, nhưng nếu kết hợp tất cả lại với nhau thì kết quả thật đáng sợ.

Sau khi nghe tin Tiết Kim Hoa chết trên giường ở nhà, trong đầu tên mập lập tức hiện lên một hình ảnh, anh ta là một người đàn ông không bao giờ rời bỏ cuốn sách của mình.

Lạc Hà.

Khi ở ngay trước mặt anh ta, Lạc Hà đã sử dụng khả năng của mình để đưa Giang Thành vào giấc mơ được quỷ sử dụng để gài bẫy Phó Phù.

Nếu khả năng đó được sử dụng ở thế giới hiện thực… Nghĩ đến đây, tên mập không khỏi rùng mình, chuyện gì sẽ xảy ra?

Dường như đoán được điều tên mập đang nghĩ, Giang Thành lấy điện thoại di động ra đưa cho anh ta, sau khi tên mập nhận điện thoại, mới phát hiện trên đó có một bức ảnh,

tương đối mờ ảo, giống như vô tình chụp lại bằng camera giám sát ở đâu đó.

Đó là một chiếc ô tô sang trọng, do một người phụ nữ lớn tuổi lái, ngồi ở ghế sau là một người đàn ông đang cúi đầu đọc sách.

Chương 647: Nguy hiểm

“Lạc Hà?!” Tên mập trợn tròn mắt, giọng nói run run.

Anh ta không biết tại sao mình lại có nỗi sợ hãi mãnh liệt như vậy đối với người đàn ông có vẻ ôn hòa này, có lẽ chỉ vì anh ta là Đỏ Thẫm?

“Đúng là… đúng là anh ta.” Tên mập vô thức nói.

“Camera giám sát là do cô Lâm gửi cho tôi, cô ấy cũng nghĩ có chuyện gì đó mờ ám.” Giang Thành nói: “Cô ấy còn hỏi tôi có biết Bì Nguyễn đã đi đâu không, bọn họ đã lâu không liên lạc với nhau rồi.”

Nghĩ ngợi một chút, tên mập nói: “Bác sĩ, vậy bây giờ chúng ta đi tìm cô Lâm sao?”

Giang Thành nhìn điện thoại di động trong tay tên mập, ra hiệu nói: “Gọi cho Hoè Dật, chúng ta tới đón anh ta.”

Khi nghe tin Hoè Dật sẽ được đưa theo, tên mập lộ ra vẻ cảnh giác, hạ giọng nói: “Bác sĩ, có phải anh đã phát hiện ra điều gì không?”

Chuyện đi tìm cô Lâm hoàn toàn không cần mang theo Hoè Dật, nhất là lúc này đã muộn như vậy, trừ phi… tên mập ngửi thấy được mùi nguy hiểm trong hành vi của bác sĩ.

“Anh lo lắng đây là một cái bẫy sao?” Tên mập rất nhanh liền hỏi: “Cô Lâm chỉ là mồi nhử, đứng sau chuyện này đều là Bì Nguyễn… à không, là Đỏ Thẫm sai khiến?”

Sau khi rời khỏi nhiệm vụ lần này, tên mập mơ hồ có cảm giác bác sĩ đã thay đổi rất nhiều, thậm chí có lúc còn khiến ta anh cảm thấy mình như một con người khác.

Đặc biệt là trong giao tiếp.

Sau đó tên mập cũng phát hiện ra chuyện này có gì đó mờ ám, nếu tất cả những chuyện này thật sự là do Đỏ Thẫm làm thì liệu anh ta có để lại đoạn video làm bằng chứng cho bọn họ không?

Còn bị một người bình thường như cô Lâm tìm thấy sao?

Nghĩ đến cảm giác mà Lạc Hà mang lại cho mình, tên mập có nghĩ đến mấy cũng không thể tin được.

Vì vậy khả năng cao là có bẫy ở đây.

Tên mập cầm điện thoại hồi lâu không gọi cho Hoè Dật, ngược lại quay đầu khuyên Giang Thành: "Bác sĩ, hay là đêm nay chúng ta đừng đi nữa, lát nữa chúng ta sẽ đi tìm Hoè Dật, ba người chúng ta cứ ở tạm với mấy em gái mưa của Hoè Dật một đêm, chờ đến khi trời sáng, hãy đi tìm cô Lâm." Dừng một chút, anh ta lại nói tiếp: "Như thế an toàn hơn."

"Bây giờ đi." Giang Thành lái xe của Hoè Dật rẽ trái vào một ngã ba đường: "Tôi sợ nếu quá muộn cô Lâm sẽ gặp nguy hiểm."

Tên mập đã từng nghe qua thủ đoạn của những người ở Đỏ Thẫm, nếu họ phát hiện ra âm mưu bị vạch trần, khó có thể nói cô Lâm sẽ ra sao.

Mặc dù tên mập cảm thấy giao tình của bọn họ với cô Lâm cũng chưa đến mức đấy.

Nhưng vì bác sĩ đã quyết định nên cứ làm theo là được rồi.

Anh ta gọi cho Hoè Dật, nhưng điện thoại đổ chuông một hồi lâu mới bắt máy, Hoè Dật thở hổn hển, như thể vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

Hoè Dật chống cự khi được yêu cầu ra ngoài ngay bây giờ, nhưng Giang Thành đã lấy điện thoại và thuyết phục anh ta chỉ

bằng một câu: "Người Gác Đêm đang tìm anh."

Nói xong liền cúp máy.

Quả nhiên, chỉ mười phút sau, sau khi bọn Giang Thành xuất hiện ở tầng dưới khách sạn, Hoè Dật mặc quần áo mỏng manh đã đợi ở đó.

Lên xe, sắc mặt Hoè Dật tái nhợt, háo hức hỏi: "Người Gác Đêm tìm tôi làm gì? Làm sao họ biết tôi sống ở đây?"

Giang Thành không có giải thích vấn đề này, hắn không có thời gian, cũng không có tâm tình, cuối cùng vẫn là tên mập nói cho anh ta biết chuyện của cô Lâm.

Xét về kinh nghiệm thuần túy, Hoè Dật vẫn có tư cách, mặc dù không bằng bác sĩ nhưng so với hầu hết những người gặp phải trong nhiệm vụ thì cũng mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện, anh ta cũng đồng ý với Giang Thành, đây có thể là một cái bẫy do Bì Nguyễn và những người khác giăng ra, dùng cô Lâm mượn cớ tìm hiểu tình hình để dụ bọn họ đến.

Sau khi lái xe đến gần nơi cô Lâm ở, Giang Thành dừng xe cách đó tương đối xa, tắt đèn xe.

"Chúng ta đừng qua đó hết, nếu như bị bỏ nồi là coi như xong hết." Hoè Dật đề xuất: "Tôi nghĩ chúng ta cử một người đi là được rồi, hai người còn lại sẽ ở bên ngoài để hỗ trợ."

Tên mập nhìn bốn phía, nuốt nước bọt: "Ý kiến hay đấy."

Giang Thành gật đầu: "Có lý."

Nhưng sau đó, Hoè Dật người đưa ra đề xuất, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì Giang Thành và tên mập không hề có ý định động đậy, lại đang nhìn chằm chằm anh ta.

“Hai người… hai người đều nhìn tôi làm gì?” Hoè Dật có chút hoảng hốt: “Không phải hai người định bảo tôi đi đấy chứ, tôi và cô Lâm có thân quen đâu.”

“Nói cũng đúng.” Tên mập liếm môi, tiếp tục nói: “Chỉ định ai đi cũng không công bằng. Dù sao nhất định sẽ có rủi ro, hay là… chúng ta bầu cử dân chủ đi.”

“Tôi không có ý kiến.” Giang Thành nói.

Khoảng 30 giây sau, Hoè Dật chửi rủa xuống xe, rồi sau đó đi về phía nhà cô Lâm trong chiếc áo khoác đồng phục làm việc của tên mập.

Giang Thành và tên mập ngồi trong xe, luôn chú ý đến những gì đang diễn ra xung quanh.

Giang Thành nhắc nhở Hoè Dật bật cuộc gọi trên điện thoại di động của mình, để mọi chuyện xảy ra bên trong có thể báo ra bên ngoài bất cứ lúc nào.

Sau khi tìm được số nhà tương ứng, anh ta cẩn thận gõ cửa, nhưng sau khi gõ hai lần, cánh cửa cọt kẹt mở ra khiến Hoè Dật giật nảy mình.

Bởi vì cánh cửa này… không hề khóa, mà nó chỉ khép hờ.

Đứng ở cửa nhìn vào, bên trong tương đối tối, miễn cưỡng có thể nhận ra dáng vẻ của một phòng khách.

Diện tích tương đối lớn, đồ đạc bên trong dường như bị bao phủ bởi một tầng sương mù đen, biến thành những đường nét mơ hồ.

Có lẽ do có thành kiến nên Hoè Dật luôn cảm thấy những bóng đen mơ hồ này sẽ vô tình di chuyển.

Càng quỷ dị hơn nữa là từ góc nhìn của mình, anh ta có thể thấy cánh cửa cuối phòng đang mở, giống như một phòng ngủ.

Cánh cửa chỉ hé ra một khe rộng vài ngón tay, bên trong có ánh sáng yếu ớt chiếu vào.

Nguồn sáng tương đối mờ, có lẽ là đèn ngủ trên bàn cạnh giường ngủ.

Hoè Dật hết sức cảnh giác, sau khi nhận ra cửa không đóng mà chỉ khép hờ, anh ta biết ngay có chuyện gì đó, lập tức ngắt cuộc gọi với đám người Giang Thành.

Hơn nữa anh ta hoàn toàn không có ý định đi vào, chậm rãi lùi lại, bước đi rất nhẹ nhàng, ngay lúc đang chuẩn bị rời khỏi phạm vi cửa, thì đột nhiên xuyên qua khe hở, anh ta nhìn thấy một bóng người lướt qua phòng ngủ.

Trên trán Hoè Dật lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Đó là một người phụ nữ mặc váy ngủ màu xanh lam, cúi đầu, mái tóc dài che mặt.

Hoè Dật sợ đến dựng tóc gáy, quay người bỏ chạy, ra khỏi tòa nhà không xa thì đụng phải Giang Thành và Tên mập.

Nhìn thấy hai người này, Hoè Dật kích động đến suýt khóc, vốn dĩ anh ta lo lắng sau khi điện thoại bị ngắt, Giang Thành sẽ bỏ mặc mình chạy trước nếu biết ở đây có chuyện gì.

Không hổ là Đỏ Thẫm!

Có uy tín!

Hoè Dật đang định giới thiệu chuyện xảy ra bên phía mình thì lại phát hiện lông mày Giang Thành hơi nhíu lại, vẻ mặt tên mập cũng không khá hơn mình bao nhiêu, không ngừng nhìn về phía sau.

Có vẻ như bọn họ không đến đây để cứu anh ta mà giống như đang bị thứ gì đó truy đuổi.

Không đợi Hoè Dật hỏi, Giang Thành lập tức dẫn bọn họ đi theo một hướng khác.

Sau khi chạy đi thật xa, thấy Giang Thành đi chậm lại, Hoè Dật còn chưa kịp nói chuyện, Giang Thành đã ngắt lời anh ta, hỏi: "Nói chuyện bên phía anh trước đi, tại sao lại cúp điện thoại?"

Chương 648: Số điện thoại

Sau khi giới thiệu cảnh tượng nhìn thấy trước cửa nhà cô Lâm xong, Hòe Dật Nghị nghĩ đến bóng dáng người phụ nữ đó mà vẫn còn thấy sợ hãi.

Theo kinh nghiệm của anh ta, đáng lẽ không nên sợ đến như vậy, nhưng đây không phải là trong nhiệm vụ, trong hiện thực bất thình lình phát sinh như vậy, anh ta quả thật là không hề có sự chuẩn bị.

"Thế hai người là thế nào?" Hòe Dật nhìn về phía Giang Thành và tên mập hỏi, hai người bọn họ hiển nhiên là cũng bị thứ gì đó khiến cho sợ chết khiếp.

"Cô Lâm mà anh vừa gặp là giả." Giang Thành nói.

Điểm này thì Hòe Dật cũng biết, dựa vào kinh nghiệm tích lũy được trong nhiệm vụ, anh ta có thể chắc chắn 90% rằng cô Lâm vừa rồi không phải là người, mà là quỷ.

Nói cách khác, anh ta vừa gặp phải một sự kiện linh dị, nhưng may mắn là anh ta không vào nhà, nếu không thì ngay cả thần tiên cũng không thể cứu được anh.

"Anh vừa cúp điện thoại không bao lâu, chúng tôi liền nhận được điện thoại của cô Lâm." Giang Thành nói: "Cô Lâm hỏi chúng tôi vì sao còn chưa tới."

"Hai cô Lâm liền… xem ra người mà mình nhìn thấy là quỷ, chắc chắn không sai rồi." Hòe Dật âm thầm sợ hãi trong lòng.

Nhưng điều anh ta không ngờ tới là những lời tiếp theo của Giang Thành thật sự khiến trái tim vừa mới bình tĩnh lại của

anh ta lại đột nhiên cuộn trào.

“Cô Lâm nói qua điện thoại rằng, đây hoàn toàn không phải là nhà của cô ấy. Cô ấy chưa bao giờ nói rằng nhà mình ở đâu, nhà cô ấy ở vịnh Khổng Tước.” Giang Thành trần thuật lại: “Sau khi chúng tôi kể cho cô ấy nghe về tình hình, cô ấy còn nói rằng sẽ đến để tận mắt chứng kiến tất cả chuyện này là thế nào.”

Nói đến đây, tên mập tiếp lời: “Chúng tôi còn chưa kịp thuyết phục thì đã cô ấy đã cúp máy rồi, cứ như thế, không lâu sau, cô ấy lại gọi điện đến, nói là đã ở gần đây, nhờ chúng tôi gửi định vị cho cô ấy, cô ấy sẽ đến tập hợp cùng chúng tôi.”

Nghe đến đây, Hòe Dật cảm thấy có chút bất an, người phụ nữ tên cô Lâm này… có phải là lá gan quá lớn rồi không.

“Trọng điểm không phải là cái này, mà là thời gian!” Tên mập tựa hồ đã chú ý tới suy nghĩ của Hòe Dật, liền nói với Hòe Dật phân tích vừa rồi của bác sĩ, một chữ cũng không bỏ sót: “Đây, anh hãy xem cái này trước.” Anh ta lấy điện thoại di động ra, mở phần mềm điều hướng lên, bên trên hiển thị tuyến đường được đánh dấu màu đỏ.

“Nhìn xem, đây là vị trí hiện tại của chúng tôi.” Tên mập chỉ vào một điểm cuối của tuyến đường, sau đó chỉ vào điểm cuối còn lại nói: “Đây là nơi cô Lâm xuất phát, khu dân cư vịnh Khổng Tước.”

Tuyến đường có nhiều khúc quanh, trông rất phức tạp, điều quan trọng là khoảng cách vẫn còn rất xa, một ở phía tây thành phố, một ở phía đông nam thành phố.

“Nhưng mà quãng đường xa như vậy, Cô Lâm chỉ chưa đến 20 phút đã đặt điện thoại xuống và nói rằng cô ấy đang ở đây.” Tên mập nuốt nước bọt, thấp giọng nói: “Cô ấy là bay tới đây sao?”

“Cô Lâm… cô Lâm gọi điện thoại đến này cũng là quỷ?” Sắc mặt Hòe Dật tái nhợt, cảm thấy hôm nay đi ra ngoài không có xem hoàng lịch.

“Vậy cuối cùng hai người đã làm gì?” Hòe Dật ngẩng đầu hỏi.

Theo suy đoán của anh ta, quỷ không dễ bị đuổi đi như vậy, nếu không cho biết địa chỉ, nó có thể sẽ tiếp tục quấy rầy.

Nghe vậy, sắc mặt tên mập đột nhiên trở nên tốt hơn, ánh mắt cung kính nhìn bác sĩ: “Bác sĩ nói với cô ấy rằng điện thoại di động của mình sắp hết pin rồi, bảo cô ấy ghi lại một số điện thoại di động khác, rồi liên lạc lại vào số đó.”

“Một số điện thoại di động khác?” Hòe Dật nghe đến bối rối, nghi hoặc hỏi: “Là của ai vậy?”

Nhận ra Hòe Dật đang nhìn mình chằm chằm vào mình, Giang Thành ngượng ngùng xoa mũi nói: “Là một cô gái đã theo đuổi tôi trước đây, sau đó bị tôi từ chối nhiều quá, nên tâm lý biến thái, lại muốn giết tôi, như vậy thì có thể hoàn toàn chiếm hữu tôi rồi, không có người phụ nữ nào khác sẽ chia sẻ điều đó với cô ấy nữa.”

“Còn có người như vậy sao?” Hòe Dật tỏ ra không thể tin được.

“Chắc là anh không biết cô ấy đâu.” Giang Thành nói với giọng cực kì hoài niệm: “Cô ấy tên là Hạ Manh, cũng từng là… một cô gái tốt.”

“Dù có tốt đến đâu thì cũng là quá khứ rồi. Anh không thể cứ đứng yên để cô ta giết mình phải không?” Hòe Dật khuyên nhủ: “Tôi cảm thấy chuyện này anh Giang đã làm rất tốt. Được rồi, tạm thời không nói những chuyện này nữa, tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ.”

Trong khoảng thời gian này, Giang Thành và Hòe Dật đều đã tắt nguồn điện thoại di động, mà điện thoại của "cô Lâm" cũng không gọi đến nữa, xem ra tay nghề của đối phương cũng chỉ ở mức trung bình.

Nếu đổi lại là một tên tàn ác đến, đừng nói đến việc tắt điện thoại, cho dù vứt cả điện thoại đi cũng vô ích, bởi vì điện thoại vẫn có thể tự mình quay lại.

Đột nhiên xuất hiện trong túi quần, trong ô tô hay thậm chí cạnh chiếc gối bạn ngủ.

Ngoại trừ khi ngụy trang, bình thường quỷ sẽ không giao tiếp với con người, vì vậy điều này cũng khiến Giang Thành bớt lo lắng.

Cho dù quỷ có bị các cao thủ bên cạnh Hạ Manh xử lý, cũng sẽ không khai hắn ra.

Bây giờ quay trở lại chiếc xe chắc chắn là không dám rồi, lúc này ngoảnh đầu nhìn lại, xung quanh khu vực đó trông cực kì tối, mặc dù có một dãy đèn đường bật sáng nhưng ánh sáng dường như bị thứ gì đó đè nén, trông kỳ quái không thể tả nổi.

Còn có khu dân cư này nữa, trông thì có vẻ như có rất nhiều nhà đang bật đèn, có khá nhiều ô tô đậu bên ngoài, nhưng lại yên tĩnh đến lạ thường.

Kể từ khi đến đây, bọn họ chưa hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ bất kỳ ai trong số họ.

Một khu dân cư lớn đến như vậy, tử khí âm trầm, ánh sáng phản chiếu từ cửa sổ nhuốm bầu không khí ngột ngạt, nhìn từ xa trông giống như những ngọn đèn luôn cháy trước mộ.

Hòe Dật nhìn hồi lâu, bỗng giật mình vì ý tưởng chợt hiện lên trong đầu.

Tóm lại là không thể ở lại nơi này được nữa.

Hòe Dật đề nghị đi bộ ra xa hơn, sau đó đến một nơi tương đối an toàn, gọi taxi và tìm khách sạn để nghỉ qua đêm trước.

Tất nhiên là không quay lại căn phòng trước nữa.

Nhưng Giang Thành lại lắc đầu từ chối, tên mập nhân cơ hội này dạy cho Hòe Dật về chuyện quỷ taxi mà bọn họ từng gặp phải trước đó.

Người lái xe rõ ràng đã mất tích mấy ngày, xe bị đồn cảnh sát tạm giữ, nhưng anh ta lại xuất hiện trước mặt bọn họ, không phù hợp thời gian, không phù hợp logic, hơn nữa còn chở bọn họ đi rất xa.

Cuối cùng, nếu không phải là bác sĩ cảnh giác mà nhất quyết đòi xuống xe, thì không biết đã kéo bọn họ đi đến đâu rồi.

"Vậy chúng ta đi đâu?" Hòe Dật nhìn bốn phía, chung quanh nhìn qua không có gì an toàn, nhất là cách ven đường hình như không xa có một cái hồ.

Hồ nước đen như mực, giống như một hố đen, nhìn một lúc, Hòe Dật thậm chí còn cảm thấy mình có thể trở thành đạo diễn của một bộ phim linh dị.

Cảnh tượng không cần dàn dựng bố trí gì nhiều, chỉ cần ở đây là được, sắp xếp một nữ diễn viên treo mình trên hồ, chân giẫm lên mặt nước hồ, cũng không cần phải động đậy nhiều, một thân cổ trang phục màu đỏ sẫm, tay áo dài phấp phới, cúi đầu, miệng "Yay ya ya" hát những bài ca dao không ai quan tâm.

Đột nhiên, Giang Thành đang đi phía trước dừng lại, Hòe Dật còn đang suy nghĩ cốt truyện, không chú ý liền đụng phải Giang Thành.

Tên mập lập tức nhìn chung quanh, thận trọng hỏi: "Sao vậy bác sĩ?"

Hòe Dật hình như cũng vừa mới tỉnh dậy sau công việc sáng tạo, bắt chước hành vi của tên mập, nhìn qua nhìn lại.

“Hai người có nghe thấy âm thanh gì không?” Trầm ngâm một lát, Giang Thành đột nhiên hỏi.

Hòe Dật bỗng nhiên có một dự cảm không lành: “Âm thanh gì vậy?”

“Giống như… có người đang hát.” Giang Thành không chắc chắn nói.

Chương 649: Trạm xe buýt

"Là… ai đang hát?" Hòe Dật sợ đến run rẩy, lời nói của Giang Thành khiến anh ta có liên tưởng rất xấu.

Tên mập không hiểu nhìn Hòe Dật, mấy giây sau, dò hỏi nói thêm: "Sưởi… sưởi ấm nỗi cô đơn?"

Hòe Dật: "???"

Giang Thành: "Hay là tôi đi, để hai người ở lại đây khi nào hát xong, thì hãy về nhà?"

Tên mập nghe vậy như muốn khóc: "Bác sĩ, anh đừng tức giận, đều là do Hòe Dật khai mào, muốn để hãy để lại anh ấy đi."

"Tôi nói này, đã là lúc nào rồi, hay là chúng ta mau chạy đi? Tôi luôn cảm thấy có thứ gì đó đang đuổi theo chúng ta quanh đây." Hòe Dật vẻ mặt cay đắng, chỉ vào mặt hồ nói: "Nói không chừng đang ở ngay trong hồ."

Tiếng ca dường như chỉ có Giang Thành nghe được, nhưng hắn cũng không thể chắc chắn.

Tiếng ca này rất kỳ quái, vừa rồi vô tình nghe thấy một tiếng ca hư hảo như có như không, nhưng bây giờ bình tĩnh lại và cẩn thận lắng nghe, tiếng ca lại dường như đã biến mất.

Nhưng có một điểm, cảm giác của hắn và Hòe Dật là giống nhau, đó chính là, hồ nước đen ngòm cách đó không xa có gì không ổn, tiếng ca vừa mới truyền đến từ phương hướng này.

Loại cảm giác tương tự lập tức khiến hắn nhớ đến Hoàng lão gia đứng trong hồ hát ở nhiệm vụ cổ đại, nhưng lần này rõ ràng là tà ác môn.

Vài giây sau, Giang Thành ấn định một phương hướng, mọi người nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh, mấy người rời khỏi phạm vi của khu dân cư, nói ra cũng thật kỳ lạ, càng cách xa, cảm giác bất an trong lòng càng giảm xuống nhanh chóng.

Cho đến khi hoàn toàn rời khỏi khu dân cư, cảm giác khó chịu khi bị theo dõi mới biến mất.

"Phù…" Hòe Dật thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía bóng tối phía sau, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Nếu như lần này phản ứng chậm hơn chút nữa, chắc đã đã ngỏm rồi.

"Người anh em Phúc Quý." Hòe Dật ngồi xổm trên mặt đất, vừa lắc lắc chân vừa nói: "Điện thoại di động của anh chắc là không có vấn đề gì, gọi xe tới đón chúng ta đi."

Khu phụ cận này tương đối xa, đợi xe ở đây thì không biết phải đợi đến bao giờ.

Không ngờ, Giang Thành lại lắc đầu nói: "Đã quá muộn rồi, chúng ta đã tiến vào rồi." Ánh mắt hắn nhìn vào con đường, một lúc sau mới nói: "Đã đi bộ lâu như vậy, cũng không có một chiếc xe nào."

Nghe vậy, tên mập chớp mắt nhìn Giang Thành, như thể đang nghi ngờ đầu óc của bác sĩ có vấn đề: "Bác sĩ, anh đang nói cái gì vậy?"

Ngay sau khi bọn họ vừa mới rời khỏi phạm vi của khu dân cư, trên đường thỉnh thoảng lại có xe cộ đi qua, cũng chính vì thế, mà bọn họ mới chắc chắn đã rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của thứ đó.

Như để xác nhận lời nói của tên mập, vừa dứt lời, từ xa đã có một chiếc ô tô chạy tới, ánh đèn trắng xuyên qua màn đêm,

xua tan đi sương mù trong lòng người.

“Bác sĩ, anh màu nhìn kìa, đây không phải là xe sao?” Tên mập vội vàng nói.

“Màu trắng, xe con, số đuôi 419.” Giang Thành nhìn chiếc xe đang đến gần, bình tĩnh nói.

Nghe Giang Thành nói như vậy, hai người Hòe Dật và tên mập có chút kinh ngạc, bởi vì từ khoảng cách này bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy rõ màu sắc của xe chứ đừng nói đến biển số.

Ước chừng nửa phút sau, chiếc xe cuối cùng cũng lao tới chỗ bọn họ: “Màu trắng, xe con, biển số xe…” Hòe Dật môi run run: “ld0419.”

Tên mập lập tức nhìn sang bác sĩ, chưa kịp nói gì đã thấy Giang Thành đang nhìn về hướng chiếc xe lái tới, nơi đó là một vùng tối om: “Chuẩn bị lại sẽ có một chiếc xe địa hình màu đen sắp tới, số đuôi 808.”

Như để xác nhận những gì bác sĩ nói, một chiếc ô tô khác trong bóng tối từ xa lao tới, như thể xuất hiện từ hư không, chỉ nhìn từ hình dáng thì rõ ràng nó to lớn và hoành tráng hơn chiếc xe màu trắng trước đó.

Sau khi chiếc xe màu đen cao vọt qua bọn họ, sắc mặt của Hòe Dật và tên mập đều tái nhợt, Giang Thành lại nói đúng rồi.

Xe địa hình màu đen, số đuôi… 808.

Điều đáng sợ hơn nữa là qua cửa sổ ô tô, ghế lái dường như trống rỗng, không có ai!

“Chúng ta bị mắc kẹt rồi, đi tới đi lui cũng chỉ có mấy chiếc xe, chúng không ngừng đi vòng tròn ở đây, trình tự và thời gian xuất hiện đều đã được ấn định.” Giang Thành nói:

“Đây là một sự kiện linh dị mới, chúng ta lại bị cuốn vào trong rồi.”

Dưới cái nhìn ngạc nhiên của Hòe Dật và tên mập, Giang Thành nhặt một hòn đá trên mặt đất, đong đếm mấy lần rồi đập mạnh về phía ngôi nhà có đèn trên tầng hai.

Kính vỡ, tiếng kính vỡ vang xa trong đêm, cũng như tiếng đá rơi.

Sau đó, hơi thở của Hòe Dật và tên mập dần trở nên gấp gáp, không chỉ ngôi nhà bị đập vỡ kính không có phản ứng gì mà những ngôi nhà khác gần đó cũng rất yên tĩnh.

Hiện tại bọn họ đã hoàn toàn bị thuyết phục, hoá ra bọn họ hoàn toàn chưa hề đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Hòe Dật lại nghĩ đến một điểm, nếu như vừa rồi để tên mập gọi taxi đến, vậy thì chiếc taxi tới… không biết ở bên trên sẽ là thứ gì.

“Đừng hoảng.” Giang Thành vỗ vỗ bùn đất ở tay, bình tĩnh nói: “Đằng ào cũng tới rồi.”

Tên mập lúc căng thẳng không thể thay đổi thói quen nói bậy bạ, nhất là trong tình huống này: “Bác sĩ, xin đừng nói như vậy, nếu anh muốn giả vờ thì giả vờ phần của chính mình là được rồi, đừng có tính cả chúng tôi vào, nếu không nhỡ bị quỷ hiểu lầm sẽ không tốt đâu.”

Hòe Dật cư xử tốt hơn một chút, mặc dù cũng rất hoảng sợ, run giọng cầu xin: “Anh Giang, xin hãy chỉ cho tôi một con đường sống đi.”

“Đi men theo con đường này, đi đến đâu hay đến đó, chắc chắn sẽ có manh mối.” Giang Thành tiếp tục đi, hai người còn lại cũng cẩn thận đi theo hắn.

Đối với những chiếc xe thỉnh thoảng chạy qua, hai người càng là đến nhìn cũng không thèm nhìn.

Khi đi đến một ngã tư, cuối cùng bọn họ cũng phát hiện ra điều gì đó khác biệt.

Từ nơi họ đang đứng nhìn sang bên phải, cách đó khoảng vài chục mét có một biển báo trạm dừng xe buýt, gần biển báo có một nhà chờ xe buýt có rào chắn.

Điều quan trọng nhất là có vài người đang đứng gần đó, dường như đang đợi xe buýt.

"Là người hay quỷ vậy?" Tên mập thấp giọng hỏi.

Hòe Dật nhìn chung quanh, thấp giọng báo cho tên mập một tin tức không mấy tốt lành: "Là người hay quỷ, chúng ta đều phải tới đó. Bằng không… anh hãy nhìn xung quanh xem."

Tên mập ngẩng đầu nhìn chung quanh, đây là ngã tư, kỳ lạ thay đèn đường chỉ kéo dài khoảng 100m dọc theo con đường, xa hơn thì tối đen như mực.

Nó giống như một cái miệng đen khổng lồ nuốt chửng cả đầu bên kia con đường.

Bọn họ không có đường nào để đi nữa rồi.

Ngoại trừ trạm xe buýt có "người" này.

"Đi đến xem." Giang Thành như thường lệ đi trước, tên mập thứ hai, Hòe Dật đi sau cùng, ba người xếp thành một hàng đi về phía trạm xe buýt.

Bởi vì có đèn đường nên bóng của bọn họ vẫn còn đọng lại trên mặt đất, nếu tên mập cẩn thận hơn, có thể thấy bóng của Giang Thành khác với bóng của mình và Hòe Dật.

Mặc dù đều là màu đen, nhưng bóng dáng của Giang Thành hiển nhiên có hoa văn nhiều hơn, gợn sóng kỳ lạ giống như mặt nước hồ.

Điều quan trọng hơn là bóng dáng của Giang Thành thực ra không phù hợp với tần suất đi lại của chính hắn, rõ ràng là chậm hơn nửa nhịp, giống như đang cố ý tránh xa bến xe buýt.

Một đôi mắt đỏ thẫm lóe lên vẻ nghi ngờ và kiêng dè.

Chương 650: Không may

Khi khoảng cách càng gần, những người đứng dưới bến xe buýt cũng chú ý tới đám người Giang Thành, tổng cộng có năm người, ba nam hai nữ.

Một người đàn ông cao gầy đeo ba lô, lưng khom xuống, đeo một cặp kính, đôi mắt thâm quầng, nhìn như bị cuộc đời đánh bại vậy: "Các anh…" Anh ta chỉnh lại kính, dùng giọng điệu thắc mắc hỏi: "Cũng đến đây vì bài đăng đó à?"

"Bài đăng đó…" Đám người Giang Thành nhớ kỹ từ này trong lòng, nhưng nói quá nhiều sẽ rất dễ lộ ra khuyết điểm, Giang Thành nâng cằm hỏi ngược lại: "Các anh cũng vậy?"

"Haizz, đừng nhắc tới nữa." Một người đàn ông khác bất đắc dĩ nói: "Nếu không phải vì bài đăng kia, ai lại đêm hôm khuya khoắt không ở nhà ngủ, mà đến đây chờ?"

"Vậy cũng giống nhau." Giang Thành như cũng có cảm giác như vậy: "Chúng tôi rời đi vội vàng đến mức anh bạn tôi đây thậm chí còn không kịp thay quần áo."

Hắn chỉ vào Hòe Dật, Hoè Dật cực kì không tình nguyện kéo khoá áo khoác ra, để lộ bộ đồ ngủ sang trọng bên trong.

Trong khi bọn họ đang nói chuyện, một cô gái thực sự đã khóc, mắt cô ấy đỏ hoe, hiển nhiên là đã khóc trước khi họ đến.

Cô gái mặc một chiếc váy liền thân, dáng vẻ rất ngoan hiền.

"Đừng khóc nữa, khóc thì có ích gì?" Người phụ nữ đứng bên cạnh nói, cô ấy trông rất gọn gàng trong chiếc áo khoác

màu đỏ tía, trang điểm đậm và đeo đôi khuyên tai kim cương to bản phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Nhưng Giang Thành lại đi tới bên cạnh cô gái an ủi: "Đừng nói như vậy, gặp phải chuyện như này ai cũng không muốn, muốn khóc thì cứ khóc một lát đi."

Có lẽ thái độ của Giang Thành khác với những người khác, cô gái ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Giang Thành.

"Đã thấy khá hơn chưa?" Giang Thành hơi cúi người xuống để phù hợp với chiều cao của cô gái: "Hay là những chuyện em gặp phải còn ly kì hơn chuyện của chúng ta." Giang Thành giả vờ quan tâm và tò mò: "Nếu như em nguyện ý nói, anh rất sẵn lòng nghe."

"Em là… em là nhận được bài đăng đó ba ngày trước. Lúc đó em đang mua sắm trực tuyến với bạn cùng phòng, thì bài đăng đó đột nhiên hiện lên." Cô gái nói: "Nó được gửi đến từ một trang web chuyên điều tra các sự kiện linh dị, bởi vì trước đó em khá hứng thú với lĩnh vực này nên chỉ ngẫu nhiên tham gia một nhóm, mọi người trong nhóm kéo em vào và nói rằng trang web này rất thú vị".

Giang Thành gật đầu, dịu dàng hỏi: "Gần đúng như những gì tôi nghĩ, sau đó thì sao?"

"Sau đó em bấm vào thì thấy trên đó là một lời mời, mời em đến đây vào lúc nửa đêm trong ba ngày, buộc phải kể một câu chuyện kinh dị mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ."

"Nếu như không tới, sẽ có chuyện không may."

"Sau đó em đã tới?" Giang Thành cảm thấy lý do này có chút hơi khiên cưỡng.

Nghe Giang Thành nói như vậy, cô gái dường như nghĩ tới điều gì đó, nước mắt lại chảy ra: "Em… em cũng không muốn

đâu, nhưng nếu không đến không được, nếu như không đến… nếu như không đến…”

“Em không muốn cũng giống như bạn cùng phòng của mình, em vẫn còn trẻ, em không muốn… em không muốn chết!” Khi cô gái nói ra lời này, cảm xúc của cô bắt đầu vỡ vụn.

“Bạn cùng phòng của em, cô ấy…” Giang Thành không để ý đến ánh mắt lãnh đạm của những người khác, tiếp tục dẫn dụ.

“Cô ấy cũng nhận được lời mời tham gia cùng em.” Cô gái nói: “Nhưng lời mời của cô ấy sớm hơn em, cô ấy là 2 ngày sau, cũng chính là ngày hôm qua!”

Trong lòng Giang Thành đại khái đã hiểu rõ, bạn cùng phòng của cô nhất định không coi trọng nên không đi, nhưng lại xảy ra chuyện, hôm nay đến lượt cô gái trước mặt này, nên cô mới không dám không đến.

“Đêm hôm qua, khoảng 11 giờ, hai chúng em còn nói đến chuyện này, nói ai nhàm chán mà lại đăng bài dọa người như vậy.”

“Nói chuyện một lúc rồi em đi ngủ, cô ấy vẫn đang chơi máy tính và mua sắm trực tuyến, đúng rồi.” Cô gái lau nước mắt và nói: “Ký túc xá chỉ có hai chúng em.”

“Sau đó chẳng bao lâu, em ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ mơ màng màng, em nghe thấy một âm thanh, một âm thanh rất lạ, tiếng ầm ầm, giống như một chiếc ô tô, một chiếc ô tô lớn chạy ngang qua bên cạnh”.

“Không, không phải bên cạnh, là ngay bên cạnh ký túc xá! Giống như cảm giác cạnh gối của em!” Cô gái rất căng thẳng, biểu đạt cũng rất khó hiểu, Giang Thành chỉ có thể phân tích theo lý giải của mình.

“Sau đó em mở mắt ra thì thấy đèn trong ký túc xá đã tắt. Giường ký túc xá của chúng em ở phía trên, còn cái bàn ở phía dưới. Qua khoé mắt em nhìn thấy bên dưới có ánh sáng.”

“Vì bạn cùng phòng của tem có thói quen chơi máy tính sau khi tắt đèn vào ban đêm nên em không suy nghĩ nhiều và yêu cầu cô ấy giảm âm lượng máy tính xuống.”

“Nhưng cô ấy không trả lời em, tiếng ầm ầm cũng không biến mất, dường như càng đến gần hơn. Rất chân thực, cực kì chân thực, không giống như… không giống như là từ trong một bộ phim phát ra.”

“Em cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì bạn cùng phòng của em là người nói rất nhiều nên em ngồi dậy nhìn dưới gầm giường thì thấy máy tính đang bật nhưng cô ấy đã biến mất”.

“Em xuống giường, lại gọi cô ấy mấy tiếng, thì phát hiện cô ấy quả thực không có ở đó. Em liền bước ra khỏi cửa vì nghĩ rằng lúc này cô ấy không có ở ký túc xá nên chắc chắn cô ấy đã đi vệ sinh. Nhưng vừa đi đến cửa ký túc xá, liền phát hiện cửa ký túc xá đã khóa trái.”

“Nhưng em chắc chắn là mình không hề làm vậy, cho nên chỉ có thể là bạn cùng phòng của em, có nghĩa là bạn cùng phòng của em phải đang ở trong phòng mới đúng.”

“Lúc đó em cảm thấy rất kỳ lạ, khi đang ở trong phòng vừa gọi tên bạn cùng phòng vừa đi tìm cô ấy, em vẫn còn băn khoăn không biết liệu cô ấy có đang đùa với mình không”.

“Em yêu cầu cô ấy ra ngoài, đừng đùa nữa, còn đùa nữa là em sẽ tức giận đó, bởi vì lúc đó là em đang sợ thật”.

Chương 651: Chuyện kinh dị

“Máy tính của cô ấy là máy tính xách tay, màn hình hơi hướng xuống dưới. Em bình tĩnh lại một lúc, chờ đến khi tiếng chuông điện thoại biến mất mới dám bước tới.

Chậm rãi mở màn hình lên, em chỉ thấy cả màn hình chỉ đen đặc một màu. Cơ mà, đó không phải là do máy tắt màn hình, mà vì… mà vì hình ảnh đang hiển thị trên màn hình này chính là một màu đen đặc.”

“Cơ mà, nếu nói nó là màu đen thì cũng không chính xác hẳn. Có lẽ đó là… là một kiểu mờ mờ!” Cô gái khẳng định: “Bức ảnh trên màn hình laptop cứ như được phủ lên một lớp filter màu xám. Các vùng màu đen không đều nhau và chỉ có những đường viền mờ ảo.”

Nghe cô gái miêu tả, tên mập và Hòe Dật hiển nhiên có chút khẩn trương. Bọn họ đã từng trông thấy những bức ảnh tương tự, và dĩ nhiên là kết quả không được tốt cho lắm.

Giang Thành lại có biểu hiện rất bình tĩnh. Nhìn cô gái với ánh mắt đầy quan tâm, hắn nắm lấy bàn tay đang run rẩy của cô, nhẹ nhàng bảo: “Đừng sợ, chúng ta đều ở đây cơ mà.”

Nhưng lần này, sự an ủi của Giang Thành không mấy hiệu quả. Cô run rẩy cả người, còn giọng nói cũng trở nên kỳ quái hẳn: “Lúc đó, em có cảm giác cứ như là… chỉ cần đến gần màn hình, chỉ cần đến gần màn hình hơn một chút… là tôi có thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra bên trong cái màn hình kia.”

“Tiếp theo thì sao?” Có người thúc giục, chính là người đàn ông đeo khăn quàng cổ sọc ca-rô kia.

Nghe hỏi thế, cô gái bỗng nhiên sững sờ. Tiếp theo, như thể đột ngột nhận ra gì đó, cô lắc đầu kịch liệt: "Nhưng em không làm vậy. Tôi rất sợ hãi. Em cũng không biết bản thân mình đã nghĩ gì lúc đó, chỉ là cầm lấy điện thoại di động lên rồi gọi cho cô bạn của mình. Em muốn xem thử, lần này sẽ có chuyện gì xảy ra."

Một giây tiếp theo, cô gái đột nhiên ngẩng đầu lên; sắc mặt của cô nàng đã tái mét hẳn, trông vô cùng tuyệt vọng: "Có tiếng chuông! Điện thoại lại đổ chuông!

Là vọng ra từ bên trong laptop… Không! Là từ màn hình laptop! Từ trong cái màn hình đấy!

Có thứ gì đó sáng lên trên màn hình, giúp vơi đi cảm giác tối tăm xung quanh. Đó chính là tiếng điện thoại di động của người bạn cùng phòng!"

Cô gái kinh hoàng nói: "Em còn nhìn thấy một bàn tay nhợt nhạt đang cầm chiếc điện thoại di động kia. Chính là cô bạn ấy. Bởi vì, cánh tay ấy còn đeo chiếc vòng tay cỏ 4 lá. Đó là món quà mà em tặng cho cô ấy."

"Ý em là, bạn cùng phòng của em cũng xuất hiện trong màn hình?" Giang Thành hỏi.

"Không phải xuất hiện, mà là bị bắt vào. Bởi vì cô ta không đến đây đúng giờ! Thiệp mời kia là sự thật. Đó là một lời nguyền."

"Tiếp theo… Tiếp theo…" Cô thở dốc kịch liệt: "Hình ảnh trên màn hình laptop đột nhiên thay đổi. Đầu tiên, mọi thứ đều biến mất rồi biến thành bóng tối thuần túy. Ngay sau đó, giữa màn hình nứt ra một khe hở, để rồi có ánh sáng hắt ra từ nơi ấy.

Khe nứt dần lớn hơn. Qua khe hở ấy, em nhìn thấy bóng lưng của một người.

Là em, chính là em!

Là em đang đứng trước máy tính, quay lưng lại, tay vẫn còn cầm điện thoại.

Em còn nghe thấy tiếng cửa tủ bị đẩy ra, kêu cót két, nhưng âm thanh ấy lại không phải từ máy tính phát ra."

Cô gái này đột ngột hoảng hốt cùng cực, còn thét to lên: "Mà ở sau lưng em!"

Mọi người lập tức nghĩ đến tủ quần áo từng để lòi ra góc áo trước đó. Xem ra, quả thực có thứ gì đó ẩn giấu ở bên trong. Tuy nhiên, đó không phải là bạn cùng phòng của cô ấy, mà là… một thứ gì đó khác biệt.

"Em đã bất tỉnh. Khi tỉnh dậy, em nhận ra là mình đang nằm trong phòng y tế của trường. Đó là nhờ bạn sát vách phòng em nhận ra có gì đó bất ổn, thế nên nhìn xuyên qua cửa sổ để rồi trông thấy em đang nằm trên mặt đất."

"Nhưng khi tỉnh lại, em cũng phát hiện là bạn cùng phòng của mình đã thực sự biến mất." Giang Thành hỏi: "Phải vậy không?"

Cô gái gật đầu, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, cô ta đã biến mất rồi."

Một lúc sau, cô lại ngẩng đầu lên, hỏi han với giọng cầu xin: "Em… Như này thì em có được tính là đã hoàn thành nhiệm vụ hay không?"

Rốt cuộc, cô vừa mới kể một câu chuyện kinh dị, đáp ứng chính xác yêu cầu của thiệp mời bí ẩn kia.

"Ai biết được?" Người đàn ông cao gầy cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ; anh ta chỉnh lại kính mắt, tựa như đã hạ quyết tâm: "Mặc kệ ra sao, tôi sẽ kể câu chuyện kế tiếp nhé."

Dừng lời một chút, anh ta hạ thấp giọng, bảo: "Tên truyện của tôi là Đùng đùng."

Giọng kể của anh ta rất truyền cảm, khiến mọi người dần có cảm giác đắm chìm vào đó: "Ngày xửa ngày xưa, có một nhà văn nọ. Trong quá trình đi sưu tầm chất liệu sáng tác, văn hóa dân gian, anh ta thuê một căn hộ ở vùng ngoại ô."

"Chung cư thuê trọ ấy rất cũ kỹ, tọa lạc tại một nơi vô cùng hẻo lánh. Nhưng cũng may, tiền thuê khá rẻ, lại không ồn ào. Vì lẽ đó, nhà văn ấy cực kỳ hài lòng."

"Ban ngày, anh ta đi dạo các nơi để sưu tầm các phong tục dân gian, cao dao tục ngữ; ban đêm thì về phòng sáng tác truyện."

"Bất ngờ thay, anh ấy cũng là một người cực kỳ may mắn. Ngày đầu tiên, nhà văn đó đã có cơ hội đọc được một câu chuyện rất thú vị. Ban đêm, anh ta đã lập dàn ý vô cùng mạch lạc trong đầu, ngồi trong phòng làm việc để sáng tác đến giữa khuya, cuối cùng mới về phòng ngủ."

"Nhưng đang ngủ, anh ta đột nhiên thức giấc. Không phải do ác mộng đâu, mà là bị một loạt âm thanh kỳ quái đánh thức."

"Đùng."

"Đùng."…

Âm thanh kia rất nhịp nhàng, khoảng 10 giây/lần, giống như có ai đó đang đập vào tường vậy.

Anh lần theo hướng âm thanh và phát hiện ra rằng, nguồn âm thanh phát ra từ phòng làm việc.

Đó chính là nơi mà anh ta vừa ngồi sáng tác .

Anh ấy không thể không nghi hoặc, thế là chậm rãi mở cửa phòng ngủ, tiến về phía phòng làm việc. Dọc đường đi, âm

thanh gõ đập ấy cũng càng lúc càng rõ ràng.

Anh ta có thể khẳng định, tiếng gõ đập ấy đến từ phòng làm việc.

Cầm con dao gọt trái cây trên tay, nhà văn kia nhanh chóng mở cửa phòng làm việc.

Sau đó bật đèn lên.

Nhưng bên trong không có ai cả, chỉ có chiếc laptop của anh ta đang mở lên, lóe ra ánh sáng mờ nhạt.

“Không có ai ư?”

Chẳng những không có người, mà sau khi anh ta mở cửa, tiếng gõ đập “đùng đùng” ấy cũng biến mất.

Phòng làm việc vốn dĩ không lớn, chỉ có một vài góc khuất có thể ẩn nấp mà thôi. Sau khi kiểm tra, nhà văn ấy chẳng phát hiện được gì. Những thứ mà anh bày biện trong căn phòng này cũng chẳng có dấu hiệu bị lục lọi.

“Chẳng lẽ mình bị áp lực quá lớn vào thời gian gần đây?” Nhà văn nọ tự nhủ. Anh đã quá mệt mỏi rồi, thế nên nghĩ rằng đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì, cuối cùng bèn quay lại phòng ngủ.

Đến ngày hôm sau, cũng là đêm khuya, anh ta lại bị đánh thức bởi một tiếng gõ đập khác. Vừa mở cửa phòng làm việc ra, tiếng gõ đập kia lại biến mất.

Bị một lần thì có thể là do quá căng thẳng mà sinh ra ảo giác, nhưng nếu liên tiếp xảy ra hai lần thì chuyện đã không còn đơn giản nữa. Anh hoài nghi rằng, đây là do có ai đó chơi khăm mình.

Khả năng cao là do bọn hàng xóm bên cạnh.

Nhà văn nọ bèn bước đến vách tường cạnh phòng làm việc, gõ mạnh vài cái, để rồi nhận ra âm thanh đó rất giống với loại tiếng động mà mình nghe thấy kia.

Không chắc đó có phải là ảo giác hay không, nhưng anh thực sự nghe thấy có một loại âm thanh nào đó vọng lên từ căn hộ bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, nhà văn ấy bèn chạy sang căn hộ bên cạnh, gõ cửa một hồi lâu, nhưng thậm chí là bên trong căn hộ ấy còn chẳng có bất cứ một tiếng động nào, huống chi là có ai ra mở cửa.

"Đừng có chơi trò giả chết với tôi. Tôi biết mấy anh chị đang ở nhà!" Đứng trước cửa, nhà văn dõng dạc chất vấn: "Tối qua, chẳng phải các người gõ đập rất vui vẻ à? Nếu có bản lĩnh thì đi ra đây nói chuyện trực tiếp với tôi đi!"

Thấy đối phương không dám lên tiếng, nhà văn nọ bèn phất tay, xoay người bước xuống lầu. Ngay lúc ấy, anh ta chạm mặt với chủ thuê trọ, thế là giận dữ kể lại chuyện đêm qua cho người chủ trọ nghe.

Chủ trọ là một bà cụ, đeo kính lão, đi đứng cũng không còn vững bước chân nữa. Sau khi nghe nhà văn nọ kể lại vấn đề đêm qua, bà lập tức tỏ vẻ hoài nghi: "Anh bạn trẻ à, anh có nhầm không vậy? Căn hộ sát vách phòng anh đâu có ai ở. Nơi đó đã bỏ trống biết bao nhiêu năm rồi."

Chương 652: Chúc mừng

"Ở đó không có ai sống ư?" Nhà văn kia sửng sốt: "Vậy tiếng gõ đập mà cháu nghe thấy là sao ạ?"

"Tôi cũng không biết." Bà cụ lục lọi chùm chìa khóa đang mang theo, một hồi lâu sau mới lấy ra một chiếc chìa khóa bằng đồng rồi đưa cho gã nhà văm, bảo: "Đây là chìa khóa của căn hộ bên cạnh. Nếu không tin, cậu cứ tự đi mà xem."

Thấy bà cụ nói năng chắc mẫm, nhà văn nọ cũng không còn gì để nói. Thế là khi quay lại căn hộ đó vào đêm khuya, anh ta thọt tay vào túi, để rồi lấy ra hai chiếc chìa khóa.

Nhà văn nọ lập tức nhận ra ngay, chiếc chìa khóa đồng cũ kỹ trong tay lúc này chính là do bà chủ nhà đã đưa cho anh sáng nay, còn bảo là dùng để mở căn hộ sát vách.

Ta ta bèn chậm rãi dời mắt, nhìn về phía cánh cửa cách đó không xa. Đột nhiên, có một niềm khát khao mãnh liệt nào đó thu hút gã nhà văn, tựa như có người đang thầm thì vào tai anh, bảo anh tiến đến mở ra cánh cửa kia.

Thế là nhà văn nọ… lập tức vứt bỏ chiếc chìa khóa bằng đồng kia ra xa. Sau đó, anh ta dùng chìa khóa của chính căn hộ của mình để mở cửa, nhanh chóng vọt vào trong rồi khóa cửa lại.

"Nơi này có gì đó bất ổn. Mình sẽ chuyển đi vào ngày mai." Anh ta tự nhủ.

Đang viết sách vào buổi tối, anh chợt nhớ ra ngày mai chính là sinh nhật của người bạn thân. Do đó, gã nhà văn bèn

bật camera máy tính lên, định bụng quay một đoạn clip chúc mừng sinh nhật ngay tại phòng làm việc mình.

Sau khi hẹn giờ gửi clip vào đúng 12 giờ khuya, nhà văn nọ bèn ngáp một cái, sau đó về phòng nghỉ ngơi.

Những ngày gần đây, anh cảm giác dường như cơ thể mình có vấn đề, cứ hay bị đau nhức lưng, mà đặc biệt là hai bả vai. Cảm giác ấy cứ như thể anh bị trật khớp vậy, hoàn toàn không thể gồng mạnh được.

Vừa ngủ không bao lâu, gã nhà văn ấy bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức. Anh ngơ ngác cầm lấy điện thoại, vừa mới bắt máy thì giọng nói của bạn mình đã vọng ra từ đầu dây bên kia.

Chính là người bạn đã đến ngày sinh nhật ấy.

Anh còn chưa kịp nói lời chúc mừng, người ở đầu dây bên kia đã bắt đầu quở trách anh với giọng điệu khó chịu, không những không vui mà còn đầy tức giận, thậm chí còn bao hàm một chút mùi vị sợ hãi.

“Tại sao cậu lại gửi cho mình những thứ như thế này vào lúc nửa đêm hả?” Người bạn kia hổn hển chất vấn: “Mình biết cậu là tác giả chuyên viết kinh dị, nhưng đừng có đùa giỡn như thế chứ?”

Gã nhà văn khá bối rối khi nghe thế: “Ủa? Mình gửi cái gì cho cậu?”

Anh ấy thực sự chỉ tự quay một video clip chúc mừng sinh nhật thôi mà.

“Cậu còn giả ngu với mình à? Mình gửi ngược lại cho cậu đây. Cậu tự xem đi nhé.” Người bạn bảo: “Mình cho cậu biết. Vừa rồi, mình đã rủ bạn gái xem cùng. Bây giờ, cô ấy cứ nháu nhàu đòi chia tay đấy, cậu tự mà tìm cách nhé.”

Không lâu sau khi kết thúc cuộc gọi, một đoạn video clip đã được gửi đến điện thoại di động của anh ta. Nhà văn nọ nhấn vào nút ‘play’; video clip bắt đầu khởi chạy với cảnh anh ấy đang ngồi trước máy tính trong phòng làm việc, nói những câu từ chúc mừng cũ rích.

Nhưng chỉ 10 giây sau, đột nhiên, con ngươi trong đôi mắt của gã nhà văn bỗng cứng đờ. Bởi vì, anh nhìn thấy một bóng đen trên bức tường phía sau.

Nhưng đó chắc chắn không phải là cái bóng của anh ấy!

Bóng của anh cũng vẫn còn trên tường, và cái bóng đó kia thì cao hơn anh rất nhiều.

Khi video clip tiếp tục chạy, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra. Cái bóng lạ lẫm kia bắt đầu chậm rãi đung đưa, nhưng không phải đung đưa trái phải bình thường, mà cứ lắc lư nhịp nhàng như một chiếc đồng hồ quả lắc.

Khi bóng đen đong đưa đến điểm cao nhất, từ bên trong video clip vọng ra một âm thanh quen thuộc.

Đùng…

Đùng…

Và khi âm thanh đó vừa vang lên, gã nhà văn lập tức cảm giác sởn cả gai óc.

Vì đó là thứ âm thanh mà anh ta từng nghe thấy trong đêm, giống y như đúc.

Đoạn video clip kết thúc trong vội vàng, nhưng gã nhà văn nọ đã kịp thời nhìn thấy một hình ảnh nào đó. Anh ta bắt đầu kéo thanh tiến trình và điều chỉnh liên tục. Cuối cùng, ngay khi ‘pause’ tiến độ video clip ngay cảnh cuối cùng – vào khoảnh khắc mà gã nhà văn ấy đứng dậy…

Giữa khung cảnh nhòe đi kia, có một đôi chân lạnh lẽo và nhợt nhạt giẫm lên vai anh.

Trong nháy mắt, gã nhà văn ấy đã hiểu rõ tất cả. Anh ta đã biết, bóng đen từng xuất hiện trong khoảng đầu của video clip này là gì.

Đó là một người.

Một người bị treo cổ trên trần nhà!

Bởi vì vị trí ngồi rồi đứng của bản thân, đôi chân của tử thi kia vừa vặn giẫm lên bả vai của anh.

Mà cái âm thanh "đùng đùng" kia chính là khi thi thể bị treo cổ kia đung đưa rồi chạm vào vách tường.

Địa điểm gặp vấn đề không phải là căn hộ sát vách, mà chính là căn hộ mà anh ta đang ở.

Đùng…

Gã nhà văn giật bắn người một cái, ngẩng đầu nhìn về phía phòng làm việc.

Đùng…

Đùng… …

Âm thanh ấy càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng gần. Lần này, không phải là do vọng ra từ video clip, mà là trong đời thật, đến từ phương hướng của căn phòng làm việc kia.

Két…

Gã nhà văn bất lực nhìn cửa phòng ngủ bị đẩy ra; sau đó, có một nửa khuôn mặt tái nhợt ló ra từ phía sau cánh cửa ấy.

…

Đây là câu chuyện do người đàn ông cao gầy kể lại. Sau khi anh ta kể xong, hiện trường lặng ngắt như tờ. Gương mặt của tên béo đột nhiên co giật mạnh một cách mất kiểm soát.

Bên cạnh đó, dường như việc kể lại câu chuyện này đối với người đàn ông kia là một sự dằn vặt khó tả. Kể xong, anh ta cũng không còn nói thêm gì cả, chỉ đứng đó một mình, chẳng rõ là đang suy nghĩ chuyện gì.

"Tiếp theo, đến lượt tôi." Thấy không ai lên tiếng, cô gái áo đỏ bèn mở lời. Cô có một đôi mắt rất đẹp, nhưng lại tạo nên một cảm giác vô cùng trống vắng.

"Tên truyện này là Ước định."

"Tiểu Lan có một công việc mà người người đều ao ước, còn có một người bạn trai cực kỳ cưng chiều cô ta. Nếu so sánh với đồng lứa, cô là một kẻ vô cùng hạnh phúc.

Tuy nhiên, mọi thứ đã đổ vỡ sau một tai nạn. Chân của cô bị thương rất nặng, thậm chí bác sĩ còn thông báo là sẽ có nguy cơ phải cưa đi. Từ đó về say, cô chỉ có thể ngồi trên xe lăn, ở trong nhà mà tĩnh dưỡng.

Tính tình của cô càng lúc càng cáu gắt. Mãi đến một ngày, cô trông thấy một người con gái khác trên tầng lầu phía đối diện với ban-công nhà cô.

Đó là một cô gái rất tinh khôi, tắm mình dưới ánh nắng, khiến làn da hắt lên một màn sáng trắng. Qua vài ngày, Tiểu Lan cứ trông thấy cô ta ở ngay mốc thời gian cố định ấy.

Mà dần dần, cô gái kia cũng chú ý đến Tiểu Lan. Hai người bắt đầu dùng những dấu hiệu tay đơn giản để giao lưu lẫn nhau.

Trong quá trình trao đổi, Tiểu Lan biết được chuyện đời của cô gái kia còn đáng thương hơn mình. Cô ta đã bị tàn tật từ nhỏ; vì lo lắng cho cô, người thân đã nhốt cô trong nhà, không cho cô đi ra ngoài.

Tiểu Lan bèn mở lời cổ vũ, bảo cô gái đáng yêu kia đừng vội nản chí. Thế giới bên ngoài đặc sắc lắm, hy vọng cô có thể

đi ra khỏi nhà, nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài.

Chẳng những thế, Tiểu Lan còn ám chỉ rằng, nếu cô gái kia mà có thể khắc phục được nỗi sợ rồi đi ra ngoài, vậy Tiểu Lan sẽ mời cô ta sang nhà chơi.

Ngày qua ngày sinh hoạt, tình hình của Tiểu Lan cũng dần chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp hơn. Mức độ hồi phục của cô đã khiến bác sĩ phải kinh ngạc.

Mẹ của Tiểu Lan cũng rất vui mừng. Thế là, Tiểu Lan nói với mẹ mình rằng, là do cô gái ở tầng lầu đối diện cổ vũ cô, từ đó mới giúp cô thoát khỏi trầm cảm. Tiểu Lan còn bảo, chờ đến khi chân khỏe lại, Tiểu Lan sẽ đích thân đi sang nhà cô gái dễ thương ấy để mời cô ta sang nhà mình chơi.”

Dừng lời lấy hơi một chút, cô gái áo đỏ bèn kể tiếp: “Nhưng tối hôm đó, khi Tiểu Lan đang đọc sách, mẹ của cô đột ngột trở về nhà, tỏ vẻ kỳ quái mà hỏi cô: ‘Con bé mà con trông thấy ở tầng lầu nhà đối diện à? Mà ở tầng nào thế?’

Nghe vậy, Tiểu Lan mới đáp: ‘Tầng 13 ạ. Chính là ngôi nhà mà không thể kéo màn cửa sổ ra đấy mẹ. ‘

Nghe đến đến đây, bà mẹ tái nhợt cả mặt, trợn mắt nhìn cô. Mãi một lúc sau, bà vừa quan tâm, vừa run giọng nói: Lan Lan, con đừng có hù dọa mẹ nữa. Trong lúc đi mua đồ ăn hôm nay, mẹ có nghe người xung quanh bảo rằng: Đúng là ngôi nhà đó từng có một đứa con gái, nhưng về sau đã gặp nạn rồi.

Nghe bảo rằng, vì mâu thuẫn tình cảm, cô gái kia đã bị bạn trai giết chết, bị chặt đứt lìa từ phần thắt lưng trở xuống. Kế tiếp, hung thủ giấu thi thể của nạn nhân trong phòng. Rất lâu sau, hang xóm ngửi thấy mùi thối mới báo cảnh sát. Lúc cảnh sát đến rồi xông vào hiện trường, cả thi thể và giường chiếu đều đã phân hủy cùng nhau.”

Chương 653: Ước định

“Sau khi nghe câu chuyện về cô gái bên kia tòa nhà, Tiểu Lan rất sợ hãi. Từ đó về sau, cô không bao giờ dám đến gần bệ cửa sổ nữa, mà bản thân cô cũng bắt đầu rơi vào trạng thái hoảng loạn tinh thần.

Thấy con gái mình ngày càng tiều tụy, mẹ của Tiểu Lan cũng biết chuyện này không còn đơn giản nữa. Bà lập tức gọi cho bạn mình, nhờ liên lạc với một vị đại sư.

Nghe đồn rằng, vị đại sư này có tay nghề khá cao thâm, chuyên giúp đỡ mọi người giải quyết một số chuyện kỳ quái.

Theo sự hướng dẫn của vị đại sư ấy, họ đã bày trí lại ngôi nhà. Cũng không phải dán thêm bùa phép hay rải nước thánh gì cả, mà chính là dùng rèm tối màu để che kín cửa sổ phòng ngủ của cô gái, không được mở cửa sổ ra. Sau đó, còn đặt thêm một chậu hoa trên bệ cửa sổ phòng ngủ.

Ngày qua ngày, sức khỏe của Tiểu Lan cũng có khởi sắc, cơ thể cũng dần thuyên chuyển tốt hơn. Ngoại trừ việc cô ấy vẫn không dám đến gần bệ cửa sổ, mọi phương diện khác đều bình thường.

Ngay khi hai mẹ con Tiểu Lan tưởng rằng chuyện này sẽ kết thúc, vị đại sư kia đột nhiên lại gọi điện thoại đến.

Trong điện thoại, người đó bảo rằng, chuyện bày trí nhà cửa trước đó chỉ là thủ đoạn trì hoãn mà thôi. Về bản chất, chuyện quỷ quái này không như mọi người nghĩ. Đây chính là một loại nguyền rủa.

Vốn dĩ, Tiểu Lan đã hứa hẹn muốn quỷ tìm đến mình, tương đương với việc ước định với quỷ. Quỷ chắc chắn sẽ tìm đến.

Nghe thế, Tiểu Lan vô cùng sợ hãi, môi run run, không nói được lời nào.

Mẹ của Tiểu Lan lại khổ sở cầu xin đại sư, hỏi xem có cách nào ngăn chặn quỷ hồn ấy tìm đến con gái của mình không, bất kể tốn bao nhiêu tiền cũng được.

Vị đại sư kia chỉ bất lực bảo, mọi chuyện đã quá muộn rồi. Chỉ cần hình thành ước định, quỷ chắc chắn sẽ tìm đến tận cửa nhà. Dù có làm bất cứ điều gì cũng chỉ là vô ích.

Tuy nhiên, người đó cũng chuyển lời, bảo là tuy không thể tránh khỏi việc quỷ tìm tới cửa, nhưng cũng không có nghĩa là Tiểu Lan nhất định sẽ bị quỷ giết hại.

Chỉ cần đến ngày ấy, hai mẹ con làm theo lời vị đại sư kia, thì vẫn có khả năng là bình an vô sự. Chẳng những thế, vì quỷ đã ghé thăm một lần, kể như là hoàn thành ước định mới đến nhà chơi. Kể từ đó, quỷ sẽ không bao giờ tìm đến nữa.”

Kể tới đây, cô gái áo đỏ lấy hơi một chốc, sau đó mới nói tiếp.

“Nghe thế, mẹ của Tiểu Lan bèn hỏi: ‘Vậy khi nào thì con quỷ kia sẽ đến gặp Tiểu Lan?’

Lời nói vừa rồi của vị đại sư kia đã giúp nhen nhóm lên một chút hy vọng trong lòng bà.

‘Khi chân Tiểu Lam sắp lành. ‘ Đại sư trả lời.

Sau một thời gian, vào một buổi sáng sớm nọ, vị đại sư kia lại gọi điện thoại đến. Thay vì hỏi thăm sức khỏe của Tiểu Lan, ông ấy trực tiếp yêu cầu mẹ của Tiểu Lan tiến đến bệ cửa sổ, xem xét chậu hoa kia.

Nhưng khi kéo rèm cửa sổ ra, mẹ Tiểu Lan lập tức sửng sốt ngay. Ngày hôm qua, hoa còn rất tươi, nhưng hôm nay đã hoàn toàn khô héo.

Cũng không phải khô héo kiểu lá biến vàng úa, mà là đã bốc mùi, vô cùng hôi hám, tựa như đống người giấy thiêu cúng người chết vậy.

Đại sư thở dài nói, vậy chính là đêm nay. Ông ta còn phải chuẩn bị thêm một chút, sau đó bảo Tiểu Lan chờ điện thoại của ông. Tầm chạng vạng tối, ông ta sẽ gọi lại, hướng dẫn cho Tiểu Lan nên làm thế nào.

Quả nhiên, khi trời vừa lờ mờ tối, cuộc gọi của đại sư đúng hạn vang lên. Tiểu Lan lập tức bắt máy, tựa như tóm đươc cọng rơm cứu mạng vậy.

Đầu tiên, ông yêu cầu mẹ của Tiểu Lan rời đi. Sau khi bà ấy đã rời khỏi đó, ông nói với Tiểu Lan là quỷ sẽ tìm đến trước cừa vào lúc rạng sáng. Vì vậy, cô cần mở tất cả các cánh cửa trong nhà trước 12:00 khuya.

Kế tiếp, ông bèn giải thích ngay, làm thế là để quỷ hiểu rằng: cô thành tâm mời nó đến nhà làm khách, không hề vi phạm ước định ban đầu.

Nghe xong, Tiểu Lan tái mét cả mặt khi phải mở cửa đón quỷ vào nhà. Tuy nhiên, cô cũng hiểu, phải nghe theo lời đại sư thì mới có cơ hội sống sót. Vì lẽ đó, cô đành cắn răng đồng ý.

‘Một điều cần lưu ý nữa. ‘ Đại sư nói: ‘Cô cần phải tìm một vị trí nào đó kín đáo mà trốn đi. Quỷ sẽ dừng chân trong nhà cô khá lâu. Chỉ cần quỷ không tìm ra cô, cô sẽ sống sót. ‘

‘Vậy… Tôi nên trốn ở đâu?’ Tiểu Lan vội hỏi.

‘Dưới gầm giường trong phòng ngủ của cô. ‘ Không cần nghĩ ngợi gì nhiều, đại sư nhấn mạnh: ‘Cô cũng cần chuẩn bị

trước một bộ quần áo mà cô thường mặc, sau đó trải lên giường trong phòng ngủ, sắp xếp thành hình người. làm như vậy có thể mê hoặc được con quỷ đó. ‘

Từng giây phút kinh hoàng trôi qua - rốt cuộc cũng đã đến giờ hẹn. Trước 12:00 giờ khuya, Tiểu Lan đã bày biện xong bộ quần áo trên giường như lời mà vị đại sư kia từng hướng dẫn. Sau đó, cô lặng lẽ mở cửa nhà ra.

Tiếp theo, cô nhanh chân chạy đến giường mình, nấp vào gầm giường bên dưới.

Khoảng trống dưới gầm giường không lớn lắm, một người trưởng thành như Tiểu Lan rất khó chui lọt vào. Chẳng rõ có phải nhờ vào không gian chật hẹp không, mà Tiểu Lan lại có cảm giác an toàn đến kỳ lạ.

Thông qua khe hở, cô có thể trông thấy lối vào ngay cửa phòng ngủ. Tiểu Lan nắm chặt điện thoại di động trong tay, cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh, cũng không dám thở quá mạnh.

Cô đang chờ, chờ quỷ tìm đến cửa.

Từ từ, cô nghe thấy một loạt các âm thanh kỳ quái phát ra từ hướng cửa nhà.

Lúc đầu, nó ở rất xa và không thể nghe rõ. Và khi khoảng cách dần gần hơn, đồng tử cô run lên; chiếc điện thoại di động được cô nắm chặt trong tay suýt nữa đã rơi xuống đất.

Đó là một âm thanh ma sát rất kỳ lạ, kiểu bàn chân vẫn luôn chạm đất trong lúc di chuyển.

12:00 đêm, từ cuối hành lang yên tĩnh, có một người phụ nữ với động tác cực kỳ quái dị, đang lê sát bàn chân trên mặt sàn phòng mà tìm đến Tiểu Lan…

Chỉ mới tưởng tượng đến thế này, Tiểu Lan đã cực kỳ sợ hãi.

Cuối cùng, âm thanh ma sát kỳ lạ kia đã tiến đến trước cửa phòng ngủ.

Cùng lúc đó, Tiểu Lan đột nhiên có một loại dự cảm không lành. Cô vô thức cau mày, giống như đã bỏ qua một chuyện gì đó rất quan trọng.

Lúc này, Tiểu Lan đột nhiên nhận được tin nhắn SMS từ điện thoại. Vì đã chuẩn bị kỹ càng, điện thoại lúc này đang được thiết lập chế độ rung.

Nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, cô nhận ra người vừa nhắn tin là mẹ mình.

Mà có đến mấy tin nhắn liên tiếp.

Ngay khoảnh khắc đọc xong tin nhắn, Tiểu Lan có cảm giác như mình vừa bị một cây búa tạ đập mạnh vào đầu.

‘Tiểu Lan, con sao rồi? Đại sư gọi điện liên tục cho con, tại sao con không bắt máy?’

‘Đại sư bảo con đóng hết mọi cánh cửa trong nhà lại. Dù bất cứ ai đến gõ cửa, con cũng không được mở, cũng không được phát ra bất cứ một âm thanh nào.

Và điều quan trọng nhất chính là, con cần phải tìm một vị trí nào đó thật cao để ẩn nấp! Con quỷ đó không có chân. Nó chỉ có thể bò lê cả người trên mặt đất. Do đó, chỉ cần nó không tìm ra con… ‘

Tiểu Lan không đọc thêm đoạn sau nữa, vì không cần thiết. Loạt âm thanh ma sát kia đã… dừng lại.

Cô run rẩy ngẩng đầu lên. Trước cửa phòng ngủ, có một bóng người đang nằm dài tại đó. Khuôn mặt của nó be bét máu thịt, áp sát trên sàn nhà, đúng ngay hướng đối diện với Tiểu Lan đang trốn dưới gầm giường.

‘Tìm ra… cô rồi. ‘ Khóe miệng của cái xác nữ ấy nứt ra - mà âm thanh vọng lên từ cổ họng rách nát ấy lại nghe y hệt với giọng nói của vị đại sư kia…”

Sau khi kể xong câu chuyện, người phụ nữ áo đỏ lập tức lùi qua một bên, cúi đầu. Giữa khung cảnh tối tăm này, chẳng ai có thể nhìn rõ gương mặt của cô.

“Đúng là một câu chuyện thú vị.” Có một người đàn ông khác mở lên. Đây là kẻ mà vẫn luôn đứng trong góc tối, chưa hề lên tiếng, khiến cảm giác tồn tại vô cùng thấp.

Đến khi anh ta bước ra, mọi người mới thấy rõ đây là một người đàn ông khoảng ngoài 40 tuổi, tóc tai bù xù; bộ quần áo thể thao mà anh ta đang mặc trông cứ như lâu rồi chưa được giặt tẩy, thậm chí còn lắm lem bun đất.

Chương 654: Chiếc nhẫn

“Tiếp theo, đến lượt tôi kể chuyện.” Người đàn ông mặc đồ thể thao mở lời; giọng nói của anh ta the thé, khá là khó chịu.

“Tên câu chuyện này…” Anh ta dừng lời, ngẩng đầu lên nói: “Cứ gọi là ‘Chiếc nhẫn’ nhé.”

“Có một người đàn ông tên là A Cường, làm tài xế lái xe ngoài luồng. Ban ngày, gã thường chơi bài bạc với bạn bè, ban đêm mới làm việc.

Một ngày nọ, chuyện làm ăn của gã không được thuận lợi cho lắm, lại còn gặp trời mưa. Do đó, gã định bụng về sớm, biết đâu còn kịp làm vài ván bài.

Nhưng vừa lúc rẽ vào một làn đường tương đối vắng vẻ, gã thấy một người đàn ông đứng bên đường, vẫy tay gọi xe.

Xung quanh đây có rất ít xe nhận cuốc đi, mà trời thì đang mưa lớn nữa. A Cường nghĩ rằng, mình đã vớ được cục mỡ béo ngậy rồi. Sau khi hỏi rõ địa điểm cần đi, A Cường thét giá cắt cổ, cao gấp đôi bình thường.

Nhưng trước sự vui mừng tột bậc của gã, người đàn ông kia cũng không định trả giả, mà thẳng thừng đồng ý ngay. Tuy nhiên, kẻ đó lại yêu cầu A Cường đợi một lát. Nói xong, gã lại hòa vào màn mưa.

Khoảng một phút sau, người đàn ông kia quay lại và trong tay còn cầm theo một chiếc vali.

Chiếc vali trông rất nặng, kẻ đó cầm nó bằng cả hai tay, trông rất nặng nhọc. A Cường nghĩ rằng, đây là khách VIP,

nên định xuống xe hỗ trợ, để rồi bị khách hàng của mình từ chối thẳng thừng.

Người đàn ông yêu cầu A Cường mở cốp xe, sau đó tự mình đặt vali vào.

Sau đó, gã đi đến phía trước xe, mở cửa hậu rồi bước vào.

Người đàn ông này mặc quần áo màu đen, đầu đội một chiếc mũ bóng chày. Vành mũ rất thấp, nhỏ xuống từng giọt nước.

Thông qua kính chiếu hậu, A Cường cũng không thể quan sát được gương mặt của người khách này.

Đường xá tương đối xa xôi, hướng về một thôn làng nào đó trong thành phố. Giữa đường đi, A Cường dừng xe lại để đi vệ sinh, nhưng đến khi quay lại thì nhận ra là người trong xe đã mất tích

Gã đảo một vòng xung quanh cũng không tìm ra được vị khách kia, để rồi tình cờ trông thấy tiền cuốc xe đang nằm tại ghế sau bên trong xe.

‘Có vẻ như anh ta đã rời đi gấp gáp thật. ‘ A Cường cầm lấy xấp tiền, đếm lại, cuối cùng bèn xác định là không thiếu đồng nào. Gã bèn hớn hở tươi cười, bắt đầu đảo xe quay về.

Trên đường, vừa vặn có bạn bè gọi điện cho gã, bảo là có độ nhậu. Sau đó, gã bèn đi chè chén với bạn bè, đến gần 2:00 sáng mới lảo đảo về nhà.

Lấy điện thoại di động và chìa khóa từ trong xe ra, trong lúc chuẩn bị lên lầu, gã bỗng dưng giật thót người vì nghe thấy một loạt âm thanh kỳ quái.

Như thể từ nơi sâu xa có ai đó chỉ đường dẫn lối, gã dáo dát nhìn quanh, để rồi chẳng hiểu sau lại nhìn vào phía cốp xe.

Lúc đó, hẳn là người kia đã lấy cái vali đi rồi nhỉ? Tuy nghĩ thế, nhưng A Cường vẫn tiến tới, mở cốp xe lên - bên trong chính là một chiếc vali đang nằm im lìm tại đó.

A Cường dùng tay nhấc chiếc vali lên, hơi nheo mắt lại. Đúng như gã nghĩ, nó rất nặng, tựa như đang chứa đựng một thứ gì đó phi pháp bên trong.

Gần đây, gã chơi bài khá xui, thua rất nhiều. Ngộ nhỡ có thứ gì đó đáng giá bên trong thì…

Nói là làm, gã moi ra vài món dụng cụ từ trong cốp xe; đây đều là dụng cụ phòng hờ để sửa xe, lúc này đã có đất dụng võ.

Nhưng trong lúc cạy mở chiếc vali, gã ngửi thấy một mùi hôi thối xộc vào khoang mũi - đồng thời - có một cái xác phụ nữ bị uốn cong đến biến dạng xuất hiện ngay trước mặt gã.

Hơn nữa đêm mà đột ngột trông thấy cảnh tượng này, A Cường suýt nữa phải chết ngất vì sợ.

Nhưng lập tức, gã trợn trắng cả mắt vì trông thấy một điểm sáng nào đó lóe lên từ ngón tay của tử thi này. Đó là một chiếc nhẫn, mặt trên còn khảm nạm thêm một hạt ruby to tướng, trông rất đắc tiền.

Mà sau khi chiếc vali được mở toang, bên trong còn rơi ra một bao da màu đỏ. Chần chờ đôi chút, A Cường bèn lấy hết can đảm mà nhặt cái bao da lên. Sau khi mở ra, gã trông thấy bên trong có một vài tờ biên lai, vài chiếc chìa khóa, và phần còn lại đều là… tiền mặt.

Nhìn thấy tiền, A Cường đâu còn đắn đo gì nữa. Chuyện xảy ra ngay khung giờ này, mà xung quanh chẳng có ai, cũng không ai biết gã đã nhặt được chiếc vali này… Về phần vị hành khách kia có báo cảnh sát hay không, A Cường đoán là kẻ ấy chẳng thể báo cảnh sát đâu, vì gã ta chính là hung thủ giết hại cô gái này cơ mà!

Vì lẽ đó… Chỉ cần bản thân A Cường xử lý tốt tử thi phụ nữ này, không để ai phát hiện, thì tất cả những thứ này sẽ là một đoạn quá khứ bị chôn vùi triệt để - mà gã lại có được cả đống tiền vào túi.

Nghĩ đến đây, A Cường mượn nhờ men rượu mà lấy can đảm, lập tức đóng chặt cốp sau rồi lái xe chạy dọc theo một con đường nhỏ, chạy đến một vùng hồ ở miền hoang vu.

Ngay khi định ném cái vali xuống hồ, A Cường chợt nhớ đến chiếc nhẫn trong tay tử thi kia. Hoặc không làm gì, còn khi làm thì phải làm cho trót - gã lập tức mở vali ra, tay run run, muốn giật phăng chiếc nhẫn từ ngón tay của tử thi ấy ra. Nhưng chuyện kỳ quái ở đây chính là, dù gã có giật mạnh đến mức kéo rách da của cái xác ra, chiếc nhẫn vẫn dính chặt vào ngón tay của nạn nhân.

Lúc này, gã nhìn chằm chằm vào một hòn đá trên mặt đất. Hòn đá ấy có góc cạnh rất sắc bén. Cuối cùng, gã dùng đá cắt đứt ngón tay của cái xác chết phụ nữ kia, rốt cuột cũng gỡ lấy chiếc nhẫn thành công.

Tiếp theo, gã nhét vài tảng đá lớn vào chiếc vali, bảo đảm nó sẽ không nổi lên, cuối cùng bèn ném chiếc vali chứa tử thi phụ nữ kia xuống hồ.

Mãi đến đến khi tỉnh rượu vào ngày hôm sau, gã còn tiếp tục lo lắng thêm mấy ngày, quan tâm xem các kênh thông tin báo đài có đăng tin mới liên quan gì đến vụ đó hay không.

Nhưng còn may, tất cả đều bình thường. Tất cả cứ như chuyện trước đó chỉ là một giấc mộng vậy.

Tuy nhiên…

Nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trong tay, gã biết đây không phải là mộng.

Và những hiện tượng kinh dị chỉ xảy ra vào mấy ngày sau đó.”

Người đàn ông mặc áo thể thao nhấn mạnh:

“Nói đúng hơn, là vào ngày thứ bảy.

Vì trong khoảng thời gian này, A Cường đã phất lên, không còn lái xe nữa. Mỗi ngày, gã chỉ tụ tập chè chén, đánh bài cùng bạn bè.

Tối hôm đó, gã hơi quá chén. Sau khi đặt cược vài ván, gã thua sạch. Đại khái khoảng chừng 2:00 sáng, gã định bụng về nhà ngủ.

Trên đường, ban đầu thì A Cường vẫn không hề cảm thấy có gì bất thường. Nhưng đi được một lúc, gã cảm giác có điều bất ổn.

Khoảng cách giữa nhà gã và nhà bạn mình không quá xa, bình thường thì đi chừng 10 phút là đến nơi. Nhưng hôm nay, gã đã đi một hồi lâu mà trước mặt cũng chỉ là đường phố, hoàn toàn không thấy bóng dáng của ngôi nhà mình đâu.

Nghĩ đến đây, đột nhiên có một làn gió lạnh thổi qua, khiến gã rùng mình.

Ngay sau đó, tựa như vừa cảm giác được gì đó, A Cường chậm rãi xoay người lại. Bởi vì không có đèn đường, gã chỉ có thể quan sát khu vực xung quanh một cách rất mơ hồ.

Ngay sau lưng gã khoảng chừng 30 mét, có thứ gì đó đang cử động.

Ùng ục…

Ùng ục… …

Đi kèm với một loạt âm thanh đáng sợ, rốt cuộc A Cường cũng trông thấy thứ đang bám theo mình.

À thì… Đó là một chiếc vali!

Chính là chiếc vali từng bị gã ném xuống hồ nước!

Trong thoáng chốc, A Cường cảm giác đầu mình bị chấn động thật mạnh, để rồi lập tức tỉnh hết cơn say. Kế tiếp, gã xoay người, chạy nhanh về hướng nhà mình.

Vừa chạy, gã vừa thét to kêu cứu.

Chiếc vali kia vẫn cứ bám theo gã, không nhanh không chậm, trượt dần trượt dần, nhưng tốc độ không hề chậm. Ít nhất, là nhanh hơn tốc độ chạy của A Cường.

Ngay khi A Cường cảm giác được là mình đang bị dí theo sát sao, đột nhiên, chân trái của gã bị một bàn tay chộp trúng. Cũng vì thế, gã bị mất thăng bằng, đổ ập cả người xuống đất.”

Chương 655: Bạn bè

“Chờ đến khi tỉnh lại, gã thấy mình đang nằm trên giường. Căn phòng này lại là dạng phòng bệnh của bệnh viện.

Y tá truyền nước biển cho gã giải thích rằng, khi đó gã té xỉu. Chính là nhờ bạn bè đưa gã đến đây, còn ứng trước tiền thuốc men cho gã.

Nghe đến đây, A Cường vừa sợ vừa cảm động. Không ngờ rằng, đám bạn bè kia còn nghĩa khí đến vậy.

Nếu hiện tại không bị thương tật gì quá nặng, vậy chuyện đêm qua chính là do bản thân gặp phải ảo giác vì quá mức căng thẳng thần kinh rồi.

A Cường tự an ủi mình như thế, sau đó bèn nhoài người xuống giường. Gã muốn đi ra ngoài, hút điếu thuốc cho bình tĩnh lại. Nhưng kết quả là, gã lập tức sững sờ khi vừa vén chăn lên.

Có một dấu tay đen kịt hằn vào một vị trí nào đó nằm ngay trên mắt cá chân trái của gã.

Dấu tay ấy tựa như ấn thẳng vào tận xương tủy, mà mỗi ngón tay lại cực kỳ mảnh khảnh. Trực giác bảo gã rằng, đây chắc chắn là ngón tay của phụ nữ!

Mà quan trọng hơn chính là, bàn tay phụ nữ này chỉ có 4 ngón mà thôi!

Một cơn buồn nôn lập tức dâng lên nhộn nhạo trong người A Cường. Gã choáng váng cả người, té thẳng từ trên giường xuống đất.

Chưa kịp phục hồi bao lâu, bên ngoài lại vọng lên một loạt tiếng bước chân dồn dập. Ngay sau đó, vài người mặc đồng phục bác sĩ tiến vào.

Đối phương có biểu cảm rất khó chịu, vừa đến là bảo A Cường gọi bạn bè đến đây ngay, nhằm giải thích mọi chuyện cho rõ ràng.

A Cường còn chưa kịp tỉnh táo khỏi cơn sợ hãi ban nãy, thì vị bác sĩ dẫn đầu đã giận đùng đùng ném ra một xấp tiền.

Xấp tiền này trông thì chẳng có vấn đề gì, nhưng nếu nhìn kỹ thì mệnh giá in bên trên cao hơn rất nhiều so với mệnh giá đồng tiền đang được lưu thông hiện tại, mà chất lượng in ấn cũng vô cùng thô thiển.

Đây chính là tiền vàng mã thiêu cho người chết dùng!

Vị bác sĩ dẫn đầu bảo, đây chính là tiền ứng thuốc men mà bạn bè của gã đã chi trước đêm qua!

Cũng may, A Cường vẫn còn chút ít tiền mặt trong người. Sau khi thanh toán đủ chi phí chữa trị, bệnh viện mới buông tha cho gã. Bằng không, dù cái bình nước biển đang truyền này chỉ mới truyền được nửa bình, thì các y tá cũng sẽ rút ống truyền dịch ra.

Vất vả lắm mới 'tiễn vong' được mấy vị bác sĩ, A Cường đã có thể rãnh rỗi gọi điện thoại cho bạn mình. Tuy nhiên, gọi hết cả đám bạn bè, nhưng chẳng ai thừa nhận mình là kẻ đã đưa gã đến bệnh viện đêm qua.

Kỳ quái hơn, câu trả lời của tất cả mọi người đều tương tự nhau, rằng bọn họ không hề biết chuyện gã té xỉu, vừa rồi còn định gọi điện thoại cho gã, gọi gã đi nhậu đêm nay.

Đặt điện thoại xuống, A Cường khá bối rối. Nếu không phải đám bạn này, vậy ai là người đã đưa gã đến bệnh viện

đêm qua? Dần dần, tầm mắt của gã vô thức nhìn xuống bàn chân trái.

Một ý nghĩ đáng sợ, thậm chí là đang cố quên đi, dần dà biến thành sự thật…

Sau khi xuống giường, gã nhận ra là cái chân bị hằn lên dấu tay kia bị tê cứng lại, căn bản là không thể dùng lực được. Cứ thế, gã khập khiễng kéo lê cái chân còn lại, tập tễnh tiến đến phòng bảo vệ của bệnh viện, yêu cầu xem lại video từ camera giám sát đêm qua.

Trong video, khi xem đến hình ảnh bản thân xuất hiện tại cửa chính bệnh viện, A Cường bàng hoàng cả người. Bởi vì, chỉ có một mình gã xuất hiện trong clip giám sát ấy.

Thời gian hiển thị trong clip trích xuất từ camera là 2:46 phút sáng. Gã chỉ cúi đầu, lảo đảo bước đi như bị mộng du vậy. Mà bước chân của gã cũng rất kỳ quái, cứ như có thể vấp ngã bất cứ lúc nào.

Mà chuyện quỷ dị hơn nữa chính là, mỗi lần sắp sửa vấp ngã xuống, cơ thể của A Cường sẽ được một sức mạnh không tên nào đó níu giữ lại, tựa như bên cạnh gã đang có một người vô hình đi cùng.

Tiếp theo, video clip lại được tua đến cảnh đóng viện phí. Gã thấy rõ, nhân viên thu ngân của bệnh viện chỉ ngáp một cái, sau đó hướng mặt về phía không khí, nói gì đó.

Kế tiếp, cô ta thuần thục cầm xấp biên lai, duỗi tay ra, thực hiện một động tác nhận lấy một thứ gì đó. Một giây sau, khi cô rụt tay lại - trong bàn tay cô lại xuất hiện thêm vài tờ giấy bạc một cách vô cùng quỷ dị.

Thấy hình ảnh này, A Cường tái mét cả mặt. Gã lập tức gọi người nhân viên trực ca cũng đang sợ hãi điếng người kia đến đây, nhờ anh ta điều chỉnh lại thanh tiến trình video.

Sau khi tua đi tua lại nhiều lần, hình ảnh ngắt quãng trong video clip đã chụp trúng được ngay khoảnh khắc mà cô thu ngân nhận lấy tiền kia.

A Cường hít vào một hơi thật mạnh, vì gã đã trông thấy có một cái tay xuất hiện đột ngột trước mặt người nhân viên thu ngân.

Bàn tay ấy rất trắng, trắng đến mức gần như trong suốt. Đó không giống là bàn tay của một người sống, mà điều quan trọng hơn chính là nó chỉ có 4 ngón tay, thiếu mất ngón giữa!…

A Cường cũng không nhớ là mình đã về đến nhà bằng cách nào. Nói chung, sau khi về đến nhà, gã lập tức kéo lại tất cả các tấm rèm cửa sổ, khóa trái cửa chính lại.

Vì sợ hãi, gã nốc rượu điên cuồng, muốn dùng cồn để tự gây mê bản thân.

Cũng không rõ là qua bao lâu, gã mơ màng thức dậy từ trên giường. Mà lúc này, bên tai lại vang lên một loạt âm thanh kỳ quái.

Âm thanh ấy đến từ nhà vệ sinh, tựa như có ai đó rửa ráy bên trong vậy.

Gã đã ly thân với vợ cũ được một đoạn thời gian rồi. Vì ghét gã cứ suốt ngày chè chén và bài bác, cô ta đã giận dỗi dẫn con về nhà mẹ đẻ.

Chỉ còn mỗi mình gã sống trong ngôi nhà này.

Cửa phòng vệ sinh khép hờ, từ khe hở còn có ánh sáng hắt ra. Nhờ chút ít tia sáng ấy, A Cường bất chợt trợn trừng cả mắt khi trông thấy một mảng vết bẩn cực lớn trên sàn phòng. Trông nó giống như một vật gì đó dính đầy bùn đất, bị kéo lê một đường, cuối cùng mới dừng lại trước cửa nhà vệ sinh.

A Cường gần như phát điên lên. Nhờ còn hơi rượu, gã mạnh dạn chụp lấy con dao phay mà mình luôn mang theo trên người, hùng hổ tiến đến nhà vệ sinh.

Đứng ngoài cửa, gã càng nghe thấy rõ âm thanh xả nước của vòi sen bên trong.

Trong nhà vệ sinh có một bồn tắm khá to. Thậm chí, gã có thể tưởng tượng đến tình cảnh 'người kia' đang đứng tắm táp trong cái bồn tắm ấy.

Sau khi đẩy mở cửa nhà vệ sinh, gã đã có thể trông thấy cảnh tượng bên trong. Hoàn cảnh nơi đây còn tối tăm hơn tưởng tượng rất nhiều; trên sàn phòng toàn nước với nước, mà trong nước lại xen lẫn tạp chất và bùn cát, cực kỳ bẩn thỉu.

A Cường cũng không hề nhận ra rằng, khi bàn chân mình giẫm vào làn nước thì cảm giác dưới chân rất mềm mại, không giống như đi trên sàn phòng. Nếu cần phải mô tả rõ, thì đây giống như là đang giẫm đạp trên lớp đất bùn dưới đáy hồ vậy.

Khó khăn lắm gã mới nhổ chân lên được, để rồi phát hiện ra rằng, bàn chân gã bị một đống tóc quấn chặt vào - mà tất cả đều là sợi tóc dài của phụ nữ.

Một giây sau, A Cường đột ngột nhận ra là tiếng nước chảy nơi bồn tắm đã ngừng hẳn từ bao giờ.

Vì bị màn tắm che chắn, gã không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong. Tuy nhiên, do tấm màn khá mỏng nên gã có thể trông thấy một cái bóng lờ mờ nơi đó.

Đó là bóng dáng của một người phụ nữ, vóc người khá thon thả. A Cường còn nghe được một loạt tiếng ma sát, phối hợp với động tác của cái bóng kia - có thể thấy rõ là người phụ nữ đằng sau bức màn ấy đang chải đầu.

Nhưng dần dần, A Cường càng lúc càng thở mạnh. Âm thanh chải đầu kia vọng ra càng lúc càng nhanh, mà động tác

của người phụ nữ ấy cũng thô bạo dần. Gã nghe được, mớ tóc trên đầu kia, thậm chí là lớp da đầu, đang dần dần bị xé rách.

Từng mảng từng mảng bóng đen to tướng rơi xuống, người phụ nữ kia đã chảy sạch cả lớp da đầu của mình. Từng giọt chất lỏng màu đen văng tung tóe, thấm loang lỗ trên bức màn tắm; cảnh tượng máu tanh kinh khủng này biến căn phòng vệ sinh nhỏ bé trông chẳng khác gì một khu lò sát sinh."

Chương 656: Không phải tao

“Chỉ cách một lớp màn tắm mỏng manh, A Cường đã cảm giác mình như phát điên vì áp lực.

Gã không chịu nổi nữa, gào thét xông tới, vừa mắng to vừa xốc tấm màn vải lên, vung dao phay chém loạn. Bất cứ thứ đó là gì, gã đều muốn chém chết cô ta.

Nhưng khi gã xốc tấm màn lên, mọi âm thanh đều biến mất.

Phía sau tấm màn vải, chỉ có một bồn tắm lớn trống không. Hơn nữa, bồn tắm rất sạch sẽ. Đừng nói là vết bẩn, ngay cả một vệt nước cũng không có, trông tựa như đã lâu rồi chưa có ai sử dụng qua bồn tắm này.

‘Tại sao… Tại sao lại như vậy?’

A Cường cảm thấy vô cùng khó hiểu. Điên tiết lên, gã xoay người kiểm tra tấm màn mỏng, kiểm tra sàn nhà vệ sinh, để rồi nhận ra là những vết nước đọng cùng vết máu đều hoàn toàn biến mất. Tất cả mọi thứ ban nãy… cứ như một giấc mơ vậy

‘Không! Đây có lẽ là do mình bị căng thẳng thần kinh nghiêm trọng rồi!’

A Cường lê thân rời khỏi nhà vệ sinh. Đầu của gã nhức như búa bổ, lại tựa như có hàng nghìn cây kim đâm vào. Thậm chí đến lúc này, gã vẫn không rõ là mình đang ở hiện thực, hay vẫn còn trong vùng ảo giác.

Gã ôm đầu, lảo đảo tiến về phòng ngủ. Khi đi ngang qua một tấm gương lớn nằm chếch một góc so với nhà vệ sinh, gã đột ngột dừng lại.

Thông quan hình ảnh phản xạ trong gương, gã trông thấy ngay dưới túi quần của mình bị lấm lem một dấu bàn tay máu, mà bàn tay ấy cũng chỉ có 4 ngón mà thôi.

Run rẩy thò tay vào túi, gã nhận ra mình vừa chạm vào một món đồ gì đó lạnh băng, rất cứng, mặt trên còn tạo ra xúc cảm như lông tóc.

Một giây sau, khi lấy thứ đó ra, gã lập tức thét to lên rùi ngã mông xuống mặt đất.

Đó là một cây lược gỗ; trên thân lược còn quấn từng lọn tóc rối nùi, liên tục nhỏ nước xuống dưới.

A Cường không dám ở nhà nữa. Trời vừa tờ mờ sáng, gã lập tức phóng sang nhà bạn. Lúc này, gã cũng hiểu, con quỷ ấy sẽ không bỏ qua cho mình.

Nhờ men rượu, gã kể hết mọi chuyện cho bạn mình nghe. Và sau khi tán gẫu vài câu với bạn bè, gã đã tìm ra phương hướng xử lý.

Bạn gã bảo, con quỷ ấy đã có cơ hội giết gã đến mấy lần, nhưng đều tha cho. Điều đó chứng tỏ cô ta cũng không muốn lấy mạng gã. Dù sao đi nữa, A Cường cũng không phải hung thủ giết cô ấy.

Có lẽ cô ta chỉ muốn A Cường giúp cô đòi lại công lý, tóm lấy tên hung thủ từng giết cô - cũng chính là người khách đón xe đêm đó.

A Cường cũng thấy có lý, thế là lập tức báo cảnh sát nhờ sự động viên của bạn bè.

Gã kể lại rành mạch mọi chuyện, từ khoảnh khắc nhận khách đến khi ném chiếc vali xuống hồ.

Mà dựa theo manh mối do A Cường cung cấp, cảnh sát cũng tìm ra được chiếc vali dưới đáy hồ.

Kể từ lúc đi trình báo, các hiện tượng linh dị xung quanh A Cường cũng biến mất. Trở về từ cõi chết, A Cường chỉ biết khóc ròng. Từ xưa đến nay, rốt cuộc gã cũng cảm giác được, chuyện cố gắng sống sót là hạnh phúc đến nhường nào.

Mấy ngày sau, bên cảnh sát gửi tin báo, rằng vụ án này đã được xử lý xong. Tuy nhiên, bọn họ vẫn cần gã đến để trợ giúp hoàn thiện manh mối.

Nhưng khi vừa tiến vào phòng khách của đồn cảnh sát, gã đã bị một cảnh sát mai phục sẵn tấn công rùi đè ngã xuống đất. Sau đó, bị chụp vào một bộ còng tay rồi bị lôi vào phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, cảnh sát đưa ra mấy tấm hình, chính là hình mà A Cường và vợ trước chụp chung.

Chỉ vào người vợ trước trong bức ảnh, cảnh sát nói với A Cường rằng, nạn nhân của vụ án này chính là vợ trước của A Cường - sau khi đã khám nghiệm tử thi cẩn thận.

Hơn nữa, cảnh sát còn tìm ra bóp tiền màu đỏ cùng chiếc nhẫn ruby mà người vợ trước từng đeo.

Đây chính là chiếc nhẫn đính hôn mà A Cường từng mua cho vợ trước. Về chi tiết này, song thân của người vợ trước có thể làm chứng.

Cùng lúc đó, bọn họ còn tìm ra được cửa hàng mà A Cường từng mua vali.

Ông chủ cửa hàng nhớ lại rằng, dạo trước đúng thật là có một người đàn ông đến đây mua vali. Lúc đó, trời sập tối, ông ta còn chuẩn bị đóng cửa.

Người đàn ông kia lén lén lút lút, khiến ông nhớ rất rõ. Vợ của ông ta còn bảo, vừa nhìn là biết khách hàng này không phải người tốt rồi.

Sau khi cảnh sát đưa bức ảnh chụp A Cường cho ông chủ tiệm xem, ông ta lập tức khẳng định A Cường chính là người đến mua rương hành lý!

Không những thế, bên trong chiếc vali chứa thi thể người vợ cũ kia vẫn còn lưu giữ lại một lượng lớn vân tay của A Cường.

Về động cơ gây án, vậy cũng rất dễ đoán. Dựa theo vòng sinh hoạt của gã, vì thường xuyên chè chén và bài bạc, A Cường và vợ mình vẫn luôn hụt hặt trong mối quan hệ gia đình, thường xuyên cãi nhau.

Và cũng vì thua bài, gã từng xin tiền vợ cũ. Cô ta không cho, gã đánh đập cô.

Trên bàn nhậu, vì chếnh choáng hơi men, gã đã từng mở lời là muốn giết vợ mình. Cơ mà, khi đó thì chẳng ai nghĩ gã dám làm thật cả.

A Cường chẳng hiểu mô tê gì khi nghe cảnh sát nói vậy. Gã nhìn chằm chằm vào một đống ảnh chụp trên bàn - mà mỗi một tấm hình đều là bằng chứng chỉ tội về phía gã.

Nhưng về cơ bản, gã không hề quen biết gì cô gái này.

‘Không! Không đúng! Không thể nào!’ A Cường quay mặt về phía viên cảnh sát đang lạnh lùng nhìn gã: ‘Đây đều là giả tạo! Có người muốn hãm hại tao!’

‘Căn bản là tao không biết gì con nhỏ này cả!’

‘Lần đầu tiên mà tao trông thấy cái vali này chính là buổi tối gôm đó. Khi ấy, trời đang mưa. Tao nhận được cuốc xe của một người đàn ông đội nón lưỡi trai cơ mà. ‘

‘Và khi… Khi lái vào một con đường nhỏ khi tiến về vùng nông thôn, tao mới biết, biết rằng người đàn ông kia chính là hung thủ. Chính kẻ ấy mới là người giết chết con nhỏ này!’

Vỗ mạnh bàn một cái, viên cảnh sát trực phòng hét to lên: ‘Chuyện đã đến nước này, anh còn muốn ngụy biện à?’

Một viên cảnh sát đứng gần đó cũng mở lời: ‘Chắc anh còn chưa rõ, con đường dẫn đến miền nông thôn kia tuy khá hẻo lánh, nhưng chính quyền cũng đã cho lắp đặt camera cách đây không lâu. ‘

‘Thế nên đã kịp quay chụp lại cảnh tượng anh lái xe. ‘

‘Chính anh tự xem nhé. ‘

Cảnh sát móc ra vài bức hình từ trong ví, sau đó giận dữ ném thẳng vào mặt A Cường; trên tấm hình đúng là có chụp một chiếc xe đang chạy ngang.

Góc chụp khá tốt; người tài xế đang đội mũ lưỡi trai, trông như đang muốn che chắn mặt mình. Mà ở yên ghế sau cũng không có người ngồi, thay vào đó là một chiếc vali đang được dựng thẳng.

Đây chính là chiếc xe của A Cường.

Tuy gã tài xế đó chỉ để lộ vẻn vẹn một bên gò má, nhưng phán đoán từ khuôn mặt, đó cũng chắc chắn là A Cường.

Nhìn chằm chằm bức ảnh, A Cường trợn mắt lên, trong khi tâm tình cũng bắt đầu điên dại. Khóe miệng của gã ngọ nguậy liên tục, rên rỉ nên hàng loạt âm thanh khó hiểu.

‘Tại sao? Tại sao lại như vậy? Không phải tao! Tao không có giết người, mà người chết cũng đâu phải vợ cũ của tao. Tự trước tới nay, tao chưa bao giờ gặp cô ấy. Tao không hề tặng nhẫn cho vợ cũ, lại càng chưa từng mua qua bất cứ một cái vali nào… Không có! Thật sự không có giết người mà!’

A Cường đã hoàn toàn mất trí, hất cả đống ảnh chụp trên bàn xuống đất. Gã quay sang viên cảnh sát thẩm vấn, gào thét liên tục: ‘Tao không có giết người! Bọn mày đừng hòng vu

oan giá họa cho tao! Ha ha ha ha… Tao không hề giết người. Vợ cũ của tao vẫn còn sống. Ha ha ha ha… ‘

A Cường vừa khóc, vừa gào thét về phía nhóm cảnh sát. Vì tức giận, sắc mặt của gã đỏ hồng lên, còn khóe miệng thì nứt ra, tạo nên từng tràng cười sởn gai óc.

Cảnh sát cũng giật mình vì biến cố bất ngờ này. Thế là, bọn họ quyết định không kích thích nghi phạm này nữa, trước hết để gã bình tĩnh lại một chút, sau đó sẽ gọi bác sĩ tâm lý đến hỗ trợ.”

Chương 657: Khách đến nhà

Lách cách…

Lách cách…

Trong hành lang vọng lên tiến bánh xe lăn, sau đó dừng lại ở ngay trước cửa phòng thẩm vấn. Một viên cảnh sát bước tới, mở cửa. Anh ta không nhìn thấy người, chỉ trông thấy một chiếc vali đang được dựng thẳng ngay cửa.

‘Tên cảnh sát mới tới kia làm việc chẳng có trách nhiệm gì cả; tại sao lại để vật chứng ở chỗ này?’

Viên cảnh sát mở cửa này cũng không suy nghĩ gì nhiều, sau khi lầm bầm vài câu thì kéo chiếc vali vào trong phòng, thuận thế đẩy về phía góc tường phòng thẩm vấn.

Trước khi thẩm vấn, bọn họ từng đánh tiếng với viên cảnh sát chịu trách nhiệm cất giữ vật chứng, bảo rằng rất có thể sẽ dùng đến mấy món vật chứng này để xuyên thủng phòng tuyến trong lòng nghi phạm.

Nhưng khi cảnh sát quay đầu lại, chuẩn bị tiếp tục lấy khẩu cung, họ chợt phát hiện sắc mặt của A Cường đã thay đổi đột ngột. Đó không còn bộ dáng điên điên khùng khùng ban nãy nữa; thay vào đó, gã đang nhìn chằm chằm vào một vị trí nào đó trong căn phòng này.

Theo tầm mắt của gã, mọi người mới nhận ra là gã đang nhìn chằm chằm vào chiếc vali.

Nhưng ngay lập tức, A Cường bỗng giãy giụa điên cuồng. Đồng thời, cơ thể cũa gã liên tục nhích về phía sau, giống như bản thân gã đang liều mạng rời xa một thứ gì đó.

Nhưng vì đang bị trói trên ghế, mọi công sức của gã đều là vô ích. Gã ú ớ gì đó mà chẳng ai có thể nghe hiểu, trong khi đôi mắt thì trừng to, như thể đang trông thấy một cảnh tượng nào đó vô cùng kinh hoàng.

Diễn biến thế này cũng khiến hai viên cảnh sát có mặt tại đây hoảng sợ. Bọn họ dáo dát nhìn khắp nơi, nhưng chẳng thấy gì cả.

Tuy nhiên, trong ánh mắt của A Cường, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

Gã trông thấy dây kéo của chiếc vali kéo ra một khe hở. Thông qua khe hở ấy, có một con mắt chỉ toàn tròng trắng đang lạnh lùng nhìn mình từ bên trong chiếc vali.

Ngay sau đó, có một bàn tay chậm rãi duỗi ra. Đó là một cánh tay trắng bệch. Nó cứ tìm tòi gì đó trên mặt vali, cuối cùng tìm được mối kéo phọt-mơ-tuya.

Dần dần, nó kéo mở phọt-mơ-tuya rộng ra. Chiếc vali càng lúc càng mở rộng dần, để lộ một người phụ nữ đang chậm rãi trườn ra bên ngoài.

Nhưng đây không phải là loại trườn bò phổ thông, bởi vì tứ chi của người phụ nữ này đã bị bẻ gãy. Thân thể của cô ta vặn vẹo một cách dị hợm, vừa bò vừa vọng ra từng tiếng ma sát chói tai.

Mái tóc dài ướt đẫm xen lẫn bùn cát rũ xuống, mà xuyên qua từng khe hỡ của mái tóc ấy, gã có thể trông thấy được một đôi mắt cực kỳ oán độc.

Vừa trông thấy đôi mắt ấy, A Cường lập tức hiểu rõ một chuyện. Gã bắt đầu tìm tòi khắp cả người, để rồi nhận ra là ngón tay trái của mình bỗng dưng xuất hiện một chiếc nhẫn từ bao giờ.

Chính là chiếc nhẫn ngọc ruby mà gã từng tháo xuống từ ngón tay của tử thi phụ nữ kia!

A Cường điên tiết lên, muốn tháo chiếc nhẫn xuống để trả lại cho người phụ nữ kia. Tuy nhiên, dường như chiếc nhẫn này là mọc ra từ ngón tay của gã vậy; dù gã có kéo mạnh đến nhường nào thì chiếc nhẫn ấy vẫn dính chặt, không hề nhúc nhích.

Thấy cô ta càng tiến đến gần hơn, mà bàn tay 4 ngón kia cũng sắp sửa tóm lấy chân mình, A Cường rốt cuộc đã mất trí hoàn toàn. Gã thét to lên, sau đó quyết đoán cắn đứt cái ngón tay đang đeo nhẫn của mình.

Mà hai viên cảnh sát lúc này cũng kịp thời phản ứng lại, lập tức tóm lấy tay của A Cường, định khống chế gã.

Nhưng giờ khắc này, A Cường vô cùng khỏe mạnh. Cả hai viên cảnh sát cũng không kiềm chế được gã. Sau một tiếng cắn xé nghe cực kỳ thương tâm, A Cường cầm lấy ngón tay cụt của chính mình, mồm đầy máu, cười lên điên dại.

‘Ha ha ha… Tao gỡ xuống được rồi… Nhẫn… Trả lại cho cô chiếc nhẫn đây này… Cô đừng tìm đến tôi nữa… Cô đừng ám tôi nữa!’

Nói xong, gã lập tức ném ngón tay cụt cùng chiếc nhẫn dính vào đó về phía chiếc vali.

Rốt cuộc, người phụ nữ bò ra từ chiếc vali kia cũng biến mất; A Cường cũng dần bình tĩnh lại.

Ngay khi hai viên cảnh sát thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị gọi bác sĩ đến, A Cường lại kịch liệt run rẩy như bị hồi quang phản chiếu vậy. Tiếp theo, cả người gã xốc nảy giật mạnh lên rồi nghẹo đầu sang một bên, ngồi yên bất động.”

“Chết… Chết luôn à?” Cô gái cạnh bên nhỏ giọng hỏi; câu chuyện ma này kết thúc có hơi vội vàng, mọi người còn chưa

nghe đã ghiền cơ mà.

Người đàn ông mặc đồ thể thao không trả lời. Một hồi lâu sau, anh ta mới cất lời bằng một giọng khó chịu: "Cuối cùng, vụ án này được phán xử là vì nghi phạm quá căng thẳng mà bị trụy tim, tử vong ngay tại chỗ. Tuy nhiên, sau khi lục soát khắp cả hiện trường, mọi người cũng chẳng thể nào tìm ra được đoạn ngón tay cụt kia."

Nói xong, người đàn ông mặc đồ thể thao kia bèn nâng tay sửa sang lại cổ áo. Giữa vùng sáng tối tăm, Giang Thành có thể nhìn ra được, bàn tay của anh ta chỉ có 4 ngón mà thôi.

Cũng trùng hợp thiếu mất ngón giữa.

Kết hợp với câu chuyện mà anh ta vừa kể, Giang Thành có thể xác định rằng, nhân vật chính A Cường trong câu chuyện kinh dị vừa rồi cũng chính là bản thân người đàn ông này.

Không chỉ là anh ta, mà những người từng kể mấy câu chuyện kinh dị trước đó cũng rơi vào trường hợp tương tự.

Ở câu chuyện đầu tiên, khi nữ sinh kể đến đoạn trong tủ quần áo có thứ gì đó bước ra ngoài, câu chuyện bỗng dưng kết thúc một cách qua loa.

Theo góc nhìn của Giang Thành, tiếp theo hẳn là còn một đoạn khác nữa. Đó chính là, cô ấy sẽ gặp phải tình cảnh y hệt bạn cùng phòng của mình - bị ma quỷ kéo vào bên trong tủ quần áo rồi giết hại.

Gã nhà văn trong câu chuyện thứ hai cũng vậy, chính là bản thân người đàn ông cao gầy kia.

Không những khí chất tương tự, mà anh ta còn đeo một ba lô trên vai; phọt-mơ-tuya của cái ba lô này chưa được kéo kỹ, để lộ một chiếc laptop ở bên trong.

Quan trọng hơn chính là, anh ta còn đeo một chiếc khăn choàng cổ. Ngay từ vị trí đứng của mình, Giang Thành có thể thấy rõ, đằng sau chiếc khăn choàng cổ ấy là phần cổ với một vết trói tím đậm xung quanh.

Mà trong câu chuyện kinh dị của anh ta, con quỷ kia cũng là xuất hiện trong hình thức bị treo cổ.

Về phần cô gái áo đỏ trong câu chuyện thứ ba, cũng chính là Tiểu Lan có ước định với quỷ trong nội dung truyện. Tiểu Lan gặp vấn đề về chân, mà cô gái áo đỏ này cũng bước đi rất kỳ quặc.

Do đó… Những kẻ đang đứng trước mặt này không phải là người, mà chính là ma quỷ!

Bọn ma quỷ này đều đang kể lại câu chuyện kinh dị của chính bản thân mình.

"Ừm… Đúng là những câu chuyện thú vị! Nhưng nếu so sánh với câu chuyện của tôi, vậy thì vẫn còn hơi non nhé." Người đàn ông cuối cùng bước ra khỏi vùng tối.

Kẻ này khá lùn, ăn mặc rất bình thường. Chẳng những thế, anh ta vẫn luôn cúi thấp đầu, khiến chẳng ai có thể nhìn rõ mặt anh ta cả.

Kỳ quái hơn chính là, đầu của anh ta cứ lúc lắc lúc lắc, như thể sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Mà đối với câu nói vừa rồi của anh ta, mấy người vừa kể chuyện xong bỗng dưng phát sinh một biểu cảm khá lạ lùng. Từ nét mặt của bọn họ, Giang Thành nhận ra một ý vị kiểu khó chịu, không hài lòng.

Thay vì ganh đua về vấn đề kể chuyện kinh dị, Giang Thành càng quan tâm hơn về lý do vì sao mà bọn họ lại tập trung tại đây lúc nửa đêm. Trong dáng dấp của từng người,

hắn có cảm giác như những kẻ này đang tranh nhau xem chuyện đời của ai đáng sợ hơn vậy.

Một đám ma quỷ tụ tập cùng nhau, tranh nhau xem ai chết thê thảm hơn - Giang Thành cảm giác chuyện này thật khó hiểu.

"Chẳng lẽ bọn ma quỷ còn nhiều chuyện và hơn thua nhau nghiêm trọng đến thế này ư?"

Không để cho Giang Thành đủ thời gian suy nghĩ, người đàn ông béo lùn đã bắt đầu mở lời. Khác với vóc dáng của bản thân, giọng nói của người đàn ông này rất dễ nghe, tạo nên một cảm xúc dễ ru ngủ: "Câu chuyện này của tôi có tên là Khách đến nhà."

"Nhân vật chính trong câu chuyện có tên là A Triết, 35 tuổi, là một ca sĩ hát trong quán bar.

A Triết có con trai, vừa tròn 4 tuổi. Anh ta rất yêu đứa con trai này của mình, nhưng vì công việc, nên thời gian dành cho con rất ít. Đa phần, đều là nhờ mẹ vợ chăm nom cho đứa con này."

Chương 658: Là ai?

"Ngày đó, anh ta tan tầm sớm, thế là chạy đến nhà mẹ vợ để đón con mình về. Nhưng không ngờ rằng…"

Kể đến đây, người đàn ông bỗng có chút nghẹn ngào. Tất cả mọi người cũng không thúc giục anh ta, cứ để anh ấy cố gắng bình phục lại tâm tình.

"Phù phù…" Anh ta nâng tay chà xát mặt mình, như để cố giúp bản thân có thể tỉnh táo lại một chút.

"Hôm đó, đại khái khoảng 9:00 tối, A Triết rời khỏi quán bar. Đây là đã rất sớm với anh ấy rồi. Chẳng những thế, vì đón con, anh ta cũng không hề uống rượu.

Đón con từ nhà mẹ vợ về, cũng đã hơn 11:00 đêm. Đứa bé còn ngủ gà ngủ gật trên xe.

Nhưng vì quá vội nên dễ mắc sai lầm, đến khi lên đến trước cửa nhà, anh ta mới phát hiện là mình để quên chìa khóa dưới xe.

Nhà của A Triết nằm trong một chung cư cũ kỹ; thang máy tòa nhà thường xuyên gặp sự cố. Do đó, anh ta quyết định đi thang bộ. Thế là, A Triệt căn dặn con mình đứng trước cửa chờ xíu, anh ta xuống lấy chìa khóa rồi sẽ lên ngay thôi.

Mọi chuyện rất thuận lợi, tổng cộng mất khoảng 10 phút. Chờ đến khi anh ấy lên lầu, đứa bé vẫn đứng tại đó.

Ban đầu, A Triết vẫn chưa chú ý gì. Sau khi đến gần, anh ta mơi nhận ra là ánh mắt của con mình hơi kỳ quái.

Chính là kiểu, hơi đờ đẫn. A Triết cau mày, kêu tên con mình nhưng đứa nhóc không đáp lại. Tiếp đến, nó vẫn cứ nhìn

chằm chằm vào một nơi.”

Người đàn ông nói tiếp: “Chính là chỗ sâu trong hành lang.”

“Nơi đó có gì ư?” Cô gái áo đỏ hỏi; xem ra, cô cũng bị câu chuyện này cuốn hút.

Khẽ lắc đầu, người đàn ông cất lời bằng giọng điệu rất già cỗi: “Chẳng có thứ gì cả.”

Nhưng rõ ràng, ai nấy đều không tin đáp án này. Nếu mọi chuyện cứ đơn giản như thế, người đàn ông này cần chi phải nhấp nhả nhiều đến vậy.

“Lúc đó, A Triết cũng không rõ tại sao. Khi nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong hành lang, anh ta có một cảm giác rất hoảng loạn. Kiểu, phải rời khỏi đây ngay lập tức, chạy vào trong nhà mình.

Sau khi thuận lợi mở cửa, A Triết nhanh chóng vào nhà. Nhưng vừa xoay đầu, anh ta nhận ra là con mình không hề đi theo vào.

A Triết bèn gọi nó, nhưng bất ngờ là con mình lại né khỏi cánh tay của anh ta. Nó dùng sức để đẩy bàn tay anh ấy khỏi người mình, sau đó lại cứ ngơ ngác mà đứng mãi ngoài cửa. Trông sắc mặt của nó rất kỳ quái, như bị quỷ nhập vậy.

Vài giây sau, thằng nhóc chậm rãi quay đầu, nói với A Triết rằng: Có người không cho nó đi, bảo nó chờ ở nơi này!

Nghe thế, A Triết sững sờ, sau đó là giận dữ lên. Anh ta cho rằng, có ai đó đi ngang qua rồi thấy thằng nhóc này không có người lớn bên cạnh, thế là dọa nạt thằng nhỏ. Ngay lập tức, A Triết xoắn tay áo lên, hỏi con mình xem người kia là ai?

Nhưng kết quả là…”

Người đàn ông nghẹn lời: “Thằng nhỏ nhìn anh ta bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Sau đó, nó giơ tay lên, chỉ về khoảng không nơi cuối hành lang.

‘Ba ba! Kẻ đó đang đứng ở đằng kia đấy thôi!’”

Người đàn ông này nhạy giọng đứa nhỏ mà nói câu cuối cùng này.

Giang Thành vẫn ổn, nhưng lại tội nghiệp tên mập. Câu chuyện của người đàn ông này được diễn đạt rất nhập tâm. Khi nghe đến đoạn nơi cuối hành lang có một kẻ vô hình đang đứng, tên mập cũng thầm sợ hãi trong lòng.

Trán của tên mập bắt đầu toát mồ hôi lạnh, để rồi bỗng dưng có một bàn tay tái mét vươn tới, đưa cho anh ta một miếng khăn giấy - chủ nhân của bàn tay ấy cũng chính là cô nữ sinh kia.

“Cảm ơn em.” Tên mập nhận lấy miếng khăn giấy. Ngay khoảnh khắc chạm vào bàn tay của cô nữ sinh, tên mập nhận ra là bàn tay của đối phương rất lạnh, lạnh như kiểu mới vừa nhúng vào thùng nước đá vậy.

Người đàn ông dừng lời một chút, nhưng sau đó lại nhanh chóng tiếp tục câu chuyện: “Nghe con mình nói vậy, A Triết sợ điếng người. Nhưng dù gì đi nữa thì anh ta cũng là người trưởng thành. Sau cơn kinh hãi thoáng chốc trôi qua, A Triết làm sao lại tin tưởng mấy chuyện thế này?

Khi đó, anh ta rất tức giận, cho rằng đây là do con mình nghịch ngợm đùa dai. Thế là, anh ta chuẩn bị dạy dỗ con mình một trận. Nhưng chưa kịp mở miệng, A Triết lại nghe thấy một loạt tiếng gõ cửa.

Là âm thanh gõ cửa vọng đến từ cuối hành lang.

Ban đầu, cường độ gõ khá nhẹ. Nhưng dần dần, tựa như người gõ cửa ấy đã mất kiên nhẫn rồi, thế nên tăng nhanh tần

suất gõ. Âm thanh cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng lại tựa như kẽ đó đang đập cửa một cách điên cuồng.

Khi ấy, A Triết choáng váng cả người. Rõ ràng, trong hành lang chỉ có hai bố con bọn họ, cớ sao lại có tiếng gõ cửa này?

Mà lại đúng ngay phương hướng mà con mình vừa chỉ?

A Triết càng nghĩ càng sợ, để rồi đánh rơi cả điện thoại di động trên tay, tạo nên một tiếng 'bịch' trên nền đất.

Mà ngay khi âm thanh rơi điện thoại này vang lên, tiếng gõ cửa cũng dừng lại.

A Triết bỗng dưng có một cảm giác rất lạ kỳ, hay nói đơn giản hơn chính là giác quan thứ sáu. Anh ta cảm nhận được, nhiệt độ xung quanh đang giảm dần.

Tựa như có thứ gì đó lạnh lẽo đang tiến đến gần anh ấy vậy.

Anh ta muốn kéo con mình vào nhà, nhưng chân không động đậy được. Không chỉ là chân, mà cả cơ thể cũng cứng lại rồi, chỉ còn mỗi đôi mắt là có thể kiểm soát được.

Và chuyện đáng sợ nhất chính là, con của anh ta ngẩng đầu lên, nói với ba ba mình rằng: Ba ơi, người đó đang nhìn ba ba đấy.

Rốt cuộc, A Triết cũng phát hoảng. Bắt chước theo phim ảnh, anh ta lập tức cắn mạnh đầu lưỡi. Một mùi máu tanh nồng nặc xộc vào khoang mũi, A Triết nhận ra mình đã có thể cử động đầu ngón tay.

Sau đó, anh tiếp tục đối kháng với loại sức mạnh kỳ quái kia. Dần dần, anh đã có thể cướp được quyền khống chế cơ thể mình.

Vào lúc này, con của anh ta đột nhiên nở nụ cười. Nhìn vào một đầu khác trong hành lang, đứa bé hứng khởi nói gì đó.

Một hồi say, nó lại ngẩng đầu nhìn A Triết, nói rằng: Kẻ ấy đến rồi.

Vì đã có thể kiểm soát được cơ thể, A Triết nào dám chần chờ nữa. Anh ta thẳng thừng bế đứa bé lên, tung chân chạy vào trong nhà.

Tiếp đến, là vội vàng khóa cửa rồi chạy thẳng vào bên trong phòng ngủ.

Mà ngay cái khoảnh khắc lướt mình qua cửa nhà, A Triết đã kịp thời nhìn thoáng qua một cái. Dưới ánh đèn lờ mờ, vách tường loang lỗ ở hai bên hành lang đã phản chiếu ra một cái bóng. Cái bóng ấy đang loạng choạng tiến về phía anh ta và con mình. Nhưng trong hành lang này… về cơ bản là chẳng có một ai!"

Kỹ xảo kể chuyện của người đàn ông này vượt trội hơn hẳn mấy người khác. Đa phần, ai nấy đều khá nhập tâm với câu chuyện này, duy chỉ mỗi Giang Thành nghiêng đầu sang một bên, liếc nhìn cái bóng của chính mình.

Tuy nhiên, Hòe Dật cũng giống như hắn, đang lén lút liếc nhìn cái bóng của Giang Thành. Anh ta nhận ra rằng, cái bóng của Giang Thành hơi động đậy nhẹ. Mà cũng vì thế, Hòe Dật sợ hãi đến điếng người, không dám nhìn đến cái bóng của Giang Thành nữa, chẳng những thế còn không dám thở quá mạnh.

Lúc này, người đàn ông béo lùn cũng dừng lời lấy hơi, sau đó mới kể tiếp: "Đêm đó, A Triết không dám ngủ. Chỉ cần vừa nhắm mắt, trong đầu anh ta chỉ toàn là hình ảnh liên quan đến bóng đen kia.

Anh ta cứ thế mà ôm chầm lấy con mình, cố gắng chống chịu qua đêm dài.

Còn may, đêm ấy cũng không có động tĩnh bất thường gì khác. Mãi đến tận hôm sau, khi nghe thấy tiếng trò chuyện của hàng xóm vọng vào từ bên ngoài, A Triết mới dám mở cửa.

Vừa mở cửa, anh ta lập tức trông thấy người hàng xóm sát vách và hàng xóm ở nhà đối diện đang ghé tai xì xầm gì đó trước cửa nhà anh ấy. Khi vừa gặp A Triết bước ra, hai người kia bỗng dưng hốt hoảng, trông tựa như gặp quỷ vậy.

Cửa nhà đối diện khép hờ, người đàn ông nhà đó chạy ngược vào bên trong căn hộ của mình, đóng sầm cửa lại.

Hàng xóm sát vách là một người phụ nữ. Vừa thấy A Triết, cô ta cũng không thèm chào hỏi gì, cứ thế mà bỏ chạy xuống lầu như một cơn gió. Ngay cả hộp thức ăn trong tay cũng bỏ quên ngay trước cửa nhà.

Vì nghề nghiệp của bản thân, đêm ngày lẫn lộn, A Triết rất hiếm khi gặp mặt hàng xóm, thế nên cũng không quá quen thuộc. Nhưng dù không quá quen mặt, thì cũng không nên là tình cảnh như bây giờ.

Lúc đó, A Triết vừa nghi ngờ, vừa bực bội. Thế là, anh ta bước đến căn hộ đối diện, gõ cửa nhà, muốn hỏi cho ra lẽ.

Nhưng sau khi gõ rất lâu, đừng nói là mở cửa, bên trong căn hộ ấy còn chẳng hề vang lên bất cứ một âm thanh nào. Cứ như thể, nhà này không có ai bên trong vậy. Cuối cùng, A Triết phẫn nộ, đấm mạnh vài cái lên cửa nhà.

Cuối cùng, hộ gia đình này cũng không mở cửa. Nhưng cách đó không xa, từ một căn hộ khác, cánh cửa chính đang dần hé mở ra.”

Chương 659: Người quản trang

“Sống trong căn hộ 512 là một bà lão, A Triết chưa từng gặp qua, nhìn qua chắc bà đã khoảng 80 tuổi rồi.”

“Bà lão chỉ đứng sau cánh cửa, cũng không có ý định đi ra ngoài. Một lúc lâu sau, A Triết thấy bà thở dài, trông dáng vẻ là muốn đóng cửa lại trở vào.”

“Nhưng không hiểu vì sao, cửa đóng được một nửa rồi lại mở ra, bà đứng ở đó hồi lâu, cuối cùng như đã hạ quyết tâm nào đó, vẫy tay cho A Triết đi đến.”

“Bà lão nhìn rất hiền từ, cũng không biết là nguyên nhân gì, chỉ là mang lại cho người ta một cảm giác rất an tâm, ngay từ cái nhìn đầu tiên, A Triết đã rất tin tưởng bà.”

“Bà để A Triết đi vào phòng khách, bảo với anh ta đừng trách hàng xóm lạnh lùng, bọn họ cũng chỉ là sợ hãi mà thôi.”

“Còn nói cho A Triết, thực ra thứ mà đêm qua anh ta nhìn thấy, có rất nhiều người cũng nhìn thấy.”

“Nhưng khi A Triết truy hỏi đó rút cuộc là gì, bà lão lại do dự, lắc đầu nói mình cũng không biết.”

“Nhưng bà lão nhắc nhở, thứ đó rất hiếm khi xuất hiện, lần cuối cùng nó xuất hiện là cách đây 10 năm trước, nhưng chỉ cần xuất hiện là sẽ mang đến vận rủi.”

“Nếu như nó nhắm vào nhà ai, thì nhà đó sẽ phát sinh những chuyện rất đáng sợ.”

“Nghe đến đây, A Triết vốn dĩ còn ôm một chút ảo tưởng, cho rằng thứ kia chỉ là đi ngang qua, chứ không hề có ý định làm gì mình hay con trai.”

“Nhưng ngay sau khi bà lão nghe về chuyện của con trai A Triết xong, sắc mặt chợt thay đổi tức thì, nhất quyết muốn đi gặp con trai anh ta.”

“A Triết không dám lơ là, liền dẫn bà đến trước cửa nhà mình, kết quả còn chưa kịp đợi anh ta lấy chìa khóa ra, bà lão đã thở dài nói không cần gặp nữa, thứ kia đã nhắm tới con trai anh ta rồi.”

“A Triết lúc đó rất sợ hãi, vội vàng hỏi xem có phải bà nhìn nhầm rồi không, nhưng bà lão chỉ cười chua xót một tiếng, cũng không giải thích gì hết, chỉ chỉ vào một chỗ trên cửa cho anh ta tự mình nhìn xem.”

“Ngay bên cạnh lỗ nhìn trộm ngoài cửa có dấu tay rõ ràng, như thể có ai đó đã nằm đó nhìn lén vào nhà anh ta vậy”.

“Đó là dấu bàn tay phải. Bàn tay rất to, to hơn mức bình thường của người lớn, các ngón tay cũng rất dài.”

“Dài gần gấp rưỡi người bình thường.”

“A Triết nhìn thấy cảnh này sắc mặt tái nhợt, lập tức mở cửa, kéo đứa nhỏ ra ngoài, yêu cầu nó kể lại chi tiết toàn bộ câu chuyện trước mặt bà lão.”

“Kết quả không ngờ là, còn có một chuyện càng đáng sợ hơn đang chờ đợi anh ta phía sau.”

“Thứ đó thậm chí còn đã nói chuyện với con trai anh ta!”

“Nó nói rất thích đôi mắt của con trai A Triết, muốn con trai móc mắt ra tặng cho mình.”

“A Triết lúc đó ngây người ra, bà lão từ phía sau A Triết đi một bước tới trước mặt con trai anh ta, không cho phép giải

thích, liền nhìn đầu đứa nhỏ.”

“Đột nhiên, sắc mặt bà lão thay đổi, sau đó hít sâu một hơi, bảo đứa nhỏ quay người lại, ra hiệu cho A Triết hãy nhìn xem.”

“Vén tóc ra, trên da đầu của đứa bé có một vết bàn tay, giống hệt cái ngoài cửa!”

“Năm dấu vân tay màu đen xuyên qua da, như thể có ai đó muốn xé toạc da đầu của đứa trẻ vậy.”

“A Triết dù có ngốc đến đâu, vẫn biết bà lão nhất định là biết rõ chuyện gì, liền quỳ xuống cầu xin bà lão chỉ cho con trai của mình một con đường sống.”

“Anh ta chỉ có một đứa con thôi, vì đứa nhỏ này, bảo anh ta làm chuyện gì đều được!”

“Bà lão đỡ anh ta dậy, trong mắt hiện lên một chút không đành lòng khi nhìn vào mắt đứa trẻ, vì vậy bà bảo A Triết đưa đứa trẻ đến một nơi có tên là dôc Lạc Hà, đến đó tìm một người tên là Lưu Căn Phúc, nếu như người đó sẵn lòng giúp đỡ, biết đâu có thể giữ được an toàn cho đứa trẻ.”

“Sau khi hỏi rõ địa chỉ, A Triết không dám chậm trễ dù chỉ một giây, cùng con mình lái xe đến đó.”

“Trên đường đi, còn gọi điện cho một người bạn có quan hệ tốt, nhờ anh ấy giúp tìm hiểu xem có phải là đã có chuyện gì xảy ra trong tòa nhà nơi mình trước đây ở không.”

“Dù sao nơi này xa xôi, đường đi cũng không quen, cho nên dù vội vàng hay thong thả, vẫn phải đến chập choạng tối mới đến nơi.”

“Nhưng khi A Triết dẫn con trai đi đến gần, mới phát hiện ra nơi này là một nghĩa trang, hơn nữa còn rất đổ nát, như thể đã lâu không có ai đến rồi.”

“Càng đi vào bên trong, A Triết càng hoảng sợ, nơi này trông thế nào cũng không giống như có ai sống ở đây.”

“Dọc đường đi anh ta nhìn thấy có rất nhiều bia đá bị lật lên, phần lớn đều bị cỏ dại cao bằng nửa người che phủ, chỉ để lộ ra một góc lạnh lẽo.”

“Ngay lúc anh ta đang băn khoăn không biết có phải mình đã tìm nhầm hay không thì đột nhiên, sau lưng có một giọng nói vang lên, hỏi anh ta là ai, muộn thế này đến đây làm gì.”

“A Triết bị giọng nói bất ngờ đó dọa sợ gần chết. Khi quay đầu lại thì thấy đó là một người đàn ông lực lưỡng. Người đàn ông này ăn mặc rất kỳ lạ, trên đầu đội một chiếc mũ rơm, bên dưới mũ rơm là một cặp kính râm màu đen.”

“A Triết nhanh chóng giải thích rằng mình đang tìm kiếm sự giúp đỡ từ một người tên là Lưu Căn Phúc, hỏi người đàn ông kia có biết Lưu Căn Phúc sống ở đâu không.”

“Người đàn ông nghe vậy quay người ra hiệu cho A Triết đi theo mình.”

“Người đàn ông đưa họ đi vòng quanh cho đến khi mặt trời lặn hẳn, rồi họ đến một gò đất khuất tầm nhìn.”

“Chỉ có ba người sống bọn họ trong một nghĩa trang trống rỗng, nghĩ đến thôi đã thấy thật đáng sợ rồi.”

“Người đàn ông chỉ vào tấm bia mộ tối màu ẩn sau đám cỏ dại, chỉ lộ ra một nửa, nói: Đây là mộ của Lưu Căn Phúc, hai người tìm anh ta làm gì?”

“Lưu Căn Phúc đã chết rồi? A Triết nghe được tin này, không khỏi cảm thấy tuyệt vọng, như vậy chẳng phải con trai mình sẽ không thể cứu chữa được nữa hay sao.”

“Đúng lúc này, điện thoại di động của A Triết đột nhiên vang lên. Đó là cuộc gọi của một người bạn. Người bạn đó nói

rằng anh ấy phát hiện ra tòa nhà của mình quả thực đã xảy ra một vụ tai nạn, nhưng không phải gần đây mà là 10 năm trước.”

“10 năm trước có một người đàn ông đã chết trong tòa nhà đó. Anh ấy là một hộ lý, được khu dân cư thuê để chăm sóc cuộc sống cho một người già”.

“Người này thị lực kém, gần như đã bị mù. Lúc đầu mọi chuyện vẫn bình thường, nhưng không ai nghĩ được rằng bà lão này lại có vấn đề về tâm lý, cho rằng ăn gì bổ nấy, vì vậy bà đã điên cuồng mua mắt của động vật để ăn.”

“Ban đầu là những thứ thường thấy như cá hay gà, sau đó mở rộng sang các vật nuôi lớn như cừu và lợn. Cuối cùng, bà đã nhắm đến người hộ lý chăm sóc cho mình.”

“Vào một đêm khuya, bà lấy cớ trong người không khỏe, để gọi người hộ lý đến nhà, sau đó thuyết phục anh ta uống cốc nước có pha thuốc ngủ”.

“Đúng rồi, bà lão đó sống ở căn hộ 512 cùng tầng với anh, nhưng bà ấy cũng đã qua đời không lâu sau đó.”

“Bà ấy chết rất kỳ lạ, là bị chết đói khi ở nhà, khi được tìm thấy thì đang co lại ở góc trong cùng của phòng ngủ. Biểu hiện vô cùng quỷ dị, như thể đang sợ hãi thứ gì đó.”

“Tôi cũng đã tìm ra tên của người đàn ông đã chăm sóc cho bà ấy, anh ta tên là Lưu Căn Phúc, sau khi chết được chôn cất tại nghĩa trang trên ngọn núi phía bắc thành phố.”

“A Triết còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đã cảm giác được có người kéo tay áo mình, động tác rất nhỏ, tựa như lo lắng bị phát hiện, cúi đầu thì phát hiện ra đó chính là con trai mình.”

“Nhưng vào lúc này, sắc mặt con trai lại trở nên rất quỷ dị, nó nhìn thẳng vào người quản trang cách đó không xa, nghi hoặc hỏi: Bố ơi, sao chú tối hôm qua lại đến đây?”

Chương 660: Không dễ chọc

“Lúc này một cơn gió thổi qua, trên bia mộ lộ ra một bức ảnh. Mặc dù bức ảnh bị mưa gió làm cho mờ đi, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhận ra, chính là người quản trang đã dẫn bọn họ đến đây!”

“Người quản trang này chính là người hộ lý bị sát hại - Lưu Căn Phúc.”

“Mặc dù A Triết đã đoán ra được mọi chuyện nhưng đã quá muộn, người quản trang cởi chiếc mũ rơm và chiếc kính râm trên mặt ra, dưới chiếc kính râm có một đôi lỗ mắt đẫm máu.”

“Đôi mắt của anh ta đã bị khoét mất, thậm chí ngay cả cái đầu cũng lắc lư như muốn rụng xuống, như thể có thể rơi ra khỏi cổ bất cứ lúc nào.”

“Mắt…”

“Một đôi mắt đẹp quá…”

“Lưu Căn Phúc từ từ bước về phía A Triết và con trai. Trên mặt anh ta chảy ra rất nhiều máu, nhưng anh ta vẫn cười và cứ cười cho đến khi đưa tay chọc vào mắt của bọn họ.”

Câu chuyện của người đàn ông kết thúc ở đây, nhưng lại khiến mọi người phải suy nghĩ, nhân vật chính trong câu chuyện, A Triết, hiển nhiên chính là người đàn ông trước mặt này.

Cả khí chất lẫn giọng nói khi nói chuyện đều rất phù hợp.

Trong câu chuyện, con quỷ kia là muốn có đôi mắt của con trai A Triết, nhưng bây giờ người đàn ông có thể đứng đây kể

cho bọn họ nghe câu chuyện này, tức là bản thân A Triết cũng đã chết.

Giang Thành đổi suy nghĩ theo cách khác, có khi nào là A Triết đã tự nguyện giao đôi mắt của mình ra để bảo vệ con trai không.

Anh ta cũng đã thực hiện lời hứa của mình, vì con trai sẵn sàng cho đi bất cứ thứ gì.

"Được rồi, câu chuyện của chúng tôi đều đã kể xong hết rồi." Người đàn ông hơi ngẩng đầu lên nhìn đám người Giang Thành: "Đến lượt các anh."

Đứng từ góc nhìn của Giang Thành, vừa hay có thể nhìn thấy người đàn ông đứng trong bóng tối không có mắt, chỉ có một đôi hốc mắt trống rỗng, xung quanh hốc mắt có vết máu khô.

Sau khi câu chuyện của người cuối cùng được kể ra, những người còn lại bắt đầu nhìn về phía đám người Giang Thành, nữ sinh, nhà văn, nữ áo đỏ, tài xế taxi dù, còn có ca sĩ cố định A Triết…

Dần dần, ngay cả cơ thể của bọn họ cũng phát sinh thay đổi, đôi mắt của nữ sinh trở nên đỏ như máu, chiếc khăn quàng cổ của nhà văn rơi ra, để lộ những vết xanh bên trong, đôi chân của nữ áo đỏ dường như không đứng vững vậy, không ngừng run rẩy, bàn tay trái giấu trong tay áo của gã tài xế taxi dù, thiếu mất một ngón giữa, còn cả A Triết, người bị khoét hai mắt, đầu cũng lắc lư từ bên này sang bên kia, tưởng chừng như có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

Hòe Dật và Tên mập cũng nhận thấy có gì đó không đúng, những người này đâu phải người, đều là quỷ mà! Nhưng bọn họ đã không có cách nào để trốn thoát nữa.

Bản năng mách bảo họ rằng có thể có thứ gì đó còn đáng sợ hơn những thứ trước mặt đang ẩn trong bóng tối gần đó.

“Tại sao không nói gì?” Trong mắt nữ sinh tràn ngập oán độc: “Có phải các người không có câu chuyện gì để kể không?”

“Không có câu chuyện… chứng tỏ bọn họ là không được mời tới!” Gã tài xế taxi dù cao giọng, đặc biệt khó nghe.

Nữ áo đỏ còn điên cuồng hơn cả bọn họ, dường như đã chắc chắn rằng bọn họ không có câu chuyện để kể, hai chân vặn vẹo một cách quỷ dị, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới: “Chúng tôi muốn nghe câu chuyện! Nghe câu chuyện của các người!”

Hòe Dật bất giác ôm lấy tên mập, vẻ mặt đầy sợ hãi và run rẩy.

Đám “người” nhìn thấy cảnh này càng điên cuồng hơn, họ chậm rãi tiếp cận một mấy người Giang Thành, bao vây lấy bọn họ.

Ngay khi hiện trường sắp mất kiểm soát, một tràng tiếng cười khúc khích đột nhiên vang lên, mang theo một chút không giấu được khinh thường.

“Chỉ vậy thôi?” Giang Thành lắc đầu, liếc nhìn đám người vây xung quanh rồi nói: “Tôi thực sự đã đánh giá quá cao mấy món ăn này rồi.”

“Câu chuyện dở như thế nói ra mà không thấy ngượng, mấy người đến đây để làm trò cười à?”

Mọi người nghe xong lời này sửng sốt mấy giây, sau đó giọng nói của A Triết vang lên: “Thế cậu có câu chuyện?”

“Tôi có rất nhiều câu chuyện, đang phân vân không biết nên bắt đầu từ cái nào.” Giang Thành thậm chí không thèm

nhìn anh ta, tựa hồ không có chút hứng thú nào với gã.

Nữ áo đỏ thấp giọng uy hiếp: "Trước khi các người kể, tôi cần nhắc nhở anh một câu, câu chuyện anh sắp kể ra nhất định phải là sự thật."

"Anh đừng có nghĩ đến chuyện có thể dùng những câu chuyện bịa đặt hoặc tin đồn để cho qua, anh không thể che giấu được đôi mắt của chúng tôi đâu."

"Nếu như câu chuyện của anh bịa ra bị chúng tôi phát hiện, vậy thì sẽ phải chịu trừng phạt tương ứng!"

Giang Thành dừng một chút, bắt đầu câu chuyện đầu tiên của mình.

"Tôi có một người bạn." Giang Thành nói: "Anh ấy từng được mời đến một trường học để quay chụp cho lễ kỷ niệm, hạng mục áp chót là một dàn đồng ca nữ sinh."

"Nhưng sau khi quay xong buổi tổng duyệt, cùng lúc quay trở về xem lại ảnh chụp và video, lại phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ".

"Tham gia vào dàn đồng ca tổng cộng có 48 nữ sinh, nhưng trong ảnh chụp lại có tới 49 ngừoi".

"Thừa… thừa ra một người?" Có lẽ cảnh tượng trong học viện khiến nữ sinh này có cảm giác thân thuộc, trên mặt trong phút chốc hiện lên sự sợ hãi.

Nhưng điều khiến cô không ngờ tới chính là, Giang Thành đã dừng lại, sau đó máy móc quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào cô, một lúc sau nở ra nụ cười quái dị: "Không sai, thừa ra một… người."

Giang Thành nhấn mạnh chữ "người" cuối cùng rất mạnh mẽ.

Nữ sinh không khỏi rụt cổ lại, không nói gì nữa.

“Sự cổ quái trong trường học này còn nhiều hơn thế nữa. Về sau, theo sự thăm dò của anh ấy, phát hiện trong trường gần như không có giáo viên nam, thậm chí ngay cả bảo vệ của trường học cũng đều là nữ đảm nhiệm.”

“Hơn nữa anh ấy cũng tìm thấy trong kho tài liệu của trường, đã từng có sinh viên vũ đạo bị buộc phải tốt nghiệp, mà cô gái xuất hiện trong dàn đồng ca cũng nằm trong số đó.”

“Cô ấy là đã bị người khác hại chết.” Giang Thành hạ nhỏ giọng: “Là bị từ một lời nói dối vô liêm sỉ của một người đàn ông.”

“Người đàn ông này là giáo viên của cô, lúc này anh ta đã có bạn gái nhưng vẫn không ngừng quấy rầy cô. Nhưng sau đó, lại lo lắng sự việc bị bại lộ nên đã vừa ăn cắp vừa la làng, ngược lại một mực khẳng định là cô nữ sinh cứ luôn quyến rũ anh ta.”

“Giữa những cái nhìn khinh người và những lời chỉ trích, nữ sinh đã treo cổ tự vẫn tại phòng vũ đạo yêu thích nhất của mình”.

“Kể từ đó trở đi, trong khuôn viên trường không còn con thiên nga trắng đang nhảy múa nữa mà chỉ có một con ma hung hãn với đôi chân căng thẳng và những bước đi quỷ dị.”

“Cứ đến nửa đêm, trong phòng tập trống rỗng, những tư thế nhảy múa quỷ dị của nữ sinh sẽ phản chiếu trên tấm gương trên tường.”

“Nhưng cô không phải là người duy nhất.”

“Cô cũng sẽ kéo những người mà mình giết vào gương và nhảy múa với họ.”

“Bao gồm cả nam giáo viên đã giết mình vào thời điểm đó. Quai hàm của gã bị bẻ gãy khi vẫn còn sống, bị lưu lại vĩnh viễn trong gương để chuộc tội.”

Giang Thành ngưng một chút, nói đến đây bỗng nhiên dừng lại: “Chuyện của tôi kể xong rồi.”

“Hết rồi?” Đám người vây xung quanh đều đang nghe rất nhập tâm: “Thế sau này thì sao? Người bạn kia của anh cuối cùng thế nào?”

Giang Thành đang nói về phó bản trường học trước đây, hắn thực sự rất muốn nói nhiều hơn, nhưng nếu tiếp tục, sẽ bị lộ bí mật, hắn đâu thể nói rằng sau đó tôi đã giải quyết được nhiệm vụ đó và trở về nhà.

Hắn liếc nhìn mọi người với ánh mắt như muốn nói rằng tốt nhất đừng hỏi: “Tin tôi đi, tốt nhất là không ai nên biết phần còn lại của câu chuyện này.”

Bắt gặp ánh mắt của Giang Thành, nhà văn đang vui vẻ nhất đột nhiên tắt ngỏm, anh ta đã nhìn thấy ba chữ “không dễ chọc” trong đôi mắt đó.

Chương 661: Đã học được chưa

Nhưng Giang Thành hiển nhiên không chuẩn bị buông tha cho anh ta: "Có biết tại sao sách của anh không có người xem không?"

Nhà văn ngây người ra, ấp a ấp úng hỏi: "Tại… tại sao?"

"Câu chuyện của anh thực ra cũng khá hay, nhưng cái cách anh kể chuyện lại rất dở, phía trước có quá nhiều cái làm nền, chỉ khiến người ta thấy nhàm chán."

"Có biết điểm quan trọng nhất của việc kể một câu chuyện linh dị hay là gì không?" Giang Thành nói: "Đó là phá hủy cảm giác an toàn của người đọc."

"Ví dụ, nếu anh một mình đến một bệnh viện bỏ hoang để khám phá, điều đáng sợ không phải là vừa bước vào cửa đã gặp phải quỷ, hay là mô tả dài dòng về ngoại hình của con quỷ thật đáng sợ biết bao, mà đó là cảm giác đắm chìm sâu hơn và phân tích toàn bộ sự việc."

"Hãy để người đọc hình dung những dòng chữ anh viết thành một bức tranh trong đầu họ. Cùng với những bức tranh, ống kính đang tiến dần lên, giống như đang xem một bộ phim, theo anh khám phá toàn bộ bệnh viện."

"Điểm nổi bật có thể là khi anh vô tình tìm thấy một bức ảnh cũ được ghim trên tường, anh nhìn thấy nó lần đầu tiên và không thấy có gì lạ nên lại đặt nó trở lại".

"Nhưng chờ khi anh quay trở lại bằng đúng đường cũ, liếc mắt lên nhìn, chợt nhận ra bức ảnh trên tường đã bị treo

ngược, nhưng anh lại nhớ rõ là mình đã đặt nó lại như cũ.”

“Lúc này ánh sáng quét qua, anh vô tình nhìn xuống, phát hiện trên mặt đất đầy bụi bặm là những dấu chân.”

“Những dấu chân này đương nhiên là do anh để lại, nhưng trong dấu chân của anh, vậy mà lại có dấu vết của đôi giày cao gót của một người phụ nữ.”

“Anh bật đèn pin của điện thoại di động lên, cẩn thận theo dõi các dấu vết. Bất giác anh phát hiện ra dấu giày đã theo mình suốt cả chặng đường.”

“Mà điều đáng sợ hơn nữa là dấu giày cao gót càng ngày càng gần dấu chân của anh, cuối cùng thậm chí còn dính vào dấu giày của anh.”

“Ngay khi anh nhận ra điều gì đó và run rẩy muốn nhìn lại, thì đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy ở cổ, như có tóc rủ xuống.”

Giang Thành nói lời này đột nhiên dừng lại, sau đó trong ánh mắt sợ hãi của nhà văn, hắn khẽ mở miệng, lộ ra một đôi hàm răng trắng muốt: “Đã học được chưa?”

Không biết là do câu chuyện hay là khí thế của Giang Thành áp chế những người này, mà khung cảnh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng, A Triết đứng lên nói: “Được rồi, câu chuyện của cậu nghe có vẻ cũng hay đấy. Bây giờ đến lượt bọn họ rồi.”

Phát hiện một đám quỷ với ý đồ xấu xa đang nhìn mình chằm chằm, tên mập lại bắt đầu run rẩy, nhìn bác sĩ như cầu cứu.

May mà Giang Thành cũng không phụ lòng tin của anh ta, giọng nói âm u lại vang lên: “Đừng sốt sắng, đây chỉ là câu

chuyện đầu tiên của tôi, tôi nhớ mình đã nói là có rất nhiều câu chuyện.”

Nói xong, cũng không đợi đám người A Triết kịp phản ứng, Giang Thành liền bắt đầu câu chuyện thứ hai của hắn: “Tôi có một người bạn…”

Lần này hắn kể lại câu chuyện về thôn Tiểu Thạch Giản, người phụ nữ bị tra tấn đến chết và vẫn phải chịu đựng sự ô nhục trước khi chết để lại lời nguyền, cô bò ra từ đáy đầm Hàn Trinh, biến thành câu chuyện kinh dị đáng sợ nhất trong thôn lúc nửa đêm.

Đánh khi sắt còn nóng, Giang Thành lần lượt kể hai câu chuyện về Hoàng lão gia trong ngôi nhà cổ hát hí kịch và người phụ nữ bị giam trong bệnh viện.

Giang Thành rất có thiên phú kể chuyện, chuyện này có thể liên quan đến nghề nghiệp của hắn, hắn luôn có thể tìm ra điểm đáng sợ nhất trong lòng người rồi khuếch đại nó lên.

Từng câu chuyện ban đầu đáng sợ càng lúc càng thăng trầm trong miệng hắn, sau khi nghe những câu chuyện này, A Triết và nữ áo đỏ đều im lặng.

Phải chăng cuộc sống của anh chàng này… đã quá hổ báo một cách quá mức?

Sự kiện linh dị khiến người khác gặp phải một lần sẽ chết giống như một trò chơi phân cấp, đáng sợ hơn là từng người bạn của hắn đều gặp tai nạn nhưng anh chàng này vẫn ở đây sống tung tăng nhảy nhót để kể lại câu chuyện.

Nghĩ đến đây, ánh mắt những người khác nhìn Giang Thành cũng trở nên đặc sắc.

Tên này… tốt nhất là không nên chọc vào thì hơn, kết bạn với người khác nhiều nhất là tốn tiền, nhưng làm bạn với hắn thì phải trả giá bằng cả mạng sống mà!

Giang Thành dường như cũng nhận thấy tâm tình của mọi người không tốt, liền đề nghị kể cho bọn họ một câu chuyện khác để động viên tinh thần.

"Cậy vẫn còn chuyện để kể?" Nhà văn có chút suy sụp, cảm thấy so với những câu chuyện của người đàn ông trước mặt, những câu chuyện mình viết trước đây đều là rác rưởi.

Giang Thành mỉm cười khách sáo, sau đó dùng giọng điệu rất nhẹ nhàng kể lại câu chuyện cuối cùng của ngày hôm nay, đó là chuyện liên quan đến Vô, cùng vời người chị đã tạo ra anh ta.

Không cần phải nói, câu chuyện có lúc thăng lúc trầm, đầu tiên Giang Thành miêu tả một cách sinh động cách Vô dùng con dao lớn để chém những quỷ như thái dưa thái rau, sau đó Giang Thành tập trung vào cuốn truyện tranh của Vô.

Sau khi hắn nói rằng cuốn sách có thể thu quỷ vào bên trong, sau đó bị Vô điều khiển, khung cảnh bắt đầu trở nên đặc sắc.

Nữ sinh không ngừng lau mồ hôi, đôi mắt vốn đỏ như máu đáng sợ lại trở về hình dáng bình thường, không những không đáng sợ mà còn nhìn rất quyến rũ.

Nữ áo đỏ ngừng cử động chân, nhà văn quàng khăn lại và thắt thành một nút thật đẹp.

Tài xế taxi xe dù cởi áo vest quấn quanh tay trái, đảm bảo không để lộ dấu vết nào, ngay cả A Triết kiên cường nhất cũng cúi đầu, từ đâu đó lấy ra một cặp kính râm rồi nhanh chóng đeo lên mặt mình.

Mọi người tụ tập lại với nhau như một gia đình, cùng thống nhất mỉm cười thân thiện với Giang Thành.

Nhưng điều họ không ngờ tới là Giang Thành dường như đang nổi hứng, từng bước một đến gần bọn họ: "Các người

cười cái gì? Câu chuyện tôi kể buồn cười lắm à? Có phải là đang khinh thường tôi phải không?”

Nghe vậy, A Triết và những người khác đều lùi lại một bước.

Ánh mắt của bọn họ không dừng lại trên người Giang Thành mà chú ý đến cái bóng của hắn, khi Giang Thành bước tới, cái bóng của hắn vậy mà lại vẫn đứng yên tại chỗ.

Hơn nữa, mấy người đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh, nữ áo đỏ không khỏi cảm thấy cổ họng nghẹn ngào.

Cô nhìn thấy bóng của Giang Thành tựa vào cột bến xe buýt, ẩn trong bóng tối là một đôi mắt đỏ thẫm đang lạnh lùng nhìn bọn họ.

Thấy bác sĩ chiếm thế thượng phong, tên mập cảm thấy đã đến lúc phải đứng lên, anh ta gạt Hòe Dật sang một bên, tức giận nói: “Đang hỏi các người đấy, có phải là khinh thường chúng ta không?”

Giang Thành từng bước một tiến về phía trước, đám người A Triết chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau, cuối cùng lui về phía sáng sủa của biển báo trạm xe buýt, nếu lùi thêm một bước, bọn họ sẽ lại tiến vào trong bóng tối.

Hiển nhiên, A Triết và những người khác không dám lùi thêm nữa.

Bọn họ quay đầu lại và thỉnh thoảng nhìn về phía sau, vẻ mặt rất lo lắng, như thể có thứ gì đó đáng sợ hơn đang ẩn giấu trong bóng tối.

“Vị tiên sinh này.” Nhà văn hoảng sợ nói: “Chúng tôi tuyệt đối không có ý khinh thường anh, câu chuyện của anh rất đặc sắc, cực kì đặc sắc.”

“Đúng đúng, chúng tôi chưa bao giờ nghe được câu chuyện nào đặc sắc đến như vậy.” Tài xế taxi xe dù lau trán, cười hùa theo nói: “Quan trọng nhất là còn rất chân thật, như thể đang ở trong đó vậy.”

“Đó là tất nhiên, câu chuyện của tôi đều là đã từng xảy ra thật.” Giang Thành có vẻ rất hài lòng với thái độ hiện tại của bọn họ, nheo mắt nói.

Tình thế đã được khống chế, Giang Thành cảm thấy đã đến lúc nên hỏi chút gì đó rồi.

Chương 662: Đến rồi

Hắn nhìn nữ sinh, người đầu tiên kể chuyện rồi hỏi với giọng điệu đầy ý vị: "Em nói là bởi vì nhận được thư mời, nên mới đến đây, có thật không?"

"Thật, là thật mà." Thấy Giang Thành ngay đầu tiên đã chỉ đến mình, nữ sinh có vẻ rất căng thẳng, dường như sợ một mình không có sức thuyết phục, lập tức nhìn về phía những người khác: "Không tin anh hãy hỏi bọn họ đi, em nghĩ là bọn họ cũng như vậy."

Nghe vậy, A Triết, nữ áo đỏ, nhà văn và tài xế taxi xe dù đều đồng loạt nói là phải.

Lúc này nhà văn dường như đã nhận ra điều gì đó, ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu nhìn Giang Thành, miệng hơi hé mở, như muốn có điều muốn hỏi.

Nhưng Giang Thành không cho gã cơ hội đó, trong đôi mắt hơi nheo lại hiện lên một tia sát ý, khiến nhà văn sợ hãi, lập tức không dám hỏi nữa.

Giang Thành thu hồi lại ánh nhìn, bình chân như vại hỏi: "Thế thư mời mà các người nhận được đâu?"

"Cái này…" Tài xế taxi xe dù gần Giang Thành nhất biểu hiện có phần do dự.

Giang Thành cười lạnh một tiếng: "Sao thế, không tiện à?"

Tên mập tận dụng thời cơ, lập tức đảm nhiệm vai trò hỗ trợ, giúp đỡ phối hợp với bác sĩ, đưa tay ra chỉ vào tài xế taxi xe dù đang do dự, giọng điệu quái đản nói: "Bác sĩ, tôi nghĩ anh ta là đang khinh thường anh đấy, chê anh chỉ là thứ rác

rưởi, là một đứa trẻ mồ côi bỏ đi, cho nên mới không thèm để ý đến anh, nếu không chừng còn đang nghĩ, chờ lát nữa chúng ta đi rồi, lén lút sau lưng làm một người rơm nguyền rủa anh xem phim thì mất mạng, ăn mì tôm thì không có gói gia vị, hay gì đó tương tự đấy."

Nghe thấy tên mập nói như vậy, tài xế taxi xe dù sợ đến tái mặt, giọng run rẩy nói: "Không… Tôi không có, anh đừng nói bậy, tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy!"

"Người anh em này, cậu…" A Triết rõ ràng có nhiều tiếng nói hơn trong nhóm người này, khi thấy có gì đó không ổn, anh ta muốn đứng ra giải quyết.

Nhưng vừa nói đã bị ánh mắt lạnh lùng của Giang Thành quét đến, giây tiếp theo, thì quên mất lời luôn, thay vào đó lại nghe thấy Giang Thành nói: "Tôi hỏi anh sao?"

"Đứng thẳng lên, tháo kính râm ra nói chuyện với tôi!"

"Không phải là chúng tôi không muốn đưa thư mời cho anh, mà thực sự là chúng tôi thực sự là không có, khi vừa mới đến đây thì thư mời đã biến mất." Nữ áo đỏ đáng thương giải thích: "Thư mời đó giống như một tấm vé thông hành vậy, sau khi thư mời biến mất, trước mặt chúng tôi mới xuất hiện trạm xe buýt này."

Ánh mắt Hòe Dật chợt khựng lại, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không lành: "Tại sao, nơi này trước đây không có trạm xe buýt?"

"Không, ở đây trước đó cũng tối như khu vực xung quanh." Nữ sinh ôm vai, liếc nhìn bóng tối rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, thấp giọng lẩm bẩm: "Không ai biết liệu có thứ quỷ gì đang ẩn giấu hay không."

Bóng tối chung quanh có gì đó không ổn, về điểm này thì Giang Thành cũng biết, nhưng hắn vẫn càng hứng thú với thư

mời đó hơn, hắn cảm thấy mấy người này không giống như đang nói dối.

Vấn đề ở đây thực sự có thể là thư mời bí ẩn đó.

"Về thư mời đó, mấy người có nhớ gì không?" Giang Thành nhìn đám người trước mặt: "Không cần giơ tay phát biểu, có thể tranh nhau trả lời."

"Đó… đó chỉ là một tấm thiệp mời rất bình thường, mời em vào lúc nửa đêm sau ba ngày tới đây, em phải kể một câu chuyện kinh dị mới có thể hoàn thành nhiệm vụ." Nữ sinh nhỏ giọng nói.

"Tôi là nhận được thư mời từ một tuần trước, mời tôi đến đây vào lúc nửa đêm hôm nay." Nữ áo đỏ nói: "Những cái khác cũng như thế."

"Nếu phải nói có gì đó kỳ lạ thì tôi nghĩ thư mời đó quả thực rất kỳ lạ…" Nhà văn sờ cằm lưỡng lự trước khi nói: "Ý của tôi là cái nền của thư mời, không phải là loại cảm giác hợp chất, giống như chất liệu là giấy."

"Một loại giấy rất lâu đời, bên trên còn hơi ố vàng, nhìn như ít nhất cũng đã mấy chục năm rồi." Nhà văn dường như biết rất nhiều về việc này nên liền nói thêm rất chi tiết.

"Anh nói vậy, tôi cũng mới nhớ ra." Tài xế taxi xe dù cau mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nền của thư mời đó trông giống như một tấm vé, vé xe, loại vé đã rất cũ. Bố tôi từng có sở thích sưu tầm một số thứ như tem thực phẩm cũ, vé tàu, v. v. Nền của thư mời rất giống với những thứ này ".

"Vé xe…" Giang Thành chậm rãi quay người lại nhìn biển báo trạm xe buýt cách đó không xa, trong mắt hiện lên một tia lạ lùng: "Chẳng lẽ giữa những thứ này có quan hệ gì với nhau sao? Lá thư mời kia thực ra là một tấm vé xe?"

“Nhưng rút cuộc là loại xe như thế nào mà lại xuất vé theo cách này?”

“Hơn nữa cho đến hiện tại, tất cả những người nhận được vé xe, dù có đến hay không, cũng đều sẽ gặp tai họa”.

“Vậy thì giữa việc đến và không đến có gì khác nhau?”

“Không, không đúng!” Giang Thành chậm rãi cau mày, giống như đã nghĩ đến một phỏng đoán đáng sợ nào đó: “Trọng điểm không phải ở đây, mà là… hành khách của chiếc xe này, người sống là không thể lên chiếc xe này, chỉ có sau khi chết biến thành quỷ mới có thể!”

“Điều này cũng giải thích cho việc tại sao tất cả những người nhận được lời mời đều sẽ chết, bởi vì nếu không chết thì sẽ không thể lên chiếc xe này!”

Trong lòng mơ hồ có một loại dự cảm không lành, Giang Thành cảm giác như mình đang bị cuốn vào trong một sự kiện linh dị không thể giải quyết được.

Ngay lúc hắn đang chuẩn bị cùng Hòe Dật và tên mập rời đi thì bỗng nhiên từ xa xa truyền đến ánh sáng.

Đó không phải là ánh đèn xe sáng rực mà là thứ ánh sáng vàng mờ ảo.

Hai chiếc đèn xe màu vàng mờ, giống như hai chiếc đèn lồng lớn, nhàn nhạt chiếu về phía bọn họ, trong bóng tối, một bóng đen khổng lồ tiến đến gần.

Theo bóng đen càng ngày càng gần, mặt đất rung chuyển, tiếng gầm nhỏ của máy móc trộn lẫn với ma sát của các bộ phận khác nhau, trông giống như một cỗ máy nặng nề và cũ kỹ, thân thể rỉ sét rung chuyển, chậm rãi lái về phía trước.

Cảm giác là như vậy, nhưng phản ánh trong hiện thực, lại càng sốc hơn.

Khi bóng đen to lớn dừng lại trước mặt họ, tên mập không khỏi mở to mắt, một chiếc xe buýt rất cũ xuất hiện trước mặt họ.

Thân xe được sơn màu xanh đen, nếu không nhìn kỹ, nó gần như hòa vào cả màn đêm.

Dần dần, Giang Thành phát hiện ra một điều còn quỷ dị hơn, đó chính là kể từ khi chiếc xe này xuất hiện, tất cả những chiếc xe khác trên đường đều đã biến mất.

Không chỉ những chiếc ô tô trên đường, mà cả con đường, những ngọn đèn đường hai bên đường, những khu dân cư họ đi qua dọc đường, những ngôi nhà lên đèn, hồ nước… đều đã biến mất.

Lúc này toàn bộ khu vực phía sau xe buýt đều bị bóng tối bao phủ, Giang Thành quay đầu nhìn về phía sau chiếc xe, mới phát hiện nửa sau xe buýt đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối, hòa vào làm một với bóng tối.

Cảm giác như đang kéo toàn bộ bóng tối về phía trước, xe chạy đến đâu là ở đó sẽ bị bóng tối nuốt chửng.

Trong xe yên tĩnh, từ bên ngoài nhìn vào trong xe là một vùng mơ mịt, hoặc là đen kịt hoặc đơn giản chỉ là mờ mịt, nhìn hồi lâu, có cảm giác như cả người sắp chìm vào trong đó.

Giang Thành bất giác lùi về phía sau mấy bước, Hòe Dật và tên mập, còn có cả đám người cũng đi theo, tránh xa chiếc xe buýt không rõ nguồn gốc này.

Trên trán Giang Thành bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi, tim đập nhanh hơn, hơi siết chặt nắm đấm, đây là lần đầu tiên Giang Thành cảm thấy trong lòng mình đập mạnh như vậy.

Đây mới chính là điều khiến hắn sợ hãi nhất, bởi vì phát ra sự sợ hãi này không phải là hắn, mà là… Vô trong cơ thể hắn.

Vô đang sợ hãi.

Sợ chiếc xe buýt trước mặt này.

Chương 663: Đường không lối về

Sự kinh khủng của Vô, Giang Thành đã từng lĩnh giáo qua, đó là một kẻ cực kỳ tự phụ, có thể khiến anh ta sợ hãi đến như vậy, đây là lần đầu tiên Giang Thành thấy.

"Xem ra cái gọi là vé xe, chính là tương ứng với chiếc xe này rồi." Giang Thành trong lòng nghĩ thầm: "Quả nhiên là một chiếc xe buýt."

Trên thân xe buýt có vết rỉ sét, nhìn như thể là đã chạy ra từ một bảo tàng nào đó vậy, nhưng hắn biết rõ, chuyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Cường thế mà Giang Thành thể hiện ra vừa rồi, đã trấn áp được đám người A Triết và nữ áo đỏ, lúc này mọi người đều đang nhìn hắn, như đang chờ đợi hắn ra quyết định.

"Lên xe đi." Giang Thành thấp giọng nói.

Nữ sinh nghe vậy run rẩy nhìn chiếc xe buýt với ánh mắt sợ hãi: "Lên… lên xe? Nhưng chiếc xe này trông đã…"

"Nghe cậu ấy đi." A Triết nghiến răng nghiến lợi nói, anh ta lớn tuổi hơn hơn một chút, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, mọi chuyện đã rất rõ ràng rồi, chiếc xe này hiển nhiên là tới đón bọn họ, hơn nữa cũng tương ứng với vé xe trên nền thư mời.

Nếu như lúc này rồi mà vẫn giả vờ là không hiểu thì là đang tự dối lòng mình.

Nói xong, A Triết liền bước lên bước đầu tiên, ngập ngừng tiến lại gần chiếc xe buýt.

“Két két——”

Dưới ánh mắt của mọi người, cửa xe chậm rãi mở ra, tựa hồ giống như đã lâu lắm rồi không được mở ra, trục cửa đã rỉ sét, trong gió đêm xa xa truyền đến âm thanh chói tai.

Từ góc nhìn của bọn họ, bên trong xe dường như bị che phủ bởi một lớp sương mù, thỉnh thoảng chỉ lộ ra một số đường nét mơ hồ.

A Triết là người đầu tiên lên xe, theo sau là tài xế taxi xe dù, sau đó là nhà văn và nữ sinh, ngay khi nữ áo đỏ hạ quyết tâm chuẩn bị lên xe thì một bàn tay đột nhiên xuất hiện phía sau, giữ lấy cô.

Sự thay đổi đột ngột khiến cô giật mình, quay đầu lại, thứ cô nhìn thấy chính là khuôn mặt của Giang Thành.

Nếu bỏ qua những câu chuyện hắn kể thì thực ra đó là một gương mặt khá đẹp trai, nhất là khi hắn nghiêm túc.

“Chân của cô bị thương, đi theo sau tôi.” Giang Thành dịu dàng nói.

Đôi mắt vốn u ám của nữ áo đỏ đột nhiên sáng lên, cô đang định nói gì đó thì lại bị ánh mắt Giang Thành chặn lại.

Bị Giang Thành kéo cánh tay, đứng ở sau lưng Giang Thành, nữ áo đỏ đột nhiên có cảm giác mình rất an toàn, giống như một chiếc thuyền nhỏ ẩn náu trong bến cảng.

“Các anh cũng lên đi.” Giang Thành hất cằm về phía tên mập và Hòe Dật, lúc này bọn họ vẫn còn đang vươn cổ nhìn vào trong xe, nhưng lại không thấy rõ cái gì.

Ngay sau khi tên mập và Hòe Dật biến mất, Giang Thành mới buông tay nữ áo đỏ ra, sau đó cùng nữ áo đỏ bước vào cửa

xe.

Khoảnh khắc bước qua cửa xe, khung cảnh bên trong hiện ra trước mắt.

Đó thực sự là cách bố trí của một chiếc xe buýt, hai bên trái phái đều có xếp vài hàng ghế ngồi.

Chỗ ngồi là những chiếc ghế gỗ rất cổ, xếp hàng hai, hàng ba, kéo dài về phía bóng tối vô tận.

Hơn nữa, trong xe còn xuất hiện một tầng sương mù quỷ dị, tầm nhìn chỉ khoảng 3 mét, phía trước và phía sau đều bị sương mù bao phủ.

Tên mập và Hòe Dật lên xe buýt trước đứng ở phía trước một chút, A Triết và những người khác đứng ở phía sau, cách nhau một khoảng, có thể cảm nhận được rằng mọi người đều đang rất căng thẳng.

Nhìn thấy bác sĩ bảo vệ nữ áo đỏ phía sau, Hòe Dật không khỏi lộ ra vẻ mặt hâm mộ đố kị, thầm thì với tên mập: "Đúng là không ngờ, không ngờ mà, anh Giang chỉ vì một người phụ nữ mà bỏ rơi chúng ta, lại còn là một nữ quỷ!"

Nói xong, anh ta lại tiếp tục: "Người anh em Phú Quý này, đừng trách tôi lắm lời nhé, tôi thì không nói làm gì rồi, nhưng hai người đều là anh em trong Đỏ Thẫm, đâm tim không đau à?"

Tên mập trợn mắt nhìn anh ta, đáp: "Anh có mau im đi không, chuyện anh có thể hiểu chẳng lẽ anh ấy lại không hiểu được hay sao?"

"Trong sự kiện linh dị khắp nơi đều là cạm bẫy chết chóc, người đều tiên lên xe và người cuối cùng lên xe đều không an toàn, đừng cố gắng thách thức điểm mấu chốt của bác sĩ bằng giới hạn của anh, như vậy sẽ chỉ khiến anh trông thật ngu ngốc."

Giang Thành thì lại không để ý tới hai người tên mập và Hòe Dật đang lẩm bẩm cái gì, sau khi lên xe, hắn liền ném nữ áo đỏ sang một bên, cẩn thận quan sát một lúc, mới tìm một chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

Thực ra thì không cần phải tìm chỗ ngồi vì tất cả các ghế đều trống.

Nhìn thấy Giang Thành ngồi xuống, tên mập cùng Hòe Dật lập tức đi đến bên cạnh hắn, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nữ áo đỏ hình như muốn đi tới ngồi cạnh Giang Thành, nhưng sau khi nhận ra Giang Thành không hề nhìn mình, cô đành phải quay lại chỗ A Triết và những người khác.

Nhưng dù vậy, cô vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Giang Thành, như chờ đợi hắn gọi cô.

Đúng lúc mọi người đang cảm thấy lo lắng thấp thỏm thì chiếc xe bắt đầu di chuyển, âm thanh mà chiếc xe buýt kiểu cũ phát ra khi khởi hành còn cường điệu hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng.

Càng quỷ dị hơn nữa là giữa tiếng ồn ào của động cơ và tiếng ma sát của các bộ phận khác nhau, còn có tiếng kêu yếu ớt của một người phụ nữ và tiếng rên rỉ đau đớn như phát ra từ vực sâu.

Âm thanh lộn xộn và phức tạp đến mức không thể biết được nó phát ra từ đâu trong xe, thậm chí có phải là ảo giác thính giác hay không.

Nhưng nhìn vẻ mặt kinh hãi của mọi người, hiển nhiên là mọi người đều đã nghe thấy.

Không rõ cửa sổ xe làm bằng chất liệu gì, cũng gần giống như nhìn từ ngoài nhìn vào, từ trong nhìn ra ngoài cũng là một khoảng mờ mịt.

Bên trên cũng không có tay cầm có thể mở được.

Dùng tay chạm vào, kính xe lạnh như băng, hơn nữa ngoắc ngón tay lên gõ nhẹ cũng không cảm nhận được sự rung chuyển.

Cửa sổ xe dày dặn, rất chắc chắn, đây là ấn tượng đầu tiên của Giang Thành.

Trước đó hắn vẫn còn nghĩ đến khả năng sẽ đập vỡ cửa sổ hoặc mở cửa sổ nhảy ra khỏi xe nếu trong xe gặp nguy hiểm, bây giờ xem ra con đường này đã bị chặn đứng rồi.

Ngoại trừ sự rung chuyển khi xe khởi động, Giang Thành hiện tại khó có thể cảm nhận được một chút va chạm nào trong xe.

Điều này thật bất thường, bởi vì họ đang ngồi trên những chiếc ghế gỗ không có đệm gì, đường có bằng phẳng đến mấy cũng không thể vững vàng như vậy được.

Nhưng hắn thực sự là cảm thấy chiếc xe đang tiến về phía trước và không hề dừng lại.

“Chẳng lẽ chiếc xe này không hề đi theo con đường mà nó đã đến sao? Nó đã lao vào một con đường mà chúng ta không thể nhìn thấy?” Cảm giác này ngay khi xuất hiện đã xâm chiếm tâm trí của Giang Thành.

Đột nhiên, Giang Thành có một loại dự cảm không lành về đích đến của chiếc xe này, nó dường như đang kéo họ vào một con đường không thể quay lại.

“Bác sĩ.” Giọng nói của tên mập đột nhiên vang lên, mang theo một tia nghi hoặc: “Anh có cảm nhận thấy không, bên trong chiếc xe này… hình như đã có gì đó khác so với lúc trước?”

“Hình như… hình như sương mù càng ngày càng gần chúng ta hơn rồi.” Hòe Dật toàn thân khó chịu nói.

Nếu như vừa rồi tầm nhìn là 3 mét thì bây giờ chỉ còn chưa đến 2 mét.

“Tinh-”

“Gululu——”

Một tiếng động rất nhỏ từ dưới chân tên mập truyền đến, tên mập cúi đầu phát hiện ra là một cái mũ ốc vít rỉ sét.

Không biết từ đâu lăn ra và đập vào giày của anh ta.

“Chiếc xe này cũ thật đấy, cứ chạy nữa tôi thực sự sợ nó sẽ rời ra mất.” Tên mập lẩm bẩm, cúi người xuống chuẩn bị nhặt cái mũ ốc vít lên.

Nhưng khoảnh khắc anh ta khom lưng cúi xuống dùng ngón tay chạm vào mũ ốc vít, qua khoé mắt dường như thoáng thấy điều gì đó, giây tiếp theo, cơ thể tên mập cứng đờ, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy.

Chương 664: Hành khách

Thấy có chuyện không ổn, Giang Thành đưa tay kéo tên mập lên, lúc này sắc mặt tên mập tái mét, rõ ràng là đang sợ hãi.

"Anh nhìn thấy cái gì vậy?" Hòe Dật cũng cố hết sức nhìn về phía tên mập nhìn lần trước, nhưng vì sương mù nên không nhìn rõ được gì.

"Người." Tên mập căng thẳng nói: "Trên xe có người!"

Dù đã cố gắng hết sức để hạ giọng nhưng giọng nói run rẩy vẫn phản bội nỗi sợ hãi của anh ta lúc này.

"Là người như thế nào?" Giang Thành hỏi: "Ở đâu?"

"Một người đàn ông đi giày da đang ngồi đọc báo, còn có một người phụ nữ mặc quần áo màu đỏ, đội khăn trùm đầu màu đỏ." Tên mập nhớ lại: "Cách chúng ta không xa."

Giang Thành vỗ vỗ vai tên mập nói: "Bình tĩnh, vị trí cụ thể của bọn họ rốt cuộc ở đâu? Đang ngồi hay đang đứng? Có động tác gì đặc biệt không?"

Lời nói của Giang Thành dường như làm cho tên mập thêm bạo dạn, anh ta nuốt khan, run rẩy nói: "Người đàn ông đang đọc báo ngồi ở bên trái ghế cạnh lối đi, cách chúng ta năm hàng ghế."

"Người nữ đồ đỏ cũng đang ngồi, cô ấy ở bên phải, cạnh cửa sổ, cách chúng ta 4 hàng ghế."

"Sương mù ở dưới này mỏng hơn ở trên, cho nên có thể nhìn xa hơn." Hòe Dật thử nói, sau đó cúi xuống nhìn vị trí mà tên mập nói, quả nhiên đã nhìn thấy hai người.

“Người anh em Phú Quý.” Sau khi Hòe Dật ngồi lên, thấp giọng phàn nàn: “Mắt mũi anh làm sao thế, đúng là có hai người không sai, nhưng anh tính sai khoảng cách rồi, người đàn ông cách chúng ta bốn hàng, người phụ nữ là cách chúng ta 3 hàng.”

“Không thể nào chứ?” Tên mập cau mày, giọng không chắc chắn hỏi: “Chẳng lẽ là tôi nhìn nhầm sao?”

Nói xong, tên mập đang định cúi xuống xác minh thì bị Giang Thành dùng một tay tóm lấy, ngăn cản anh ta khom người cúi xuống.

Cùng lúc đó, trên mặt Giang Thành hiện lên một tia kỳ quái, hắn nhìn chằm chằm về phía phương hướng tên mập nói, trong lòng dâng lên một loại suy đoán đáng sợ.

“Bác sĩ?” Tên mập thì thầm hỏi.

“Không cần nữa.” Giang Thành dùng giọng như ra lệnh nói: “Nếu tôi không nói, từ nay về sau, hai người các anh không được phép cử động, dù chỉ một động tác, cũng không được phép phát ra âm thanh nào hết.”

Hiếm khi thấy được vẻ mặt như vậy trên mặt Giang Thành, Hòe Dật và tên mập lập tức ngoan ngoãn, sau đó hai người ngồi thẳng trên ghế, chỉ dám dùng ánh mắt quan sát Giang Thành.

Hít sâu một hơi, Giang Thành bắt chước động tác lúc trước của tên mập, từ từ cúi người xuống nhìn về phía phương hướng có người đó.

Quả nhiên!

Khoảng cách giữa hai người lại càng gần hơn!

Người đàn ông xuất hiện cách họ ba hàng, nhưng người phụ nữ còn đáng sợ hơn, chỉ cách họ hai hàng.

Có vẻ như đây là quy luật, mỗi lần bị nhìn thấy, hai tên này sẽ tiếp cận bọn họ gần thêm một lần, mỗi lần một hàng.

Và khi bọn họ ngồi đến bên cạnh, thì sẽ có điều gì đó khủng khiếp xảy ra.

Về phần là chuyện gì, Giang Thành không biết, cũng không muốn biết.

Giang Thành không lập tức ngồi dậy, hắn muốn nắm bắt cơ hội này, tận lực quan sát đặc điểm của hai người này.

Bởi vì cả hai đều quay lưng về phía hắn nên không thể nhìn thấy khuôn mặt của bọn họ.

Người đàn ông mặc một bộ vest và đi một đôi giày da màu nâu, nhưng kiểu dáng của bộ vest và đôi giày da này tương đối cũ kỹ, như thể chúng đã có từ 20 năm trước.

Trên tay anh ta đang cầm một tờ báo, tựa như đang đọc tin tức trên đó, xuyên qua khe hở ở lưng ghế, Giang Thành chú ý đến trên tờ báo có hình ảnh, người đàn ông dường như đang nhìn chằm chằm vào những bức tranh trên đó.

Giang Thành theo bản năng cảm thấy bức ảnh này rất quan trọng, nhưng do ở quá xa nên không thể nhìn rõ.

Vì vậy, hắn chuyển ánh mắt và bắt đầu nhìn vào người phụ nữ mặc đồ đỏ.

Váy đỏ, khăn trùm đầu màu đỏ, giày thêu màu đỏ, màu đỏ tươi chói mắt trên người phụ nữ, váy cưới tiêu chuẩn của tân nương, nhìn có vẻ còn xa xưa hơn so với thời đại của người đàn ông.

Hai chân của người phụ nữ khép lại, nhìn từ phía sau, hai tay chắc hẳn là đặt nhẹ vào nhau và đặt ở giữa đùi.

Giang Thành đột nhiên cảm thấy muốn bước tới, vén chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của cô ta lên.

Nhưng ý tưởng cực kỳ phi lý này đã bị lý trí dập tắt chỉ sau khi nó xuất hiện vài giây, nếu hắn thực sự làm điều này, vén chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của tân nương lên, hắn sợ rằng tân nương sẽ dùng tay đập nát đầu lâu của mình mất.

"Không chọc được, không chọc được."

Sau đó, hắn cẩn thận quan sát đôi chân của tân nương, mặc dù bị váy đỏ che đi, nhưng xuyên qua khe hở hai bên váy đỏ, hắn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một đôi chân gầy trắng nõn, chủ yếu là còn dài.

Nhìn một hồi, Giang Thành bất đắc dĩ rời mắt đi quan sát đôi giày của người phụ nữ.

Đó là một đôi giày thêu màu đỏ, trên có thêu một con vật giống chim bằng sợi tơ xanh, nếu đoán không lầm thì đó chính là uyên ương.

Một lát sau, ánh mắt của Giang Thành chợt khựng lại.

Quan sát của hắn về người phụ nữ chi tiết hơn nhiều so với người đàn ông, không vì lý do gì khác ngoài việc hắn cảm thấy rằng người phụ nữ có vấn đề lớn hơn so với người đàn ông đọc báo.

Sự chăm chỉ của hắn đã được đền đáp, hắn đã tìm thấy một chiếc vòng dường như được làm bằng bạc trên mắt cá chân mảnh khảnh của người phụ nữ.

Một chiếc vòng bạc được đeo ở bàn chân trái, trên đó có cheo một chiếc chuông.

Sau khi thu hồi ánh mắt, Giang Thành chậm rãi ngồi dậy, đang tiếp tục suy nghĩ về vấn đề vừa rồi, đột nhiên nhìn thấy Hòe Dật và tên mập đang nhìn mình, sắc mặt rất khó coi.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Giang Thành hỏi.

Sau khi nghe được sự cho phép của bác sĩ, tên mập nói như thể đã được ân xá: "Bác sĩ, làm tôi sợ chết khiếp. Vừa rồi tôi nghe thấy phía sau có tiếng động, hình như có thứ gì đó đang tới, đồng thời còn mang theo một luồng gió, con gió đó lạnh lắm, giống như là cửa tủ đông đang mở vậy."

"Phía sau?" Giang Thành sau đó nhìn về phía sau, phát hiện bọn họ cũng bị sương mù bao phủ, càng đáng sợ hơn là A Triết, nữ áo đỏ cùng những người khác đã biến mất.

Sau khi được Giang Thành cho phép, tên mập là người đầu tiên quay đầu lại: "Chết tiệt, người đâu rồi?"

Không còn nghi ngờ gì nữa, Giang Thành chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó với bọn họ, trong xe khắp nơi đều rất quỷ dị, tuyệt đối không chỉ có hai tên người đàn ông đang đọc báo và quỷ tân nương.

Nhưng nói như vậy, đám người A Triết có tận năm người, chuyện gì có thể khiến năm người này biến mất không một tiếng động như vậy?

"Hai người đừng di chuyển linh tinh, đặc biệt là không được cúi người xuống." Sau khi Giang Thành nhắc nhở, hắn một mình cúi xuống, nhưng lần này hắn nhìn về phía sau, nơi nữ áo đỏ cùng những người khác đã biến mất.

Nhưng lần này Giang Thành không nhìn thấy gì, ngay lúc hắn chuẩn bị rút lui, trong tầm nhìn của hắn đột nhiên có thứ gì đó động đậy.

Nó cách hắn khoảng 5 mét, là bên dưới một chiếc ghế.

Nín thở, Giang Thành dùng hết sức nhìn về phía đó, tựa như có một lực lượng nào đó đang âm thầm giúp đỡ hắn, sương mù mỏng đột nhiên tan đi một chút, sau đó khi hắn nhìn rõ ràng vật đó, đồng tử Giang Thành chợt co rút lại.

Còn Hòe Dật và tên mập ở bên trên đang cực kì căng thẳng, thì nhìn thấy thân thể bác sĩ bỗng nhiên run rẩy một cái.

Đó là một nửa khuôn mặt.

Quả thực chỉ có một nửa, nửa còn lại tựa hồ bị dã thú cắn, một con mắt còn lại đúng lúc nhìn về phía Giang Thành, môi hơi hé ra, giống như đang cầu cứu.

Đó là khuôn mặt của nữ áo đỏ.

Chương 665: Giúp đỡ

Nhưng Giang Thành sẽ không cứu cô ta, nữ áo đỏ đã chết rồi, không phải là kiểu chết của người sau khi chết biến thành quỷ, mà với tư cách là một con quỷ thì cô ta đã chết.

Đồng tử nhìn về phía Giang Thành đã giãn ra, thân thể cứng ngắc của nữ áo đỏ thỉnh thoảng co giật một cái, như có thứ gì đó đang kéo đi, kéo cô ta vào trong màn sương mù phía sau xe.

Hiển nhiên, những người mất tích khác cũng chịu chung số phận như vậy.

Sau khi thân thể của nữ áo đỏ hoàn toàn biến mất, Giang Thành vẫn nhìn chằm chằm vào làn sương mù phía sau xe.

Hắn biết bên trong nhất định ẩn chứa thứ gì đó rất đáng sợ, mà sau khi thứ này giết chết nữ áo đỏ và những người khác, mục tiêu tiếp theo sẽ là bọn họ.

Nghe tin nữ áo đỏ đã chết, thân thể co ro trên ghế gỗ của tên mập không ngừng run rẩy, sắc mặt Hòe Dật càng là tái nhợt.

“Anh Giang.” Hòe Dật ngẩng đầu, nhăn mặt nhìn Giang Thành nói: “Cái tên ở trong cánh cửa trên người tôi hình như đã sợ rồi, tôi đã gọi bao nhiêu lâu rồi, mà nó cũng không có phản ứng.”

Điểm này sau khi lên xe không lâu, Giang Thành đã chú ý đến rồi, Vô cũng đã mất liên lạc, cánh cửa trong cơ thể hắn tựa như đã chìm vào giấc ngủ say.

Nhưng xem ra, nói rằng bị chiếc xe này trấn áp thì hợp lý hơn.

Các môn đồ có thể ngang tàng chính là ỷ vào sức mạnh của cánh cửa, bây giờ sức mạnh của cửa đã bị lấy đi, bọn họ cũng không khác gì người bình thường.

Ở một mức độ nào đó, bọn họ thậm chí còn nguy hiểm hơn cả người bình thường.

“Lạch cạch-”

“Lạch cạch-”

“Lạch cạch-”

“Lạch cạch-“…

Một âm thanh lạ phát ra từ phía sau xe, trong làn sương mù mờ mịt.

Ba người chợt trở nên cảnh giác, hai tai của tên mập dựng đứng lên.

Một lát sau, một bóng người mờ ảo từ trong sương mù hiện ra, khi bóng người đó càng ngày càng đến gần, một khuôn mặt nhăn nheo thò ra từ trong sương mù.

Đó là một bà lão, trông bộ dạng chắc cũng phải gần trăm tuổi rồi, lưng gù, chống gậy.

Một chiếc túi vải màu xanh được trang trí bằng những bông hoa màu trắng treo trên phần cong của cây gậy.

Đôi chân của bà lão có vẻ không được tốt lắm, chỉ có thể tiến về phía trước bằng cách chà chân xuống đất.

Nhưng điều thực sự khiến mấy người nghẹt thở là bà lão mặc một thân màu đen, điều này khiến mọi người có ấn tượng đầu tiên rằng đó là bộ quần áo mà người chết mặc trong đám tang.

Xem ra không còn nghi ngờ gì nữa bà lão cũng là một con quỷ.

Khi bà lão đến gần, Giang Thành cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang nhanh chóng giảm xuống.

Tên mập không dám nhìn bà lão, chỉ có thể không ngừng nháy mắt với Giang Thành, như thể có chuyện quan trọng muốn nói, nhưng lại lo lắng bị bà lão phát hiện, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

Giang Thành khẽ gật đầu với tên mập, hắn hiểu ý của tên mập.

Điều anh ta muốn nói là cơn gió lạnh trước đây cũng như thế này.

Nữ áo đỏ chính là đã biến mất sau khi cơn gió lạnh đi qua.

Hòe Dật trong lòng thầm cầu nguyện, bà lão trông có vẻ không ổn này chỉ là đi ngang qua, hoặc là ăn no rồi ra ngoài đi dạo một chút thôi.

Nhưng còn không đợi anh ta cầu nguyện xong, bà lão đã dừng lại, sau đó từ từ quay người lại, run rẩy ngồi xuống.

Vừa vặn ngồi đối diện với Hòe Dật, chỉ cần anh ta quay đầu lại là có thể nhìn thấy khuôn mặt của bà lão.

Điều khiến Hòe Dật càng đau lòng hơn là anh ta không biết bà lão thích mình ở điểm gì, thậm chí đến cơ hội giả chết cũng không cho anh ta, vừa mới ngồi xuống, đã bắt đầu quấy rối anh ta.

“Chàng trai trẻ.” Bà lão lên tiếng, giọng nói khàn khàn như vừa bị đào lên khỏi lòng đất, trong nháy mắt, xung quanh lạnh lẽo hơn gấp đôi.

Hòe Dật ngồi thẳng người, nhìn thẳng về phía trước, không nói tiếng nào, nhưng đôi chân vẫn lộ rõ sự căng thẳng trong

lòng, run rẩy như sợi mì.

Tên mập nhìn chằm chằm vào lưng ghế trước mặt, chậm rãi dịch chuyển mông, cách Hòe Dật ra một khoảng.

“Chàng trai trẻ.” Bà lão nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Hòe Dật, giọng điệu khá khách sáo: “Làm phiền cậu giúp bà lão này một việc.”

Một lúc sau Hòe Dật vẫn không có phản ứng gì.

Nhìn thấy cảnh này, bà lão có vẻ có chút bất mãn, giơ cây gậy lên chọc vào eo của Hòe Dật, vừa chọc vừa nói: ” Chàng trai trẻ, cậu đừng có mà giả vờ không nghe thấy, tôi biết là cậu đang nghe, làm phiền cậu giúp bà lão này một việc.”

Thấy mình không thể trốn thoát, Hòe Dật quay đầu lại như vừa tỉnh dậy, nhìn bà lão với ánh mắt nghi hoặc và bối rối, một lúc sau, anh đưa tay ra, chỉ chỉ vào tai mình, rồi vẫy tay với bà lão, lộ ra vẻ đáng thương.

“Tai cậu không nghe thấy sao?” Bà lão mặt không biểu cảm hỏi.

Hòe Dật gật đầu liên tục khi nghe điều này.

Bà lão lại liếc Hòe Dật thêm vài cái, có lẽ ánh mắt chân thành của Hòe Dật đã khiến bà cảm động, đúng lúc bà lão nhìn đi nơi khác, đang chuẩn bị tìm đến tên mập ở gần nhất thì tên mập đã lên tiếng trước, hất hàm nói: “Người anh em Hòe Dật, sao anh có thể nói dối một bà lão vậy? Bà lão nhờ anh giúp đỡ là cho anh thể diện rồi, anh đừng có không biết đối nhân xử thế.”

“Bà ơi, bà có việc gì thì cứ tìm một mình anh Hòe Dật là được rồi.” Nói xong, tên mập vỗ nhẹ vào chân Hòe Dật, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục ngơ ngác nhìn chằm chằm vào lưng ghế trước mặt.

Bà lão thu hồi lại tầm nhìn, ánh mắt nhìn chằm chằm Hòe Dật dần dần trở nên lạnh lùng, sắc mặt dần trắng bệch bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, giống như máu đã rút cạn.

"Bà tổ ơi." Giọng Hòe Dật run run, lập tức thức thời chủ động hỏi: "Vừa rồi cháu chỉ đùa chút xíu với bà cho vui thôi, bà đừng để ý nhé, bà có việc gì cần cháu giúp sao?"

Nghe Hòe Dật nói như vậy, tâm tình của bà lão mới ổn định lại, sau đó tựa hồ như bị cuốn vào một loại ký ức nào đó, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Đứa cháu gái của tôi đã mất tích rồi, nhưng có cố gắng tìm thế nào cũng không thể tìm thấy, tôi lo con bé xảy ra chuyện, những người tốt bụng, các cậu có thể giúp tôi được không?"

"Cháu gái của bà mất tích rồi?" Hòe Dật cau mày, anh ta đang muốn nói gì đó, thì giọng nói của Giang Thành chợt vang lên: "Mất tích ở đâu?"

"Ở trường học của con bé." Bà lão mở miệng, trong giọng nói có chút tự hào: "Năm nay con bé mới bước vào đại học."

"Đại học…" Giang Thành suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: "Bà có biết cụ thể là trường đại học ở đâu, và mất tích vào khi nào?"

Nghe được câu hỏi của Giang Thành, đôi mắt đục ngầu của bà lão càng trở nên bối rối, bà dường như biết rất ít về tình hình mất tích của cháu gái mình: "Tôi không biết… Tôi đã hỏi qua, nhưng không ai nói cho tôi biết."

Bà lão nhìn rất đáng thương, nhưng Giang Thành vẫn từ chối: "Bà ơi, bà nắm được quá ít tình hình, năng lực của chúng cháu cũng có hạn, hay là bà hãy hỏi những người khác trên xe đi?"

Vừa dứt lời, bà lão đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm ba người Giang Thành: "Các cậu không muốn giúp tìm

cháu gái của tôi, có phải không?”

Tên mập nhìn thấy cảnh này cả kinh, vội vàng giải thích: “Bà ơi, không phải là chúng cháu không giúp, mà là chúng cháu không cách nào giúp được. Chúng cháu thật sự rất thông cảm với bà, cũng biết bà đang lo lắng, nhưng khả năng của chúng cháu có hạn, chắc bà cũng hiểu.”

“Ngụy biện!” Bà lão đột nhiên thay đổi bộ mặt, khuôn mặt nhăn nheo từ từ nứt ra, lộ ra phần thịt teo tóp bên trong.

“Đều là ngụy biện! Các người cũng giống như năm người vừa nãy, chính là không chịu giúp ta tìm cháu gái!”

Chương 666: Đại học Giang Đàm

Thấy bà lão nói lật mặt là lật mặt ngay, còn nhắc đến đám người của nữ áo đỏ, Giang Thành có lẽ đã hiểu tại sao đám người nữ áo đỏ lại chết rồi.

“Bà ơi.” Giang Thành sờ sờ cằm, làm ra bộ dáng rất đáng tin cậy: “Có lẽ là do cách chúng cháu biểu đạt có vấn đề, ý của cháu là có thể giúp bà tìm, nhưng cần bà cung cấp thêm nhiều manh mối hơn, như vậy cũng có thể nâng cao hiệu suất làm việc, để bà đoàn tụ với cháu gái của mình sớm hơn.”

Nghe thấy Giang Thành nói như vậy, tâm tình của bà lão rốt cục cũng bình tĩnh lại, gật đầu nói: “Xem ra là tôi đã hiểu lầm các cậu rồi.”

Nói xong, bà đưa tay run rẩy mở túi vải trên nạng ra, vừa mở túi, liền có thứ gì đó lăn ra, sau khi xoay một vòng trên mặt đất, thì lăn đến chân của Hòe Dật.

“Bà ơi, không cần bà tìm đâu, để cháu nhặt cho.” Hòe Dật rất nhiệt tình, lập tức cúi xuống nhặt lên, như thể làm thế có thể để lại ấn tượng tốt trước mặt bà lão vậy.

Nhưng sau khi nhặt đồ dưới đất lên, vẻ mặt Hòe Dật bắt đầu thay đổi, từ sự nghi hoặc lúc đầu dần dần chuyển thành kinh sợ.

Trong tay anh ta là một người đất, được làm bằng vải vụn và bùn màu trộn lẫn với nhau, tay nghề rất thô sơ.

Nhưng điều khiến Hòe Dật thực sự sợ hãi là anh ta biết người đất này, sau lưng người đất đang mang một chiếc túi

làm bằng vải vụn được khâu trên lưng, đường khâu không đều, trông khá vụng về, trên cổ còn có một chiếc khăn quàng cổ.

Đây chính là nhà văn!

Nhà văn mà cách đây một tiếng vẫn còn kể chuyện cho bọn họ nghe, làm sao mới không gặp một lát, đã đột nhiên biến thành bộ dạng của quỷ rồi.

Hòe Dật nuốt một miếng nước bọt, ngẩng đầu lên từng chút một, giây tiếp theo, một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng như tia chớp xẹt vào đầu anh ta.

Túi vải của bà lão mở ra một nửa, bên trong chất đầy các loại người đất, đủ các thể loại đều có, rất nhanh anh ta cũng đã tìm thấy một số người còn lại bên trong.

Bà lão thấy Hòe Dật cầm người đất trên tay đứng ngây ra tại chỗ, mặt không để ý, thản nhiên nói với anh ta: "Chàng trai trẻ, món đồ chơi nhỏ này nếu cậu thích thì cứ cầm lấy mà chơi, bà lão đây có nhiều lắm."

Nghe vậy, Hòe Dật co giật khóe miệng: "Cầm lấy mà chơi?"

"Không công mà hưởng lộc, chúng cháu còn chưa làm được gì, làm sao có thể nhận món quà quý giá như vậy của bà chứ." Trông Giang Thành rất cao thượng, liếc nhìn Hòe Dật nói: "Còn không mau trả lại đồ cho bà đi."

Mắt thấy Hòe Dật đặt người đất lại như củ khoai tây nóng, bà lão cũng không để ý.

Đôi bàn tay như cành khô lục lọi trong túi vải, cuối cùng lấy ra một thứ trông giống như một chiếc kẹp tóc.

Khi nhìn kỹ hơn, mới phát hiện đó là một chiếc trâm cài ngực hình chiếc lá.

“Đây là trâm cài ngực của cháu gái tôi, bởi vì là tôi bán cho cháu nên cháu luôn trân trọng nó.” Bà lão nhắc đến cháu gái, ánh mắt liền trở nên dịu dàng: “Nếu như các cậu có thể tìm được cháu, đưa cho cháu chiếc trâm cài ngực này, cháu sẽ biết các cậu là do bà già này nhờ tìm đến.”

Giang Thành chậm rãi đứng dậy, tiến về phía trước vài bước, lễ phép cầm lấy chiếc trâm cài ngực, nó chỉ là một chiếc trâm cài ngực rất bình thường, nhưng trong mắt bà lão lại vô cùng trân quý.

Chuyện đã đến nước này, mấy người Giang Thành cũng không còn sợ bà lão này như lúc đầu nữa, bởi vì ban đầu bọn họ không biết mục đích và lai lịch của bà lão.

Bây giờ bọn họ đã hiểu rằng toàn bộ chiếc xe buýt là một sự kiện linh dị, và bà lão này chính là NPC giao nhiệm vụ lần này.

Bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, cứ hoàn thành từng bước nhiệm vụ giúp đỡ bà lão tìm thấy cháu gái thì mọi chuyện sẽ ổn thôi, nếu không… cái túi đựng người đất đó sẽ là kết cục của bọn họ.

Sau khi suy nghĩ đã rõ ràng những chuyện này, Giang Thành chuyển sự chú ý sang chiếc xe buýt.

Hiện tại, có vẻ như chiếc xe buýt này khác hẳn với tất cả những sự kiện linh dị mà hắn đã từng trải qua trước đây.

Đây không phải là một sự kiện linh dị đơn lẻ mà giống như sự kết hợp của nhiều sự kiện linh dị.

Bất luận là bà lão, hay là người đàn ông đang đọc báo phía trước, hay là quỷ tân nương, về bản chất bọn chúng đều là những sự kiện linh dị.

Về phần trên xe có bao nhiêu sự kiện linh dị như vậy, Giang Thành không dám chắc chắn.

Hắn ầm thầm có linh cảm rằng chiếc xe này còn ẩn giấu nhiều bí mật hơn thế nữa.

Mà những nỗi kinh hoàng lớn thực sự vẫn ẩn sâu trong sương mù, chưa xuất hiện.

Bà lão bị mất chiếc trâm cài ngực như bị hao tổn sức lực, toàn thân trở nên uể oải, lập tức như già đi 20 tuổi, khiến người có chút không chịu nổi.

Bây giờ nhiệm vụ đã rõ ràng, bước tiếp theo là xác nhận địa điểm của nhiệm vụ.

Sau khi cất chiếc trâm cài ngực đi, Giang Thành ngẩng đầu nhìn bà lão, nhẹ nhàng nói: "Bà ơi, thế trường đại học của cháu gái bà ở đâu, chúng cháu làm sao đến được đó?"

"Cái này các cậu không cần lo lắng, trường đại học của cháu gái tôi ở ngay cạnh bến xe buýt, xuống xe là các cậu có thể nhìn thấy rồi." Bà lão nói rồi ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước mấy người Giang Thành: "Các cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng đi, điểm dừng tiếp theo là đến rồi."

"Điểm dừng tiếp theo…" Tên mập nhìn theo tầm mắt của bà lão, phát hiện xuyên qua một tầng sương mù xám xịt, phía trên đầu anh ta lờ mờ thắp lên một ngọn đèn đỏ nhỏ.

"Là bản đồ lộ trình xe buýt." Hòe Dật ở vị trí tốt hơn tên mập nên có thể nhìn rõ hơn.

"Có thể nhìn thấy rõ có những điểm dừng nào không?" Giang Thành thấp giọng hỏi.

Hòe Dật lắc đầu: "Tôi không nhìn được rõ, bị sương mù che khuất rồi."

Đúng lúc anh ta đang nói chuyện thì có tiếng phanh xe từ phía xe buýt, sau đó nó từ từ dừng lại, rồi cánh cửa "cạch" mở ra.

Bên ngoài cũng là một mà sương mù như vậy.

Xem ra nếu không đi ra ngoài thì sẽ không nhìn thấy được cảnh tượng bên ngoài.

“Các cậu đến rồi, xuống xe đi.” Bà lão đứng dậy gật đầu với bọn họ: “Nhờ các cậu đấy, nhất định phải tìm được cháu gái của tôi.”

Giang Thành là người cuối cùng xuống xe, trước khi xuống xe, hắn nhìn lại vị trí được đánh dấu trên bản đồ lộ trình, sương mù vừa tan đi, lộ ra một lộ trình uốn lượn quanh co.

Và trên lộ trình, lần lượt có những vòng tròn nhỏ màu đen.

Theo sự hiểu biết của Giang Thành, mỗi vòng tròn tượng trưng cho một điểm dừng trên đường đi, lộ trình quanh co ở cuối kéo dài suốt tuyến đường vào trong sương mù, như muốn ám chỉ rằng đây là con đường không thể quay lại.

Khi Giang Thành bước xuống xe, một cánh cổng trường rộng rãi nhưng hơi tồi tàn hiện ra trước mặt, trên cổng có mấy dòng chữ màu vàng kim - Đại học Giang Đàm.

Tuy nhiên, rất nhiều màu vàng trên chữ vàng đã rơi rụng, cổng trường đã xuống cấp lâu ngày, tạo cho người ta cảm giác đổ nát, hoang tàn.

Chiếc xe buýt này đưa họ thẳng đến cửa điểm đến, thực sự rất là chu đáo.

“Đại học Giang Đàm…” Hòe Dật mím môi, sau đó bình luận: “Cái tên này thật nặng âm khí, có sông (Giang) có đầm (Đàm), toàn là nước.”

Ngay khi bọn họ chuẩn bị bước tới, đột nhiên có một giọng nói thu hút họ: “Này, người anh em đằng kia ơi?”

Nhìn về hướng phát ra giọng nói, cách đó khoảng 30 mét, có vài người xuất hiện ở bên phải, đang đi về phía bọn họ.

5 người, 3 nam và 2 nữ, tất cả đều ăn mặc khác nhau nhưng rõ ràng là cùng một thời đại với bọn họ.

“Là đồng đội sao?” Hòe Dật có hơi bất ngờ.

Chương 667: Chỗ ngồi

“Chỉ cần không phải là quỷ, thì là cái gì cũng được.” Tên mập nhỏ tiếng lẩm bẩm.

Mới nói được mấy câu, 5 người đã đi đến trước mặt bọn họ, có thể cảm nhận được rằng đối phương cũng đang cảnh giác với ba người họ.

“Mấy người là ai?” Hòe Dật hỏi.

“Đừng lo lắng, chúng tôi cũng giống như các cậu.” Một người đàn ông trung niên râu quai nón nói: “Đều là từ chiếc xe buýt kia đi xuống.”

Nhắc đến chiếc xe buýt, sắc mặt của những người đi cùng rõ ràng là không được tự nhiên cho lắm.

Giang Thành nhìn người trung niên mấy lần, rồi lên tiếng hỏi: “Tôi cũng ở trên xe buýt, sao lại không thấy các anh?”

“Các anh ngồi phía trước, chúng tôi ở phía sau.” Một người đàn ông khác nói, khoảng trên dưới 25 tuổi, giọng nói tương đối ôn hòa, nhìn qua có vẻ rất yếu ớt.

Giang Thành sau đó hỏi thêm mấy câu, đối phương đều có thể vo tròn kín kẽ, nhưng về vấn đề bà lão lại nảy sinh bất đồng.

“Chúng tôi không nhìn thấy bà lão nào cả.” Người đàn ông trung niên nhìn Giang Thành bằng ánh mắt kỳ quái nói: “Nhiệm vụ của chúng tôi là thông báo tìm người mất tích được phát trên đài phát thanh.”

“Đài phát thanh?”

“Đúng.” Người đàn ông trung niên nói: “Chính là đài phát thanh trên chiếc xe buýt đó, sao vậy, các cậu không nghe thấy sao?”

“Không có.”

Trong xe vậy mà còn có đài phát thanh, đây là điều mà Giang Thành không ngờ tới, xem ra trong xe có nhiều bí mật hơn bản thân tưởng.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành nắm lấy sơ hở trong lời nói của người đàn ông trung niên: “Anh nói anh nhìn thấy chúng tôi, nhưng bà lão kia lại ở ngay bên cạnh chúng tôi, còn nói chuyện với chúng tôi, tại sao anh lại không nhìn thấy?”

Nghe vậy, người ở giữa liền giải thích: “Chúng tôi cũng chỉ nhìn thấy khoảnh khắc các anh lên xe, sau đó thì biến mất trong sương mù, chúng tôi cũng đâu có dám đến đó”.

“Thế trong xe các anh có nghe thấy gì không, ngoại trừ đài phát thanh?” Giang Thành nhìn người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không có, âm thanh chỉ có từ đài phát thanh, nhưng chúng tôi đã nhìn thấy một số thứ.”

Dừng một chút, người đàn ông trung niên quay đầu lại nhìn một người phụ nữ phía sau: “Cô Thẩm, cái này cô nói đi.”

Một người phụ nữ cao ráo, trang điểm nhẹ lên tiếng: “Tôi ngồi ở vị trí tương đối xa về phía sau, có một người ngồi ngay phía sau tôi 4 hàng ghế. Người đó cầm một chiếc ô màu đen che mất khuôn mặt, nhưng linh tính của tôi mách bảo rằng đó là một người đàn ông.”

“Ở phía sau tôi, bên phải, ngồi ở ghế cạnh cửa sổ hàng thứ năm, là một người phụ nữ mặc váy hoa với mái tóc vàng, giống như một con búp bê.”

“Sau đó thì sao?” Giang Thành hỏi: “Sau khi phát hiện ra hai người này, có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?”

Người phụ nữ liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Không.”

Giang Thành có chút kinh ngạc.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Giang Thành, người phụ nữ hỏi ngược lại: “Anh là người mới?”

Nghe vậy, mấy giây sau, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh vốn có của Giang Thành bắt đầu hiện lên một tia hoảng sợ, mặc dù hắn cố gắng che giấu nhưng cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

“Đừng căng thẳng, người có kinh nghiệm sẽ không hỏi vấn đề như vậy.” Người phụ nữ nói với giọng điệu giảng giải: “Sau khi phát hiện ra bọn họ, tôi đã lựa chọn từ bỏ quan sát, duy trì hiện trạng, hành động hấp tấp làm kinh động đến bọn họ sẽ rất nguy hiểm.”

“Tôi có căng thẳng đâu.” Giang Thành cau mày, cứng ngắc nói.

Đang nói chuyện, một cánh cửa nhỏ cạnh cổng trường mở ra, một người phụ nữ bước ra, khoảng 40 tuổi, mặc áo len cổ lọ, đeo kính, ăn mặc chỉnh tề.

Sau khi nhìn thấy đám người Giang Thành, người phụ nữ bước nhanh tới, ánh mắt quét qua từng người một, như đang kiểm tra số lượng người: “Mọi người là sinh viên mới chuyển đến, đúng không?”

“Vâng, đúng vậy.” Có người trả lời.

Xem ra đây chính là thân phận mới của bọn họ rồi.

Người phụ nữ quay người lại nói: “Hãy đi theo tôi”, rồi dẫn bọn họ vào trong khuôn viên trường.

Cổng trường tuy đã xuống cấp nhưng cơ sở vật chất bên trong trường vẫn rất tốt, khuôn viên cũng rất rộng, bọn họ đi bộ khoảng 15 phút mới được đưa đến trước cửa một lớp học.

"Mọi người trước tiên cứ theo học vài tiết, để làm quen với cách dạy của trường chúng ta. Về phần thủ tục, muộn chút nữa tôi sẽ hướng dẫn mọi người đi làm, tiết học quan trọng hơn." Người phụ nữ chỉnh lại kính nói.

Để không làm phiền lớp học bình thường, Giang Thành và những người khác lẻn vào bằng cửa sau, đây là một phòng học bậc thang có thể chứa đến hàng trăm người.

Một vị giáo sư rất già, lưng còng, đang viết và vẽ trên tấm bảng đen trước mặt.

Sinh viên không nhiều, tất cả đều tập trung ở những hàng cuối cùng, còn những hàng đầu gần bục giảng thì chỉ có vài sinh viên, cúi cổ nhìn lên bảng đen, trông rất đáng yêu và dễ thương.

Các sinh viên ở phía sau tụ tập thành từng nhóm hai ba người, tất cả đều cúi đầu chơi điện thoại.

"Hết chỗ ngồi rồi." Tên mập có chút không tình nguyện nói: "Chúng ta chỉ có thể ngồi phía trước rồi."

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiến về phía trước, Giang Thành đã đưa tay ra ngăn cản, sau đó đưa tay vỗ nhẹ vào một đồng đội nữ, ra hiệu muốn chiếc túi xách màu đen của cô ấy.

Đây là một người phụ nữ ở độ tuổi 30, nước da hơi sẫm màu, cô ấy luôn im lặng, cảm giác hiện diện rất thấp.

Người phụ nữ đầu tiên liếc nhìn người đàn ông trung niên, sau khi nhận ra anh ta không phản đối, cô đưa chiếc túi cho Giang Thành, mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ, không hiểu hắn đang định làm gì.

Sau khi đón lấy chiếc túi, Giang Thành vừa chỉnh lại quần áo, vừa đi đến phía sau một nam sinh, nam sinh đang cúi đầu, cười toe toét với háng của mình, dường như không hề để ý có người đến gần.

Giang Thành cầm chiếc túi lên, vỗ vào gáy nam sinh, khiến đối phương sợ đến mức suýt rơi điện thoại xuống đất.

Ngay khoảnh khắc nam sinh quay đầu lại, Giang Thành nhét túi xách vào dưới cánh tay, nhìn cậu ta với ánh mắt trịch thượng, lạnh lùng hỏi: "Đang làm gì thế?"

Âm thanh không lớn lắm, nhưng đủ mạnh mẽ.

Còn chưa kịp đợi nam sinh phục hồi tinh thần, Giang Thành quay đầu dùng giọng ra lệnh nói với tên mập: "Thầy Vương, ghi lại lớp chuyên môn của cậu ta lại, sau buổi họp hôm nay, tôi muốn nghe giáo viên của cậu ta giải thích."

"Tôi hiểu rồi, chủ nhiệm Giang." Tên mập thò tay vào túi áo, như có thể lấy ra một cuốn sổ, một cây bút hay thứ gì đó từ bên trong vậy.

Nam sinh hoảng sợ, vội vàng giải thích: "Chủ nhiệm, thấy đừng… thầy đừng làm vậy. Xin hãy cho em một cơ hội. Em là cán bộ hội sinh viên đấy, nói không chừng năm sau có thể thăng chức làm hội trưởng rồi."

"Cút lên phía trước nghe giảng đi!"

"Ây da, ây da, em biết rồi, em biết rồi, chủ nhiệm." Nam sinh khom lưng cúi đầu, cầm lấy túi xách rồi vội vàng chạy lên hàng đầu tiên.

Khi ánh mắt của Giang Thành chuyển động, tất cả sinh viên ngồi phía sau đều tái mặt, sau đó đồng loạt đứng dậy, rồi đi về hàng đầu tiên mà không nói một lời.

Sau khi hàng ghế đầu tiên đã kín chỗ, mọi người bắt đầu tranh giành chỗ ngồi ở hàng ghế thứ hai.

Vị giáo sư già đang giảng bài nghe thấy tiếng động từ phía sau, dừng lại cây bút trong tay, quay người lại, nhìn đám sinh viên đang chen chúc tới, sững sờ trong giây lát.

Sau đó, tháo chiếc kính đọc sách nặng nề của mình ra, run rẩy mở hộp, lấy khăn lau kính ra lau lần nữa rồi nhanh chóng đeo lại.

Sau khi xác nhận không phải ảo giác do thị lực của mình, khóe mắt vị giáo sư già chợt trở nên ẩm ướt.

Chương 668: Mất tích

Không khí cả lớp học trở nên sôi nổi một cách bất thường, vị giáo sư già càng giảng bài chăm chỉ hơn, các sinh viên bên dưới cũng có những phản hồi rất tốt với vị giáo sư già.

Sinh viên đầu tiên được Giang Thành dạy dỗ cũng giơ tay trả lời câu hỏi.

Mặc dù một câu cũng không trả lời đúng.

Nhóm của Giang Thành ngồi ở hàng cuối cùng, im lặng theo dõi tất cả những điều này.

Khi sắp hết tiết học, cửa sau lại có một người nữa đi vào, là một nữ sinh, trông rất điềm đạm nho nhã, đeo một chiếc ba lô bình thường.

Nữ sinh sau khi đi vào, lúc đầu là đứng lại, trong ánh mắt chợt xẹt qua vẻ bối rối trong giây lát, nhưng sau đó dường như không còn hứng thú nữa mà đi thẳng đến trong góc của hàng cuối cùng.

Nữ sinh ngồi xuống một cách rất tự nhiên, cũng không biết là do không mang sách hay là không lấy ra, chỉ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Giang Thành nhớ lại lúc mới vào, mấy hàng cuối cùng đều chật kín người, chỉ có góc đó là trống, chẳng lẽ… chính là để dành riêng cho nữ sinh này sao?

Mấy phút sau, vị giáo sư già bắt đầu lấy danh sách ra điểm danh, Giang Thành chú ý tới tên của cô gái được xếp ở vị trí cuối cùng, tên là Viên Tiêu Di.

Sau khi tan học, mọi người đều chia thành từng nhóm ra về, chỉ có Viên Tiêu Di im lặng ngồi ở chỗ của mình, chờ mọi người đi rồi mới đứng dậy.

Chờ khi cô đi ngang qua bên cạnh, Giang Thành nhận thấy ánh mắt của Viên Tiêu Di đờ đẫn, giống như mất hồn vậy.

"Nữ sinh này có vấn đề." Người đàn ông trung niên thì thầm.

Ra khỏi phòng học không bao lâu, Giang Thành phát hiện nam sinh bị hắn dạy dỗ trước đó đang trốn ở sau góc tường, nhìn thấy đám người Giang Thành đi ra, vội vàng chạy lon ton tới, cười nói: "Chủ nhiệm, các thầy cô giáo, mọi người vất vả rồi, mau uống nước giải khát cho đỡ khát đi."

Nam sinh xách một túi đồ uống lạnh, rõ ràng là vừa mua từ máy bán hàng tự động.

Mắt thấy nam sinh đưa bình trà xanh nhét vào tay mình, Giang Thành cũng không từ chối, nheo mắt chậm rãi mở ra, nhấp một ngụm nhỏ.

Tên mập khát nước muốn chết rồi, anh ta cầm một chai nước Mạch Động vị mật ong đào, mở nắp uống một hơi cạn.

Nam sinh thấy vậy lại đưa một chai khác tới, lễ phép nói: "Thầy Vương, thầy uống từ từ thôi, uống nhanh quá sẽ không tốt cho sức khỏe đâu."

Đúng lúc Giang Thành có chuyện muốn hỏi ai đó, nam sinh coi như đã tới rất đúng lúc.

"Cậu tên là gì?" Giang Thành chậm rãi hỏi.

"Em tên là Tra Chiêm Bằng, chủ nhiệm." Nam Sinh càng ngày càng khách sáo hơn.

"Tôi cảm thấy biểu hiện trong nửa sau tiết học của cậu không tệ." Giang Thành nói: "Chuyện trước đó bỏ đi, tôi sẽ

không nói với người quản lý sinh viên của cậu nữa, nhưng liệu những học sinh khác có làm hay không, thì tôi không biết đâu đấy."

"Chỉ cần thầy không nói với người quản lý sinh viên thì không sao cả. Em có cách giải quyết bọn họ." Tra Chiêm Bằng nghe xong vui vẻ nói.

Giang Thành liếc cậu ta một cái, sau đó nhìn sâu vào hành lang, sau giờ học, học sinh gần như đã về hết: "Cô gái đi vào lớp học cuối cùng hôm nay là thế nào?"

"Chủ nhiệm, thầy đang nói đến Viên Tiêu Di phải không." Trên mặt Triển Chiêm Bằng hiện lên một tia kỳ quái: "Thầy đừng để ý đến nó, đầu óc nó có vấn đề đấy."

"Cậu sinh viên này, hãy chú ý lời nói một chút." Hòe Dật nghiêm mặt chỉ trích.

"Không phải đâu thầy, mọi người không thường xuyên tới chỗ chúng em, có lẽ còn chưa hiểu. Đầu óc của Viên Tiêu Di này là thật sự có vấn đề, cô ta bị mắc chứng hoang tưởng!" Tra Chiêm Bằng lo lắng đám người Giang Thành sẽ hiểu lầm, liền nuốt nước bọt, rồi thấp giọng giải thích: "Suốt ngày lảm nhảm, lời nói ra khiến người ta sợ chết khiếp, chúng em đều không ai dám nói chuyện với cô ta. Tóm lại… tóm lại là cứ mặc kệ cô ta là được rồi."

"Chứng hoang tưởng?"

"Còn không phải sao, cô ta suốt ngày nói bạn mình mất tích rồi, ở trường trong trường của chúng em, nhưng mọi người đoán xem là thế nào, bất luận là giáo viên hay học sinh, đều không một ai quen biết bạn của cô ta!"

"Đến nghe còn chưa bao giờ nghe nói đến!"

"Phòng giáo vụ cũng đã kiểm tra qua rồi, nói là hoàn toàn không có người này!" Tra Chiêm Bằng khẩn trương nói: "Mọi

người nói xem, có phải là đầu óc cô ta có vấn đề không?"

"Còn có chuyện như vậy sao?" Giang Thành sờ sờ cằm, giả vờ có hứng thú,"Chúng ta mới vừa tới đây, cũng chưa có người nói cho chúng ta chuyện này."

Tra Chiêm Bằng cười tươi nói: "Chủ nhiệm và các thầy cô đây đều là những người rất bận rộn, ai lại đem mấy chuyện không đầu không cuối này ra làm phiền mọi người chứ?"

Người đàn ông trung niên thấy cũng đã hỏi được tương đối rồi, liền nói với Tra Chiêm Bằng: "Cậu là sinh viên lớp nào? Sau này, có thể chúng tôi vẫn còn phải tìm cậu để tìm hiểu thêm về tình hình nội bộ của các học sinh."

"Thầy ơi, em là lớp 1 lưu trữ dầu, mọi người có thể đến gặp em bất cứ lúc nào. Đúng rồi, em vẫn là cán bộ lớp, em là lớp trưởng."

"Viên Tiêu Di kia." Giang Thành ngắt lời: "Có thể tìm con bé ở đâu?"

"Cô ta?" Nghe thấy Giang Thành và những người khác muốn chủ động tìm Viên Tiêu Di, Tra Chiêm Bằng sửng sốt một chút, cuối cùng nói: "Cô ta không có bạn bè gì mấy, mọi người đều tránh né cô ta, em nghe một người bạn cùng lớp nói rằng, hình như… hình như đã nhìn thấy cô ta trong khu rừng nhỏ phía đông."

Tra Chiêm Bằng đóng vai đảng cầm đầu rất tốt, dẫn đám người Giang Thành đi theo một con đường nhỏ, nhanh chóng đến khu rừng nhỏ: "Chủ nhiệm, tôi em không đi qua đó đâu, nếu bị nhận ra sẽ không tốt."

Chờ sau khi Tra Chiêm Bằng đã chạy đi xa, nhóm người Giang Thành mới đi tới, quả nhiên tìm thấy Viên Tiêu Di một mình sau gốc cây.

Cô ngồi xổm sau một gốc cây, co ro, nhìn từ phía sau trông rất đáng thương.

Mặc dù không một ai tin câu chuyện của cô, nhưng mấy người Giang Thành thì tin, hơn nữa bọn họ chắc chắn 90% rằng người bạn mất tích này chính là cháu gái của bà lão.

Nói cách khác, tìm được người bạn này và đưa chiếc trâm cài ngực cho cô ấy, mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Viên Tiêu Di rùng mình một cái, ánh mắt như con nai nhỏ sợ hãi quay đầu lại.

"Bạn học, em đừng căng thẳng." Giang Thành trực tiếp nói rõ ràng: "Chúng ta tin những gì em nói, muốn giúp em tìm thấy người bạn kia của mình."

"Các anh… là ai?" Giọng nói của Viên Tiêu Di rất nhỏ, nhưng rất cảnh giác.

"Mặc dù chúng ta chưa bao giờ gặp người bạn kia của em, nhưng chúng ta là được người ta nhờ vả đến đây, là bà nội của bạn em đã nhờ chúng ta giúp đỡ." Giang Thành nở một nụ cười rất đẹp, nếu đặt nó bên trong phòng riêng của quán bar, bây giờ các phú bà đang giành nhau để mở sâm panh cho hắn rồi.

"Bà nội…" Viên Tiêu Di chậm rãi đứng lên, nghi hoặc hỏi: "Bà nội của ai?"

"Còn bà nội của ai nữa, chính là bà nội của bạn cô đấy." Tên mập không nhịn được lên tiếng, lúc này anh ta là thực sự nghi ngờ đầu óc cô gái này có vấn đề.

"Nhưng em có năm người bạn bị mất tích, các anh đang nói đến ai vậy?"

Lời này vừa nói ra, không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

“Năm người bạn?” Người đàn ông trung niên không khỏi há hốc mồm, anh ta đã sớm dự đoán tình hình sẽ tương đối khó khăn, nhưng tình huống này vẫn là nằm ngoài sức tưởng tượng.

Chờ sau khi bình tĩnh lại, mọi người ngồi tụm lại với nhau.

Ban đầu Viên Tiêu Di còn trông có vẻ tương đối dè dặt, nhưng sau khi ở chung một lúc, đặc biệt là sau khi cô cảm thấy mọi người không đến đây để giễu cợt mình mà tin tưởng cô, chân thành muốn giúp đỡ cô, Viên Tiêu Di bắt đầu nói nhiều hơn.

“Thật xin lỗi, em không nên nghi ngờ mọi người, nhưng em… nhưng em thực sự không hiểu, tại sao năm người họ lại đột nhiên tự dưng biến mất như vậy, sau đó tất cả mọi người đều nói chưa bao giờ từng gặp bọn họ hết!” Viên Tiêu Di nức nở nói.

Chương 669: 5 địa điểm đều cần phải đi?

“Dường như trên thế giới này, chỉ có em là nhớ đến bọn họ.”

“Đừng lo lắng, chúng ta tin em, nhưng cần em phải kể lại toàn bộ ngọn ngành câu chuyện một cách chi tiết cho chúng ta.” Người phụ nữ trước đó nói Giang Thành là người mới lên tiếng, cô ấy họ Thẩm, tên cô ấy là Thẩm Mộng Vân.

“Chuyện này xảy ra cách đây nửa tháng.” Viên Tiêu Di nhớ lại: “Năm người bạn của em lần lượt là Xa Tâm Ngữ, Triệu Văn Đình, Tưởng Yên Nhiên, Thư Văn Lâm và Đồng Kiến Huệ.”

“Tiểu Ngữ, Tiểu Đình, Tiểu Nhiên, Tiểu Lâm, Tiểu Huệ.” Giang Thành lặp lại và gật đầu, nhìn Viên Tiêu Di hỏi ý kiến: “Gọi bọn họ như vậy có được không?”

Thực ra hắn chính là cảm thấy thật phiền phức.

“Được.” Viên Tiêu Di gật đầu.

“Sáu người chúng em là bạn bè rất tốt, bởi vì bọn họ cũng giống như em, đều có một sở thích rất đặc biệt. Chúng em… chúng em đều rất hứng thú với những loại chuyện kia.” Nói đến đây, Giang Thành mới chú ý tới một chút mất tự nhiên thoáng qua lướt qua khuôn mặt của Viên Tiêu Di.

“Loại chuyện gì?” Có người truy hỏi.

“Sự kiện linh dị, chúng em tự phát thành lập một câu lạc bộ. Cứ mỗi tối thứ sáu, chúng em sẽ tụ tập lại với nhau, sau đó

chia sẻ những câu chuyện linh dị mà mình mang đến.”

Viên Tiêu Di nhỏ giọng giải thích: “Chắc là các anh cũng nên hiểu, một trường học bình thường sẽ không ủng hộ sự tồn tại của những câu lạc bộ như vậy.”

Nghe Viên Tiêu Di nói xong, sắc mặt mọi người đều trở nên đặc sắc.

Giang Thành lập tức nghĩ tới mấy người A Triết và nữ áo đỏ, bọn họ chính là nhận được lời mời tới đây, trong đó quy định mỗi người phải kể một câu chuyện linh dị.

“Nếu đã là câu lạc bộ thì nhất định phải có quy tắc, đúng không.” Giang Thành thăm dò.

Viên Tiêu Di gật đầu: “Anh nói đúng, trước khi kết thúc mỗi lần tụ họp, chúng em đều sẽ chọn ra câu chuyện đáng sợ nhất trong ngày hôm đó, sau đó người kể chuyện đó có thể yêu cầu người khác làm điều gì đó trong khả năng của họ.”

“Ngày hôm đó là em đã thắng.” Viên Tiêu Di im lặng một lát đột nhiên nói.

Mọi người đều không có gì đáng ngạc nhiên với kết quả này, bởi vì cho dù là trò chơi hay lời nguyền rủa thì chỉ có người chiến thắng mới có thể sống sót.

Điều mà mọi người thực sự quan tâm chính là yêu cầu của Viên Tiêu Di sau khi đã giành chiến thắng.

“Em đã đưa ra yêu cầu gì vậy?” Tên mập nhịn không được hỏi.

Viên Tiêu Di vốn đang bình tĩnh lập tức trở nên kích động, cô đau khổ tóm tóc, sự tuyệt vọng trên mặt hoàn toàn không thể che giấu: “Đều tại em, em không nên đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng em … nhưng em không có ác ý, em chỉ… chỉ là…”

“Ai mà ngờ được rằng bọn họ đã biến mất từ sau đêm đó?”

“Chẳng lẽ sự biến mất của những cô gái đó có liên quan đến yêu cầu của Viên Tiêu Di sao?” Giang Thành bối rối, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn Viên Tiêu Di tràn đầy cảm thông và thương cảm, hắn đặt tay lên vai cô an ủi: “Đừng lo lắng, bây giờ không phải chỉ có một mình em đi tìm kiếm nữa, mà chúng ta cũng sẽ giúp em.”

“Cám ơn, cám ơn mọi người đã hiểu cho em.” Tâm tình của Viên Tiêu Di thất thường trầm trọng, mọi người cũng không ai dám kích thước cô nữa.

Cứ như vậy vài phút trôi qua, khi tâm trạng của Viên Tiêu Di đã bình tĩnh hơn, câu chuyện mới lại tiếp tục: “Những câu chuyện mà năm người bọn họ mang đến ngày hôm đó đều là những câu chuyện linh dị được lưu truyền từ lâu trong khoa trong viện của họ.”

“Tiểu Ngữ đến từ viện Mỹ thuật, câu chuyện cô ấy kể có liên quan đến Phòng Điêu khắc.”

“Tiểu Đình đang học y khoa, câu chuyện cô ấy kể xảy ra trong tòa nhà y học của họ.”

“Tiểu Nhiên ở trong đội lặn của trường, câu chuyện cô ấy kể xảy ra ở bể bơi vào lúc đêm khuya.”

“Tiểu Lâm là viện thể dục, câu chuyện cô ấy kể diễn ra ở thao trường phía đông của trường.”

Nghe vậy, Thẩm Mộng Vân khẽ cau mày, ngắt lời nói: “Lúc tới đây tôi đã nhìn thấy thao trường của trường học, nếu tôi nhớ không nhầm thì là ở phía tây của trường học.”

Viên Tiêu Di gật đầu và giải thích: “Cái chị nhìn thấy là thao trường mới, được xây dựng gần đây. Ở phía đông vẫn còn có một thao trường cũ, nơi đó rất xa và hẻo lánh, hầu như chẳng có mấy người đến đó.”

“Là vậy sao.” Thẩm Mộng Vân gật đầu, ra hiệu cho cô tiếp tục.

Đã nhắc đến bốn người rồi, nếu nhớ không lầm thì cô gái cuối cùng còn lại tên là Tiểu Huệ.

Dường như sau khi bị cắt ngang, Viên Tiêu Di chỉnh lí lại suy nghĩ của mình một chút, mới tiếp tục nói: “Tiểu Huệ là học bá, ngoài việc đến lớp và tham gia các hoạt động của câu lạc bộ, cô ấy hầu như dành cả ngày trong thư viện. Câu chuyện cô ấy kể cũng là xảy ra trong thư viện.”

Nói xong những điều này, Viên Tiêu Di cúi đầu: “Yêu cầu mà em đưa ra là bọn họ đến nơi xảy ra câu chuyện linh dị mà mình đã kể, chụp một bức ảnh, đi một mình, vào nửa đêm.” Giọng nói của Viên Tiêu Di càng lúc càng nhỏ, dường như cũng biết yêu cầu của mình có hơi quá đáng.

Tên mập tưởng tượng ra khung cảnh lúc đó: phòng điêu khắc lúc đêm khuya, thư viện trống trải và im lặng, sân thao trường cũ bị bỏ hoang, tòa nhà y tế trống rỗng, bể bơi lúc nửa đêm…

Những nơi này nghe thôi đã thấy rùng rợn, mấy cô nữ sinh này còn thực sự dám đi một mình đến đó chụp ảnh sao?

Đúng là chưa bao giờ chết mà…

Tên mập đặt mình vào hoàn cảnh đó, đã tự tưởng tượng ra không dưới 10 cách để bị quỷ giết, sau đó cả người đều cảm thấy thật tồi tệ.

Bây giờ xem ra tình thế đã sáng tỏ, năm cô gái này đã biến mất sau khi một mình đi đến năm địa điểm này.

Mà cháu gái của bà lão mà bọn họ đang tìm kiếm chính là một trong năm người này.

Điều khiến mọi người lo lắng nhất là vì không thể xác nhận đâu là người mình đang tìm kiếm nên chỉ cả 5 địa điểm này bọn họ đều phải đích thân đến một chuyến.

“Cách trừng phạt này cũng là truyền thống của câu lạc bộ các em à?”

Một giọng nói không phải âm cũng chẳng phải dương vang lên, là một người đàn ông khác chưa từng nói chuyện qua, trông còn rất trẻ, tóc mái trước trán vừa nhỏ vừa dày, gần như che mất đôi mắt.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, người đàn ông này đã mang đến cho tên mập một cảm giác rất kỳ quái, khiến anh ta bài xích theo bản năng, qua lớp tóc mái kia, bạn thậm chí không thể biết được anh ta có đang nhìn mình hay không.

“Nếu như không phải, tôi muốn biết làm sao mà em có thể nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu đến như vậy?” Người đàn ông nhếch khóe miệng lên, nhấn mạnh hai chữ ” tuyệt diệu”.

“Vương Kỳ, chú ý thái độ trong lời nói của mình.” Người đàn ông trung niên không khỏi cau mày.

Viên Tiêu Di rõ ràng là nhân vật manh mối then chốt, không ai muốn nhìn thấy niềm tin mà họ vừa thiết lập với cô đã bị Vương Kỳ phá hủy.

“Hi hi.” Bị mắng xong, Vương Kỳ cũng không tức giận, đôi mắt giấu dưới tóc mái không biết đang nhìn cái gì, chút sau mới nói: “Tôi chỉ nói đùa một câu thôi mà, chắc là sẽ không có ai nhỏ mọn đến mức coi nó là thật chứ.”

Viên Tiêu Di nhìn anh ta, nói: “Anh nói không sai, đây không phải là truyền thống của câu lạc bộ chúng em, là quyết định của mình em.”

“Em…” Viên Tiêu Di dừng lại một chút, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, lấy hết can đảm nói: “Là em muốn thông

qua chuyện này, giải tán hoàn toàn câu lạc bộ!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều có vẻ mặt khác nhau, Vương Kỳ dường như có hứng thú sau khi bị người đàn ông trung niên mắng, đôi mắt giấu dưới tóc mái trở nên kỳ quái.

“Tại sao?” Có người truy hỏi.

“Bởi vì nhà trường đã biết về câu lạc bộ của chúng em, bọn họ cho rằng một câu lạc bộ như vậy không nên tồn tại trong khuôn viên trường đại học, nếu như bị truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt đến trường học.”

Chương 670: Câu lạc bộ truyện kinh dị

“Các giáo viên trong trường học bởi vì chuyện này đã đến tìm chúng em rất nhiều lần, lúc đầu chúng em không đồng ý giải tán vì đó là quyền tự do của chúng em, hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến người khác”.

“Nhưng sau đó, có một giáo viên đã tới tìm riêng em.” Lúc này, giọng nói của Viên Tiêu Di cũng trở nên nhỏ hơn, như thể có điều gì khó nói.

“Giáo viên đó nói với em rằng, em khác với năm người bọn họ, gia đình em xuất thân từ nông thôn, em có thể đến đây học vì nhà trường đã miễn học phí cho em, còn cấp cho em một khoản học bổng”.

“Giáo viên đó nhắc nhở em, lãnh đạo nhà trường bởi vì chuyện này vốn đã không vui rồi, cô ấy nói với em phải có lòng biết ơn, phải biết ơn nhà trường”.

“Còn nói rằng, nếu… nếu như câu lạc bộ này còn tiếp tục tồn tại thì em sẽ mất tư cách xét tuyển học bổng năm nay.”

“Nhưng em… nhưng em thực sự không ngờ rằng bọn họ sẽ xảy ra chuyện!” Viên Tiêu Di bắt đầu kích động, đôi vai cũng run rẩy theo: “Em chỉ nghĩ là muốn bọn họ đi đến nơi có tin đồn về câu chuyện kinh dị kia xem, chỉ cần bọn họ phát hiện không có chuyện gì hết, vậy thì tin đồn cũng sẽ bị xua tan.”

“Dù sao đó cũng chỉ là truyền thuyết, là những chuyện vu vơ không có căn cứ, tuy rằng em cũng thích những câu chuyện kinh dị, nhưng em cũng biết rõ, đó đều giả!”

“Chỉ cần bọn họ chịu thừa nhận những sự kiện linh dị trong trường học đều là giả, vậy thì câu lạc bộ này cũng không còn ý nghĩa để tồn tại nữa.”

Những lời sau đó Viên Tiêu Di không nói gì nữa, nhưng mọi người đều hiểu, chỉ cần câu lạc bộ giải thể, cô sẽ có thể nhận được sự thuận tiện từ nhà trường và tiếp tục học tập ở đây một cách yên ổn.

Nhưng kết quả là… những người đi tìm truyện kinh dị thật sự đã xảy ra chuyện, từ đó biến mất khỏi thế giới này.

Có lẽ Viên Tiêu Di cũng không ngờ rằng những sự kiện linh dị này thực sự tồn tại, quả thực có một số tồn tại mà cô không thể hiểu được ẩn giấu trong bóng tối của thế giới này.

Mà năm người bạn mất tích của cô đã gặp phải những thứ này.

Nói cách khác, những câu chuyện bọn họ kể nói không chừng đều là có thật.

Nghĩ đến đây, Giang Thành hơi siết chặt ngón tay, ánh mắt trong nháy mắt cũng thay đổi, hắn đột nhiên ý thức được, câu chuyện mà A Triết và nữ áo đỏ kể cách đây không lâu cũng là sự thật, hơn nữa đều là những chuyện mà chính bọn họ đích thân trải qua.

Giữa chuyện này… liệu có mối liên hệ nào không?

Suy nghĩ một chút, Giang Thành thuyết phục: “Đây không phải lỗi của em, em cũng đừng quá tự trách mình. Em chỉ là một học sinh bình thường, nếu anh là em, cũng sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, dù sao cũng không ai biết cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra.”

Nghe thấy Giang Thành sẽ nói như vậy, trong đôi mắt ảm đạm của Viên Tiêu Di có chút sáng lên: “Thật không? Anh không cảm thấy là em đã hại bọn họ?”

“Chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ có truy cứu nguyên nhân, cũng hoàn toàn vô nghĩa. Về việc liệu có phải là cô làm hại bọn họ hay không, chẳng lẽ trong lòng cô không tự biết sao?”

Suy nghĩ thì là như vậy, nhưng trên mặt lại hiện ra một thái độ khác, Giang Thành cúi xuống, sờ đầu Viên Tiêu Di, dùng ánh mắt khẳng định động viên cô, dịu dàng nói: “Đương nhiên không, em là một đứa trẻ ngoan, đừng đặt hết áp lực lên chính bản thân mình, xin hãy… hãy để anh được giúp em chia sẻ nó.”

Ánh sáng trong mắt Giang Thành dường như xua tan sương mù trong lòng Viên Tiêu Di, đối phương nhìn khuôn mặt hắn, phải rất lâu sau mới định thần lại: “Cảm ơn anh, có sự giúp đỡ của anh, chúng ta nhất định sẽ tìm được bọn họ, chứng minh bọn họ có tồn tại!”

Sau khi xoa đầu Viên Tiêu Di một cách trìu mến, Giang Thành ra hiệu cho cô nói tiếp, quan trọng là phải càng chi tiết càng tốt.

“Đúng rồi.” Giang Thành nhắc nhở: “Nếu như các em đã thành lập câu lạc bộ, hẳn là cũng có một nơi để các thành viên câu lạc bộ tụ tập, đúng không.”

Viên Tiêu Di gật đầu liên tục: “Có, có chứ, ở trong trung tâm hoạt động sinh viên.”

Nghe vậy, Hòe Dật nhận ra có gì đó không ổn, nghi ngờ hỏi: “Các em dám chọn địa điểm tổ chức hoạt động câu lạc bộ ở trung tâm hoạt động à?”

Viên Tiêu Di trước đó nói rằng trường học không hỗ trợ họ, bây giờ cô ấy nói rằng địa điểm tụ họp của câu lạc bộ là ở trung tâm hoạt động, đây không phải là một cái tát tự vả vào chính mặt mình hay sao?

Thấy mọi người nghi hoặc, Viên Tiêu Di tỏ vẻ có lỗi, lập tức giải thích: "Không phải như các anh nghĩ đâu, tuy rằng chúng em tụ tập ở trung tâm hoạt động, nhưng cũng không phải là loại phòng học có bảng hiệu, là trong một căn phòng kín đáo, bên trong nhà kho bỏ hoang."

"Không có ai đến đó cả, mà chúng em cũng chỉ đến đó vào mỗi tối thứ Sáu hàng tuần."

"Nhà kho bỏ hoang…" nghe có vẻ không phải là một nơi tốt, nhưng vì nhiệm vụ nên mọi người vẫn chuẩn bị sẽ đi xem một chút.

Người đàn ông trung niên lại hỏi: "Em có thể dẫn chúng ta đến đó xem một chút được không?"

Vốn dĩ chỉ là một câu hỏi rất đơn giản, nhưng Viên Tiêu Di lại lộ ra vẻ mặt xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Nếu như em đi, sẽ lập tức bị người ta phát hiện ra."

Lúc này mọi người mới ý thức được, bây giờ đã không giống như trước nữa, Viên Tiêu Di rất nổi tiếng trong trường học, phỏng chừng ngay khi cô xuất hiện ở trung tâm hoạt động, các giáo viên đều sẽ biết.

Hiện tại, Giang Thành và những người khác mới đến thế giới này, bọn họ vẫn chưa muốn xung đột với các giáo viên trong trường.

"Vậy thì em hãy vẽ cho chúng ta một bản đồ." Giang Thành lùi lại nói: "Đánh dấu vị trí nhà kho vào đó."

Lần này Viên Tiêu Di đồng ý ngay, cô mở khóa cặp, lấy ra một cuốn vở, vẽ bản đồ chỉ đường lên đó, vẽ xong cô xé trang giấy đưa cho Giang Thành: "Có một việc em cần phải nhắc nhở các anh, sau khi bọn họ mất tích, em đã từng đến đó, nhưng nó đã hoàn toàn thay đổi rồi."

Nhắc tới đây, trong mắt Viên Tiêu Di có chút mịt mờ: "Không hiểu vì sao, mọi thứ bên trong đều đã bị thay thế. Mọi dấu vết tồn tại trước đây của nó đều đã biến mất. Hiện tại nó được dùng làm phòng ăn trưa cho giáo viên thể dục."

"Chỉ cần đã từng thật sự tồn tại, nhất định sẽ để lại dấu vết." Suy nghĩ của Thẩm Mộng Vân nhất quán với Giang Thành.

Cô nói với Viên Tiêu Di: "Xin hãy kể chi tiết cho chúng ta cách bố trí nhà kho khi đó, đặc biệt là những thứ liên quan đến câu lạc bộ truyện kinh dị."

Viên Tiêu Di bắt đầu nhớ lại, cô lo lắng lúc cô nói bọn họ sẽ không nhớ nên cô tiếp tục vừa vẽ vừa nói vào sổ, theo những gì cô nói, mọi người đều đã có hiểu biết sơ bộ về cách bố trí của nhà kho.

Sau khi xin mảnh giấy này, mọi người chuẩn bị rời đi, nếu như bị người khác bắt gặp bọn họ ở cùng với Viên Tiêu Di, sẽ gây ra rắc rối không đáng có.

Suy cho cùng, thân phận thực sự của Giang Thành chỉ là một sinh viên chuyển trường chứ không phải chủ nhiệm Giang đầy quyền lực.

Nhưng ngay lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, Viên Tiêu Di vừa rồi còn do dự liền ngăn cản bọn họ, ngập ngừng nói: "Em sợ nếu các anh đi đến nhà kho, nhìn thấy bên trong không có dấu vết gì thì sẽ không tin em, em… em vẫn còn một bằng chứng rất quan trọng chứng minh rằng những gì em nói là sự thật."

Sau khi Viên Tiêu Di mở miệng, dường như nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại không dám nói ra, cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm vào màn hình vài lần, màn hình đang sáng lên đột nhiên tối đi.

Giang Thành và nhóm người tiến lại gần hơn, phát hiện ra bên trên là một bức ảnh.

Bối cảnh rất tối, được chụp vào ban đêm.

Chương 671: Trình diễn tài năng

Dưới ánh sáng và bóng tối mờ ảo, có một chiếc kệ rất cao, gần đó còn có bóng phản chiếu, giống như mặt hồ.

"Đây là…" Tên mập từ từ mở to mắt ra.

"Là bể bơi." Viên Tiêu Di nói.

Không ai ngờ rằng, trong điện thoại di động của Viên Tiêu Di lại có một bức ảnh chụp ở bể bơi vào đêm khuya!

"Em biết mọi người muốn hỏi cái gì, giống như những gì mọi người nghĩ, là Tiểu Nhiên gửi cho em." Viên Tiêu Di hít sâu một hơi, nhìn về phía đám người trước mặt, thấp giọng nói: "Là sau khi cô ấy mất tích."

Nếu như nhớ không nhầm thì Tiểu Nhiên này chính là cô gái đến bể bơi một mình vào đêm khuya để chụp ảnh rồi sau đó mất tích.

"Cô ấy đã chụp được ảnh rồi?" Hòe Dật cảm thấy da đầu tê dại.

Viên Tiêu Di nghe xong không có phản ứng gì, chỉ nhìn chằm chằm vào bức ảnh, như bị quỷ ám: "Mọi người… mọi người nhìn đây."

Vị trí ngón tay của Viên Tiêu Di chỉ là ở rìa bức ảnh, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể nhận ra, ở đó có một đường nét mơ hồ, như đang nằm trên một chiếc kệ rất cao.

Ở trên phần đầu kệ có một cái bục nhỏ, bên trên lộ ra một chút thứ gì đó màu trắng.

Ngón tay của Viên Tiêu Di run rẩy, cô phóng to bức ảnh ra, không phải đột ngột mà là từ từ, như thể đang cho mình chút thời gian tạm dừng.

Ngay sau khi phóng to lên mức tối đa, bên trong đám người chợt vang lên tiếng hít sâu lạnh lẽo.

Đó là một đôi chân, trắng đến mức có thể nhận ra trong bóng tối, đứng trên bục nhảy xuống nước trên cao.

"Tiểu Nhiên… Thật sự là đã chụp được những thứ đó." Có người tự nói với mình.

Ngoài Vương Kỳ ra, còn có một thanh niên khác có giọng nói rất yếu ớt.

Giang Thành nhớ anh ta tên là Văn Lương Sơn.

Dường như lời nói của Văn Lương Sơn đã chạm đến cô, Viên Tiêu Di đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu: "Em biết nếu nói ra có thể mọi người cũng sẽ không tin, sáng sớm… sáng sớm hôm nào em cũng nhận được tin nhắn gửi đến của bọn họ, nội dung đều giống hệt nhau!

"Đều là những bức ảnh chụp, ở bể bơi, thư viện, sân thao trường bỏ hoang, tòa nhà y tế, và phòng điêu khắc!"

"Hơn nữa mọi người có biết không, mỗi khi em tỉnh dậy sau một giấc ngủ, những bức ảnh này lại biến mất, cứ như thể nó chưa từng xảy ra vậy."

"Trừ khi em không ngừng liên tục nhớ lại, ép buộc mình phải nhớ lại hình dáng của bọn họ, những lời bọn họ đã nói với em, những bức ảnh mới xuất hiện trong chốc lát, nhưng sau đó lại biến mất."

"Em sắp bị bọn họ làm cho phát điên rồi!" Viên Tiêu Di đau đớn túm lấy tóc mình, mấy sợi tóc ở giữa ngón tay đều bị

bứt gãy: “Bọn họ đều trách em, trách em tại sao lại bảo bọn họ đi tới nơi nguy hiểm như vậy!”

“Chuyện duy nhất em có thể làm bây giờ là tìm ra bọn họ, chứng minh rằng bọn họ là đã từng tồn tại trên thế giới này.”

“Em có thể cảm giác được, bọn họ không hề chết, bọn họ chỉ là bị giấu đi, bị những thứ kinh khủng kia giấu đi, ở một nơi rất khó tìm thấy, chờ em đi cứu bọn họ.”

“Nếu như em cũng quên mất bọn họ, vậy thì bọn họ mới thật sự chết!” Viên Tiêu Di đã có chút cuồng loạn.

Có vẻ như những đau khổ mà cô phải chịu đựng trong khoảng thời gian này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, ban ngày bị những người xung quanh coi như kẻ mắc chứng hoang tưởng, ban đêm lại bị hành hạ giày vò bởi những bức ảnh kia.

Hôm nay bọn họ đã thu thập đủ nhiều tin tức rồi, nếu còn tiếp tục hỏi, tất cả mọi người đều lo lắng Viên Tiêu Di sẽ suy sụp mất, nên sau một hồi an ủi vội vàng nói lời tạm biệt.

Hiện tại trời vẫn còn sớm nên mọi người tranh thủ đi dạo quanh khuôn viên trường, cũng coi như là đi tìm hiểu trước về thế giới mà mình đến này.

Tên mập vẫn còn khao khát về khuôn viên trường đại học, nhưng Giang Thành đã phá vỡ giấc mơ của anh ta chỉ bằng vài lời nói, sau đó đe dọa anh ta bằng bể bơi và tòa nhà y tế, thậm chí còn suy đoán rằng có thể có một nghĩa trang bên dưới trường học, vì cần phải trấn áp các oan hồn nên mới xây dựng một ngôi trường bên trên.

Giang Thành có năng khiếu kể chuyện độc nhất vô nhị, thỉnh thoảng cũng có hiệu ứng âm thanh của riêng mình, tên mập sửng sốt một hồi, thậm chí Văn Lương Sơn còn rụt cổ lại, vẻ mặt buồn bã cầu xin hắn đừng nói nữa.

“Nghiêm túc một chút, anh càng làm như vậy, càng chứng tỏ trong lòng đang sợ hãi.” Thẩm Mộng Vân nhịn không được, nhắc nhở hắn.

Nghe vậy, Giang Thành dừng lại, hơi đỏ mặt phản bác: “Nói nhảm, người ta còn lâu mới thế!”

Biết Giang Thành không đáng tin cậy, Thẩm Mộng Vân cũng không thèm để ý tới hắn, đi tới trước mặt người đàn ông trung niên, hai người vừa đi vừa thảo luận nhiệm vụ tiếp theo.

Giang Thành sau khi nhìn thấy, lại không biết xấu hổ sáp tới.

Khi bọn họ rẽ vào một góc, đi qua trước một tòa nhà giảng dạy, tình cờ gặp một người đang đi ra từ cửa trước, hai nhóm người va vào nhau.

Một lúc sau, biểu cảm của mọi người đều trở nên đặc sắc.

Người này không ai khác chính là vị giáo sư già mà bọn họ đã vừa vào học ké tiết vừa rồi.

Giáo sư già ăn mặc giản dị, trong tay cầm một cái túi vải, bên trong lộ ra một chiếc la bàn màu vàng, vừa nhìn thấy đám người Giang Thành, ánh mắt cũng trở nên rất đặc sắc.

Giang Thành tim đập thình thịch: Chết tiệt, thôi xong rồi!”

Nhưng bây giờ muốn quay đầu bỏ chạy đã muộn rồi, Giang Thành dẫn đầu làm gương, khom lưng cúi đầu thật sâu trước giáo sư già: “Xin chào giáo sư, động lực học chất lỏng mà thầy dạy hôm nay rất thú vị, chúng em đã học được rất nhiều.”

Giáo sư già chỉnh lại kính đọc sách, nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới, trên mặt mỉm cười nói: “Tôi không dám nhận, chủ nhiệm anh mau mau đứng lên.”

Mọi người:”???”

Tên mập mở to mắt: "… Không ngờ lại là một ông già không đứng đắn."

Không ngờ Giang Thành mặt không đỏ, tim không đập, sau khi đứng thẳng người dậy, cực kì tự nhiên tiếp lời: "Thật ngại quá, đã khiến giáo sư thầy chê cười rồi, nhưng em đây thực sự rất phẫn nộ, tại sao tiết học của thầy thú vị như vậy, nhưng học sinh phía dưới lại lãnh đạm đến thầy đến thế."

"Em thay mặt cho hành vi của đám thô lỗ đó xin lỗi thầy, nhưng nếu lần sau lại để em gặp phải chuyện đó, em vẫn sẽ không thể chịu đựng được, xin thầy hãy hiểu cho."

Ánh mắt của Thẩm Mộng Vân nhìn Giang Thành trở nên kỳ quái.

Giáo sư nhìn Giang Thành bằng ánh mắt khó hiểu, ước chừng 4,5 giây sau, giáo sư mở túi vải lấy ra một cuốn sổ tay màu đen có phần sờn rách, tay còn lại lấy ra một cây bút: "Cậu tên là gì?"

Mọi người đều ném cho Giang Thành cái nhìn thương hại, xem ra hắn sắp gặp phiền toái rồi, trong số đó, Văn Lương Sơn thậm chí còn lộ ra vẻ mặt hả hê.

Giang Thành hít sâu một hơi, lấy ra thái độ bình tĩnh 'cho dù có dùng kiếm và rìu ném vào ta, ta cũng sẽ không hối hận': "Em xin phép được trả lời giáo sư, em tên là Văn Lương Sơn."

Văn Lương Sơn: "Tao *mày*!"

Nhưng Văn Lương Sơn còn chưa kịp đưa ra hành động, Tên mập và Hòe Dật một trái một phải đã khống chế anh ta, sau đó bịt miệng kéo về phía sau.

May mắn thay, sự chú ý của vị giáo sư già đều tập trung vào Giang Thành, không hề quan tâm đến những gì đang xảy ra xung quanh mình.

Sau khi ghi tên Giang Thành, vị giáo sư già cất cuốn sổ và gật đầu với Giang Thành: “Cậu bé này, cậu rất gan dạ, tôi rất khâm phục, trên người cậu có khí thế rất thiếu trong xã hội ngày nay “

“Tôi có thể nhìn ra, cậu là một người thành thật, không thể học được những chiêu trò lừa gạt của xã hội, vừa hay tôi đang cần một trợ lý, chủ yếu giúp tôi một số công việc phụ trợ, tôi cảm thấy phẩm hạnh của cậu rất phù hợp.”

“Nếu như cậu đồng ý, tôi sẽ báo tên của cậu lên, sau khi trở thành trợ lý của tôi, sẽ cấp chứng chỉ cho cậu, cậu ở trong trường sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.” Giáo sư già nhìn Giang Thành với ánh mắt tràn đầy sự thích thú: “Cậu thấy thế nào?”

Giang Thành chợt do dự.

“Cậu không muốn?” Giáo sư già có chút kinh ngạc, vì công việc này có rất nhiều người đang tranh giành.

Nhưng ông cũng không phải là người làm khó người khác, thấy Giang Thành không có phản ứng gì, liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa quay người lại, đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cánh tay ông.

“Giáo sư.” Hốc mắt của Giang Thành dần dần đỏ lên, khàn giọng nói: “Em chỉ muốn giải thích với thầy một chút, khi thầy đăng ký nhất định phải dùng cái tên Giang Thành, Văn Lương Sơn là nghệ danh của em, vừa rồi chỉ thuận miệng nói ra mà thôi.”

“Cậu còn có nghệ danh sao?” Giáo sư già chỉnh lại kính mắt, cũng không đi sâu vào vấn đề cái tên, ngược lại ngạc nhiên hỏi: “Cậu có tài nghệ gì đặc biệt sao?”

“Cũng được ạ, từ nhỏ gia đình đã dạy em, nhiều tài bao giờ cũng tốt.” Giang Thành ngoan ngoãn nói.

Chương 672: Giang trong giang hồ hiểm ác, thành trong thành phủ

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, hôm nay tôi sẽ báo tên của cậu lên, có lẽ ngày mai sẽ có kết quả.” Ánh mắt của giáo sư già nhìn Giang Thành rất hài lòng.

“Giáo sư, em tên là Giang Thành.” Giang Thành đi theo phía sau giáo sư già, nhắc nhở lại lần nữa: “Giang trong giang hồ hiểm ác, thành trong thành phủ.”

Mãi cho đến khi giáo sư già rời đi, tên mập và Hòe Dật mới buông Văn Lương Sơn ra, đối phương đứng dậy khỏi mặt đất, liền tức giận yêu cầu Giang Thành giải thích: “Tại sao anh chơi khăm tôi?”

Giang Thành vẻ mặt vô tội, hỏi ngược lại: “Tôi chơi khăm anh cái gì?”

“Anh dựa vào đâu mà báo tên của tôi ra?” Văn Lương Sơn không bỏ qua.

Lúc này, người đàn ông trung niên đi tới, xua xua tay nói: “Được rồi, Văn Lương Sơn, đừng có gây chuyện nữa, cậu cũng có mất mát gì đâu, chuyện này kết thúc ở đây đi.”

Nghe người đàn ông trung niên nói, mặc dù sắc mặt của Văn Lương Sơn rất xấu, nhưng cũng đã ngậm miệng.

Anh ta liếc tên mập và Hòe Dật một cái, bất ngờ lại phát hiện bọn họ đang dùng ánh mắt chứa đầy ý đồ xấu xa đang nhìn mình.

Ngay khi người đàn ông trung niên quay lại nhìn Giang Thành, thái độ liền thay đổi ngay lập tức, khách sáo nói: "Cậu Giang, dù sao chuyện trong lớp học mọi người cũng đã nhận ân tình của cậu, vừa rồi còn suýt chút nữa đã gây ra phiền phức cho cậu, thực sự là ngại quá."

Sau khi phát hiện Thẩm Mộng Vân cũng đang nhìn mình, Giang Thành lại phấn chấn tinh thần, dùng giọng điệu du dương trầm bổng trả lời: "Chuyện nhỏ."

"Cậu Giang này." Người đàn ông trung niên thuận thế nói tiếp: "Vừa rồi tôi đã cùng cô Thẩm thương lượng về nhiệm vụ lần này, đã có một số manh mối, cậu có muốn nghe không?"

Giang Thành cũng không từ chối, ba người sóng vai đi trước, vừa đi vừa trò chuyện, những người khác đi theo phía sau.

Trời dần tối đi, trong lúc này, bọn họ cố tình quay trở lại lớp học trước đó, ở gần đó, bọn họ tìm thấy nữ giáo viên đã đưa bọn họ đến đây.

"Tôi nói mọi người chạy đi đâu vậy?" Nữ giáo viên có vẻ oán trách: "Vừa rồi tôi tìm mọi người xung quanh đây, nhưng lại không tìm thấy ai cả."

"Xin lỗi cô, chúng em mới tới đây muốn đi dạo xung quanh một chút." Giang Thành nói.

May mắn thay, nữ giáo viên cũng không suy xét chuyện này, thay vào đó, cô lấy ra vài chiếc chìa khóa từ trong túi xách, nhét vào tay Giang Thành: "Ký túc xá sinh viên mà mọi người sẽ ở tạm thời vẫn chưa được thu dọn xong, nên sẽ đến ký túc xá nhân viên ở tạm mấy ngày trước, chờ ký túc xá mới thu dọn xong thì tính sau."

Tổng cộng có ba chiếc chìa khóa, trên đó có dán số bằng băng dính màu trắng.

Nói xong, nữ giáo viên nhìn điện thoại, tựa như đang vội chuyện gì đó, nhưng sau khi đi được mấy bước, lại chợt nghĩ ra điều gì, quay người lại nói với bọn họ: "Đúng rồi, ký túc xá hiện tại mà mọi người ở là một tòa nhà cũ, vị trí tương đối xa, gần đó đèn đường không tốt, nên buổi tối nhớ quay về sớm."

"Nếu không có việc gì thì ban đêm cũng đừng tùy tiện ra ngoài đi dạo." Nữ giáo viên bổ sung thêm một câu.

"Biết rồi ạ." Mọi người đáp.

Nói xong, nữ giáo viên cầm túi xách vội vàng rời đi.

Nhân lúc trời còn tối hẳn, mọi người quyết định đi nhanh về ký túc xá trước, theo chỉ dẫn của nữ giáo viên, mọi người đi bộ gần 20 phút mới tìm được khu ký túc xá.

Xung quanh không có tòa nhà dư thừa nào, toàn bộ tòa nhà rất thấp, bị cây cối che khuất, xuyên qua những cành cây thưa thớt, mơ hồ có thể nhìn thấy đường viền màu xám nhạt của tòa nhà ký túc xá phía sau.

Vài ngọn đèn đường vô hồn treo lơ lửng trên không, như dẫn họ vào một thế giới khác.

Mặt đất gần đó phủ đầy lá rụng, sau khi đến gần khu ký túc xá, bọn họ tìm đến một bậc thang lát đá, bậc thang rất sạch sẽ, có rất ít lá rơi, chắc chắn đã có người quét dọn.

Cửa vào ký túc xá là một cánh cửa sắt lớn mở hai cánh kiểu cổ, màu xanh đậm, trông rất nặng nề và đầy cổ kính.

Đúng như lời nữ giáo viên chỉ đường, khu ký túc xá này quả thực đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Một bóng đèn phát ra ánh sáng màu cam được treo dưới tấm chắn mưa xi măng trước cửa sắt, ánh sáng hơi xua tan bóng tối xung quanh, giống như một tấm chắn, ngăn không cho thứ gì đó đến gần.

Người đàn ông trung niên vuốt thẳng cổ áo, hạ giọng nói: "Đi qua nhìn xem."

Giày trên bậc thang có chút trơn trượt, sự chú ý của Thẩm Mộng Vân đều tập trung vào cửa ký túc xá, không để ý, chân trơn trượt, suýt chút nữa ngã xuống.

May mắn thay, Giang Thành đã nhanh chóng tóm lấy cô, ngay khi Thẩm Mộng Vân tỉnh táo lại, theo thói quen muốn nói lời cảm ơn, cô chợt nhận ra Giang Thành ôm cô đang nhìn nửa thân trên của cô một cách không thành thật, sắc mặt chợt tối sầm lại trong nháy mắt, hất tay hắn ra.

"Kỳ lạ." Hòe Dật ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm bậc thang: "Sao chung quanh lại có nhiều nước như vậy? Chẳng lẽ vừa mới mưa sao?"

"Không phải chứ, trên đường tới đây không thấy có dấu hiệu mưa." Có người đáp lại.

Sau khi vào cửa là một hành lang dài, trên đỉnh đầu cách nhau chỉ có vài ngọn đèn, vẫn là loại đèn mờ ảo như muốn tắt.

Dường như nghe thấy tiếng động bên ngoài, một cánh cửa cách đó vài mét mở ra, lộ ra khuôn mặt của một ông già.

Ông lão mặc một bộ đồ ngủ sọc rất dày, đeo một cặp kính đọc sách, sau tròng kính có một đôi mắt đục ngầu.

Nhìn thấy ông lão, tên mập đang định giới thiệu ý định của mình thì lại phát hiện ông lão xua tay, chậm rãi ngắt lời: "Thầy Ngô lúc chiều gọi điện cho tôi rồi, nói mọi người sẽ ở lại đây một vài ngày."

"Đúng vậy, đã làm phiền đến ông rồi." Thẩm Mộng Vân nói.

"Tôi có gì mà phiền, mọi người ở quen là được." Sau khi ông lão mặc đồ ngủ thò nửa người ra, Giang Thành chú ý tới

trong tay ông vẫn đang cầm một tờ báo, đôi mắt đục ngầu từ từ chuyển động, quét qua từng người một.

“Nếu như mọi người đã sống ở đây thì nhất định phải tuân thủ nội quy ở đây. Các bạn cũng đã nhìn thấy rồi đấy, tòa nhà này đã cũ rồi, đường điện hay các thứ khác cũng không tốt lắm, ánh sáng kém, ban đêm không có trường hợp đặc biệt thì đừng ra ngoài.”

“Nhà vệ sinh và phòng nước ở chung với nhau, đều ở góc trong cùng của hành lang, muốn lấy nước nóng thì có thể đến đó, nhưng hãy nhớ là chỉ trước 9 giờ tối thôi.”

“Mỗi tầng còn có một phòng tắm, ở ngay đối diện với phòng nước.” Ông lão nói, rồi duỗi tay chỉ về phía cuối hành lang.

Cổ tay áo ngủ trượt xuống, để lộ cánh tay cực kỳ gầy gò, trông như những khúc xương được bọc trong một lớp da, khiến người ta có cảm giác không được dễ chịu.

“Còn một điều nữa, tôi đã lớn tuổi rồi, giấc ngủ chập chờn, ban đêm rất dễ bị đánh thức khi có tiếng động. Xin đừng gây ồn ào quá mức vào ban đêm làm phiền đến tôi.”

Nói xong, ông lão trực tiếp đóng cửa lại như thể đã hoàn thành nhiệm vụ của mình vậy.

Có vẻ như bọn họ phải tự mình đi lựa chọn chỗ ở rồi, bọn họ có 8 người và 3 chiếc chìa khóa.

Lấy chìa khóa ra, nhìn ba dãy số: 107,229 và 318 được viết trên dải băng trắng bằng bút bi, tương ứng với ba căn phòng.

Mỗi tầng một phòng, coi như là đã tách tất cả mọi người ra.

Theo lẽ thông thường, mọi người đều thích sống ở tầng thấp hơn, dù sao thì việc đối phó với những sự việc bất ngờ cũng sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng lần này thì khác, ai sống trong căn phòng ở tầng một sẽ phải đối mặt với người bảo vệ già kia, người này để lại cho mọi người một ấn tượng rất kì lạ.

Đã có người tưởng tượng ra, trong hành lang tối tăm vào đêm khuya, một thân hình khom lưng ép vào cửa phòng 107, nhìn trộm xem động tĩnh bên trong.

Chương 673: Tạp chí

Chỉ có ba phòng nên mọi người quyết định sắp xếp người trước rồi mới phân phòng.

Hòe Dật, tên mập và Giang Thành tất nhiên sẽ ở một căn phòng, trong số những người còn lại có vẻ như mối quan hệ khá phức tạp, cuối cùng quyết định nam nữ ở riêng, người đàn ông trung niên Vương Kỳ Văn Lương Sơn ở một phòng, còn Thẩm Mộng Vân và một người phụ nữ khác ở một phòng.

Trong quá trình này, mọi người cũng giới thiệu ngắn gọn hoàn cảnh của mình, Giang Thành được biết, người đàn ông trung niên tên là Cao Ngôn, còn người phụ nữ ở cùng phòng với Thẩm Mộng Vân tên là Sư Hiểu Nhã.

Tiếp theo sẽ là phân phòng, để cho công bằng, mỗi phòng đều cử ra một người làm người đại diện, ba người Giang Thành, Cao Ngôn và Thẩm Mộng Vân đứng cùng nhau.

Giang Thành đưa tay ra, trong lòng bàn tay là ba chiếc chìa khóa.

Mặt có số được lật xuống dưới, khi nhìn từ trên xuống thì 3 chiếc chìa khóa đều giống hệt nhau.

“Hai người chọn trước đi.” Giang Thành vô tư nói: “Để bớt việc có người lại nghi ngờ tôi gian lận.”

Nghe vậy, Thẩm Mộng Vân liếc hắn một cái, ánh mắt đối phương nhìn mình vẫn còn sống động trong đầu.

Giang Thành không quan tâm tới chuyện này, hắn cực kì bình tĩnh.

Cuối cùng, Cao Ngôn lấy chìa khóa phòng 318, Thẩm Mộng Vân lấy chìa khóa phòng 107, để lại căn phòng không trên cũng không dưới 229 ở lại.

Sau khi thấy rõ mình đã chọn phòng 107, Thẩm Mộng Vận khẽ cau mày, Sư Hiểu Nhã ở cùng phòng với cô thì không được bình tĩnh như thế, sắc mặt rất xấu.

Giang Thành lắc lắc chìa khóa phòng 229 trong tay, nhướng mày nhìn Thẩm Mộng Vân: "Cô Thẩm, nếu như cô sợ, chúng ta có thể đổi."

Nhưng chỉ một câu nói như vậy tựa hồ đã khiến Thẩm Mộng Vân quyết định, cô cất chìa khóa đi, nhìn Giang Thành: "Cảm ơn lòng tốt của anh, không cần đâu."

"Nếu như mọi người đã chọn xong phòng, vậy có phải là hành động tối nay cũng nên sắp xếp một chút không nhỉ?" Giọng điệu của Cao Ngôn trầm ổn, trong hoàn cảnh này khiến mọi người cảm thấy rất đáng tin cậy.

"Những nơi như bể bơi và thư viện tôi đề xuất hãy để qua một bên trước. Chúng ta hãy đến nhà kho bỏ hoang mà Viên Tiêu Di đã đề cập để tìm kiếm xem sao, nói không chừng sẽ có manh mối." Thẩm Mộng Vân đề nghị.

Đây là việc mọi người đã sớm quyết định, dù sao không có manh mối trong tay, nếu hấp tấp đi đến một nơi đã được xác nhận xảy ra sự kiện linh dị như bể bơi, thì không phải là tìm người, mà là tìm cái chết.

"Cô Thẩm nói có lý, ta đồng ý." Giang Thành giơ tay nói.

Nhìn thấy Giang Thành giơ tay, tên mập và Hòe Dật đứng phía sau cũng giơ tay lên, như muốn tạo đà cho Giang Thành.

"Được rồi, vậy 9 giờ tối chúng ta gặp nhau ở bên ngoài ký túc xá nhé." Cao Ngôn nhìn mọi người nói.

Giang Thành sờ sờ cằm: “9 giờ có hơi sớm quá đấy, 10 giờ đi.” Sau đó dùng ánh mắt ra hiệu liếc nhìn phòng ông lão trông coi, mọi người đều biết hắn lo lắng nếu sớm quá, ông lão vẫn chưa ngủ say.

“Anh Giang nói đúng, là tôi đã sơ suất rồi.” Cao Ngôn tỏ ra rất cao thượng, khí phách phi phàm: “Vậy thì 10 giờ, mọi người sẽ cùng nhau hành động.”

“Đồng ý.”

“Tôi không có ý kiến.”…

Trước khi tách nhau ra, Cao Ngôn nhắc nhở buổi tối khi đi ra ngoài cẩn thận không được gây ra tiếng động, có quỷ mới biết nếu như làm kinh động đến ông lão gác cổng thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói xong thì mọi người tách ra.

Chỉ có Thẩm Mộng Vân và Sư Hiểu Nhã, sống ở phòng 107 là ở lại.

Đi trong hành lang tối tăm và vắng vẻ, tên mập nhìn quanh thì thấy tường xung quanh đang bong tróc nặng nề, gần mặt đất vẫn còn những vết mốc lớn màu đen, như thể bị ngâm trong chất lỏng nào đó, bốc ra mùi lạ.

“Bác sĩ.” Tên mập đi tới, thấp giọng nói: “Nhìn vách tường bong tróc đến mức độ này, ít nhất cũng phải 20 đến 30 năm lịch sử rồi, tòa nhà này có nói là tòa nhà nguy hiểm cũng đầy người tin, nhưng tôi thấy cơ sở vật chất của trường học này còn khá mới mà, tại sao vẫn còn giữ một tòa nhà như vậy?

Dường như bị bầu không khí hiện trường lây nhiễm, Hòe Dật cũng có chút căng thẳng, nhìn xung quanh rồi nói: “Không phải là có cái gì đấy chứ?”

Kể từ khi tách khỏi Cao Ngôn và Trần Mộng Vân, Giang Thành dường như đã biến thành một con người khác, toàn bộ trạng thái tinh thần của hắn cũng trở nên tập trung hơn.”

“Ồ.”

Phòng của bọn họ tương đối gần cuối hành lang, gần đó rất yên tĩnh, đèn trên cao rất giống đèn trước cửa, đều là bóng đèn kiểu cũ, ánh sáng vàng ngà, cứ như vậy, còn có một vài trong số chúng đã bị hỏng.

Cuối hành lang thì tối hơn, hay đúng hơn là có cảm giác mơ hồ, khi họ bước vào, họ có cảm giác như đang bước vào miệng một con quái vật.

Đứng trước cửa phòng 229, Giang Thành nhìn từ trên xuống dưới, cánh cửa này chắc hẳn đã lâu không được mở ra, trong khe cửa có một lớp bụi bặm.

Đây là một cánh cửa gỗ rất cũ, bên trên sơn màu trắng, lớp sơn trắng theo thời gian đã ngả sang màu vàng, có một cửa sổ kính nhỏ cao khoảng ngang cổ một người.

Qua cửa sổ kính, có thể nhìn thấy bên trong tối thui.

Không ai dám đến gần để nhìn vào bên trong, vì dẫu sao thì đều lo lắng sẽ bất ngờ nhìn thấy một khuôn mặt quỷ hay gì đó.

Lấy chìa khóa ra, Giang Thành mở cửa, ngay khoảnh khắc cửa vừa mở ra, liền có một cỗ không khí ngột ngạt ập vào mặt.

Bật đèn pin trên điện thoại di động, Giang Thành tìm thấy công tắc ở cạnh cửa, sau khi ấn vào, đèn trong phòng nhấp nháy vài cái rồi mới bật sáng.

Bên trong là một phòng ngủ tập thể đôi, tuy cũ hơn một chút nhưng cơ sở vật chất cũng khá đầy đủ, hai bên có hai cái giường, hai cái bàn và hai cái ghế đi kèm theo.

Cách cửa không xa có một tủ quần áo lớn bằng gỗ, nhìn qua có vẻ được làm bằng vật liệu rất chắc chắn.

Nhưng không rõ có phải bị ảnh hưởng bởi câu chuyện mà nữ sinh trước đó kể lại hay không, sau khi xem tủ quần áo, sắc mặt của tên mập hiển nhiên không được tự nhiên.

Để giải toả khúc mắc trong lòng của tên mập, Giang Thành xác nhận sơ bộ căn phòng không có vấn đề gì, đi đến tủ quần áo, đột nhiên mở cửa tủ ra.

Ngay lập tức, một bóng người xuất hiện trong tủ quần áo.

"Mẹ kiếp!" Hòe Dật thấp giọng mắng: "Đứa nào lại dán tấm gương lớn vào sau cửa tủ thế này, có phải bị bệnh rồi không?"

Sau khi cửa tủ được mở ra, tấm gương hướng về phía cửa, phản chiếu hình dáng Hòe Dật trong đó.

Hòe Dật chửi rủa rồi rời khỏi cửa, nhìn chằm chằm vào mình trong gương, toàn thân cảm thấy khó chịu, cảm giác này kéo dài cho đến khi Giang Thành đóng cửa tủ lại.

Tên mập và Hòe Dật cũng kiểm tra trong phòng, tên mập đi tới bên giường, cẩn thận gõ lên vách tường xung quanh, như muốn kiểm tra xem có tầng kẹp giữa hay không.

Hòe Dật lấy ra mấy cuốn tạp chí từ trên bàn: "Này." Hòe Dật nhìn qua mấy cuốn tạp chí, nở nụ cười dâm đãng: "Có vẻ như những người anh em sống ở đây về đêm rất cô đơn đấy."

Trong tạp chí phần lớn hình ảnh đều là những cô gái tóc vàng ăn mặc hở hang, Giang Thành không có hứng thú với kiểu này, sau khi kiểm tra sơ qua, hắn ném cuốn tạp chí trở lại.

"Mẹ kiếp! Đây là cái quái gì vậy?" Hòe Dật đang ngồi xếp bằng trên giường đọc tạp chí phát ra một âm thanh khó hiểu, một tấm áp phích rơi ra khỏi tạp chí. Anh ta đầy mong đợi mở

tấm áp phích ra, thì lại phát hiện ra bên trên là một bức ảnh phần thân trần của một người đàn ông da đen vạm vỡ.

Người đàn ông da đen vạm vỡ để lộ cơ bắp màu đen, cười toe toét với hàm răng trắng nhỏ.

Hòe Dật toàn thân đều cảm thấy khó chịu.

Chương 674: Suy đoán

Hoè Dật toàn thân cảm thấy khó chịu.

Nhưng không ngờ, sau khi Giang Thành đi tới liếc qua một cái, lại như có cảm hứng, cầm lấy cuốn tạp chí, sau đó cẩn thận xé một mảnh tấm áp phích của người da đen xuống.

"Anh Giang, sao anh lại xé đầu của người ta xuống thế?" Hoè Dật sau khi nhìn thấy, cau mày hỏi.

Tên mập vẫn đang tìm kiếm tường kép, sau khi nghe xong câu này cảm thấy chân mình như nhũn ra, suýt chút nữa đã khuỵu xuống, quay đầu lại, vẻ mặt kinh hãi hỏi: "Cái gì cơ… bác sĩ, anh xé đầu của ai xuống thế?"

Nhưng sau đó, bọn họ đã nhìn thấy một cảnh tượng thật khó quên, chỉ thấy Giang Thành dán bức ảnh cái đầu người da đen đang mỉm cười bị xé ra lên trên cửa kính phía sau cánh cửa.

Hi hi, kích cỡ vừa khít luôn.

Phút rùng mình trông giống như một người thực sự vậy.

"Bác sĩ?" tên mập sợ đến mất cả giọng: "Tôi khuyên anh nên làm người đi, cái này mà nếu có người đi ngang qua đây không chú ý, chắc chắn sẽ bị dọa chết mất."

"Kể cả có chú ý, chắc cũng bị doạ sợ chết khiếp." Hoè Dật đặt mình vào vị trí của người khác nói thêm.

Nghe vậy, Giang Thành dường như cảm thấy có gì đó không ổn nên lại lấy bức ảnh xuống, đem mặt trắng phía sau dán ra ngoài.

Nhưng khi tên mập và Hoè Dật nhìn thấy anh da đen nhe răng nanh nhỏ nhắn nhìn bọn họ thì lại đổi ý, vẻ mặt buồn bã nói: "Bác sĩ, thôi anh cứ dán quay ra ngoài đi, có lẽ là do vấn đề của riêng tôi, nhìn vào sao tôi cứ cảm thấy trong lòng khó chịu ý nhỉ?"

Chuyện với anh da đen đã đến hồi kết, ba người tụ tập lại bắt đầu bàn bạc cho hành động tiếp theo, Hoè Dật và tên mập ngồi cùng nhau, đều ở bên cạnh giường.

Giang Thành ngồi một mình trên ghế.

"Đúng rồi, bác sĩ." Tên mập như đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn sang Giang Thành: "Lúc nãy sao anh lại muốn đổi phòng với Thẩm Mộng Vân, có phải là anh đã phát giác ra được nguy hiểm hay không?"

"Trong phòng này có nguy hiểm?" Hoè Dật có chút kinh ngạc, anh ta mặc dù thừa nhận Giang Thành rất mạnh, là một cái đùi đủ dày và chắc chắn, nhưng đùi lớn cũng không thể nào mà chưa tận mắt nhìn thấy thì đã phán định được nguy hiểm ở đâu chứ.

Hơn nữa theo anh ta, cả ba tầng đều rất nguy hiểm, không có sự phân biệt cao thấp.

Giang Thành suy nghĩ một chút, mới lên tiếng nói: "Không có căn cứ gì hết, chỉ là một chút chút cảm giác của cá nhân tôi thôi, cứ coi là linh cảm đi."

Nhưng cho dù Giang Thành nói như vậy, Hoè Dật vẫn trông đầy mong đợi nhìn hắn, anh ta biết người đàn ông trước mặt này có một loại dự cảm chuẩn xác đến kinh ngạc.

Tên mập bên cạnh cũng có năng lực tương tự, chỉ có điều anh ta thì nói chuyện tốt không linh nhưng chuyện xấu lại rất linh, cái miệng như bị người ta làm pháp thuật khai quang.

“Các anh còn nhớ đám người A Triết và nữ áo đỏ chứ?” Giang Thành nói: “Các anh đã từng nghĩ tới, nếu như bọn họ không chết, ý của tôi là bọn họ cũng đồng ý yêu cầu của bà lão…” Hắn dừng một chút, ngẩng đầu lên: “Chuyện gì sẽ xảy ra?”

Hoè Dật suy nghĩ một chút, sau đó sắc mặt tái nhợt: “Bọn họ cũng sẽ được phái đi tham gia nhiệm vụ lần này giống như chúng ta!”

“Ý của anh là Cao Ngôn, Thẩm Mộng Vân và những người khác là … !!”

“Tôi chưa có nói cái gì đâu nhé.” Giang Thành ngắt lời: “Tôi chỉ đưa ra một giả thuyết như vậy, về phần rút cuộc chân tướng là như nào, còn phải chờ quan sát mới biết.”

Chỉ chốc lát, trong mắt Hoè Dật tràn đầy sợ hãi, giả thuyết này quá đáng sợ, đồng đội xuất hiện trước khi nhiệm vụ bắt đầu đều là quỷ, không chỉ một mà là năm!

Ngoại trừ ba người bọn họ, những người đồng đội còn lại đều là quỷ!

“Sở dĩ tôi đề nghị đổi phòng, chính là bởi vì không muốn bị rơi vào thế bị động. Nếu như giả thuyết này là đúng thì tình hình của chúng ta ở tầng một sẽ tương đối tốt hơn một chút.” Giang Thành mở nắp chai nước uống một ngụm, giọng nói rất nhẹ nhàng.

“Tương tự như vậy, nếu như bọn họ thực sự là quỷ, vậy thì một khi bọn họ bùng lên tấn công, vị trí hiện tại của chúng ta sẽ bị kẹp giữa hai nhóm quỷ, nhà binh đã có câu…” Giang Thành chỉ lên trên, rồi lại chỉ xuống dưới: “Không có đường lên trời, cũng không có cửa vào đất.” (như tiến thoái lưỡng nam, ý muốn nói bị mắc kẹt trong một tình huống vô vọng)

“Vậy phải làm thế nào đây?” Tên mập có chút hoảng sợ.

“Cứ để xem tình hình thế nào rồi tính sau, đây mới là ngày đầu tiên, không đến mức vừa vào cuộc đã phát sinh tình huống xấu nhất, nếu không, tôi cũng không nghĩ ra được đường sống của nhiệm vụ lần này ở đâu.” Giang Thành nói.

Nhìn thấy thái độ bình tĩnh của Giang Thành, tên mập và Hoè Dật cuối cùng cũng cảm thấy lấy lại chút tự tin, sau đó cũng từ từ bình tĩnh lại, nếu nhiệm vụ xuất hiện thì nhất định phải tồn tại đường sống, chỉ là lần này khó khăn hơn các nhiệm vụ trước thôi.

Bọn họ cũng đã trải qua không ít nhiệm vụ rồi, hoảng sợ trước đó phần lớn là bởi vì suy đoán không thể tưởng tượng được kia.

Tuy nhiên, suy đoán này rất có thể trở thành hiện thực.

“Bác sĩ, vậy đến đêm chúng ta vẫn ra ngoài sao?” Tên mập nhỏ giọng hỏi.

Giang Thành gật đầu khẳng định: “Đương nhiên phải đi chứ, không những phải đi, mà còn phải biểu hiện tốt hơn, bình tĩnh hơn, hai người cũng đã trải qua không ít nhiệm vụ rồi, chắc hẳn biết rõ trước khi tìm ra manh mối mấu chốt, hậu quả của việc bị quỷ phát hiện ra chúng ta đã nhìn thấu chúng là gì chứ.”

Tất nhiên là biết rõ rồi, không có cái gì ngoài cái chết.

Lo lắng việc tiếp tục thảo luận đến chủ đề này sẽ khiến tên mập và Hoè Dật sợ hãi, Giang Thành liền kết thúc tại đây, sau đó yêu cầu bọn họ tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi.

“Tôi không mệt đâu bác sĩ, hay là anh nhắm mắt nghỉ ngơi đi.” Tên mập đề nghị.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần trước, tên mập luôn cảm thấy bác sĩ có chuyện gì đó không ổn, thân thể dường như

không còn tốt như trước nữa, động một tí là lại ngây người nhốt mình trong phòng ngủ.

Anh ta suy đoán là do Bì Nguyễn, người bạn đã gắn bó nhiều năm với hắn, đột nhiên lộ diện là Đỏ Thẫm, và mọi thứ trước đây chỉ là ngụy trang.

Bác sĩ tuy rằng không nói ra, nhưng trong lòng hắn nhất định là khó chịu.

Gật gật đầu, Giang Thành tiếp nhận lòng tốt của tên mập, nhưng hắn cũng không nằm xuống mà dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc ở trên lớp học, bọn họ đã đồng bộ thời gian trên điện thoại di động với thời gian trên đồng hồ treo tường cuối lớp, lúc này đã là 7 giờ 15.

Khi sắp 9 giờ 45, tên mập đánh thức Giang Thành: "Bác sĩ, sắp đến giờ rồi."

Sau khi Giang Thành đứng dậy, đầu tiên liếc nhìn điện thoại một cái, sau đó đút điện thoại vào trong túi áo, rồi quay đầu nói với tên mập và Hoè Dật: "Lát nữa hãy chú ý một chút, nơi này có gì đó không ổn."

Đưa mắt nhìn về phía cửa, Hoè Dật hạ giọng thần bí nói: "Anh Giang, không dám giấu anh, tôi cũng đã phát hiện ra rồi, kể từ khi chúng ta tiến vào cho đến hiện tại, tòa nhà này về cơ bản không có động tĩnh gì hết."

"Đã mấy tiếng rồi, ngoài hành lang cũng không có người nào đi qua, ngay cả tiếng rửa bát hay tiếng đi vệ sinh cũng không có."

Dừng một chút, anh ta thì thầm: "Trong tòa nhà này hình như không có người nào khác, chỉ có chúng ta."

Chương 675: Bất thường

Sau khi dặn dò với Hoè Dật và tên mập một số chuyện cần chú ý, Giang Thành đứng sau cửa cẩn thận lắng nghe vài phút, sau khi phát hiện không có vấn đề gì, hắn mới chậm rãi mở cửa.

Một luồng khí lạnh từ khe cửa tràn vào, như chờ đợi đã lâu: "Lạnh quá." Tên mập khoanh tay nhỏ giọng lẩm bẩm: "Sao bên ngoài đột nhiên trở nên lạnh thế?"

Giang Thành cũng nhận ra có gì đó không ổn, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch cũng là điều dễ hiểu, nhưng mức độ này quả thực là quá lớn, bên ngoài không có mưa cũng không có tuyết.

Hắn không hấp tấp bước ra khỏi cửa, mà đứng trong cửa nhìn ra ngoài, đột nhiên tầm nhìn ngoại vi lóe lên, sau đó hắn từ từ cúi đầu xuống, phát hiện trước cửa có một vũng nước.

Bởi vì nguyên nhân ánh sáng, vũng nước trông không rõ, nên ngay từ đầu hắn mới không nhận thấy.

"Nước ở đâu ra vậy?" Tên mập theo bản năng muốn ngẩng đầu lên nhìn lên trần nhà, nhưng đã bị một tay của Giang Thành giữ lại, sau đó, Giang Thành hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trước cửa phòng bọn họ không có đèn, nói chính xác hơn là có đèn, nhưng nó đã hỏng, cái gần nhất cách họ khoảng 5 mét.

Tiếp theo, trong ánh sáng yếu ớt, Giang Thành nhìn thấy trần nhà tương đối tối, nhưng miễn cưỡng có thể nhìn rõ, ngoại

trừ một số mạng nhện thì tương đối sạch sẽ.

Điều quan trọng là bên trên vừa không có bóng quỷ nào ẩn náu cũng không có dấu hiệu rò rỉ nước.

Vậy vũng nước trước mặt này… từ đâu mà có?

Tên mập có đôi mắt sắc bén, trong khi bác sĩ đang suy nghĩ, đã nhìn thấy một ít phản quang, vị trí phản quang ở khá xa, vì vấn đề góc độ nên chỉ có anh ta mới có thể nhìn thấy.

"Bác sĩ." Tên mập chỉ vào phản quang nói: "Anh nhìn chỗ kia đi, ở đó hình như cũng thế."

Giang Thành đổi sang vị trí của tên mập, nhìn về hướng ngón tay của anh ta, phát hiện nơi đó cũng có vết nước, hơn nữa còn không chỉ có một.

Đại khái khoảng chục chỗ, thưa thớt kéo dài vào bóng tối ở cuối hành lang.

Giang Thành lập tức hiểu ra, những vết nước này chính là dấu chân, do một người toàn thân ướt sũng đi ngang qua để lại.

Nghĩ đến đây, Giang Thành chậm rãi cúi đầu, nhìn chằm chằm vào vết nước nhiều hơn trước cửa, trong đầu hình thành một suy đoán táo bạo.

Cách đây không lâu, có một tên toàn thân ướt nhẹp, nước nhỏ xuống không ngừng, hơn nữa còn đi lại không gây tiếng động, đi ngang qua hành lang.

Hơn nữa điều đáng sợ hơn nữa là thứ đó đã ở trước cửa phòng mình rất lâu.

May mà bản thân đã lấy một mảnh giấy dán lên, nếu không… thứ đó sẽ nằm ngoài cửa sổ kính trong suốt, nhìn lén vào bên trong.

Đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì hắn cũng không dám nghĩ tới nữa.

"Anh Giang." Hoè Dật có lẽ đã đoán ra được điều gì đó, nhìn vết nước trước cửa, giọng nói căng thẳng đến thay đổi: "Chúng ta… chúng ta vẫn đi sao? Tôi thấy hôm nay không thích hợp ra ngoài, chúng ta vẫn nên …"

Giang Thành nhìn theo hướng vệt nước phỏng đoán, thứ đó hẳn là đến từ nơi khác, sau đó khi đi ngang qua phòng của bọn họ, phát hiện ra bên trong có người, nên mới ngồi xổm ở bên ngoài.

Nhưng không biết tại sao, có lẽ là vì quy tắc hạn chế, nên ngồi canh một lúc thì rời đi, và hướng mà vệt nước cuối cùng biến mất là bóng tối ở cuối hành lang tầng hai của bọn họ.

Nghe ông lão gác cổng nói, nơi đó chắc hẳn là phòng nước, nhà vệ sinh, và nhà tắm.

Về phần thứ này rốt cuộc biến mất ở đâu trong ba nơi trên, Giang Thành cho rằng hiện tại không phải lúc nói chuyện này.

"Đi thôi." Giang Thành dẫn đầu bước ra khỏi phòng: "Hãy thật cẩn thận, lưu ý dưới bước chân, đừng chạm vào những vệt nước này."

Một thứ toàn thân nhỏ nước vào đêm khuya, Giang Thành cảm thấy cũng đáng được tôn trọng một chút.

Nhóm người rón rén đi đến vị trí cầu thang, Giang Thành chú ý tới vệt nước từ trên tầng đi xuống, cũng có nghĩa là thứ đó đến từ tầng ba.

Có thể là thứ gì đây?

Nói cách khác… có thể sẽ là ai trong ba người Cao Ngôn, Vương Kỳ, Văn Lương Sơn?

Không dám ở lâu, bọn họ rón rén đi xuống cầu thang, khi đi ngang qua phòng 107, không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, Thẩm Mộng Vân và Sư Hiểu Nhã như đã rời đi rồi vậy.

Cũng may điều khiến Giang Thành lo lắng nhất đã không xảy ra, có thể là vì không có thứ gì giá trị, hoặc nhiều khả năng là do ông lão gác cổng lười biếng.

Cánh cửa sắt bên ngoài không khóa, chỉ khép hờ, đẩy nhẹ là có thể mở ra.

Giang Thành để tên mập và Hoè Dật đi ra ngoài trước, bản thân là người cuối cùng, sau khi quan sát không có vấn đề gì liền bước ra khỏi cửa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, giống như trước.

Mãi cho đến khi đi xa cách tòa nhà ký túc xá 30 mét, bọn họ mới đi lại bình thường.

Mà lúc này, từ phía sau mấy cái cây ở một bên xuất hiện mấy người, chính là đám người Cao Ngôn và Thẩm Mộng Vân.

Vì không biết rõ nội tình của bọn họ, Giang Thành cũng không đề cập tới những vệt nước kia: "Mọi người ra ngoài bao lâu rồi?" Giang Thành nhìn bọn họ.

"Khoảng 10 phút." Cao Ngôn lên tiếng, sau đó lại như vô tình nhắc tới: "Cô Thẩm còn đến sớm hơn chúng tôi một chút."

Giang Thành liếc nhìn thời gian một cái, bây giờ mới có hơn 10 giờ hơn một chút, tức là Cao Ngôn ra ngoài lúc khoảng 9 giờ 50, nhưng Thẩm Mộng Vân ở phòng 107 tầng một lại còn sớm hơn cả anh ta.

Điều này thật không hợp lý, nếu nghĩ theo một góc độ khác, nếu bản thân ở phòng 107, chắc chắn sẽ đợi cho đến khi

gần đến giờ, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân mới quyết định rời đi.

Bởi vì bất luận là Giang Thành hay Cao Ngôn, bọn họ nhất định sẽ đi qua phòng 107 nếu muốn ra ngoài.

Điều này là không thể tránh khỏi.

Trừ khi nhảy bằng đường cửa sổ.

Phân tích theo dòng suy nghĩ này, Giang Thành xác định rằng Thẩm Mộng Vân nhất định đã gặp phải chuyện gì đó buộc cô ta phải rời đi sớm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, biến số này chính là nguy hiểm.

Cô ta cảm nhận được một loại nguy hiểm nào đó.

Chính vì thế mới không dám ở trong phòng nữa.

Giang Thành lập tức nghĩ đến vệt nước trên mặt đất trước cửa, thứ đó là đến từ tầng một, hoặc là Thẩm Mộng Vân cũng chú ý tới vệt nước, hoặc là bọn họ … đã gặp phải thứ để lại vệt nước.

Chương 676: Trung tâm hoạt động

“Cô Thẩm rời đi dứt khoát như vậy, có phải là đã phát hiện ra manh mối gì không?” Một giọng nói trẻ tuổi vang lên từ phía sau Cao Ngôn, Vương Kỳ nheo mắt, như có hứng thú nhìn chằm chằm vào đây.

Giang Thành chú ý tới lúc Vương Kỳ đang nói, vẻ mặt của Thẩm Mộng Vân vẫn bình thường, nhưng Sư Hiểu Nhã ở phía sau cô rõ ràng là không được tự nhiên.

Giang Thành trong lòng nghĩ thầm: “Quả nhiên là như vậy …”

“Chúng ta mau hành động thôi, người đều đã đến đủ cả rồi.” Đứng ở chỗ này, toàn thân Văn Lương Sơn cảm thấy khó chịu, anh ta thỉnh thoảng lại nhìn vào bóng tối xung quanh, luôn cảm giác như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.

Trong khuôn viên buổi đêm vô cùng yên tĩnh, đi trên đường, hai bên đều là cây cối, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng xào xạc truyền ra từ bên trong đám cây ra, âm thanh duy nhất còn lại là tiếng bước chân của bọn họ.

Bọn họ đi theo con đường mà ban ngày đã đi qua, tuy có chút vòng vèo nhưng an toàn hơn, may mắn thay, bên đường vẫn còn vài ngọn đèn đường thắp sáng, ánh sáng xua tan đi phần u ám trong lòng họ.

Văn Lương Sơn dùng tay nắm lấy cổ áo, siết chặt nhất có thể, nhiệt độ ban đêm rất thấp, quần áo của họ không đủ để chống lạnh, Văn Lương Sơn run lên vì lạnh, vùi nửa mặt vào

trong áo, giọng nghèn nghẹt hỏi: “Còn xa bao nhiêu nữa vậy, sao tôi nhớ là ban ngày…”

“Đến rồi.” Giang Thành cầm trong tay một mảnh giấy do Viên Tiêu Di ban ngày đưa cho hắn, trên đó là bản đồ đường đi đến trung tâm hoạt động.

Kiểu bản đồ tương tự hắn vẫn còn có một tấm, là sơ đồ bố cục nhà kho, Viên Tiêu Di vẽ lại nó dựa trên bố cục của Câu lạc bộ Kinh dị trong trí nhớ, trên đó có đánh dấu trọng điểm.

Sau khi nghe thấy lời nói của Giang Thành, mọi người nhìn thấy phía trước khoảng 100m có một tòa kiến trúc có tạo hình kỳ quái.

Bởi vì trời tương đối tối nên chỉ lộ ra đường viền khái quát.

Tòa nhà nhìn chung bằng phẳng, có hai thứ giống như xúc tu nhô ra từ bên trong, tên mập chớp mắt, thấp giọng lẩm bẩm: “Trung tâm hoạt động gì mà lại xây dựng trông giống như một con cóc vậy?”

Anh ta vừa dứt lời, mọi người đều lộ ra biểu cảm mình cảm thấy nó giống cái gì đó, hóa ra là giống con cóc.

Tại vị trí cửa của trung tâm hoạt động chỉ có một ngọn đèn duy nhất, vì là cửa kính nên có thể nhìn thấy sau lớp kính trong suốt có mấy tấm áp phích và hộp các tông xếp chồng lên nhau, xem ra gần đây có hoạt động gì đó.

Theo như lời của Viên Tiêu Di, ban đêm ở trung tâm hoạt động không có người trực, nhưng gần đó có ký túc xá sinh viên nên ban đêm yên tĩnh và không thể gây ra quá nhiều tiếng ồn.

Giang Thành dời mắt nhìn chung quanh, cách đó không xa là một dãy ký túc xá, bên trong có mấy phòng vẫn còn đang sáng đèn.

Dù không nhìn rõ nhưng cũng có thể cảm nhận được điều kiện ở ký túc xá sinh viên tốt hơn nơi họ ở rất nhiều.

Sau khi rút lại suy nghĩ của mình, Giang Thành và những người khác không có ý định đi vào bằng cửa chính mà đi một vòng rồi đến phía sau của trung tâm hoạt động.

Theo bản đồ lộ trình do Viên Tiêu Di vẽ, bọn họ nhanh chóng tìm thấy một cửa sổ kính ở một vị trí khó thấy.

"Chúng ta thật sự phải từ chỗ này đi vào sao?" Biểu cảm của Văn Lương Sơn có chút kỳ quái: "Nếu như nhớ không nhầm thì đây là nhà vệ sinh nữ đúng không?"

Giang Thành đưa tay từ bên ngoài chậm rãi đẩy ra, cửa kính tưởng chừng như đã bị khóa vậy mà lại bị đẩy ra, Giang Thành khống chế lực, âm thanh phát ra rất nhỏ.

Sau khi cửa kính được mở ra hoàn toàn, một cơn gió lạnh thổi vào, đứng từ bên ngoài cửa sổ, bên trong tối om, mơ hồ nhìn thấy một dãy phòng nhỏ cạnh tường.

Mỗi khi cuộc tụ họp của Câu lạc bộ Kinh dị kết thúc, thì cánh cửa vào trung tâm hoạt động cũng đều đã bị khóa rồi, nên bọn họ sẽ từ chỗ cửa sổ này nhảy ra ngoài.

Thẩm Mộng Vân lấy điện thoại di động ra muốn nhìn rõ hơn một chút.

Còn chưa kịp bật đèn pin, cổ tay đã bị một bàn tay nắm lấy, sau khi nhìn rõ khuôn mặt, sắc mặt Thẩm Mộng Vân lập tức trầm xuống: "Anh muốn làm gì?"

"Nếu cô muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo thôi tôi." Giang Thành hất tay cô ta ra.

"Tôi biết anh lo lắng ánh sáng sẽ thu hút sự chú ý, nhưng đây là phía sau trung tâm hoạt động, từ hướng của tòa nhà ký túc xá sẽ không thể nhìn thấy chỗ này. Còn nữa, bên trong là

nhà vệ sinh nữ, chắc hẳn anh biết nó có ý nghĩa gì.” Tốc độ nói của Thẩm Mộng Vân rất nhanh.

“Vừa rồi tôi mơ hồ nhìn thấy một số cửa khoang đang khép hờ, anh có chắc bên trong không giấu thứ gì không?” Cô ta tiếp tục nói.

Nhưng sau đó, Giang Thành dùng hành động thiết thực nói cho cô ta biết, bên trong nhà vệ sinh là an toàn, ít nhất tạm thời là như vậy.

Giang Thành nhẹ nhàng trèo qua cửa sổ, sau đó lần lượt mở các cửa nhà vệ sinh ra, may mắn thay đều trống rỗng.

Tên mập và Hòe Dật đều thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng Giang Thành cũng không đi sâu hơn, ngược lại lui về phía cửa sổ, nhìn những ánh mắt bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Để lại mấy người ở bên ngoài tiếp ứng, ai đi vào trong cùng với tôi?”

“Tôi ở lại thì hơn.” Văn Lương Sơn chủ động nói.

Giang Thành liếc anh ta một cái, Văn Lương Sơn cảm thấy áy náy liền tránh ánh mắt của hắn, may mắn là Giang Thành không có ý làm khó anh ta, quay thẳng mặt về phía tên mập nói: “Anh ở bên ngoài, cùng anh ta canh gác.”

“Tôi biết rồi.” Tên mập gật đầu.

“Tôi… tôi cũng sẽ ở lại.” Sư Hiểu Nhã nói với vẻ mặt không tự nhiên: “Giày tôi đang mang không ổn, khi đi sẽ phát ra tiếng động.”

Nói xong cô ta nhấc chân lên, Giang Thành nhìn thấy cô ta đang đi một đôi giày da có gót dày hơn ở phía sau.

Một đôi giày như vậy rõ ràng không thích hợp để lẻn vào trong.

Ngay lúc những người khác chuẩn bị rời đi, một giọng nói khác rõ ràng không hòa hợp lại vang lên: “Tôi cảm thấy tôi cũng nên ở lại thì hơn, tôi không có tác dụng gì mấy, dẫn theo tôi đi cùng sẽ chỉ gây rắc rối cho các cao thủ mà thôi.” Đó là vẻ mặt khiến người ta chán ghét của Vương Kỳ, anh ta nhún vai, tỏ vẻ bất lực, tựa như có chút hối tiếc.

Nghe vậy, Cao Ngôn dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Ánh mắt quét qua khuôn mặt Vương Kỳ, Giang Thành nghiêng đầu thản nhiên nói: “Cũng tốt, người vào càng ít thì mục tiêu càng nhỏ. Nếu đã như vậy, Hòe Dật, anh cũng ở lại đây đi, như vậy giữa các anh còn có người để chăm sóc lẫn nhau.”

Hòe Dật ngay lập tức hiểu ý Giang Thành, mấy người không đi vào trong này thì cần gì phải chăm sóc hay quan tâm, hiển nhiên là Giang Thành đang nhắc nhở mình và tên mập phải cẩn thận với cái tên Vương Kỳ này.

Hòe Dật gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Bởi vì trước đó Giang Thành đã kiểm tra qua nhà vệ sinh, Cao Ngôn và Thẩm Mộng Vân cũng yên tâm nhảy cửa sổ vào trong, Giang Thành chú ý đến động tác của hai người, không nhìn ra sơ hở gì.

Sau khi nhẹ nhàng kéo cửa nhà vệ sinh, ba người bước vào hành lang.

Đường đi bên trong trung tâm hoạt động tương đối phức tạp, điều này liên quan đến kết cấu của toàn bộ tòa nhà, ba người họ đã lựa chọn một con đường an toàn nhất.

Ở cuối hành lang bên phải có một lối cầu thang dẫn lên tầng 4.

Nhà kho bỏ hoang mà Viên Tiêu Di nhắc đến nằm ở một góc khuất trên tầng 4.

Có thể là do những nhiệm vụ trước đã để lại bóng tối tâm lý cho Giang Thành, hiện tại hắn đã hình thành thói quen không bao giờ đi thang máy nếu có cầu thang bộ, khi đi cầu thang bộ phải đi sát rìa chứ không bao giờ đi vào giữa.

Đây là những kinh nghiệm mà một nhóm anh em tốt trong nhiệm vụ đã đúc kết cho Giang Thành.

Trung tâm hoạt động không có đèn, chỉ có một số biển báo an toàn được chiếu sáng lờ mờ, phát ra ánh sáng xanh ảm đạm, tạo cho người ta cảm giác như đang bước vào địa phủ.

Chương 677: Ngờ vực

Cuối cùng cũng đến tầng bốn, mọi người dừng lại trước một cánh cửa thấp, đó là một cánh cửa gỗ có dán một tờ giấy trắng.

Trên tờ giấy trắng có viết dòng chữ "Đừng làm phiền trong giờ nghỉ trưa".

Xem ra chính là nơi này rồi.

Có một cái khóa đen xì xì treo trên cửa.

Sau khi xác nhận lại xung quanh không có gì bất thường, Cao Ngôn lấy từ trong túi ra một sợi dây mỏng, vẫn còn vết rỉ sét, không biết lấy từ đâu ra.

Sau đó liếc nhìn Thẩm Mộng Vân và Giang Thành rồi bắt đầu mở khóa cửa.

Giang Thành tùy ý liếc mắt một cái, sau đó lộ ra một tia khinh thường khó phát hiện, chiêu này quá thô sơ, cũng chỉ là sơ cấp nhập môn mà thôi.

Khoảng một phút sau, cùng với bật ra vang lên, ổ khóa đã được mở ra.

Cao Ngôn tháo khóa cửa, lùi lại sau một bước, tránh vị trí cửa ra, sau đó liếc nhìn Thẩm Mộng Vân từ đầu đến cuối vẫn im lặng.

Ý tứ rất rõ ràng, Giang Thành đã đi vào nhà vệ sinh trước để thăm dò đường đi, còn mình thì vừa mới mở khóa, tiếp theo đến lượt Thẩm Mộng Vân rồi, muốn ăn sẵn để có manh mối là chuyện không thể.

Trong nhiệm vụ, mỗi người đều phải thể hiện giá trị của riêng mình, đó cũng là vốn của sự hợp tác.

Nói theo cách khác, ba người bọn họ mạo hiểm tiến vào, thông tin thu được có chia sẻ với những người bên ngoài hay không, chia sẻ bao nhiêu, thậm chí là thật hay giả, những điều này đều do bọn họ quyết định.

Dẫu sao thì, thông tin là do bọn họ mạo hiểm mới có được, điều này cũng tương đương với việc biến tướng chiếm quyền phát biểu trong đội ngũ.

Thẩm Mộng Vân cũng không chút do dự, tiến lên phía trước, dùng một tay đẩy cánh cửa, vị trí trên tờ giấy trắng, hơi dùng một lực nhẹ, ngay lúc cánh cửa khẽ rung lên, chuẩn bị bị đẩy ra, thân thể cô cũng run lên một cái.

Sau đó, như thể đã phát hiện ra gì đó, bắt đầu mò mẫm trên tờ giấy trắng.

“Sao thế?” Cao Ngôn cau mày hỏi.

“Đằng sau như có thứ gì đó.” Thẩm Mộng Vân nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Giang Thành và Cao Ngôn: “Hai người tránh xa ra một chút, tôi sẽ xé tờ giấy này xuống nhìn xem.”

Giang Thành nhìn Thẩm Mộng Vân với ánh mắt thích thú, nhưng cơ thể vẫn thành thật lùi lại cho đến khi một nửa cơ thể khuất sau lưng Cao Ngôn.

“Lẹt xẹt-”

Sau một loạt tiếng rất nhẹ, mảnh giấy đã xuất hiện trong tay Thẩm Mộng Vân, ước chừng nửa phút sau, không có chuyện gì xảy ra, Thẩm Mộng Vân vẫy tay gọi bọn họ trở lại.

“Hai người nhìn này.” Cô chỉ vào một điểm trên cửa, chính xác là nơi có tờ giấy trắng.

Tại chỗ này xuất hiện mấy vết nứt, không giống như là tự nhiên hình thành, Giang Thành đưa tay sờ sờ: "Hình như bị dao chém."

Sự tồn tại của tờ giấy trắng này có lẽ là để che đi vết dao.

Sau khi đẩy cửa gỗ ra, Thẩm Mộng Vân đi vào trước, Giang Thành đứng thứ hai, Cao Ngôn chậm hơn một bước.

Viên Tiêu Di nói rằng trong nhà kho không có cửa sổ cho nên mọi người cũng không lo bật đèn pin sẽ bị người ngoài tòa nhà chú ý đến, vì thế đều bật hết đèn pin điện thoại di động lên.

Diện tích của nhà kho lớn hơn bọn họ tưởng tượng, gần cửa có mấy chiếc giường được kê, không giống như những chiếc giường trong ký túc xá của họ, những chiếc giường ở đây đều được dựng lên.

Nó gần giống như một chiếc giường xếp, thỉnh thoảng có thể được sử dụng vào giờ nghỉ trưa.

Bên cạnh giường xếp có một ít đồ lặt vặt, giày thể thao, tạp chí, còn có nửa thùng nước khoáng, hình như gần đây có người nghỉ ngơi ở đây.

"Vào trong xem thử đi." Thẩm Mộng Vân đề nghị.

Giang Thành lấy từ trong túi ra một tờ giấy khác, trên đó có đánh dấu một số bố trí của Câu lạc bộ Kinh dị.

Viên Tiêu Di nhớ lại đã nói rằng, vì để cố hết sức che giấu tai mắt của những người khác, bọn họ đã lựa chọn ở trong cùng của nhà kho để chia sẻ những câu chuyện linh dị.

Tất nhiên, đây chỉ là lời nói của cô ta, những người khác trong trường học ngoại trừ cô ra đều không có ai tin điều đó.

Còn bản thân Viên Tiêu Di cho biết, sau khi bạn mình biến mất, cô lại đến đây lần nữa, cố gắng tìm kiếm bằng chứng về

sự tồn tại của bạn mình, nhưng mọi thứ đã không còn như trong trí nhớ của cô nữa.

Mọi dấu vết có thể chứng minh họ từng ở bên nhau đã biến mất, và đây chỉ là một nhà kho cũ bình thường.

Ngoại trừ khu vực bên ngoài, bên trong nhà kho chứa đầy những kệ sắt, không cao lắm và có nhiều mẫu mã khác nhau khiến chúng trông khá lộn xộn.

Trên kệ chất đầy những thiết bị cũ hoặc những gói đồ dùng dạy học chưa mở, Giang Thành dùng tay lau nhẹ, phát hiện chúng phủ đầy bụi.

Toàn bộ nhà kho mang lại cho bọn họ cảm giác như đã bụi bặm từ lâu và chỉ mới được mở ra gần đây.

Càng đi vào bên trong, cảm giác này càng rõ ràng, thậm chí họ còn có cảm giác như bị ngạt thở khi rơi xuống vực sâu của đại dương, Thẩm Mộng Vân không khỏi thắc mắc, trước đây thực sự đã có người đến đây sao?

Cho đến khi đi tới khung sắt cuối cùng, Cao Ngôn mới nhìn Giang Thành đang cầm bản đồ, dường như muốn nói gì đó: "Theo như đánh dấu trên bản đồ thì đây hẳn là căn cứ bí mật của bọn họ. Mỗi lần bọn họ kể những câu chuyện kinh dị đều là ở đằng sau khung sắt này."

Khung sắt giống như một tấm chắn, tạo thành một góc với bức tường phía sau, vừa ngăn cách một không gian vừa khiến nó trở nên rất khuất.

Đối với việc một nhóm nữ sinh tụ tập ở nơi như thế này vào ban đêm để kể chuyện linh dị, Giang Thành cũng không tin.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy cảnh tượng đằng sau khung sắt.

Phía sau có rất nhiều đồ vật lộn xộn chất đống, bao gồm cả bàn ghế cũ, một số hộp các tông dẹt, cùng nhiều dây xích và kệ sắt không rõ mục đích sử dụng.

Nói tóm lại, không có dấu vết hoạt động nào của con người cả.

Nhưng điều kỳ quái là sau khi nhìn thấy những thứ này, ánh mắt ngạo mạn của Giang Thành và Thẩm Mộng Vân đều trở nên đặc sắc.

Cao Ngôn nheo mắt, nhìn qua nhìn lại vài lần, trầm giọng nói: "Quả nhiên đáng nghi."

Thẩm Mộng Vân gật đầu, sau đó dường như đang đáp lại lời nói của Cao Ngôn: "Đồ đạc ở đây quá chật chội."

"Hơn nữa hai người có để ý thấy không, những thứ đặt ở đây tương đối nặng, chẳng hạn như xích sắt, kệ sắt, bàn ghế các loại, rất khó mang vác hay di chuyển."

"Trong nhà kho còn nhiều chỗ trống như vậy, tại sao nhất định phải bỏ gần tìm xa, chất đống những thứ này ở trong cùng?" Cô ta ngưng một chút rồi nói: "Giống như là đang cố ý che đậy điều gì đó."

Giang Thành so sánh bức phác thảo do Viên Tiêu Di vẽ theo trí nhớ, tìm ra vị trí ngồi của các cô gái đầu tiên khi bọn họ kể những câu chuyện kinh dị.

Bọn họ xếp thành vòng tròn, mỗi người một chiếc ghế, dù sao thứ không thiếu nhất trong nhà kho chính là bàn ghế cũ.

Theo như lời của Viên Tiêu Di, vì nhút nhát nên cô đã cố tình chọn tư thế dựa lưng vào tường, như vậy ít nhất cô sẽ được an toàn ở phía sau và cảm thấy thoải mái hơn.

Giang Thành đi vào trong góc, so sánh bản phác thảo, sau đó chỉ vào mấy cái hộp lớn dựa vào tường nói: "Dời mấy cái

này đi.”

Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn ngay lập tức bắt tay vào làm, chiếc thùng rất nặng, bọn họ lại không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào nên khá khó khăn, phải mất gần 10 phút mới dọn sạch hoàn toàn những đồ đạc lộn xộn, để lộ bức tường xi măng đen sì phía sau.

“Thế nào?” Cao Ngôn thở hổn hển hỏi.

Giang Thành ngồi xổm ở bên tường, sau đó đem điện thoại di động dí sát vào tường, từng chút một di chuyển, thỉnh thoảng so sánh với bản vẽ trên tay, ước chừng 2 phút sau, Giang Thành đột nhiên nói: “Tìm được rồi.”

Nghe vậy, Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn lập tức tới gần, Giang Thành chỉ vào bức tường xi măng sẫm màu nói: “Nhìn xem, ở đây có rất nhiều dấu vết do ma sát để lại.”

Bởi vì vấn đề ánh sáng, dấu vết không rõ ràng lắm, nhưng một khi bị soi ra thì rõ hơn rất nhiều, trên đó vẫn còn một số vết nứt nông.

Giang Thành tiện tay lấy một cái ghế, đặt lưng ghế áp vào tường, Thẩm Mộng Vân có thể thấy rõ con vít dùng để cố định ở lưng ghế nhô ra rõ ràng, vị trí vừa vặn trùng khớp với vết xước.

Chương 678: Dấu vết

Nhìn thấy cảnh tượng này, Cao Ngôn cau mày, sau đó nhìn về phía Giang Thành nói: "Đây chắc hẳn chính là thứ mà Viên Tiêu Di đã để lại lúc đó."

Giang Thành không có phản ứng gì đối với những lời Cao Ngôn vừa nói, chỉ dựa vào mỗi điểm này đã vội vàng đi đến kết luận, Giang Thành cảm thấy có vẻ quá vội vàng.

Hắn tiếp tục xem xét bản phác thảo, sử dụng những vết xước làm điểm tham chiếu cho những manh mối khác.

Hắn lùi lại vài bước, sau đó tìm được một vị trí ở giữa, rồi nhìn về hướng mình đang đối mặt, nơi cũng có đống đồ lộn xộn chất đống.

Lần này không có Thẩm Mộng Vân hay Cao Ngôn, Giang Thành một mình dọn dẹp ở phần trên của đống đổ nát, theo dấu vết trên bản vẽ thì ở đây hẳn là có một tấm gương lớn.

Những cô gái này đã từng mời tiến gương ở đây.

Phương pháp cũng có rất nhau, theo trí nhớ của Viên Tiêu Di, cô là người nhát gan nhất trong số tất cả mọi người, không tham gia vào bất kỳ phương pháp nào trong số này.

Nhưng cô đã quan sát qua, theo những gì có thể nhớ, đã có người từng đứng trước gương chỉ vẽ lông mày một bên, còn có người quay lưng vào gương gọt táo, vừa gọt táo vừa khẽ gọi tên của mình, trong quá trình đó bất luận là xảy ra chuyện gì cũng không được dừng lại…

Sau đó, tên mập còn thầm phàn nàn với Giang Thành, đây nào phải là hiệp hội kinh dị, đây đúng là một cuộc thi bất chấp

tử thần mà, hơn nữa còn là ở mức độ chung kết.

Sau khi loại bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Giang Thành phát hiện trước mặt chỉ có một bức tường, không tìm thấy chiếc gương nào hết.

Nhưng vào lúc này, Thẩm Mộng Vân đi tới, dùng đầu ngón tay chậm rãi sờ soạng trên tường, một lúc sau mới dừng lại ở một chỗ, sau đó xoa xoa ngón tay, dùng giọng khẳng định nói: "Chắc hẳn chính là chỗ này rồi, có cảm giác dinh dính, tôi nghĩ bọn họ chắc chắn không dám khoan lỗ trên tường để lắp gương, rất có thể họ đã dùng băng dính dán lên tường".

"Băng dính có thể được gỡ ra nhưng vẫn còn một ít keo dính lại."

Còn chưa nói xong, Cao Ngôn đã lên tiếng "Hửm?", sau đó vươn tay lấy ra thứ gì đó từ chiếc hộp cũ trên kệ sắt.

Nó trông giống như một mảnh vỡ của một thứ gì đó, một mảnh rất nhỏ, trơn nhẵn, còn lấp loáng.

"Là một mảnh vỡ của gương." Cao Ngôn đưa mảnh vỡ cho Giang Thành.

"Xem ra ở đây không những chỉ có một chiếc gương, còn bị làm vỡ rồi." Thẩm Mộng Vân nhìn chung quanh, suy đoán nói: "Chắc chắn có người vội dọn dẹp hiện trường nên không kịp kiểm tra cẩn thận."

"Ai nhất định phải xóa dấu vết về sự tồn tại của những cô gái đó?" Thẩm Mộng Vân nhìn chằm chằm vào bức tường và tự nhủ.

Cao Ngôn dừng lại, nói với giọng âm u và lạnh lùng: "Còn có thể là ai nữa? Nhất định là trường học này. Tôi đoán trường học đã biết chuyện gì đó xảy ra với những cô gái đó và không muốn chịu trách nhiệm nên đã cố gắng hết sức để xóa đi mọi dấu vết về sự tồn tại của họ, muốn trốn tránh trách nhiệm."

“Nhưng điều này chỉ có thể giải thích rằng ban quản lý cấp cao của trường không thừa nhận sự tồn tại của những cô gái này, nhưng còn những học sinh thì sao?” Thẩm Mộng Vân không để ý đến Cao Ngôn, quay lại và hỏi thẳng: ” Trường học có rất nhiều học sinh, anh giải thích thế nào khi mà bọn họ cũng nói không biết, chưa bao giờ nhìn thấy những nữ sinh mất tích này?

“Nơi đây dù gì cũng là một trường đại học, nhiều học sinh như vậy, cho dù có cố gắng giữ bí mật, chỉ sợ cũng không làm được. Hơn nữa, học sinh mất tích không chỉ có một học sinh, mà là năm!” Thẩm Mộng Vân nhấn mạnh: “Còn thuộc các khoa viện khác nhau, muốn làm được điều này là rất khó.”

Hai người nói chuyện hồi lâu, chợt nhận ra Giang Thành vẫn không lên tiếng, ngay từ đầu tiên, hắn đã trầm mặc rồi.

Cao Ngôn vừa rồi cũng chỉ là lỡ lời, đưa ra một giả thuyết mà thôi, không ngờ Thẩm Mộng Vân lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, hiện tại ngược lại khiến anh ta có chút xấu hổ.

Vì thế Cao Ngôn nhìn Giang Thành, đổi chủ đề hỏi: “Anh Giang, anh nghĩ thế nào?”

Giang Thành dùng ngón tay cầm mảnh vỡ của gương, vẻ mặt rất kỳ quái, Cao Ngôn nhìn theo ánh mắt của Giang Thành, cũng không phát hiện có gì sai trái, liền hỏi lại: “Anh Giang?”

“Anh vừa lấy mảnh vỡ ở đây phải không?” Giang Thành chỉ vào một chiếc hộp lớn nói. Đó là một chiếc hộp carton, loại dùng để đóng gói đồ gia dụng. Nó được đặt trên kệ phía trên tầng hai, cách mặt đất khoảng 1,5 mét.

“Đúng vậy.” Cao Ngôn gật đầu, chỉ vào chiếc hộp nói: “Chính là ở đây.”

Giang Thành cầm mảnh vỡ đi tới, tìm đến vị trí mà Cao Ngôn nói, hắn phát hiện trên hộp có một vết xước nhỏ, giống như bị vật gì sắc nhọn cào xước, nhưng lực có hạn, không xuyên qua được.

Giang Thành dùng mảnh vỡ để làm xước trên hộp carton, nhận thấy hình dạng và kích thước của các mảnh vỡ đều phù hợp với chỗ bị xước kia.

Ngay sau đó, như thể đã xác minh được một suy đoán đáng sợ nào đó, Giang Thành lập tức quay lại nhìn vào bức tường mà mình đã dọn sạch một nửa, chỉ để lại nửa trên.

"Phần bên dưới cũng dọn dẹp đi, nhanh!" Giang Thành chỉ vào tường, giọng điệu trở nên khẩn trương.

Nghe được lời này, Thẩm Mộng Vân không dám lơ là hắn, bọn họ biết Giang Thành nhất định đã phát hiện ra điều gì đó phi thường, nếu không thì sẽ không như thế này.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy vẻ mặt này của Giang Thành.

Lần dọn dẹp này chỉ diễn ra chưa đầy 2 phút, sau khi dùng dây xích tháo chiếc túi cuối cùng ra, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Chỉ thấy ở vị trí cách mặt đất khoảng 1 mét, trên bức tường xi măng tối màu đầy dấu vết do chặt chém để lại.

Trong đó có một nhát ở giữa thậm chí còn để lại một vết nứt trên tường.

"Làm sao… làm sao lại như này?" Sắc mặt Cao Ngôn đột nhiên thay đổi, nơi đây như đột nhiên biến thành hiện trường giết người phân xác vậy.

"Có người dùng dao chém vỡ gương." Nhìn chằm chằm vào vết dao hung ác trên tường, trong mắt Giang Thành dâng

lên thứ gì đó: “Cho nên mảnh gương mới có thể bay cao và xa như vậy, còn có thể để lại dấu vết trên hộp gỗ.”

Chương 679: Thiên thần áo trắng

“Cái này không phải là do người đến dọn dẹp dấu vết làm đấy chứ, bởi vì không cần thiết, ngược lại sẽ chỉ lưu lại nhiều dấu vết hơn.” Thẩm Mộng Vân suy nghĩ một chút rồi nói.

Sau cú sốc ban đầu, Cao Ngôn cũng bình tĩnh lại, tất cả manh mối tìm được đều đan xen vào nhau như một tấm lưới vô hình.

“Nếu không phải là do người đến dọn dẹp dấu vết làm, vậy thì là ai làm? Cũng không thể nào là do chính các cô gái mất tích kia làm chứ?”

Nhưng chính câu nói tưởng như vô tình này của Cao Ngôn lại mang đến cho người khác những ý tưởng mới, nhìn mảnh gương trong tay, Giang Thành trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có khi nào là vào cái đêm chia sẻ những câu chuyện kinh dị kia, trong quá trình này đã xảy ra chuyện gì đó?”

Thẩm Mộng Vân cũng có cảm giác đó, quay đầu nhìn hắn, lập tức bổ sung: “Hai người còn nhớ không, Viên Tiêu Di nói bọn họ đã từng đứng trước gương để mời gương tiên tới, có khi nào chuyện bọn họ mất tích có liên quan đến tấm gương này không?”

“Trong khi chia sẻ những câu chuyện kinh dị, chiếc gương đã xảy ra biến cố đáng sợ nào đó, dẫn đến việc bọn họ buộc phải chém nó thành nhiều mảnh để kết thúc nghi thức.”

Ngay khi ý tưởng này được đề xuất, trong lòng của mọi người đều có một cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó.

Phải nói rằng suy đoán này là hoàn toàn có căn cứ.

Hơn nữa dựa vào tình hình hiện tại, rất hiển nhiên là bọn họ đã thất bại, ngoại trừ để lại một Viên Tiêu Di tinh thần hoảng hốt ra, năm nữ sinh còn lại đều đã mất tích.

"Không tệ." Sắc mặt Cao Ngôn hơi tối sầm, anh ta nói bằng giọng kỳ quái: "Điều này cũng có thể giải thích cho việc tại sao chỉ có một mình Viên Tiêu Di là không sao, bởi vì cô ấy nói mình nhát gan, nên hoàn toàn không dám tham gia vào nghi thức mời gương tiên."

Tự gây nghiệp không thể sống sót, suy cho cùng, những nữ sinh mất tích này chẳng qua chỉ là một nhóm những đứa trẻ mới vào đại học, ngây thơ không có kinh nghiệm, hoàn toàn không thể hiểu được sự khủng khiếp của những thứ kia.

Cùng với sự tuyệt vọng khi thực sự phải đối mặt với chúng.

Trong quá trình tìm kiếm lục soát sau đó, bọn họ lại lần lượt phát hiện ra một số manh mối mới, nhưng những manh mối này chỉ có thể chứng minh có người đã từng đến đây chứ không thể xác nhận danh tính của người đó.

Những gì bọn họ cần là những manh mối trực tiếp hơn.

Người phá vỡ thế bế tắc là Thẩm Mộng Vân, cô ta vừa mới di chuyển một cái hộp gỗ nặng trịch, vô tình liếc nhìn phía trên đầu, chợt phát hiện ra một bóng đen.

Phía trên một chiếc kệ sắt tương đối gần với bọm họ.

Nó trông giống như một chiếc túi màu đen, bên trong phồng lên chứa đầy đồ đạc, rất khó nhận thấy trên nền xám của nhà kho.

"Đó là cái gì?" Thẩm Mộng Vân chỉ vào đó rồi nói.

Chiếc túi này ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, nó được đặt ở một vị trí kỳ lạ và rất khó tiếp cận.

Cho mọi người cảm giác rằng, người đặt túi sau khi đã đặt lên rồi thì không sẵn sàng lấy nó xuống nữa.

“Là… một cái túi màu đen?” Cao Ngôn không chắc chắn nói.

“Lấy xuống xem thử.” Giang Thành đi tới, đứng ở dưới kệ sắt.

Lúc này mọi người mới nhận ra vị trí của chiếc túi khó đến mức nào, cách mặt đất gần 3 mét.

Bọn họ tìm kiếm xung quanh khu vực một thời gian ngắn và không thấy thứ gì giống như chiếc thang để sử dụng.

Sau khi kiểm tra độ chắc chắn của kệ, Thẩm Mộng Vân quay đầu nhìn Giang Thành và hai người, nhỏ giọng nói: “Tôi có thể lên tháo nó ra, nhưng cần người giúp tôi.”

Giang Thành không chút do dự bước tới, nói như một chính nhân quân tử: “Có tôi ở đây, cô Thẩm, cô cứ yên tâm.”

Thời gian cấp bách, cứ ở lại đây thêm một phút đều sẽ gặp nguy hiểm, Thẩm Mộng Vận cũng không do dự nữa, cô tìm một góc tốt, giẫm lên khoảng trống ở giữa, trèo lên khung sắt, ngay khi cô chuẩn bị tiếp cận chiếc túi màu đen, đột nhiên cảm thấy một đôi tay chạm vào eo cô, còn có xu hướng sờ xuống phía dưới.

“Cô Thẩm.” Phía dưới truyền đến giọng nói của Giang Thành: “Cô cứ buông ra cũng không sao, tôi có thể đỡ eo cô.”

Cứ giằng co như vậy khoảng một phút, Thẩm Mộng Vân cởi chiếc túi màu đen ra, sau đó người cũng xuống dưới, Giang Thành mới luyến tiếc buông tay ra.

Nhưng ngay khi Thẩm Mộng Vân nhìn hắn, người đàn ông lại đột nhiên thở dốc, dường như vừa rồi đã bỏ ra rất nhiều công sức vậy.

Cao Ngôn khác với Giang Thành, sự chú ý của anh ta hoàn toàn bị chiếc túi màu đen thu hút, nhất thời ba người nhìn chằm chằm vào chiếc túi một lúc, vậy mà lại không có ai dám mở ra.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Mộng Vân nghiến răng nghiến lợi bước tới, cởi nút thắt trên chiếc túi màu đen, bên trong là một ít quần áo, giày dép các loại.

Sau khi đặt những thứ đã sắp xếp riêng ra, ánh mắt của mấy người trở nên khó hiểu.

Trông có vẻ tất cả đều là quần áo của phụ nữ, nhưng điều khiến Giang Thành thực sự quan tâm lại là hai thứ trong số đó.

Một cái là áo khoác blouse trắng tinh, rất giống với loại được mặc ở bệnh viện, còn có một bộ đồ bơi, bên trong bộ đồ bơi còn có một cặp kính bơi, nhìn trông rất chuyên nghiệp.

Điều này lập tức khiến họ nhớ đến những gì Viên Tiêu Di đã đề cập về hai cô gái mất tích tên là Tiểu Đình và Tiểu Nhiên.

Tiểu Đình đang học y khoa và Tiểu Nhiên ở trong đội lặn của trường.

Vừa vặn trùng khớp.

“Hai người mau tới xem cái này đi.” Cao Ngôn từ trong túi lấy ra một đôi giày, đôi giày này khác với những đôi giày khác vừa mới được đổ ra, đế giày giống như được khảm bằng những chiếc đinh thép, cũng chính vì điểm này nên chúng được treo trong túi.

Đây là một đôi giày chạy bộ rất chuyên nghiệp, Giang Thành cầm lấy, nhìn cỡ giày là cỡ 38.

“Là Tiểu Lâm.” Thẩm Mộng Vân cầm lấy chiếc giày nói.

Tiểu Lâm cũng là một trong năm cô gái mất tích, ở trung tâm giáo dục thể chất, cuối cùng biến mất ở sân thao trường bỏ hoang phía đông trường học.

Thẩm Mộng Vân quỳ xuống nhặt lên một vật gì đó nhọn ở phía trước, giống như đầu mũi tên, phía sau có tay cầm bằng gỗ, hình như là một dụng cụ: "Đây là cái gì?"

Giang Thành liếc nhìn một cái, nói: "Dao điêu khắc đất sét, dùng để chạm khắc."

Rõ ràng công cụ này thuộc về Tiểu Ngữ, người đến từ Học viện Mỹ thuật, và câu chuyện cô kể trước khi biến mất tình cờ có liên quan đến Phòng Điêu khắc.

Nhưng chính thái độ không quan tâm của Giang Thành đã khơi dậy sự tò mò của Thẩm Mộng Vân, cô ta quay đầu lại nhìn sang Giang Thành, trong môi trường tối tăm, chỉ có thể nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt của hắn.

Do dự một lát, cuối cùng cô vẫn hỏi: "Anh là làm nghề gì?"

Giang Thành dừng một chút: "Thiên thần áo trắng."

"Anh là bác sĩ?" Ngữ khí của Thẩm Mộng Vân có chút nghi hoặc, trực giác của phụ nữ mách bảo, người đàn ông này không đơn giản như vậy.

Giang Thành do dự một lát, sau khi tiếp tục lên tiếng, ánh mắt Thẩm Mộng Vân đột nhiên thay đổi.

"Cứ coi tôi là bác sĩ đi." Giang Thành đặt đồ vật trong tay xuống cũng không nhìn cô ta, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đều là béo nước tình cờ gặp nhau, cuối cùng lại trở thành những người xa lạ, hỏi nhiều thế để làm gì."

Giọng nói lạnh lùng khác thường, so với lúc nãy như hai người hoàn toàn khác nhau, Thẩm Mộng Vân có thể cảm nhận

được vị đắng chát trong sự lạnh lùng của người đàn ông xa cách với những người khác này.

"Cũng là một người đáng thương…" Thẩm Mộng Vân thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng cô ta nhất định không ngờ rằng Giang Thành biết được loại dụng cụ này từ một khách hàng phục vụ, một ngày nọ, khách hàng cảm thấy không khỏe nên yêu cầu hắn đến tư vấn, kết quả là trong quá trình thực hiện chồng của khách hàng đã quay trở về, hắn đành phải đến trốn dưới tầng hầm của nhà khách hàng.

Dưới tầng hầm chứa đầy các tác phẩm điêu khắc bán thành phẩm, nguyên liệu thô và dụng cụ, hắn gần như dành thời gian cả đêm để nghiên cứu về chúng, và cảm thấy chúng cũng khá thú vị.

Chương 680: Đến rồi

Trên kệ vẫn còn một thứ cuối cùng, là một cuốn sổ ghi chép bìa đen, lật trang đầu tiên ra, trên đó viết ba chữ Đồng Kiến Huệ rất đẹp.

Cái tên này mọi người đều không còn xa lạ gì nữa, cô gái mất tích cuối cùng cũng đã được xác định danh tính.

Theo Viên Tiểu Di, Tiểu Huệ là học bá, ngoài việc đến lớp và tham gia hoạt động câu lạc bộ, hầu như không có sở thích nào khác, nếu muốn tìm cô ấy, cứ đến thư viện tìm là thấy, cả ngày cô đều ở đó.

Nhưng khi mở cuốn sổ ra xem bên trong viết gì, mọi người đều ngạc nhiên phát hiện mảnh giấy dường như đã bị ngâm trong nước, nội dung bên trong đã bị nhòe hết.

Mục đích đến đây của bọn họ đã đạt được, hiện tại có thể chắc chắn, năm cô nữ sinh mất tích là có thật chứ không phải do Viên Tiểu Di tưởng tượng ra.

Những vết dao để lại trên tường và những mảnh vỡ của gương đều nói với bọn họ, đêm đó ở đây đã xảy ra chuyện rất đáng sợ.

Mọi người đều có cảm giác, đây có lẽ mới là chân tướng mà người sau này xóa sạch dấu vết thật sự muốn che đậy.

“Nơi này không nên ở lại lâu, nếu như manh mối đã tìm được tương đối rồi, thì mau rời khỏi đây thôi.” Cao Ngôn nhìn quần áo rải rác trên mặt đất, trong mắt hiện lên một chút không tự nhiên.

Cuộc khám phá lần này đã thu hoạch được không ít, nhưng nó cũng là lời cảnh tỉnh đối với bọn họ.

“Chờ đã.” Giang Thành ngăn cản, sau đó nhanh chóng bắt đầu thu dọn đồ đạc dưới đất, nhét quần áo, giày dép các loại trở lại túi.

Nhưng ngay khi Giang Thành lặp lại thủ đoạn cũ, định kéo Thẩm Mộng Vân lên, yêu cầu cô đặt chiếc túi trở lại vị trí cũ thì bất ngờ đã xảy ra.

Thẩm Mộng Vân không biết xảy ra chuyện gì, thân thể khẽ run lên, sau đó từ trên kệ trực tiếp ngã xuống, may mắn thay Giang Thành nhanh tay nhanh mắt ôm được cô ta, nhưng dù vậy, hai người đều loạng choạng lùi về sau một đoạn khá xa , cuối cùng ngã vào nhau.

“Sao lại bất cẩn như vậy?” Cao Ngôn bước nhanh tới.

Nhưng sau khi nhìn thấy rõ biểu cảm của Thẩm Mộng Vân, ánh mắt của Cao Ngôn hơi thay đổi, trên mặt cô tràn đầy sợ hãi, đôi vai vẫn còn đang run rẩy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Giang Thành lập tức nhận ra Thẩm Mộng Vân có gì đó khác lạ, cô tựa vào người hắn như một con mèo con, đôi môi trắng bệch.

“Người.” Thẩm Mộng Vân trong mắt tràn đầy sợ hãi: “Có người!”

Nghe vậy, Cao Ngôn lập tức cảnh giác, quét đèn điện thoại di động nhìn quanh, vội vàng nói: “Người ở đâu?”

Sau khi đã bình tĩnh hơn một chút, Thẩm Mộng Vân mới ổn định lại, sau đó đứng dậy, hít một hơi thật sâu, chỉ vào một cái kệ cách đó không xa nói: “Ở… ở ngay kia, người đó đang đứng ngay phía sau kệ, vừa rồi vì tôi đứng trên cao nên đã nhìn thấy”.

Mọi người nhìn theo hướng Thẩm Mộng Vân chỉ, ở đó có một cái kệ hàng.

Nó cũng giống như những cái trước mặt họ, gần các kệ thì tối, các tầng dưới chứa đầy các loại hộp, từ góc nhìn của họ, không thể nhìn thấy phía sau chiếc kệ.

Là phúc hay là họa, là họa có muốn tránh cũng không được, không cần thảo luận, Giang Thành và Cao Ngôn chậm rãi đi về phía kệ hàng, có lẽ khoảnh khắc vừa rồi đã để lại bóng đen tâm lý trong lòng Thẩm Mộng Vân, lần này cô lựa chọn đi theo phía sau Giang Thành.

Một nhóm ba người đánh bọc sườn tiến về phía sau chiếc kệ.

"Phù…" Cao Ngôn đứng cạnh kệ thở dài một hơi nhẹ nhõm, lấy mu bàn tay lau đầu, quay người nói: "Cô Thẩm, không có người, có khi nào là do cô đã quá căng thẳng, nhìn nhầm rồi không."

Khi đến gần hơn, có thể thấy trên kệ có đủ thứ, bao gồm hộp, quả bóng rổ xì hơi và bóng chuyền, cùng vài chậu hoa lẫn lộn.

Những thứ này tối đen, đến mức khi nhìn từ xa, có nói là đầu người cũng không có gì kì lạ.

"Thật sự là tôi đã nhìn nhầm sao?" Sau khi nhìn thấy tình trạng sau kệ, Thẩm Mộng Vân cũng có chút nghi ngờ đối với những gì mình nhìn thấy.

Kỳ thực hiện tại cách nhận dạng tốt nhất chính là quay lại vị trí ban đầu, để Thẩm Mộng Vân lần nữa leo lên xác nhận, nhưng trong lòng mọi người theo bản năng đều cự tuyệt lựa chọn này.

Nơi này nhất định có tà ác, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, mọi người đều cho rằng tốt nhất không nên tìm thêm chuyện

nữa.

Tuy rằng không tiện để Thẩm Mộng Vân quay trở lên diễn lại lần nữa, nhưng Giang Thành cũng không có ý định cứ như vậy bỏ cuộc, hắn suy nghĩ một chút, hỏi Thẩm Mộng Vân: "Người mà cô vừa nhìn thấy, đại khái ở vị trí nào?"

Thẩm Mộng Vân hồi tưởng lại một chút, sau đó chỉ vào một chiếc hộp trên tầng ba bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Đại khái là ở chỗ này."

Nói xong, cô lại nói với giọng điệu không chắc chắn: "Tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy một cái bóng, giống như đầu người núp ở phía sau, bởi vì lúc đó tôi quá căng thẳng, cho nên…"

Giang Thành sơ bộ ước tính một chút, dựa vào chiều cao này, nếu thật sự có người đứng phía sau, vậy thì chiều cao của người này khoảng 1. 6 mét, mới có thể xuyên qua khe hở trên tầng ba, vừa đủ cho Thẩm Mộng Vân đang đứng ở vị trí trên cao, chỉ nhìn thấy cái đầu.

Mà chiều cao này… có phải là quá trùng hợp rồi không?

"Anh Giang, chúng ta mau rời khỏi đây đi." Cao Ngôn không biết có phải đã nhận ra điều gì không, cứ luôn không ngừng thúc giục rời đi.

Ngay cả Thẩm Mộng Vân sắc mặt cũng tái nhợt, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa, tựa hồ lo lắng sau cửa lại đột nhiên xuất hiện một bóng người khác.

"Giúp tôi soi đèn đi." Giang Thành không do dự nữa, nhanh chóng đi về phía kệ, mặt sau của kệ khá bừa bộn, gần như không có chỗ để bước.

Nhưng may mắn thay, những thứ chất đống là những hộp các tông dễ di chuyển, những quả bóng cũ, v. v. , và chiều cao tổng thể tương đối thấp nên việc giấu người bên trong là không thực tế.

Quay đầu nhìn về phía trước chỗ Thẩm Mộng Vân đứng trên kệ, sau đó dựa vào vị trí mà Thẩm Mộng Vân nói đã nhìn thấy người ở đâu, Giang Thành vượt qua chướng ngại vật, đi đến gần địa điểm cô nói.

Dùng điện thoại di động nhìn xung quanh, dùng tay lau nhẹ, trên kệ hàng có một lớp bụi, rõ ràng đã lâu không có người động tới.

Giang Thành cúi đầu, dường như không muốn bỏ cuộc, nhưng ngay sau khi hắn dùng chân dịch chuyển một chiếc hộp trên mặt đất, cảnh tượng tiếp theo khiến đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại.

Chỉ thấy một vũng vết nước bên cạnh chiếc hộp.

Cùng lúc đó, giọng nói của Thẩm Mộng Vân cũng truyền tới, mang theo chút sợ hãi: "Đúng, … Đúng rồi, chính là ở đó, người mà tôi nhìn thấy vừa rồi chính là đứng ở vị trí của anh!"

Vài giây sau, Giang Thành mới lấy lại bình tĩnh, vì vấn đề góc độ nên từ vị trí của Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn không thể nhìn thấy vệt nước.

Suy nghĩ một lúc, Giang Thành quyết định nói cho bọn họ phát hiện này, đồng thời cũng muốn thử phản ứng của bọn họ.

Quả nhiên, khi phát hiện ra vệt nước, cả Thẩm Mộng Vân nói nhìn thấy người và Cao Ngôn, đều đột nhiên tái mặt.

Bọn họ cũng muốn tự lừa dối mình rằng đó chỉ là do nhà kho bị rò rỉ hay gì đó, nhưng làm sao lại có chuyện trùng hợp đến như vậy?

"Vậy nên… nãy giờ luôn có một người đứng ở đây quan sát chúng ta?" Đầu lưỡi của Cao Ngôn có chút run rẩy.

Đột nhiên, nỗi sợ hãi về bóng tối xung quanh bọn họ tăng lên gấp bội.

Suy cho cùng, ban đầu đó chỉ là sự nghi ngờ nhưng giờ đây, điều đó đã được chứng thực.

Mấy người bắt đầu thục mạng chạy khỏi nhà kho, quay trở lại theo con đường ban đầu, đi trong hành lang sâu hun hút, Giang Thành bật điện thoại di động, nhìn vào con đường phía trước, trong khi Cao Ngôn cảnh giác cao độ phía sau.

Chương 681: Suy nghĩ quá mức

Hành lang tương đối tối, hai bên là những cánh cửa, cho người ta cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra, sau đó một đôi tay sẽ duỗi ra, kéo người vào bên trong.

Một âm thanh yếu ớt bay tới.

"Hai người có nghe thấy gì không?" Thẩm Mộng Vân nhỏ giọng nói.

Mọi người đều đã nghe thấy, nhưng không có ai đáp lại lời cô ta, lúc này dây thần kinh của mọi người đều đang căng thẳng tột độ.

"Tí tách."

Giang Thành cau mày.

Bây giờ bọn họ cuối cùng đã nghe rõ.

Đó là tiếng nước nhỏ giọt.

"Tí tách."

"Tí tách."…

Cho người ta cảm giác như vòi không được vặn lại chặt, hoặc là dùng lâu đã bị hỏng.

Nước tụ lại từng chút một ở đầu vòi rỉ sét sau đó tụ lại thành giọt, cuối cùng giọt nước không chịu nổi, nhỏ xuống vỡ tan trên nền xi măng.

Nhưng mọi người đều biết rõ điều đó.

Chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Bởi vì bọn họ không thể xác định được tiếng nước nhỏ giọt đó ở đâu.

Âm thanh dường như đến từ mọi hướng.

Đột nhiên, Thẩm Mộng Vân đang trầm tư đụng phải Giang Thành, Cao Ngôn phản ứng nhanh hơn, mới tránh gây ra tai nạn dây chuyền.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cao Ngôn trầm giọng hỏi, liên tục áp lực cao, khiến tất cả mọi người rơi vào trạng thái thần hồn nát thần tính.

Thẩm Mộng Vân nhìn Giang Thành, hắn đang đi phía trước tiên đã dừng chân lại trước.

Giang Thành luôn giới hạn độ sáng của điện thoại di động ở một phạm vi nhất định, sau khi nhìn thấy vệt nước, Giang Thành đã biết rằng thứ trong ký túc xá đã phát hiện ra bọn họ.

“Không còn đường nữa rồi.” Giang Thành giơ điện thoại lên, Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn trợn tròn mắt, cách đó mười mét là một bức tường xi măng xám xịt, giống như một ngôi nhà thô sơ chưa sơn sửa vậy.

” Không còn đường nữa rồi …” Cao Ngôn tựa hồ không thể tin vào mắt mình: “Làm sao có thể chứ, lúc đến vẫn còn bình thường cơ mà?”

Theo như kinh nghiệm của anh ta vốn dĩ không nên hoảng sợ như vậy, nhưng bạn biết đấy, đây mới là đêm đầu tiên ở đây, ngày đầu tiên đã như vậy rồi, thì sau này…

“Đừng hoảng sợ.” Giang Thành nhìn bức tường đột nhiên xuất hiện trước mặt: “Nếu như con đường này đã bị chặn, chúng ta đổi đường khác để đi là được.”

Cách đây không lâu chỗ này là cầu thang, bọn họ từ đây đi lên, bây giờ nếu đi đường khác, nguy hiểm sẽ càng lớn hơn.

Sau khi Cao Ngôn bình tĩnh lại, liền đưa tay ra ngăn cản Giang Thành đang định quay người rời đi: "Anh Giang, tôi nghĩ chúng ta không nên đổi đường khác thì tốt hơn. Đây rõ ràng là vật cản trở do thứ đó cố ý bày ra, mục đích chính là buộc chúng tôi phải đi con đường khác."

"Con đường khác sẽ chỉ càng nguy hiểm hơn mà thôi." Cao Ngôn nhìn chằm chằm vào Giang Thành và nói một cách chắc chắn, dù sao đây không phải là lần đầu tiên chuyện như vậy xảy ra với anh ta rồi.

Giang Thành quay đầu lại, ánh mắt không rõ là ý gì nhìn Cao Ngôn, một lát sau mới hỏi: "Vậy ý kiến của anh là gì?"

"Chúng ta đi lên kiểm tra xem thế nào." Cao Ngôn nói: "Tôi đoán đây có thể là bị quỷ đưa, là thuật che mắt, chúng ta nghĩ cách thử xem có phá được nó hay không."

Giang Thành gật đầu, chắp tay trước mặt Cao Ngôn: "Tiền bối nói có lý, xin mời."

"Tôi?" Cao Ngôn ngạc nhiên hỏi, sau đó trên mặt viết đầy dòng chữ: hai người là nghiêm túc đấy à? thực sự yên tâm để tôi đi một mình sao?

Theo ánh mắt của Cao Ngôn nhìn ra, Thẩm Mộng Vân rất tự nhiên tránh ánh mắt của anh ta.

Bây giờ sự nghi ngờ của Giang Thành đối với Cao Ngôn đã lên một tầm cao mới, bức tường đột nhiên xuất hiện trước mặt được làm bằng xi măng và hoàn toàn không khớp với những bức tường sơn xung quanh.

Nếu nói tương tự, Giang Thành cảm thấy nó ngược lại… rất giống bức tường của nhà kho.

Trong đầu Giang Thành nảy ra một suy đoán táo bạo, chẳng lẽ bọn họ vẫn còn ở trong nhà kho, chưa từng rời đi

sao? Hành lang trước mặt bọn họ chẳng qua là bị quỷ đưa, tất cả đều là giả.

Trong hoàn cảnh như vậy, nếu hấp tấp xông lên kiểm tra, mới xảy ra chuyện.

Theo lẽ thông thường, Cao Ngôn không thể nào đến một trò lừa đảo như vậy cũng không phát hiện ra.

Hai điểm.

Ánh mắt Giang Thành quét qua khuôn mặt có chút hoảng hốt của Cao Ngôn.

Hoặc là tên này là quỷ đóng giả, dẫn dụ bọn họ đi đến chỗ chết, hoặc là tên này đúng là rất ngu ngốc, bị cảnh tượng trước mắt là cho sợ hãi.

Bất luận là điểm nào đi nữa, Giang Thành đều có lý do để giữ khoảng cách với anh ta.

Thấy không có người ủng hộ mình, Cao Ngôn cũng không dám đi một mình, chỉ có thể lạnh lùng nói: "Hay là… đợi thêm một lát nữa đi, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác."

"Hai người mau nghe đi." Thẩm Mộng Vân đột nhiên nhìn về phía bóng tối phía sau, ngắt lời: "Tiếng nước nhỏ giọt… hình như gần hơn rồi."

Giang Thành chăm chú lắng nghe, một lát sau, sắc mặt thay đổi.

Quả thực, sự mơ hồ do khoảng cách tạo ra đang dần dần rút đi, nếu như nói nguồn truyền đến âm thanh vừa rồi cách 30 mét thì bây giờ đã là 20 mét.

Mà Giang Thành tin chắc rằng khoảng cách này sẽ ngày càng gần hơn khi thời gian trôi qua.

Đột nhiên, Giang Thành như đã nghĩ thông suốt một chuyện, hắn đột nhiên ý thức được, làm sao có thể kết nối tiếng nước nhỏ giọt với vòi nước chứ, rõ ràng là thứ kia thích hợp hơn!

"Người" đã theo bọn họ từ ký túc xá đến đây, trốn sau kệ để theo dõi bọn họ!

Tiếng nước nhỏ giọt phải là phát ra từ trên người thứ đó mới đúng.

Dần dần, trong đầu hắn dần dần hình thành một cảnh tượng, đâu đó trong bóng tối có một người đứng, toàn thân ướt nhẹp, không nhìn rõ mặt, hai tay tự nhiên buông thõng hai bên người, dọc theo tay áo ướt sũng, thỉnh thoảng có nhỏ giọt.

"Tí tách."

Giây tiếp theo, một âm thanh trong trẻo của giọt nước cắt đứt suy nghĩ của hắn như một con dao sắc bén.

Lần này nó đã đến gần hơn, chỉ còn khoảng 10m nữa thôi.

"Mau đi thôi." Giang Thành nhanh chóng đổi phương hướng, may mắn thay, địa hình bên trong trung tâm hoạt động tương đối phức tạp, ngoài tầng bình thường, còn có những con đường thấp dẫn đến tầng giữa kẹp giữa tầng 3 và tầng 4.

Kế hoạch ban đầu của Giang Thành là đi đến càng nhiều hướng khác nhau càng tốt để xem có cơ hội thoát khỏi phạm vi của việc bị quỷ đưa hay không.

"Anh Giang." Thẩm Mộng Vân đi theo sau Giang Thành lên tiếng, bọn họ vừa đi xuống một lối cầu thang, sau khi rẽ, lại có một hành lang khác, dường như dài vô tận: "Chúng ta cứ tiếp tục chạy như thế này cũng không phải là cách, nên phân tích mục đích của thứ này trước."

Cao Ngôn vẻ mặt cổ quái: “Đã truy đuổi cả chặng đường rồi, còn có thể có mục đích gì nữa? Nó muốn giết chúng ta.”

“Ý của tôi là, chúng ta có thể bắt đầu từ thân phận của con quỷ này.” Thẩm Mộng Vân lo lắng, nhưng cuối cùng cũng nói ra từ quỷ.

Nghe vậy, Giang Thành quả nhiên chậm lại, nghiêng đầu hỏi: “Cô nghi ngờ con quỷ đi theo chúng ta là Tiểu Nhiên?”

Thẩm Mộng Vân gật đầu, vội nói: “Chúng ta đều biết, hình dáng và trạng thái của một con quỷ có quan hệ mật thiết với sự xuất hiện trước khi chết. Tiểu Nhiên nằm trong đội lặn của trường, những nơi mà con quỷ này đi qua cũng sẽ lưu lại vệt nước lớn, đây chẳng lẽ là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao?”

“Có lý.” Giang Thành hít một hơi dài, nhìn sắc mặt Thẩm Mộng Vân,“Người đẹp, có cách gì thì mau nói đi, tôi sợ muộn sẽ không có cơ hội nữa.”

“Thực ra cũng không được coi là biện pháp gì, chúng ta hãy suy nghĩ xem, nếu như cô ấy đã sớm xuất hiện, tại sao bây giờ mới ra tay với chúng ta?”

“Bởi vì chúng ta đã tìm được manh mối mấu chốt.” Cao Ngôn cau mày nói.

“Tạm thời cứ nghĩ như vậy đi.” Thẩm Mộng Vân như cũng có chút bối rối, đột nhiên hạ giọng: “Hơn nữa hai người không cảm thấy kỳ lạ sao, con quỷ đi theo chúng ta trông không giống như có ý định giết chúng ta, mà ngược lại giống như đang không ngừng ép chúng ta, gây áp lực lên chúng ta, giống như là… chúng ta nợ cô ấy thứ gì đó vậy?”

“Nhưng chúng ta không quen không biết, có thể nợ cô ấy cái gì?” Cao Ngôn càng ngày càng bối rối, nhưng mơ hồ lời nói cảm thấy Thẩm Mộng Vân cũng có lý.

Sau đó, bọn họ phát hiện Giang Thành đứng bất động, thò tay vào túi từ từ lấy ra một thứ gì đó, hóa ra là… một cặp kính bơi!

“Anh lấy nó khi nào thế?” Cao Ngôn cả người như muốn nổ tung, nhìn Giang Thành như thể đã tìm ra thủ phạm đầu sỏ.

Giang Thành sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ giải thích: “Tôi cũng chỉ là tiện tay thôi, hai người đừng suy nghĩ quá mức.”

Chương 682: Vương Kỳ

Thẩm Mộng Vân liếc Giang Thành bằng ánh mắt phức tạp. Âm thanh giọt nước rơi càng lúc càng gần hơn rồi,“Xem ra, đúng là do vật này.” Cô hạ giọng: “Bỏ thứ đó lại, chúng ta đi thôi.”

Trông Giang Thành như có chút không nỡ; thấy vậy, Cao Ngôn lập tức nổi giận: “Tôi nói này, anh Giang. Đã lúc nào rồi, mà anh còn tiếc rẻ thứ này?”

Chiếc kính lặn này chắc chắn là một manh mối đáng giá. Bằng không, thứ sau lưng kia cũng sẽ không bám riết chẳng tha như vậy.

Nhưng chuyện khiến mọi người bất ngờ chính là, dù ném đi chiếc kính lặn kia thì âm thanh giọt nước rơi ấy vẫn không định buông tha cho họ.

Tích… tóc…

Tích… tóc… …

Âm thanh càng lúc càng gần. Lần này, đã ở ngay vị trí bóng tối đằng sau lưng mọi người.

Chẳng biết có phải do quá căng thẳng mà tạo thành ảo giác hay không, ngay lúc quay mặt lại ở lần cuối cùng, Cao Ngôn đã mơ hồ trông thấy có thứ gì đó đang đứng ở ngã rẽ cách đó không xa.

Sở dĩ dùng từ mơ hồ, đó là vì kẻ ấy chỉ để lộ một nửa người - còn một nửa còn lại thì nấp sau tường, gần như hòa làm một với bóng tối.

“Đáng chết!” Cao Ngôn cắn răng, vừa chạy vừa nói với Giang Thành và Thẩm Mộng Vân: “Chuyện gì thế này? Tại sao nó còn cắn mãi không buông?”

“Chẳng lẽ nó nhất định phải giết chết một người à?” Nói đến đây, Cao Ngôn nhìn chằm chằm vào sau lưng Giang Thành.

Giả sử quỷ nhất định giết một mạng mới thả bọn họ đi, vậy nạn nhân chắc chắn phải là Giang Thành.

Dù sao đi nữa, chính hắn là kẻ trộm đồ.

Và ở một phần tỷ lệ khá cao, hắn là kẻ đã tìm ra manh mối.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Cao Ngôn, Giang Thành đột ngột xoay người. Ngay khoảnh khắc 2 ánh mắt đối diện nhau, Cao Ngôn lập tức liếc sang nơi khác.

Ngay say đó, trước ánh mắt khiếp sợ của Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn, Giang Thành lại móc ra một món trang phục màu trắng từ trong người.

Là một cái áo khoác màu trắng.

Mà khi mở cái áo khoác trắng đó ra, bên trong còn gói kỹ một con dao điêu khắc.

“Con mẹ nó!!!” Tròng mắt của Cao Ngôn sắp sửa rơi ra ngoài luôn rồi: “Anh lấy khi nào vậy? Sao tôi không thấy?”

Có vẻ như Giang Thành cũng hơi ngại ngùng, thế là sờ mũi bảo: “Lỡ lấy một món cũng là lấy, thôi thì lấy thêm vài ba món.”

“Thôi thì lấy thêm vài ba món…” Cao Ngôn méo xệch cả miệng; lúc này, anh ta đã hiểu vì sao con quỷ kia cứ bám riết không tha.

Thử đổi một góc nhìn, nếu tên kia mà trả lại hết tài sản cho mình, thì mình cần gì phải liều mạng với đối phương.

“Dựa vào tường.” Thẩm Mộng Vân ra lệnh cho Giang Thành: “Đưa hai tay lên đầu.”

Giang Thành dùng dằng xoay người, úp mặt vào tường, đưa lưng về phía Thẩm Mộng Vân rồi nâng ca hai tay: “Cô nhẹ nhàng xíu nhé.” Hắn ưỡn ẹo cơ thể: “Tôi sợ đau.”

“Đàng hoàng xíu đi!” Thẩm Mộng Vân cũng bó tay với người đàn ông này, thế nên muốn khám xét một lượt mới yên tâm được. Có trời mới biết hắn còn trộm thêm gì hay không?

Nhưng lần này thì ổn. Thẩm Mộng Vân nhanh chóng tra soát một vòng cả người Giang Thành, đặc biệt là bên trong quần áo, quả thật là không còn món đồ nào.

Tuy nhiên, trong khi đang đứng cảnh giới thì Cao Ngôn đột nhiên nhớ ra gì đó: “Kính lặn, dao điêu khác, áo khoác… Vậy còn giày chạy đua và quyển sổ tay đâu?”

Đang lục soát người Giang Thành, Thẩm Mộng Vân cũng chạm vào vật gì đó cứng cứng ở phần eo: “Đây là cái gì?”

“Ặc.” Giang Thành cực kỳ miễn cưỡng lôi ra một quyển sổ tay bìa đen. Theo dự định, hắn muốn thử ném ra từng món, từng món một. Biết đâu chừng, một trong những vật này có thể xua đuổi ma quỷ đi.

Cầm quyển sổ tay còn ấm, Thẩm Mộng Vân hít sâu một hơi, mở lời chất vấn: “Rốt cuộc, anh muốn làm cái gì?”

Giang Thành thả tay xuống, cố tình chống chế: “Thì cô cũng thấy rồi đó. Ma quỷ đến đây là vì những vật này, điều đó đã chứng tỏ giá trị của nó.”

“Những cũng phải có mạng mới giữ lại được.” Cao Ngôn cực kỳ hối hận; giá mà sớm chút nhìn chừng Giang Thành, vậy

có lẽ sẽ không xảy ra nhiều biến cố đến thế này.

“Không thử làm sao biết? Ít ra, lúc này chúng ta cũng đã biết rõ đây là những vật có giá trị, biết đâu còn là vật phẩm nhiệm vụ không chừng.” Giang Thành thản nhiên đáp.

“Được rồi. Hiện tại không phải là lúc bàn tán những vấn đề này.” Thẩm Mộng Vân xen ngang.

Vốn dĩ, Giang Thành muốn lấy ra từng món một, từ đó mà thăm dò giới hạn của ma quỷ. Nhưng vì Cao Ngôn cật lực phản đối, Thẩm Mộng Vân cũng khuyên can, nên cuối cùng hắn đành từ bỏ.

Sau khi thả lại quyển sổ tay, dao điêu khắc và áo khoác trắng trên bậc thang - không lâu sau - âm thanh giọt nước rơi cứ mãi bám riết không buông sau lưng cũng biến mất bặt tăm.

Cả đám lần mò đường trở về, vừa rẽ một khúc ngoặt, thì đột nhiên thấy một cánh cửa khép hờ trước mặt.

Trông cánh cửa khá quen mắt; vừa đẩy ra, cả ba lập tức trông thấy một dãy hành lang không ánh đèn, nhưng xung quanh lại được một lớp bụi ánh sáng mờ mờ bao phủ.

“Đây là…” Cao Ngôn nhướng mắt lên.

“Là con đường mà chúng ta đã đi đến đây.” Giang Thành khép cửa lại; ai nấy đều có thể nhìn rõ vết dao khắc lưu lại.

Đây là cửa kho hàng. Bọn họ vừa mới từ cánh cửa này đi ra.

“Trước đó, chúng ta vẫn luôn loanh quanh trong kho hàng ư?” Thẩm Mộng Vân cau mày. Tuy cô từng có suy đoán tương tự, nhưng khi suy đoán biến thành sự thật thì cô vẫn cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Nếu cửa đã xuất hiện, vậy chứng tỏ quỷ đả tường đã biến mất. Mọi người không chần chờ nữa, lập tức chạy đến cầu

thang cuối hành lang, nhanh chân rời đi.

Sau khi nhảy ra khỏi cửa sổ của nhà vệ sinh nữ, ở khoảng cách xa xa độ chừng 20 mấy, có mấy bóng người đang đứng nấp ở hàng cây gần đó.

Chính là tên mập, Hòe Dật và những người khác.

Đang đi tới và chuẩn bị mở lời, Thẩm Mộng Vân đột nhiên liếc mắt qua cả đám rồi lạnh lùng hỏi: "Tại sao lại thiếu một người?"

Cô gái ở cùng phòng với cô lí nhí đáp: "Vương Kỳ bảo là ở đây chán quá, nên muốn đi xung quanh xem thử thế nào."

Tựa như sợ bị đồng đội giận dỗi, cô gái tên Sư Hiểu Nhã bèn nhanh chóng giải thích thêm: "Tôi có khuyên anh ta, cả đám đều khuyên nhưng anh ta không chịu nghe theo. Suýt nữa còn xảy ra xô xát với anh Hòe."

Ngeh vậy, Giang Thành quay sang Hòe Dật: "Chuyện gì xảy ra?"

Hòe Dật bực tức đáp: "Đúng như cô ấy nói. Tôi và anh bạn mập đây sợ xảy ra biến cố, nên bảo Vương Kỳ ở lại đây ngoan ngoãn chờ đợi. Nhưng anh ta chẳng thèm nghe, còn bảo rằng chờ đợi nữa thì chẳng khác gì chết dần chết mòn, thế nên muốn đi dạo một vòng xung quanh."

Giờ nói gì cũng đã muộn, cần ưu tiên tìm người. Hơn nữa, xét theo vẻ mặt của tên mập và Hòe Dật, cả hai cũng không thể đàn áp được Vương Kỳ trong lần xô xát vừa rồi.

Tuy Hòe Dật đã bị mất liên lạc với 'cửa' trong người, nhưng cậu ta có ngón nghề đánh nhau khá tốt. Cộng thêm tên mập hỗ trợ, thế mà còn để Vương Kỳ rời đi được…

Quan sát bóng tối bốn phía, Giang Thành đột nhiên rất có hứng thú với Vương Kỳ.

“Anh ta có nói đi đâu không?” Quay đầu lại, Giang Thành hỏi.

tên mập và Hòe Dật không nói gì, Sư Hiểu Nhã cũng ấp úng, không đáp chính xác được. Cuối cùng, vẫn là Văn Lương Sơn hèn mọn giơ tay lên: “Tôi… Tôi biết một chút.”

“Biết thì nói nhanh lên!” Cao Ngôn lúc này đang rất khó chịu, cực kỳ chướng mắt với thái độ nịnh nọt của anh ta. Nếu quay lại quá khứ mấy chục năm, thằng này chắc chắn đứng về phe phản phúc.

Văn Lương Sơn nuốt nước miếng, bảo: “Tôi… Tôi cũng chỉ ngẫu nhiên nghe được mà thôi. Ngay khi các người rời đi không lâu, Vương kỳ bèn nấp sau một thân cây, lầm bầm gì đó. Anh ta nói rằng… Nó đã đi theo suốt đoạn đường, tại sao bây giờ lại không thấy nữa?”

Chương 683: Nhu cầu riêng

Nghe vậy, ánh mắt của Giang Thành đột nhiên thay đổi.

"Theo suốt một đường…" Những lời này khiến Giang Thành lập tức nghĩ đến vết nước kia. Tồn tại nào đó lưu lại vệt nước dưới đất đã đi theo bọn họ suốt một chặng đường, từ ký túc xá đến tận địa điểm này.

Có vẻ như ngoài mình ra, người đàn ông tên Vương Kỳ kia cũng chú ý đến chi tiết này.

Nhưng cũng có vẻ như ngoại trừ mình và Vương Kỳ ra, chẳng có ai khác nhận ra điều này cả. Cao Ngôn hỏi Văn Lương Sơn: "Vương Kỳ đi hướng nào?"

Văn Lương Sơn lập tức chỉ sang một bên: "Lần cuối cùng mà tôi nhìn thấy anh ấy, thì anh ấy đang đi về hướng đó."

Nhìn về hướng ngón tay của Văn Lương Sơn, Vương Kỳ lẽ ra phải đi vòng ra cửa chính của trung tâm hoạt động.

Nhưng Giang Thành chắc mẫm rằng bản thân anh ta sẽ không dám tiến vào trung tâm hoạt động một mình. Mà vì thế, ắt hẳn anh ta sẽ dạo đến khu vực gần đó, nơi có từng dãy nhà trùng điệp với bố trí ngay ngắn kia.

Đây là tòa nhà mà cả nhóm từng trông thấy khi trên đường đi đến đây, khu ký túc xá dành cho sinh viên Đại học Giang Đàm.

"Các người có phát hiện gì ở bên trong hay không?" Văn Lương Sơn rất giỏi về mặt nghe từ đoán ý. Khi trông thấy vẻ mặt của mấy người đi ra, anh ta lập tức biết là bên trong chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Cao Ngôn và Giang Thành đều không để ý tới anh ta, chỉ có mỗi Thẩm Mộng Vân dừng lại, chiếu lệ bảo: "Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này; tìm người quan trọng hơn."

Nghe bảo muốn tìm Vương Kỳ, Hòe Dật không thể nhịn được nữa: "Tôi nói này, chúng ta không cần tìm thằng ấy đâu. Người như gã, chẳng giúp ích được gì cả."

"Người anh em Hòe Dật nói đúng. Gã ấy sẽ chỉ mang đến nguy hiểm cho chúng ta mà thôi." Sau khi suy nghĩ một lát, tên mập nói: "Còn tạo thêm phiền toái."

Thời gian bọn họ rời đi không hề ngắn. Nếu trì hoãn thêm nữa, mọi người lo lắng là khi trở về sẽ đánh động đến cụ già trông cửa.

Suy cho cùng, người già có chất lượng giấc ngủ khá kém. Họ thường đi ngủ sớm và thức dậy khá sớm. Giang Thành từng gặp một khách hàng luôn đi ngủ trước 8 giờ tối và thức dậy vào lúc 4 giờ sáng để ăn sáng, ngày qua ngày.

Do đó, hắn cũng định bỏ rơi Vương Kỳ. Đêm khuya mà đi tìm người trong khuôn viên nhà trường ư? Tìm quỷ còn đúng hơn.

Và quan trọng nhất chính là, Giang Thành lo lắng rằng thứ đã bám theo họ suốt cả chặng đường từ ký túc xá đến đây vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào cả đám cách đó không xa, và tiếp theo là sẽ bám theo cả nhóm quay về ký túc xá.

Do dự một lúc, Thẩm Mộng Vân rốt cuộc cũng lên tiếng: "Được rồi! Chúng ta cứ đi vòng ra cửa chính nhìn thử xem. Nếu Vương Kỳ ở gần đây, chúng ta quay về cùng anh ta. Bằng không, chúng ta cũng không cần phải đi tìm làm gì."

"OK."

Đề xuất này phù hợp hơn với tình hình hiện tại.

Đoàn người bèn di chuyển đến trước cửa trung tâm hoạt động. Văn Lương Sơn nhìn quanh, bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua. Anh ta bèn co người lại theo bản năng, rụt cổ vào trong áo khoát, khó chịu nói: "Vương Kỳ không có ở đây, có khi nào anh ta bỏ về trước rồi hay không?"

Cao Ngôn liếc anh ta một cái; Văn Lương Sơn thì chột dạ né tránh khỏi tầm mắt của Cao Ngôn.

Mọi người đều biết, nơi này cách ký túc xá rất xa. Muốn trở về, vậy phải đi một vòng lớn. Chỉ cần không ngu ngốc, Vương Kỳ tuyệt đối sẽ không im lặng quay về một mình vào ban đêm thế này.

Văn Lương Sơn nói thế chỉ vì quá sợ hãi, muốn trở về càng nhanh càng tốt.

Về phần Vương Kỳ vẫn còn sống hay đã chết, anh ta không quan tâm.

Đại học Giang Đàm về đêm giống như một ao nước đọng chết chóc, hoàn toàn không có hơi thở của người sống.

Ngay cả ký túc xá sinh viên cách đó không xa cũng chỉ có vài ngọn đèn loe loét, nhưng đã lâu như vậy rồi mà cũng chẳng hề nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào.

Cụm từ "bất thường" cũng chưa đủ để miêu tả sự quái dị của bầu không khí hiện tại.

"Có khi nào… tất cả mọi người trong ngôi trường này đều là quỷ hay không?" Tên mập thấp giọng lẩm bẩm.

Nghe được cậu nói vừa rồi của tên mập, Văn Lương Sơn nhát gan và Sư Hiểu Nhã đồng thời tỏ vẻ sợ hãi, mà ngay cả Thẩm Mộng Vân cũng khẽ cau mày.

"Đừng nói lung tung." Cao Ngôn giở giọng bất mãn: "Làm sao có chuyện tất cả mọi người trong trường đều là ma quỷ?

Thế thì còn làm nhiệm vụ gì nữa, ngồi yên chờ chết là được.”

Biết mình lỡ lời, tên mập cuối đầu xuống, không nói gì thêm.

“Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta về trước đi.” Không rõ có phải do câu nói này của tên mập đã tác động đến Cao Ngôn hay không, mà chưa đến nửa phút, anh ta đã yêu cầu rời khỏi nơi đây ngay.

Lần này, không có ai phản đối cả.

Nhưng khi mọi người đi chưa đến 30 mét, phía sau chợt vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập. Thẩm Mộng Vân run nhẹ đôi bờ vai; nhận thức đầu tiên của cô chính là thứ ở bên trong trung tâm hoạt động đã rượt theo đến tận bên ngoài.

Nhưng may mắn thay, thứ xuất hiện sau lưng họ lại chính là gương mặt đáng ghét của Vương Kỳ.

Mọi người còn chưa kịp kéo quân hỏi tội, Vương Kỳ đã nheo mắt cười, hỏi: “Hóa ra mọi người đang ở đây, uổng công tôi chạy lòng vòng tìm mọi người cả buổi!”

“Anh đang tìm chúng tôi?” Hòe Dật hung hăng hỏi ngược lại.

“Đúng vậy! Vừa rồi, tôi vòng ra cửa sổ phía sau để tìm các người, nhưng chẳng thấy ai ở đó cả. Do đó, tôi mới đi dạo một vòng, không ngờ là gặp được cả đám đang chuẩn bị quay ngược trở về.” Vương Kỳ thọt hai tay vào túi quần, đối đáp rất thản nhiên.

“Không trở về thì làm gì?” Tên mập tức giận nói: “Chờ anh mời đi ăn cơm à!”

Thẩm Mộng Vân cũng lạnh lùng ngắt lời: “Được rồi! Đừng cãi nhau nữa!” Nhìn sang Vương Kỳ, cô nghiêm ngẫm mở lời: “Tôi hỏi anh, anh đã đi đâu vậy?”

Vương Kỳ chậm rãi duỗi tay ra, chỉ về phía khu ký túc xá sinh viên gần đó: “Tôi thấy buồn chán quá nên đi dạo một lát mà thôi, tiện thể giải quyết một số nhu cầu cá nhân.”

Văn Lương Sơn quay đầu lại, nhìn về khu ký túc xá sinh viên đầy tử khí ở phía đối diện, chất vấn bằng một giọng điệu còn run rẩy vì sợ hãi: “Anh thực sự đi đến khu ký túc xá ấy à?”

“Thế thì không. Tôi chỉ đi vòng quanh mà thôi. Tuy nhiên, cái khu ký túc xá kia đúng thật là rất kỳ lạ nha.” Nói đến đây, Vương Kỳ dừng lời, liếc sang mọi người bằng ánh mắt đầy vẻ ẩn ý, như thể anh ta chắc chắn rằng ai nấy đều sẽ tiếp tục hỏi xem có gì hay ho ở đó vậy.

Nhưng không ngờ…

“Anh còn sống, vậy là đáng mừng rồi.” Giang Thành xoay người, lạnh nhạt nói: “Tất cả giải tán; chúng ta trở về thôi.”

Tên mập và Hòe Dật cũng bám theo Giang Thành mà chẳng hỏi han gì thêm. Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn chỉ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng rời khỏi đây.

Văn Lương Sơn và Sư Hiểu Nhã vừa được khơi dậy tính tò mò, vốn dĩ muốn nghe thêm một chút. Nhưng trước tình hình thế này, cả hai đành phải lập tức bám theo cả nhóm.

Vương Kỳ cũng không tức giận, một mình bám theo đội ngũ ở vị trí cuối hàng trong dáng vẻ nhàn tản khó tả, trước sau như một kia.

Sau khi trở lại ký túc xá, tên mập lập tức khóa cửa lại, tò mò hỏi: “Bác sĩ, sao anh không để Vương Kỳ nói xong?”

Mặc dù không nhất thiết phải đến khu ký túc xá sinh viên, nhưng nếu có cơ hội biết nhiều hơn về tình hình trong trường - đặc biệt là Đại học Giang Đàm sau nửa đêm - vậy sẽ rất hữu ích cho những hành động tiếp theo của bọn họ.

Giang Thành nhặt bình nước nóng trên mặt đất lên, lắc lắc, sau đó tự rót cho mình một cốc nước: “Hỏi anh ta cũng vô ích thôi, dù sao đi nữa thì anh ấy cũng sẽ nói dối.”

“Anh Giang! Gã Vương Kỳ này chắc chắn có vấn đề. Nhưng rốt cuộc có phải là quỷ theo anh đoán hay không…” Suy nghĩ một chút, thận trọng nói: “Tôi nghĩ là còn cần quan sát thêm.”

Giang Thành cầm chén, chầm chậm hớp một ngụm nước ấm: “Anh nói đúng. Tên Vương Kỳ này không đơn giản. Tôi đoán rằng, ban nãy anh ta không hề chạy đến khu ký túc xá sinh viên.”

“Vậy anh ta đi đâu?” Tên mập tiếp tục hỏi. Không quá lâu sau khi nhóm Giang Thành tiến vào trung tâm hoạt động, Vương Kỳ cũng đã bỏ đi một mình.

Giang Thành thở hắt ra một hơi, quay đầu nhìn về phía tên mập: “Anh ấy cũng giống như chúng tôi, tiến vào bên trong trung tâm hoạt động. Tuy nhiên, chúng tôi đi bằng cửa sau, còn anh ta vòng ra cửa trước.”

Tên mập và Hòe Dật vô cùng sửng sốt với đáp án này.

Chương 684: Gõ cửa lúc nửa đêm

Đối với nhận định của Giang Thành, tên mập và Hòe Dật chỉ cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hề nghi ngờ: "Vương Kỳ? Anh ta dám một mình tiến vào à?"

Giang Thành kể ngắn gọn cho bọn họ nghe về những chuyện kỳ lạ mà 3 người gặp phải bên trong. Sau khi nghe đến đoạn có thứ gì đó bám theo cả nhóm từ ký túc xá đến tận trung tâm hoạt động, sắc mặt của tên mập đã tái mét hẳn.

Hòe Dật thì dần dần nhớ ra: "Các anh còn nhớ không, Văn Lương Sơn bảo rằng, trước khi rời đi thì Vương Kỳ đã lẩm bẩm là có thứ gì đó bám sát theo suốt cả quãng đường, nhưng tại sao bây giờ lại không thấy nữa…"

"Tôi đoán rằng, ắt hẳn ý anh ta chính là vết nước kia!" Nhìn hai người bên cạnh, Hòe Dật khẳng định.

"Chính là như vậy." Giang Thành gật đầu.

"Có vẻ như Vương Kỳ không chỉ phát hiện ra vết nước đọng trong ký túc xá, mà còn nhận thấy có thứ gì đó bám theo chúng ta đến tận trung tâm hoạt động kia."

Hòe Dật tiếp tục dòng suy nghĩ: "Và sau khi đến trung tâm hoạt động, anh ấy mới phát hiện ra rằng thứ bám theo chúng ta đã mất tích.

Suy đoán của anh ta là, thứ đó rất có thể đã theo nhóm người anh Giang tiến vào trung tâm hoạt động, thế nên mới kiếm cớ tách khỏi nhóm chúng tôi, lẻn ra cửa trước kiểm tra."

Giang Thành không bày tỏ quan điểm nào khác, điều đó chứng tỏ những gì mà Hòe Dật nói là chính xác.

Sau khi Hòe Dật phân tích xong, tên mập cũng dần hiểu ra. Đồng thời, anh ta cũng có một cai1 nhìn khác về người đàn ông tên Vương Kỳ ấy,

Xét về lòng can đảm hay năng lực, kẻ này đoán chừng đều có thể tranh hơn thua với bác sĩ.

Nhưng nếu anh ta là quỷ… vậy sẽ đẩy nhóm mình vào tình thế vô cùng bất lợi.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn Giang Thành, nhưng chưa kịp nói gì thì bác sĩ đã xua tay cắt ngang.

“Tôi tạm thời không có ý kiến gì với kẻ tên Vương Kỳ này. Tóm lại, phải cẩn thận một chút. Về những chuyện khác, tôi mệt rồi, chờ đến trời sáng rồi tính tiếp.”

Bởi vì Hòe Dật và tên mập không tham gia hành động gì nhiều vào buổi tối, nên cả hai cùng nhau gác đêm, ưu tiên giữ cho bác sĩ ngủ thẳng giấc.

Sau khi dặn dò chiếu lệ vài câu, Giang Thành bèn ôm chăn màn trải xuống đất rồi ngủ thiếp đi, hắn không có thói quen ngủ trên giường.

Tên mập và Hòe Dật lưng tựa lưng, tán gẫu câu được câu không, cố giữ cho âm thanh thật nhỏ, không phiền đến chuyện nghỉ ngơi của bác sĩ.

Có lẽ quỷ cũng cần thời gian nghỉ ngơi, hoặc có thể là vốn dĩ con quỷ kia cũng hề quay lại cùng đường với cả nhóm. Tóm lại, suốt đêm bình yên vô sự. Sáng sớm, mọi người bèn tụ tập dưới lầu.

8 người, không thiếu một ai.

Tên mập khá đói, để bụng kêu ọc ọc. Thấy mọi người nhìn mình, anh ta còn xấu hổ che bụng lại. Trước tình huống này, Giang Thành bèn mở lời: "Chúng ta đến căn-tin thôi."

Sau chuyện ngày hôm qua, Văn Lương Sơn cũng cư xử phải phép hơn khá nhiều. Anh ta thấp giọng bảo: "Đi căn-tin… Nhưng chúng ta không có tiền."

Thẩm Mộng Vân gật đầu: "Chúng ta cứ đi đến căn-tin trước đã. Tôi còn chưa từng nghe nói có ai chết đói trong lúc làm nhiệm vụ cả."

Quả nhiên, khi đến căn-tin không lâu, cả nhóm tình cờ gặp được một người quen, chính là nữ giảng viên đã dẫn bọn họ vào trường hôm qua.

Nữ giảng viên ấy đã đổi một bộ quần áo khác, khiến mọi người gần như không nhận ra cô.

Thấy đám người Giang Thành, cô ta nhanh chóng bước tới: "Giang Thành." Cô mở lời: "Tối qua, các người ngủ có ngon không? Có quen thuộc với không gian tại ký túc xá giảng viên chưa?"

"Tạm ổn ạ. Cũng phiền cho cô quá." Giang Thành lễ phép nói.

"Nhân tiện, hôm qua tôi có nghe giáo sư Ngô nói, ông ta sẽ chọn trò làm trợ giảng. Ông ấy bảo là đã nói chuyện với cậu rồi."

Nữ giảng viên chớp mắt nhìn Giang Thành, không giấu được sự tò mò. Dường như cô đang tự hỏi, tại sao tên sinh viên này chỉ vừa đến đây ngày đầu tiên là đã được một vị giáo sư chọn trúng?

"Đúng vậy, giáo sư Ngô rất tốt với em. Có thể giúp được thầy ấy chính là vinh hạnh với em đây." Giang Thành tùy ý vung tay, chạm vào bàn tay đang che bụng của tên mập.

Dường như hiểu rõ hành động ám chỉ của Giang Thành, tên mập lập tức thả tay xuống, khiến cái bụng của mình cứ reo lên "ọc ọc" liên tục.

Nữ giảng viên vừa nghe thế thì lập tức lấy thẻ giảng viên ra, lịch sự như thường lệ: "Cứ đứng nói chuyện mãi thế này, các trò còn chưa ăn sáng à? Hay các trò ăn cùng cô nhé, vừa lúc cô còn chưa ăn."

"Vậy thì… xin làm phiền cô một lần nữa ạ."

Cô giáo sửng sốt, phải một lúc lâu cô mới dẫn Giang Thành và nhóm của anh ta đến nơi dùng bữa. Sau khi gọi mấy món ăn kèm, cô giáo bưng một bát cháo đi vào chỗ ngồi, để lại tấm thẻ cho Giang Thành: "Muốn ăn gì thì lấy, tôi đi tìm chỗ ngồi trước." "

Bằng cách này, mọi người đã có bữa ăn đầu tiên sau khi đến đây. Nữ giảng viên kia cũng bị sốc nặng, khi chỉ với một bữa ăn sáng thêm mà cô phải bỏ ra tận 200 tệ. Mà đó chủ yếu là do đám sinh viên này còn mặt dày đòi đóng gói thức ăn mang về.

Trước khi rời đi, nữ giảng viên còn nói với Giang Thành rằng, lát nữa sẽ có tiết dạy của giáo sư Ngô, bảo hắn qua đó dự thính.

Sau khi hỏi địa điểm lớp học, mọi người bèn lên đường. Trùng hợp thay, đổi phòng học, nhưng vẫn là nhóm sinh viên của ngày hôm qua.

Khi nhóm của Giang Thành xuất hiện trong lớp, các học sinh ngồi phía sau lập tức đứng dậy như phản xạ có điều kiện, sau đó lập tức lao lên các dãy bàn phía trên.

Trong số đó, có Tra Chiêm Bằng, người mà cả nhóm đã gặp ngày hôm qua.

Giáo sư Ngô không vạch trần điều này, thậm chí còn gật đầu về phía Giang Thành trước khi chính thức bắt đầu bài giảng.

Giang Thành cũng không hề đứng dậy, khẽ gật đầu đáp lại bằng gương mặt lạnh lùng.

Thấy cảnh này, Tra Chiêm Bằng cảm thấy mình thật sự đã dò đúng sóng. Nếu có thể tạo dựng được mối quan hệ tốt đẹp với chủ nhiệm Giang, cậu ta sẽ trở thành chủ tịch Hội sinh viên trong kỳ tuyển cử năm sau.

Giảng bài xong, giáo sư Ngô chủ động tìm đến Giang Thành sau khi thu dọn đồ đạc. Ông lấy ra một tấm thẻ từ trong túi rồi đưa cho hắn: "Đây là giấy chứng nhận của thầy cấp riêng cho trò. Sáng nay, trường vừa phê duyệt. Thầy thường đi giảng ở các khoa khác. Có tấm giấy chứng nhận này, trò dễ tìm gặp thầy trong trường hơn."

"Cảm ơn giáo sư." Giang Thành rất lễ phép nhận lấy tờ giấy chứng nhận.

"Trong thời gian tới, trò nên thường xuyên tham gia vào lớp của thầy, tìm hiểu nhiều một chút, để công việc sau này thuận lợi hơn." Vị giáo sư già nâng gọng kính, hạ giọng nói: "Thầy cũng không hề vạch trần thân phận của trò. Gần đây, các sinh viên có thái độ nghiêm chỉnh hẳn. Thầy cảm thấy như thế rất tốt."

"Em hiểu rồi, thưa thầy." Giang Thành nhìn giáo sư Ngô bằng ánh mắt cực kỳ chân thành: "Thực sự đã gây phiên phức cho thầy rồi."

"Không sao cả. Thôi, thầy sắp sửa có tiết dạy."

"Để em đưa thầy đi."

Đợi đến khi Giang Thành quay lại, mọi người và tên mập lại tụ tập ở một góc cách phòng học không xa, đang nói gì đó.

“Bác sĩ.” Tên mập vội vàng nói: “Chúng tôi đang chờ anh đấy; bên phía Viên Tiêu Di xuất hiện tình huống mới.”

“Cô ấy ở đâu?” Giang Thành vừa đi vừa hỏi.

“Dưới lầu, nhóm Hòe Dật đang trông coi.” Tên mập bám sát theo: “Đây là do tên nhãi Tra Chiêm Bằng vừa kể lại ban nãy. Cậu ta lén nói cho chúng ta biết, Viên Tiêu Di lại phát bệnh. Hôm nay, cô ta cứ ngồi lẩm bẩm gì đó, có liên quan đến các nữ sinh viên mất tích.

Vừa xuống lầu, Giang Thành đã trông thấy Hòe Dật và những người khác đang tụ tập cùng nhau. Trong góc là một cô gái đang cúi đầu, tay xách một chiếc ba lô màu hồng mà họ đã nhìn thấy ngày hôm qua.

Viên Tiêu Di đang run rẩy liên tục, tựa hồ đang vô cùng sợ hãi; trong mơ hồ, còn có thể nghe được tiếng nức nở của cô.

“Có chuyện gì vậy?” Tên mập nghi ngờ hỏi; rõ ràng, vừa rồi vẫn còn ổn mà

Hòe Dật bước tới đón người. Kế tiếp, anh quay đầu nhìn về phía sau, tỏ vẻ khó hiểu: “Mới đầu vẫn bình thường, đây đều là do tên Vương Kỳ kia phá bĩnh. Bây giờ, Viên Tiêu Di chẳng thèm nói câu nào, dù có dỗ thế nào cũng bó tay cả.”

“Đừng hoảng hốt, từ từ nói tôi nghe.” Giang Thành mở lời: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Vừa rồi, chúng tôi đã Viên Tiêu Di đến đây, định tìm hiểu một vài tình huống. Viên Tiêu Di nói cho chúng tôi biết rằng, đêm qua cô nằm mơ, mơ thấy một người nữ sinh viên trong số những người kia. Sau đó, người nữ sinh viên kia kéo tay cô, muốn vội vàng nói gì đó.

“Cô thức giấc vì sợ hãi. Lúc tỉnh lại, cô nhận ra cửa phòng đang mở rộng. Ở cổng còn có nước đọng, mà vệt nước đọng ấy kéo dài từ nhà vệ sinh cho đến trước giường cô.

Cô dám khẳng định rằng, đó là một trọng những người bạn mất tích kia quay về tìm mình.”

“Sau đó thì sao?” Đối với vấn đề này, Giang Thành càng tò mò xem Vương Kỳ đã phá bĩnh chuyện gì.

Hòe Dật hạ giọng, cổ quái bảo: “Nghe đến đoạn đó, Vương Kỳ đột nhiên cười biến thái, sau đó nói rằng: Không làm chuyện trái lương tâm, đêm không sợ quỷ gõ cửa.”

Chương 685: Khó tránh tai kiếp

Thỉnh thoảng, có các giảng viên và học sinh dạo ngang khu vực xung quanh. Hiển nhiên, mọi người đều biết Viên Tiêu Di, thế nên ai nấy đều nhìn nhóm người Giang Thành bằng ánh mắt kỳ quái.

“Dẫn cô ta đi khỏi đây trước đã.” Giang Thành nói: “Còn nữa, đừng để Vương Kỳ đi theo.”

Nhằm giải tỏa bầu không khí căng thẳng, Giang Thành chậm rãi dẫn theo Viên Tiêu Di, vừa đi vừa nghỉ ngơi, cuối cùng mới tiến đến rừng cây nhỏ trước đó.

Còn Vương Kỳ dường như cũng tự biết mình đáng ghét, thế nên chỉ thọt hai tay vào túi rồi đi theo từ xa xa, trông bộ dáng rất lờ đễnh.

“Ngồi một lát nhé.” Giang Thành nhẹ giọng nói.

Tựa hồ là bởi vì quá trình tiếp xúc hôm qua, Viên Tiêu Di rõ ràng là không phản kháng quá gắt gao với Giang Thành. Cô chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi chuẩn bị ngồi xuống một bậc thang ở đó.

Nhưng lúc này, một bàn tay đột nhiên đưa ra, chậm rãi đỡ cô dậy.

“Chờ một chút.” Giang Thành cởi áo khoác, gấp lại vài lớp rồi đặt lên bậc thang: “Nền đất lạnh, nhưng bây giờ thì không sao rồi.”

Viên Tiêu Di hơi sửng sốt, sau đó bèn trở nên xấu hổ; cả tên mập còn trông thấy hai lỗ tai của cô ửng hồng.

Giang Thành thì chẳng lấy gì làm lạ, rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh cô. Sau đó, hắn ghé sát vào tai cô, nhẹ giọng thì thầm: "Đừng quan tâm người khác nói gì, dù có ra sao thì anh vẫn tin em."

Viên Tiêu Di ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Môi cô mấp máy, nhưng khi cô chưa kịp nói thành lời thì Giang Thành tiếp tục: "Anh chắc chắn trí nhớ của em là chính xác. Cho dù tất cả mọi người có nói em sai, anh vẫn sẽ đứng về phía em."

"Cảm… Cảm ơn anh, Giang…" Từ đáy mắt của cô đột nhiên ánh lên một cái nhìn cảm động. Cô biết tên Giang Thành, nhưng lúc này lại chẳng biết phải gọi hắn thế nào…

"Gọi anh là đàn anh." Giang Thành giả vờ nghiêm túc.

"Đàn… Đàn anh."

"Giỏi." Giang Thành bất giác nhích mông, ngồi sát vào Viên Tiêu Di, sau đó mới nghiêng đầu nói: "Tiêu Di, rốt cuộc thì đêm qua em nằm mơ thấy cái gì? Tại sao hôm nay trông kém sắc thế?"

"Đàn anh, em mơ thấy Tiểu Đình. Không, không phải mơ! Đêm qua cậu ấy thật sự đã quay về tìm em!" Viên Tiểu Nhất vội vàng nói: "Đó không phải là mơ, mà là thật!"

"Tiểu Đình?" Đáp án này của Viên Tiêu Di hơi khác biệt với suy nghĩ của Giang Thành. Nếu nhớ không lầm, Tiểu Đình này đã mất tích trong tòa nhà Khoa Y học. Giang Thành vốn dĩ tưởng rằng đó là Tiểu Nhiên.

"Đúng vậy, chính là Tiểu Đình!" Viên Tiêu Di run rẩy cả người, trên mặt đầy ắp nỗi sợ hãi.

“Tiêu Di, đừng sợ! Anh đoán rằng, Tiểu Đình trở về chắc chắn vì có chuyện muốn nói cho em nghe, đúng không?” Giang Thành đặt bàn tay lên đùi của Viên Tiêu Di, nhẹ nhàng an ủi cô.

Tên mập và Hòe Dật đang ở bên ngoài lùm cây, canh chừng dùm bác sĩ.

“Đàn anh, anh nói đúng. Tiểu Đình đã nói em nghe rất nhiều chuyện. Cậu ấy bảo rằng, mình đang ở trong tòa nhà Khoa Y học nhưng đã lạc mất lối, không thể ra ngoài. Bên trong rất tối tăm và đáng sợ, khác hẳn với những gì cậu ấy từng thấy. Cậu ấy rất sợ hãi.”

Suy nghĩ một chút, Giang Thành mở lời bằng giọng điệu trấn an: “Tiêu Di, anh đồng ý với những gì mà em nói trước đó. Tiểu Đình và những người khác vẫn chưa chết. Bọn họ chỉ là bị mắc kẹt trong một nơi nào đó mà người bình thường không thể nào tìm đến được.” Giang Thành cố ý nhấn mạnh ở cuối câu.

Viên Tiêu Di gật đầu liên tục: “Đàn anh, em hiểu ý của anh. Các bạn ấy… các bạn ấy chắc chắn là bị mắc kẹt trong những câu chuyện kinh dị tương ứng.”

“Bọn em chơi với nhau rất thân. Đàn anh à, xin anh hãy giúp em cứu họ ra!” Viên Tiêu Di kéo tay Giang Thành, cố năn nỉ.

“Tiêu Di, em còn ga dạ hơn anh từng nghĩ đấy.” Giang Thành nhìn Viên Tiêu Di bằng ánh mắt đầy khích lệ: “Cho dù là vì em, anh cũng sẵn sàng giúp em.”

“Tiếp theo, em có thể nói lại cho anh biết xem, Tiểu Đình từng kể câu chuyện kinh dị gì vào đêm đó?” Giọng nói của Giang Thành rất dịu dàng, giống như là một ông anh nhà bên khéo hiểu lòng người vậy.

Chậm rãi thở ra, Viên Tiêu Di ngẩng đầu lên. Chỉ bằng một câu nói đầu tiên, cô đã khiến Giang Thành cực kỳ chú ý: "Đó là một lời đồn thổi được lưu truyền trong Khoa Y học từ rất lâu rồi, nói về một bà cụ mặt quỷ.

"Đàn anh, có lẽ anh vẫn chưa biết, có rất nhiều câu chuyện kinh dị được lưu truyền tại trường đại học Giang Đàm này. Thậm chí, người ta còn bảo rằng, nguyên nhân xây nên ngôi trường này chính là để trấn áp một thứ gì đó ngay bên dưới mặt đất nơi đây.

Em từng tìm thấy một bức ảnh chụp từ trên không của trường chúng ta. Tiểu Tuệ là một con mọt sách, thế nên bảo rằng hình dạng tổng thể của nơi này trông cứ như một trận pháp Bát quái.

Trong trường, còn có một số nơi bị người người công nhận là địa điểm âm tà nhất, và tòa nhà Khoa Y học là một trong số đó. Nếu buổi tối không có gì đặc biệt, các giảng viên của khoa ấy đều không bao giờ tự tiện đi lòng vòng."

Có vẻ như cảm giác là mình đang lạc đề dần, Viên Tiêu Di dừng lời một chút rồi đi thẳng vào chủ đề chính: "Năm đó, có một bà cụ mắc phải một căn bệnh lạ. Phía sau đầu của bà ấy xuất hiện một khối thịt kỳ quái. Ban đầu, người nhà còn tưởng đó là khối u nên vội vàng đưa cụ đến bệnh viện. Kết quả xét nghiệm xác định rằng, đó không phải là khối u, mà đúng là một một khối thịt rất bình thường. Thế cho nên, bệnh viện bèn sắp xếp một cuộc phẫu thuật.

Điều kỳ lạ ở đây chính là sau đó, chỉ vài ngày trước khi phẫu thuật, tốc độ phát triển của khối thịt đó đột ngột tăng nhanh. Chỉ trong vài ngày, nó đã lớn lên gấp nhiều lần. Và càng đáng sợ hơn chính là, khối thịt đó… dần dần trưởng thành với hình dạng của một khuôn mặt."

"Một khuôn mặt ư?" Giang Thành có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Viên Tiêu Di thận trọng gật đầu: “Đôi mắt, mũi, miệng… Tất cả đều có, nhưng chỉ là nắn thành hình dáng, còn chỉnh thể thì vẫn là một khối thịt mà thôi.”

“Nhưng một đêm khuya nọ, người y tá trực ban bỗng nhiên nghe được có tiếng nói chuyện vọng ra từ bên trong phòng bệnh của bà cụ ấy, vào thời điểm tình cờ đi ngang qua căn phòng.

Âm thanh ấy rất nhỏ, nhưng rất sắc bén, như thể người ta nói chuyện nhưng bị nghẽn hơi nơi cổ họng, thế nên chỉ có thể dùng phần khí quản chật hẹp còn lại để thông khí mà phát ra âm thanh.

Người y tá kia cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ rằng bà cụ ấy mất ngủ vì lo lắng chuyện phẫu thuật. Thế là, cô bèn đẩy cửa ra, chuẩn bị an ủi bà cụ. Nhưng ngay khoảnh khắc mở cửa ra ấy, người y tá mới phát hiện ra rằng, gương mặt đang nằm trên gối đầu giường kia không phải là gương mặt của bà cụ. Thay vào đó, chính là gương mặt ở sau đầu của bà ta!

Đầu của bà ấy… gương mặt đã bị xoay 180 độ!

Cái miệng trên khuôn mặt thịt ấy vẫn còn đang mở ra rồi ngậm lại liên tục, trong khi đôi mắt của nó thì nhìn thẳng ra cửa phòng.

Cô y tá sợ hãi đến mức ngồi bệt xuống đất và chỉ biết hét lên.

Không lâu sau, nghe đồn là bà cụ ấy cũng qua đời rồi. Bà ấy mất vào một đêm nào đó, cực kỳ đột ngột, mà người xung quanh cũng không rõ nguyên nhân là gì.

Sang ngày thứ hai sau khi cụ ấy tử vong, người thân bèn ký tên xác nhận quyên tặng thi thể, tình nguyện quyên tặng thi hài của bà cụ cho Khoa Y học của đại học Giang Đàm, phục vụ cho công cuộc nghiên cứu giải phẫu.”

“Nhưng trên thực tế thì không phải như vậy đâu!” Viên Tiêu Di đột nhiên hạ giọng, trông vô cùng thần bí: “Trong bệnh viện, có người loan tin, bảo rằng bà cụ ấy là kẻ rất mê tín dị đoan. Khi còn sống, bà ấy cũng là dạng mượn thần mượn quỷ để thao túng tâm lý, lọc lừa, thế nên vào khoảng vài ngày trước khi qua đời còn tính ra được là bản thân mình khó tránh được tai kiếp.

Vì vậy, tranh thủ khi còn tỉnh táo, bà cứ dặn đi dặn lại với con cháu rằng: Sau khi bà chết, bắt buộc phải hỏa táng, nhất quyết không được giữ xác của mình lại.

Ấy vậy mà, chính vì căn bệnh của bà cụ quá hiếm thấy, có giá trị nghiên cứu cực cao, nên bệnh viện đã bí mật móc nối với con cái nhà bà, muốn mua lại thi thể để tiến hành nghiên cứu.

Nghe nói rằng, cuối cùng vì bên mua chào giá siêu cao, con cái của bà cụ không thể cưỡng lại sự dụ dỗ ấy nên đã ký hợp đồng với bệnh viện. Đương nhiên, về phía đối ngoại, vẫn phải thông báo là bà cụ tình nguyện quyên tặng thi thể của mình sau khi qua đời.”

Chương 686: Phòng phẫu thuật

“Từ khi đó, tòa nhà Khoa Y học dần lan truyền tinh đồn có quỷ ám.

Có một số lớp vẫn học bình thường vào buổi tối thì bỗng dưng mất điện; khi gọi nhân viên kỹ thuật điện đến xem xét thì thấy bình thường. Nhưng sau khi nhân viên kỹ thuật rời khỏi, đèn lại tắt ngấm một cách kỳ lạ.

Cuối tầng 3, tại phòng trưng bày tiêu bản thứ 2 - bên trong rõ ràng chẳng có người, nhưng khi trời tối người yên lại vọng ra âm thanh kỳ quái. Mà đối với cái âm thanh này, có rất nhiều người đã nghe được.

Bọn họ nhớ lại rằng, âm thanh kia nghe cứ như là có ai đó đang gõ vào mấy cái bình thủy tinh vậy. Hơn nữa…” Viên Tiêu Di bỗng nhiên hạ thấp giọng, siết chặt gấu áo, mà vẻ mặt cũng mất tự nhiên hẳn: “Hơn nữa, âm thanh kia cực kỳ khó chịu, cứ như thể… phát ra từ bên trong bình chứa tiêu bản đấy.

Chưa hết, phòng trưng bày tiêu bản thứ 2 cũng sạch sẽ hơn mấy căn phòng trưng bày khác rất nhiều. Có học sinh từng làm thí nghiệm rồi để lại dấu vân tay ở đó, nhưng qua một đêm, dấu vân tay kia lại biến mất bặt tăm. Trên bề mặt của bình chứa tiêu bản sạch bong, như thế vừa mới có ai đó lau chùi qua vậy.

Nhưng khi bọn họ tìm đến giảng viên bảo quản ở đấy, thì người ta bảo là họ chẳng hề lau chùi gì vào ngày hôm qua.”

Nói đến đây, Viên Tiêu Di dừng lời. Cô chậm rãi thở dốc kịch liệt, tựa như là để mình và cả Giang Thành có một quãng thời gian giảm sốc vậy.

Mà Giang Thành cũng nhạy cảm phát hiện ra rằng, vở kích lúc này mới chính thức được mở màn.

"Đàn… đàn anh." Giọng nói của Viên Tiêu Di bắt đầu run rẩy; nhìn Giang Thành, cô bảo: "Thực ra, còn rất nhiều câu chuyện ma mị khác tương tự với mấy câu chuyện này, nhưng thứ khiến gợi lên sự hoảng loạn cho toàn thể các sinh viên và giảng viên lại là những gì mà em sắp sửa nói tiếp theo."

"Em nói đi, Tiêu Di." Giang Thành nhìn cô bằng ánh mắt khích lệ, sau đó bèn gật đầu: "Anh vẫn đang lắng nghe đây."

"Chuyện này đã xảy ra cách đây rất lâu rồi. Đây là do Tiểu Đình kể lại cho bọn em nghe." Viên Tiêu Di cực kỳ chăm chú kể.

Thấy vấn đề này có liên quan đến Tiểu Đình, Giang Thành vô cùng tập trung, từ đó mà khiến nét mặt trông vô cùng nghiêm túc.

"Đó là một lớp học phẫu thuật thi thể. Người phẫu thuật chính chính là hai vị giảng viên, tiếp đến là 10 sinh viên của Khoa Y học đứng xung quanh để quan sát, ghi chép. Địa điểm diễn ra buổi học là phòng học giải phẫu ở tầng 5.

Do đây là lần đầu tiên tham gia vào quá trình phẫu thuật thực tế, tất cả các sinh viên rất hào hứng, cũng hết sức tò mò. Ai nấy đều đến khá sớm.

Sau khi vận chuyển thi thể đến, hai vị mổ chính bèn bắt đầu tiến hành dẫn dắt, truyền thụ kinh nghiệm. Đầu tiên, mọi người phải cúi chào thi thể, sau đó âm thầm tâm niệm. Đây chính là truyền thống của lớp phẫu thuật, biểu đạt lòng tôn

kính đối với người chủ động hiến tặng thi thể, đi kèm với lòng áy náy của bản thân người phẫu thuật vì đã phá hoại di thể.

Dường như từ nơi sâu xa có thứ gì đó phù hộ tất cả mọi người, mà quá trình phẫu thuật cùng học tập đã diễn ra cực kỳ thuận lợi. Trải qua khóa học này, các sinh viên đã tiếp thu được khá nhiều kinh nghiệm thực tiễn, thứ mà các tiết lý thuyết trước đó không bao giờ truyền đạt được.

Vì để đạt được kết quả tốt nhất trong khóa học này, sang ngày thứ 2, sau khi được dạy bảo và truyền thụ kinh nghiệm thì các sinh viên phải căn cứ vào phần tư liệu mà bản thân tự ghi chép được để tiến hành tái tạo lại quá trình phẫu thuật kia.

Kết quả là, khi lớp học đang tiến hành dang dở thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó đẩy ra, cùng lúc với một vị giảng viên ăn mặc chỉnh tề xông vào.

Vị giảng viên mới xuất hiện kia có vẻ mặt rất kém, chưa nói gì nhiều đã lôi thẳng người giảng viên đang giảng bài kia đi ra ngoài. Xuyên qua khe cửa, các sinh viên còn nhận ra là bên ngoài hành lang đã có rất nhiều người khác đang đứng đấy. Bọn họ đều là giảng viên cùng khoa với người giảng viên đứng lớp hiện tại. Thậm chí, vị Trưởng khoa hiếm khi lộ diện kia cũng đã có mặt ngoài cửa.

Các sinh viên cảm thấy rất kỳ quái, vì sắc mặt của người này đều trông khá kém cỏi, trong khi bầu không khí lại vô cùng quỷ dị. Dường như vừa có chuyện nào đó vô cùng ghê gớm đã xảy ra.

Các sinh viên phải chờ một lúc rất lâu, mà vị giảng viên đứng lớp cũng không quay trở về. Cuối cùng, đã có một giảng viên trợ giảng vội vàng chạy đến thông báo.

Người đó bảo rằng, mọi người cứ về trước đi - khóa học cuối cùng này sẽ bị xóa bỏ toàn bộ. Lý do được đưa ra là tòa

nhà chính Khoa Y học cần phải thay đổi một lượng lớn các thiết bị mới. Khi chưa có thông báo mới, các sinh viên không được tự tiện đến đây. Nếu muốn tự học, hãy đến thư viện.

Lúc ban đầu, mọi người chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi. Nhưng sau đó, sự tình càng lúc càng quái dị. Không lâu sau, nghe đồn là hai vị giảng viên đứng lớp ngày hôm đó đã mắc bệnh. Sau đó, tất cả những tư liệu liên quan đến hai vị giảng viên đó trên website nhà trường cũng bị xóa sạch."

"Chẳng lẽ là do thi thể mẫu trong khóa học phẫu thuật ấy có vấn đề?" Giang Thành nhẹ nhàng hỏi.

Viên Tiêu Di gật đầu: "Đàn anh, anh nói đúng. Thi thể kia có vấn đề. Mà vấn đề then chốt nhất chính là… Nó không nên tồn tại!"

Cô kể tiếp.

"Ngày hôm đó, thi thể mẫu được vận chuyển đến để dùng cho lớp phẫu thuật ấy căn bản không phải là thi thể mà Khoa Y học vốn dĩ đã chuẩn bị kỹ càng để mang ra sử dụng. Vì ở ngày tiếp theo, trong quá trình kiểm tra thường nhật, nhân viên nhà xác đã phát hiện ra một thi thể trần trụi nằm trong góc phòng.

Đây là một thi thể nam tính. Nhưng chuyện khiến người nhân viên đó không thể hiểu nỗi chính là, theo thông tin nhận được thì bộ thi thể này đã được vận chuyển sang lớp phẫu thuật ngày hôm qua để làm thi thể mẫu rồi cơ mà!

Đây không phải là chuyện nhỏ, thế nên người nhân viên ấy lập tức gọi điện thoại cho văn phòng khoa. Tuy nhiên, phản hồi của văn phòng khoa lại khiến gã càng khó hiểu hơn, rằng khóa học phẫu thuật đã kết thúc rồi, có cả báo cáo cũng đã gửi đến nhà xác rồi.

Chẳng lẽ bọn họ đã lấy sai thi thể? Trong vô thức, gã nhân viên ấy cảm giác là chuyện này không hề đơn giản như vậy. Ngay lập tức, gã ta bèn kiểm kê lại nhà xác. Kết quả là, cả nhà xác này chẳng hề thiết bất cứ một thi thể nào.

Lần này, ai nấy đều hoảng sợ rồi. Không thiếu đi bất cứ một thi thể nào, nhưng rõ ràng là có một thi thể đã được giải phẫu ngày hôm qua. Như vậy, rốt cuộc thi thể bị mổ xẻ ấy là ai? Hay nói cách khác… là 'thứ' gì?"

Kể đến đây, Viên Tiêu Di lập tức giải thích thêm: "Thi thể mẫu sau khi được phẫu thuật cũng không hề bị tiêu hủy liền. Thay vào đó, người ta sẽ giữ lại các bộ phận hữu dụng, chế tác thành tiêu bản, hoặc dùng chúng để tiến hành các nghiên cứu khác.

Nhưng khi mọi người chạy đến kho lạnh dùng để chứa xác tạm thời, ai nấy đều kinh ngạc khi nhận ra thi thể ấy đã biến mất.

Không! Không chỉ biến mất! Phải nói là, thi thể ấy hoàn toàn chưa từng tồn tại. Nó không để lại bất cứ một vết tích nào. Kho lạnh được dùng để trữ cái xác ấy lúc này lại sạch boong kin kít, mới toanh.

Trước cảnh tượng này, ai nấy đều hốt hoảng. Dù sao đi nữa, nơi đây cũng là Khoa Y học, từ trước đến nay đều thường xuyên nghe thấy những câu chuyện ma quỷ như cơm bữa. Lúc này, Trưởng khoa bèn lập tức ra lệnh phong tỏa tin tức. Trước khi điều tra ra mọi chuyện rõ ràng, tất cả mọi người không được tiết lộ việc này, tránh gây nên khủng hoảng. Bên cạnh đó, họ cũng định báo cảnh sát để xử lý vấn đề này.

Sang ngày tiếp theo, ban cán sự Khoa tổ chức một buổi họp, bảo hai vị giảng viên phẫu thuật mẫu kia nhớ lại từng chi tiết nhỏ trong quá trình phẫu thuật, cùng với việc quan trọng hơn chính là vẽ ra dáng dấp của thi thể mẫu ấy.

Không lâu sau, mọi người đã phục dựng được bản chân dung của thi thể ấy. Tuy nhiên, khi vừa nhìn thấy kết quả, phó Trưởng khoa đột nhiên trợn mắt lên, giẫm mạnh hai chân, sau đó trượt thẳng từ trên ghế chủ tọa xuống đất."

Viên Tiêu Di nhìn Giang Thành, nói: "Bức ảnh chân dung họa nên một cụ già, là một bà cụ, cũng chính là bà cụ mọc ra một gương mặt quỷ ở sau đầu."

Giang Thành cũng đã đoán ra như thế.

"Vậy, thi thể của bà cụ này không được tồn trữ trong kho xác à?" Tuy Viên Tiêu Di đã nói qua, nhưng Giang Thành nghĩ là mình nên xác nhận lại.

"Không đâu anh." Giọng điệu của Viên Tiêu Di dần trở nên quái lạ: "Thi thể của bà cụ ấy đã được xử lý cách đây nhiều năm rồi; mà tay phẫu thuật chính của ngày xưa chính là… là phó Trưởng khoa."

"Chẳng trách sao…" Giang Thành có thể tưởng tượng ra được nỗi ám ảnh của tay phó Trưởng khoa vào thời điểm đó.

"Hơn nữa, có người bảo rằng, di thể của bà cụ này vẫn còn được bảo lưu lại, hiện tại đang nằm bên trong tòa nhà trung tâm của Khoa y học đấy anh." Cuối cùng, Viên Tiêu Di cũng nói ra thông tin này.

Chương 687: Đàn anh, em chỉ tin tưởng anh mỗi anh mà thôi

Suy nghĩ đôi chút, Giang Thành bèn mở lời: "Tiểu Đình quay về tìm em đêm qua, chắc chắn bởi do em chính là người bạn tốt nhất của cô ấy. Cô ta hy vọng em có thể giúp đỡ cô ta trở về."

"Em cũng muốn thế." Viên Tiêu Di hạ giọng bảo: "Cậu ấy nói cho em nghe phương pháp để tìm ra cậu ta, sau đó cứ lặp đi lặp lại là mong em có thể đi một chuyến, dẫn cậu ấy về. Nhưng em không hiểu sao, tại sao… tại sao lại…"

Nghe vậy, Giang Thành sáng mắt hẳn lên: "Tiểu Đình nói cho em nghe phương pháp tìm ra cô ấy à?"

"Đúng vậy. Cậu ấy nói rằng, cậu ấy bị vây trong tòa nhà trung tâm của Khoa y học. Nếu muốn gặp cậu ấy, chỉ có thể làm đúng theo phương pháp mà cậu ấy đã nói.

Chẳng những thế, phải làm đúng y như vậy. Bằng không, cậu ấy sẽ bị giữ lại đó mãi mãi."

Theo lý giải của Giang Thành, chuyện mà Tiểu Đình nói ắt hẳn chính là những khái niệm tương tự như các loại quy tắc bên trong nhiệm vụ. Chỉ có điều, loại quy tắc này chỉ thích hợp với tòa nhà trung tâm của Khoa Y học.

Mà nếu suy luận loại trừ theo hướng này, thì khu thao trường bỏ hoang, sảnh điêu khắc và thư viện đều có những quy

tắc tương ứng khác nhau, cũng chính là nhiệm vụ phụ bên cạnh nhiệm vụ chính tuyến.

Thấy ánh mắt của Giang Thành, Viên Tiêu Di bèn nhớ lại phương pháp mà Tiểu Đình đã nói đêm qua, sau đó chậm rãi mở miệng: "Đầu tiên, phải đến tòa nhà trung tâm Khoa Y học vào ban đêm. Thông thường, tòa nhà trung tâm ấy sẽ đóng cửa vào lúc 20:00, còn có giảng viên chuyên phụ trách việc khóa cửa lại. Nhưng Tiểu Đình bảo em rằng, từ 12:00 khuya trở đi, tòa nhà Y học trung tâm đó sẽ bắt đầu khác biệt với trước đó. Kiểu như là… là một thế giới khác vậy.

Mà nếu muốn tiến vào thế giới này, vậy cần phải canh me ngay lúc 12:00 khuya, liên tục dùng tay trái kéo lấy cửa chính của tòa nhà Y học trung tâm."

Nói đến đây, Viên Tiêu Di dừng lời một chút rồi mới giải thích: "Cửa chính tòa nhà Y học trung tâm có thiết kế khá kỳ quái, bình thường chỉ có thể đẩy mở ra. Nếu kéo ngược ra ngoài, chắc chắn là kéo không được.

Do đó, nếu có thể kéo ngược ra mà mở được cửa chính, vậy chắc chắn là đã tiến vào một thế giới khác rồi."

Giang Thành gật đầu; hắn đã từng nghe qua cách nói tương tự rồi.

Trong môn phong thủy, đây gọi là 'Khốn Long Cục', hay còn được gọi là 'Tích sát'. Tại một số địa phương bị đồn đãi là điềm rủi, bị ám… sau khi được cao nhân chỉ điểm, người ta thường thiết kế cửa chính chỉ có thể đẩy vào trong để mở ra, chứ không thể kéo ngược ra ngoài. Cách thiết kế này đồng nghĩa với việc nhốt lại thứ gì đó ở bên trong.

Vì "người" bên trong không thể nào từ bên trong đẩy ngược cửa ra bên ngoài, nó sẽ không thể nào rời đi được.

"Sau khi tiến vào, anh cần phải làm gì?" Giang Thành hỏi.

Viên Tiêu Di ra dấu bảo hắn không cần gấp gáp: “Sau khi vào cửa, cách đó không xa là phòng bảo vệ. Bên trong có một bản danh sách người chơi; anh cần phải ký tên người chơi vào bản danh sách đó.

Chỉ có làm như vậy mới được ‘thứ’ ở bên trong chấp nhận. Bằng không, một khi chúng nó phát hiện, vậy sẽ có chuyện rất đáng sợ xảy ra.

Mỗi một tầng đều có một địa phương tương tự để ký tên. Chuyện anh cần làm là đi mỗi tầng, tìm đến từng nơi cất giữ bản danh sách tương tự ấy rồi ký tên vào. Cuối cùng, rời khỏi đó khi chưa vượt qua thời gian quy định.”

Quy tắc này cũng không quá khó khăn, nhưng trong quá trình thực hiện thì có trời mới biết là an toàn hay không, biết đâu sẽ có biến cố nào đó đột ngột xuất hiện.

Hơn nữa, Giang Thành dám khẳng định rằng, trong chuyện này không hề đơn giản. Hắn nghiêng đầu, nhìn Viên Tiêu Di, nhẹ giọng hỏi: “Thời gian quy định dài bao lâu thế em?”

“44 phút ạ.” Viên Tiêu Di khẳng định: “Anh bắt buộc phải rời khỏi tòa nhà trung tâm trước 12:44 khuya, lấy mốc là cánh cửa chính kia. Nếu thành công, kể như là đã loại bỏ được câu chuyện kinh dị này.”

“Em đoán rằng, Tiểu Đình từng muốn xóa sổ nó, chỉ là không thành công mà thôi.” Viên Tiêu Di thể hiện một nét mặt đầy tự trách; dù sao đi nữa, cũng chính cô ta yêu cầu cả nhóm đi chụp ảnh trong những khu vực bị ám như thế mà.

Giang Thành đỡ lấy bả vai của cô, dịu dàng nói: “Tiêu Di, khi đã có thể nói rõ việc này cho anh nghe, chứng tỏ em là một cô gái rất kiên cường. Anh hứa với em, anh sẽ cố gắng hết sức để cứu bạn em ra.”

“Cảm ơn anh, đàn anh ạ!” Viên Tiêu Di gật đầu liên tục, từ đáy mắt ánh lên một lời biết ơn chân thành.

“À mà đúng rồi…” Giang Thành bẻ lái chủ đề, tựa như đột nhiên nhớ ra gì đó, thế là nhìn thẳng vào Viên Tiêu Di rồi hỏi: “Trước đó, Tiểu Đình đã nói phương pháp cứu cô ấy cho em biết, nhưng em có nói là em không hiểu, còn liên tục hỏi tại sao… Trông em rất khó chịu lúc đó. . Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra hả em?”

“Đàn anh à, là thế này. Tuy Tiểu Đình nói cho em nghe phương pháp cứu mình, nhưng cậu ấy lại… cậu ấy không cho em đích thân đi cứu cậu ấy!”

“Cô ta không cho em đích thân đi cứu cô ta à?” Giang Thành hơi bất ngờ.

“Dạ! Cậu ấy cảnh cáo em, nếu em mà bước qua cánh cổng chính của tòa nhà Y học trung tâm, vậy thì mọi chuyện chấm hết. Tất cả mọi người… Tất cả mọi người đều phải chết!” Viên Tiêu Di nói năng dồn dập: “Không chỉ mỗi cậu ấy, mà cả Tiểu Nhiên, Tiểu Tuệ… cũng cùng chung số phận!”

Nghe vậy, Giang Thành bắt đầu trầm tư. Nếu cô gái trước mặt này không nói dối, vậy ắt hẳn chuyện sẽ đúng như những gì hắn đã suy đoán.

Vì nghiệm chứng suy đoán này, Giang Thành lập tức bước đầu động viên Viên Tiêu Di vài câu, sau đó đổi chủ đề, hỏi ngay: “Tiêu Di, đêm qua chỉ có mỗi Tiểu Đình tìm đến em, phải không?”

“Vâng… Đúng thế ạ.

“Hóa ra là vậy.” Giang Thành vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã hiểu rõ mọi chuyện lúc này.

Theo những manh mối trước mắt mà phân tích, đứa cháu của bà cụ mà mọi người cần tìm là 1 trong 5 cô gái mất tích

này.

Nhưng rốt cuộc là người nào, vậy thì chẳng có cách nào để xác định cả.

Mà Viên Tiêu Di chính là phương pháp để nhóm Giang Thành liên lạc với 5 nữ sinh mất tích kia. Bọn họ cần sưu tầm manh mối của 5 cô gái mất tích từ miệng của Viên Tiêu Di, đi kèm với nguyên nhân mà tại sao các cô gái ấy bị nhốt lại trong những câu chuyện kinh dị… Mà quan trọng nhất chính là, phương pháp giải cứu bọn họ.

Vì lẽ đó, Viên Tiêu Di bắt buộc phải an toàn. Trừ phi cực kỳ bất đắc dĩ, không thì dù cho cả đám có chết hết, vậy cũng không thể dẫn theo Viên Tiêu Di dấn thân vào các câu chuyện kinh dị ấy.

Vì một khi Viên Tiêu Di gặp bất trắc, vậy kể như cả nhóm Giang Thành đã bị cắt đứt tuyến đường liên lạc với các nữ sinh mất tích kia, từ đó dẫn đến việc thất bại trong nhiệm vụ chính.

Khi đã hiểu rõ đặc điểm này, ánh mắt của Giang Thành nhìn về phía Viên Tiêu Di càng lúc càng thân thiết hơn: "Tiêu Di!" Hắn vươn tay, sửa lại lọn tóc rối nơi thái dương của Viên Tiêu Di, mà khoảng cách nâng tay lên cũng khá vừa vặn: "Anh mong em hiểu rõ, chuyện tìm ra bạn bè em cứ để đó cho anh. Anh không cho phép có bất cứ một người con gái nào dấn thân vào chốn nguy hiểm trước mắt anh. Đây là nguyên tắc của anh."

Hắn dừng lời, sau đó dịu dàng bảo: "Đặc biệt là em."

Một cảm giác lạ lẫm đột ngột nào đó xuất hiện, khiến Viên Tiêu Di cảm thấy nao lòng. Cô không hiểu, tại sao thế gian này lại có một người đàn ông nhân hậu đến vậy? Hắn không những đồng ý giúp cô đi tìm bạn bè mất tích, mà còn tin tưởng

cô vô điều kiện, thậm chí còn không để cô dấn thân vào chốn hiểm nguy?

"Đàn anh, em… Em không biết phải làm sao để cảm ơn anh nữa."

"Giữa anh và em không cần nói cảm ơn đâu." Giang Thành kín đáo nghiên đầu nhìn về phía rừng cây nhỏ bên ngoài. Xuyên qua từng hàng nhánh cây, hắn có thể trông thấy đám người Cao Ngôn đang tụ tập ở đó. Sắc mặt của bọn họ rất âm trầm, cứ như thể đang bí mật mưu toan gì đó; hắn không thể không đề phòng.

Viên Tiêu Di cũng nhận ra động tác của Giang Thành; nhìn theo tầm mắt của hắn, cô hỏi:

"Đàn anh, anh đang suy nghĩ gì thế?"

Nghe vậy, Giang Thành nghiêng đầu sang hướng khác, lắc đầu rồi cười méo mó một cái. Hắn mấp môi, như thể muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở lời.

Từ khoảnh khắc chớp nhoáng của người đàn ông này, Viên Tiêu Di cảm giác được một nỗi khổ tâm và cả sự cay đắng.

"Đàn anh, anh chắc chắn có gì đó muốn nói với em. Em có thể cảm giác được." Viên Tiêu Di truy hỏi: "Có liên quan đến nhóm bạn của anh ở ngoài đó, đúng không? Nếu không ngại, anh có thể nói cho em biết mà."

Giang Thành mấy máy bờ môi, sau đó nói ra: "Tiêu Di, nói thật với em nhé, thực ra thì nhóm người bên ngoài không hoàn toàn là bạn bè anh. Hơn nữa, vì để giúp em tìm nhóm bạn kia, anh bị bọn họ căm ghét. Bọn họ than phiền rằng, là anh lo chuyện bao đồng."

"Em có thấy hai người đó không?" Giang Thành kéo tay của Viên Tiêu Di, nhìn xuyên khe hở lá cây, chỉ vào Cao Ngôn đang lải nhải và gã Vương Kỳ đang đứng im xa xa trông cứ

như là một u hồn, cuối cùng mới thận trọng nói: "Em nhất định phải cẩn thận 2 người này. Bọn họ xa lánh anh, anh không sợ. Nhưng anh không muốn bọn họ cũng căm ghét em như những gì mà họ từng đối xử với anh."

"Là 2 kẻ đó đã phân biệt đối xử với đàn anh à?" Viên Tiêu Di đã nhớ kỹ mặt của 2 người đó.

Với những ai phân biệt đối xử đàn anh Giang Thành, cô đã quyết tâm không ngó ngàng gì đến bọn họ nữa. Thậm chí, cô còn im lặng căm ghét đám người này: "Đàn anh! Em chỉ tin tưởng mỗi anh mà thôi!"

Chương 688: Khoa Y học

“Tiêu Di, em có thể nói vậy, anh thật sự rất cảm động.” Giang Thành nhìn cô gái trước mặt, từ đôi bờ mi lại lóe lên một thứ tình cảm đặc biệt.

Mà biểu cảm thoáng qua này không thể qua mắt được cô gái này.

Hỏi xong những điều nên hỏi, Giang Thành bèn chậm rãi đứng dậy: “Tiêu Di, thời gian không còn sớm nữa. Anh phải về chuẩn bị, em cũng phải cẩn thận nhé.”

Thấy Giang Thành đứng lên, Viên Tiêu Di cũng thuận thế đứng lên theo. Kế tiếp, dường như chợt nhớ ra gì đó, cô lập tức chộp lấy mảnh trang phục mà Giang Thành lót trên mặt đất, sau đó gấp lại rồi đưa sang cho Giang Thành, xấu hổ cúi đầu nói: “Đàn anh, quần áo của anh nè, bị nhăn rồi.”

“Không sao.” Giang Thành cười tủm tỉm nhận lấy.

“Đàn anh, sáng mai còn có thể gặp lại anh không?” Viên Tiêu Di vô thức hỏi, nhưng khi chưa dứt lời thì chợt nhận ra mình đã lỡ lời, thế là vội vàng đổi giọng: “Không phải, đàn anh à. Em không có ý như vậy. Anh chắc chắn sẽ bình an vô sự mà. Ý của em là…”

“Tiêu Di! Em không cần phải giải thích. Anh hiểu mà.” Giang Thành nói: “Sáng mai, anh sẽ đến gặp em. Nhưng nếu sáng mai anh không thể tìm đến em, em có thể tâm sự với tên mập kia. Ai cũng như nhau cả.” Giang Thành chỉ sang tên mập đang đứng ngoài rừng cây: “Hoặc là cái người ở bên cạnh anh ta.” Cuối cùng, hắn chỉ về hướng Hòe Dật, khẳng định: “Bọn họ đều là bạn thân nhất của anh.”

Viên Tiêu Di gật đầu: “Em nhớ rồi, đàn anh.”

Trong lúc tiến ra rừng cây, Giang Thành còn nấp sau thân cây to một hồi, nhân lúc này chỉnh sửa lại quần áo.

Đầu tiên, hắn mở ra vài cúc áo lót, sau đó cài cúc áo thứ 2 sang lỗ cúc áo thứ 3.

Tiếp theo, hắn vò cho mái tóc của mình rối đi một ít trước khi thực hiện động tác chống đẩy (hít đất) 50 cái. Mãi đến khi phần trán hơi tỏa nhiệt, hắn mới vừa mặc áo khoát vào, đi ra khỏi thân cây.

Thấy Giang Thành bước ra khỏi rừng cây nhỏ, tất cả mọi người bèn tụ tập lại.

Văn Lương Sơn lập tức trừng to mắt khi nhận ra điểm kỳ lạ trên người Giang Thành, lại còn cả hành vi đang thở dốc của hắn. Suy nghĩ chốc lát, anh ta bèn quan sát Giang Thành bằng ánh mắt cực kỳ nghiền ngẫm.

“Anh Giang.” Cao Ngôn lịch sự hỏi thăm: “Có manh mối gì không?”

Sau khi tìm một vị trí yên tĩnh, Giang Thành bèn thuật lại ngắn gọn phần tin tức mà mình thu thập được từ Viên Tiêu Di.

Cũng như Giang Thành đã suy đoán, Cao Ngôn và Thẩm Mộng Vân lập tức phân tích ra ngay tác dụng của Viên Tiêu Di trong nhiệm vụ lần này. Cô ta sẽ liên tục cung cấp các manh mối cho mọi người, thế nên cả nhóm cần phải bảo đảm sự an toàn của cô ở mức cao nhất.

“Nếu Viên Tiêu Di đã bảo là Tiểu Đình bị vây khốn bên trong tòa nhà Y học trung tâm, mà bên trong còn có vòng phong tỏa của câu chuyện kinh dị kia, vậy e là chúng ta cần phải đi một chuyến vào đêm nay rồi.” Nhìn mọi người, Cao Ngôn nói.

Nếu không vì chuyện đêm qua, Giang Thành còn nghĩ rằng Cao Ngôn này khá đáng tin.

“Tôi đồng ý với quan điểm của anh Cao.” Thẩm Mộng Vân cũng tỏ thái độ.

Vốn dĩ định đi dạo xung quanh tòa nhà Y học trung tâm vào buổi trưa, nhưng kế hoạch lại bị phá hỏng ngang. Cô nữ giảng viên tìm đến cả nhóm, bảo họ đi phòng giáo vụ để hoàn tất thủ tục, sau đó bèn đưa thẻ sinh viên cho mọi người.

Xoay đi xoay lại với nhiều công viện bộn bề, khi cả đám hoàn tất thì trời cũng sập tối.

Sau khi hỏi rõ vị trí của tòa nhà Y học trung tâm, mọi người bèn đi đến căn-tin dùng bữa tối. Sư Hiểu Nhã trông rất khó chiều, nhìn gì cũng chẳng muốn ăn.

Mọi người cũng không thèm ngó ngàng gì cô ta, chỉ mỗi Vương Kỳ là quan sát cô ấy với ánh nhìn khá hứng thú, chẳng rõ là đang suy nghĩ gì.

Tất cả mọi người đều có ấn tượng không được tốt cho lắm đối với Vương Kỳ. Lúc ăn cơm, chẳng ai thèm nói chuyện với anh ta.

Một mình anh ta ngồi sát góc bàn, gọi một phần canh và một chén cơm, dùng muỗng trộn cơm và canh lại cùng nhau rồi múc từng muỗng mà ăn.

Sau khi trở lại ký túc xá, Hòe Dật vội vàng tập hợp cả đám lại, khen rằng đại ca Giang quá giỏi, mới đây thôi mà đã cưa đứt được Viên Tiêu Di rồi.

Nghe thấy có người khen bác sĩ, tên mập cũng khoái trá lây. Vừa híp mắt, anh ta vừa đứng bên cạnh tiếp lời, bảo rằng bác sĩ là người trong nghề. Những thứ đóng vai trò là mong muốn trong mắt người khác, thì đối với bác sĩ cũng chính là đồng lương.

“Bác sĩ.” Tên mập ngồi bật dậy khỏi giường, nhìn vào một bên gò má của bác sĩ, hạ giọng hỏi: “Anh đang lo lắng về đợt hành động đêm nay à?”

Một lát sau, Giang Thành mới lắc đầu.

“Anh Giang, chúng ta đều biết bộ não của anh xịn xò hơn chúng tôi. Nếu anh có đoán ra được cái gì thì nói cho bọn tôi nghe với.” Hòe Dật cảm giác khá mông lung, thế là hạ giọng hỏi dò: “Nhìn bộ dáng này của anh, chúng tôi lo lắng lắm.”

“Tôi đang suy nghĩ… ‘Thứ’ bám theo chúng ta đêm qua đã đi đâu?” Giang Thành nghiêng đầu nhìn về phía hai người: “Không những thế, từ đêm qua đến giờ, vẫn chưa có ai trong nhóm chúng ta gặp bất trắc cả. Vậy, ý đồ của thứ bám đuôi kia là gì?”

Nghe Giang Thành đề cập đến ‘thứ’ đã để lại vệt nước ấy, cả tên mập và Hòe Dật đều sa sầm cả mặt. Hòe Dật bèn suy đoán: “Hay nó chưa tìm ra cơ hội để sát nhân?”

“Không giống vậy.” Giang Thành nói: “Thời gian đầy đủ cả. Hơn nữa, Thẩm Mộng Vân đã từng nói qua, thứ đó chỉ là đang liên tục gây áp lực lên chúng ta, chứ không để lộ sát ý. Mà tôi cũng có cảm giác tương tự.”

Có lẽ cảm thấy nếu mình nói nhiều hơn thì hai người đồng bạn này càng cảm thấy khủng hoảng, Giang Thành chấm dứt đề tài này, hòng giữ lại một chút tỉnh táo cho chuyến đi đêm nay. …

Tối muộn - áng chừng 11:00 đêm - mọi người bèn lặng lẽ trốn ra khỏi ký túc xá, tập hợp ngay một bãi đất trống gần đó.

Đêm nay, nơi bọn họ muốn đến là tòa nhà Y học trung tâm. Đây là địa điểm xảy ra câu chuyện kinh dị đã được xác định kia. Vì vậy, hệ số nguy hiểm cao hơn hẳn chuyến hành trình đêm qua.

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người không nói một câu nào. Bầu không khí trông rất ngột ngạt.

Đi được khoảng 20 phút, rốt cuộc mọi người đã dừng chân tại khu vực bên cạnh tòa nhà trung tâm ấy. Trông tòa nhà vẫn khá bình thường, nhưng kỳ lạ ở chỗ cả tòa nhà chẳng hề có lấy bất cứ một ánh đèn nào.

Tòa nhà vẫn sừng sững tại đó, mà đường viền đen kịt của nó đã hoàn thành một thể với đêm đen, trông chẳng khác gì một bộ quan tài.

Một cơn gió đêm thổi qua, mang đến từng cảm xúc đầy giá lạnh.

Văn Lương Sơn ôm chầm lấy cánh tay mình, tựa như định thuận miện phàn nàn vài câu. Nhưng khi nhận ra nét mặt của ai nấy đều khó chịu, anh ta rốt cuộc cũng không dám nói lời nào.

Mọi người vẫn kiên nhẫn chờ đến 11:55 tối mới dám đến gần tòa nhà trung tâm.

Tòa nhà trung tâm này dùng kiểu cửa chính với mặt kính phổ thông; nơi vách tường bên trên cánh cửa chính có ghi vài chữ, đại loại là Khoa y học, Đại học Giang Đàm.

Lúc 11:59 phút, Sư Hiểu Nhã với gương mặt tái mét tiến tới đứng trước cửa chính, vịn tay vào nắm đấm cửa vàng sậm.

Ai nấy đều cảm giác được, rằng cô đang rất sợ hãi. Không những là vẻ mặt, mà ngón tay của cô cũng đang run rẩy liên tục.

Nhưng hết cách rồi, ai bảo cô xui xẻo đến thế. Cả nhóm đã dùng hình thức rút thăm để quyết định xem ai sẽ đẩy cửa mở, và Sư Hiểu Nhã là người rút được lá thăm ngắn nhất.

“Bắt đầu đi.” Cao Ngôn cố đè nén giọng mình nhỏ xuống hết mức có thể, tạo nên một cảm giác là anh ta đang sợ đánh thức ‘thứ gì đó’ bên trong tòa nhà này.

Sư Hiểu Nhã hít sâu một hơi,“cót… két…”. Cô gồng sức, nắm chặt tay vịn, kéo mạnh lần thứ nhất. Từ bên trong vọng lên hàng loạt tiếng kim loại ma sát lanh lảnh.

Cửa không mở, như bị kẹo sát lại vậy.

Cót… két…

Lần thứ hai.

vẫn không mở. …

Giang Thành tập trung vào đồng hồ trên điện thoại di động. Ngay khoảnh khắc kim giây nhảy từ 59 đến 00, sau một tiếng “cót… két”, đôi vai của Sư Hiểu Nhã đột nhiên giật mạnh.

Cánh cửa đã được mở ra rồi.

Chương 689: Chia ra hành động

Bên trong không tối như mọi người tưởng tượn, mà giống như bị bao phủ bởi một lớp sương mù màu xám, có phần giống với cảm giác trên chiếc xe buýt.

Tầm nhìn không cao, chỉ khoảng 3,4 mét, xa hơn một chút chỉ có thể nhìn thấy đường nét mờ ảo.

Hơn nữa quan trọng hơn là, ngay khoảnh khắc mọi người bước vào cửa, giống như là bị bao bọc trong một tầng không khí lạnh lẽo vậy.

Quả thực, nơi này khác hẳn với bên ngoài, bước vào cánh cửa này giống như bước vào một thế giới khác.

Sau khi tiến vào, mọi người đều theo thói quen nhìn về phía Giang Thành, dù sao cũng là tin tức mà hắn lấy được từ Viên Tiêu Di.

Nhớ lại lời nói của Viên Tiêu Di, ánh mắt của Giang Thành quét qua khu vực xung quanh, gần khu vực này chắc hẳn là có phòng bảo vệ, bên trong có sổ đăng ký cho khách, bọn họ cần phải đăng ký trước.

Dùng ánh sáng của điện thoại di động, Giang Thành tìm thấy một cửa sổ kính dài cách bên phải khoảng 10 mét, rất giống phòng trực trong trí nhớ của hắn.

Sau đó, nhóm người từ từ đến gần, dừng lại trước một cánh cửa gỗ, cánh cửa gỗ thuộc loại đã tương đối cũ, lớp sơn trên tay nắm cửa đã bị mòn hết.

Trước cửa có dán một tờ giấy trắng, trên đó có viết ba chữ "phòng trực ban", nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, trong lòng tên mập đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, như thể tay của người viết này không được tốt cho lắm, nếu không thì là vừa mới biết viết chữ, nên còn chưa thành thạo.

Giang Thành đưa tay ra, dần dần ấn vào tay cầm.

"Lạch cạch."

Sau một tiếng vang giòn giã, Giang Thành chậm rãi mở cửa phòng bảo vệ ra.

Dưới ánh sáng của điện thoại di động, mọi người nhìn thấy bên trong phòng bảo vệ được bố trí rất đơn giản, một chiếc giường đơn kê sát tường, một chiếc bàn màu vàng hướng ra cửa sổ quan sát, phía sau bàn là một chiếc ghế bập bênh có tay vịn, phần tay vịn đã bị mài mòn bóng loáng.

Trên bàn có những vật dụng linh tinh như báo, tách trà, thứ duy nhất có thể được gọi là giải trí chính là một chiếc radio kiểu cũ có vỏ nhựa màu đỏ.

Sau một hồi tìm kiếm quanh khu vực, mọi người tìm thấy sổ đăng ký khách được treo trên sợi dây phía sau cánh cửa.

Ngoài ra còn có một cây bút bi trên đầu sổ đăng ký.

Thời gian cấp bách, mọi người không dám chậm trễ, lần lượt ký tên mình lên trên, sau đó rời khỏi phòng bảo vệ, đi về phía cầu thang.

Nhưng ngay khi bọn họ đóng cửa phòng bảo vệ, đi vòng qua góc tường và biến mất vào hành lang, một tiếng "cạch" đột nhiên vang lên trong phòng bảo vệ vốn dĩ đang im lặng.

Giống như một công tắc ở đâu đó được bật lên vậy.

Ngay lập tức, đèn đỏ trên radio bật sáng, một lúc sau, một bài hát lảm nhảm phát ra từ loa radio.

Chiếc ghế bập bênh trống rỗng cũng bắt đầu tự động chuyển động mà không chút gió, lắc lư qua lại, phát ra âm thanh "cạch cạch".

Như có ai đó đang ngồi bên trên. …

Lúc này, Giang Thành và những người khác đã đến tầng hai của tòa nhà, hai bên trái và phải đều có hành lang, theo lời của Viên Tiêu Di, bọn họ cần phải tìm sổ đăng ký ở mỗi tầng của tòa nhà, sau đó để lại họ tên, đồng thời rời đi trước 12 giờ 44 phút, mới được coi là giải quyết được câu chuyện kinh dị.

Nhưng tòa nhà Y học trung tâm của Khoa Y học có năm tầng, nếu như đi tìm từng tầng một, chắc chắn sẽ không có đủ thời gian.

Ngay lúc mọi người đang do dự thì một giọng nói vang lên, Vương Kỳ nheo mắt nhìn sâu vào hành lang: "Nếu như không có đủ thời gian, thì chỉ đánh chia ra để đi tìm."

Mặc dù mọi người đều nhận thức được rõ về nhược điểm của việc tách nhau ra, cộng thêm ảnh hưởng của việc nhiều năm xem phim kinh dị, hơn một nửa số người trong phim đều là bị quỷ bắt khi ở một mình, mới chết.

Nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn, thà một người chết còn hơn là tất cả mọi người đều phải chết, dù sao thì mọi người cũng đều đã ký tên vào sổ đăng ký.

Giang Thành suy đoán, nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định, sổ đăng ký có thể sẽ trở thành sổ sinh tử của bọn họ.

Hơn nữa, con người đều có tâm lý may mắn, luôn cảm thấy có nhiều người như vậy, người đáng chết chắc sẽ không phải là mình.

Những người vốn đi cùng nhau nhất định sẽ không chịu tách ra, Giang Thành liếc nhìn Văn Lương Sơn, nhỏ giọng nói:

“Anh hãy cẩn thận một chút.”

Văn Lương Sơn nghe vậy, bắp chân bắt đầu run lên, ánh mắt sợ hãi nhìn Giang Thành: “Anh… anh có ý gì, có phải là anh đã phát hiện ra gì không?”

“Người anh em này của tôi tinh thông Kinh Dịch, tối nay trước khi ra ngoài anh ấy đã bói cho anh một quẻ.” Giang Thành chỉ vào tên mập nói.

Nghe vậy, tên mập lập tức nheo mắt phối hợp, dùng tay trái xoay các ngón tay, làm tư thế cao nhân, dùng các đầu ngón tay còn lại chạm qua lại ngón cái, vài giây sau, đột nhiên dùng ánh mắt lạnh lùng ‘anh toi rồi, anh chờ chết đi’ nhìn Văn Lương Sơn nói: “Ấn đường của anh (chỉ phần nằm giữa hai lông mày) tối đen, trên mặt có điềm hung lớn.”

“Anh đừng có hù dọa tôi.” Văn Lương Sơn bán tín bán nghi.

“Không tin thì thôi, anh cứ chờ xem lát nữa có chết hay không là biết ngay.” Hòe Dật ở một bên cũng thản nhiên nói.

Với việc sử dụng thủ đoạn vụng về như vậy, bọn họ đã thành công kéo Văn Lương Sơn nhập hội.

Chỉ cần nhìn chàng thanh niên này thôi, Hòe Dật và tên mập đã cảm thấy an toàn hơn rất nhiều, loại cảm giác đó giống như đã mua được bảo hiểm vậy.

Bốn người nhóm Giang Thành đi bên phải, những người còn lại đi bên trái, theo thứ tự này, lần lượt tìm kiếm lên trên từng tầng một.

Tìm được sổ ký tên, là từng người một ký vào.

Đây cũng là lời Viên Tiêu Di đã nói, ngoại trừ phòng bảo vệ yêu cầu tất cả mọi người phải ký tên vào, những cuốn sổ ký

tên khác chỉ cần có người ký để chứng minh họ đã từng đến đó là được.

Hành lang tối tăm, rất yên tĩnh, mọi người đều tự giác bước đi khẽ khàng, giống như lo lắng sẽ quấy rầy thứ gì đó đang ngủ say ở đây.

Hai bên hành lang là những dãy phòng học, hai bên cửa đều đóng chặt, bọn họ không có lục soát từng phòng một, như vậy thật quá ngu ngốc.

Theo Viên Tiêu Di nói, căn phòng có đặt sổ đăng ký chắc chắn là tương đối đặc biệt.

Giang Thành đột nhiên dừng chân lại, hắn chú ý tới cửa của căn phòng gần mình nhất có dán một tờ niêm phong màu vàng nâu.

Bật đèn pin lên và chiếu về phía trước, đây là căn phòng duy nhất có niêm phong.

Văn Lương Sơn nhìn chằm chằm vào mảnh giấy niêm phong, vô thức nuốt nước bọt: "Niêm phong… Tại sao căn phòng này lại dán niêm phong, ai đã dán vậy, có khi nào là cảnh sát không?"

"Chẳng lẽ bên trong đã từng xảy ra án mạng?"

Lười chẳng thèm trả lời anh ta, Giang Thành bước tới trước, dùng tay khẽ đẩy vào cửa, cánh cửa liền mở ra.

Niêm phong như đã dán vào rất lâu rồi, nên không còn chắc chắn nữa, khẽ chạm vào một cái đã rơi xuống đất.

Văn Lương Sơn tò mò nhìn vào bên trong, đó không phải là phòng học mà là một văn phòng, có mấy chiếc bàn làm việc, trong góc còn có một cây uống nước.

"Vào trong đi." Giang Thành nói với Văn Lương Sơn.

“Tôi?” Trên mặt của Văn Lương Sơn viết đầy hai chữ cự tuyệt.

Hòe Dật nhìn thấy vậy, cười lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm: “Anh muốn nằm không mà hưởng lợi à? Không trả tiền, chỉ muốn chiếm lợi thế?”

Cuối cùng, Văn Lương Sơn hạ quyết tâm, vẫn bước vào bên trong.

Sau khi đi vào, mọi người phát hiện bên trong cũng không lớn lắm, nhưng quả thực là phòng làm việc của giáo viên.

Trên tường bên trong có dán một bức ảnh, trong ảnh là một người đàn ông trung niên.

Bên dưới có phần giới thiệu ngắn gọn về người này.

Họ tên có không rõ ràng, nhưng chức danh là giáo sư.

Tên mập ở một chiếc bàn khác, cũng tìm được hồ sơ của một người khác, tương tự cũng là một giáo sư, nhìn cách bố trí thì đây là một văn phòng đôi dành cho hai người, chủ của văn phòng chính là hai giáo sư này.

Nhưng dấu niêm phong trên cửa hiển nhiên chứng tỏ nơi này đã từng xảy ra chuyện gì đó tồi tệ.

Chương 690: Phòng triển lãm

Lúc này Giang Thành tìm thấy trên bàn làm việc một cuốn nhật ký có bìa viết "Giải phẫu và lâm sàng", điều này khiến Giang Thành ngay lập tức nhớ đến hai giáo sư giải phẫu mà Viên Tiêu Di đã đề cập.

Sau sự việc đó, hai giáo sư như đã bốc hơi khỏi thế giới này, không những sinh viên không bao giờ gặp lại mà tên của họ cũng bị xóa khỏi trang web của trường.

Đánh giá từ dấu niêm phong trên cửa, Giang Thành có thể chắc chắn 80% rằng đây là văn phòng cũ của hai giáo sư kia, chỉ là đã bị đóng cửa sau khi xảy ra chuyện.

"Bác sĩ." Tên mập vui mừng nói: "Anh mau tới xem, tìm được rồi!"

Tên mập đứng trước một chiếc bàn nhỏ kê sát tường, trên bàn có vài tờ giấy và một lọ mực xanh đen, dưới lọ mực có sổ đăng ký.

Giang Thành cầm lên đọc, phát hiện gần như giống hệt cuốn sổ vừa rồi nhìn thấy ở phòng bảo vệ.

Giang Thành đưa cuốn sổ cho tên mập: "Anh ký tên đi."

Có thể thấy, tên mập có chút phản kháng về mặt sinh lý khi ký vào đó, nhưng vì bác sĩ yêu cầu, nên anh ta không ngần ngại mà nhanh chóng ký tên mình vào đó - Vương Phú Quý.

Sau đó bọn họ không ở lại lâu thêm nữa, tìm đến bên kia cầu thang, nhanh chóng lên đến tầng ba.

Vừa tới tầng ba, Hòe Dật như cảm giác được gì đó, quay đầu lại, nhìn lối cầu thang vừa đi qua, cau mày nói: "Mọi người có nghe thấy âm thanh gì không?"

Văn Lương Sơn nuốt nước miếng, nói: "Lúc nãy tôi nghe thấy một ít, có khi nào là do bên nhóm người còn lại làm ra không?"

"Không phải." Hòe Dật trầm giọng nói: "Kể từ sau khi tách ra, chúng ta đã không nghe thấy tiếng động của nhóm bên kia rồi, tôi nghi ngờ tòa nhà này sẽ cản trở việc chúng ta liên lạc với nhau, cho dù có ở trên cùng một tầng, cũng không nghe thấy tiếng kêu cứu của nhau".

"Đáng sợ như vậy sao?" Nhìn bộ dạng chưa trải sự đời của Văn Lương Sơn, điều này hiển nhiên nằm ngoài khả năng nhận biết của anh ta.

Đây rõ ràng là đang muốn nói, cho dù trong một nhóm có người bị quỷ giết, thì nhóm còn lại cách đó không xa cũng chưa chắc đã biết gì.

"Không đáng sợ như vậy đâu, tự chăm sóc tốt cho mình là được." Giang Thành ngắt lời.

Hòe Dật khẽ cau mày, sau đó Giang Thành lại rất tự nhiên vỗ vỗ vai anh ta.

Ánh mắt của Hòe Dật thay đổi, lập tức liền hiểu ra, Giang Thành cũng đồng ý với suy đoán của mình, thậm chí hắn nhất định đã phát giác được trong bóng tối phía sau có thứ gì đó đang theo dõi bọn họ.

Nhưng có một số suy đoán tự bản thân mình biết là được rồi, không nên nói ra, bởi vì nói ra sẽ chẳng có tác dụng gì ngoại trừ việc khiến mọi người thêm sợ hãi.

Ngay cả khi thực sự có thứ gì đó đang theo sau bọn họ, chẳng lẽ bây giờ quay lại, liều mạng chiến đấu với thứ đó hay

sao?

Bây giờ hy vọng sống sót duy nhất của bọn họ là làm xong việc ký tên.

Viên Tiêu Di ở tầng ba đặc biệt đề cập rằng ở cuối hành lang tầng ba có phòng triển lãm tiêu bản số 2, nơi trưng bày nhiều tiêu bản nhân thể trong lọ thủy tinh trong suốt.

Bên trong rõ ràng là không có ai, nhưng lại phát ra âm thanh "cạch cạch" kỳ lạ vào nửa đêm, giống như ai đó dùng tay gõ vào lọ thủy tinh.

Hơn nữa bên trong không cần phải lau chùi, nó rất sạch sẽ.

Giang Thành suy đoán, sổ đăng ký trên tầng ba chắc hẳn là được lưu trữ trong phòng triển lãm tiêu bản này.

Nếu như đã có mục tiêu rồi, tốc độ của bọn họ liền nhanh hơn rất nhiều, Giang Thành đang ở phía trước tiên, dùng điện thoại di động chụp ảnh bức tường, đi ngang qua hết cái biển này đến cái biển khác, cuối cùng cũng tìm được phòng triển lãm tiêu bản với tin đồn về những câu chuyện kinh dị này.

"Phòng triển lãm tiêu bản số 2." Tên mập nhìn vào dòng chữ trên tấm biển cạnh cửa, nói ra từng chữ một.

Văn Lương Sơn nhìn về phía cửa, giọng điệu rất kỳ quái nói: "Mọi người… mọi người mau nhìn xem, cánh cửa này đang mở."

Lúc này mọi người mới chú ý tới cửa phòng triển lãm đang khép hờ, giống như có người cố ý để lại một khe hở nhỏ, khi đến gần vẫn có thể cảm nhận được luồng khí lạnh từ khe hở tỏa ra bên ngoài.

Lần này Giang Thành không ép buộc Văn Lương Sơn mà tự mình đẩy cửa ra.

Sau khi chiếu đèn pin vào bên trong, cảnh tượng bên trong không khỏi khiến người ta ớn lạnh sống lưng, các loại nội tạng khác nhau lơ lửng trong hộp thủy tinh, dưới tác dụng của ánh sáng, trông lại càng quỷ dị.

Dung dịch đựng trong lọ thủy tinh trong suốt vốn dĩ trông cũng bẩn đục, các bông cặn liên tục dâng trào qua lại bên trong khiến da đầu người ta tê dại.

Đám người Giang Thành chậm rãi đi vào trong phòng, cảm giác đầu tiên chính là nếu không có chuyện linh dị nào đó xảy ra ở đây thì thật đáng tiếc.

Toàn bộ phòng triển lãm lớn hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, chia làm hai gian, trong và ngoài, giữa phòng có mấy dãy kệ trưng bày, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều.

Mặc dù lúc này thời gian không còn nhiều nhưng Giang Thành vẫn không để mọi người tách ra.

Nếu như tách ra ở một nơi như thế này, Giang Thành có cảm giác rằng, khi gặp lại, nếu không phải là thiếu đi một người, thì sẽ là thừa ra một người.

Nhanh chóng bước đi giữa các kệ trưng bày, Giang Thành càng tin chắc rằng sổ đăng ký nhất định phải ở đây.

Sau khi lục soát bên ngoài phòng triển lãm, bọn họ tiến vào sảnh bên trong, nhưng ngay khi bước vào sảnh bên trong, cảnh tượng bên trong đã khiến bọn họ không kịp trở tay.

Những hàng chân tay bị chặt đứt lơ lửng trong hộp thủy tinh, như thể đang chào đón những vị khách không mời mà đến.

“Kỳ lạ, sao lại có nhiều chân tay như vậy?” Hòe Dật có vẻ khó hiểu, tuy anh ta chưa từng đến nơi như vậy nhưng đây là phòng triển lãm tiêu bản của trường y, nơi sinh viên có thể quan sát tiêu bản trực quan hơn.

Theo lẽ thường, cùng là một loại tiêu bản thì có mấy mẫu là được rồi, nhưng ở đây lại có mấy chục cái tay chân bị chặt đứt!

Số lượng nhiều như thế này là muốn làm gì đây, tại sao lại có cảm giác như không phải đang ở học viện y, ngược lại giống như đang ở trong nhà kho của một trong những nhà sưu tập sát nhân trong phim nước ngoài?

Những thứ này đều là vật phẩm sưu tập.

Những người khác cũng có cảm giác tương tự, cuối cùng khi bọn họ rẽ vào một góc và di chuyển đến hàng ghế cuối cùng của phòng triển lãm, Văn Lương Sơn, người cũng đang dùng đèn pin chiếu sáng, không nhịn được mà hét lên.

“Anh hét cái quái gì thế!” Hòe Dật kéo lấy anh ta, nếu không phải do tình hình ở đây không cho phép, thì đã dạy cho anh ta một bài học rồi.

Đôi mắt của Văn Lương Sơn dán chặt vào chiếc lọ thủy tinh gần nhất, được đặt trên một chiếc kệ cao hơn, bên trong đang ngâm một cái đầu người.

Giang Thành cũng chiếu đèn pin lên đầu người, dung dịch trong lọ thủy tinh có cảm giác đục ngầu, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, nhưng cái đầu trong lọ trông vẫn như thật.

Đây là đầu của một người đàn ông trung niên, từ góc nhìn của Giang Thành, có thể nhìn thấy cơ thịt nhợt nhạt trên cổ.

Nhưng may mắn thay, cái đầu nhắm mắt lại và rất yên tĩnh.

Khi ánh sáng kéo dài ra xa, khuôn mặt của tên mập trở nên vô cùng khó coi, những kệ trưng bày dựa vào tường chứa đầy đầu người.

Sự tác động của khoảng khắc này mang đến, là không thể so sánh được với các tiêu bản khác.

Nhưng đồng thời cũng có một tin tốt, đối diện với kệ trưng bày nơi đặt đầu người, bọn họ đã tìm thấy một chiếc bàn nhỏ hình như được đặt tạm thời ở đây.

Trên bàn có một cuốn sổ.

Lần này Giang Thành cúi người ký tên lên đó.

Sau khi ký xong, ngay lúc hắn ngẩng đầu lên, qua khóe mắt hắn vô tình lướt qua một chiếc lọ thủy tinh chứa những ngón tay bị đứt lìa trước mặt.

Một giây tiếp theo, động tác của hắn chợt cứng đờ, xuyên qua hình ảnh phản chiếu của lọ thủy tinh, hắn nhìn thấy phía sau xuất hiện hơn chục cái đầu, đều đang lần lượt mở mắt ra.

Chương 691: Tôi đã sơ ý rồi

“Bác sĩ.” Tên mập nhận ra Giang Thành có chút không ổn, thấp giọng hỏi: “Anh sao vậy?”

Hòe Dật như cũng nhận ra nơi đó bất thường, hơi cau mày, quét tầm mắt nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường ngoại trừ những cái đầu người yên bình nhắm mắt lại và một số tay chân bị gãy.

Giang Thành chậm rãi đứng dậy, dùng khóe mắt liếc nhanh qua vị trí chiếc kệ trưng bày đầu người, những cái đầu người đều đang nhắm mắt, hoàn toàn khác với những gì hắn thấy trước đó.

Nhưng vào lúc này, Giang Thành siết chặt ngón tay, bởi vì thông qua hình ảnh phản chiếu của lọ thủy tinh trước mặt, những cái đầu tái nhợt không chỉ mở mắt ra, mà cả khuôn mặt vốn bình yên cũng trở nên méo mó.

“Không có gì.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Tên ký xong rồi, chúng ta mau chóng tranh thủ rời đi thôi.”

Mặc dù cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nếu như bác sĩ đã nói như vậy, tên mập cũng không nghĩ tới nữa, ngoan ngoãn đi theo sau Giang Thành, nhóm người bước ra ngoài.

Nhưng cứ bước đi bước đi, liền cảm thấy có gì đó không ổn, nhiệt độ trong phòng triển lãm càng ngày càng thấp, theo hơi thở, thậm chí còn xuất hiện cả khói trắng.

“Anh… Giang.” Văn Lương Sơn là thực sự sợ hãi, anh ta nghĩ đến việc tên mập nói ấn đường của mình tối đen, trên mặt có điềm hung lớn, cho nên lo lắng sẽ ứng nghiệm ở đây.

Phòng triển lãm được chia thành hai gian, gian trong và gian ngoài, đường đi ở gian trong không hề phức tạp, đi qua mấy dãy kệ đứng ở giữa phòng sẽ thấy một cánh cửa gỗ mở đôi dẫn đến một gian phòng khác lớn hơn một chút ở bên ngoài.

Nhưng bọn họ đã vòng đi vòng lại mấy lần rồi, cũng không tìm thấy cửa đâu.

Ngay cả Văn Lương Sơn cũng đã nhận thức được vấn đề.

"Chúng ta… chúng ta có phải là đã bị quỷ đưa rồi không." Văn Lương Sơn run rẩy, bộ dạng không được trọng dụng.

"Mọi người mau nhìn đằng kia!" Tên mập đột nhiên nói.

Nhìn theo hướng ngón tay của anh ta, có một dãy kệ trưng bày ở một vị trí tương đối xa, dựa vào tường, trên đó có một hàng lọ thủy tinh.

Nhưng điều kỳ lạ là những lọ thủy tinh này trống rỗng, nhưng lại không hoàn toàn là trống rỗng, vì vẫn còn chất lỏng ngâm tiêu bản.

Dưới sự chiếu sáng của ánh sáng, bên trong chất lỏng có những tạp chất kết bông trôi nổi, như thể vừa được khuấy động mạnh mẽ.

Đồng tử chậm rãi nheo lại, Giang Thành chú ý tới những thứ giống như vệt nước còn đọng lại gần những lọ đựng tiêu bản trống rỗng này, cho người ta cảm giác như có thứ gì đó đã bò ra khỏi lọ cách đây không lâu vậy.

"Tí tách."

Một giọt chất lỏng từ trần nhà nhỏ xuống, rơi trúng bả vai Giang Thành, chất lỏng rơi xuống, một thứ mùi kỳ quái hăng nồng lan tràn.

Đó là thứ người ta dùng để ngâm thi thể.

Giang Thành cũng không lạ gì loại mùi này nữa.

Hòe Dật, tên mập, thậm chí cả Văn Lương Sơn đều nhận ra điều này, những chiếc lọ thủy tinh rỗng này vốn dĩ chứa đựng những thứ như tay chân, nhưng bây giờ…

Những thứ này đều đang ở trên đầu của bọn họ, trên đỉnh trần nhà tối tăm.

Tên mập nuốt nước bọt một tiếng "ực", không ai dám ngẩng đầu lên, bởi vì người đầu tiên ngẩng đầu lên có thể sẽ nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ nhất trong đời.

Mọi người đều đứng nguyên tại chỗ, bầu không khí nhất thời trở nên cứng ngắc.

"Tí tách."

"Tí tách."…

Càng ngày càng nhiều, mang theo chất lỏng có mùi hăng nồng từ đỉnh đầu nhỏ xuống, thậm chí còn rơi xuống đầu và mặt của mọi người.

Cái lạnh có kết cấu dính dính, giống như một cơn ác mộng vậy, khắc sâu vào ký ức của đám người.

Mọi người mặc dù không dám ngẩng đầu lên nhưng vẫn cố gắng quan sát bốn xung quanh.

Cảnh tượng như này sẽ không kéo dài lâu, những thứ quỷ kia tuyệt đối sẽ không bao giờ bởi vì bọn họ không chịu ngẩng đầu lên mà buông tha cho bọn họ.

Hơn nữa… thời gian cho bọn họ cũng không còn nhiều nữa.

Lúc này Giang Thành đã chú ý đến một điểm rất bất thường, thông qua hình ảnh phản chiếu của một lọ thủy tinh

bên cạnh, hắn nhìn thấy một hàng đầu người xuất hiện phía sau bọn họ cách đó không xa.

Đầu người được đặt trong lọ thủy tinh, lúc này đang nhìn chằm chằm với vẻ mặt oán hận, như thể đang thèm muốn hơi thở người sống trên cơ thể bọn họ, muốn giữ lại tất cả bọn họ.

Nhưng đầu người đáng nhẽ ra phải ở hàng cuối cùng mới đúng, bọn họ đã đi ra rất xa, chẳng lẽ những cái đầu người kia đã đi theo bọn họ cả chặng đường sao?

Mang theo sự nghi hoặc, Giang Thành bắt đầu xem xét lại tình huống hiện tại, hắn thay đổi góc độ, tìm một cái kệ trưng bày có thể phản chiếu hàng lọ thủy tinh rỗng trước mặt.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là, trong hình ảnh phản chiếu, những chiếc lọ thủy tinh đó không hề rỗng, bên trong còn có những tiêu bản được đặt, tuy trông đáng sợ nhưng tất cả đều rất ngoan ngoãn.

Suy nghĩ một hồi, Giang Thành thở ra, cảm thấy mình đã tìm được phương hướng.

Hay đúng hơn là đường ra khỏi đây.

“Mọi người đều tới đây đi.” Giang Thành lên tiếng.

Nghe vậy, mấy người nhanh chóng hướng Giang Thành đi tới, tạo thành vòng tròn.

“Lát nữa hãy chuẩn bị điện thoại di động sẵn sàng, bật đèn pin lên, nhưng trước tiên hãy dùng ngón tay ấn chặt vào, đừng để lọt ánh sáng ra.” Giọng Giang Thành rất nhỏ, giống như đang lo lắng bị thứ gì đó nghe thấy.“Sau đó tôi đếm ba tiếng, mọi người lập tức quay người lại, lấy điện thoại ra và chiếu về phía sau.”

“Động tác phải nhanh, hơn nữa vị trí chiếu phải cao một chút, đại khái phải cao bằng tầng trên cùng của giá trưng bày.”

Giang Thành không giải thích lý do mà chỉ nói cho bọn họ biết cách phải làm như thế nào.

May mắn thay, tất cả mọi người đều nhận thức được tình hình trước mắt, không có ai hỏi những điều vô nghĩa cả.

"Đã rõ chưa."

Lập tức, mấy người chậm rãi tản ra, mỗi người đều tìm được một vị trí thích hợp.

"1."

Giang Thành chậm rãi nói.

"2."

"3!"

Theo mệnh lệnh cuối cùng, bốn người cùng nhau quay lại, sau đó lấy đèn pin điện thoại di động đã chuẩn bị sẵn ra chiếu vào phía sau.

Một cảnh tượng kinh hoàng đã xuất hiện, dưới ánh đèn pin, phía sau vốn đang trống rỗng chợt thay đổi diện mạo.

Một chiếc kệ sắt xuất hiện trong bóng tối, cùng với hàng chục mẫu đầu người được đặt trên đó.

Từng cái đầu mở to đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm, nhưng ánh sáng mạnh đột ngột rõ ràng khiến những cái đầu người mất cảnh giác, chúng nhắm chặt mắt, giãy giụa dữ dội và phát ra một tiếng gầm không giống tiếng người.

"Anh Giang, đường… đường biến trở lại rồi!" Văn Lương Sơn không khỏi phấn khích khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh mình lại trở về hình dáng quen thuộc.

Nhưng chờ khi anh ta quay người lại thì phát hiện ba người Giang Thành đã chạy mất dạng.

Mãi cho đến khi chạy ra khỏi cửa, rời hẳn khỏi phòng triển lãm số 2, mọi người mới dám dừng lại, đứng ở hành lang, vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Thật là nguy hiểm!” Tên mập lau mồ hôi lạnh trên trán, đôi bàn tay mũm mĩm vẫn còn đang không ngừng run rẩy.

“Đều là … kỹ năng vượt trội của anh Giang, ở hiền ắt gặp lành.” Văn Lương Sơn nhếch mép cười, trong lòng càng chắc chắn Giang Thành chính là cái đùi to nhất trong nhóm người.

Nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi, Giang Thành không khỏi cảm thấy có chút may mắn, may mắn là hắn đã đánh cược đúng, quả nhiên những tay chân biến mất đó đều là ảo ảnh.

Thứ thực sự giết người là những cái đầu người.

Những cái đầu người kỳ quái đó nhìn vào có thể tạo ra ảo giác, thực ra đám người bọn họ đều đi vòng tròn ở quanh đó, muốn chạy trốn thì buộc phải khiến những cái đầu người nhắm mắt lại.

Mà kết quả cũng đã chứng thực cho suy đoán của hắn.

“CMN, thật là quỷ quyệt mà.” Hòe Dật cũng đã hiểu ra được điểm này, nhỏ giọng chửi rủa: “Sổ đăng ký thì đặt đối diện với đầu người, muốn ký tên thì phải đi qua, còn phải quay lưng lại với đầu người, cái này thì ai mà tránh được?”

Văn Lương Sơn liếm môi nói: “Đừng nói như vậy chứ anh Hòe, anh Giang của tôi có thể làm được, chỉ là lúc đầu anh Giang đã sơ ý thôi, bằng không, chút thủ đoạn nhỏ này, làm sao có thể giấu được đôi mắt của anh Giang tôi?”

Chương 692: Căn phòng số 9

"CMN, thật là quỷ quyệt mà." Hòe Dật cũng đã hiểu ra được điểm này, nhỏ giọng chửi rủa: "Sổ đăng ký thì đặt đối diện với đầu người, muốn ký tên thì phải đi qua, còn phải quay lưng lại với đầu người, cái này thì ai mà đề phòng được?"

Văn Lương Sơn liếm môi nói: "Đừng nói như vậy chứ anh Hòe, anh Giang của tôi có thể làm được, chỉ là lúc đầu anh Giang đã sơ ý thôi, bằng không, chút thủ đoạn nhỏ này, làm sao có thể giấu được đôi mắt của anh Giang tôi?"

Tên mập: "Văn Lương Sơn, tôi nhớ rõ là hôm qua anh không như thế này mà."

Giang Thành không thèm để ý tới, liếc nhìn thời gian trên điện thoại, khẽ cau mày, bây giờ đã là 12:19 phút: "Tranh thủ thời gian đi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu."

Nhiệm vụ lần này không chỉ là cần phải sống sót ký từ tầng 1 đến tầng 5 của tòa nhà, trong này còn có hạn chế về thời gian, nếu như không thể rời khỏi cửa chính trước 12:44 phút thì nhiệm vụ sẽ coi như thất bại.

Những người bọn họ sẽ bị lưu lại đây mãi mãi, cũng giống như Tiểu Đình đã mất tích vậy.

Trở lại lối cầu thang trước đó, mấy người nhanh chóng đi lên tầng, nhưng đi được nửa đường thì nghe thấy Văn Lương Sơn chợt kêu lên một tiếng: "Hử?"

Bởi vì xung quanh cực kỳ yên tĩnh nên âm thanh này có vẻ đặc biệt lớn.

"Anh kêu cái quỷ gì thế?" Hòe Dật chất vấn.

Văn Lương Sơn như bị thứ gì đó hấp dẫn, vươn tay chạm vào tay vịn cầu thang, một lúc sau, hơi thở trở nên gấp gáp: "Anh Giang, mau lại đây nhìn xem…"

Lời còn chưa dứt, Giang Thành đã đi tới, hắn không có bật đèn pin điện thoại ở trong cầu thang mà dùng ánh sáng yếu ớt của màn hình để chiếu sáng.

Trên tay vịn cầu thang có vệt nước rõ ràng, nếu đến gần sẽ ngửi thấy mùi hăng nồng, đó là chất formalin dùng để ngâm xác chết.

Điều đáng sợ hơn nữa là trên phần tựa tay lại còn có những vết xước, trông như bị móng tay nhọn để lại.

Nhưng… Giang Thành dùng móng tay cào mấy lần, phát hiện lan can tuy rằng đã cũ nhưng gỗ vẫn còn chắc chắn, rất khó để lại vết xước.

Giang Thành thậm chí có thể tưởng tượng ra, những chiếc móng tay này nhất định rất sắc bén, giống như những nhát dao.

Càng đi lên trên, móng tay cào càng để lại nhiều vết xước, dày đặc và rất bắt mắt.

"Bác sĩ." Tên mập đi bên kia đột nhiên nói: "Anh… anh mau lại đây xem chỗ này?"

Nhìn theo vị trí ngón tay của tên mập, nó nằm ở bên cạnh bức tường, bức tường trắng bong tróc rất nặng, trên đó có đủ loại vết xước.

Cũng giống như những cái trên tay vịn bằng gỗ, đều là do vết cào móng tay để lại.

Trong đó còn trộn lẫn vài dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Tại sao lại đến đây?"

"Tại sao không nghe lời của tôi?"

“Đừng đi lên trên nữa, đây không phải là nơi người sống nên đến.”

“Tôi đã cảnh cáo qua mấy người rồi.”

“Mấy người thực sự muốn nhìn thấy tôi chết như vậy sao?”

“Vậy thì mấy người sẽ được toại nguyện.”

“Ha ha, thực ra khi mấy người nhìn thấy dòng chữ này, mấy người đã là người chết rồi.”

“Tất cả hãy ở lại đi…”

“Vĩnh viễn… vĩnh viên ở bên tôi.”

Những dòng chữ này đều được dùng móng tay khắc lên trên từng chút một, xiêu vẹo như một đàn bò sát, nhìn hồi lâu, liền đau như bị kim đâm vào trong đầu.

Sự đe dọa và quỷ dị ẩn chứa trong đó không thể diễn tả bằng lời.

Một điều khác khiến Giang Thành chú ý chính là vị trí của những dòng chữ này, có một số cách mặt đất hơn 2 mét.

Vậy thì vấn đề đã đến rồi đây.

Người hoặc là thứ gì đó, viết những dòng chữ này đã làm như thế nào?

Biết bay sao?

Hay là… có thể bò trên những bức tường thẳng đứng như một con nhện.

Bởi vì biết rõ một trong những kỹ năng thiên phú của tên mập là tưởng tượng, nên Giang Thành không nói ra suy đoán này, vì sợ sẽ hù dọa anh ta.

Chỉ nhắc nhở mọi người cẩn thận thôi.

Cách bố trí của tầng bốn khác với các tầng khác, không biết là do tòa nhà hay do chuyện gì xảy ra, mọi người luôn cảm thấy trần nhà của tầng này cao hơn nhiều so với các tầng trước.

Nhìn lên trên, nó tối đen như mực, trông như có thể thông đến được một thế giới khác.

Hơn nữa nhiệt độ cũng thấp hơn các tầng trước.

Nếu trước đó bọn họ cảm thấy lạnh thì nhiệt độ ở đây đã bắt đầu khiến họ run rẩy.

Ngay cả người không sợ lạnh như Giang Thành cũng vô thức quấn chặt quần áo của mình.

"Lạnh quá." Văn Lương Sơn không ngừng chen vào giữa đội, cuối cùng bị Hòe Dật trừng mắt cho một cái, mới ngoan ngoãn trở lại, nửa mặt dưới đã hoàn toàn rút vào trong áo, giọng nói rất nghèn nghẹt: "Bây giờ chúng ta đang ở đâu thế này, quỷ môn quan sao?"

"Nếu biết nói, hãy nói nhiều hơn một chút, còn nếu không thể, thì ngậm miệng lại!"

Chậm rãi đi dọc theo hành lang, hành lang sâu thẳm dường như không có điểm cuối, trước sau tối tăm, tiếng bước chân vang vọng ở đây, tạo cho mỗi người một loại cảm giác hoang tàn như đã bị thế giới lãng quên.

Các phòng ở hai bên trông không giống những lớp học hay văn phòng bình thường.

Trước hết, các cánh cửa đều không giống, là những cánh cửa sắt nặng nề với ổ khóa kiểu cũ, có cửa sơn màu xanh lá đậm, có cửa sơn màu xanh lam.

Cánh cửa cũng rộng hơn những cánh cửa thông thường, Giang Thành dừng lại trước một cánh cửa sắt, trên những cánh

cửa này không có biển hiệu gì, cách duy nhất để nhận biết chỉ là đánh dấu vài con số.

Bên phải cửa một chút, số 9 được sơn màu đỏ tươi.

"Phòng số 9." Tên mập nhìn con số màu đỏ tươi, đột nhiên có dự cảm không lành.

"Anh Giang." Hòe Dật nhìn Giang Thành, thấp giọng hỏi: "Căn phòng này có vấn đề sao?"

Trên đường đến đây xung quanh có rất nhiều căn phòng giống nhau, không có biển báo, không có thuyết minh, cũng không có vật chỉ dẫn.

Chẳng có gì ngoài một cánh cửa sắt nặng nề không mở được và vài con số.

Bọn họ thậm chí không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Giang Thành không để ý tới anh ta, trực tiếp nắm lấy tay Hòe Dật đặt lên cửa, giây tiếp theo, sắc mặt Hòe Dật đột nhiên thay đổi.

Lạnh.

Không, không đúng, không phải lạnh, mà là… ớn lạnh.

Loại ớn lạnh đến thấu xương!

Trước khi gặp Giang Thành, Hòe Dật đã trải qua một số sự kiện linh dị, loại cảm giác ớn lạnh này chính là do những cái trên người những thứ đó gây ra.

Hòe Dật còn chưa kịp lên tiếng, Giang Thành đã nói: "Ở đây chắc hẳn là nhà kho thi thể của toàn bộ Khoa Y học nơi lưu trữ thi thể."

"Cả tầng này đều phải á?"

Hòe Dật sửng sốt, đây chỉ là một trường y, không phải bệnh viện chuyên nghiệp hay nhà tang lễ, làm sao có thể có

nhiều thi thể như vậy.

“Đương nhiên không phải, chỉ có căn phòng này thôi, những phòng khác… đều là giả.” Giang Thành nói xong chỉ chỉ dưới vị trí của cửa: “Chúng ta đi qua nhiều phòng như vậy, duy chỉ có căn phòng này là không có ngưỡng ở cửa.”

“Bởi việc vận chuyển thi thể cần phải sử dụng xe chuyên dụng, việc có ngưỡng cửa sẽ khiến xe đẩy ra vào không thuận tiện. .” Giang Thành dùng tay đẩy cánh cửa lạnh thấu xương, phát hiện cửa đã bị khóa, là một chiếc khóa xích cũ có ánh kim loại lạnh lẽo.

“Giúp tôi cảnh giới.” Giang Thành lấy từ trong túi ra một chiếc kẹp tóc màu đen, sau đó uốn cong sợi dây bên trong, chiếc kẹp tóc là do hắn lấy được từ trên đầu Viên Tiêu Di, lúc đó nói là muốn giữ lại làm kỷ niệm.

Chương 693: Hiện trường

Nhưng ngay sau khi Giang Thành nhét dây thép vào lỗ khóa, thần kinh của mọi người đột nhiên trở nên căng thẳng, ba người Hòe Dật, tên mập, Văn Lương Sơn lập tức quay người nhìn vào bóng tối sâu trong hành lang.

"Gulu…"

"Gulu…"

Một tràng âm thanh ma sát phát ra từ bóng tối cuối hành lang, giống như thứ gì đó có bánh xe đang nhanh chóng lao tới.

Hơn nữa nghe âm thanh thì vật này có thể tích không hề nhỏ.

Sau lời nhắc nhở của Giang Thành, Hòe Dật lập tức nhận ra thứ đang nhanh chóng tiếp cận họ là một chiếc xe đẩy được thiết kế đặc biệt để vận chuyển thi thể.

"Gulu…"

"Gulu…"

Tiếng ồn do ma sát giữa bánh xe và mặt đất tạo ra giống như một lá bùa đoạt mạng, điều đáng sợ hơn là, rõ ràng là bọn họ nghe thấy âm thanh đang ở rất gần rồi, nhưng cách đó vài mét chỉ là bóng tối, không thể nhìn thấy gì khác.

Chiếc xe chở xác này trông như thế nào?

Trên đó có vận chuyện cái xác nào không?

Hoặc là… có ai đang đẩy chiếc xe này không?

Đều là những ẩn số.

Loại áp lực vô hình này khiến người ta muốn phát điên.

Giang Thành tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc mở ổ khóa, từ đầu đến cuối, đều không nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Nghe âm thanh của xe chở xác đang phóng nhanh đến, mọi người không hề nghi ngờ rằng nếu va chạm với nó, mạng chắc chắn sẽ tiêu.

Cuối cùng, ngay khi Hòe Dật đã quyết tâm, chuẩn bị hợp tác với tên mập để giữ chặt Văn Lương Sơn, sử dụng anh ta để đón nhận làn sóng sát thương này thì có một tiếng "lạch cạch" giòn giã vang lên.

Cánh cửa, đã mở.

Không chút do dự, đám người lập tức chạy trốn vào trong căn phòng số 9.

Giây tiếp theo, một chiếc xe chở xác rỉ sét lao ra khỏi bóng tối, phóng thẳng qua trước cửa phòng số 9, tốc độ lớn đến mức thậm chí còn gây ra một cơn gió mạnh.

Không ai nghi ngờ rằng nếu như chậm một bước, thì tất cả đều sẽ kết thúc.

Văn Lương Sơn vẫn còn đang hoảng hồn, run rẩy quay đầu lại, nhìn Giang Thành bằng ánh mắt không còn có thể dùng sùng bái để miêu tả nữa.

Giang Thành ngược lại rất bình tĩnh, cất sợi dây thép mỏng đi, vừa nhìn chung quanh, vừa vỗ nhẹ bụi bặm không hề tồn tại trên vai, sau đó mới chậm rãi nói: "Đã nói với các anh bao nhiêu lần rồi, có nhiều kỹ năng hơn lúc nào cũng luôn luôn tốt, mà các anh cứ không nghe."

"Việc này người bình thường đâu có làm được, ngành này người lợi hại chút thì đều bị bắt nhốt vào trong ngục tối rồi

còn đâu.” Tên mập lẩm bẩm.

Lo lắng xung quanh có nguy hiểm, mọi người đều tự giác bật đèn pin điện thoại di động, chiếu đèn vào xung quanh, quan trọng là tìm được sổ đăng ký trên tầng 4, sau đó viết tên mình lên trên đó.

Căn phòng số 9 lớn hơn so với tưởng tượng, hơn nữa còn rất trống trải, cách đó không xa có vài cái tủ chứa xác, kiểu cách đều đã rất cũ, ước tính ít nhất cũng phải 20 năm rồi.

Đèn báo bên cạnh vẫn đang sáng, một đỏ một xanh, thỉnh thoảng nhấp nháy, ngay cả một người không biết gì về máy móc như Hòe Dật cũng có thể nhận ra có chuyện gì đó không ổn.

Trên cửa tủ có dán một mảnh giấy trắng, viết dòng chữ “Không tùy tiện chạm vào”.

“Bác sĩ.” Tên mập dùng ánh mắt sắc bén chỉ vào một trong những tủ chứa xác nói: “Cánh cửa này mở ra khi nào vậy?”

Lúc mới vào đây, sự chú ý của Giang Thành bị hoàn cảnh xung quanh phân tán, nên cũng không quá lưu ý đến.

Nghe tên mập nói như vậy, hắn mới nhận thấy cửa nhà xác ở giữa cạnh tường đang mở.

Nhưng không phải là mở ra hẳn mà hơi khép hờ, để lại một khoảng tối đen, rộng khoảng bằng 3,4 ngón tay.

Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng nhìn hồi lâu, cứ luôn có cảm giác như có một bàn tay nào đó sẽ thò ra từ khe hở bất cứ lúc nào, hoặc có người bò ra hay gì đó.

“Vừa nãy lúc đi vào, cánh cửa kia là đang đóng sao?” Hòe Dật dường như cũng cảm giác được không đúng, liền hỏi tên mập.

“Đúng vậy, tôi nhìn thấy rất rõ.” Ngữ khí của tên mập tràn đầy chắc chắn.

Cánh cửa của một chiếc tủ đựng xác đã sử dụng không biết bao nhiêu lâu, vậy mà lại lặng lẽ mở ra một khoảng trống trong lúc mà bọn họ không hề nhận ra.

Đây chắc chắn sẽ là một ý tưởng hay cho một cuốn tiểu thuyết kinh dị.

Nhưng bây giờ không có ai muốn xem tiểu thuyết, mọi người chỉ nghĩ làm thế nào để tìm được sổ đăng ký, ký tên, chạy trốn và sống sót.

Thời gian đã không cho phép bọn họ có thể chần chừ nữa, Giang Thành tìm được gần đó một ống kim loại có đầu cong, cầm trong tay, rất nặng.

Sau này tên mập được Giang Thành cho biết, thứ này là dùng để vớt xác lên.

Do điều kiện bảo quản thi thể trước đây còn hạn chế, nên rất nhiều thi thể đều tập trung để trong bể chứa đầy formalin, do bề ngoài thi thể trơn trượt, nên cần có dụng cụ như thế này để vớt thi thể từ đáy bể lên, phần dùng đến chính là phần móc câu bằng kim loại ở đầu kia.

Nhưng hiện tại, Giang Thành lại dùng cái móc để mở cánh cửa đang khép hờ kia.

Mọi người nín thở, Văn Lương Sơn thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng, bên trong sẽ có một cỗ thi thể cực kỳ khủng bố, hoặc là…

“Hả?” Bản thân Giang Thành cũng có chút kinh ngạc.

Chiếc tủ đựng xác này vậy mà lại trống rỗng.

Giang Thành tựa như không tin, kêu Hòe Dật tiến lên dùng dụng cụ móc cửa tủ, hắn dùng điện thoại di động soi vào bên

trong.

Ở phía trong cùng của tủ đựng xác có đặt một cuốn sổ màu xanh lam.

Tên mập nhìn thấy cảnh này sắc mặt sáng lên: "Bác sĩ, là… là sổ đăng ký!"

Quả thực là sổ đăng ký, gần giống như những cuốn bọn họ tìm thấy trước đó, nhưng trên mặt Giang Thành lần này lại không có vẻ hưng phấn, bởi vì địa điểm lần này so với lần trước còn quỷ dị hơn.

Ở sâu bên trong một chiếc tủ đựng xác.

Vậy cần phải ký như thế nào?

Leo vào bên trong sao?

Nhìn vào vị trí của sổ đăng ký, ngay cả Giang Thành cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, nếu như trèo vào trong mà cửa tủ bên ngoài đột nhiên đóng lại, vậy thì người bên trong không phải sẽ nghếch luôn sao.

Giang Thành chậm rãi xoay người nhìn về phía Văn Lương Sơn: "Bên trong rất nguy hiểm, nhưng lần này tôi cần anh đi vào, nếu như anh có thể sống sót, thì tôi sẽ bảo vệ cho anh trong nhiệm vụ lần này."

Nghe được Giang Thành muốn mình phải đi vào, Văn Lương Sơn sợ đến tái mặt: "Không, tôi không muốn, tôi từ chối…"

Hòe Dật nghe vậy lạnh lùng nói: "Anh tự mình trèo vào, còn tốt hơn để chúng tôi nhét anh vào, nếu như anh không muốn thể diện, chúng tôi sẽ giúp anh thể diện."

Cuối cùng, Văn Lương Sơn đã phải thỏa hiệp, anh là một người đàn ông cần thể diện.

Nhưng ngay khi anh ta đưa mặt lại gần nhìn vào bên trong tủ đựng xác, đột nhiên như phát hiện ra thứ gì đó, đồng tử co rút, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy.

"Mọi người mau tới xem." Văn Lương Sơn vẻ mặt như đưa đám nói: "Ở trong này … ở trong này toàn là cái gì đây?"

Trước đó mọi người không nhìn kỹ, bây giờ lại gần mới phát hiện vách tường bên trong của tủ đựng xác đầy những vết xước, không chỉ xung quanh mà còn trên phần đỉnh cũng có, hơn nữa mọi người đều đã rất quen thuộc với những vết xước này rồi.

Đây là những vết do móng tay để lại.

Đột nhiên, trong đầu mọi người hiện lên một ý tưởng đáng sợ.

Ngày xửa ngày xưa, có một người sống, hơn nữa còn là một phụ nữ, bị nhốt bên trong tủ đựng xác này, cuối cùng, bị đóng băng chết tươi, hoặc cũng có thể bị ngạt thở bên trong.

Mà trong một khoảng thời gian rất lâu trước khi chết, cô điên cuồng cào cấu khắp bốn phía xung quanh, vùng vẫy trong tuyệt vọng và kêu cứu nhưng đều vô ích.

Mái tóc dài dính vào vách tường bên trong dường như chứng tỏ cuộc đấu tranh của người phụ nữ đã khốc liệt đến mức nào.

Đây chính là hiện trường một vụ án mạng.

Cho dù đứng ở đây, cũng có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của người phụ nữ lúc đó.

Chương 694: Đơn đăng kí

"Người phụ nữ bị nhốt ở đây… chẳng lẽ là Tiểu Đình?" Suy đoán này đồng thời hiện lên trong đầu mọi người, cuối cùng tên mập đã nói ra.

Theo trí nhớ của Viên Tiêu Di, Tiểu Đình là đã một mình biến mất trong tòa nhà y học trung tâm của khoa Y học quỷ dị này, bây giờ lại nhìn thấy cảnh tượng bi thảm như vậy, thật khó để không liên tưởng hai người với nhau.

Trong đó, Văn Lương Sơn đang chuẩn bị rất thể diện bước vào càng là sắp bật khóc thành tiếng, dường như anh ta đã nhìn thấy quỷ hồn của Tiểu Đình bên trong đang vẫy tay với mình, hai chân run rẩy không tự chủ.

Cho đến khi Giang Thành lên tiếng: "Đừng sợ, người phụ nữ đã từng bị nhốt bên trong này không phải là Tiểu Đình."

Văn Lương Sơn vẻ mặt đưa đám nói: "Anh Giang, anh không cần an ủi tôi, tôi biết là anh đang sợ tôi không vào, nhưng Văn Lương Sơn tôi đường đường cũng là bảy thước nam nhân, cho dù có chết, cũng phải chết rõ ràng."

Không nói thêm nhiều lời thừa thãi, Giang Thành giải thích: "Mọi người nhìn xem, xét theo mức độ giãy giụa này, tôi nghĩ khả năng sống sót của người phụ nữ bên trong là rất nhỏ."

"Nhưng Tiểu Đình thì khác, cô ấy chưa chết, chỉ là bị mắc kẹt ở đây, giống như những gì trong nhiệm vụ lần này của chúng ta đã nói, chúng ta đến đây là để cứu người, nếu người đều chết hết rồi, thì còn cứu cái gì nữa?"

“Vậy nên… Ở trong này không hề có quỷ hồn của Tiểu Đình?” Văn Lương Sơn dường như rất để ý tới việc này.

Giang Thành vỗ vỗ vai anh ta nói: “Nhanh lên.”

“Ồ, được, được rồi.”

Văn Lương Sơn cảm thấy Giang Thành nói có lý, nếu như người đều đã chết hết, còn cứu cái quái gì nữa?

Nhưng dường như anh ta chưa từng nghĩ tới, việc có quỷ bên trong hay không không nhất thiết liên quan tới việc Tiểu Đình có chết bên trong hay không.

Điều quan trọng là ở đây quả thực đã từng có người chết, hơn nữa còn là một người phụ nữ oán khí cực nặng.

Có thể không phải là Tiểu Đình, nhưng đổi một con quỷ khác, chẳng lẽ sẽ không giết anh ta hay sao?

Văn Lương Sơn vốn dĩ tương đối gầy, tay trái cầm điện thoại di động để soi sáng tình hình, sau đó dùng hai khuỷu tay bò vào trong đồng thời chân cũng dùng lực đẩy mạnh.

Giang Thành chuẩn bị sẵn sàng cứu người trước nếu có biến động.

Không gian bên trong nhỏ hẹp, điều này khiến Văn Lương Sơn, người không mắc chứng sợ bị nhốt trong không gian kín cũng cảm thấy rất ngột ngạt.

Anh ta không bật chiếc đèn pin đi kèm điện thoại mà dùng đèn màn hình để chiếu sáng.

“Lạnh quá, sao lại có cảm giác bên trong càng ngày càng lạnh?” Văn Lương Sơn trầm giọng nói từ trong tủ đựng xác truyền ra, mơ hồ có hơi không chân thật.

Tên mập kinh hồn bạt vía chờ đợi, buột miệng nói: “Lạnh là đúng rồi, anh đang trèo vào trong tủ đựng xác mà, muốn

nóng thì phải đi tìm lò hỏa táng.”

Văn Lương Sơn không thể kìm được, bật khóc thành tiếng.

“Tìm được chưa?” Giang Thành cau mày hỏi, hắn có thể cảm giác được xung quanh mình càng ngày càng không ổn, dường như có một đôi mắt đang mai phục trong bóng tối.

“Tìm… tìm thấy rồi.”

“Mau lên!” Hòe Dật thấp giọng thúc giục.

Kể từ sau khi tách ra, bọn họ cũng không có nghe được tin tức gì của đội còn lại, điều này khiến bọn họ lúc nào cũng cảm thấy bất an trong lòng.

“Chuyện gì thế này?” Giọng nói của Văn Lương Sơn đột nhiên vang lên, to hơn trước rất nhiều: “Anh Giang, cái này… bên trên đã có người ký rồi.”

“Đã ký rồi?” Tên mập nghe được chợt sửng sốt.

“Đúng, là… là Sư Hiểu Nhã! Là tên của cô ấy, tôi nhìn thấy rất rõ.”

“Chẳng lẽ là đội còn lại đã đến trước và ký tên rồi?” Giang Thành nghĩ thầm trong đầu, nhưng theo suy đoán của hắn, ở đây mỗi tầng đều có những thứ kỳ quái, có thể coi đó là những phó bản nhỏ, những người bên trong hai đội bất luận là ai ký tên, cũng tương đương với việc kết thúc phó bản của tầng này.

Nhưng xét theo tình hình hiện tại, nguy hiểm ở tầng này rõ ràng vẫn chưa được giải quyết.

“Kéo người ra ngoài.” Giang Thành và Hòe Dật mỗi người nắm lấy một chân của Văn Lương Sơn kéo anh ta ra ngoài, sau đó Giang Thành liền trèo vào.

Tình hình bên trong tủ đựng xác phức tạp hơn Giang Thành nghĩ, một mình Văn Lương Sơn chắc chắn không thể giải

quyết được vấn đề, nếu thời gian kéo dài thêm, tất cả mọi người đều sẽ phải chết.

Bên trong sâu hơn Giang Thành nghĩ, sau khi nhanh chóng leo vào, cuối cùng hắn tìm được một cuốn sổ màu xanh lam.

Mấy tờ giấy đầu tiên đã được lật ra, còn có dấu hiệu bị gấp qua, chỉ lộ ra vị trí chữ ký.

Bên trên viết rõ ràng ba chữ Sư Hiểu Nhã.

Trong phòng bảo vệ, Giang Thành đã nhìn thấy chữ ký của Sư Hiểu Nhã, sau khi kiểm tra cẩn thận, anh có thể xác nhận đó là chữ viết tay của Sư Hiểu Nhã.

Nhưng một câu hỏi được đặt ra, nếu Sư Hiểu Nhã đã ở đây và để lại chữ ký thành công, tại sao mối nguy hiểm ở tầng này vẫn chưa được giải quyết?

Chẳng lẽ là vị trí ký tên có vấn đề?

Hắn cầm cuốn sổ lên, đang định kiểm tra lại một lượt thì bỗng nhiên chú ý đến một chi tiết, mảnh giấy có chữ ký dường như rộng hơn một chút so với những trang khác của cuốn sổ.

Dần dần, trong đầu Giang Thành hình thành một suy đoán táo bạo, hắn nhẹ nhàng rút mảnh giấy có tên Sư Hiểu Nhã ra.

Giây tiếp theo, mảnh giấy đã thật sự rơi xuống.

Giống như… ban đầu nó không thuộc về sổ đăng ký này mà được chèn vào giữa vậy.

Điều đáng sợ hơn nữa là Giang Thành nhìn thấy trên đầu tờ giấy có mấy dòng chữ màu đen: Đơn đăng kí tình nguyện hiến xác.

Người ký: Sư Hiểu Nhã.

Ngay cả Giang Thành cũng bị hành động vô liêm sỉ này làm cho chấn động, còn kẹp tờ đơn đăng kí tự nguyện hiến xác

vào giữa cuốn sổ đăng ký, ai mà có thể chống đỡ được?

Chẳng trách Sư Hiểu Nhã rõ ràng đã ký tên, nhưng mối nguy hiểm ở tầng bốn vẫn tồn tại, cô ta ký vào tờ đơn đăng kí hiến xác thì có tác dụng gì?

Cũng không thể nói là không có chút tác dụng nào, ít nhất theo Giang Thành thấy, chỉ sợ là cô ta đã đi chân lạnh toát rồi.

Nhặt lại cuốn sổ ký tên lên, sau khi kiểm tra cẩn thận, Giang Thành nhanh chóng ký tên rồi nhanh chóng rời khỏi tủ đựng xác.

"Giải quyết xong rồi." Giang Thành nói: "Tranh thủ thời gian đi thôi."

Trên đường đi, Giang Thành giải thích ngắn gọn chuyện gì đang xảy ra với bọn họ, bọn người Hòe Dật tên mập nhất thời sửng sốt, đặc biệt là tên mập không khỏi nguyền rủa con quỷ này vì lương tâm không tốt, phỏng chừng đều là trẻ mồ côi, nếu không thì sẽ không thể nghĩ ra được những thủ đoạn bẩn thỉu này.

Văn Lương Sơn đang nhiệt tình lắng nghe, Giang Thành đột nhiên ngừng nói.

Trước khi rời đi, Hòe Dật còn dùng một cây cột kim loại để móc vào thi thể, vật này tuy nặng nhưng rất dễ sử dụng, cho dù cầm trên tay cũng có thể tăng cường dũng khí.

Quả nhiên lần này rời đi không có trở ngại gì, bầu không khí lạnh lẽo vốn còn đọng lại trong hành lang cũng tiêu tan, chưa đi bao xa, đã nhìn thấy một chiếc xe đẩy đậu trong góc, bên trên đều đã rỉ sét.

Chính là chiếc đã suýt nữa tông vào bọn họ trước đó, chỉ là vào lúc này, khi sự kiện linh dị ở căn phòng số 9 kết thúc, chiếc xe cũng đã yên tĩnh trở lại.

Cầu thang dẫn lên tầng năm nằm ở cuối hành lang, khác với cầu thang bọn họ đã đi trước đó, cầu thang này rõ ràng là cũ hơn rất nhiều.

Hơn nữa, cầu thang chỉ có một phần đi lên, chứ không có phần thông với tầng tiếp theo, phía trước cầu thang có hai cột sắt dựng đứng.

Những thanh sắt bị rỉ sét bao phủ được đặt trong hai thùng nhựa lớn màu đỏ, loại thường dùng trong phòng thí nghiệm.

Đi đến gần nhìn kỹ, có thể thấy bên trong thùng có những trụ xi măng kiên cố, những thanh sắt ở bên trái và bên phải, ngay phía trước cầu thang, ở giữa có nhiều đường cảnh báo.

Mật độ dày đặc như mạng nhện, khiến người ta tê cả da đầu.

Chương 695: Phòng triển lãm số 1

Ở gần vị trí tay vịn cầu thang có treo một tấm biển gỗ, bên trên dùng bút tích như côn trùng bò để viết dòng chữ "cầu thang nguy hiểm, đường này không thông".

"Anh Giang." Văn Lương Sơn đưa tay ra, run rẩy chỉ vào góc tường phía sau đường cảnh báo: "Anh mau nhìn xem… đó là cái gì?"

Sau khi đến gần, mọi người phát hiện trên mặt đất có một vũng nước lớn, ở giữa vũng nước có một bối tóc ướt.

Phần tóc rối bù, có dài có ngắn, chắc hẳn là tóc của rất nhiều người trộn lẫn với nhau.

Quan trọng nhất là, còn có thể ngửi thấy mùi hăng nồng tỏa ra từ tóc.

Là mùi formalin.

Bật chiếc đèn pin đi kèm với điện thoại chiếu lên cầu thang, bóng tối phía trên càng nồng đậm hơn, ánh sáng dường như bị triệt tiêu theo cách nào đó, tầm nhìn cũng bị nén lại vài mét.

Nhìn từ góc độ của bọn họ, nơi dẫn đến cầu thang dường như là hư vô.

Nhưng trong tầm nhìn này, bọn họ đã nhìn thấy một cảnh tượng sẽ không bao giờ quên trong đời.

Cầu thang ở đây được làm bằng gỗ và đã cũ nát, có nhiều lỗ lớn.

Bên trong hang tối đen như mực nhưng có cảm giác như có một bàn tay nào đó từ bên trong có thể thò ra và tóm lấy chân họ bất cứ lúc nào.

Trên cầu thang rác khắp nơi, còn có mảnh thủy tinh, chính là loại lọ thủy tinh đựng tiêu bản, như thể ở đây có người cố tình làm vỡ rất nhiều lọ đựng tiêu bản.

Nhưng nhiều hơn vẫn là thứ chất đống trong góc và không ai quan tâm đến, tối tăm, vón cục, lẫn lộn với nhau, với những vật thể hình cầu phủ đầy lông đen.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hòe Dật không khỏi siết chặt móc sắt trong tay.

Giang Thành bước tới, xé bỏ sợi dây chắn đường, ném sang một bên: "Đi thôi."

Đường không dễ đi, hơn nữa trông còn có vẻ đầy nguy hiểm nên đám người bước đi cẩn thận, bởi vì Văn Lương Sơn không được chào đón cho lắm, nên đi một mình ở rìa.

Nhìn chằm chằm vào cái lỗ lớn xuất hiện dưới chân, trong lòng anh ta thấp thỏm lo lắng sẽ nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn thấy.

Đột nhiên, có một bàn tay kéo lấy anh ta: "Đi theo sau lưng tôi." Giang Thành nói: "Giẫm lên dấu chân của tôi để đi."

Văn Lương Sơn được sủng ái mà lo sợ, liên miệng cảm ơn.

Cầu thang dường như dài vô tận, hơn nữa sự đổ nát ở đây hiện diện rất rõ.

Tay vịn cầu thang đầy vết nứt, các thanh kim loại dùng để đỡ tay vịn bằng gỗ vặn vẹo một cách kỳ quái, trên đó còn có một số vết khuyết trông như bị dao cắt.

Cuối cùng, bọn họ đã lên đến tầng năm.

Đứng ở hành lang tầng năm, nhóm người tựa như đã đi qua một thời kỳ lịch sử, không cần đèn pin chiếu sáng nữa, mọi thứ xung quanh đều bị bao phủ bởi một vầng sáng màu xám.

Giống như có một bộ lọc filter trên đó.

Không rõ ràng đến mức bọn họ có thể nhìn thấy rõ, nhưng đối với nhóm người Giang Thành mà nói, như vậy là đủ rồi.

"Chờ một chút." Hòe Dật bước nhanh về phía trước, đến gần Giang Thành nói: "Anh Giang, tôi biết đáng lẽ không nên nói ra, nhưng không nói ra không được nữa rồi, tôi cảm giác giống như có thứ gì đó đang đi theo chúng ta phía sau."

"Từ tầng 2 đã bắt đầu rồi, cứ luôn không quá xa cũng không quá gần giữ khoảng cách phía sau chúng ta. Chúng ta đi nhanh thì thứ đó cũng đuổi theo nhanh. Nếu chúng ta đi chậm lại thì vật đó cũng chậm lại."

"Tôi không biết nó muốn làm gì, nhưng anh cũng biết đấy, đây là tầng cuối cùng rồi, chúng ta có nên giải quyết thứ phiền phức phía sau trước khi tiến vào không?"

Đánh giá từ sự nguy hiểm của tầng 3 và tầng 4, tầng 5 sẽ chỉ đáng sợ hơn, nếu họ bị thứ phía sau tấn công và bị kẹt ở trước và sau vào thời điểm quan trọng, thì chỉ có tiêu đời thôi.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của Hòe Dật, Giang Thành lại lắc đầu: "Đừng để ý đến nó, tập trung tìm kiếm cuốn sổ đăng ký cuối cùng."

"Không để ý sao?" Hòe Dật không hiểu.

Giang Thành lấy điện thoại di động ra, bật màn hình lên cho Hòe Dật xem, thời gian hiển thị trên đó là 12:33, tính toán toàn bộ mọi thời gian bọn họ cũng chỉ còn lại 11 phút.

Hơn nữa cũng phải để dành thời gian cho việc rời đi.

Thời gian sắp hết rồi…

“Thứ đó không theo chúng ta từ tầng hai.” Giang Thành cuối cùng mới nói: “Vừa tiến vào tòa nhà này, tôi đã nhận ra rồi.”

Hòe Dật mở to mắt.

Nhóm người đi dọc hành lang, hai bên không có cửa, cũng không có phòng, chỉ có những bức tường trống rỗng.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vết nước trên tường cũng như các vết mốc đen lan rộng.

Giang Thành dừng lại, lấy thanh sắt dùng để móc thi thể từ Hòe Dật, rồi dùng đầu móc cạo vào tường.

Cả một mảng tường rơi xuống, để lộ khối xây ướt át phía sau, trên đó mọc lên một mảng nấm mốc lớn kinh tởm.

Mọi người phát hiện, ngay cả những bức tường còn nguyên vẹn cũng bị một chất lỏng không rõ nguồn gốc thấm ướt, toàn bộ hành lang tầng năm trông giống như một quả táo, bề ngoài chỉ có vài đốm đen, nhưng nếu cắt ra sẽ phát hiện bên trong đã thối rữa hoàn toàn.

“Ở đây… Có một cánh cửa.” Văn Lương Sơn bỗng nhiên nói.

Theo hướng Văn Lương Sơn chỉ tay, mọi người nhìn thấy trên tường có một cánh cửa màu xanh đậm, nếu cửa không mở ra một chút thì rất dễ bị bỏ qua.

Đây là căn phòng đầu tiên bọn họ gặp sau khi lên tầng 5.

Tên mập ngẩng đầu nhìn tấm biển treo phía trên cửa có viết dòng chữ bằng bút đen “Phòng triển lãm số 1”.

Bọn họ trước đó đã từng đến phòng triển lãm số 2, ở trên tầng ba, không ngờ lần này lại đến phòng triển lãm số 1, tuy sợ hãi nhưng cũng có chút tò mò.

Phòng triển lãm số 1 này sẽ có thứ gì?

Khi cánh cửa từ từ mở ra, sự nghi ngờ của mọi người cuối cùng cũng được giải đáp, đôi mắt của Văn Lương Sơn dần dần mở to, nếu Hòe Dật không bịt miệng trước, chắc chắn đã nghe thấy một tiếng hét thất thanh rồi.

Chỉ thấy một người đang đứng đằng sau cánh cửa cách họ chưa đầy 3 mét, đang nhìn từ trên cao xuống bọn họ.

Tất nhiên đó không phải là người sống, chỉ là một cái xác đã chết không biết bao lâu.

Thi thể được ngâm trong một chiếc bình thủy tinh lớn, điều đáng sợ là, không giống như những cái đầu trước đó, thi thể này mở to mắt và quay mặt về hướng cửa.

“Bác sĩ.” Tên mập hoảng hốt nói: “Sao tôi lại cảm thấy, người anh em này là đã tính trước được việc chúng ta đến đây vào lúc này, nên đang đợi chúng ta ở đây.”

“Anh Phú Quý, tôi cầu xin anh đấy, anh có thể ngậm miệng lại được không?” Chỉ một câu nói, Văn Lương Sơn tựa hồ đã mất đi rất nhiều sức lực.

Phòng triển lãm số 2 trưng bày các cơ quan nội tạng khác nhau, các chi bị cắt rời như bàn tay, bàn chân và đầu người, phòng triển lãm số 1 thì trưng bày cả cỗ thi thể, nghe có vẻ cũng khá hợp lý.

Đi vào bên trong vài bước, liền phát hiện không gian rộng hơn so với tưởng tượng, có những thi thể được bày thành hàng dựa vào tường, nam nữ già trẻ đều có.

Giang Thành đếm qua, tổng cộng 16 cái xác, tất cả đều được đặt trong cùng một lọ chứa thủy tinh.

Thật không may, không tìm thấy sổ đăng ký.

Ở vị trí gần cửa, Giang Thành tìm thấy một tấm bảng viết bằng bút đen ghi rằng mỗi một người hiến xác đều đáng được tôn trọng, hy vọng những người đến đây thăm quan sẽ có tấm lòng thành kính đối với họ.

Bất luận là lúc nào, cũng nên tôn trọng bọn họ, không nên gây ồn ào mất trật tự, để tránh làm phiền giấc ngủ say của họ.

Ngoài ra còn có một hàng chữ in nhỏ bên dưới là phần giới thiệu về từng người hiến xác.

Giang Thành liếc nhìn một cái, đang định rời đi, nhưng sau đó đột nhiên dừng lại, dường như nhận ra điều gì đó.

Chương 696: Đột nhiên có một ngày

Hắn quay người, nhìn lại dòng chữ trên tấm biển lần nữa, cằm khẽ gật gù, như đang kiểm tra gì đó.

Đằng sau mỗi cái tên, sẽ tương ứng với một xác chết lạnh lẽo.

Nhưng số lượng lại không khớp!

Theo những gì nói ở bên trên, ở đây có 18 cái tên, thì cũng phải có 18 thi thể mới đúng, nhưng bọn họ chỉ nhìn thấy 16 thi thể!

Phát hiện này ngay lập tức khiến trái tim vừa đặt xuống lại đột nhiên trỗi dậy.

Sau khi giải thích ngắn gọn cho nhóm người, mọi người tập hợp lại với nhau, kiểm tra lại căn phòng một lần nữa, đặc biệt là những thi thể trong những đồ chứa thủy tinh.

Cuối cùng, đã có phát hiện mới.

Ở một góc khuất ít chú ý tới, có hai đồ chứa thủy tinh nhưng bởi vì nó bị chắn bởi thứ gì đó như rèm tắm, cho nên mới không ai nhìn thấy.

Khoảnh khắc tấm rèm được kéo ra, không khí trong phòng triển lãm dường như vẩn đục đi không ít, nồng nặc một mùi lạ bay khắp nơi.

Có mùi formalin, nhưng mùi này rõ ràng là nồng nặc hơn một chút, bên trong còn xen lẫn cảm giác nhờn nhờn khó tả.

Nhưng những điều này không quan trọng so với những gì phát hiện tiếp theo.

Bởi vì hai vật chứa thủy tinh này khác với những vật chứa trước, bên trong nó… trống rỗng.

Không có thi thể.

Chỉ có khoảng 2/3 chất lỏng trong vật chứa, ngoài ra còn có những tạp chất mơ hồ như tóc lơ lửng trong đó.

Điều đáng sợ hơn nữa là nắp của hai vật chứa đã bị nhấc lên, một chiếc bị vứt bừa bãi và gãy làm đôi, cái còn lại đã biến mất hoàn toàn.

Gần đó có vết nước ướt, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện trên vật chứa thủy tinh có một ít chất dính dính những sợi tóc đen.

"Ừng ực." Tên mập nuốt nước miếng.

Tình hình hiện tại đã rất rõ ràng, nếu như không phải có người cố ý gài bẫy, vậy thì chỉ có thể là hai cỗ thi thể bên trong vật chứa không chịu nổi sự cô độc, tự mình mở nắp rồi chạy ra ngoài.

"Đi thôi." Giang Thành chậm rãi lùi lại, sau đó nhanh chóng dẫn mọi người rời đi.

Bất luận là thi thể tự mình đi lạc, hay là chơi vui quá không muốn quay lại, Giang Thành cũng không quan tâm.

Hắn biết rõ thứ mình muốn là gì, bây giờ hắn chỉ muốn tìm thấy cuốn sổ đăng ký, kết thúc nhiệm vụ ở tòa nhà này, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải cứu được Tiểu Đình đang bị mắc kẹt ở đây.

Đối với những rủi ro có thể tránh được này, hoàn toàn không cần thiết phải tiếp xúc.

Nhưng sau khi rời đi không lâu, ở một góc cách nơi họ đang đứng khoảng 5,6 mét, có một chiếc tủ kim loại sơn màu xanh đậm.

Chiếc tủ sắt dường như đã bị bỏ hoang từ lâu, phủ một lớp bụi dày, trong căn phòng bừa bộn nên rất khó phát hiện.

Bên trên có bày những dụng cụ không rõ tên, bên cạnh có một bình chữa cháy nằm trên mặt đất.

Nhưng nếu để ý kỹ, có thể nhìn thấy chất lỏng rỉ ra từ các khe hở dưới đáy tủ, chất lỏng có kết cấu dính nhớp, thậm chí có thể kéo thành sợi. …

Nhóm người bước nhanh qua hành lang, Giang Thành luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh, đặc biệt là phía sau, như đang lo lắng có thứ gì đó đuổi theo ra ngoài.

Hành lang bên này có rất ít phòng, nhóm người rẽ vào một góc đi tới hành lang bên kia.

Theo thỏa thuận trước đó, nơi này thuộc phạm vi phụ trách của nhóm người Cao Ngôn và Thẩm Mộng Vân.

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, dù sao thì thời gian cũng đã đến, nếu như không tìm được sổ đăng ký cuối cùng thì tất cả mọi người đều sẽ chết.

“Phía trước có ánh sáng.” Tên mập kinh ngạc nói.

“Hình như… hình như phát ra từ một cánh cửa, cửa không đóng chặt nên ánh sáng mới lọt ra ngoài một chút.” Văn Lương Sơn dựa vào kinh nghiệm sống của mình mà phán đoán.

“Chẳng lẽ là bọn người Cao Ngôn?” Hòe Dật vừa hỏi, vừa cảnh giác phía sau lưng, vừa nghĩ đến có cái thứ cứ theo sát bọn họ không rời, anh ta đã cảm thấy toàn thân khó chịu.

Sau khi đi đến gần, phát hiện ra nơi đó quả thực là một cánh cửa, nhìn từ bên ngoài trông như một phòng phẫu thuật, cánh cửa màu trắng khép hờ, ánh sáng dịu nhẹ phát ra từ khe hở trên cánh cửa.

Mơ hồ còn có âm thanh phát ra từ bên trong.

So với những nguy hiểm trước đó, nơi này thân thiết đến có chút dị thường, Văn Lương Sơn có lời kẹt trong cổ họng mà không dám nói ra, anh ta cảm thấy khi cửa mở ra, bên trong sẽ là một nơi giống như thiên đường.

Đây là cảm giác của anh ta.

Ngay cả bản thân anh ta cũng cảm thấy điều đó thật khó tin.

Cuối cùng liếc nhìn lại thời gian, Giang Thành không do dự nữa, nhanh chóng bước tới, mở cánh cửa màu trắng ra.

Trái ngược với suy đoán ban đầu, đây không phải là phòng phẫu thuật, mà là phòng học giải phẫu.

Một thi thể được đặt trên bàn mổ, phần ngực bị mổ ra, nội tạng bên trong đã bị lấy ra sạch sẽ.

Đầu của thi thể cũng bị chặt đứt.

Một nhóm học sinh mặc áo khoác blouse trắng quay lưng về phía bọn họ, tập trung trước bàn mổ, quan sát hai người trông như giáo viên đang thực hiện các thao tác mổ xẻ.

Có lẽ là do tiếng bọn họ đi vào đã thu hút sự chú ý, một giáo viên mặc quần áo chuyên nghiệp, đeo khẩu trang, chỉ lộ ra hai con mắt nhỏ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, sau đó nói với giọng bất mãn: “Tiết học hôm nay quan trọng như vậy cũng đến muộn.”

“Xin lỗi, em có chuyện nên đến muộn.” Giang Thành rất tự nhiên bước tới, bởi vì hắn đã nhìn thấy cuốn sổ đăng ký được

đặt trên bàn phía sau một trong những giáo viên.

Bên cạnh cuốn sổ đăng ký còn có một cây bút bi cũng được chuẩn bị chu đáo cho bọn họ.

Đeo găng tay cao su, giáo viên chỉ vào một bộ phận trên cơ thể, bắt đầu kiên nhẫn giải thích, một nhóm học sinh cũng đeo khẩu trang thỉnh thoảng lại gật đầu.

Ánh sáng trong phòng học này rất tốt, không phải vì ánh đèn mà bởi vì bên ngoài cửa sổ đang là một ngày nắng lớn hiếm có.

Giang Thành đoán rằng, bọn họ hẳn là đã bị một thế lực quỷ dị đưa về một ngày nào đó, mà vào ngày đã từng xảy ra hôm đó, trong căn phòng giải phẫu này đã xảy ra một chuyện rất đáng sợ.

Giang Thành lập tức nhớ lại câu chuyện Viên Tiêu Di kể cho mình nghe, hai vị giáo sư cùng một nhóm sinh viên đã giải phẫu một thi thể đáng ra không nên tồn tại.

Ánh mắt chậm rãi quét qua hai người giáo viên, chẳng mấy chốc, hắn liền chú ý đến một người trong số họ đang hơi cúi người xuống giải thích, trên ngực lộ ra một tấm bảng tên.

Vương Văn Lễ.

Cái tên này đối với Giang Thành không hề xa lạ, bởi vì hắn mới nhìn thấy nó cách đây không lâu, ở phòng triển lãm số 1.

Tên của một trong những thi thể chính là Vương Văn Lễ!

Xem ra người giáo viên này chính là một trong hai cỗ thi thể mất tích!

Danh tính của người giáo viên tiếp theo cũng rất dễ đoán rồi, chắc chắn là người ở cạnh Vương Văn Lễ, cũng chính là giáo sư khác đã biến mất một cách bí ẩn sau lớp học giải phẫu.

Xem ra sau sự kiện bà lão mặt quỷ, hai vị giáo sư tham gia vào giải phẫu lúc đó đều đã gặp bất trắc.

Lúc này, mấy người Hòe Dật, tên mập và Văn Lương Sơn cũng đi tới vây quanh thi thể bị giải phẫu, giả vờ làm sinh viên cùng với bọn họ.

Nếu bây giờ hấp tấp xông vào ký tên, nhất định sẽ bị nghi ngờ, ngay lúc Giang Thành đang nghĩ biện pháp đối phó, đột nhiên phát hiện tên mập không ngừng nháy mắt với mình, trông dáng vẻ rất khẩn trương, vẻ mặt Hòe Dật và Văn Lượng Sơn cũng khó coi đến đỉnh điểm.

Theo ánh mắt của tên mập, Giang Thành nhận ra anh ta đang nói về cỗ thi thể này.

Lúc này Giang Thành mới chú ý tới thi thể có làn da mịn màng, có lẽ còn trẻ, hơn nữa lại là một phụ nữ, khoảng 30 tuổi là cùng.

Nhưng giây tiếp theo, ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, tầm nhìn cuối cùng dừng lại trên tay thi thể.

Thi thể có một đôi bàn tay rất đẹp, trong đó có một chiếc nhẫn ở ngón giữa của bàn tay trái có khảm một viên sapphire.

Giống hệt với chiếc của Sư Hiểu Nhã.

Chương 697: Bản thân hắn chính là kì tích

Thi thể bị giải phẫu này chính là Sư Hiểu Nhã!

Sau sự kinh ngạc, Giang Thành dần dần bình tĩnh lại, việc Sư Hiểu Nhã sẽ chết, hắn không ngạc nhiên, dù sao cô ta cũng đã ký tên vào đơn đăng kí hiến xác, mặc dù bản thân cô cũng không biết.

Nhưng chết một cách nhanh chóng và bi thảm như vậy là điều nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Giống như một loại ngụy trang nào đó đã bị nhìn thấu, ngày càng có nhiều thay đổi bắt đầu xuất hiện trên cơ thể Sư Hiểu Nhã, những vết xước lớn từ từ xuất hiện trên làn da trắng ngần vốn có của cô.

Đặc biệt là vị trí hai khuỷu tay và đầu ngón tay đều bị mài mòn đến máu thịt be bét.

Móng tay đã bị gãy, thậm chí có một số còn bật lên, để lộ phần thịt đỏ sậm bên trong khiến người ta phải nổi da gà.

Suy đoán ban đầu đã được chứng thực, những vết xước này chứng tỏ cô ta đã bị mắc kẹt trong một không gian nhỏ, móng tay bị gãy là do cào quá mạnh.

Cho dù chỉ là nhìn thôi, cũng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của Sư Hiểu Nhã khi đó.

Xem ra người từng bị mắc kẹt trong tủ đựng xác ở căn phòng số 9 chính là cô ta.

Giang Thành dựa theo mạch suy nghĩ này tiếp tục suy đoán, chuyện phát sinh chắc hẳn là như thế này, bởi vì không gian bên trong tủ đựng xác nhỏ hẹp, nên Sư Hiểu Nhã người có thân hình nhỏ nhắn chính là ứng cử viên sáng giá nhất.

Nhưng khi cô vừa trèo vào tìm được sổ đăng ký, bởi vi quá căng thẳng, không kịp kiểm tra kỹ nên đã ký nhầm tên mình vào tờ đơn đăng kí hiến xác kẹp ở giữa.

Ngay sau đó, dị biến đã xảy ra.

Cánh cửa tủ đột ngột đóng lại, ngay lập tức nhốt cô vào bên trong tủ đựng xác.

Cho dù cô có vùng vẫy thế nào cũng đều vô ích.

Cuối cùng, giống như một con vật, bị kéo đến phòng học giải phẫu trên tầng năm, bị coi làm dụng cụ giảng dạy đã chết, bị mổ khi vẫn còn sống.

Sở dĩ Giang Thành chắc chắn Sư Hiểu Nhã vẫn còn sống khi bị giải phẫu là vì tay chân của thi thể bị trói bằng những sợi dây cực mỏng.

Sợi dây trong suốt, có mang chút màu vàng, nhìn như sợi chỉ được tạo ra từ thứ gì đó, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể nhận ra.

Tay chân của Sư Hiểu Nhã được cố định vào bốn góc của bàn mổ, dang rộng thành hình chữ đại “大”.

Ở vị trí cổ tay và mắt cá chân bị trói có dấu hiệu giãy giụa, có một số chỗ đã cứa ra máu.

Nhìn chằm chằm vào cỗ thi thể trống rỗng, bị cắt mất đầu và khoang ngực mở ra, khóe miệng Văn Lương Sơn chợt co rút, trong đầu đột nhiên hiện lên một câu : Hình như thi thể đã bị khoét rỗng.

Ngẩng đầu lên, Giang Thành bắt đầu nhìn các sinh viên chung quanh.

Các sinh viên đều mặc đồng phục áo khoác blouse trắng, đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ thế nào.

Nhưng Giang Thành vẫn có thể chắc chắn rằng ba người Cao Ngôn, Thẩm Mộng Vân và Vương Kỳ không hề nằm trong số những sinh viên này.

Vậy thì vấn đề lại đến.

Nếu như Sư Hiểu Nhã đã bị chết ở đây, vậy còn những người khác đâu?

Giang Thành không tin tất cả bọn họ đều đã chết.

Đột nhiên, giáo sư Vương Văn Lễ, người đang giảng bài, từ từ đứng thẳng dậy, đầu tiên đút bàn tay đeo găng vào túi, lấy điện thoại di động trong túi ra, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Giang Thành chú ý tới, điện thoại di động là loại phím bấm nút rất cũ, bên trên ướt át, còn đang không ngừng nhỏ nước.

Một lúc sau, Vương Văn Lễ dường như đã nhận được câu trả lời mình muốn, sau đó mắt hơi nheo lại, quay đầu và nói với một giọng đầy ẩn ý: "Mọi người chú ý, vẫn còn 3 phút nữa, tiết học của chúng ta sẽ kết thúc."

"Để tiếp thu tốt hơn những kiến thức đã học trong tiết này, tôi sẽ giữ lại một số sinh viên có kiến thức nền tảng kém để giúp các em ôn lại nội dung."

Gần như cùng lúc đó, tất cả học sinh đều gật đầu đáp: "Được."

Nhưng chỉ một chữ "Được" đơn giản này lại không khỏi khiến trái tim của tên mập đóng băng.

Giọng điệu, động tác, hay là giọng nói của khoảng chục sinh viên đều giống hệt nhau, đồng loạt đến mức như cùng một người.

Rất hiển nhiên, vấn đề ở đây chắc chắn không chỉ có hai giáo sư, những sinh viên này chỉ sợ cũng…

Còn một điểm nữa, sinh viên có kiến thức nền tảng kém trong lời của Vương Văn Lễ, chỉ sợ là dùng để ám chỉ mấy người bọn họ.

So với những sinh viên y khoa này, kiến thức nền tảng của bọn họ kém nào phải chỉ có một chút.

Huống hồ, Giang Thành tìm đúng cơ hội để liếc nhìn điện thoại một cái, quả nhiên bọn họ chỉ còn lại không đến 3 phút.

Xem ra chỉ cần thời gian vừa hết, hai vị giáo sư này sẽ ra tay với bọn họ.

Không khí trong phòng giải phẫu lúc này rất ngột ngạt, tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Đám người Giang Thành đang chờ cơ hội để ký tên, hai vị giáo sư thì đang chờ thời gian để "giúp đỡ" đám người Giang Thành làm bài tập về giải phẫu, còn những sinh viên…

Tên mập nuốt nước miếng, trên mặt rất hoảng loạn.

Anh ta có cảm giác, những sinh viên này cũng không vội rời đi, bọn họ đang chờ xem trò vui.

Có lẽ… sau đó sẽ có một tiết học giải phẫu nữa cũng nên.

Dụng cụ học là mấy người bị lưu lại bọn họ.

Nghĩ đến đây, đôi chân như đùi lợn của tên mập lại bắt đầu run rẩy không ngừng, anh ta theo thói quen nhìn bác sĩ, người đàn ông giỏi tạo ra kỳ tích này.

Hoặc nói cách khác, bản thân hắn chính là kỳ tích.

Giang Thành chậm rãi xoay người, bước từng bước nhỏ về phía bàn để sổ đăng ký, động tác rất nhỏ nhưng dù vậy, vẫn bị chú ý đến.

"Cậu muốn đi đâu?" Vương Văn Lễ dùng bàn tay vừa mới mổ thi thể kéo khẩu trang một chút, đáy mắt có một tia lạnh lẽo đáng sợ, lạnh lùng nói: "Đã đến muộn rồi, lại còn không tập trung quan sát, sau khi tan học mấy người đến muộn các cậu đều phải ở lại, tôi và giáo sư Khâu sẽ giúp các cậu bù lại bài học đã bị bỏ lỡ."

Giáo sư Khâu…

Đã trùng khớp với một cái tên khác có mặt tại phòng triển lãm trước đó.

Nếu như nhớ không nhầm thì gã tên là Khâu Tích Thành.

"Vậy thì vất vả rồi, thưa giáo sư." Giang Thành gật đầu, nhưng không hề dừng lại, hắn bước bước thứ hai về phía sổ đăng ký một cách rất thành thật.

Vị giáo sư Khâu từ đầu đến cuối vốn chưa lên tiếng thấy cảnh tượng này, đột nhiên quay đầu lại, dùng tay đeo găng tay cao su chỉnh lại kính, lớn tiếng chất vấn: "Cậu không nghe thấy lời của giáo sư Vương sao?"

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến mọi người đều giật nảy mình.

Hòe Dật và tên mập có ý muốn giúp đỡ Giang Thành, nhưng lại không biết phải giúp thế nào, lo lắng vội vàng thuyết phục sẽ chỉ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Thời gian chỉ còn chưa đầy hai phút nữa.

Hòe Dật nắm chặt điện thoại, trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Được sự hỗ trợ lớn tiếng của giáo sư Khâu, Vương Văn Lễ càng trở nên tự tin hơn, tiếp tục quát mắng: "Đây là lớp học của chúng tôi, là nơi học tập kiến thức, nếu như cậu đã đến

đây thì phải học tập chăm chỉ, ít nhất phải tuân thủ nội quy ở đây, tôn trọng… …"

"Giáo sư!" Giang Thành đột nhiên ngắt lời gã, dùng một thanh âm rất nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực nói: "Tôi thừa nhận y thuật của các thầy siêu phàm, nhưng xét về mặt tuân thủ quy tắc, tôi không nghĩ thầy có tư cách để phê bình tôi, việc đầu tiên là thầy đã không tôn trọng các quy tắc ở đây."

Giang Thành không cho bọn họ có cơ hội phản ứng, tiếp tục nói: "Vừa rồi thầy dùng bàn tay vừa mới giải phẫu thi thể xong để kéo khẩu trang, điều này vi phạm quy định vận hành của phòng khám giải phẫu, đương nhiên đây là hành vi cá nhân của thầy."

"Nhưng điều khiến tôi cảm thấy khó chấp nhận nhất là, tôi nhìn thấy chiếc điện thoại mà thầy lấy ra, màn hình vậy mà lại đang dừng ở trên giao diện trò chơi!"

"Ở một nơi linh thiêng, trang nghiêm và trang trọng như vậy, vậy mà thầy vẫn còn có thể chơi game? Thầy có tôn trọng nguyên chủ đã tự nguyện hy sinh thân thể của mình vì sự tiến bộ của y học này không?"

Giang Thành đưa tay ra hiệu cho mọi người nhìn vào tấm biển dán trên tường.

Trên tấm biển có vài dòng chữ màu đen đầy vẻ trang trọng - mỗi một người hiến xác đều đáng được tôn trọng, bất kể là lúc nào, hãy tỏ lòng thành kính đối với họ.

Vương Văn Lễ nhất thời không nói nên lời.

Giáo sư Khâu thấy bạn đồng hành của mình thất thế, trong tiềm thức muốn dạy cho Giang Thành một bài học: "Cậu…"

Không ngờ, Giang Thành quay đầu lại nhìn gã, ánh mắt đầy sắc bén, chỉ thẳng vào mũi giáo sư Khâu nói: "Câm miệng lại cho tôi, bây giờ tôi sẽ nói đến thầy!"

Chương 698: Khuôn mặt thứ hai

Giáo sư Khâu ngây người ra một chút, đây là lần đầu tiên trong đời bị một sinh viên chỉ vào mũi dạy cho một bài học, rõ ràng là còn chưa thành thạo cho lắm.

Văn Lương Sơn nhìn tình huống trước mắt, đầu óc trống rỗng.

Anh ta không hiểu, rõ ràng bọn họ mới là nhóm người yếu thế, nhưng sao cảm giác như bây giờ Giang Thành mới là người đang chiếm thế thượng phong.

Chỉ vào mũi quỷ mắng, lại còn một lúc hai con, sao hắn dám?

"Tôi?" Khóe mắt của giáo sư Khâu giật giật: "Tôi cái gì?"

"Tôi hỏi thầy, đây là đâu?" Giang Thành dùng khí thế cực lớn chỉ xuống đất.

"Phòng giải phẫu."

"Được, nếu như thầy đã biết đây là phòng giải phẫu, chẳng lẽ không biết phải giữ sự yên tĩnh trang nghiêm sao?" Giang Thành truy hỏi: "Vừa rồi thầy lớn tiếng như vậy để làm gì, có phải cảm thấy mình là giáo sư, thì không ai có thể trị được thầy nữa?"

"Tôi…"

"Đừng có giải thích, giải thích chỉ là che đậy, tôi sẽ báo cáo chuyện xảy ra ở đây ngày hôm nay cho khoa, hủy tư cách tham gia đánh giá cuối năm của các thầy, cũng đừng nghĩ đến

tiền thưởng hay bất cứ thứ gì tương tự nữa, cuối năm mọi người hãy cạp đất ăn đi".

Cho đến khi nghe được nửa sau của câu nói này, Vương Văn Lễ và Khâu Tích Thành hiển nhiên là đã hoảng, nhất là Khâu Tích Thành liền nhanh chóng vỗ về nói: "Sao lại nói thế, em đừng tức giận, chúng ta cũng là muốn tốt cho em thôi, tất cả chúng ta hãy nhượng bộ một bước, mỗi bên đều nhượng bộ một bước được không?"

"Được rồi, vậy thì phải xem các thầy có thành ý hay không đã." Giang Thành duỗi tay, chỉ vào sổ đăng ký cách đó mấy bước, kéo dài giọng nói: "Giáo sư Vương, làm phiền thầy mang cuốn sổ đăng ký đến đây cho em, hôm nay em đến muộn, còn chưa kịp ký tên".

"Được, được." Vương Văn Lễ vô cùng hợp tác, như thể thật sự bởi vì câu nói của Giang Thành mà bị trừng phạt vậy.

Giang Thành ngược lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ coi như là hai người bọn họ đã ngâm trong vật chứa thủy tinh quá lâu, ngâm đến hỏng não luôn rồi.

Vương Văn Lễ bước đến bên bàn, cầm sổ đăng ký lên.

"Còn bút nữa." Giang Thành vươn cổ dặn dò: "Đừng quên bút, không có bút làm sao em có thể ký?"

"Được rồi, được rồi."

Nhưng khoảnh khắc Vương Văn Lễ cầm bút lên, Giang Thành và mấy người tên mập chợt cau mày, Văn Lương Sơn thì môi trắng bệch.

Sổ đăng kí và bút được đặt ở một đầu của một chiếc bàn dài, còn ở đầu kia của bàn là một vật gì đó được phủ một tấm vải.

Nhìn hình dáng của tấm vải thì có thể thấy vật bên dưới cao khoảng chục centimet và là một hình trụ khá lớn.

Bởi vì tấm vải đậy bên trên rất phù hợp với khung cảnh của căn phòng nên ban đầu đều không ai để ý đến điều đó.

Nhưng bây giờ tấm vải bên trên đã rơi ra, mọi người mới thấy thứ được che đậy bên dưới thực chất là một lọ đựng tiêu bản lớn.

Thứ đựng trong lọ là một cái đầu người.

Đầu của Sư Hiểu Nhã!

Khác với tất cả những cái đầu người đã thấy trước đó, đầu của Sư Hiểu Nhã nhe răng nhe lợi, đôi mắt trừng lớn, hai con mắt đỏ đến mức trông như sắp chảy máu.

Cái đầu trôi nổi trong lọ thủy tinh, mái tóc đen dài bồng bềnh như đám cây thủy sinh lộn xộn.

Nhưng cảnh tượng rùng rợn này tựa hồ chỉ có mấy người Giang Thành có thể nhìn thấy, hai vị giáo sư và những sinh viên khác đều là những biểu cảm như cũ.

Sau khi nhận lấy sổ đăng ký, xác nhận không có sai sót, Giang Thành nhanh chóng ký tên mình lên trên.

Sau đó ngay lập tức quay người bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Được rồi, chuyện hôm nay kết thúc ở đây, em là một người giữ lời, chuyện hai thầy vi phạm quy tắc em sẽ không ra ngoài nói bậy đâu.”

Ba người Hòe Dật, tên mập và Văn Lương Sơn đặc biệt sáng suốt chậm rãi lùi lại, sau đó đi theo Giang Thành ra ngoài.

5 mét.

4 mét.

3 mét. …

Cánh cửa càng lúc càng gần, trái tim mọi người như thắt lại.

Bắt đầu từ lúc nãy, phía sau đã không còn một âm thanh nào phát ra, hai giáo sư và các sinh viên đều không có ý định ngăn cản.

2 mét.

1 mét.

Ngay khi Giang Thành đi đầu tiên đã nhấc chân, chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa, phía sau chợt vang lên một âm thanh ma sát chói tai, giống như đầu dao cào vào kính.

Văn Lương Sơn theo bản năng nhìn lại, giây tiếp theo, hai mắt anh ta suýt nữa rơi ra ngoài.

Chỉ thấy khung cảnh phía sau đã hoàn toàn khác với trước đó, hai vị giáo sư lúc này đã tháo khẩu trang ra, quần áo trên người mở toang, để lộ làn da đen và trơn bên dưới, từ khoảng cách xa như vậy, mà vẫn có thể ngửi thấy mùi hôi tỏa ra từ cơ thể của bọn họ.

Còn có những sinh viên kia nữa, lúc này cũng hoàn toàn biến đổi thành một bộ dạng khác, khuôn mặt sau khi tháo khẩu trang ra của bọn họ… trống rỗng.

Miệng, mũi, cằm v. v. đều biến mất, như thể bị thứ gì đó đào mất.

Bộ quần áo hắn đang mặc trên người cũng đã thay đổi, không còn là áo khoác blouse trắng nữa mà có kết cấu tương tự như chất liệu nhựa, lúc này bộ quần áo từ giữa mở ra, để lộ một vết thương hình chữ Y kéo dài từ cổ đến bụng. Trong dạ dày không có gì cả, kể cả nội tạng và ruột, đều đã bị cắt bỏ.

Quần áo của họ cũng được đánh dấu bằng những con số bằng bút dạ màu đen.

Bắt đầu từ ngoài cùng bên trái, 1,2, 3,4… cho đến 13.

Một cảm giác choáng váng kỳ quái ập đến, Văn Lương Sơn đầu óc càng ngày càng nặng nề, nhưng anh ta cũng nhận ra những sinh viên này rất có thể đều là những thi thể bị giải phẫu.

Chỉ một giây trước khi Văn Lương Sơn mất đi ý thức, một bàn tay từ phía sau vươn ra, túm lấy cổ áo anh ta, kéo ra ngoài: "Còn nhìn cái khỉ gì nữa, chạy thôi!"

Giang Thành dùng một tay kéo Văn Lương Sơn ra khỏi phòng giải phẫu, kỳ lạ thay, Văn Lương Sơn vừa rời khỏi cửa phòng giải phẫu liền khôi phục lại ý thức.

Vừa kéo Văn Lương Sơn đi, Giang Thành nhân cơ hội nhìn vào trong, hai vị giáo sư đứng ở giữa, dùng ánh mắt ác ý nhìn bọn họ.

Các sinh viên đứng ngay ngắn phía sau giáo sư, khung cảnh rất trang nghiêm, giống như một nhà thờ thời trung cổ đang tổ chức một buổi lễ thần bí nào đó.

Điều đáng sợ hơn nữa là hai giáo sư đang cầm trên tay những chiếc lọ đựng tiêu bản có chứa đầu người.

Lúc này lọ đựng tiêu bản đã đầy vết nứt nhỏ, phảng phất có thể nổ tung bất cứ lúc nào, xuyên qua vết nứt nhỏ, Giang Thành nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Đầu người bên trong… đã thay đổi.

Không, không đúng, vẫn là đầu của Sư Hiểu Nhã, nhưng ngoài khuôn mặt của Sư Hiểu Nhã ra, còn có một khuôn mặt khác ẩn sau mái tóc dài dày của cô ta.

Đó là khuôn mặt của… một bà lão.

Khuôn mặt bà lão nhìn chằm chằm bọn họ, điều khiển đầu người điên cuồng đập vào hộp thủy tinh, như muốn lao ra cắn chết bọn họ.

Bà lão mặt quỷ!

Giang Thành quay người bỏ chạy, lấy điện thoại di động ra xem xét, chỉ còn chưa đầy 5 giây nữa là đến thời hạn.

Khi đồng hồ đếm về 0, một âm thanh "bang" phát ra từ phía sau.

Giang Thành hiểu, là bà lão mặt quỷ, đã ra ngoài rồi.

Mấy người chạy đến cầu thang, gần như là một phát nhảy xuống mấy bậc, ở hành lang phía sau có thứ gì đó đang đuổi theo, tốc độ rất nhanh, âm thanh cũng rất lớn.

Tóm lại là không giống như chỉ có một cái đầu người.

"Bác … bác sĩ." Tên mập thở hổn hển: "Trong số những sinh viên đó có một người rất đặc biệt, là một nữ sinh, cô ấy không hề thay đổi, tôi nghi ngờ cô ấy chính là Tiểu Đình, cô ấy vẫn luôn ẩn náu trong số những sinh viên đó, cho nên mới không chết."

Giang Thành ngược lại không chú ý đến, vừa nãy chỉ nhìn chằm chằm mặt quỷ: "Anh chắc chắn?"

Chương 699: Quái vật

Tên mập còn chưa kịp lên tiếng, Văn Lương Sơn vẻ mặt bi thương, bắp chân run rẩy: "Anh Giang, dù là ai chúng ta cũng đừng quay lại nữa, giữ mạng… giữ mạng quan trọng!"

Nếu như vừa rồi không phải là Giang Thành kéo anh ta đi, anh ta biết mình chắc chắn là đã đi chân lạnh toát rồi, cho nên anh ta cũng không muốn nhìn thấy Giang Thành mạo hiểm.

Hòe Dật chạy đến ở phía xa bên phải của đám người, lúc này cũng đang thở dốc nói: "Nói không chừng là ảo giác, trong phòng giải phẫu đó có điều gì đó rất kỳ quái, cảnh tượng mà chúng ta nhìn thấy trước đó, chắc hẳn là đã xảy ra cách đây rất nhiều năm trước, vừa rồi chẳng qua chỉ là một màn tái diễn lại mà thôi."

Thái độ của hai người này đã rất rõ ràng, không cần thiết phải mạo hiểm vì một kết quả có khả năng tồn tại, nhất là khi kết quả này còn chỉ là do một mình anh ta phát hiện ra, nên khả năng rất thấp.

Nếu đổi lại là bác sĩ nói ra, e rằng mọi người đều sẽ tin.

Nghe thấy Hòe Dật và Văn Lượng Sơn đều nói như vậy, tên mập hơi hé miệng lại khép lại, anh ta cũng rơi vào trạng thái tự nghi hoặc mình.

Nếu như thực sự tồn tại một nữ sinh đặc biệt như vậy, tại sao chỉ có mình anh ta nhìn thấy?

Đám người Hòe Dật thì không nói tới rồi, ngay cả bác sĩ cũng không để ý tới sao.

Nhưng anh ta không ngờ tới chính là Giang Thành không hề suy nghĩ, lập tức quay đầu hỏi: “Anh mập, anh chắc chắn chứ?”

“Tôi…” Tên mập dừng một chút, sau đó giải thích: “Bác sĩ, tôi biết nói như vậy rất kỳ quái, nhưng thật sự là như thế, tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, nói tóm lại là không phải tôi phát hiện ra cô ấy, là cô ấy phát hiện ra tôi mới đúng.”

“Tôi chỉ cảm thấy có người đang nhìn mình, hơn nữa ánh mắt đó… ánh mắt đó rất đặc biệt. Tôi cũng không thể nói rõ nó có gì đặc biệt. Tôi là phát hiện ra ánh mắt đó nên mới quay đầu lại, và sau đó thì nhìn thấy cô ấy.”

“Cô ấy đứng giữa các sinh viên, nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi có thể cảm nhận được cô ấy dường như có điều gì đó muốn nói với tôi. Cô ấy… cô ấy… cô ấy đang cầu cứu tôi, cô ấy giống như biết chỉ có tôi mới nhìn thấy cô ấy vậy!” Tên mập ngập ngừng vài lần liên tiếp, càng nói giọng càng nhỏ hơn, như thể ngay cả bản thân mình cũng thấy điều đó thật khó tin.

“Tôi biết nói điều này có thể anh không thích nghe, nhưng nếu tôi là nữ sinh kia, cho dù có cầu cứu, tôi cũng sẽ tìm đến anh Giang, tôi sẽ không tìm anh đâu, thật đấy!” Văn Lương Sơn không có ác ý đối với tên mập, anh ta chỉ đang nói sự thực, không muốn nhìn thấy Giang Thành quay về, chết một cách vô ích.

Hòe Dật ngữ điệu có phần uyển chuyển hơn, nhưng ý nghĩa chung thì giống nhau, hơn nữa nghi ngờ của anh ta cũng có cơ sở, đây là một chiêu bị quỷ dùng để dụ bọn họ về tự tìm đường chết.

Lúc này, mấy người đã chạy qua hành lang, đến tầng ba, sau đó đi xuống, gần như đã sắp chạy tới cửa chính.

Nghe Văn Lương Sơn và Hòe Dật nói xong, trong lòng tên mập cũng cảm thấy khó chịu, không phải vì nghi ngờ mà là vì bị quỷ lừa gạt, suýt nữa đã dẫn bác sĩ quay về tự tìm đường chết.

Văn Lương Sơn còn muốn bổ sung thêm mấy câu, nhưng còn chưa kịp mở miệng…

"Tôi không có hỏi các anh!" Giang Thành chỉ nói một câu đã khiến anh ta ngậm miệng, sau đó nhìn về phía tên mập, giọng điệu trở nên mềm mỏng hơn rất nhiều: "Anh mập, anh không cần quá lo lắng, anh cứ nói cho tôi biết cảm giác trong lòng anh thấy thế nào đi."

Một lúc sau, tên mập nghiến răng nghiến lợi nói: "Bác sĩ, tôi khẳng định là mình không nhìn nhầm, trong đó có một nữ sinh rất đặc biệt!"

"Các anh giúp tôi dụ quỷ đi, tôi sẽ tự mình quay lại tìm cô ấy!" Tên mập nói đến đây, vẻ mặt dường như đã thay đổi thành một người khác, anh ta nắm chặt tay, trên cổ mơ hồ nổi lên những đường gân xanh.

Sự trái ngược hoàn toàn về khí chất không khỏi khiến Hòe Dật phải ghé mắt kinh sợ.

Anh ta chợt nhận ra, mặc dù tên mập này thường ngày biểu hiện rất tầm thường, nhưng về bản chất cũng giống như Giang Thành, đều là thành viên cốt cán trong Đỏ Thẫm.

Họ là một nhóm quái vật khát máu trong lời đồn.

"Anh mập." Hòe Dật lập tức thay đổi thái độ, trở nên khách khí hơn nhiều: "Anh đừng vội kích động, chúng ta…"

Đột nhiên, có một bàn tay tóm lấy cánh tay anh ta, cơ thể Hòe Dật hơi lắc lư một chút, quay người phát hiện ra là Giang Thành.

“Dẫn bọn họ đi, trên đường không cần để tâm đến bất kì ai.” Giang Thành nói rất nhanh: “Hãy lanh trí lên chút, tìm đến cửa trực tiếp rời đi, mặc dù thời gian đã đến, nhưng tôi nghĩ 12 giờ 44 phút chỉ là thời gian bà lão mặt quỷ thức tỉnh bắt đầu giết người, chỉ cần trước khi bị bà ấy bắt được, rời khỏi tòa nhà trung tâm, thì sẽ không sao.”

“Thế còn anh thì sao?” Hòe Dật kinh hãi hỏi.

“Tôi quay lại tìm Tiểu Đình.” Giang Thành buông cánh tay anh ta ra, nói: “Tôi tin vào cảm giác của anh ấy, Tiểu Đình đó vẫn còn sống, đang chờ chúng ta ở ngay trong phòng giải phẫu.”

Nói xong, Giang Thành một mình lao vào bóng tối ở góc hành lang.

Tên mập nhìn thấy vậy không nói hai lời cũng lao tới, Văn Lương Sơn nhìn thấy vậy cũng muốn đi theo, nhưng Hòe Dật đã giữ lại nói: “Bọn họ đi tìm người, anh đi làm cái quái gì!”

Văn Lương Sơn nhăn nhó nói: “Tôi cảm thấy anh Giang tương đối đáng tin cậy, ôm đùi anh ấy có khả năng sống sót cao hơn chút thôi!”

“Anh không đi sao?” Văn Lương Sơn nhìn Hòe Dật.

Tiếng bước chân đuổi theo sau bọn họ càng lúc càng gần, tuy tốc độ không nhanh lắm nhưng mỗi lần tiếng bước chân chạm đất, dường như cả tòa nhà sẽ rung chuyển theo.

Có vẻ như thứ đang đuổi theo bọn họ rất lớn.

Vô cùng lớn.

Hòe Dật cũng không hiểu nó có thể là cái gì.

“Chúng ta đi cũng vô ích, nếu như anh ấy…” Hòe Dật đang định nói, nếu như anh ấy không giải quyết được, thì chúng ta đi cũng vô ích, nhưng trong đầu bỗng nhiên lại hiện lên khuôn

mặt của tên mập, vì thế lập tức thay đổi lời nói: "Nếu như bọn họ không giải quyết được, thì chúng ta đi cũng vô ích."

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Từ cửa chính rời khỏi nơi này?" Văn Lương Sơn hỏi, tuy rằng anh ta sợ chết, nhưng cũng lo lắng cho hai người Giang Thành và tên mập thiêu thân lao vào lửa, một đi không trở lại.

Nếu như có thể, anh ta cũng muốn làm điều gì đó.

Tiếng bước chân nặng nề phía sau càng ngày càng gần, giống như một người vừa mới tập đi, dần dần làm quen với cơ thể mình, tốc độ cũng dần dần nhanh hơn.

"Chúng ta hãy giúp họ giữ chân thứ này lại." Hòe Dật cũng hạ quyết tâm.

Văn Lương Sơn cũng nghiến răng nghiến lợi nói: "Được."

Nhưng có lẽ bọn họ cũng không ngờ rằng lòng dũng cảm của con người đến nhanh, và đi còn nhanh hơn, ngay khi bọn họ nhìn thấy dáng vẻ thực sự của cái tên đang đuổi theo phía sau, tất cả dũng khí đều tiêu tan thành mây khói.

Hai người quay đầu bỏ chạy, không phải chạy vòng tròn mà chạy thẳng xuống tầng dưới, nơi có cửa chính.

Tốc độ nhanh đến mức gần như rút ra dư ảnh, nhìn từ xa, giống như có người chạy phía trước, linh hồn đuổi theo phía sau.

"Mẹ kiếp!" Văn Lương Sơn nhảy xuống cầu thang: "Đây là cái quái gì vậy?"

"Không biết!"

Bọn họ cũng không dám nhìn kỹ, thứ kia chỉ cần liếc nhìn một cái là đủ rồi.

Đuổi theo phía sau bọn họ, không nỡ buông bỏ là một con quái vật được tạo thành hoàn toàn bằng tứ chi, cao tới 3 mét, thậm chí là 4 mét.

Nó được bao phủ dày đặc bởi các chi bị cắt đứt, với vô số bàn tay và bàn chân nhợt nhạt vẫy vẫy như một con nhện khổng lồ, mà ở giữa trong vô số bàn tay và bàn chân đó là đầu của Sư Hiểu Nhã.

Nhưng vào lúc này, đầu của Sư Hiểu Nhã đã quay ngoắt 180 độ, lộ ra khuôn mặt ẩn sau mái tóc.

Đó là khuôn mặt của một bà lão.

Bên trên đầy những nếp nhăn màu đỏ tươi, theo chuyển động, những nếp nhăn đó từ từ mở ra, lộ ra phần thịt đẫm máu bên trong, nó đóng mở như thể mang đang thở.

Trong những khoảng trống giữa các chi cụt, vẫn có thể nhìn thấy chiếc áo khoác blouse trắng nhuốm đầy máu và rách nát.

Chương 700: Tìm thấy rồi

Trong lúc nhất thời hoảng hốt, Hòe Dật nhớ lại dòng chữ bọn họ nhìn thấy trên bức tường dẫn lên cầu thang tầng bốn cách đó không lâu.

“Thực ra, khi mấy người nhìn thấy dòng chữ này, đã là người chết rồi.”

“Tất cả hãy ở lại đi…”

“Vĩnh viễn… vĩnh viễn ở bên tôi.”

Có một số chữ được viết ở độ cao hơn 2 mét so với mặt đất, hiển nhiên người bình thường không thể viết lên trên được, chỉ có thể là thứ đang đuổi theo phía sau bọn họ.

Đặc biệt là câu “hãy ở lại, vĩnh viễn ở bên nó” khiến Hòe Dật cảm thấy lạnh sống lưng.

Đánh giá từ những chi cụt phía sau, nếu như bị bắt được, thì sẽ phải hòa vào cùng với đám xác chết này.

Là một phần của nó, suốt đời.

Cuối cùng cũng chạy trốn được đến tầng một, cửa chính cách đó không xa, lúc này đang mở thông ra ngoài, bên ngoài xám xịt như bị sương mù bao phủ.

Một cánh cửa dường như ngăn cách hai thế giới.

Thể lực của Hòe Dật và Văn Lượng Sơn đã đạt đến cực hạn, hiện tại hoàn toàn dựa vào niềm tin vào sự sống còn để chống đỡ, tiếng xào xạc phía sau càng lúc càng nhanh, giống như chiếc kèn phát lệnh đoạt mạng.

Ngay khi bọn họ đã ngửi thấy mùi đặc trưng của xác chết, cuối cùng, cũng lao ra khỏi cửa.

Hòe Dật thì không sao, còn Văn Lương Sơn thể lực bị vắt kiệt trực tiếp ngã nhoài ra đất.

Quay người lại, Hòe Dật nuốt ngụm nước miếng mang theo cả máu trong cổ họng, bả vai vẫn còn run rẩy, vừa xong thật sự anh ta đã cho rằng mình sẽ chết rồi.

Bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại cửa, giống như khi nhìn từ bên trong tòa nhà ra, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, sương mù xám xịt đã che khuất tầm nhìn của anh ta.

Nhưng anh ta biết rõ rằng, ở vị trí chỉ cách anh ta vài mét, đằng sau cánh cửa này có một con quái vật rất đáng sợ.

Bây giờ bọn họ đã ra ngoài rồi, đã đến lúc con quái vật được tạo thành từ vô số chi gãy này đi tìm nhóm Giang Thành.

"Mọi người… mọi người sao thế?" Ngay lúc Hòe Dật sắc mặt trầm xuống, lo lắng cho Giang Thành và tên mập thì giọng nói nghi hoặc của Văn Lương Sơn đột nhiên truyền đến từ phía sau lưng.

Hòe Dật quay đầu lại, liền nhìn thấy mấy bóng người từ sau gốc cây cách đó không xa đi ra, đi về phía bọn họ.

"Là mọi người!" Hòe Dật khóe lông mày giật giật.

"Đừng căng thẳng như vậy có được không? Thư giãn một chút đi." Vương Kỳ vẫn là vẻ mặt kỳ quái đó: "Anh nhìn xem, chẳng phải chúng ta đều không sao à?"

Cao Ngôn và Thẩm Mộng Vân cũng ở đây, chỉ có Sư Hiểu Nhã là không.

"Làm sao mọi người thoát ra được?"

“Cũng giống như hai anh, cửa mở ra, chúng ta tất nhiên sẽ ra ngoài thôi.” Vương Kỳ thản nhiên trả lời, nói xong nhìn về phía cửa, thở dài: “Sao vẫn còn có người chưa ra, đúng là lành ít dữ nhiều rồi.”

Sau khi quái vật xuất hiện, Hòe Dật chạy một mạch xuống phía dưới gần như không ngừng nghỉ, cho dù là như vậy, cũng không chạm trán với Vương Kỳ và những người khác.

Trong phòng giải phẫu trên tầng năm cũng không có bóng dáng của những người này.

Một lúc sau Hòe Dật mới hiểu ra, sợ là sau khi Sư Hiểu Nhã chết, mấy người Vương Kỳ biết tầng năm sẽ chỉ nguy hiểm hơn nên hoàn toàn không dám lên đó.

Những người này lặng lẽ nấp đi, chờ đồng đội của mình đi khai thác mỏ.

Mà sau khi cấm chế ở cửa chính được dỡ bỏ, liền ngay lập tức bỏ chạy, cho nên mới nhanh hơn bọn họ.

Nghĩ đến đây, cơn tức giận trong lòng Hòe Dật chợt sôi lên, chỉ vào mũi Vương Kỳ mắng: “Lũ khốn nạn các người, không muốn mạo hiểm, trốn đi há mồm chờ sung rụng.”

Vương Kỳ vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó, như thể không hề quan tâm người khác nghĩ gì về mình.

Ngược lại là Cao Ngôn lại không vui, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Anh bạn trẻ, đừng nói khó nghe như vậy.”

“Tôi đây có lời còn khó nghe hơn nữa, anh có muốn nghe không?” Hòe Dật dường như không cho lão già này chút thể diện nào, khiến người ta trông rất nham hiểm.

“Đừng tranh cãi nữa.” Thẩm Mộng Vân đứng lên nói: “Anh Hòe, sự tình không như anh nghĩ đâu, chúng tôi gặp phải một tình huống rất phức tạp.”

Vừa nói, cô ta vừa xắn tay áo lên, trên làn da trắng nõn xuất hiện những vết thương máu me, như bị vô số bàn tay cào xước: "Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào với anh, nhưng xin hãy tin rằng không phải là chúng tôi không làm gì cả."

"Chúng tôi bị mắc kẹt ở một nơi rất kỳ quái. Các bức tường được bao phủ bởi các mạch máu và bên trên còn có gân xanh."

"Đáng sợ hơn nữa là những mạch máu và gân đó vẫn đang động đậy!"

Thẩm Mộng Vân đột nhiên hạ giọng, quay đầu nhìn về phía tòa nhà khoa Y, trong con ngươi tràn đầy sợ hãi: "Anh có thể tưởng tượng được ra không, không phải là bên trong tòa nhà này xảy ra sự kiện linh dị, mà là bản thân tòa nhà này… chính là sự kiện linh dị!"

"Nó có sự sống!"

"Sư Hiểu Nhã chính là đã bị nó ăn thịt!"…

Mặc dù bản thân Hòe Dật và Văn Lượng Sơn không rõ, nhưng quái vật ghép lại từ các chi gãy đi đuổi theo bọn họ, cũng đã tranh thủ được rất nhiều thời gian cho Giang Thành và tên mập.

Tận dụng thời gian này, bọn họ nhanh chóng quay trở lại tầng 5.

Cửa phòng giải phẫu đang khép hờ, bên trong yên tĩnh, Giang Thành đưa tay muốn đẩy cửa, nhưng tên mập đã đi trước một bước.

Sau khi cửa mở, khung cảnh bên trong rất hỗn loạn, bàn ghế ngổn ngang, thậm chí cả chiếc bàn giải phẫu nặng trịch cũng bị lật úp xuống đất.

Trên mặt đất là một số đồ vật lộn xộn nằn rải rác, còn có cả kính thủy tinh vỡ, căn phòng tràn ngập một mùi khó chịu.

Nhưng sự chú ý của họ không phải ở đây mà là một góc khuất.

Ở đó có một nữ sinh đang nằm ngửa, ăn mặc như một sinh viên y khoa tiêu chuẩn, mặc một chiếc áo khoác blouse trắng bình thường, chân đi một đôi giày casual màu be.

Toàn thân trên dưới không có bất kì vết thương nào, hai mắt nhắm nghiền, hai tay chắp lại đặt ở bụng dưới, giống như đang ngủ.

"Bác sĩ." Tên mập kích động đến giọng nói cũng biến đổi: "Là cô ấy! Nữ sinh mà tôi nhìn thấy chính là cô ấy!"

Hiện tại xem ra cô gái này chính là Tiểu Đình mất tích.

Tên mập đã nói đúng.

Giang Thành đi tới, dường như cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt không được tốt lắm, nhất là sau khi dùng tay kiểm tra hơi thở của nữ sinh.

"Chúng ta đến muộn rồi." Giang Thành thở dài: "Cô ấy đã chết rồi."

"Chết rồi?" Tên mập như không tin kết quả này, cẩn thận dùng tay nâng cánh tay của cô gái lên.

Cánh tay rất mềm mại, không hề cứng ngắc như thi thể, nhất là xuyên qua lớp quần áo, tên mập có thể cảm nhận được hơi ấm còn sót lại trên cơ thể của nữ sinh.

"Nơi này nhiệt độ rất thấp, người là vừa mới chết." Giang Thành ngẩng đầu nhìn chung quanh: "Anh đã nói đúng, lúc chúng ta rời đi thì cô ấy vẫn còn sống."

“Có thể nhìn ra là chết như thế nào không?” Tên mập tìm kiếm rất lâu, nhưng không tìm thấy trên người Tiểu Đình có bất kỳ vết thương nào.

Quan trọng hơn, khuôn mặt của cô ấy cũng rất bình yên, tạo cảm giác như đang ngủ và có một giấc mơ đẹp.

Giang Thành đem tay Tiểu Đình đặt về vị trí ban đầu, lắc đầu nói: “Không nhìn ra, giống như là chết một cách tự nhiên.”

Nhưng ngay cả tên mập cũng biết rằng điều này là tuyệt đối không thể.

Nhưng bà lão mặt quỷ đã chạy ra đuổi theo bọn họ, phải không có thời gian giết người mới đúng, hơn nữa nhìn dáng vẻ bình thản của Tiểu Đình, cũng không có vẻ gì là bị giết bởi thứ đó.

Lo lắng bà lão mặt quỷ sẽ quay lại, Giang Thành bảo tên mập ôm thi thể lên, hai người nhanh chóng sơ tán.

Khi rời đi, để mọi thứ trông tự nhiên hơn, Giang Thành còn tiện đóng cửa lại, nhưng ngay khi hắn đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, ánh mắt chợt khựng lại.

Tay nắm cửa rất lạnh, là loại lạnh đến thấu xương, trên đó còn có vết nước ươn ướt.

Chương 701: Cạm bẫy

"Sao vậy bác sĩ?" Tên mập theo bản năng trở nên cảnh giác.

Giang Thành nhìn chằm chằm tay nắm cửa mấy giây, sau đó mới quay đi, dùng giọng bình tĩnh nói: "Không sao, đi thôi."

"Ồ."

Không ai dám chắc chắn thi thể có phát sinh dị biến gì hay không, tên mập không dám quay lưng lại với thi thể, chỉ đành ôm lấy rồi đi.

Điều này đã hạn chế rất nhiều sự di chuyển của bọn họ.

Mấy lần liền bọn họ đã nghe thấy tiếng "xào xạc", nhưng đều tránh được, dọc đường đi không gặp nguy hiểm gì, cho đến khi cuối cùng cũng đến được cửa tầng một.

Lúc này cửa đang mở, xung quanh yên tĩnh như tờ.

Đúng như Hòe Dật nhìn thấy lúc đó, ngoài cửa dường như có một tầng sương mù màu xám như chì, trong cửa ngoài cửa, giống như hai thế giới.

"Bác sĩ." Tên mập trốn vào trong góc, thò nửa khuôn mặt ra nhìn về phía cửa, nhỏ giọng nói: "Sẽ không có phục kích gì chứ, tôi thấy trong phim đều diễn kiểu như vậy, cuối phim, nhân vật chính tưởng mình chắc chắn sẽ thắng, kết quả là nhân vật phản diện đột nhiên đứng dậy, sau đó trải qua một trận giao tranh ác liệt, nhân vật phụ quan trọng cũng chết bên cạnh nhân vật chính, còn khá là sến sẩm."

Nghe tên mập nói như vậy, Giang Thành quay đầu lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh ta.

Tên mập bị Giang Thành nhìn đến căng thẳng, nuốt nước bọt hỏi: "Bác sĩ, anh nhìn tôi làm gì?"

"Không có gì." Giang Thành nói: "Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, nếu sau này trải nghiệm của chúng ta có thể chuyển thể thành tiểu thuyết, nhân vật chính nhất định sẽ là tôi."

Suy nghĩ vài giây, sắc mặt tên mập đột nhiên trở nên khó coi, tựa như đã đoán ra được mình chính là nhân vật phụ bị nhân vật chính tế thiên ở cuối phim.

Nhìn một hồi lâu, trên đầu dường như có âm thanh kì lạ truyền đến, hình như là ở tầng 3, hoặc đâu đó xa hơn ở tầng 2.

Tên mập có cảm giác như đang tìm bọn họ, anh ta có chút khẩn trương: "Bác sĩ, chúng ta còn chưa đi sao, nghe có vẻ như thứ đó sắp đến rồi?"

Giang Thành nghiêng người, đôi mắt đen trắng trong bóng tối nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, lộ ra vẻ kỳ quái: "Vừa rồi lúc đi vào, cửa trông như thế nào?"

Nghe Giang Thành hỏi, tên mập do dự một lát: "Bác sĩ, tôi không hiểu ý của anh."

"Ý tôi là, lúc chúng ta đi vào đã mở cửa chính như thế nào?"

Tên mập chớp chớp mắt, đáp: "Là Sư Hiểu Nhã kéo ra."

"Là từ bên ngoài kéo ra." Giang Thành khẳng định nói, sau đó hướng về phía cửa nâng cằm,"Vậy anh nhìn xem hiện tại cửa mở như thế nào?"

Dịch chuyển tầm mắt, tên mập lại nhìn về phía cửa, sau đó như chợt nhận ra vấn đề, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Cánh cửa quả thực đang mở, nhưng nó không mở ra ngoài mà mở vào trong.

“Vừa rồi tôi còn tưởng rằng bà lão mặt quỷ ngay từ đầu đã đuổi theo chúng ta rất chặt, nhưng hiện tại xem ra, lại không nhanh không vội, chỉ thỉnh thoảng phát ra một ít động tĩnh, tại sao?”

“Hù dọa chúng ta, chờ chúng ta rơi vào bẫy.” Tên mập hít sâu một hơi nói: “Cánh cửa này là giả, nó đang đợi chúng ta tự chui đầu vào rọ.”

“Ừ.” Giang Thành chậm rãi lùi vào bóng tối phía sau: “Chúng ta quay lại thôi.”

Giang Thành mang theo tên mập, rên mập ôm theo thi thể của Tiểu Đình, hai người kẻ trước người sau, quay trở lại tầng ba.

Giang Thành tính toán thời gian, đặt đồng hồ báo thức trên điện thoại di động, sau đó đặt điện thoại di động ở một góc, rồi hai người đổi phương hướng, lặng lẽ đi về tầng một.

Trốn trong một căn phòng trống cách cửa khoảng 20 mét, Giang Thành mở một mắt nhìn chằm chằm vào cửa.

Tên mập ôm lấy thi thể Tiểu Đình, yên lặng chờ đợi, bầu không khí có chút căng thẳng.

Khi một tiếng hét vang lên từ đâu đó trên đỉnh đầu, một lúc sau, cánh cửa thực sự đã chuyển động, không chỉ cánh cửa chuyển động mà toàn bộ bức tường nơi có cánh cửa cũng bắt đầu vặn vẹo.

Từ trần nhà tối đen, một con quái vật đáng sợ được tạo thành từ những chi gãy rơi xuống, cơ thể nó phủ đầy những sợi tơ dính như tơ nhện.

Ngay sau đó, con quái vật nhanh chóng bò về phía nơi phát ra tiếng hét.

Khoảng 10 giây sau khi quái vật biến mất, Giang Thành lập tức dẫn theo tên mập chạy về phía cửa, sau khi quái vật rời đi, cánh cửa thật sự mới lộ ra.

Giang Thành đoán đúng, cửa thật nằm ngay sau cửa giả.

Ngay khoảnh khắc bọn họ lao ra khỏi cửa, một tiếng gầm vang lên trên đỉnh đầu, cách đó hai tầng, người ta có thể cảm nhận được sự tức giận của con quái vật sau khi nhận ra rằng nó đã bị lừa.

Tuy nhiên, tất cả đã kết thúc.

Giang Thành vừa hít một hơi, đang suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, giọng nói của tên mập đột nhiên vang lên, tràn đầy nghi hoặc, nhưng nhiều hơn là sợ hãi: "Chuyện gì thế này?"

Quay người lại thì phát hiện tên mập cúi đầu nhìn thẳng vào hai cánh tay của mình, hai cánh tay vẫn đang trong tư thế ôm, nhưng lúc này hai cánh tay đã trống rỗng.

Thi thể của Tiểu Đình đã biến mất.

"Bác sĩ, vừa rồi thi thể còn ở đó, nhưng vừa ra khỏi nhà liền biến mất!" Tên mập nhìn Giang Thành, vội vàng giải thích.

"Yên tâm đi, nếu thi thể đã không còn, có nghĩa nữ sinh này không phải là người chúng ta đang tìm, nếu không thì nhiệm vụ cũng không cần tiếp tục nữa." Vương Kỳ đi tới nói.

Ngoại trừ Sư Hiểu Nhã đã nhìn thấy thi thể, những người khác đều có mặt.

Hòe Dật và Văn Lượng Sơn nhìn thấy hai người Giang Thành không sao, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Ánh mắt Giang Thành quét qua khuôn mặt của Vương Kỳ, theo sau là Cao Ngôn và Thẩm Mộng Vân, trên mặt Thẩm Mộng Vân hiện lên vẻ không tự nhiên, sau đó giải thích: "Anh Giang, chúng tôi cũng gặp phải một số chuyện không thể giải thích được, nên bị mắc kẹt."

Nhưng tính tình Giang Thành lại tốt đến hiếm thấy, gật đầu nói: "Tôi biết, vất vả rồi."

Điều này thực sự khiến Thẩm Mộng Vân có chút sượng mặt.

Sau khi trở về ký túc xá, tên mập và Hòe Dật nói về những gì đã xảy ra sau khi họ chia tay, nhấn mạnh rằng anh ta không hề nhìn nhầm, là thực sự có một nữ sinh rất đặc biệt, chính là Tiểu Đình.

Sau đó lại thở dài nói rằng thật đáng tiếc khi họ quay lại thì người đó đã chết, thi thể vẫn còn nóng.

Hòe Dật suy nghĩ một chút rồi hỏi câu hỏi giống như bọn họ đã nghĩ trước đó, bà lão mặt quỷ đã lao ra đuổi theo bọn họ, vậy ai đã giết Tiểu Đình?

"Tôi không biết, trên người Tiểu Đình không có một vết thương nào, trông như là đang ngủ." Tên mập nhớ lại cảnh tượng lúc đó, cảm thấy vô cùng quỷ dị.

"Trên tay nắm cửa phòng giải phẫu có nước." Giang Thành đột nhiên nói: "Nhưng lần đầu tiên tôi mở cửa thì không hề có."

Nghe vậy Hòe Dật ngây người ra một chút, sau đó đồng tử đột nhiên co rút lại, dường như nghĩ đến điều gì, vội vàng nói: "Nước… chính là cái tên đã đi theo chúng ta từ đầu đến cuối?"

Giang Thành không đưa ra kết luận, mà tiếp tục phân tích: "Anh nói thứ đi theo chúng ta ở trong tòa nhà trung tâm khoa Y, có lẽ cũng là nó."

Nghe vậy, ngay cả tên mập cũng nhận ra sự việc này không đơn giản như vậy.

Thứ để lại vệt nước lần đầu tiên xuất hiện tối qua bên ngoài cửa ký túc xá, sau đó lại theo họ đến trung tâm hoạt động.

Chương 702: Người nhà

Tối ngày hôm nay, lại đi theo bọn họ đến tòa nhà trung tâm của khoa Y, đồng thời còn xuất hiện bên ngoài cửa phòng giải phẫu.

Rút cuộc nó muốn làm gì?

Liệu có liên quan đến cái chết của Tiểu Đình hay không?

Hiện tại tạm thời chưa có câu trả lời cho những điều này.

Manh mối có được đến nay quá ít, để xác thực tất cả những điều này, sẽ phải mất thời gian.

Hòe Dật kể cho Giang Thành một số chuyện xảy ra sau khi rời khỏi tòa nhà trung tâm, đặc biệt là khi nhắc đến Vương Kỳ, đối với người này, Giang Thành đã sớm để ý đến, là một kẻ kỳ quái.

Hòe Dật tình nguyện gác đêm, để Giang Thành và tên mập nghỉ ngơi trước.

Một đêm không mộng mị.

Khi Giang Thành mở mắt ra, bên ngoài trời đã sáng hẳn, Hòe Dật đang nằm trên giường đối diện nghỉ ngơi, khóe miệng nở nụ cười thần bí, chắc hẳn là đang mơ thấy gì đó.

Tên mập ngồi một mình trên ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mấy giờ rồi?” Giang Thành cử động cơ thể, chậm rãi đứng dậy, điện thoại di động của hắn vẫn còn để lại ở tòa nhà trung tâm khoa Y đêm qua.

“Bác sĩ, anh tỉnh rồi.” Nghe thấy âm thanh, tên mập quay đầu lại, lấy điện thoại di động ra nhìn xem nói: “6 giờ, vẫn còn

sớm, anh có muốn ngủ thêm chút nữa không?"

"Ngủ đủ rồi." Giang Thành quay đầu nhìn Hòe Dật, còn chưa kịp đợi hắn định nói gì, tên mập đã vội vàng nói: "Bác sĩ, để anh ấy ngủ thêm một lát đi, mãi đến khi tờ mờ sáng anh ấy mới đánh thức tôi, anh ấy đã gác cả một đêm rồi."

"Được."

Buổi sáng sớm nên trời có hơi se lạnh, Giang Thành mặc áo khoác đi tới trước mặt tên mập, cửa sổ bị một hàng cây che khuất, nhưng xuyên qua kẽ lá vẫn có thể nhìn thấy một con đường nhỏ ở phía đối diện.

Con đường phủ đầy lá vàng lá xanh, tràn ngập cái se lạnh của mùa thu.

Nhìn một hồi lâu, cũng không thấy có người đi ngang qua.

"Anh đang nhìn cái gì thế?" Giang Thành quay đầu hỏi, hắn cảm thấy tên mập này có chút không bình thường, trên mặt lại lộ ra vẻ u sầu mà chỉ có thi sĩ mới có.

Hiển nhiên, Giang Thành cho rằng anh ta thì không xứng với nó.

Chiếc ghế vốn đã không lớn, với thể hình của tên mập ngồi lên trên, chiếc ghế gần như không nhìn thấy đâu nữa, anh ta đưa tay gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Ở gần nhà của tôi, cũng có một con đường nhỏ như vậy, mỗi khi đến thời gian này, nó cũng phủ đầy lá rụng."

"Hàng ngày về nhà, tôi đều thích đi con đường này, bởi vì tôi biết, người nhà của mình có thể nhìn thấy tôi từ xa, bọn họ vẫn luôn chờ tôi".

"Xung quanh đó không có đèn đường, rất tối, bọn họ sẽ để lại một ngọn đèn nhỏ ở cửa sổ cho tôi. Chỉ cần nhìn thấy ánh đèn đó, tôi sẽ không bị lạc đường."

“Bất luận muộn thế nào, thời tiết có xấu đến thế nào, tôi cũng sẽ trở về.”

“Bởi vì tôi biết, dù màn đêm có tối tăm hay lạnh lẽo đến đâu thì cũng luôn có một ngọn đèn dành riêng cho tôi, còn người nhà của tôi đang đứng sau ngọn đèn đó, chờ tôi về nhà”.

Tên mập khi nói những lời này rất tự nhiên, một lúc sau anh ta mới nhận ra, từ khi anh ta bắt đầu kể chuyện, bác sĩ đã không nói gì nữa.

Quay đầu lại, anh ta phát hiện bác sĩ cũng đang nhìn ra ngoài cửa sổ theo ánh mắt của mình, trong mắt có thứ gì đó không thể giải thích được.

Đối với người ngoài, bác sĩ là người rất giỏi che giấu bản thân, cảm xúc thật hiếm khi thể hiện trên khuôn mặt.

Nhưng lần này thì khác, tên mập hoàn toàn có thể nhìn thấy trên mặt hắn tên của một người - Lâm Uyển Nhi.

Nếu như trên thế giới này, từng có một thứ được gọi là người nhà đối với bác sĩ, vậy thì không thể nghi ngờ gì nữa, đó chính là bà chủ Lâm.

Người phụ nữ xinh đẹp độc thân, người đã nuôi dưỡng và dạy dỗ hắn trở nên bản lĩnh như ngày hôm nay, chính là ánh sáng xuyên qua bóng tối trong thế giới của bác sĩ.

Nhưng điều mà tên mập không hiểu là, kể từ sau khi rời khỏi lần nhiệm vụ trước, đã rất lâu không gặp bà chủ Lâm rồi, mà bác sĩ dường như cũng đang tránh mặt.

Là hai người bọn họ giận dỗi nhau rồi? Hay là…

“Anh mập.” Ngay lúc tên mập đang suy nghĩ, một bàn tay nắm lấy vai anh ta: “Chờ sau khi nhiệm vụ này kết thúc, hãy dẫn tôi đến thăm nhà của anh đi.” Giang Thành nói.

“Được, được.” Tên mập có chút mừng rỡ lại lo sợ: “Bác sĩ, anh không chê là được, nhà tôi rất nghèo, các anh chị em của tôi tuy nghịch ngợm nhưng đều là người tốt, anh nhất định sẽ thích bọn họ.”

“Thích chứ… hihi, anh đương nhiên là thích em rồi, Viên Viên, em phải tin anh, anh với Văn Văn, Tinh Tinh, Mai Mai, Tình Tình đều chỉ là vui chơi qua đường mà thôi, em mới là bảo bối nhỏ của anh…”

Theo giọng nói đó, Hòe Dật một mình đang nói mớ trên giường, khuôn mặt tràn đầy xuân sắc.

Tên mập chịu không nổi nữa, cuối cùng cũng đánh thức anh ta dậy, Hòe Dật ban đầu giật nảy mình, nhưng sau khi biết không có chuyện gì xảy ra, liền tức giận yêu cầu tên mập bồi thường tổn thất tinh thần.

Nói rằng trong giấc mơ bản thân đã cởi quần ra rồi, sau đó khi mở mắt ra, nhìn thấy là khuôn mặt to lớn của tên mập, điều này đã để lại những tổn thương không gì có thể bù đắp được trong tâm hồn non nớt của anh ta, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến sự hòa hợp trong cuộc sống của anh ta trong tương lai.

Thấy tên mập và Hòe Dật mới sáng sớm đã bắt đầu cãi nhau, Giang Thành cũng không có ý định ngăn cản.

Điều hiếm hoi nhất trong nhiệm vụ chính là sự tiếp xúc của con người và khói pháo hoa, nhưng điều này chỉ khiến họ hiểu rằng ít nhất vào thời điểm này, họ vẫn còn sống và mạng sống của họ vẫn nằm trong tay chính họ.

“Cộc cộc cộc.”

Có người gõ cửa.

Tên mập và Hòe Dật dừng lại, Giang Thành một mình đi tới mở cửa, đứng bên ngoài là Thẩm Mộng Vân.

Có lẽ bởi vì chuyện xảy ra tối qua nên vẻ mặt của Thẩm Mộng Vân sau khi nhìn thấy Giang Thành không được tự nhiên cho lắm.

“Mọi người đều ở dưới tầng rồi, chỉ chờ các anh nữa thôi.” Thẩm Mộng Vân nói.

Giang Thành gật đầu: “Bây giờ chúng tôi đi xuống đây.”

Nói xong, Thẩm Mộng Vân xoay người muốn rời đi, nhưng đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay, vừa quay người liền nhìn thấy khuôn mặt của Giang Thành.

“Cô Thẩm, đừng ở một mình, đợi một chút, chúng ta cùng đi xuống.” Giang Thành nhìn cô ta, giọng điệu nghiêm túc nói.

“Được… được thôi.” Thẩm Mộng Vân kinh ngạc, sắc mặt có hơi phức tạp.

Sau khi xuống tầng, những người còn lại đều đang đứng cách cửa không xa, Văn Lương Sơn khi nhìn thấy mấy người Giang Thành đi ra, sắc mặt đã tốt lên trông thấy, nhưng khi lén liếc nhìn Cao Ngôn bên cạnh và Vương Kỳ cách đó không xa, lại không dám thể hiện điều đó quá rõ ràng.

“Tối qua người anh em Giang Thành có phát hiện ra điều gì không?” Cao Ngôn còn chưa tới gần đã hỏi, tròng mắt anh ta đen xì, như thể cả đêm qua không ngủ.

“Không, đêm qua tôi ngủ rất ngon.” Giang Thành nhìn anh ta, hơi cau mày hỏi: “Anh Cao là gặp phải chuyện gì sao?”

“Tôi cũng không có gì, chỉ là hình như nghe thấy có âm thanh kỳ quái ở ngoài hành lang, nên mới muốn hỏi chút thôi.” Cao Ngôn giả vờ thản nhiên nói.

Bất cứ ai có con mắt tinh tường đều có thể thấy, nếu chỉ là một vài tiếng động lạ, Cao Ngôn sẽ không bao giờ sợ hãi đến như thế này.

Cũng như ngày hôm trước, bọn họ đến căng tin ăn sáng rồi đi vào khu rừng nhỏ phía đông trường học.

Hôm qua Viên Tiêu Di nói sáng nay tiết đầu tiên cô không có lịch học, nên hẹn Giang Thành đến đây gặp mặt.

Quả nhiên, bên ngoài lùm cây, đã nhìn thấy Viên Tiêu Di.

Cô vẫn ăn mặc như ngày hôm qua, nhưng cả người cho người ta cảm giác trông hốc hác hơn, đôi mắt dường như đã mất đi vẻ sáng ngời.

Nhưng tất cả những điều này, đều đã thay đổi sau khi gặp Giang Thành: "Đàn anh, anh đến rồi!"

"Tiêu Di, đã khiến em lo lắng rồi." Giang Thành bước nhanh đi về phía trước, trong mắt tràn đầy thương hại.

Chương 703: Nữ áo đỏ

Cao Ngôn dường như cũng muốn đi theo vào trong khu rừng nhỏ, nghe xem rút cuộc bọn họ nói những gì, nhưng không hiểu sao Viên Tiêu Di lại rất bài xích anh ta.

Vừa thấy anh ta đi tới, liền nhìn chằm chằm, khiến Cao Ngôn sởn tóc gáy, nên chỉ đành dừng bước, nhìn Giang Thành và Viên Tiêu Di lần lượt biến mất vào trong rừng cây nhỏ.

"Tiêu Di, tối hôm qua anh đã đến tòa nhà trung tâm của khoa Y, đã làm theo phương pháp mà em nói, mọi chuyện em nghĩ đều đúng, Tiểu Đình quả thực có ở đó. Cô ấy là tồn tại thật sự, chứ không phải ảo tưởng như một số người đã nghĩ." Hắn hít một hơi dài, tự trách mình: "Đáng tiếc lúc anh tìm được, cô ấy đã không thể chống đỡ được nữa, ở đó đầy rẫy nguy hiểm, anh cũng đã cố gắng hết sức mới trốn thoát được ra ngoài."

Sau khi nghe tin Tiểu Đình xảy ra chuyện, Viên Tiêu Di không khỏi run lên, một lát sau, hốc mắt đỏ hioe: "Đều là lỗi của em, nếu không phải tại em, Tiểu Đình sẽ không… Cô ấy cũng sẽ không…"

Giang Thành lập tức đỡ lấy cô, ngắt lời nói: "Tiêu Di, em phải mạnh mẽ lên, đây không phải lỗi của em, em không cần phải tự trách mình."

Sau khi an ủi một hồi, tâm tình của Viên Tiêu Di mới bình tĩnh lại: "Đàn anh." Mắt cô đỏ hoe nhìn Giang Thành: "Hôm nay đến đây, em có một chuyện rất quan trọng muốn nói với anh. Đêm qua… đêm qua em lại nằm mơ, em mơ thấy Tiểu Lâm!"

“Không, không phải là mơ thấy, là thật. Đêm qua Tiểu Lâm đã thật sự quay về tìm e, giống như Tiểu Đình vậy!” Không biết là vì lo lắng Giang Thành sẽ phớt lờ mình hay vì sợ hãi, cơ thể Viên Tiêu Di run rẩy kịch liệt.

Quả nhiên.

Đúng như những gì Giang Thành nghĩ, Viên Tiêu Di này chính là nhân vật manh mối, chỉ cần cô vẫn còn sống, thì có thể không ngừng thu được thông tin về những nữ sinh mất tích.

Hôm qua là Tiểu Đình, hôm nay thì biến thành Tiểu Lâm.

Nếu nhớ không nhầm thì câu chuyện kinh dị mà Tiểu Lâm mất tích kể có liên quan đến sân thao trường bị bỏ hoang ở phía đông của trường.

Sắc mặt không thay đổi nhiều, Giang Thành dùng ánh mắt khích lệ nhìn Viên Tiêu Di, an ủi nói: “Tiêu Di, em dũng cảm hơn bất kì ai trong số chúng ta, anh nghĩ ngoại trừ sự tin tưởng, đây chính là một trong số những lý do vì sao Tiểu Đình, Tiểu Lâm hay những người khác tìm em để cứu bọn họ.”

Cùng lúc đó, trái tim vẫn đang căng thẳng trong lòng Giang Thành cũng nhẹ nhõm đi một chút.

Nhìn vào kết quả hiện tại, Tiểu Đình không phải là người mà bọn họ đang tìm, nếu không nhiệm vụ đã trực tiếp kết thúc rồi.

Giang Thành đưa tay đặt lên vai Viên Tiêu Di, nhẹ nhàng xoa xoa: “Tiểu Lâm cũng giống như Tiểu Đình, cũng bị mắc kẹt trong câu chuyện kinh dị có phải không?”

“Đàn anh, anh nói không sai, đêm qua Tiểu Lâm trở về, đứng ở cạnh giường của em, nhưng em… Nhưng em giống như bị bóng đè vậy, hoàn toàn không cử động được.”

“Em chỉ có thể mở to mắt để nhìn và nghe. Tiểu Lâm nói rằng cô ấy đang ở sân thao trường bỏ hoang ở phía đông của trường. Ở đó sương mù dày đặc, cô ấy bị lạc đường, dù đi về hướng nào cũng không thể thoát ra ngoài.”

“Cô ấy đi hết vòng này đến vòng khác, mà trời thì không sáng, hơn nữa ở gần sân thao trường có có một nữ áo đỏ rất đáng sợ.”

Nhắc tới nữ áo đỏ, Giang Thành có thể rõ ràng cảm giác được giọng điệu của Viên Tiêu Di đột nhiên thay đổi, toàn thân rơi vào một loại hoảng sợ không thể giải thích được, thân hình nhỏ bé cuộn tròn, ngón tay cong lại, ôm lấy đầu gối: “Nữ áo đỏ đó đáng sợ lắm, Tiểu Lâm vẫn luôn lẩn tránh ả, nhưng cô ấy khóc nói với em rằng mình sắp không thể chống đỡ được nữa rồi, nữ áo đỏ kia sắp tìm được cô ấy rồi!”

“Nếu như đêm nay không đi tìm cô ấy, cô ấy sẽ bị nữ áo đỏ bắt được, chết một cách rất thê thảm.”

“Anh sẽ đi cứu cô ấy.” Trên người Giang Thành toát đầy ánh sáng chính nghĩa: “Nhưng Tiêu Di này, anh cần em kể cho anh chi tiết câu chuyện kinh dị đã nhốt Tiểu Lâm là gì.”

“Anh không muốn bi kịch lại tái diễn.” Giang Thành mím môi, ngữ khí có chút bi thương.

Cảnh tượng này được Viên Tiêu Di để ý thấy, lòng tin của cô đối với Giang Thành càng thêm sâu hơn, suy nghĩ một lát, cô hạ giọng, hồi tưởng lại nói: “Đàn anh, sân thao trường bỏ hoang giống như tòa nhà trung tâm của khoa Y vậy, đều là một trong những địa điểm được công nhận là tà môn nhất trong trường học.”

“Hơn nữa… hơn nữa các sinh viên đang truyền tai nhau rằng, lý do mà sân thao trường cũ đó bị bỏ hoang không phải

vì nhà trường nói địa điểm không tốt mà là vì một vụ án đã từng xảy ra trước đó.”

Như thể lo lắng Giang Thành nghe không hiểu, Viên Tiêu Di sửa lại lời nói, bắt đầu kể lại ngọn ngành toàn bộ câu chuyện.

“Vào khoảng mười năm trước, trường học định tổ chức một bữa tiệc tối rất hoành tráng.” Viên Tiêu Di nói: “Trong đó có một tiết mục là tân sinh khiêu vũ, được giao cho một số nữ sinh năm nhất.”

“Nghe nói có tổng cộng năm nữ sinh, bọn họ tình cờ lại là bạn cùng phòng trong cùng một ký túc xá.”

“Trong tiết mục múa có một vai solo múa đơn rất nổi bật, giáo viên của trường đã chỉ định nữ sinh có điều kiện cá nhân tốt nhất”.

“Tuy nhiên, điều này khiến các nữ sinh khác rất bất mãn, cho nên trong quá trình luyện tập cực kì không chịu phối hợp, dẫn đến tiến độ luyện tập rất chậm, tuần cuối cùng gần như kéo dài đến 10,11 giờ đêm.”

“Vào đêm cuối cùng trước buổi tiệc, những mâu thuẫn tích tụ đã bùng phát.”

“Những nữ sinh khác trước khi tập múa, bởi vì chán nản nên đã uống rượu, kết quả là trong lúc tranh cãi, đã nhốt nữ sinh múa chính trong phòng thiết bị cạnh sân vận động”.

“Lúc đó đã gần 12 giờ đêm, bên ngoài trời còn mưa, xung quanh sân vận động không có người, phòng thiết bị lại ở phía bên kia của sân thao trường, nên lại càng hẻo lánh hơn.”

“Sau khi trở về ký túc xá, mấy nữ sinh dần tỉnh rượu, cũng nhận ra mình đã làm sai, cho nên đã gọi điện cho nữ sinh múa chính, nhưng gọi liên tiếp nhiều lần mà cũng không có ai trả lời”.

“Lúc này mấy nữ sinh đã bắt đầu hoảng sợ, nên vội vàng mặc quần áo rồi quay lại tìm người.”

“Nhưng ngay lúc bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài, cửa ký túc xá đột nhiên mở ra, nữ sinh múa chính đã một mình quay lại.”

“Cô ấy không mang theo áo mưa, cả người ướt sũng, mái tóc dài che kín mặt, thậm chí không nhìn thấy được đôi mắt của cô.”

“Con gái vốn đã rất trắng rồi, bây giờ nhìn lại càng xanh xao hơn”.

“Những nữ sinh còn lại cũng không nghĩ nhiều, trong lòng vốn dĩ đã cảm thấy áy náy nên nhanh chóng lấy khăn tắm, nước nóng… hỏi cô ấy có cần uống thuốc không. Dù sao ngày mai cũng còn phải biểu diễn.”

“Nhưng nữ sinh múa chính không nói một lời mà đi thẳng về phía giường của mình. Ký túc xá của họ có một chiếc giường ở phía trên, một cái bàn và tủ quần áo ở phía dưới. Cô gái đó thậm chí còn không thay quần áo, leo lên giường, và chui vào trong chăn.”

“Ban đầu, các nữ sinh còn lại còn đến xin lỗi cô, khuyên cô nên thay quần áo sạch sẽ trước khi đi ngủ. Nếu như bị cảm sẽ không tốt. Nhưng thấy nữ sinh không nói một lời, bọn họ tưởng cô vẫn còn tức giận nên không chọc đến cô nữa, tắt đèn đi ngủ.”

“Sáng sớm hôm sau, nữ sinh múa chính cũng không tỉnh dậy, những nữ sinh còn lại tưởng cô không khỏe nên dặn dò cô chịu khó nghỉ ngơi, sau đó mới đi học.”

“Nhưng không ngờ là vừa mới học được một nửa thì có một giáo viên hoảng sợ chạy vào, kéo giáo viên đang giảng bài ra khỏi lớp”.

“Một lúc sau, giáo viên vốn dĩ đang lên lớp nhanh chóng bước vào, gọi mấy nữ sinh ra ngoài, nói có chuyện cần tìm.”

“Bởi vì đi vội vã, nên vị giáo viên kia còn bị vấp một cái ở cửa, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.”

Chương 704: Điều tra

“Chờ sau khi bọn họ ra ngoài, phát hiện bên trong hành lang đang có rất nhiều người đứng đó.”

“Trong đó có mấy người cảnh sát mặc đồng phục, lãnh đạo khoan bọn họ cũng có mặt, biểu cảm rất khó coi đang giải thích gì đó với cảnh sát.”

“Mấy nữ sinh cảm thấy rất kì lạ, nhưng lại không dám hỏi gì, giáo viên sắp xếp bọn họ đến văn phòng ở trên tầng, có một nam cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc đang ngồi bên trong, chắc là lãnh đạo phụ trách ở đây, bên cạnh còn có một nữ cảnh sát phụ trách ghi chép.”

“Nữ cảnh sát vừa lên tiếng liền nhắc đến Mạnh Vũ Miên, à, cũng chính là nữ sinh múa chính bị bọn họ khóa trái trong phòng thiết bị.”

“Mấy nữ sinh theo bản năng cảm thấy rất kì lạ, nhưng lại sợ hãi, nên kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện tối qua với nữ cảnh sát.”

“Sau đó còn đặc biệt nói, Mạnh Vũ Miên hình như tối hôm qua đi mưa về thì không được khỏe, vẫn luôn ngủ ở ký túc xá nên không đến lớp.”

“Lúc đầu còn khá bình thường, nhưng khi nữ cảnh sát ghi chép lại đến đây, liền đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, biểu cảm khác lạ nhìn bọn họ, ngạc nhiên hỏi: “Các em nói gì cơ?”

“Sau khi Mạnh Vũ Miên đi mưa về tối qua, hình như cô ấy bị cảm nên vẫn đang ngủ ở ký túc xá, buổi sáng chúng em gọi bạn ấy cũng không dậy, nên chúng em …”

“Em nói Mạnh Vũ Miên tối hôm qua đã quay về ký túc xá, bây giờ người còn đang ngủ trong ký túc xá?!” Viên Tiêu Di bắt chước giọng nữ cảnh sát, giọng điệu đột nhiên tăng lên mấy độ.

“Tôi cảnh cáo các cô, từng câu nói của các cô chúng tôi đều có ghi chép lại!” Nữ cảnh sát búng tay đặt bút xuống, sắc mặt âm trầm đến nỗi có thể vắt ra nước.

“Mấy nữ sinh năm nhất vừa mới bước chân vào đại học đã làm gì gặp qua tình cảnh như này, thấy nữ cảnh sát thay đổi sắc mắt, ai nấy đều sợ đến xanh mặt, vội vàng giải thích mỗi câu nói của bọn họ đều là thật, không dám giả dối, nếu như không tin, đến kí túc xá xem là biết liền.”

“Trong đó có một nữ sinh còn nói, Mạnh Vũ Miên ở trong kí túc, nếu như có việc liên quan đến cô ấy, thì cứ đến thẳng đó tìm là được, cô ấy đang nằm ở giường số 4 đó.”

“Nữ cảnh sát nghe xong vẻ mặt càng trở nên kỳ quái hơn, không đợi cô nói tiếp, nam cảnh sát từ đầu đến giờ chưa nói lời nào liền lên tiếng, giọng nói của anh ta rất trầm ổn, nghe cực kì đáng tin cậy.”

“Nhưng những lời tiếp theo, khiến cho cả bốn nữ sinh đều ngây ngốc.”

“Sáng sớm ngày hôm nay chúng tôi nhận được tin báo, trong khu rừng nhỏ bên cạnh phía đông sân thao trường của trường học, phát hiện có một thi thể, thông qua việc khám nghiệm tại hiện trường, đó chính là Mạnh Vũ Miên tân sinh năm nhất.

“Mấy giây sau, một trong bốn nữ sinh loạng choạng rồi ngất xỉu, chính là nữ sinh tối qua uống nhiều rượu, là người đầu tiên đề nghị nhốt Mạnh Vũ Miên lại.”

“Những người còn lại cũng sợ chết khiếp, cứ không ngừng nói không thể nào không thể nào, tối qua cô ấy đã trở về rồi, sáng nay… sáng nay lúc tỉnh dậy, vẫn còn nhìn thấy cô ấy dưới chăn, chỉ là quay lưng về phía bọn họ, không nhìn rõ mặt, nhưng chính là cô ấy không thể sai!”

“Hai người cảnh sát nhìn thấy cảnh này, cũng không kích động đến những nữ sinh này nữa, mà yêu cầu bọn họ ở lại hợp tác điều tra.”

“Không lâu sau đó, nữ sinh bị ngất xỉu đã tỉnh lại nhờ sự giúp đỡ của y tá trường học, nhưng cô ấy có vẻ rất sốc, không ngừng khóc lóc.”

“Một lúc sau, cánh cửa mở ra, một người đàn ông mặc áo khoác blouse trắng, bên trong là đồng phục sơ mi của cảnh sát đi vào, thì thầm điều gì đó với nam cảnh sát.”

“Nhưng cùng với đó, các nữ sinh liền chú ý đến trong mắt nam cảnh sát trước sau luôn gần nguy không loạn lóe lên một tia kỳ quái, tiếp sau đó để lại nữ cảnh sát và bốn nữ sinh, vội vàng rời đi cùng với người đàn ông trung niên.

“Chờ đến khi quay lại thì đã là buổi trưa, ánh nắng nhiều nhất, nhưng nam cảnh sát quay lại dường như biến thành một người khác. Sau khi đuổi nữ cảnh sát với vẻ mặt đang ngơ ngác đi, anh ta kiên nhẫn hỏi bốn nữ sinh chuyện đã xảy ra tối hôm qua.”

“Có một nữ sinh quan sát khá tỉ mỉ, cô để ý thấy lần này nam cảnh sát ngay khi vừa ngồi xuống đã tắt máy ghi âm trên bàn.”

“Dưới sự an ủi của nam cảnh sát, bốn nữ sinh chậm rãi kể lại đầy đủ những gì đã xảy ra đêm qua, bao gồm cả lý do Mạnh Vũ Miên bị nhốt và làm thế nào cô ấy quay trở về.”

“Nam cảnh sát đã hỏi những câu hỏi vô cùng chi tiết, bao gồm cả động tác, sắc mặt và trạng thái của Mạnh Vũ Miên khi quay trở về vào ban đêm, các nữ sinh vừa nhớ lại vừa trả lời.”

“Dưới sự hướng dẫn của nam cảnh sát, mấy nữ sinh dần dần nhận ra có điều gì đó không ổn.”

“Trước hết, Mạnh Vũ Miên làm sao có thể một mình ra khỏi phòng thiết bị?”

“Lúc đó bọn họ tức giận, nên đã khóa cửa bên ngoài bằng ổ khóa kiểu cũ, cho dù Mạnh Vũ Miên có chìa khóa, cô ấy cũng không thể thò tay ra khỏi khe cửa để mở khóa.”

“Hơn nữa, tình trạng của Mạnh Vũ Miên khi trở về cũng rất đáng nghi. Sắc mặt cô ấy vô cùng trắng, thậm chí có thể nói là tái nhợt, như thể máu đã bị hút cạn vậy.”

“Hơn nữa sau khi trở về, từ đầu đến cuối cô ấy đều không nói một lời nào.”

“Để tóc ướt dính vào mặt mà không lau, chui vào chăn ngủ mà toàn thân ướt sũng, gần như là điều không thể tưởng tượng được đối với một cô gái, đặc biệt là một cô gái như Mạnh Vũ Miên, người thường rất chú trọng đến hình tượng.”

Lúc này, nữ sinh ở giường đối diện với cô ấy run rẩy nói thêm rằng đêm qua khi ngủ cô đã tỉnh dậy tận mấy lần, là bị lạnh quá nên tỉnh, ban đầu cô còn tưởng là do không đóng cửa sổ, nhưng bây giờ nghĩ lại, cảm giác ớn lạnh đó là từ trên giường của Mạnh Vũ Miên truyền đến.”

“Mà từ sau khi chui vào trong chăn, không có ai nhìn thấy cô cử động gì nữa, nằm im bất động, dùng chăn trùm kín đầu, mặt quay vào tường, chỉ lộ ra tóc sau gáy.”

“Mái tóc bởi vì bị ướt nên bết dính lại với nhau, bên trên còn có dính bùn màu nâu vàng.”

“Nam cảnh sát hít vào một hơi, những điều này đều phù hợp với kết quả điều tra của bọn họ. Đội kiểm tra dấu vết đã đến ký túc xá. Tất nhiên bọn họ không tìm thấy thi thể của Mạnh Vũ Miên, nhưng trên chiếc giường số 4 lại phát hiện có vệt nước lớn, tóc dính vào nhau, còn có cả bùn ướt.”

“Kết quả kiểm tra dấu vết rất nhanh đã có, thành phần của mẫu bùn ướt lấy ra từ giường số 4 hoàn toàn phù hợp với mẫu bùn nơi có thi thể của Mạnh Vũ Miên.”

“Cũng có nghĩa là người trở về đêm đó, là thi thể của Mạnh Vũ Miên.” Giang Thành nhìn Viên Tiêu Di, khẽ nói.

Viên Tiêu Di gật gật đầu, giọng điệu có hơi dao động: “Sau đó, mọi người mới biết rằng Mạnh Vũ Miên là bị người ta sát hại, là một tên say rượu đi ngang qua.”

“Nghe nói tên say rượu uống nhiều, thấy Mạnh Vũ Miên một mình ở sân thao trường, xung quanh không có ai, liền nổi lên ý đồ xấu.” Viên Tiêu Di dừng một chút, sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng, thấp giọng nói: “Đây vẫn chưa phải là điều đáng hận nhất, đáng hận nhất là, hung thủ sau khi giết người, còn móc mắt Mạnh Vũ Miên ra.”

“Móc mắt cô ấy ra…” Giang Thành có chút bất ngờ.

“Đúng vậy.” Viên Tiêu Di mím môi nói: “Nghe nói cảnh tượng cực kì bi thảm. Người đầu tiên báo cáo về việc phát hiện thi thể là một giáo sư già đang tập thể dục buổi sáng, đã khá lớn tuổi rồi, bởi vì Mạnh Vũ Miên lúc đó mặc trên người bộ trang phục múa màu đỏ, rất bắt mắt, nên vị giáo sư giả mới chú ý đến.”

Chương 705: Bàn tay vô hình

“Ban đầu còn tưởng đó là một bộ quần áo, nhưng sau khi đến gần, thì phát hiện ra đó là một thi thể. Vị giáo sư già lúc đó đã sợ đến mức gần như co giật, sau khi bình tĩnh lại một lúc lâu, mới bò dậy, nghĩ đến việc dùng điện thoại di động để gọi báo cảnh sát.”

“Có biết vì sao lại móc mắt của cô ấy không?” Giang Thành hỏi.

Theo như mô tả của Viên Tiêu Di, người đàn ông say rượu và nạn nhân không hề quen biết nhau, thuộc kiểu thấy sắc nên nổi ý đồ xấu, kích tình mà giết người, chứ không phải là hành vi vi phạm có chủ ý, theo lý mà nói thì không cần thiết phải móc mắt, chuyện này càng giống một vụ án trút giận hơn.

Dường như đã sớm có chuẩn bị cho câu hỏi của Giang Thành, Viên Tiêu Di nhỏ giọng nói: “Chuyện này em cũng nghe nói qua rồi, có lời đồn đại rằng người đàn ông này khá mê tín, gã tin rằng dung mạo của mình sẽ để lại trong mắt của nạn nhân, lo lắng sẽ để lại chứng cứ, cho nên mới móc mất đôi mắt của Mạnh Vũ Miên.”

Đây là lần đầu tiên Giang Thành nghe thấy cách nói này.

Sờ sờ cằm hắn, Giang Thành khẽ cau mày, tựa hồ đang chìm trong suy nghĩ, nhưng lúc này ánh mắt của Viên Tiêu Di lại trở nên kỳ quái, cô dựa sát vào Giang Thành, nhẹ giọng nói: “Đàn anh, có phải anh cũng nhận ra bên trong có vấn đề, đúng không?”

Nào chỉ là có vấn đề mà còn đầy những sơ hở là đằng khác.

Giang Thành có thể khẳng định, trong này vẫn còn rất nhiều uẩn khúc chưa được khám phá ra.

Mà những điều này thì cần Viên Tiêu Di giải đáp cho mình.

“Tiêu Di, em nói không sai, trong này còn rất nhiều điểm không hợp lý.” Giang Thành dùng giọng rất nghiêm túc nói: “Nhưng xét về thái độ của cảnh sát, rất có thể tin tức đồn đại đã có người sửa đổi đi, bởi vì có một số chuyện trong này nếu như bị truyền ra bên ngoài, e rằng sẽ dẫn đến hoang mang dư luận “.

Nghe đến đây, ánh mắt của Viên Tiêu Di nhìn Giang Thành càng thêm tin tưởng, người đàn ông này không chỉ tốt bụng mà còn điềm tĩnh và sáng suốt, điều quan trọng nhất là… hắn cũng rất đẹp trai, trong mắt ẩn chứa những vì sao.

Giang Thành thì không có tâm tình lãng phí thời gian vào những chuyện này với cô, trực tiếp chỉ ra vấn đề: “Thứ nhất, theo như em nói, người đàn ông say rượu là lần đầu tiên gặp Mạnh Vũ Miên ở sân thao trường, vậy thì cũng có nghĩa là trước đó Mạnh Vũ Miên đã thành công ra khỏi phòng thiết bị. Cô ấy chỉ có một mình, làm thế nào mà thực hiện được?”

“Anh nói không sai, đàn anh, hơn nữa…” Viên Tiêu Di đột nhiên nhìn chung quanh, sau đó tiến lại gần Giang Thành, phần thân trên của hai người gần như sắp chạm vào nhau, thần bí nói: “Hơn nữa, ngoài chuyện này ra vẫn còn có một số thứ, chắc chắn là anh không nghĩ đến.”

“Người đàn ông say rượu đó cũng có vấn đề, gã… gã hoàn toàn không có khả năng xâm hại Mạnh Vũ Miên, càng không có khả năng giết cô ấy!”

“Tại sao?”

“Bởi vì gã… gã có bạn trai.” Viên Tiêu Di thấp giọng nói.

Nghe vậy, Giang Thành hơi mở to mắt.

“Gã không thích phụ nữ, thậm chí còn rất sợ phụ nữ, chuyện này mọi người xung quanh gã đều biết, đã rất nhiều năm rồi.” Viên Tiêu Di nói: “Khi sự việc này mới nổ ra, bạn trai của gã cũng đến, là một người đàn ông rất vạm vỡ, vừa đến là đã làm ầm ĩ đòi cảnh sát thả người, nói rằng chắc chắn đã có nhầm lẫn trong này.”

“Hơn nữa có một điểm quan trọng nhất là, sau khi báo cáo khám nghiệm tử thi của Mạnh Vũ Miên được công bố, đã xác nhận cô ấy không hề bị xâm hại.”

Như muốn xua tan suy đoán khác của Giang Thành, Viên Tiêu Di nhanh chóng bổ sung: “Hơn nữa tài sản trên người của Mạnh Vũ Miên cũng không bị mất, như điện thoại di động, ví tiền các loại.”

Sự việc bắt đầu trở nên kỳ quái, không phải vì tình, cũng không vì tài sản, vậy thì hung thủ muốn cái gì?

Chỉ đơn thuần giết người vì mục đích giết người?

Để kích thích?

Giang Thành cho rằng cũng không thể loại trừ hoàn toàn khả năng này, hung thủ dường như có một sự kháng cự đối với phụ nữ, điều này có thể liên quan đến tuổi thơ của gã, sự kháng cự này cũng có thể trở thành nguyên nhân dẫn đến toàn bộ sự việc.

Sau khi suy nghĩ một lát, Giang Thành dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Trong lòng mỗi người đều ẩn chứa một con ác quỷ, điều này không thể chứng minh gì hết.”

Thái độ của Giang Thành đã rất rõ ràng, những lời trên chỉ có thể chứng minh động cơ giết người của hung thủ chưa rõ, nhưng tuyệt đối không thể dùng làm chứng cứ để tha tội cho hung thủ.

Nếu như chỉ dựa vào những điểm này mà xác định người đàn ông này không phải hung thủ, Giang Thành cảm thấy không hợp lý.

Dường như nhận thấy Giang Thành đã hiểu lầm mình, Viên Tiêu Di có chút lo lắng: "Đàn anh, xin hãy nghe em nói hết, chứng cứ mà em đang đề cập đến không phải là những thứ này, đây chỉ là bằng chứng hỗ trợ mà thôi."

"Quan trọng là người đàn ông này hoàn toàn không có thời gian gây án!" Viên Tiêu Di có hơi kích động, giọng nói cũng theo đó mà lớn hơn.

"Là ý gì?"

"Chuyện là như này, sau khi cảnh sát đến quán bar nơi người đàn ông say rượu uống rượu đêm đó, từ camera giám sát ở một góc phố gần đó cho thấy người đàn ông này rời quán bar lúc 11h12. Khi đó dọc theo con phố, có một người đàn ông loạng choạng đi bộ, phương hướng quả thực là hướng trường học."

"Cũng cùng một địa điểm camera giám sát đó, đã quay lại được người đàn ông đi về trường học lúc 11h29, sau đó đang đi bộ thì bất ngờ ngã xuống dưới một cây cột đèn đường, sau đó mãi cho đến rạng sáng, bị bà chủ cửa hàng gần đó phát hiện ra."

"Nói cách khác, gã tổng cộng biến mất khỏi camera giám sát 17 phút…" Giang Thành suy nghĩ một chút, đối với trường hợp như vậy quả thực có chút ngắn ngủi.

"Đàn anh." Viên Tiêu Di bỗng nhiên nói: "VỊ trí mà người đàn ông biến mất trong màn hình camera giám sát vẫn cách trường học một đoạn đường."

Cô lại nhấn mạnh: "Hơn nữa xung quanh sân thao trường của trường học còn có hàng rào cao 3m. Trên hàng rào có gai

nhọn, đến nam sinh trong trung tâm thể dục thể thao cũng còn phải cẩn thận khi trèo qua, thì làm sao một kẻ say rượu, lại vào được đây ?"

"Ngoài ra, đêm đó trời cũng đổ mưa, nhưng không có dấu giày của đàn ông lưu lại quanh tường hay gần đó, mà chỉ có ở hiện trường vụ án."

"Nghe nói cảnh sát đã nhờ người đích thân kiểm tra, không tính thời gian phạm tội, tốc độ cả đi cả về nhanh nhất cũng phải mất 15 phút. Đây còn là một người bình thường chưa uống rượu."

Liên tiếp mấy câu hỏi khiến Giang Thành không kịp phản ứng, hắn cũng không ngờ sự việc lại phức tạp đến như vậy: "Bến phía cảnh sát có tin tức gì không?"

"Mặc dù có rất nhiều điểm nghi vấn, nhưng quả thực đã tìm thấy tại hiện trường dấu vết của người đàn ông say rượu để lại, không chỉ dấu giày mà còn có bằng chứng trực tiếp định tội gã."

"Hơn nữa chính người đàn ông đó cũng thừa nhận, gã nói rằng có mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó, gã quả thực là có chạm vào nữ sinh, sau đó còn nhớ nữ sinh có vùng vẫy, nhưng mọi chuyện xảy ra sau đó thì gã lại quên hết, cũng không nhớ mình đã trèo qua tường như thế nào để đến sân thao trường, càng không nhớ mình đã quay lại bằng cách nào."

Giang Thành đại khái đã hiểu, trí nhớ của người đàn ông này chỉ giới hạn ở việc tiếp xúc thực chất với Mạnh Vũ Miên, nhưng gã đã quên hết mọi thứ trước và sau lúc đó.

"Cứ như có một bàn tay vô hình dịch chuyển gã từ nơi biến mất khỏi camera giám sát đến hiện trường vụ án. Sau đó lại đưa Mạnh Vũ Miên ra khỏi phòng thiết bị, ném đến trước mặt

gã. Sau khi gã giết người và móc mắt xong, lại đem gã dịch chuyển trở lại.”

Giang Thành bày tỏ cảm xúc của mình, sau đó một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, cảm giác này thật quỷ dị và đáng sợ, giống như cảnh tượng ly kì này là thực vậy.

Nhưng rất nhanh, hắn liền chú ý đến, Viên Tiêu Di, người đang ở rất gần bên cạnh mình đã ngừng nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Viên Tiêu Di, phát hiện đối phương đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn mình, đồng tử co rút, môi hơi run rẩy.

Hắn đột nhiên có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, giây tiếp theo…

“Đàn anh, anh… làm sao anh biết?” Viên Tiêu Di bờ môi trắng bệch, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi.

Chương 706: Người thừa ra

Những lời vô tình nói ra này, giống như đã chạm đến dây thần kinh nhạy cảm nhất của Viên Tiêu Di, khiến toàn thân cô đang cảm thấy khó chịu.

"Tiêu Di." Giang Thành lập tức vỗ về nói: "Em vẫn còn chuyện muốn nói với anh phải không?"

"Đàn anh, anh đúng là rất lợi hại, những chuyện này em cũng là sau này mới nghe nói." Viên Tiêu Di hạ giọng: "Hình ảnh cuối cùng được camera giám sát góc phố chụp được có vấn đề."

"Hình ảnh là một người đàn ông say rượu đi về hướng trường học không sai, nhưng tư thế của người đàn ông này rất kỳ quái, tóm lại trông không giống như người bình thường, cũng không có vẻ như là say rượu. Toàn thân người đàn ông này lơ lửng, hơn nữa… hơn nữa mắt của gã lại đang nhắm lại!"

Lời nói của Viên Tiêu Di đầy kỳ quái, nhưng Giang Thành lại dường như nghe hiểu được một chút, và trước đó hắn đã nhận ra một điểm rất kỳ quái.

Người đàn ông đi về hướng trường học, sớm không ngã, muộn không ngã, lại cứ "vừa vặn" ngã ra bất tỉnh bên dưới camera giám sát, theo mô tả của Viên Tiêu Di, tuy video được quay vào đêm khuya nhưng vẫn khá rõ ràng.

Sự trùng hợp không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng sự đan xen của nhiều sự trùng hợp khác nhau khiến người ta có cảm giác là đang có thứ gì đó cố tình giá hoạ cho người đàn ông.

“Cảnh sát cũng nhận thấy sự kỳ lạ bên trong này, cuối cùng, bọn họ đem đoạn video đi phân tích, mang ra so sánh với video trước đó ghi lại cảnh người đàn ông rời khỏi trường học, thì đã phân tích ra sự kỳ quái bên trong này “.

“Ở cùng một vị trí, cũng lấy đèn đường ra làm vật tham chiếu, người đàn ông ở lần thứ hai có chiều cao cao hơn, độ tương phản rất rõ ràng.”

Nghĩ đến bước chân nhẹ bẫng của người đàn ông, bức tường không thể vượt qua, dấu chân biến mất, chiều cao tăng lên một cách quỷ dị, và đôi mắt nhắm nghiền…

Một suy đoán táo bạo và đáng sợ hiện lên trong đầu Giang Thành, ngay cả hắn cũng không khỏi hít một hơi thật sâu.

“Đàn anh, anh cũng nghĩ tới rồi phải không?” Viên Tiêu Di run giọng nói: “Người đàn ông này… gã là bị xách đi.”

“Có một bàn tay chúng ta không nhìn thấy, ở phía sau người đàn ông, xách gã đi, cho nên gã mới có thể đi và về trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại còn có thể trèo qua tường, mà không để lại dấu chân.”

“Bởi vì gã hoàn toàn không có đi.” Viên Tiêu Di vừa khóc vừa nói: “Gã là đang bay, là có thứ gì đó, đang xách gã lên bay đi!”

“Vụ án cũng là thứ đó đã thao túng gã phạm tội, chứ trong lòng gã hoàn toàn không nghĩ tới.”

“Giết chết Mạnh Vũ Miên thực ra cũng là thứ đó, móc mắt cũng là do nó làm, đều là nó! Người đàn ông này cũng chỉ là nạn nhân!”

Viên Tiêu Di càng nói càng kích động, Giang Thành đỡ lấy hai vai cô, cuối cùng trực tiếp ôm lấy cô: “Tiêu Di.” Giang Thành ôm cô vào lòng, chậm rãi vỗ nhẹ lưng: “Em đừng sợ, có

anh ở đây, anh sẽ không cho phép bất cứ ai hay bất cứ thứ gì làm hại đến em, trừ khi dẫm lên xác anh".

Giang Thành nói câu này là rất nghiêm túc, bởi vì nếu như Viên Tiêu Di xảy ra chuyện gì, thì bọn họ có thể tự sát luôn, nhiệm vụ sẽ kết thúc.

Nhưng Viên Tiêu Di hiển nhiên không nghĩ như vậy, cô chỉ là một nữ sinh rất bình thường, trong trường học bị gọi là kẻ điên, mọi người đều tránh né cô.

"Đàn anh." Viên Tiêu Di ôm chặt Giang Thành, nước mắt chảy dài trên mặt,"Em sợ, em không muốn chết, em cũng không muốn anh xảy ra chuyện gì, nhưng em cũng không muốn… cũng không muốn nhìn thấy Tiểu Lâm bọn họ…"

Cảnh trong rừng này tình cờ bị Cao Ngôn nhìn thấy: "Hai người đang làm gì vậy? Không phải đã nói trước là moi tin sao, moi đến mức này luôn hả?"

Nhìn màn lửa gần rơm này, nếu như đổi lại mở một địa điểm khác, thì sẽ ở mức hạn chế rồi.

"Easy." Tên mập dùng ánh mắt 'cái này đã là gì, con báo đất kia anh cũng học hỏi chút đi' nhìn Cao Ngôn, phủi phủi tay, giọng điệu quái gở nói: "Làm theo lệ thường, nếu như ai không phục, có thể tiến lên thử tách bọn họ ra, để xem Viên Tiêu Di có cho anh một cái bạt tát không."

Mắt thấy Cao Ngôn tức đến chết nghẹn, nhưng anh ta thật sự không dám đi, nếu như quay trở về Giang Thành nói anh ta cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, mà quên mất manh mối, thì anh ta có muốn khóc cũng không có nơi để khóc.

Hiện tại chỉ cần là con người cũng có thể nhìn ra, ai chinh phục được Viên Tiêu Di thì tương đương với việc có được thông tin nhanh nhất, về mặt này thì Giang Thành mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Cao Ngôn nhìn bóng lưng Giang Thành cùng Viên Tiêu Di ôm ấp nhau, thật sự nghi ngờ cái tên này có khi là một kẻ chuyên nghiệp.

"Nhiều kỹ năng không bao giờ là thừa." Hoè Dật nhìn hai người Giang Thành từ xa, cảm thán: "Con đường này cuối cùng Giang đại ca đã hiểu được."

Giang Thành đang cố gắng chiến đấu, tất nhiên không có thời gian cũng không có tâm tình đi suy nghĩ đám người bên ngoài đang nghĩ gì, hắn chỉ muốn biết những câu chuyện kỳ quái về Tiểu Lâm là như thế nào, và làm sao mới có thể sống sót.

"Tiêu Di, em thấy đỡ hơn chưa?" Giang Thành nhẹ giọng hỏi: "Em sắp khiến anh ngạt thở rồi."

Nghe vậy, cánh tay Viên Tiêu Di ôm lấy Giang Thành chợt run lên, sau đó cô chậm rãi thu lại như đang xấu hổ.

"Tối nay anh nhất định phải đi giúp em giải cứu Tiểu Lâm ra ngoài, nên em đừng cố thuyết phục anh nữa." Giang Thành rất anh hùng nói.

"Anh sẽ chứng minh cho toàn bộ trường học thấy rằng người có vấn đề là bọn họ chứ không phải em, Tiêu Di!"

"Đàn anh, em biết không thể thuyết phục được anh. Anh là một người tốt, nhưng anh nhất định phải cẩn thận." Viên Tiêu Di nói: "Nữ áo đỏ được nhắc đến trong câu chuyện kinh dị của Tiểu Lâm chính là Mạnh Vũ Miên."

"Trong câu chuyện kinh dị có nhắc đến, Mạnh Vũ Miên bởi vì không cam tâm, đã biến thành một ác linh mặc đồ đỏ, xuất hiện lang thang ở sân thao trường bỏ hoang vào đêm khuya."

Giang Thành vốn đã nghĩ tới chuyện này, nhưng bây giờ hắn càng tò mò xem người đàn ông được coi là hung thủ kia

cuối cùng thế nào rồi.

Về chuyện này, Viên Tiêu Di giải thích: "Ngay khi cảnh sát nhận thấy điều bất thường, đang chuẩn bị điều tra sâu hơn thì cục cảnh sát nhận được tin người đàn ông đã chết".

"Chết rồi?"

"Đúng vậy, người đàn ông đó chết trong một căn phòng rất nhỏ, ngay bên trong cục cảnh sát, vào đêm trước khi chết gã có biểu hiện rất kì lạ, đêm khuya liên tục đập cửa phòng, hét lớn nói trong phòng của gã không chỉ cí một mình gã, còn có người khác, nhờ cảnh sát giúp đỡ đuổi người kia ra ngoài!

"Nhưng trong căn phòng lớn có nhiêu đó, liếc mắt một cái là có thể nhìn tấy hết, một người nữa ở đâu mà ra?"

"Tuy nhiên, suy xét đến lý do khác, cảnh sát trực ban vẫn chuyển gã sang một phòng khác. Lần này còn đặc biệt bố trí một cảnh sát canh gác gã suốt đêm."

"Nhưng vừa qua sau nửa đêm, gã lại bắt đầu làm ầm lên, nói những lời điên khùng khó hiểu, khiến người khác sợ chết khiếp."

"Lại nói với người canh gác rằng trong phòng còn có thêm một người, người đó đang nhìn mình, hơn nữa còn càng ngày càng gần."

"Khi người canh gác hỏi gã người đó ở đâu, gã lại chỉ lên trần nhà, nói với vẻ mặt tràn đầy kinh sợ rằng người đó đang đứng ở đó, tại sao các người đều không thể nhìn thấy?"

"Người cảnh sát trực ban thấy lời nói của gã quá huyền bí, trong lòng rất khó chịu nên đi ra ngoài gọi người, nhưng trước sau chỉ mất chưa đầy hai phút, khi quay lại thì người đã tắt thở rồi."

“Cổ ngửa ra phía sau, mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, nghe nói đồng tử mở rộng đến mức người cảnh sát cũng phải khiếp sợ.”

Viên Tiêu Di nhỏ giọng nói: “Mọi người đều âm thầm đồn đại rằng, gã là bị dọa chết tươi.”

Chương 707: Trò chơi đoán tay

Không còn nghi ngờ gì nữa,“người” vô hình khiến người đàn ông sợ chết khiếp chính là hung thủ thực sự sát hại Mạnh Vũ Miên.

Chỉ đáng tiếc, cùng với cái chết của người đàn ông này, tất cả mọi chuyện đều đã bị đậy lại.

“Mạnh Vũ Miên khi còn sống là một nữ sinh rất yêu cái đẹp, múa đẹp, lại rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt dường như ẩn chứa những ngôi sao trong đó.” Viên Tiêu Di nhớ lại: “Lý do khiến cô ấy lang thang khắp nơi trong sân thao trường lúc nửa đêm là tìm thấy đôi mắt của chính mình.”

Nghe vậy, Giang Thành cau mày nói: “Sau khi bị móc mất mắt, thì không tìm thấy sao?”

“Vâng.” Viên Tiêu Di rút tay vào trong ống tay áo, nhỏ giọng nói: “Tại hiện trường, cảnh sát chỉ tìm thấy một con mắt của cô ấy, nó được nắm chặt trong tay của cô, như thể sau khi bị móc mắt ra, lại bị Mạnh Vũ Miên cướp lại, nhưng con còn lại thì không bao giờ tìm thấy nữa.”

Viên Tiêu Di ngẩng đầu nhìn Giang Thành, khóe miệng giật giật, tựa như có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng lại dừng lại, Giang Thành gật đầu, hiểu rõ cô muốn nói gì.

Bởi vì cái chết của người đàn ông này, mọi manh mối đều đã bị gián đoạn.

Nhưng sau khi nghe đến đây, Giang Thành ngược lại có một mạch suy nghĩ khác, có khi nào “người” xách người đàn

ông kia đi, thứ mà nó muốn ngay từ ban đầu chính là đôi mắt của Mạnh Vũ Miên.

"Nói cách khác, nếu muốn tìm lại Tiểu Lâm bị lạc đường, thì phải tránh xa Mạnh Vũ Miên. Nếu như gặp phải cô ấy, sẽ xảy ra chuyện rất khủng khiếp." Giang Thành tiếp tục dẫn dắt Viên Tiêu Di, muốn biết thêm chi tiết về câu chuyện kinh dị ở sân thao trường bỏ hoang.

"Anh nói đúng, đàn anh, câu chuyện kinh dị của sân thao trường bỏ hoang chính là xoay quanh nữ áo đỏ Mạnh Vũ Miên và con mắt bị mất của cô ấy." Viên Tiêu Di nghiêm túc nhìn Giang Thành: "Có tin đồn rằng, mỗi một người bị cô ấy tìm thấy đều sẽ phải chơi trò đoán tay với cô."

"Cô ấy sẽ đưa hai tay ra, cả hai tay đều nắm chặt, sau đó để người ta đoán xem tay bên nào sẽ có con mắt."

"Nếu như đoán đúng, cô ấy sẽ để người này đi, rồi đi tìm người tiếp theo, nhưng nếu như đoán sai…" Giọng nói của Viên Tiêu Di bắt đầu run rẩy: "Cô ấy sẽ móc mắt của người đoán sai ra."

"Tiểu Lâm đêm qua nói với em, nếu muốn tiến vào sân thao trường bỏ hoang, chỉ có thể dựa theo phương pháp của cô để làm, hơn nữa trong quá trình này không được phép phạm bất kỳ sai sót nào, nếu không sẽ giống như cô ấy, bị lưu lại đó vĩnh viễn."

Giang Thành bắt đầu tập trung tinh thần, hắn biết rõ, những gì Viên Tiêu Di sắp nói tiếp theo hẳn là có liên quan đến quy tắc.

Đôi mắt của Viên Tiêu Di dần trở nên trống rỗng, như thể đang hồi tưởng: "Đầu tiên là phương pháp để vào sân thao trường bỏ hoang, bởi vì đã từng xảy ra chuyện, nên trường học đặc biệt bố trí nhân viên bảo vệ để tuần tra khu vực này. Tuy

không thường xuyên đi tuần, nhưng nếu gặp phải bọn họ thì sẽ bị trì hoãn những hành động tiếp theo, nhất định phải cẩn thận tránh đi.

"Bắt đầu từ 12h, sân thao trường bỏ hoang sẽ mang một khung cảnh khác, giống như bước vào một thế giới khác vậy".

"Muốn tiến vào thế giới này, vào đúng 12 giờ đêm, phải quay lưng về phía tây bắc sân thao trường bỏ hoang, nhắm mắt lại, đi ngược vào bên trong."

"Cho đến khi anh có thể cảm nhận được những hạt mưa rơi trên người và nghe thấy tiếng mưa, mới được coi là thành công."

Nói đến đây, Viên Tiêu Di dừng một chút, giải thích: "Bởi vì ở trên sân thao trường của thế giới kia … lúc nào cũng mưa."

Giang Thành nghe xong trầm tư, Mạnh Vũ Miên biến thành nữ quỷ áo đỏ là chết trong một đêm mưa.

Xem ra khung cảnh ở đây giống với cảnh tượng nhìn thấy trong phòng giải phẫu của tòa nhà trung tâm khoa Y, thời gian dường như bị đóng băng mãi mãi vào ngày hôm đó.

"Sau khi vào trong cần làm gì?" Giang Thành hỏi.

"Các anh trước tiên cần đi đến phòng thiết bị, nghe nói ở đó có một số thứ có thể dùng đến." Viên Tiêu Di vội vàng nói: "Là một cái hộp gỗ, ở gần cửa sổ, bên trong có mấy con mắt."

Nghe vậy, sắc mặt Giang Thành không khỏi thay đổi: "Mắt…"

"Không phải đâu, đàn anh, anh đừng hiểu lầm, không phải là mắt thật, chi tiết thì em cũng không biết, nhưng Tiểu Lâm nói rằng số mắt này là đạo cụ cần thiết cho trò chơi."

“Đúng rồi, các anh nhất định phải chú ý, sau khi đã lấy được mắt rồi, cần rời khỏi phòng thiết bị ngay lập tức, bởi vì Mạnh Vũ Miên rất nhanh sẽ xuất hiện.”

“Các anh cần phải tản ra và trốn đi. Nếu như trong thời gian quy định, cô ấy không tìm thấy các anh, thì là điều tốt nhất. Nếu như bị tìm thấy thì sẽ phải chơi trò đoán tay mà em đã nói.”

Người thua sẽ phải móc mắt ra, Giang Thành vẫn còn nhớ rất rõ: “Thời gian quy định là bao lâu?”

“1 tiếng 13 phút.” Viên Tiêu Di khẳng định: “Nhất định phải rời khỏi sân thao trường bỏ hoang trước 1 giờ 13 phút sáng, rời đi qua cánh cửa ở góc tây bắc.”

“Nhưng đây chỉ có thể coi là toàn thân rút lui, nếu muốn hoàn toàn chấm dứt câu chuyện kinh dị này, vẫn cần tìm ra con mắt thực sự đã bị mất của Mạnh Vũ Miên trong khoảng thời gian này và thực hiện tâm nguyện của cô ấy.”

Giang Thành không có hứng thú lắm với việc kết thúc câu chuyện kinh dị, điều hắn muốn là tìm thấy Tiểu Lâm còn sống trong thời gian có hạn, sau đó mang cô ấy còn sống ra ngoài.

Nếu như có thể tiện đường giải quyết được câu chuyện kinh dị kia tất nhiên là tốt nhất, nếu như không có cơ hội, hắn cũng sẽ không ép buộc, càng sẽ không vì nó mà mạo hiểm.

“Đúng rồi, lúc các anh trốn tránh Mạnh Vũ Miên, nhất định phải chú ý một chút, nếu như bị cô ấy phát hiện, tuyệt đối đừng ngẩng đầu lên nhìn mặt cô ấy, sẽ có chuyện rất đáng sợ xảy ra.” Vẻ mặt và giọng điệu của Viên Tiêu Di rất nghiêm túc, như thế chuyện này còn quan trọng hơn mọi thứ trước đó.

“Anh biết rồi.” Giang Thành đưa tay ra, sờ sờ đầu Viên Tiêu Di, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn em, Tiêu Di.”

“Đàn anh, anh nhất định phải chú ý, em có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của Tiểu Lâm, nơi đó nhất định rất đáng sợ.” Viên Tiêu Di thấp giọng nói.

“Yên tâm đi.”

Sau khi đã hỏi xong những gì cần hỏi, Giang Thành chậm rãi đứng lên, từ góc độ của hắn nhìn ra, vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt rối rắm của Cao Ngôn, xem ra là đang rất sốt rột rồi.

“Tiêu Di, cũng đã muộn rồi, anh còn có một số việc phải chuẩn bị, trong khoảng thời gian này em cũng phải cẩn thận một chút.”

Sau khi tạm biệt Viên Tiêu Di, Giang Thành đi ra khỏi rừng cây nhỏ, mọi người đều rất tự nhiên tụ tập vây quanh hắn, đối với bọn họ mà nói, Giang Thành chính là nhân vật đầu mối.

Không phải ở đây, mọi người đi tìm một nơi yên tĩnh.

Giang Thành nói cho mọi người manh mối mình thu được, khi nghe tin sau khi thua trò chơi sẽ phải móc mắt ra, Văn Lương Sơn sắc mặt tái nhợt, vội vàng lấy tay sờ lên mắt phải, như muốn xác nhận xem con mắt của mình còn trên đó không vậy.

Tên mập sau khi thấy vậy, sáp tới thì thầm an ủi nói: “Anh Văn này, anh đừng lo, nói không chừng con mắt bị mất của quỷ là mắt trái thì sao, anh nói có phải không?”

Văn Lương Sơn hai mắt lập tức đỏ lên.

Thẩm Mộng Vân sau khi nghĩ ngợi một lát, liền lên tiếng: “Nghe ý của anh, nếu như chúng ta trốn được kĩ, thì Mạnh Vũ Miên sẽ không thể tìm được chúng ta.”

Mọi người đều đã hiểu ý trong lời nói của cô, nếu như không tìm thấy thì tất nhiên cũng sẽ không tham gia vào trò

chơi đoán tay quái đản kia, cũng sẽ không chết.

"Nói thì dễ, nhưng thực sự hành động thì nghe có vẻ khó khăn lắm." Cao Ngôn liếc cô một cái, nói với giọng u ám: "Lúc đến đây tôi đã thấy qua sân thao trường đó rồi, diện tích không lớn, những nơi có thể trốn được không nhiều, muốn đơn thuần dựa vào việc lẩn trốn để thoát khỏi trò chơi, tôi thấy nó không thực tế."

Chương 708: Phòng thiết bị

Sau một hồi thảo luận, không đưa ra được tiến triển đáng kể nào, Hòe Dật đề nghị nói mọi thứ vẫn phải đến tận nơi xem mới được.

Cũng chính là sân thao trường bỏ hoang.

Bây giờ là ban ngày, theo như Viên Tiêu Di nói, chắc hẳn sẽ không có nguy hiểm nào.

Nhưng khi bọn họ đang đi về phía sân thao trường bỏ hoang, một người đàn ông bước về phía họ và chặn lại.

Người đàn ông khoảng 25 tuổi, đeo một cặp kính gọng đen, thân trên mặc áo lao động màu xanh đậm, trông vẫn còn khá non nớt ngây ngô.

Ánh mắt của người đàn ông quét qua khuôn mặt của mấy người, cuối cùng cau mày thăm dò hỏi: “Trong số các anh ai là Giang Thành?”

“Anh tìm anh ấy có việc sao?” Giang Thành dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh ta, như thể không phải là mình vậy.

“Ồ, là như này, tôi là sinh viên của giáo sư Ngô, giáo sư bảo tôi đến tìm một tân sinh viên tên là Giang Thành, điện thoại di động của anh ấy không liên lạc được, mọi người có quen biết anh ấy không?” Người đàn ông mặc áo lao động nói, về khí chất cũng nho nhã lịch sự.

Sau đó Giang Thành mới chú ý tới dưới ngực người đàn ông có một tấm thẻ rất giống với tấm mà Giáo sư Ngô đưa cho hắn.

“Soái ca.” Giang Thành lập tức nở nụ cười chào hỏi, nắm lấy bàn tay đang lơ lửng giữa không trung của người đàn ông, lắc lên lắc xuống: “Tôi chính là Giang Thành, giáo sư tìm tôi có chuyện gì?”

“Là anh á?” Người đàn ông vô thức điều chỉnh lại mắt kính, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, là tôi đây.” Nói xong, Giang Thành lấy ra tấm thẻ do giáo sư đưa, trên đó có ảnh và tên của hắn.

“Cụ thể thì tôi không biết rõ, tóm lại anh cứ đi theo tôi là được.” Người đàn ông mặc áo lao động nói xong, lại nghiêng đầu nhìn những người khác: “Mọi người cũng đi cùng đi.”

Cao Ngôn trong dáng vẻ không muốn nói: “Chúng tôi cũng phải đi sao?”

“Giáo sư Ngô đã nói như vậy, thầy nói mọi người mới đến đây, kiến thức nền còn kém. Tình cờ hôm nay thầy có tiết học của lớp khác, muốn để mọi người cùng đến nghe giảng.” Sắc mặt người đàn ông hơi thay đổi: “Mọi người… không muốn đi à?”

Không hiểu vì lý do gì, sau khi chạm phải ánh mắt của người đàn ông mặc áo lao động, Cao Ngôn, người vốn đang rất có khí thế, đột nhiên trở nên yếu đuối.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Mộng Vận bước ra giải quyết ổn thỏa mọi việc và nói: “Cảm ơn ý tốt của giáo sư Ngô, chúng tôi cũng đang nghĩ đến việc đến lớp của thầy để nghe giảng.”

Sau cả buổi giày vò, chờ sau khi đi cùng một đám sinh viên ra từ tòa nhà giảng dạy, thì đã là buổi chiều.

Đám người Cao Ngôn và Văn Lương Sơn, ai nấy đều mệt đến không thể đứng thẳng lưng, đã nói trước là đến lớp nghe giảng, nhưng không ngờ ngay sau giờ học, lại bị mấy giáo viên gọi đến phòng thí nghiệm để vận chuyển thiết bị.

Là loại gọi bị chặn ở cửa, có muốn tránh cũng không thể.

Bây giờ bọn họ cũng đã hiểu ra, chuyện này chẳng phải cũng giống như ngày hôm qua sao?

Nhiệm vụ chính là được sắp xếp như vậy, chính là không cho bọn họ có thời gian để làm quen với địa điểm.

Tuy nhiên, so với Cao Ngôn và những người khác, nhóm người Giang Thành, tên mập và Hòe Dật rõ ràng thoải mái hơn nhiều.

Hòe Dật và tên mập mới chuyển được một lúc thì được Giang Thành gọi đi dưới danh nghĩa giáo sư Ngô, sau đó ba người ngồi trong phòng làm việc của giáo sư Ngô tận hưởng điều hòa mát lạnh.

Giáo sư Ngô dặn dò một số chuyện rồi rời đi, đợi đến khi đám người Cao Ngôn tìm đến, nhìn thấy ba người Giang Thành đang tụ tập chơi đấu địa chủ, liền cảm thấy cực kì khó chịu.

Bởi vì tên mập thua quá nặng, nên trên mặt dán đầy giấy nhớ màu trắng.

Giáo sư Ngô nghe nói điện thoại di động của Giang Thành bị mất, nên đã đưa cho hắn một chiếc điện thoại di động cũ ở văn phòng, bảo hắn dùng tạm trước, chờ sau khi đổi điện thoại mới rồi trả lại cho mình.

Giang Thành nắm lấy tay giáo sư Ngô, hai mắt đỏ hoe, nói bản thân cũng là một đứa trẻ kém may mắn, từ nhỏ đến lớn chỉ có bố mẹ là đối xử tốt với mình như vậy, sau đó chính là giáo sư.

Ăn uống qua loa đơn giản, mọi người trở về ký túc xá nghỉ ngơi, chuẩn bị cho hành động đêm nay.

Khoảng 11 giờ đêm, toàn bộ trường đại học Giang Đàm chìm trong im lặng, mấy bóng người men theo con đường nhỏ, lấm la lấm lét đi về hướng sân thao trường bỏ hoang.

Không cần phải nói, chính là bọn người Giang Thành.

Cách sân thao trường không xa, bọn họ nhìn thấy hai ngọn đèn pin, hình như có hai người đang cầm đèn pin chiếu khắp nơi.

"Là bảo vệ mà Viên Tiêu Di đã nhắc đến." Trong lòng Giang Thành biết rõ, nếu như bị bọn họ phát hiện, chỉ sợ là sẽ gây ra rắc rối.

Có lẽ là vào ban đêm trời quá lạnh, nhưng nhiều khả năng là bảo vệ đã biết chuyện gì xảy ra ở sân thao trường bỏ hoang nên việc tuần tra chỉ để cho có.

Bọn họ cũng không dám đến gần, chỉ dùng đèn pin chiếu qua loa, rồi lại đi về một hướng khác, mơ hồ vẫn nghe thấy giọng nói của hai người đàn ông.

Chờ khi bảo vệ đã đi xa, cả nhóm bắt đầu làm theo phương pháp mà Viên Tiêu Di đã nói, đứng quay lưng lại trước một cánh cửa nhỏ ở góc Tây Bắc.

Im lặng chờ đợi 12h đến.

Khi thời gian đến, mọi người đồng thời nhắm mắt lại rồi từ từ lùi về phía sau.

Cũng không biết đã đi được bao xa, tóm lại, khi không khí bắt đầu trở nên lạnh và ẩm ướt, trong đêm nổi lên cơn gió rất lạnh thổi qua, có thể khiến người ta chết cóng.

Cảm giác tương tự ngay lập tức khiến bọn họ nhận, ở bên trong tòa nhà trung tâm của kho Y cũng như vậy.

Ngay sau đó, những hạt mưa rơi xuống đầu và trên người, mưa như bất ngờ đổ xuống, thế giới vốn đang yên lặng bỗng

chốc tràn ngập tiếng mưa lộp độp.

Đã tiến vào trong rồi…

Mọi người từ từ mở mắt ra.

Mưa không lớn lắm, nhưng tình thế mưa kéo dài liên miên, toàn bộ sân thao trường bị bao phủ trong khung cảnh sương mù, tầm nhìn rất kém.

Ngoài khoảng cách 10 mét, chỉ có thể nhìn thấy đường nét lờ mờ.

Trong văn phòng của giáo sư Ngô, Giang Thành và những người khác không phải lúc nào cũng nhàn rỗi, bọn họ tìm thấy một số bức ảnh cũ trong album ảnh trên máy tính.

Nó được chụp vào một ngày đại hội thể dục thể thao, bối cảnh là sân thao trường cũ bị bỏ hoang.

Cộng thêm một số thông tin trước đó có được từ Viên Tiêu Di, Giang Thành đã đơn giản lắp ghép lại các vị trí gần đúng của sân thao trường bỏ hoang.

Toàn bộ sân thao trường cùng với các công trình phụ trợ gần đó, đại khái có thể được chia thành mấy chỗ.

Bản thân sân thao trường, phòng thiết bị mà họ sắp đến, một nhà vệ sinh tương đối rộng ở góc Tây Bắc, khu rừng nhỏ ở phía Nam, một số tòa nhà chưa hoàn thiện màu xám chì bên cạnh khu rừng, cùng với đài quan sát dùng để tổng duyệt, và một tòa nhà không có gì nổi bật trông giống như một gác chuông ở cực đông.

Đầu tiên mọi người đi đến phòng thiết bị.

Đi trong mưa về phía trước, chẳng mấy chốc mọi người đều đã bị mưa ướt sũng, quần áo ướt đẫm dính vào người, gió thổi lạnh thấu xương.

Mái tóc dài của Thẩm Mộng Vân dính chặt vào mặt, cô nhanh chóng lấy một sợi dây chun trong túi ra, dùng động tác gọn gàng nhanh nhẹn búi tóc lên.

“Đến rồi.”

Sau màn mưa là một tòa nhà hai tầng, diện tích bao phủ không nhỏ, nhưng có thể thấy đã lâu không có người đến đây.

Mọi người đi xung quanh một vòng, tìm thấy một cánh cửa sắt màu đỏ sẫm.

Trên cánh cửa sắt đã rỉ sét, nếu dùng tay chạm vào tay cầm sẽ dính đầy nước rỉ sét màu đỏ sậm, nếu không nhìn kỹ trông giống như máu vậy.

Trên tay nắm cửa có một chiếc khóa xích quấn quanh, nhưng lại không có ổ khóa, đẩy nhẹ cửa đã mở ra, không gian bên trong rộng rãi hơn bọn họ nghĩ rất nhiều.

Xung quanh đều là một số thiết bị cũ hỏng, bên trên bám đầy bụi bẩn.

Ở một góc xa hơn có phủ một số tấm bạt nhựa, giống như dùng để chống bụi, nhìn các mép và góc lộ ra dưới lớp bạt thì có lẽ là một thiết bị tương đối lớn.

“Tại sao bức tường này lại dùng bạt nhựa dán lên, là để chống thấm nước sao?” Văn Lương Sơn tò mò đi tới, anh ta không dám dùng tay chạm vào nơi như thế này, liền tìm một góc tấm bạt nâng lên.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi.

Anh ta lờ mờ nhìn thấy một khuôn mặt.

Chương 709: Con mắt

Phía sau bức tường được bọc bạt nhựa, là một tấm gương cực lớn.

Nhìn qua một góc bạt nhô lên, trên gương đã phủ đầy bụi, Văn Lương Sơn nhìn thấy khuôn mặt của chính mình phản chiếu trong gương.

Tên mập đứng gần nhất, ngay khoảnh khắc nhìn thấy chiếc gương, vẻ mặt chợt trở nên kỳ quái.

Cảnh tượng tương tự như này, anh ta đã từng trải qua trong một nhiệm vụ khác, lúc đó đã để lại cho anh ta ấn tượng cực kì sâu sắc.

"Tìm được rồi." Giọng nói của Vương Kỳ rất đặc biệt, anh ta tìm được một chiếc hộp gỗ màu đỏ sậm dưới một chỗ bên dưới cửa sổ.

Hộp gỗ không lớn, giống như hộp đựng trang sức nhưng khi cầm vào có cảm giác rất nặng, nếu nhìn kỹ có thể thấy trên đó có hoa văn sẫm màu tinh xảo.

Dùng đèn pin chiếu vào, những hoa văn sẫm màu trên đó sẽ chảy như sóng nước, vô cùng thần kỳ.

Sau khi mở ra, bên trong quả nhiên là những con mắt.

Tổng cộng có bảy con, Vương Kỳ lấy ra một con, cẩn thận quan sát.

Mặc dù được làm bằng thủy tinh nhưng tay nghề rất chân thực đến mức bọn họ đã thực sự bất ngờ khi mở ra lần đầu tiên.

Sau khi nhìn lâu, bọn họ vậy mà lại có ảo giác như những con mắt này đang sống, cũng đang nhìn bọn họ vậy.

Cao Ngôn nhìn những con mắt trong hộp gỗ, nhỏ giọng nói: "Tổng cộng có 7 con mắt, chúng ta có 7 người, xem ra là để mỗi người chúng ta lấy một con rồi."

Lời vừa dứt, tại nơi phía sau lưng cách đó không xa đột nhiên truyền đến âm thanh của một vật nặng rơi xuống đất, một chân của một chiếc bàn gỗ đã bị gãy, mảnh vụn trên đó rơi đầy xuống đất.

"Nơi này quỷ dị quá, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi." Văn Lương Sơn còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại trước cái bàn gãy, cả người lại như có ma chướng.

"Chờ một chút." Thẩm Mộng Vân đột nhiên nói, sau đó từ trong hộp gỗ lấy ra một con mắt thủy tinh, nhìn một chút rồi nói: "Các anh hãy nhìn xem, hai nhãn cầu này có điểm gì khác nhau?"

Hai nhãn cầu đều là hình trái xoan, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy nhãn cầu trong tay Vương Kỳ hơi nhếch lên bên trái, trong khi nhãn cầu trong tay Thẩm Mộng Vân hơi nhếch lên bên phải. .

"Một mắt trái, một mắt phải." Giang Thành nói.

Tên mập sửng sốt một chút, sau đó buột miệng nói: "Cái này sao lại còn phân mắt trái mắt phải nữa?"

Sau khi thống kê thì trong hộp có 3 mắt trái và 4 mắt phải.

Bây giờ thì mọi người đều không hiểu, theo những gì họ nghĩ lúc đầu, bọn họ chỉ cần đoán xem bàn tay nắm chặt nào của Mạnh Dữ Miên có mắt là được.

Sau đó, đặt nhãn cầu thủy tinh trong tay trước bàn tay đó.

Nếu như đoán đúng, Mạnh Vũ Miên sẽ rời đi tìm người tiếp theo, nếu đoán sai, sẽ phải ngoan ngoãn để lại con mắt của mình cho Mạnh Vũ Miên.

Nhãn cầu thủy tinh chẳng qua chỉ là một vật đánh dấu mà thôi, hoàn toàn không cần phải phân biệt trái phải.

Nhưng hiện tại xem ra trò chơi này không đơn giản như vậy.

"Phải chăng là như này, các anh còn nhớ không? Khi Mạnh Vũ Miên chết, trong tay thi thể vẫn còn nắm chặt một con mắt." Cao Ngôn lên tiếng: "Có lẽ cái gọi là trò chơi đoán tay chỉ là một cái vỏ bọc, cái thực sự phải đoán là con mắt còn lại trong tay cô ấy là mắt trái hay mắt phải?"

Khi phỏng đoán này được đưa ra, cách mọi người nhìn vào nhãn cầu thủy tinh trong chiếc hộp cũng thay đổi.

Nếu đúng là như vậy thì kể từ thời điểm bọn họ chọn con mắt thủy tinh, cái kết của họ đã được định đoạt.

Lấy một ví dụ, nếu trong tay của Mạnh Vũ Miên là mắt trái, vậy thì chỉ có 3 người lấy đi mắt trái mới có thể sống sót, hoặc ngược lại chính là 4 người lấy đi mắt phải.

Người lấy nhầm nhãn cầu, kể từ thời điểm bị Mạnh Vũ Miên tìm thấy, đã được định sẵn sẽ bị móc mất nhãn cầu, và chết một cách cực kì thê thảm.

Tất nhiên, nếu như không để Mạnh Vũ Miên tìm được là tốt nhất, nhưng làm sao có thể dễ dàng thoát khỏi sự truy đuổi của lệ quỷ như vậy?

"Anh Giang này, anh thực sự không nhớ con mắt bị mất của Mạnh Vũ Miên trong câu chuyện là bên nào sao?" Vương Kỳ ném nhãn cầu trong tay trở lại hộp, nghiêng đầu nhìn Giang Thành, ánh mắt đầy ẩn ý.

“Tôi đã hỏi rồi, nhưng Viên Tiêu Di nói mình không nhớ.” Giang Thành đáp.

“Nếu đã như vậy, vậy mời anh hãy lựa chọn trước đi.” Vương Kỳ cầm hộp gỗ, đưa nó cho Giang Thành, trông vẫn là dáng vẻ khiến người ta chán ghét đó.

Giang Thành đến nhìn cũng không thèm, tuỳ ý ấy ra một con.

Tên mập còn chưa kịp nhìn xem Giang Thành cầm là mắt trái hay mắt phải, đã thấy hai người Vương Kỳ và Cao Ngôn nhanh chóng đưa tay ra, mỗi người lấy ra một nhãn cầu thủy tinh từ trong hộp.

Đợi đến khi anh ta phản ứng lại, trong hộp chỉ còn lại con mắt phải.

Lúc này cũng không có gì để mà lựa chọn nữa, những người còn lại mỗi người có một con mắt phải, Văn Lương Sơn nhìn chằm chằm vào con mắt phải trong tay mình, trông như giây tiếp theo sẽ oà khóc.

Hòe Dật thấy thế trong lòng bực bội, đang định dạy cho anh ta một bài học, nhưng thấy Giang Thành khẽ lắc đầu, nên anh ta lại bỏ qua.

Sau khi chia nhãn cầu xong, bước tiếp theo chính là nơi ẩn náu, mọi người quyết định chia nhau ra trốn, như vậy có thể đánh lạc hướng quỷ ở mức độ tối đa, kéo dài thời gian.

Không tính bản thân sân thao trường, phụ cận còn có mấy chỗ có thể ẩn nấp, bao gồm nhà vệ sinh ở góc tây bắc, khu rừng nhỏ phía nam, tòa nhà chưa hoàn thiện, đài quan sát, gác chuông, cùng với chỗ này chắc sẽ không có ai chọn - phòng thiết bị.

“Tôi đến gác chuông, các vị cứ tuỳ ý.” Vương Kỳ xua xua tay, xoay người rời đi.

“Trên đường tới đây tôi phát hiện được một vũng lầy, tôi có thể trốn ở đó.” Cao Ngôn nói xong cũng rời đi, dường như là bản thân anh cũng biết nơi này không hoan nghênh mình.

Sau khi hai người rời đi, Thẩm Mộng Vân mới thở ra một hơi, lại nhìn Giang Thành: “Anh Giang…”

Không ngờ lời còn chưa dứt, liền thấy Giang Thành giơ nhãn cầu trong tay lên, vô cùng bình tĩnh nói: “Nếu như cô muốn thì chúng ta có thể đổi.”

Lần này đến lượt Thẩm Mộng Vân ngây người ra, một lát sau, cô lắc đầu: “Tôi tin anh, anh Giang, nhưng điều tôi muốn nói không phải là cái này, tôi muốn nói là tôi muốn đến rừng cây nhỏ.”

“Đó là nơi xảy ra án mạng, tôi muốn thử xem liệu mình có thể tìm thấy con mắt bị mất của Mạnh Vũ Miên trước tiên và chấm dứt câu chuyện kinh dị này hay không.”

“Khả năng rất nhỏ, rủi ro rất lớn.” Giang Thành khách quan nhận xét: “Cẩn thận một chút.”

“Ừm, anh… các anh cũng vậy.” Thẩm Mộng Vân sau khi đi tới cửa, đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nói: “Đừng tin Cao Ngôn, gã không đáng tin, Vương Kỳ kia cũng có vấn đề, trên người gã có cổ quái.”

Sau khi Thẩm Mộng Vân rời đi, chỉ còn lại ba người Giang Thành, cộng thêm một Văn Lương Sơn.

Giang Thành hất cằm nói: “Đừng khách sáo, các anh chọn trước đi.”

Thật ra hắn còn muốn nói thêm một câu nữa, dù sao cũng đều giống nhau, trốn ở đâu cũng sẽ bị tìm thấy, nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nói ra.

Tên mập chọn đài quan sát, Hòe Dật chọn tòa nhà chưa hoàn thiện, lúc này chỉ còn lại phòng tắm ở góc Tây Bắc và phòng thiết bị dưới chân.

Và tất nhiên, còn có sân thao trường trống rỗng kia.

Phòng thiết bị này nhìn là đã thấy kỳ quái, đương nhiên loại trừ, có thể nhìn ra Văn Lương Sơn muốn chọn nhà vệ sinh, tuy rằng cũng chẳng tốt lắm, nhưng vẫn còn tốt hơn bị quỷ truy đuổi ở trong sân thao trường trống trải chạy, như điên trong mưa.

Nhưng nếu như anh ta chọn mất rồi thì người phải chạy như điên trong mưa sẽ là Giang Thành rồi.

Nói cách khác, cho dù anh ta lựa chọn rồi, chẳng lẽ Giang Thành và hai người anh em của hắn có thể đồng ý sao?

“Nhà vệ sinh để lại cho anh.” Giang Thành cất nhãn cầu trong tay đi, nói: “Tôi nợ anh một ân tình, coi như là đã trả cho anh rồi.”

Chương 710: Đại thông minh

Mấy người cũng không trao đổi gì nhiều, Viên Tiêu Di đã nói rồi, sau khi tìm thấy nhãn cầu, phải nhanh chóng rời đi, muộn hơn Mạnh Vũ Miên sẽ xuất hiện.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng, ngay khi bọn họ vừa rời khỏi phòng thiết bị, trong phòng đột nhiên nổi lên một cơn gió, khiến góc giấy dán tường phát ra tiếng xào xạc.

Để lộ một khuôn mặt mờ ảo trong tấm gương phía sau.

Sau khi đám người Giang Thành đi ra, liền tách nhau ra theo kế hoạch ban đầu, Giang Thành đi bộ một mình dưới mưa, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng có thể trốn tránh được Mạnh Vũ Miên.

Nếu như có thể sớm tiếp xúc với Mạnh Vũ Miên, biết đâu có thể tìm được đường sống từ trên người cô ta, nếu như vậy, nhiệm vụ có thể kết thúc sớm hơn, bọn Hòe Dật và tên mập cũng sẽ có cơ hội sống sót cao hơn một chút.

Đối với suy đoán của Cao Ngôn, Giang Thành luôn cảm thấy nghi ngờ, đơn thuần dùng mắt trái và mắt phải để phán đoán sống chết, ít nhiều có phần độc đoán quá.

Đây không giống với phong cách của nhiệm vụ ác mộng.

Giang Thành vừa đi vừa suy nghĩ, hắn sẽ không đứng yên một chỗ mà sẽ di chuyển, theo hắn nghĩ, sân thao trường là nơi quan sát tốt nhất.

Người nghĩ như vậy không chỉ có một mình hắn, còn có một người khác cũng có suy nghĩ tương tự như hắn.

Vương Kỳ.

Nơi anh ta chọn là gác chuông.

Đó là điểm cao, có thể nhìn ra toàn bộ sân thao trường, nhưng đồng thời cũng là thứ mà các chiến lược gia quân sự gọi là tử địa, một khi đã bị nhắm tới, anh ta sẽ hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát.

Vì vậy, anh ta cũng giống như chính mình, đều không chuẩn bị chạy trốn.

Anh ta cũng không coi mình là con mồi.

Anh ta là thợ săn.

Màn mưa che khuất tầm nhìn, ngay cả Giang Thành cũng không để ý rằng cách hắn khoảng 10 mét có một cái cây cổ vẹo khó thấy.

Mà đằng sau cái cây, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Chờ sau khi bóng lưng Giang Thành biến mất sau màn mưa, bóng người đằng sau gốc cây sốt ruột nhảy ra ngoài, sau đó nhanh chóng chạy về phía phòng thiết bị.

Phòng thiết bị chia làm hai tầng, có cầu thang bên trong và bên ngoài, Cao Ngôn nhanh chóng đi dọc theo cầu thang bên ngoài để lên tầng hai.

Cửa tầng hai là một cánh cửa gỗ cũ, trên có nhiều hố, trục cửa bị mưa xối thành như vậy, Cao Ngôn không tốn nhiều sức lực đã mở được của ra.

Thứ đập vào mặt là mùi mốc.

Cao Ngôn không quan tâm đến những điều này, theo anh ta nghĩ, không có nơi nào an toàn hơn phòng thiết bị.

Đây gọi là bóng tối dưới ngọn đèn, khi đó Mạnh Vũ Miên bị nhốt ở đây, cô không thể ngờ rằng lại có người dám trốn ở

nơi này.

Sau khi kiểm tra qua loa một chút, liền tìm một góc khuất, Cao Ngôn mở một tấm bạt nhựa, phát hiện bên dưới là một chiếc kệ sắt, bên trong trống rỗng, không gian tương đối rộng rãi.

Anh ta không khỏi cười thầm, lập tức ngồi xổm xuống, chui vào trong.

Hi hi, kích cỡ thật vừa vặn.

Nó giống như được thiết kế dành riêng cho anh ta vậy.

Ngay sau đó, anh ta lập tức đặt tấm bạt nhựa đã cuộn lại xuống và trải rộng xuống đất, như vậy đã bịt kín hoàn toàn được bản thân.

Suy đi tính lại, anh ta lập tức lặng lẽ móc ra một cái lỗ rất nhỏ trên tấm bạt nhựa, qua cái lỗ này có thể quan sát được bên ngoài.

Bây giờ thì không còn chút sơ hở nào nữa rồi…

Sau khi ổn định xong, Cao Ngôn thở dài một hơi nhẹ nhõm, không khỏi nghĩ đến nữ quỷ áo đỏ Mạnh Vũ Miên sẽ xuất hiện đầu tiên ở đâu.

Khu rừng nhỏ chính là nơi cô ta chết, theo kinh nghiệm của anh ta, quỷ xuất hiện ở nơi chết là xác suất lớn nhất, nơi đó có thể ẩn giấu chấp niệm của cô ta.

Chỉ là không biết kẻ xui xẻo nào lại chọn trốn ở đó, sợ rằng sẽ là người đầu tiên bị tìm tới cửa.

“Xẹt ——”

Ngay lúc Cao Ngôn đang lo lắng cho người khác, đột nhiên bên tai truyền đến một âm thanh khe khẽ, giống như… một mảnh giấy bị xé ra.

“Xẹt ——”

“Xẹt——”…

Lúc đầu, Cao Ngôn còn tưởng đó là tiếng gió thổi, nhưng rất nhanh, anh ta không còn nghĩ như vậy nữa, bởi vì âm thanh này có nhịp điệu rất đặc biệt.

Anh ta cũng không thể diễn tả được, giống như có thứ gì đó đang cố gắng ép ra ngoài, sau đó trên người có dán có rất nhiều mảnh giấy, tiếng giấy bị xé toạc ra.

“Cộp.”

Sàn nhà rung chuyển nhẹ.

Cộp.”

Ngay sau đó, là âm thanh thứ hai.

Bây giờ thì Cao Ngôn đã nghe rõ rồi, đó là tiếng bước chân đáp xuống, rất trầm, rất nặng, giống như đang đi một đôi ủng to nặng.

Âm thanh phát ra từ tầng dưới.

Ngay dưới chân anh ta!

Liên hệ những thứ này lại với nhau, sắc mặt Cao Ngôn bỗng nhiên tái nhợt, cảnh tượng như vậy không ngăn được mà xuất hiện trong đầu anh ta.

Một nữ quỷ áo đỏ chật vật muốn thoát ra khỏi gương, vì gương được phủ một lớp giấy nên trong lúc giằng co đã xé vụn những tờ giấy ra thành từng mảnh.

Sau đó, đầu tiên bước một chân ra, sau đó là chân còn lại.

Như thể đáp lại suy đoán của Cao Ngôn, thứ ở tầng dưới đã bắt đầu chuyển động.

“Cộp.”

“Cộp.”…

Âm thanh đó còn lớn gấp đôi lúc trước, Cao Ngôn có thể tưởng tượng ra, đây chắc nữ quỷ đang nhảy múa.

Cô ta không phải là bước đi, mà nhảy từng bước về phía trước giống như một cương thi trong phim!

Mẹ kiếp, khóe miệng Cao Ngôn giật giật, gáy lạnh buốt, ai ngờ con quỷ này lại từ trong gương trong phòng thiết bị đi ra!

Cao Ngôn nhớ lại sự thông minh của mình cách đó không lâu, vươn tay ra muốn tự tát vào mặt mình.

Nhưng anh ta không làm, không phải là không muốn, mà là không dám, anh ta không dám phát ra tiếng động sợ nữ quỷ sẽ phát hiện.

Nín thở, Cao Ngôn thu chân lại, cúi đầu, dùng hai tay ôm đầu gối, co mình thành một quả bóng nhỏ.

Nếu như có thể, anh ta muốn tìm một vết nứt trên mặt đất để chui vào trong.

“Không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình, chỗ mà mình trốn rất kín đáo, cô ta không tìm được, không tìm được mình đâu…” Cao Ngôn bái lạy tất cả các vị thần, phật mà mình ghi nhớ trong lòng một lượt, chưa bao giờ lại cảm thấy mình thấp kém đến vậy.

Nhưng… dường như là nó có vẻ thực sự hữu ích.

Theo một tiếng cửa mở, tiếng nhảy “cộc - cộc” nhỏ dần, giống như đang hướng về phía sân thao trường, cuối cùng biến mất trong mưa.

“Phù…” Cao Ngôn hít một hơi dài, chậm rãi cử động chân, chuẩn bị đứng dậy đổi chỗ khác.

Dù sao nơi đây cũng là nơi sinh ra của quỷ, ai biết còn xảy ra chuyện gì nữa, nghĩ đến tấm gương dưới tầng, cơ bắp chân anh ta liền căng cứng.

"Nơi này không thể ở lâu." Anh ta chậm rãi thay đổi tư thế, nhưng vừa đưa tay định nhấc tấm bạt nhựa trước mặt lên, trong lòng như có cảm giác gì đó, anh ta quyết định vẫn nên cẩn thận một chút.

Vì vậy, anh ta từ từ ngước mặt lên, nhìn ra ngoài qua cái lỗ nhỏ mà mình đã móc ra trước đó.

Bên ngoài tương đối tối, mọi thứ chỉ là một đường viền đen sẫm, khi ánh mắt liếc sang bên phải, Cao Ngôn không khỏi cau mày.

Khi bước vào, anh ta đã kiểm tra sơ qua khu vực này, nếu như nhớ không lầm thì ở đó có một số thiết bị cũ như bàn ghế, được đặt rất bằng phẳng, không có gì quá cao.

Nhưng bây giờ lại có một chiếc bình hoa lớn đặt trên thiết bị.

Khi một tia sét xẹt qua, mang theo một tia sáng đến cho căn phòng tối, đồng tử của Cao Ngôn từ từ giãn ra, giây tiếp theo, chúng co rút mạnh thành một khe.

Đó hoàn toàn không phải là bình hoa gì cả, mà là hai cái chân nhợt nhạt nối lại với nhau, nước nhỏ giọt xuống dọc theo chiếc váy đỏ tươi rách nát.

Trên chiếc bàn cũ đó, có một người đang đứng.

Chương 711: Gián đoạn

Là Mạnh Vũ Miên!

Cao Ngôn bất luận thế nào cũng không ngờ rằng, mình lại trở thành người đầu tiên trúng thưởng.

"Cộp!"

"Cộp!"

Bóng đen lao về phía anh ta với tốc độ cực nhanh, cuối cùng đứng trước mặt, chỉ ngăn cách bởi một tấm bạt nhựa mờ đục.

Qua cái lỗ nhỏ, thế giới bên ngoài là một vùng tối tăm.

Đôi chân đó… đã chặn cái lỗ nhỏ lại rồi.

"Tí tách."

"Tí tách."…

Không ngừng có tiếng nước nhỏ giọt, mỗi giọt giống như một mũi kim, đâm vào sâu trong tâm trí Cao Ngôn.

Trái tim đập nhanh, mồ hôi lạnh theo khóe mắt rơi xuống, điều duy nhất anh ta có thể làm chỉ có ngậm chặt miệng, không dám phát ra nửa tiếng.

"Loẹt xoẹt-"

Cao Ngôn bất lực nhìn tấm bạt nhựa đang chặn giữa hai bên được từ từ kéo lên.

Một đôi giày múa nhuốm đỏ máu hiện ra trong tầm mắt, khi tấm bạt nhựa tiếp tục được kéo lên, anh ta còn nhìn thấy một nửa bắp chân tái nhợt.

Trên chân không chút sắc máu, còn có vài vết thương, giống như bị cào xước trong lúc giãy giụa, lúc này da tróc ra ngoài, lộ ra phần thịt tái nhợt bên trong.

Cho người ta cảm giác giống như loại thịt thây ma đã bị rút hết máu, rồi lại bị nhét vào trong kho lạnh nhiều năm.

Tấm bạt nhựa khi gần chạm đến đầu gối thì dừng lại.

Cao Ngôn toàn thân run rẩy, anh ta hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhìn qua khóe mắt, bởi vì sợ ngẩng đầu lên sẽ đụng phải một bộ mặt kinh khủng.

Sau một loạt âm thanh xào xạc, hai bàn tay dọc theo khe hở thò vào bên trong, tay là màu xanh tím, đều đang nắm chặt thành nắm đấm, lòng bàn tay úp xuống, mu bàn tay ngửa lên, như đang cầm thứ gì đó.

Cảnh tượng này thực sự đã khiến Cao Ngôn sợ chết khiếp, nếu là người bình thường thì hoàn toàn không thể nào không cúi người xuống mà thực hiện được động tác tương tự.

Xem ra đây chính là cái gọi là trò chơi đoán tay rồi.

Sau khi bàn tay của quỷ thò vào trong, thì không cử động nữa, xem ra là đang cho anh ta thời gian để lựa chọn.

Tình thế khác hẳn với những gì anh ta nghĩ lúc đầu, Cao Ngôn cũng không dám liều lĩnh giao con mắt trong tay ra.

Anh ta lấy hết can đảm, bắt đầu sáp tới gần kiểm tra hai bàn tay.

Động tác của hai tay gần như giống hệt nhau, nắm đấm cũng có kích thước giống nhau, ngay khi Cao Ngôn đang đoán xem vấn đề nằm ở đâu, đột nhiên, từ khóe mắt, anh ta nhìn thấy trên mặt đất phía dưới tay trái có thêm một chấm màu máu.

Đó là… một giọt máu.

Mặc dù rất nhỏ, không dễ thấy nhưng vẫn đã bị anh ta chú ý đến.

Giống như không cẩn thận làm bắn, anh ta lập tức nhìn xuống mặt đất dưới tay phải, phát hiện nó rất sạch sẽ, chỉ có một chút bụi bặm.

"Khi Mạnh Vũ Miên chết, trong tay cầm một con mắt đã cướp lại được, bàn tay cầm con mắt đó chắc chắn là có dính máu."

Không do dự thêm nữa, Cao Ngôn lấy nhãn cầu thủy tinh ra, đặt ở trước tay trái, đè nén giọng nói run rẩy trả lời: "Tôi chọn tay trái."

Một cơn gió lạnh thổi đến trước mặt, khiến anh ta không mở được mắt, tiếp sau đó anh ta nghe thấy một loạt tiếng "cộp cộp" dần dần đi xa.

Nhãn cầu thủy tinh dưới chân cũng đã biến mất.

Cỗ ý chí trong lòng Cao Ngôn được giải phóng, trực tiếp ngã gục tại chỗ, không thể cử động.

Trong màn mưa, Giang Thành trốn sau một chiếc kệ sắt, cách đây không lâu, hắn nhìn thấy một bóng người màu đỏ nhảy ra khỏi phòng thiết bị.

Nhưng sau đó, bóng người màu đỏ dường như cảm nhận được điều gì đó, lại quay người rồi quay trở lại, lần này tiếng bước chân nhẹ đến mức thậm chí có thể bị tiếng mưa che khuất.

Giang Thành lập tức đoán ra, nhất định là có người suy nghĩ đến chuyện mượn bóng tối dưới ánh đèn, mà lén lút trốn vào phòng thiết bị, sau đó đã bị phát hiện, nên Mạnh Vũ Miên đã hồi mã thương (quay đầu lại bất ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch).

Đó có thể là ai?

Trước hết, loại trừ Hòe Dật và tên mập, Văn Lương Sơn lại càng không phải, vì anh ta đã chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh, đến mức không dám quay đầu nhìn lại.

Cũng không giống như là Thẩm Mộng Vân, Vương Kỳ sẽ càng không ngu ngốc như vậy, vì vậy chỉ còn lại Cao Ngôn thôi.

Bóng tối dưới chân đèn… lại rất phù hợp với tính cách xảo quyệt của lão già này.

"Cộp."

"Cộp."…

Một bóng người màu đỏ giống như cương thi nhảy ra khỏi phòng thiết bị, lần này là từ tầng hai, trực tiếp nhảy một phát ra xa bảy tám mét.

Vốn dĩ Giang Thành đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc Mạnh Vũ Miên sẽ đến tìm mình, nhưng điều đó đã không xảy ra, tấm lưng cứng ngắc của cô ta quay về một hướng khác.

Sau khi quan sát, Giang Thành nhận thấy lộ trình hành động của Mạnh Vũ Miên dường như đã được ấn định từ sớm, cô ta đang tìm kiếm theo một lộ trình đã cố định.

Sau khi rời khỏi phòng thiết bị, thì đi thẳng đến gác chuông.

Lần đầu tiên khi ra khỏi phòng thiết bị, Mạnh Vũ Miên cũng đi về phía tháp chuông, chỉ là giữa chừng đã xảy ra biến cố, khiến cô ta quay lại tìm Cao Ngôn.

Mặc dù màn mưa khiến khung cảnh xung quanh sân thao trường vô cùng mờ ảo, nhưng bóng người màu đỏ kia lại là ngoại lệ, Vương Kỳ đang đứng ở cửa sổ tháp chuông, bóng người màu đỏ đang đi về phía của mình.

Trong mắt Vương Kỳ không có bao nhiêu sự sợ hãi, anh ta tin tưởng vào phán đoán của chính mình.

Chẳng mấy chốc, âm thanh "cộp cộp" đã phát ra từ phía dưới cầu thang, tốc độ cực nhanh.

Là lệ quỷ đoạt mạng.

Vương Kỳ nghe xong, quay người lại, hướng về phía cửa, bắt chéo chân, chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu, yên lặng chờ đợi Mạnh Vũ Miên đến.

"Cót két——"

Một cánh cửa nhỏ trên đỉnh gác chuông bị đẩy ra.

"Cộp."

Chỉ một bước, Mạnh Vũ Miên đã nhảy tới trước mặt anh ta.

Qua khóe mắt, một đôi giày mua màu đỏ rực đập vào mắt, cao hơn một chút, là một đôi chân nhợt nhạt, ướt át.

Cũng giống như chuyện đã xảy ra với Cao Ngôn, sau khi bị tìm thấy, bước tiếp theo là chơi trò đoán tay.

Vương Kỳ gần như ngay lập tức đưa ra lựa chọn: "Tay trái." Anh ta nghịch nghịch nhãn cầu thủy tinh trong tay, lúc đưa nó ra có chút không muốn rời xa.

"Cộp."

"Cộp."…

Tiếng người nhảy dần dần nhỏ đi, Vương Kỳ cử động thân thể một cái, đứng dậy đi xuống gác chuông.

Khi đi ngang qua một căn phòng tối ở tầng dưới, chợt dừng chân lại, hình như là phòng chứa đồ của nhân viên dọn vệ sinh, trong đó có vài dụng cụ, trên tường treo vài túi vải và túi nhựa.

Vương Kỳ từ bên trong lấy ra một cái túi nhựa, sau khi lắc lắc, trông có vẻ khá sạch sẽ.

Tiện tay cấu ra cái lỗ, cứ như thế đội nó lên đầu.

Giang Thành đang đứng ở cửa gác chuông.

"Tóc bị rối thì trông không đẹp đâu." Vương Kỳ có vẻ như không có gì ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Giang Thành, sau khi chỉnh lại cái túi nhựa trên đầu, anh ta lấy một cái khác từ trên tường phòng tối ra, vẫy tay về phía Giang Thành: "Anh cũng lấy một cái đi?"

Nhìn chằm chằm vào chiếc túi nhựa màu đen mà Vương Kỳ đội trên đầu, và hai con mắt dưới hai cái lỗ, Giang Thành đột nhiên có một cảm giác rất quen thuộc.

Đã từng trong một lần làm nhiệm vụ, tại chung cư Bình An, chính là lần có được cánh cửa của Vô, bên trong có một tên tự xưng là Ngụy Tân Đình.

Hai người bọn họ ăn mặc… rất giống nhau.

Cũng đều mang lại cho bản thân cảm giác nguy hiểm.

"Rất kỳ lạ phải không?" Vương Kỳ cười khúc khích, không hề coi trọng chuyện đó, anh ta gõ đầu mình và tự nhủ: "Trong trí nhớ của tôi, cũng đã từng có một người thích làm việc này, đó là một tên có cái miệng rất thối, nhưng tôi lại quên mất tên của anh ta rồi, không đúng, tôi hìn như… hình như đã quên đi rất nhiều thứ."

Lần đầu tiên, Giang Thành ngửi thấy được một tia u sầu từ người này.

Trước đây khi tiếp xúc với Văn Lương Sơn, Giang Thành cũng chú ý đến, đối với một số chuyện trước đó anh ta hình như đều nhớ rất mơ hồ, đặc biệt là không thể nhớ đã lên chiếc xe buýt kia như thế nào.

Trong trí nhớ của bọn họ đã xuất hiện sự gián đoạn.

Chương 712: Điện thoại

Những suy đoán trước đó đang dần trở thành hiện thực, có lẽ đám người Cao Ngôn bọn họ đều đã chết rồi, chỉ có người chết mới có thể nhận được vé xe.

Cũng giống như năm "người" đã kể chuyện kinh dị trước khi lên xe vậy.

Suy nghĩ của Giang Thành trôi đi rất xa, nhưng phản ứng ở hiện thực chỉ kéo dài trong chốc lát, trên mặt chưa bao giờ để lại bất kỳ sơ hở nào.

Hắn nhìn Vương Kỳ, chuyển sự chú ý tới đôi mắt của anh ta, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn đang đợi hắn xác nhận: "Anh đã chọn tay nào?"

Vương Kỳ giơ tay trái lên, đôi mắt kia trong hốc mắt mang theo một cảm giác dò xét, nói bằng giọng kỳ quái: "Tay trái, cái tôi lấy là mắt trái, cũng may nhờ có anh chỉ điểm."

"Không cần cảm ơn, tôi chọn bừa thôi."

"Hi hi." Vương Kỳ kéo cái túi nhựa trên đầu, phát ra âm thanh rất khó chịu: "Tôi biết."

Nói xong, ánh mắt anh ta nhìn qua Giang Thành về màn mưa phía sau lưng hắn: "Nếu như nhớ không lầm, thì hướng Mạnh Vũ Miên đi hình như là khu rừng nhỏ phải không, là ai đang trốn ở đó?"

"Con mắt trái cuối cùng nằm trong tay anh phải không?" Vương Kỳ nghiêng đầu, giọng đầy ẩn ý nói.

Ẩn náu trong khu rừng nhỏ là Thẩm Mộng Vân.

Công bằng mà nói, Giang Thành không hy vọng nhìn thấy cô xảy ra chuyện gì, mặc dù danh tính thực sự của cô có lẽ cũng là một con quỷ.

Khu rừng nhỏ có diện tích không lớn, phía sau được bao quanh bởi một bức tường gạch cao, rất khó để trèo qua nếu không có sự trợ giúp của ngoại lực.

Thẩm Mộng Vân đã tìm kiếm ở đây rất lâu, đúng như lời cô nói với Giang Thành, cô đang tìm kiếm con mắt bị mất của Mạnh Vũ Miên.

Nếu như thật sự có thể tìm được, nhiệm vụ có thể kết thúc sớm, mọi người cũng sẽ không chết nữa.

Trong khu rừng nhỏ khắp nơi đều là đất và lá rụng, sau khi bị mưa ướt, con đường rất trơn, vừa rồi cô không chú ý nên đã bị ngã và bong gân chân.

Nhưng cũng trong cái rủi có cái may, cô lăn vào một chỗ trũng, khi cô gắng gượng đứng dậy, đột nhiên phát hiện ra trên người mình có rất nhiều máu.

Cô sờ soạng khắp người người mình, ngoại trừ một vài vết xước ra, thì không thấy vết thương nào nghiêm trọng khác.

Cô cúi đầu nhìn xuống thì thấy những chiếc lá dày đặc rơi dưới chân đã bị đẩy sang một bên, phía dưới màu sắc rất tối, khi cúi người xuống có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Cô lập tức nhận ra đây chính là hiện trường vụ sát hại Mạnh Vũ Miên.

Những chiếc lá rụng đẫm máu, những mảng lớn dính vào với nhau, thật khó có thể tưởng tượng, khi Mạnh Vũ Miên chết đã phải chịu tổn hại đến như thế nào.

Nghĩ tới đây, Thẩm Mộng Vân không khỏi đồng tình với nữ sinh tên Mạnh Vũ Miên này.

“Cộp.”

Đang lúc cô tập trung tìm kiếm con mắt thì đột nhiên phía sau vang lên một âm thanh kỳ lạ, giống như một vật nặng va chạm mạnh xuống đất.

Nhưng… phía sau không xa chính là bức tường bao, chẳng lẽ có thứ gì đó đã vượt tường sang đây rồi?

“Cộp.”

Chẳng mấy chốc lại có một âm thanh khác, lần này gần hơn, tầm nhìn trong khu rừng nhỏ bị hạn chế, nhưng nghe âm thanh thì vật phát ra âm thanh đó cách bản thân không quá 20 mét.

“Cộp.”

Âm thanh cuối cùng cách bản thân chưa đầy 10 mét.

Thẩm Mộng Vân dừng động tác trong tay lại, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, xuyên qua kẽ lá, cô mơ hồ nhìn thấy một thứ màu đỏ nhảy lên cao rồi đáp mạnh xuống phía sau cái cây ngay trước mặt cô. .

Đó là nữ quỷ áo đỏ!

Mạnh Vũ Miên.

Thẩm Mộng Vân cũng không ngờ rằng Mạnh Vũ Miên lại nhảy về phía trước như cương thi trong phim.

Hiện tại chạy trốn chắc chắn là đã muộn, Thẩm Mộng Vận hạ quyết tâm, chậm rãi ngồi xổm xuống cách Mạnh Vũ Miên bị sát hại không xa, cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của Mạnh Vũ Miên.

Một giây tiếp theo, một bóng người từ trên trời rơi xuống, một đôi giày múa màu đỏ tươi bước tới trước mặt cô, lấm tấm bùn ướt.

Hai tay đưa ra, trò chơi tiếp tục.

Nhưng lần này, Thẩm Mộng Vân nhìn chằm chằm vào con mắt phải trong tay mình, đưa ra lựa chọn hoàn toàn trái ngược với Cao Ngôn và Vương Kỳ.

"Tay phải." Cô thì thầm nói. …

Một phút trước, Giang Thành đang đứng giữa sân thao trường nhìn thấy một bóng người màu đỏ nhảy ra khỏi rừng cây nhỏ, đi về một hướng khác.

Đó là một khu có vài tòa nhà chưa hoàn thiện, nhìn từ xa chỉ còn lại một đường nét chì, nhưng Giang Thành biết rõ Hòe Dật đang trốn ở đó.

Nhưng bây giờ, hắn muốn chứng thực một chuyện.

Một chuyện… mà hắn đã nghi ngờ từ lâu.

Lấy điện thoại di động ra, Giang Thành bấm một số điện thoại.

Sau ba hồi chuông, điện thoại được kết nối nhưng không ai nói chuyện, chỉ có tiếng gió rít bên kia và tiếng "tạch tạch" của những hạt mưa va vào lá cây.

Ước chừng mười giây sau, Giang Thành mới lên tiếng: "Thẩm Mộng Vân?"

Nghe Giang Thành lên tiếng, Thẩm Mộng Vân đang căng thẳng thần kinh mới hạ thấp cảnh giác, bắt đầu thở gấp: "Anh Giang, tôi không sao, tôi đã chọn tay phải, nhãn cầu kia cũng đã bị cô ấy lấy đi rồi."

"Đúng rồi." Thẩm Mộng Vân vội vàng nói: "Vừa rồi Cao Ngôn đã liên lạc với tôi, anh ta cũng còn sống sót, anh ta đã chọn tay trái."

Nghe vậy, Giang Thành gật đầu, nhìn về phía màn mưa, hướng về phía tòa nhà đang xây dở: "Tôi vừa gặp Vương Kỳ, anh ta cũng sống sót, và đã chọn tay trái."

"Nếu như chọn tay nào cũng đều có thể sống sót, vậy mục đích của trò chơi này là gì?" Thẩm Mộng Vân hỏi một câu hỏi rất dễ nghĩ đến.

"Chỉ sợ không đơn giản như vậy, cô Thẩm, xin hãy cẩn thận một chút." Giang Thành dặn dò.

"Tôi, cẩn thận?" Thẩm Mộng Vân vừa mới từ trong bùn đứng dậy, nghe thấy lời nói của Giang Thành, trái tim vừa mới buông lỏng ngay lập tức lại treo lên.

Đây là một người đàn ông rất đáng tin cậy, đặc biệt là khi hắn nghiêm túc, đây chính là phán đoán của Thẩm Mộng Vân đối với Giang Thành.

Giang Thành không có tâm tình cùng cô nói chuyện vòng vo: "Cô hãy nhìn thời gian đi, cô Thẩm, mới có hai mươi phút trôi qua, mà cô ta đã đi tìm đến người thứ tư rồi."

"Hơn nữa chắc là cô cũng có thể nhìn ra, có trốn ở đâu thì cũng sẽ bị tìm thấy, vậy thì tôi muốn biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo nếu Mạnh Vũ Miên tìm thấy tất cả chúng ta, sau khi lấy đi tất cả các nhãn cầu thủy tinh, trong thời gian còn lại, sẽ xảy ra chuyện gì?"

Lúc đầu nghe lời nói của Giang Thành, Thẩm Mộng Vân không có cảm giác gì nhiều, nhưng sau mấy giây, sắc mặt không khỏi thay đổi, buột miệng nói: "Cô ta… cô ta sẽ làm lại lần nữa? Tìm chúng ta để đòi mắt?"

"Ừm." Lông mày Giang Thành phủ đầy sương mù: "Hơn nữa lần này, sẽ là đôi mắt thật của chúng ta."

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Thẩm Mộng Vân vội vàng hỏi, suy đoán của Giang Thành quá chấn động, nếu như

đúng là sự thật, chỉ sợ hôm nay sẽ có rất nhiều người phải chết.

“Thông báo cho những người còn lại, tận lực trì hoãn càng nhiều thời gian càng tốt, tôi phải đi chứng thực một chuyện, nếu như thành công, ít nhất mọi người đều có thể sống sót.”

“Được rồi, cần tôi làm gì?” Thẩm Mộng Vân hỏi.

“Giúp tôi liên lạc với Vương Kỳ và Cao Ngôn, yêu cầu bọn họ ngoan ngoãn một chút, đừng gây thêm chuyện.” Nói xong, Giang Thành cúp điện thoại.

Vừa chạy về phía phòng thiết bị, Giang Thành vừa liên lạc với tên mập, Hoè Dật và Văn Lương Sơn thông qua WeChat, bảo họ đừng quá sợ hãi và dùng mọi cách có thể để trì hoãn thời gian.

An ủi họ bằng cách nói rằng việc bị Mạnh Vũ Miên tìm thấy là chắc chắn rồi, chỉ cần nhãn cầu thủy tinh vẫn còn trong tay, mọi người đều sẽ không sao.

Mở cửa phòng thiết bị tầng một, Giang Thành nhanh chóng bước tới cửa sổ và bắt đầu lục lọi xung quanh.”

Chương 713: Lựa chọn

Đột nhiên, cơ thể hắn khựng lại, dường như có thứ gì đó đang nhìn hắn trong bóng tối phía sau.

Khi tiếng bước chân vang lên, Giang Thành quay người lại, thứ hắn nhìn thấy chính là khuôn mặt khiến người ta chán ghét của Vương Kỳ: "Anh Giang, là đang tìm cái này à?" Vương Kỳ lắc lắc chiếc hộp gỗ trong tay, chính là chiếc hộp đặt nhãn cầu thủy tinh.

"Anh cũng phát hiện ra rồi." Giang Thành bình tĩnh nói.

"Lúc đầu tôi chỉ thấy kì lạ, hoa văn đen tối tinh xảo trên chiếc hộp này là gì?" Vương Kỳ cười toe toét: "Nhưng sau này, khi tôi phát hiện ra Mạnh Vũ Miên đang di chuyển theo một đường cố định nào đó, tôi đã đoán ra được, đường vẽ trên hộp chính là lộ trình hành động của cô ta, và…"

Vương Kỳ nheo mắt, cố ý úp úp mở mở, thời gian cấp bách, nhưng anh ta dường như không quan tâm đến mạng sống của người khác.

"Vùng an toàn." Giang Thành nói.

"Đúng vậy, anh Giang, anh quả thực là một người thông minh hiếm có đấy." Vương Kỳ vỗ vỗ tay, tựa như đang cổ vũ cho Giang Thành: "Anh vẫn luôn ở trên sân thao trường, ở đó không có bất cứ thứ gì che đậy, nhưng nữ quỷ lại nhắm mắt làm ngơ với anh, tại sao vậy?"

Vương Kỳ hỏi và tự mình trả lời: "Bởi vì sân thao trường trống rỗng mới là khu vực an toàn, còn những nơi nhìn thì có

vẻ dễ ẩn nấp như nhà vệ sinh, khu rừng nhỏ, toà nhà chưa hoàn thiện… mới là phạm vi tìm kiếm của quỷ."

Vừa nói, Vương Kỳ vừa ném hộp gỗ cho Giang Thành, sau khi bắt được, chiếu vào ánh sáng, phát hiện những họa tiết đen tối dường như trở nên sống động, dần dần ghép lại thành bản đồ sân thao trường và các tòa nhà phụ cận.

Mặc dù chỉ có một vài nét nhưng bút pháp thần thánh, cho phép mọi người nhìn thoáng qua có thể phân biệt đâu là đâu, ở giữa còn dùng một sợi chỉ đỏ được sử dụng kết nối từng nơi lại với nhau.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đường màu đỏ này chính là con đường tìm kiếm của Mạnh Vũ Miên.

Nhưng lộ trình của cô lại tránh sân thao trường cũ ở giữa ra một cách hoàn mỹ.

Đặt hộp gỗ xuống, Giang Thành ngẩng đầu nói: "Nhưng vùng an toàn không phải lúc nào cũng tồn tại."

"Anh nói không sai, nếu tất cả những người sống còn lại đều ẩn náu trong vùng an toàn, thì thuộc tính vùng an toàn của sân thao trường sẽ không còn tồn tại nữa."

"Nhưng anh yên tâm." Vương Kỳ nói: "Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra đâu."

Nghe được lời nói của Vương Kỳ, ánh mắt Giang Thành dần dần trở nên lạnh lùng nhìn Vương Kỳ: "Nếu như tôi là anh, tôi sẽ không làm như vậy."

Vương Kỳ nhún vai: "Anh Giang, đừng cứng đầu như vậy được không? Anh hiểu mà, kiểu gì cũng phải có người ở lại đây, anh cũng không muốn hai người bạn đi cùng mình bị tổn thương chứ, phải không?"

“Đặc biệt là tên mập kia.” Vương Kỳ cười nói: “Thành thật mà nói, thật kì lạ, tôi cũng rất thích anh ta, nhưng anh đừng hiểu lầm, không phải là loại tình cảm yêu thích mà anh nghĩ đâu.”

“Nếu như anh có thích thật cũng không sao.” Giang Thành nói: “Tôi chúc phúc cho hai người.”

Màn hình điện thoại di động trong tay Giang Thành sáng lên, là tin nhắn của Hòe Dật, nói rằng anh ta không sao, sau khi Mạnh Vũ Miên lấy được nhãn cầu liền rời đi.

Hòe Dật còn đặc biệt đề cập đến việc Mạnh Vũ Miên đã đi đến chỗ vủa Văn Lương Sơn rồi.

Là nhà vệ sinh đó.

“Xem ra chỉ còn lại hai người thôi.” Vương Kỳ nheo mắt nói: “Anh tự mình quyết định đi, anh Giang, tôi không ở lại cùng anh nữa.”

Nói xong, Vương Kỳ đi về phía cửa, vừa mở cửa liền quay lại nói: “À đúng rồi, anh Giang, tôi đã thông báo cho đám Cao Ngôn, Thẩm Mộng Vân rồi, hiện tại chắc hẳn bọn họ đều đang ở sân thao trường rồi, dù sao thì tạm thời ở đó vẫn an toàn.”

Hiện tại Mạnh Vũ Miên đã đang tìm nơi ẩn náu của Văn Lương Sơn, người tiếp theo chính là tên mập.

Như Vương Kỳ đã nói, quyền lựa chọn để lại cho chính mình.

Nếu như hắn không làm gì hết thì Văn Lương Sơn sẽ sống sót, sau đó Mạnh Vũ Miên sẽ tìm đến tên mập cuối cùng, tên mập sẽ giao nhãn cầu thủy tinh trong tay ra, lần đầu tiên anh ta cũng sẽ sống sót.

Nhưng… Giang Thành nhìn xuống hộp gỗ hoa văn màu đen, đường hoa văn sau khi vòng một vòng, lại rẽ một góc, trở

về từ con đường ban đầu.

Điều này có nghĩa là Mạnh Vũ Miên sẽ trong một khoảng thời gian cực ngắn, rẽ một góc, lần thứ hai tìm thấy tên mập.

Và khi đó, tên mập sẽ không còn con ngươi thủy tinh để cho cô ta nữa.

Anh ta chỉ còn lại là đôi mắt của chính mình.

Nhưng nếu bây giờ thông báo cho tên mập sơ tán, lập tức đến sân thao trường trong vùng an toàn, thì sau khi mất đi mục tiêu cuối cùng, Mạnh Vũ Miên sẽ lập tức nhắm vào Văn Lương Sơn là người áp chót.

Điều tương tự cũng sẽ xảy ra với Văn Lương Sơn.

Tất nhiên, có lẽ trong khoảng thời gian này Mạnh Vũ Miên vẫn chưa tìm được Văn Lương Sơn, hắn vẫn còn cơ hội thông báo cho Văn Lương Sơn và tên mập để sơ tán toàn bộ đến sân thao trường.

Nhưng bây giờ vẫn còn nửa giờ nữa mới kết thúc thời hạn nhiệm vụ.

Ngay khoảnh khắc tất cả mọi người đều sơ tán đến vùng an toàn, đồng nghĩa với việc vùng an toàn không còn hiệu lực nữa, tiếp theo rất có thể họ sẽ phải đối mặt với sự truy sát bừa bãi không phân biệt của quỷ.

Lần này thì đúng là lúc bắt đầu trò chơi đoán tay thực sự rồi.

Nếu đoán sai, sẽ bị móc mắt.

Liệu có tồn tại đường sống hay không?

Giang Thành có thể khẳng định là có, nhưng phải mất thời gian mới tìm ra được.

Mà trong khoảng thời gian đi tìm đường sống này, trong số bọn họ sẽ có người bị quỷ truy đuổi, buộc phải chơi trò chơi, Giang Thành không thể đảm bảo rằng tên mập và Hòe Dật sẽ may mắn giành chiến thắng trong trò chơi này.

Mười phút trước, hắn cùng Văn Lương Sơn trò chuyện điện thoại, kể cho anh ta nghe một số phát hiện của mình trong quá trình làm nhiệm vụ, Văn Lương Sơn bật khóc cảm kích, nói khi ra ngoài sẽ đãi mình một bữa thịnh soạn.

Bọn họ có thể là quỷ nhưng cũng có thể là người sống thật sự.

Con người đều ích kỷ, Giang Thành cũng không ngoại lệ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hắn đã đưa ra lựa chọn của mình, nhưng khi hắn đang chuẩn bị thông báo tên mập sơ tán, thì có một cuộc gọi đến trước.

Người đó lại chính là tên mập.

"Bác sĩ." Tên mập thở hổn hển, Giang Thành thậm chí có thể tưởng tượng ra hai cái chân như xúc xích linh hoạt chạy nhảy: "Tôi đang ở sân thao trường rồi, anh đang ở đâu thế?"

"Sao anh lại đi ra?" Giang Thành hỏi.

"Là người anh em Hòe Dật gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi lập tức sơ tán, nói nếu chạy quá chậm sẽ gặp xui xẻo lớn." Tên mập vội vàng hỏi: "Có phải mọi người đều đã chạy tới sân thao trường rồi phải không?"

Xem ra tên mập còn chưa biết chuyện của Văn Lương Sơn, cho nên Giang Thành cũng không nói nhiều với anh ta, nói anh ta đi tập hợp với Hòe Dật trước, còn mình sẽ lập tức đến đó ngay.

"Vậy bác sĩ, xin hãy cẩn thận. Tôi vừa nhìn thấy một thứ màu đỏ từ xa nhảy ra, làm tôi sợ chết khiếp." Tên mập lẩm bẩm.

Cúp điện thoại, Giang Thành lập tức chạy tới sân thao trường.

Đến nơi mới phát hiện mọi người đã tụ tập đông đủ, Hòe Dật và tên mập sau khi nhìn thấy Giang Thành tới liền vội vàng chạy đến.

"Bác sĩ, Văn Lương Sơn hình như chạy chậm rồi, đã bị thứ đó chặn lại rồi." Giọng nói của tên mập tràn đầy khẩn trương, xem ra anh ta còn chưa rõ tình hình như thế nào.

"Anh Giang, vừa rồi Vương Kỳ vừa gọi điện thoại cho tôi." Trong lời nói của Hòe Dật có mang theo một chút ẩn ý, như cố tình tránh mặt tên mập: "Sự việc gấp gáp, tôi không có thời gian bàn bạc với anh, cho nên đã dẫn anh Phú Quý ra ngoài, tôi cảm thấy… tôi cảm thấy Vương Kỳ nói cũng có lý."

"Hơn nữa anh ta còn gửi cho tôi một bức ảnh." Hòe Dật lấy điện thoại ra cho Giang Thành xem.

Bức ảnh chụp không rõ lắm, bối cảnh chính là sân thao trường, và màn mưa, mơ hồ có thể nhìn thấy một người núp sau chiếc kệ, nhìn về một hướng, mà xa hơn một chút, là một thứ màu đỏ nhảy lên cao.

Chương 714: Sờ đầu

Người trốn sau kệ chính là Giang Thành.

Thân ảnh màu đỏ đương nhiên là Mạnh Vũ Miên.

Sau khi nhận được bức ảnh, Hòe Dật nhanh chóng hiểu ý của Vương Kỳ, Mạnh Vũ Miên tìm người không phải căn cứ khoảng cách xa gần, mà có một lộ trình cố định.

Nếu không, không có lý do gì để nhắm mắt làm ngơ trước Giang Thành, người ở gần hơn và dễ tìm thấy hơn, mà thay vào đó lại đi tìm kiếm những người khác đang ẩn náu ở những nơi bí mật hơn.

Sân thao trường mà Giang Thành đang ở, trông tưởng chừng như trống rỗng, mới là khu vực an toàn.

Sau khi nghĩ ra điều này, cộng thêm với những gì Vương Kỳ nói, Hòe Dật đã có phán đoán của riêng mình, anh ta lập tức thông báo cho tên mập sơ tán, đến sân thao trường tập hợp.

Xét theo tình hình hiện tại, Văn Lương Sơn e là đã lành ít dữ nhiều rồi.

Ngay vào lúc này, màn hình điện thoại di động của Giang Thành sáng lên, hắn nhận được một tin nhắn.

Là của Văn Lương Sơn gửi đến.

“Cô ta đến rồi, tôi có thể cảm nhận được cô ta ở ngay trong nhà vệ sinh, nhưng tôi không nhìn thấy cô ta, tôi rất sợ. Anh Giang, anh nói cô ta sẽ không giết tôi, là thật không?”

Thời gian chỉ còn chưa đầy 20 phút, nếu như là bình thường, cũng chỉ đủ để chợp mắt một lát, nhưng bây giờ lại là

khoảng cách giữa sự sống và cái chết.

Văn Lương Sơn vẫn chưa bị tìm thấy, anh ta vẫn còn thời gian, nếu như có thể cố gắng trì hoãn kéo dài, có lẽ còn có cơ hội sống sót.

Giang Thành từng nói sẽ bảo vệ anh ta, hắn không muốn thất hứa.

"Là thật." Giang Thành vội vàng đáp lại: "Anh đừng sợ, dũng cảm lên. Vị trí hiện tại của anh đang ở đâu?"

"Tôi ở buồng cuối cùng trong nhà vệ sinh nữ." Văn Lương Sơn sau đó trả lời: "Anh Giang, ở đây lạnh quá, hơn nữa… hơn nữa càng ngày càng lạnh."

"Hãy bình tĩnh một chút, muốn sống sót hãy làm theo lời tôi nói!"

"Được, được."

Nhìn thấy Giang Thành đang gõ chữ trên điện thoại di động, đám Hòe Dật và tên mập đều sáp tới gần, Thẩm Mộng Vân cũng đi tới xem.

Vương Kỳ vẫn là bộ dạng khó gần đó, đứng một mình ở rìa sân thao trường, nhìn chằm chằm về hướng nhà vệ sinh, trong khi Cao Ngôn lại có vẻ mặt nham hiểm, không biết đang âm mưu chuyện gì.

"Việc anh bị Mạnh Vũ Miên tìm thấy chỉ là vấn đề thời gian. Chờ khi cô ta xuất hiện trước mặt anh, tuyệt đối không được hoảng sợ, càng không được cố gắng trốn thoát, nếu không anh nhất định sẽ chết."

"Cũng nhớ kĩ là không được ngước lên nhìn mặt cô ta." Giang Thành tiếp tục gõ chữ.

"Tôi nghe thấy rồi, cô ta… cô ta đang ở ngay bên cạnh, trong nhà vệ sinh nam. Tôi nghe thấy có tiếng "cộp cộp", hình

như… hình như có người đang nhảy, âm thanh rất rõ ràng!”

Còn chưa kịp đợi Giang Thành kịp gõ chữ, lại có một tin nhắn khác đến: “Cô ta đến rồi, đến nhà vệ sinh nữ rồi, cô ta đang … cô ta đang đẩy cửa, âm thanh được phát ra từ cửa, chắc là cửa của buồng đầu tiên, anh Giang, tôi nên làm thế nào?”

Cách màn hình mà cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi và bất lực của Văn Lương Sơn, đây cũng chính là điều mà Giang Thành lo lắng nhất, anh ta rất có thể bị mất đi lý trí dưới tình huống sợ hãi tột độ.

Nếu điều đó xảy ra thì không ai có thể cứu được anh ta.

“Anh Giang, quỷ… quỷ đi về phía tôi rồi, cô ta không bỏ sót một buồng nào.”

“Hãy nhớ kĩ những gì tôi đã nói với anh, không được bỏ chạy, càng không được từ chối trò chơi, nhưng anh có thể cố gắng trì hoãn càng nhiều thời gian càng tốt trước khi đưa ra lựa chọn.” Giang Thành gõ chữ rất nhanh, bầu không khí căng thẳng, như thể người trốn trong nhà vệ sinh lúc này chính là Giang Thành vậy.

“Anh Giang, cô ta đến rồi.”

Văn Lương Sơn nín thở sau khi gõ xong dòng cuối cùng.

Anh ta đã có thể nhìn thấy một đôi giày múa dính máu qua khe hở dưới cửa buồng, đang đứng ngay trước cửa buồng chỗ anh ta.

“Không được sợ hãi, cách tốt nhất để loại bỏ nỗi sợ hãi là đối mặt trực diện với nó, mình tin những gì anh Giang nói, anh ấy nói mình sẽ không chết, mình nhất định sẽ sống sót!”

Một đôi bàn tay trông có vẻ không ổn từ khe hở dưới cửa thò ra, hai bàn tay đều nắm chặt, lòng bàn tay úp xuống, mu

bàn tay hướng lên trên.

Văn Lương Sơn mặc dù toàn thân đang run lên vì sợ hãi nhưng vẫn nhớ tới lời Giang Thành nói, anh ta không lập tức đưa ra lựa chọn mà đang câu giờ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, điện thoại được đặt trên mặt đất, độ sáng màn hình được điều chỉnh ở mức thấp nhất.

Bây giờ là đúng 1 giờ sáng.

Anh ta nghe Giang Thành nói, nhiệm vụ sẽ kết thúc vào lúc 1 giờ 13 phút sáng, nếu có thể trì hoãn đến lúc đó, anh ta đương nhiên sẽ sống sót.

Nhưng sau khi bế tắc kéo dài một phút, thậm chí còn không đến một phút, bàn tay quỷ trước mặt anh ta bắt đầu hơi run lên, trên mu bàn tay dần dần nổi gân xanh.

Điều đáng sợ hơn nữa là từ góc nhìn của Văn Lương Sơn, có thể nhìn thấy những chiếc móng sắc nhọn mọc ra từ bàn tay của quỷ, màu đỏ tươi trông như dính đầy máu.

Đột nhiên, Văn Lương Sơn bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng kinh hoàng khi đôi mắt của mình sẽ bị bàn tay quỷ này móc ra.

Anh ta có thể cảm nhận được, không thể trì hoãn được nữa.

Mạnh Vũ Miên… tức giận rồi.

“Tay phải!” Văn Lương Sơn chợt lanh trí nói: “Tay phải, tay phải, tôi chọn tay phải, người đẹp, cô… đừng tức giận.”

Ngay sau khi anh ta run rẩy đưa nhãn cầu thủy tinh ra, quả nhiên, tay quỷ cũng ngừng run rẩy.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Văn Lương Sơn sợ hãi đến mức nhắm chặt hai mắt lại, co ro trong góc xa nhất của căn buồng,

không ngừng run rẩy.

Xung quanh yên tĩnh đến dị thường, chờ khi anh ta dũng cảm mở mắt ra, tay quỷ đã biến mất, ngay cả đôi giày múa dính máu dưới khe hở cũng không còn nữa.

Cảm giác lạnh lẽo dần dần rút đi, Văn Lương Sơn biết rằng Mạnh Vũ Miên đã đi rồi.

Còn mang theo cả nhãn cầu thủy tinh.

Phản ứng đầu tiên của Văn Lương Sơn sau khi đã bình tĩnh lại một chút là liên lạc ngay với Giang Thành: "Anh Giang." Anh ta nhấc điện thoại lên, nhanh chóng gõ chữ: "Mạnh Vũ Miên đi rồi, tôi chọn tay phải, nhãn cầu cũng bị cô ta lấy đi mất rồi, tiếp theo phải làm thế nào, tôi có cần đổi một nơi trốn khác không?"

Bên cạnh Giang Thành có không ít người, Thẩm Mộng Vân cũng là một trong số đó, cô chú ý đến thời gian gật gật đầu: "Cũng đại khái rồi, có thể thông báo anh ấy tới sân thao trường."

"Sau khi xác định Mạnh Vũ Miên không ở bên cạnh anh nữa, hãy chạy nhanh nhất có thể đến sân thao trường, cô ta sẽ quay lại tìm anh đấy." Giang Thành dặn dò.

Sau khi nghe tin Mạnh Vũ Miên sẽ quay lại tìm mình, Văn Lương Sơn liền cảm thấy không ổn, anh ta còn cho rằng mình không sao rồi.

Nhanh chóng đút điện thoại di động vào túi, Văn Lương Sơn áp tai vào cửa buồng, bên ngoài hoàn toàn không có âm thanh gì, chắc chắn anh ta đã rời đi.

Chậm rãi đẩy cửa mở ra một khe hở, phòng tắm một màu xám xịt, liếc nhìn bốn phía không thấy có gì kỳ lạ, anh ta liền rón rén bước ra ngoài, nhanh chóng lao về phía cửa.

Nhưng sau đó, anh ta chợt dừng lại.

Trong chốc lát, anh ta nhớ lại một bộ phim kinh dị mà mình đã xem từ lâu.

Khi đó, một nhân vật phụ trong đó cũng có hoàn cảnh rất giống anh ta, cũng bị một con quỷ chặn lại trong buồng nhà vệ sinh.

Lúc đầu, nhân vật phụ nghe tiếng bước chân tưởng quỷ đã đi rồi nên ra khỏi nhà vệ sinh, nhón chân vừa ra đến cửa, mở cửa thì phát hiện quỷ đang đứng sau cửa, sau đó giết người bằng một đòn sờ đầu.

Nếu nhớ không nhầm thì cổ của nhân vật phụ đã bị bẻ cong.

Sự việc này đã để lại một ám ảnh tâm lý nặng nề cho Văn Lương Sơn khi còn nhỏ cho nên… anh ta rẽ vào một góc, quyết định trèo ra ngoài cửa sổ.

Trong nhà vệ sinh có tận mấy cửa sổ thông gió, Văn Lương Sơn lựa chọn cái xa nhất, đầu tiên kiễng chân nhìn ra bên ngoài, rồi sau đó mới trèo ra ngoài.

Chương 715: Vạch đỏ

Chỗ này là một bên của nhà vệ sinh, bên ngoài được bố trí như một khu vườn nhỏ, có một số cây nhỏ, cũng như một số thực vật thấp.

Trông nó khá thích hợp để ẩn náu.

Sau khi tìm được phương hướng, anh ta cúi thấp người xuống, bắt đầu chậm rãi tiến đến gần sân thao trường, mỗi bước đều rất khẽ, chỉ sợ Mạnh Vũ Miên phát hiện ra.

Chỉ một khoảng cách ngắn ngủi vài chục mét, anh ta bước đi một cách thận trọng đến khác thường, khi đi qua chỗ cách cửa nhà vệ sinh không xa, khóe mắt dường như nhìn thấy một thứ gì đó màu đỏ.

Bản năng thôi thúc anh ta quay đầu lại nhìn, giây tiếp theo, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Một người phụ nữ ướt sũng trong bộ đồ màu đỏ đang đứng trên nhà vệ sinh.

Đúng, không phải là đằng sau cánh cửa, mà là ở phía trên nhà vệ sinh! Trên mái hiên xi măng cạnh cửa nhà vệ sinh, đang cúi đầu xuống, mái tóc dài ướt đẫm che mặt, đôi vai rũ xuống như bị gãy xương sống, chiếc váy biểu diễn màu đỏ rách nát dính chặt vào người, vẫn đang không ngừng nhỏ nước xuống.

Nếu như vừa rồi mà đi qua từ cửa, vừa hay sẽ bị cô ta "nhìn" thấy.

Văn Lương Sơn sắc mặt tái nhợt, bắp chân lại bắt đầu run rẩy, lê lết hai chân, từng bước nhỏ đi về phía sân thao trường.

Mép vườn vẫn cách sân thao trường 30m, là khu đất bằng phẳng thoáng đãng, tầm nhìn rộng rãi thoáng đãng, không bị cản trở.

Nếu anh ta mà bỏ chạy, Mạnh Vũ Miên sẽ lập tức phát hiện ra.

"Không được, không thể đợi được nữa, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, cô ta sẽ không thể đuổi kịp mình được." Văn Lương Sơn khẽ vỗ vào chân của mình, điên cuồng động viên bản thân: "Cô ta ít nhất cách mình cũng phải 100 mét, cái này là còn chưa bao gồm thời gian cô ta phản ứng lại, mình chắc chắn có thể làm được, chỉ cần… chỉ cần mình lao vào trong sân thao trường, thì cô ta sẽ không thể làm hại được đến mình.

Từ vị trí của anh ta, đã có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của nhóm người Giang Thành, Mạnh Vũ Miên không đi bắt những người tụ tập này, mà lại cứ nhắm vào mình, điều này đã chứng minh một vấn đề.

"Anh Giang muốn nói với mình, sân thao trường mới là khu vực an toàn." Nghĩ lại những gì Giang Thành đã nói, Văn Lương Sơn càng ngưỡng mộ người đàn ông này hơn.

Sau khi điều chỉnh lại tư thế, Văn Lương Sơn đột nhiên lao ra ngoài, liều lĩnh chạy về phía sân thao trường.

Bởi vì có màn mưa, Văn Lương Sơn lại ẩn giữa vài cái cây, mấy người trong sân thao trường vẫn chưa phát hiện ra anh ta, cho đến khi anh ta lao ra ngoài.

"Văn Lương Sơn!" Thẩm Mộng Vân cả kinh, đã lâu như vậy không có động tĩnh gì, cô còn tưởng rằng người đàn ông này đã xảy ra chuyện bất trắc rồi.

"Mau lên!" Tên mập nhìn thấy Văn Lương Sơn vẫn còn sống, cũng trở nên kích động.

20 mét.

10m. …

Nhìn thấy mình càng ngày càng gần sân thao trường, Văn Lương Sơn sắc mặt bắt đầu hồng hào trở lại, giống như lại nắm được mạng sống trong tay.

Chỉ một giây trước khi anh ta liều mạng đưa tay ra, chuẩn bị sắp bắt lấy bàn tay đang đưa ra của Giang Thành…

"Cộp!"

Văn Lương Sơn cực nhanh dường như đã va phải một bức tường, toàn bộ cơ thể anh ta bất ngờ dừng lại.

Anh ta đang đứng cách sân thao trường chưa đầy 2 mét, hai tay vẫn giơ lên giữa không trung, liều lĩnh tiến về phía trước nhưng bước chân như bị đổ xi măng xuống đất.

Một bóng người màu đỏ lặng lẽ đứng phía sau lưng của anh ta.

Hai bàn tay duỗi ra đặt lên trên vai anh ta, những móng tay dài và sắc nhọn vẫn còn đang không ngừng rỉ máu.

Trong một khoảnh khắc, thời gian dường như đứng yên.

"Ực ực" Văn Lương Sơn nuốt nước miếng, trên mặt ngoài sự kinh sợ, còn tràn đầy không cam lòng, anh ta nhìn chằm chằm vào mặt đất.

2 mét.

Chỉ còn cách 2 mét nữa thôi!

Anh ta có thể trốn vào trong sân thao trường, kết thúc cơn ác mộng này!

Không ai ngờ rằng tốc độ của Mạnh Vũ Miên lại kinh khủng đến như vậy, trong nháy mắt đã xuất hiện ngay phía sau Văn Lương Sơn.

Văn Lương Sơn không dám động đậy, bọn người Giang Thành cũng nín thở, lúc này trên trời mưa gió cũng yên tĩnh lại.

Những chiếc móng sắc nhọn xuyên qua da dường như là lời cảnh cáo đối với Văn Lương Sơn.

Nhưng lúc này điều khiến Văn Lương Sơn càng kinh sợ hơn chính là cảm giác truyền đến từ bả vai, hai bàn tay quỷ đặt trên vai anh ta, ở giữa tay quỷ và bả vai, dường như có một vật hình tròn đang đè lên.

Đó là… nhãn cầu!

Hơn nữa không chỉ có một, mà là hai, hai bên tay trái phải mỗi bên có ấn một nhãn cầu!

Khi tay quỷ động đậy, anh ta thậm chí còn có thể cảm nhận được nhãn cầu đang chậm rãi xoay vòng trên vai mình, cảm giác nảy nảy lên.

Giữa sự sống và cái chết, suy nghĩ của anh chưa bao giờ quay nhanh đến như vậy, ngay lập tức liền hiểu ra chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Xem ra đây mới là trò chơi đoán tay thực sự.

Hai bàn tay trái và phải của quỷ mỗi bên đều có một con mắt, nhưng chỉ có một con mắt là thật, là con được Mạnh Vũ Miên cướp lại, nắm chặt trên tay trước lúc chết.

Con còn lại là giả, chính là nhãn cầu thủy tinh đã bị lấy đi trước đó của bọn họ.

Bây giờ, anh ta cần phải tìm ra con mắt thật sự.

Tìm thấy rồi, mọi chuyện đều ổn, ai về nhà nấy, mẹ ai nấy tìm, mọi người đều bình yên vô sự.

Nếu như không cẩn thận tìm đúng bàn tay có con mắt giả, Mạnh Vũ Miên sẽ móc nhãn cầu tương ứng của anh ta ra, từ đó… lấp đầy con mắt bị mất của cô ta.

Cả hai con mắt… đều sẽ là thật.

Nhưng vào lúc này, trái tim anh ta đang rất hỗn loạn, trực giác mách bảo anh, đôi mắt dưới hai tay đều là thật, bất luận anh có đoán tay nào, thì cũng sẽ thua.

Đây hoàn toàn không phải là một vụ cá cược công bằng.

Từ lúc bị Mạnh Vũ Miên bắt được, anh ta đã là một người chết rồi.

Cảm xúc tuyệt vọng đang lan rộng, Văn Lương Sơn ngước mắt lên, dần dần sinh ra sự căm hận, con ngươi bắt đầu đỏ lên: "Tại sao, tại sao chỉ còn cách 2 mét cuối cùng?!"

"Tất cả mọi người đều còn sống, tại sao… tại sao chỉ có mình tôi bị bắt?"

Hai bàn tay quỷ chậm rãi giơ lên, lại siết chặt thành nắm đấm, xem ra thời gian chuẩn bị đã trôi qua, bây giờ đến lượt Văn Lương Sơn đưa ra lựa chọn.

Khoảnh khắc tay quỷ rời đi, trong mắt Văn Lương Sơn hiện lên một cảm xúc kỳ quái, sau khi Giang Thành chú ý đến, lập tức ném đến ánh mắt chặn lại.

Hắn không thể nói gì, như vậy sẽ chỉ làm phức tạp thêm tình hình.

Hơn nữa lúc này, trên mặt đất đã bắt đầu xuất hiện một đường màu đỏ mờ mờ, bao quanh sân thao trường thành một vòng tròn hoàn chỉnh, chia thế giới đang mưa không ngừng này thành hai phần.

Trong sân thao trường, và ngoài sân thao trường.

Đường màu đỏ này chính là ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Nhưng xuất hiện vào lúc này, có thể không phải là sự cám dỗ đối với Văn Lương Sơn.

Văn Lương Sơn đầu gối khuỵu xuống, thân thể hạ thấp hơn một chút, ánh mắt dần dần trở nên điên cuồng, nhìn chằm chằm vào vạch đỏ trên mặt đất.

Lúc này tất cả mọi người đều đã nhìn ra, anh ta muốn cưỡng chế xông vào, xông vào vùng an toàn, thoát khỏi trò chơi.

"Ngu xuẩn." Vương Kỳ khẽ lẩm bẩm.

"Văn Lương Sơn!" Thẩm Mộng Vân nhịn không được, nói: "Bình tĩnh một chút, anh như vậy là đang tự tìm…"

Còn chưa kịp nói ra hai chữ cuối cùng, Văn Lương Sơn đã dùng chân đạp mạnh xuống đất, cả người không phải xông lên, mà là trực tiếp bật lên cao, sức mạnh mà một người có thể bùng phát trong tình thế tuyệt vọng thật đáng sợ.

Nhưng ngay sau khi Văn Lương Sơn rơi vào trong vạch đỏ, ánh mắt của mọi người đột nhiên thay đổi, bởi vì cùng với Văn Lương Sơn rơi xuống còn có một trận mưa máu.

Mưa máu bắn tung tóe trên mặt đất, tràn ngập mùi máu tanh.

Điều đáng sợ hơn nữa là sau khi tiếp đất, mắt phải của Văn Lương Sơn đã trở thành một lỗ thủng đẫm máu.

Cơ thể vẫn tiếp tục di chuyển về phía trước theo quán tính, ngã xuống đất trong bàng hoàng.

"Xì—" Hòe Dật ở gần nhất không khỏi hít sâu, Văn Lương Sơn nằm trên mặt đất, sau đầu xuất hiện một cái lỗ cực lớn, từ sau đầu cho đến mặt, mọi thứ đều bị khoét rỗng ."

Chương 716: Người ra câu đố

“Đây mà là hứa chỉ móc mắt sao?!” Câu nói này không khỏi quanh quẩn trong đầu mọi người.

Nhìn phần sau gáy trống rỗng của Văn Lương Sơn, tên mập không khỏi rùng mình một cái, trước đây dưới sự nổi bật của bác sĩ, anh ta thường xuyên nghi ngờ não của mình như bị khoét rỗng, nhưng từ hôm nay trở đi, anh ta sẽ không đâu, vì dù sao thì cảnh tượng trước mắt cũng quá là ghê rợn rồi.

Sư Hiểu Nhã bị khoét rỗng bụng, Văn Lương Sơn bị khoét rỗng não, quỷ trong nhiệm vụ lần này hình như đều thích làm những chuyện như vậy.

“Anh ta đáng lẽ có cơ hội sống sót.” Cao Ngôn thở dài, ngữ khí có chút tiếc nuối nói: “Là anh ta đã không đủ bình tĩnh, thật đáng tiếc.”

Mọi người đều coi như là lão già này đang đánh rắm.

Thời gian đã đến gần, không gian xung quanh bắt đầu thay đổi, màn mưa cũng dần dần mỏng đi, mọi người đều có thể cảm nhận rõ mọi thứ sắp kết thúc rồi.

Mạnh Vũ Miên, kẻ giết Văn Lương Sơn, phát ra âm thanh “vù vù”, một thân màu đỏ đứng dưới mưa, trên bàn tay nhợt nhạt dính đầy máu.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt khiến trái tim của tất cả mọi người đều phải run rẩy.

Mạnh Vũ Miên dang hai tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một nhãn cầu tròn trịa, vẫn còn trộn lẫn một ít chất sền sệt màu đỏ và trắng giống như đậu phụ, theo ngón tay nhỏ giọt trên mặt đất.

Mạnh Vũ Miên vừa ngẩng đầu lên, mái tóc dài bị gió thổi bay. Mọi người lần đầu tiên nhìn rõ mặt cô ta.

Đó là một khuôn mặt vụn vỡ rời rạc, xương gò má bên trái xẹp xuống, mũi bị gãy, hốc mắt bị rách, phản ứng đầu tiên của Giang Thành là bị một hòn đá sắc nhọn đập vào.

Nơi mắt chỉ còn lại hai lỗ máu, máu vẫn đang chảy ra, giống như hai hàng nước mắt đẫm máu treo trên mặt.

Đầu tiên Mạnh Vũ Miên đưa mắt trái vào hốc, rất tốt, vừa khít luôn.

Trong lòng mọi người đều biết rõ, con mắt trái này chính là con mắt mà Mạnh Vũ Miên trước khi chết đã cướp lại, nắm chặt trong tay.

Ngay sau đó, Mạnh Vũ Miên giơ con mắt phải của mình lên, con mắt của Văn Lương Sơn, bằng hai bàn tay có móng nhọn, nhét vào hốc mắt bên phải trống rỗng của mình.

Động tác cực kì cẩn thận.

Cảnh tượng này khó có thể diễn tả bằng lời, sắc mặt của tên mập trở nên tái nhợt, không khỏi lùi lại vài bước, ấn vào cổ họng để ngăn ngừa nôn mửa.

Sắc mặt của những người còn lại cũng rất khó coi, ai nấy đều cảm thấy khó chịu về mặt thể xác.

“Cộp.”

“Cộp.”…

Sau khi lấy được con mắt, Mạnh Vũ Miên nhảy ra xa, bóng người cứng ngắc màu đỏ biến mất về hướng phòng thiết bị, có lẽ là quay trở lại trong gương.

Câu chuyện kinh dị vẫn chưa kết thúc nhưng ít nhất… bọn họ đã sống sót.

"Mọi người mau nhìn xem!" Thẩm Mộng Vân đột nhiên chỉ vào một nơi.

Đó là hướng khu rừng nhỏ, nơi Thẩm Mộng Vân ẩn náu cách đây không lâu.

Mưa dần dần tạnh, tầm nhìn của bọn họ trở nên tốt hơn, xuyên qua những kẽ lá, họ mơ hồ có thể nhìn thấy thứ gì đó ở đó.

"Hình như… hình như là một người." Tên mập đột nhiên mở to hai mắt nói.

Quả nhiên, sau khi mọi người chạy tới, một đôi chân lộ ra trong chỗ lõm mà Thẩm Mộng Vân đã phát hiện trước đó, thân trên bị chôn vùi trong đám lá vàng.

Sau khi nhìn thấy chiếc quần thể thao trên chân người này và đôi giày chạy bộ có gai thép ở chân, Giang Thành đã biết danh tính của cô.

Tiểu Lâm.

Đây chính là nữ sinh mà bọn họ đang tìm kiếm, bị mắc kẹt trong câu chuyện kinh dị ở sân thao trường bỏ hoang.

Thẩm Mộng Vân gạt lá rơi sang một bên, lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Đúng rồi, là một nữ sinh.

Hòe Dật tiến tới giúp đỡ, kéo cô gái ra khỏi vũng lõm rồi đặt sang một bên.

Nữ sinh mặc bộ đồ thể thao, vóc dáng khỏe khoắn hơn nhiều so với những nữ sinh bình thường, đường cơ rõ ràng, có thể nhìn ra dấu hiệu của việc tập luyện thường xuyên.

Giống như Tiểu Đình được tìm thấy trước đó, Tiểu Lâm không có bất kỳ vết thương nào trên người, bình yên như đang ngủ nhưng đã tắt thở.

"Cơ thể vẫn còn ấm." Cao Ngôn thu tay lại, nhìn thi thể của Tiểu Lâm nói: "Là vừa mới chết, thời gian tử vong không quá nửa giờ."

"Nói cách khác… khi chúng ta mới vào đây, cô ấy vẫn còn sống." Thẩm Mộng Vân cau mày.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Tiểu Lâm, kỳ lạ thay, khuôn mặt bình tĩnh này còn khiến họ sợ hãi hơn cả khuôn mặt của Mạnh Vũ Miên.

Nói chính xác hơn thì là cảm giác bất an.

Trực giác mách bảo bọn họ, cái chết của Tiểu Lâm không liên quan gì đến Mạnh Vũ Miên.

Trông cô ấy giống như đã tự sát hơn.

Hai tay Tiểu Lâm đặt ở hai bên người, Giang Thành chú ý tới tay phải của cô nắm chặt thành nắm đấm, hắn nhanh chóng bước tới, ngồi xổm xuống, nhấc tay phải của thi thể lên.

Nắm tay bị siết chặt hơn hắn tưởng tượng, hắn chỉ có thể mở nó ra từng ngón một cho đến khi một con mắt đẫm máu xuất hiện trước mặt.

"Tiêu rồi!" Tên mập giật mình, những vật tròn trịa này đã trở thành ám ảnh tâm lý của anh ta.

Trong tay phải của Tiểu Lâm vậy mà lại đang cầm một nhãn cầu.

Sau khi Giang Thành móc nhãn cầu ra, dùng tay bóp bóp, sau đó nhìn mọi người như xác nhận, bình tĩnh nói: "Là thật."

Toàn thân tên mập liền cảm thấy khó chịu.

Vương Kỳ nhìn chằm chằm vào nhãn cầu, một lúc sau mới nói với giọng điệu kỳ quái: "Xem ra nhãn cầu này chính là mắt phải đã bị mất của Mạnh Vũ Miên, không ngờ cô ấy đã tìm được."

"Nhưng theo quy tắc của nhiệm vụ, người tìm được mắt phải bị mất của Mạnh Vũ Miên sẽ có thể kết thúc câu chuyện kinh dị, tại sao Tiểu Lâm vẫn bị mắc kẹt trong này?" Thẩm Mộng Vân hỏi một câu rất có liên quan.

Hòe Dật cũng lên tiếng phụ họa theo: "Đúng vậy, không có lý nào."

"Hi hi, thực ra chúng ta có thể đổi suy nghĩ theo cách khác." Vương Kỳ nhìn chằm chằm khuôn mặt bình thản của Tiểu Lâm, như thể một suy đoán nào đó trong lòng đã được xác nhận: "Có lẽ… là bản thân Tiểu Lâm không muốn kết thúc câu chuyện kinh dị này."

Bởi vì trước đó xảy ra một số chuyện, Hòe Dật vẫn luôn cảnh giác với người đàn ông này, nghe vậy, cau mày hỏi: "Ý anh là gì?"

"Tiểu Lâm chỉ khi ở trong câu chuyện kinh dị, mới có thể sống sót, nếu như câu chuyện kinh dị biến mất, hoặc là rời khỏi thế giới do câu chuyện kinh dị tạo ra, thì cô ấy mới chết." Giang Thành đứng dậy, nhìn Vương Kỳ.

Da mặt dần dần giãn ra, nụ cười của Vương Kỳ trông lại có chút dữ tợn.

"Các anh… các anh rút cuộc đang nói cái gì vậy?" Tên mập nhìn bác sĩ và Vương Kỳ, cảm thấy người ra câu đố gì đó là thứ đáng ghét nhất.

“Mau đi thôi, nếu quá muộn sẽ không thể ra ngoài được nữa!” Tên mập liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại, gấp gáp đến giọng nói cũng thay đổi.

Nhưng giây tiếp theo, anh ta phát hiện mọi người đều đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ.

Trong sự dịu dàng có chút thương hại, dường như anh ta đã nhìn thấy đôi mắt tương tự ở đâu đó, hình như là trong chuyên mục từ thiện đặc biệt chăm sóc trẻ chậm phát triển trí tuệ.

Anh ta bất lực nhìn bác sĩ thở dài, nhấc nhãn cầu lên, sau đó … sau đó cũng không thấy hắn làm gì nữa, mưa trên thế giới trước mặt lập tức ngừng lại.

Cảm giác quỷ dị về một thế giới khác hoàn toàn biến mất, xung quanh bắt đầu xuất hiện các loại âm thanh vi diệu khác nhau, trong đó có tiếng lá rơi trong gió xào xạc, thỉnh thoảng còn có vài tiếng kêu của các loài chim lạ.

Bọn họ đang đứng trong một chỗ của khu rừng nhỏ, lá cây gần như đã rụng hết, cách đó không xa là sân thao trường bỏ hoang, trông không có gì nổi bật.

Trước mặt là một cái hố nông, thi thể Tiểu Lâm cũng không còn nữa.

Tên mập chợt nhận ra mọi người đang nghiêng đầu nhìn mình với ánh mắt mong đợi, dường như chắc chắn rằng tiếp theo anh ta sẽ kinh hô kêu lên, hoặc cảm thán nói rằng thật tuyệt vời.

Chương 717: Chuyện bao đồng

Cuối cùng, vẫn là Giang Thành giải vây cho anh ta: "Được rồi, chúng ta đi thôi." Giang Thành xoay người đi về phía cổng.

Lúc bọn họ đến đây gặp phải hai người bảo vệ do trường học sắp xếp, nếu như chạm mặt với bọn họ, chỉ sợ lại gây ra rắc rối gì.

Chuyện rắc rối của bọn họ đã đủ nhiều rồi.

Trở lại ký túc xá, tên mập và Hòe Dật lập tức ngồi xuống, nhìn thẳng vào Giang Thành, tên mập liếm môi nói: "Chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi, bác sĩ, anh có thể bắt đầu rồi."

"Anh Giang." Hòe Dật là người đầu tiên hỏi: "Cái tên Vương Kỳ kia nói là có ý gì? Thế nào là Tiểu Lâm không muốn kết thúc câu chuyện kinh dị này?"

Nhìn từ những gì Giang Thành nói sau đó, đối với quan điểm của Vương Kỳ, Giang Thành là đồng ý, ban đầu Hòe Dật còn cho rằng Vương Kỳ đang lên cơn thần kinh.

Giang Thành ngồi ở trên ghế, suy nghĩ một lát, hỏi câu hỏi đầu tiên: "Các anh cảm thấy Tiểu Lâm là chết như thế nào?"

Tên mập giơ tay: "Dù sao thì chắc chắn không phải là tự sát, tôi nhớ bác sĩ, anh có nói đến vệt nước gì đó, chính là… chính là lúc ai chết đó đã tìm thấy ở hiện trường."

Gật gật đầu, Giang Thành biết anh ta là đang nói đến vệt nước trên tay nắm cửa ở tòa nhà trung tâm của khoa Y khi

phát hiện ra thi thể của Tiểu Đình.

"Ý anh là… là thứ đi theo chúng ta làm." Hòe Dật sờ sờ cằm, ánh mắt nhìn về phía Giang Thành dần dần thay đổi.

Một lần có thể là trùng hợp, nhưng nếu như là hai lần, lại dùng sự trùng hợp để giải thích thì chính là đang tự lừa dối chính mình.

"Anh Giang, anh nói không sai, hôm nay trên đường đến sân thao trường, tôi luôn cảm thấy có một cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, ở ngay phía sau lưng." Hòe Dật nhớ lại nói.

"Tôi cũng đã cảm nhận thấy, nhưng không tìm được vị trí cụ thể." Giọng nói Giang Thành trầm thấp: "Nhưng chắc là thứ kia không sai rồi, nó đi theo sau chúng ta, giống như lần trước."

Thứ để lại vệt nước lần đầu tiên xuất hiện bên ngoài cửa ký túc xá, sau đó là trung tâm hoạt động, sau đó là tòa nhà trung tâm của khoa Y ngày hôm qua, đêm hôm nay lại đi theo họ suốt chặng đường đến tận sân thao trường bỏ hoang.

Có thể làm được điều này chắc chắn chỉ có thể là quỷ.

Nhưng điều mà trước đó bọn họ không thể đoán ra chính là mục đích rình rập của con quỷ này.

Có điều bây giờ, bọn họ đã có ý tưởng mới.

Giang Thành thay đổi tư thế, nghiêng người về phía trước, như muốn để mình thoải mái hơn: "Lúc trước tôi còn suy nghĩ, mục đích nó đi theo chúng ta để làm gì?"

"Rõ ràng là nó có rất nhiều cơ hội để tấn công chúng ta, nhưng nó đều không ra tay."

"Tòa nhà trung tâm khoa Y, còn có sân thao trường bỏ hoang, đều là những cơ hội tốt để nó ra tay. Nếu như nó lựa

chọn ra tay vào những lúc này, chúng ta rất khó có cơ hội sống sót.”

Tên mập chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: “Bác sĩ, nhưng không phải anh đã nói ở trung tâm hoạt động…”

“Đúng vậy, lần duy nhất con quỷ bám theo này tấn công chúng ta là ở trung tâm hoạt động, nhưng cũng chỉ là lợi dụng hiện trượng bị quỷ đưa, để giữ chân ba người chúng ta.” Ánh mắt Giang Thành dần dần thay đổi, giọng nói cũng nhỏ hơn: “Nhưng tôi có thể cảm nhận được, nó không phải muốn giết chúng ta, chỉ là liên tục gây áp lực lên chúng ta để buộc chúng ta phải bỏ đồ lại.”

“Những thứ thuộc về những nữ sinh mất tích đó.” Giang Thành nhấn mạnh.

“Giống như đang che giấu điều gì đó.” Tên mập bày tỏ suy nghĩ trong lòng: “Kiểu giống như tội phạm đang tiêu hủy chứng cứ gì đó.”

“Con quỷ bám theo chúng ta từ đầu đến cuối nhưng lại không tỏ ra nhiều thù địch này, cũng không hẳn là vô hại. Có lẽ… nó mới là con quỷ đáng sợ nhất trong toàn bộ nhiệm vụ.” Hòe Dật tựa như đã nắm bắt được điều gì đó rất then chốt, nhưng cũng như vậy anh chỉ có cảm giác, chứ không có bằng chứng.

Một lúc sau, Giang Thành mới lên tiếng, nhưng lần này giọng điệu của hắn khiến cho tên mập và Hòe Dật có một dự cảm không lành: “Nếu như mọi việc suôn sẻ, tôi nghĩ con quỷ này sẽ luôn bám theo chúng ta, sau đó tìm đến những nữ sinh khác trong câu chuyện kinh dị, giết chết hết bọn họ.”

“Vậy thì không phải nhiệm vụ sẽ thất bại sao?” Tên mập nghe xong có chút hoảng sợ.

Hòe Dật hiển nhiên là bình tĩnh hơn rất nhiều, điều này cũng liên quan đến kinh nghiệm của anh ta, một lát sau mới nói: "Anh Giang, ý của anh là con quỷ bám đuôi này đang lợi dụng chúng ta."

Giang Thành gật đầu: "Tôi nghĩ là như vậy."

Hòe Dật tiếp tục phân tích theo dòng suy nghĩ này: "Nó muốn giết chết những nữ sinh này, nhưng lại không thể một mình xử lý những con quỷ trong câu chuyện kinh dị, cho nên lợi dụng chúng ta để thu hút sự chú ý của những con quỷ trong câu chuyện kinh dị, sau đó nó thì đi tìm những nữ sinh đã mất tích và giết chết bọn họ."

Nghe đến đây, Giang Thành ngẩng đầu nhìn Hòe Dật, trong mắt hiện lên một cảm xúc khác lạ: "Bây giờ anh vẫn còn cho rằng những nữ sinh đó chỉ là mất tích đơn thuần sao?"

Hòe Dật nghe vậy sửng sốt, đồng tử hơi nheo lại, một lúc sau mới đột nhiên nói: "Không, bọn họ không phải là mất tích, bọn họ là… bọn họ là cố ý làm như vậy, bọn họ trốn vào trong câu chuyện kinh dị, chính là để tránh khỏi sự truy sát của con quỷ bám theo này!"

"Bọn họ là đang tự bảo vệ mình!" Hòe Dật kích động nói.

"Điều này cũng giải thích cho việc tại sao con mắt phải bị mất của Mạnh Vũ Miên lại nằm trong tay của Tiểu Lâm, nhưng Tiểu Lâm vẫn lựa chọn ở lại trong câu chuyện kinh dị, chứ không dùng con mắt đó để kết thúc câu chuyện kinh dị." Giang Thành nói.

Nghe một lúc lâu, tên mập cũng dần dần hiểu ra một số thứ: "Đúng rồi, các anh còn nhớ không? Thi thể của Tiểu Đình cũng được tìm thấy trong phòng giải phẫu trên tầng năm, căn phòng của bà lão mặt quỷ!"

“Đó cũng là nơi nguy hiểm nhất trong toàn bộ toàn nhà trung tâm của khoa Y, nếu như chỉ đơn thuần là vì muốn trốn tránh quỷ trong tòa nhà, cô ấy chắc chắn sẽ không lựa chọn ở đó!” Tên mập nói càng lúc càng nhanh, suy nghĩ dần dần nối liền với nhau.

Cùng lúc đó, anh ta chợt nhớ lại ánh mắt của Tiểu Đình nhìn mình khi còn sống.

Bây giờ xem ra, đó không chỉ là một lời cầu cứu, mà nhiều hơn nữa là sự bất lực và cầu xin bọn họ đừng lo chuyện bao đồng.

Suy nghĩ đến đây thì đứt đoạn, cảm xúc của tên mập bắt đầu trở nên bất ổn: “Bác sĩ.” Anh ta đột nhiên nhìn Giang Thành, dùng ánh mắt như muốn xác nhận hỏi: “Cho nên… là chúng ta đã hại bọn họ?”

“Nếu như chúng ta không lo chuyện bao đồng, vậy thì con quỷ bám đuôi này sẽ không thể giết bọn họ, có phải không?”

“Người anh em Phú Quý, anh đừng nói như vậy.” Hòe Dật gãi gãi đầu, muốn tìm một số lời để khuyên anh ta, cái tên Đỏ Thẫm này dường như rất bướng bỉnh, Hòe Dật lo lắng anh ta sẽ nghĩ quẩn.

“Không phải chúng ta.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Tình báo của chúng ta đều là do Viên Tiêu Di cung cấp, thời gian địa điểm quy tắc của nhiệm vụ cũng đều là theo lời của cô ta.”

Khi nhắc tới Viên Tiêu Di, trong giọng nói của Giang Thành có gì đó kỳ quái, tên mập và Hòe Dật đều nhận ra.

Không chỉ là oán giận, mà còn là một thứ gì đó sâu hơn.

Hòe Dật cau mày, thăm dò hỏi: “Anh Giang, có phải anh đang nghi ngờ Viên Tiêu Di…”

Còn chưa kịp đợi anh ta nói xong, Giang Thành đã xua tay, ra hiệu nói: “Hiện tại nói điều này vẫn còn quá sớm, tôi vẫn còn có một số chuyện cần xác minh.”

“Hử?” Ngồi trên giường tên mập tựa hồ đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Giang Thành nhìn sang anh ta: “Sao vậy?”

“Bác sĩ, anh còn nhớ trước đó Vương Kỳ có nói một câu với Viên Tiêu Di, sau đó Viên Tiêu Di giống như là bị dọa sợ, cho dù có dỗ dành thế nào cũng vô dụng.” Tên mập nghiêm túc nói.

Hòe Dật hai mắt chợt sáng lên, buột miệng nói: “Trong lòng không làm chuyện mờ ám thì ban đêm ma quỷ có gõ cửa cũng không sợ.”

Chương 718: Trước khi trời sáng

“Ngày mai tôi muốn đi trung tâm hoạt động một chuyến.” Giang Thành nói.

Tên mập cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lo lắng cho Giang Thành nói: “Bác sĩ, ngày mai chúng ta cùng đi đi.”

Đêm đến, tên mập tình nguyện canh gác.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Khi tên mập nhỏ giọng đánh thức hắn, Giang Thành mở mắt ra, phát hiện bên ngoài vẫn là bóng tối, không phải là loại tờ mờ sáng, mà là tối đen như mực, giống như ban đêm vậy.

“Bác sĩ.” Tên mập cũng chú ý tới vị trí mà Giang Thành đang nhìn, ngữ khí có chút kỳ quái, nói: “Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

Giang Thành lấy điện thoại di động giáo sư Ngô đưa cho, mở màn hình lên thì đã gần 8 giờ sáng rồi.

“Bác sĩ, tôi đã nằm bên cửa sổ nhìn rất lâu rồi, trời vẫn luôn tối như vậy, hơn nữa cũng không có vẻ như sắp mưa.” Tên mập nuốt nước miếng, thận trọng nói: “Xung quanh đây đều rất yên tĩnh, mọi người dường như còn chưa thức dậy.”

“Ban ngày của thế giới này đang ngắn lại, đêm tối đang dài ra.” Giang Thành nói.

Tên mập liên tục gật đầu: “Bác sĩ, anh nói đúng, thật ra từ ngày hôm qua đã bắt đầu rồi, chỉ là không rõ ràng, cho nên tôi

cũng không có coi trọng.”

Hòe Dật vẫn đang ngủ ở giường bên kia, xem ra là anh ta và tên mập đã thay phiên nhau gác đêm, chứ không đánh thức mình dậy.

Tên mập nhìn thấy Giang Thành nhìn chằm chằm Hòe Dật, liền hỏi: “Có cần đánh thức anh ấy không?”

Giang Thành lắc đầu đứng dậy: “Không cần đâu, để anh ấy ngủ thêm một chút đi.”

Năng lượng tiêu hao trong nhiệm vụ so với thế giới thực đã phóng đại rất nhiều, ngay cả năng lượng của Giang Thành lúc này cũng có chút tiêu tán.

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt kỳ lạ nói: “Bên ngoài một người cũng không có, những học sinh đó, còn có các giáo viên và nhân viên của trường học, có vẻ như đã chấp nhận việc thời gian ban ngày rút ngắn, đồng thời điều chỉnh lịch trình của mình.”

Câu này của tên mập như đã truyền cảm hứng cho Giang Thành, sau khi do dự một lát, hắn nói với tên mập: “Anh và Hòe Dật ở lại đây, tôi ra ngoài một chuyến, đừng gọi điện thoại cho tôi, làm xong việc tôi sẽ chủ động liên lạc với hai người.”

Nói xong, Giang Thành đi về phía cửa.

Tên mập sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên phản ứng lại: “Anh muốn nhân lúc không có người, đến trung tâm hoạt động?”

“Ừm.”

“Hay là chúng ta cùng đi đi, chỉ có một mình anh…” Tên mập chưa kịp nói xong đã bị Giang Thành cắt ngang.

“Một mình tôi đi nhanh về nhanh.” Giang Thành sau đó nói thêm một câu: “Đừng lo lắng.”

Nghĩ tới việc mình và Hòe Dật cùng tới đó, có thể chỉ là gánh nặng cho bác sĩ, tên mập cũng không ép buộc nữa: “Vậy bác sĩ, anh hãy chú ý an toàn nhé.”

Giang Thành một tay đã nắm lấy tay nắm cửa, nhưng dường như lại nghĩ tới điều gì đó, chợt dừng lại, quay người nói: “Anh mập, nếu như tôi không quay lại, có chuyện gì anh có thể đến tìm Vương Kỳ.”

Tên mập chớp chớp mắt, như không tin vào tai của mình: “Bác sĩ, anh vừa nói gì cơ?”

Giang Thành cũng không giải thích nhiều, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Cái tên Vương Kỳ kia rất không tầm thường, tuy rằng trông có vẻ cổ quái, nhưng tôi không cảm giác thấy có sự đe dọa từ anh ta, anh ta chỉ có thái độ là có vấn đề, không giỏi giao tiếp với người khác, hơn nữa từ trong xương tủy rất ngạo mạn.”

“Là như vậy sao.” Tên mập theo thói quen tiếp thu lời Giang Thành nói: “Tôi còn tưởng rằng anh có ấn tượng tốt hơn với Thẩm Mộng Vân cơ.”

“Thẩm Mộng Vân cũng là một người không tồi, nhưng cô ta không đủ thông minh, hơn nữa phụ nữ luôn dễ bị cảm xúc lay động.” Giang Thành tiếp tục: “Anh hãy nhớ kỹ, những thứ như tin tức gì đó vẫn phải lấy từ chỗ của Viên Tiêu Di, nhưng đừng hoàn toàn tin lời của cô ta nữa.”

“Cô ta có vấn đề, phải không, bác sĩ?” Tên mập nhỏ giọng.

“Ừm, có vấn đề là chắc chắn rồi, chỉ là xem vấn đề lớn đến mức nào.” Giang Thành gỡ tấm áp phích người da đen xuống, nhìn hành lang bên ngoài qua cửa kính.

“Trước khi trời sáng, không được mở cửa cho bất kì ai, cẩn thận hơn một chút.” Giang Thành nói lời cuối cùng, rồi mở cửa, quan sát một hồi, phát hiện không có gì bất thường liền đi ra ngoài.

Tên mập ngồi một mình trên ghế, suy nghĩ về những lời Giang Thành nói.

Hành lang rất yên tĩnh, kể từ khi chuyển đến đây, thì không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ người khác, cứ như thể bọn họ là những người sống duy nhất trong toàn bộ tòa nhà vậy.

Điều đáng sợ hơn nữa là trong số những “người sống” này, rất có khả năng chỉ có hắn, tên mập và Hòe Dật là ba người sống thực sự.

Hắn rón rén đi xuống cầu thang, bước chân rất khẽ, sau khi tới tầng một, hành lang chỉ được chiếu sáng bởi vài bóng đèn treo trên trần nhà, tỏa ra thứ ánh sáng lờ mờ.

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, Giang Thành đột nhiên dừng lại, mượn ánh sáng vàng mờ ảo trong hành lang, hắn lờ mờ nhìn thấy những vệt nước trên mặt đất.

Vệt nước ngắt quãng, kéo dài đến tận cổng của ký túc xá.

Nhìn về phía cổng của ký túc xá, ánh mắt Giang Thành cũng trở nên cảnh giác hơn.

Sau khi trở về từ sân thao trường bỏ hoang, hắn là người cuối cùng bước vào cổng ký túc xá, nên nhớ rất rõ phía sau cánh cổng có một cây gậy gỗ dựa vào đó mới đúng.

Nhưng bây giờ, chiếc gậy gỗ đã biến mất.

Sau khi bọn họ quay trở về, vẫn còn có người khác bước qua cánh cổng này.

Liên tưởng đến những vệt nước ngắt quãng trên mặt đất, Giang Thành lập tức đã có suy nghĩ, quỷ tất nhiên sẽ không buồn chán đến mức để di chuyển một cây gậy gỗ, cho nên là trong số bọn họ có người sau khi trở về ký túc xá, lại lẻn ra ngoài.

Hơn nữa Giang Thành cũng đại khái đoán được người này là ai rồi.

Là Vương Kỳ.

Mục đích lẻn ra khỏi ký túc xá của anh ta cũng giống như mục đích của mình vậy, đều là đến trung tâm hoạt động để xác nhận một chuyện.

Nếu như chuyện này một khi được xác nhận, vậy thì nó sẽ lật đổ tất cả suy nghĩ trước đây của bọn họ, có lẽ… trong trường đại học có tên là Giang Đàm này, hoàn toàn không có một ai mất tích hết.

Nghĩ đến đây, hắn liền tăng tốc độ, đồng thời cẩn thận tránh những vệt nước trên mặt đất.

Nhưng ngay lúc Giang Thành đang chú ý đến nơi mình đang đặt chân thì đột nhiên, một cánh cửa bên cạnh mở ra, trong phòng không có ánh sáng, thứ hiện ra chính là khuôn mặt của Thẩm Mộng Vân.

Nhưng đây không phải phòng của cô ta!

Hơi thở của Giang Thành như ngưng trệ.

“Anh Giang.” Thẩm Mộng Vân không vươn tay ra kéo hắn, dường như cũng lo lắng bị hiểu lầm, vì thế vội vàng nói: “Tôi là người, không phải thứ kia, anh đừng sợ.”

Trên mặt Giang Thành viết đầy chữ “Tôi rất sợ” “Tôi không tin”.

“Nếu cô là Thẩm Mộng Vân, tại sao không ở trong phòng của mình, chạy tới đây còn không bật đèn, là chán sống rồi hả?” Giang Thành ngậm chặt miệng, không hề nói chuyện, hoàn toàn chỉ dùng ánh mắt để giao tiếp.

Thẩm Mộng Vận nhỏ giọng giải thích rất nhiều, Giang Thành nghe một lúc, đại khái cũng hiểu, Thẩm Mộng Vận vốn dĩ đang yên ổn ở trong phòng, lại đột nhiên nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Lúc đầu còn không rõ ràng lắm, như thể ở cách rất xa.

Nhưng dần dần, thứ phát ra âm thanh nhỏ giọt càng ngày càng gần cô ta, lúc đầu hình như ở cuối hành lang, sau đó lại ở bên ngoài cửa phòng.

Cuối cùng… cuối cùng vậy mà lại có tiếng nước nhỏ giọt từ trong tủ quần áo trong phòng truyền ra.

Ba người bọn họ trước đây ở trung tâm hoạt động đã từng gặp phải chuyện như thế này nên Thẩm Mộng Vân biết rằng là quỷ đã tìm đến mình.

Cô cũng biết mình không thể dễ dàng rời khỏi phòng nên không ngừng tự an ủi mình, nói rằng đây đều là ảo giác thính giác, đều là giả, tuyệt đối không được tin.

Cho đến khi tiếng nước nhỏ giọt phát ra từ dưới gầm giường…

Chương 719: Cứu người

Thẩm Mộng Vân nói đến đây, cả người có chút hoảng hốt, cô ta run rẩy lấy điện thoại ra đưa cho Giang Thành, trên màn hình có một bức ảnh.

Trông có vẻ hơi hư ảo, chắc hẳn là đã chụp nó khi đang trong một tình huống rất căng thẳng.

Tổng thể tương đối tối, những thứ bên trong cũng rất bừa bộn, Giang Thành quan sát xong mới nhận ra Thẩm Mộng Vân sau khi nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt dưới gầm giường, không dám thò đầu xuống nhìn, cho nên đã đưa điện thoại xuống, chụp một bức ảnh dưới gầm giường.

Dưới gầm giường của Thẩm Mộng Vân bừa bộn hơn nhiều so với chiếc giường trong phòng của bọn họ, có những đống vỏ giấy vụn, những chồng sách, còn có một chiếc ghế bị lật ngược lại.

Nhưng trọng điểm lại nằm ở góc bên phải bức ảnh, nơi đó có một khe hở, đằng sau khe hở là một đôi mắt đỏ như máu, đang nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Cách màn hình, nhìn thấy cảnh này, mà Giang Thành cũng không khỏi toàn thân ớn lạnh.

“Tiếng nước không phải là ảo giác, cái thứ trước đó đuổi theo chúng ta, thật sự đã tiến vào rồi, đã vào phòng của tôi, trốn ngay dưới gầm giường tôi.” Giọng nói của Thẩm Mộng Vân run rẩy, Giang Thành có thể cảm nhận rõ sự kinh sợ của cô: “Hơn nữa anh nhìn thấy vị trí của đôi mắt đó chưa, con… con quỷ đó là đang nằm nghiêng dưới gầm giường của tôi, giống như tư thế tôi đang nằm trên giường vậy!”

Trong lúc căng thẳng, Thẩm Mộng Vân cuối cùng cũng nói ra chữ đó.

"Tôi thực sự không thể nhịn được nữa liền lao ra ngoài, nhưng con quỷ lại không đuổi theo, sau đó tôi nghe thấy tiếng bước chân ở hành lang."

"Là… là từ vị trí cầu thang."

"Tôi lo có lừa đảo, nên vội vàng tìm một căn phòng không khóa để trốn, sau đó qua khe cửa nhìn ra ngoài thì phát hiện là Vương Kỳ và Cao Diễn từ trên tầng đi xuống, động tác của hai người đó rất khẽ, rất cẩn thận."

"Nhưng khi bọn họ đi đến trước cửa phòng ban đầu của tôi, cửa đã mở ra, con quỷ đó… con quỷ đó lại cải trang thành dáng vẻ của tôi."

"Sau đó nói gì đó với bọn họ, sau đó thì cùng nhau rời đi, từ cổng của ký túc xá."

Lúc này, Thẩm Mộng Vân lộ ra vẻ mặt tiếc nuối: "Tôi ở khoảng cách quá xa, lại lo lắng gây ra tiếng động, đánh động quỷ, nên không nghe rõ bọn họ nói gì."

"Sau đó ta chờ cho bọn họ rời đi, vừa định ra ngoài, thì nhìn thấy anh đi xuống." Thẩm Mộng Vân hít sâu một hơi, nhìn Giang Thành.

Thực ra nói đến đây, Giang Thành đã tin một nửa, nếu như là quỷ thì không cần tốn nhiều lời như vậy, nhưng hắn vẫn cần chứng thực một chuyện.

Hắn chậm rãi lùi lại sau, vẫn nhìn chằm chằm vào Thẩm Mộng Vân, không nói một lời, chỉ đưa mắt ra hiệu về phía hành lang.

Thẩm Mộng Vân nhìn theo ánh mắt của Giang Thành, rất nhanh liền hiểu ý của hắn.

Đó là phòng trước đây của Thẩm Mộng Vân.

Phòng 107.

Giang Thành muốn cô đi vào, nêu như cô nói là quỷ ngụy trang thành mình rời đi rồi, vậy thì trong phòng 107 chắc hẳn là sẽ không có người, hơn nữa là an toàn.

Bất luận thế nào đi chăng nữa, cô ta cũng không có lý do gì để từ chối.

Trừ khi… cô ta mới là con quỷ đội lốt người.

"Được." Thẩm Mộng Vân lập tức đi về phía phòng 107, sau đó đưa tay đẩy cửa không chút do dự.

Có lẽ đang sẵn có chút tức giận, nên cú đẩy này phát ra tiếng ồn khá lớn.

Giang Thành cũng giật bắn cả mình.

Đèn trong phòng 107 vẫn sáng nhưng bên trong không có một ai.

"Anh Giang." Thẩm Mộng Vân quay người lại, nhìn hắn với đôi mắt hoe đỏ và nói: "Bây giờ anh có thể tin tưởng tôi được chưa?"

"Cô đang nói nhảm cái gì vậy, cô Thẩm, tôi vẫn luôn tin tưởng cô mà." Ánh mắt Giang Thành nhìn Thẩm Mộng Vân tràn đầy bao dung, còn mang theo một chút đau lòng không che giấu.

"Cô Thẩm, theo như lời cô nói, tôi nghĩ đám người Cao Ngôn Vương Kỳ sẽ gặp nguy hiểm rồi." Giang Thành sờ cằm, chuyển chủ đề một cách rất tự nhiên.

"Ừm." Thẩm Mộng Vân gật đầu: "Tôi nghĩ bọn họ nhất định là đã đến trung tâm hoạt động rồi, cô còn nhớ không, lần

trước con quỷ kia là bởi vì những thứ đó mới bám lấy chúng ta, tôi nghĩ những thứ đó nhất định rất quan trọng đối với nó."

Giang Thành lần này tới đó, cũng là vì mấy thứ đó.

"Không được, bọn Vương Kỳ và Cao Ngôn còn tưởng đó là tôi thật, tôi phải nói với bọn họ." Thẩm Mộng Vân nói xong lấy điện thoại di động ra.

Nhưng Giang Thành đã chặn lại: "Bình tĩnh đã, cô Thẩm, tòa ký túc xá này cũng có gì đó không ổn, chúng ta ra ngoài trước rồi hãy nói."

Sau khi rời khỏi ký túc xá một lúc, Thẩm Mộng Vân gửi một tin nhắn cho Vương Kỳ: "Đây là có ý gì?" Cô nhìn màn hình điện thoại, cau mày nói.

Giang Thành nghiêng người, phát hiện tin nhắn cô gửi cho Vương Kỳ có một dấu chấm than màu đỏ.

"Tin nhắn không thể gửi đi, xem ra bọn họ quả thực đang gặp rắc rối rồi." Giang Thành bình tĩnh nói: "Cô Thẩm, chúng ta nhanh chóng tới đó thôi, cứu người là quan trọng."

"Được."

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trung tâm hoạt động, lúc này bầu trời bên ngoài đã sáng hơn trước một chút, ước chừng khoảng một tiếng nữa trời sẽ sáng hoàn toàn.

Ban ngày vẫn chưa biến mất, chỉ là đang trở nên ngắn hơn.

Khi ánh sáng ban ngày hoàn toàn biến mất, vậy thì mặt đáng sợ ẩn giấu trong trường học Giang Đàm này sẽ hoàn toàn lộ diện, mà lúc đó bọn họ sẽ không còn bất kì cơ hội sống sót nào nữa.

"Trời sắp sáng rồi, anh Giang, chúng ta nhanh lên đi." Thẩm Mộng Vân luôn có ấn tượng tốt với Giang Thành, nhất

là khi nhìn thấy sự nhiệt tình cứu người của Giang Thành, cô tin tưởng từ tận đáy lòng rằng hắn là một người tốt.

Cửa chính của trung tâm hoạt động đang khép hờ, khóa cửa treo ở bên cạnh, xem ra Vương Kỳ, Cao Ngôn, còn có con quỷ kia, là đã hợp thành một nhóm đi vào trong rồi.

Thẩm Mộng Vân sau khi nhìn thấy, định đi tới.

"Chờ một chút." Giang Thành ngăn cô lại, suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta đi từ phía sau, qua cửa kính nhà vệ sinh nữ."

"Nhưng bọn họ đi đường chính mà." Thẩm Mộng Vân nghi hoặc nói.

"Chúng ta đi theo một hướng khác, để khiến bọn họ trở tay không kịp." Giang Thành vung nắm đấm lên, nghiêm nghị nói.

Nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến việc lợi dụng cơ hội trời ban để bọn họ cầm chân quỷ, mình thì đi đến nhà kho để tìm manh mối.

Chương 720: Cuốn sổ

Lặng lẽ đi vòng ra phía sau trung tâm hoạt động, Giang Thành nheo mắt nhìn vào bên trong khung cửa kính quen thuộc, sau khi xác nhận không có gì bất thường, mới quay đầu lại nhỏ giọng nói với Thẩm Mộng Vân: "Cô Thẩm, cô đừng sợ, tôi sẽ giúp cô canh gác phía sau."

Thẩm Mộng Vân nghe xong lời này, không khỏi ngây người ra trong chốc lát, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt đáng tin cậy của Giang Thành, vẫn làm như lời hắn nói.

Sau khi Thẩm Mộng Vân đi vào, Giang Thành lại trốn ở ngoài cửa sổ, bình tĩnh quan sát ba mươi giây, sau khi xác nhận thật sự không có mai phục trong nhà vệ sinh nữ, hắn mới cẩn thận trèo vào trong.

Sau khi đáp xuống đất, nhón chân đi đến bên cạnh Thẩm Mộng Vân, ghé sát vào tai cô, thổi vào tai nói: "Cô Thẩm, cô yên tâm đi." Hắn ngưng một chút, ánh mắt kiên định nói: "Có tôi ở đây."

"Chúng ta… chúng ta vẫn nên mau đi cứu người đi." Thẩm Mộng Vân hơi tránh khuôn mặt sáp tới của Giang Thành, có chút ngượng ngùng đáp.

"Cô Thẩm, thật tốt bụng."

Đã có kinh nghiệm từ lần trước, lần này tốc độ của hai người rất nhanh, vẫn đi men theo cầu thang cũ mà trước đó họ đã đi để lên tầng, xuyên qua một hành lang dài và hẹp, đi đến cửa nhà kho.

Cánh cửa gỗ đang khép hờ, tờ giấy trắng bị bọn họ xé ra trước đó, thời khắc này vẫn đang dán trên cửa, che đi vết dao bên trên.

Nhưng trên đoạn đường đi tới đây, cảm giác lạnh lùng bị theo dõi đã biến mất, xem ra Thẩm Mộng Vân nói đúng, con quỷ bám đuôi kia… đã tìm đến Vương Kỳ và Cao Ngôn rồi.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hai người thăm dò bước vào trong, hai chùm đèn pin chiếu sáng khắp nơi trong nhà kho, kể cả trên trần nhà cũng không bỏ qua.

"Anh Giang." Thẩm Mộng Vân dừng lại, đột nhiên nói: "Anh mau nhìn đằng kia!"

Nhìn theo hướng ngón tay của Thẩm Mộng Vân, bên dưới một chỗ ở giá sắt có một cái túi mở ra, bên cạnh túi có rải rác vài thứ đồ.

Ở vị trí bên cạnh giá sắt, còn đặt một chiếc ghế gỗ cũ.

Đi tới đó, phát hiện chính là chiếc túi mà bọn họ đã tìm thấy trước đó, bây giờ xem ra, là có người lại lấy chiếc túi từ trên phần đỉnh của giá sắt xuống.

Bởi vì không đủ cao, cho nên đã lấy một chiếc ghế để giẫm lên.

"Là Vương Kỳ Cao Ngôn bọn họ." Thẩm Mộng Vân trầm giọng nói, chuyện này cũng không khó đoán.

"Xem ra bọn họ đã gặp phải phiền toái." Giang Thành nhìn giày cùng với áo khoác blouse trắng vứt trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn bóng tối bốn phía, giọng nói cũng trở nên cảnh giác hơn: "Nếu không bọn họ nhất định sẽ thu dọn đồ đạc xong mới rời đi, tuyệt đối không phải là như thế này.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?" Thẩm Mộng Vân hỏi.

Do dự một lát, Giang Thành dùng một giọng cực kì khó xử nói: "Trên đường tới đây không gặp phải bọn họ, cũng không nghe thấy có tiếng động nào, chỉ sợ cũng giống như lần trước, bọn họ bị mắc kẹt rồi, bây giờ chúng ta đi tìm, không những không tìm được bọn họ, mà còn sẽ khiến cô Thẩm rơi vào nguy hiểm."

Vừa nói, Giang Thành vừa ngồi xổm xuống, bắt đầu xem xét đồ vật trên mặt đất một cách rất tự nhiên: "Tìm manh mối trước đã, nói không chừng có thể phá vỡ việc bị quỷ đưa này."

Thẩm Mộng Vân quay đầu nhìn về phía cánh cửa tối tăm, chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể cầu nguyện cho bọn họ sẽ không sao.

Giang Thành rất nhanh đã tìm được đôi giày chạy bộ, nhặt nó lên, xem xét size giày, ánh mắt hắn chợt khựng lại, quả nhiên, là cỡ 38, hắn nhớ không sai.

Theo suy đoán trước đó, đôi giày chạy bộ này thuộc về Tiểu Lâm đã mất tích.

Cũng chính là thi thể bọn họ tìm thấy vào sáng sớm.

Giang Thành chậm rãi đứng dậy, trong mắt nặng trĩu mang theo một chút quái dị, toàn bộ khí chất trên người cũng thay đổi, Thẩm Mộng Vân ở bên cạnh có thể rõ ràng cảm nhận thấy.

"Có chuyện gì vậy, anh Giang?" Thẩm Mộng Vận nhỏ giọng hỏi: "Đôi giày này có vấn đề gì sao?"

Suy nghĩ một lúc, câu nói đầu tiên của Giang Thành khiến Thẩm Mộng Vân sửng sốt: "Đôi giày này hoàn toàn không phải là của Tiểu Lâm."

Giang Thành ngẩng đầu lên, ánh măt hướng về vị trí trong cùng của nhà kho: "Bây giờ tôi đã hiểu tại sao toàn bộ trường đại học Giang Đàm, ngoại trừ Viên Tiểu Di ra, không một ai

biết hoặc thậm chí nghe nói đến những nữ sinh đã mất tích rồi, bởi vì bọn họ hoàn toàn không có tồn tại.”

“Cô hãy nhìn kỹ size của đôi giày này đi.” Giang Thành đưa đôi giày cho Thẩm Mộng Vân.

“Cỡ 38.” Trạng thái của Thẩm Mộng Vân có chút hoảng hốt, cỡ giày này rất thường thấy ở con gái, cô cảm thấy nó không có gì đặc biệt.

“Cô còn nhớ dáng vẻ của Tiểu Lâm không?” Giang Thành tiếp tục nói: “Khi nhìn thấy thi thể của cô ấy, tôi đã cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, sau đó mới chú ý đến, chiều cao của cô ấy cao hơn một cô gái bình thường rất nhiều.”

“Cảm giác đầu tiên của tôi chính là dựa trên chiều cao và vóc dáng của cô ấy, không giống như là chủ nhân của đôi giày chạy bộ cỡ 38 được tìm thấy trong nhà kho.”

“Quả nhiên, tôi đã kiểm tra đôi giày chạy bộ mà thi thể đó mang, là cỡ 40.”

“Đôi giày chạy bộ cỡ 38 này hẳn là của một cô gái có vóc dáng tương đối nhỏ nhắn.” Lúc này, Giang Thành nhìn Thẩm Mộng Vân, dường như đang ra hiệu cho cô thứ gì.

Thẩm Mộng Vân sắc mặt thay đổi, buột miệng nói: “Là… Viên Tiêu Di!”

“Ừm.” Giang Thành thở ra: “Tôi nghĩ hẳn là vậy.”

“Nhưng… nhưng chúng ta quả thực đã tìm thấy thi thể của Tiểu Lâm và Tiểu Đình bọn họ, anh Giang, anh cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi mà.” Thẩm Mộng Vân trưng cầu nói.

“Đúng là tôi đã nhìn thấy, nhưng đó đều là trong câu chuyện kinh dị, chờ đến khi thế giới của câu chuyện kinh dị biến mất, quay trở lại thế giới hiện thực, thi thể của bọn họ lại

đều đã biến mất.” Giang Thành trả lời rất trôi chảy, xem ra sớm đã đoán ra được sự liên quan bên trong này.

Thẩm Mộng Vân bị choáng ngợp bởi quá nhiều thông tin tràn vào cùng một lúc, đầu óc cũng trở nên rất hỗn loạn.

Tiềm thức mách bảo cô, người đàn ông này nói là đúng, nhưng nhất thời không nghĩ ra, điều này khiến cô có chút bực bội.

“Cho nên… đám người Vương Kỳ Cao Ngôn tới đây, cũng là để xác minh chuyện này?” Thẩm Mộng Vân truy hỏi.

“Vương Kỳ thì phải, anh ấy cũng kiểm tra giày của Tiểu Lâm, tôi nghĩ anh ấy cũng đã nhận ra vấn đề trong này.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Về phần Cao Ngôn… cô không cần đánh giá quá cao anh ấy.”

“Tôi nghĩ Vương Kỳ tìm anh ấy đi cùng, chẳng qua chỉ để thêm một phần bảo hiểm cho bản thân.”

Thẩm Mộng Vân không phải người mới, đương nhiên có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Giang Thành, hơn nữa cô cũng tin rằng Vương Kỳ hoàn toàn có thể làm được loại chuyện này.

“Đây là…” Thẩm Mộng Vân đột nhiên nhận thấy khóe mắt mình có thứ gì đó phản chiếu ánh sáng, tuy chỉ là một chút nhưng cô vẫn đã bắt được.

Nhanh chóng bước đến bên cạn chiếc ghế, sau khi dịch nó ra, phát hiện bên dưới là một chiếc điện thoại di động.

Nó màu đen, cảm giác nhám nhám, vỏ điện thoại và màn hình đều đã bị vỡ.

“Đây là điện thoại di động của Cao Ngôn.” Thẩm Mộng Vân vừa liếc mắt đã nhận ra.

“Xem ra khi bọn họ đang kiểm tra những thứ này, đã gặp phải tình huống khẩn cấp.” Giang Thành nói.

Thẩm Mộng Vân gật đầu, thật ra cô cũng hiểu Giang Thành đã nói rất hàm súc rồi, nhìn chiếc điện thoại di động này, Cao Ngôn e là lành ít dữ nhiều rồi.

“Hửm?” Giang Thành cúi đầu đi tới đi lui, tựa như đang tìm kiếm thứ gì.

Thẩm Mộng Vân cau mày hỏi: “Anh đang tìm gì vậy?”

Giang Thành dừng bước: “Cuốn sổ ghi chép kia biến mất rồi.”

Năm món đồ tương ứng với năm cô gái mất tích, nhưng vào lúc này, giày chạy bộ, áo khoác blouse trắng và kính bơi đều còn, chỉ duy thiếu mất cuốn sổ kia.

“Có khi nào… là Vương Kỳ bọn họ đã cầm đi rồi?” Trong lòng Thẩm Mộng Vân đột nhiên có một loại dự cảm, có lẽ việc bọn người Cao Ngôn bị tấn công, là có liên quan đến cuốn sổ này.

Chương 721: Đàn chị

"Có khả năng."

"Anh Giang." Thẩm Mộng Vân nhìn sang hắn, như thể vẫn đang đau đầu với chuyện vừa xảy ra: "Theo ý kiến của anh, những nữ sinh mất tích đó rốt cuộc là chuyện gì?"

"Ý của tôi là… thân phận của bọn họ." Như thể nghi ngờ về lời nói của mình, Thẩm Mộng Vân nói thêm.

Dựa vào những gì Giang Thành vừa nói, Thẩm Mộng Vân cũng nhận ra, những nữ sinh này e rằng không chỉ là mất tích đơn giản như vậy, bọn họ có thể trốn vào trong những câu chuyện kinh dị tương ứng, để tránh bị quỷ truy sát.

Nhìn từ điểm này, bọn họ chắc cũng phải là thứ gì đó tương tự như quỷ quái trong câu chuyện kinh dị, hoặc những thứ phái sinh thêm từ một câu chuyện kinh dị nào đó.

Tóm lại có một điểm cô đồng ý với Giang Thành, đó chính là những nữ sinh mất tích này chắc chắn không phải là con người.

Ít nhất không phải theo định nghĩa "con người" trong phạm vi nhận thức của bọn họ.

Nhưng lần này cô không nhận được câu trả lời, Giang Thành do dự một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cửa, đơn giản nói một câu: "Đi trước đã, ở đây không an toàn."

Hai người rời khỏi cửa.

Toàn bộ cuộc hành trình diễn ra suôn sẻ, cho đến khi hoàn toàn trèo ra khỏi cửa sổ nhà vệ sinh nữ, trái tim đang treo lên của Thẩm Mộng Vân cuối cùng mới đặt xuống.

Nhưng khi cô đang định tiếp tục cuộc trò chuyện trước đó thì đột nhiên, một bóng người từ phía sau thân cây cách đó không xa xẹt qua.

Cái bóng chỉ nhìn bọn họ, cũng không nói gì, như thể đang xác nhận thân phận của bọn họ.

"Vương Kỳ." Thẩm Mộng Vân nhận ra cái bóng.

Ước chừng nửa phút sau, hai bên đều đã xác nhận xong thân phận của nhau, chờ sau khi Vương Kỳ đến gần, Thẩm Mộng Vân mới chú ý tới, trông người đàn ông này thực sự rất nhếch nhác.

Quần áo bị trầy xước vài chỗ, trên người có vài vết màu trắng, giống như bụi trắng bay trên tường.

Có điều khuôn mặt của Vương Kỳ vẫn là vẻ mặt như cũ, dường như không hề để ý, anh ta vỗ vỗ quần áo, vừa nhìn chằm chằm Giang Thành, cười toe toét nói: "Anh Giang, quả nhiên là anh cũng tới."

"Cuốn sổ đâu?" Giang Thành hất cằm lên, cũng không nói lời thừa thãi.

Sau khi nghe thấy hai chữ "cuốn sổ", biểu cảm trên mặt Vương Kỳ cuối cùng cũng thay đổi, như thể đang nhớ lại cảnh tượng cách đây không lâu, anh ta nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt, nói với giọng điệu kỳ lạ: "Nếu như cuốn sổ nằm trong tay tôi, hai người cảm thấy vẫn còn có cơ hội nhìn thấy tôi sao?"

Thẩm Mộng Vân thấy chỉ có một mình Vương Kỳ xuất hiện, trong lòng bất an hỏi: "Cao Ngôn đâu?"

"Con quỷ đó ngụy trang thành dáng vẻ của cô, cô Thẩm, sau đó tấn công chúng tôi trong nhà kho. Tôi và Cao Ngôn đã bị tách nhau ra khi bỏ chạy. Trước khi bị lạc nhau, tôi đã thấy Cao Ngôn lén nhét cuốn sổ đó vào trong áo." Khi nói đến đây,

Vương Kỳ nhìn Thẩm Mộng Vân với ánh mắt kỳ quái, giọng điệu cũng khác thường.

Thẩm Mộng Vân đương nhiên hiểu, Vương Kỳ là đang hoài nghi, bọn họ rõ ràng là đón mình từ phòng 107 của ký túc xá, dọc đường đi cũng chưa từng tách ra, làm sao mà lại có quỷ trà trộn vào?

Giang Thành lên tiếng giải thích chuyện này thay cho Thẩm Mộng Vân.

Còn việc Vương Kỳ có tin hay không thì đó là việc của anh ta.

Sau tất cả những xáo trộn này, bầu trời dần dần sáng hơn, một giây trước vẫn còn tờ mờ, nhưng giây tiếp theo, giống như mây đen đã tan đi, ánh nắng ngay lập tức chiếu xuống.

Ngay sau khi trời sáng hẳn, nhiều âm thanh khác nhau bắt đầu phát ra từ xung quanh.

Có tiếng còi xe vang lên từ rất xa, tiếng "lẻng xẻng" từ tòa nhà ký túc xá sinh viên cách đó không xa.

Tóm lại, sự im lặng bị phá vỡ, toàn bộ đại học Giang Đàm đều đã "tỉnh giấc".

Cảnh tượng này cũng khiến bọ họ lĩnh giáo được sự kỳ quái của nơi đây ở mức độ sâu hơn.

Sợ rằng cứ ngây ngốc đứng ở đây, sẽ gây ra phiền phức, cả nhóm đành phải quay về ký túc xá trước, tên mập và Hòe Dật vẫn ngoan ngoãn đợi trong phòng.

Sau khi ra ngoài, thấy chỉ còn lại ba người Giang Thành, Vương Kỳ và Thẩm Mộng Vân, sắc mặt của hai người đều có chút mất tự nhiên.

Bọn họ biết rằng Cao Ngôn sợ là lạnh người rồi.

Trên đường đi, Giang Thành nói ngắn gọn về chuyện xảy ra cách đây không lâu cho bọn họ, khi nghe thấy thi thể nữ được tìm thấy ở sân thao trường bỏ hoang không khớp với giày chạy bộ trong nhà kho, sắc mặt Hòe Dật hơi thay đổi, nhanh chóng phản ứng lại nói: "Vậy nên những nữ sinh đó đều không phải là sinh viên ở đây, điều này cũng giải thích cho việc tại sao không ai trong trường biết đến bọn họ."

"Ừm." Giang Thành gật đầu, sau đó nói: "Đêm hôm đó, trong nhà kho nhất định đã xảy ra một chuyện rất đặc biệt."

"Có người đã chém vỡ gương, rất giống như đang chấm dứt một loại nghi thức nào đó." Hòe Dật sờ sờ cằm, nghiêng đầu nhìn Giang Thành rồi nói tiếp.

"Là… Viên Tiêu Di?" Thẩm Mộng Vân theo thói quen nhìn Giang Thành: "Chém vỡ gương có khi nào là cô ta không?"

"Có liên quan đến cô ta, nhưng tôi cảm thấy không chỉ có một mình cô ta, dọn dẹp hiện trường, vận chuyện những vật nặng dùng để che đậy, khối lượng công việc này chỉ dựa vào một mình cô ta thì không thể làm được." Giang Thành trả lời.

"Điểm này rất dễ giải thích, người chủ trì nghi thức là Viên Tiêu Di, còn dọn dẹp hiện trường, thì lại có người khác ." Vương Kỳ thản nhiên nói.

Anh ta dường như đã quên mất cách đây không lâu trông mình đã nhếch nhác đến như thế nào.

"Anh nói đúng." Giang Thành không quan tâm đến thái độ của anh ta, hắn chỉ quan tâm đến chân tướng.

Sáng nay Viên Tiêu Di có tiết học, cho nên bọn họ hẹn nhau muộn một chút sẽ gặp nhau trong khu rừng nhỏ, có lẽ sẽ mang đến tình báo mới cho bọn họ.

Hiện tại manh mối tương đối rải rác, có tiếp tục thảo luận cũng không có tiến triển gì đáng kể, mọi người đều cứ bình tĩnh lại trước.

“Chúng ta đi ăn trước đi.” Tên mập yếu ớt đề nghị.

Cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng phải ăn cơm, hơn nữa ngoài nhiệm vụ ra thì chất lượng đồ ăn ở Đại học Giang Đàm vẫn rất tốt.

Bữa sáng còn chưa ăn xong, Giang Thành đã nhận được điện thoại của giáo sư Ngô.

Sau khi Giang Thành trả lời điện thoại, còn chưa kịp nói mấy câu, tên mập ngồi đối diện đang bóc trứng đã nhận thấy vẻ mặt của bác sĩ có chút thay đổi.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Giang Thành nhìn mọi người rồi đột nhiên nói: “Tìm được Cao Ngôn rồi.”

“Tìm được rồi?” Ánh mắt của Thẩm Mộng Vân chợt khựng lại, tiếp sau đó một loại dự cảm không lành ập đến, trong tiềm thức của cô, Cao Ngôn sợ rằng đã chết cực kỳ khó coi rồi.

Giang Thành đứng dậy đáp: “Đi thôi, anh ta đang ở trong phòng y tế của trường học.”

“Chưa chết?” Hòe Dật kinh ngạc nói, hiển nhiên là cũng đang nghĩ như Thẩm Mộng Vân.

“Hiện tại chưa chết.”

Khi bọn họ vừa bước vào hành lang, con chưa kịp tìm xem phòng y tế của trường nằm ở phòng nào thì đã nghe thấy tiếng cãi vã từ xa.

Đi theo chỗ phát ra tiếng ồn, phát hiện cửa phòng y tế đóng kín, qua cửa kính trên cửa có thể nhìn thấy Cao Ngôn đang nằm trên giường, đắp chăn màu trắng, đầu quấn băng trông như một cái bánh trưng, đang truyền nước.

Hai người mặc đồng phục bảo vệ đứng đối diện anh ta, đang tranh cãi với anh ta, tính khí của cả hai nhóm người hình như đều đang rất xấu.

"Mọi người là…" Giang Thành đang nghe thì đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói, quay đầu nhìn lại, là một cô gái mặc áo khoác blouse trắng.

Cô gái còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng ngoài 20 tuổi, trên khuôn mặt vẫn còn nét trẻ trung chưa hề phai nhạt, đang nhìn bọn họ với vẻ mặt khó hiểu, hình như là bác sĩ của trường học.

"Xin chào, đàn chị." Giang Thành lên tiếng, Đại học Giang Đàm có học viện Y riêng, mà cô gái này lại còn trẻ như vậy, nên khả năng cao là sinh viên thực tập của học viện Y.

Chương 722: Tin đồn

“Chúng em là bạn học của Cao Ngôn, anh ấy đã xảy ra chuyện gì vậy?” Giang Thành hỏi mà không cho cô gái có thời gian phản ứng.

Nghe Giang Thành nói như vậy, cô gái hơi do dự một chút, ánh mắt quét qua mấy người, hỏi: “Mọi người ai là Giang Thành?”

Phản ứng đầu tiên của Giang Thành là Cao Ngôn trước sự tra hỏi của nhân viên bảo vệ, đã đổ mọi tội lỗi lên người mình, vì vậy hắn hỏi ngược lại mà không thay đổi sắc mặt: “Đàn chị, chị tìm cậu ấy làm gì vậy?”

Cô gái trông còn trẻ như vậy, có lẽ cũng không suy nghĩ quá nhiều, thản nhiên nói: “Là giáo sư Ngô bảo tôi đi tìm cậu ấy, sao vậy, cậu ấy không tới sao?”

Vừa nghe nói đến giáo sư Ngô, trong lòng Giang Thành liền cảm thấy tự tin, lập tức có biểu cảm như gặp lại bạn cũ ở nơi xa lạ: “Đàn chị, em chính là người mà chị đang tìm đây.”

“Cậu là Giang Thành?” Cô gái có hơi bất ngờ.

Giang Thành lấy ra thẻ làm việc do giáo sư Ngô đưa cho, đưa đến trước mặt cô gái, trên đó còn có ảnh của hắn: “Đảm bảo là hàng thật.”

“Đừng ngây ngốc đứng ở đây nữa, cậu…” Cô gái liếc nhìn đám người phía sau Giang Thành, chợt đổi lời: “Các cậu… Các cậu đều đi theo tôi.”

Đi theo cô gái đến một văn phòng làm việc, bên trong không lớn, chỉ có hai chiếc bàn làm việc và một giá sách lớn

dựa vào tường, chất đầy những cuốn sổ tay màu xanh lam.

Cách bố trí có phần giống với phòng làm việc của Giang Thành, bìa tài liệu màu xanh lam trên giá sách chắc hẳn đều là các loại tài liệu như hồ sơ bệnh án.

“Chuyện của Cao Ngôn, các cậu có tham gia vào không?” Tốc độ nói của cô gái rất nhanh, bày ra bộ dạng chuyện rất dài chỉ nói tóm gọn.

“Chuyện gì vậy?” Giang Thành nói với vẻ vô tội hiện rõ trên khuôn mặt.

Nhìn thấy cảnh này, cô gái mới như thở phào nhẹ nhõm, xua xua tay nói: “Tóm lại là các cậu hãy nhớ kỹ, nếu có người từ phòng bảo vệ trường học tới hỏi, có đánh chết các cậu cũng không được nói là biết sự tình là được.”

Giang Thành mím môi, nhỏ giọng nói: “Đàn chị, chị đang nói cái gì vậy? chị làm em sợ rồi đấy…”

Tên mập hít một hơi thật sâu, biết rằng chứng nghiện phim truyền hình của Giang Thành lại quay trở lại rồi.

“Vừa rồi, có nhân viên phát hiện cửa của nhà kho trên tầng bốn của trung tâm hoạt động đã bị mở ra, qua cửa phát hiện có một người đang nằm bên trong, liền báo cho phòng bảo vệ trường học.” Cô gái hơi dừng lại , rồi nói tiếp: “Lúc mới được đưa ra ngoài, người đó vẫn còn hôn mê, chỉ mới tỉnh lại cách đây không lâu.”

“Chỉ có thế thôi à, có lẽ anh ấy vô tình nên bị ngã thôi.” Giang Thành nói: “Đàn chị, có thể chị không biết, chúng em mới chuyển tới đây không lâu, còn chưa quen với mọi nơi.”

Không ngờ, Giang Thành vừa dứt lời, ánh mắt cô gái liền thay đổi, hơi thở trở nên gấp gáp: “Vị trí của nhà kho rất xa, anh ta là một sinh viên mới, sao có thể trùng hợp tìm được như

vậy, cửa còn đã bị khóa, anh ta đã mở ra như thế nào, lại còn tình cờ ngất xỉu ở bên trong?"

Giang Thành nhạy bén nhận thấy tâm trạng thất thường của cô gái, phần nhiều là sợ hãi, chứ không phải tức giận.

Nỗi sợ hãi của cô có liên quan đến nhà kho đó.

"Chắc chắn là anh ta đã nghe thấy một số tin đồn về nhà kho đó, trong lòng tò mò, muốn đến tìm hiểu, may mà lần này đã phát hiện ra kịp thời." Sắc mặt của cô gái trông rất khó coi.

Xét từ biểu hiện của cô, chuyện như thế này e rằng không phải là lần đầu tiên xảy ra, hơn nữa hậu quả của mỗi lần xảy ra đều không tốt lắm.

"Đàn chị." Giọng nói của Giang Thành khiến người ta cảm thấy thương cảm, yếu ớt hỏi: "Nhà kho đó… có điểm gì kỳ quái sao? Hình như chị không thích nhắc tới nó."

"Cậu đừng có hỏi nữa, nói tóm lại về sau mấy người hãy tránh xa nơi đó ra là được." Cô gái lắc đầu, dường như không muốn nói thêm nữa.

Giang Thành ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn tên mập và Hòe Dật.

Tên mập lập tức hiểu ra, đứng thẳng lên, làm ra vẻ khinh thường nói: "Đều nói là trong nhà kho đó có kỳ quái, tôi thấy đều là tin đồn, lần trước tôi đi ngang qua, còn nhìn thấy trên cửa có dán giấy viết đang nghỉ ngơi, đừng làm phiền, bên trong còn có người ở mà."

"Ai nói không phải chứ?" Hòe Dật tiếp tục nói: "Nghe nói bên trong là phòng nghỉ của giáo viên thể dục, những chuyện vớ vẩn đó là do người trong trường bịa ra. Ngày nào đẹp trời, anh em chúng ta sẽ đi livestream hay gì đó, cũng coi như là bác bỏ tin đồn ".

“Các cậu… sao các cậu lại không nghe lời khuyên nhủ thế nhỉ?” Cô gái trông có vẻ tâm tình không tốt lắm, nghe thấy hai người nói như vậy, bỗng nhiên trở nên tức giận: “Tôi hoàn toàn là có ý tốt thôi, nếu như không phải nể mặt giáo sư Ngô, tôi đã không thèm quan tâm đến các cậu rồi, nơi đó tà môn như thế nào cả trường này đều biết, trong khoảng thời gian này đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi các cậu có biết không hả?

“Không thể nào, tà môn mà lại có giáo viên thể dục ở trong đó sao?” Tên mập giương cái mặt to lên nói: “Em không tin.”

Cô gái đang tức nổ đom đóm mắt, lập tức nói: “Cậu thì biết cái gì, cậu nghĩ là những giáo viên thể dục đó tình nguyện viên chắc? Đó là bởi vì tin đồn ngày càng lan rộng. Để bác bỏ tin đồn, lãnh đạo cấp cao của trường học mới tổ chức các giáo viên nam của học viện giáo dục thể chất đến sống trong đó. Lúc đầu, những giáo viên đó cũng không ai coi trọng chuyện này, còn trò chuyện đánh bài ở bên trong, nhưng mà ai ngờ…”

Nói đến đây, cô gái lập tức ngưng lại, dường như nhận ra mình đã nói quá nhiều, nhưng lồng ngực lại phập phồng dữ dội, dường như vẫn còn đang tức giận.

“Đàn chị, chắc là chị có mối quan hệ rất tốt với giáo sư Ngô đúng không, chúng em cũng là sinh viên của giáo sư Ngô.” Giang Thành dùng giọng khẩn cầu hỏi: “Chị có thể nói cho chúng em biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì được không, cũng coi như là để hai tên kia bỏ cuộc đi.” Hắn chỉ vào Hòe Dật và tên mập nói.

Dường như nhớ lại sự giúp đỡ của giáo sư Ngô đã dành cho mình, cộng với vẻ mặt khiến người ta không thể ghét bỏ của Giang Thành, cô gái cuối cùng cũng dao động, vẫy tay với Giang Thành, ra hiệu cho mọi người cùng ngồi xuống.

Giang Thành chạy đến cây lọc nước, lấy cho cô một cốc nước ấm, sau khi cô gái nhận lấy cũng không uống, mà chỉ lấy

tay che lại, như thể đang hấp thụ hơi ấm từ nước.

Một lúc lâu sau, mới nghiêm túc nói: "Chắc chắn là các cậu đã nghe qua một số tin đồn về nơi đó rồi, nhưng tôi có thể chịu trách nhiệm nói với các cậu rằng, những tin đồn đó không phải đều là vô căn cứ."

"Trong căn nhà kho đó quả thực có cổ quái." Cô gái ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Giang Thành nói: "Nơi đó rất tà môn, đã có tận mấy sinh viên và giáo viên xảy ra chuyện ở đó rồi, người biết rõ tình hình nơi đó đều đường tránh nơi đó ra."

"Đã từng có lần một sinh viên đi ngang qua vào ban đêm, bị lạc trên tầng bốn của trung tâm hoạt động, đi suốt một đêm cũng không thể ra ngoài, điện thoại cũng không gọi được, kết quả là cho đến khi trời sáng, mới phát hiện ra mình bị nhốt trong nhà kho."

"Còn có một giáo viên tổ chức sự kiện, bởi vì về muộn, khoảng 11 giờ đêm rồi, phòng bảo vệ nhà trường lại nhận được cuộc gọi từ giáo viên, là một giáo viên nam, dáng người cao lớn, cậu không thể tưởng tượng ra được đâu, khóc lóc không ra làm sao, cứ luôn miệng nói rằng mình đã gặp quỷ." Cô gái hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra: "Người cuối cùng được tìm thấy ở cửa nhà kho, đến đứng cũng không vững, người ta phải khiêng đi, quần cũng ướt hết, ngày hôm sau xin nghỉ việc luôn."

"Chuyện tương tự đã xảy ra mấy lần rồi, lúc đầu mọi người cũng như các cậu vậy, đều cho rằng là trùng hợp thôi, để xóa bỏ tin đồn, nhà trường đã đặc biệt tìm một vài nam giáo viên cường tráng của viện giáo dục thể chất đến ở trong đó, nhưng… nhưng không ai ngờ…"

Chương 723: Lương y nhân từ

Nhận thấy cô gái khá căng thẳng, Giang Thành chủ động vươn tay ra, dùng đầu ngón tay chạm vào mu bàn tay của cô gái, đồng thời dùng ánh mắt khích lệ nhìn vào mắt cô, xúc động nói: "Đàn chị, em thật sự không ngờ chị lại dũng cảm đến vậy, lương y nhân từ, chị nói có phải không?"

Tên mập chú ý đến khuôn mặt căng thẳng của cô gái đang dần giãn ra, mím môi nói: "Giáo viên thể dục sống trong đó rất nhanh đã nhận ra có gì đó không ổn, lúc đầu toàn thân lạnh ngắt, là kiểu lạnh đến mức bật máy sưởi và mặc quần áo dày đều không có tác dụng."

"Có người kể lại rằng, giống như… giống như có người thổi khí sau gáy vậy." Đôi mắt của cô gái run rẩy, nhấn mạnh nói: "Thổi không khí rất lạnh."

"Sau khi đi ngủ, quần áo treo ở một bên sẽ không hiểu sao bị ướt, còn không ngừng nhỏ giọt nước, giống như vừa mới giặt."

"Lúc đó có ba giáo viên nam sống trong đó, chẳng bao lâu thì một người ngã bệnh, sau đó lại có một người khác bị hộp rơi từ kệ sắt xuống trúng đầu khi đang di chuyển đồ đạc, cuối cùng, chỉ còn lại một giáo viên nam cô gắng bám trụ."

Lúc này, cô gái thấp giọng giải thích: "Thật ra lúc này có người đã nhận ra có điều gì đó không ổn rồi, nhưng nhà trường vẫn kiên quyết bảo anh ấy ở lại, dù sao thì chuyện này cũng

gây ra ồn áo rất lớn, nếu như kết thúc vội vàng như vậy, chẳng phải là tự tát vào mặt sao?"

"Vì để xoa dịu giáo viên nam còn lại, nhà trường hứa hẹn chỉ cần anh ấy kiên trì thêm ba ngày nữa, chỉ ba ngày thôi, thì sẽ kí hợp đồng chính thức với anh ấy."

"Người giáo viên nam đó mới đến không lâu, còn đang trong thời gian thực tập." Cô gái thở dài nói.

Từ giọng điệu và biểu cảm của cô gái, mọi người đều có thể lờ mờ đoán được kết quả của giáo viên nam này e là không được tốt lắm rồi.

"Sau đó thì sao?" Giang Thành nhẹ giọng hỏi, theo những bộ phim kinh dị thông thường, chắc chắn là đêm cuối cùng đã xảy ra chuyện, điểm này thì Giang Thành đã đoán trước được.

Mong là anh ta vẫn còn sống…

Trong lòng Giang Thành có rất nhiều nghi hoặc không ai có thể giải đáp.

Cô gái lắc lắc đầu, giọng mệt mỏi nói: "Chính xác chuyện gì đã xảy ra đêm đó, không ai biết, tóm lại, khi ban bảo vệ khuôn viên trường tìm thấy anh ấy vào ngày hôm sau, thì anh ấy đã bị suy sụp rồi, các cậu không thể tưởng tượng được đâu, đường đường một người đàn ông trưởng thành, vậy mà lại cuộn tròn mình lại, nhét trong… nhét trong hộp các tông."

"Hộp các tông nằm ở một góc rất khuất của nhà kho, nếu như không phải là tìm thấy điện thoại di động của anh ấy ở gần đó, người của phòng bảo vệ còn tưởng rằng anh ấy đã bỏ trốn rồi."

"Sau đó khi kéo anh ấy ra ngoài, anh ấy đã liều mình chống cự, không chịu đi ra, trong mắt đều là tia máu đỏ ngầu, còn hét lên là "đừng chạm vào tôi, nó ở đây, nó đang ở đây nhìn tôi gì đó."

“Người ở phòng bảo vệ không dám hành động liều lĩnh, sợ lại làm anh ấy kích động hơn, có người đưa cho anh ấy một chai nước, bảo anh ấy uống chút nước để bình tĩnh lại. Nhưng không ngờ vừa nhìn thấy nước, anh ấy sợ đến mức bật ra khỏi hộp các tông”.

“Thực sự là bật ra ngoài đấy, khiến người của phòng bảo vệ cũng ngơ ngác, rồi sau đó lao ra như bị điên, dọc đường đã xô ngã tận mấy người, kết quả là có một người trong số đó đã vô tình lăn xuống cầu thang ở hành lang, bị gãy một chân.”

Cô gái nói đến đây thì thở dài một cái, dùng ánh mắt bây giờ thì các cậu đã hiểu chưa nhìn mấy người Giang Thành, thấp giọng nói: “Sau này trường học đã phải lợi dụng rất nhiều mối quan hệ, tốn rất nhiều tiền mới giải quyết được yên ổn chuyện này.”

“Đương nhiên, thông tin bị phong tỏa rất tốt, những chuyện này phần lớn sinh viên và giáo viên thông thường đều không biết, tôi cũng bởi vì công việc mới biết được một chút.” Cô gái giải thích.

“Đàn chị.” Giang Thành mím môi, nhìn cô với ánh mắt đầy áy náy nói: “Thật xin lỗi, chúng em đã hiểu lầm chị rồi.”

Cô gái lại thở dài, không nói gì thêm nữa.

“Nhưng đàn chị này, em vẫn còn có một việc chưa nghĩ ra?” Giang Thành do dự một chút, rồi hỏi: “Nếu như nhà kho đó có vấn đề, tại sao không phong tỏa nó lại, hoặc ít nhất là cũng phải ngừng sử dụng mới đúng chứ?”

“Câu hỏi của cậu, tôi cũng đã từng hỏi rồi, nhưng một vị giáo sư già của trường đã từng nói với tôi rằng, cánh cửa đó hoàn toàn không thể khóa được. Ngoài ra, chỉ cần ban đêm không đến gần nhà kho đó, thì sẽ không có việc gì, ban ngày

cho dù có vào trong nhà kho, cũng sẽ không có cảm giác lạnh lẽo.”

Cô gái ngập ngừng, rồi nói tiếp: “Kết quả đúng như những gì thầy ấy nói, trước sự việc của Cao Ngôn, đã rất lâu không có chuyện gì xảy ra rồi.”

Sau khi nghe xong những lời của cô gái, đám người dường như chìm vào suy nghĩ.

Từ việc cô gái nhắc đến bộ quần áo ướt không thể giải thích được, cùng với nỗi sợ nước của người giáo viên nam, đều khiến bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ đến con quỷ bám đuôi kia.

Những nơi nó đi qua đều sẽ để lại vệt nước.

Trong đó người xúc động nhất trong số bọn họ, chính là Thẩm Mộng Vân, trong đầu cô không ngừng vang vọng câu nói của người giáo viên đó: Nó ở đây, nó đang ở đây nhìn tôi!

Cô cũng đã từng trải qua chuyện tương tự, lần đầu tiên khi đi vào nhà kho, đã có một bóng người núp sau khung sắt, lạnh lùng nhìn cô.

Xem ra đây chính là con quỷ bám đuôi, không thể sai rồi.

Giang Thành đợi đến khi tâm tình của cô gái bình tĩnh lại, đang định hỏi một số chuyện khác thì cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ bước vào.

Mọi người lập tức nhận ra người này chính là một trong hai người đã tranh cãi với Cao Ngôn ở trong phòng y tế.

“Bác sĩ Lưu, bọn họ là…” Người đàn ông nhìn cô gái ngồi đối diện Giang Thành và hỏi.

Cô gái đứng dậy, đầu tiên nhìn Giang Thành một cái, sau đó mới nhìn người đàn ông, bình tĩnh nói: “Bọn họ là bạn học của Cao Ngôn, đến đây thăm cậu ấy.”

Nghe thấy những người này quen biết với Cao Ngôn, vẻ mặt của bảo vệ lập tức căng thẳng: "Mấy người là cùng chơi với Cao Ngôn, mấy người có phải cũng đi vào không?"

Sau lời nhắc nhở của cô gái, Giang Thành đã khéo léo chuyển toàn bộ trách nhiệm cho Cao Ngôn, nói rằng anh ta còn trẻ và thiếu hiểu biết.

Hơn nữa nhấn mạnh rằng mình và những người này đều không ai biết chuyện đó.

Có thể nhìn ra, bảo vệ cũng có chút không tin, nhưng lại không có chứng cớ, cuối cùng chỉ đành phải lấy thông tin liên lạc của mấy người Giang Thành, nói có chuyện gì sẽ tìm đến bọn họ.

Sau khi bảo vệ rời đi, cô gái dẫn Giang Thành và những người khác đến gặp Cao Ngôn.

Mở cửa, Cao Ngôn một mình dựa vào gối, sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển, trên cổ áo có vết máu.

"Các cậu nói chuyện đi." Cô gái nhận một cuộc điện thoại rồi vội vàng rời đi.

Đã mấy tiếng không gặp, đầu Cao Ngôn bị băng bó như bánh trưng, quần áo rách nát, trên tay treo một cái chai, trông rất thảm hại.

"Anh Cao, có thể được gặp lại anh thật tốt." Vương Kỳ gật đầu nói.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Vương Kỳ, Cao Ngôn đầy một bụng lửa giận, nhưng đúng là anh ta đã lén nhét cuốn sổ vào trong áo với ý định độc chiếm manh mối cho mình.

Bởi vì thứ này mà bị quỷ nhắm đến, nên không thể đổ lỗi cho người khác.

“Anh Cao, cuốn sổ đâu?” Giang Thành đối với lão già này luôn cư xử rất trực tiếp.

“Mất rồi.” Cao Ngôn nghiến răng nghiến lợi giải thích: “Con quỷ này không cho chúng ta lấy đi những thứ mà những nữ sinh đó để lại.”

“Hơn nữa tôi có thể khẳng định, cuốn sổ đó mới chính là thứ mà con quỷ này quan tâm nhất, nếu không phải vào thời khắc then chốt tôi vứt cuốn sổ đi, bây giờ các anh nhất định không thể nhìn thấy tôi rồi.”

Chương 724: Mã hóa

Điểm này Giang Thành cũng đã nghĩ tới, nói chính xác là khi nghe tin Cao Ngôn vẫn còn sống liền nghĩ tới ngay.

Xét từ những gì đã xảy ra trước đó, con quỷ này sẽ không bao giờ giương mắt nhìn người khác lấy cuốn sổ đi.

Về phần mục đích của ma quỷ thì cũng rất dễ đoán, chính là không muốn để bọn họ thông qua những thứ này, từng bước tìm ra chân tướng sự việc.

Bây giờ, lại có một câu hỏi khác đặt trước mặt mọi người.

Thân phận của con quỷ bám đuôi này.

Nó rút cuộc là ai?

Tại sao cứ cố chấp truy sát những nữ sinh "mất tích" đó, cho dù có trốn vào trong câu chuyện kinh dị, vẫn không muốn buông tha cho họ?

Nhưng tạm thời có thể thấy, con quỷ này vẫn chưa có ý định ra tay với bọn họ, dù sao thì vẫn cần phải lợi dụng bọn họ để tìm ra nữ sinh ẩn náu trong những câu chuyện kinh dị khác.

Nhưng có một điểm, Giang Thành có thể khẳng định, nếu cứ để mặc cho con quỷ bám đuôi này tiếp tục giết chóc, nhiệm vụ nhất định sẽ thất bại.

"Mọi người nói…" Tên mập hạ giọng, ngữ khí kỳ quái hỏi: "Cháu gái của bà lão đó, thật sự đang ẩn giấu trong câu chuyện kinh dị sao?"

Vương Kỳ nhìn sang anh ta, một lát sau, trong mắt hiện lên vẻ thích thú, hỏi: "Tại sao lại nói như vậy?"

Mắt thấy bác sĩ không phản đối, tên mập cũng dần dần dũng cảm hơn, chỉnh lý lại mạch suy nghĩ, nói tiếp: "Tôi chỉ cảm thấy khá kỳ lạ, bà lão trên xe buýt nhờ chúng ta đi tìm cháu gái, nói rằng cháu gái đã mất tích ở Đại học Giang Đàm, hy vọng chúng ta có thể mang cháu gái về bên cạnh bà ấy."

"Nếu như có thể mang trở về bên cạnh bà ấy, tôi nghĩ rằng cháu gái của bà ấy chắc hẳn phải là người, là một con người đã từng tồn tại thật, ít nhất là loại mà chúng ta có thể tiếp xúc, có thể dùng tay chạm vào."

"Nhưng Tiểu Lâm và Tiểu Đình mà chúng ta đã tìm thấy sau đó, hình như đều không phù hợp."

Tên mập sờ sờ cằm, nhìn mọi người: "Tôi có một cảm giác, cho dù Tiểu Đình và Tiểu Lâm có thể sống sót, chúng ta cũng không thể mang bọn họ ra khỏi câu chuyện kinh dị."

"Bọn họ không giống với chúng ta, ý của tôi là bọn họ cũng không giống với những người khác trên thế giới này, bọn họ càng giống như…"

Tên mập đột nhiên dừng lại, biểu cảm như đang tìm từ thích hợp để hình dung.

"Giống như một hư ảnh." Giang Thành nói.

Nghe vậy, hai mắt tên mập sáng lên: "Đúng vậy, đúng vậy… chính là hư ảnh, là loại nhìn thấy được nhưng không thể chạm vào." Đồng thời không khỏi cảm thán, quả nhiên vẫn là bác sĩ hiểu mình nhất.

Cao Ngôn từ từ ngồi thẳng dậy, động đến vết thương trên người, khóe miệng thỉnh thoảng co giật vì đau, nhưng sự chú ý của anh ta dường như đều đổ dồn vào lời nói của tên mập: "Lời anh nói cũng có lý, nhưng nếu như tất cả các nữ sinh mất tích đều không phải là người chúng ta đang tìm, vậy thì người chúng ta đang tìm ở đâu?

Thông tin tình báo hiện tại nắm được còn hạn chế, hơn nữa phần lớn là thông tin rời rạc, không thể tích hợp một cách hiệu quả, rõ ràng là không thể làm gì trước vấn đề như vậy.

Cuộc thảo luận của mọi người về vấn đề này cũng kết thúc ở đây.

Nhưng nó cũng không phải hoàn toàn là vô nghĩa, ít nhất cũng đã mang lại một ý tưởng.

"Đáng tiếc." Hòe Dật nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm khái nói: "Nếu như có được cuốn sổ đó, có lẽ những thắc mắc của chúng ta sẽ được giải đáp."

Thẩm Mộng Vân nghe vậy lắc đầu: "Không đơn giản như vậy, chúng ta đã từng mở cuốn sổ đó ra, nhưng nội dung bên trong hoàn toàn không nhìn rõ, giống như bị ngâm trong nước vậy."

Nghe thấy hai người nói như vậy, Cao Ngôn đang tựa vào giường bệnh lên tiếng, vẻ mặt trở nên có chút quái dị, giọng nói trầm xuống: "Tuy rằng tôi không lấy được cuốn sổ đó ra, nhưng tôi đã tìm thấy cái này."

Mọi người nhìn thấy anh ta thò tay vào trong áo, mò mẫm mấy lần, bên trong áo của anh ta còn ẩn giấu một cái túi, một lúc sau, từ trong đó lấy ra một mẩu giấy.

Mẩu giấy có kích thước không lớn, chỉ bằng khoảng 1/3 hộp thuốc lá, bên trên dùng bút mực viết một dòng số, bên trong còn xen lẫn vài chữ cái.

Các con số và chữ cái được sắp xếp lộn xộn, ở giữa nối với nhau bằng dấu gạch ngang, thoạt nhìn có vẻ giống một loại mã hóa nào đó.

"Cái này là rơi ra từ cuốn sổ kia." Cao Ngôn thần bí nói.

Tên mập tiến lại gần, không dám dùng tay trực tiếp chạm vào, chỉ đứng bên giường vươn cổ nhìn nó, thắc mắc: "Đây là thứ gì?"

Thẩm Mộng Vân nhìn hồi lâu mới ngập ngừng nói: "Hình như là mã sách của thư viện, nhưng tôi cũng không chắc lắm."

Hòe Dật như nghĩ tới điều gì, vội vàng nói: "Cũng có nghĩa là, chúng ta có thể dùng mã hóa này, để tìm ra cuốn sách tương ứng, trong thư viện."

"Chắc hẳn là vậy." Thẩm Mộng Vân gật đầu.

Tình hình bây giờ đã tương đối rõ ràng, nội dung cuốn sổ đó hẳn có liên quan đến một cuốn sách nào đó trong thư viện.

"Thư viện…" Tên mập lập tức nghĩ tới hình như có một câu chuyện kinh dị liên quan đến thư viện.

"Anh còn nhớ không? Cuốn… cuốn sổ đó, bên trên có chữ ký." Trong mắt Thẩm Mộng Vân lóe lên một tia sáng, quay người lại, đột nhiên rất kích động nói.

"Là Tiểu Huệ." Vương Kỳ bất ngờ nói: "Câu chuyện kinh dị tương ứng của cô ấy ở trong thư viện."

Khớp nhau rồi…

Các manh mối dần dần tập hợp lại, đồng thời chỉ về Tiểu Huệ, một trong năm cô gái mất tích.

"Xem ra chúng ta phải đến thư viện một chuyến, tìm cuốn sách này rồi." Câu này của Giang Thành là nói với Cao Ngôn, hắn không có tin tưởng lão già này.

Một nơi như thư viện, hắn nhất định sẽ mang theo Cao Ngôn cùng đi, có khiêng cũng phải khiêng anh ta đi cùng, mọi người có phúc cùng hưởng.

Cao Ngôn dường như đã đọc hiểu ánh mắt của Giang Thành, bất đắc dĩ nói: "Thương thế trên người tôi không có gì, mọi người muốn đi, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ đi cùng."

Giang Thành thở ra một hơi dài, nắm lấy bàn tay không được truyền tĩnh mạch của Cao Ngôn, cảm khái nói: "Anh Cao đang nói gì vậy, nếu đã như vậy, chúng ta cứ làm thế đi."

"Đúng rồi." Thẩm Mộng Vân nhìn Cao Ngôn, xen vào nói: "Anh còn nhớ cái túi đựng đồ đó không, chúng tôi đi khá vội, chưa kịp thu dọn, người ở phòng bảo vệ đã chú ý đến rồi sao?"

Nghe nói đến túi đồ, Cao Ngôn sắc mặt xám xịt, giọng nói thay đổi, trở nên rất trầm, tựa như đang nói ra bí mật nào đó: "Ngôi trường này không đơn giản, những người ở phòng bảo vệ trường học cũng có vấn đề." Anh ta nhìn chằm chằm vào vị trí cánh cửa, như thể sợ có người nghe lén.

"Lúc đó bị quỷ truy sát, đúng là tôi đã ngất đi, nhưng khi bọn họ tìm thấy tôi, thực ra là tôi cũng đã mơ màng tỉnh rồi." Hô hấp của Cao Ngôn có chút hỗn loạn: "Nhưng tôi không biết lúc đó tình huống như thế nào, cũng không biết bọn họ là ai, nên không để lộ ra, tiếp tục cúi đầu giả vờ ngất xỉu, bọn họ cũng không nhìn ra."

"Tôi mơ hồ nhớ rằng, bọn họ đã đặt tôi bên cạnh tường, chính là dựa lưng vào tường, sau đó có vài người mặc đồng phục bảo vệ tụ tập xung quanh, nói điều gì đó rất sôi nổi."

"Chính là… chính là đứng cạnh ngay cái túi đồ đó!" Cao Ngôn nhấn mạnh.

"Trong đó có một người trông giống như lãnh đạo, giữa chừng nhận được một cú điện thoại, sau khi nghe điện thoại, đầu tiên anh ta xin lỗi, sau đó giải thích rất nhiều, chi tiết tôi nghe không rõ."

“Lúc đó tôi vừa mới tỉnh dậy, đầu óc còn chưa tỉnh táo lắm, nhưng sau khi người đàn ông đặt điện thoại xuống, tôi liền thấy anh ta nhờ người dọn dẹp đồ đạc trên sàn rồi bỏ lại vào túi, bước lên ghế để đặt túi trở lại phía trên kệ.”

“Làm xong tất cả những chuyện này, bọn họ mới khiêng tôi đến phòng y tế.” Cao Ngôn nhìn mọi người, biểu cảm kỳ quái nói.

Chương 725: Thư viện

"Người của phòng bảo vệ đã thu dọn đồ đạc, rồi đặt lại lên trên kệ…" Thẩm Mộng Vân trầm tư, vài giây sau mới ngẩng đầu lên nói: "Xem ra suy đoán ban đầu của chúng ta là không sai, trường học cũng không phải là không biết gì về chuyện này, người thu dọn hiện trường trước đó chắc hẳn chính là những người của phòng bảo vệ, nếu không khi nhìn thấy đồ vật trong túi vương vãi, bọn họ cũng sẽ không khẩn trương đến như vậy."

Rất hiển nhiên, người ở đầu bên kia điện thoại của phòng bảo vệ hẳn là một quan chức cấp cao của trường.

"Còn người đập vỡ gương chấm dứt nghi thức thì sao?" Tên mập truy hỏi: "Cũng là bọn họ sao?"

"Không giống." Vương Kỳ nheo mắt nói.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, điện thoại di động của Giang Thành vang lên, lần này là giáo sư Ngô gọi đến, hỏi thăm xem Cao Ngôn thế nào rồi, có gặp phải phiền toái gì không.

Giang Thành nói đều là do giáo sư đã sắp xếp ổn thỏa, đàn chị rất chiếu cố bọn họ, Cao Ngôn cũng không có việc gì lớn nên lát nữa có thể đến lớp học.

Bên phía giáo sư Ngô có vẻ rất bận rộn, còn có chút bừa bộn, giống như những nơi trong phòng thí nghiệm gì đó, bên cạnh còn có người đang nói chuyện rất ồn ào.

Giáo sư nói nếu không có chuyện gì thì sẽ đến văn phòng tìm hắn.

Nhìn thấy đám người Giang Thành chuẩn bị rời đi, Cao Ngôn lập tức ngồi thẳng dậy trên giường bệnh, trải qua chuyện vừa rồi, anh ta không dám ở một mình.

Có quỷ mới biết con quỷ đó có đến tìm anh ta nữa không.

Giang Thành quay người đi tìm đàn chị, vốn dĩ đàn chị còn phản đối, cho rằng ít nhất Cao Ngôn nên ở lại quan sát một lát, tuy nhiên, Giang Thành lại tỏ ra rất lo lắng về việc người của bộ phận bảo vệ tới đây gây rắc rối, nhấn mạnh rằng đó là vì hắn không muốn liên lụy đến đàn chị.

Đàn chị sau khi suy nghĩ một chút, cũng không miễn cưỡng, nhưng cảnh cáo nói, không được để bệnh nhân hoạt động kịch liệt, còn nữa, nhớ muộn chút nữa thì đến tiêm truyền.

Giang Thành hết lòng đồng ý, sau đó lấy điện thoại di động ra, rất tự nhiên xin số của đàn chị.

Khi giáo sư Ngô nhìn thấy Cao Ngôn với chiếc băng trên đầu, cũng chỉ lắc đầu và không nói gì thêm.

Giáo sư Ngô đang bận tham dự một buổi hội thảo học thuật, Giang Thành và những người khác tiếp tục giúp đỡ giáo sư một số công việc trong văn phòng.

Giang Thành còn sử dụng máy tính của giáo sư để điền vào biểu mẫu điền danh tính của mình mà nhà trường sẽ lưu vào hồ sơ.

Được nửa đường, giáo viên nữ đã đưa họ đến đây lại đến thúc giục Giang Thành và những người khác đến lớp nghe giảng, nhưng Giang Thành đã kiếm cớ từ chối, nhưng cái cớ của bọn Vương Kỳ, Cao Ngôn, Thẩm Mộng Vân rõ ràng tệ hơn nhiều, bị giáo viên nữ cưỡng bức bắt đi, áp giải đến tận lớp học.

Còn bố trí cho bọn họ ngồi ở hàng ghế đầu tiên, nên không thể nào trốn được.

Cao Ngôn mơ hồ nghe thấy các sinh viên ở hàng sau thấp giọng thảo luận về vết thương trên đầu của mình, nói rằng phương pháp băng bó này khá nghệ thuật, chắc là do thực tập sinh ở học viện Y làm.

“Anh Giang.” Hòe Dật buông việc mình đang làm xuống, thấp giọng hỏi: “Lời Cao Ngôn nói có tin được không?”

Giang Thành đang gõ bàn phím một cách bất cần, nghe vậy liền khựng lại, sau một lúc lâu mới gật đầu: “Có lẽ là thật, đến mạng anh ta cũng suýt không còn, không dám lừa chúng ta đâu.”

Thông qua những sự việc trước đó, Giang Thành kết luận, lão già Cao Ngôn hiện tại cũng đã hiểu ra, chỉ dựa vào chính mình sẽ không thể vượt qua nhiệm vụ này.

“Bác sĩ, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tên mập tay trái cầm một mảnh vải, dưới chân đặt một cái chậu.

Cửa kính mà anh ta lau chùi như mới, các giáo viên đi ngang qua đều khen ngợi sự chăm chỉ của anh ta, còn hỏi anh ta học lớp nào.

“Chờ bọn họ tan học, sau đó chúng ta cùng nhau đến thư viện.” Hòe Dật dùng giọng điệu gợi ý nói, anh ta nhớ tới Giang Thành từng nói những lời tương tự với Cao Ngôn.

Giang Thành lắc đầu: “Không kịp mất, chờ bọn họ tan học, sợ là trời sẽ lại tối.”

Sắc mặt Hòe Dật và tên mập trở nên có chút khó coi, hôm qua và hôm kia đều như vậy, hoàn toàn không cho bọn họ thời gian đi thăm dò các địa điểm khác nhau trong trường.

Hơn nữa cùng với việc thực hiện nhiệm vụ, thời gian khi trời sáng cũng đang dần rút ngắn lại.

“Tôi sự tự mình đi, hai anh cẩn thận một chút.” Giang Thành đứng dậy, mặc dù trong tay không có mảnh giấy mã hóa kia, nhưng hắn đọc một lần thì đã ghi nhớ.

Tìm một tờ giấy, hắn ghi lại mã hóa trong trí nhớ ra, sau đó chép ra một bản khác đưa cho Hòe Dật: “Cất đi.”

“Bác sĩ, để tôi đi cùng anh.” Tên mập chặn ở cửa, thư viện là một trong những địa điểm của câu chuyện kinh dị, hơn nữa xem ra còn khá đặc biệt, nguy hiểm như thế nào không cần nói cũng biết.

“Anh Giang, anh hãy dẫn theo anh Phú Quý đi, tôi sẽ ở lại.” Hòe Dật nói.

Giang Thành quay đầu lại nhìn anh ta.

“Anh yên tâm, tôi có thể ứng phó được.” Hòe Dật gật đầu.

Có thể là tình hình khẩn cấp, hoặc có thể là vẻ mặt nghiêm túc của Hòe Dật khiến Giang Thành tin tưởng, tóm lại Giang Thành đã đồng ý: “Một mình anh hãy cẩn thận một chút.”

“Yên tâm đi.”

Không chút do dự, Giang Thành mở cửa, dắt theo tên mập, hai người đi thẳng đến thư viện.

Đúng như Giang Thành dự đoán, trên đường đi còn xảy ra một sự việc xen vào.

Khi đi qua cánh cửa cuối cùng trong hành lang, cửa đột nhiên mở ra, một người đàn ông trông có vẻ là giáo sư bước ra bảo Giang Thành và tên mập mang tài liệu cho mình, Giang Thành và tên mập không thèm nhìn ông ta đến một cái, trực tiếp bỏ chạy.

Giáo sư kia tức giận đến mức đuổi theo họ một đoạn đường, cho đến khi phát hiện ra mình thậm chí còn không đuổi kịp cả tên mập kia, mới bỏ cuộc.

"Bác sĩ, vị giáo sư này thật đáng sợ, đi đôi dép lê đuổi theo chúng ta tận hơn 200 mét." Đi trên một con đường nhỏ, tên mập không ngừng quay đầu lại sau để nhìn, vẫn còn cảm giác sợ hãi.

Giang Thành lồng ngực hơi phập phồng, hắn nhìn thoáng qua tên mập bên cạnh nói: "Đúng đấy."

Bây giờ tình hình đã rất rõ ràng rồi, sự xuất hiện đột ngột của giáo sư này cũng là một trong những điều kiện hạn chế bọn họ, có điều xem ra là thuộc loại có thể tránh được.

Nhưng so với vị giáo sư này, Giang Thành vẫn để ý đến tên mập bên cạnh hơn, không chỉ đơn thuần là lời khen thích anh ta của Vương Kỳ.

Vừa rồi bọn họ chạy từ tầng 4 xuống tầng 1, sau đó lại bị truy đuổi hơn 200 mét, tên mập với hai cái chân như đùi lợn vậy mà lại chạy nhanh hơn hắn.

Đây không phải chỉ một câu linh hoạt đơn giản có thể giải thích được.

"Bác sĩ." Tên mập nhìn thấy Giang Thành nhìn mình, trong lòng bỗng nhiên có chút chột dạ: "Anh nhìn tôi làm gì?"

"Không có gì." Giang Thành nhìn đi chỗ khác.

Tên mập thở dài một hơi, giống như trái tim đang treo lên cuối cùng cũng được đặt xuống: "Phù-"

"Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy khuôn mặt của giáo sư đang đuổi theo chúng ta sau lưng anh." Giang Thành nhìn về phía trước, dùng ngữ điệu dịu dàng bình tĩnh nói: "Nhưng anh cũng đừng quá căng thẳng, có lẽ là tôi đã nhìn nhầm rồi."

Tên mập nghe xong cảm thấy không ổn, cầu xin bác sĩ xem lại cho mình, nếu như giáo sư đó thật sự đang bám sau lưng anh ta, liệu có thể nghĩ ra biện pháp nào đó để đưa ông ta xuống không, anh cả một bụng ý nghĩ xấu xa chắc chắn là có cách.

Mặc dù trời đã sáng rõ nhưng dường như tất cả sinh viên trong trường đều đang ở trong lớp, thực sự không có mấy người đi lang thang quanh khuôn viên trường.

Không lâu sau, bọn họ đã đến trước thư viện.

So với các tòa nhà khác trong trường, thư viện này rõ ràng là cũ hơn một chút.

Bức tường bên ngoài vẫn được làm bằng gạch đỏ cũ, thoạt nhìn có cảm giác đã lâu đời, khi đến gần hơn, còn có thể nhìn thấy những vết nứt nhỏ trên những phần tối của bức tường.

Rất phù hợp với nhận thức của Giang Thành đối với thư viện nơi sẽ xảy ra sự kiện linh dị.

Chương 726: Tôi không thích trò này của cậu

Tên mập ngước nhìn tòa nhà bốn tầng màu đỏ sậm, đột nhiên có cảm giác như đang đối mặt với một con thú khổng lồ hung dữ đang bò trên mặt đất.

Đối phương đã sớm há rộng miệng, chờ anh ta cùng bác sĩ tự rơi vào bẫy.

"Đi thôi." Giang Thành đi vào cửa trước.

Chắc là do kết cấu có vấn đề, ánh sáng ở tầng một của thư viện tương đối kém, mặc dù phía trên đầu có đèn nhưng vẫn mang đến cho người ta cảm giác buồn ngủ.

Không biết là bởi vì ở đây vốn dĩ âm u lạnh lẽo hay là do bác sĩ nói nhìn thấy phía sau lưng anh ta có một khuôn mặt người, nhưng vừa bước vào thư viện, toàn thân tên mập liền cảm thấy khó chịu.

Như thể có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào anh ta trong bóng tối.

Không gian bên trong rộng hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, cộng thêm kết cấu tương đối cao nên trông phải rất rộng rãi mới đúng.

Nhưng cũng không biết là ai đã thiết kế, bên trong này khắp nơi đều dùng những bức tường và bình phong lớn có dán cảnh báo, đi ở bên trong giống như bước vào một mê cung.

Sau khi dẫn tên mập rẽ trái rẽ phải, hai người Giang Thành cuối cùng cũng tìm được bản đồ thư viện, từ đó xác định được

vị trí của chỗ mượn sách.

Mục đích chuyến đi của bọn họ rất đơn giản, chính là tìm cuốn sách tương ứng với mã hóa của cuốn sổ kia.

"Bác sĩ, nơi này yên tĩnh quá." Hai người cứ đi cứ đi, tên mập đột nhiên trầm giọng nói, dọc đường bọn họ chỉ gặp một nữ sinh ở cửa.

"Hơn nữa… thư viện này trông cũng đã có tuổi rồi, thư viện bây giờ làm gì có ai xây dựng như thế này?" Tên mập có chút bất an kéo cổ áo lên, nhỏ giọng nói: "Giống như một mê cung vậy."

"Thư viện trước đây cũng sẽ không được xây dựng như thế này." Giang Thành trả lời.

Tên mập nghe vậy, ánh mắt thay đổi, truy hỏi: "Ý… ý là sao?"

"Tôi nghĩ nơi này trước đây chắc không phải là thư viện, hơn nữa thời gian tồn tại của tòa nhà này rõ ràng còn sớm hơn cả Đại học Giang Đàm."

Tên mập hiểu ý của Giang Thành, khi thành lập Đại học Giang Đàm, chắc hẳn đã đưa cả tòa nhà này vào bên trong, sau đó trên cơ sở tòa nhà cũ này, sau khi xây dựng lại, cải tạo thành thư viện như hiện tại.

"Vậy trước đây nơi này là cái gì?" Sắc mặt tên mập đột nhiên có chút bất an, có thể nhìn ra chắc là trong đầu lại tưởng tượng ra một số cảnh tượng rùng rợn, như nhà tang lễ, bệnh viện tâm thần các loại.

"Đừng hỏi tôi, muốn hỏi thì hỏi người phía sau lưng anh đi." Giang Thành nói.

Tên mập nhăn mặt, lập tức im lặng, đi theo sát bác sĩ, ước gì có thể trở thành linh vật để treo trên người hắn.

“Đến rồi.” Giang Thành nói.

Ở vị trí trước mặt khoảng 10 mét, có một không gian nửa kín được ngăn cách bằng kính, bên trong có mấy cái bàn, trong đó có một cái chất đầy sách.

Một người phụ nữ dáng vẻ bình thường buộc tóc đuôi ngựa ngồi ở bàn, cúi đầu, thỉnh thoảng nhặt một cuốn sách lên, sau đó viết vào một cuốn sổ màu xanh, rồi nhanh chóng đổi sang cuốn tiếp theo.

Phía trên cửa sổ kính có viết ba chữ “Nơi mượn sách”.

Cảnh tượng tương tự Giang Thành chỉ thấy trong những bộ phim ngày xưa, ngày nay hầu hết các thư viện đều có máy tính tìm kiếm, tự mình thao tác là được, làm gì có chuyện còn như vậy nữa.

“Xin chào, cô giáo.” Giang Thành bước tới, rất lễ phép gõ cửa kính.

Một lúc sau, cô gái ngẩng đầu lên, trông có vẻ như khoảng mới ngoài 30, trán đầy nếp nhăn, dưới mắt còn có quầng thâm, chắc là do thường xuyên thức khuya gây nên.

Cô gái chỉnh lại kính, dùng một thái độ cực kì công tư phân minh hỏi: “Mượn sách hay là trả sách? Còn nữa,” cô gái ngưng lại: “Gọi tôi là bạn học là được, năm nay tôi năm ba.”

“Xin chào đàn chị.” Giang Thành lập tức gật đầu ra hiệu, dựa vào cửa sổ, chớp chớp mắt, dùng ngữ điệu rất đáng yêu nói: “Em muốn mượn sách.”

“Tên sách, thể loại.” Vẻ mặt cô gái không chút biểu cảm.

“Tên sách em không biết, nhưng em biết cái này.” Giang Thành đưa tay lấy ra tờ giấy, đưa qua nói: “Nhờ chị tra giúp cuốn sách này, em muốn mượn.”

Cô gái nhận lấy tờ giấy, sau khi liếc nhìn thoáng qua rồi đưa lại: "Xin lỗi bạn học, mã hóa này của cậu không phải của thư viện chúng tôi."

"Không phải?" Lúc tới đây Giang Thành đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, ví dụ như sách bị thất lạc, hoặc những thứ khác, chỉ duy không ngờ rằng mã hóa sách có vấn đề.

"Không phải." Cô gái vẫn không có biểu cảm gì.

Giang Thành ngay lập tức càng nở nụ cười xán lạn hơn, nghiêng người về phía trước, thấp giọng cầu xin: "Đàn chị, hay là chị nhìn lại một lần nữa giúp em đi, sao có thể không phải được, em là sinh viên ở đây mà, có phải là chị…"

"Đã nói rồi không phải là không phải." Cô gái nhìn hắn, vẻ nghiêm túc hiện rõ trên khuôn mặt: "Bạn học, tôi muốn nhắc nhở cậu, ở đây là thư viện, là một nơi rất nghiêm túc, cậu đừng có cười đùa cợt nhả như vậy."

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của tên mập trở nên vi diệu.

Ngay khi Giang Thành hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tung chiêu lớn, đột nhiên, cánh cửa sắt đen sẫm phía sau cô gái bị đẩy ra, một bóng người gầy gò bước vào.

Là một ông lão đã lớn tuổi, mái tóc hoa râm, ăn mặc giản dị, mang kính mắt kim loại có gọng hẹp và chiếc khăn quàng làm bằng len dày quanh cổ.

"Quản lý Chu." Cô gái nhìn thấy ông lão giản dị đi vào, lập tức đứng dậy chào hỏi.

"Ngô Tình, cháu vẫn còn ở đây à, hôm nay không có tiết học sao?" Ông lão được gọi là quản lý Chu mỉm cười gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn về phía hai người Giang Thành.

"Tôi vừa nghe thấy mọi người nói chuyện, có chuyện gì sao?" Ông lão nói rồi cởi khăn quàng cổ ra đặt lên bàn, động

tác rất tự nhiên, khiến người nhìn cảm thấy rất thoải mái.

“Bọn họ đến mượn sách, cầm một mã số không biết từ đâu mà có.” Ngô Tình nghiêm túc trả lời.

“Không phải đâu quản lý Chu, chúng cháu cũng là sinh viên trường đại học Giang Đàm.” Giang Thành vội vàng giải thích qua cửa kính.

Quản lý Chu cầm lấy dãy mã số Ngô Tình đưa cho, chỉ liếc nhìn một cái, giây tiếp theo, Giang Thành tinh tường chú ý đến quản lý Chu chậm rãi nhíu mày, vẻ mặt trở nên kỳ quái: “Mã số này cậu lấy ở đâu vậy?” Quản lý Chu nhìn Giang Thành hỏi.

Giang Thành lo lắng hắn sẽ nói hở ra điều gì, chỉ đành quanh co ném lại câu hỏi: “Quản lý Chu, ông biết mã số này sao?”

“Ừm.” Quản lý Chu dường như không suy nghĩ nhiều, cúi đầu nhìn mã số trong tay lần nữa, nhớ lại: “Đây quả thực là mã số trong bộ sưu tập thư viện của chúng ta.”

“Làm sao có thể?” Ngô Tình không nhịn được, chợt nói ra.

“Nhưng không phải bây giờ, là rất nhiều năm trước, khi thư viện trường học mới thành lập, Ngô Tình không biết cũng là chuyện rất bình thường.” Quản lý Chu giải thích.

“Vậy hiện tại cuốn sách này còn không?” Giang Thành không muốn biết lịch sử, hắn chỉ muốn cuốn sách này.

Quản lý Chu lắc lắc đầu, sau đó đưa lại tờ giấy mã số, nói với giọng tiếc nuối: “Thời gian đã quá lâu rồi, có rất nhiều cuốn sách trong bộ sưu tập lúc đó đã bị thất lạc, cho dù còn, cũng rất khó tìm thấy.”

Mắt thấy manh mối khó khăn lắm mới tìm được bị gián đoạn, Giang Thành và tên mập đều không cam tâm, Giang

Thành chuẩn bị cố gắng thêm lần nữa: “Quản lý Chu, nhờ ông giúp đỡ suy nghĩ lại một lần, cuốn sách này rất quan trọng đối với cháu.”

Chương 727: Viện bảo tàng

Đột nhiên, ánh mắt của quản lý Chu rơi vào trên ngực Giang Thành, do dự một chút rồi hỏi: "Cậu là… sinh viên của giáo sư Ngô Tấn Trung?"

Lúc này Giang Thành mới ý thức đến tấm thẻ của phòng thí nghiệm của giáo sư Ngô trên ngực: "Đúng vậy, cháu là sinh viên của giáo sư Ngô, thầy ấy đối xử với cháu như con ruột vậy."

Có thể nhìn ra, giáo sư Ngô và quản lý Chu dường như có quan hệ thân thiết, sau khi do dự vài giây, quản lý Chu nói với Giang Thành và tên mập: "Vào trong nói chuyện đi, bên ngoài không tiện."

Đi một vòng, tiến vào trong chỗ mượn sách, quản lý Chu vẫy tay gọi Giang Thành ngồi xuống bên cạnh, dừng một chút mới nhỏ giọng nói: "Ở đây có một số việc khó nói, cậu nghe để biết là được, đừng nói ra bên ngoài."

"Ông yên tâm, cháu rất kín miệng." Giang Thành ưỡn thẳng người, dùng thái độ nghiêm túc lắng nghe câu chuyện, để bảo đảm với quản lý Chu.

Ngô Tình đi tới, đặt một tách trà nóng trước mặt quản lý Chu.

"Vất vả rồi, Ngô Tình." Quản lý Chu gật đầu ra hiệu, sau đó nhấp một ngụm trà, cầm tách trà, rất tự nhiên nhìn sang cô gái và hỏi: "Có phải lát nữa cháu có tiết học không?"

"Tối nay cháu mới có lớp, quản lý." Ngô Tình trả lời.

“Đàn chị.” Giang Thành quay người cười hi hi nói: “Vừa rồi thực xin lỗi, là em đã có thái độ không tốt, em mời chị uống trà sữa được không?”

Vừa nói, Giang Thành vừa lấy thẻ trường ra, đang định đưa cho cô.

“Không cần đâu, cảm ơn.” Ngô Tình vẫn là khuôn mặt đặt mình lên trên quần chúng bình thường như cũ, không chút hứng thú đối với sự niềm nở của Giang Thành.

“Ngô Tình, cháu đừng phụ ý tốt của bạn học này.” quản lý Chu bất lực vừa nói, vừa xoa xoa thái dương, Ngô Tình này cái gì cũng giỏi, chỉ là khá bướng bỉnh, nên dễ gặp phiền phức.

Cuối cùng, vì nể mặt quản lý Chu nên Ngô Tình mới rời đi, đồng ý sẽ đi mua trà sữa, trước khi đi, còn rất nghiêm túc nhấn mạnh với Giang Thành rằng cô không thích trà sữa nên không cần Giang Thành mời.

“Làm phiền… làm phiền chị mua giúp em một cốc.” Ngay khi Ngô Tình mở cửa, giây tiếp theo chuẩn bị bước ra ngoài, tên mập yếu ớt nói: “Vị matcha, nửa đường, không thêm đá, cho ít đậu thôi.”

Dừng một chút, tên mập nuốt nước miếng: “Cám ơn đàn chị.”

Một tiếng “rầm”, Ngô Tình đóng cửa lại và rời đi.

Nhận ra quản lý Chu đang nhìn mình, tên mập mở to đôi mắt ngây thơ, một lúc lâu mới có phản ứng, giải thích: “Quản lý, cháu cũng là sinh viên của giáo sư Ngô, cháu…”

“Được rồi.” Quản lý Chu xua tay ra hiệu không cần giải thích, sau đó, Giang Thành chú ý tới sắc mặt của quản lý có chút quái dị, ánh mắt cũng dần dần trở nên trống rỗng.

“Trước khi Đại học Giang Đàm được thành lập, nơi này đã tồn tại rồi, nhưng không phải là thư viện gì cả, mà là một viện bảo tàng.”

“Viện bảo tàng dân tộc.” Quản lý Chu nói.

Khi nghe nói đây không phải là nhà tang lễ hay bệnh viện tâm thần, sắc mặt tên mập cũng dần dần hồng hào hơn, nhưng sau đó giống như cổ đột nhiên bị mắc kẹt, giấy tiếp theo, sắc mặt lại tái nhợt.

Viện bảo tàng dân tộc…

Nếu như nhớ không nhầm thì trước đây Hòe Dật tìm thấy mấy nhiệm vụ trên trang web, một trong số đó là ở viện bảo tàng dân tộc.

Nói là ở đó đã xảy ra sự kiện linh dị, có liên quan đến một bức tượng bán thân quỷ dị.

“Viện bảo tàng dân tộc?” Giang Thành dường như cũng đang suy nghĩ, xem ra chuyện mà tên mập nghĩ tới, hắn cũng đã nghĩ tới rồi.

“Phải.” Quản lý Chu như đang chìm trong hồi ức, hai tay nâng chén trà lên: “Năm đó khi dự định xây dựng trường đại học Giang Đàm, đã phân cho chúng tôi một mảnh đất rất lớn, đương nhiên cũng phải đối mặt với áp lực từ rất nhiều bên.”

“Có một số tòa nhà cổ nằm trong khu vực phân chia này, không thể di rời, việc đàm phán rất khó khăn, viện bảo tàng dân tộc này chính là một trong số đó.”

“Hơn nữa còn có một điểm rất khó giải quyết, người điều hành bảo tàng dân tộc này lúc đó là một người nước ngoài.”

Người nước ngoài mở bảo tàng dân tộc ở đây, nghe có vẻ không đúng lắm, nhưng Giang Thành không phản ứng ngay mà tiếp tục nghe lời của quản lý.

“Người của thành phố, người của trường học, trước sau đã tìm y nói chuyện rất nhiều lần, nhưng không đạt được thỏa thuận. Sau đó nữa, thì trực tiếp đóng cổng lại, hoàn toàn không gặp chúng tôi nữa”.

Quản lý Chu nói đến đây thì khẽ lắc đầu: “Nhưng y chỉ là người điều hành, cũng chính là người sử dụng chứ không phải chủ sở hữu của tòa nhà này.”

“Nói cách khác, y chỉ thuê tòa nhà và biến nó thành bảo tàng, nhưng không phải là chủ nhân của tòa nhà.”

“Chúng tôi đã tìm đến chủ sở hữu của tòa nhà này, đối phương sẵn sàng đồng ý với các điều khoản của chúng tôi cũng như rất ủng hộ công việc của chúng tôi.”

Tên mập nghe một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra, hiển nhiên là người nước ngoài này đang gây chuyện.

“Sau đó, chúng tôi đưa ra tối hậu thư cho y, nói với y rằng, chúng tôi sẽ cho y thêm một tuần nữa, nếu lúc đó không chuyển đồ đạc ra ngoài thì chúng tôi sẽ không khách khí nữa.”

“Lần này y mới lo lắng, lao ra ngoài nói rằng, ít nhất cần thời gian hai tháng, hy vọng chúng tôi có thể khoan khoan thư thả cho mình, đối với những khoản bồi thường của chúng tôi, y có thể không cần một đồng nào.”

“Chúng tôi cũng chỉ coi đây như một thủ đoạn trì hoãn của y, nên hoàn toàn không để ý tới. Tóm lại, thời gian đến, chúng tôi sẽ đưa người tới, quả nhiên cổng lớn khóa chặt, bên trong không một chút động tĩnh.”

“Chúng tôi cũng không khách khí với y, trực tiếp phá bỏ cánh cổng, sau đó y lao ra ngoài, cố gắng ngăn cản như phát điên, còn vung vẩy thứ gì đó như dao găm, bị người của chúng tôi giữ được, rồi bị tự nhiên bị ngã.” Quản lý Chu thở dài: “Cũng thật là trùng hợp, bị ngã đập đầu xuống, sau đó người

được đưa thẳng đến bệnh viện, vẫn luôn hôn mê trong bệnh viện.”

“Mặc dù xảy ra chuyện như vậy, là điều không ai muốn chứng kiến, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục. Việc chuẩn bị xây dựng thư viện đã chậm hơn nhiều so với kế hoạch ban đầu rồi”.

“Sau khi đóng gói các vật trưng bày bên trong lại, chúng tôi bắt đầu căn cứ theo bố trí của thư viện, sắp xếp các đợt sách hoặc được mua, hoặc được sưu tầm và quyên góp từ nhiều nơi khác nhau lên giá sách, sau đó chia ngành chia loại bố trí, tất cả mất thời gian khoảng hai tuần, thư viện coi như đã bước đầu đi vào hoạt động, cũng đã bắt đầu cho bên ngoài mượn sách “.

“Mã số trên tay cậu chính là của lúc đó.” Dừng một chút, quản lý Chu nhìn Giang Thành nói.

Nhìn tờ giấy có ghi mã số trong tay, Giang Thành không ngờ đằng sau nó lại có mối liên hệ như vậy.

Vừa nói, quản lý Chu vừa bấm một số điện thoại, đợi một lúc lâu, bên kia mới trả lời, quản lý Chu nhắc lại số đó cho đối phương, khẩn cầu đối phương nhớ lại.

“Đó là một vị lão tiền bối của tôi, chuyện năm đó ông ấy biết rõ hơn tôi.” Đặt điện thoại xuống, quản lý Chu giải thích với Giang Thành.

“Thật xin lỗi, đã làm phiền đến ông rồi.” Giang Thành bày tỏ lòng cảm kích.

Nghe Giang Thành nói như vậy, quản lý Chu không biết là nhớ tới chuyện gì, hay là như thế nào, tóm lại là bờ môi hơi run run, một lúc sau lại lắc đầu, hít một hơi dài, giọng nói có chút khàn khàn: “Nếu như được làm lại một lần nữa, tôi thà

trường học không xây dựng thư viện, cũng sẽ không lựa chọn nơi đây".

"Tại sao?" Giang Thành đột nhiên có một loại dự cảm mây đen sắp tan.

Quản lý Chu ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa, nhỏ giọng nói: "Người nước ngoài kia, y có vấn đề."

Chương 728: Chiếc gương

Giang Thành không đáp lại, hắn biết rõ, những lời chuẩn bị nghe tiếp theo, mới là hữu dụng thật sự.

"Trong quá trình cải tạo tòa nhà, một công nhân đã vô tình phát hiện ra một mật thất sau khi dỡ bỏ một chiếc tủ nặng."

"Trong mật thất có chân nến tạo hình cổ quái, phía trên có cắm nến trắng, tạo thành một hình dáng rất quái dị."

"Sau này chúng tôi mới biết, hình dạng đó được gọi là ngôi sao sáu cánh."

"Ở mỗi góc của ngôi sao sáu cánh có đặt một chiếc ghế, trên bức tường đối diện với chiếc ghế được treo một mảnh vải nhung màu đỏ sậm."

"Sau khi công nhân gỡ tấm vải ra, phía sau là một chiếc gương lớn, khoảng cỡ cao tầm như một người, khung gỗ nguyên khối màu đen trông rất dày nặng".

Nghe thấy chiếc gương treo trên tường, cùng với những chiếc ghế đặt xung quanh, điều đầu tiên Giang Thành nghĩ đến chính là nhà kho ở trung tâm hoạt động.

Cách bố trí của cả hai gần như giống nhau, đều giống như đang thực hiện một loại nghi thức nào đó.

Hắn có một cảm giác rằng họ đang tiến gần hơn đến nguồn gốc của sự quỷ dị này.

Nói đến đây, biểu cảm của quản lý Chu càng ngưng trọng hơn, ánh mắt nhìn Giang Thành trở nên cổ quái, thậm chí có chút sợ hãi: "Đây còn chưa phải chuyện kỳ quái nhất, các công

nhân… các công nhân còn phát hiện ra những thứ khác trong căn mật thất đó.”

“Là cái gì?” Giang Thành khẽ hỏi, hắn không muốn truy hỏi quá chặt chẽ, sợ sẽ làm kích động đến vị quản lý thư viện khá tốt bụng này.

“Thi thể.” Quản lý Chu theo bản năng siết chặt cổ áo, giọng nói khác hẳn lúc trước: “Không phải người trưởng thành, đều là thi thể của trẻ sơ sinh.”

“Ngâm trong lọ thủy tinh, chính là… chính là loại lọ thủy tinh dùng trong phòng triển lãm của viện Y.” Quản lý Chu cố gắng giải thích với Giang Thành: “Rất nhiều, rất nhiều, nghe nói có hàng chục cỗ, có lớn có nhỏ, thai nhi ở mọi giai đoạn đều có.”

“Những lọ thủy tinh đó được đặt trên kệ, lọ này sát lọ kia, nghe nói bào thai lớn nhất đã mọc rất nhiều tóc.”

Lời nói của quản lý Chu nhanh chóng tạo thành một hình ảnh trong đầu tên mập, những bào thai đủ kích cỡ nhấp nhô trong lọ thủy tinh, một hai đứa nghịch ngợm đột nhiên mở mắt ra, như muốn chào hỏi anh ta.

Sau khi tên mập rùng mình một cái, lại dời ghế tới sát gần Giang Thành hơn.

“Người công nhân bước vào đầu tiên đã làm gì nhìn thấy những thứ này trước đây, vừa chiếu đèn pin vào một cái, lúc đó đã sợ chết khiếp, vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài, lập tức báo cảnh sát.”

“Sau đó, tin tức từ bên phía cảnh sát truyền đến, nói rằng sau khi khám nghiệm, những đứa trẻ sơ sinh này đã mất dấu hiệu sinh tồn trước khi được làm thành tiêu bản rồi”.

“Nói cách khác, chúng đều là những đứa trẻ sơ sinh đã chết.”

“Nhưng nguồn gốc có vấn đề, là người nước ngoài đã bí mật mua nó từ một bệnh viện phụ sản và trẻ sơ sinh gần đó thông qua giao dịch bất hợp pháp.”

“Sau khi cảnh sát đến, cẩn thận kiểm tra mật thất, nghe nói bên trong phát hiện rất nhiều những thứ linh tinh.”

“Những đồ dùng bằng bạc trông rất kỳ dị, một số chai lọ đựng những thứ không rõ, còn lại là sách, rất nhiều sách.”

“Tóm lại, bên trong giống như một phòng nghiên cứu thu nhỏ vậy.”

“Khi cảnh sát điều tra sâu hơn, bọn họ bất ngờ phát hiện ra danh tính của người đàn ông nước ngoài này cũng có vấn đề.”

“Danh tính mà y sử dụng là giả, người có tên gọi này đã chết cách đó nhiều năm rồi, y là kẻ mạo danh thôi.”

“Với bằng chứng chắc chắn này trong tay, cảnh sát đã nhanh chóng tới bệnh viện.”

“Nhưng người đàn ông này kể từ lần trước đã hôn mê, bác sĩ nói không biết khi nào mới tỉnh lại.”

“Cảnh sát không còn cách nào khác là phải yêu cầu các bác sĩ thông báo ngay khi bệnh nhân có dấu hiệu tỉnh lại”.

“Không ngờ đêm hôm đó, khi y tá trực đang đi kiểm tra thì bất ngờ phát hiện ra người đàn ông này đã mất tích, bệnh viện tìm kiếm khắp nơi cả đêm, cũng không tìm thấy.”

Quản lý Chu thở dài, ẩn ý liếc nhìn Giang Thành: “Ngày hôm sau, người ta tìm thấy người này ở đây, ở ngay trong căn mật thất đó.”

“Khi tìm thấy, người đã chết rồi.”

“Lại chết rồi…” Tên mập lộ ra biểu cảm ‘chết tiệt làm sao mà cuối cùng lại thế’.

“Lại?” Quản lý Chu khó hiểu nghiêng đầu nhìn khuôn mặt to tròn của tên mập, trên mặt hiện đầy vẻ kỳ quái.

Ngay lúc tên mập đang lo lắng, Giang Thành đang nhanh chóng nghĩ cách giúp tên mập thì lời nói tiếp theo của quản lý Chu đã cắt đứt mọi suy nghĩ của bọn họ.

“Làm sao cậu biết người chết, không phải chỉ có một mình y?” Quản lý Chu nhìn chằm chằm tên mập, kinh ngạc hỏi.

Tên mập: “Cháu…”

“Cậu ấy đoán đó ạ.” Giang Thành vội vàng chuyển chủ đề, nghiêm túc nói: “Quản lý, chẳng lẽ ngoại trừ người đàn ông này ra, vẫn còn có người khác xảy ra chuyện?”

Quản lý Chu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tên mập từ trên xuống dưới, có lẽ thấy anh ta ngơ ngác, không giống người có thể che giấu chuyện gì, liền bỏ qua cho anh ta, quay đầu nhìn Giang Thành, trầm giọng nói: “Cậu đừng ngắt lời tôi, hãy nghe tôi nói hết.”

“Người đàn ông này chết trong mật thất, nhưng trạng thái lúc chết…” Quản lý Chu dừng lại, mím môi nói: “Rất kỳ lạ.”

“Y nằm ở vị trí giữa mật thất, hai chân hướng về phía gương, khắp người trên dưới không có bất kì vết thương nào, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt bình thản, hai tay khoanh trước bụng, dưới tay có một cây thánh giá lớn bằng bạc, cả người trông như… trông như đang ngủ say vậy.”

Nghe vậy, đồng tử của Giang Thành khẽ run lên, còn tên mập thì hít một hơi sâu, cách chết này đối với bọn hắn cũng không hề xa lạ.

Tiểu Đình, còn có Tiểu Lâm đêm qua, khi phát hiện ra thi thể đều như thế này, thậm chí cơ thể vẫn còn ấm.

“Sau đó, người ta tìm thấy mấy dòng chữ viết ở cạnh gương, trước đó không có, chắc là do người đàn ông này để lại.”

“Chúng tôi đã nhờ các giáo viên biết ngoại ngữ của trường xem xét, nhưng bọn họ nói không hiểu hoặc không nhận ra. Sau đó, chúng tôi chụp ảnh và gửi cho một số giáo sư già ở viện nghiên cứu Đại Kinh, nhờ bọn họ giúp xem thử.”

“Nhưng không ngờ…” Quản lý Chu lắc lắc đầu: “Lúc này thì mọi việc như muốn nổ tung.”

“Mấy ngày sau, vào lúc sáng sớm, đột nhiên có một nhóm người tới, ước chừng chừng hơn chục người, đều mặc áo gió màu đen, đi giày da đen, một người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm dẫn đầu, những người còn lại đều là những người trẻ tuổi ở độ tuổi 20.”

“Trước khi đến cũng không nói trước với chúng tôi, trực tiếp đuổi tất cả công nhân xây dựng ra ngoài, tiếp quản hiện trường.”

“Cảnh sát cũng có mặt tại hiện trường, còn giúp bọn họ duy trì trật tự.”

“Sau đó, cũng không biết là đã nghe thấy tin đồn gì, mà vừa đến đã bắt đầu thống kê số lượng công nhân.”

“Lúc đó do chạy tiến độ nên nhiều tầng được thi công đồng thời. Tổng số công nhân cho mỗi hạng mục lên tới hơn 100 người, rất khó quản lý”.

“Nhưng sau khi thống kê xong, tất cả mọi người đều như chết lặng.” Quản lý Chu do dự vài giây, sau đó thấp giọng nói: “Đã mất tích vài người.”

“Người phụ trách thi công tại hiện trường cũng ngây người ra, ấp a ấp úng giải thích rằng chiều hôm qua vẫn còn nhìn

thấy bọn họ, làm sao mới có một đêm mà người đã biến mất rồi?”

Chương 729: Nghi thức

“Theo lý mà nói, tại thời điểm đó có một vài công nhân chạy mất cũng là chuyện bình thường, có một số người chỉ là công nhân lặt vặt được tìm đến ở địa phương, nhưng điều kỳ lạ là những người này đã làm gần xong công việc của mình rồi, vậy mà lại không lãnh tiền lương.”

Sau khi nghe mô tả về cách ăn mặc của những người đến này, cùng với hành vi của bọn họ, Giang Thành đại khái đã xác định được danh tính của họ.

Là… Người Gác Đêm.

Nếu như bọn họ xuất hiện ở đây, điều đó có nghĩa là ở đây quả thực đã xảy ra sự kiện linh dị, hơn nữa còn là loại khá khó giải quyết.

Thời gian không còn nhiều, bọn họ đã ở đây đủ lâu rồi, Giang Thành lo lắng bên phía Hòe Dật chỉ có một mình không thể ứng phó được.

“Quản lý.” Giang Thành hỏi: “Nghe ý vừa rồi của ông, những công nhân mất tích này… không phải cũng đã xảy ra chuyện rồi chứ?”

Quản lý Chu thở dài, nhìn hắn với ánh mắt ‘cậu đã nói đúng rồi’: “Sau đó những người này đã làm gì, chúng tôi không biết rõ, bởi vì không cho phép chúng tôi đến gần, cả một khu vực rộng lớn xung quanh đã bị phong tỏa, ban ngày và ban đêm đều có cảnh sát túc trực canh gác.”

“Có điều sau đó tôi nghe người ta nói, ngay đêm hôm đó những người áo đen này đã đi vào trong, sau đó vào sáng sớm,

thì bắt đầu lần lượt có người đi ra.”

“Trước sau cộng lại, tổng cộng bọn họ đã khiêng được 10 thi thể ra khỏi bên trong.”

Nghe nói đến có 10 thi thể, Giang Thành nhạy cảm phát giác ra có gì đó không ổn, bởi vì theo những gì quản lý Chu đã nói trước đó, số lượng công nhân mất tích chắc hẳn chỉ có mấy người mới đúng.

Số còn lại chẳng lẽ là…

“Cậu nghĩ không sai.” Quản lý Chu thở ra, như thể có một tảng đá lớn trong tim đã rơi xuống đất, trong ngữ khí mang theo một chút tiếc nuối: “Trong số đó có một số thi thể là thuộc về những công nhân mất tích, những thi thể còn lại là của những người áo đen kia.”

Dường như không muốn nói thêm về chủ đề này, quản lý Chu nghiêng đầu đổi giọng: “Sau khi trời sáng, những người mặc đồ đen đó đã biến mất, chắc là bọn họ đã rời đi rồi, cảnh sát đưa cho đội xây dựng một bản vẽ, nói hãy làm theo những gì vẽ ở trên đó.”

“Kết quả là từ hôm đó trở đi, cảnh sát đã luôn cử người theo dõi việc xây dựng cho đến khi hoàn thành”.

Nói xong, Quản lý Chu giơ tay chỉ xung quanh: “Rất nhiều bình phong, hay tường gì đó mà các cậu nhìn thấy hiện tại, đều là được sắp xếp theo bản vẽ đó.”

Giang Thành gật đầu, nhìn về phương hướng chỉ tay của quản lý Chu, phần nào nghi hoặc trước đó của hắn đã được giải đáp: “Khó trách, khi đi vào luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.”

“Có người nói rằng Phong Thủy ban đầu ở đây không tốt, những người đến đây là thầy Phong Thủy, đã thay đổi Phong Thủy ở đây.” Quản lý Chu có vẻ hơi bối rối: “Tôi nghe những người thế hệ cũ nói rằng việc thay đổi Phong Thủy là trái với

tự nhiên, sẽ bị báo ứng, có lẽ những người mặc đồ đen đó chính là…”

Quản lý Chu không nói những lời còn lại mà chỉ lắc đầu.

“Đúng rồi.” Quản lý Chu như đột nhiên nghĩ tới gì đó, tiếp tục nói: “Mấy câu nói mà người đàn ông để lại trên gương, cuối cùng chúng ta cũng đoán ra được một phần.”

Nghe vậy, hai mắt Giang Thành sáng lên, lập tức hỏi: “Nghĩa là gì?”

Quản lý Chu cau mày nhớ lại nói: “Phương pháp không sai, sách, nó ra rồi, thất bại, chỉ có, tận lực, thử, trái tim, ăn mòn, ma quỷ, không còn thời gian rồi.”

“Đây là một ngôn ngữ rất cổ xưa, đây là tất cả những gì chúng ta có thể làm.” Quản lý Chu giải thích, có vẻ như vẫn còn hơi tiếc nuối.

“Cảm ơn ông, cháu cũng chỉ tò mò thôi.” Giang Thành nói rất tự nhiên: “Đúng rồi, sau khi người đàn ông kia chết, những thứ mà y để lại trong bảo tàng dân tốc đã được xử lý như thế nào?”

“Ồ, cậu nói đến những đồ vật triển lãm đó sao, được xe tải chở đi rồi, về phần cuối cùng đã đi đâu, thì tôi không rõ.”

“Là như vậy sao.” Giang Thành gật đầu.

“Cót két——”

Cửa bị đẩy ra, Ngô Tình xách hai ly trà sữa đi vào: “Cám ơn đàn chị.” Giang Thành mỉm cười nhận lấy trà sữa, sau đó lấy ra một ly ném cho tên mập.

Ngô Tình đã quay lại, có một số lời sẽ không tiện nói thêm, Giang Thành liền đứng dậy chào tạm biệt.

Quản lý Chu cũng ra tiễn bọn họ, dọc đường còn nói rằng cũng không biết tại sao lại nói những chuyện này với bọn họ, có lẽ là vì mình đã già rồi.

Sau khi rời khỏi thư viện, tên mập vừa uống trà sữa vừa sáp tới, nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ, sao quản lý Chu này lại nói với chúng ta nhiều thứ như vậy, chuyện này không có gian dối gì chứ?"

"Ngoài ra, Ngô Tình kia, tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn, cứ kỳ lạ thế nào ý, có khi nào cũng có vấn đề không?"

Đột nhiên, Giang Thành cũng đang uống trà sữa chợt dừng lại.

Ngay sau đó, sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi, miệng mím chặt, ngừng uống trà sữa, nhìn chằm chằm vào cốc trà sữa, ngón tay khẽ run lên.

Tên mập từ từ mở to mắt, trà sữa trong miệng bỗng mất đi mùi thơm.

"Chết tiệt, trà sữa có độc?!" Anh ta trực tiếp ném thẳng cốc trà sữa trong tay ra xa 5 mét.

Giây tiếp theo, tên mập nhìn Giang Thành cử động môi, phun ra mấy hạt trân châu trong trà sữa, sau đó cầm ống hút lên bắt đầu hút trà sữa.

"Lại cho trân châu vào, thật là không biết thưởng thức." Tên mập nghe thấy Giang Thành lẩm bẩm nói.

Tên mập quay đầu nhìn ly trà sữa ném xuống đất như lựu đạn, trong lòng nghĩ, bác sĩ có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Nhưng anh ta có thể sống đến bây giờ, là nhờ sự bảo vệ của bác sĩ, cho nên cực kì không khách sáo đến gần hắn: "Bác sĩ,

anh nghĩ thế nào về người đàn ông nước ngoài mà quản lý Chu miêu tả?”

“Tình trạng thi thể của y khi được tìm thấy cũng giống như tình trạng của Tiểu Lâm và Tiểu Đình, bọn họ đều bị giết chết bởi cùng một thứ.” Giang Thành thản nhiên nói.

“Là… quỷ bám đuôi!” Tên mập chợt cảm thấy lạnh gáy.

“Ừm.” Giang Thành gật đầu: “Hơn nữa anh có để ý đến không, căn mật thất mà quản lý Chu mô tả rất giống với nhà kho của trung tâm hoạt động mà chúng tôi đã khôi phục.”

“Cũng đều có mấy chiếc ghế, trên tường còn treo một tấm gương, tôi nghĩ trên sàn nhà kho cũng đã từng có hình ngôi sao sáu cánh, chỉ là bị xóa đi rồi thôi.”

“Viên Tiêu Di, còn có người đàn ông ngoại quốc đều làm một chuyện giống nhau.”

Tên mập gật đầu liên tục, sờ sờ cằm, dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Bác sĩ, bọn họ hình. Như đều đang thực hiện một loại nghi thức nào đó.”

“Đúng vậy, hơn nữa nghi thức này còn có liên quan đến con quỷ bám đuôi.” Giang Thành nhớ lại nói: “Phương pháp không sai, sách, nó ra rồi, thất bại, chỉ có, tận lực, thử, trái tim, ăn mòn, ma quỷ, không còn thời gian rồi.”

Tên mập chớp chớp mắt, dùng giọng điệu tiếc nuối nói: “Đây là những lời người đàn ông kia đã để lại bên gương, đáng tiếc là quá rời rạc, nếu không…”

“Phương pháp trong sách không sai, nhưng tôi không còn thời gian rồi, tôi chỉ có thể tận lực thử xem, thất bại rồi…” Giọng điệu của Giang Thành ngay lập tức thay đổi: “Nó ra rồi.”

Ngôn từ lạnh lùng phát ra từ miệng hắn, giống như lời tiên tri cổ xưa nhất, mang theo sự quỷ dị đến khó tả.

Hàm răng trên và dưới của tên mập đều đang run lên, không biết tại sao, nhưng sau khi nghe những lời này, những hình ảnh xám xịt đen tối không ngừng lóe lên trước mắt, giống như một lời tiên tri thời trung cổ.

"Nó… ra rồi." Tên mập nhìn Giang Thành, đồng tử co rụt lại: "Là ai? Quye bám đuôi đó rốt cuộc là thứ gì?"

Giang Thành đặt trà sữa xuống, trầm ngâm một lát: "Trái tim, ăn mòn, ma quỷ…" Hắn quay đầu nhìn về phía tên mập, nhẹ giọng nói: "Ma ăn tim."

Chương 730: Đặc sản

"Ma ăn tim?" Tên mập lần đầu tiên nghe thấy từ này, phản ứng đầu tiên không phải là sợ hãi mà là tò mò.

Cái tên này mang lại cho anh ta một cảm giác rào cản đến lạ lùng, giống như một nhân vật phản diện trong một bộ phim viễn tưởng phương Tây.

Tóm lại là không giống một thứ sẽ xuất hiện trong hiện thực.

Giang Thành hình như nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt tên mập, tiếp tục nói: "Cái tên này chỉ là một danh xưng mà thôi, là tôi đã thông qua mấy từ đó trực tiếp dịch ra, anh có thể tưởng tượng nó như là một con quỷ là được."

Nghe thấy quỷ bám đuôi quả thực là quỷ, chứ không phải là ma quỷ ba lăng nhăng nào đó, trái tim của tên mập cũng dần quay về trong bụng, sắc mặt cũng hồng hào trở lại.

"Bác sĩ." Tên mập bước nhanh mấy bước, nhớ lại: "Anh còn nhớ ở thị trấn Đá Xám lần trước, cái người Yamamoto… Yamamoto…"

"Yamamoto Senjin." Giang Thành bổ sung thêm.

"Đúng, chính là cái người Yamamoto Senjin." Tên mập gật đầu liên tục, sau đó hạ giọng nói: "Cái tên đó cũng rất tà tính, anh nói xem con ma ăn tim này có tương tự như Yamamoto Senjin không, đều không phải là đặc sản địa phương của chúng ta, là từ nơi khác tới?"

Sự hứng thú của Giang Thành bị khơi dậy bởi bốn chữ "đặc sản địa phương" trong lời nói của tên mập, thoạt nghe có

vẻ kỳ lạ, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ thì quả thực là như vậy.

Yamamoto Senjin lần đầu tiên xuất hiện ở Nhật Bản, theo bước quân xâm lược của Nhật Bản, đến đất nước chúng ta.

Mà con ma ăn tim này, dường như được người nước ngoài đã chết mang đến.

Qua phân tích những thông tin như cây thánh giá được quản lý Chu nhắc đến, rất có thể con ma ăn tim này có nguồn gốc từ phương Tây.

"Rất có khả năng." Giang Thành tiếp tục dựa theo logic này đẩy về phía trước: "Con ma ăn tim này là được người ta mang đến từ phương tây, hơn nữa người đàn ông ngoại quốc bố trí căn mật thất, là định tiêu diệt nó, hoặc lùi một bước nói, là giam cầm nó, nhưng kết quả y đã thất bại, không những đã thả ma ăn tim ra, bản thân còn bị nó giết chết."

"Người Gác Đêm nghe nói đến chuyện xảy ra tại nơi này, đã nhanh chóng đến giải quyết, kết quả sau khi phải trả một cái giá rất đắt, cuối cùng mới dừng lại được sự kiện lịnh dị này."

"Nhưng năng lực của bọn họ có hạn, chỉ là trấn áp nó, chứ không thể loại bỏ hoàn toàn. Vì lẽ đó, sau khi rời đi đã để lại một loạt bố trí, anh cũng có thể hiểu đó là một loại hạn chế."

"Chính là để ngăn cản ma ăn tim thức tỉnh." Giang Thành nhìn tên mập nhấn mạnh: "Nhưng vào một ngày của rất nhiều năm sau, đã có người phá vỡ sự cân bằng này, ma ăn tim đã thức tỉnh lần nữa."

"Là… Viên Tiêu Di!" Tên mập nói.

"Ừm." Giang Thành gật đầu.

Sau khi Giang Thành phân tích, các manh mối trong đầu tên mập dần dần trở nên rõ ràng hơn: "Người đàn ông ngoại

quốc chết trong mật thất, trước khi chết cũng thực hiện nghi thức giống như Viên Tiêu Di, mục đích của bọn họ đều là để phong toả con ma ăn tim này."

"Phương pháp trong sách không sai, nhưng tôi không còn thời gian rồi, tôi chỉ có thể tận lực thử xem, thất bại rồi… nó ra rồi."

Tên mập nhớ lại những lời Giang Thành nói, ngẩng đầu lên, nhanh chóng nói: "Bác sĩ, trọng điểm là cuốn sách đó, Viên Tiêu Di làm sao có khả năng sắp xếp hiện trường trong nhà kho, đây đều là do cô ta đã học được từ cuốn sách đó!"

"Chính là … chính là cuốn sách có mã số tương ứng đó!" Tên mập nói: "Nhất định là như thế!"

"Cuốn sách là do người nước ngoài đó để lại, những thứ ghi chép trong đó chắc chắn có liên quan đến ma ăn tim, hơn nữa đánh giá từ hành vi của người đàn ông ngoại quốc đó, y không giống một thương nhân bình thường, ngược lại giống một linh mục hơn, hoặc là … Giang Thành dừng một chút: "Thầy trừ tà."

Nghe thấy ba chữ thầy trừ tà, da mặt của tên mập chợt giật giật vài cái, điều này khiến anh ta có một loại dự cảm cực kì không tốt.

Quay người lại, nhìn về thư viện phía xa, ánh nắng chiếu rọi vào đó rực rỡ nhưng lại mơ hồ mang đến cho người ta cảm giác âm u, như thể được phủ lên một lớp sương giá.

Thầy trừ tà kia, còn có nhiệm vụ mà Người Gác Đêm chưa hoàn thành, giờ đây lại đang rơi vào trên người của bọn họ.

"Đi thôi." Giang Thành vỗ vỗ vai tên mập, đột nhiên chuyển sang giọng điệu kiêu ngạo: "Hãy ghi nhớ trong lòng, Yamamoto Senji tôi còn có thể đối phó, chẳng lẽ lại sợ một con ma ăn tim?"…

Vừa đi đến dưới tầng, đã nhìn thấy đám người Hoè Dật.

Cao Ngôn tràn đầy tức giận, đứng ở trước bậc cầu thang đang không ngừng nói gì đó với Thẩm Mộng Vân, thậm chí còn vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Vương Kỳ đứng một bên, vẫn là bộ dạng cà lơ phất phơ đó.

"Lấy được cuốn sách kia chưa?" Vương Kỳ nâng cằm hỏi câu đầu tiên.

Tên mập ngây người ra, theo bản năng nhìn về phía Hoè Dật, còn Hoè Dật thì vẻ mặt ngây thơ vô tội, chỉ còn thiếu mỗi nước viết hẳn mấy chữ 'tôi đã bán đứng các anh' lên trên mặt.

Ngược lại Giang Thành rất bình thản, nếu đổi lại là hắn, chắc hẳn cũng đã đoán được tám chín phần: "Không có."

Sau đó, hắn kể ngắn gọn cho mọi người nghe những thông tin điều tra được trong chuyến đi.

"Ma ăn tim…" Thẩm Mộng Vân dường như rất có hứng thú với cái tên này, từ ánh mắt của cô, xem ra một ít suy đoán trước đó đã được xác thực ở một mức độ nào đó.

Cao Ngôn cũng sờ sờ cằm, ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng thư viện: "Xem ra thư viện này, cũng đã từng là viện bảo tàng dân tộc, chính là nguồn gốc của quỷ bám đuôi."

"Nếu muốn biết nhiều thông tin hơn, đặc biệt là làm thế nào để đối phó với con quỷ bám đuôi này…" Anh ta ngưng một chút, sau đó đổi lời nói: "Con ma ăn tim này thì cần phải tìm ra cuốn sách đó."

Mặc dù mục tiêu đã được xác định, nhưng tung tích của cuốn sách đó hiện tại vẫn chưa xác định được, nhưng đối với điều này, đám người cũng không quá lo lắng.

Mọi người đều có linh cảm rằng cuốn sách đó đang ở trong thư viện.

Một hồi chuông nhanh vang lên.

Tiết học tiếp theo lại bắt đầu.

“Mọi người vào lớp đi, tôi đi tìm Viên Tiêu Di.” Giang Thành nói.

“Một mình anh sao?” Cao Ngôn không biết là không yên tâm, hay là thật sự lo lắng cho sự an toàn của Giang Thành, tóm lại ánh mắt của anh ta cũng khá chân thành.

Giang Thành cười cười, đáp lại cũng bằng giọng điệu chân thành như thế: “Hay là… anh Cao, anh cũng đừng đi học nữa, đi cùng tôi đi?”

Cao Ngôn cười mỉa hai tiếng, trầm mặc hồi lâu mới nói ra hai câu: “Tôi không có thân phận như anh Giang đây, tốt nhất là không nên đi để gây thêm phiền phức.”

Tiết học này là của giáo sư Ngô, sau khi Giang Thành tách ra khỏi mọi người, đã gửi cho giáo sư Ngô một tin nhắn nói rằng mình cảm thấy không khỏe, muốn nghỉ phép.

Giáo sư Ngô đã chấp thuận, nhưng đồng thời cũng nói rõ với hắn rằng, xin nghỉ phép sẽ bị trừ điểm, điều này không thể thương lượng.

Nếu điểm cuối kỳ thấp, đừng đến phàn nàn với thầy.

Nhìn thời gian một chút, Giang Thành đi đến quán trà sữa trong khuôn viên trường, gọi hai ly trà sữa nóng, sau đó lẻn đến phòng y tế của trường.

Qua cửa sổ quan sát trên cửa, Giang Thành nhìn thấy đàn chị mà hắn từng tiếp xúc trước đó đang nằm trên bàn, đang lọ mọ viết thứ gì đó, trông rất chán nản.

“Cộc.”

“Cộc cộc.”

“Cộc cộc cộc.”

Giang Thành ghé sát mặt vào cửa sổ quan sát, đầy mong đợi nhìn vào bên trong.

Khi vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, đàn chị rõ ràng là giật nảy mình một cái, nhưng biểu tình lại dịu đi rất nhiều sau khi phát hiện ra đó là Giang Thành.

“Sao cậu lại đến đây?” Đàn chị đi tới, sau khi mở cửa liền hỏi: “Tiết hai không có giờ học à?”

Chương 731: Xuất thân nghề y

Nghe vậy, vẻ mặt Giang Thành lập tức thay đổi một cách tế nhị, từ bối rối ban đầu, đến lo lắng vì sợ bị gọi ra ngoài, cuối cùng là quyết tâm đưa ra quyết định.

“Cậu trốn học à?” Kinh nghiệm của đàn chị rõ ràng là rất phong phú, lập tức nhìn thấu bản chất thật sự của Giang Thành, hơn nữa trông còn có vẻ không vui.

Giang Thành cúi đầu, không nói nữa.

“Tại sao lại trốn học?” Đàn chị cau mày hỏi.

“Em… em chỉ muốn đến xem đàn chị đang làm gì thôi.” Giang Thành từ phía sau lấy ra hai cốc trà sữa, đặt lên bàn, di chuyển thận trọng, như thể lo lắng động tác của mình sẽ chọc đàn chị tức giận.

Nhìn thấy trà sữa trên bàn, đàn chị hơi mở lớn mắt: “Cậu… cậu trốn tiết chính là để tặng…”

Giang Thành ngẩng đầu liếc đàn chị một cái, ánh mắt vừa chạm nhau, Giang Thành lại cúi đầu xuống, hai má hơi ửng đỏ.

Giây tiếp theo, dùng giọng lắp bắp nói: “Đàn chị, lúc trước… lúc trước đều là em, em không tốt, không nên để chị nhớ lại chuyện kinh khủng như vậy.”

“Kể từ sau khi rời đi, em luôn cảm thấy không thoải mái, học trên lớp cứ bị phân tâm, vừa nghĩ đến việc chị chỉ có một

mình, còn phải trực ở đây, lo lắng… lo lắng chị sẽ sợ hãi, cho nên… cho nên đã…”

“Lần sau em sẽ không làm thế nữa đâu.” Giang Thành cúi đầu, nhìn mũi giày của mình, dùng giọng chỉ có mình và đàn chị nghe được nói.

Một lúc lâu sau, Giang Thành tưởng rằng cũng đã tương đối rồi, sau đó ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Đàn chị, chị… nếu như chị không thích, thì em …”

“Đến cũng đến rồi.” Đàn chị mím môi, ánh mắt và giọng nói đều trở nên dịu dàng, sắc mặt có chút mất tự nhiên: “Vậy hãy ngồi một lát đi, bây giờ cậu có quay về cũng đã muộn rồi.”

“Cảm ơn đàn chị.”

“Nhưng đừng có làm ồn ào, đây là phòng y tế, tôi còn phải làm việc, có biết không?” Đàn chị tỏ thái độ rất có nguyên tắc.

“Ừm ừm.” Giang Thành đưa trà sữa ra: “Đàn chị, trà sữa, tranh thủ uống lúc nóng, để nguội sẽ không ngon nữa.”

Đàn chị tiếp tục ngồi vào chỗ, viết vào cuốn sổ bìa màu lam.

Giang Thành vừa uống trà sữa, vừa đi tới đứng bên cạnh cô, phát hiện cô đang viết cái gì đó tương tự như báo cáo tuần.

Hơn nữa trông có vẻ như đàn chị đang viết rất vất vả, thỉnh thoảng phải xem qua một folder khác, sao chép một số câu, từ vựng trong đó.

Xem một lúc, Giang Thành cũng nhìn ra được một số cách thức, những gì cô viết có lẽ không phải của mình mà là viết cho một giáo viên nào đó.

“Đàn chị.” Giang Thành giả vờ rất tò mò hỏi: “Những việc này đều cần một mình chị giải quyết sao?”

“Những việc này đều là của một số giáo viên, lúc trước bọn họ đi công tác không có thời gian làm, nên nhờ tôi giúp một chút.” Trong lời nói của đàn chị nghe cũng có chút oán trách, thở dài nói: “Giáo sư già xảy ra chuyện… giáo sư già sức khỏe kém, hiện tại có mấy giáo viên phụ trách lĩnh vực này.”

Nhắc đến vị giáo sư già này, đàn chị dường như chợt nhận ra điều gì đó, lập tức chuyển chủ đề, nhưng loại chuyện này làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt của Giang Thành.

Hắn đến đây cũng chính là gài cô nói mà.

Trong lần giao tiếp trước, người đàn chị trước mặt này đã vô tình nhắc đến một vị giáo sư già.

Nói là giáo sư già đã nói với cô rằng, cửa vào nhà kho không thể khóa được, còn nói chỉ cần ban đêm không đến gần nhà kho thì sẽ không có chuyện gì.

Rất hiển nhiên, vị giáo sư già này chính là một người biết nội tình.

Mục đích chính của chuyến đi lần này, Giang Thành chính là muốn tìm ra danh tính của người này.

Nhưng bây giờ… Giang Thành nheo mắt lại, quét qua người đàn chị, hiển nhiên vẫn chưa phải lúc.

Sau đó, hắn phàn nàn với giọng điệu bất mãn: “Cuốn sách dày như vậy, đàn chị, thế này thì chị vất vả quá, phải viết đến khi nào đây?”

Nói xong cũng không đợi đàn chị trả lời, đưa tay ra, dùng một tư thế khá cưỡng ép, cầm đi tập hồ sơ màu lam mà đàn chị đang viết: “Đàn chị, để em thử một chút xem có được không, chị hãy ngồi nghỉ ngơi một lát đi.”

Đàn chị chỉ cho rằng hắn đang muốn khoe khoang, đưa tay muốn giật lại: “Đừng gây chuyện nữa, cậu là một sinh viên kỹ

thuật, không làm được đâu, mau trả lại cho tôi.”

Đàn chị không nói đùa, bởi vì mấy vị giáo viên này đến đây để thay thế vị giáo sư già ban đầu nên phần lớn hướng nghiên cứu của họ đều liên quan đến tâm lý học.

Chuyên ngành của cô không thuộc những lĩnh vực này nên rất khó viết, cô phải tra cứu thông tin và trích đoạn từ những ghi chú trước đó.

Đến cô còn như thế, chứ đừng nói đến một người ngoại môn hoàn toàn học kỹ thuật như Giang Thành.

Giang Thành cũng không tranh cãi nhiều, hắn đứng ở nơi đó nhìn một hồi, đại khái cũng hiểu được cái này không cần quá tỉ mỉ, chỉ là để ứng phó với việc kiểm tra mà thôi.

Chỉ cần thoạt nhìn, bề ngoài ổn là được.

Giang Thành trải cuốn sổ màu lam lên bàn, không tiếp tục viết trang mà đàn chị đã viết được một nửa, mà đổi một trang mới để viết.

Như vậy cho dù có không được, cũng không đến nỗi khiến đàn chị phải viết lại, cùng lắm là xé trang giấy ra, chữ viết cũng sẽ không có gì khác biệt.

Dựa theo một cuốn sách ví dụ khác, Giang Thành bắt đầu viết, đàn chị cũng không làm gì được hắn, liền ở một bên cử động cổ tay, vừa đứng ở bên cạnh hắn đọc.

Nhưng một lúc sau, ánh mắt của đàn chị đã thay đổi.

Giang Thành chữ viết rất đẹp, sau khi cầm bút xong, toàn bộ khí chất đều không giống như trước.

Nét chữ sắc nét, mỗi nét đều giống như hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật.

Điều làm đàn chị ngạc nhiên hơn nữa là người đàn ông này khi viết không cần tra cứu thông tin gì cả, một số từ vựng chuyên môn về tâm lý học lần lượt xuất hiện, rất gần với các bài văn mẫu mà giáo viên đưa cho cô.

Đàn chị hơi hé miệng, không nhịn được nhìn mặt hắn một cái, tựa như muốn hỏi gì đó, nhưng Giang Thành không cho cô cơ hội này, chỉ để lại cho cô một góc nghiêng khuôn mặt đang chăm chú.

Khoảnh khắc hắn cầm bút lên, dường như cả thế giới chẳng liên quan gì đến hắn nữa.

Cứ như vậy, Giang Thành viết, đàn chị đọc, rất nhanh, đã viết xong một trang.

Giang Thành cất bút đi, đậy nắp bút "cạch" một tiếng, đầy lễ nghi, giống như một kiếm khách tra kiếm vào vỏ.

"Đàn chị." Giang Thành đưa tập tài liệu cho cô gái, trở về nụ cười ấm áp toả nắng trước đó: "Chị nhìn xem, thế này được không?"

"Cậu…" Đàn chị hơi thất thần, buột miệng nói: "Sao cậu lại biết?"

Giang Thành mím môi, có chút xấu hổ nói: "Ông bà nội, và bố mẹ em đều là bác sĩ, cho nên mưa dầm thấm đất, cũng… cũng biết chút ít."

"Xuất thân từ nghề y sao?" Đàn chị có hơi bất ngờ.

Lúc này, cánh tay Giang Thành vô tình dịch chuyển, làm rơi cây bút trên bàn, đàn chị vô thức cúi xuống nhặt lên, trà sữa của cô để trên bàn, rất gần với trà sữa của Giang Thành.

Lợi dụng lúc đàn chị cúi xuống, Giang Thành nhanh chóng đổi vị trí cho hai cốc trà sữa, sau đó giả vờ như không có chuyện gì chờ đàn chị đứng dậy.

Bởi vì hai cốc trà sữa trông rất giống nhau, cho nên nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không thể nhận ra.

Hai người lại thuận theo chủ đề này trò chuyện rất nhiều, đàn chị rất tự nhiên cầm cốc trà sữa vốn là của Giang Thành lên uống như cốc của mình.

Nhưng mới uống một ngụm, đã nhận ra có gì đó không ổn, sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm cốc trà sữa, sắc mặt cũng trở nên ngượng ngùng.

Chương 732: Điều tra không ra những người này

“Chiếc cốc này… chiếc cốc này là…” Nhìn chằm chằm vào chiếc ống hút với dấu răng bị cắn vào, cô gái vô thức nuốt ực một cái. Vốn dĩ, cô cũng không có thói quen như vậy.

“Đàn chị, chị uống cốc trà sữa của em.” Giang Thành đỏ mặt bảo.

Nghe Giang Thành nói thế, đàn chị càng lúng túng hơn. Nhưng cô cũng không bao giờ ngờ rằng, một giây sau, cô trơ mắt nhìn Giang Thành cầm cốc trà sữa của mình, đã thế lại còn giận hờn bảo: “Em mặc kệ. Vậy thì em cũng uống cốc trà sữa của đàn chị để bồi thường ngược lại.”

Vốn dĩ bầu không khí vô cùng ngột ngạt, lúc này lại được Giang Thành dùng dăm ba câu nói mà hóa giải. Mà điều ly kỳ hơn chính là, ánh mắt của người đàn chị này khi nhìn về phía Giang Thành cũng không còn như trước nữa.

Giang Thành vừa trêu chò đàn chị, vừa nói xấu đám bạn trong trường, không những thế mà còn cẩn thận kiên trì giúp đàn chị sửa soạn tài liệu.

Cô gái ngồi yên bên cạnh hắn, dùng hai tay cầm cốc trà sữa, vừa mím môi vừa nhìn một bên gò má của hắn, đồng thời nghe hắn kể một cài câu chuyện thú vị.

Không còn quá nhiều thời gian, hắn còn phải đi xử lý trận kế tiếp. Viên Tiêu Di còn đang chờ hắn.

Ngay lập tức, hắn dừng bút, vung vẫy tay phải. Trong ánh nhìn của đàn chị, tên đàn em trốn học lại tình nguyện chạy đến

gặp mình này đã khá mệt mỏi rồi.

Hắn cũng không nhìn sang cô gái đàn chị, mà chỉ liếc ra phía cửa sổ.

Cùng lúc đó, cô gái đàn chị cũng giật mình, vì trông có vẻ như người đàn ông trước mặt vừa có gì đó phiền muộn. Thấy vậy, cô buột miệng hỏi: "Cậu đang suy nghĩ gì?"

"Em…" Dừng lời một chút, Giang Thành vẫn thừa nhận: "Em đang nhớ đến mấy người bạn kia. Từ đầu đến cuối, bọn họ vẫn không tin lời chị nói. Em e là bọn họ sẽ làm gì đó ngốc nghếch."

Nghe đến đây, cô gái đàn chị lập tức biến sắc, ngay cả hít thở cũng dồn dập hơn: "Bọn họ… Tại sao bọn họ lại không nghe khuyên bảo như thế chứ? Khu nhà kho ấy không phải là nơi để đùa đâu."

"Em cũng khuyên bọn họ rồi, nhưng chẳng ai chịu nghe lời cả. Bọn họ còn bảo, đây là nói chuyện viễn vông, còn cười cợt em, bảo em đã bị đàn chị quyến rũ nên mới tin lời đàn chị." Chẳng có gì là mang vẻ nịnh nọt trên mặt cả, trông Giang Thành rất thành thật vào lúc này.

"Tôi… Tôi không hề lừa gạt một đàn em như cậu." Có vẻ như cô rất lưu tâm chi tiết này, thế nên vội vàng giải thích.

Giang Thành gật gù: "Em biết chứ, chị tốt với em như vậy mà… Tuy nhiên…" Hắn ngẩng đầu nhìn cô, cuối cùng vô thức thở dài: "Nhưng em không có chứng cứ, chẳng thể nào chứng minh cùng bọn họ được."

"Muốn chứng cứ ư?" Cô gái đàn chị nói: "Tôi có!"

"Hửm?"

Nói xong câu này, dường như cô cũng hơi hối hận. Tuy nhiên, cô cũng không muốn người đàn ông trước mặt này hiểu

lầm, càng không muốn bi kịch trước đây lại tái diễn.

Nhìn đôi mắt vừa nhút nhát vừa mong chờ của Giang Thành, cô gái đàn chị bèn tàn nhẫn quyết đoán, bảo hắn chờ cô một hồi rồi lập tức rời đi.

Chưa đầy 5 phút, cô gái đàn chị trở lại.

Vừa đến, cô vội vàng khóa trái cửa, sau đó lại dùng áo khoác màu đậm che lấy camera. Thấy thế, Giang Thành vô cùng phấn khích.

Làm xong mọi thứ, đàn chị bèn bước đến, đặt một túi hồ sơ lên mặt bàn.

Giang Thành nhận ra, trên túi hồ sơ có viết tên một người, gọi là Trần Trạch Thanh.

Hắn chưa từng nghe qua cái tên này.

Cô gái đàn chị trông khá sốt sắng khi tự mở túi tài liệu ra, luống cuống lấy một vài loại giấy tờ nào đó, cuối cùng mới lựa ra vài tấm hình giữa đống giấy tờ đó.

“Cậu xem đi…” Cô gái đàn chị hạ giọng, đặt bức ảnh trước mặt Giang Thành.

Vừa liếc sơ sang bức ảnh, Giang Thành lập tức nhíu mày.

Cánh cửa đang mở ra một nữa - có một nữ sinh đang ngã vào ngưỡng cửa bên cạnh; tóc cô xõa xuống, chặn mất một nửa gương mặt.

Nửa người của cô ở bên ngoài cửa, còn một nửa còn lại thì ở bên trong… Mà khung cảnh, lại chính là nhà kho của trung tâm hoạt động.

Dù chỉ để lộ một nửa gò má, Giang Thành cũng có thể lập tức nhận ra thân phận của nữ sinh này… Chính là Viên Tiêu Di.

Trông dáng dấp, có vẻ như cô ta đang bị thứ gì đó truy đuổi. Vì thế, cô mất hốt hoảng chạy từ trong nhà kho ra ngoài, nhưng do quá vội vàng mà vấp vào ngưỡng cửa té ngã rồi ngất đi.

"Đây là bức hình mà bảo vệ nhà trường đã chụp được cách đây rất lâu." Cô gái đàn chị ngồi giải thích bên cạnh: "Lúc gặp được người bạn kia của các cậu, gã cũng có bộ dạng thế này. Nửa thân trên ngoài cửa, nửa thân dưới trong cửa." Rõ ràng, người mà cô đề cập đến chính là Cao Ngôn.

Lúc tỉnh lại, Cao Ngôn có bảo là đã bị quỷ truy sát. Xem ra, Viên Tiêu Di cũng từng rơi vào trường hợp như vậy.

Ở bức ảnh thứ hai là hình đặc tả của phần cửa kho hàng. Bên trên bề mặt có vết dao chém qua, sau đó được dùng giấy che khuất lại.

Ở bức ảnh thứ ba, chính là cảnh tượng bên trong kho hàng, nơi vị trí tận cùng - cũng chính là khu vực mà bọn họ từng lục soát qua.

Trên tường có một mặt kính vỡ nát, chẳng nhìn rõ hình thù. Rõ ràng, đây chính là do bị lực mạnh đập vỡ; xung quanh còn có vài cái ghế được bày biện nơi đó.

Bố trí của nơi này trông khá giống với căn mặt thất mà quản lý Chu đã hình dung.

Như thứ thực sự thu hút Giang Thành chính là những món đồ đang được đặt trên đống ghế ấy.

Mỗi một cái ghế đều có một món vật phẩm tương ứng.

Giang Thành tỉ mỉ phân biệt từng bức ảnh. Chiếc ghế đầu tiên là một chiếc áo khoác trắng; ghế thứ hai là một chiếc áo tắm, nơi phần lưng ghế còn treo một bộ kính lặn; ghế thứ ba móc một bộ quần áo thể thao, bên dưới chân ghế còn có một đôi giày chạy đua…

“Tất cả những bức ảnh mà cậu thấy đều do bảo vệ nhà trường chụp được ngay hiện trường. Một mặt là để lưu trữ, một mặt là ngộ nhỡ nếu sinh viên trong trường gặp nạn thì còn dùng để phân rõ trách nhiệm thuộc về ai. Bên cạnh đó, còn là để giao phó các học sinh cho bác sĩ chủ đạo, cũng chính là vị giảng viên cao tuổi mà tôi từng nhắc đến kia.”

“Giáo sư Trần Trạch Thanh.” Khi nói đến cái tên này, giọng nói của người đàn chị đây còn bao hàm một cảm giác tôn kính, và… tiếc hận.

Lúc này, Giang Thành lại nhạy cảm nhận ra một chi tiết.

“Bác sĩ chủ đạo?” Giang Thành lập tức truy hỏi theo cụm từ này.

“Đúng vậy.” Đàn chị thở dài: “Chắc cậu cũng nghe qua nữ sinh viên tên Viên Tiêu Di rồi. Cả ngôi trường đều cho rằng cô ta bị vấn đề về thần kinh.”

“Từng nghe qua.” Giang Thành bảo: “Cô ta còn nói, cô ta có 5 người bạn thân bị mất tích, nhưng không thể điều tra ra mấy người này.”

Đàn chị gật đầu, sau đó đổi giọng thành một âm điệu khá thần bí, nhìn Giang Thành mà nói: “Bọn họ nói đúng đấy. Cô nàng Viên Tiêu Di này đúng thật là bị vấn đề về thần kinh. Giáo sư Trần Trạch Thanh cảm thấy vô cùng hứng thú, vẫn luôn tích cực nghĩ biện pháp chữa trị cho cô ấy.”

“Căn bệnh tâm thần phân liệt của cô ta thuộc loại vô cùng hiếm thấy; hơn nữa, đây không phải là phân liệt thêm 1 nhân cách khác, mà là phân liệt thành đa nhân cách.” Tốc độ nói chuyện của cô gái đàn chị rất nhanh, trông cứ như sau lưng cô có thứ gì đang truy đuổi vậy: “5 người bạn thân bị mất tích của cô ta, trên thực tế đều chính là bản thân cô ấy. Đây là do nhận

thức của nhân cách chủ đạo đối với chính bản thân mình bị tan rã đi, từ đó mà sản sinh ra các nhân cách phụ.”

“Cậu xem nè.” Cô gái đàn chị chỉ vào cái ghế trong hình, hạ thấp giọng: “Dựa theo những gì mà thầy Trần suy đoán, mỗi một chiếc ghế chính là hình tượng hóa của từng nhân cách phụ của Viên Tiêu Di.”

“Ví dụ nhé, khi ngồi vào chiếc ghế đầu tiên, cô ta sẽ cởi đi bộ trang phục mà mình đang mặc rồi khoác vào chiếc áo trắng của sinh viên Khoa Y. Vì lúc này, cô ta tự nhận thức bản thân là sinh viên thuộc Khoa Y học.

Nhưng khi di chuyển sang chiếc ghế thứ 2, cô ấy lại mang thân phận của một kiện tướng bơi lội. Cùng nguyên lý đó, chiếc ghế thứ 3 đại diện cho vận động viên chạy marathon cự ly dài…”

Vừa giảng giải cho Giang Thành, đàn chị vừa vô thức run rẩy. Mỗi khi nhìn vào những bức hình này, cô đều cảm giác được sau lưng mình có một luồng hơi lạnh, tựa như bản thân mình sắp sửa chạm vào một dạng thế giới ngoài tầm với và cực kỳ xa lạ vậy.

Chương 733: Tai nạn

Nghe sơ qua thì lời kể của cô đàn chị này vẫn ổn, nhưng Giang Thành lại nhận ra một lỗ thủng trong câu chuyện này. Nếu đổi vị trí là Cao Ngôn hay Thẩm Mộng Vân ở đây, rất có thể sẽ bỏ qua chi tiết đó.

Trong giới học thuật, chứng đa nhân cách còn được gọi là Rối loạn nhân dạng phân ly, hoặc là rối loạn đa nhân cách - mà biểu hiện rõ ràng nhất chính là phân ly thân phận.

Xuất hiện thành 2 hay nhiều trạng thái nhân cách độc lập lẫn nhau.

Mỗi một trạng thái nhân cách đều biểu hiện ra các mặt trải nghiệm, tri giác, hình thức tư tưởng khác nhau, đi kèm với bản thân, thân thể và hoàn cảnh tương quan.

Nói cách khác, khi khả năng tự nhận thức của Viên Tiêu Di chỉ dừng lại ở thân phận "Viên Tiêu Di" này, vậy cô ta không thể nào nhớ được 5 người "bạn thân" kia.

Sau khi hoán đổi nhân cách, vậy sẽ không thể nào giữ lại ký ức của các nhân cách còn lại.

Bằng một phương pháp tương đối dễ hiểu và gần gũi, Giang Thành cố uyển chuyển biểu đạt ra sự nghi vấn của mình với cô nàng đàn chị. Nếu quả thật như cô đàn chị nói, nếu đã từng có một vị giáo sư tâm lý để mắt đến Viên Tiêu Di, vậy ông ta không thể nào phớt lờ đi chi tiết này.

Ngay lập tức, suy đoán của Giang Thành đã có đáp án.

Nhìn Giang Thành bằng ánh mắt kinh ngạc, cô gái đàn chị khẽ hé môi, dường như cũng không ngờ là tên đàn em này lại

có hiểu biết sâu rộng đến vậy.

"Cậu nói chính xác. Giáo sư Trần cũng nghi hoặc giống hệt thế."

Cô giải thích: "Đó là lý do mà ông ta có hứng thú với Viên Tiêu Di nhiều đến vậy. Ông ấy cho rằng, trường hợp của Viên Tiêu Di là một ca bệnh cực kỳ hiếm gặp, đồng nghĩa với giá trị nghiên cứu tương đối cao."

"Chẳng những thế…" Cô gái đàn chị im lặng một hồi, sau đó đổi sang một giọng điệu đầy hoài niệm: "Giáo sư Trần cũng đang cố gắng tìm ra thứ đặc biệt đã dẫn đến hiện tượng phá vỡ lớp hàng rào ngăn cách nhóm người này."

Nói đến đây, cô do dự.

Do dự xem, mình có nên nói tiếp hay không.

Đặt nhẹ tay lên đùi của cô đàn chị, sau đó chậm rãi vờn nhẹ, hắn muốn giúp người con gái này lấy lại tinh thần. Cùng lúc đó, cô đàn chị cũng nhìn thẳng vào đôi mắt nâu lay láy của Giang Thành.

Không cần Giang Thành nói gì nhiều, cô đã đầu hàng ngay: "Đàn em, cậu biết không… Thầy Trần, ông ấy… Ông ấy đã thật sự tìm ra."

Cô gái đàn chị cắn môi, cuối cùng dường như đã tự khẳng định xong một điều gì đó trong lòng, thế là lập tức xoay người, cầm lấy túi hồ sơ một lần nữa. Từ bên trong, cô lấy ra vài tấm hình.

Sau khi nhìn một lát, cô bèn đưa chúng cho Giang Thành: "Cậu xem thử đi."

Trong hình là một chiếc ghế, chính là loại ghế thường dùng của ngôi trường này. Trông nó chẳng khác gì mấy chiếc ghế trống trong các bức ảnh trước đó.

Tuy nhiên, Giang Thành cũng nhận ra một vài chi tiết. Cầm bức hình bằng tay trái, hắn dùng tay phải giữ lấy các bức ảnh trước đó, so sánh qua lại nhiều lần.

Đối chiếu qua lại một hồi, cuối cùng hắn nhận ra rằng, bề mặt của chiếc ghế mới này rất sạch sẽ, chẳng có thứ gì cả.

"Đây là… chiếc ghế thứ 7?" Giang Thành ngẩng đầu, nhìn sang cô gái đàn chị.

"Đúng vậy." Cô gật đầu, nhìn hắn bằng một ánh mắt kỳ quái rồi bảo: "Chiếc ghế đó cũng nằm trong kho chứa đồ, nằm không xa lắm so với 6 chiếc ghế còn lại, và cả tấm gương trên tường."

"Nếu bảo rằng, mỗi một chiếc ghế đại diện cho một thân phận của Viên Tiêu Di - vậy trong nhận thức của Viên Tiêu Di - ngoại trừ cô ta và 5 người bạn thân ra thì bên trong nhà kho ấy vẫn còn một người khác tồn tại." Nắm bức ảnh trong tay, Giang Thành khẳng định.

Không những thế, hắn cũng đoán ra thân phận của "người" kia.

Ma ăn tim…

"Đúng vậy! Thầy Trần cũng bảo thế. Hơn nữa, ông ta còn nghi ngờ rằng, kẻ khiến hàng rào nhận thức của 'nhóm người Viên Tiêu Di' đổ nát cũng chính là người này." Dừng lời một chút, cô gái đàn chị bèn nói tiếp: "Đây là một nhân cách mới, hoàn toàn xa lạ, một kẻ mà chúng ta chưa từng nhận thức qua."

"Ít nhất thì, nhân cách ấy chưa bao giờ lộ diện trên người Viên Tiêu Di." Cô bổ sung.

"Chẳng những thế… Còn một chi tiết nữa. Chắc cậu không tin nổi đâu, yếu tố xa lạ của nhân cách này chính là xa lạ kép. Nói cách khác. .

“Nói cách khác, không những chúng ta không hề biết gì về nhân cách này, mà ngay cả Viên Tiêu Di cũng hoàn toàn lạ lẫm với nhân cách ấy.” Giang Thành tiếp lời.

Cô gái đàn chị trợn tròn hai mắt.

Lúc này, toàn bộ tâm tư của Giang Thành đều đổ dồn vào miền suy tư của bản thân. Hắn chỉ thuận miệng nói: “Cũng dễ đoán thôi mà. Những chiếc ghế đại biểu cho những người khác đều có vật phẩm mang tính tiêu chí cho từng nhân cách, ví dụ như kính lặn, giày chạy marathon… Duy chỉ mỗi chiếc ghế này là chẳng có gì cả.

Điều đó chứng tỏ một điều, trong tiềm thức của Viên Tiêu Di rốt cuộc cũng không rõ ai là kẻ ngồi trên chiếc ghế đó, hoặc kẻ đó có đặc điểm gì, dùng đồ vật nào để làm tiêu chí thân phận.”

Không ngờ là khi vừa nghe đến đó, cô gái đàn chị bỗng sốt sắng, ngay cả nhịp thở cũng nhanh dần: “Không chỉ có thế, kẻ này không những khiến Viên Tiêu Di cảm thấy xa lạ, mà còn có cả sợ hãi nữa!”

“Trong quá trình thầy Trần tiếp xúc với Viên Tiêu Di, cô ta vẫn luôn rơi vào một trạng thái hoảng sợ nào đó. Đó không chỉ là nỗi sợ đến từ sau lưng, mà còn là bốn phía. Lúc ngồi xuống, cô ấy cũng phải dựa lưng sát tường, không chừa cho phần lưng bất cứ một khoảng trống nào.

Cô ta còn lặng lẽ bảo, … rằng có người đang theo dõi cô. Không chỉ mỗi cô, mà cả 5 người bạn kia của cô đều bị một kẻ lạ mặt nào đó theo dõi.

Trong sự hình dung của Viên Tiêu Di, người kia xuất hiện ở khắp mọi nơi. Chỉ cần trời tối, kẻ ấy sẽ xuất hiện rồi nhìn chằm chằm vào nhóm người cô ấy. Hơn nữa… Hơn nữa, kẻ đó càng ngày càng tiến gần đến bọn họ hơn.

Cô ấy và 5 người bạn thân của mình gánh chịu áp lực nhiều đến mức sắp sửa bị điên khùng luôn rồi."

"Và kẻ đó chính là kẻ ngồi trên chiếc ghế kia." Đây là chuyện quá rõ ràng; Giang Thành rất thản nhiên nói thẳng ra.

Nhưng khi nhắc đến vấn đề này có vẻ như đã tạo ra một dạng áp lực rất lớn cho cô gái đàn chị kia. Phải mất đến nửa ngày, sau khi lồng ngực nhấp nhô chập trùng một hồi, cô mới nhìn Giang Thành rồi nói: "Cậu thật sự rất lợi hại. Xem ra, gia tộc hành nghề y đã ảnh hưởng rất nhiều đến cậu."

"Đàn em này, cậu nên cân nhắc việc chuyển sang khoa Y đi." Dường như chợt nhớ ra gì đó, ánh mắt của cô gái đàn chị bỗng nhiên thất thần trong nháy mắt: "Nếu cậu có thể đến sớm một chút, gặp được thầy Trần, thầy ấy ắt hẳn sẽ rất vui mừng. Ông ta là một kẻ rất yêu quý nhân tài."

Từ giọng điệu của cô gái đàn chị, Giang Thành có một linh cảm không lành. Khẽ cau mày, hắn hỏi: "Thầy Trần hiện tại…"

"Ông ấy đã gặp tai nạn." Cô cúi đầu, vô thức thở dài: "Hiện tại, thầy vẫn đang ở bệnh viện. bác sĩ bảo rằng, có lẽ ông ta không thể nào tỉnh lại được nữa."

Vị giảng viên Trần Trạch Thanh này rõ ràng là một người biết rõ rất nhiều cớ sự. Vốn dĩ Giang Thành còn định nhờ đàn chị dẫn đi gặp mặt một lần. Kết quả là, manh mối thứ hai đã bị gián đoạn một lần nữa.

"Vậy thì quá đáng tiếc rồi. Hy vọng thầy ấy có thể sớm ngày bình phục." Giang Thành đáp lời bằng giọng điệu tiếc nuối: "À quên, em có thể hỏi một chuyện không? Thầy ấy gặp tai nạn gì vậy?"

Nghe câu hỏi này của Giang Thành, cô gái đàn chị bèn nhớ lại: "Đó là một chiều chạng vạng, khi trời vừa chập tối, tôi

đang ngồi công tác tại phòng học của khoa Y, còn thầy ấy ngồi đối diện với tôi.

Lúc đó, điện thoại chợt đổ chuông, chính là điện thoại của thầy ấy á.

Sau khi bắt máy, còn chưa nói được vài câu, trông thầy ấy vô cùng khẩn trương. Thầy Trần vội đứng lên, vừa mặc quần áo, vừa đi ra ngoài.”

Chương 734: Tiểu Huệ

"Thầy ấy cứ liên tục nói là trò phải chờ thầy, phải tỉnh táo, đừng kích động… Và cả… Và cả những câu như: Chỉ một mình trò thì không làm được đâu; thầy có thể giúp trò. Trò nhất định phải tin tưởng thầy…" Cô gái đàn chị trông rất khẩn trương; Giang Thành cũng hiểu là cô đang mô phỏng lại trạng thái khi ấy của thầy Trần.

"Là cuộc gọi của Viên Tiêu Di?" Giang Thành hỏi.

Cô gái đàn chị gật đầu, hạ giọng xuống rất nhỏ: "Lúc đó, tôi cũng ở đấy. Giọng nói của cô bé kia rất lớn, lại cực kỳ chói tai. Trạng thái tinh thần của cô ta có vẻ có vấn đề, tựa như khá phấn khích, trái ngược hoàn toàn với ấn tượng ban đầu của tôi về cô ta."

"Ấn tượng trước đó của tôi về cô ta kiểu… Đó là một trạng thái khủng hoảng, tránh xa mọi người, kể các đối với các giảng viên, bạn học… Cô ta luôn sợ hãi, rụt rè, ngay cả khi có ai đó nói chuyện to tiếng xíu thì cô ấy cũng hoảng sợ, run rẩy cả người." Vì lo rằng Giang Thành không hiểu nên cô đàn chị này giải thích rất tỉ mỉ.

"Khi đó, tôi nhận ra là tâm tình của thầy Trần cũng dao động mạnh mẽ. Ông ta quên luôn chiếc khăn choàng cổ, phóng nhanh ra ngoài. Tôi lập tức cầm lấy chiếc khăn ấy rồi chạy theo."

Dừng vài giây, cô gái đàn chị nói tiếp: "Đưa khăn quàng cổ cho ông ấy chỉ là một cái cớ, còn lý do chính là tôi lo lắng cho thầy ấy, định chạy theo xem thầy có cần hỗ trợ gì không."

“Quãng thời gian ấy, thầy rất bận, mà tôi còn cảm giác được rằng, thầy Trần đã thay đổi hẳn, nom rất kỳ quái - kể từ sau khi tiếp xúc với Viên Tiêu Di. Trông cứ như thể, thầy muốn một lòng một dạ xử lý bệnh tình của cô ấy, bỏ mặc mọi hoạt động sinh hoạt hay công tác khác. Về tất cả những việc xung quanh, thầy đều cần người khác giúp mình.”

Giang Thành thở ra một hơi rồi nhìn đàn chị bằn một ánh mắt tựa như đang cổ vũ tấm lòng lương thiện của cô vậy. Xem ra, cô gái đàn chị đây đã trợ giúp cho thầy Trần rất nhiều tại phương diện này.

Điều này cũng đã giải thích rõ vì sao cô lại biết khá nhiều chuyện liên quan đến Viên Tiêu Di và giảng viên Trần. Bởi vì, cô chính là trợ lý của thầy Trần.

“Nhưng sau khi nhận lấy chiếc khăn choàng cổ kia, thầy Trần bảo tôi cứ ở lại, còn ông ấy đi tìm Viên Tiêu Di.”

“Thầy còn dặn tôi, nếu có ai tìm thầy hay gọi điện đến văn phòng thì cứ nhớ rõ họ nói gì trước đã. Đến ngày mai, khi nào ông quay về thì nói sau.

Kế tiếp, ông vội vàng choàng chiếc khăn lên, bước ra khỏi văn phòng.”

Cô gái đàn chị tiếp tục nhớ lại: “Nhưng khi tôi vừa quay lại rồi ngồi xuống ghế, thế hành lang bên ngoài bỗng có một loạt âm thanh vang vọng lên, là loại âm thanh va chạm gì đó mà nghe rất nặng nề.”

“Thấy tình hình bất ổn, tôi vội vàng chạy ra ngoài xem sao. Kết quả là, tôi trông thấy thầy Trần đang lăn dài từ trên cầu thang xuống dưới. Khi ấy, ông ta đã ngất xỉu rồi; còn trên đầu và mặt đất thì ướt đẫm máu.”

“Thầy Trần chuẩn bị đi tìm Viên Tiêu Di, nhưng giữa đường lại bị té cầu thang.” Mọi chuyện cũng gần giống như

điều mà Giang Thành đã dự liệu.

"Chính là như vậy." Đàn chị hít sâu một hơi, nhìn Giang Thành và nói: "Cũng chính là đoạn cầu thang mà cậu vừa đi ngang khi tới đây."

Với đoạn cầu thang đó, theo Giang Thành nhớ thì nó được xây dựng khá chỉnh chu, đúng quy chuẩn, không thể nào gây ra tai nạn được.

Ngay khi Giang Thành định xác nhận lại lần nữa, thì cô gái đàn chị bỗng vô tình nhắc đến một chi tiết nhỏ, mà chi tiết ấy lại khiến Giang Thành cực kỳ chú ý: "Do thầy đã cao tuổi rồi, trong khi cách đây vài năm cũng đã từng phẫu thuật chân một lần, thế nên ông ấy cực kỳ cẩn thận khi đi cầu thang. Tuy nhiên, lần này là do chẳng rõ ai đó đã hất nước lên bậc thang đấy.

Do giẫm phải nước, thầy mới bị trượt chân rồi té lầu."

Kể đến đây, trông cô gái đàn chị có chút tức giận.

Nhưng Giang Thành biết rõ, đây rõ ràng chính là do Ma ăn tim giở trò. Mỗi một nơi mà nó đi qua thì đều có vệt nước lưu lại. Đây dường như chính là tiêu chí của con quỷ này.

"À còn nữa…" Dường như đột nhiên nghĩ đến gì đó, cô chợt nhìn Giang Thành bằng ánh mắt khá kỳ quái: "Khi vừa nhặt chiếc điện thoại di động của thầy Trần lên, màn hình điện thoại cũng vừa lúc sáng lên, báo có tin nhắn đến. Mà người gửi tin chính là… Viên Tiêu Di."

"Cô ta nói rằng, rốt cuộc cô đã tìm ra biện pháp thoát khỏi sự đeo bám của người kia rồi. Đây là do 1 trong 5 người bạn thân của cô ấy mách bảo cho.

Cô còn nói, cô hy vọng thầy Trần đừng quấy rầy cô. Cô khẳng định, lần này nhóm của cô chắc chắn thoát khỏi triệt để hành vi theo dõi của người lạ kia.

Khi ấ, tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ lo lắng về tình hình sức khỏe của thầy Trần mà thôi. Đến ngày hôm sau, tôi mới nghe nói là Viên Tiêu Di ngất xỉu trước cửa nhà kho.

Trong mớ ảnh này, có một phần là do nhân viên bảo vệ ở khu vực đó chụp được vào ngay thời điểm ấy.

Bọn họ còn tìm ra chứng cứ Viên Tiêu Di đã đập nát đồ vật ở hiện trường. Tấm gương trên tường kia chính là do Viên Tiêu Di đập nát, mà cũng chính cô ấy đã mang chiếc gương đi."

Giang Thành gật gù; những gì mà cô đàn chị nói cũng gần giống với suy nghĩ của hắn. Trường học sợ chuyện vỡ lỡ, nên cho người chụp ảnh hiện trường để lưu lại chứng cứ, sao đó thu dọn nơi ấy sạch sẽ rồi.

Đây cũng ăn khớp với biểu hiện của nhóm bảo vệ khi tìm ra Cao Ngôn.

Liếc nhẹ sang chiếc đồng hồ, Giang Thành vẫn còn băn khoăn về trường hợp của Viên Tiêu Di, thế nên vội vàng an ủi cô đàn chị vài câu rồi tìm lý do rời khỏi đây. …

Chạy đến rừng cây nhỏ trên đường, Giang Thành lập tức tổng hợp lại thông tin mà mình thu thập được ngày hôm nay, bao gồm cả về thư viện và những gì mà cô đàn chị mới nói ban nãy. Dần dần, một manh mối rõ ràng đang bắt đầu nổi lên khỏi mặt nước.

Cả một chuỗi nhiệm vụ lần này dần dần hiện lên rõ nét trước mắt Giang Thành.

Đầu tiên, có thể xác định được rằng, 5 người bạn thân bị mất tích của Viên Tiêu Di không hề tồn tại trong thế giới thực. Đây là do cô ta từng gặp phải một chuyện gì đó kích thích, từ đó mà nhân cách chủ đạo sinh sản ra 5 nhân cách khác, hay như người ta thường bảo là bị tâm thần phân liệt.

Tiếp theo, hắn cũng đã xác định được thân phận của con quỷ luôn bám theo bọn họ và ra tay săn giết nữ sinh kia bên trong nhiệm vụ nhánh. Tên chuyên gia trừ ma ngoại quốc kia gọi nó là Ma Ăn Tim.

Trên thực tế, chính là một con quỷ phương Tây.

Tuy chưa trông thấy bộ mặt thật của nó, nhưng có thể đoán được con quỷ này có liên quan đến nước.

Hơn nữa, Giang Thành cũng lưu ý rằng, bất kể là quản lý Chu hay thầy Trần trong lời kể của cô gái đàn chị - thì cả hai đều nhắc đến một chi tiết rất quan trọng.

Con Ma ăn tim này dường như chỉ hoạt động khi đêm về.

Cuối cùng, vào cái đêm mà thầy Trần gặp nạn thì chuyện gì đã xảy ra trong nhà kho?

Xét theo các vấn đề trước mắt, Ma ăn tim tấn công thầy Trần là do thầy Trần định chạy đi tìm Viên Tiêu Di.

Mà nếu suy luận ngược từ kết quả đã có, đêm hôm đó, Viên Tiêu Di đã tiến hành một loại nghi thức nào đó tương tự với nghi thức mà gã chuyên gia trừ ma ngoại quốc kia đã làm.

Trong tin nhắn mà Viên Tiêu Di gửi cho thầy Trần, cô từng nói là cô đã tìm ra phương pháp thoát khỏi con Ma ăn tim triệt để.

Mà phương pháp này là do 1 trong 5 người bạn nói cho cô biết.

Nếu liên hệ đến khu thư viện và quyển sổ kia, vậy cũng không quá khó để đoán ra được, người bạn thân mách bảo này chính là Tiểu Huệ trong 5 nhân cách phân liệt kia.

Đặc điểm của nhân cách này chính là thích náu mình trong thư viện, đọc qua rất nhiều sách vở.

Dựa theo phương hướng này, Giang Thành suy diễn tiếp. Có thể là do may mắn, quyển sổ vốn dĩ nên bị thiêu hủy kia đã được thư viện nhận lấy rồi đánh số vào, cuối cùng lại được Tiểu Huệ mượn đọc.

Bên trong quyển sổ ấy có ghi chép các thông tin liên quan đến Ma ăn tim và cách để đối phó với nó.

Ngay buổi tối hôm ấy, Viên Tiêu Di đại biểu cho nhân cách chủ đạo cùng 5 nhân cách còn lại đã "tập hợp" lại tại nhà kho bên trong trung tâm hoạt động.

"Mọi người" đã bố trí mọi thứ dựa theo phương pháp kia mách bảo, dự định triệt để thoát khỏi hành vi đeo bám của con Ma ăn tim kia.

Chương 735: Phòng đọc sách

Trong lúc suy tư, Giang Thành còn thò tay vào túi, chậm rãi lấy ra một bức hình.

Dĩ nhiên, đây không phải do cô gái đàn chị kia tặng hắn.

Mà do hắn thừa dịp người ta không chú ý rồi trộm lấy, nhét nhanh vào túi mình.

Bởi vì, bức hình này rất đặc biệt.

Theo lời cô đàn chị từng nói, đây là bức ảnh chụp được trễ nhất, vào thời điểm quay chụp hiện trường – nơi Viên Tiêu Di té xỉu.

Viên Tiêu Di đã đến nhà kho kia rất nhiều lần, nhưng ngay lần cuối cùng ấy thì chẳng những tấm gương bị đập vỡ nát, mà người ta còn chụp được bức ảnh có 7 chiếc ghế kia.

Nhưng chi tiết hấp dẫn Giang Thành nhất chính là chiếc ghế ngã trên mặt đất, nằm gần vị trí của chiếc gương vỡ vụn kia.

Nếu hắn nhớ không lầm, chiếc ấy ấy đại biểu cho nhân cách chủ đạo của Viên Tiêu Di.

Nhưng bây giờ, chiếc ghế ấy lại ngã trên mặt đất. Dù cách nhau một bức hình, nhưng Giang Thành vẫn cảm giác nó đang lan tỏa đầy tử khí âm u, tựa như cô ta đã bị rút sạch đi linh hồn vậy.

Mà kế bên chiếc ghế ngã ấy, là một chiếc ghế trống rỗng.

Hình ảnh này dường như đang ám chỉ rằng, chiếc ghế trống không này đã thay thế đi vị trí của Viên Tiêu Di.

Một suy đoán táo bạo nhưng cũng không kém phần rợn gáy đang dần dần nổi lên khỏi mặt nước.

Cô gái Viên Tiêu Di hiện tại kia – kẻ mà gặp gỡ bọn họ mỗi ngày, cái cô nữ sinh viên yếu đuối ấy – rốt cuộc có còn là cô ta như đã từng hay không?

Hay chỉ là một cái xác đã bị đoạt mất linh hồn?

Bây giờ, liệu có phải thứ đang ẩn giấu bên dưới thể xác ấy chính là một gương mặt hoàn toàn xa lạ khác?

Trùng hợp thay, 3 chữ Ma ăn tim lại nhảy vào tâm trí của Giang Thành, giẫm lên từng sợi dây thần kinh của hắn. Trong phút chốc, dường như mọi nghi vấn đều có đáp án.

Ma ăn tim.

Có vẻ như không phải cái tên này được đặt quá tùy tiện; hai chữ "ăn tim" này đã nói lên đặc tính của con quỷ ấy, cũng tựa như bọn họ đã đặt các loại tên như 'quỷ bám đuôi'…

Đại diện cho nhân cách chủ đạo của Viên Tiêu Di e là đã bị ăn sạch rồi.

Còn 5 nhân sách thứ sinh kia đã chia nhau ra mà chạy trốn vào trong 5 câu chuyện kinh dị.

Bản thân Ma ăn tim không thể đơn độc chạy vào từng câu chuyện kinh dị kia để truy sát các cô gái ấy, thế nên mới giở trò lợi dụng bọn họ. Nó cải trang thành thân phận của Viên Tiêu Di, cung cấp tin tức cho bọn họ, từ đó mà bám đuôi bọn họ để đi giết chết những "người" còn lại kia.

Và Giang Thành cũng đại khái đoán được mục đích cuối cùng của Ma ăn tim. Đó chính là nó muốn hoàn toàn chiếm cứ thân thể của Viên Tiêu Di.

Tựu chung lại, những nhân cách đang trốn thoát kia vẫn là một dạng tai họa ngầm đối với nó.

Vừa đi vừa suy nghĩ, đến khi ngẩng đầu lên thì hắn đã đến gần khu rừng nhỏ.

Khác với lần trước, hắn đã biết rõ mình sắp đương đầu với thứ gì.

Kẻ chờ hắn trong khu rừng nhỏ kia chẳng phải là cô nàng Viên Tiêu Di yếu đuối, mà chính là Ma ăn tim – con quy đã từng giết chết vị chuyên gia trừ ma và nhóm Người Gác Đêm năm nào.

Và kỹ năng diễn xuất của đối phương thậm chí đã lừa gạt được cả hắn.

"Ai nấy đều là diễn viên nha…"

Cẩn thận thu hồi ảnh chụp, Giang Thành thở ra một hơi, sau đó vuốt nhẹ mặt mình rồi nhanh chóng thay vào một biểu cảm thân thiết, cuối cùng là chạy về phía rừng cây nhỏ.

Vừa xông vào khu rừng, hắn đã thấy Viên Tiêu Di đang đứng một mình nơi đó.

"Đàn anh!"

"Tiêu Di!"

Không đợi Viên Tiêu Di kịp lên tiếng, Giang Thành cũng nhanh chân nghênh đón, quan tâm nhìn cô: "Tiêu Di, đều do anh không tốt, khiến em phải lo lắng rồi. Vì có lớp, anh phải trốn học đến gặp em."

"Đàn anh, Tiểu Lâm thế nào rồi?" Nhìn Giang Thành, Viên Tiêu Di hỏi. Từ giọng điệu này, có thể cảm nhận được là cô đang rất lo lắng cho bạn thân của mình.

Nhưng biểu cảm của Giang Thành lại càng tinh tế hơn. Lúc mới gặp mặt, ánh mắt của hắn rất nhiệt tình, để rồi chậm rãi mờ nhạt đi. Nếu nhìn kỹ, còn có thể trông thấy một chút gì đó

tự trách từ khóe sâu nơi đáy mắt: “Thật xin lỗi, Tiêu Di. Do anh không tốt, không thể cứu được Tiểu Lâm.”

Giang Thành mím chặt bờ môi, lát sau mới nói tiếp: “Khi bọn anh đến tìm cô ấy, cô ấy đã…”

Nghe Tiểu Lâm gặp nạn, Viên Tiêu Di run nhẹ cơ thể, cuối cùng lại lảo đảo như sắp té xỉu, còn may là Giang Thành nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô: “Tiêu Di, em sao rồi?”

“Đàn anh, chuyện này không liên quan đến anh. Đều là do em không tốt.” Nước mắt tuôn trào dưới hai hàng mi của Viên Tiêu Di: “Nếu không do em đề nghị chuyện đó, nhóm Tiểu Lâm cũng không đi đến mấy nơi nguy hiểm như vậy, cũng sẽ không gặp nạn.”

Chàng và nàng, kẻ xướng người họa rất lâu, cuối cùng mới dìu nhau ngồi xuống. Viên Tiêu Di hơi nghiêng đầu, có vẻ như sắp sửa tựa vào vai Giang Thành.

Giang Thành lặp tức giả trang thành một bộ dáng nam tử với khí thế có thể đảm đương mọi thứ, ưỡn thẳng lồng ngực, liên tục hứa hẹn với Viên Tiêu Di là mình chắc chắn cứu được những người bạn còn lại của cô.

“Tiêu Di.” Giang Thành nhẹ nhàng vòng tay qua eo của Viên Tiêu Di, tạo nên một tư thế cực kỳ thân mật: “Đêm qua, em nghỉ ngơi thế nào? Em cứ như vậy, anh rất lo cho sức khỏe của em.”

Viên Tiêu Di nhìn về phía Giang Thành, hốc mắt vẫn đỏ hoe vì nhòe nước mắt: “Đàn anh, đêm qua Tiểu Huệ đến tìm em.”

Tiểu Huệ.

Manh mối tại thư viện đã bị đứt gãy khi điều tra đến Tiểu Huệ, không ngờ lúc này lại nhận được tin tức của cô ta sớm như vậy.

Giang Thành suy diễn liên tục trong đầu, nhưng ngoài mặt chẳng để lộ sơ hở gì. Trái lại, hắn còn nhìn Viên Tiêu Di bằng ánh mắt nghi hoặc: "Đúng vậy, đàn anh, chính là Tiểu Huệ."

Ánh mắt của Viên Tiêu Di mất dần tiêu cự, tạo nên một cảm giác như cô đang nhớ lại gì đó. Tuy nhiên, Giang Thành thầm hiểu rõ, con nhỏ nãy đang diễn.

Mấp máy bờ môi, Viên Tiêu Di hạ giọng bảo: "Cũng y hệt như trước đó, em chỉ có thể trợn tròn mắt mà nhìn và nghe. Thậm chí, em còn không rõ đó có phải là nằm mơ hay không.

Chuyện mà Tiểu Huệ nói rất kỳ quái. Cảm giác mà cậu ấy mang đến cho em tựa như rất lo lắng, còn liên tục ngoáy nhìn về sau lưng, hệt như có thứ gì đó đang bám theo vậy.

Cậu ấy nói rằng, cậu ta đang ở trong thư viện nhà trường. Nhưng ngay lập tức, cậu ấy lại bảo chốn đó không phải là thư viện."

Nói đến đây, nét mặt của Viên Tiêu Di trông rất cổ quái, mà giọng điệu của cô cũng toát lên đầy sự nghi ngờ.

"Cậu ta bảo, nơi đó trông giống một viện triển lãm hơn, mà vật trưng bày bên trong khá ly kỳ cổ quái, rồi trong bóng tối còn có thứ gì đó rất kinh khủng nữa.

Cậu ấy đang trốn sau giá sách trong phòng đọc sách ở tầng 4 thư viện, không dám tùy tiện di chuyển, cũng không dám phát ra âm thanh."

"Nhưng mà…" Viên Tiêu Di đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Giang Thành rồi hối hả cất lời: "Nhưng có lẽ đàn anh không hề biết rằng, về cơ bản là tầng 4 thư viện cũng không hề có phòng đọc sách gì cả. Cả tầng 4 ấy đều đang bỏ trống không!"

"Tiêu Di! Em đừng nóng vội. Từ từ nói anh nghe!" Giang Thành trấn an cô. Hắn cũng từng đến thư viện rồi, cũng nhớ kỹ

phòng đọc sách nằm ngay tầng 1.

“Cậu ấy bảo rằng, nơi đó có một hốc tối, vừa vặn để một người nấp vào. Đó là do cậu ấy tình cờ phát hiện.

Nhưng cậu ấy không thể cầm cự lâu hơn được nữa. Bọn chúng đang đến gần cậu ấy, sắp sửa tìm ra cậu ấy!”

Vừa an ủi Viên Tiêu Di, Giang Thành vừa ‘chiếu rọi tia sáng chính nghĩa’ khắp toàn thân: “Anh sẽ đi cứu cô ấy! Nhưng Viên Tiêu Di này, anh cần biết rõ nội dung liên quan đến câu chuyện kinh dị đang vây khốn Tiểu Huệ. Em kể anh nghe xem, càng kỹ càng tốt.

Chương 736: Thần bí học

Giang Thành mím môi, giọng điệu có chút bi thương: "Anh không muốn trông thấy bi kịch tái diễn."

Hình ảnh này rơi vào mắt của Viên Tiêu Di, khiến cô tựa như lại gặp được niềm hy vọng một lần nữa. Gương mặt vốn dĩ tái mét, nay lại trở nên hồng hào; cô nhớ lại: "Đàn anh, thư viện nhà trường và khu thao trường bỏ hoang kia cũng giống như tòa nhà Y học trung tâm vậy, những địa điểm ấy đều được cả ngôi trường này thừa nhận là một trong những nơi kỳ quái nhất.

Do thường xuyên đi thư viện đọc sách, nên Tiểu Huệ hiểu rõ nơi ấy hơn chúng em, thế nên lâu lâu cũng hay kể cho bọn em nghe vài câu chuyện liên quan đến nơi đó."

"Không như các thư viện nơi khác, thư viện trường đại học Giang Đàm có rất nhiều địa phương kỳ quái" Chần chừ đôi chút, Viên Tiêu Di nói tiếp: "Ví dụ, lúc 9:00 đêm là đóng cửa cả tòa nhà thư viện. Tất cả các giảng viên và sinh viên đều phải rời khỏi đó."

"Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, tòa nhà thư viện cũng không bật đèn vào ban đêm, cũng không phân công ai ở lại trực ban cả. Nghe đồn rằng, bên bộ phận bảo vệ nhà trường đều phân tán đi tuần tra các nơi khác, không hề ghé sang nơi đó."

Nhắc đến việc tuần tra ban đên, Giang Thành đột nhiên nhớ lại đêm qua, khi hắn gặp phải hai người bảo vệ kia ở khu thao trường bỏ hoang.

Đối với khu vực thao trường bỏ hoang ấy, bên phía bảo vệ còn dám đi ngang để quan sát đôi chút, nhưng đối với thư viện thì họ hoàn toàn né tránh à?

So sánh giữa hai bên, Giang Thành lại có một cái nhìn mới về mức độ kinh khủng của tòa nhà thư viện.

Dù sao đi nữa, nơi đây cũng chính là nguồn gốc của Ma ăn tim.

Viên Tiêu Di lại không nghĩ nhiều như thế; cô chỉ nói tiếp: "Đường nhiên, những chuyện này cũng chỉ được xem là kỳ quái mà thôi, nhưng… Nhưng việc tầng 4 thư viện bỏ trống không thì rất quái lạ."

Dường như sợ Giang Thành nghe không hiểu, Viên Tiêu Di lại cố sắp xếp ngôn từ một lần nữa, cuối cùng mới giải thích: "Đàn anh, có lẽ anh còn chưa biết. Trông bề ngoài, thư viện nhà trường chúng ta có vẻ rất lớn, nhưng bố cục bên trong lại cực kỳ phi logic, khó mà chứa nổi quá nhiều sinh viên cùng một lúc.

Ngày thường thì vẫn ổn, nhưng đến các tuần lễ thi cử hay những thời điểm quan trọng, đa phần là không đủ chỗ ngồi.

Nhóm sinh viên bọn em và các giảng viên lão làng cũng thường xuyên đóng góp ý kiến lên ban giám hiệu nhà trường, nhưng lần nào lần nấy đều bị bọn họ viện cớ này nọ rồi từ chối."

"Ban giám hiệu bảo rằng, kiến trúc nơi đây đã quá già cỗi rồi, hệ thống chấm thấm nước của tầng 4 đã quá hạn sử dụng. Do đó, cần phải bảo trì bảo dưỡng xong thì mới có thể đưa vào sử dụng. Bọn họ cứ lặp đi lặp lại rằng, đã soạn thảo kế hoạch dự án xong cả rồi, bảo chúng em kiên trì chờ đợi."

"Cơ mà…" Viên Tiêu Di ngẩng đầu, nhìn Giang Thành bằng một ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Đã từng có một giảng

viên lén nói em nghe, kể từ khi cô ấy vào ngôi trường này lần đầu tiên, thì ban giám hiệu cũng đã dự định trùng tu tầng 4 rồi. Tuy nhiên, dự án ấy vẫn cứ kéo dài đến hiện tại, chẳng hề tiến triển gì."

"Còn nữa…" Viên Tiêu Di hạ giọng: "Vị giảng viên ấy cũng là sinh viên tốt nghiệp từ ngôi trường đại học này, đã tốt nghiệp hơn 10 năm rồi."

Giang Thành từng đến tòa nhà thư viện ấy. Không gian bên trong có cách bố trí đúng thực là kỳ quái; theo câu chuyện mà quản lý Chu giảng giải, đây chính là cách bố trí do Người Gác Đêm đề đạt.

Giang Thành nghĩ rằng, những gì mà quản lý Chu nói chính là sự thật.

Mà mục đích của việc bố trí như vậy, dĩ nhiên có liên quan đến Ma ăn tim.

Giang Thành đã sắp xếp mọi chuyện lại ngăn nắp trong tâm trí, nhưng bề ngoài thì chẳng có biểu hiện đặc biệt gì. Hắn chỉ gật gù nhẹ rồi hỏi: "Tiêu Di, nghe em nói vậy, thế tòa nhà thư viện kia có vấn đề gì à?"

Câu hỏi của hắn cực kỳ đúng chuẩn, không hề bị 'lạc trôi' vào bất cứ một chi tiết nhỏ nhặt nào, không thì dễ bị "Viên Tiêu Di" nhìn thấu được sơ hở.

"Đúng rồi, đàn anh, nếu chỉ đơn giản là bị rỉ hay thấm nước thì làm gì mà để chậm tiến độ lâu đến vậy? Dù sao đi nữa, phải sửa chữa xong tầng 4 thì nhà trường càng được nhiều lợi ích hơn cơ mà."

"Sau đó, vào một ngày nọ, Tiểu Huệ đã tìm đến chúng em sau khi trở về từ thư viện. Cậu ấy kín đáo mách với bọn em rằng, cậu ấy đã biết vì sao tầng 4 thư viện vẫn còn bỏ hoang đến ngày nay."

“Cũng không phải như nhà trường nói nơi đó bị rỉ nước hay cũ kỹ gì, mà do một vụ án từng xảy ra cách đây nhiều năm trước.”

Nghe đến hai chữ vụ án, Giang Thành bỗng vô thức ngồi thẳng lưng lên. Màn kịch quan trọng mà hắn đang chờ đợi nãy giờ, hiện tại cũng đã bắt đầu lên sóng.

Lời qua tiếng lại với Viên Tiêu Di lâu như vậy, cảm giác khó chịu trong lòng Giang Thành càng lúc càng rõ ràng hơn. Nếu cứ dây dưa mãi, hắn cũng sợ có biến cố phát sinh.

“Vụ án gì vậy em?” Giang Thành nghiêng đầu đi, thản nhiên hỏi.

“Đó là chuyện đã từng xảy ra cách đây rất lâu, cách đây vài chục năm, khi trường đại học Giang Đàm mới vừa thành lập.” Viên Tiêu Di nhớ lại.

“Trước khi thành lập trường, tòa nhà ấy đã tồn tại rồi. Chỉ có điều, Tiểu Huệ cũng không rõ chức năng của tòa nhà ấy trước khi trở thành thư viện là gì.

Nói chung, sau đó thì tòa kiến trúc ấy đã được trao tay cho nhà trường sử dụng. Đồng thời, nhà trường cũng tận dụng tòa kiến trúc ấy mà cải tạo lại, tọa nên tòa nhà thư viện như bây giờ. À mà, Tiểu Huệ còn bảo, khi đó thư viện vẫn có tầng 4.

Ý em là, tầng 4 là có thể sử dụng.”

Viên Tiêu Di nhấn mạnh,

“Nhưng vì do vị trí không quá thuận tiện, cũng khó vệ sinh thường xuyên, nên tầng ấy không trữ quá nhiều sách, còn người lên đó mượn sách đọc cũng khá ít.”

Tựa như cô ta đang bỡ ngỡ gì đó để Giang Thành lưu tâm hơn, mà Giang Thành cũng giả vờ nghi hoặc, sau đó nhìn sang

Viên Tiêu Di rồi tự nhiên hỏi: “Em biết ở đó lưu trữ sách thể loại nào không?”

“À…” Viên Tiêu Di nhớ lại: “Hình như có sách lịch sử, nhưng nghe Tiểu Huệ bảo, đó cũng không phải lịch sử chính thống, mà là kiểu dã sử khó mà khảo chứng được. Bên cạnh đó, dường như có vài loại sách văn học nước ngoài, có bìa sách màu đen, kiểu rất dày và nặng đấy.”

Nhíu nhẹ mày, trông như Viên Tiêu Di đang cố tìm tòi trong trí nhớ: “Tiểu Huệ có kể nhiều loại lắm… Nhưng em không nhớ rõ.”

Nghe đến đây, Giang Thành đột ngột rợn người. Cảm giác này cứ như có một thanh đao lạnh lẽo đang lia ngang làn da của hắn vậy.

Một giây sau, từ phương hướng tạo ra cảm giác lạnh lẽo này, Giang Thành bất chợt nhận ra Viên Tiêu Di đang dùng khóe mắt để kín đáo liếc mình!

Cô ta đang âm thần quan sát hắn.

Không!

Là đang thăm dò hắn…

Nguy rồi…

Run nhẹ cả người, Giang Thành lập tức biết được, mình đã bị lộ tẩy.

Là sách.

Con nhỏ này chỉ tùy tiện nhắc nhẹ một câu, rằng tầng 4 thư viện chỉ lưu trữ một ít sách, nhưng hắn nghe ra được mùi tanh tưởi trong đó.

Trừ khi… hắn biết trước được một chút gì đó có liên quan đến sách, bằng không sẽ không hỏi như vậy,

Chuyện đã đến nước này, Giang Thành đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức tìm lời biện giải hay bù đắp. Một lát sau, Giang Thành quyết đoán mở lời.

Hắn quay đầu, nhìn Viên Tiêu Di bằng ánh mắt nghi hoặc, trên mặt thì biểu lộ kiểu bản thân đang vô cùng lo lắng. Tiếp theo, Giang Thành bèn thúc giục: "Tiêu Di, giờ không phải là lúc thừa nước đục thả câu. Em suy nghĩ kỹ lại xem, tầng 4 thư viện rốt cuộc là lưu trữ loại sách gì?

Miễn Tiểu Huệ có nhắc đến bất cứ chi tiết gì, em đều phải nói cho anh, nói anh nghe thật hoàn chỉnh. Biết đâu chừng, những chi tiết ấy sẽ có thể cứu mạng được đấy."

Nói xong câu này, trông Giang Thành dường như đang "tuột mood" không phanh. Giọng nói của hắn có phần yếu đi, dường như hơi hối hận: "Tiểu Lâm và Tiểu Đình đã không còn, một trong những nguyên nhân chiếm phần lớn chính là do chuẩn bị không đầy đủ. Giá mà… giá mà khi đó anh hỏi nhiều một chúc, có lẽ bọn họ sẽ không chết."

"Đàn anh." Dường như Viên Tiêu Di đột nhiên nhớ ra gì đó: "Em nhớ ra rồi. Tiểu Tuệ bảo rằng, giá sách ngoại văn ở tầng 4 có treo một tấm bảng hiệu, mà chữ trên đó cũng là chữ ngoại ngữ.

Sau khi dịch ra, hình như…"

Cô dừng lời một hồi, cuối cùng mới nói: "Hình như ghi là… Thần bí học."

Chương 737: Sổ tay

“Thần bí học…” Giang Thành suy nghĩ nhanh, để rồi cũng đồng tình với cụm danh từ này.

Viên Tiêu Di vẫn giữ bộ dáng ngây thơ kia, còn phối hợp gật đầu bảo: “Đúng vậy, Tiểu Huệ nói thế đấy anh.”

Thông qua sự thúc giục đầy thiện ý của Giang Thành, Viên Tiêu Di chậm rãi tỉnh táo lại, sắp xếp ngôn ngữ lần nữa rồi bắt đầu giảng giải cả câu chuyện.

“Từ xưa đến nay, cũng có một vài giảng viên trẻ tuổi âm thầm đồn đãi những câu chuyện kinh dị liên quan đến đại học Giang Đàm, bảo rằng phong thủy của tòa nhà thư viện không được tốt.

Tuy nhiên, lời đồn thì chuyện gì cũng nói được, vừa nghe qua thì khá là vô lý.

Do Tiểu Huệ cứ ru rú trong thư viện suốt ngày, nên bọn em bảo cậu ấy nghe ngóng thử xem.

Ngờ đâu, chỉ mới qua một khoảng thời gian, khi mà bọn em đều quên luôn chuyện này – thì Tiểu Huệ bỗng nhắn tin cho bọn em vào một buổi chạng vạng nọ. Cậu ấy bảo bọn em canh thời gian muộn xíu, rồi tập hợp ở nơi cũ…”

Nói đến đây, Viên Tiêu Di bỗng dừng lời. Một lát sau, cô mới hạ giọng giải thích: “Chính là… Chính là nhà kho bỏ hoang ở trung tâm hoạt động cũ kỹ kia. Đàn anh, em từng nói về nơi đó cho anh nghe rồi á.”

“Ừ…” Giang Thành gật đầu, ý bảo mình vẫn còn nhớ.

“Và khi bọn em đến nơi, Tiểu Huệ đã đến trước rồi. Cậu ấy phấn khởi nói với bọn em rằng, cậu ta đã liên lạc với một đàn chị đã tốt nghiệp để rồi từ miệng bà chị ấy mà nghe được một câu chuyện kinh dị có liên quan đến thư viện nhà trường.

Cậu ấy còn nhấn mạnh với bọn em rằng, câu chuyện kinh dị này chắc chắn là chuyện có thật. Bởi vì, vụ đó dính dáng đến một người bạn của bà chị kia.”

Ngừng vài giây, trông như Viên Tiêu Di đang sắp xếp lại mạch suy nghĩ, cuối cùng mới nói tiếp: “Người bạn của bà đàn chị ấy có tên là Tiểu Dao, ở tại phòng ngủ sát vách của chị ấy. Cô ta cũng tốt tính, hay giúp người khác. Lúc ấy, nhà trường có tổ chức một hoạt động quyên góp sách vở tại thư viện, thế là Tiểu Dao chủ động đi báo danh, làm tình nguyện viên.

Hoạt động đã diễn ra rất thành công, có cả đài truyền hình thành phố đến phỏng vấn. Mọi người vô cùng nhiệt tình; sự kiện ấy được vận hành đến tận chạng vạng tối.

Tiểu Dao chủ yếu là phụ trách phần ghi nhận đơn đăng ký quyên góp sách báo từ các giảng viên nhà trường và một vài nhân vật có địa vị trong xã hội. Sau đó, cô trợ giúp các nhân viên thư viện phân loại những quyển sách ấy ra.

Sau khi hoạt động kết thúc. Mọi người cùng nhau mang sách lên nhà kho của thư viện ở tầng 3, tiếp đó là mạnh ai nấy về.

Ăn tối xong, khi quay về phòng ngủ, Tiểu Dao mới nhận ra là quyển sổ tay của mình đã biến mất bặn tăm khi vừa mở cặp sách ra. Cô chỉ mở chiếc cặp này khi ở trong kho hàng tại thư viện, thế nên chắc chắn là quyển sổ tay đã rơi lại ngay đó.

Tiểu Dao nhìn đồng hồ, lúc này mới chỉ 8:30 tối.

Bình thường, thư viện sẽ đóng cửa lúc 9:00 đêm. Nhưng Tiểu Dao nghĩ rằng, vì hôm nay thư viện tổ chức sự kiện, nên

các giảng viên trực thư viện sẽ không đóng cửa sớm như vậy đâu.

Quyển sổ tay ấy rất quan trọng với cô, đêm nay cần dùng gấp, thế nên Tiểu Dao vội rời đi phòng ngủ, chạy về phía thư viện.

Khi đến thư viện, cổng chính đã đóng lại rồi. Nhưng kỳ quái ở chỗ, tại một khu vực nào đó xa xa bên trong dường như vẫn còn sáng đèn.

Tiểu Dao bèn thử tiến gần đến cổng chính, dùng tay đẩy nhẹ… Ngờ đâu, cánh cửa lớn trước mặt lại mở ra.

Cửa không hề bị khóa.

Tiểu Dao thầm nhẹ nhõm, xem ra mình không quá xui xẻo ngày hôm này. Bên trong vẫn còn người ở lại, ắt hẳn là các giảng viên đang thu dọn đồ đạc.

Đầu tiên, cô ta di chuyển về khu vực có đèn sáng, định bụng đánh tiếng với vị giảng viên kia, tránh trường hợp người ta không biết có người đến đây rồi khóa trái cổng chính thư viện để đi về.

Khi đến gần, cô mới nhận ra nguồn ánh sáng kia xuất phát từ khu vực nhà vệ sinh ở tầng một. Ở phía phòng vệ sinh nam, bên trong còn có tiếng nước chảy ào ào - có vẻ như vòi nước chưa được siết lại.

Cô ngượng ngùng đến gần rồi dừng chân tại một vị trí không quá xa. Tiểu Dao có thể mơ hồ trông thấy một ai đó đang ngồi xổm trong phòng vệ sinh, đưa lưng về phía cô.

Vì ánh sáng không quá rõ, ngay thời điểm ấy, cô không thể nhận ra đó là người giảng viên nào. Sau khi gọi vài tiếng, người kia cũng không hề trả lời cô.

Tiểu Dao bèn nhanh chóng nói rõ mục đích đến đây của mình. Tiếp theo, cô trông thấy phần cổ của đối phương cử động nhẹ, tự như là gật đầu, bảo rằng mình đã biết.

Thế là, Tiểu Dao nhanh chân chạy lên lầu, tìm món đồ đánh rơi của mình. Cô có cảm giác buổi tối hôm nay cứ lạ lạ.

Vào nhà kho rồi bật đèn pin lên, cô tìm ra công tắc bật đèn tại nơi này. Vừa bật đèn, Tiểu Dao đã trông thấy quyển sổ tay của mình rơi trên mặt đất.

Quyển sổ tay ấy đang nằm tại một vị trí rất dễ thấy.

Tiểu Dao nhặt quyển sổ tay lên, để rồi có cảm giác rất kỳ lạ.

Bởi vì, vị trí đánh rơi này nằm quá lộ liễu, trông không giống như rơi ra khỏi chiếc cặp của mình. Cứ như thể, có ai cố tình đặt nó ngay đây vậy.

Tiểu Dao cũng đột ngột giật mình với ý nghĩ vừa nảy sinh này. Cô bèn cất kỹ quyển sổ tay, định bụng rời khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng khi vừa ra khỏi nhà kho, cô bỗng rùng mình vì một cơn gió lạnh thổi ngang. Dường như nhiệt độ không khí đã giảm mạnh trong nháy mắt.

Chuyện càng khiến cô ấy cảm thấy kinh hãi hơn chính là, cô đã mở sáng tất cả các bóng đèn trên đường đi đến nhà kho. Nhưng bây giờ, mọi thứ đều đen kịt một màu.

Mọi ánh đèn trong hành lang… đều đã tắt ngấm.

Cả tòa nhà thư viện yên tĩnh một cách rất bất thường.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là nghĩ đến vị giảng viên kia. Cô đoán rằng, liệu có phải vị giảng viên kia nghĩ rằng mình đã rời khỏi rồi, thế nên mới tắt đèn đi.

Ngay lúc đang suy nghĩ mông lung, bỗng có một âm thanh khác lạ nào đó vọng đến.

Từ cuối hành lang.

Giống như là… có người đang lật sách. Đó là âm thanh do trang giấy ma sát vào nhau rồi vọng lên, nghe rất chậm, nhưng lại khiến trong lòng cô cảm giác cực kỳ khó chịu.

Nhìn một hồi, Tiểu Dao chợt phát hiện nơi đó có ánh sáng hắt ra.

Có tiếng lật sách, lại có ánh sáng, vậy chắc chắn có người!

Tiểu Dao tỉnh táo cả người, lập tức chạy nhanh về huống đó. Dọc theo cầu thang, rốt cuộc cô đã tìm ra vị trí phát ra ánh sáng.

Đó là một khu vực trông rất già cỗi, nhìn cứ như một quầy bar. Ít ra thì, Tiểu Dao chưa bao giờ gặp qua khu vực này trong tòa nhà thư viện từ trước đến nay. Phía trên có một vòng kính vây quanh, tạo nơi một không gian bán khép kinh. Có một chiếc bàn rất to với bề mặt màu đen tại nơi đây, trên mặt bàn là một ngọn đèn dầu.

Ngọn lửa trong chiếc đèn dầu nhảy bập bùng, khiến không gian cứ chập sáng chập tối.

Nhưng Tiểu Dao có thể thấy rõ, sau mặt bàn kia chẳng có một ai cả. Thay vào đó, nơi ấy có một chiếc ghế màu đỏ sẫm, với phần tay vị đã bị mài mòn cực kỳ nghiêm trọng. Hình ảnh ấy khiến người ta dễ cảm giác rằng, kẻ đã từng ngồi trên chiếc ghế này là một ông hoặc bà cụ rất già cỗi, sắp đến thời kỳ tắt thở vậy.

Trên bề mặt kính mờ căm, có 3 chữ ‘Đăng ký mượn’ được viết xiêu vẹo.

Cách nơi ‘Đăng ký mượn’ không quá xa, còn có vài cái bàn. Bàn được đính chặt vào tường, mà tại đó còn có một vài người ngồi ở đấy.

Có khoảng hơn 10 người.

Gồm các nam nữ thanh niên mặc áo khoác màu đèn, hay những người trung niên mặc đồ lao động với đôi giày dính đầy bùn đất.

Trên từng chiếc bàn đều có bày biện đèn dầu; ai nấy đều cúi gằm mặt, đọc quyển sách trong tay mình – tư thế của tất cả mọi người đều giống hệt nhau một cách rất kỳ quái.

Dường như toàn bộ thế giới này chỉ còn mỗi một tiếng lật sách kia.

Một giây sau, cả cơ thể Tiểu Dao bắt đầu bị mất kiểm soát. Cô tiến gần đến nhóm người đọc sách kia, sau đó ngồi xuống cạnh một người trẻ tuổi nọ. Tiếp đến, cô lấy quyển sổ tay của mình rồi lật ra trên bàn, cúi đầu nhìn xuống.”

Chương 738: Ký hiệu

“Dù Tiểu Dao có ngốc, thì cũng biết bản thân đã gặp phải thứ không sạch sẽ rồi. Nhưng lúc này có hối hận cũng đã muộn, cô ấy đã bị mất quyền khống chế cơ thể.

Trong lúc đang rối rắm chẳng biết làm sao, cô lại nghe thấy một âm thanh khác, một dạng âm thanh ma sát rất chậm, rất chậm.

Nó cứ như một thanh dao cùn, dần dần cắt vào hệ thần kinh của cô.

Vâng… Nó xuất phát từ nơi đăng ký mượn đóc sách đấy.

Một giây sau, Tiểu Dao bắt đầu thở dốc, còn đồng tử trong mắt thì trợn trừng lên. Dù không thể nghiêng đầu quan sát, cô cũng tự hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

Chính là chiếc ghế kia… Chiếc ghế kia đang tạo ra âm thanh ma sát với mặt đất.

Có người chạm vào chiếc ghế ấy!

Mà không phải! Vốn dĩ chiếc ghế kia vẫn luôn có một người ngồi đó, chỉ do Tiểu Dao không thể trông thấy mà thôi.

Không lâu sau, suy đoán của cô ấy đã được kiểm chứng. Tiểu Dao nghe thấy một loạt tiếng bước chân. Mỗi bước đi lại rất nặng nề, chậm chạp. Vừa nghe qua là có thể đoán được, đây là một kẻ cao to đến mức dị thường.

Cô ấy bèn liều mạng muốn cướp lại quyền kiểm soát cơ thể, nhưng về cơ bản là vô dụng mà thôi…

Két két. .

Có một cánh cửa mở ra.

Da mặt của Tiểu Dao cũng co giật nhẹ.

Cô ấy cảm nhận được rõ ràng, một cái gì đó rất tởm lợm đang tiến gần đến cô. Thực thể khủng khiếp nào đó đang từ nơi đăng ký mượn sách đã xuất hiện rồi.

Nó là cái gì, cô không biết, cũng không dám đoán.

Đùng…

Đùng…

Tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, dọc theo phương hướng của bọn họ. Tiểu Dao liều mạng tự an ủi lấy mình, rằng có lẽ cô không phải là mục tiêu của nó. Dù sao đi nữa, nơi đây còn rất nhiều người.

Tuy vậy, cô ấy cũng tự hiểu, đây chỉ là một ý nghĩ tự lừa mình dối người mà thôi.

Nhưng nếu không làm thế, cô sợ mình sẽ ngất xỉu ngay, hay thậm chí là đột tử vì quá hoảng sợ.

Rốt cuộc, tiếng bước chân đòi mạng ấy dường như đã dừng lại. Cô ta có thể xác định, thực thể kia đang đứng cạnh cái bàn đầu tiên.

Còn cô ấy ngồi ở chiếc bàn thứ 3.

Kể từ khi thứ đó đến gần, cô ngửi được một dạng mùi khét lẹt nồng nặc. Nó cứ như là kiểu thịt bị đốt cháy vậy, ngửi một hồi thì cảm giác dịch dạ dày trong bụng cứ trào lên cổ họng liên tục.

Cùng lúc đó, chợt có tiếng xích sắt ma sát vang lên, tạo ra từng loạt âm thanh lanh lảnh.

Tiểu Dao hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được, rốt cuộc nó là thứ gì hay hình dáng gì. Thực thể này đã thoát khỏi

phạm trù nhận thức của cô rồi.

Nhưng không lâu sau, cô chẳng còn tâm tình gì để tưởng tượng nữa, vì thứ đó lại bắt đầu di chuyển. Nó tiến đến chiếc bàn thứ hai, cách cô… không quá 5 mét.

Mùi thịt cháy khét gần như đủ để khiến cô ngất xỉu vì ngộp.

Tiểu Dao có thể cảm giác được, mình dần dần lấy lại quyền kiểm soát cơ thể rồi. Đầu ngón tay của cô đã có thể nhúc nhích nhẹ.

Nếu cho cô đủ thời gian, cô sẽ có thể chạy thoát khỏi nơi này.

Đáng tiếc thay, cuộc đời làm gì có hai chữ ‘nếu như’, mà chỉ có kết quả mà thôi.

Hối hận, lo lắng, sợ hãi, bất lực… Hàng chục loại tâm tình tiêu cực đan xen lẫn nhau, triệt để khiến cô gái chưa trải sự đời này rơi xuống miền tuyệt vọng cùng cực.

Cô vẫn chưa đến 20 tuổi, vẫn còn ở độ tuổi xinh đẹp nhất của đời người. Cô vẫn chưa muốn chết…

Nước mắt tràn mi, chảy dọc theo gò má mà rơi lã chã xuống quyển sổ tay. Chữ trong sổ tay ướt đẫm, dần nhòe đi.

Ngay khoảnh khắc thực thể bốc lên cái mùi khét lẹt kia nhấc chân, nện từng bước nặng nề mà tiến gần đến chiếc bàn mà Tiểu Dao đang ngồi, cô cũng đã từ bỏ việc giãy giụa.

Cô ấy chậm rãi nhắm mắt lại.

Mọi thứ đều kết thúc cả rồi…

Nhưng bỗng nhiên, cô trợn trừng hai mắt lên. Bởi vì, có một bàn tay nắm lấy tay trái của cô. Chính là người đàn ông

trẻ tuổi bên cạnh. Cô vẫn nhớ, đó là một chàng trai mặc áo măng-tô dài màu đen.

Một giây sau, bàn tay kia giật mạnh, kéo cô từ trên ghế ngã xuống mặt đất. Sau khi ngã xuống, Tiểu Dao cũng không để ý đến cảm giác đau đớn bất ngờ này, mà thay vào đó là rất vui mừng vì mình đã có thể kiểm soát lại cơ thể.

Suy nghĩ đầu tiên của cô chính là chạy, chạy khỏi nơi này. Tuy nhiên, dù đã có thể cử động tay chân nhưng chúng vẫn còn rất chậm chạp, tựa như mới bị rã đông vậy. Phỏng chừng, còn chưa kịp chạy vài bước thì cô đã bị thực thể kia tóm lấy rồi.

Thế là, cô ấy quyết đoán cúi đầu bò xuống gầm bàn.

Ngay sau đó, cô đột nhiên nhớ ra. Quyển sổ tay của mình vẫn còn trên bàn cơ mà. Nếu bị thứ đó phát hiện, vậy nó chắc chắn đoán ra là chiếc bàn này vẫn còn có một người.

Ngay lúc Tiểu Dao chẳng biết phải làm sao, quyển sổ tay ấy lại bị ai đó ném thẳng xuống gầm bàn. Vẫn là bàn tay kia, hay nói đúng hơn là thanh niên trẻ tuổi ngồi cạnh kia ném xuống.

Nhưng lần này, nhờ vào góc nhìn mà cô có thể trông thấy rõ, trên ống tay áo của chàng trai kia có thêu một ký hiệu màu vàng.

Trong vô thức, cô cũng muốn kéo anh ta trốn xuống phía dưới bàn. Nhưng khi chưa kịp hành động, thì tiếng bước chân nặng nề kia lại vang lên, sắp sửa đến gần nơi đây.

Dựa theo lẽ thường, khi đã trốn dưới gầm bàn thì Tiểu Dao chắc chắn sẽ thấy được đôi chân của đối phương, và cả đôi giày… Nhưng lúc này, cô chẳng trông thấy gì cả.

Ổ trước mặt cô, rõ ràng là đang có một thực thể đáng sợ đứng đấy. Cái mùi khét lẹt nồng nặc kia dường như đã hội tụ

thành vật chất thực luôn rồi,

Nhưng cô vẫn không thể nhìn thấy.

Tiểu Dao che miệng lại, ngừng thở, để rồi vào khoảnh khắc tiếp theo - cô trông thấy một hình ảnh mà cả đời này chẳng thể nào quên.

Chàng trai trẻ tuổi vừa cứu cô ở chiếc bàn cạnh bên bắt đầu run rẩy đôi chân. Vài giây sau, đôi giày da mà anh ta đang mang bỗng rời khỏi mặt đất, giãy giụa trong lúc tăng dần độ cao. Cứ như thể, anh ấy đã bị ai đó tóm lấy đầu, nhấc lên khỏi mặt đất vậy.

Sau một tiếng hét thảm, cả người anh ta tóe ra từng ngọn lửa đỏ.

Cả người anh ấy cứ như bị tắm xăng, cả cơ thể hoàn toàn bị lửa đỏ nhấn chìm. Từng tiếng nổ lốp đốp vang vọng, lại có cả từng giọt chất lỏng cứ như mỡ người nhễu nhão chảy xuống mặt đất, để rồi sau đó cũng bị thiêu cháy theo.

Thực thể khủng khiếp kia có vẻ như vẫn chưa nguôi giận. Một vài người trên những chiếc bàn khác cũng bắt đầu bị thiêu cháy; tiếng rít chói tai của nó và bọn họ liên tục hành hạ hệ thần kinh của Tiểu Dao.

Cô liều mạng che kín lỗ tai, muốn nhanh chóng thoát khỏi cơn ác mộng này.

Mười mấy người bị thiêu sống cùng một lúc - hình ảnh quỷ dị và đáng sợ này tạo ra sự ám ảnh cực kỳ nghiêm trọng cho Tiểu Dao. Rốt cuộc, cô không thể chịu đựng được nữa, ngã người sang một bên rồi ngất liệm đi.”

Chương 739: Ai đang nghịch ngợm?

“Tất cả mọi người đều nghi ngờ Tiểu Dao bị hù dọa mà thôi; đây đều là ảo giác của cô ấy, hoặc do cô ấy gặp phải ác mộng mà thôi.

Nhưng từ khi tìm ra quyển sổ tay kia trong túi xách của Tiểu Dao, thì cả giảng viên, bạn bè và bên bác sĩ đều sững sốt.”

Viên Tiêu Di hít sâu một hơi, nhìn Giang Thành rồi hạ giọng nói: “Ở mặt trên quyển sổ, có một dấu bàn tay đen kịt. Đó không phải kiểu vẽ lên, mà tựa như… như quyển sổ ấy từng bị một bàn tay cháy khét cầm qua. Năm ngón tay hiện ra rất rõ rệt, lại dính tro tàn màu đen.

Không ai dám nói thông tin này cho Tiểu Dao biết, sợ cô ấy bị kích thích rồi xảy ra chuyện không hay. Nhưng lúc đó, ai nấy đều hiểu rằng, mọi chuyện e là không đơn giản như vậy.

Chờ đến khi Tiểu Dao ổn định cảm xúc, giảng viên tâm lý mới thử trò chuyện cùng cô. Sau khi dựa vào những gì mà Tiểu Dao kể lại, bọn họ đã vẽ ra được một bức bản đồ.”

Viên Tiêu Di giải thích: “Chính là phòng đọc sách và nơi đăng ký mượn sách mà cô ta đã nhắc đến trước khi ngất xỉu đó, cùng mấy chiếc bàn ở xung quanh.”

Giang Thành đại khái đoán ra được bọn họ muốn làm gì. Bởi vì tầng 4 thư viện nhà trường đã đóng kín từ lâu, thế nên Tiểu Dao chắc chắn không biết khu vực bên trong đó có hình thù thế nào.

Mà nếu tấm bản đồ được vẽ ra dựa theo ký ức của Tiểu Dao có cách bày trí tương tự như khu tầng 4 thực sự, vậy ở một mức độ nào đó thì những gì mà Tiểu Dao nói là đáng tin.

Tầng 4 thư viện quả thực che giấu một ít bí mật không thể để người biết.

"Quá trình trao đổi vẫn khá thuận lợi." Sau đó, Viên Tiêu Di nói bằng một giọng khá kỳ quái: "Điều khiến thầy tâm lý bất ngờ chính là, ký ức của Tiểu Dao về đêm hôm ấy vẫn rất rõ ràng. Thậm chí, còn có thể đánh dấu chi tiết về vị trí ngồi của những người kia.

Theo kinh nghiệm của thầy, đây không giống như một giấc mơ.

Vì tầng 4 thư viện đã đóng cửa lâu nay, một vài giảng viên trẻ còn không rõ bên trong thế nào nữa. Thế là, giảng viên tâm lý ấy bèn cầm theo tấm bản đồ vừa vẽ, đi tìm quản lý thư viện.

Vừa nhìn đến tấm bản đồ, ông lão ấy đột nhiên run rẩy. Sau đó, bằng giọng điệu chất vấn, ông hỏi người giảng viên kia là kẻ nào dám cho phép mở ra khu vực tầng 4 thư viện đó?

Tiếp theo, giảng viên tâm lý ấy bèn kể cho lão quản lý thư viện về chuyện của Tiểu Dao, sau đó hỏi rằng chẳng lẽ ở khu vực tầng 4 kia đã từng xảy ra tai nạn gì nghiêm trọng à?

Cũng không rõ hai người ấy đã nói gì với nhau, nhưng rốt cuộc người quản lý già đã chịu mở miệng. Ông bèn kể cho người giảng viên kia nghe một chuyện đã xảy ra cách đây rất nhiều năm.

Khi ấy là lúc thư viện mới được thành lập, tầng 4 vẫn được mở rộng để nhiều người sử dụng.

Vì sách vở trên tầng 4 rất đa dạng, phân loại cực kỳ phức tạp, nên người ta bèn lập ra một nơi đăng ký mượn đọc ở tầng

4, cũng chính là… là vị trí tương ứng bên trong tấm bản đồ này.

Những chiếc bàn kia cũng thực sự tồn tại, người quản lý già nhớ rất rõ ràng.

Nhà trường còn cố ý sắp xếp một người giảng viên lão thành sắp về hưu đến phụ trách tầng lầu ấy.

Ngày thường, không có quá nhiều người đến nơi đó, nên công việc khá an nhàn. Bên cạnh đó, người giảng viên cao tuổi kia cũng đã yếu rồi, nên phân công công tác thế này cũng là một phương pháp quan tâm mà nhà trường dành cho cô.

Nhưng dần dần, người giảng viên ấy bắt đầu thấy có gì đó là lạ. Lúc trực ban buổi tối, cô thường xuyên nghe thấy những âm thanh kỳ quái, cứ như có ai đó đang tìm sách vậy.

Nhưng khi đích thân đi tìm, thì cô chẳng thấy gì ở mấy khu vực đằng sau giá sách cả.

Kỳ quái hơn chính là, những quyển sách tương ứng trên giá sách ấy lại bị đảo lộn đôi chút.

Ban đầu, cô còn tưởng là có đám sinh viên nào đó nghịch ngợm, thế nên chẳng thèm để ý đến. Nhưng càng lúc, tình hình càng ác liệt hơn.

Từ từ, lại có sách bị ném thẳng xuống mặt đất. Thậm chí một lần nọ, có cả một giá sách bị đẩy ngã xuống sàn phòng.

Người giảng viên ấy không thể nhịn được nữa, thế là gọi các giảng viên khác thuộc biên chế thư viện đến đây. Sau khi đóng cửa tầng 4, mọi người bắt đầu tìm kiếm xung quanh, lần mò từng góc khuất một, nhưng rốt cuộc cũng chẳng tìm ra được bất cứ tên sinh viên nào.

Nhưng lúc đó, chợt có người nhận thấy điều gì đó bất ổn. Cũng không nói rõ được là tại sau, nhưng tóm lại rằng, sau khi

đóng kín cửa tầng 4, thì nhiệt độ bên trong đã giảm xuống rất nhanh.

Cứ như thể, mọi người tự giam mình vào một kho lạnh vậy.

Tiếp theo, trong quá trình đi tìm người, ai nấy đều có cảm giác là mình đang bị một kẻ nào đó nhìn chằm chằm.

Đó không phải là ánh nhìn quang minh chính đại, mà chính là nhìn trộm. Tựa như, có một đôi mắt nào đó đang nấp sau giá sách, xuyên qua kẽ hở của từng quyển sách, mà nhìn chằm chằm vào tất cả mọi người vậy.

Tuy nhiên, cả đám người vẫn không tìm ra được đối phương.

Ánh mắt quái lạ kia dường như đến từ bốn phương, tám hướng.

Có người bèn âm thầm khuyên vị giảng viên quản lý khu vực đang ký mượn sách rằng, cứ báo cáo chuyện này cho Ban giám hiệu nhà trường biết, sau đó xin nghỉ phép một ngày thôi. Chờ điều tra ra kết quả chuyện này thì tính tiếp.

Cô giáo kia cũng đồng ý như vậy, bảo rằng sẽ về thu dọn đồ đạc rồi xin nghỉ phép, ngày mai sẽ không đến đây.

Nhưng ai mà ngờ, cuối cùng… Cuối cùng vẫn để xảy ra vấn đề.”

Viên Tiêu Di lắc đầu thở dài, dùng giọng điệu tiếc nuối kể tiếp: “Ngay buổi tối đó, thư viện bị hỏa hoạn. Điểm lửa xuất phát từ tầng 4; người giảng viên cao tuổi kia không chạy kịp, bị thiêu chết bên trong.

Mà sau khi dập tắt lửa, từng điểm kỳ quái của hiện trường cũng dần được bộc lộ ra.

Tuy thế lửa rất mạnh, nhưng chỉ tập trung ở mỗi bàn đăng ký mượn sách và khu vực hạn hẹp xung quanh. Trong khi đó,

những giá sách cùng mấy thứ trang hoàng bằng gỗ khác ở cùng tầng gần đó lại chẳng hề mảy may tổn hại gì.

Đương nhiên, chuyện đáng sợ hơn chính là thi thể của người giảng viên cao tuổi kia."

Nói đến đây, Viên Tiêu Di dừng lời một hồi, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn Giang Thành bằng một ánh mắt kỳ quặc, bảo: "Người ta phát hiện ra thi thể của cô ấy ở mặt sau chiếc ghế của vị trí đăng ký mượn sách. Thi thể ấy ngồi vững vàng trên ghế, hai cánh tay đặt trên hai tay vịn ghế, còn cả người đã bị đốt tàn tạ rồi.

Nhưng chiếc ghế mà cô ấy ngồi thì chẳng hề bị tổn hại gì. Đó chính là một chiếc ghế làm bằng gỗ nha!"

Giọng điệu của Viên Tiêu Di dồn dập dần, ngay cả tròng mắt nhìn về Giang Thành cũng run rẩy hẳn: "Đàn anh, anh có tưởng tượng được không? Cả khu vực đọc sách cùng vị trí đăng ký mượn sách đều đã bị thiêu hủy, chỉ để lại một cái xác cháy khét, mà cái xác ấy lại… lại cứ ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế gỗ, tựa như đang chờ đợi người khác đến gặp mình."

Nghe đến đây, Giang Thành lập tức nhớ đến chiếc ghế từng phát ra âm thanh ma sát trong câu chuyện của Tiểu Dao.

Và cả cái "người" vô hình cùng mùi khét lẹt toàn thân ngồi trên chiếc ghế ấy.

"Quả thực là rất kỳ quái." Giang Thành vuốt cằm, tỏ vẻ mình rất quan tâm câu chuyện: "Nếu xét theo lẽ thường, nạn nhân chết cháy sẽ phải giãy giụa kịch liệt trước khi chết vì quá đau đớn, mà da cùng cơ bắp cùng co rút lại sau khi cháy khét. Vì lẽ đó, đa phần cơ thể sẽ bị vặn vẹo nghiêm trọng.

Tương tự, bản thân nạn nhân cũng đã chết trước khi bị cháy khét."

Một mạch suy đoán vừa phải và hợp lý sẽ giúp tiêu trừ phần nào lòng nghi ngờ của Viên Tiêu Di đối với Giang Thành. Dù sao đi nữa, khi đối phương đã bắt đầu nghi ngờ mình, Giang Thành cũng thầm biết chừng mực.

"Đàn anh." Ánh mắt của Viên Tiêu Di dường như lấp lánh ánh sáng: "Anh thực là học nhiều hiểu rộng nha."

"Tiêu Di, em nói vậy khiến anh thật xấu hổ. Giá mà anh hiểu biết nhiều hơn, thì có lẽ…" Giang Thành mấp máy môi, giọng nói cũng nghẹn dần: "… Có lẽ Tiểu Lâm hay Tiểu Đình đã không phải thiệt mạng."

"Đàn anh, đây không phải lỗi của anh. Anh không được tự trách mình như thế!" Nghe Giang Thành nói vậy, Viên Tiêu Di vội vàng khuyên nhỉ, trông còn khá đáng yêu đây này.

Giang Thành chà hai bàn tay vào mặt; một lát sau, khi thẻ tay xuống thì viền mắt của hắn cũng đỏ hoe.

"Anh biết rồi, Tiêu Di. Chúng ta đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Em kể tiếp đi." Thở một hơi thật dài, Giang Thành chậm rãi nói.

Chương 740: Lửa lớn

“Sau chuyện này, nhà trường cũng niêm phong luôn khu vực mượn sách tầng 4, tận dụng mấy giá sách cũ hoặc những thứ tương tự để cô lập đi khu vực từng bị hỏa hoạn.

Nhưng không lâu sau, khu vực tầng 4 liên tục xảy ra những chuyện kỳ quái.

Đầu tiên là có học sinh trình báo rằng, trong lúc đi tìm tài liệu thì ngửi được mùi khét.

Còn có người nói, họ nghe được âm thanh sách vở bị di chuyển ở giá sách sau lưng gần đó, nhưng khi đi sang xem thử thì chẳng thấy một ai.”

Nghe đến đây, Giang Thành bắt đầu mất kiên nhẫn dần.

Đến tận lúc này, hắn chỉ nghe Viên Tiêu Di kể lại những lời đồn, chẳng hề đáng tin chút nào. Thứ mà hắn cần ở thời điểm hiện tại chính là chứng cớ xác thực.

Không thì đêm nay, hắn sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Dường như cũng nhận ra mình dông dài, Viên Tiêu Di bèn giở giọng áy náy: “Đàn anh, anh đừng chê em nói dài dòng mà. Ý em muốn nói là… Có người nhìn thấy kẻ kia.” Nói đến đây, giọng nói của Viên Tiêu Di đột ngột thay đổi.

Giang Thành ngẩng đầu nhìn cô: “Có người gặp được kẻ đó à?”

“Vâng, đúng vậy ạ.” Viên Tiêu Di nhớ lại: “Lần này là một giảng viên vừa nhận việc tại trường không lâu. Trong lúc cô ấy tìm kiếm tài liệu, thì tình cờ lấy xuống một quyển sách.”

“Chắc anh biết loại giá sách trong thư viện trường mà, đúng không?” Viên Tiêu Di vừa khoa tay, vừa giải thích: “Sau khi lấy quyển sách kia xuống, dãy sách vốn dĩ được sắp xếp chỉnh tề trên giá sách sẽ bị trống ra một khe hở.

Thông qua khe hở ấy, chúng ta có thể trông thấy được khu vực bên kia của giá sách.

Và cô giảng viên ấy… Cô ta trông thấy một người, nhưng cũng không phải là người, mà là… là một người vô cùng quái dị.”

Câu nói này trông không hề logic, lại mâu thuẫn đầu đuôi, nhưng cũng vừa vặn tương hợp với thiết lập tính cách của “Viên Tiêu Di”.

Khi phối hợp thêm với hành động vô cùng kỳ diệu này của cô ấy, Giang Thành nghĩ rằng cũng may là gặp ngay chính mình, còn nếu đổi người khác vào ngồi đây nghe “Viên Tiêu Di” này chém gió thì chắc chắn sẽ bị cô ta lừa gạt ngay tức khắc.

“Tiêu Di.” Giang Thành hạ giọng: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

“Đó là một người rất cao to, là đàn ông, có mái tóc màu vàng” Viên Tiêu Di nhấn mạnh: “Góc nhìn của cô giảng viên khi đó là nhìn thẳng, nhưng cũng không nhìn tới bờ vai của ông ta.

Mà phục trang của người đàn ông đó cũng rất kỳ quái. Gã mặc một chiếc áo choàng đen trùm toàn thân, tạo ra một phong cách rất lạ lẫm. Nói chung, gã ấy không giống chúng ta, mà cứ như mấy tay người nước ngoài trong phim ấy.

Người đàn ông kia cũng tìm tòi gì đó một hồi, hình như do không tìm ra quyển sách mình muốn nên cũng dừng động tác

tìm kiếm lại. Nhưng động tác ngừng lại kia… rất cứng nhắc, trông vô cùng bất thường.

Đang trốn sau giá sách, cô giảng viên kia cũng không dám thở mạnh. Cô dám khẳng định rằng, trong ngôi trường này không hề có một người như vậy.

Nói cách khác, người đàn ông đó… e rằng không phải là người.

Thông qua khe hở của giá sách, cô giảng viên trông thấy người đàn ông ấy rảo bước đi xa, tiến vào một khu vực mà cô chưa từng biết đến.

Vâng… chính là khu vực đăng ký mượn sách"

Viên Tiêu Di hạ giọng: "Khu vực đăng ký mượn sách từng bị thiêu rụi… nay lại xuất hiện, ở đúng ngay vị trí cũ."

"Người đàn ông ấy băng qua cửa phòng đọc sách, sau đó bèn xoay người ngay vị trí tấm gương gắn tại khu đăng ký mượn sách, ngồi xuống chiếc ghế ở quầy trực ban.

Lần này, cô giảng viên ấy đã chính thức thấy được hình dáng chính diện của người đàn ông ấy.

Đó là một gương mặt đầy các vết rạn nứt và đen kịt.

Khó mà phân biệt được ngũ quan, vì dường như cả khuôn mặt ấy đã bị lửa lớn thiêu đốt qua. Chẳng những thế, có vẻ như cô ta còn trông thấy được vết bụi than bám lên các vết nứt, mà khi nhìn le lỏi qua các vết rạn nứt ấy thì còn có thể nhìn đến máu thịt đỏ tươi bên trong.

Người đàn ông ấy mặc áo choàng đen, trước ngực thì đeo một cây Thánh giá siêu to, hình như là loại làm bằng bạc.

Cây Thánh giá ấy được treo bởi một sợi dây xích màu đồng, đung đưa ngay ngực, tỏa ra một vầng sáng quái lạ giữa bóng tối.

Trong ánh mắt của người nhìn, vật ấy dường như không phải là đồ trang sức, mà giống như một món vũ khí vậy.

May mắn thay, không lâu sau thì người đàn ông đó và khu vực đăng ký mượn sách đều biến mất. Lúc này, cô giảng viên kia mới dám nhúc nhích. Cô chạy một mạch xuống khỏi tầng 4, để rồi sau đó mới phát hiện là trời bên ngoài đã tối đen."

Câu chuyện của Viên Tiêu Di đến đây là kết thúc, nhưng vẫn khiến Giang Thành tiếp tục suy nghĩ miên man.

Thông qua chiếc áo choàng màu đen kia, cùng với cây Thánh giá bạc kỳ quái ấy, Giang Thành đã có thể xác nhận được thân phận của người đàn ông này.

Chính là chủ nhân của viện bảo tàng dân gian, tiền thân của tòa thư viện nhà trường.

Cũng chính là chuyên gia trừ ma người ngoại quốc trong câu chuyện của quản lý Chu.

Giả sử những gì mà Viên Tiêu Di nói đều là chính xác, vậy đêm nay, kẻ mà bọn họ sắp phải đối mặt chính là người này.

"Tiểu Huệ có mách lại phương pháp để tìm ra người này hay không?" Giang Thành hỏi. Ắt hẳn thư viện cũng tương tự như thao trường bỏ hay hay tòa nhà Y học trung tâm, đều sở hữu cho riêng mình những điều cấm kỵ hay một bộ quy tắc nào đó.

Trông ánh mắt của Viên Tiêu Di hơi thất thần, dường như do cô đang nhớ lại gì đó. Một lát sau, cô gật gù, mở lời bằng giọng điệu hơi dè dặt: "Tiểu Huệ không nói cụ thể cho lắm. Cậu ấy chỉ bảo rằng, phải nhớ đến những chữ được ghi trên cửa chính. Nơi đó có manh mối."

"Vậy còn thời gian thì sao?"

“Lúc nửa đêm.” Viên Tiêu Di bảo: “Vào 12:00 lúc nửa đêm, hãy đứng trước cổng chính thư viện. Về phần… về phần khi nào kết thúc, thì Tiểu Huệ không có nhắc đến.”

So với hai lần trước, lần này có quá ít manh mối rồi. Chẳng những thế, câu chuyện kinh dị có liên quan đến tòa nhà thư viện lần này lại mang đến cho Giang Thành một dự cảm chẳng lành.

Quản lý Chu, cô gái đàn chị ở phòng y tế, còn cả Ma ăn tim đã xâm chiếm cơ thể Viên Tiêu Di - 2 người, 1 quỷ - đã kể lại một câu chuyện kinh dị rất dài dòng, cực kỳ rườm rà cho Giang Thành nghe.

Mà phiền phức ở chỗ, câu chuyện kinh dị của 3 người này còn có những chi tiết mâu thuẫn lẫn nhau nữa.

Theo những gì mà quản lý Chu từng nói, vị chuyên gia trừ ma kia đã chết rất yên bình, trông cứ như ngủ say rồi ra đi. Nhưng bên trong câu chuyện của Viên Tiêu Di, gã chuyên gia trừ ma ấy tử vong do một vụ hỏa hoạn.

Không chờ Giang Thành tra hỏi, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên.

Là tên mập gọi đến.

Giang Thành vô thức nhìn ra bên ngoài rừng cây. Thông qua khe hở của lá cây, hắn trông thấy nhóm tên mập đang ở đấy. Hơn nữa, dường như bọn họ đang lời qua tiếng lại gì đó, tựa như đang cãi nhau vậy.

“Đàn anh.” Viên Tiêu Di nháy mắt: “Nhóm bạn của anh… hình như đang làm ầm ĩ gì đó.”

“Haiz…” Giang Thành thở dài một hơi, mấy máy môi, hé lộ một nụ cười cay đắng: “Chắc chắn là vì chuyện kia. Trong số bọn họ, có người không đồng ý chuyện anh giúp em. Họ

cho rằng, việc này quá nguy hiểm, không đáng phải liều mạng.”

Cũng không để Viên Tiêu Di kịp phản hồi, Giang Thành nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc: “Tiêu Di! Lúc anh không có mặt, em phải biết tự chăm sóc bản thân cẩn thận, đừng để anh lo lắng vì em.”

“Em… em biết rồi, đàn anh” Viên Tiêu Di cúi đầu, nói giọng lí nhí.

Nói xong, Giang Thành bèn rảo bước tiến ra ngoài rừng cây.

Mới vừa ra khỏi đó, hắn đã trông thấy tên mập đang kích động nói gì đó. Hòe Dật đứng cùng phe với tên mập, đối mặt với Cao Ngôn.

Thẩm Mộng Vân thì đứng giữa hai nhóm, lúc thì nói chuyện bên trái, khi thì phân trần bên phải. Rõ rằng, cô đang đứng ra khuyên can hai phe.

Tạm thời không thấy Vương Kỳ, chẳng rõ anh ta đi đâu.

“Ồn ào gì thế?” Giang Thành bước ra ngoài, hỏi cả nhóm.

Thấy Giang Thành tiến ra, tên mập mới dần hòa hoãn lại, còn Hòe Dật thì lập tức giải thích: “Anh Giang, vừa nãy Cao Ngôn định đi vào trong kia đấy. Anh ta muốn nghe xem hai người đang nói chuyện gì. Tôi và anh Phú Quý muốn ngăn cản, còn anh ta cứ muốn mạnh mẽ xông vào.”

Chương 741: Bảng đen

Giang Thành xoay đầu, nhìn Cao Ngôn rồi hỏi: "Thế nào, anh Cao đây không tin tưởng nhân phẩm của tôi à?"

Cao Ngôn cười gượng gạo vài tiếng, hơi mất tự nhiên đáp: "Sao lại thế? Đây là do tôi đang lo cho sự an toàn của anh Giang. Dù sao đi nữa, chúng ta cần phải giữ cảnh giác với cái người tên Viên Tiêu Di này."

"Vừa rồi, anh có nói thế đâu?" Tên mập giận đỏ mặt, xoắn tay áo lên, xem ra vừa rồi còn định đánh nhau nữa.

"Ha ha, hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi."

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa." Thẩm Mộng Vân mệt mỏi nhìn sang Giang Thành: "Anh Giang, vừa rồi Viên Tiêu Di đã nói gì thế?"

Nghe vậy, cả Cao Ngôn, tên mập và nhóm Hòe Dật đều ngoan ngoãn im lặng xuống. Ai nấy cùng nhau nhìn về phía Giang Thành.

Giang Thành liếc nhẹ sang Cao Ngôn một cái, mà tên Cao Ngôn này cũng chột dạ lảng tránh ánh nhìn của hắn.

"Vương Kỳ đâu rồi?" Một lát sau, Giang Thành hỏi.

Kẻ này vẫn luôn khiến Giang Thành cảm giác rất cổ quái, thế nên mới phá lệ lưu tâm đến anh ta.

"Sau khi tan học, cũng chẳng rõ anh ta đi đâu. Chúng tôi chờ anh ta một hồi, mấy sinh viên khác đều tản đi hết mà vẫn chẳng thấy anh ấy." Hòe Dật giải thích.

Thẩm Mộng Vân mở lời: "Tôi có gọi điện thoại cho anh ấy. Anh ấy bảo đang rãnh, nên muốn dạo quanh ngôi trường một hồi."

Qua nét mặt của Thẩm Mộng Vân, cô cũng rất đau đầu với thanh niên khó ở kia.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Giang Thành bèn dùng một lượng từ ngữ ngắn gọn nhất để kể lại các thông tin mà mình thu thập được từ Viên Tiêu Di.

Lần này, có khá ít thông tin liên quan đến thư viện, chẳng những thế mà Giang Thành còn rất nghi hoặc đối với một số chi tiết. Ở cạnh bên, Cao Ngôn vừa nghe vừa nhíu mày, hiển nhiên là nghi ngờ Giang Thành đang giấu diếm.

Mà với trường hợp này, Giang Thành cũng lười giải thích.

Giữa trưa, sau khi ăn cơm xong thì Vương Kỳ mới xuất hiện. Buổi chiều, mọi người vẫn đi học như thường lệ, chỉ có Giang Thành bị giáo sư Ngô gọi đến văn phòng.

Đối với Giang Thành, có vẻ như giáo sư Ngô rất quan tâm hắn. Ông ta tận tình khuyên bảo, giảng giải rất nhiều đạo lý cho Giang Thành nghe, để hắn đừng lãng phí thời gian, phải nghiêm khắc ước thúc bản thân, nỗ lực học hành. …

Hôm nay, trời sập tối khá sớm. Chưa đến 4:00 chiều mà các sinh viên khác đã dùng xong bữa tối, sau đó giải tán khỏi căn-tin nhà trường.

Cả nhóm Giang Thành vừa nói chuyện, vừa di chuyển về khu ký túc xá.

Nhìn quang cảnh tối tăm xung quanh, Thẩm Mộng Vân lộ rõ vẻ lo lắng trên gương mặt: "Càng lúc, trời càng tối sớm."

"Mà bình minh càng lúc càng đến muộn." Tên mập tiếp lời.

“Đoán chừng vài ngày nữa, ban ngày sẽ vĩnh viễn biến mất. Cả thế giới này sẽ chìm vào màn đêm vĩnh cửu.” Nhìn đèn đường kéo dài hai bên, Hòe Dật suy đoán.

Khung cảnh mờ nhạt ánh sáng lúc này đang tạo ra một cảm gác rất bế tắc, khiến bầu không khí giữa cả nhóm vô cùng ngột ngạt.

Xét theo những manh mối hiện có, Ma ăn tim vẫn chưa ra tay với bọn họ vào ban ngày. Có vẻ như nó chỉ có thể hành động vào ban đêm.

Nhưng sự cân bằng này rất có thể sẽ bị phá nát sau khi thế giới này chìm vào màn đêm vĩnh cửu.

Ma ăn tim sẽ không bị kiềm chế gì nữa, thỏa thích tàn sát tất cả mọi người.

Đương nhiên, với điều kiện là tất cả mọi người ở đây phải còn sống cho đến thời điểm đó.

Vừa đi, Vương Kỳ vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Tầng không bên trên giống như một lọ mực đóng kín, cũng không đơn thuần chỉ là tối đen, mà là… một sắc thái vẩn đục khó mà miêu tả rõ.

“3 ngày.” Vương Kỳ hạ giọng.

Tên mập quay sang nhìn anh ta, nghi ngờ hỏi: “3 ngày gì?”

“Sau 3 ngày, thời gian ban ngày sẽ biến mất.” Đối với tên mập, dường như Vương Kỳ có thể kiên nhẫn một cách rất đặc biệt. Khi nhìn về tên mập, ánh mắt của anh ta trông khác hẳn khi nhìn những người khác.

Khi ở thao trường bỏ hoang, Giang Thành đã chú ý đến chi tiết này.

“3 ngày…” Dường như nhớ ra gì đó, ánh mắt của Cao Ngôn đột ngột thay đổi: “Bây giờ, chúng ta còn thừa lại thư viện nhà trường, sảnh điêu khắc và bể bơi – tổng cộng 3 địa điểm chưa đi. Mà 3 nữ sinh mất tích kia cũng đang trốn ở 3 khu vực ấy.”

“Mọi người có từng suy nghĩ thử chưa? Ma ăn tim đều theo dõi chúng ta tại tòa nhà Y học trung tâm và thao trường bỏ hoang, nhưng không hề ra tay sát hại chúng ta.” Giang Thành nhắc nhở: “Nó đã ra tay một vài lần, nhưng chỉ vẻn vẹn là ngăn cản chúng ta tìm manh mối chứ không phải giết chết chúng ta. Tại sao lại như vậy?”

Suy nghĩ kỹ một hồi, đúng thật Sư Hiểu Nhã chết là do con quỷ bên trong tòa nhà Y học giết; còn Văn Lương Sơn cũng thiệt mạng do nữ quỷ áo đỏ tại thao trường bỏ hoang ra tay.

“Vì vốn dĩ Ma ăn tim không thể trực tiếp giết chết chúng ta.” Kẻ vừa lên tiếng chính là Vương Kỳ. Anh ta thản nhiên nói: “Chuyện mà nó có thể làm chính là đi theo chúng ta, rồi lợi dụng chúng ta để xử lý hết các nữ sinh viên đang lẫn trốn trong từng câu chuyện kinh dị.”

“Mỗi khi có một nữ sinh viên bị giết, thời gian ban ngày của thế giới này sẽ rút ngắn đi một phần. Chờ nó giết sạch 5 nữ sinh viên đang náu mình trong các câu chuyện kinh dị kia, thì ban ngày sẽ hoàn toàn biến mất. Sau đó…” Vương Kỳ hăng hái quay đầu nhìn chằm chằm vào Giang Thành: “Nười chết tiếp theo chính là chúng ta.”

“Nói đúng hơn, là những người còn sống sót trong nhóm chúng ta.” Giang Thành bình tĩnh bổ sung.

“Chính xác.”

Cuộc trò chuyện của hai người đã mở ra một mạch suy nghĩ mới cho cả nhóm. Ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Trong nhiệm vụ lần này, yếu tố nguy hiểm chủ yếu xuất phát từ 2 bộ phận.

Một phần là do ma quỷ trong từng câu chuyện kinh dị.

Mà phần còn lại, mới chính là con Ma ăn tim kia.

Nhưng ma quỷ trong các câu chuyện kinh dị khó mà tiêu diệt hoàn toàn cả nhóm được. Trong khi đó, một khi tất cả các nữ sinh viên đang ẩn thân trong những câu chuyện ấy bị Ma ăn tim tìm ra và sát hại, thì Ma ăn tim sẽ chính thức trở thành một tồn tại kinh khủng tối thượng, tiêu diệt tất cả mọi sinh linh.

"Vậy, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?" Tên mập chăm chú hỏi.

Dù là Ma ăn tim hay những câu chuyện kinh dị trong ngôi trường, thì đối với tên mập đều như nhau cả. Bất cứ một yếu tố nào giữa 1 trong 2 đều dễ dàng chơi chết anh ta.

"Quyển sổ tay trong nhà kho tại trung tâm hoạt động, mọi người còn nhớ chứ?"

Thẩm Mộng Vân gật đầu, sau đó kỳ quái nhìn sang Giang Thành: "Ý anh là, chúng ta sẽ tìm được quyển sách đối ứng với số hiệu kia trong chuyến đi thư viện đêm nay?"

"Quyển sách ấy là do chủ nhân của viện bảo tàng để lại. Xét theo các manh mối trước mắt, bên trong có lẽ là có ghi lại lai lịch và phương pháp để đối phó ma ăn tim." Giang Thành đáp. …

Sau khi quay về ký túc xá, mọi người bèn tranh thủ nghỉ ngơi, chuẩn bị cho đợt hành động đêm nay.

Đúng 11:00 khuya, cả nhóm bèn lặng lẽ chuồn ra khỏi ký túc xá rồi tập hợp dưới một gốc cây cách đó không xa.

Xoay đầu nhìn về hướng ký túc xá, ai nấy đều chỉ trông thấy một cụm kiến trúc mơ hồ giữa màn đêm đen đặc.

“Đi thôi.”

Có Giang Thành dẫn đường, cả nhóm bắt đầu tiến về phía thư viện.

Vào ban đêm, đại học Giang Đàm yên tĩnh đến mức dị thường. Dù không phải là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác này, nhưng việc đi giữa một sân trường yên tĩnh như hiện tại luôn tạo ra một cảm giác rất ớn lạnh.

Xa xa là một vài tầng lầu có ánh đèn sáng loe loét; nhưng nếu nhìn lâu, người ta sẽ chẳng hề có cảm giác an tâm nào, mà thay vào đó là càng cảm thấy rất quỷ dị.

Bởi vị, trông những ánh sáng đó không khác gì từng con mắt trừng lớn, nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Đúng như Viên Tiêu Di đã hình dung, thư viện nhà trường đã tắt hết cả đèn, hoàn toàn đen kịt vào ban đêm. Ngay cả khu vực cổng chính mà chẳng có gắn lấy bất kỳ một bóng đèn chiếu sáng nào.

Nhưng khi tiến gần đến, mọi người mới nhận ra một chi tiết kỳ quái.

Cửa chính thư viện là cửa kính, mà xuyên thấu qua lớp kính ấy – cả nhóm lại trông thấy một tấm bảng đen được dựng sát vào cánh cửa ở phía bên trong.

Chương 742: Tố chất

Nhìn sơ qua, tấm bảng đen ấy vô cùng cũ kỹ, như kiểu đã bị bỏ không cách đây mấy chục năm rồi. Thậm chí, ở phần viền của các góc còn dính lại mấy mẩu gỗ vụn.

Trên bề mặt, có một vài dòng chữ được viết bằng phấn.

Vì nguồn sáng không quá tốt, mọi người phải tiến đến thật gần thì mới có thể nhìn thấy rõ, ví dụ như tên mập phải áp sát mặt của mình vào cửa kính.

Nếu có ai bên trong không biết mà bất ngờ nhìn ra bên ngoài, e là cũng sẽ hoảng sợ tương tự.

"Ai ghi 2 dòng chữ kia vậy nhỉ?" Tên mập hạ giọng oán trách: "Chữ xấu kinh dị luôn."

Do trí tưởng tượng dồi dào, tên mập rất lo lắng chuyện bên trong đột nhiên hiện ra một gương mặt quỷ rồi hù dọa anh ấy.

Hòe Dật khom người, dùng một tư thế khá khiếm nhã mà nhìn vào tấm bảng đen đằng sau mặt kính pha lê: "Tôi nói này, anh Phú Quý. Trên đó là 4 dòng chữ mà."

Tên mập trợn mắt lên, bực mình nhìn về phía Hòe Dật: "Bớt giỡn! Chẳng lẽ tôi không phân biệt được 2 và 4 à?"

Nói đến đây, bỗng có một cơn gió lạnh thổi qua. Mọi người dường như chợt nhận ra gì đó, thế là lập tức sa sầm nét mặt.

Nhóm người Cao Ngôn, Vương Kỳ, Thẩm Mộng Vân lập tức dáo dát nhìn nhau.

Bầu không khí bắt đầu kỳ quái dần.

Một lát sau, Thẩm Mộng Vân mở lời đầu tiên: "Tôi trông thấy 3 dòng chữ."

"Tôi thấy 5 dòng." Cao Ngôn bực bội nói nhỏ, không rõ là vì nghĩ đến chuyện gì khó chịu, mà khiến nét mặt của gã cứ âm u hằm hè.

Vương Kỳ liếc sang tấm bảng đen lần nữa, hạ giọng bảo: "Tôi thấy 11 dòng…"

"11 dòng… ??"

Ai nấy đều vô thức nhìn sang Vương Kỳ bằng một ánh mắt đầy kiêng kỵ. Giờ nghĩ lại, số lượng dòng chữ mà mỗi người nhìn thấy đều khác nhau.

Đây không giống như là các quy luật hạn chế trong nhiệm vụ, mà chính là… vấn đề riêng của bản thân mỗi người.

Cao Ngôn thầm nghĩ đến một từ vựng khá chuẩn xác.

Tố chất…

Mỗi người đều có tố chất bẩm sinh khác nhau, thế nên trông thấy số lượng chữ trên tấm bảng đen cũng khác nhau.

Tên mập có tố chất kém cỏi nhất, hay nói cách khác là đần nhất, thế nên anh ta chỉ trông thấy được 2 dòng chữ.

Thẩm Mộng Vân cao cơ hơn anh ta một chút, nhưng lại không bằng cái người tên Hòe Dật kia, rốt cuộc chỉ thấy được 3 dòng.

Hòe Dật là 4 dòng.

Bản thân Cao Ngôn lại là 5 dòng.

Cao Ngôn đảo mắt, nhìn gương mặt của Vương Kỳ. Quan sát một hồi lâu, anh ta cảm giác cái người tên Vương Kỳ nom rất xa lạ, tựa như từ trước đến nay bản thân anh ta cũng không thể nào hiểu quá rõ con người này.

Vương Kỳ cao tay hơn anh ta - Cao Ngôn cũng không quá bất ngờ với tình huống này. Trông biểu hiện của Vương Kỳ từ đầu nhiệm vụ đến nay là rõ.

Trong lúc làm nhiệm vụ, lúc nào cũng có những cá nhân thích chơi trội, phá ải nhiệm vụ một mình. Nhưng sau khi tách nhóm mà vẫn còn sống sót với tứ chi đầy đủ, thì quả thật rất hiếm thấy.

Vương Kỳ, rõ ràng là một nhân vật khá đau đầu.

Nhưng Vương Kỳ lại có thể nhìn thấy đến 11 dòng chữ, nhiều đến vậy - đây là điều mà Cao Ngôn chưa bao giờ nghĩ đến.

Xem ra, anh ta vẫn còn đánh giá thấp người đàn ông bí ẩn này.

Dù suy tư nhiều thứ như thế, nhưng ngoài mặt của Cao Ngôn vẫn chỉ là một biểu cảm chóng vánh thoáng qua. Ngay khi anh ta định mở lời nói gì đó, thì bản thân đột nhiên nhớ đến một việc… Vẫn còn thiếu một người.

Người đàn ông tên Giang Thành kia vẫn chưa lên tiếng.

Nghiêng đầu nhìn sang, Giang Thành vẫn đang dán sát phần trán vào mặt cửa kính. Hắn ra vẫn nhìn chằm chằm vào tấm bảng, còn môi thì mấp máy gì đó.

“Anh Giang.” Cao Ngôn hơi bất mãn giục: “Anh thấy bao nhiêu dòng?”

Nghe thế, tất cả mọi người đều nhìn sang Giang Thành.

Nhưng dù nghe mọi người gọi tên mình như vậy, Giang Thành vẫn chăm chú quan sát tấm bảng. Phải mất đến 10 giây sau, hắn mới chậm rãi nghiêng đầu sang hướng khác, hé mở khỏe miệng, nhìn về phía mọi người bằng một ánh mắt ngại ngùng: ” Là 4…”

Vừa nghe Giang Thành thốt lên con số này, khối đá tảng vẫn treo lơ lửng trong lòng Cao Ngôn cuối cùng cũng rơi xuống. Xem ra, đối phương cũng tiệm cận với Hòe Dật, không lệch nhau quá nhiều, có lẽ là cùng một cấp bậc.

Dù đến phút cuối cùng mà cả đám có trở mặt lẫn nhau, anh ta tin rằng mình vẫn sẽ đối phó được Giang Thành.

"47 dòng." Giang Thành nói.

Cao Ngôn: "????"

"Anh…" Nghe vậy, Thẩm Mộng Vân hốt hoảng ra mặt, để rồi im lặng một hồi mới nói tiếp: "Anh Giang, anh có đếm sai không?"

"Có lẽ là không đâu…" Giang Thành ngại ngùng bảo: "Tuy trên bảng có số lượng chữ viết rất dày đặc, nhưng từ nãy đến giờ là tôi đã đếm tổng cộng 3 lần rồi, nên chắc chắn là không đếm nhầm đâu."

Nghe đến kết quả này, tình huống hiện tại bắt đầu thú vị dần.

Vương Kỳ rất hứng thú quan sát Giang Thành, tựa như muốn giải phẫu hắn một phen, để tiện bề phân tích.

Thẩm Mộng Vân thì vẫn còn chưa lấy lại bình tĩnh vì kết quả này.

Trong khi đó, sắc mặt của Cao Ngôn lại kỳ quái nhất. Gương mặt hắn khi trắng khi đen, lúc thì như bị phủ lên một màu xám xịt. Anh ta còn lén lút nhìn sang Giang Thành bằng một ánh mắt rất cổ quái, tựa như nghi ngờ xem có phải Giang Thành báo kết quả sai lệch hay không?

Nhưng… nếu Giang Thành đang cố ra vẻ bí ẩn, vậy thì càng phải nói "thật" càng tốt, từ đó mới dễ mê hoặc đám đông

chứ. Chẳng lẽ thằng nhãi ấy nói con số 47 kia, chính là con số chính xác thật à?

Tố chất phải xuất chúng đến nhường nào mới có thể trông thấy 47 dòng?

Mạnh hơn bản thân Cao Ngôn gấp 10 lần ư?

Nếu so sánh với cả nhóm, tên mập và Hòe Dật lại bình tĩnh hơn rất nhiều. Hòe Dật thầm nghĩ, nếu không đạt kết quả ấy thì anh Giang làm sao xứng với vị trí số 3 trong Đỏ Thẫm đây? Chỉ một chữ duy nhất - trâu bò - không nói nhiều!

Mà đối với chuyện tên mập chỉ nhìn thấy được 2 dòng, Hòe Dật cũng có phân tích riêng. Anh ta đoán rằng, đây là thỏa thuận ngầm trong nội bộ Đỏ Thẫm.

Anh Giang và anh Phú Quý - một sáng một tối.

Hòe Dật thầm nuốt nước miếng, xác định mình đã suy đoán đúng rồi.

Về phần tên mập, anh ta chỉ đơn giản nhận định rằng, bác sĩ là một tên dối trá có một không hai trên thế giới này. Chẳng những thế, vì có thêm thiên phú mồ côi bẩm sinh, Giang Thành rõ ràng là một kẻ rất bạo dạn, một nhân vật dám cả gan lừa gạt luôn cả ma quỷ đấy!

Nên chuyện Giang Thành có thể trông thấy tận 47 dòng thì cũng dễ hiểu thôi.

“Anh Giang.” Cao Ngôn nhìn hắn, ngoài cười như trong lòng không cười, sau đó bèn mở lời: “Trong nhóm chúng ta, anh là người thấy nhiều nội dung nhất. Anh nói xem, anh đọc được những gì?”

Chần chờ một hồi, Giang Thành mới nhớ lại: “Nội dung mà tôi trông thấy giống như một câu chuyện vậy, nhưng cứ có cảm giác câu chuyện ấy không đầu không đuôi.”

Hòe Dật nhíu mày, sau đó phân tích theo câu mà Giang Thành vừa nói: “Mọi người nghĩ xem, có lẽ những chữ mà chúng ta trông thấy được đều khác nhau, nhưng nếu chắp nối lại thì sẽ ra một câu chuyện hoàn chỉnh nhỉ?”

Tên mập sờ cằm, nheo mắt lại, sau đó bày ra một bộ dáng cao thâm mặt trắc: “Anh nói có lý. Chẳng phải Viên Tiêu Di cũng nói rồi sao, bảo chúng ta để ý khu vực cổng chính thư viện.

Thứ mà cô ấy ám chỉ, ắt hẳn chính là tấm bảng này.”

Mọi người lập tức quyết định ngay, vì là người trông thấy ít dòng nhất nên tên mập sẽ là người thông báo nội dung mà mình trông thấy đầu tiên - sau đó cứ dựa theo thứ tự ấy mà mỗi người sẽ kể tiếp câu chuyện này.

Tên mập sắp xếp câu chữ thật lâu, cuối cùng bèn chậm rãi mở miệng: “Cách đây rất lâu rồi, ở một địa phương xa xôi…”

Chờ qua 10 giây, mọi người cũng không hề thấy anh ta kể tiếp. Hòe Dật nháy mắt với tên mập, mù mịt hỏi: “Rồi sao nữa?”

“Hết rồi.” Tên mập gãi đầu, hơi mắc cỡ bảo: “Tôi trông thấy có 2 câu mà. Câu đầu tiên chính là [Cách đây rất lâu rồi], còn câu thứ hai là [ở một địa phương xa xôi] đấy.”

Vương Kỳ nhếch mép: “Đúng là thú vị.” Nói xong, anh ta quay đầu sang Thẩm Mộng Vân, lộ rõ ý tứ.

Quả nhiên.

Sau khi Thẩm Mộng Vân mở lời, diễn biến đúng thật là nối đuôi ngay sau nội dung của tên mập. …

Dựa theo trình tự, mỗi một người kể ra nội dung mà mình đọc được. Đến cuối cùng, sau khi Giang Thành hoàn thành nốt

phần việc của mình, một câu chuyện hoàn chỉnh cũng đã hiện ra trước mắt mọi người.

Bối cảnh của câu chuyện diễn ra ở một quốc gia khác, mang đậm phong cách hắc ám thời Trung cổ.

Nôm na chính là, có một tòa lâu đài nọ được xây dựng bề thế trên một vùng đất màu mỡ.

Trong tòa lâu đài ấy là một vị lãnh chúa.

Vị lãnh chúa ấy có bản tính tàn bạo bẩm sinh, lại tham lam vô độ, nên dân cư sinh sống bên trong lãnh địa ấy phải chịu cực tứ bề, tựa như đang ngồi trên nước sôi lửa bỏng.

Mãi đến một ngày, có 3 người đi đến tòa lâu đài ấy.

Bọn họ xưng rằng, mỗi một người đều có một món bảo vật, muốn hiến tặng cho vị lãnh chúa đây.

Chương 743: Câu chuyện ngụ ngôn

Người thứ nhất bảo, ngài lãnh chúa năng chinh thiện chiến, chỉ cần dõi mắt là sẽ trông thấy toàn là đất đai và nô lệ của ngài mà thôi.

Tuy nhiên, trên quãng đường đến đây, gã đã trông thấy bọn đầy tớ tụ tập lại cùng nhau từ xa xa. Khuôn mặt của chúng tiều tụy, hành động khả nghi, thật sự là khiến ngài lãnh chúa mất hết mặt mũi.

Do đó, gã muốn dâng lên món bảo vật này, một vật có thể khiến tất cả những nô lệ đáng ghét này biến mất khỏi tầm mắt của ngài lãnh chúa.

Người thứ hai nói, gã đã nghe được những tiếng xì xầm bàn tán về ngài lãnh chúa từ đám nô lệ kia trên quãng đường đến đây. Bọn chúng dùng câu từ rất khó nghe, vậy nên ắt hẳn là ngài lãnh chúa cũng rất phiền lòng nếu nghe thấy.

Vì vậy, món bảo bối mà gã sắp dân lên có thể giúp ngài lãnh chúa rời xa những ưu phiền do các lời đồn đãi, đâm thọt sau lưng kia.

Người thứ ba thì lắc đầu một cái, bảo là những đồ vật trên còn chưa đủ. Bọn nô lệ kia đang bốc lên một thứ mùi dơ bẩn, dù là ngồi tận sau bên trong lâu đài thì cũng có thể ngửi thấy.

Mà món bảo bối gã chuẩn bị dâng lên đây, sẽ giúp ngài lãnh chúa triệt để quên đi bọn nô lệ với thứ mùi nồng nặc chết chóc kia.

Con trai của lãnh chúa thật phấn khởi, thế là giữ 3 người bọn họ ở lại.

Kể từ đó, 3 người bọn họ đã trở thành những vị thị vệ trung thành, vĩnh viễn bảo vệ bên cạnh lãnh chú.

Câu chuyện đến đây là kết thúc.

“Hết rồi à?” Cao Ngôn hỏi.

“Hết rồi.”

Tên mập vuốt cằm, nói: “Câu chuyện này kỳ quái quá.”

Chần chờ một hồi, Thẩm Mộng Vân nhăn nhó mở lời: “Đây dường như không phải là một câu chuyện đơn thuần, mà giống như là…” Cô dừng lời một thoáng, trông vẻ mặt thì dường như cô đang muốn tìm từ ngữ thích hợp.

“Giống như là một câu chuyện ngụ ngôn.” Giang Thành nhìn về một bên má của Thẩm Mộng Vân, bình tĩnh tiếp lời.

Nghe vậy, Thẩm Mộng Vân sáng mắt lên ngay: “Đúng rồi! Tôi có cảm giác thế đấy. Trong câu chuyện liên quan đến quy tắc đêm nay chẳng hề có một nhân vật cụ thể nào, kể cả thời gian hay không gian.”

Chuyện trước mắt đã rõ ràng hơn. Đêm nay, con đường sống sót trong thư viện đang được ẩn giấu đằng sâu câu chuyện ngụ ngôn này.

Nếu hiểu được thấu đáo, bọn họ sẽ sống sót.

Nhưng trong lúc mọi người đang suy nghĩ, thì từ phía cổng chính bỗng vang lên một âm thanh lanh lảnh. Giữa hoàn cảnh yên tĩnh thế này, âm thanh kia ngân lên một cách cực kỳ rõ ràng.

Một giây sau, cổng chính đã mở ra.

Đó không phải là kiểu mở toang, mà chỉ mở ra một chút rồi ngừng lại. Khe hở ấy chỉ đủ để một người nép thân đi vào.

Hòe Dật liếc nhìn đồng hồ rồi ngẩng đầu nói: "Đúng 12:00 khuya."

Giang Thành hít mạnh một hơi, nhìn về phía cổng chính đang mở hờ.

Nhiệm vụ đã bắt đầu.

Quá trình vào cửa rất thuận lợi, duy chỉ có tên mập hơi phiền một chút. Anh ta bị kẹt ngay khe cửa, để rồi Hòe Dật phải đẩy từ bên ngoài và Giang Thành kéo mạnh từ bên trong, cuối cùng mới giúp anh ta vào được.

Tên mập vuốt nhẹ cánh tay bị đỏ tấy của mình, hơi lúng túng bảo: "Mọi người cứ tin ở tôi. Sau lần này, tôi chắc chắn… tôi chắc chắn sẽ…"

"Suỵt!" Thẩm Mộng Vân chợt ra dấu im lặng.

Nơi này là tầng trệt thư viện, tạo cảm giác na ná như bên tòa nhà Y học trung tâm hay thao trường bỏ hoang. Cả một tòa nhà thư viện như bị một bức màn u ám phũ kín lên vậy.

Tựa như có ai đó gắn vào một lớp kính lọc nơi đây.

Tuy không có đèn chiếu sáng, nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn có thể quan sát được xung quanh.

Tuy nhiên, nếu muốn nhìn xa hơn thì chỉ có thể trông thấy những đường viền lờ mờ.

Ban ngày, tên mập và Giang Thành đã từng ghé qua nơi này. Nhưng về đêm, khung cánh đã khác biệt một trời một vực.

Ban đêm, đặc biệt là lúc nửa đêm, thư viện không một bóng người. Xa xa là từng mảng bóng tối mịt mờ, chẳng biết

chứa đựng thứ gì trong đó.

Nhìn một hồi lâu, cứ có cảm giác bóng tối này cũng là một thể sống và chực chờ xông vào từng người vậy.

Cao Ngôn cẩn thận quan sát bốn phía, sau đó bèn nghiêng đầu qua nơi khác, nhìn Giang Thành rồi hạ giọng hỏi: "Anh Giang, tiếp theo chúng ta nên làm sao?"

Anh ta dám khẳng định, rằng Giang Thành không hề kể lại tất cả những manh mối mà hắn thu thập được cho mọi người cùng nghe. Nếu đổi lại là anh ta, anh ta cũng không làm vậy.

"Anh Cao đừng suy nghĩ nhiều." Giang Thành bình thản liếc anh ta: "Những gì mà tôi biết, mọi người cũng đã biết."

Vừa ngoài mặt ứng phó lão hồ ly họ Cao kia, nhưng Giang Thành cũng thầm có một cảm giác cực kỳ quái lạ trong lòng.

Ban ngày, hắn đã từng đến đây, cũng ở ngay tầng trệt này.

Hắn cũng nhớ rõ cách bày trí xung quanh, hiện tại đúng là y hệt với thời điểm ban ngày.

Nhưng tại sao hắn lại sản sinh một cảm giác lạ lẫm thế này?

Hắn dám chắc mẫm, xung quanh đây đã xuất hiện một sự thay đổi nào đó, chỉ là hắn chưa tìm ra mà thôi.

Đảo mắt xung quanh, trong tầm mắt của Giang Thành liên tục có từng mảng sát lướt qua. Rốt cuộc thì… ở vị trí nào sản sinh thay đổi vậy nhỉ?

Vương Kỳ bước thẳng đến một hướng nào đó. Ở vị trí ấy, có một cài bàn. Trên bàn là một quyển vở bìa đen. Sau khi lật ra, bên trong là từng cái tên được viết khá mờ nhạt.

Trông giống như bảng ký tên mà cả nhóm từng gặp trước đó.

Nhưng thứ hấp dẫn lấy ánh mắt của tất cả mọi người là một cái bàn khác, cùng một vật phẩm khác.

À, đó là… một chiếc đồng hồ cát.

Màu đen.

Loại to hơn bình thường một chút.

Nhìn thoáng qua, cứ tưởng vật ấy được làm bằng gỗ. Nhưng khi cầm lên, ai nấy đều nhận ra là vật này nặng hơn khá nhiều.

Mà xúc cảm cũng rất kỳ quái.

Chất gỗ mặt ngoài nhuốm màu loang lổ, có lẽ vật này đã cũ kỹ lắm rồi.

Giang Thành cầm chiếc đồng hồ cát lên, tỉ mỉ kiểm tra.

Chiếc đồng hồ cát này trông không bắt mắt cho lắm, nhưng nếu quan sát cẩn thận thì có thể thấy rằng, trình độ chế tác cực kỳ cao cấp. Ở phần đáy, còn có chạm khắc hình, mà ở những góc viền còn được bọc thêm chất liệu bạc.

Nhưng vì năm tháng quá lâu, nó cũng bị mài mòn nghiêm trọng rồi.

Tóm lại, chuyện chiếc đồng hồ cát này bị vứt tùy ý ở đây khiến mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nếu dựa theo phong cách thiết kế của chiếc đồng hồ cát này mà phân tích, vật này ắt hẳn phải được trưng bày ở các nơi tương tự như viện bảo tàng mới đúng.

Vừa nghĩ đến ba chữ viện bảo tàng, Giang Thành cảm giác ngón tay mình như bị một thứ gì đó đâm vào vậy. Vì một thoáng giật nhẹ ngón tay, chiếc đồng hồ cát đã bị đảo ngược.

Ngay sau đó, cát mịn bắt đầu chảy từ trên xuống dưới, dọc theo khe trống ở giữa đồng hồ.

Nhưng khi chưa kịp phản ứng gì, thì cả đám bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ quái từ xa xa.

Ken két… Ken két…

Một giây sau, mọi người đồng thời nhìn về phương hướng ấy. Khu vực vọng đến âm thanh kia là một góc âm u xa xa. Trong mơ hồ, có thể nhìn thấy đó là một cánh cửa.

Là một cánh cửa rất phổ thông, màu đen, là loại mở được ra hai bên.

Có lẽ đằng sau cánh cửa ấy là kiểu lối đi thoát hiểm hoặc tương tự.

"Âm thanh gì thế?" Thẩm Mộng Vân siết chặt ngón tay, hơi lo lắng.

Vừa nghe đến âm thanh ấy, Giang Thành đột nhiên thoáng nhớ đến một hình ảnh. Đó là diễn biến mà Viên Tiêu Di từng nhắc đến, xuất phát từ khu vực đăng ký mượn sách ở tầng 4.

Mà âm thanh ban nãy… cực kỳ giống với tiếng kéo ghế, khi chân ghế ma sát với mặt đất.

Bịch…

Bịch…

Từ xa đến gần, tiếp theo là từng tiếng bước chân nặng nề.

"Chia nhóm ra." Giang Thành nói: "Chạy trốn nhanh lên."

Trên thực tế, không chờ hắn lên tiếng, Cao Ngôn và Vương Kỳ đã biến mất bặt tăm kể từ khi nghe thấy tiếng bước chân ấy vang lên. Thẩm Mộng Vân cũng gật đầu một cái rồi chạy sang hướng khác.

Tuy nhóm 3 người Giang Thành, tên mập và Hòe Dật cũng tách nhau ra, nhưng không cách nhau quá xa. Từng người đều trốn ở vị trí nằm trong tầm mắt của những người còn lại.

Hòe Dật trốn bên dưới một cái bàn, tên mập nấp vào sau một giá sách lớn. Anh ta trừng to đôi mắt nhỏ, nhìn xuyên qua khe hở giá sách để quan sát tình hình bên ngoài.

Còn Giang Thành thì trốn sau một cây cột to.

Ai nấy đều nín thở, nhìn chằm chằm động tĩnh bên ngoài.

Một lát sau, cánh cửa lối thoát hiểm kia… mở toang ra.

Nhờ vào nguồn sáng u ám trong thư viện, rốt cuộc bọn họ đã thấy được thự thể tạo nên loại âm thanh kia.

Tên mập trợn trừng đôi mắt nhỏ, cả hô hấp cũng bắt đầu dồn dập dần.

Chương 744: Đêm kinh hồn trong thư viện

Đó là một tên có chiều cao rất vượt trội, khi bước ra khỏi cửa, đầu gần như áp vào khung cửa, ước tính cũng phải khoảng hai hoặc ba mét.

Có lẽ do vấn đề ánh sáng, nên không nhìn rõ khuôn mặt.

Một thân áo bào đen, trước ngực treo một cây thánh giá rất lớn, trong khung cảnh mờ tối, từ trên cây thánh giá phát ra thứ ánh sáng màu bạc.

Thực ra, khi nhìn thấy cây thánh giá, Giang Thành đã biết thân phận của con quỷ này.

Chính là người chủ trước đây của bảo tàng dân tộc.

Vị thầy trừ tà người nước ngoài.

Không ngờ sau khi bị ma ăn tim giết chết, y cũng biến thành quỷ, còn trở thành câu chuyện kinh dị trong thư viện Đại học Giang Đàm.

Chỉ là… chỗ mượn sách bị đốt cháy phải ở tầng 4 mới đúng, tại sao quỷ lại xuất hiện ở tầng một?

Không để Giang Thành có thêm thời gian suy nghĩ, con quỷ do thầy trừ tà biến thành sau khi chết này, bước ra những bước đi cứng ngắc, bắt đầu đi về hướng của bọn họ.

“Cộp.”

“Cộp.”…

Bước chân của nó như đang đi ủng da, âm thanh phát ra khi chạm đất vừa như bị bóp nghẹt vừa nặng nề, giống như có thể trực tiếp dẫm thẳng vào trái tim của một người, làm nó vỡ tung.

Chưa kể những thứ khác, chỉ xét cảm giác áp bức, thì con quỷ này mạnh hơn nữ áo đỏ ở sân thao trường bỏ hoang rất nhiều.

Bởi vì không biết rõ thủ đoạn giết người của quỷ này, cho nên mấy người Giang Thành án binh bất động, lần lượt ẩn náu thật kĩ.

Tên mập rụt cổ lại, ngồi xổm xuống.

Khi con quỷ đến gần, anh ta khụt khịt mũi, mày cũng cau theo, trong không khí bắt đầu tràn ngập một mùi cháy kì quái.

Phản ứng đầu tiên của tên mập chính là thịt bị cháy rồi.

Nhưng lại không giống lắm, bởi vì bên trong vẫn còn có một mùi hối thối khó tả, hơi giống… hơi giống với mùi cao su cháy.

Rất hiển nhiên mùi này là đến từ trên người con quỷ này.

Kết hợp với những lời bác sĩ nói với mình, cổ họng của tên mập cuộn lên cuộn xuống mấy lần, trong lòng nghĩ rằng cuộc đời của người bạn ngoại quốc này cũng khá cay đắng, còn bị lửa thiêu cháy.

Vậy thì… cứ gọi y là quỷ cháy xém đi.

Thứ mùi cháy khét này tựa như có một loại ma lực, ngửi hồi lâu, cả người đầu óc đều choáng váng, tên mập đã thử cố gắng nín thở.

Nhưng cái mùi đó như có sự sống vậy, cứ xộc vào trong mũi của anh ta.

“Rắc-”

“Rắc rắc.”

Quỷ cháy xém như đã nhận ra điều gì đó, ở cách không xa chiếc bàn nơi Hoè Dật đang trốn, dừng chân lại, sau đó từng chút một xoay chuyển phần cổ, trông dáng vẻ, là đang tìm người.

Động tác của quỷ cháy xém hết sức cứng ngắc, khi phần cổ chuyển động, thỉnh thoảng phát ra những âm thanh giòn giã.

Hoè Dật trốn dưới gầm bàn, đến thở mạnh cũng không dám.

Vị trí của Giang Thành tương đối tốt hơn một chút, điều này cũng khiến hắn có thêm kinh nghiệm quan sát quỷ cháy xém, đồng thời suy nghĩ biện pháp đối phó.

Quỷ cháy xém cách Hoè Dật chỉ còn chưa đến 5m, nếu như tiếp tục đi theo phương hướng đó thêm hai bước, sau đó cúi người xuống, là có thể bắt được anh ta.

Nhưng quỷ cháy xém không làm vậy.

Từ đây có thể thấy, con quỷ này không hề có năng lực biến thái tìm người như nữ áo đỏ ở sân thao trường bỏ hoang.

Nó chỉ có thể cảm nhận đại khái trong phạm vi nào đó có người, nhưng lại không thể xác định chính xác vị trí đó.

Dừng lại không tới nửa phút, thân thể quỷ cháy xém bắt đầu run rẩy, trong mắt Giang Thành thì tương tự như con người đã mất kiên nhẫn.

Sau đó…

“Cộp.”

“Cộp.”…

Trong tầm mắt của Giang Thành, quỷ cháy xém đã bước những bước đi nặng nề, rồi rời đi.

Đi theo một hướng khác.

Khi quỷ cháy xém cháy rời đi, thứ mùi cháy khét nồng nặc, sưng tấy đầu óc cũng dần dần tiêu tan.

Chờ sau khi quỷ cháy xém rẽ vào một góc, bóng lưng đã hoàn toàn biến mất, tên mập mới cẩn thận lẻn ra từ phía sau giá sách.

Mắt thấy Giang Thành không phản đối, tên mập rón rén đi về phía cây cột nơi hắn đang trốn.

"Bác sĩ." Tên mập thấp giọng hỏi: "Cứ… cứ vậy đi rồi?"

Ánh mắt Giang Thành vẫn dừng lại tại chỗ con quỷ cháy xém biến mất, một lúc sau, gật đầu nói: "Chắc là đi rồi."

Tên mập nuốt nước miếng, do dự một lát rồi nói: "Bác sĩ, vừa rồi anh có nhìn thấy vị trí mà con quỷ đứng không, tôi cảm giác như nó đã cảm nhận được ở gần có người rồi."

"Nhưng…" Tên mập ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nghi hoặc: "Nó lại không tìm kỹ, mà vội vàng rời đi, giống như cho kịp thời gian vậy, tại sao thế?"

Lời nói của tên mập khiến Giang Thành có chút ý tưởng, hắn quay người nhìn về phía chiếc bàn cách đó không xa, nơi đặt một chiếc đồng hồ cát cũ kỹ.

Một phần ba cát mịn trong đồng hồ cát đã rò ra ngoài.

"Thời gian." Giang Thành lên tiếng: "Con quỷ này cũng đang vội, chiếc đồng hồ cát này chính là dùng để đếm thời gian."

Tên mập nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ cát với biểu cảm như đã hiểu ra: "Tôi hiểu rồi bác sĩ, trước khi toàn bộ cát

trong đồng hồ cát chảy ra ngoài, con quỷ này buộc phải bắt được người."

Đối với suy đoán của tên mập, Giang Thành không đưa ra câu trả lời khẳng định hay phủ định, hiện tại manh mối vẫn rất ít, nên còn quá sớm để đưa ra kết luận.

Hơn nữa Giang Thành cũng mơ hồ có một cảm giác, chuyện này không đơn giản như vậy.

Tạm thời chỉ có thể thấy, con quỷ này chỉ là có thể xác lớn, bộ dạng có vẻ đáng sợ, nhưng năng lực thể hiện ra thậm chí còn không bằng một người bình thường.

Chuyển động chậm chạp, động tác cứng ngắc, còn không thể nhận biết chính xác vị trí của một người.

Nếu như chỉ có vậy thì Giang Thành tin rằng, nó sẽ không thể bắt được ai, câu chuyện kinh dị trong thư viện lần này chính là Cục Phúc Lợi.

Nhưng thật không may, điều đó lại không bao giờ xảy ra trong nhiệm vụ.

Cho nên bọn họ chỉ là vẫn chưa phát hiện ra cơ hội chết người thực sự mà thôi.

Còn có câu chuyện ngụ ngôn kia nữa, bọn họ cũng không có thời gian để suy nghĩ kĩ.

"Bác sĩ." Tên mập nhìn cây cột bên cạnh Giang Thành, chớp chớp mắt, sau đó đồng tử đột nhiên co rút lại như phát hiện ra điều gì khó tin: "Cây cột này… tại sao lại ở đây?"

Nghe vậy, Giang Thành quay đầu nhìn cây cột: "Cây cột làm sao?"

Tên mập đưa tay ra, kéo Giang Thành ra khỏi bên cạnh cây cột, dường như cảm thấy còn chưa an toàn, lại kéo Giang Thành lùi lại sau mấy bước, cảnh giác nhìn về phía cây cột,

một lúc lâu sau mới dùng giọng điệu kỳ quái, thì thầm nói: "Bác sĩ, buổi sáng lúc chúng ta tới đây, cây cột này không có ở đây.

Tên mập nói xong liền đưa tay ra chỉ vào một vị trí ở bên trái: "Nó ở chỗ kia mới đúng."

Nghe tên mập nói xong, gần như trong nháy mắt, Giang Thành đã tìm ra nguồn gốc của cảm giác khó tả trong lòng.

Mọi thứ ở đây vẫn giống như lúc bọn họ đến vào ban ngày, nhưng vị trí đã phát sinh thay đổi.

Những thứ ban đầu vốn dĩ được đặt ở bên trái đã được chuyển sang bên phải và bên phải được chuyển sang bên trái.

Không phải là một thứ, hay một loại sự vật nào đó, mà là… toàn bộ.

Toàn bộ thư viện đã bị đảo lộn trái phải!

Chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân thực sự khiến bọn họ bị hạn chế đi đến những nơi xảy ra câu chuyện kinh dị trong trường học vào ban ngày?

Mục đích chính là để ngăn cản bọn họ phát hiện ra mọi thứ trong câu chuyện kinh dị đều trái ngược với thế giới hiện thực?

Ý tưởng này vừa nảy ra đã cắm rễ vào trong đầu Giang Thành.

Hơn nữa với sự xuất hiện của ý tưởng này, nhiều manh mối phức tạp và dường như không liên quan đã được ghép lại với nhau một cách kỳ lạ.

Dần dần, suy nghĩ của Giang Thành đã trôi về nơi ban đầu, nhà kho mà bọn họ tìm thấy ở trung tâm hoạt động.

Nếu như nhớ không nhầm, trên tường nhà kho, có treo một chiếc gương.

Chỉ là đã bị vỡ rồi.

Mà năm "người bạn" của Viên Tiêu Di, cũng đã biến mất vào ngày hôm đó.

Lần lượt đều ẩn mình trong những câu chuyện kinh dị.

Chương 745: Món bảo bối đầu tiên

“Anh Giang.” Hoè Dật đang núp dưới gầm bàn cũng đi ra, sáp tới gần, phàn nàn với Giang Thành và tên mập: “Chết tiệt, vừa rồi nguy hiểm quá, may mà tên kia thị lực không tốt, tôi nhìn nó đi thẳng về phía này như vậy, còn tưởng đã phát hiện ra tôi rồi.”

“Nhưng mà con quỷ này kỳ lạ thật đấy, chỉ là nhìn thì đáng sợ, nhưng ngoài điểm này ra, cũng không có gì đặc biệt.” Hoè Dật sờ sờ cằm, hình như đã nhận ra điểm kỳ quái trên người của quỷ cháy xém.

Giang Thành nói ngắn gọn với anh ta về chiếc đồng hồ cát, Hoè Dật nắm bắt rất nhanh, nói rằng xem ra bọn họ không phải là những người duy nhất bị hạn chế ở bên trong thư viện.

Con quỷ này cũng bị hạn chế rất nhiều.

Không lâu sau, từ phương hướng quỷ cháy xém biến mất truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nghe có vẻ rất khẽ, không giống như quỷ, mà là người.

Ba người Giang Thành cũng không hề lơ là, lập tức chia ra ẩn nấp cho đến khi bóng dáng của Thẩm Mộng Vân xuất hiện.

Vương Kỳ và Cao Ngôn ở ngay phía sau cô.

Nhìn thấy mấy người Giang Thành, Thẩm Mộng Vân vội vàng nói: “Con quỷ kia sau khi đi một vòng, đã lên tầng rồi,

còn nữa, trước đó tôi nhìn thấy, cửa thư viện tầng hai đã bị khóa, bây giờ thì đã mở ra rồi.” Cô nói thêm.

Giang Thành do dự một chút, lập tức nói: “Chúng ta cũng đi lên.”

Bây giờ tình hình đã tương đối rõ ràng, nhiệm vụ này cũng giống như tòa nhà trung tâm khoa Y, đều cần bọn họ phải đột phá từng tầng một.

Cho đến khi lên đến tầng 4, tìm thấy Tiểu Huệ mất tích, và chỗ mượn sách bị đốt cháy, mấu chốt là… cuốn sách đó.

“Hơn nữa…” Nhìn sang Giang Thành, ánh mắt của Thẩm Mộng Vân có chút kỳ quái, giống như có thứ gì đó vẫn chưa nghĩ ra: “Chúng tôi còn tìm được một cái bảng gỗ cạnh cầu thang dẫn lên tầng hai, bên trên …”

Nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của Thẩm Mộng Vân, Cao Ngôn đi tới thúc giục nói: “Đừng có lề mà lề mề nữa, qua đó trước rồi tính, đến đó xem thử, thì mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi.”

Nhóm người chạy về phía cầu thang.

Diện tích bên trong thư viện lớn hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, hơn nữa cấu tạo rất kỳ quái, có rất nhiều chỗ quanh co vòng vèo, tầm nhìn bị hạn chế rất lớn.

Trên đường đi hai nhóm người nhanh chóng trao đổi thông tin mà mình có được, theo như Thẩm Mộng Vân nói, con quỷ toàn thân là mùi cháy khét kia cũng tìm đến bọn họ, nhưng bởi vì mọi người nấp rất kỹ, con quỷ sau khi nhìn quanh một vòng, không phát hiện ra người nào, lại bỏ đi.

Căn cứ vào thông tin do Thẩm Mộng Vân cung cấp, Giang Thành đại khái khôi phục lại lộ trình hành động của quỷ cháy xém trong đầu.

Nó gần như đi thành một vòng tròn dọc theo tầng một của thư viện.

Chỉ xét từ phạm vi tìm kiếm thì không có điểm mù rõ ràng nào cả.

Nói cách khác, không tồn tại nơi nào là nhất định an toàn.

Hoè Dật suy nghĩ một chút rồi nói: "Mọi người còn nhớ cánh cửa nơi mà quỷ xuất hiện không, nếu như ngay từ đầu chúng ta đã trốn ở gần đó…"

Thẩm Mộng Vân dừng một chút, nhìn anh ta hỏi: "Ý của anh là… bóng tối dưới chân đèn?"

"Đừng nghĩ tới chuyện đó nữa." Vương Kỳ xem vào: "Khi quỷ đi ra, thời gian dừng lại trước cửa lâu nhất, anh nghĩ nó là đang khởi động làm nóng cơ thể, hay là đang làm gì?"

Hoè Dật nhớ lại một lúc, một lúc sau, sắc mặt trở nên xấu hổ.

Vương Kỳ nói không sai.

"Đúng vậy." Cao Ngôn nghiêng đầu nói: "Trong quá trình chúng ta lẩn trốn, cũng tìm thấy đồng hồ cát, còn không chỉ có một chiếc, cứ cách một đoạn lại có, đều được đặt ở vị trí rất dễ thấy."

Giang Thành gật gật đầu, điều này rất dễ hiểu, chính là để cho bọn họ dễ dàng tính toán thời gian.

Sau khi đồng hồ cát chảy hết cát, cũng là lúc quỷ buộc phải rời đi, cũng có nghĩa là chúng ta đã bước vào cửa ải tiếp theo, có thể lên thêm một tầng.

Khi đi tới cầu thang mà Thẩm Mộng Vân nhắc đến, mọi người nhìn thấy tấm biển gỗ kia.

Bên trên có viết dòng chữ ngoằn ngoèo xiêu vẹo bằng phấn: Người đi qua nơi này, đều sẽ giống như đại nhân lãnh chúa, nhận được món bảo bối đầu tiên.

Chữ trên đó giống như chữ trên tấm bảng đen phía sau cánh cửa thư viện.

"Món bảo bối đầu tiên…" Hoè Dật suy nghĩ một chút, nếu anh ta nhớ không nhầm thì đó là thứ có thể khiến những nô lệ kia biến mất.

"Lên tầng trước đi." Theo gợi ý của Giang Thành, cả nhóm nhanh chóng đi đến tầng hai của thư viện.

Cách bài trí ở đây khác với tầng 1, bố cục chặt chẽ hơn, diện tích tổng thể có vẻ nhỏ hơn so với tầng 1.

Đây không phải là chuyện tốt đối với đám người Giang Thành.

Dù sao diện tích càng nhỏ, chỗ ẩn nấp càng ít, nguy cơ bị quỷ cháy xém bắt được càng cao.

Tên mập có đôi mắt sắc bén, liếc nhìn đã phát hiện ra chiếc đồng hồ cát đứng ở tầng giữa giá sách.

Nó rất giống với cái họ đã thấy trước đó.

"Tạm thời đừng qua đó." Cao Ngôn ngăn cản mọi người, một lát sau, như nghĩ ra chủ ý gì đó, chậm rãi nói: "Trước đó là anh Giang đã động vào chiếc đồng hồ cát, đồng hồ cát lộn ngược, mới kinh động đến con quỷ kia."

"Nói cách khác… quỷ xuất hiện lúc nào, quyền chủ động nằm trong tay chúng ta."

"Vậy nếu lần này chúng ta không đến động vào chiếc đồng hồ cát kia thì sao?" Cao Ngôn càng lúc càng nhiệt tình: "Tất cả các đồng hồ cát sẽ không dịch chuyển, chúng ta sẽ chỉ đứng đây và không chạm vào bất cứ thứ gì."

“Như vậy thì quỷ có phải là sẽ không xuất hiện, chờ đến thời gian rồi, chúng ta tự nhiên có thể rời đi.”

Giang Thành nhìn anh ta, hoàn toàn là dùng ánh mắt tỏ ra quan tâm đến người thiểu năng trí tuệ, lão già này e là sợ đến mất trí rồi, nếu không thì sao có thể nghĩ ra ý tưởng ngu ngốc như vậy.

“Phương pháp mà anh nói có thể là khả thi, tạm thời chúng ta sẽ không chết, thậm chí có thể an toàn thoát khỏi câu chuyện kinh dị trong thư viện.” Giang Thành tiếp tục nói: “Nhưng anh đã bao giờ nghĩ tới chưa, điều đó cũng có nghĩa là chúng ta sẽ luôn bị mắc kẹt trong tầng 2 của thư viện, không thể lên được tầng 4.”

“Nếu không đến được tầng 4, chúng ta cũng không tìm được chỗ mượn sách, càng đừng nói đến việc tìm Tiểu Huệ, cũng như cuốn sách quan trọng kia!”

“Chúng ta có thể đi tìm cuốn sổ kia.” Cao Ngôn trả lời rất nhanh, xem ra sớm đã nghĩ tới đường lui: “Đi ban ngày, như vậy cũng sẽ không bị ma ăn tim nhắm tới.”

Hai người một hỏi một trả lời, hơi có ý ăn miếng trả miếng.

Vào thời khắc sinh tử mấu chốt, một số cảm xúc của Cao Ngôn cũng không còn có thể che giấu được nữa, anh ta nhìn Giang Thành bằng ánh mắt không tin tưởng, nghi ngờ hắn đã che giấu manh mối rất quan trọng, mà không công khai.

Cuối cùng, Vương Kỳ đứng ra, chỉ bằng một câu nói, liền giải quyết cuộc tranh luận này.

“Vậy anh ở lại đây là được.” Vương Kỳ đi tới trước, trước mặt mọi người, lật ngược chiếc đồng hồ cát.

Vài giây sau, cách đó không xa vang lên một loạt tiếng “lạch cạch”, sự việc đã được định đoạt.

Mắt thấy tình thế thay đổi, Cao Ngôn cũng là người có thể nhấc lên đặt xuống, cười trừ nói: "Tôi cũng chỉ là nói vậy thôi, chia sẻ một chút ý kiến của mình, nếu như mọi người không đồng ý, cứ coi như tôi chưa nói gì là được, tiếp theo chúng ta vẫn cần phải giúp đỡ lẫn nhau nữa mà, đúng không."

"Nó sắp ra rồi." Hoè Dật nhìn chằm chằm vào phương hướng phát ra âm thanh, nhỏ giọng nói.

Với kinh nghiệm từ lần trước, lần này mọi người rất tự nhiên tản ra, Cao Ngôn quay người chạy vào sâu trong thư viện.

Thẩm Mộng Vân và Vương Kỳ cũng biến mất tăm tích.

"Chúng ta cũng phân ra đi." Giang Thành ngập ngừng một chút: "Khoảng cách xa hơn lần trước một chút."

"Nơi này không gian nhỏ quá, không thể giấu được ba người." Hoè Dật nhìn chung quanh rồi nhanh chóng đáp lại, trong giọng nói có chút lo lắng.

Giang Thành suy nghĩ vài giây, sau đó quay đầu nói với Hoè Dật và tên mập: "Hai anh đừng ở đây nữa, đi vào bên trong cùng bọn họ, tìm một chỗ kín đáo trốn đi."

Chương 746: Giật gân

“Bác sĩ.” Tên mập nhìn hắn: “Anh muốn làm gì?”

Mặc dù biểu hiện của con quỷ cháy xém ở tầng một rất bình thường, cũng không thể hiện ra năng lực gì đặc biệt, nhưng đến tầng 2, liệu có biến cố gì không, thì không ai dám chắc.

Hơn nữa… tên mập chỉ cần nghĩ đến câu viết trên bảng gỗ, tựa như lời cảnh cáo, cứ luôn cảm thấy trong đó có huyền cơ.

Bên trên nói lên đến tầng 2, thì sẽ nhận được món bảo bối đầu tiên dâng hiến lên lãnh chúa.

Bây giờ bọn họ đã ở trên tầng 2 rồi, bảo bối thì không thấy đâu, ngược lại quỷ thì có một con.

“Anh Phú Quý.” Hoè Dật kéo anh ta: “Anh Giang mạnh như vậy, chắc chắn là không thành vấn đề, chúng ta ở lại, cũng không giúp được gì, mà chỉ khiến anh ấy phân tâm.”

Giang Thành lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi tin nhắn cho Hoè Dật và tên mập, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Có nhận được không?”

Hoè Dật cúi đầu nhìn điện thoại, gật đầu: “Được.”

Tên mập cũng như vậy.

Tên mập cũng biết Hoè Dật nói có lý, vì thế sau khi nhắc nhở bác sĩ cẩn thận xong, liền cùng Hoè Dật chạy vào sâu trong thư viện.

Trong khoảng thời gian này, Giang Thành đã quan sát xung quanh.

Diện tích nhỏ hơn tầng một, nhưng lại có không ít chỗ để người có thể ẩn nấp.

Nhưng đáp ứng được yêu cầu của hắn, chỉ có hai chỗ.

Một chỗ là ở phía bên trái, cách đây không xa, là một nơi hình tròn nửa kín tương tự như bàn thông tin của trung tâm mua sắm.

Hắn không biết tại sao lại có thứ này trong thư viện.

Chỗ còn lại là một vài giá sách lớn phía sau một cây cột bên phải.

Giá sách cao bằng một người, bên trên chất đầy sách, che kín được hắn, nên không có vấn đề gì.

Điều quan trọng nhất là phía sau giá sách có mấy căn phòng, trong đó có hai phòng có cửa mở, từ vị trí của hắn, tạm thời không thể nhìn rõ bên trong.

Sau khi phân tích ngắn gọn, Giang Thành lựa chọn trốn ở gần giá sách.

Mặc dù tầm nhìn từ quầy thông tin rất tốt, nhưng một khi bị phát hiện và bị chặn bên trong, hắn đến chỗ để đi đường vòng cũng sẽ không có.

Mặt khác, ở gần giá sách sẽ tốt hơn nhiều.

Dùng tốc độ nhanh nhất đi tới, bước đi nhẹ nhàng nhất có thể, cuối cùng cũng trốn đến sau giá sách thứ hai trước khi có tiếng bước chân đến gần.

Hơi ngồi xổm xuống, rút hai cuốn sách trên giá ra, xuyên qua khe hở chỉ có thể nhìn thấy phương hướng tiếng bước chân.

Tiếp theo, chính là nín thở, chờ quỷ cháy xém xuất hiện.

5 giây.

10 giây. …

30 giây.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Giang Thành đã có thể ngửi được mùi khét khó tả kia, nhưng vẫn không nhìn thấy quỷ cháy xém đâu.

Chuyện gì vậy?

Hắn có thể chắc chắn, loạt tiếng bước chân âm trầm kia đã cách hắn nhiều nhất là 5 mét, hơn nữa hắn cũng có thể xác định được vị trí gần đúng của đối phương dựa trên những bước chân.

Ngay gần cây cột trước giá sách đầu tiên.

Nhưng tại sao…

Giang Thành nhìn chằm chằm vào vị trí đó, tiếng bước chân đã biến mất, nhưng điều này không có nghĩa là quỷ cháy xém đã rời đi, bởi vì mùi cháy nồng nặc vẫn còn đó, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Nhớ lại chuyện xảy ra ở tầng một, Giang Thành tin chắc rằng con quỷ cháy xém đang tìm kiếm mình, nó đã nhận thấy có người ở gần đó.

Giống như chuyện xảy ra với Hoè Dật cách đây không lâu.

Một giây tiếp theo, Giang Thành đột nhiên nhíu mày, mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm lưng, hắn nghe thấy một tiếng ma sát nhẹ.

Hắn nhìn thấy ngay trước kệ sách của mình, kệ sách đầu tiên chỉ cách khoảng 3 mét, mấy cuốn sách ở chính giữa đột nhiên động đậy.

Sau đó không hề báo trước,“bụp” một tiếng rơi xuống đất.

Cứ như thể bị lôi ra bởi một thế lực bí ẩn nào đó.

Giang Thành lập tức ngồi xổm xuống, nín thở.

Nhưng vào lúc này, trong lòng hắn chợt nhận ra một chuyện rất kinh dị.

Con quỷ cháy xém này đang đứng trước kệ sách đầu tiên, lôi những cuốn sách trên đó ra chỉ để nhìn qua khe hở xem có ai đang trốn sau đó không.

Thật nguy hiểm…

Nếu như hắn lựa chọn trốn sau kệ sách đầu tiên thì bây giờ chỉ e đã bị phát hiện rồi.

Mà hậu quả khi bị quỷ phát hiện, trước giờ chỉ một.

Càng đáng sợ hơn chính là, con quỷ này… ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại.

Nó ẩn thân rồi…

Mắt thường không thể nhìn thấy nó!

Chỉ có thể thông qua tiếng bước chân, hoặc là gây ra tiếng động khác, cùng với mùi cháy khét mang theo trên người nó, để đại khái phán đoán ra vị trí.

Đối phương không nhúc nhích, Giang Thành cũng không dám động đậy, cứ giằng co kéo dài hơn mười giây, cuối cùng Giang Thành nghe thấy tiếng bước chân phía sau giá sách thứ nhất vang lên.

Tiếng bước chân dần dần rời xa, từng bước từng bước, biến mất theo hướng tên mập và những người khác đi trốn.

Không dám do dự, Giang Thành lập tức báo tin này cho tên mập và Hoè Dật.

Sau đó lần lượt là Thẩm Mộng Vân và Vương Kỳ.

Khi đến Cao Ngôn, Giang Thành do dự một chút, vẫn gửi cho anh ta.

Thông điệp ngắn gọn rõ ràng, chính là cẩn thận, con quỷ này ẩn thân rồi, nhưng vẫn có thể thông qua tiếng bước chân, còn có mùi cháy để phán đoán vị trí của nó.

Mặc dù quá trình mạo hiểm giật gân, nhưng may mà kết quả vẫn tốt.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi cảm thấy có chút may mắn.

Nếu Hoè Dật và tên mập đều trốn ở đây, không kịp trở tay, thì hậu quả…

Hắn không lựa chọn đi tìm những người khác, thành thật mà nói, cũng là sợ đụng độ với quỷ cháy xém, dù sao thì hiện tại quỷ đã ẩn thân rồi.

Nếu như nó đứng im không di chuyển thì rất khó để xác nhận vị trí.

Không may mắn, có lẽ đi đến trước mặt quỷ rồi vẫn còn chưa biết.

Tận dụng thời gian hiện tại, Giang Thành bắt đầu suy nghĩ về câu chuyện ngụ ngôn, cùng câu nói viết trên tấm bảng gỗ ở tầng một cầu thang, như là cảnh cáo, đồng thời cũng là nhắc nhở.

Tất cả những người lên tầng 2, đều sẽ nhận được món bảo bối đầu tiên dâng lên lãnh chúa.

Mà trong câu chuyện ngụ ngôn, chức năng của món bảo bối đầu tiên dường như là làm cho tên nô lệ đáng ghét biến mất vĩnh viễn khỏi mắt đại nhân lãnh chúa.

Khỏi mắt … biến mất vĩnh viễn… bảo bối…

Mấy chữ không liên quan lúc này giống như được ban cho linh hồn, sự chú ý của Giang Thành cũng tập trung vào mấy câu cuối cùng của lời tiên tri.

Sau khi ba người dâng hiến bảo bối cho lãnh chúa, con trai của lãnh chúa rất vui mừng, giữ ba người bọn họ lại làm thị vệ, vĩnh viễn bảo vệ bên người lãnh chúa.

Rõ ràng là lãnh chúa lấy được bảo bối, nhưng vì sao con trai của lãnh chúa lại vui mừng?

Thế còn bản thân lãnh chúa thì sao?

Còn nữa, câu tiếp theo, lại đột nhiên đề cập đến, ba người này sẽ được làm thị vệ, vĩnh viễn bảo vệ bên người lãnh chúa.

Từ vĩnh viễn này… Giang Thành nghe thế nào cũng cảm thấy thật khiên cưỡng, có cảm giác Dejavu vu bị bắt đi tuẫn táng. (Hiện tượng tâm lý Dejavu được mô tả là hiện tượng mà một người cảm thấy rằng mình đã sống qua hoàn cảnh đó trong quá khứ với đúng nghĩa đen là "đã thấy".)

Hơn nữa quan trọng nhất, ba món bảo bối này, rút cuộc là gì?

Theo Giang Thành thấy, ba món bảo bối này chắc hẳn là một loại ẩn dụ, nói theo cách khác, là không tồn tại trong hiện thực.

Suy đoán ngược lại theo mạch suy nghĩ này, sau khi nhận được "bảo bối", chỉ e là lãnh chúa đã gặp phải bất trắc rồi.

Điều này cũng giải thích cho việc tại sao, sau đó lại được thay thế bằng con trai của lãnh chúa.

Dần dần, câu chuyện ngụ ngôn này diễn ra trước mặt Giang Thành theo một cách khác.

Trong truyện ngụ ngôn, người ta sử dụng sự mỉa mai, nói rằng món bảo bối đầu tiên dâng cho lãnh chúa tàn bạo, thực ra lại là khoét đi đôi mắt của y.

Như vậy, lãnh chúa không còn mắt, tất nhiên cũng sẽ không thể nhìn thấy nô lệ được nữa.

Món bảo bối thứ hai thì là đôi tai của bị cắt đi của lãnh chúa.

Như vậy, lãnh chúa không còn tai, tất nhiên cũng sẽ không thể nghe thấy các nô lệ mắng chửi mình.

Món bảo bối thứ ba thì là xẻo đi cái mũi của y.

Như vậy, lãnh chúa không còn mũi, tất nhiên cũng sẽ không thể ngửi được mùi trên người của nô lệ.

Cho nên… câu nói trên bảng gỗ kia, ý nghĩa thực sự của 'người đi qua nơi này, đều sẽ giống như đại nhân lãnh chúa, nhận được món bảo bối đầu tiên' chính là, tất cả bọn họ, đều sẽ mất đi mắt của mình

Giang Thành nhíu mày, không, không đúng, là… bọn họ sẽ không thể nhìn thấy con quỷ này nữa!

Chương 747: Tầng ba

Tiếp tục suy nghĩ theo hướng này, khi lên đến tầng ba của thư viện, bọn họ sẽ "mất đi" đôi tai, không thể nghe thấy âm thanh của quỷ.

Còn tầng thứ tư thì là "mất đi" chiếc mũi, không thể ngửi được mùi khét trên người con quỷ.

Hơn nữa điều đáng sợ nhất là, những hạn chế này có thể được áp đặt chồng lên nhau.

Nói cách khác, khi đến tầng thứ 4, bọn họ sẽ mất đi thị giác, thính giác và khứu giác cùng một lúc.

Không thể nhìn, không thể nghe, không thể ngửi.

Vậy làm thế nào để bọn họ có thể tránh khỏi sự truy sát của quỷ?

Há chẳng phải là ngõ cụt sao?

Nhưng rất nhanh, Giang Thành liền bình tĩnh lại, trong nhiệm vụ sẽ không xuất hiện cục diện chết chắc, tưởng chừng như là bế tắc, nhưng trong này nhất định sẽ có đường sống.

Điều đầu tiên Giang Thành nghĩ đến là, liệu đường sống trong nhiệm vụ, có phải là trước khi lên đến tầng bốn, phải kết thúc nhiệm vụ này hay không, như vậy con quỷ ít nhất sẽ để lại một chỗ sơ hở.

Nhưng rất nhanh, Giang Thành đã bác bỏ suy đoán này trong lòng, bởi vì tương tự như khi hắn phủ định Cao Ngôn.

Nếu không lên được tầng bốn của thư viện, vậy thì sẽ không thể tìm thấy chỗ mượn sách đã bị đốt cháy, chứ đừng

nói đến việc tìm thấy Tiểu Huệ đang trốn bên trong, cũng như cuốn sách kia.

Thế thì việc bọn họ đến thư viện sẽ là vô nghĩa.

Sau hai lần tiếp xúc, Giang Thành cũng nhận ra rằng ngoài những hạn chế áp đặt lên bọn họ, bản thân con quỷ cháy xém, không có gì đặc biệt.

Thay vì nói là một con quỷ, thì trông nó giống một người di chuyển chậm chạp hơn.

Nhưng Giang Thành cũng biết rõ, sự chậm chạp này chỉ biểu hiện trong quá trình tìm người, về phần sau khi thực sự tìm được người rồi, chỉ sợ là quỷ mới lộ ra bộ mặt thật đáng sợ.

Trong trí nhớ của Viên Tiêu Di, có một nữ sinh từng gặp phải quỷ trên tầng bốn của thư viện, cô từng tận mắt chứng kiến con quỷ thiêu chết hơn chục người.

Nếu như một trong những Người Gác Đêm không hy sinh mạng sống của mình để cứu giúp, chỉ sợ là kết cục của cô ấy cũng sẽ như vậy.

Vì vậy… tầng 4 của thư viện mới là phần quan trọng nhất, đồng thời cũng là nơi bọn họ nhất định phải đến trong chuyến đi này, không thể tránh được.

Hơn nữa bọn họ cũng nhất định phải đối mặt với sự truy sát của lệ quỷ gần như bất khả chiến bại này ở tầng bốn.

Đường sống… rút cuộc ở đâu?

Khi Giang Thành đang suy nghĩ, trên màn hình điện thoại di động xuất hiện một tin nhắn, là của Hòe Dật gửi đến, nội dung cũng rất đơn giản.

Nói với hắn rằng quỷ đã rời đi, bảo hắn đến tập hợp cùng mọi người.

Giang Thành nhìn tin nhắn, do dự một lát, mấy giây sau mới gửi một tin nhắn cho tên mập, sau khi nhận được tin nhắn trả lời tương tự, Giang Thành mới nhẹ nhàng đứng dậy, từ sau giá sách rời đi.

Sau khi rẽ vài góc, thì nhìn thấy bọn người tên mập đang ở một khu vực tương đối rộng rãi, mấy người tụ tập lại với nhau, dường như đang thảo luận điều gì đó.

"Anh Giang." Cao Ngôn nhìn thấy Giang Thành, vội vàng tiến lên chào hỏi: "May mà nhờ có anh nhắc nhở, hiện tại chúng ta mới không sao."

"Anh đã quá lời rồi." Giang Thành trả lời.

"Cám ơn anh, anh Giang." Thẩm Mộng Vân cũng đi tới cảm tạ Giang Thành, sau đó tựa hồ nhớ lại một màn cách đây không lâu, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi: "Ai có thể ngờ rằng con quỷ này lại ẩn thân rồi, không, có lẽ là… có lẽ là chúng ta không thể nhìn thấy nó mới đúng."

Sau đó, Cao Ngôn lại nhìn Vương Kỳ, phát hiện đối phương không có ý phản đối, liền nói cho Giang Thành kết quả vừa rồi thảo luận.

Đó là một phỏng đoán về câu chuyện ngụ ngôn kia.

Giang Thành nghĩ tới được, thì bọn họ cũng nghĩ tới.

Mỗi khi lên trên một tầng, sẽ cướp đi một loại giác quan của bọn họ, chờ khi lên đến tầng 4, mới là lúc con quỷ này đáng sợ nhất.

Cũng là thời điểm nguy hiểm nhất trong nhiệm vụ này.

"Anh Giang." Cao Ngôn lộ ra vẻ mặt rất chân thành, nhìn Giang Thành khách khí hỏi: "Về đường sống trong nhiệm vụ lần này, anh có ý kiến gì không?"

“Hiện tại vẫn chưa.” Giang Thành nói: “Nhưng sẽ không xuất hiện nhiệm vụ nào là chết chắc, cho nên tôi nghĩ tiếp theo, chỉ cần chúng ta để tâm hơn một chút, là có thể tìm ra manh mối.”

Cao Ngôn hùa theo nói: “Lời của anh Giang rất có lý.”

Tên mập và Hòe Dật đã sớm không vừa mắt với lão già này, trước đây anh ta nào có thái độ như vậy.

Vương Kỳ dời tầm mắt từ xa xăm nhìn lại, chậm rãi nói: “Có nói chuyện nữa, cũng sẽ không có kết quả, tranh thủ thời gian lên trên.”

Cả nhóm người tìm được cầu thang dẫn lên tầng ba, trên cầu thang có một cánh cửa đang mở, Thẩm Mộng Vân giải thích: “Vừa rồi cánh cửa này là đóng lại, tôi nghe thấy tiếng bước chân của quỷ, cuối cùng chính là biến mất ở gần đây.”

Rất hiển nhiên, cũng giống như trước đó, sau khi con quỷ tìm kiếm một vòng, không tìm thấy ai, bởi vì hạn chế của thời gian đồng hồ cát, cho nên chỉ đành lên tầng 3.

Chính là lên từ cầu thang này.

Men theo cầu thang được vài bước, liền nhìn thấy một tấm bảng gỗ khác ở góc, tấm bảng nứt đôi ở giữa, được treo tùy tiện trên tường.

“Người đi qua nơi này, đều sẽ giống như đại nhân lãnh chúa, nhận được món bảo bối thứ hai.” Tên mập nhìn lên bảng đen, đọc to từng chữ.

Con chữ xiêu xiêu vẹo vọe giống như những con côn trùng đang bò lổm ngổm, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy toàn thân khó chịu.

Thẩm Mộng Vân gật đầu xác nhận, nhỏ giọng nói: “Xem ra suy đoán của chúng ta là không sai, lần này thứ bị lấy đi chính

là thính giác của chúng ta.”

Không ngờ Vương Kỳ lại có chút khàn giọng lên tiếng: “Cô nói vẫn chưa chính xác, không phải là toàn bộ thính giác, chỉ là thính giác khi chúng ta đối mặt với quỷ thôi.”

Sau khi nhận ra tên mập cau mày, Vương Kỳ vốn luôn trầm mặc dừng lại, hiến thấy lên tiếng giải thích: “Nói một cách đơn giản, chúng ta vẫn có thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, ngoại trừ những âm thanh liên quan đến quỷ.”

Cái nhíu mày của tên mập từ từ giãn ra, ắt nghĩ chắc là đã hiểu.

“Chính là tiếng bước chân của quỷ, cũng như những âm thanh do quỷ tạo ra, chúng ta đều không nghe thấy, những cái khác đều bình thường, có phải không?” Hòe Dật nhìn Vương Kỳ.

Vương Kỳ nghiêng đầu, hoàn toàn không để ý tới anh ta.

Sau khi lên đến tầng ba, Giang Thành nhìn qua bốn xung quanh, tầng này bố trí rất khác tầng dưới, đều là một số chiếc bàn dài, bên cạnh bang còn đặt rất nhiều ghế.

Thường ngày chắc là có không ít sinh viên đến đây học.

Ở phía xa có một số tấm bình phong bằng gỗ rất lớn, bên trên có viết những câu danh ngôn cách ngôn nổi tiếng.

Xung quanh có rất ít nơi để ẩn náu.

Bởi vì lần này thính giác cũng bị mất đi, ngay cả Giang Thành cũng không dám tùy tiện mai phục ở đây, hắn chuẩn bị cùng những người khác đi tìm chỗ ẩn náu ở sâu trong thư viện.

Ngay bên trái bọn họ, có một chiếc bàn trắng dễ thấy với vài cuốn tạp chí và một cốc nước màu hồng trên đó.

Nó không giống ghế học sinh mà chắc là ghế giáo viên trong thư viện.

Và ngay trên chiếc bàn này có một chiếc đồng hồ cát màu đen đang đặt ở đó

Thẩm Mộng Vân nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ cát, môi mấp máy, tựa như đang do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Lần này chúng ta chỉ có thể dựa vào khứu giác để xác định vị trí của quỷ, mọi người… hãy cẩn thận một chút."

Giang Thành bước tới, đầu tiền liếc nhìn điện thoại, sau đó quay đầu nhìn mọi người: "Chuẩn bị xong chưa?"

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, hắn lật ngược chiếc đồng hồ cát xuống, đặt nó lên bàn một cách chắc chắn .

Cả nhóm người chạy về phía sâu trong thư viện.

Chương 748: Dấu chân

Không có quá nhiều mưu lược, điều mà mọi người mong muốn chỉ là bản thân có thể sống sót.

Trên đường đi không ngừng có người tách ra, cuối cùng khi đến một góc đường, Giang Thành dừng chân lại.

Chỉ còn lại tên mập và Hòe Dật.

"Chính là ở đây." Giang Thành nhìn chung quanh, có vẻ rất hài lòng với nơi này.

Bên phải có một dãy phòng, trên cửa phòng gần nhất có dán mấy chữ "Văn phòng phó thủ thư".

Đi sâu hơn vào bên trong, có một hành lang, ở cuối là nhà vế sinh, và một cánh cửa trượt đôi, hình như phía sau là lối thoát hiểm.

Phía bên trái tương đối rộng rãi, view càng đẹp hơn, có một số ghế ngồi rải rác và một số cây trồng trong chậu hoa lớn.

Cây xanh cũng được đặt trên kệ sắt tương tự như giá sách, chiều cao so le nhau, có thể thấy người phụ trách trang trí muốn biến nơi đây thành nơi có thể thư giãn.

Nhưng hiện tại, những giá sắt này cùng những cách sắp xếp khác đã tạo thành chỗ che chắn tự nhiên cho đám người Giang Thành.

"Bác sĩ." Tên mập đứng trước một cánh cửa hé mở: "Anh tới đây xem, nơi này…"

Giang Thành bước nhanh tới, cửa ra vào giống như một phòng chứa đồ.

Bên cạnh bức tường là một số dụng cụ lau chùi, như giẻ lau, chổi… và một số chiếc đinh được đóng vào tường.

Trên đó treo một chiếc áo khoác cũ và vài chiếc túi nhựa màu đen không rõ nguồn gốc.

Có một chiếc bàn nhỏ ở trong góc với một thùng dầu ở trên, và vài chiếc túi màu trắng lớn hơn ở dưới bàn.

Nó chứa gạo và bột mì.

Đây chắc là phúc lợi mà nhà trường cung cấp cho nhân viên.

Ánh mắt Giang Thành chậm rãi tập trung vào túi bột mì, một lát sau, hắn chỉ đạo tên mập và Hòe Dật lôi bột mì ra.

"Rắc bột mì xung quanh đây, dàn đều hết mức có thể." Giang Thành nhanh chóng lấy ra hai chiếc cốc tráng men từ phòng chứa đồ, phân phát cho tên mập và Hòe Dật.

Hòe Dật nhìn bột mì trắng, lập tức hiểu ý tứ của Giang Thành, vui mừng ngạc nhiên nói: "Anh Giang, rắc bột mì ở xung quanh đây, như vậy quỷ dẫm lên sẽ để lại dấu chân, chúng ta có thể xác định được vị trí của nó."

"Đừng nói nhảm nữa, đi nhanh đi!" Giang Thành thúc giục.

Cứ để bột mì rải cho Hòe Dật và tên mập là được, hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Một mình hắn bước đến một vị trí tương đối gần phía trước, nấp sau chiếc kệ sắt thứ hai chứa đầy những chậu cây và quan sát hướng bọn họ đến qua khe hở.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, quỷ sẽ đến từ đây.

Bởi vì đây là góc ngã rẽ, là con đường duy nhất để đến địa điểm tiếp theo.

Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến Giang Thành lựa chọn trốn ở đây.

Hòe Dật và tên mập đang rải bột mì xung quanh, Giang Thành giúp bọn họ canh gác, khi cảm nhận được có quỷ đến gần, sẽ lập tức kêu bọn họ ẩn nấp.

Thời gian từng phút trôi qua, đúng lúc Giang Thành cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

Biến cố, bất ngờ đã xảy ra.

Có tiếng bước chân từ xa truyền đến, không phải là đi, mà là chạy.

Người đang chạy có vẻ rất vội vàng, nhưng vẫn cố gắng giữ bước chân mình càng khẽ càng tốt.

Tới đây chắc chắn là người, chỉ là không rõ là ai.

Nghe thấy tiếng động, tên mập và Hòe Dật cũng đi tới, cả hai người đều phủ đầy bột mì, sắc mặt tên mập cũng trắng bệch, có vẻ có chút vui mừng.

“Là ai?” Tên mập nhìn chằm chằm về phương hướng phát ra âm thanh, cổ họng cuộn lên cuộn xuống mấy cái, có chút khẩn trương.

“Không biết.” Giang Thành không buông lỏng cảnh giác, hỏi ngược lại: “Hai anh làm thế nào rồi?”

“Mới làm được một nửa, không đủ thời gian.” Hòe Dật nhanh chóng trả lời.

Giang Thành gật đầu: “Hai anh đến phía sau trốn đi trước, đừng trốn vào trong phòng, cố gắng tìm một cái bàn thấp, hoặc một bình phong hoặc giá sách có thể che chắn.” Hắn nhắc nhở: “Chú ý đừng dẫm lên bột mì.”

” Biết rồi.”

“Vậy bác sĩ, anh hãy cẩn thận.” Tên mập lo lắng nói, anh ta không có ý định ở lại xem náo nhiệt, dù sao thì anh ta cũng không giống như bác sĩ.

Hòe Dật và tên mập vừa rời đi, ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, hắn nhìn thấy có hai bóng người chạy ra từ một góc cách đó không xa, một người trước một người sau.

Người phía trước, rõ ràng là Cao Ngôn.

Tư thế chạy của Cao Ngôn rất kỳ lạ, kiễng chân lên nhưng hiệu quả rất rõ ràng, bước chân nhẹ nhàng hơn nhiều so với người phía sau.

Cao Ngôn chắc chắn là đã phát hiện ra mình rồi, nhưng cũng chỉ liếc mắt một cái, hoàn toàn không trao đổi gì, thậm chí đến bước chân cũng không dừng lại, chạy một mạch ngang qua, đến sâu hơn bên trong.

So sánh với Cao Ngôn, người phía sau thì thảm hại hơn nhiều, hình như chân đã bị thương, chạy khập khà khập khiễng, chính là Thẩm Mộng Vân.

Chờ sau khi chạy lại gần, Giang Thành nhìn rõ mặt Thẩm Mộng Vân, cô cắn môi, hai mắt đỏ bừng, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Một tay ôm lấy chân phải của mình, trông bộ dạng chắc là bị thương rồi.

Tiếng bước chân cũng to hơn Cao Ngôn rất nhiều.

Điều tệ hơn nữa là Giang Thành đã ngửi thấy mùi khét thoang thoảng, ngay phía sau Thẩm Mộng Vân, là đi theo bọn họ đến đây.

Khi Thẩm Mộng Vân chuẩn bị loạng choạng chạy đến giá sắt nơi mình đang ẩn náu, Giang Thành bước ra, trước tiên ra hiệu cho Thẩm Mộng Vân đừng sợ.

Cùng lúc nhìn thấy Giang Thành, ánh mắt Thẩm Mộng Vân chợt sáng lên.

“Đừng nói gì, đi theo tôi.”

Giang Thành ban đầu đỡ vào cánh tay của Thẩm Mộng Vân, nhưng Thẩm Mộng Vận đi khập khiễng, bước đi không nhanh chút nào, mùi khét sau lưng lại đã càng nồng nặc hơn.

“Anh Giang.” Thẩm Mộng Vân dùng giọng cực nhỏ, xấu hổ nói: “Vừa rồi khi chạy, bị bong gân rồi.”

Dù nói vậy, nhưng bàn tay vẫn siết chặt cánh tay Giang Thành của cô, lại càng chặt hơn.

Có thể thấy được, người phụ nữ này không muốn bị bỏ lại phía sau, dù sao với tình trạng hiện tại, xung quanh còn đều là môi trường xa lạ, cơ hội sống sót là rất nhỏ.

Nhưng cô lại do dự, dù sao hai người cũng không phải họ hàng thân thích, mang theo cô đang bị hạn chế khả năng di chuyển, sẽ chỉ làm tăng nguy cơ bị phát hiện của Giang Thành.

Đây không phải là một trò chơi, không có cơ hội để chơi lại vòng khác.

Giang Thành đưa tay nắm lấy tay Thẩm Mộng Vân, dùng sức mở ra, lúc này, ánh mắt Thẩm Mộng Vân tối sầm lại.

Cuối cùng vẫn bị bỏ rơi rồi sao…

Nhưng có thể đổ lỗi cho ai đây?

Là bản thân bị thương, di chuyển khó khăn, trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, một người tình cờ gặp nhau làm sao có thể mong đợi đối phương liều mạng cứu mình.

Nếu đổi lại là bản thân, có lẽ cũng sẽ phải suy nghĩ.

Đúng lúc trên môi cô nở nụ cười gượng gạo, chuẩn bị nói lời tạm biệt với thế giới này một cách đau khổ nhất thì đột

nhiên, cô không thể tự chủ mà ngã về phía sau, sau đó toàn thân nghiêng sang một bên, được người ta bế ngang lên.

Cô còn chưa kịp định thần, trong tiềm thức định vùng vẫy.

"Đừng cử động." Giọng nói trầm thấp cảnh cáo của Giang Thành vang lên bên tai cô: "Tôi đưa cô đi."

Thẩm Mộng Vân ngây người ra, từ góc nhìn của cô, chỉ có thể nhìn thấy cằm cùng nửa khuôn mặt của Giang Thành.

Giang Thành ôm cô, di chuyển nhanh chóng, cuối cùng cũng tìm được nơi hai người có thể trốn.

Đó là một giá sách cũ lớn, kê ngay sát tường.

Bọn họ đã trốn trong khoảng trống giữa giá sách và bức tường.

Tên mập đang nằm dưới gầm một chiếc bàn lớn cách đó không xa, còn Hòe Dật thì trốn ở góc khuất giữa hành lang và nơi này.

Mặt đất xung quanh rải đầy bột mì trắng, nhưng Giang Thành nhận thấy trên đó đã để lại một số dấu chân lộn xộn.

Không cần hỏi, nhất định là khi Cao Ngôn chạy tới đã giẫm phải.

Giang Thành trong lòng chửi bới lão già này chỉ biết làm hỏng chuyện.

Chương 749: Chiều cao

Mặt đất xung quanh rải đầy bột mì màu trắng, nhưng Giang Thành nhận thấy trên đó đã để lại một số dấu chân lộn xộn.

Không cần hỏi, nhất định là khi Cao Ngôn chạy tới đã giẫm phải.

Giang Thành trong lòng chửi bới lão già này chỉ biết làm hỏng chuyện.

Đương nhiên, vẫn còn có một số ít thuộc về hắn, hắn ôm Thẩm Mộng Vân, nên không thể nhảy qua.

Thực ra vẫn có thể nhìn ra một số chỗ sửa chữa trên bột mì, có lẽ là do Hoè Dật hoặc là tên mập làm, nhưng thời gian quá ngắn, nên không có thời gian để sửa hết.

Lúc này có nói cái gì cũng đã muộn, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp cứu chữa nào, Giang Thành chỉ có thể làm chính là nín thở, yêu cầu Thẩm Mộng Vân cũng làm như vậy.

Quả nhiên.

Mùi cháy xém dần dần nồng nặc, quỷ cháy xém đã đang ở ngay gần đó, nhưng chẳng những không thấy được, thậm chí còn không phát ra chút âm thanh nào.

Bầu không khí trong giây lát trở nên quỷ dị đáng sợ.

Nói thật, tên mập và Hòe Dật đã làm khá tốt, bọn họ dùng bột mì chặn con đường đối diện dẫn tới đây, chỉ cần quỷ cháy xém đi qua đây nhất định sẽ để lại dấu chân.

Chỉ tiếc là không có đủ bột mì để che phủ hoàn toàn vị trí của bọn họ.

Ngoài ra, còn có một phần đã bị lão già Cao Ngôn phá hỏng.

Giang Thành đã đại khái ghi nhớ vị trí của dấu chân trong đầu, nếu có dấu chân mới trên đó thì nhất định là quỷ cháy xém.

Mùi khét nồng nặc cứ xộc vào mũi Giang Thành, nín thở cũng vô ích, như thể người bị cháy xem, là hắn vậy.

Trong đầu hiện lên đủ loại hình ảnh kỳ quái, thần trí của Giang Thành có chút hoảng hốt.

Kể từ khi bước lên chiếc xe buýt kì lạ đó, hắn cảm thấy mình ngày càng trở nên xa lạ.

Cảm giác đó giống như linh hồn của mình bị moi ra, nhét vào cơ thể của người khác.

Hơn nữa… Vô cũng không thấy đâu nữa.

Lúc này Giang Thành cúi xuống nhìn cái bóng của chính mình, chỉ là một cái bóng bình thường, khí tức lạnh lẽo khó tả đã thực sự biến mất.

Nhưng trong mơ hồ, Giang Thành luôn cảm thấy Vô vẫn chưa đi, chưa rời bỏ mình.

Nó có chấp niệm sâu sắc với mình, tình huống hiện tại giống như… bị thứ gì đó trấn áp.

Hay nói cách khác, kinh sợ.

Bởi vì kinh sợ thứ gì đó, nên chọn cách ngủ đông, giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình đến mức thấp nhất.

Cũng giống như trong tự nhiên, những sinh vật yếu đuối thường ẩn nấp và ngụy trang để tránh kẻ săn mồi.

Khi nhắc đến từ "săn mồi", ngón tay Giang Thành đột nhiên nắm chặt, đây hoàn toàn là hành vi vô thức của hắn,

khiến Thẩm Mộng Vân đang bị siết chặt bên cạnh cũng giật nảy mình một cái.

Một đôi mắt kinh hãi nhìn sang hắn, cho rằng Giang Thành đã phát hiện ra điều gì đó.

Săn mồi… Giang Thành nhớ lại những gì Vô đã làm, từ này dường như rất phù hợp với nó.

Nó là quỷ dị.

Một sự tồn tại trên cả quỷ.

Quỷ là do con người biến thành sau khi chết, nhưng quỷ dị thì không.

Theo cách hiểu của Giang Thành, nó càng giống như một cỗ ý chí hơn.

Trong trò chơi giữa hai ý chí, bên thua sẽ bị bên thắng nuốt chửng, từ đó trở thành chất dinh dưỡng để tăng cường sức mạnh cho bản thân.

Trong nhiệm vụ ở thị trấn Đá Xám, nó đã nuốt chửng Yamamoto Senji, cũng chính là người rơm khổng lồ và quỷ dị kia, thậm chí còn để đánh chủ lên cả cô gái tên Phó Phù.

Mục đích chính là vì thế.

Cô gái đó cũng là thành viên của Đỏ Thẫm, ắt nghĩ trên người cô ấy, cũng có tồn tại quỷ dị.

Sự cường đại của Vô, Giang Thành biết rất rõ, lại nuốt chửng người rơm quỷ dị kia, cho dù là như vậy, mà vẫn lựa chọn cách nằm im.

Rút cuộc là thứ gì, mới khiến nó trở nên như thế này?

Mà khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra gần đây, khi ở trong phòng làm việc, Vô từng dùng chữ máu để giao tiếp với mình, hoặc có thể nói là đe dọa xúi giục.

Khuyến khích bản thân đi đối phó với Lâm Uyển Nhi.

Đối với những lời của Vô, Giang Thành cũng không nghe, nhưng chỉ cần vừa nhắm mắt lại, vô số cảnh tượng liên quan đến cô hiện lên trong đầu.

Hắn hiếm khi tin tưởng người khác, bởi vì ghét bị lừa dối.

Nếu như mọi thứ về Lâm Uyển Nhi thực sự là ngụy trang, đặc biệt là tình cảm của cô dành cho hắn, đều là giả, là lợi dụng vào mục đích xấu nào đó…

Vậy thì hắn cũng không ngại đánh thức Vô, tự tay cắt đứt mối quan hệ với cô.

Đem cô, và cả những người đứng sau cô, xử lý hết một lượt, hoặc nếu thực sự có ngày đó, hắn liền có thể lấy lại được ký ức mình từng đánh mất.

Cùng với… cái tôi ẩn trong ký ức.

Suy nghĩ nhảy vọt, phản ánh trong hiện thực, chẳng qua chỉ là ngắn ngủi trong chốc lát, giây tiếp theo, hắn dọn sạch những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, bắt đầu làm việc với thứ trước mắt.

Xung quanh vẫn không có động tĩnh gì, nhưng Thẩm Mộng Vân ở bên cạnh lại động đậy.

Đầu tiên là một cơn co giật, biên độ rất nhỏ, nhưng rất đột ngột.

Giang Thành lập tức ý thức được, nhất định là cô đã phát hiện ra gì đó.

Khi Thẩm Mộng Vân kéo tay áo của hắn, xuyên qua giá sách cũ, nhìn theo hướng nhìn của Thẩm Mộng Vân, thứ hắn nhìn thấy là một hàng dấu chân rải rác.

Là do Cao Ngôn hoảng sợ, để lại.

Tổng cộng có khoảng hơn mười mấy cái, Giang Thành nhìn thoáng qua, phát hiện không có nhiều hơn.

Hắn suy đoán, có khi nào là quỷ cháy xém cũng chú ý tới chỗ dấu chân trên bột mì trắng, nên rất lâu không đi tới.

Nhưng đúng lúc hắn vừa định quay đi, đột nhiên phát hiện ra một trong những dấu chân… rõ ràng là lớn hơn những dấu chân còn lại.

Lớn hơn hẳn một vòng.

Một lúc sau, Giang Thành lập tức hiểu ra, quỷ cháy xém quả thực đã chú ý đến chỗ dấu chân trên bột mì trắng này, cũng biết rõ, đi trên đó sẽ để lại dấu chân.

Cho nên nó lựa chọn là đi theo dấu chân của Cao Ngôn để đi tới.

Nhưng bởi vì vóc dáng cao lớn, nên bàn chân cũng lớn hơn nhiều so với một Cao Ngôn có thân hình bình thường, nên mới để lại dấu chân lớn hơn.

Cũng may mà là như vậy, nếu không thì…

Nghĩ đến đây, Giang Thành không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, ban đầu bọn họ còn tưởng rằng con quỷ này là một loại ngu ngốc, dù sao thì động tác chậm rãi, ngay cả tìm một người cũng khó.

Trong tiềm thức bọn họ cho rằng, chỉ số IQ cũng sẽ không cao.

Nhưng bây giờ nhìn lại, bộ não của con quỷ này, cũng hữu dụng hơn bọn họ tưởng rất nhiều.

Cùng lúc đó, Giang Thành nhận thấy dấu chân bị quỷ lợi dụng, nằm ở vị trí trung gian giữa một hàng dấu chân của Cao Ngôn.

Dựa theo chiều cao của đối phương, bước đi cũng lớn hơn một chút, ước chừng chỉ cần hai bước, là gần như có thể vượt qua vị trí rải bột mì trắng.

Dù sao thì lúc đó Cao Ngôn cũng là bị quỷ truy đuổi nên hoảng sợ, không đi theo đường thẳng để băng qua.

Một bước, giẫm lên bước chân của Cao Ngôn, một bước nữa, vừa vặn vượt qua phạm vi của bột mì trắng.

Nói cách khác… ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, hiện tại con quỷ cháy xém đã đi tới, đứng ở ngay gần bọn họ!

Mà đáng sợ nhất chính là, Hòe Dật và tên mập có lẽ còn chưa biết nên vẫn ngốc nghếch chờ đợi, nhìn chằm chằm vào vết bột mì trắng trên mặt đất.

Nghĩ đến đây, Giang Thành quay đầu lại, cố gắng tìm kiếm vị trí của tên mập, nhưng vừa liếc mắt một cái, vừa hay nhìn thấy trên đầu Thẩm Mộng Vân có vài sợi tóc đang bay lơ lửng.

Biên độ không lớn, giống như bình thường bị một cơn gió nhẹ cuốn qua.

Nhưng… ở đây thì lấy đâu ra gió? !

Kể từ khi bọn họ đến đây, khu vực này như đã bị phong tỏa hoàn toàn, không một cơn gió nào có thể thổi vào được.

Hơn nữa loại gió nào, mà lại thổi xuống từ đỉnh đầu?

Giây tiếp theo, Giang Thành như đột nhiên ý thức được điều gì, chậm rãi, cứng ngắc ngẩng đầu lên nhìn về phía vị trí trên đầu.

Chương 750: Đồng hồ cát

Cảnh tượng mặt xanh nanh vàng như trong tưởng tượng ban đầu đã không xuất hiện.

Nhưng không nhìn thấy, không có nghĩa là không tồn tại, mùi cháy khét trong mũi liên tục kích thích thần kinh của hắn.

Để cho hắn biết rõ, đối phương đang ở gần mình.

Thậm chí…

Đột nhiên, một dãy sách chặn trước mặt của Thẩm Mộng Vân, lung lay mấy cái, Giang Thành lông mày run lên, bàn tay nhanh nhẹn ôm lấy đầu Thẩm Mộng Vân, ấn cô ngồi xuống.

Giây tiếp theo, mấy cuốn sách ở giữa hàng sách bị kéo ra một cách thô bạo, rơi xuống đất phát ra tiếng kêu lạch cạch lạch cạch.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Thẩm Mộng Vân tái nhợt.

Giang Thành đặt tay phải lên đầu Thẩm Mộng Vân, Thẩm Mộng Vân ngồi xổm bên cạnh hắn, toàn thân không ngừng run rẩy.

Sau khi sách rơi xuống, trên giá sách để lại một khoảng trống rất lớn, thông qua khoảng trống này, người ta có thể đứng thẳng trước giá sách và nhìn thấy phía sau.

Cùng lúc đó, cơn gió kia đột nhiên trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Thổi từ khe hở vào, đồng thời mang theo mùi cháy khét cực kỳ nồng nặc.

Hiện tại tình hình đã rất rõ ràng, con quỷ cháy xém không nhìn thấy kia, đang đứng ngay trước giá sách, khoảng cách thẳng tắp giữa bọn họ có lẽ không đến 1m.

Ở giữa chỉ cách có một cái giá sách.

Lấy sách ra, cũng là để xác nhận xem có ai đang trốn đằng sau không.

Nhìn qua khóe mắt, đằng sau khoảng trống lộ ra trống rỗng, chẳng có gì cả.

Nhưng cả Giang Thành và Thẩm Mộng Vân đều hiểu rằng, con quỷ cháy xém đó, chỉ sợ là đang áp mặt vào đó, nhìn chằm chằm vào bên trong với một đôi hốc mắt cháy xém.

Hình ảnh này hiện lên trong đầu Thẩm Mộng Vân, khiến cô không khỏi sợ hãi.

Nếu nhưu Giang Thành ấn tay cô muộn một giây, hoặc là định từ bỏ cô, để tranh thủ thời gian cho bản thân trốn thoát, cô sẽ phải đối mặt với tình huống mặt đối mặt với quỷ, hậu quả thật khó tưởng tượng.

Người đàn ông này… đã vô tình, cứu mình hai lần.

Giang Thành không có thời gian suy nghĩ xem Thẩm Mộng Vân nghĩ gì về mình, đầu óc hắn nhanh chóng suy nghĩ, một biểu hiện không hợp lẽ thường trên người quỷ đã bị hắn để ý đến.

Từ việc khoảng trống mà con quỷ lôi ra để kiểm tra phía sau giá sách, có thể thấy nó đã cảm nhận được có người ở gần, hơn nữa rất có thể đang trốn trong khoảng trống giữa giá sách và bức tường.

Nếu đã như vậy, tại sao nó không lấy đi thêm một số sách nữa, hoặc đơn giản là đẩy đổ giá sách?

Chuyện này đối với nó dễ như trở bàn tay.

Nếu đúng như vậy, ít nhất trong hai người giữa hắn và Thẩm Mộng Vân, sẽ có một người bị bắt.

Nhưng nó đã không làm vậy.

Thay vào đó, lựa chọn một phương pháp vừa tốn công sức vừa ngu ngốc trong mắt Giang Thành, đó là khoét ra một cái lỗ ở giữa một hàng sách.

Kết hợp với việc quỷ cháy xém giẫm lên dấu chân của Cao Ngôn, âm thầm lẻn tới xem, đầu óc của con quỷ này đâu có ngu ngốc đến thế.

Vậy chỉ còn lại một lời giải thích.

Đây chính là hạn chế mà con quỷ phải đối mặt trong nhiệm vụ.

Trước khi tận mắt nhìn thấy người, quỷ không thể thực hiện những hành động quá quyết liệt, mọi hành vi của nó suy cho cùng đều là thăm dò, mang lại cho người ta cảm giác cẩn thận cảnh giác.

Theo dòng suy nghĩ này, Giang Thành bước đầu suy đoán, tiền đề để con quỷ này giết người, là nhất định phải tận mắt nhìn thấy người này.

Hơn nữa còn phải ở một khoảng cách rất gần.

Nếu không, cách đây không lâu Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn đã không thể sống sót trốn thoát đến đây.

Nhất định là quỷ đã phát hiện hoặc là chú ý đến bọn họ.

Bọn họ là bị quỷ đuổi theo đến đây.

Chẳng lẽ… Giang Thành khẽ cau mày, điều kiện để con quỷ này giết người sẽ nghiêm ngặt hơn một chút, nhất định phải bắt được, hoặc là chạm vào người này mới được?

Bởi vì chưa có nạn nhân nào xuất hiện, nên đối với điều kiện quỷ giết người, hiện tại chỉ là suy đoán.

“Loạch xoạch-”

Đôi yai giật giật, từ xa truyền đến một tiếng động rất khẽ, tựa như một chiếc bàn rất nặng bị người dịch chuyển một chút, các góc bàn cọ xát với mặt đất.

Tiếp sau đó, cơn gió thổi từ khe hở đột nhiên biến mất.

Sau đó, mùi cháy khét nồng nặc kia, cũng dần dần tiêu tán.

Có vẻ như con quỷ đã bị âm thanh đó thu hút, rời khỏi giá sách.

Sau khi mùi cháy khét hoàn toàn biến mất, Giang Thành mới thở dài một hơi, mồ hôi lạnh trên trán bất giác túa ra.

Quả nhiên, áp lực tâm lý khi đối đầu với một con quỷ chỉ cách có một giá sách ở giữa, là vượt quá những gì người bình thường có thể chịu đựng.

Thẩm Mộng Vân hai chân đã mềm nhũn ra, vẫn là Giang Thành phải nghiêng người đỡ cô đứng dậy.

“Cám … Cám ơn anh Giang.” Thẩm Mộng Vân nhìn Giang Thành, chợt nhận ra người đàn ông này không đến nỗi là một người không đáng tin cậy như tưởng tượng ban đầu.

Thực ra hắn là một người rất chân thành.

“Làm sao vậy?” Giang Thành hít một hơi rồi hỏi.

“Tôi không sao, nếu vừa rồi không có anh, có lẽ tôi đã…” Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, sắc mặt Thẩm Mộng Vân không khỏi trắng nhợt.

Khoảng trống trên giá sách và vài cuốn sách rải rác trên sàn liên tục nhắc nhở cô rằng cô chỉ có cách tử thần một chút nữa thôi.

Suy nghĩ một chút, Giang Thành cũng không vội vàng đi ra ngoài: "Vừa rồi tôi chỉ thấy cô và Cao Ngôn chạy tới, Vương Kỳ đâu?"

Khi mọi người bắt đầu tản ra tìm chỗ trốn, Giang Thành nhớ là Vương Kỳ ở phía trước bọn họ mới đúng.

Đáng lẽ ra anh ta phải gặp quỷ sớm hơn.

"Vương Kỳ…" Thẩm Mộng Vân cau mày: "Tôi không thấy anh ta, sau khi chạy một đoạn, anh ta đã tách khỏi chúng tôi, nhưng mà chắc là anh ta không sao đâu."

Xem ra Vương Kỳ đã thoát khỏi sự truy tìm của quỷ.

"Hai người là bị phát hiện như thế nào?" Giang Thành gật đầu, tiếp tục hỏi.

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Thẩm Mộng Vân liền trở nên khó coi, bộ ngực đầy đặn cũng nhấp nhô dữ dội, hai người đang ở rất gần nhau, Giang Thành lại cao hơn cô, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn một cái.

"Tôi không bị con quỷ đó phát hiện, là Cao Ngôn bị phát hiện, tôi trốn rất kĩ, là anh ta đã chạy tới, nên cũng dụ cả con quỷ tới." Thẩm Mộng Vân nói rất nhanh.

"Con quỷ đó làm sao mà phát hiện ra anh ta vậy?" Giang Thành có chút tò mò.

Hít sâu mấy hơi, Thẩm Mộng Vân mới dần dần bình tĩnh lại, gật đầu nói: "Anh biết đấy, lúc đó tôi trốn ở dưới một cái bàn cách anh ta không xa, anh ta trốn ở giữa hai giá sách, từ chỗ của tôi, vừa vặn có thể nhìn thấy anh ta."

"Ban đầu vẫn còn không vấn đề gì, nhưng không lâu sau, anh ta lại đưa tay ra, lấy thứ gì đó trên giá sách xuống, ánh sáng quá tối nên tôi không nhìn rõ đó là cái gì".

“Khoảng chừng. . khoảng chừng không tới mười giây, con quỷ kia liền đi tới, không, giống như là … như là đột nhiên xuất hiện vậy, mùi đó xộc vào mũi trong nháy mắt.” Như nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Thẩm Mộng Vân khẽ nắm chặt ngón tay, cảm thấy khá căng thẳng.

“Đồng hồ cát.” Giang Thành suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đúng , tôi cũng cảm giác là đồng hồ cát.” Thẩm Mộng Vân thấp giọng nói: “Nhưng lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhìn thấy Cao Ngôn chạy về phía mình, tôi cũng hoảng hốt, chạy theo anh ta, không ngờ chạy giữa đường còn … bị bong gân.”

Nói xong, Thẩm Mộng Vân ngẩng đầu: “Nếu như không phải gặp phải anh Giang, e rằng…”

Những lời phía sau, Giang Thành trực tiếp phớt lờ, xem ra bọn họ bị bại lộ hoàn toàn là bởi vì Cao Ngôn đã tự ý kích hoạt đồng hồ cát.

Trong thư viện những chiếc đồng hồ cát có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi, ở ngay trên giá sách trước mặt bọn họ cũng có một cái.

Ban đầu, bọn họ nghĩ rằng đồng hồ cát chỉ có tác dụng bắt đầu nhiệm vụ, và nhắc nhở thời gian, nhưng bây giờ có vẻ như nó không chỉ có như thế.

Chương 751: Cấm kỵ

"Cô đã chính mắt nhìn thấy Cao Ngôn di chuyển đồng hồ cát?" Giang Thành xác nhận lại lần thứ hai.

Thẩm Mộng Vân gật đầu, khẳng định nói: "Chính là anh ta đã động vào nó, tôi nhìn thấy rất rõ, vị trí của chiếc đồng hồ cát đó tương đối cao, anh ta đưa tay ra nhặt lên còn khá chật vật."

"Sau đó, sau khi động vào đồng hồ cát xong, thì con quỷ kia liền xuất hiện." Giang Thành nói: "Đột nhiên xuất hiện."

"Đúng vậy." Tựa như sợ Giang Thành không tin mình, giọng nói của Thẩm Mộng Vân có chút kích động: "Anh Giang, tôi sẽ không lừa gạt anh, con quỷ kia… Con quỷ kia đúng là đột nhiên xuất hiện."

Cô vừa dùng tay ra hiệu, vừa giải thích: "Bởi vì trên người con quỷ có mùi đó, cho nên nếu nó đi từ xa đến thì mùi đó sẽ được truyền đến từng chút một, nhưng lần này không phải vậy, là đột nhiên rất nồng nặc, kiểu xộc vào mũi vậy."

Nhớ lại những lời của Thẩm Mộng Vân, Giang Thành khôi phục lại hình tượng trong đầu.

Cao Ngôn là một người thận trọng, thậm chí còn trân trọng mạng sống của mình ở một mức độ nhất định.

Anh ta sẽ không vô duyên vô cớ đi chạm vào đồng hồ cát.

Trừ khi… là anh ta đã phát hiện ra điều gì đó.

Vẫn còn một điểm, theo như mô tả của Thẩm Mộng Vân, thời điểm Cao Ngôn đưa tay lộn lại chiếc đồng hồ cát, thì con quỷ kia lập tức xuất hiện ở gần.

Điều này cho thấy giữa quỷ và đồng hồ cát có mối liên hệ nào đó chưa biết, nếu dịch chuyển đồng hồ cát một cách hấp tấp, sẽ triệu hồi quỷ đến bên cạnh ngay lập tức.

Nghĩ tới đây, Giang Thành ngẩng đầu lên, bắt đầu cẩn thận quan sát chiếc đồng hồ cát trên giá sách.

Mặc dù những chiếc đồng hồ cát ở đây khác nhau về chi tiết nhưng xét về kiểu dáng thì chúng đều đến từ cùng một nơi.

Cái trước mặt hắn được làm rất tinh xảo, xung quanh có vài điểm nhô ra nhỏ, giống như những chiếc gai nhỏ, hơn nữa…

Giang Thành cau mày.

Đây là cái gì?

Thông qua vật chứa trong suốt bên trong đồng hồ cát, có thể cát chỉ còn một phần nhỏ, nhưng Giang Thành lại mơ hồ nhìn thấy thứ gì đó.

Ở vị trí trong cùng của đồng hồ cát, phần lớn bị chôn vùi bởi cát chảy xuống.

Là một thứ … màu đỏ.

Còn có một điểm đen đen.

Để nhìn rõ hơn, Giang Thành kiễng chân lên, đưa mặt càng ngày càng gần… cho đến khi vật đó đột nhiên chuyển động một cái.

Giang Thành không có chuẩn bị cho sự thay đổi đột ngột này, nhưng giây tiếp theo, hắn cuối cùng cũng nhìn thấy bộ mặt thật của thứ đó.

Là… một nhãn cầu.

Vẫn là loại bị lửa thiêu đốt, đã có chút nhăn nheo, bề mặt đầy những nếp nhăn đen xấu xí, điều khiến Giang Thành càng

ngạt thở chính là nhãn cầu này đang nhìn chằm chằm vào hắn, đồng tử co rút lại thành một khe hở.

Trong mắt oán niệm ngập trời.

Nhãn cầu này… là còn sống!

Giang Thành lập tức đã nghĩ ra, nhãn cầu này chính là của con quỷ cháy xém!

Nhưng hắn còn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào, bỗng nhiên cảm giác được một trận đau nhức xuyên qua cánh tay, giây tiếp theo, cảnh tượng trước mắt xuất hiện những vết nứt.

Một lúc sau, nó vỡ tan như một tấm gương.

Giang Thành không tự chủ chớp chớp mắt, nhìn xuống tay phải, nơi phát ra cơn đau kịch liệt, có một cái đầu người tròn trịa.

Đầu người đang cắn mình.

Đó là… Thẩm Mộng Vân.

Dường như nhận ra sự thay đổi của Giang Thành, Thẩm Mộng Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng vẫn giữ tư thế sẵn sàng cắn hắn bất cứ lúc nào.

Khi bắt gặp ánh mắt của Giang Thành, trên mặt Thẩm Mộng Vân lộ ra vẻ kinh ngạc: “Anh Giang, cuối cùng anh cũng phản ứng lại rồi!”

“Cô đây là…” Giang Thành nhìn bàn tay phải có dấu răng gọn gàng, có thể tưởng tượng Thẩm Mộng Vân đã tốn bao nhiêu công sức.

Thẩm Mộng Vân liếc nhìn đồng hồ cát, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, quay đầu lại, nhanh chóng nói cho Giang Thành những gì mình vừa nhìn thấy: “Anh Giang, vừa rồi anh đưa tay

ra, định cầm đồng hồ cát, tôi có gọi anh như thế nào, anh đều không có phản ứng."

"Tôi thử gỡ tay anh ra, nhưng hoàn toàn không làm được, trông anh như một tên ngốc vậy, tôi không còn cách nào khác, chỉ đành…" Cô liếc nhìn tay phải Giang Thành, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

"Đúng rồi." Thẩm Mộng Vân tựa hồ nhớ tới gì đó, lập tức chuyển chủ đề: "Dáng vẻ anh định cầm lấy đồng hồ cát vừa rồi, có chút giống với Cao Ngôn."

Giang Thành nhìn chiếc đồng hồ cát trông rất bình thường kia.

Nó được đặt ở đó, không hề nhúc nhích, cát bên trong dần dần chảy xuống, chỉ còn lại một chút, bên trong làm gì có nhãn cầu nào.

Mọi thứ vừa rồi giống như một ảo ảnh.

Nhưng bản thân Giang Thành biết chắc chắn không phải như vậy, hắn quả thực đã nhìn thấy một nhãn cầu teo nhỏ ẩn giấu bên trong chiếc đồng hồ cát.

Nếu không phải Thẩm Mộng Vân vừa hay đang bên cạnh, hành động kịp thời, e rằng một màn xảy ra với Cao Ngôn sẽ lại xảy ra với hắn.

"Tôi biết tại sao Cao Ngôn lại động vào đồng hồ cát rồi." Giang Thành nhìn Thẩm Mộng Vân, trong mắt có chút suy tư: "Anh ta là đã bị con mắt bên trong mê hoặc, mất khống chế nên mới đi động vào đồng hồ cát."

Sau đó, hắn kể ngắn gọn về trải nghiệm của mình với Thẩm Mộng Vân.

"Thì ra là như vậy." Với bài học kinh nghiệm của Giang Thành, Thẩm Mộng Vân càng ngày càng kiêng kỵ đồng hồ

cát, thậm chí còn không dám nhìn kỹ.

“Vậy… nếu đã như vậy, chẳng phải những chiếc đồng hồ cát rải rác trong thư viện đều có mắt của những con quỷ cháy xém sao?” Thẩm Mộng Vân hỏi: “Vậy thì chúng ta trốn ở đâu đi chăng nữa thì có gì khác biệt, dù sao thì quỷ cháy xém cũng có thể nhìn thấy.”

Qua giọng nói có thể thấy cô rất phản kháng với kết quả này nên giọng điệu cũng có chút gì đó bất cần.

Giang Thành suy nghĩ một chút, an ủi nói: “Chắc không đến nỗi tồi tệ như vậy, theo những gì vừa thấy, con mắt trong mỗi chiếc đồng hồ cát đều đang trong trạng thái ngủ say.”

“Chỉ cần chúng ta giữ khoảng cách với đồng hồ cát và không đánh thức nó, chắc sẽ không có chuyện gì.” Giang Thành nhìn Thẩm Mộng Vân nói.

Trong khi bọn họ đang nói chuyện, hạt cát cuối cùng trong đồng hồ cát cuối cùng cũng chảy hết.

Điều này cũng đại diện cho sự kết thúc của nhiệm vụ trên tầng ba của thư viện.

Giang Thành gửi tin nhắn cho Hoè Dật và tên mập, sau đó, khung cảnh vốn yên tĩnh bắt đầu dần có hơi người, tên mập và Hoè Dật lần lượt bước ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy Giang Thành đỡ Thẩm Mộng Vân từ sau giá sách đi ra, ánh mắt vốn cẩn thận của tên mập lại chuyển sang đầy ý tứ.

Không đợi tên mập nói nhảm, Giang Thành đã nói cho bọn họ biết những gì đã gặp phải và một số phân tích.

Khi nghe nói đồng hồ cát chứa mắt của quỷ cháy xém và có thể thu hút quỷ đến, tên mập và Hoè Dật cẩn thận tìm kiếm

xung quanh, tránh tất cả những chiếc đồng hồ cát mà họ có thể tìm thấy ra.

“Chết tiệt.” Tên mập thấp giọng lẩm bẩm: “Tôi đã nói ngay mà, làm sao nhiệm vụ lần này lại tốt bụng đến như vậy, cho chúng ta nhiều đồng hồ bấm giờ thế, hóa ra đều là bom hẹn giờ.”

Hoè Dật suy nghĩ một chút, sau khi nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói: “Số lượng đồng hồ cát rất nhiều, còn có một số vị trí tương đối kín đáo, muốn tránh hết cũng khó.”

“Bata.”

“Bata.”…

Phía sau có tiếng bước chân, mọi người quay lại, là Vương Kỳ một mình đi tới: “Gặp lại mọi người thật tốt.” Vương Kỳ cười toe toét nói.

Vương Kỳ từ nơi Thẩm Mộng Vân chạy tới đi ra, xem ra anh ta trốn rất kỹ, quỷ không phát hiện được ra.

Tất nhiên, bên trong này có khả năng lớn là nhờ phúc của Cao Ngôn.

“Đúng rồi.” Vương Kỳ lấy điện thoại di động ra, lắc lắc nói: “Tôi có gửi tin nhắn cho Cao Ngôn, nhưng không thấy anh ta trả lời.”

Chương 752: Giáng xuống

Mất liên lạc trong khi làm nhiệm vụ, mọi người đều biết việc này có ý nghĩa là gì.

“Qua đó tìm xem.” Giang Thành đi về hướng Cao Ngôn chạy đi.

Cát trong đồng hồ cát đã chảy hết, nhiệm vụ trên tầng ba đã kết thúc, mối đe dọa về quỷ đã biến mất.

Trên đường đi, tên mập đột nhiên liếc mắt nhìn thấy Vương Kỳ đang nhìn mình, không hề nhìn lén mà nhìn thẳng vào anh ta, không chút ngượng ngùng.

Tên mập sợ hãi đến mức bước nhanh đến gần bác sĩ.

Nhưng khi tên mập muốn nói chuyện với bác sĩ thì phát hiện Vương Kỳ đã quay mặt đi, như không có chuyện gì.

Sau khi đi một vòng cho đến khi đến cầu thang dẫn lên tầng bốn, thì có một bóng người bước ra từ phía sau bức tường.

Đó là… Cao Ngôn.

Cao Ngôn nhìn chằm chằm bọn họ, vừa nhìn thấy Thẩm Mộng Vân, ánh mắt dừng lại, rõ ràng không được tự nhiên.

Đối với cái tên suýt giết chết mình này, Thẩm Mộng Vân dù tính tình tốt đến đâu cũng không cho anh ta một cái nhìn thiện ý, giọng điệu không thiện ý nói: “Anh Cao, vẫn không việc gì nhỉ.”

“Cô Thẩm, thấy cô không sao là tôi yên tâm rồi.” Cao Ngôn cười theo, nhưng vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Giang Thành chú ý thấy, bộ dạng của lão gì này có chút thê thảm, ắt nghĩ vừa rồi sau khi quỷ rời đi, chắc là đi tìm anh ta rồi.

Nói xong, ánh mắt Cao Ngôn như bị thứ gì hấp dẫn, nhìn sang tên mập, ánh mắt trở nên kỳ quái: "Đây là…"

Tên mập đeo ở sau lưng một cái túi lớn, nhìn có vẻ khá nặng, chính là túi bột Giang Thành bảo anh ta đeo.

Cao Ngôn cũng không phải ngu ngốc, chỉ dùng mấy giây ngắn ngủi, liền có thể đoán ra huyền cơ bên trong, gật đầu nói: "Thì ra là vậy."

"Được rồi." Vương Kỳ chậm rãi quay đầu lại nói: "Phải lên tầng bốn rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Bên cạnh cầu thang dẫn lên tầng bốn của thư viện, như thường lệ, có một tấm bảng gỗ cũ kỹ có viết hai dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Người đi qua nơi này, đều sẽ giống như đại nhân lãnh chúa, nhận được món bảo bối thứ ba." Tên mập nhìn lên bảng đen, đọc to từng chữ.

"Thứ bị tước đoạt lần này chính là khứu giác của chúng ta đối với quỷ." Hoè Dật trong giọng nói lộ ra vẻ bất an: "Cộng thêm cả thị giác cùng thính giác đã bị tước đoạt ở tầng 2, tầng 3, lần này…"

Mặc dù mọi người đã nhận thức được điều này từ trước, cũng đã chuẩn bị tinh thần nhưng bầu không khí vẫn ảm đạm đến đáng sợ ngay khi bước lên cầu thang dẫn lên tầng 4.

Phía trước cầu thang tầng 4 có một cánh cửa, khác hẳn những cánh cửa trước, cánh cửa này rõ ràng dày hơn, cũng cũ kĩ hơn.

Đây là một cánh cửa sắt, được sơn một lớp sơn chống rỉ cổ điển màu xanh lá đậm.

Nhưng theo thời gian, lớp sơn chống rỉ bong ra, rỉ sét bao phủ, nhìn từ xa trông có vẻ lốm đốm.

Giống như một khuôn mặt người chết đầy vết lở loét.

Đứng ở thư viện tầng bốn, ánh mắt Giang Thành chậm rãi quét qua một vòng.

Ở đây có một sự hoang tàn rõ ràng, hoàn toàn khác biệt với các tầng phía dưới, trong không khí nồng nặc mùi ẩm mốc, hình như đã lâu không có người đến.

Tầng này có rất nhiều giá sách, đều là những giá sách lớn, cao và dài, được làm bằng gỗ đen, trông rất chắc chắn.

Trên giá sách có chất đầy sách.

“Các anh mau nhìn này.” Thẩm Mộng Vân đột nhiên lên tiếng, chỉ vào một nơi nói.

Cách bọn họ khoảng 5,6 mét, cạnh một giá sách, bức tường trắng ở đó chuyển sang màu xám đen, như thể đã bị lửa thiêu rụi.

Mà trên sàn của bức tường đen cháy có đặt một chiếc đồng hồ cát.

Trong lúc nhất thời, trong đầu mọi người hiện lên một ảo ảnh, tựa như chiếc đồng hồ cát này đang chờ đợi bọn họ, nhìn chằm chằm vào bọn họ vậy.

“Tôi…” Tên mập nói, có chút thiếu tự tin nhìn mọi người: “Tôi có một ý tưởng.”

“Nói đi.”

“Nói đi.”

Giọng nói đầu tiên là của Giang Thành, còn giọng nói thứ hai là của Vương Kỳ, một người có tính cách kỳ lạ.

Trước sự ngạc nhiên của tên mập, hai người có tiếng nói nhiều nhất và cũng là người mạnh nhất trong đội dường như rất hứng thú với đề xuất của kẻ yếu đuối này.

Chứng kiến cảnh này, Hoè Dật càng tin chắc rằng Tên mập chính là trùm ẩn không thể sai được.

Mặt mà anh ta thể hiện ra, chẳng qua chỉ là sự ngụy trang.

Anh Giang và anh Phú Quý, hai đại lão Đỏ Thẫm này, một người trong tối, một người ngoài sáng, phối hợp với nhau một cách hoàn hảo.

Tên mập có chút nhược sủng thụ kinh: "Tôi nghĩ… Tôi nghĩ chúng ta có thể đừng đọng vào cái đồng hồ cát kia được không." Anh ta nuốt nước miếng, tiếp tục nói: "Chúng ta đã biết rồi, quyền chủ động trong nhiệm vụ lần này ở trong tay chúng ta, chỉ cần không động vào chiếc đồng hồ cát kia, vậy thì nhiệm vụ sẽ không khởi động."

Như thể lo lắng mọi người hiểu lầm, tên mập giải thích: "Không phải là tôi có ý trốn tránh nhiệm vụ, chỉ là… chỉ là chúng ta có thể tranh thủ thời gian trước khi nhiệm vụ bắt đầu để làm quen với hoàn cảnh xung quanh một chút."

"Như vậy, chờ sau khi quỷ đi ra, thì chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, biết chỗ trốn ở đâu, khả năng sống sót cũng sẽ cao hơn một chút…"

"Tuyệt đối không được!" Tên mập còn chưa kịp nói xong đã bị Cao Ngôn ngắt lời.

Anh ta nhìn chiếc đồng hồ cát từ xa, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, hơi thở trở nên dồn dập, như thể đang nhớ lại một cảnh tượng kinh hoàng nào đó.

“Tại sao?” Tên mập hỏi.

“Những chiếc đồng hồ cát này có vấn đề, không đơn giản như các người nghĩ đâu.” Cao Ngôn suy nghĩ một chút rồi kể lại trải nghiệm của mình cho mọi người nghe.

Nhưng anh ta che giấu rất tốt, nếu không phải từ góc nhìn của Thẩm Mộng Vân nghe được chuyện này, mọi người sẽ không dễ dàng nhận ra Cao Ngôn đang cố tình che giấu manh mối.

“Vì vậy, những chiếc đồng hồ cát này chắc chắn sẽ không đơn giản là chúng ta không động vào thì nó sẽ không chuyển động.” Cao Ngôn hít một hơi: “Nó là có sự sống, không, là bọn chúng… bọn chúng đều có sự sống!”

Ý tưởng của tên mập, Giang Thành đã sớm nghĩ tới rồi, nhưng hắn không lựa chọn thử nghiệm, cũng không nói ra.

Thứ nhất, bởi vì dựa trên sự hiểu biết của bản thân về ác mộng, trong nhiệm vụ sẽ không có sơ hở rõ ràng như vậy để cho mình lách qua.

Theo hắn thấy, nhiều khả năng đây là một cái bẫy.

Thứ hai, chi phí thử nghiệm và sai sót quá cao, vẫn chưa có ai trong nhiệm vụ bị quỷ giết, điều kiện để giết quỷ người vẫn còn chưa rõ ràng, hắn không thể chấp nhận bất kỳ một sai lầm dễ thấy nào.

Hơn nữa cái tên Vương Kỳ này cũng không phải ngu ngốc, hắn có thể nghĩ tới, Vương Kỳ không có lý do gì mà cũng không nghĩ tới, nhưng anh ta cũng không đưa ra bất kỳ đề nghị tương tự nào.

Chắc hẳn anh ta cũng đang có những mối quan tâm giống mình.

“Số lượng đồng hồ cát rất nhiều, còn có một số vị trí khá kín đáo, trong quá trình thăm dò, muốn hoàn toàn tránh được là rất khó.” Vương Kỳ nói với giọng điệu đầy ý vị: “Hơn nữa anh đã từng nghĩ tới chưa, một khi có ai đó vô tình kích hoạt đồng hồ cát, sẽ xảy ra chuyện gì?”

Sau khi suy nghĩ một lúc, tên mập đã hiểu ra mọi chuyện.

Giả tưởng của Vương Kỳ đề xuất quá đáng sợ, nếu có người vô tình kích hoạt đồng hồ cát, vậy thì quỷ sẽ lập tức được triệu hồi đến bên cạnh.

Điều càng tệ hơn nữa là vào thời điểm này, không ai biết rằng quỷ đã đến rồi.

Bởi vì đến tầng 4, quỷ đã biến thành một người trong suốt, không thể nhìn, không thể nghe, không thể ngửi được.

Bọn họ sẽ bị săn lùng từng người một mà không có bất kỳ phản ứng nào.

Những chiếc đồng hồ cát rải rác trong thư viện thực ra là những chiếc chuông báo động chưa được kích hoạt, một khi thức tỉnh, quỷ sẽ ngay lập tức biết vị trí của bọn họ, đồng thời âm thầm giáng xuống bên cạnh người họ.

Chương 753: Tin nhắn

Nhìn thấy sắc mặt tên mập tái nhợt, Giang Thành nói: "Cũng đừng quá bi quan, từ trong mấy lần tiếp xúc này, chúng ta cũng đúc kết được một số kinh nghiệm."

"Thời gian quỷ tìm người mỗi lần đều có hạn." Hắn giải thích: "Đồng hồ cát là đồng hồ tính giờ, tôi đã đại khái tính toán ra rằng, mỗi lần chỉ khoảng nửa tiếng, nhiều nhất không quá 40 phút."

"Hơn nữa tầng lầu càng cao, cát trong đồng hồ sẽ chảy càng nhanh, tầng thứ tư này…" Giang Thành nhìn về phía chiếc đồng hồ cát, một lúc sau mới nói thêm: "Tôi nghĩ sẽ không vượt quá 20 phút."

"Cho nên điều quan trọng nhất đối với chúng ta bây giờ là, làm thế nào để đánh lạc hướng con quỷ, chỉ cần cố gắng vượt qua 20 phút cuối cùng, chúng ta sẽ không sao." Hoè Dật dường như hiểu được ý của Giang Thành, liền bổ sung thêm.

"Có ai muốn chủ động đi xoay đồng hồ cát không?" Vương Kỳ nghiêng đầu hỏi.

Thấy mọi người đều không có phản ứng gì, Vương Kỳ một mình tiến lên, lật ngược đồng hồ cát lại, sau đó, một luồng khí tức cổ quái âm u bao trùm tầng bốn của thư viện.

Không ở lại nữa, mọi người quay người chạy về phía sâu trong thư viện.

Chỉ là lần này, mọi người không chọn cách chia nhau ra nữa.

Giang Thành dừng chân ở một nơi, xung quanh đây đều là giá sách, rất dày đặc, trông không giống như mượn sách, mà giống nơi cất sách hơn.

“Đừng chạy nữa.” Giang Thành nhìn chung quanh: “Ở đây đi.”

Nói xong, liền ra lệnh cho mọi người, rải bột mì do tên mập đeo khắp xung quanh đó, đặc biệt là ở ngã rẽ, cùng với một vài chỗ giao nhau giữa mấy giá sách.

Nếu quỷ cháy xém tìm tới, đây đều là những nơi nó sẽ không thể tránh được.

Ngay khi mọi người đang bận rộn còn chưa bao lâu thì chợt Giang Thành cắt ngang: “Đại khái rồi, quỷ sắp đến rồi, mọi người tự tìm một chỗ cho riêng mình, chia nhau trốn đi.”

Giang Thành không tham gia vào việc bố trí sắp xếp, mà ở một bên tính toán thời gian.

Lời vừa dứt, Cao Ngôn đã biến mất dạng, hắn nghĩ chắc sớm đã tìm được chỗ trốn rồi, Vương Kỳ cũng quay người đi về một hướng khác.

Hoè Dật và tên mập cũng lần lượt tìm được vị trí của mình, đôi bên đều cách nhau không xa.

Sau khi Giang Thành xác định vị trí của tên mập và Hoè Dật xong, đang định xoay người đi đến vị trí đã chọn thì đột nhiên phát hiện Thẩm Mộng Vân đang đứng ở phía sau.

“Sao cô không đi trốn đi?” Giang Thành nhỏ giọng nói.

“Anh Giang, tôi muốn trốn ở gần anh.” Nói xong, Thẩm Mộng Vân dường như đột nhiên nhận ra điều gì đó, nhanh chóng giải thích: “Tôi sẽ không làm liên luỵ đến anh đâu, anh Giang, tôi không có ý xấu, nếu như thật sự bị quỷ phát hiện,

anh không cần lo lắng cho tôi, tôi có thể ở lại giúp anh trì hoãn thời gian".

"Cái quần què gì thế này…" Giang Thành nghĩ thầm trong lòng.

Khi nỗi bất an trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ, Giang Thành biết mình không thể trì hoãn thêm nữa, quỷ e rằng đã đến gần bọn họ.

Sau khi ra hiệu im lặng đối với Thẩm Mộng Vân, Giang Thành đỡ Thẩm Mộng Vân đi xuống gầm bàn gần nơi ẩn náu của hắn.

Dặn dò cô hãy trốn ở bên trong, nếu chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được dịch chuyển.

Bởi vì tầm nhìn dưới bàn không tốt nên Giang Thành yêu cầu cô chú ý đến tin nhắn trên điện thoại, một khi có chuyện gì phát sinh, hắn sẽ thông báo cho cô.

"Anh Giang, anh nhất định phải cẩn thận." Thẩm Mộng Vân kéo cánh tay của hắn nói.

"Yên tâm đi."

Giang Thành quay người, lập tức trốn vào vị trí mình tìm được.

Đó là một giá sách có kiểu dáng rất bình thường, ở trong góc, rất kín đáo, hắn trốn ở phía sau giá sách.

Chọn trúng nơi này, không chỉ vì nó nằm khuất mà còn vì view ở đây khá tốt.

Từ góc nhìn của hắn, có thể thấy một số địa điểm then chốt xung quanh đó.

Hơn nữa còn có một điểm quan trọng nhất là, không phải lo lắng có quỷ đánh lén từ phía sau.

Nhưng tương ứng với đó, nơi này có thể coi là điểm chết của các chiến lược gia quân sự, một khi đã bị quỷ xác định được vị trí, thì không có nhiều chỗ để hành động.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngẩng đầu lên thì thấy trên mép giá sách nơi Giang Thành đang ẩn náu có một chiếc đồng hồ cát, một phần ba cát trong đó đã chảy xuống.

Đột nhiên, điện thoại di động của hắn nhận được một tin nhắn từ Vương Kỳ, nội dung cũng rất đơn giản rõ ràng, chỉ có hai chữ: Đến rồi.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn, Giang Thành lập tức nhìn sang bên trái.

Môi trường ở đó tương đối phức tạp, đó là một giá sách lớn chứa một số cuốn sách liên quan đến lịch sử, còn có một số thang, bàn ghế di động, Vương Kỳ chính là đang ẩn náu bên trong khu vực đó.

“Bùm!”

Âm thanh đột ngột phá vỡ sự im lặng xung quanh, không hề có sự chuẩn bị, Giang Thành cũng giật nảy mình.

Âm thanh phát ra từ nơi Vương Kỳ đang ẩn náu.

Nó giống như một vật nhỏ nhưng cứng bị ném ra ngoài.

Sau đó, vẫn còn ma sát trên mặt đất một hồi.

Khẽ cau mày, Giang Thành đã biết đó là cái gì.

Là một chiếc điện thoại di động.

Vương Kỳ đã ném điện thoại ra ngoài.

Sự việc đại khái là như thế này, Vương Kỳ nhận ra quỷ đang ở bên cạnh mình nên ném điện thoại di động ra ngoài, để gây ra tiếng động đánh lạc hướng con quỷ, câu giờ cho mình thoát thân.

Nhưng… đây mới có cách bao lâu kể từ khi quỷ xuất hiện?

Một người như Vương Kỳ đã bị quỷ nhắm tới rồi, đến mức còn phải vứt bỏ điện thoại di động để bảo toàn mạng sống.

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, một tin nhắn khác lại đến.

Nhưng khi nhìn thấy người gửi, Giang Thành không khỏi khựng lại.

Vậy mà lại là của Vương Kỳ gửi tới.

"Quỷ đã đi rồi, tôi đã nghĩ ra biện pháp đối phó con quỷ này. Anh đang ở đâu, tôi sẽ đi tìm anh."

Điều này thật không giống với giọng điệu nói chuyện của Vương Kỳ, hơn nữa tình cảm giữa bản thân và anh ta cũng chưa đến mức đó, Giang Thành không cần suy nghĩ cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Quỷ đã tìm thấy điện thoại di động của Vương Kỳ, sau đó dùng danh tính của Vương Kỳ để câu cá.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành nhắn tin lại cho anh ta: "Ở chỗ tôi cũng không an toàn, anh hãy đổi một nơi an toàn đi, tôi sẽ tới tìm anh."

"Vậy anh tới thẳng đây đi, tôi ở khu lịch sử, sau giá sách thứ ba từ dưới lên." Phía sau còn có một câu nhắc nhở ấm áp: "Trên đường cẩn thận, con quỷ đó chưa đi xa đâu."

"Đi cái * mày." Giang Thành nghĩ thầm, nhưng khi chuyển sang tin nhắn trên điện thoại di động, lại chuyển thành tương thân tương ái: "Anh cũng vậy."

Cất điện thoại di động đi, trong lòng Giang Thành âm thầm tính thời gian trong lòng.

Cố trì hoãn thêm một lúc nữa, nhiệm vụ sắp kết thúc rồi.

Nhưng chưa đầy 30 giây sau, lại nhận được một tin nhắn khác từ điện thoại di động của Vương Kỳ: "Anh đang ở đâu, sao còn chưa nhìn thấy anh?"

Bên kia màn hình, Giang Thành có thể cảm nhận được con quỷ kia đang háo hức đối với mình như thế nào.

"Tôi sắp đến nơi rồi, trên đường xảy ra chút chuyện, hình như tôi nhìn thấy quỷ rồi, đang trốn đi đây, anh đợi tôi một chút." Giang Thành bấm bàn phím.

Nhưng lần này, trước khi hắn kịp tìm ra cách tiếp tục đối phó với con quỷ này, trong vòng 10 giây… hoặc có thể ít hơn, đã nhận được một tin nhắn khác.

Là được gửi đến từ điện thoại di động của Vương Kỳ.

Đó là một tin nhắn hình ảnh.

Sau khi nhấp vào, bên trong là một bức ảnh.

Bức ảnh tương đối mờ, lúc chụp ảnh chắc hẳn là xung quanh rất tối, cũng không bật đèn flash, nhưng ngay lúc Giang Thành muốn nhìn rõ hơn, đưa mặt lại gần, giây tiếp theo, vẻ mặt đột nhiên đã thay đổi.

Khung cảnh trong ảnh có mấy cái giá sách lớn, màu đen và rất cao, trong số đó, cái ở ngoài cùng bên phải, tựa vào tường, hắn càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, bởi vì đó là nơi anh đang ở. trốn bây giờ!

"Anh ở đó." Lại một tin nhắn nữa được gửi đến, vẫn là giọng điệu quen thuộc, người gửi quen thuộc: "Vương Kỳ","Tôi đến tìm anh đây."

Chương 754: Gợi ý

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, Giang Thành không ngờ con quỷ này lại có thể tìm ra vị trí của mình chỉ bằng vài tin nhắn.

Chẳng trách Vương Kỳ lại vứt điện thoại di động đi.

Chết tiệt, nếu sớm biết đã không trả lời tin nhắn của nó rồi.

Dựa vào bức ảnh nhận được, Giang Thành có lẽ có thể xác định được vị trí của con quỷ, nó cách hắn chưa đầy 20 mét, gần kệ sách thứ tư tính từ dưới lên.

Trên màn hình hiện lên một tin nhắn, lần này là của Thẩm Mộng Vân.

"Ngã rẽ trước mặt anh, trên mặt đất."

Thông điệp của Thẩm Mộng Vân rất ngắn gọn và rõ ràng.

Giang Thành nín thở tìm kiếm địa điểm mà Thẩm Mộng Vân nhắc đến, chính là giữa hai giá sách, phía trên có rắc một lớp bột mì.

Trên lớp bột mì, đã xuất hiện một dấu chân.

Mấy phút trước còn chưa có.

Dấu chân rất khoa trương, to gấp rưỡi chân của hắn, hơn nữa vị trí của các ngón chân, đang hướng thẳng về phía hắn đang ẩn náu.

"Anh không có ở đây."

Một tin nhắn khác được gửi đến điện thoại di động của Giang Thành, kèm theo một bức ảnh, đó là một giá sách, bên cạnh có một chiếc bình màu lục lam cao bằng nửa người.

Từ góc độ chụp, người chụp ảnh đang đứng ngay trước giá sách.

Nhìn ra xa, qua khe hở trên giá sách, Giang Thành có thể thấy rõ chiếc bình chỉ cách hắn 10 mét.

Nhưng xung quanh chiếc bình … không có gì hết.

Một lát sau, lại có một bức ảnh khác, càng ngày càng đến gần Giang Thành: "Cũng không có ở đây … tôi sẽ tìm thấy anh."

Giờ đây, khuyết điểm của nơi ẩn náu do Giang Thành chọn đã lộ rõ, tuy là khuất, nhưng một khi bị quỷ chú ý tới, sẽ mất đi khả năng trốn thoát.

Dựa vào tốc độ của con quỷ, chưa đầy một phút, chắc chắn có thể tìm ra hắn.

Giang Thành do dự hồi lâu, muốn gửi một tin nhắn xin lỗi cho quỷ, chọn lọc từ ngữ thế nào hắn cũng nghĩ xong rồi, nhưng đột nhiên một hồi chuông điện thoại di động vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắn.

"Ring reng reng…"

Đó là âm báo thức rất cổ điển, loại âm thanh được tích hợp sẵn trong mọi điện thoại di động.

Hướng phát ra âm thanh… Giang Thành định thần lại, hóa ra đó chính là nơi Thẩm Mộng Vân đang ẩn náu.

Giang Thành hiểu ra, chắc chắn là Thẩm Mộng Vân đã nhận thấy mình đã bị một quỷ nhắm tới nên đã dùng nhạc chuông điện thoại di động để thu hút con quỷ, muốn cứu mình.

Vài giây sau, Giang Thành nghe thấy tiếng thứ gì đó bị nghiền nát, đồng thời, tiếng chuông điện thoại di động cũng đột ngột tắt.

Không chút do dự, Giang Thành nhân cơ hội này, lặng lẽ lẻn đi.

Phương hướng mà hắn chọn chính là khu vực lịch sử mà Vương Kỳ đã ẩn náu trước đó.

Quỷ cháy xém vừa rời khỏi đây.

Giang Thành đặt cược trong thời gian ngắn nó sẽ không quay trở lại.

"Chỗ anh thế nào rồi?" Giang Thành gửi tin nhắn cho Hoè Dật, lúc đang định gửi cho tên mập thì tin nhắn của Hoè Dật đã tới.

Nhưng giọng điệu của đối phương, lại khiến đôi mày căng thẳng của Giang Thành dần dần thả lỏng.

"Anh Giang, tôi là Thẩm Mộng Vân, hiện tại tôi đang ở cùng với anh Hoè Dật, anh thế nào rồi?"

Giang Thành gõ chữ: "Tôi không sao, đã chạy đi, lại tìm một chỗ trốn khác rồi." Dừng một chút, hắn lại bổ sung thêm một dòng nữa: "Cảm ơn cô, cô Thẩm."

Giang Thành đại khái cũng có thể đoán rằng Thẩm Mộng Vân đã đặt đồng hồ báo thức trên điện thoại di động của mình, sau đó chờ khi cô ấy chạy xa, đồng hồ báo thức đã reo lên, nên mới cứu được mình.

"Cứu người này đúng là không lỗ rồi." Giang Thành thầm nghĩ: "Tính cả lần này, Thẩm Mộng Vân đã cứu mình hai lần."

"Hiện tại hai người có thể xác định được vị trí của quỷ cháy xém không?" Sau đó, Giang Thành gõ chữ hỏi.

Lần này đáp lại có chậm hơn một chút, dường như vẫn còn có chút ngượng ngùng: "Chân tôi bị thương, chạy không nhanh, con quỷ đã chú ý tới bước chân của tôi, giữa đường đụng phải Cao Ngôn, đi ngang qua nơi ẩn nấp của anh ta, sau

đó tôi có cảm giác… cảm giác như con quỷ đã biến mất, hình như nó đã chuyển sự chú ý rồi.”

Những lời tiếp theo, Thẩm Mộng Vân không nói tiếp, nhưng Giang Thành đã đoán được, xem ra Thẩm Mộng Vân là chạy tới chỗ trốn của Cao Ngôn, sau đó lợi dụng Cao Ngôn để đuổi con quỷ sau lưng đi.

Giang Thành suy nghĩ một chút, trả lời: “Cô Thẩm, không cần tự trách mình, cô cũng không phải cố ý.”

“Giang đại ca, anh Phú Quý đã liên lạc với anh chưa?” Giọng điệu tin nhắn đột nhiên thay đổi, hình như lần này là Hoè Dật.

“Chưa có.” Giang Thành đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

“Chỗ anh Phú Quý đang trốn cách Cao Ngôn không xa, tôi sợ anh ấy xảy ra chuyện.” Hoè Dật nhanh chóng đáp lại: “Hơn nữa tôi vừa mới gửi cho anh ấy hai tin nhắn, anh ấy cũng đều không trả lời.”

Tiêu rồi… Giang Thành nhướng mày, vừa rồi hắn chỉ toàn nghĩ tới Thẩm Mộng Vân, quên sạch sẽ tên mập. …

Co ro bên giá sách, sắc mặt tên mập tím tái vì kìm nén cảm xúc, vừa rồi, ngay vừa rồi thôi, tên khốn Cao Ngôn đó hoảng hốt chạy tới, sau đó…

Tên mập nuốt khan, anh ta liền nhìn thấy một dấu chân chợt xuất hiện trên chỗ phủ đầy bột mì trước kệ sách cách mình chưa đầy 5 mét.

Dấu chân rất lớn, lớn đến khoa trương, là đuổi theo Cao Ngôn mà tới.

Mà chuyện tức nhất là Cao Ngôn sau khi nhận thấy anh ta ở đây, mới chạy tới.

Chuyển hướng thảm họa sang phía đông…

Lúc ở tầng ba, Cao Ngôn đã từng dùng chiêu này để hãm hại Thẩm Mộng Vân, anh ta đã nghe bác sĩ nói qua.

Nhưng Cao Ngôn cũng không có chạy trốn, hai người bọn họ lúc này đã bị quỷ chặn lại gần những giá sách này.

Ở khu vực này ngoại trừ mấy cái giá sách lớn ra, thì không có nơi nào khác để trốn, bọn họ muốn trốn thoát là không thể nào, biện pháp duy nhất chính là lượn vòng quanh con quỷ, trì hoãn thời gian cho đến khi nhiệm vụ kết thúc.

Vừa rồi khi đi ngang qua một chiếc đồng hồ cát, anh ta cẩn thận liếc nhìn một cái, thấy trên đó không còn bao nhiêu cát nữa, nhiều nhất có lẽ là vài phút nữa thôi.

“Loạch xoạch-”

Anh ta chưa kịp nghĩ ra cách giải quyết, thì đã nghe thấy tiếng vài cuốn sách rơi xuống đất, ngay trên giá sách cách đó không xa.

Một khoảng trống xuất hiện trên giá sách.

Con quỷ đang tìm kiếm bọn họ, để xác định vị trí cuối cùng của họ.

Tên mập cẩn thận lùi lại sau, tránh xa con quỷ, Cao Ngôn cũng làm theo, hai người một quỷ, bằng một cách thức rất kỳ quái, đi vòng quanh mấy giá sách.

Quỷ thỉnh thoảng lại lục lọi mấy cuốn sách, tạo ra tiếng động, trông có vẻ như đang tìm người, nhưng ngay cả tên mập cũng nhìn ra, đây càng giống như một thợ săn lão luyện đang chơi đùa với con mồi bị dồn vào chân tường hơn.

Xem ra quỷ cháy xém cũng biết rất rõ rằng, việc tìm thấy bọn họ chỉ là vấn đề thời gian.

Bởi vì không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi thấy, cho nên bọn họ chỉ có thể dựa vào bột mì trên mặt đất và vài cuốn sách thỉnh thoảng rơi xuống để xác định vị trí của quỷ cháy xém.

Trong lòng Cao Ngôn càng ngày càng bất an, anh ta có cảm giác mình mới chính là mục tiêu mà con quỷ này muốn săn lùng nhất.

Muốn mình không chết, chỉ dựa vào việc câu giờ là không có tác dụng, trừ khi… Cao Ngôn nhìn về phía tên mập, trong mắt có thứ gì đó điên cuồng trào dâng.

Trừ khi anh ta để tên mập này chết thay mình.

Đối mặt với tên mập chỉ đọc được hai dòng này, Cao Ngôn vẫn rất tự tin, nếu như mục tiêu đã rõ ràng, vậy thì tiếp theo là kế hoạch.

Anh ta không những muốn tên mập chết, hơn nữa quan trọng nhất là, còn phải chết thật tự nhiên, trông không có liên quan gì đến mình hết.

Dù sao thì đối với cái tên Giang Thành có thể nhìn thấy 47 dòng này, anh ta vẫn rất kiêng dè.

Hơn nữa đối với tình hình hiện tại, Cao Ngôn cũng có chính kiến của riêng mình, con quỷ chát xém này chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng nó lại không lập tức ra tay, tìm ra bọn họ, rồi giết chết, mà thay vào đó là chơi vòng tròn cùng bọn họ, đây há chẳng phải là một loại gợi ý hay sao.

Có lẽ… nó chính là muốn nhìn thấy hai người bọn họ tự tàn sát lẫn nhau.

Chương 755: Gặp được mọi người thật tốt

Tình hình hiện tại là, quỷ và hai người bọn họ, đang đi vòng tròn quanh vài giá sách trên một tuyến đường cố định.

Quỷ ở giữa hai người, anh ta và tên mập kia đều giữ cùng một tốc độ, cúi người xuống, đi thật thận trọng, chỉ sợ gây ra bất kỳ tiếng động nào có thể thu hút con quỷ.

Quỷ cũng rất phối hợp, vẫn giữ một tốc độ chậm rãi, từng bước từng bước một tiến về phía trước.

Nhìn chằm chằm về một ngã tư phía trước, bên cạnh có một giá sách tối tăm, trong mắt Cao Ngôn chợt lóe lên một tia sáng.

Anh ta đã tìm ra một cách.

Tính toán xong thời gian, lấy điện thoại di động ra đặt đồng hồ báo thức, thời gian là một phút sau, Cao Ngôn khẽ đặt điện thoại di động lên giá sách.

Sau đó, bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra.

Với tốc độ hiện tại của bọn họ, thời gian mà đồng hồ báo thức sẽ reo, vừa vặn lúc tên mập đi ngang qua giá sách.

Đồng hồ báo thức sẽ kích thích đến con quỷ, và sau đó tên mập sẽ…

“Bùm!”

“Bụp!”

Sau lưng có tiếng cuốn sách rơi xuống đất.

Sắc mặt của Cao Ngôn chợt thay đổi.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tại sao quỷ lại như bị kích thích, đột nhiên tăng tốc, nhanh đúng gấp đôi so với lúc trước.

Cao Ngôn nhìn thấy tình huống này, không dám chậm trễ, cũng lập tức tăng tốc, quỷ tăng tốc, buộc anh ta cũng phải tăng tốc, nếu không sẽ bị đuổi kịp.

Nhưng mấy giây sau, đồng tử Cao Ngôn co rút, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Tiêu rồi…

Nếu bây giờ tăng tốc, vậy đợi sau khi đi hết một vòng, quay trở lại giá sách đặt điện thoại di động, chẳng phải sẽ vừa lúc đồng hồ báo thức reo sao?

Không được, tuyệt đối không được!

Mặc dù thời gian gấp rút, Cao Ngôn vẫn buộc mình phải bình tĩnh lại, tại sao con quỷ lại đột nhiên tăng tốc, điều gì đã kích thích nó?

Không phải là mình, thì chắc chắn là tên mập đó!

Nghĩ tới đây, anh ta quay phần cổ lại, muốn nhìn xem tên mập đi đến đâu rồi, nhưng không nhìn thì không biết, vừa nhìn, Cao Ngôn cả người đều trở nên ngây ngốc.

Tên mập đó… anh ta biến mất rồi.

Gần đó chỉ có mấy giá sách, giữa hai người có một con quỷ vô hình đi vòng tròn, anh ta nhất định không dám dừng lại.

Vậy nên là… tên mập kia đã trốn thoát được rồi? !

Chẳng trách quỷ đột nhiên tăng tốc độ, có lẽ nó nhận ra có người đã trốn thoát nên tức giận và bắt đầu tấn công anh ta.

Nhưng… anh ta đã làm điều đó như thế nào vậy?

Ngoại trừ mấy cái giá sách, gần đó không còn chỗ ẩn náu nào khác, nếu như trốn thoát ra ngoài, quỷ không có lý do gì mà lại không đuổi theo anh ta.

Nhưng thời gian còn lại rõ ràng là không đủ để anh ta có thể nghĩ ra câu trả lời, Cao Ngôn cắn răng, từng bước từng bước đi vào cái bẫy mà anh ta đã giăng ra cho tên mập.

"Không, sẽ không như thế!" Cao Ngôn ngẩng đầu, trong mắt đỏ ngầu, anh ta chuẩn bị liều mình một phen, phóng nhanh qua giá sách đặt điện thoại di động.

Chỉ cần trì hoãn thêm một lúc nữa thôi, nhiệm vụ sẽ kết thúc, anh ta sẽ không chết.

"Đúng, cứ làm như vậy đi!"

Cao Ngôn không do dự nữa, tăng nhanh tốc độ, nhưng khi anh ta vừa tăng tốc lao qua giá sách, đột nhiên toàn thân cứng đờ, như thể đâm thẳng vào một bức tường.

Nhưng rõ ràng là trước mặt anh ta không có gì hết.

Đầu óc trống rỗng, Cao Ngôn run rẩy đưa tay ra và chạm về phía trước, anh ta đã thực sự chạm vào một thứ gì đó, nó thô ráp và đầy vết nứt, giống như vỏ cây già.

Cổ họng anh ta cuộn lên cuộn xuống dữ dội, nhưng anh ta không ngờ rằng con quỷ cháy xém này vậy mà không hề dịch chuyển, mà đứng ở đây… đợi mình.

"Kẽo kẹt——"

"ka… ka…"

Bên tai vang lên tiếng than củi đốt cháy bị bẻ vỡ, có lẽ là do nhiệm vụ sắp kết thúc, con quỷ này cuối cùng cũng lộ diện bộ mặt thật.

Thân thể cực kì cao lớn, một cái đầu cháy đen với ngũ quan bị tan chảy ra từ từ thu lại, sau đó cúi đầu xuống, trong hốc mắt đen xì không có gì hết.

Nhưng Cao Ngôn biết, nó là đang nhìn mình.

Tuy nhiên, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, Cao Ngôn cuối cùng cũng hiểu ra mối nghi ngờ của mình, con quỷ này xuất hiện ở đây, không phải là đang đợi anh ta, mà là… đang canh giữ cái người trên giá sách.

Tên mập quả nhiên đã trèo lên giá sách và trốn ở phía trên cùng!

Khoảnh khắc con quỷ hiện thân, cái đầu quỷ là đang ngẩng đầu, nhìn lên trên, chính là anh ta đã chủ động đụng phải con quỷ, khiến đối phương mới chú ý tới mình.

"Ring reng reng…"

Khi điện thoại di động reo lên, một bàn tay quỷ khổng lồ nắm lấy đầu Cao Ngôn, sau đó, giữa những tiếng kêu thảm thiết, quỷ cháy xém và Cao Ngôn đã cùng nhau biến mất.

Cát trong đồng hồ cát cuối cùng cũng chảy hết xuống.

Sau khi nghe thấy tiếng hét, Giang Thành rời khỏi nơi ẩn náu, Hoè Dật và Thẩm Mộng Vân lập tức chạy về hướng có tiếng hét.

Nhưng khi bọn họ đến nơi, ngoại trừ một vài giá sách cao và nặng, cả tên mập và Cao Ngôn đều đã biến mất.

"Vừa rồi là giọng nói của Cao Ngôn." Hoè Dật nhìn chung quanh.

"Đây là…" Thẩm Mộng Vân từ trên giá sách cầm lên một chiếc điện thoại di động, một lát sau mới gật đầu, khẳng định nói: "Đây là điện thoại của Cao Ngôn, trước đây tôi đã từng thấy anh ta dùng."

Điện thoại còn đây nhưng người thì không thấy đâu, hơn nữa còn nghe thấy tiếng la hét thảm thiết. .

“Gặp được mọi người thậy tốt.”

Đột nhiên, một âm thanh phát ra từ phía trên đỉnh đầu, như thể ở ngay gần bên tai bọn họ vậy.

Hoè Dật trong lúc hoảng sợ, vô thức muốn bỏ chạy nhưng lại va phải Thẩm Mộng Vân khiến cả hai suýt ngã.

“Hai người đừng sợ, là… là tôi.”

Giang Thành ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một cái đầu to nhô ra từ trên giá sách tối tăm, không phải tên mập thì còn ai vào đây nữa?

“Mẹ kiếp!” Hoè Dật che trán, nhưng trên mặt lại tràn đầy kinh ngạc: “Anh Phú Quý, sao anh lại trốn ở trên giá sách thế?”

Tên mập cẩn thận từ trên giá sách đi xuống, nhanh chóng giải thích cho bọn họ một lượt những chuyện đã xảy ra.

Con quỷ cháy xém một mực tìm kiếm anh ta và Cao Ngôn xung quanh đó, bọn họ lại không thể chạy thoát, cuối cùng anh ta đành hạ quyết tâm, cố gắng trèo lên phía trên giá sách.

Quỷ tuy rằng cao nhưng nếu nhìn thẳng, chắc chắn sẽ không thể nhìn thấy mặt trên của giá sách.

Kết quả là sau khi anh ta đã trèo lên trên rồi, không ngờ con quỷ lại đi theo đến, hơn nữa còn đợi ngay dưới giá sách, không đi nữa.

Còn ngẩng đầu nhìn lên vị trí của mình, gần như khiến anh ta sợ chết khiếp.

“Chờ một chút.” Ánh mắt của Thẩm Mộng Vân chợt khựng lại , nhìn tên mập, nghi hoặc hỏi: “Làm sao anh lại biết con

quỷ này đang chờ mình ở bên dưới, còn ngẩng đầu nhìn anh?"

Căn cứu theo quy tắc ở tầng 4, quỷ gần như đã không xuất đầu lộ diện, làm sao còn có thể nhìn thấy được?

"Là… là tôi nhìn thấy." Tên mập nuốt nước miếng, có chút khẩn trương giải thích: "Tôi phát hiện ra một vấn đề, chỉ cần vị trí cao hơn quỷ, là có thể nhìn thấy nó."

Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó hất cằm về phía tên mập nói: "Tiếp tục nói đi."

"Sau đó tôi còn đang nghĩ rằng, thế này thì tiêu rồi, sau khi con quỷ đó nhắm vào tôi, nhất định sẽ tấn công tôi, nhưng không ngờ…" Tên mập chợt đổi giọng: "Cao Ngôn không biết từ đâu xông đến, sau đó thì đâm đầu vào người con quỷ."

"Sau đó con quỷ quay người lại, liền bắt anh … bắt anh ta đi rồi." Tên mập càng nói càng nhỏ tiếng, ngoài việc không hiểu ra, dường như còn có chút ái ngại.

"Anh Giang." Thẩm Mộng Vân đưa điện thoại di động của Cao Ngôn, nói với giọng điệu kỳ lạ: "Anh xem cái này đi."

Giao diện điện thoại vẫn ở chế độ đồng hồ báo thức, chỉ mới cách đây vài phút.

Giang Thành suy nghĩ một chút, đại khái hiểu được ý đồ của Cao Ngôn, anh ta muốn dùng điện thoại di động để lừa tên mập, nhưng không ngờ lại hại chết chính mình.

Chương 756: Rời đi

Nhưng so với điều này, Giang Thành càng tò mò một chuyện hơn, tên mập làm sao có thể leo lên giá sách?

Còn là khi bị quỷ truy đuổi.

Giá sách tuy đủ chắc chắn, nhưng bề mặt lại trơn nhẵn, muốn trèo lên nhanh không phải là điều dễ dàng, nhất là đối với một người có thể hình như tên mập.

"Anh leo lên đó như thế nào?" Giang Thành nghiêng đầu nhìn tên mập hỏi.

"Thì là… leo, leo lên thôi." Tên mập dùng tay làm hai động tác miêu tả lại rồi nói, nói xong cũng không biết là chột dạ hay là làm sao, nhìn vào mắt Giang Thành, giọng nói càng trở nên nhỏ hơn.

Giang Thành bước sang một bên, nói với anh ta: "Anh leo lại lần nữa đi."

"Lại leo?" Tên mập kinh ngạc hỏi.

"Nhanh lên!"

Tên mập hít một hơi thật sâu, để khí lực chìm vào đan điền, sau đó mạnh mẽ bước lên một bước, dùng tay chân đan vào nhau, rồi leo lên sau vài tiếng "cạch cạch".

Tiếp theo nhanh chóng nằm xuống, chỉ lộ ra khuôn mặt to lớn, ngây thơ chớp mắt nhìn Giang Thành, như muốn nói, anh thấy đấy, thế thôi, khá đơn giản.

Động tác đơn giản như này khiến Hòe Dật và Thẩm Mộng Vân nhìn đến ngây người, dù sao thì cũng chưa từng có ai nhìn

thấy một tên mập nào dẻo dai linh hoạt đến như vậy.

Quan trọng nhất là, còn không gây ra nhiều tiếng ồn.

Hòe Dật trong lòng thầm nghĩ, nếu như trong ác mộng hiển thị thuộc tính của người chơi, thì cột linh hoạt của anh Phú Quý nhất định sẽ đầy.

"Thật là lợi hại!" Thẩm Mộng Vân không khỏi ngưỡng mộ kêu lên.

Người bình tĩnh nhất trong ba người chính là Giang Thành, hắn chỉ liếc nhìn tên mập rồi bảo anh ta đi xuống.

Đối với thuộc tính linh hoạt của tên mập, thì hắn biết, nhưng đồng thời hắn cũng chú ý tới, hình như tên mập này càng ngày càng linh hoạt rồi.

Không biết tại sao, nhưng hắn luôn cảm thấy càng ngày càng không thể hiểu được tên mập này, mà kỳ quái là, cảm giác quen thuộc mơ hồ ở sâu trong nội tâm hắn đối với tên mập càng ngày càng rõ ràng.

"Mọi người đều ở đây à." Phía sau truyền đến một giọng nói, cắt đứt suy nghĩ của Giang Thành.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Vương Kỳ đang bước tới, trông vẫn là bộ dạng khiến người ta khó mà yêu thích nổi.

Ánh mắt quét qua khuôn mặt của mấy người, sau đó nói: "Đi thôi."

"Đi đâu?" Tên mập hỏi.

Vương Kỳ quay người lại, nhìn chằm chằm vào mặt tên mập vài giây rồi nói: "Chỗ mượn sách đã xuất hiện rồi."

Đi theo Vương Kỳ, những người còn lại chưa đi bao xa đã nhìn thấy ánh sáng từ góc đối diện chiếu tới, không sáng lắm, màu vàng mờ, còn đang không ngừng run rẩy.

Rẽ vào một góc, bước ra từ phía sau giá sách, ở vị trí cách đó khoảng 10 mét, xuất hiện một gian phòng mượn sách.

Phòng mượn sách trông đã rất lâu đời, được bao quanh bởi một vòng kính, bên trên bẩn thỉu, phía sau cánh cửa sổ duy nhất có một chiếc bàn lớn với ngọn đèn dầu trên bàn.

Ngọn lửa bên trong ngọn đèn dầu cháy yếu ớt, phản chiếu hình bóng một người.

Đằng sau cái bàn… có một người đàn ông đang ngồi.

Toàn thân trên dưới được bao phủ bởi một chiếc áo choàng màu đen xám, ăn mặc trông giống như con quỷ cháy xám truy sát bọn họ vậy, cũng chính là thầy trừ tà người nước ngoài, nhưng xét theo chiều cao …

“Mọi người muốn mượn cuốn sách nào?” Mấy người Giang Thành còn chưa kịp nghĩ kĩ hơn, quái nhân phía sau bàn làm việc đã lên tiếng trước, giọng nói vô cùng khô khốc, giống như hai mảnh than cọ xát vào nhau.

Giang Thành bước tới trước, đưa một tờ giấy có ghi số qua cửa sổ: “Làm phiền ngài giúp chúng tôi tìm cuốn sách này.”

Từ khoảng cách này, Giang Thành cũng không cách nào rõ khuôn mặt của quái nhân kia.

“Kẽo kẹt——”

Sau khi nhận được mảnh giấy, quái nhân do dự vài giây rồi ngả người ra sau, chiếc ghế ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai.

Quái nhân đứng dậy, bước vào bóng tối phía sau lưng.

Bởi vì phạm vi chiếu sáng của đèn dầu có hạn nên bọn họ chỉ mơ hồ nhìn thấy phía sau quái nhân, cũng có những giá sách, bên trên có chất đầy sách.

Nhưng tổng cộng có bao nhiêu giá sách, bọn họ không thể nhìn thấy.

“Kẹt-”

“Kẽo kẹt——”

“Bùm!”

“Bùm! bùm!”

Bọn họ nghe thấy một loạt tiếng động kì lạ, phát ra từ bóng tối sâu trong thư viện, giống như… Giang Thành cau mày, giống như có người đang giãy giụa.

Tuy nhiên, kèm theo hai tiếng rên rỉ nghèn nghẹt, âm thanh giãy giụa dần dần biến mất.

Ước chừng khoảng mấy giây sau, trong bóng tối có tiếng bước chân nặng nề truyền ra, quái nhân lại quay trở lại, lần này… trong tay có thêm một cuốn sách bìa đen.

“Bụp!”

Quái nhân đặt cuốn sách lên trên bàn, mặc dù đối với Giang Thành và những người khác, nó giống như đập xuống hơn.

“Cảm ơn.”

Giang Thành vươn tay ra, lấy cuốn sách đi với tốc độ cực nhanh, như lo lắng nếu mình chậm quá, đối phương sẽ hối hận vậy, thậm chí còn sẽ nắm lấy tay hắn, kéo hắn vào trong phòng mượn sách quái dị này.

Ngay khoảng khắc vừa cầm lấy, Giang Thành liền cảm thấy có gì đó không ổn, cuốn sách có chút dính nhớp, giống như có thứ gì dính dính ở bên trên, còn thoang thoảng mùi tanh tanh.

Là máu.

Giang Thành mở tay ra, phát hiện trên tay mình có máu, hơn nữa chỗ máu này… vẫn còn ấm.

Liên tưởng đến tiếng giãy giụa vừa nghe thấy…

“Anh Giang.” Thẩm Mộng Vân tiến lên kéo cánh tay hắn, khẩn trương nói: “Lấy được sách rồi, chúng ta nhanh rời đi thôi.”

Mọi người đều không có ai dám quay lưng lại phòng cho mượn, còn có quái nhân rời đi, nên chỉ có thể lui lại phía sau từng chút một.

Quái nhân vẫn ngồi tựa lưng vào ghế như cũ, qua tấm áo choàng xám, cũng không biết có phải y đang nhìn bọn họ hay không.

Khi lùi lại cách phòng mượn sách khoảng 6,7 mét, thì chợt có chuyện xảy ra.

Ngọn đèn dầu kia chợt rung chuyển dữ dội rồi rơi xuống bàn, ngọn lửa lập tức bốc cháy như bị đổ xăng.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, toàn bộ phòng cho mượn đã chìm trong biển lửa.

Quái nhân ngồi trên ghế, hai tay đặt trên thành ghế, bất động cho đến khi chìm trong biển lửa, trên áo choàng xám bị đốt một lỗ lớn, lộ ra khuôn mặt bên dưới.

“Cao Ngôn!” Thẩm Mộng Vân kêu lên thất thanh.

Lúc này, chiếc áo choàng xám trên người đã bị đốt cháy, lộ ra bộ quần áo mà Cao Ngôn vốn mặc, anh ta ngồi trên ghế, xung quanh là biển lửa.

Anh ta không hét cũng không kêu, chỉ có một đôi mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ, đặc biệt là… nhìn chằm chằm vào tên mập, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

“Anh ta vẫn còn ý thức.” Vương Kỳ thở ra một hơi, nói: “Chỉ là anh ta không thể điều khiển được cơ thể của mình.”

Mùi thịt cháy kích thích thần kinh của mọi người, khuôn mặt của Cao Ngôn bắt đầu trở nên méo mó trong ngọn lửa, sau khi tan chảy, một thứ gì đó giống như dầu mỡ chảy xuống.

Mặc dù không có ấn tượng tốt với Cao Ngôn, nhưng việc tận mắt chứng kiến đồng đội của mình bị thiêu sống là quá tàn nhẫn.

Mọi người lựa chọn rời đi.

Sau khi bước ra khỏi thư viện, gió đêm thổi qua, mùi khét xộc thẳng vào mũi cũng dịu đi.

Buổi tối trong khuôn viên trường không có ai lang thang, chỉ có vài ngọn đèn đường lẻ loi, nhìn từ xa như những bóng ma cô đơn.

Khi đi đến bên đèn đường, mọi người gần như đồng thời dừng lại, nhìn về phía Giang Thành.

Giang Thành cũng rất tự giác mở cuốn sách trong tay ra.

Tên mập vẻ mặt hiếu kỳ, đưa tay sờ lên bìa sách, cảm giác rất mịn màng, nhìn không giống vật liệu bình thường chút nào: “Thật tinh xảo nhẵn mịn, nó làm bằng gì vậy?”

“Da người.” Vương Kỳ ở bên cạnh bình tĩnh nói.

Khuôn mặt của tên mập co giật một cái, toàn thân cảm thấy khó chịu.

Thông qua cuốn sách này, Giang Thành dần dần hiểu ra toàn bộ câu chuyện cũng như mục đích của ma ăn tim.

Đúng như những gì hắn từng nghĩ, nếu ma ăn tim muốn chiếm giữ hoàn toàn cơ thể của Viên Tiêu Di thì nó phải giết chết toàn bộ những nhân cách khác.

Chương 757: Dối trá

Những nhân cách còn lại đều đã ẩn náu vào thế giới trong gương.

Cũng chính là trong mấy câu chuyện kinh dị liên quan đến Đại học Giang Đàm.

Như thể lo lắng có người nghe không hiểu, Vương Kỳ chậm rãi lên tiếng: "Chúng ta có thể coi mấy nơi của câu chuyện kinh dị này là cái bóng của trường đại học Giang Đàm, hoặc là nói… là thế giới gương tương ứng với trường đại học Giang Đàm."

"Thư viện mà chúng ta vừa bước vào, chính là thế giới gương phản chiếu của thư viện thực sự, cho nên trái và phải đảo ngược." Vương Kỳ ban ngày cũng đến thăm thư viện nên đã phát hiện ra huyền cơ bên trong.

"Nhân cách chính của Viêu Tiêu Di vẫn chưa biến mất, chỉ là bị ma ăn tim trấn áp." Giang Thành sau khi suy nghĩ liền nói: "Chỉ cần chúng ta có thể mang những nhân cách còn lại ra khỏi thế giới trong gương, thì có thể đánh thức nhân cách chính của Viêu Tiêu Di."

Sau đó, hắn lại nói thêm: "Bất kì một nhân cách nào cũng được".

Tuy rằng tên mập nghe câu hiểu câu không, nhưng chuyện đó chẳng quan trọng, chỉ cần bác sĩ hiểu là được, anh ta chỉ cần làm theo lời bác sĩ nói, chắc chắn sẽ không sai.

Nghĩ tới đây, tên mập thở dài nói: "Đáng tiếc, Tiểu Huệ trước đó hắn là trốn ở phòng mượn sách."

Theo như lời của Viêu Tiêu Di, Tiểu Huệ không chỉ trốn trong phòng mượn sách, mà còn mang theo cuốn sách này bên mình, bây giờ cuốn sách đã xuất hiện, Tiểu Huệ chỉ sợ là …

Trở lại ký túc xá, mọi thứ vẫn như cũ, ngoại trừ việc trời sáng càng ngày càng muộn hơn.

Chất lượng giấc ngủ của tên mập luôn rất tốt, vẫn còn đang vui vẻ trong giấc ngủ, Hòe Dật thì lại như có tâm sự, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đã 9 giờ 30 sáng rồi, vậy mà bên ngoài trời vẫn còn tối.

Cả khuôn viên trường im lặng như thể chỉ có mấy người bọn họ là người sống vậy.

Giang Thành đi tới hỏi: "Đang suy nghĩ cái gì thế?"

Hòe Dật chợt ngây ra, suy nghĩ bị gián đoạn, nhưng sau khi nhận ra là Giang Thành, ánh mắt do dự một lát, cuối cùng mới nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy nhiệm vụ lần này thật là kỳ lạ."

"Nghĩ gì thì cứ nói ra đi." Giang Thành nói: "Trong khoảng thời gian này anh ngoài việc nhìn ra ngoài cửa sổ, còn lén nhìn anh ta mấy lần, tại sao?" Giang Thành hất hất cằm về phía tên mập trên giường.

Ánh mắt Hòe Dật chợt khựng lại: "Tôi…"

Dường như cảm thấy không thể trốn tránh được nữa, Hòe Dật dứt khoát có gì nói nấy, anh ta mím môi: "Anh Giang." Ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Giang Thành, hỏi: "Đỏ Thẫm các anh … lần này thực sự chỉ có hai người các anh đến à?"

Giang Thành không xác nhận, cũng không phủ nhận, hắn chỉ gật đầu nói: "Nói tiếp đi."

"Nếu như đã nói rõ đến bước này, thì tôi sẽ nói thẳng." Hòe Dật đứng thẳng người lên: "Tên Vương Kỳ kia có phải là

người của các anh không?"

"Không phải." Giang Thành đáp.

"Vậy… là Đỏ Thẫm hai anh đã giao dịch gì đó với anh ta sau lưng?" Hòe Dật tiếp tục hỏi: "Nhưng không có nói cho tôi biết."

"Cũng không."

Hòe Dật nhìn Giang Thành bằng ánh mắt dò hỏi: "Thật không?"

Giang Thành gật đầu: "Thật ."

Hòe Dật cau mày nhìn tên mập đang ngủ say, tựa hồ có điều gì không hiểu, một lúc sau mới tự lẩm bẩm: "Vậy thì thật là kỳ lạ."

Cảm nhận được ánh mắt của Giang Thành, Hòe Dật mở miệng giải thích, nhưng giọng lại rất nhỏ, như không muốn tên mập nghe thấy: "Anh Giang, lúc trước có một chuyện mà tôi vẫn chưa có cơ hội nói chuyện riêng với anh, anh còn nhớ lúc ở thư viện tầng 4, ai là người đầu tiên bị quỷ phát hiện không?"

"Vương Kỳ." Giang Thành nhớ lại nói: "Tôi nghe thấy tiếng anh ta ném điện thoại ra ngoài."

Hòe Dật lắc lắc đầu, khuôn mặt thần bí nói: "Không phải Vương Kỳ, là anh Phú Quý, anh ấy mới là người đầu tiên bị quỷ phát hiện."

"Lúc đó tôi ở cách anh ấy không xa, nhìn thấy rất rõ, ở gần chỗ anh ấy xuất hiện dấu chân của quỷ đầu tiên, hơn nữa tôi có thể khẳng định, nó là hướng về phía anh Phú Quý."

"Nhưng tôi còn chưa kịp nhắc nhở anh ấy, thì đã có người ném điện thoại qua, sau đó, quỷ mới bị dụ đi." Hòe Dật dừng

một chút, khó hiểu nói: "Điện thoại là bị ném ra khỏi khu lịch sử, chỉ có Vương Kỳ trốn ở đó."

Suy nghĩ của Hòe Dật rất rõ ràng, nếu như không phải vì có quan hệ, Vương Kỳ vì sao lại liều mạng đi giúp đỡ một đồng đội không thân thuộc.

Điều này không thể giải thích được.

Giang Thành trước đó đã nhận thấy, cái người tên Vương Kỳ này dường như đặc biệt chú ý đến tên mập, đôi khi sẽ nói một số từ rất rõ ràng để tên mập dễ hiểu hơn.

Mơ hồ, một số hình ảnh vụn vỡ hiện lên trong đầu hắn, như thể đã từng quen thuộc, hai màu đen và đỏ đan xen trước mắt hắn.

Trong hỗn loạn, hắn rõ ràng nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt, nhưng khi đến gần để nhìn rõ hơn, thì lại đột nhiên tan vỡ.

Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy, hắn nhớ Vương Kỳ từng nói với mình rằng, anh ta dường như đã quên mất một phần ký ức, nhưng bản thân mình thật ra cũng vậy.

Trong lúc bàng hoàng, hắn chợt nhớ đến lời Vô từng nói với mình, anh ta nói rằng mình và nó về bản chất không khác gì nhau, cả hai đều là những kẻ tội nghiệp sống trong dối trá và lừa gạt.

Nhưng nó có thể giúp bản thân, giúp bản thân xé nát thế giới được xây dựng bởi sự dối trá này.

Tiền đề là… nó muốn một thứ.

Mà thứ đó, đang ẩn sâu trong ký ức của mình.

"Anh Giang!"

"Anh Giang!"…

Theo sau những tiếng khẽ gọi trầm thấp, Giang Thành dần dần tỉnh táo lại, Hòe Dật ở trước mặt hắn, vẻ mặt rất lo lắng nhìn hắn: "Anh Giang, anh… anh không sao chứ?"

"Không sao…" Giang Thành chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Dáng vẻ vừa rồi của anh…"

Nghe vậy, Giang Thành nhìn Hòe Dật, cau mày hỏi: Dáng vẻ vừa rồi của tôi làm sao?"

"Dáng vẻ anh rất đáng sợ." Hòe Dật nuốt nước miếng, nhìn Giang Thành với vẻ sợ hãi trong mắt, nói xong, anh ta dùng tay làm động tác đơn giản: "Vừa rồi trên mặt anh nổi đầy gân xanh, mạch máu cũng nổi lên, còn có … quan trọng nhất là…" Hòe Dật dừng lại, nhỏ giọng nói: "Đôi mắt của anh."

"Mắt của anh chuyển sang… chuyển sang màu đỏ như máu, sau đó tôi nhìn anh, nhưng hình như đó không phải là anh, mà là… là một người khác."

"Anh Giang." Hòe Dật run rẩy nói: "Bên trong anh còn có một người khác, là…"

Môi anh ta khẽ mấp máy, nhưng cuối cùng lại không dám lên tiếng, tựa hồ nói ra tên của kẻ đó sẽ tự rước họa vào người vậy.

Cuối cùng, anh ta đưa tay ra, cẩn thận chỉ vào cái bóng Giang Thành để lại trên mặt đất.

Giang Thành lập tức nhận ra người mà anh ta đang nói tới chính là Vô!

Chẳng lẽ vừa rồi … là nó?

Một lúc sau, Hòe Dật cẩn thận đi tới, nhỏ giọng nói: "Anh Giang, cánh cửa trong cơ thể anh… có phải là sắp không thể áp chế được nữa không?"

“Hai người … hai người đang nói gì thế?”

Một âm thanh chợt vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện giữa hai người, tên mập dụi dụi mắt, bộ dạng như vừa mới tỉnh dậy: “Ôi cha, trời còn chưa sáng à, đã mấy giờ rồi?”

Giang Thành liếc Hòe Dật một cái, sau đó đối phương rất tự giác ngậm miệng lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, chào hỏi tên mập một cách rất tự nhiên.

Bởi vì thời gian trong ngày bị nén lại nên các lớp học buổi sáng cũng trở nên rất ngắn, chỉ chưa đầy một tiếng, xen kẽ giữa các giờ giải lao.

Nhưng điều kỳ lạ là ngoại trừ một vài người trong số bọn họ, cả học sinh lẫn giáo viên đều không cảm thấy có điều gì không ổn.

Sau khi tan học, Giang Thành đi thẳng vào khu rừng nhỏ, Viêu Tiêu Di vẫn đang đợi hắn.

Chương 758: Đại sảnh điêu khắc

“Tiêu Di.” Giang Thành trên đường đi ấp ủ cảm xúc, cuối cùng sau khi nhìn thấy Viên Tiêu Di đợi ở chỗ cũ, cảm xúc tích tụ trong nháy mắt được giải phóng.

Viêu Tiêu Di sau khi nhìn thấy Giang Thành sau, đôi mắt vốn đang ảm đạm, chợt bừng sáng: “Đàn anh, cuối cùng anh cũng tới rồi!”

Giang Thành hai mắt đỏ hoe, giọng nói nghẹn ngào nức nở: “Xin lỗi, anh không thể cứu được Tiểu Huệ, là do anh không tốt…”

Nghe vậy, Viêu Tiêu Di chợt loạng choạng, giống như đứng không vững, Giang Thành ôm lấy eo cô, mới ngăn không khiến cô ngã xuống.

Vài giây sau, Viêu Tiêu Di nước mắt lưng tròng: “Tiểu Huệ… cô ấy cũng…”

Có vẻ như lần này cả hai bên đều cảm thấy mối quan hệ đã ổn định nên cũng không thúc ép quá nhiều mà vui vẻ bước vào bước tiếp theo.

“Đàn anh.” Viêu Tiêu Di dùng ánh mắt đáng thương nhìn Giang Thành, giọng nói có chút run rẩy: “Tối qua em đã gặp Tiểu Ngữ rồi.”

Tiểu Ngữ…

Giang Thành nhanh chóng tìm kiếm trong đầu thông tin về cô gái mất tích có liên quan đến điêu khắc, trong nhà kho của

trung tâm hoạt động, họ đã tìm thấy một con dao điêu khắc bằng đất sét.

“Tiểu Ngữ đã nói cái gì?” Giang Thành rất kiên nhẫn hỏi.

Viêu Tiêu Di nhớ lại: ” Tiểu Ngữ nói rằng cô ấy đang ở trong đại sảnh điêu khắc, một mình, bên trong rất tối, đi thế nào cũng không thể ra ngoài, tất cả các cửa đều biến mất, hoặc là bị khóa hoặc là biến mất!”

“Chỗ vốn dĩ là cửa, thì đều biến thành tường!”

“Cô ấy còn nói rằng bên trong có rất nhiều… rất nhiều bức tượng kỳ lạ, cô ấy chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa rõ ràng cô ấy là người duy nhất trong đại sảnh điêu khắc, nhưng cô ấy… nhưng cô ấy lại có thể nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình, còn có cả những tiếng xào xạc, hình như là …” Viêu Tiêu Di đổi giọng, nhìn Giang Thành nói: “Có thứ gì đó đang bò trên mặt đất!”

“Khi cô ấy quay đầu lại, những âm thanh kỳ lạ kia lại biến mất.”

“Tiểu Ngữ nói cô sắp phát điên rồi, nhưng cô không còn cách nào khác, cô không dám lên tiếng, càng không dám gây ra quá nhiều ồn ào, chỉ có thể trốn đi, tìm một chỗ để trốn…”

“Trốn ở một nơi không ai có thể tìm thấy cô ấy.”

“Nhưng đồng thời cô ấy cũng nói, nơi cô ấy trốn tuy an toàn nhưng không thể trụ được bao lâu nữa, nếu thời gian trôi qua, cô vẫn sẽ phải chết. Vậy nên, đàn anh, cầu xin anh, anh nhất định phải cứu cô ấy ra ngoài! Tiểu Ngữ là bạn tốt nhất của em đó!” Nếu như không phải biết rõ về “Viêu Tiêu Di”, thì đúng là rất dễ bị kỹ năng diễn xuất của cô ta đánh lừa.

Tung hoành giang hồ bao nhiêu năm như vậy, những người có kỹ năng diễn xuất sánh ngang với mình, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Con ma ăn tim này, được tính là một.

Giang Thành nâng khuôn mặt của Viêu Tiêu Di lên, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô: "Tiêu Di, anh hứa với em, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức."

"Ừm." Viêu Tiêu Di gật đầu, sau đó bắt đầu giáo dục cho Giang Thành về kiến thức nền tảng của nhiệm vụ này.

Suy nghĩ một lúc, Viêu Tiêu Di nhớ lại: "Đàn anh, đại sảnh điêu khắc là một nơi rất tà môn, nghe nói trong quá trình xây dựng năm xưa, đã từng xảy ra chuyện, có một công nhân bị gãy chân, còn một người khác thì dây an toàn bị đứt, từ trên cao ngã xuống, vỡ cả đầu".

"Bên phía trường học cũng suýt vướng vào vụ kiện vì tranh chấp với đội thi công".

"Tóm lại là vừa mới bắt đầu thi công, đã gặp phải đủ thứ chuyện. Cuối cùng, nghe nói tìm người đến xem, người ta nói là mảnh đất này có vấn đề."

"Cách đây rất lâu nơi này là một ngôi mộ tập thể, hơn nữa bên dưới đều là chôn những tử tù." Viêu Tiêu Di đột nhiên hạ giọng, thần bí nói.

Giang Thành cũng rất phối hợp run rẩy mấy cái, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Sau đó, theo những gì người ta nói, đã sửa bản vẽ, mới xây được nên trung tâm nghệ thuật." Nói đến đây, Viêu Tiêu Di dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức giải thích: "Đàn anh, đại sảnh điêu khắc nằm ở bên trong trung tâm nghệ thuật, chiếm diện tích không gian rất lớn."

"Có người còn nói, từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ trung tâm nghệ thuật giống như một hình bát quái, về phần điều đó có đúng hay không, thì em cũng không chắc."

“Là vậy à.” Giang Thành gật đầu, sau đó nhìn về phía Viêu Tiêu Di dịu dàng nói: “Tiêu Di, trong trường hẳn là còn có tin đồn về chuyện này nữa, phải không?”

“Đúng vậy, đàn anh.” Viêu Tiêu Di biểu hiện ra hơi căng thẳng, hai tay đan vào nhau, sắc mặt tái nhợt nói: “Nơi đó từng xảy ra một chuyện, lúc đó đã gây ồn ào rất lớn.”

“Là … là một giáo viên thực tập mới được tuyển dụng, có chuyên ngành điêu khắc, bởi vì là người mới mà, nên muốn nỗ lực một chút, để có thể được ở lại làm.”

“Lúc đó tình cờ có một cuộc triển lãm các tác phẩm điêu khắc, ở ngay đại sảnh điêu khắc, ban ngày có rất nhiều người, khá hỗn loạn, nên tối nào anh ấy cũng ở lại một mình để xem, chuyên tâm học tập.”

“Trên danh nghĩa thì không được phép, nhưng bác bảo vệ phụ trách trực đêm là một người khá tốt bụng, thấy anh ta là một thanh niên từ quê lên, học hành chăm chỉ, nên cũng không ngăn cản, nhưng có nói với anh, buộc phải về trước 9 giờ tối.”

“Bởi vì cứ đến 6 giờ chiều, cửa trung tâm nghệ thuật sẽ khóa từ bên trong, không ai được phép qua đêm ở đây ngoại trừ nhân viên trực do bộ phận bảo vệ để lại.”

“Đây là quy định của trường học.”

“Cho nên bác bảo vệ nói với người giáo viên này rằng, sau khi anh ta xem xong triển lãm, thì hãy đến phòng bảo vệ tầng một tìm mình, rồi mình sẽ mở cửa cho anh ta rời đi.”

“Mọi chuyện cứ như vậy mấy ngày, vẫn luôn như vậy, cho đến một ngày, bác bảo vệ đang trực ca thì mơ mơ màng màng ngủ quên mất, khi tỉnh dậy thì phát hiện trời đã về sau nửa đêm rồi.”

“Ông cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì theo như bình thường, giáo viên nam này đáng lẽ phải sớm đến tìm mình rồi

mới đúng, tại sao hôm nay…”

“Ông cầm đèn pin, mặc áo khoác, im lặng đi về phía đại sảnh điêu khắc, chờ khi đến đại sảnh điêu khắc, thì phát hiện cửa bên ngoài đang khép hờ, đèn cũng đã tắt.”

“Đẩy cửa ra, từ bên ngoài nhìn vào, bên trong cực kì tối.”

“Bảo vệ gọi tên giáo viên nam nhiều lần nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, ông tưởng giáo viên nam đã rời đi, thấy mình ngủ say, nên cũng không chào nữa”.

“Lúc đầu ông không coi trọng chuyện này, cũng là vừa tỉnh dậy, đầu óc còn mơ màng, nên đã đóng cửa đại sảnh điêu khắc lại, quấn chặt áo khoác rồi đi về, chuẩn bị quay lại phòng bảo vệ tiếp tục ngủ.”

“Nhưng vừa đi ra khỏi chưa bao xa, trong hành lang có một cơn gió thổi qua, lạnh đến khiến ông rùng mình một cái, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.”

“Dần dần, ông nhận ra có điều gì đó không đúng, cửa lớn của trung tâm nghệ thuật bị khóa từ bên trong, chìa khóa nằm trong tay ông, giáo viên nam kia làm cách nào mà rời đi được?”

“Ngay lúc đó, ông nghe thấy một loạt tiếng động kì lạ.”

“Âm thanh rất nhỏ, xì xì xù xù, nếu như không phải do môi trường xung quanh cực kì yên tĩnh, rất có khả năng sẽ bị bỏ qua.”

“Không biết tại sao, nhưng loạt âm thanh này theo bản năng khiến da đầu ông tê dại.”

“Ông dũng cảm quay người lại, từng bước một đi theo hướng âm thanh, phát hiện là phát ra từ đại sảnh điêu khắc, nơi mình đã tự tay đóng cửa lại.”

“Qua cánh cửa, âm thanh càng lúc càng rõ, giống như có thứ gì tương tự chuột cào lên bản gỗ vậy.”

“Hoặc là…” Viêu Tiêu Di dừng lại, nhỏ giọng nói: “Có thứ gì đó đang bò trên mặt đất.”

Chương 759: Chụp ảnh

“Bởi vì bên trong đều là sản phẩm triển lãm để trưng bày, nếu như có chuyện gì xảy ra, bản thân cũng không thể thoát khỏi liên lụy, cộng thêm chuyện của giáo viên nam…”

“Ông vẫn luôn cảm thấy giáo viên nam chưa rời đi, chắc là vẫn còn ở trong trung tâm nghệ thuật.”

“Đầu tiên ông tìm đến công tắc đèn trên tường sau cánh cửa, nhưng khi ấn vào mới phát hiện ra, cảm giác tay không đúng, không phải là loại lạch cạch cứng cáp, mà là mềm mềm, hình như là bị hỏng rồi.”

“Dùng đèn pin soi kỹ thì thấy công tắc bị nứt tứ tung, bị người ta dùng vật sắc nhọn đập vỡ”.

“Phản ứng đầu tiên của bảo vệ chính là có trộm lẻn vào.”

“Loạch xoạch loạch xoạch…” Viên Tiêu Di học rất giống, khiến Giang Thành có cảm giác như đang thật sự ở đó, tựa như hắn chính là người bảo vệ đêm đó.

“Bảo vệ lại nghe thấy loạt âm thanh kỳ lạ đó, lần này ông đã nghe thấy rõ hơn rồi, ở ngay… ở ngay trong góc của đại sảnh điêu khắc!”

“Bảo vệ cho rằng người kia là trộm, nên hét lớn yêu cầu đối phương ra ngoài, sau đó chiếu đèn pin vào, nói nếu còn không ra sẽ gọi cảnh sát!”

Viên Tiêu Di dừng một chút, nhìn Giang Thành, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi: “Bên trong góc… quả thực có một người, mặc trang phục toàn thân màu đỏ, ngồi xổm trên mặt

đất, quay mặt vào tường, cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng phía sau, không thể nhìn thấy khuôn mặt của y.

Cảnh tượng như vậy xẹt qua trong đầu Giang Thành, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, nghĩ rằng nếu mình là người bảo vệ kia, sẽ quay người bỏ chạy, hoặc là kiễng chân lên, thầm lặng nhất có thể chuồn đi.

Nhưng nếu đổi lại là hắn, e rằng cũng sẽ không có tình tiết phía sau rồi.

"Người đó…" Giọng nói của Viên Tiêu Di đột nhiên trở nên căng thẳng: "Người đó còn thỉnh thoảng vẫn run rẩy vài cái, âm thanh kỳ lạ chính là phát ra từ trên người y."

"Lúc này, bảo vệ đột nhiên chú ý tới, dưới chân người này … đều là máu! Máu màu đỏ tươi! Bộ quần áo này vốn dĩ cũng không phải là màu đỏ, mà là bị máu nhuộm đỏ!"

"Người này chính là giáo viên nam! Lúc anh ta tới là mặc quần áo màu trắng cho nên bảo vệ không nhận ra ngay!"

"Chờ khi bảo vệ hoảng sợ bước tới, vừa dùng tay chạm vào vai giáo viên nam, thì giáo viên nam đã ngã xuống, là ngã về phía sau".

"Khuôn mặt lộ rõ máu me bê bết, hai tay… hai tay đều bị dóc còn xương trắng, treo trên ngực giống như chân gà, bên trên vẫn còn sót lại một ít thịt vụn và da…"

Lúc này Viên Tiêu Di thở dốc kịch liệt, kể lại một câu chuyện như vậy, sẽ khiến cô cảm thấy vô cùng bất an.

"Đàn anh, anh ta vẫn chưa chết, lúc đó anh ta còn chưa chết!" Cảm xúc của Viên Tiêu Di có hơi mất kiểm soát.

"Tiêu Di, em đừng sợ, có anh ở đây, em rất an toàn." Giang Thành đưa tay ra, chắn lên trên trán của Viên Tiêu Di trán, tựa

như làm thế có thể truyền sức mạnh cho cô, giúp cô vượt qua sợ hãi.

Lồng ngực phập phồng kịch liệt, một lúc lâu sau, Viên Tiêu Di mới bình tĩnh lại, tiếp tục kể lại câu chuyện cho Giang Thành.

"Sau đó bảo vệ sợ quá, lăn lê bỏ chạy. Đàn anh, anh có thể tưởng tượng được không? Khi đó… giáo viên nam kia vẫn còn đưa tay ra tóm lấy bảo vệ, chính là dùng đôi tay kia…"

"Bảo vệ cả người choáng váng, trong lúc hoảng sợ bỏ chạy thì va vào tường, đầu chảy cả máu mà cũng không biết…"

"Trở lại phòng bảo vệ, ông lập tức gọi cảnh sát."

"Trời còn chưa sáng, cảnh sát đã đến, nhưng giáo viên nam đã chết rồi." Viên Tiêu Di mím môi, nhỏ giọng nói: "Nghe nói hiện trường lúc đó đặc biệt thê thảm, một cựu cảnh sát liên quan đến vụ án nhớ lại, khi đó có một cảnh sát trẻ, sau khi nhìn thấy thi thể, liền bịt miệng lại, chạy ra ngoài cửa nôn mửa, phải rất lâu sau mới hồi phục được."

"Lăng trì… Đàn anh, anh có nghe nói qua chưa?" Viên Tiêu Di sắc mặt tái nhợt giải thích: "Nghe nói cảnh tượng này có chút giống như thế."

"Bên phía cảnh sát nói như thế nào?" Giang Thành hỏi.

"Tại hiện trường tìm thấy hung khí, chính là những công cụ thường được sử dụng để điêu khắc, bên trên dính đầy máu, toàn bộ tòa nhà cũng không có dấu hiệu bị đột nhập, cửa ra vào và cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn, nên ngoại trừ giáo viên nam ra, thì chỉ còn lại một mình người bảo vệ, mọi người đều nghi ngờ là ông." Viên Tiêu Di nói.

"Nhưng hóa ra cuối cùng lại không phải như vậy, có phải không?" Giang Thành quen đường cũ hỏi.

“Ừm.” Viên Tiêu Di cẩn thận gật đầu: “Cảnh sát bắt người bảo vệ về, nói là để phối hợp điều tra, nhưng không lâu sau lại thả ông ra.”

“Sai đó trong trường học có người đồn, nói giáo viên nam không phải là bị người giết, là bị … bị điêu khắc trong đại sản điêu khắc giết!”

Giang Thành khẽ cau mày: “Điêu khắc giết người?”

“Đúng vậy.” Viên Tiêu Di cổ họng cuộn lên cuộn xuống một cái, tiếp tục nói: “Tin đồn như thật rằng, nguyên nhân bắt đầu từ một bức ảnh, được cảnh sát chụp tại hiện trường, trong bối cảnh trời còn chưa sáng.”

“Nhưng đến chiều hôm sau, cảnh sát mang theo bức ảnh, đi tìm người phụ trách đại sảnh điêu khắc của trường học”.

“Vừa đến đã trực tiếp hỏi anh ta rằng, tại sao lại vào hiện trường vụ án và dịch chuyển đồ đạc bên trong mà không có sự cho phép của cảnh sát.”

“Người phụ trách thì ngơ ngác, nhanh chóng giải thích là không có làm, hơn nữa hiện trường đã bị các anh phong tỏa rồi, cho nên muốn đi vào cũng không có cơ hội.”

“Cảnh sát lấy ra hai bức ảnh, vị trí chụp giống nhau. Sau đó, bọn họ chỉ vào một trong hai bức ảnh và hỏi: Vậy xin hỏi bức điêu khắc này đã đi đâu rồi? Tại sao chúng tôi đã tìm kiếm khắp hiện trường cũng không thấy?”

“Lúc này, người phụ trách mới chú ý đến, có một bức tượng đứng ở đằng xa làm nền cho một trong những bức ảnh, vị trí ở trong góc.”

“Vì có quá nhiều tượng nên thoạt nhìn không nổi bật lắm.”

“Nhưng khi so sánh hai bức ảnh với nhau, thì lại rất rõ ràng, cùng một góc độ chụp ảnh, trong bức ảnh thứ hai, cái

góc kia đã trống rỗng, chẳng có gì cả".

"Bức ảnh trong đó bức tượng được chụp bởi cảnh sát đầu tiên đến vào đêm xảy ra vụ việc, lúc đó trời còn chưa sáng."

"Bức ảnh thứ hai được cảnh sát chụp sau khi trời đã sáng của ngày hôm nay."

"Không khó để đoán được viên cảnh sát đã nói gì. Anh ta nghi ngờ có người đã lén lút dịch chuyển bức tượng khi họ không chú ý đến. Nói cách khác, chỉ những người chột dạ mới làm việc như vậy vào thời điểm này!"

"Người phụ trách hét lên rằng mình bị oan, nhưng sau đó anh ta dường như phát hiện ra điều gì đó kỳ lạ, rồi nhìn chằm chằm vào bức ảnh rất lâu".

"Một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi hoặc nói với viên cảnh sát đến hỏi: Mình chưa từng nhìn thấy bức tượng này bao giờ, đây không giống như là của trường học bọn họ!"

"Làm sao cảnh sát có thể tin được những lời quỷ này chứ? Vì vậy, bèn gọi điện cho một số giáo viên đang làm việc tại trung tâm nghệ thuật, để yêu cầu họ xác nhận".

"Nhưng điều kỳ lạ là mọi người đều nói rằng họ chưa từng nhìn thấy bức tượng này, và không có chút ấn tượng nào cả!"

"Ngay cả một bà lão phụ trách quét dọn cũng nói rằng góc đó trống không, chưa bao giờ có bất kỳ bức tượng nào, bà mỗi ngày khi làm việc mệt đều sẽ nghỉ ngơi ở đó một chút, tuyệt đối không thể nhớ nhầm."

Giang Thành chậm rãi thở ra: "Bức tượng này chỉ xuất hiện vào đêm giáo viên nam bị giết, chờ đến sau khi trời sáng, lại biến mất, là như vậy sao?"

Chương 760: Tái hiện

“Đúng… chính là như vậy.” Viên Tiêu Di gật đầu liên tục: “Hơn nữa sau đó, cảnh sát đã lấy danh sách tất cả các tác phẩm điêu khắc được trưng bày trong triển lãm lần này, phát hiện bên trong tổng cộng 53 tác phẩm trưng bày, tất cả đều là loại tác phẩm điêu khắc, trong danh sách đều có ảnh tương ứng.”

“Bọn họ cũng đã xác nhận tại hiện trường, 53 tác phẩm điêu khắc này, không thiếu một cái nào, đều có thể tìm thấy!”

“Bên trong quả thật không có tác phẩm điêu khắc nào như vậy.” Viên Tiêu Di do dự một lát, dùng giọng rất nhỏ nói: “Tác phẩm điêu khắc này cứ như là đột nhiên xuất hiện, sau đó lại đột nhiên biến mất vậy.”

“Đó là tác phẩm điêu khắc như thế nào?” Giang Thành tò mò hỏi.

“Là một tượng người.” Viên Tiêu Di hồi tưởng lại: “Là loại bán thân, tương tự với loại mà chúng ta vẫn thường thấy.”

“Tượng người bán thân…” Giang Thành đột nhiên nghĩ đến một nhiệm vụ mà Hòe Dật từng nhắc đến, có liên quan đến một bức tượng bán thân quỷ dị.

“Đàn anh.” Viên Tiêu Di thấy Giang Thành rơi vào trầm tư, không khỏi phải lên tiếng nhắc nhở.

Giang Thành định thần lại.

Viên Tiêu Di nhìn sắc mặt Giang Thành, không khỏi lộ ra vẻ đau lòng: “Đàn anh, anh không sao chứ?”

Giang Thành xoa xoa thái dương, dùng giọng mệt mỏi trả lời: "Anh không sao, Tiêu Di, em không cần lo lắng cho anh, cứu người quan trọng hơn, em… em cứ nói tiếp đi."

Nghe vậy, Viên Tiêu Di gật gật đầu, sau đó lên tiếng, nhưng lần này, giọng điệu của cô ta đã thay đổi, Giang Thành rất nhạy bén nắm bắt được.

"Đàn anh." Viên Tiêu Di hạ giọng, thần bí nói: "Bức điêu khắc cổ quái này… không chỉ xuất hiện một lần."

Giang Thành nghe xong, lập tức ngẩng đầu hỏi: "Sau đó nó lại xuất hiện à?"

Viên Tiêu Di mím môi gật đầu, dường như đang lo lắng gì đó, sắc mặt cô ta rất kỳ lạ, một lúc lâu sau mới nói chuyện lại với Giang Thành: "Đàn anh, anh còn nhớ người bảo vệ nhắc đến trước đó chứ, chính là người đã tìm thấy thi thể của giáo viên nam đó."

"Nhớ." Giang Thành nhớ lại: "Em nói ông ấy được cảnh sát thả ra rồi, xem ra là ông không có liên quan gì đến vụ án này."

"Ừm." Ánh mắt Viên Tiêu Di kỳ quái, biểu cảm cũng vậy: "Ông ấy đã được thả, nhưng… nhưng đó không phải là tự nguyện."

Câu này thì Giang Thành có hơi nghe không hiểu, được cảnh sát thả ra, không phải là chuyện tốt sao, coi như là đã loại bỏ được sự tình nghi cho anh ta.

Tại sao khi đến miệng Viên Tiêu Di, bảo vệ lại trở thành không tình nguyện vậy?

"Đàn anh, anh không nghe nhầm đâu, đây thực sự không phải là do ông ấy tự nguyện, ông không muốn rời khỏi đồn cảnh sát, còn bởi vì sự việc này, còn làm ầm ĩ bên trong đó."

Viên Tiêu Di giải thích: “Ông ấy nói không muốn ra ngoài, bởi vì bên ngoài có người đang đợi ông, đang đợi để giết ông!”

“Đợi giết ông?”

“Đúng, ông ấy chính là đã nói như vậy!” Viên Tiêu Di gật đầu.

Giang Thành suy nghĩ một chút, gật đầu với Viên Tiêu Di: “Em nói tiếp đi, tiếp theo xảy ra chuyện gì?”

“Ban đầu cảnh sát cũng không tin, nhưng bao nhiêu năm như vậy, bị bắt kêu oan ức, một lòng chỉ muốn nghĩ cách thoát khỏi đây, bọn họ đã gặp qua không ít, còn trường hợp như bảo vệ, bản thân không có tội, còn ăn vạ ở đồn cảnh sát không chịu đi, đúng là chưa gặp nhiều.”

“Một lúc sau, cảnh sát cũng cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì bộ dạng của người bảo vệ trông không giống như đang giả vờ, đôi mắt đỏ hoe, cả đêm không ngủ, chỉ nhìn chằm chằm vào góc tường, như thể bị ma chướng (cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra), bộ dạng đó ai nhìn thấy cũng phải sợ hãi.

“Cảnh sát cũng đã gọi cho bác sĩ tâm lý, người chịu trách nhiệm can thiệp sau tai nạn, nhưng bác sĩ tâm lý đã nói rất nhiều, mà người bảo vệ cũng không có phản ứng gì cả.”

“Ngay khi bác sĩ tâm lý bất lực, chuẩn bị rời đi, người bảo vệ cuối cùng cũng lên tiếng.”

“Nhưng không lên tiếng thì còn đỡ, vừa mới mở miệng, đã khiến bác sĩ tâm lý bị sốc.”

“Ông ấy chỉ vào góc tường phía sau bác sĩ tâm lý, run rẩy hỏi: Người này… đi cùng anh đến sao, tại sao anh ta cứ nghiêng cổ, nhìn chằm chằm vào tôi?”

“Nhưng… nhưng trong phòng chỉ có hai người là bảo vệ và bác sĩ tâm lý!” Viên Tiêu Di kích động nói: “Chỗ góc tường đó chỉ có một cây móc treo quần áo, trên đó có treo một chiếc áo!”

“Chỉ là một chiếc áo mà thôi!”

“Bình tĩnh, Tiêu Di.” Giang Thành an ủi nói: “Có anh ở đây.”

“Nhưng bất luận có nói thế nào đi nữa, người bảo vệ dù sao cũng không phải là phạm nhân, cứ ở lại mãi trong đồn cảnh sát cũng không phải là giải pháp lâu dài.”

“Sau đó, bác sĩ tâm lý khuyên người nhà ông đến ở cùng, ngày hôm sau hai đứa con trai của ông cũng đến.”

“Vừa nhìn thấy bộ dạng của người bố, hai người con trai liền tức giận, nói rằng bố mình ở bên trong này chắc hẳn đã phải chịu khổ rất nhiều, nói không chừng còn bị bức cung.”

“Còn nói sẽ kiện lên trên, tuyệt đối không thể nuốt cục tức này.”

“Người cảnh sát phụ trách vụ án này cũng có nỗi khổ mà không thể nói ra”.

“Bảo vệ nhìn thấy hai đứa con, cũng không có phản ứng gì nhiều, cả người trông như mất hồn”.

“Nhưng sau khi nhìn thấy hai đứa con trai chuẩn bị đưa mình ra ngoài, người bảo vệ liều mình giãy giụa, còn mở miệng định cắn người”.

“Nhưng cuối cùng, vẫn không chống cự lại được với hai đứa con trai của mình, cưỡng ép đưa đi. Khi đó, người bảo vệ vừa khóc vừa la hét, còn thu hút một số người qua đường đứng nhìn ở cửa đồn cảnh sát”.

“Hai người con trai của ông nghĩ rằng chắc là bố mình đã phải chịu ấm ức nhiều lắm ở bên trong, vừa bế bố ra ngoài vừa an ủi bố rằng, ra ngoài đưa bố đi ăn đồ ngon, mua cho bố quần áo mới, công việc bảo vệ này chúng ta không làm nữa, dẫn ông đi hưởng phúc, v. v.

“Nhưng ai mà ngờ được…” Viên Tiêu Di đổi chủ đề, thở dài nói: “Vừa ra khỏi đồn cảnh sát, còn chưa tới trăm mét, người bảo vệ đã cắn vào tay một đứa con trai, nhân cơ hội nó buông tay ra, mà chạy thục mạng quay trở lại, theo hướng đồn cảnh sát.”

“Hai đứa con trai của ông đuổi theo phía sau, kết quả khi băng qua đường, người bảo vệ không biết làm sao, đột nhiên đứng giữa đường, cứ đứng sừng sững và bất động.”

“Kết quả là một chiếc xe tải lớn đã tông vào, cán người dưới bánh xe.” Viên Tiêu Di nhổ một miếng nước bọt, nhỏ giọng nói: “Khi tìm thấy người đó, toàn bộ phần thân trên đã bị nghiền nát, giống như một tờ giấy, dính chặt xuống đất, có cậy cũng không lên.”

“Tài xế xe tải lúc đó đã quá sợ hãi, trên xe anh ta chở đầy sỏi để lát đường, hoàn toàn không thể dừng lại được”.

“Một trong hai đứa con trai của ông, đã ngất xỉu ngay tại chỗ.”

“Người còn lại, lúc sau cũng không thể chịu đựng nổi nữa.”

Chương 761: Tin đồn

“Điều này có liên quan gì đến bức điêu khắc mà em nói?” Giang Thành hỏi.

Xét từ biểu hiện của nhân viên bảo vệ trường học, cái chết của ông không phải là một tai nạn, mà là bị thứ gì đó nhắm tới, không chết không được.

Viên Tiêu Di thở ra một hơi, dùng ánh mắt cứ bình tĩnh đừng vội nhìn Giang Thành: “Bởi vì sự việc xảy ra quá đột ngột, vừa rời khỏi đồn cảnh sát chưa đầy 10 phút, người đã chết rồi, còn chết… chết thảm như vậy, mọi người nghĩ lại cách cư xử của nhân viên bảo vệ cách đó không lâu, trong lòng đều không khỏi ớn lạnh.”

“Bản thân vụ việc không có gì đặc biệt. Xe tải đang đi bình thường, chỉ là tốc độ có hơi nhanh một chút, là do chính người bảo vệ đã nổi điên, và băng qua đường”.

“Người cảnh sát chịu trách nhiệm để tâm đến chuyện này, tiến hành điều tra rất chi tiết, từ trong lời của một nhân chứng gần đó đã thu được một thông tin rất quan trọng.”

“Người nhân chứng này lúc đó đang đứng ở bên đường, cách nơi bảo vệ xảy ra chuyện không xa.”

“Theo lời kể của anh ta, lúc đó là đang đợi đèn đỏ trước lối qua đường, kết quả bảo vệ từ bên kia đường lao tới theo đường chéo với tốc độ rất nhanh.”

“Trên đường lúc đó không có nhiều xe, theo tốc độ của bảo vệ, nếu trực tiếp lao tới sẽ không có chuyện gì. Nhưng điều kỳ lạ là khi lao tới giữa đường, ông ấy lại đột nhiên dừng lại.”

“Nhưng…” Viên Tiêu Di ngẩng đầu, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Thành: “Con đường phía trước ông lúc đó vắng tanh, không có một chiếc xe nào cả!”

“Cả người ông như bị thứ gì đó dọa cho sợ hãi, cứ nhìn chằm chằm về một hướng, việc này kéo dài khoảng 6 hoặc 7 giây, mới… mới xảy ra chuyện tiếp theo.”

Lời nói của Viên Tiêu Di rất rõ ràng, nếu như không phải chậm trễ vài giây này, bảo vệ đã không chết.

Giang Thành suy nghĩ một chút, trong lòng đại khái đã có suy nghĩ, hỏi Viên Tiêu Di: “Bảo vệ trước khi chết đang nhìn cái gì vậy, có điều tra ra không?”

Viên Tiêu Di gật đầu, sau đó dùng giọng rất nhỏ nói: “Tìm thấy rồi, cảnh sát lúc đó đã tiến hành mô phỏng hiện trường, đồng thời cũng mời nhân chứng quay lại chỗ đã đứng, hướng cuối cùng mà nhân viên bảo vệ nhìn là… . .” Viên Tiêu Di dừng một chút, nói: “Là một quán cà phê ở đối diện đường.”

Giang Thành còn chưa kịp hỏi, Viên Tiêu Di đã nhanh chóng nói: “Quán cà phê này không có gì đặc biệt, chỉ là một quán rất bình thường, bên ngoài có cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn nhà, chỉ cần mua một tách cà phê là có thể ngồi suốt buổi chiều, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, giết thời gian.”

“Điều kỳ là là vào chiều ngày hôm sau, cảnh sát đã thu được một đoạn video, là của một vài sinh viên đại học quay được, là một câu lạc bộ của một trường đại học nào đó. Lúc đó bọn họ có mặt ngay tại hiện trường, vốn dĩ là muốn quay phim giao thông trên đường, nhưng không ngờ lại vừa hay quay lại được toàn bộ quá trình bảo vệ tử vong “.

“Trong video, quán cà phê đó cũng xuất hiện, tuy rằng góc máy chỉ lướt qua, nhưng vẫn có thể nhìn thấy, phía sau cửa sổ kính sát đất của quán cà phê, đã xuất hiện một bức điêu khắc!”

“Màu trắng, đặc biệt nổi bật, chính là… chính là bức đã chụp được trong đại sảnh điêu khắc!”

“Tượng người bán thân!”

Viên Tiêu Di rất căng thẳng nhìn Giang Thành, giọng nói không ngừng run rẩy, hành động như một cô gái bị kinh sợ, ánh mắt sợ hãi đến mức khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Tại hiện trường bảo vệ chết, bức tượng người bán thân quỷ dị này lại xuất hiện rồi…” Giang Thành sờ cằm, như thể nghĩ đến điều gì đó.

Hiện tại cái chết của bảo vệ đã rất rõ ràng, nguyên nhân khiến ông đứng ngây ra giữa đường, chính là do bức tượng người bán thân bất ngờ xuất hiện.

“Chính là như vậy.” Viên Tiêu Di liên tục gật đầu, bổ sung: “Hơn nữa lần này cũng giống như lần trước, cảnh sát tìm tới quán cà phê này, hỏi thăm rất nhiều người, nhưng đều không có người nào nhớ tới bức tượng người bán thân này, một chút ấn tượng cũng không có.”

“Trong quán cà phê cũng có camera giám sát, nhưng lại không quay lại được gì.” Viên Tiêu Di tiếp tục nói.

“Sau đó, khi cảnh sát quay về, đã moi ra đoạn video về bảo vệ ở đồn cảnh sát lúc đó, ban đêm bảo vệ ở trong phòng một mình, nhìn chằm chằm vào góc tường với đôi mắt mở to, không cả chớp mắt”.

“Lúc đó người cảnh sát trực đêm cũng rất kỳ lạ, kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần nhưng đều không phát hiện được gì”.

“Nhưng… nhưng lần này khi nhìn lại, thì đã phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ, trên bức tường … trên bức tường đối diện với góc tường, có thêm một cái bóng, rất mờ ảo.”

Nghe vậy, Giang Thành thấp giọng hỏi: “Không nhìn thấy người, nhưng trên tường lại có cái bóng, có phải vậy không?”

“Đúng, chính là như vậy.” Viên Tiêu Di gật đầu: “Giống như có một người vô hình, đang đứng ở đó vậy.”

“Còn không chỉ một lần!”

“Lần mà bác sĩ tâm lý đến cũng như vậy, hơn nữa còn rõ ràng hơn.”

Viên Tiêu Di kích động nói: “Trên móc áo rõ ràng chỉ có một chiếc áo, nhưng cái bóng trên tường phía sau lại có đầu, hơn nữa… hơn nữa còn đang không ngừng rung động, giống như có thể rơi ra bất cứ lúc nào, ý em nói là cái đầu… cái đầu sắp rơi ra rồi!”

“Đừng căng thẳng, Tiêu Di.” Giang Thành duỗi tay ra, nhìn vào mắt Viên Tiêu Di, an ủi nói: “Xem ra tất cả chuyện này đều có liên quan đến bức tượng người bán thân đó, câu chuyện kinh dị trong đại sảnh điêu khắc cũng là bởi vì của nó nên mới xuất hiện.”

“Sau này bên phía trường học đã xử lý như thế nào?” Giang Thành hỏi: “Ý anh là đại sảnh điêu khắc?”

Viên Tiêu Di sau khi nghe được lời của Giang Thành lại thở dài, lắc đầu và nói: “Còn có thể xử lí thế nào, chuyển tất cả các tác phẩm điêu khắc dùng cho triển lãm đi, sau đó đóng cửa phòng điêu khắc.”

“Sau này, cho đến khi trường thay đổi lãnh đạo, nghe nói lãnh đạo mới còn khá trẻ, đến từ một thành phố lớn, còn từng ở nước ngoài nhiều năm, đối với … đối với loại chuyện này không mấy quan tâm.” Viên Tiêu Di có chút cảm khái nói: “Sau đó khi đến không bao lâu, mọi người phát hiện đại sảnh điêu khắc đã được tu sửa, cải tạo, một thời gian sau, tu bổ xong thì mở cửa trở lại.”

“Sau khi mở cửa trở lại, thì không có chuyện gì xảy ra nữa sao?” Giang Thành hỏi.

“Cũng có một số, nhưng không nghiêm trọng, có người đi ngang qua phản ánh bên trong rất lạnh, lạnh đến mức mặc quần áo dày và mang theo máy sưởi tay cũng không có tác dụng.”

“Còn có người đồn, nó tác phẩm điêu khắc trong đại sảnh điêu khắc thường xuyên tự nhiên dịch chuyển, buổi chiều lúc đóng cửa vẫn bình thường, nhưng chỉ sau một đêm, khi mở cửa lại vào sáng hôm sau, vị trí lại đã thay đổi, tìm kiếm rất lâu, cũng không tìm được nguyên nhân.”

Nói tới đây, Viên Tiêu Di đột nhiên hạ giọng: “Bởi vì có rất nhiều người biết đến chuyện của giáo viên nam và người bảo vệ, cho nên đối với chuyện của đại sảnh điêu khắc, cũng nhắm một mắt mở một mắt, không dám đi sâu nghiên cứu, dù sao thì miễn là những thứ bên trong không mất là được.”

“Đúng rồi, sau khi xảy ra sự việc với giáo viên nam, không ai dám làm ca đêm ở tòa nhà Trung tâm nghệ thuật nữa, ban bảo vệ nhà trường nói với bên ngoài rằng có người ở lại canh ca đêm, nhưng tất cả mọi người trong trường chúng ta đều biết, đó chỉ là để che mắt người bên ngoài thôi, phòng bảo vệ hoàn toàn không có ai cả, chỉ để đèn sáng.”

“5 giờ chiều, trời vẫn còn sáng, tốp sinh viên cuối cùng kết thúc giờ học, trung tâm nghệ thuật bắt đầu dồn mọi người ra ngoài rồi khóa cửa lại”.

Nghe cả nửa ngày trời, phần lớn đều là những câu chuyện không đầu không cuối, Giang Thành có chút mất kiên nhẫn, đi thẳng vào vấn đề, hắn nói với Viên Tiêu Di rút cuộc phải làm thế nào mới có thể giải cứu Tiểu Ngữ đang bị mắc kẹt trong câu chuyện kinh dị này ra.

Dường như cảm nhận được sự thay đổi trong thái độ của Giang Thành, Viên Tiêu Di có chút căng thẳng nói: "Đàn anh, anh đừng vội, có lẽ… có lẽ là do em nhiều lời quá, nhưng em thực sự là không muốn Tiểu Ngữ xảy ra chuyện, cho nên mới muốn giải thích rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối."

"Trong trường học em không có nhiều bạn, Tiểu Ngữ là bạn thân nhất của em." Lúc này, Viên Tiêu Di vẫn có chút ủy khuất, hốc mắt cũng đỏ lên.

Giang Thành thầm thở dài trong lòng, cái tên này diễn biết diễn xuất, nhưng vẫn phối hợp với cảm xúc của cô ta, cố gắng an ủi một hồi.

"Đàn anh." Viên Tiêu Di ngẩng đầu lên, ánh mắt đáng thương: "Tiểu Ngữ nói với em rằng, thứ trong Trung tâm Điêu khắc, chính là những tác phẩm điêu khắc… đều có sự sống, hơn nữa… hơn nữa không chỉ một thứ, bọn chúng biết chuyển động, vào ban đêm."

"Ngay cả khi cô ấy đã trốn đi, cũng vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân của những thứ đó, còn có cả tiếng bò và cào trên mặt đất, cực kì khủng khiếp."

"Những thứ đó đang tìm cô ấy, nếu như Tiểu Ngữ bị tìm thấy, nhất định sẽ bị bọn chúng giết chết, không, không phải là bọn chúng, là… là nó mới đúng!"

Viên Tiêu Di như người mất hồn, nói năng lộn xộn, Giang Thành càng nghe càng thấy kì lạ, tuy nhiên, câu cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Giang Thành, Viên Tiêu Di nói: "Bởi vì Tiểu Ngữ biết rõ về nó, biết danh tính của nó, còn… còn từng nhìn thấy nó, cho nên nó mới nhất định phải giết chết Tiểu Ngữ!"

Những lời kể tương tự không khỏi khiến Giang Thành cảm thấy có chút quen thuộc: "Giống như truy sát người bảo vệ

kia?" Giang Thành cau mày hỏi: "Còn nữa, em nói Tiểu Ngữ biết rõ về nó, là có ý gì?"

"Đàn anh, bức tượng người bán thân đó… là có nguồn gốc." Viên Tiêu Di thì thầm: "Sau đó, có người cầm bức ảnh chụp bức tượng người bán thân, đi khắp nơi hỏi thăm, kết quả đúng là có người đã nhận ra, là một ông lão, sắp trăm tuổi rồi, bị mù một mắt, sống ở một thị trấn gần trường học của chúng ta."

"Khi nhìn thấy bức ảnh, con mắt còn lại của ông lão đột nhiên trừng lớn, ngay lúc đó đã không chịu đựng nổi, là bị dọa sợ."

"Một lúc lâu sau, mới khóc lóc nước mắt nước mũi tùm lum nói rằng, mình biết người này, là một tên thổ phỉ."

"Năm đó dẫn đầu một đám thổ phỉ xung quanh đây, đốt phá, giết chóc, cướp bóc, làm đủ mọi việc ác, tay dính đầy máu."

"Những ngôi làng và thị trấn lân cận thực sự đã bị gã hủy hoại hết, không ngoa khi nói rằng lũ trẻ khi nghe đến tên gã, phải sợ đến mức ngừng khóc ngay lập tức."

"Con mắt của ông ta… con mắt đó chính là đã bị đám người này làm mù."

"Ông lão hận đến nghiến răng nghiến lợi nói, sau khi giải phóng, người này bị quân lính bắt được, sau đó cùng với đám thuộc hạ bên dưới của gã, cùng bị đẩy ra pháp trường, giết chết toàn bộ."

"Ban đầu nói là xử bắn, nhưng người dân bách tính không đồng tình. Dư luận phẫn nộ đến mức không thể tưởng tượng được lúc đó xung quanh có nhiều người như vậy, người người nhà nhà đều có người thân chết trong tay gã, còn có dân làng

mang theo kéo, dao và những thứ khác, hận không thể giết chết tươi gã."

"Những tên thổ phỉ khác đều là bị xử bắn, nhưng gã thì không, không dùng súng…" Viên Tiêu Di bắt chước bộ dạng của ông lão, lấy tay vạch qua dưới cổ, nói nhỏ: "Là chặt đầu, dùng loại đao lớn kiểu cũ, phía sau có buộc một mảnh vải đỏ."

"Ông lão đồn rằng, là quỷ đầu đao, nếu dùng loại đao này để chặt đầu, thì có đi đầu thai Diêm Vương cũng sẽ không nhận, phải làm cô hồn dã quỷ suốt đời."

Chương 762: Đây là không sao mà cô nói

Cô hồn dã quỷ … Giang Thành suy nghĩ một chút, điều này quả thực là không sai.

“Rồi sau khi đã chặt đầu xuống, thi thể cũng không còn nguyên vẹn, sau khi quân đội rời đi, lại bị những người xung quanh đào xác lên khỏi đất, sau đó dùng dao, kéo các loại…” Đoạn phía sau, Viên Tiêu Di càng nói càng nhỏ, nhưng Giang Thành hiểu, chắc chắn là kết cục rất bi thảm.

Dừng một chút, Viên Tiêu Di lại nói thêm: “Đàn anh, anh còn nhớ giáo viên nam kia không?”

Câu này đã nhắc nhở Giang Thành, một lúc sau, Giang Thành sờ sờ cằm gật đầu: “Ý anh muốn nói là cách chết của giáo viên nam này rất giống với số phận của thi thể tên thổ phỉ này, có phải không?”

“Ừm.” Viên Tiêu Di trầm giọng đáp lại, rồi nói thêm: “Theo như lời của ông lão kia nói, địa điểm mà bọn thổ phỉ bị xử bắn là gần trường đại học của chúng ta, chỉ là lúc đó là một vùng đất hoang, bây giờ mọi thứ và con người đã thay đổi, cũng không có cách nào để xác nhận cụ thể là ở đâu.

Mặc dù nói như vậy, nhưng hiện tại xem ra, chắc hẳn là vị trí của đại sảnh điêu khắc rồi.

Còn bức tượng người bán thân quỷ dị này, chính là thủ lĩnh thổ phỉ đã bị chặt đầu hồi đó.

Không ngờ sau một thời gian dài như vậy, gã lại quay trở lại rồi.

Lại còn theo một cách quỷ dị như vậy.

Do dự một lát, Giang Thành nhìn Viên Tiêu Di hỏi: "Trước đó em có nói, tượng điêu khắc biết chuyển động không chỉ có một, là có ý gì?"

"Đàn anh, đây chính là những gì em muốn nói tiếp theo." Viên Tiêu Di nhanh chóng trả lời: "Theo những gì Tiểu Ngữ nói khi đến gặp em đêm qua, cô ấy nói rằng tượng điêu khắc trong đó ngoài bức tượng người bán thân ra, vẫn còn có một số có sự sống, những bức điêu khắc này đều đã bị đám thổ phỉ được thủ lĩnh thổ phỉ trước đó dẫn dắt chiếm giữ, đều nghe theo lời của nó."

"Nếu ai ban đêm đi vào trong đó, thì sẽ bị bọn chúng giết chết." Viên Tiêu Di nói thêm: "Giống như… giống như giáo viên nam kia, oán khí của bọn chúng rất lớn."

"Vậy làm sao chúng ta mới có thể cứu người ra ngoài?" Giang Thành suy nghĩ hồi lâu, cũng không cảm thấy trong này có đường sống nào.

"Nếu như muốn giải cứu Tiểu Ngữ, vậy thì cần phải tìm ra thủ lĩnh thổ phỉ, cũng chính là bức tượng người bán thân kia, sau đó huỷ nó đi!" Viên Tiêu Di khẳng định nói.

"Làm sao tìm được?" Giang Thành hỏi: "Có ảnh hay đồ vật gì tương tự không?"

Khi được hỏi đến đây, Viên Tiêu Di lắc đầu: "Không có, nhưng nghe nói bức tượng người bán thân đó rất cổ quái, vừa nhìn là có thể nhận ra ngay lập tức, bởi vì…" Viên Tiêu Di chỉ vào cổ mình và nói nhỏ: "Gã là bị chặt đầu chết, đầu mặc dù treo trên cổ, nhưng mà bị nghiêng."

Nhớ lại những gì người bảo vệ nói trước khi chết, đoạn của bác sĩ tâm lý nữa, thì đúng là cũng trùng khớp.

“Ngoài ra, điểm yếu của nó là ở phía sau đầu, Tiểu Ngữ nói, chỉ khi đánh trúng vào đó, mới có thể bị phá hủy hoàn toàn được tượng người bán thân, tượng người huỷ được rồi, thì tên thủ lĩnh thổ phỉ này cũng sẽ biến mất hoàn toàn.” Ngưng một chút, Viên Tiêu Di lại nói thêm : “Những tượng điêu khắc khác bị nó điều khiển cũng như vậy.”

“Nhưng bức tượng người bán thân cũng không hoàn toàn giống với những bức điêu khắc khác, nó không có bao nhiêu tính công kích.” Như thể lo lắng Giang Thành hiểu lầm, cô lại lập tức nói thêm: “Những bức điêu khắc kia rất hung tàn, năm đó khi bọn chúng làm thổ phỉ như thế nào, thì bây giờ cũng như vậy, có lẽ thủ đoạn còn càng tàn bạo hơn.”

“Tuy rằng bọn chúng vẫn giữ bản tính thật, nhưng đầu óc lại bình thường, giống như một đám dã thú mất trí, chỉ biết đuổi giết, mà người huấn luyện điều khiển bọn chúng, chính là tượng người bán thân kia.”

“Về phần tượng người bán thân thì hoàn toàn ngược lại, năng lực hành động của nó có hạn, nhưng lại cực kỳ xảo quyệt, hơn nữa cách thức giết người của nó càng quỷ dị hơn.”

Nói đến đây, Viên Tiêu Di dừng một chút, nhìn sang Giang Thành nói: “Nó chỉ cần nhìn chằm chằm vào một người trong một thời gian dài, liền có thể giết chết người.”

Lời nói của Viên Tiêu Di câu chỗ này câu chỗ kia, Giang Thành trầm tư một lúc, trích xuất những thông tin hữu ích và tóm tắt lại: “Điêu khắc trong đại sảnh điêu khắc tổng được chia thành ba loại, trong đó tượng người bán thân là một loại riêng biệt, những bức điêu khắc có thể chuyển động còn lại thuộc một loại, loại cuối cùng là bất động, cũng chính là những bức tượng bình thường.”

“Trong đó tượng người bán thân có đặc điểm là xảo quyệt, có thể điều khiển những bức điêu khắc chuyển động khác,

nhưng khả năng di chuyển của bản thân nó bị hạn chế, cách thức giết người là nhìn chằm chằm vào người khác trong thời gian dài."

"Những bức điêu khắc chuyển động còn lại có đặc điểm là không có đầu óc gì, nhưng khả năng di chuyển mạnh mẽ, thủ đoạn tàn nhẫn, theo cách nói của người thường chính là đánh được, chạy được, chống cự được, giống như thây ma vậy."

"Nhưng bất luận là loại nào, đều sợ tấn công vào vị trí sau đầu, nơi đó là điểm yếu của bọn chúng, có phải không?" Giang Thành tổng kết lại nói.

Viên Tiêu Di suy nghĩ một chút: "Không sai, đàn anh, ý của em … chính là như vậy."

Phân tích của Giang Thành rất logic, đồng thời ngôn từ cũng rất gần gũi, khiến người ta vừa nghe là có thể hiểu được.

Tiếp tục hỏi sẽ không có kết quả, Giang Thành nhìn Viên Tiêu Di, bắt đầu chủ đề cuối cùng: "Khi nào chúng ta đi thì thích hợp?"

"12 giờ đêm." Viên Tiêu Di nói: "Các anh hãy đứng trước cổng trung tâm nghệ thuật. Sau khi vào trong, trước tiên hãy đến phòng bảo vệ, tắt chuông báo động đi, nó nằm ở dưới bàn, nơi đó có một công tắc báo động màu đỏ, đóng nó lại là được."

"Sau đó đến phòng học điêu khắc, ở đó có một số công cụ, có thể các anh sẽ dùng tới."

Giang Thành suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn Viên Tiêu Di hỏi: "Nhưng chúng ta không biết đường đi, nếu so với trung tâm hoạt động thì nội thất của trung tâm nghệ thuật chắc chắn phức tạp hơn, có thể khó tìm được nhiều địa điểm khác nhau trong một thời gian ngắn." "

Nhưng Viên Tiêu Di đối với điểm này lại rất có tự tin: "Đàn anh, chuyện này anh không cần lo lắng, vừa vào trung tâm nghệ thuật sẽ có bản đồ nội bộ của trung tâm nghệ thuật treo trên tường đối diện, anh chỉ cần đi theo là được."

Giang Thành gật đầu: "Là như vậy à."

"Nhưng anh nên chú ý một điểm, lần đầu tiên khi bước vào đại sảnh điêu khắc, phải gõ cửa trước, anh nhất đinh … nhất định không được quên." Viên Tiêu Di nói một cách rất nghiêm túc.

"Đây là ý gì?" Giang Thành hỏi.

Nghe vậy, Viên Tiêu Di lắc lắc đầu, ra hiệu rằng mình cũng không hiểu, đây là những gì Tiểu Ngữ đến nói với mình đêm qua, Tiểu Ngữ đặc biệt nhấn mạnh điều đó với chính mình.

Một lúc sau, Viên Tiêu Di cảm nhận được có một bàn tay đặt lên vai cô, ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn vào mắt Giang Thành: "Tiêu Di, hứa với anh, khi anh không có ở bên, nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng để anh lo lắng."

"Đàn anh… , em, em biết rồi." Viên Tiêu Di cúi đầu, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve, lỗ tai hơi đỏ lên, nhìn trông lại có chút đáng yêu.

Mục đích điều tra của mình đã hoàn thành, Giang Thành xoay người đi ra khỏi khu rừng nhỏ.

Lần này không có Cao Ngôn, trong đội có một sự hòa hợp hiếm thấy, không lâu sau khi Giang Thành đi ra khỏi khu rừng nhỏ, hắn nhìn thấy Hoè Dật, tên mập, Thẩm Mộng Vân, và Vương Kỳ đang ngồi thành một hàng trên một tảng đá dài bên cạnh ven đường, người này cạnh người kia.

Từ trái qua phải, Vương Kỳ đầu tiên, tiếp theo là tên mập, Hoè Dật và Thẩm Mộng Vân.

Mấy người quay lưng về phía Giang Thành, thỉnh thoảng cúi đầu xuống, không biết bọn họ đang làm gì, Giang Thành không khỏi tò mò, liền đi vòng nhìn xem phía trước của bọn họ.

Kết quả, từ một hướng khác, nhìn thấy bốn người tên mập mỗi người cầm một cái bánh xèo, loại được gói trong túi giấy.

Sau đó ngồi thành một hàng, mỗi người đều cầm bằng hai tay, rồi vô cùng ăn ý cúi đầu gặm, vừa gặm, còn vừa thì thầm với nhau điều gì đó.

Tên mập có đôi mắt sắc bén, là người đầu tiên phát hiện ra Giang Thành, khi Giang Thành đến gần, tên mập nhanh chóng lấy ra một cái bánh xèo từ trong áo đưa cho hắn: "Ăn nhanh đi, hai xúc xích, bốn trứng, nhiều giấm ít đường, hành lá gấp đôi không thêm ớt, đều cho theo thói quen của anh đấy, ăn lúc còn nóng, để nguội sẽ không ngon đâu."

Nhận lấy bánh xèo, Giang Thành cắn một miếng lớn, vừa nhai vừa nói: "Sao mọi người đến sớm thế?"

"Vẫn còn sớm nữa, sắp tan học rồi còn gì." Tên mập càu nhàu: "Nhưng đừng nhắc đến nữa, vừa rồi chúng tôi muốn đến tìm anh, kết quả là trên đường lại bị một giáo viên bắt được, chính là … chính là vị giáo viên lần trước bắt chúng ta nhưng không bắt được đó." Tên mập nhắc nhở.

Giang Thành lập tức nhớ ra, anh ta là đang nói về giáo viên đi dép lê, suýt nữa đuổi bọn họ từ phòng thí nghiệm đến thư viện.

Đúng là gặp quỷ mà, mang một đôi dép lê, vậy mà lại đuổi theo bọn họ hơn 200 mét, còn suýt bắt được bọn họ.

Vương Kỳ không quan tâm đến những việc này cho lắm, ném một nửa cái bánh xèo đang ăn dở đi, quay đầu nhìn Giang Thành hỏi: "Tên kia đã nói những gì?"

“Cô ta nói mơ thấy Tiểu Ngữ.” Giang Thành nhắc nhở: “Tối nay chúng ta phải đến đại sảnh điêu khắc một chuyến, ở bên mặt trung tâm nghệ thuật.”

Nói xong, Giang Thành ngồi xuống, kể cho bọn họ nghe về thu hoạch lần này mình có được từ “Viên Tiêu Di”.

“Lần này chúng ta phải đối đầu trực diện với quỷ sao?” Nghe Giang Thành nói xong, tên mập toàn thân cảm thấy khó chịu, ngay cả bánh xèo trong miệng ăn cũng không còn ngon nữa: “Còn phải… còn phải tiêu diệt bọn chúng, đánh vào sau đầu bọn chúng?” Anh ta cao giọng.

Nếu như không phải bác sĩ, đổi lại là một người khác nói với mình những điều này, anh ta nhất định sẽ cảm thấy đối phương là đang gài mình, là loại muốn lừa vào chỗ chết.

Trong đầu liên tưởng thêm đến cảnh mình đánh vào sau đầu con quỷ, tên mập không khỏi run lên, bất kể con quỷ có hại được hay không, tên mập cảm thấy mạng sống của mình có lẽ sắp đến hồi kết rồi.

Quỷ chỉ cần dùng tay trái cũng có thể vặt đầu mình xuống.

Lại còn vừa vặt vừa hỏi, là ai đã cho anh ta lá gan lớn đến như vậy, dám đánh vào gáy của mình, con người bây giờ đều dũng cảm đến vậy sao?

“Cũng thú vị đấy.” Vương Kỳ gật đầu nói.

Tên mập mở to mắt nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh, trên mặt viết đầy chữ, hãy nói cho tôi biết xem thú vị chỗ nào?

Hoè Dật suy nghĩ một chút, cũng gật gật đầu: “Mặc dù nghe có vẻ không đáng tin cậy, nhưng tôi nghĩ điều này chỉ chứng tỏ rằng ma ăn tim không hề lừa chúng ta.”

Giang Thành nghe vậy lắc đầu nói: “Không liên quan gì đến chuyện này, tôi nghĩ không phải ma ăn tim không muốn lừa chúng ta, mà là không thể, dù sao cô ta vẫn cần chúng ta giúp mình đối phó với quỷ trong câu chuyện kinh dị.”

Sau khi ăn xong, mọi người chuẩn bị trở về ký túc xá nghỉ ngơi, nhưng Giang Thành chú ý tới, Thẩm Mộng Vân không nói gì nhiều mà chỉ đi theo phía sau, tư thế đi bộ trông cũng có gì đó không ổn.

Cô bị bong gân chân, hơn nữa tình trạng có vẻ trở nên tồi tệ hơn sau một đêm.

“Cô Thẩm.” Giang Thành gọi cô: “Chân của cô…”

“Không sao đâu.” Thẩm Mộng Vân vội vàng nói: “Chỉ hơi đau một chút thôi, trở về nghỉ ngơi một lát là được, không sao đâu.”

Giang Thành quỳ xuống vén quần của Thẩm Mộng Vân lên, phát hiện mắt cá chân vốn dĩ mảnh khảnh đã sưng tấy hoàn toàn, so với mắt cá chân còn lại dày hơn rất nhiều, trên đó còn có màu xanh tím nhạt.

“Đây là không sao mà cô nói?!” Giang Thành ngẩng đầu, dùng giọng điệu có chút hờn dỗi nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm Mộng Vân.

“Đến phòng y tế của trường học.” Giang Thành đứng dậy nói.

Chương 763: Kí túc xá

Hoè Dật, tên mập cùng Giang Thành là một nhóm, tất nhiên không nói gì về hành động của hắn, ngay cả Vương Kỳ cũng không nói thêm gì, chỉ cùng mọi người rời đi.

Tuy nhiên, trời càng lúc càng không còn sớm, không ai dám chắc chắn, liệu có khi nào vừa từ phòng y tế ra ngoài, thì phát hiện trời đã tối rồi không.

Điều này ít nhiều cũng là hơi mạo hiểm một chút.

Dù sao đi dạo trong Đại học Giang Đàm nơi trời vừa mới tối, ai có thể nói được chuẩn, những giáo viên và sinh viên gần như biến mất ngay lập tức đó có đột nhiên xuất hiện hay không.

Tất nhiên, là đột nhiên xuất hiện trong một hình tượng khác.

"Anh Giang." Thẩm Mộng Vân có chút xấu hổ nói: "Anh không cần dìu tôi, tôi… tôi không sao, có thể tự mình đi được."

Tên mập đi theo phía sau bĩu môi, trong lòng thầm nói phụ nữ đúng là sinh vật dối trá, ngoài miệng thì nói không cần, nhưng cũng không thấy Thẩm Mộng Vân đẩy bác sĩ ra.

Cô ta chỉ được cái nói mồm, cơ thể thì lại phối hợp ăn ý như vậy, chỉ cần thiếu nước dán vào cơ thể bác sĩ nữa thôi.

Hoè Dật thì suy nghĩ nhiều hơn một chút, cũng sâu sắc hơn một chút, đối với Giang Thành là thật sự ngưỡng mộ từ đáy lòng, nếu không thì làm sao có thể làm tam ca Đỏ Thẫm cơ chứ, đúng là mạnh đến mức nổ tung.

Không những diễn xuất với con quỷ mạnh trong phó bản, mà còn có thể tán tỉnh các nhân vật nữ trong phó bản, lấy thông tin từ miệng của bọn họ.

Tàn nhẫn nhất là ngay cả đồng đội còn chưa rõ là người hay quỷ cũng bị hắn chinh phục.

Xem ra, nếu như thời gian cho phép, thì sẽ còn có thêm một số tình tiết còn đặc biệt hơn nữa.

Khi đến phòng y tế của trường, Giang Thành nhìn qua cửa sổ nhỏ trên cửa thì thấy bên trong chỉ có một mình đàn chị, nhưng trông bộ dạng thì có vẻ như cũng sắp chuẩn bị tan làm rồi.

"Đàn chị." Giang Thành gõ cửa, giọng nói rất dễ nghe.

Nghe thấy giọng nói của Giang Thành, đàn chị đột ngột quay đầu lại, sau đó khi nhìn thấy Giang Thành, toàn thân như tràn đầy năng lượng: "Đàn em, sao cậu lại đến đây?"

"Một người bạn của em bị thương rồi." Giang Thành buông cánh tay Thẩm Mộng Vân ra, lo lắng đàn chị sẽ hiểu lầm.

Sau khi kiểm tra mắt cá chân cho Thẩm Mộng Vân, đàn chị cau mày, giọng điệu có chút trách móc nói: "Làm gì mà lại thế này, còn nữa, hôm qua bị bong gân, sao hôm qua không đến, cứ phải kéo dài đến tận hôm nay."

"Hôm qua… hôm qua em còn tưởng rằng sẽ không nghiêm trọng đến thế." Thẩm Mộng Vân nhỏ giọng giải thích.

"Nhưng bây giờ bác sĩ ở đây đều không có ở đây, cửa hiệu thuốc cũng đóng cửa rồi…" Đàn chị rất tốt bụng, đối với Thẩm Mộng Vân cũng hoàn toàn là sự chăm sóc đối với đàn em.

Giang Thành ở một bên nói: “Đàn chị, ở đây có miếng dán giảm đau không?”

Đàn chị nhìn sang hắn gật đầu: “Có thì có đấy, nhưng chân cô ấy bong gân còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ, những loại thuốc như miếng dán giảm đau không phù hợp lắm với vết thương hiện tại của cô ấy, tác dụng quá chậm, hầu như không thể giảm đau trong thời gian ngắn, còn về phần …”

“Cứ dùng để đối phó trước đi đã, sau đó chờ đến sáng mai em sẽ lại đưa cô ấy đến tìm đàn chị.” Giang Thành nói nhanh vì luôn lo lắng bên ngoài sẽ tối bất cứ lúc nào.

Nhưng vừa nói ra những lời này, Giang Thành liền hối hận, bởi vì hắn nhìn thấy trong mắt đàn chị có chút thất vọng, ánh sáng trong mắt đàn chị khi nhìn hắn cũng ảm đạm đi không ít.

Em sẽ lại đưa cô ấy đến đây…

Câu nói này nghe thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn giống như là dành cho bạn gái vậy.

Điều quan trọng nhất là Thẩm Mộng Vân cũng biểu hiện như vậy, vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi đó, làm bất cứ điều gì Giang Thành yêu cầu cô làm.

Kết quả, chỉ vì một sai lầm như vậy mà địa vị của Giang Thành trong lòng đàn chị đã rớt xuống ngàn trượng, từ một người thừa kế trẻ tuổi đầy triển vọng của một gia đình làm nghề y không hề mặc cảm, trở thành một kẻ cặn bã đã có bạn gái, mà vẫn tán tỉnh các cô gái khác, thậm chí cuối cùng còn bởi vì mối quan hệ của hắn, còn chỉ đưa cho Thẩm Mộng Vân hai miếng dán.

Vốn dĩ trong một hộp có 5 miếng dán, nhưng sau khi đàn chị mở ra, chỉ đưa cho Thẩm Mộng Vân hai miếng dán.

Nguyên nhân là cô không có quyền hạn chi phối vật tư quan trọng đến như vậy, cần phải gọi điện xin giáo viên phê

duyệt, nhưng bây giờ đã quá muộn rồi, giáo viên có thể đã nghỉ phép rồi, nên thôi.

Cuối cùng, còn đặc biệt nhắc nhở Thẩm Mộng Vân rằng, tìm bạn trai thì phải mắt mở rộng ra, có một số đàn ông giỏi nhất là giả vờ, bề ngoài nhìn giống con người nhưng thực chất bên trong lại rất bẩn thỉu.

Thẩm Mộng Vân cũng không biết là hiểu rồi, hay là không hiểu giả vờ hiểu, tóm lại là đàn chị nói gì, cô cũng không phản bác.

Sau khi trở về ký túc xá sau, mọi người cũng không lựa chọn tách ra, năm người đều tụ tập tại phòng của bọn Giang Thành.

Đội ngũ 8 người ban đầu, trong nháy mắt chỉ còn lại 5 người bọn họ.

Ký túc xá của Thẩm Mộng Vân và Vương Kỳ, chết chỉ còn lại một mình bọn họ thôi.

Gọi tất cả bọn họ đến, cũng không chỉ vì không muốn bọn họ có chuyện gì xảy ra, mà nhiều hơn là để tự bảo vệ.

Suy cho cùng, ma ăn tim đã có tiền lệ giả làm Thẩm Mộng Vân.

Hắn cũng lo lắng, sau một lúc nghỉ ngơi, chờ khi mọi người gặp lại nhau, nói không chừng một trong hai người Vương Kỳ hoặc Thẩm Mộng Vân có thể đã bị ma ăn tim thay thế rồi.

Điều quan trọng nhất là kỹ năng diễn xuất của ma ăn tim rất cao, một khi thay thế thành công, trà trộn được vào, Giang Thành không chắc mình có thể nhìn thấu nó hay không.

Đêm đã khuya, bởi vì chỉ có hai chiếc giường nên mọi người chỉ có thể chen chúc nằm nghỉ, Vương Kỳ không biết

tại sao, cứ như là nhìn trúng tên mập rồi vậy, vô cùng tự nhiên ngồi lên trên giường của tên mập.

Tên mập nhìn anh ta, đột nhiên không biết anh ta có ý đồ gì với mình không, cũng không dám ngủ quá say, chỉ nằm trên giường, sau đó buộc thật chặt dây thun trên quần lại.

Giang Thành bên này thì hòa hợp hơn nhiều, Thẩm Mộng Vận ngồi ở trên ghế, Giang Thành giúp cô cởi giày trước, sau đó bóc miếng dán giảm đau có tác dụng làm mát, đắp lên chỗ sưng tấy.

"Cảm giác thế nào?" Giang Thành ngẩng đầu hỏi.

"Đỡ … đỡ hơn nhiều rồi." Thẩm Mộng Vân nhỏ giọng nói, sau đó lại nhanh chóng nói thêm: "Cám ơn anh, anh Giang, đều là do tôi không tốt, đã làm trì hoãn mọi người."

Giang Thành giúp cô mang giày lại: "Đừng nói như vậy, ở thư viện may mà có cô, nếu không rất nhiều người trong chúng ta sẽ gặp nguy hiểm."

"Nhớ kỹ không được dùng tay xoa, cứ để như vậy là được, khi dùng lực, cố gắng tránh cái chân này ra." Giang Thành đứng dậy dặn dò.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hơn 11 giờ đêm.

Mọi người tập trung lại, từ từ bước ra khỏi ký túc xá, nhưng lần này một điều bất ngờ đã xảy ra.

Bởi vì đèn ở tầng một của ký túc xá bị hỏng, mọi người bật đèn pin để chiếu sáng cũng bất tiện, nên chỉ có thể mượn một chút ánh sáng yếu ớt để đi về phía cửa.

Sau khi đi ngang qua ký túc xá của Thẩm Mộng Vân, Thẩm Mộng Vận đột nhiên dừng chân lại, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng.

"Sao vậy?" Giang Thành nghiêng người, nhỏ giọng hỏi.

“Sáng nay khi tôi rời đi, đã đóng cửa lại, tôi đã cố ý đóng lại, còn khóa vào, buổi chiều lúc trở về, tôi còn nhìn xem, vẫn giống như lúc tôi rời đi…”

Nhưng bây giờ, cửa phòng ngủ của Thẩm Mộng Vân đang khép hờ, ổ khóa trên cửa cũng không thấy đâu nữa, qua cửa sổ quan sát trên cửa, bên trong rất tối.

Đột nhiên, một bàn tay vươn ra chạm vào cánh tay của Giang Thành.

Là Vương Kỳ.

Sắc mặt của anh ta có hơi kỳ quái, Giang Thành nhìn theo tầm mắt của anh ta, cúi đầu xuống, phát hiện trước cửa ký túc xá hình như có thứ gì đó, hơi phản chiếu ánh sáng.

Chương 764: Tờ báo

Là… Giang Thành hơi nhướng mày, là nước.

Không đúng, là một dấu chân mới đúng!

Dấu chân ướt nhẹp!

Khi nhìn thấy rõ dấu chân, ánh mắt Thẩm Mộng Vân chợt khựng lại, một lát sau, mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm lưng cô.

Ngón chân của dấu chân là đang chỉ vào cánh cửa khép hờ, ổ khóa trên cửa cũng không rõ đã biến đâu mất, hơn nữa điều đáng sợ nhất là, chỉ có dấu chân đi vào chứ không có dấu chân đi ra!

Cổ họng không khỏi cuộn lên cuộn xuống, lại nhìn vào cánh cửa ký túc xá đang khép hờ, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Ma ăn tim… đang ở bên trong.

Chỉ cách bọn họ có một cánh cửa.

Suy nghĩ thêm nữa, lồng ngực của Thẩm Mộng Vân phập phồng kịch liệt, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, nếu như… nếu như Giang Thành không dẫn cô lên tầng, thì cô sẽ ở một mình trong ký túc xá, vậy thì bây giờ cô… không, không đúng, là cô cách đây không lâu, sẽ xảy ra chuyện gì?

Cô sẽ bị ma ăn tim thay thế một cách lặng lẽ…

Giang Thành nhéo cánh tay cô, Thẩm Mộng Vân mới sợ hãi thoát ra ngoài, tất cả mọi người đều lặng lẽ lùi lại sau, tránh xa khỏi vị trí cánh cửa.

Sau đó, men theo hành lang, nhanh chóng đi ra ngoài.

Có sự phát hiện trước cửa ký túc xá, mọi người càng chú ý đến mặt đất dưới chân mình hơn, rất nhanh, đã tìm thấy có thêm nhiều dấu chân ướt, ngay sát cạnh tường.

Dấu chân liên tục đến tận cửa ký túc xá, cuối cùng thì biến mất trước cửa phòng ông lão gác cổng.

Có thể nhìn ra, dấu chân đầu tiên là từ phòng ông lão đi ra, sau đó mới đến ký túc xá của Thẩm Mộng Vân.

Cửa phòng ông lão gác cổng đóng kín, bên trong yên tĩnh, đèn cũng không bật.

Hoè Dật nuốt nước miếng, trong mắt hiện lên vẻ bất an, thấp giọng nói: "Chúng ta… có phải chúng ta đã lâu không gặp ông lão gác cổng rồi không."

Chỉ một câu nói đơn giản này, dường như đã khuấy động không khí xung quanh, khiến mọi người càng thêm bất an, bởi vì anh ta nói đúng, quả thực đã tất lâu không có ai nhìn thấy ông lão rồi.

Bắt đầu từ khi nào, Giang Thành nhớ lại.

Hình như là từ hôm qua… hoặc là hôm kia, bởi vì ngày nào bọn họ cũng đều rất vội vã, hơn nữa ông lão gác cổng để lại cho bọn họ ấn tượng rất cổ quái, nên không ai nghĩ đến việc chủ động tìm ông, có thể tránh được thì cố gắng tránh.

"Có cần…" Thẩm Mộng Vân hạ giọng nhìn Giang Thành, cô có niềm tin gần như thật nực cười đối với người đàn ông này.

Vương Kỳ không biết có phải là đã nghĩ ra gì đó không, đưa tay ra, nắm lấy tay nắm cửa rỉ sét, nhưng hắn còn chưa kịp dùng lực, Giang Thành đã ngăn hắn lại.

Giang Thành nhìn Vương Kỳ, trên vẻ mặt nói rằng đừng nhiều chuyện.

Vương Kỳ chậm rãi rút tay lại, lòng bàn tay hướng lên trên, mọi người nhìn thấy vài ngón tay của anh ta đã dính đầy nước, xem ra anh ta chỉ muốn thăm dò, chứ thực sự không muốn mở cửa.

Bây giờ xem ra, ông lão gác cổng là đã lành ít dữ nhiều.

Rời khỏi ký túc xá, trên đường đi bọn họ đi nhẹ nhất có thể, cũng không có gì khác với trước đây.

Chờ đến nửa đêm 12 giờ, theo lời Viên Tiêu Di nói, bọn họ đã thành công tiến vào tòa nhà trung tâm nghệ thuật, xét về cách trang trí bên trong thì trung tâm nghệ thuật ấn tượng hơn nhiều so với trung tâm hoạt động sinh viên.

Tên mập còn nhỏ tiếng lẩm bẩm, quả nhiên người học nghệ thuật có khác, vừa có tiền lại biết chơi.

Sau khi Giang Thành nghe xong, liền lập tức giải thích với anh ta rằng, bản thân mình cũng học nghệ thuật, là một người làm nghệ thuật nghiêm túc chân chính, còn đã từng hiến thân cho nghệ thuật.

Tên mập biết cái tật cũ của bác sĩ lại tái phát, nên đáp lại với vẻ khinh thường: "Bác sĩ, anh hãy mau ngậm miệng lại đi, những thứ mà anh biết nếu đặt trong xã hội phong kiến sẽ bị nhốt vào lồng heo thả trôi sông, anh phải cảm ơn xã hội hoà bình đã cứu mình."

Thẩm Mộng Vân ở bên cạnh nghe không hiểu gì hết, loại nghệ thuật gì còn cần phải hiến thân, sao lại còn phải bị nhốt vào lồng heo thả trôi sông?

Ngược lại là Vương Kỳ, người đang ở cuối đội đã nghe hiểu, nhếch khóe miệng lên, cố nặn ra một nụ cười không mấy đẹp mắt.

"Mấy anh nghiêm túc đi một chút có được không." Hoè Dật quay đầu lại, nhăn mặt nói: "Chúng ta đã tiến vào trong

trung tâm nghệ thuật rồi, nơi này là phát sinh câu chuyện kinh dị đấy, các anh có thể tôn trọng bọn chúng một chút được không?"

Giang Thành với vẻ mặt đầy nghiêm túc, uốn nắn lại anh ta: "Anh đừng quên, hôm nay chúng ta tới đây, là để đánh vào sau đầu bọn chúng."

Hoè Dật ngây người ra một giây, muốn phản bác, lại phát hiện câu này cũng không có gì sai, lần này không phải nhiệm vụ trốn chạy, mà là đối đầu trực diện với những thứ trong câu chuyện kinh dị.

Giống như anh Giang đã nói, nếu đánh vào phía sau đầu bọn chúng, không cần phải thương xót chúng làm gì

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng bị chúng đánh trúng.

Thẩm Mộng Vân dừng chân lại, chỉ vào bức tường nói: "Các anh nhìn xem, trên đó có phải bản đồ chỉ đường không?"

Ngẩng đầu lên, có một mảnh giấy được dán vào bức tường cách cửa không xa, đánh dấu vị trí các phòng học trong trung tâm nghệ thuật.

Trong đó vị trí nổi bật, còn được người ta dùng bút đỏ đặc biệt đánh dấu lên trên, tên mập nheo mắt, sáp tới gần hơn để nhìn: "Là… là sảnh triển lãm!"

Sảnh triển lãm chính là đại sảnh điêu khắc, điều này Viên Tiêu Di đã nói rồi, chỉ là cách gọi khác nhau.

"Đến phòng trực ban trước." Giang Thành xoay người.

Phòng trực ban cách đó không xa, rẽ vào một góc là đến, đúng như lời Viên Tiêu Di nói, bên trong đèn vẫn sáng nhưng không có ai.

Chỉ là từ bên ngoài thì không thể nhìn thấy.

Cửa sổ kính trước phòng trực ban bị người ta dùng một tấm vải trắng lớn che chắn lại, tấm vải trắng được treo trong phòng trực ban như một tấm rèm vậy.

Nhưng sau khi bước vào, bên trong rất gì và này nọ, một chiếc áo khoác lông được khoác trên lưng ghế, trên bàn là những mẫu đơn đăng ký, một chiếc điện thoại cố định màu đỏ và còn rất nhiều tờ báo.

Vải trắng dùng làm tấm chắn trước mặt cũng không được treo lên như họ nghĩ lúc đầu mà được giữ bằng hai chiếc kẹp gỗ, một bên trái và một bên phải.

Trông rất thô sơ, cũng không chắc chắn.

Chắc hẳn việc đó được thực hiện một cách bí mật vì nhà trường không cho phép.

Hơn nữa cũng không phải là vải trắng gì cả, chỉ là một tấm ga trải giường cũ đã được giặt trắng.

Ở phía bên phải của bàn, có một chiếc cốc men lớn.

Kiểu dáng như vậy bây giờ đã rất hiếm rồi, bên trong vẫn còn có nửa tách trà, thành trong của cốc phủ một lớp vết trà dày.

Nhìn tổng thể, có cảm giác như vừa rồi có ai đó đang ngồi ở đây.

Nhưng Giang Thành dùng tay chạm vào chiếc cốc, phát hiện nó lạnh như băng.

“Được rồi.” Hoè Dật từ trên bàn đứng dậy, hướng Giang Thành gật đầu.

Theo chỉ dẫn của Giang Thành, tìm thấy công tắc báo động màu đỏ dưới gầm bàn và tắt nó đi.

Sau khi rời khỏi phòng trực ban, cả nhóm theo chỉ dẫn trên bản đồ đi thẳng đến phòng học điêu khắc, Viên Tiêu Di nói rằng ở đó có những công cụ mà họ có thể dùng đến.

Nhưng sau khi bọn họ rời đi không lâu, bên trong phòng trực ban trống rỗng không một bóng người, lại đột nhiên nổi lên một cơn gió.

Gió từng chút một dần mạnh lên, thổi tung những tờ báo trên bàn.

Những tờ báo đậy bên trên lần lượt được mở ra, như thể có ai đó đang lật chúng, cho đến khi tờ dưới cùng lộ ra, mới dừng lại.

Đây là một tờ báo trông rất cũ, các trang đã ố vàng, các góc bị hư hỏng nặng, như thể đã được lật ra và đọc thường xuyên.

Nhìn thoáng qua, hầu hết nội dung bên trong đều là những mẩu chuyện phiếm trên phương tiện truyền thông, hoặc người lạ chuyện là gì đó, đi kèm với những tiêu đề bắt mắt.

Thông thường những người viết như thế này là những tờ báo lá cải địa phương có lượng phát hành tương đối thấp.

Ở góc tờ báo có một khung nhỏ được ngăn cách, bên trong in đậm lời giới thiệu bằng chữ màu đen——

Giáo viên nghệ thuật của Đại học Giang Đàm chết đột ngột vào đêm khuya trong sảnh triển lãm, nghi phạm duy nhất thần trí không tỉnh táo, vừa được thả ra đã bị xe tải cán qua, tử vong thương tâm dưới bánh xe, đây rút cuộc là kết quả của sự luân hồi nhân quả báo ứng, hay là tai vạ khó tránh của lệ quỷ đoạt mạng, tiếp theo quan sát viên do tờ báo của chúng tôi hẹn riêng sẽ phân tích điều này cho quý vị …

“Bụp!”

Giây tiếp theo, chiếc kẹp gỗ bên phải rơi ra, tấm vải rơi xuống do trọng lực, vừa vặn che mất một nửa vị trí chiếc ghế.

Trên chiếc ghế vốn đang trống rỗng, lại dựng lên một hình người một cách quỷ dị.

Chương 765: Khăn trùm đầu đỏ

“Anh đang nhìn gì vậy?” Giang Thành nhìn tên mập hỏi.

Tên mập đang đi thì đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về hướng bọn họ đã đi tới, biểu cảm trên mặt có hơi kỳ quái, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Mọi người… mọi người có cảm thấy gì không?”

“Không.” Hoè Dật nói.

Bị anh ta làm như vậy, ngược lại mọi người đều có chút lo lắng.

Giang Thành cẩn thận nhìn về phía sau, cũng không phát hiện ra có gì kỳ quái, đành phải thúc giục nói: “Trước tiên rời khỏi đây đã.”

Dưới sự dẫn đầu của Giang Thành, mấy người nhanh chóng tìm được phòng học điêu khắc.

Nó ở cuối hành lang trên tầng hai, ngay một góc ngoặt, cách nhà vệ sinh không xa.

Phía trước phòng học điêu khắc, còn bày hai bức điêu khắc.

Trong đó bức điêu khắc bên trái là một người phụ nữ, hơi ngẩng đầu lên, cánh tay phải giơ cao, bên trên đang kéo một con chim.

Giang Thành suy đoán, ngụ ý của bức điêu khắc này là hòa bình hay gì đó, con chim đang kéo thực ra là một con chim bồ câu hòa bình.

Bức điêu khắc bên trái là một người đàn ông, cơ bắp đầy đặn, mang đến cho người ta cảm giác quyền lực mạnh mẽ.

Hơi cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào tay mình, hai tay cầm chặt một chiếc búa, chiếc búa một đầu cùn, một đầu sắc bén, nhìn có vẻ khá chất lượng.

Vương Kỳ kiểm tra một lượt hai bức tượng, nhưng xem ra là không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

"Các anh nhìn bên này đi." Thẩm Mộng Vân đột nhiên chỉ vào cửa nói.

Khác với cách trang trí trong đại sảnh nghệ thuật, cánh cửa của phòng học điêu khắc mang đến cho người ta cảm giác rất cổ kính.

Là loại cửa gỗ sẫm màu, có hai cánh mở, khi dùng tay chạm vào sẽ thấy trên đó có rất nhiều vết hằn vết lõm, giống như có vật gì đó tương đối cứng thường xuyên bị đập vào để lại.

Trên tay nắm cửa vẫn còn có dấu vết trầy xước.

Đẩy cửa ra, một mùi khó tả ập vào mũi, giống như thứ gì đó đã để lâu, bị mốc vậy.

Tên mập không biết gì về điêu khắc, vốn tưởng rằng trong phòng học điêu khắc sẽ có cảm giác rất cao cấp, kết quả phát hiện bên trong cũng không sạch sẽ hơn công trường nơi anh ta làm việc bao nhiêu.

Trên mặt đất không có sàn nhà, chỉ là sàn xi măng đơn giản nhất, tối tăm, có mấy cái bàn vuông nhỏ, trên mặt bàn có những bức điêu khắc bán thành phẩm.

Trên mặt đất khắp nơi có thể thấy xô nước, bình tưới, còn có giấy nhựa mảnh lớn, cùng với một số vật liệu dùng trong điêu khắc chồng chất lên nhau.

Ở phía bên kia, chỗ sát tường còn có không ít thành phẩm điêu khắc.

Bởi vì vấn đề ánh sáng, lờ mà lờ mờ, một số thành phẩm được bọc trong giấy nhựa trong suốt, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Giống như những thi thể sau khi bị giết hại, thì được gói lại.

Giang Thành đi đến vị trí gần sát cửa, ở đó có mấy chiếc giỏ, là loại được đan từ tre, nhìn mức độ hao mòn thì ít nhất cũng phải 7,8 năm tuổi rồi.

Hàng cũ chính hãng.

Giang Thành vươn tay, từ trong giỏ lấy ra một dụng cụ như cái lưỡi liềm.

Nhưng không sắc bén như lưỡi liềm, mặt trước cũng không mài lưỡi, nhưng dày nặng hơn rất nhiều.

Sau khi vung vẩy nó trong không trung vài cái, Giang Thành dường như vẫn chưa lĩnh hội được tinh tuý của dụng cụ này, vì thế hắn suy nghĩ một chút rồi gọi tên mập lại.

Tên mập đứng nguyên tại chỗ, nhìn bác sĩ vẻ mặt đầy nghiêm túc cầm chiếc liềm đi vòng quanh mình.

Còn thỉnh thoảng dừng lại, khoa tay múa chân vài động tác về phía sau đầu của mình.

Ước chừng khoảng một phút sau, Giang Thành cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Mọi người nhìn Giang Thành, cũng lần lượt đi tới, lựa chọn vũ khí tiện dụng.

Hoè Dật chọn một chiếc đinh kim loại dài khoảng 10cm, mặt trước là mũi nhọn.

Vương Kỳ lấy một chiếc móc sắt có đầu cong, giống với chiếc móc họ dùng để móc xác chết trong tòa nhà trung tâm khoa Y.

Chân của Thẩm Mộng Vân bị thương, chỉ lấy một con dao cùn để tự vệ.

Sau đó mọi người nhìn về phía tên mập, nửa người của anh ta gần như sắp bị mắc kẹt trong chiếc giỏ, phải rất lâu sau mới thở phì phò lôi được thứ gì đó từ đáy giỏ ra.

Khi nhìn rõ ràng vật này, mọi người không khỏi có chút kinh ngạc, đó là một chiếc búa sắt nhìn qua có vẻ rất hung tàn.

Phần cán búa được quấn quanh bằng dây gai dầu, trên đó dường như còn lưu lại vết máu.

"Anh Phú Quý…" Hoè Dật nuốt nước miếng, khuyên nhủ: "Anh… anh muốn lấy cái này, có cồng kềnh quá không?"

Tên mập tùy ý vung vung tay: "Tôi cảm thấy cũng bình thường mà, chủ yếu là trong lòng yên tâm."

Một lúc sau, anh ta dừng lại, nhìn chiếc búa trong tay, ánh mắt trở nên có chút xa lạ, như đang tìm kiếm ký ức, nhỏ giọng nói: "Hơn nữa không biết tại sao, nhìn thấy chiếc búa này, tôi có cảm giác… cảm giác rất thân quen."

Nếu đổi lại là một người khác nói lời này, Hoè Dật nhất định sẽ cho rằng người này đầu óc có vấn đề, nhưng anh Phú Quý lại là thành viên chính thức của Đỏ Thẫm, đừng nói là nhìn cái búa thấy quen, mà nhìn thấy quỷ quen, anh ta cũng có thể hiểu được.

"Có lẽ… thân quen không phải là cái búa, mà là người sử dụng búa." Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, người nói câu này chính là Vương Kỳ.

"Bùm!"

Vừa dứt lời, liền có tiếng thứ gì đó rơi xuống đất, vỡ vụn.

Ở cách bọn họ khá xa, nghe có vẻ như, ở phía bên kia hành lang.

Rất nhanh, mọi người đã phản ứng lại, âm thanh này sao lại nghe như là có bức điêu khắc bị đổ, rơi xuống đất vỡ vụn.

"Đại khái là vị trí của đại sảnh điêu khắc." Thẩm Mộng Vân suy nghĩ một chút rồi nói.

"Đi thôi, đến đó xem thử." Vương Kỳ là người đầu tiên phản ứng lại.

Giang Thành là người cuối cùng ra khỏi cửa, hắn còn nán lại sau cửa một lúc, nhìn thấy hai bộ trang phục treo sau cửa, màu xám trắng, rất giống với màu trên người điêu khắc, giống như áo lao động.

Nó bẩn thỉu, toàn bộ bộ trang phục bị nhuộm màu trắng xám bởi những thứ cọ xát vào nó.

Giang Thành tiện tay lấy nó đi, gấp chúng lại, vừa vặn có thể gói lại chiếc liềm.

Còn chưa kịp đi đến đại sảnh điêu khắc, đã nghe thấy tiếng xào xạc phát ra từ hướng đó, nhưng khi đã thực sự bước ra ngoài cửa, âm thanh bên trong lại biến mất.

"Cộc."

"Cộc cộc."

Làm theo lời của Viên Tiêu Di đã nói, Giang Thành đưa tay gõ cửa hai cái, sau đó mới dùng sức từ từ đẩy cửa ra

"Cót két——"

Trục cửa dường như đã bị rỉ sét hoàn toàn, tiếng ma sát đặc biệt gay gắt trong màn đêm tĩnh mịch, tạo nên bầu không khí bất an cho nhiệm vụ lần này.

Cánh cửa chỉ khép hờ.

Không khóa.

Đưa mắt nhìn vào, không gian của đại sảnh điêu khắc lớn hơn rất nhiều.

Bên trong tương đối trống trải, lúc trước bọn họ đã biết từ bản đồ chỉ dẫn, toàn bộ đại sảnh điêu khắc có hình dạng một chiếc quạt.

Nó được chia thành 4 khu vực, mỗi khu vực trưng bày các loại tác phẩm điêu khắc khác nhau.

Sau khi bước vào trong đại sảnh điêu khắc, trong lòng mọi người đều đồng thời cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ.

Cũng tương tự như ở thư viện hay sân thao trường bỏ hoang, nơi này cũng chìm trong bóng tối, như thể một lớp lọc filter được thêm vào.

Mặc dù không có đèn chiếu sáng nhưng nếu nhìn kỹ, ít nhiều vẫn có thể nhìn rõ một chút.

Nhưng vị trí hơi xa hơn một chút, chỉ có những đường nét mơ hồ.

Bóng tối xung quanh như thủy triều đang cố gắng nuốt chửng bọn họ.

Bọn họ không dám tách nhau ra, nên tập trung lại và chậm rãi bước vào trong, đồng thời quan sát các bức điêu khắc gần đó.

Không rõ là do vấn đề ánh sáng hay do hiệu ứng tâm lý, tên mập nhìn chằm chằm vào những bức điêu khắc tĩnh lặng ẩn trong bóng tối, nghi ngờ rằng chúng có thể sống lại bất cứ lúc nào, sau đó sẽ nhe nanh giờ vuốt lao về phía mình.

Ngay trong quá trình di chuyển tấm mắt, bất thình lình quét qua một nơi, một lúc sau, đồng tử co rút lại thành một khe hở.

"Ở đó!" Anh ta đột nhiên nói, nhìn chằm chằm vào một góc phía xa.

Mọi người nhìn về hướng ngón tay của anh ta chỉ thấy trong góc trống rỗng, chẳng có gì cả.

"Anh nhìn thấy cái gì?" Giang Thành thấp giọng hỏi.

"Ở đó vừa rồi có… có một người, ngồi xổm ở trong góc, lưng quay ra ngoài, mặc một bộ quần áo màu đỏ, còn… còn…" Tên mập căng thẳng, lưỡi không chịu tuân theo điều khiển.

Giang Thành cau mày: "Còn gì nữa?"

"Còn đội một mảnh vải đỏ, đội ở trên đầu ấy, bốn góc vải đỏ rủ xuống, giống như cô dâu sắp cưới vậy."

Chương 766: Rắc rối

“Khăn trùm đầu đỏ?” Thẩm Mộng Vân trầm ngâm.

Tên mập gật đầu liên tục: “Đúng, chính là nó đó!”

Sau đó anh ta giải thích: “Tôi khẳng định là không nhìn nhầm, vừa rồi ánh mắt tôi chỉ vô tình quét qua, đã nhìn thấy, nhưng chờ khi tôi nhận ra có gì đó không đùng, đưa mắt nhìn lại, thì nó đã biến mất rồi”.

Không ai nghi ngờ tên mập nhìn nhầm, hơn nữa Giang Thành chú ý tới tên mập nói anh ta nhìn thấy một người, chứ không phải là tượng điêu khắc gì hết.

Liên tưởng đến miêu tả về người này, trang phục đỏ, ngồi xổm trong góc, quay mặt vào trong, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng… thân phận của người này gần như đã có thể chắc chắn.

Là giáo viên nam đã từng chết thảm tại đây.

Có lẽ… đối phương không hề có ý định làm hại bọn họ, trong lòng Giang Thành nghĩ thầm, dù sao anh ta cũng là nạn nhân, nếu như có thể tiếp xúc một chút được với giáo viên nam này, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Là phúc không phải hoạ, là hoạ muốn tránh cũng không được, Giang Thành quay đầu lại, đối mặt với mấy người tên mập, hạ thấp giọng nói: “Mọi người hãy đứng ở đây, không được nhúc nhích, tôi qua đó xem thử.”

“Một mình anh?” Trên mặt tên mập tràn đầy sự lo lắng.

“Còn có tôi nữa.” Vương Kỳ cũng đứng ra, nhìn sang Giang Thành: “Tôi đi cùng anh.”

“Được.”

Hai người thoả thuận, một người bên trái một người bên phải, hai bên áp sát, như vậy nếu như thật sự có thứ gì đó ẩn nấp gần đó, nhất định sẽ bị bọn họ tìm ra.

“Cửa … cửa sổ…” Giây tiếp theo, ánh mắt của Thẩm Mộng Vân cũng thay đổi, cơ thể không ngừng run rẩy, chỉ vào một góc gần chỗ góc.

Vừa rồi Giang Thành đang trao đổi với Vương Kỳ, hai người đều không để ý tới góc tường.

“Lại làm sao vậy?” Hoè Dật cũng bị bộ dạng bất thường của Thẩm Mộng Vân làm cho giật mình.

“Tôi… tôi nhìn thấy rồi, ở ngay đó, có một người đang trốn!” Sau khi định thần lại, Thẩm Mộng Vận hoảng sợ nói, Giang Thành nắm chặt tay cô, mới khiến cô trấn tĩnh lại.

“Cô đã nhìn thấy gì, cô Thẩm?” Giang Thành vừa an ủi cô, vừa cảnh giác nhìn xung quanh, xem ra tình hình ở đây còn phức tạp hơn hắn tưởng tượng.

“Có người đang trốn ở đó, đằng sau tấm màn đó! Đúng là có một người!” Thẩm Mộng Vân nắm lấy cánh tay của Giang Thành, tay còn lại run rẩy giơ lên, chỉ vào một nơi cách góc tường khoảng 2 mét.

Nơi đó cách cửa sổ không xa, nên treo cả một bức tường rèm tối màu, rất nhiều phòng triển lãm cũng có cách bố trí tương tự.

“Sau tấm rèm?” Giang Thành nhìn chằm chằm vào tấm rèm, hỏi: “Nếu như ở phía sau, cô Thẩm, làm sao mà cô thấy được người đó?”

“Bên dưới, bên dưới tấm rèm lộ ra một đôi chân.” Thẩm Mộng Vân nhấn mạnh: “Là một đôi chân trần, tôi nhìn thấy rất

rõ ràng.”

Giữa phần chân rèm với mặt đất có một khe hở chưa đến 10 phân, nhưng Giang Thành nhìn sang, lại thấy trong khe hở không có gì cả.

Vương Kỳ thu hồi ánh mắt, nhìn Thẩm Mộng Vân, dùng giọng điệu kỳ quái hỏi: “Cô Thẩm, cô chỉ nhìn thấy một đôi chân bên dưới rèm, liền phán đoán phía sau có người, có phải vậy không?”

Thẩm Mộng Vân nhìn Vương Kỳ, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi hỏi: “Như vậy… như vậy còn không đủ sao?”

Giang Thành thì ngược lại như hiểu được ý của Vương Kỳ, thay anh ta giải thích: “Cô Thẩm, không phải là không đủ, mà là cô không thể cung cấp thêm một số manh mối khác được nữa sao?” Dừng một chút, hắn nói thêm: “Ví dụ như hình dáng của tấm rèm lúc đó, nếu như có một người đứng phía sau thì trên tấm rèm sẽ có chỗ lồi ra, chính là hình dáng của một người, cô có tưởng tượng được không?”

Đối với Giang Thành, Thẩm Mộng Vân dễ tiếp thu hơn nhiều, một lát sau, cô lắc đầu: “Tôi không nhớ rõ, nhưng… nhưng hẳn là không, tôi chỉ nhìn thấy một đôi chân, chân dưới tấm rèm, khép vào nhau, rất trắng, đặc cùng với tấm rèm tối màu, rất nổi bật.”

Vương Kỳ không để ý đến Thẩm Mộng Vân nữa, trực tiếp lấy cái móc sắt kia ra, theo kế hoạch, bao vây từ bên trái, Giang Thành từ bên phải.

Hai người mặc dù là lần đầu tiên hợp tác, nhưng lại vô cùng ăn ý, tốc độ và bước đi gần như giống nhau, Hoè Dật thực sự cảm thấy bọn họ trước đây đã quen biết nhau, hoặc ít nhất là cùng một chỗ huấn luyện.

Giang Thành, Vương Kỳ, cuối cùng gặp nhau ở vị trí phía trước tấm rèm 2m.

Một người cầm móc, người kia cầm liềm, cả hai cùng di chuyển để vén tấm rèm dày nặng lên.

Phía sau là một bức tường, nguyên một bức tường, thậm chí đến cửa sổ cũng không có.

Xem ra tấm rèm cửa này chỉ dùng để trang trí.

"Phù -" Hai người nhìn nhau, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa quay người lại, ánh mắt Giang Thành chợt cứng đờ, ngay sau đó, máu trong huyết quản dường như đã nguội đi.

Ở vị trí giữa đại sảnh đang hoàn toàn trống rỗng.

Tên mập, Hoè Dật, Thẩm Mộng Vân đều đã biến mất…

Ở ngay trong đại sảnh điêu khắc này, ở vị trí cách bọn họ không xa, ba người sống to lớn, vậy mà lại lặng lẽ biến mất.

"Mẹ kiếp…" Vương Kỳ chửi thề một tiếng, nhìn bốn phía, hiển nhiên cũng không ngờ, cuối cùng lại phát sinh tình huống như vậy.

Đã sơ suất rồi…

Trước đó Giang Thành đã cảm thấy kỳ lạ, theo lý mà nói, những người như hắn và Vương Kỳ đều không nhận thấy điều gì bất thường, vậy tại sao tên mập và Thẩm Mộng Vân lại nhìn thấy?

Hiển nhiên là để thu hút đội ngũ chính đi khám phá, sau đó tấn công những người già yếu và bệnh tật còn lại.

Mấy người tên mập … sợ rằng có rắc rối rồi.

Nhưng hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, Giang Thành nhìn Vương Kỳ, vội vàng nói: "Tôi phải tìm người trước, nếu không quá muộn sẽ xảy ra chuyện."

Hắn cũng không chắc liệu Vương Kỳ sẽ tìm người giúp hắn trước hay hoàn thành nhiệm vụ trước, bởi vì ít nhất trông anh ta không giống một tên dễ nói chuyện.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là sau khi phát hiện ra người mất tích, Vương Kỳ còn tỏ ra lo lắng hơn cả hắn, nắm chặt chiếc móc sắt trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh, như thể có phải đào ba tấc đất cũng phải tìm ra người.

"Tìm người!" Anh ta khàn giọng nói.

"Được."

Lần này hai người không dám tách nhau ra, Giang Thành ở phía trước, Vương Kỳ ở phía sau, hai người gần như dán vào nhau, trở thành chỗ dựa cho nhau.

Bọn họ quay trở lại, men theo con đường đã đi vào tìm kiếm từng chút một, lần này bọn họ để ý đến những bức điêu khắc gần đó, những bức điêu khắc này thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng khi nhìn kỹ lại, chúng có một điều gì đó quỷ dị không thể tả được.

Trong đôi mắt trống rỗng đó, như thể có thể tụ lại bất cứ lúc nào.

Trở lại cửa lớn của đại sảnh điêu khắc, Giang Thành lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn, sau khi bọn họ bước vào, cửa lớn liền tự động đóng lại, lúc đó đã doạ cho tên mập sợ giật nảy mình.

Cho nên Giang Thành nhớ rất rõ ràng.

Nhưng bây giờ… một nửa cánh cửa được mở ra một chút, có thể là một phần ba, tùy theo kích cỡ mà chúng chỉ đủ lớn

cho một người lẻn vào.

Những hình ảnh tương tự vừa xẹt qua trong đầu, đã đủ khủng khiếp rồi, trong lòng Giang Thành dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Sau khi bọn họ tiến vào, có thứ gì đó đã lặng lẽ theo sau.

Có thể là ai?

Không, nên hỏi… sẽ là thứ gì?

Ma ăn tim?

Hay là quỷ thổ phỉ trong nhiệm vụ lần này ở đại sảnh điêu khắc?

Giang Thành vừa suy nghĩ, vừa đưa tầm mắt ra nhìn chung quanh, bên cạnh bọn họ có mấy bức tượng, lúc đi vào bọn họ đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì, chỉ là những bức tượng bình thường mà thôi.

Nhưng ngay khi ánh mắt Giang Thành hơi dịch chuyển lên trên, theo thói quen muốn thở phào ra, ánh mắt hắn đột nhiên khựng lại.

Hơi thở trong lồng ngực cũng nghẹn lại trong cổ họng.

Mồ hôi lạnh chảy xuống trán, bức điêu khắc trước mặt hắn là một người phụ nữ, tượng người bán thân, cánh tay phải giơ cao, trong lòng bàn tay… đang kéo một con chim.

Chương 767: Lột xác

Là… bức tượng ở phía trước phòng học điêu khắc!

Nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Còn chưa kịp hắn đưa ra phản ứng, giây tiếp theo, cả người nghiêng sang bên kia, đột nhiên có một bàn tay từ phía sau kéo hắn lại.

Ngay lập tức, nơi hắn đang đứng trước đó vang lên một tiếng "rầm", sàn đá hoa cương bị xẻ ra, trên mặt đất xuất hiện một chiếc búa đen kịt.

Là bị người ta ném vào đây!

Người kéo hắn tất nhiên là Vương Kỳ, nhưng Giang Thành lúc này không có thời gian quan tâm đến những thứ khác, bởi vì bức tượng người phụ nữ trước mặt cũng đã di chuyển.

Bởi vì là tượng bán thân nên không có chân, chỉ có phần thân trên, rơi xuống đất rồi bò nhanh về phía hắn như một con nhện bị gãy chân.

Vào thời khắc này Giang Thành mới hiểu, nhiệm vụ mới thật sự chính thức bắt đầu.

Hắn lập tức chạy về phía cửa, may mắn là cửa có thể mở được, Vương Kỳ cũng chạy về phía cửa sau khi chặn được bức tượng nam đang tấn công Giang Thành trong chốc lát.

Chờ Vương Kỳ chạy ra ngoài cửa, Giang Thành nhanh chóng đóng cửa lại.

Hai người quay lại, chạy về phía bên kia hành lang.

Nhưng tượng điêu khắc sống lại hiển nhiên không chuẩn bị thả bọn họ đi, cửa gỗ đại sảnh điêu khắc phát ra một tiếng "đông" "đông" cực kì lớn, lập tức bị đẩy ra.

Hai bức tượng sống lại đuổi ra ngoài, chính là hai bức tượng họ nhìn thấy trước phòng học điêu khắc.

Tượng nam cầm búa chạy theo bọn họ, tượng nữ nhanh chóng bò trên mặt đất, kết hợp với khung cảnh âm u xung quanh, quả thực rất rùng rợn.

"Tìm một chỗ rộng rãi, giải quyết bọn chúng." Giang Thành vội vàng nói.

"Bọn chúng cũng chỉ là có sức mạnh hơn người bình thường một chút, không có gì đặc biệt." Vương Kỳ nhớ lại trận chiến ngắn ngủi của mình với các bức tượng nam và kết luận: "Nhưng các đòn tấn công thông thường đối với chúng đều vô dụng, chỉ có tấn công vào vị trí phía sau đầu mới có thể giết chết chúng."

Hai người nhanh chóng chạy đến một ngã ba đường, bên phải là cầu thang, cạnh cầu thang có một cánh cửa nhỏ, trông giống như một căn phòng nhỏ đựng dụng cụ vệ sinh.

"Theo tôi." Giang Thành chạy về phía cầu thang.

Chờ khi hai bức tượng đuổi theo đến, tình cờ nhìn thấy một người đang đứng trên cầu thang, Giang Thành đứng từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, hai bức tượng đã thay đổi cả về cảm giác lẫn hình dáng, chất liệu trên cơ thể trở nên nhăn nheo, nhìn từ xa giống như đang mặc bộ quần áo màu trắng xám.

Trong đầu nảy ra một suy đoán kinh người, nếu như cho bọn chúng có đủ thời gian, có lẽ sẽ trở nên giống hệt như người thật.

Khoảnh khắc nhìn thấy Giang Thành, đôi mắt trống rỗng của hai bức tượng thực sự lộ ra cảm xúc giống như khi người ta hưng phấn, sau đó hưng phấn biến thành tham lam.

Hai bức điêu khắc lao lên cầu thang, nhưng lại không chú ý đến, một cánh cửa nhỏ phía sau đang lặng lẽ đẩy ra.

Tượng nam cầm búa bằng cả hai tay, từ xa làm động tác ném, tựa hồ muốn lặp lại thủ đoạn cũ, ném búa đi để đập chết Giang Thành.

Nhưng trước khi chiếc búa kịp ném đi, Vương Kỳ đột nhiên xuất hiện phía sau, cầm lấy chiếc móc, đập mạnh vào sau đầu.

"Rầm" một tiếng, bằng mắt thường có thể nhìn thấy những vết nứt kéo dài từ sau đầu đến toàn bộ đầu, cuối cùng,"loảng xoảng" một tiếng, đầu của bức điêu khắc… vỡ tan.

Phần cơ thể còn lại vẫn giữ nguyên tư thế ném, nhưng đã biến trở lại thành một bức điêu khắc thông thường và bất động.

Chứng kiến đồng bọn của mình bị xử lý, trên khuôn mặt ngẩng cao của tượng nữ hiện lên một tia sợ hãi của con người.

Giang Thành chặn phía trước, Vương Kỳ phía sau, tình thế ngay lập tức đảo ngược.

Có lẽ vì đồng bọn của mình vừa bị Vương Kỳ giết chết nên tượng nữ đã chọn Giang Thành làm điểm đột phá, lao về phía hắn.

Giang Thành trực tiếp lách người, tránh khỏi chiếc móng sắc như dao găm của bức tượng, sau đó một cú đấm xuống đất, đuổi theo lên, dùng liềm kết liễu nó.

"Phù…" Giang Thành thở ra, may mắn thay, nó giống với những gì hắn đã học trước đó, ngoại trừ bề ngoài mạnh mẽ

hơn chút, dáng vẻ quỷ dị hơn chút, thì những bức tượng biết di chuyển này cũng không khó đối phó.

Không khó đối phó mà hắn muốn nói, là chỉ những người như hắn và Vương Kỳ, còn đám tên mập bọn họ hiển nhiên không thuộc trong phạm vi này.

"Hả?" Vương Kỳ tựa như phát hiện ra gì đó, ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm tượng nữ điêu khắc, còn đưa tay chạm vào nó.

Giang Thành đương nhiên không cảm thấy anh ta là đang lợi dụng, liền cau mày hỏi: "Sao vậy?"

"Anh mau đến xem, trên người bọn chúng… hình như đều đã phát sinh thay đổi, có một lớp nếp nhăn, giống như đang lột xác vậy…" Vương Kỳ ngưng một chút, rồi nói.

Điểm này Giang Thành cũng đã phát hiện ra trước đó, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ đến mấy người tên mập, nên không tìm hiểu sâu hơn.

Bây giờ nghe Vương Kỳ nói như vậy, cũng đi tới, ngồi xổm bên cạnh anh ta, dùng tay chạm vào, điêu khắc không đầu không nhúc nhích chút nào, nhưng lại có cảm giác khác với bức điêu khắc bình thường, dường như càng mịn nhẵn hơn.

Hơn nữa, khẽ dùng tay kéo nhẹ, còn có thể kéo ra một lớp, giống như một lớp quần áo giặt bị cứng, dán trên người bức điêu khắc.

Một lúc sau, Giang Thành đột nhiên đứng dậy, đi về chỗ cũ đứng lúc trước, trên mặt đất có một bộ trang phục gấp gọn.

Là hắn đã lấy nó từ sau cánh cửa phòng học điêu khắc, nó có màu xám trắng, khi chạm tay vào, thực sự có kết cấu giống như bức điêu khắc.

Chẳng lẽ… bộ trang phục này là được lột ra từ trên người bức điêu khắc sống lại?

“Có khi nào là như này không, chỉ cần mặc chiếc áo này, những bức tượng kia sẽ coi anh là người của bọn chúng, sẽ không tấn công nữa?” Vương Kỳ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Thành hỏi.

Suy nghĩ một lúc, Giang Thành nhìn chằm chằm vào bộ quần áo trong tay, nghĩ đến việc chúng bị lột ra khỏi bức điêu khắc, trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

Vương Kỳ nhìn ra Giang Thành đang do dự, liền đưa tay ra nói: “Anh sợ có nguy hiểm, tôi có thể thử.”

Nghe vậy, Giang Thành vừa mặc trang phục vừa nói: “Người anh em Vương Kỳ, anh đang nói cái gì vậy, chuyện nguy hiểm cứ để cho tôi là được.”

Phía sau bộ trang phục còn có một chiếc mũ, có thể lật lại, đội lên trên đầu.

Sau khi mặc vào, Vương Kỳ lập tức cảm thấy một luồng khí âm u lạnh lẽo.

Dường như khoảnh khắc mặc bộ trang phục lên, thuộc tính về con người của Giang Thành đã biến mất, hoàn toàn cải trang thành một con quỷ.

Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không nhìn thấy được khuôn mặt của Giang Thành, vị trí khuôn mặt đã bị một lớp lưới mỏng trong mờ che mất, trông có cảm giác như một bộ đồ bảo hộ.

Toàn thân bộ trang phục màu xám trắng, trong môi trường tối tăm này, nếu đứng yên không nhúc nhích, thoạt nhìn, quả thực trông hơi giống một bức tượng.

“Quả nhiên là như vậy…” Vương Kỳ có chút ghen tị liếc nhìn bộ trang phục trên người của Giang Thành.

Giang Thành thì lại không có phản ứng gì lớn, hắn vung tay vung chân, sau đó ngồi xổm tại chỗ mấy lần, cuối cùng thực hiện động tác nhảy cao chân.

“Cảm giác thế nào?” Vương Kỳ hỏi.

“Có hơi lạnh, âm u lạnh lẽo, nhưng có thể chấp nhận được.” Giang Thành dừng lại nói: “Hơn nữa thông qua lớp vải lưới này nhìn ra ngoài, có cảm giác khác hẳn lúc trước.”

“Nhưng mà…” Giang Thành cúi đầu nhìn vị trí cánh tay của mình: “Nơi này làm sao đây, tại sao lại có nhiều vết xước đến như vậy?”

“Ở đâu?” Vương Kỳ đi tới, theo tầm mắt của Giang Thành, anh ta không hề thấy trên tay hắn có vết xước gì cả.

Dùng tay chạm vào, cũng không có, bộ trang phục không biết là chất liệu gì, vừa lạnh, vừa trơn nhẵn, anh ta sờ nó có cảm giác như sờ viên đá lạnh.

“Ở ngay đây, anh không thấy sao? Xem ra chỉ có người mặc bộ trang phục này mới có thể nhìn thấy.” Giang Thành nhìn chằm chằm vào cánh tay của mình và nói: “Là có người cố ý khắc lên, bốn đường chéo, rồi một đường dọc, chéo qua nhau, tương tự như thế, tổng cộng có năm cụm.”

Giang Thành miêu tả như vậy, Vương Kỳ liền hiểu ra: “Dùng để đếm, tương tự như chúng ta vẽ chữ “正”, 5 cụm, tổng cộng là 25 gạch.” (tương tự như cách dùng 𝍸)

“Là số lượng bức điêu khắc có thể di chuyển trong nhiệm vụ lần này, trong cụm thứ nhất có hai gạch đang biến mất, chắc hẳn là tương ứng với hai bức chúng ta đã xử lí được.” Giang Thành suy nghĩ nói.

“Ngoại trừ những thứ này, còn có một hoa văn, giống như một con mắt, ở trên mu bàn tay của tôi, chắc hẳn là ám chỉ con quỷ thổ phỉ kia.” Giang Thành tiếp tục nói.

Vương Kỳ quay đầu nhìn về hướng bọn họ vừa chạy tới, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng. …

“Thế nào?”

“Không có.”

“Tôi… chỗ tôi cũng không có.”

“Làm sao có thể chứ? Hai người sống to lớn như vậy, vừa chớp mắt một cái đã biến mất, cái tấm rèm này biết ăn thịt người hay sao?” Tên mập không biết đã lật chiếc rèm ra nhìn bao nhiêu lần rồi.

Nhưng dù có nhìn thế nào, thì cũng chỉ là một bộ rèm cửa, chỉ là dày dặn hơn một chút mà thôi, chứ cũng không thể mang bác sĩ đã biến mất trở về.

Hơn nữa điều khiến bọn họ càng không thể hiểu ra hơn nữa là, đằng sau tấm rèm là một bức tường, một bức tường trống trơn, không có cả cửa sổ.

Vừa rồi hai người Vương Kỳ và Giang Thành, trong khoảnh khắc vén tầm rèm lên đã biến mất, ba người bọn họ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chờ khi phản ứng lại, lập tức đi tới tìm người, nhưng ở gần đó tìm kiếm hồi lâu, ngay cả một bóng người cũng không có, đừng nói là người, ngay cả quỷ cũng không có đến một con.

“Có khi nào… có khi nào là tấm rèm này có cơ quan, chính là kiểu đường hầm thời không gì đó, đã đưa anh Giang và Vương Kỳ đến một thời không khác.” Trong mắt Thẩm Mộng Vân tràn đầy lo lắng: “Ví dụ như là đêm mà giáo viên nam bị hại.”

“Nhưng mà cái cơ quan này cũng không thể chỉ dùng một lần chứ.” Hoè Dật cũng được coi là một người từng trải, ngay lập tức đưa ra câu hỏi.

Bọn họ đã vén rèm nhiều lần, từ nhiều góc độ khác nhau nhưng kết quả vẫn như cũ.

Hoè Dật dần dần bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Con đường này không đi được, chúng ta hãy đổi suy nghĩ khác đi, có khi nào có vấn đề không phải là bọn họ, mà là chúng ta.”

“Chúng ta?”

“Đúng.” Hoè Dật gật đầu: “Mọi người còn nhớ con quỷ cháy xém trong thư viện trường học chỉ biết làm mất đi thị giác chứ.”

“Ý của anh là anh Giang vẫn chưa biến mất, chỉ là chúng ta không thể nhìn thấy nhau mà thôi.” Đôi mắt ảm đạm của Thẩm Mộng Vân dần dần sáng lên.

“Không sai, nhưng lần này rõ ràng là rắc rối hơn một chút, bởi vì lần này chúng ta cũng không thể chạm vào nhau.” Hoè Dật nói: “Hơn nữa việc tôi nói có vấn đề là chúng ta, cũng có căn cứ, dù sao chỉ có người ở nhóm của chúng ta, cũng chính là hai người, nhìn thấy…”

Nhìn hình dáng miệng, Hoè Dật vốn là muốn nói người kia, nhưng rất nhanh lại đổi lời: “Nhìn thấy con quỷ kia.”

Bên trong này ngoài bọn họ ra, sẽ không có người sống nào khác nữa.

“Tôi có một ý kiến, hiện tại chúng ta đi tìm đám người anh Giang chắc chắn sẽ không thể tìm được, chúng ta chỉ có tiếp tục đi tìm con quỷ kia.”

“Tìm thấy con quỷ kia, cục diện này, chắc hẳn sẽ được giải quyết.” Hoè Dật hạ thấp giọng nói.

“Cứ làm như vậy đi!” Tên mập và Thẩm Mộng Vân đều đồng ý, dù sao trong tình huống này, cũng chỉ còn cách đâm lao phải theo lao.

“Trên đầu con quỷ đó đội khăn trùm đầu đỏ, rất dễ nhận ra!” Ba người tên mập bàn bạc xong, cùng nhau quay người lại, chuẩn bị tìm kiếm quỷ trong đại sảnh điêu khắc.

Nhưng vừa quay đầu lại, cả ba người đều choáng váng.

Chỉ thấy trong đại sảnh điêu khắc, tất cả các bức điêu khắc trong tầm mắt, trên đầu đều đội khăn trùm đầu đỏ, một cơn gió lạnh thổi qua, các góc của chiếc khăn trùm đầu đỏ tươi vén lên, để lộ ra chiếc cằm màu trắng xám.

Chương 768: Quyết không từ bỏ!

Cổ họng tên mập cuộn lên cuộn xuống một cái, nhỏ giọng nói: "Là chỉ có một mình tôi hoa mắt, hay là… hay là mọi người đều nhìn thấy?"

Hòe Dật theo bản năng trốn ở sau lưng tên mập: "Anh Phú Quý, chúng ta… chúng ta đều nhìn thấy."

Dừng một chút, anh ta cố gắng kìm nén cái cổ đang run rẩy, nghiêng người tới, dùng giọng cầu xin chỉ có anh ta và tên mập mới nghe được: " Anh Phú Quý, anh đừng có che giấu nữa, mau đem một ít thần thông của anh ra đi, nếu không… nếu không tôi nghĩ tất cả chúng ta sẽ tiêu đời đó."

Trong lòng tên mập tự nhủ nếu mà tôi giỏi bằng một nửa bác sĩ thì đã không đến mức bị mắc kẹt ở đây.

"Chạy đi." Tên mập đưa ra lời khuyên của mình.

Thẩm Mộng Vân sắc mặt tái nhợt: "Chạy… Chạy đi đâu?"

"Cửa, từ cánh cửa mà chúng ta xông vào đó, chúng ta hãy lao ra ngoài." Tên mập nhìn chằm chằm cánh cửa, tượng điêu khắc đều phân bố hai bên, ở giữa vừa vặn chừa ra có một lối.

"Đừng vội kích động, mọi người có còn nhớ, anh Giang đã từng nói, con… con quỷ thổ phỉ đó là nghiêng cổ không?" Hòe Dật nói.

Giang Thành quả thực đã nói qua, người bảo vệ kia trước khi chết, đã không chỉ một lần nhìn thấy bức điêu khắc đó, nó nghiêng cổ ở bên cạnh bác sĩ tâm lý nhìn ông ta.

Cũng biết rõ đây không phải là lúc nói nhảm, Hòe Dật vội vàng nói: "Những bức điêu khắc này không chắc đều có vấn đề, rất có thể chỉ có một cái trong số đó có vấn đề, những cái khác, đều là giả, là cố ý tạo ra hiện tượng giả!"

"Chúng ta chỉ cần tìm ra cái nghiêng cổ…"

Hòe Dật đang phân tích đến điểm mấu chốt, bỗng nhiên tên mập đưa tay ra bịt miệng anh ta lại, theo góc nhìn của Hòe Dật, Thẩm Mộng Vân sắp khóc đến nơi rồi.

Hòe Dật quay đầu lại thì phát hiện tất cả các bức tượng đều đang nghiêng cổ, khuôn mặt dưới tấm khăn trùm đầu đỏ đang hướng về vị trí của bọn họ.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Trong mơ hồ còn có thể nghe thấy một loạt âm thanh "rắc rắc" khiến người ta đau tim, như thể có thứ gì đó cứng rắn sắp bị gãy.

"Chạy đi!"

Tên mập là người đầu tiên lao ra ngoài, theo sau là Thẩm Mộng Vân, Hòe Dật đang suy nghĩ ngược lại bị bỏ lại cuối cùng: "Chờ tôi với!"

Tên mập đẩy cửa ra, lập tức chạy về phía bên kia hành lang, đi chưa được mấy bước, vết thương của Thẩm Mộng Vân liền bộc phát, bị Hòe Dật đuổi đến.

May mắn thay, những bức điêu khắc đó vừa mới sống lại, dường như còn chưa quen thuộc với cơ thể của mình, mỗi tư thế đều rất kỳ quái, giống như lần đầu tiên làm con người vậy.

Nhưng so sánh ra, những tượng người bán thân kia càng đáng sợ hơn, bọn chúng quấn lấy nhau như những con nhện què, có con bò nhanh trên mặt đất, có con lại treo lơ lửng trên

trần nhà chỉ bằng hai cánh tay, sau đó chạy ngược đuổi theo hướng của bọn họ.

Nhất thời vang lên tiếng va chạm, tiếng chạy, tiếng móng vuốt sắc nhọn cọ sát vào mặt đất và tường giống như một sợi dây đe dọa tính mạng, bóp cổ tên mập và những người khác.

Dần dần, Thẩm Mộng Vận càng chạy càng khó khăn, mắt cá chân đau đến mức dù có cố gắng thế nào cũng không thể chạy nhanh.

Tiếng động phía sau càng đuổi càng gần hơn.

Bóng dáng của Hòe Dật và tên mập đã biến mất ở một ngã rẽ phía trước, Thẩm Mộng Vân một mình bám vào tường chậm rãi chạy về phía trước, chân phải không dùng được chút sức lực nào…

Quá khứ từng chút một hiện lên trước mắt, tựa như một bộ phim, Thẩm Mộng Vân thường xuyên ở một mình xem phim, biết rằng mỗi lần đến giai đoạn hồi ức, thì cũng đến lúc nhân vật này sẽ hết cảnh trong phim.

Thời điểm hết cảnh của cô … sắp đến rồi.

Nhưng mà thật không cam lòng…

Nói ra cũng thật kỳ lạ, sau khi đến thế giới này, cô dường như đã quên mất rất nhiều thứ, Vương Kỳ còn từng đặc biệt tìm cô nói chuyện này.

Nhưng cho dù có nghĩ thế nào, cũng không thể nhớ mình đã đến thế giới này bằng cách nào.

Còn có chiếc xe buýt đó, cô cảm thấy sợ hãi, lại có chút xa lạ, hình như… cách đây rất lâu cô đã từng đi trên chiếc xe buýt đó.

Nhưng cô đã mất đi phần ký ức đó.

Điều cổ quái là, sau khi thấy biểu hiện của cô, Vương Kỳ dường như đã nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt dần trở nên khó coi, không lâu sau liền rời đi.

Là kiểu kinh hồn bạt vía rời đi, cô vẫn nhớ rất rõ.

Còn có câu nói cuối cùng Vương Kỳ, anh ta lại đi hỏi mình, có cảm thấy cơ thể có gì đó không đúng hay không, hay là… bản thân mình có gì khác so với bọn người Giang Thành?

Đó là một câu hỏi rất kỳ quái, cô bị hỏi đến ngơ ngác, bọn họ là đang trong nhiệm vụ, có thể sống sót là đã tốt rồi, chứ có phải đi xem mắt đâu.

Hỏi nhiều như vậy để làm gì?

Nhưng bây giờ, mọi câu hỏi đều sẽ không còn có đáp án nữa, ít nhất thì cô cũng không thể đợi đến ngày đáp án lộ ra rồi.

Một con quỷ điêu khắc chỉ còn có phần thân trên đã treo ngược trên đầu, cô có thể cảm nhận rõ ràng sự phấn khích và lòng tham của con người trong đối phương.

Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, khuôn mặt của một người đàn ông thực sự đã trong tâm trí cô.

Khuôn mặt nghiêng.

Của Giang Thành.

Nếu hắn ở đây, có phải sẽ vẫn chạy tới, bế mình lên, nói với mình câu đừng cử động, tôi sẽ đưa cô đi…

“Anh Giang…” Thẩm Mộng Vân dựa vào tường, cúi đầu lẩm bẩm.

Đột nhiên, cánh tay cô bị ai đó kéo mạnh, tiếp sau đó mất thăng bằng, rồi như ném một cái bao tải, bị ném lên một vật rất mềm và mập mạp.

“Chết tiệt, cô đang làm cái quái gì vậy!” Tên mập cõng Thẩm Mộng Vân lên rồi bỏ chạy: “Cô không chạy, ở đó chờ chết à!”

Tên mập di chuyển linh hoạt, tránh được một con quỷ bán thân từ trên trời rơi xuống, còn không quên ngoảnh đầu lại dạy dỗ cho Thẩm Mộng Vân với khuôn mặt ngơ ngác một bài học: “Cô Thẩm, tôi biết chân cô bị thương, nhưng dù có bò cũng phải bò đi! Bác sĩ đã nói rồi, đây là vấn đề về thái độ!

“Chúng ta có thể chết, nhưng tuyệt đối không được từ bỏ phản kháng.” Tên mập nhớ lại lời nói của bác sĩ, không khỏi sôi máu: “Cho dù hôm nay lão Diêm Vương có đến, tôi cũng sẽ bắn vào đầu ông ta một cái! Đừng ai có thể thuyết phục được tôi!”

Lão Diêm Vương bắn vào đầu gì đó, Thẩm Mộng Vân nghe đến ngây ngốc, nhưng kỳ lạ là cô thực sự cảm thấy mình đã theo kịp mạch não của tên mập, bởi vì cơ thể cô thực sự bắt đầu bốc cháy theo!

“Đúng, chúng ta tuyệt đối không được từ bỏ phản kháng!” Thẩm Mộng Vân nói.

“Vậy là đúng rồi!” Tên mập cõng Thẩm Mộng Vân trên lưng, vậy mà chạy còn nhanh hơn cả quỷ, khiến Hòe Dật đang đứng đợi ở phía trước cũng ngơ ngác.

Anh ta đột nhiên nảy ra một ý tưởng, có lẽ… mình cũng có thể nhảy lên trên lưng của anh Phú Quý, nếu trên lưng có hai người, quỷ mới có một chút cơ hội đuổi kịp.

“Chờ… chờ tôi với!”…

Ngay lúc bọn người tên mập chạy thục mạng, Giang Thành và Vương Kỳ đang chặn ở trong hành lang, hai người như sắp lâm trận đối mặt với một kẻ thù đáng gờm, nhưng quỷ dị là,

khắp nơi trong hành lang đều là tiếng chạy trốn, va chạm, ma sát, chỉ duy không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Như thể hai nhóm người đang ở hai thời điểm và không gian khác nhau vậy.

Ngay cả Giang Thành cũng có thể cảm giác được đám người tên mập đang chạy qua người mình, không đúng, là chạy xuyên qua người mình!

Giọng nói của tên mập vang vọng bên tai anh, vị trí cực kì gần.

Hắn và Vương Kỳ cũng cố gắng nói to, nhưng mấy người tên mập, dường như hoàn toàn không nghe thấy.

Cho đến khi những âm thanh lộn xộn xa dần…

"Không đúng, tình huống bọn họ gặp phải khác với chúng ta!" Vương Kỳ vội vàng nói: "Hình như chúng ta mới là những người bị quỷ nhắm tới, ý tôi nói là con quỷ thật sự."

Suy nghĩ của anh ta giống với Giang Thành, Giang Thành cũng đang suy nghĩ, rút cuộc đám người tên mập đã làm gì, mới dẫn đến việc bị quỷ nhắm tới?

Rõ ràng là trên đường đi đều là hắn và Vương Kỳ dò đường.

Kích hoạt nguy hiểm, cũng nên là bọn họ mới đúng.

Một lúc sau, Giang Thành đột nhiên quay đầu lại nhìn Vương Kỳ, người cũng đang cau mày nói: "Khi vào đại sảnh điêu khắc, anh có gõ cửa không?"

Vương Kỳ sửng sốt một lát, sau đó trở nên căng thẳng: "Gõ rồi, sau khi tôi thấy anh gõ, cảm thấy âm thanh không đúng, bên trong cửa hình như có hai lớp, lúc đi ngang qua tôi đã thử gõ một cái, nhưng động tác rất nhỏ."

Nguyên nhân đã tìm ra rồi…

Theo manh mối mà Viên Tiêu Di đưa ra, trước khi vào đại sảnh điêu khắc buộc phải gõ cửa, rồi mới được vào trong, Viên Tiêu Di cũng đặc biệt nhấn mạnh không được quên, điều này rất quan trọng.

Giang Thành quả thực cũng không quên, nhưng điều hắn không ngờ tới là, quy tắc này chỉ áp dụng cho mỗi cá nhân, cũng có nghĩa là ai trước khi vào cũng đều phải gõ cửa!

Vương Kỳ cũng đã nghĩ ra chuyện trong này, nhìn về phía phát ra âm thanh, hỏi: "Bây giờ phải làm thế nào?"

Mấy người tên mập đã kích hoạt cấm kỵ trong đại sảnh điêu khắc, bây giờ thì khó khăn rồi.

Đặc biệt là còn tách bọn họ ra, bây giờ có muốn giúp cũng không cách nào giúp được.

"Không còn cách nào khác." Giang Thành quay đầu nhìn về phía đại sảnh điêu khắc: "Chỉ có cách chúng ta cũng kích hoạt cấm kỵ, tập hợp với bọn họ rồi tính."

Đây chắc chắn là hạ hạ sách, nếu đổi lại là một nhóm người khác bị mắc kẹt, Giang Thành nhất định sẽ thừa dịp quỷ truy đuổi người, đi tìm manh mối, kết thúc câu chuyện kinh dị.

Nhưng bây giờ người bị mắc kẹt lại là người của mình.

Với bản lĩnh của ba người Hòe Dật, tên mập và Thẩm Mộng Vân, có lẽ là không thể trụ được bao lâu.

"Như thế này đi." Vương Kỳ nhìn Giang Thành, vội vàng nói: "Chúng ta tách ra đi, một người ở bên ngoài tìm kiếm manh mối, một người khác đi vào cứu người!"

"Được!" Giang Thành không chút suy nghĩ định chạy về phía cửa đại sảnh điêu khắc.

Nhưng Vương Kỳ đã ngăn hắn lại: "Tôi đi vào, anh ở bên ngoài tìm kiếm manh mối!" Vương Kỳ nhìn Giang Thành, vẻ mặt rất nghiêm túc nói.

"Anh?" Giang Thành hất tay Vương Kỳ ra, cổ quái trong mắt vào thời khắc cuối cùng này cũng bộc phát ra: "Tại sao anh lại muốn lao vào trong cứu người?"

"Cái tên mập đó… rốt cuộc có quan hệ gì với anh, đáng để anh không cần cả mạng sống, cũng phải vào trong cứu anh ta?!" Giang Thành tiếp tục hỏi: "Anh ta, còn cả anh, hai người rút cuộc là ai?"

Vương Kỳ không giải thích, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành: "Vấn đề này bây giờ tôi không thể trả lời cho anh, nhưng tôi biết rõ, chỉ cần chúng ta hành động chậm lại, bọn họ đều sẽ phải chết."

"Anh là muốn biết câu trả lời ngay bây giờ, hay là…" Anh ta dừng lại: "Giương mắt nhìn họ chết?" Giọng điệu của Vương Kỳ không có ý đe dọa, anh ta chỉ đang nói ra sự thật.

Giang Thành nghe xong không do dự nữa, xoay người chạy về phía đại sảnh điêu khắc, Vương Kỳ sửng sốt một chút liền đuổi theo.

Hai người họ gần như cùng lúc lao vào trong đại sảnh điêu khắc.

Lần này, không có ai gõ cửa.

"Ngu ngốc!" Vương Kỳ lẩm bẩm chửi rủa.

"Câm miệng lại đi, hiện tại tôi không rảnh xử lý anh." Giang Thành nói: "Anh cứ chờ ra ngoài đi."

Sau khi hai người kết thúc đấu miệng, lần này tiến vào, có thể cảm nhận rõ đã khác với lần trước, xung quanh dường như tối tăm hơn, như bị bao phủ bởi một tầng sương mù màu xám.

Hơn nữa… các bức điêu khắc ở hai bên trái phải của đại sảnh đều đã biến mất, chỉ còn lại những chiếc kệ và biển giới thiệu.

Xem ra, là đều đã sống lại, đang truy đuổi đám người tên mập rồi.

Lúc này, bên ngoài hành lang lại truyền đến âm thanh đuổi bắt, giống như vừa chạy một vòng lớn, lại bị truy đuổi trở lại.

Giang Thành và Vương Kỳ lập tức lao ra ngoài, lần này, vừa nhìn đã thấy tên mập đang chạy tới ở vị trí đầu tiên, sau lưng anh ta còn đang cõng Thẩm Mộng Vân, một tay còn kéo theo Hòe Dật.

Hai cái chân như xúc xích đang chạy cực kì nhanh.

Chương 769: Tôi cần cô phối hợp

“Bác sĩ!” Khoảnh khắc nhìn thấy Giang Thành, đôi mắt tên mập sáng lên.

Thẩm Mộng Vân đang nằm trên lưng tên mập, lo lắng hướng về phía Giang Thành hét lên: “Chạy mau, anh Giang, phía sau có nguy hiểm!”

Hòe Dật trong lòng thầm nghĩ: “… mấy lần tôi suýt chút nữa bị quỷ bắt được, sao không thấy cô kích động như vậy? Mà anh Giang đâu phải loại ngu ngốc, còn cần phải cô nhắc nhở đằng sau đang có quỷ truy đuổi hay sao?”

Sau khi hai nhóm gặp nhau, họ chạy đến một ngã ba phía trước.

“Ở đây!” Dưới sự dẫn dắt của Giang Thành, đoàn người lập tức chạy dọc theo cầu thang, chạy lên trên tầng.

Theo quan sát của Giang Thành, chuyển động của những con quỷ điêu khắc này rõ ràng là cứng hơn nhiều khi leo cầu thang.

Đi được một đoạn, Hòe Dật thở hổn hển, vội vàng nói: “Cứ chạy như vậy không phải là cách, chúng ta cõng theo một người, dù thế nào cũng không thể chạy nhanh hơn bọn chúng.”

“Các anh tiếp tục chạy, dụ bọn chúng đi.” Giang Thành bế Thẩm Mộng Vân ra khỏi lưng tên mập: “Tôi dẫn cô Thẩm đi tìm chỗ sắp xếp cho cô ấy trước.”

“Được!”

Mấy người tăng tốc, đầu tiên rời khỏi tầm mắt của đám quỷ điêu khắc, sau đó đến một góc rẽ, hai nhóm người tách ra.

Vương Kỳ dẫn Hòe Dật tên mập tiếp tục chạy lên tầng, đồng thời cố ý làm cho tiếng bước chân thật to, để thu hút sự chú ý của đám quỷ điêu khắc.

Giang Thành lặng lẽ đưa Thẩm Mộng Vân vào một căn phòng nhỏ ở hành lang bên phải rồi đóng cửa lại.

Bên trong phòng, hai người đều nín thở.

Rất nhanh, âm thanh hỗn loạn của đám quỷ điêu khắc đã đuổi đến, từ những âm thanh đó, có thể nghe ra tư thế của chúng kỳ lạ đến mức nào.

Nhưng một giây tiếp theo, vẻ mặt của Thẩm Mộng Vân và Giang Thành đột nhiên thay đổi.

Đám quỷ điêu khắc vậy mà lại dừng ở góc rẽ, chỉ vài giây ngắn ngủi, sau đó, chia thành hai đội, một đội tiếp tục truy đuổi bọn Vương Kỳ và tên mập, trong khi đội còn lại đi thẳng vào căn phòng mà hai người đang trốn.

Làm sao có thể? !

Theo hiểu biết của Giang Thành, những tên này hẳn là không có năng lực cảm ứng vị trí của con người, bọn chúng chỉ dựa vào bản năng săn mồi mà thôi.

Vốn dĩ Thẩm Mộng Vân còn đang ôm chút hy vọng, cho rằng đây chỉ là trùng hợp thôi, bọn chúng cũng chỉ đi ngang qua mà thôi.

Nhưng khi tiếng bước chân hỗn loạn dừng lại trước cửa phòng bọn họ, tất cả mọi may mắn đều tan vỡ.

Bọn họ đã bị phát hiện rồi!

“Bùm!”

Cánh cửa rung lắc dữ dội.

Quỷ điêu khắc đang lao vào cửa bên ngoài.

“Bùm!”

“Bùm!”

Lại hai cái nữa.

Khung cửa gỗ đã nứt ra, bụi bay mù mịt.

Loại ổ khóa cắm chìa rất cũ trên cửa, hiện tại, con ốc dùng để cố định ổ khóa, đã bị bung ra một phần.

Hiển nhiên là, không thể giữ được nữa.

Quỷ điêu khắc bên ngoài cửa ít nhất cũng phải có năm sáu con, nếu như tất cả đều tiến vào, trong không gian nhỏ bé này, Giang Thành cũng sẽ không thể làm gì .

“Anh Giang.” Thẩm Mộng Vân nắm lấy cánh tay của Giang Thành và nói nhanh: “Chờ ngay khi cửa được mở, tôi sẽ lao tới giữ chân bọn chúng, anh hãy tìm cơ hội rời đi.”

Mắt thấy Giang Thành không trả lời, Thẩm Mộng Vân sốt ruột, nắm lấy cánh tay Giang Thành, giọng nói cũng cao hơn: “Lần này anh nhất định phải nghe tôi, anh Giang, cơ thể của tôi, tôi biết rất rõ, chân tôi bị thương, hoàn toàn chạy không thoát, tôi không thể liên lụy anh nữa!

Giang Thành liếc cô một cái, nói: “Tôi có cách, có thể thử xem, nhưng đối với cô Thẩm, có thể sẽ không thân thiện cho lắm.”

“Anh… anh có cách?” Trong ánh mắt Thẩm Mộng Vân nhìn Giang Thành tràn đầy nghi hoặc, cô không tin trong tình huống này vẫn còn đường sống.

Cô nghi ngờ Giang Thành đang an ủi mình.

Nhưng sau đó, Giang Thành đưa mặt áp sát bên tai cô, nhanh chóng nói vài câu, dần dần, Thẩm Mộng Vân chậm rãi mở to mắt…

“Bùm!”

Cùng với cú va chạm cuối cùng, cánh cửa không còn trụ được nữa, trục cửa gãy hẳn, toàn bộ cánh cửa ngã về phía sau, đổ xuống đất, bốc lên một đám bụi bặm.

Trước khi bụi kịp tan đi, mấy con quỷ điêu khắc với nhiều hình dạng kì dị khác nhau chen lấn xô đẩy lao vào, nhưng tất cả đều dừng lại sau khi nhìn rõ khung cảnh bên trong.

“Ah ah… ! Ah ah… !”

“Bụp bụp-”

“Đừng mà… !”

“A!… Gu ji gu ji…”

“Pụp pụp!”

Cùng với tiếng hét thảm thiết đau thấu tâm can của phụ nữ, cũng như âm thanh giãy giụa, đấm đá, trước sự chứng kiến của mấy con quỷ điêu khắc, một con đồng lại với chúng đang nằm trên cơ thể một người phụ nữ, vừa xé vừa cắn.

Người phụ nữ giãy giụa, kêu la đau đớn nhưng vô ích, quần áo cũng bị xé rách tươm, vô cùng tuyệt vọng và bất lực.

Hơn nữa âm thanh càng ngày càng nhỏ, kèm theo tiếng cổ họng ùng ục, hiển nhiên là sắp chết rồi.

Hai con quỷ điêu khắc xông vào đầu tiên nhìn chằm chằm vào bọn họ, trong cái đầu không được linh hoạt tràn ngập các dấu hỏi, dường như là đang nghĩ không ra, rõ ràng là mình xông vào đầu tiên, cửa cũng là do mình phá ra, tại sao vừa

chớp mắt một cái, mọi thứ đều không còn liên quan gì đến mình nữa?

Nhưng nghĩ là việc của nghĩ, hơn nữa đầu óc của bọn chúng cũng chỉ có thể nghĩ được đến đây, đối với bọn chúng mà nói, việc quan trọng nhất chính là giết hết tất cả những người sống.

Một lát sau, mấy con quỷ điêu khắc lại bỏ đi, để đuổi theo những người còn lại.

Mãi cho đến khi tiếng bước chân bên ngoài đã biến mất, Giang Thành mới từ trên người của Thẩm Mộng Vân đứng dậy.

Mà Thẩm Mộng Vân cũng ngừng vùng vẫy, vừa đỏ mặt, qua khóe mắt liếc nhìn Giang Thành, vừa chỉnh lý lại quần áo rách nát.

Khi phát hiện Giang Thành đang nhìn chằm chằm vào người mình, mặt Thẩm Mộng Vân càng đỏ hơn.

Giang Thành vẫn chưa đủ đã đứng dậy, nhưng sau khi nhận ra Thẩm Mộng Vân đang nhìn mình, lập tức làm ra vẻ xấu hổ giải thích: "Cô Thẩm, đã đắc tội rồi, tôi làm vậy cũng chỉ là để có thể…"

"Tôi hiểu." Thẩm Mộng Vân cúi đầu thấp giọng nói.

"Cô Thẩm, hay là… hay là cô đứng dậy trước đi, chúng ta phải rời đi thôi, mặc dù tạm thời lừa gạt được bọn chúng, nhưng không có gì bảo đảm chúng sẽ không quay lại nữa." Giang Thành nói .

Thẩm Mộng Vân nghe xong càng xấu hổ, cố gắng đứng dậy nhưng sức lực không còn nữa, giãy giụa đến mức toàn thân như muốn rời ra.

Giang Thành vô cùng hiểu ý đỡ cô dậy.

“Anh Giang, làm thế nào mà chúng lại phát hiện ra chúng ta vậy?” Thẩm Mộng Vân tò mò hỏi.

Giang Thành đi tới gần cửa, nhìn chung quanh, thấy không có gì, liền đỡ Thẩm Mộng Vân rời đi, đi về phía ngã ba nơi bọn người tên mập vừa mới tách ra: “Tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, giống như có ai đó vậy chỉ đường cho chúng vậy.”

Lời còn chưa dứt, Giang Thành như đột nhiên nghĩ tới gì đó, liền dừng chân lại, lập tức quay đầu nhìn Thẩm Mộng Vân: “Cô Thẩm, tôi có ý kiến này, nhưng cần cô phối hợp.”

Thẩm Mộng Vân nghe vậy mặt đỏ bừng: “Vẫn… vẫn cần giống như vừa rồi sao, lần này… lần này là ở đây?”

Giang Thành nghe vậy hai mắt sáng lên, nhưng nghĩ đến tình huống hiện tại, hắn vẫn ra vẻ chính nhân quân tử, nghiêm nghị nói: “Cô hiểu lầm rồi cô Thẩm, lần này tôi cần cô men theo cầu thang xuống tầng một mình, chính là lối mà chúng ta vừa chạy qua đó.”

Dừng một chút, Giang Thành tiếp tục nói: “Cô yên tâm, tôi ở ngay phía sau cô.”

Thẩm Mộng Vân mặc dù không hiểu ý của hắn nhưng vẫn theo thói quen mà đồng ý.

Vì chân bị thương nên Thẩm Mộng Vân vịn vào tay vịn cầu thang chậm rãi đi xuống, Giang Thành đi theo cô từ xa, bắt chước dáng vẻ của quỷ điêu khắc, bước đi như không nhận ra người thân.

Khi những con quỷ điêu khắc rời đi, xung quanh khu vực này tạm thời vẫn an toàn.

Vừa nãy khi chạy trốn, ở các góc giữa mỗi tầng đều có đặt một số bức điêu khắc, nhưng chúng đều là những bức tượng bình thường, không biết di chuyển.

Nhưng bây giờ Giang Thành nghi ngờ, trong số bọn chúng đã có kẻ bán đứng mình.

Ngay sau khi bóng dáng của Thẩm Mộng Vân bước xuống góc giữa tầng 2 và tầng 3, Giang Thành đi theo sau vừa đến góc đó, phát hiện bức điêu khắc bên cạnh mình đã động đậy.

Đó là một bức tượng bán thân, ẩn giữa hai bức điêu khắc lớn, nên không dễ thấy.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trông nó có đôi lông mày nham hiểm, đôi mắt tròn và mái tóc rẽ ngôi giữa.

Bức tượng duỗi tay chỉ về hướng Thẩm Mộng Vân rời đi, mặt khác nhìn Giang Thành với vẻ mặt nịnh nọt, miệng không ngừng mấp máy.

Không cần đoán, cũng đã coi Giang Thành là đồng bạn, báo cáo vị trí của Thẩm Mộng Vân.

Nhưng giây tiếp theo, đôi mắt của bức tượng đột nhiên mở to.

Nó nhìn thấy Giang Thành chậm rãi tháo che mặt xuống, trên mặt lộ ra nụ cười hung ác, trong mắt sáng ngời mê người: "Hóa ra là tiểu tử ngươi tố giác!"…

Chờ sau khi Thẩm Mộng Vân nghe thấy thanh âm vội vàng chạy lại, liền nhìn thấy Giang Thành giơ liềm đánh vào sau đầu pho tượng đang run rẩy: "Cho mày này!"

Khi một tiếng "rầm" vang lên, đầu tượng vỡ thành vô số mảnh.

Giang Thành cất lưỡi liềm đi, như thể còn chưa giải tỏa hết, cuối cùng giẫm hai cái lên bức tượng, nói con quỷ như thế lúc còn sống chắc cũng không phải loại gì tốt đẹp, nói không chừng còn từng dẫn đường cho quỷ.

"Đi mau thôi, anh Giang." Thẩm Mộng Vân thúc giục.

Giang Thành nhìn bức tượng trên mặt đất, sau đó nhìn vào khoảng trống sau khi bức tượng bị vỡ, quay sang Thẩm Mộng Vân nói: "Gửi tin nhắn cho đám người Hòe Dật, bảo bọn họ đến đây, tôi biết phải làm thế nào để cắt đuôi đám quỷ điêu khắc đó rồi."

"Anh Giang, tôi làm mất điện thoại di động trong thư viện rồi." Thẩm Mộng Vân xấu hổ nói.

Giang Thành lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhanh chóng gửi tin nhắn cho cả Hòe Dật và tên mập, bảo bọn họ chạy đến đây.

Sau đó để Thẩm Mộng Vân, người bị hạn chế về khả năng di chuyển, ẩn náu trong bóng tối đằng sau một số bức điêu khắc.

Bản thân thì đứng ở vị trí của bức tượng bán thân vừa rồi.

Bức tượng bán thân được đặt trên kệ gỗ, Giang Thành thử chui vào, kích thước vừa vặn, còn che phần dưới của mình đi, chỉ để lộ phần thân trên.

Đánh giá từ việc mấy con quỷ điêu khắc vừa rồi không nhận ra mình, bọn chúng không có ký ức gì đối với đồng loại, chỉ có thể phân biệt liệu có phải là đồng loại hay không.

Mà bộ trang phục lao động mà Giang Thành tìm thấy đã có ích lợi lớn.

Chưa đầy một phút, đã nghe thấy tiếng bước chân trên đầu, từ xa đang đến gần, ngay sau đó, tên tên mập và những người khác thở hổn hển chạy tới.

Thẩm Mộng Vân vội vàng bước ra ngoài vẫy tay ra hiệu, chờ khi đám quỷ điêu khắc phía sau đuổi kịp, những người khác đã trốn ở phía sau bức tượng.

Còn Giang Thành thì bắt chước bộ dạng của con quỷ điêu khắc trước đó, khoa tay múa chân ra dấu lung tung, đuổi hết đám truy binh đi.

Tên mập nhìn Thẩm Mộng Vân ở bên cạnh, trang phục của cô rõ ràng là đã bị xé rách một cách thô bạo, rất nhiều chỗ không che được nữa, một bên vai cũng lộ ra ngoài.

“Cô đây là…” Tên mập mở to mắt.

“Là anh Giang, anh… anh ấy vì để cứu tôi…” Thẩm Mộng Vân ấp a ấp úng giải thích, tai đỏ bừng như sắp tan chảy.

“Cô… hai người như vậy, cô chắc chắn anh ấy là vì cứu cô?” Tên mập đột nhiên nâng cao giọng điệu, cảm thấy ba mươi năm cuộc đời của mình thật uổng phí.”

Chương 770: Mày đừng như vậy

Hòe Dật nuốt một miếng nước bọt có lẫn máu tanh, nhìn bộ dạng e thẹn của Thẩm Mộng Vân, trong lòng không khỏi cảm thán, vẫn là anh Giang biết chơi.

Khoảng 7,8 phút sau, một nhóm quỷ điêu khắc từ một hướng khác chạy trở lại, đội ngũ thưa thớt, xem ra thể lực của bọn chúng cũng không phải vô hạn.

Giang Thành lại đổi một hướng khác chỉ bọn chúng, để bọn chúng tiếp tục leo cầu thang.

Thông qua khe hở, tên mập nhìn thấy một con quỷ điêu khắc ở cuối cùng đang thở hổn hển, một tay bám vào tường, vẫn kiên trì đuổi theo bọn họ, không khỏi cảm thấy việc này cũng thật không dễ dàng đối với bọn chúng.

Chờ khi tất cả quỷ đều biến mất, tên mập thò đầu ra ngoài, nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ, bước tiếp theo chúng ta…"

Đột nhiên, ở góc rẽ lại xuất hiện một con quỷ điêu khắc, bởi vì chỉ là tượng bán thân, không có chân nên chỉ có thể bò trên mặt đất.

Xem ra là thành viên bị bỏ lại từ đội quân trước.

Tên mập lập tức rút đầu lại.

Giang Thành học theo dáng vẻ trước đó, ra dấu lung tung với con quỷ điêu khắc bán thân.

Nhưng khi con quỷ này bò qua trước mặt Giang Thành, tựa như phát hiện ra điều gì đó kỳ lạ, quay đầu nhìn về phía vị trí

tên mập và những người khác đang ẩn nấp.

Bất luận Giang Thành có ra hiệu thế nào thì nó cũng không di chuyển, sau vài giây, nó lại đổi hướng, ưỡn thẳng thân trên, bò về góc phía sau.

Đột nhiên cơ thể nó khựng lại, bởi vì vấn đề góc độ, vừa hay nhìn thấy đôi chân của tên mập ẩn trong chỗ tối.

Điêu khắc lập tức quay đầu lại, đưa tay chỉ về nơi mấy người tên mập đang ẩn nấp, duỗi thẳng cổ, nhưng còn chưa kịp đợi nó gọi ai, thì bàn tay đưa ra đã bị ai đó nắm lấy, sau đó đột nhiên bị kéo vào bóng tối.

Ban đầu là một trận tiếng đấm đá, nhưng sau một tiếng "rầm" bị bóp nghẹt, lúc sau đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Một lúc sau, Hòe Dật mới lặng lẽ thò đầu ra nhìn xung quanh, sau khi không phát hiện động tĩnh gì, ra dấu tay "OK" với Giang Thành.

Từ góc nhìn của Giang Thành, vừa hay có thể nhìn thấy tên mập tay trái cầm búa, tay phải cầm nửa cánh tay của bức tượng, cúi đầu, trong miệng chửi rủa tại sao có nhiều quỷ đi ngang qua như vậy, mà mày mắt tinh, cho đầu mày tan luôn gì đó.

"Được rồi." Giang Thành nhảy ra khỏi kệ gỗ, cởi bộ trang phục lao động đưa cho Thẩm Mộng Vân: "Cô Thẩm, cô hãy mặc bộ quần áo này vào đi."

Đôi mắt tên mập và Hòe Dật đều đỏ lên vì ghen tị.

"Tôi không muốn, anh Giang, anh mặc nó là được rồi." Thẩm Mộng Vân nói.

"Bác sĩ." Tên mập nhìn chằm chằm bộ quần áo lao động, nuốt nước miếng nói: "Thật ra tôi cũng có thể mặc."

"Tôi cũng có thể." Hòe Dật giơ tay lên.

Cũng không cho Thẩm Mộng Vân cơ hội từ chối, Giang Thành trực tiếp giúp Thẩm Mộng Vân thay quần áo, hắn cũng không né tránh việc hai người tiếp xúc thân thể, Thẩm Mộng Vân đã nghiện còn ngại, đành nghe theo.

Sau khi thay xong, Giang Thành gật đầu với Thẩm Mộng Vân: "Cô hãy trốn ở đây, chỉ cần không lên tiếng, bọn chúng sẽ coi cô như đồng loại."

Giang Thành sau đó nhìn về phía đám người tên mập: "Vừa nãy tôi đã đếm rồi, mấy gạch trên bộ trang phục vẫn còn 19 gạch nữa, cũng có nghĩa là, vẫn còn 19 bức tượng sống lại nữa, chúng ta phải đi xử lý bọn chúng."

Cộng thêm tượng bán thân có đôi mắt hữu dụng này, còn có quỷ dẫn đường, cộng thêm hai con mà Giang Thành và Vương Kỳ đã liên thủ giải quyết, tổng cộng bọn họ đã giải được 4 bức điêu khắc sống lại.

Nhưng các bức điêu khắc sống lại ban đầu là đúng 25 con, bây giờ chỉ còn lại 19 con, vẫn còn thiếu mất 2 con, số lượng không trùng khớp.

Giang Thành quay đầu lại nhìn Vương Kỳ vẫn đang im lặng, đối phương cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn hắn, cười toe toét như đang cảm nhận được điều gì đó: "Có hai con lúc trước đuổi đến gần quá, bị tôi tiện tay xử lý rồi."

"Không sai, chính là như vậy, vừa rồi anh không biết đâu bác sĩ, có hai con quỷ đột nhiên từ trong góc lao ra, chuẩn bị lao vào người tôi rồi, may mà người anh em Vương Kỳ phản ứng nhanh, nếu không thì tôi đã thảm rồi." Tên mập giúp Vương Kỳ giải thích.

"Là vậy à." Giang Thành mỉm cười nhìn tên mập: "Vương Phú Quý, anh em của anh cũng nhiều thật đấy."

Phía xa lại bắt đầu có những âm thanh lộn xộn, có lẽ là những con quỷ kia, lại quay trở lại rồi.

Lần này, mấy người không lề mề nữa, Giang Thành dặn dò Thẩm Mộng Vân, đừng để những con quỷ điêu khắc này dừng lại, phải là cạn kiệt thể lực của bọn chúng, sau đó cố gắng dẫn chúng đến cầu thang bên trái và bên phải.

Sau khi rời khỏi Thẩm Mộng Vân, cả nhóm cuối cùng đã quyết định, Giang Thành dẫn theo Hòe Dật một nhóm, Vương Kỳ dẫn tên mập một nhóm.

Hai nhóm người tách ra mai phục, núp trong bóng tối để bắt những kẻ đơn độc.

Dù sao vẫn còn lại 19 con, giết được con nào hay con ấy.

Tuy rằng tên mập muốn đi theo Giang Thành hơn, nhưng đối với Vương Kỳ vừa mới cứu mình xong, anh ta cũng không có ác cảm như lúc đầu nữa: "Vậy bác sĩ, hai người hãy cẩn thận!"

Nhưng điều khiến tên mập bất ngờ là, Giang Thành chỉ liếc anh ta một cái rồi bỏ chạy, hơn nữa, khi tên mập nhớ lại ánh mắt cuối cùng của Giang Thành, cứ luôn cảm thấy hắn có chuyện muốn nói với mình.

"Đừng phân tâm." Vương Kỳ vỗ vỗ vai anh ta.

"Ồ."

Giang Thành và Hòe Dật chọn một căn phòng ở cuối hành lang để mai phục, không gian bên trong tương đối rộng, nhiều phòng thông nhau và ngăn cách bằng cửa.

Cho dù có bị quỷ chặn ở cửa, bọn họ vẫn có thể từ phòng khác rời đi, điều này tránh tái diễn chuyện trước đó.

Hòe Dật suốt chặng đường không nói gì, mãi đến khi bọn họ núp sau cánh cửa, hoàn toàn ổn định chỗ nấp, anh ta mới

chút do dự nhìn Giang Thành.

Giang Thành xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài cửa: "Có gì thì nói đi."

Hòe Dật do dự một chút, sau đó thấp giọng nói: "Anh Giang, anh Phú Quý và anh… quen nhau rất lâu rồi phải không."

"Ừm." Giang Thành gật đầu: "Mấy ngày nữa, sẽ tròn một tháng rưỡi."

Hòe Dật: "???"

"Tôi biết anh muốn nói gì, anh ta và cái tên Vương Kỳ kia quả thực có vấn đề." Giang Thành dừng một chút, tiếp tục: "Nhưng tôi tin tưởng anh ta, anh ta sẽ không làm hại chúng ta."

"Tôi cũng cảm thấy anh Phú Quý không phải loại người như vậy, tôi chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, nhiệm vụ lần này ngay từ đầu đã kỳ lạ rồi." Hòe Dật gãi gãi đầu đau khổ: "Chúng ta chỉ đến đây để tìm một người, sao lại bị cuốn vào chuyện này?"

"Còn có đám người Vương Kỳ, rút cuộc là…"

"Suỵt-"

Giang Thành ra hiệu im lặng.

Dần dần, có tiếng bước chân rải rác và tiếng "sột soạt" bò tới, từ xa đến gần, những con quỷ điêu khắc này, con nào con nấy đều đã rất mệt, tốc độ cũng chậm hơn trước rất nhiều.

Chờ sau khi phần lớn tiếng bước chân đã đi xa, Giang Thành mới chú ý tới có hai con quỷ điêu khắc bị tụt lại sau cùng của đội quân lớn, bám vào nhau để bước đi, hai con quỷ tổng cộng có ba cánh tay.

Giang Thành ra hiệu với Hòe Dật, khi hai con quỷ điêu khắc đi ngang qua cửa, Giang Thành đột nhiên mở cửa, sau đó hai người lần lượt kéo hai con quỷ vào trong.

Một lúc sau, cùng với vài âm thanh nghèn nghẹt vang lên, căn phòng lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Giang Thành tùy ý ném nửa cái đầu quỷ xuống đất, phủi bụi trên người: "Anh thế nào?" Hắn nhìn sang Hòe Dật.

Hòe Dật run rẩy nói: "Anh Giang, không giấu gì anh, em tiếp xúc với nhiệm vụ cũng khá lâu rồi, lúc nào cũng là bị quỷ truy đuổi, không nghĩ tới có một ngày còn có thể trốn trong bóng tối tấn công quỷ."

Giang Thành thở ra, dùng giọng điệu kinh nghiệm khuyên nhủ: "Đừng căng thẳng, chuyện gì cũng có lần đầu tiên, quen là được."

"Cảm… Cảm ơn anh Giang đã chỉ điểm."

"Chuyện nhỏ."…

Giang Thành tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc chiến thuật bắn một lần đổi chỗ, liên tiếp ngồi đợi bốn đợt quỷ điêu khắc đơn độc, ngoại trừ một con không mấy hợp tác, những con còn lại đều ra đi khá bình thản.

Ngay khi bọn họ đã đợi mười phút, bên ngoài vẫn chưa có động tĩnh gì, Giang Thành Hòe Dật chuẩn bị đổi tư thế ngồi xổm.

Nhưng vừa ra ngoài cửa, còn chưa đi được mấy bước, đã nhìn thấy một con quỷ điêu khắc lắc lư từ xa trong góc lao ra, hai nhóm gần như đồng thời phát hiện ra nhau.

Ban đầu, con quỷ điêu khắc sau khi nhìn thấy người, tâm tình rất phấn khích, nhưng sau đó biểu cảm trên khuôn mặt nó

đã thay đổi, bởi vì nó nhận thấy hai người đối phương dường như còn vui vẻ hơn cả nó.

"Bắt lấy nó!" Giang Thành chỉ tay, Hòe Dật lập tức lao tới.

Sau khi nhìn thấy Giang Thành và Hòe Dật lao về phía mình, không biết vì sao, trong lòng con quỷ điêu khắc đột nhiên trở nên sợ hãi, quay người bỏ chạy.

Giang Thành và Hòe Dật đuổi theo nó đến tận hành lang tầng hai nhưng vẫn để nó chạy mất.

"Anh Giang." Hòe Dật lần lượt mở mấy cánh cửa ra, nhưng đều không có bóng dáng của quỷ điêu khắc, không khỏi tiếc nuối nói: "Để nó chạy mất rồi."

"Bỏ đi, không có thời gian quản nó, chúng ta đi tìm người khác đi." Giang Thành liếc nhìn hành lang trống trải lần cuối rồi cùng Hòe Dật rời đi.

Hành lang lại trở nên yên tĩnh.

Khoảng một phút sau, một cánh cửa đóng kín ở giữa hành lang tầng hai từ từ mở ra một khe hở, một con mắt màu trắng xám xuất hiện sau khe cửa.

Sau khi nhìn quanh một lúc lâu, xác nhận người đã đi rồi, quỷ điêu khắc mới kéo cửa ra, sau đó thận trọng bước một chân ra ngoài.

Bám vào tường, khom lưng cúi đầu bước đi, quỷ điêu khắc sống sót sau cuộc rượt đuổi rón rén đi về phía bên kia hành lang, sợ phát ra tiếng động sẽ thu hút hai người kia quay lại.

Nhưng trước khi nó kịp lẻn sang đầu bên kia hành lang, một tiếng "tsk" vang lên, sau đó quỷ điêu khắc dừng lại, run rẩy ngẩng đầu lên.

Đúng lúc nhìn thấy hai cái đầu thò ra từ góc tường, một bên trái và một bên phải, nhìn chằm chằm vào nó với nụ cười

nham hiểm trên môi, như thể đã chờ đợi rất lâu rồi.

"Anh Giang." Hòe Dật cười toe toét: "Vẫn là nước cờ của anh cao hơn, sao anh lại biết nó vẫn chưa chạy xa, mà chỉ trốn ở gần đây?"

Quỷ điêu khắc hoàn toàn không thể chạy qua Giang Thành và Hòe Dật, trong lúc khẩn cấp, lại đẩy một cánh cửa khác ra, sau đó cố gắng khóa cửa, trốn vào bên trong.

Nhưng cửa lại không có khóa!

Hòe Dật lao tới đẩy cửa ra.

Quỷ điêu khắc bị cửa đập vào, ngã xuống đất, vẫn đang cố gắng bò vào trong phòng, Hòe Dật và Giang Thành mỗi người nắm lấy một chân kéo nó ra khỏi cửa.

Trong lúc kéo lê, hai người đang trao đổi ý kiến làm thế nào để nhanh chóng đập nát đầu quỷ, Giang Thành và Hòe Dật giải thích một số điểm cần đặc biệt chú ý, còn nói lát nữa để Hòe Dật ra tay, hắn đứng sang một bên để hướng dẫn.

Quỷ điêu khắc nắm lấy khung cửa, nói thế nào cũng không chịu buông ra, hai hàng nước mắt màu máu vậy mà lại chảy ra từ đôi mắt màu trắng xám, nó phát ra một tiếng rên rỉ, trông rất đáng sợ, lại đáng thương.

"Mày đừng như vậy." Giang Thành buông tay ra, ngồi xổm xuống bên cạnh nó, dùng giọng nói rất chân thành khuyên nhủ: "Mày như vậy thật làm khó chúng ta quá."

"Ư ư…"

"Anh Giang, đừng nói nhảm với nó nữa, để tôi trực tiếp…" Trên mặt Hòe Dật mang theo nụ cười nham hiểm đi tới, lấy vũ khí trong người ra.

Nhưng một cảnh tượng không ai mong đợi đã xảy ra, con quỷ điêu khắc sống dở chết dở bất ngờ bật lên đánh cho Hòe

Dật loạng choạng.

Sau đó lao tới cửa sổ, quay đầu lại, dùng đôi mắt trắng xám đầy nước mắt máu tức giận nhìn Giang Thành và Hòe Dật, tiếp theo nó dậm chân một cái rồi nhảy ra khỏi cửa sổ.

Chờ khi hai người Giang Thành đến nơi, dưới tầng đã vang lên một tiếng "bốp", quỷ điêu khắc rơi xuống vỡ tan thành từng mảnh như một bức điêu khắc thông thường.

Chương 771: Chớp mắt

Giang Thành nhìn hài cốt còn sót lại của điêu khắc ngoài cửa sổ, thở dài một cái, quay đầu nhìn sang Hòe Dật, Hòe Dật bị nhìn đến ngơ ngác, không hiểu hỏi: "Anh Giang, anh nhìn tôi làm gì?"

"Anh thật là biến thái." Ngữ khí Giang Thành u sầu nói: "Một con quỷ hiểu lòng người ta như vậy, bị anh bức hại đến chết."

Hòe Dật: "???"

"Lần sau không được làm như vậy nữa." Giang Thành lắc lắc đầu, quay người rời đi.

Dù sao cũng là người của Đỏ Thẫm, mạch não không bình thường cho lắm, Hòe Dật có thể hiểu được, một lúc sau mới đuổi kịp hỏi: "Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Ngồi chờ đợi lâu như vậy, quỷ điêu khắc càng ngày càng ít, cứ tiếp tục như này, cũng không có ý nghĩa nhiều nữa.

Giang Thành vừa đi vừa nói: "Chúng ta đi tìm bọn người tên mập, hỏi xem bọn họ đã tiêu diệt được bao nhiêu rồi, cộng lại xem còn lại bao nhiêu quỷ điêu khắc nữa."…

Thẩm Mộng Vân đứng ở vị trí Giang Thành đã đứng trước đó, mặc bộ trang phục lao động, bắt chước dáng vẻ của Giang Thành, chỉ đạo đám quỷ điêu khắc leo lên cầu thang tới lui.

Cuối cùng cho đến bây giờ, cô đã đợi rất lâu, vẫn chưa thấy có con nào đi ngang qua nữa.

Trong hành lang yên tĩnh như tờ.

“Xem ra, đều đã bị bọn người anh Giang giải quyết rồi.” Thẩm Mộng Vân thầm nghĩ, trong đầu lại vô thức hiện lên khuôn mặt của Giang Thành.

Nhưng cứ nghĩ tới nghĩ lui, cô đột nhiên chợt cảm thấy rùng mình.

Cụ thể cô cũng không thể diễn tả được, nó như một mũi kim đâm thẳng vào tim của cô.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là có thứ gì đó đang nhắm vào mình rồi.

Cô đã từng gặp phải tình huống như vậy trước đây, chỉ là không mãnh liệt nhiều như lần này.

Nhưng… làm sao có thể?

Anh Giang đã nói rồi, bộ trang phục này có thể che giấu hơi thở của người sống, khiến đám quỷ điêu khắc lầm tưởng rằng mình là đồng loại.

“Chẳng lẽ… vẫn còn quỷ điêu khắc sống sót?” Thẩm Mộng Vân ngẩng đầu lên, ánh mắt cẩn thận tìm kiếm: “Nhưng làm sao nó lại phát hiện ra mình, còn nữa, nó… trốn ở đâu?”

Từ góc nhìn của Thẩm Mộng Vân, có thể nhìn thấy một bên hành lang, cùng với đại sảnh nối liền với hành lang.

Vị trí tương tự như của cô, hai bên hành lang và trong đại sảnh, cũng có những bức điêu khắc và một số tác phẩm nghệ thuật khác nằm rải rác.

Nhưng các bức điêu khắc này đều không có vấn đề, trước đó bọn họ đã kiểm tra qua rồi.

Trong môi trường tối tăm, hầu hết các bức điêu khắc này chỉ để lộ một phần khuôn mặt, thậm chí là một nửa góc nghiêng khuôn mặt.

Sau khi nhìn một lúc lâu, quả thực có chút quỷ dị.

Cô đã kiểm tra qua các gạch trên bộ trang phục, toàn bộ 25 con quỷ điêu khắc đều đã bị giải quyết, nhưng cảm giác bị nhắm tới này không hề yếu đi mà còn trở nên mạnh mẽ hơn.

Điều khiến cô thắc mắc hơn nữa là, cô nhớ rằng bên cạnh chỗ gạch cón có một hoa văn con mắt, nhưng hiện tại, hoa văn đó đã biến mất.

Nỗi bất an trong lòng cô càng lúc càng mạnh, thậm chí còn sai khiến cô, muốn cô trốn khỏi đây.

Giống như thể, cô sắp chết rồi.

Đột nhiên, ánh mắt cô khựng lại.

Ở phía bên phải hành lang phía xa có mấy bức điêu khắc, trước đó cô đã để ý đến, nhưng lần này, dường như có một cảm giác khác.

Bởi vì vấn đề ánh sáng, mấy bức điêu khắc chỉ có thể nhìn thấy rõ một nửa phần thân dưới, trong khi phần thân trên bị che khuất trong bóng tối, chỉ để lại một đường viền mơ hồ.

“1,2…” Thẩm Mộng Vân đếm từng cái một,“4.”

“4?!” Cô chợt cảm thấy có gì đó không ổn, trước đó cô mơ hồ nhớ là chỉ có 3 bức mà thôi.

Hơn nữa bức điêu khăc cuối cùng ẩn nấp trong bóng tối, thấp hơn hẳn những bức tượng khác.

Ngay khi cô đang tập trung nhìn kỹ, trong bóng tối dường như có thứ gì đó động đậy một cái, Thẩm Mộng Vân vô thức chớp chớp mắt.

Chờ khi cô mở to mắt, nhìn lại lần nữa, tượng điêu khắc lại biến thành ba bức.

Mọi thứ trước đó, như thể chỉ là ảo giác do cô căng thẳng quá mà ra.

Nhưng Thẩm Mộng Vân biết đây tuyệt đối không phải ảo giác, ở mà cô không biết, chắc chắn là đã có chuyện xảy ra.

Cô muốn thông báo cho Giang Thành và những người khác, nhưng điện thoại lại làm mất trong thư viện rồi.

"Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh." Thẩm Mộng Vân điều chỉnh hô hấp, tiếp tục quan sát.

Nhưng không lâu sau khi cô quay đi, rất nhanh, lại phát hiện ra một chỗ cổ quái khác.

Lần này là ở bên trái hành lang, hơn nữa còn cách cô gần hơn một chút.

Tình huống cũng tương tự như trước đó, một bức điêu khắc ẩn trong bóng tối.

Một bức điêu khắc mà cô không có chút ký ức nào về nó.

Giống như tự nhiên xuất hiện trong không khí.

Nhìn phần thân dưới của bức điêu khắc, nó là một bức tượng người bán thân.

Ánh mắt của Thẩm Mộng Vân khựng lại, lập tức nhớ lại câu chuyện mà Giang Thành đã kể, tượng người bán thân xuất hiện một cách quỷ dị trong bức ảnh của trung tâm nghệ thuật.

Nhưng chờ sau khi cô phản ứng lại, tượng người bán thân lại biến mất.

Chờ khi cô lại phát hiện ra, thì nó đã ở góc hành lang cách cô không xa, lần này cô có thể nhìn thấy rất rõ.

Là một tượng người bán thân không sai, hơn nữa chiếc cổ bị vặn vẹo một cách khoa trương, nghiêng cổ, một đôi mắt trắng xám đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Tiêu rồi…”

Trong quá trình này, Thẩm Mộng Vân cũng phát hiện ra quy luật di chuyển của tượng người bán thân, bất luận là cô rời tầm mắt khỏi tượng người bán thân, hay là chớp mắt.

Tóm lại, đều phải cần tượng người biến mất khỏi tầm mắt, cho dù chỉ trong một giây, đều sẽ di chuyển về phía mình một cách vô cùng quỷ dị.

Nói cách khác, chỉ cần luôn luôn nhìn chằm chằm vào tượng người, hơn nữa không chớp mắt, tượng người bán thân sẽ ngoan ngoãn ở nguyên tại chỗ, cũng sẽ không gây ra mối đe dọa nào cho cô.

Nhưng… một người bình thường làm sao có thể không chớp mắt?

Cách đầu tiên mà Thẩm Mộng Vân nghĩ đến là nhìn chằm chằm vào tượng người bán thân không chớp mắt, rồi vừa nhanh chóng rời khỏi đây.

Theo quan sát của cô ấy, tốc độ di chuyển của tượng người bán thân không nhanh, chắc hẳn là có thể thoát khỏi nó.

Nhưng ngay khi Thẩm Mộng Vân chuẩn bị hành động, mới phát hiện ra, cơ thể của mình hoàn toàn không thể cử động, giống như bị pháp chú cố định tại chỗ.

Chỉ có đôi mắt và phần cổ có thể di chuyển trong phạm vi nhỏ.

Một lúc sau, cô mới hiểu ra nguyên nhân trong này, hạn chế này là áp dụng cho cả người và quỷ, cô có thể thông qua cách nhìn chằm chằm vào con quỷ, ngăn chặn quỷ tượng người bán thân di chuyển.

Ngược lại, đối phương cũng có thể.

Hơn nữa khiến Thẩm Mộng Vân càng tuyệt vọng hơn nữa chính là, quỷ tượng người bán thân … không cần phải chớp mắt, đôi mắt màu trắng xám của nó lóe lên một đường vân như ngọc.

Khi cái chớp mắt cuối cùng diễn ra, quỷ tượng người bán thân cũng đến trước mặt Thẩm Mộng Vân. …

"Hử?" Giang Thành đột nhiên dừng chân lại.

Hòe Dật đi theo bên cạnh lập tức căng thẳng, nhìn xung quanh: "Sao vậy, anh Giang?"

"Anh có nghe thấy gì không?" Một lát sau, Giang Thành cau mày hỏi.

"Không… không có."

Giang Thành suy nghĩ một chút, vỗ vỗ Hòe Dật một cái, tăng tốc độ nói: "Mau lên, sau khi tìm được bọn người tên mập, chúng ta đi tìm cô Thẩm tập hợp."

Ở góc cầu thang, hai nhóm va vào nhau, tên mập nhìn thấy Giang Thành liền mừng rỡ nói: "Bác sĩ, thân thủ của người anh em Vương Kỳ cực kì lợi hại, chúng ta đã cùng nhau giải quyết được 9 con quỷ điêu khắc."

"Chúng ta 10 con." Giang Thành lãnh đạm trả lời: "Còn có một con bị Hòe Dật ép nhảy lầu, tôi muốn ngăn cản cũng không được."

Tên mập nghe vậy, nhìn sang Hòe Dật, chớp chớp mắt, như thể vừa có phát hiện mới về anh ta: "Người anh em Hòe Dật, không nhận anh lại được đến thế đấy?"

Hòe Dật trên mặt hiện đầy chữ từ chối, nhưng lại không biết phải nói như thế nào.

Cũng may Giang Thành giải vây cho anh ta, nhìn tên mập hỏi: "Sao hai người lại ở đây?"

Theo sự sắp xếp trước đó, bọn họ nên phục kích ở phía bên kia cầu thang mới đúng.

"Ồ, là như này, vừa nhận tôi nhận được tin nhắn của cô Thẩm, cô ấy nói có phát hiện mới, bảo chúng tôi đi tìm cô ấy." Tên mập lấy điện thoại di động ra, nghiêm túc nói.

Giang Thành nghe vậy lông mày nhảy dựng lên: "Thẩm Mộng Vân?"

Nhìn thấy vẻ mặt của bác sĩ thay đổi, tên mập cũng giật nảy mình: "Đúng, đúng vậy, sao thế, cô ấy không liên lạc với anh à?"

Phản ứng đầu tiên của tên mập là hỏng rồi, chẳng lẽ bác sĩ ghen rồi sao?

Anh ta quen với Giang Thành cũng không phải ngày một ngày hai nữa, biết bác sĩ nhỏ mọn nên vội vàng giải thích: "Bác sĩ, anh đừng hiểu lầm, cô Thẩm có lẽ là vừa với anh… ây da, chính là con gái mà, da mặt mỏng, chắc là anh hiểu."

Giang Thành sắc mặt hơi thay đổi, xoay người chạy xuống tầng.

Hòe Dật thấy vẻ mặt ngơ ngác của tên mập, vội vàng giải thích: "Điện thoại của Thẩm Mộng Vân bị mất ở thư viện, lấy cái gì ra để gửi tin nhắn cho anh?"

Nghe vậy, tên mập sắc mặt khựng lại, sau đó ánh mắt nhìn điện thoại cũng không đúng: "Vậy nên… gửi tin nhắn cho tôi là quỷ?"

"Là con quỷ tượng người bán thân kia!" Tên mập lập tức xác nhận.

Bởi vì tất cả đám quỷ điêu khắc đều đã bị xử lý, bọn họ cũng đã đối chiếu qua rồi.

25 con, một con cũng không thiếu.

Chờ sau khi nhóm người chạy đến chỗ của Thẩm Mộng Vân, nhìn thấy Thẩm Mộng Vân trong bộ trang phục lao động, vẫn đứng đó như cũ.

Hai cánh tay buông thõng tự nhiên, mặt hướng thẳng về phía trước.

Thoạt nhìn, trông không khác gì những bức điêu khắc gần đó.

Nhìn thấy Thẩm Mộng Vân vẫn còn ở đó, tên mập thờ dài một hơi, nhưng sau đó, như chợt phát hiện ra điều gì, anh ta khụt khịt mũi, trong không khí dường như hơi có mùi máu tanh.

Càng đến gần vị trí của Thẩm Mộng Vân, mùi máu tanh càng nồng nặc.

Hơn nữa điều kỳ lạ hơn nữa là Thẩm Mộng Vân dường như không có phản ứng gì trước sự xuất hiện của bọn họ.

Giang Thành bước tới, chậm rãi đưa tay ra, tháo lớp che mặt của Thẩm Mộng Vân xuống.

Khuôn mặt dưới lớp che trắng bệch như tờ giấy, cắn chặt môi, hơi nhắm mắt lại, như thể một giây sau sẽ mở ra.

Nhưng đối với cô mà nói, không còn cơ hội nữa rồi.

Cô ấy đã chết.

Vừa đi đến gần, Giang Thành liền biết là cô đã chết.

“Cô… Cô Thẩm.” Tên mập nhìn thấy bộ dạng của Thẩm Mộng Vân, trái tim chợt đập thình thịch.

Anh ta có ấn tượng rất tốt với người phụ nữ này, hơn nữa anh ta cũng có thể nhìn ra, cô ấy đặc biệt tốt với bác sĩ, còn từng cứu bác sĩ nữa.

Hòe Dật sau khi nhìn thấy, tiến lên trước, muốn giúp Giang Thành đặt thi thể của Thẩm Mộng Vân xuống.

Dù sao thì cô ấy cũng ngụy trang thành một bức tượng bán thân, phần thân dưới được giấu bên trong khung gỗ, chỉ lộ ra phần thân trên.

Nhưng đúng lúc anh ta chạm vào vai Thẩm Mộng Vân.

Một tai nạn đã xảy ra.

Thẩm Mộng Vân vậy mà lại trực tiếp ngã xuống.

Không, không phải tất cả, là phần thân trên, chỉ có phần thân trên rơi xuống!

Phần thắt lưng trở xuống của cô, đã biến mất rồi…

Bên trong kệ gỗ cũng hoàn toàn không có phần thân dưới của cô!

Cô giống như một bức điêu khắc bán thân thực sự, bị xé mất toàn bộ phần thân dưới, bao gồm cả một đôi chân.

Sau đó chỉ còn lại phần thân trên đứng trên kệ!

Nếu không nhìn kỹ, còn nghĩ vẫn giống như trước đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hòe Dật sợ hãi đến mức lùi lại sau vài bước, máu trên mặt cũng biến mất.

Từ chỗ vết thương ghê tởm và khổng lồ trên thắt lưng của Thẩm Mộng Vân, vẫn có thể nhìn thấy nội tạng và ruột màu xanh tím, máu đỏ thẫm chảy khắp sàn nhà.

Chương 772: Cái bóng

“Sao có thể như vậy?” Tên mập không khỏi thất thanh nói: “Cô ấy… cô ấy đã bộ trang phục đó, không phải nói…”

“Có ưu có nhược, quỷ điêu khắc thông thường không nhìn thấy được, không có nghĩa là tất cả quỷ đều không nhìn thấy cô, bộ trang phục này sẽ trở thành mục tiêu tấn công ưu tiên của một loại tồn tại khác cũng nên.” Giọng của Vương Kỳ nghe có vẻ bình tĩnh hơn, như thể sớm đã đoán trước được kết cục của Thẩm Mộng Vân.

Tương tự như suy nghĩ của Vương Kỳ, Giang Thành cũng nghĩ ngay đến hoa văn con mắt trên bộ trang phục lao động này, nó có lẽ… là một lời cảnh cáo.

Cảnh cáo rằng người mặc bộ trang phục này sẽ bị một thứ đáng sợ khác nhắm đến.

“Là con quỷ tượng người bán thân kia…” Hòe Dật trầm ngâm suy nghĩ.

Đây là một câu trả lời không thể trả lời, bởi vì tất cả quỷ điêu khắc đều đã bị loại bỏ, nhưng bọn họ vẫn chưa nhìn thấy nguồn gốc của câu chuyện kinh dị.

Bức tượng người bán thân quỷ dị kia

“Bác sĩ, anh mau nhìn xem!” Tên mập chỉ xuống đất, từ góc độ của anh ta, vừa hay có thể nhìn thấy một đường dấu chân đẫm máu, kéo dài từ chiếc kệ đỡ Thẩm Mộng Vân ra phía xa.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, vừa rồi khoảng cách xa, bọn họ không hề nhìn thấy bất kỳ dấu chân hay vết máu nào trên mặt

đất.

Giống như sau khi bọn họ đến gần, mới đột nhiên xuất hiện hết ra vậy.

Giang Thành nhìn chằm chằm dấu chân đẫm máu trên mặt đất, dấu chân rất kỳ quái, từ trái sang phải, không có kích thước sải chân cố định.

Thông qua những dấu chân này, có thể tưởng tượng được tư thế đi lại của người này lúc đó kỳ quái đến mức nào.

Thỉnh thoảng lại kéo lê một chân, để lại trên mặt đất một vệt máu dài, khung cảnh rùng rợn rất đáng sợ.

Nghĩ đến đôi chân đã mất của Thẩm Mộng Vân, trong đầu mọi người hiện lên một hình ảnh sởn tóc gáy.

Quỷ tượng người bán thân sau khi giết chết Thẩm Mộng Vân, đã xé đi hai chân của cô, sau đó gắn lên trên người của mình.

Tiếp đó, giống như một đứa trẻ lần đầu tiên tập đi, loạng choạng bước đi trên đôi chân của Thẩm Mộng Vân.

Dấu chân biến mất ở gần cầu thang.

Suy nghĩ một chút, Giang Thành bước tới, cởi bỏ bộ trang phục lao động vẫn còn trên người Thẩm Mộng Vân ra, phần dưới gấu của bộ trang phục thấm đẫm máu tươi, vẫn còn đang không ngừng chảy máu.

Làm xong tất cả những điều này, Giang Thành ngồi xổm ở trước mặt Thẩm Mộng Vân, thay cô vuốt mắt lại.

Tên mập thấy cay cay sống mũi, cảm thấy Thẩm Mộng Vân thật đáng thương, bác sĩ cũng đáng thương.

Theo dấu chân, Giang Thành là người đầu tiên bước tới, những người khác cũng đi theo, Hòe Dật nhìn dấu chân đẫm

máu trên mặt đất, hình như vẫn còn vài miếng thịt vụn dính trên mặt đất.

Đến tầng một, dấu chân kéo dài đến cuối hành lang bên kia.

Cuối cùng, bị mất dấu trước một cánh cửa.

Đối với cánh cửa này, mọi người đều không còn xa lạ.

Phía sau cánh cửa là đại sảnh điêu khắc.

Chạy ngược chạy xuôi một hồi, bọn họ lại quay trở lại đây rồi.

"Là cố ý dụ dỗ chúng ta trở lại đây." Vương Kỳ nhìn chằm chằm dấu chân trên mặt đất, trên tay nắm cửa vẫn còn có vết máu, tất cả đều rất rõ ràng.

Lần này không có ai đề nghị gõ cửa, cửa là đang khép hờ, đẩy một cái là mở.

Bên trong vẫn như trước, trong khung cảnh mờ ảo, xung quanh đặt những bức điêu khắc với nhiều hình dạng khác nhau, đây mới là nơi ẩn náu tốt nhất cho tượng người bán thân.

Nói cách khác… là nơi săn mồi của nó.

Người giáo viên nam ban đầu chính là đã chết tại đây.

Đứng giữa sảnh điêu khắc, Giang Thành lấy ra bộ trang phục lao động chỉ còn lại phần thân dưới, không chút câu nệ mặc vào, thậm chí còn chỉnh lại cổ áo.

Hòe Dật có thể cảm giác được, sau khi mặc bộ trang phục lao động này, khí chất của Giang Thành trở nên khác hẳn trước đây.

Vương Kỳ nheo mắt lại, từ thời khắc đó trở đi, trên người Giang Thành, anh ta ngửi thấy một mùi vị khác lạ, giống như là một người khác vậy.

Hoặc là… thứ gì đó trong hắn đã mở mắt.

Giang Thành thì ngược lại không suy nghĩ nhiều, mục đích hắn mặc bộ trang phục lao động này chỉ đơn giản là để dụ con quỷ tượng người bán thân ra ngoài, sau đó bẻ cái cổ nó, đập vỡ đầu nó.

Thẩm Mộng Vân đã cứu mình, hai lần.

Hắn không chấp nhận cô chết một cách không rõ ràng như vậy.

Sau khi mặc bộ trang phục lao động này vào, Giang Thành lập tức cảm thấy có gì đó khác lạ, cơ thể lạnh buốt, quả nhiên… tác dụng phụ của việc mặc bộ trang phục này là sẽ bị bức tượng người bán thân chú ý đến.

Trong một đám người, sẽ trở thành đối tượng tấn công ưu tiên của tượng người bán thân.

Như vậy… rất tốt.

Năng lực quan sát của Giang Thành không phải là thứ mà Thẩm Mộng Vân có thể so sánh được, chỉ mất chưa đầy 10 giây, Giang Thành đã tìm ra thứ cổ quái trong số hàng chục tác phẩm điêu khắc trong đại sảnh.

Bức điêu khắc này ẩn mình giữa hai bức tượng, gần như bị bóng tối bao phủ, chỉ lộ ra một chút đường nét.

Đường nét lộ ra trông giống như một người đang nghiêng cổ, ló ra một nửa khuôn mặt, nhìn trộm.

Cùng lúc đó, một luồng băng lạnh xuyên qua toàn thân Giang Thành, toàn thân hắn như đông cứng lại, không thể cử động hay nói chuyện.

Mấy người Hòe Dật và tên mập nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường trên người Giang Thành.

“Đừng chạm vào anh ấy.” Vương Kỳ ngăn cản tên mập đang nóng lòng, muốn dùng tay vỗ vào Giang Thành một cái.

“Đây chắc hẳn là năng lực của con quỷ đó.” Vương Kỳ nhìn theo tầm mắt của Giang Thành, nhìn thấy ở đó có hai bức tượng, không có vấn đề gì.

“Các anh ở đây chờ tôi, tuyệt đối không được cử động lung tung.” Vương Kỳ đi về phía Giang Thành đang nhìn, không quên nhắc nhở Hòe Dật và tên mập, nói rằng một khi Giang Thành di chuyển tầm mắt, lập tức chỉ cho hắn một phương hướng mới.

Đi đến nơi Giang Thành đang nhìn, Vương Kỳ nhanh chóng kiểm tra một số chỗ trống gần đó, anh ta cũng dùng tay và dụng cụ trong tay chạm vào chúng, như thể cho rằng có những thứ vô hình mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Còn chưa kịp đợi anh ta kiểm tra xong, đã nhìn thấy tên mập vẫy tay ra hiệu cho anh ta nhìn sang một hướng khác.

Vương Kỳ cau mày, vị trí mới chỉ của tên mập gần Giang Thành hơn rất nhiều.

Không khó để đoán rằng con quỷ tượng người bán thân này chỉ có người mặc bộ trang phục lao động đó mới thể nhìn thấy, hơn nữa sau khi nhìn thấy, người này còn không thể động đậy, cũng như không thể giao tiếp với đồng đội, để báo cáo vị trí của đối phương.

Đáng sợ hơn nữa là, con quỷ tượng người bán thân này không ngừng dùng thủ đoạn khó hiểu tiếp cận người mặc bộ trang phục, chờ khi nó thực sự ở trước mặt rồi, sẽ chính là kết cục như Thẩm Mộng Vân.

Nhưng… rút cuộc là quy tắc gì?

Vương Kỳ không lãng phí thời gian nữa, anh ta nhanh chóng trở về chỗ của Giang Thành, quỷ không thể quan sát

được, anh ta chỉ đành phải bắt đầu từ phản ứng của Giang Thành.

Ở bên này, Giang Thành cũng đoán ra được quy luật chuyển động của quỷ, mỗi lần hắn vừa chớp mắt, con quỷ tượng người bán thân lại di chuyển một cách quỷ dị về phía hắn.

Bây giờ, đối phương chỉ còn cách bản thân chưa đầy 15 mét nữa.

Nhiều nhất chớp mắt 3 lần nữa, nó sẽ dịch chuyển đến trước mặt mình.

Từ khoảng cách này, Giang Thành đã có thể thấy rõ bộ dáng xấu xí của nó, phần thân trên là điêu khắc không sai, nhưng phần thân dưới là hai cái chân dài.

Trên đôi chân dài đều là máu, tạo nên sự tương phản mạnh mẽ với làn da trắng nõn ban đầu, chính là đôi chân của Thẩm Mộng Vân đã bị nó cướp đi.

Tượng người bán thân và hai chiếc chân dài được ghép lại với nhau một cách gần như thô bạo, ở giữa có vết máu và thịt, như thể được dán lại với nhau.

Lúc này, đôi mắt trắng xám của tượng người bán thân cũng đang nhìn chằm chằm vào Giang Thành.

Trong lòng Giang Thành biết rõ, nó đang chờ mình chớp mắt.

Khi bản thân nhìn chằm chằm vào tượng người bán thân, cùng với đó nó cũng không thể di chuyển, nhưng so với một người sống mà nói, quỷ tượng người bán thân có một ưu điểm bẩm sinh là nó không cần phải chớp mắt.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần một người đơn độc gặp phải quỷ tượng người bán thân, kết cục chỉ có chết.

Bản thân nó không mạnh, chỉ cần Giang Thành có cơ hội đến gần, một nhát liềm là có thể giải quyết, nhưng năng lực của nó rất đáng sợ, đặc biệt là trong một số tình huống nhất định, cực kì khó đối phó.

Lúc này, đang có một vấn đề đặt ra trước mặt Giang Thành, chỉ có một bộ trang phục lao động, cũng có nghĩa là bất luận có bao nhiêu người sống sót, trong cùng một thời gian, chỉ có một người có thể nhìn thấy quỷ tượng người bán thân.

Mà người chỉ một mình nhìn thấy quỷ này, bởi vì không thể giao tiếp với đồng đội, lại không thể nhúc nhích, cho nên sẽ bị quỷ giết chết.

Vậy thì câu hỏi đặt ra là làm thế nào mới có thể sống sót?

Nói cách khác, đâu là đường sống?

Người mặc bộ trang phục kia sẽ bị quỷ giết, nếu không mặc, mặc dù sẽ không bị quỷ giết, nhưng cũng không thể kết thúc nhiệm vụ, vì dù sao thì điều kiện tiên quyết để kết thúc nhiệm vụ là phải giết con quỷ tượng người bán thân.

Điều này lại quay trở về điểm ban đầu của vấn đề, đến nhìn thấy quỷ cũng không thể, thì nói gì đến việc giết nó?

Nhưng Giang Thành biết rất rõ một điểm, sẽ không có nhiệm vụ nào không thể giải quyết, cho nên quỷ nhất định sẽ bị nhìn thấy, hơn nữa, cũng nhất định sẽ có biện pháp giết chết nó.

Cùng với lần chớp mắt tiếp theo, quỷ tượng người bán thân đã đến gần hơn, lần này đứng ở góc bên phải Giang Thành, cách hắn chưa đầy 10 mét.

Cảm giác được đám người Vương Kỳ và tên mập xung quanh đang bận rộn, dần dần, Giang Thành nghĩ ra một suy đoán mới, hơn nữa, ngay khi suy đoán này xuất hiện, Giang

Thành cảm thấy chắc chắn ít nhất có thể nắm chắc được 9 phần.

Vừa rồi hắn đã thử hướng dẫn Vương Kỳ tấn công vào vị trí của tượng người bán thân, nhưng hắn phát hiện ra, Vương Kỳ không những không nhìn thấy tượng người bán thân, mà còn không thể chạm vào nó.

Qua khóe mắt, hắn nhìn thấy Vương Kỳ thậm chí còn đi xuyên qua vị trí của tượng người bán thân, đối phương giống như một hư ảnh.

Nhưng ý tưởng lợi dụng bọn Vương Kỳ và tên mập là không sai, hắn muốn thử một suy đoán khác, nếu như… nếu như có thể dẫn dắt cho ba người Vương Kỳ, Hòe Dật và tên mập, cũng có nghĩa là, ngoại trừ hắn ra, tất cả những người tồn tại, đều đồng thời nhìn vào vị trí chỗ tượng người bán thân đang ẩn náu… sẽ xảy ra chuyện gì?

Liệu có khả năng này xảy ra không, tượng người bán thân không những sẽ bị đóng băng, mà còn… hiện ra nguyên hình?

Trong khoảng thời gian này, Giang Thành lại chớp mắt thêm một lần, sau một khoảnh khắc, tượng người bán thân cuối cùng đã xuất hiện ở trước mặt Giang Thành.

Khoảng cách giữa hai người chỉ có 1 mét, gần như là mặt đối mặt, đôi mắt trắng xám trên khuôn mặt tượng người đang tỏa ra ánh sáng quỷ dị, bất động nhìn chằm chằm vào hắn.

Điều Giang Thành chờ đợi chính là thời khắc này!

Vương Kỳ là một người rất thông minh, sau khi nhận thấy ánh mắt của mình đều tập trung về vị trí phía trước một chút, lập tức ra hiệu cho hai người Hòe Dật và tên mập.

Ba người lần lượt đứng ở ba vị trí, sau đó đồng thời nhìn về chỗ Giang Thành đang nhìn chằm chằm, đại khái chưa đầy

một giây, trên chỗ trống trước mặt Giang Thành, đã xuất hiện một bức tượng người bán thân đầy quỷ dị.

Đầu tiên là đôi chân dài đột nhiên xuất hiện trong không khí, sau đó từng chút một, phần thân trên của tượng người cũng bắt đầu hiện hình, cho đến khi hoàn toàn xuất hiện.

Đôi chân dài kia vẫn còn đang không ngừng rỉ máu, khiến tên mập không khỏi lo lắng.

Ngay lúc tượng người bán thân hoàn toàn hiện nguyên hình, sự kiềm chế của Giang Thành đột nhiên được dỡ bỏ, hắn nhanh chóng tiến về phía trước, dùng hai tay nắm lấy đầu của tượng người, gầm lên một tiếng, dùng hết sức lực.

Nhưng bất luận Giang Thành có dùng lực thế nào đi chăng nữa, đầu của bức điêu khắc vẫn không hề động đậy.

Đám người tên mập ở bên cạnh cực kì lo lắng, dù sao chỉ một giây thôi cũng đều có khả năng xuất hiện biến cố.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của đám người tên mập, một bóng đen đột nhiên xuất hiện sau lưng Giang Thành, cái bóng đó nhanh chóng đưa hai tay ra, bao bọc lấy tay Giang Thành, giây tiếp theo,“răng rắc” một tiếng, Giang Thành cứ vậy rút đầu của tượng người bán thân ra.

Chương 773: Một mặt khác

Sau khi đầu tách ra khỏi cơ thể, bầu không khí quỷ dị vốn tràn ngập trong đại sảnh điêu khắc đột nhiên tiêu tán, tượng người bán thân cũng biến thành một bức tượng điêu khắc không đầu, hoàn toàn chết đi.

Tùy ý ném cái đầu xuống đất, Giang Thành cũng như mất đi toàn bộ sức lực, thân hình loạng choạng, ngã xuống đất.

Chờ khi tỉnh dậy, đã trở lại nằm trên giường trong ký túc xá, mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt của Hòe Dật.

Hòe Dật ngồi bên giường, như phải chịu ủy khuất rất lớn.

Ánh mắt đảo qua căn phòng, tên mập và Vương Kỳ đều không có ở đó.

"Anh Giang." Hòe Dật phát hiện Giang Thành mở mắt, kích động đứng dậy: "Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, tôi còn lo…"

"Bọn họ đâu rồi?" Giang Thành ngắt lời hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt Hòe Dật liền trở nên cổ quái, sáp đến gần Giang Thành thấp giọng nói: "Anh Giang, anh Phú Quý cũng bị Vương Kỳ gọi ra rồi, nói là có chuyện muốn nói với anh ấy, tôi muốn đi theo để nghe, Vương Kỳ không cho."

"Không phải là do tôi sợ anh ta đâu!" Hòe Dật vội vàng giải thích: "Chủ yếu là do anh còn chưa tỉnh lại, tôi lo sẽ không có người trông coi anh."

"Bọn họ đi bao lâu rồi?" Giang Thành dùng hai tay chống đỡ thân thể ngồi dậy.

“Cũng một lúc rồi.” Hòe Dật sau khi nhớ lại, gật đầu nói: “Chắc hẳn cũng phải hơn nửa tiếng rồi.”

“Đợi tôi ở đây.”

Đúng lúc Giang Thành vừa đi tới cửa thì cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, Vương Kỳ bước vào mà không hề nhìn thấy tên mập.

Giang Thành nhìn chằm chằm anh ta, nói: “Anh ấy đâu?”

“Ở bên cạnh.” Vương Kỳ chậm rãi trả lời, ánh mắt nhìn Giang Thành cũng tràn đầy cổ quái: “Anh ấy rất tốt, anh yên tâm, chỉ là… cần yên tĩnh một chút.”

Giang Thành nhìn khuôn mặt Vương Kỳ, một lúc sau mới quay sang Hòe Dật nói: “Anh sang bên cạnh trông chừng Vương Phú Quý, tôi không gọi thì đừng có quay lại.”

Hòe Dật đương nhiên có thể nhận ra bầu không khí có gì đó không ổn, nên đáp lại một tiếng, rồi đi sang phòng bên cạnh.

Chờ sau khi Hòe Dật rời đi, Vương Kỳ dùng tay trái đóng cửa lại.

Hai người cứ im lặng nhìn nhau như thế, cho đến khi Vương Kỳ cười toe toét, chỉ về phía sau Giang Thành, trên mặt đất là bóng của hắn: “Cái tên đằng sau anh… thật thú vị.”

Giang Thành đương nhiên biết anh ta là đang nói đến Vô.

Cách đây không lâu, trong đại sảnh điêu khắc, hắn mượn sức mạnh của Vô, mới có thể bẻ gãy cổ tượng người bán thân.

Một chuyện không hợp lẽ thường như vậy hiển nhiên không thể che giấu khỏi tầm mắt Vương Kỳ.

Vô đã thức tỉnh, ngay sau khi phát hiện ra thi thể của Thẩm Mộng Vân, hắn đã cảm thấy rồi, một cảm giác rất cổ quái.

Chính vì vậy mới đủ tự tin đánh cược một phen với tượng người bán thân.

Suy cho cùng, nếu hắn chết, Vô có lẽ cũng sẽ ở lại đây với hắn mãi mãi.

Nhưng hiện tại không phải lúc nói chuyện này, hắn có rất nhiều nghi vấn cần Vương Kỳ giải đáp.

"Anh rút cuộc là ai?" Giang Thành lạnh lùng hỏi: "Còn có Vương Phú Quý, hai người có quan hệ gì?"

Vương Kỳ đi tới, khệnh khạng ngồi xuống, Giang Thành cũng rất phối hợp ngồi đối diện anh ta.

"Anh cũng đã đoán ra được một phần rồi không phải sao?" Vương Kỳ nhìn vào mắt Giang Thành, bình tĩnh nói: "Tôi cũng như đám người Thẩm Mộng Vân, đều đã chết rồi."

Mặc dù đã đoán ra được điểm này, nhưng nghe điều đó từ miệng Vương Kỳ vẫn khiến người ta cảm thấy bất an.

Vương Kỳ cong ngón tay, gõ nhẹ vào đầu mình: "Tôi đã quên mất rất nhiều thứ, đặc biệt là trước khi gặp các anh, đoạn ký ức đó, giống như đã bị một bàn tay tự nhiên xóa sạch."

"Lúc đầu tôi còn tưởng đó là vấn đề do mình, nhưng sau đó…" Vương Kỳ dừng lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc: "Tôi phát hiện đám người Thẩm Mộng Vân, Cao Ngôn cũng giống như tôi."

"Chiếc xe buýt đưa các anh đến đây, tôi chỉ có một chút ấn tượng, nó… rất cổ quái, không, là rất đáng sợ." Vương Kỳ như đang bị chìm vào trong một loại ký ức đau khổ nào đó, trên trán bắt đầu nổi gân xanh: "Cụ thể thì tôi không thể nhớ rõ, nhưng tôi có thể khẳng định, cái chết của tôi là có liên quan đến chiếc xe buýt đó".

“Không chỉ có một mình tôi, Thẩm Mộng Vân, Cao Ngôn… đều bị chiếc xe buýt này, hay nói cách khác là thứ trên xe buýt này giết chết.”

“Hơn nữa điều quỷ dị là, ngay cả sau khi chúng tôi đã chết, vẫn không thể rời đi, chiếc xe đó giống như một cái lồng, sẽ giam cầm bất cứ ai lên xe”.

“Ngay cả cái chết cũng không thể giải thoát.”

“Ở bên trong đó…” Vương Kỳ mím môi, miêu tả: “Giống như một thế giới khác, một thế giới bị bao phủ bởi bóng tối và tuyệt vọng.”

Sự đáng sợ của chiếc xe buýt đó, Giang Thành cũng mơ hồ có thể cảm nhận được, với tư cách là người mang cánh cửa của Vô, giữa hắn và Vô có một mối liên hệ khó tả.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn ngửi thấy mùi sợ hãi trên người Vô.

Mà theo quan sát của bản thân trên chiếc xe buýt, thứ vật quỷ dị trên đó không chỉ có bà lão đã giao cho bọn họ nhiệm vụ này.

Nếu như dùng từ nguyền rủa để miêu tả thì chiếc xe buýt quỷ dị này giống như bản thể tập hợp của nhiều lời nguyền rủa.

Phân tích của Vương Kỳ cũng chứng minh cho suy đoán của Giang Thành từ một khía cạnh.

Những điều này tuy rằng hữu dụng, nhưng cũng không phải điều mà Giang Thành muốn nghe nhất: “Anh vẫn chưa trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi.” Giang Thành hỏi: “Có phải anh biết Vương Phú Quý không?”

Nghe được câu hỏi này, ánh mắt Vương Kỳ nhìn Giang Thành cũng trở nên cổ quái, câu nói tiếp theo khiến da đầu

Giang Thành căng cứng.

“Tôi không chỉ đã gặp Vương Phú Quý, mà … tôi cũng đã gặp anh.” Vương Kỳ chậm rãi nói.

“Ở đâu?” Giang Thành truy hỏi, đột nhiên hắn cảm giác như mình đã chạm tới đằng sau chân tướng.

Cùng lúc đó, đầu của hắn, lại bắt đầu đau, như thể có thứ gì đó ngăn cản hắn nhớ lại phần ký ức đó.

Hắn vẫn luôn có vấn đề đau đầu, hơn nữa bị mất một phần trí nhớ.

Làm thế nào cũng không thể nhớ ra.

“Là ở trong một ngôi nhà rất lớn, cụ thể, tôi không thể nhớ rõ.” Vương Kỳ lắc đầu nói: “Trong ngôi nhà có rất nhiều người, tôi nhớ những khuôn mặt, nhưng không rõ lắm.”

“Trong nhà có tôi, còn có Vương Phú Quý, phải không?” Ký ức phủ đầy bụi của Giang Thành từng chút một thức tỉnh, hắn nghiến răng nghiến lợi, trên trán lấm tấm mồ hôi, đầu đau nhức dữ dội.

“Không sai, nhưng anh khác với tất cả chúng tôi, tôi không thích anh, chúng tôi đều không ai thích anh, có lẽ…” Vương Kỳ dừng lại, dùng ngón tay chỉ vào gian phòng bên cạnh: “Chỉ có anh ấy là ngoại lệ . .”

“Tại sao?” Giang Thành truy hỏi, trong trạng thái đau đớn kịch liệt này, ngay cả hắn cũng không thể gắng gượng được bao lâu.

“Bởi vì chúng ta là bị giam cầm ở đó, mà nguyên nhân giam cầm, chính là bởi vì anh.” Vương Kỳ nói: “Chính vì sự tồn tại của anh, mới dẫn đến mọi bất hạnh phát sinh.”

“Anh là căn nguyên, cũng là vực sâu.” Vương Kỳ đột nhiên thay đổi giọng điệu, sau đó nói ra một câu tương tự như một

lời tiên tri.

“Nhưng tôi không nhớ gì hết.” Giang Thành vẫn kiên trì nói.

“Tôi cũng chỉ nhớ được những điều này, rất mạnh mẽ, như thể đã khắc sâu vào tâm trí tôi, cho dù tôi muốn quên cũng không thể làm được.” Vương Kỳ đáp: “Nhưng tôi không thể giải thích được.”

“Thế Vương Phú Quý thì sao?”

Khi nhắc đến Vương Phú Quý, khuôn mặt căng thẳng của Vương Kỳ giãn ra, đôi mắt sắc bén như đại bàng trở nên dịu dàng hiếm có.

“Anh ấy khác với anh, chúng tôi đều thích anh ấy, tôn trọng anh ấy…” Vương Kỳ dừng lại, ngẩng đầu lên nói: “Anh ấy giống như một mặt khác của anh, một mặt hoàn toàn khác.”

Chương 774: Tôi tin anh

“Một mặt khác…”

Vương Kỳ gật đầu: “Không phải chỉ có một mình tôi nghĩ như vậy, bọn họ cũng đều nghĩ thế.”

“Bọn họ mà anh nói, là bao gồm những ai?” Giang Thành truy hỏi.

“Tôi không nhớ tên của bọn họ, đầu óc tôi rất hỗn loạn, mỗi khi tôi nhớ đến những chuyện này, thì rất loạn…” Vương Kỳ nói: “Trong số chúng ta thường không gọi nhau bằng tên, dùng biệt hiệu, con số… …”

Một cái tên nhanh chóng hiện lên trong đầu Giang Thành: “Các anh là… Đỏ Thẫm?”

“Đỏ Thẫm sao…” Vương Kỳ trầm ngâm một lát, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm, một lúc sau mới nói: “Tôi không biết, nhưng hai chữ này, quen quá, tôi không phản cảm.”

Đối với thân phận của tên mập, Giang Thành vẫn luôn có nghi ngờ, nhưng như những gì Vương Kỳ nói, hắn cũng có thiện cảm khó tả đối với tên mập.

Đối với hắn mà nói, gần như là không thể nào.

Hắn cũng từng suy nghĩ xem liệu Vương Kỳ có phải là đang nói dối hắn, để lấy lòng tin hay để chuyển hướng sự chú ý của mình, nhằm trục lợi hay không.

Nhưng trực giác mách bảo hắn, là không phải như vậy.

Nếu thật sự muốn ngáng chân mình, cơ hội trong các câu chuyện kinh dị hiển nhiên sẽ thích hợp hơn, dù sao thì sau khi

ra ngoài sẽ phải đối mặt với ba người cùng phe với mình.

Dù nhìn thế nào đi nữa, anh ta cũng không có lợi thế gì.

Giang Thành ép mình bình tĩnh lại, nhìn Vương Kỳ, hỏi: "Cái tên Bì Nguyễn, anh có ấn tượng không?"

"Không có." Vương Kỳ quả quyết trả lời: "Những cái tên mà tôi nhớ không nhiều, trong đầu tôi chỉ có một số hình ảnh rời rạc, mờ mịt, xa xôi, nhìn thấy người, có lẽ tôi sẽ có ấn tượng."

Giang Thành đi tới bên bàn, mở ngăn kéo ra, bên trong là túi giấy hắn đem từ phòng làm việc của giáo sư về, bên trong túi giấy cuộn tròn những bức vẽ và một cây bút chì để vẽ.

"Xẹt, xẹt, xẹt…"

Giang Thành dựa vào bàn vẽ một bức chân dung lên giấy, tuy không chi tiết lắm nhưng đặc điểm lại được nắm bắt rất chính xác.

"Chính là anh ta." Giang Thành xoay bức tranh lại.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người trong tranh, đó là một người đàn ông, tóc rẽ đường ngôi, trên mặt tràn đầy biểu cảm nịnh nọt, thực ra trông khá đẹp trai, chỉ là tạo hình quả thực có hơi…

Một lúc sau, Vương Kỳ dường như chợt nhớ ra điều gì đó: "Không sai, tôi đã gặp anh ta, anh ta ở cùng với chúng tôi, nhưng mà anh ta khong phải tên là Bì Nguyễn, anh ta tên là… Ngụy Tân Đình."

"Ngụy Tân Đình…"

"Bì Nguyễn chính là Ngụy Tân Đình!"

Vô số hình ảnh hiện lên, trộn lẫn vào nhau trong đầu Giang Thành, trong một lần làm nhiệm vụ của Vô, có một gã tên là

Ngụy Tân Đình.

Lúc đó nghe tên mập kể lại, Giang Thành vẫn đang thắc mắc tại sao tên mập lại có thể đánh lén và hạ gục một tên khó giải quyết đến như vậy.

Liên tưởng đến trong phòng làm việc, dáng vẻ hận sao không gặp sớm hơn của Bì Nguyễn đối với tên mập, nhất thời rất nhiều điều trước đây không thể nghĩ ra đều đã được liên kết với nhau.

Tốc độ nhanh đến mức chính Giang Thành cũng cảm thấy khó tin.

Sau khi tên mập xuất hiện, số lần Bì Nguyễn đến thăm mình tăng lên một cách rõ ràng, hơn nữa còn thường xuyên đem đến các món ăn yêu thích của tên mập.

Hoá ra… là như vậy.

Những bức chân dung lần lượt được xếp thành hàng, Vương Kỳ lần lượt nhận diện từng cái một, anh ta trông có vẻ còn kích động hơn cả Giang Thành, bởi vì nó cũng khiến anh ta nhớ lại ngày càng nhiều kỷ niệm.

Trong nhiệm vụ sân ga Tháng Năm, người cuối cùng giải cứu Bì Nguyễn, cũng chính là hai người Ngụy Tân Đình số 4 Đỏ Thẫm, người đàn ông tên là Lạc Hà, là số 3 Đỏ Thẫm, còn cô gái loli cáu kỉnh còn lại, là số 8 Phó Phù.

Về phần tại sao hai người này không che giấu tên thật, Vương Kỳ cũng không thể giải thích.

Những thứ anh ta có thể nhớ được cực kỳ hạn chế, phần lớn là những thông tin cố định như tên tuổi, thân phận, còn về mục tiêu và kế hoạch hành động của Đỏ Thẫm, đều không biết gì hết.

“Vương Phú Quý là số 10 Đỏ Thẫm.” Vương Kỳ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Giang Thành, nhỏ giọng nói: “Còn anh, là Không.”

“Tôi là số 0?” Ký ức trong đầu của Giang Thành lại trở nên lỏng lẻo hơn một chút, hắn tựa hồ nhìn thấy được cầu thang cũ kỹ uốn lượn, còn có cánh cửa kia, sâu trong hành lang.

“Không.” Vương Kỳ lắc đầu: “Anh là Không, đó chính là tên của anh.”

Có thể nhìn ra, khi Vương Kỳ nói ra những lời này, biểu cảm cũng rất cổ quái, dường như là anh ta cũng không hiểu tại sao.

Nói cách khác… phần ký ức có liên quan đến Giang Thành này đã bị chôn vùi sâu hơn.

Khi cuộc trò chuyện tiến triển, Giang Thành tiếp nhận được nhiều thông tin hơn, điều này cũng khiến hắn chắc chắn rằng, bản thân mình, còn có mấy người tên mập, thực sự đã từng là thành viên của Đỏ Thẫm.

Hơn nữa hắn và tên mập là hai người rất đặc biệt.

Bì Nguyễn chính là tai mắt của Đỏ Thẫm mai phục bên cạnh hắn, theo lẽ thường, hoàn toàn không cần thiết bại lộ.

Lúc đó hắn đã nghi ngờ rồi.

Bây giờ sau khi biết được thân phận thực sự của tên mập, những nghi ngờ cuối cùng cũng được giải đáp, anh ta chủ động bại lộ chính mình, là để che chở cho tên mập mai phục bên cạnh mình tốt hơn.

Mặc dù nghe có vẻ khó tin nhưng dựa trên những bằng chứng hiện có và manh mối thu được từ nhiều nơi, đây là câu trả lời hợp lý nhất.

Vừa nghĩ đến trong khoảng thời gian này đều lấy danh nghĩa Đỏ Thẫm đi khắp nơi gây chuyện, Giang Thành cảm thấy liệu đây có phải là báo ứng không.

“Anh có cần đi gặp Vương Phú Quý không?” Vương Kỳ hỏi: “Tôi đã tiết lộ một ít cho anh ấy, nhưng không chi tiết như vậy, tâm trạng anh ấy đang rất không tốt, rất kháng cự đối với thân phận của mình.”

“Anh là người như thế nào?” Giang Thành hỏi: “Ý tôi là, Vương Kỳ là tên thật của anh, còn… biệt hiệu của anh là gì?”

Vương Kỳ chậm rãi thở ra: “Vương Kỳ… chắc hẳn là tên thật, tôi không chắc lắm, về phần biệt hiệu của tôi…” Anh ta lắc lắc đầu: “Tôi không nhớ nữa.”

“Anh không tin rằng tôi sẽ quên mất biệt hiệu của mình phải không?” Vương Kỳ nhìn Giang Thành, trong mắt hiện lên vẻ buồn bã.

“Tôi tin anh.” Giang Thành nói.

“Đi gặp số 10 đi, anh ấy đã quên mất tôi rồi, đối với những gì tôi nói, cũng rất chống đối, tôi bất đắc dĩ phải dùng một chút thủ đoạn nhỏ, nhưng anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm hại anh ấy.” Vương Kỳ thở dài và nói: “Tôi biết anh ấy vẫn còn ký ức về tôi, chỉ là đã bị chôn vùi quá sâu.”

Vương Kỳ cúi đầu xoa xoa thái dương, hai mắt đỏ ngầu, xem ra những lời nói này đã khiến tinh thần của anh ta bị tổn hại rất lớn.

Chờ một lúc, cũng không có tiếng bước chân của Giang Thành.

Vương Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Thành bất động, vẫn ngồi ngay đối diện mình, trong mắt mang theo sự im lặng chết chóc.

Chính là loại ánh mắt này, lại thực sự khiến một người như Vương Kỳ cảm thấy sợ hãi.

Dường như… chỉ cần hắn rơi vào tuyệt vọng, sẽ có chuyện đáng sợ xảy ra.

“Anh không sao chứ?” Vương Kỳ hỏi.

Giang Thành như bừng tỉnh, cầm bút lên, nhanh chóng vẽ một bức chân dung khác lên giấy, lần này là một người phụ nữ.

“Cô ấy… anh có biết không?”

Giang Thành vẽ một mỹ nữ, Vương Kỳ vừa nhìn thấy bức tranh, đồng tử vô thức nheo lại, buột miệng nói: “Tiên sinh?”

“Cô ấy cũng là người của Đỏ Thẫm phải không?” Giang Thành siết chặt ngón tay, nắm lấy tờ giấy vẽ: “Là số 1 hay số 2?”

“Không phải, cô ấy không thuộc về Đỏ Thẫm chúng ta, cô ấy là…” Vương Kỳ vắt óc, dường như đang tìm kiếm những từ có thể định nghĩa người này: “Người sáng lập ra Đỏ Thẫm.”

Lời còn chưa dứt, Vương Kỳ liền nhìn thấy Giang Thành ho kịch liệt, sau đó khóe miệng mím chặt máu tràn ra, nhưng rất nhanh đã bị hắn lau đi.

Chương 775: Cúc bình an

“Anh không sao chứ?” Vương Kỳ đứng dậy, dường như muốn xem hắn thế nào, nhưng lại bị Giang Thành xua tay cắt ngang.

“Tôi đi xem Vương Phú Quý.” Giang Thành đứng dậy rời đi.

Đi tới hành lang, Giang Thành đứng một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, cái bóng hắn để lại trên tường cao hơn hắn rất nhiều, trông cực kì lạc quẻ.

Một dòng chữ máu xiêu vẹo xuất hiện trên tường, vẫn còn đang không ngừng rung rẩy: “Tôi đã nói rồi… anh và tôi là giống nhau.”

“Cô ấy chẳng qua chỉ đang lợi dụng anh.”

“Lời nói của phụ nữ đều không thể tin được, đến cuối cùng bọn họ sẽ chỉ phản bội chúng ta.”

“Tôi là vậy, anh cũng sẽ không ngoại lệ.”…

Những chữ máu tương tự bao phủ toàn bộ bức tường, cái bóng đang không ngừng rung chuyển, như thể đang chế nhạo hắn, trên bề mặt nổi lên những gợn sóng màu đen quỷ dị.

Một đôi mắt máu ẩn giấu ở chỗ sâu nhất trên gợn sóng, đang nhìn chằm chằm Giang Thành, như muốn xuyên qua cơ thể hắn, nhìn thấy thứ ở một tầng lớp khác.

Giang Thành chống hai tay vào tường, thở hồng hộc, khuôn mặt Lâm Uyển Nhi vỡ vụn ở sâu trong tâm trí, tiếp sau đó lại ghép lại với nhau.

Khuôn mặt đó đầy vết nứt.

Sẽ không bao giờ quay trở lại trước đây được nữa.

Hắn có thể chấp nhận sự lừa dối của bất cứ ai, bao gồm cả tên mập và Bì Nguyễn đều có thể, có phải là Đỏ Thẫm hay gì đó hay không cũng chẳng có gì to tát, nhưng Lâm Uyển Nhi … không thể.

Hắn không thể chấp nhận người mang lại ánh sáng cho mình từ đầu, hóa ra lại luôn lừa gạt mình. …

"Trong lòng không có phụ nữ, rút kiếm tự nhiên sẽ thành thần."

Trên tường đúng lúc xuất hiện một dòng chữ máu, giống như là khích lệ, lại như là một loại cám dỗ.

"Đừng có nghĩ thao túng tôi, tôi có phán đoán của mình." Giang Thành nhìn chằm chằm cái bóng trên tường lên tiếng, sau đó bước nhanh đi mấy bước, đẩy cửa phòng bên cạnh ra.

Cái bóng vẫn lưu lại trên tường như vậy, khoảnh khắc bóng lưng của Giang Thành biến mất, tất cả những dòng chữ máu trên tường cũng đều biến mất, chỉ còn lại một bức tường đổ nát và mốc meo.

Mọi thứ trước đó dường như đều chỉ là ảo giác.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín, trong mắt cái bóng có một cảm giác khó tả, như thể cách thứ mình mong muốn, đã gần thêm một bước.

"Anh Giang." Hòe Dật nhìn thấy Giang Thành đi vào, vội vàng đứng dậy: "Anh mau khuyên anh Phú Quý đi, anh ấy hình như…"

Cảm thấy mình đã lỡ lời, Hòe Dật vội vàng hạ giọng, nói bằng giọng chỉ có mình và Giang Thành nghe được: "Tinh thần của anh Phú Quý hình như có chút vấn đề, từ sau khi tôi

vào, hoàn toàn không hề để ý đến tôi, chỉ ngồi ở đấy, nhỏ giọng lẩm bẩm cái gì đó?"

"Khi tôi tới gần, có nghe thấy một chút, anh ấy nói cái gì mà không thể nào, làm sao mình có thể là Đỏ Thẫm, số 10… Tóm lại là nói đi nói lại một hồi cũng chỉ có mấy câu." Hòe Dật vừa nói, vừa quay đầu kiểm tra phản ứng của tên mập, biểu cảm trông khá căng thẳng.

"Anh Giang, anh nói xem, là Vương Kỳ đã kích động đến anh Phú Quý, hay là…" Hòe Dật dừng lại, nuốt nước miếng nói: "Nội bộ Đỏ Thẫm các anh còn có một cơ chế thưởng phạt à, chẳng hạn như tháng này biểu hiện không tốt, thứ hạng sẽ bị giảm chẳng hạn."

"Anh Phú Quý từ lão lục (6) bị giáng xuống lão thập (10), có phải là chênh lệch quá lớn, trong lòng nhất thời không thể tiếp nhận, nên tâm lý mới suy sụp như vậy?"

"Anh hãy khuyên anh ấy, nếu tháng này không được, thì tháng sau lại tiếp tục cố gắng, đừng có tự làm khó mình." Hòe Dật tận tình khuyên bảo nói: "Không quan trọng."

"Anh về trước đi, tôi khuyên anh ấy." Giang Thành vỗ vỗ vai Hòe Dật.

"Trở về…" Hòe Dật nghĩ đến việc ở cùng phòng với tên quái đản Vương Kỳ kia thì toàn thân khó chịu, nhưng khi nghĩ đến nếu có chuyện thực sự xảy ra, vậy thì mình sẽ hét thật lớn.

Anh Giang và anh Phú Quý ở ngay bên cạnh, cũng sẽ không quan tâm đến mình.

Nghĩ đến đây, Hòe Dật lại cảm thấy bạo dạn hơn, đảm bảo với Giang Thành, nói mình sẽ để mắt đến Vương Kỳ.

Trước khi rời đi, Hòe Dật tựa như vô tình phát hiện ra điều gì đó, nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành, cau mày hỏi: "Anh Giang, mắt anh bị sao vậy?"

Vừa rồi, khoảnh khắc khi Giang Thành nghiêng đầu, Hòe Dật nhìn thấy trong con ngươi Giang Thành có một cái bóng màu đen.

Cái bóng đó còn đậm màu hơn con ngươi của Giang Thành, nhưng trong nháy mắt, khi Hòe Dật nhìn kỹ, cái bóng lại biến mất.

Sau khi Hòe Dật rời đi, Giang Thành ngồi ở bên cạnh tên mập: "Anh mập." Hắn lên tiếng, giọng nói cũng trở nên khàn khàn lúc nào không hay.

Nghe được giọng nói của Giang Thành đến gần, tên mập như lấy lại một chút tinh thần: "Bác sĩ, Vương Kỳ kia… Anh ta nói biết tôi, còn đưa cho tôi cái này."

Tên mập giơ cổ tay lên, trên cổ tay anh ta có một chiếc cúc bình an màu đen. (*)

(* Cúc bình an ngụ ý có thể xua đuổi tà ác và tránh khỏi tai họa, ngụ ý đi lại an toàn.)

Trông có vẻ là loại đeo trên cổ, chất lượng cũng rất kém, nhìn thoáng qua biết ngay là hàng rong, chỉ có lừa trẻ con.

Nhìn chằm chằm vào chiếc cúc bình an trên cổ tay, ánh mắt của tên mập trở nên dịu dàng, như đang nhớ lại quá khứ: "Tôi… tôi không quen biết Vương Kỳ, cũng không có bất kì ấn tượng nào, nhưng chiếc cúc bình an này thì tôi nhớ! Chính là cái này, không thể sai được!"Anh ta chợt trở nên kích động: "Là cách đây rất lâu, tôi đã mua nó cho em trai mình!"

Giang Thành an ủi anh ta nói: "Chiếc cúc bình an này rất bình thường, có khi nào anh nhớ nhầm không?"

"Không thể nào! Bác sĩ, chính là cái này! Tuyệt đối không thể sai được!" Tên mập nắm lấy tay Giang Thành, đưa chiếc cúc bình an đến trước mắt Giang Thành, thở mệt nhọc nói:

“Anh nhìn thấy chưa bác sĩ, anh nhìn chỗ này.” Tên mập dùng bàn tay mũm mĩm, chỉ hẳn vào một chỗ trên chiếc cúc bình an.

Giang Thành chú ý thấy, ở đó có mấy chỗ có tỳ vết.

“Hồi đầu khi tôi mua, ông chủ nói với tôi rằng, hoa văn này rất hiếm, là 7 ngôi sao, có giống 7 ngôi sao của Bắc Đẩu không?” Tên mập có vẻ rất cố chấp điểm này, bàn tay kéo Giang Thành dùng một lực rất mạnh, khiến tay bị kéo đến đỏ bừng.

“Điều này ngụ ý rằng tương lai sẽ được sao tốt chiếu sáng, sẽ bảo vệ cho cậu ấy được tốt đẹp, bình an…” Tên mập như bị ma chướng, cứ không ngừng lẩm bẩm tự nói một mình, Giang Thành hoàn toàn không nói gì.

“Anh mập.” Giang Thành vỗ vỗ vai anh ta: “Anh hãy bình tĩnh một chút, bây giờ sự việc còn chưa rõ ràng…”

“Sự việc đã rất rõ ràng rồi, bác sĩ.” Tên mập nói: “Chúng ta đừng tự lừa dối chính mình nữa.”

Đột nhiên, một giọt nước mắt rơi vào trên mu bàn tay của Giang Thành, nóng hổi.

“Bác sĩ.” Giọng nói của tên mập truyền đến, Giang Thành vô thức dừng lại: “Thật ra, có phải là Đỏ Thẫm hay không thực sự không quan trọng, tôi không quan tâm, nhưng mà anh biết không, các em trai và em gái của tôi, bọn họ đều đã chết rồi… .”

“Tôi không thể đợi được bọn họ nữa, bọn họ sẽ không bao giờ quay lại nữa…”

Tên mập nắm lấy chiếc cúc bình an trên cổ tay, nước mắt rơi lã chã xuống đất, nhìn từ phía sau, đôi vai rộng lớn đang co giật.

“Anh mập.” Giang Thành nói: “Lâm Uyển Nhi… anh có ấn tượng gì không?”

“Sếp Lâm.” Tên mập khuôn mặt đẫm nước mắt: “Chuyện của cô ấy làm sao tôi biết được rõ?”

Dừng một chút, Giang Thành nói: “Cô ấy cũng có quan hệ với Đỏ Thẫm, Vương Kỳ nói, là cô ấy đã một tay tạo nên Đỏ Thẫm, tất cả những chuyện này đều có liên quan đến cô ấy.”

Dần dần, đôi mắt sưng đỏ vì khóc của tên mập thay đổi, khuôn mặt nhìn Giang Thành cũng lộ ra một tia cảm xúc khó tả: “Vậy nên biểu hiện từ trước đến nay của cô ấy đều là giả, đều là ngụy trang?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tên mập liền đột nhiên im lặng, anh ta phát hiện ra ánh sáng trong mắt của Giang Thành đã vụt tắt.

Chương 776: Anh là chỗ dựa của tôi

Một lúc sau, tên mập như mới phản ứng lại, tốc độ nói cực nhanh: "Bác sĩ, anh đừng quá đau lòng, có lẽ… có lẽ ở đây có hiểu lầm gì đó cũng nên, sếp Lâm chắc chắn là có nỗi khổ riêng, tôi có thể cảm nhận được, cô ấy đối với anh là thật lòng…"

"Đừng nói nữa." Giang Thành cúi đầu, giọng nói rất khẽ: "Anh nói đúng, chúng ta đừng tự lừa dối chính mình nữa."

"Bác sĩ…" Tên mập có lòng muốn an ủi hắn, cho dù là tùy tiện bịa ra cái gọi là bằng chứng để dỗ dành hắn, nhưng khi lời nói đến miệng, một chữ cũng không thể nói ra.

Bác sĩ là bác sĩ, cần phải có một lời nói dối hoàn hảo đến mức nào mới có thể gạt được hắn, sợ rằng chỉ có người như sếp Lâm mới có thể làm được.

Sau khi trầm mặc, Giang Thành lại là người lên tiếng trước: "Thật ra, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã cảm thấy rất quen thuộc, loại quan thuộc không thể diễn tả được, có lẽ là chúng ta biết nhau, chỉ là tôi đã quên mất."

"Kể từ sau lần ác mộng đầu tiên kết thúc, khoảnh khắc anh đi theo tôi quay trở lại phòng làm việc, tôi đã chắc chắn là anh có vấn đề."

"Nhưng tôi đã quan sát anh rất lâu, anh vừa ngốc vừa đần, mạch não cũng không giống như người thường, đừng nói là âm mưu tính toán gì, tôi còn lo có ngày anh sẽ bị người ta lừa bán đi." Giang Thành chậm rãi lắc đầu và nói: "Trông chờ vào

một người như anh đến tính kế tôi, tôi cảm thấy mình đã bị xúc phạm.”

“Nhưng sau đó bản thân tôi cũng không thể ngờ rằng, lại giữ một người như anh ở bên cạnh tôi lâu như vậy.”

“Kể từ sau khi anh xuất hiện, tôi có thể cảm giác được, tôi đang bị một phương thức rất cổ quái thay đổi, tính cách, suy nghĩ, logic, còn có phán đoán…”

“Tôi trở nên lưỡng lự, trở nên thiếu quyết đoán, trở nên ngày càng giống cái bộ dạng ngốc nghếch mà tôi luôn cười nhạo anh”.

“Sự thay đổi như vậy khiến tôi không khỏi sợ hãi, tôi cảnh cáo chính mình, chờ sau khi tôi tìm ra được bí mật về anh, sẽ lập tức khiến anh biến mất.” Hắn nói rất nhẹ nhàng: “Biến mất vĩnh viễn.”

Tên mập nghe vậy không khỏi rùng mình một cái, anh ta thật sự không nghĩ nhiều như vậy, ban đầu anh ta chỉ muốn tìm một cái đùi lớn để ôm, sau đó phát hiện ra ở bên cạnh bác sĩ cũng rất vui vẻ.

“Nhưng ai ngờ, cứ nghĩ cứ nghĩ, rồi quên mất lúc nào không hay.” Giang Thành thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ tối tăm, đôi mắt đen như hòa vào màn đêm.

“Anh là một người rất tốt, anh mập, bất luận với tư cách là một người bạn trong cuộc sống, hay là cộng sự trong nhiệm vụ, anh đều đáng để tin cậy.”

“Anh chưa bao giờ là gánh nặng, bất luận mọi lúc đều không phải, có anh ở bên cạnh, tôi cảm thấy rất an tâm. Cho dù có bị quỷ nhắm tới, rơi vào tình thế khó khăn, tôi cũng biết, mình không cô đơn.”

“Ở cách tôi không xa, vẫn còn có một tên mập, tuy rằng anh ta không thông minh, nhưng nhất định sẽ cố gắng hết sức

để cứu tôi, cho dù là dùng biện pháp ngu ngốc nhất, một mạng đổi một mạng, anh ta cũng sẽ không để cho tôi có chuyện gì!"

Giang Thành nhìn đôi mắt sưng đỏ của tên mập, khẽ nói: "Anh là chỗ dựa của tôi, anh mập."

Đôi môi run rẩy, tên mập trong giây lát trông như một đứa trẻ không biết phải làm sao.

Giang Thành vỗ vỗ vai tên mập, giọng điệu nghiêm túc nói: "Tôi hứa với anh, sẽ làm rõ mọi chuyện, nhưng hiện tại không có thời gian để đau buồn, chúng ta đều phải lấy lại tinh thần, sống sót rời khỏi đây trước đã."

Lời nói của Giang Thành như mang đến cho tên mập một hy vọng mới, tên mập nhanh chóng lau mặt, lau khô nước mắt, liên tục gật đầu với Giang Thành: "Đều nghe anh hết, bác sĩ!"

"Cót két——"

Cửa phòng bị đẩy ra, Hòe Dật thò đầu vào, tình cờ nhìn thấy dáng vẻ tình tứ của hai người Giang Thành và tên mập, cũng ngây người ra: "Anh Giang, anh Phú Quý, cái tên Vương Kỳ kia nói có chuyện muốn thương lượng với hai người."

Vương Kỳ đứng ở ngay phía sau Hòe Dật.

"Vào trong nói chuyện đi." Giang Thành ra hiệu.

Hòe Dật rất tinh ý, không vào trong tham gia.

Bởi vì sự chuyển biến trong thân phận, tình cảm của tên mập đối với Vương Kỳ xuất hiện một loại cảm giác rất cổ quái, chiếc cúc bình an này coi như là một tín vật có thể chứng minh thân phận, nhưng khuôn mặt này của Vương Kỳ, anh ta thực sự không nhớ nữa rồi.

Nếu như nhất định phải miêu tả thì giống như hai anh em chưa từng gặp mặt, một ngày nọ, một trong hai người cầm

ngọc bội gia truyền đến gặp người kia, và nói xin chào đại ca, chúng ta là anh em ruột thất lạc đã lâu.

Mọi chuyện quả thực là như vậy, nhưng sự chuyển biến về tình cảm cũng như chấp nhận, thì cần có thời gian.

Vương Kỳ cũng nhìn ra sự lúng túng của tên mập, lên tiếng an ủi nói: "Biệt hiệu chỉ là một con số mà thôi, chúng ta vẫn cứ như trước, gọi tên nhau đi."

"Cái người tên Hòe Dật đó, tôi không có ấn tượng gì với anh ta cả." Vương Kỳ nghiêng đầu nhìn về phía cửa: "Anh ta đáng tin không?"

"Hẳn là không có vấn đề." Giang Thành nói.

"Vậy thì tốt, tiếp theo là một số suy nghĩ của tôi về nhiệm vụ, gọi anh ta vào trong đi." Vương Kỳ nói.

Sau khi Hòe Dật đi vào, biểu hiện rất ngoan ngoãn, lựa chọn một chỗ cách đó không xa, ngồi xuống chiếc ghế gỗ, như cảm nhận được điều gì đó.

"Lần này chúng ta vẫn như cũ không cứu được người ra." Vương Kỳ nói: "Đừng nói là cứu người, ngay cả thi thể chúng ta cũng không thấy."

"Đúng đấy, đây là lần thứ tư rồi, nhưng tổng cộng chúng ta chỉ có năm cơ hội." Hòe Dật nghe xong lời này không khỏi lo lắng, nếu như nhiệm vụ lần cuối cùng vẫn thất bại nữa, tất cả mọi người đều sẽ bị lưu lại đây.

Nghĩ tới đây, anh ta không khỏi liếc nhìn Vương Kỳ một cái, nhưng bất thình lình phát hiện, đối phương cũng đang nhìn mình, không chút dè chừng.

Một lúc sau, Vương Kỳ lãnh đạm nói: "Không có gì là không tiện nói cả, tôi đã chết rồi, tôi của bây giờ chắc nên được coi là một con quỷ bị giam trên xe buýt."

“Chỉ là đóng vai trò khá đặc biệt, là đồng đội của các anh, về phần tại sao lại như vậy, tôi cũng không rõ.” Anh ta dùng ngón tay chỉ chỉ vào đầu: “Một phần ký ức của tôi đã bị xóa đi.”

Tuy rằng đã đoán được Vương Kỳ là quỷ, nhưng thông qua miệng của đối phương nói ra, còn là loại ngữ khí không có gì như thế này, vẫn khiến Hòe Dật da đầu tê dại.

Vương Kỳ không có ý làm khó Hòe Dật, anh ta chỉ đang trần thuật sự thật, sau đó quay đầu nhìn Giang Thành nói: “Ba lần nhiệm vụ trước thất bại, tôi có thể hiểu được, nhưng lần trước, thậm chí chúng ta đã trong thời gian quy định, giải quyết được tượng người bán thân, kết thúc câu chuyện kinh dị trong đại sảnh điêu khắc từ gốc rễ, tại sao vẫn không thể cứu người ra?

“Nói tiếp đi.” Giang Thành ra hiệu.

Sắc mặt của Vương Kỳ có chút kỳ quái, sau đó nói: “Liệu có khả năng này hay không, những nhiệm vụ này là không thể hoàn thành, cho dù chúng ta có làm tốt đến đâu, những nhân cách mất tích này… đều phải chết.”

“Vậy há chẳng phải là trong nhiệm vụ lần này không có đường sống sao?” Tên mập kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên không phải, chỉ là tôi luôn cảm thấy cứ thiếu thiếu cái gì đó. Có lẽ…” Vương Kỳ dừng một chút, dùng giọng điệu cổ quái nói: “Chân tướng được giấu trong lần nhiệm vụ cuối cùng.”

Vất vả cả một đêm, mọi người đều mệt mỏi rồi, sau một hồi thảo luận ngắn gọn, đám người lựa chọn nghỉ ngơi, chờ mấy tiếng sau, mặt trời của thế giới này mọc lên lần cuối cùng.

Vương Kỳ bảo bọn họ nghỉ ngơi, còn mình ở lại gác đêm.

Giang Thành không từ chối.

Trời sáng đến muộn hơn mọi người tưởng tượng, nên tiết học kéo dài một tiếng rưỡi ban đầu đã bị rút ngắn xuống còn chưa đầy nửa tiếng.

Sau khi tan học, đám người không có thời gian đến căng tin ăn cơm, mua mấy cái bánh xèo xong, liền đi thẳng vào trong khu rừng nhỏ.

Chương 777: Đêm ở hồ bơi

Men theo con đường quen thuộc đi vào trong, trên đường đi hắn đều cố gắng điều chỉnh cảm xúc và biểu cảm nên có của mình.

Sau khi nhìn thấy Viên Tiêu Di đang đợi ở chỗ cũ, cảm xúc tích tụ trong nháy mắt trào ra.

"Tiêu Di!"

Từng biểu cảm nhỏ của Giang Thành được kiểm soát rất tốt, từ sự mừng rỡ lúc mới gặp, đến sự áy náy khi nhớ lại nhiệm vụ thất bại sau đó, chờ khi đi tới bên cạnh của Viên Tiêu Di, sự phức tạp và bối rối, không còn có thể dùng lời để diễn tả được nữa.

"Xin lỗi em, Tiêu Di." Giang Thành hốc mắt đỏ hoe, cố gắng kìm không cho nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Đều là do anh không tốt, anh không thể cứu được Tiểu Ngữ ra, là… là anh thật vô dụng!"

Mới nghe được tin dữ, Viên Tiêu Di ngây người trong chốc lát, sau đó dường như đến đứng cũng không vững, ánh mắt đờ đẫn, môi hơi run run.

Vài giây sau, những giọt nước mắt lớn trào ra từ trong mắt như một con đập vỡ: " Tiểu Ngữ, cô ấy… không phải… không phải, không phải!"

Dường như đây là lần cuối cùng đóng vai đối thủ rồi, Giang Thành và ma ăn tim đều rất trân trọng cơ hội này, tình cảm giữa hai người sướt mướt, đối thoại phù hợp, hành động

và cốt truyện liên thông liền mạch, mất một lúc lâu sau, mới lưu luyến bước vào giai đoạn tiếp theo.

“Đàn anh.” Viên Tiêu Di dường như đã bỏ cuộc, ánh mắt nhìn Giang Thành tràn đầy tuyệt vọng, dây thanh run rẩy nói: “Đêm qua em đã nhìn thấy Tiểu Nhiên.”

Đồng tử của Giang Thành hơi co lại.

Lần nhiệm vụ cuối cùng… bắt đầu rồi.

Tiểu Nhiên chính là người mất tích ở bể bơi trường học, trong ký ức của Giang Thành, Viên Tiêu Di từng lấy ra một bức ảnh, nói rằng sau khi Tiểu Nhiên biến mất, đã gửi cho cô.

Bức ảnh được chụp trong một bể bơi, cách đó không xa là một cầu nhảy, bên trên xuất hiện một đôi chân tái nhợt.

“Tiểu Nhiên, cô ấy đã nói gì với em?” Giang Thành xoa xoa mặt, sau đó trầm giọng khàn khàn hỏi, hiển nhiên vẫn còn đang bị mắc kẹt trong sự tự trách sâu sắc, không thể tự giải thoát.

“Cô ấy… cô ấy không nói gì hết, cứ đứng cạnh giường của em như thế, toàn thân… ướt sũng.” Viên Tiêu Di nhớ lại nói: “Em không thể nhìn rõ khuôn mặt của cô ấy, hoàn toàn không thể nhìn thấy, khuôn mặt của cô ấy bị tóc che mất rồi, mái tóc xoã xuống, ướt đẫm, vẫn đang… vẫn đang không ngừng nhỏ nước.”

“Nếu như em không nhìn thấy mặt cô ấy, làm sao có thể chắc chắn đó là Tiểu Nhiên?” Nghe Viên Tiêu Di trần thuật lại, Giang Thành đột nhiên có một cảm giác quen thuộc.

Toàn thân ướt sũng, không ngừng nhỏ nước, những nơi đi qua đều sẽ để lại vệt nước, đây không phải là cái tên vẫn luôn bám theo sau lưng bọn họ hay sao?

“Áo tắm, cô ấy đang mặc đồ bơi của Tiểu Nhiên, không thể nhầm lẫn được, chính là Tiểu Nhiên, cô ấy đã quay lại tìm em rồi…”

“Em còn tưởng là ảo giác, không, không đúng, không phải là ảo giác…” Tinh thần của Viên Tiêu Di như đang bên bờ vực suy sụp, lời nói ra cũng không có logic nào: “Nhưng lúc đó em đã nghĩ như vậy, em không muốn bọn họ đến tìm em nữa, em sắp phát điên rồi!” Cô ôm đầu mình, tỏ ra vô cùng đau khổ.

“Bình tĩnh đi, Tiêu Di.” Giang Thành an ủi nói: “Em đã làm rất tốt rồi.”

“Đàn anh!” Viên Tiêu Di bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt tràn đầy tia máu: “Em có thể cảm thấy Tiểu Nhiên đang nhìn em, xuyên qua khe hở trên tóc, có một đôi mắt đang nhìn em!”

“Đến khi sáng sớm tỉnh dậy, trên mặt đất, trên mặt đất trước giường của em có nước, chính là vị trí mà Tiểu Nhiên đã đứng đêm qua!”

“Còn có dấu chân, từ mép giường đến tận vị trí cửa, trên tay nắm cửa cũng có nước…”

Nhìn thấy biểu hiện của Viên Tiêu Di, trong lòng Giang Thành cảm thấy kỳ lạ, cô ta dường như rất sợ hãi, không phải là loại sợ hãi vì mất đi cô bạn Tiểu Nhiên này một lần nữa, mà là đang … sợ hãi Tiểu Nhiên.

Trước đây khi giới thiệu về tình hình của những người mất tích khác, cô ta đâu có biểu hiện như vậy.

Cái người tên Tiểu Nhiên này có gì đặc biệt sao?

Còn nữa, tại sao Tiểu Nhiên mà cô ta mô tả, lại giống với cái tên vẫn luôn theo dõi bọn họ đến vậy?

Rất nhanh, dưới sự an ủi của Giang Thành, Viên Tiêu Di cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bắt đầu kể câu chuyện kinh dị có liên quan đến bể bơi của trường học.

"Đàn anh." Giọng nói của Viên Tiêu Di ngập ngừng, dường như trong lòng vẫn còn đang băn khoăn: "Bể bơi của trường không giống với mấy nơi như thư viện và sân thao trường bỏ hoang, nó là mới được xây dựng, cho đến hiện tại, cũng chỉ mới được mấy năm."

"Trong quá trình thi công mọi việc diễn ra rất suôn sẻ, không nghe thấy chuyện gì xảy ra cả".

"Có thể là bởi vì trước đây đã từng xảy ra chuyện ở phương diện này, cho nên trường học rất cẩn thận, phái người đến xem khu đất đó trước, nói tóm lại… nói tóm lại nơi đó rất sạch sẽ, khu đất đó chưa phát sinh chuyện gì kỳ quái cả, những tin đồn tương tự cũng không có."

"Em nói … em nói, anh có hiểu không, đàn anh." Viên Tiêu Di nhìn sang Giang Thành.

Giang Thành gật đầu, trước đây đại sảnh điêu khắc đã được xây dựng trên một ngôi mộ tập thể, từ khi bắt đầu xây dựng đã không ngừng xảy ra những chuyện quái dị, hiển nhiên lần này trường học đã thông minh hơn.

Suy nghĩ một chút, Giang Thành hỏi: "Vì vậy sự việc lần này, là sau khi bể bơi của trường được xây dựng xong, mới xảy ra, phải không?"

"Đúng vậy, đàn anh, chính là như vậy đó." Biểu hiện của Viên Tiêu Di có chút căng thẳng, hai tay nắm lấy vạt áo: "Trước đây em cũng có nghe nói qua về tin đồn liên quan đến bể bơi, nhưng đều không chi tiết, đều là những tin vụn rải rác lẻ tẻ, cho đến ngày Tiểu Nhiên nói với chúng em, chính là ngày đó…"

“Cái đêm mà bọn họ biến mất.” Giang Thành bổ sung thêm.

Sắc mặt của Viên Tiêu Di tái nhợt gật đầu.

“Trong bể bơi xảy ra chuyện gì?” Kìm nén sự háo hức trong lòng, Giang Thành bình tĩnh hỏi.

“Là… là mấy cô gái, không phải sinh viên của trường đại học của chúng ta, là mấy nữ sinh trung học phổ thông, nghe nói là sắp phải tham gia vào một cuộc thi rất quan trọng.”

“Bởi vì bể bơi của trường chúng ta là mới được xây dựng, cơ sở vật chất tương đối tốt, cho nên mới thương lượng với nhà trường, mượn bể bơi của trường chúng ta để đào tạo.”

“Trường học cũng đồng ý rồi, nhưng ban ngày sinh viên trong trường của chúng ta vẫn cần sử dụng, vậy nên đã sắp xếp cho mấy nữ sinh bọn họ đến luyện tập vào buổi tối.”

“Trường học còn đặc biệt bố trí một giáo viên để họ hướng dẫn động tác mỗi tối , và đồng hành cùng họ trong quá trình huấn luyện.”

“Lúc đầu không có gì đặc biệt, các cô gái tiến bộ nhanh chóng dưới sự hướng dẫn của giáo viên.”

“Trong đó có một cô gái đặc biệt xuất sắc, nghe nói thành tích của cô ấy đã đạt tiêu chuẩn, được một số trường học danh tiếng chú ý đến, chỉ cần cứ thế phát huy, là sẽ được tuyển thẳng theo diện học sinh năng khiếu.”

“Nhưng điều không ai ngờ tới là ngay đêm trước trận đấu, huấn luyện viên được trường phân công buổi tối có việc, nên rời đi một lát. Nhưng chờ khi thầy ấy quay trở vềi, cô gái có thành tích đặc biệt tốt kia…” Viên Tiêu Di dừng một chút: “Đã chết rồi.”

“Thi thể nổi trong bể bơi, chuyển động theo sự lên xuống của mặt nước, mấy cô gái còn lại sợ hãi đến mức như mất hồn, chỉ biết khóc”.

“Người là chết như thế nào?” Giang Thành hỏi.

“Đuối nước.” Trong mắt Viên Tiêu Di hiện lên một cảm xúc khó tả: “Kết quả điều tra cuối cùng là cô gái ở trong bể bơi bị co thắt cơ, cũng chính là bị chuột rút, tình hình rất nghiêm trọng, sau đó mới… mới dẫn đến bi kịch này.”

“Khi cô ấy đuối nước, những cô gái khác đang làm gì?” Giang Thành đưa ra một câu hỏi mà người bình thường đều sẽ chú ý đến.

Chương 778: Cuộc thi

“Bọn họ không có ở hiện trường, lúc đó đã rất muộn rồi, những cô gái khác đều đã đến phòng tắm tắm rửa, dự định một lát nữa thay quần áo xong, chờ huấn luyện viên quay lại chào hỏi rồi rời đi.”

“Bởi vì cô gái này khá siêng năng, cho nên một mình ở lại trong bể bơi để tập luyện.”

“Nhưng cho đến khi những cô gái khác tắm rửa xong, bước ra khỏi phòng tắm, cô gái lưu lại tập luyện vẫn chưa đến tìm bọn họ.”

“Vì vậy, bọn họ đã cùng nhau đến bể bơi để tìm cô gái, kết quả khi vừa đến gần, liền nhìn thấy thi thể của cô gái đã nổi trên mặt nước rồi”.

“Mấy cô gái đã bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy đâu, lúc đó đều sợ hãi không biết phải làm sao, sau đó không lâu sau, huấn luyện viên đã quay lại.”

Suy nghĩ một lúc, Giang Thành cau mày hỏi: “Động tĩnh do chuột rút gây ra đuối nước là không nhỏ, những cô gái đó thật sự không nghe thấy một chút gì sao?”

Viên Tiêu Di lắc đầu: “Bọn họ nói không có, biên bản ghi chép của tất cả đều giống nhau, trong bọn họ có người đề cập rằng phòng tắm nữ cách bể bơi một ngã rẽ, còn có một hành lang, cộng thêm việc mấy cô gái này tuổi tác đều không lớn, vừa tắm rửa vừa đùa giỡn, ríu ra ríu rít…”

“Lúc đó ảnh hưởng của sự việc này đặc biệt nặng nề, vì dù sao thì bể bơi cũng mới được xây dựng không lâu.”

Trường học cũng cảm thấy mình thật oan, vốn chỉ là tạo điều kiện thuận lợi cho người ta mà thôi, ai ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Sau này nghe nói trường học đã phải tốn rất nhiều công sức mới trấn áp được chuyện này xuống, cũng không phải là trốn tránh trách nhiệm gì cả, chỉ là loại chuyện này… loại chuyện này nếu bị lan truyền ra ngoài, thì sẽ hơi… sẽ hơi.”

“Thế tiếp sau đó thì sao?” Giang Thành có hứng thú hơn với những chuyện xảy ra tiếp theo.

Nghe vậy, Viên Tiêu Di do dự một chút, sắc mặt cũng trở nên cổ quái: “Mặc dù có người chết, nhưng cuộc thi vẫn phải tiếp tục, những cô gái còn lại đều tham gia cuộc thi.”

“Nhưng điều không ngờ là, ngay tại hiện trường cuộc thi, một nữ sinh trong số đó… đã gặp tai nạn.” Viên Tiêu Di mím môi nhỏ giọng nói: “Cũng là đuối nước.”

“Lúc đó sự việc xảy ra đột ngột, còn chưa đến lượt nhóm của bọn họ, bọn họ có khoảng 7,8 tuyển thủ, đang thích ứng với nhiệt độ nước trong bể bơi, điều chỉnh trạng thái.”

“Nhưng không ai ngờ, cô ấy vừa run rẩy một cái, rồi đột nhiên chìm xuống dưới nước.”

“Người gần nhất với cô ấy kể lại rằng, cô ấy không phải là chủ động lặn xuống nước, bởi vì tư thế không đúng, mà giống như là… như là có người mới sáng sớm đã ẩn nấp bên dưới nước, sau đó bất ngờ tóm lấy chân cô ấy, kéo xuống dưới hơn.”

“Cô ấy là bị kéo xuống dưới nước!”

“Mặc dù sự việc xảy ra bất ngờ, nhưng những người xung quanh đều bơi rất giỏi, vừa thấy tình huống không ổn, lập tức bơi tới cứu người”.

“Nhưng điều kỳ lạ là, cho dù bọn họ có kéo đến mấy, cũng không kéo được nữ sinh này, 3,4 người hợp lực vào cũng không được, bản thân nữ sinh cũng đang liều mạng vùng vẫy”.

“Không chỉ có như vậy, bọn họ còn bị một sức lực rất mạnh kéo xuống sâu hơn!”

“Cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành buông tay ra.”

“Theo hồi ức sau này của một nữ sinh, cảnh tượng lúc đó rất cổ quái, nữ sinh kia cứ không ngừng chìm xuống, hơn nữa cô chú ý đến, bên dưới đáy bể bơi có màu đen, không phải là loại tối màu, mà là đen, một vùng đen như mực, giống như là sâu không thấy đáy vậy!”

“Tóm lại, đây chắc chắn không phải là cảm giác của một bể bơi bình thường, hơn nữa độ sâu mà bọn họ lặn xuống khi cứu người đã khiến bọn họ cảm thấy phải gắng gượng.”

“Nhưng vị trí lúc đó của bọn họ, chỗ sâu nhất cũng không quá 3 mét, làm sao có thể chứ?”

“Cuối cùng cô gái này thế nào?” Tuy rằng đã đoán được tình huống là lành ít dữ nhiều, nhưng Giang Thành vẫn muốn xác định lại.

“Chết rồi.” Viên Tiêu Di nói: “Thi thể đã tự nổi lên, chính là sau khi ngừng vùng vẫy, chậm rãi, từng chút một nổi lên.”

“Mặt úp xuống dưới, bất động.”

Giang Thành suy nghĩ một chút, đại khái cũng biết cảnh tượng này là như thế nào.

“Sau đó bởi vì sự cố này, mà cuộc thi cũng bị tạm dừng.” Viên Tiêu Di giải thích: “Bởi vì người đến xem cuộc thi đều là một số học sinh ở các trường lân cận và phụ huynh đi cùng,

cho nên ảnh hưởng đặc biệt nặng nề, có rất nhiều người đã phải đi khám bác sĩ tâm lý."

"Tiếp đó, sau khi thi thể được vớt lên, lật lại, ngay lúc nhìn thấy khuôn mặt của nữ sinh đuối nước, đã khiến giáo viên nam lật thi thể của cô ngồi bệt xuống đất, suýt thì rơi xuống bể bơi phía sau."

"Đôi mắt của nữ sinh trừng cực kì lớn, con ngươi lồi ra ngoài, giống như… giống như một con ếch vậy, khóe mắt như sắp bị xé toạc ra." Viên Tiêu Di cẩn thận nuốt nước miếng, dường như chỉ đơn thuần mô tả lại chuyện này thôi, cũng khiến cô cảm thấy kinh sợ.

"Bị dọa sợ." Giang Thành nói.

"Đúng, đàn anh, anh nói đúng!" Viên Tiêu Di gật đầu như để khẳng định, thở hắt ra nói: "Lúc đó ở hiện trường đã có người nói như vậy."

"Nhưng đây vẫn chưa là gì cả, cuối cùng bọn họ đã phát hiện ra một dấu vết kỳ lạ trên mắt cá chân trái của nữ sinh chết đuối." Nói đến đây, giọng nói của Viên Tiêu Di không khỏi trầm xuống vài phần: "Là một dấu tay, màu xanh đen, năm ngón tay ngón nào cũng có thể nhìn thấy rất rõ, như đã in vào trong da thịt."

Giang Thành hít một hơi, hơi nheo mắt lại, xem ra chính là bàn tay quỷ đột nhiên thò ra này, đã kéo nữ sinh xuống nước, nhấn chìm cô chết tươi.

"Là nữ sinh trung học trước đó bị đuối nước sao?" Giang Thành nhìn Viên Tiêu Di hỏi.

Viên Tiêu Di lộ ra biểu cảm kỳ quái: "Đàn anh, anh đừng vội, cứ nghe em nói xong đã."

"Đây mới chỉ là bắt đầu, tiếp sau đó, đại khái còn chưa đầy một tuần, một nữ sinh khác, chính là … chính là một trong

những người đã từng cùng tập luyện ở bể bơi, cũng đã xảy ra chuyện".

"Gia đình cô ấy có điều kiện rất tốt, trong phòng khách làm một bể cá rất lớn khí phái, có một buổi tối, bố mẹ cô ra ngoài giao lưu, uống rất nhiều rượu, nửa sau của đêm mới trở về".

"Nhưng sau khi trở về, đi một vòng cũng không tìm thấy con gái mình đâu cả. Đúng lúc bọn họ đang nóng lòng định gọi báo cảnh sát, thì mẹ của nữ sinh, người uống ít hơn một chút, bất thình lình liếc nhìn vị trí bể cá, kết quả suýt chút nữa đã sợ chết khiếp."

"Có một khuôn mặt, dán ngay sau tấm kính bể cá!"

"Là nữ sinh kia, cô bị chìm trong bể cá!"

"Những… những con cá mà bọn họ nuôi, vẫn đang không ngừng cắn thi thể của nữ sinh, mặt, tay chân đều cắn, giống như phát điên vậy!"

"Sau đó, khi cảnh sát đến vớt thi thể ra ngoài, toàn bộ khuôn mặt đã bị phá hủy hoàn toàn, một bên con ngươi cũng bị mất".

"Trong nhà không có dấu hiệu bị đột nhập, hơn nữa phòng khách còn có camera giám sát. Theo như camera giám sát hiển thị, nữ sinh là lúc 11h53 mới xuất hiện trên màn hình giám sát, hơn nữa… hơn nữa động tác của cô ấy rất kỳ lạ, đầu rủ xuống, đi một mạch đến, giống như mộng du, tư thế cực kì cứng ngắt, đầu gối cũng không khuỵu được."

"Cô ấy đi thẳng đến mép bể cá, đầu tiên là đứng một lúc, tiếp theo từ từ bước lên chiếc ghế gỗ cạnh bể cá, vài giây sau, thì ngã đâm đầu vào bể cá." Viên Tiêu Di dừng một chút, nhìn Giang Thành nói : "Đúng 12 giờ."

Như biết Giang Thành muốn hỏi gì, Viên Tiêu Di nói: "Sau chuyện này, mọi người đều phát hiện ra nơi này có gì đó

không ổn, hơn nữa… sau khi nghe tin hai nữ sinh này đã chết, mấy nữ sinh còn lại cũng đều đồng thời xin nghỉ phép tạm bảo lưu.”

Chương 779: Xin lỗi

Đồng thời xin nghỉ bảo lưu… Giang Thành trầm tư suy nghĩ, chỉ sợ là có tật giật mình, xem ra cái chết của nữ sinh đầu tiên quả thật có nội tình.

Viên Tiêu Di tiếp tục nói: "Một nữ sinh trong đó đã cùng với bố mẹ, lái xe về quê, nghe nói gần quê cô có một ngôi chùa rất nổi tiếng, gia đình cô đã liên hệ trước với ngôi chùa, muốn đưa con gái đến chùa ở một thời gian."

"Chùa cũng đã bố trí người đến đón bọn họ ở dưới chân núi, nhưng sư phụ chịu trách nhiệm đón bọn họ đã đợi mãi, cho đến khi mặt trời sắp lặn cũng không thấy người đâu."

"Điện thoại cũng không thể gọi được."

"Sau đó, vẫn là cảnh sát đã gọi đến, dùng điện thoại di động của bố nữ sinh, sau khi hỏi thăm tình hình, liền nói với sư phụ đừng đợi nữa, cũng không đợi đến được nữa rồi".

"Gia đình ba người nữ sinh trên đường đến, đã gặp tai nạn, chiếc xe mất lái lao xuống vực, đã rơi xuống dòng sông bên dưới rồi".

"Ba người, đều không còn ai."

Nghĩ đến việc đến chùa để tránh nguy hiểm, xem ra là gia đình này nhất định đã chú ý đến điều gì đó: "Những nữ sinh còn lại thì sao?" Giang Thành do dự một chút, nhìn về phía Viên Tiểu Di hỏi.

Viên Tiêu Di dùng ánh mắt ra hiệu cho Giang Thành đừng vội: "Sau khi sự việc này xảy ra, bên phía cảnh sát cũng cảm

thấy có gì đó không đúng, vì vậy đã đến nhà một nữ sinh khác để tìm hiểu thêm tình hình.”

“Không ngờ bố mẹ nữ sinh lại phản ứng rất mạnh mẽ, đã không mở cửa thì thôi, còn làm ầm ĩ qua cửa, nói rằng không muốn bọn họ đến làm phiền con gái mình”.

“Còn nói cái gì mà … nữ sinh chết đuối ban đầu kia không liên quan gì đến con gái mình, con gái mình không biết gì hết, mọi chuyện bên ngoài đều là tin đồn, muốn hắt nước bẩn lên bọn họ mà thôi!”

“Nói cảnh sát tránh xa ra, không được quấy rầy cuộc sống của gia đình bọn họ!” Viên Tiêu Di vừa lắc đầu, vừa nói.

“Nữ sinh này cũng xảy ra chuyện rồi?” Giang Thành hỏi.

“Đúng vậy.” Viên Tiêu Di thấp giọng nói: “Chết ngay vào đêm hôm đó, hơn nữa cách chết… cách chết cực kì cổ quái.”

“Cô ấy uống rất nhiều nước, chính là nước máy lấy từ vòi, dùng một ống cao su đưa nước thẳng vào miệng rồi uống, cứ uống liên tục như thế…”

“Chờ khi bố mẹ cô ấy phát hiện ra thì đã quá muộn rồi, nhưng lúc đó người vẫn chưa chết, sau khi cầm cự được một lúc, mới chết.”

“Có người đồn rằng, khi xe cứu thương đến thì người đó vẫn chưa trút hơi thở cuối cùng, nhưng nhìn thoáng qua thì rõ ràng là không thể cứu được nữa, bụng trương phình lên, mắt lồi ra ngoài, đồng tử giãn, miệng há hốc, khóe miệng không ngừng chảy ra nước.”

“Cứ như vậy, trong miệng còn liên tục nói gì đó…” Viên Tiêu Di hồi tưởng lại nói: “Bởi vì hiện trường rất hỗn loạn, giọng nói của cô ấy lại nhỏ, rất mơ hồ nên chỉ nghe rõ được mấy câu, xin lỗi, không phải mình… tóm lại đại loại thế, cô ấy dường như đang xin lỗi ai đó “.

“Sau đó, ngay khi người đó được đưa lên xe cấp cứu, thì tắt thở.”

Xin lỗi…

Giang Thành nghĩ, ngay cả tên mập đứng đây bây giờ cũng hiểu, chắc chắn là đang xin lỗi cô gái chết đuối đầu tiên, cái chết của nữ sinh kia, bọn họ không thoát khỏi có liên quan.

Sau khi chết oán khí khó nguôi ngoai, biến thành lệ quỷ đến tìm bọn họ.

“Thật đáng tiếc…” Trong lòng Giang Thành thầm nghĩ: “Xem ra tất cả những người trong cuộc đều đã chết, không có manh mối cụ thể nào, nếu chỉ dựa vào tin đồn, chỉ sợ là đêm nay tới bể bơi trường học sẽ bị tổn thất lớn.”

“Đàn anh.” Viên Tiêu Di dường như đã nhận ra sự lo lắng của Giang Thành, lên tiếng giải thích: “Vẫn còn một nữ sinh, lúc đầu khi bọn họ tập luyện, tổng cộng có 6 người.”

“Cuối cùng, sau khi nữ sinh này nghe tin lại có một người nữa chết, tinh thần suy sụp, dưới sự phối hợp của gia đình, đã đến đồn cảnh sát, chủ động nói ra sự thật”.

“Nữ sinh chết đuối kia quả thực là bởi vì bị chuột rút, tự mình đuối nước chết chìm, nhưng… nhưng bọn họ vẫn nói dối.”

Viên Tiêu Di nhìn Giang Thành, dùng ngữ khí cổ quái thì thầm: “Thật ra khi nữ sinh đuối nước, bọn họ có nghe thấy động tĩnh, đồng thời lao tới bên bể bơi.”

“Nhưng…” Viên Tiêu Di mím môi, không tiếp tục nói nữa.

“Nhưng bọn họ bởi vì lòng ích kỷ và đố kỵ, nên không lựa chọn cứu cô ấy, mà là giương mắt đứng nhìn cô bị chết đuối.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Nhân tiện bịa ra một lời nói dối thấy chết không cứu.”

Viên Tiêu Di dừng một chút, ngẩng đầu lên, hơi cau mày nói: "Đàn anh, anh nói đúng, nhưng có một điểm không chính xác."

"Những nữ sinh này không phải hoàn toàn là xuất phát từ sự đố kỵ, nữ sinh chết đuối bản thân cũng có vấn đề về mặt nhân cách, cô ấy cậy mình có thành tích tốt, những phương diện khác cũng xuất sắc, giáo viên yêu mến cô, nên có thái độ kiêu ngạo, coi thường người khác, còn thường xuyên chế giễu những bạn học khác."

"Lý do lần này mọi người đều rời đi, chỉ có một mình cô ấy ở trong bể bơi, cũng là bởi vì cô đã khiến một nữ sinh khác giận đến phát khóc, những người khác đến an ủi người khóc kia, nên cô mới bị bỏ lại một mình."

Ánh mắt Viên Tiêu Di chợt trở nên lạnh lùng: "Cô giễu cợt, với thành tích hiện tại của nữ sinh này, có luyện tập bao nhiêu nữa cũng vô dụng, có một số thứ phải dựa vào thiên phú."

"Hơn nữa… hơn nữa bọn họ ngay từ đầu, cũng không nghĩ tới việc cô sẽ chết đuối, chỉ nghĩ rằng để cho cô xấu hổ, dạy cho cô một bài học."

"Chờ khi thấy người thực sự bất động rồi, các cô gái mới nghĩ đến việc xuống nước để cứu người, nhưng mọi thứ đã quá muộn…"

"Cô đã chết rồi." Viên Tiêu Di khẽ nói.

Giang Thành giả vờ suy nghĩ, nhưng ngoài khóe mắt lại lén lút nhìn Viên Tiêu Di bên cạnh, hắn có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình của Viên Tiêu Di đang dao động theo câu chuyện này.

Nhưng… đây đâu phải là câu chuyện của cô ta, tại sao cô lại có sự đồng cảm mạnh mẽ đến vậy?

Thậm chí còn biện hộ thay cho nữ sinh bị giết chết.

Ở trong mấy câu chuyện kinh dị trước, cô ta đều là tỏ ra sợ hãi đối với bản thân câu chuyện kinh dị, nhưng lần này thì hoàn toàn khác.

“Nữ sinh này cuối cùng thế nào?” Giang Thành hỏi.

Viên Tiêu Di lắc đầu, dùng giọng như bị bóp nghẹt trả lời: “Cũng chết rồi, chết trong nhà vệ sinh của đồn cảnh sát, khi được tìm thấy, đầu đang nhét vào trong bồn cầu của nhà vệ sinh.”

“Cô ấy như bị điên vậy, liều mạng chui đầu vào trong bồn cầu, như thể bản thân là một con rắn.”

Thấy Giang Thành cau mày, Viên Tiêu Di giải thích: “Trước đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đồn cảnh sát đã đặc biệt sắp xếp cho một nữ cảnh sát ở lại cùng cô, lúc đó nữ cảnh sát đang ở ngay ngoài cửa phòng.”

“Nhưng điều kỳ lạ là theo như lời của nữ cảnh sát nhớ lại, không hề nghe thấy bất kì tiếng động lạ nào, chỉ có tiếng đi vệ sinh, từ đầu đến cuối đều thế.”

“Cô cũng đang gọi tên của nữ sinh, sau khi không nghe thấy đáp lại, mới nhận ra đã xảy ra chuyện.”

“Sau đó đẩy cửa ra, mới nhìn thấy cảnh tượng này.”

“Cảnh tượng lúc đó vô cùng quỷ dị, nghe nói sau khi kéo đầu của nữ sinh ra, toàn bộ khuôn mặt đã bị biến dạng, như thể xương cốt đã bị chèn nát vậy”.

“Sau đó, ở phía sau đầu của nữ sinh cũng phát hiện ra một dấu tay màu xanh đen, sẫm màu hơn nhiều so với da đầu, giống như đã bị in lên đó.”

“Có người đã đưa tay lên, mô phỏng động tác của dấu tay, đại khái … đại khái là nắm lấy đầu của nữ sinh, và ấn vào trong bồn cầu.”

“Không, không đúng, là móc vào, rồi kéo vào trong bồn cầu, là… là dùng lực như thế này.” Viên Tiêu Di làm động tác tay đơn giản, nói: “Đàn anh, anh hiểu không?”

Giang Thành hít sâu một hơi, gật gật đầu: “Bàn tay đó là thò ra từ trong bồn cầu.”

“Không sai! Chính là như vậy.”

Chương 780: Phòng tắm

Cái chết của tất cả các nữ sinh đều liên quan đến nước, có vẻ như là con quỷ này sẽ dùng nước làm phương tiện để giết người, đáng tiếc là, nơi mà bọn họ phải đến đêm nay lại là một bể bơi.

Một nơi không thể tránh khỏi nước.

Giang Thành sau khi nghĩ ngợi một chút, vẫn quyết định tập trung vào bản thân bể bơi của trường học, lên tiếng hỏi: "Sau khi những chuyện này xảy ra, trong bể bơi của trường có tin đồn gì kỳ lạ không?"

"Em đang định nói chuyện này, đàn anh." Viên Tiêu Di nói nhanh: "Bởi vì trường học đã làm rất tốt những công việc sau đó, cho nên bể bơi của trường chỉ tạm thời ngừng hoạt động trong một thời gian, rồi lại tiếp tục mở cửa."

"Các sinh viên trong trường cũng như hầu hết giáo viên đều không biết có người chết trong bể bơi. Những người biết chuyện này đều đã bị lãnh đạo nhà trường tìm đến nói chuyện rồi".

"Giáo viên chịu trách nhiệm đào tạo những nữ sinh ngày hôm đó cũng bị nhà trường sa thải."

"Nhưng chỉ vài ngày sau khi bể bơi mở cửa lại, đã xảy ra chuyện kì quái rồi".

Viên Tiêu Di giải thích: "Vì sự việc trước đó, nên trường học cũng đã hạn chế giờ mở cửa của bể bơi, buổi tối trước 7 giờ, giáo viên và sinh viên đến bơi đều phải rời đi, sau đó là

nhân viên sẽ dọn dẹp, bảo trì thiết bị, thường sẽ không đến 8 giờ, là đã đóng cửa rồi.”

“Nhưng lần lượt có nhân viên phản ánh, rõ ràng là tất cả những người đến bơi đã đi hết rồi, nhưng sàn nhà mới được lau chùi sạch sẽ, lại đột nhiên bị ướt nhẹp, xuất hiện vệt nước.”

“Là loại giống như có người vừa bước ra khỏi bể bơi, nước từ trên cơ thể không ngừng chảy xuống đất.”

“Nhưng bể bơi cũng chỉ lớn có nhiêu đó, bọn họ đi tới đi lui ở gần đó, nếu như thật sự có người đang bơi dưới nước, làm sao có thể không nhìn thấy?”

“Đèn trong bể bơi thỉnh thoảng cũng sẽ tắt, là kiểu bị tắt đột ngột, sau đó không bao lâu, lại bình thường.”

“Tìm thợ điện đến sửa, người ta sau khi xem cũng nói là không có vấn đề gì cả, vì dù sao bể bơi cũng mới được xây dựng cách đây không lâu, hoàn toàn không tồn tại vấn đề dây điện bị lão hóa”.

“Tóm lại là… Tóm lại là loại chuyện này cứ xảy ra như vậy mà chưa từng dừng lại, nhưng may mắn là không có chuyện gì lớn xảy ra, nên cũng không có người để ý, cho đến khi…” Viên Tiêu Di đột nhiên hạ giọng: “Đêm hôm đó.”

“Đó là một ngày thứ sáu, sau khi tất cả sinh viên đã về hết, nhân viên ở lại dọn dẹp.”

“Vốn dĩ là hai người, nhưng một người trong đó đột nhiên có việc gấp phải rời đi nên chỉ còn lại một người, lúc này khối lượng công việc tăng lên gấp đôi.”

“Người này là một thanh niên trẻ mới đến, có lẽ khoảng ngoài 20 tuổi, anh ta cúi đầu bận rộn làm việc, cũng không để ý đến thời gian.”

“Chờ sau khi tất cả các công việc đã làm xong, nhìn điện thoại mới phát hiện đã sắp 9 giờ rồi, muộn hơn đúng 1 tiếng đồng hồ so với giờ đóng cửa quy định ban đầu”.

“Anh ta vội vàng thu dọn đồ đạc, đi về phía cổng của bể bơi, chuẩn bị rời đi.”

“Nhưng còn chưa tới vị trí cửa, liền đột nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía sau, anh ta mơ hồ nghe thấy tiếng nước, giống như… có người đang bơi trong bể bơi.”

“Nhưng làm sao có thể được?”

“Anh ta là người cuối cùng ra về, hơn nữa cũng đã dọn dẹp trong bể bơi rất lâu rồi, đi đi lại lại bên bể bơi mấy lần nhưng đều không thấy có ai ở đây.”

“Nhưng quả thực là anh ta đã nghe thấy tiếng động.”

“Người đàn ông không suy nghĩ nhiều, xoay người quay trở lại, nếu như thật sự nhốt người trong bể bơi, thì sẽ rất tệ.”

“Bởi vì đèn đã tắt, trong đại sảnh bể bơi tương đối tối, không phải là loại tối đen như mực, mà có cảm giác lờ mờ.”

“Có ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ trên cùng của bể bơi, trên mặt nước bể bơi đang tỏa ra những tia sáng nhỏ.”

“Tìm đến chỗ công tắc đèn, ấn xuống, đèn chỉ lóe lên một cái, rồi chợt tắt, còn làm lóa mắt của người đàn ông một cái.”

“Nhưng người đàn ông còn chưa kịp phàn nàn về cái đèn, bởi vì với khoảnh khắc ánh sáng lóe lên này, anh ta thực sự đã nhìn thấy một người.”

“Ngay trong hồ bơi.”

“Cách anh ta khá xa, bơi quay lưng về phía anh ta, chỉ nhìn thấy một bóng lưng.”

“Chắc là một phụ nữ.”

“Người đàn ông liền lo lắng, ngay lập tức hét lên với người phụ nữ đang bơi, bảo cô ta mau lên trên, rời khỏi bể bơi, bơi một mình vào ban đêm rất nguy hiểm. Hơn nữa, bể bơi sắp đóng cửa rồi.”

“Người phụ nữ chắc là đã nghe thấy rồi, sau đó bơi đến bên hồ bơi, đi lên bậc thang có tay vịn.”

“Người đàn ông đuổi theo, muốn cảnh cáo người phụ nữ một phen, nhưng khi người đàn ông đến gần thì đã không thấy tung tích đâu nữa”.

“Như thể đã biến mất trong nháy mắt, nhưng mà trên mặt đất có vệt nước, người phụ nữ kia vừa rồi là đứng ở đây, anh ta nhớ rất rõ ràng.”

“Anh ta dùng tay sờ điện thoại di động trong túi, nhưng nhớ ra vì vướng công việc nên đã cất điện thoại di động vào ba lô, ba lô vẫn còn ở cổng bể bơi.”

“Để một người phụ nữ ở đây một mình chắc chắn là không được, một khi có chuyện gì xảy ra thì phải làm thế nào?”

“Hơn nữa anh ta mơ hồ cảm thấy, người phụ nữ này có gì đó không ổn, sau khi xuất hiện thì không nói lời nào, như thể tâm trạng rất chán nản, đừng có ý định tự sát gì đó đấy.”

“Ngay lúc anh ta đang định quay lại lấy điện thoại trước rồi quay lại tìm người thì cách đó không xa lại có một âm thanh khác.”

“Nó phát ra từ hướng phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào.”

“Người đàn ông nghe xong lập tức phản ứng lại, sau khi ra khỏi bể bơi, người phụ nữ phải vào phòng tắm để xả lại.”

“Không do dự nữa, người đàn ông đi về phía phòng tắm. Phòng tắm nữ nằm ở một vị trí tương đối xa, cần phải đi qua một hành lang và một góc ngoặt.”

“Khi đứng trước cửa phòng tắm nữ, người đàn ông mới thở phào nhẹ nhõm, đèn trong phòng tắm đang sáng, còn có tiếng nước chảy ào ào”.

“Nói ra cũng thật kì lạ, sau khi nhìn thấy ánh sáng, cảm giác ngột ngạt trong lòng người đàn ông đã giảm bớt rất nhiều.”

“Là bắt đầu từ lúc quay trở lại bể bơi, anh ta đã cảm thấy như bị thứ gì đó đè lên, rất tức ngực”.

“Nghe âm thanh đơn điệu ào ào bên trong, người đàn ông không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng anh ta cũng không thể diễn tả được bằng lời. Thế là hắng giọng thúc giục người phụ nữ nhanh lên, còn đang đợi cô ta để khóa cửa. .”

“Nhưng thứ đáp lại anh ta vẫn là âm thanh đơn điệu của nước như cũ.”

“Lần này người đàn ông cuối cùng đã nhận ra có điều gì đó không đúng.”

“Chính là tiếng nước!”

“Tiếng nước chưa bao giờ thay đổi kể từ khi anh ta đứng trước cửa.”

“Phải miêu tả như thế nào nhỉ, giống như… tư thế xối nước của người phụ nữ, chưa từng thay đổi, giữ nguyên một tư thế, cứ xối nước như vậy, bên trong cũn gkhông có tiếng chuyển động.”

“Người đàn ông lúc đó đã rất sợ hãi, nghĩ có khi nào người phụ nữ đã treo cổ tự tử bên trong không, hoặc là cắt cổ tay hay gì đó, vì trong phim vẫn thường hay diễn như vậy.”

“Anh ta hét to nhưng người phụ nữ vẫn không trả lời, tình thế nguy cấp, anh ta cũng không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp lao vào trong”.

“Phòng tắm là những ngăn nhỏ, không có cửa, ở mỗi ngăn đều có rèm nhựa trong mờ.”

“Khi có người tắm bên trong, thì kéo rèm lại.”

“Người phụ nữ ở ngăn cuối cùng, phía trong góc, thông qua tấm rèm trong mờ, có thể nhìn thấy phía sau đang có một người đứng.”

“Là một phụ nữ, trên người có màu sắc, là áo tắm… người phụ nữ không cởi áo tắm, chỉ im lặng đứng đó xối nước.”

“Nhìn từ bên dưới, có thể thấy một đôi chân, chân trần, không mang dép, không biết có phải là bởi vấn đề ánh sáng hay không, trông nhợt nhạt, giống như bị lạnh vậy.”

“Nước không ngừng chảy xuống chân, nhưng người phụ nữ đằng sau tấm rèm không hề động đậy.”

“Người đàn ông không còn do dự nữa, đưa tay ra, vốn định kéo rèm ra, nhưng không hiểu sao sau khi bước vào, cơ thể không ngừng run rẩy, cánh tay cũng không có chút sức lực nào, chỉ vén được một phần ba tấm rèm.”

“Nhưng đó cũng đã đủ để nhìn thấy phía sau rồi!”

Viên Tiêu Di hít sâu một hơi, nhìn Giang Thành, chậm rãi nói: “Bên trong không có người, vòi hoa sen thì đang mở, trên móc treo đồ bên dưới đang treo một chiếc chìa khóa.”

Chương 781: Phòng bảo vệ

“Nhìn từ bên dưới, có thể thấy một đôi chân, chân trần, không mang dép, không biết có phải là bởi vấn đề ánh sáng hay không, trông nhợt nhạt, giống như bị lạnh vậy.”

“Nước không ngừng chảy xuống chân, nhưng người phụ nữ đằng sau tấm rèm không hề động đậy.”

“Người đàn ông không còn do dự nữa, đưa tay ra, vốn định kéo rèm ra, nhưng không hiểu sao sau khi bước vào, cơ thể không ngừng run rẩy, cánh tay cũng không có chút sức lực nào, chỉ vén được một phần ba tấm rèm.”

“Nhưng đó cũng đã đủ để nhìn thấy phía sau rồi!”

Viên Tiêu Di hít sâu một hơi, nhìn Giang Thành, chậm rãi nói: “Bên trong không có người, vòi hoa sen thì đang mở, trên móc treo đồ bên dưới đang treo một chiếc chìa khóa.”

“Chìa khóa?” Điều này có phần nằm ngoài dự đoán của Giang Thành.

“Ừm.” Viên Tiêu Di không giải thích quá nhiều về vấn đề với chiếc chìa khóa, tiếp tục nói: “Sáng hôm sau, nhân viên bể bơi đến mở cửa thì phát hiện cửa vẫn mở, ba lô của người đàn ông thì vứt ở trên sàn nhà dsau cửa, nhưng tìm một vòng cũng không thấy người đâu.”

“Gọi điện thoại cho anh ta, thì điện thoại đổ chuông trong ba lô.”

“Cuối cùng, có người nghe thấy trong phòng tắm nữ có tiếng động, xột xoạt, giống như có thứ gì đó cọ vào tường,

mấy người lấy hết can đảm bước vào, thì ở ngăn cuối cùng, đã tìm thấy người.”

“Lúc đó, người đàn ông đang co ro ở ngăn cuối cùng, toàn thân ướt sũng, trông như bị quỷ ám, đôi mắt đờ đẫn, không ngừng lẩm bẩm điều gì đó”.

“Mọi người chú ý đến tư thế của anh ta rất cổ quái, hai tay nắm chặt với nhau, rồi kẹp vào giữa hai chân, cả người co rúm lại với nhau như một con nhím.”

“Có người đưa tay kéo anh ta ra xem trong tay anh ta là cái gì, nhưng không ngờ người đàn ông phản ứng rất mãnh liệt, còn cắn người nữa.”

“Cuối cùng lại có thêm mấy người tới, bọn họ tập hợp lại, mới miễn cưỡng giữ chặt được anh ta, mở tay anh ta ra, bên trong có một chiếc chìa khóa rơi xuống đất.”

“Đó là chìa khóa phòng thay đồ ở bể bơi của bọn họ, trên chìa khóa vẫn còn có số.”

“Sau đó, lãnh đạo nhà trường đã tới nơi, nghe nói khi nhìn thấy chiếc chìa khóa, sắc mặt của bọn họ đều tái nhợt.” Dừng một chút, Viên Tiêu Di nhỏ giọng nói: “Chiếc tủ này chính là chiếc của nữ sinh bị chết đuối ban đầu đã sử dụng, kể từ sau khi nữ sinh chết, thì không có ai động vào nữa.”

“Người đàn ông mà em nhắc đến cuối cùng thế nào?” Giang Thành hỏi.

Nghe vậy, vẻ mặt căng thẳng của Viên Tiêu Di cuối cùng cũng lộ ra vài phần nhẹ nhõm: “Anh ta, vẫn tốt, trông không nghiêm trọng như vẻ ngoài.”

“Sau khi bác sĩ chẩn đoán, nói là đã bị kinh sợ tột độ, nên bị đơ.”

Như lo lắng Giang Thành không hiểu, Viên Tiêu Di giải thích: "Nói một cách đơn giản, chính là đại não nhất thời không tiếp nhận được, nên đã tắt máy, bảo người nhà hãy ở bên cạnh nhiều hơn, điều dưỡng một thời gian là sẽ hồi phục."

"Sau này hình như còn từng đến trường một lần, trông có vẻ như không có vấn đề gì, nhưng sau đó, thì đã điều chuyển, nghe nói là vị trí công việc mới rất tốt."

Giang Thành gật đầu, không cần phải nói, trường học nhất định phải hỗ trợ vận hành việc này, nhân nhượng cho xong chuyện, khống chế ảnh hưởng.

Nhưng sau đó suy nghĩ lại, kể ra ngôi trường này cũng thật là thê thảm, nếu không phải là thua lỗ thì cũng là đang trên đà thua lỗ.

Chỉ là một trường đại học bình thường, phải có đức hạnh và khả năng thế nào mới có thể cùng lúc có được năm câu chuyện kinh dị, còn đều là loại rất hung hãn.

Đơn độc chọn ra một cái, mang đến trang web của Người Gác Đêm bên ngoài, nói ít cũng phải là nhiệm vụ cấp B hoặc cấp C.

Viên Tiêu Di mím môi nhớ lại nói: "Sau đó, ngược lại là vợ của người đàn ông đó đã ôm con đến gây sự mấy lần, nói là phải bồi thường chi phí tổn thất về tinh thần gì đó, nếu không sẽ đăng chuyện này lên báo và đài truyền hình để ngôi trường nổi tiếng."

"Trong lòng mọi người đều hiểu, thực ra chỉ là để đòi thêm chút tiền, sau đó xử lý như thế nào nữa thì em không biết, tóm lại là đã giải quyết ổn thỏa rồi."

Tình hình bây giờ đã rất rõ ràng, quỷ xuất hiện trong bể bơi ban đêm chính là nữ sinh trung học phổ thông bị chết đuối.

Nhưng điều mà Giang Thành không hiểu là, nếu như cô đã giết chết hết tất cả những người bạn học thấy chết không cứu rồi, tại sao vẫn còn quanh quẩn trong bể bơi của trường đại học Giang Đàm, không chịu rời đi.

Theo lý mà nói, chấp niệm của cô ta phải biến mất rồi mới đúng.

Rút cuộc là cô ta đang đợi cái gì?

Huống hồ cô cũng không phải là loại ác quỷ như tượng người bán thân, nếu không thì người đàn ông đó không có lý do gì để sống sót, chứ đừng nói đến chuyện còn không có gì nghiêm trọng.

Theo như Giang Thành thấy, cô giống như đến để đưa chìa khóa hơn.

Men theo dòng suy nghĩ này…

Giang Thành còn chưa kịp suy nghĩ tiếp thì đã nghe thấy bên ngoài bắt đầu ồn ào, ngẩng đầu lên thì phát hiện đó là vị trí của mấy người Hòe Dật, tên mập, và Vương Kỳ.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” Viên Tiêu Di cũng thò đầu nhìn ra ngoài: “Hình như… hình như có rất nhiều người đến đây.”

“Tiêu Di, em ở đây chờ anh, đừng chạy lung tung.” Giang Thành sắp xếp xong xuôi Viên Tiêu Di, liền lập tức đi ra ngoài, vừa ra khỏi khu rừng nhỏ liền đụng phải mấy người.

Là mấy người đàn ông, tuổi tác lớn nhỏ đủ cả, đều mặc đồng phục của phòng bảo vệ trường học, trong đó có hai người, Giang Thành đã từng gặp qua trước đó.

Là ở trong phòng y tế trường, lúc đó chính là bọn họ đã thẩm vấn Cao Ngôn.

“Chính là cậu ta!” Một người đàn ông từng gặp qua nhận ra Giang Thành, chỉ vào hắn nói.

Đứng đầu nhóm người này là một người đàn ông trung niên, mũi khoằm, môi mỏng, dáng người tương đối gầy, nhưng khuôn mặt kiên nghị, ánh mắt cũng sắc bén, khí chất hoàn toàn khác với những người khác.

Nếu đoán không nhầm, chắc hẳn năm xưa từng đi lính.

Người đàn ông trung niên nhìn Giang Thành, từ trên xuống dưới mấy lần: “Cậu chính là Giang Thành?”

“Là tôi.” Giang Thành nhìn ba người tên mập bị những người này vây quanh, hỏi: “Các anh tìm chúng tôi có việc gì?”

“Có phải các cậu đã từng đến nhà kho của trung tâm hoạt động không?” Người đàn ông trung niên hỏi.

“Không.” Giang Thành trả lời rất dứt khoát

“Cậu nói dối!” Người đàn ông gầy gò thẩm vấn Cao Ngôn trước đó nói: “Bạn của cậu lúc đó đã nói với tôi rồi, nói là ba người các cậu đi cùng nhau, chỉ là lúc đó anh ta bị đập vào cửa nên ngất đi, còn hai người các cậu đã bỏ chạy.”

Giang Thành cười lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý tới anh ta: “Anh đừng có mà gài tôi, sao tôi không nhớ có chuyện này xảy ra, là người bạn nào đã tố cáo tôi thế, anh tìm cậu ta đến đây, chúng ta ba mặt một lời!”

Cao Ngôn đã chết trong thư viện, đi một cách rất anh hùng, người e là không thể tìm thấy được nữa, tro cốt thì may ra còn có thể.

Nhưng tro cốt thì đâu biết nói chuyện.

Người đàn ông trung niên có vẻ rất quen thuộc với chiêu trò của Giang Thành, không để ý đến việc Cao Ngôn, mà chỉ

vào khu rừng nhỏ phía sau: “Bên trong vẫn còn có người, phải không?”

“Phải.”

“Là ai?”

“Một người bạn của tôi.” Giang Thành nói mà không chớp mắt.

Người đàn ông trung niên nghe vậy khóe miệng nhếch lên, buông tay xuống, nhìn Giang Thành nói: “Là Viên Tiêu Di, phải không? Cậu tìm cô ấy làm gì?”

“Ha ha.” Vương Kỳ nhướng mày nói: “Nếu như anh đã hỏi như vậy rồi, thì tôi cũng muốn hỏi anh, anh tìm chúng tôi để làm gì?”

“Không đúng, anh thế này hình như là đã vượt quá phạm vi tìm rồi thì phải, anh là muốn… bắt chúng tôi?” Vương Kỳ nói với giọng điệu đầy ẩn ý.

“Các anh cũng đâu phải là cảnh sát, dựa vào đâu mà hạn chế quyền tự do cá nhân của chúng tôi?” Hòe Dật hùa vào nói: “Cẩn thận, tôi sẽ kiện các anh tội giam giữ trái phép!”

“Đúng, giam giữ trái phép!” Tên mập trừng mắt, vẻ mặt như muốn nói: “Tôi rất lợi hại, đừng để tôi phát điên.”

Chương 782: Điều kiện

Người đàn ông trung niên hoàn toàn không để ý đến bọn họ, dường như đã nhận định Giang Thành chính là người cầm đầu của những người này, nói với hắn: "Tình huống về Viên Tiêu Di, chắc hẳn là cậu cũng đã có nghe qua một số rồi, tâm tình của cô ấy không được ổn định, nếu như phải chịu kích thích, bệnh tình rất có khả năng sẽ tái phát."

"Như vậy bất luận là đối với cô ấy, hay là các cậu, đều có nguy hiểm." Giọng nói của người đàn ông trung niên không lớn, nhưng lại rất có uy lực.

Từ nguy hiểm này không khỏi khiến Giang Thành nheo mắt lại, trước đó hắn đã đoán được người trong phòng bảo vệ trường học nhất định biết điều gì đó.

Bây giờ xem ra, bọn họ là biết không ít.

"Chỉ là một nữ sinh, thì sẽ có nguy hiểm gì?" Giang Thành giả vờ không hiểu hỏi.

Người đàn ông trung niên nhìn quanh rồi nói: "Đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta đổi chỗ khác, ngồi xuống từ từ nói chuyện."

"Được, nhưng tôi phải nói với Viên Tiêu Di một tiếng đã, cô ấy vẫn đang đợi tôi." Giang Thành trả lời.

"Cô ấy đã đi rồi, tôi đã bảo người đưa cô ấy về nghỉ ngơi rồi." Người đàn ông trung niên nói rất tự nhiên, nói xong cũng không đợi Giang Thành đáp lại, quay người đi phía trước dẫn đường.

Men theo một con đường nhỏ, nhóm người đi tới một tòa nhà hai tầng cách cổng trường không xa.

Bức tường xi măng bên ngoài tòa nhà có vài chỗ bị nứt, một bên của tòa nhà lộ ra một số đường ống rỉ sét, bên ngoài vẫn còn xốp dùng để cách nhiệt.

Một tấm biển gỗ màu trắng treo trước cửa có viết dòng chữ: "Văn phòng bảo vệ trường học".

Sau khi tiến vào, mấy người Giang Thành bị dẫn tới một văn phòng.

Những bộ bàn ghế kiểu cũ, một chiếc ghế sofa cũ với phần da ở tay vịn đã sờn, nhìn những bức ảnh treo trên tường, chủ của văn phòng này chính là người đàn ông trung niên.

Anh ta chính là người phụ trách phòng bảo vệ của trường, tên là Tần Nghị.

Mấy người Giang Thành chia ra ngồi xuống.

Tần Nghị nhìn sắc mặt Giang Thành nói: "Tôi tới phòng lưu trữ tìm xem hồ sơ của các cậu, các cậu là mới chuyển đến đây, chuyên ngành học cũng không được ưa chuộng cho lắm."

Giang Thành cũng nhìn anh ta, biết anh ta còn chưa nói xong.

"Cậu xem như thế này có được không?" Tần Nghị nói: "Tôi giúp cậu đổi một chuyên ngành khác, cũng cùng loại với chuyên ngành của các cậu, nhưng triển vọng tốt hơn nhiều. Hiện tại mới là giai đoạn học cơ bản, sẽ không ảnh hưởng đến việc học tập sau này của cậu đâu."

"Giúp tôi?" Giọng nói của Giang Thành đầy ý vị.

Tần Nghị nhìn thoáng qua mấy người tên mập, giải thích nói: "Đương nhiên không chỉ có một mình cậu, là tất cả các cậu, chỉ cần các cậu đồng ý, chuyện còn lại tôi sẽ lo liệu."

Việc đổi chuyên ngành đại học không phải là chuyện nhỏ, đặc biệt là còn nhiều người một lúc như vậy, Giang Thành cảm thấy mình đã đánh giá thấp người đàn ông tên Tần Nghị này rồi.

"Có thể đổi sang một chuyên ngành hot, tất nhiên là chuyện tốt, có điều kiện gì không?" Giang Thành hỏi.

"Thật ra cũng không có điều kiện gì, chỉ là chuyên ngành mới mở ở một cơ sở khác của trường, cách nơi này khá xa, các cậu phải chuyển đến đó."

Không đợi Giang Thành trả lời, Tần Nghị tiếp tục nói: "Tôi có xe, có thể giúp các cậu chuyển ký túc xá."

"Chính là để chúng ta không đi tìm Viên Tiểu Di nữa chứ gì." Giang Thành nhìn Tần Nghị, một lời nói toạc ra.

"Trạng thái tinh thần của cô ấy không tốt, các cậu cũng không muốn thấy cô ấy xảy ra chuyện gì mà tự chuốc lấy rắc rối, có phải không?" Tần Nghị đáp.

"Vậy nếu như chúng tôi không đổi thì sao?" Vương Kỳ dựa vào trên sô pha, dường như đã sớm không ưa Tần Nghị.

Trên mặt Tần Nghị xẹt qua một tia mất kiên nhẫn, nhưng vẫn cố gắng hết sức bình tĩnh nói: "Chỉ e là đã muộn rồi, hồ sơ của các đã bị mang đi rồi."

"Các cậu hãy thông minh lên một chút, chúng tôi không phải là đang thương lượng với các cậu, chỉ tới để thông báo với các cậu một tiếng." Một người mặt đen đứng ở phía sau Tần Nghị, biểu cảm rất tệ, như đã không thể chịu đựng được bọn họ rất lâu rồi.

"Các anh nói chuyện kiểu gì thế hả, đây là cách mà phòng bảo vệ trường học các anh bảo vệ sinh viên chúng tôi sao?" Hòe Dật chất vấn: "Ai không biết còn tưởng xác anh là xã hội…"

Những lời này giống như đổ thêm dầu vào lửa, người đàn ông mặt đen lập tức bùng nổ, chỉ vào Hòe Dật nói: "Tôi nói cho các cậu biết, tôi nói thế là đã khách khí rồi, mấy đám con nít mới lớn các cậu thì hiểu cái *** gì! Chúng tôi đều là vì tốt cho các cậu, chờ các cậu thật sự gây ra rắc rối rồi, đến chỗ khóc cũng không có đâu!

Đúng lúc hai nhóm ngày người càng cãi vã càng hăng máu, thì cửa văn phòng bị đẩy ra, ngoài cửa có một người đang đứng.

Hai nhóm người vốn dĩ đang như nước với lửa, khoảnh khắc nhìn thấy người tới, đều ngây người ra.

"Giáo sư?" Giang Thành và Tần Nghị đồng thời đứng dậy.

Chính là vì giáo sư già đã sắp xếp Giang Thành làm trợ lý cho mình.

Vị giáo sư già vẫn là dáng vẻ như cũ, ăn mặc giản dị, lưng hơi khom, trên tay xách một chiếc túi vải, trên cổ quàng một chiếc khăn quàng cổ.

Chỉ là không biết tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Hơn nữa trông bộ dạng, ngực phập phồng lên xuống mạnh, như đang tức giận, sắc mặt cũng rất nghiêm túc.

"Tần Nghị." Giáo sư già tràn đầy khí lực, nhìn về phía Tần Nghị.

Tần Nghị vốn rất tự tin, đột nhiên không biết vì sao tự nhiên lại rén, dùng ngữ khí khách sáo nói: "Giáo sư, thầy tới tìm em."

"Tôi không tìm anh thì tìm ai?" Giáo sư già nghiêm mặt, chỉ vào mấy người Giang Thành, tức giận nói: "Tôi hỏi anh, có phải là anh đuổi những sinh viên này đi không?"

"Em…"

Tần Nghị còn chưa kịp đáp trả, lại nghe thấy giáo sư già quở mắng: "Anh xem xem mình bây giờ đã trở thành bộ dạng như thế nào, làm gì còn dáng vẻ của năm xưa nữa?"

"Đây là phòng bảo vệ trường học sao? Các anh chỉ biết uy hiếp sinh viên thôi sao?"

"Hở ra là ép sinh viên bỏ học, chuyển trường … các anh còn biết những gì nữa?"

"Pi! Tôi thấy các anh chính là một lũ côn đồ!"…

Giáo sư già vừa vào là nói liền một trận, đến tên mập cũng phải choáng váng.

Ai mà ngờ được, giáo sư già lại hung dữ như vậy, bắt được ai mắng người đó, có người ở phòng bảo vệ muốn giúp Tần Nghị bào chữa vài câu, kết quả là cũng bị mắng đến mức bối rối mất phương hướng.

"Giáo sư, em biết… Giáo sư, thầy từ từ đừng mắng nữa, nghe em nói một câu." Tần Nghị bị mắng đến đầu cũng không thể ngẩng lên, khí thế trước đó cũng không còn sót lại chút gì.

Nghe một hồi, Giang Thành cũng hiểu được đại khái, hóa ra vị giáo sư già này là nguyên lão trong trường, hiện tại có rất nhiều giáo viên, thậm chí cả lãnh đạo trường học cũng đều là học trò của ông năm đó.

Tần Nghị này trước đây cũng là học trò của giáo sư già, bởi vì nghịch ngợm hống hách, nên hồi đó đã bị giáo sư già giáo dục không ít.

Sau này anh ta có thể trở thành người phụ trách của phòng bảo vệ, cũng là nhờ có giáo sư giá tiến cử.

"Giáo sư, việc này là do phó hiệu trưởng Vương sắp xếp, em cũng đâu thể làm gì được." Tần Nghị trông có vẻ cũng rất

oan ức: “Hơn nữa, bọn họ còn có liên quan đến sự việc ở bể bơi trường, em cũng là vì muốn tốt cho bọn họ thôi.”

“Phó hiệu trưởng Vương? Anh ta lại làm sao nữa, anh kêu anh ta gọi điện thoại cho tôi, lúc tôi dạy anh ta, anh vẫn còn…” Đột nhiên, giáo sư già chợt dừng lại, giọng điệu cũng thay đổi theo: “Anh nói cái gì cơ? Sự việc ở bể bơi trường.”

Tần Nghị liếc nhìn Hòe Dật đang cười trên nỗi đau của người khác, Hòe Dật chợt lại kiềm chế hơn rất nhiều.

Ba chữ bể bơi trường tựa như có một loại ma lực, vị giáo sư già vừa rồi còn đang giận dữ mắng mỏ đám người Tần Nghị, chợt không nói gì nữa, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Giáo sư già quay mặt đi, cau mày hỏi: “Tại sao bọn họ lại có liên quan đến chuyện đó?”

“Vậy giáo sư, thầy phải hỏi bọn họ.” Tần Nghị chỉ vào Giang Thành nói: “Em vừa rồi còn nhìn thấy… nhìn thấy cậu sinh viên tên là Giang Thành kia, cậu ta ở cùng với Viên Tiêu Di trong khu rừng nhỏ, chỉ có hai người bọn họ, lén la lén lút, không biết đang làm những gì.”

Chương 783: Tưởng Yên Nhiên

Giáo sư già thở dài, ánh mắt nhìn Giang Thành đầy phức tạp, còn Giang Thành thì ngước khuôn mặt ngây thơ và bối rối nhìn giáo sư già, đồng thời chớp chớp mắt.

“Các anh hãy ra ngoài đi.” Giáo sư già ra hiệu cho đám người Tần Nghị: “Để tôi nói chuyện cùng bọn họ.”

“Được, được thôi, giáo sư.” Có thể thấy Tần Nghị vẫn là nghe theo lời nói của giáo sư già, lúc này cũng không nói nhảm, trực tiếp dẫn người rời đi, giao văn phòng cho bọn họ.

“Giáo sư, sao thầy lại tới đây?” Giang Thành tới gần, đối với vị giáo sư già này, trong lòng hắn quả thực có một loại cảm tình khó tả, khiến hắn cảm thấy rất thân thiết.

“Tôi còn không tới nữa, cậu bị chuyển đi rồi cũng không biết.” Giáo sư già nói xong, chợt dừng lại, ánh mắt biến đổi nhìn Giang Thành, một lát sau, mới tiếp tục hỏi: “Chuyện ở bể bơi, cậu biết hết rồi?”

“Biết một chút.“Giang Thành lên tiếng, ngắn gọn lặp lại câu chuyện Viên Tiêu Di đã nói với giáo sư già, kỳ lạ là hắn lại không muốn giấu giếm giáo sư già điều gì.

Cảm giác vốn có trên người của giáo sư già khiến Giang Thành tin tưởng ông một cách khó hiểu.

“Hừ…” Giáo sư già thở ra một hơi, sau đó quay đầu nhìn Giang Thành: “Đây chính là do Viên Tiêu Di nói với cậu sao?”

“Đúng vậy.” Giang Thành đáp.

“Cô ta nói đều là sự thật, nhưng không phải hoàn toàn.” Giáo sư già tựa hồ cũng biết quãng thời gian bị quá khứ chôn vùi này nặng nề đến mức nào, trong giọng điệu cũng mang theo chút do dự.

“Những nữ sinh trung học phổ thông đó không phải đều chết hết, vẫn còn người sống.” Giáo sư già nhìn Giang Thành nói: “Người còn sống đó chính là Viên Tiêu Di mà cậu nhìn thấy.”

Đối với kết quả này, thực ra Giang Thành cũng đã đoán được một chút, cho nên cũng không thể nói là kinh ngạc.

Viên Tiêu Di với trạng thái như vậy, thế mà trường học vẫn cho phép cô ta ở lại và tiếp tục học, nếu nói như bên trong này không có chuyện gì, thì đó mới là lừa quỷ.

Đây cũng có thể coi là một loại bồi thường, vừa có thể bịt kín miệng người nhà của cô ta, không để cho bọn họ đi khắp nơi nói bừa, vừa còn có thể giám sát Viên Tiêu Di.

“Cho nên năm đó ngoài nữ sinh bị chết đuối ra, còn có sáu cô gái khác, năm người trong số họ đã chết, chỉ có một mình Viên Tiêu Di còn sống.” Giang Thành nói.

Nhưng lần này, điều làm hắn ngạc nhiên là giáo sư lại lắc đầu: “Ngoại trừ đứa trẻ bị chết đuối ra, chỉ còn lại 5 người không sai, nhưng sau khi Viên Tiêu Di xảy ra chuyện, bởi vì phát hiện kịp thời, nên đã cứu được mạng sống.”

“Đúng rồi.” Giáo sư già giải thích: “Cô ta là người cuối cùng, lúc đó thật ra những đứa trẻ khác đều đã chết rồi, cô ta đang ở đồn cảnh sát, vừa mới nói ra hết toàn bộ sự thật.”

“Khi được tìm thấy, toàn bộ đầu của cô ta đều bị nhét vào trong bồn cầu, đến mặt cũng bị hủy hoại, may mà được giải cứu kịp thời, cứu lại được mạng sống”.

“Bên phía trường học vì để làm dịu sự việc và giảm bớt tác động, đã chi rất nhiều tiền để thực hiện một số ca phẫu thuật cho Viên Tiêu Di với hình dáng bị biến dạng.”

“Dáng vẻ của cô ta bây giờ với con người trước đây, gần như là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Dừng một chút, giáo sư già nói tiếp: “Hơn nữa để giảm bớt ảnh hưởng, trường học đã phá cách nhận cô ta nhập học, với thành tích của cô ta hoàn toàn là không đủ.”

“Tên của cô ta cũng đã thay đổi rồi.”

Chữ tên hấp dẫn sự chú ý của Giang Thành, hắn lập tức hỏi: “Vậy tên trước đây của Viên Tiêu Di là gì?”

“Tưởng Yên Nhiên.” Giáo sư thậm chí không cần nghĩ đã trả lời.

Tên mập ở bên cạnh kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng, nhảy ra khỏi ghế sô pha: “Là Tưởng Yên Nhiên, một trong năm nữ sinh mất tích?”

Người này thích tự đi tìm mình thế sao?

Tên mập cảm thấy đầu óc mình lại không đủ dùng rồi.

Giang Thành ra hiệu bằng mắt với Hòe Dật một cái, đối phương lập tức đẩy tên mập trở lại ghế sofa, đồng thời ra hiệu cho Giang Thành và giáo sư đừng để ý đến bọn họ, cứ tiếp tục đi.

May mắn thay, sự chú ý của giáo sư đều đổ dồn vào Giang Thành.

Trong đầu sắp xếp lại các manh mối khác nhau, Giang Thành đã có đại khái phán đoán về nhiệm vụ này, bây giờ chỉ còn lại một ít chi tiết cần điền nốt.

“Giáo sư.” Giang Thành nhìn giáo sư già, thấp giọng hỏi: “Viên Tiêu Di này chính là Tưởng Yên Nhiên may mắn còn sống, vậy cô ta đã biến thành như thế này từ khi nào vậy?”

“Ngay sau khi cô ta được cứu và tỉnh lại, trạng thái tinh thần đã không ổn rồi, theo lời bác sĩ nói, là bị kích thích mạnh quá, tâm lý nhất thời không thể chịu đựng được.” Giáo sư già giải thích: “Dù sao cũng chỉ mới là một đứa trẻ mới lớn, hơn nữa, ai gặp phải loại chuyện này, đều sẽ… đều sẽ không thể chấp nhận được.”

Giáo sư già tựa hồ còn muốn nói thêm điều gì, nhưng mấp máy miệng, lại không có phát ra âm thanh nào, cuối cùng thở dài, không nói thêm gì nữa.

Thông qua điều tra trước đó và lời nói của giáo sư già, Giang Thành đã đại khái đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Suy đoán trước đó là chính xác, quả nhiên bể bơi cuối cùng mới chính là mấu chốt của nhiệm vụ.

Mà người mà bọn họ phải cứu lần này, mới chính là “Viên Tiêu Di” thực sự, người sống sót duy nhất trong vụ việc đó, Tưởng Yên Nhiên.

Sau khi rời khỏi phòng bảo vệ trường, đám người đi bộ trên đường trở về, trời đã gần tối, những ngọn đèn bên đường lần lượt sáng lên, phát ra thứ ánh sáng lụi tàn.

Giang Thành và Vương Kỳ đi ở phía trước, thỉnh thoảng lại thì thầm điều gì đó.

Điều này làm cho tên mập đi theo phía sau rất nóng lòng, anh ta muốn đi lên nghe, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, Hòe Dật đi cùng anh ta, khuyên anh ta tạm thời đừng qua đó vội, vừa nhìn là đã thấy người ta đang nói chuyện chính rồi, lúc này chúng ta qua đó ngay không thích hợp.

“Người anh em Hòe Dật này.” Tên mập cao giọng nói, đem thái độ anh và ba người chúng ta là không giống nhau, dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Chú ý ngữ khí trong lời nói của anh.”

Tiếp xúc lâu ngày, Hòe Dật cũng nhìn ra được tên mập này là một người đích thực, có thể năng lực rất đáng sợ, nhưng con người thì vẫn rất đáng tin cậy.

“Hai người đang nói cái gì vậy?” Giang Thành đứng yên, quay đầu lại hỏi.

Vương Kỳ cũng quay đầu lại, dùng ánh mắt nhìn tên mập khác biệt hẳn với những người khác, có chút mịt mờ, nhưng nhiều hơn vẫn là lưu luyến.

Nghe thấy Giang Thành gọi, tên mập lập tức tới gần: “Bác sĩ, anh mau nói cho tôi biết đi, chuyện này rút cuộc là thế nào vậy?”

“Cái tên luôn bám theo chúng ta, rút cuộc là nữ sinh trung học chết đuối trong bể bơi, hay là ma ăn tim? Tôi sắp lú đến nơi rồi.”

“Cả hai.” Vương Kỳ nói.

Nghe vậy, tên mập chợt ngây người ra.

Ngược lại, Hòe Dật lông mày chậm rãi giãn ra, tựa như đã hiểu được một chút.

Vương Kỳ nhìn tên mập nói tiếp: “Nữ sinh trung học bị chết đuối chính là ma tim của Viên Tiêu Di, nói chính xác… là ma tim của Tưởng Yên Nhiên.”

“Thủ đoạn giết người của ma ăn tim là xâm nhập vào ý thức của con người, tìm ra nhân cách chính của người đó rồi giết chết, sau đó mới là chết về mặt thể xác.”

“Nhưng khi giết Tưởng Yên Nhiên, đã có chuyện bất ngờ xảy ra.”

“Tinh thần của Tưởng Yên Nhiên bị suy sụp do bị kích thích mạnh mẽ, nhận thức đối với thân phận của mình cũng bị tan rã, nhân cách chính Tưởng Yên Nhiên đã ẩn nấp trong năm nhân cách phụ mới được chia ra.”

Tên mập chợt hiểu ra, hai mắt mở to: “Vậy nên… người vẫn luôn ở bên cạnh chúng ta, giới thiệu đủ loại câu chuyện kinh dị cho chúng ta, Viên Tiêu Di này mới chính là quỷ!”

“Không đúng, là ma ăn tim, là ma ăn tim đã chiếm lấy cơ thể cô ấy!”

“Những gì cô ấy nói chính là điều mà ma ăn tim muốn truyền đạt cho chúng ta!” Cái đầu to của tên mập như đã hiểu ra được một chút, tiếp tục nói: “Chẳng trách, chúng ta bảo cô ta ban đêm đi cùng vào trong câu chuyện kinh dị để tìm bạn mình, cô ta lúc nào cũng từ chối nói không đi.”

Thân thể là của Tưởng Yên Nhiên, nhưng tâm trí đã sớm bị ma ăn tim chiếm giữ.

Mà ma ăn tim hướng dẫn cho bọn họ một cách kiên nhẫn như vậy, tất nhiên là để lợi dụng bọn họ, để giết chết toàn bộ năm nhân cách ẩn giấu trong câu chuyện kinh dị.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể giết được hoàn toàn con cá duy nhất lọt lưới, Tưởng Yên Nhiên.

“Nhưng nếu nói như vậy, Tưởng Yên Nhiên đang trốn ở trong bể bơi, nơi đó chính là đại bản doanh của ma ăn tim.” Tên mập khó hiểu hỏi: “Làm sao mà cô ấy lại không bị phát hiện?”

Chương 784: Nhà

“Không biết.” Vương Kỳ thành thật nói.

“Manh mối có liên quan trong nhiệm vụ lần này rất ít, hơn nữa Viên Tiêu Di đã giấu đi phần mấu chốt nhất.” Hòe Dật tiếp lời, biểu cảm ngưng trọng.

“Ừm.” Giang Thành gật đầu: “Lần này cô ta không có đề cập đến quy tắc.”

Trong mấy nhiệm vụ trước, Viên Tiêu Di đều đề cập đến các quy tắc trong câu chuyện kinh dị tương ứng, điều này đã giúp bọn họ tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Nhưng lần này không có, bởi vì lần này thứ mà bọn họ phải đối mặt, chính là câu chuyện kinh dị của ma ăn tim.

Người sống sót cuối cùng, Tưởng Yên Nhiên, đang ẩn náu ở đây.

Làm sao nó có thể tiết lộ thông tin cho mình cơ chứ.

Vừa đi vừa trò chuyện suốt quãng đường, không khí cũng không nặng nề như trong suy nghĩ.

Trở lại dưới tầng của ký túc xá, Giang Thành lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Viên Tiểu Di, an ủi cô ta đừng suy nghĩ lung tung, tối nay nhất định bọn họ sẽ giải cứu được người ra.

Nhân tiện còn dò hỏi một chút, trong bể bơi có cấm kỵ gì không.

Nhưng thật đáng tiếc, đợi rất lâu, cũng không có hồi âm, tên mập ở bên cạnh an ủi nói: “Không sao đâu bác sĩ, chúng ta

cứ cẩn thận hơn một chút, sẽ không sao đâu.”

Về đến ký túc xá, trời đã tối hẳn, sự im lặng chết chóc bắt đầu bao trùm, như thể mọi thứ trong khuôn viên trường đều đã chết cùng một lúc vậy.

Mấy người đều không ai có ý định ngủ một lúc, không phải là không buồn ngủ, mà đều đang cố gắng chịu đựng, đôi mắt của tên mập đỏ ngầu.

Sau đêm nay, không biết ai trong số những người trước mặt sẽ phải ra đi.

“Ngủ một lát đi.” Giang Thành lên tiếng: “Chúng ta thay nhau nghỉ ngơi.”

Hắn nói điều này với tên mập và Hòe Dật, rõ ràng là muốn bọn họ đi nghỉ ngơi trước rồi thay cho hắn và Vương Kỳ.

Ít nhất thì tên mập cũng nghĩ như vậy.

Tên mập cũng không cố chịu nữa, nhìn sang Giang Thành, rồi lại liếc Vương Kỳ đang ngồi trên ghế gỗ một cái, mới do dự gật đầu: “Vậy được, anh…” Tên mập mở miệng, ngừng một chút: “Các anh nhớ đánh thức tôi dậy, tôi ngủ rất say.”

“Có chứ.” Vương Kỳ lên tiếng.

Chờ khi tên mập và Hòe Dật tách ra đi ngủ, trong ký túc xá chỉ còn lại Giang Thành và Vương Kỳ là hai người duy nhất còn thức, không khí trong phòng đột nhiên trở nên có chút ngột ngạt.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Vương Kỳ nhìn về phía giường của tên mập.

Tên mập nằm ngủ nghiêng, chỉ để lộ ra tấm lưng, chăn được kéo rất cao, che tới tận cằm.

Cùng với nhịp thở, cơ thể anh ta lên xuống đều đặn.

Anh ta đã ngủ rồi.

“Trước kia anh ấy cũng như vậy sao?” Giang Thành xoay đầu, nhìn sang góc nghiêng khuôn mặt của Vương Kỳ: “Hiền lành lễ độ, ăn được ngủ được.”

Đối phương như nhìn tên mập quá nhập thần, nghe thấy Giang Thành nói, mấy giây sau mới phản ứng lại, nhưng vẫn không nỡ rời mắt khỏi tên mập.

Cơ hội như thế này, đối với anh ta mà nói càng ngày càng trở nên ít rồi.

“Không có.” Giọng điệu Vương Kỳ bình tĩnh nói: “Trước đây điều kiện trong nhà không tốt, người lại đông, ăn cũng không đủ no, thỉnh thoảng có món ngon, mọi người đều tranh nhau.”

“Nhưng anh ấy thì không, số 10 ngoan hơn bất kỳ ai trong số chúng tôi, những đồ ngon lần nào cũng luôn được phân nhiều nhất.”

“Anh ấy sẽ đưa đồ ăn cho những đứa trẻ nhỏ hơn trong nhà, nói anh ấy không đói, còn biết làm mặt xấu, để dỗ cho mọi người vui vẻ”.

“Mỗi lần rời khỏi nhà quay trở về, đều sẽ nhớ mang quà về cho chúng tôi.” Vương Kỳ ngưng lại: “Ai cũng đều có phần, chỉ cần anh ấy rời khỏi nhà, tất cả chúng tôi đều sẽ đợi anh, đợi anh về nhà.”

“Cho đến một ngày anh ấy rời đi… không bao giờ… không bao giờ quay trở lại nữa.” Vương Kỳ mím môi, nghẹn ngào nói: “Chúng tôi không thể đợi được anh ấy nữa, có người nói rằng anh ấy đã quên chúng tôi rồi, quên luôn cả ngôi nhà này rồi…”

“Anh ấy không quên các anh, càng không bao giờ quên ngôi nhà đó! Điểm này thì tôi có thể làm chứng.” Giang Thành

thẳng người, nói với giọng rất trịnh trọng: “Anh ấy cũng luôn nghĩ đến các anh, chỉ là kí ức của anh ấy có vấn đề, anh ấy chỉ nhớ mình có nhà, nhưng không nhớ nhà ở đâu.

“Anh ấy cũng nhớ mình có người nhà, còn nhớ người nhà đang đợi anh ấy, nhưng anh ấy lại cho rằng cuộc sống của mình không tốt, không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người.”

Vương Kỳ nghe vậy che mặt lại, bả vai khẽ run lên: “Anh ấy vẫn là số 10 của trước đây, anh ấy chưa bao giờ thay đổi, anh ấy không hề quên chúng ta… Tôi biết mà, khi tôi lấy món quà anh ấy đã tặng cho tôi ra, anh ấy vừa nhìn đã nhận ra ngay, nói đó là món quà anh ấy tặng cho em trai mình…”

“Không.” Vương Kỳ dùng tay lau mặt vài lần, nhìn sang Giang Thành: “Tôi có một chuyện, muốn nhờ anh giúp.”

“Anh nói đi xem nào.” Giang Thành không lập tức đồng ý.

Vương Kỳ liếc nhìn tên mập đang ngủ say, rồi quay đầu lại: “Ra ngoài rồi hãy nói.”

Sau khi rời khỏi phòng, hai người đi tới hành lang: “Không… Giang Thành.” Vương Kỳ đổi lời: “Anh có bao giờ từng nghĩ tới, ý nghĩa tồn tại của bốn câu chuyện kinh dị đầu tiên là gì?”

“Không liên quan gì đến ma ăn tim, ý của tôi là… đối với tôi, còn có những người như các anh, thì có ý nghĩa gì?” Vương Kỳ nhấn mạnh vào chữ “người”.

“Thế giới này mặc dù ly kỳ, nhưng bên trong lại tuân theo một quy tắc rất cổ quái, quy tắc này sẽ mang lại cho mọi tên tham gia nhiệm vụ một cơ hội sống sót.”

Vương Kỳ chỉ vào Giang Thành nói: “Anh có.” Sau đó lại chỉ vào chính mình, khàn giọng nói: “Chúng tôi cũng vậy.”

“Tôi, cũng như Thẩm Mộng Vân và Cao Ngôn, chúng tôi đều đã chết rồi, bị mắc kẹt trên xe buýt, không cách nào tiêu tán, cũng không cách nào trốn thoát…”

“Tham gia vào trong nhiệm vụ lần này, chính là để cho các anh một cơ hội.” Giang Thành nói: “Nếu như các anh có thể giết chúng tôi trong nhiệm vụ, thì có thể rời khỏi xe buýt, còn chúng tôi, những người bị các anh giết chết, sẽ thay thế các anh, ở lại trên xe buýt cho đến khi nhóm người tiếp theo lên xe.”

“Thông minh.” Vương Kỳ gật đầu: “Hoá ra anh đã sớm nghĩ tới rồi.”

“Anh đã chú ý tới điểm này lúc nào vậy? Về chuyện anh không giống với chúng tôi.” Giang Thành hỏi.

“Sau khi ra khỏi sân thao trường bỏ hoang.” Vương Kỳ đáp: “Hơn nữa kí ức của tôi cũng đang dần khôi phục lại, tuy nhiên tốc độ rất chậm, nhưng tôi có thể cảm nhận được.”

“Anh muốn yêu cầu tôi không ngăn cản anh giết Hòe Dật có phải không?” Giang Thành lùi lại hai bước, giữ khoảng cách với Vương Kỳ.

Cho dù là ai cũng không muốn ở lại trên chiếc xe buýt quỷ dị này, vật quỷ dị trên chiếc xe buýt này, tuyệt đối không phải chỉ có một mình bà lão kia.

Chỉ nghĩ đến việc bị bỏ lại một mình trên xe, trong sương mù xung quanh ẩn chứa những vật chưa biết và quỷ dị, không cách nào thoát ra, cũng không cách nào chết đi.

Cảm giác này có thể khiến người ta phát điên.

Trong thời gian dài đằng đẵng chờ đợi, sự cô đơn còn nguy hiểm hơn cả nỗi sợ hãi.

Hy vọng duy nhất là nhóm người tiếp theo lên xe thay thế mình và dùng nỗi tuyệt vọng để tưới nước cho hy vọng của chính mình.

Vương Kỳ nhìn Giang Thành, thái độ của Giang Thành đã nói lên tất cả.

Hắn không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng sau đó, Vương Kỳ lại lắc đầu nói: "Anh hiểu lầm rồi, tôi muốn nhờ anh giúp tôi chăm sóc tốt cho số 10."

Giang Thành lùi lại một bước rồi chợt khựng lại.

"Tôi không ra được nữa rồi." Vương Kỳ mở miệng cười nói: "Nhưng số 10 vẫn chưa khôi phục kí ức, năng lực tự bảo vệ mình cũng không có bao nhiêu, tôi hy vọng… anh có thể thay tôi, thay tất cả chúng tôi, chăm sóc anh ấy."

"Tôi sẽ làm vậy." Giang Thành nói.

"Cảm ơn."

Chương 785: Không thể

“Vẫn còn một việc nữa, là tôi vừa mới nghĩ tới.” Vương Kỳ dừng một chút, ánh mắt mơ màng, tựa như chuyện chuẩn bị nói tiếp theo đây, ngay cả anh ta cũng không hiểu rõ.

Giang Thành nhìn anh ta, đang chờ anh nói tiếp.

“Bức tranh anh cho tôi xem, bức cuối cùng…” Vương Kỳ ngập ngừng.

Giang Thành nhướng mày lập tức nhận ra Vương Kỳ đang nói đến Lâm Uyển Nhi.“Cô làm sao?” Theo như lời Vương Kỳ, Lâm Uyển Nhi là người sáng lập ra Đỏ Thẫm, tất cả bọn họ đều gọi cô là tiên sinh.

“Tiên sinh, cô … cô ấy không phải là người xấu, cô đối xử với chúng tôi rất tốt, chỉ là có hơi nghiêm khắc một chút.” Dường như việc nhớ lại những điều này sẽ khiến đầu của Vương Kỳ rất đau, tinh thần cũng sẽ bị ảnh hưởng, như thể một loại cấm chế nào đó đang phát huy tác dụng: “Anh… anh đừng trách cô ấy.”

Giang Thành truy hỏi: “Làm sao anh biết tôi sẽ trách cô ấy, anh lại nhớ ra cái gì?”

Vương Kỳ che trán, không ngừng lắc đầu: “Tôi không biết, đầu tôi đau quá, bên trong … bên trong giống như có vô số mũi kim đâm vào, tôi nhớ tiên sinh có kế hoạch của cô, chúng tôi đều nghe theo cô ấy, kế hoạch rất bí mật, những kẻ sát nhân… chính là những người muốn chúng ta biến mất đều không biết, Không, anh chính là cốt lõi của kế hoạch, số 10… số 10 cũng vậy…”

“Kế hoạch gì, các anh đang âm mưu chuyện gì?” Giang Thành tiến lên trước, tâm tình kích động: “Lâm Uyển Nhi rốt cuộc muốn làm gì?”

Trên trán Vương Kỳ xuất hiện những mạch máu màu xanh, toàn bộ khuôn mặt trở nên méo mó, đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, nhìn Giang Thành như đang nhìn chằm chằm vào con mồi.

Giang Thành còn chưa kịp chuẩn bị, Vương Kỳ như bị một sức mạnh cực lớn đánh vào tường, ngất đi.

Càng kỳ lạ hơn nữa, cơ thể đập vào tường, nhưng lại không gây ra nhiều tiếng động.

Giang Thành nhìn về phía trên tường, trên tường lốm đốm có một bóng đen, trên bóng tối có gợn sóng màu đen quỷ dị, nhìn hồi lâu, cả người như bị lạc lối.

Trên tường xuất hiện một dòng chữ màu đỏ tươi: “Kí ức của anh ta có vấn đề, nếu cưỡng ép đánh thức nó, sẽ phải chịu phản phệ nặng nề.”

Giang Thành thở dốc, hắn có cảm giác, khoảng cách đến chân tướng cuối cùng, không còn xa nữa rồi.

Hắn muốn biết Lâm Uyển Nhi rút cuộc …

Bóng tối trên tường run rẩy, nhìn Giang Thành trong mắt, là một sự giễu cợt thầm lặng, với tư cách là một phần của hắn, Vô có thể cảm nhận được cảm xúc của hắn, thậm chí là những điều hắn đang nghĩ trong lòng.

“Anh có thể ngậm miệng lại không?” Tâm tình Giang Thành đang rất tệ.

Rất nhanh, trên tường lại xuất hiện một dòng chữ máu: “Không thể.”

Cái bóng càng rung chuyển dữ dội hơn, há miệng to đến mức, trói đầu hắn và Hòe Dật lại với nhau rồi nhét vào bên trong.

Lập trường của Vô đối với Lâm Uyển Nhi rất rõ ràng, nhận định người phụ nữ này đến đây chính là để hãm hại mình.

Bởi vì người phụ nữ tạo ra Vô, cũng là như vậy.

Nó không chỉ nói qua một lần, nó và mình, đều giống nhau.

Bất luận ban đầu cho đi bao nhiêu, cuối cùng cũng đều sẽ có kết cục giống nhau, nó bị bỏ rơi, mình cũng sẽ không ngoại lệ.

"Mặc dù biết anh cũng sẽ không có ý định tốt, nhưng chuyện ở đại sảnh điêu khắc, vẫn phải cảm ơn anh." Giang Thành đỡ Vương Kỳ đứng dậy, nói với bóng đen trên tường.

Đỡ Vương Kỳ trở lại giường nghỉ ngơi, Giang Thành một mình gác đêm.

Hòe Dật tỉnh dậy giữa chừng, vừa hay thay ca cho Giang Thành, anh ta dụi dụi mắt, nhìn thấy Vương Kỳ và tên mập đang ngủ chung trên một chiếc giường.

Giang Thành khẽ lắc đầu, ra hiệu cho Hòe Dật không cần căng thẳng, đồng thời nhắc nhở anh ta hãy chú ý một chút.

"Cửa chưa đóng." Hòe Dật đột nhiên chú ý đến, cửa đang mở ra khoảng một phần ba.

Anh ta bước tới, chuẩn bị đóng cửa lại, nhưng anh ta vừa đóng cửa lại, quay người đi, giống như có một cơn gió lại thổi tung cửa ra.

Quay đi quay lại ba lần, Hòe Dật trong lòng cả kinh, chẳng lẽ là ma ăn tim tìm đến tận cửa rồi?

Không đúng, không phải nó nên…

Chờ khi cửa hoàn toàn mở ra, Hòe Dật chớp chớp mắt, sau đó một luồng khí lạnh từ chân thổi thẳng lên đỉnh đầu, trong nháy mắt khiến anh ta đã hoàn toàn tỉnh táo.

Ngoài cửa có một bóng đen lưu lại trên tường, cái bóng đó đưa tay ra, như thể vẫn đang chờ Hòe Dật đóng cửa lại, rồi sau đó nó lại đẩy cửa ra.

Một đôi mắt màu máu ẩn trong bóng tối, lúc ẩn lúc hiện.

"Thật xin lỗi!" Hòe Dật lập tức bước sang một bên, sau đó mở cửa ra.

Anh ta và Vô cũng coi như là người quen cũ, từng gặp nhau trong nhiệm vụ ở bệnh viện, chỉ là bầu không khí ban đầu không mấy thân thiện.

Cái bóng chậm rãi bay tới, sau đó đi đến bên cạnh Giang Thành, rồi ngừng chuyển động.

Hòe Dật hít sâu một hơi, trước khi cái tên này tiến vào, chung quanh Giang Thành… là không có bóng, anh ta nhìn thấy rất rõ.

Người như thế nào mới không có bóng?

Không đúng, là cái gì… cái gì mới không có bóng?

Anh Giang … Hòe Dật âm thầm nuốt nước miếng, trên người hắn rút cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật?…

11 giờ.

Hòe Dật đúng giờ đánh thức tất cả mọi người dậy, thật ra Giang Thành không được coi là anh ta đánh thức, bởi vì anh ta vừa đi về phía Giang Thành, hắn liền mở mắt ra.

Hắn không ngủ.

Không biết là đang nghĩ gì.

Sau khi phát hiện ra Vương Kỳ ngủ bên cạnh mình, tên mập chỉ hơi ngây người ra một chút, cũng không có biểu cảm đặc biệt nào khác.

Ngược lại là Vương Kỳ, mở mắt ra nhìn thấy tên mập, biểu cảm lại có chút kích động.

Cũng không có gì phải thu dọn, một tiếng sau, bọn họ sẽ phải đối mặt với nhiệm vụ cuối cùng, sau vài phút để tỉnh táo lại, bọn họ rời khỏi ký túc xá.

Men theo cầu thang, đến hành lang tầng một.

Cửa phòng ông lão gác cửa đang khép hờ, giống như lần trước, điểm khác biệt là lần này có âm thanh phát ra từ bên trong.

Tên mập đứng gần cửa nhất, tò mò đi về phía cửa vài bước, đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cánh tay anh ta, Vương Kỳ hướng anh ta lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Đưa các anh đi quan trọng, đừng gây thêm chuyện phức tạp."

Tên mập nghe vậy, hai mắt chợt đỏ hoe, đôi môi run run, tựa như muốn nói điều gì đó, Vương Kỳ vỗ vỗ anh ta, ra hiệu mình đều hiểu cả.

Ngay khi đám người quay người, chuẩn bị phớt lờ, trực tiếp rời đi, một tràng âm thanh đặc biệt phát ra từ bên trong cánh cửa.

Giang Thành dừng chân lại.

"Bì bõm…"

"Bì bõm…"…

Âm thanh không lớn lắm, nhưng nối tiếp nhau vang lên, giống như… có người đang bơi trong bể bơi, đang không ngừng dùng tay quạt nước.

Giữa tiếng nước còn sẽ dừng một chút, cho mọi người cảm giác rằng, người này đã bơi đến cuối bể, sau đó quay người, tiếp tục bơi trở lại.

Đây có thể là một manh mối, đương nhiên cũng có thể là một cái bẫy.

Nhưng Giang Thành không thể bỏ qua.

Dùng tay nắm lấy tay nắm cửa, cảm giác mát lạnh, hít một hơi thật sâu rồi từ từ kéo cửa ra.

Trong căn phòng, khắp sàn nhà đều là nước, tích tụ thành một tầng, sâu khoảng 2- 3 cm, đen ngòm, khiến người ta có một loại dự cảm không lành.

Tiếng nước từ bên trong truyền đến, nơi được coi là phòng trực ban của người gác cổng, không nhìn thấy giường, nhưng ở vị trí một góc chéo bên trong, có một cánh cửa, bên trong chắc hẳn là phòng ngủ.

Giang Thành muốn cùng Vương Kỳ đi vào trong xem, nhưng lại lo lắng tên mập và Hòe Dật ở lại bên ngoài sẽ không an toàn, cuối cùng vẫn là tên mập và Hòe Dật chủ động đi vào.

Chảy một sàn nhà nước, đám người chậm rãi bước đến trước cửa phòng ngủ.

Đó là một cánh cửa gỗ cũ kỹ, lộ ra nhiều gốc gỗ, chắc đã có từ 20 năm trước, bên trên còn đã quét một lớp sơn trắng.

Cánh cửa đang mở hé, qua khe hở, có ánh sáng lọt ra.

Chương 786: Kẻ làm ngơ

Vương Kỳ đưa tay kéo cửa ra một chút, bên trong là một phòng ngủ, không sai.

Chiếc TV có vỏ màu đỏ đang bật, một chiếc ghế đơn độc đặt phía trước TV, trên đó có một người đang ngồi, quay lưng về phía bọn họ.

Nhìn bóng lưng phía sau, là ông lão gác cổng, không sai.

Chỉ là toàn thân ông lão ướt sũng, như vừa được vớt lên khỏi mặt nước, góc quần áo và đầu tóc đều đang không ngừng nhỏ nước xuống.

Tiếng nước bì bõm là được phát ra từ từ tivi, màn hình nhấp nháy qua lại, phát ra một thứ ánh sáng màu lục nhạt.

Càng quỷ dị hơn là, mỗi khi TV nhấp nháy một cái, sẽ có nước tràn ra từ màn hình.

Dọc theo góc bàn, từng dòng nước chảy xuống, nhìn vào nó, cho người ta cảm giác không phải là nước, mà là máu.

Khi hình ảnh TV dần dần ổn định, Giang Thành chậm rãi nín thở, đây là một đoạn… video, video đen trắng, có thời gian ở góc dưới bên trái.

Chất lượng hình ảnh không được coi là sắc nét, nhưng có thể thấy là đang ở trong một bể bơi, ở giữa là bể nước, bối cảnh tương đối tối, chắc hẳn là được quay vào ban đêm.

Trong hình ảnh, một người phụ nữ đang bơi ở trong bể bơi, giữa một bể bơi rộng lớn như vậy, chỉ có một mình cô, đơn độc lẻ loi.

Tư thế dứt khoát uyển chuyển, giống như một con thiên nga cao ngạo.

Dị biến là xảy ra trong nháy mắt, động tác uyển chuyển của người phụ nữ bị phá hoại, thân thể bắt đầu vặn vẹo, ở vị trí giữa bể bơi, đau đớn giãy giụa, nhất thời khiến nước nước bắn tung tóe.

Giang Thành lập tức nhận ra, người phụ nữ này chính là nữ sinh trung học bị chết đuối.

Đây là khung cảnh trước khi cô chết.

Quả nhiên, mấy giây sau, nhiều nhất mười mấy giây, bên bể bơi xuất hiện mấy nữ sinh khác, Giang Thành đếm từng người một, vừa đúng năm người.

Có nữ sinh muốn chạy đi cứu người ngay lập tức, nhưng lại bị một nữ sinh khác kéo lại, sau đó nữ sinh kéo người kia liền thì thầm điều gì đó với những nữ sinh còn lại.

Giữa bọn họ dường như còn đã nổ ra một cuộc cãi vã nhưng cuối cùng, nữ sinh kéo người đã kiểm soát được tình hình, thuyết phục được những người khác.

Nữ sinh vốn định cứu người cũng bắt đầu thờ ơ lạnh nhạt.

Một nhóm người cứ thế đứng bên bể bơi, nhìn nữ sinh vùng vẫy bất lực, từng chút một mất đi sức lực, cuối cùng biến thành một cỗ thi thể, trôi nổi trên mặt nước. …

Giang Thành không khỏi kinh hãi trước sự âm hiểm trong lòng của những nữ sinh này.

Viên Tiêu Di đã lừa mình.

Chuyện này không hề đơn giản như cái gọi là hình phạt kia, bọn họ vốn dĩ hoàn toàn không có ý định cứu người!

Hơn nữa Giang Thành có một cảm giác, nữ sinh đầu tiên đứng ra và ngăn cản cứu người, chính là Tưởng Yên Nhiên!

“Bác sĩ.” Giọng nói của tên mập cũng thay đổi: “Anh xem… anh xem trong bể bơi.”

Ánh mắt vô tình quét qua, Giang Thành đột nhiên chú ý đến, ngay trong lúc hắn đang suy nghĩ, cỗ thi thể đang trôi nổi trong video… đã biến mất.

“Đi, rời đi trước đã.” Đám người Giang Thành nhanh chóng lui về phía sau.

Cuối cùng liếc nhìn ông lão gác cổng từ đầu đến cuối đều quay lưng về phía bọn họ, hiển nhiên, ông lão đã chết rồi, hơn nữa xem ra là bị đuối nước mà chết.

Trong lòng Giang Thành mạnh dạn suy đoán, ông lão gác cổng đã tiến vào bên trong đoạn video, sau đó bị chết đuối trong bể bơi.

Ở đây ngập tràn một mùi thuốc khử trùng.

Nếu muộn thêm chút nữa, sợ là đám người của mình cũng sẽ nối bước ông.

Giẫm lên nước đọng trên sàn nhà, mọi người luôn duy trì đề phòng, không biết có một bàn tay nào đó bất ngờ thò ra khỏi mặt nước, sau đó kéo người xuống dưới nước hay không.

Nhưng thật may mắn là bọn họ đã rời khỏi phòng ông lão gác cổng một cách suôn sẻ.

Ngoài cửa, chính là hành lang quen thuộc.

Mấy người đứng thở dốc bên ngoài cửa, Vương Kỳ vỗ vỗ vai tên mập: “Tranh thủ thời gian, chúng ta còn phải đến bể bơi trước 12 giờ.”

Ngay khoảnh khắc nhóm người đẩy cổng ký túc xá ra, tất cả đều sững sờ.

Con đường xi măng cũ nát ngoài cửa đã biến mất, đèn đường hai bên, cũng như cái cây vẹo cổ cách đó không xa, toàn bộ đều đã biến mất.

Xuất hiện trước mặt bọn họ, là một đại sảnh rất rộng rãi, dưới chân là sàn nhà lát đá mờ, bàn tiếp tân màu xanh da trời và khu vực chờ cách đó không xa…

Ở một vị trí dễ thấy trên tường có một tấm áp phích quảng cáo có viết dòng chữ "Bể bơi Đại học Giang Đàm".

Bối cảnh của áp phích là một nữ sinh, mặc áo tắm, đứng bên bể bơi, với nụ cười ngọt ngào, trẻ trung và xinh đẹp.

"Đây chính là bể bơi trường sao?" Tên mập tựa như vẫn chưa tiếp nhận sự thật này, không ngừng nhìn chung quanh: "Đây là ảo giác, hay là thật?"

Anh ta nghiêng đầu, nhìn lại phía sau, nguyên bản hành lang ký túc xá chật hẹp phía sau cũng đã biến mất, phía sau bọn họ là lối vào chính của bể bơi.

Bọn họ đã vào trong rồi, đang đứng ở sảnh tiếp tân.

Giang Thành không trả lời, mà quay đầu nhìn sang Vương Kỳ.

"Chắc là thật." Vương Kỳ gật đầu.

"Vậy thì vào trong đi, mọi người cẩn thận một chút." Giang Thành thấp giọng nói.

"Chúng ta nên đi vào bằng cửa nào?" Hòe Dật nhỏ giọng hỏi, bể bơi chia làm hai lối vào cho nam và nữ.

Sau khi do dự một lát, Giang Thành mới trả lời: "Vào qua lối cho nam sinh."

Nhóm người đi về phía lối vào cho nam sinh, nhưng khi đi ngang qua khu vực chờ, Vương Kỳ đột nhiên dừng chân lại.

“Có vấn đề gì sao?” Giang Thành cau mày hỏi, hắn nhìn theo ánh mắt của Vương Kỳ, thấy khu vực chờ rất yên tĩnh, có bố trí một số ghế sofa, nhưng nhiều hơn vẫn là những chiếc ghế xếp thành một hàng.

Tương tự như những câu chuyện kinh dị khác như đại sảnh điêu khắc, ở đây không có đèn, mà chỉ bao trùm một quầng sáng màu xám mờ nhạt.

Giống như một bức ảnh cũ đã bám bụi bao năm tháng.

Khuôn mặt Vương Kỳ cũng có một vẻ cổ quái khó diễn tả, trận tim đập nhanh vừa rồi, đến đột ngột không báo trước, chính bản thân anh ta cũng không thể giải thích được tại sao.

“Không vấn đề gì thì mau đi thôi. Ở đây… ở đây lạnh quá.” Hòe Dật ôm cánh tay mình, cơ thể hơi run rẩy.

Nhưng sau khi bọn họ rời đi không lâu, ở trong góc, gần một chiếc ghế sofa phát ra âm thanh ma sát kỳ lạ, tiếp sau đó, chỗ lõm trên ghế sofa từ từ phồng lên, giống như có người đang ngồi thì đứng dậy.

Nữ sinh trong tấm áp phích quảng cáo mà bọn họ nhìn thấy trước đó cũng đã biến mất, chỉ để lại phía sau là một bể bơi trống rỗng. …

“Lạch cạch——”

Giang Thành vươn tay ra đẩy cửa, bọn họ xuyên qua phòng thay đồ nam, rồi lại xuyên qua một hành lang, cuối cùng đi vào bên trong bể bơi.

Cách đó không xa chính là hồ bơi.

Không chắc đó có phải là ảo giác hay không, nhưng bể bơi lớn hơn nhiều so với một bể bơi thông thường, bên trong thì

tối đen.

Ánh sáng rất kém, nhìn sang phái đối diện, không thể phân biệt được ranh giới của bể bơi, phía bên kia giống như đã bị bóng tối nuốt chửng.

Đứng bên cạnh bể bơi, trong lòng bọn họ thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, đây không phải là bể bơi gì hết, mà là một cái hồ sâu không thấy đáy.

Tên mập nhìn chằm chằm vào bên trong bể nước, nhìn hồi lâu, đầu có hơi choáng váng, thân thể cũng bắt đầu lắc lư, nếu như không phải Vương Kỳ đánh thức kịp thời, có lẽ anh ta đã đâm đầu vào trong rồi.

“Trong bể bơi này có cổ quái, nếu tránh được thì hãy tránh xa, chúng ta tìm kiếm manh mối trước.” Vương Kỳ nhắc nhở.

Có Vương Kỳ ở đây, quả thực đã giúp Giang Thành chia sẽ không ít áp lực, hắn có thể tập trung hơn vào việc tìm kiếm manh mối mà không cần phải lo lắng, vừa xoay người đi, tên mập đã bị quỷ kéo đi mất rồi.

“Hả?” Lỗ tai tên mập giật giật: “Các anh có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Không.” Hòe Dật đáp lại.

Giang Thành và Vương Kỳ cũng bình tĩnh lại, cẩn thận lắng nghe, xung quanh yên tĩnh như tờ.

Chương 787: Hộp mù

Một lát sau: "Tôi cũng không nghe thấy." Giang Thành nói.

Sắc mặt Vương Kỳ tối sầm lại: "Tôi cũng không nghe thấy."

"Anh Phú Quý, hình như… hình như chỉ có một mình anh nghe thấy." Hòe Dật không khỏi cảm thấy lo lắng.

"Chính là kiểu tí tách, tí tách ấy." Tên mập ngẩng đầu lên, nhanh chóng giải thích: "Rất rõ ràng mà, làm sao các anh lại không nghe thấy?"

Chỉ có một mình tên mập nghe thấy, khả năng lớn nhất mà Giang Thành có thể nghĩ tới chính là anh ta đã bị ma quỷ nhắm tới.

"Đừng hoảng sợ." Giang Thành an ủi: "Anh hãy nghe kỹ lại, xem có thể nghe ra vị trí cỉa âm thanh ở đâu không?"

"Tôi… tôi không biết, âm thanh rất rõ ràng, hình như… hình như đến từ mọi hướng." Tên mập há hốc mồm thở gấp, không ngừng nhìn xung quanh.

Vương Kỳ nghe vậy liền đưa tay ra, sờ lên trên đầu tên mập, nhỏ giọng nói: "Đừng căng thẳng, nhắm mắt lại, anh hãy cảm nhận lại một lần nữa xem."

Tên mập nghe theo chỉ dẫn của Vương Kỳ, nhắm mắt lại, một lát sau, thân thể bắt đầu run lên, ngữ khí kích động nói: "Tôi… tôi nhìn thấy rồi, ở ngay bên kia, là…"

"Đừng mở mắt ra! Dùng tay chỉ cho chúng tôi xem." Vương Kỳ nhắc nhở.

Tên mập đưa tay lên, chỉ vào một hướng: “Chính chỗ đó.”

“Phù…” Vương Kỳ thu tay lại, gật đầu nói: “Được rồi, anh có thể mở mắt ra rồi.”

Giang Thành nhìn Vương Kỳ mấy lần, cuối cùng mới cùng nhóm người đi về hướng đó, sau khi rẽ vào một góc, một cánh cửa nhỏ tương đối kín đáo hiện ra trước mặt bọn họ.

“Tiếng nước nhỏ giọt chính là phát ra từ đây.” Tên mập nhìn chằm chằm vào cửa, nói như để xác nhận.

Giang Thành vừa mới chạm vào cửa, còn chưa dùng sức, cửa đã tự động mở ra.

Bên trong sáng sủa hơn so với tưởng tượng, khắp nơi đều chất đống đồ đạc lộn xộn.

Ở gần vị trí phía sau cửa có đặt một số dụng cụ dọn vệ sinh như cây lau nhà, giẻ lau. . v. v…

Trên mặt đất còn có ống cao su, cuộn tròn lại, thoạt nhìn còn tưởng là những con rắn đang cuộn tròn.

Bước vào bên trong, còn có một chiếc bàn cũ, trên bàn có áo phao cứu sinh màu cam, và găng tay cao su gì đó, gần đó có đặt hai chiếc ghế nhựa.

Trên chiếc móc ở bức tường đối diện, một chiếc quần yếm ngắn tay màu xanh nhạt được treo trên mắc áo.

Đây là phòng thiết bị dành riêng cho nhân viên bể bơi.

Ở trong góc, bọn họ tìm thấy một ống nước nối với vòi nước cầm tay trên tường, nước không ngừng nhỏ giọt dọc theo điểm nối giữa hai ống.

Tiếng “tí tách” mà tên mập nghe thấy cũng từ đây mà ra.

Nhưng kỳ lạ là, khi mới bước vào phòng, bọn họ không hề nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Nhưng sau khi phát hiện ra tiếng vòi nước nhỏ giọt, đột nhiên lại có thể nghe thấy, hơn nữa còn cực kì rõ ràng, giữa chừng không hề có sự chuyển tiếp nào.

Giống như thính giác bị tước đoạt, đột nhiên được trả lại cho họ.

Điều này khiến bọn họ không khỏi nhớ đến những câu chuyện kinh dị trong thư viện.

Suy nghĩ một chút, Vương Kỳ đưa tay vặn chặt vòi nước, lúc này không còn nước nhỏ giọt nữa, tiếng nhỏ giọt cũng biến mất.

Còn chưa kịp cho bọn họ có thời gian thở, đột nhiên lại vang lên một âm thanh mà bọn họ đã quá quen thuộc rồi, cùng lúc vừa nghe thấy âm thanh đó, nhóm người lập tức đi ra bên ngoài.

Đó là tiếng nước.

Ngay bên ngoài!

Có người đang bơi trong bể bơi!

Sau khi rời khỏi phòng thiết bị, nhóm người lao tới bể bơi, khoảnh khắc vừa rẽ vào góc đường, tất cả đều nhìn thấy, bên trong bể bơi vốn dĩ tối đen có thêm một chút màu sắc khác.

Trên mặt bể bơi có ánh sáng chiếu rọi, trên mặt nước cũng có một chút ánh sáng, phía xa xa có người đang bơi.

Giống như một thanh kiếm chém nước, bọt nước trắng bắn tung tóe.

Đó là một phụ nữ, nhưng hình như không phải đang mặc đồ bơi, bơi quay lưng về phía bọn họ, khuôn mặt luôn vùi dưới nước, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng.

Giang Thành lần này có thể nhìn rõ hơn một chút, nhưng sau khi chú ý đến bóng lưng của người phụ nữ, hắn không khỏi cứng người, trong lòng vô cớ run rẩy dữ dội.

Rõ ràng đó chỉ là một tấm lưng mơ hồ, thậm chí chỉ là một đường nét, nhưng Giang Thành lại cảm thấy quen thuộc từ tận đáy lòng.

Hơn nữa chắc chắn, người này… rất quan trọng với hắn.

Sự quan trọng không thể diễn tả được.

Người phụ nữ bơi đến mép hồ cách xa nhóm người, sau đó lên bờ.

Tiếp sau đó, đi về một hướng, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Nhóm người không chút do dự đuổi theo, lúc này bọn họ đã đến nơi người phụ nữ vừa lên bờ.

Trên mặt đất có vệt nước rõ ràng, đi theo dấu chân ướt sũng, bọn họ đi tới một góc, sau góc tường là một hành lang tối tăm, trong hành lang có gió lạnh thổi ra ngoài.

“Mẹ kiếp, lạnh quá.” Hòe Dật càm ràm, vừa rồi ở chỗ ông lão gác cổng, từ đầu gối trở xuống của anh ta đều đã bị ướt, bây giờ lại có gió lạnh thổi qua, lạnh đến thấu xương.

Vương Kỳ nhìn chằm chằm vào hành lang, một lúc sau mới nói: “Phía trước hình như là phòng tắm nữ.”

Bọn họ đi vào là từ lối của nam sinh, cũng đi qua một hành lang như vậy, bố cục của hai bên tương đối giống nhau, điểm khác biệt duy nhất là không có lạnh như vậy, còn có, hành lang bên phía nam sinh cũng không kín đáo như này, và cũng không sâu hun hút như này.

Nhìn khung cảnh trước mắt, nhóm người càng ngày càng cảm thấy quen thuộc, đây không phải chính là trải nghiệm của

người nhân viên nam trước đây hay sao?

Đầu tiên là nghe thấy âm thanh, sau đó phát hiện ra người phụ nữ trong bể bơi, tiếp đó đi theo người phụ nữ đến phòng tắm nữ, bước tiếp theo, phải đi vào, cuối cùng…

Nhưng lúc sau, diễn biến của cốt truyện bắt đầu khác với những gì dự đoán.

Bọn họ đứng ở bên ngoài đợi một lúc, nhưng không hề nghe thấy tiếng vòi hoa sen bên trong, bên trong yên tĩnh đến mức nếu không lần theo dấu chân, bọn họ còn tưởng rằng người phụ nữ đó đã lại biến mất lần nữa.

“Chúng ta…” Tên mập có chút ngập ngừng hỏi: “Chúng ta có cần đi vào trong để xem không?”

Một lúc sau, tên mập nhìn về phía cuối hành lang dẫn vào phòng tắm, do dự hồi lâu mới lên tiếng: “Sao tôi cảm thấy… cảm thấy cô ấy không có ác ý nhỉ? Cô ấy cũng không làm hại đến người bảo vệ kia…” “.

“Có cần… hai người đi vào trước xem thử không?” Hòe Dật nhìn Giang Thành, nhỏ tiếng hỏi.

“Hay là đừng, nếu đi vào thì cùng nhau đi, đông người còn có thể chăm sóc lẫn nhau.” Tên mập nói.

Nhóm người đi dọc theo hành lang dài, cuối hành lang có một cái bàn, trên bàn có một tấm bảng nhựa, bên trên có viết một cái tên, bây giờ đã không còn nhìn rõ, bên dưới vẫn còn con dấu màu đỏ của Trung tâm quản lý bể bơi Đại học Giang Đàm.

Xem ra bình thường ở đây có người trực ban.

Sau khi đi đến gần phòng tắm, bên trong tương đối tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy các ngăn buồng nhỏ.

Không có cửa, ở vị trí cửa mỗi buồng đều có rèm che trong mờ, có thể cuộn lại khi không sử dụng.

Dấu chân đến đây thì biến mất, bởi vì trên mặt đất toàn là nước.

Không phải là nước đọng, mà là những vết nước bên trái và bên phải, khắp mọi nơi đều là loại vệt nước còn sót lại sau khi tắm.

Nhóm người chậm rãi đi vào bên trong, vừa đi, vừa quan sát các buồng ở hai bên, mấy người đi rất chậm, Giang Thành đã nhắc nhở qua, nói bọn họ chú ý đến nước đọng dưới chân, nếu tránh được thì tránh ra.

Một số tấm rèm là mở ra hoàn toàn, nhưng vẫn có không ít, không mở, hoặc chỉ mở một phần, có lẽ là do có nữ sinh sau khi tắm xong, đi vội nên không để ý đến.

Tuy nhiên, điều này đã gây rắc rối cho Giang Thành và những người khác, bọn họ cần phải mở từng tấm rèm ra, để kiểm tra phía sau.

Sau khi thử mấy cái, tên mập cảm thấy việc này thực sự quá kích thích, chẳng khác nào mở một chiếc hộp mù, không biết hộp nào sẽ có quỷ xuất hiện.

Chương 788: Tủ đựng đồ

Các ngăn buồng nhiều hơn bọn họ tưởng tượng không ít, hơn nữa ở đây, ngay cả những người như Giang Thành và Vương Kỳ, cũng cảm thấy như bị người ta theo dõi.

Loại cảm giác này khiến người ta nóng nảy bực bội đến khó tả.

"Đi đến buồng cuối cùng." Giang Thành quay đầu nhìn sang Vương Kỳ, trong câu chuyện mà Viên Tiêu Di kể, nhân viên nam chính là đã tìm thấy cô gái chết đuối ở ngăn buồng cuối cùng.

Vương Kỳ buông tấm rèm trong tay xuống, gật đầu: "Được."

"Các anh đừng cách chúng tôi gần quá." Giang Thành quay đầu nhìn về phía tên mập và Hòe Dật, lo lắng nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, có muốn chạy cũng không thể.

Ở vị trí của ngăn buồng cuối cùng ở trong góc, bên trong yên tĩnh như tờ, không giống như là có người, Giang Thành và Vương Kỳ chậm rãi đến gần, sau đó Vương Kỳ đưa tay ra, đột nhiên kéo mạnh chiếc rèm.

Bên trong trống rỗng, không có gì hết, trên mặt đất cũng không có nhiều vệt nước.

Trái tim đang căng ra của hai người còn chưa kịp thả lỏng, đã nghe thấy một tiếng "ào ào", sau lưng vang lên tiếng nước, là một chiếc vòi hoa sen nào đó, mở ra, vòi hoa sen đang phun nước ra phía ngoài.

“Mẹ kiếp!” Tên mập lập tức kêu lên một tiếng, sau đó vang lên tiếng ẩu đả, hình như còn có người ngã xuống.

Giang Thành và Vương Kỳ lập tức chạy trở lại, nhưng khoảng cách ngắn ngủi đó, lúc này lại dài như vô tận.

Các ngăn buồng bên cạnh lần lượt vút qua, trong số này nhiều nhất chỉ có mười mấy ngăn, nhưng lúc này, lại như có tới hàng trăm buồng.

Hơn nữa, rèm ở tất cả các buồng đều đang buông xuống, khác hoàn toàn so với trước đó.

“Tạch tạch-”

Tiếng vòi hoa sen biến mất, chỉ còn lại tiếng nước còn sót lại nhỏ giọt trên mặt đất, Giang Thành và Vương Kỳ cuối cùng cũng chạy đến chỗ tên mập và Hòe Dật.

“Có chuyện gì vậy?” Giang Thành hỏi.

Lúc này Hòe Dật đang đỡ tên mập, hai người từ trong buồng đi ra, tên mập toàn thân ướt nhẹp, trông như vừa mới tắm xong, Hòe Dật thì khá hơn một chút.

Nghe Giang Thành hỏi, Hòe Dật vội vàng đáp: “Đầu vòi hoa sen bên trong đột nhiên bật lên, sau đó phun khắp người anh Phú Quý, anh ấy hoảng hốt quá nên trượt chân ngã xuống, sau đó…”

“Không phải đâu!” Tên mập đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng còn chưa kịp bình tĩnh lại sau chuyện vừa xảy ra, phản bác nói: “Tôi không phải bị trượt chân, là có người, có người kéo tôi một cái, nắm lấy chân tôi, mặt đất trơn trượt, tôi không đứng vững, nên mới bị ngã!

“Người đó… người đó còn ấn chặt tôi, bóp cổ tôi, ấn đầu tôi xuống nước, muốn làm tôi ngạt chết!” Tên mập ngẩng đầu chỉ vào cổ mình: “Các anh nhìn đi.”

Trên cổ tên mập có một vết ửng đỏ, trên da có vài vết xước, có thể tưởng tượng cảnh tượng lúc đó khốc liệt đến mức nào.

“Vòi hoa sen bên trong là tự nó đóng lại à?” Vương Kỳ nhìn vào trong buồng hỏi, vòi phun vẫn đang nhỏ giọt nước.

“Không phải, là do tôi đóng lại.” Hòe Dật dừng một chút, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tên mập, giải thích: “Nhưng tôi không thấy ai cả, chỉ nhìn thấy anh Phú Quý ngã xuống, sau đó cả người giãy giụa lăn lộn trên mặt đất, tôi muốn đi tới kéo anh ấy lên, anh ấy còn đá tôi một cái, tôi nhìn thấy anh ấy… anh ấy…”

“Có gì thì nói thẳng đi.” Giang Thành lên tiếng, hắn cảm thấy Hòe Dật do dự rất kì lạ.

“Thật sự là không có người kéo anh ấy, là anh ấy tự trượt chân ngã xuống, tôi nhìn thấy rất rõ, hơn nữa cũng không có người bóp cổ anh ấy… đều là anh Phú Quý, là tự anh Phú Quý!”

“Là anh ấy tự bóp cổ mình, sau đó vùng vẫy trên mặt đất, tôi sợ quá, muốn cạy tay anh ấy ra, nhưng tôi không thể giữ được anh ấy, còn bị đá cho một cái, suýt chút nữa thì tôi cũng bị ngã rồi.” Hòe Dật kích động nói: “Sau đó, là tắt vòi hoa sen xong , anh Phú Quý mới dừng tay lại, các anh… các anh cũng mới tới.”

“Tôi… tôi tự bóp cổ mình?” Tên mập trợn tròn mắt, trong miệng vẫn còn thở hổn hển.

“Chính là như vậy.” Hòe Dật gật đầu nói.

Bây giờ tình huống đã khá rõ, Hòe Dật và tên mập đều không cần phải nói dối, trong số bọn họ đã có người bị ảo giác.

Về phần là ai, Giang Thành nắm lấy tay tên mập áp lên trên cổ anh ta, lập tức rõ ngay.

Trên cổ anh ta vẫn còn lư lại dấu tay, dấu tay rất sâu, vừa vặn trùng khớp với bàn tay của tên mập.

Giang Thành buông tay ra, thở dài nói: "Là anh đã xuất hiện ảo giác, vừa rồi nếu không phải là Hòe Dật, anh đã tự bóp chết chính mình rồi."

"Con quỷ này có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người." Vương Kỳ nói thêm.

"Nếu thật sự là như vậy thì quá đáng sợ rồi." Tên mập hình như đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Đúng rồi, con quỷ mà tôi nhìn thấy là một người đàn ông, không phải phụ nữ."

"Đàn ông?" Câu nói này đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Vương Kỳ dừng một chút, vội vàng hỏi: "Anh có nhìn rõ mặt không, có quen không?"

"Mặt thì tôi nhìn không rõ, trên mặt gã có một tầng sương mù che phủ, ồ, thực ra không chỉ có khuôn mặt, cơ thể cũng vậy." Tên mập cau mày, ngắt quãng nói: "Thật ra tôi cũng không chắc chắn lắm về giới tính, chỉ là cảm giác, cảm giác ấy các anh có hiểu không?"

"Không hiểu lắm." Hòe Dật thành thật nói.

"Anh cảm thấy người này rất quen, có phải không?" Giang Thành trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: "Động tác của gã, cũng như hình dáng cơ thể, anh cảm giác quen thuộc, nhưng rất mơ hồ."

Nghe vậy, đôi mắt ảm đạm của tên mập sáng lên: "Đúng, bác sĩ, anh nói đúng quá, chính là vậy đấy! Gã vừa tới liền kéo chân tôi, sau đó bắt đầu bẻ cổ tôi, đều là những thủ đoạn hèn hạ, cực kì tồi tệ!" Tên mập vừa nghĩ đến người đó liền ôm cổ nhảy dựng lên chửi bới, xem ra là anh ta quả thực rất đau.

Tuy rằng tên mập chỉ có cảm giác mơ hồ, nhưng Giang Thành lại như đã nắm được mấu chốt, tại sao người mà tên mập nhìn thấy lại giống mình đến như vậy?

"Các anh nhìn kìa!" Tên mập chỉ vào trong buồng, động tác đột ngột khiến tất cả mọi người đều giật nảy mình, còn tưởng là quỷ đã quay trở lại.

Nhưng sau khi nhìn rõ, mới phát hiện ra đó là một tấm bảng kim loại màu xanh treo dưới vòi phun, thỉnh thoảng vẫn còn nhỏ nước xuống.

Vương Kỳ đưa tay tháo tấm biển ra.

"Là của con quỷ kia để lại." Hòe Dật phản ứng lại, anh ta cũng nhớ tới câu chuyện Giang Thành đã kể lại: "Nhưng… tại sao trên đó lại không có chìa khóa?"

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân.

Ướt sũng lạch bạch, như thể toàn thân đã ngâm ướt đến bủng beo, mỗi bước một bước, trên người sẽ chảy ra rất nhiều nước.

Rất hiển nhiên, con quỷ này là đang nói với bọn họ rằng, chìa khóa vẫn còn trong tay mình, muốn tìm ra chân tướng sự việc, thì phải đi theo cô ta.

Mặc dù không thích bị người khác dắt mũi đi, nhưng hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn nữa.

Vương Kỳ xác định vị trí của tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn về hướng tương ứng, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Lần này cô ta đi vào phòng thay đồ."

Hơn nữa còn là chìa khóa đến đó.

Trong câu chuyện mà Viên Tiêu Di kể, đã trọng điểm nhắc đến chiếc chìa khóa đó, tương ứng chính là tủ thay đồ của nữ sinh đuối nước.

Còn nói kể từ sau khi nữ sinh chết, thì không có ai động vào chiếc tủ đó nữa.

Ở đó rút cuộc ẩn giấu cái gì?

Tại sao nữ sinh đã chết lâu như vậy rồi, mà vẫn còn chấp niệm mãnh liệt với nơi đó như vậy?

Một lát sau, ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, hắn nghĩ mình đã biết trong tủ giấu cái gì rồi.

Là Tưởng Yên Nhiên!

Là cô ấy đã trốn trong chiếc tủ đó!

Chương 789: Mặt

Theo vết nước đọng lại trên mặt đất, nhóm người đến phòng thay đồ nữ, vừa bước vào cửa, Giang Thành đi đầu tiên liền đưa tay ra ngăn cản những người phía sau lại.

Hòe Dật nhìn vào bên trong, hơi thở trở nên gấp gáp.

Nơi cách bọn họ chưa đầy 10 mét, một bóng người màu đen quay lưng về phía họ, toàn thân trên dưới đang không ngừng nhỏ giọt nước.

Đối diện với bóng người, chính là một dãy tủ đựng đồ.

Hai cánh tay buông thõng xuống bên người, trong tay phải của bóng người có một chút ánh sáng, như có thứ gì đó đang phản chiếu ánh sáng.

Là chiếc chìa khóa đó!

Cùng lúc khi nhìn thấy chìa khóa, sắc mặt tên mập chợt trở nên gấp gáp, vô thức muốn nói gì đó với Giang Thành, nhưng vì vướng có bóng người ở đó, lại không dám lên tiếng, cuối cùng gấp quá chỉ đành dùng tay ra hiệu.

Giang Thành không cần nhìn anh ta, cũng biết anh ta lo lắng rằng một khi cửa tủ bị mở ra, Tưởng Yên Nhiên trốn bên trong sẽ bị quỷ sát hại, nhiệm vụ liền thất bại.

Nhưng chỉ có cá nhân anh ta nghĩ như vậy, Giang Thành, Vương Kỳ, Hòe Dật đều không có lo lắng về phương diện này.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu như chiếc tủ dễ dàng mở ra như vậy, Tưởng Yên Nhiên đã bị giết chết từ lâu rồi, còn đợi được đến bây giờ hay sao.

Kết quả đúng như Giang Thành dự đoán, bóng người cầm chiếc chìa khóa kia, cố gắng thử rất nhiều lần, nhưng không thể mở được cửa tủ.

Nói chính xác là, chìa khóa không thể cắm được vào.

Sau mấy lần cố gắng, bóng người ngày càng trở nên cáu kỉnh, ban đầu chỉ là kéo mạnh cửa tủ ra, nhưng sau khi phát hiện ra không có tác dụng, liền bắt đầu giằng xé, thậm chí dùng tay điên cuồng đập vào.

Âm thanh "dong dong" vang lên trong bể bơi yên tĩnh, mỗi một tiếng, như đánh vào trong trái tim của đám người Giang Thành, mặt đất cũng phải rung chuyển theo.

Thông qua khe hở, có thể nhìn thấy cửa tủ đã bị móp vào do bị đập, lớp sơn bên trên bong tróc, vô số vết xước không thể đếm xuể, do quỷ dùng móng tay cào ra.

Nếu đổi lại là một cửa tủ bình thường, thì đã bị xé nát thành từng mảnh từ lâu rồi, nhưng nơi đây thì không bình thường, cửa tủ tuy rằng nhìn trông khủng khiếp, nhưng vẫn rất kiên cố như cũ.

Một tiếng "ding" giòn giã vang lên, chìa khóa rơi xuống đất.

Quỷ cúi người xuống nhặt.

Động tác vô cùng khoa trương, đầu trực tiếp chạm vào đất, không những thế, thậm chí còn càng ngày xuống thấp hơn nữa, cổ vẹo sang một bên như gãy ra, một bên mặt dán xuống đất.

Trùng hợp thay, từ hông trở xuống, mặt của quỷ vừa hay hướng về phía mấy người Giang Thành, mặc dù bị mái tóc ướt át che khuất, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt oán độc, đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Mà vào lúc này, Giang Thành, người đầu tiên nhìn thấy chính mặt của quỷ, cơ thể bắt đầu run rẩy, cuối cùng hắn cũng tìm ra nguồn gốc của cảm giác quen thuộc đó.

Khuôn mặt đó bị che khuất bởi mái tóc ướt…

Lâm Uyển Nhi! !

Con quỷ này có một khuôn mặt giống hệt Lâm Uyển Nhi!

Không, không chỉ có mặt, dáng người, ngay cả quần áo cũng giống hệt, bắt đầu từ thời khắc này, cảm giác mơ hồ tràn ngập trên bóng người dần dần tiêu tan.

Giống như trò chơi ghép hình, khi Giang Thành ghép từng chút một lại, bóng người này càng ngày càng giống Lâm Uyển Nhi.

Ngay khi chỉ còn lại mấy mảnh ghép cuối cùng, mắt thấy sắp được hình thành hoàn chỉnh, thì một bàn tay đã nắm lấy cổ tay hắn.

Trong nháy mắt, hắn đột nhiên tỉnh táo lại.

“Chạy mau!” Tên mập kéo Giang Thành chạy ra bên ngoài.

Cuối cùng liếc thêm một cái, Giang Thành phát hiện ra bóng người đó vẫn giữ nguyên tư thế quái đản trước đó, đang bò về phía bọn họ.

Vẫn là dáng người như đã từng gặp ở đâu, nhưng đã không còn là Lâm Uyển Nhi nữa.

Một lúc sau, Giang Thành mới hiểu ra, hắn nghiêng đầu hỏi Hòe Dật: “Quỷ mà anh nhìn thấy trông như thế nào?”

Hòe Dật nghe vậy sắc mặt tối sầm: “Là một người phụ nữ, rất giống… rất giống bạn gái cũ của tôi, năm đó tôi đã cho cô ấy mọi thứ, nhưng cô ấy lại bỏ rơi tôi.”

Giang Thành sau đó nhìn sang Vương Kỳ, lại phát hiện Vương Kỳ đang nhìn chằm chằm tên mập, tên mập cũng đang nhìn anh ta, trong mắt hiện lên những cảm xúc phức tạp.

Giang Thành lập tức hiểu ra.

Trong mắt những người khác nhau, ma ăn tim cũng là khác nhau, Giang Thành nhìn thấy là Lâm Uyển Nhi, Hòe Dật nhìn thấy bạn gái cũ đã bỏ rơi anh ta, tên mập nhìn thấy là hắn, còn Vương Kỳ nhìn thấy là … tên mập.

Điều mà mọi người nhìn thấy, đều là người mà họ không thể buông bỏ nhất trong tim.

Đây mới là năng lực của ma ăn tim!

Vừa rồi nếu như tên mập không cắt ngang mình, chờ ma ăn tim ngụy trang thành Lâm Uyển Nhi bò tới, có lẽ hắn sẽ phải bỏ mạng ở đây rồi.

“Lạch bạch.”

“Lạch bạch.”…

Tiếng chân giẫm nước phía sau rất chậm, hoàn toàn không nhanh bằng bọn họ chạy, nhưng quỷ dị là, âm thanh đó cứ theo sau lưng bọn họ như một cái đuôi, có cố gắng cắt đuôi thế nào cũng không thể thoát ra được.

“Vô dụng thôi, chúng ta không thể cắt đuôi được nó.” Vương Kỳ chú ý tới động tĩnh phía sau, vội vàng nói.

Giang Thành nói: “Chia ra chạy, một nhóm sẽ thu hút sự chú ý của nó, nhóm còn lại sẽ quay lại tìm kiếm manh mối, bên trong phòng thay đồ nữ nhất định có manh mối!”

Giang Thành và Vương Kỳ nhất định phải tách ra, nếu không để Hòe Dật và tên mập một nhóm, chỉ sợ chờ bọn họ tìm được manh mối quay trở lại, tro cốt của hai người này cũng đã bị quỷ rải hết rồi.

“Anh Phú Quý, anh đi theo tôi.” Vương Kỳ duỗi tay nắm lấy cánh tay tên mập, như thể chuyện này không có gì để thương lượng.

Tên mập vô thức nhìn Giang Thành.

Trước mặt cách đó không xa chính là một ngã rẽ, Giang Thành khẽ gật đầu với hai người: “Hai người bảo trọng.” Nói xong câu này, Giang Thành dẫn theo Hòe Dật chạy theo một con đường khác.

Còn Vương Kỳ dẫn tên mập tiếp tục chạy về phía trước.

Khoảng mười mấy giây sau, một bóng người màu đen quỷ dị xuất hiện ở giữa ngã ba đường.

Toàn thân nó đen như mực, khuôn mặt mờ mịt, toàn thân ướt sũng, giống như phủ một lớp bùn lên trên người.

Bóng người quay đầu nhìn về hướng Giang Thành đang chạy, sau đó lại quay đầu nhìn về hướng Vương Kỳ đang chạy, dường như đang nhanh chóng đưa ra lựa chọn đuổi theo hướng nào thì tốt hơn.

Bóng người liên tục nhìn trái nhìn phải, tỏ ra vô cùng khó chịu, một lúc sau,“cạch” một tiếng, mặt của bóng người trầm xuống, từ giữa bắt đầu tách ra.

Sau đó, vết nứt kéo dài xuống dưới, chẳng bao lâu, một vết nứt cực lớn đáng sợ xuyên qua toàn bộ cơ thể bóng đen, giống như một cái cưa, cưa nó ra từ giữa.

Hai nửa cơ thể ngã ra đất, không ngừng vặn vẹo giãy giụa, như đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

Tuy nhiên cảnh tượng này chỉ kéo dài chưa đầy nửa phút, dọc theo phần còn thiếu, bắt đầu mọc ra thịt màu đỏ với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Dần dần, hai bóng người màu đen giống hệt lúc trước lần lượt đứng lên.

Trong bể bơi lại vang lên tiếng bước chân "lạch bạch lạch bạch", nhưng lần này là hai bóng đen tách ra truy đuổi theo hai con đường. …

Tên mập bước thật nhẹ, theo phía sau Vương Kỳ, hai bên tai vểnh cao, đôi mắt láo liên nhìn khắp nơi, hạ giọng nói: "Tôi nghe thấy có tiếng bước chân, cách chúng ta không xa." Anh ta dừng lại, nói tiếp: "Đuổi tới chúng ta rồi."

Kỳ lạ là, sau khi phát hiện ra quỷ đã lựa chọn đuổi theo nhóm của mình, Vương Kỳ và tên mập đều tỏ ra nhẹ nhõm.

"Theo sát tôi." Vương Kỳ đi phía trước, nhanh chóng tìm đường.

Tên mập gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Giang Thành, nói cho Giang Thành biết có quỷ ở đây, bảo Giang Thành yên tâm tìm ra manh mối, bọn họ sẽ cố gắng câu giờ.

Chương 790: Chìa khóa

“Sao thế, anh Giang?” Hòe Dật nhìn thấy Giang Thành đang cúi đầu nhìn điện thoại, liền hỏi.

“Bọn họ nói quỷ ở chỗ của bọn họ.” Giang Thành đáp.

Nghe vậy, Hòe Dật không khỏi trở nên căng thẳng, dùng giọng rất nhỏ nói: “Đùa kiểu gì vậy, quỷ rõ ràng là đang đuổi theo chúng ta mà.”

Hai người lúc này đang trốn sau một cánh cửa, cách đó không xa là tiếng bước chân ướt át lạch bạch, cách bọn họ không quá 20 mét, ở hành lang đối diện.

Như nghĩ tới điều gì đó, Hòe Dật chợt cả kinh, nhìn sang Giang Thành hỏi: “Anh Giang, tin tức này có khi nào là giả, là quỷ…”

“Có lẽ là không phải.” Giang Thành lắc đầu, dùng ánh mắt ra hiệu về phương hướng tiếng bước chân, nhỏ giọng nói: “Tiếng bước chân quá rõ ràng, chúng ta làm sao có thể không nghe thấy được.”

“Vậy thì là thế nào?” Hòe Dật có chút khẩn trương: “Chỗ bọn họ có một con quỷ, chỗ chúng ta cũng có, chẳng lẽ quỷ còn có thể phân thân?”

“Thế thì thật quá buồn cười, ha, ha ha…” Hòe Dật có chút ngượng ngùng kéo ra một nụ cười, dùng âm thanh rất khẽ cười lên hai tiếng, dường như cũng cảm thấy giả thuyết mình đưa ra thật quá khó tin.

Nhưng rất nhanh anh ta liền ngừng cười, bởi vì nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Giang Thành ở đối diện.

Trong quá trình chờ đợi, Giang Thành cũng phát hiện ra một số quy luật.

Con quỷ đi theo sao bọn họ có vẻ giống với con quỷ cháy xém trong thư viện, chỉ có thể cảm nhận được vị trí gần đúng của bọn họ.

Sau khi đến gần, vẫn phải tìm kiếm người ở khắp nơi.

Hơn nữa, con quỷ này chỉ chạy nhanh khi đuổi theo người, còn khi tìm người thì chậm hơn rất nhiều, tiếng bước chân "lạch bạch lạch bạch" vang vọng trong hành lang, tưởng chừng như sẽ khiến người ta lo lắng, nhưng thực chất uy hiếp không lớn.

Giang Thành đã nói cho tên mập biết tình hình bên phía hắn cũng có quỷ đuổi theo, có Vương Kỳ ở đó, Giang Thành tạm thời không lo lắng vấn đề an toàn của bọn họ.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, dù sao thì lần này là nhiệm vụ cứu người, chứ không phải nhiệm vụ sinh tồn đơn thuần.

Cất điện thoại đi, Giang Thành hạ nhỏ giọng nói với Hòe Dật: "Đi theo tôi, chúng ta đổi một con đường khác thoát đi."

Tiếng bước chân vẫn còn quanh quẩn ở gần đó, Hòe Dật mở to mắt nhìn Giang Thành: "Bây giờ đi à?"

"Ừm." Giang Thành vỗ vỗ vai anh ta: "Chúng ta đến phòng thay đồ nữ."

Hòe Dật nuốt nước miếng, trên mặt viết đầy câu "có thể không đi được không".

Giang Thành cũng không làm khó anh ta, gật đầu nói: "Hay là anh ở lại, một mình tôi đi, đúng rồi, tôi cần nhắc nhở anh một chút, nếu như đã xuất hiện hai con quỷ, chờ sau khi chúng ta tách ra, cũng sẽ có thể xuất hiện con quỷ thứ ba, thậm

chí là con quỷ thứ tư. Nếu như tôi không có ở đây, anh bị quỷ bắt được, nhất định phải hét thật to.” Giang Thành vỗ vỗ mặt anh ta: “Như vậy tôi liền biết anh đã chết rồi.”

“Anh đang nói gì vậy, anh Giang?” Hòe Dật cực kì phối hợp đứng dậy, ánh mắt kiên định nói: “Tranh thủ bây giờ quỷ còn chưa chú ý tới chúng ta, chúng ta mau đi thôi.”

Giang Thành quay người nói: “Theo tôi.”

“Được thôi.”

Hai người dựa trên vị trí của tiếng bước chân, lựa chọn thời cơ thích hợp, lẻn ra khỏi hành lang.

Đúng như Giang Thành suy đoán trước đó, bọn họ vừa đi khỏi không xa, đã bị quỷ phát hiện, bước chân nặng nề cũng tăng tốc, dường như còn va đổ thứ gì đó.

Phòng thay đồ, phòng tắm và bể bơi bên ngoài đều thông nhau cho nên bọn họ cũng không phải lo bị mắc kẹt bên trong.

Âm thầm tính toán một chút, trước khi tiếng bước chân kia tìm đến chỗ bọn họ, đại khái cũng có thời gian mấy phút.

Ánh mắt chậm rãi quét qua, Giang Thành đi đến trước chiếc tủ đựng đồ kia.

Chiếc tủ đựng đồ lúc này đã không thể nhận ra hình dạng, xem ra sự phá hoại ngày hôm nay cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra.

Nhưng nếu không có phương pháp chính xác, thì dù có sự phá hủy mạnh mẽ hơn nữa, cũng không thể mở được.

Mọi thứ trên thế giới này đều tuân theo một hạn chế của quy tắc nhất định.

Lớp sơn trên cửa tủ bong ra từng mảng lớn, nhưng con số 18 vẫn còn lờ mờ nhìn thấy.

Tủ đựng đồ số 18.

Điều khiến Giang Thành và Hòe Dật nghi hoặc là, ngoại trừ con số 18 còn sót lại trên tủ, thì những tủ đựng đồ khác đều không có con số tương ứng nào.

Giống như bị một thế lực nào đó xóa đi vậy.

Đầu tiên Giang Thành dùng tay chạm vào tủ, cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo như kim loại, sau đó hắn đưa mặt lại gần tủ.

Bên trong rất yên tĩnh, không giống như có người trốn trong đó.

"Anh Giang." Hòe Dật đột nhiên lên tiếng, Giang Thành vốn đang căng thẳng cao độ không khỏi khựng lại.

Nhưng khi hắn quay người lại, tình cờ nhìn thấy Hòe Dật đang nhặt một thứ gì đó dưới đất, hơi phát sáng, sau khi nhìn rõ, Giang Thành nhướng mày.

Vậy mà lại là chiếc chìa khóa kia!

Chìa khóa bị mòn nghiêm trọng, còn hơi cong, ước tính chỉ dùng thêm vài lần hoặc dùng một lực nhẹ là sẽ bị gãy.

Giang Thành cẩn thận cầm chiếc chìa khóa lên, đâm thẳng vào lỗ khóa của cửa tủ số 18, phát hiện mới đi vào được một chút đã bị kẹt, hắn lại không dám dùng quá nhiều lực.

"Chiếc chìa khóa này không phải." Giang Thành rút chìa khóa ra nói.

Hòe Dật căng thẳng lắng nghe động tĩnh xung quanh, tiếng bước chân ướt nhẹp kia càng ngày càng gần, nghe âm thanh, hiện tại đã đi tới góc cuối hành lang.

"Chắc chắn là không phải rồi, nếu như không có vấn đề, nó phải đến mức đó sao?" Hòe Dật chỉ vào cánh cửa tủ đầy thương tích đầy mình nói.

Tiếng bước chân đã đến giữa hành lang, cách bọn họ chỉ còn một bức tường ngăn cách.

“Đi trước đã.” Giang Thành cất chìa khóa, cùng Hòe Dật rời đi theo một con đường khác.

Sau khi bọn họ rời đi chưa đầy nửa phút, một bóng người màu đen xuất hiện trước tủ số 18, nhìn chằm chằm vào cánh cửa tủ đầy vết thương tích với vô số oán hận trong mắt. …

“Chỗ bọn họ cũng xuất hiện quỷ?” Tên mập ôm điện thoại di động vào một góc, trợn tròn mắt.

Cũng giống như Hòe Dật, anh ta cũng ngay lập tức nghi ngờ thông tin đó đã bị quỷ giả mạo.

Nhưng Vương Kỳ đã cầm lấy điện thoại, xem xét rồi nói: “Không phải.”

“Vậy anh giải thích tình huống hiện tại như thế nào?” Tên mập nghi hoặc hỏi.

Vương Kỳ do dự một lát rồi lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng theo những gì vừa thấy, năng lực của con quỷ này rất quỷ dị, nó thậm chí có thể đọc được trái tim của chúng ta, biết được phải biến thành ai, nên mới có thể cản trở khả năng phán đoán của chúng ta ở mức độ lớn nhất, từ đó giết chết chúng ta.”

Dừng một chút, anh ta lại bổ sung thêm: “Mà loại hủy diệt này, không phải là xác thịt, mà là từ cấp độ ý thức, hoàn toàn xóa sạch sự tồn tại của một người.”

Nghe vậy, tên mập dường như đã hiểu ra, gật đầu nói: “Giống như việc truy sát nhân cách chính của Tưởng Yên Nhiên.”

“Không sai.”

Đối với thủ đoạn của ma ăn tim, tên mập đã có hiểu biết sâu sắc hơn, điều này cũng khiến anh ta ngày càng lo lắng về việc làm thế nào để đối phó với nó.

Đặt tay lên vai tên mập, Vương Kỳ nghiêm túc nhìn anh ta, nhỏ giọng nói: "Đừng lo lắng, có tôi ở đây, anh nhất định sẽ không sao."

Nghe vậy, tên mập nhớ tới chiếc cúc bình an trên cổ tay, trong lòng co giật kịch liệt một cái, một tay còn lại nắm lấy cánh tay Vương Kỳ, nhìn vào mắt anh ta khẩn cầu nói: "Không phải tôi, là chúng ta, chúng ta đừng có xảy ra chuyện gì, chúng ta đừng có ai chết, chúng ta… chúng ta cùng nhau ra ngoài…"

Khoảnh khắc nghe được những lời này, Vương Kỳ tựa như nghĩ đến điều gì, ánh mắt tối sầm, nhưng chỉ là trong chốc lát, anh ta lại ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn về phía tên mập, dùng sức xoa xoa cánh tay tên mập: "Anh nói đúng, chúng ta đều phải cố gắng, nhất định phải… rời khỏi nơi này!"

Chương 791: Đánh dấu

"Đáng chết." Hòe Dật quay người, thầm chửi một tiếng: "Con quỷ này tuổi chó à, cứ cắn chúng ta mãi không buông."

Tiếng bước chân "lạch bạch" phía sau giống như tiếng tù và đe dọa tính mạng, lúc nào cũng nhắc nhở bọn họ, mỗi giây mỗi phút ở đây đều có người nghĩ đến bọn họ.

Muốn bọn họ chết.

Hòe Dật bước nhanh đi mấy bước, nhận ra tốc độ của Giang Thành đã chậm hơn một chút, không nhịn được thúc giục: "Anh Giang, anh nhanh lên, tôi cảm thấy con quỷ này hình như càng ngày càng có gì đó không đúng."

Nghe vậy, Giang Thành ngẩng đầu lên, nhìn anh ta hỏi: "Anh cũng cảm nhận thấy?"

Hòe Dật nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm về phía sau, vội vàng nói: "Định vị của nó đối với vị trí của chúng ta càng ngày càng chính xác, vừa nãy còn đi lòng vòng xung quanh, bây giờ thì đã dò được ngay vị trí gần chúng ta rồi."

"Không chỉ có như vậy." Giang Thành vội vàng nói: "Anh hãy nghe kỹ phương hướng tiếng bước chân truyền đến, nó vẫn luôn theo sát chúng ta, hơn nữa là dọc theo con đường chúng ta đã đi qua."

Sắc mặt Hòe Dật thay đổi, anh ta vừa mới nói đối phương giống chó xong, chẳng lẽ thật sự có năng lực theo dõi của chó cảnh sát sao?

Có thể ngửi thấy mùi của bọn họ từng đi qua?

Đột nhiên, anh ta phát hiện Giang Thành không nói chuyện nữa, nhìn chằm chằm xuống dưới chân.

“Chuyện… chuyện gì thế?” Anh ta có một dự cảm không lành.

“Giày của anh ướt rồi.” Giang Thành nói.

“Giày…” Hòe Dật cúi đầu, thấy giày của mình quả nhiên đã ướt rồi, nhớ lại nói: “Chắc là ở trong buồng tắm, lúc kéo anh Phú Quý đã làm ướt.”

Trong bể bơi lạnh đến lạ thường, toàn thân anh ta như đông cứng lại, phía dưới bắp chân không có cảm giác gì, hoàn toàn dựa vào ý thức để chống cự nên không để ý.

“Anh tiến về phía trước mấy bước đi.” Giang Thành nói.

“Ý anh là dấu giày sao?” Hòe Dật lộ ra biểu cảm nhẹ nhõm: “Anh Giang, cái này thì anh yến tâm, tôi đã quan sát qua rồi, trên con đường hai chúng ta đã đi qua, đều không có dấu giày.”

“Tôi bảo anh đi hai bước, nhanh lên!” Giang Thành thúc giục.

Hòe Dật mở rộng chân về phía trước đi vài bước, sau đó quay đầu nhìn con đường mình đã đi, rất sạch sẽ: “Anh nhìn xem, không có dấu giày, con quỷ này không phải là…”

Anh ta còn chưa nói xong, sắc mặt Giang Thành đột nhiên thay đổi, đầu tiên là đứng ở phía sau Hòe Dật nhìn hắn một hồi, sau đó lại nhanh chóng đi đến trước mặt anh ta.

So sánh hai phía, đã tìm ra nguyên nhân bị quỷ đuổi theo được.

“Anh bị quỷ nhắm tới rồi.” Giang Thành nói: “Nhìn từ phía trước quả thật không nhìn thấy dấu giày, nhưng từ phía sau thì lại có thể nhìn thấy.”

“Cái gì?!” Hòe Dật nghe xong tin tức này liền cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Anh ta lập tức lùi lại vài bước, đồng tử nhìn chằm chằm xuống đất nheo lại.

Một hàng dấu chân ướt át theo phía sau anh ta, mặc dù không rõ ràng, ngắt quãng nhưng như vậy là đủ rồi.

Với dòng dấu chân này, dù bọn họ có trốn đi đâu cũng sẽ bị quỷ tìm thấy.

Sau cú chấn kinh, Hòe Dật lập tức nhìn về phía sau Giang Thành, hắn không có.

Quả thực… chỉ có bản thân bị đánh dấu.

Trong mắt xẹt qua thứ gì đó, Hòe Dật đột nhiên nói: “Là… buồng tắm! Là khi tôi cứu anh Phú Quý, bị nước trong vòi hoa sen phun trúng, là nước, nước ở đó có vấn đề!”

Lần này Giang Thành chỉ suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Hẳn là ở chỗ đó rồi, nếu không tôi không thể nghĩ ra được nguyên nhân con quỷ kia dẫn chúng ta đến đó.”

Hòe Dật ngẩng đầu lên nói: “Tôi bị nhắm tới rồi, vậy anh Phú Quý…”

“Anh ấy cũng bị nhắm tới rồi.” Giang Thành hít sâu một hơi, nhìn vào sâu trong hành lang: “Hai con quỷ này là tới tìm hai anh.”

Bọn họ đã dừng lại ở chỗ này quá lâu rồi, phía sau có tiếng bước chân đuổi đến, Giang Thành cùng Hòe Dật nhanh chóng rời đi.

Hai người có thể cảm nhận rõ ràng, tiếng bước chân phía sau đã nhanh hơn trước một chút.

Hòe Dật dừng chân lại, ngập ngừng nói: “Anh Giang, chúng ta tách ra chạy đi, mục tiêu của quỷ là tôi, không phải anh, anh chú ý tránh những nơi có nước ra, chắc hẳn không có vấn đề.”

“Anh không cần phải lo lắng cho tôi, tôi… tôi dẫn nó chạy vòng vòng, anh đi tìm manh mối, đi đến phòng thay đồ nữ, tôi sẽ tránh khu vực đó ra.” Hòe Dật không ngừng nhìn về phía sau, nói rất nhanh: “Chỉ cần anh đủ nhanh, tôi, cũng như anh Phú Quý, chúng tôi đều sẽ không có chuyện gì đâu!”

Giang Thành nhìn mặt Hòe Dật, gật đầu nói: “Bảo trọng.”

Sau khi Giang Thành từ một con đường khác rời đi, Hòe Dật cố tình nán lại tại chỗ một lúc, khi tiếng bước chân phía sau càng gần, mới dậm chân vài cái, chạy về hướng ngược lại với Giang Thành.

Mười mấy giây sau, ở ngã ba đường, một bóng đen xuất hiện, lần này không chút do dự đuổi theo hướng Hòe Dật trốn thoát.

Tiếng bước chân vang vọng trong hành lang trống rỗng, càng ngày càng xa.

Trên đường đi, Giang Thành gửi tin nhắn cho tên mập, không nói chuyện về dấu chân cho tên mập, mà yêu cầu tên mập đưa điện thoại di động cho Vương Kỳ.

“Vương Kỳ?” Giang Thành trong tin nhắn nói.

“Là tôi.” Đối phương nhanh chóng trả lời.

“Có tiện nghe điện thoại không?”

Do dự một lát, Vương Kỳ trả lời: “Được, nhưng thời gian gọi điện không thể vượt quá 30 giây, tiếng bước chân cũng cách chúng tôi không xa.”

“Được, sau khi kết nối cuộc gọi, tôi nói, anh nghe là được.”

“Được.”

Ngay khoảnh khắc cuộc gọi đi đã được kết nối, Giang Thành trực tiếp nói cho Vương Kỳ biết về dấu chân, đồng thời cũng nói cho anh ta một phần suy đoán của mình.

Trong nhiệm vụ này, bất cứ ai chạm vào nước, đều sẽ bị quỷ nhắm đến.

Mặc dù quỷ có thể trở thành hai, hoặc thậm chí nhiều hơn, nhưng khi giết người, không thể cùng một lúc ra tay, cũng có nghĩa là, trong khoảng thời gian cực ngắn, sẽ chỉ có một người bị giết .

Nói xong, trong điện thoại yên tĩnh, ước chừng mấy giây sau, Giang Thành mới mở miệng: “Thật xin lỗi, phải nói cho anh biết chuyện này.”

“Là tôi nên cảm ơn anh mới đúng, tôi biết phải làm gì rồi.” Vương Kỳ cúp điện thoại.

“Bác sĩ nói thế nào?” Tên mập tiến lên hỏi.

“Anh ấy bảo chúng ta phải cẩn thận.” Vương Kỳ đưa lại điện thoại.

Tên mập cau mày: “Chỉ vậy thôi à?”

Vương Kỳ gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy rất lo lắng cho anh, còn nói chúng ta hãy cố gắng trì hoãn càng nhiều thời gian càng tốt, anh ấy đã có cách để cứu tất cả chúng ta.”

Khi nghe thấy bác sĩ nói có cách để cứu bọn họ, tên mập phấn khích đến đỏ bừng mặt: “Tôi nói ngay mà, bác sĩ là giỏi nhất, anh ấy nói có cách thì nhất định là sẽ có cách, còn chưa có vấn đề gì mà anh ấy không thể giải quyết được cả!”

Nhìn thấy tên mập kích động xoa tay, Vương Kỳ mỉm cười, gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, anh ấy rất thông minh, hơn nữa… còn đối với anh rất tốt.”

Đột nhiên, một bàn tay to đặt lên vai Vương Kỳ, tên mập nhìn Vương Kỳ gật đầu khẳng định, trong mắt tràn đầy khích lệ: "Chúng ta hãy cố gắng kiên trì thêm chút nữa, chỉ cần trốn kĩ, quỷ sẽ không thể tìm thấy chúng ta, chúng ta chỉ cần giúp anh ấy tranh thủ thời gian, thì nhất định sẽ thành công!"

"Tôi tin anh ấy." Tên mập nhìn Vương Kỳ, dùng giọng khẳng định nói: "Tôi cũng tin anh!"

Đôi mắt Vương Kỳ sáng lên.

"Lạch bạch."

"Lạch bạch."…

Tiếng bước chân lại vang lên, chỉ trong chốc lát, bọn họ đã trốn ở ba nơi khác nhau, nhưng mỗi lần còn chưa kịp ấm mông, bọn họ lại bị phát hiện.

"Con quỷ này giảo quyệt quá." Tên mập dựa vào cửa nhìn, sau đó siết chặt cánh tay của Vương Kỳ, ra hiệu cho anh ta đi theo sau mình, lặng lẽ lẻn đi: "Lần nào cũng có thể tìm thấy chúng ta, lần này chúng ta hãy chạy ra xa một chút, tìm một nơi an toàn một chút để trốn." Tên mập nói.

Vương Kỳ cúi đầu, đi theo tên mập từ khoảng cách đại khái 2 mét, ánh mắt nhìn xuống dưới đất.

Nhìn thấy phía sau tên mập, lưu lại một hàng dấu chân ngắt quãng.

Chương 792: Chào mừng về nhà

Nhưng tình huống thực tế rõ ràng tồi tệ hơn tên mập dự đoán, tiếng bước chân phía sau theo sát, hơn nữa càng ngày càng chính xác.

Lần cuối cùng, sau khi tên mập trốn vừa mới trốn đi không lâu, tiếng bước chân vậy mà đã đến thẳng căn phòng ngay bên cạnh.

Nếu như không phải Vương Kỳ phản ứng nhanh, lập tức kéo tên mập ra cửa sau, có lẽ đã đụng độ rồi.

Vương Kỳ kéo tên mập vẫn còn đang bị sốc, sắc mặt trở nên rất xấu.

Tuy rằng tần suất tiếng bước chân không thay đổi, vẫn là thờ ơ bất cần, nhưng tốc độ, đã gần như nhanh bằng bọn họ rồi.

Nếu cứ tiếp tục như này, không quá 10 phút, bọn họ sẽ bị bắt được.

Không, không phải anh ta, là… Vương Kỳ quay đầu lại, nhìn người bên cạnh.

Là số 10.

Quỷ đến là để tìm anh ta.

Anh ta không cách nào ép Giang Thành ngay lập tức tìm ra manh mối, kết thúc nhiệm vụ, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, số 10 sẽ gặp nguy hiểm.

Không còn cách nào nữa…

Quỷ theo sát phía sau bọn họ, may mà Vương Kỳ dẫn tên mập bước qua một dãy bàn ghế, sau đó nhanh chóng dời bàn ghế ra xa, làm loạn vị trí, hy vọng có thể trì hoãn thêm chút thời gian.

Lúc này, Vương Kỳ chỉ còn lại một lựa chọn, đó là điều Giang Thành đã nói với anh.

Vương Kỳ nhìn sang tên mập, trong mắt hiện lên một chút không nỡ, nhưng tên mập lúc này hiển nhiên là không nghĩ như vậy, ngược lại anh ta còn trầm giọng an ủi Vương Kỳ: "Anh đừng sợ, chúng ta hãy chạy loanh quanh thêm vài vòng nữa, bên phía bác sĩ nhất định sẽ tìm ra manh mối, sắp rồi, sắp rồi, anh đừng sợ.

"Anh đi theo tôi." Vương Kỳ vỗ vỗ đôi chân vẫn còn run rẩy của tên mập, nhỏ giọng nói.

Tên mập chớp mắt: "Đi đâu?"

Vương Kỳ không trả lời, tên mập đi theo sau Vương Kỳ, càng đi càng quen thuộc, cho đến khi nhìn thấy hành lang sâu hun hút, nơi này anh ta chắc chắn hắn đã từng đến đây.

"Phòng tắm nữ?" Nơi này để lại cho anh ta ấn tượng quá sâu sắc đến mức suýt chết ở đây: "Đến đây để làm gì, nhanh, chúng ta nhanh đi thôi." Tên mập vươn tay kéo Vương Kỳ.

Nhưng bị Vương Kỳ né được, dùng tay trái nắm lấy cổ tay của tên mập,"Chúng ta trốn vào trong phòng tắm." Vương Kỳ nhìn vào mắt tên mập, khẽ nói: "Sẽ không có chuyện gì đâu, tin tôi đi."

Có thể là ánh sáng trong mắt Vương Kỳ đã khiến tên mập cảm động, hoặc cũng có thể chính tiếng bước chân theo sau đã buộc anh ta phải làm điều này, tóm lại, cuối cùng tên mập đã theo Vương Kỳ đến nơi mà anh ta không muốn đến nhất.

Sau khi bước vào, nhìn thấy các ngăn buồng tắm, tên mập cảm thấy toàn thân khó chịu, trong mắt anh ta, chúng giống như những chiếc quan tài nhỏ.

Ai đi vào cũng đều sẽ không có chuyện tốt đẹp xảy ra.

Anh ta bị Vương Kỳ kéo đi, đi đến một buồng kín đáo, mở rèm ra, Vương Kỳ bảo tên mập trốn vào trong: "Đừng gây ra tiếng động."

Tên mập vốn tưởng rằng Vương Kỳ sẽ trốn cùng mình, hoặc là ở gần đó, nhưng cái nhìn cuối cùng của Vương Kỳ đã khiến trái tim anh ta run rẩy, tràn đầy sự luyến tiếc, nhưng nhiều hơn là cảm giác bình tĩnh và quyết tâm.

"Anh định đi đâu?" Tên mập lao ra, nắm lấy cổ tay Vương Kỳ.

Vương Kỳ vỗ vỗ tay anh ta, an ủi nói: "Tôi tìm được một ít manh mối, một mình tôi hành động sẽ nhanh hơn một chút, tôi đi dụ nó đi, anh…" Vương Kỳ dừng một chút, sau đó cười với tên mập, nói: "Số 10, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho mình."

"Anh lừa tôi!" Tên mập không hề buông ra, một tay kia cũng tóm lấy Vương Kỳ, siết chặt quần áo của anh ta: "Anh hoàn toàn không có cách nào, có đúng không? Bác sĩ… Bác sĩ cũng không tìm thấy manh mối, các anh… các anh đều đang lừa tôi, có phải không?!"

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cãi vã ở nơi này chắc chắn là rất nguy hiểm, có lẽ quỷ đã nhận ra ý đồ của bọn họ, tốc độ kỳ thực đã chậm lại một cách hiếm thấy.

Nhưng chẳng bao lâu nữa, quỷ nhất định sẽ tiến vào.

Không còn thời gian để lãng phí, anh ta còn cần phải chuẩn bị một chút, Vương Kỳ nhìn tên mập đang đỏ hoe hai mắt,

cuối cùng đưa tay ra che lên trên đầu của anh ta, giống như cách đã làm trước đó.

Nhưng lần này tên mập lại không thoải mái như khi cảm nhận âm thanh, lòng bàn tay vừa chạm vào người anh ta, toàn bộ sức lực trong cơ thể dường như đã bị lấy đi.

Anh ta có thể cảm thấy mình bất lực ngã về phía sau buồng tắm, Vương Kỳ đỡ anh ta, để anh dựa vào góc buồng.

Khép hai chân của anh ta lại, đặt cánh tay của anh ta ở tư thế thoải mái, tay đặt lên trên đầu gối, cả người thu mình trong buồng tắm, từ bên ngoài, hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Tên mập không nói nên lời, chỉ có thể dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn Vương Kỳ, Vương Kỳ nói xong tất cả những điều này, liền quỳ một gối xuống, ngay trước mặt tên mập.

Tên mập chú ý đến, người đàn ông này cũng đang khóc, hơn nữa sự phức tạp trong ánh mắt của Vương Kỳ, vậy mà anh ta lại có thể cảm nhận được.

Anh ta cũng là người giống như bác sĩ.

Một người nhà, đối xử tốt với chính mình.

Mặc dù chính mình không nhớ anh ta nữa.

Duỗi hai tay ra, Vương Kỳ vỗ vỗ vai tên mập, sau đó lại vuốt mặt anh ta, cuối cùng là đầu: “Số 10, bất luận có xảy ra chuyện gì, anh cũng đừng buồn, tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, tất cả chúng tôi đều sẽ vậy, nhà của chúng ta vẫn còn, vẫn còn… vẫn còn có những thành viên khác, đang đợi anh về nhà.”

Nói xong những điều này, Vương Kỳ cúi đầu, nhưng chỉ là chốc lát, lại ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt đầy khích lệ nhìn tên mập: “Anh phải sống thật tốt!”

Tiếng bước chân bên ngoài đã đến gần phòng tắm nữ, Vương Kỳ đi đến buồng tắm mà tên mập ngã trước đó, dùng điện thoại di động của tên mập gửi tin nhắn cuối cùng cho Giang Thành: "Không, số 10 trông cậy vào anh đấy."

Đặt điện thoại di động lên kệ để đồ trong buồng, Vương Kỳ bật công tắc lên, nước từ vòi sen phun ra, khiến anh ta lập tức ướt đẫm trong nháy mắt.

Gần như cùng lúc đó, thân thể của bóng người màu đen đang dần dần tiến tới từ bên ngoài dừng lại, cổ cứng ngắc quay lại, gần như quay 180 độ.

Trong khoảng trống giữa mái tóc dài ướt át, một đôi mắt oán độc dường như có thể nhìn xuyên qua khung cảnh phía sau bức tường.

Vương Kỳ đợi cho toàn thân ướt đẫm, tắt vòi sen, dùng tay lau mặt vài lần rồi bình tĩnh bước ra khỏi phòng tắm nữ.

Ở góc cuối hành lang, một bóng người màu đen quỷ dị từ sau bức tường từng chút một chen ra, Vương Kỳ vừa chỉnh lại quần áo, vừa sải bước về phía bóng người đó.

"Ma ăn tim phải không?" Vương Kỳ nói: "Nào, để cho ông nội xem bản lĩnh của mày nào, có chiêu gì đặc biệt thì cứ đem hết ra đây, đừng để lại bất kỳ tiếc nuối nào trong đời!"

Khi khoảng cách càng gần, bóng người màu đen trong mắt Vương Kỳ cũng không ngừng thay đổi, khi được 25 mét, bóng người ngày càng phát tướng.

Khi được 20 mét, trên người xuất hiện quần áo, có nguyên mẫu của tên mập.

Khi được 15 mét, lớp mực dày đặc trên mặt dường như tan đi, mặt mày của tên mập bắt đầu hiện ra, hơn nữa là linh hoạt sống động.

Ở khoảng cách 10 mét, tứ chi của tên mập đã phối hợp nhịp nhàng, trên mặt gã nở nụ cười, dang rộng vòng tay, đi về phía Vương Kỳ, đôi mắt đỏ hoe, như thể vừa gặp lại một người anh em thất lạc đã lâu.

5 mét… Vương Kỳ bất chợt mỉm cười, nước mắt không cầm được mà rơi xuống, bước nhanh về phía "tên mập", khoảnh khắc gặp mặt đó, liền ôm lấy "tên mập", rồi tựa đầu vào bờ vai rộng lớn của đối phương, nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, cười nói: "Số 10, cuối cùng tôi cũng đợi được ngày này rồi, chào mừng về nhà!"

Chương 793: Tìm thấy rồi

Giang Thành cầm điện thoại, tựa lưng vào tường, hít sâu vài lần.

Đối với Vương Kỳ, hắn cũng không coi là có nhiều giao tình, hắn cũng có thể cảm nhận được, Vương Kỳ đối với hắn cũng như vậy, thậm chí đối phương còn rất thẳng thắn nói rằng, ở trong nội bộ Đỏ Thẫm, hắn không hề được chào đón.

Mối liên kết giữa bọn họ, hoàn toàn đến từ tên mập.

Giang Thành không muốn tên mập xảy ra chuyện, Vương Kỳ cũng không muốn, hơn nữa cả hai người đều sẵn sàng trả giá để bảo vệ cho tên mập này.

Vương Kỳ… cuối cùng đã thực hiện được lời hứa của mình.

Điểm này, đáng để Giang Thành tôn trọng anh ta.

Nhưng cái chết của anh ta chỉ có thể tạm thời kìm hãm quỷ, nếu muốn tên mập và Hòe Dật đều được thực sự an toàn, chỉ có tìm ra cách chính xác, mở khóa tủ đựng đồ trong phòng thay đồ, tìm thấy Tưởng Yên Nhiên.

Nghĩ đến đây, Giang Thành lấy chìa khóa trong túi áo ra, lần nữa đi vào phòng thay đồ nữ.

Lần này hắn không chỉ nhắm vào tủ đồ số 18, mà là đi vòng quanh phòng thay đồ vài lần, mọi thứ trong đó đều mang đến cho hắn một cảm giác cổ quái đến khó tả.

Có vẻ như không được hài hòa cho lắm.

Hơn nữa nguyên nhân bên trong, nằm ở trong đầu, lẽ ra hắn có thể dễ dàng nghĩ ra, nhưng lại có thứ gì đó cản trở hắn.

Nó giống như một tấm màng không thể xuyên thủng, không có cách nào để khám phá ra chân tướng.

"Rốt cuộc là cái gì?" Giang Thành nhìn chằm chằm vào dãy tủ đựng đồ: "Tại sao các con số trên đó đều bị xóa đi, chỉ còn lại số 18?"

"Nó rút cuộc đang cố che giấu điều gì?"

"Tại sao chiếc chìa khóa đó lại không đúng? Chắc chắn không phải của tủ số 18, vốn dĩ có thể lựa chọn cách ngu ngốc nhất, là thử từng cái một, nhưng bây giờ chìa khóa đã bị hư hại một cách nghiêm trọng, chỉ sợ thử đến lần thứ 2 hay thứ 3, là sẽ bị hỏng hoàn toàn, không còn cơ hội này, cũng không còn thời gian nữa rồi."

Loạt tiếng bước chân đoạt mạng kia đã dừng lại, một khoảng thời gian không nghe thấy rồi, đây chính là thời gian Vương Kỳ đã phải dùng mạng để đổi lấy.

Nhưng rất nhanh thôi, ma ăn tim sẽ lại tiếp tục.

Ngay khi Giang Thành đang suy nghĩ, khóe mắt vô tình quét qua bức tường một cái.

Đó là một bức tường rất trắng.

So với những bức tường khác, có thể nói là hơi trắng quá mức, như thể vừa được sơn một lớp sơn mới gần đây.

Giang Thành đi tới, dùng tay chạm vào, cảm giác… có chút kỳ lạ, tương đối cứng, nhưng lại tựa như rất giòn.

Hơn nữa, một bức tường trắng lớn đến như vậy, bên trên lại không có gì hết, khi đặt ở đây, cảm giác rất đột ngột.

Giang Thành dùng tay thử gõ một cái.

Bức tường khẽ rung chuyển, đồng thời còn hơi có tiếng chấn động nhẹ.

Suy nghĩ được mở ra trong nháy mắt, Giang Thành nhìn chằm chằm vào bức tường, lập tức hiểu ra ở đây tại sao lại phải sơn màu trắng, bởi vì nơi này trước đây… là một tấm gương!

Bây giờ bên trên tấm gương đã được phủ một lớp sơn trắng, để che đi!

Tất cả mấy nơi xảy ra câu chuyện kinh dị, đều là thế giới trong gương sau khi nhân cách trốn thoát!

Tiếp tục suy nghĩ theo hướng này, nghi hoặc trước đó dần dần được giải đáp, chẳng trách mà bọn họ cảm thấy toàn bộ bể bơi này cứ kỳ quái thế nào, hơn nữa, tất cả các con số trong phòng đều đã bị xóa sạch!

Nếu như không xóa đi, thế giới trong gương là tương phản với thế giới hiện thực, các con số này cũng sẽ bị đảo ngược trái phải, vậy thì chỉ cần nhìn thoáng qua là biết ngay!

Chết tiệt!

Đáng lẽ hắn phải sớm nghĩ tới chuyện này từ lâu, từ rất sớm hắn đã phát hiện ra sự tồn tại của câu chuyện kinh dị đều là dựa trên thế giới trong gương.

Nhưng ma ăn tim, đã dùng một thủ đoạn nào đó, để làm mờ đi ký ức của hắn.

Khiến hắn bỏ qua mất điểm này.

Nếu không, Vương Kỳ hoàn toàn không cần phải…

Bây giờ nói ra những điều này đã quá muộn, Giang Thành cũng không phải một người do dự, nếu tiếp tục trì hoãn, Hòe Dật và Tên mập cũng đều không thể chạy thoát.

Hơn nữa mơ hồ, hắn lại nghe thấy tiếng bước chân.

“Lạch bạch.”

“Lạch bạch.”…

Ơ ngay gần đây…

“Trong ký ức của nữ sinh chết đuối, tủ đựng đồ của cô ấy là số 18, cho nên mới lấy chìa khóa để mở, nhưng đây là thế giới trong gương, mọi thứ đều đảo lộn, vậy nên con số sẽ bị đảo ngược.”

“Sô 18 đảo ngược lại … chính là số 81!”

Giang Thành nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa méo mó trong tay: “Vậy nên chiếc chìa khóa này tương ứng với tủ khóa số 81 mới đúng!”

“Tưởng Yên Nhiên nhất định là đã nghĩ tới điểm này, cho nên mới trốn vào trong tủ đựng đồ số 81, đây mới chính là nguyên nhân khiến cô có thể sống sót trong bể bơi!”

Nghĩ đến đây, Giang Thành lập tức bắt đầu tìm tủ đựng đồ số 81.

Mặc dù tủ đựng đồ trong phòng thay đồ bị đảo lộn trong thế giới gương, nhưng đối với Giang Thành, người đã phát hiện ra quy luật mà nói, không hề khó.

Chẳng mấy chốc, hắn đã xác định được vị trí tủ đựng đồ số 81 trong góc.

Lúc này, tiếng bước chân ướt sũng đã đến khu vực gần hắn.

Căn chỉnh đúng lỗ khóa, nhét chìa khóa vào.

Giang Thành nhướng mày, thành công rồi!

Đúng là đã nhét được vào, không có bất kỳ trở ngại nào, đây chính là chìa khóa tủ số 81!

Cẩn thận vặn chìa khóa, chốt khóa bật mở, Giang Thành còn chưa kịp mở cửa tủ, thì cửa tủ đã hướng phía ngoài mở ra, sau đó có một người từ bên trong ngã xuống.

Bởi vì đã có sự chuẩn bị, nên Giang Thành mới bắt được người.

Mái tóc dài, áo sơ mi trắng có ren ở thân trên, bên dưới mặt quần short denim, tôn lên những đường cong tuyệt đẹp của nữ sinh, đôi chân dài trắng nõn.

Bị che khuất bởi mái tóc buông xõa, nữ sinh chỉ để lộ ra một nửa khuôn mặt, đôi môi mỏng, sống mũi cao, gò má hơi nhô, có lẽ do thành kiến nên Giang Thành hoàn toàn không thấy cô hấp dẫn hay xinh đẹp chút nào, chỉ cảm thấy cô là một phụ nữ nguy hiểm và cay nghiệt.

Nếu không phải vì yêu cầu của nhiệm vụ, hắn hoàn toàn không muốn có dính líu gì đến một phụ nữ như vậy.

Dùng tay sờ mũi cô gái thì phát hiện hơi thở yếu ớt, sắc mặt cũng rất xấu, nhưng đối với Giang Thành mà nói, chỉ cần cô chưa chết là được rồi.

Lúc đầu Giang Thành định cõng cô trên lưng, nhưng đối với một xà nữ như này hắn không yên tâm, cuối cùng đổi lại thành bế, chỉ cần có động tĩnh gì bất thường, bản thân cũng có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Cuối cùng Vương Kỳ sắp xếp cho tên mập ở trong phòng tắm nữ, Giang Thành cũng đoán được chuyện này, vừa đi về phía phòng tắm, vừa dùng tay trái gửi tin nhắn cho Hòe Dật.

Nhưng không ngờ, tin nhắn vừa gửi đi, Hòe Dật đã gọi đến: “Anh Giang.” Giọng điệu của Hòe Dật vừa gấp gáp vừa sợ hãi, còn nghe thấy tiếng thở dốc, hình như là đang chạy.

“Bóng người màu đen… không, không đúng, là quỷ, lại di chuyển rồi! Nó lại di chuyển rồi!”

“Anh ở đâu?” Giang Thành hỏi.

“Tôi ở phía đông bể bơi, gần đây có phòng nghỉ ngơi và văn phòng làm việc!” Hòe Dật vừa chạy vừa nói.

“Tới phòng tắm nữ tìm tôi, tôi tìm được Tưởng Yên Nhiên rồi!” Giang Thành vội vàng trả lời: “Bây giờ tôi phải đi tìm Vương Phú Quý!”

“Được, tôi tới ngay! Để tôi cắt đuôi bóng người phía sau trước đã!” Hòe Dật kết thúc cuộc gọi.

Đến phòng tắm nữ, bên trong khá tối, tầm nhìn rất kém, ngay lúc Giang Thành đang lo lắng làm cách nào để tìm được tên mập thì đột nhiên, một âm thanh kỳ lạ lọt vào tai Giang Thành.

Âm thanh rất khẽ, giống như có người đang khóc, kiểu bị đè nén vậy.

Lần theo âm thanh, Giang Thành rất nhanh đã phát hiện tên mập đang co ro ở một góc trong một buồng tắm khá kín đáo.

Lúc này hai mắt tên mập sưng đỏ, miệng hơi há ra, nước mắt nước mũi chảy ra tùm lum, sau khi nhìn thấy Giang Thành, thân thể bắt đầu run rẩy, đôi môi nhợt nhạt run rẩy lên xuống, lại không thể phát ra âm thanh, cho đến khi Giang Thành chạm vào anh ta, tên mập mới như được thoát khỏi cấm chế, khóc òa lên!

Chương 794: Kết thúc

“Bác sĩ, Vương Kỳ đã tự làm ướt mình rồi, đi ra ngoài rồi, tôi nghe thấy ở bên ngoài…” Tên mập khóc thút thít, ngồi xổm lâu, hai chân anh ta tê dại, nhưng vẫn giãy giụa muốn ra ngoài tìm: “Tôi không thể bỏ anh ấy lại một mình, anh ấy là vì tôi nên mới làm như vậy.”

“Anh ấy đã chết rồi.” Giang Thành nói.

“Anh ấy là vì tôi mà chết.” Tên mập khẳng định điểm này: “Anh ấy là vì tôi, đều là do tôi vô dụng, tôi chỉ toàn làm liên lụy đến mọi người!”

“Anh ấy đã chết lâu rồi.” Giang Thành nhìn anh ta, không có ý định ngăn cản, sự lạnh lùng trong giọng điệu không khỏi khiến tên mập giật mình.

“Bác sĩ…” Tên mập quay đầu lại, đôi môi run rẩy: “Sao anh có thể nói như vậy?”

“Tôi có nói sai sao? Vương Kỳ, anh ấy đã chết rồi, trước khi chúng ta lên chiếc xe buýt này đã chết rồi.” Giang Thành nhìn tên mập nói: “Bây giờ anh ra ngoài có thể làm được gì, tự tìm cái chết sao? Hay là anh cho rằng để cứu anh, một Vương Kỳ chết còn chưa đủ, muốn tôi cũng phải chôn cùng?”

Tên mập đứng ngây ra, đây là lần đầu tiên anh ta thấy bác sĩ tức giận đến như vậy, không phải là ngữ khí, mà là thái độ và ánh mắt của bác sĩ.

Một lúc sau, Giang Thành bước tới trước, vỗ vỗ vai tên mập: “Hãy sống tiếp, đừng để anh ấy chết uổng phí.”

Tên mập mím môi, mấy giây sau mới gật gật đầu, nghẹn ngào nói: “Tôi hiểu rồi, xin lỗi.”

“Ôi mẹ ơi hai người đang đóng phim đấy à?” Hòe Dật lao vào, nhìn thấy cảnh tình huynh đệ tình sâu nghĩa nặng, phổi suýt chút nữa nổ tung, anh ta là vừa bị quỷ đuổi như chó vậy, chỉ hận sao không thể mọc thêm hai cái chân nữa.

Tên mập đột nhiên phản ứng lại, quay đầu nhìn Hòe Dật, sau đó nhìn về phía sau, hỏi: “Một mình anh thôi sao?”

“Phía sau vẫn còn hai tên nữa, anh có muốn đợi chúng nó một lát không?” Hòe Dật tức đến run lên, trong lòng thầm nghĩ sao điểm kỹ năng của anh Phú Quý lại không bớt chút nào sang cho trí lực vậy.

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi thôi.” Giang Thành cắt ngang cuộc trò chuyện, tiếng bước chân bên ngoài đang dần dần đến gần.

Quay đầu lại, Giang Thành nhìn sang tên mập: “Chân thế nào?”

Tên mập cử động một chút, đáp laij: “Tốt hơn nhiều rooif.”

Giang Thành đem Tưởng Yên Nhiên đang ôm trong lòng vứt cho anh ta: “Bế hay cõng thì tùy, anh thích làm gì thì làm, nhưng mà chú ý đừng để cô ta chết.” Sau đó hắn lại liếc Hòe Dật một cái: “Chúng ta rời khỏi đây trước.”

Vừa ra khỏi phòng thay đồ nữ, bọn họ liền nhìn thấy bóng người màu đen đuổi đến, tốc độ của đối phương cũng không hề chậm hơn bọn họ.

Hòe Dật vừa rồi chạy suốt một mạch, bây giờ thật sự có chút không gắng gượng nổi nữa, dần dần bị bỏ lại phía sau: “Tôi bảo… tôi bảo này… đợi… đợi tôi.”

Giây tiếp theo, anh ta bị một cánh tay khỏe mạnh tóm lấy, kéo chạy theo.

Theo góc nhìn từ Giang Thành, tên mập một tay cắp Tưởng Yên Nhiên, tay còn lại kéo Hòe Dật đi, ngoại trừ tư thế có chút kỳ quái ra, tốc độ cũng không hề chậm hơn hắn.

Khi lao đến cổng bể bơi, mọi người phát hiện ra cánh cửa ban đầu đã biến mất, được thay thế bằng một tấm gương lớn.

Trên gương có vầng hào quang gợn sóng như mặt nước.

"Chính là ở đây." Giang Thành tiếp tục tăng tốc.

Ba người đem Tưởng Yên Nhiên lao về phía gương, khoảnh khắc chạm vào chiếc gương, cơ thể trở nên hư ảo, cuối cùng biến mất.

Khi mở mắt ra lần nữa, bọn họ đã đứng trước cổng trường đại học Giang Đàm.

Trong đó, Hòe Dật yếu đuối, chân mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã ra, may mà Giang Thành nhanh tay nhanh mắt, đã đỡ anh ta một tay.

"Cám… Cám ơn anh Giang." Sau khi Hòe Dật cảm ơn Giang Thành xong, cũng không quên cảm tạ tên mập, liên tục cảm ơn: "Cả anh Phú Quý nữa."

Cả hai người đều không đáp lại.

Quay đầu nhìn lại trường Đại học Giang Đàm, cánh cổng trường đổ nát đứng đó như ngôi mộ lẻ loi.

Toàn bộ trường đại học bị bao phủ trong một màn sương mù xám xịt, chỉ có thể nhìn rõ đường nét của một vài tòa nhà, như thể chúng là những con quái thú khổng lồ ẩn giấu trong sương mù.

Phương hướng trường đại học yên tĩnh như tờ, xung quanh cũng không thấy có người.

Ngay cách vị trí của bọn họ không xa, có một biển trạm dừng xe buýt, bên trên viết bằng chữ màu đỏ bắt mắt điểm dừng Đại học Giang Đàm.

Nhiệm vụ này hoàn toàn khác với những nhiệm vụ trước, sau khi nhiệm vụ kết thúc, bọn họ không trực tiếp trở về thế giới hiện thực.

Chẳng lẽ… Giang Thành nhìn bến xe buýt đổ nát, nhíu mày, vẫn phải lên chiếc xe buýt đó?

"Anh Giang, anh nhìn xem!" Hòe Dật lên tiếng.

Phía xa có ánh sáng, không phải thứ ánh sáng màu trắng, mà là thứ ánh sáng ngả vàng mờ ảo.

Vừa nhìn thấy ánh sáng, Giang Thành liền biết đó là gì.

Chính là chiếc xe buýt đó!

Nó lại đến rồi…

Hai ngọn đèn xe màu vàng mờ giống như hai chiếc đèn lồng lớn sáng lên.

Trong màn sương xám xa xa, một bóng đen khổng lồ chậm rãi tiến về phía bọn họ.

Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó cùng Hòe Dật, tên mập và Tưởng Yên Nhiên đang bất tỉnh nhân sự, đi về phía trạm dừng xe buýt.

Khi bóng đen càng ngày càng gần, mặt đất bắt đầu rung chuyển, một loại cảm giác tương tự như uy áp ập đến, mọi người không khỏi nín thở.

Tiếng gầm rú trầm thấp của máy móc trộn lẫn với sự ma sát của các bộ phận, chiếc máy móc hạng nặng sắp bị phá hủy lao

ra khỏi sương mù với lớp vỏ rỉ sét rung chuyển.

Chậm rãi dừng lại trước bến xe buýt.

Dù đây không phải là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nhưng lần nào cũng đều khiến bọn họ cảm thấy sốc.

Toàn bộ khu vực phía sau xe buýt bị bao phủ trong bóng tối, trong khi trước khi chiếc xe buýt xuất hiện chỉ là một màn sương mù màu xám.

Cảm giác như chiếc xe buýt đang kéo toàn bộ bóng tối về phía trước, xe buýt đi đến đâu, nới đó sẽ bị bóng tối nuốt chửng.

Sau khi xe buýt đến gần, Giang Thành có thể cảm giác được khí tức của Vô lại biến mất.

Không đúng, nên nói là ẩn đi, thì thích hợp hơn.

"Anh có ở đó không?" Giang Thành hít một hơi, trong lòng hỏi: "Nếu còn đang thở thì ra đây nói gì đi, đừng bỏ tôi lại một mình, tôi cũng sợ."

Đáp lại hắn là một sự trầm mặc kéo dài.

Vô ngắt kết nối rồi.

"Xem ra không lên chiếc xe này không được rồi, rõ ràng là nó tới đón chúng ta." Hòe Dật thấp giọng nói: "Hơn nữa cái tên này…" Hòe Dật quay đầu lại nhìn Tưởng Yên Nhiên.

Theo yêu cầu của nhiệm vụ, bọn họ cần tìm ra người, đưa ra ngoài giao cho lão bà bà mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ.

Mà lão bà bà, cũng là ở trên chiếc xe buýt.

"Cót két——"

Dưới sự chú ý của ba người, cửa xe từ từ mở ra, phát ra một tiếng động chói tai.

Cũng giống như trước đây, theo góc nhìn của bọn họ, nội thất trong xe bị sương mù che khuất, thỉnh thoảng chỉ lộ ra một số đường nét mơ hồ không rõ là cái gì.

Giang Thành xách Tưởng Yên Nhiên trong tay, là người đầu tiên lên xe buýt.

Tên mập thứ hai.

Hòe Dật cuối cùng.

Sau khi Hòe Dật và tên mập lên xe, nhìn trái nhìn phải, mỗi bên có hai hàng ghế, nhưng ghế nào cũng trống, không thấy ai cả.

Ngay khi tên mập chớp mắt muốn hỏi Giang Thành làm thế nào để tìm lão bà bà báo cáo kết quả nhiệm vụ, thì đột nhiên phát hiện Tưởng Yên Nhiên, người lên xe cùng với Giang Thành, đã không thấy đâu nữa.

"Cô … cô ấy đâu rồi?" Hòe Dật cũng phát hiện ra điểm này, giật nảy mình.

"Lúc vào cửa, đã biến mất rồi." Giọng nói của Giang Thành bình tĩnh, khiến người ta nghe mà yên tâm.

Đúng lúc bọn họ đang do dự không biết nên tìm chỗ ngồi hay tiếp tục đứng, thì cửa xe buýt đóng lại, cùng với một loạt rung chuyển, chiếc xe bắt đầu khởi động.

Chương 795: Đích đến

Bầu không khí trong xe ngột ngạt, đại khái khoảng 20 phút sau, chiếc xe dừng lại.

Cửa xe mở ra, bên ngoài một vùng mờ mịt.

May mắn thay, mấy người Giang Thành cũng đã làm quen, chỗ quỷ dị của chiếc xe buýt này, bọn họ đã sớm được lĩnh giáo qua rồi, bên trong và bên ngoài cửa xe buýt hoàn toàn là hai thế giới.

Nếu không đi qua cửa xe, hoàn toàn không thể nhìn thấy phía bên kia.

"Bác sĩ." Tên mập trên mặt tràn đầy nghi hoặc nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe: "Bây giờ chúng ta xuống xe sao?"

Giang Thành không trả lời, qua hơn 10 giây, cửa xe vẫn không có ý định đóng lại, ắt nghĩ chắc là cũng đang đôi co cùng với bọn họ, có vẻ như là các người không xuống xe, ta cũng sẽ không đi.

"Xuống thôi." Giang Thành thở dài: "Hai người đi theo tôi."

Sau khi rời khỏi cửa xe, chân chạm xuống đất, sương mù như chợt tan đi, một thế giới khác hiện ra trước mặt.

Có ánh sáng chiếu lên trên mặt, ngẩng đầu lên, phía trên đỉnh đầu là một ngọn đèn đường.

Khung cảnh xung quanh trông quen thuộc.

Đó là con phố mà bọn họ đã rời đi.

Trời cũng vẫn còn tối.

“Quay về rồi!” Hòe Dật vui mừng kinh ngạc nói, mặc dù hoàn thành nhiệm vụ trở lại thế giới hiện thực là thường lệ của ác mộng, nhưng không biết tại sao, lần này cảm giác lại khác.

Có lẽ là do đã bị kìm nén quá lâu …

Tìm được xe, trở lại phòng làm việc, đã là nửa đêm sau, Giang Thành hỏi Hòe Dật là quay về tìm em gái mưa, hay là ở lại với bọn họ.

Hòe Dật cực kì kiên quyết yêu cầu ở lại, nói trời sáng rồi đi, anh ta cũng không vội.

Giấc ngủ này rất sâu, Giang Thành mơ thấy rất nhiều người, nhưng không nhìn thấy mặt, đều là bóng lưng, từng người một, đi ngay trước mặt hắn.

Nhưng chỉ cần nhìn bóng lưng, hắn đã cảm thấy quen thuộc, là loại quen thuộc đã khắc sâu vào tâm trí, hắn muốn đuổi lên, nhìn rõ khuôn mặt của bọn họ.

Bóng lưng chỉ bước đi chậm rãi, nhưng hắn có đuổi theo thế nào cũng không thể đuổi kịp.

Cuối cùng hắn đuổi đến trước một cánh cửa.

Tất cả mọi người đều bước vào cánh cửa này, nhưng chờ khi hắn đến nơi, cửa đã đóng lại.

Đó là một cánh cửa màu đen, rất cao, rất lớn, phía bên phải cửa, có viết con số 13 bằng sơn trắng.

Hắn đợi ở bên ngoài rất lâu, muốn đợi những người đó đi ra.

Đây là một tòa nhà rất lớn, xung quanh còn xây tường bao quanh thành một vòng.

Bức tường màu xám chì, cao đến mức tưởng chừng như chạm tới bầu trời.

Đối với nơi này, Giang Thành có một loại cảm giác khó tả.

Vừa quen thuộc, lại vừa sợ hãi, hắn muốn gõ cửa, nhưng hắn giơ tay lên, lại trì hoãn không dám thả xuống, như thể nếu gõ vào cánh cửa này, thì sẽ có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra.

Bên trong vang lên tiếng ca khe khẽ.

Đồng tử của Giang Thành dần dần thu hẹp lại.

Tiếng ca huyễn hoặc hư vô, thoát ra từ khe hở trên cửa, từ bức tường và từ mọi nơi có thể, xuyên thấu chính xác đến tai hắn, giống như lễ Mi-sa cổ xưa nhất.

Hắn không nghe rõ lời bài hát cho lắm, nhưng lại có thể cảm nhận được nỗi bi thương trong giai điệu.

Bên trong tòa nhà, đang tổ chức một lễ tang. …

Sáng sớm hôm sau, Giang Thành còn chưa nghỉ ngơi tốt đẩy cửa phòng ngủ ra, Hòe Dật đang ngồi trên ghế sofa bên ngoài, nhìn thấy Giang Thành đi ra liền nói: “Anh Giang, anh mau khuyên anh Phú Quý đi, từ lúc sáng sớm mới thức dậy đã có gì đó không ổn rồi, anh ấy không chịu nói gì, anh không nhìn thấy đâu, mắt của anh ấy… mắt của anh ấy sưng vù lên to như này này!” Hòe Dật dùng tay ra hiệu.

“Anh ấy đâu rồi?” Giang Thành buông bàn tay đang xoa sống mũi xuống.

“Tầng dưới.”

Sau khi xuống tầng, Giang Thành nhìn thấy một người nằm trên ghế sô pha, chỉ lộ ra bóng lưng, nhưng đã có thể cảm nhận được nỗi buồn của anh ta lúc này.

Tên mập này không giấu được điều gì trong lòng, mọi suy nghĩ đều viết hết lên trên mặt.

Giang Thành biết rõ, anh ta nhất định là đang nghĩ tới Vương Kỳ.

Còn chưa kịp bước tới, tên mập chậm rãi quay đầu lại như cảm nhận được, khuôn mặt đó quả thực khiến Giang Thành giật nảy mình, hai mắt anh ta sưng to như quả đào.

Giang Thành liếc Hòe Dật một cái, trên mặt Hòe Dật viết đầy câu "anh xem, tôi không có lừa anh mà."

Sau khi nhìn thấy Giang Thành, tên mập đứng dậy khỏi ghế sofa, đi về phía phòng bếp như một cái xác biết đi: "Bác sĩ, anh đợi một chút, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, để tôi đi lấy."

Giang Thành bước nhanh đi mấy bước, kéo anh ta lại, ngưng một chút, Giang Thành nói: "Anh mập…"

Chỉ một câu nói này, tựa như mở cửa xả lũ, tên mập bỗng nhiên nghẹn ngào nói: "Bác sĩ, đêm qua… đêm qua tôi đã mơ thấy mình về nhà, trong nhà xảy ra chuyện rồi, bị thiếu đi rất nhiều người, tôi hỏi những người còn lại, những người khác đâu?

"Bọn họ… bọn họ đều không nói gì, chỉ nhìn về phía một căn phòng."

"Tôi bước tới, đẩy cửa vào phòng, bên trong có một chiếc bàn màu đen, rất lớn, rất dài, xung quanh có đặt những chân nến, trên chân nến có những ngọn nến màu trắng."

"Ở giữa chiếc bàn, có một tấm vải trắng phủ lên, bên ưới tấm vải trắng nhổ lên một hình người."

"Tôi kéo tấm vải trắng lên từng chút một, khuôn mặt đó… chính là khuôn mặt của Vương Kỳ!" Tên mập òa khóc: "Là Vương Kỳ đấy, bác sĩ, tôi nhớ ra rồi, anh ấy là người nhà của tôi đấy!"

“Tôi nhớ rồi, chính là anh ấy!”

Mặc dù Hòe Dật nghe không hiểu lắm tại sao tên mập lại như vậy, còn nhắc đến Vương Kỳ, nhưng sự bi thương hiện rõ trên mặt thì anh ta hoàn toàn có thể cảm nhận được.

“Anh Phú Quý.” Hòe Dật Nghị khàn giọng an ủi: “Anh cũng đừng bi thương quá, phải phấn chấn lên một chút.”

Hòe Dật cuối cùng mở miệng ra, muốn nói thêm một câu người chết không thể sống lại, nhưng khi lời nói đến môi, lại nuốt xuống.

Nghĩ đến giấc mơ đêm qua của mình, Giang Thành không khỏi cảm thấy sợ hãi, hắn gần như chắc chắn rằng tòa nhà mà hắn nhìn thấy đêm qua chính là… ngôi nhà mà tên mập nhắc tới.

Tòa nhà màu xám nhạt có đánh số 13 chính là nhà của tên mập!

Hơn nữa, cũng là nhà của hắn.

Hắn là Không.

Vương Kỳ nói rằng, đây không phải là con số của hắn ở trong Đỏ Thẫm, mà là tên của hắn.

“Anh khác với tất cả chúng tôi, tôi không thích anh, chúng tôi đều không ai thích anh, chỉ có anh ấy là ngoại lệ .”

“Chúng ta là bị giam cầm ở đó, mà nguyên nhân giam cầm, chính là bởi vì anh.”

“Chính vì sự tồn tại của anh, mới dẫn đến mọi bất hạnh phát sinh.”

“Anh là căn nguyên, cũng là vực sâu.”…

Cảnh tượng Vương Kỳ nói những lời này hiện lên trong đầu Giang Thành như một màn trình chiếu, giam cầm hắn như

một lời nguyền.

Sương đen xuất hiện trước mắt, đồng tử dần dần giãn ra, không khí cô đơn và tuyệt vọng chưa từng có tràn ngập, như thể có ác quỷ đang thì thầm bên tai.

Một bàn tay không nhìn thấy từ trong cơ thể hắn, sâu hơn nhiều so với chỗ Vô đang ẩn thân, vươn ra, nắm lấy cánh tay hắn.

Bàn tay đó lạnh đến thấu xương, dần dần dùng lực, kéo linh hồn của hắn ra.

Trong nháy mắt, thế giới của hắn chợt tối sầm lại.

Hắn cảm thấy mọi thứ đều đang rời bỏ mình đi, hắn như đang chìm xuống vực sâu của đại dương, lại giống như đi vào một đường hầm vô tận.

Sinh ra trong bóng tối, lại trở về với bóng tối.

Vực sâu… mới là đích đến cuối cùng của bản thân.

Nhưng giây tiếp theo, một cánh tay còn lại của hắn truyền đến cơn đau nhức, cảm giác ấm áp lăn tăn như sóng nước, trong nháy mắt xé nát bóng tối.

“Bác sĩ!”

“Bác sĩ, anh bị sao vậy?”

“Anh đừng dọa tôi, anh nói gì đó đi!”…

Giữa tiếng quỷ kêu và tiếng sói tru, Giang Thành đột nhiên tỉnh dậy, ánh sáng chói lóa, theo sau tia sáng đầu tiên chính là khuôn mặt của tên mập.

Chương 796: Ý chí cao nhất

Bộ dạng của Giang Thành làm cho tên mập sợ chết khiếp, vừa rồi ánh mắt hắn rệu rã, đứng ngây ra tại chỗ, cả người như thể chỉ còn lại một cái vỏ.

Nhìn thấy ánh mắt Giang Thành đã tập trung lại, trái tim đang treo lên của tên mập mới đặt xuống.

Bởi vì chuyện này, trong lúc ăn cơm, tên mập và Hòe Dật đều không dám nhắc tới nhiệm vụ trước mặt Giang Thành, sợ khiến hắn kích động.

Đặt đũa xuống, một mình Giang Thành trở lên tầng, tên mập muốn đi theo, nhưng bị Hòe Dật gọi ngăn lại, nói cứ để anh Giang ở một mình.

Cầm lấy điện thoại di động, Giang Thành không biết mất bao lâu mới lấy hết can đảm bấm một dãy số.

"Số trống…" Giang Thành sửng sốt.

Số điện thoại di động của Lâm Uyển Nhi đã biến thành số trống!

Một lúc sau, hắn lại gọi thêm vài cuộc điện thoại, đều là một số nơi Lâm Uyển Nhi thường lui tới, Giang Thành cũng có quen biết với ông chủ và quản lý ở đó.

Lần này thì không phải là số trống, nhưng giọng nói trả lời điện thoại, đều đã không còn là những người mà hắn quen thuộc nữa.

Bọn họ đều đã biến mất, giống như những u hồn…

Đặt điện thoại xuống, Giang Thành lập tức chạy tới những nơi này, để xác minh, trong những gian văn phòng quen thuộc, không một bóng người.

Ngay cả quán bar mà hắn thường lui tới nhất, ông chủ cũng đã chạy mất, còn để lại một bức thư tuyệt mệnh, nói là do kinh doanh không tốt, ký nợ ngân hàng rất nhiều, chỉ có thể tìm một nơi có phong cảnh non xanh nước biếc để treo cổ tự tử các thứ gì đó…

Đều là lời quỷ!

Mỗi tháng chỉ mỗi khách hàng được bản thân giới thiệu cho anh ta, cũng đủ để anh ta duy trì cuộc sống rồi!

Cùng với sự biến mất của Lâm Uyển Nhi, Giang Thành mới phát hiện ra sự xa lạ và bất lực của mình đối với thế giới này, hắn tưởng rằng mình đã biết đủ về thế giới này, nhưng hóa ra…

Trở lại phòng làm việc, đứng bên ngoài cửa, Giang Thành dùng sức xoa xoa khuôn mặt, mới đổi thành một vẻ mặt bình thường, đi vào trong.

Sau khi dặn dò ngắn gọn vài câu với bọn tên mập, liền chuẩn bị đi lên tầng.

Không biết vì sao, tâm tình của hắn cũng không còn khó chịu như lúc đầu nữa, có lẽ là đã sớm tiếp nhận sự thật này rồi.

Sớm một giây chấp nhận thân phận này của bản thân, mới có thể tìm ra chân tướng đằng sau sớm hơn.

Khuôn mặt của Lâm Uyển Nhi hiện lên trong đầu, Giang Thành đột nhiên cảm thấy có một cảm giác xa lạ, hắn chưa bao giờ từng thực sự hiểu người phụ nữ này.

Cùng với sự đáng sợ của cô.

Mỗi một người, chừng nào còn tồn tại trên thế giới này, ít nhiều đều sẽ để lại dấu vết, lần theo những dấu vết này, mới có thể ghép lại thành một con người hoàn chỉnh.

Nhưng dấu vết của Lâm Uyển Nhi, giống như đã bị một bàn tay vô hình xóa đi…

Đây là loại sức mạnh nào, mới có thể làm được điều này?

Người Gác Đêm sao?

Giang Thành cảm thấy không giống, cỗ sức mạnh đằng sau Lâm Uyển Nhi, giống như một cỗ ý chí hơn, cỗ ý trí đó ngự trị cả Người Gác Đêm, đặt ra quy tắc, đồng thời có thể thay đổi quy tắc.

Trước khi hắn có thể tiếp tục suy nghĩ, cửa phòng làm việc đã vang lên tiếng gõ cửa.

Đến vào lúc này, tên mập chỉ nghĩ là một vị khách không chịu được cô đơn, đang định tùy tiện nói gì đó đuổi người đi, nhưng sau khi vừa hé cửa ra, đứng ngoài cửa là ba cảnh sát: "Các anh…"

"Chúng tôi đến từ đồn cảnh sát khu quản hạt." Một nam cảnh sát lấy thẻ cảnh sát ra, vẫy vẫy trước mặt tên mập.

Nam cảnh sát dẫn đầu đội đang ngồi trên ghế sofa, đối diện chính là Giang Thành, còn hai cảnh sát khác thì đứng phía sau anh ta.

Nam cảnh sát nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới rồi nói: "Chúng tôi nhận được tố cáo của quần chúng, nói rằng ở đây nghi ngờ có liên quan đến giao dịch không chính đáng, đề nghị các anh hợp tác điều tra."

"Cây ngay không sợ chết đứng." Giang Thành bình tĩnh nói.

“Mong là như vậy.” Nam cảnh sát lấy ra một cuốn sổ đặt lên bàn, lại lấy từ trong túi ra một cây bút, vặn nắp bút sau đó vừa đặt câu hỏi vừa ghi chép lại.

Giang Thành rất ung dung trả lời đủ các loại câu hỏi, rõ ràng là đã có chuẩn bị đầy đủ.

“Chúng tôi có thể ở đây nhìn xem một chút được không?” Nam cảnh sát đóng nắp bút lại, ngẩng đầu nhìn Giang Thành, bình tĩnh nói: “Anh đừng hiểu lầm, đây không phải là lục soát, chỉ là đi dạo bình thường mà thôi.”

“Đương nhiên là có thể.”

Theo chỉ dẫn của nam cảnh sát, một nam cảnh sát trẻ khác kiểm tra ở tầng một, còn một nữ cảnh sát rất trẻ khác đi lên cầu thang lên tầng.

Khi nhìn thấy nam cảnh sát đi tới kệ sách, xem qua thông tin bệnh nhân trên kệ, trong lòng tên mập cảm thấy rất căng thẳng.

Tài liệu cất giữ ở đó, đều là những khách hàng lớn của bác sĩ.

Cũng may, hình như đúng như lời bọn họ nói, chỉ là tùy tiện xem một chút, sau khi lật vài tập tài liệu ra xem, nam cảnh sát ghi thông tin xuống, rồi đi sang một nơi khác.

Không lâu sau, nữ cảnh sát trẻ cũng từ trên tầng đi xuống, khẽ lắc đầu với nam cảnh sát đang ngồi trên ghế sofa.

“Xin lỗi đã làm phiền rồi anh Giang, sau này nếu như có chuyện gì, chúng tôi sẽ lại đến.” Nam cảnh sát cất cuốn sổ ghi chép, đứng dậy cùng hai cảnh sát rời đi.

Trước khi ra khỏi nhà, nữ cảnh sát đi cuối cùng cũng không quên quay lại nhìn Giang Thành một cái.

Tên mập dựa vào khe cửa quan sát, sau khi ba người bước đi, lên xe cảnh sát, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, quay về phía Giang Thành nói: "Bác sĩ, nguy hiểm quá, vừa rồi anh không biết đâu, khi anh ta lật xem thông tin trên kệ, tim tôi gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ".

"Nhưng mà là ai tố cáo anh vậy, có phải là cùng ngành không?"

Tên mập lời còn chưa dứt, Giang Thành đã lên tiếng: "Bọn họ không phải là cảnh sát."

"Không phải cảnh sát?" Tên mập trong nháy mắt lại cảm thấy cái đầu mình không đủ dùng nữa rồi: "Vậy bọn họ là ai? Không đúng, tôi nhìn thấy bọn họ lên một chiếc xe cảnh sát mà."

Ánh mắt của Hòe Dật chợt khựng lại, như nghĩ tới điều gì, khẩn trương hỏi: "Không lẽ là Người Gác Đêm?"

Do dự một lát, Giang Thành quay đầu nhìn về phía giá sách: "Tôi nói thế này có thể không chính xác, bọn họ có thể là cảnh sát, nhưng mục đích lần này đến không phải là vì chuyện vừa rồi."

Tên mập nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm đôi mày hơi cau lại cùng khuôn mặt tái nhợt của Giang Thành, thấp giọng an ủi: "Bác sĩ, có phải là anh căng thẳng quá rồi không, anh hãy nghỉ ngơi đi. Sau khi nghỉ ngơi xong chúng ta lại ngồi xuống suy nghĩ tiếp."

Hòe Dật sờ sờ cằm, xoay người nhìn về phía cửa, do dự một lát mới nói: "Nghe anh Giang nói như vậy, quả thật khá là kỳ lạ, bọn họ từ đầu đến cuối đều không hỏi tên của chúng ta, hơn nữa cũng không có kiểm tra thông tin thân phận các thứ của chúng ta."

Trong ba người, để lại ấn tượng nhất cho Giang Thành không phải là nam cảnh sát rất có khí chất kia, mà là vị nữ cảnh sát trẻ tuổi, nhìn qua rất bình thường nhưng lại mang đến cho hắn một cảm giác khó tả.

Hơn nữa vẫn còn một điểm, hai nam cảnh sát đều ở đây, nhưng lại để cho một nữ cảnh sát trẻ khoảng ngoài 20 tuổi được phép lên tầng khám xét một mình, có phải là hơi…

Còn có cái cách cô ta nhìn vào mắt mình lúc cuối.

Giang Thành đứng dậy đi về phía cầu thang. …

Chiếc xe cảnh sát chạy một mạch về đồn cảnh sát, sau khi xuống xe, ba người tự nhiên tách ra, nữ cảnh sát trẻ tuổi đi thang máy một mình lên tầng bốn.

Đi dọc hành lang, đẩy một cánh cửa ra, bên trong là một gian phòng họp loại nhỏ.

Có ba người ngồi trước một chiếc bàn dài.

Một người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm, tư thế ưỡn thẳng, đôi mắt lạnh lùng, một ông lão đã có tuổi, nhìn trông mặt mày cũng hiền hậu, cuối cùng còn có một phụ nữ trẻ.

Cả ba đều mặc đồng phục cảnh sát, hoặc ít nhất trông cũng giống bộ dạng cảnh sát.

Tuy nhiên, người phụ nữ với khí chất lười biếng có vẻ hơi cổ quái khi ngồi giữa hai người đàn ông, thân hình tuyệt vời của cô ấy khiến phần thân trên như bị kéo căng quá mức.

Sau khi nữ cảnh sát trẻ bước vào, cô ta khẽ gật đầu với người phụ nữ ở giữa: “Chuyện chị giao phó tôi đã làm xong, lúc quay lại cũng không phát hiện có người theo dõi.”

Nghe xong, vẻ mặt lo lắng của người đàn ông trung niên và ông lão bên cạnh đều giãn ra đôi chút.

“Chuyên viên Lâm.” Người đàn ông trung niên có khí chất riêng trầm giọng nói, nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn người phụ nữ ở giữa: “Cô sắp xếp như vậy có phải là quá mạo hiểm rồi không, nếu như khơi dậy sự nghi ngờ của Người Gác Đêm, sau ngần ấy năm, kế hoạch nhiều năm như vậy…”

“Bọn họ đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi.” Người phụ nữ được gọi là chuyên viên Lâm ngẩng đầu lên, ngắt lời người đàn ông trung niên nói: “Tướng quân Trần, từ giờ phút này trở đi, chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ quyết tâm: “Lực lượng vũ trang đã sẵn sàng, những nhân sự còn lại cũng đang nhanh chóng triển khai, theo kế hoạch số 3 đã được vạch ra trước đó, chỉ cần cấp trên ra lệnh, trong vòng 1 tiếng, là có thể bao vây tất cả các cứ điểm chính của Người Gác Đêm, đồng thời cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài của bọn họ, cố gắng trong vòng 8 tiếng, tiêu diệt toàn bộ.”

“Cấp trên đã ủy quyền, khi cần thiết, có thể sử dụng vũ khí nhiệt có sức hủy diệt ở quy mô tầm trung, nhưng phải chú ý kiểm soát tác động và không gây thêm thiệt hại quá mức.”

Chương 797: Quái vật

Dừng một chút, người đàn ông trung niên nói thêm: "Tất nhiên, tôi đang nói về điều kiện lý tưởng, chuyên viên Lâm, cô cũng hiểu, một số người trong Người Gác Đêm rất khó giải quyết, sức mạnh mà bọn họ nắm giữ, đối với người bình thường mà nói, không khác nào ác quỷ, nếu những người này có thể sống sót sau đợt đột kích đầu tiên, đồng thời tham gia chiến trường thì, sẽ mang đến trở ngại lớn cho những cuộc tấn công tiếp theo của chúng ta, thậm chí sẽ dẫn đến máu chảy thành sông."

"Đây là chuyện nhất định sẽ xảy ra, hơn nữa không thể tránh khỏi." Giọng nói của Lâm Uyển Nhi kiên định như sắt: "Tướng quân Trần, tôi hy vọng anh hiểu rằng, đây là một cuộc chiến, hy sinh to lớn là không thể tránh khỏi, nhưng tất cả những gì chúng ta làm, đều đáng giá."

"Tướng quân Trần, anh cũng đừng lo lắng quá." Ông lão mặt mày nhân hậu ngồi bên phải Lâm Uyển Nhi an ủi nói: "Cách đây không lâu, tổng bộ của Người Gác Đêm đã bị đột kích, lực lượng chiến đấu cốt lõi của họ bị tổn hại nặng nề, những người còn lại cũng bị phản phệ của cửa, số lượng môn đồ cấp cao tham gia phản công không đáng sợ đến thế."

"Hơn nữa sau khi bắt đầu tấn công, tôi sẽ dẫn đầu mật quân, tận lực kiềm chế những môn đồ cấp cao còn sống sót của Người Gác Đêm, đồng thời hỗ trợ các các anh quét sạch phản loạn."

Ông lão có lông mày và râu đều trắng, rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt của tiên nhân, nhưng lời nói lại lạnh lùng không

chút ấm áp.

Vẻ mặt của tướng quân Trần đã cải thiện rất nhiều sau khi nghe lời nói của ông lão, ông lão có địa vị siêu việt, từng là gia chủ tiền nhiệm của nhà họ Lạc trong số mười ba gia tộc của Người Gác Đêm.

Mà hiện tại, là thủ lĩnh của đội quân bí mật trực thuộc Quốc gia.

Quân đội này được thành lập mô phỏng theo Người Gác Đêm, tất cả các thành viên đều cùng là môn đồ, tuy nhiên do mức độ ảnh hưởng của các thành viên thấp, lựa chọn lại nghiêm ngặt, vì vậy, dù xét về số lượng thành viên hay chất lượng sức chiến đấu cao cấp, đều không thể cạnh tranh được với Người Gác Đêm.

Nhưng dùng để hãm chân trên chiến trường, miễn cưỡng có thể.

“Có lời này của Lạc tiên sinh, thì tôi yên tâm rồi.” Tướng quân Trần gật đầu nói.

“Sở dĩ Người Gác Đêm trở nên như bây giờ, đều là bởi vì một số lão già quá mức truy cầu sức mạnh sau cửa, mưu toan kiểm soát cấm kỵ, không liên quan gì đến các thành viên bình thường.”

“Những người trẻ tuổi này tràn đầy nhiệt huyết tham gia Người Gác Đêm, nhưng lại bị lừa, một số thậm chí đến lúc chết, vẫn không biết mình bị lợi dụng, bọn họ cũng là nạn nhân.” Lạc tiên sinh chậm rãi lên tiếng, trong giọng điệu mang theo chút thương cảm: “Vẫn mong khi tướng quân Trần dẫn quân tấn công, đừng đuổi cùng giết tận.”

“Tôi sẽ làm vậy.” Tướng quân Trần ngồi thẳng người, trịnh trọng biểu thị: “Chúng tôi cũng hy vọng có thể giảm tổn thất

đến mức tối thiểu, những thanh niên ưu tú này cũng là nguồn lực quan trọng của quốc gia.”

“Trước khi phát động cuộc tấn công, tôi sẽ dùng các kênh đặc biệt để thông báo cho càng nhiều người sơ tán càng tốt. Đối với những người không thể rời đi, tôi cũng sẽ bảo họ bỏ vũ khí xuống và nghe theo sắp xếp.” Lâm Uyển Nhi nói.

“Được vậy thì tốt quá rồi.” Tướng quân Trần rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm.

Số lượng của Người Gác Đêm không ít, ngoại trừ môn đồ cấp cao ra, những thành viên bình thường này tập hợp lại, liều mạng chống cự cũng là một vấn đề rắc rối.

“Đây là một bản danh sách tôi vừa mới nhận được, những người trên này đều là phần tử đầu sỏ tội ác trong Người Gác Đêm, một khi xác nhận công kích, giết chết tại chỗ, tuyệt đối không thể để chúng trốn thoát.” Lâm Uyển Nhi lấy ra một cái túi giấy màu nâu giao cho tướng quân Trần nói: “Những người này một khi tiến vào nơi đông người, nhất định sẽ gây ra sự kiện linh dị quy mô lớn, ảnh hưởng đối với toàn bộ xã hội sẽ là khôn lường.”

Hai tay nhận lấy túi giấy, mở ra, chỉ liếc nhìn một cái, lông mày của tướng quân Trần đột nhiên dựng lên, chỉ thấy trên giấy đầy rẫy những cái tên, chi chít dày đặc, giống như vô số côn trùng đang bò lổm ngổm.

Sau khi tướng quân Trần rời đi, chỉ còn lại Lâm Uyển Nhi, Lạc tiên sinh và nữ cảnh sát trẻ trong phòng họp nhỏ.

Nữ cảnh sát trẻ ngoại trừ khi mới bước vào, nói một câu ra, sau đó chỉ lặng lẽ đứng tại chỗ, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Lạc tiên sinh một cái.

“Đều là người một nhà, không cần phải biểu hiện như vậy nữa.” Lâm Uyển Nhi nhìn nữ cảnh sát nói.

Như nhận được mệnh lệnh, nữ cảnh sát đưa tay ấn vào vị trí thái dương.

Một lúc sau, cơ mặt của cô bắt đầu co giật một cách kỳ lạ, chờ đến khi cô đặt tay xuống, dung mạo đã trở nên hoàn toàn khác so với trước đó.

Là một cô gái rất nhút nhát, vẻ ngoài không được coi là quá xinh đẹp, nhưng khiến người nhìn có cảm giác rất thoải mái.

Lạc tiên sinh vốn rất bình tĩnh khi đối mặt với tướng quân Trần, khi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái, cả người liền ngây ra, đôi môi run rẩy, một lúc lâu mới ngập ngừng hỏi: "Ninh Nhi?"

"Là cháu đây, ông nội." Hốc mắt của Hoàn Diên Ninh cũng đỏ hoe, nhưng vẫn đang kiềm chế.

Nghe được giọng nói đã thất lạc từ lâu, Lạc tiên sinh bật khóc, vội đứng dậy đi về phía Hoàn Diên Ninh: "Ninh nhi, cháu vẫn còn sống, ông nghe nói bọn chúng bắt cháu…"

"Ngụy Tân Đình không giết cô bé, mà đem cô ấy đi, để cô thừa kế cánh cửa của mình." Lâm Uyển Nhi lên tiếng.

"Tốt, tốt!" Lạc tiên sinh nhìn chằm chằm vào cháu gái mình, nói liên tiếp hai chữ tốt: "Tiểu tử nhà họ Ngụy kia phải không, ân tình này tôi ghi tạc rồi, sau khi sự việc kết thúc, khi dọn dẹp nhà họ Ngụy, tôi sẽ mở một con đường cho bọn họ, chỉ cần là người không tham gia vào chuyện đó, tôi đều sẽ để họ đi."

Lạc tiên sinh vốn định giữ cháu gái ở bên cạnh, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, ông quyết định để cô tiếp tục đi theo Lâm Uyển Nhi.

Chuyện mà ông sắp làm rất nguy hiểm, ông không muốn cháu gái cùng mạo hiểm với mình.

“Chuyên viên Lâm, Ninh Nhi phải nhờ cô rồi, xin hãy thay tôi chăm sóc tốt cho con bé, ông già này cũng không còn bao nhiêu người thân nữa, hai đứa con trai điên kia tôi coi như là đã chết rồi!” Khi Lạc tiên sinh nhắc tới con trai, ánh mắt hắn hoàn toàn khác với lúc nhìn Hoàn Diên Ninh, như thể muốn tự tay cắt tiết bọn họ vậy.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Lâm Uyển Nhi gật đầu, sau đó dẫn cô rời đi.

Lạc tiên sinh tiến bọn họ đến thang máy, trông bộ dạng là vẫn muốn tiến bọn họ xuống dưới, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Uyển Nhi, đành phải bỏ cuộc.

Ông không tiện lộ diện, mạng lưới tình báo của Người Gác Đêm rất khủng khiếp, bọn họ đã chú ý đến đội ám quân mà mình chỉ huy.

Vào thời điểm này, nếu chỉ mắc một sai sót nhỏ, mọi nỗ lực trước đó sẽ trở thành uổng phí.

Trong thang máy, Hoàn Diên Ninh giúp mình và Lâm Uyển Nhi dịch dung, khi cửa thang máy mở ra lần nữa, hai nữ cảnh sát có diện mạo trông rất bình thường bước ra ngoài.

Cảnh sát đi ngang qua còn chào hỏi bọn họ.

Khi đến bãi đậu xe, hai người tìm đến một chiếc xe cảnh sát, kéo cửa sau ra, ngồi vào bên trong, ở ghế lái đã có một nam cảnh sát đang ngồi.

Tóc húi cua, đeo kính gọng đen, dáng vẻ tầm thường, nhưng mặc bộ đồng phục cảnh sát, trông thế nào cũng thật kỳ quặc.

Hộp đựng đồ của ghế khách phía trước không đóng chặt, lộ ra một ít thứ màu nâu.

Người không quen với người đàn ông đương nhiên sẽ không quan tâm, nhưng Hoàn Diễn Ninh biết rõ, ở bên trong đó là một chiếc mũ cao bồi màu nâu.

Loại mà chỉ có trẻ con mới đội, rất nhỏ, lại tương đối rẻ tiền, trông chẳng giống thứ có giá trị gì.

Nhưng nghe nói trong một cuộc họp, từng có một số 10 không để ai vào mắt chỉ vào chiếc mũ của anh ta, công khai chế giễu chiếc mũ của anh ta thật xấu xí, kết quả là bị người đàn ông ngồi ở ghế lái này đè xuống bàn họp, dùng giầy da giẫm lên đầu, đón lấy chiếc cưa mà số 8 nhiệt tình đưa cho, cứ thế cưa đứt tươi cánh tay kia.

Suy nghĩ bất chợt thoáng qua, cô hơi mím môi, từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy những người ở Đỏ Thẫm này là người gì tốt, bọn họ chỉ là một đám quái vật tập hợp lại để sưởi ấm cho nhau mà thôi.

Mà bây giờ… bây giờ bản thân cũng đã trở thành một thành viên trong đám quái vật này.

Trên đời này có quá ít thứ có thể sưởi ấm được cho bọn họ…

Người đàn ông vừa ngâm nga một giai điệu không ai hiểu được, vừa cúi người xuống, lấy ra một túi đồ đưa cho hàng ghế sau, Hoàn Diên Ninh sửng sốt một chút, vội vàng dùng hai tay đón lấy.

Khi mở ra, là hai cốc trà sữa.

“Trời trở lạnh rồi, con gái thì phải học cách tự chăm sóc cho bản thân.” Người đàn ông cũng không quay đầu lại, nói: “Nhân lúc còn nóng uống đi, uống xong rồi chúng ta xuất phát.”

Chương 798: Chị gái

Trời đã dần về khuya, Giang Thành ở một mình trên tầng cả một ngày, tên mập không yên tâm lên hỏi mấy lần.

Cửa phòng ngủ luôn đóng, Giang Thành đáp không sao, chỉ là mệt mà thôi.

Nghe thấy giọng nói của Giang Thành, hình như tinh thần phấn chấn hơn trước khá nhiều, tâm trạng của tên mập cũng tốt theo lên không ít.

Sau khi xuống tầng, Hòe Dật nghe thấy Giang Thành không sao, cũng yên tâm, tiếp theo vội vàng rời đi.

Các chị dâu của anh ta vẫn còn đang đợi trong khách sạn, anh ta không yên tâm, nóng lòng muốn quay về xem.

Tầng một của phòng làm việc chỉ còn lại một mình tên mập.

Khi Hòe Dật ở đây, còn có người nói chuyện với anh ta, phân tán sự chú ý, bây giờ, khi chỉ còn lại một mình, thì lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Vương Kỳ, Bì Nguyễn, thậm chí là cả bà chủ Lâm … những khuôn mặt hiện lên trong đầu anh ta, nhưng lần này, anh ta đã cố gắng kìm nén không để nước mắt rơi xuống.

Bác sĩ nói đúng, anh ta cần phải mạnh mẽ lên, không thể trở thành gánh nặng cho mọi người nữa.

“Cộp.”

“Cộp.”

“Cộp.”…

Có tiếng bước chân vang lên, giẫm lên cầu thang đi xuống tầng.

Tên mập đang ngồi trên sô pha quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy bác sĩ đang xuống: "Mặc quần áo vào, đi theo tôi." Giang Thành đi về phía anh ta nói.

"Bây giờ?" Tên mập phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Bên ngoài trời đã tối rồi, hơn nữa lần trước là ban đêm ra ngoài, mới gặp phải chiếc xe buýt đó, anh ta theo bản năng có hơi cự tuyệt.

"Tôi biết anh đang lo lắng điều gì, nhưng lần này thì khác." Giang Thành dừng một chút: "Có một chuyện rất quan trọng."

Tên mập nghe xong liền đi lấy áo khoác, anh ta biết rất rõ bác sĩ là người như thế nào, nếu nói ra chuyện gì quan trọng chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nguy hiểm đến độ nếu ra ngoài muộn dù chỉ một giây, cũng có thể đột tử mà chết.

"Anh đi đâu?"

Tên mập đang đi về phía cửa, lại bị Giang Thành chặn lại, vẻ mặt khó hiểu quay đầu lại, nhìn Giang Thành hỏi: "Đi ra ngoài, bác sĩ, không phải anh nói chúng ta phải ra ngoài sao?"

"Không đi từ cửa, đi từ đây." Giang Thành dẫn tên mập lên tầng hai, vào phòng ngủ không bật đèn, sau đó mở cửa sổ duy nhất trong phòng ngủ ra.

"Chúng ta nhảy qua cửa sổ?" Tên mập đột nhiên hạ nhỏ giọng, lén lút hỏi: "Bác sĩ, có phải là đã có người theo dõi chúng ta rồi không? Cho nên chúng ta phải bí mật trốn thoát."

"Anh xuống dưới trước đi." Giang Thành không có ý giải thích với anh ta: "Chỗ cạnh chân phải của anh có một chỗ nhô

ra, anh có thể giẫm lên, sau đó đi xuống…”

Nhưng Giang Thành còn chưa kịp nói xong, đã nhìn thấy một bóng đen rất lớn lóe lên từ cửa sổ, sau đó giọng nói yếu ớt của tên mập từ phía dưới truyền đến: “Bác sĩ, anh vừa nói gì thế, tôi không nghe thấy.”

“Anh tránh ra một chút, tránh đường phía dưới ra.” Qua mấy giây, Giang Thành nói với người phía dưới.

“Ồ ồ.” Phía dưới truyền đến giọng nói lí nhí của tên mập, hiển nhiên là đang nhường chỗ ra cho bác sĩ.

Giang Thành hai tay bám vào cửa sổ, treo thân ở bên ngoài, sau đó đóng cửa sổ lại trước, dùng thứ gì đó chặn lại, cuối cùng đạp lên chỗ nhô ra rồi nhảy xuống.

Khẽ phủi phủi quần áo, Giang Thành thấp giọng nói: “Chú ý dưới chân, đi theo tôi.”

Hai người đi trong con ngõ, đại khái đi bộ khoảng 20 phút, cuối cùng đi theo một con đường nhỏ tối tăm đến trước cửa một ngôi nhà.

Đây là một ngôi nhà gỗ, không dễ thấy trong các tòa nhà lân cận, nhìn như được xây dựng theo phong cách cuối thế kỷ trước.

Cửa sổ được che bằng vải nhựa, bên trong có ánh sáng yếu ớt lọt qua.

Trên cánh cổng sắt khép kín của hàng rào đều đã rỉ sét, hai bên cổng có dán câu đối trắng bạc phai màu.

Không nhìn thấy hoành phi, nhưng đoán chắc người sống ở đây cũng sẽ không quan tâm.

Nơi này hình như là một ngôi làng trong thành phố, tên mập chưa từng tới đây, nhưng nhìn dáng vẻ quen thuộc của

bác sĩ, anh ta biết nơi này đối với với bác sĩ mà nói rất quen thuộc .

Nhưng anh ta chưa bao giờ nghe bác sĩ nhắc đến.

Không gõ cửa, Giang Thành đưa tay xuyên qua khe hở trên hàng rào, di chuyển xuống phía dưới, sau đó nghe thấy một tiếng "cạch".

Rút tay lại, khẽ đẩy nhẹ, cửa đã mở ra.

Sau khi vào cửa, bên trong là một khoảng sân, không lớn, hai bên có không ít đồ lộn xộn chất đống, còn có một bể chứa nước lớn mà người trong thành hiếm thấy được.

Có ánh sáng trong căn phòng bên trái, căn phòng có cửa sổ được che bằng vải nhựa.

Đứng trước cửa phòng, tên mập nhìn thấy bàn tay đưa ra của Giang Thành đang run run, nhất thời anh ta cũng thấy căng thẳng theo, dường như có thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

"Cọt kẹt——"

Cửa bị đẩy ra, sau cửa còn treo một tấm rèm che rất dày, ánh sáng xuyên qua khe hở ở giữa tấm rèm, tên mập biết thứ này, ở nông thôn nó được dùng để chống lạnh.

Vén rèm lên, phía sau là một căn phòng rất bình thường, nhưng cách bố trí bên trong… tên mập mở to mắt, giống hệt phòng ngủ của bác sĩ trên tầng hai của phòng làm việc!

Trên mặt đất là một tấm nệm, phía trước bàn có một người đang đứng.

Toàn thân mặc một bộ đồng phục cảnh sát, chiếc áo sơ mi bó sát tôn lên phần thân trên một cách rung động lòng người, cộng thêm khuôn mặt thoát khỏi trần tục kia, cũng như đôi mắt …

“Sếp Lâm!” Phản ứng của tên mập còn cường điệu hơn cả Giang Thành, lập tức hét lên.

Nhưng Lâm Uyển Nhi chỉ nhìn Giang Thành, hơi nghiêng đầu, hai người đều không lên tiếng, giống như đang thi xem ai kiên nhẫn hơn.

Ngay cả là tên mập cũng có thể nhìn ra, bác sĩ không nói gì, là bởi vì hắn đang tức giận.

Trước khi đến đây, tên mập đã tưởng tượng ra rất nhiều khả năng, nhưng quả thực không nghĩ đến, có thể gặp được bà chủ Lâm nhanh như vậy, những câu hỏi vốn đã chuẩn bị từ lâu, giờ đây đột nhiên đều đã quên mất.

“Cậu tới rồi.” Cuối cùng vẫn là Lâm Uyển Nhi lên tiếng trước: “Nhìn thấy kí hiệu để lại cho cậu rồi?”

“Tôi vừa hay đi ngang qua.” Giang Thành nói: “Nhìn thấy bên ngoài sáng đèn nên muốn vào trong xem thử, không ngờ chị cũng ở đây.”

Lâm Uyển Nhi mỉm cười, cũng không vạch trần hắn.

Giang Thành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Lâm Uyển Nhi, từ trước đến nay, hắn luôn coi Lâm Uyển Nhi là người đáng tin cậy nhất, là chị gái của mình.

Ngay cả sau khi phát hiện ra tất cả những điều bất thường ở cô, hắn vẫn kìm chế, không nghi ngờ cô, như thể chỉ cần hắn cố tình phớt lờ, là có thể giữ cho giấc mơ này không bị tan vỡ.

Lâm Uyển Nhi vẫn là Lâm Uyển Nhi đó, hắn cũng vẫn là chính hắn.

Nhưng hiện thực cuối cùng vẫn là hiện thực, sau khi giấc mơ vỡ tan như bong bóng, thứ còn lại dù có tàn khốc đến đâu cũng chính là chân tướng.

“Chị rút cuộc là ai?” Giang Thành nhịn không được hỏi, khoảnh khắc nghe thấy giọng nói run rẩy của hắn, lông mày của Lâm Uyển Nhi cũng giật giật một cái, nhưng cô vẫn như cũ giữ nguyên nụ cười trên mặt.

“Cậu đã đoán ra rồi không phải sao?” Lâm Uyển Nhi nói.

“Đứng đằng sau chị không phải Người Gác Đêm, mà là quốc gia.” Giang Thành nói: “Trừ nó ra, tôi không thể tưởng tượng ra còn có thứ gì khác có năng lực xóa bỏ dấu vết tồn tại của một người.”

“Năng lượng mà chị có ở Dong Thành cũng là do nó ban cho chị, cho nên chị mới có thể ngang ngược không kiêng kỵ đến như vậy.” Câu này Giang Thành không hề nói bậy bạ, những năm này, hắn chưa từng thấy Lâm Uyển Nhi bị bắt nạt, cô là một người rất ghét phiền phức, cho nên thông thường cũng không chủ động bắt nạt người khác.

Đương nhiên, có một số không có mắt thì ngoại lệ.

Ví dụ như phú bà uy hiếp Bì Nguyễn kia, cho dù không chết, thì ở trên mảnh đất Dong Thành này, cũng đừng nghĩ đến chuyện ở lại được nữa.

Chương 799: Thế giới mới

Lâm Uyển Nhi giơ tay ra hiệu không vội: "Hôm nay tôi tới đây, chính là để nói cho cậu biết chân tướng sự việc, thời gian còn rất nhiều, cậu không cần phải gấp."

Nói xong, giọng điệu chợt thay đổi, lạnh lùng nói: "Trước lúc đó, tôi có một số lời, muốn nói với cậu và người đi cùng cậu đến đây."

Nghe vậy, tên mập run rẩy, biết đây là lúc bày tỏ quyết tâm, vội vàng nói: "Bác sĩ, anh đừng sợ, chị ấy không thể mua chuộc được tôi đâu, tôi sẽ luôn đứng về phía…"

Nhưng anh ta phát hiện Lâm Uyển Nhi hoàn toàn không thèm nhìn mình, mà là nhìn chằm chằm đằng sau Giang Thành, giây tiếp theo, đồng tử của tên mập co chặt lại, anh ta nhìn thấy cái bóng phía sau Giang Thành, đang đứng dậy!

Giữa không trung ngưng tụ thành một hình người quỷ dị, sau đó, bước ra từ phía sau Giang Thành.

Lâm Uyển Nhi đánh giá cái bóng một lúc, gật gật đầu nói: "So với lần trước gặp mặt, anh lại mạnh hơn không ít rồi đấy."

"Như chèo thuyền ngược dòng, không tiến về phía trước, sẽ bị lùi lại".

Trên mặt đất xuất hiện một dòng chữ máu ngoằn ngoèo, rất hiển nhiên, đây là Vô đang đáp lại Lâm Uyển Nhi, nhưng nhìn thế nào cũng thấy có ý giễu cợt trong đó.

"Xem ra số 4 nói đúng, để mặc cho anh trưởng thành, chắc chắn sẽ sinh mầm tai hoạ." Lâm Uyển Nhi nói: "Hôm nay có một số việc, cần phải nhanh chóng giải quyết."

Một đôi mắt màu máu sáng lên, nhìn chăm chú khuôn mặt Lâm Uyển Nhi, một lát sau, trên mặt đất lại xuất hiện một dòng chữ: "Chỉ dựa vào cô?"

Lâm Uyển Nhi quay đầu nhìn sang Giang Thành.

Nhưng lần này Giang Thành đã không cho cô một đáp án hài lòng, hắn chậm rãi lùi lại, càng ngày càng xa Lâm Uyển Nhi: "Tôi không cách nào thuyết phục chính mình tin tưởng chị."

Vô nhìn thấy cảnh tượng này, càng hưng phấn hơn, trên mặt đất xuất hiện mới mấy chữ màu đỏ run rẩy: "Trong lòng không có phụ nữ, rút kiếm tự nhiên sẽ thành thần, kiếm phổ trang đầu tiên, giết người trong lòng trước."

"Chuyện linh tinh quái quỷ gì vậy…" Tên mập nghi ngờ cái tên Vô này chắc đã bị chị mình làm tổn thương quá nặng nề, trong lòng đã để lại mầm bệnh.

Hơn nữa… hơn nữa anh ta nhớ cái tên Vô gặp trước đây đâu phải như thế này, tại sao bây giờ cách nói chuyện lại có cảm giác giống như bác sĩ, chẳng lẽ là đã bị đồng hóa rồi?

Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng không thể để bác sĩ và bà chủ Lâm đánh nhau, nếu không cho dù là ai bị thương, hậu quả cũng sẽ đều cực kì nghiêm trọng.

"Cậu định cùng với anh ta đối phó với tôi?" Lâm Uyển Nhi nhìn vào mắt Giang Thành: "Tiểu Thành."

"Tôi không thể giúp chị đối phó với anh ta, anh ta là quân bài thương lượng cuối cùng của tôi." Giang Thành dừng một chút, tiếp tục nói: "Tuy rằng tôi cũng biết anh ta cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhưng hiện tại tôi không có lựa chọn nào khác, nguy hiểm mà anh ta mang đến cho tôi là bày ra trước mặt, còn chị thì không."

“Chị quá phức tạp, tôi không nhìn thấu được chị.” Giang Thành cuối cùng nói.

Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên là trong mắt Lâm Uyển Nhi lại lộ ra một chút nhẹ nhõm: “Cậu đã trưởng thành rồi, có chủ ý của chính mình, thật sự là… rất tốt.”

“Tôi nhớ chị đã từng nói, nói tôi nhốt mình ở trong một tòa thành, hiện tại tôi đã nghĩ thông suốt rồi, chị nói đúng, nhưng không hoàn toàn đúng.” Giang Thành ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không thể quen thuộc hơn nữa kia, nhẹ giọng nói: “Bởi vì tòa thành giam giữ tôi không phải chính tôi, mà là chị, Lâm Uyển Nhi.”

“Nhưng chỉ đến đây thôi.” Giang Thành lùi lại một bước, đứng cạnh Vô: “Có chuyện gì thì bây giờ chị nói đi, sau khi nói rõ, chúng ta…”

Một tia sáng xẹt qua, trong căn phòng bị điểm sáng trong nháy mắt, mấy người đều đồng loạt nhắm mắt lại, khi Giang Thành mở mắt ra, Vô đã lao tới trước mặt Lâm Uyển Nhi, nhắm vào cô, một đao chém xuống.

“Đừng mà!” Giang Thành hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Nhưng giây tiếp theo, cảnh tượng thi thể bị tách ra cũng không xuất hiện, Lâm Uyển Nhi vẫn đứng đó, đến sắc mặt cũng không thay đổi.

Vô, biến mất rồi.

Tên mập há mồm trợn mắt đứng nhìn, Vô quân át chủ bài hộ mệnh của hai người, đã bị xử lý trong nháy mắt rồi?

“Anh ta đã bị đưa đến một nơi khác, những lời tiếp theo, anh ta không cần thiết nghe.” Lâm Uyển Nhi nhàn nhã ngồi xuống, ra hiệu cho Giang Thành ngồi bên cạnh mình.

Giang Thành đi tới nhưng lại ngồi ở vị trí cách xa cô.

Tên mập cũng đi theo ngồi bên cạnh Giang Thành, hai người đều quay đầu nhìn Lâm Uyển Nhi, hiển nhiên có rất nhiều vấn đề đang chờ cô trả lời.

“Tôi là người của quốc gia, đến từ một tổ chức bí mật, nhiều năm trước đã được cử làm đặc vụ ngầm trong Người Gác Đêm, có thông tin tình báo cho thấy, một bộ phận cấp cao của Người Gác Đêm đang thực hiện một kế hoạch đáng sợ, tôi nhận lệnh đến điều tra.

Vô, biến mất rồi.

Tên mập há mồm trợn mắt đứng nhìn, Vô quân át chủ bài hộ mệnh của hai người, đã bị xử lý trong nháy mắt rồi?

“Anh ta đã bị đưa đến một nơi khác, những lời tiếp theo, anh ta không cần thiết nghe.” Lâm Uyển Nhi nhàn nhã ngồi xuống, ra hiệu cho Giang Thành ngồi bên cạnh mình.

Giang Thành đi tới nhưng lại ngồi ở vị trí cách xa cô.

Tên mập cũng đi theo ngồi bên cạnh Giang Thành, hai người đều quay đầu nhìn Lâm Uyển Nhi, hiển nhiên có rất nhiều vấn đề đang chờ cô trả lời.

“Tôi là người của quốc gia, đến từ một tổ chức bí mật, nhiều năm trước đã được cử làm đặc vụ ngầm trong Người Gác Đêm, có thông tin tình báo cho thấy, một bộ phận cấp cao của Người Gác Đêm đang thực hiện một kế hoạch đáng sợ, tôi nhận lệnh đến điều tra.

“Trước tôi, cũng lần lượt có mấy nhóm người mai phục tiến vào, nhưng cuối cùng, bọn họ đều biến mất.” Lâm Uyển Nhi nhìn hai người, nhấn mạnh: “Không phải là loại biến mất như cậu nghĩ, mà là hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, không còn lưu lại gì hết.”

“Tôi là tiến vào với thân phận môn đồ, môn đồ cấp cao, hơn nữa cửa của tôi, năng lực vô cùng hiếm gặp, có thể phong

ấn, thậm chí ngụy tạo kí ức của một người."

"Cũng chính bởi vì năng lực của tôi, cho nên sau khi trải qua mấy vòng thử thách thăm dò, tôi đã được đích thân lãnh đạo cấp cao của Người Gác Đêm tuyển dụng, trở thành một trong những ứng cử viên lãnh đạo kế hoạch."

"Ngoài tôi ra còn có hai ứng cử viên khác, nhưng đều đã bị tôi tìm cơ hội loại bỏ rồi."

"Thực hiện rất bí mật, không ai có thể nghi ngờ."

"Cho nên tôi đương nhiên trở thành người phụ trách kế hoạch, cũng chính là từ lúc đó, tôi mới biết được tên của kế hoạch: Vực Sâu."

"Kế hoạch Vực Sâu?"

"Ừm." Khi nhắc đến hai từ Vực Sâu, vẻ mặt của Lâm Uyển Nhi trở nên nghiêm túc hiếm thấy: "Cũng từ lúc đó, tôi đã biết được bí mật lớn nhất của Người Gác Đêm, cũng là vũ khí đáng sợ nhất của bọn họ."

"Là một quái vật, bọn họ đều gọi y là lão hội trưởng."

"Không ai biết lai lịch của vị lão hội trưởng này, trong hồ sơ nội bộ của Người Gác Đêm cũng chưa bao giờ có bất kỳ thông tin nào."

"Y như đến từ âm phủ."

"Trong Người Gác Đêm cũng chỉ có hội trưởng đương nhiệm, cùng với chủ tọa và một số ít người từng tiếp xúc với y."

"Y cũng là môn đồ." Giang Thành phân tích: "Hơn nữa cánh cửa của y cực kì cổ quái."

Lâm Uyển Nhi do dự một lúc, mới lên tiếng: "Có lẽ là vậy, chỉ có điều sự tồn tại của y có thể truy suất về phía trước rất

lâu rất lâu, mặc dù có cửa để có thể trì hoãn sự lão hóa, nhưng tuổi thọ…" Lâm Uyển Nhi ngưng một chút: "Có thể khẳng định rằng, y đã bị cánh cửa đó ăn mòn hoàn toàn, nhưng y vẫn còn giữ được một chút ý thức."

Giang Thành nghe vậy cau mày, trong lý giải của hắn, cửa là nguyền rủa, càng sử dụng nhiều lần, năng lực càng mạnh thì cái giá phải trả cho cánh cửa này càng lớn.

Nếu bị ăn mòn hoàn toàn, đồng nghĩa với việc môn đồ mất đi ý thức, bước tiếp theo sẽ là cánh cửa mất kiểm soát và diễn biến thành một sự kiện linh dị chân chính.

Sự kiện linh dị trong bệnh viện chính là đã phát sinh như thế.

"Cậu nghĩ không sai, bản thân lão hội trưởng, chính là một sự kiện linh dị, hơn nữa mức độ khủng khiếp là nằm ngoài hiểu biết của chúng ta."

"Năng lực của y là gì?" Giang Thành thận trọng hỏi, một điểm đáng sợ nhất của môn đồ chính là sức mạnh của cánh cửa mà bản thân đang mang theo.

"Hấp thụ." Lâm Uyển Nhi nói.

Giang Thành rơi vào trầm tư. Hai chữ "hấp thụ" có rất nhiều ý nghĩa, cánh cửa trong cơ thể hắn, cũng chính là Vô, năng lực của anh ta nói trắng ra thì cũng tương tự như "hấp thụ".

Lâm Uyển Nhi hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: "Hấp thụ tất cả các môn đồ, lấy đi cửa của bọn họ, sau đó tổ hợp thành một thế giới mới hoàn toàn được hình thành bởi thế giới phía sau cánh cửa."

Chương 800: Ghép hình

“Chuyện này…” Tên mập chớp chớp mắt: “Có liên quan gì đến chúng tôi?”

Theo như hiểu biết của tên mập, y tổ thành thế giới của y, còn chúng ta sống trong thế giới của mình, hai bên không liên quan gì đến nhau.

Hơn nữa hấp thụ một bộ phận môn đồ gây rối, góp phần tạo nên sự thịnh vượng và ổn định của xã hội, đây chẳng phải là chuyện tốt sao.

Nhưng vì sao anh ta lại cảm thấy sắc mặt bác sĩ đột nhiên trở nên khó coi đến như vậy?

“Đây mới chính là kế hoạch cuối cùng của Người Gác Đêm.” Giang Thành hỏi: “Bọn họ muốn thay thế thế giới ban đầu của chúng ta bằng cái gọi là thế giới mới này?”

“Ừ.” Lâm Uyển Nhi gật đầu.

Giang Thành im lặng, trong đầu không ngừng hiện lên đủ loại hình ảnh, hắn có cảm giác ác mộng đang bằng cách nào đó thay đổi.

Ảnh hưởng của chúng đối với thế giới hiện thực càng ngày càng lớn, đã không còn đơn giản bằng lòng kéo người ta vào mộng cảnh nữa.

Mục tiêu cuối cùng của ác mộng chính là hoàn toàn trùng lặp với thế giới hiện thực, thay thế thế giới hiện thực.

Những sự kiện linh dị chính là những lỗ hổng mà thế giới ác mộng mở ra để thông với thế giới hiện thực.

Mà khi lỗ hổng đó đủ lớn thì cũng là lúc cái bóng thay thế chủ nhân.

Hắn còn tìm được một từ rất thích hợp để miêu tả lỗ hổng đó, gọi là… Đường mặt trời lặn.

Cũng còn gọi là tận cùng thế giới.

Chỉ là bọn họ không bao giờ ngờ rằng, nơi Đường mặt trời lặn này đã được phát hiện ra từ lâu, đồng thời còn được cố ý ghép lại với nhau, giống như ghép một trò chơi ghép hình, để ghép ra một thế giới mới.

“Chỉ cần kế hoạch Vực Sâu thành công, ở trong thế giới mới, người mang cửa sẽ không còn là quái vật nữa, bọn họ sẽ sở hữu tuổi thọ vượt xa người thường, cùng với năng lực vô tận.”

“Sẽ không còn phải đối mặt với uy hiếp có thể bị cửa phản phệ bất cứ lúc nào, bọn họ sẽ trở thành kẻ thống trị của thế giới mới, sẽ thay đổi một tư thái mới, thống trị thế gian.” Lâm Uyển Nhi nói.

Giang Thành suy nghĩ một lát, rồi lên tiếng: “Thế giới hiện thực là cả một thế giới, còn cái mà lão hội trưởng dùng năng lực hấp thụ để ghép ra cũng là một thế giới, nhưng muốn hai thế giới này hoàn toàn trùng lặp, sợ là cũng không phải dễ dàng đến như vậy. Ít nhất cần phải có một thời cơ, hoặc có thể nói là … chìa khóa.” Giang Thành nói những lời này hoàn toàn theo bản năng, đặc biệt là hai từ “thời cơ” và “chìa khóa”, cảm giác như chúng đã đọng lại trong đầu hắn từ rất lâu rồi.

“Còn nữa…” Giang Thành ngẩng đầu nhìn Lâm Uyển Nhi: “Đỏ Thẫm rút cuộc là như thế nào?”

Cái từ Đỏ Thẫm mang lại cho hắn một cảm giác vô cùng đặc biệt, nhất là đối với sự bố trí của mình, khiến hắn cảm thấy

sự tồn tại của Đỏ Thẫm không thoát khỏi có liên quan đến kế hoạch Vực Sâu.

Lâm Uyển Nhi nhìn hắn với ánh mắt rất đặc biệt, sau một lúc, mới lên tiếng: "Cậu không phải là Đỏ Thẫm, cậu là Không, cậu chính là thời cơ từ không đến có đó, là chiếc chìa khóa kia."

Nghe vậy, bàn tay của tên mập chợt run rẩy dữ dội.

"Đỏ Thẫm chính là vì cậu mới tồn tại." Lâm Uyển Nhi nói: "Cậu không phải là người, là thứ được lão hội trưởng tiếp nhận từ thế giới khác về."

"Bác sĩ, anh ấy không phải người?!" Tên mập nghe được lời này chợt bùng nổ.

Ngược lại Giang Thành lại rất bình tĩnh, đối với hắn không có gì là quan trọng hết, hắn hiện tại chỉ muốn tìm ra chân tướng, nếu không có chết cũng không nhắm mắt.

"Ngoại trừ cái tên bị giam kia, trong cơ thể cậu vẫn còn có một cánh cửa." Lâm Uyển Nhi giải thích: "Cánh cửa đó càng giống với nguồn gốc, nguồn gốc của tất cả các cánh cửa."

"Chúng tôi gọi cánh cửa này là… Vực Sâu."

"Nó đại diện cho một con đường dẫn đến một thế giới khác, cũng như một sự cho phép, cậu có thể coi nó như một chiếc chìa khóa."

"Thông qua cánh cửa này trong cơ thể tôi, là có thể khiến hai thế giới trùng khớp?" Giang Thành sờ sờ ngực, không ngờ bản thân lại có giá trị đến như vậy.

"Trùng khớp…" Lâm Uyển Nhi suy nghĩ một chút: "Từ này chưa đủ thoả đáng, nhưng cậu hiểu rồi là được."

"Kế hoạch của Người Gác Đêm đã tiến hành đến bước nào rồi?" Giang Thành hỏi.

“Đây là lần thứ hai, lần thứ nhất kế hoạch Vực Sâu đã bị thất bại.” Lâm Uyển Nhi nói.

“Quá trình?” Giang Thành hỏi.

“Lão hội trưởng bị thương nặng, chìm vào giấc ngủ sâu, không ai có thể khởi động lại kế hoạch Vực Sâu.” Lâm Uyển Nhi nói.

“Ai đã làm việc đó?”

“Hạ Đàn, còn có một nhóm môn đồ cấp cao do ông ta dẫn đầu, một nhóm hơn mười người.” Giọng điệu của Lâm Uyển Nhi thay đổi: “Nhưng cái giá phải trả cũng cực kì nặng nề, ngoại trừ Hạ Đàn phải trả giá bằng việc bị cửa ăn mòn hoàn toàn mới trốn thoát được, hơn mười môn đồ cấp cao còn lại đều đã biến mất.”

“Đó rút cuộc là một cánh cửa như thế nào?” Tên mập không khỏi líu lưỡi. (do sợ hãi)

“Cụ thể thì tôi không biết, chỉ biết cánh cửa đó mỗi lần đều xuất hiện với cách thức một chiếc xe buýt, một số người sẽ nhận được vé xe.” Lâm Uyển Nhi nhìn sang Giang Thành.

Khi nghe đến hai từ “xe buýt”, sắc mặt của tên mập chợt tái đi, đôi môi run run, hồi lâu không nói được lời nào.

“Tôi biết các cậu là vừa mới xuống từ chiếc xe buýt đó.” Lâm Uyển Nhi nói: “Nếu như như không phải chiếc xe đó đã xuất hiện trở lại, chúng tôi cũng sẽ không đến mức phải đẩy kế hoạch lên sớm.”

“Người Gác Đêm đã chuẩn bị khởi động kế hoạch Vực Sâu lần thứ hai rồi, chúng tôi cũng không ngờ bọn họ có thể nhanh chóng hiến tế nhiều tuyệt vọng đến như vậy, thật sự có thể khiến bọn họ đánh thức lão quái vật kia.” Nói đến đây, sắc mặt Lâm Uyển Nhi cũng rất khó coi, biến cố đột ngột này cũng khiến cho cô trở tay không kịp.

“Chiếc xe buýt kia, chính là cửa của lão hội trưởng…” Giang Thành do dự một chút, bổ sung thêm: “Hoặc có thể nói là lãnh địa của y, trong đó ẩn giấu vô số ác mộng được ghép thành, cũng chính là những môn đồ bị hấp thụ, và cửa trên người của bọn họ?”

“Không sai.”

“Chị nói y là được đánh thức, là có ý gì?” Giang Thành hỏi.

“Nhóm người Hạ Đàn đã làm trọng thương lão hội trưởng, dẫn đến việc y bị chìm vào giấc ngủ sâu. Trong khoảng thời gian này, Người Gác Đêm bắt đầu thu thập môn đồ khắp nơi, thậm chí còn không tiếc dùng chính người của mình để tiếp nhận cửa, sau đó lại đem những người đã trở thành môn đồ, đưa lên chiếc xe buýt đó.”

“Tương tự như việc cho dã thú ăn vậy.” Giang Thành đại khái đã biết là chuyện gì đang xảy ra rồi.

“Ừm.” Lâm Uyển Nhi gật đầu: “Bọn họ còn đặc biệt thành lập một tổ chức lấy tên gọi là trại thu nhận, chịu trách nhiệm tuyển chọn môn đồ thích hợp.”

“Bên trong những trại thu nhận này có rất nhiều người, vốn dĩ không có bất kì vấn đề gì, nhưng lại bị ép phải ký khế ước với cửa, sau đó lại cho lão hội trưởng ăn, cũng chính là chiếc xe buýt kia, giúp cho y khôi phục thương thế.” Lâm Uyển Nhi nhắc đến những hành động tàn ác này của Người Gác Đêm, cũng không khỏi siết chặt các ngón tay lại.

“Tất nhiên, tất cả những điều này đều là được bí mật tiến hành, tung tin ra bên ngoài, trại thu nhận là một tổ chức điều trị, nhưng chưa từng có một bệnh nhân nào có thể sống sót bước ra khỏi đó.”

“Bác sĩ ở đó đợi cho đến khi các môn đồ bị ăn mòn đến một mức độ nhất định mới gửi họ đến cho lão hội trưởng, bởi vì như vậy hiệu quả tốt nhất.”

“Mất khoảng 20 năm, không ngờ bọn họ đã thực sự đánh thức được lão hội trưởng, sớm hơn đúng 10 năm so với thời gian dự kiến của chúng tôi”.

Chương 801: Bà Bùn

“Trại thu nhận chia thành 13 khu vực, được đánh số từ thấp đến cao, đại diện cho mức độ ăn mòn của các môn đồ bị giam giữ ở đó”.

“Trong đó khu 13 là thần bí nhất, bởi vì tính bí mật cực độ, nên vẫn luôn bị người ta nghi ngờ chỉ là một truyền thuyết, theo lời đồn, người vào trong đó, đều là những kẻ phạm phải tội ác mà ngay cả thần cũng không thể dung thứ.”

“Cậu, cũng như Đỏ Thẫm, chính là đến từ đó.” Lâm Uyển Nhi nói.

“Khu 13…” Trong đầu Giang Thành hiện lên tòa nhà màu xám chì và số 13 trên cánh cửa sắt đen, xiềng xích ký ức từng chút một đứt gãy, bản nhạc buồn ai oán tối qua lại vang vọng bên tai hắn.

Giang Thành buộc mình phải tập trung tinh thần, cơ hội như thế này sợ là không có lần thứ hai nữa, tiếp sau đó hỏi: “Thành viên Đỏ Thẫm là những ai?”

“Những đứa trẻ đến từ 13 gia tộc của Người Gác Đêm 13, là những người có thiên phú cao nhất trong thế hệ đó.” Lâm Uyển Nhi nói.

“Dùng chính con của mình để thực hiện một kế hoạch như vậy?” Giang Thành không thể hiểu nổi.

Theo như hiện tại có thể thấy, Người Gác Đêm và Đỏ Thẫm là đang ở cục diện chiến đấu đến chết mới thôi, hơn nữa Đỏ Thẫm cũng đã bị nhào nặn thành kẻ thù chung của toàn dân, người người đều muốn bắt giết.

“Bọn họ cần những người tham gia vào kế hoạch phải tuyệt đối trung thành.” Lâm Uyển Nhi nói.

Giang Thành suy nghĩ một chút, gật đầu: “Hiểu rồi.”

“Thành viên Đỏ Thẫm có tổng cộng 13 người, mỗi gia tộc chọn ra một người, không gọi tên nhau mà thay vào đó bằng con số, từ số 1 đến số 13.”

“Bọn họ bị đưa tới khu 13 để huấn luyện bí mật, nhằm chuẩn bị cho việc tiếp nhận cửa trong tương lai.”

“Ở đó, bọn họ cùng với cậu, được rèn luyện thành những thanh kiếm sắc bén nhất trong tay của Người Gác Đêm, tiểu đội Đỏ Thẫm trực thuộc quản lý của tổng bộ, giúp các lãnh đạo cấp cao của Người Gác Đêm loại bỏ tất cả những kẻ đe dọa sự cai trị của họ.”

“Sự kiện linh dị, ác mộng, cùng với một số Người Gác Đêm nhìn rõ chân tướng, không còn muốn bị các lãnh đạo cấp cao kiểm soát.”

“Đương nhiên, bọn họ sẽ bịa ra một lý do quang minh chính đại cho những chuyện này.” Lâm Uyển Nhi nói thêm: “Đại khái sẽ nói bọn họ mới là chính nghĩa, việc các cậu đang làm chính là tiêu trừ tà ác, là sứ đồ được chính nghĩa ban phước.”

“Chúng ta sẽ bị những thứ này lừa gạt sao?” Giang Thành nhìn Lâm Uyển Nhi với ánh mắt dò xét.

Lâm Uyển Nhi cười cười, vuốt ve lọn tóc bên tai: “Lúc đó các cậu còn nhỏ, môi trường sống lại khép kín, rất khó tiếp nhận được thông tin chân thực từ thế giới bên ngoài, cho nên tôi nói gì thì các cậu sẽ tin là như vậy, đặc biệt là cậu đấy, Tiểu Thành, cậu nghe lời nhất.”

Tên mập nhìn thấy khuôn mặt của bác sĩ lập tức tối sầm lại.

Sợ rằng bác sĩ tức giận, tên mập vội vàng ngắt lời: “Chị… chị ở trong Đỏ Thẫm chịu trách nhiệm làm gì? Hơn nữa, chị không phải là nội gián sao? Làm sao chị có thể giúp Người Gác Đêm lừa gạt bác sĩ?”

“Ta là người huấn luyện của các cậu.” Lâm Uyển Nhi nhìn tên mập, giọng điệu ung dung nói: “Mặc dù là người phụ trách kế hoạch Vực Sâu, nhưng quyền chủ động việc kế hoạch có khởi động hay không thì lại không nằm trong tay tôi, hơn nữa Người Gác Đêm vẫn luôn tiến hành thăm dò tôi.”

“Nếu như tôi chỉ cần mắc phạm một chút sơ hở nào thôi, kế hoạch nội gián sẽ thất bại, còn sẽ chết rất nhiều người, tổn thất cậu không tưởng tượng được đâu.”

“Hơn nữa cho dù tôi có chết, Người Gác Đêm cũng chỉ là thay một người khác thực hiện kế hoạch Vực Sâu, đối với bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ rắc rối hơn một chút thôi.”

Tên mập vốn định đứng về phía bác sĩ, nói vài câu với bà chủ Lâm, trút giận thay cho bác sĩ, làm dịu bầu không khí hiện trường.

Nhưng không ngờ, mấy câu của Lâm Uyển Nhi lại khiến tên mập không còn chút tính khí nào nữa, thậm chí anh ta còn cảm thấy hình tượng của Lâm Uyển Nhi ngày càng cao lớn hơn, là một đồng chí tốt ở chiến tuyến ngầm.

Nhưng nhịn hồi lâu, không nói điều gì đó thì đúng là sẽ hơi sượng mặt, cuối cùng, tên mập nhìn chằm chằm Lâm Uyển Nhi, hung tợn nói: “Coi như là chị nói có lý đi!”

Nhưng chờ khi Lâm Uyển Nhi quay đầu liếc nhìn tên mập, tên mập lại lập tức ỉu xìu, chiếc cổ khó khăn lắm mới duỗi dài ra cũng lặng lẽ co lại.

Giống như bị áp chế bởi mạch máu vậy.

“Đỏ Thẫm phản bội Người Gác Đêm, là bởi vì đã nhìn thấu kế hoạch của bọn họ.” Giang Thành nhìn Lâm Uyển Nhi,“Là chị đã tiết lộ kế hoạch ra đúng không?”

Không ngờ lần này Lâm Uyển Nhi lại lắc đầu,“Không phải, là Người Gác Đêm thử mở cánh cửa đó của cậu, tôi cũng là sau khi hành động, mới biết, nhưng may mà trước đó đã có một số sắp xếp, nên tình huống xấu nhất đã không xảy ra.”

“Đây cũng là một thử thách đối với tôi.” Lâm Uyển Nhi nói: “Ban lãnh đạo cấp cao của Người Gác Đêm chưa bao giờ ngừng nghi ngờ thân phận của tôi, nhưng năng lực của tôi quá quan trọng đối với kế hoạch tiếp theo của bọn họ, hơn nữa bọn họ cũng chưa thu được bằng chứng xác thực. Nếu không thì tôi đã bị loại bỏ từ lâu rồi.”

Không biết là Lâm Uyển Nhi đã nghĩ tới điều gì, đột nhiên liếc nhìn tên mập, trong mắt tràn đầy cổ quái, tên mập đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh từ đầu đến chân.

“Tóm lại, sau một trận chiến kịch liệt, nỗ lực của bọn họ đã thất bại. Tiểu đội Đỏ Thẫm cũng tổn thất mấy thành viên, cậu bị thương nặng, dẫn đến kí ức có vấn đề.” Lâm Uyển Nhi dùng giọng điệu khác nói.

“Làm sao chị lại biết chúng ta đi xuống từ chiếc xe buýt đó?” Giang Thành hỏi một câu rất tai quái, theo hắn thấy, chỉ có người đứng sau chủ mưu mới có thể lập tức phát hiện ra ngay chuyện này.

Nghe vậy, trên khuôn mặt thanh tú của Lâm Uyển Nhi hiện lên một chút cảm xúc đặc biệt, một lúc sau, cô mới trả lời: “Chúng tôi phát hiện ra một tín hiệu đặc biệt.”

Cô giơ tay chỉ vào tên mập: “Ở bên cạnh cậu ta.”

Cơ hồ theo bản năng, tên mập giơ tay lên, để lộ chiếc cúc bình an quấn quanh cổ tay: “Có phải chị đang nói đến cái này

không?”

Anh ta lập tức kích động: “Người đàn ông này tên là Vương Kỳ, là người nhà của tôi, tôi nhớ anh ấy, tôi…”

Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc cúc bình an, Lâm Uyển Nhi khẽ gật đầu: “Là số 5, tôi đã phái cậu ấy đi khám phá một cứ điểm bí mật của Người Gác Đêm, nhưng kể từ đó, cậu ấy đã biến mất.”

“Chúng tôi đã gặp anh ấy trong lúc làm nhiệm vụ, anh ấy đã chết rồi, ý thức cũng bị mắc kẹt trên chiếc xe buýt quỷ dị kia.” Giang Thành nói: “Nhiệm vụ lần này rất cổ quái, nếu không có anh ấy, chúng tôi rất khó có thể nguyên vẹn trốn thoát.”

Nhận thức của Lâm Uyển Nhi đối với chiếc xe buýt cũng rất hạn chế, Giang Thành nói với cô về những sự việc đã trải qua trong nhiệm vụ, nhưng khi nghe xong, vẻ mặt của Lâm Uyển Nhi đã thay đổi.

“Cậu nói người phát ra nhiệm vụ là một bà lão, bà ta có một chiếc túi, bên trong chứa đầy tượng người đất.” Lâm Uyển Nhi nâng cằm, cau mày hỏi.

“Đúng vậy.” Giang Thành đáp.

Lâm Uyển Nhi rơi vào trầm tư.

“Người này… chị quen sao?” Giang Thành dò hỏi.

Lâm Uyển Nhi lắc đầu, nhưng cũng không giấu được vẻ quái dị trên mặt, hơi mím môi nói: “Tôi không quen bà ta, nhưng tôi từng nghe nói qua về một người rất giống với bà ta.”

“Ai?” Giang Thành hỏi.

“Bà Bùn.” Lâm Uyển Nhi giới thiệu: “Cũng là một môn đồ cấp cao, nghe nói năng lực là mê hoặc lòng người, hơn nữa

người bị bà ta mê hoặc, đều sẽ biến thành tượng người đất, trở thành đồ chơi của bà ta.”

Dừng một chút, Lâm Uyển Nhi tiếp tục nói: “Hơn nữa năng lực của bà ta không những có tác dụng đối với môn đồ, mà ngay cả quỷ sau cửa của môn đồ bình thường cũng không thể chống cự được.”

” Bà Bùn…” Giang Thành nghĩ đến chiếc túi đầy tượng người đất mà bà lão đã xách theo, còn có năm con quỷ biến thành đất sét, hít một hơi thật sâu: “Chắc hẳn là bà ta rồi, không sai đâu.”

Chương 802: Lỗ hổng

“Bà Bùn này có lai lịch thế nào?” Giang Thành tò mò hỏi.

“Bà ta…” Lâm Uyển Nhi do dự một chút, ngẩng đầu nói: “Là một trong những người thuộc đội quân kháng chiến do Hạ Đàn chỉ huy.”

“Một trong những môn đồ cấp cao mất tích?” Giang Thành đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

“Đúng vậy.” Lâm Uyển Nhi đáp.

Giang Thành lâm vào trầm tư, theo Lâm Uyển Nhi nói, hơn chục môn đồ cấp cao đi theo Hạ Đàn làm trọng thương lão hội trưởng đều đã mất tích.

Mà xét từ trường hợp của Bà Bùn, sợ rằng bọn họ đều đã chết trên chiếc xe buýt kia rồi, hơn nữa các cánh cửa trong cơ thể lần lượt nổ tung, gây ra hết sự kiện linh dị này đến sự kiện linh dị khác.

Chỉ là phạm vi của sự kiện linh dị chỉ giới hạn trên xe buýt, cũng chính là lãnh địa của lão hội trưởng, trở thành một mảnh ghép của ác mộng.

Ở một góc độ nào đó, đây thậm chí có thể được gọi là một cơ chế phòng thủ hoàn hảo.

Muốn xử lý triệt để lão hội trưởng, phải phá cửa của những môn đồ đã chết trên xe này trước.

“Chiếc xe buýt đó vô cùng quỷ dị, tựa như khe hở ở giữa hai thế giới, muốn tìm ra nó cần phải có thủ đoạn rất đặc biệt.”

“Thủ đoạn này chỉ có một số ít người ở tầng cao nhất của Người Gác Đêm mới nắm được, tôi đã từng tìm thấy điểm kết nối nơi của chiếc xe buýt đó ở thế giới hiện thực. Sau khi chuẩn bị đầy đủ, cử số 5 vào để điều tra tình hình.”

“Năng lực của số 5 không thích hợp để chiến đấu, nhưng lại hoàn hảo để hộ mệnh, nhưng kết quả…” Lâm Uyển Nhi nhìn chiếc cúc bình an trên cổ tay của tên mập, ý tứ không cần nói đã rõ ràng.

“Khe hở giữa hai thế giới…” Giang Thành chú ý đến cách lựa chọn từ ngữ của Lâm Uyển Nhi: “Thế giới hiện thực và thế giới đằng sau cánh cửa?”

“Không sai.” Lâm Uyển Nhi nói: “Chiếc xe buýt đó có thể tìm ra khe hở giữa hai thế giới, đồng thời… còn có thể từ một thế giới khác, mang thứ gì đó về.”

Đồng tử của Giang Thành không kiểm soát được co chặt.

“Chính là cậu, Tiểu Thành.” Lâm Uyển Nhi nói: “Cậu chính là được lão hội trưởng từ thế giới khác mang về, thông qua chiếc xe buýt kia .”

Giang Thành hít sâu một hơi, không ngờ giữa hắn và lão hội trưởng lại có ngọn nguồn như vậy.

“Hơn nữa tôi phải nhắc nhở các cậu một điểm, lần này các cậu xuống xe buýt, không được coi là đã hoàn toàn thoát khỏi chiếc xe buýt đó.”

Lâm Uyển Nhi hiếm khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: “Các cậu sẽ vẫn còn quay lại, giống như ác mộng vậy, hết lần này đến lần khác, quay lại chiếc xe buýt đó, trừ khi giải quyết được triệt để lão hội trưởng, hoặc là … tìm ra lỗ hổng đó.”

“Vẫn… vẫn phải quay lại?” Tên mập run rẩy nói.

Lâm Uyển Nhi nghiêng đầu, có lẽ vì thấy anh ta thật sự đáng thương, đang định an ủi anh ta vài câu, nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là, đôi mắt ảm đạm của tên mập đột nhiên sáng lên, vừa xoa xoa tay vừa nói: "Tốt quá rồi, người anh em Vương Kỳ vẫn còn ở trên chiếc xe đó, lần này tôi nhất định phải tìm cách đưa anh ấy xuống, tôi còn tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa, tốt quá rồi!" Anh ta ở đó tự nói một mình, như thể là thực sự có thể đưa được người xuống vậy.

Giang Thành thì không được lạc quan như vậy, cũng biết dựa vào mấy người như mình đối phó với lão hội trưởng là không thực tế, chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là Vô, thì mới lên xe buýt đã mất liên lạc luôn.

Chỉ đến giai đoạn sau của nhiệm vụ, vào thời điểm quan trọng nhất, mới dám xuất hiện và giúp đỡ mình một cái.

Theo quan điểm của Giang Thành, cánh cửa của lão hội trưởng thực ra rất giống với cánh cửa của Vô, đều có tiềm năng phát triển rất lớn, đáng tiếc lão hội trưởng đã nuốt không biết bao nhiêu cánh cửa trong nhiều năm qua, sức mạnh mà y sở hữu nhất định là không gì có thể lay chuyển được.

"Nếu có cơ hội, phải để Vô nuốt thêm nhiều cánh cửa nữa, như vậy sau này khi cần liều mạng, cũng sẽ có tự tin hơn." Giang Thành thầm nghĩ.

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Thành nhìn Lâm Uyển Nhi hỏi: "Giải quyết triệt để lão hội trưởng có thể thoát khỏi xe buýt, thì tôi hiểu, nhưng lỗ hổng mà chị nói là như thế nào?"

"Nhóm người Hạ Đàn chỉ có Hạ Đàn trốn thoát khỏi xe buýt." Lâm Uyển Nhi ngắn gọn nói.

Giang Thành lập tức hiểu ra, Hạ Đàn không chết trên xe buýt, mà lão hội trưởng cũng chỉ là bị thương nặng, cũng chưa

có bị giải quyết.

“Hạ Đàn đã mở ra một lỗ hổng trên xe buýt, rồi sau đó xông ra ngoài?” Giang Thành hỏi.

“Chính là như vậy.” Nhắc đến Hạ Đàn, Lâm Uyển Nhi ngữ khí càng thận trọng hơn nhiều: “Nói chính xác, là Hạ Đàn xé rách lãnh địa của lão hội trưởng, sau đó xuyên qua khe hở, trốn thoát ra ngoài.”

“Chỗ khe hở này, chính là lỗ hổng, trong những năm qua, cho dù là Người Gác Đêm đã sửa chữa một phần, thì đây vẫn là điểm yếu của nó.” Lâm Uyển Nhi nói: “Nếu như các cậu có thể tìm ra điểm yếu này, sẽ thuận lợi hơn rất nhiều .”

“Có biết vị trí gần đúng không?” Giang Thành truy hỏi.

Lâm Uyển Nhi lắc đầu: “Không biết, Hạ Đàn tuy rằng thoát được ra, nhưng cái giá phải trả là rất lớn, đã rút cạn sức lực và gần như bị cánh cửa trong cơ thể ăn mòn hoàn toàn, ông ta không thể đưa ra bất kỳ thông tin nào.”

“Tôi muốn gặp người này.” Giang Thành trịnh trọng nói: “Chị có thể giúp tôi sắp xếp được không?”

“Ông ta đã không còn nữa rồi.” Lâm Uyển Nhi thì thầm.

Trên mặt Giang Thành hiện lên một tia thất vọng.

“Chuyện cách đây không lâu ở tổng bộ Người Gác Đêm, cậu có biết không?” Lâm Uyển Nhi hỏi.

Giang Thành gật đầu: “Biết một chút, hình như đã xảy ra loạn lớn, gây ra ảnh hưởng rất lớn, trang web cũng đã ngừng hoạt động, còn có tin tức nói rằng đã điều động rất nhiều tinh anh từ ngoại vi Người Gác Đêm về để hỗ trợ tổng bộ.”

“Đó chính là do Hạ Đàn làm.” Lâm Uyển Nhi nói: “Cánh cửa của ông ta, ở trong khán phòng dưới lòng đất của tổng bộ Người Gác Đêm đã hoàn toàn nổ tung.”

Môn đồ sắp bị ăn mòn đáng sợ đến như nào, Người Gác Đêm không thể không hiểu, ai lại đi đặt một quả bom hẹn giờ trong tổng bộ, sau khi Giang Thành phản ứng lại, dùng khuôn mặt như đã hiểu ra nhìn vào Lâm Uyển Nhi, nói một cách chắc chắn: "Là do các chị làm."

"Ừm." Lâm Uyển Nhi không giấu diếm gì: "Những người có mặt lúc đó đều là lãnh đạo cấp cao của Người Gác Đêm có liên quan đến kế hoạch Vực Sâu, là cơ hội tốt để hốt gọn một mẻ."

"Các đứng phía sau chị…" Giang Thành thăm dò hỏi: "Chuẩn bị tấn công Người Gác Đêm rồi?"

Xét từ thời điểm Lâm Uyển Nhi nằm vùng tại Người Gác Đêm, thứ đứng sau Lâm Uyển Nhi đã bắt đầu nghi ngờ Người Gác Đêm từ nhiều năm trước rồi.

Giang Thành trước đó cũng có suy đoán tương tự, Người Gác Đêm hành sự cao ngạo đến như vậy, hơn nữa lại là một đám người khác biệt đến thế, không bị nhắm tới là hoàn toàn không thể nào.

Bây giờ nhìn lại, xem ra động tác của các bộ phận liên quan, còn nhanh hơn và sớm hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

Lâm Uyển Nhi nhìn Giang Thành, ánh mắt đã nói lên tất cả.

"Tại sao là bây giờ?" Giang Thành hỏi, Người Gác Đêm mặc dù cường đại, nhưng cũng chỉ là thế lực bình thường, so với quy mô thứ phía sau Lâm Uyển Nhi thì thậm chí có chút đáng thương.

"Bởi vì kế hoạch Vực Sâu thứ hai đã được khởi động." Lâm Uyển Nhi nói: "Bọn họ đã đánh thức lão hội trưởng, hơn nữa còn đã ra tay với cậu rồi."

“Dựa theo sự chuẩn bị của chúng tôi, thời gian động thủ tốt nhất, là ba năm sau, chúng tôi mới có niềm tin tuyệt đối, quét sạch hoàn toàn Người Gác Đêm.” Lâm Uyển Nhi ngẩng đầu, ánh mắt kiên nghị nói: “Nhưng bây giờ, đã không thể không đẩy kế hoạch lên sớm hơn.”

“Đối với chúng tôi mà nói, việc tiêu diệt lãnh đạo cấp cao của Người Gác Đêm không khó, phá hủy tổng bộ hay các cứ điểm lớn của Người Gác Đêm cũng đều không khó, khó khăn là làm thế nào để giảm tổn thất cũng như ảnh hưởng đến mức thấp nhất.”

“Hơn nữa quan trọng nhất là, phải diệt cỏ tận gốc, nếu để một ít phần tử nguy hiểm đào tẩu, trà trộn trong xã hội, hậu quả khó mà tưởng tượng được.” Lâm Uyển Nhi rất nghiêm túc khi nói những điều này.

Chương 803: Nói chuyện phiếm

Giang Thành hoàn toàn hiểu được hậu quả của những gì Lâm Uyển Nhi nói, một khi những phần tử nguy hiểm này trốn thoát, vậy thì Người Gác Đêm vốn dĩ là lấy danh nghĩa bảo vệ con người khỏi sự tấn công của sự kiện linh dị kia, sẽ bỏ đi sự ngụy trang, không còn bất cứ kiêng kỵ gì nữa, bọn sẽ phát động các cuộc tấn công và ám sát, thậm chí còn chủ động tạo ra các loại sự kiện linh dị khác nhau…

Chuỗi hậu quả do việc này gây ra cũng như ảnh hưởng to lớn đến xã hội mới là điều đáng sợ nhất, cũng là điều mà gã khổng lồ đằng sau Lâm Uyển Nhi lo lắng nhất.

"Điều chúng ta muốn không phải là tiêu diệt hoàn toàn Người Gác Đêm, mà là dọn dẹp, chữa trị, cũng giống như muốn vết thương lành lại, trước tiên phải loại bỏ phần thịt thối." Lâm Uyển Nhi tiếp tục nói: "Bản thân Người Gác Đêm không sai, sai là chỉ nằm ở một bộ phận các lão già trong đó thôi."

"Bọn họ đã phản bội lại lời thề ban đầu, cố gắng lật đổ và tạo ra một thế giới mới của riêng mình."

"Hạ Đàn mà chị nói cũng là người của 13 gia tộc?" Giang Thành suy nghĩ một chút, hỏi.

"Đúng vậy, ông ta xuất thân từ nhà họ Hạ." Lâm Uyển Nhi tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, nhướng mày thon dài, thân trên nghiêng về phía trước, nhìn chằm chằm khuôn mặt Giang

Thành, dùng giọng điệu vui tươi nói: “Cái cô Hạ Manh có mối quan hệ khá tốt với cậu kia, bọn họ là người một nhà.”

Giang Thành vốn dĩ đã không thể làm gì Lâm Uyển Nhi, sau khi thấy Lâm Uyển Nhi vẫn là bộ dạng như cũ, không khỏi cau mày, cơ thể vô thức co lại sau, giọng điệu nghiêm túc nói: “Tôi đang cùng chị đàm phán đấy, Lâm Uyển Nhi, chị nghiêm túc một chút đi!”

“Nói cứ như là trước đây không nghiêm túc vậy.” Lâm Uyển Nhi giả vờ ngạc nhiên.

Đây là một người phụ nữ mà không thể hiểu theo lẽ thường được, Giang Thành đã nghiên cứu nhiều năm như vậy, sự hiểu biết về cô chỉ giới hạn ở việc cô rất thông minh, lai lịch sâu, có quan hệ rộng rãi, năng lực mạnh. Tất nhiên, có một điểm quan trọng nhất là, đầu óc cũng không được bình thường cho lắm.

Một phần lớn lý do Giang Thành trở thành bác sĩ tâm thần là để nghiên cứu và hiểu Lâm Uyển Nhi, từ đó chữa khỏi bệnh cho cô.

Cô ấy bị bệnh, đây là không còn nghi ngờ gì nữa.

“Hạ Manh cũng là người của 13 gia tộc, khó trách Người Gác Đêm phái người tới bảo vệ cô.” Giang Thành nhớ lại lần nhiệm vụ mà hắn tham gia cùng với Hạ Manh.

“Nhà họ Hạ hiện tại cũng là đồng minh của chúng ta rồi, sẽ hỗ trợ chúng ta, thanh trừng lãnh đạo cấp cao của Người Gác Đêm.” Lâm Uyển Nhi lại biến thành người phụ nữ nghiêm túc kia.

“Chỉ sợ không chỉ có một mình nhà họ Hạ.” Giang Thành thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, trong Người Gác Đêm có rất nhiều người không thể chịu nổi hành động của những lão già đó, nhưng vì liên quan đến lợi ích gia tộc nên phần lớn vẫn đang chờ đợi.”

Lâm Uyển Nhi thẳng thừng nói: “Trong khoảng thời gian này, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giành được sự ủng hộ của những người này “.

Tên mập nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi: “Nếu như bọn họ không ủng hộ kế hoạch của các chị thì sao?”

Lâm Uyển Nhi quay đầu nhìn tên mập, mỉm cười, dùng giọng điệu khá dịu dàng nói: “Vậy thì giết luôn cả bọn họ đi, tôi là đang cứu bọn họ, không phải cầu xin bọn họ.”

Nụ cười của Lâm Uyển Nhi khiến tên mập lạnh sống lưng, anh ta lập tức im lặng, nghĩ rằng tốt nhất mình không nên quấy rầy hai người bọn họ nói chuyện.

Từng giây từng phút đều là một công việc lớn nhằm cứu rỗi thế giới, bản thân mình tham gia vào làm gì.

Giang Thành ngược lại không nói gì đặc biệt, dáng vẻ khom lưng khuỵ gối cầu xin người khác của Lâm Uyển Nhi, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được ra.

Một lúc sau, hắn tiếp tục hỏi: “Người đàn ông trung niên bên cạnh Hạ Manh, chị có thông tin của ông ta không?”

Nói xong, dường như lo lắng Lâm Uyển Nhi hiểu lầm, Giang Thành lại đưa tay ra dấu lên cằm nói: “Chỗ này có một vết sẹo, không thân thiện…”

Lâm Uyển Nhi gật đầu đáp: “Ông ta tên là Cung Triết, sau khi Hạ Đàn bị cửa ăn mòn hoàn toàn, ông ta chính là Định Hải Thần Châm của nhà họ Hạ, địa vị trong nhà họ Hạ chỉ đứng sau gia chủ đương nhiệm Hạ Uyên.”

“Ông ta là môn đồ cấp cao.” Giang Thành kiên định nói.

Lâm Uyển Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhanh chóng nhìn lại và nói ngắn gọn: “Rất mạnh.”

“Hiểu rồi.” Giang Thành đáp.

“Đứa trẻ mà nhà họ Hạ được lựa chọn để tham gia Đỏ Thẫm, chính là con của Cung Triết.” Lâm Uyển Nhi nói: “Người này, cậu đã gặp qua rồi, số 6, Trần Nhiên.”

Giang Thành nheo mắt lại: “Là anh ta!”

Nhớ lại bộ dáng Cung Triết và Trần Nhiên, Giang Thành cảm thấy bọn họ chẳng giống nhau chút nào, đây mà là con ruột sao?

Có điều khí chất của hai người, thì cũng có một chút chút quỷ dị giống nhau, Giang Thành suy nghĩ một lát, cũng không thể diễn tả được.

Giang Thành đang định hỏi thêm gì đó thì thấy Lâm Uyển Nhi đứng lên nói: “Hôm nay đến đây thôi, sau này vẫn sẽ có cơ hội.”

“Nhưng tôi vẫn còn có một số vấn đề muốn hỏi.” Giang Thành kiên trì nói.

“Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng anh ta thì không thể đợi được nữa.” Lâm Uyển Nhi chỉ ra ngoài cửa sổ, khi lời vừa dứt, không gian bên ngoài cửa sổ vặn vẹo.

Một bóng đen đứng ở giữa sân, trong tay cầm một thanh đao dài, mũi đao trượt xuống, cắm vào đất một tấc.

Toàn thân trên dưới của bóng đen gần như sôi sục, một đôi mắt đỏ sậm lạnh lùng nhìn về một phương hướng, nhưng nơi đó rõ ràng là không có gì cả.

“Cút ra đây cho tôi!”

“Hi hi.” Ở bên phải phía sau Vô, một người đàn ông đội mũ cao bồi bước ra, búng ngón tay và nói: “Đừng gắt gỏng thế, có được không, vừa rồi chúng ta đã chơi rất vui vẻ không phải sao, chúng ta hãy cùng nhau nhảy một điệu, cho đỡ buồn chán đi?”

Mắt thấy Vô không thèm để ý tới anh ta, người đàn ông đội mũ cao bồi lộ ra vẻ tiếc nuối, nhìn người đàn ông tự cho mình là người thanh cao dưới mái hiên bên trái, cười hi hi nói: "Tôi nói này số 3, anh đừng có suốt ngày đọc sách nữa được không, tôi dạy anh nhảy một điệu, các cô gái bây giờ không thích mọt sách đâu, bọn họ theo đuổi sự kích thích, chẳng hạn như…"

Khẽ lật qua một trang sách, người đàn ông tựa vào mái hiên cũng không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ nói một từ: "Cút."

Người đàn ông cao bồi tự làm khó mình cũng không hề khó chịu, cười hi hi nhìn sang một hướng khác, là vị trí mà Vô đang nhìn chằm chằm, nhún vai nói: "Số 1, chơi đủ rồi thì ra đây đi, cái tên số 3 này đọc sách nhiều quá đến nỗi đầu hỏng luôn rồi, trong lòng ngoài tiên sinh ra, thì không thể có ai khác".

"Bốp" một tiếng, người đàn ông tựa vào mái hiên đóng cuốn sách lại, đứng thẳng lên, đôi mắt xanh lam lạnh lùng như băng nhìn chằm chằm vào vị trí chỗ người đàn ông cao bồi, như thể giây tiếp theo sẽ tung ra một lưỡi dao sắc bén vậy.

Anh ta dường như đã quên mất, nhiệm vụ của ba người bọn họ hôm nay là giữ chân Vô.

Không được làm tổn thương anh ta, nhưng cũng không được để anh ta đi.

Trừ khi tiên sinh cho phép.

"Đùa một chút thôi, đừng coi là thật, là thật…" Người đàn ông cao bồi cười toe toét, nheo mắt nhìn số 3 Lạc Hà: "Anh đã thua rồi."

"Tôi yêu cầu các anh đừng tiếp tục vạch trần vết thương của người khác nữa có được không, hôm nay chắc đã đủ xấu hổ rồi chứ, 3 chọi 1 mà vẫn chưa hạ gục được người ta, vẫn còn mặt mũi ở đây nói chuyện phiếm?"

Một giọng nói cố làm ra vẻ từng trải vang lên sau lưng Vô, một cậu bé có khuôn mặt búp bê ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong tay cầm một bộ bài, trên mặt đất vẫn còn sót lại mấy lá bài, tức giận nói: "Sau này ra ngoài đừng nói là quen tôi nữa, thật là mất mặt."

"Được chứ, vậy lần sau khi số 8 tét đít cậu, cậu nhớ đừng có la hét như giết lợn nữa nhé, cầu xin các anh cứu tôi." Người đàn ông cao bồi cười càng tươi hơn: "Hoặc là gọi số 8 là bố."

Nghe vậy, thiếu niên đột nhiên từ dưới đất bật dậy, khuôn mặt tái mét, như đang nhớ lại một chuyện đã qua không thể chịu đựng nổi.

Chương 804: Tư lợi

Người đàn ông cao bồi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía vị trí của Vô, thấp giọng nói: "Mệnh lệnh của tiên sinh là giữ chân anh ta, không cho phép trốn thoát, nhưng cũng không được làm bị thương." Anh ta nheo mắt: "Nếu thật sự muốn giết anh ta, cậu cho rằng anh ta có thể sống sót đến bây giờ trong tay ba chúng ta sao?"

"Cũng đúng." Cậu bé ra vẻ vuốt cằm nói.

Mặc dù ngoài miệng không tha cho ai, nhưng đối với thực lực của ba tên này, với tư cách là số 13, cậu ta vẫn biết rõ.

Số 1,2 và 3 của Đỏ Thẫm đều tập hợp đông đủ, ba người bọn họ muốn hợp lực để bóp cổ một người, dựa trên tính toán của bản thân, số người có thể sống sót chỉ đếm được trên một bàn tay.

Trong tương lai có thể sẽ có cơ hội, nhưng ở hiện tại thì, bóng đen trước mặt cậu ta vẫn chưa đủ tư cách.

"Đầu hàng đi, Đỏ Thẫm chúng ta có chính sách." Số 13 hét lên, kéo dài cổ họng ra: "Chúng ta ưu đãi tù binh!"

"Cọt kẹt——"

Cánh cửa cũ mở ra, Lâm Uyển Nhi là người đầu tiên bước ra ngoài, Giang Thành đi theo phía sau Lâm Uyển Nhi, duy trì một phạm vi mà hắn cho là an toàn.

Tên mập thì lon ton đi theo Giang Thành, đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

"Mọi chuyện thế nào rồi?" Lâm Uyển Nhi nhìn Vô ở giữa sân: "Những gì tôi muốn nói, chắc hẳn là bọn họ đều đã nói

hết với anh rồi, giá cả anh có hài lòng không?"

"Chỉ cần anh từ bỏ cánh cửa trên người cậu ấy, thứ mà tôi nói coi như là để đền bù cho anh." Lâm Uyển Nhi thay đổi giọng điệu: "Nhưng hy vọng anh hiểu rằng, đồ của tôi không phải dễ dàng có được như vậy, trong khoảng thời gian này, anh phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cậu ấy." Lâm Uyển Nhi chỉ vào Giang Thành nói.

Vài giây sau, trên mặt đất xuất hiện một dòng chữ máu xiêu vẹo: "Đưa đồ cho tôi."

Lâm Uyển Nhi liếc nhìn số 13 trong góc, số 14 hiểu ý, mỉm cười lấy ra một thứ giống như trục cuốn tranh từ trong tay rồi từ xa ném về phía Vô.

Sau khi Vô đón lấy nó bằng một tay, không mở nó ra ngay lập tức, mà nhìn vào Giang Thành và Lâm Uyển Nhi một cái, rồi xẹt một cái, biến mất trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, dưới chân Giang Thành lại xuất hiện cái bóng của chính mình.

Giang Thành cũng không có suy nghĩ nhiều, hắn chỉ chú ý tới cái nhìn phức tạp cuối cùng của Vô, phát hiện ra sự không cam tâm nhưng lại không có lựa chọn nào khác.

"Chị đã làm gì anh ta rồi?" Giang Thành hỏi.

Lâm Uyển Nhi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đưa tay ra, không biết từ lúc nào, trên bầu trời bay lơ lửng những hạt mưa nhỏ, một giọt mưa vừa vặn rơi xuống lòng bàn tay Lâm Uyển Nhi.

"Mau sớm quay về đi, tôi không giữ cậu thêm nữa." Lâm Uyển Nhi thu lòng bàn tay lại, nhìn về phía Giang Thành: "Tôi cũng không có gì để dặn dò cậu, những cái cần dạy, cậu đều đã học được rồi, hơn nữa còn tốt hơn cả tôi nghĩ."

“Trong khoảng thời gian này đừng tới tìm tôi, cậu cũng tìm không được, thời điểm thích hợp, tôi sẽ tới tìm cậu.” Lâm Uyển Nhi cuối cùng nói.

Giang Thành xoay người rời đi, khi tên mập đi ngang qua Lâm Uyển Nhi, phát hiện ra Lâm Uyển Nhi đang nhìn mình, bác sĩ không chào hỏi gì đã rời đi, anh ta cảm thấy mình nên nói gì đó, gãi gãi đầu, cuối cùng nặn ra mấy chữ: “Sếp Lâm, chị hãy bảo trọng!”

“Cậu cũng vậy.” Lâm Uyển Nhi gật gật đầu.

Tên mập vừa định đuổi theo bác sĩ thì chợt nghe thấy một câu: “Tiểu Thành giao cho cậu đấy.”

Là giọng nói của Lâm Uyển Nhi!

Nhưng điều kỳ lạ là khi tên mập quay người lại thì phát hiện Lâm Uyển Nhi đã quay người đi về phía phòng.

“Chuyện gì vậy?” Tên mập chớp mắt: “Là mình bị ảo giác sao?” Vừa đi về phía Giang Thành, vừa nghĩ chắc chắn là mình đã bị ảo giác rồi, bác sĩ làm gì cần mình chăm sóc, là bác sĩ vẫn luôn chăm sóc cho anh ta mới đúng.

“Người Gác Đêm không phải kẻ ngốc, những hành động này của chị chưa chắc đã che giấu được bọn họ, đừng cảm thấy kế hoạch không chút sơ hở mà mất cảnh giác.” Giang Thành đã đi tới cửa sân, quay lại hướng về phía căn phòng nói.

…

Mượn sự bao trùm của bóng tối, Giang Thành không đi theo con đường đã tới, mà đi một con đường khác, mất gấp đôi thời gian, mới lòng vòng quay về đến phòng làm việc.

Trời vừa tối, đường đá lại trơn trượt sau cơn mưa, mặc dù tên mập linh hoạt đến như vậy, nhưng vẫn bị ngã một cái.

Sau khi trở lại phòng làm việc thì đã là nửa đêm sau, tên mập thay ra một bộ quần áo sạch sẽ đi đến ghế sofa trên tầng hai phát hiện bác sĩ còn chưa đóng cửa phòng ngủ.

Đến gần cửa, Giang Thành ngồi một mình trên đệm, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

"Bác sĩ." Tên mập gõ cửa.

Vì bác sĩ không thích có người vào phòng ngủ của hắn, nên không có sự cho phép của bác sĩ, tên mập chỉ đành đứng ngoài cửa gọi hắn.

"Bác sĩ." Giang Thành không trả lời, tên mập lại gọi một tiếng nữa.

Lúc này hắn mới phản ứng lại, nhưng khi Giang Thành từng chút một ngẩng đầu lên, sắc mặt vừa mới bình tĩnh lại của tên mập đột nhiên thay đổi, lập tức đi vào phòng ngủ nói: "Bác sĩ, anh làm sao thế, sao lại…"

Khuôn mặt ngẩng lên của Giang Thành, hai mắt đỏ hoe, trên má còn có nước mắt.

Tên mập không đi sâu vào việc sao bác sĩ lại có thể khóc, anh ta vừa rồi chỉ là trong một khoảnh khắc, đã cảm nhận được sự bi thương của người đàn ông này.

"Tôi không thể nhìn thấu chị ấy nữa, có thể là chị ấy đang gạt tôi. Tôi không biết có nên tin chị ấy hay không, chị ấy bấy lâu nay vẫn luôn gạt tôi…" Bàn tay của Giang Thành cũng đang run rẩy theo.

Tất cả mọi người đều cho rằng Giang Thành là kiên cố không thể phá vỡ, hắn cường đại, nhạy bén, còn có một trợ thủ như Vô, là cốt lõi của kế hoạch Vực Sâu!

Nhưng tên mập chưa bao giờ nghĩ như vậy, anh ta chỉ cảm thấy bác sĩ đi cả một chặng đường đến ngày hôm nay thật sự

không dễ dàng gì, đã phải một mình vùng vẫy cố gắng sống sót trong ác mộng thì thôi, còn phải gánh vác hy vọng của nhiều người đến như vậy.

Bản thân không giúp được gì nhiều, còn luôn là gánh nặng cho bác sĩ, Hòe Dật còn khá hơn một chút, nhưng mà nếu như không có bác sĩ, cái đầu kia của anh ta cũng sẽ bị quỷ vặt xuống dùng làm bóng đá thôi.

Tên mập đưa tay ra nắm lấy tay Giang Thành, cảm giác đầu tiên là lạnh, lạnh như băng, giống như vừa được vớt ra khỏi hầm băng vậy.

Chờ khi tay của bác sĩ đã ngừng run rẩy, tên mập mới lên tiếng: "Bác sĩ, tôi tin rằng sếp Lâm, chị ấy không gạt anh."

Giang Thành bất chợt nhìn anh ta.

"Trước kia chị ấy không nói sự thật cho anh biết, có lẽ cũng không phải hoàn toàn là vấn đề kế hoạch, cũng là đang bảo vệ anh." Tên mập ngưng một chút, tiếp tục nói: "Không phải trước đây anh đã từng dạy tôi, phải nhìn vấn đề từ góc độ lý trí, nhưng đừng nhìn người ta dưới góc độ lý trí." Giọng điệu của anh ta dịu đi: "Con người là động vật cảm xúc, dù ít dù nhiều, đều có tư lợi."

"Tôi cảm thấy…" Tên mập nhìn Giang Thành, dùng giọng điệu rất khẳng định gật đầu nói: "Bác sĩ, anh chính là tư lợi của sếp Lâm."

"Anh nghĩ mà xem, nếu như chị ấy muốn gạt anh, có cần phải làm phức tạp như hôm nay không?" Tên mập vỗ vỗ vai Giang Thành: "Cho nên, bác sĩ, đừng băn khoăn nữa, hãy mở lòng ra, nghe lời tôi, sếp Lâm không phải đã nói rồi sao, sau này vẫn còn cơ hội gặp lại, tôi nghĩ sẽ sớm thôi, đến lúc đó những vấn đề mà anh không thể nghĩ ra, anh lại hỏi chị ấy là được, chị ấy chắc chắn sẽ nói cho anh biết!

Tên mập nói những lời này hoàn toàn là theo bản năng, ban đầu anh ta còn lo lắng bác sĩ sẽ không tin, nhưng khi anh ta càng nói càng thuận, đôi mắt ảm đạm của bác sĩ đã dần dần sáng lên: "Anh nói đúng." Giang Thành xoa xoa mặt mình: "Những vấn đề không thể nghĩ ra, lần sau tôi lại hỏi."

Tâm trạng của tên mập cũng theo đó mà khá hơn, nhoẻn miệng cười nói: "Vậy là đúng rồi!"

Chương 805: Tụ Long

Ban đêm, Giang Thành hiếm khi có được một giấc ngủ ngon đến thế, những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này khiến hắn mệt mỏi cả về tinh thần và thể chất, đã lâu rồi hắn không được nghỉ ngơi thoải mái.

Ngược lại là tên mập nằm bên ngoài phòng ngủ lại bị mất ngủ.

Anh ta chỉ cần nhắm mắt lại, là khuôn mặt của Vương Kỳ, anh ta đã chết rồi, nhưng ý thức vẫn bị mắc kẹt trên chiếc xe buýt quỷ dị đó.

Giơ cánh tay lên, chiếc cúc bình an đeo trên cổ tay, tầm nhìn dần mờ đi, thông qua cái lỗ nhỏ ở giữa chiếc cúc bình an, anh ta dường như nhìn thấy Vương Kỳ đang đứng một mình trên xe buýt, chỉ để lại một cái bóng lưng, còn chiếc xe kia, lại đang cách mình càng ngày càng xa hơn.

Bất kể anh ta có đuổi theo và la hét thế nào từ phía sau, Vương Kỳ vẫn không hề quay đầu lại.

“Cho dù có phải dỡ cái xe đó ra, tôi cũng phải đưa anh về nhà.” Tên mập siết chặt chiếc cúc bình an, nắm đấm to như bao cát kêu lên răng rắc. …

Sáng sớm hôm sau, tên mập rón rén xuống tầng, ra ngoài mua bữa sáng rồi lên tầng gọi bác sĩ xuống ăn.

“Bác sĩ, hôm nay anh ăn tạm một bữa đi, con phố ăn sáng ở đầu ngõ phía sau đã bị phong tỏa rồi, tôi phải đi rất xa, mới tìm thấy một quán bán đồ ăn sáng.” Tên mập nhấp một ngụm

sữa đậu nành rồi nói, mùi vị của quán ăn này đúng là có hơi khó chấp nhận.

"Phong tỏa rồi?" Giang Thành hỏi.

"Đúng vậy, tôi nhìn thấy xung quanh còn có cảnh sát túc trực, lối vào ngõ cũng đã bị giăng dây phong tỏa, chắc là để chấn chỉnh." Tên mập giới thiệu: "Đúng rồi, trung tâm thương mại ngay bên cạnh anh còn nhớ chứ, cũng đóng cửa rồi, tôi thấy bên ngoài dán nói là để tu sửa."

Nghe vậy, Giang Thành khẽ cau mày, hắn biết trung tâm thương mại đó, có tên là trung tâm thương mại Tụ Long, có quy mô trung bình, nhưng độ nổi tiếng vẫn luôn rất tốt.

Cách phòng làm việc không xa, có một quán cà phê rất ổn, đôi khi có một số khách hàng không tiện đến nhà sẽ thu xếp gặp nhau ở đó.

Nhưng điều kỳ lạ là, anh ta nhớ trung tâm thương mại đó mới được sửa sang năm ngoái, vậy tại sao lại cần phải sửa sang lại?

Hơn nữa bây giờ đang là mùa cao điểm, lựa chọn tu sửa lại vào thời điểm này, là không kinh doanh nữa sao?

"Bác sĩ, anh vẫn chưa ăn no có phải không, này, trứng lá trà (*) cho anh, hôm nay tôi về muộn, trong nhà chỉ còn một quả trứng lá trà thôi." Tên mập trong lòng có hơi không cam tâm nói. (* trứng luộc trong nước trà)

Sau khi bị tên mập cắt ngang, Giang Thành thẳng thừng không nghĩ nữa, chuyện của mình đã đủ đau đầu rồi.

Khi Giang Thành nhìn thấy quầng thâm dưới mắt tên mập, hắn biết chắc chắn đêm qua tên mập đã lại suy nghĩ lung tung, không phải là Vương Kỳ, thì là Bì Nguyễn, cho nên mới không nghỉ ngơi tốt.

“Hôm nay không có việc gì mấy, lát nữa tôi sẽ hoãn lại mấy cuộc hẹn trước đó, anh lên tầng nghỉ ngơi đi.” Trầm ngâm một lát, Giang Thành đem trứng lá trà mới bóc vỏ đặt trước mặt tên mập: “Hôm nay tôi ở nhà sắp xếp lại manh mối, anh cứ yên tâm đi nghỉ, có chuyện gì tôi sẽ gọi.”

Giang Thành đang định nói anh không cần nấu bữa trưa, tôi sẽ gọi đồ ăn bên ngoài, nhưng lại sợ tên mập nhớ tới Bì Nguyễn thường xuyên đưa đồ ăn cho bọn họ, nên đổi chủ đề nói: “Bữa trưa tôi sẽ sắp xếp .”

Không ngờ, tên mập lại rất bất hợp tác ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc nhìn chính mình: “Bác sĩ, anh muốn nấu ăn?”

“Anh đang nói cái gì vậy? Ngày xưa lúc còn ở một mình, ngày nào tôi cũng đều tự nấu ăn.” Giang Thành bất mãn oang oang lên: “Tôi còn biết nấu thức ăn đấy!”

“Mì gói xào với gói gia vị không được coi là xào đâu.” Tên mập nhắc nhở.

Giang Thành vươn tay làm tư thế định đoạt lấy trứng lá trà trước mặt tên mập: “Trả lại trứng lá trà cho tôi, anh không xứng dùng nó.”

Động tác của tên mập di lại nhanh hơn Giang Thành rất nhiều, một phát lấy trứng lá trà đi, cười toe toét nói: “Bác sĩ, chiếm được chút lợi của anh khó lắm, có thể được ăn trứng lá trà anh bóc vỏ cho, coi như tôi có chết cũng nhắm mắt.”

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa, nhưng khi tên mập nhìn thấy khuôn mặt đang rất tốt của Giang Thành, lập tức tối sầm.

Còn chưa kịp đợi anh ta phản ứng lại, cổ áo đã bị tóm lấy, một lực rất lớn kéo anh ta đến, khiến trứng lá trà rơi xuống đất.

Giang Thành hai tay nắm lấy cổ áo của anh ta, trong mắt như sắp phun lửa ra ngoài: “Cái đồ ngu ngốc này! Cái gì mà chết với không chết, anh đang nói nhảm cái gì vậy hả!”

Tên mập bị cảnh tượng này dọa sợ đến mức môi trắng bệch, run rẩy không nói được lời nào.

“Lần sau anh còn dám nói bậy, tôi sẽ xé nát cái mồm này của anh ra!” Giang Thành hất mạnh anh ta ra, tên mập loạng choạng lùi lại mấy bước, đụng phải ghế sô pha, suýt chút nữa ngã xuống.

“Cút! Cút ra ngoài cho tôi!”

Đầu óc tên mập trở nên trống rỗng, hai chân như xúc xích run rẩy, vô thức đi về phía cửa.

“Đồ ngốc! Cút đi cho tôi!” Một chiếc đĩa bay tới đập vào chân tên mập, mảnh vụn văng khắp nơi, Giang Thành lớn tiếng mắng anh ta, gân xanh trên trán nổi rõ, chỉ về phía cầu thang nói: “Cút lên kia, lên tầng cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy khuôn mặt đó của anh! Nhìn thấy đã phiền rồi!”

Tên mập lập tức quay người cút lên tầng, từ đầu đến cuối trong miệng cũng không dám thốt ra từ “không”.

Trên thực tế, lúc lên đến tầng trên, tên mập đang ngồi một mình trên sô pha, lắc lắc đầu, cho đến bây giờ đầu óc vẫn còn choáng váng.

Anh ta chỉ nói đùa một câu thôi, trước đây cũng vậy mà.

Nhưng không hiểu tại sao, lần này bác sĩ lại tức giận đến thế, suýt chút nữa anh ta đã tưởng rằng bác sĩ sẽ giết mình.

Trong phòng làm việc yên tĩnh đến quỷ dị, Giang Thành ngồi một mình trên ghế sofa, trên sàn vẫn còn những mảnh đĩa vỡ, còn có quả trứng lá trà không biết kiếp trước mình đã làm gì nên tội.

Quả trứng lá trà rơi xuống đất, lòng trắng trứng vỡ ra, lòng đỏ bên trong vỡ tung khắp sàn.

Giang Thành cúi đầu, một mình ngồi ở trên sô pha, cúi người lấy hai tay che mặt, run rẩy không tự chủ được, khẽ nức nở.

Không biết qua bao lâu, từ trên tầng truyền đến tiếng bước chân thận trọng, một cái đầu to lén lút từ trong góc ló ra: "Bác sĩ, anh… anh nguôi giận chưa?"

Giang Thành đã dọn dẹp xong hiện trường đang ngồi trước máy tính, lạch cạch gõ bàn phím, cũng không thèm nhìn anh ta một cái.

Tên mập tự chuốc vạ vào thân, nghĩ tốt nhất nên nhanh chóng nói chuyện chính thôi, nếu không lát nữa lại bị mắng, gần đây tâm trạng của bác sĩ có vẻ không ổn định cho lắm: "Bác sĩ." Tên mập đưa điện thoại ra lắc lắc: "Người anh em Hòe Dật vừa gửi tin nhắn cho tôi, nói rằng có chuyện muốn tìm chúng ta."

Ngưng một chút, anh ta nhanh chóng giải thích: "Người anh em Hòe Dật đầu tiên là nghĩ đến việc tìm bác sĩ, nhưng gửi tin nhắn cho anh, anh không trả lời, cho nên mới nghĩ đến tôi."

"Có chuyện gì không?" Giang Thành nghiêng đầu liếc nhìn tên mập một cái.

Theo phản xạ có điều kiện bình thường, tên mập lập tức đứng thẳng lên: "Không có, anh ấy chỉ nói có việc gấp, tôi nghĩ chắc là chuyện khá quan trọng, không tiện nói chuyện qua điện thoại ."

Giang Thành đi đến ghế sofa, nơi để điện thoại di động, vẫn chưa tắt chế độ yên tĩnh.

Quả nhiên có tin nhắn đến cách đây 10 phút.

Là của Hòe Dật, không sai.

Sau khi bấm vào, bên trong chỉ có một dòng chữ ngắn gọn: “Anh Giang, có chuyện gấp, nhanh trả lời.”

Tin nhắn càng ngắn, việc càng khẩn cấp, Giang Thành suy nghĩ một chút, lập tức gửi tin nhắn lại cho Hòe Dật, đối phương gần như trả lời ngay lập tức.

Biết có một số việc không tiện nói qua điện thoại, Giang Thành lại không muốn rời khỏi phòng làm việc quá xa, nên chỉ định một quán trà gần đó, nói sẽ gặp nhau ở đó sau một tiếng nữa.

Chương 806: Cứu viện

Căn đúng thời gian, Giang Thành dẫn tên mập đến quán trà, đi theo cầu thang một bên lên tầng hai của quán trà, mở cửa phòng riêng trong cùng, Hoè Dật đang ngồi ở bên trong.

Giang Thành quay người đóng cửa phòng lại.

"Anh Giang, anh Phú Quý, cuối cùng các anh cũng đến rồi." Hoè Dật lập tức đứng dậy, vẻ mặt lộ ra vẻ khẩn trương.

Giang Thành kéo một chiếc ghế ra, ngồi xuống, hơi gật đầu với Hoè Dật: "Đừng hoảng, có chuyện gì từ từ nói."

Hoè Dật nhanh chóng lấy máy tính xách tay từ trong ba lô sau lưng ra, nhập một loạt mật khẩu vào một cách thuần thục.

"Hai anh nhìn xem." Anh ta xoay máy tính, để màn hình hướng về phía Giang Thành và tên mập.

Tên mập chớp chớp mắt, đây chính là trang web mà Hoè Dật đã truy cập trước đây, lần trước hắn nhớ Hoè Dật nói là trang web xảy ra vấn đề, nội dung bên trong đều đã bị xóa sạch, nhưng hiện tại…

"Trang web đã khôi phục lại bình thường rồi à?" Tên mập nhìn chằm chằm vào màn hình hỏi, anh ta đột nhiên nhớ ra phần thưởng từ nhiệm vụ trước vẫn còn chưa nhận được.

Cảm thấy hai người còn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Hoè Dật vội vàng nói: "Trang web đã được khôi phục rồi, nhưng nhiệm vụ bên trong, so với trước đây đã tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa… hơn nữa còn đang không ngừng phát hành nhiệm vụ mới."

Như để xác minh lời mình nói, Hoè Dật click chuột hai lần, giao diện nhiệm vụ được làm mới, quả nhiên, lại hiện lên một số nhiệm vụ mới.

Lông mày của Giang Thành chậm rãi nhíu lại, mỗi một nhiệm vụ trên trang web đều đại diện cho một sự kiện linh dị cần phải giải quyết.

Hơn nữa với tần suất phát hành nhiệm vụ như thế này, khả năng lớn nhất mà Giang Thành có thể nghĩ tới chính là tình thế bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát, sự kiện linh dị đang bùng nổ với số lượng lớn.

Nghĩ đến những tin tức mà Lâm Uyển Nhi tiết lộ cho mình, trong đầu Giang Thành có lẽ đã có chút suy đoán.

Người Gác Đêm đã biết kế hoạch của Lâm Uyển Nhi và nhóm của cô, đang sử dụng phương pháp này để gây áp lực lên thế lực đằng sau Lâm Uyển Nhi.

Hoặc nói theo cách khác, là để phân tán sự chú ý của bọn họ, câu giờ cho kế hoạch của mình.

Suy cho cùng, hiện tại, lực lượng dày dặn kinh nghiệm và tự tin nhất trong việc đối phó với các hiện tượng linh dị và môn đồ mất kiểm soát chính là Người Gác Đêm.

Vào thời điểm này, nếu quốc gia không nghĩ đến cách dập tắt sự bùng phát của các sự kiện linh dị trước tiên mà thay vào đó tấn công Người Gác Đêm, thì những lời chỉ trích sẽ phải gánh chịu là không thể tưởng tượng được.

“Là Người Gác Đêm làm.” Giang Thành nói: “Bọn họ đang để cho những sự kiện linh dị nổ ra để câu giờ. Thậm chí không loại trừ khả năng một số trong đó là cố ý gây ra, bọn họ cũng tung ra tin tức chỉ để làm đục nước.”

Hoè Dật thì không nghe hiểu những điều này cho lắm, nhưng anh ta cũng không quan tâm, mím môi nói: “Hiện tại

điều đáng sợ nhất là có rất nhiều sự kiện linh dị xảy ra ở khu vực tập trung đông dân cư, tạm thời lại không có nhiều người đi giải quyết đến như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng xaỷ ra loạn lớn.

“Các kênh chính thức hiện tại vẫn có thể trấn áp, nhưng tin đồn nhỏ lẻ bên ngoài đã bay đi khắp nơi rồi, còn có một số người lén lút gieo rắc truyền bá những ngôn luận về ngày tận thế, khiến lòng người hoang mang, dù sao, lần này rất nhiều người là đã thực sự nhìn thấy, chứ không chỉ là tin vịt nữa.”

“Bên phía Người Gác Đêm có tin tức gì không?” Giang Thành hỏi.

“Có thể có tin tức gì chứ, tích cực cứu viện thôi, nhưng nghe nói số lượng và chất lượng của lực lượng cứu viện được điều động không còn nhiều như trước, hiệu quả cũng rất thấp, có rất nhiều người trong số họ là người mới gia nhập chưa lâu.” Nói đến đây, Hoè Dật thở dài nói: “Nghe nói trong lúc làm nhiệm vụ tổn thất khá nặng nề.”

“Ở một số thành phố lớn, vài thậm chí hàng chục sự kiện linh dị đồng thời nổ ra. Cảnh sát đã hủy bỏ kỳ nghỉ của tất cả cảnh sát và ra lệnh cho họ túc trực bất cứ lúc nào.”

“Tôi còn nhìn thấy có người đăng video lên mạng xã hội, nói rằng lực lượng vũ trang đóng quân gần đó cũng được huy động trên quy mô lớn và dường như cũng tham gia vào công cuộc cứu viện”.

“Nhưng những bài đăng như thế này, rất nhanh sẽ bị xóa đi” Hoè Dật nói.

“Đúng rồi, ở ngay Dong Thành chúng ta, cũng đã xảy ra sự kiện linh dị, còn không chỉ có một cái, cũng may mà kịp thời khống chế, nên mới không gây ra ảnh hưởng lớn hơn.” Hoè Dật giới thiệu.

Giang Thành nghe vậy, hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Mới tối hôm qua thôi.” Hoè Dật nói: “Trên mạng có đấy, tôi tìm cho anh xem.”

Giang Thành suy nghĩ một chút, xem ra Dong Thành quả thực đã khống chế rất tốt phương diện này, ít nhất cho đến bây giờ hắn vẫn chưa nhận được tin tức gì về việc này, cuộc sống của người dân vẫn bình yên.

“Tìm được rồi.” Hoè Dật xoay ngang máy tính, phía trên xuất hiện mấy tựa đề không được bắt mắt cho lắm.

“Mật danh: Sự kiện rạp chiếu phim lúc sáng sớm.”

“Cấp độ sự kiện linh dị: cấp D.”

“Mức độ đe dọa: ☆☆☆”

“Mật danh: Sự kiện tiếng ca tại nhà xác.”

“Cấp độ sự kiện linh dị: cấp C.”

“Mức độ đe dọa: ☆☆☆”

“Mật danh: Sự kiện ma-nơ-canh tủ kính của trung tâm thương mại Tụ Long.”

“Cấp độ sự kiện linh dị: cấp D.”

“Mức độ đe dọa: ☆☆☆☆”

Ánh mắt của Giang Thành đã thay đổi khi nhìn thấy dòng chữ trung tâm thương mại Tụ Long, trung tâm thương mại này cách đây không xa, sáng ngày hôm nay còn nghe tên mập nói rằng, trung tâm đã dán thông báo phải tu sửa, xung quanh còn có cảnh sát thi hành nhiệm vụ, con phố ăn sáng ở con ngõ phía sau cũng đã phong toả rồi.

Lúc đó hắn vẫn còn nghi hoặc, không ngờ rằng ở đó đã xảy ra chuyện!

Sau khi tên mập nhìn thấy cũng ngây người ra, phải rất lâu sau mới phản ứng lại, sáng nay anh ta còn đi ngang qua trung tâm thương mại để mua bữa sáng.

Nếu chỉ xét trên cấp độ nhiệm vụ thì không có gì đặc biệt khó khăn, có một cấp C và hai cấp D. Tuy nhiên, nhìn vào mức độ đe doạ, thì lại không lạc quan như vậy.

Hoè Dật đã giới thiệu trước đó rằng cấp độ nhiệm vụ thể hiện độ khó trong việc giải quyết nó, trong khi mức độ đe dọa thể hiện mức độ cấp bách của sự kiện linh dị hoặc mức độ gây hại cho cả thế giới.

Cũng có thể thấy từ mật danh của một số nhiệm vụ, chúng đều nổ ra ở những nơi có số lượng người tương đối tập trung.

Sự kiện thứ nhất là ở rạp chiếu phim, thứ hai là ở bệnh viện, cuối cùng là một sự kiện ở trung tâm thương mại, e rằng cho đến nay ba sự kiện linh dị này đã gây ra thương vong không nhỏ.

"Mở nhiệm vụ này ra." Giang Thành chỉ huy Hoè Dật mở nhiệm vụ trung tâm thương mại, hắn đã ngửi được thấy tín hiệu nguy hiểm.

"Được… Được." Hoè Dật thoát giao diện ra, vào lại nhiệm vụ, lần này cuối cùng cũng mở được, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là những bức ảnh bên trong trung tâm thương mại Tụ Long.

Giang Thành cầm máy tính kéo trang xuống bên dưới từng chút một, có khoảng hơn chục bức ảnh, tất cả đều được chụp bên trong trung tâm thương mại Tụ Long.

Nhìn vào đó, tên mập không khỏi hít thật sâu một hơi.

Máu, khắp nơi đều là máu, còn có những thi thể rời tạc vụn nát.

Có thi thể phần cổ vặn vẹo biến dạng, như thể đầu của họ bị một lực không thể cưỡng lại quay 360 độ, đôi mắt mở rất to, như thể đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh hoàng trước khi chết.

Còn có thi thể thì bị cụt chân, các cơ ở chỗ gãy bị vặn vẹo như bị xé toạc ra.

Trung tâm thương mại hoàn toàn giống như một khung cảnh luyện ngục trên trái đất, tên mập thậm chí còn nghi ngờ liệu đây là nhiệm vụ, hay là trung tâm thương mại thực sự.

Những con ma-nơ-canh tủ kính vốn dĩ phải đứng trong các cửa hàng quần áo thì giờ đây được nhìn thấy ở khắp mọi nơi. Ở gần những con ma-nơ-canh này, thi thể nằm ngang nằm dọc, nhìn động tác, trước khi chết những người này là đã điên cuồng cố gắng thoát khỏi những con ma-nơ-canh.

Máu đỏ tươi bắn tung tóe khắp cơ thể ma-nơ-canh, như thể ác quỷ bò ra từ bể máu ở địa ngục vậy.

Chương 807: Xóa bỏ

Ánh mắt của ba người dừng lại ở hai bức ảnh cuối cùng.

Một con ma-nơ-canh đứng ở giữa sảnh tầng một của trung tâm thương mại, hai bàn tay đang xách ngược hai cái chân người, trông có vẻ như đang quan sát, ở phía trước người của ma-nơ-canh, là có một thi thể đã mất đi hai chân.

Trong một bức ảnh khác là ma-nơ-canh hơi cúi người xuống, nhặt một cái đầu người từ dưới đất lên, ma-nơ-canh không có đầu, trông động tác thì có vẻ như là muốn đặt cái đầu người kia lên cổ của mình.

"Lúc 10:15 tối qua, ma-nơ-canh tủ kính trong trung tâm thương mại Tụ Long bắt đầu đồng thời hoạt động, tấn công tất cả những người sống trong trung tâm thương mại, toàn bộ quá trình kéo dài khoảng 40 phút."

"Lúc đó bên trong đã không còn khách hàng nữa rồi, những người còn ở lại đều là nhân viên, tính thêm cả những người bị thương nặng, thì tổng cộng chỉ có bốn người sống sót." Hòe Dật hạ nhỏ giọng nói: "Bây giờ những người này đã bị đưa đến bệnh viện để kiểm soát rồi, trong đó có hai người đã phát điên."

"Theo hồi ức của một người sống sót, lúc đó khi anh ta nhận ra có gì đó không ổn, lập tức chạy về phía cửa, nhưng khi chạy đến nơi lại phát hiện cửa có làm thế nào cũng không mở được, mà rõ ràng là cửa không hề khóa!"

"Sau đó anh ta lợi dụng lúc hỗn loạn chạy đến lối thoát hiểm, vẫn như thế, cửa không khóa, nhưng mà không thể mở được, anh ta không thể thoát ra ngoài."

“Anh ta tìm được một bình cứu hỏa, dùng lực mạnh để phá cửa, đó là một chiếc cửa kính, đừng nói là đập được vỡ, mà ngay cả một chút tổn hại bên trên cũng không có.”

“Anh ta men theo khe cửa, hét lớn ra ngoài. Bên ngoài chính là phố đi bộ, cách đó không xa có mấy người bán hàng rong bán đồ ăn vặt.”

Hòe Dật lắc đầu: “Nhưng đều vô dụng, bọn họ hoàn toàn không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, theo cách nói của người đàn ông, trong cửa và ngoài cửa giống như hai thế giới tách biệt vậy.”

“Sau đó… sau đó anh ta nghe thấy có tiếng bước chân phía sau, không phải là kiểu tiếng bước chân, mà là lạch cạch, lạch cạch… kiểu rất máy móc, nghe là đã biết không phải là người, anh ta biết, là những… là những con ma-nơ-canh đã tìm đến chỗ anh ta.”

“Tiếng kêu thét thảm thiết trong trung tâm thương mại dần dần lắng xuống, mọi người đều đã bị bọn chúng giết gần hết rồi.”

“Người đàn ông sợ hãi tột độ, nhưng anh ta không thể làm gì được, thực sự là một chút cũng không thể làm gì được, anh ta giương mắt đứng nhìn một con ma-nơ-canh khom lưng bước ra từ phía sau một góc, đằng sau còn kéo theo phần thân trên của một phụ nữ.”

“Ngay khi người đàn ông tưởng mình sẽ chết chắc rồi, ma-nơ-canh đột nhiên ngừng chuyển động, tiếng bước đi cứng ngắc bên ngoài cũng biến mất.”

“Anh ta đã đợi không biết bao nhiêu lâu, mới phản ứng lại, những con ma-nơ-canh ở đây đã biến trở lại bình thường, nhưng anh ta còn chưa kịp bỏ chạy, tầm nhìn chợt tối sầm lại, rồi bất tỉnh.”

“Khi tỉnh lại, người đã ở trong bệnh viện rồi, bên cạn có cảnh sát canh gác 24/24.”

“Em gái cũng như em rể của anh ta, cũng là nhân viên của trung tâm thương mại, nhưng họ không được may mắn như anh, đều đã chết hết rồi.”

Giang Thành suy nghĩ một chút, nói: “Sự kiện này hiện tại đã xử lý như thế nào rồi?”

“Vẫn chưa có người tiếp nhận nhiệm vụ, có lẽ là bên phía Người Gác Đêm cũng không điều động được nhân lực, hiện tại… hiện tại chắc là phong tỏa hiện trường, chờ người có chuyên môn đến xử lý.” Hòe Dật sau khi khẽ gõ máy tính mấy cái, rồi nói.

“Hãy nhận nhiệm vụ đi, chúng đi xử lý nó.” Giang Thành nói.

Vừa nghe xong, vừa bưng chén trà lên, đang định uống chút nước làm dịu cổ họng, Hòe Dật chợt giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta đi?”

“Chúng ta đi.” Giang Thành gật đầu.

Hòe Dật đặt cốc nước xuống, dùng ánh mắt tôi cảm thấy chắc chắn là anh bệnh rồi nhưng lại không dám nói thẳng, nhìn chằm chằm vào mắt Giang Thành, lúc lâu sau mới lên tiếng: “Anh Giang, rắc rối của chúng ta cũng đã đủ nhiều rồi, tôi thấy lần này vẫn nên…” Hòe Dật chỉ còn thiếu bước nói toẹt ra câu ‘cầu xin anh đừng lo chuyện bao đồng nữa’.

“Tôi có dự tính của mình.” Giang Thành nói: “Lần này một mình tôi vào trong là được, hai anh ở lại bên ngoài, Hòe Dật, anh phụ trách liên lạc là được.”

“Một mình anh?” Hòe Dật tất nhiên không hoàn toàn là lo lắng cho an toàn của Giang Thành, dù sao cũng là Đỏ Thẫm, giải quyết một nhiệm vụ cấp D vẫn không thành vấn đề.

Chỉ là trong khoảng thời gian này, anh ta đã quen với việc lập thành một nhóm với Giang Thành và tên mập rồi.

“Phù…” Hòe Dật bất đắc dĩ lắc đầu: “Như thế này đi, lần này chúng ta vẫn sẽ đi cùng nhau, một nhiệm vụ cấp D, cẩn thận một chút, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

Đừng thấy mấy con ma-nơ-canh tủ kính này hung hăng, nhưng có Giang Thành và tên mập, hai vị đại lão Đỏ Thẫm ở đây, Hòe Dật thực sự không lo lắng về vấn đề an toàn cho lắm, anh ta chỉ không muốn gây thêm rắc rối không đáng có mà thôi.

“Nhưng…” Hòe Dật dừng một chút, nhỏ tiếng hỏi: “Anh Giang, anh có thể cho tôi một lý do được không?” “

“Tôi nghi ngờ sự kiện linh dị lần này là do con người tạo ra.” Giang Thành đáp: “Muốn vào trong để xem có thể tìm được chút manh mối gì không, điều này đối với tôi rất quan trọng.”

“Là … là bọn Người Gác Đêm làm sao?” Hòe Dật thăm dò hỏi.

Giang Thành không xác nhận cũng không phủ nhận, thấy tình huống này, Hòe Dật cũng cảm thấy không tiện hỏi thêm.

“Anh đừng sợ, Hòe Dật.” Tên mập dùng ánh mắt kiên định nhìn anh ta: “Có tôi ở đây, sẽ không để anh xảy ra chuyện.”

“Được… được rồi.” Hòe Dật quay trở lại giao diện ban đầu, sau khi hít một hơi thật sâu, bấm vào biểu tượng màu xanh lam ở cuối nhiệm vụ.

“Hửm?”

Hòe Dật lại bấm thêm mấy lần nữa, nhưng trên giao diện nhiệm vụ vẫn không có phản hồi nào.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Vài giây sau, Hòe Dật như nhìn thấy chuyện thật khó tin, anh ta vậy mà lại không thể tiếp nhận nhiệm vụ nữa.

Quay lại giao diện chính, cột tài khoản của anh ta, đã biến thành màu xám.

“Xóa bỏ rồi…” Hòe Dật nhìn chằm chằm vào màn hình, môi run run nói: “Tài khoản của tôi đã bị xóa bỏ rồi, sao có thể như vậy?”

“Tài khoản trên một trang web bị xóa bỏ, được phân thành bao nhiêu tình huống?” Tên mập nhìn Hòe Dật liền cảm thấy có gì đó không ổn, hình như chuyện này rất nghiêm trọng.

“Chỉ có một loại.” Hòe Dật nuốt nước miếng, nhìn Giang Thành cùng tên mập: “Chủ của tài khoản này, đã chết rồi.”

“Nhưng anh vẫn còn đang sống sờ sờ ra đây mà.” Giang Thành nói.

“Đúng, tôi vẫn còn sống, tối qua tôi vẫn còn chơi cùng các chị dâu rất vui vẻ, bọn họ còn khen ngợi thể lực của tôi tốt, làm sao tôi có thể chết được?” Hòe Dật cũng đang cảm thấy rất khó hiểu.

“Anh cũng là vừa mới chú ý tới điểm này thôi phải không?” Giang Thành hỏi.

“Đúng vậy, trước khi tôi tới đây mới vừa đăng nhập vào trang web xem có tin tức gì mới không, kết quả sau khi nhìn thấy, liền lập tức thông báo cho hai anh đó.”

Sau khi nói xong, Giang Thành chú ý đến sắc mặt của Hòe Dật có chút khác lạ, dường như đang nghĩ tới điều gì đó, nhưng lại không biết có nên nói hay không.

“Anh đã nghĩ tới chuyện gì?” Giang Thành hỏi.

“Tôi…” Hòe Dật ngập ngừng một chút, dùng giọng điệu cổ quái nói: “Lúc mới tôi về đến khách sạn, có mở laptop ra xem một chút, không nghĩ đến việc đăng nhập vào trang web đâu, mà chỉ muốn đọc một số tin tức gần đây thôi, nhưng trang web lại tự hiện ra, yêu cầu tôi nhập lại một số thông tin “.

“Cũng không có gì kỳ lạ, chỉ là một số thông tin rất cơ bản, trước đây cũng đã từng có, anh có thể coi đó là việc đánh giá về tình trạng hiện tại của người sử dụng tài khoản.” Hòe Dật giải thích: “Chỉ là đơn giản là đưa mặt vào camera, thực hiện một số hành động chỉ định các thứ, cuối cùng đối chiếu đồng tử.”

Trầm mặc hồi lâu, Giang Thành nói: “Xem ra anh đã không thông qua lần đánh giá này, hơn nữa sau khi đánh giá xong, bọn họ đã hủy bỏ tài khoản của anh.”

“Là bọn họ, nghĩ rằng anh đã chết rồi.”

Chương 808: Suy đoán

"Dựa vào cái gì chứ?" Hòe Dật với tư cách là đương sự có phản ứng rất mạnh mẽ.

"Có lẽ nào…" Tên mập ở một bên phát ra âm thanh yếu ớt, ngập ngừng nói: "Là bởi vì chiếc xe buýt đó."

Ngay khi hai từ "xe buýt" được nói ra, dường như nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống vài độ.

Giang Thành nhìn tên mập nói: "Nói tiếp đi."

"Tôi… tôi chỉ cảm thấy thật là trùng hợp, chúng ta vừa mới xuống từ chiếc xe buýt kia, thì tài khoản của người anh em Hòe Dật đã bị xóa bỏ." Tên mập phân tích: "Các anh hãy nghĩ đến những người đã gặp trên xe buýt, cùng lên xe với chúng ta ấy, cũng như những người đồng đội trong nhiệm vụ, bọn họ không phải đều là… người chết sao?"

Khả năng biểu đạt của tên mập ở mức trung bình, nhưng Giang Thành và Hòe Dật đều đại khái đã nghe hiểu: "Ý của anh là những người đã lên chiếc xe buýt kia, theo một nghĩa nào đó, đều đã chết rồi?" Hòe Dật không khỏi bị suy nghĩ này dọa sợ.

"Cũng có khả năng là vẫn còn sót lại một ít khí tức của xe buýt, nhưng…"

Tên mập còn chưa nói xong đã bị Giang Thành cắt ngang: "Là dấu ấn, chiếc xe buýt kia để lại dấu ấn trên người chúng ta, như vậy nó mới tìm được chúng ta."

"Dấu ấn…" Hòe Dật cảm thấy từ này vừa thích hợp lại vừa khủng khiếp.

Không ngờ mấy từ này vẫn là Lâm Uyển Nhi đã truyền cảm hứng cho mình, khi nhắc đến lão hội trưởng, Lâm Uyển Nhi đã dùng một từ, lãnh địa.

Chiếc xe buýt đó là lãnh địa của lão hội trưởng, người duy nhất thực sự thoát được, Hạ Đàn, chính là đã xé rách lãnh địa của lão hội trưởng, mới có thể rời đi.

Trong truyện ngụ ngôn cổ, những người có thể đi qua đường mặt trời lặn, cũng buộc phải bị đánh dấu, giống như thẻ thông hành đi từ thế giới này sang thế giới khác.

"Nếu nói như vậy… chiếc xe buýt đó, sẽ vẫn còn đến tìm chúng ta?" Đây chính là điều mà Hòe Dật lo sợ nhất.

"Ừm, điểm này đã có thể chắc chắn." Giang Thành nói: "Anh cần phải chuẩn bị cho tốt."

Hòe Dật cảm thấy lạnh sống lưng, phản ứng đầu tiên vậy mà lại là không thể buông bỏ những chị dâu kia, bọn họ vẫn còn trẻ, bản thân phải có trách nhiệm với bọn họ.

Nhìn thấy bộ dạng của Hòe Dật, Giang Thành suy nghĩ một chút, sau đó lại nói ra một phần suy đoán khác: "Nếu như đúng là dấu ấn, thực ra cũng không hoàn toàn là chuyện xấu."

Đôi mắt đã mất đi ánh sáng của Hòe Dật dần dần sáng lên, anh ta bây giờ chỉ muốn nghe tin tốt.

"Tôi đang nghĩ có khi nào dấu ấn này sẽ sửa đổi một số quy tắc trong hiện thực hay không, chẳng hạn như nhận nhiệm vụ từ trang web." Giang Thành chỉ vào màn hình máy tính: "Bởi vì dấu ấn mặc định là chúng ta đã chết, hoặc là sắp chết trên chiếc xe buýt kia, cho nên chúng ta sẽ không bị cuốn vào những sự kiện linh dị khác nữa."

"Bởi vì bất kỳ sự kiện linh dị nào cũng có thể dẫn đến việc tử vong, cho nên…" Giang Thành làm động tác khoanh tay:

“Việc này mâu thuẫn với quy tắc, cho nên khả năng này đã tránh được, bị một sức mạnh mà chúng ta không nhìn thấy.”

“Đây mới chính là nguyên nhân thật sự khiến anh không thể tiếp nhận nhiệm vụ.” Giang Thành nói.

“Quy tắc trong nhiệm vụ sửa đổi quy tắc của thế giới hiện thực?” Hòe Dật cao giọng hỏi, đây là loại lý luận buồn cười gì vậy? Nếu không phải Giang Thành nói ra lời này, Hòe Dật hẳn sẽ cho rằng người này điên rồi.

“Đây chỉ là suy đoán của tôi, về phần có đúng hay không, chúng ta đi xác minh là sẽ biết.” Giang Thành cũng không muốn cưỡng ép thuyết phục Hòe Dật, bởi vi hắn cũng cảm thấy suy đoán này thật khó tin.

Tên mập nghe đến đầu óc mù mịt, nhưng khi bác sĩ đề cập đến việc xác minh, tên mập trầm giọng hỏi: “Làm sao… làm sao để xác minh?”

“Đêm nay, chúng ta lẻn vào trung tâm thương mại, xem liệu có bị cuốn vào sự kiện linh dị hay không.” Giang Thành bình tĩnh nói.

Đây là phương pháp trực tiếp nhất nhưng độ rủi ro hơi cao một chút.

Bất luận là một sự kiện linh dị như thế nào, tình báo vẫn luôn được đặt lên hàng đầu. Hòe Dật chọn tham gia trang web để nhận đơn hàng kiếm tiền, cũng là bởi vì nhắm vào điểm này.

Nhiệm vụ được đăng lên chỉ có phần giới thiệu ngắn gọn về nhiệm vụ, chỉ sau khi bạn xác nhận nhận nhiệm vụ, thông tin chi tiết hơn mới được truyền qua trang web.

Bên trong sẽ ghi chú một số chi tiết, thậm chí là một số phân tích, điều này sẽ giúp ích rất nhiều trong việc giải quyết nhiệm vụ.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc dù sao đây cũng là nhiệm vụ cấp D, cho dù có khỏa thân, cẩn thận một chút, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, Hòe Dật mới cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Thời gian tiếp theo là chờ đợi, trong quá trình chờ đợi, Hòe Dật và Giang Thành trò chuyện rất nhiều về chủ đề chiếc xe buýt kia, Giang Thành cũng chia sẻ một phần tin tức nghe được từ Lâm Uyển Nhi.

Sau khi biết được chiếc xe buýt kia lại đáng sợ đến như vậy, sắc mặt Hòe Dật trở nên rất xấu, tay bưng cốc trà cũng run rẩy.

"Mưu sự tại nhân." Giang Thành an ủi nói: "Trước đó đã có người thành công thoát khỏi chiếc xe buýt đó, chúng ta cũng có thể."

Hòe Dật nhăn mặt nói: "Đều trông cậy vào anh Giang đấy…"

"Khụ!" tên mập ho khan một tiếng, lắc đầu nói: "Khụ khụ, gần đây cổ họng sao khó chịu như vậy, có phải là do thời tiết xấu không nhỉ?"

"Đều phải trông cậy vào anh Giang, và anh Phú Quý." Hòe Dật lập tức thay đổi lời nói.

"Người anh em Hòe Dật này, anh đang nói cái gì vậy, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau mà." Tên mập miết chén trà trống rỗng trong tay nói.

Hòe Dật rất sáng suốt cầm ấm trà lên, rót cho tên mập một tách trà.

Gọi thêm một chút đồ ăn, để đối phó cho bữa tối, Hòe Dật còn cực kì hào phóng đưa 200 tệ tiền boa cho phục vụ ở quán trà, người phục vụ liên tục từ chối, nói rằng không thể nào, dù chủ quán không có ở đây nhưng nếu biết được thì không hay.

Hòe Dật cũng lười đôi co với anh ta, nhét thẳng vào túi áo mà đối phương đã cố ý mở ra.

Người phục vụ mỉm cười nói, các anh muốn ngồi bao lâu cũng được, hôm nay chủ quán ra ngoài chơi rồi, nên ở đây anh ta là người có thể quyết đinh.

Khi trời tối, Giang Thành liếc nhìn điện thoại, đúng 9 giờ, đã đến lúc đi rồi.

Cả nhóm đi đường tắt, đến gần trung tâm thương mại Tụ Long.

Quả nhiên, gần đó vẫn còn có cảnh sát túc trực, trước cửa trung tâm thương mại có một quảng trường nhỏ, trước đây, vào thời điểm này sẽ có một số người bán đồ ăn nhẹ từ xe đẩy bán đồ ăn khuya, nhưng bây giờ họ đã dọn sạch, chỉ còn lại một chiếc xe cảnh sát đậu ở đó nhấp nháy đèn.

Tên mập ánh mắt sắc bén quan sát một hồi, mới nói với Giang Thành: "Bác sĩ, trong xe cảnh sát không có người, trống không."

Dây cảnh báo đã được căng khắp mặt trước của trung tâm thương mại, gần đó còn cắm một tấm biển, bên trên có viết cẩn thận vật rơi từ trên cao, không được đến gần.

Chữ đỏ trên nền trắng, nhìn thế nào cũng thật cổ quái, những chữ kia màu đỏ tươi, cảm giác đầu tiên của tên mập là như được viết bằng máu.

Nhưng lời này tuyệt đối không thể nói ra, anh ta và Hòe Dật cẩn thận đi theo sau bác sĩ, ba người đi vòng quanh trung tâm thương mại để tìm đường vào.

Nhưng không thể ngờ, khi đến bãi đỗ xe phía sau trung tâm thương mại, đột nhiên cách bọn họ 10 mét, cửa xe của một chiếc xe tải màu trắng bị đẩy ra, từ bên trong có hai người bước ra, đi nhanh đến chỗ bọn họ.

“Các anh ở xung quanh đây làm gì?” Người đàn ông trông còn khá trẻ đi tới hỏi, người đàn ông phía sau lớn tuổi hơn không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt dò xét nhìn đám người Giang Thành.

Hai người mặc dù không mặc đồng phục cảnh sát, nhưng Giang Thành có thể khẳng định, bọn họ chính là cảnh sát, không thể sai được.

Chương 809: Giám sát

Mục đích của việc canh gác ở đây, cũng là để ngăn chặn những người không biết đến gần trung tâm thương mại.

“Chúng ta không có việc gì, đi dạo loanh quanh thôi.” Hòe Dật siết chặt cổ áo, cố làm ra vẻ tự nhiên hỏi: “Tôi nhớ là trước đây khu này có phố ăn vặt mà, sao lại không thấy nữa rồi nhỉ?”

“Chỗ này gần đây đang thi công, không có việc gì thì đừng có đi loanh quanh ở đây.” Người thanh niên nói: “Không nhìn thấy trên biển báo viết gì à, cẩn thận sao? Cẩn thận vật rơi từ trên cao.”

“Biết rồi, biết rồi.” Tên mập liên tục gật đầu, vẻ mặt trông rất hợp tác, tiện tay còn kéo áo của Giang Thành một cái: “Chúng ta đi nơi khác tìm đồ ăn đi.”

Viên cảnh sát trẻ thấy không có vấn đề gì, xua tay ra hiệu cho đám người Giang Thành rời đi càng sớm càng tốt.

Nhưng ngay lúc mấy người Giang Thành quay người lại, chưa bước được mấy bước đã nghe thấy một giọng nói từ phía sau: “Chờ một chút.”

Giọng nói hơi già một chút, là của viên cảnh sát trung niên vẫn chưa lên tiếng.

Tên mập phản xạ có điều kiện đứng im.

Theo tiếng bước chân “ta-ta-ta-ta”, viên cảnh sát trung niên bước tới, ba người Giang Thành quay lại, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt của viên cảnh sát trung niên.

Đại khái khoảng trên dưới 50 tuổi, tóc hoa râm, mắt đỏ ngầu, hình như đã lâu rồi chưa được nghỉ ngơi thật tốt.

“Còn chuyện gì vậy?” Giang Thành hỏi.

Viên cảnh sát trung niên ngưng một chút, nhìn sắc mặt Giang Thành, hơi cau mày lên tiếng: “Khoảng thời gian này, nếu không có việc gì gấp, sau khi trời tối cố gắng đừng ra khỏi cửa.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Giang Thành giả vờ không hiểu, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Cứ làm theo lời tôi nói đi, chàng trai trẻ.” Viên cảnh sát trung niên hất cằm chỉ về một phương hướng: “Đi theo lối đó đi, đèn đường ở đó khá sáng, cả ba người các cậu đều về nhà đi.”

Ba người Giang Thành rời đi theo hướng do viên cảnh sát trung niên chỉ định, sau khi rẽ vào một góc, tính toán rằng đối phương đã không còn nhìn thấy bọn họ nữa, Hòe Dật nhìn trái nhìn phải, chuẩn bị âm thầm thử xem liệu có thể quay lại bằng con đường khác hay không.

Nhưng anh ta vừa bước được một bước, thì có một cánh tay đặt lên vai, kéo anh ta lại.

“Anh Thành?” Hòe Dật bỗng nhiên có chút sợ hãi.

Giang Thành móc cổ anh ta, vừa nhìn về phía trước, bình thường bước đi, đồng thời thấp giọng nói: “Đi tiếp đi, có người đang nhìn đấy.”

Hòe Dật lập tức phối hợp, nhìn từ phía sau, hai người khoác tay nhau, như thể anh em tốt vậy.

“Xẹt xẹt——”

Sau một tiếng dòng điện ngắn, bộ đàm của viên cảnh sát trung niên treo trên xe vang lên, viên cảnh sát trung niên đưa

tay tháo nó xuống: “Là tôi, Ngô Cương.”

“Cố vấn Ngô, tổ 4 báo cáo, ba thanh niên mà ngài nhắc đến đã rời khỏi phạm vi giám sát, không phát hiện ra điều gì bất thường.” Một giọng nam dõng dạc phát ra từ máy bộ đàm

Viên cảnh sát trung niên được gọi là cố vấn Ngô nhéo nhéo mũi, giọng mệt mỏi trả lời: “Đã rõ, các tổ tiếp tục bám sát vị trí của mình, không cho bất cứ người không liên quan nào được phép tiếp cận hiện trường, sau khi trời sáng, cấp trên sẽ sắp xếp người đến đổi ca.”

“Đã rõ.”

Sau khi đặt bộ đàm xuống, viên cảnh sát trung niên mở mắt ra, nhìn qua cửa kính ô tô về hướng nhóm người Giang Thành biến mất, trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Viên cảnh sát trung niên tên là Ngô Cương, vài năm trước bởi vì đổ bệnh nên rời lực lượng cảnh sát sớm, chức vụ trước khi rời đi là Đại đội trưởng Đội điều tra hình sự.

Gần đây cục cảnh sát thiếu nhân lực nên lại mời ông về, trên danh nghĩa là cố vấn.

Trong đội cảnh sát có lưu truyền không ít những truyền thuyết về Ngô Cương, hầu hết đều liên quan đến đôi mắt của ông, nghe nói ông nhìn người cực kì chuẩn, những tên tội phạm thông thường hoàn toàn không thể chống lại được đôi mắt đại bàng của ông.

“Sư phụ.” Viên cảnh sát trẻ tuổi tiến tới đưa một chai nước khoáng ấm, tầm mắt nhìn về hướng Ngô Cương đang nhìn, lịch sự hỏi: “Thầy vẫn cảm thấy ba người đó có vấn đề sao?”

Ngô Cương thở ra một hơi, sau đó thu hồi ánh mắt, dựa lưng vào ghế, lắc đầu nói: “Người thanh niên ở giữa mang lại cho tôi một cảm giác vô cùng đặc biệt, tôi cũng không thể giải thích được, có lẽ… là tôi thực sự già rồi.”

“Sư phụ, thầy đừng nói vậy, thầy còn đang ở thời kỳ sung sức, sức khỏe còn tốt lắm.” Viên cảnh sát trẻ lộ ra vẻ mặt quan tâm: “Thầy đã một ngày một đêm chưa chợp mắt rồi, ngay cả người sắt cũng chịu không nổi, thầy nghỉ ngơi một lát đi, chỗ này cứ giao cho em là được, có chuyện gì em sẽ gọi thầy.”

Ngô Cương không khỏi cười khổ khi nghe viên cảnh sát trẻ mở mồm là một câu sư phụ hai câu sư phụ.

Hai người ngày hôm qua mới gặp nhau lần đầu tiên, nhưng sau khi chàng trai này biết mình là Ngô Cương mắt đại bàng lưu truyền trong truyền thuyết xong, hai mắt liền sáng lên, cả ngày cứ bám lấy mình, mở mồ ra là gọi sư phụ.

Ban đầu ông cũng cảm thấy thật phiền phức, thậm chí còn nghiêm túc sửa lại anh ta một lần, nhưng sau đó, thấy rằng chàng trai trẻ này khá tốt, làm việc chăm chỉ tích cực, con người thực sự cũng có danh tiếng rất tốt trong đội cảnh sát, không phải là loại người chỉ biết nói suông, một lòng chỉ muốn trèo cao.

Đối với một hậu bối như vậy, Ngô Cương là yêu thích từ tận đáy lòng, cũng không có kháng cự như trước nữa.

Viên cảnh sát trẻ nhoài người ra ngoài, đi đến ghế phụ lấy bình giữ nhiệt ra, lắc lắc bên trong vẫn còn tiếng nước, sắc mặt rạng rỡ, quay đầu lại nói: “Sư phụ, vẫn còn chút nước nóng, em ngâm một hộp mì cho thầy nhé, ăn xong rồi ngủ.”

Ngô Cương nhìn bộ dạng chân tay lúng túng của chàng trai trẻ, không khỏi nghĩ đến mình năm đó lần đầu tiên đến đội cảnh sát, cũng là dáng vẻ vụng về như vậy.

Quay đầu quan sát chung quanh, Ngô Cương không phát hiện có gì khác thường, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở trung tâm thương mại cách đó không xa.

Trung tâm thương mại về đêm cực kì yên tĩnh, bên trong cũng không có ánh đèn, khác với bóng tối thuần khiết, dường như có một lớp sương mù màu xám lơ lửng sau cánh cửa kính trong suốt kia.

Ngay một giây trước khi ông chuẩn bị quay đi, đột nhiên đồng tử của Ngô Cương co rút, cơ thể co giật một cái.

Chỉ thấy sương mù xám xịt dường như bị gió khuấy động, đột nhiên tan đi, để lộ một hàng ma-nơ-canh tủ kính đang dán vào sau lớp cửa kính.

Các ma-nơ-canh đều nghiêng đầu, những khuôn mặt không có biểu cảm nhìn về vị trí của Ngô Cương. …

"Anh Giang, anh đỉnh thật đấy." Hòe Dật vội vàng liên tục tâng bốc: "Làm sao anh biết có người đang giám sát chúng ta?"

Cách đây không lâu, Giang Thành dẫn Hòe Dật và tên mập đi một đoạn đường rất xa, sau đó mới đi một vòng lớn rồi lại quay trở lại.

Cách một con phố, từ xa trên con đường bọn họ vừa rời đi, hai người trông như một cặp tình nhân đột nhiên bị cảnh sát xuống xe chặn lại thẩm vấn.

Đó là một chiếc ô tô màu đen, đậu ở bên đường, hoàn toàn không dễ thấy.

Dưới sự dẫn dắt của Giang Thành, nhóm người tìm được một con ngõ, sau khi đi ngoằn ngoèo một hồi, lại trèo qua hai bức tường.

Lúc này Hòe Dật đã hoàn toàn bị Vương Phú Quý thuyết phục, mắt thấy một căn nhà gỗ thấp chỉ cao bằng một người, Vương Phú Quý chạy vài bước, đã nhảy lên dùng hai tay nắm lấy mái hiên, trong nháy mắt lao lên trên.

Anh ta còn chưa kịp phản ứng thì đã có một bàn tay từ trên mái nhà thò xuống vẫy vẫy: “Nắm lấy tay tôi, tôi kéo hai anh lên.”

Tổng cộng hai lần, lần lượt kéo Giang Thành và Hòe Dật lên.

Hòe Dật nhìn thấy tên mập ngồi xổm trên mái nhà, nhìn bốn phía, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, ngay cả hơi thở cũng không có chút hổn hển nào, không khỏi cảm thấy cái chết của Cao Ngôn trong nhiệm vụ lần trước không oan uổng chút nào.

Có lẽ vì lo lắng nếu đến quá gần trung tâm thương mại, sẽ bị cuốn vào trong sự kiện linh dị, nên ở xung quanh cửa kéo hàng phía sau trung tâm thương mại quan sát gần 10 phút, cũng không thấy có ai giám sát.

Chương 810: Tiệm chạm khắc gỗ

Sau khi đi vào trong trung tâm thương mại, cả ba người đều cảm thấy ớn lạnh.

Cùng lúc khi cảm thấy ớn lạnh, Giang Thành chắc chắn rằng nơi này đã nằm trong phạm vi của một sự kiện linh dị.

Tên mập khụt khịt mũi, mùi máu tanh nồng nặc xông thẳng vào não anh ta.

Nhưng điều cổ quái là, vừa rồi đứng ở bên ngoài cửa, lại không hề ngửi thấy chút mùi nào hết.

Đi dọc theo hành lang, ở đây tuy không có ánh đèn nhưng vẫn luôn hơi lung linh mờ ảo, tương tự như những gì bọn họ đã trải qua trong nhiệm vụ trước.

Thỉnh thoảng, những vệt máu lớn xuất hiện trên bức tường trắng, thậm chí một số còn bắn tung tóe lên trần nhà, kết hợp với thứ ánh sáng lạnh lẽo kia, thật khiến người ta cảm thấy rùng rợn.

Trên tường lưu lại một loạt dấu tay đẫm máu, đột ngột kết thúc ở một góc, lại có thêm dấu vết kéo lê trên mặt đất…

Có thể tưởng tượng, lúc đó một người bị thương đang bám vào tường loạng choạng bỏ chạy, muốn đi bằng cửa sau, nhưng không ngờ tất cả các cửa đều không mở được, anh ta không khác nào đâm đầu trong một ngõ cụt.

Sau đó bị ma-nơ-canh đuổi theo phía sau cứ thế kéo đi.

Dấu vết giằng co chẳng bao lâu thì biến mất, ở vị trí tương ứng xuất hiện một lượng lớn máu bắn tung tóe .

Nếu không có gì bất ngờ, nơi đây chính là hiện trường phân xác.

Nghĩ đến mấy bức ảnh cuối cùng nhìn thấy, Giang Thành biết rõ đó là loại thảm kịch như thế nào.

Người bình thường tham gia vào sự kiện linh dị mà không có sự chuẩn bị trước, không khác nào tương đương với một vụ thảm sát.

Cánh cửa sắt của lối thoát hiểm đầy những dấu tay đẫm máu do những người tuyệt vọng đang chạy trốn để lại, Giang Thành dùng tay lau một cái, vậy mà lại có thể lau đi một cách dễ dàng.

“Máu còn chưa khô!” Tên mập nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi trở nên cảnh giác.

Cuộc thảm sát này cứ như là vừa mới kết thúc ngay trước khi họ tiến vào.

Nhưng… làm sao có thể được?

Trên mặt đất chỉ lưu lại vết máu, thi thể và mọi thứ khác đã bị dọn dẹp sạch sẽ, chuyện này rõ ràng đã xảy ra vào một ngày trước, loại dấu tay máu như thế này đáng lẽ ra đã khô từ lâu rồi mới đúng!

Dường như nhìn thấy sự nghi ngờ của tên mập, Giang Thành đứng trước lối thoát hiểm nhìn xung quanh: “Vết máu, hay thi thể gì đều không quan trọng, anh không cảm thấy ở đây … thiếu thứ gì đo hay sao?”

Hai mắt của tên mập khựng lại một chút, mới phản ứng lại: “Là những con ma-nơ-canh kia?”

Hòe Dật duy trì tư thế giống như Giang Thành, tầm nhìn quét qua từng tấc đất xung quanh, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đã tiến vào lâu như vậy, mà một con ma-nơ-canh cũng không nhìn thấy."

"Đúng rồi." Tên mập cẩn thận tiếp lời: "Nhưng nhìn hiện trường thì sự kiện linh dị ở đây chắc chắn vẫn chưa được giải quyết, nếu không thì người bên ngoài cũng sẽ không phải căng thẳng đến như vậy."

"Còn có cảm giác ớn lạnh ập đến khi vào đây nữa…" Tên mập nuốt nước miếng, nói thêm: "Cái đó không thể giả được!"

"Chúng ta đi loanh quanh xem." Giang Thành dẫn Hòe Dật và tên mập đi men theo một bên.

Ở tầng một của trung tâm thương mại có không ít cửa hàng quần áo, lúc này, Giang Thành đang đứng ngay trước một thương hiệu cao cấp có mức giá phải chăng, chỉ là cửa hàng lúc này trông như đã gặp phải cướp, thảm hại đến mức không còn nhận ra.

Các loại quần áo đắt tiền, túi da… bị tùy ý ném xuống đất, tủ kính bị đập vỡ, cửa kính một bên tiệm cũng đổ xuống vỡ vụn.

Chiếc bàn phục vụ bằng gỗ đầy phong cách đã bị lật lại hoàn toàn, khắp nơi đều là những mảnh kính vỡ và vết máu rùng rợn.

Nhưng ma-nơ-canh tủ kính thứ duy nhất không nhìn thấy đã đi đâu rồi.

"Đều chạy đi đâu hết rồi?" Hòe Dật cũng không khỏi hoảng sợ, loại cảm giác không tìm được kẻ địch này mới là đáng sợ nhất, bởi vì không biết khi nào sẽ bị rơi vào bẫy.

Sau khi đi dạo một vòng ở tầng một của trung tâm thương mại, cuối cùng cả nhóm cũng đến được vị trí cửa kính lớn của

trung tâm, thông qua cánh cửa kính nhìn ra, mọi thứ bên ngoài đều có thể nhìn thấy rất rõ.

Cửa kính lớn vốn đã bị khóa từ bên ngoài, nhưng sau khi nghĩ ngợi một chút, Giang Thành đưa tay phải ra, thử luồn tay qua khe cửa.

"Thành công rồi." Tên mập nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút kinh ngạc.

Điều này hoàn toàn khác với những gì được mô tả trong nhiệm vụ, lúc đó những người kia có kêu cứu như thế nào cũng không ai có thể nghe thấy, bọn họ cũng không thể rời đi qua cửa.

Giang Thành thu tay lại, gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: "Đúng như những gì tôi phân tích, địa điểm sự kiện linh dị này hoàn toàn không thể bẫy chúng ta, chỉ cần chúng ta muốn đi, bất cứ lúc nào cũng đều có thể."

Nghe được lời bác sĩ nói, tên mập vốn dĩ là vui mừng, nhưng khi nghĩ tới đây là do có cái gọi là dấu ấn xe buýt trên người mình để lại, thì lại ưu sầu.

Nhưng sau vài giây, lại đổi ý và nghĩ lại, mặc dù sẽ bị xe buýt tìm thấy, nhưng không phải người anh em Vương Kỳ vẫn còn đang ở trên xe hay sao, mình còn phải đưa anh ấy về nhà, anh ta lại bắt đầu mong chờ, sắc mặt cũng trở nên hồng hào lên.

Mấy lần thay đổi của sắc mặt tên mập, khiến Hòe Dật ở một bên nhìn đến ngơ ngác.

Anh ta vẫn luôn thắc mắc rút cuộc năng lực của tên mập là gì?

Nhưng loại năng lực chìm này, người ta không nói, bản thân sao có thể hỏi trực tiếp.

Dù sao cũng là Đỏ Thẫm, bộ não ít nhiều cũng có phần bất thường, đến lúc đó lại đột nhiên trở mặt không nhận người thân, nói cái gì mà ‘nói với anh cũng được thôi, nhưng chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật’ gì đó, vậy thì thảm rồi.

“Hửm?” Giang Thành ngồi xổm xuống.

Hòe Dật và tên mập đang vây quanh người hắn rất tự nhiên nhường chỗ, Giang Thành nhìn chằm chằm xuống đất một lúc sau mới nói: “Chỗ này cách đây không lâu từng có rất nhiều người đến, không, không phải người, là những ma-nơ-canh kia.”

“Quả đúng vậy.” Hòe Dật gật đầu.

Trên mặt đất đầy những dấu chân máu, là dấu chân, lại dấu chân rất ngay ngắn, không phải dấu giày do người bình thường đi giày để lại.

Giang Thành lần theo dấu chân, phát hiện những ma-nơ-canh này kỳ thật đã dừng lại sau cửa kính, rồi sau đó lại bước chân cứng ngắc rời đi.

Bọn họ đến đây là để xác minh suy đoán, đương nhiên là cần phải tìm được những ma-nơ-canh này.

Lần theo dấu chân, bọn họ đi một mạch đến tầng 4 của trung tâm thương mại.

Khi càng đi càng xa, tên mập đột nhiên có một dự cảm không lành trong lòng: “Bác sĩ, tôi thấy quanh đây đều là một số cửa hàng ít được quan tâm.”

“Những… những ma-nơ-canh kia đều đến đây làm gì vậy?”

Tên mập nói không sai, vị trí này là nơi có ít người qua lại nhất trong toàn bộ trung tâm thương mại, đều là một số cửa hàng bán cây cảnh lớn, hoặc là đồ chạm khắc gỗ, đồ cổ gì đó.

Sau khi rẽ vào một góc cua, cảnh tượng trước mắt khiến tên mập phải hít vào một hơi thật sâu.

Mắt thấy phía trước một cửa hàng phong cách cổ xưa, đang có rất nhiều ma-nơ-canh đứng đó.

Những ma-nơ-canh này đều duy trì tư thế đang đứng, đầu hơi cúi xuống, quay mặt về phía cửa hàng, chỉ để lại cho ba người một bóng lưng khủng bố bắn đầy máu tanh.

Trên cửa hàng có treo một tấm biển gỗ, bên trên có ghi Tiệm chạm khắc gỗ Tụ Trân Đường.

Có lẽ là bởi vì giá thuê ở đây tương đối rẻ nên diện tích tiệm chạm khắc gỗ không nhỏ, đại khái gấp khoảng 2 đến 3 lần một cửa tiệm thông thường.

Không chỉ bên ngoài cửa tiệm, mà ngay cả bên trong cũng đứng đầy ma-nơ-canh trong bóng tối.

Giang Thành đi tới con ma-nơ-canh có khoảng cách gần mình nhất, trước tiên dùng tay vỗ nhẹ, đối phương không chút phản ứng, hơn nữa cảm giác tay mang đến cho Giang Thành cũng là của một ma-nơ-canh bình thường.

Tên mập và Hòe Dật nhìn thấy Giang Thành đứng đằng sau một nhóm ma-nơ-canh, như đang suy nghĩ, tiếp sau đó, nhìn thấy hắn từ từ đưa hai tay ra, vuốt ve đầu của ma-nơ-canh.

Giây tiếp theo, một tiếng "cạch" vang lên, đầu của ma-nơ-canh bị Giang Thành bẻ gãy, mang xuống.

Hòe Dật và tên mập đều cảm thấy ớn lạnh sau gáy.

Chương 811: Ma-nơ-canh

Cảnh tượng khủng khiếp trong tưởng tượng không hề xuất hiện, tất cả các ma-nơ-canh, kể cả con đã bị bẻ đầu, vẫn đứng yên bất động như cũ.

"Hai anh căng thẳng đến thế làm gì?" Giang Thành quay người lại hỏi.

Nhìn cái đầu trong tay Giang Thành, khuôn mặt của ma-nơ-canh vừa vặn hướng về vị trí của tên mập, từ khuôn mặt mờ mịt, tên mập lại nhìn thấy một tia bất bình.

"Anh Giang." Hòe Dật nhìn cái đầu, trong lòng hoảng sợ nói: "Anh mau vứt cái đầu đó đi, trông đến ghê người."

Giang Thành nghĩ ngợi một chút, sau đó bẻ khớp cánh tay của ma-nơ-canh, đặt lại đầu vào tay ma-nơ-canh, coi như là đã trả lại nó rồi.

Những ma-nơ-canh sống dậy này đều đang đứng ở đây, mặt hướng vào cửa tiệm chạm khắc gỗ này, giống như là hành hương, rất hiển nhiên, bên trong có thứ gì đó thu hút bọn chúng.

"Chúng ta vào trong xem đi."

Hòe Dật và tên mập đi theo sau Giang Thành, ba người đi theo khoảng trống giữa các ma-nơ-canh vào bên trong.

Một số ma-nơ-canh trên người có mặc quần áo, đủ các thể loại đều có, còn có một số lại đội mũ, trong một môi trường như vậy, vô cùng quỷ dị.

Tên mập bước đi rất cẩn thận, cố gắng không va vào bất kỳ cái nào trong số này.

Đứng bên trong tiệm chạm khắc gỗ, đôi mắt Giang Thành chậm rãi quét nhìn xung quanh. So với các cửa tiệm bên ngoài, tình trạng bên trong của tiệm chạm khắc gỗ này tốt hơn rất nhiều.

Một số bộ bàn ghế lớn được đặt tương đối ngay ngắn, không có dấu hiệu hư hỏng quá mức.

"Anh Giang." Hòe Dật ngạc nhiên nói: "Ở đây sạch sẽ quá, mọi thứ cũng không quá lộn xộn, ngoại trừ…"

Ngoại trừ những ma-nơ-canh quái dị đang vây quanh này, Giang Thành gật đầu, hắn đương nhiên hiểu Hòe Dật có ý gì.

"Hai người… hai người mau nhìn đằng kia." Tên mập chỉ vào một chỗ, anh ta không dám gây ra quá nhiều tiếng động, như thể sợ sẽ đánh thức đám ma-nơ-canh này.

Nhìn theo hướng ngón tay của anh ta, có một tấm rèm màu xanh lam, hình như bị kéo mạnh, móc trên tấm rèm rơi ra, một phần tấm rèm buông xuống trên mặt đất.

Khoảng trống phía sau lộ ra là bóng tối, rõ ràng vẫn còn không gian.

Ra hiệu cho Hòe Dật và tên mập ở lại, còn Giang Thành một mình đi tới.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, Giang Thành nhận thấy trên tấm rèm còn sót lại vài dấu vết, giống như bị móng vuốt của dã thú cào xước.

Lật rèm ra, phía sau là một chiếc tủ cao bằng một người.

Tủ gỗ tối màu, hình dáng đơn giản, trang nhã, chất liệu sử dụng rất chắc chắn, tạo cảm giác dày nặng.

Nhưng điều thực sự thu hút Giang Thành là dưới tủ có một khoảng trống rất lớn, gần mặt đất được bao phủ bởi những mảnh gỗ nứt vỡ, cũng như các loại vụn gỗ gì đó.

Hơn nữa… toàn bộ khoảng trống nhô ra phía ngoài, mép đầy những vết xước lởm chởm, như thể có thứ gì đó từ bên trong đào ra, sau đó chui ra vậy.

“Xem ra đây chính là ngọn nguồn …”

Ngồi xổm xuống, Giang Thành lấy điện thoại di động ra, bật đèn pin của điện thoại di động lên, chiếu vào khoảng trống.

Bên trong là một không gian khép kín, không quá lớn, nhưng giấu một người trong đó cũng không phải là vấn đề lớn.

Mà không có cửa gì để có thể mở được, nói cách khác, thứ này là bị người ta cố tình phong ấn bên trong.

Qua ánh đèn, Giang Thành nhìn thấy mặt trong tấm gỗ đầy vết xước, trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh, hắn đưa tay sờ vào, móc ra một sợi dây gai.

Sợi dây gai tương đối dày, trông rất chắc chắn, nhưng từ chỗ đứt có thể nhìn thấy dấu vết bị kéo mạnh, giống như là giãy giụa thoát ra.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trên đó có một lớp máu đỏ sẫm.

Cầm sợi dây gai, trong lòng Giang Thành đại khái đã có suy đoán.

Có người… không, hẳn là một thế lực, khống chế một môn đồ sắp bị ăn mòn hoàn toàn, sau đó dùng dây gai trói gã lại rồi phong ấn môn đồ ở tầng lửng dưới cùng của tủ.

Rồi quỷ không biết thần không hay vận chuyện chiếc tủ này vào trong trung tâm thương mại, và đặt trong tiệm chạm khắc gỗ.

Cuối cùng, chờ đến khi môn đồ hoàn toàn mất đi ý thức, cánh cửa trong cơ thể bùng phát, mới dẫn đến sự kiện linh dị cấp D có mật danh là sự kiện ma-nơ-canh tủ kình của trung tâm thương mại Tụ Long.

Mà thế lực có lý do và có thực lực để làm được việc này Giang Thành nghĩ đến đầu tiên chính là Người Gác Đêm.

E rằng không chỉ những trung tâm thương mại này, sự kiện linh dị ở rạp chiếu phim và nhà xác bệnh viện cũng đều là do bọn họ gây ra.

Đám điên rồ táng tận lương tâm này…

"Bác sĩ, bác sĩ, anh mau đến xem!"

Giọng nói của tên mập từ bên ngoài truyền đến, nghe có vẻ như là vừa phát hiện ra gì đó, Giang Thành từ sau tấm rèm bước ra, liền nhìn thấy tên mập chỉ vào một chỗ, Hòe Dật ở bên cạnh sắc mặt cũng đang rất khẩn trương.

Đó là một góc của tiệm chạm khắc gỗ, gần góc đó có khoảng chục ma-nơ-canh.

"Anh nhìn thấy gì vậy?" Giang Thành hỏi.

"Người, ở đó có một người!" Hơi thở của tên mập trở nên gấp gáp: "Không đúng, là ma-nơ-canh, có một ma-nơ-canh đã động đậy một cái, con cuối cùng ấy, tôi đã nhìn thấy."

Ánh mắt quét qua những ma-nơ-canh này, điều có chút khác biệt với những ma-nơ-canh bên ngoài là cả chục ma-nơ-canh đều mặc quần áo, hơn một nửa trong số chúng đều đội mũ, trong môi trường tối tăm, Giang Thành có một cảm giác khó tả.

Ngay khi hắn vừa mới đi về phía ma-nơ-canh, tên mập cùng Hòe Dật liền chạy tới: "Chúng ta cùng nhau đi." Tên mập thận trọng nói: "Chúng ta tới giúp anh."

Lần này bọn họ đã kiểm tra rất kỹ, ba người cùng ra tay, dịch từng ma-nơ-canh gây cản trở sang một bên, cuối cùng chỉ còn lại ma-nơ-canh mà tên mập nhắc đến.

Ma-nơ-canh đứng ở góc trong cùng, mặc một bộ đồ ngủ bằng vải cotton bình thường, nhìn từ dáng dấp, là một phụ nữ, hơi cúi đầu, đội một chiếc mũ lưỡi trai có chóp không phù hợp chút nào.

Chiếc mũ lưỡi trai che gần hết khuôn mặt, chỉ để lộ chiếc cằm nhọn và đôi môi đỏ mọng.

"Chính là cô ta đấy, bác sĩ." Tên mập thì thầm.

Giang Thành cúi đầu, nhìn thấy đôi chân trần của người phụ nữ giẫm vào trong một vũng máu, dọc theo ống tay áo ngủ, vẫn còn đang không ngừng có máu chảy xuống.

Tiến về phía trước, Giang Thành cởi chiếc mũ lưỡi trai của người phụ nữ ra.

Giây tiếp theo, một đôi mắt vô hồn, đập thẳng vào mặt Giang Thành.

Người phụ nữ này khoảng 30 tuổi, toàn thân toát ra một luồng khí tức kỳ quái, rất giống với quỷ trong nhiệm vụ.

Nhưng lần này Giang Thành lại không cảm nhận thấy nguy hiểm.

Đây là một trải nghiệm chưa từng có trước đây.

Thấy người phụ nữ không chút nhúc nhích, Giang Thành cũng không khách sáo nữa, sau khi hơi gật đầu với người phụ nữa một cái, liền chủ động nắm lấy tay của người phụ nữ.

Quả nhiên, có dấu vết bị trói ở cổ tay và cánh tay.

Xem ra bị Người Gác Đêm phong ấn ở tầng lửng của tủ, chính là người phụ nữ tội nghiệp trước mặt này.

Tóc của người phụ nữ đã bị cạo sạch, trên da đầu vẫn còn những vết thương lớn nhỏ khác nhau, cũ mới đều có, phần lớn đã đóng vảy.

Đột nhiên, một bàn tay từ phía sau chọc vào lưng Giang Thành, quay người lại phát hiện tên mập đang nhìn mình với đôi mắt sắp khóc.

Qua khóe mắt, tất cả ma-nơ-canh xung quanh đều quay người lại, nhìn chằm chằm vào bọn họ từ mọi hướng.

"Đừng hoảng." Giang Thành trấn tĩnh nói: "Muốn ra tay thì chúng đã sớm ra tay rồi, sẽ không đợi đến bây giờ."

"Anh chắc chắn bọn chúng sẽ không làm gì?" Hòe Dật trong lòng đã triệu hồi Cánh Tay Kỳ Lân vô số lần, nhưng cái gã ở trong cánh cửa của anh ta, kể từ sau khi lên chiếc xe buýt kia, vẫn luôn ở trong trạng thái mất liên lạc.

Trước đó tên mập còn an ủi qua, bảo anh ta đừng lo lắng, nói không chừng là đã bị sợ quá mà chết rồi."

Chương 812: Dấu ấn

Quả nhiên, khi Giang Thành đội lại chiếc mũ lưỡi trai lên đầu người phụ nữ, tầm nhìn của người phụ nữ bị chặn lại, các ma-nơ-canh lại trở lại hình dáng ban đầu.

"Sự tình đã sáng tỏ rồi." Giang Thành lại giúp người phụ nữ buông ống tay áo đang xắn xuống, sau đó quay người nhìn về phía hai người tên mập: "Chúng ta đi thôi."

Cho đến khi hoàn toàn rời khỏi tiệm chạm khắc gỗ, tên mập mới thở phào nhẹ nhõm, phía sau cũng không có tiếng bước chân đuổi theo.

"Bác sĩ." Tên mập kinh ngạc nói: "Những ma-nơ-canh kia hình như không nhìn thấy chúng ta, cứ như thể thả cho chúng ta đi."

Giang Thành đi phía trước lắc đầu: "Không phải là không nhìn thấy, là nhìn thấy rồi, nhưng bởi vì một loại hạn chế nào đó, không cách nào tấn công chúng ta."

"Đây chính là dấu ấn mà anh nhắc đến sao?"

"Có lẽ là vậy." Giang Thành gật đầu.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Hòe Dật vừa đi vừa quay đầu lại, lo lắng những thứ không có đạo đức kia sẽ đuổi đến.

"Chúng ta rời khỏi đây, quay trở lại con đường đã đến." Giang Thành nhấc chân, bước qua một vũng máu lớn.

"Cứ như vậy rời đi sao?" Tên mập do dự một lát, sau một lúc mới dùng giọng điệu thương lượng nói: "Nếu như quỷ ở đây đã không thể làm hại chúng ta, vậy chúng ta hãy giúp giải quyết sự kiện linh dị này có được không?"

Không ngờ vừa dứt lời đã nghe thấy giọng nói của Giang Thành: "Không được, chúng ta trực tiếp rời đi, đừng gây thêm chuyện phiền phức."

Dường như chợt nhận ra người hỏi câu này chính là tên mập, sau khi dừng lại, Giang Thành giải thích: "Chuyện xảy ra ở đây là do Người Gác Đêm gây ra, chúng ta hấp tấp nhúng tay vào, sự kiện linh dị đột nhiên bị phá giải, chắc chắn sẽ khiến Người Gác Đêm nghi ngờ."

"Hơn nữa các anh cũng đã nhìn thấy rồi, phạm vi của sự kiện linh dị chỉ ở bên trong trung tâm thương mại, bên ngoài có cảnh sát đang canh gác, người bình thường không thể vào được."

Nghe xong những lời này của Giang Thành, tên mập suy nghĩ một chút, quả thực là có lý, trên đường trở về không gặp trở ngại gì, mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ.

Giang Thành đề nghị Hòe Dật ở lại cùng với bọn họ trong khoảng thời gian này, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, Hòe Dật liền lịch sự từ chối.

Điều này ngược lại làm Giang Thành bất ngờ, hắn cau mày hỏi: "Anh có việc gì cần làm sao?"

Hòe Dật mím môi, một lúc sau mới gật đầu nói: "Tôi muốn tranh thủ khoảng thời gian này để kiếm nhiều tiền hơn chút, sau đó bán toàn bộ tài sản của mình thành tiền mặt, rồi để lại một phần cho bố mẹ, phần còn lại đưa cho các bạn gái." Hòe Dật cười cười: "Sau khi làm xong những việc này, tôi cũng không còn gì phải lo lắng nữa."

"Ừm." Giang Thành gật đầu: "Nhanh chóng, xong việc hãy đến tập hợp."

"Được"…

Sau khi chia tay với Hòe Dật, Giang Thành và tên mập đi trên con đường nhỏ quay về, tên mập không khỏi cảm thán nói, không ngờ anh Hòe Dật sau lưng lại là người như vậy.

Giang Thành muốn sửa lại lời nói của tên mập, nhưng nghĩ ngợi chút vẫn thôi, chỉ cần anh ta vui vẻ là được.

Ngay khi Giang Thành đang lo lắng những nguy hiểm sẽ gặp phải tiếp theo, đột nhiên, một cánh tay khỏe mạnh đặt lên vai hắn, và kéo hắn lại.

"Bác sĩ." Tên mập giọng nói tràn đầy tự tin: "Đừng u sầu nữa, anh Hòe Dật chính là kiểu thích lo lắng linh tinh, chúng ta sẽ không sao đâu, tôi còn phải dẫn theo cả Vương Kỳ xuống nữa!"

Lúc này, giọng điệu của tên mập đột nhiên trở nên kích động: "Chúng ta là Đỏ Thẫm, nên lo lắng bọn Người Gác Đêm đó mới đúng! Phì, lão hội trưởng tào lao gì, sống lâu thì được coi là bản lĩnh gì, tôi tìm một con ba ba cũng sống lâu hơn y!"

"Nếu như y dám cản đường mấy anh em chúng ta, đừng nói là một chiếc xe buýt, cho dù là mười chiếc, cũng đập nát chúng ra!" Tên mập nắm chặt nắm đấm to như bao cát, hung ác nói: "Dám đụng đến người nhà Vương Phú Quý tôi, cho dù y có trốn trong quan tài tôi cũng phải đào y ra!"

Nếu đổi lại là trước kia, những lời như vậy không những không khích lệ Giang Thành, ngược lại sẽ khiến hắn đem tên mập ra cười nhạo cho một trận vì đã không biết tự lượng sức mình, nhưng lần này hắn thực sự cảm thấy lạnh lẽo trong lòng đã được xua tan, dường như bắt đầu từ thời khắc này, vận mệnh chết tiệt này sẽ đứng về phía bọn họ rồi.

"Đúng vậy." Giang Thành bắt chước dáng vẻ của tên mập, cũng vươn tay ra, móc vai tên mập, hai người đứng sát cạnh

nhau: “Chúng ta là Đỏ Thẫm, điều chúng ta nên lo lắng… là những lão già nua kia mới đúng!”

Hai người khoác tay nhau đi về men theo một con ngõ tối tăm và đổ nát, ngay cả cái bóng trên mặt đất cũng trông rất kiêu ngạo.

Trong các nhiệm vụ trước đó, bọn họ đều không có thời gian để tận hưởng cuộc sống của mình, ba ngày liên tiếp, Giang Thành và tên mập đều là ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn.

Có thời gian nói chuyện phiếm, chỉ là lần này đổi lại là tên mập nói, Giang Thành phần lớn là lắng nghe.

Hòe Dật mỗi sáng và tối đều gọi điện để báo cáo tình hình bên phía mình, đồng thời cũng thông báo một số thông tin mà anh ta biết được qua các kênh đặc biệt.

Các sự kiện linh dị dần dần được kiểm soát, nhưng nghe nói thiệt hại và tác động gây ra khá nặng nề, Người Gác Đêm cũng cử đội cứu viện, nhưng chỉ là thùng rỗng kêu to, nên tình hình vẫn chưa khả quan.

Lại trải qua một vài ngày như vậy, ban đêm Giang Thành vốn đang ngủ ngon lành đột nhiên bị đánh thức bởi một cơn đau kỳ lạ, như thể có một thanh sắt nóng đỏ đâm thẳng vào tim.

Mà lúc Giang Thành tỉnh lại, ngoài phòng ngủ vang lên tiếng kêu thảm thiết như giết lợn của tên mập: “Mẹ kiếp, cháy rồi sao? Làm gì có…”

Nhìn thấy Giang Thành nhanh chóng đi ra ngoài, tên mập có chút xấu hổ gãi đầu: “Bác sĩ, vừa rồi hình như tôi…”

“Có phải anh cũng bị cái gì đó nóng bỏng chạm vào một phát không?” Giang Thành chỉ vào vị trí lồng ngực của mình, ngay tại chỗ này.

Tên mập ngây người ra một chút, sau đó nói: "Đúng là tôi bị bỏng một phát, nhưng không phải ở ngực." Tên mập quay người chỉ vào phần dưới thắt lưng của mình: "Là ở đây, đau lắm, giống như một chiếc mỏ hàn vậy, kiểu như việc thẩm vấn tù nhân trong các bộ phim truyền hình ấy."

Không phải ngẫu nhiên mà chuyện như thế này xảy ra với hai người cùng một lúc. Phản ứng đầu tiên trong đầu Giang Thành chính là dấu ấn lãnh địa của lão hội trưởng mà hắn đưa ra.

"Có lẽ nào…" Sắc mặt Giang Thành hơi thay đổi: "Mau gọi điện thoại cho Hòe Dật."

Điện thoại di động của tên mập đang ở trên ghế sofa, nhưng anh ta còn chưa kịp cầm máy lên thì đã có người gọi đến.

"Là Hòe Dật." Tên mập liếc nhìn màn hình nói.

Sau khi nhấn nút trả lời, giọng nói khẩn cấp của Hòe Dật lập tức vang lên, trong đó tràn đầy sợ hãi: "Anh Giang, anh Phú… anh Phú Quý, có phải vừa rồi các anh cũng đã cảm nhận được rồi không? Nóng, nóng chết mất…"

"Phải." Giang Thành nhận điện thoại, trả lời: "Bây giờ anh thế nào rồi?"

"Tôi không sao, chỉ là… chỉ là vừa rồi sau khi bị bỏng tỉnh giấc, chưa kịp phản ứng thì điện thoại cố định trong phòng reo lên, là cuộc gọi từ lễ tân khách sạn, nói rằng có người tìm tôi, đã lên tầng rồi."

"Có người tìm anh?" Trong lòng Giang Thành kinh hãi: "Là ai?"

"Tôi… tôi không biết. Tôi chưa kịp hỏi thì lễ tân khách sạn đã cúp điện thoại. Khi tôi gọi lại, thì đã không gọi được nữa." Giọng Hòe Dật đang không ngừng run rẩy."

“Anh đừng hoảng, cũng đừng cúp điện thoại, tôi lập tức tới ngay.” Giang Thành nhặt áo lên, xoay người đi về phía cầu thang.

“Cộc, cộc, cộc.”…

Giang Thành chợt dừng chân lại, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa.

Không phải trên điện thoại.

Là ở tầng dưới nhà hắn.

Chương 813: Vé xe

“Bác sĩ.” Tên mập lên tiếng, sắc mặt tái xanh, ánh mắt nhìn về phía cầu thang, hiển nhiên là cũng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa không gấp cũng không chậm, người tới tựa như rất kiên nhẫn, nhưng nghe lâu lại có cảm giác cứng ngắc một cách khó tả.

Cứ như thể đến gõ cửa, không phải là người, mà là một cái xác khô khẳng khiu.

“Hòe Dật.” Giang Thành nói nhỏ vào trong điện thoại: “Cửa tầng dưới nhà tôi cũng vang lên rồi.”

“Cái gì?”

“Đừng hoảng, nghe tôi nói.” Giang Thành nói: “Tôi xuống tầng dưới mở cửa, anh đừng cúp điện thoại, đừng hành động bừa bãi, chờ tin tức của tôi.”

“Được… được, anh Giang, anh hãy cẩn thận đấy nhé.” Hòe Dật như bị kinh sợ đến sững sờ, co ro trên giường run rẩy, đại não như đã bị đơ, chỉ cần không bảo anh ta đi mở cửa, thì làm gì cũng được.

Giang Thành quay đầu, liếc tên mập một cái: “Anh ở yên trên tầng, tôi không gọi, thì đừng có xuống.” Hắn ngừng một chút, rồi tiếp tục: “Nếu như một phút nữa dưới tầng không có động tĩnh gì, hãy nhảy ra ngoài cửa sổ, men theo con đường tôi đã dẫn anh đi lần trước, đến tìm Lâm Uyển Nhi.”

Ngay lúc hắn chuẩn bị dặn dò thêm vài câu nữa, tên mập đã bước lên trước, sau đó đi dọc theo cầu thang xuống tầng.

Giang Thành đi theo phía sau tên mập, hai người cùng nhau đi tới trước cửa, tên mập vẻ mặt kiên nghị, hướng Giang Thành gật đầu, ra hiệu mình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Không chút do dự, Giang Thành một tay kéo cửa ra.

Ngoài cửa trống rỗng không có gì, chỉ có hai mảnh giấy nhỏ, đang xoay tròn trong không trung, sau đó rơi xuống đất.

Cứ như thể chỉ một giây trước, vẫn còn đang có một bàn tay đang nắm lấy chúng.

"Đây là… vé xe?" Tên mập nhìn chằm chằm mảnh giấy Giang Thành nhặt lên, thấp giọng hỏi.

Giang Thành nhìn chằm chằm mảnh giấy trong tay, sờ vào có hơi cứng, phần viền còn hơi lởm chởm, chữ viết bên trên đã bị mờ không rõ, giống như từng bị ngâm qua trong nước.

Sau khi xác nhận bên ngoài không còn thứ gì khác, Giang Thành đóng cửa lại, đồng thời thông qua điện thoại thông báo cho Hòe Dật chuyện phát sinh bên phía mình.

Khoảng một phút sau, Hòe Dật cũng báo cáo rằng, tiếng gõ cửa đã biến mất ngay khi anh ta mở cửa ra, bên ngoài tìm thấy một tờ vé xe cũ không nhìn rõ chữ, tình huống tương tự như chỗ bọn họ.

Ba người, ba tấm vé xe cũ, điều này khiến Giang Thành nhớ đến những người đã gặp ở bến xe buýt.

Không đúng, là mấy con quỷ.

Bọn họ đều đã chết rồi, mà nguyên nhân cái chết chính là bởi vì nhận được một tấm vé xe không rõ nguồn gốc.

Đây nào phải là vé xe gì, nói nó là đĩa bùa đoạt mạng cũng không ngoa chút nào.

Nhưng không hiểu sao, nỗi kinh sợ trong lòng hắn đối với chiếc xe buýt đã giảm đi rất nhiều, hắn dần dần rời mắt, nhìn sang tên mập bên cạnh.

Từ khuôn mặt của tên mập này, hắn có thể nhìn thấy sự căng thẳng trước một trận chiến khốc liệt, nhưng đã không còn tìm thấy sự bất lực và sợ hãi từng có trước đây nữa.

Khoảng một giờ sau, lại có tiếng gõ cửa.

Là Hòe Dật.

Anh ta mang theo một chiếc ba lô lớn, lại xách theo một chiếc túi đựng máy tính, xem ra là chuẩn bị ở lại lâu dài rồi.

Dù sao thì vé xe cũng đã gửi tới rồi, ắt nghĩ chắc chẳng bao lâu nữa, bọn họ lại phải gặp lại chiếc xe buýt đó rồi.

Tên mập tiến lên đón lấy ba lô từ tay Hòe Dật, giúp anh ta sắp xếp mọi thứ.

Theo sự sắp xếp của Giang Thành, ban đêm tất cả mọi người đều sẽ ngủ trên tầng.

Tên mập an ủi Hòe Dật nói anh ta đừng sợ, buổi tối anh ta sẽ ngủ trên sô pha, Hòe Dật có thể ngủ ở trên sàn bên cạnh anh ta.

“Chuyện muốn làm đều đã sắp xếp xong chưa?” Giang Thành hỏi.

Hòe Dật hít một hơi thật sâu, tiếc nuối nói: “Có hơi vội vàng, chuyện còn lại tôi đã giao cho một người bạn đi làm rồi.”

Giang Thành gật gật đầu, không hỏi lại nữa.

Ba tấm vé, ba người lần lượt cất trên người mình, ngay lúc tên mập đang thắc mắc liệu mình và bác sĩ có lấy nhầm vé hay không thì Giang Thành vỗ vai anh ta, ra hiệu cho anh ta đừng

lo lắng, căn cứ theo loại vé xe này, ít nhất cũng đã phải có từ nhiều thập kỷ trước, thời kỳ đó còn chưa có khái niệm hệ thống tên thật.

"Hệ thống tên thật…" Hòe Dật mấp máy môi, muốn hỏi Giang Thành xem hắn có nghiêm túc không vậy, sao nghe có vẻ không đáng tin cậy cho lắm.

Nhưng rồi nghĩ ngợi một chút, người yếu nhất ở đây chính là mình, cho nên vẫn nên ngậm miệng thì hơn.

Thế là cuộc sống nhàm chán của hai người lại có thêm một người nữa, ba người sống và ăn uống cùng nhau, ban đầu Hòe Dật còn có chút câu nệ, dù sao đây cũng không phải là ác mộng, mà là thế giới hiện thực, nhưng sau đó thấy Giang Thành và tên mập cũng không có gì đặc biệt, cho nên cũng thoải mái hơn.

Đồng thời, Hòe Dật chịu trách nhiệm thông qua kênh của mình thu thập tin tức bên ngoài, sau đó báo cho Giang Thành và tên mập.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Uyển Nhi dường như đã biến mất, không có tin tức gì của cô nữa.

Cùng mất tích với Lâm Uyển Nhi còn có Vô trong cơ thể Giang Thành.

Kể từ sau khi rời khỏi sân đó, Vô đã biến mất, Giang Thành đoán chắc là có liên quan đến trục cuốn tranh mà Lâm Uyển Nhi đã đưa cho anh ta.

Trực giác mách bảo hắn, trục cuốn tranh kia cũng là một cánh cửa, hơn nữa còn là một cánh cửa rất đặc biệt, Vô đồng ý với thỏa thuận của Lâm Uyển Nhi, không hẳn là vì sợ hãi, mà sức hấp dẫn của trục cuốn tranh này đối với Vô cũng rất lớn.

Ban đêm khi ở một mình, hắn thử gọi Vô ra ngoài, muốn trực tiếp hỏi rõ ràng nhưng Vô từ đầu đến cuối đều lảng tránh

hắn, như thể đang làm điều gì đó đáng xấu hổ sau lưng vậy.

Trong khoảng thời gian này, trạng thái của Giang Thành và tên mập rất tốt, nhưng Hòe Dật lại luôn nghĩ đến chiếc xe buýt quỷ dị đó, ban đêm cũng thường xuyên ngủ không ngon giấc.

Có một lần, tên mập mơ mơ màng màng tỉnh dậy, muốn đi vệ sinh, vừa đứng dậy đã nhìn thấy Hòe Dật ngồi trên mặt đất cách mình một mét, mắt mở trừng trừng, không phát ra âm thanh nào, khiến tên mập sợ đến mức suýt ngã xuống khỏi ghế sofa.

Sáng hôm sau, anh ta phàn nàn với bác sĩ, nói rằng cái tên tiểu tử Hòe Dật này nửa đêm nửa hôm không ngủ, giả quỷ hù doạ anh ta.

Hòe Dật nhăn mặt nói: "Sao tôi dám hù dọa anh Phú Quý chứ, tôi cũng muốn ngủ một giấc thật ngon, nhưng trời vừa tối tôi lại có những suy nghĩ lung tung."…

Cuộc sống yên bình không kéo dài được bao lâu, cuối cùng, vào một đêm, Hòe Dật hiếm khi có được một giấc ngủ ngon, đồng hồ trên tường cũng tích tắc tích tắc đều đều kêu.

Nhưng dần dần, kim giây dường như bị cản trở bởi một vật cản nào đó, di chuyển càng lúc càng chậm, cuối cùng "cạch" một tiếng rồi dừng lại.

Giây tiếp theo, ba người gần như tỉnh dậy cùng một lúc.

Men theo cầu thang xuống tầng, mở cửa, bên ngoài không biết từ lúc nào đã đầy sương mù, tầm nhìn rất kém, đại khái chỉ khoảng 4,5 mét.

Tất cả đèn gần đó đều tắt, mọi thứ xung quanh yên tĩnh như tờ.

Trong sương mù có ánh sáng sáng lên, không phải loại ánh sáng trắng mà là thứ ánh sáng vàng mờ ảo, giống như đôi mắt

của quái thú

Ngay khi vừa nhìn thấy ánh sáng, Giang Thành liền biết đó là cái gì.

Là chiếc xe buýt đó!

Nó lại đến rồi…

Nắm chặt vé xe, ba người dưới sự dẫn dắt của Giang Thành bước vào trong sương mù, đi về phía xe buýt.

Mọi chuyện vẫn như cũ, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy nửa phía trước của chiếc xe buýt, còn toàn bộ khu vực phía sau xe buýt bị bao phủ trong bóng tối.

Không giống như làn sương mù xám xịt, phía sau thân xe buýt là bóng tối vô tận, cảm giác như đang kéo toàn bộ bóng tối về phía trước.

Giang Thành đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo, có lẽ… ẩn giấu trong bóng tối vô biên này còn có một thế giới khác.

“Lạch cạch——”

Cửa xe từ từ mở ra, tiếng động phát ra như sóng nước, lan xa trong màn đêm tĩnh mịch.

Hòe Dật không khỏi nắm chặt tay thành nắm đấm, nhịp tim cũng dần tăng nhanh.

Một bàn tay đưa ra, vỗ vỗ vai anh ta: “Theo sát tôi.” Giang Thành bước lên phía trước, là người đầu tiên lên xe.”

Chương 814: Hộp quà

Trong xe sương mù dày đặc, ngoại trừ mấy hàng ghế gần đó, phía xa chỉ còn lại những đường nét mơ hồ.

Bởi vì đã có kinh nghiệm lần trước, lần này bọn họ trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống.

Ngay lúc tên mập đang căng thẳng nhìn xung quanh thì cửa xe đóng lại, chiếc xe đã khởi động.

Âm thanh mà chiếc xe buýt kiểu cũ này phát ra khi khởi động cực kì quỷ dị, ngoài tiếng động cơ và tiếng ma sát của các bộ phận máy móc, còn xen lẫn tiếng nức nở bất lực của một người phụ nữ và tiếng thút thít của một ông già như bị mắc kẹt thứ gì trong cổ họng.

Âm thanh từ mọi hướng truyền đến, không cách nào xác định được vị trí, Giang Thành thậm chí còn nghe thấy một tràng tiếng cười của trẻ con phát ra.

Nhìn sắc mặt của tên mập và Hòe Dật thì hiển nhiên mọi người đều đã nghe thấy.

Đây là một chiếc xe quỷ.

Bên trên chiếc xe có vô số lệ quỷ ẩn náu, mà mục tiêu cuối cùng của chiếc xe này chính là muốn bọn họ tiêu diệt hết toàn bộ, vĩnh viễn lưu lại trên chiếc xe này.

“Cạch.”

“Cạch.”

“Cạch.”…

Ba người gần như đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía sau, trong mắt Hòe Dật có chút sợ hãi, trong sương mù có thứ gì đó, đang đi về phía bọn họ.

Dần dần, một bóng người xé tan làn sương mù như xuyên qua nước, từ trong bước ra ngoài.

Là… một cậu bé trông giống học sinh cấp hai, mặc quần áo sọc xanh trắng, rộng thùng thình, có phần giống một bộ đồ ngủ, nhưng Giang Thành lại thích nghĩ nó như áo của bệnh viện hơn.

Cậu bé có diện mạo sạch sẽ, làn da trắng trẻo, khí chất hơi yếu ớt, từ trên người cậu không cảm thấy có gì quỷ dị, hay là đe dọa, điều này khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Nhưng có một điểm khiến người ta khó chịu chính là, đôi mắt của cậu bé bị mái tóc dày che phủ, ba người Giang Thành hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt của cậu.

Trên tay cậu đang bê một chiếc hộp vuông vức thu hút sự chú ý của mọi người.

Lớn hơn hộp đựng giày một chút, có bề ngoài rất tinh xảo, ấn tượng đầu tiên của Hòe Dật trông giống như món quà dành tặng cho một cô gái.

Mặc dù không thể nhìn thấy đôi mắt của cậu bé nhưng cả ba người đều chắc chắn rằng cậu bé đang nhìn họ qua phần tóc mái, bởi vì họ có thể cảm nhận được ánh mắt đó.

Cảm giác rất kì lạ.

“Tiên sinh.” Cậu bé hơi hé môi: “Các anh sắp xuống xe rồi.”

Tên mập cau mày, đây là cái vấn đề khỉ gì vậy, không xuống xe, chả lẽ muốn ở lại trên chiếc xe buýt này đến hết đời sao?

“Ừm.” Giang Thành nhìn chằm chằm tóc mái của cậu, bình tĩnh gật đầu: “Chắc là sắp rồi.”

“Vậy có thể giúp tôi một việc được không?” Cậu bé hỏi, giọng nói rất trong trẻo, hoàn toàn hòa hợp với khí chất tổng thể của cậu.

Nếu như là thông thường, việc này muốn giúp thì giúp thôi, nhưng trên chuyến xe buýt này…

“Em hãy nói xem đó là việc gì trước đi.” Giọng nói của Giang Thành lúc này còn đơn thuần hơn cả cậu bé: “Năng lực của chúng ta có hạn, sợ là sẽ làm lỡ việc của em.”

“Chuyện là như thế này, em có một người bạn, cô ấy đã cá cược với tôi, nói rằng cô ấy nhất định có thể đánh bại em trong trò chơi, nhưng cô ấy đã thua, cô ấy rất sợ hãi, em muốn an ủi cô ấy, nhưng lại không biết phải bày tỏ thế nào, cho nên em muốn các anh hãy giúp em tặng món quà này cho cô ấy.” Cậu bé lắc chiếc hộp trong tay, bên trong phát ra tiếng “lạch cạch lạch cạch”.

Giang Thành giả vờ suy nghĩ, một lúc sau mới dùng giọng điệu đầy kinh nghiệm dẫn dắt cậu bé: “Anh nghĩ rằng loại chuyện như thế này vẫn nên là em tự tay tặng cho cô ấy thì tốt hơn, cũng có thể bày tỏ lời xin lỗi của em với cô ấy hơn, còn để người ngoài như bọn anh làm việc đó, thì có hơi không hợp lễ nghĩa, em thấy sao?”

“Anh nói đúng.” Cậu bé suy nghĩ một lúc, rồi khẽ gật đầu.

Nghe thấy Giang Thành thuyết phục cậu bé, tên mập và Hòe Dật đều không khỏi trở nên kích động, hiện tại xem ra, cậu bé này cũng giống như bà lão lần trước, tới là để giao nhiệm vụ, nếu như có thể dừng lại từ đầu nguồn, nói không chừng thực sự có thể tránh được.

Nhưng giây tiếp theo, khuôn mặt của cậu bé đột nhiên thay đổi, trên làn da trắng nõn bắt đầu xuất hiện những đường gân, bàn tay cầm hộp quà bắt đầu run rẩy, kết hợp với bộ quần áo bệnh nhân này, khung cảnh bỗng trở nên vô cùng rùng rợn.

"Nhưng… nhưng em đã quên mất tên cô ấy rồi." Đôi mắt ẩn dưới mái tóc của cậu bé rơi xuống nước mắt máu, đột nhiên nhỏ giọng gầm nhẹ: "Đáng chết! Tất cả đều đáng chết!"

Chỉ một giây trước khi tình thế sắp mất kiểm soát, Giang Thành lập tức đứng dậy, ân cần nói với cậu bé: "Đúng là một nam tử hán có tình có nghĩa, việc này anh sẽ giúp em!"

Ngay sau đó, tên mập và Hòe Dật trợn tròn mắt, bọn họ nhìn thấy cậu bé ngay lập tức không run rẩy nữa.

Chỉ sau vài giây, những đường gân xanh biến mất, lại biến trở lại là cậu bé có khí chất thanh tú, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: "Thật sao? Cảm ơn anh, tiên sinh, anh thật là một người tốt."

Hòe Dật và tên mập: "…"

Không hấp tấp tiếp nhận hộp quà, Giang Thành hỏi: "Nhưng em không biết tên, bọn anh làm sao giúp em đưa đồ đây?"

Đây là một vấn đề rất thực tế.

Không ngờ, cậu bé nhếch mép cười nhạt: "Hóa ra là anh đang lo lắng cái này à, tiên sinh, thật trùng hợp là, trạm dừng mà anh xuống xe lại trùng khớp với hướng nhà cô ấy, hơn nữa anh yên tâm đi, chỉ cần anh đủ may mắn, nhất định sẽ tìm thấy cô ấy ".

"Là như vậy sao." Giang Thành hít sâu một hơi.

Dành thời gian liếc nhìn Hòe Dật và tên mập, phát hiện vẻ mặt của cả hai đều cực kì xấu, như thể đã đoán trước được hậu

quả khủng khiếp.

Ngay lúc Giang Thành đang băn khoăn không biết có thể lấy thêm manh mối từ trong miệng cậu bé hay không thì đột nhiên cảm thấy xe đang giảm tốc độ.

Xe đang chạy chậm lại, có nghĩa là… bọ họ sắp đến trạm dừng.

Giang Thành vươn tay ra muốn lấy hộp quà trong tay cậu bé, nhưng hộp quà cứ như là đã mọc vào tay của cậu bé vậy, vẫn bất động, khiến Giang Thành có hơi khó hiểu.

"Tiên sinh, các anh xuống xe trước đi." Cậu bé hời hợt nói: "Hộp quà rất quan trọng, em muốn chơi với nó thêm một lúc, chờ khi người cuối cùng trong số các anh xuống xe, em sẽ đưa cho người đó."

Cậu bé hơi bạnh miệng ra, để lộ hàm răng sắc nhọn: "Em sợ… sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Nhìn thấy mặt này của cậu bé, Giang Thành lập tức thu tay lại, hành động cực kì hợp tác: "Được, cứ làm theo lời em nói đi."

Sau khi xe dừng lại, cửa mở ra, Giang Thành để tên mập và Hòe Dật xuống xe trước, còn mình thì ở lại cuối cùng.

Cậu bé cầm hộp quà thẳng nâng lên đưa về phía trước, Giang Thành cũng làm theo tư thế của cậu bé, cầm thẳng nhận lấy hộp quà.

Hộp quà nặng hơn hắn nghĩ một chút, bên trên hình như có vẽ hoa văn gì đó, nhưng cực kì mờ, như thể cách một lớp gì đó, không thể nhìn rõ.

Nhưng có thể phân biệt được màu sắc, ngoài màu đỏ dễ thấy ra, hầu hết đều có màu xám hơi nghiêng đen, phối màu

khá cổ quái, Giang Thành không thể tưởng tượng được thứ gì cần được đóng gói trong một chiếc hộp như vậy.

"Tiên sinh." Ngay khi Giang Thành quay người, đi đến cửa xe, một giây trước khi chuẩn bị xuống xe, phía sau vang lên giọng nói của cậu bé: "Xin nhất định phải cẩn thận, thứ bên trong rất quan trọng."

"Biết rồi."

Cho dù cậu bé không nói, Giang Thành cũng biết chiếc hộp này rất quan trọng, hiện tại điều hắn tò mò hơn là, thứ bên trong hộp.

Một chân vừa bước ra khỏi cửa xe, đột nhiên, sắc mặt Giang Thành chợt thay đổi.

"Mặt… mặt đất đâu?"

Một chân này hắn bước ra như là bước xuống vách đá, cả người không tự chủ được rơi xuống.

Chương 815: Người quen

Chiếc hộp rơi khỏi tay, hắn vô thức chộp lấy, nhưng tốc độ chiếc hộp rơi xuống lại vừa hay nhanh hơn động tác của hắn một chút, đầu ngón tay lướt qua chiếc hộp, vậy mà lại làm nắp hộp mở ra.

Giây tiếp theo, một luồng sáng trắng chói mắt nổ tung trước mắt Giang Thành, lập tức nuốt chửng hắn.

"Ring reng reng…"

Không biết qua bao lâu, Giang Thành bị tiếng chuông báo thức đánh thức, từ từ mở mắt ra, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là trần nhà nhợt nhạt.

Hắn đang nằm trên một chiếc giường đơn.

Đây là một căn phòng tương đối nhỏ với cách bài trí đơn giản, cách đó không xa có một chiếc bàn, một chiếc ghế cạnh bàn và sàn nhà lát gạch trắng.

Khi cấu trúc của căn phòng dần dần hiện lên trong đầu Giang Thành, hắn phán đoán đây không phải là khách sạn mà là ký túc xá nhân viên.

Bằng chứng được treo sau cánh cửa, một lá cờ hiệu màu đỏ có vòng tua màu vàng xung quanh, trên đó có viết dòng chữ "nhân viên xuất sắc".

Giang Thành lăn người khỏi giường, nhìn quanh không thấy tên mập và Hòe Dật, nhưng với tình hình hiện tại trước mắt, Giang Thành không lo lắng an toàn của bọn họ, nhiệm vụ chỉ mới bắt đầu thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện, có nam có nữ, nghe qua có vẻ không ít người, Giang Thành không vội vàng đi mở cửa, cho đến khi nghe thấy giọng nói của tên mập mới mở cửa đi ra ngoài.

Ở vị trí cách hắn khoảng 6 - 7 mét, có một nhóm người đang đứng, số người đông hơn so với trong tưởng tượng của hắn, có 9 người, xem ra những người này chính là đồng đội trong nhiệm vụ lần này rồi.

Tên mập và Hòe Dật đều đứng ở đó, tên mập đang có thái độ khác với bình thường, khí thế hung hăng đang tranh cãi gì đó với một người đàn ông.

Bởi vì không nắm rõ chi tiết về những "đồng đội" này, nên Giang Thành dự định tỏ ra yếu đuối trước kẻ địch, hắn làm ra vẻ sợ hãi và đáng thương, vừa bám vào tường vừa đi về phía có nhiều người, vừa dùng giọng run rẩy hỏi: "Đây rút cuộc là đâu vậy, sao tôi vừa mở mắt đã tới đây, đáng sợ quá!"

Theo lẽ thông thường, Hòe Dật và tên mập lúc này nên diễn cùng với hắn, sau đó những người khác cũng nên bước tới an ủi hắn, giải thích quy tắc cho hắn.

Nhưng lần này, mọi người đều dùng một ánh mắt rất kì lạ nhìn hắn, tên mập cũng không ngừng nháy mắt với hắn, tựa như là đang bảo hắn đừng diễn nữa.

Ngay lúc Giang Thành đang nghi hoặc, thì người đàn ông lúc trước cãi nhau với tên mập bước ra.

Người đàn ông khoảng 35 tuổi, cao lớn, tóc hoa râm, mặc áo khoác da màu đen, trông có vẻ điềm tĩnh và có năng lực, gật đầu với Giang Thành, nói: "Xin chào, anh Giang Thành."

Giang Thành cau mày: "Anh biết tôi sao?"

Phía sau người đàn ông, một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc búi cao xen vào nói: "Chúng tôi đều biết anh, anh

Giang Thành."

"Nhưng tôi chưa bao giờ gặp các người." Giang Thành cởi bỏ lớp ngụy trang, ánh mắt trở nên cảnh giác.

Người đàn ông nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt của Giang Thành dường như là người đứng đầu nhóm, anh ta vẫy tay với Giang Thành, bảo hắn cứ thoải mái đi: "Anh Giang Thành, anh đừng căng thẳng, chúng tôi không có ác ý."

"Anh không biết chúng tôi là chuyện rất bình thường, nhưng tôi nghĩ có một người tôi nghĩ nhất định là anh biết." Người đàn ông nói với giọng rất trịnh trọng: "Nhà họ Hạ, tiểu thư Hạ Manh."

"Anh là người nhà họ Hạ?" Giang Thành có hơi bất ngờ.

"Đội hành động số 4, nhà họ Hạ, tôi là đội trưởng, những người này đều là thành viên trong đội của tôi." Người đàn ông tự giới thiệu: "Tôi tên Hạ Cường."

Tên mập ở bên cạnh không nhịn được nói: "Bác sĩ, lần trước Hạ Manh dẫn người đến làm phiền chúng ta, anh ở trong phòng nên không biết, ở bên ngoài, chính là anh ta đã dẫn người đi bắt tôi, may mà tôi chạy nhanh đấy."

Tên mập tức đến thở phì phò, đưa tay nhận diện từng người một: "Anh ta, còn có anh ta, cả người phụ nữ phía sau nữa, đúng, tôi đang nói cô đấy, có bản lĩnh thì đừng có trốn nữa, bọn họ đều ở đây rồi."

Giang Thành nhớ tới lần đó, Hạ Manh dẫn theo người đàn ông trung niên tên là Cung Triết, bọn họ lần theo manh mối đến Dong Thành, tìm đến phòng làm việc.

"Tại sao các anh lại ở đây?" Giang Thành tiếp tục hỏi.

Hạ Cường do dự một lát, mới lên tiếng: "Trong khi chúng tôi đang thực hiện nhiệm vụ, vô tình bị cuốn vào một sự kiện

linh dị.”

“Một chiếc xe buýt phế liệu?” Giang Thành hỏi.

Nghe vậy, Hạ Cường gật đầu, dùng giọng điệu thận trọng nói: “Xem ra anh Giang Thành cũng vậy.”

“Các người là…” Giang Thành liếc nhìn người phía sau Hạ Cường: “Lần đầu tiên lên xe?”

“Phải.” Hạ Cường đáp, sau đó hơi nhíu mày, dường như nhận ra điều gì đó, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ các anh…”

“Chúng tôi là lần thứ hai.” Giang Thành không muốn giải thích quá nhiều với cái người tên Hạ Cường này, căn cứ theo cấp bậc của đối phương, tin tức mà anh ta biết rất hạn chế.

“Đúng rồi, anh nói các anh đang làm nhiệm vụ.” Giang Thành hỏi: “Có tiện tiết lộ một chút nội dung nhiệm vụ không? Tôi muốn biết nó có liên quan đến tình hình của chúng ta bây giờ không.”

“Tôi đang làm nhiệm vụ hộ tống. Về phần mối quan hệ với tình hình hiện tại, tôi nghĩ là không có liên quan gì.” Hạ Cường trả lời ngắn gọn.

Dời tầm mắt sang chỗ khác, Giang Thành nhìn những người Hạ Cường mang tới, tổng cộng có 6 người, trong đó có 4 người lờ mờ đứng thành vòng tròn, bảo vệ một nam một nữ ở giữa.

“Hai người bọn họ?” Giang Thành hất cằm, nhìn về phía một nam một nữ.

Người đàn ông khoảng trên dưới 25 tuổi, mặc trang phục casual bình thường, ánh mắt kiên nghị, lộ ra vẻ chững chạc trái ngược với tuổi tác.

Một nửa cơ thể của người phụ nữ bị che khuất sau lưng người đàn ông, trên khuôn mặt xinh đẹp trông hơi mệt mỏi,

một tay nắm lấy cánh tay của người đàn ông, như thể rất dựa vào anh ta, bộ đồ thể thao đơn giản cũng không thể che giấu được đường cong của người phụ nữ. .

Đôi mắt Giang Thành nhìn qua nhìn lại giữa khuôn mặt của người đàn ông và người phụ nữ. Người phụ nữ dường như rất sợ người lạ, nắm cánh tay của người đàn ông càng chặt hơn.

“Xin chào, anh Giang Thành.” Người đàn ông chủ động chào hỏi Giang Thành: “Tôi tên Lâm Mục Vân, đây là em gái tôi, Lâm Mục Vãn.”

“Xin chào.” Giang Thành cũng lên tiếng, dáng vẻ của người đàn ông và người phụ nữ quả thực có vài phần giống nhau.

Lâm Mục Vân quay người lại, vỗ nhẹ vào cánh tay Lâm Mục Vãn, dịu dàng nói: “Mục Vãn.”

Giây tiếp theo, Lâm Mục Vãn chậm rãi buông tay, từ sau lưng lấy ra một cuốn sổ màu xanh da trời, sau khi mở ra, nhanh chóng viết gì đó, sau đó cầm cuốn sổ lên, hướng thẳng vào Giang Thành.

Trên đó là hai chữ “Xin chào”.

Khi Giang Thành nhìn vào mắt Lâm Mục Vãn, cô lập tức quay đi.

“Thật xin lỗi, em gái tôi…” Lâm Mục Vân có nụ cười rất trong trẻo: “Em ấy rất ít tiếp xúc với người lạ, đều là lỗi của tôi đã chiều hư em ấy rồi.”

“Lâm công tử và Lâm tiểu thư, chính là người mà chúng tôi hộ tống lần này.” Hạ Cường đứng lên giải thích: “Có người muốn làm hại bọn họ, chúng tôi cần phải bí mật hộ tống bọn họ đến nơi an toàn.”

Giang Thành nhớ lại lời của Lâm Uyển Nhi, hiện tại nhà họ Hạ cũng coi như là đồng minh, cùng nhau chống lại Người Gác Đêm, mà người mà Hạ Cường nói muốn hại hai người này rất có thể chính là Người Gác Đêm.

Theo dòng suy nghĩ này, hai anh em này hẳn là người thừa kế của một gia tộc lớn, bởi vì gia tộc phản đối kế hoạch của Người Gác Đêm nên họ đã bị truy sát.

Tiếp theo, mọi người tự giới thiệu lẫn nhau.

Người phụ nữ búi tóc, có dáng vẻ đáng yêu tên là Chu Đồng.

Người đàn ông mặc áo hoodies màu xanh lam, bộ dạng cà lơ phất phơ tên là Viên Tiểu Thiên.

Người phụ nữ đeo kính gọng đen, mặc áo sơ mi trắng, dáng vẻ cao ráo tên là Lý Mộng Dao.

Cuối cùng, người đàn ông mặc áo trendcoat, vẻ mặt nghiêm túc tên là Phong Kiệt.

Chương 816: Khách hàng

Giống như Giang Thành, bọn họ cũng thức dậy trong phòng của mình, bị đánh thức bởi tiếng đồng hồ báo thức đột ngột.

Thời gian bọn họ tỉnh lại chắc hẳn là giống nhau, nhưng Giang Thành lại lựa chọn ở trong phòng quan sát một lúc, nên chậm trễ mất một chút thời gian.

"Cạch."

"Cạch."

"Cạch."…

Một bên cầu thang vang lên tiếng giày cao gót sắc bén, ngay sau đó, một người phụ nữ đẫy đà khoảng 35 tuổi xuất hiện.

Vừa nhìn thấy nhóm người Giang Thành, người phụ nữ mặt đầy lo lắng phàn nàn: "Này các anh các chị sao vẫn còn đứng đây hả, mau đi thôi, khách hàng đã đợi bao lâu rồi, các người không muốn làm ăn nữa à?"

"Tôi nói cho các người biết nhé, nếu tháng sau không trả được tiền thuê nhà, thì tất cả các người ra ngủ ngoài đường cho tôi, đừng có liếm mặt mà đến cầu xin chị Văn các người." Người phụ nữ bĩu môi nói: "Tôi giới thiệu công việc làm ăn cho các người, mà các người còn không tích cực, còn chưa thấy ai như mấy người đấy."

"Làm sao có thể chứ chị Văn, nếu không phải là được chị quan tâm, thì cuộc sống của mấy người chúng em sẽ thê thảm lắm." Giang Thành cười đáp lại.

Từ trong lời nói của người phụ nữ, mọi người bước đầu suy ra một số thông tin.

Đầu tiên, người phụ nữ tự xưng là chị Văn chắc hẳn là chủ nhà của bọn họ.

Thứ hai, thân phận và hoàn cảnh hiện tại của bọn họ không tốt lắm, nói chính xác ra là tương đối nghèo, không có tiền.

Thứ ba, công việc làm ăn là do chị Văn giới thiệu cho bọn họ.

Chị Văn dùng ánh mắt cứng rắn nhìn Giang Thành, giọng bực bội nói: "Chỉ có cậu là người biết ăn nói, khiến chị Văn vui vẻ, nếu không phải vì nể mặt cậu, tôi sớm đã đuổi hết mấy người ra ngoài rồi, ba tháng rồi không trả tiền thuê nhà, cậu nghĩ tôi mở tổ chức từ thiện chắc!"

"Đừng nói nhảm nữa, nhanh đi theo tôi, khách hàng người ta còn đang đợi đấy!" Chị Văn quay người ra hiệu cho mọi người đi theo cô ta xuống tầng.

Giang Thành là người đầu tiên bước tới, nhưng điều bất ngờ là, chị Văn lại giữ hắn lại, bảo những người khác đi trước, sau đó mới sánh đôi cùng Giang Thành đi xuống tầng.

Hai người càng lúc càng gần nhau, Giang Thành phải nghiêng người sang một bên, nếu không toàn bộ phần thân trên của chị Văn như sắp áp lên trên người hắn rồi.

"Chị Văn." Giang Thành nhỏ giọng nhắc nhở: "Ở đây nhiều người lắm."

Nghe vậy, trên mặt chị Văn chợt đỏ bừng, giọng điệu oán trách nói: "Bây giờ biết ngại rồi à, tối hôm qua cậu đâu có nói như vậy."

Nói xong, đưa tay trái nhéo vào eo dưới của Giang Thành, liếc nhìn những người đi trước mặt, khinh thường nói: "Nếu

như không phải Thành Thành cậu hiểu chuyện, chị Văn đã sớm đuổi những người này ra ngoài rồi, mới cả, cậu nói xem cậu còn trẻ tuổi như vậy, giày vò mở công ty làm gì, lại còn làm những việc bằng cửa phụ, thật đáng sợ đấy."

Chị Văn ưỡn bộ ngực kiêu hãnh, lại nghiêng người về phía Giang Thành, dùng giọng quyến rũ nói: "Hay là cậu đóng cửa công ty đi, tập trung dành thời gian cho chị Văn có được không, thiếu tiền cứ nói với chị Văn, chị Văn Sẽ đưa cho, chị Văn chỉ thích tiêu tiền cho cậu thôi." Vừa nói, cô ta lại dùng tay trái sờ soạng sau lưng Giang Thành.

Giây tiếp theo, tay của chị Văn bị Giang Thành bắt được.

"Đừng đùa với lửa." Giang Thành ghé vào tai chị Văn, hung ác nói: "Nếu không lần sau chị có xin tha cũng vô dụng."

Nghe xong, hơi thở của chị Văn trở nên gấp gáp, nhưng vì đã đến tầng một, nên mới không có hành động tiếp theo nữa.

Nhưng cái cách mà cô ta nhìn Giang Thành đã trở nên mơ mơ màng màng.

Hạ Cường và những người đang đi phía trước dừng lại, đây là một tòa chung cư khá cũ, hiện tại bọn họ đang đứng trước cổng, bởi vì không biết đường, cho nên chỉ đành đứng đợi.

"Chị Văn." Giang Thành nhắc nhở.

"Ồ ồ, mấy người… mấy người đi theo tôi." Chị Văn đi đến trước dẫn đường, trên đường đi còn không quên phàn nàn bọn họ không làm chuyện đàng hoàng, mấy chuyện lộn xộn này mà cũng dám động vào, mau đổi nghề càng sớm càng tốt đi.

Đi theo chị Văn, nhóm người đến một tòa nhà văn phòng, tòa nhà lớn rất hoành tráng, khoảng hai mươi tầng.

Sau khi vào cửa, chị Văn vô thức dẫn cả nhóm đến thang máy.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt của mọi người trở nên khó coi, đi thang máy trong khi đang làm nhiệm vụ, ở một ý nghĩa nào đó tương đương với việc thăng thiên.

“Chị Văn.” Hòe Dật cười hỏi: “Chúng ta phải đến tầng bao nhiêu?”

“Tầng 9.” Chị Văn liếc anh ta một cái, có chút mất kiên nhẫn trả lời: “Văn phòng của chính mình ở tầng nào, còn phải hỏi tôi?”

Khi thang máy đang đi xuống, mọi người đều nhìn sang Giang Thành, hiển nhiên là đang đặt hy vọng cuối cùng vào hắn.

Giang Thành như thể xung quanh không có ai ghé sát vào tai chị Văn, khẽ thì thầm vài câu: “Chị Văn, chúng ta đi cầu thang bộ lên trên được không, em muốn tiếp tục ở bên chị một lát nữa.” Hắn cố tình nhấn mạnh từ “tiếp tục”.

Quả nhiên, chị Văn sẵn sàng đồng ý, khi nhóm người bước lên cầu thang, Giang Thành và chị Văn mới chậm rãi đi theo sau.

Đến một căn phòng giống như văn phòng trên tầng 9, có một chiếc ghế ở hành lang, trên đó có một người phụ nữ ăn mặc trí thức đang ngồi.

Người phụ nữ có vẻ sợ hãi khủng hoảng, tinh thần cũng hoảng hốt, hai tay nắm chặt vạt áo, quầng mắt thâm đen, như thể đã lâu không được nghỉ ngơi tốt.

Sau khi được chị Văn giới thiệu, người phụ nữ tên là Uông Khiết, làm việc trong một công ty lớn, gần đây… đã gặp phải một số chuyện.

Sau khi mời Uông Khiết vào trong văn phòng, chị Văn liền rời đi, trước khi đi, còn không quên nhắc nhở đám người

Giang Thành hãy đeo huy hiệu tên lên, nếu không trông chẳng chính quy chút nào.

Văn phòng tương đối rộng rãi, trên mỗi bàn đều có đặt một huy hiệu tên, không phải là loại có dây đeo quanh cổ mà là loại nhựa có ghim phía sau để đeo trên ngực, trên đó có một dãy số bắt đầu bằng 00, trông cực kì rẻ tiền.

Giống như huy hiệu của trường dành cho học sinh, hoặc là một loại đạo cụ nhỏ nào đó.

Giang Thành đi tới cái bàn dễ thấy nhất, cầm huy hiệu tên lên đeo vào.

Những người khác cũng làm theo, có đúng 9 người, 9 cái huy hiệu tên.

Ngoài ra còn có một bộ ghế sofa trong văn phòng.

"Mời ngồi, cô Uông." Giang Thành ra hiệu.

Khi Uông Khiết ngồi xuống, Giang Thành và Hạ Cường cũng lần lượt ngồi xuống.

Vừa rồi trên đường lên tầng, sau khi Giang Thành phải trả một cái giá nhất định, đã nghe ngóng được không ít thông tin, chẳng hạn như công ty hiện tại của hắn.

Trên danh nghĩa là tư vấn, nhưng thực chất là ở đằng sau trục lợi, nói tóm lại, những chuyện mà người bình thường không thể hiểu được, càng không thể giải quyết đều có thể đến tìm bọn họ.

"Cô Uông, cô gặp phải vấn đề gì khó giải quyết vậy?" Giang Thành hỏi.

"Vâng… vâng." Hai bả vai Uông Khiết run lên, sắc mặt tái nhợt không có chút máu."Mới hôm qua, tối hôm qua, tôi ở quán bar uống chút rượu, nhưng tôi không uống nhiều, tôi thật sự là không uống nhiều." Nói đến đây, Uông Khiết đột nhiên

trở nên kích động: “Cho nên… cho nên những gì tôi nói tiếp theo đều là sự thật, mỗi một câu đều là sự thật, xin nhất định phải tin tôi!”

“Đương nhiên là chúng tôi tin cô.” Giang Thành nhìn người phụ nữ đang run rẩy, an ủi nói: “Cô yên tâm, cô ở chỗ chúng tôi đây rất an toàn, vì vậy… xin hãy bắt đầu đi, cô Uông.”

“Tối qua tôi rời khỏi quán bar, định bắt taxi về nhà, nhưng trên đường lại nhận được điện thoại của một đồng nghiệp ở công ty, anh ấy bảo tôi qua đó một chuyến, nói là có văn kiện cần tôi đóng dấu, nghe có vẻ rất khẩn cấp.”

Uông Khiết giải thích: “Lúc đó đã rất muộn rồi, nhưng chúng tôi… kiểu công ty như chúng tôi là như thế, vào mùa bận rộn, việc tăng ca là chuyện bình thường, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, liền vội vàng chạy tới.”

Chương 817: Đồng nghiệp

"Công ty chúng tôi ở Thành Nam, cao ốc Hữu Nhuận các anh biết chứ, tầng 10 đến tầng 14 bên trong, đều là của công ty chúng tôi."

"Sau khi vào trong cao ốc, tôi đi thang máy lên trên, trong thang máy, tôi còn cố ý liếc nhìn thời gian, là… là 12h15, tôi nhớ rất rõ."

"Thang máy dừng lại khi đến tầng 10, chỗ làm việc của tôi ở tầng 10, là một khu văn phòng công cộng rất rộng, cửa là đang mở, bên trong chỉ có một ngọn đèn duy nhất, không phải… không phải là đèn chiếu sáng trên trần nhà, là đèn bàn, một chiếc đèn bàn rất nhỏ, xung quanh tương đối tối."

"Vị trí đang sáng đèn là chỗ làm việc của tôi." Uông Khiết nói: "Nhờ có ánh sáng của đèn bàn, tôi thấy bàn làm việc của mình rất bừa bộn, khi đến gần thì phát hiện một số đồ vật vốn được đặt ở trên bàn làm việc đã bị ném xuống đất, như bị người ta lật tung lên vậy."

"Lúc đó tôi tức giận đến mức lập tức muốn tìm đồng nghiệp để hỏi cho rõ ràng, rút cuộc anh ta muốn gì, cho dù có gấp đến đâu, cũng không thể tùy tiện động vào đồ của người khác được."

"Hơn nữa… hơn nữa những thứ như con dấu thì ai lại để ở bên ngoài, nhất định là để trong ngăn kéo khóa lại."

"Nhưng tôi không tìm thấy đồng nghiệp, không phải… không phải là không tìm thấy, mà là cả khu văn phòng không có một ai cả."

“Tôi đã hỏi tận mấy lần, xung quanh đều rất yên tĩnh.” Nói đến đây, Uông Khiết đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Thành, nhỏ giọng nói: “Anh có thể hiểu được cảm giác đó không, xung quanh rất tối, ở … ở trong bóng tối những bóng đen lờ mờ, tựa như đang ẩn giấu thứ gì đó, rõ ràng là một nơi rất quen thuộc, nhưng lúc này, tôi lại cảm thấy rất xa lạ, loại cảm giác xa lạ không thể diễn tả được…

Giọng của Uông Khiết càng nói càng nhỏ, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Cô Uông, cô không nghĩ đến việc bật đèn sao?” Hạ Cường bình tĩnh hỏi, cố gắng không kích động đến cô ta.

“Bật đèn…” Uông Khiết dừng lại, lập tức nhìn Hạ Cường, môi run run nói: “Đương nhiên là tôi có nghĩ tới rồi, nhưng vô dụng! Đèn… Đèn hỏng rồi, không đúng, chắc là do công tắc, hoặc… hoặc có gì đó không ổn với đường dây…”

Lo lắng Uông Khiết chịu không nổi mà quy sụp, Giang Thành đưa tay ra, nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Uông Khiết, an ủi nói: “Cô Uông, cô đừng sợ, có tôi ở đây.”

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Giang Thành, cảm xúc của Uông Khiết lại dần dần bình tĩnh lại, cô nói tiếp: “Ngay lúc tôi đang định rời đi thì đột nhiên bên ngoài chợt lóe lên một tia chớp.”

“Lúc này tôi mới để ý thấy bên ngoài trời đang mưa, mưa rất to, khu văn phòng có cửa kính lớn từ trần đến sàn, nên tôi có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng màn mưa đã chặn hết mọi thứ”.

“Vừa rồi chính là nhờ ánh chớp nên tôi mới nhận ra lối đi cách chỗ làm việc của tôi không xa.”

“Sàn hành lang rất bừa bộn, mấy thùng rác vứt dưới đất, rác bên trong lăn đầy trên sàn, còn có một số tờ thông tin các loại, đúng rồi, một chiếc ghế văn phòng cũng đổ ra đất, như

thể có người vừa men theo lỗi này chạy ngang qua, trong lúc hoảng loạn thì đụng phải".

"Phản ứng đầu tiên của tôi là đồng nghiệp mời tôi đến đây, chắc chắn là anh ấy!"

"Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại lo lắng cho anh ấy, nên lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của anh ấy và gọi lại."

"Cuộc gọi được kết nối nhưng không có người trả lời, tôi nghe thấy tiếng điện thoại di động reo từ xa, nghe không rõ lắm nhưng chắc là tiếng chuông."

"Tôi bật đèn pin trên điện thoại di động, nhìn về phía có tiếng chuông, đi đến hành lang, tiếng chuông reo… tiếng chuông vang lên từ cuối hành lang, gần lối thoát hiểm. Tôi rẽ vào một góc, đối mặt với cánh cửa sắt của lối thoát hiểm." Nói đến đây, hơi thở của Uông Khiết đột nhiên trở nên dồn dập, đồng tử run rẩy: "Người, một người đang nằm trước cửa sắt! Xung quanh toàn là máu, trên tường, trên trần nhà, cửa an toàn đều đang chảy máu, người đó … người đó hình như bị xẻ ra, xẻ ra từ chính giữa!" Uông Khiết nắm chặt tay Giang Thành, móng tay cắm vào da thịt, rõ ràng là đang nhớ lại cảnh tượng đó, nó đã khiến cô chịu kích động quá lớn.

Giang Thành không vùng vẫy mà đưa tay còn lại ra, đặt lên trên tay Uông Khiết, nhẹ nhàng an ủi: "Cô Uông, đừng lo lắng, có tôi ở đây."

"Cô đã báo cảnh sát rồi phải không?" Giang Thành nhìn vào mắt cô, dịu dàng giọng hỏi.

"Đúng… lúc đó tôi sợ đến mức ngồi bệt dưới đất mấy phút, mới nhớ ra gọi cảnh sát, sảnh sát đến rất nhanh, cực kì nhanh." Uông Khiết thở dốc.

Giang Thành nhìn cô với ánh mắt tiếc nuối, nửa hỏi nửa phủ nhận: "Cô Uông, xem ra cô gặp phải một vụ án giết người bình thường, có lẽ thủ đoạn của hung thủ tàn bạo hơn một chút, nhưng… chắc hẳn là cô biết rõ chúng tôi là làm gì, đối với trường hợp này, chúng tôi…"

"Không bình thường!" Uông Khiết kích động nói: "Đây tuyệt đối không phải là một vụ án giết người bình thường!"

Giang Thành vốn là muốn rút lui để tiến lên, bây giờ nhìn thấy biểu hiện của Uông Khiết, thuận thế truy hỏi: "Cô cho rằng chỗ nào không bình thường?"

"Người chết không phải là đồng nghiệp của tôi!" Uông Khiết lớn tiếng nói: "Tôi hoàn toàn không biết anh ta!"

"Vậy anh ta là ai?"

Lời vừa rồi dường như đã khiến cơ thể Uông Khiết mất hết sứa lực, cô chậm rãi lắc đầu: "Tôi không biết, tôi chưa từng gặp anh ta, tôi hỏi nhân viên công ty, cũng nói chưa từng gặp, người này không phải là nhân viên của công ty chúng tôi."

"Nhưng cô nói là sau khi nhận được cuộc gọi, mới chạy tới." Hạ Cường nói xen vào.

"Tôi… tôi thực sự đã nhận được cuộc gọi, tôi cũng đã nói với cảnh sát như vậy, nhưng khi tôi mở điện thoại lên, thì nó đã biến mất, đều biến mất hết rồi, lịch sử cuộc gọi của tôi đã bị xóa…" Uông Khiết đờ đẫn, như thể vẫn chưa vượt qua được sự việc này.

"Là tất cả lịch sử cuộc gọi đều đã bị xóa hết, hay chỉ có cuộc gọi với đồng nghiệp này?" Giang Thành hỏi.

"Chỉ… chỉ có với anh ấy là đã bị mất." Uông Khiết đau khổ lắc đầu: "Bên phía cảnh sát không tin những gì tôi nói, dù tôi có giải thích thế nào thì bọn họ cũng không tin, bọn họ nghi ngờ tôi đang giấu bọn họ điều gì đó, nghi ngờ tôi có liên quan

đến vụ án, còn đưa tôi đi làm xét nghiệm nước tiểu, nghi ngờ rằng tôi đã hút những thứ đó.

“Điện thoại di động của cô không để lại dấu vết, vậy điện thoại di động của người đó thì sao?” Giang Thành nhớ Uông Khiết đã đề cập đến, là mình đã đi theo tiếng nhạc chuông của điện thoại di động, mới tìm thấy thi thể.

“Trên người của người đó hoàn toàn không có điện thoại di động.” Trên mặt Uông Khiết tràn đầy tuyệt vọng.

“Cô Uông, cô là vừa rời khỏi chỗ cảnh sát sao?” Giang Thành hỏi.

“Tôi đã giải thích cả đêm, còn cả ghi chép lại, lúc trời tờ mờ sáng, bọn họ mới để tôi đi, tôi… tôi thực sự không biết còn ai có thể giúp được tôi, có một người bạn giới thiệu, nói các anh chuyên xử lý những việc như vậy.” Uông Khiết nhìn Giang Thành, gần như cầu xin nói: “Các anh… các anh có thể giúp tôi được không?”

Giang Thành giả vờ ra lệnh cho tên mập, đi đến bàn làm việc lấy một cuốn sổ, sau đó ở trên đó viết viết vẽ vẽ, khẽ gật đầu với Uông Khiết nói: “Cô Uông, tình huống này chúng tôi đã hiểu rõ rồi, bây giờ chúng tôi sẽ bắt tay vào điều tra, bên phía cô nếu có bất kì tin tức gì, vui lòng thông báo kịp thời cho chúng tôi, điều này rất quan trọng “.

Nghe thấy những người này đồng ý giúp đỡ, sắc mặt Uông Khiết cải thiện rất nhiều: “Được, được, tôi sẽ làm, cảm ơn, còn về chi phí…”

“Không giảm giá.” Giang Thành đầy tự tin nói.

Chương 818: Đồng hồ báo thức

Uông Khiết hơi ngây người ra một chút, sau đó xua xua tay, vội vàng giải thích: Các anh hiểu lầm rồi, tôi không phải có ý đó, tôi muốn…"

"Ding-ding-ding-ding-"

Trong văn phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông báo thức, giống hệt tiếng chuông đã đánh thức bọn họ vào buổi sáng.

Sau khi nghe thấy tiếng chuông báo thức vang lên, Uông Khiết như bị kinh sợ, sắc mặt tái nhợt, nói mấy câu kiểu như chăm sự nhờ các anh các thứ, rồi vội vàng rời đi.

"Chết tiệt!" Viên Tiểu Thiên từ ngăn tủ dưới lấy ra một chiếc đồng hồ báo thức cũ, tắt đi rồi ném lên trên bàn.

Chu Đồng cầm đồng hồ báo thức lên, nhìn nhìn rồi đặt xuống, quay đầu lại nói: "Giống hệt với đồng hồ báo thức trong phòng chúng ta."

"Đồng hồ báo thức buổi sáng tôi có thể hiểu, mục đích là để đánh thức chúng ta dậy, còn đặt đồng hồ báo thức vào thời điểm này, là muốn làm gì?" Tên mập hỏi.

"Chắc chắn là có nguyên nhân rồi." Giang Thành sờ sờ cằm: "Chắc là nhắc nhở chúng ta, chú ý chuyện gì đó, hoặc là có chuyện gì đó sắp xảy ra."

"Cô Lý… đi đâu rồi?" Người lên tiếng là Lâm Mục Vân, sau khi Uông Khiết xuất hiện, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào trên người cô ta.

Nghe Lâm Mục Vân nhắc tới Lý Mộng Dao, Giang Thành mới chú ý tới người phụ nữ thân hình cao ráo, mặc áo sơ mi trắng đeo kính đen không có trong phòng.

Cánh cửa là đang khép hờ.

"Cô ấy đâu rồi?" Hạ Cường đang đứng ở bàn nghiên cứu đồng hồ báo thức, cũng mới phản ứng lại.

Phong Kiệt đứng ở cửa nói: "Lý Mộng Dao thấy tình trạng Uông Khiết cực kì xấu, lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện, nói đi tiễn cô ta, thuận tiện dặn dò cô ta một số chuyện, như là trong thời gian này cố gắng tránh không đi thang máy gì đó."

Mặc dù Lý Mộng Dao cũng chỉ mới rời đi có mấy phút, nhưng bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng vì sự việc này.

Không thể nói được là tại sao, chỉ là một loại trực giác.

"Anh Cường, để em đi đón cô ấy về." Viên Tiểu Thiên gật đầu với Hạ Cường, còn chưa đợi nhận được phản hồi, đã lập tức đi về phía cửa.

"Để tôi đi cùng anh." Phong Kiệt sắc mặt không tốt cũng lên tiếng.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại khẩn cấp vang lên cắt đứt suy nghĩ của mọi người.

Viên Tiểu Thiên và Phong Khiết cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn, dường như tiếng điện thoại này có ma lực gì đó.

Đó là một chiếc điện thoại màu đỏ, một chiếc điện thoại cố định rất cổ điển, đặt trên bàn, Giang Thành bước tới, nghe điện thoại, phía bên kia lập tức truyền đến giọng nói của một người đàn ông, nghe có vẻ nghiêm túc: "Có phải công ty tư vấn Sâm Mỹ không?"

Giang Thành liếc nhìn quảng cáo sáng tạo Sâm Mỹ treo trên tường, trả lời: "Đúng vậy, anh là ai?"

"Chúng tôi đến từ Cục Công an thành phố, muốn tìm hiểu một số thông tin từ anh." Giọng người đàn ông trầm thấp, nghe rất đáng tin cậy: "Uông Khiết… anh có quen biết không?"

"Là một trong những khách hàng của chúng tôi." Giang Thành thành thật trả lời: "Không quen."

"Là như này, chúng tôi tìm thấy số điện thoại của công ty các anh trên điện thoại di động của Uông Khiết. Theo tin nhắn cuối cùng trước khi chết của cô ấy, cô ấy đã hẹn gặp dịch vụ tư vấn của công ty anh, thời gian…" Người kia dừng lại rồi nói tiếp: "Đáng lẽ là nửa tiếng trước."

"Trước khi chết…" Đồng tử của Giang Thành co rụt lại.

"Cô Uông Khiết đã bị giết hại vào đêm ngày hôm qua trong công ty, mà cuộc gọi và tin nhắn cuối cùng trên điện thoại di động của cô ấy đều liên quan đến công ty của anh." Trong giọng nói phía bên kia mang đầy ý tứ thăm dò: "Vậy nên hy vọng các anh sẽ hợp tác điều tra, nếu có bất kỳ thông tin nào liên quan về cô Uông Khiết, vui lòng kịp thời gọi cho tôi.

"Nhất định rồi."

Sau khi đặt điện thoại xuống, Giang Thành đứng dậy, bước ra khỏi cửa, mấy người Hạ Cường đã lao ra ngoài tìm người trước một bước rồi.

Hòe Dật và tên mập đều theo sát phía sau Giang Thành.

"Uông Khiết đêm qua đã chết rồi, vậy người vừa tới là ai?" Trong mắt Hòe Dật ngoài sự kinh sợ ra, nhiều hơn vẫn là nghi hoặc.

“Còn có thể là ai? Là quỷ chứ ai nữa.” Tên mập không hiểu tại sao Hòe Dật lại hỏi ra một câu như vậy.

“Nhưng… nhiệm vụ vừa mới bắt đầu, sao có thể nhanh như vậy, chuyện này không xuôi tí nào.” Hòe Dật biện giải nói.

Nhóm người Hạ Cường vội vã quay lại từ đầu bên kia hành lang.

“Thế nào rồi?” Giang Thành hỏi.

“Không tìm thấy.” Viên Tiểu Thiên lo lắng trán đầy mồ hôi: “Anh Cường phán đoán bọn họ sẽ không đi thang máy, xác suất cao là sẽ đi cầu thang bộ xuống.”

Giang Thành nhìn thoáng qua là biết nhóm người Hạ Cường đang âm mưu chuyện gì, nhưng hiện tại không phải lúc đôi co: “Có hai lối thoát hiểm, đội chúng ta sẽ phụ trách một lối đi, men theo cầu thang đuổi theo xuống dưới.” Giang Thành chủ động nói: “Tập hợp ở tầng một.”

“Cám ơn.” Hạ Cường ôm quyền, lập tức dẫn mọi người đi tới bên trái hành lang.

Ba người Giang Thành đi đến bên phải.

Nhưng hai nhóm người đuổi theo một mạch xuống dưới tầng, đừng nói là có người, ngay cả một chút dấu vết kỳ lạ cũng không tìm thấy.

Hỏi nhân viên bảo vệ trước tòa nhà văn phòng có phải vừa rồi có một người phụ nữ cao ráo mặc áo sơ mi trắng đeo kính gọng đen đi ra không, người kia lắc đầu nói rằng có nhiều người ra vào như vậy, làm sao mà nhớ được, nhưng nếu muốn tìm người, có thể đến phòng bảo vệ hỏi, ở đó có camera giám sát.

Nói xong, nhân viên bảo vệ chỉ vào đỉnh đầu quả nhiên có camera giám sát chĩa thẳng vị trí cửa.

Đi đến phòng giám sát, nhân viên trực giúp mở video giám sát trước tòa nhà, từ từ kéo thanh tiến trình về phía trước, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng của Lý Mộng Dao.

"Hẳn là cô ấy vẫn còn ở trong cao ốc." Viên Tiểu Thiên phân tích.

"Có khi nào là… thang máy?" Hòe Dật lên tiếng, thông qua kính phòng giám sát, nhìn về vị trí thang máy ở đại sảnh, nơi đó có mấy người đang chờ thang máy.

"Tiểu Thiên, tôi và cậu ra đi thang máy." Hạ Cường suy nghĩ một lát, liền đưa ra sắp xếp.

"Đã hiểu, anh Cường."

Nói xong, Hạ Cường quay đầu nhìn những người còn lại, bắt đầu phân công nhiệm vụ: "Phong Kiệt, cậu và Chu Đồng ở lại đây bảo vệ mục tiêu nhiệm vụ." Ngưng một chút, anh ta lại tiếp tục nói: "Nếu như tôi và Tiểu Thiên có chuyện bất trắc, không được phép cứu viện, nhiệm vụ duy nhất của các cậu là bảo vệ sự an toàn của Lâm công tử và Lâm tiểu thư, đồng thời đưa hai người họ thoát khỏi siện kiện linh dị này, hiểu chưa?

"Đã hiểu."

Hạ Cường nhìn Giang Thành, dùng giọng điệu rất khách khí nói: "Anh Giang Thành, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, xin hãy nể mặt tiểu thư…"

Hạ Cường còn chưa nói hết lời đã bị Giang Thành trực tiếp cắt ngang: "Dừng lại, nhanh chóng dừng lại, tiểu thư nhà các anh đối với tôi không có chút mặt mũi nào, ngược lại thù hận thì rất nhiều đấy."

Hạ Cường nhất thời có chút xấu hổ.

“Có điều mọi người có thể gặp nhau ở một nơi như thế này, cũng coi như là có duyên phận, con người tôi luôn rất tốt bụng, nếu có thể giúp được, nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Giang Thành tiếp tục nói.

“Đa tạ.”

Công tác chuẩn bị đã tương đối hoàn tất, nhưng đi thang máy lên xuống tận mấy lần, sau khi cửa thang máy mở ra, Hạ Cường và Viên Tiểu Thiên vẫn rất yên ổn, không có chuyện gì xảy ra.

Bọn họ lại thử đổi một chiếc thang máy khác nhưng kết quả vẫn như vậy.

“Tiếp tục tìm kiếm, lối thoát hiểm, cũng như những căn phòng lân cận văn phòng làm việc, tôi không tin một người sống lại có thể bị mất hay sao!” Viên Tiểu Thiên dường như có mối quan hệ rất tốt với Lý Mộng Dao, mắt thấy mọi cách đều vô dụng, mắt anh ta dường như đỏ hoe: “Nhiệm vụ chỉ vừa mới bắt đầu, tôi không tin Lý Mộng Dao cô ấy… cô ấy sẽ xảy ra chuyện.”

“Không cần tìm nữa.” Ánh mắt của Hạ Cường kiên định nói: “Cô ấy đã chết rồi.”

Chương 819: Vết lõm

“Không đâu!” Viên Tiểu Thiên lập tức phản bác.

“Tiểu Thiên, cậu hãy tỉnh táo lại đi.” Hạ Cường hạ giọng xuống: “Cậu nên hiểu rõ, hậu quả của việc bị quỷ dẫn đi trong nhiệm vụ là gì.”

“Nhiệm vụ của chúng ta lần này là bảo vệ sự an toàn cho Lâm công tử và Lâm tiểu thư, ngoại trừ điều đó ra, tôi không cho phép bất kỳ ai trong số các cậu mạo hiểm!” Hạ Cường nói với giọng điệu không thể phản đối.

Giang Thành quan sát một lúc rồi mới lên tiếng: “Tôi nghĩ chúng ta có thể đến hiện trường cái chết của Uông Khiết để xem xem, ở đó biết đâu có thể có manh mối.”

Đề nghị của Giang Thành đã được mọi người tán thành, suy cho cùng việc tiếp tục tìm kiếm ở đây cũng chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Trong cuộc trao đổi trước đó,“Uông Khiết” đã nói với bọn họ, công ty của mình nằm ở Thành Nam, có tên là cao ốc Hữu Nhuận, nghe nói còn khá nổi tiếng.

Chờ khi đứng trước cao ốc Hữu Nhuận, mọi người mới nhận ra, nơi đây đẹp hơn gấp bội lần so với tòa nhà văn phòng trước đó của bọn họ, cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn lớn trông rất hoành tráng.

Có hai cảnh sát đứng cách cổng không xa, một người đang cầm cuốn sổ trên tay, thỉnh thoảng cúi đầu ghi lại điều gì đó, còn người kia thì đang hỏi những câu hỏi về an ninh.

Nhân lúc không ai chú ý đến bọn họ, nhóm người đã chia ra lẻn vào bên trong cao ốc Hữu Nhuận.

Vẫn là không đi thang máy, mọi người lựa chọn đi cầu thang bộ.

"Uông Khiết" đã nhắc đến qua, văn phòng của cô ta ở tầng 10, vụ án mạng… cũng xảy ra trước cổng sắt của lối thoát hiểm trên tầng 10.

Có một sĩ quan cảnh sát đứng trước lối thoát hiểm bên trái tòa nhà, trước cửa lối đi cũng giăng dây cảnh báo, so với nó, lối vào lối thoát hiểm bên phải lại rất bình thường.

"Xem ra án mạng xảy ra ở bên trái lối thoát hiểm, chúng ta từ cầu thang bên phải đi lên." Chu Đồng nói, giọng nói của cô rất ngọt ngào, nhưng biểu cảm lại rất nghiêm túc.

Khi đến tầng 8, Hạ Cường ra hiệu cho mọi người dừng lại, tầng trên mơ hồ nghe thấy có tiếng nói chuyện.

Hạ Cường nghe một lúc, quay người lại nháy mắt với người đàn ông mặc áo trendcoat đang đi phía cuối cùng.

Giang Thành nhớ tên của người đàn ông đó là Phong Kiệt.

Phong Kiệt gật đầu, sau đó một mình đi lên tầng.

Giang Thành chú ý tới tay trái của Phong Kiệt luôn ở trong túi áo của mình, từ khi nhìn thấy anh ta, chưa từng thấy anh ta bỏ ra ngoài.

Ước chừng mấy phút sau, phía trên truyền đến một loạt tiếng bước chân, từ xa đến gần, tiếng bước chân lộn xộn, hiển nhiên không phải chỉ có một mình Phong Kiệt.

Chẳng mấy chốc, ba bóng người xuất hiện trước mặt mọi người.

Người đầu tiên đương nhiên là Phong Kiệt, theo sau anh ta là hai cảnh sát.

Trong số đó, người cảnh sát đi trước mặt anh ta trông khoảng 45 tuổi, thân hình cường tráng, tóc hai bên thái dương đã bạc, người cảnh sát còn lại tương đối gầy, chắc cũng phải trên 50 tuổi, có đôi mắt sắc bén và khí chất nổi bật, rõ ràng cũng là một viên cảnh sát kỳ cựu có kinh nghiệm.

"Đội trưởng Hạ phải không?" Viên cảnh sát tóc hoa râm bước tới, đưa tay ra và tự giới thiệu: "Tôi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố, Ngô Bân."

"Vị này là tổ trưởng Trương của tổ kiểm tra dấu vết." Ngô Bân giới thiệu người cảnh sát già bên cạnh.

"Đội trưởng Ngô, tổ trưởng Trương." Hạ Cường khẽ gật đầu, coi như là chào hỏi.

"Tình huống bên trên thế nào?" Hạ Cường hỏi một cách rất tự nhiên.

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Bân hơi khổ sở, nói với ông già bên cạnh: "Lão Trương, cái này ông chuyên nghiệp, ông hãy đến giới thiệu tình hình cho đội trưởng Hạ đi."

"Nếu như đã đến hiện trường, vậy thì xin mời đội trưởng Hạ đích thân đi xem xét." Giọng nói của đội trưởng Trương có hơi khàn khàn, lộ ra một loại cảm giác bất lực.

Sau đó, Ngô Bân và tổ trưởng Trương bước lên cầu thang, Hạ Cường theo sau họ.

Nhưng sau khi nhận thấy một nhóm người đều đang đi theo lên trên, vẻ mặt của tổ trưởng Trương trở nên do dự: "Nhiều người đi vào như vậy, rất khó có thể đảm bảo hiện trường không bị hư hại, tốt nhất là…"

“Là do tôi sơ suất rồi.” Hạ Cường quay người sắp xếp: “Chu Đồng, cậu và Tiểu Thiên ở lại.” Sau đó anh ta liếc nhìn Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn: “Hai người các anh cũng ở lại đi.”

Đáp lại lời này, Lâm Mục Vân chỉ gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Chúng tôi sẽ ở chỗ này chờ, các anh chú ý an toàn.”

Lâm Mục Vãn vẫn ở gần anh trai mình như cũ, một tay nắm lấy cánh tay Lâm Mục Vân.

Giang Thành nhìn Ngô Bân và tổ trưởng Trương của tổ kiểm tra dấu vết với ánh mắt kỳ lạ, dường như bọn họ có ý thức nhận diện cao về Hạ Cường, sẽ giới thiệu vụ án cho Hạ Cường, thậm chí còn đưa anh ta đi xem hiện trường vụ án.

Nếu là ở thế giới hiện thực, dựa vào sức ảnh hưởng của nhà họ Hạ có thể làm được điểm này, Giang Thành vẫn có thể hiểu được, nhưng… đây là trong nhiệm vụ.

Hạ Cường đã làm điều đó như thế nào?

Không, không đúng!

Không phải là Hạ Cường, là… Giang Thành di chuyển tầm mắt, nhìn sang Phong Kiệt, người đang đi ở mép ngoài cùng.

Đó là Phong Kiệt! Là anh ta sau khi đi lên, mới gọi Ngô Bân và tổ trưởng Trương xuống.

Tay trái của Phong Kiệt vẫn đút vào túi áo như cũ, giống như đang cố ý che giấu điều gì đó.

Đi được một lúc, khi gần đến cuối hành lang, Giang Thành lờ mờ bắt đầu ngửi thấy mùi máu tanh.

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng sau khi rẽ vào một góc cua, cảnh tượng bất ngờ xuất hiện trước mặt vẫn khiến hắn không khỏi bất ngờ.

Tên mập lại càng là trừng lớn mắt, hít một hơi thật sâu.

Một xác phụ nữ nằm úp mặt trước cánh cửa sắt, xung quanh toàn là máu.

Đánh giá từ bộ trang phục, chính là Uông Khiết mà bọn họ đã gặp!

Máu bắn tung tóe khắp nơi, các bức tường, trần nhà và cửa an toàn bên cạnh đều nhuộm màu đỏ. Khung cảnh hung hãn như muốn đưa con người xuống địa ngục.

Thật khó để tưởng tượng, trong cơ thể một người lại có nhiều máu đến như vậy.

Chỉ sau khi nhìn thấy thi thể, mọi người mới hiểu người được "Uông Khiết" miêu tả bị xẻ đôi ở giữa, là như thế nào.

Một vết thương cực kỳ khủng khiếp bắt đầu từ vai phải và tiếp tục đến phần dưới bên trái của bụng người chết, nếu như không phải là mảnh da cuối cùng được nối lại, nó gần như sẽ xẻ cả người ra làm đôi.

Trên mặt đất để lại một vết lõm sâu, ngay vị trí tương ứng với vết thương.

"Một đòn chí mạng." Ngô Bân nhìn chằm chằm thi thể, lạnh lùng nói: "Đòn này ngoại trừ cắt chỗ vết thương ra, còn gây ra gãy xương trên diện rộng. Ngoài điểm này ra, trên cơ thể người chết không có vết thương rõ ràng nào khác."

"Hung khí là gì?" Hòe Dật lên tiếng hỏi.

Tổ trưởng Trương hít một hơi thật sâu, chậm rãi lắc đầu: "Nói thật, chúng tôi cũng không biết, chỉ xét về vết thương, hung khí không sắc bén lắm, nhưng nó có kích thước và khối lượng khủng khiếp, những loại phù hợp với những điều này phải kiểu như rìu, nhưng…" Ông ta ngưng một chút, sắc mắt có chút khó coi.

Làm cảnh sát gần 30 năm, từng tham gia nhiều vụ án lớn và quan trọng, thi thể đã tìm thấy rồi, nhưng hung khí giết người gần đúng thì chưa thể xác định được, thì đây là lần đầu tiên.

"Nhưng không phải là một chiếc rìu bình thường." Giang Thành sờ cằm nói tiếp: "Chắc là phải có cán dài, có phần giống như rìu cứu hỏa."

Tổ trưởng Trương lắc đầu khi nghe điều này: "Chúng tôi cũng đã nghĩ đến điều này, đồng thời cũng đã tìm một chiếc rìu cứu hỏa đến mô phỏng, nhưng cũng không gây ra sự kinh khủng như vậy …"

Giang Thành không chút do dự ngồi xổm trước thi thể, nhìn chằm chằm vết lõm một cách khoa trương trên mặt đất, ngắt lời: "Rìu cứu hỏa thông thường đương nhiên không thể làm được, nhưng sau khi phóng đại lên mấy lần, chắc là cũng gần giống vậy."

Nghe thấy lời nói của Giang Thành, hô hấp của Ngô Bân và tổ trưởng Trương đồng thời trở nên gấp gáp, bọn họ không tiếp tục nhìn Giang Thành nữa, mà đều thống nhất nhìn Hạ Cường.

Hạ Cường gật đầu, dùng giọng rất trịnh trọng nói: "Là những thứ kia làm."

Chương 820: Huy hiệu tên

"Thật sự là những thứ kia sao?" Trên mặt Ngô Bân không có quá nhiều biểu cảm bất ngờ, xem ra ông ta cũng đã nghĩ đến điểm này, chỉ là không cách nào xác nhận.

Hạ Cường ngẩng đầu nhìn Ngô Bân và tổ trưởng Trương: "Đội trưởng Ngô, tổ trưởng Trương, nếu như cần, tôi có thể phối hợp cùng các ông điều tra vụ án này."

Nghe vậy, khuôn mặt Ngô Bân từ lo lắng chuyển sang vui mừng, vươn tay nắm lấy tay Hạ Cường: "Vậy thì thật quá tốt rồi, có sự giúp đỡ của Người Gác Đêm các anh, tôi lại càng yên tâm hơn, không giấu gì các anh, hung thủ là người còn đỡ, nếu như thật sự là những thứ kia, chúng tôi thực sự …"

Những gì Ngô Bân nói sau đó, Giang Thành đều không để ý nghe cho lắm, bởi vì ba chữ "Người Gác Đêm" thật sự quá chói tai rồi.

Sắc mặt của tên mập và Hòe Dật lập tức thay đổi, nếu không phải ở đây đông người, tình hình phức tạp, có lẽ bọn họ sẽ phải ra tay trước để khống chế Hạ Cường và người đàn ông tên Phong Kiệt kia.

Tên mập và Hòe Dật nhìn sang Giang Thành, hiển nhiên là đang hỏi ý tứ của hắn.

Giang Thành ném cho bọn họ một cái nhìn hãy bình tĩnh chớ nóng vội, sau đó nhìn sang Phong Kiệt, Phong Kiệt cũng đang nhìn sang hắn, tay trái từ trước đến giờ chưa từng đưa ra ngoài từ trong túi thò ra một vật gì đó giống như thẻ chứng minh thư hay giấy tờ tùy thân gì đó, lắc lắc, sau đó, lại thu vào trong túi.

Thẻ chứng nhận có kích thước không lớn, toàn bộ là màu đen, bên trên có in logo màu vàng rất bắt mắt.

Đó là thẻ chứng nhận của Người Gác Đêm.

Giang Thành đã từng nhìn thấy qua.

So với sự căng thẳng của tên mập và Hòe Dật, Giang Thành sau khi nhìn thấy thẻ chứng nhận liền thoải mái hơn nhiều, hắn đại khái đoán được Phong Kiệt đã làm gì.

Với tư cách là người nhà họ Hạ, làm mấy tấm thẻ chứng nhận Người Gác Đêm, hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, những người bọn Hạ Cường đang thực hiện nhiệm vụ hộ tống, vào một số thời điểm quan trọng, ngụy trang thành Người Gác Đêm, cũng là một lựa chọn không tồi.

Theo như tình hình hiện tại, hắn không cho rằng nhóm người Hạ Cường muốn làm gì bất lợi với mình.

"Ah!"

Một tiếng kêu kinh hô ngắn cắt ngang dòng suy nghĩ của Giang Thành, mà tiếng kinh hô này, lại đến từ Hạ Cường, một người từng trải cẩn trọng.

Anh ta đột nhiên lùi lại sau một bước, như thể vừa chứng kiến một cảnh tượng thật khó mà tin được.

Đầu của thi thể hơi nghiêng sang một bên, rất hiển nhiên, là do Hạ Cường làm, nhưng cho dù trên mặt thi thể có lấm tấm vết máu, Giang Thành liếc mắt cũng có thể biết đó không phải Uông Khiết!

Mà là…

"Lý Mộng Dao!" Sắc mặt của Phong Kiệt còn khó coi hơn cả chết rồi, cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất này chính là Lý Mộng Dao, người đã biến mất cách đây không lâu.

“Làm sao… làm sao lại như vậy?” Hòe Dật cũng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Lý Mộng Dao, lúc này Lý Mộng Dao mở to hai mắt, tựa như trước khi chết đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Nhưng… Lý Mộng Dao vừa mới biến mất, nhiều nhất không quá 2 tiếng, mà cỗ thi thể này rõ ràng đã chết được một thời gian rồi, hẳn là đêm qua, chuyện này rút cuộc là như thế nào?

Nhìn biểu hiện của mọi người, Ngô Bân và tổ trưởng Trương đều trở nên kỳ lạ: “Sao vậy, thi thể này… các anh có quen sao? Nhưng tên của cô ấy là Uông Khiết, chúng tôi đã đối chiếu danh tính của nạn nhân rồi, chắc là không có vấn đề gì.”

Biểu cảm của Hạ Cường khống chế rất tốt, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã trở lại là người đàn ông bình tĩnh trầm ổn như cũ, ngẩng đầu lên, dùng giọng trịnh trọng nói: “Cô ấy có liên quan đến một vụ án mà chúng tôi đã điều tra trước đó, xem ra lúc đó là đã dùng tên giả.”

“Vụ việc trước đó…” Tổ trưởng Trương cau mày, nhưng ông ta còn chưa kịp hỏi tiếp thì Ngô Bân đã vỗ vỗ vai, sau đó nhìn ông ta ra hiệu một cái.

Tổ trưởng Trương ngay lập tức phản ứng lại, Người Gác Đêm có chức trách tương tự như bọn họ, nhưng phân công lao động khác nhau, hơn nữa những vụ án mà Người Gác Đêm tham gia vào, bọn họ cũng không có quyền can thiệp.

Ngô Bân hiển nhiên là có kinh nghiệm hơn tổ trưởng Trương rất nhiều, biết đối phó với Người Gác Đêm cần chú ý những gì nên không hỏi thêm nữa mà chỉ bày tỏ lòng biết ơn đối với Hạ Cường vì đã sẵn lòng giúp đỡ.

Nhìn chằm chằm vào thi thể trên mặt đất, trong lòng Giang Thành cảm thấy có một sự cổ quái không thể diễn tả, thi thể là Lý Mộng Dao đã mất tích, đúng là không sai, nhìn kĩ, thân hình cũng trùng khớp, nhưng trang phục đã bị thay thế thành của Uông Khiết.

Trang phục của Uông Khiết tương đối trung tính, phù hợp với khí chất của một nhân viên văn phòng ở nơi làm việc.

Nhân lúc Hạ Cường đang trao đổi với hai cảnh sát, Giang Thành chú ý đến một vết phồng trên cánh tay của thi thể, bởi vì dính đầy máu, nên nhìn không rõ lắm.

Hắn giả vờ ngồi xổm xuống, kiểm tra thi thể, âm thầm sờ vào chỗ phồng lên.

Dùng tay khẽ chạm vào, Giang Thành lập tức nhận ra đó là cái gì.

Huy hiệu tên.

Là chiếc huy hiệu tên mà trước đó có trên mỗi bàn làm việc!

Hơn nữa, Giang Thành nhớ rõ ràng, trước khi chị Văn rời đi, còn đặc biệt dặn dò bọn họ nhớ đeo huy hiệu tên lên trước khi tiếp khách, lý do là bởi vì trông như vậy có vẻ chính quy chuyên nghiệm hơn.

Nhưng một lý do như vậy rõ ràng là không thể thuyết phục, bởi vì bản thân chất lượng của chiếc huy hiệu tên này đã cực kỳ rẻ tiền.

Vẫn còn một điểm nữa, tại sao toàn bộ trang phục của Lý Mộng Dao đều đã bị đổi, nhưng huy hiệu tên thì vẫn còn?

Điểm này chẳng lẽ không kì lạ sao?

Xâu chuỗi những thứ này lại với nhau, Giang Thành có thể khẳng định, chiếc huy hiệu tên không mấy nổi bật này, cũng

tương tự như một đạo cụ trong nhiệm vụ.

Còn về phần nó có tác dụng gì, tạm thời hắn vẫn chưa nắm rõ.

Trong quá trình tháo bảng tên, động tác của Giang Thành có phần hơi lớn, khiến tổ trưởng Trương chú ý đến.

Nhưng tổ trưởng Trương chưa kịp nhìn kỹ hơn thì Hạ Cường đột nhiên đi tới, nói gì đó với ông ta, đồng thời dùng thân mình che khuất tầm nhìn của tổ trưởng Trương.

Chờ đến khi tổ trưởng Trương kịp phản ứng, Giang Thành đã đứng dậy, lắng nghe bọn họ nói chuyện như không có chuyện gì xảy ra.

Theo lời kể của Ngô Bân, thi thể được phát hiện vào sáng sớm bởi một nhân viên bảo vệ đang tuần tra trong đêm, lúc đó mọi người đều sợ hãi tột độ.

Phải hòa hoãn mất một thời gian dài, mới nghĩ đến việc gọi cảnh sát.

Cảnh sát đến rất nhanh, lập tức phong tỏa hiện trường, bởi vì vụ án xảy ra vào rạng sáng đêm qua nên không có nhân chứng. Camera giám sát ở hành lang tầng 10 của cao ốc đã bị hỏng cách đây không lâu, còn chưa kịp thời sửa chữa, cho nên cũng không giúp được gì nhiều.

Hạ Cường nhìn thi thể của Lý Mộng Dao, ngưng một chút, rồi hỏi: “Uông Khiết này … là làm gì?”

“Chính là nhân viên của công ty này, địa điểm làm việc ngay tại tầng 10.” Ngô Bân chỉ vào một bên khác của hành lang nói: “Khu làm việc của bọn họ là ở đây, cách chỗ này không xa.”

“Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây vào lúc rạng sáng?” Hạ Cường tiếp tục hỏi.

Lúc này là tổ trưởng Trương gật đầu, lên tiếng: “Bởi vì đang đuổi tiến độ dự án, theo như đồng nghiệp bên trong công ty nói: “Uông Khiết làm việc rất nỗ lực, lúc nào cũng bận rộn, vị trí của cô cực kì mệt, thường xuyên làm việc của hai ba người, tăng ca là chuyện bình thường.”

“Đêm qua, cô ấy lại ở lại một mình tăng ca, những đồng nghiệp khác đều đã quá quen thuộc rồi, còn có người phản ánh, có mấy lần Uông Khiết thậm chí bận đến đêm không trở về nhà, mệt quá thì ngủ luôn tại chỗ làm việc.” Ngô Bân bổ sung thêm nói: “Đồng nghiệp bên trong đều đặt cho cô biệt hiệu, là tam nương liều mạng.”

“Đi, dẫn tôi đến vị trí làm việc của cô ấy xem.” Hạ Cường nói.

Đoàn người dọc theo hành lang, đi tới trước một cánh cửa, cửa mở ra, bên trong là một khu làm việc lớn.

Nói trắng ra là, được chia thành hết các ô làm việc này đến các ô làm việc khác, đem hơn một nửa khu vực làm việc chia thành từng ô làm việc nhỏ.

Lối đi nhỏ trong khu làm việc có vẻ rất hỗn loạn, mấy cái thùng rác đổ ngửa trên mặt đất, rác rưởi bên trong đổ hết ra ngoài.

Chương 821: Đêm mưa

"Lúc chúng ta tới thì đã như thế này rồi." Ngô Bân vừa nhìn hiện trường vừa nói.

Đoàn người dừng lại trước bàn làm việc.

Trên bàn làm việc rất bừa bộn, một số giấy tờ, bút các loại, rơi đầy dưới sàn, bên cạnh ghế còn có một chiếc túi xách màu đỏ.

Cho người ta cảm giác, chủ nhân của chiếc bàn này đã rời đi rất vội vã.

"Chiếc bàn này làm việc này là vị trí của Uông Khiết." Tổ trưởng Trương khàn giọng nói: "Nhìn hiện trường, lúc đó chắc là cô ấy đang làm việc, hơn nữa trong quá trình này đã phát hiện ra hung thủ, sau đó hoang mang vội vàng chạy trốn theo lối này, nhưng đến vị trí lối thoát hiểm thì bị đuổi kịp, một đòn chí mạng".

Nghĩ đến vết thương trên thi thể, cũng như trạng thái của thi thể, Giang Thành tin vào phán đoán của tổ trưởng Trương.

Thi thể nằm úp mặt xuống đất, vết thương chí mạng duy nhất là một vết rách từ vai phải xuống bụng dưới bên trái.

Rõ ràng là, bị người ta từ phía sau lưng đuổi kịp, một lưỡi rìu chém từ trên xuống.

Ngô Bân nhìn những chiếc ghế đổ trên mặt đất, còn có thùng rác bị đá đổ, nói thêm: "Chúng tôi đã tìm thấy vài vết xước nhỏ trên thi thể của Uông Khiết, vết thương còn rất mới, chắc là do trong quá trình chạy trốn gây nên, chỉ là …" Giọng điệu của ông ta đột nhiên trở nên do dự.

“Đội trưởng Ngô, có chuyện gì cứ nói đừng ngại.” Hạ Cường nhìn vào mắt Ngô Bân, chân thành nói.

Một lúc sau, Ngô Bân hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói: “Chỉ là tại hiện trường chúng tôi không tìm thấy bất kì dấu vết nào của hung thủ.”

Tổ trưởng Trương luôn cẩn trọng vào lúc này cũng lên tiếng: “Đội trưởng Hạ, chúng tôi không có bản lĩnh như các anh, nếu như dựa trên kinh nghiệm của tôi để đánh giá vụ án này, thành thật mà nói, tôi không thể hiểu được.”

Xét từ hiện trường, vụ án xảy ra ở đây giống hệt như những gì “Uông Khiết” miêu tả, nhưng người chết lại chính là Lý Mộng Dao, người vừa mới biến mất cách đây không lâu.

Càng kỳ quái hơn nữa là ở thế giới này, tên của Lý Mộng Dao, vậy mà đã bị đổi thành Uông Khiết.

Không ai biết tại sao, nhưng sự quỷ dị trong đó không khỏi khiến người ta cảm thấy trong lòng hoảng sợ.

Hạ Cường suy nghĩ một lúc, nhớ lại “Uông Khiết” đã nói rằng, sau khi “cô” nhận được cuộc gọi từ đồng nghiệp, đến khu vực văn phòng, bên ngoài đột nhiên đổ mưa dữ dội, kèm theo sấm chớp.

“Tối hôm qua trời đổ mưa vào lúc nào, lúc nào thì lại tạnh?” Hạ Cường hỏi.

Một câu hỏi rất bình thường, nhưng vẻ mặt của Ngô Bân và tổ trưởng Trương đều trở nên cổ quái. Cuối cùng, Ngô Bân lịch sự trả lời: “Đội trưởng Hạ, hôm qua trời không mưa.”

“Trời không mưa?”

“Phải.” Ngô Bân nói: “Ở chỗ chúng ta đã một tuần không mưa rồi, có phải là anh… nhớ nhầm rồi không?”

Hạ Cường phản ứng rất nhanh, đưa tay xoa xoa mũi, giọng mệt mỏi trả lời: "Gần đây tôi bận quá, mới từ nơi khác về, nhớ nhầm rồi, là thành phố tôi ở trước đó mưa."

Ngô Bân rất khách sáo nói: "Đội trưởng Hạ, độ khó của vụ án mà các anh phụ trách chắc chắn là chúng tôi không thể so sánh được, chạy tới chạy lui thật sự rất khó khăn."

"Đâu có." Hạ Cường xua tay nói: "Kỹ năng có chuyên môn, mục tiêu của mọi người đều giống nhau, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được."

Sau khi khảo sát hiện trường xong, mọi người rời đi, Hạ Cường và Ngô Bân cũng như tổ trưởng Trương để lại thông tin liên lạc của nhau, số điện thoại được sử dụng chính là số điện thoại của công ty tư vấn.

Chắc là bởi vì quan tâm đến cảm xúc của Viên Tiểu Thiên, Hạ Cường trở lại văn phòng công ty mới nói cho bọn họ biết những gì mình nhìn thấy.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, trong một khoảng thời gian ngắn, Viên Tiểu Thiên đã chấp nhận sự thật này, có thể nhìn ra anh ta cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn kìm nén biểu lộ cảm xúc của mình.

"Anh Giang, anh đã tìm thấy thứ gì trên thi thể?" Hạ Cường nhìn Giang Thành và hỏi.

Giang Thành lấy chiếc huy hiệu tên từ trong túi áo ra.

Sau khi nhìn thấy huy hiệu tên, sắc mặt Chu Đồng hơi thay đổi, lập tức nhận ra: "Đây là huy hiệu tên của chị Mộng Dao, ba số cuối là 857, tôi nhớ rất rõ."

"Đúng vậy." Giang Thành gật đầu: "Huy hiệu tên này là của Lý Mộng Dao, hơn nữa có một điểm các anh có từng nghĩ tới chưa, tại sao trang phục của Lý Mộng Dao đã bị đổi, nhưng huy hiệu tên này thì vẫn còn."

“Người phụ nữ dẫn chúng ta tới đây cũng đã đề cập đến việc chúng ta phải đeo huy hiệu tên trước khi tiếp khách.” Hạ Cường nói, nhìn chằm chằm vào huy hiệu tên đẫm máu trên tay Giang Thành.

Hòe Dật ngắt lời: “Vậy nên… huy hiệu tên là một vật rất đặc biệt trong nhiệm vụ lần này, giống như một đạo cụ?”

“Tất cả những gì các anh nói, tôi đều đồng ý, nhưng… huy hiệu tên này rút cuộc có tác dụng gì?” Tên mập nghi ngờ hỏi: “Không thể nào là đeo huy hiệu tên lên sẽ…” Anh ta dừng lại, những lời phía sau không dám nói nữa.

Dù sao cái chết của Lý Mộng Dao quá kỳ lạ, không ai biết thứ đã giết chết cô, vũ khí đáng sợ đó là gì, cũng đều không rõ.

“Có lẽ là không.” Giang Thành nhìn tên mập: “Đừng hù dọa chính mình.”

“Còn có cơn mưa đêm qua.” Hạ Cường đột nhiên lên tiếng, lông mày anh ta hơi nhíu lại, trông rất nghiêm túc: “Lời kể trước đó của Uông Khiết ở một mức độ nào đó đã trở thành sự thật, chỉ duy có mưa kia, thì không, điều đó không bình thường.”

“Hơn nữa, trước khi Uông Khiết vào cao ốc Hữu Nhuận, trời còn chưa mưa, nhưng sau khi cô ta ra khỏi thang máy đi vào khu văn phòng thì bên ngoài đột nhiên mưa to. Theo lời cô ta nói…” Hạ Cường dừng lại, nhìn mọi người, ám chỉ nói: “Màn mưa đã che hết mọi thứ, thậm chí cũng không nhìn thấy được khung cảnh ngoài cửa kính.”

“Giống như tiến vào một thế giới khác.” Giang Thành suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đúng vậy!” Hạ Cường gật đầu: “Tôi cảm thấy trận mưa này rất có vấn đề.”

Buổi chiều trôi qua nhanh chóng, màn đêm buông xuống sớm hơn dự kiến, sau một hồi thảo luận, mọi người quyết định buổi tối sẽ không quay lại chung cư nữa.

Mọi người sẽ chen chúc trong văn phòng, ở tạm một đêm.

Nghe vậy, trên mặt Giang Thành lộ ra vẻ thất vọng không che giấu.

Lúc này tên mập phát hiện, liền dùng cùi chỏ đánh nhẹ hắn một cái, chờ sau khi Giang Thành nhìn sang anh ta, cố ý nháy mắt nói: "Bác sĩ, có phải là anh đang nghĩ đến chuyện gì không thích hợp với trẻ con không?"

Nghe vậy, Giang Thành lạnh lùng nhướng mày, nghiêm nghị nói: "Nói nhảm, tôi với cờ bạc và ma túy là không đội trời chung!"

Hạ Cường và những người khác cũng nhìn sang Giang Thành, khuôn mặt đầy vẻ khó hiểu, nhưng lại không tiện hỏi, nhưng Hòe Dật lại rất bình tĩnh, anh ta đã quen rồi.

Vừa rồi bọn họ đã tìm được nửa thùng mì hộp trong một ngăn kéo lớn, coi như cũng đủ để lấp đầy cái bụng.

Lát sau, Hạ Cường đặt hộp mì ăn liền đến nước cũng không còn trong tay xuống, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ tối tăm, lộ ra vẻ cảnh giác.

Bây giờ mới hơn 10 giờ, hầu hết mọi người đã tan sở, trong tòa nhà văn phòng gần như không có tiếng động, hành lang rất yên tĩnh.

"Tình hình ở đây mọi người cũng đều thấy rồi." Hạ Cường nhìn mọi người nói: "Tôi đề nghị đêm nay để lại người gác đêm, hai người một ca, mỗi ca ba tiếng, để đảm bảo mọi người có đủ thời gian nghỉ ngơi."

Năng lượng tiêu hao trong nhiệm vụ nhanh hơn rất nhiều so với thế giới bình thường, cho dù xảy ra chuyện như ngày hôm nay, thì đến khi muộn một chút, sẽ vẫn có người ngủ gật.

Chương 822: Lâm Mục Vân

“Tôi đồng ý với anh Cường.” Chu Đồng lên tiếng, với tư cách là thành viên trong đội của Hạ Cường, Viên Tiểu Thiên và Phong Kiệt đương nhiên sẽ không phản đối.

Lời nói của Hạ Cường phần lớn là dành cho Giang Thành và những người khác nghe.

“Tôi không có ý kiến.” Giang Thành nói: “Nhưng có một điểm, tôi hi vọng hai đội chúng ta sẽ xen kẽ nhau, mỗi một ca đều đảm bảo có một người ở mỗi đội.”

“Đây là điều đương nhiên.” Hạ Cường không chút bất mãn với sự cẩn thận của Giang Thành, bởi vì anh ta cũng nghĩ như vậy.

Hạ Cường quay đầu nhìn về phía các thành viên trong đội mình, ánh mắt quét qua từng người một, một lúc sau mới nói: “Chu Đồng, Phượng Kiệt, hai cậu cùng tôi gác đêm, Tểu Thiên, cậu hãy đi nghỉ ngơi cho tốt.”

“Anh Cường, em không sao, anh để Chu Đồng nghỉ ngơi đi.” Viên Tiểu Thiên lập tức đứng dậy nói.

Nhưng Hạ Cường không có ý định giải thích với anh ta, quay đầu nhìn Giang Thành: “Anh Giang, anh thấy thế này được không? Phong Kiệt và anh Hòe Dật một ca, Chu Đồng và anh Phú Quý một ca, anh và tôi một ca.”

“Rất hợp lý.” Giang Thành gật đầu.

“Chờ đã.” Đột nhiên, trong góc truyền đến giọng nói của một người đàn ông, chính là Lâm Mục Vân, anh ta vỗ nhẹ vào

tay em gái Lâm Mục Vãn, đối phương mới buông lỏng một chút, Lâm Mục Vân đứng dậy.

"Lâm công tử, anh có chuyện gì sao?" Hạ Cường hỏi.

"Đội trưởng Hạ, tôi cũng muốn tham gia đội ngũ của gác đêm." Lâm Mục Vân ánh mắt kiên định nhìn Hạ Cường.

"Yêu cầu này tôi không thể đáp ứng được." Hạ Cường trực tiếp từ chối anh ta, đồng thời lại khéo léo giải: "Lâm công tử, thân phận của anh và Lâm tiểu thư…"

"Mục Vãn sức khỏe không tốt, nghỉ ngơi cũng không có gì đáng phải nói, nhưng tôi thì không, thể lực của tôi rất tốt, không có lý do gì bị loại khỏi đội gác đêm." Lâm Mục Vân nói: "Hơn nữa các anh có lẽ xứng đáng được nghỉ ngơi nhiều hơn tôi, cả đoạn đường đi, đều là các anh hộ tống cho tôi và Mục Vãn, tôi cũng nên làm chút chuyện gì đó."

Giang Thành nhìn người đàn ông này từ trên xuống dưới, trong ánh mắt cương quyết của người đàn ông lộ ra vẻ trưởng thành không phù hợp với tuổi tác.

"Còn nữa." Lâm Mục Vân tiếp tục: "Từ giờ trở đi, mọi người gọi tôi bằng tên là được rồi, tôi tên là Lâm Mục Vân, còn em gái là Lâm Mục Vãn."

"Lâm công tử, anh…"

"Để anh ta ở lại đi." Giang Thành nói, sau đó quay mặt đi, nhìn Lâm Mục Vân nói: "Cùng tôi và đội trưởng Hạ một ca, anh thấy được không, Lâm Mục Vân."

"Đương nhiên là được rồi." Lâm Mục Vân gật đầu.

Có thể nhìn ra, Hạ Cường thì không muốn như vậy, nhưng thứ nhất là bởi vì nể mặt Giang Thành, thứ hai là bởi vì Lâm Mục Vân có thái độ kiên quyết, anh ta thực sự cũng không tiện phản bác, sau đó lại nghĩ dù sao cũng cùng một ca với mình,

có mình để ý, còn cả Giang Thành nữa, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Ai gác ca đầu tiên?" Hòe Dật hỏi.

"Tôi, anh Giang, và Lâm…" Hạ Cường ngưng một cái, cuối cùng thay đổi lời nói dưới cái nhìn của Lâm Mục Vân: "Lâm Mục Vân."

"Ca thứ hai, anh Hòe Dật, còn có cậu, Phong Kiệt."

"Ca thứ ba, anh Phú Quý, và Chu Đồng."

Sau khi Hạ Cường chia nhóm xong, anh ta lặp lại: "Đều đã rõ hết chưa?"

"Rõ rồi!"

Không nói thêm gì nữa, Hạ Cường, Giang Thành và Lâm Mục Vân đi tới ghế sô pha ngồi xuống, không ngờ Lâm Mục Vãn cũng đi tới ngồi cạnh anh trai Lâm Mục Vân.

"Lâm tiểu thư, sao cô không đi nghỉ đi?" Hạ Cường cảm thấy có hơi đau đầu.

Giang Thành thấy Lâm Mục Vãn lấy ra cuốn sổ tay màu xanh lam mà hắn từng thấy trước đó, sau khi mở ra, nhanh chóng viết gì đó lên trên, sau đó cầm cuốn sổ lên, hướng vào bọn họ.

Trên đó có viết năm chữ "Gọi tôi Lâm Mục Vãn".

Nhìn thấy cảnh tượng này, Giang Thành không khỏi cảm thấy khá thú vị, tính cách của hai anh em này cũng khá giống nhau, suy nghĩ thoáng chốc bay xa, Giang Thành nhớ lại một nhiệm vụ đã từng trải qua trước đó.

Hải đảo bí ẩn đó.

Không đúng, nói chính xác hơn, đó chắc là một hòn đảo cá voi.

Trong lần làm nhiệm vụ đó, hắn gặp được một cặp chị em, chị gái tên là Tô Tiểu Tiểu, em trai tên là Tô An, tình cảm của hai chị em cũng cực kì tốt.

Sau khi rời khỏi nhiệm vụ, Giang Thành cũng nhờ Bì Nguyễn hỏi thăm về hai người này, nhưng mọi chuyện đều bị gián đoạn sau khi Bì Nguyễn rời đi.

"Bì Nguyễn…" Ánh mắt của Giang Thành hơi thay đổi: "Không đúng, là Ngụy Tân Đình che giấu thân phận mới đúng, cậu ta mới là con mắt mai phục bên cạnh mình, con mắt của Lâm Uyển Nhi."

"Anh Giang." Giọng nói của Hạ Cường vang lên: "Anh đang suy nghĩ gì vậy?"

Giang Thành định thần lại nói: "Không có gì, nhiệm vụ lần này."

Nghe vậy, Lâm Mục Vân nhìn Giang Thành, chân thành hỏi: "Anh Giang, anh cảm thấy nhiệm vụ lần này thế nào?"

"Rất kỳ lạ, có rất nhiều điểm không thể hiểu nổi." Giang Thành thành thật nói.

"Tôi nghĩ cái chết của Mộng Dao có liên quan đến việc cô ấy ra ngoài tiễn Uông Khiết" Hạ Cường nói: "Ít nhất thì trông bề ngoài là như thế, hoặc có thể con số trên huy hiệu tên có vấn đề, nhưng khả năng này, cá nhân tôi thấy rất nhỏ."

"Tôi đồng ý với cách nghĩ của anh." Giang Thành gật đầu, bổ sung: "Huy hiệu tên nhất định có vấn đề, không thể nghi ngờ, nhưng không phải là cái này."

Ba người tóm tắt lại một số manh mối đã thu thập được trước đó, sau đó triển khai thảo luận, tuy rằng Lâm Mục Vân thiếu kinh nghiệm, nhưng tư duy logic rất tốt, mức độ đón nhận tiếp thu kiến thức mới cũng rất cao, trao đổi qua lại một

hồi, vậy mà đã có thể theo kịp suy nghĩ của Giang Thành và Hạ Cường.

Đối với một thiếu gia được nuông chiều như thế này, quả thực hiếm thấy.

Lâm Mục Vãn tựa vào vai Lâm Mục Vân, ngủ thiếp đi.

"Lâm… Lâm Mục Vân, không ngờ anh lại có thể tiếp thu những thứ này tốt như vậy." Hạ Cường chân thành khen ngợi, đối với đối tượng bảo vệ này, nhận thức của Hạ Cường cũng rất có hạn.

"Làm gì có." Lâm Mục Vân có chút cảm khái nói: "Khi còn nhỏ, lý tưởng của tôi là gia nhập Người Gác Đêm, muốn trở thành những người giống như bọn họ, hành động mạnh mẽ vang dội, đề cao chính nghĩa tuyệt đối, nhưng không ngờ cuối cùng…"

Lời còn chưa dứt, một hồi chuông báo thức vang lên, chói tai như một con dao sắc bén, ngay lập tức cắt đứt tâm trí căng thẳng của mọi người.

Hạ Cường lập tức đứng lên, tìm kiếm phương hướng của tiếng chuông.

Điều khiến mấy người Giang Thành bất ngờ, thậm chí là sợ hãi đó là, tiếng chuông đòi mạng này dường như chỉ có chính mình và những người này nghe thấy.

Còn những người xung quanh thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng, vẫn đang ngủ ngon như cũ.

Tiếp theo, một con buồn ngủ không thể nào chống lại được kéo đến, ba người dần mất đi ý thức.

Một giây cuối cùng trước khi mất đi ý thức, Giang Thành mơ hồ nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng, giống như đã từng thấy qua. …

“Reng reng reng-”

Không biết qua bao lâu, Giang Thành bị một hồi chuông báo thức làm bừng tỉnh, còn chưa kịp mở to mắt, trên người truyền đến cảm giác mềm mại đầu tiên.

Chậm rãi mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một màu trắng xóa hoàn toàn, mang theo chút ánh sáng.

Là… trần nhà.

Hắn đang nằm trên một tấm giường đơn, trên người đang đắp một chiếc chăn.

Đây là một gian phòng tương đối nhỏ, cách bố trí đơn giản, cách đó không xa có một cái bàn … cố gắng ngẩng đầu lên, còn có thể nhìn thấy một chiếc đồng hồ báo thức phía trên đầu giường.

Vốn dĩ có chút hoảng hốt, đầu óc trong nháy mắt chợt bừng tỉnh: “Tại sao là về đây?” Giang Thành lập tức ngồi dậy, hướng nhìn ra bốn phía.

Nơi này chính là chung cư hắn tỉnh dậy lúc đầu tiên, bố trí đều giống nhau như đúc, hắn có thể khẳng định, chính là gian phòng đó, không thể sai được.

“Hôm qua không phải ở văn phòng, mọi người ở cùng một chỗ sao?”

“Là ai… là ai đã đem mình quay về đây?”

Chương 823: Khởi động lại

Trong phòng chỉ có một mình hắn, Hòe Dật tên mập và đám người Hạ Cường đều không thấy đâu.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc, Giang Thành không khỏi có một loại cảm giác kỳ quái trong lòng.

Giang Thành suy nghĩ một chút, lật người xuống giường, đi ra phía sau cửa, bên ngoài là hành lang chung cư.

Mọi thứ vẫn giống hệt như lúc thức dậy ngày hôm qua, chỉ là lần này không có ai ở ngoài hành lang.

Dường như nghe thấy tiếng Giang Thành mở cửa, một lát sau, gần đó lại có thêm vài cánh cửa mở ra.

Tên mập cẩn thận thò đầu ra từ sau cánh cửa, trên mặt hiện rõ sự cảnh giác.

Còn có Hòe Dật, Hạ Cường, Lâm Mục Vân…

Mọi người bước ra khỏi cửa, tập hợp lại với nhau.

Ngoại trừ Lý Mộng Dao được xác nhận đã chết, đêm qua không có ai chết.

Mọi người đều ở đây.

Ngay cả một lão giang hồ như Hạ Cường cũng không thể hiểu được tình hình là thế nào.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?” Tên mập nhìn không được hỏi.

Ngay khi tỉnh dậy, anh ta đã thấy trở về phòng trong chung cư, ngồi ngây người trên giường suốt một phút, mới dám khẳng định đây là thật.

“Đêm qua là tôi, đội trưởng Hạ, cùng Lâm Mục Vân gác đêm.” Giang Thành nói: “Chúng ta nghe thấy tiếng chuông báo thức, sau đó thì mất ý thức, lúc tỉnh lại thì đã là như vậy.”

“Lúc đó các anh có làm gì không?” Người phụ nữ tên Chu Đồng hỏi.

Nhìn biểu cảm của cô ta, dường như cũng rất kỳ lạ, theo lý mà nói, có Hạ Cường và Giang Thành, nhóm người gác đêm đầu tiên là mạnh nhất trong số họ rồi, đáng nhẽ không thể xảy ra những chuyện kỳ lạ mới đúng.

“Chúng tôi lúc đó chỉ đang thảo luận nhiệm vụ, thậm chí còn không hề rời khỏi sô pha.” Lâm Mục Vân hơi nhíu mày, có thể thấy được anh ta cũng đang hơi hoảng hốt, nhưng ngữ khí bình tĩnh, cố gắng không làm lan truyền sự hoảng loạn này, ảnh hưởng đến người khác.

Suy nghĩ một lát, Giang Thành tiếp tục nói: “Tiếng chuông báo thức đêm qua cũng rất đột ngột, hẳn cũng là một loại nhắc nhở.”

Hạ Cường tiếp lời nói: “Là nhắc nhở, không sai, tôi nhớ tiếng chuông báo thức đó, cũng giống hệt như âm thanh chúng ta đã nghe thấy mấy lần trước.”

Thông qua phân tích, mọi người có thể khẳng định, trong nhiệm vụ này, tiếng chuông báo thức có một ý nghĩa đặc biệt, mỗi lần sau khi tiếng chuông báo thức vang lên, đều sẽ có chuyện xảy ra.

Từ hôm qua đến giờ, bọn họ đã nghe thấy tiếng chuông báo thức tổng cộng bốn lần.

Lần đầu tiên, là đánh thức bọn họ dậy vào sáng sớm hôm qua.

Lần thứ hai, là khi “Uông Khiết” đang giới thiệu cho bọn họ chuyện quỷ dị mà mình gặp phải, tiếng chuông báo thức

đột nhiên vang lên, làm gián đoạn cuộc trao đổi, mà "Uông Khiết" cũng vội vàng rời đi ngay sau đó, một lát sau thì cảnh sát gọi đến.

Lần thứ ba, là đêm qua khi bọn họ đang gác đêm, tiếng chuông báo thức vang lên, sau đó mọi người đều mất đi ý thức.

Lần thứ tư, cũng là vừa xong, bọn họ bị tiếng chuông báo thức đánh thức.

"Này các anh các chị sao vẫn còn đứng đây hả, mau đi thôi, khách hàng đã đợi bao lâu rồi, các người không muốn làm ăn nữa à?" Một người phụ nữ đẫy đà khoảng 35 tuổi xuất hiện, sau khi nhìn thấy nhóm người Giang Thành, thì bắt đầu phàn nàn.

Khi nhìn thấy người phụ nữ, sắc mặt của tên mập lập tức thay đổi.

Đó là người phụ nữ tự xưng là chị Văn, người mà họ mới gặp ngày hôm qua, cũng là chủ nhà của bọn họ.

"Tôi nói cho các người biết nhé, nếu tháng sau không trả được tiền thuê nhà, thì tất cả các người ra ngủ ngoài đường cho tôi, đừng có liếm mặt mà đến cầu xin chị Văn các người." Chị Văn đứng chống nạnh, bĩu môi nói: "Tôi giới thiệu công việc làm ăn cho các người, mà các người còn không tích cực, còn chưa thấy ai như mấy người đấy."

"Chị Văn?" Viên Tiểu Thiên phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Người phụ nữ đẫy đà tự xưng là chị Văn liếc Viên Tiểu Thiên một cái, giọng điệu bất mãn nói: "Kinh ngạc như thế làm cái gì, là chưa nhìn thấy chị Văn cậu bao giờ hay là như thế nào, nói cho cậu biết nhé, có nói gì cũng vô dụng, tiền nhà một đồng cũng không bớt."

Hạ Cường nhìn chị Văn, cười nói: “Tiền nhà làm sao dám tiếp tục nợ nữa, bây giờ chúng em sẽ đi làm việc chăm chỉ, để trả tiền thuê nhà, thời gian này may mà có chị Văn chiếu cố.” Hạ Cường nói rất hay, đồng thời cũng đang không ngừng quan sát chị Văn, dường như là muốn từ bên dưới khuôn mặt kia của cô ta để phát hiện ra manh mối gì.

Nhưng không ngờ chị Văn bĩu môi, dùng ánh mắt khinh thường quét qua cơ thể Hạ Cường: “Tôi chiếu cố cậu, hoàn toàn là nể mặt sếp các cậu thôi, nếu như không phải Thành Thành biết quan tâm đến người khác, cậu cho rằng tôi thích quan tâm đến các cậu chắc, các cậu có ngủ ngoài đường tôi cũng không quan tâm.”

Nói xong, chị Văn vẫy vẫy tay với Giang Thành, giọng điệu hoàn toàn khác với Hạ Cường, nghe cực kì dịu dàng: “Mua đến đây, Thành Thành, mối làm ăn tôi giới thiệu cho cậu, để tôi dẫn cậu đi.”

Giang Thành rất tự nhiên đi tới trước mặt chị Văn, tay phải vòng qua eo chị Văn, hai người cùng nhau đi xuống, mọi người đi theo phía sau bọn họ.

“Chị Văn, chị là tốt nhất đấy.” Giang Thành ghé sát vào tai chị Văn, khẽ thổi nhẹ nói: “Còn nhọc lòng giới thiệu mối làm ăn cho em.”

“Cậu biết thế là được rồi.” Bàn tay trái của chị Văn không ngoan ngoãn sờ lên lưng Giang Thành, ám chỉ nói: “Vậy cậu chuẩn bị báo đáp thế nào?”

Giang Thành khẽ mỉm cười, ghé sát vào tai chị Văn, nhẹ nhàng thì thầm điều gì đó, hơi thở của chị Văn trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng dữ dội, nhìn Giang Thành bằng ánh mắt muốn ăn thịt hắn ngay tại chỗ.

Đối với biểu hiện của hai người này, mọi người đều nhìn thấy hết, Hạ Cường tất nhiên hiểu, Giang Thành nhất định là có mục đích của mình.

Quả nhiên, sau khi cảm thấy gần như đã xong, Giang Thành bắt đầu lấy thông tin từ chị Văn đang mơ màng kia: "Chị Văn." Giang Thành dùng giọng dịu dàng hỏi: "Khách hàng mà chị giới thiệu là người như thế nào?"

"Nghe nói là thành phần tri thức làm trong công ty, cả người đều sợ đến ngây ngốc, hỏi gì cô ta cũng không nói."

Đôi mắt Giang Thành chợt khựng lại, xem ra là "Uông Khiết" không sai rồi, chính là người phụ nữ ngày hôm qua.

Không, không đúng, là mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều giống hệt như ngày hôm qua!

Ngay cả mấy câu nói của chị Văn sau khi chị xuất hiện, Giang Thành cũng đều có ấn tượng.

Đây là chuyện gì vậy?

Sau khi có một người chết, nhiệm vụ sẽ khởi động lại sao?

Hay là tuần hoàn thời gian?

Tại sao bọn họ lại giống như bị mắc kẹt trong một khoảng thời gian và không gian quỷ dị …

Trong đầu có rất nhiều suy nghĩ, nhưng phản ánh trong hiện thực, chẳng qua chỉ là trong chốc lát, vẻ mặt Giang Thành vẫn như cũ, tiếp tục hỏi: "Vậy cô ấy đã gặp phải chuyện gì?"

Sau khi nghe được câu hỏi này, sắc mặt chị Văn mới trở nên nghiêm túc hơn một chút: "Hình như là…" Chị Văn dừng một chút, mấy giây sau mới nói tiếp: "Là gặp phải loại chuyện kia, tôi thấy không giống như là đang giả vờ, nhưng mà cụ thể thế nào, các cậu vẫn phải tự hỏi, cậu cũng biết, tôi không hề hứng thú với những chuyện đó ".

Nhưng mặc dù nói như vậy, chị Văn vẫn nhìn Giang Thành với ánh mắt lo lắng sâu sắc: “Thành Thành, hay là… hay là cậu đóng cửa công ty đi, tiền trước đây đã đầu tư cho cậu, chị Văn cũng không cần nữa, tôi luôn cảm thấy quá nguy hiểm, trong lòng lúc nào cũng lo lắng cho cậu.

“Em thiếu cái gì thì cứ nói với chị Văn, chị Văn sẽ đưa cho, còn trẻ như vậy, hà tất phải làm khổ chính mình?” Chị Văn dùng giọng thuyết phục nói, có thể nghe ra, đây đều là những lời thật tâm, chị Văn thực sự là đang lên kế hoạch cho tương lai của Giang Thành.

Giang Thành thầm thở dài, xem ra nhân vật chị Văn này chỉ dùng để xúc tiến cốt truyện, thông tin mà cô ta biết cũng cực kỳ hạn chế.

Chương 824: Rút thăm

Khi nhiệm vụ tiến triển, bọn họ càng ngày càng cảm thấy quen thuộc hơn, con đường này bọn họ đều đi vào ngày hôm qua, đã có thể nhìn thấy tòa nhà văn phòng cách đó không xa.

Công ty của bọn họ nằm trên tầng 9 của tòa nhà văn phòng, hơn nữa bọn họ có thể chắc chắn, cái người "Uông Khiết" kia… đang đợi ở hành lang bên ngoài cửa công ty.

"Anh Cường." Viên Tiểu Thiên sáp tới gần, thấp giọng nói: "Đây là con đường chúng ta đi ngày hôm qua, ngay cả những chiếc xe đậu xung quanh." Anh ta dùng ánh mắt ra hiệu, Hạ Cường nhìn theo tầm mắt, có một chiếc xe thể thao đỗ bên đường, cực kì bắt mắt.

"Chiếc xe này hôm qua em đã có ấn tượng rồi." Viên Tiểu Thiên thì thầm: "Cả những người đi bộ xung quanh, vừa rồi em cũng đã nhìn thấy mấy người trông quen mắt."

"Đây là sự lặp lại hoàn toàn của những gì đã xảy ra ngày hôm qua." Sắc mặt của Chu Đồng trở nên ngưng trọng.

Đôi mắt lạnh lùng chậm rãi quét qua chung quanh, Hạ Cường nhìn những người qua đường đang đi lướt qua bên cạnh.

Có nhân viên văn phòng thành thị đang vội vã, có người đàn ông trung niên đứng ven đường hút thuốc và nói chuyện điện thoại, còn có cả học sinh đeo cặp sách vừa ra khỏi quán ăn sáng…

Đủ loại người, đủ loại khuôn mặt, mỗi người đều rất sống động, nhưng sau khi nhìn hồi lâu, nhìn nhiều, Hạ Cường đột

nhiên cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác quỷ dị.

Có vẻ như… những người này giống như những con robot đang làm theo tuần tự đã quy định hơn.

Suy nghĩ, cảm xúc và thậm chí cả cơ thể của bọn họ đều là đã được lập trình sẵn.

Bọn họ vẫn đang không ngừng lặp lại cuộc sống máy móc và cứng nhắc này.

Một cảm giác rất cổ quái, nhưng vào lúc này, Hạ Cường quả thật là đã có suy nghĩ này.

Nhìn thấy sắc mặt Hạ Cường kỳ quái, Chu Đồng lên tiếng hỏi: "Anh Cường, anh đã nghĩ tới cái gì sao?"

Sau khi thu hồi suy nghĩ, Hạ Cường đưa ra một vấn đề không thể tránh khỏi, đây cũng là mối đe dọa lớn nhất đối với bọn họ hiện giờ: "Tôi nghĩ Uông Khiết kia chắc là vẫn đang đợi chúng ta." Hạ Cường chậm rãi nói.

"Chắc chắn là như vậy rồi." Viên Tiểu Thiên gật đầu.

"Vậy lần này chúng ta sẽ đối phó như thế nào?" Hạ Cường hỏi: "Tôi đang suy nghĩ về vấn đề này."

Lần trước, Lý Mộng Dao là sau khi tiến "Uông Khiết" đi, mới xảy ra chuyện.

Do dự một lát, lần này là Hòe Dật lên tiếng: "Lần trước có người chết, là bởi vì chỉ có một thân một mình, đơn độc ở cùng với Uông Khiết, lần này chúng ta đừng tách ra."

"Đúng vậy, cứ ở trong phòng làm việc, có nói gì cũng đừng ra ngoài!" Trông tên mập có vẻ tràn đầy khí thế, người không biết, sẽ cho rằng anh ta cũng rất lợi hại.

Hạ Cường không biết đã đang nghĩ cái gì, đối với cách nghĩ của Hoè Dật và tên mập, anh ta không hoàn toàn đồng ý,

sau khi trầm mặc một lát, mới thở dài nói: “Mặc dù bề ngoài là thế, nhưng tôi cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.”

Bởi vì manh mối rất ít, lại rất khó hiểu, cho nên có tiếp tục thảo luận cũng sẽ không có kết quả gì hơn, Hạ Cường lắc lắc đầu, chấm dứt ở đây.

Lúc này nhóm người đã đi đến bên dưới tòa nhà văn phòng, vẫn là khung cảnh quen thuộc, nhưng lần này, Giang Thành dừng chân lại, khẽ thì thầm với chị Văn vài câu, đối phương gật gật đầu, rồi rất ngoan ngoãn đi vào trước.

Chờ sau khi bóng dáng chị Văn đã biến mất, Giang Thành quay lại, nói thẳng: “Uông Khiết vẫn còn đang ở trên đó đợi chúng ta.”

“Phải.” Hạ Cường nói.

“Tạm thời xem ra, đây là một lần luân hồi, hoặc có thể nói là một vòng thời gian khép kín. Chúng ta bị mắc kẹt trong một khoảng thời gian và không gian ngắn ngủi, mỗi ngày những thứ này đều sẽ tái diễn lại một lượt.”

“Muốn thoát khỏi nhiệm vụ, thì phải phá vỡ vòng lặp thời gian này, nếu không chúng ta đều sẽ chết.” Sau khi dừng lại, Giang Thành với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Giống như Lý Mộng Dao vậy, bị thứ đó giết chết.”

“Theo một cách mà bây giờ chúng ta không thể hiểu được.” Hắn bổ sung thêm.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Chu Đồng nghe xong hỏi.

“Trước mắt thì không có cách nào, chỉ có thể thử từng chút một, đi thu thập manh mối, chờ sau khi manh mối đủ nhiều, có thể nối thành một đường dây, chúng ta mới có thể đưa ra một ý tưởng hoàn chỉnh.” Giang Thành thẳng thắn nói.

“Điều tôi muốn nói bây giờ là, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Giang Thành nhìn mọi người và hỏi, trong giọng nói mang theo một chút ý vị kỳ lạ khó có thể diễn tả.

“Anh có gì thì nói đi, đừng giấu diếm nữa.” Bởi vì cái chết của Lý Mộng Dao, tâm lý của Viên Tiểu Thiên cũng phát sinh thay đổi, giọng điệu không tốt cho lắm.

Giang Thành cũng không so đo tính toán với anh ta, mà quay đầu nhìn Hạ Cường, anh ta mới là người thực sự có thể đưa ra quyết định trong nhóm người này.

“Chúng ta cần phải có một người đi theo Uông Khiết.” Hạ Cường nhìn mọi người: “Đây cũng là để tránh việc suy đoán sai, chúng ta sẽ gặp phải hậu quả không thể gánh chịu.”

Khi bốn từ “không thể gánh chịu” thốt ra, mọi người đều hiểu rằng, Hạ Cường đang lo lắng cho sự an toàn của Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn.

Đối với những người như Hạ Cường, bất cứ ai cũng đều có thể hy sinh, kể cả chính mình, nhưng Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn, những người với tư cách là mục tiêu của nhiệm vụ, thì tuyệt đối không thể.

Hai người này buộc phải sống.

Nghĩ theo hướng này, sự lo lắng của Hạ Cường không phải là không có lý. Cái chết của Lý Mộng Dao rõ ràng đã nói cho bọn họ biết, nếu ở một mình với “Uông Khiết”, có khả năng cao sẽ bị giết và chết một cách rất quỷ dị trong thời gian và không gian thuộc về quá khứ.

Cho nên lần này mọi người nên chủ động tránh đi mới đúng, tức là cũng như những gì tên mập đã nói, có đánh chết cũng không rời khỏi văn phòng.

Nhưng điều này thực sự có thể tránh bị giết sao?

Về điểm này, phán đoán của Giang Thành và Hạ Cường đều nhất quán với nhau.

Cói khả năng, nhưng khả năng này là cực kì nhỏ bé.

Vì vậy, bọn họ nhất định phải có những kế hoạch khác, chẳng hạn như nếu "Uông Khiết" phát hiện không có ai đi tiễn mình, hoặc là không có ai ở một mình, liệu điều này có gây ra một loạt phản ứng không thể kiểm soát không?

Khả năng có thể xảy ra lớn nhất là sử dụng một số biện pháp khó hiểu để buộc một trong số họ phải ở một mình.

Mà những người có thể bị mê hoặc bởi phương pháp này … Giang Thành liếc nhìn Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là hai anh em này.

Suy cho cùng, so với bọn họ, hai người này chỉ là những người bình thường.

Mà một khi bị bắt đi, ngay cả Lý Mộng Dao còn không thể thoát khỏi bị truy sát, thì tình huống đặt vào bất kì ai trong số hai người này, kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Vì vậy, một khi xảy ra tình huống đã thử mọi phương pháp mà vẫn thất bại, cách duy nhất để đảm bảo cả hai cùng sống sót là chọn một người đi theo "Uông Khiết" và rời đi, đóng vai Lý Mộng Dao trước đó, thu hút hỏa lực.

"Rút thăm quyết định đi." Hạ Cường nói: "Chúng ta tổng cộng có bảy người, rút ra một người…"

Giang Thành đột nhiên nói: "Đội trưởng Hạ, anh nhầm rồi, chúng ta có 9 người."

"Lâm công tử và Lâm tiểu thư chỉ là những người bình thường, không có năng lực tự bảo vệ gì, nếu như thật sự bị cuốn vào trong, bọn họ hoàn toàn không có cơ hội sống sót,

không phải là anh đang gây khó dễ người khác đấy chứ?" Chu Đồng nhìn Giang Thành, bất mãn nói.

Giang Thành nhìn cô, bình tĩnh nói: "Đây là chuyện của các người, liên quan gì đến tôi?"

Nếu như Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn không tham gia, vậy thì xác suất ba người bên phía Giang Thành bị rút trúng sẽ tăng lên không ít, xét theo tình hình hiện tại, bất kể là ai bị rút phải cũng đều rất khó có thể sống sót.

Giang Thành thậm chí còn bắt đầu thầm gọi Vô trong lòng, nhưng vẫn như trước đây, không có hồi âm.

Chương 825: Cố lên

“Anh Giang nói có lý, đây là nhiệm vụ của chúng ta.” Hạ Cường quay đầu nhìn Chu Đồng, nói tiếp: “Chu Đồng, cô hãy chuẩn bị đi, lá thăm, 9 người.”

“Anh Cường, Lâm công tử và Lâm tiểu thư chưa từng trải qua chuyện như thế này, bọn họ…”

Chu Đồng còn chưa nói xong đã bị Hạ Cường cắt ngang: “Nếu như Lâm công tử hoặc là Lâm tiểu thư thật sự bị trút trúng, vậy thì chúng ta sẽ cử ra một người, để thế chỗ cho bọn họ.”

“Cái này không vấn đề gì chứ, anh Giang?” Hạ Cường quay sang hỏi Giang Thành.

“Đương nhiên, bất kì sự lựa chọn nào đấy là tự do của các anh.” Giang Thành không có lý do để phản đối vấn đề này, bọn hắn chỉ cần công bằng.

Nói cách khác, nếu như tên mập bị rút trúng, thì hắn cũng sẽ chọn đi thay cho tên mập.

Bằng không, đến khi gặp lại tên mập này một lần nữa, thực sự sẽ là một tên mập bị chết rồi.

Nghĩ đến đây, Giang Thành vô thức liếc nhìn về phía tên mập, lúc ánh mắt quét qua, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Hoè Dật.

Hoè Dật vẻ mặt buồn bã nhìn chính mình, tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói với bản thân.

“Đừng lo lắng.” Giang Thành nói với Hoè Dật.

Nghe vậy, hai vai Hoè Dật khẽ run lên, trong lòng đột nhiên cảm thấy có tự tin hơn, xem ra cho dù là mình có rút trúng lá thăm tuyệt mệnh, anh Giang Thành cũng sẽ bảo vệ cho mình, thậm chí thay mặt mình đi đối mặt với những nguy hiểm chưa biết kia.

Đôi mắt hơi đỏ lên, nghĩ đến sự quan tâm của Giang Thành trong khoảng thời gian này, Hoè Dật nhất thời có cảm xúc lẫn lộn, còn chưa kịp đợi cho anh ta tiếp tục làm chính mình cảm động, Giang Thành đã đi tới, vỗ vai động viên, lại dùng lực ấn mạnh xuống: "Tôi tin một mình anh có thể làm được." Ngưng một chút, Giang Thành nói tiếp: "Cố lên!"

Hoè Dật: "???"

"Anh Hoè Dật, anh phải tin tưởng vào chính mình." Tên mập cũng động viên anh ta: "Anh mạnh mẽ hơn những gì anh nghĩ đấy!"

"Đội trưởng Hạ," Một giọng nam trầm vang lên, khuôn mặt Lâm Mục Vân đầy vẻ nghiêm túc, anh ta nhìn Hạ Cường: "Nếu như là tôi bị rút trúng, tôi nhất định sẽ đi, nếu như là Mục Vãn bị rút trúng, tôi sẽ đi thay em ấy, hy vọng anh đừng ngăn cản tôi." Trong mắt Lâm Mục Vân hiện lên vẻ kiên quyết: "Mạng của ai cũng đều là mạng, không có sự phân biệt cao thấp gì hết, các anh vì hai anh em chúng tôi, đã phải trả giá rất lớn rồi."

"Hơn nữa tôi cũng không yếu đuối như các anh nghĩ đâu, công việc làm ăn của nhà họ Lâm và nhà họ Hạ, còn có Người Gác Đêm, đều có quan hệ với nhau, cho nên những chuyện cổ quái, tôi cũng có hiểu một chút." Khi Lâm Mục Vân nói những lời này, ánh mắt rất kiên định, như thể sớm đã hạ quyết tâm.

Một cuốn sổ tay màu xanh lam được nâng lên, chính là Lâm Mục Vãn, trên đó viết sáu chữ "Tôi sẽ ở bên anh trai",

trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ bướng bỉnh.

Đối với hai anh em nhà họ Lâm, đám người Hạ Cường trước giờ vẫn luôn đau đầu.

“Thời gian cấp bách, rút thăm trước đi.” Giang Thành nhìn tòa nhà văn phòng trước mặt, hơi mím môi.

Hắn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không thể diễn tả được, cảm giác này khiến hắn có chút bực bội.

Hắn cố gắng moi ra một số thông tin hữu ích từ chị Văn, nhưng không thành công, đối phương giống như một con robot được lập trình sẵn, thực hiện đúng vai trò của mình, là một người phụ nữ đẫy đà, tham lam thân thể của mình, đồng thời là chủ nhà của Giang Thành, cũng như hỗ trợ tài chính cho công ty của mình.

“Có khi nào là phương pháp mở đầu sai không?” Giang Thành bình tĩnh suy nghĩ: “Chẳng lẽ mình cần phải làm ra những chuyện quá đáng, sau đó mới có thể kích hoạt tình tiết mới của chị Văn, từ đó thu được manh mối hữu ích?”

Không nỡ thả con mình ra nhử thì không thể bẫy được sói, Giang Thành hạ quyết tâm cao, sau đó lại nhớ lại một lượt thân hình của chị Văn trong đầu, cảm thấy khi cần thiết mình cần phải đứng ra, giúp đỡ đồng đội mở ra cục diện.

“Bác sĩ.” Nhìn thấy hai mắt Giang Thành sáng lên như sói đói, tên mập không biết vì sao, thấp giọng hỏi: “Anh đang nghĩ gì đó?”

“Không có gì.” Giang Thành nói: “Không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Tên mập đúng là nghe xong đã ngậm miệng lại, nhưng dựa vào sự hiểu biết của anh ta về Giang Thành, đã biết rõ chắc là hắn sắp gây chuyện rồi.

Chu Đồng từ cuốn sổ tay của Lâm Mục Vãn, xé ra một tờ giấy, gấp mấy lần rồi xé ra thành 9 mảnh giấy có cùng kích thước.

Sau đó dùng bút đánh dấu lên một trong các tờ giấy.

Sau khi cuộn các mảnh giất lại, lắc lắc vài lần, xoè lòng bàn tay ra, đặt nó vào trong lòng bàn tay.

"Rút đi." Chu Đồng nói.

9 mảnh giấy được cuộn tròn lại, chỉ nhìn bằng mắt hoàn toàn không thể phá đoán mảnh giấy nào có đánh dấu trên đó.

Tên mập thấy vậy, nóng lòng muốn là người đầu tiên rút thăm, đồng thời còn dùng ánh mắt ra hiệu cho Giang Thành cũng nhanh rút trước.

"Anh vội cái gì?" Giang Thành không hiểu lắm.

"Bác sĩ." Tên mập hạ giọng thúc giục: "Anh cũng mau rút đi, cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), rút trước thì xác suất không rút phải lớn."

"Thật sao?" Hoè Dật trên mặt tràn đầy nghi hoặc nói: "Anh Phú Quý, tôi chưa đọc qua sách, anh đừng có lừa tôi."

"Đừng nghe anh ta." Giang Thành nhìn hai người một cái, nói: "Tôi đọc rất nhiều sách, nghe tôi."

"Ồ."

Hạ Cường là người rút đầu tiên, tiếp theo là Giang Thành, Phong Kiệt, tên mập, Viên Tiểu Thiên…

Chờ sau khi mọi người đã rút xong, cùng nhau mở ra, sắc mặt Chu Đồng đột nhiên thay đổi.

Mảnh giấy được đánh dấu là đang nằm trong tay cô.

Tuy rằng có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô, nhưng cũng không có bao nhiêu hoảng loạn, ước chừng mấy giây sau,

Chu Đồng ngẩng đầu, hít sâu một hơi, nói: "Trong tay tôi, lần này tôi đi."

"Chu Đồng…" Phong Kiệt nhịn không được lên tiếng, lông mày nhíu chặt lại với nhau.

"Tôi đi thay cô!" Viên Tiểu Thiên vội vàng nói, còn vươn tay giật lấy mảnh giấy trong tay Chu Đồng: "Đưa mảnh giấy cho tôi, tôi nhất định phải đi xem thử, rút cuộc là cái thứ quỷ gì đã hại chết Mộng Dao, tôi phải báo thù cho cô ấy!"

"Bình tĩnh đi!" Hạ Cường nói: "Tiểu Thiên, chuyện lần này cậu không thích hợp đi, Phong Kiệt cậu đi đi."

"Em biết rồi, anh Cường." Phong Kiệt không hề tỏ ra ngạc nhiên, như thể việc này do mình đi là điều đương nhiên.

Giang Thành không tham gia vào chuyện giữa bọn họ, ưu tiên hàng đầu của hắn là đảm bảo ba người bên phía mình có thể sống sót, sau đó sẽ hỗ trợ một số đồng đội trong khả năng của mình.

Xét từ biểu hiện của Phong Kiệt, ắt nghĩ trong đội ngũ này, cũng là đóng vai trò là dò đường, lần trước ở trong cao ốc Hữu Nhuận, anh ta cũng là người đầu tiên đi lên, chịu trách nhiệm liên lạc với Ngô Bân và tổ trưởng Trương.

"Đi lên thôi." Đã có kết quả trong tay, Giang Thành xoay người đi về phía tòa nhà văn phòng.

Chị Văn vẫn đang đợi hắn.

Quả nhiên, khi hắn vừa vào tòa nhà văn phòng không lâu, đã nhìn thấy chị Văn vội vàng từ thang máy đi xuống, sau khi nhìn thấy Giang Thành, lại là một tràng phàn nàn nhưng lại như đang nũng nịu.

"Được rồi." Giang Thành đi tới, vòng tay ôm lấy eo của chị Văn, đầy ẩn ý liếc nhìn dòng nước cuồn cuộn trước mặt ở trên

người chị Văn, nhướng mày nói: “Em sẽ bù đắp cho chị.”

Nghe vậy, chị Văn lập tức không phàn nàn nữa: “Tối nay nhà tôi không có ai.”

“Hay là chị đến chỗ của em đi.” Giang Thành thở ra một hơi nóng hổi, khiến dái tai chị Văn đỏ bừng: “Sau khi làm xong đơn này, em sẽ đóng cửa công ty, sau đó ở bên cạnh chị, chị xem có được không, chị Văn?”

Chương 826: Truman

“Nói gì cơ, Thành Thành.” Chị Văn rất vui vẻ nói: “Chị Văn chờ ngày này đã lâu lắm rồi, chị Văn vui mừng còn không hết nữa là!”

“Đây là đơn cuối cùng của em rồi, vì vậy em muốn kết thúc nó một cách tốt đẹp một chút, cũng coi như là có đầu có cuối.” Vẻ mặt u sầu của Giang Thành lộ ra chút phiền muộn.

Trong mắt chị Văn, chính là chàng trai trẻ có tương lai tươi sáng này sẵn sàng từ bỏ lý tưởng của mình vì chị.

“Tôi hiểu được, Thành Thành.” Chị Văn không chút do dự nói: “Lần này chị Văn nhất định sẽ giúp em làm chuyện này một cách hoàn hảo, sẽ không khiến em có bất kỳ nuối tiếc nào.”

“Vậy thì cảm ơn chị Văn rồi.” Giang Thành đáp: “Em cần tìm hiểu một số thông tin cơ bản về khách hàng, để có thể dễ dàng đưa ra phán đoán.”

Lần này, cả nhóm không đi thang máy mà đi cầu thang bộ, Giang Thành và chị Văn đi ở phía trước, những người phía sau trên mặt đều đầy vẻ ngại ngùng.

“Hắn… hắn ở ngoài đời cũng … cũng không đứng đắn như vậy sao?” Chu Đồng hỏi tên mập, bởi vì chuyện lúc trước, ấn tượng của cô với Giang Thành vôn cùng bình thường. .

Tên mập liếc xéo Chu Đồng một cái, rồi nói: “Xin hãy chú ý lời nói của cô, bác sĩ không có không đứng đắn, đây là công việc của anh ấy.”

“Công việc?” Chu Đồng hơi ngây người ra, cô cũng từng tham gia vào lần hành động nhắm vào Giang Thành, cho nên biết rõ thân phận trong hiện thực của Giang Thành là một bác sĩ tâm lý, nhưng nhìn thế nào cũng thấy hành vi biểu hiện của hắn giống như một bác sĩ.

“Anh ấy đang dùng chính mình để nuôi dưỡng trái tim cằn cỗi của chị Văn, đây là một tinh thần cống hiến cao cả, hơn nữa tôi có thể chắc chắn, anh ấy chuẩn bị dùng hết sức mình để lấy được những thông tin hữu ích, không phải cho bản thân anh ấy mà cho tất cả chúng ta để có thể sống sót.” Tên mập nhìn bóng lưng Giang Thành, không khỏi thở dài: “Bác sĩ, anh ấy là ngọn nến, để soi sáng chúng ta, đốt cháy chính bản thân.”

Nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của tên mập, lại nhìn bàn tay cực kỳ không ngoan ngoãn của Giang Thành đối với chị Văn, Chu Đồng nhất thời cảm thấy có chút khó tiếp nhận nổi.

Nhưng hiện tại cô đã có thể chắc chắn, Giang Thành là bác sĩ tâm lý, thân phận này chắc là không sai, nếu không cũng sẽ không thể tẩy não tên mập này một cách nghiêm trọng đến như vậy.

Đi đến tầng 9, trước cửa một căn phòng giống như văn phòng, có một chiếc ghế ở một bên hành lang, trên đó có một người phụ nữ trí thức.

Chính là “Uông Khiết” mà họ đã từng gặp trước đây, không sai!

Cô ta hiện tại vẫn là bộ dạng như trước, khủng hoảng sợ hãi, tinh thần hoảng hốt, cả người không ngừng run rẩy như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Mọi việc sau đó diễn ra theo một cốt truyện quen thuộc, chị Văn rời đi, Uông Khiết được mời vào trong văn phòng.

Trước khi chị Văn rời đi, lại lặp lại một lần, nói bọn họ đừng có quên đeo huy hiệu tên, cái này rất quan trọng.

Bước vào văn phòng, trên mỗi bàn đều có một huy hiệu tên.

Nhưng lần này chỉ còn lại 9 cái huy hiệu.

Cái thuộc về Lý Mộng Dao, đã biến mất.

Huy hiệu tên của cô trước đó đã bị Giang Thành lén lút thu thập, nhưng hôm nay khi tỉnh dậy, trong túi áo trống rỗng, huy hiệu tên đã biến mất rồi.

Không ai làm ầm lên, mọi người đều làm như không có chuyện gì xảy ra, lần lượt đeo huy hiệu tên của mình lên ngực.

Sau đó mọi chuyện lại diễn ra như đã được cài đặt sẵn, ngồi xuống, thảo luận với "Uông Khiết" về những gì cô ta gặp phải.

Quả nhiên, diễn biến của câu chuyện cũng giống hệt như những gì đã xảy ra trước đó, đúng như Giang Thành đã nói, bọn họ bị mắc kẹt trong một không gian và thời gian vặn vẹo, lại quỷ dị.

Cách duy nhất để trốn thoát là phá vỡ sự cân bằng nhất định trong khoảng thời gian và không gian này, tức là tìm ra chân tướng về những gì "Uông Khiết" gặp phải.

Giang Thành đã xem một bộ phim cách đây rất lâu, có tên là "The Truman Show".

Cảm giác ở đây cho Giang Thành, có rất nhiều điểm tương tự như trong phim, ngoại trừ mấy người bọn họ ra, tất cả mọi người xung quanh đều cố gắng diễn tốt vai trò của mình, mà đằng sau có một bàn tay vô hình, đang điều khiển mọi thứ.

Bọn họ, những người vô tình đi lạc vào đây, chính là Truman.

Nghĩ lại nhiệm vụ lần trước, cũng như những gì Lâm Uyển Nhi đã nói với mình, bà lão giao nhiệm vụ cho bọn họ lần trước chắc hẳn là một thành viên của quân kháng chiến, môn đồ cấp cao với biệt hiệu "bà Bùn", Hạ Đàn là thủ lĩnh của bọn họ.

Còn lần này, người giao nhiệm vụ lại là một cậu bé thanh tú trong dáng vẻ một học sinh cấp hai.

Cậu bé trông như vô hại, nhưng chắc cũng là một môn đồ cấp cao, bây giờ bọn họ đang ở trong cánh cửa của cậu bé.

Mà áp lực của cánh cửa này mang đến cho nhóm người, hoàn toàn không kém gì cánh cửa lần trước.

Giang Thành đột nhiên cảm thấy trong lòng có một sự bất lực, những môn đồ cấp cao này, khi còn sống đều là những người tài năng diễm tuyệt, từ cánh cửa trong cơ thể của bọn họ, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự cường đại đó.

Nhưng ngay cả một nhóm người như này, gần như đã bị một mình lão hội trưởng tiêu diệt hết.

Hạ Đàn, người duy nhất trốn được thoát, đã phải trả giá bằng việc bị cánh cửa ăn mòn hoàn toàn, mới mở ra một lỗ hổng trong lãnh địa của lão hội trưởng, cũng chính là trên xe buýt.

Một lão hội trưởng như vậy… thực sự có thể bị đánh bại sao?

Cho dù hắn không phải là người, là thứ được mang về từ vực sâu, theo cách nói của Lâm Uyển Nhi, ý nghĩa của sự tồn tại của Đỏ Thẫm là "Không" của từ không đến có…

Nhưng tất cả những điều này thì có ý nghĩa gì, hắn hoàn toàn không có khả năng đối đầu trực diện với lão hội trưởng, Vô với tư cách là chỗ dựa lớn nhất của hắn, vừa bước vào chiếc xe buýt đã bị trấn áp ngay, trừ khi trong trường hợp cực

kỳ khẩn cấp, nếu không thì giống như đã ngủ say, có gọi thế nào, cũng không ra ngoài.

Nhắc đến Vô, Giang Thành chợt nghĩ đến trục cuốn tranh mà Lâm Uyển Nhi đưa cho anh ta.

Nếu như đoán không nhầm, trục cuốn tranh đó chắc cũng là một cánh cửa, hơn nữa xét theo biểu hiện của Vô, cánh cửa đó hẳn rất đặc biệt, sức hấp dẫn đối với anh ta không hề bình thường.

Đó là loại cửa gì?

Vô sau khi nuốt cánh cửa đó, thì sẽ có năng lực như thế nào?

Giang Thành có chút mong chờ.

Suy nghĩ chợt trôi đi rất xa, nhưng khi phản ánh vào trong hiện thực, chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi.

Còn cả cái chết của Lý Mộng Dao…

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của thi thể, mọi người đều quá sốc, tuy nhiên, qua việc điều tra hiện trường và lời giới thiệu của Ngô Bân và tổ trưởng Trương, mọi người có thể kết luận rằng Lý Mộng Dao là đã bị giết vào đêm hôm trước.

Hơn nữa ở trong thế giới này, tên của Lý Mộng Dao đã biến thành Uông Khiết.

Giang Thành cảm thấy từ "biến thành" không thích hợp cho lắm, nên dùng là "gán cho".

Bởi vì là sau khi Lý Mộng Dao chết, cô mới có được cái tên này, trước lúc đó, cô vẫn được gọi là Lý Mộng Dao như cũ.

Giang Thành nhớ rất rõ, sau khi mới đến nhiệm vụ, lần đầu tiên tỉnh dậy, lúc chị Văn phàn nàn có vô tình nhắc đến Lý

Mộng Dao, lúc đó cô vẫn tên là Lý Mộng Dao!

Thật là một logic cổ quái, nhưng Giang Thành đã phát hiện ra một số thứ từ trong đó.

Cái tên "Uông Khiết" giống như một trò nhập vai hơn, mỗi một người bị quỷ giết, bất kể trước đó có tên là gì, thân phận thế nào, sau khi chết đều sẽ tự động được gán cho cái tên là "Uông Khiết".

Tóm lại, đêm qua có một người đã chết, hơn nữa cho dù người đó là ai thì cũng đều là "Uông Khiết".

Ngoài ra, còn có một điểm rất quan trọng khác, đó chính là manh mối do "Uông Khiết" cung cấp.

Lần trước cô ta đã mô tả rất chi tiết rồi.

Chương 827: Buông tay

"Cô Uông, người đồng nghiệp gọi cô đến, cô không hề quen biết, có phải không?" Chu Đồng hỏi như thường lệ, mọi người cố gắng hỏi từng câu một.

"Đúng… đúng vậy, tôi không hề quen biết anh ta." Uông Khiết đau đớn lắc đầu, giọng nói có chút run rẩy vì kinh sợ: "Không, không đúng, nói chính xác là không có ai quen biết anh ta, người trong công ty chúng tôi đều nói chưa từng gặp anh ta, anh ta không phải là nhân viên của công ty chúng tôi! Anh ta không phải!"

Giang Thành trông có vẻ như là muốn đưa tay ra, an ủi người phụ nữ đáng thương này một chút, nhưng giữa chừng lại đột nhiên nghĩ đến sự đáng nghi về thân phận thật sự của Uông Khiết, nên lại thu tay lại nói: "Cô Uông, cô đừng sợ, chúng tôi đều ở đây, cô rất an toàn."

Nghe vậy, Uông Khiết đột nhiên ngẩng đầu nhìn Giang Thành, đôi mắt sưng đỏ tràn đầy sợ hãi: "Tôi… rốt cuộc tôi đã gặp phải chuyện gì vậy? Có phải là như trong phim, như trong phim xuất hiện thứ kia, quỷ, có phải là quỷ không?"

"Các anh đừng giấu tôi, tôi sắp chết, tôi sắp chết rồi, tôi còn chưa muốn chết, tỗi vẫn còn trẻ, woo woo woo…" Nói đến cuối cùng, Uông Khiết che mặt lại, nhỏ tiếng bắt đầu khóc, nếu như không phải biết rõ chân tướng sự tình, mọi người đúng là sẽ thương xót cho người phụ nữ này.

"Cô Uông, sau đó thì sao, người gọi điện thoại cho cô đã xảy ra chuyện gì?" Giang Thành kiên nhẫn hỏi: "Cô đã phát

hiện ra thi thể của anh ta ở đâu, giữa chừng có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?"

Kết hợp với những sự việc trước đó, thi thể mà Uông Khiết "phát hiện" chính là Lý Mộng Dao mất tích, mà lần này thi thể mà Uông Khiết nhắc đến, rất có khả năng chính là người sắp chết trong số bọn họ.

Nếu như có thể biết vị trí của người tiếp theo sắp chết, cũng như một số thông tin cụ thể, vậy thì bọn họ có thể đưa ra các biện pháp đối phó có chủ đích.

Ví dụ như chạy theo một hướng khác, hoặc là tuyệt đối tránh khỏi địa điểm tử vong, có phải là… sẽ có thể viết lại đoạn kết giống như kịch bản không?

Nhưng giây tiếp theo, sau khi nghe được câu hỏi, Uông Khiết lắc đầu, dùng giọng cổ quái và yếu ớt nói: "Tôi… tôi không nhớ, tôi không nhớ chuyện gì đã xảy ra với anh ta…"

Ánh mắt của mọi người đều run rẩy, cuối cùng, cũng xuất hiện thứ khác với trước đó.

Hạ Cường cau mày, thấp giọng hỏi: "Cô Uông, cô nói cô không nhớ đồng nghiệp gọi điện cho cô đã xảy ra chuyện gì, là có ý gì?"

"Là người này chưa chết, vẫn còn sống sao?" Hoè Dật nhịn không được, xen vào.

"Uông Khiết" ôm đầu ngồi trên ghế sô pha với vẻ mặt đau khổ: "Tôi… tôi không biết, tôi cũng không biết phải giải thích thế nào với các anh, anh ta đã chết rồi, chắc chắn là đã chết rồi, tôi đã nhìn thấy thi thể của anh ta, nhưng… nhưng tôi quên mất rồi, tôi quên mất rút cuộc đã tìm thấy thi thể của anh ta ở đâu rồi, cũng không nhớ thi thể đó trông như thế nào nữa, chắc là… chắc là do lúc đó trời quá tối, không có đèn, đèn hỏng rồi, tôi lại sợ hãi, kiểu hoảng loạn không biết làm sao."

Nói đến đây, Uông Khiết bỗng nhiên trở nên kích động, tiến tới nắm lấy tay Giang Thành, kích động nói: "Tôi biết những điều mình nói ra rất kỳ quái, các anh… các anh nhất định cho rằng tôi điên rồi, đúng không, nhưng tôi không có, tôi rất bình thường, xin các anh nhất định phải tin tôi, mọi điều tôi nói đều là sự thật!

Sắc mặt Giang Thành lập tức thay đổi khi Uông Khiết nắm lấy tay hắn, hắn có thể cảm nhận được tay Uông Khiết rất lạnh, lạnh một cách cực kì đặc biệt, giống như thịt đông lạnh được cất trong kho lạnh vậy, tóm lại là không thể nào là nhiệt độ mà một người sống nên có.

Hơn nữa sự lạnh lẽo này bắt đầu lan khắp cơ thể hắn, một mạch leo dần lên trên, cho đến khi một nửa cánh tay mất đi cảm giác.

Giang Thành đột nhiên có một loại cảm giác, nếu để cho luồng khí lạnh này xâm nhập vào lồng ngực, cũng chính là vị trí có huy hiệu tên, vậy thì hắn sẽ là "Uông Khiết" tiếp theo!

Cùng lúc đó, một chuyện khác lập tức hiện lên trong đầu Giang Thành: "Tính toán thời gian thì cũng sắp đến lúc rồi, là cuộc điện thoại từ đồn cảnh sát cũng sắp đến rồi."

"Mà sau khi điện thoại reo lên, Uông Khiết nhất định sẽ tìm lý do để rời đi."

"Còn mình, sợ là sẽ bị cô ta trực tiếp dẫn đi."

"Nhưng nếu như bản thân dùng vũ lực cưỡng ép thoát khỏi Uông Khiết, nói không chừng sẽ chọc giận cô ta, gây ra hậu quả chưa biết."

"Rút cuộc là làm thế nào, mới có thể thoát thân một cách hợp lý, mà không khiến Uông Khiết nghi ngờ?"

Ngay lúc Giang Thành đang nghĩ cách thoát thân, Lâm Mục Vãn đang đứng ở cuối đám người nắm lấy cánh tay Lâm

Mục Vân, liền chủ động buông tay anh trai mình ra, bước tới.

Cô đi đến chỗ Giang Thành và Uông Khiết, lấy cuốn sổ mang theo bên người ra, nhanh chóng viết hai câu lên đó, sau đó đặt cuốn sổ lên đưa cho Uông Khiết, đồng thời, đôi lông mày xinh đẹp hình lưỡi liềm hơi nhíu lại, trong mắt có một tia ớn lạnh, dường như đang truyền tải một tín hiệu đặc biệt nào đó đến Uông Khiết.

Khi nhìn thấy dòng chữ trên cuốn sổ, Giang Thành không khỏi ngây người ra một chút: "Buông tay của chị ra, đừng chạm vào bạn trai của tôi!" Sau hai dòng chữ này còn có một dấu chấm than lớn.

Uông Khiết ngẩng đầu nhìn Lâm Mục Vãn, không ngờ cô gái có vẻ ngoài ốm yếu này lại không hề yếu đuối chút nào, ánh mắt lạnh lùng đến mức có thể bay ra đầy hoa tuyết.

Bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên đóng băng, những người xung quanh đến thở mạnh cũng không dám.

Trong đầu Hạ Cường nhanh chóng nghĩ cách đảm bảo Lâm Mục Vãn có thể trốn thoát nếu tình huống xấu nhất xảy ra.

Tên mập và Hoè Dật cũng bị hành động của Lâm Mục Vãn làm cho sốc, bọn họ chưa kịp phản ứng thì Lâm Mục Vân đã nhanh chóng bước tới, đứng ở phía sau em gái mình.

3 giây.

5 giây. …

Đúng 10 giây sau, Uông Khiết buông tay ra, đồng thời thu ánh mắt khỏi khuôn mặt Lâm Mục Vãn lại.

Tại thời điểm này…

"Reng-reng-reng-reng-"

Trong văn phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông báo thức, giống hệt tiếng chuông đã đánh thức bọn họ vào buổi sáng.

Sau khi nghe thấy tiếng chuông báo thức vang lên, Uông Khiết nói với giọng hơi cứng ngắc: "Mọi người đừng hiểu lầm, tôi chỉ là quá sợ hãi, không có ý gì khác, nếu như… nếu như mọi người không chào đón tôi, tôi sẽ đi là được chứ gì."

Nói xong, giống như đang tức giận, Uông Khiết đứng dậy, bước đi cứng đờ, bước ra khỏi cửa văn phòng, nhìn nghiêng từ một bên, sắc mặt Uông Khiết tái nhợt, như bị phủ một lớp bột mì.

Điều quỷ dị hơn nữa là cánh cửa ban đầu chỉ là khép hờ, nhưng khi Uông Khiết đến gần, nó đã bị một lực lượng đột nhiên xuất hiện đẩy ra.

Uông Khiết rõ ràng là còn chưa chạm vào cửa!

Hạ Cường liếc nhìn Phong Kiệt một cái, Phong Kiệt sớm đã chuẩn bị xong lập tức đi về phía cửa.

Nhưng ngay khi Uông Khiết bước ra khỏi cửa, cánh cửa đã bị một thế lực vô hình điều khiển, đóng sầm lại.

Phong Kiệt vừa đi tới sau cửa, suýt chút nữa đã bị cửa đập vào.

Bị cửa chặn lại, Phong Kiệt lập tức đưa tay ra để mở cửa, nhưng cửa tuy không khóa lại không mở được, như thể đã hàn chặt vào tường vậy.

"Chuyện… chuyện gì đang xảy ra vậy?" Chu Đồng kinh ngạc hỏi: "Là bởi vì Lâm tiểu thư sao? Phá vỡ cốt truyện đã cài đặt sẵn ban đầu, cho nên đã kích hoạt đường sống thực sự?"

Nhìn thấy Uông Khiết rời đi, ánh mắt vốn tràn đầy vẻ ngưng trọng của Lâm Mục Vãn lập tức trở nên dịu dàng, thân

thể khẽ lắc lư, hô hấp cũng trở nên rối loạn.

Lâm Mục Vân bước tới đỡ lấy cô, hỏi với vẻ quan tâm: “Mục Vãn, em cảm thấy thế nào?” Lâm Mục Vân nhìn em gái mình bằng ánh mắt đầy thương xót.

Chương 828: Đường nét

Giang Thành lập tức đứng dậy, nói lời cảm ơn chân thành với Lâm Mục Vãn, khuôn mặt của Lâm Mục Vãn tái nhợt, rõ ràng là đang sợ hãi, nhưng vẫn khẽ lắc đầu với Giang Thành.

Đối với con người bác sĩ, tên mập vẫn tự cho rằng mình có hiểu biết một chút, trong khoảng thời gian quen biết với bác sĩ, anh ta hầu như không nghe thấy bác sĩ nói cảm ơn ai.

Bởi vì bác sĩ là một người rất ghét phải nợ người khác ân tình, vẫn còn một nguyên nhân nữa là bởi vì hắn đủ cường đại, cho nên hiếm khi cần đến sự giúp đỡ của người khác.

Mắt thấy em gái mình cũng không có vấn đề gì lớn, Lâm Mục Vân nhìn Giang Thành, quan tâm hỏi: "Anh Giang, anh thấy thế nào?"

"Tôi không sao." Ánh mắt của Giang Thành vẫn dán chặt vào khuôn mặt tái nhợt của Lâm Mục Vãn, môi mấp máy, như muốn nói thêm vài lời quan tâm.

Nhưng Lâm Mục Vãn dường như có chút phản kháng trước ánh mắt nhìn chăm chú của Giang Thành, sau khi tránh khỏi tầm mắt của hắn, theo thói quen núp sau lưng anh trai Lâm Mục Vân, nắm lấy cánh tay anh ta.

Đang lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, một tiếng kinh hô cắt đứt dòng suy nghĩ của cả nhóm: "Viên Tiểu Thiên đâu?"

Đó là giọng nói của Chu Đồng, sắc bén, còn mang theo sự kinh ngạc.

Mọi người nghe vậy lập tức quay đầu lại, chỗ Viên Tiểu Thiên đứng ban đầu, giờ đây đã trống rỗng.

Viên Tiểu Thiên đứng ở phía sau mọi người, bởi vì sự chú ý của bọn họ đều bị Giang Thành, Uông Khiết, Lâm Mục Vãn thu hút, nên cũng không có ai nhìn lại phía sau.

Nhưng bây giờ…

Sau khi tìm kiếm khắp các ngóc ngách trong văn phòng, đều không thấy bóng dáng của Viên Tiểu Thiên đâu, một người sống lớn như vậy ở ngay bên cạnh bọn họ, đã biến mất rồi.

Không đúng!

Chắc chắn là đã bị bắt đi rồi!

Bằng một cách không thể tin được.

Như nghĩ tới điều gì đó, Hòe Dật đột nhiên ngẩng đầu lên, vội vàng nói: "Vừa rồi Uông Khiết nói, đêm qua cô ta phát hiện ra một thi thể. Thi thể đó…"

Thi thể đó chỉ sợ chính là Viên Tiểu Thiên!

"Nhưng anh ta đã bị dẫn đi như thế nào vậy?" Tên mập hỏi một vấn đề mà mọi người đều muốn biết. Viên Tiểu Thiên rõ ràng là cách Uông Khiết xa nhất, cho nên bất luận thế nào, cũng không nên là anh ta.

Nghe vậy, Lâm Mục Vân do dự một lát, cau mày hỏi: "Có khi nào là vì chiếc huy hiệu tên này không?"

Hạ Cường nhìn Lâm Mục Vân, khẩn trương hỏi: "Anh đã phát hiện ra điều gì?"

"Tôi…" Lâm Mục Vân vẻ mặt có chút do dự, dường như cũng không chắc chắn suy nghĩ của mình có đúng hay không, nhưng vẫn nói: "Tôi cũng không nhìn rõ, Viên Tiểu Thiên

đứng ở phía sau tôi một chút, qua khóe mắt tôi nhìn thấy anh ta giơ tay trái lên, ở vị trí lồng ngực, hình như đang nghịch chiếc huy hiệu tên, nhưng mà tôi không chắc chắn lắm.” Lâm Mục Vân có vẻ là một người rất cẩn thận chặt chẽ, anh ta chỉ kể lại hiện tượng mình nhìn thấy.

Nghe vậy, hai mắt Hạ Cường nheo lại, liếc nhìn về phía cửa, nói: “Chắc là anh nói không sai, tôi nghĩ là Tiểu Thiên đã tự mình tháo huy hiệu tên xuống, nên mới bị dẫn đi.”

“Cái tên ngốc này!” Phong Kiệt nghiến răng nghiến lợi: “Cậu ấy là muốn báo thù cho Lý Mộng Dao!”

Cửa phòng không mở được, dù có muốn ra ngoài đuổi theo cũng không làm được, huống hồ, chỉ e là cũng vô dụng.

Một lúc sau, tiếng chuông điện thoại nhanh chóng vang lên.

Giang Thành bước nhanh tới cầm điện thoại lên. …

“Wu…”

Choáng.

Cảm giác đầu tiên chính là choáng.

Phần cổ cứng đơ, còn có cảm giác đau nhức do phải giữ yên tư thế trong thời gian dài.

Viên Tiểu Thiên ngẩng cổ lên, giây tiếp theo, khó khăn mở mắt ra.

Anh ta đang nằm sấp trên một chiếc bàn, là loại bàn làm việc nhỏ gián cách, ở vị trí góc bàn còn có một chiếc đèn.

Là loại rất cũ, với chao đèn màu xanh lá cây, phát ra ánh sáng dịu nhẹ, được coi như là nguồn sáng duy nhất ở khu vực này.

Xung quanh tương đối tối, anh ta nhìn xung quanh, nơi đây là một khu văn phòng với diện tích rất rộng lớn.

Tóc anh ta dựng lên, như thể đã ngủ quá nhiều, nhưng khi tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn, anh ta lập tức nhận ra đây… chính là văn phòng mà mình từng đến trước đó.

Hiện trường vụ án mà Ngô Bân và tổ trưởng Trương giới thiệu!

Tầng 10 của cao ốc Hữu Nhuận!

Hạ Cường suy đoán không sai, chính là anh ta đã chủ động tháo chiếc huy hiệu tên ra, quả nhiên, huy hiệu tên là một manh mối rất quan trọng trong nhiệm vụ, sau khi tháo chiếc huy hiệu tên ra, anh ta cũng đã đến văn phòng lúc nửa đêm như mong muốn.

Lý Mộng Dao… chính là đã bị giết ở xung quanh đây!

Sau khi Viên Tiểu Thiên nhận ra mình đang ở đâu, việc đầu tiên làm chính là tắt đèn bàn, sau đó lập tức thay đổi vị trí, lặng lẽ cúi người xuống ẩn mình đi.

Bởi vì anh ta biết, mình không phải là người duy nhất ở đây.

Dựa vào những suy đoán trước đó, cũng như tình hình trước mắt, trong đầu Viên Tiểu Thiên đại khái đã có ý tưởng, mỗi một người bị bắt đi, cuối cùng đều sẽ xuất hiện ở đây, thay thế thân phận "Uông Khiết".

Nếu như… nếu như hôm nay anh ta cũng chết ở đây, vậy thì chờ khi anh Cường và những người khác nhận được cuộc gọi từ cảnh sát và đến đây, thứ bọn họ nhìn thấy sẽ là thi thể của mình.

Trong mắt cảnh sát hay tất cả những người khác, mình chính là "Uông Khiết", người ở lại công ty làm thêm giờ.

Anh ta cũng có bằng chứng, đó là bộ quần áo đang mặc hiện tại.

Phong cách trung tính chính là phong cách vừa thấy của Uông Khiết!

Khi thi thể của Lý Mộng Dao được tìm thấy, cô cũng đang mặc bộ trang phục giống hệt như vậy!

Mặc dù trang phục đã thay đổi, nhưng huy hiệu tên mà mình tháo ra vẫn còn đó, hơn nữa còn được cài cẩn thận trên trang phục ở vị trí rất dễ thấy.

"Mình nên làm gì bây giờ?" Viên Tiểu Thiên đang tính toán trong lòng, quay đầu nhìn chung quanh: "Thứ đó… sẽ xuất hiện ở đâu đây?"

Rất giống với một số nhiệm vụ mà anh ta đã trải qua trước đây, mặc dù đã tắt đèn bàn, khu vực văn phòng tương đối tối, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn thấy đường nét của đồ đạc xung quanh.

Hơn nữa trí nhớ của anh ta rất tốt, trước khi tắt đèn bàn, anh ta đại khái ghi nhớ lại khung cảnh xung quanh.

Tiếp sau đó, anh ta lại chọn cách lặng lẽ lẻn đi sau khi tắt đèn bàn, trốn vào một địa điểm khuất.

Lý Mộng Dao chết trước cửa lối thoát hiểm của hành lang, hơn nữa xét từ hiện trường, sau khi bị người ta đuổi kịp, là đã bị một nhát rìu chém chết một cách thê thảm, gần như bị xẻ làm đôi.

Anh ta đến là để trả thù cho Lý Mộng Dao, không phải đến để chết, vì vậy anh ta có thể giữ bình tĩnh.

Cách giúp Lý Mộng Dao trả thù là phá vỡ vòng luân hồi này, cách dễ nhất là sống sót đủ lâu hoặc trốn thoát khỏi đây.

Lý Mộng Dao chọn cách trốn thoát nhưng cô đã thất bại, vì vậy Viên Tiểu Thiên lần này muốn thử lẩn trốn.

Hơn nữa nơi mà anh ta lựa chọn chính là khu văn phòng rộng lớn này.

Theo như anh ta thấy, địa hình ở đây rất phức tạp, lại có nhiều bàn, ghế và bảng viết, rất thuận tiện việc ẩn nấp.

Và anh ta cũng tính toán rằng thứ có thể sử dụng được thứ vũ khí khổng lồ đó chắc chắn không hề nhỏ, chỉ cần thứ đó xuất hiện ở gần thì anh ta sẽ nhận ra ngay.

Anh ta chậm tãi chuyển động cổ, không ngừng nhìn bốn xung quanh.

Đột nhiên, ánh mắt anh ta bị thu hút bởi một đường nét mơ hồ ở phía xa, trông giống như một cái móc treo quần áo lớn, đứng cạnh cửa, trên đó có treo quần áo.

Nhưng ánh mắt của Viên Tiểu Thiên chợt trở nên kỳ quái, bởi vì anh ta nhớ, ở vị trí cạnh cửa lúc trước… hình như là trống trơn.

Ngay lúc anh ta đang chăm chú nhìn chằm chằm, bỗng nhiên, một tia sét xé toạc bầu trời đêm, trong nháy mắt anh ta nhìn thấy rõ ràng, trái tim của Viên Tiểu Thiên co thắt mạnh một cái.

Chương 829: Lẩn trốn

Nhờ có ánh sáng của tia sét, cuối cùng anh ta đã nhìn thấy rõ, đó hoàn toàn không phải là móc treo quần áo gì cả, mà là một người thẳng tắp, đang đứng ở đó!

Người đó thân hình cao lớn, trên người đang đeo một chiếc tạp dề bẩn thỉu, trên đó dính đầy vết máu.

Người đàn ông khá béo, cách một chiếc tạp dề, mà vẫn có thể nhìn thấy cái bụng phình ra phía trước một cách khoa trương, cánh tay lộ ra ngoài có màu xám trắng quỷ dị, bên trên nổi lên những đường gân xanh, tay trái buông thõng tự nhiên, xách theo một chiếc rìu khổng lồ.

Điều đáng sợ hơn nữa là, anh ta không nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông đó.

Bởi vì khuôn mặt của người đàn ông bị quấn chặt trong những vòng băng dính trong suốt, chính là loại dùng để đóng hàng chuyển phát nhanh, toàn bộ cái đầu đều bị quấn lại một cách thô bạo, giống như đối đãi với một thi thể.

Thân thể như hóa đá, Viên Tiểu Thiên chăm chú nhìn không chớp mắt người đàn ông xuất hiện một cách quỷ dị này, đặc biệt là chiếc rìu cực lớn mà gã đang cầm trên tay.

Cùng lúc nhìn thấy chiếc rìu, anh ta liền xác nhận, Lý Mộng Dao chính là đã bị chiếc rìu này giết chết.

Người đàn ông xuất hiện một cách lặng lẽ, Viên Tiểu Thiên hoàn toàn không chú ý tới, trong cơn hoảng loạn ban đầu, anh ta dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ đến tình huống trước mắt.

Tính từ lúc bắt đầu tỉnh dậy, anh ta đến đây còn chưa đầy 20 phút, hơn nữa anh ta nhớ, lúc mới tỉnh dậy, đã nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn chưa mưa.

Nhưng bây giờ, bên ngoài đã hoàn toàn bị màn mưa che khuất, một vùng mờ mịt, giống như bị cách ly với một thế giới khác.

Không, không phải là giống!

Đây chính là một thế giới khác!

Suy nghĩ chuyển động nhanh chóng, Viên Tiểu Thiên quay đầu ra nhìn bên ngoài cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, cảm giác quỷ dị đó, khiến anh ta sợ hãi, anh ta đã bị ngăn cách bên trong tòa cao ốc này, hoặc có lẽ là toàn bộ cao ốc chỉ còn lại tầng 10 nơi anh ta đang ở cũng nên.

Trong lúc nhất thời, Viên Tiểu Thiên cảm thấy trong đầu chợt xuất hiện một chút hoảng hốt.

Nhưng rất nhanh, anh ta lại chỉnh lý lại cảm xúc, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại trạng thái của mình, có rất nhiều lúc không phải là không có cơ hội sống sót, mà là con người mất đi niềm tin vào sự sinh tồn.

Ngay khi anh ta nhìn lại vị trí cánh cửa một lần nữa, đột nhiên, con ngươi đột nhiên co lại, người đàn ông xách rìu kia … biến mất rồi!

Vị trí bên cạnh cửa đang trống không!

“Đi đâu rồi?” Viên Tiểu Thiên giật mình, lập tức bắt đầu nhìn chung quanh, điều đáng sợ hơn cả việc quỷ đột nhiên xuất hiện chính là, quỷ lại lặng lẽ biến mất.

Xung quanh gần như càng tối hơn, như có một làn sương mù kỳ lạ tràn vào, mọi thứ xung quanh trở nên mờ mịt, giống như có thứ gì đó sẽ lao ra khỏi màn sương bất cứ lúc nào.

Khóe mắt vô thức quét qua toàn bộ khu vực văn phòng, trước đó anh ta đã ghi nhớ vị trí của những chiếc bàn và ghế gần đó, nhưng bây giờ, những nơi đó đều đã biến thành những đường nét màu đen đậm lờ mờ.

Một cảm giác áp bức khó tả dâng lên, khiến anh ta cảm thấy thật khó thở, nói một cách thẳng thắn hơn, đó là nỗi sợ hãi về những điều chưa biết.

"Thứ đó sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, nhất định là đang ở gần đây." Trái tim như muốn nhảnh khỏi cuống họng, Viên Tiểu Thiên nín thở, anh ta biết đối phương nhất định đang tìm kiếm mình: "Mưa bên ngoài vẫn chưa dừng, nên nhiệm vụ vẫn đang tiếp tục."

Trong lòng có một giọng nói không ngừng thúc giục anh ta chạy trốn, nếu ở lại đây sẽ chỉ có một con đường chết, sớm muộn gì cũng bị tìm thấy.

Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh!

Theo kinh nghiệm của Viên Tiểu Thiên, bây giờ mà chạy thì chỉ có chết, anh ta không hề nghi ngờ gì rằng chỉ cần bên phía anh ta có động tĩnh, quỷ sẽ lập tức khóa chặt vị trí của mình!

Mà sau khi bị tìm thấy, kết cục của anh ta, sẽ giống như Lý Mộng Dao.

Anh ta quyết định, trừ khi bị tìm thấy, bằng không tuyệt đối sẽ không rời khỏi khu vực văn phòng này.

Đồng thời, anh ta còn đang ấp ủ một kế hoạch khác, cho dù bản thân có bị giết, cũng phải để lại manh mối cho đám người anh Cường.

Nếu như thi thể của mình được tìm thấy trong khu văn phòng, với đầu óc của đám người anh Cường, chắc chắn sẽ nghĩ đến mục đích của mình.

Ở lại đây lẩn trốn, sẽ không thể thoát khỏi sự truy sát của quỷ.

Cũng coi như là loại bỏ một lựa chọn sai lầm cho bọn họ.

Một luồng khí lạnh lẽo chậm rãi tràn vào, kích thích các lỗ chân lông trên cơ thể Viên Tiểu Thiên, tựa như có thứ gì đó đang chuyển động ở gần, sau đó mang không khí cũng chuyển động theo.

Viên Tiểu Thiên dỏng tai lên, không hề nghe thấy âm thanh gì tương tự như tiếng bước chân, chỉ thỉnh thoảng có tiếng gió và tiếng mưa truyền đến từ bên ngoài cửa sổ.

"Con quỷ này khi di chuyển sẽ không phát ra âm thanh." Viên Tiểu Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, khi cảm giác lạnh lẽo ngày càng mãnh liệt, một bóng đen mơ hồ xuất hiện cách anh ta chưa đầy 5 mét.

Là người đàn ông kia!

Người đàn ông đứng thẳng người, các đường nét trên khuôn mặt được quấn dưới lớp băng dính, chậm rãi bước ra khỏi sương mù với chiếc rìu khoa trương trên tay, bước đi cứng ngắc, trông vô cùng quỷ dị.

Khi mỗi bước chân của người đàn ông tiếp đất, mặt đất sẽ khẽ rung chuyển một cái, Viên Tiểu Thiên không khỏi nghĩ rằng người đàn ông này chắc đang đi một đôi giày nặng kiểu như một đôi ủng.

Ủng da màu đen!

Nhưng anh ta vẫn không nghe thấy tiếng bước chân, xem ra đây chính là một trong những đặc trưng của quỷ, bước đi không có âm thanh.

Đặc biệt là trong một môi trường có tầm nhìn hạn chế, loại năng lực này cực kì chí mạng.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, Viên Tiểu Thiên cũng nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của người đàn ông, cho dù đã chuẩn bị tinh thần trước rồi, cũng không tránh khỏi việc nhịp tim tăng nhanh.

Dưới lớp băng dính trong mờ, khuôn mặt của người đàn ông bị méo mó một cách khoa trương, đôi mắt mở to, miệng nhếch mép, lộ ra một nụ cười cực kỳ rùng rợn.

Mà tất cả những thứ này, đều đã bị người ta cố định một cách tàn nhẫn bằng băng dính, khiến biểu cảm quỷ dị trong khoảnh khắc này trở thành vĩnh cửu.

Nó giống như những con côn trùng được bảo quản trong hổ phách, trở thành một tác phẩm nghệ thuật tàn khốc.

Có vẻ như người đàn ông đó đã bị người ta giết chết, sau khi chết bị đem biến thành như thế này .

Đúng như suy đoán trước đó của bọn họ, chiếc rìu trong tay người đàn ông còn to gấp đôi chiếc rìu cứu hỏa, trông như dùng để đốn gỗ, thể tích cũng lớn hơn gấp mấy lần.

Như thể đã dùng rất lâu rồi, trên lưỡi rìu xuất hiện những chỗ bị mẻ, trên đó còn có một số thứ màu đỏ thẫm, không biết là máu hay là rỉ sét gây ra nữa.

Mặt sau của đầu rìu được nối với một tay cầm bằng gỗ, tay nghề rất thô sơ, ngay cả tay cầm bằng gỗ cũng không thẳng mà hơi cong, trên đó bắn tung tóe chất lỏng màu đen.

Viên Tiểu Thiên khẽ khịt khịt mũi, biết đó đều là máu, hơn nữa rất có thể chính là máu của Lý Mộng Dao.

Đêm mưa, một người đàn ông cổ quái với thân hình cao lớn, ăn mặc luộm thuộm, xách theo một chiếc rìu khổng lồ, ở khu vực văn phòng bên trong tòa nhà được trang trí sang trọng, truy sát người bị mắt kẹt ở đây, dù nhìn thế nào cũng giống như cốt truyện của một cuốn tiểu thuyết kinh dị hạng ba,

nhưng cảnh tượng này thực tế đang diễn ra ngay trước mắt Viên Tiểu Thiên.

Mà điều khiến Viên Tiểu Thiên càng không thể chấp nhận được là, anh ta chính là người đang bị truy sát.

Sau khi quan sát một lúc, anh ta chú ý đến một điểm rất kỳ lạ, tư thế bước đi của người đàn ông này rất cứng nhắc, biên độ vung tay và bước đi lần nào cũng giống nhau, cứ như thể là một con robot được lập trình sẵn một loại chương trình nào đó.

Không có cảm xúc hay ý thức bổ sung, người đàn ông chỉ nhớ việc giết người theo cách được cho phép.

Hơn nữa, người đàn ông này có lẽ cũng chưa phát hiện ra vị trí lẩn trốn của mình, trông như đang bước đi không mục đích, di chuyển đây đó như một con ruồi không đầu.

Điều này làm cho Viên Tiểu Thiên càng thêm tin tưởng vào suy đoán trước đó của mình, ở lại là đúng, nếu như không chịu nổi áp lực mà chạy ra ngoài, có lẽ bây giờ anh ta đã chết rồi.

Chương 830: Khủng hoảng

Người đàn ông đang xách một chiếc rìu, đi ngang qua trước vị trí cách anh ta 3 mét, chỉ cần hơi nghiêng đầu, hoặc là quay bước lại, là có thể phát hiện ra chính mình.

Nhưng người đàn ông này lại không làm như vậy, chỉ đi ngang qua Viên Tiểu Thiên, thân trên thẳng tắp, bước những bước đi cứng ngắc.

"Chuyện này là thế nào?" Viên Tiểu Thiên không hiểu nổi: "Chẳng lẽ chỉ cần trốn ở trong khu vực văn phòng, thì sẽ bình yên vô sự, đây chính là đường sống?"

Mặc dù không loại trừ khả năng này, nhưng Viên Tiểu Thiên cảm thấy nó có vẻ quá đơn giản, không phù hợp với cảm giác chung về nhiệm vụ lần này mang lại cho bọn họ.

Bất tri bất giác, gió và mưa bên ngoài đã mỏng hơn rất nhiều, có vẻ như nhiều nhất là nửa tiếng nữa trời sẽ tạnh mưa.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khi mưa tạnh, nguy cơ lần này cũng sẽ được giải quyết.

Người đàn ông cổ quái xách rìu này chỉ xuất hiện sau khi trời mưa, nói theo cách khác, chính cơn mưa đã kéo anh ta vào một thế giới khác.

Mà người đàn ông cổ quái xách rìu cũng sẽ biến mất khi cơn mưa tạnh.

Nhiệm vụ tương tự, Viên Tiểu Thiên cũng đã gặp qua rồi.

"Chỉ cần cố gắng kéo dài thêm nửa tiếng nữa cùng gã, nhiều nhất là nửa tiếng nữa! Nhiệm vụ sẽ kết thúc." Viên Tiểu Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Chậm rãi, một khuôn mặt phụ nữ hiện lên trong tâm trí anh ta, là Lý Mộng Dao đã bị giết chết.

Mũi của Viên Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy hơi cay cay, bản thân gia nhập đội ngũ này tương đối muộn, anh Cường với tư cách là đội trưởng nên có khối lượng công việc rất nặng nề, không thể giải quyết mọi việc một cách chi tiết, Lý Mộng Dao đã giúp đỡ mình rất nhiều, dần dà theo thời gian, tình cảm của anh ta đối với Lý Mộng Dao nằm giữa ái mộ và tôn trọng, rất phức tạp, bản thân anh ta cũng không thể nói rõ.

"Ừm?"

Đột nhiên, anh ta ngửi thấy một mùi tanh cổ quái, suy nghĩ ngay lập tức ngắt kết nối.

Mùi tanh rất gần với anh ta, nhưng nó không hoàn toàn là mùi máu, mà giống như có trộn lẫn với một số thứ khác.

Không lâu sau khi người đàn ông đi ngang qua người anh ta theo một hướng khác, anh ta đã xác nhận qua, trong thời gian ngắn chắc sẽ không quay lại, hơn nữa đối phương cũng không phát hiện ra mình, nếu không lúc đi ngang qua bên cạnh mình, mình đã là một người chết rồi.

"Nhưng mùi tanh này từ đâu mà đến?" Trái tim của Viên Tiểu Thiên đập nhanh hơn, nhưng cũng không đến mức mất kiểm soát, anh ta đang trốn dưới gầm bàn có vách ngăn, là chỗ trốn rất tốt.

Anh ta không dám thò đầu ra ngoài nhìn, sợ bị lộ nên cố gắng khống chế phạm vi cử động của mình, từ từ bò ra ngoài một chút, rồi nằm trên mặt đất hết mức có thể, nhìn xung quanh qua khoảng trống dưới vách ngăn.

Vị trí này chỉ cho phép nhìn thấy phần thân dưới của một người nếu như người đàn ông ở gần.

Nhưng quan sát đúng nửa phút, nhưng cũng không phát hiện thấy người đàn ông ở gần, môi trường xung quanh trở nên yên tĩnh đến lạ thường, không chỉ âm thanh mà còn cả bầu không khí.

“Không có người.” Viên Tiểu Thiên thu hồi tầm mắt, chậm rãi đứng dậy, giữa lông mày mang theo một tia nghi hoặc: “Cái thứ kia đi đâu rồi?”

“Tại sao… tại sao mùi tanh vẫn còn đó?”

Mùi tanh cứ lởn vởn quanh người Viên Tiểu Thiên, giống như lưỡi hái tử thần, từng giây từng phút đang nhắc nhở rằng nguy hiểm vẫn chưa bị loại bỏ, chỉ là… là anh ta vẫn chưa phát hiện ra.

Cảm giác khủng hoảng bắt nguồn từ những điều chưa biết này khiến anh ta không ngừng đổ mồi hôi.

Ánh mắt vô tình liếc ra ngoài cửa sổ một cái, vốn định tính toán xem bao lâu nữa thì mưa sẽ tạnh, nhưng giây tiếp theo, toàn thân anh ta chợt cứng đờ, mạch máu dường như chứa đầy cặn băng.

Qua hình ảnh phản chiếu của cửa kính, anh ta nhìn thấy một đôi chân mang đôi ủng nặng nề, đang đứng trên bàn làm việc nơi anh ta trốn.

Đầu được quấn chặt trong băng dính, hơi cúi xuống, nhìn chằm chằm vào chính mình. …

“Đội… đội trưởng Hạ.” Ngô Bân nhỏ giọng nhắc nhở.

Hạ Cường đứng trước bàn làm việc với vẻ mặt u ám như sắp giết người, ngay cả Ngô Bân và tổ trưởng Trương đi cùng hiện trường điều tra cũng có thể nhận ra có điều gì đó không ổn rồi.

Hạ Cường hít một hơi thật sâu, buộc sắc mặt dịu lại, bình tĩnh nói: "Đội trưởng Ngô, vụ án này phức tạp hơn tôi nghĩ, thành thật mà nói, nó không nằm trong phạm vi công việc của các ông, nếu như cần, tôi rất sẵn lòng được hợp tác với các ông."

"Quản nhiên là có liên quan đến những thứ đó phải không?" Ngô Bân hiện ra vẻ mặt 'tôi biết ngay là thế mà', đồng thời nháy mắt với tổ trưởng Trương.

Tổ trưởng Trương quay người lại, đi tới chỗ một số cảnh sát đang thu thập manh mối gần đó, thì thầm to nhỏ, ngay sau đó, các cảnh sát thu dọn đồ đạc và rời đi, chỗ này chỉ còn lại những người bọn họ.

Giang Thành và những người khác sau khi trả lời điện thoại đã chạy tới đây, cũng giống như ngày hôm qua.

Chỉ là hôm nay bọn họ không tốn thời gian đi tìm Viên Tiểu Thiên mất tích nữa, mà dựa vào kinh nghiệm lần trước, lần này quá trình diễn ra một cách thuận lợi.

"Đội trưởng Hạ." Tổ trưởng Trương quay lại, chậm rãi nói: "Theo điều tra sơ bộ của chúng tôi, người chết tên là Uông Khiết, thời gian bị sát hại vào rạng sáng ngày hôm qua, thi thể được nhân viên bảo vệ của tòa nhà phát hiện, lúc đó người báo án vì sợ hãi tột độ, choáng váng hồi lâu mới nghĩ đến việc gọi cảnh sát."

Ngô Bân lại tiếp tục nói: "Nói ra cũng thật trùng hợp, vốn dĩ bảo vệ sẽ không đi vào văn phòng để kiểm tra, anh ta không có quyền hạn này, nhưng anh ta lại phát hiện ra cửa bên ngoài không khóa, vừa lúc nhìn thấy bên trong đèn bàn còn sáng, liền định vào trong nhắc nhở một tiếng, nhưng không ngờ…" Ngô Bân nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, bất giác chợt ngậm miệng lại.

Giang Thành không tham gia vào cuộc trò chuyện giữa bọn họ mà đang quan sát một thi thể cuộn tròn dưới gầm bàn.

Là Viên Tiểu Thiên đã bị đổi thành danh tính "Uông Khiết".

So với nạn nhân trước đó Lý Mộng Dao, cái chết của Viên Tiểu Thiên còn bi thảm hơn, đầu của anh ta bị xẻ làm đôi, chất nhầy màu đỏ và trắng trộn lẫn với nhau và phun khắp nơi.

Tên mập nhìn cảnh tượng đó, suýt nữa nôn ra phần tào phở đã mua ăn trên đường.

"Theo những gì chúng tôi được biết, chiếc bàn này không phải là nơi làm việc của Uông Khiết, nơi làm việc của anh ta ở kia." Ngô Bân quay lại chỉ vào một chiếc bàn cách đó khoảng 7,8 mét.

Chính là chiếc bàn phía trước, phía trên có một chiếc đèn bàn có chụp màu xanh lục vô cùng dễ thấy.

Cảnh tượng nơi này với lần trước đến có khác biệt rất lớn, hiện trường Lý Mộng Dao bị hại lần trước là ở hành lang lối thoát hiểm phía trước, hơn nữa trên bàn làm việc cũng rất hỗn loạn.

Mà lần này Viên Tiểu Thiên là bị giết chết dưới gầm bàn, nhưng trên chỗ ngồi làm việc vốn dĩ thuộc về anh ta thì không có dấu hiệu hỗn loạn.

Căn cứ hai lần đến hiện trường xem, trong lòng Giang Thành đại khái đã có suy đoán, Lý Mộng Dao là người đầu tiên tiến vào đêm mưa quỷ dị, bởi vì không có bất kì sự chuẩn bị nào, lại vô cùng vội vàng, cho nên tất nhiên ngay lập tức sẽ thể hiện ra tương đối căng thẳng.

Đây cũng là biểu hiện bình thường của một người, bằng chứng rõ ràng nhất chính là việc bàn làm việc của cô bị lật loạn lên, có lẽ cô nghĩ rằng trên bàn làm việc sẽ có manh mối.

Nhưng Viên Tiểu Thiên thì không phải vậy, anh ta là người thứ hai tiến vào, hơn nữa lại là chủ động đi vào, cho nên so với Lý Mộng Dao, thì anh ta đã có sự chuẩn bị tâm lý đầy đủ hơn một chút.

Hơn nữa, con đường mà hai người bọn họ lựa chọn, cũng hoàn toàn khác biệt.

Chương 831: Team-building

Phản ứng đầu tiên của Lý Mộng Dao là vội vàng tránh xa khỏi đây, chạy trốn, nhưng rốt cuộc đã bị đuổi kịp và giết chết từ phía sau.

Viên Tiểu Thiên đã rút ra bài học về cái chết của Lý Mộng Dao. Lần này, anh ta chọn cách ở lại, ẩn nấp trong khu văn phòng tương đối rộng lớn này. Ý tưởng của anh ấy không sai, chỉ là… Giang Thành nhìn Viên Tiểu Thiên với phần đầu bị tách ra làm đôi… Chỉ là, kết quả có chút thê thảm hơn mà thôi.

"Nguyên nhân tử vong của anh ta là gì thế?" Hòe Dật nhìn chằm chằm vào xác chết thê thảm kia. Thật khó mà tưởng tượng nổi, đối phương vẫn còn ở bên cạnh họ cách đây một tiếng đồng hồ. Nhưng bây giờ, gần như phần máu bắn tung tóe xung quanh đều đã khô cạn. Toàn bộ cảnh tượng lúc này tạo nên một nỗi kinh hoàng không thể nào tả xiết.

Nghi ngờ của Hòe Dật không phải không có lý. Hơn 1/2 cơ thể của Viên Tiểu Thiên giấu dưới gầm bàn, cả người co rút lại trong một không gian tương đối nhỏ hẹp, trong khi phần đầu lại bị tách làm đôi.

Đánh giá từ vết thương gớm ghiếc trước mắt, hiện trạng này rất có thể do một vũ khí giết người có trọng lượng và thể tích khá lớn gây ra. Ai nấy cũng có xu hướng tin rằng, đây là một cây rìu.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, bàn ghế ở xung quanh khá dày đặc, thế mà chẳng hề có dấu vết va chạm quá mức, hay bất cứ một dấu vết hư hại nào. Vậy, hung thủ đã từng đứng ở đâu trong lúc vung vũ khí lên để giết chết Viên Tiểu Thiên?

Sau khi kiểm tra, thi thể của Viên Tiểu Thiên cũng chỉ có một vết thương chí mạng mà thôi, không khác gì Lý Mộng Dao với một đòn tuyệt mệnh.

Dường như nhìn thấy sự nghi ngờ của mọi người, đội trưởng Trương bèn chỉ vào chiếc bàn phía trên xác chết và nói: "Phỏng đoán sơ bộ của chúng tôi chính là, có khả năng hung thủ đã từng đứng trên chiếc bàn này, sau đó giơ hung khí giết người lên rồi chặt xuống. Cũng chỉ có góc độ này mới vừa vặn bổ vào đầu nạn nhân."

Cảm thấy mọi người đều không hiểu rõ lắm, đội trưởng Trương mới đi tới vài bước, cuối xuống ngay một chiếc vali đang được đặt trên mặt đất rồi lục lọi tìm kiếm bên trong. Cuối cùng, anh ta lấy ra một đôi giày rồi mang vào, đồng thời cũng không quên đeo lấy găng tay.

Được Ngô Bân bước lên phía trước đỡ lấy, anh ta nhẹ nhàng đứng bên trên bàn làm việc, cũng chính là ở vị trí phía trên thi thể của Viên Tiểu Thiên. Sau đó, đội trưởng Trương bèn đè hai cánh tay lên nhau, như thể cầm vũ khí giơ cao khỏi đỉnh đầu. Anh ta xoay người, ra dấu xem mình làm mẫu rồi bổ mạnh đôi tay xuống dưới.

Vốn dĩ, anh ta chính là một sĩ quan cảnh sát kỳ cựu đầy kinh nghiệm. Sau lần thị phạm này, cả nhóm cũng đồng thuận diễn biến khi ấy có lẽ chính là như vậy.

Đội trưởng Trương chậm rãi xuống khỏi mặt bàn. Sắc mặt của anh ta vẫn còn xám xịt, lông mày nhíu nhẹ, giống như anh ta vẫn còn chuyện gì đó mà nghĩ mãi chẳng thông.

Hạ Cường nhìn thẳng vào mắt anh ấy, hỏi: "Đội trưởng Trương, anh đang suy nghĩ việc gì?"

"Tôi…" Đội trưởng Trương định thần lại, hơi mím môi, sau vài giây mới ngẩng đầu lên rồi hỏi với giọng điệu kỳ lạ:

“Tôi tự tin vào suy đoán của mình, nhưng đội chúng tôi cũng không trích xuất được dấu vân tay hay dấu giày nào. Tôi cứ nghĩ mãi mà không rõ, chẳng lẽ những thứ ấy lại có thể… giết người mà không lưu lại dấu vết à?”

“Nói thật nhé, tôi cũng không chắc chắn.” Nhìn đội trưởng Trương đang cau mày, Hạ Cường chân thành nói: “Bởi vì những thứ ấy không thể suy đoán theo lẽ thường. Mà trong vòng tròn của bọn chúng, từ thứ cũng khác biệt nhau. Kiến thức của tôi cũng có hạn.”

“Vậy làm thế nào để phán đoán …” Đội trưởng Trương định tiếp tục hỏi, hòng xác minh đến cùng.

Tuy nhiên, ngay khi vừa bắt đầu, anh đã bị Hạ Cường ngắt lời: “Đội trưởng Trương, tôi hiểu cảm xúc của anh, nhưng tốt hơn hết là cứ giao chuyện này cho chúng tôi.”

Ngô Bân đi tới, vỗ vai đội trưởng Trương: “Lão Trương, chỉ cần làm tốt bổn phận của chính mình là được. Chúng ta không có kinh nghiệm xử lý những chuyện như vậy, cũng không có khả năng như thế.” Nói xong, anh nhìn Hạ Cường và nhóm người Giang Thành, chân thành bảo: “Đội trưởng Hạ, chúng tôi rất biết ơn khi các anh có thể đến giúp đỡ. Bàng không, vụ án này sẽ phải gác lại.”

“Đừng khách sáo.” Hạ Cường nói: “Đội trưởng Ngô và Đội trưởng Trương cũng cung cấp cho chúng tôi rất nhiều manh mối mấu chốt rồi. Điều này rất quan trọng.”

Vẫn giống như trước đó, Giang Thành tiến đến cạnh xác chết, ngồi xổm xuống, để rồi tìm được miếng thẻ bài thuộc về Viên Tiểu Thiên tại vị trí tương tự.

Đội trưởng Trương nhận ra động tác của Giang Thành, nhưng ngay khi anh ta định nói gì đó thì bị Ngô Bân chộp lấy

cánh tay mà ngăn cản lại, kèm theo hành vi ấy là một dấu hiệu đầy ám chỉ bằng ánh mắt.

Đội trưởng Trương biết rõ, đây là do Ngô Bân muốn anh đừng xen vào chuyện của người khác quá sâu. Rõ ràng, sự quỷ dị của vụ án này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ. Bằng không, Người Gác Đêm cũng chẳng bao giờ chủ động đến đây như thế này.

Cớ sự như vậy không phải là phạm trù mà bọn họ có thể can thiệp được. Giả sử có sơ suất gì đó, e là bọn họ còn bị liên lụy vào.

So với đội trưởng Trương tương đối chất phác, đội trưởng Ngô Bân lợi hại hơn anh ta khá nhiều về mặt đối nhân xử thế.

"Đội trưởng." Một giọng nói truyền đến.

Nhìn theo hướng âm thanh kia, có một nam cảnh sát trẻ tuổi đang đứng cách cánh cửa khoảng 5 – 6 mét. Cậu ta có sắc mặt vội vàng, tay cầm điện thoại di động, hiển nhiên là có chuyện muốn nói.

Có vẻ như đội trưởng Ngô hoặc đội trưởng Trương đã ra lệnh, nếu không được phép thì không thể đi vào.

"Vào đi." Ngô Bân nói.

Viên cảnh sát kia sải bước tiến vào. Trước hết, cậu ta không nói gì, mà chỉ liếc mắt nhìn nhóm người Hạ Cường và Giang Thành, đầy vẻ do dự.

Ngô Bân cau mày: "Nếu có tình huống gì thì cứ nói đi; đội trưởng Hạ là chuyên gia do chúng tôi mời đến."

Nghe đội trưởng Ngô bảo thế, viên cảnh sát không còn do dự, lập tức nói: "Vừa rồi, chúng tôi đã điều tra về lối sinh hoạt riêng của nạn nhân, cuối cùng phát hiện một ít tình huống mới.

Theo các đồng nghiệp trong công ty, nạn nhân đã rơi vào trạng thái tinh thần rất kém trong thời gian gần đây. Đối với một số công việc tương đối đơn giản, vậy mà nạn nhân cũng thường xuyên mắc phải sai lầm. Và cũng vì những sai lầm này mà anh ta đã bị cấp trên nhắc nhở nhiều lần.

Mà cũng từ thời điểm này, nạn nhân bắt đầu đến quán bar thường xuyên hơn, mỗi lần đều uống rất nhiều rượu.

Trước đây, cuộc sống của anh ấy rất đơn giản, căn bản là về nhà trọ, hoặc đến công ty - hai địa điểm này có thể kẻ thành một dòng thẳng tắp. Anh ta không có thói quen uống rượu. Nhân tiện, anh ấy cũng không có bạn gái, ở trọ một mình."

"Có tra được nguyên nhân vì sao hay không?" Giang Thành hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt của viên cảnh sát trẻ tuổi cũng trở nên kỳ lạ hẳn. Dường như cậu ta cảm thấy mình không thể hiểu được câu trả lời mà mình sắp nói ra, nhưng cuối cùng vẫn hỏi gì đáp nấy: "Nghe bảo rằng, đó là vì một chuyến team-building của công ty."

"Team-building?"

"Vâng." Viên cảnh sát trẻ gật đầu: "Một tuần trước, nạn nhân đã hẹn một số đồng nghiệp khác trong công ty đi giải trí ở một câu lạc bộ nào đó. Tiếp theo, có xung đột xảy ra. Lại tiếp theo sau đó, ai nấy đều bảo rằng, nạn nhân giống như bị biến thành một người khác vậy."

"Cậu nói rõ ràng ra xem nào." Ngô Bân cau mày; anh rất bất mãn với thái độ chiếu lệ của viên cảnh sát trẻ.

Sau khi cảm nhận được sự bực mình của đội trưởng Ngô, viên cảnh sát trẻ đau khổ giải thích: "Em cũng không biết quá nhiều. Hiện tại, mấy anh em khác đã đi sang câu lạc bộ kia để điều tra, chưa thấy phản hồi lại thông tin."

“Cậu biết cái gì thì nói cái đó.” Hạ Cường mở miệng giải vây.

Sau khi suy nghĩ một lát, viên cảnh sát trẻ bèn sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình rồi chậm rãi nói: “Là như vầy! Theo điều tra của chúng tôi, Uông Khiết là một người cuồng công việc, có năng lực làm việc rất mạnh mẽ, nhưng cũng khá kém cỏi về mặt giao tiếp. Trong công ty, mọi người đều không thích anh ta. Lần này, lý do mà các đồng nghiệp kia rủ anh ta đi cùng là vì một đồng nghiệp đã lên lịch hẹn trước nhưng cuối cùng đã không thể đến vì bận việc. Đã lỡ mua vé rồi, nên mọi người mới rủ anh ấy để góp cho đủ số.

“Nhưng ai mà ngờ, ngay khi bọn họ chuẩn bị xuất phát thì bạn đồng nghiệp từng hủy cuộc hẹn kia lại bảo rằng mình có thể đến tham gia. Kết quả là, mọi người thẳng thừng đá Uông Khiết ra khỏi nhóm.”

Chương 832: Kịch bản

Sau khi nghe xong, tên mập không thể không mím chặt môi. Anh ta cảm thấy, nhóm đồng nghiệp này thật sự quá đáng. Hoặc là không rủ, mà rủ xong thì đá người ta ra khỏi nhóm… Ăn ở kiểu gì vậy?

Viên cảnh sát trẻ tỏ vẻ lúng túng: "Lúc ấy, Uông Khiết đã đến một nơi cách câu lạc bộ kia không quá xa. Cuối cùng mới biết là mình bị đá ra khỏi nhóm. Sau đó, anh ấy còn trông thấy cả nhóm đồng nghiệp của mình đi đến câu lạc bộ kia. Cảm giác khi đó… Chắc là các anh cũng tưởng tượng ra được mà."

Giang Thành gật đầu: "Cậu nói tiếp đi."

"Sau đó, Uông Khiết đứng im rất lâu ở nơi gần câu lạc bộ đó, cuối cùng mới rời đi. Ắt hẳn là anh ta tìm đến mấy nơi như bar pub để uống rượu giải sầu.

Sau đó, anh ta đã quay lại câu lạc bộ kia. Lúc ấy, anh ta đã uống khá nhiều, mùi rượu khắp người, đi đứng khập khiễng. Vừa đến, anh ta đã nói với ông chủ là mình muốn gặp nhóm đồng nghiệp kia.

Ông chủ bảo, đồng nghiệp của anh ta đã rời khỏi đây rồi. Mà đúng là họ đi thật, ông chủ câu lạc bộ cũng không nói dối!" Viên cảnh sát trẻ tuổi nhấn mạnh: "Nhưng anh ta cũng không buông tha. Anh ta nhất quyết muốn gặp đám người kia, nói rõ phải trái."

"Thấy anh ấy nồng nặc mùi rượu như vậy, nói năng cũng bắt đầu lảm nhảm, vốn dĩ ông chủ định báo cảnh sát. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, những người đồng nghiệp mà anh ta vừa nhắc kia đều là khách quen của câu lạc bộ này. Nếu chỉ vì chuyện

này mà cãi cọ nhau, e rằng sau này sẽ ảnh hưởng chuyện làm ăn.

Chẳng những thế, tốt xấu gì thì nơi đây vẫn còn khách. Nếu cảnh sát đến, vậy khó mà giải thích suôn sẻ được. Khuyên can một hồi, ông ta mới có thể trấn an được gã Uông Khiết đang say khướt kia.

Khi đó, ông chủ bảo anh ta cứ nghỉ ngơi một hồi, tiếp đó sẽ giúp anh ấy tìm người. Nhưng rõ rằng, đó chỉ là hành vi câu giờ mà thôi. Chờ đến khi anh ta tỉnh rượu một chút, sẽ khuyên anh ta về nhà.

Sau đó, ông chủ bèn gọi một nhân viên câu lạc bộ vào; cả hai nâng Uông Khiết đến một góc yên lặng, để anh ta nghỉ ngơi thật thoải mái.

Ông ấy còn dặn dò nhân viên của mình, cứ cách một đoạn thời gian là phải đến nhòm chừng Uông Khiết một lần, đừng để anh ta tự gây thương tích trong lúc say xỉn. Tiếp theo, ông chủ cũng rời đi."

Nói đến đây, viên cảnh sát trẻ tuổi dừng lời một chút, cuối cùng mới kể tiếp:

"Sang ngày hôm sau, ông chủ vẫn đến câu lạc bộ như thường, mà Uông Khiết thì chẳng thấy đâu. Ông chủ đoán rằng, có lẽ anh ta tỉnh rượu rồi tự đi về. Nhưng đến chạng vạng, Uông Khiết lại tới lần nữa.

Lần này, anh ta không đến để gây sự, mà đến nói xin lỗi, còn mang tiền theo để bồi thường cho ông chủ.

Cơ mà, câu nói tiếp theo của Uông Khiết lại khiến ông chủ kia giật thót cả mình."

Viên cảnh sát trẻ nói tiếp: "Uông Khiết bảo là hôm qua mình vui chơi khá hào hứng, thế nên vô cùng cảm ơn ông chủ đã gọi nhiều người chơi thú vị đến để chung vui với anh ấy

như vậy. Chỉ có điều, lúc đang trải nghiệm dịch vụ thì đầu óc của anh ta còn mê man nên không thể nhớ tên và phương thức liên lạc của mấy người kia. Quá đáng tiếc! Thế nên, anh ta hỏi xem ông chủ có giữ số điện thoại của bọn họ hay không."

"Ông chủ sững sờ cả buổi mới phản ứng lại được. Ông giải thích rằng, hôm qua ông không cung cấp bất cứ dịch vụ nào cho anh ta cả. Hôm qua, anh khá say, vừa tới không được bao lâu là ngủ mất. Mà thế thì làm sao cùng mấy người khác trải nghiệm dịch vụ được đây?

Chẳng những thế, dù anh ta có tỉnh rượu thì cũng đã quá nửa đêm rồi, làm sao còn khách hàng nào ở lại được?

Nghe ông chủ bảo thế, Uông Khiết cũng bất ngờ. Anh ta nói rằng, mình nhớ rõ là mình cùng một nhóm người chơi đùa rất vui vẻ, ngay bên trong một căn phòng không quá lớn. Lúc đó, dù vẫn còn hơi mê man nhưng anh có thể khẳng định là bản thân không hề nhớ lầm!

Ông chủ cũng hơi ngượng ngùng, hỏi xem anh ta có nằm mơ hay không? Liệu rằng những chuyện đó đều là những thứ xảy ra trong mộng hay không? Ông ta còn tìm một cái cớ để Uông Khiết hạ bậc thang, bảo là bản thân ông cũng từng say xỉn, hôm sau tỉnh rượu thì cũng quên mất khá nhiều chuyện hôm trước. Đây là trường hợp rất bình thường, bảo anh ta đừng để trong lòng.

Nhưng Uông Khiết lại nhấn mạnh rằng, đó chắc chắn không phải là nằm mơ. Anh ta còn nhờ ông chủ gọi nhân viên của câu lạc bộ đến.

Ông chủ hết cách, đành phải gọi nhân viên trực ca đêm qua đến. Dựa theo lời nói của người nhân viên, cứ cách một đoạn thời gian là cậu ta sẽ đến trông chừng Uông Khiết một lần.

Nhưng khi thấy Uông Khiết cứ trượt khỏi ghế vài lần, cậu ta bèn tự ý dìu Uông Khiết vào một căn phòng VIP gần đó. Thấy không có ai bên trong, cậu ấy bèn để Uông Khiết nằm lại nghỉ ngơi, vừa không ai quấy rầy, vừa không gây ảnh hưởng đến người khác.

Sau đó, cậu nhân viên kia bèn ra phía sau quầy bar nằm ngủ. Đến khi thức dậy, cậu ấy mơ màng nhìn sang căn phòng VIP kia thì thấy không ai ở đó cả. Cậu ấy tự thừa nhận là Uông Khiết đã tỉnh rượu rồi tự bỏ đi về, thế nên cũng không đi sang kiểm tra. Cuối cùng, người nhân viên ấy bèn kiểm tra lại thời gian. Vào khung giờ đó thì khách khứa cũng về hết rồi; cậu ấy dọn dẹp nhanh gọn một hồi rồi đóng cửa câu lạc bộ, về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng Uông Khiết lại kể rằng, bản thân anh ấy giật mình tỉnh giấc vì những âm thanh nói chuyện xung quanh. Khi đó, anh ta thấy có một đám người ngồi vòng quanh trong phòng. Tiếp theo, có người đẩy anh ta, bảo anh ta gia nhập rồi cùng nhau chơi đùa."

"Khoan đã." Giang Thành ngắt lời: "Đây là câu lạc bộ chuyên phục vụ cho thể loại gì?" Nghe hồi lâu, hắn vẫn chưa nhận được bất cứ một thông tin cụ thể nào.

"À. . là. . là… Một câu lạc bộ chuyên về kịch bản sát nhân." Viên cảnh sát trẻ tuổi đáp: "Hiện nay, loại hình câu lạc bộ thế này khá nhiều, rất hấp dẫn với giới trẻ. Một đám người xa lạ chẳng quen biết gì nhau sẽ cùng tập trung lại, sau đó ông chủ sẽ cung cấp một bộ kịch bản – mỗi một người chơi sẽ sắm vai một nhân vật trong kịch bản ấy, tựa như game nhập vai vậy. Sau đó, căn cứ vào những manh mối mà bản thân tìm ra trong kịch bản, các người chơi sẽ suy luận ra toàn bộ câu chuyện, điều tra ra chân tướng, tìm ra hung thủ…"

Tựa như lo rằng một số người đứng tuổi không hiểu rõ, viên cảnh sát trẻ tuổi giải thích khá kỹ càng.

“Uông Khiết kể lại là anh ta mơ màng tỉnh lại thì nhìn thấy một nhóm người, mà mấy người đó đang chơi một trò kịch bản sát nhân bên trong căn phòng ấy ư?” Chu Đồng trịnh trọng lặp lại từng chữ một, tựa như muốn xác nhận lại thông tin ấy lần nữa.

“Vâng ạ. Uông Khiết… Anh ta nói thế đấy ạ.” Kể đến đây, viên cảnh sát trẻ cũng hơi khẩn trương.

“Cậu nói tiếp đi.” Giang Thành nhìn cậu ta, trấn an một câu: “Đừng gấp gáp. Chỉ cần cậu nói cho chúng tôi biết về những gì mà cậu biết, vậy là được.”

“Thấy Uông Khiết vẫn luôn nhấn mạnh là mình không nằm mơ, mọi thứ đều là thật, ông chủ cũng bực mình dần. Ông cảm giác rằng, đây là do Uông Khiết có ý đồ gì đó, định lừa gạt tiền của ông ta hay sao?

Đừng thấy Uông Khiết nói êm tai như thế, nhưng ngộ nhỡ một khi ông chủ nhận tiền của anh ta, vậy cũng đồng nghĩa với việc ông thừa nhận đêm qua mình có cung cấp dịch vụ cho Uông Khiết. Mà nếu như thế, e rằng sau đó sẽ…”

Chương 833: Cánh cửa gỗ

“Căn phòng kia nằm ở góc trong cùng của hành lang, vị trí rất hẻo lánh, cửa đóng kín; trên mặt cửa còn treo một ổ khóa to, chứng tỏ lớp cửa ấy đã lâu không được mở rồi.” Viên cảnh sát trẻ nói.

Giang Thành và cả nhóm chờ một hồi, nhưng không thấy viên cảnh sát trẻ tuổi nói tiếp: “Rồi sao nữa?” Hòe Dật không thể không hối thúc.

“Hết rồi.” Viên cảnh sát trẻ tuổi hơi ngượng ngùng,“Tôi chỉ biết nhiêu đây thôi. Muốn rõ chi tiết, vậy các anh phải hỏi mấy anh em đi trinh sát hiện trường rồi.”

“Ai đi trinh sát hiện trường?” Ngô Bân hỏi.

Viên sĩ quan trẻ lập tức đáp: “Là Tổ 6 ạ.”

“Gọi điện thoại cho họ, bảo họ điều tra chi tiết, sau đó tổng hợp thông tin rồi gửi về đây, càng sớm càng tốt.” Đội trưởng Trương nghiêm túc ra lệnh.

“Không cần đâu.” Nhìn về phía viên cảnh sát trẻ tuổi, Hạ Cường nói: “Câu lạc bộ đó ở đâu, cậu có biết không?”

“Số 140, phố Trung Sơn.” Viên cảnh sát trẻ đáp.

Hạ Cường gật đầu, sau đó quay sang Ngô Bân và đội trưởng Trương rồi vội vàng nói: “Đội trưởng Ngô, đội trưởng Trương! Chúng tôi muốn đến đó điều tra; các anh có thể hỗ trợ một chút không?”

“Đương nhiên rồi.” Ngô Bân xoay người, lập tức chỉ thị cho viên cảnh sát trẻ chuẩn bị một chiếc xe đưa đội trưởng Hạ và nhóm của anh ta đến đó. Đồng thời, anh ta còn đặc biệt dặn

dò bọn họ phải hợp tác với đội trưởng Hạ và nhóm của anh ta trong quá trình công tác.

Đội cảnh sát này có tính chấp hành rất mạnh. Khoảng nửa tiếng sau, cả nhóm đã đứng trước một câu lạc bộ nọ. Giang Thành bèn ngẩng đầu, nhìn lên tấm bảng quảng cáo được treo bên ngoài nơi này.

Đó là 5 ký tự được viết theo lối cổ, ghi là Mộng La Thôi Lý Quán. Xem ra, đây chính là tên của câu lạc bộ này.

Biển quảng cáo có nền đen chữ trắng. Sau khi nhìn vào một hồi lâu, thứ ấy thực sự mang đến một cảm giác hơi rợn người, tựa như người ta đang nhìn vào một bức di ảnh đen trắng vậy.

Sau khi tiến vào, không gian bên trong còn lớn hơn dự kiến. Nơi đây có phong cách trang trí khá ổn; bên trong có vài hành lang riêng biệt; hai bên hành lang là những căn phòng đã được thiết kế kỹ càng.

Mỗi căn phòng đều có một vài món đồ trang trí bên ngoài; trên tường thì dán một vài tấm decal bằng giấy to, tựa như poster phim. Viên cảnh sát trẻ dẫn bọn họ đến đây cũng không quên mở lời giới thiệu tình hình chung, bảo rằng mỗi một căn phòng ở đây chính là một chủ đề chơi riêng biệt, được ông chủ câu lạc bộ thiết kế kỹ càng. Mà đối ứng với chúng chính là cốt truyện của từng vở kịch, có như thế mới tạo cảm giác nhập vai chân thực cho người chơi.

Đếm sơ qua, trong đây cũng có ít nhất là hơn 20 căn phòng. Với loại hình câu lạc bộ thế này, đây cũng kể như là quy mô khá lớn rồi.

Từ mấy căn phòng gần đó, thỉnh thoảng còn có âm thanh vọng ra. Nhờ đó mới thấy, câu lạc bộ này làm ăn khá ổn; một vài căn phòng đang có khách chơi trò chơi bên trong.

Không phải chờ quá lâu, một người đàn ông mặt ủ mày chau bị gọi đến. Sau khi giới thiệu, hóa ra đây chính là ông chủ của câu lạc bộ game kịch bản sát nhân này.

"Tôi… Tôi không biết gì cả. Tôi đã nói tất cả những gì mình biết cho các người nghe rồi." Hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, ông chủ tỏ vẻ oan ức bảo: "Cái người mà các anh nói, cái gã tên Uông Khiết ấy, chuyện cậu ta tử vong không có liên quan gì đến câu lạc bộ của tôi hết."

"Làm thế nào mà ah biết Uông Khiết đã tử vong?" Giang Thành hỏi, vì nếu sắp xếp theo quỹ tích thời gian thì Uông Khiết tử vong vào lúc nửa đêm, cách thời điểm hiện tại chưa đến 12 tiếng đồng hồ nữa. Là ai nói cho ông ta nghe chuyện này?

Ông chủ sầu khổ đáp: "Tôi nghe đồng nghiệp của Uông Khiết tiết lộ cho."

"Các người rất thân thiết nhau à? Xảy ra chuyện như vậy, mà bọn họ cũng thông báo riêng cho anh sao?" Hạ Cường chất vấn bằng giọng điệu khá kỳ quái; anh ta nhìn chằm chằm vào ông chủ nọ, khiến ông không dám ngẩng đầu lên.

"Vâng… Đúng vậy. Tôi cũng khá thân với họ. Bọn họ… là khách hàng thân thiết ở câu lạc bộ của tôi. Tôi cũng vừa biết tin này vào trưa nay." Ông chủ giải thích.

"Căn phòng kia ở đâu?" Giang Thành hỏi.

"Dọc theo hành lang này, đi tới cuối cùng, vừa quẹo một thoáng là thấy ngay." Ông chủ chỉ vào hành lang phía sau bọn họ.

Giang Thành nhìn vào dãy hành lang tối tăm, sau đó híp mắt lại rồi nhìn thẳng vào mắt của ông chủ. Hai ánh mắt chỉ vừa chạm nhau, ông chủ lập tức né sang hướng khác, chẳng rõ là vì sợ sệt, hay có chuyện còn giấu trong lòng.

“Phiền anh dẫn chúng tôi đi xem thử.” Giang Thành mở lời lịch thiệp.

Nghe vậy, ông chủ biến sắc, nhưng rốt cuộc vẫn giả vờ điềm tĩnh đáp: “Có gì để xem đâu. Đó chỉ là một căn phòng trống, bên trong chứa một vài món hỗn tạp mà thôi. Từ lâu rồi, chúng tôi cũng không quét dọn gì; cửa vẫn khóa kín, chẳng hề mở ra.”

Chu Đồng nhanh chóng nói: “Nhưng theo những gì mà chúng tôi đã điều tra, thì Uông Khiết từng ghé sang căn phòng ấy, lại còn nghỉ ngơi bên trong đó nữa. Anh giải thích việc này thế nào?”

“Chuyện này… Đấy là do cậu ta uống say, nói năng bậy bạ. Làm sao mà cậu ta có thể đi vào được?” Nhìn tới nhìn lui, rõ ràng là tâm tình của ông chủ đây đã thay đổi. Ông ta siết chặt nắm đấm, cả gương mặt cũng ửng đỏ lên: “Cậu nói đi, cửa khóa kín rồi, thì anh ta làm cách nào để đi vào trong được chứ? Lời của một con ma men, các cậu cần quái gì mà tin?”

Càng nói, ông chủ càng kích động: “Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi, cũng làm ăn kinh doanh chân chính. Chẳng phải các người là cảnh sát à? Vốn dĩ các người phải bảo vệ quyền lợi cho tôi mới đúng chứ! Hôm nay, các người dẫn đội đông đúc đến đây như vậy, các người định làm gì? Ngộ nhỡ để khách hàng của tôi trông thấy, thì tôi phải làm sao đây?

Tôi đã làm gì trái pháp luật sao? Các cậu nói rõ đi chứ! Uông Khiết chính là một tên say xỉn; cậu ấy chỉ ngủ ở chỗ tôi có một đêm, gặp một cơn ác mộng. Đã qua nhiều ngày như vậy rồi, cậu ta đã tử vong; chuyện đó làm quái gì mà dính dáng đến tôi nữa chứ?” Ông chủ run rẩy cả người, trông cứ như sắp sửa mất bình tĩnh vì nóng giận vậy.

Nhưng nhóm người Giang Thành cũng không nghĩ thế. Biểu hiện của ông ta như vậy, trái lại càng đầy dấu vết bất

thường. Xem ra, ông chủ này ắt hẳn có biết được một vài thông tin nào đó.

Giang Thành quyết định không câu kéo với ông chủ này lâu hơn nữa; hắn muốn đi xem thử căn phòng kia.

Viên cảnh sát bên cạnh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ông chu này, thế nên dĩ nhiên cũng nhận ra điểm khác lạ của ông ta. Ngay lập tức, cậu ấy bèn quay sang Giang Thành, bảo: "Ông chủ nói là không tìm ra chìa khóa của căn phòng kia, thế nên giờ không mở ra được. Phải chờ ông ta tìm ra chiếc chìa khóa ấy thì mới tính tiếp."

"Là dạng cửa chống trộm à?" Giang Thành hỏi.

"Không đâu, chỉ là dạng cửa gỗ thông thường mà thôi." Viên cảnh sát bổ sung, sau đó ra dấu với Giang Thành nhìn về phía một căn phòng bên tay phải: "Nó giống với cửa phòng này đây."

"Cửa gỗ…" Giang Thành gật gù: "Vậy cứ phá cửa mà vào."

Nghe thế, ông chủ sững sờ hẳn. Vốn dĩ thấy nhóm Giang Thành đi cùng với cảnh sát đến đây, ông ta còn tưởng bọn hắn cũng là cảnh sát: "Này này này, các người định làm gì? Các người là cảnh sát, không thể nào…"

Không chờ ông chủ càu nhàu thêm câu nào, Giang Thành đã nháy mắt nhẹ. Vừa thấy thế, tên mập và Hòe Dật lập tức bước về phía trước, cực kỳ "dịu dạng" bịt kín miệng ông chủ lại, sau đó lôi ông ta đi dọc theo hành lang mà ông ta từng chỉ.

"Tôi không phải cảnh sát; tôi chỉ là một người qua đường thảnh thơi mà thôi." Vừa đi, Giang Thành vừa giở giọng an ủi ông chủ trong trạng thái bị lôi đi như thế.

Đứng ở bên cạnh, viên cảnh sát trẻ không thể không bối rối. Dù sao đi nữa, trong bộ đồng phục thế này thì bọn họ thực

sự quá tù túng rồi. Trong khi đó, Giang Thành lại không có quá nhiều sự kiềm kẹp như vậy.

Hạ Cường xoay đầu về phía viên cảnh sát trẻ tuổi đang bối rối, gật đầu với cậu ta một cái: "Người anh em, không cần đi theo chúng tôi. Chúng tôi sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện."

Nói xong, anh ta cũng không chờ cậu đáp lại, mà thẳng thừng dẫn nhóm Chu Đồng, Phong Kiệt đi theo. Lúc này, có lẽ do sự cố hốt hoảng ban nãy mà Lâm Mục Vãn trông càng lúc càng yếu, chỉ có thể dựa sát bên cạnh Lâm Mục Vân. Xem ra, cô rất ỷ lại người anh trai này.

Viên cảnh sát trẻ cảm giác nhóm người này rất kỳ quái. Nhưng vì lời dặn dò của đội trưởng Ngô, cậu ta bèn từ bỏ ý định rình rập bám theo.

Chương 834: Ông chủ cũ

"Chính là cánh cửa này ư?" Nhìn cánh cửa phổ thông chẳng có gì lạ trước mắt, từ trong ánh mắt của nhóm người Giang Thành lộ ra một dấu vết rất khác lạ.

Cửa đóng chặt, trên ván cửa còn treo một ổ khóa màu đen, tạo nên cảm giác rằng cánh cửa này đã lâu lắm rồi chưa bao giờ được mở ra.

Như đã từng nói, căn phòng này có vị trí khá hẻo lánh, kiểu nếu không cố ý tìm thì sẽ không bao giờ mò được đường đến địa điểm này vậy.

Không như những căn phòng khác, khu vực phía trước căn phòng này chẳng có bày trí gì cả. Giang Thành tiến tới, nhìn chằm chằm vào vách tường trước khi đưa tay sờ thử.

Cảm giác thô ráp trên bàn tay nói cho hắn biết rằng, trên vách tường có khá nhiều vết xước mờ nhạt, như thể có người dùng móng tay mà cố cào bằng từng chút một.

Ngẫm lại, Giang Thành cũng hiểu. Có lẽ căn phòng này cũng từng là một khu vực chứa kịch bản riêng trước đây và trên tường cũng được dán poster hoặc biển bản quảng cáo vào.

Nhưng vì xảy ra một số vấn đề sau đó, mà những tấm poster hay các dụng cụ trang trí đều bị tháo xuống. Thậm chí, một vài góc cạnh khó xử lý cũng bị loại bỏ dần.

Mà ngay khoảnh khắc trông thấy cảnh cửa này, ánh mắt của ông chủ câu lạc bộ cũng thay đổi. Thái độ của ông ta không giống như lúc ban nãy nữa rồi, mà giọng nói cũng bao hàm chút ít ý vị cầu xin: "Các cậu… các cậu tuyệt đối không

được mở cánh cửa này. Xin hãy tin tôi, căn phòng này chỉ được dùng như một căn nhà kho, chứa toàn đồ hỗn tạp mà thôi. Vào đó cũng vô ích, đây là mọi người đang lãng phí thời gian đấy."

Mấy câu nói này mang tính ám thị quá rõ rệt rồi. Đây chính là hình thức tiêu chuẩn trong mấy bộ phim kinh dị đấy. Tuyệt đối không được mở cánh cửa đó - chính là bắt buộc phải mở cánh cửa đó ra. Dĩ nhiên, nhóm người Giang Thành cũng sẽ làm như vậy.

"Bên trong căn phòng này từng xảy ra chuyện gì à?" Giang Thành quay đầu, nhìn về phía ông chủ. Giọng nói của hắn vẫn bình tĩnh như trước, lại còn bao hàm thêm một chút ý tứ thân thiện, hòa ái.

"Tôi đã nói rồi, bên trong chắn chắn…"

Vừa giãy giụa, vừa biện giải, nhưng khi ông chủ còn chưa nói xong thì Giang Thành nghiêng đầu sang một bên, nói với tên mập và Hòe Dật: "Lát nữa, khi tôi phá cửa ra thì hai anh nhớ đẩy ông chủ vào trong trước tiên nhé. Nếu đây chỉ là một căn nhà kho phổ thông, vậy chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì đâu."

Vừa nghe thế, ông chủ tím tái cả mặt. Anh ta không hề biết gì về thân phận của nhóm người Giang Thành, vốn dĩ còn tưởng họ là cảnh sát, nhưng giờ nhìn lại thì rõ ràng là không phải.

Không những thế, ông chủ có một cảm giác rất kỳ quái. Dù họ có làm gì với mình lúc này, thì cảnh sát bên ngoài cũng đều giả điếc làm ngơ.

"Đừng mà!" Ông chủ la lên: "Mọi người đừng làm như vậy! Tôi sẽ kiện các người!"

Giang Thành lùi lại vài bước, giả vờ mình chuẩn bị tông cửa, sau đó quay sang tên mập và Hòe Dật: "Các anh sẵn sàng nhé. Cửa vừa mở, thì cứ đẩy ông chủ vào, rồi nhớ kỹ là phải đóng kín cửa lại nhé."

"Ok, bác sĩ!" Tên mập tỏ vẻ mình rất dữ tợn; mà cùng với dáng người to béo của anh ta, vừa trông qua thì cũng thực sự là khá hung dữ.

"Anh nhanh tay lên, bác sĩ." Hòe Dật cũng giả vờ phụ họa bên cạnh.

Thấy ông chủ la lối đáng thương, Lâm Mục Vãn cảm giác không nỡ, định đi lên nói giúp ông ta vài câu. Tuy nhiên, Lâm Mục Vân kéo tay cô lại, sau đó lắc đầu, khẽ bảo: "Chúng ta đã không giúp được gì, vậy thì đừng mang thêm phiền phức."

Thấy ánh mắt của em gái ảm đạm dần, Lâm Mục Vân sờ đầu cô, cười nói: "Anh không giúp được gì, nhưng Mục Vãn thì khác anh mà. Em đã giúp được anh Giang Thành, em mạnh hơn anh trai nhiều. Nói xong, anh ta còn nháy mắt với Lâm Mục Vãn, đùa giỡn một câu: "Mục Vãn lớn rồi, mấy câu mà em ghi trong sổ… Là thật hay giả, cả anh cũng không nhận ra."

Không ngờ anh mình nói thế, Lâm Mục Vãn với ánh mắt vốn dĩ bình tĩnh thì giờ lại nhíu chặt mày, sau đó bèn lấy sổ tay ra, viết cực nhanh. Sau đó, cô vung lên, hờn giận lật sổ ra cho anh trai mình đọc.

"Em không thích anh ta! Anh trai ưu tú hơn anh ấy cả vạn lần!" Nét chữ trong quyển vở rất thanh tú, không khác gì với cô gái vừa dễ thương, vừa mạnh mẽ này.

Mà cùng lúc này, ông chủ cũng đã tuyệt vọng sau những màn hù dọa, gạt gẫm của bộ ba Giang Thành, tên mập và Hòe Dật. Anh ta co quắp ngã xuống, run rẩy cả người.

Nhìn ông chủ ngã trên mặt đất, tuy Hạ Cường cảm giác hành vi của nhóm Giang Thành hơi bất ổn, nhưng anh ta vẫn là người biết phân rõ nặng nhẹ.

Điều mà anh ta muốn chính là bảo đảm an toàn cho anh em nhà họ Lâm; về những chuyện khác, tất cả đều không quan trọng.

"Hiện tại mới chịu đồng ý à?" Giang Thành gật gù, sau đó cũng ngồi xổm xuống trước mặt ông chủ: "Tốt lắm! Tôi muốn nghe, đêm đó đã xảy ra chuyện gì? Không những thế, đã có chuyện gì xảy ra với căn phòng này?"

"Uông Khiết… Uông Khiết đã bị thứ bên trong căn phòng này ám đấy. Vì thế mà cậu ta mới chết. Mọi chuyện không liên quan gì đến tôi cả. Tôi không phải là hung thủ giết người." Ông chủ khóc lóc inh ỏi: "Là thứ bên trong, chính là thứ bên trong giết cậu ấy!"

"Trong này có thứ gì?" Giang Thành truy hỏi.

Ông chủ lắc đầu: "Tôi không biết. Tôi chỉ biết rằng, bên trong căn phòng này có gì đó rất kỳ quái. Vì thế… Vì thế, nó mới bị khóa lại, không để bất cứ một ai bước vào. Không dối gì các cậu, tôi cũng không có chìa khóa để mở căn phòng này ra. Mà tôi cũng không muốn có!"

"Anh cũng không có chìa khóa mở ra căn phòng này à? Tại sao lại như thế?" Hạ Cường nhận ra điểm khó hiểu trong câu nói của ông chủ.

"Vốn dĩ, cánh cửa này đâu phải do tôi khóa đâu. Chính là do ông chủ cũ của câu lạc bộ này khóa lại đấy!" Thở hổn hển, anh ta nói tiếp: "Tôi thuê lại câu lạc bộ này từ tay ông ta, nói chung là khá hời."

"Vậy ông chủ cũ kia đâu rồi?" Chu Đồng hỏi dò.

Dừng lời một chút, ông chủ cúi đầu, nhăn nhó mặt mày: "Anh ta chết rồi. Sau khi sang nhượng lại câu lạc bộ này cho tôi, anh ta lên máy bay rời khỏi thành phố này, về phần đi đâu thì tôi không biết. Và rất lâu sau đó, tôi mới hay tin từ một người khác, là anh ta đã qua đời."

Chương 835: Người quản trò

“Tôi có hỏi nguyên nhân, nhưng anh ta không nói. Anh ta chỉ bảo rằng, tôi cần phải làm theo!”

“Bên trong căn phòng này cũng từng là một căn phòng có kịch bản trò chơi, đúng không?” Nghiêng đầu liếc về phía căn phòng, Giang Thành hỏi.

“Đúng vậy.” Ông chủ đáp.

“Tên gì thế anh?”

“Đêm mưa… Gã sát nhân đêm mưa.” Ông chủ run rẩy trả lời.

Khi nghe đến cái tên này, ai nấy đều mơ hồ cảm giác có một luồng hơi lạnh phả đến, tựa như nó lan tràn ra từ khe cửa của căn phòng ấy vậy. Thậm chí, tên mập còn đột ngột run lập cập cả người.

“Gã sát nhân đêm mưa…” Hạ Cường nhíu chặt mày, vô thức lặp lại.

Tựa như cảm giác được nhóm người Giang Thành xuất hiện tâm tình sợ hãi, ông chủ lập tức gấp gáp bảo: “Căn phòng này thực sự có vấn đề, tôi không hề lừa các cậu. Có lẽ các cậu không hiểu, đúng thật là có những thứ mà không thể dùng lẽ thường để giải thích được đâu. Uông Khiết, kể cả ông chủ từng sang nhượng lại câu lạc bộ này cho tôi, bọn họ… Bọn họ rõ ràng là bị thứ kia ám vào, mới bị giết như thế!”

Nhìn chằm chằm cửa phòng, Giang Thành cũng không còn dự định mở cửa đi vào như trước nữa.

Tuy tiến vào có lẽ sẽ không lập tức kích hoạt cơ chế quỷ giết người - bị đưa vào không gian đêm mưa kia, nhưng ít ra thì cẩn thận một chút vẫn hơn.

Hắn định động viên ông chủ vài câu, nhưng ông chủ lại cực kỳ sợ hãi đám người Giang Thành. Không chờ Giang Thành mở miệng, ông ta đã hoảng hồn né tránh khỏi ánh mắt của hắn rồi.

Lần này, chính là hai anh em Lân Mục Vân, Lâm Mục Vãn đứng ra nói chuyện. Bọn họ dẫn ông chủ đến một vị trí khá yên tĩnh, nơi có một chiếc ghế sô-pha ở góc ngoặt hành lang.

Hai anh em này đều có tính tình ôn hòa, không hề kiêu căng, mang theo một khí chất khác biệt hẳn với nhóm người Giang Thành hay Hạ Cường - những kẻ đã liên tục vào sinh ra tử trong những nhiệm vụ chết người kia.

Qua quá trình an ủi của cả hai, rốt cuộc ông chủ cũng bình tĩnh lại.

Chọn đúng thời cơ, Hạ Cường bèn tiến tới, ngồi cạnh ông chủ rồi hỏi: “Vào cái lần cuối cùng mà Uông Khiết đến đây, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Thì chính là… Chính là chuyện mà tôi từng kể rồi đấy. Cậu ta uống say, đến đây phá làng phá xóm; chính tôi là người đưa cậu ấy đến vị trí yên tĩnh để nghỉ ngơi. Nhưng sau đó, không rõ làm sao mà cậu ấy lại tiến vào bên trong căn phòng này.” Quay đầu nhìn về hướng cửa phòng, ông chủ tỏ vẻ khác thường ra mặt - đó không chỉ là cảm xúc sợ hãi, mà còn bao hàm cả nghi hoặc: “Cửa rõ ràng là bị khóa kín rồi cơ mà, nhưng cậu ấy… Rốt cuộc thì cậu ấy vào bằng cách nào?”

Trong nhiệm vụ, đa phần là sẽ có một ít tình tiết khó mà giải thích nổi. Giang Thành gặp mãi thành quen; đối với bọn

hắn, chi tiết quan trọng hơn chính là chuyện gì sẽ xảy ra sau khi bước vào căn phòng kia.

"Uông Khiến bảo rằng, cậu ấy ngủ gục bên trong, sau đó bị đánh thức trong trạng thái mơ mơ màng màng. Lúc mở mắt ra, cậu ta thấy có khá nhiều người ngồi xung quanh; bọn họ lôi kéo cậu ấy, rủ rê cậu ấy cùng chơi một màn kịch bản sát nhân.

Uông Khiết còn nói, cậu ta chơi rất hào hứng, thế nên muốn hỏi xin tôi phương thức liên lạc của nhóm người kia."

Nói đến đây, ông chủ hoảng sợ ra mặt.

Chỉ cần đặt bản thân vào hoàn cảnh của Uông Khiết mà suy nghĩ, là sẽ biết cảnh tượng khi ấy quái dị đến mức nào.

"Vậy anh không nhắc nhở Uông Khiết về những thông tin kỳ quái liên quan đến căn phòng kia à?" Hạ Cường hỏi; giọng điệu của anh cũng rất bình tĩnh, tựa như không phải hỏi tra khẩu cung, mà chỉ là tìm tòi chứng cứ.

"Dĩ nhiên là tôi có nhắc nhở cậu ấy chứ. Tuy cậu ấy không phải khách hàng ruột của tôi, nhưng tôi vẫn còn là một người có lương tâm cơ mà." Dường như ông chủ rất bận tâm chi tiết này.

Nói đến đây, anh ta lại thở dài: "Nhưng các cậu cũng hiểu mà, làm sao tôi giải thích cặn kẽ mấy vấn đề như vậy? Tôi chỉ mới ướm lời với cậu ta, cậu ta đã mắng tôi bị tâm thần. Còn bảo tôi đang lừa cậu ấy, thấy cậu ấy say xỉn nên không muốn tiếp đón cậu ấy…

Về sau, tôi liên hệ các đồng nghiệp của Uông Khiết để hỏi xin số điện thoại của cậu ta, định gọi điện bảo cậu ấy nên sớm đi chùa miếu giải hạn đi. Thà rằng tin là có, chứ đừng nghĩ là không. Tuy nhiên, cậu ta cũng chặn luôn cả số điện thoại của tôi." Ông chủ nói tiếp: "Cuối cùng, tôi chỉ có thể liên hệ đến

các đồng nghiệp của cậu ấy, thỉnh thoảng hỏi thăm xem cậu ấy có ổn không."

Nghe đến đây, Hạ Cường khẽ gật đầu. Tất cả những gì mà ông chủ nói gần như trùng khớp với những gì mà viên cảnh sát trẻ đã cung cấp trong quãng đường chạy xe đến đây.

Cũng do tình huống khác thường này mới khiến bên cảnh sát chú ý đến, rồi cuối cùng mới điều tra đến trên đầu ông chủ đây này.

Trầm ngâm một hồi, Giang Thành nhìn về phía ông chủ đang ngồi trên sô-pha, mở lời: "Kẻ gặp nạn trong căn phòng ấy không chỉ có hai người là ông chủ và cậu Uông Khiết kia."

Đây là một sự thật rất dễ đoán ra. Nếu chỉ mỗi một mình ông chủ cũ gặp tai nạn, thì ông chủ hiện tại này cũng sẽ không sốt sắng đến vậy, cơ bản là sẽ cho rằng đây là một chuyện trùng hợp mà thôi. Nhưng khi trông thấy thái độ của anh ta đối với "Uông Khiết", hiển nhiên là ai nấy đều có thể đoán ra được bên trong căn phòng kia có gì đó quái dị rồi.

Ông chủ câu lạc bộ cũng không giấu diếm gì, vội gật gù rồi nói: "Cậu nói đúng. Nếu chỉ là đơn phương một, hai trường hợp, thì tôi cũng chẳng bao giờ nghĩ đến phương diện kia."

"Vậy, trừ hai người bọn họ ra, thì còn ai gặp nạn nữa?" Hòe Dật hỏi ngay.

"Còn có… Còn có một DM của tôi; đó là một cô bé cực kỳ tốt tính." Ông chủ nói, nhưng khi nói xong thì bèn giải thích thêm vì sợ mọi người không hiểu: "DM là thuật ngữ riêng trong trò chơi thể loại kịch bản sát nhân của chúng tôi. Họ là những người quản trò, có tác dụng dẫn dắt từng người chơi tiến vào màn chơi. DM cũng là người giới thiệu bối cảnh của câu chuyện, phân phối chứng cứ, cung cấp phán đoán dành cho những kết quả suy luận của người chơi.

Nói chung, DM là một nhân vật then chốt trong cả trò kịch bản sát nhân này, không thể thiếu được.”

Ông chủ giải thích tỉ mỉ.

“Lúc đó, tôi… Tôi đang ở một thành phố khác. Ngày hôm ấy, tôi có lên lịch nhận hàng, hàng gửi đến là một bộ kịch bản trò chơi mới. Do đó, tôi để con bé ấy phụ trách. Nhưng rốt cuộc… Rốt cuộc, mọi thứ đều đã sai lầm rồi! Tất cả đều sai lầm hết rồi!” Ông chủ dần kích động tâm tình, mà đôi mắt cũng bắt đầu sưng đỏ lên: “Vốn dĩ, kịch bản mà tôi đáng nhẽ sẽ được nhận từ bưu kiện kia đúng là một cuốn kịch bản đàng hoàng, được đóng gói bọc hộp thật đấy. Xế chiều hôm đó, tôi nhận được tin nhắn của cô DM kia. Con bé bảo rằng, bên câu lạc bộ đã nhận được kịch bản rồi. Hiện tại, cô bé sẽ tập quen dần với bộ kịch bản ấy, tranh thủ thời gian để có thể nhanh chóng trình làng phần nội dung mới này với khách hàng. Lúc đó, tôi còn nghe ra được cô ta lầm bầm lầu bầu vài câu bực dọc nào đó, mà giọng điệu cũng rất kỳ quái, nhưng vì bản thân đang bận nói chuyện làm ăn nên cũng không quá để tâm, thế là cúp máy ngay.

Sau đó… Sau đó…”

Ông chủ đột nhiên ngẩng đầu, còn mu bàn tay của anh ta hằn lên từng đường gân xanh: “Buổi tối hôm đó, khi trở về khách sạn, tôi lại nhận được một cuộc gọi khác, chính là từ cửa tiệm chuyên cung cấp kịch bản cho câu lạc bộ của chúng tôi.

Giọng điệu của anh ta rất gấp gáp, liên tục ngỏ lời xin lỗi tôi. Anh ta bảo, bọn họ không thể nào gửi kịch bản mới cho tôi kịp thời hạn, cần phải chờ thêm vài ngày nữa.

Vì đã uống một ít rượu, đầu óc của tôi cũng hơi lú lẫn. Đầu tiên, tôi còn chưa kịp nhảy số gì, chỉ xã giao đối đáp vài câu rồi bảo anh ta cứ làm nhanh lên, cuối cùng thì cúp máy.

Nhưng khoảng 10 phút sau, trong lúc đang nằm trên giường thì tôi đột ngột giật thót cả mình. Có gì đó sai sai! Hồi chiều nay, DM đã bảo là kịch bản giao đến nơi rồi mà? Chẳng những thế, còn đúng ngay cái kịch bản mà tôi đặt trước đây này!

Nghĩ đến đây, tôi lập tức bật dậy khỏi giường. Không chờ tôi gọi điện đi, bên cửa hàng cung cấp kịch bản kia đã gọi lại cho tôi, giải thích với tôi là phần kịch bản mới ấy đã được chuẩn bị kỹ càng hết rồi, nhưng để mà gửi đến tận câu lạc bộ của tôi thì phải mất vài ngày, bảo tôi không nên gấp gáp.

Tiếp theo, anh ta ấp úng nói với tôi rằng, chuyến này thực sự là bó tay rồi. Không phải bọn họ muốn thất hứa, mà vì nhân viên đi giao kịch bản kia gặp tai nạn giao thông giữa đường. Hiện tại, gã nhân viên đó còn đang nằm bệnh viện cấp cứu đây.”

Chương 836: Hơi thở

“Sau khi cúp máy, tôi cứ thấy bàng hoàng cả người.” Ông chủ liếm nhẹ bờ môi trắng bệch: “Theo lời bọn họ, người đi giao kịch bản đã gặp tai nạn giao thông trên đường. Vì lẽ đó, kịch bản vốn dĩ không thể nào được giao đến nơi nhận. Nhưng mà, DM đã nói với tôi là cô ấy đã nhận được rồi. Vậy, chuyện gì đã xảy ra? Là ai đưa kịch bản cho cô ấy?”

“Sau khi tỉnh táo lại, tôi bèn gọi điện thoại cho DM. Khi đó, tôi đã nhận ra là có gì đó không ổn rồi, nhưng cũng không dám nói ngay cho cô bé rõ vì sợ con bé sợ hãi.

Chỉ vừa tán gẫu được vài câu trong điện thoại, DM đã bắt đầu hạ giọng càu nhàu giận dỗi, bảo là phần kịch bản này quá đặc biệt rồi, rằng tại sao tôi không báo trước cho con bé, để con bé còn chuẩn bị tâm lý nữa chứ!

Tôi có đè ép cơn hoảng sợ trong lòng xuống, dùng giọng điệu đùa giỡn để hỏi con bé xem, bộ kịch bản này có tên là gì. Cô bé DM ấy bảo rằng… bảo rằng…” Nói đến đây, ông chủ tím tái cả mặt, còn đôi mắt như thể sắp lồi ra ngoài.

“Gã sát nhân đêm mưa.” Giang Thành nhẹ giọng nói.

Nghe thế, ông chủ run rẩy cả người. Tiếp theo, ông gật mạnh: “Đúng vậy! Chính là… Chính là cái tên này. Nhưng phần kịch bản mà tôi đặt hàng vốn dĩ không phải là nội dung này. Tên đúng của nó đáng nhẽ phải là Mùa hè chói chang. Tôi nhớ rất rõ ràng mà!”

“Ai là người giao kịch bản đến?” Hạ Cường ngồi cạnh ông chủ, dõi đôi mắt bình tĩnh mà nhìn anh ta. Khí chất đặc biệt của Hạ Cường cũng phần nào xua tan đi nỗi sợ.

Ông chủ cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt, hạ giọng nhớ lại: "Tôi cũng có hỏi qua DM, nhưng con bé bảo là mình không gặp được người giao kịch bản. Con bé chỉ nhận được một mẩu tin nhắn, bảo là kịch bản đã giao đến nơi rồi, đặt tại căn phòng số 19."

"Căn phòng ấy chính là phòng số 19 đấy." Nhìn về phía căn phòng với cánh cửa khóa chặt kia, ông chủ hạ giọng cho biết.

"Ngay khoảnh khắc ấy, tôi cảm giác như đầu mình võ toang ra rồi. Bởi vì căn phòng số 19 kia đang được khóa kín lại, làm sao có thể vào bên trong được chứ? Mà trước đó, tôi cũng đã can dặn nhân viên của mình rồi, kêu bọn họ đừng có rãnh rỗi sinh nông nỗi rồi lảng vảng đến gần căn phòng ấy. Cơ mà…"

Dường như nhớ đến một phần ký ức đau khổ nào đó, ông chủ vội thở dài, chẳng nói nên lời.

"Xem ra, cô bé DM kia của ông cũng đã tiến vào căn phòng ấy, rồi gặp nạn tương tự." Giang Thành vẫn bình tĩnh như cũ.

Ông chủ gật gù: "Cũng đại loại thế. Dựa theo mẩu tin nhắn kia, con bé DM đã đi tới căn phòng số 19. Ấy thế mà, con bé bảo rằng, cửa phòng khi đó là đang khép hờ, cũng chẳng thấy ổ khóa đâu cả. Bên trong tương đối tối tăm, nhưng từ một vị trí nào đó cũng còn chút ánh sáng.

Con bé đẩy cửa ra, bên trong có 2 cái bàn khá to. Loại bàn được thiết kế kiểu khá dài ấy, để cho các người chơi có thể ngồi quây quần cùng nhau.

Trên bàn có một chiếc đèn bàn, mà bên ngoài chiếc đèn bàn thì có một cái chụp đèn màu xanh lục đang hắt ra một vầng sáng xanh heo hút giữa không gian tối tăm này.

Cảnh tượng bên trong căn phòng được bố trí cực kỳ tài tình, tạo dựng nên một bầu không khí rất rùng rợn. Khi đó, DM của tôi rất tò mò, còn tưởng rằng đây là do tôi cố ý thiết kế như thế này nữa.

Phần kịch bản kia được đặt trong một chiếc hộp, mà chiếc hộp ấy cũng nằm trên mặt bàn. Thế là, con bé cũng tò mò, bước tới mở chiếc hộp ấy ra…"

Ông chủ còn chưa nói xong, Giang Thành đột nhiên chen lời vào: "Chiếc hộp ấy trông thế nào?"

Theo trí nhớ của Giang Thành, cách đây không lâu, hắn cũng từng nhận được một chiếc hộp. Trên chiếc xe buýt kỳ quái kia, có một cậu bé trong dáng dấp học sinh trung học từng đưa cho hắn một chiếc hộp, nhờ hắn bảo quản giùm.

Cả giọng điệu và khoảnh khắc hỏi đột ngột của Giang Thành thế này khiến ông chủ sợ điếng người; nhưng sau khi định thần lại, ông chủ bèn cố gắng nhớ ra: "Khoảng… To khoảng chừa này… hộp vuông vức, tay nghề chế tác khá tốt. Tuy nhiên, cách phối màu không quá đẹp, là kiểu màu đen xám đấy, còn xen lẫn màu đỏ sậm như mau vậy. Nhìn một hồi lâu, mọi người sẽ cảm giác vô cùng áp lực."

"Mà trên hộp có đính kèm vài chữ, chính là Gã sát nhân đêm mưa." Ông chủ bổ sung.

Trong miền suy nghĩ dường như đã có thể nối liền mọi chi tiết, Giang Thành lập tức nhận ra rằng, đó chính là chiếc hộp mà cậu bé trên xe buýt kia đã giao cho hắn!

Hóa ra… Chiếc hộp ấy chứa đựng phần kịch bản trò chơi Gã sát nhân đêm mưa!

Dần kéo dài độ rộng ký ức, Giang Thành nhớ ra là cậu bé trên xe buýt kia từng nói rằng: "Em có một người bạn, cô ấy

đã cá cược với em, nói rằng cô ấy nhất định có thể đánh bại em trong trò chơi, nhưng cô ấy đã thua, cô ấy rất sợ hãi…”

Nếu thua trong một ván game thông thường thì chẳng có gì phải sợ hãi cả. Nhưng nếu thua một ván game mà bị giết, vậy thì mọi chuyện sẽ khác rồi.

Không những thế, gần như Giang Thành đã có thể xác định được một chuyện,“người bạn” theo lời cậu bé kia chính là “Uông Khiết”.

Mà kinh khủng hơn nữa chính là, mỗi một người trong nhóm bọn họ đều sẽ có thể trở thành “Uông Khiết” nếu thỏa mãn một điều kiện nào đó!

Lúc xuống xe, hắn bước hụt chân. Chiếc hộp trong tay hắn mở toang ra. Một giây sau, một vầng sáng chói lòa hiện ra ngay trước mắt hắn, để rồi bao trùm lấy hắn ở khoảnh khắc tiếp theo.

Mà cũng từ thời điểm đó, kịch bản Gã sát nhân đêm mưa đã chính thức mở màn.

Hiện tại, nhóm bọn họ đang đứng ở một thế giới vĩ mô rộng lớn nằm bên trong phần kịch bản kia. Đồng thời, danh tính của bọn họ cũng chính là các nhân vật được thiết lập theo phân đoạn “trời vừa sáng” trong kịch bản.

Cẩn thận ngẫm lại, trạng thái lúc này cũng tương tự như khi rời khỏi xe buýt rồi đạp hụt chân vậy.

Vào một khung thời gian cố định mỗi đêm, kịch bản sẽ tái tạo lại tất cả những yếu tố bên trong thế giới kịch bản - ngoại trừ phần ký ức của những nhân tố ngoại lai, chính là nhóm người chơi bọn họ đây.

Đúng là một năng lực vô cùng đáng sợ. Điều này cũng khiến Giang Thành đổi mới cách nhìn đối với các Môn đồ cao cấp do Hạ Đàn dẫn đội.

Cảm giác được có khá nhiều ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, Giang Thành vội nhìn sang, để rồi nhận ra Hạ Cường cũng đang quan sát mình với ánh mắt khó tả.

"Anh nói tiếp đi." Giang Thành phớt lờ cử chỉ ấy, nghiêng đầu đi, quay lại nhìn ông chủ.

Phải im lặng một lúc khá lâu, ông chủ mới nhìn chằm chằm vào bọn họ, ấp a ấp úng hỏi: "Các cậu… Rốt cuộc các cậu là ai?"

Theo ấn tượng của bản thân, những người này không hề giống cảnh sát. Bên phía cảnh sát sẽ không bao giờ rãnh rỗi đến mức đến đây ngồi nghe anh ta kể chuyện kinh dị thế này.

Mà xét theo vẻ mặt của đám người xung quanh, ông chủ có thể khẳng định rằng, bọn họ đang vô cùng chăm chú lắng nghe câu chuyện của ông.

"Chúng tôi là người có thể giúp ông xử lý vấn đề bên trong căn phòng ấy." Hạ Cường dùng giọng điệu chắc nịch: "Nhưng tiền đề là, anh phải hợp tác với chúng tôi. Hơn nữa, anh không cần lo lắng quá nhiều. Sau khi giải quyết chuyện này xong, chúng tôi sẽ giúp anh khắc phục hậu quả."

Nhìn về phía hành lang, Hạ Cường có ý định riêng của mình. Đây là con đường mà bọn họ từng tiến đến, ở bên ngoài vẫn còn các cảnh sát đang chờ bọn họ.

Ông chủ cũng bó tay vào lúc này. Tuy nhiên, sau khi quan sát đám người Giang Thành và Hạ Cường, ông biết rõ mình cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Dù sao đi nữa, chuyện đã hỏng bét thế này rồi thì làm gì còn trường hợp nào khác tồi tệ hơn được chứ!

Sau khi sắp xếp ý tưởng rành mạch, ông chủ tiếp tục nhớ lại: "Lúc ấy, DM nói với tôi rằng, một mình cô bé đứng bên

trong căn phòng số 19 này đọc kịch bản, mà cốt truyện hư cấu bên trong quyển kịch bản mới này lại cực kỳ đáng sợ.

Con bé cũng thuộc dạng gan dạ, từng làm quản trò của khá nhiều kịch bản kinh dị, nhưng lần này… Lần này, con bé thực sự sợ hãi. Thậm chí, con bé cảm giác rằng, nhiệt độ xung quanh mình đang giảm dần, giảm dần.

DM của tôi còn cố ý nhắc rằng, trong lúc bản thân đang đọc kịch bản thì trong phòng còn có cả gió. Đó là một loại gió rất lạnh, cực kỳ lạnh, liên tục thổi dọc theo phần cổ sau gáy của con bé. Cứ như thể, có ai đó đang đứng sau lưng con bé, liên tục hít thở!

Kế tiếp, con bé thực sự không chịu nỗi nữa, không dám đọc hết quyển kịch bản, mà vội vàng chạy ra bên ngoài!”

Chương 837: Toa tàu

Nghe thế, tên mập vô thức rụt cổ, dần bắt đầu lo lắng cho cô bé DM của ông chủ này.

Kể đến đây, ông chủ bèn chà mạnh vào mặt mình, từ vóc dáng còng lưng cũng chuyển thành đứng thẳng. Một hồi lâu sau, anh ta chẳng nói một lời. Giang Thành và Hạ Cường im lặng ngồi cạnh anh ta, không hề hối thúc.

"Tôi… Tôi muốn hút điếu thuốc." Ông chủ ngẩng đầu, run rẩy khẩn cầu.

"Nơi này là câu lạc bộ của anh, anh cứ tùy ý." Hạ Cường khẽ bảo; gương mặt vốn dĩ nghiêm túc của anh ta cũng hóa dịu dàng, vì anh ta lo rằng mình lại kích thích đến người đàn ông này.

Ông chủ lấy một gói thuốc lá ra khỏi túi, sau đó sờ soạng cả người mới tìm ra bật lửa.

Tạch…

Tạch… …

Ông chủ thử đánh lửa vài lần, nhưng không thể mồi được.

Không hẳn là do bật lửa dỏm, mà do ông chủ luôn bị run tay, đến mức ngón tay siết chặt chiếc bật lửa đến trắng bệch.

Có lẽ do nghĩ đến gì đó, cảm xúc của ông chủ càng thêm phập phồng. Cuối cùng, có một cánh tay đưa ngang, vững chãi cầm lấy chiếc bật lửa, bật 'tách' một cái, giúp anh ta mồi thuốc.

Ông chủ sững sờ một chút rồi vội ngậm lấy điếu thuốc, rít mạnh một hơi. Theo một làn khói nhẹ nhàng bay ra, Giang Thành lắc tay, dập lửa.

Ông chủ rít mạnh một hơi, tựa như muốn hút một hơi sạch cả điếu thuốc vào phổi, để rồi lập tức ho lấy ho để.

Vừa ho, anh ta vừa phất tay với Giang Thành và Hạ Cường, ý bảo mọi người không cần lo lắng.

Hút xong điếu thuốc, ông lão vứt đầu thuốc lá trong tay rồi khoanh hai tay lại, khẽ cúi đầu, mở lời tiếp tục câu chuyện bằng chất giọng khàn khàn.

"Tôi… Sang ngày hôm sau, tôi gấp gáp trở về. Xảy ra chuyện như vậy, tôi làm sao ngủ ngon được. Thế nên tôi đi ngay trong đêm, vừa đến sáng hôm sau là về đến câu lạc bộ này.

Nhưng khi tôi đến, con bé ấy…"

Ông chủ ngừng lời, hạ giọng giải thích: "Chính là cô bé Dm kia. Cô bé còn chưa đến đây, nên một mình tôi đi đến căn phòng số 19.

Căn phòng vẫn đóng kín cửa, không có vẻ gì là đã từng mở ra cả.

Tôi bèn gọi nhân viên trực ca hôm qua. Người nhân viên đó nói rằng, hôm qua cậu ta vẫn luôn ở trong câu lạc bộ tiếp khác, về cơ bản là chẳng thấy ai giao kịch bản đến đây cả, cũng chẳng gặp ai trông quái lạ cả.

Chẳng những thế, cậu ta còn báo cáo rằng, cô DM mới của tôi kỳ quái lắm. Hôm khi, khi vào ca thì cô ấy rất vui vẻ, còn chào hỏi cậu ta; nhưng chỉ làm việc được một lát trong câu lạc bộ thì cô ấy bỗng vội vã rời đi.

Mà lúc rời đi, trông cô ấy hoảng hốt lắm, giống hệt như vừa nhìn thấy ma vậy. Chưa hết, tư thế đi đứng của cô ấy rất quái dị, còn bị vấp một cái ở cửa tiệm nữa. Cậu nhân viên kia bèn tiến tới hỏi thăm con bé, nhưng dường như con bé không hề nghe được cậu nhân viên kia vậy, vừa ra khỏi cửa là bặt tăm.

Tôi bèn chỉ vào căn phòng số 19, hỏi cậu ta là có phải con bé ấy đi ra từ hướng này hay không. Cậu ấy ngẫm nghĩ rồi khẳng định đúng là hướng đó. Bởi vì, vị trí mà cậu ấy đứng lúc ấy chính là vừa vặn đối mặt với hướng này.

Tôi lại kiểm tra danh sách khách hàng đặt chỗ trước, cùng với chọn chơi những loại kịch bản nào, nhưng cũng chẳng có gì đặt biệt cả.

Thế là tôi định… định gọi điện thoại cho con bé DM kia. Nhưng đến khi cầm điện thoại lên, tôi lại do dự. Chính vì… Chính vì một cảm giác sợ hãi nào đó, các cậu hiểu không?"

Ông chủ ngẩng đầu, nói tiếp: "Tôi sợ mình phải nghe thấy một tin tức đáng sợ nào đó, tựa như những gì đã từng xảy ra với ông chủ cũ."

Nói đến đây, ông chủ đột nhiên thả lỏng một chút, hít một hơi dài: "Cũng may, con bé đến. Gần lúc buổi trưa, con bé ấy đến đây.

Đứng như nhân viên trực ca trong câu lạc bộ đã nói, trạng thái tinh thần của con bé ấy rất kém cỏi. Hai mắt cô bé thâm quầng; cô ấy còn bảo, do tối hôm qua không được ngủ đủ giấc."

Ông chủ bỗng nhấn mạnh: "Khi ấy, các cậu không thấy được tình trạng của cô ấy đâu. Nói là một tuần không ngủ còn chưa đủ đấy."

Đề cập đến biểu hiện trạng thái tinh thần kém, nhóm người Giang Thành lập tức nhớ đến "Uông Khiết", kẻ luôn tìm đến bọn họ vào đúng một khung giờ cố định hàng ngày. Tình huống của 2 kẻ này có lẽ là giống nhau.

Và nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì người nữ quản trò kịch bản sát nhân này ắt hẳn đã gặp nạn.

"Bởi vì có một số chuyện không tiện nói ở nơi đông người, nên tôi gọi cô bé vào văn phòng của tôi. Quả nhiên, con bé bảo, cô ta thức trắng cả đêm rồi.

Tôi lo cô bé quá hoảng sợ nên cũng không dám nói thẳng việc này, chỉ hỏi là rốt cuộc cô bé đã gặp phải chuyện gì. Bởi vì, tôi cũng rất tò mò nha.

Bên cạnh đó, tôi cũng muốn giúp con bé, không muốn con bé gặp nạn. Dù sao đi nữa, cũng do tôi tuyển con bé vào làm. Nếu không vì tôi, cô ta cũng không gặp phải vấn đề này."

"Rồi cô ta nói gì?" Chu Đồng thúc giục. Rõ ràng, cô đã không còn kiên nhẫn nữa. Đối với cô, ông chủ này nói chuyện quá dông dài.

"Ngay từ ban đầu, con bé chỉ hạ giọng phàn nàn, bảo là tôi đặt hàng một phần kịch bản đáng sợ như vậy mà sao không đề cập trước với con bé. Bên cạnh đó, còn bảo là dù căn phòng kia có trang trí tỉ mỉ đến đâu thì thực tế là quá mức đáng sợ rồi. Nếu phối hợp thêm với âm thanh và kịch bản, vậy sẽ có khả năng dọa sợ khách hàng, e là còn bị kiện cáo nữa đấy.

Tuy nhiên, trong lúc con bé kể thì tôi nhận ra là ánh mắt và giọng điệu của nó rất bất thường. Cô bé siết chặt nắm tay, bấm mạnh móng tay vào da thịt. Cứ qua một đoạn thời gian, con bé lại dùng giọng điệu thăm dò để nghe ngóng xem tôi mua quyển kịch bản ấy ở đâu.

Tôi bảo cô ấy đừng quá khẩn trương, hỏi xem có phải cô ta đã gặp chuyện gì kỳ quái rồi hay không?

Thế là cô bé trừng mắt lên, giống như nhớ lại một chuyện gì đó rất đáng sợ. Con bé ấp úng bảo, cô cảm giác có ai đó vẫn luôn theo dõi cô.

Hôm qua trên đường về nhà, cô bé đã cảm thấy như thế, tựa như trực giác đang mách bảo cô rằng, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm cô từ sau lưng.

Nhưng khi cô bé dừng chân rồi quay đầu lại kiểm tra rất nhiều lần, thì cũng chẳng trông thấy một ai.

Cô còn quẹo vào các quán cà-phê, cửa hàng… sau đó nhanh chóng tìm cửa phụ để rời khỏi đó, định bụng cắt đuôi kẻ đeo bám mình. Tuy nhiên, ánh mắt kia cứ như dính chặt vào người con bé, dù có làm gì đi nữa thì cái cảm giác lạnh băng kia vẫn tồn tại.

Cô bé liên tục thay đổi phương tiện di chuyển, từ xe buýt đến taxi, kể cả xe đạp công cộng…

Đến cuối cùng, con bé kiệt sực bước lên tàu điện ngầm.”

Ông chủ hít sâu một hơi, nói tiếp: “Lúc ấy, trời đã tối, chính là giờ cao điểm lúc tan tầm. Cũng vì có khá nhiều người xung quanh, nên cô mới thấy thả lỏng đôi chút. Trên thực tế, cô bé đang rất sợ hãi vài lúc đó, nên chỉ muốn tìm một nơi có thật đông người.

Trên toa tàu rất đông đúc, chỗ ngồi đã sớm chật kín, mà hành lang ở giữa cũng đứng đầy người. Cô bé bèn tìm một vị trí ở toa xe bên trái rồi đứng tại đấy.

Dường như vì xung quanh có khá nhiều người, cô bé có cảm giác hơi an toàn đôi chút. Nhưng không lâu sau, cảm giác bị nhìn chằm chằm kia lại xuất hiện.

Lần này, cô bé cảm giác được rõ ràng hơn, là kẻ kia đang ở ngay sau lưng cô.

Cô xoay người lại, sau lưng cô có rất nhiều người; cả một hàng dài toa xe đều là người với người.

Cô đảo mắt nhìn các nơi, để rồi đột ngột chú ý đến một bóng dáng đang ngồi cách cô rất xa, tại một vị trí khác trong toa tàu.

Đó là một gã đàn ông với thân hình cao lớn, cao hơn người xung quanh khoảng một cái đầu. Mà phần đầu của gã ấy bị bịt kín bởi băng dán, lít nha lít nhít. Còn gương mặt phía dưới lớp băng dán ấy thì vặn vẹo một cách nghiêm trọng, khóe miệng nứt ra, và một đôi mắt vằn vện tia máu đang dõi xuyên qua đám đông, nhìn chằm chằm vào cô bé.”

Chương 838: Mở cửa

“Là người đàn ông đó có phần đầu bị băng keo trong suốt quấn kín à?” Tên mập tỏ vẻ kỳ quái.

Mà tất cả mọi người ở đây cũng lần đầu tiên nghe kiểu miêu tả như vậy.

Hạ Cường suy nghĩ thoáng qua một lát, sau đó hỏi ông chủ: “Vậy một người đàn ông mà ăn mặc như thế xuất hiện trên toa tàu, vậy chắc chắn sẽ gây hỗn loạn xung quanh rồi.”

Hít sâu một hơi, ông chủ liếc sang Hạ Cường bằng một ánh mắt đồng tình, cuối cùng mới kể tiếp: “Điểm kỳ quái ở đoạn này. Theo trí nhớ của con bé, lúc ấy toa tàu chật kín người, mà bên cạnh người đàn ông kỳ quái kia cũng có người, nhưng trông vẻ mặt của tất cả mọi người đều bình thường. Có kẻ thì bấm điện thoại, có kẻ đứng tám chuyện linh tinh… Cảm giác như thể, chẳng có ai chú ý đến gã ấy vậy. Không, không phải, chính xác hơn là chẳng có ai nhìn thấy gã ấy, trừ bản thân con bé ra!”

Nói đến đây, giọng điệu của ông chủ gấp rút dần.

“Anh từ từ nói, sau đó đã xảy ra chuyện gì?” Giang Thành vươn tay, vỗ nhẹ vào vai ông chủ, bình tĩnh bảo: “Bây giờ, anh rất an toàn.”

Không rõ có phải nhờ Giang Thành an ủi hay không, ông chủ cũng gật đầu rồi nói tiếp: “Lúc đó, con bé rất sợ hãi, lập tức hô to lên, kể cả điện thoại cũng đánh rơi xuống đất, khiến người xung quanh giật thót cả mình.

Ai nấy đều nhìn cô; người bên cạnh hỏi cô bị làm sao thế. Cô bé lập tức nghiêng đầu sang một bên, chỉ vào vị trí gã đàn ông kia, thét to hỏi… hỏi rằng, chẳng lẽ mọi người không nhìn thấy tên đó ư?"

Ông chủ dùng điệu bộ trông y hệt như cô bé kia; Giang Thành và Hạ Cường hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô bé ấy vào lúc đó.

"Nhưng sau khi mọi người nhìn về hướng cô bé chỉ một hồi lâu thì quay lại nhìn cô bằng ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ. Một lát sau, rất lâu, mới có một người đàn ông trung niên hỏi dò chừng với cô, rằng có phải cô cảm giác không khỏe hay không, có cần gọi bác sĩ cho cô hay không?"

Ông chủ mím môi, ngẩng đầu, nhìn Giang Thành rồi nói:

"Đến khi cô bé bước thẳng đến vị trí ấy, người đàn ông quái dị kia đã biến mất. Ở ngay vị trí ấy có một tấm poster, được dán ngay trên toa tàu.

Trên poster là hình có một diễn viên nam, ăn mặc sáng sủa cùng gương mặt mỉm cười nhìn về hướng mà cô bé đang đứng. Do đó, chẳng hề có… chẳng hề có cái gì bất thường ở đây.

Cô bé rất sợ hãi, và vì đã xảy ra chuyện như vậy rồi nên không dám ở trên tài điện ngầm nữa, mà vội vàng rời khỏi tàu ở ngay trạm dừng kế tiếp."

Dừng lời một lát, ông chủ hạ giọng giải thích: "Chủ yếu là do gã đàn ông ấy… gã đàn ông ấy là nhân vật mà cô bé đã gặp qua trong kịch bản."

Ngay lập tức, ông chủ vội bổ sung: "Gã đàn ông dán kín băng keo trên đầu là một nhân vật trong kịch bản, cũng chính là gã sát nhân đêm mưa, có tạo hình y hệt như trong kịch bản vậy!"

Suy nghĩ một lát, Giang Thành nhẹ giọng hỏi: "Ý anh là, nhân vật trong kịch bản đã xuất hiện ngoài đời thật, rồi còn đi theo cô gái kia nữa?"

"Chính xác." Ông chủ đột ngột nhìn về phía Giang Thành, ngực hô hấp chập chùng: "Chính là… là như thế! Bộ kịch bản kia có vấn đề. Không đúng! Là cả căn phòng số 19 có vấn đề. Ai mà bước vào đó thì đều mất mạng cả. Họ sẽ bị gã sát nhân trong kịch bản giết chết!"

"Tiếp theo, chuyện gì đã xảy ra?" Hạ Cường không để ông chủ phát tiết quá lâu; cái mà bọn họ muốn là manh mối.

"Tôi dẫn theo con bé, đi đến căn phòng số 19. Cửa phòng vẫn khóa chặt; vừa nhìn là biết từ lâu rồi nơi ấy chưa được mở ra.

Tôi cũng nói với con bé rằng, tôi không hề có chìa khóa của cánh cửa này. Về vấn đề kịch bản, người shipper đi giao kịch bản cho tôi ngày hôm đấy đã bị tai nạn giao thông trên đường đấy đây. Do đó, vốn dĩ thì hôm qua cũng không hề có quyển kịch bản nào được giao tới.

Ngay lập tức, con bé không chấp nhận được. Nó lập tức vọt đến quầy lễ tân, bật camera ngày hôm qua xem thử. Tôi cũng đi cùng với con bé khi ấy.

Không có! Chẳng có gì cả! Hôm qua, căn bản là chẳng có ai mang kịch bản đến đây." Ông chủ nói: "Thế nên càng không cần nói đến chuyện đặt quyển kịch bản ấy ở căn phòng số 19. Đó là chuyện không thể nào!

Ban đầu, tôi không định kể con bé nghe những gì liên quan đến ông chủ cũ vì sợ con bé càng sợ hãi hơn, rồi gây ra một vài hành vi quá khích. Nhưng suy đi nghĩ lại, chuyện đã nghiêm trọng đến thế này rồi. Thà nói sớm, biết đâu sẽ giúp ích được cho cô bé."

Thở dài một hơi, ông chủ khẽ lắc đầu: "Tôi bèn nói rõ sự việc ấy cho con bé nghe.

Nghe đến đây, nhóm người Giang Thành, Hạ Cường khẽ gật đầu, Theo biểu hiện của ông chủ, có lẽ cô gái kia đã lành ít, dữ nhiều.

"Sau đó thì sao?" Chu Đồng nhẹ giọng hỏi.

"Cô bé chết rồi." Ông chủ chậm rãi mở lời: "Tôi thức trắng cả đêm, vừa rạng sáng là nhắn tin cho con bé, xong còn gọi điện thoại nữa… Nhưng cô ta chưa từng bắt máy. Tôi bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Đến khoảng vừa sau giữa trưa, tôi nghe tin tức thông báo là tại một căn hộ ở thành Nam có người tử vong. Nạn nhân là một cô gái, dường như là té lầu, trong lúc rơi xuống thì không rõ là va chạm phải thứ gì mà khi thi thể chạm đất đã bị tách thành hai đoạn, nằm xa nhau đến mười mấy mét. Trạng thái tử vong cực kỳ thê thảm.

Sau này, đến khi xác nhận thông tin lại thì mới biết, đó chính là… con bé DM trong câu lạc bộ của tôi."

Nói đến đây, ông chủ sa sầm cả mặt, chỉ biết cúi đầu. Suy cho cùng, cô gái kia chết là cũng có liên can đến anh ta.

Giang Thành bật đứng dậy, hỏi thẳng anh ta: "Hiện tại, tôi muốn mở cánh cửa này ra. Anh muốn đi cùng chúng tôi hay không, hay anh rời khỏi đây trước?"

"Mở cửa?" Ông chủ vô cùng bất ngờ; vốn dĩ, anh ta cứ tưởng nhóm Giang Thành chỉ là hù dọa suông mà thôi.

Dù sao đi nữa, nếu người bình thường mà nghe được câu chuyện này là đã sớm trốn tránh ra thật xa rồi. Chẳng những thế, vừa trông qua thì biết nhóm Giang Thành có liên quan với bên cảnh sát, vậy cũng sẽ dễ dàng điều tra ra những gì mà anh ta vừa nói đều là sự thật.

Ông chủ cũ đáp chuyến bay đi sang nơi khác mà vẫn không tránh khỏi số chết, và cả nữ quản trò trẻ tuổi tử vong trong trạng thái cơ thể đứt thành hai đoạn.

"Hiện tại, tôi muốn mở cánh cửa này ra. Anh muốn đi cùng chúng tôi, hay anh rời đi trước?" Nhìn ông chủ, Giang Thành lặp lại câu hỏi ban nãy.

Nhưng lúc này, nhìn ánh mắt quyết tâm của Giang Thành, ông chủ bèn mạnh mẽ cắn chặt răng, tựa như đã dốc hết quyết tâm rồi: "Tôi sẽ đi cùng các cậu!"

Nếu không truy tra ra được chuyện này, đối với ông chủ thì đây tự như một món nợ trong lòng vầy. Ông ta cứ thường xuyên nhớ đến cô bé kia, cũng như những gì mà cô bé kia từng nói với ông vậy.

Nhóm người Giang Thành bèn dẫn theo ông chủ đến trước cửa phòng. Phong Kiệt tiến lên, định bụng đá tung ván cửa, nhưng sau đó bị Giang Thành ngăn cản lại.

Nhờ chủ tiệm tìm cho một sợi dây kẽm mỏng, sau đó hắn bèn nâng ổ khóa lên, luồng dây kẽm vào lỗ khóa.

Ngay lập tức, Giang Thành nhíu nhẹ chân mày. Dây kẽm chỉ có thể luồng vào một đoạn ngắn mà thôi.

Lỗ khóa đã bị ai đó tác động chặn lại. Xem ra, cả ông chủ cũ và ông chủ hiện tại đều có cùng suy nghĩ. Kể từ khi căn phòng ày được khóa lại, vậy sẽ chẳng bao giờ mở ra lần nữa.

Giang Thành nghiêng đầu nhìn Hạ Cường. Hạ Cường đang bàn giao nhiệm vụ với Chu Đồng và Phong Kiệt, muốn hai người bọn họ ở lại bảo vệ hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn.

Giang Thành cũng xoay người, phân công công việc. Hắn muốn tên mập ở bên ngoài, còn Hòe Dật đi cùng vào trong.

Suy nghĩ một lát, Hòe Dật bèn liếm môi, bảo: “Hay là để anh Phú Quý vào cùng anh Thành nhé. Dù sao đi nữa, các người đều là thành viên của Đỏ Thẫm, phối hợp nhau ăn ý hơn tôi.

Chương 839: Đằng sau cánh cửa

Tuy nhiên, Giang Thành ghét sát đầu vào tai của Hòe Dật, thì thầm gì đó. Một giây sau, Hòe Dật lập tức biến sắc.

"Chuyện này…" Trong nhất thời, sắc mặt của Hòe Dật cực kỳ khó coi.

"Tôi nói có đúng hay không, tự anh phán đoán nhé." Giang Thành vẫn giữ giọng bình tĩnh: "Hiện tại, anh muốn ở lại, hay đi cùng tôi?"

"Anh Giang, thôi em đi theo anh vậy." Hòe Dật vô cùng hợp tác: "Bên ngoài cứ để anh Phú Quý trông chừng là được." Hòe Dật nhìn sang tên mập, liên tục nháy mắt với anh ta.

Tên mập thì không suy nghĩ gì nhiều; căn phòng số 19 này rõ ràng là rất nguy hiểm. Có khả năng cao chính là, vừa vào phòng là sẽ bị ác quỷ trong phòng truy sát ngay,

Hay nói chính xac hơn, là sẽ phải đối diện với gã sát nhân đêm mưa kia.

Đến tận lúc này, nạn nhân đều có đặc điểm tử vong giống nhau, chính là bị một cây búa khổng lồ xẻ đứt đôi cơ thể.

Liên tưởng đến tử trạng bị chém xuống từ giữa đỉnh đầu của Viên Tiểu Thiên, tên mập vô thức ớn lạnh cả người. Cảm giác này cứ như thể có một luồng hơi lạnh chạy dọng từ dưới chân, xộc thẳng đến đỉnh đầu.

"Anh Giang." Hạ Cường nhìn sang Giang Thành: "Tôi đã chuẩn bị xong rồi."

Tiếp theo, hắn nhìn sang ông chủ vẫn đang trong trạng thái tự động viên bản thân. Ông chủ cũng nhận ra ánh nhìn của hắn, thế là hít sâu một hơi, quay về phía Giang Thành rồi gật mạnh: "Tôi cũng chuẩn bị kỹ càng rồi."

Tên mập nhìn ổ khóa trên cánh cửa. Đó là loại khóa có thiết kế rất cũ kỹ, khá phổ biến trong khoảng thời gian trước kia. Anh ta vô thức đưa tay lên, muốn sờ thử một lần. Nhưng có ngờ đâu, khi bàn tay của tên mập vừa chạm vào thì bỗng nghe "lách cách" một tiếng - ổ khóa đã mở ra trước ánh nhìn ngạc nhiên của tất cả mọi người ở đây.

Tên mập còn chưa kịp phản ứng lại, và phải mất khoảng 1 giây sau thì anh ta mới đột ngột buông tay ra, lùi lại liên tục: "Chuyện này… Chuyện quái gì thế này?"

Khóa đã mở ra mà không cần đến chìa khóa. Tình huống này trùng hợp đến mức trông không khác gì mấy bộ phim điện ảnh trên truyền hình.

"Không nên hoảng hốt." Giọng điệu của Hạ Cường vẫn luôn bình tĩnh như cũ. Anh ta nhìn chằm chằm vào ổ khóa trên cửa, vật ấy cứ gợi lên một cảm giác kiểu "mời mọi người vào nhanh lên".

Tiến tới trước, Hạ Cường nâng tay, gỡ khóa cửa xuống rồi đẩy nhẹ một cái. Cuối cùng, cánh cửa căn phòng số 19 đã chính thức được mở ra.

Nhưng nôm na là chỉ hé mở khoảng 1/3, là cánh cửa dừng lại.

Tựa như có một cánh tay đằng sau cánh cửa, ngăn không cho cửa tiếp tục mở toang ra.

"Có khi nào… có một người nào đó đang nấp sau lưng cánh cửa hay không?" Tên mập có trí tưởng tượng khá xa vời, thế nên đang suy nghĩ đến cảnh tượng có một người đàn ông

với phần đầu quấn kín băng keo trong suốt đang đứng đằng sau cánh cửa - cũng chính là gã sát nhân đêm mưa kia. Mà trong tay gã ấy chính là một cây búa khổng lồ, sau khi chờ người đầu tiên bước qua ngưỡng cửa thì chặt mạnh một búa từ trên xuống dưới.

Xem ra, ai nấy đều lo lắng tương tự, nên chẳng ai dám tùy tiện bước vào.

Nhìn từ bên ngoài, bên trong là một căn phòng có không gian khá lớn. Ít nhất, là lớn hơn dự liệu của mọi người.

Trước tình cảnh này, ông chủ bèn giải thích ngay. Trước khi ra đi, ông chủ cũ có để lại một ít tư liệu về cửa hàng cho anh ta. Từ trong đống tài liệu ấy, anh ta cũng biết được căn phòng số 19 này từng là nhà kho, sau đó mới được tu sửa thành phòng kịch bản. Do đó, diện tích của căn phòng này phải lớn hơn gấp đôi.

Nếu xét về tính logic, căn phòng này bị bế khí từ lâu, nên bên trong ắt hẳn phải có mùi mốc meo, dù ít dù nhiều. Tuy nhiên, từ vị trí của bọn họ đang đứng thì chẳng ngửi thấy bất cứ một mùi vị gì cả. Lúc này, chỉ có mỗi một luồng hơi lạnh kinh người đang men theo khe cửa mà phả liên tục ra bên ngoài.

“Bên trong có đèn không?” Hạ Cường quay lại, hỏi ông chủ.

Ông lão sững sốt một hồi, suy nghĩ khá lâu, cuối cùng mới gật gù: “Hẳn là có. Dựa theo cách bày trí của những căn phòng khác, vậy có lẽ đèn sẽ nằm ở vị trí bên tay trái sau khi vào cửa. Tuy nhiên, thời gian đã qua lâu như vậy rồi. Cho dù có lắp đèn thì cũng không dùng được.”

Nhìn sang Giang Thành, Hạ Cường dùng điệu bộ giải quyết việc chung để mở lời: “Anh Giang, ban nãy là tôi mở

cửa. Do đó, có lẽ nên chọn một người trong nhóm của anh để bước vào đầu tiên chứ nhỉ?"

Người đầu tiên đẩy cửa mở và người đầu tiên tiến vào căn phòng đều phải gánh chịu rủi ro rất lớn. Đối với vấn đề này, chẳng ai nể nang ai được.

Không nói bất cứ một câu dư thừa nào, Hạ Cường còn chưa nói hết câu, Giang Thành đã bật đèn pin điện thoại lên, tự động soi vào bên trong căn phòng.

Nhưng kỳ lạ thay, ánh đèn pin của chiếc điện thoại vốn dĩ rất sáng, nhưng khi chiếu về hướng căn phòng số 19 thì bỗng dưng tựa như tiếp xúc phải một thứ gì đó gây nhiễu sóng vậy, khiến ánh sáng cứ mờ dần. Cuối cùng, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì ở một độ sáng loe loét.

Hòe Dật cũng lập tức lấy điện thoại di động ra. Kết quả là, anh ta cũng gặp phải trường hợp tương tự Giang Thành.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ một việc, xem ra căn phòng này thật sự có vấn đề. Rõ ràng, bên trong đang ẩn chứa một mối nguy cơ nào đó.

Giang Thành bước tới trước, đứng bên ngoài cánh cửa rồi duỗi một cánh tay, cẩn thận đẩy cửa mở toang ra tối đa.

Trong lúc mở rộng cửa, hắn cũng không gặp phải bất cứ một lực cản nào từ bên trong. Điều này giúp Giang Thành thoáng yên lòng hơn đôi chút. Chuyện mà hắn lo lắng nhất chính là có một con quỷ đang nấp sau ván cửa.

"Mở đèn pin điện thoại lên mức tối đa." Giang Thành bảo: "Tôi đi vào trước, các người theo sau tôi."

Nâng điện thoại di động lên, Giang Thành chính là người đầu tiên bước vào căn phòng được gọi là nơi cấm kỵ này. Hạ Cường đi theo sau lưng hắn, sau đó là ông chủ với gương mặt đầy căng thẳng, và cuối cùng chính là Hòe Dật.

Một nhóm bốn người, nhanhh chóng bị căn phòng tối tăm nuốt chửng.

Những ai còn lại ở bên ngoài, bao gồm cả Phong Kiệt và Chu Đồng, đều dần sản sinh một cảm giác bất lực từ tận đáy lòng. Mọi thứ cư như thể, chuyến đi này chính là một lần vĩnh biệt.

Từ ngoài cửa, chỉ có thể thấy chút ít ánh sáng loe loét ở bên trong. về phần bóng lưng của những người kia, hay họ đang làm gì… thì người bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Tíc…

Tắc…

Tíc… …

“Mọi người nghe xem.” Hòe Dật hạ giọng: “Âm thanh gì thế?”

Một loạt âm thanh “tách tách” lanh lảnh vang vọng bên trong căn phòng, tạo nên một cảm giác cực kỳ quái dị, cũng khiến bầu không khí hiện tại đầy rẫy những mối hiểm họa tiềm tàng.

“Nghe cứ như âm thanh khi kim đồng hồ di chuyển.” Hạ Cường dừng bước, vểnh tai lắng nghe một hồi rồi đưa ra ý kiến.

Nhắc đến đồng hồ, ai nấy đều vô thức nghĩ đến âm thanh đồng hồ báo thức của nhiệm vụ lần này. Chẳng những thế, âm thanh của chiếc đồng hồ báo thức kia không chỉ xuất hiện một lần, mà còn hiện diện xuyên suốt ở tất cả các điểm mấu chốt trong nhiệm vụ.

Chương 840: Bức tranh sơn dầu

Trên cái bàn thuộc về "Uông Khiết", cũng có một chiếc đèn bàn.

Giang Thành còn chưa kịp quan sát kỹ, Hạ Cường bên cạnh đã nhẹ giọng bảo: "Mọi người chú ý nhìn những cái ghế kìa."

Hòe Dật và ông chủ câu lạc bộ dời mắt nhìn sang. Bên cạnh cái bàn dài có rất nhiều ghế, được sắp xếp ngay hàng thẳng lối. Ghế này là loại ghế dựa cao, trông rất đúng bài bản cho loại trò chơi này.

Kể từ lúc bước vào căn phòng số 19, trông ông chủ có vẻ rất căng thẳng. Anh ta cứ nhìn xung quanh, sau đó mới cố đè nén nỗi sợ hãi xuống, nhỏ giọng nói: "Những chiếc ghế này, và cả cái bàn này, cũng giống… giống như những căn phòng khác. Những gian phòng còn lại trong câu lạc bộ chúng tôi cũng có cách bố trí không khác căn phòng này là bao.

Ở ngay vị trí chiếc ghế cuối cùng kia chính là vị trí của người quản trò, còn những chiếc ghế khác là dành cho người chơi tham gia. Mà mỗi người chơi sẽ nhập vai vào một nhân vật trong cốt truyện."

Nhờ ông chủ giải thích, mọi người cũng hiểu sơ qua về bố cục của bàn chơi, cũng như một cái nhìn chung về trò kịch bản sát nhân này.

Nhìn hàng ghế trước mặt, Giang Thành chậm rãi mở lời: "Cái mà anh Cường bảo không phải là bố cục này, mà là số

lượng.” Dừng một chút, hắn ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Nơi nay có tổng cộng 11 cái ghế, ngoại trừ chiếc ghế của người quản trò, vậy còn 10 cái. Nói cách khác, số lượng người chơi chính thức tham gia trò kịch bản sát nhân này là 10 người.”

Một lát sau, Hòe Dật mới kịp “nhảy số”, thế là bật thốt lên: “Chúng ta vừa vặn 10 người.”

Tính luôn cả Viên Tiểu Thiên và Lý Mộng Dao đã tử vong, nhóm Hạ Cường có tổng cộng 5 người; 2 anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn, gộp chung lại với 3 người nhóm Giang Thành - tổng cộng vừa đủ 10 người.

“Trong kịch bản lần này, chúng ta chính là những người chơi.” Hạ Cường nghiến răng nói, trong giọng nói còn bao hàm đầy vẻ bất đắc dĩ và không cam lòng.

“Các cậu xem, đó là cái gì thế?” Ông chủ đột nhiên xen lời, trong khi giọng điệu gấp gáp của anh ta cũng khiến ai nấy đều hốt hoảng.

Nhìn theo ngón tay đang chỉ của ông chủ, mọi người bèn nâng điện thoại lên cao; ánh đèn pin yếu ớt thoáng xua tan đi màn sương mù u ám. Cả đám tập trung quan sát, để rồi trông thấy có một cái bóng mơ hồ, tương đối cao, xuất hiện giữa không gian mịt mờ này.

Đó là một bóng người!

Ngay khoảnh khắc cả nhóm phát hiện ra bóng người ấy, bầu không khí xung quanh cũng thay đổi đột ngột. Phản ứng đầu tiên của ông chủ câu lạc bộ chính là chạy ra ngoài.

Cần phải chạy ra ngoài ngay, lập tức!

Nhưng cánh cửa vốn dĩ ở gần đó đã biến mất bặt tăm!

Sau lưng lúc này chỉ còn lại một khoảng không mịt mờ. Bất cứ một tia sáng nào rọi đến đó thì đều bị nuốt mất; cảnh

tượng vừa huyễn hoặc lại ly kỳ thế này, ông chủ cũng chỉ từng gặp qua trong mấy phim kinh dị ma quái mà thôi.

Gương mặt đã tái mét đến nỗi không còn một chút sắc hồng nào, ông chủ đúng thật là chưa bao giờ gặp phải một cảnh tượng như vậy. Sở dĩ dám đi vào, là vì anh ta dựa vào một bầu nhiệt huyết. Nhưng hiện tại, cả người ông chủ cứ như bị một chậu nước lạnh xối vào; sau khi tỉnh táo lại, anh ta bắt đầu hối hận rồi.

Nhưng lúc này, hối hận cũng đã muộn. Vì tránh để ông chủ quá hoảng sợ rồi gây ra hành động gì đó nông nỗi, Hòe Dật tại vị trí gần anh ta nhất lập tức khống chế anh ấy lại, cũng kịp thời che miệng anh ta trước khi anh ta kịp khóc ra thành tiếng.

“Muốn sống thì câm mồm ngay.” Hòe Dật hung tợn bảo: “Có chúng tôi ở đây, anh chắc chắn không chết. Nhưng nếu anh phá bĩnh làm hỏng chuyện, vậy chúng ta chẳng thể làm gì khác hơn, ngoài việc bỏ mặc anh ở lại đây.”

Nghe thế, ông chủ sững sờ, sau đó điên cuồng lắc đầu, như bảo là mình chắc chắn sẽ nghe lời, xinh đừng bỏ mình ở lại đây…

Trước tình huống như vậy, Giang Thành và Hạ Cường cũng chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên mà thôi, chứ không hề hoang mang nhiều. Bởi vì, hoang mang và bất lực chỉ sẽ đẩy bọn họ đến với cái chết nhanh hơn mà thôi.

Thông qua những giây phút quan sát ngắn ngủi, bóng người kia cũng chẳng có dấu hiệu gì là sẽ di chuyển trong khoảng thời gian này.“Nó” chỉ đơn thuần là đứng yên ở nơi đó, giống như một con ma-nơ-canh bên trong tủ kính vậy.

“Đừng đi lung tung, đặc biệt là đừng lùi về sau. Tạm thời, nó không tấn công chúng ta.” Hạ Cường mở miệng: “Nếu án

binh bất động, vậy sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu chạy ngược về sau, vậy thì chưa chắc.”

Hạ Cường có góc nhìn đồng nhất với Giang Thành. Rõ ràng, khi đối phương đã có thể ẩn nấp như vậy, cũng có cơ hội chủ động tấn công cả nhóm, nhưng nó lại chủ động hiện thân. Hành vi này khiến cả nhóm không thể không cảnh giác.

Có lẽ quỷ không thể nào chủ động tấn công bọn họ, hoặc muốn tấn công thì phải thỏa mãn một điều kiện nào đó. Ví dụ, tạo ra bầu không khí khủng hoảng, khiến cả nhóm chạy tứ tán, lạc lối bên trong căn phòng này… Sau đó,“nó” sẽ ra tay với cá nhân lạc đàn.

Trong nháy mắt, Giang Thành đã suy nghĩ ra khá nhiều khả năng. Hắn bèn ổn định lại tinh thần, điềm tĩnh mở lời: “Chúng ta qua đó xem thử.”

Nghe Giang Thành lên tiếng, ông chủ vốn dĩ vừa bình tĩnh thì hiện tại lại mềm nhũn cả chân. Cũng may, Hòe Dật đỡ anh ta, giúp ông ta không ngồi bệt xuống đất.

Việc dẫn theo ông chủ thế này, đây cũng do Hòe Dật có ý đồ riêng. Một khi bản thân hoặc Giang Thành bị tấn công, anh ta chắc chắn sẽ đẩy ông chủ vào thế mạng.

Lúc tiến vào, Giang Thành đã âm thầm nhắn nhủ với anh, bảo anh phải liên tục nhìn chằm chằm vào ông chủ câu lạc bộ này, vì e rằng ông ta vẫn còn giữ riêng một bí mật nào đó.

Cẩn thận thêm một chút, chắc chắn sẽ không dư thừa.

Hạ Cường gật gù, thống nhất ý kiến với Giang Thành. Hai người, một trái một phải - cách nhau hơn 1 mét, chậm rãi tiến dần đến “bóng người” đang đứng cách đó không xa.

Hòe Dật thì “kiềm cặp hai bên” ông chủ câu lạc bộ, đi theo sau lưng hai người dẫn đội kia.

Càng đến gần, mọi người mới dần trông thấy rõ bộ mặt thật của "bóng người" kia. Mà cũng nhờ thế, ai nấy cũng từ từ thả lỏng tâm tình đi đôi chút.

Hóa ra, đó không phải là người, mà là một bức tranh treo tường.

Bức tranh có họa tiết và nét vẽ tương tự tranh sơn dầu, khá là chân thực. Bên ngoài còn có một khung tranh bằng kim loại; còn mặt trên bức tranh vẽ hình của một người đàn ông.

Là tranh bán thân, một nửa phần thân phía trên.

Người đàn ông này có khuôn mặt dữ tợn, quấn một miếng tạp dề loang lổ máu, đồng thời còn mang theo những đặc điểm tương tự như ông chủ câu lạc bộ từng miêu tả. Phần đầu của gã quấn kín băng dán trong suốt, còn đôi mắt đỏ ngầu kia trông như có thể nhỏ xuống máu tươi bất cứ lúc nào.

Bên dưới bức tranh còn có một hàng chữ nhỏ xiêu vẹo, ghi là "Bỗng dưng có một ngày, có một Gã sát nhân đêm mưa."

Nhìn bức tranh một hồi lâu, ai nấy đều cảm giác ngạt thở trong vô thức.

Tránh né ánh mắt sang một bên, cả nhóm còn trông thấy một vài bức tranh khác ở phạm vi xung quanh.

Sau khi đến gần hơn, trong lúc quan sát một bức tranh khác nằm gần với bức tranh "Gã sát nhân đêm mưa" nhất, Hạ Cường đột nhiên trợn trừng mắt, còn Giang Thành cũng hít vào một luồng hơi lạnh.

Tranh vẽ một tử thi nữ nằm dưới mặt đất, mặt úp xuống nền, chỉ để lại một bóng lưng hướng lên trên. Bối cảnh trong tranh khá u ám, nhưng vẫn mơ hồ thấy đương khung cảnh ở cuối hành lang. Nơi ấy, ở khu vực phía trước cửa thoát hiểm, có một bãi máu tươi cực kỳ đáng sợ và loan rộng ra xung quanh.

Một vết thương khổng lồ và đáng sợ bắt đầu từ vai phải, kéo dài đến phần bụng phía dưới bên trái của nạn nhân. Nếu không vì còn một ít da dính lại, vậy gần như tử thi ấy phải đứt làm hai phần.

Mà đó chính là người bị giết đầu tiên, Lý Mộng Dao!

Phong cách hội họa miêu tả cảm xúc trong bức tranh ấy cực kỳ chuẩn xác; bối cảnh tươi đẹp kia cứ như một đóa hoa hồng máu nở rộ. Dù cách nhau một bức tranh, ai nấy dường như đều có thể ngửi thấy một mùi máu tanh nồng.

Không lâu sau, bọn họ lại đi men theo bức tranh của Lý Mộng Dao, tiến đến bức tranh bên cạnh.

Bối cảnh vẫn nhuốm nồng mùi tuyệt vọng và tanh tưởi như trước.

Nhưng lúc này, mọi người chỉ nhìn thoáng qua vài giây rồi dõi mắt sang bức tranh khác. Rõ ràng, đống tranh này được sắp xếp dựa theo thứ tự người bị giết.

Nếu có thể tìm ra bức tranh tiếp theo, liệu rằng mọi người có thể phán đoán xem ai là nạn nhân tiếp theo hay không?

Chương 841: Sền sệt

Dựa theo vài bức tranh trước đó nhắc nhở, nội dung của tranh chính là vẽ ngay khoảnh khắc người chơi tử vong. Nếu có thể thuận lời nhìn thấy thêm nữa, vậy có thể tìm ra được địa điểm và hình thức tử vong của những nạn nhân tiếp theo.

Như vậy, cho dù bị đưa vào đêm mưa quỷ dị kia, nạn nhân chỉ cần tránh đi địa điểm tử vong tương ứng, thì tỷ lệ sống sót sẽ tăng lên với một mức độ đáng kể.

Nhưng lý tưởng và hiện thực luôn xuất hiện một độ lệch. Khi nhìn thấy bức tranh tiếp theo, nhóm người Giang Thành đều phải nhíu mày.

Có tranh ở đấy, nhưng tin tức trong tranh lại khá mơ hồ.

Ai nấy chỉ có thể nhìn ra đó là một người; nét vẽ đổ sẫm đậm đặc xung quanh cũng nói rõ kẻ này đã chết.

Nhưng đáng tiếc thay, bọn họ không thể nào nhận ra ai là người kế tiếp bị hại, thậm chí là nam hay nữ cũng không rõ.

"Nhìn không ra được." Hạ Cường hạ giọng; quãng âm bình tĩnh của anh ta lại có phần dao động đôi chút, tựa như ẩn sâu bên trong là một nỗi không cam tâm: "Cũng không nhận ra được phông nền."

Lúc này, cả nhóm mới chú ý một việc. Dọc theo mặt tường này, có khá nhiều tranh treo. Tuy nhiên, bắt đầu từ bức tranh trước mặt bọn họ đến những bức tiếp theo – tất cả đều rất mơ hồ.

Tính từ vị trí này, 10 bức tranh còn lại đều vẽ cảnh người chơi tử vong thê thảm.

Hòe Dật vô thức nuốt ực một cái, mà cảm xúc cũng nóng nảy dần. Sau khi nhận ra vấn đề này, Giang Thành bèn mở lời an ủi: "Đừng quá khẩn trương. Có tranh của chúng ta ở đây, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc chúng ta chắc chắn phải chết. Về phần cụ thể đây là hình huống thế này, vậy cần phải điều tra thêm."

"Hoặc giả, đây đều là ảo giác." Hạ Cường bổ sung: "Mục đích là đẩy chúng ta rơi xuống vực sâu của nỗi sợ hãi."

Dù Hòe Dật cũng hiểu, rằng hai người bọn họ chưa chắc suy nghĩ đúng thật như vậy. Nhưng trước tình huống này, anh ta chỉ có thể tin tưởng mà thôi.

Dù sao đi nữa, một khi mất đi tín niệm tìm đường sống, vậy thì chết chắc.

Đứng cạnh một bức tranh mơ hồ, Giang Thành nhìn chằm chằm vào một góc của các nét vẽ. Ngay tại những vị trí giống nhau, đều có một dòng chữ nhỏ.

"Một ngày nọ, bỗng nhiên có…" Tiếp theo, ắt hẳn là tên của một ai đó. Nhưng nhìn sơ, là bị vật gì đó che chắn lại.

"Cụm 'bỗng dưng có một ngày' có liên quan gì đến kịch bản nhỉ?"

Nhìn về phía ông chủ câu lạc bộ run lẩy bẩy trước người mình, anh ta cố đè nén cảm giác muốn đá ông ta ra khỏi đây ngay lập tức.

"Tôi… tôi không biết. Từ trước đến nay, tôi chưa từng bước vào căn phòng này." Đầu lưỡi của ông chủ cứ như xoắn lại với nhau, khiến anh ta không thể nói năng lưu loát được: "Kịch bản này hẳn là tên Gã sát nhân đêm mưa." Anh ta lại nhấn mạnh – dường như chi tiết này khá quan trọng.

Trầm ngâm một lát, Giang Thành chậm rãi mở lời: "[Bỗng dưng có một ngày] hẳn là ám chỉ cố định một ngày nào đó,

chính là một ngày do kịch bản đặc biệt quy định. Chúng ta sẽ phải luân hồi vĩnh viễn trong ngày này - giống như chúng ta thức giấc trong cùng một gian phòng vào buổi sáng rồi bị cưỡng chế đi ngủ vào ban đêm. Chuyện này sẽ cứ mãi như thế, cho đến khi phá vỡ luân hồi, hoặc là…"

"Hoặc là khi tất cả những người chơi chúng ta đều bị giết chết." Hạ Cường lạnh lùng tiếp lời.

Chuyện này cũng dễ hiểu; khi tất cả các người chơi đều bị xử lý, dĩ nhiên chính là "game over".

Bức tranh này nằm cách bức tranh kia khá xa. Khi đứng trước một bức tranh rồi nhìn hai bên, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của những bức bên cạnh, nhìn chung cũng khoảng 3 – 4 mét.

Cùng nhau tiến tới, 11 bức tranh cũng phải kéo dài hơn 30 mét. Mà thẳng đến bức tranh cuối cùng, bọn họ cũng không gặp được điểm cuối cùng của bức tường. .

Bức tường trước mặt này dường như không có điểm cuối. Giang Thành nhíu mày, tựa như không tin vào chuyện kỳ dị thế này, thế nên bèn rảo bước tiếp tục đi thêm một đoạn. Tuy nhiên, hắn cũng nhanh chóng dừng chân.

Hắn cảm giác bản thân không thể hiểu thấu được không gian này. Nếu đi tiếp nữa, e là hắn sẽ bị mất phương hướng. Dù có muốn quay lại bằng cách đi dọc theo vách tường, thì đó cũng là một hy vọng xa vời.

"Lui về." Giang Thành hạ giọng: "Men theo con đường mà chúng ta từng đến đây. Đừng chạm vào mấy bức tranh đó."

Không rõ từ khi nào, xung quanh dần có gió thổi qua. Dù không quá rõ ràng, nhưng Giang Thành và Hạ Cường vẫn phát giác được giữa tình huống thế này.

Không giống như gió từ bên ngoài luồng vào, mà tựa như có một vài thứ gì đó vô hình đang ẩn nấp ở xung quanh, lúc này đã bắt đầu đứng dậy và di chuyển.

Đi chung với tên mập trong một thời gian dài, Hòe Dật cũng học được môn học "tự tưởng tượng". Suy đi nghĩ lại, anh ta đã tự mình dọa mình. Mà lúc này, ông chủ cũng vô cùng sợ hãi, dõi đôi mắt kinh hoảng mà nhìn xung quanh liên tục.

Đột nhiên, Giang Thành chợt dừng bước khi đang dẫn đầu hàng. Hòe Dật theo sát sau lưng, vì không phản xạ kịp mà đâm đầu vào sau lưng hắn, còn dù cho ông chủ phải giật thót cả mình.

"Anh Giang?" Hòe Dật vô thức hỏi.

Nhưng chuyện khiến anh ta không thể hiểu nỗi chính là, dù Giang Thành hay Hạ Cường đều giống như biến thành một người khác vậy. Cả hai chỉ đứng im nơi đó, đưa lưng về phía anh ta, không nói một câu nào.

"Xảy ra chuyện…" Ánh mắt của Hòe Dật đột ngột thay đổi.

Ngay khi anh định phản ứng lại gì đó, Giang Thành bỗng chậm rãi xê dịch cơ thể, chừa cho Hòe Dật một khe hở để quan sát. Xuyên qua khe hở này, Hòe Dật bèn nghi hoặc nhìn thử. Tròng mắt của anh dần biến đổi, từ nghi hoặc, hoảng hốt, cuối cùng đã chuyển thành nỗi sợ hãi – tất cả chỉ mất đúng 1 giây.

Bọn họ đã di chuyển đến bức tranh đầu tiên rồi.

Anh ta còn nhớ kỹ, bức tranh này vẽ hình bán thân của gã sát nhân đêm mưa kia. Nhưng bây giờ, trên tường chỉ còn lại mỗi khung tranh kim loại trống rỗng.

Còn người đàn ông khủng khiếp với phần đầu bị băng dán quấn kín kia đã biến mất…

Giang Thành và Hạ Cường cũng thể hiện ra khả năng phối hợp kinh người. Sau khoảnh khắc thất thần ngắn ngủi, Hạ Cường lập tức bước nhanh vào bước, chắn ngay phía trước Hòe Dật và ông chủ câu lạc bộ, sau đó dõi mắt quan sát màn sương mù xám xịt xung quanh.

Mà Giang Thành thì bước thẳng về trước, cẩn thận quan sát bức tranh này.

Nếu bảo rằng, bức tranh bây giờ hóa trống rỗng thì cũng không đúng hẳn. Chính xác hơn, chỉ có mỗi người đàn ông kinh khủng kia biến mất, còn phông nền với hai màu đen đỏ thì vẫn còn đó. Nhưng khi nhìn vào, cảnh sắc trước mắt lại không khác gì một đôi gọng kìm, kẹp chặt yết hầu người xem, tạo nên một cảm giác vô cùng ức chế.

Hòe Dật kinh ngạc trông thấy được, bả vai của Giang Thành run nhẹ. Anh ta lập tức chậm rãi vươn tay, hướng về phía bức tranh.

Cuối cùng, Hòe Dật dừng tay trước khung ảnh kim loại. Anh ta xoa nhẹ ngón tay, đến khi giật ngón tay lại thì thấy ngón tay dính vào một sợi tơ máu sền sệt.

Đột nhiên, một suy đoán đáng sợ hiện ra trong đầu Hòe Dật. Gã sát nhân đêm mưa trong khung ảnh lồng kính kia không hề biến mất, mà là bò ra khỏi bức tranh kia. Vết máu sền sệt xung quanh khung tranh chính là chứng cứ rõ nhất.

Chương 842: Bản chép tay hành động của người chơi

Gần dấu giày còn có những vết máu theo từng giọt từng một, trực giác mách bảo bọn họ, là được nhỏ xuống từ thứ vũ khí có thể chẻ đôi một người kia.

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Giọng nói của chủ quán run rẩy: "Cái tên trên bức tranh… trên bức tranh kia đi đâu rồi? Lại còn cả dấu giày trên mặt đất…"

Hòe Dật hung ác trừng mắt với anh ta một cái: "Câm miệng lại, chú ý xung quanh, như những gì anh thấy rồi đấy, thứ quỷ kia đã ra ngoài rồi."

"Ra ngoài rồi…" Chủ quán thất thần trong giây lát, nhưng chờ sau khi anh ta phản ứng lại, nét mặt đưa đám như sắp chết vậy: "Sao có thể được, đó chỉ là một bức tranh thôi mà, thứ bên trong làm sao mà ra ngoài được?"

Mặc dù chủ quán đã tiếp nhận việc trong gian phòng số 19 sẽ phát sinh một số chuyện rất khủng khiếp, nhưng từ trong tranh đi ra ngoài, xuất hiện ở thế giới hiện thực, cú sốc như thế này đối với anh ta mà nói vẫn có chút khó chấp nhận.

Nhưng hiển nhiên là không có ai quan tâm đến cảm xúc của anh ta, ba người Giang Thành đều đang tập trung tinh thần quan sát xung quanh, trong gian phòng tương đối yên tĩnh, không nghe thấy tiếng bước chân.

Điện thoại khẽ rung lên, có một tin nhắn được gửi tới.

Giang Thành nhìn màn hình điện thoại, là của tên mập, tin nhắn rất ngắn gọn, chỉ có một dòng chữ: Đi mau, sau lưng các

anh có người!

Không chút do dự, Giang Thành lập tức nhìn về phía sau, gần như cùng lúc đó, Hạ Cường, người cũng nhận được tin nhắn từ đồng đội, cũng có hành động tương tự.

Nhìn thấy Giang Thành và Hạ Cường đồng thời quay người lại, vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía sau, Hòe Dật cũng học theo, Hạ Cường anh ta không rõ, nhưng làm theo Giang Thành là chắc chắn không thể sai được rồi.

Chủ quán bị hành động đột ngột của mấy người dọa sợ, cầu xin nói: "Chúng ta… chúng ta mau đi thôi, ở đây có gì đó không ổn, ở đây có quỷ rồi!"

Tin nhắn Hạ Cường nhận được là của Chu Đồng, ngoại trừ cách diễn đạt hơi khác một chút, ý nghĩa đại khái là giống nhau.

Nhưng kỳ lạ là, bọn họ không hề nhận thấy điều gì bất thường đằng sau lưng mình.

Tuy tầm nhìn xung quanh không tốt, nhưng vẫn có thể nhìn được khoảng 3 mét, hơn nữa khi đến một nơi như vậy, mọi người đều hết sức cảnh giác.

Những người có mặt đều không phải là người mới, nên khó có khả năng có thứ đứng đằng sau lưng, mà bọn họ lại không chú ý đến.

Im lặng một lát, Giang Thành chậm rãi mở miệng: "Tìm đường rời đi trước."

Nhóm người chậm rãi đi về phía bàn, chiếc đèn bàn đặt trên bàn đang lờ mờ tỏa ra thứ ánh sáng xanh nhạt.

Mà vào lúc này, ngọn đèn này lại trở thành ánh sáng dẫn đường cho bọn họ trong căn phòng đầy sương mù, mang đến cho bọn họ một chút an ủi trong lòng.

Chờ khi đã thực sự đứng cạnh chiếc bàn, mọi thứ đã thay đổi theo chiều hướng tốt hơn, khung cảnh mờ ảo ban đầu đột nhiên trở nên rõ ràng hơn, bọn họ miễn cưỡng có thể nhìn thấy đường nét của một cánh cửa.

Ngoài cửa mờ mờ ảo ảo, trông như đang có người tụ tập bên ngoài cửa, không ngừng nhìn ngó vào bên trong.

Mặc dù sắc mặt của mấy người bị ánh đèn chiếu vào khiến da mặt tái xanh đáng sợ, nhưng trong lòng bọn họ lại bình tĩnh một cách hiếm thấy, không do dự nữa, Hạ Cường đi đầu tiên, Hòe Dật và chủ quán đi ở giữa, Giang Thành trấn áp ở phía sau cùng, bốn người xếp thành một hàng, chậm rãi tiến về phía cửa.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, hình dáng cánh cửa cũng càng rõ ràng: “Chờ đã!” Giang Thành đang đi ở cuối đột nhiên lên tiếng.

Hạ Cường lập tức dừng chân lại.

Mấy người cùng quay lại, nhìn theo tầm mắt của Giang Thành, Giang Thành đang nhìn chằm chằm vào chiếc bàn cách đó không xa, ở phía cuối bàn đột nhiên xuất hiện một cuốn sổ bìa đen.

Vốn dĩ trong môi trường như này, cuốn sổ tối đen rất dễ dàng bị bỏ qua, nhưng phía trên bìa sách lại đang tỏa ra ánh sáng màu vàng kim.

Chắc là một hàng phông chữ vàng kim dập nóng.

Khi một cơn gió không biết từ đâu thổi qua, cuốn sổ tự động mở ra, từ góc độ của mấy người Giang Thành, vừa vặn có thể nhìn thấy dòng chữ vàng kim trên bìa.

” Bản chép tay hành động của người chơi.” Hai mắt Hòe Dật sáng lên, nhịn không được mở miệng nói.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ngay từ cái tên đã biết đây là một manh mối rất quan trọng, bên trong có thể ẩn chứa đường sống trong nhiệm vụ.

Trái ngược với tâm trạng kích động của Hòe Dật, Giang Thành và Hạ Cường đều không có nhiều biểu hiện gì về cảm xúc, Hòe Dật vội vàng bước vài bước, muốn đến chỗ Giang Thành để cùng hắn thương lượng, nhưng vừa bước đi, liền có người nắm lấy cánh tay anh ta: "Đừng tới đó." Hạ Cường khẽ nói.

Nói xong anh ta chỉ vào một bên bàn, vị trí cách cuốn sổ khoảng 1m.

Hòe Dật nhìn sang thì thấy nơi đó trùng hợp nằm ngoài phạm vi của đèn bàn, nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy, xung quanh trống rỗng, không có gì bất thường.

"Bên dưới." Hạ Cường nói.

Dịch chuyển ánh mắt xuống bên dưới, ngay khi nhìn thấy mặt bên của chiếc bàn, ánh mắt Hòe Dật trở nên nghi hoặc, mặc dù tầm nhìn không tốt nhưng vẫn có thể nhìn thấy ở đó có thứ gì đó đang hơi hơi phát sáng.

Anh ta tập trung sự chú ý, giây tiếp theo, khi nhìn rõ vật thể phát sáng, liền đột nhiên thở dốc.

Đó là một đôi ủng da dày nặng, màu đen, dán chặt vào bên cạnh bàn.

Đây là một cái bẫy!

Quỷ đang đứng ngay cạnh bàn, đợi có người đi tới lấy cuốn sổ.

Cho đến khi bước ra khỏi gian phòng số 19, tâm trạng căng thẳng của Hòe Dật vẫn chưa nguôi ngoai hoàn toàn, chủ quán

xong khi ra khỏi cửa thì ngồi bệt xuống đất, khóc lóc nước mắt nước mũi tùm lum, như thể đã phải chịu nhiều ủy khuất to lớn.

Nhìn thấy đám người Giang Thành đi ra, tên mập mới thu lại trái tim đang treo lên của mình: "Bác sĩ, anh không sao chứ?"

"Không sao." Giang Thành lấy điện thoại, mở tin nhắn ra, hỏi tên mập: "Tin nhắn này là anh gửi?"

"Là tôi." Tên mập lập tức trả lời: "Bác sĩ, vốn dĩ tôi định gọi các anh, nhưng dù chúng tôi có gọi thế nào đi nữa, các anh đều như không nghe thấy vậy, chúng tôi lại không dám hấp tấp xông vào."

Phong Kiệt và Chu Đồng cũng đi tới, Chu Đồng nhìn sang Hạ Cường, sắc mặt có chút khó coi nói: "Anh Cường, trong phòng và ngoài phòng dường như là hai thế giới riêng biệt, các anh vừa vào trong liền biến mất, chỉ còn lại một vùng ánh sáng mờ nhạt."

"Nhưng mà cách đây không lâu, chúng em đang đứng bên ngoài, đột nhiên có thể dần dần nhìn thấy rõ bên trong, chúng em đã nhìn thấy mấy người các anh, nhưng cũng không nhìn rõ lắm, bóng dáng của các anh rất mờ, chỉ có thể nhìn thấy đường nét đại khái."

"Nhưng nhìn hồi lâu, chúng em liền phát hiện ra có điều gì đó không đúng." Giọng nói của Chu Đồng chợt thay đổi, giọng điệu trở nên cổ quái: "Bên trong có năm bóng người."

Nghe vậy, Hạ Cường cau mày, anh, Giang Thành, chủ quán, Hòe Dật, tổng cộng chỉ có bốn người đi vào.

Thừa ra một người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái tên thừa ra kia, chính là quỷ.

“Mọi người nói có người đứng ở phía sau chúng ta là có ý gì?” Giang Thành hỏi: “Chúng tôi quay đầu lại nhìn, thì không thấy có người.”

“Là thế này, lúc đầu chúng tôi chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy 5 cái bóng, nhưng sau một lát, khi chúng tôi nhìn lại lần nữa, thì lại biến thành 4 cái bóng.”

“Sau đó chúng tôi phát hiện ra, chỉ cần các anh di chuyển nhanh thì sẽ có 5 cái bóng, nhưng nếu dừng lại, sẽ rất nhanh biến thành 4 cái bóng.”

Năng lực tổ chức ngôn ngữ của Chu Đồng hiển nhiên không phải là điểm mạnh, nhưng Giang Thành đại khái cũng đã hiểu được: “Ý của cô là vẫn luôn có người đi theo chúng tôi, nhân lúc chúng tôi dừng lại, liền đứng ở phía sau một trong số những người chúng tôi, hai cái bóng chồng lên nhau, cho nên trông bề ngoài thì vẫn là 4 người.”

Chương 843: Bóng tối

"Đúng vậy!" Chu Đồng gật đầu: "Chính là như vậy!"

Hòe Dật trong đầu vừa mới nghĩ tới cảnh tượng này, liền cảm thấy tứ chi lạnh buốt, hơn nữa càng đáng sợ hơn là, bọn họ có bao nhiêu người có mặt như vậy, mà lại không một ai phát hiện ra sau lưng mình có một con quỷ đang đứng.

Không có tiếng bước chân, không có gì hết.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, từ trong hành lang chợt vang lên tiếng bước chân, nghe có số lượng người còn không ít, vài giây sau, Ngô Bân dẫn theo vài người cảnh sát đi tới.

Hạ Cường đi lên nghênh đón.

"Đội trưởng Hạ, là gặp phải khó khăn gì rồi sao?" Ngô Bân hỏi, từ những biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt của ông ta, có thể nhìn thấy sự bất an trong lòng ông.

"Có chút phiền phức, nhưng đều đã giải quyết xong rồi." Hạ Cường cảm ơn: "Cảm ơn đội trưởng Ngô đã phối hợp, nhưng tôi vẫn cần một chút thời gian."

"Không thành vấn đề, nếu như có bất kì chỗ nào cần chúng tôi phối hợp, nhất định hãy nói cho chúng tôi biết." Ngô Bân rất chân thành nói.

Sau khi lại gọi chủ quán đến, tìm hiểu một số tình hình, nhóm người Giang Thành và Hạ Cường mới rời đi, là do Ngô Bân sắp xếp xe, không quay lại hiện trường vụ án, mà trực tiếp trở về văn phòng của bọn họ.

Trên đường đi bầu không khí khá ngột ngạt, Ngô Bân mấy lần lên tiếng, muốn xoa dịu bầu không khí căng thẳng, nhưng mọi người ai nấy đều đang có suy nghĩ riêng, chỉ có Hạ Cường thỉnh thoảng lịch sự đáp lại vài câu.

"Vị tiểu huynh đệ này, cậu đang nhìn gì vậy?" Ngô Bân đưa mắt nhìn về phía Giang Thành, người thanh niên này không ngừng nhìn chung quanh, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau, hành vi kỳ lạ này đã khiến vị cảnh sát hình sự lớn tuổi có cảm giác bất an khó tả.

Giang Thành dửng dưng đáp: "Không có gì."

Im lặng một lúc, Ngô Bân đang ngồi ở ghế lái phụ ngửa cổ ra sau, thấp giọng hỏi: "Là có thứ gì đang đi theo chúng ta sao, chúng tôi… những người bình thường chúng tôi không nhìn thấy được?"

"Không có." Giang Thành dùng giọng an ủi nói: "Đội trưởng Ngô, ông đừng suy nghĩ lung tung."

Ngô Bân cẩn thận nuốt nước bọt: "Ồ."

Cho đến khi xuống xe, ánh mắt của Ngô Bân vẫn không hề thay đổi, nhìn trái nhìn phải, như thể chắc chắn có thứ gì đó đang đi theo bọn họ, chỉ là ông ta không nhìn thấy được mà thôi, cuối cùng vẫn là Hạ Cường ra mặt, xua tan nỗi lo lắng của ông: "Đội trưởng Ngô, ông đừng căng thẳng, cứ để những việc này cho chúng tôi là được, còn nữa, hiện tại ông rất an toàn."

Nhìn vào mắt Hạ Cường, phần lớn sự bất an trong lòng Ngô Bân đều tiêu tan, những thứ mà Người Gác Đêm đối phó, chắc chắn không phải là thứ mà bọn côn đồ hung ác đó có thể so sánh được, cho nên ông mới có cảm giác bất lực từ đáy lòng, đó không phải là sức mạnh mà ông có thể chống lại.

"Đội trưởng Hạ, các anh hãy cẩn thận." Ngô Bân nhắc nhở.

“Cảm ơn.”

Đứng tiễn mấy chiếc xe đi xa, Hạ Cường hít sâu một hơi, nhìn sang Giang Thành: “Anh có nhận thấy điều gì bất thường không?”

Giang Thành lắc lắc đầu, ánh mắt cũng dán chặt vào dòng người qua lại vội vã, ở một khía cạnh nào đó, nơi này cũng không khác gì thế giới hiện thực.

“Không nhìn thấy, cũng không có cảm giác đang bị nhắm tới.” Giang Thành nói: “Nhưng theo những gì vừa nãy chúng ta trải qua, trong số mấy người chúng ta chắc hẳn đã có người bị quỷ nhắm tới rồi.”

Những người ở đây đều tương đối có kinh nghiệm phong phú, trong các nhiệm vụ trước đây, cũng đã từng có những trải nghiệm bị quỷ nhắm tới, biết rõ đó là một cảm giác như thế nào.

Hòe Dật nói xen vào: “Các anh còn nhớ không, chủ quán nhắc đến nữ MC, cô ấy là sau khi vào phòng số 19, mới bị nhắm tới.”

“Tôi biết, hơn nữa khi cô ấy trên đường về nhà, có thể cảm nhận rõ ràng việc mình đang bị theo dõi, rình mò, thậm chí còn đã nhìn thấy con quỷ kia trong toa tàu điện ngầm.” Giang Thành ngưng một chút, rồi trầm giọng nói: “Gã sát nhân đêm mưa, là giống y hệt như được mô tả trong bức tranh.”

“Nhưng không ai trong chúng ta có cảm giác đó.” Hạ Cường khẽ cau mày, điều đáng sợ hơn sự xuất hiện đột ngột của quỷ là, là nó đã biến mất khi đáng lẽ ra nó phải xuất hiện.

…

“Hắt xì!”

Trong Câu lạc bộ suy luận, chủ quán hắt hơi mạnh một cái.

Nhóm người Giang Thành vừa rời đi không bao lâu, chủ quán ngồi một mình trong văn phòng, máy điều hòa đã bật ở nhiệt độ rất cao, nhưng anh ta vẫn cảm thấy lạnh.

Vừa xoa xoa vai, vừa tìm một chiếc áo để quấn vào người: "Sao lạnh thế nhỉ? Bị cảm rồi hay sao?"

Có một hơi thở lạnh lẽo không ngừng phả ra từ sau gáy, như thể có ai đó đang liên tục thổi hơi lạnh vào người vậy.

Nhưng điều này là không thể, phía sau anh ta không có người nào, anh ta đã nhìn vô số lần rồi, hơn nữa anh ta đã thử lấy tay che phần sau gáy lại, cũng không cảm giác được khí lạnh thổi vào tay, nhưng phần cổ lại rất lạnh, giống như cái lạnh thấu xương không thể che đi, có thể xuyên thấu qua lòng bàn tay của anh ta.

Anh ta lại khoác thêm một chiếc áo khoác dày nữa, ngồi co ro trên ghế sếp trong văn phòng, trong đầu hoàn toàn suy nghĩ về chuyện xảy ra ngày hôm nay, vậy mà lại cảm thấy như mình đang nằm mơ, mơ về một cơn ác mộng khủng khiếp.

Nhưng anh ta biết rõ đây chắc chắn không phải là một giấc mộng, trong gian phòng số 19 đã xảy ra chuyện rất đáng sợ, nơi đó bị quỷ ám rồi!

Nơi này không thể ở lại nữa, anh ta buộc phải rời đi, những người đó trông cũng không đáng tin cậy, cái thứ quỷ có thể bước ra từ trong tranh, là sức mạnh của con người có thể chống lại được hay sao?

Lần này anh ta không chỉ nói suông mà thôi, anh ta đã mua xong vé cho đêm nay, anh ta đã nghĩ hết rồi, việc ở đây sẽ giao cho một nhân viên đáng tin cậy giúp mình lo liệu.

Anh ta chuẩn bị sẽ đến một ngôi chùa để sống một thời gian.

Trong văn phòng của anh ta lúc nào cũng để sẵn một chiếc vali, anh ta đã nghĩ đến việc rời khỏi đây từ lâu, chỉ là hôm nay mới hạ quyết tâm.

Bởi vì mãi đến hôm nay, anh ta mới thực sự nhìn thấy được sự đáng sợ của những thứ đó.

Lôi vali ra, bên ngoài trời đã tối, anh ta xác nhận những giấy tờ tùy thân mà mình phải mang theo, rồi bước ra ngoài, nhưng còn chưa kịp đi đến cửa thì đèn trong văn phòng đột nhiên vụt tắt.

Cả văn phòng chìm vào bóng tối.

Sự bất thình lình này khiến anh ta giật bắn người: "Bị mất điện sao?"

Chủ quán sờ soạng lấy điện thoại di động ra, nhưng điều khiến anh ta bất ngờ chính là, lượng pin của điện thoại đã biến thành màu đỏ, rất nhanh, rồi tự động tắt máy.

"Làm sao có thể được?" Chủ quán nhăn mặt lại: "Vừa mới sạc pin cơ mà, lượng pin ít nhất cũng phải đã hơn một nửa rồi!"

Điều khiến anh ta không hiểu nổi không chỉ mỗi có mỗi cái này, đại khái khoảng 10 giây sau, anh ta mới phản ứng lại, trong này còn có một nơi rất kỳ quái.

Không đúng, phải nói là đặc biệt kỳ quái!

Xung quanh đây yên tĩnh quá!

Yên tĩnh giống như là đã chết, sau khi đám người Giang Thành đã rời đi, hiện tại ở trong quán vẫn còn một vài người chơi, cứ coi như là khách đã đi về, thì cũng vẫn còn mấy nhân viên, bọn họ vẫn còn ở đây mà!

Làm sao có thể có chuyện bị mất điện mà xung quanh một chút âm thanh nào cũng không có!

Điện thoại di động tự động tắt máy, anh ta đã mất đi thứ chiếu sáng duy nhất, hiện tại trong gian phòng này, bóng tối xung quanh dường như đang khiến anh ta cực kì không thoải mái.

Chính xác hơn là, khiến anh ta liên tưởng đến rất nhiều thứ không hay này kia.

Anh ta không dám ở một mình trong văn phòng, lập tức đi về phía cửa theo trong ấn tượng, vừa đi còn vừa lớn tiếng gọi tên mấy nhân viên.

Cho dù là nhân viên nào đáp lại anh ta cũng đều tốt, chỉ cần có người đến là tốt rồi, anh ta cũng không có yêu cầu gì xa vời.

Khoảng một giây sau, tay của anh ta không chạm đến cửa, mà trong bóng tối mò mẫm chạm phải một vật cứng lạnh buốt.

Đó là một khung kim loại rất lớn treo trên tường

Chương 844: Khung tranh

Trong lòng chủ quán cả kinh, ngay cả tay cũng run rẩy, trên tường trong văn phòng của anh ta cũng có treo một số bức tranh trang trí, nhưng diện tích thì không lớn đến như vậy.

Ngoài ra, chất liệu của khung tranh cũng được làm bằng gỗ, không thể có cảm giác lạnh lẽo, cứng cáp của kim loại như ngay trước mặt.

Quan trọng hơn nữa là, ngón tay đặt trên khung tranh của anh ta có cảm giác trơn nhẵn, lần này, là ấm nóng, hơn nữa còn đang không ngừng nhỏ giọt xuống bên dưới.

Trong không khí ngập tràn một mùi ngọt tanh, ngay cả một người bình thường không có kinh nghiệm gì như chủ quán, cũng có thể ngửi ra, là máu.

Sau khi thất thần ngắn ngủi, trong đầu của chủ quán lập tức xuất hiện một cảnh tượng rùng rợn, ở trước mặt anh ta, là bức tranh sơn dầu kia!

Bức tranh sơn dầu có vẽ gã sát nhân lúc nửa đêm đó!

Nhưng … làm sao có thể?

Đồng tử của chủ quán co rút lại thành một khe hở, anh ta vừa sợ vừa hãi, điều hiếm thấy là, suy nghĩ của anh ta không hề bị ảnh hưởng, rõ ràng một cách đáng ngạc nhiên.

Bức tranh sơn dầu cũ kỹ khủng khiếp ở trong gian phòng số 19, trước khi nhóm người Giang Thành rời đi, chủ quán đã đặc biệt cầu xin bọn họ khóa cửa lại, chính mắt anh ta đã nhìn thấy rất rõ!

“Là ai… là ai đã lấy bức tranh ra, treo trong văn phòng của mình? Không, không đúng, làm sao có người dám di chuyển bức tranh đó, là tự bức tranh tìm đến!” Sắc mặt của chủ quán tái nhợt, anh ta đã hối hận rồi, không nên đưa những người đó vào gian phòng số 19.

Cái thứ chết tiệt đó… tìm đến đây rồi.

Nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã quá muộn, còn chưa kịp đợi chủ quán kịp đưa ra phản ứng, một bàn tay nhợt nhạt vươn ra từ trong khung tranh, tóm lấy cổ tay anh ta.

Lạnh lẽo, cứng ngắc, cảm giác ngạt thở chưa từng có ngay lập tức bao trùm lấy anh ta, mạch máu cũng như đã đóng đầy băng giá.

“Cứu mạng!” Chủ quán hét lên: “Thả tôi ra! Ah… ah, ai đó đến cứu tôi với, ai đó đến giúp tôi với!”

Đáp lại anh ta chỉ có sự im lặng vô biên.

Anh ta liều mình lùi lại sau, cố gắng thoát khỏi bàn tay lạnh giá kia, nhưng mọi thứ đều vô ích.

Lòng bàn tay như chiếc kìm sắt, khóa chặt cổ tay anh ta lại, từng chút một kéo vào trong khung tranh, giọng của anh ta chói tai và tuyệt vọng, tay chân vùng vẫy đạp loạn xạ, nhưng không gì có thể ngăn cản được.

Khi phần thân trên đã chìm hoàn toàn vào trong khung tranh,“răng rắc” một tiếng, hai chân còn ở bên ngoài đột nhiên siết chặt, rồi khuỵu xuống mềm ra như đã mất sự sống.

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột dừng lại.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc, bởi vì đôi chân vốn bị vặn xoắn và biến dạng do giằng co, lơ lửng trên không, thỉnh thoảng co giật một cái, cuối cùng bị lực lượng bí ẩn kéo vào trong khung tranh, biến mất hoàn toàn.

Khoảng mười mấy giây sau, đèn phía trên nhấp nháy vài lần rồi đột nhiên bật sáng.

Bóng tối trong văn phòng bị xua tan, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Chỉ có một chiếc giày da màu nâu lẻ loi rơi gần cửa, lật nhào trên mặt đất. …

“Thế nào?” Chu Đồng nhìn chằm chằm Giang Thành đang ngồi ở bàn làm việc với chiếc điện thoại cố định màu đỏ trên tay.

Đặt điện thoại xuống, Giang Thành lắc đầu.

Đây là cuộc điện thoại thứ tư gọi cho chủ quán rồi, lần nào cũng đều gọi được, nhưng không có ai trả lời, một bầu không khí cổ quái bao trùm toàn bộ văn phòng.

Mấy người Hạ Cường ngồi ở trên sô pha, hơi nhíu mày, có thể thấy tâm tình của mọi người đều rất nặng nề.

Không ai trong số bọn họ cảm thấy mình đang bị nhắm tới, bởi vì người bị nhắm đến hoàn toàn không phải là bọn họ, mà là ông chủ của Câu lạc bộ suy luận.

Vì dù sao thì chủ quán cũng giống như bọn họ vậy, đều tiến vào gian phòng số 19.

Sau khi nghĩ tới điểm này, Giang Thành lập tức dùng điện thoại cố định trong văn phòng gọi cho chủ quán, sở dĩ không dùng điện thoại di động của mình là vì lo lắng sẽ dụ quỷ tới.

“Chúng ta có cần quay lại xem không?” Người lên tiếng là Lâm Mục Vân, giữa lông mày của anh ta hiện lên sự âm u, hiển nhiên cũng đã ý thực đến điều gì đó.

“Không được!” Hạ Cường quay đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, thu hồi ánh mắt nói: “Trời đã tối rồi, trong nhiệm vụ trừ khi

cần thiết, nêu không tuyệt đối không được hành động vào ban đêm.”

Lâm Mục Vãn đi theo phía sau anh trai đang cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau cầm cuốn sổ lên, nhanh chóng viết một dòng chữ lên đó rồi giơ lên: “Chủ quán liệu có gặp nguy hiểm không?”

Tên mập chợt mềm lòng, trong lòng nghĩ em gái này đúng là một người không tồi, cách đây không lâu còn đã cứu bác sĩ, chỉ đáng tiếc là kinh nghiệm quá ít, anh ta có thể chắc chắn, chủ quán hiện tại đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm rồi, bởi vì người chết thì không thể cảm nhận được nguy hiểm.

“Xét theo tình hình hiện tại, chủ quán đã lành ít dữ nhiều.” Hạ Cường chậm rãi nói, trong giọng điệu cũng không có bao nhiêu tự trách, dù sao đây cũng là thế giới nhiệm vụ, không phải hiện thực.

Nghe vậy, chiếc bút trong tay Lâm Mục Vãn buông lỏng, trong đôi mắt đẹp cũng có chút ảm đạm.

Hòe Dật dùng giọng do dự nói: “Có cần thông báo cho đám người đội trưởng Ngô một tiếng không, để bọn họ phái người đến Câu lạc bộ suy luận xem sao.”

Mọi người đều hiểu ý của Hòe Dật, mong đợi vào việc đám người đội trưởng Ngô đến cứu người là không thực tế, anh ta là muốn lợi dụng đội trưởng Ngô bọn họ đến điều tra hiện trường.

Suy cho cùng cũng là cảnh sát hình sự kỳ cựu, nói không chừng có thể mang đến cho bọn họ những tiết lộ mới, còn bọn họ đợi ở trong văn phòng, chỉ cần liên lạc qua điện thoại nên nguy hiểm cũng sẽ tương đối thấp.

Đây không có nghi ngờ gì là một ý tưởng không tồi, nhưng tiền đề là, phải bỏ qua những rủi ro mà đội trưởng Ngô bọn họ

gặp phải.

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh, ngay cả Hòe Dật đưa ra đề nghị cũng cúi đầu, không nói nữa.

Đột nhiên, một tràng tiếng điện thoại vội vã cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

Giang Thành ổn định lại tinh thần, nhấc điện thoại lên, hắn chỉ nghe mà không lên tiếng, bên kia lập tức truyền đến giọng nói của một người đàn ông, có thể cảm nhận được đối phương đang rất khẩn trương và hoảng sợ: "Có phải đội trưởng Hạ không? Tôi là Ngô Bân, Câu lạc bộ suy luận… Câu lạc bộ suy luận đã xảy ra chuyện rồi!

Một lúc sau, Giang Thành mới trấn tĩnh nói: "Đội trưởng Ngô, đừng vội, cừ từ từ nói."

Khi nghe thấy giọng nói bên kia không phải của Hạ Cường, Ngô Bân rõ ràng có hơi do dự, nhưng rất nhanh, vẫn kể lại toàn bộ câu chuyện cho Giang Thành.

Đầu bên kia điện thoại khá ồn ào, có lẽ Ngô Bân đang ở trong một không gian nhỏ, lờ mờ có thể nghe thấy tiếng khóc của người xung quanh.

"Khoảng 2 tiếng trước, văn phòng thành phố nhận được điện thoại báo cảnh sát, là của nhân viên Câu lạc bộ suy luận, nói rằng ông chủ của họ đã mất tích rồi."

"Chuyện là như thế này, ông chủ nói với nhân viên rằng anh ta sẽ đi xa một thời gian, việc kinh doanh ở đây sẽ giao cho anh ta quản lý, còn hứa sẽ cho anh ta một khoản hoa hồng hậu hĩnh."

"Sau khi chủ quán nói xong, anh ta quay lại văn phòng để sắp xếp các thủ tục giấy tờ gì đó, bảo nhân viên lát nữa hãy đến văn phòng tìm mình, sẽ giao những thứ này cho anh ta,

sau đó còn đặc biệt đề cập đến việc có chuyện muốn dặn dò anh ta.”

“Nhân viên này rất phấn khởi, nhưng anh ta đã đợi gần hai tiếng đồng hồ, trời đã tối rồi, mà chủ quán cũng không gọi điện cho anh ta.”

“Anh ta cảm thấy kỳ lạ nên một mình đến phòng làm việc của chủ quán, đầu tiên là gõ cửa, bên trong không có ai trả lời.”

“Sau khi anh ta chờ mấy giây, theo bản năng đẩy cửa ra, không ngờ cửa vừa đẩy đã mở ra, không khóa, hơn nữa đèn bên trong cũng đều đang sáng, nhưng lại không thấy chủ quán đâu.”

Chương 845: Mất tích

“Có khi nào là chủ quán đã rời đi trước rồi không?” Giang Thành đưa ra một giả thuyết rất bình thường.

“Không thể.” Giọng điệu của Ngô Bân ở bên kia rất chắc chắn: “Hành lý của chủ quán vẫn còn ở trong văn phòng, giấy tờ tùy thân các thứ đều vẫn còn, chỉ có người thì không thấy đâu.”

“Quan trọng hơn là, còn có một chiếc giày da để lại trong văn phòng, cách cửa không xa.” Ngô Bân nhấn mạnh: “Chính là đôi mà chủ quán đã đi hôm nay, nhân viên này vừa nhìn đã nhận ra ngay.”

“Hơn nữa trong lúc nhân viên này đang đợi chủ quán, vẫn luôn đứng ở quầy lễ tân của Câu lạc bộ suy luận, ngay bên cạnh cửa quán, anh ta không hề nhìn thấy ông chủ đi ra.”

Chỉ dựa vào những chuyện hư ảo này mà lựa chọn báo cảnh sát thì có hơi khiên cưỡng, Giang Thành vẫn không có động tĩnh gì, hắn biết Ngô Bân vẫn còn có một số chuyện chưa nói.

“Nhân viên này nghĩ đến việc hôm nay cảnh sát tới quán, cùng với những sự bất thường trên người chủ quán sau khi cảnh sát rời đi, trong lòng đột nhiên dấy lên một loại dự cảm không lành.”

“Anh ta lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi số của chủ quán.”

Nói đến đây, ngữ khí của Ngô Bân chợt trở nên trì trệ, hơi thở cũng dồn dập, Giang Thành theo bản năng khẽ cau mày,

biết điểm mấu chốt đã đến rồi.

Ước chừng sau năm giây im lặng, giọng nói của Ngô Bân trở nên trầm thấp đến lạ lùng, ông ta nói: "Điện thoại di động… điện thoại di động của chủ quán đã vang lên, ngay trong gian phòng làm việc này."

"Ở đâu?" Giang Thành cực kì phối hợp hỏi.

"Sau cửa." Ngô Bân nói: "Tiếng chuông điện thoại là vang lên từ sau cửa! Phòng làm việc này bố trí không được tốt lắm, cửa có thể đẩy rộng ra, sau khi cửa từ bên ngoài đẩy ra, sẽ có một khoảng trống giữa cánh cửa và bức tường, nơi đó cũng coi như là một điểm mù."

Giang Thành nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, hồi lâu mới hỏi: "Vậy nên… chủ quán là đang trốn sau cửa?"

Giang Thành vốn định hỏi rằng thi thể của chủ quán là ở sau cửa, dẫu sao thì trong tình huống này, Giang Thành không nghĩ là anh ta có thể sống sót, nhưng vì để không làm Ngô Bân bị kích động, nên vẫn lựa chọn cách thận trọng hơn khi hỏi.

Nhưng câu trả lời của đối phương có chút ngoài dự liệu của hắn: "Không có." Ngô Bân trả lời một cách ngắn gọn: "Góc đó rất nhỏ, hoàn toàn không có chỗ để cho một người trốn, ở đó… ở đó có một bức tranh, tranh sơn dầu, treo sau cửa, một bức tranh sơn dầu rất lớn!

Khoảnh khắc nghe thấy nhắc đến "tranh sơn dầu", ánh mắt của Giang Thành chợt thay đổi, mấy người Hạ Cường đang sáp gần tới để nghe điện thoại cũng vậy, ánh mắt đều thay đổi, Hòe Dật liên tưởng đến cảnh tượng xảy ra ở gian phòng số 19, không nhịn được hít sâu một hơi, cảm thấy lạnh sống lưng.

"Tranh sơn dầu như thế nào?" Giọng nói của Giang Thành vẫn trấn tĩnh như cũ.

“Là một bức tranh sơn dầu rất cũ kĩ, tôi cũng không biết phải diễn tả như thế nào, nói tóm lại đó không phải là phong cách mà tôi thích, chắc là phương Tây, không khí tổng thể trông rất ngột ngạt buồn bã, có một người cảnh sát đã nói với tôi rằng, nội dung của bức tranh trông như là có liên quan đến tôn giáo, hiến tế gì đó, tôi cũng không hiểu.”

“Điều kỳ lạ hơn nữa là, người nhân viên này nói rằng mặc dù biết sếp mình là một người học đòi văn vẻ, trong phòng làm việc cũng có treo một số bức tranh để trang trí, nhưng anh ta lại không nhớ rằng sau cửa cũng có treo tranh, hơn nữa bức tranh này anh ta không có một chút ấn tượng nào hết.”

“Một bức tranh như vậy chỉ cần nhìn thấy một lần, thì sẽ không thể nào quên được, là một bức…” Ngô Bân tựa như đang suy nghĩ tìm từ ngữ thích hợp để miêu tả trong đầu, nhưng cuối cùng, vẫn bỏ cuộc, tiếp tục nói: “Tóm lại, chúng tôi cũng đã gọi cho một số nhân viên khác đến, nhưng bọn họ cũng đều nói chưa từng thấy.”

“Đúng rồi, trên bức tranh có một dòng sông màu đỏ, trong sông có rất nhiều người ăn mặc cổ quái đang tắm, biểu cảm của bọn họ cực kì quỷ dị, như cười mà lại như không cười, khóe mắt nhướng lên trên …”

Giang Thành cảm thấy Ngô Bân ở đầu bên kia điện thoại có chút kỳ lạ, nói chuyện cả một lúc lâu cũng không đi vào trọng tâm, liền cắt ngang nói: “Đội trưởng Ngô, vừa rồi ông nói điện thoại là vang lên sau cửa.”

“Đúng, tôi đang định nói với anh chuyện này!” Giọng điệu của Ngô Bân đột nhiên trở nên kích động: “Điện thoại là vang lên sau cửa! Nhưng không phải là sau cửa, là… là ở trong tranh, nhạc chuông điện thoại từ trong tranh truyền ra, trong bức tranh treo sau cửa này!”

“Trong tranh truyền ra tiếng chuông điện thoại di động?” Chu Đồng nhất thời có chút mất tập trung, chuyện này vượt quá phạm vi hiểu biết của cô.

“Không sai, chính là như vậy! Hơn nữa… hơn nữa chúng tôi cũng nhìn thấy một chỗ lập lòe sáng ở một vị trí khó thấy trong bức tranh sơn dầu.”

“Đó là điện thoại di động!”

“Điện thoại di động được nắm chặt trong tay một người, không, không đúng, nói chính xác là nửa bàn tay của một người, người đó chỉ còn lại phần thân trên, còn mọi thứ phía dưới thắt lưng đều đã biến mất!”

“Là chủ quán mất tích, phần thân trên của anh ta đang bị người ta xách lên, phần thân dưới bị ném ở vị trí cách đó mấy mét, dưới chân anh ta… dưới chân anh ta chỉ còn lại một chiếc giày!” Ngô Bân nói đến cuối cùng, thanh âm cũng bắt đầu run rẩy, có thể tưởng tượng ra cú sốc tâm lý mà vị cảnh sát hình sự già phải chịu vào lúc này.

Không quá lời khi nói rằng, thế giới quan mà ông vẫn luôn tin tưởng đang sụp đổ.

Qua mô tả của Ngô Bân, toàn bộ câu chuyện hiện lên trong đầu Giang Thành, đại khái là sau khi bọn họ rời đi, kẻ giết người lúc nửa đêm đã tìm đến chủ quán.

Bức tranh sơn dầu mà bọn họ nhìn thấy, xuất hiện một cách quỷ dị trong văn phòng của chủ quán, đồng thời bằng một thủ đoạn không thể hiểu nổi, giết chết chủ quán, sau đó kéo thi thể anh ta vào trong bức tranh, hòa làm một thể với thế giới trong bức tranh.

“Bụp!”

Một âm thanh nghèn nghẹt phát ra từ đầu micro bên kia, Giang Thành nghe rất quen, giống như một người, đập mạnh

đầu vào tường phát ra.

“Hửm?” Ngô Bân phát ra giọng nghi hoặc.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Giang Thành đột nhiên có một loại dự cảm không lành, xét theo cuộc trò chuyện, đám người Ngô Bân đang có mặt tại hiện trường.

Ngô Bân không trả lời Giang Thành, mà cao giọng hét lên: “Chỗ các cậu xảy ra chuyện gì vậy?”

Một lúc lâu vẫn không có phản hồi.

“Đổng Dũng?” Ngô Bân lớn tiếng hỏi.

Giang Thành nghe thấy đầu bên kia điện thoại yên tĩnh đến lạ thường, chỉ còn lại hơi thở gấp gáp của Ngô Bân, những âm thanh ồn ào trước đó, không biết đều đã biến mất từ lúc nào.

“Chuyện gì vậy?” Giọng nói của Ngô Bân đột nhiên hoảng sợ, kèm theo âm thanh chuyển động nhanh chóng, xung quanh còn có tiếng gió nhẹ.

“Đội trưởng Ngô, chỗ các ông xảy ra chuyện gì vậy?” Giang Thành ngay lập tức hỏi.

“Đèn, đèn ngoài hành lang tắt rồi, xung quanh đây rất tối, vừa rồi trong văn phòng có âm thanh, một âm thanh rất kỳ lạ, đội viên của tôi vẫn còn ở bên trong, tôi gọi bọn họ, nhưng không có ai trả lời.” Ngô Bân mặc dù lo lắng, nhưng suy nghĩ vẫn rất rõ ràng: “Tôi phải đi tìm bọn họ đây.”

Tình huống tương tự như này, Giang Thành đã trải quan rất nhiều lần, hắn lập tức cao giọng nhắc nhở: “Đội trưởng Ngô, tuyệt đối không được vào! Đi, lập tức rời khỏi đó đi.”

“Đội viên của tôi, còn cả mấy nhân viên đều đang ở bên trong.” Giọng nói của Ngô Bân rất cố chấp: “Tôi không thể bỏ bọn họ lại.”

“Bây giờ ông vào là tự tìm đường chết!” Giang Thành nghiêm giọng nói: “Ông hoàn toàn không biết mình đang đối mặt với cái gì đâu!”

Một giây sau, đầu dây bên kia truyền đến “bùm” một tiếng giòn giã, Giang Thành ngừng nói, hắn nghe thấy, là âm thanh của súng ngắn.

“Xin hãy chuyển lời của tôi với đội trưởng Hạ, nếu như trong vòng 10 phút không thấy hồi âm của tôi, xin hãy lập tức chi viện, lặp lại lần nữa, xin hãy lập tức chi viện!”

Điện thoại lập tức cúp máy.

Chương 846: Lo lắng

"Đội trưởng Ngô gặp nguy hiểm." Trên cuốn sổ mà Lâm Mục Vãn giơ lên, có viết dòng chữ, hơi nguệch ngoạc có thể nói lên sự lo lắng trong lòng người phụ nữ.

Đôi mắt cô tràn ngập ánh sáng của sự mong đợi, chỉ là những người bị ánh sáng này quét đến, đều lần lượt tránh ánh mắt của cô.

Lâm Mục Vãn vô thức nhìn sang anh trai, Lâm Mục Vân cũng không biết phải giải thích với em gái như thế nào, chỉ mở miệng ra, cuối cùng thở dài một tiếng.

Cuối cùng vẫn là Hạ Cường quyết định làm nhân vật phản diện: "Lâm tiểu thư." Anh ta nhìn Lâm Mục Vãn, giọng điệu trầm ngâm nói: "Thế giới này khác với thế giới chúng ta đang sống, cô có thể coi nó như một trò chơi nhập vai đời thực quy mô lớn, ở đây, ngoại trừ những người chúng ta, những người khác đều là nhân vật trong trò chơi, bọn họ… bọn họ không phải là người thật, cho nên…"

Lời nói của Hạ Cường càng ngày càng không tự nhiên, ở lâu trong thế giới nhiệm vụ trong thời gian dài, tâm tính của anh ta cũng đang dần thay đổi, thậm chí ranh giới giữa hai thế giới cũng bắt đầu mờ dần.

Trên mặt Lâm Mục Vãn hiện lên một tia thất vọng, cô quay mặt đi nhìn sang Giang Thành, như thể chắc chắn rằng người đàn ông có khí chất hơi giống anh trai cô sẽ không nói dối cô.

Giang Thành hơi mím môi: "Lâm tiểu thư, đội trưởng Hạ nói sai rồi, cho dù là ở thế giới nhiệm vụ hay thế giới hiện thực, chúng ta đều nên tôn trọng sinh mệnh, kính sợ sinh

mệnh. Nếu như có thể, chúng ta sẽ chung tay giúp đỡ mọi người cần sống sót trong lúc nguy nạn."

Nghe vậy, vẻ mặt Lâm Mục Vãn có chút cảm động, cô mở miệng ra, nhưng chưa kịp lên tiếng, Giang Thành đã nói tiếp: "Nhưng tình huống lần này hơi khác một chút, Lâm tiểu thư, chúng ta không thể phán đoán được đội trưởng Ngô ở đầu bên kia của điện thoại là người hay là quỷ, đây rất có thể là một cái bẫy."

"Mục đích là để dẫn chúng ta đến Câu lạc bộ suy luận, sau đó một mẻ tóm gọn tất cả chúng ta." Giang Thành liếc nhìn Lâm Mục Vân đang đứng bên cạnh một cái, nói thêm: "Lâm tiểu thư, sự quỷ dị trong Câu lạc bộ suy luận vào ban ngày cô cũng đã thấy rồi, cô cũng không muốn, anh trai mình cùng chúng tôi mạo hiểm phải không."

Hai chữ "anh trai" coi như là đã chạm đến sự mềm yếu trong lòng Lâm Mục Vãn.

Nhìn thấy Lâm Mục Vãn hơi cụp mắt xuống, Giang Thành biết lời nói của mình đã có tác dụng, nhưng kỳ lạ là, hắn lại không cảm nhận được khoái cảm của việc mưu kế đã đạt được, ngược lại còn có một loại cảm giác thất vọng dâng lên.

Ánh mắt nhìn sang Lâm Mục Vãn lần nữa, cũng không còn sự ung dung và tự nhiên như trước.

Cảm nhận được cái nhìn quan tâm của Lâm Mục Vân, Lâm Mục Vãn gật gật đầu, sau đó cầm cuốn sổ lên, nhanh chóng viết một dòng chữ lên đó: "Xin lỗi, đã gây thêm phiền toái cho mọi người rồi."

Giang Thành quay đầu, tránh đi những dòng chữ trên cuốn sổ.

Đêm, yên tĩnh đến đáng sợ.

Mà điện thoại ở văn phòng, cũng không thấy còn đổ chuông nữa.

Những chuyện liên tiếp xảy ra này, xua tan cơn buồn ngủ của mọi người, quan trọng hơn là, mọi người đều biết rõ rằng ngủ hay không đều không quan trọng, dù sao khi nào đến thời gian, cũng sẽ bị cưỡng bức đưa vào giấc ngủ.

Đến lúc đó sẽ có tiếng chuông báo thức có tác dụng như một lời nhắc nhở.

Tất cả mọi người ngồi quanh ghế sô pha, Hạ Cường trầm tư suy nghĩ một chút, rồi nói với Giang Thành: "Anh Giang, có tiện nói chuyện riêng với tôi một chút không?"

Hai người tránh khỏi đám đông, đi đến bên cửa sổ, từ vị trí này, có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài, ánh đèn neon đang nhấp nháy, giao thông trên đường vẫn giống như trong thế giới hiện thực.

Hạ Cường nhìn theo tầm mắt của Giang Thành, nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu mới nói: "Nếu ở lại thế giới này lâu, sẽ luôn cảm thấy mình càng ngày càng thích hợp với nơi này, chứ không phải thế giới hiện thực, có lẽ nếu ở lại đủ lâu, thì sẽ thực sự không thể quay về được nữa." Trong giọng nói của anh ta mang theo chút buồn bã.

"Anh Giang." Hạ Cường thu hồi ánh mắt, chăm chú nhìn khuôn mặt của Giang Thành: "Anh nói những tên như chúng ta, rút cuộc là giống người nhiều hơn, hay là cái thứ kia nhiều hơn?"

Trên người Hạ Cường cũng gánh vác một cánh cửa, Giang Thành ngửi thấy trên người anh ta một thứ mùi quen thuộc điên cuồng và rung động.

Chỉ là Hạ Cường che giấu rất tốt, ít nhất xem ra, anh ta cách lúc bị ăn mòn hoàn toàn vẫn còn một khoảng thời gian.

Nhưng Giang Thành hiểu, anh ta có thể hỏi ra vấn đề này, chứng tỏ anh ta không còn nhiều thời gian nữa, ít nhất so với tưởng tượng thì ngắn hơn rất nhiều.

“Giống người hay giống quỷ đều tùy thuộc vào chúng ta.” Giang Thành nói: “Anh cũng đã trải qua không ít nhiệm vụ, chắc hẳn hiểu rằng, có một số người trong nhiệm vụ còn đáng sợ hơn cả quỷ.”

Hạ Cường cười cười nói: “Anh nói có lý.” Dừng một chút, anh ta nhìn Giang Thành từ trên xuống dưới với ánh mắt tán thưởng, sau đó nói tiếp: “Có vẻ như sự lo lắng của Cung Triết tiên sinh là có hơi quá rồi.”

“Cung Triết?” Giang Thành có hơi bất ngờ, đối với cái tên này, Lâm Uyển Nhi cũng đưa ra một đánh giá rất cao, sau khi Hạ Đàn bị cửa ăn mòn hoàn toàn, người đàn ông tên Cung Triết này đã trở thành Định Hải Thần Châm (trụ cột) của nhà họ Hạ.

Giang Thành đã gặp qua ông ta mấy lần, lần nào cũng không mấy vui vẻ dễ chịu, cái gã rất khó đối phó này, chỉ cần đứng đó thì đã gây áp lực cho người khác rồi.

“Đúng vậy.” Hạ Cường nói rất tự nhiên: “Cung Triết tiên sinh hiếm khi tỏ ra có hứng thú với ai đó, nhưng anh là một ngoại lệ.”

“Vậy tôi cũng thật vinh hạnh.” Giang Thành không thích bị người khác tuỳ tiện bình phẩm, hơn nữa hắn cũng không thích thái độ của Hạ Cường khi nói chuyện với mình.

Hạ Cường thì lại không coi trọng điều đó, người đàn ông trông có vẻ khá ngay thẳng phóng khoáng này, đối xử với các thành viên trong đội cũng rất chân thành.

Về điểm này, rất giống với đội trưởng Ngô đã gọi điện thoại đến trước đó.

“Cung Triết tiên sinh nói, anh là một người rất đặc biệt.” Hạ Cường tiếp tục: “Hơn nữa vào một ngày nào đó trong tương lai, rất có thể ngài ấy sẽ hối hận vì đã bỏ qua cho anh.”

“Anh sẽ trở thành một thứ rất đáng sợ, có lẽ…” Sắc mặt của Hạ Cường trở nên nghiêm túc: “Ngay cả ngài ấy cũng cảm thấy đây là một sự tồn tại phiền toái.”

Giang Thành nhìn anh ta nói: “Đội trưởng Hạ, anh gọi tôi đến đây, không phải chỉ để nói những chuyện này chứ, tôi không thấy những chuyện này có mối liên hệ nào với tình thế khó khăn hiện tại mà chúng ta đang phải đối mặt.”

“Anh Giang nghĩ thế nào về tình hình hiện tại?” Hạ Cường thay đổi giọng điệu, dường như không cảm thấy có chút đường đột nào.

“Tình hình đã trở nên phức tạp.” Giang Thành nói thẳng: “Hôm nay chúng ta đến Câu lạc bộ suy luận, hẳn là đã kích hoạt một giai đoạn mới của cốt truyện, về phần là tốt hay là xấu, hiện tại vẫn còn khó nói.”

“Nhưng xét theo manh mối thấy được, tìm được Câu lạc bộ suy luận, hay là gian phòng số 19, chỉ là chuyện sớm hay muộn.” Hạ Cường nói.

Giang Thành không tỏ ý kiến gì, dường như nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt trong phút chốc trở nên có hơi kỳ lạ.

Hạ Cường nhìn thấy cảm xúc biến hóa của Giang Thành, truy hỏi: “Anh đã nghĩ tới chuyện gì?”

“Manh mối hiện tại khá là loạn, chúng ta ít nhất vẫn phải đến gian phòng số 19 thêm một lần nữa.” Giang Thành đè nén giọng nói xuống.

“Bản chép tay của người chơi kia.” Hạ Cường cố ý nói, đánh giá từ cái tên, đó là một manh mối rất quan trọng, tuy nhiên, muốn lấy được bản chép tay, thì phải đối mặt với sự tấn

công của quỷ, tạm thời bọn họ vẫn chưa tìm ra quy tắc để tránh quỷ.

Điều khiến Hạ Cường ngạc nhiên là, Giang Thành suy nghĩ một chút, tiếp theo lắc đầu: "Cuốn sổ chép tay đó rất quan trọng, nhưng tôi cảm thấy vẫn còn có một thứ khác quan trọng hơn nó."

Chương 847: Đến rồi

“Còn thứ gì quan trọng hơn cả bản chép tay kia nữa?” Đồng tử Hạ Cường hơi giãn ra: “Là thứ gì, bức tranh sơn dầu kia?”

Sự quỷ dị của bức tranh sơn dầu thì mọi người đều biết rõ, nhưng trong mắt Hạ Cường, nó đại diện cho nguy hiểm nhiều hơn, chứ không phải là manh mối.

Giang Thành do dự một chút, lắc lắc đầu: “Không phải bức tranh sơn dầu kia, cụ thể là cái gì, hiện tại tôi cũng chưa nghĩ ra, trực giác mách bảo tôi rằng, chúng ta đã bỏ qua một thứ rất quan trọng, tôi cũng đang nghĩ, nhưng đầu óc rất hỗn loạn.”

“Tôi tin vào trực giác của anh, anh Giang, sau khi nghĩ ra, xin hãy nhất định nhắc nhở tôi.” Hạ Cường quay lại nhìn hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn đang ngồi gần ghế sofa, nói nhỏ: “Tôi và các anh em của tôi có thể sống sót rời đi hay không cũng không ảnh hưởng nhiều đến cục diện bên ngoài, nhưng hai anh em nhà Lâm thị nhất định phải sống sót rời khỏi đây, đây đại diện cho một loại tín hiệu, tín hiệu mà nhà họ Hạ chúng tôi truyền đạt cho Người Gác Đêm, chúng tôi có năng lực bảo vệ những người mà chúng tôi muốn bảo vệ, điểm này rất quan trọng.”

“Tôi đại khái có thể hiểu được.” Giang Thành không có bất kỳ phản đối nào, Lâm Uyển Nhi cũng đã có nói ngắn gọn với hắn về cục diện hiện tại, tranh đấu đã ở tình thế căng thẳng nhất, Người Gác Đêm và một bên thế lực khác đã hoàn toàn là không chết thì không thôi.

Hạ Cường thở ra một hơi, giọng điệu trầm xuống: "Anh Giang, có thể nhờ anh một chuyện được không?"

"Giúp chúng tôi bảo vệ hai anh em Lâm thị." Giang Thành nói một cách tự nhiên, một vấn đề rất đơn giản, ngoại trừ điều này ra, hắn không nghĩ ra lý do nào khác để Hạ Cường phải nhờ mình.

"Đúng vậy, tuy rằng tôi biết việc này sẽ rất khó khăn, nhưng để đổi lại, tôi cùng đội ngũ của tôi cũng sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ các anh, không cần dè dặt mà chia sẻ hết những manh mối thu thập được với các anh."

Không phải mọi nguy hiểm trong nhiệm vụ đều đến từ quỷ, mà cũng có khá nhiều đến từ bạn đồng hành trong nhiệm vụ, việc đâm sau lưng là thường xuyên xảy ra.

Theo một nghĩa nào đó, việc có một nhóm bạn đồng hành đáng tin cậy sẽ giảm bớt độ khó của nhiệm vụ đi rất nhiều.

Giang Thành nhìn bóng lưng Lâm Mục Vãn, lúc này cô đang lặng lẽ ngồi bên cạnh anh trai Lâm Mục Vân, kiên nhẫn lắng nghe tên mập ở phía bên kia ghế sô pha đang vừa khoa tay múa chân vừa nói chuyện, có lẽ là để dạy cô gái này một số bí quyết sinh tồn trong nhiệm vụ.

Phong Kiệt và Chu Đồng, một người thản nhiên ngồi trên tay vịn của ghế sofa, trong khi người kia chỉ đơn giản dựa vào tường, xét theo vẻ mặt của họ, cả hai đều cho rằng tên mập đang nói nhảm.

Giang Thành quay mặt đi: "Tôi đồng ý với anh."

Trên mặt Hạ Cường hiện lên một chút vui mừng, đối với việc của thể thuyết phục được Giang Thành hay không thì anh ta không nắm chắc, cách đây không lâu, anh ta cùng đội ngũ của mình còn đã đi theo Hạ Manh tiểu thư và Cung Triết tiên sinh đến vây bắt người đàn ông tên là Giang Thành này.

“Cám ơn anh, tôi có thể thay mặt nhà họ Hạ hứa với anh, chỉ cần hai anh em Lâm thị có thể an toàn rời khỏi nơi này, nhà họ Hạ sẽ…”

Hạ Cường hưng phấn nói, nhưng nói được một nửa lại bị Giang Thành không chút nể mặt cắt ngang: “Tôi hứa sẽ giúp đỡ hai anh em nhà họ Lâm, không liên quan gì đến nhà họ Hạ, hay là anh cả, là Lâm Mục Vãn.” Giang Thành dừng một chút, tiếp theo nói: “Cô ấy đã từng giúp tôi.”

Hạ Cường suy nghĩ một chút, gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Gọi hết bọn họ tới đi, chúng ta cùng nhau bàn bạc một chút.” Giang Thành nói.

Chẳng bao lâu, một nhóm người tụ tập quanh cửa sổ, có thể thấy tâm trạng của mọi người đều bị ảnh hưởng bởi chuyện xảy ra cách đây không lâu, đặc biệt là Lâm Mục Vãn, ánh mắt ảm đạm, Giang Thanh chỉ dừng lại một chút trên khuôn mặt của cô, rồi lại dời tầm mắt đi.

“Tôi và đội trưởng Hạ đã bàn bạc qua rồi, ngày mai chúng ta cần phải đến Câu lạc bộ suy luận một lần nữa, lần này chúng ta cần phải…”

“Cộc!”

Giang Thành chưa kịp nói xong, Lâm Mục Vãn đã lùi mạnh về phía sau một bước, động tác đột ngột này giống như một lưỡi dao sắc bén, trong nháy mắt cắt đứt nhịp tim căng thẳng của mọi người.

Lâm Mục Vãn trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy không thể kiểm soát, như bị dọa sợ đến tột độ.

“Mục Vãn.” Lâm Mục Vân lập tức an ủi nói: “Em sao vậy?”

Phản ứng đầu tiên của mọi người là có thứ gì đó kỳ lạ xuất hiện trong phòng, mấy người lập tức tản ra và nhìn quanh phòng.

Nhưng sau khi tìm kiếm một vòng, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Cửa vẫn đóng như cũ, trong hành lang không có tiếng động lạ.

Nhìn sang chỗ khác, Giang Thành lập tức hỏi: "Đừng sợ, cô nhìn thấy cái gì, hay là cảm giác thấy cái gì?"

Sự hiểu biết của Giang Thành đối với người phụ nữ này tương đối phiến diện, hắn chỉ biết cô có tấm lòng nhân hậu, dường như chức năng ngôn ngữ có vấn đề, chỉ dựa vào cuốn sổ trong tay để giao tiếp hàng ngày.

Ngoài ra, còn rất phụ thuộc vào anh trai Lâm Mục Vân.

Lâm Mục Vãn vô thức ngồi xổm xuống, co rúm người lại, như muốn giảm thiểu sự hiện diện của mình.

Lâm Mục Vân đi theo cô, ngồi xổm xuống bên cạnh: "Mục Vãn." Anh ta đưa tay ra xoa đầu cô, đồng thời lấy cuốn sổ trong tay Mục Vãn ra, đưa cho cô, kèm theo một chiếc bút: "Em đã nhìn thấy cái gì, hãy viết nó ra cho bọn anh biết được không, chuyện này rất quan trọng."

Hai vai Lâm Mục Vãn khẽ run lên, nhưng vẫn đưa tay ra, siết chặt cây bút, sau đó viết một dòng chữ vào sổ, bởi vì sợ hãi, chữ viết trở nên hơi biến dạng, nhưng khi mọi người nhìn thấy dòng chữ đó, sắc mặt đều đột nhiên thay đổi.

"Ngoài cửa sổ, có người, một người rất đáng sợ."

Những chữ trong sách như một con dao, đâm vào trái tim mọi người.

Hòe Dật và tên mập đang đứng đối diện với cửa sổ, phản ứng của bọn họ nhanh nhất, lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không nhìn thấy cảnh tượng kinh dị nào, ngoài cửa sổ rất yên tĩnh, không có khuôn mặt quỷ dị nào nổi lên, càng không có quỷ.

Mọi người vô thức tránh xa cửa sổ, như thể lo lắng có thứ gì đó đột nhiên xuất hiện sẽ dọa mình giật mình.

"Không có." Chu Đồng quay đi, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Mục Vãn, môi mấp máy như muốn nói điều gì, nhưng Hạ Cường lại dùng ánh mắt ngăn cản.

"Lâm tiểu thư." Giang Thành nói: "Ngoài cửa sổ không có gì, cô không cần sợ hãi, chúng tôi đều ở đây."

Lâm Mục Vãn với tay lấy cuốn sổ, nhanh chóng viết thêm một dòng nữa lên đó, dùng sức rất mạnh, đến mức làm rách cả trang sau: "Tôi không nhìn nhầm, là ở ngoài cửa sổ, sân tennis bên ngoài, sân tennis cách đó không xa, tôi nhìn thấy rất rõ."

Lần này mọi người lại nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên phát hiện xa xa phía đối diện có một sân tennis, có vài người đang tập luyện trong sân tennis, trên ghế gần đó có người quàng khăn trắng đang nghỉ ngơi.

Ánh mắt quét qua từng chút một, đột nhiên, hơi thở của hai người Giang Thành và Hạ Cường, đồng thời cùng ngưng trệ, tiếp sau đó, giống như đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng, đồng tử của bọn họ lập tức co rút lại.

Cách mấy người đang nghỉ ngơi không xa, phía sau lưới sắt vây quanh sân, còn có một người đang đứng.

Người đó có thân hình cao lớn, đeo một chiếc tạp dề màu tối không thể phân biệt được màu sắc, quan trọng là đầu được quấn một lớp băng dính dày trong suốt, một đôi mắt đẫm máu

chứa đầy oán hận, nhìn chằm chằm vào bệ cửa sổ của bọn họ ở đây.

Trong tay xách một chiếc rìu đáng sợ!

Đó chính là gã sát nhân trong đêm mưa mà bọn họ nhìn thấy trong bức tranh!

Chính là nó!

Đến rồi…

Chương 848: Lưới sắt

Nhìn thấy phản ứng của Giang Thành, biểu cảm của tên mập trở nên cổ quái, anh ta nhìn theo ánh mắt của Giang Thành, một lúc sau mới cẩn thận hỏi: "Bác sĩ, các anh… các anh đang nhìn gì vậy?"

Không chỉ có tên mập, Hòe Dật cũng như Chu Đồng, Phong Kiệt, bọn họ cũng đều khẩn trương nhìn ra ngoài, nhưng nhìn biểu hiện thì không phát hiện có gì khác thường.

"Sân tennis làm sao?" Chu Đồng nhịn không được hỏi, giọng điệu đầy khẩn trương: "Con quỷ đó xuất hiện rồi à?"

Lúc này, Giang Thành như đã phản ứng lại, quay đầu lại, nhìn sang tên mập bọn họ, hạ giọng hỏi: "Sao vậy, các anh không nhìn thấy nó sao?"

"Không nhìn thấy." Hòe Dật nghe thấy Giang Thành nói vậy, trái tim vừa mới đặt xuống lại treo lên lần nữa, tất cả mọi người đều ý thức được tình thế bắt đầu phát triển theo hướng cổ quái.

Thời gian vài cái chớp mắt, khi bọn người Giang Thành nhìn ra ngoài lần nữa, phía sau hàng lưới sắt bao quanh sân tennis đã chẳng có gì nữa.

Gã sát nhân xuất hiện quỷ dị trong đêm mưa… lại biến mất rồi.

Sau khi bình tĩnh lại, Hạ Cường có phản ứng rất nhanh, kéo rèm lại, cả nhóm người trở lại ghế sô pha, đứng bên cửa sổ mọi người đều cảm thấy rất bất an.

“Ngoài Lâm tiểu thư, tôi, anh Giang, còn có ai nhìn thấy nữa?” Hạ Cường ngồi trên sô pha, vẻ mặt có chút căng thẳng.

“Tôi cũng nhìn thấy rồi.” Lâm Mục Vân và em gái Lâm Mục Vãn đang ngồi cùng nhau, ngẩng đều lên và nói.

Sắc mặt Hạ Cường trở nên khó coi khi nghe thấy điều này, chỉ có bốn người bọn họ nhìn thấy gã sát nhân, anh ta hiểu rằng điều này có nghĩa là bọn họ đã bị gã sát nhân nhắm đến.

Mà điều tồi tệ nhất là hai anh em nhà họ Lâm cũng nằm trong số đó.

“Chúng tôi…” Lâm Mục Vân do dự một lát, sau đó nói: “Chúng ta vẫn cần phải ở đây nữa sao? Cái tên kia đã tìm tới rồi.”

Anh ta nói với giọng điệu rất nhẹ nhàng, như thể đang lo lắng sẽ dọa sợ Lâm Mục Vãn ở bên cạnh.

Qua ánh mắt của anh ta, Giang Thành biết rõ ràng Lâm Mục Vân hiện tại cũng đang sợ hãi, anh ta chỉ là đang cố gắng đè nén xuống mà thôi.

“Lâm công tử, anh có bao giờ nghĩ tới việc, tại sao chúng ta lại nhìn thấy gã sát nhân chưa?” Giang Thành nhìn Lâm Mục Vân, giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Làm sao có thể trùng hợp đến như vậy, chúng ta vừa mới đến bên cạnh cửa sổ, vừa hay đúng lúc nhìn thấy nó đứng đó.”

“Trông như đang đợi chúng ta.” Giang Thành dừng một chút, bổ sung thêm.

“Là nó cố ý để cho chúng ta nhìn thấy!” Lâm Mục Vân phản ứng rất nhanh, lập tức ý thức được vấn đề.

“Đúng vậy, nó là cố ý để chúng ta nhìn thấy nó đến rồi.” Giang Thành thay đổi giọng điệu, ý tứ sâu xa nói: “Tôi nghĩ nó là muốn chúng ta vì hoảng sợ mà vội vã rời khỏi nơi này.”

“Suy nghĩ theo một cách khác, nó chắc hẳn không thể chủ động tấn công chúng ta, tiền đề là chúng ta cứ ở trong văn phòng này, không rời đi.”

Giang Thành ngồi trên ghế sofa, bình tĩnh phân tích tình hình hiện tại, giọng nói bình tĩnh của hắn đã xua tan một phần hoảng sợ do sự xuất hiện đột ngột của gã sát nhân.

“Anh Giang nói đúng, tạm thời chúng ta đừng rời khỏi nơi này.” Hạ Cường cũng bày tỏ thái độ, Giang Thành nghĩ tới, anh ta cũng đã nghĩ tới.

Màn đêm càng lúc càng tối, những sự việc dồn dập xảy ra khiến mọi người đều không có chút buồn ngủ nào, cả nhóm người ngồi xung quanh trước sô pha.

Hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn dựa vào cuốn sổ để giao tiếp, Lâm Mục Vãn viết gì đó, rồi đưa cho anh trai đọc, sau khi Lâm Mục Vân đọc xong, cũng sẽ viết vài chữ vào cuốn sổ, rồi đưa lại cho Lâm Mục Vãn.

Nhìn mức độ hiểu nhau của hai người, loại chuyện nhỏ nhặt như thế này đã hòa nhập vào trong cuộc sống hàng ngày, trở thành một bộ phận trong đó.

Trong lúc trao đổi với anh trai, nỗi sợ hãi trong mắt Lâm Mục Vãn dần dần tiêu tan, Lâm Mục Vân cuối cùng cất cuốn sổ đi, đưa tay ra, giúp Lâm Mục Vãn sửa lại phần tóc lòa xòa trên trán, bảo cô đi nghỉ ngơi.

Giang Thành nhìn hai anh em, trong lúc nhất thời lơ đãng, hắn thực sự có thể cảm nhận được sự ỷ lại và tin tưởng của Lâm Mục Vãn đối với anh trai, trong sáng và đơn thuần cũng giống như con người của cô vậy, khiến cuộc sống không chút tạp niệm.

Mà sự đáp lại của Lâm Mục Vân với em gái, cũng giống như vậy.

Khung cảnh như vậy nếu như có thể tiếp diễn mãi mãi, sẽ tuyệt vời biết bao…

Phá vỡ sự yên bình này là một hồi tiếng chuông báo thức vang lên dồn dập, ngay sau đó, cơn buồn ngủ không thể kiểm soát ập đến, mọi người đều mất đi ý thức.

Luân hồi mới lại bắt đầu, lần này đã có kinh nghiệm trước đó, mọi người đều không quá hoảng sợ, mọi thứ đều tiến triển theo đúng như trước đó.

“Anh Cường.” Sáng sớm mở cửa, nhìn thấy mấy người Hạ Cường Giang Thành bị nhắm tới vẫn còn, sắc mặt Chu Đồng rạng rỡ: “Các anh đều không sao, thật là tốt.”

“Chúng tôi không gặp phải chuyện kỳ quái, cũng không phát hiện gã sát nhân.” Hạ Cường trả lời ngắn gọn, anh ta cũng đang suy nghĩ.

“Liệu mọi chuyện có lại giống như trước không, sau khi Uông Khiết rời đi, mới có người biến mất?” Phong Kiệt không thường xuyên lên tiếng, giọng nói của anh ta vậy mà lại nghe có hơi xa lạ.

Mọi thứ về cơ bản vẫn giống như trải nghiệm trước đó, chị Văn xuất hiện, dẫn bọn họ đến gặp khách hàng “Uông Khiết”.

Nhưng ngay sau khi “Uông Khiết” đứng dậy rời đi, bốn bóng người Giang Thành Hạ Cường cũng biến mất. …

“Anh Giang, anh Giang.”

Bên tai Giang Thành có người đang khẽ gọi, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, vẫn có thể cảm giác được có người đang đẩy hắn.

“Dậy đi, anh Giang.”

Giọng nói rất nhẹ, nhưng có thể nghe ra được, giọng điệu rất khẩn trương, tựa như đang có chuyện gì đó rất khẩn cấp và quan trọng.

Mí mắt Giang Thành nặng trĩu, nhưng vẫn cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt hắn đầu tiên là một khuôn mặt xanh tái đang sáp lại gần.

Giang Thành ngay lập tức tỉnh táo.

"Anh Giang." Lâm Mục Vân dùng ánh mắt cảnh giác ra hiệu xung quanh, thì thầm nói: "Chúng ta vừa mở mắt ra, thì đã ở đây."

Sắc mặt của Lâm Mục Vân bị ngọn đèn trước mặt phản chiếu thành màu xanh lục, thoạt nhìn trông rất đáng sợ.

Cách sau lưng Lâm Mục Vân không xa, Hạ Cường và Lâm Mục Vãn đang ở cùng với nhau, ánh mắt không ngừng quan sát xung quanh, trông dáng vẻ thì là đang cảnh giới.

Giang Thành từ từ đứng dậy khỏi bàn, vừa rồi hắn đang nằm trên bàn, giống như đang ngủ trong giờ nghỉ trưa, cổ cứng ngắc, như đã ngủ rất lâu.

Hắn ngay lập tức nhận ra, nơi đây chính là khu văn phòng trên tầng 10 của cao ốc Hữu Nhuận.

Bọn Lý Mộng Dao, Viên Tiểu Thiên chính là đã chết ở đây.

"Tạch."

"Tạch."…

Một tràng âm thanh kỳ lạ như có như không truyền đến, khiến Giang Thành cảnh giác, không giống như tiếng bước chân, mà giống tiếng kim đồng hồ lắc lư hơn.

Lâm Mục Vân lập tức đưa tay ra, tắt ngọn đèn trên bàn làm việc.

Xung quanh một vùng tối om, ngọn đèn này giống như một ngọn đuốc, có quỷ mới biết nó sẽ thu hút thứ gì đến.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, bọn họ biết rõ, trong bóng tối này tuyệt đối không chỉ có bốn người bọn họ.

Bốn người Giang Thành tụ tập lại với nhau: "Hai người là tỉnh lại ở đâu?" Giang Thành tranh thủ thời gian tìm hiểu tình hình, xem ra hắn là người cuối cùng tỉnh lại, đây không phải là một chuyện tốt.

"Chúng tôi đều ở vị trí này." Hạ Cường hạ giọng: "Tôi là được Lâm tiểu thư đánh thức, sau đó là Lâm công tử."

Giang Thành đã hiểu rõ thứ tự, người đầu tiên tỉnh dậy là Lâm Mục Vãn, sau đó là Hạ Cường, Lâm Mục Vân và cuối cùng là chính mình.

"Có phát hiện gì không?" Giang Thành hỏi.

Nghe vậy, Giang Thành nhận thấy ánh mắt của Lâm Mục Vãn trở nên sợ hãi, sau đó Lâm Mục Vân với vẻ mặt được không tự nhiên nhìn sang bên phải.

Chương 849: Góc chết

Nhìn theo tầm mắt của Lâm Mục Vân, ở trong một góc phía xa, màu sắc dưới sàn nhà sẫm màu hơn những nơi khác một chút, cùng với sự hô hấp của Giang Thành, trong không khí bắt đầu bay lên một mùi ngọt nồng nồng.

Thứ trên mặt đất… là máu!

Mà vị trí đó, Giang Thành tập trung nhìn kĩ, chính là nơi tìm thấy thi thể của Viên Tiểu Thiên vào ban ngày.

"Là Tiểu Thiên." Hạ Cường hồi lâu chưa lên tiếng chợt khẽ nói.

Giang Thành đoán rằng, rất có khả năng là anh ta đã qua đó xem rồi.

Nếu như thi thể của Viên Tiểu Thiên còn ở đây, vậy thì ở phía trước lối thoát hiểm bên ngoài, thi thể của Lý Mộng Dao hẳn cũng vẫn còn.

Giang Thành đột nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ, theo như hiểu biết của hắn đối với nhiệm vụ, thi thể sẽ có cơ chế làm mới giống như game, mỗi khi có một nhóm người mới tiến vào, thi thể của người đã từng chết sẽ bị một sức mạnh không thể chống lại dọn sạch.

Trong những nhiệm vụ trước đây đều là như vậy, bọn họ đã quen với điều đó, nhưng lần này, có điều gì đó dường như đã thay đổi.

Những hạt mưa bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, mưa không lớn lắm, ít nhất là tạm thời vào lúc này không phải là như vậy, nhưng đối với Giang Thành và

những người khác, điều đó có nghĩa là nỗi kinh hoàng thực sự… đã bắt đầu.

Gã sát nhân đêm mưa, tất nhiên là sau khi trời đổ mưa, mới xuất hiện.

"Tôi vừa mới tới gần thi thể của Tiểu Thiên." Hạ Cường nhìn Giang Thành, vội vàng nói: "Theo như hiểu biết của tôi về Tiểu Thiên, cậu ta lựa chọn nơi đó là vì đã học được bài học về cái chết của Mộng Dao sau khi trốn thoát thì tử vong, nên có ý định trốn ở đây, để trì hoãn thời gian."

"Điểm này có thể nhìn ra từ việc lựa chọn vị trí, vị trí của cậu ta quả thực tương đối khuất, nhưng tầm nhìn lại có hạn."

Giang Thành nghe một hồi, có chút mất kiên nhẫn: "Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?"

Hiện tại thời gian cấp bách, gã sát nhân có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, hắn cũng không rảnh nghe Hạ Cường giải thích rõ ràng toàn bộ câu chuyện.

"Tiểu Thiên là bị thứ đó tiếp cận từ phía sau, sau đó giết chết." Hạ Cường nói thẳng: "Giống như Lý Mộng Dao."

Nghe những lời này, ánh mắt Giang Thành chợt khựng lại, hắn đột nhiên nghĩ tới lúc ở trong gian phòng số 19, theo miêu tả của những người đợi ở bên ngoài, có một bóng người cứ luôn đi theo sau bọn họ, đồng thời nhân lúc bọn họ đứng lại, thì đứng ở ngay phía sau một người trong đó, cho đến khi hai cái bóng hoàn toàn chồng lên nhau, nhìn từ phía sau, trông giống như một người.

Bây giờ mọi người đã rõ, người bị chồng lên đó, chắc hẳn chính là chủ quán.

Dù sao thì không lâu sau khi bọn họ rời đi, bức tranh sơn dầu quỷ dị đó liền xuất hiện trong phòng của chủ quán, hơn nữa đã giết chết anh ta.

“Việc này có liên quan đến phương thiết giết người của gã sát nhân.” Giang Thành nhìn Hạ Cường: “Nó chỉ có thể giết người từ phía sau, hoặc là phải đáp ứng điều kiện xuất hiện ở phía sau lưng.”

“Đây chỉ là suy đoán của tôi, nhưng tôi nghĩ ít nhất có một nửa khả năng.” Hạ Cường nói.

Giang Thành suy nghĩ một chút, rồi nói tiếp: “Vẫn còn một điểm, gã sát nhân khi hành động không có tiếng bước chân, ở trong gian phòng số 19 chúng ta đều không nghe thấy.”

Không có tiếng bước chân, coi chừng phía sau, bọn họ tạm thời chỉ có thể kết luận được hai điểm này.

Không biết từ lúc nào, khi mưa bên ngoài cửa sổ càng ngày càng nặng hạt hơn, toàn bộ khu vực văn phòng bắt đầu xuất hiện một làn sương nhẹ.

Sương mù có màu xám đen, trông rất cổ quái, dần dần bao quanh phạm vi của bọn họ.

Tầm nhìn xung quanh trở nên rất kém, đại khái chỉ khoảng 3- 4 mét, những vật thể lớn ở xa hơn chỉ còn là những đường nét mờ mờ.

“Chúng ta không thể tụ tập lại với nhau.” Hạ Cường lên tiếng, mặc dù anh ta biết, trong hoàn cảnh như thế này mà tách ra, theo một nghĩa nào đó cũng có nghĩa là vĩnh biệt, nhưng anh ta có lý do của riêng mình, không có lựa chọn nào khác.

Khi nghe thấy phải tách nhau ra, Lâm Mục Vãn lập tức nắm lấy cánh tay Lâm Mục Vân ở bên cạnh, dùng hành động thiết thực nói với mọi người rằng cô không muốn tách khỏi anh trai mình.

Tuy nhiên, Lâm Mục Vân hiểu rõ, đưa tay ra, chậm rãi chạm vào đầu em gái Lâm Mục Vãn, nhẹ nhàng nói: “Mục Vãn, nghe lời, chúng ta đều sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hạ Cường thu lại ánh mắt từ trong làn sương mù, chuyện đã đến nước này, anh ta cũng không có thời gian để ý xem hai anh em nhà họ Lâm nghĩ gì, nhanh chóng giải thích với Giang Thành: "Bất luận thế nào, ít nhất một người trong số Lâm công tử và Lâm tiểu thư phải sống sót, đây là chuyện đã được định đoạt sẵn trước khi hành động bắt đầu."

"Anh Giang, tôi và anh tách ra đi riêng, mỗi người chúng ta dẫn theo một người, về phần có thể xông được ra hay không…" Anh ta mím môi, không nói thêm lời nào nữa.

"Lâm tiểu thư." Giang Thành nhìn Lâm Mục Vãn, dùng giọng không thể bàn cãi, nói: "Cô đi theo tôi."

"Làm phiền anh rồi, anh Giang." Lâm Mục Vân có vẻ không muốn chia tay em gái mình, nhưng lý trí nói với anh ta, sự sắp xếp của đội trưởng Hạ là đúng đắn.

Lâm Mục Vãn buông cánh tay anh trai, lấy cuốn sổ ra, nhanh chóng viết một dòng lên đó.

Giang Thành nhìn thấy, bên trên là "Chúng ta nhất định có thể ra ngoài!"

Nhưng đối với việc làm thế nào để phá vỡ cục diện, Giang Thành và Hạ Cường lại có những khác biệt.

Giang Thành chủ trương tìm cách thoát khỏi cao ốc Hữu Nhuận, trong khi Hạ Cường chủ trương trì hoãn thời gian bên trong tòa nhà đến sau khi mưa tạnh, tình thế đương nhiên sẽ được giải quyết.

Hai người không ai có thể thuyết phục ai, dù sao thì hiện tại có quá ít manh mối để hỗ trợ lý luận chi tiết hơn, đối mặt với mọi thứ xa lạ, bọn họ chỉ có thể dùng mạng sống của mình để thử sai.

Hạ Cường đưa Lâm Mục Vân rời đi trước, bóng dáng của bọn họ nhanh chóng biến mất trong sương mù.

Tin tốt duy nhất là điện thoại di động của bọn họ vẫn dùng được, hai nhóm người có thể liên lạc thông qua chúng.

Giang Thành không hành động hấp tấp, ra hiệu cho Lâm Mục Vãn đi theo mình, hai người trước tiên đi tới gần chỗ thi thể của Viên Tiểu Thiên.

Sau khi thông qua việc quan sát một cách đơn giản, quả thực gần giống như Hạ Cường nói, Viên Tiểu Thiên thu người dưới gầm bàn, cho dù quay người lại cũng không thể nhìn thấy phía sau qua tấm vách ngăn dưới gầm.

Nơi đó là góc chết đáng sợ nhất.

Mà theo như hiện trường tử vong mà tổ trưởng Trương đã mô phỏng cho bọn họ, chính là bị người ta âm thầm lặng lẽ đến gần, đứng trên bàn nơi anh ta đang trốn, sau đó dùng lực vung chiếc rìu xuống, xẻ đôi đầu của Viên Tiểu Thiên ra.

Ngay lúc Giang Thành chuẩn bị đưa Lâm Mục Vãn đi, đột nhiên, Lâm Mục Vãn ôm chặt cánh tay Giang Thành, thông qua sự tiếp xúc, hắn có thể cảm nhận được Lâm Mục Vãn đang run rẩy dữ dội.

Giang Thành lập tức ngồi xổm xuống, nín thở, nhìn về hướng tầm mắt của Lâm Mục Vãn.

Dường như có thứ gì đó đang di chuyển trong màn sương mù tối tăm.

Mặt đất khẽ rung chuyển, ngay cả tần số cũng có cảm giác cứng ngắc và âm trầm.

Nhưng hắn không hề nghe thấy bất kỳ tiếng động lạ nào, ít nhất chắc chắn là không có tiếng bước chân.

Đôi mắt của Giang Thành không ngừng quét qua sương mù, phải hơn 10 giây trôi qua, hắn mới đột nhiên dừng lại.

Chính là gã đã nhìn thấy tối qua!

Đồng tử của Giang Thành đột nhiên co chặt lại.

Nó chỉ cách mình 6 hoặc 7 mét, xét theo mật độ của sương mù, đáng lẽ ra hắn không thể nhìn thấy, nhưng hắn lại đã nhìn thấy nó.

Điều đáng sợ hơn nữa là, lần này, một người một quỷ, gần như là đối mặt nhau.

Trước mắt không có quá nhiều thứ để che chắn, chính là hiện tại ở hiện trường có muốn chạy thì cũng đã quá muộn.

Nhưng giây tiếp theo, một cảnh tượng khiến mọi người đều kinh ngạc đã xảy ra, gã sát nhân ngơ ngác quay người lại, bước đi cứng ngắc rồi biến mất trong màn sương.

Chương 850: Lựa chọn

Thế là… đi rồi?

Giang Thành không có quá nhiều sự vui mừng sau khi đã sống sót, hắn chỉ đang suy nghĩ nguyên nhân.

Xét từ khoảng cách vừa rồi, mong đợi rằng mình và Lâm Mục Vãn sẽ không bị phát hiện hoàn toàn là tự dối mình dối người, sở dĩ gã sát nhân không lao vào giết mình và Lâm Mục Vãn, chỉ là bởi vì điều kiện giết người chưa được kích hoạt, chỉ thế mà thôi.

"Chẳng lẽ chỉ cần bị nhìn thấy, thì gã sát nhân sẽ từ bỏ việc tấn công?" Giang Thành hơi cau mày, sau khi suy đoán này xuất hiện trong đầu, thì không thể thoát khỏi nó.

Đang lúc suy nghĩ, hắn cảm giác được cánh tay có chút siết chặt, quay đầu lại, thì bắt gặp ánh mắt của Lâm Mục Vãn.

Trong hoàn cảnh như này, vẫn là sắc mặt tái nhợt của Lâm Mục Vãn, Giang Thành vô thức cho rằng cô đang sợ hãi.

Vừa định an ủi cô mấy câu, thì nhìn thấy Lâm Mục Vãn đang cầm cuốn sổ trên tay, trên đó viết một dòng chữ: Nó rời đi rồi, anh trai và anh Hạ đang gặp nguy hiểm.

Trong mắt Lâm Mục Vãn tràn đầy lo lắng.

Ánh mắt của Giang Thành dừng lại, một lát sau, nhẹ nhàng gật đầu với Lâm Mục Vãn: "Tôi đã tìm được một số manh mối có liên quan đến gã trong sương mù, tôi sẽ thông báo cho đội trưởng Hạ, bọn họ sẽ không sao đâu."

Nghe vậy, hai mắt Lâm Mục Vãn sáng lên.

Nói xong, Giang Thành định dẫn Lâm Mục Vãn rời khỏi đây trước, gã sát nhân đã phát hiện ra vị trí của bọn họ, rất khó nói gã có quay lại đây để tì cách giết bọn họ hay không.

Ngay khi cả hai đứng dậy, qua khóe mắt của Giang Thành chợt có một tia sáng lóe lên.

Ánh sáng le lói phát ra từ khoảng cách khá gần với hắn, bên dưới gầm bàn.

Nhưng khi hắn nhìn lại, ánh sáng đã biến mất, chỉ còn lại thi thể của Viên Tiểu Thiên lặng yên nằm đó.

Viên Tiểu Thiên chết trong tình trạng rất thê thảm, cả cái đầu bị xẻ dọc, tách thành hai phần, chỉ còn một đoạn gân trên cổ còn dính lại và treo trên vai, cảnh tượng vô cùng rùng rợn.

Con mắt phải của thi thể đã bị vỡ nát hoàn toàn, con mắt trái duy nhất còn sót lại vẫn còn trong hốc mắt, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, anh ta dường như đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Lần theo vị trí của tia sáng trong trí nhớ, hắn tìm thấy huy hiệu tên trên áo của Viên Tiểu Thiên.

Huy hiệu nhìn có vẻ rất bình thường, trước đó hắn từng đoán rằng, huy hiệu chắc hẳn sẽ là chỗ dựa trong nhiệm vụ, nhưng tác dụng thì vẫn chưa rõ.

Gã sát nhân đang ở gần đó, Giang Thành không dám ở lâu nữa, hắn quyết đoán bước tới, tháo huy hiệu tên của Viên Tiểu Thiên rồi nhanh chóng rời đi.

Nhưng không ai chú ý đến, ngay khi Giang Thành kéo Lâm Mục Vãn, quay người đi vào trong sương mù, Viên Tiểu Thiên ở phía sau khẽ cử động con mắt trái duy nhất trong hốc mắt, tiếp theo ở một góc độ kỳ quái, cứng ngắc quay về hướng hai người Giang Thành vừa rời đi. …

Gần hành lang sâu và tối, đằng sau một cánh cửa kín đáo, hai cái bóng đang ở rất gần nhau.

“Đội trưởng Hạ.” Lâm Mục Vân cố gắng đè nén giọng nói xuống rất thấp, nhưng giọng điệu có chút gấp gáp vẫn bộc lộ sự lo lắng trong lòng lúc này.

Hạ Cường rời mắt khỏi màn hình điện thoại, vài giây sau mới nhỏ giọng nói: “Anh Giang nói, sau khi chúng ta rời đi không lâu, gã sát nhân đã tìm đến bọn họ, hai nhóm đã đối đầu trực diện, nhưng điều kỳ lạ là, gã sát nhân không tấn công họ mà quay người bỏ đi.”

Nghe thấy bọn họ không có việc gì, vẻ mặt lo lắng của Lâm Mục Vân mới dịu đi một chút, anh ta suy nghĩ một chút, kết hợp với kết quả thảo luận trước đó, đưa ra ý kiến của mình: “Gã sát nhân bỏ đi chỉ vì điều kiện giết người chưa được kích hoạt.”

“Đúng vậy, anh Giang suy đoán rằng, gã sát nhân có lẽ chỉ có thể dựa vào việc đánh lén để giết người, một khi bị phát hiện thì sẽ bị đuổi đi.” Hạ Cường thu hồi điện thoại di động, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Lâm Mục Vân ngược lại trông như đã nghĩ đến điều gì, nhướng mày, vội vàng nói: “Giống như ở trong gian phòng số 19? Thân ảnh quỷ dị xuất hiện kia sẽ không chủ động tấn công người, mà lựa chọn cách tiếp cận từ phía sau, từng chút từng chút một đến gần.”

Là một trong những người liên quan, Hạ Cường đương nhiên nhận thức được sự quỷ dị của tình huống lúc đó, anh ta và Giang Thành đều là những người rất cảnh giác, nhưng khi ở gian phòng số 19, ngay cả hai người bọn họ cũng không chú ý đến cái bóng theo sát phía sau.

Bây giờ nghĩ lại cảnh tượng lúc đó, vẫn cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Nghe được lời nói của Lâm Mục Vân, Hạ Cường khẽ gật đầu: "Hơn nữa, gã sát nhân bước đi sẽ không gây ra tiếng động." Anh ta nói với giọng điệu vô cùng chắc chắn: "Điểm này cũng đã được chắc chắn, anh Giang có nói rất rõ ràng."

"Anh Giang và em gái tôi, bọn họ hiện đang ở đâu?" Lâm Mục Vân hỏi.

"Không biết." Dừng một chút, Hạ Cường giải thích: "Chúng tôi thường không hỏi những câu hỏi như thế này khi ở trong nhiệm vụ, bởi vì chúng tôi không thể chắc chắn, người đang liên lạc với chúng tôi ở đầu bên kia rút cuộc là người hay là quỷ."

Lâm Mục Vân nghĩ ngợi một chút liền hiểu rõ, kinh nghiệm làm nhiệm vụ của Hạ Cường tốt hơn anh ra rất nhiều, anh ta cũng ngưỡng mộ người đàn ông này từ tận đáy lòng, tính cách cực kỳ cứng rắn và tinh thần trách nhiệm mạnh mẽ, điều này thật hiếm có.

Nếu lần này mọi người có thể an toàn rời đi, anh ta tin rằng họ sẽ trở thành những người bạn rất tốt.

Hạ Cường nhìn thấy Lâm Mục Vân cụp mắt, cho rằng anh ta đang lo lắng cho sự an toàn của đám người Lâm Mục Vãn, tình cảm giữa hai anh em nhà này thật khiến người ta cảm động, vì thế có ý tốt muốn an ủi: "Lâm công tử, xin hãy yên tâm, anh Giang là một người rất lợi hại, có anh ấy ở đó, Lâm tiểu thư sẽ không có chuyện gì đâu."

Trong đầu hiện lên khuôn mặt của Giang Thành, Lâm Mục Vân tò mò hỏi: "Anh Giang này rút cuộc là người như thế nào?"

Hạ Cường im lặng một lát rồi trả lời: “Cụ thể thì tôi không rõ, nhưng Lâm công tử chỉ cần biết rằng, anh ấy là người mà ngay cả Cung Triết tiên sinh cũng phải coi trọng, thế là đủ.”

“Cung Triết tiên sinh?” Sắc mặt của Lâm Mục Vân chợt thay đổi.

“Ừm.” Hạ Cường gật đầu, hiển nhiên là anh ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian vào vấn đề này nữa, cho nên nhìn đi chỗ khác, kẻ sát nhiên đã biến mất vẫn luôn là một thanh kiếm treo trên đầu của bọn họ.

Hơn nữa, hai người Giang Thành đã xua đuổi được gã sát nhân, mục tiêu tiếp theo của đối phương rất có thể sẽ tới chỗ bọn họ.

Cửa chưa đóng hẳn, vẫn để lại một khe hở nhỏ, Hạ Cường thông qua khe hở này để nhìn ra bên ngoài.

Bên trong hành lang mờ mịt, sương mù dâng trào, như thể gã sát nhân sẽ bước ra khỏi đó bất cứ lúc nào.

Căn phòng anh ta đang ở hiện tại không rộng lắm, một khi bị gã sát nhân phát hiện, đồng thời chặn cửa lại, bọn họ sẽ không còn chỗ để di chuyển.

Điều đáng sợ hơn nữa là, gã sát nhân bước đi không một tiếng động, tầm nhìn ở đây bị hạn chế, chờ đến khi bị phát hiện ra, gã sát nhân có thể đã đi đến trước mặt rồi.

Không thể tiếp túc ở đây nữa, phải rời đi trước.

Sau khi Hạ Cường quyết định xong, chậm rãi mở cửa, dẫn Lâm Mục Vân đi dọc một bên hành lang, nhanh chóng đi về một hướng khác.

Sau khi tìm được lối thoát hiểm ở một bên, Hạ Cường đưa tay ra, ngập ngừng thử đẩy cửa.

Cửa, mở ra, nhưng may mắn là nó không gây ra nhiều tiếng động.

Lâm Mục Vân cẩn thận đóng cửa thoát hiểm lại, sau đó nhìn về phía cầu thang đi xuống cũng bị bao phủ bởi một màn sương mỏng, chỉ lộ ra một nửa.

Phần còn lại mờ mịt đến mức khiến người ta không khỏi nghĩ ngợi lung tung, tựa hồ bên trong ẩn chứa thứ gì đó.

Hạ Cường quay đầu nhìn cầu thang đi lên, một lát sau, nói với giọng điệu không chút nghi ngờ: “Lâm công tử, chúng ta đi lối này.”

Chương 851: Đường sống

Lâm Mục Vân nghe vậy, sắc mặt khựng lại, nhất thời không kịp phản ứng lại, đầu tiên nhìn cầu thang dẫn xuống dưới, sau đó lại nhìn sang Hạ Cường, giọng điệu nghi hoặc hỏi: "Đội trưởng Hạ, chúng ta… sẽ lên trên trên?"

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, dưới sự truy sát của gã sát nhân, việc chạy lên trên là chỉ có đường chết, sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm thấy.

Chạy xuống phía dưới, may ra vẫn còn một tia hy vọng.

Nhưng Hạ Cường đã thuyết phục Lâm Mục Vân chỉ bằng một câu: "Lâm công tử, chúng ta có thể nghĩ tới, chưa chắc hung thủ đã không nghĩ tới."

Trong quá trình trải nghiệm nhiệm vụ của Hạ Cường, anh ta dần dần nhận ra một điểm, quỷ đại diện cho sự điên cuồng và ý đồ xấu xa tột cùng, đúng là không sai, nhưng điều này không có nghĩa là chúng ngu ngốc, ngược lại, hầu hết chúng đều xảo quyệt hơn cả con người.

Điều duy nhất có thể hạn chế chúng, chỉ có quy tắc.

Giống như cách đây không lâu, đám người Lâm Mục Vãn và Giang Thành, trực tiếp chạm mặt với gã sát nhân, nhưng bởi vì hạn chế của quy tắc, nên gã sát nhân không thể tấn công bọn họ, từ đó mới cứu được một mạng.

Hạ Cường và Lâm Mục Vân bước lên cầu thang đi lên, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong sương mù.

Không lâu sau khi họ rời đi, một cơn gió không thể giải thích được thổi vào lối thoát hiểm, gió không quá mạnh, hơi

làm xáo trộn sương mù xung quanh.

Vừa đến góc cầu thang dẫn xuống, sương mù bị gió thổi bay, một đôi ủng da màu đen đột nhiên xuất hiện.

Đôi ủng da to như chiếc thuyền nhỏ, khép chặt vào nhau, bất động.

Có vẻ như đã đứng đó được một lúc rồi. …

"Chúng ta bây giờ đi đâu?" Lâm Mục Vân thấp giọng hỏi, xung quanh rất yên tĩnh, anh ta không dám lớn tiếng vì sợ sẽ thu hút thứ gì từ trong sương mù ra.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, sau khi anh ta nhìn sương mù hồi lâu, tự nhiên lại cảm thấy trong sương mù này ngoài gã sát nhân ra, vẫn còn có thứ khác.

Đó là một cảm giác rất cổ quái, anh ta cũng không thể giải thích được lý do.

Hạ Cường dừng chân lại, bọn họ đang đứng ở một góc đường, phía trước có ba con đường, một ở phía trước, một ở bên trái và một ở bên phải.

Môi trường ở đây cũng tương tự như tầng dưới, đều là một công ty, có ba con đường lần lượt dẫn đến ba khu văn phòng.

Lần trước đến, anh ta đã quan sát qua khu vực xung quanh, khu vực bên trái tương đối nhỏ, phía trước chủ yếu là văn phòng của các giám sát viên, không có lợi cho việc ẩn náu.

Dù sao Hạ Cường cũng có cân nhắc của chính mình, lựa chọn lên tầng, cũng là một sự đánh cược lớn, đánh cược rằng trước khi mưa tạnh, gã sát nhân không thể tìm được mình, cần phải lượn vòng với nó, mới có đủ thời gian.

Rõ ràng hai con đường phía trước và bên trái đều không đủ điều kiện để ẩn nấp.

Bên phải… Hạ Cường cau mày chậm rãi giãn ra, bên phải khá tốt, dẫn đến một khu văn phòng gần giống như tầng dưới, cũng là khu văn phòng nơi bọn họ tỉnh dậy.

Diện tích đủ rộng, cách bố trí bên trong tương đối phức tạp, nếu sử dụng tốt sẽ có cơ hội đối phó với gã sát nhân.

Quan trọng hơn, khu văn phòng này có cửa sổ kính lớn nên có thể quan sát cường độ mưa bên ngoài bất cứ lúc nào, để phán đoán khi nào nhiệm vụ kết thúc.

Không hề do dự nữa, Hạ Cường dẫn Lâm Mục Vân đi dọc theo con đường bên phải.

Bước đi của họ nhẹ nhàng đến mức gần như không phát ra âm thanh.

Sương mù xung quanh càng ngày càng dày đặc, khiến Hạ Cường có một loại dự cảm không tốt.

Một lúc sau, Hạ Cường đột nhiên dừng lại, khiến Lâm Mục Vân phía sau lập tức khẩn trương: "Xảy ra chuyện gì?" Anh ta trầm giọng hỏi.

Hạ Cường từ từ quay lại, nhìn về hướng họ đến, nơi này cũng bị sương mù bao phủ, tầm nhìn ngày càng kém, giờ họ chỉ có thể nhìn thấy khoảng hai mét phía trước và phía sau.

Lâm Mục Vân là người có kinh nghiệm không nhiều, vừa mới tới nơi như thế này, còn chưa quen nên không để ý tới là chuyện bình thường, nhưng Hạ Cường thì đã chú ý đến.

Có điều gì đó không ổn với con đường bọn họ đang đi.

Con đường này… quá thẳng đi.

Đi bộ lâu như vậy, mà vẫn không tìm thấy một ngã tư hay nơi nào có thể rẽ.

Xét từ cách bố trí của tòa nhà này, điều này là hoàn toàn không thể.

Hơn nữa con đường này có phải là quá dài rồi hay không, theo ước tính của Hạ Cường, bọn họ hẳn là phải đang đứng ở khu văn phòng rồi mới đúng.

Nhưng bây giờ, bọn họ đến cửa còn chưa nhìn thấy.

Chuyện gì thế này?

Bị quỷ đưa?

Hay là đã xảy ra một hiện tượng khác mà bọn họ không thể hiểu nổi.

Sắc mặt của Hạ Cường đã trở nên khó coi, bởi vì dù thế nào đi nữa, có một điểm là chắc chắn.

Gã sát nhân kia đã tìm đến bọn họ.

Bây giờ, đang ở ngay bên cạnh bọn họ.

Kìm nén sự hoảng loạn trong lòng, Hạ Cường tỏ ra bình tĩnh lạ thường, tổng hợp tất cả những manh mối này lại với nhau trong đầu.

Buộc phải tách nhau ra, có lẽ… đây mới là con đường sống duy nhất.

Nếu như suy đoán của anh ta là đúng.

“Lâm công tử.” Hạ Cường nói, giọng điệu của anh ta khiến Lâm Mục Vân ở bên cạnh cũng giật mình.

“Đội…”

Lâm Mục Vân vừa mở miệng liền bị Hạ Cường cắt ngang: “Lâm công tử, anh hãy nghe tôi nói, bây giờ, anh rời khỏi tôi, đi về phía trước mấy bước, đừng đi quá xa, khoảng 3- 4 bước là được, để tôi có thể nhìn thấy bóng lưng của anh.”

Cảm nhận được giọng điệu của Hạ Cường, Lâm Mục Vân cũng không nói gì vô nghĩa, lập tức làm theo lời anh ta vừa nói, đi về phía trước ba bước, chỉ để lại bóng lưng mờ ảo trong sương mù.

Bóng lưng Lâm Mục Vân rất sạch sẽ, không giống như có người đứng sau lưng hay gì đó.

Đột nhiên, Hạ Cường nhận thấy vai Lâm Mục Vân khẽ run lên: "Đội trưởng Hạ, tôi nhìn thấy đường rồi, ngay phía trước mặt, cách khoảng năm sáu mét có một cánh cửa, chính là khu văn phòng của bọn họ, cũng tương tự như ở tầng dưới."

Quả nhiên!

Hạ Cường thở hắt ra một hơi, người bị nhắm tới, là chính mình .

Lâm Mục Vân rời khỏi phạm vi của mình, liền lập tức nhìn thấy con đường thật sự.

Nếu không có gì bất ngờ, hiện tại gã sát nhân đang đứng ngay đằng sau anh ta.

Có lẽ là đang chờ thời cơ, hoặc có thể là còn có lý do khác, nhưng những lý do đó, đối với anh ta đều không quan trọng.

Hiện tại anh ta chỉ có một ý nghĩ, làm sao có thể để Lâm Mục Vân an toàn rời đi, trước khi mình chết.

"Con đường phía trước có nhìn thấy rõ không?" Hạ Cường đứng bất động ở nguyên chỗ cũ, anh ta không muốn chọc giận gã sát nhân, làm chuyển biến xấu tình hình.

"Thấy rõ, chắc là thật." Tốc độ nói của Lâm Mục Vân rất nhanh, có vẻ như đang rất kích động:" Đội trưởng Hạ, chúng ta đi thôi."

Anh ta nói rồi định quay đầu lại, nhưng lập tức bị Hạ Cường ngăn cản: "Đừng quay đầu!" Hạ Cường nghiêm giọng.

Cơ thể Lâm Mục Vân khẽ run lên một cái, quả thực không xoay người lại: “Đội trưởng Hạ, anh phát hiện ra cái gì rồi?” Lâm Mục Vân không rõ cho lắm, giọng nói mang theo sự bối rối.

Mặc dù rõ ràng là chính mình có thể một giây sau là sẽ chết, nhưng Hạ Cường vẫn cố gắng trấn tĩnh giọng nói của mình nói: “Chúng ta đều đã bị gã sát nhân để mắt tới, nhưng bây giờ vẫn chưa rõ người đó là ai, cho nên tôi đề nghị chúng ta hãy tách nhau ra.”

“Anh hãy đi về phía trước, tôi sẽ đi về sau, như vậy cho dù có xảy ra chuyện, ít nhất cũng vẫn có một người có thể sống sót, sẽ không liên luỵ đến người còn lại.”

Hạ Cường hoàn toàn không cho Lâm Mục Vân có cơ hội lên tiếng, tiếp tục nói: “Được rồi, bây giờ bắt đầu hành động.” Dừng một chút, anh ta cuối cùng lên tiếng: “Chúc anh may mắn, Lâm Mục Vân.”

Chương 852: Trợ thủ

Nói xong, Hạ Cường chậm rãi lui về phía sau, giây phút cuối cùng trong tầm mắt, anh ta đã nhìn thấy Lâm Mục Vân xoay người lại, nhưng giây tiếp theo, hình bóng của Lâm Mục Vân đã hoàn toàn bị sương mù che khuất.

Quả nhiên, vẫn là không lừa được anh ấy… Hạ Cường khóe miệng hiện lên một nụ cười tự giễu, có lẽ chính câu nói cuối cùng Lâm Mục Vân, đã khiến anh ta nghe ra được sơ hở.

Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa, dù sao bị nhắm tới vẫn là chính mình.

Hơn nữa câu này Lâm Mục Vân đã giấu ở trong lòng rất lâu rồi.

Anh ta cũng không thích cái danh hiệu Lâm công tử, nó quá xa cách, đồng thời, cũng quá tận lực, Lâm Mục Vân so với những công tử của các đại gia tộc mà Hạ Cường từng thấy, là hai loại người hoàn toàn khác nhau.

Anh ta lịch lãm dễ gần, không có làm giá, và quan trọng hơn là anh ta có một trái tim quan tâm đến người khác.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc này, Hạ Cường đã sớm coi anh như người của mình chứ không chỉ là người cần được bảo vệ trong quá trình làm nhiệm vụ.

Hạ Cường thực sự hy vọng những người như anh ta có thể sống sót.

Sau này nhà họ Lâm có được một chàng trai trẻ có phẩm chất như vậy làm lãnh đạo chắc chắn là một chuyện tốt.

Hơn nữa biểu hiện cuối cùng của Lâm Mục Vân, cũng không hổ thẹn với những đánh giá của Hạ Cường.

Anh ta đã không nhìn nhầm người, chàng trai trẻ này là một người đáng để tin cậy.

Lâm Mục Vân đã cảm nhận thấy, người bị nhắm tới là mình chứ không phải anh ta, cho nên đã lập tức quay người lại, cố gắng muốn cứu mình.

Mà Hạ Cường cũng hiểu sâu sắc một điểm, Lâm Mục Vân không hề có thủ đoạn cũng như năng lực để cứu mình, đây hoàn toàn chỉ là hành vi trong tiềm thức, không có thời gian để suy nghĩ.

Đúng như như những gì Hạ Cường nghĩ, khi Lâm Mục Vân quay người lại, bóng dáng của anh ta đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của đối phương.

Tuy rằng biết mình đang bị nhắm tới nhưng Hạ Cường vẫn không từ bỏ ý chí sống sót, cho dù biết rằng hy vọng sống sót vốn đã cực kì mong manh.

Trước tiên anh ta ổn định lại tinh thần, sau đó lập tức quay người lại, đằng sau không có gì hết.

Hành lang này càng ngày càng u ám, tối tăm, phía trước và phía sau đều bị sương mù bao phủ, như thể không có tận cùng.

Anh ta nhìn lại vị trí của Lâm Mục Vân biến mất lần cuối, rồi đi về hướng ngược lại.

Bước chân càng ngày càng chậm, hai chân càng cứng ngắc, càng đáng sợ hơn chính là cơn gió lạnh không ngừng thổi từ sau gáy vào trong.

Cảm giác như có một người đứng sau lưng, thổi khí lạnh vào người, hơn nữa khoảng cách càng ngày càng gần với anh ta.

Không còn nghi ngờ gì nữa, khi đối phương hoàn toàn áp sát vào sau lưng anh ta, đó sẽ là thời điểm anh ta phải chết.

Xem ra suy đoán của bọn họ không hề sai, gã sát nhân cần phải tiếp cận dưới tiền đề là không bị nhìn thấy, đồng thời đứng đằng sau người đó, thì mới kích hoạt điều kiện giết người.

Cùng lúc đó, anh cũng nhận thấy có một điểm rất kỳ lạ, cái bóng của chính mình… Cái bóng của mingf để lại trên sàn nhà như đang bị một thế lực nào đó điều khiển.

Một cảm giác rất kỳ lạ, có một loại thế lực nào đó tác dụng lên cái bóng của anh ta, lạnh lẽo và cứng ngắc, ảnh hưởng đến chuyển động của cơ thể anh.

“Thông qua cái bóng để tác động lên cơ thể!” Hạ Cường tập trung tinh thần, gã sát nhân dường như đang giẫm lên cái bóng của anh ta, khiến anh ta có cảm giác như đang kéo một vật nặng theo mỗi bước đi.

“Nếu như gã sát nhân sẽ giết người từ phía sau, vậy thì đi tìm một bức tường, sau đó dán lưng vào tường mà không chừa một khoảng trống nào ở giữa thì sao?” Ý tưởng này đã hình thành trong đầu Hạ Cường, mặc dù rất đơn giản, nhưng Hạ Cường cho rằng đáng để thử một lần xem sao.

Không chần chừ thêm nữa, anh lập tức quay người lại, dán chặt lưng vào tường.

1 giây.

2 giây. …

Sau vài giây, cảm giác lạnh lẽo sau lưng dần dần tiêu tan, như thể cái người vô hình kia… đã rời khỏi sau lưng anh ta

“Thành công rồi!” Bản thân Hạ Cường cũng cảm thấy không thể tin được, một hành động đơn giản như vậy lại có thể

giải quyết được gã sát nhân.

Và quan trọng hơn nữa là, anh ta hoàn toàn có thể duy trì tư thế này cho đến khi tạnh mưa, nhiệm vụ kết thúc.

Cùng lúc đó, anh ta có thể cảm nhận được một ánh mắt ác ý đang nhìn mình cách đó không xa.

Là một gã sát nhân.

Không có nghi ngờ gì nữa.

Hạ Cường không khỏi nín thở, xem ra đối phương tạm thời chưa tìm được biện pháp giết chết anh ta, chứ không phải hoàn toàn sẽ bỏ qua cho anh ta.

Điều này làm cho Hạ Cường có một loại dự cảm rất không tốt.

Nếu không tìm ra được vị trí của gã sát nhân, thì sẽ không thể đuổi được nó đi giống như Giang Thành, gã sát nhân vẫn sẽ tiếp tục quấn lấy anh ta cho đến khi tìm được cơ hội thích hợp để giết người.

Nhưng bản thân cứ dựa lưng vào tường, thì gã sát nhân có thể làm gì?

Hạ Cường cảm thấy nghi hoặc, cố gắng dán chặt lưng vào tường, sau đó chậm rãi di chuyển dọc theo bức tường, nhưng ánh mắt lạnh lùng kia cũng di chuyển theo anh ta.

Cho đến khi Hạ Cường đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ bên tai.

“Lạch bạch.”

“Xẹt——”

“Lạch bạch.”

“Xẹt——”…

Nghe giống như tiếng bước chân của một người, nhưng đó không phải là người bình thường, mà là… một người có thân hình vặn vẹo với tư thế bước đi kỳ quái.

Hạ Cường không hiểu tại sao trong đầu mình lại có loại ý thức cụ thể đến như vậy, anh ta không thể giải thích được, giống như là một loại trực giác.

Nhưng điều khiến anh ta không thể nghĩ ra là, gã sát nhân khi bước đi phải không có tiếng động mới đúng, cũng có nghĩa là, thứ đi tới không phải là gã sát nhân, vậy nó có thể là cái quái gì đây?

Chẳng lẽ ngoài gã sát nhân ra, vẫn còn có một con quỷ khác đang lẩn trốn trong màn sương?

Suy đoán này không khỏi khiến Hạ Cường ớn lạnh sống lưng, xét cho cùng anh ta có thể dựa lưng vào tường để tránh khỏi sự truy sát của gã sát nhân, nhưng đối mặt với một con quỷ hoàn toàn xa lạ khác, anh ta lại không biết rõ phương thức giết người của đối phương là gì.

Không để cho anh ta có quá nhiều thời gian, một bóng người lờ mờ nhanh chóng xuất hiện trong màn sương.

Khoảnh khắc bóng đen hiện ra từ màn sương, Hạ Cường cảm nhận được một luồng khí mát từ chân lên đầu.

Là một người.

Nói chính xác hơn thì đó là một người đàn ông đã chết với cái đầu bị xẻ làm đôi.

Viên Tiểu Thiên!

Đầu của anh ta bị tách làm đôi, treo trên cổ, khi di chuyển cái đầu lắc lư, chất lỏng sền sệt màu đỏ và trắng không ngừng chảy ra, cảnh tượng thật rùng rợn.

Con mắt duy nhất gắn trong hốc mắt cứng đờ, cuối cùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hạ Cường.

“Tiểu Thiên…” Hạ Cường vẻ mặt ngơ ngác trong chốc lát.

Nhìn vào con mắt còn lại của Viên Tiểu Thiên, Hạ Cường không khỏi rùng mình.

Điều này khiến Hạ Cường nảy ra một ý tưởng táo bạo: Viên Tiểu Thiên… vẫn chưa chết!

Mặc dù đầu bị chẻ làm đôi, não văng khắp sàn, nhưng anh ta không hề chết, thật sự không chết, anh ta vẫn còn ý thức!

Nhìn từ hành động hiện tại của anh ta, có vẻ như anh ta đang bị thứ gì đó điều khiển, những hành động thực hiện không phải là điều anh ta muốn.

Mà là gã sát nhân!

Nói cách khác, anh ta hiện là trợ thủ của gã sát nhân.

Hạ Cường còn chưa kịp suy nghĩ tiếp,“Viên Tiểu Thiên” loạng choạng đi tới, sau đó duỗi hai bàn tay nhuốm máu đỏ tươi, tóm lấy Hạ Cường.

Sau khi Hạ Cường phản ứng lại, liền dán lưng vào tường, bước nhanh sang một bên, nhưng tốc độ di chuyển khi dựa vào tường quá chậm, cuối cùng vẫn bị “Viên Tiểu Thiên” bắt được.

Tay của anh ta giống như một chiếc kìm sắt, tóm lấy Hạ Cường không buông, kéo Hạ Cường xuống phía dưới bức tường.

Chương 853: Bận tâm

Bức tường nhẵn bóng, Hạ Cường hoàn toàn không có điểm để dùng lực, rất nhanh liền bị "Viên Tiểu Thiên" kéo xuống.

"Tiểu Thiên!" Hạ Cường bị nhấn trên mặt đất, vẫn hướng về phía anh ta hét lên: "Tại sao cậu lại trở thành thế này, cậu mau tỉnh lại đi, tôi là Hạ Cường!"

"Cậu tỉnh lại đi, Tiểu Thiên!"

Một mắt còn lại của "Viên Tiểu Thiên" tràn đầy áy náy và không nỡ, cùng với tự trách sâu sắc, nhưng sức lực trong tay lại không hề suy giảm.

Đúng như Hạ Cường suy đoán,"Viên Tiểu Thiên" có ý thức của chính mình, nhưng thân thể này không nằm trong sự khống chế của anh ta, ý thức của anh ta như bị phong ấn trong cỗ thi thể này.

Điều này cũng có nghĩa là "Viên Tiểu Thiên" có thể cảm nhận được mọi việc diễn ra xung quanh mình, nhưng lại không thể đưa ra bất kỳ lựa chọn hay quyết định nào đối với cơ thể này.

Anh ta chỉ có thể bất lực nhìn đội trưởng của mình sắp chết một cách bi thảm vì mình.

Loại cảm giác này hoàn toàn lộ ra trong mắt "Viên Tiểu Thiên", gần như khiến anh ta sắp phát điên.

Khi thời gian sắp hết, gã sát nhân ẩn náu gần đó cuối cùng cũng ra tay.

Hạ Cường bị ép mặt xuống đất nên có thể cảm nhận rõ ràng mặt đất đang rung chuyển.

Như thể có một thứ gì đó khá nặng đang dần tiến đến gần anh ta, với nhịp điệu kỳ lạ và cứng nhắc.

Anh ta không còn nhiều thời gian nữa…

Hạ Cường từ bỏ vùng vẫy, dùng chút sức lực cuối cùng hét lên: "Năng lực của gã sát nhân có thể là người chết sống lại, để nó sử dụng, tôi đã nhìn thấy Tiểu Thiên, cậu ấy đã sống lại."

"Thủ đoạn tấn công của gã sát nhân là xuất hiện sau lưng, ra tay với cái bóng của, một khi bị gã khống chế được cái bóng, cả người sẽ trở nên cứng đờ."

"Tôi thử việc dựa lưng vào tường, nhưng tôi chỉ có thể tránh được đòn tấn công trong thời gian ngắn, Tiểu Thiên… thi thể của Tiểu Thiên đã kéo tôi ra khỏi tường, đây không phải là ý của Tiểu Thiên, cậu ấy đã bị điều khiển!" Hạ Cường hét lên: "Cậu ấy vẫn còn sống, cậu ấy vẫn còn ý thức bảo lưu bên trong thi thể, tôi nghĩ cậu ấy vẫn còn cơ hội sống lại, cậu ấy nhất định còn cơ hội sống lại!"

Lời còn chưa nói xong, một tia sáng lóe lên, chiếc rìu khổng lồ rơi xuống, bức tường xung quanh trong nháy mắt bị máu phun ra nhuộm đỏ.

Máu thậm chí còn bắn tung tóe lên trần nhà cao vài mét, toàn bộ khung cảnh đẫm máu như Tu La Tràng.

"Viên Tiểu Thiên" ở gần nhất, toàn bộ cơ thể và khuôn mặt trông như thể được sơn lại bằng máu, cộng với vẻ ngoài đáng sợ của anh ta, chỉ cần nhìn thôi cũng sẽ khiến người ta gặp ác mộng suốt đêm.

Một lúc sau, sương mù lại tan đi, mọi thứ trở lại yên tĩnh, ngoại trừ một thi thể bị xẻ làm hai phần nằm giữa hành lang.

Máu vẫn chảy dọc theo mặt đất, đôi mắt vô hồn của Hạ Cường mở to, nhưng xuyên qua quần áo, có thể nhìn thấy ánh

sáng từ trong túi phát ra, mất khoảng vài giây sau thì ánh sáng mới biến mất. …

Cách Hạ Cường mấy tầng, Giang Thành chậm rãi tắt điện thoại trên tay.

Lâm Mục Vãn ở một bên nhẹ nhàng nức nở, cô không dám khóc quá lớn.

Mới một phút trước, hắn đột nhiên nhận được điện thoại của Hạ Cường.

Sau khi do dự một lúc, hắn vẫn chọn trả lời.

Nhưng ngay khi cuộc gọi được kết nối, bên kia đã phát ra âm thanh như có vật lộn.

Sau đó là tiếng gầm của Hạ Cường.

Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, Hạ Cường đã đút hai tay vào túi áo, bấm số của Giang Thành.

Đồng thời, cố gắng hết sức để truyền đạt những manh mối mà anh ta biết theo một cách tàn bạo nhất.

Trong số đó, điều khiến Giang Thành sốc nhất chính là việc Viên Tiểu Thiên sống lại như Hạ Cường đã đề cập.

Mà với tư cách là đồng phạm của gã sát nhân, họ đã hợp sức để giết Hạ Cường.

Hạ Cường rất thông minh, đã tìm ra cách tránh khỏi cuộc tấn công của gã sát nhân, nhưng anh ta không bao giờ ngờ rằng Viên Tiểu Thiên sẽ sống lại, kéo mình ra khỏi bức tường.

Ngay lúc Giang Thành đang suy nghĩ thì bỗng nhiên có một bàn tay lạnh lẽo chạm vào cánh tay hắn, Giang Thành giật nảy mình một cái.

Nhưng khi quay đầu lại, thứ hắn nhìn thấy là đôi mắt sưng đỏ của Lâm Mục Vãn.

“Anh Hạ không còn nữa rồi, tôi muốn đi tìm anh trai.” Lâm Mục Vãn giơ cuốn sổ lên, trên đó viết dòng chữ này.

Đôi mắt cô ấy táo bạo và kiên quyết, như thể tất cả sự hèn nhát đã được sử dụng hết trong giây cuối cùng.

Giang Thành dừng một chút, nói: “Anh trai cô tạm thời sẽ không có chuyện gì, tôi nghĩ trước khi đội trưởng Hạ xảy ra chuyện, nhất định đã đưa anh trai cô đi rồi.”

Dường như lo lắng Lâm Mục Vãn sẽ không tin mình, Giang Thành đưa ra một lời giải thích rất hiếm có: “Đội trưởng Hạ là một người rất lợi hại, tôi nghĩ anh ấy nhất định có năng lực này, hơn nữa cô cũng nghe thấy rồi, qua điện thoại, không nghe thấy tiếng của anh trai cô, trong những lời cuối cùng đội trưởng Hạ để lại cũng không hề nhắc đến anh trai cô.

Trong lúc Giang Thành đang nói, Lâm Mục Vãn nhìn chằm chằm vào mắt hắn, như muốn xác định xem đối phương có đang an ủi mình hay không.

Nhưng Giang Thành thật sự không có lừa cô, đó là điều hắn thực sự nghĩ.

Sau khi nhìn được vài giây, ánh mắt Lâm Mục Vãn lại đột nhiên yếu đi, cô lau mắt, lập tức cầm cuốn sách lên, viết nhanh một dòng chữ lên đó đưa cho Giang Thành.

“Tôi muốn gọi cho anh trai, có được không?” Lâm Mục Vãn nhìn hắn bằng ánh mắt cầu xin.

Giang Thành lắc đầu nhỏ giọng nói: “Không được, bây giờ cô gọi điện thoại cho anh ấy, rất có thể sẽ là hại anh ấy.”

“Gửi tin nhắn có được không?” Lâm Mục Vãn tiếp tục viết, cô rất kiên trì về tung tích của anh trai mình.

“Cũng không được.” Giang Thành thấp giọng an ủi: “Nếu bây giờ cô gửi tin tức cho anh ấy, nói không chừng sẽ làm bại

lộ vị trí của mình, đưa mình vào chỗ nguy hiểm.”

“Tôi có thể tách anh ra, sau đó gửi tin nhắn cho anh trai.” Lâm Mục Vãn viết nhanh, sau khi viết xong, lại như đã nghĩ đến điều gì đó quan trọng, lập tức lấy lại cuốn sổ và nói thêm: “Gửi tin nhắn sẽ không mang lại nguy hiểm cho anh trai chứ?”

“Có đấy.” Giang Thành làm ra biểu cảm cực kì không khách sáo nói: “Hơn nữa nguy hiểm của anh ấy còn lớn hơn cô rất nhiều.”

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Mục Vãn lập tức trở nên căng thẳng.

Giang Thành hiện tại đã hiểu rõ tính cách của cô gái này, Lâm Mục Vân chính là điểm yếu của cô.

Một khi có chuyện gì liên quan đến Lâm Mục Vân, cô gái này sẽ trở nên vô cùng để tâm.

Nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến ấn tượng của Giang Thành về cô, cô là một cô gái rất tốt bụng, dù là đối với anh trai mình, người mà cô dựa dẫm hay đối với người khác.

Không lâu sau khi tiếp xúc, cô gái này đã từng giúp mình một lần.

Lòng tốt này đã khiến Giang Thành, người đã quen với những mưu mô trong nhiệm vụ có chút cảm động.

Hắn đột nhiên có một loại cảm giác, lòng tốt này khiến hắn cảm thấy có hơi quen thuộc.

Là tên mập, phẩm chất trên người cô gái này rất giống với tên mập, cả hai đều đơn thuần như nhau.

Hắn theo bản năng đưa tay ra, khẽ sờ lên đầu của Lâm Mục Vãn nói: “Cô yên tâm, anh ta cô không có chuyện gì đâu.”

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì đâu.”

Manh mối vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời đã có tác dụng rất lớn, Giang Thành cảm thấy mình phải làm gì đó cho người đàn ông đáng để tôn kính này.

Chương 854: Thang máy

Hắn sẽ cố gắng hết sức để Lâm Mục Vãn và anh trai cô Lâm Mục Vân sống sót.

Sau khi an ủi xong Lâm Mục Vãn, tâm trạng của cô đã hơi ổn định lại được một chút, từ đầu đến cuối, cô gái này chỉ tỏ ra kiên trì quan tâm đến anh trai và đồng đội, chứ chưa bao giờ vì hoảng sợ mà gây thêm rắc rối cho mọi người.

Một lúc sau, Lâm Mục Vãn lấy cuốn sổ ra viết thêm một dòng nữa, sau đó chậm rãi đưa lên, đôi mắt hơi đỏ lên nhìn khuôn mặt Giang Thành.

"Tôi cũng không muốn anh có chuyện."

Nhìn thấy những chữ được viết vội vàng này, trong lòng Giang Thành bất giác co giật một cái.

Những dòng chữ trên cuốn sổ giống như một loại mệnh lệnh hơn, trong đôi mắt xinh đẹp của Lâm Mục Vãn tràn ngập sự lo lắng thuần khiết nhất, những lọn tóc nhỏ dính chặt vào khuôn mặt cô.

Nhìn vẻ mặt của Lâm Mục Vãn, Giang Thành không khỏi đưa tay giúp cô chải lại phần tóc loà xoà trên trán.

Kiên cường và yếu đuối, hai cảm xúc hoàn toàn khác nhau đồng thời xuất hiện trên khuôn mặt cô, kỳ lạ thay, nó lại không hề có một chút mâu thuẫn nào.

Nhưng điều khiến ngón tay của Giang Thành chợt khựng lại chính là việc hắn đưa tay ra đã bị Lâm Mục Vãn vô thức tránh né, có vẻ như là không quen tiếp xúc gần gũi như vậy với những người khác ngoài anh trai mình.

Giang Thành không khỏi có chút xấu hổ, hắn hiếm khi gặp phải tình huống tương tự, chỉ có thể giả vờ không quan tâm, thu tay lại, quay mặt đi.

Cách bọn họ không xa, có một cửa sổ, những hạt mưa liên tục đập vào kính bên ngoài cửa sổ, nếu chú ý lắng nghe kỹ vẫn có thể nghe thấy tiếng tanh tách.

Giang Thành không khỏi cau mày, mưa vậy mà lại đang bất giác trở nên lớn hơn, vừa rồi khi hắn nhìn, đã nhỏ hơn rồi, cho bọn họ cảm giác rằng chẳng bao lâu nữa, cơn mưa sẽ tạnh.

Quả nhiên, tình huống xấu nhất đã xảy ra.

Suy đoán của Hạ Cường đã sai, ở thế giới này, một khi mưa bắt đầu thì sẽ không ngừng hẳn, muốn dựa vào việc trốn tránh để cố gắng trì hoãn thời gian, kiên trì cho đến khi thời hạn nhiệm vụ kết thúc là hoàn toàn vô ích.

Cũng có nghĩa là, ngay từ đầu, Hạ Cường và những người khác đã đi vào một ngõ cụt.

Giang Thành ngay lập tức nhận ra rằng đường sống có khả năng nhất chính là tìm cách rời khỏi tòa nhà này hoàn toàn, cao ốc Hữu Nhuận.

Dường như cũng cảm thấy biểu hiện của mình quá xa cách với Giang Thành, Lâm Mục Vãn dùng ngón tay chọc vào cánh tay Giang Thành, đưa cuốn sổ ra: Anh Giang, anh đang nghĩ gì vậy?

Suy nghĩ một lát, Giang Thành thành thật nói: “Tôi đang nghĩ rút cuộc thì đường sống thực sự ở đâu?”

Lâm Mục Vãn mở to mắt nhìn hắn, hiển nhiên đang chờ đợi lời nói tiếp theo.

“Hiện tại xem ra mưa sẽ không ngừng lại, chỉ khi chúng ta hoàn toàn rời khỏi tòa cao ốc này, mới có thể thoát khỏi sự

truy sát của gã sát nhân.” Giang Thành nói.

Mặc dù nghe có vẻ không có gì phiền toái, nhưng khi thực hiện trong thực tế, sẽ không tránh khỏi có bất ngờ xảy ra, điều khiến Giang Thành càng lo lắng hơn chính là Viên Tiểu Thiên được Hạ Cường nhắc đến.

Theo thông tin cuối cùng được Hạ Cường truyền tải, thi thể của Viên Tiểu Thiên đã sống lại, trở thành đồng phạm của gã sát nhân. Tuy nhiên, Hạ Cường cũng đề cập rằng Viên Tiểu Thiên vẫn còn ý thức của riêng mình.

Hạ Cường vậy mà lại nhấn mạnh rằng Viên Tiểu Thiên vẫn còn cơ hội sống lại.

Liệu người chết trong nhiệm vụ còn có thể sống lại không?

Giang Thành chưa bao giờ nhìn thấy hoặc nghe nói đến loại tình huống này.

Nhưng vì tin tưởng Hạ Cường, Giang Thành vẫn ghi nhớ tình huống này.

Cúi đầu, hắn thông qua túi áo, sờ vào một vật nhỏ cứng trong túi, khi lấy ra đó là một chiếc huy hiệu tên bằng nhựa.

Chính là chiếc trên thi thể của Viên Tiểu Thiên, phía sau còn có một dãy số.

“Có khi nào…” Giang Thành nhìn chằm chằm vào huy hiệu tên trong tay: “Trên người Viên Tiểu Thiên xuất hiện trường hợp này, chẳng lẽ có liên quan đến việc tháo bỏ và lấy đi chiếc huy hiệu tên?”

“Nếu không, thì tại sao không phải là Lý Mộng Dao sống lại mà là Viên Tiểu Thiên?”

Manh mối đến đây thì cũng kết thúc, đây chỉ là suy đoán của Giang Thành, trước mắt còn chưa có bằng chứng nào chứng minh điều đó.

Hơn nữa, Giang Thành cũng thực lòng không muốn nhìn thấy bất kỳ ai trong số Viên Tiểu Thiên hay Lý Mộng Dao "sống lại" theo cách này.

Đột nhiên, cánh tay của Giang Thành bị nắm chặt, hắn đang chìm đắm trong suy nghĩ không khỏi rùng mình một cái, lập tức nhìn sang Lâm Mục Vãn bên cạnh.

Lâm Mục Vãn nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc bình hoa bên cạnh tường.

Thần sắc trông rất lo lắng.

Trong bình có cắm một vài bông hoa, chỉ là những bông hoa bình thường, bên dưới là một chiếc bình thủy tinh trong suốt, bên trong có hơn một nửa là nước.

Nước trong chai rung chuyển với tần suất rất cứng ngắc, gợn sóng ngày càng rõ ràng.

Có thứ gì đó đang ở gần, hơn nữa là đang hướng về phía bọn họ!

Là gã sát nhân!

Xung quanh bị sương mù bao phủ, tầm nhìn rất kém, với kinh nghiệm trước đây của mình, Giang Thành có lẽ đã hiểu được năng lực của gã sát nhân, nên ngay lập tức quyết định rời đi cùng Lâm Mục Vãn.

Bọn họ dán vào một bên tường để di chuyển, chuẩn bị tìm đến lối thoát hiểm, sau đó thông qua lối thoát hiểm đi xuống cầu thang, cuối cùng rời khỏi đây.

Nhưng khi vừa rẽ vào một góc, đi ngang qua thang máy thì đột nhiên đèn báo trên thang máy bật sáng.

Những con số màu đỏ cứ nhấp nháy như thể liên lạc không tốt.

Thang máy phát ra tiếng vo ve, Giang Thành có thể thấy rõ con số đầu tiên trên bảng chỉ dẫn thang máy là 11, điều này có nghĩa là thang máy đi xuống từ tầng phía trên bọn họ.

Hạ Cường đã chết, Lâm Mục Vân tuyệt đối sẽ không lựa chọn đi thang máy, cho nên vật trong thang máy lúc này nhất định không phải là người.

Về phần là cái gì, Giang Thành không có hứng thú, cũng không muốn biết.

Hơn nữa vẫn còn một điểm nữa là, nguồn điện trong tòa nhà này hình như đã bị cắt thì làm sao thang máy có thể được phép hoạt động?

Hắn lập tức nắm lấy tay Lâm Mục Vãn đang ngơ ngác, bước nhanh về phía bên kia hành lang.

Chưa đầy 5 giây sau khi bọn họ rời đi, có tiếng "ding" từ thang máy, sau đó, cửa thang máy mở ra, một thi thể với cái đầu bị chẻ làm đôi loạng choạng bước ra.

Trước cửa thang máy dừng lại mấy giây, rồi lập tức đuổi theo hướng Lâm Mục Vãn và Giang Thành trốn thoát.

Tư thế thi thể của Viên Tiểu Thiên mặc dù quái dị, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, chỉ sau vài hơi thở đã biến mất vào sâu trong sương mù.

Trên mặt đất còn có một hàng dấu chân đẫm máu rùng rợn.

Nghe tiếng bước chân từ phía sau, Giang Thành kéo Lâm Mục Vãn càng lúc càng nhanh, hắn không còn quan tâm mình có gây ra quá nhiều tiếng động hay không, xét theo tình hình hiện tại, bọn họ đã bị phát hiện rồi.

Và kẻ đuổi theo phía sau rất có thể chính là Viên Tiểu Thiên mà Hạ Cường đã nhắc tới.

Vì dù sao gã sát nhân bước đi sẽ không gây ra bất kỳ âm thanh nào.

Tệ hơn nữa là tình trạng của Lâm Mục Vãn ngày càng trở nên tồi tệ hơn, cô ấy thở dốc liên tục, như thể cơ thể cô ấy có vấn đề gì đó.

“Cô sao thế?” Giang Thành vừa chú ý đến khoảng cách đuổi theo phía sau, vừa nhìn Lâm Mục Vãn hỏi.

Lâm Mục Vãn khổ sở nuốt khan, lập tức lấy cuốn sổ ra, khó nhọc viết lên đó: Vận động cường độ cao, cơ thể không cho phép.

Dường như cơ thể cô không thể chịu đựng được việc vận động quá mức, sắc mặt tái nhợt và rõ ràng là sắp không thể chịu nổi nữa.

Giang Thành lập tức quỳ xuống, quay đầu nhìn Lâm Mục Vãn, khẩn trương nói: “Lên đi, tôi cõng cô.”

Chương 855: Lựa chọn

Lâm Mục Vãn đầu tiên là sửng sốt, sau đó, dưới ánh mắt cấp bách của Giang Thành, cô lắc đầu dữ dội.

Tiếng bước chân phía sau đã rất gần rồi, đại khái chỉ còn cách khoảng 20 mét, Lâm Mục Vãn biết rằng đây chắc chắn là một thứ gì đó rất khủng khiếp.

Trong một cuộc rượt đuổi như này, muốn cõng trên lưng một người để trốn thoát là điều không thể.

Cô không muốn bởi vì mình mà liên lụy đến người đàn ông đã chân thành giúp đỡ mình này.

Anh trai đã từng nói rồi, đừng gây thêm rắc rối cho người khác.

Cô khó khăn xé trang viết, rồi nhanh chóng viết ba chữ vào trang tiếp theo: Anh đi nhanh!

Nhưng trước khi cô kịp nhấc cuốn sổ lên cho Giang Thành xem, đã bất ngờ bị một lực cuộn lại và rơi vào lưng ai đó.

Ánh mắt Lâm Mục Vãn đột nhiên trở nên sợ hãi, nếu như này cả hai người đều không ai có thể đi được.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, thậm chí giống như chỉ cần quay đầu lại, là có thể nhìn thấy một bóng người vặn vẹo đáng sợ đang lao ra từ màn sương phía sau, cô không khỏi giãy giụa, muốn Giang Thành thả mình xuống

"Đừng động đậy!" Giang Thành cõng Lâm Mục Vãn trên lưng, bắt đầu tăng tốc: "Tôi mang cô đi!"

“Không ai phải chết, chúng ta đều phải sống sót!” Giọng nói của Giang Thành vang lên bên tai Lâm Mục Vãn, ngón tay cô nắm chặt cuốn sổ.

Giang Thành không hề khoác loác, tốc độ của hắn luôn rất nhanh, trong thời gian 30 giây, không biết đã bỏ kẻ đang truy đuổi phía sau bao xa rồi.

Hắn đổ một chút mồ hôi, những lọn tóc loà xoà dính vào trán, trông có vẻ hơi nhếch nhác.

Giang Thành dần dần chậm lại, dỏng tai lên lắng nghe.

Cảm giác được thân thể phía sau có chút cứng ngắc, hắn có thể đoán được cơ thể của Lâm Mục Vãn căng cứng, không có cảm giác dán vào lưng, giống như là còn chưa hồi phục lại sau cú sốc vừa rồi.

“Lâm tiểu thư.” Giang Thành hơi nghỉ ngơi một chút, sau đó cố ý nhéo giọng nói: “Cô ở trên lưng tôi có thể thay đổi tư thế, tư thế này tôi không được thoải mái.”

“Hay là cô thử ôm chặt tôi xem?” Giang Thành nói: “Tư thế này tốt cho cả hai chúng ta.”

Vài giây sau, Giang Thành cảm giác được hai cánh tay rời khỏi vai mình, sau đó ngập ngừng ôm lấy hắn từ phía sau, giống như một con thú cưng muốn lấy lòng, mang theo dáng vẻ đáng yêu yếu ớt.

Giang Thành đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút thỏa mãn, hắn cũng không thể giải thích được tại sao, hắn không nhớ có cảm giác này trước đây, hay bất cứ điều gì tương tự.

“Cô Lâm.” Giang Thành nheo mắt lại, cố ý làm ra bộ dạng không mang ý tốt hỏi: “Cô cảm thấy… con người tôi thế nào?”

Nghe thấy câu hỏi của Giang Thành, hắn có thể cảm giác được rõ thân thể mềm mại phía sau khẽ run lên một cái, biên

độ không lớn lắm, nhưng lại rất đột ngột, đây chính là hiệu quả mà Giang Thành muốn đạt được.

Hắn hy vọng có thể đánh lạc hướng sự chú ý của Lâm Mục Vãn bằng một số câu hỏi hóc búa, nếu không hắn sợ cơ thể của Lâm Mục Vãn có thể sẽ không chịu được áp lực cao trong thời gian dài.

Lâm Mục Vãn rút lại bàn tay đang cầm chặt cuốn sổ, bắt đầu viết vào cuốn sổ, vài giây sau, giơ cuốn sổ ra, cẩn thận đặt nó cạnh mặt Giang Thành, cố gắng không cản trở tầm nhìn của hắn.

Trên đó chỉ có một chữ: "Tốt."

Sau khi nhìn thấy, Giang Thành nheo mắt lại, tựa như toàn thân đều đang cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng hắn suy nghĩ một lúc, rồi hỏi với vẻ mặt ngượng ngùng: "Thế tôi và anh trai thì sao?"

"Anh tốt hơn một chút." Lâm Mục Vãn không chút do dự.

Giang Thành cố ý làm ra vẻ thất vọng, lèm bèm nói: "Được rồi được rồi, chờ sau khi chúng ta ra ngoài, tôi nhất định sẽ cùng anh trai của anh so tài xem sao, để cô xem xem trong chúng ta ai giỏi hơn."

"Xoẹt, xoẹt, xoẹt—"

Phía sau truyền đến tiếng viết, sau đó, một trang khác xuất hiện, lần này trên giấy lại có nhiều chữ hơn, còn mang theo một chút xấu hổ khi giải thích: "Anh Giang, đừng hiểu lầm, anh là một người đàn ông rất ưu tú, tất nhiên anh trai cũng vậy."

Cảm thấy mục đích đã đạt được, Giang Thành ngừng trêu chọc cô gái có vẻ ngoài cũng khá xinh đẹp này, quan trọng hơn là trực giác mách bảo hắn rằng gần đó đã phát sinh bất thường.

Cơ thể hắn bắt đầu cảm thấy lạnh, không đúng, là nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm xuống, cảm giác như có ai đó có nhiệt độ cực thấp đã đến gần xung quanh hắn.

Một loại cảm giác kinh hãi khó tả đang lan tràn, Giang Thành không khỏi rùng mình một cái.

Hắn không nghe thấy tiếng bước chân, chắc chắn không phải gã từ thang máy đi xuống lúc trước.

Dần dần, Giang Thành cảm giác được Lâm Mục Vãn phía sau càng ngày càng nặng, ban đầu hắn còn tưởng rằng là do mình có vấn đề, nhưng rất nhanh hắn liền nhận ra, vấn đề không phải ở trên người hắn.

Lâm Mục Vãn hồi lâu không nhúc nhích rồi, thân thể cô gái đang dán sau lưng hắn vốn có hình vòng cung mềm mại, bây giờ lại cứng như thép vậy.

Hắn đột nhiên có một mối hoài nghi khủng khiếp rằng Lâm Mục Vãn đằng sau hắn đã bị thay thế, và thứ hắn đang mang lúc này là một con quỷ.

Là gã sát nhân kia!

Kể từ lúc sự nghi ngờ này xuất hiện trong tâm trí, thì không thể xoá đi được nữa.

Hắn dừng chân lại, nhưng còn chưa kịp phản ứng, thì bàn tay đặt trên vai đã bị rút lại, động tác cực kì cứng ngắc, rất nhanh, cuốn sổ lại được giơ ra lần nữa, dòng chữ trên đó lộn xộn lạ thường.

“Nó ở phía sau tôi.” Lâm Mục Vãn viết: “Thả tôi xuống và rời đi, anh Giang.”

Phông chữ trông giống như được viết bởi một học sinh tiểu học, có thể nhìn ra nỗi sợ hãi của Lâm Mục Vãn khi viết những dòng chữ này.

Thảo nào Lâm Mục Vãn lại biểu hiện ra như vậy, hóa ra là cô đã bị quỷ nhắm đến.

Hiện tại, gã sát nhân kia đã đứng sau lưng Lâm Mục Vãn.

Chuẩn bị nói, là đang giẫm lên cái bóng của Lâm Mục Vãn.

Nhận thấy Giang Thành không có ý định buông tay, Lâm Mục Vãn đưa tay, run rẩy muốn bẻ tay hắn ra, rồi rời khỏi hắn.

Dù sao cũng là một trong những người thừa kế của nhà họ Lâm, Lâm Mục Vãn mưa dầm thấm đất, nên đối với loại chuyện như này cũng có hiểu biết một chút, nhất là đối với cái chết của Hạ Cường, càng đẩy nhận thức của cô đối với gã sát nhân lên một tầm cao mới.

Bị một thứ như vậy nhắm tới, cũng chẳng khác nào bị tuyên án tử.

Rất khó có cơ hội để trốn thoát, huống hồ còn là trong tình huống như này.

Cho nên cô không có bao nhiêu hy vọng, chỉ là hy vọng chính mình sẽ không liên luỵ đến một người vô tội khác.

Tay của cô đột nhiên bị nắm lấy, giây tiếp theo, cô cảm nhận được cơ thể của người đàn ông phía trước đang run rẩy, cơ bắp kiên cố nhô lên, bàn tay nắm chặt cổ tay cô dần dần dùng lực, kéo cơ thể cô xuống, tiếp theo đặt xuống bên cạnh tường.

Rất nhanh, vốn dĩ toàn thân Lâm Mục Vãn đang bị đông cứng, như được lấy lại năng lực để cử động.

Cùng lúc này, cái bóng của Giang Thành đang bị một thân ảnh khác giẫm dưới chân.

“Chạy.” Giang Thành cắn chặt răng, theo khoé môi nặn ra một chữ.

Lâm Mục Vãn không động đậy, cô ngẩng đầu kên, nhìn về phía sắc mặt đang cực kì khó coi của Giang Thành.

“Chạy mau!” Giang Thành đột nhiên nhìn về phía Lâm Mục Vãn, hét lớn một tiếng, trong mắt đỏ lên như một thanh kiếm, đâm sâu vào trong tim của Lâm Mục Vãn.

Lâm Mục Vãn cắn chặt môi, bám vào tường đứng lên, tiếp theo không quay đầu lại, chạy tới một chỗ khác trong hành lang.

Chương 856: Thoát thân

Những cảm giác lạnh lẽo, tê dại và tương tự giống như một tấm lưới, nhốt Giang Thành vào trong đó.

Hắn đang dần mất đi khả năng kiểm soát cơ thể, một sức mạnh quỷ dị đang kéo hắn lại phía sau, như muốn kéo hắn xuống vũng bùn.

Hắn có thể cảm nhận được, gã sát nhân phía sau đang dần dần tiếp cận hắn bằng một thủ đoạn rất cổ quái, xâm nhập vào cái bóng của hắn, mà sau khi quá trình này kết thúc, thì sẽ ra tay giết chết chính mình.

Gần rồi.

Gần hơn rồi.

Nhưng chỉ một giây trước khi Giang Thành cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo sau lưng, một đôi mắt đỏ như máu xuất hiện trên cái bóng của hắn trên mặt đất.

Tiếp sau đó, trên cái bóng xuất hiện gợn sóng quỷ dị, hắn lặng lẽ đứng dậy khỏi mặt đất.

Gã sát nhân đang giẫm trên cái bóng chợt khựng lại.

Cái bóng đứng lên thế vào chỗ của Giang Thành, Giang Thành mất kiềm chế ngã nhào về phía trước một cái.

Sự lạnh lẽo trong cơ thể hắn dần dần rút đi, quyền kiểm soát cơ thể dần dần trở về trong tay.

Ngay khi lấy lại cảm giác ở chân, hắn lập tức chạy về phía trước.

Hắn biết rõ, cái bóng đứng lên đó chính là Vô.

Gã sát nhân sẽ không bao giờ nghĩ rằng cái bóng của Giang Thành vậy mà lại bị thay thế, mà thay thế cái bóng của hắn, lại là một gã khác có độ khủng bố chắc chắn không thua kém nó.

Nhưng trong đôi mắt được quấn băng dính của gã sát nhân không hề có chút cảm xúc sợ hãi nào, dường như dù là người hay vật gì khác đứng trước mặt thì nó cũng sẽ đối xử theo cùng một cách như vậy.

Chỉ thấy nó từ từ giơ chiếc rìu khổng lồ trong tay lên, chém mạnh xuống Vô.

Lưỡi rìu không sắc bén cũng không còn có sức hủy diệt như trước nữa, trực tiếp xẻ đôi người trước mặt.

Chiếc rìu quả thực đã chém xuống, nhưng cổ quái là nó dường như đã cắt vào một vũng lầy, lưỡi rìu cắm sâu vào cơ thể Vô, chỉ để lại một phần bên ngoài.

Điều quỷ dị hơn nữa là sau khi gã sát nhân chém chiếc rìu xuống, lại như đã rơi vào một loại chương trình được lập trình nào đó, bắt đầu rút lui một cách máy móc trong khi cố gắng hết sức để rút chiếc rìu ra.

Cảm giác như nó chỉ biết chém chiếc rìu này, còn kết quả thế nào, người bị nó chém có chết hay không cũng không nằm trong phạm vi xem xét của nó.

Giống như một loại nghi lễ cổ xưa.

Nhưng lần này, một điều kỳ lạ đã xảy ra.

Vô trước mặt nó, nhận một đòn rìu, không kêu tiếng nào, nói chính xác hơn là nó đã bất động kể từ khi nó chiếm lấy vị trí của Giang Thành.

Nhưng bây giờ, quy tắc đã bị dỡ bỏ, trên người Vô bắt đầu xuất hiện những gợn sóng màu đen quỷ dị, sau đó, trong tay

xuất hiện một con dao mảnh, ánh sáng của con dao trong như nước.

Giây tiếp theo, Vô quay người lại, vung dao chém xuống.

…

"Phù-"

"Phù-"

Giang Thành một hơi chạy rất xa, cho đến khi đến góc hành lang, đối diện với lối thoát hiểm, hắn vẫn đang không ngừng thở hổn hển, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Nguy hiểm quá.

May mắn thay, Vô đã ra tay để cứu hắn.

"Không đúng." Giang Thành nghĩ thầm: "Việc này tựa hồ không liên quan gì tới thiện ý của Vô, dù sao thì cũng là gã sát nhân đã chủ động khiêu khích Vô."

Nghĩ đến những gì Hạ Cường đã nói với mình, còn có những trải nghiệm của chính bản thân mình, Giang Thành đại khái đã suy ra được thủ đoạn giết người của gã sát nhân.

Đầu tiên, tìm cơ hội để đến gần trước, nếu như không bị nhìn thấy bằng mắt, vậy thì sau khi đợi cho đến khi nó lặng lẽ đứng sau người, đứng lên trên cái bóng của bạn rồi, thì sẽ tấn công.

Mà loại tấn công này là chí mạng.

Hạ Cường, Viên Tiểu Thiên và Lý Mộng Dao đều chết trong thủ đoạn tấn công này.

Ngay lúc Giang Thành đang nghĩ về loại tia lửa như thế nào của Vô và gã sát nhân tạo ra thì đột nhiên, cánh cửa lối thoát hiểm đang đóng chặt trước mặt chợt động đậy một cái, rất khẽ, nếu như không quan sát kĩ, hoàn toàn sẽ bỏ qua.

Sau đó, cánh cửa mở ra một khe hở.

Trái tim vừa mới đặt được xuống của Giang Thành đột nhiên lại treo lên.

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là Viên Tiểu Thiên, nó đang đợi ở đây đợi mình!

Nhưng…

Vài giây sau, cánh cửa đột nhiên mở ra, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt: "Là cô!" Giang Thành không khỏi có chút kinh ngạc.

Lâm Mục Vãn nhanh chóng bước ra từ phía sau cánh cửa, chạy về phía Giang Thành.

Chạy lại gần, lập tức nắm lấy cánh tay Giang Thành, như muốn kiểm tra xem hắn có bị thương hay không.

"Tôi không sao." Giang Thành vội vàng nói: "Sao cô còn chưa chạy đi, ở lại đây rất nguy hiểm, gã sát nhân còn có Viên Tiểu Thiên có thể đuổi đến bất cứ lúc nào."

"Tôi đang đợi anh." Lâm Mục Vãn viết nhanh vào cuốn sổ: "Tôi biết anh sẽ không sao." Ngay cả trong môi trường tối như vậy, vẫn có thể nhìn thấy mắt của Lâm Mục Vãn đang đỏ lên.

"Tôi không sao." Giang Thành cũng không nghĩ ra lời nào khác để an ủi cô, lập tức nắm lấy cánh tay cô đi về phía cửa thoát hiểm: "Chúng ta rời khỏi đây trước, tôi nghĩ gã sát nhân rất nhanh sẽ đuổi đến."

Lâm Mục Vãn đi theo sau hắn, biểu hiện rất ngoan, vừa đi vừa viết vào sổ: "Anh trai vừa gửi tin nhắn cho tôi, nói rằng hiện tại anh ấy không sao, còn nói với tôi rằng, chỉ trốn tránh là vô ích, muốn kết thúc những chuyện này, chỉ khi rời khỏi đây, rời khỏi cao ốc Hữu Nhuận." Cô lo lắng Giang Thành không rõ nên phải mất hai trang mới viết xong những chữ này.

Bước nhanh xuống cầu thang, Giang Thành cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, thận trọng hỏi: "Anh trai cô có hỏi cô gì không, ví dụ như vị trí, còn cả tình hình bên phía cô, bước tiếp theo chuẩn bị làm gì?"

Giang Thành lo lắng người anh trai gửi tin nhắn cho Lâm Mục Vãn không phải là Lâm Mục Vân, mà là quỷ.

Suy cho cùng, sự lo lắng của hắn không phải là không có lý, những chuyện tương tự như thế này hắn đã gặp phải không chỉ một lần.

Nhưng Lâm Mục Vãn vừa nghe được lời nói của Giang Thành, liền kiên quyết lắc đầu, sau đó viết vào sổ: "Không đâu, tôi có chuẩn bị, anh trai không hỏi gì tôi hết, còn nhắc nhở tôi phải cẩn thận."

"Ở một nơi như thế này, tin tưởng một cuộc điện thoại sẽ rất nguy hiểm, anh ấy không hỏi tôi, còn hy vọng tôi cũng đừng hỏi anh, anh ấy có kế hoạch của riêng mình."

Để viết những lời này, Lâm Mục Vãn không ngừng lật trang sổ, may mắn thay, Giang Thành luôn ở bên cạnh để bảo vệ cô.

Cũng là một người rất thông minh, về điểm này thì hai anh em rất giống nhau.

Giang Thành suy nghĩ một lát, rồi lên tiếng: "Nghe giọng điệu, chắc là anh trai của cô không sai đâu, hơn nữa gã sát nhân vừa rồi còn đang phải đối phó với một tên khác, cho nên sẽ không phân sức lực ra để giả làm anh trai nói chuyện với cô."

"Anh trai cô vẫn còn sống, vì vậy cô cũng phải sống sót, anh ấy vẫn còn đang đợi cô." Khi nói điều này, Giang Thành nhìn sang Lâm Mục Vãn, ở một nơi như thế này, con người sợ nhất là mất đi hy vọng.

“Anh Giang, anh cũng vậy!” Lâm Mục Vãn viết, trong mắt đầy quyết tâm.

Giang Thành khẽ gật đầu đáp lại, vừa rồi gã sát nhân đứng ngay phía sau hắn, toàn thân như bị đóng băng, ngay cả trong xương cốt cũng đều chứa đầy băng.

Sau khoảng thời gian này, đã hồi phục được phần lớn.

Một bàn tay khẽ chạm vào hắn, cắt đứt dòng suy nghĩ, sau đó đưa cuốn sổ ra: “Một tên khác mà anh nhắc tới là ai… ?” Lâm Mục Vãn tò mò nhìn Giang Thành.

Chương 857: Giải thích

Giang Thành không khỏi giật mình khi nhìn thấy câu hỏi này, vừa rồi hắn chỉ nói một cách tùy ý thôi, nhưng bây giờ, làm sao để giải thích vấn đề này với Lâm Mục Vãn cũng trở thành một vấn đề.

Nếu như nói đúng sự thật rằng có một con quỷ ẩn trong cái bóng của tôi… Không đúng, không phải là Vô ẩn giấu trong cái bóng, nói chính xác hơn, là Vô đã thay thế cái bóng của hắn mới đúng.

Nhưng dù có nói thế nào đi nữa, tóm lại là bản thân với cô, cũng như anh trai của cô là không giống nhau, hắn lo lắng Lâm Mục Vãn sẽ hiểu lầm, nhưng hắn cũng không muốn tạo ra một lý do để lừa gạt cô.

"Việc này nói ra có chút phức tạp." Giang Thành do dự một chút: "Chờ tôi có thời gian sẽ từ từ giải thích với cô."

Lâm Mục Vãn đi theo bên cạnh hắn, viết vào trong sổ: "Được."

"Chúng ta men theo cầu thang đi một mạch xuống tầng, nếu như giữa chừng phát hiện có vấn đề, thì sẽ đổi đường khác." Giang Thành nói: "Bây giờ nêu như đặc biệt đi tìm anh trai cô, có tìm được hay không còn chưa biết, lại sẽ gặp nguy hiểm, cô có hiểu không?"

"Hiểu." Trên cuốn sổ xuất hiện một chữ.

Hắn còn chưa nói xong đã nghe thấy phía trên truyền đến một loạt tiếng bước chân, tiếng bước chân rất nhẹ, còn mang theo ý tứ thăm dò, điều khiến người ta càng phải cân nhắc hơn

nữa là, sau khi Giang Thành vừa chú ý loạt tiếng bước chân kỳ lạ này, tiếng bước chân liền bắt đầu biến mất ngay lập tức.

Giống như có người cũng đang đi xuống cầu thang bằng hành động tương tự, nhưng cũng nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ nên dừng lại ngay lập tức.

Ánh mắt Lâm Mục Vãn chợt khựng lại, cầm cuốn sổ lên, nhanh chóng viết: "Có khi nào là anh trai tôi không?"

Giang Thành khẽ cau mày, giây tiếp theo, hắn nắm tay Lâm Mục Vãn chạy nhanh xuống tầng, không hề cố ý bước khẽ, để cho người trốn trên tầng kia, chắc chắn cũng nghe được rõ.

Nhưng vừa chạy được vài bước, Lâm Mục Vãn vẫn còn đang nghi hoặc đột nhiên sắc mặt tái nhợt, cô nghe thấy rất rõ ràng, ngay sau khi bên phía bọn họ vừa bắt đầu chạy, người phía trên kia cũng chạy về phía bọn họ, tốc độ hoàn toàn không hề chậm hơn.

Mà kinh khủng hơn nữa là, trước đó cô đã từng nghe thấy tiếng bước chân của người này, là kiểu khi nghe rất quỷ dị, cách đây không lâu, chính là tên này đã từ thang máy đi xuống, đuổi theo cô và Giang Thành.

Nhưng vào lúc này, trong lòng Lâm Mục Vãn dấy lên một nghi hoặc, thậm chí ở một mức độ nào đó, nó đã vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng, trên đường trốn thoát, cô khó hiểu nhìn sang Giang Thành.

Giang Thành chỉ nhìn thoáng qua cũng biết trong đầu cô gái này đang nghĩ gì, lập tức nói: "Tôi cũng chỉ là cảm giác, cho nên muốn thăm dò một chút, kết quả…"

Những lời phía sau Giang Thành không nói nữa, cũng không cần phải nói, kẻ truy đuổi phía sau bọn họ chính là cái thứ mà bọn họ gặp phải trước đó, Viên Tiểu Thiên bị chẻ đầu làm đôi.

Thông qua làn sương mù mỏng trước mặt, hắn nhìn thấy một tấm biển kim loại treo ở góc ngoặt của lối thoát hiểm, bên trên có ghi số 6.

Đã là tầng 6 rồi, vừa nãy là tầng 7, hắn nhớ rất rõ, cũng may, điều mà hắn lo lắng nhất đã không xảy ra, mỗi lần đến những nơi có không gian kín như lối thoát hiểm, hắn đều sẽ nghĩ đến lần nhiệm vụ ở trong chung cư Bình An.

Hắn, tên mập và Tiêu Thái Lang, bị mắc kẹt trong lối cầu thang, nếu như không phải là tên mập tốt bụng, đã cảm hoá con quỷ kia, thì cả ba người bọn họ đều đã phải chết ở đó rồi.

Hơn nữa hắn nhớ là cầu thang ở đó là lối đi vô tận, cho dù bạn có đi xuống như thế nào, trước sau vẫn luôn là những tầng đó, giống như một cái thang không bao giờ có thể đi được hết.

Bị quỷ đưa.

May mắn thay, lần này điều đó đã không xảy ra.

Lâm Mục Vãn siết chặt cánh tay của Giang Thành, ra hiệu cho hắn chạy chậm lại, cũng không phải là do cô không thể trụ được nữa, mà là tiếng bước chân đuổi theo phía sau … đã biến mất.

Vừa rồi bọn họ chạy một mạch, âm thanh trong hành lang rất hỗn loạn cho nên cũng không để ý.

Giang Thành dừng chân lại, trải nghiệm trong mấy nhiệm vụ nói cho hắn biết, điều đáng sợ nhất so với sự xuất hiện đột ngột của một con quỷ chính là sự biến mất đột ngột của nó.

Thứ đang đuổi theo phía sau bọn họ đã đi đâu rồi?

Giang Thành không nghĩ là đối phương sẽ có lòng tốt thả cho mình đi, hoặc là bởi vì không đuổi kịp, mà đã từ bỏ, bên trong này nhất định có âm mưu khác.

Còn nó là gì, thì hiện tại hắn vẫn chưa thể phán đoán ra được.

"Di chuyển đi." Giang Thành nhẹ nhàng kéo Lâm Mục Vãn, nhỏ giọng nói: "Đừng đứng lâu một chỗ."

Bọn họ đang chạy đến một chỗ ngoặt, không rõ là trước đó không để ý đến, hay là hoàn toàn không có, bọn họ phát hiện ra một cửa sổ ở bức tường trong góc.

Mà càng quan trọng hơn là, cửa sổ là đang mở, thậm chí còn có thể cảm nhận được có gió đang không ngừng thổi vào bên trong.

Gió rất lạnh, nhưng cùng với đó lại rất chân thực, gần như khiến Giang Thành và Lâm Mục Vãn vô thức cho rằng, cái cửa sổ này chính là đường sống của nhiệm vụ.

Từ đây nhảy xuống dưới, là có thể rời khỏi toà nhà quỷ quái này, từ đó kết thúc hoàn toàn nhiệm vụ.

Lâm Mục Vãn cũng có hơi do dự, cô nhìn về phía Giang Thành, một lát sau, không nhịn được nữa mở cuốn sổ ra viết một hàng chữ: "Anh Giang, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Thật ra, trong lòng Lâm Mục Vãn cũng đang xoắn xuýt hết cả lên, cô cũng cho rằng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng bây giờ anh trai ở đâu còn chưa rõ, nếu như bản thân rời đi một mình, vậy thì anh trai phải làm sao, anh ấy lại không có một anh Giang như thế này ở bên cạnh.

Một giây sau, ánh mắt nhìn chăm chú cửa sổ của Giang Thành đột nhiên khựng lại, tiếp theo, lập tức kéo cánh tay của Lâm Mục Vãn, không cả nhìn dòng chữ cô viết trên cuốn sổ, liền chạy lên trên tầng.

Lâm Mục Vãn sợ đến ngây người, đây không phải chính là đường quay trở lại hay sao, hơn nữa… hơn nữa còn có thứ đang đuổi theo phía sau bọn họ kia, rất có thể còn chưa đi xa.

Nhưng có một số chuyện cô không thể quyết định được.

“Đi mau.” Giang Thành nói nhanh: “Cái cửa sổ kia vừa rồi là giả, nó đang gài bẫy chúng ta, đó hoàn toàn không phải là đường sống.”

Giang Thành tiếp tục nói: “Tiếng bước chân đuổi ở phía sau chúng ta chỉ là để đuổi chúng ta đến đây, cô đã nghe qua việc săn bắn chưa, về cơ bản thì cũng không có khác biệt nhiều.”

Đối với chuyện này, mặc dù động tác của Giang Thành khá nhanh, nhưng sắc mặt trông vẫn khá thong dong, dù sao chỉ cần tránh xa cái bẫy kia, tạm thời bọn họ sẽ không còn nguy hiểm.

Lâm Mục Vãn không nhịn được, khoé miệng giật giật, lại không cách nào phát ra âm thanh.

Giang Thành liếc cô một cái, hít vào một hơi, nhanh chóng lên tiếng giải thích: “Cái cửa sổ kia không đúng, chỉ có gió thổi vào trong, nhưng lại không có giọt nước mưa nào, bên cửa sổ cũng không có, hơn nữa…” Hắn ngưng một chút, ý vị sâu xa nói: “Tại sao chúng ta có thể thấy rõ cửa sổ kia, nhưng lại không cách nào thấy rõ cảnh tượng xung quanh cửa sổ?”

Lời này của hắn vừa nói ra, Lâm Mục Vãn đột nhiên bừng tỉnh, cô đã không chú ý tới vấn đề nước mưa, nhưng cái cửa sổ kia lại có thể nhìn thấy rất rõ là xung quanh cửa sổ bịt kín một lớp sương mù.

Suy nghĩ kĩ một chút, sương mù vẫn còn khá dày đặc, như thể bên trong đang cất giấu thứ gì đó.

Suy đoán này không khỏi khiến Lâm Mục Vãn cảm thấy ớn lạnh từ đầu đến chân.

Chạy đi được một khoảng cách, đột nhiên, từ trong túi áo của Giang Thành truyền đến một cảm giác nóng ra, đưa tay

chộp một cái, là một vật nhỏ có phần cứng rắn.

Ánh mắt Giang Thành khựng lại.

Là huy hiệu tên.

Cái tên Viên Tiểu Thiên thối kia

Chương 858: Đi thang máy

Lấy huy hiệu tên ra, Lâm Mục Vãn cũng chú ý đến, bên trên đang phát ra một tia sáng yếu ớt, nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất.

Trong một môi trường như thế này, đầu óc của cô đang rất hỗn loạn, mọi chuyện xảy ra đều khiến cô cảm thấy không chân thật, cô thậm chí còn không dám chắc chắn, ánh sáng vừa rồi có phải là ảo giác của mình hay không.

Tuy nhiên, Giang Thành thì lại như hiểu ra điều gì đó, nắm chặt chiếc huy hiệu tên, rồi nói: "Xem ra chiếc huy hiệu tên này chính là một đạo cụ quan trọng trong nhiệm vụ rồi, tôi nghĩ cũng là bởi vì chiếc huy hiệu tên này bị lấy đi nên thi thể của Viên Tiểu Thiên mới sống lại."

Nghe thấy chuyện quỷ dị xảy ra trên thi thể có liên quan đến huy hiệu tên, Lâm Mục Vãn vô thức trở nên căng thẳng, nhìn vào ngực mình bằng một đôi mắt sợ hãi.

Ở phía bên trái vùng mềm mại đó, cũng có một chiếc huy hiệu tên, là thuộc về cô ấy.

Mỗi một người trong số bọn họ đều có một chiếc huy hiệu tên tương ứng, mặc dù trên đó không có tên, nhưng đều có một con số tương ứng, mỗi một chiếc đều là độc nhất vô nhị.

Tuy nhiên, đội trưởng Hạ trước đó đã phân tích và nói rằng trên huy hiệu tên có thể còn có một số thông tin khác, nhưng tạm thời họ chưa thấy được mà thôi.

Giang Thành chú ý đến ánh mắt của Lâm Mục Vãn, giải thích: "Bản thân huy hiệu tên không có vấn đề. Ngược lại, nếu

như chúng ta đánh mất huy hiệu của riêng mình, mới sẽ gặp rắc rối lớn.”

“Nó…” Giang Thành nhìn chằm chằm vào huy hiệu tên của Viên Tiểu Thiên, sau đó lại liếc nhìn cái của mình, nói với giọng điệu không chắc chắn: “Nó càng giống như một ý nghĩa biểu tượng hơn, chẳng hạn như nó tượng trưng cho sự tồn tại của chúng ta, sự tồn tại theo một nghĩa nào đó, cô có hiểu được không?”

Từ biểu cảm có thể thấy Lâm Mục Vãn không hiểu, đây là một cô gái rất thật thà.

Giang Thành cũng không chuẩn bị giải thích quá nhiều với cô, dù sao thì chính hắn cũng không thể nói được rõ.

Hơn hết, đó chỉ là một cảm giác mơ hồ.

So với điều này, điều khiến hắn càng khó chịu hơn là, trong lòng hắn luôn có một suy nghĩ cổ quái, không thể giải thích được nguyên do, dường như hắn đã bỏ qua một manh mối rất quan trọng nào đó.

Là ngay từ đầu đã bỏ qua, hơn nữa quỷ dị là, bất luận hắn có nghĩ thế nào đi chăng nữa, dường như vẫn luôn có thứ gì đó giống như một rào cản, ngăn cản hắn tiến sâu hơn một bước nữa.

Đầu có hơi đau nhức, Giang Thành cất huy hiệu tên của Viên Tiểu Thiên đi, duỗi ra hai ngón tay, nhẹ nhàng xoa xoa thái dương.

Hắn vẫn luôn bị chứng đau nửa đầu, tình trạng này xảy ra khi hắn sử dụng trí não quá mức hoặc cố gắng suy nghĩ hay nhớ lại điều gì đó.

“Anh Giang.” Lâm Mục Vãn viết vào sổ: “Anh không sao chứ?”

Ngẩng đầu lên bắt gặp một ánh mắt quan tâm, Giang Thành bình tĩnh lại, nở nụ cười trấn an cô: "Tôi không sao." Hắn nhìn chung quanh, nhẹ nhàng nói: "Đi trước đã, chúng ta rời khỏi đây."

Từ sự thận trọng, Giang Thành chọn cách đổi hướng và di chuyển dọc theo hành lang hướng tới lối thoát hiểm ở phía bên kia.

Xung quanh tương đối yên tĩnh, cho dù là đã cố gắng bước khẽ, nhưng tiếng bước chân của bọn họ vẫn còn khá rõ ràng, có lẽ một phần là do tác động tâm lý nên thậm chí còn có cảm giác như vang vọng đi rất xa trong hành lang mờ mịt.

May mắn thay, lần này không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, chỉ là khi đi ngang qua thang máy, Giang Thành liền dừng lại.

Nhìn thang máy, đồng tử của hắn không khỏi co rút lại, thang máy đang chạy, trên đó hiển thị số 9 màu đỏ.

Chẳng mấy chốc, rất nhanh lại trở thành 8.

Thang máy đang đi xuống, Giang Thành nắm lấy cánh tay Lâm Mục Vãn, con số lại chuyển thành 7.

Đây chính là tầng hiện tại của bọn họ!

Sắc mặt Lâm Mục Vãn tái nhợt, phản ứng đầu tiên của cô cũng giống như Giang Thành, có thứ gì đó từ trên tầng đi xuống, đến đây để tìm kiếm bọn họ!

Nhưng thật bất ngờ, thang máy không dừng lại ở tầng bảy mà tiếp tục đi xuống, vốn dĩ đang định bỏ chạy, Giang Thành cũng dừng lại.

Cho đến khi thang máy dừng lại, cho thấy đã dừng ở tầng một.

Ánh mắt Giang Thành trở nên kỳ quái, theo hiểu biết của hắn, gã sát nhân, hay là Viên Tiểu Thiên bị thao túng sẽ không

ngoan ngoãn đi thang máy thẳng xuống tầng một như vậy.

"Là…" Sắc mặt Giang Thành chợt thay đổi, trong lòng kêu lên: "Trong thang máy là Lâm Mục Vân!"

Suy đoán này vừa xuất hiện, Giang Thành liền cảm thấy rất có khả năng.

Đi thang máy trong tình huống như thế này có vẻ là một lựa chọn rất ngu ngốc, nhưng xét đến tình hình hiện tại của Lâm Mục Vân, Giang Thành cảm thấy đây chính là điều khiến anh ta trở nên thông minh quả cảm.

Anh ta đã tận mắt chứng kiến cái chết bi thảm của Hạ Cường, hiểu sâu hơn về sự kinh khủng và quỷ dị của gã sát nhân.

Anh ta hiểu rằng ngay cả một người có trình độ như Hạ Cường cũng sẽ chết khi đối mặt với gã sát nhân chứ đừng nói đến bản thân mình.

Không đời nào anh ta có thể sống sót đến tầng một của tòa nhà và rời khỏi đây chỉ dựa vào chính mình.

Hành lang sâu hun hút, lối thoát hiểm tối tăm, còn có những cánh cửa đóng kín xung quanh đầy rẫy những nguy hiểm.

Vì thế anh ta đã lựa chọn cách nhanh nhất.

Đi thang máy.

"Không phải là thứ đó, là anh trai!" Lâm Mục Vãn cũng đã nhận ra, một dòng chữ nhanh chóng xuất hiện trên cuốn sổ.

Bên trong dòng chữ biểu hiện ra sự lo lắng sâu sắc.

Hành động này của Lâm Mục Vân chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của gã sát nhân và Viên Tiểu Thiên, thậm chí còn dẫn

bọn chúng xuống dưới, chuyện này đối với hai người Giang Thành mà nói, tạm thời được coi là một chuyện tốt.

Giang Thành dẫn theo Lâm Mục Vãn, hai người nhanh chóng đi tới lối thoát hiểm phía bên kia.

Sau khi kiểm tra sơ qua, cả hai nhanh chóng đi xuống tầng dưới.

Không rõ có phải là gã sát nhân tạm thời buông tha cho bọn họ đi hay không, ngay cả sương mù trong lối thoát hiểm cũng mỏng đi rất nhiều.

Giang Thành dừng lại ở góc ngoặt từ tầng 7 dẫn đến tầng 6.

Không có cửa sổ.

Mà kiến trúc của bai bên của tòa nhà đại khái là giống nhau, cho nên… cửa sổ mà bọn họ nhìn thấy trước đó, quả nhiên là giả!

Nhìn thấy cảnh này, hơi thở của Lâm Mục Vãn cũng trở nên dồn dập hơn.

Giang Thành lại bắt đầu di chuyển, thúc giục Lâm Mục Vãn: "Đi nhanh, đừng dừng lại."

Cả đường cẩn thận, cuối cùng bọn họ cũng đến được tầng một, trước mặt chính là cửa thoát hiểm của tầng một, chỉ cần mở ra, bước ra ngoài, đối diện chính là đại sảnh.

Mọi chuyện suôn sẻ hơn dự kiến, nhưng trong lòng Giang Thành lại không có chút vui mừng nào, hắn có thể đoán trước được mấy chục mét cuối cùng sẽ là một khó khăn khủng khiếp.

Cẩn thận kéo cánh cửa thoát hiểm ra, chỉ mở ra một khe rất nhỏ, nghe thấy không có nhiều âm thanh, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn hơi cong đầu gối, tựa người ra sau cánh cửa, nhìn ra ngoài qua khe hở.

Chẳng mấy chốc, có một cảm giác mềm mại dán đến phía sau.

Giang Thành biết rõ Lâm Mục Vãn đang lo lắng cho anh trai cô, hắn chỉ đành ngồi xổm xuống nhường chỗ phía trên cho Lâm Mục Vãn.

Lâm Mục Vãn nóng lòng đưa khuôn mặt nhỏ nhắn lại gần, lo lắng nhìn ra ngoài cửa.

Khi cô và Giang Thành di chuyển lên xuống, cằm của Lâm Mục Vãn gần như tựa vào đầu Giang Thành, thoạt nhìn lại còn có chút đáng yêu.

Đại sảnh tương đối tối, nhưng so với tầng trên thì vẫn sáng sủa hơn nhiều, có ánh sáng từ bức tường rèm kính trong suốt chiếu vào.

Nín thở, hai người quét qua từng tấc đất một trong đại sảnh, gần như cùng lúc, ánh mắt của bọn họ đột nhiên tập trung vào một vị trí.

Có một dãy bàn kê sát tường, gần đó có vài giá sách trang trí lớn, hầu hết đều chứa đầy sách.

Mà bên dưới một dãy bàn trong đó có một người đang ngồi xổm.

Chương 859: Khoảng trống

Tuy rằng khoảng cách tương đối xa, nhưng Lâm Mục Vãn vẫn lập tức nhận ra đây chính là anh trai mình, Lâm Mục Vân!

Giang Thành cũng nhận ra thân phận của người này, nhưng điều khiến Giang Thành càng khó hiểu chính là động tác hay tư thế của Lâm Mục Vân vào lúc này.

Lâm Mục Vân có thân hình tương đối cao, cho dù ngồi xổm xuống, cũng khó có thể hoàn toàn ẩn nấp bên dưới bàn, cách tốt nhát chính là cong người, tạo thành một vòng cung trên lưng.

Nhưng anh ta lại bị áp vào bức tường phía sau một cách khác thường, cổ hơi hướng về phía trước, đầu cúi xuống, lộ ra một tư thế rất cổ quái.

Nói thật, phản ứng đầu tiên của Giang Thành chính là Lâm Mục Vân đã chết rồi, là chết bên dưới gầm bàn, giống như Viên Tiểu Thiên trước đó.

Tuy nhiên, sau khi quan sát cẩn thận, không tìm thấy vết thương rõ ràng nào trên "thi thể " của Lâm Mục Vân.

Xung quanh cũng không có vết máu, điều này không phù hợp với cách giết người của gã sát nhân.

"Rút cuộc anh ta đang làm cái gì vậy?" Giang Thành nghi hoặc nói: "Có nhìn thế nào đi nữa, vị trí hiện tại cũng không phải là nơi ẩn náu tốt, chỉ cần quỷ có mắt, nhất định có thể tìm ra anh ta."

Lâm Mục Vân là một người thông minh, không có lý nào lại không hiểu được đạo lý này.

“Anh trai đang làm gì vậy?” Lâm Mục Vãn cầm cuốn sổ lên, vẻ mặt lo lắng.

Giang Thành ra hiệu cho Lâm Mục Vãn đừng hoảng sợ, thấp giọng nói: “Đừng lo lắng, tạm thời có thể thấy, anh trai cô vẫn không gặp nguy hiểm gì.”

Trên thực tế, lời nói này có chút trái với ý muốn của hắn, nhìn từ bộ dạng của Lâm Mục Vân, anh ta mà không gặp nguy hiểm có quỷ mới tin.

Ngay lúc Giang Thành còn muốn nói thêm điều gì, ánh mắt không ngừng chuyển động của hắn đột nhiên dừng lại.

Sau đó, như phát hiện ra điều gì đó cực kỳ bất thường, ngay cả hơi thở cũng ngưng lại nửa nhịp.

Lâm Mục Vãn cũng nhận thấy vẻ mặt hơi thay đổi của Giang Thành, sắc mặt cô trở nên lo lắng, nhưng khi nhìn theo ánh mắt của Giang Thành, vẫn là cảnh tượng đó, anh trai cô vẫn giữ nguyên tư thế trước đó, tê liệt như một tác phẩm điêu khắc.

Cô không tìm thấy dấu vết của gã sát nhân hay Viên Tiểu Thiên.

Lâm Mục Vãn cũng có linh cảm xấu về sự biến mất của bọn chúng.

Sau khi quan sát không có kết quả, Lâm Mục Vãn cuối cùng đã chọn cách nhờ Giang Thành giúp đỡ.

Nhưng lần này, cô vừa cầm cuốn sách lên, chưa kịp viết thì đã có một bàn tay đưa ra đẩy cây bút của cô đi.

Giang Thành chậm rãi đứng dậy, sau đó dùng tay ấn đầu Lâm Mục Vãn, hơi dùng lực một chút, trông bộ dạng thì như là muốn cô nửa quỳ trước mặt hắn.

Lâm Mục Vãn không biết tại sao, nhìn vị trí của Giang Thành với vẻ mặt khó hiểu, Giang Thành vỗ nhẹ cô, ra hiệu cho cô không nhìn hắn mà nhìn ra ngoài cửa.

Vị trí hiện tại của Lâm Mục Vãn chính là vị trí Giang Thành vừa rồi.

"Giá sách thứ ba bên trái." Giọng nói của Giang Thành mang theo một chút khác thường, khiến Lâm Mục Vãn theo bản năng cảm thấy bất an.

Nhìn về phía vị trí mà Giang Thành ra hiệu, Lâm Mục Vãn phát hiện bên trái giá sách thứ ba rất lớn, nằm ở đối diện với dãy bàn mà Lâm Mục Vân đang ngồi xổm, khoảng cách giữa hai bên là khoảng 4,5 mét. .

Lâm Mục Vãn vừa rồi cũng rất chú ý tới giá sách này, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Trên giá sách này không có nhiều sách, sắp xếp thưa thớt, còn có một ít bình hoa dùng để trang trí.

Khoảng cách giữa các cuốn sách tương đối lớn, nhìn thoáng qua có thể thấy rằng phía sau giá sách không có ai hay bất cứ thứ gì khác.

"Phía dưới." Giọng nói của Giang Thành lại vang lên.

Lâm Mục Vãn không biết Giang Thành có ý gì, nhưng dọc đường đi đến đây, cô có cảm giác tin tưởng kỳ lạ đối với Giang Thành, ngay khi hắn nói những lời này, cô liền theo thói quen làm theo.

Ánh mắt từ từ di chuyển xuống cho đến khi dừng lại ở cuối giá sách.

Một giây tiếp theo, đồng tử của Lâm Mục Vãn đột nhiên giãn ra, sau đó co lại thành một khe hở.

Cô đã nhìn thấy rồi!

Ở tầng dưới cùng của giá sách, phía sau, có một đôi ủng da màu đen.

Mũi giày da đang hướng về phía anh trai!

Đằng sau giá sách… có người

Không đúng, đó không phải là người, mà là gã sát nhân, chẳng trách anh trai lại cư xử khác thường như vậy, hoá ra là đã bị gã sát nhân nhắm tới.

Nhưng tại sao nó vẫn chưa tấn công anh trai?

Chẳng lẽ đang chờ đợi điều gì?

Giang Thành đương nhiên không có thời gian để suy đoán về hoạt động tâm lý của Lâm Mục Vãn. Sau khi nhìn thấy đôi ủng của gã sát nhân ẩn giấu sau giá sách, Giang Thành lập tức nhận ra nguyên nhân động tác của Lâm Mục Vân.

Anh ta ép chặt lưng vào tường để không cho gã sát nhân có cơ hội đứng sau lưng.

Hạ Cường đã sử dụng phương pháp này trước khi chết.

Trong cuộc gọi lần trước, Hạ Cường đã không bỏ qua bất kỳ thông tin hữu ích nào, đã nói lại toàn bộ cho anh ta.

Lâm Mục Vân thông minh hơn hắn nghĩ.

Đáng tiếc nếu không nhờ đến sự trợ giúp từ bên ngoài thì anh ta vẫn phải chết.

Giang Thành để mắt tới đôi ủng da giấu sau giá sách, hắn hiểu rằng gã sát nhân đang chờ đợi gì đó.

Viên Tiểu Thiên!

Cũng giống như việc giết chết Hạ Cường vậy, thi thể sống lại của Viên Tiểu Thiên sẽ sớm đến đây. Sau đó, Viên Tiểu Thiên ra tay, kéo Lâm Mục Vân đang bị ép vào tường ra, rồi

sau đó nữa… Lâm Mục Vân sẽ bị dẫm lên cái bóng, và bị giết chết.

“Có lẽ cái chết của anh ta sẽ là tồi tệ nhất trong số tất cả mọi người.” Trong đầu Giang Thành đột nhiên nảy ra một suy đoán không liên quan này.

Nhận thấy khoảng trống dưới giá sách hoàn toàn là hành vi trong tiềm thức của Giang Thành, dù sao thì Giang Thành đã nhận thấy sự bất thường này ở trong gian phòng số 19.

Khả năng hiển thị của gã sát nhân không cao lắm, tại một số thời điểm nhất định, nó dường như hoàn toàn ẩn giấu, sự tồn tại của nó chỉ có thể được chú ý từ một góc độ nhất định.

Đôi ủng da đó là đặc điểm nổi bật của nó.

Tình thế cấp bách, Giang Thành không có thời gian suy nghĩ, khi Viên Tiểu Thiên đến, Lâm Mục Vân sẽ chết chắc.

Đầu tiên hắn đưa tay nhéo mạnh vào gáy Lâm Mục Vãn, thứ nhất là để nhắc nhở cô, thứ hai, làm như vậy sẽ làm cô bớt căng thẳng phần nào.

Khi Lâm Mục Vãn ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, như thể máu đã tan hết, đôi môi mỏng run rẩy.

“Để tôi nghĩ cách.” Nhìn vào đôi mắt của Lâm Mục Vãn, Giang Thành nhẹ nhàng nói: “Cô ở lại đây đợi tôi.”

Lâm Mục Vãn tất nhiên nhận thức được nguy hiểm Giang Thành sắp gặp phải, lắc đầu kịch liệt, cầm lấy cuốn sổ, lập tức viết: “Tôi đi cùng anh!”

Giang Thành nghiêm giọng nói: “Cô ở lại đây là để giúp tôi luôn để mắt tới mọi chuyện chung quanh, Viên Tiểu Thiên còn chưa xuất hiện, tôi sợ nó đang trốn ở đâu đó chờ đợi để bẫy chúng ta.”

Khi Giang Thành không nói linh tinh, hắn trông giống như một quý ông hoàn toàn chính trực, nhất thời, Lâm Mục Vãn không thể biết những gì hắn nói là đúng hay chỉ là chiếu lệ vì có ý tốt.

Giang Thành không cho cô cơ hội tiếp tục suy nghĩ, hắn đưa tay ra, khẻ kéo cửa thoát hiểm, sau đó trong nháy mắt lẻn ra ngoài.

Tiếp theo rón rén đi dọc theo bức tường, có một số bảng quảng cáo dựng ở gần đó, coi như là chỗ che chắn tốt.

Vừa quan sát tình hình, vừa thầm gọi trong lòng: "Người anh em Vô, anh vẫn khoẻ chứ? Nếu như không bận thì ra ngoài nói một câu đi, đã lâu không gặp, trong lòng tôi vẫn luôn nghĩ về anh đấy."

Chương 860: Sống sót

Lời còn chưa dứt, hắn đã cảm thấy luồng khí tức quen thuộc hiện lên, trên mặt đất phía sau lưng hắn, lờ mờ hiện lên một cái bóng.

Nhưng không giống như trước đây, cái bóng lần này lung lay qua lại, không phải chỉ vì mỗi yếu ớt, mà là…

Sắc mặt Giang Thành đột nhiên thay đổi, hắn nhìn thấy một vết thương cực lớn ở thắt lưng của cái bóng phía sau.

Vết thương nằm ngang, trông cực kì khoa trương, gần như sắp nứt đến tận vị trí xương sống, khi hắn bước về phía trước, phần thân trên của cái bóng cũng không ngừng run rẩy.

Đây chính là… cái giá của việc cứu mình sao?

Giang Thành vẫn còn đang sợ hãi, trong lòng không khỏi có chút cảm động, cái tên đáng sợ này, vô tình vậy mà lại trở thành chỗ dựa của mình.

Sau khi ổn định lại tinh thần, Giang Thành lựa chọn một con đường trông có vẻ an toàn hơn một chút, đi vòng một vòng, hắn dán lưng vào tường, từng chút một tiến về phía Lâm Mục Vân.

Gần rồi.

Gần hơn rồi.

Trong quá trình khi hắn tiến đến gần, Lâm Mục Vân vẫn luôn giữ nguyên tư thế đó, trong hoàn cảnh như này, trông lại càng quỷ dị hơn.

Thật ra nếu muốn an toàn hơn, Giang Thành nên dùng điện thoại di động nhắn tin trước cho Lâm Mục Vân để anh ta chuẩn bị trước, nhưng hắn lại lo lắng sẽ phá vỡ sự cân bằng mong manh này.

Viên Tiểu Thiên từ đầu đến cuối vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng đâu, trở thành cái gai trong lòng Giang Thành.

Cuối cùng, sau khi đi đến một khoảng cách nhất định, Giang Thành đã nhìn thấy gã sát nhân đang trốn sau giá sách.

Chỉ là lần này, dáng vẻ của đối phương khiến hắn thấy bất ngờ lớn.

Chiếc rìu của gã sát nhân đã không thấy đâu nữa, nói chính xác là toàn bộ cánh tay trái cầm chiếc rìu đã bị mất, vị trí phần vai cũng bị mất đi một mảng lớn.

Chỗ vết chém bằng phẳng nhẵn lì, trông như thể được cắt bằng một thanh kiếm rất sắc bén.

Giang Thành bất giác quay đầu liếc nhìn cái bóng của chính mình một cái, cái bóng ngoan ngoãn dán ở trên tường, tạo cho người ta ảo giác rất bình thường.

Nhưng Giang Thành hiểu rõ, mặc dù bây giờ nó đang giả vờ rất vô tội, nhưng chuyện này, chính là do nó làm ra.

Có Vô đứng đằng sau chống lưng, Giang Thành đã can đảm hơn rất nhiều.

Công bằng mà nói, Vô giao đấu cách đó không lâu đã cứu chính hắn, chủ động thế chỗ cho hắn, từ đó để cho gã sát nhân đã chiếm tiên cơ.

Nhưng nhìn vào kết quả, Vô còn đã thắng được nửa điểm, ít nhất là phần thân trên cũng không thiếu mất linh kiện nào.

Suy xét đến việc gã sát nhân còn được chơi trên sân nhà, sự khác biệt giữa cả hai là rất rõ ràng.

Tuy nhiên, theo tính cách của Vô, nếu như có thể giết chết đối thủ, chắc chắn sẽ không chặt đứt chỉ một cánh tay của nó, vì vậy Giang Thành cũng nhận ra rằng điều này bị hạn chế bởi các quy tắc của nhiệm vụ.

Cho dù Vô có mạnh đến đâu, cũng không thể hoàn toàn giết chết gã sát nhân trong cánh cửa này.

Nghĩ thông suốt những điều này, Giang Thành bắt đầu có ý thức không để ý đến sự tồn tại của gã sát nhân, nhanh chóng đi về phía Lâm Mục Vân.

Rất nhanh, đã đến bên cạnh anh ta.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân của Giang Thành, Lâm Mục Vân đã lâu không cử động bắt đầu run rẩy, ngẩng đầu lên, đôi mắt đang nheo lại vì căng thẳng, nhìn về phía khuôn mặt của Giang Thành.

Giang Thành đưa tay ra, muốn kéo anh ta ra ngoài, đồng thời hạ giọng nói: “Lâm Mục Vân, đi theo tôi.”

“Đừng tới đây! Vẫn còn có một gã nữa ở gần đây!” Phản ứng của Lâm Mục Vân rất nhanh và mạnh mẽ, giọng nói khàn khàn, dây thanh với lúc trước như là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Nghe thấy Lâm Mục Vân nói, Giang Thành không khỏi dừng lại.

Sau đó, hắn còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy một âm thanh kỳ quái cách đó không xa: “Két… két két…” Từ vị trí cửa lớn, một thân ảnh xiêu vẹo từ trong sương mù đi ra.

Giang Thành đột nhiên cau mày.

Là Viên Tiểu Thiên!

Vậy mà nó lại đang trốn ở đây!

Suy nghĩ đột nhiên thông suốt, tất cả những điều này đều là một âm mưu, sở dĩ gã sát nhân không tấn công Lâm Mục Vân, chẳng qua chỉ là để lợi dụng anh ta câu cá.

Mục đích là để dụ những người khác ra ngoài.

Vây điểm đánh viện binh, một chiến thuật đã quá cũ, nhưng lại cực kì có hiệu quả.

Bây giờ có nói gì cũng đã muộn, Giang Thành kéo một phát Lâm Mục Vân từ dưới gầm bàn ra, sau đó hai người nhanh chóng dựa lưng vào tường, di chuyển về phía bên kia.

Bởi vì không làm lộ sau lưng ra ngoài, nên gã sát nhân chỉ đi theo bọn họ, bước những bước đi cứng ngắc, luôn giữ khoảng cách khoảng 5 mét với họ.

Đôi mắt ẩn sau lớp băng dính trong suốt, ngập tràn tia máu, cố gắng hết sức mở to mắt, khóe mắt trông như muốn toạc ra, đồng tử co thành một chấm đen, để lại phần lớn lòng trắng trong mắt, nhìn vừa khủng khiếp, lại hung ác.

Phối hợp thêm với sự tôn vinh khủng khiếp kia, thuộc loại mức độ chỉ cần nhìn một cái cũng có thể khiến bạn gặp ác mộng.

Nhưng điều khiến Giang Thành lo lắng hơn chính là Viên Tiểu Thiên.

Viên Tiểu Thiên càng ngày càng gần bọn họ, mặc dù bước đi loạng choạng, một chân lê trên mặt đất, liên tục phát ra âm thanh ma sát, nhưng tốc độ cũng không chậm đi chút nào, ít nhất là nhanh hơn bọn họ.

Từ vị trí cửa lớn mà Viên Tiểu Thiên canh giữ có thể thấy rằng suy đoán trước đó của hắn là chính xác, rời đi từ cửa lớn của cao ốc Hữu Nhuận, mới là đường sống thực sự.

Lâm Mục Vân nhìn chằm chằm vào vị trí của Viên Tiểu Thiên, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi tin nhắn cho Lâm Mục Vãn, hiện tại sự chú ý của gã sát nhân và Viên Tiểu Thiên đều ở trên người bọn họ, đây là cơ hội cuối cùng để trốn thoát, chỉ cần xông ra khỏi cánh cửa kia, em gái sẽ sống sót.

Sau khi làm xong những việc này, anh ta quay đầu lại nhìn Giang Thành bằng ánh mắt hối lỗi, đôi môi run run nói: "Liên luỵ đến anh rồi, anh Giang, thật xin lỗi."

Giang Thành còn chưa kịp mở miệng, anh ta lập tức hạ giọng, dùng ngữ khí kiên định không chút nghi ngờ nói: "Anh Giang, chờ Viên Tiểu Thiên tới gần hơn chút nữa, tôi sẽ nghĩ cách quấn lấy anh ta, anh hãy tìm cơ hội rời đi." Ngưng một chút, anh ta liếc nhìn Viên Tiểu Thiên đang càng ngày càng gần, nói tiếp: "Cảm ơn anh đã chăm sóc cho Mục Vãn, tôi biết nếu không có sự giúp đỡ của anh, Mục Vãn, em ấy sẽ không thể kiên trì được đến hiện tại, ân tình này, nhà họ Lâm chúng tôi nhất định sẽ báo đáp anh."

Lâm Mục Vân hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Xin anh nhất định phải sống sót!"

Những lời ủng hộ này như một cái gai đâm vào tim Giang Thành, khiến hắn như ngừng thở, đặc biệt là câu cuối cùng ——

Xin nhất định phải sống sót…

Giang Thành cực kỳ ghét câu này, sự căm ghét từ tận đáy lòng, bởi vì ai nói câu này với hắn cuối cùng cũng đều chết!

Chỉ có chính mình, như mong muốn của bọn họ, còn sống sót.

Nhưng ai có thể hiểu được, nỗi đau của người đàn ông gánh vác những điều này sống sót? !

“Đừng nói những lời như vậy nữa.” Trên trán Giang Thành hiện lên gân xanh, đôi mắt xếch lộ ra sát ý hung hãn, khiến Lâm Mục Vân cảm thấy lạnh sống lưng.

“Sẽ không có ai bị bỏ rơi, không có ai bị bỏ lại phía sau, chúng ta đều cần phải sống sót! Chúng ta đều có lý do để sống sót!”

Lâm Mục Vân tựa như bị khí thế mà Giang Thành biểu hiện ra làm cho kinh hãi, há mồm nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

Mãi cho đến khi…

Trong bóng tối phía xa, một cái bóng rất lớn lao ra, kèm theo âm thanh ma sát sắc bén và tiếng bánh xe chuyển động.

Đó là một chiếc xe đẩy chở đầy những món đồ lớn, đúng lúc này, một bóng người mảnh khảnh đang khom lưng, liều mạng đẩy chiếc xe về phía sau.

Cảnh tượng đột ngột này thậm chí còn thu hút sự chú ý của Viên Tiểu Thiên, anh ta ngơ ngác đứng đó, con mắt trái còn lại cố gắng cử động trong hốc mắt.

Một giây tiếp theo, chiếc xe đẩy tăng tốc với tốc độ kinh hoàng, cùng với Lâm Mục Vãn ở phía sau đâm mạnh vào người anh ta.

Chương 861: Phá vỡ cục diện

Viên Tiểu Thiên vốn dĩ đã đứng không vững, bị đánh văng ra xa 5 - 6 mét mài người trên mặt đất, Lâm Mục Vãn cũng bị một lực cực lớn đánh ngã xuống đất.

Nhưng cô nhanh chóng đứng dậy, Giang Thành nhìn thấy cô dùng mu bàn tay lau khóe miệng, sau đó chạy lại đến đầu cũng không quay lại.

“Mục Vãn!” Lâm Mục Vân nhịn không được hét lớn.

Khoảnh khắc Lâm Mục Vãn quay người lại, lộ ra bóng lưng, gã sát nhân như đã nhận được một loại tín hiệu nào đó, ngay lập tức xoay người, chỉ ngón chân về hướng Lâm Mục Vãn đang trốn thoát.

Sau đó, thân hình ngã xuống của Viên Tiểu Thiên vùng vẫy cố gắng đứng dậy, rồi đuổi theo Lâm Mục Vãn trong một tư thế rất cổ quái.

Cái đầu bị chẻ làm đôi của anh ta, đang lắc lư trong không khí, không ngừng tí tách chảy ra chất lỏng.

Ánh mắt quét sang một bên, trong lòng Giang Thành đột nhiên trầm xuống, .

Gã sát nhân đứng ở phía bên kia vậy mà đã biến mất.

“Gã sát nhân đi đâu rồi?” Lâm Mục Vân lập tức chú ý tới điều này, sắc mặt khó coi đến đáng sợ, dù sao thì mục tiêu của gã sát nhân bây giờ đã chuyển thành em gái duy nhất của anh ta.

Phương hướng mà Lâm Mục Vãn chạy tới không phải là cửa lớn, mà là lối thoát hiểm.

Lâm Mục Vân làm sao có thể không hiểu, cô muốn dụ gã sát nhân đi, để lại hy vọng sống sót cho mình và Giang Thành?

Hiện tại, toàn bộ đại sảnh trống rỗng, cánh cửa tượng trưng cho đường sống ở ngay vị trí cách đó không xa, chỉ cần đi ra ngoài là có thể sống sót.

"Anh đi trước đi, anh quá yếu, ở lại chỉ gây thêm phiền phức cho tôi." Giang Thành đẩy anh ta về phía cửa: "Ở bên ngoài chờ tôi, tôi sẽ đưa em gái anh ra ngoài."

Nói xong, Giang Thành cũng không cho Lâm Mục Vân có cơ hội giải thích, lập tức đuổi theo phương hướng Lâm Mục Vãn biến mất.

Lâm Mục Vân liếc nhìn vị trí cửa, sau đó vẻ mặt dữ tợn, bước nhanh mấy bước, nắm lấy một cái ghế, cân nhắc mấy lần rồi đuổi theo về phía Giang Thành.

"Phù-"

"Phù-"

Lâm Mục Vãn lao vào lối thoát hiểm, cắm đầu cắm cổ, tiếp tục chạy lên cầu thang, cô chưa bao giờ chạy nhanh đến như vậy vì cơ thể không cho phép.

Cô thở dốc, tim đập như muốn nổ tung nhưng cô lại cảm thấy vui mừng khôn tả, thậm chí còn lấn át nỗi sợ hãi sắp chết.

Cô đã giúp anh trai và Giang Thành thoát khỏi sự đe dọa của gã sát nhân.

Là một mình cô đã làm điều đó.

Phía sau có tiếng bước chân, không ngừng đuổi theo, chính là Viên Tiểu Thiên, không sai.

Cô nhớ đến tiếng bước chân cổ quái, như thể bàn chân không rời khỏi mặt đất, đôi giày đang kéo lê và lau trên sàn

nhà.

Vừa rồi cô chạy nhanh đến mức không kịp nhìn xung quanh, rút cuộc đã chạy được bao nhiêu tầng, cô cũng không đếm, nhưng cô đoán rằng chắc cũng phải tầng 6 hoặc tầng 7 rồi.

Trong cầu thang tối hơn bên ngoài, cô cần phải tập trung cao độ để có thể nhìn rõ khung cảnh xung quanh, lớp sương mù mỏng manh kéo đến khiến cô cảm thấy căng thẳng.

Đột nhiên, cô dừng lại.

Như thể phát hiện ra điều gì đó kỳ lạ, cô cau mày nhìn chằm chằm vào một nơi, đó là bức tường ở góc ngoặt.

Bức tường mà cô đang đối mặt.

Một giây tiếp theo, hơi thở của cô đột nhiên trở nên dồn dập, cơ thể vô thức lùi về phía sau, suýt nữa thì ngã xuống cầu thang.

Trên tường, xuất hiện một chiếc cửa sổ.

Không, không phải là cửa sổ!

Là một bức tranh!

Đây là một bức tranh treo trên tường, một bức tranh sơn dầu! Cửa sổ này… . . là được vẽ lên, nhưng bức tranh quá chân thực, như thể nó chính là thật vậy.

Khi sương mù tan dần tan đi, khu vực lộ ra của bức tường ngày càng lớn, xung quanh "cửa sổ", một khung tranh lớn màu đồng với ánh kim loại xuất hiện.

Đầu óc Lâm Mục Vãn trống rỗng, nếu như đổi lại là Giang Thành đứng ở đây, vậy thì sẽ nghĩ ngay đến chuyện đã xảy ra với chủ quán của câu lạc bộ suy luận.

Nhưng điều đó không thành vấn đề, bởi vì Lâm Mục Vãn nhìn thấy trong bức tranh phía sau cửa sổ một cái bóng khủng khiếp.

Gã sát nhân!

Gã sát nhân đang đứng trong bức tranh!

Nó và mình chỉ ngăn cách bởi một khung cửa sổ.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt bất lực và tuyệt vọng của Lâm Mục Vãn, gã sát nhân duỗi cánh tay còn lại của mình,"lạch cạch" một tiếng, từ từ mở cửa sổ ngăn cách hai người.

Một bàn tay đen xì xì thò ra từ khe cửa sổ đang mở, đưa ra bên ngoài bức tranh.

Chạy!

Cô chỉ còn lại một ý nghĩ, chạy thật xa, bất cứ nơi nào, chỉ để tránh xa nơi này, tránh xa cầu thang tối tăm chật chội, tránh xa bức tranh ma quái này và gã sát nhân!

Cô lao tới sau cánh cửa lối thoát hiểm, kéo mạnh ra một cái, ngay khi cô vừa định lao ra ngoài, cô chợt dừng chân lại, chết lặng.

Bên ngoài… chính là đại sảnh mà cô vừa rời đi cách đây không lâu, đại sảnh tầng 1!

Điều khiến cô tuyệt vọng hơn nữa là một bóng người cứng ngắc đang bước về phía cô với những bước đi quỷ dị, dường như trên khuôn mặt đang nở một nụ cười rợn người.

Viên Tiểu Thiên!

Làm sao có thể?

Lâm Mục Vãn cảm giác toàn thân sắp sụp đổ, cô không hiểu hiện tại rốt cuộc là thế nào, rõ ràng cô đã chạy rất xa trên cầu thang, làm sao còn ở tầng một.

Vậy trước đó quãng đường mà cô đã chạy thì được coi là gì?

Cơ thể cô mềm đi, từ từ lùi lại cho đến khi vấp phải cầu thang, cô run rẩy quay đầu lại trên bức tường ở góc cách đó không xa, gã sát nhân đã duỗi thẳng cả cánh tay, gần hết cả đầu.

Đôi mắt ẩn dưới lớp băng dính trong suốt đang chăm chú nhìn vào mặt cô, khóe miệng rách ra dường như đang thốt ra lời chế nhạo thầm lặng.

Cô chậm rãi siết chặt cơ thể, Viên Tiểu Thiên từng bước một tiến về phía trước, gã sát nhân sắp bước ra từ bức tranh phía sau, đối với cô gái này, đây là một cơn ác mộng mà cô chưa bao giờ tưởng tượng được.

Những cảnh tượng gần đây hiện lên trong đầu, từng khung hình một, giống như một bộ phim, anh trai, Hạ Cường còn có cả anh Giang đáng tin cậy đó…

Lâm Mục Vãn nắm chặt hai tay, cuối cùng không nhịn được, khẽ nức nở bật khóc.

Viên Tiểu Thiên càng ngày càng đi tới gần, Lâm Mục Vãn cúi đầu thậm chí còn chú ý đến cái bóng lắc lư đang tiến lại gần cách chân mình không xa.

Cái bóng không có đầu, chỉ có hai thứ giống như cánh hoa treo bấp bênh quanh cổ.

Nhưng giây tiếp theo, bên tai cô vang lên một tiếng "rầm", sau đó trước mặt cô dường như có ánh sáng, Lâm Mục Vãn theo bản năng ngẩng đầu lên.

Thân thể Viên Tiểu Thiên loạng choạng, suýt chút nữa ngã xuống, một người đàn ông như đang phát điên nhấc chiếc ghế đập mạnh vào người Viên Tiểu Thiên.

Anh trai!

Trong mắt Lâm Mục Vãn có ánh sáng, cô chưa bao giờ thấy anh trai hiền lành của mình lại có một mặt hung bạo như vậy.

Tuy nhiên, đòn tấn công của anh trai anh không gây ra thiệt hại đáng kể nào cho Viên Tiểu Thiên ngoại trừ một số rung lắc ra.

May mắn thay, một bóng người khác đã đánh ngã Viên Tiểu Thiên cùng lúc khi anh ta xông vào, sau đó vượt qua cô, ngay lập tức lao tới phía sau cô.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Mục Vãn là nhắc nhở hãy cẩn thận với gã sát nhân, dù sao thì nó cũng đã chui ra được một nửa rồi…

Nhưng khi cô quay lại, cô nhìn thấy Giang Thành đang ôm cánh cửa sổ đang hé mở, đóng sầm lại, kẹp cánh tay và đầu của gã sát nhân vào khe hở, đồng thời trong miệng vẫn còn đang chửi rủa kẹp chết mày đi này.

Không biết có phải bị hoa mắt hay không, nhưng Lâm Mục Vãn dường như nhìn thấy một đường viền màu đen phía sau Giang Thành, bao trùm lấy hắn.

Chương 862: Thẻ thân phận

Không cần Giang Thành nhắc nhở, Lâm Mục Vân lần cuối cùng dồn hết sức lực đập mạnh chiếc ghế lên người Viên Tiểu Thiên, sau đó chạy đến chỗ Lâm Mục Vãn, bế cô lên rồi bỏ chạy mà không nói một lời.

Khoảnh khắc lao ra khỏi cửa thoát hiểm, Lâm Mục Vãn lo lắng quay đầu lại phía sau cô và anh trai, sương mù tràn ngập cầu thang từ từ khép lại, giống như một rào chắn, chặn tầm nhìn của cô.

Tương tự như vậy, nó cũng cắt đứt hy vọng sống sót của ai đó.

Ánh mắt Lâm Mục Vãn đột nhiên trở nên sợ hãi, miệng hơi hé mở, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào, vào giây phút cuối cùng khi sương mù khép lại, một bóng người lao ra khỏi sương mù.

Lâm Mục Vãn thở dài nhẹ nhõm, sắc mặt tái nhợt dịu lại.

Tốc độ của Giang Thành nhanh hơn nhiều so với Lâm Mục Vân đang cõng em gái trên lưng, khi chạy ngang qua, thậm chí còn kéo cả anh ta.

Phía sau vang lên tiếng vấp ngã, Viên Tiểu Thiên tứ chi vặn vẹo, nằm trên mặt đất, đuổi theo như một con nhện lớn.

Hai nửa của cái đầu bị chẻ đôi trông giống như phần miệng của một con quái vật, với chất nhầy ghê tởm chảy ra từ bên trong.

Tốc độ của Viên Tiểu Thiên nhanh hơn bọn họ rất nhiều, nhưng ở khoảng cách ngắn như vậy, hiển nhiên là không có cơ

hội, giây tiếp theo, ba người Giang Thành đồng thời lao ra khỏi cửa lớn.

Những hạt mưa trên bầu trời ngừng lại trong giây lát, như thể bị nhấn nút tạm dừng, hạt mưa lơ lửng giữa không trung, giống như những sợi chỉ đứt.

Thế giới rơi vào im lặng.

"Reng-reng-reng-reng-"

Tiếng chuông báo thức quen thuộc vang lên, ba người nhìn theo hướng đó, cách đó không xa, có một chiếc đồng hồ báo thức cũ vỏ bằng đồng trên bậc thềm của dải cây xanh.

Giống hệt cái trong phòng của bọn họ.

Ánh mắt dần rời đi, trên cành cây nhỏ ở dải cây xanh có một chiếc ba lô màu xanh lam treo ngang, giống như cặp sách của học sinh.

Hiển nhiên, đồng hồ báo thức tồn tại để nhắc nhở bọn họ tìm chiếc ba lô này.

Giang Thành đi tới, đưa tay tháo túi ra, còn chưa kịp kiểm tra, liền cảm giác thế giới quay cuồng, lập tức bất tỉnh. …

Khi tỉnh dậy lần nữa, đập vào mắt là trần nhà nhợt nhạt.

Hắn khẽ lắc đầu, ngồi dậy khỏi giường, đầu óc choáng váng, như thể vẫn còn chưa tỉnh cơn say rượu.

Nhìn bốn xung quanh, hắn đã quay trở lại căn chung cư kia.

Nhưng lần này, trong phòng hắn có thêm một thứ mới mẻ, một chiếc ba lô màu xanh lam lặng lẽ treo trên móc sau cánh cửa.

Xoay người xuống giường, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào cãi vã, sau khi nghe thấy giọng nói khí thế dồi dào của tên

mập, Giang Thành mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Lấy ba lô, cầm trên tay, Giang Thành mở cửa, đi ra ngoài.

Vẫn là chỗ cũ, một nhóm người tụ tập đông đúc, nhìn có vẻ náo nhiệt, tuy nhiên, bầu không khí khác hẳn với những gì Giang Thành mong đợi, tâm trạng mọi người dường như rất xấu.

Theo sự hiểu biết của Giang Thành, nhiệm vụ này đã kết thúc rồi, bọn họ chỉ cần chờ đợi rồi rời đi là được.

Hoè Dật là người đầu tiên phát hiện ra Giang Thành tới gần, kinh ngạc nói: "Anh Giang, anh tỉnh rồi?"

"Ừm." Giang Thành gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt người đàn ông tên Phong Kiệt, sắc mặt âm trầm, hiển nhiên là tức giận vì cãi nhau.

Trong ấn tượng của Giang Thành, anh ta chỉ là không thích nói nhiều, nhưng là một người thận trọng, biết tầm quan trọng của sự việc, Hạ Cường rất coi trọng anh ta.

"Bác sĩ." Tên mập nhìn thấy Giang Thành, lửa giận trên mặt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tiêu tán, ngay cả thanh âm cũng trở nên vui mừng: "Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, chúng tôi đều lo cho anh chết đi được!"

Cuối cùng cũng tỉnh rồi…

Nghe vậy, Giang Thành khẽ cau mày, cái gì mà cuối cùng cũng tỉnh rồi, chẳng lẽ bọn họ không phải là cùng nhau tỉnh lại sao?

Còn nữa, tại sao hắn không nhìn thấy hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn?

Như để đáp lại sự nghi hoặc của hắn, hai cánh cửa nữa mở ra, hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn lần lượt bước ra ngoài.

Giang Thành nhìn bọn họ một cái, mới buông xuống lo lắng trong lòng, nâng cằm đối với những người còn lại: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các anh hãy từ từ nói cho tôi biết."

"Để tôi nói cho anh biết đi." Chu Đồng trước tiên đứng lên sắp xếp lại suy nghĩ của mình, sau đó bắt đầu nói.

Thì ra ngày hôm qua, ngay sau khi bốn người Giang Thành biến mất, đám đội trưởng Ngô đã gọi điện, nói là phát hiện ra thi thể của Uông Khiết, bọn họ liền vội vã đi đến cao ốc Hữu Nhuận.

Nhưng lần này, thứ bọn họ nhìn thấy lại là thi thể của Hạ Cường.

Thi thể rơi xuống giữa hành lang tầng 11, bị cắt từ thắt lưng ra, máu chảy khắp sàn.

Điều quan trọng là chỉ có một thi thể của anh ta.

Phong Kiệt cố chịu đựng nỗi đau, nhận thấy đội trưởng Ngô và tổ trưởng Trường, những người dẫn đầu đội có biểu hiện kỳ quái, sau khi hỏi, mới biết, hoá ra khi bọn họ nhận được báo án đến nơi, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, ở gần dải cây xanh bên ngoài lối vào chính của cao ốc Hữu Nhuận, phát hiện ra bốn người bất tỉnh.

"Bốn người?" Giang Thành sửng sốt.

Sắc mặt Chu Đồng trở nên mất tự nhiên, nhưng vẫn nói: "Đúng vậy… chính là có bốn người, anh, Lâm Mục Vân, Lâm Mục Vãn, cùng… Tiểu Thiên."

"Tiểu Thiên cũng ở đây, anh ấy đã sống lại." Chu Đồng ngẩng đầu lên, giọng điệu trở nên gấp gáp, dường như rất muốn nói ra tất cả những gì mình biết về tình huống này: "Anh Giang, đây cũng là quy tắc của trò chơi, người chơi đã chết chỉ chết trong kịch bản, nhưng vẫn có thể được cứu sống, miễn là đáp ứng được điều kiện, là được…"

“Những người khác đâu?” Giang Thành lập tức hỏi.

Chu Đồng dừng lại một chút, sau đó liếc nhìn phía sau hành lang, nơi đó là một góc ngoặt của hành lang, khi không khí trở nên yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ai đó đang nức nở.

“Trong đội ngũ, Tiểu Thiên có mối quan hệ tốt nhất với anh Cường và Lý Mộng Dao, bây giờ bọn họ đều đã đi rồi, anh ấy nhất thời…” Chu Đồng không thể tiếp tục nói, mắt đỏ hoe, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào.

Giang Thành gật đầu, ra hiệu rằng mình đã hiểu, sau đó ngập ngừng hỏi: “Phương thức cứu người chính là lấy đi huy hiệu tên của thi thể mang ra khỏi cao ốc Hữu Nhuận phải không?”

Chu Đồng gật đầu, nghẹn ngào nức nở: “Chính là như vậy.”

Nhìn thấy bộ dạng của Chu Đồng, Phong Kiệt thở dài, tiếp quản cuộc trò chuyện, thấp giọng nói: “Tôi đã dùng thân phận Người Gác Đêm để đưa các anh đi, nhưng các anh cứ luôn hôn mê, làm thế nào cũng không thể đánh thức, Chu Đồng và người anh em này ở lại để trông coi các anh, tôi và Hoè Dật lại đến câu lạc bộ suy luận, tiến vào gian phòng số 19.”

“Lần này chúng tôi đã lấy được bản chép tay của người chơi, trong đó ghi rõ quy tắc của kịch bản kẻ sát nhân đêm mưa.” Lời nói của Phong Kiệt rất mạch lạc rõ ràng: “Chỉ cần lấy được thẻ thân phận của người chơi đã chết, đưa ra khỏi cao ốc Hữu Nhuận, vậy thì người chơi đã chết kia liền có thể được hồi sinh trong các trò chơi kịch bản.”

“Huy hiệu tên…” Phong Kiệt dừng lại: “Chính là thẻ thân phận của chúng ta, mỗi người đều là độc nhất vô nhị.”

Nghe vậy, Giang Thành hiểu tại sao Viên Tiểu Thiên có thể sống sót, hoàn toàn là bởi vì hắn đã lấy đi thẻ thân phận của anh ta.

“Thi thể đã được gỡ bỏ thẻ thân phận sẽ đứng dậy, trong đêm mưa, trở thành con rối của gã sát nhân.” Giang Thành nhớ lại: “Giúp gã sát nhân truy sát những người sống sót.”

“Không sai.” Phong Kiệt dùng giọng nhỏ nhưng kiên định nói: “Cho nên, cứu người là một việc cực kỳ nguy hiểm, rất có thể là được một mất mười, gây ra càng nhiều thương vong không cần thiết hơn.”

Chương 863: Lựa chọn

Nghe vậy, khóe miệng Chu Đồng mím chặt, như muốn nói điều gì. Nhưng sau khi ánh mắt rơi vào trên người hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn, trong mắt cô ta lại hiện lên một tia do dự.

"Chúng ta đã trốn thoát khỏi cao ốc Hữu Nhuận rồi, tại sao nhiệm vụ vẫn chưa kết thúc?" Giang Thành quan tâm nhất đến chuyện này, trong lòng hắn cảm thấy khó hiểu.

"Anh Giang." Hòe Dật cắt ngang với vẻ mặt kỳ quái: "Nhiệm vụ… nhiệm vụ thực sự đã kết thúc rồi."

Giang Thành nhận thấy sau khi mình hỏi câu này, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chiếc ba lô trong tay hắn, ai cũng đều có vẻ kỳ quái.

Giang Thành tò mò mở ba lô ra, bên trong có một chiếc đồng hồ báo thức, một chiếc túi vải nhung màu đen, và một hộp gỗ phẳng lớn hơn hộp bút chì một chút.

Túi vải lúc cầm lên phát ra tiếng "lạch cạch", Giang Thành dùng tay sờ mới biết bên trong có thứ gì, sau khi đổ ra thì quả nhiên là từng cái huy hiệu tên.

Có tổng cộng 8 cái, mọi người ở đây đều có.

Nhưng lần này, những bức ảnh tương ứng của họ lại xuất hiện trên huy hiệu, có lẽ vì lo rằng họ sẽ lấy nhầm của người khác.

Sau khi cất huy hiệu đi, Giang Thành lại đưa tay lấy hộp gỗ ra.

Cầm chiếc hộp gỗ trong tay, phản ứng đầu tiên của Giang Thành chính là nó nhẹ, rất nhẹ, bên trong dường như trống rỗng. Ở mép hộp, Giang Thành tìm thấy một hàng chữ nhỏ.

Chữ nhỏ không rõ ràng lắm, chỉ có thể nhìn thấy hai chữ ở giữa: quyết sách.

Loay hoay với chiếc hộp một hồi, không tìm được chỗ để mở nó ra, trong hộp không có khe hở nào cả, Giang Thành lại đưa tay lấy đồng hồ báo thức trong túi ra, muốn xem có bí ẩn gì không.

Nhưng khoảnh khắc ngón tay chạm vào đồng hồ báo thức, kim đồng hồ vốn đang bất động lại đột nhiên bắt đầu đung đưa.

"Tích tắc."

"Tích tắc."…

Theo tiếng kim đồng hồ chuyển động, bầu không khí bắt đầu trở nên khẩn trương. Điều khiến Giang Thành còn ngạc nhiên hơn nữa là chiếc hộp gỗ trong tay hắn thế mà lại "cót két ——" một tiếng rồi tự mở ra.

Bên trong là từng rãnh được sắp xếp lần lượt, ba hàng ngay ngắn, phía trước mỗi hàng đều có chữ, loại được khắc, và được sơn một lớp màu đỏ.

Từ trên xuống dưới, theo thứ tự là: Kết thúc, Bỏ phiếu trắng, Tiếp tục.

Khi nhìn rõ kích thước và hình dạng của rãnh, Giang Thành lập tức liên hệ chiếc hộp với huy hiệu tên. Chiếc hộp này… thoạt nhìn có vẻ như là để bỏ phiếu.

Mà huy hiệu tên trong tay mỗi người chính là phiếu.

Phong Kiệt giải thích đúng lúc: "Chúng ta cũng nhìn thấy chiếc hộp này trong sổ tay của người chơi, như mọi người có

thể thấy, nó dùng để bỏ phiếu. Chúng ta cần bỏ phiếu để quyết định xem có nên kết thúc nhiệm vụ này hay không. Mọi người đều có quyền bỏ phiếu."

Ngay khi anh ta vừa dứt lời đã có tiếng người hô to: "Tôi không đồng ý kết thúc!" Viên Tiểu Thiên đứng ở góc tường, sải bước đi về phía này,"Tôi lựa chọn tiếp tục, tôi muốn quay lại cứu anh Cường, cả Mộng Dao nữa!"

Anh ta vốn đã cuồng loạn, hai mắt đỏ hoe, tay siết chặt thành nắm đấm, vẻ mặt điên cuồng, như thể chỉ cần một người dám nói không, anh ta quyết sẽ liều mạng đến cùng.

"Tiểu Thiên!" Phong Kiệt lớn tiếng nói: "Bình tĩnh lại đi!"

Nghe thấy lời nói của Phong Kiệt, Viên Tiểu Thiên lập tức như một thùng thuốc nổ bị nhen lửa, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào mặt Phong Kiệt, tức giận nói: "Anh muốn tôi bình tĩnh lại như thế nào? Phong Kiệt, anh muốn bỏ lại anh Cường và Mộng Dao, anh còn có lương tâm nữa không hả? Anh đã quên anh Cường đối xử với anh như thế nào rồi à. Đừng nói xa xôi, chúng ta… cái lần chúng ta bị mắc kẹt ở hẻm núi Vân Giản, anh bị thương gãy chân, ai là người cõng anh trên lưng, từng bước một đi ra ngoài?!" Viên Tiểu Thiên nói chuyện càng lúc càng hưng phấn, ánh mắt như đang phun ra lửa.

Hai mắt Chu Đồng đỏ hoe, nghẹn ngào: "Tiểu Thiên, đừng nói như vậy, Phong Kiệt… anh ấy cũng có nỗi khổ tâm."

"Anh Cường không còn ở đây nữa, với tư cách là người thứ hai phụ trách nhiệm vụ, anh ấy cần phải chịu trách nhiệm về toàn bộ nhiệm vụ!"

"Tôi không quan tâm!" Viên Tiểu Thiên rống to: "Tôi chỉ biết bạn đồng hành của chúng ta đang ở bên trong, nếu không có ai quan tâm, bọn họ sẽ chết!"

Phong Kiệt nhìn Viên Tiểu Thiên, Giang Thành thấy đôi môi anh ta đang run rẩy, mặt xanh bừng, nhưng anh ta không giải thích mà dùng giọng trầm thấp và bình tĩnh nói: "Tiểu Thiên, tôi rất vui vì anh có thể nghĩ như vậy. Là một người anh em, anh thật không chê vào đâu được."

"Tôi cũng khâm phục lòng dũng cảm của anh có thể vì anh em mà đi vào chỗ chết, nhưng tôi hy vọng anh hiểu rằng anh không phải là người duy nhất không sợ chết." Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt Viên Tiểu Thiên, kiên quyết nói: "Tôi cũng không sợ."

"Chỉ là anh có bao giờ nghĩ tới, nếu như bây giờ anh Cường đang đứng ở đây, để cho anh ấy lựa chọn, anh ấy sẽ làm như thế nào?"

"Liệu anh ấy có muốn chúng ta mạo hiểm, đánh cược sự an toàn của những người được bảo vệ để cứu họ không?"

"Tên sát nhân kia khó đối phó cỡ nào, tôi không cần nói nhiều nữa, anh Cường cũng không phải là đối thủ. Cho dù bây giờ chúng ta có chút manh mối, tôi cũng không nghĩ chúng ta chắc chắn sẽ trốn thoát lần nữa."

"Nhưng một khi có chuyện gì xảy ra với anh em nhà họ Lâm, anh có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?"

"Anh có biết nó sẽ ảnh hưởng đến gia tộc như thế nào không?"

"Anh có biết sẽ tốn kém bao nhiêu và sẽ có thêm bao nhiêu người vô tội chết để dập tắt ảnh hưởng có thể xảy ra không?" Phong Kiệt nói với đôi mắt đỏ hoe, là người thứ hai phụ trách nhiệm vụ, anh ta biết và hiểu nhiều hơn những người khác.

"Nhưng chúng ta cũng không thể thấy chết mà không cứu!" Viên Tiểu Thiên khóc không thành tiếng.

Phong Kiệt quay đầu lại, hít sâu một hơi, nói với Giang Thành: “Anh Giang, bỏ phiếu bị hạn chế thời gian, chúng ta…” Anh ta cắn môi, hung tợn nói: “Bắt đầu thôi.”

Chiếc hộp được lấy ra và đặt nằm trên mặt đất, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi.

Giang Thành chú ý tới tên mập rất ít lên tiếng, ánh mắt ảm đạm, giống như là biến thành một người khác.

Mọi người đều nắm chặt huy hiệu tên trong tay, như thể đây chính là số mệnh của Hạ Cường và Lý Mộng Dao, cũng như của chính họ.

“Tôi sẽ lặp lại quy tắc một lần nữa.” Phong Kiệt lên tiếng: “Cuộc bỏ phiếu này sẽ quyết định liệu chúng ta có tiếp tục ở lại và tái nhập luân hồi hay không, hay là chúng ta sẽ kết thúc nhiệm vụ và rời khỏi đây.”

“Đây là một vấn đề lớn, tôi hy vọng mọi người sẽ thận trọng.”

“Bây giờ, chúng ta bắt đầu thôi.” Phong Kiệt là người đầu tiên bước lên bỏ phiếu và cắm phiếu bầu của mình ở hàng đầu tiên, cột tượng trưng cho kết thúc.

Giang Thành lẳng lặng nhìn anh ta, thấy tay Phong Kiệt đang run rẩy, phải cắm ba lần mới nhét được huy hiệu tên vào.

Khoảnh khắc huy hiệu tên được cắm vào, người đàn ông này dường như đã già đi 10 tuổi, đôi mắt mờ mịt như một ông già đã gần đất xa trời.

“Tôi lựa chọn tiếp tục!” Viên Tiểu Thiên tức giận bước lên phía trước, kiên quyết nhét phiếu bầu vào rãnh ở hàng dưới cùng, tượng trưng cho tiếp tục.

Người tiếp theo bước lên phía trước là Lâm Mục Vãn.

Sắc mặt cô tái nhợt, như thể vừa mới hồi phục sau cú sốc cách đây không lâu, nhưng động tác lại rất nhanh. Cô cầm phiếu bầu của mình lên nhét vào bên cạnh huy hiệu tên của Viên Tiểu Thiên không chút do dự.

Lâm Mục Vân nhìn em gái, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng. Em gái của anh ta vẫn luôn là một người như vậy, chưa bao giờ khiến anh ta thất vọng.

Chương 864: Tôi biết

Anh ta cũng sẽ không bao giờ để em gái mình thất vọng, đương nhiên sẽ đưa ra lựa chọn giống như em gái. Không có Hạ Cường, anh ta đã trở thành một cái xác lạnh ngắt rồi.

3 - 1.

Số người chọn Tiếp tục dẫn đầu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nước mắt Viên Tiểu Thiên không ngừng chảy xuống, giọng nói run rẩy vì hưng phấn: "Cảm ơn, cảm ơn Lâm tiểu thư, Lâm công tử, tôi muốn cảm ơn anh Cường, Mộng Dao đã…"

"Fuck! Các người đang giả vờ thánh nhân gì ở đây vậy?!" Hòe Dật đứng ở một bên, ném quần áo trong tay xuống đất, chỉ vào mũi Lâm Mục Vân mắng: "Lâm Mục Vân, tôi không phản đối anh và em gái anh làm cứu tinh, nhưng đừng mang chúng tôi đi cùng chứ. Anh có quan hệ tốt với Hạ Cường, nhưng mà ông đây đâu có nợ nần gì anh ta!"

"Hạ Cường đã chết ở bên trong rồi, những người còn lại đâu có khả năng cứu người, không phải anh em chúng ta đều dựa vào anh Giang, anh Phong Kiệt hay sao?"

"Nếu muốn bắt cóc chúng tôi bằng đạo lý thì mẹ kiếp, hôm nay ba người chúng tôi sẽ đi, xem ai có thể ngăn cản được chúng tôi!" Hòe Dật, Giang Thành và tên mập đã ở bên nhau lâu rồi mà chưa mất bình tĩnh, nhưng điều này không có nghĩa là sẽ không mất bình tĩnh. Anh ta đã từng sống trong ác mộng và cũng là chúa bụng dạ nham hiểm.

Vốn dĩ anh ta còn đang chuẩn bị cãi vã, thậm chí thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Lâm Mục Vân và Viên Tiểu Thiên, nhưng biểu hiện của Lâm Mục Vân lại nằm ngoài dự liệu của anh ta.

“Anh nói không sai.” Lâm Mục Vân lên tiếng, anh ta không hề né tránh vấn đề này,“Tôi tôn trọng lựa chọn của anh, bây giờ, xin hãy tiếp tục bỏ phiếu.”

Hòe Dật hùng hổ bước tới, nhét phiếu bầu của mình vào cột Kết thúc, Lâm Mục Vân gật đầu xin lỗi. Hòe Dật nuốt lại mấy lời khó chịu trong cổ họng, nhưng trước khi xoay người lại thì trừng mắt hung tợn nhìn anh ta.

Hòe Dật vừa bước trở lại, Chu Đồng liền nhanh chóng bước tới, nhét phiếu bầu vào trong hộp gỗ.

Sau khi nhìn thấy hai chữ màu đỏ lóe lên trong giây lát, Viên Tiểu Thiên tựa hồ đã cạn kiệt hết sức, lưng tựa vào tường, thở hổn hển khó nhọc.

“Tôi xin lỗi.” Chu Đồng bật khóc.

3 - 3.

Bây giờ đang cân bằng, nhưng đối với Viên Tiểu Thiên, anh ta đã biết kết quả rồi.

Hai người còn lại không phải là người đứng về phía mình.

Ngược lại, trước đó anh Cường đã mang theo bọn họ để vây bắt hai người này.

Số phận trêu đùa con người, nhưng chính là như vậy.

Tên mập lảo đảo đứng dậy, đi ngang qua Hòe Dật. Hòe Dật nháy mắt liên tục với tên mập nhưng không nhận được phản hồi.

Tên mập ngồi xổm xuống, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một sự đau đớn và vướng víu khó tả.

“Tôi bỏ phiếu trắng.” Sau khi nhét phiếu bầu vào hàng giữa, tên mập quay lại, cúi đầu ngồi vào vị trí cũ không nói một lời.

Sau khi phát hiện tên mập đã bỏ phiếu trắng, sắc mặt của Hòe Dật trở nên tốt hơn. Trong ấn tượng của anh ta, anh trai Phú Quý chính là biến số duy nhất.

Anh ta bỏ phiếu trắng, hiện tại vấn đề đã được giải quyết…

Giang Thành bước tới, nhanh chóng nhét phiếu bầu vào hộp gỗ. Giây tiếp theo, một âm thanh tổng hợp máy móc lạnh lùng vang lên: “Phiên bỏ phiếu đã kết thúc, trò chơi … Tiếp tục.”

“Chúng ta quay lại đi.” Giang Thành quay người, nói bằng giọng bình tĩnh thường ngày: “Cứu người.”

Sau thời gian ngắn ngủi mất đi lý trí, Viên Tiểu Thiên bật khóc.

Phong Kiệt vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng lảo đảo dựa vào tường, gần như không đứng vững, đôi môi run rẩy, nước mắt không kìm được mà trào ra,“Cảm ơn, cảm ơn…”

Chu Đồng quỳ trên mặt đất, che mặt, khóc đến tê tâm liệt phế, lớn tiếng hơn bất cứ ai khác. Cuối cùng Lâm Mục Văn phải đi tới đỡ cô dậy.

Sau một hồi sững sờ, Hòe Dật quay đầu cứng ngắc, nhìn Giang Thành với cảm giác tuyệt vọng sau khi bị phản bội, thậm chí còn nhìn hắn với ánh mắt phẫn nộ, thấp giọng lẩm bẩm: “Tại sao… ?”

“Anh Giang, tại sao anh lại muốn cứu bọn họ?” Hòe Dật tựa như là một người khác, ánh mắt đờ đẫn, giọng điệu không

hề hung hãn mà mang đến cho người ta cảm giác bất lực và tuyệt vọng sâu sắc.

Tên mập vẫn không lên tiếng, mà chỉ cúi đầu xuống.

"Bọn họ là cái gì, bọn họ chỉ là đồng đội trong nhiệm vụ này mà thôi, tôi và anh Phú Quý mới là cộng sự của anh!" Hòe Dật khàn giọng nói: "Anh có nghĩ cho chúng tôi không? Tôi còn có cha mẹ, còn chưa kết hôn, tôi… tôi không muốn chết!"

Giọng nói cuồng loạn vang vọng trong hành lang trống trải, giống như một cơn gió thu ảm đạm, khiến lòng người ớn lạnh.

"Tôi biết." Giang Thành khẽ nói.

"Anh biết cái gì?!" Hòe Dật chỉ vào Lâm Mục Vân, nhìn Giang Thành, lớn tiếng hỏi: "Anh có nghĩ tới không, nếu là ba người chúng ta bị nhốt ở bên trong, chính là ba người chúng ta, liệu những kẻ đạo đức giả này có dám liều mạng cứu chúng ta không?!"

"Tôi đã thật sự tìm ra một con đường sống." Giang Thành đợi anh ta nói xong mới lên tiếng.

Cảnh tượng dừng lại một lúc, như thể nút tạm dừng đã được nhấn.

"Anh… anh Giang, anh vừa nói gì thế?" Hòe Dật lập tức ngừng khóc, trợn tròn mắt nhìn Giang Thành.

"Tôi nói tôi đã tìm ra một con đường thực sự để sống sót, sẽ không ai phải chết nữa." Giang Thành bình tĩnh nói: "Nếu không, tôi cũng sẽ không lựa chọn quay lại cứu người, huống chi là mạo hiểm tính mạng của anh em."

"Đối với tôi, các anh quan trọng hơn nhiều so với tất cả bọn họ cộng lại." Vẻ mặt và giọng điệu của Giang Thành rất tự nhiên khi nói những lời này, hắn cũng không hề né tránh đám người Lâm Mục Vân.

Nghe xong lời này, giọng điệu của Phong Kiệt trở nên khẩn trương,“Anh Giang, anh nói con đường sống, ý của anh là…”

“Cái đèn đó.” Giang Thành đáp.

“Cái đèn bàn màu lục đó?” Ánh mắt của Phong Kiệt dừng lại, như thể đã nhớ ra.

“Mọi người có để ý không, kiểu đèn bàn ở phòng 19 giống với kiểu đèn trong khu vực văn phòng của cao ốc Hữu Nhuận.” Giang Thành nói tiếp: “Hai chiếc đèn này đều có một đặc điểm rất kỳ lạ, chúng không cần điện cũng có thể thắp sáng.”

Câu nói này dường như đã đánh thức những người có mặt. Quả thật, phòng 19 đã mất điện từ lâu, đèn chùm không thể bật lên được, nhưng đèn bàn bên trong vẫn sáng.

Cao ốc Hữu Nhuận cũng tương tự. Trong đêm mưa, cả tòa nhà không có ánh sáng, ngoại trừ chiếc đèn bàn lờ mờ phát ra thứ ánh sáng xanh lục ảm đạm.

“Kẻ sát nhân cần phải giẫm lên bóng người mới có thể giết được, ngọn đèn đó…” Phong Kiệt đột nhiên ngẩng đầu lên, vội vàng nói: “Cái đèn đó có liên quan đến cái bóng!”

“Tôi nghĩ chắc là nằm trong phạm vi ánh sáng, như vậy sẽ bóp méo bóng của mọi người, thậm chí là biến mất.” Giang Thành không hoàn toàn suy đoán, nhưng nhớ lại khi ở gần ngọn đèn, hắn thường có cảm giác đánh trống ngực không thể giải thích được.

Cảm giác như có thứ gì đó liên quan đến hắn đang bị tách khỏi hắn.

Bây giờ nghĩ lại một chút thì hẳn là Vô.

Trong cao ốc Hữu Nhuận, hắn đã nhiều lần nghĩ rằng mình đã bỏ lỡ một manh mối rất quan trọng, nhưng luôn có một cảm

giác kỳ lạ ngăn cản hắn tiếp tục suy nghĩ.

Mãi cho đến khi tỉnh lại lần này, cuối cùng hắn mới hiểu ra.

Chiếc đèn bàn đó chính là chìa khóa để phá cục.

Chương 865: Tin tưởng

"Ring reng reng…"

Đồng hồ báo thức đột ngột vang lên khiến mọi người giật mình.

"Thời gian… đến thời gian rồi!" Viên Tiểu Thiên đột nhiên trở nên hưng phấn. Đồng hồ báo thức là đồng hồ bấm giờ, khi thời gian đến, bọn họ sẽ lại bị đưa vào đêm mưa ác mộng kia.

Và lần này, là tất cả mọi người.

Điều này được ghi lại rõ ràng trong bản chép tay hành động của người chơi, Phong Kiệt đã giới thiệu rất rõ ràng.

Một cảm giác choáng váng quen thuộc xuất hiện, thế giới quay cuồng, ngay sau đó, tất cả mọi người đều mất đi ý thức.
…

Sau khi tỉnh dậy, quả thật lại xuất hiện tại khu vực văn phòng trên tầng 10 của cao ốc Hữu Nhuận.

Vẫn là khung cảnh đó.

Chỉ là lần này có rất nhiều người tới, 8 người tụ tập lại một chỗ, hơi xua đi một chút cảm giác sợ hãi.

Ngoài Giang Thành, anh em Lâm Mục Vân Lâm Mục Văn và Viên Tiểu Thiên, 4 người còn lại đều là lần đầu tiên đến đây, Phong Kiệt và Chu Đồng cảnh giác nhìn xung quanh.

Ban ngày và lúc nửa đêm, ngay cả ở cùng một nơi, cũng có cảm giác rất khác nhau.

Tuy nhiên, tên mập và Hòe Dật lại hành động thoải mái hơn. Hai người họ một trái một phải kẹp Giang Thành ở giữa,

như thể đã nắm vững quy tắc sinh tồn.

"Ở đây, mọi việc đều phải tuân theo tôi." Giang Thành nhìn đám người Phong Kiệt và Lâm Mục Vân từng người một, nói với giọng trầm thấp nhưng uy lực: "Các người hiểu chưa?"

Phong Kiệt thu hồi ánh mắt, gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

"Tôi hiểu rồi." Lâm Mục Vân cũng gật đầu.

Trước sự ngạc nhiên của Giang Thành, Lâm Mục Vãn cũng giơ cuốn sổ lên nghiêm túc nhìn hắn, trên đó viết mấy chữ tôi hiểu rồi.

Giang Thành dừng lại một chút, gật đầu với Lâm Mục Vãn.

Sau đó, hắn ra hiệu cho mọi người không được di chuyển, rồi một mình bước về phía trước, quan sát chiếc đèn trên bàn.

Xung quanh tối đen như mực, ngọn đèn phát ra ánh sáng màu xanh lục, khuôn mặt của những người đang run rẩy đều có màu xanh lục, trông khá kỳ quái.

Nhưng ai có thể nghĩ rằng chỉ một việc như vậy lại là chìa khóa để thoát khỏi sự truy đuổi của kẻ sát nhân.

Vẻ mặt Lâm Mục Vân phức tạp khi nhìn chiếc đèn bàn. Lần trước đi vào, anh ta cảm thấy đèn bàn trong bóng tối quá dễ thấy, vì vậy đã tắt nó ngay khi bắt đầu nhiệm vụ.

Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đó quan sát cẩn thận hơn, có lẽ… có lẽ đội trưởng Hạ sẽ không phải chết.

Đèn bàn tạm thời không thấy có gì đặc biệt, phía sau có một sợi dây nối. Dọc theo đường dây, Giang Thành tìm được phích cắm cắm vào ổ điện dưới gầm bàn.

Hắn nín thở và đưa tay ra rút phích cắm.

Quả nhiên, đèn vẫn sáng, nó hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thì trước đó cũng chỉ là suy đoán, còn về kết quả thì bây giờ mới được kiểm chứng.

Tình huống này tương tự như những gì Giang Thành nghĩ, đây mới chỉ là bước đầu tiên, cho nên trên mặt hắn không có biểu cảm gì đặc biệt.

"Bên ngoài trời mưa rồi." Tên mập ngồi xổm trên mặt đất, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói.

Viên Tiểu Thiên cũng nhận ra, giải thích với anh ta: "Cẩn thận, trời mưa có nghĩa là hung thủ sắp xuất hiện rồi."

Giang Thành cầm đèn bàn lên, sau đó giơ lên cao, ánh sáng xanh lục chiếu lên đỉnh đầu. Sau đó ánh mắt hắn đông cứng lại, cảm giác kỳ lạ lại xuất hiện.

Như thể có thứ gì đó đang bị tách ra khỏi cơ thể hắn.

Hắn vô thức quay đầu lại nhìn cái bóng của mình, mới thấy cái bóng trên mặt đất đang trải dài ra một tư thế kỳ lạ nào đó, như thể đang bị đuổi đi.

Quả nhiên, mục đích của chiếc đèn này là nhằm vào cái bóng.

Nhưng cái bóng của hắn khác với những cái bóng bình thường, cái bóng của hắn là Vô.

Hắn có thể cảm nhận được một cảm giác giằng co đến từ bên trong mình.

Vô giãy giụa chống lại lực lượng kỳ quái này, hơn nữa hai lực lượng nhất thời không thể tách rời được.

Với sự giãy giụa của Vô, dường như phạm vi của ngọn đèn vốn đã mờ nhạt này lại càng bị thu hẹp hơn.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, có lẽ… có lẽ đèn sẽ sớm tắt thôi.

Nếu ánh sáng này thực sự bị dập tắt, thì những người này sẽ gặp rắc rối lớn. Chưa nói đến việc cứu người, thậm chí là chính bản thân họ sợ rằng cũng khó thoát ra được.

“Anh Giang.” Giọng nói của Lâm Mục Vân đột nhiên vang lên, mang theo chút cảnh giác.

Giang Thành lập tức nhìn về hướng tầm mắt của Lâm Mục Vân, liền thấy xung quanh đã bắt đầu xuất hiện sương mù.

Càng kỳ lạ hơn là sương mù ở đây không ngừng chuyển động, bên trong còn có những cái bóng, giống như có thứ gì đó đang chuyển động rất nhanh.

Đã quá muộn rồi…

Vấn đề của Vô phải được giải quyết càng sớm càng tốt, nếu không khi kẻ sát nhân xuất hiện thì đã quá muộn!

“Vô, anh có thể nhìn thấy tình hình hiện tại, tất cả chúng ta đều phải dựa vào ngọn đèn này mới có thể sống sót.” Giang Thành nhìn cái bóng, trong lòng nói: “Nếu cứ kéo co như vậy thì ngọn đèn này sẽ không thể trụ nổi mất, đến lúc đó không ai trong chúng ta có thể thoát ra được, tất cả đều sẽ chết ở đây.”

Phong Kiệt, Lâm Mục Vân và những người khác nhìn Giang Thành bằng ánh mắt kỳ lạ, như thể họ không thể hiểu nổi tại sao hắn lại đứng tại chỗ, cúi đầu xuống, bất động, trông rất căng thẳng.

Cho đến khi Lâm Mục Vãn lo lắng kéo tay áo của anh trai Lâm Mục Vân.

Theo tầm mắt của Lâm Mục Vãn, ánh mắt của Lâm Mục Vân đông cứng lại, sau đó không khỏi hít một hơi.

Cái bóng của Giang Thành trên mặt đất mang hình dáng rất kỳ quái, giống như bị một lực lượng cực lớn xé nát, không ngừng lắc lư.

Đáng chú ý hơn chính là trên đầu của cái bóng xuất hiện một đôi mắt máu màu đỏ thẫm.

Giang Thành vẫn đang cố gắng, hắn đã có thể cảm nhận được khí tức lạnh lẽo tỏa ra từ màn sương,"Anh cảm thấy như vậy là tốt sao, tôi biết anh tạm thời có cách rời khỏi cơ thể tôi."

"Anh cứ tạm thời rời đi một lát thôi, tránh khỏi phạm vi ánh đèn, chờ sau khi đưa những người khác ra ngoài, tôi sẽ quay lại tìm anh!" Giang Thành không khỏi tăng tốc giọng nói.

Nhưng đôi mắt máu nhìn chằm chằm vào hắn lại chứa đầy sự chế giễu.

Giang Thành biết Vô không tin tưởng mình trong chuyện này.

Đối với bản thân mà nói, đây là cơ hội duy nhất trong đời để thoát khỏi nó.

Đó là một suy nghĩ bình thường, nếu là mình thì cũng sẽ như vậy.

Huống chi đối với Vô… Giang Thành không khỏi nghĩ đến trải nghiệm của mình ở trong đầu.

Được tạo ra bởi người chị đáng tin cậy nhất, nhưng nó chỉ là một công cụ cô sử dụng để trút bỏ những cảm xúc tiêu cực của mình, để rồi cuối cùng bị cô bỏ rơi một cách tàn nhẫn.

Mọi người đều thích nó ở mặt sáng, chứ không phải nó ở mặt tối như hiện tại.

Bị người mà mình tin tưởng nhất làm tổn thương như vậy, sẽ không ai có thể bày tỏ sự chân thành và chấp nhận, tin tưởng người khác nữa.

“Xoạch.”

Phía sau truyền đến một luồng khí lạnh, đôi mắt của tên mập mở to. Đằng sau màn sương mù cách đó không xa, có một khuôn mặt quấn băng keo xuất hiện.

Kẻ sát nhân… cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

“Tin tưởng tôi.” Giang Thành nhìn đôi mắt máu vẫn kiên trì đó, mở miệng, trầm giọng nói: “Tôi đưa bọn họ ra ngoài, sau đó sẽ quay lại đón anh.”

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Anh hãy chờ tôi.”

Bước chân của kẻ sát nhân cứng ngắc, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh ngạc. Ngay khi nó sắp hoàn toàn bước ra khỏi sương mù, ánh sáng vốn yếu ớt của chiếc đèn bàn đột nhiên rung lên mấy cái rồi lập tức sáng lên.

Vô, biến mất.

Giang Thành không chần chừ nữa, lập tức lao tới chỗ của mọi người với chiếc đèn bàn đã khôi phục lại trạng thái ban đầu. Trong phạm vi ánh sáng xanh, bóng của mọi người đều biến mất.

Chương 866: Âm thanh

Giây tiếp theo, kẻ sát nhân đã tới gần bọn họ, nhưng một cảnh tượng kỳ diệu đã xảy ra. Kẻ sát nhân vốn rất mạnh đã thực sự dừng lại, dừng lại bên ngoài phạm vi của ánh sáng.

Cơ thể của kẻ sát nhân bị kéo thẳng một cách kỳ quái, đôi mắt của gã xịt keo cứng đờ. Đây là lần đầu tiên mấy người Phong Kiệt tên mập tiếp xúc gần với kẻ sát nhân.

Luồng khí tức lạnh buốt khuếch tán, nỗi sợ hãi ập đến như thuỷ triều khiến bọn họ sợ đến thở cũng không dám.

“Mọi người tập trung lại xung quanh tôi, trong phạm vi ánh đèn.” Giang Thành hạ thấp giọng, vội vàng nói.

Mọi người tạo thành một vòng tròn, vây chặt lấy Giang Thành như những cánh hoa. Giang Thành một tay giơ cao chiếc đèn bàn, hi vọng ánh sáng có thể bao phủ càng nhiều diện tích càng tốt.

“Tôi chuẩn bị di chuyển đây, hãy theo sát tôi.” Giang Thành nói.

Một đám người túm tụm lại với nhau và bắt đầu vặn vẹo với tốc độ chậm hơn. Nếu không phải kẻ sát nhân ở gần như vậy, cảnh tượng thậm chí còn có chút hài hước.

May mắn thay, cánh cửa của khu vực văn phòng đủ rộng để họ bình tĩnh rời đi mà không phá hủy đội hình.

Tuy nhiên kẻ sát nhân phía sau không đuổi ra ngoài, cách khoảng 3 mét phía sau, sương mù khép lại, bóng dáng của kẻ sát nhân biến mất.

Giang Thành chịu trách nhiệm tìm đường, nhiệm vụ để mắt đến kẻ sát nhân được giao cho Phong Kiệt từ phía sau. Tinh thần trách nhiệm và cái nhìn tổng thể của người đàn ông này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Giang Thành.

“Anh Giang.” Sau khi quan sát, Phong Kiệt nói với giọng rất thận trọng: “Kẻ sát nhân không đi theo, nó biến mất luôn rồi.”

Kẻ sát nhân giết người bằng cách giẫm lên cái bóng, nhưng bây giờ đám người Giang Thành đang tụ tập trong phạm vi ánh sáng, cái bóng đã biến mất, kẻ sát nhân đã mất đi mục tiêu.

Tuy nhiên…

Cái bóng của một người bình thường quả nhiên đã biến mất, còn cái bóng của hắn thì không. Nó chẳng qua chỉ là tạm thời rời khỏi cơ thể hắn, không hề biến mất, nó vẫn còn ở trong tòa nhà này!

“Bỏ mợ rồi!” Trái tim Giang Thành đập thình thịch,“Mục tiêu mới của kẻ sát nhân… là Vô!”

“Lại gần hơn chút nữa đi, chúng ta phải tăng tốc!” Giang Thành quay đầu lại nói với mọi người.

Nhóm người nhanh chóng di chuyển dọc theo hành lang sang đầu bên kia. Khi rẽ vào một góc, họ nhìn thấy một xác chết bị cắt xén nằm trước cửa thoát hiểm, máu phủ đầy mặt đất, như thể vụ án mạng vừa xảy ra một giây trước.

Lý Mộng Dao là người đầu tiên tiến vào nơi này.

“Mộng Dao…” Sau khi nhìn thấy, cả khuôn mặt Viên Tiểu Thiên trở nên đỏ bừng vì hưng phấn. Anh ta lập tức cúi người xuống, thi thể đối phương vẫn còn ấm và mềm mại.

Huy hiệu tên trên người Lý Mộng Dao phát ra ánh sáng yếu ớt, như muốn nhắc nhở bọn họ.

Viên Tiểu Thiên định đưa tay cởi huy hiệu ra.

"Đừng cử động!"

"Đừng chạm vào!"

Hai giọng nói ngăn cản bàn tay đang đưa ra của Viên Tiểu Thiên.

Giọng nói đầu tiên là của Giang Thành, giọng nói thứ hai là của Phong Kiệt.

Thấy Giang Thành không có ý định giải thích, Phong Kiệt nhìn Viên Tiểu Thiên, vội vàng nói: "Chúng ta đến chỉ để xác nhận là Mộng Dao đang ở đây, thế là đủ rồi, đừng chạm vào cô ấy, phải tìm được anh Cường trước đã, có được huy hiệu của anh Cường trong tay rồi quay lại đón Mộng Dao."

Thấy ánh mắt do dự của Viên Tiểu Thiên, Hoè Dật không nhịn được nói: "Đúng là cái đồ cứng đầu, cởi huy hiệu ra, kẻ này sẽ đứng lên giết hết chúng ta đấy. Anh Cường của mấy người chết ở trên lầu, bị cô ta chặn ở đây, sau khi lên lầu, chúng ta làm sao có thể xuống được hả?"

Lời nói tuy rằng không hay nhưng đều là sự thật. Chỉ cần có thể cứu người, Viên Tiểu Thiên cũng không phản đối.

Vòng qua thi thể của Lý Mộng Dao và đẩy mở cửa thoát hiểm, nhóm người đi lên tầng 11.

Theo hồi ức của Lâm Mục Vân, khi Hạ Cường và anh ta tách ra, họ đang ở tầng 11.

Vừa quay đầu lại, Hạ Cường đã biến mất, lối đi thực sự đã xuất hiện.

Khi Hạ Cường gọi tên mình, anh ta nhận ra rằng Hạ Cường đang gặp nguy hiểm, Hạ Cường chính là mục tiêu của kẻ sát nhân.

“Anh có nhớ vị trí đại khái không?” Giang Thành hỏi, leo lên bậc thang cuối cùng, đẩy mở cửa thoát hiểm, bên ngoài vẫn là một hành lang tối om.

Lâm Mục Vân nheo mắt lại, lộ ra vẻ mặt trầm tư,“Tôi không nhớ chính xác vị trí, nhưng chắc là ở giữa hành lang, có lẽ là không nhầm đâu.”

Phong Kiệt quét mắt nhìn xung quanh và nói với giọng trầm buồn: “Để tôi chỉ đường cho, ban ngày chúng tôi có đến một lần và nhìn thấy thi thể của anh Cường.”

“Đi đường này.” Phong Kiệt nói sau khi đưa ra phán đoán.

Chẳng bao lâu, nhóm người đã tìm thấy thi thể của Hạ Cường ở gần cuối hành lang.

Thi thể trong tình trạng rất thảm hại. Bắt đầu từ thắt lưng, nó bị chia thành hai phần, khoảng cách giữa phần thân trên và thân dưới là 3 mét.

Sự chú ý của mọi người tập trung nhiều hơn vào phần thân trên của thi thể.

Phần thân trên nằm trên mặt đất, cánh tay trái uốn cong, cánh tay phải duỗi thẳng, các ngón tay duỗi thẳng như móng vuốt, các đầu ngón tay cắm trên mặt đất.

Bộ dáng quái dị này không khỏi khiến cho trái tim của tên mập run lên, trong đầu anh ta tưởng tượng nên một cảnh tượng khá kinh khủng.

Khoảnh khắc Hạ Cường bị một chiếc rìu chẻ làm đôi, anh ta không chết ngay lập tức, thay vào đó phần thân trên bị đứt

của anh ta vẫn tuyệt vọng bò về phía trước một lúc trước khi chết.

Sau khi đến gần, Giang Thành không tiện dùng tay bởi vì đang bận cầm đèn bàn, Chu Đồng ngồi xổm xuống sau khi có được sự đồng ý của hắn, đưa tay ra cởi huy hiệu tên trên quần áo của Hạ Cường.

Sau khi lấy được huy hiệu, tất cả mọi người đều không chút do dự, lập tức quay lại đường cũ, chẳng mấy chốc bóng dáng đã biến mất vào hành lang tầng 11.

Nhưng không ai để ý vào thời điểm bóng dáng họ biến mất, những ngón tay căng cứng của thi thể đột nhiên run rẩy.

Ngay sau đó, cơn run rẩy trở nên mãnh liệt hơn, giống như một làn sóng nước, nhanh chóng lan rộng khắp cơ thể.

Một âm thanh kỳ lạ bắt đầu phát ra từ hành lang im lặng.

Thông qua lối thoát hiểm, nhóm người nhanh chóng quay trở lại chỗ thi thể của Lý Mộng Dao. Lần này là Viên Tiểu Thiên cởi huy hiệu của Lý Mộng Dao, sau đó cẩn thận cất nó đi.

“Đi thôi.”

Không chút do dự nào, bọn họ lập tức xoay người đi xuống lầu.

Hai chiếc huy hiệu đã lấy được, theo quy tắc của nhiệm vụ, chỉ cần hai chiếc huy hiệu này được đưa ra khỏi cao ốc Hữu Nhuận thì Hạ Cường và Lý Mộng Dao sẽ có thể sống lại.

Trong nhiệm vụ này, sẽ không có ai chết, mọi người đều sống sót!

Từ khi Giang Thành bước vào nhiệm vụ ác mộng, hắn chưa từng gặp phải tình huống tất cả mọi người đều qua cửa, lần nào cũng phải chết ít nhất một nửa.

Thậm chí có vài lần tất cả đều chết hết chỉ còn lại hắn và tên mập.

Lần này… tốt đấy!

Trong suy nghĩ của Giang Thành, kẻ sát nhân đã bị Vô hãm chân, chỉ cần người của mình không gây chuyện, không rời khỏi phạm vi ánh sáng thì sẽ không có cái bóng nào xuất hiện.

Không có cái bóng, kẻ sát nhân sẽ bỏ qua sự hiện diện của họ.

Biến số duy nhất là hai thi thể.

Hạ Cường và Lý Mộng Dao.

Đây cũng chính là vấn đề mà Giang Thành lo lắng nhất hiện tại.

Khi bọn chúng đứng dậy thì sẽ tấn công ai? Sẽ hợp tác với kẻ sát nhân tấn công Vô, hay là sẽ từ bỏ Vô và chọn tấn công bọn họ?

Kẻ sát nhân không thể tấn công họ, nhưng điều đó không có nghĩa là Hạ Cường và Lý Mộng Dao không thể.

“Bác sĩ.” Tên mập dường như đã phát hiện ra điều gì đó, biểu cảm hơi ngừng lại một chút,“Anh… mọi người có nghe thấy âm thanh gì không?”

Chương 867: Phía sau cửa

“Âm thanh gì?” Hoè Dật phản ứng rất mạnh.

Lời nói của tên mập không khỏi khiến mọi người khiếp sợ.

Trong một môi trường như vậy, bất kỳ chút gió thổi cỏ lay nào cũng sẽ xé nát cảm giác an toàn duy nhất còn sót lại trong lòng mọi người.

Nghiêng tai lắng nghe vài giây, Chu Đồng quay đầu lại nhìn tên mập với ánh mắt nghi ngờ: “Anh nghe thấy cái gì?”

“Tôi không nghe thấy gì cả.” Phong Kiệt ngẩng đầu lên, giọng điệu cũng súc tích như chính con người anh ta.

Lâm Mục Vân cũng lắc đầu, tỏ ý mình không nghe thấy.

Nói thật, Giang Thành không nghe thấy một âm thanh kỳ quái nào, nhưng bởi vì là tên mập nghe thấy nên hắn vẫn tỏ ra cảnh giác: “Âm thanh đó vẫn còn à?” Hắn khẽ hỏi.

Vẻ mặt tên mập có chút bực bội, âm thanh đó mang đến cho anh ta một loại cảm giác khó tả,“Vẫn còn, âm thanh đó liên tục chuyển động, tốc độ rất nhanh.”

“Là âm thanh gì, anh có nghe ra không?” Giang Thành tiếp tục hỏi.

Bước chân của họ vẫn luôn không dừng lại, nhưng sau khi tên mập nhắc đến việc nghe thấy âm thanh, bước chân của họ đã trở nên nhẹ nhàng hơn.

Mọi người bám sát nhau chặt chẽ, tốc độ khó tránh khỏi chậm hơn.

“Tôi không biết.” Giọng điệu của tên mập trở nên khẩn trương,“Âm thanh rất lộn xộn, tôi không biết là từ cái gì phát ra, nhưng âm thanh đó vẫn đang chuyển động, bây giờ cách chúng ta không xa đâu.”

“Không, không đúng, nó đang… nó đang ở xung quanh đây rồi!”

Lời nói của tên mập giống như một quả bom nổ tung giữa đám đông. Điều kinh hoàng không chỉ là âm thanh kỳ quái đang đến gần, mà quan trọng hơn là tại sao chỉ có tên mập mới có thể nghe thấy và cảm nhận được rằng có thứ gì đó đang đến gần, còn những người khác thì không?

Chu Đồng mím môi, dùng giọng ngập ngừng nhẹ nhàng hỏi: “Chẳng lẽ anh đã làm gì đó mà lại bị kẻ sát nhân nhắm tới sao?”

Hoè Dật nghe vậy thì lập tức dừng lại, trừng mắt hỏi: “Sao cơ, các người muốn qua cầu rút ván ư?”

“Chu Đồng không có ý đó, các anh nguyện ý tới cứu người, chúng tôi sẽ không bao giờ quên ân tình này.” Phong Kiệt nói: “Chúng tôi không muốn người anh em Phú Quý xảy ra chuyện gì.”

“Đừng đi nữa, hãy dừng lại trước đã.” Sắc mặt Giang Thành trông có vẻ hơi xấu.

Nếu không tìm ra âm thanh kia là gì, bọn họ sợ rằng đã đụng phải họng súng mà còn chưa biết.

Khi mọi người dừng lại, Giang Thành quay đầu nhìn tên mập, dùng giọng bình tĩnh nhất có thể nói: “Anh mập, đừng lo, bây giờ hãy nghe xem âm thanh đó ở đâu.”

Tên mập tựa như một người khác, che đầu lại, vẻ mặt cực kì khác lạ,“Âm thanh… âm thanh rất lộn xộn, đầu tôi đau quá, cảm giác như có vô số sợi dây đan vào nhau…”

Giang Thành nhanh chóng đưa tay ra, ấn ngón cái và ngón giữa thật chính xác lên thái dương của tên mập, sau đó chậm rãi dùng lực,“Nhắm mắt lại, bình tĩnh, sau đó lại cảm nhận, không cần dùng mắt, chỉ cần dùng ngón tay thôi.”

Sau khi Giang Thành nói, mọi người phát hiện vẻ mặt vốn rối rắm của tên mập dần dần trở nên bình thường. Anh ta chậm rãi giơ tay lên, sau đó chỉ về một hướng, rồi di chuyển song song từng chút một.

Nhìn hướng ngón tay của tên mập, sắc mặt của Chu Đồng không khỏi cứng đờ, tốc độ di chuyển của đối phương nhanh đến mức đáng kinh ngạc.

Cho đến khi… ngón tay của tên mập dừng lại.

Chỉ vào cửa thoát hiểm trước mặt.

Cửa thoát hiểm cách bọn họ chưa đầy 3 mét, cánh cửa đã đóng, nếu không phải do tên mập chậm trễ thì lúc này bọn họ đã mở cửa đi ra ngoài rồi.

“Bác sĩ.” Đôi mắt của tên mập vẫn nhắm chặt, giọng nói có phần mơ hồ,“Âm thanh đã dừng lại rồi, ngay tại vị trí ngón tay của tôi.”

Sau khi tên mập nói xong, trong vòng mấy giây không có ai đáp lại.

“Bác sĩ?” Anh ta cau mày.

Ngay lúc anh ta cảm thấy bất an, muốn mở mắt ra nhìn xem thì giọng nói của Giang Thành vang lên: “Tôi ở đây.” Giọng hắn đều đều và lạnh lùng,“Chưa được mở mắt, anh có chắc âm thanh dừng lại ở vị trí ngón tay của anh không?”

Giang Thành nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mặt, tựa như đang đối đầu với ác quỷ, nhưng giọng nói lại không có sơ hở, ít nhất là tên mập không nghe ra.

“Có lẽ… có lẽ là vậy.” Tên mập nuốt nước bọt trả lời.

Dưới áp lực kéo dài, thần kinh của anh ta căng thẳng đến mức không thể chắc chắn về phán đoán của chính mình.

“Được rồi.” Giang Thành bình tĩnh nói: “Bây giờ anh có thể mở mắt ra.”

Nghe thấy sự cho phép của Giang Thành, trong lòng tên mập như có một tảng đá rơi xuống. Nhưng vừa mở mắt ra, anh ta liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Mọi người đều nhìn theo hướng ngón tay của anh ta, có một cánh cửa thoát hiểm dẫn ra hành lang bên ngoài.

Đột nhiên, anh ta như đã tỉnh táo lại, cảm giác mơ hồ trong đầu rút đi như sóng triều, thay vào đó là một làn sóng sợ hãi chiếm giữ.

Thứ tạo ra âm thanh nằm ngay sau cánh cửa thoát hiểm này!

Chỉ cách bọn họ một cánh cửa!

“Anh Giang, chúng ta… đổi đường khác đi, nhanh lên, nhanh lên một chút!” Giọng nói của Chu Đồng đã có chút run rẩy không thể kìm nén được.

Đây là một ý nghĩ hết sức bình thường, mọi người đều vô thức lùi lại, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào, nhưng chỉ có một người không nhúc nhích.

Điều bối rối hơn nữa là nếu hắn không di chuyển thì hôm nay sẽ không ai có thể rời đi được.

“Anh Giang?” Phong Kiệt lên tiếng khó hiểu và nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn.

Chậm rãi lắc đầu, Giang Thành thấp giọng bất đắc dĩ nói: “Vô dụng thôi, tốc độ của đối phương quá nhanh, còn phải đi

một đoạn đường dài nữa, dù thế nào chúng ta cũng không thể tránh được.”

“Coi như bây giờ chúng ta đi xuống lầu, cũng sẽ bị thứ này chặn lại, thậm chí từ phía sau đánh lén chúng ta.” Giang Thành nói: “Như vậy còn tệ hơn.”

Đôi mắt đẹp của Chu Đồng khựng lại,“Không phải anh muốn …”

“Chúng ta mở cửa đi.” Giang Thành nói: “Quyền chủ động bây giờ nằm trong tay chúng ta.”

Có lẽ bởi vì cảm thấy mình quá thẳng thắn, hắn chỉ đơn giản giải thích: “Chỉ có anh mập ở đây mới có thể cảm nhận được vị trí của đối phương. Nhưng như mọi người thấy, tình trạng hiện tại của anh ấy rất không tốt. Một khi năng lực cảm ứng của anh ấy không còn, chúng ta sẽ hoàn toàn mất đi vị trí của tên khốn này, đến lúc đó, chúng ta sẽ bị động hơn.”

Mọi người đều hiểu nguyên tắc không ngừng chống lại sự hỗn loạn, nhưng vẫn cần phải có đủ can đảm để thực sự làm điều đó.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa rất có thể có quỷ ẩn nấp ở đằng sau, trái tim của mọi người đều run rẩy.

Điều này kích thích hơn nhiều so với việc mở một hộp mù.

“Tôi cầm đèn bàn, mở cửa không tiện, mọi người ai đi đây?” Giang Thành đương nhiên hỏi.

“Tôi sẽ đi.” Phong Kiệt chủ động nói.

Viên Tiểu Thiên muốn nói gì đó, nhưng lại bị Phong Kiệt ngắt lời trước: “Tiểu Thiên, nhiệm vụ của anh là giữ huy hiệu tên của Mộng Dao an toàn, ở đây không cần lo cho tôi.”

Anh ta cũng biết thời điểm quan trọng nhất là bây giờ, cho nên không chần chừ nữa. Dưới ánh sáng chiếu rọi, cả nhóm

bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía cửa.

Đứng sau cánh cửa, Phong Kiệt ra hiệu cho mọi người lùi lại một chút, sau đó dùng tay nắm lấy tay nắm cửa, hít một hơi thật sâu rồi từ từ mở ra.

Tim mọi người như nghẹn lại.

Nhưng khi nhìn thấy tình hình bên ngoài, mọi người mới từ từ thả lỏng.

Phía sau cánh cửa, trống rỗng.

Chẳng có gì cả.

Phong Kiệt theo thói quen quay đầu lại, vừa định nói gì đó thì một tiếng "cót két——" vang lên bên ngoài cửa thoát hiểm, ngay đối diện, cách đó khoảng 4 mét, có một cánh cửa đột nhiên mở ra một khe nhỏ.

Chương 868: Tập kích

Phong Kiệt chưa kịp phản ứng, một bóng người vặn vẹo đã lao ra từ sau cánh cửa, gần như ngay sau lưng anh ta, đưa tay ra tóm lấy cổ Phong Kiệt.

Chính là Lý Mộng Dao!

Mọi người đều có thể nhìn rõ, thân thể của cô ta bị xẻ làm đôi bắt đầu từ vai phải. Nhưng vào lúc này, hai nửa cơ thể lại ghép vào nhau một cách quái dị, máu thịt đỏ thẫm đang vặn vẹo, như thể sẽ vỡ ra bất cứ lúc nào.

Một khuôn mặt cứng đờ dính đầy máu.

Giang Thành phản ứng rất nhanh, lập tức lao về phía trước. Trong tay cầm đèn bàn, hắn không chắc ánh sáng có thể xua đi một thi thể như vậy hay không, nhưng hiển nhiên lúc này không còn cách nào khác.

Những ngón tay của Lý Mộng Dao giơ lên, không mọc ra những chiếc móng sắc nhọn như trong phim zombie. Động tác của cô ta chỉ có chút quái dị, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó thì không thể xem thường.

Không ai nghi ngờ nếu Phong Kiệt bị tóm cổ, giây tiếp theo cổ họng của anh ta sẽ bị xé toạc.

Cũng may động tác của Giang Thành đủ nhanh, thời điểm ngón tay của Lý Mộng Dao chạm vào ánh sáng, tựa như bị lửa thiêu đốt, cô ta nhanh chóng rụt tay lại.

Giang Thành ra tay lúc sắt còn nóng, đưa ngọn đèn lại gần, thân thể Lý Mộng Dao lập tức lùi lại, sau đó biến mất trong làn sương mù không ngừng tiến về phía trước.

Không rõ cô ta rút về căn phòng ban đầu hay lẻn sâu hơn vào hành lang.

“Cảm ơn, cảm ơn anh Giang.” Đôi môi của Phong Kiệt trắng bệch, lời nói rất chân thành. Anh ta đương nhiên biết nếu Giang Thành chậm một bước, e rằng mình sẽ phải đi theo bước chân của Hạ Cường và Lý Mộng Dao.

Giang Thành nhìn Phong Kiệt thân thể đang run nhè nhẹ, sau đó dời tầm mắt nhìn ra ngoài cửa thoát hiểm. Bóng dáng Lý Mộng Dao đã biến mất, nhưng hắn lại không cho rằng nguy hiểm đã qua.

“Bỏ đi rồi?” Giọng nói của Viên Tiểu Thiên tràn đầy kinh ngạc, đây chắc chắn là một phát hiện lớn, rất có lợi cho bọn họ.

Khi định thần lại, ánh mắt của anh ta tập trung vào chiếc đèn bàn trong tay Giang Thành, vẻ mặt không khỏi kinh ngạc, tựa như ánh sáng này không chỉ có thể chế ngự được kẻ sát nhân, mà còn có thể chế ngự được những thi thể sống lại này.

Nói cách khác, miễn là không rời khỏi phạm vi ánh sáng và cẩn thận thì sẽ không có vấn đề gì.

Về việc Phong Kiệt bị tấn công, đó hoàn toàn là do anh ta chủ động…

“A!” Đột nhiên có người hét lớn: “Cái quái gì vậy?”

Mọi người đều bị âm thanh này làm cho giật mình, lập tức nhìn xung quanh, phát hiện đó chính là người ở cuối đội, Hoè Dật.

Hoè Dật lúc này đang đứng tại chỗ, cơ thể quằn quại vì sợ hãi, như đang cố gắng thoát khỏi một loại lực lượng nào đó. Nhưng mọi người đều nhận thấy dù cử động của anh ta có lớn đến đâu thì hai chân cũng giống như đã cắm rễ trên mặt đất, bất động.

“Phì.”

Có người hít một hơi, chỉ thấy một đôi bàn tay trắng bệch vươn ra từ phía sau sát mặt đất của Hoè Dật, nắm lấy cổ chân anh ta.

Không rõ có phải do ánh sáng có vấn đề hay không, nhưng họ không thể nhìn thấy phần kết nối phía sau bàn tay, như thể nó đang nhô ra khỏi không khí.

“Cứu… , a, aaa!” Hoè Dật cúi đầu xuống, hiển nhiên là đã nhận ra bàn tay quỷ, nhưng chưa kịp kêu cứu, anh ta đã hét lên thảm thiết, khuôn mặt méo mó vì đau.

Điều đáng sợ hơn nữa là mọi người đều nghe thấy tiếng xương gãy, kèm theo tiếng răng rắc. Phần mắt cá chân của Hoè Dật rõ ràng đã bị biến dạng, xương cốt bị bàn tay quỷ đó nghiền nát.

Giây tiếp theo, anh ta ngã úp mặt xuống đất, sau đó cơ thể bị kéo bởi một lực lượng kỳ quái, kéo lên trên cầu thang. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, để lại một đường máu lốm đốm trên mặt đất.

Giang Thành lập tức đuổi theo.

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau đuổi theo!” Tên mập để lại một câu và đuổi theo.

Cũng may tốc độ của bàn tay quỷ không nhanh như dự đoán, chỉ sau hai tầng đuổi theo, bàn tay quỷ đã bị ánh sáng của Giang Thành đẩy lùi. Hoè Dật không thể chống đỡ được nữa, cuộn tròn thành một quả bóng và kêu lên đau đớn.

Khi tên mập chạy tới muốn hợp sức với Phong Kiệt giúp anh ta đứng dậy, một cảnh tượng rùng rợn đã xảy ra, hai ống quần của Hoè Dật trống rỗng.

“Chân anh ấy đâu?!” Giọng nói của Chu Đồng nghe có vẻ chói tai.

Khi Lâm Mục Vãn nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, toàn thân lắc lư, cũng may là Lâm Mục Vân tinh mắt nhanh tay đỡ được cô, nếu không có khi cô đã ngã xuống cầu thang rồi.

Mùi máu tanh lơ lửng trong không khí, Lâm Mục Vân không khỏi cau mày.

Giang Thành không nhúc nhích, mà nhìn về phía trước dưới sự trợ giúp của ánh đèn. Nơi đó sương mù chuyển động nhanh hơn, như thể có thứ gì đó vừa chạy qua.

“Người anh em!” Tên mập ngồi xổm xuống, sốt sắng dùng lực vỗ vào mặt Hoè Dật,“Người anh em cố lên, chúng ta sắp ra ngoài rồi, sau khi ra ngoài, toàn bộ thương thế sẽ được phục hồi!”

Hoè Dật nằm trên mặt đất, hai mắt bắt đầu mờ đi, thân thể không ngừng run rẩy, máu tự do chảy ra, mặt đất đỏ tươi.

Tên mập mắt đỏ bừng, đang định cõng Hoè Dật lên lưng thì lại bị một lực lượng không thể cưỡng lại ngăn cản,“Để tôi.” Phong Kiệt nhanh chóng đưa Hoè Dật lên lưng, đặt hai tay lên vai mình,“Tôi sẽ cõng anh ấy đi, anh chịu trách nhiệm xác định vị trí của những con quỷ đó.” Phong Kiệt nói nhanh với tên mập.

Như thể lo lắng tên mập không yên tâm, anh ta gật đầu lia lịa rồi lại nói: “Các anh yên tâm, chỉ cần còn một hơi thở, tôi sẽ không bỏ anh ấy lại.”

“Quay lại thôi.” Giang Thành nhìn chằm chằm vào sương mù,“Chúng ta quay lại con đường ban đầu.”

Viên Tiểu Thiên nhìn con đường phía sau, trong lòng rất kháng cự,“Có lẽ thứ kia còn chưa đi, quay lại con đường ban

đầu không phải là…”

“Tôi nói là quay lại con đường ban đầu, nhanh lên!” Giang Thành lớn tiếng nói.

Trên đường đi Chu Đồng muốn giúp Hoè Dật băng bó, nhưng lại bị Phong Kiệt ngăn lại,“Vô dụng thôi, anh ấy bị thương quá nặng, chúng ta không có điều kiện cầm máu, cũng không có thời gian. Nếu muốn anh ấy sống sót, chúng ta chỉ có thể tăng tốc lao ra ngoài.”

Giang Thành đang cầm đèn bàn trong tay, trong phạm vi ánh sáng là vùng an toàn. Tuy nhiên, thời gian trôi qua, mọi người cũng nhận thấy có điều gì đó rất không ổn.

Phạm vi mà ánh sáng có thể bao phủ ngày càng nhỏ hơn.

Lúc đầu, nhóm người tập trung thưa thớt, nhưng ánh đèn vẫn có thể che phủ họ. Còn bây giờ, mọi người cần phải tập trung lại gần nhau hơn, tốc độ của mọi người bị hạn chế nghiêm trọng.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Trong mắt Chu Đồng tràn ngập sự kinh hãi, ngọn đèn này chính là hy vọng sống sót của bọn họ.

“Ánh đèn ngày càng mờ, theo thời gian trôi qua, liệu ánh sáng cuối cùng có tắt không?” Giọng nói của Lâm Mục Vân tương đối bình tĩnh, có lẽ vì anh ta đã tiếp xúc gần với kẻ sát nhân và hiểu rõ hơn về nỗi kinh hoàng của nó.

Hiện tại, khả năng này có vẻ rất cao.

Chắc chắn, con đường sống sót trong nhiệm vụ không phải là tuyệt đối, ít nhất là có giới hạn thời gian.

Ngay khi họ đến một góc dọc theo cầu thang và đang định tiếp tục chạy xuống, tên mập đang đi phía trước đột nhiên

dừng lại, và sau đó, như thể chợt nhận ra điều gì, đôi mắt anh ta mở to.

Chỉ cách cầu thang phía trước 3 mét, có một đôi chân bị đứt lìa đẫm máu. Hai chân bị cắt đứt sát vào nhau, ngón chân hướng về phía họ.

Chương 869: Kéo dài

“Mẹ kiếp…” Viên Tiểu Thiên nhịn không được hít một hơi thật sâu.

Đôi chân bị chặt đứt này chính là của Hòe Dật, vào lúc này, Hòe Dật đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nếu không cảnh tượng này đối với anh ta mà nói, sẽ gây ra chấn động khủng khiếp.

Rõ ràng là không nhìn thấy quỷ, nhưng tất cả mọi người đều biết, đây chính là do quỷ gây ra, hơn nữa điều khiến bọn họ càng kinh hãi hơn nữa chính là tốc độ của quỷ.

Dần dần, có một cảm giác bất lực bắt đầu lan rộng trong đội ngũ, niềm vui mừng đã từng có, cũng như sự tự tin vì phát hiện ra tác dụng của chiếc đèn bàn, cũng dần lui đi.

“Chết tiệt, đây… đây rút cuộc là cái quái gì vậy?” Sắc mặt Viên Tiểu Thiên rất xấu.

“Đừng lề mề nữa, một là xông lên, hai là đổi một hướng khác.” Phong Kiệt thúc giục: “Nhanh lên một chút, anh ấy sắp không thể trụ được nữa rồi!”

“Đổi một hướng khác đi, anh Giang.” Chu Đồng cũng lên tiếng đề nghị: “Đôi chân đứt này ở đây, hơn nữa các anh hãy chú ý nhìn, ngón chân… ngón chân là hướng về phía chúng ta, chỉ cần chúng ta đi xuống qua lối thoát hiểm này, thì sẽ không thể tránh khỏi, bên trong này nhất định có bẫy!” Cô càng nói giọng điệu càng khẩn trương hơn, như thể đã nhận định điểm này rồi.

“Chúng ta chuyển sang lối thoát hiểm phía bên kia, thì thế nào?”

“Vô dụng thôi, chúng ta đi sang bên kia, thì đôi chân đứt này cũng sẽ xuất hiện ở cầu thang phía bên kia.” Giang Thành nói: “Tốc độ của cái thứ quỷ này nhanh hơn chúng ta, không có cách nào tránh được.”

“Nó cũng đang kéo dài thời gian.” Giang Thành kiên định nói: “Chỉ cần ánh đèn còn tồn tại, nó muốn tìm cơ hội để tấn công chúng ta cũng sẽ không dễ dàng, nó đang đợi chiếc đèn bàn này tắt.”

Theo như hiện tại thấy, Giang Thành không cho rằng kẻ tấn công bọn họ là gã sát nhân.

Đầu tiên, xét từ trận chiến đấu trước đó, gã sát nhân muốn trong một khoảng thời gian ngắn như vậy giải quyết được Vô, điều này không thực tế.

Ngoài ra, phương thức tấn công này cũng không phù hợp với gã sát nhân trong ấn tượng của bọn họ.

Lý Mộng Dao không có gì để nói, bọn họ đã nhìn thấy rồi, vậy nên, xé đứt đôi chân của Hòe Dật, chắc hẳn là Hạ Cường.

Nói chính xác hơn thì đó là phần thân trên bị gãy của Hạ Cường.

Hình ảnh tưởng tượng trong đầu Giang Thành là phần thân trên còn lại của Hạ Cường đang bò trên mặt đất.

Tốc độ cực nhanh.

Ánh sáng từ chiếc đèn bàn ngày càng tối đi, hiện tại chuyện khó khăn nhất không phải là làm thế nào để đối phó với Hạ Cường và Lý Mộng Dao, mà là không thể xác định được vị trí của bọn họ.

Ngay lúc sau khi Giang Thành hơi do dự một chút, một bàn tay vươn ra đặt lên tay đang cầm đèn, Giang Thành không khỏi sửng sốt, ánh mắt lập tức trở nên cảnh giác.

Nhưng khi nhìn thấy người đưa tay ra, vẻ mặt Giang Thành lại khôi phục bình thường, nói: "Anh mập…"

"Để tôi cầm đèn đi." Giọng nói của tên mập nghe có vẻ mệt mỏi, rất khác với ấn tượng trước đây để lại cho Giang Thành.

Nghe thấy tên mập muốn cầm đèn, phản ứng của mọi người đều không được tốt lắm, Chu Đồng thậm chí còn mấp máy môi mấy cái, trông như là muốn ngăn cản.

Giao chiếc đèn bàn cho Giang Thành, mọi người đều phục, đồng thời cũng là yên tâm, nhưng mà để giao cho cái tên mập này… e rằng không được ổn thỏa, dù sao thì cho đến hiện tại, ngoài việc nhạy cảm hơn một chút, thì anh ta cũng chưa có biểu hiện gì đặc sắc.

Nếu như có ứng cử viên thứ hai, thì Viên Tiểu Thiên và Chu Đồng đều sẽ đương nhiên coi đó là Phong Kiệt.

"Tôi biết anh có ý tốt, nhưng đừng cố tỏ ra là mình kiên cường, bây giờ mạng sống của mọi người đều gắn liền với nhau, một khi nếu như…" Tình thế cấp bách, Viên Tiểu Thiên cũng không có thời gian để khách sáo, nhưng anh ta đối với tên mập là không có bất kì ác ý nào, lần này như có thể ra ngoài, mạng sống của anh Cường và Lý Mộng Dao, chính là do ba người bọn họ cứu, ân tình này bất luận thế nào anh ta cũng đều ghi nhớ.

Đúng rồi, mạng sống của bản thân cũng là do người ta cứu.

Chỉ là trong lòng anh ta, tầm quan trọng mạng sống của mình còn kém xa so với anh Cường và Lý Mộng Dao.

Nhưng điều khiến mọi người bất ngờ là, Giang Thành dừng lại còn chưa đầy hai giây, liền buông tay ra, cứ thế tự nhiên giao hy vọng của tất cả mọi người vào tay người đàn ông tên là Vương Phú Quý này.

"Mọi người đi theo tôi, tôi có thể nghe thấy âm thanh do thứ kia phát ra." Dừng một chút, anh ta như cảm thấy không đủ chuẩn xác, bổ sung thêm: "Không phải là một, mà là hai."

"Một… một người là hoàn chỉnh, còn một người thì chỉ còn một nửa." Tên mập tiếp tục nói.

Cùng lúc nghe được câu này, vẻ mặt Giang Thành đột nhiên thả lỏng đi rất nhiều, xem ra quả không sai, tên mập quả thực có thể cảm nhận được một số thứ mà bọn họ không thể cảm nhận được.

Một nửa người mà anh ta đang nói đến trùng hợp với suy đoán của hắn, chính là một nửa thân trên của Hạ Cường.

Giang Thành không muốn cũng không cần biết vì sao tên mập có thể làm được như vậy, bởi vì hắn hiểu rõ tên mập tuy không thông minh nhưng dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ luôn đứng về phía hắn.

"Cảm giác của anh ấy là không sai, cả người là Mộng Dao, còn một nửa…" Phong Kiệt chớp chớp mắt, giọng không tự nhiên nói: "Là anh Cường, sau khi cơ thể anh ấy sống lại, chỉ có phần trên cơ thể có thể cử động, bò trên mặt đất về phía trước, làm hại Hòe Dật cũng là anh ấy."

Có thể trở thành người đứng thứ hai trong đội, Phong Kiệt đương nhiên cũng không phải là người ngu ngốc, lúc đầu chỉ là đầu óc có chút hỗn loạn, cộng thêm việc đây là lần đầu tiên tiến vào một nhiệm vụ như vậy, vẫn còn chưa quen, hiện tại, đầu óc anh ta đã dần dần sáng tỏ hơn, rất nhiều suy nghĩ trước đây không nghĩ ra. Bây giờ cũng dần dần đã hiểu.

Hơn nữa anh ta còn có một ưu điểm rất lớn, chính là làm việc rất quyết đoán, không hề do dự, đối với lựa chọn của Giang Thành, anh ta chỉ cần tin tưởng là được.

Dù sao thì anh Cường đã nói rồi, người đàn ông này là người mà Cung Triết tiên sinh cũng phải coi trọng.

"Hiện tại hai tên kia đang trốn ở đâu?" Giang Thành thấp giọng hỏi.

Im lặng một lát, tên mập trả lời: "Một tên ở vị trí cách cầu thang trước mặt chúng ta năm mét, tên còn lại chắc hẳn là ở hành lang, nó cứ luôn không ngừng di chuyển, tôi không cảm nhận được vị trí cụ thể của nó."

Nghe xong lời nói của tên mập, Lâm Mục Vân nhìn về cầu thang phía trước đầy sương mù, ánh đèn dần dần mờ đi, xung quanh sương mù càng trở nên thần bí, tầm nhìn cũng giảm xuống đến mức đáng sợ.

Chỉ dựa vào nhìn bằng mắt thường thì hoàn toàn không thể quan sát được tình hình xung quanh, nhưng xét theo những gì Vương Phú Quý nói, như là đã lắp đặt một radar trong đầu vậy.

Một radar được thiết kế để phát hiện quỷ.

"Đây chính là cái gọi là năng lực mà môn đồ nắm bắt được sao?" Lâm Mục Vân nghĩ thầm trong đầu.

Với tư cách là một trong những người thừa kế của nhà họ Lâm, Lâm Mục Vân có nhiều hiểu biết về môn đồ hơn những người bình thường, nhà họ Lâm cũng không thể thoát khỏi liên quan đến những chuyện này.

Vì vậy khi nhận ra cái bóng của Giang Thành có vấn đề, cũng chỉ giả vờ như không nhìn thấy, đồng thời bí mật cảnh báo cho em gái Lâm Mục Vãn không được hỏi Giang Thành vấn đề về cái bóng.

Đối với anh ta mà nói, môn đồ chính là một nhóm người có thể điều khiển được ma quỷ, tất nhiên với điều kiện họ phải trả một cái giá xứng đáng.

Đối với các môn đồ, con quỷ bên trong cánh cửa mà bọn họ mang theo là chỗ dựa lớn nhất và cũng là con át chủ bài lớn nhất của họ.

Khi chưa thực sự đến mức vạn bất đắc dĩ, thì sẽ không tùy tiện sử dụng, đồng thời, đây cũng là bí mật sâu kín nhất của họ.

Đối với những người biết bí mật lớn nhất của họ, đại đa số môn đồ đều sẽ có sự thù địch, mặc dù Lâm Mục Vân tin rằng Giang Thành là người tốt và sẽ không làm điều gì quá đáng, nhưng anh ta không dám đánh cược, dù sao thì em gái anh ta cũng đang ở đây.

Nếu như làm liên lụy đến em gái, thì sẽ thật tồi tệ.

Chương 870: Áp lực

Hơn nữa… không biết từ khi nào, tình thế bắt đầu khác hẳn với những gì anh ta tưởng tượng, thế cục đang phát sinh thay đổi, mà sự thay đổi này tập trung vào trên người tên là Vương Phú Quý kia.

Chẳng lẽ… anh ta cũng là môn đồ sao?

Nhưng nhìn bề ngoài, tại sao lại cảm thấy khác biệt với những người khác?

Lâm Mục Vân là một người rất nhạy cảm, cho dù Hạ Cường có che giấu rất kỹ, anh ta vẫn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và bạo lực đang tràn ra từ cơ thể đối phương, thậm chí là từ sâu trong tâm hồn.

Nhưng Vương Phúc Quý lại cho anh ta một loại cảm giác khác biệt, anh ta càng giống một người bình thường hơn, càng ly kỳ hơn là khi ở bên người đàn ông này, anh ta lại có một loại cảm giác an tâm không thể giải thích được.

Sau khi người cầm đèn được thay thế bởi Vương Phú Quý, tốc độ của mọi người nhanh hơn rất nhiều.

Anh ta dẫn đầu nhóm người cố gắng tránh xa vị trí cảm nhận được, nếu như thực sự không tránh được, cũng sẽ không quay lại đi một vòng lớn, mà thay vào đó sau khi nhắc nhở mọi người chú ý, sẽ sử dụng ánh đèn mở đường, xua đuổi những bóng quỷ ẩn trong màn sương mù.

Hiện tại đã không còn ai nghi ngờ năng lực của tên mập nữa, Viên Tiểu Thiên trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn: “Đây là

tầng bốn rồi, xuống dưới ba tầng nữa, chúng ta có thể rời đi rồi!"

"Tôi đề nghị chúng ta trực tiếp lao xuống, nếu gặp phải quỷ thì cứ việc ép bọn chúng lùi lại là được, điều quan trọng nhất bây giờ là thời gian!" Viên Tiểu Thiên tiếp tục nói.

Phong Kiệt cõng một người trên lưng, tóc dính đầy mồ hôi trên trán, ánh mắt cảnh giác với xung quanh, thở hổn hển nói: "Không đơn giản như vậy đâu, các anh có chú ý thấy không, mỗi lần chạm mặt với bóng quỷ, đều là chúng ta chủ động xông lên, nhìn thì có vẻ như là bóng quỷ đã bị ép lùi lại, nhưng bọn chúng lại không hề bị tổn thất cái gì, ngược lại là bên phía chúng ta, ánh đèn đã càng ngày càng tối rồi."

"Mỗi một lần va chạm đều sẽ làm suy yếu một phần ánh sáng, tôi nghĩ chỉ mấy lần nữa thôi, chiếc đèn này sẽ không thể giữ vững được nữa, nếu như phạm vi của ánh đèn không thể bao phủ tất cả chúng ta, gã sát nhân…"

"Chúng ta sẽ lộ ra cái bóng của mình, lại thỏa mãn điều kiện giết người của gã sát nhân!" Chu Đồng lập tức hiểu được ý tứ của Phong Kiệt.

Tên mập đang bận tìm ra lối đi tương đối an toàn hơn, trong khi Giang Thành luôn cảnh giác xung quanh, đặc biệt là phía sau.

Hạ Cường vặn đứt đôi chân của Hòe Dật đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Cả hai người đều không có thời gian tham gia vào loại thảo luận này.

Chờ khi tên mập dừng chân lại lần nữa, ánh mắt cẩn thận nhìn vào màn sương mù trước mặt, Giang Thành không khỏi cau mày nói: "Không kịp nữa rồi, chiếc đèn này không thể trụ được để chúng ta đổi sang lối thoát hiểm phía bên kia."

Ánh sáng đã yếu đến một mức độ nhất định, nếu như phải chịu thêm một lần tác động nữa, sợ là sẽ không thể bao phủ được tất cả mọi người, sẽ có người bị lộ ra cái bóng, lần nữa thu hút gã sát nhân.

Chẳng lẽ… cuối cùng vẫn phải có người bị bỏ lại?

Vậy thì lựa chọn họ đưa ra, rút cuộc có ý nghĩa gì?

Một cảm giác bất lực dâng lên trong lòng Giang Thành, quen thuộc đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi, những khuôn mặt hiện lên trong đầu hắn như một slideshow, bao gồm Vương Kỳ, người đã nói với hắn rằng tôi hiểu rồi qua điện thoại, còn có Từ Di, người đã mở cửa xe và mỉm cười yêu cầu hắn nhất định phải sống…

"Phù-"

Chuyện đã đến nước này, Phong Kiệt ngược lại cảm thấy thoải mái hơn, như thể áp lực trong lòng đã được giải tỏa, thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó chậm rãi đặt Hòe Dật xuống phía sau: "Không còn lựa chọn nào khác rồi, lao qua thôi."

"Phạm vi ánh sáng không đủ, tôi sẽ rời đi trước, nếu như còn không đủ nữa." Anh ta liếc nhìn Viên Tiểu Thiên cùng Chu Đồng, ngữ khí tự nhiên mà kiên định: "Tiểu Thiên, Chu Đồng, hai người bù vào."

"Anh Giang, đây là thẻ thân phận của Mộng Dao, làm phiền anh hãy cất kĩ." Viên Tiểu Thiên không cho phép giải thích, lấy huy hiệu tên của Lý Mộng Dao nhét vào trong tay Giang Thành.

"Cả của anh Cường nữa, mong anh cũng giúp mang ra ngoài." Chu Đồng lấy bảng tên của Hạ Cường trong người ra, vội vàng đưa ra, như lo lắng nếu quá muộn mình sẽ không có cơ hội.

” Anh Giang, lần này là chúng tôi đã liên lụy đến các anh, thật xin lỗi.” Phong Kiệt tranh thủ thời gian nhanh chóng nói: “Sau khi các anh ra ngoài, đừng quay lại nữa, xin hãy đưa Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn rời đi, nhà họ Hạ sẽ cho các anh thù lao thỏa đáng, chăm sự nhờ anh.”

Không đợi Giang Thành kịp trả lời, Phong Kiệt đã quay đi, nhìn vào màn sương trước mặt, nơi đó mơ hồ hiện ra một bóng người chính là Lý Mộng Dao.

Quả nhiên, là đang đợi bọn họ ở phía trước.

Trong lúc nhất thời, Hòe Dật ngơ ngác mở mắt ra, anh ta hơi hé miệng, không rõ là muốn nói gì, từ trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ vô nghĩa.

Ngay lúc Giang Thành đang định hạ quyết tâm thì đột nhiên, một bàn tay nắm lấy cánh tay hắn, sau đó kéo mạnh một cái, Giang Thành nhìn qua, bắt gặp ánh mắt của Lâm Mục Vãn.

Trong mắt của Lâm Mục Vãn kiên định, cô giơ cuốn sổ trong tay lên, trên đó viết nguệch ngoạc hai chữ: Thang máy.

Dường như lo lắng Giang Thành sẽ không đồng ý, Lâm Mục Vãn vội vàng lắc lắc cuốn sổ trong tay, lo lắng nhìn hắn.

“Thang máy?”

Cùng lúc nhìn thấy hai chữ này, vẻ mặt của mọi người đồng thời chợt cứng đờ, sau đó ánh mắt sáng lên.

Đúng rồi, không chỉ có hai con đường quay về và xông lên, bọn họ còn có thể đi thang máy nữa mà!

Với kinh nghiệm sinh tồn đã lâu trong các nhiệm vụ, cùng với các bài học từ vô số tấm gương đẫm máu, những người thường xuyên vật lộn để sinh tồn trong ác mộng theo bản năng đã quên mất lựa chọn thang máy này.

Càng là người có kinh nghiệm phong phú, thì càng biểu hiện ra rõ ràng hơn, đặc điểm này đã trở thành tư duy và khắc sâu vào xương tủy của họ.

Mà hiển nhiên, hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn thì không có nhiều lo lắng như vậy.

Bây giờ kẻ thù lớn nhất của bọn họ là thời gian, mà theo cách nghĩ của người bình thường, thang máy rõ ràng là cách nhanh nhất để đến tầng một.

"Anh Giang." Lâm Mục Vân nhanh chóng nói: "Mục Vãn, em ấy nói có lý, lần trước tôi cũng trực tiếp đi thang máy từ tầng 11 đến tầng 1, trong quá trình không có vấn đề gì, chỉ là sau khi ra khỏi thang máy, thì bị gã sát nhân tìm thấy."

Lời nói của Lâm Mục Vân càng củng cố thêm lòng tin của mọi người, hiện tại ngọn đèn vẫn ở trong tay bọn họ, cho dù sau khi cửa thang máy mở ra, thi thể của Hạ Cường và Lý Mộng Dao chặn ngay ở cửa, cùng lắm thì lao qua.

Tóm lại, tình hình sẽ không thể tệ hơn bây giờ được.

"Đi thôi." Giang Thành quyết định: "Chúng ta đi thang máy."

Khi cả nhóm tìm thấy thang máy ở tầng 4, rất may đèn thang máy đã sáng báo hiệu thang máy đã dừng ở tầng 10 giống như lần trước.

Sau khi nhấn nút, thang máy đi xuống, khi cánh cửa từ từ mở ra, khung cảnh bên trong khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Một vết lõm khổng lồ được khắc trên bức tường bên trong của thang máy, xuyên qua khe hở sâu nhất bên trong, gió lạnh không ngừng thổi ra bên ngoài, đó là do gã sát nhân tạo ra, chiếc rìu đáng sợ đó!

Nhưng ngoài những dấu vết kinh hoàng do chiếc rìu để lại, trong thang máy không có thi thể nào cả.

Mà trong số bọn họ, cũng chưa có ai chết.

Sắc mặt của Giang Thành tối sầm lại, hắn lập tức hiểu ra, lưỡi rìu này chắc hẳn là chém xuống Vô, xem ra Vô trước đó cũng đã tới thang máy, chỉ là anh ta đã bị gã sát nhân bám lấy quá chặt chẽ, không thể trốn thoát thành công.

Nhìn thấy dấu vết trên bức tường bên trong của thang máy, trái tim vốn đang ấm áp của mọi người đều cứng lại. Ngay cả kẻ trốn trong bóng tối của Giang Thành cũng không trốn thoát, vậy… liệu họ còn có cơ hội không?

“Chúng ta đi thôi.” Giang Thành là người đầu tiên bước vào trong thang máy.

Chương 871: Đợi tôi

Thang máy bình ổn đi xuống dưới, cho đến khi cửa mở ra, mọi người mới yên tâm được một chút, Hạ Cường và Lý Mộng Dao đều không đứng ở bên ngoài như bọn họ tưởng tượng, hay là một không gian khó hiểu.

Đó là tầng một, không thể sai, trong trí nhớ của Giang Thành, chỉ cần bước ra khỏi cửa thang máy, rẽ vào một góc, sẽ nhìn thấy đại sảnh ở tầng một và cánh cửa tượng trưng cho đường sống.

Chiếc đèn bàn trong tay bọn họ phát ra ánh sáng mờ nhạt, mang lại cho họ cảm giác thoải mái trong môi trường như vậy.

Nhưng quỷ dị thay, thang máy lại yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có tiếng thở gấp và yếu ớt của mọi người.

Giang Thành đứng ở phía trước không nhúc nhích, phía sau cũng không có người dám cử động.

Người cản trở Giang Thành di chuyển chính là tên mập.

Anh ta một tay cầm đèn, tay kia vươn ra, nhẹ nhàng siết chặt vai Giang Thành, thân thể rất thành thật run rẩy, sau đó cả không quay đầu lại gật đầu.

Rõ ràng là Vương Phú Quý đã phát hiện ra tình hình, hơn nữa ở cách bọn họ rất gần, cực kì gần, đến mức phải dùng động tác để nhắc nhở chứ không phải bằng giọng nói.

Chu Đồng và Viên Tiểu Thiên nín thở, nhìn thẳng ra ngoài thang máy cách đó không xa, sương mù xám xịt, trong sương mù có bóng người, nhìn đã thấy có vẻ không ổn.

“Trong sương mù có cái gì sao?” Viên Tiểu Thiên âm thầm nuốt nước bọt, trong lòng thầm nghĩ: “Là anh Cường, Lý Mộng Dao, hay là… gã sát nhân kia đã trở lại?”

Nhưng dù là ở điểm nào thì dường như cũng không thể giải thích được tình hình hiện tại là chuyện gì đang xảy ra với một nhóm người bị mắc kẹt trong thang máy?

Không gian ở đây chật hẹp, nếu có chuyện gì xảy ra cũng không thể làm gì, ít nhất phải ra ngoài trước đã.

“Tí tách.”

Một tiếng nước trong trẻo vang lên rất gần, lông mày của Phong Kiệt đột nhiên cau lại.

Anh ta nhìn thấy một giọt chất lỏng trượt xuống bức tường phía trên cửa thang máy, nhỏ giọt xuống đất và vỡ tan.

Là máu!

Anh ta ngay lập tức phản ứng lại, ngẩng đầu lên và lo lắng nhìn chằm chằm vào vị trí phía trên khung cửa thang máy.

Sau đó, một cảnh tượng khiến mọi người kinh hãi xuất hiện, một bàn tay chậm rãi vươn ra từ cửa thang máy, năm ngón tay đẫm máu lần lượt mở ra, kẹp chặt vào mép khung cửa, theo sau là một ngón tay khác.

Một lúc sau, dưới cái nhìn gần như đờ đẫn của Lâm Mục Vãn, nửa khuôn mặt nhuốm máu ló ra từ khung cửa phía trên.

Đó là khuôn mặt của Hạ Cường!

Một khuôn mặt vặn vẹo, máu đang không ngừng chảy ra từ khóe mắt.

Lúc này, mọi người tưởng tượng ra một hình ảnh kinh hoàng, Hạ Cường chỉ còn lại nửa thân trên, đang bị treo ngược

trên bức tường bên ngoài thang máy, nằm chặt trên đó chờ tấn công bọn họ.

Tên mập giơ cây đèn lên lắc mạnh về phía vị trí của Hạ Cường. Khoảnh khắc ánh sáng xanh chạm vào, Hạ Cường lập tức rút nửa mặt và tay ra, từ gần lui ra xa.

Hạ Cường bò dọc theo bức tường và bò trốn thoát.

Không cần chần chừ thêm nữa, mọi người tập hợp chặt chẽ lại với nhau, bắt đầu di chuyển về phía cửa lớn với tốc độ tương đối nhanh.

Phong Kiệt để Viên Tiểu Thiên cõng Hòe Dật, còn anh ta thì ở bên cạnh phối hợp tác chiến, máu tiếp tục chảy dọc theo vết thương bị cắt đứt, một vệt máu lốm đốm xuất hiện trên mặt đất.

Mà ở đâu đó bọn họ không thể nhìn thấy, một bóng người đang đuổi theo họ với những bước đi quỷ dị, đuổi theo vết máu đang rỉ xuống.

"Đạp."

"Đạp."…

Tiếng bước chân nặng nề kéo lê khiến người ta có cảm giác ngột ngạt đến nghẹt thở.

"Tìm được rồi!" Khi nhìn thấy rõ ràng cửa kính lớn trước mặt, Viên Tiểu Thiên suýt chút nữa đã khóc, những cảm xúc tích tụ bấy lâu nay cuối cùng cũng được trút bỏ, may mắn thay, mọi thứ đã không phụ lòng bọn họ.

Sự lựa chọn của bọn họ… đã thành công rồi.

Bọn họ đã hoàn thành sứ mệnh của mình, nhân vật mục tiêu là hai anh em Lâm Mục Vân và Lâm Mục Vãn an toàn, đồng thời, cũng cứu được anh Cường và Lý Mộng Dao, lần này mọi người đã rút lui an toàn.

Trong một nhiệm vụ khó khăn như vậy, việc toàn đội thoát ra, thực sự là điều khó có thể tưởng tượng được.

May mà có ba người Giang Thành.

Nếu không, đừng nói là toàn đội trốn thoát, chỉ sợ là bọn họ sẽ phải chết hết ở chỗ này, chết dưới chiếc rìu khổng lồ của gã sát nhân.

Không có thời gian để nói lời cảm ơn, cánh cửa kính lần này chỉ mở hé một khoảng trống đủ rộng cho một người, đây không phải là một dấu hiệu tốt, mọi người không dám trì hoãn.

Vốn dĩ định để Hòe Dật đang có mạng sống treo lơ lửng đi ra ngoài trước, nhưng anh ta lại như đang hồi quang phản chiếu, đột nhiên đưa tay ra, túm lấy áo của Giang Thành, nói gì cũng không chịu buông ra.

Mọi người chỉ đành đưa Lâm Mục Vãn, người đang cần người khác phải dìu ra ngoài trước, tiếp sau đó là Lâm Mục Vân.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Viên Tiểu Thiên không khỏi thúc giục: “Mau đi anh Giang, muộn thì không thể ra ngoài được nữa!” Nhìn cách anh ta đang đứng, rõ ràng là muốn để ba người Giang Thành rời đi trước.

Giang Thành thu hồi ánh mắt đang nhìn Hòe Dật, bình tĩnh nói với đám người Viên Tiểu Thiên: “Các anh đi trước, nhớ cầm kĩ thẻ thân phận của bọn họ.”

Chu Đồng hoàn toàn không thể hiểu nổi Giang Thành và Hòe Dật đang băn khoăn điều gì, có chuyện gì không thể đợi ra ngoài rồi nói, cô đang vội chết đi được, nhưng cô chưa kịp nói gì thì Phong Kiệt đã kéo cô lại, đồng thời ném cho cô một cái nhìn đừng nói gì cũng đừng cố vặn hỏi.

Phong Kiệt giữ lấy Chu Đồng, nhanh chóng gật đầu với Giang Thành: “Anh Giang, chúng ta gặp nhau ở bên ngoài

nhé.”

Nói xong liền đẩy Viên Tiểu Thiên cùng Chu Đồng rời đi, anh ta là người cuối cùng trong số ba người bọn họ rời đi.

Hòe Dật lúc này đang ở trên lưng tên mập, cây đèn cầm trong tay Giang Thành, ánh sáng đã rất yếu ớt rồi, ắt nghĩ chẳng bao lâu nữa, sẽ tắt hẳn.

Hòe Dật rất hiển nhiên còn có lời muốn nói, nhưng anh ta bị thương rất nặng, nín thở, há mồm, ho ra rất nhiều máu, xem ra trong quá trình bị Hạ Cường kéo đi, còn bị nội thương không nhẹ.

May mà sau khi ho ra máu, cuối cùng anh ta cũng có thể nói được vài từ mạch lạc: “Anh … Anh Giang.” Anh ta chớp lấy cơ hội, cưỡng ép nuốt bọt máu xuống, vội vàng nói: “Là cái tên trốn trong bóng của anh đã dụ gã sát nhân đi, phải không?”

“Đây là một cơ hội ngàn năm có một, nếu như nó… cái tên trong bóng của anh thực sự chết trong nhiệm vụ này, bị gã sát nhân giết chết, còn anh trốn thoát ra ngoài, sẽ… sẽ xảy ra chuyện gì?” Anh ta càng nói càng trôi chảy, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một màu đỏ khác lạ: “Theo quy tắc của nhiệm vụ lần này, anh Giang, anh sẽ không chết, có lẽ anh thật sự có thể thoát khỏi nó cũng nên!”

“Tôi đã nhìn thấy cái tên trong bóng của anh, đó không phải là thứ mà anh có thể khống chế được, sớm muộn gì anh cũng sẽ bị nó phản phệ, hơn nữa còn chết thảm hơn nhiều so với môn đồ bình thường!”

“Cửa suy cho cùng cũng là nguyền rủa.” Nắm chặt lấy áo của Giang Thành, Hòe Dật là đang dùng giọng điệu ngưỡng mộ, thậm chí là ghen tị nói: “Cơ hội như thế này, có bao nhiêu người đang nằm mơ còn không được…”

Lời còn chưa nói hết, Hòe Dật lại bắt đầu giãy giụa, ho khan, chưa kịp phục hồi thì đã cảm giác được từng ngón tay mình bị kéo ra.

“Anh mập.” Sau khi mở ngón tay cuối cùng ra, Giang Thành quay đầu nhìn tên mập: “Đưa anh ấy đi.”

Hòe Dật mở to mắt nhìn hắn, tràn đầy nghi hoặc phát hiện Giang Thành đã thay đổi, ít nhất đã rất khác biệt với người đàn ông mà mình mới gặp.

“Chuyện đã đồng ý rồi thì không dễ để thay đổi.” Giang Thành giơ cây đèn lên rồi lùi vào trong sương mù, không cho hai người kịp có thời gian phản ứng: “Nó đã bị bỏ rơi một lần rồi, nhưng nó vẫn đang đợi tôi.”

Chương 872: Thay đổi

"Điên rồi…" Phản ứng đầu tiên của Hoè Dật là như vậy, anh ta hoàn toàn không hiểu tại sao có người rõ ràng là có cơ hội sống sót, hoàn toàn thoát khỏi nguyền rủa lại bỏ cuộc.

Hơn nữa… người này vậy mà lại là Giang Thành!

Tình trạng cơ thể hiện tại của anh ta cực kỳ kém, gần như là chỉ còn trút hơi thở tàn, anh ta cũng chưa từng chết, cho nên kinh nghiệm không nhiều, cũng không rõ tình hình hiện tại có thể coi là hồi quang phản chiếu hay không.

Nhưng anh ta thực sự là đang nghĩ cho Giang Thành, anh ta không hy vọng, cũng không cho phép người dẫn bọn họ sống sót trong nhiệm vụ, rời bỏ mình theo cách này.

Ánh sáng từ chiếc đèn bàn đã mờ đi đến một mức độ nhất định, đung đưa như một đám mây mờ trong sương mù, cho dù có đi thang máy thì cũng chưa chắc đã đủ để trở lại.

Vì cái gì?

Rõ ràng là tất cả mọi người đều có thể rời đi, thứ bọn họ vứt bỏ lại, chẳng qua chỉ là một con quỷ thôi mà!

"Anh Phú Quý…" Hoè Dật khó khăn nuốt máu, tựa hồ không hiểu tại sao lần này, đều cùng là Đỏ Thẫm, nhưng tên mập lại không ngăn cản Giang Thành.

"Đừng nói nữa." Tên mập thu hồi lại ánh mắt từ trong sương mù, thân ảnh Giang Thành đã hoàn toàn biến mất, từ lúc Giang Thành cầm lấy cây đèn, tên mập liền hiểu rõ lựa chọn của hắn: "Tôi dẫn anh ra ngoài."

“Vậy anh Giang thì phải làm thế nào?” Hoè Dật nắm chặt vai tên mập, giống như đang chống cự.

Không dừng lại, tên mập nói với giọng kiên quyết: “Anh ấy có sự lựa chọn của mình, chúng ta chỉ cần tin tưởng anh ấy là được, anh ấy nhất định có cách để rời đi.”

“Nếu như xảy ra tai nạn ngoài ý muốn thì sao? Chúng ta không thể nhìn anh ấy…”

“Vẫn còn chúng ta.” Tên mập đột nhiên ngắt lời, anh ta đứng ở trước cửa, thân hình to lớn mang lại cho Hoè Dật một cảm giác cực kỳ đáng tin cậy,“Nếu như anh ấy thất thủ, vậy thì bắt đầu lại luân hồi, chúng ta đi vào, tìm anh ấy, mang anh ấy trở về nhà.”

Sắc mặt Hoè Dật trở nên quyết tâm, gật mạnh: “Được!”…

Cao ốc Hữu Nhuận, tầng 10.

Ở một góc cuối hành lang, một cái bóng đen lơ lửng giữa không trung, với những gợn sóng màu đen quỷ dị xuất hiện rồi biến mất trước bóng đen đó là một cánh cửa vặn vẹo đầy vết nứt.

Nhìn lớp sơn trắng mơ hồ còn sót lại trên cửa có thể biết đó là cửa thoát hiểm, phía sau cánh cửa là lối thoát hiểm dẫn sang các tầng khác.

Không sai, nó đã bị mắc kẹt, bị mắc kẹt trên tầng 10 của tòa nhà, nếu không thì làm sao một cánh cửa thoát hiểm có thể chịu được sự tấn công của nó?

Ngoài cửa sổ mưa vẫn không ngừng rơi, giống như không có điểm dừng.

Một đôi mắt tức giận như máu lóe lên vẻ lạnh lùng, một con dao khác vung ra, đập vào cửa thoát hiểm, nhưng ngoại

trừ việc thêm một vết dao nữa thì không có tác dụng gì nào khác.

Trong ý thức còn sót lại của Vô, không có cái gọi là quy tắc, nó chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được có một lực lượng khó hiểu nào đó đang hạn chế nó.

Nó rất ghét cảm giác này, như thể tại sao lại không thể làm gì được.

Tình hình bây giờ đã rất rõ ràng, nó đã bị lừa, sau khi người phụ nữ nó từng tin tưởng nhất, gọi là chị gái kia, nó lại bị lừa một lần nữa!

Bàn tay cầm dao khẽ run lên, một cỗ tức giận và tuyệt vọng không thể kìm nén phun ra. Những vết nứt màu đỏ thẫm bắt đầu từ bàn chân và lan rộng khắp cơ thể như một mạng nhện.

Các bức tường và mặt đất lần lượt nứt ra, những dòng chữ đầy hận thù xuất hiện trên mặt đất, trên tường và thậm chí cả trần nhà phía trên đầu.

"Kẻ lừa đảo… vô liêm sỉ đáng chết giống như người phụ nữ đạo đức giả kia, đều đáng chết, mình chưa bao giờ từng tin hắn, mình chưa bao giờ từng tin hắn, làm sao mình lại có thể… tin tưởng hắn?!"

"Hắn đã bỏ rơi mình, hắn đã hứa, sau khi đưa những người đó rời đi, sẽ quay lại tìm mình! Đồ phản bội trắng trợn!"

"Không có bất kì một ai đáng tin cậy, những thứ hèn hạ này…"

"Đều đáng chết!"

"Toàn bộ đều đáng chết!!"

Khí tức tuyệt vọng lan tràn, thậm chí xua tan sương mù xung quanh, ngay lúc đôi mắt đỏ thẫm sắp bị bóng tối nuốt

chửng hoàn toàn thì đột nhiên, sau lưng vang lên một tiếng "ding" giòn giã.

Dừng một chút, Vô đột nhiên quay người lại.

Nếu như đổi lại là một người bình thường thì đương nhiên sẽ không có thị lực tốt như vậy, nhưng giờ phút này, tầm nhìn của nó thậm chí còn nhảy lên không thể hiểu được.

Nó nhìn thấy, có thang máy dừng ở tầng 10.

Cửa thang máy mở ra, một bóng người quen thuộc bước ra, trên tay cầm một chiếc đèn đã tắt.

Giang Thành vẻ mặt cảnh giác, đi được một đoạn, sau khi nhìn thấy Vô, mới tiến đến gần, hành lang rách nát, đèn treo xiêu vẹo trên trần nhà, như thể vừa trải qua một trận chiến khốc liệt.

"Anh thế nào rồi?" Giang Thành nhìn thấy trên người Vô đầy vết máu, vô thức cho rằng nó đã bị trọng thương.

Trong lúc nhất thời, những cảm xúc phức tạp hiện lên trong mắt Vô, vết nứt màu đỏ sậm trên cơ thể dần dần mờ đi, dường như ngay cả không gian xung quanh cũng trở nên ổn định hơn rất nhiều.

Giang Thành không để ý tới điểm này, hắn vẫn đang cảnh giác với gã sát nhân chưa nhìn thấy đâu, hiện tại đèn đã tắt, bọn họ không còn biện pháp nào để kiềm chế thủ đoạn của gã sát nhân nữa.

Đột nhiên, hắn bất thình lình liếc nhìn mặt đất, ánh mắt lập tức bị thu hút.

"Đây là gì?"

Giang Thành còn chưa kịp nhìn kĩ, giây tiếp theo, dòng chữ trên mặt đất đột nhiên vỡ vụn, trở nên mơ hồ, không thể nhận ra, lại xuất hiện hai chữ mới: "Rời đi."

Sở dĩ Giang Thành quay lại là để đưa Vô rời đi, nên hắn đương nhiên không phản đối việc này.

Một người, theo phía sau là một cái bóng màu đen, bọn họ bước nhanh về phía thang máy, ánh mắt Giang Thành nhìn ngó khắp nơi, trong khi ánh mắt Vô vẫn ở phía sau Giang Thành.

"Cẩn thận một chút, gã sát nhân sẽ không dễ dàng thả chúng ta đi như vậy, bây giờ nó còn chưa xuất hiện, chỉ có thể chứng tỏ đang chờ cơ hội, nó rất có thể sẽ tấn công chúng ta trong thang máy."

Giang Thành nói xong, theo thói quen quay đầu liếc nhìn Vô, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Vô hướng về phía mình, ngay sau đó, Vô quay đầu đi, như không có chuyện gì xảy ra, bộ dạng cực kì nghiêm túc nhìn về phía bên phải, cho người ta cảm giác là gã sát nhân sẽ lao ra từ bên phải bất cứ lúc nào vậy.

Nhưng… Giang Thành khó hiểu nhìn theo hướng nhìn của Vô, chỉ có một bức tường trống ở hướng đó.

Khi đi ngang qua khu văn phòng, Giang Thành nghe thấy những âm thanh kỳ lạ từ bên trong truyền đến.

"Xào xạc."

Giống như một con vật đang bò trên mặt đất.

Hắn vốn không có ý định đi vào, mà cẩn thận nhìn vào bên trong, nhưng chẳng mấy chốc, một bóng đen chặn phía trước hắn: "Rời đi." Trên tường khắc ra hai chữ.

"Là gã sát nhân?" Giang Thành hạ giọng nói, nếu như không phải chung quanh sương mù dày đặc, lo lắng bị gã sát nhân tập kích, hắn đã sớm dùng cách chạy rồi.

Nằm ngoài dự đoán là, Vô do dự một lúc rồi lắc đầu.

Giang Thành ban đầu còn không cảm thấy gì, nhưng sau đó đột nhiên nhận ra, vừa rồi mình vậy mà lại có thể nhìn ra sự do dự trong mắt Vô, thay vì sự lạnh lùng và điên cuồng thường ngày.

Sau khi gặp lại, Vô dường như đã trải qua một sự thay đổi đáng chú ý nào đó, không phải về mặt thể chất mà là một điều gì đó sâu sắc hơn.

Giang Thành không khỏi tự nhiên cảm thấy hoảng sợ: "Chẳng lẽ nào Vô… bị gã sát nhân đánh tổn thương não rồi?"

Chương 873: Cảm ơn

Sau khi bọn họ bước vào thang máy, suy nghĩ này vẫn còn tiếp tục, Giang Thành đứng ở phía trước thang máy một chút, Vô đứng ở phía sau hắn.

Hắn có thể cảm nhận rõ một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào lưng mình.

Ánh mắt này không hề lạnh lùng, ít nhất cũng không khiến hắn bài xích.

Hắn đột nhiệt lại nảy ra một ý tưởng kỳ lạ khác, phải chăng gã sát nhân đã dạy cho Vô một bài học nhớ đời, quả nhiên đã sửa chữa cái tính cách vặn vẹo lại cố chấp kia của nó.

Nếu đúng là như vậy thì thật là tốt.

"Sao lại quay lại?" Một dòng chữ xuất hiện trên cửa thang máy trước mặt Giang Thành, khác với nét chữ trước đó, lần này nó không còn nguệch ngoạc, từng nét một, tuy rằng cũng chẳng ra sao, nhưng ít nhất trông cũng có vẻ khá dụng tậm.

Giang Thành không khỏi ngây người ra một chút, trả lời theo bản năng: "Bởi vì anh vẫn còn ở đây mà."

Nói xong, tựa hồ cảm thấy câu nói này rất dễ gây ra hiểu nhầm, vì thế nhanh chóng giải thích: "Lúc trước là anh chủ động ở lại, thu hút sự chú ý của gã sát nhân, mấy người còn lại chúng tôi mới có cơ hội rời đi, hơn nữa tôi đã hứa với anh rồi, chờ sau khi tôi đưa những người khác ra ngoài, sẽ quay lại tìm anh."

Không có từ mới nào xuất hiện nữa.

Cuộc trò chuyện kết thúc ở đây.

Hôm nay Vô hành động quá giống người bình thường, khiến Giang Thành cảm thấy thấp thỏm bất an.

Hắn không thể tưởng tượng được gã sát nhân rút cuộc đã làm những điều điên rồ như thế nào với Vô.

Hơn nữ… khi cửa thang máy mở ra, Giang Thành nhìn khắp nơi nhưng không thấy dấu vết của gã sát nhân.

Gã sát nhân đã đi đâu rồi?

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, có nghĩa là họ vẫn đang bị mắc kẹt trong kịch bản "Gã sát nhân đêm mưa", chứ chưa rời đi.

Nhưng điều quỷ dị là gã sát nhân trong kịch bản lại biến mất rồi?

Giang Thành đứng trong thang máy, nhất thời không dám ra ngoài.

Cho đến khi một bàn tay vươn ra, tưởng chừng như muốn chạm vào hắn, nhưng lại rút lại vào giây cuối cùng, chỉ thẳng ra khỏi thang máy.

"Là bảo tôi ra ngoài sao?"

Giang Thành suy nghĩ một chút, quyết định làm theo lời đề nghị của Vô.

Điều quan trọng nhất là bây giờ hắn cảm thấy ở trong thang máy với Vô còn đáng sợ hơn.

Mặc dù chiếc đèn bàn đã tắt, nhưng Giang Thành vẫn không nỡ vứt nó đi, cầm ở trong tay, ít nhiều cũng cảm thấy có chút an toàn.

Cả đoạn đường từ thang máy đến cửa lớn, Giang Thành luôn chuẩn bị sẵn sàng bị gã sát nhân tấn công, nhưng cho đến khi đứng trước cửa lớn, gã sát nhân cũng vẫn chưa xuất hiện.

Thực sự đã biến mất rồi…

Cho dù đầu óc có mơ hồ đến đâu, Giang Thành cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ: Chẳng lẽ người được dạy một bài học không phải là Vô, mà là… gã sát nhân?

Mặc dù dựa trên kinh nghiệm của mình, hắn cho rằng khả năng này rất thấp, nhưng không hiểu sao, mí mắt trái lại giật giật dữ dội khi nghĩ đến điều đó.

Hắn quyết định thăm dò Vô một chút.

Cố giả vờ bình tĩnh, quay đầu, há miệng ra, nhưng chưa kịp nói lời đầu tiên, đã nhìn thấy Vô điềm tĩnh vươn tay ra, chỉ về phía cửa.

“Được, được, anh đừng lo lắng, tôi sẽ đi ngay đây.” Giang Thành không dám do dự, lập tức luồn qua khe cửa ra ngoài.

Ngay sau đó, sau khi Vô ngẩng đầu lên nhìn một cái, bóng dáng cũng biến mất theo.

Giang Thành mãi mãi cũng sẽ không bao giờ biết rằng, ở trong văn phòng trên tầng 10, ngay bên kia bức tường nơi hắn nghe thấy tiếng “xào xạc” trước khi rời đi, một thi thể nam giới cao lớn đã bị cắt thành tám mảnh.

Cánh tay, chân và thân đều bị những thanh thép lộ ra ngoài xuyên thủng, đóng đinh xuống đất.

Phần đầu bị chặt rời được cố định một mình ở vị trí xa, một thanh sắt hình nêm được cắm vào từ khung mắt trái và xuyên qua toàn bộ phần đầu còn lại chìm sâu xuống đất.

Điều khiến người ta rùng mình hơn nữa là tứ chi của thi thể bị chặt rời vẫn đang di chuyển về phía đầu, như muốn được ghép lại với nhau để tạo thành một thi thể hoàn chỉnh.

Con mắt phải duy nhất còn sót lại dưới lớp băng dính vẫn đang nhìn xuống với một góc độ rất quỷ dị, như thể tầm mắt có thể nhìn xuyên qua những lớp sàn bê tông, nhìn thấy khung cảnh sảnh tầng một.

Gã sát nhân chưa chết, ý định truy đuổi Giang Thành và những người khác chưa bao giờ thay đổi, chỉ là tạm thời không thuận tiện mà thôi. …

"Reng-reng-reng-reng-"

Mở mắt ra lần nữa, Giang Thành lại từ trên chiếc giường nhỏ quen thuộc tỉnh dậy, tiếng chuông báo thức khó chịu bên tai cũng không còn gay gắt như trước nữa.

Hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm, khi biết rằng lần này bọn họ lại còn sống.

Không cần phải vội vàng, hắn đợi cho đến khi có tiếng nói và tiếng bước chân vội vã bên ngoài trước rồi mới ra khỏi giường.

Cửa vừa mở, tiếng bước chân hỗn loạn đã đến bên ngoài, vừa nhìn thấy Giang Thành, mọi người mới tnhư được thả lỏng: "Anh Giang." Hoè Dật vui mừng nói: "Anh không sao, thật tốt quá rồi!"

Hạ Cường từ cõi chết trở về thấy Giang Thành vẫn còn sống, vẻ mặt căng thẳng thả lỏng, sau đó cung kính lùi lại, cúi đầu thật sâu với Giang Thành: "Anh Giang, cảm ơn các anh."

Phong Kiệt, Lý Mộng Dao, Viên Tiêu Thiên và Chu Đồng cũng bước theo sau, cúi đầu thật sâu trước Giang Thành, chân thành nói: "Anh Giang, cảm ơn các anh."

Lâm Mục Vân đỡ Lâm Mục Vãn đang thở dốc, hai người họ cũng cảm ơn Giang Thành, khác biệt là một người nói một cách chân thành, còn người kia viết nó vào một cuốn sổ với sự giúp đỡ của anh trai mình cho Giang Thành xem.

“Anh Giang.” Lâm Mục Vân nhìn hắn, vô cùng trịnh trọng nói: “Nếu như không có sự giúp đỡ của anh, chúng tôi sẽ không thể ra ngoài, ân tình này chúng tôi sẽ khắc ghi trong lòng, sau này nếu cần nhà họ Lâm giúp đỡ, chúng tôi quyết không nề hà.”

Hạ Cường đứng thẳng người, ôm quyền với Giang Thành: “Anh Giang, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nếu như sau này có cần anh em chúng tôi, anh nhất định không được khách khí.”

“Đương nhiên rồi, cả người anh em Phú Quý và Hoè Dật nữa.” Hạ Cường quay người lại ôm quyền về phía Hoè Dật và tên mập.

Nhìn thấy Giang Thành còn nguyên vẹn đứng ở trước mặt mình, tên mập không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt đỏ bừng, vội vàng nói: “Bác sĩ, vừa rồi đội trưởng Hạ cùng những người khác tới thương lượng với tôi, nói một khi bên phía anh có tình huống gì, không thể kịp thời rời đi, thì chúng tôi sẽ tiếp tục rút thăm, bất luận thế nào đi nữa, cũng nhất định cứu anh ra ngoài.”

“Những người làm việc vì mọi người không nên để chết cóng trong gió tuyết.” Phong Kiệt nói: “Anh Giang, các anh có thể làm điều này cho chúng tôi, nếu chúng tôi bỏ rơi anh, thì còn mặt mũi nào tồn tại trên thế giới này?”

“Tôi nói này các anh cứ văn vẻ thế không thấy mệt à.” Viên Tiểu Thiên mất kiên nhẫn nói: “Giang Thành, mạng của tôi là do anh cứu, mạng của anh Cường và Lý Mộng Dao đều là anh cứu, từ hôm nay trở đi, anh chính là anh trai của tôi, có ai ức hiếp anh, anh trai anh cứ nói một tiếng, anh xem em có cho nó một bài học hay không là được rồi.” Viên Tiểu Thiên không đọc sách nhiều, nội tâm cũng không phức tạp, nhưng đạo lý có ơn thì phải báo anh ta hiểu hơn bất kì ai.

Giang Thành cũng không ngờ, vừa mở cửa, đã thấy cảnh tượng như vậy, trước đây đều là sau lưng mắng chửi hắn tương đối nhiều, còn xếp hàng cảm ơn như thế này, hắn vẫn có chút chưa kịp thích ứng.

Dường như nhận ra vẻ mặt có chút kỳ lạ của Giang Thành, Hạ Cường quay người, tránh đường, nghiêm túc nói: "Đúng rồi, anh Giang, anh đến xem đi, chúng tôi vừa phát hiện thứ này ở hành lang."

Chương 874: Mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi

Cách đó không xa, gần cầu thang xuất hiện một chiếc bàn, chiếc bàn kê sát tường, xung quanh có vài chiếc ghế gỗ cũ kỹ, chắc dùng để cho người ta nghỉ ngơi.

Điều thực sự khiến Giang Thành chú ý chính là chiếc hộp đặt trên bàn.

Đó là cái được cậu bé mặc áo bệnh nhân trên xe buýt đưa cho!

Nhưng bây giờ Giang Thành đã hiểu, thứ bên trong hộp quà này chính là kịch bản tên là gã sát nhân đêm mưa.

Mà một khi mở ra, người sẽ bị đưa vào thế giới trong kịch bản, chính là đêm mưa bất tận đó.

“Anh Giang.” Hạ Cường nhìn về phía kịch bản nói: “Tôi không nhớ trước đây ở chỗ này có bàn ghế, đây đều là những thứ mới xuất hiện.”

“Luận hồi đã bị phá vỡ.” Lông mày Giang Thành chậm rãi giãn ra, so với những lời cảm ơn và hứa hẹn của đám người Hạ Cường, đây mới chính là thứ hắn muốn nhìn thấy nhất.

“Đúng vậy, tôi và người anh em Phú Quý cũng đã thảo luận qua, chúng tôi cũng nghĩ như vậy, chỉ là…” Hạ Cường ngừng nói, vẻ mặt có chút kỳ quái, giống như gặp phải chuyện gì khó hiểu.

Phong Kiệt thấy vậy bước tới, đưa tay về phía hộp kịch bản trên bàn, dường như muốn mở nó ra.

Trái tim vừa mới bình tĩnh lại của Giang Thành đột nhiên lại dâng lên: "Dừng tay!" Hắn lập tức lao tới: "Anh có biết mình đang làm gì không?!"

Phong Kiệt cũng sửng sốt một lúc sau mới định thần lại, còn chưa đợi anh ta lên tiếng, tên mập đã chạy tới trước, tóm lấy Giang Thành và nói: "Bác sĩ, anh đừng kích động quá, cái hộp này… anh hãy nhìn kĩ cái hộp này đi, nó là đang mở, khi chúng tôi vừa mới phát hiện ra nó, cũng là đang mở."

Lời nói của tên mập hiển nhiên có sức thuyết phục hơn, Giang Thành quay mặt đi nhìn hộp kịch bản gần trong gang tấc.

Chiếc hộp có hình hộp, cách phối màu kỳ lạ, đen và đỏ, mang theo cảm giác lộng lẫy kỳ lạ, giống như một bức tranh sơn dầu.

Ở vị trí trên mép hộp có dòng chữ "Gã sát nhân đêm mưa" được viết bằng bút đỏ, phông chữ xiêu vẹo, xem ra người viết cũng có tài viết thư pháp không kém gì Vô.

Nhưng đúng như lời tên mập nói, nắp hộp là mở ra, nắp hộp chỉ hơi đậy hờ phía bên trên, lộ ra khoảng 1/5 khe hở, thông qua khe hở nhìn vào bên trong, thì không còn cảm giác lạnh lẽo quỷ dị như trước nữa.

Bất luận là xét về quy tắc, hay là kết quả, bọn họ đều đã thoát ra khỏi trò chơi này rồi, vì vậy chiếc hộp này tạm thời là an toàn.

Nhưng xuất phát từ sự tôn trọng gã sát nhân, Giang Thành vẫn quyết định ổn thoả hơn một chút.

Hạ Cường nhìn thấy Giang Thành lo lắng, giải thích nói: "Cái hộp này lúc chúng tôi phát hiện thì nó đã mở ra rồi,

chúng ta đã kiểm tra qua, không có nguy hiểm gì.”

Dừng một chút, anh ta lại trầm giọng nói thêm: “Trên hộp không còn cảm giác đó nữa, anh Giang, anh có thể hiểu được không.”

“Thứ chúng tôi muốn anh xem là cái này.” Trong lúc nói, Phong Kiệt đã hơi dịch chuyển nắp hộp, khoảng cách ngày càng rộng ra, trạng thái bên trong từng chút một lộ ra.

Đó là vài tấm thẻ, vài cuốn sách bìa đen, một chiếc đồng hồ báo thức, một chiếc hộp gỗ dài và… một con búp bê màu đen đã bị vỡ thành nhiều mảnh.

“Gã sát nhân…” Nhìn thấy tên sát nhân này lần nữa, Giang Thành vẫn không khỏi có chút căng thẳng, mặc dù đối phương chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

“Sao nó lại thành ra thế này?” Hoè Dật cảm thấy sau gáy ớn lạnh, không nhịn được hỏi, thời gian anh ta tỉnh lại khá muộn, có một số chuyện vẫn chưa nắm được.

Hiển nhiên, không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác, bất cứ ai có mắt đều có thể thấy rằng gã sát nhân không phải vì một thất bại đơn giản mà trở nên như vậy, mà giống như đã phải chịu một kiểu giết người trả thù nào đó.

Giang Thành hành xử tương đối bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy khá hoảng sợ.

Nếu người khác không biết chuyện gì đang xảy ra thì làm sao hắn lại không biết?

Những phần tứ chi bị gãy của búp bê sát nhân rất mịn màng, rõ ràng là bị cắt bằng kiếm hoặc vũ khí khác, hắn cứ thắc mắc tại làm sao mà gã sát nhân không đuổi theo bọn họ, hóa ra là bản thân nó đã có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Giang Thành lén liếc nhìn cái bóng một cái, tự động tưởng tượng ra cảnh tượng đáng sợ ngoài cửa sổ mưa to trút xuống, Vô cầm dao đuổi theo gã sát nhân trong văn phòng tối tăm.

"Reng-reng-reng-reng-"

Đồng hồ báo thức bên trong hộp đột nhiên vang lên, khiến tất cả những người đang chìm đắm trong suy nghĩ đều kinh ngạc.

"Mọi người đừng hoảng sợ." Giang Thành hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt an ủi nói: "Mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi."

Mọi người gần như có sự tin tưởng theo bản năng đối với Giang Thành, khi nghe những lời hắn nói, cảm giác bất an khi nhìn thấy tình trạng khốn khổ của con búp bê sát nhân dần dần bị đè nén.

Một lúc sau, Giang Thành đưa tay vào hộp, chạm vào đồng hồ báo thức.

Ngay sau đó, chiếc hộp gỗ dài bật mở ra kèm theo tiếng "cốc".

Giang Thành không có vội vàng lấy hộp gỗ ra, mà lại liếc nhìn cái bóng, không thấy phản ứng gì, liền lấy hộp gỗ ra, bên trong hộp là những cái rãnh, đếm chúng thì vừa hay là mười cái.

"Xem ra là cần chúng ta nhét huy hiệu tên vào trong." Hoè Dật chăm chú nhìn hộp gỗ, hình dạng và kích thước của các đường rãnh bên trong rất quen thuộc với bọn họ, vừa vặn trùng khớp với huy hiệu tên.

"Tôi trước đi." Hạ Cường tháo huy hiệu tên xuống, nhét vào rãnh, tốc độ rất nhanh, làm sao mà mọi người lại không thể nhìn ra rằng, người đàn ông này cho rằng mình đã làm liên

luỵ đến mọi người, cho nên muốn bù đắp bằng mọi cách có thể.

May mắn thay, không có chuyện bất ngờ nào xảy ra, nơi lắp vào lập tức sáng lên một tia sáng mờ ảo, nhìn thấy cũng yên tâm.

Chẳng bao lâu, khi tấm huy hiệu tên cuối cùng được nhét vào, chiếc hộp đóng lại, ánh sáng và bóng tối trước mắt thay đổi, cơ thể trở nên không trọng lượng.

Khi họ mở mắt ra lần nữa, đã đứng trước một tòa nhà văn phòng.

Cao ốc Hữu Nhuận.

Trời tối om, nhưng không mưa, đèn trong cao ốc Hữu Nhuận và các tòa nhà lân cận vẫn sáng bình thường.

Cửa cũng đang mở, thậm chí cách đó vài mét, hơi nước vẫn bốc lên từ những chiếc xe đẩy bán đồ ăn ven đường.

Chỉ duy nhất là không có ai.

Một người cũng không có.

Con đường ồn ào huyên náo ban đầu vắng tanh, toàn bộ thành phố dường như đã biến mất cùng lúc cách đây không lâu, chỉ còn lại một thành phố trống rỗng.

Lúc này, Giang Thành đang cầm chiếc hộp mà hắn mang từ trên xe xuống.

“Các anh mau nhìn đằng kìa!” Chu Đồng có đôi mắt sắc bén, lập tức nhận ra vấn đề, bên phải bọn họ có biển báo dừng xe buýt.

Do khoảng cách khá xa, biển báo bến xe buýt ngoài việc hơi cũ kỹ ra, thì không thấy có vấn đề gì khác, thực sự có vấn đề là nằm ở vị trí của nó.

Suy cho cùng, sẽ không có bến xe buýt nào được dựng ngay giữa đường!

Giang Thành nhấc chân, đi về phía bến xe buýt trước mặt.

Hoè Dật và tên mập kiên định đi theo sau.

Ngay sau khi nhóm người đứng ở biển báo dừng, chiếc xe buýt đổ nát liền từ trong bóng tối phía xa lao ra, cuối cùng dừng lại trước mặt bọn họ.

Bởi vì lần trước bị ngã nên lần này Giang Thành vững vàng cầm hộp, ngẩng cao đầu, là người đầu tiên bước lên xe buýt.

Sau khi mọi người lên xe, một tiếng "cạch" vang lên, cánh cửa xe rỉ sét đóng lại, chiếc xe mang theo không biết bao nhiêu oan hồn và tuyệt vọng lại khởi động, lao về bóng tối phía trước.

Chương 875: Tạm biệt

Trong xe vẫn mù mịt như trước, tầm nhìn chỉ có khoảng 3 mét.

Hơn nữa khi cửa xe đóng lại, chiếc hộp trong tay Giang Thành liền biến mất.

Điều này khiến Giang Thành bất giác nhớ tới lần trước, cũng là sau khi nhiệm vụ kết thúc, vừa bước lên xe buýt, nữ sinh trong lòng hắn đã biến mất, như thể bị chiếc xe buýt nuốt chửng vậy.

Sự quỷ dị trên xe buýt nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy, mọi người theo bản năng tụ tập lại với nhau, ánh mắt của Hạ Cường không ngừng nhìn xung quanh, như muốn nhìn thấu bí ẩn bên trong.

Hòe Dật do dự một chút, vẫn lên tiếng: "Đừng nhìn nữa, chưa nói đến việc có nhìn cũng vô dụng thôi, lại còn có thể sẽ thu hút thứ bên trong đến." Giọng nói của anh ta không được khách khí cho lắm, nhưng cũng không có sự bài xích như trước đó nữa.

"Bên trong quả nhiên là có những thứ đó sao?" Hạ Cường thu hồi lại ánh mắt, sắc mặt càng thêm thận trọng.

"Đội trưởng Hạ, Hòe Dật nói không sai, trên chiếc xe này không chỉ có chúng, còn có những hành khách khác." Giang Thành dùng ánh mắt chỉ về phía những chỗ ngồi xung quanh, nhỏ giọng nói: "Ngay xung quanh đây rất có khả năng cũng có, chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi."

Nghe thấy Giang Thành nói vậy, đám người Hạ Cường thì vẫn ổn, nhưng Lâm Mục Vãn thì trông lại có vẻ tệ hơn một chút.

Sắc mặt cô tái nhợt, lồng ngực phập phồng dữ dội, nếu như không có anh trai Lâm Mục Vân đỡ, cô gái đã thể hiện vô cùng dũng cảm ở cao ốc Hữu Nhuận này chắc sẽ ngã xuống đất rồi.

So với trạng thái thể chất, trạng thái tinh thần của cô còn tệ hơn.

Giang Thành nhìn cô, trong đầu hiện lên hình ảnh đang đẩy thẳng chiếc xe hàng về phía Viên Tiểu Thiên.

Quật cường đến như vậy, làm việc nghĩa không chút chùn bước, có lẽ trong khoảnh khắc đó, cô gái này đã dùng hết tất cả dũng khí của mình.

"Em gái, em đừng lo lắng." Hành động cứu Giang Thành của Lâm Mục Vãn để lại ấn tượng tốt trong lòng tên mập, anh ta hơi nghiêng người về phía trước, quan tâm nói: "Chỉ cần chúng ta không làm gì quá đáng, sẽ không gây ra sự chú ý đâu."

Lâm Mục Vân cũng nói với giọng khích lệ: "Mục Vãn, đừng sợ, cố gắng thêm chút nữa, chúng ta sắp về nhà rồi."

Hai chữ "về nhà" dường như đã khơi dậy sự yếu mềm trong sâu thẳm trái tim của mọi người, nhất thời không ai lên tiếng nữa, Giang Thành chú ý tới, tên mập vừa rồi còn đang rất phấn khởi, giờ đã quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, để lại một khuôn mặt nghiêng viết đầy sự cô đơn.

Hắn biết tên mập đang nhớ Vương Kỳ.

Đây là một cái tên có đầu óc rất đơn thuần, những gì đang nghĩ trong lòng đều viết hết trên mặt, cách đây không lâu, Giang Thành còn nói tóm gọn có thể coi là ngu ngốc.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, chính một người như vậy lại có thể âm thầm thay đổi bản thân hắn, lại còn có một nhóm người nhà bị gọi là kẻ điên, nghe tiếng đã khiến người ta sợ vỡ mật, nguyện vì hắn mà bất chấp tất cả.

Trong sâu thẳm suy nghĩ của Giang Thành bất chợt này ra một ý nghĩ hoang đường, nếu như thật sự có một ngày nào đó, tên mập này bị tổn thương, bản thân hắn, còn cả Đỏ Thẫm, sẽ ra sao.

"Rắc rắc."

Một loạt âm thanh rất khẽ rất khẽ cắt ngang dòng suy nghĩ của Giang Thành.

Hắn lập tức trở nên cảnh giác.

Nhìn theo hướng âm thanh, hắn nhìn thấy cái bóng của mình trên mặt đất, nhưng điều khiến hắn nghi hoặc là, cái bóng đó đang vặn vẹo một cách quỷ dị, hơn nữa hình như… đang thôn phệ thứ gì đó.

Khoảnh khắc hắn chú ý đến Vô, Vô cũng phát hiện ra hắn, hai tên này nhìn nhau chằm chằm, cái bóng đang không ngừng run rẩy dừng lại, ít nhiều còn có cảm giác ngại ngùng.

Giang Thành nhanh chóng hiểu ra, thứ mà Vô đang nuốt chửng và hấp thụ chắc hẳn là gã sát nhân trong nhiệm vụ lần này.

Mà sở dĩ chiếc hộp kịch bản sau khi lên xe liền biến mất, là do bị Vô lấy đi!

Nhất định là như thế rồi!

Hồi tưởng lại, lần nhiệm vụ trước cũng là như vậy, đến cọng lông cũng không có được, ma ăn tim nhất định là cũng bị Vô ăn vụng rồi!

Lần trực quan nhất là, Vô ngay trước mặt hắn, kéo người rơm khổng lồ mà Yamamoto Senji đã kế thừa đi, kéo nó vào góc tường, cũng ăn luôn!

Chuyện này thật sự là… cũng không phải chuyện gì to tát, dù sao thì những thứ quỷ dị này hắn có giữ lại cũng không có tác dụng gì mấy.

Không đúng!

Vô hấp thụ hết tất cả bọn chúng, đối với mình là một chuyện tốt mà!

Suy cho cùng, nếu sau này gặp phải nguy hiểm khó giải quyết, còn phải trông cậy vào nó cứu mạng nữa.

Có điều tuy rằng nói vậy, hắn cũng là thực sự nghĩ như vậy, nhưng biểu hiện ra bên ngoài, vẫn phải dè dặt hơn một chút.

Hắn dự định giữ vẻ mặt nghiêm túc, trước tiên tạo cho Vô cảm giác rằng mặc dù tôi không thực sự đồng ý với phương pháp tàn nhẫn này, nhưng xét thấy gần đây anh biểu hiện không tồi, tôi mới cho phép anh làm điều đó, mà không có lần sau.

Lý tưởng thì đầy đủ, nhưng phản ánh trong hiện thực, luôn là một bi kịch.

Ngay lúc Giang Thành làm mặt nghiêm túc, hắn chợt nhận thấy đôi mắt của Vô trở nên sắc bén, sau đó khuôn mặt cũng bắt đầu dài ra.

Một cơn ớn lạnh chạy thẳng vào trán, Giang Thành lập tức nở một nụ cười, nhân lúc không có ai chú ý, xua xua tay với cái bóng, ra hiệu đừng khách sáo, đây đều là những gì anh xứng đáng nhận được.

“Rắc rắc.”

“Rắc rắc.”…

Ngay trước mặt hắn, sau khi ăn xong, một đôi mắt đỏ như máu liếc nhìn Giang Thành một cái, cái bóng run rẩy, cuối cùng cũng ngừng động đậy.

"Anh Giang." Phong Kiệt đứng ở phía sau Giang Thành, có chút nghi hoặc hỏi: "Anh có chỗ nào khó chịu à, tại sao cứ liên tục run rẩy thế?"

"Có… có sao?" Giang Thành hỏi.

"Đúng vậy, anh Giang." Chu Đồng rất trịnh trọng nói: "Từ lúc nãy anh đã không ngừng run rẩy rồi, hơn nữa giọng nói của anh hình cũng có gì đó không ổn, hình như tôi còn nghe thấy một âm thanh run rẩy."

Sau khi tìm một lý do rất khập khiễng để đối phó với bọn họ, bên tai của Giang Thành cuối cùng cũng yên tĩnh lại, hắn đưa tay ra nhéo nhéo hai bên mũi, cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn một chút, đồng thời cũng đang suy nghĩ làm thế nào để chung sống với Vô sau này.

Hắn cho rằng mình cần phải nói chuyện thẳng thắn với Vô, để làm rõ lợi ích của cả hai bên, cũng như các quyền và lợi ích mà hắn nên được hưởng với tư cách là chủ nhà.

Sự hợp tác giữa hai bên phải dựa trên cơ sở bình đẳng.

Đạo lý thì là như thế, chắc chắn không thể sai, nhưng Vô có nghe hay không thì còn chưa biết, hắn chợt nghĩ đến kết cục của gã sát nhân, thì trong lòng lại rụt lại.

"Thôi bỏ đi, cứ từ từ." Giang Thành quyết định cứ chịu đựng thêm mấy ngày, thăm dò giọng điệu của Vô, tìm một ngày tốt lành, tâm tình Vô cũng tốt, sau đó sẽ nhắc tới một chút.

Có thể thành thì là tốt nhất, không được thì thôi bỏ đi, chỉ cần không làm quá gắt, ngày tháng sau này còn dài, kiểu gì cũng có cơ hội.

“Anh ơi, anh Giang hình như có gì đó không ổn.” Lâm Mục Vãn viết vào sổ tay của mình.

Từ lúc nãy, cô đã luôn nhìn trộm Giang Thành, vì lý do riêng về bản thân, cô rất nhạy cảm với người và sự vật xung quanh, Giang Thành lúc thì thở dài, lúc lại nở một nụ cười thần bí, như thể bị quỷ ám vậy.

Lâm Mục Vân ấn cuốn sổ xuống, khẽ lắc đầu với Lâm Mục Vãn.

May mắn thay không mất nhiều thời gian, chiếc xe buýt cũ đã dừng lại.

Cửa xe mở ra, bên ngoài là một vùng mờ mịt.

“Đến trạm rồi.”

Hạ Cường và những người khác thu hồi ánh mắt, ôm quyền về phía Giang Thành: “Anh Giang, đại ơn không lời nào cảm tạ hết được, chúng ta có duyên ắt gặp.”

“Các anh cũng bảo trọng.” Giang Thành nói.

Lâm Mục Vãn cầm cuốn sổ lên: “Tạm biệt.”

Giang Thành nhìn cô, hơi gật đầu: “Tạm biệt, Mục Vãn.”

Chương 876: Tình báo

Chờ khi trên xe chỉ còn lại ba người Giang Thành, bọn họ đang chuẩn bị xuống xe, thì cửa đột nhiên đóng lại, sau đó xe buýt lại bắt đầu chậm rãi di chuyển.

"Chết tiệt!" Hòe Dật sắc mặt tái xanh: "Chuyện gì vậy, muốn đưa ba người chúng ta đi đâu thế?"

Tuy nhiên tình huống này dù sao cũng là lần đầu tiên, Giang Thành và tên mập đều chưa có kinh nghiệm, trong lòng mọi người đều đang hoảng sợ.

Giang Thành cúi đầu nhìn cái bóng, phát hiện không có động tĩnh gì, đành phải dẫm lên cái bóng vài lần, cố gắng gọi nó ra để hỏi thăm tình hình.

May mắn thay, Vô mặc dù phớt lờ hắn, nhưng sau đó vài phút, xe buýt lại dừng lại, cửa xe "cạch cạch" mở ra, ngoài cửa vẫn còn mờ mịt sương mù.

Cũng may mà mấy người Giang Thành đã quen với nó, trong và ngoài cửa xe, hoàn toàn là hai thế giới khác nhau, nhưng điều họ đang suy nghĩ hiện tại lại là thế giới bên ngoài, liệu đó có phải là thế giới thực mà họ đang ở hay không.

Nếu như là thật, vậy thì tại sao xe buýt lại đóng cửa và tiếp tục lái về phía trước sau khi nhóm người Hạ Cường xuống xe.

Bọn họ có thể cảm nhận được, chiếc xe buýt có sự phân biệt đối xử giữa bọn họ với đám người Hạ Cường.

Hòe Dật và tên mập nhìn Giang Thành, hiển nhiên đang đợi hắn quyết định.

"Xuống xe!"

Sau khi nhìn thấy cái bóng của mình còn chạy ra khỏi xe trước, Giang Thành không do dự nữa, lập tức nhảy ra ngoài, Hòe Dật và tên mập cũng học theo.

May thay, sau khi xuống xe, tầm nhìn lập tức trở nên rõ ràng hơn, bọn họ liếc mắt đã nhìn thấy biển hiệu của phòng làm việc.

Trời vẫn còn tối, đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng lờ mờ.

"Trở về rồi!" Hòe Dật mừng rỡ nói, mặc dù hoàn thành nhiệm vụ, trở về thế giới hiện thực là thói quen của ác mộng, nhưng trừ phi là tận mắt nhìn thấy, chân giẫm lên nền đất của thế giới hiện thực, nếu không mỗi một giây trước đó, trong lòng đều không cảm thấy an tâm.

Trở lại phòng làm việc, cũng không tắm rửa, ba người cứ dựa vào ghế sofa như thế, bộ dạng đại nạn không chết ắt sẽ gặp nhiều may mắn.

Theo lời gợi ý của Hòe Dật, Giang Thành đi đến tủ lạnh lấy mấy chai rượu vang đỏ ra, ba người cũng không để ý quá nhiều, mỗi người một chai, uống hết lên tầng đi ngủ.

"Anh Giang." Tửu lượng của Hòe Dật không tốt, uống xong nửa chai liền đỏ bừng mặt, nằm trên ghế sô pha, ngoạc miệng ra hỏi: "Nếu như … nếu như buổi tối chúng ta đều uống say, nửa đêm bị tấn công thì làm thế nào?"

Tên mập mím môi, vẻ mặt khinh thường nói: "Người anh em Hòe Dật, anh cứ yên tâm ngủ đi, tôi và bác sĩ còn chưa nếm được ra mùi vị của loại rượu này, mà anh đã không trụ được nữa rồi."

"Ồ."

Ngủ một mạch đến khi trời sáng, Giang Thành mở mắt ra, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rọi xuống mặt đất, cùng với cả tấm đệm trải trên mặt đất của hắn.

Chỉ khi đối mặt với sự mất mát, con người mới biết trân trọng, giống như ánh nắng và cuộc sống bình thường giản dị ngày qua ngày vậy.

Hắn không đứng dậy ngay mà nằm trên nệm, suy nghĩ lung tung. Thật khó để tưởng tượng rằng cuộc sống như vậy lại trở thành một thú vui hiếm có đối với hắn.

Mỗi lần sau khi rời khỏi nhiệm vụ, hắn đều có thói quen xem xét lại mọi việc một lượt, có một số việc trong nhiệm vụ hắn không có thời gian để suy nghĩ, chẳng hạn như lần này về Vô và gã sát nhân.

Trong nhiệm vụ, Vô và gã sát nhân đã giao đấu hai lần nhưng kết quả hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu tiên, sau khi Vô giúp mình tránh khỏi sự truy đuổi, thì bản thân cũng bị gã sát nhân dùng rìu chém cho một nhát, bên trên cái bóng để lại vết thương khủng khiếp khó lành.

Tất nhiên, cái giá mà gã sát nhân đã phải trả còn thê thảm hơn nhiều, một cánh tay của nó đã bị chặt từ ngang vai xuống.

Nhưng ít nhất có vẻ như sức mạnh của cả hai đang ở trạng thái tương đối cân bằng.

Nhưng chỉ sau một ngày ngắn ngủi, trong lần giao đấu thứ hai, gã sát nhân đã bị Vô giết chết một cách vô cùng thê thảm, hơn nữa toàn thân còn bị xé thành từng mảnh, mặt khác, Vô ngoại trừ có hơi tức giận ra, thì trên người lại không có vết thương gì rõ ràng.

Đây chẳng lẽ chỉ bởi vì tâm trạng của Vô đang không tốt, trong tình thế tuyệt vọng đã bùng nổ sức chiến đấu đáng kinh ngạc?

Nghĩ đi nghĩ lại, Giang Thành cảm thấy hình như không giống như vậy.

Hơn nữa, sau khi hắn quay lại tìm Vô, khí thế đáng kinh ngạc thể hiện ra trên người đối phương, cùng với vết nứt màu máu dày đặc như mạng nhện bám trên hai chân, hắn cũng chưa bao giờ từng nhìn thấy.

Đây dường như là một chiêu thức mới, là Vô chỉ có được trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Rút cuộc nó đã làm những gì sau lưng mình vậy?

Hơn nữa điểm quan trọng nhất là, việc Vô đánh bại gã sát nhân đêm mưa trong kịch bản, ở một mức độ nào đó, ít nhất là đã vi phạm quy tắc.

Đây chắc chắn là một phát hiện lớn, phải chăng điều này có nghĩa là có thể có một thế lực nào đó có thể phá bỏ các quy tắc?…

Nhất thời có quá nhiều thông tin đổ dồn vào cùng một lúc, Giang Thành cũng không quá làm khó mình, sau khi viết ra những điều cần chú ý, lại đổi sang một suy nghĩ khác.

Dù sao hiện tại manh mối quá ít, tiếp tục đẩy tới sẽ không có kết quả.

Cái được lớn nhất lần này là thái độ của Vô đối với mình.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng tình cảm của Vô dành cho mình đã thay đổi một cách vi diệu, cụ thể đã thay đổi ở đâu, hắn cũng không thể nói chính xác, nhưng tóm lại là đã có bước đầu tiên đi theo chiều hướng tốt là được rồi.

Chờ muộn chút nữa, hắn dự định ra ngoài mua cho Vô một món quà rất cần thiết.

Tính toán thời gian cũng đã tương đối, Giang Thành kéo cửa ra, tên mập và Hòe Dật đều không có ở đây.

Men theo cầu thang đi xuống dưới, còn chưa kịp xuống đến nơi, đã nhìn thấy tên mập từ trong phòng tắm cầm bàn chải

đánh răng chạy ra, ầm ờ nói: "Bác sĩ, hôm nay anh dậy sớm thế, tôi cứ tưởng anh kiểu gì cũng phải ngủ đến 12 giờ chứ, dậy đúng giờ để ăn trưa."

"Hòe Dật đâu?" Giang Thành trực tiếp hỏi.

Hắn nhớ rằng hôm qua cái tên này đã uống rượu say, làm sao mà mới sáng sớm đã biến mất rồi.

"Ồ, Hòe Dật nói có một người bạn gửi tin nhắn cho anh ấy, có liên quan đến tình hình gần đây bên ngoài, nên anh ấy đã đi rồi."

"Bạn?" Giang Thành cau mày, hiển nhiên là đang nghĩ tới một số chuyện không tốt.

Tên mập nhìn thấy lập tức nói: "Bác sĩ, anh đừng lo lắng, tôi đã nhắc nhở anh ấy rồi, anh ấy nói không sao, người bạn này rất đáng tin cậy, anh còn nhớ anh ấy có nói để lại một số việc còn dang dở cho bạn bè không?, chính là người bạn này đấy."

Giang Thành không đợi anh ta nói xong, liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Hòe Dật, đến hồi chuông thứ tư, cuộc gọi đã bị cúp máy.

Giang Thành đặt điện thoại xuống, sắc mặt mới khá hơn một chút.

Đây là phương thức liên lạc mà bọn họ đã thống nhất, điện thoại không cần phải trả lời, sau bốn hồi chuông ấn từ chối, nghĩa là mọi thứ đều an toàn.

Sau đó, Hòe Dật gửi lại tin nhắn, thông báo vị trí hiện tại của họ, anh ta cũng nói với Giang Thành và tên mập rằng mình có một số tin tức liên quan đến Người Gác Đêm, đồng thời yêu cầu họ ở lại phòng làm việc không được rời đi, một lát nữa anh ta sẽ trở về.

Nhưng cho dù là đã nói như vậy, Hòe Dật cũng liền vội vàng quay lại phòng làm việc, sau khi mở cửa, bên trong vẫn không có ai.

Khoảng 5 phút sau, sau khi xác nhận phía sau Hòe Dật không có cái đuôi nào, Giang Thành mới dẫn tên mập ra khỏi con hẻm gần đó.

"Các anh thế này có phải quá thận trọng rồi không?" Hòe Dật nhìn thấy Giang Thành và tên mập ngụy trang, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Ai mà biết được người bạn kia của anh có bán đứng chúng ta không?" Tên mập làm ra vẻ thận trọng: "Bác sĩ nói, hiện nay có nhiều kẻ lừa đảo lắm, cẩn thận một chút cũng không thừa."

"Anh đã lấy được tình báo gì?" Giang Thành đi thẳng vào vấn đề.

Hòe Dật nghe vậy, sắc mặt liền căng thẳng, kéo Giang Thành và tên mập ngồi xuống ghế sô pha, sau đó thần bí nói: "Người Gác Đêm, đã giao đấu với quân đội rồi, mới ngay tối hôm qua."

Chương 877: Xung đột

“Tin tức có đáng tin cậy không?” Việc đầu tiên Giang Thành muốn làm chính là xác nhận độ tin cậy của tin tức này, dù sao phạm vi liên quan quá lớn, mặc dù mâu thuẫn giữa các thủ lĩnh cấp cao của Người Gác Đêm và quốc gia là không thể hòa giải được, tuy nhiên, theo quan điểm của Giang Thành, còn quá sớm để một cuộc xung đột trực tiếp nổ ra giữa hai bên.

Sắc mặt của Hòe Dật ảm đạm gật đầu: “Tuyệt đối đáng tin cậy, không chỉ có người anh em này của tôi, mà tôi cũng đã lấy được một ít thông tin rải rác từ các nguồn kênh khác, tổng hợp lại cũng có thể chứng minh điều này.”

Nghe thấy tin tức được chắc chắn, Giang Thành cũng trở nên thận trọng hơn: “Thương vong thế nào?”

“Bên phía Người Gác Đêm hiện tại còn chưa rõ, nhưng bên phía quân đội thương vong không nhỏ, lần này là Người Gác Đêm đã phát động tập kích, cố ý lựa chọn tấn công vào lúc sáng sớm.” Cơ thể của Hòe Dật vô thức nghiêng về phía trước, giọng điệu thận trọng nói: “Hơn nữa nghe nói phái đi cũng không phải là những gã bình thường, là một tiểu đội tinh nhuệ, số người không nhiều, nhưng trong đó có một số gã tương đối khó đối phó.”

“May thay, quân đội cũng đã có sự chuẩn bị, phản ứng rất nhanh chóng, đồng thời còn sắp xếp trước để một số người như chúng ta thay đổi thành trang phục của bọn họ, đóng quân ở gần đó”.

“Hai bên đánh nhau một hồi, cũng không ai làm gì được đối phương, chờ đến khi quân chi viện bên phía quân đội đến thì bên kia cũng đã rút lui, khi rời đi còn mang theo toàn bộ thi thể của bên mình.”

“Sau khi trời sáng, quân đội phái người liên lạc với Người Gác Đêm, không ngờ Người Gác Đêm hoàn toàn không thừa nhận là người của họ làm, còn nói là… là…” Hòe Dật có chút ngượng ngùng nhìn Giang Thành và tên mập.

“Là cái gì nói đi?” Tên mập đang nghe hăng say, thấy Hòe Dật lấp la lấp lửng đúng chỗ then chốt, nhịn không được truy hỏi.

“Nói là do Đỏ Thẫm các anh làm.” Hòe Dật nhỏ giọng nói.

Tên mập hơi ngây người ra, tiếp theo đứng dậy, hai tay chống nạnh chửi Người Gác Đêm thật xấu xa, Đỏ Thẫm bọn họ đã đắc tội với ai, đúng là ngồi trong nhà mà họa cũng từ trên trời rơi xuống, vừa mới không để ý một cái, đã trở thành kẻ phản tặc rồi.

Ngược lại, Giang Thành bình tĩnh cầm cốc lên uống một ngụm nước.

Người Gác Đêm không phải là những kẻ ngốc, có thể triệu tập nhiều cao thủ như vậy trong một khoảng thời gian ngắn không nhiều, ngoài Người Gác Đêm ra, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà dưới sự quản lý bí mật của Người Gác Đêm, Đỏ Thẫm mang tiếng xấu nhất, nếu đổ lỗi cho Đỏ Thẫm thì không ai có thể tìm ra lỗi, phía quân đội cũng chỉ có thể nuốt xuống sự mất mát ngu ngốc này.

Thay vì đổ lỗi, Giang Thành càng tò mò hơn tại sao Người Gác Đêm lại chủ động tấn công vào thời điểm này, dù sao so với quân đội đại diện cho đất nước thì nó không có ưu thế gì.

Suy xét theo góc độ khác, nếu Giang Thành là người ra quyết định của Người Gác Đêm, hắn sẽ làm mọi cách để trì hoãn thời gian, trì hoãn căng thẳng với quân đội cho đến khi kế hoạch Vực Sâu hoàn toàn hoàn thành.

"Ngoài những điều này ra, còn có tình báo nào khác không?" Giang Thành nhìn Hòe Dật hỏi: "Ý tôi là, chỉ có cuộc xung đột này thôi sao?"

Hòe Dật gật đầu: "Ừm, chỉ thế thôi." Hòe Dật mở to mắt nhìn Giang Thành: "Sao thế, cuộc xung đột này còn chưa đủ sao? Anh còn muốn…"

"Xem vào một mẩu tin tức địa phương." Một phụ đề được phát ra trên TV đối diện với ghế sô pha, giọng nữ MC vẫn rất bình tĩnh như cũ: "Một vụ cháy rừng đã bùng phát ở khu vực dốc Lạc Vân thuộc dãy núi Nam Lĩnh gần thành phố của chúng ta vào sáng sớm nay, rất đông lực lượng cứu hộ đã đến hiện trường để tham gia cứu hộ, ngọn lửa hiện đã được khống chế , để ngăn chặn khách du lịch vô tình đi vào khu vực gây ra nguy hiểm, bắt đầu từ ngày hôm nay dốc Lạc Vân sẽ thực hiện kiểm soát, rất mong được thông tin rộng rãi, đài chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi những tình hình tiếp theo của vụ cháy rừng."

"Dốc Lạc Vân." Giang Thành tựa hồ nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Hòe Dật.

Hòe Dật vội vàng gật đầu xác nhận: "Đúng vậy, vị trí mà đêm qua Người Gác Đêm giao chiến với quân đội chính là ở dốc Lạc Vân!"

Giang Thành đã từng đến dốc Lạc Vân một lần, phong cảnh cũng bình thường, không có nhiều khách du lịch nghiêm túc vì đường núi không dễ đi nên hầu hết họ đều là những người đam mê đi bộ đường dài.

Bọn họ … ở đó làm gì?…

Mấy tiếng trước.

Ở phụ cận Dong Thành, phía sau dốc Lạc Vân, một chỗ sâu trong rừng.

Khắp nơi là cảnh tượng đổ nát, nhiều cây cối bị chặt đứt, xa xa là những ngôi nhà gỗ được che bằng lưới ngụy trang, phần lớn đã sụp đổ, một số cháy đen, khói trắng vẫn đang bốc lên.

Một người đàn ông trung niên mặc quân phục với vẻ mặt ủ rũ đang tuần tra xung quanh, theo sau là một người phụ nữ trông giống như sĩ quan phụ tá.

Người phụ nữ mặc một chiếc áo khoác quân đội dày đặc che kín toàn bộ cơ thể, để lộ ra một khuôn mặt với dụng mạo hết sức bình thường.

Không còn nghi ngờ, nơi đây cách đây không lâu đã diễn ra một trận chiến ác liệt, xung quanh thỉnh thoảng có người mặc quân phục khiêng cáng và xách túi màu xanh đậm đi tới đi lui.

Chiếc túi không trong suốt, nhưng xét theo hình dáng lồi lõm của chiếc túi, đại khái vẫn có thể nhìn ra là hình dáng của một con người.

Mọi người đều bận rộn, cúi đầu im lặng, một bầu không khí lạnh lẽo tràn ngập khu rừng, nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống một chút.

Người đàn ông trung niên họ Trần, là quan chức cao nhất trên danh nghĩa ở đây.

Đây là căn cứ bí mật mà bọn họ tạm thời thiết lập, cũng là trung tâm chỉ huy cho một nhiệm vụ tối mật, nhưng không ngờ, nhiệm vụ còn chưa khởi động, thì đã bị tấn công.

“Rắc.”

Tướng quân Trần dừng lại, cảm giác dưới chân khiến ông không khỏi căng thẳng, đẩy một lớp lá rơi sang một bên, bên dưới đột nhiên xuất hiện một cánh tay.

Thứ nối với cánh tay là một thi thể máu thịt lẫn lộn, thịt vụn và xương dính chặt với lá và bùn đất, đã không còn có thể nhận ra hình dáng ban đầu của người đó nữa.

Xét theo tấm lưới ngụy trang để lại trên người thì có lẽ là một đồn ẩn nấp do căn cứ bố trí, là một chiến binh giàu kinh nghiệm không sai, nhưng thật không may, lần này kẻ thù mà anh phải đối mặt lại là một nhóm ác quỷ mà anh hoàn toàn không thể lý giải.

Ngón tay của anh vẫn còn đặt trên cò súng, nhưng đáng tiếc mối nguy hiểm ập đến ngay lập tức, anh chưa kịp phản ứng thì đã bị một lực cực lớn từ trên trời rơi xuống đập nát thành từng mảnh.

Khẩu súng cũng bị vặn xoắn và biến dạng, hoàn toàn phế rồi.

Những bi kịch tương tự xảy ra ở khắp mọi nơi, đến nỗi vị tướng giàu kinh nghiệm không khỏi tự hỏi đối thủ của họ là con người hay ác quỷ.

Nhưng có một điểm mà ông tin tưởng chắc chắn, cho dù đối thủ là ai thì cũng phải bị loại bỏ, dù cái giá có cao đến đâu!

Nếu để những kẻ này tiếp tục, những thảm kịch tương tự sẽ không chỉ xảy ra với những người lính như họ mà tất cả những người đứng trên mảnh đất này sẽ suốt ngày phải sống trong sợ hãi.

Có một lối vào hang động ẩn trên bức tường núi gần đó, có rất nhiều binh sĩ cầm súng canh gác bên ngoài, đây là trung tâm chỉ huy thực sự, may mắn là cuộc tấn công đêm qua không ảnh hưởng đến nơi này.

Bên trong hang có một không gian rộng lớn, dựng lên một số lều quân sự màu xanh đậm trông có vẻ chắc chắn hơn lều bình thường, diện tích và không gian cũng lớn hơn rất nhiều, giống như những ngôi nhà.

Bước vào căn lều ở giữa, bên trong có một chiếc bàn dài, bên cạnh có ba người đang ngồi, ngoại trừ một người phụ nữ trông có vẻ còn bình thường, những người đàn ông và con trai còn lại trông đều không chút tươm tất.

Chương 878: Ý đồ

Người đàn ông đang ngồi nghiêng trên ghế, đội một chiếc mũ cao bồi rất không phù hợp trên đầu.

Cậu bé có lẽ mới bước vào cấp hai, dáng vẻ nhìn khá dễ thương, chỉ có ánh mắt cà lơ phất phơ ít nhiều khiến người ta muốn đánh cho một trận.

Khi nhìn thấy tướng quân Trần bước vào, hai người vẫn giữ bộ dạng như cũ, nhưng khi nhìn thấy nữ phụ tá đi vào phía sau tướng quân Trần, hai người liền ngồi thẳng dậy, tỏ ra rất kính trọng.

Sau khi nữ phụ tá bước vào, cô cởi áo khoác, vắt ra sau ghế, sau đó đi đến đầu bàn dài, ngồi xuống, tướng quân Trần ngồi ở bên phải cô.

Nữ phụ tá tất nhiên là Lâm Uyển Nhi, cô vươn tay xoa xoa hai bên mũi, tùy ý liếc nhìn cậu bé giống như học sinh cấp hai nói: "Báo cáo những tin tức mà chúng ta hiện tại biết được đi."

Số 13 cất bài lơ khơ đi, hơi thẳng người, dùng giọng điệu trẻ con nhưng lão thành nói: "Người Gác Đêm đến tấn công chúng ta lúc sáng sớm tổng cộng có 13 tên, chia làm hai đội, phân công rõ ràng, tiểu đội đầu tiên 10 người, tất cả đều là cấp A, sơ tán ngay sau khi nhanh chóng giải quyết các nhân viên an ninh ngoại vi, chuyển sang phòng thủ ở một vị trí cách xa chiến trường cốt lõi để ngăn chặn quân tiếp viện có thể đến."

"Còn tiểu đội thứ hai thì lợi hại rồi, trực tiếp đến thẳng trung tâm chỉ huy của chúng ta." Nói đến đây, bàn tay đang xáo bài số 13 dừng lại, nghiêm túc nói: "Trong số ba người có hai người đều gần với cấp S, còn cái tên thủ lĩnh càng mạnh

hơn, suýt chút nữa đã giết chết số 7, cấp S chính hiệu, nếu như không phải là số 2 đến kịp, chúng ta lại phải có thêm một đám tang khác rồi".

"Không đúng, là hai đám tang mới đúng." Số 13 lấy ra một lá bài, nhìn một cái rồi cất lại, cười khổ: "Các chị cũng biết rồi đấy, tôi coi bói còn được, nếu như bảo đánh đấm gì đó, nói thế này đi, chỉ cần bọn họ có người xông được vào, về cơ bản là tôi sẽ ngoẻo."

"Tôi cũng không phải là đối thủ của gã đó." Số 2 đưa tay đỡ chiếc mũ cao bồi của mình lên, sắc mặt trở nên nghiêm túc khác thường: "Chẳng qua là đối phương không muốn đánh nhau thôi, một lòng muốn đi, nếu không mà đánh tiếp, kết quả rất khó nói."

"Với thực lực của cấp S, có lẽ số 1 và số 6 có thể đối phó được với gã." Số 2 ngẩng đầu lên, bên tai anh ta có vết băng bó, hiển nhiên là cũng đã phải chịu không ít thiệt thòi.

"Có thực lực như vậy trong Người Gác Đêm cũng chỉ có mấy người, có thể nhận ra là ai không?" Giọng nói của Lâm Uyển Nhi vẫn bình tĩnh không chút dao động, đây là một người phụ nữ rất giữ được bình tĩnh, có khí chất của đại tướng, nếu không một người phụ nữ cho dù có được cấp trên đánh giá cao đến đâu thì cũng khó có được sự tôn trọng thực sự từ những người như tướng quân Trần.

Số 2 cau mày, im lặng một lúc rồi cuối cùng lắc đầu.

"Bất luận là ai, bọn họ cũng quá kiêu ngạo rồi, giữa ban mày ban mặt dám công kích quân đội!" Khi tướng quân Trần nghĩ đến tình cảnh bi thảm bên ngoài, ông tức giận run lên, mong muốn những người này phải lập tức bị đưa ra công lý.

"Bọn họ đến vào lúc sáng sớm." Số 13 chớp mắt nói: "Trời còn chưa sáng, lại rút lui rồi."

“Không được vô lễ với tướng quân Trần.” Lâm Uyển Nhi khẽ nói với số 13, đối phương nhún vai, ra hiệu rằng mình đã biết sai rồi.

Tướng quân Trần cũng sẽ không so đo với một đứa trẻ còn chưa trưởng thành, đặc biệt khi những người này còn là những trợ thủ đắc lực, điều mà ông đang suy nghĩ là tại sao Người Gác Đêm lại chọn tấn công họ vào thời điểm này.

“Chuyên viên Lâm.” Tướng quân Trần nắm chặt hai tay đặt lên bàn, cau chặt mày: “Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, đối phương phái đi nhiều tinh nhuệ như vậy, cũng không tiếc sẽ gây ra động tĩnh lớn đến thế, chẳng lẽ chỉ là để giết mấy người chúng ta?”

Lâm Uyển Nhi nhìn ông, bình tĩnh nói: “Sao vậy, tướng quân Trần cho rằng bộ chỉ huy này cám dỗ còn chưa đủ lớn sao?”

“Việc này…” Tướng quân Trần do dự một lúc rồi nói: “Cũng không hẳn, nhưng tôi nghĩ nếu như mình là Người Gác Đêm, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm vậy.” Ông dừng một chút, tiếp tục nói: “Nói một câu hơi khó nghe nhé, chuyên viên Lâm, quân đội của chúng tôi khác với thế lực gia đình mà các cô đã quen thuộc, chúng tôi sẽ không sợ hãi và làm lung lay tinh thần của quân đội chỉ vì một vài người chết, cho dù là tôi chết, thì cũng sẽ có tướng quân Lý, tướng quân Vương v… v. . đến thay thế tôi, tiếp tục lãnh đạo kế hoạch quét sạch Người Gác Đêm, miễn là đất nước cần, mọi thứ đều buộc phải thực hiện.

Khi nói ra những lời này, khí chất kiên định của tướng quân Trần khiến người ta phải cảm động, Hoàn Diên Ninh đã cải trang nhìn tướng quân Trần, không khỏi nghĩ tới ông nội của mình.

“Cho nên tướng quân Trần cho rằng, lần này Người Gác Đêm tới là có ý đồ khác?” Lâm Uyển Nhi hỏi.

Tướng quân Trần gật đầu, rất chắc chắn nói: “Nhất định là như vậy, cho nên chúng ta cần phải lập tức bắt tay vào điều tra, tôi nghĩ việc này rất quan trọng, chỉ cần có kết quả, lập tức báo cáo cấp trên.”

“Được.” Lâm Uyển Nhi đồng ý: “Chuyện này giao cho chúng tôi đi.”

Nghe thấy Lâm Uyển Nhi đồng ý điều tra, tướng quân Trần thở phào nhẹ nhõm, dù sao hiện tại những chuyện phiền phức của ông cũng đủ nhiều rồi, có rất nhiều nơi còn cần ông đến điều phối: “Vậy thì làm xin nhờ chuyên viên Lâm rồi.”

“Chuyên viên Lâm, bên ngoài còn một số việc cần tôi xử lý, nên tạm thời xin lỗi không tiếp chuyện được.” Tướng quân Trần không phải là người nói xã giao, hành động rất nhanh, nói xong liền đứng dậy: “Một khi sự việc có kết quả, xin hãy thông báo cho tôi ngay lập tức.”

“Nhất định rồi.” Lâm Uyển đồng ý.

Chờ sau khi tiếng bước chân của tướng quân Trần hoàn toàn biến mất, Lâm Uyển Nhi quay đầu lại nhìn số 2, số 13 và Hoàn Diên Ninh, người cô đơn lẻ lõi và có vẻ không hòa hợp với mọi người vì quá bình thường.

Số 13 liếc nhìn phương hướng Tướng quân Trần rời đi, thở dài nói: “Không ngờ vị tướng quân Trần này của chúng ta khá nhạy cảm, vậy mà lại bị ông ấy nhìn ra rồi.”

“Người Gác Đêm tới đây là vì thứ kia.” Số 2 hạ giọng: “Vừa giao đấu tôi đã cảm nhận được rồi, mục đích của những người đó không phải là giết người, mà là để tìm kiếm thứ gì đó, nếu không thì số 7 sẽ không thể gắng gượng đến khi tôi đến.”

“Sau khi ba người đó nhận ra thứ đó không có ở trung tâm chỉ huy, bọn họ phát ra tín hiệu và sơ tán ngay lập tức, cũng không dây dưa với chúng tôi nữa.” Suy nghĩ của số 2 rất mạch lạc, hiển nhiên anh ta đã đoán ra từ lâu, nhưng do trước sự có mặt của tướng quân Trần, nên không thể giải thích rõ ràng.

“Chuyện có liên quan đến thứ đó cần phải giữ bí mật, nếu không bất luận là thế lực nào biết, cũng đều không phải là chuyện tốt.” Lâm Uyển Nhi tựa lưng vào ghế, phát biểu cuối cùng.

“Đã hiểu.” Số 13 nheo mắt lại.

Số 2 gật gật đầu.

Trong căn lều này có tổng cộng bốn người, nhưng Hoàn Diên Ninh là người duy nhất không hiểu, cô rất muốn nghe ngóng một chút, rút cuộc bọn họ đang nói cái gì, là thứ gì, có thể thu hút sự chú ý của nhiều người đến như vậy, còn thu hút Người Gác Đêm đến tranh đoạt.

Cuối cùng, sự tò mò trỗi dậy trong lòng, cô hỏi bằng một giọng rất nhỏ: “Xin hỏi, chị Lâm, các chị…”

“Vết thương của số 7 thế nào rồi?” Lâm Uyển Nhi đột nhiên hỏi.

“Đã không có gì nghiêm trọng nữa, tướng quân Trần đã tìm được bác sĩ giỏi nhất rồi.” Số 2 trả lời rất tự nhiên: “Hiện tại cô ấy đang ở phòng bên cạnh, sau khi tiêm xong, cô ấy đã ngủ rồi.”

Lâm Uyển Nhi đứng dậy đi ra ngoài: “Tôi đi xem cô ấy thế nào.”

Chương 879: Thế giới mới

Trời vừa tối, ba người Giang Thành cải trang một hồi, lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc, gọi một chiếc taxi, rồi đi đến một hướng khác trong thành phố.

Ngay hồi chiều, bên chỗ Hòe Dật lại nhận được một số thông tin mới, nhưng không chính xác, cần được các nguồn kênh khác xác thực.

Sau khi xuống xe, Hòe Dật nhìn trái nhìn phải, nơi đây là dãy phố quán bar, có lẽ là do chưa đến thời gian, nên trông có vẻ vắng vẻ: "Anh Giang." Hòe Dật đeo khẩu trang hỏi: "Chúng ta đến đây làm gì?"

"Tìm người." Giang Thành cũng không lãng phí thời gian, dẫn Hòe Dật và tên mập đến trước cửa một quán bar có tên là Thịnh Thế Hoa Thành, cửa quán đóng chặt, trên cửa có dán một tờ thông báo ngừng hoạt động để tu sửa.

"Đóng cửa rồi." Tên mập không khỏi có chút tiếc nuối.

Giang Thành ngước lên nhìn tờ thông báo một cách nghiêm túc như đang giải mã, một lúc sau, gật gật đầu, sau đó dẫn nhóm Hòe Dật và tên mập đi một vòng lớn đến con ngõ nhỏ phía sau quán bar.

Ở đây tương đối hoang vắng, trong con ngõ sâu chỉ có vài ngọn đèn lẻ loi, Giang Thành dễ dàng tìm được một cánh cửa, bước tới trước, đưa tay gõ cửa.

Tiếng gõ rất có tiết tấu, đầu tiên là dùng lực gõ một cái, sau đó khẽ gõ ba cái, cuối cùng gõ chậm hai cái.

Không lâu sau, phía sau cánh cửa vang lên âm thanh, cánh cửa rất khó thấy này lặng lẽ mở ra một khe hở.

“Là tôi.” Giang Thành lên tiếng.

Người bên trong lập tức đẩy cửa ra, một thanh niên trông như nhân viên phục vụ đứng sau cửa cười nói: “Ây yo, là anh Giang đến rồi, sao anh không gọi điện trước để chúng tôi ra đón.”

Người phục vụ nhận thấy phía sau Giang Thành còn có hai người đàn ông, vô cùng nhiệt tình mời bọn họ vào trong: “Nhanh, hai anh trai, nhanh vào trong.”

Sau khi cả ba người bước vào, người phục vụ thò đầu ra ngoài, thận trọng liếc nhìn xung quanh, không thấy có vấn đề gì mới đóng cửa lại, gài một chiếc khóa lớn vào sau cửa.

“Sao thế, gần đây gió lại căng lên rồi à?” Giang Thành thản nhiên hỏi.

“Ai nói là không phải chứ, gần đây mọi người đều rất căng thẳng, mấy quán kế bên cũng đều đã đóng cửa rồi.” Người phục vụ hình như rất quen với Giang Thành, vừa nói vừa thở dài: “Đoán chừng quán chúng tôi cũng sắp phải đóng cửa thôi.”

“Không nói những chuyện này nữa, anh Giang hôm nay tới chơi, hay là đã có hẹn với ai đo, muốn cùng… à không, muốn nói chuyện công việc?” Người phục vụ đưa tay ra vẻ nịnh nọt, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào mặt mình, rồi ra hiệu rằng mình đã lỡ lời rồi.

“Tôi tìm người.” Giang Thành không có tâm trạng so đo với anh ta, ánh mắt nhìn vào bên trong, đại sảnh quán bar đã đóng rồi, hiện tại chỉ còn kinh doanh phòng riêng, nhưng đây mới là phần lớn thu nhập của quán bar.

Người phục vụ vẻ mặt hiểu ý, dùng ngón tay chạm vào tai nghe Bluetooth trên tai, vừa dẫn ba người Giang Thành đi lên cầu thang, vừa dùng giọng dặn dò nói: "Có nghe rõ không, trên tầng mở phòng VIP, sắp xếp số 16,18,38…"

"Tôi tìm chủ quán của cậu." Giang Thành dừng lại, nhìn người phục vụ nói.

"Ồ ồ, anh tìm chủ quán của tôi à." Người phục vụ mới phản ứng lại, chỉ lên đỉnh đầu nói: "Ông chủ cũng đang ở trên tầng, trong văn phòng ấy, tôi dẫn các anh lên đó."

Đi theo người phục vụ, ba người đến trước cửa một căn phòng được trang trí sang trọng với phong cách hơi cường điệu. Chiếc đèn chùm pha lê trước cửa phản chiếu vô số tia ánh sáng nhỏ xíu, phủ kín tường và sàn nhà.

"Anh Giang." Người phục vụ lịch sự nói: "Có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi."

Nhưng anh ta vừa quay người muốn rời đi, liền bị tên mập và Hòe Dật chặn lại, không phải là một động tác rất rõ ràng, nhưng lại khiến người phục vụ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Anh Giang." Hòe Dật vẻ mặt thẳng thắn nói: "Nơi này không phải là nơi nghiêm túc đứng đắn, tôi đề nghị vẫn nên cảnh giác một chút, như này đi, anh vào trong nói chuyện, chúng tôi ở bên ngoài giúp anh trông chừng." "

"Đúng vậy bác sĩ, vừa rồi cậu em này nói cái gì mà 16,18,38, tuy rằng tôi không nhớ được số nào, nhưng nghe đã thấy có vấn đề rồi!" Tên mập hùa vào theo: "Anh cứ yên tâm vào trong, tôi và Hòe Dật sẽ gọi hết bọn họ đến, kiểm tra một lượt xem có khả năng lừa đảo không!"

Người phục vụ ngây người ra, chuyện này là thế nào đây, nhưng dù sao cũng là bạn do anh Giang dẫn tới, vẫn phải nể

mặt, quay đầu nhìn Giang Thành, trong ánh mắt hỏi ý kiến hắn.

Giang Thành nhìn tên mập và Hòe Dật mấy lần, hai người tranh nhau cứng cỏi, lúc chạy thoát thân cũng không thấy tích cực như vậy: "Được." Giang Thành gật đầu, thản nhiên nói với người phục vụ: "Vậy làm theo như bọn họ nói, mở một phòng riêng, sắp xếp cho 16,18 và 38 tới." Hắn dừng một chút: "Nhóm B nhé."

Khi nghe thấy hai chữ "nhóm B", vẻ mặt người phục vụ rõ ràng chợt khựng lại, nhưng Giang Thành đã quay người, đẩy cửa văn phòng bước vào.

"Anh Phù Quý." Theo người phục vụ vào phòng riêng, Hòe Dật khẽ cau mày, luôn có dự cảm không lành: "Sao mí mắt bên phải của tôi cứ giật giật vậy? Sẽ không có chuyện gì đâu, đúng không?"

"Kích động rồi phải không, không giấu gì anh, mí mắt của tôi cũng đang giật giật." Tên mập run rẩy nói.

Hơn nữa những nơi như thế này Hòe Dật cũng không phải chưa từng đến qua, nhưng cụm từ nhóm B này vẫn thực sự mới mẻ, anh ta không khỏi đưa tay ra, về phía người phục vụ dẫn đường: "Cậu em này, nhóm B này là…"

Nhưng điều khiến anh ta không ngờ đến là, sau lưng của người phục vụ như có mọc mắt vậy, nhanh chóng tránh khỏi bàn tay anh ta, đồng thời còn dùng giọng nói rất miễn cưỡng lại kháng cự nói: "Anh… anh à, anh đừng như vậy, ah, phòng riêng của các anh đến rồi, mời vào trong, người mà các anh cần đã đợi ở bên trong rồi."

Nói xong, dưới chân như có gió bỏ chạy luôn, chỉ để lại hai người tên mập và Hòe Dật, cùng với một căn phòng riêng xa hoa bên phải.

Cửa phòng riêng đang khép hờ, từ khe hở phát ra một vầng sáng màu hồng nhàn nhạt, sắc mặt tên mập ửng đỏ, tim đập thình thịch, toàn thân ngứa ngáy, cảm giác thứ mình sắp mở ra chính là một cánh cửa dẫn đến một thế giới mới.

Nhìn thấy tên mập như vậy, Hòe Dật cũng không nghĩ nữa, sau khi nuốt nước miếng, liền hưng phấn đưa tay cùng tên mập đẩy cửa ra. …

Sau khi đẩy cửa ra, điều đầu tiên Giang Thành nhìn thấy là một người đàn ông tạo hình đầu trọc ngồi sau bàn làm việc của boss.

Người đàn ông đầu trọc mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc, bởi vì thân hình rất cường tráng, cúc áo căng chặt, để lộ hình xăm trên cẳng tay.

“Cậu em Giang à.” Người đàn ông đầu trọc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Giang Thành, vẻ mặt u ám đã cải thiện không ít, anh ta đương nhiên là chủ quán bar này.

“Gần đây công việc làm ăn không tốt sao?” Giang Thành rất tự nhiên đi tới, ngồi ở trên ghế sô pha đối diện với bàn làm việc của boss.

“Haizz, còn không phải sao, mấy quán xung quanh đây đều đóng cửa hết rồi.” Người đàn ông đầu trọc thở dài, mặt nhăn mày nhó nói: “Tôi đây cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất một tháng nữa là tôi cũng phải đóng cửa rồi.”

“Đúng rồi, cậu em Giang này, cậu đến đây là muốn…” Người đàn ông đầu trọc nhìn thấy Giang Thành như nhìn thấy mối kinh doanh, dù sao thì năng lực của người đàn ông này như thế nào anh ta còn không rõ nữa hay sao, những người được gọi là “khách hàng” trong tay hắn rất nhiều.

“Muốn tìm anh để hỏi thăm một số việc.” Giang Thành nói thẳng.

Chương 880: Kế hoạch quét sạch

“Tìm tôi hỏi thăm một số việc?” Người đàn ông đầu trọc có chút kinh ngạc.

“Đúng.” Giang Thành gật đầu: “Anh đã từng nói mình là người trong ngành, tôi nghĩ tin tức của anh cũng sẽ nắm bắt tương đối nhanh.” Giang Thành nhìn người đàn ông đầu trọc, giọng nói rất tự nhiên.

Không ngờ, sắc mặt của người đàn ông đầu trọc đột nhiên thay đổi, lập tức đứng dậy khỏi ghế, giải thích nói: “Đừng… đừng có ăn nói bậy bạ nha, tôi không có, tôi chẳng có chút liên quan gì đến những gã đó, công việc kinh doanh của tôi là hoàn toàn hợp pháp, cờ bạc hay ma túy gì đó là tôi không có chút dính dáng gì đâu, chúng tôi là ngành công nghiệp xanh, theo đuổi sự phát triển bền vững…”

Mấy lời Balabala tiếp theo, Giang Thành cũng lười chẳng muốn nghe, trực tiếp ngắt lời: “Khoảng thời gian gần đây, bên trong Dong Thành xảy ra mấy chuyện kỳ quái, anh đã nghe nói qua chưa?”

Nghe Giang Thành hỏi đến những chuyện này, khuôn mặt của người đàn ông đầu trọc giật giật một cái, dần dần, lại từ từ ngồi xuống ghế, mới gật đầu nói: “Biết một chút, rất nhiều nơi đều giới nghiêm rồi, bên ngoài lúc đầu còn có tin tức phong thanh, nói là có tấn công gì đó, nhưng mà rất nhanh thì mấy tin phong thanh đó đã bị dập tắt, đài truyền hình cũng đã đứng ra bác bỏ tin đồn “.

“Nhưng mà…” Người đàn ông đầu trọc nhăn mặt: “Tôi biết những bài đưa tin đó đều là giả, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.”

“Dốc Lạc Vân cậu biết chứ, hôm nay tôi nghe tin tức nói nơi đó xảy ra hỏa hoạn, thực ra là không phải vậy, nơi đó có người động cái này rồi.” Người đàn ông đầu trọc đưa tay ra làm dấu hiệu cái súng: “Hôm đó cũng thật trùng hợp, một đứa tiểu đệ của tôi … pei, một người bạn của tôi, lại tình cờ đưa một cô gái mới quen đi cắm trại, giải phóng bản năng, gần gũi với thiên nhiên, cậu hiểu không, lều của bọn họ được dựng trên sườn núi, cách đó không xa, cậu ta nói tiếng súng nổ như hạt đậu nổ, có tiếng nổ bùm bùm, giống như tiếng nổ nhưng không có tia nổ nào, chuyện này cũng thật kỳ lạ.”

“Lúc đó bọn họ đã sợ đến mức, bỏ cả lều bạt, bỏ chạy suốt đêm.” Nói đến đây, sắc mặt của người đàn ông đầu trọc trở nên nghiêm nghị, tựa hồ có chút nghi hoặc mang theo chút sợ hãi.

“Đúng là thật kỳ lạ.” Giang Thành giả vờ như đây là lần đầu tiên nghe nói, sau đó quay đầu lại tiếp tục hỏi: “Còn có tin tức gì khác không?”

Người đàn ông đầu trọc lần lượt kể cho Giang Thành nghe về một số chuyện kỳ lạ xảy ra ở Dong Thành, sau khi nghe một lúc, Giang Thành đại khái hiểu rằng thứ mà anh ta đang nói đến chính là sự kiện linh dị cấp D có mật danh là Rạp chiếu phim lúc rạng sáng, và sự kiện linh dị cấp C tiếng ca trong nhà xác, cùng với sự kiện ma nơ canh tủ kính của trung thương mại Tụ Long mà mấy người Giang Thành đã đích thân đến điều tra.

Nhưng trong nhận thức của người đàn ông đầu trọc, những nơi này chỉ là có cổ quái, những tin đồn hỗn loạn cũng đều chỉ là vu vơ không có căn cứ, đối với sự hiểu biết về những sự

kiện này, cũng còn kém xa so với việc Giang Thành thông qua thông tin trên trang web nắm bắt được.

Nhưng trong quá trình trò chuyện, người đàn ông đầu trọc đã đề cập đến một chuyện, thu hút sự chú ý của Giang Thành: "Anh nói, ông chủ Hoàng của Nam Thành, còn cả một nhà Triệu Việt Hoàn của gia tộc Triệu Thị, và chủ tịch Chu của hiệp hội thương mại Quang Mậu, bọn họ đều mất tích rồi?"

"Còn nói nữa sao, cậu thấy chuyện này có kỳ lạ không, sao cứ phải đúng vào ngày mà những người này mất tích, thì lại đều có mặt ở những nơi này." Người đàn ông đầu trọc cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, thấp giọng nói: "Ông chủ Hoàng được coi là một trong những người giàu nhất Dong Thành, ngay từ trong những năm đầu đời đã kinh doanh đủ mọi ngành nghề, hiện tại thân phận sau khi tẩy trắng là nhà đầu tư điện ảnh và truyền hình, cắm rễ sâu lắm, nghe nói cũng có mối quan hệ dây dưa với bên trên, vào ngày mà ông ta biến mất, tình cờ đang xem phim trong rạp chiếu phim, bao nguyên rạp, dẫn theo nữ minh tinh mới theo đuổi được của mình, kết quả là…" Người đàn ông đầu trọc hít một hơi thật sâu: "Sống không thấy người, chết không thấy xác mà, rạp chiếu phim hiện cũng đã bị phong tỏa, lý do được đưa ra là thiết bị phòng cháy chữa cháy không đủ tiêu chuẩn, chuyện này không phải là rất vớ vẩn sao?"

"Còn cả Triệu Việt Hoàn, gia chủ gia tộc Triệu Thị nữa, người này…"

Giang Thành đã từng gặp người đàn ông này trước đây, có mối quan hệ khá tốt với Lâm Uyển Nhi, nhân phẩm cũng rất tốt, ngay thẳng chính trực, có danh tiếng cực kì tốt ở khu vực xung quanh Dong Thành.

"Anh cứ nói thẳng cho tôi biết đi." Giang Thành nói.

“Triệu Việt Hoàn này là một người con hiếu thảo nổi tiếng, từ khi bà mẹ bệnh nặng phải nhập viện, anh ta vẫn luôn bên cạnh, nhưng không ngờ, cả một nhà, lại lặng lẽ biến mất trong bệnh viện.” Người đàn ông đầu trọc dừng lại, trầm giọng nói : “Đó chính là bệnh viện Thanh Phố đó, cậu biết mà.”

Giang Thành gật gật đầu, hắn đương nhiên biết, sự kiện tiếng ca trong nhà xác là xảy ra ở đó.

Xem ra là cả nhà Triệu Việt Hoàn đã bị cuốn vào trong rồi, về phần hậu quả, Giang Thành cũng đã đoán được ra.

Về phần chủ tịch Chu của hiệp hội Thương mại Quang Mậu, Giang Thành cũng có ấn tượng, trung tâm thương mại Tụ Long gần phòng làm việc của hắn chính là một trong những sản nghiệp của vị chủ tịch Chu này, Giang Thành cũng đã gặp người đàn ông này vài lần, ấn tượng cũng khá tốt, nghe nói có xuất thân quân sự, rất được hoan nghênh ở Dong Thành.

Nhưng không ngờ, lại vô tình bị cuốn vào sự kiện ma nơ canh tủ kính ở trung tâm thương mại Tụ Long, nghĩ đến cảnh tượng đẫm máu đó, Giang Thành không khỏi thương tiếc cho chủ tịch Chu.

Ban đầu còn cho rằng những sự kiện linh dị này chỉ là để Người Gác Đêm lợi dụng để đánh lạc hướng sự chú ý của quốc gia, câu giờ cho kế hoạch Vực Sắm, nhưng bây giờ xem ra, có vẻ như bản thân đã đánh giá thấp Người Gác Đêm rồi, bọn họ là đang quét sạch một số người một cách có tổ chức và có kế hoạch.

Một số người có sức ảnh hưởng, sẽ cản trở kế hoạch tiếp theo của bọn họ.

Lợi dụng các môn đồ mất kiểm soát để tạo ra các sự kiện linh dị nhân tạo!

Đây là đòn phản công của Người Gác Đêm!

Người đàn ông đầu trọc không để ý tới vẻ mặt của Giang Thành, anh ta như mở ra hộp thoại trò chuyện, tiếp tục nói với chính mình: "Những gì tôi nói ở trên đều là nghe nói thôi, có thể không chính xác, nhưng sự việc sau đây, là một người bạn của tôi đã tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không thể sai!"

"Nhà thờ Roland ở Đông Thành, ở đó… ở đó cũng xảy ra chuyện rồi!"

"Bạn tôi là một nhiếp ảnh gia, được mời chụp một buổi lễ đính hôn rất riêng tư tại nhà thờ Roland, buổi chụp hình ban đầu được lên kế hoạch vào buổi sáng, nhưng bởi vì một số chuyện nên anh ấy đã bị trì hoãn và đến muộn, lúc đến thì đã muộn mất một tiếng, nhưng khi đẩy cửa bước vào nhà thờ, cả người liền choáng váng, một cặp vợ chồng mới cưới, còn có bố mẹ và một số người thân và bạn bè thân thiết, tổng cộng hơn 20 người, tất cả đều bị treo cổ chết trước tượng thần trong giáo đường." Giọng nói của người đàn ông đầu trọc không khỏi bắt đầu run rẩy: "Người này cạnh người kia, ngay ngắn thẳng hàng, bọn họ… biểu cảm của bọn họ toàn bộ đều đang cười, bộ dạng rất hạnh phúc, không một chút đau đớn, giống như đã nhìn thấy thiên đường vậy."

"Thế người bạn của anh hiện tại đang ở đâu?" Giang Thành hỏi.

Người đàn ông đầu trọc nhăn nhó: "Anh ấy bị cảnh sát bắt đi rồi, tất cả mọi người đều nói anh ấy bị điên, bây giờ… bây giờ có lẽ đã bị đưa đến bệnh viện rồi, tôi đã thử liên lạc với anh ấy, nhưng không được, ngay cả người nhà cũng không liên lạc được, cũng không biết rút cuộc là anh ấy đã bị đưa đi đâu rồi."

"Nhưng anh ấy không điên, anh ấy thực sự không điên! Khi anh ấy nói chuyện này với tôi, suy nghĩ tư duy rất mạch

lạc rõ ràng, tôi tin những gì anh ấy nói, sau đó tôi cũng đã có hỏi thăm qua, nhà thờ Roland hiện đã đóng cửa rồi, nói là để bảo trì.”

“Làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?”

Chương 881: Người sống sót

“Ngoại trừ bạn của anh ra, còn có người nào khác nhìn thấy không?” Giang Thành hỏi.

“Chắc là… chắc là không có ai nữa.” Ngay cả bản thân người đàn ông đầu trọc cũng không biết tại sao lại nói với Giang Thành chuyện này, vốn dĩ anh ta dự định sẽ chỉ để trong bụng thôi: “Ý tôi là bạn của tôi nói với tôi, lúc đó ở hiện trường chỉ có một mình anh ấy là người sống, nếu như… nếu như anh ấy cũng đến đúng giờ, chỉ e là…” Anh ta không nói thêm nói.

Giang Thành gật đầu, hiểu ý của anh ta, nếu như bạn anh ta cũng đến đúng giờ, e rằng sự việc này sẽ không có người sống sót rồi.

Bạn của anh ta cũng sẽ bị treo cổ chết trong nhà thờ, trở thành một trong số nhiều những xác chết.

Sau khi xác nhận ở chỗ người đàn ông đầu trọc đã không còn những thông tin mình cần nữa, Giang Thành lựa chọn rời đi.

Trước khi rời đi cũng không quên nhắc nhở người đàn ông đầu trọc, những chuyện hôm nay đã nói với hắn, tốt nhất nên giữ ở trong lòng, đừng có nói với bất kì ai nữa, nếu không sẽ rước họa cho mình.

“Đó là đương nhiên.” Người đàn ông đầu trọc căng thẳng gật đầu, đứng dậy, tiến hắn ra ngoài: “Cậu em Giang, gần đây tình thế không ổn cho lắm, cậu cũng phải cẩn thận một chút.”

Vừa mở cửa, chưa bước được mấy bước, đã nhìn thấy tên mập và Hòe Dật đứng ở góc, nhìn hắn với ánh mắt oán hận, trên mặt viết đầy những câu chuyện.

Sau khi nhìn thấy Giang Thành đi ra ngoài, tên mập lập tức đuổi theo, lảm nhảm: "Bác sĩ này, anh chơi thật là xấu mà, anh mau giải thích cho tôi biết, nhóm B là cái quỷ quái gì vậy?"

"Tôi và anh Hòe Dật vừa đẩy cửa ra, đã sốc toàn tập, ở trên sô pha bên trong có ba ông đàn ông!"

"Cái số 16 kia, còn cao hơn Hòe Dật nửa cái đầu, số 18 còn to hơn cả tôi, mà số 38 lại là không ra gì nhất!" Tên mập nói đến đây, hận đến mức nghiến răng nghiến lợi: "Đã ăn mặc lòe loẹt rồi, vừa mới ngồi xuống là "rít rít rít" cọ sát vào người tôi, nói cái gì mà nghệ danh của anh ta là Tiểu Hải Đường, cần sự trân quý của các anh trai, nhìn là tôi đã chỉ muốn đạp cho anh ta một phát, buồn nôn chết đi được." Tên mập vừa nghĩ đến cảnh này, nước axit lại muốn trào ra khỏi bụng, da gà nổi khắp người.

"Bác sĩ, sau này nếu như tôi mà có bóng đen tâm lý, thì anh không xong với tôi đâu!" Tên mập tức giận nói.

"Anh Giang, anh có biết cái số 18 kia quá đáng đến mức nào không?" Hòe Dật vẻ mặt chua xót nói, dường như còn tổn thương nặng hơn cả tên mập: "Anh ta khỏe như khủng long vậy, còn mặc một cái áo ba lỗ Peppa Pig để lộ cả mặt trước và mặt sau, cơ ngực to bằng từng này!" Hòe Dật giơ tay ra hiệu: "Anh ta còn định chỉ cho tôi và anh Phú Quý xem cách đập nát táo bằng cơ ngực, cả hai chúng tôi đều không dám nhìn, thật đáng sợ mà."

"Đinh."

Hòe Dật sửng sốt một chút, sau đó đưa tay từ trong túi móc ra điện thoại di động, vừa nhìn thấy liền sợ đến mức suýt chút

nữa ném điện thoại đi: “Chết tiệt, anh ta lại muốn add bạn bè với tôi nữa?!”

Giang Thành liếc nhìn điện thoại một cái, nhìn thấy yêu cầu thêm nickname cho em trai khủng long nhỏ của anh.

Hòe Dật và tên mập cằn nhằn suốt chặng đường, cho đến khi đã quay trở lại phòng làm việc rồi hai người vẫn còn nói, tên mập che ngực, oán trách bác sĩ đã tự tay phá hủy sự khao khát những điều đẹp đẽ của mình.

Hòe Dật đã hoàn toàn từ bỏ kháng cự, ngồi phịch xuống ghế sofa, quyết tâm kiếp này sẽ không bao giờ đi bar với Giang Thành nữa.

Ngoài ra, sẽ không bao giờ dính lứu với bất cứ thứ gì liên quan đến khủng long nữa!

Kinh tởm!

Thật kinh tởm!

Ngồi trên sô pha, Giang Thành làm như không có chuyện gì, nói cho Hòe Dật và tên mập tin tức quan trọng nhất hôm nay nghe được, sau đó lại nói về phân tích của mình.

Tên mập “Gulu” ngồi thẳng dậy, nhíu mày: “Bác sĩ, như vậy xem ra, địa điểm xảy ra những sự kiện linh dị đều không phải là ngẫu nhiên, mà là do Người Gác Đêm đã lên kế hoạch cẩn thận, nhằm mục đích loại bỏ những người này.”

“Bọn họ mới là mục tiêu, sự kiện linh dị chỉ là vỏ bọc.” Hòe Dật tiếp lời nói thêm.

“Chắc hẳn là thế.” Giang Thành gật đầu: “Thân phận đằng sau của những người bị liệt vào mục tiêu loại bỏ này đều không tầm thường, hẳn là những người đứng vững về phía quốc gia trong cuộc đấu tranh giữa hai bên.”

Trên mặt hắn hiện lên sự lo lắng hiếm hoi, dù sao thì hành động của Người Gác Đêm nhanh hơn và tàn nhẫn hơn hắn nghĩ.

Hơn nữa, Giang Thành tin rằng những sự việc tương tự không chỉ xảy ra ở Dong Thành mà còn xảy ra trên toàn quốc, số nạn nhân có lẽ là khá lớn.

Điều đáng sợ hơn nữa là cách bố trí như vậy đòi hỏi phải có sự chuẩn bị kỹ càng và tính toán chi tiết, không thể chỉ trong vài ngày hay vài tuần mới nghĩ ra được. Điều này cũng cho thấy Người Gác Đêm từ lâu đã có linh cảm quốc gia sẽ ra tay với họ.

Nói cách khác, kế hoạch của Lâm Uyển Nhi đã bị bại lộ từ lâu rồi.

Không kinh động đến bọn họ, Người Gác Đêm cũng là đang câu giờ cho chính mình.

Điều quan trọng nhất đối với cả hai bên, đều là thời gian.

“Bác sĩ.” Tên mập hạ giọng, rất thận trọng nói: “Chúng ta… chúng ta có nên báo cho sếp Lâm một tiếng, để cô ấy cũng có chuẩn bị không, bằng không, tính toán cũng thành công tốc, kiểu gì cũng sẽ chịu thiệt thòi mất mát.”

Giang Thành lắc đầu, không cần suy nghĩ nói thẳng: “Chuyện mà chúng ta có thể nhìn ra, chị ấy nhất định đã sớm nhìn ra từ lâu rồi.”

Chương 882: Kí ức

Đêm đã khuya, Giang Thành ngồi một mình bên chiếc bàn nhỏ trong phòng ngủ, ở phòng sinh hoạt chung bên ngoài, Hòe Dật và tên mập đã ngủ say, Hòe Dật còn đang ngáy một cách vui vẻ.

Như sợ thu hút sự chú ý, nên hắn không bật đèn chiếu sáng, mà chỉ bật đèn bàn rất nhỏ trên bàn.

Cái bóng của hắn lưu lại trên mặt đất, kéo ra rất dài, nhưng Giang Thành có thể cảm giác được, khí tức kia trong cái bóng đã biến mất.

Vô… chắc là cũng nghỉ ngơi rồi.

Hắn rất cẩn thận kéo ngăn kéo ra, là tầng dưới cùng, sau đó thò tay vào, rất thành thục mò ra một chiếc khóa, bên trong là một tầng lửng rất kín đáo.

Mở tấm vách ngăn giữa tầng lửng ra, đầu tiên lấy ra vài xấp tiền, tùy ý đặt xuống đất, tiếp tục sờ cho đến khi chạm vào một cuốn sổ. …

Ánh trăng mát lạnh xuyên qua khe hở trên rèm, phủ lên căn phòng một lớp sương bạc.

Giang Thành nằm ở trên đệm, chăn kéo đến tận cằm, nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn, đã ngủ say rồi.

Mọi thứ trong phòng đều mờ ảo và yên bình, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy một khung cảnh lạnh sống lưng.

Ngay trên bức tường cạnh Giang Thành, có một cái bóng màu đen.

Bóng đen nhìn chằm chằm vào người trên đệm, trong đôi mắt đỏ như máu đó hiện lên sự phức tạp.

Giang Thành đã ngủ say rồi, nó có thể chắc chắn.

Khi bóng đen trở nên hư ảo, xuất hiện lại lần nữa, đã đứng trước chiếc bàn nhỏ.

Bóng đen do dự một lát, học theo dáng vẻ của một người nào đó, chậm rãi mở ngăn kéo ra, sau đó tìm tới tầng lửng, lấy ra mấy xấp tiền, cho đến khi tìm được cuốn sổ nhỏ.

Nơi cất giấu cuốn sổ còn kĩ hơn cả số tiền, tạo cho người ta cảm giác rằng ngay cả khi tầng lửng thực sự bị phát hiện, cũng hy vọng ai đó có thể lấy tiền đi là được, đừng khám phá những bí mật sâu hơn ẩn giấu trong ngăn kéo.

Bóng đen cúi đầu nhìn chằm chằm vào cuốn sổ trên bàn.

Có thể thấy, cuốn sổ đã tồn tại rất lâu, nhưng được bảo quản rất kỹ, bên ngoài bọc một lớp bìa cẩn thận.

Lật trang đầu tiên, đập vào mắt là một bức tranh chân dung.

Bên trên có vẽ một người phụ nữ, dáng người cao ráo, chân mày như hoa cúc, chỉ với một vài nét vẽ, hình dáng phồng lên dưới tấm sườn xám của người phụ nữ được khắc họa một cách sống động, thể hiện sự khéo léo của người nghệ sĩ.

Là Lâm Uyển Nhi.

Vô có ấn tượng cực kì sâu với người phụ nữ này, cũng không thể nhìn thấu cô.

Từ từ lật sang trang tiếp theo, vẫn là người phụ nữ đó, nhưng bối cảnh lần này đã được thay đổi. Đánh giá từ tư thế đặc biệt, cô ấy trông giống như đang lái xe.

Vẫn là người phụ nữ này ở trang tiếp theo…

Sau khi lật liên tục hơn chục trang, một gương mặt mới xuất hiện.

Người này Vô cũng không xa lạ, nói chính xác thì là kẻ thù đã bị nó đánh bại, là một người đàn ông thanh tú, cố tình để tóc rẽ ngôi giữa, trên mặt nở một nụ cười nịnh nọt.

Bì Nguyễn, hay gọi có thể gọi anh ta là Ngụy Tân Đình.

Hai người đã từng giao đấu với nhau, cánh cửa trong cơ thể anh ra rất huyền diệu.

Tiếp theo, Vô nhìn thấy một khuôn mặt ngốc nghếch và mập mạp.

Trong bức tranh, Vương Phú Quý đang nằm nghiêng trên ghế sofa, ngủ như một con lợn chết, thông qua bức tranh cũng có thể cảm nhận được sự thoải mái của anh ta.

Sau khi lật qua vài trang, Vô không khỏi phát hiện ra rằng số bức vẽ có liên quan đến tên mập này nhiều hơn nó nghĩ, mà thứ thực sự thu hút sự chú ý của nó chính là hai bức tranh.

Một bức là đứng trước cửa, trong tay anh ta đang xách một chiếc túi rất lớn, đang bước ra bên ngoài.

Tên mập trong bức tranh chỉ có bóng lưng, thân hình to lớn, thoạt nhìn giống như một con chó hoang bị đuổi ra khỏi nhà.

Oan ức, bất lực, bởi vì vẫn còn giữ lại chút bướng bỉnh cuối cùng, cho nên không chịu ngoảng đầu lại.

Bức thứ hai lại hoàn toàn trái ngược với bức này, là một bức tranh chính diện, tên mập đang đứng trước một cánh cửa gỗ đôi, giống như loại đại viện cổ kính trong các bộ phim truyền hình cổ đại.

Tên mập đứng bên ngoài cửa, toàn thân ướt sũng như vừa được vớt lên khỏi nước, có thể cảm nhận được trạng thái tinh

thần của anh ta lúc này đang rất tệ, cực kì tệ, anh ta đưa tay ra như muốn kéo ai đó ra khỏi cánh cửa.

Điều khiến Vô ngạc nhiên, là đôi mắt của tên mập.

Nó chưa bao giờ từng nghĩ rằng, một kẻ rụt rè và nhút nhát như vậy lại thực sự bộc phát quyết tâm vào một thời điểm nào đó vì một lý do nào đó mà mình phải làm.

Phía sau lại xuất hiện thêm một số người.

Số người không nhiều, số lượng cũng chỉ có một hai trang, có nam có nữ, trong đó có Hòe Dật, và người phụ nữ trong nhiệm vụ lần trước, Lâm Mục Vãn.

Có thể nhìn ra, người được vẽ đều chiếm một vị trí nhất định trong lòng Giang Thành.

Ánh mắt lại trở nên phức tạp, tốc độ lật trang của Vô dần dần nhanh hơn, như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng sau trang của Lâm Mục Vãn, tất cả những gì còn lại chỉ là trang trống.

Ánh sáng trong mắt lại vụt tắt, một lát sau, Vô khẽ đóng cuốn sổ lại, chuẩn bị trả lại chỗ cũ, nhưng ngay lúc cầm cuốn sổ lên, một điểm kì lạ đã thu hút sự chú ý của nó.

Ở vị trí góc cuốn sổ, có một nếp gấp rõ ràng.

Mở nó dọc theo nếp gấp, có một mảnh giấy được gấp làm đôi giữa các trang trống ở phía sau.

Cẩn thận lấy tờ giấy ra, dọc theo nếp gấp mở ra, cảnh tượng bên trong khiến bóng dáng hư ảo vốn dĩ trong nháy mắt đông cứng lại, bàn tay cầm tờ giấy cũng run rẩy.

Bối cảnh của bức tranh là một hành lang tối tăm, có một người đàn ông mặc áo khoác đen, tay cầm kiếm đứng thẳng tại chỗ như lá cờ chiến đấu.

Đằng sau người đàn ông cầm kiếm là một tên cao lớn và đáng sợ, vung rìu và chém về phía trước.

Người đàn ông này… chính là Vô!

Vô ngay lập tức nhận ra rằng bức tranh này ghi lại mình đã thay thế cái bóng của Giang Thành, đứng trước mặt gã sát nhân và nhận đòn chí mạng của gã sát nhân thay cho hắn!

Một lúc lâu sau, bóng đen mới như định thần lại, gấp tờ giấy lại cẩn thận, sau đó tìm nếp gấp trong cuốn sách, căn chỉnh lại rồi đặt nó trở lại vị trí cũ.

Sau đó, dường như lo lắng bị nhìn thấy, lại nhét nó vào trong.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, mới lần lượt đặt cuốn sổ và tiền lại vào ngăn kéo, cuối cùng nhẹ nhàng đóng ngăn kéo lại như không có chuyện gì xảy ra.

Rèm cửa tự động lay động không chút gió, một bóng đen lóe lên, đứng bên cửa sổ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ qua ô cửa kính trong suốt.

Trong màn đêm yên tĩnh, sự hoang tưởng và điên cuồng sâu thẳm trong đôi mắt lặng lẽ rút đi, để lại một tia sáng.

Nhưng tình trạng này không kéo dài được lâu, một sự thay đổi đột ngột đã phá vỡ mọi thứ.

Thân hình bóng đen đột nhiên đứng thẳng lên, sau đó những vết nứt đỏ thẫm mà Giang Thành từng thấy lại xuất hiện.

Dọc theo chân của bóng đen, nó nhanh chóng lan lên trên, như muốn nhấn chìm nó.

Đôi mắt đỏ thẫm đột nhiên mở ra, thân trên của Vô trở nên hư ảo, như ngọn lửa đen đang bốc cháy, trong ngọn lửa thỉnh

thoảng lóe lên những bóng người kỳ lạ.

Nếu để ý kỹ, sẽ thấy một người rơm khổng lồ, một người phụ nữ ướt át và một thi thể nam đáng sợ đang cầm rìu trong tay…

Vô đang tập trung toàn bộ sức lực để chống lại vết nứt màu đỏ.

Hai thế lực một đỏ một đen cùng nhau chiến đấu, thân thể Vô là chiến trường, nỗi đau khổng lồ như muốn xé nát nó.

Chương 883: Bộ phận đặc biệt

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, ngọn lửa đen dần dần rút lui dưới sự xâm lấn của các vết nứt màu đỏ, một luồng khí kinh khủng tràn ngập trong không khí, ý thức của Vô bắt đầu mơ hồ.

Nuốt chửng, giết chóc… tựa như lời thì thầm của quỷ dữ, mê hoặc đôi tai nó.

Nó cần phải nuốt chửng nhiều cánh cửa hơn nữa thì mới không bị bỏ rơi lần nữa.

Cảm giác bị vứt đi như rác sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Không ai đáng tin cậy, nó chỉ có thể tin vào chính mình, và thanh đao trong tay…

Tầm mắt mơ hồ dần dần tập trung, đồng tử co lại thành một khe hở, nhìn chằm chằm khuôn mặt đang ngủ của Giang Thành vẫn chưa biết gì.

“Giết hắn đi.”

“Cánh cửa đã nuốt chửng hắn.”…

Giọng nói mơ hồ như có như không kích thích nó, ăn mòn ý thức cuối cùng của nó.

Vết nứt màu đỏ tiếp tục nuốt chửng cơ thể của Vô, nén ngọn lửa đen vào cổ vào thời điểm cuối cùng khi vết nứt sắp đột phá điểm mấu chốt.

Qua khóe mắt, Vô thoáng thấy chiếc bàn nhỏ và ngăn kéo đóng chặt, kín đáo.

Đôi mắt nó choáng váng một lúc rồi đột nhiên quay đầu đập vào cửa sổ.

Không có tiếng kính vỡ, bóng đen gần như bị bao bọc bởi những vết nứt màu đỏ, quỷ dị xuyên qua cửa sổ, biến mất trong màn đêm rộng lớn. …

Cách Dong Thành hàng trăm dặm.

Trong một tòa nhà ba tầng kiểu Tây cũ nằm ở ngoại ô, một ông lão với mái tóc thưa thớt dần tỉnh dậy.

Sức khỏe của ông tốt hơn vẻ bề ngoài rất nhiều, bình thường cũng không có thói quen thức dậy vào ban đêm, chỉ là gần đây không ngủ được.

Suy cho cùng, ông đến đây không phải để đi nghỉ mà là để trốn, hay nói thẳng ra là để chạy thoát thân.

Ông lão đưa tay ra trước mặt, nằm đó một lúc nhưng vẫn không thấy buồn ngủ, cuối cùng ông nghĩ đến chuyện gì đó phiền lòng, đứng dậy, xuống giường, tùy ý nhặt một chiếc áo, khoác lên người rồi bước ra khỏi cửa.

Mở cửa phòng ngủ, đi dọc hành lang về phía thư phòng ở phía bên kia.

Nhưng trước khi đến cửa phòng làm việc, chợt dừng chân lại, cửa thư phòng đang khép hờ, ánh sáng chiếu qua khe hở trên cửa.

Trong thư phòng của ông … có người!

Là ai?

Rõ ràng là chìa khóa thư phòng chỉ có một mình ông có!

Không có thời gian để sợ hãi, ông lão lập tức rút khẩu súng lục từ thắt lưng ra.

Trong thư phòng có cất giấu một số tài liệu, nếu bị đánh cắp sẽ gặp rắc rối lớn.

Đẩy cửa ra, trong thư phòng tĩnh lặng.

Chỉ có chiếc đèn trên bàn là sáng, nhờ ánh đèn, có thể nhìn thấy một bóng người đang ngồi sau bàn làm việc, là vị trí của ông lão, nhưng kỳ lạ thay lại quay lưng về phía ông.

Là một người đàn ông.

Sau khi nhận ra bộ quần áo mà bóng lưng này đang mặc, ông lão từ từ đặt súng xuống, tuy hơi bối rối nhưng ông lão đã xác định được danh tính của người này.

Là đội trưởng của một nhóm nhỏ được cử đến để bảo vệ ông.

"Đội trưởng Chu." Ông lão cất súng đi, dùng giọng điệu có hơi bất mãn nói: "Muộn như vậy, anh tới thư phòng của tôi làm gì? Nếu có chuyện gì quan trọng, anh có thể trực tiếp đến tìm tôi…"

Lời còn chưa nói xong, đã nghe thấy một tiếng "lạch cạch", chiếc ghế từ từ quay lại.

Khoảnh khắc nhìn rõ người đàn ông ngồi bên trên, lông tóc khắp người ông lão dựng đứng, một cơn ớn lạnh chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

Người đàn ông ngồi trên ghế xoay ngẩng đầu lên một cách khoa trương, miệng há hốc, hốc mắt trũng sâu, cơ bắp co rút, làn da xanh tím khô như vỏ cây.

Đây là một thi thể khô queo!

Chỉ trong nửa đêm, đội trưởng Chu, người chịu trách nhiệm cho sự an toàn của ông, đã bị biến thành một cái xác khô!

Ông lão còn chưa kịp bình tĩnh lại, một tiếng cười quyến rũ đã vang lên: “Hi hi hi, Hoàng lão tiên sinh, ông đừng sợ, tiểu nữ ở đây rất lễ phép.”

“Ai?!” Ông lão lập tức giơ súng lên, chĩa vào nơi phát ra giọng nói.

Từ góc tối của phòng làm việc, một người phụ nữ quyến rũ bước ra.

Người phụ nữ che miệng cười khúc khích, vòng eo thon gọn vặn vẹo như một con rắn không xương.

Người phụ nữ nhìn ông già với vẻ mặt quyến rũ, trong mắt tràn đầy khiêu khích, khí tức vô hình này mới là chí mạng nhất.

“Hoàng lão tiên sinh.” Người phụ nữ giả vờ thở dài một cái: “Ông nói ông đã sống lâu như vậy rồi, sao mà vẫn không hiểu thế cục vậy?”

“Người của chúng tôi đã liên lạc với ông rất nhiều lần rồi, cái giá đưa ra cũng đủ để ông và gia đình sống thoải mái đến cuối đời, nhưng mà ông cứ không chịu nghe, nhất quyết muốn chống lại chúng tôi.”

“Bây giờ thì hay rồi, cả nhà ông sắp phải chết rồi, ông hà tất phải khổ như vậy làm gì?”

“Còn nữa.” Người phụ nữ cười khinh miệt một cái, liếc nhìn xác khô trên ghế: “Tìm đến một tên đội trưởng mới miễn cưỡng đạt đến cấp B để bảo vệ ông, ông coi thường Người Gác Đêm chúng tôi đến vậy sao?”

Ông lão không chút do dự bóp cò, nhưng cảnh tượng quỷ dị và kinh hoàng đã xảy ra, bàn tay cầm súng co lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, như thể bị rút cạn hết máu.

“A! A a… a!” Khẩu súng rơi xuống đất, ông lão che lại bàn tay phải khô héo không khỏi kêu lên, trên mặt mồ hôi lạnh chảy xuống.

“Đúng là thiên đường có lối ông không đi, địa ngục không cửa cứ muốn đâm đầu vào.” Người phụ nữ đó không hề cử động, hất cằm lên, cười lạnh một tiếng.

“Các ngươi… mấy người các ngươi, sẽ không có kết cục tốt đâu!” Ông lão nhịn đau hét lớn: “Sẽ có người xử lí các ngươi thôi!”

“Có thể là có đấy, nhưng Hoàng lão tiên sinh, ông và gia đình ông sẽ không được thấy ngày đó đâu.” Người phụ nữ thè chiếc lưỡi dài ra, lướt đầu lưỡi dọc theo đôi môi đỏ mọng của mình.

“Xà Nữ, đừng có nói nhảm với một người chết nữa, chúng ta vẫn còn mục tiêu khác đấy.” Trong phòng vang lên một giọng nói của một người đàn ông khác, khàn khàn như có nắm cát mắc trong cổ họng.

“Đừng vội mà, Sa Quỷ, thời gian của chúng ta còn rất nhiều.” Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào ông lão đau đớn, ánh sáng trong mắt như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật.

Sa Quỷ và Xà Nữ đều là mật danh, bọn họ đều là người, là môn đồ mang theo cửa, thuộc bộ phận đặc biệt của Người Gác Đêm.

Ngay cả bộ phận thi hành của Người Gác Đêm cũng không biết rõ nội bộ của bọn họ lại có một đội sát thủ kinh khủng đến như vậy.

Bọn họ chỉ tuân theo mệnh lệnh cấp cao nhất của Người Gác Đêm, đồng thời cũng là một trong những con át chủ bài được Người Gác Đêm bí mật chuẩn bị.

Khi một tiếng "răng rắc" vang lên, căn phòng trở nên yên tĩnh, cổ ông lão đã bị một sức mạnh quỷ dị bẻ gãy.

Không, không chỉ là cổ, toàn thân ông lão đều vặn vẹo quỷ dị, giống như bị một con mãng xà vô hình khổng lồ quấn lấy, sau đó siết chặt một cách hung bạo.

"Pei, cái thứ già chết tiệt." Người phụ nữ rút dao găm ra, lắc lắc eo rồi thờ ơ đi về phía thi thể của ông lão.

Nhưng vừa mới ngồi xổm xuống, đột nhiên, một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ chân cô ta.

Là ông lão!

Ông lão lảo đảo đứng dậy trước vẻ mặt kinh hãi của nữ sát thủ có mật danh Xà Nữ, toàn bộ xương cốt trong cơ thể ông đều bị một cỗ lực lượng khổng lồ nghiền nát, lúc này lại đang vặn vẹo một cách quỷ dị, khuôn mặt đầy máu quay về phía Xà Nữ.

"Làm sao… làm sao chuyện này có thể xảy ra?" Xà Nữ dùng hết sức lực chống cự, nhưng bàn tay của ông lão như kìm sắt: "Sa Quỷ, nhanh lên, cứu tôi với! Mau cứu…"

Nhưng lời kêu cứu của cô ta rõ ràng là vô ích, bởi vì Sa Quỷ mà cô ta đặt nhiều hy vọng đã đi trước một bước, chết rồi.

Cái xác khô kia cũng sống lại, lúc này đang dùng những ngón tay sắc nhọn đâm vào ngực Sa Quỷ, moi tim anh ta ra ngoài.

Cùng với tiếng "răng rắc" giòn giã vang lên, cổ người phụ nữ nghiêng đi, hoàn toàn tắt thở.

Chương 884: Thức tỉnh

"Huh Huh-"

Trong phòng làm việc vang lên những tiếng thở dốc dữ dội, là mấy người đàn ông có vẻ ngoài thô kệch đang dựa vào tường ở vị trí cách xa một chút, lồng ngực phập phồng, ánh mắt dán chặt vào vị trí phía sau bàn làm việc, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Có một người đàn ông khác đang ngồi trên chiếc ghế xoay, không được coi là trẻ lắm, có lẽ khoảng ngoài 30 tuổi, ăn mặc bình thường, nhưng đôi mắt màu xanh lam lại mang đến cho cả người anh ta có thêm một khí chất mơ mơ màng màng, trên bàn có đặt một cuốn sách bìa màu đen.

Nếu như Xà Nữ có thể sống lại nhìn một cái, cô ta sẽ vô cùng sốc phát hiện ra, đội trưởng Chu, người đã bị Sa Quỷ trước mặt hút cạn máu cách đây không lâu, giờ đây đang sống sờ sờ đứng bên cạnh tường, mở to mắt sợ hãi.

Lạc Hà ngẩng đầu nhìn về phía cửa, ở đó có ba người đang nằm.

Một người phụ nữ xinh đẹp với thân hình nóng bỏng, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt u ám mang theo chiếc túi đi bộ đường dài màu đen, người cuối cùng là một ông lão với mái tóc thưa thớt đang mặc đồ ngủ.

Cũng là mục tiêu bảo vệ của anh ta trong chuyến đi này, Hoàng lão tiên sinh, người đứng đầu nhà họ Hoàng ở Lâm Thành.

Nhưng hiện tại, ba người đều đang nằm trên mặt đất, ngoại trừ Hoàng lão tiên sinh ngực hơi phập phồng, hai người còn lại đều đã tử vong.

Càng quỷ dị hơn nữa là, trên cơ thể hai người đều không hề có vết thương nào, khuôn mặt cũng giống hệt như đang ngủ.

"Anh Lạc." Một giọng nữ vang lên, ngay phía sau Lạc Hà, là một người phụ nữ với khuôn mặt xinh đẹp, ngữ khí tràn đầy lo lắng: "Ông nội thế nào rồi? Tại sao…"

Lạc Hà chậm rãi đóng sách lại, cũng không nhìn người phụ nữ phía sau cái nào: "Xin hãy yên tâm, Hoàng lão tiên sinh chỉ là ngủ say, mơ một giấc mơ, rất nhanh sẽ tỉnh dậy thôi." Dây thanh của anh ta vẫn luôn lạnh lùng, dường như không quan tâm đến bất cứ điều gì.

"Ngủ say…"

Đội trưởng Chu và những người khác đang tập trung gần bức tường dường như không yên tâm, lập tức bước tới kiểm tra, may mà, đúng như lời người đàn ông nói, Hoàng lão tiên sinh rất nhanh đã tỉnh dậy.

Đội trưởng Chu sắp xếp người giúp Hoàng lão tiên sinh ngồi xuống ghế sofa, giúp ông điều hòa hơi thở. Sau khi tỉnh dậy, Hoàng lão tiên sinh rất ngạc nhiên nhìn bàn tay phải còn nguyên vẹn của mình, như thể đã nhìn thấy điều gì đó không thể hiểu nổi.

Những người bọn họ đều được phái đến để bảo vệ Hoàng lão tiên sinh, nhưng không ngờ… đội trưởng Chu nhìn chằm chằm vào hai thi thể trước cửa, âm thầm nuốt nước bọt.

Vậy mà đã được nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị đến như vậy, hai kẻ rõ ràng là sát thủ này sau khi lẻn vào thư phòng, không làm gì hết, sau khi cơ thể khựng lại một chút, thì "bụp" một tiếng ngã xuống đất, như thể đã ngủ say vậy.

Nhưng mà cứ ngủ cứ ngủ rồi chết luôn!

Tuy rằng ông không biết rõ nguyên nhân là gì, nhưng ông biết rất rõ một điểm, những chuyện này… những chuyện này đều là do người đàn ông ngồi sau bàn làm ra!

Bọn họ đều gọi anh ta là anh Lạc.

Nghe nói là cũng được cấp trên phái tới, hơn nữa còn là từ cấp cao hơn, nằm ngoài phạm vi quyền hạn của bọn họ.

Đội trưởng Chu cũng là lăn lộn từ trong máu và lửa, trực giác mách bảo anh ta rằng hai sát thủ chết trước mặt không phải là những kẻ bình thường, nếu như hôm nay không anh Lạc này, giữa bọn họ đã xảy ra một trận chiến khốc liệt rồi.

“Anh Lạc này nhất định cũng là môn đồ, hơn nữa… sợ rằng nhất định là tiêu chuẩn cấp A rồi.” Đội trưởng Chu nghĩ thầm trong lòng.

Người phụ nữ ngồi xổm trên mặt đất với đôi mắt đỏ hoe, giúp ông nội xoa dịu ngực, mặc dù Hoàng lão tiên sinh không bị thương nhưng trạng thái tinh thần không tốt lắm, giống như bị kích thích lớn vậy.

Sau khi tâm trạng ổn định lại một chút, Hoàng lão tiên sinh hít một hơi thật sâu, đứng dậy, kìm nén giọng nói có chút run rẩy của mình, chân thành nói với Lạc Hà đang đọc sách sau bàn làm việc: “Anh Lạc, lần này may mà có anh, thật sự … thật sự cảm ơn anh đã ra tay cứu giúp.”

“Không cần cảm ơn tôi, đây đều là quyết định của tiên sinh.” Lạc Hà ngước mắt lên, giọng điệu đều đặn, không lẫn lộn cảm xúc cá nhân.

Đội trưởng Chu cũng nói với giọng kính phục: “Có một cao thủ như anh Lạc ở đây, Người Gác Đêm lại muốn ra tay với Hoàng lão tiên sinh và gia đình ông, sẽ khó như lên trời.”

Lạc Hà cũng không khách sáo với bọn họ, đứng dậy và đi về phía hai thi thể.

Rút con dao găm từ thắt lưng của Xà Nữ ra, con dao găm có tạo hình cổ quái, hai bên có những rãnh máu, ngoài rìa lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Chỉ bằng một nhát dao, đã cắt toạc chiếc túi đi bộ phía sau của Sa Quỷ, cảnh tượng sau đó khiến Hoàng lão tiên sinh, đội trưởng Chu và những người khác đều bị sốc, người phụ nữ thanh tú che miệng gần như hét lên.

Bên trong là mấy cái đầu người máu me be bét.

"Ngô Phong, Giang Biệt Hạc…" Hoàng lão tiên sinh không khỏi thất thanh nói: "Làm sao… chuyện này sao có thể xảy ra?!"

Những cái đầu bên trong đang cười toe toét, rõ ràng bọn họ đã phải chịu sự tra tấn dã man trước khi chết, hai người được nêu tên đều là bạn thâm giao của Hoàng lão tiên sinh, trong số đó người có tên Giang Biệt Hạc, Hoàng lão tiên sinh vừa gặp cách đây không lâu.

Sắc mặt của đội trưởng Chu và những người khác rất xấu, bây giờ tình hình đã rất rõ ràng rồi, kế hoạch quét sạch của Người Gác Đêm tàn khốc hơn và nhanh hơn họ tưởng, mà những người này chắc hẳn là cũng có người bảo vệ, và tiểu đội bảo vệ bọn họ có lẽ cũng đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Không có cách nào khác, sức mạnh mà Người Gác Đêm bí mật tích lũy trong nhiều năm qua là quá lớn, sự quỷ dị của các môn đồ cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể chống lại được, những người có thể đứng về phía mình như anh Lạc đây liệu có bao nhiêu người?

Nhưng… rốt cuộc cũng vẫn phải có người ở lại, có thể chia sẻ phần nào áp lực cho anh Lạc cũng là tốt.

“Lâm Ân, Chí Trung, đêm nay các anh gác đêm.” Đội trưởng Chu sắp xếp xuống dưới: “Đừng chỉ ở mỗi trong viện, cảnh giới kéo dài ra xa một chút, một khi có tình huống khẩn cấp, không cần báo cáo, trực tiếp nổ súng, cho dù không thể giết được những kẻ đó, cũng có thể tranh thủ thời gian cho anh Lạc!”

“Đã rõ!”

“Đã rõ!”

Lạc Hà đợi họ nói xong mới nghiêng đầu nói: “Không cần đâu, các anh chỉ cần ở trong tòa nhà, bảo vệ Hoàng lão tiên sinh và gia đình ông là được.”

Đội trưởng Chu lắc đầu, kiên quyết nói: “Sao có thể được, không thể để một mình anh Lạc chống chọi với áp lực lớn như vậy, xin hãy để chúng tôi giúp anh chia sẻ một phần.”

“Đây không chỉ là chiến trường của các anh, mà cũng là của chúng tôi!”

Lạc Hà lần đầu tiên quay đầu nhìn thẳng người đàn ông này, sau một lúc lâu mới gật đầu: “Được, vậy đội trưởng Chu hãy bố trí người canh gác gần nhà, nhưng không được rời khỏi phạm vi sân viện, phạm vi của tôi có thể bao trùm nơi này.”

Đội trưởng Chu trong mắt lộ ra một tia cảm động, chắp tay nói: “Sẵn lòng nghe theo mệnh lệnh của anh Lạc.”

Đêm đã khuya, Hoàng lão tiên sinh vốn định trò chuyện cùng Lạc Hà, nhưng sau khi nhận ra đối phương không có ý như vậy, đành phải lúng túng đứng dậy, trở về phòng nghỉ ngơi.

Sự yên tĩnh trở lại trong thư phòng rộng lớn, chỉ để lại Lạc Hà một mình, xem cuốn sách trên tay không biết chán.

Một lúc sau, anh ta dường như cảm nhận được điều gì đó, khẽ cau mày.

Nửa phút sau…

“Cộc.”

“Cộc cộc.”

Có tiếng gõ cửa rất nhẹ vang lên, chính là cánh cửa của thư phòng.

Lạc Hà đóng sách lại, nhìn về phía cửa, trong mắt hiện lên vẻ thiếu kiên nhẫn: “Mời vào.”

Sau khi cánh cửa mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh bước vào.

Chương 885: Giao dịch

“Hoàng tiểu thư, muộn như vậy còn đến, là có việc gì sao?” Đôi mắt xanh lam của Lạc Hà nhìn người phụ nữ bước vào mà không hề có chút kinh ngạc nào, dù sao anh ta cũng có thể cảm nhận được mọi thứ ở đây.

Người đến là cháu gái của Hoàng lão tiên sinh, Lạc Hà vẫn còn lờ mờ nhớ tên, hình như là Hoàng Tư Nặc.

“Cũng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là… chỉ là đi ngang qua, muốn đến xem anh Lạc thế nào.” Hoàng Tư Nặc nhỏ giọng nói, cô mặc một chiếc áo khoác trắng bên ngoài, bên trong là một chiếc sườn xám bó sát màu đỏ tía, viền sườn xám có viền sợi tơ vàng, trông thanh tú lại sang trọng, hơi nghiêng mặt sang một bên, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một vệt ửng hồng.

“Nếu không có việc gì, mời trở về đi.” Lạc Hà nhìn đi chỗ khác, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hoàng Tư Nặc, người bị lạnh nhạt, vội vàng giải thích: “Anh Lạc, đừng hiểu lầm, tôi thực sự chỉ… chỉ đến xem anh thế nào thôi, cảm ơn anh hôm nay đã ra tay cứu ông nội và cả mọi người.”

“Đây đều là quyết định của tiên sinh, không liên quan gì đến tôi. Tôi làm việc theo mệnh lệnh của tiên sinh.” Lạc Hà tiếp tục nhắc lại điểm này, tựa như đối với anh ta, rất quan trọng.

“Anh Lạc, tôi…”

Hoàng Tư Nặc dường như còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng lại bị Lạc Hà khéo léo cắt ngang: "Hoàng tiểu thư, đêm khuya rồi, cô trở về nghỉ ngơi đi, đừng để Hoàng lão tiên sinh đợi ở góc hành lang quá lâu, không dễ bị cảm lạnh đấy."

"Ngoài ra." Lạc Hà nói: "Làm phiền cô chuyển lời với Hoàng lão tiên sinh, xin hãy yên tâm, tôi đến đây để làm việc, chỉ cần chưa nhận được mệnh lệnh của tiên sinh, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi mọi người, trừ khi tôi chết."

"Một số ý định muốn ràng buộc tôi với nhà họ Hoàng, chỉ lần này thôi, lần sau, tôi sẽ không coi như không có chuyện gì xảy ra đâu." Lạc Hà liếc nhìn Hoàng Tư Nặc ăn mặc cầu kì một cái, trong ngữ khí có thêm một chút chán ghét.

Hoàng Tư Nặc cúi đầu, hai tay túm chặt vạt áo sườn xám, bờ vai khẽ run lên, như đang kìm nén cảm xúc nào đó, Lạc Hà không khỏi cau mày, anh ta không ngờ người phụ nữ trẻ này lại khóc.

"Anh Luo, chắc hẳn nghĩ rằng tôi rất hèn hạ phải không, đêm khuya ăn mặc như thế này, đến phòng của một người đàn ông xa lạ…" Một lúc lâu sau, Hoàng Tư Nặc thì thầm.

Lạc Hà không trả lời, mặc dù anh ta đúng là đã nghĩ như vậy, nhưng có một số lời lại không thể nói ra.

Anh ta có thể cảm nhận được lúc này, chính là lúc này, Hoàng lão tiên sinh vẫn đang đứng ở góc hành lang, chờ đợi.

Là Hoàng lão tiên sinh đã chủ động đưa người phụ nữ trước mặt tới đây.

Hành vi rất bẩn thỉu, nhưng lại rất hiện thực.

"Anh Lạc." Ngẩng đầu lên, giọng nói của Hoàng Tư Nặc rất khẽ: "Anh có bao giờ nghĩ đến, chuyện gì sẽ xảy ra với ông nội tôi, cả tôi và gia đình chúng tôi nếu hôm nay anh không có ở đây không?"

“Chúng tôi đều sẽ chết, sau đó bị chặt đầu, rồi nhét vào chiếc ba lô màu đen kia.”

“Có lẽ là anh sẽ không tin, nhưng tôi không sợ chết, gia tộc này đã cho tôi vinh dự suốt 20 năm qua, nếu một ngày nào đó, tôi cần phải hy sinh vì gia tộc, tôi cũng không có lý do gì để từ chối.”

“Nhưng tôi sợ ông nội, và những người nhà của tôi, tôi sợ bọn họ sẽ chết, sẽ chết dưới tay những kẻ tàn ác đó.”

“Tôi rất sợ, tôi không muốn mất đi bọn họ, cũng không muốn nhìn thấy ông nội, nhìn thấy người nhà tôi mỗi ngày đều trông rất buồn bã, tôi hy vọng trong lòng bọn họ có thể có thêm một tia hy vọng.” Nói đến đây, Hoàng Tư Nặc cắn môi nhìn Lạc Hà: “Anh Lạc, bây giờ, anh chính là niềm hy vọng của bọn họ!”

“Chỉ cần anh ở lại, tôi sẽ cho anh bất cứ thứ gì!”

“Tôi biết anh coi thường người như tôi, nhưng dù thế nào đi nữa, cầu xin anh, xin anh… xin đừng đuổi tôi đi, ít nhất hãy để tôi ở lại đây đêm nay, nếu không ông nội… và những người nhà của tôin…” Nói đến đây, mắt cô gái đỏ hoe, gần như là dùng giọng cầu xin.

Lạc Hà có thể cảm nhận được, cô đồng thời cũng đang cố gắng hết sức đè nén giọng nói của mình, sợ ông nội ở ngoài hành lang nghe thấy.

“Tôi không quen bị người khác quấy rầy.” Lạc Hà ngắt lời nói.

Ánh sáng trong mắt Hoàng Tư Nặc biến mất, nhưng một lúc sau, người phụ nữ bướng bỉnh cắn môi, cúi đầu thật sâu trước Lạc Hà rồi quay người rời đi.

“Cô có thể ngồi trên ghế sô pha ở đằng kia.” Giọng nói của Lạc Hà vang lên từ phía sau.

Hoàng Tư Nặc dừng chân, sau đó lập tức quay người lại, nhìn bóng người phía sau bàn bằng đôi mắt khó tin.

"Nhưng xin đừng làm phiền tôi, cô có thể tuân thủ không, Hoàng tiểu thư?"

"Đương nhiên là có thể!"

Đêm đã khuya, màn đêm ở đây có vẻ còn lạnh hơn cả bên ngoài. Hoàng Tư Nặc ăn mặc mỏng manh, để lộ đôi chân dài trắng nõn, đang ngồi trên ghế sô pha, chỉ mặc một chiếc sườn xám và áo khoác, cho dù có có quấn chặt cơ thể, thì vẫn run rẩy vì lạnh.

Nhưng cô nghiến răng, một tiếng động cũng không phát ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt khiến người ta phải thương xót.

Căn phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Nhưng điều mà Hoàng Tư Nặc quan tâm hơn cả cơn cảm lạnh dữ dội là người đàn ông ngồi sau bàn làm việc cách đó không xa đang đọc sách.

Hoàng Tư Nặc không thích anh ta, ít nhất là trước khi vào cửa, theo ý kiến của cô, đây là một giao dịch hoàn chỉnh và cả hai bên đều đạt được điều mình muốn.

Tuy nhiên, người đàn ông quyền lực và bí ẩn này đã từ chối giao dịch, còn giữ cô lại, thì điều này lại nằm ngoài dự đoán của cô.

Đôi mắt xanh đó hơi cụp xuống, thỉnh thoảng chớp mắt giống như một con bướm đang rung rinh.

Cô đột nhiên rất tò mò về danh tính đằng sau người đàn ông này, câu chuyện về anh ta, và… khuôn mặt của Hoàng Tư

Nặc vẫn bất động, nhưng ánh mắt lại lén nhìn đến cuốn sách của anh Lạc trên bàn.

Cô ngồi đây đã lâu rồi, anh Lạc cũng vẫn luôn đọc sách, không sai, nhưng sao anh ta không lật trang, chẳng lẽ trang sách này đủ để anh ta đọc cả đêm sao?

Cô đột nhiên rất tò mò về nội dung trong cuốn sách, đặc biệt là trang mà anh Lạc đang xem.

Đột nhiên, cô nhận thấy anh Lạc, người có vẻ như đến từ thế giới khác, đứng dậy, bắt đầu cởi áo, anh ta mặc một chiếc áo khoác dài gần tương tự như một chiếc trendcoat màu đen, rất hợp với khí chất của anh ta.

Nhịp tim của Hoàng Tư Nặc tăng nhanh.

Ý thức cuối cùng của cô dừng lại lúc Lạc Hà bắt đầu đi về phía cô, sau đó cô ngã xuống chiếc ghế sofa mềm mại, ngủ thiếp đi.

Lạc Hà bước đến ghế sofa, trải chiếc áo trendcoat dài trên tay ra đắp cho Hoàng Tư Nặc đang ngủ, anh ta không quen tiếp xúc trực tiếp với phụ nữ, ít nhất là đối với hầu hết phụ nữ là như vậy.

Đặc biệt là không quen đối mặt với người khác, bởi vì đôi mắt đó sẽ luôn gây cho anh ta những rắc rối không đáng có.

“Hi hi hi.” Một tràng cười tục tĩu phát ra từ chiếc tai nghe không dây mà anh ta đang đeo, Lạc Hà lập tức cau mày: “Ây dô, ngọn núi băng tiểu ca ca số 3 của chúng ta còn biết chăm sóc phụ nữ, thật không thể tin được, không thể tin được, tôi phải lập tức nói cho mọi người biết, loại tin tức này tôi không thể hưởng thụ một mình được.” Phía bên kia là một giọng nói vừa kiêu ngạo vừa xấu xa nhưng lại nghe rất trẻ con, giống như một đứa trẻ vị thành niên.

“Tôi nói lại lần nữa, đừng bắt chước cách nói của số 4.” Lạc Hà lạnh lùng nói: “Hiểu chưa, số 13?”

Chương 886: Thương lượng

“Thật là đau tim mà, số 3 anh hãy nghe giọng điệu tôi nói với anh đi, chẳng lẽ vị trí của tôi trong lòng anh còn không bằng một người phụ nữ xa lạ sao?” Số 13 giả vờ oan ức nói.

Sau đó cuộc trò chuyện chợt thay đổi, lại “hi hi hi” ti tiện nói: “Nhưng mà số 3, tôi nghe nói là vị Hoàng Tư Nặc tiểu thư này là một mỹ nhân hiếm có đấy, anh thật sự không suy xét một chút sao? Nếu đổi lại là số 2, có lẽ là đến nhãn hiệu sữa bột cho đứa con thứ hai cũng đã nghĩ xong rồi.”

“Việc tôi không làm được thì số 2 cũng không, tiên sinh ngay từ đầu đã dạy chúng tôi, không được lợi dụng người khác lúc họ gặp khó khăn, nếu như tiên sinh nghe thấy những lời cậu vừa nói, chị ấy sẽ không vui đâu.”

“Còn nữa.” Lạc Hà vô cùng trang trọng lên tiếng: “Mục tiêu quan trọng nhất của tôi ở đây là đảm bảo sự an toàn của Hoàng lão tiên sinh và gia đình ông ấy, đây là sự sắp xếp của tiên sinh. Hoàng Tư Nặc cũng có tên trong danh sách.”

Số 13 phía đối diện đang nheo mắt cười tà ác: “Một câu tiên sinh hai câu tiên sinh, số 3 của chúng ta quả nhiên là người thực hiện nhiệm vụ hoàn hảo nhất.”

Dường như biết chủ đề của mình không mấy hay ho, số 13 đổi chủ đề nói: “Báo cáo một chút tình hình chỗ anh đi, số 3, tôi cần thu thập thông tin, tiến hành bước tiếp theo là nghiên cứu và phán đoán.”

Nhờ năng lực của mình, số 13 chiếm một vị trí khá đặc biệt ở Đỏ Thẫm, cậu ta không phải là một vị tướng dũng cảm xông

pha vào trận chiến, mà là một nhà phân tích tình báo của Đỏ Thẫm, thỉnh thoảng làm khách mời ở trung tâm chỉ huy.

"Sáng sớm hôm nay có kẻ đột nhập vào thư phòng của Hoàng lão tiên sinh, hai người, đều là môn đồ, một người mật danh Xà Nữ, người còn lại là Sa Quỷ, bọn họ đều ở trình độ từ trung cấp đến cao cấp A, đã bị tôi loại trừ, bên chỗ chúng tôi không có thương vong."

"Rõ ràng là bọn họ đã có sự chuẩn bị, trên người không mang theo bất kỳ tài liệu chỉ đạo hay bất cứ thứ gì có thể chứng minh danh tính của họ, nhưng trong chiếc ba lô do môn đồ mật danh Sa Quỷ đeo, tìm thấy mấy cái đầu người, sau khi được Hoàng lão tiên sinh nhận dạng, một người tên là Ngô Phong, người còn lại là Giang Biệt Hạc, hai cái đầu còn lại không rõ của ai."

"Xà Nữ, Sa Quỷ…" Số 13 dường như nhớ ra điều gì đó, nghiến chặt răng nói: "Hóa ra là hai tên này!"

Lạc Hà có chút kinh ngạc: "Cậu biết bọn họ sao?"

"Bọn họ lần lượt đã giết chết hơn 10 mục tiêu của chúng ta, tiểu đội chịu trách nhiệm về sự an toàn cũng đã bị tiêu diệt, lần này là gặp phải anh, nếu không Hoàng lão tiên sinh và gia đình của ông ấy đã tiêu đời rồi." Số 13 hít một hơi thật sâu: "Năng lực của hai người bọn họ bổ sung cho nhau, dưới sự phối hợp với nhau, dưới cấp S hầu như không có đối thủ, anh có thể dễ dàng giành chiến thắng, điều này ít nhiều là do lợi thế về năng lực, nếu không thì cũng không dễ dàng vậy đâu."

Lạc Hà suy nghĩ một chút, rồi "ồ" lên một tiếng.

"Bọn họ là môn đồ được Người Gác Đêm tuyển dụng từ rất sớm, thuộc bộ phận đặc biệt của Người Gác Đêm, hiện tại chỉ dựa vào tình hình, có thể nói là hai bên đã khai chiến chiến toàn diện rồi, chỉ còn thiếu mỗi việc xé bỏ nốt lớp da mặt cuối

cùng thôi.” Nói đến đây, số 13 chợt nghiêm giọng, như thể là một người khác.

“Tình huống của những người khác thế nào?” Lạc Hà hỏi.

“Trước hết, anh hãy yên tâm, tôi ở cùng với tiên sinh, tôi rất an toàn.” Dừng một chút, cậu ta nói tiếp: “Đương nhiên, tiên sinh, chị ấy còn an toàn hơn, nên anh cứ ngàn vạn lần yên tâm nha.”

Sắc mặt Lạc Hà hiển nhiên đã thả lỏng hơn rất nhiều, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: “Tôi không hỏi những chuyện này, những người khác cơ?”

“Số 7 bị thương nặng, trong khoảng thời gian này chỉ có thể nghỉ ngơi, mấy lão già của Người Gác Đêm ra tay rồi, số 2 vì cứu chị ấy mà cũng bị đánh bị thương, nhưng thương thế không nghiêm trọng.” Số 3 nói một mạch.

“Đánh trọng thương số 7, còn đánh bị thương số 2.” Lạc Hà cau mày: “Là ai làm?”

“Tạm thời vẫn còn chưa rõ, nhưng anh cũng biết, có thể có thực lực như vậy, toàn bộ cả Người Gác Đêm cũng không quá 5 người, theo như tin tức sau đó từ tiên sinh, vào ngày hành động, chủ tọa phiên tòa không có mặt tại tổng bộ Người Gác Đêm, chưa rõ tung tích, nên có xác suất lớn là ông ta đã ra tay.”

“Anh cũng biết, đừng thấy chủ tọa tuy rằng thân hình cao lớn, nhưng tâm tư lại rất nhỏ nhen, lần trước bị chúng ta lừa gạt, lần này nhất định phải lấy lại thể diện.” Số 13 bĩu môi: “Cái lão già này, lần sau nếu gài bẫy khác, nhất định phải lấy cái mạng chó của lão.”

Im lặng một lúc, Lạc Hà thấp giọng hỏi: “Số 6 có biết chuyện số 7 bị thương không?”

“Lúc đầu chúng tôi định giấu anh ấy, nhưng sau đó không biết là tên lắm mồm nào, đã để lộ tin tức, số 6 lúc đó đang được tiên sinh phái đi bảo vệ một mục tiêu khác, kết quả sau khi nghe được tin này, đã quay trở về.” Số 13 nhớ lại cảnh tượng lúc đó, giọng nói trở nên mất tự nhiên: “Sau đó nhìn thấy số 7 nằm trên giường bệnh, toàn thân vặn vẹo, sau khi xác nhận số 7 đã qua cơn nguy kịch, lại lập tức truy đuổi về phía những người đó rút lui.”

“Lúc đó tiên sinh không có ở đó, tôi và số 2 muốn ngăn anh ấy lại, nhưng anh biết mà, ai mà ngăn được anh ấy, cuối cùng, những kẻ đó đáng phải gánh chịu thảm họa này, có lẽ là cảm thấy mình đã chiếm lợi thế, tốc độ rút lui cũng không nhanh, đúng là đã bị số 6 cắn được, kết quả cực kì thảm hại, lúc đến có hơn 10 người, cứ tính dôi ra cũng chạy được 3 người rưỡi, nếu như không phải vết thương cũ của số 6 tái phát, có lẽ ngoại trừ chủ tọa phiên tòa ra, những người khác đừng ai hòng rời đi được.”

“Đúng rồi, một nửa người mà tôi nói đến không phải là chủ tọa phiên tòa mà là một tên xui xẻo khác, bị số 6 chặt đứt hai tay và một chân, tôi chỉ tính hắn là một nửa người, như vậy cũng không quá đáng chứ nhỉ? ?”

Cảnh tượng lúc đó hiện lên trong đầu Lạc Hà, sau đó anh ta lắc đầu: “Không quá đáng.”

“Sau đó xảy ra chuyện gì?” Lạc Hà tiếp tục hỏi.

“Anh nói số 6 này, không có chuyện gì lớn, còn biết quay về nói chúc ngủ ngon với số 7, chỉ là nói xong, vừa ra khỏi lều liền bất tỉnh, trong thời gian ngắn không thể liều mạng đánh nhau với ai rồi, nhưng mà anh ấy là số 6 mà, ai mà nói chính xác được?” Số 13 nhún vai, nói.

“Tôi đang hỏi về nhiệm vụ mà tiên sinh giao cho anh ấy.” Lạc Hà nói: “Sau khi số 6 rời đi, mục tiêu mà anh ấy chịu

trách nhiệm bảo vệ thế nào rồi?”

Hiệu quả chiến đấu của số 6 là không thể nghi ngờ, mục tiêu có thể giao cho anh ta bảo vệ nhất định phải đặt lên hàng đầu, một khi xảy ra chuyện gì đó, rất có thể sẽ phá hỏng kế hoạch của tiên sinh.

“Hả…” Nghe vậy, số 13 hít một hơi dài, nói với giọng có phần bất đắc dĩ: “Mục tiêu không sao, vẫn còn sống, bởi vì số 6 luôn mang theo mục tiêu bên mình, anh ấy vậy mà lại mang theo mục tiêu trở về, anh có tin không?

“Gia tộc mục tiêu có ý kiến rất lớn đối với sự sắp xếp của tiên sinh, làm lớn chuyện lắm, trực tiếp gọi điện cho tiên sinh, ý tứ đại khái là không coi trọng bọn họ, nhưng sau khi số 6 dẫn theo mục tiêu trở về, tất cả những lời phàn nàn và phàn nàn đều biến mất, người phụ trách gia tốc mục tiêu thay nhau gọi điện cho tiên sinh để xin lỗi.” Số 13 cười hi hi nói: “Cũng không biết số 6 đã thương lượng như thế nào với họ, thật là dễ nói chuyện mà.”

Lạc Hà có lẽ có thể nghĩ ra cách mà số 6 xin lỗi, rất có thể là lấy một cánh tay hoặc nửa đùi từ trong ba lô ra, sau đó giải thích ngắn gọn cho đối phương tại sao những người này lại biến thành bộ dạng như vậy.

Chương 887: Tính toán

"Người Gác Đêm phái đội hình như vậy đi đột kích trung tâm chỉ huy, chỉ sợ không đơn giản như vậy." Lạc Hà nói sau khi suy nghĩ, ít nhất điểm này trong mắt anh ra, là rất bất thường.

Số 13 nhanh chóng nói: "Đó là đương nhiên, mục tiêu của bọn họ không phải là giết người, mà là đến tìm thứ đó." Giọng nói của cậu ta chợt trở nên kỳ lạ: "Nhưng bọn họ không thể ngờ rằng, thứ đó đã không còn ở trong tay chúng ta nữa rồi."

Quả nhiên đến là vì thứ đó, ánh mắt Lạc Hà chợt khựng lại, trầm giọng nói: "Tướng quân Trần có biết chuyện này không?"

"Đương nhiên là không biết, nhưng mà người này có thể lên được đến vị trí này, quả thật cũng có bản lĩnh, ông ấy cũng đã nhìn ra mục tiêu của Người Gác Đêm không phải là tiêu diệt trung tâm chỉ huy, nhưng đi sâu hơn, ông ấy cũng không suy nghĩ ra được gì, tiên sinh đã nhận nhiệm vụ điều tra chuyện này rồi." Số 13 nói rất nhanh: "Tung tích của thứ đó tốt nhất là đừng ai biết, nếu không sớm muộn cũng sẽ là một tai họa."

"Dù sao… đó cũng là cửa của Hạ Đàn mà." Số 13 thở dài một cái.

Sau khi nghe đến cái tên này, thần sắc Lạc Hà nghiêm túc, cái tên này không chỉ đại biểu cho một môn đồ có thể đạt được thực lực mạnh nhất, mà quan trọng hơn là một loại lòng tin.

Hạ Đàn cùng với đội quân kháng chiến do ông lãnh đạo, đã trì hoãn được kế hoạch của Người Gác Đêm trong 20 năm, câu giờ cho những người sau.

Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, trong khán phòng tổng bộ của Người Gác Đêm, nơi tượng trưng cho vinh quang tối cao của Người Gác Đêm, người đàn ông bị ăn mòn hoàn toàn này đã dùng thái độ vô song để gây tổn hại nghiêm trọng đến sức chiến đấu cốt lõi của đối thủ, đặt nền móng cho kế hoạch thanh trừ.

Và điều mà ban lãnh đạo cấp cao của Người Gác Đêm không thể chấp nhận được nhất là họ đã cố gắng hết sức để đột phá cánh cửa của Hạ Đàn, phải trả giá bằng mạng sống của hơn chục môn đồ cấp cao, nhưng cuối cùng lại không đạt được giấy đỏ đại diện cho khế ước của cánh cửa đó.

Khế ước… đã biến mất!

Bọn họ lập tức phán đoán rằng cánh cửa kia của Hạ Đàn chắc chắn đã bị lấy đi bằng cách nào đó không rõ, người có khả năng làm ra chuyện như vậy nhất chính là kẻ chủ mưu đằng sau toàn bộ sự việc, Đỏ Thẫm!

Nhất định là bọn họ!

Đó là lý do tại sao cảnh tượng đó xảy ra cách đây không lâu, khi những Người Gác Đêm tinh nhuệ tập hợp lại, dưới sự lãnh đạo của chủ tọa phiên tòa cấp S, đột kích vào trung tâm chỉ huy ẩn trong núi vào sáng sớm.

Mục đích là giành lấy giấy đỏ khế ước cánh cửa của Hạ Đàn!

“Nhưng giao cánh cửa này cho tên đó có thực sự là một lựa chọn tốt hay không?” Bên kia tai nghe, giọng nói của số 13 lộ ra vẻ mệt mỏi và lo lắng, điều này hiếm khi xảy ra với cậu.

“Tôi thừa nhận, tên kia rất có năng lực trưởng thành, nhưng với thực lực hiện tại của nó, nếu như nó cưỡng ép cắn nuốt cửa Hạ Đàn, không ai trong chúng ta có thể đoán trước được hậu quả.”

“Đương nhiên, tôi cũng hy vọng nó có thể đợi thêm một chút thời gian, nhưng…” Số 13 không nói tiếp những lời phía sau, dù sao cũng là tiên sinh quyết định giao cửa cho Vô, mà đối với quyết địnhh của tiên sinh, cho dù mọi người có phàn nàn, cũng sẽ phục tùng.

Đây đã là một thói quen đã ăn sâu vào bên trong.

“Trước hết, Vô không nhất định lập tức nuốt chửng cánh cửa đó, tôi không tin nó không cảm nhận được khí tức dị thường của cánh cửa đó.” Lạc Hà nói: “Thứ hai, tiên sinh giao cánh cửa đó cho Vô, đây cũng là không còn cách nào khác, vì Không và số 10 đã bị lão hội trưởng chú ý đến, hơn nữa khi đã lên chiếc xe buýt đó, chiếc xe đó quỷ dị đến mức nào, cậu và tôi đều biết rõ, Hạ Đàn, người từng là người từng có trạng thái mạnh nhất, cộng thêm hơn chục môn đồ cấp cao trong đội quân kháng chiến, đều không phải là đối thủ.”

“Giao cửa cho Vô, chỉ là để bọn họ có thêm một thủ đoạn để bảo toàn mạng sống, về phần có cần thiết hay không, khi nào thì dùng, đều phải giao cho Vô tự mình phán đoán, cái tên đó không ngốc nghếch, biết khi nào thì mới nên sử dụng cánh cửa này.” Lạc Hà hít một hơi thật sâu: “Hơn nữa tôi tin rằng, nếu một ngày nào đó, Vô thực sự lựa chọn cách cưỡng bức nuốt chửng cánh cửa đó, vậy thì nhất định là đã đến bước đường cùng, chuẩn bị liều mạng một phen rồi.”

“Nhưng anh có từng nghĩ tới hay không, cho dù Vô có thành công thôn phệ cánh cửa kia, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?” Số 13 vội vàng nói: “Nó có khả năng chế ngự cánh cửa đó không?”

“Khả năng cao nhất là bị phản phệ, cánh cửa đó không phải là tồn tại mà tôi và anh có thể chạm vào được, cho dù Vô không phải là con người, là thứ đó, tôi cũng không tin rằng nó có thể kiểm soát và chế ngự được.”

“Nó thậm chí sẽ bị cánh cửa đó ăn ngược lại theo cách mà chúng ta không thể tưởng tượng được, nó sẽ mất đi lý trí, biến thành một cỗ máy chỉ biết giết chóc, ăn tươi nuốt sống, người chịu thiệt hại đầu tiên chính là Không và số 10!”

“Một khi tình hình xấu nhất xảy ra, cả thành phố sẽ bị hắn hủy diệt!” Số 13 nói càng lúc càng nhanh, tựa hồ đã ôm những lời này trong lòng rất lâu rồi, nhưng lại chưa có cơ hội nói ra ngoài.

Đầu bên kia của tai nghe im lặng một lúc lâu, số 13 thở hổn hển “Huh-, Huh-“.

“Số 13.” Lạc Hà lên tiếng: “Đây là kết quả tính toán bằng năng lực của cậu hay là trong lòng cậu nghĩ như vậy.”

“Tôi…”

“Tôi muốn nghe sự thật.” Lạc Hà ngắt lời.

Số 13 im lặng hồi lâu, không kiên nhẫn nói: “Là tôi tự nghĩ thế, không dám dùng năng lực của mình để tính toán, tôi sợ, sợ đạt được kết quả mà tôi không muốn nhìn thấy, anh biết đấy, tôi… cho dù thế nào đi chăng nữa, quyết định của tiên sinh, tất cả chúng ta đều phải tuân theo!

“Nếu số 4 còn ở đây thì tốt rồi, anh ấy nhất định có cách thuyết phục tiên sinh! Các anh mặc dù ngoài miệng không nói ra, nhưng đều cho rằng số 4 thông minh hơn tôi, cũng càng tin vào phán đoán của anh ấy hơn!” Giọng điệu của số 13 không có oán hận, mà hoài niệm nhiều hơn, bọn họ không hề phản cảm chuyện người khác gọi mình là ác quỷ, bởi vì ngay cả ác quỷ cũng không đơn độc, bọn họ cũng sẽ đoàn kết lại để sưởi ấm cho nhau.

“Đến nhà họ Hạ đón Hạ Đàn, sau đó dùng Hạ Đàn làm trọng thương Người Gác Đêm, tiếp theo thu hoạch cửa của Hạ

Đàn, giao cánh cửa đó cho Vô, đây đều là kế hoạch của số 4.” Lạc Hà nói.

Bên phía số 13 chợt ngưng lại: “Cái gì?!”

“Tôi không nói dối cậu, ban đầu tiên sinh không đồng ý với kế hoạch này, bởi vì rủi ro quá cao, một khi kế hoạch bắt đầu thì không có đường quay đầu nữa, đặt hy vọng vào trên người Vô, tôi cũng không thể hiểu được.”

“Nhưng không biết số 4 đã làm như thế nào, cuối cùng cũng thuyết phục được tiên sinh, số 4 sau đó từng nhắc lại với tôi, nói rằng anh ấy đã từng giao đấu với Vô trong phó bản, anh ấy tin tưởng cái tên này, cho nên hy vọng chúng ta cũng có thể tin tưởng anh ấy.”

“Không ai hy vọng bản thân cô đơn lẻ loi, mỗi một người đều hy vọng được tin tưởng, chúng ta là thế, nó cũng thế, số 4 tin chắc rằng Vô sẽ thiết lập mối quan hệ đôi bên tin tưởng với Không, sẽ không làm hại Không.”

“Cho dù là bị cánh cửa kia ảnh hưởng, Vô cũng không phản phệ Không.”

“Tiên sinh tin tưởng lựa chọn của số 4, tôi cũng tin tưởng lựa chọn của số 4.” Lạc Hà nói: “Nếu như cậu không tin, có thể dùng năng lực tính toán, nhưng về phần kết quả sau khi tính toán như thế nào, một mình cậu biết là được rồi, không cần nói cho tôi biết, và cũng đừng nói với bất kì ai”.

“Bởi vì mọi thứ đều đã được ấn định.”

Chương 888: Giải quyết

Nói nhiều như vậy, bên kia tai nghe vẫn luôn im lặng, bầu không khí nhất thời có chút khó hiểu, nhưng Lạc Hà cũng không để tâm, anh ta chỉ nói những gì mình cho là nên nói, về việc số 13 sẽ nghĩ như thế nào, cũng như tiếp theo sẽ làm gì, đó chuyện của cậu ta.

"Hừ -" Một lúc sau, bên kia mới vang lên tiếng thở dài: "Nếu như các anh đều tin, vậy tôi cũng giống như các anh là được, nhưng đầu tiên tôi phải tuyên bố trước, ván này là tôi không hề thua, đặc biệt là không thua số 4, điều này không thể chứng minh được gì hết."

"Tôi hiểu." Lạc Hà đã cho số 13 một bước đường lui.

"Hừ hừ!" Số 13 phát ra một tràng âm thanh không thoải mái, sau đó nói: "Được rồi, không nói những chuyện này nữa, bây giờ tôi sẽ truyền đạt với anh nhiệm vụ mới nhất." Cậu ta dừng một chút, nhấn mạnh: "Tiên sinh đặc biệt giao phó."

Vẻ mặt của Lạc Hà ngưng tụ khi nghe vậy.

"Dựa theo tốc độ của các anh, trước chập tối ngày mai là có thể đến nơi trú ẩn do quân đội bố trí, sau khi đưa cả gia đình Hoàng lão tiên sinh đến nơi an toàn, anh cần lập tức đi đến bến phà Hàn Giang."

"Chúng tôi đã phát hiện ra, ở đó có một cứ điểm bí mật của bộ phận đặc biệt của Người Gác Đêm, một bộ phận lớn sát thủ được phái đến lần này đều đến từ đó." Số 13 nói: "Hai môn đồ Xà Nữ Sa Quỷ bị anh giải quyết, cũng từ đó mà ra."

“Số 8 đã tới đó trước rồi, đến lúc đó cô ấy sẽ đón các anh, ngoài hai người các anh ra, nhà họ Hạ và mấy gia tộc lớn khác, cũng như mật quân liên thuộc quốc gia, cũng sẽ phái người hỗ trợ cho các anh.”

“Bên trong có thể có một số kẻ khó giải quyết, tiên sinh có hơi lo lắng về điểm này, cho nên các anh nhất định phải cẩn thận…”

“Phải làm đến mức độ nào?” Lạc Hà ngắt lời, giọng nói lạnh lùng và vô cảm.

“Về nguyên tắc, không được để ai sống sót.” Số 13 truyền đạt mệnh lệnh một cách chính xác.

“Biết rồi.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Lạc Hà đi trở lại bàn làm việc, ngồi trên ghế và tiếp tục cúi đầu đọc sách, anh ta vẫn giữ nguyên tư thế như trước, mắt cụp xuống, sùng đạo như một tu sĩ, hoàn toàn không có cảm giác hồi hộp căng thẳng trước một trận chiến lớn.

Nếu như trên thế giới này thực sự có người có thể lặng lẽ đứng sau lưng mà không kinh động đến anh ta, sẽ phát hiện ra, trang sách đang mở ra có kẹp một bức ảnh.

Bên trên là khuôn mặt nghiêng của một người phụ nữ, đẹp đến chấn động lòng người. …

Đêm nay Giang Thành ngủ không được ngon giấc cho lắm, khi tỉnh dậy, cổ cực kỳ cứng ngắc, mỗi bộ phận trên cơ thể đều cảm thấy khó chịu.

Vẫn là loại không để lại vết thương nào.

Hắn xoa bóp cơ thể, ngồi một lúc mới đứng dậy, kéo cửa ra, phòng sinh hoạt ngoài cửa rất ngăn nắp, tên mập và Hòe Dật đều không có ở đó.

Lắng nghe kỹ, có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ chiếc TV ở tầng dưới.

Men theo cầu thang xuống dưới, Giang Thành vừa nhìn đã nhìn thấy tên mập trên ghế sô pha, nửa người nghiêng về một bên, đang xem TV, trong tay cầm thứ gì đó giống như bỏng ngô, thỉnh thoảng nhét một ngụm vào miệng.

Không muốn hù dọa, phá hỏng tâm tình tốt của anh ta, Giang Thành đi tới nhắc nhở : "Anh mập."

Nghe vậy, tên mập trên ghế sofa lập tức quay đầu lại, không nhúc nhích mà chỉ cử động cái cổ cứng đờ như một chiếc xe tăng đang quay đầu: "Bác sĩ, anh dậy rồi à?"

Lần này Giang Thành không cần phải hỏi nữa, sau khi tên mập nuốt bỏng ngô vào miệng trước, liền nói như đổ đậu: "Hòe Dật bảo tôi báo với bác sĩ một tiếng, bạn của anh ấy lại có tình báo mới rồi, không tiện nói qua điện thoại, anh ấy lại đi rồi, anh ấy bảo anh cứ yên tâm, anh ấy sẽ chú ý an toàn, người bạn kia tuyệt đối đáng tin cậy."

Sau khi ăn sáng xong, Giang Thành lại gọi điện cho Hòe Dật, sau khi đã khớp ám hiệu, hắn mới yên tâm hơn.

Tên mập rửa bát xong từ phòng bếp đi ra, vừa vẩy tay cho khô, vừa nhìn Giang Thành, quan tâm hỏi: "Bác sĩ, anh sao vậy, cứ xoa eo làm gì?"

Giang Thành suy nghĩ một chút, không chút xấu hổ nói: "Chỗ này đối với đàn ông rất quan trọng, giống như động cơ ô tô, nhất định phải bảo trì thường xuyên, nếu không vào thời khắc mấu chốt rất dễ bị hỏng."

Tên mập lộ ra vẻ mặt xấu hổ, sờ sờ mũi nói: "Bác sĩ, hay là anh đến bệnh viện kiểm tra đi, loại bệnh này phát hiện sớm dễ điều trị hơn, thật đấy, tin tôi đi, đừng sợ mất mặt, anh vẫn luôn không quá 30 giây cũng đâu có được."

Chờ đến khi Hòe Dật mở cửa bước vào, Giang Thành vẫn còn đang cãi nhau với tên mập, Giang Thành càng giải thích, tên mập càng hưng phấn, xem ra nếu quay lại muộn một chút, hai người có thể sẽ đánh nhau mất.

Nhưng Hòe Dật thì không có tâm tình xen vào cuộc trò chuyện của bọn họ, sau khi đi vào nhanh chóng đóng cửa lại, vội vàng nói: "Anh Giang, anh Phú Quý, hai anh… hai anh tạm thời hãy bình thường một chút, nghe tôi nói trước đã, bên ngoài có tình hình mới!"

Thấy Giang Thành và tên mập đều quay mặt lại nhìn mình, Hòe Dật lập tức đi tới ghế sô pha, bất kể là ly nước của ai, uống mấy ngụm lớn, sau khi đặt xuống, tựa như đã bình tĩnh lại nói: "Hai anh có biết, chỉ trong một đêm qua, mấy sự kiện linh dị ở Dong Thành đều đã biến mất rồi không?"

"Biến mất rồi?" Sắc mặt tên mập trở nên kỳ quái.

"Ừm." Hòe Dật gật đầu: "Bạn tôi cũng vừa mới nhận được tin này, ban đầu tôi còn không tin, vì thế anh ấy đã lái xe, đưa tôi đến mấy địa điểm xung quanh đây xem một vòng, chính là hai nơi bệnh viện Thanh Phố, và nhà thời lớn Roland." Anh ta nghiêm túc nói: "Quả thực, cảm giác quỷ dị bao trùm đó đã thực sự biến mất rồi."

"Nhất định là môn đồ gây ra sự kiện linh dị đã bị loại bỏ, chỉ là không biết do ai làm, tin tức bên phía người bạn của tôi cũng không có kết quả."

"Lúc trở về, tôi lại cố ý đi ngang qua trung tâm thương mại Tụ Long, ở đó cũng đã yên tĩnh." Khi nói chuyện, sắc mặt Hòe Dật có vẻ kỳ lạ, xem ra anh ta cũng không đoán ra được nguyên nhân bên trong.

Trong một đêm, mấy sự kiện linh dị ở Dong Thành đều đã biến mất toàn bộ, điều này chứng tỏ đã có thế lực rất lợi hại

nhúng tay vào, Giang Thành có thể nghĩ đến đầu tiên, chính là đám người Lâm Uyển Nhi.

Nhưng… hình như lại không giống lắm, Giang Thành cũng không thể giải thích được tại sao, hắn chỉ là theo bản năng cảm thấy Lâm Uyển Nhi sẽ không đầu tư quá nhiều tâm lực vào Dong Thành.

Cho dù tất cả các sự kiện linh dị ở Dong Thành đều được giải quyết thì sẽ có tác dụng lớn đến đâu đến tình hình chung?

Kiểu chữa trị triệu chứng chứ không phải chữa trị căn nguyên này không giống phong cách của người phụ nữ này.

Cô ấy nên bận rộn với những việc quan trọng hơn.

Nhưng những sự kiện linh dị này là do Người Gác Đêm gây ra, bọn họ chỉ mong sao tình hình hỗn loạn, thì lại làm sao có thể đích thân giải quyết những sự kiện linh dị này được cơ chứ?

Nếu không phải lực lượng quốc gia do Lâm Uyển Nhi đại diện, cũng không phải Người Gác Đêm, vậy… có thể là ai?

Mục đích là gì?

Vừa nghĩ đến một thế lực mạnh mẽ chưa biết ẩn nấp ở Dong Thành khiến Giang Thành cảm thấy bất an, cảm giác không rõ này còn đáng sợ hơn cả sự nguy hiểm rõ ràng.

Hòe Dật thấp giọng khuyên nhủ: “Anh Giang, anh cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, dù sao sự kiện linh dị đã được giải quyết cũng là chuyện tốt, hiện tại cần lo lắng chính là Người Gác Đêm.”

“Người Gác Đêm có lẽ sẽ không dám coi thường một thế lực có thể quét sạch nhiều sự kiện linh dị như vậy chỉ trong một đêm.”

Chương 889: Chiếm chỗ

Phát hiện ra vẻ mặt Giang Thành có gì đó không ổn, tên mập cũng lên tiếng: "Bác sĩ, anh đang suy nghĩ gì vậy? Nói ra đi, chúng tôi cũng có thể giúp anh cùng suy nghĩ?"

Tên mập vừa nói ra những lời này liền hối hận, theo suy nghĩ của bác sĩ, e rằng thật sự không cần bọn họ giúp đỡ, bọn họ chỉ có thể nhắm mắt tham gia, nhưng…

"Những sự kiện linh dị bùng phát ở các thành phố lân cận đã bị loại bỏ chưa?" Giang Thành nhìn sang Hòe Dật.

Hòe Dật suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Chưa, ít nhất hiện tại cũng chưa nghe nói tới."

"Cho nên chỉ có Dong Thành mới là mục tiêu của đối phương." Giang Thành khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng theo thông tin mà chúng ta thu được, những sự kiện linh dị này ở Dong Thành không có gì đặc biệt, tại sao đối phương lại… lại chọn ở nơi này? ?"

"Nếu như thực sự muốn làm quấy nhiễu đến kế hoạch của Người Gác Đêm, cũng sẽ không chọn một nơi như thế này." Giang Thành thẳng thắn nói: "Tôi không nhìn ra bên trong này có mục đích gì."

Nghe Giang Thành phân tích xong, tên mập cũng cảm thấy có gì đó không đúng, thấp giọng hỏi: "Bác sĩ, vậy anh cảm thấy thế nào?" Dừng một chút, anh ta tiếp tục nói: "Anh chỉ cần nói kết quả là được, cứ coi như là chiếu cố bộ não của anh Hòe Dật đi."

“Tôi không biết, hiện tại manh mối còn quá ít, nhưng tôi không cảm thấy việc này không giống như được thực hiện bởi một thế lực nào đó, ngược lại giống như một người nào đó.” Giang Thành cố gắng khắc họa danh tính của đối phương trong đầu.

“Là một người làm?” Hòe Dật lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi: “Anh Giang, khó có khả năng này chứ, nói trắng ra, Đỏ Thẫm các anh đã đủ mạnh rồi.”

“Cứ lấy anh làm ví dụ đi, trong một đêm, cho dù anh có sử dụng… sử dụng loại sức mạnh đó, cũng không thể loại bỏ năm sự kiện linh dị cùng lúc được.” Hòe Dật nói, còn cẩn thận liếc nhìn cái bóng của Giang Thành một cái, sợ cái tên nấp trong cái bóng không vui.

“Các anh còn không làm được, vậy môn đồ bình thường càng không thể làm được.” Hòe Dật lắc đầu, quả quyết nói: “Tôi nghĩ điểm này có thể loại trừ, đây nhất định là băng đảng gây ra.”

Bởi vì có quá ít manh mối, tiếp tục thảo luận có thể không dẫn đến kết quả đáng tin cậy, mọi người liền quay lại với chính mình, dù sao thì chiếc xe buýt là thứ nguy hiểm nhất đối với họ vào lúc này.

Nghe vậy, Hòe Dật lấy tấm vé từ trong túi ra ném lên bàn với vẻ mặt đau khổ: “Các anh, đây là chuyện quỷ gì thế, chỉ nhằm vào mấy người chúng ta, không bóp chết chúng ta thì sẽ không kết thúc sao?”

Sau khi bọn họ quay lại, vé xe cũng quay lại cùng, Giang Thành và tên mập bởi vì đã có Lâm Uyển Nhi giải thích cho, nên ít nhiều cũng nghĩ thoáng hơn chút, còn biểu hiện của Hòe Dật như ăn phải ruồi vậy.

Giang Thành an ủi nói: “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn (bất kể đối phương sử dụng thủ đoạn nào, đều linh hoạt có biện pháp tương ứng để đối phó), sẽ có cách thôi.” “Tôi dẫn anh đi thư giãn một chút.”

Tên mập nghe vậy hai mắt sáng lên, xoa xoa tay nói: “Bác sĩ, lần này tôi muốn nhóm C, tôi đã hỏi qua rồi, nhóm A là nhóm nữ, nhóm B là nhóm nam, nhóm C là nhóm người mẫu, ai nấy đều trông rất tuyệt.”

“Nhóm C không có đâu, ổ C anh có thể cân nhắc?” Giang Thành đứng dậy hỏi.

Tên mập do dự một chút, mặc dù có chút thất vọng, nhưng nghĩ rằng có còn hơn không, gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Thôi cũng được.”

Ngay chiều hôm đó, ba người quây quần bên máy tính, bất lực nhìn Giang Thành mở ổ C, sau đó né tránh tất cả những bộ phim hành động có cảnh báo bằng chữ tiếng Anh trước mặt, cuối cùng mở được thư mục khó thấy nhất trong góc, thư mục đầu tiên nhảy ra chính là nữ chính Sở Nhân Mỹ trong “Lão thi trong sơn thôn”.

Sau khi nhìn thấy dung nhan của Sở Nhân Mỹ, tên mập lập tức cạn ý tưởng rồi.

Tiếp theo buổi chiều lại xem mấy bộ phim kinh dị, trong lúc chiếu phim, Giang Thành thỉnh thoảng dừng lại, chỉ ra cảnh ma giết người để dạy Hòe Dật và tên mập, hỏi bọn họ rằng, nếu đặt mình vào hoàn cảnh bị quỷ truy đuổi, sẽ làm gì nếu gặp phải tình huống tương tự?…

Trong khoảng thời gian này, ba người quả thực đã trải qua mấy ngày thoải mái, ban ngày ngoài việc thu thập tin tình báo,

còn chơi bài, trò chuyện, xem phim, buổi tối nướng hải sản và uống bia.

Sau khi nhìn thấy Giang Thành lẻn vào phòng lấy ra một xấp tiền dày, tên mập mở to mắt hỏi hắn lấy tiền ở đâu ra, có phải hắn lại quay lại nghề cũ và làm những việc đó trong lúc mọi người đang ngủ hay không.

Giang Thành lập tức phản bác đây đều là tiền tiết kiệm trước đây của hắn, kiếm được qua kênh hợp pháp, sau đó lại không tránh khỏi một trận gà bay chó chạy, Hòe Dật vừa nhấp môi đã say, lúc này đang nằm bất động bên cạnh bàn xem náo nhiệt, tận hưởng thời gian thư giãn hiếm có này.

Trong khoảng thời gian này, Giang Thành cũng đang chờ đợi tin tức về Lâm Uyển Nhi. Đáng tiếc, mọi chuyện đều yên tĩnh, sau khi một số sự kiện linh dị biến mất, Dong Thành lại trở về trạng thái yên bình như xưa.

Tuy nhiên, Giang Thành vẫn có thể cảm nhận được dòng nước ngầm dữ dội ẩn dưới làn nước tĩnh lặng.

Sau khoảng một tuần, ba người đã quen với cuộc sống yên bình hiện tại, đến mức Hòe Dật không khỏi cảm thấy chiếc xe buýt chắc đã hoàn toàn quên mất bọn họ.

Cho đến đêm hôm đó, sau một cơn co giật kỳ lạ, ba người lại cùng lúc tỉnh dậy.

Đẩy cửa ra, chiếc xe buýt cũ kĩ lại âm hồn bất tán xuất hiện.

“Lên xe đi.” Cửa mở ra, Giang Thành là người đầu tiên lên xe.

Bên trong xe vẫn mịt mờ như trước, tầm nhìn rất kém, dựa trên kinh nghiệm trước đó, tên mập và Hòe Dật chuẩn bị tìm một chỗ ngồi gần đó.

Giang Thành lựa chọn đứng một lát, quan sát tình hình xung quanh.

“Hả?” Một giọng nói kỳ lạ vang lên.

Là tên mập.

Anh ta đứng ở phía trước ghế, không ngồi xuống mà quay người lại nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi, như thể phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Giang Thành lập tức đi đến, quan sát một lát, cũng phát hiện không có gì khác thường, liền thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy Giang Thành hỏi, tên mập tựa hồ tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên, dùng giọng nói bối rối và sợ hãi nói với Giang Thành: “Bác sĩ, cái ghế này hình như… hình như có vấn đề, nó không cho tôi ngồi.”

Cái ghế không cho ngồi, cách nói này thật là mới mẻ, nhưng dù trên xe buýt này có xảy ra chuyện li kì đến đâu, Giang Thành cảm thấy cũng có thể hiểu được: “Anh thử lại lần nữa đi.”

Tên mập nuốt nước miếng, quay đầu nhìn về phía Hòe Dật cũng có vẻ mặt tò mò không kém, nói: “Anh Hòe Dật, lần này anh có thể chứng minh cho bác sĩ xem.”

Hòe Dật không nói gì, đầu tiên anh ta di chuyển rất cẩn thận, sau đó căn chỉnh mông rồi từ từ ngồi xuống, sau đó một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, như có một lực lượng nào đó kéo Hòe Dật vậy, anh ta vừa mới ngồi xuống, liền lập tức bật ra.

“Ây yo, chết tiệt!” Hòe Dật kinh ngạc, răng môi run rẩy: “Chỗ… chỗ ngồi này có người!”

Vẻ mặt của Giang Thành thay đổi, chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra, lúc đó khi bọn họ lần đầu tiên lên xe buýt, đã phát

hiện ra có “người” đang ngồi trên ghế, quay lưng về phía họ.

Hơn nữa mỗi khi bị quan sát đến, sẽ di chuyển đến gần vị trí của bọn họ một cách quỷ dị.

“Các anh đừng cử động!” Sau khi Giang Thành nói xong, hít một hơi thật sâu, từ từ cúi người xuống, đưa đầu sát mặt đất nhất có thể, thông qua giữa hai chân, nhìn xuống gầm ghế.

Chương 890: Chỗ ngồi

Qua khe hở dưới ghế, nhìn từ ngoài vào trong, hắn thấy một đôi giày cao gót màu đỏ, một đôi giày da vuông vức, một đôi giày vải cũ dính bụi bẩn ở hai góc…

Quả nhiên có người!

Không, nói chính xác thì đây hẳn là những lệ quỷ bị mắc kẹt trên chiếc xe buýt này và không thể rời đi được!

Giang Thành hành động tương đối bình tĩnh, hắn không lập tức thu hồi ánh mắt mà đứng lên, chuyển ánh mắt từ dưới lên trên, chậm rãi nhìn về phía chỗ ngồi, nhưng chỉ vài giây sau, hắn đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt hắn dừng lại ở ngay phía trên thắt lưng của "người" ngồi trên ghế, sát ngay vị trí trước ngực, không thể nhìn thấy mặt đối phương.

Nhưng như vậy là đủ rồi, bởi vì từ góc độ hiện tại của mình, hắn chỉ có thể nhìn thấy những "người" ngồi trên ghế đều giữ nguyên một tư thế, xoay eo, nửa nghiêng, hướng về vị trí của hắn.

Giang Thành lập tức nhận ra những người này đang xoay người nhìn chằm chằm vào mình.

Thu hồi ánh mắt, hắn lợi dụng khoảnh khắc trước khi đứng dậy để liếc nhanh về phía hàng ghế trước mặt. Điều khiến hắn ớn lạnh sống lưng là trên chiếc xe buýt dường như trống rỗng, dưới hầu hết các ghế đều có một đôi chân.

Sau khi đứng dậy, Giang Thành chậm rãi hít một hơi, vẻ mặt khôi phục lại bình thường.

Tên mập đứng yên tại chỗ cử động cũng không phải, mà bất động cũng không phải, có vẻ khẩn trương sau khi bị Hòe Dật nói như vậy. Anh ta cảm thấy khắp nơi đều có quỷ, có thể bọn chúng đang nằm sấp trên đỉnh đầu, dưới chân… dưới chân có khi còn đang giẫm lên một con cũng nên.

"Đi theo tôi." Giang Thành liếc mắt nhìn hai người, bình tĩnh nói.

Giang Thành dẫn đầu đi về phía ghế trước, tên mập Hòe Dật lập tức đi theo, mấy bước chân này tên mập cảm thấy nơm nớp lo sợ. Chỗ ngồi gần đó dường như trống rỗng, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được ánh mắt ác ý quấn quanh mình, còn có nhiều hơn một điểm.

Nhưng vừa nghe theo chỉ dẫn của Giang Thành, ngồi xuống mấy chiếc ghế cách chỗ trước khoảng 4,5 hàng ghế, cảm giác bị theo dõi kỳ quái lập tức tiêu tan.

Giang Thành dựa lưng vào ghế, thả lỏng một chút, xem ra suy đoán của hắn không sai. Đứng trong xe chẳng mấy chốc sẽ bị những thứ đó nhắm đến, hắn phải tìm một chỗ ngồi xuống.

Ngoài ra, hãy cẩn thận để tránh những chỗ ngồi có "người".

May mắn thay, hắn đã được chỗ mà cả ba ghế ở hàng này đều trống.

Sau khi xác nhận khu vực này tạm thời an toàn, Giang Thành giải thích chuyện vừa xảy ra với tên mập và Hòe Dật. Khuôn mặt Hòe Dật méo mó sau khi nghe tin mình suýt ngồi lên đùi một nữ quỷ đi giày cao gót.

"Cẩn thận đấy." Giang Thành nhìn anh ta một cái, hạ thấp giọng nhắc nhở: "Ngồi trên đùi người khác mà không được cho phép, nếu như ở thời cổ đại, người ta sẽ không gả cho ai trừ anh đâu."

Nghe vậy Hòe Dật chỉ muốn khóc, vẻ mặt buồn bã nhìn Giang Thành nói: “Anh Giang, anh thấy hài hước lắm à?”

“Ù—”

“Ù—”…

Một âm thanh kỳ lạ thu hút sự chú ý của ba người, giống như tiếng lăn của một bánh xe kim loại nặng.

Tên mập ngồi trong cùng, Hòe Dật ngồi ở giữa, Giang Thành ngồi ở chỗ gần lối đi nhất, ba người bọn họ gần như đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía sau.

Sương mù dày đặc như nước bị khuấy động, một bóng người chậm rãi bước ra.

Khi nhìn rõ bóng dáng đó, ba người bọn họ đều sững sờ trong giây lát.

Đó là một người đàn ông phủ đầy bụi bẩn, quần áo giày dép rách rưới, thậm chí không thể đoán được tuổi thật. Qua những cái lỗ trên ngực quần áo, có thể nhìn thấy xương sườn nhô ra của gã.

Người đàn ông cực kỳ gầy, nhưng sự tương phản rõ ràng là đôi bàn tay xương xẩu của gã đang cầm một vật thể hình trụ to lớn, trông có vẻ nặng, ngoài ra còn có một tay quay gắn liền với nó.

Khi người đàn ông lắc cổ tay, vật thể hình trụ liên tục quay, tạo ra âm thanh “Ù ù——, ù ù——”.

Giang Thành biết đây được gọi là bánh xe cầu nguyện, nó thường phổ biến ở Tây Tạng. Hắn đã nhìn thấy một vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy một bánh xe cầu nguyện lớn và sang trọng đến như vậy.

Bánh xe cầu nguyện có ánh vàng rực rỡ, như thể nó được làm bằng vàng. Nó cũng được khảm bằng nhiều loại đá quý

khác nhau, chẳng hạn như ngọc lam để trang trí. Bánh xe cầu nguyện cực kỳ sang trọng trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài bẩn thỉu của người đàn ông.

Ba người bọn họ đều hiểu rằng người đàn ông có dáng vẻ khác thường chính là người công bố nhiệm vụ lần này, đồng thời cũng chính là môn đồ đã chết trên xe buýt trước đó.

Lần này, nơi họ cần phải đến chính là cửa của gã.

“Có chuyện muốn làm phiền các cậu.” Người đàn ông nhìn bọn họ, cũng không chào hỏi, chỉ giương mắt đứng đó, trong đôi mắt như giếng cạn không sóng, không có chút cảm xúc nào.

Với bài học lần trước, lần này Giang Thành sẵn sàng tiếp nhận nhiệm vụ,“Đại sư xin hãy nói.”

“Một trong những đệ tử của tôi bị lạc, cần sự giúp đỡ của các cậu.” Người đàn ông vừa nói vừa quay bánh xe cầu nguyện nặng nề, giọng nói của hai người thực sự chồng lên nhau một cách kỳ quái.

Giang Thành vốn định hỏi chi tiết hơn, nhưng người đàn ông ăn mặc như tu sĩ khổ hạnh này không muốn nói thêm với họ và nhìn ra ngoài cửa sổ xe, như thể phó mặc mọi thứ cho duyên phận hão huyền.

Sau khi xe dừng lại, ba người xuống xe, sau đó khung cảnh thay đổi. Khi mở mắt ra lần nữa, Giang Thành đã ở trong một căn phòng tối tăm, rất nhỏ và tồi tàn, thiết bị chiếu sáng duy nhất là một ngọn đèn dầu nhỏ.

Hắn ngồi dậy và đưa tay chạm vào cơ thể mình, cảm giác rất đặc biệt, hơi gai gai, đó là bộ lông của một loài động vật không rõ nguồn gốc.

Sau khi định thần lại một chút, thông qua ánh sáng mờ ảo, Giang Thành bắt đầu quan sát xung quanh.

Các bức tường của căn phòng không bằng phẳng, được làm bằng đá, các kẽ hở được lấp đầy bằng hỗn hợp bùn và cỏ khô, tay nghề khá thô.

Không có cửa, chỉ treo một tấm rèm cắt từ da thú, ánh sáng chiếu vào qua khe hở.

Có tiếng bước chân đến gần, rất nhanh, bức rèm được vén lên, một khuôn mặt thò vào,"Tỉnh rồi à, tỉnh rồi thì mau đến đây, sắp họp rồi, đợi mỗi cậu thôi đấy."

Đó là một người đàn ông, khoảng 60 tuổi, mặc trang phục ngoài trời trông rất chuyên nghiệp.

Không thể đoán được lai lịch của đối phương, Giang Thành đợi đến khi mắt có chút thích ứng với ánh sáng bên ngoài rồi mới bước ra ngoài. Chỉ trong vòng vài bước, hắn đã được người đàn ông dẫn vào một cái lều lớn.

Giữa lều có lò than sưởi ấm, một nhóm người vây quanh lò than. Giang Thành liếc mắt đã nhìn thấy tên mập và Hòe Dật, nhưng vừa chạm mắt, ba người đã lập tức quay mặt đi, tựa như không quen biết nhau.

Tìm một chỗ ngẫu nhiên ngồi xuống, Giang Thành phát hiện ra, ngoài người đàn ông đưa mình đến đây, trong lều còn có 7 người khác, 4 nam 3 nữ, đều không lớn tuổi lắm, nhìn giống như người mới bước vào nơi làm việc hoặc sinh viên đại học.

Người đàn ông lớn tuổi tự nhiên ngồi ở vị trí đầu tiên, sau khi quét mắt, ông ta hạ thấp giọng nói: "Thật áy náy khi đưa mọi người ngàn dặm xa xôi đến tìm tôi, nhưng tôi nghĩ rằng trong tình huống này, các cô cậu là người duy nhất có thể giúp tôi và dám giúp tôi."

Người đàn ông đứng dậy, đi về phía cạnh lều, vén rèm cửa sổ lều lên, ánh sáng chói lọi chiếu vào, ánh mắt mọi người

không khỏi dừng lại.

Bên ngoài cửa sổ, có một ngọn núi phủ tuyết hùng vĩ.

Chương 891: Núi tuyết

"Đây là ngọn núi mà chúng ta sắp sửa leo lên, núi tuyết Dát Ô Chương Đức, được người dân địa phương gọi là… vùng đất lạc lối." Lúc này, người đàn ông đột nhiên hạ giọng.

"Người ta đồn rằng mọi nhà leo núi cố gắng chinh phục nó cuối cùng đều sẽ chết, bởi vì linh hồn của bọn họ bị bỏ lại trên những ngọn núi tuyết, lạc lối và không bao giờ thoát ra được."

"Chính vì leo lên ngọn núi phủ tuyết này mà cháu trai của tôi, mới… mới…" Người đàn ông không khỏi nghẹn ngào.

"Ông lão à." Tên mập không nhịn được hỏi: "Cháu trai của ông… mất tích sau khi leo lên ngọn núi này ư?"

"Không, nó đã trở về, nhưng … nhưng người trở về không phải là nó!"

Đám người Giang Thành đều hiểu lời nói rõ ràng mơ hồ của người đàn ông. Dường như cháu trai của ông ta đã chết trong ngọn núi tuyết này, và một con quỷ nào đó lang thang trong núi đã giả làm cháu trai của ông ta rồi quay trở lại.

Suy nghĩ một lát, dưới ánh mắt của Giang Thành, Hoè Dật mở miệng hỏi: "Ông lão, không phải là chúng tôi không tin ông, nhưng nghe thật sự bí ẩn và doạ người, ông có bằng chứng trực tiếp nào không?"

Hiện tại, có vẻ như người đàn ông lớn tuổi này chính là NPC dẫn dắt cốt truyện.

Nghe Hoè Dật nói, người đàn ông gật đầu dữ dội rồi cởi chiếc ba lô lớn trên lưng ra. Lúc này mọi người mới chú ý ông lão này lưng gù, rất rất gù.

Mở ba lô, người đàn ông lấy ra một chiếc túi vải từ bên trong. Ông ta không mở ra ngay mà cầm chiếc túi vải trong tay, vẻ mặt có chút do dự. Một lúc lâu sau, ông ta mới lấy ra một bức ảnh rồi đặt trước mặt mọi người.

Bức ảnh cho thấy một người đàn ông khoảng 25 tuổi, thân thể cường tráng, trong tay cầm một cây cột trekking, hậu cảnh là một cánh đồng tuyết, các đường nét trông rất giống một ông già.

"Tôi tên là Thương Mạch, còn đây là cháu trai của tôi, Thương Tá." Thương Mạch nói với giọng khàn khàn: "Có một số chuyện không thể nói cho mọi người biết, nhưng… nhưng đã như vậy rồi, thì cũng chẳng quan trọng."

"Đứa cháu này đi theo tôi, là một người không an phận, cha mẹ không thể kiểm soát được nó. Nó từ nhỏ đã có hứng thú với văn hóa huyền bí. Sau này nó tập trung với một nhóm người nước ngoài, làm một vài việc như dọn dẹp, đào bới vật âm." Thương Mạch nói.

"Dọn dẹp, đào bới vật âm, ý ông là gì?" Một người phụ nữ với đôi mắt to đẹp và khuôn mặt xinh đẹp nhỏ giọng hỏi.

"Chính là trộm mộ." Người đàn ông đeo kính ngồi bên phải người phụ nữ trả lời. Người đàn ông có phong thái điềm tĩnh, có vẻ như đây không phải là lần đầu tiên anh ta đến một nơi như vậy.

Bị bóc trần, Thương Mạch chỉ lộ ra vẻ mặt cay đắng rồi gật đầu: "Đúng vậy, cháu trai của tôi là một tên trộm mộ. Nói thật với mọi người, nó rất có thiên phú trong ngành này, là người chỉ điểm, để tìm ra vị trí của mộ phần. Những người nước ngoài đó thích nó vì điều này nên đã lôi kéo nó nhập hội."

"Sau này, trong nước bắt nghiêm, họ đã chuyển hướng sang nước ngoài. Không biết nhận được tin tức gì mà cuối cùng họ

lại quyết định đến ngọn núi tuyết này!" Khi Thương Mạch nói lời này, trên mặt ông ta tràn ngập sự chua xót của kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Nhìn tuyết ngoài cửa sổ, Giang Thành quay đầu hỏi: "Cái gì, trong núi tuyết này có mộ phần?"

"Đúng vậy." Thương Mạch nghiến răng nghiến lợi gật đầu: "Nghe đồn trên đỉnh núi tuyết Dát Ô Chương Đức có mộ phần của một vị thánh nữ. Nhưng chưa từng có ai tìm thấy, cho nên cũng không ai biết ngôi mộ này có tồn tại hay không."

"Dù sao thì bọn họ đều biến mất sau khi đặt chân lên vùng núi tuyết này."

"Nhưng chẳng bao lâu, vào một đêm khuya, Thương Tá đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà, toàn thân rách rách rưới rưới, còn bốc mùi hôi hám. Làm sao con trai và con dâu tôi lại để ý đến chuyện này, bọn chúng vui mừng khôn xiết, sau đó ngay lập tức gọi điện thoại cho tôi thông báo tin vui."

"Lúc đó tôi vẫn đang ở nước ngoài. Sau khi nhận được tin, tôi ngay lập tức thu dọn đồ đạc và chuẩn bị về nước."

"Kết quả là tôi bị chậm trễ trên đường vài ngày. Nhưng trong khoảng thời gian này, tôi vẫn liên lạc với con trai và con dâu. Về phần cháu trai Thương Tá của tôi…" Thương Mạch dừng lại,"Tôi là một nhà khảo cổ học, mọi người có hiểu không, vì vậy tôi có quan hệ với cháu trai không được tốt lắm. Chúng tôi đã không nói chuyện với nhau trong nhiều năm. Tôi không ngạc nhiên khi nó từ chối trả lời điện thoại của tôi."

"Nhưng khi nói chuyện với con trai và con dâu, tôi cảm thấy chúng ngày càng kỳ quái, có vẻ… có vẻ hoảng sợ và thường nói những điều rất kỳ lạ qua điện thoại."

"Tất cả đều là về cháu trai Thương Tá của tôi, nói rằng nó không ngủ vào ban đêm, ngồi trên ghế cả đêm, chính là chiếc

ghế trong phòng ngủ của nó, quay lưng về phía cửa, không hề cử động."

"Hỏi nó, nó cũng không nói."

"Ngoài ra, nó ăn cũng không được tốt. Nói thế nào nhỉ, ngay cả cơm và rau cũng đều không ăn. Vốn dĩ nó rất thích ăn món rau xào do mẹ làm, nhưng bây giờ nó không còn hứng thú nữa."

"Nó chỉ ăn thịt, cái gì liên quan đến thịt là ăn, sức ăn lớn đến kinh người."

"Sau đó, con trai và con dâu tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Một bữa nó có thể ăn 5 đến 6 con gà quay, nhai được cả xương. Hơn nữa, biểu cảm khi ăn thịt của nó hết sức dữ tợn. Con dâu tôi nói… đúng, nói rất đáng sợ, giống như mãnh thú, là loại ánh mắt bảo vệ đồ ăn."

"Chuyện này không ổn, bọn chúng lo lắng Thương Tá ăn như vậy không tốt, cho nên hạn chế cho nó ăn thịt, không cho nó ăn, hoặc là mỗi bữa chỉ cho ăn tương đối ít. Nhưng một đêm nọ, trong khi con trai và con dâu tôi đang ngủ thì bị một tiếng động kỳ quái đánh thức."

"Tiếng kêu rột rạt rột rạt, giống như một con vật, một con vật đang cọ răng."

"Chúng lần theo tiếng động và phát hiện được phát ra từ phòng bếp. Cửa tủ lạnh đang mở, Thương Tá đang ngồi xổm trên mặt đất, quay lưng về phía chúng. Con dâu tôi không kìm được gọi nó một tiếng. Lúc quay đầu lại thì phát hiện hai tay nó đang cầm một miếng thịt, thịt sống, loại thịt mà chúng vừa mua để làm món sườn heo. Thương Tá đang cắn trong miệng, tiếng rột rạt rột rạt là tiếng răng cắn vào xương!"

Thử nghĩ mà xem, trong phòng bếp tối om, cửa tủ lạnh hé mở, có một kẻ đang ngồi xổm dưới đất, quay lưng về phía

mình, miệng há to nhai thịt sống.

Đây… đây thực sự là một con người sao?

“Ngày hôm sau, con trai và con dâu tôi đưa Thương Tá đi gặp bác sĩ tâm lý. Đây hẳn là một loại kích thích nào đó, trong đầu xảy ra vấn đề, nhưng Thương Tá sống chết cũng không chịu đi.”

Chương 892: Thánh nữ

Nghĩ đến những gì Thương Mạch vừa nói, có thể dễ dàng đoán được danh tính của nhân vật này, là Thương Tá, hay nói chính xác hơn thì là một con quỷ cải trang thành Thương Tá.

Và người chụp bức ảnh chắc chắn là cha mẹ của Thương Tá.

Có thể hình dung kết cục của hai người này khá là thê thảm.

Như đáp lại suy đoán của mọi người, Thương Mạch gật đầu, nói với giọng khàn khàn: "Sau này, thông qua một số phương tiện tôi đã lấy được những bức ảnh này từ cảnh sát, mọi người…" Như thể nhớ lại cảnh tượng lúc đó, đôi môi Thương Mạch trắng bệch, cả người trông như già đi hơn 10 tuổi.

Giang Thành đưa tay ra cầm lấy mấy bức ảnh do Thương Mạch đưa tới. Khi nhìn thấy thì chúng đều là những thi thể đỏ tươi khắp nơi trên giường và trên sàn nhà trong phòng ngủ.

Thịt trên thi thể đã bị ăn hết, tất cả những gì còn lại là bộ xương, với những mẩu thịt vụn dính trên đó và máu vương vãi khắp sàn nhà.

Mấy cô gái trẻ nhìn đi chỗ khác, như thể họ không thể chịu nổi khi nhìn vào đó.

Thương Mạch hít một hơi thật sâu, sau đó trầm giọng nói: "Kể từ ngày đó, Thương Tả đã biến mất, không ai nhìn thấy nó nữa. Điều mà cảnh sát không thể phát hiện ra là các camera giám sát gần nhà nó hoạt động rất tốt, nhưng không cái nào

trong số chúng bắt được hình ảnh nó về nhà, hay rời khỏi nhà, không một đoạn video nào cả!"

"Con người chắc chắn không thể làm được, hơn nữa… hơn nữa mọi người có thể nhìn thấy những bức ảnh, bọn họ rõ ràng là bị ăn thịt. Con người sao có thể làm được, chắc chắn là quỷ! Chính là quỷ bị phong ấn trong ngọn núi tuyết này!"

"Nó đã thoát ra ngoài rồi…"

Thương Mạch nói xong lời này, bả vai run rẩy, hai mắt đỏ bừng, toàn thân trở nên cuồng loạn.

So với biểu hiện cường điệu của Thương Mạch, điều Giang Thành quan tâm hơn chính là những gì ông ta nói: "Chắc chắn là quỷ, quỷ bị phong ấn trong ngọn núi tuyết này!"

Người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ sọc nãy giờ chưa lên tiếng nhìn chằm chằm vào Thương Mạch, đột nhiên hỏi: "Ông nói trong ngọn núi tuyết này có quỷ bị phong ấn, chuyện là thế nào vậy?"

"Làm sao ông biết trong núi tuyết có quỷ?" Hoè Dật nhìn Thương Mạch từ trên xuống dưới với ánh mắt nghi ngờ, nghi ngờ ông ta vẫn còn một số thông tin chưa tiết lộ.

Có lẽ vì quá kích động, Thương Mạch kéo túi vải ra, đổ từng thứ một, trong đó có bản đồ, la bàn, một số bức ảnh và một vài cuốn sổ tay.

Cầm lấy một cuốn sổ, mở ra, Thương Mạch nói: "Đây là tin đồn tôi thu thập được về ngọn núi tuyết này. Trên đỉnh núi tuyết Dát Ô Chương Đức có mộ phần của một vị thánh nữ, ngôi mộ của vị thánh nữ này có liên quan đến con quỷ mà tôi đã nói."

"Theo truyền thuyết của người dân địa phương, cách đây rất lâu, trong vùng núi tuyết có một ác quỷ. Nó có tính cách bạo ngược và thích ăn thịt, thường dùng bão tuyết để bẫy

người qua đường, khiến họ lạc vào vùng núi tuyết, sau đó ăn thịt họ và gia súc mà họ mang theo."

"Người dân địa phương phải gánh chịu sự tàn ác của ác quỷ, nhưng họ không có cách nào để đối phó với nó, cho đến một ngày, có một người phụ nữ xuất hiện."

"Người phụ nữ tay cầm bánh xe cầu nguyện, ăn mặc sang trọng, giọng nói cũng rất hay, trên đầu có một chiếc hộp gỗ lớn che lại, đôi mắt sáng ngời phía sau khe hở tựa như có thể xuyên thấu lòng người."

"Mặc dù không thể nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy, nhưng mọi người đều chắc chắn người phụ nữ này phải là một mỹ nhân hiếm có."

"Điều quan trọng nhất là cô ấy tuyên bố đến đây để giúp đối phó với ác quỷ trong vùng núi tuyết."

"Người phụ nữ đó cũng nói rõ rằng thực lực của ác quỷ mạnh hơn cô ấy. Lần này cô ấy có ý định sống mái một phen cùng ác quỷ. Cô cũng không có nguyện vọng nào khác, chỉ hy vọng sau khi chết, thôn dân có thể lên núi thu thập hài cốt cho cô, xây mộ ở nơi cô ngã xuống và canh giữ ngôi mộ cho cô trong 100 năm."

"Không ai được phép tiếp cận ngôi mộ của cô ấy trong 100 năm."

"Sáng sớm hôm sau, người phụ nữ rời đi, một mình đi đến núi tuyết."

"Theo truyền thuyết, kể từ khi người phụ nữ bước vào ngọn núi tuyết, khí hậu xung quanh đột ngột thay đổi, một cơn bão tuyết hiếm gặp thổi qua. Vào ban đêm, có người nghe thấy những tiếng kêu và tiếng gầm rú rất khủng khiếp, đến từ một hướng xa, chính là từ bên trong ngọn núi tuyết."

“Bão tuyết liên tục trong ba ngày, cho đến ngày thứ tư, bầu trời đột nhiên quang đãng, người dân địa phương đã lâu không thấy thời tiết tốt như vậy rồi.”

“Sau khi đợi thêm vài ngày, thấy núi tuyết không có động tĩnh gì, mấy người đàn ông bạo dạn ngập ngừng bước vào núi tuyết. Lần này, cảm giác ớn lạnh đáng sợ và quỷ dị đã biến mất, mọi người đều hiểu, người phụ nữ đã thành công, ác quỷ trong núi tuyết đã biến mất.”

“Thôn dân đã tìm thấy thi thể của người phụ nữ trên đỉnh núi như đã thỏa thuận, sau đó chôn cất cô ấy theo tiêu chuẩn địa phương cao nhất, gọi cô ấy là thánh nữ để biết ơn công lao của cô.”

“Đây chính là nguồn gốc của mộ phần thánh nữ.” Thương Mạch hít sâu một hơi nói.

“Đúng rồi, người dân địa phương gọi con ác quỷ đó là Đa Chuyết Da Kỳ.” Thương Mạch run run người, nhìn mọi người, hạ thấp giọng nói: “Dịch theo ngôn ngữ của chúng ta thì là quỷ chết đói.”

“Nghe đồn người dân địa phương sau đó đã tìm thấy di ngôn do thánh nữ để lại, gần thi thể của cô ấy. Trong đó ghi lại phương pháp mà thánh nữ đối phó với con quỷ chết đói này.”

“Thông qua một phương pháp nào đó, cô ấy đã thu hút quỷ chết đói vào cơ thể mình. Trên đường đi, quỷ chết đói gợi lên vô số thịt, cố gắng dụ dỗ thánh nữ phá giới. Một khi thánh nữ ăn thịt, quỷ chết đói sẽ ngay lập tức thoát khỏi bẫy rập và cắn trả thánh nữ.”

“Nhưng thánh nữ đã chống lại được cám dỗ, không chỉ phá vỡ ảo ảnh do quỷ chết đói tạo ra, mà còn trèo lên được đỉnh núi phủ tuyết và ngồi xếp bằng trên đó, không ăn uống gì cho đến khi cuối cùng cô ấy đã ngã xuống.”

“Quỷ chết đói cuối cùng không thể trốn thoát và bị phong ấn trong cơ thể của thánh nữ.”

Nghe đến đây, đám người Giang Thành có lẽ đã hiểu tại sao Thương Mạch lại khăng khăng rằng con quỷ cải trang thành cháu trai của ông ta là Thương Tá đến từ ngọn núi tuyết Dát Ô Chương Đức.

Có tính cách bạo ngược và thích ăn thịt, hai điểm này hoàn toàn phù hợp.

Bây giờ xem ra, nhóm người Thương Tá thật sự đã tìm nhầm mộ thánh nữ trong truyền thuyết. Sau đó bọn họ không biết đã làm gì và đã thật sự thả quỷ chết đói ra.

“Tôi nhất định phải tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Đứa cháu trai vô dụng của tôi thì chẳng nói làm gì, nhưng con trai và con dâu của tôi, bọn chúng vô tội!” Thương Mạch siết chặt nắm đấm,“Tôi cũng muốn leo lên đỉnh núi tìm mộ thánh nữ, nhất định phải có cách đối phó với quỷ chết đói, con trai và con dâu của tôi không thể chết vô ích như vậy được!”

“Xin hãy yên tâm, sau khi mọi chuyện xong xuôi, thù lao đã hứa với mọi người một phần cũng không thiếu.” Thương Mạch nhìn mọi người, nói với giọng rất chân thành.

Nhưng rõ ràng là không ai muốn lý sự với ông ta.

Thương Mạch tựa hồ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới cảm xúc của chính mình, cũng không cảm thấy xấu hổ, thu dọn đồ đạc rồi đứng dậy,“Tôi còn phải chuẩn bị một số thứ, các cô cậu hãy làm quen với nhau trước. Còn nữa, tôi đã chuẩn bị trước trang bị cần thiết để leo núi, ở trong ba lô phía sau mọi người đó.”

“Nếu cảm thấy buồn chán, mọi người có thể ra ngoài đi dạo xung quanh, làm quen với khí hậu ở đây trước. Nhưng cẩn thận đừng tiếp xúc quá nhiều với người dân ở đây.” Giọng

điệu của Thương Mạch trầm xuống,“Đặc biệt đừng nói với bọn họ là chúng ta đang định leo lên núi tuyết.”

Chương 893: Đồng đội

"Vì có liên quan đến thánh nữ, núi tuyết Dát Ô Chương Đức được người dân gần đó coi là thánh địa. Hàng năm có rất nhiều tín đồ đến đây hành hương hàng trăm km quanh núi tuyết, tay cầm bánh xe cầu nguyện, với niềm tin mạnh mẽ và hết sức thành kính."

"Nếu ai đó muốn leo lên núi tuyết, trong mắt họ, đó là sự báng bổ và bất kính vô cùng lớn đối với thánh nữ. Khi đó chắc chắn sẽ dẫn đến hậu quả khủng khiếp, tai họa sẽ ập đến ngay lập tức."

Vẻ mặt của Thương Mạch rất nghiêm túc khi nói đến chuyện này, hoàn toàn không hề coi là trò đùa.

"Được." Giang Thành thay mặt mọi người đồng ý.

Sau khi Thương Mạch lại đeo ba lô lên, khom lưng bước ra khỏi lều, những người còn lại dường như thoải mái hơn. Hòa mình vào với các NPC trong nhiệm vụ luôn mang đến cho người ta một áp lực không thể giải thích được.

Người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ sọc quay đầu lại, nhìn Giang Thành, dùng giọng lịch sự hơn: "Xin chào, đây là Giang tiên sinh phải không?"

Giang Thành không khỏi cau mày, tình huống này là thế nào vậy. Nhiệm vụ lần trước hắn đã bị nhận ra, tại sao lần này cũng lại bị nhận ra thế, độ nổi tiếng của hắn bây giờ cao như vậy sao?

Người đàn ông nhận thấy vẻ không hài lòng trên mặt Giang Thành, ngay lập tức giải thích: "Giang tiên sinh, xin đừng hiểu

lầm. Chúng tôi đến trước, Thương Mạch cho chúng tôi xem danh sách, ngoài chúng tôi ra còn có ba người.”

“Vừa rồi tôi nghe Thương Mạch gọi hai người này là Vương tiên sinh và Hoè tiên sinh, cho nên chỉ còn lại có anh thôi.”

Giang Thành khá bất ngờ khi lại có một thứ như danh sách này, nhưng sau khi biết chỉ có tên gọi chung chung như Giang tiên sinh và Vương tiên sinh, sắc mặt của hắn đã tốt hơn một chút.

Vẻ mặt của tên mập và Hoè Dật cũng rất kỳ quái, dường như bọn họ cũng chỉ vừa mới biết thứ được gọi là danh sách này.

Trầm ngâm một lát, Giang Thành liếc nhìn những người còn lại rồi nói: “Nhìn mọi người bình tĩnh như vậy, đây hẳn không phải là lần đầu tiên mọi người đến một nơi như thế này.”

Người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ sọc cười cay đắng: “Đúng vậy, đây là lần thứ ba đối với mấy người chúng tôi, chỉ là… chỉ là lần này chúng tôi bước vào có vẻ hơi kỳ lạ, không phải qua cửa, mà là ngủ thiếp đi và lên xe buýt.”

“Đúng rồi.” Người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ sọc đưa tay ra giới thiệu: “Giang tiên sinh, tôi tên là Chu Vũ Hiên, hiện đang làm giảng viên của một trường đại học, chúng tôi đều đến từ cùng một trường. Ngoài tôi ra còn có hai giảng viên nữa.” Chu Vũ Hiên đưa tay chỉ vào hai người, nói tiếp: “Còn lại đều là sinh viên.”

Người đầu tiên được chỉ là một người đàn ông đeo kính, anh ta khẽ gật đầu với ba người tên mập Giang Thành,“Xin chào, tôi là Công Tôn Chỉ Nhược.”

“Cứ gọi tôi là Tử Quy đi.” Người phụ nữ được chỉ thứ hai lên tiếng. Người phụ nữ này có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nước da không được tốt lắm, tạo cho mọi người cảm giác đang hồi phục sau một cơn bệnh nặng.

Giang Thành gật đầu với hai người bọn họ. Hắn có ấn tượng với hai người này vì lúc nãy đã nói chuyện với Thương Mạch về đề tài trộm mộ.

“Những người còn lại không hoàn toàn là sinh viên của chúng tôi, chúng tôi đều vì cùng sở thích mà gặp nhau, nhưng ai có thể ngờ sau này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Chu Vũ Hiên dường như nhớ lại quá khứ, thở dài nói: “Bây giờ chỉ còn lại có 7 người chúng tôi.”

Giang Thành không có tâm tình tâm sự chuyện trưởng lão với bọn họ, chủ yếu là vì có nói cũng như không. Nhìn dáng vẻ của những người này, có lẽ chưa chắc đã tin, không chừng còn khiến bọn họ cảnh giác.

“Ba người chúng tôi cũng ở cùng một đội.” Hiện tại đối phương đã rõ ràng, giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì, cho nên nói thẳng luôn. Giang Thành ra hiệu cho những người còn lại hướng về phía tên mập và Hoè Dật, rồi nói tiếp: “Hãy giới thiệu với nhau một chút, mọi người đều là đồng đội trong nhiệm vụ này, hãy cùng nhau hợp tác nỗ lực để tất cả đều sống sót.”

Vừa dứt lời thì đã có một giọng nói khó nghe vang lên, không rõ là sợ hãi hay khinh thường,“Tất cả đều sống sót ư? Giang tiên sinh, anh cho rằng đây là lần đầu tiên chúng tôi đến một nơi như thế này sao?”

Nghe giọng nói thì có vẻ là một phụ nữ rất trẻ. Người phụ nữ thực ra trông cũng có vẻ ưa nhìn, nhưng lại tỏ ra hung dữ. Không biết cô ta đang giả vờ hay trong hiện thực cũng như vậy.

Giang Thành nhìn cô ta một cái rồi gật đầu: “Được rồi, ngoại trừ nữ hiệp muốn chết này ra, những người còn lại đều muốn sống đúng không?”

“Anh…”

Người phụ nữ chỉ vào mũi Giang Thành, nhìn khẩu hình miệng thì có vẻ như đang định phun ra một câu tinh hoa, nhưng giây tiếp theo, cô ta lại bị người bên cạnh ngăn lại,“Thiền Ly, đừng nói nữa.” Một cô gái trẻ có mái tóc ngắn cố gắng khuyên can cô. .

“Giang tiên sinh, đừng chấp Thiền Ly. Một trong những người bạn thân của cô ấy đã chết trong nhiệm vụ lần trước, đã lâu rồi cô ấy chưa ra ngoài, cô ấy… cô ấy không có ý xấu gì đâu.” Tên của cô gái tóc ngắn là Lục Dư. Cô ta nhìn Giang Thành, cố hết sức để giúp Thiền Ly giải thích, có thể thấy mối quan hệ giữa hai người rất tốt.

“Lục Dư, cậu kéo tôi làm gì, tôi đâu có nói gì sai?” Thiền Ly muốn thoát ra, nhưng lại không dám dùng quá nhiều lực, sợ Lục Dư sẽ bị ngã, nên chỉ có thể tức giận nói: “Các người đều là đồ ngốc, lần trước bị lừa còn chưa đủ à? Tôi không tin có ai thật lòng giúp đỡ chúng ta. Ở một nơi như thế này, mọi người có thể tự lo liệu được cho bản thân đã là tốt lắm rồi. Các người đã quên Tô Kỳ chết như thế nào rồi à?”

Giang Thành có thể cảm nhận được cô gái tên là Thiền Ly này bản chất không xấu, nhưng cái chết của người bạn đã ảnh hưởng quá lớn đến cô, khiến cô hoàn toàn thù địch với bất kỳ một người đồng đội xa lạ nào.

Nếu không sai thì Tô Kỳ trong miệng cô đã bị lừa để làm quỷ chết thay.

“Được rồi, Thiền Ly, em phải điều chỉnh lại tâm trạng của mình đi. Tô Kỳ đã đi rồi, chúng tôi không muốn em xảy ra

chuyện gì, hiểu không?" Tử Quy đi tới, vỗ nhẹ vào lưng Thiền Ly an ủi.

Công Tôn Chỉ Nhược, Tử Quy và Chu Vũ Hiên đều là giảng viên đại học, còn Thiền Ly và Lục Dư là sinh viên.

Ngoài mấy người bọn họ, một trong hai nam sinh còn lại, một người có mái tóc xoăn, đeo khuyên tai và vòng cổ, trông rất thời trang được gọi là Hàn Quyển Quyển, người còn lại ít nói tên là Bạch Hi.

"Giang tiên sinh." Sau khi an ủi Thiền Ly, Tử Quy quay sang nhìn Giang Thành. Cô ta là một người rất nhạy cảm, có thể cảm nhận được Giang Thành là người đứng đầu trong ba người, vì vậy giao tiếp với hắn nhiều hơn,"Như Chu Vũ Hiên đã nói, chúng tôi quen nhau là vì sở thích chung, mọi người vốn dĩ không chênh lệch quá nhiều về tuổi tác, cho nên chơi với nhau cởi mở hơn, không ai quan tâm đến thân phận thầy trò."

"Khoảng một tháng trước, chúng tôi có 15 người, nhưng bây giờ anh có thể thấy chỉ còn lại có 7 người." Công Tôn Chỉ Nhược mím môi và cụp mắt xuống.

"Mấy người rốt cuộc là có sở thích chung gì vậy?" Hòe Dật không khỏi tò mò.

"Tất cả chúng tôi đều theo đuổi một cuốn tiểu thuyết, vì vậy đã thành lập một câu lạc bộ sách để thường xuyên trao đổi cốt truyện hoặc một cái gì đó." Hàn Quyển Quyển mở miệng nói: "Đó là một cuốn tiểu thuyết linh dị, không đáng sợ mà còn khá thú vị."

"Sau khi ra ngoài, mấy người có thể cho tôi vào và xem liệu có thể sắp xếp một vai chính nào đó cho tôi không." Giang Thành cảm thấy chủ đề của những người này càng ngày càng lạc đề, cho nên không khỏi tiếp lời.

“Thiền Ly phải không?” Tên mập nhìn cô gái có đôi mắt đỏ hoe và nhẹ giọng nói: “Tôi cũng từng có một người rất thân thiết rời bỏ mình, vì vậy tôi hiểu cảm giác của cô. Nhưng dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải có niềm tin. Bác… Giang tiên sinh anh ấy không nói dối, nhiệm vụ lần trước của chúng tôi không có ai chết cả, tất cả đều sống sót.” Giọng nói của tên mập có sức hấp dẫn kỳ lạ, những lời anh ta nói còn đáng tin hơn nhiều so với Giang Thành.

Thiên Ly mở to mắt, nhìn anh ta với vẻ mặt như muốn nói “Ai biết lời anh nói là thật hay giả”, nhưng rõ ràng là không còn kháng cự Giang Thành như trước.

“Bởi vì lần trước chúng tôi gặp được một nhóm người rất tốt.” Tên mập mỉm cười nói.

Chương 894: Ngôi làng

“Hy vọng là như thế.” Thiên Ly quay đầu đi và thấp giọng lẩm bẩm.

Tử Quy và Lục Dư nhìn cô ta với ánh mắt ngạc nhiên. Sau đó, bọn họ lại nhìn tên mập, như thể không hiểu nổi, Thiên Ly bướng bỉnh kiên định, lần này lại thực sự nghe lời một người đàn ông xa lạ.

Hòe Dật ở một bên cũng không khỏi cảm khái thở dài, nghĩ thầm nếu sau này có ai dám nói Đỏ Thẫm là một đám điên cuồng biến thái, anh ta sẽ xé nát miệng người đó ra.

Đó đều là tin đồn và vu khống trắng trợn của Người Gác Đêm!

Đây rõ ràng là một gia đình lớn yêu mến!

“Người anh em Hòe.”

Nghe thấy Giang Thành gọi, Hòe Dật lập tức đứng dậy, bộ dáng sẵn sàng nghe lệnh: “Anh Giang, anh gọi tôi à?”

Giang Thành đưa tay chỉ về phía sau lưng anh ta, ở đó có balo leo núi, nhét đầy đồ đạc mà Thương Mạch đã chuẩn bị cho chuyến leo núi sắp tới của bọn họ.

Trên mỗi chiếc balo leo núi đều có một tờ ghi chú, tương ứng với họ của người trên đó.

Hòe Dật bước tới và tìm thấy balo leo núi có chữ Hòe. Anh ta tò mò mở ra, bên trong có trọn bộ, quần áo leo núi, giày, túi ngủ, lều bạt và rất nhiều đồ ăn.

“Anh Giang.” Hòe Dật móc ra một túi sô cô la rồi quay đầu lại nói: “Đều là những thứ có thể dùng để leo núi, khá đầy đủ.”

Nhưng giây tiếp theo, Hòe Dật không khỏi cau mày. Anh ta chợt nhận ra Giang Thành tên mập đang ở cách xa mình. Một lúc sau, anh ta nghe thấy tên mập thì thầm với Giang Thành bằng giọng phàn nàn: “Anh nhìn xem, tôi đã nói làm sao có thể gặp nguy hiểm khi vừa mới bắt đầu nhiệm vụ, trong balo leo núi chắc chắn là không có vấn đề gì.”

Hòe Dật: “…”

Mọi người đều có balo leo núi của riêng mình. Sau khi kiểm tra cẩn thận, bên trong gần như giống nhau. Sau một cuộc thảo luận ngắn gọn, họ quyết định ra ngoài đi dạo.

Tìm hiểu thêm về phong tục địa phương, đặc biệt là truyền thuyết linh dị, biết đâu sẽ giúp ích cho nhiệm vụ tiếp theo.

“Vậy còn những chiếc balo leo núi này thì sao, không thể mang chúng ra ngoài được phải không?” Hàn Quyển Quyển hỏi, dù sao thì những trang bị leo núi này rất nặng, mang theo lúc này sẽ chỉ lãng phí thể lực vô ích, mà quan trọng hơn là có thể khơi dậy sự cảnh giác của người dân địa phương.

Trước khi đi, Thương Mạch đã đặc biệt nhắc nhở, liên quan đến phần mộ của thánh nữ nên người dân địa phương đặc biệt coi trọng việc leo lên ngọn núi tuyết. Và trong mắt họ, đây là sự báng bổ!

Nói một cách cường điệu thì ở nơi hẻo lánh và lạc hậu như vậy, nếu đắc tội với người dân địa phương, có lẽ bọn họ cũng không biết mình sẽ chết như thế nào.

“Để lại vài người trông coi hành lý, đề phòng Thương Mạch trở về, không liên lạc được với chúng ta.” Giang Thành nhanh chóng sắp xếp.

Mấy người Công Tôn Chỉ Nhược, Tử Quy và Chu Vũ Hiên lần lượt gật đầu: "Được, vậy nghe theo sự sắp xếp của Giang tiên sinh."

Ba người phụ nữ Tử Quy, Thiền Ly và Lục Dư chọn ở lại. Giang Thành lo để Hòe Dật ở lại với ba người phụ nữ sẽ không an toàn cho nên hắn chọn để tên mập ở lại.

"Thông minh lên." Giang Thành ra hiệu cho tên mập: "Cẩn thận ba lô của ba người chúng ta đấy."

Tên mập chớp chớp mắt, ra hiệu mọi thứ cứ giao cho anh ta.

Nhưng không biết tại sao, tên mập hành động tự tin như vậy, Giang Thành lại cảm thấy có chút lo lắng. Hắn nhớ lúc trước giao cho tên mập canh gác, cái con người này cũng nói y như vậy, nhưng chẳng bao lâu sau đó, hắn đã bị tiếng ngáy của tên mập đánh thức.

"Đúng rồi, còn một chuyện nữa." Công Tôn Chỉ Nhược ngăn những người chuẩn bị rời đi lại và hỏi: "Tôi muốn hỏi, có bao nhiêu người trong chúng ta có kinh nghiệm leo núi tuyết?"

"Tôi không có." Giang Thành thành thật nói, sau khi nói xong, hắn quay đầu nhìn tên mập và Hòe Dật, nhưng xét từ biểu hiện của bọn họ thì cũng đều không có.

"Tôi đã leo lên một vài đỉnh núi."

Một giọng nói vang lên, Giang Thành nhìn sang, rồi bất ngờ phát hiện đó chính là Tử Quy. Người phụ nữ này thoạt nhìn mềm mại yếu ớt, nhưng không ngờ lại có nhiều trải nghiệm như vậy.

"Tôi đã cùng bạn bè leo núi mấy lần, hiếm khi lên đến đỉnh, nhưng… nhưng cũng gọi là có chút kinh nghiệm." Tử Quy thấy mọi người đều đang nhìn mình, giọng điệu rất khiêm tốn.

Một người có kinh nghiệm khác là Bạch Hi. Vì ở bên lò sưởi nhiệt độ cao, nam sinh trầm lặng này cởi áo khoác ra, thắt nút tay áo khoác, buộc quanh eo và chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay ở thân trên.

Cậu ta có thân hình cân đối, cơ bắp cuồn cuộn, cơ thể săn chắc, dường như thường xuyên luyện tập.

“Leo núi tuyết hoàn toàn khác với leo núi thông thường, nguy hiểm hơn rất nhiều. Có tuyết lở, ngoài ra còn có những kẽ hở có thể nuốt chửng cả người, chưa kể cạm bẫy, còn phải đối mặt với chứng quáng tuyết*, cháy nắng, tê cóng và mất nước.” Bạch Hi nói: “Đây chỉ là những mối nguy hiểm thông thường thôi, sẽ còn tồi tệ hơn nếu gặp phải thời tiết xấu, chẳng hạn như bão tuyết.”

*Chứng quáng tuyết: khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt.

“Tôi nói này em trai, cậu còn chưa tính con quỷ chết đói kia nữa đấy.” Hòe Dật có lòng tốt nhắc nhở.

Nghe vậy, sắc mặt của mọi người đều tối sầm lại. Vốn dĩ leo lên một ngọn núi tuyết xa lạ cũng đủ khiến người ta đau đầu rồi. Nhưng hiện tại, rất có thể còn có một con quỷ đáng sợ đang chờ đợi bọn họ ở ngọn núi tuyết này.

Nghĩ đến xương cốt bị gãy trong ảnh, Lục Dư vốn có tính cách tương đối rụt rè không khỏi run rẩy.

Rời khỏi chiếc lều ấm áp, nhiệt độ bên ngoài thấp hơn rất nhiều. Ban đầu bọn họ còn tưởng rằng nơi này là một ngôi làng, nhưng bây giờ xem ra bọn họ vẫn đánh giá quá cao. Cùng lắm đây chỉ là một ngôi làng nhỏ, đặc biệt hoang tàn và lạc hậu.

Tuy nhiên, phong cảnh xung quanh lại thực sự rất đẹp. Nhìn ra phía sau ngôi làng, núi tuyết Dát Ô Chương Đức đứng giữa những ngọn núi, hùng vĩ nhất trong số đó, được bao phủ bởi tuyết và tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Ánh nắng rất tốt, khi ngẩng đầu lên, bầu trời trên đầu cực kỳ trong xanh. Nhưng nếu nhìn một lúc lâu, nó lại mang đến cho mọi người một cảm giác cổ quái.

Màu xanh của trời có chút bất thường, ánh nắng cũng vậy, khi chiếu vào cơ thể không những không ấm áp mà còn mang đến cho người ta cảm giác lạnh lẽo mơ hồ, như thể tất cả những điều này đều là giả.

Nhẹ nhàng hít một hơi, không khí trong phổi tràn ngập cái lạnh buốt giá của núi tuyết, xua tan một chút khó chịu trong lòng Giang Thành.

Ở đây, tương tự như nơi Giang Thành tỉnh dậy, loại nhà nhỏ làm bằng đá rất hiếm, phần lớn đều là lều bạt, thậm chí còn có một số lán thấp làm bằng gỗ và vải vụn.

“Mọi người nhìn kìa.” Hàn Quyển Quyển chỉ vào cách đó không xa nói.

Theo hướng ngón tay của cậu ta, có một ngã ba đường. Có lẽ là do tuyết tan nên con đường khá lầy lội. Bên phải ngã ba đường một chút có một gò đá được dựng lên từ rất nhiều đá.

“Đừng dùng ngón tay.” Chu Vũ Hiên hất tay Hàn Quyển Quyển ra, nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói: “Là gò Mani, hình như cứ mỗi ngày đặc biệt, người dân địa phương sẽ đến đây để cầu nguyện.”

Sau khi đến gần hơn, mọi người nhận thấy tuy không có dấu vết rõ ràng nào về sự sắp xếp của những viên đá này, nhưng rất nhiều viên đá có chữ, hiển nhiên có ý nghĩa đặc biệt.

Bên cạnh gò Mani còn có một cái hộp gỗ, màu đen, lớn hơn đầu người một chút, hình như đã để ở đây từ lâu rồi và không hề có khóa.

Chương 895: Sơ hở

Nhìn chiếc hộp gỗ này, ai cũng có cảm giác khó chịu khó tả.

Cuối cùng, Công Tôn Chỉ Nhược bước tới và cẩn thận nhấc nắp hộp lên.

Sau khi nhìn thấy những gì bên trong, mọi người thở dài một hơi.

Đó là một bánh xe cầu nguyện, kém lộng lẫy hơn nhiều so với cái mà Giang Thành nhìn thấy trên xe buýt, tay nghề và chất liệu rất bình thường.

"Mục đích của việc đặt bánh xe cầu nguyện ở đây là gì?" Hòe Dật thắc mắc hỏi.

"Tôi từng nghe nói những nơi đại loại như như giao lộ, ven hồ rất dễ thu hút một số thứ xấu." Giang Thành nhìn chằm chằm vào bánh xe cầu nguyện trong hộp gỗ, trầm ngâm nói.

Hàn Quyển Quyển hơi ngạc nhiên một chút, giọng điệu không chắc chắn hỏi: "Sẽ thu hút cái gì?"

Giang Thành nghiêng đầu nhìn cậu ta và trả lời ngắn gọn: "Quỷ."

"Quỷ?"

"Đúng vậy, nghe nói quỷ sẽ cải trang thành người, hoặc đơn giản là giết người rồi điều khiển thi thể tham gia vào hoạt động cúng tế. Nếu không bị phát hiện xuyên suốt toàn bộ sự việc, thì nó sẽ mặc định có cơ hội này, và có thể tiếp tục sống với thân phận của người này trong tương lai." Giang Thành giải thích chi tiết.

Nghe vậy, Chu Vũ Hiên trầm ngâm, sau đó nói: "Vậy cũng có phần giống với Hoàng Bì Tử Thảo Phong đang lưu truyền ở chỗ chúng ta."

"Nhưng Giang tiên sinh, chuyện này thì có gì liên quan đến bánh xe cầu nguyện?" Bạch Hi mở miệng hỏi, cậu ta rất ít khi nói, nhưng mỗi câu nói đều có trọng điểm.

Trầm ngâm một lát, Giang Thành nhìn xung quanh nói: "Nếu tôi đoán không lầm, bánh xe cầu nguyện này được đặt ở đây để ngăn quỷ xâm nhập."

"Trước khi bắt đầu mỗi hoạt động, tất cả những người tham gia phải lần lượt đi đến chiếc hộp gỗ này và xoay bánh xe cầu nguyện dưới sự theo dõi của mọi người."

"Nếu là con người thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu không phải là người thì sẽ bộc lộ sơ hở."

Không thể phủ nhận ngoài việc hiểu sâu biết rộng, Giang Thành còn rất có tài kể chuyện. Hắn đã thành công khơi dậy sự tò mò của mọi người có mặt, ngay cả Hòe Dật cũng nhìn hắn đầy mong đợi.

"Sẽ có những sơ hở gì?" Hàn Quyển Quyển nuốt nước bọt, không khỏi thúc giục.

Giang Thành nhìn cậu ta, bình tĩnh nói: "Bánh xe cầu nguyện phải xoay theo chiều kim đồng hồ, nhưng những thứ đó không làm được. Nếu bọn chúng nhấc bánh xe cầu nguyện lên, bánh xe cầu nguyện sẽ quay ngược chiều kim đồng hồ."

Nhìn chằm chằm bánh xe cầu nguyện trong hộp gỗ, cảnh tượng mà Giang Thành miêu tả hiện lên trong đầu, mọi người không khỏi có một loại cảm giác kinh hãi và cổ quái.

"Tất nhiên, đây đều là những gì tôi được nghe nói, về phần có phải như vậy hay không tôi không khẳng định nha." Cuối cùng Giang Thành nói.

Nhưng cho dù hắn nói như vậy thì cảnh tượng trước mắt vẫn khiến mọi người tin rằng đó chắc chắn đúng là những gì người đàn ông này nói.

Im lặng một lát, cuối cùng Công Tôn Chỉ Nhược lên tiếng, nói rằng nơi này quá tà môn, tốt hơn hết là nên tránh xa. Đề nghị của anh ta được mọi người nhất trí đồng tình.

Họ không đi quá xa, chỉ đi một vòng ngắn rồi quay trở lại. Khi đi ngang qua một căn lều thấp, mọi người dừng lại trước lều. Có một tấm rèm giống như cánh cửa được dựng bằng vải vụn, xuyên qua khe hở trên đó, nhìn bên trong tối đen như mực.

"Kỳ quái quá đi." Chu Vũ Hiên mở miệng nói: "Dọc đường đi chúng ta không gặp nhiều người, dù sao đây cũng là một ngôi làng, không thể chỉ có mấy người như vậy, những người còn lại đi đâu hết rồi?"

Nghe vậy, sắc mặt Hàn Quyển Quyển tái nhợt, thấp giọng lẩm bẩm: "Không phải… không phải đều bị con quỷ chết đói đó kéo đi rồi chứ."

"Đừng có nói nhảm." Công Tôn Chỉ Nhược lập tức cắt ngang và nói anh ta là người lãnh đạo trong nhóm của họ, bây giờ nhiệm vụ còn chưa chính thức bắt đầu, anh ta không muốn làm rối loạn tinh thần quân đội vì một số suy đoán vô căn cứ.

"Cứ đi xem xem có phải nói nhảm không." Giang Thành vẻ mặt thờ ơ, dù sao thì có một số việc sớm muộn gì cũng phải biết, nếu biết sớm thì có thể sớm chuẩn bị.

Thấy Giang Thành có ý định đi tới, Công Tôn Chỉ Nhược ra hiệu cho những người còn lại ở yên tại chỗ, anh ta và Giang Thành đi tới kiểm tra.

Hai người một trái một phải đi về phía căn lều. Càng đến gần, càng cảm nhận được sự đổ nát và lạc hậu của ngôi làng

này.

Không phải tất cả vải vụn dùng để dựng nên căn lều này đều là vải vụn, cũng có một vài mảnh da động vật, vì đã cũ nên trên đó vẫn còn sót lại một số sợi lông lốm đốm, vô cùng cổ quái.

Đứng trước "cửa" lều, bên trong không có một chút âm thanh nào. Công Tôn Chỉ Nhược thở phào nhẹ nhõm, hình như không có ai ở đó, có lẽ căn lều này đã bị bỏ hoang từ lâu.

Giang Thành đưa tay chậm rãi vén rèm lên, nhưng cảnh tượng hiện ra lập tức khiến bàn tay hắn dừng lại giữa không trung. Công Tôn Chỉ Nhược vừa mới hít một hơi, sắc mặt trắng bệch.

Có một người đàn ông đang ngồi trong lều, mặt hướng về phía cửa.

Là một ông già, chí ít thì trông như vậy, quấn mình trong quần áo rách rưới, làn da lộ ra có màu tro cổ quái, vô cùng gầy gò, chỉ có một lớp da quấn quanh xương.

Ông già ngồi khoanh chân trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt hốc hác, hốc mắt trũng sâu, bất động.

Công Tôn Chỉ Nhược ngay lập tức nhận ra ông già đã chết.

Đó là một xác chết!

Trong đầu anh ta lập tức hình thành một ý nghĩ đáng sợ. Xung quanh có ít nhất hàng chục cái lều, lẽ nào trong mỗi lều đều có… có một xác chết?

Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy?

Giang Thành do dự một chút, cuối cùng vẫn không lựa chọn chạm vào xác chết trông có vẻ cổ quái này. Ngay khi hạ rèm xuống chuẩn bị rời đi, hắn vô tình giẫm phải một hòn đá dưới chân.

Giang Thành nhìn xuống, Công Tôn Chỉ Nhược ở bên cạnh đột nhiên hét lên. Khi Giang Thành kịp phản ứng, xác chết của ông già vừa mới ngồi thẳng đã thực sự mở mắt ra, nửa bò dậy, vươn cánh tay khô héo ra tóm lấy hắn.

Giang Thành lập tức lùi lại, tóm lấy Công Tôn Chỉ Nhược rồi bỏ chạy.

Những người còn lại nghe thấy tiếng la hét liền chạy tới. Nhận ra ông già không đuổi theo nên Giang Thành dừng lại.

Quay đầu lại nhìn thấy ông già đang đứng trước cửa lều, nhìn chằm chằm vào họ với đôi mắt đục ngầu, đồng thời hét lên điều gì đó giận dữ bằng thứ ngôn ngữ mà họ không hiểu, đoán chừng là đang mắng họ.

Không lâu sau, càng ngày càng có nhiều người dân địa phương kéo tới, nhưng đám người Giang Thành đã trốn đi trước.

Tin tốt là ông già chưa chết, ông ta là một người sống.

Sau khi đi xa, Giang Thành lén nhìn lại thì phát hiện ông già chỉ có một mình, đứng trước cửa lều, cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đất. Giang Thành đột nhiên có một cảm giác kỳ quái, hắn ngửi thấy mùi sợ hãi trong người ông già, đó là một nỗi sợ hãi không thể diễn tả được.

Lo ngại sẽ gây thêm rắc rối, cả nhóm quay trở lại căn lều lớn nơi họ đã xuất phát.

Đi loanh quanh một hồi, bọn họ khẳng định căn lều này chắc chắn ngang tầm với một căn phòng tổng thống cực kỳ sang trọng trong làng, cũng không biết làm sao Thương Mạch lại có được.

Tên mập và ba người phụ nữ rất hòa hợp. Khi đám người Giang Thành mở rèm bước vào, tên mập đang quay mặt đi chỗ khác, múa may quay cuồng trò chuyện với ba người, khiến ba

người họ che miệng,“cười khúc khích” không ngừng. Ai không biết còn tưởng họ đang đi du lịch nhóm.

Chương 896: Bão tuyết

“Mọi người đã về rồi.” Thấy nhóm người đi vào, Tử Quy liền nói: “Thương Mạch vừa mới gọi điện, bảo chúng ta tiếp tục ở đây chờ ông ta. Ông ta gặp phải một số chuyện, lát nữa sẽ quay lại.”

Đám người Giang Thành đi tới, ngồi xuống quanh bếp lò. Sau khi ổn định tâm lý, Công Tôn Chỉ Nhược kể cho mấy người tên mập Tử Quy về gò Mani, đặc biệt là ông già cổ quái trong lều.

Sự cổ quái trong ngôi làng này là rõ như ban ngày rồi, nhưng hiện tại có rất ít manh mối. Việc thảo luận thêm về điều đó cũng vô nghĩa với cái bụng của tên mập đang “ọc ạch”, anh ta quay sang tìm thức ăn trong ba lô của mình.

Anh ta nhớ trong đó có thịt bò khô và sô cô la mà anh ta rất thích ăn.

Bạch Hi ngăn anh ta lại, dùng ngữ điệu trịnh trọng hơn nói: “Đây đều là vật tư dự phòng, cố gắng đừng tiêu hao trước khi bắt đầu leo núi.”

“Nhưng mà cứ để bụng đói như vậy cũng không được.” Hàn Quyển Quyển vẻ mặt cũng đói bụng, nhìn cửa lều nói: “Ai biết khi nào Thương Mạch kia sẽ quay lại chứ.”

Bọn họ đã gây ra ồn ào tới người dân trong làng, nếu bây giờ ra ngoài tìm thức ăn, có thể dẫn đến một số rắc rối, nhưng nếu cứ ở trong lều thì sẽ chết đói.

“Lúc tôi tỉnh dậy hình như trong phòng có một giỏ khoai lang.” Giang Thành nhớ lại, hắn nhớ chúng đã ở trên mặt đất

gần cửa, nhưng chưa kịp nhìn kỹ thì Thương Mạch đã đến.

“Khoai lang?” Chu Vũ Hiên không khỏi sửng sốt một chút.

“Giang tiên sinh, chắc là anh nhìn nhầm rồi.” Công Tôn Chỉ Nhược có chút ngượng ngùng nói: “Ở một nơi như này, làm sao có thể có khoai lang được, độ cao ở đây quá cao, có rất ít loại cây trồng có thể trồng được.”

Cho đến khi Giang Thành trở về với một giỏ khoai lang, mọi người đều đơ ra. Sở dĩ hắn bê nó thay vì xách là bởi vì hắn cho rằng như vậy thuyết phục hơn.

Điều mà nhóm người Công Tôn Chỉ Nhược không thể hiểu được là Vương Phú Quý và Hòe Dật gần như không có biểu hiện ngạc nhiên nào. Hòe Dật tự nhiên cầm lấy giỏ và bắt đầu làm sạch đất dính trên khoai lang. Vương Phú Quý ngồi xổm trước bếp lò, bắt đầu sắp xếp những củ khoai lang sạch theo kích cỡ một cách có trật tự, sau đó đặt chúng vào bếp, kỹ thuật khá điêu luyện.

Không mất nhiều thời gian, mọi người đều có một củ khoai lang thơm phức trong tay, cùng nhau ngồi ăn uống và trò chuyện, cảm giác gần gũi hơn rất nhiều.

Đang lúc mọi người đã ăn uống no đủ, tưởng rằng hôm nay sẽ là một ngày bình thường như vậy thì một tiếng bước chân dồn dập vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong lều.

Ngay sau đó, có người mở lều bước vào.

“Mọi người, chuẩn bị sẵn sàng đi.” Thương Mạch rũ rũ quần áo, thân hình gầy gò khiến người ta nghi ngờ ông ta còn có thể leo được ngọn núi tuyết này hay không,“Chúng ta chuẩn bị xuất phát.”

Tên mập “ục ịch” từ mặt đất đứng dậy và ngạc nhiên hỏi,“Bây giờ?”

Cách đây không lâu, Giang Thành đoán khoảng 2 giờ nữa trời sẽ tối, cho nên mọi người đều cho rằng hôm nay sẽ không leo núi nữa. Tử Quy và Bạch Hi có kinh nghiệm leo núi tuyết cũng đồng ý với ý kiến của Giang Thành.

Nhưng Thương Mạch không quan tâm đến phản ứng của mọi người, ông ta chỉ thúc giục mọi người nhanh chóng chuẩn bị.

Vì vậy, sau một hồi chuẩn bị, đoàn người rời khỏi lều trong bầu không khí có chút buồn bực. Dưới sự dẫn dắt của Thương Mạch, họ chính thức bắt đầu cuộc hành trình.

Có lẽ để tránh người dân địa phương, Thương Mạch đã chọn một con đường rất hẻo lánh, đi một vòng từ bên ngoài ngôi làng trước khi đi thẳng đến núi tuyết Dát Ô Chương Đức. Không giống như hầu hết mọi người đều tập trung vào núi tuyết, Giang Thành lại chú ý đến ngôi làng này hơn.

Lần này khi bọn họ đi ra ngoài, trong làng không có một ai, rất yên tĩnh, hơn nữa… Giang Thành khẽ cau mày, hắn cảm thấy trong thôn còn thiếu thiếu cái gì đó.

Người xưa có câu Vọng sơn bào tử mã*, nhìn ngọn núi tuyết trắng xoá gần trong tầm tay, nhưng thực tế bọn họ đã phải mất đến 2 tiếng đồng hồ để đi bộ được đến chân núi.

* Vọng sơn bào tử mã: Mắt thấy núi ngay trước mặt nhưng thực tế lại cách rất xa. Nói đúng là khoảng cách đến núi thấy bằng mắt thì rất gần, nhưng thực ra lại có thể khiến con ngựa mệt chết. Miêu tả việc nhìn thì dễ, làm thì khó.

Nhìn lên ngọn núi tuyết, mọi người đều hít sâu một hơi.

Không biết có phải do hiệu ứng tâm lý hay không, nhưng khoảnh khắc bước chân vào ngọn núi tuyết, bầu trời trở nên tối sầm hoàn toàn.

Đêm, cuối cùng đã đến.

“Mọi người cố gắng lên nhé, chúng ta phải nhanh chóng đến vị trí được đánh dấu và dựng lều.” Gió bắt đầu nổi trên núi tuyết, giọng nói của Thương Mạch vang vọng trong gió, bị thổi tung thành từng mảnh.

Không thấy Thương Mạch có động thái kiểm tra bản đồ, ông ta cứ đi về phía trước, như thể đã biết rõ đường. Tử Quy Công Tôn Chỉ Nhược theo sát phía sau Thương Mạch, Bạch Hi đi ở cuối đội.

Đây là chuyện bọn họ đã thống nhất từ sáng sớm. Núi tuyết đầy rẫy nguy hiểm, hai người có kinh nghiệm leo núi tuyết tình nguyện gánh vác nhiều trách nhiệm hơn.

Không biết đã đi được bao lâu, gió càng lúc càng mạnh, quất vào mặt như dao đâm, đáng sợ hơn nữa là còn mang theo những bông tuyết lớn. Sau khi hung hăng đạp xuống một dấu chân, Thương Mạch dẫn đầu ở phía trước dừng lại, xoay người hô to với mọi người: “Không thể đi được nữa, hôm nay sẽ không thể đến kịp vị trí đã đánh dấu, tôi sợ lát nữa sẽ có bão tuyết, cho nên chúng ta sẽ dựng lều ở đây.”

Mọi người cùng nhau làm việc và sử dụng sức lực còn lại của mình để dựng lần lượt từng cái lều một.

“Để tránh tuyết làm sập lều gây nguy hiểm, chúng ta phải cử người canh gác qua đêm.” Thương Mạch lưng gù nói với giọng điệu rất gấp gáp: “Người ở lại thỉnh thoảng cần phải ra khỏi lều để dọn tuyết cho mình và những lều trại khác.”

“Vậy chúng ta thay phiên nhau, để mọi người có đủ thời gian nghỉ ngơi.” Giang Thành tự nhiên nói.

Họ có rất nhiều người, vì lý do an toàn, mỗi ca phân công hai người. Xuất phát từ mục đích bảo vệ NPC, họ không muốn Thương Mạch tham gia canh gác.

Nhưng ông già này lại bướng bỉnh đến bất ngờ, nói rằng đây là việc của mình, mình rất biết ơn vì mọi người đã có thể đến giúp đỡ, làm sao ông ta có thể để mọi người canh gác còn mình thì lại ngồi không.

Không thể cưỡng lại được ông ta, mọi người đều đồng ý.

"Tôi thấy thân thể ông già này chẳng ra làm sao cả." Hoè Dật rũ rũ người, phủi những bông tuyết bám trên thân thể, nửa phàn nàn, nửa lo lắng: "Ông ta leo không được mà chết nửa chừng, chúng ta đâu có biết đường."

Tuyết càng lúc càng dày đặc, Thương Mạch dẫn đầu trở về lều của mình. Những người còn lại nhanh chóng tập hợp lại để bàn bạc hành động tiếp theo.

"Một trận tuyết thật kỳ quặc, thời tiết trên đường đi của chúng ta khá tốt mà." Công Tôn Chỉ Nhược nói với giọng nghi ngờ.

"Khí hậu ở núi tuyết thực sự có thể thay đổi." Bạch Hi tiếp lời.

"Ý tôi không phải vậy." Sau khi ngắt lời, đầu tiên Công Tôn Chỉ Nhược liếc nhìn bóng tối gần đó, sau đó nói với giọng điệu khó hiểu: "Mọi người còn nhớ tin đồn về… con quỷ chết đói không?"

"Quỷ chết đói giết người như thế nào?" Anh ta có ý gì đó.

"Dùng bão tuyết để bẫy người qua đường, khiến họ bị lạc trong núi tuyết, sau đó ăn thịt họ và gia súc mà họ mang theo." Giang Thành bình tĩnh nói.

Khi trận bão tuyết vừa hình thành, Giang Thành đã nhận ra điều này.

Điều quan trọng nhất mà ác mộng dạy hắn là đừng có tin vào may mắn. Cũng giống như bây giờ, Giang Thành rất chắc

chắn tuyết này nhất định có liên quan đến quỷ chết đói.

Nếu hắn không nhầm thì đêm nay, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.